Kiếm Vương Triều

Kể từ khi liên tiếp diệt ba vương triều lớn Hàn, Triệu, Ngụy, Vương Triều Đại Tần đã đón nhận một lượng tu hành giả lớn chưa từng có từ trước tới giờ. Mỗi người trong tầng tầng, lớp lớp người tu hành đều lấy danh phận người Tần mà hãnh diện. Đinh Ninh, một thiếu niên xuất thân Tần Quốc không thể nghi ngờ, sống tại thành Trường Lăng lại mỗi ngày suy tính làm sao phá tan Vương Triều Đại Tần, giết chết Tần Hoàng Đế đã tu hành đến Đệ Bát Cảnh, cảnh giới xưa nay chưa từng có người luyện thành... = = = = = = = = = = = = = = Lời người dịch: Đinh Ninh chỉ là đứa trẻ mười ba, mười bốn tuổi mà đã có khả năng tư duy, quan sát rất cao, ngay cả việc thể hiện tố chất thông mình ra bên ngoài cũng là dụng ý của nó. Ngay cả chỉ số tư duy của nó cao cũng là một thiên đại bí mật của nhân vật chính. Bên cạnh đó, nó còn tu luyện môn "Cửu Tử Tằm Thần Công" bá đạo, có thể chất Dương Cang Nan Phản hiếm thấy. Lần đầu tiên nghe đến Cửu Tử Tằm Thần Công ta liền nhớ ngay đến bộ phim Thiên Tằm Biến và chợt nghĩ không biết có phải Vô Tội muốn cho chú bé này nhả kén lột xác trên cơ sở này không đây. Đinh Ninh mang thể chất Dương Cang Nan Phản, nếu không có biện pháp đặc biệt thì sẽ chết ở tuổi thành niên, mà tìm đường sống trong cái chết cũng là một mô típ không quá xa lạ. Lại nói, câu cửu tử nhất sinh hẳn là đúng với trường hợp của Đinh Ninh. Cửu tử thì hẳn là "Cửu Tử Tằm Thần Công", môn thần thông này giúp nó có thể hút chân nguyên của kẻ thù, cung cấp chân nguyên cho bản thân nhưng đồng thời cũng là mối đe dọa khi khiến dòng chân nguyên trong cơ thể trở nên tạp hóa. Vậy, làm thế nào để giải quyết mối họa này, làm thế nào để tìm ra con đường nhất sinh đây. Dĩ nhiên là biến thân thể làm cái lò, dung hòa tất cả các chân nguyên để tạo thành thể thống nhất, đồng thời lợi dụng các đặc tính của mỗi loại chân nguyên để loại

bỏ đi khuyết điểm của cơ thể. Tác giả tiếp tục xây dựng nên một đấu trường phức tạp: chiến tranh, cạnh tranh giữa các quốc gia; đấu đá quyền lực, chính trị giữa các nhóm quyền lực trong triều đình; cạnh tranh giữa các hệ phái tu đạo,v.v... Đồng thời, xây dựng nên những lớp hình tượng mạnh mẽ và đầy bí ẩn, đó là: Hoàng đế, hai vị thừa tướng và đặc biệt nhất là "người đó". Cách xây dựng này khá giống truyện Tiên Ma Biến. Người đọc sẽ cảm thấy tò mò, nghi ngờ, ấn tượng với lối miêu tả điểm xuyết nhưng khôn ngoan này. Người đọc sẽ cảm thấy lôi cuốn và muốn tìm hiểu rõ thân thế, tính tình, võ công,... của những người này. Một cái hay trong lối viết của Vô Tội đó là cách phân chia và miêu tả các nhóm thế lực, làm người đọc thích thú với sự giằng co, đấu tranh của các nhóm này, đợi chờ xem mỗi bên sẽ tung ra nước cờ nào, cao thủ nào để đối phó với đối thủ hay ứng đối với sự biến đổi bất ngờ của cục diện chung. Tuy nhiên, sẽ là khó khăn cho những người không quen đọc chuyện mang chút tư tưởng chính trị - quyền lực. Tác giả có thói quen bỏ ngỏ các tình tiết để rồi dần đưa vào các chi tiết, tình tiết mới nhằm mục đích giải thích và xây dựng tiếp nhịp phát triển cho truyện. Điều này khiến câu chuyện an toàn hơn, viết ít sơ hở hơn nhưng cũng khiến người đọc thấy truyện quá mịt mờ, khó hiểu, và đôi khi, cách phát triển tình tiết, nhân vật như trên sẽ chính là gánh nặng cho tác giả khi phải tỉa tót cho tán cây phát triển quá rộng này. Các cảnh giới trong truyện : Nhất Cảnh Thông Huyền, Nhị Cảnh Luyện Khí, Tam Cảnh Chân Nguyên, Tứ Cảnh Dung Nguyên, Ngũ Cảnh Thần Niệm, Lục Cảnh Bản Mệnh, Thất Cảnh Bàn Sơn, Bát Cảnh Khải Thiên, Cửu Cảnh Trường Sinh. - VôHưKhông - Bạch Ngọc Sách - Tháng 9/2014!

Mục lục

Q1 - Chương 1: Dư nghiệt Kiếm Lô
Q1 - Chương 2: Sống càng lâu càng đi được xa
Q1 - Chương 3: Bởi vì cô quá đẹp
Q1 - Chương 4: Song tu
Q1 - Chương 5: Công bằng
Q1 - Chương 6: Thời cơ
Q1 - Chương 7: Nợ
Q1 - Chương 8: Trong bóng tối
Q1 - Chương 9: Khất mệnh
Q1 - Chương 10: Mưa gió mịt mùng, người như quỷ
Q1 - Chương 11: Nhân tài
Q1 - Chương 12: Vị kẹo chua ngọt, máu trên môi
Q1 - Chương 13: Một kiếm chém giao long
Q1 - Chương 14: Lướt sóng ca, soi đèn vẽ
Q1 - Chương 15: Người của chúng ta còn chưa tới
Q1 - Chương 16: Thời buổi rối loạn
Q1 - Chương 17: Đường hoa văn
Q1 - Chương 18: Đệ Tứ cảnh
Q1 - Chương 19: Chân ý
Q1 - Chương 20: Từ chối
Q1 - Chương 21: Đại kế
Q1 - Chương 22: Lưỡng Tằng Lâu, Vương Thái Hư
Q1 - Chương 23: Tục Thiên Thần Quyết
Q1 - Chương 24: Xua sương mù
Q1 - Chương 25: Tiệc đêm
Q1 - Chương 26: Bàn Sơn Cảnh (cảnh giới dời núi)
Q1 - Chương 27: Bạch Dương giác (sừng Bạch Dương)
Q1 - Chương 28: Bản Mệnh cảnh
Q1 - Chương 29: Khoảng cách sinh tử
Q1 - Chương 30: Hoàng Hậu
Q1 - Chương 31: Đại sư huynh Bạch Dương Động
Q1 - Chương 32: Lãng phí thời giờ
Q1 - Chương 33: Bộ
Q1 - Chương 34: Cơ duyên
Q1 - Chương 35: Trường hợp đặc biệt

Q1 - Chương 36: Chọn kinh
Q1 - Chương 37: Tu hành hoàn toàn mới
Q1 - Chương 38: Nửa ngày thông huyền
Q1 - Chương 39: Quái vật thật sự
Q1 - Chương 40: Linh mạch trong truyền thuyết
Q1 - Chương 41: Âm mưu của Địch Thanh Mi
Q1 - Chương 42: Dựa vào kiếm
Q1 - Chương 43: Đổi lại bảy năm
Q1 - Chương 44: Thanh chi ngọc phách
Q1 - Chương 45: Tàn kiếm
Q1 - Chương 46: Đan đạo kiếm
Q1 - Chương 47: Không thích
Q1 - Chương 48: Một vụ ám sát
Q1 - Chương 49: Kiếm ngang chân mày, tuyết tuôn rơi
Q1 - Chương 50: Hãn sát
Q1 - Chương 51: Ân oán
Q1 - Chương 52: Nhất tướng công thành, vạn cốt khô
Q1 - Chương 53: Rời núi và vào núi
Q1 - Chương 54: Đưa ngọn núi kia tới
Q1 - Chương 55: Người chỉ còn sống một hơi
Q1 - Chương 56: Bất bình
Q1 - Chương 57: Việc đáng lưu tâm
Q1 - Chương 58: Lẳng lặng phá cảnh
Q1 - Chương 59: Lập thề
Q1 - Chương 60: Trò khôi hài
Q1 - Chương 61: Không cưới, không lấy chồng
Q1 - Chương 62: Quy tắc công bằng
Q1 - Chương 63: Bắt đầu đào thải
Q1 - Chương 64: Kiếm của Tu hành giả
Q1 - Chương 65: Kiếm tốt
Q1 - Chương 66: Phương thức không ai nghĩ tới
Q1 - Chương 67: Đại nghịch thật sự
Q1 - Chương 68: Phân chia địa bàn
Q1 - Chương 69: Khô Vinh
Q1 - Chương 70: Ta tới kiếm tiện nghi
Q1 - Chương 71: Có tiện nghi nào dễ kiếm
Q1 - Chương 72: Vừa ca vừa chiến
Q1 - Chương 73: Một kiếm phân thắng bại
Q1 - Chương 74: Đấu võ mồm
Q1 - Chương 75: Sẽ có khi theo gió vượt sóng

Q1 - Chương 76: Binh quỷ giả đạo
Q1 - Chương 77: Thuần túy so đấu kiếm kỹ
Q1 - Chương 78: Sư huynh bị hù dọa
Q1 - Chương 79: Bất bình
Q1 - Chương 80: Thời khắc kết thúc
Q1 - Chương 81: Sư huynh, tới chiến
Q1 - Chương 82: Ta là muốn chiến thắng ngươi
Q1 - Chương 83: Phế một cánh tay
Q1 - Chương 84: Thực là sảng khoái
Q2 - Chương 1: Biến không thể thành có thể
Q2 - Chương 2: Câu chuyện quá khứ
Q2 - Chương 3: Trước khi tuyết rơi
Q2 - Chương 4: Ngọc quật và mã phòng
Q2 - Chương 5: Hàng phục hung kiếm
Q2 - Chương 6: Bạch Dương Quải Giác chân chính
Q2 - Chương 7: Thời thế tạo anh hùng
Q2 - Chương 8: Ta không theo quy củ nào cả
Q2 - Chương 9: Người già hóa trẻ dại
Q2 - Chương 10: Kế hoạch không bằng biến hóa
Q2 - Chương 11: Thái độ của Phong gia
Q2 - Chương 12: Muốn diệt tộc không?
Q2 - Chương 13: Im miệng mà xem tranh
Q2 - Chương 14: Vốn không phải chuyện con nít
Q2 - Chương 15: Kiếm Phù Đạo
Q2 - Chương 16: Kiếm Hỏa - lửa đốt sáng người
Q2 - Chương 17: Kiếm trong đá
Q2 - Chương 18: Cảm giác chính là tốt đẹp
Q2 - Chương 19: Ai có thể trường sinh
Q2 - Chương 20: Tàn nhẫn
Q2 - Chương 21: Chúng ta phải cảm kích
Q2 - Chương 22: Kiếm ý
Q2 - Chương 23: Cửu U Minh Vương
Q2 - Chương 24: Không hỏi ân cừu, chỉ lo khoái ý
Q2 - Chương 25: Quân hỏi trường sinh
Q2 - Chương 26: Tâm dược
Q2 - Chương 27: Đơn giản thắng bại
Q2 - Chương 28: Ước hẹn phá cảnh
Q2 - Chương 29: Xem kiếm nôn ra máu
Q2 - Chương 30: Kỷ lục mới
Q2 - Chương 31: Phong ba mới

Q2 - Chương 32: Đánh cuộc một keo
Q2 - Chương 33: Sao giải ưu
Q2- Chương 34: Thương gia di nữ
Q2- Chương 35: Một cuộc thịnh yến
Q2 - Chương 36: Chìa khóa số mệnh
Q2 - Chương 37: Ngư thị
Q2 - Chương 38: Tu hành giả nước Tề
Q2 - Chương 39: Bí mật Cô Sơn
Q2 - Chương 40: Đại Thủy Lao
Q2 - Chương 41: Quyển sách tài năng
Q2 - Chương 42: Minh hội không giống với Kiếm hội
Q2 - Chương 43: Cơ hội và chuẩn bị đằng sau
Q2 - Chương 44: Tranh vị trí
Q2 - Chương 45: Hiệp Hải Kích
Q2 - Chương 46: Mượn kiếm
Q2 - Chương 47: Kiếm được coi như mạng
Q2 - Chương 48: Giang sơn như họa
Q2 - Chương 49: Một thức bình thường nhất
Q2 - Chương 50: Tả Ý tàn quyển
Q2 - Chương 51: Cơ duyên ngày hôm nay
Q2 - Chương 52: Chỉ điểm
Q2 - Chương 53: Lão tổ
Q2 - Chương 54: Dối
Q2 - Chương 55: Lý tròn và khuyết
Q2 - Chương 56: Xuyên tạc
Q2 - Chương 57: Cô tịch
Q2 - Chương 58: Không chịu cô đơn
Q2 - Chương 59: Người khiêu chiến mới
Q2 - Chương 60: Kiếm vũ
Q2 - Chương 61: Nghi ngờ từ thủy lao
Q2 - Chương 62: Tiêu điều
Q2 - Chương 63: Trên đời không có kế hoạch hoàn mỹ tuyệt đối
Q2 - Chương 64: Không hiểu rất nhiều việc
Q2 - Chương 65: Thái độ của cô
Q2 - Chương 66: Tiên Phù Tông
Q2 - Chương 67: Không ưu ái các ngươi
Q2 - Chương 68: Vô cớ ám sát
Q2 - Chương 69: Linh Hư chân truyền
Q2 - Chương 70: Tử sĩ
Q2 - Chương 71: Vô Tích Quỷ Kiếm

Q2 - Chương 72: Chuyện đủ để thay đổi sử sách
Q2 - Chương 73: Rồng vào Ngư Thị
Q2 - Chương 74: Ý trời đã định
Q2 - Chương 75: Đất Triệu có nhiều con gái
Q2 - Chương 76: Chỉ sát
Q2 - Chương 77: Từng người giành mạng sống
Q2 - Chương 78: Bất quá cũng chỉ có như vậy
Q2 - Chương 79: Chiết vũ
Q3 - Chương 1: Mưu kế
Q3 - Chương 2: Dựa thế
Q3 - Chương 3: Độc ác
Q3 - Chương 4: Dưỡng kiếm
Q3 - Chương 5: Thời gian
Q3 - Chương 6: Tâm cảnh
Q3 - Chương 7: Mời
Q3 - Chương 8: Lên đường
Q3 - Chương 9: Tụ hội
Q3 - Chương 10: Thần uy
Q3 - Chương 11: Không ngờ có chuyện trùng hợp
Q3 - Chương 12: Lợi dụng
Q3 - Chương 13: Mã tặc
Q3 - Chương 14: Sở khí
Q3 - Chương 15: Ứng biến
Q3 - Chương 16: Thất cảnh tự tin và khiếp sợ
Q3 - Chương 17: Tạ gia bị tuyệt sát
Q3 - Chương 18: Chu gia lão tổ âm độc
Q3 - Chương 19: Khác thường
Q3 - Chương 20: Không thể giả bộ được nữa
Q3 - Chương 21: Quả nhân
Q3 - Chương 22: Ở Vu Sơn
Q3 - Chương 23: Vào trận
Q3 - Chương 24: Hiện tại và tương lai
Q3 - Chương 25: Vô tình
Q3 - Chương 26: Khốn long
Q3 - Chương 27: Khí tức
Q3 - Chương 28: Lồng giam
Q3 - Chương 29: Thân liệt
Q3 - Chương 30: Chân tướng
Q3 - Chương 31: Che giấu
Q3 - Chương 32: Quyền đầu

Q3 - Chương 33: Tranh sơn
Q3 - Chương 34: Che núi
Q3 - Chương 35: Luận đế
Q3 - Chương 36: Bát cảnh
Q3 - Chương 37: Bắt đầu
Q3 - Chương 38: Tinh hỏa
Q3 - Chương 39: Chất vấn mới
Q3 - Chương 40: Chiết phù
Q3 - Chương 41: Phế và chết
Q3 - Chương 42: Thiên khiển
Q3 - Chương 43: Âm Vẫn Nguyệt
Q3 - Chương 44: Khí phách
Q3 - Chương 45: Khải Thiên
Q3 - Chương 46: Xuất kiếm
Q3 - Chương 47: Âm thanh đau buồn
Q3 - Chương 48: Nguyền rủa
Q3 - Chương 49: Nhất kiếm bình sơn
Q3 - Chương 50: Ám sát hoàng đế
Q3 - Chương 51: Nuôi đan
Q3 - Chương 52: Sức cùng lực kiệt mà chết
Q3 - Chương 53: Mùa xuân năm Nguyên Vũ thứ mười hai
Q3 - Chương 54: Thiên hạ
Q3 - Chương 55: Sống chết có số
Q3 - Chương 56: Đòn tâm lý
Q3 - Chương 57: Khách không mời mà đến
Q3 - Chương 58: Sứ mạng chính là tính mạng
Q3 - Chương 59: Nhân Vương Ngọc Bích
Q3 - Chương 60: Bắt mụ ta phải thất vọng
Q3 - Chương 61: Ngôi mộ mới
Q3 - Chương 62: Khó hiểu nhất là lòng người
Q3 - Chương 63: Cần phải nhớ và cần phải quên
Q3 - Chương 64: Chỉ còn đường chết
Q3 - Chương 65: Xông vào cõi chết, có tìm được đường sống
Q3 - Chương 66: Ngăn cản
Q3 - Chương 67: Thề giết
Q3 - Chương 68: Lấy cớ
Q3 - Chương 69: Qua đời
Q3 - Chương 70: Kiếm Hội bắt đầu
Q3 - Chương 71: Ý định của Đinh Ninh
Q3 - Chương 72: Hóa ra là vậy

Q3 - Chương 73: Kiếm Ý hợp nhất
Q3 - Chương 74: Sơn đạo và Kiếm
Q3 - Chương 75: Đều là vấn đề
Q3 - Chương 76: Tám thanh kiếm
Q3 - Chương 77: Thủy Linh Lung
Q3 - Chương 78: Chọn kiếm
Q3 - Chương 79: Kiếm thi hải
Q3 - Chương 80: Phải giải thích cho ta
Q3 - Chương 81: Kinh hãi
Q3 - Chương 82: Thực tế
Q3 - Chương 83: Nhân trù
Q3 - Chương 84: Sự can đảm chân chính
Q3 - Chương 85: Rốt cuộc là kẻ nào?
Q3 - Chương 86: Biển bụi gai
Q3 - Chương 87: Vận khí phân chó
Q3 - Chương 88: Diễn biến không thể ngờ
Q3 - Chương 89: Rốt cuộc thì hắn muốn làm gì
Q3 - Chương 90: Giải đố
Q3 - Chương 91: Tu hành giả và quân đội
Q3 - Chương 92: Kinh động
Q3 - Chương 93: Phá vây
Q3 - Chương 94: Khó xử
Q3 - Chương 95: Đâm
Q3 - Chương 96: Cùng chiến
Q3 - Chương 97: Hoa trên nước
Q3 - Chương 98: Cuối cùng sẽ không để ta đi tìm chết
Q3 - Chương 99: Lại giành vị trí đầu
Q3 - Chương 100: Thận trọng và dũng cảm
Q3 - Chương 101: Quân tử
Q3 – Chương 102: Khao khát
Q3 - Chương 103: Làn mưa chết chóc
Q3 - Chương 104: Kẻ thứ hai qua cửa
Q3 - Chương 105: Tử sĩ nhà ai?
Q3 - Chương 106: Hoàn Dược
Q3 - Chương 107: Nảy sinh chán ghét
Q3 - Chương 108: Bài học đầu tiên
Q3 - Chương 109: Sư huynh
Q3 - Chương 110: Trào phúng
Q3 - Chương 111: Liên Hoành
Q3 – Chương 112: Đám người ban đầu phản đối

Q3 - Chương 113: Vấn đề là rất nhiều kiếm
Q3 - Chương 114: Người đó là ai
Q3 - Chương 115: Người cuối cùng xuất hiện
Q3 - Chương 116: Người cuối cùng tới
Q3 - Chương 117: Hỏa thiêu
Q3 - Chương 118: Hắc kiếm ảm đạm vô quang
Q3 - Chương 119: Độc Long Thiền
Q3 – Chương 120: Thắng liên tiếp, tùy ý.
Q3 – Chương 121: Cuộc chiến lạ lùng
Q3 - Chương 122 : Vở kịch lớn bắt đầu
Q3 - Chương 123: Sư đệ nhà ngươi, thật sự rất mạnh
Q3 - Chương 124: Nữ tử thiên hạ lắm kiêu hùng
Q3 - Chương 125: Hai kiếm
Q3 - Chương 126: Ngẫu nhiên như cũ
Q3 - Chương 127: Sư huynh nhà ta
Q3 - Chương 128: Một thanh kiếm khác
Q3 - Chương 129: Tạo thế
Q3 - Chương 130: Đối với tất cả mọi người
Q3 - Chương 131: Thắng lợi đơn giản và thú vị
Q3 - Chương 132: Mười thứ hạng đầu
Q3 - Chương 133: Thống khổ cũng là một loại kinh lịch
Q3 - Chương 134: Núi sông trong lồng ngực, sinh tử ngoài suy xét
Q3 - Chương 135: Thiếu một người
Q3 - Chương 136: Vòng đấu cuối cùng chọn mười thứ hạng đầu
Q3 - Chương 137: Không thiếu
Q3 - Chương 138: Quân cờ ngoài sáng
Q3 - Chương 139: Mời đấu
Q3 - Chương 140: Ác độc đối vô sỉ
Q3 - Chương 141: Dùng hung bạo để bắt đầu
Q3 - Chương 142: Gãy xương
Q3 - Chương 143: Quân tốt ngoài sáng và quân cờ ẩn
Q3 - Chương 144: Phóng túng
Q3 - Chương 145: Phá
Q3 - Chương 146: Như đám cháy rừng
Q3 - Chương 147: Kiếm chưa từng xuất hiện
Q3 - Chương 148: Đan Hống Kiếm
Q3 - Chương 149: Không dám đánh
Q3 - Chương 150: Cùng phá cảnh
Q3 - Chương 151: Lăng trì
Q3 - Chương 152: Khổng Tước Lục chân chính

Q3 - Chương 153: Hắn là thủ danh
Q3 - Chương 154: Không cần người thương
Q4 - Chương 1: Tùy tùng thân cận
Q4 - Chương 2: Thiên hỏa
Q4 - Chương 3: Tử lộ
Q4 - Chương 4: Nước chảy bèo trôi
Q4 - Chương 5: Chuẩn xác
Q4 - Chương 6: Cam lòng bại
Q4 - Chương 7: Hai bên cùng bại
Q4 - Chương 8: Hoảng loạn cùng an bình
Q4 - Chương 9: Ai có thể bất bại
Q4 - Chương 10: Thức tỉnh
Q4 - Chương 11: Mạng cứng lắm
Q4 - Chương 12: Khóc trước phần mộ
Q4 - Chương 13: Bước đầu tiên
Q4 - Chương 14: Yên, Thượng Đô
Q4 - Chương 15: Hy vọng
Q4 - Chương 16: Ám sát
Q4 - Chương 17: Vấn đề
Q4 - Chương 18: Khách trong mưa
Q4 - Chương 19: Chấp niệm
Q4 - Chương 20: Khách nhân liên tiếp đến
Q4 - Chương 21: Sự việc bị lãng quên
Q4 - Chương 22: Cầu còn không được
Q4 - Chương 23: Hồ điệp vỗ cánh
Q4 - Chương 24: Cùng một buổi sáng sớm
Q4 - Chương 25: Kính trọng người lớn tuổi
Q4 - Chương 26: Đại sự
Q4 - Chương 27: Thì ra là như vậy
Q4 - Chương 28: Thiên mệnh tụ họp
Q4 - Chương 29: Thành toàn
Q4 - Chương 30: Chuyện năm xưa, "Không phải ta giết ngươi!"
Q4 - Chương 31: Gặp mặt
Q4 - Chương 32: Thống khổ
Q4 - Chương 33: Làm từng bước
Q4 - Chương 34: Chịu đựng
Q4 - Chương 35: Tuyết Mân Sơn, Nồi trong lửa
Q4 - Chương 36: Cuối cùng nàng đã đến Mặc Viên
Q4 - Chương 37: Đơn giản
Q4 - Chương 38: Thiếu nữ học tập báo thù

Q4 - Chương 39: Hắn ở trên lầu ngắm phong cảnh
Q4 - Chương 40: Giết con mèo kia
Q4 - Chương 41: Dạy và học
Q4 - Chương 42: Ý đã quyết
Q4 - Chương 43: Cảm giác không an toàn
Q4 - Chương 44: Y nói láo
Q4 - Chương 45: Làm thế nào để tương kế tựu kế?
Q4 - Chương 46: Ứng chiến
Q4 - Chương 47: Gông cùm xiềng xích và mượn thế
Q4 - Chương 48: Đại Tự Tại
Q4 - Chương 49: Hàn ý
Q4 - Chương 50: Người sắc thuốc
Q4 - Chương 51: Phá Ngũ Cảnh
Q4 - Chương 52: Tâm tình đã quên
Q4 - Chương 53: Ký ức đã quên
Q4 - Chương 54: Thuộc hạ vương hầu
Q4 - Chương 55: Đào cây
Q4 - Chương 56: Rượu mừng
Q4 - Chương 57: Hiếu kỳ
Q4 - Chương 58: Không nói ra được chân tướng
Q4 - Chương 59: Ta tới khiêu chiến ngươi
Q4 - Chương 60: Đánh cược và nhục nhã
Q4 - Chương 61: Thì ra ngươi cũng ở đây
Q4 - Chương 62: Chính là như vậy
Q4 - Chương 63: Đêm hôm đó
Q4 - Chương 64: Quen thuộc
Q4 - Chương 65: Một bức tranh thủy mạc
Q4 - Chương 66: Chưa gặp nhau
Q4 - Chương 67: Không ngõ hẻm
Q4 - Chương 68: Đau lòng
Q4 - Chương 69: Ngự kiếm ý
Q4 - Chương 70: Bí kiếm liên miên
Q4 - Chương 71: Trò chơi trốn tìm
Q4 - Chương 72: Thủ đoạn
Q4 - Chương 73: Gặp lại
Q4 - Chương 74: Không thể lãnh khốc được như người
Q4 - Chương 75: Hào quang trong mùa hè
Q4 - Chương 76: Phong doanh
Q4 - Chương 77: Nhất Tuyến Thiên
Q4 - Chương 78: Kinh sợ

Q4 - Chương 79: Vô Thượng Linh Hư
Q5 - Chương 01: Đêm Thượng Đô
Q5 - Chương 02: Suy nghĩ chủ quan
Q5 - Chương 03: Ánh sáng cuối cùng
Q5 - Chương 04: Khúc mắc
Q5 - Chương 05: Hâm rượu
Q5 - Chương 06: Làm cho bà ta cô độc
Q5 - Chương 07: Vào ngày mai luôn
Q5 - Chương 08: Nếu có thể quay về
Q5 - Chương 09: Con đường sắp tới
Q5 - Chương 10: Hoa sóng đua nhau nở
Q5 - Chương 11: Lửa sông ngầm
Q5 - Chương 12: Thua vì sợ
Q5 - Chương 13: Chuyện nên phát sinh
Q5 – Chương 14: Dã kiếm
Q5 - Chương 15: Dõi mắt nhìn quanh, tâm mờ mịt
Q5 - Chương 16: Vui mừng
Q5 - Chương 17: Bắt đầu nổi điên
Q5 - Chương 18: Một cái thùng cho ngựa uống nước dẫn tới chiến tranh
Q5 - Chương 19: Ta chỉ là quản gia
Q5 - Chương 20: Sự tình năm đó
Q5 - Chương 21: Đứng đầu quần long
Q5 - Chương 22: Đại nghĩa
Q5 - Chương 23: Thầy trò trò chuyện
Q5 - Chương 24: Thuận thế mà đi
Q5 - Chương 25: Chỗ nào không phải là Trường Lăng
Q5 - Chương 26: Nhìn sang Đông Hồ
Q5 - Chương 27: Đơn giản thường bị xem nhẹ
Q5 - Chương 28: Bình thản rời thành
Q5 - Chương 29: Quân sư
Q5 - Chương 30: Tiếng chuông ở Tiên Phù Tông
Q5 - Chương 31: Vạn phù khai
Q5 - Chương 32: Ai có thể thắng?
Q5 - Chương 33: Ngọn lửa biến dị
Q5 - Chương 34: Thanh kiếm sáng
Q5 - Chương 35: Đều không thua
Q5 - Chương 36: Giao núi
Q5 - Chương 37: Ám sát quân
Q5 - Chương 38: Bi thương

Q5 - Chương 39: Chuyện trước mắt
Q5 - Chương 40: Đồ thành
Q5 - Chương 41: Chiến tranh ngoài dự đoán
Q5 - Chương 42: Nhất định phải thử
Q5 - Chương 43: Răng nanh
Q5 - Chương 44: Bước tường vô hình
Q5 - Chương 45: Người tốt hay người xấu
Q5 - Chương 46: Chạy trốn
Q5 - Chương 47: Tách rời
Q5 - Chương 48: Diễn một vở kịch
Q5 - Chương 49: Cuộc chiến không báo
Q5 - Chương 50: Tập kích tướng
Q5 - Chương 51: Tử Nhân kiếm
Q5 - Chương 52: Sao có thể biết được
Q5 - Chương 53: Cái giá cả đời
Q5 - Chương 54: Chịu chết
Q5 - Chương 55: Huyết bào
Q5 - Chương 56: Không nghĩ tới là ngươi
Q5 - Chương 57: Tông chủ Linh Hư
Q5 - Chương 58: Đao Kiếm sơn
Q5 - Chương 59: Giao dịch
Q5 - Chương 60: Xuyên đêm
Q5 - Chương 61: Tổ sơn
Q5 - Chương 62: Thiên Lương
Q5 - Chương 63: Linh sơn
Q5 - Chương 64: Bất Lão tuyền
Q5 - Chương 65: Hợp biển
Q5 - Chương 66: Leo lên tổ sơn
Q5 - Chương 67: Thức tỉnh
Q5 - Chương 68: Chìa khóa để thay đổi
Q5 - Chương 69: Kẻ điên
Q5 - Chương 70: Người Thiên Lương
Q5 - Chương 71: Mão vua
Q5 - Chương 72: Vực sâu
Q5 - Chương 73: Ám ước
Q5 - Chương 74: Kiếm Tam
Q5 - Chương 75: Lấy kiếm phá
Q5 - Chương 76: Một miệng giếng
Q5 - Chương 77: Phải chết
Q5 - Chương 78: Hậu chiêu

Q5 - Chương 79: Nhả tơ
Q5 - Chương 80: Người Thiên Lương cuối cùng
Q5 - Chương 81: Thuốc trường sinh bất tử
Q5 - Chương 82: Tư tâm
Q5 - Chương 83: Bia chữ
Q5 - Chương 84: Cửa bị phá
Q5 - Chương 85: Kiếm ý chân chính
Q5 - Chương 86: Cùng nhau chết
Q5 - Chương 87: Lưỡng Sinh hoa
Q5 - Chương 88: Chỉ hỏi thân sơ
Q5 - Chương 89: Phục chúng
Q5 - Chương 90: Đồng ý
Q5 - Chương 91: Cô đơn
Q5 - Chương 92: Trời lạnh
Q5 - Chương 93: Ta tới giết ngươi
Q5 - Chương 94: Ngư Trường
Q5 - Chương 95: Người ngoài dự liệu
Q5 - Chương 96: Đánh cược
Q5 - Chương 97: Giãy chết
Q5 - Chương 98: Kiếm phá Phù
Q5 - Chương 99: Phù Khí Binh
Q5 - Chương 100: Hắc sơn
Q5 - Chương 101: Tông sư trẻ nhất
Q5 - Chương 102: Thua
Q5 - Chương 103: Chứng minh
Q6 - Chương 01: Tân sinh
Q6 - Chương 02: Yêu hận
Q6 - Chương 03: Cự đầu mới
Q6 - Chương 04: Tái sinh
Q6 - Chương 05: Tiêu tiền
Q6 - Chương 06: Xưa nay chưa bao giờ là một người bình thường
Q6 - Chương 07: Thế cục lúc đó
Q6 - Chương 08: Gió mưa về
Q6 - Chương 09: Trực tiếp
Q6 - Chương 10: Tài phú
Q6 - Chương 11: Chuyện năm đó và việc nhà
Q6 - Chương 12: Mặt hoa
Q6 - Chương 13: Cổ Sinh*
Q6 - Chương 14: Hai vết kiếm thương
Q6 - Chương 15: Bế sơn

Q6 - Chương 16: Mưu tin
Q6 - Chương 17: Vô dụng
Q6 - Chương 18: Thân là vua
Q6 - Chương 19: Chuyện về bánh hồng
Q6 - Chương 20: Sát thạch
Q6 - Chương 21: Tề Tông
Q6 - Chương 22: Mười lăm năm
Q6 - Chương 23: Cuối cùng
Q2 - Chương 24: Chờ xuân
Q6 - Chương 25 : Còn sống
Q6 - Chương 26: Thiếu kiếm
Q6 - Chương 27: Hình thiên hạ
Q6 - Chương 28: Không giải thích được
Q6 - Chương 29: Phần thắng
Q6 - Chương 30: Dị số
Q6 - Chương 31: Im ắng phá cảnh
Q6 - Chương 32: Điềm xấu
Q6 - Chương 33: Gặp quân
Q6 - Chương 34: Từ Sở
Q6 - Chương 35: Vô địch
Q6 - Chương 36: Người si
Q6 - Chương 37: Trận nhãn (Mắt trận)
Q6 - Chương 38: Nhanh nhất thiên hạ
Q6 - Chương 39: Nhận lấy cái chết
Q6 - Chương 40: Kiêu ngạo
Q6 - Chương 41: Cất giấu
Q6 - Chương 42: Họa mi
Q6 - Chương 43: Dùng mệnh
Q6 - Chương 44: Kiếm là tri kỷ
Q6 - Chương 45: Còn sống
Q6 - Chương 46: Giết người
Q6 - Chương 47: Sản nghiệp
Q6 - Chương 48: Hẳn phải chết
Q6 - Chương 49: Áo giáp mục nát
Q6 - Chương 50: Hồng Hộc
Q6 - Chương 51: Phá kiếm
Q6 - Chương 52: Miệng cười
Q6 - Chương 53: Thời cơ
Q6 - Chương 54: Công địch (Kẻ thù chung)
Q6 - Chương 55: Vấn đề

Q6 - Chương 56: Mũi tên nước Sở
Q6 - Chương 57: Gia biến
Q6 - Chương 58: Dẹp yên bên trong
Q6 - Chương 59: Yên tâm
Q6 - Chương 60: Đao rỉ
Q6 - Chương 61: Đinh Ninh lên đường
Q6 - Chương 62: Đường Muội lên đường
Q6 - Chương 63: Người nào nhận một kiếm này
Q6 - Chương 64: Bỏ giáp
Q6 - Chương 65: Quân đánh lén ban đêm
Q6 - Chương 66: Lửa đêm
Q6 - Chương 67: Quyết đấu là cược
Q6 - Chương 68: Kiếm kinh của sư môn
Q6 - Chương 69: Giảng dạy
Q6 - Chương 70: Chuyện xưa của Mạc Hoa
Q6 - Chương 71: Trở về
Q6 - Chương 72: Truyền nhân
Q6 - Chương 73: Ta đến thu
Q6 - Chương 74: Noãn Xuân
Q6 - Chương 75: Kiến Duyên
Q6 - Chương 76: Thu hoạch
Q6 - Chương 77: Tế kiếm
Q6 - Chương 78: Tử vong
Q7 - Chương 1: Tuân mệnh
Q7 - Chương 2: Nở rộ
Q7 - Chương 3: Khí dân (Người dân bị bỏ rơi)
Q7 - Chương 4: Hy vọng
Q7 - Chương 5: Gió vàng
Q7 - Chương 6: Ngủ đêm
Q7 - Chương 7: Thiên Khí
Q7 - Chương 8: Để giành chiến thắng
Q7 - Chương 9: Kỳ quân
Q7 - Chương 10: Sở Khí
Q7 - Chương 11: Không giáp
Q7 - Chương 12: Chặt đầu
Q7 - Chương 13: Lưỡi mác
Q7 - Chương 14: Vương hầu
Q7 - Chương 15: Đệ nhất thiên hạ
Q7 - Chương 16: Một người khiêm tốn
Q7 - Chương 17: Một trong những người phản bội

Q7 - Chương 18: Đến lượt ta giết ngươi
Q7 - Chương 19: Vết kiếm
Q7 - Chương 20: Si giả
Q7 - Chương 21: Thần vận
Q7 - Chương 22: Kiếm vong mạng
Q7 - Chương 23: Thoải mái
Q7 - Chương 24: Dạ Kiêu
Q7 - Chương 25: Ngự giá
Q7 - Chương 26: Thiên Chi Thực
Q7 - Chương 27: Mượn tay
Q7 - Chương 28: Sợ hãi
Q7 - Chương 29: Cầu sống
Q7 - Chương 30: Tuyệt ý
Q7 - Chương 31: Chạy trốn
Q7 - Chương 32: Tình thế hỗn loạn
Q7 - Chương 33: Hữu ích
Q7 - Chương 34: Chờ đợi
Q7 - Chương 35: Tâm ý của nàng
Q7 - Chương 36: Tâm thuật
Q7 - Chương 37: Sắp chết
Q7 - Chương 38: Nghĩ đến hắn cũng vậy
Q7 - Chương 39: Suy đoán
Q7 - Chương 40: Kiếm Nô
Q7 - Chương 41: Thiên Sơn
Q7 - Chương 42: Kẻ thù năm đó
Q7 - Chương 43: Chỉ giáo
Q7 - Chương 44: Đơn giản
Q7 - Chương 45: Thiên Mộ
Q7 - Chương 46: Liên thủ
Q7 - Chương 47: Thủ đoạn lớn
Q7 - Chương 48: Duy trì
Q7 - Chương 49: Bức thư chết
Q7 - Chương 50: Thủ bút
Q7 - Chương 51: Tâm ý
Q7 - Chương 52: Địch nhân một thành
Q7 - Chương 53: Thành trống
Q7 - Chương 54: Đỉnh phong
Q7 - Chương 55: Chí ngạo
Q7 - Chương 56: Ai tới
Q7 - Chương 57: Thiêu đốt

Q7 - Chương 58: Hai tướng
Q7 - Chương 59: Thú cưỡi
Q7 - Chương 60: Bay lên trời
Q7 - Chương 61: Tâm hướng tới
Q7 - Chương 62: Thành loạn
Q7 - Chương 63: Tâm loạn
Q7 - Chương 64: Gợn sóng
Q7- Chương 65: Thanh kiếm cứu mạng
Q7 - Chương 66: Bỉ Dực Song Phi
Q7 - Chương 67: Bạch Liên
Q7 - Chương 68: Chặt đầu
Q7 - Chương 69: U triều ngày xưa
Q7 - Chương 70: Cự tuyệt
Q7 - Chương 71: Chuột đất già nơi tối tăm
Q7 - Chương 72: Đến giúp
Q7 - Chương 73: Kết kén
Q7 - Chương 74: Kinh hỉ
Q7 - Chương 75: Lên đài
Q7 - Chương 77: Đứng dậy
Q7 - Chương 76: Hữu Tứ
Q7 - Chương 78: Tú Mạc
Q7 - Chương 79: Thanh tịnh và giết
Q7 - Chương 80: Áo choàng đỏ và áo choàng trắng
Q7 - Chương 81: Trừ tận gốc
Q7 - Chương 82: Phá tâm
Q7 - Chương 83: Giết người
Q7 - Chương 84: Điểm nhẹ
Q7 - Chương 85: Đều bị thương
Q7 - Chương 86: Khốc ý
Q7 - Chương 87: Đỉnh cao của năm đó
Q7 - Chương 88: Người thu cục
Q7 - Chương 89: Sư thúc
Q7 - Chương 90: Không thay đổi
Q7 - Chương 91: Trần thế kiếm
Q7 - Chương 92: Bát Cảnh nhất vực
Q7 - Chương 93: Kiếm phá thương khung
Q7 - Chương 94: Ám sát
Q7 - Chương 95: Đổi quân
Q8 - Chương 1: Vật trong nước
Q8 - Chương 2: U Phù

Q8 - Chương 3: Đế khóc
Q8 - Chương 4: Tro tàn
Q8 - Chương 5: Người trẻ tuổi bên trên phế tích
Q8 - Chương 6: Ai là hổ?
Q8 - Chương 7: Căn cơ thực sự của quận Giao Đông
Q8 - Chương 8: Đi hướng Đông
Q8 - Chương 9: Thanh âm
Q8 - Chương 10: Mưu Sở
Q8 - Chương 11: Thiên Hạ Kiếm Thủ lệnh
Q8 - Chương 12: Nhượng bộ
Q8 - Chương 13: Trơ trẽn
Q8 - Chương 14: Phong hầu
Q8 - Chương 15: Giao dịch
Q8 - Chương 16: Phương thức mà mọi người không thể tưởng tượng được
Q8 - Chương 17: Thái độ và quyết tâm
Q8 - Chương 18: Ngươi dám sao?
Q8 - Chương 19: Nghi lễ
Q8 - Chương 20: Vẫn như trước
Q8 - Chương 21: Mục đích
Q8 - Chương 22: Trấn Hồn đinh
Q8 - Chương 23: Ban Trường Sinh
Q8 - Chương 24: Tàn nhẫn
Q8 - Chương 25: Bí mật Cô Sơn
Q8 - Chương 26: Trấn Quốc
Q8 - Chương 27: Đêm loạn
Q8 - Chương 28: Thánh biến
Q8 - Chương 29: Nguyệt Tư
Q8 - Chương 30: Phản công toàn diện
Q8 - Chương 31: Không còn là thiếu niên nữa
Q8 - Chương 32: Một phong thư cũ
Q8 - Chương 33: Được định trước
Q8 - Chương 34: Năm Đạo phù
Q8 - Chương 35: Dự đoán
Q8 - Chương 36: Tòa thành di động
Q8 - Chương 37: Kháng lệnh
Q8 - Chương 38: Cha và con trai
Q8 - Chương 39: Chồng và vợ
Q8 - Chương 40: Thi vật
Q8 - Chương 41: Vô lậu (Không có sơ hở)

Q8 - Chương 42: Vu Thần
Q8 - Chương 43: Quy vị
Q8 - Chương 44: Tên điên
Q8 - Chương 45: Chuyển hóa
Q8 - Chương 46: Lâu đời
Q8 - Chương 47: Điện thứ chín
Q8 - Chương 48: Con thú nguy hiểm
Q8 - Chương 49: Giống như ngày tận thế
Q8 - Chương 50: Muốn chết
Q8 - Chương 51: Xa nhau lâu ngày, đến nay gặp lại
Q8 - Chương 52: Nhớ tình bạn cũ
Q8 - Chương 53: Trọng sinh chân chính
Q8 - Chương 54: Triều tông
Q8 - Chương 55: Người lạ
Q8 - Chương 56: Thuẫn Thương Kiếm, Hầu cận
Q8 - Chương 57: Sáu gian phòng
Q8 - Chương 58: Hậu thủ và bảo tàng
Q8 - Chương 59: Căn cơ
Q8 - Chương 60: Phá chiêu
Q8 - Chương 61: Tranh thiên hạ
Q8 - Chương 62: Yếu đuối
Q8 - Chương 63: Bóng đen
Q8 - Chương 64: Ngày tái ngộ
Q8 - Chương 65: Nói gì nghe nấy
Q8 - Chương 66: Chiến trường hải ngoại
Q8 - Chương 67: Nhân quả
Q8 - Chương 68: Lên đảo
Q8 - Chương 69: Không khó xử lý
Q8 - Chương 70: Cùng thế hệ
Q8 - Chương 71: Thác băng
Q8 - Chương 72: Xứng danh
Q8 - Chương 73: Thiên Thiết bản mệnh
Q8 - Chương 74: Bại nghiệp
Q8 - Chương 75: Bàn tay máu
Q8 - Chương 76: May mắn
Q8 - Chương 77: Bắt được
Q8 - Chương 78: Nhờ ta trông coi
Q8 - Chương 79: Vỏ kiếm
Q8 - Chương 80: Dưỡng Thi
Q8 - Chương 81: Tư thệ

Q8 - Chương 82: Hỏi ngược lại
Q8 - Chương 83: Chiến quân
Q8 - Chương 84: Gặp quỷ
Q8 - Chương 85: Quan hệ
Q8 - Chương 86: Hai luồng ánh đỏ
Q8 - Chương 87: Phá nhà
Q8 - Chương 88: Thực sự uy phong
Q8 - Chương 89: Khách đến từ ngoài ngàn dặm
Q8 - Chương 90: Sai lầm lớn
Q8 - Chương 91: Nhanh chết
Q8 - Chương 92: Địa lợi
Q8 - Chương 93: Hạo kiếp
Q8 - Chương 94: Khác biệt về bản chất
Q8 - Chương 95: Một kiếm
Q8 - Chương 96: Chiến một tòa thành
Q8 - Chương 97: Khi đó
Q8 - Chương 98: Ý nhân gian
Q8 - Chương 99: Mời, dạy
Q8 - Chương 100: Nhắc nhở
Q8 - Chương 101: Chuyện ở thượng nguồn
Q8 - Chương 102: Vu thủ
Q8 - Chương 103: Xem hiểu
Q8 - Chương 104: Trọng tu
Q8 - Chương 105: Báo ân
Q8 - Chương 106: Tuyệt diệu
Q8 - Chương 107: Nữ hoàng trả thù
Q8 - Chương 108: Phân ly
Q9 - Chương 109: Lãnh cung
Q8 - Chương 110: Đại Quang Minh
Q8 - Chương 111: Các tông sư
Q8 - Chương 112: Cảm động
Q8 - Chương 113: Quái dị
Q8 - Chương 114: Giết Lý
Q8 - Chương 115: Thói quen
Q8 - Chương 116 : Phá pháp chân chính
Q8 - Chương 117: Ý tưởng hay
Q8 - Chương 118: Quyền cao chức trọng
Q8 - Chương 119: Ra mặt
Q8 - Chương 120: Quá đơn giản
Q8 - Chương 121: Phục chúng

Q8 - Chương 122: Sự chứng minh của nàng
Q8 - Chương 123: Phá như thế nào
Q8 - Chương 124: Ôm cây để giành chiến thắng
Q8 - Chương 125: Đến sớm?
Q8 - Chương 126: Nước chảy thành sông
Q8 - Chương 127: Tự phụ
Q8 - Chương 128: Kiếm tâm
Q8 - Chương 129: Chỉ Ấn kiếm
Q8 - Chương 130: Tinh không sâu trong khí hải
Q8 - Chương 131: Chỉ đến như thế
Q8 - Chương 132: Cách nhìn của ta
Q8 - Chương 133: Tri âm
Q8 - Chương 134: Nàng không muốn như vậy
Q8 - Chương 135: Tương lai của ai
Q8 - Chương 136: Đã từng là thích khách
Q8 - Chương 137: Trước khi chết
Q8 - Chương 138: Lời của hắn
Q8 - Chương 139: Ta chính là hắn
Q8 - Chương 140: Lựa chọn của chúng ta
Q8 - Chương 141: Theo cách của ta
Q8 - Chương 142: Biến đổi về lượng dẫn đến thay đổi về chất
Q8 - Chương 143: Liên thủ sau nhiều năm
Q8 - Chương 144: Giết Từ
Q8 - Chương 145: Đồng nam đồng nữ
Q8 - Chương 146: Minh chủ nước Tề
Q8 - Chương 147: Tân vương trong bóng tối
Q8 - Chương 148: Các ngươi vốn thuộc về ta
Q8 - Chương 149: Vội vàng
Q8 - Chương 150: Cho chúng ta thấy
Q8 - Chương 151: Các ngươi dựa vào cái gì?
Q8 - Chương 152: Đánh giá
Q8 - Chương 153: Phục kích
Q8 - Chương 154: Tượng binh mã
Q8 - Chương 155: Vạn kiếp bất phục
Q8 - Chương 156: Nhân sinh đều là mâu thuẫn
Q8 - Chương 157: Ban cho ngươi vĩnh sinh
Q8 - Chương 158: Quyết tử
Q8 - Chương 159: Tàn nhẫn
Q8 - Chương 160: Cay đắng
Q8 - Chương 161: Giữ hồ lạnh

Q8 - Chương 162: Hợp thời
Q8 - Chương 163: Chuyện xưa của ngươi, chuyện xưa của ta
Q8 - Chương 164: Mãi mãi không thể thay thế
Q8 - Chương 165: Cảm giác rét lạnh sau nhiều năm
Q8 - Chương 166: Trảm quá khứ
Q8 - Chương 167: Bắt hạm
Q8 - Chương 168: Thiên Mộ Sơn không còn quen thuộc
Q8 - Chương 169: Đao chậm giết người
Q8 - Chương 170: Kinh Mộng
Q8 - Chương 171: Oán hội
Q8 - Chương 172: Kiếp sau
Q8 - Chương 173: Không có trường sinh chân chính
Q8 - Chương 174: Lấy kiếm
Q8 - Chương 175: Thủ đoạn cuối cùng
Q8 - Chương 176: Rơi xuống đất
Q8 - Chương 177: Điên rồ
Q8 - Chương 178: Ma quỷ
Q8 - Chương 179: Thành toàn
Q8 - Chương 180: Chấn chỉnh môn phong
Q8 - Chương 181: Cô độc
Q8 - Chương 182: Chia tay
Q8 - Chương 183: Sư huynh đệ
Q8 - Chương 184: Giáo huấn ngươi
Q8 - Chương 185: Tiên cơ
Q8 - Chương 186: Có đạo lý của riêng mình
Q8 - Chương 187: Nỗ lực
Q8 - Chương 188: Không rõ
Q8 - Chương 189: Đừng nghĩ nữa
Q8 - Chương 190: Chén rượu
Q8 - Chương 191: Sợ
Q8 - Chương 192: Chó rơi xuống nước
Q8 - Chương 193: Ngu ngốc
Q8 - Chương 194: Hổ dữ
Q8 - Chương 195: Sau đó thì sao
Q8 - Chương 196: Nguyện vọng cuối cùng
Q8 - Chương 197: Sống không luyến tiếc
Q8 - Chương 198: Thiên hạ cùng đợi một trận chiến này
Q8 - Chương 199: Luôn luôn bất mãn
Q8 - Chương 200: Hiện tóc bạc
Q8 - Chương 201: Ta biết

Q8 - Chương 202: Hai người quyết định tương lai
Q8 - Chương 203: Có lực không ra sức
Q8 - Chương 204: Sinh tử cục
Q8 - Chương 205: Dẫn lôi hỏa
Q8 - Chương 206: Những chuyện không thể đoán trước
Q8 - Chương 207: Sắp chết
Q8 - Chương 208: Độc ngươi cất giấu
Q8 - Chương 209: Không đường về
Q8 - Chương 210: Tiêu tan
Q8 - Chương 211: Chán trường sinh
Q8 - Chương 212: Dây dưa mãi mãi
Q8 - Chương 213: Cung thâm
Q8 - Chương 214: Tù nhân
Q8 - Chương 215: Ý nghĩ
Q8 - Chương 216: Vấn tâm
Q8 - Chương 217: Như ảo ảnh trong mơ
Q8 - Chương 218: Dư vị
Q8 - Chương 219: Thử kiếm
Q8 - Chương 220: Cảm giác hối tiếc
Q8 - Chương 221: Chỉ hươu
Q8 - Chương 222: Từ đâu tới đây
Q8 - Chương 223: Dệt một tấm lưới
Q8 - Chương 224: Ý trời hiện ra
Q8 - Chương 225: Chân nguyên tươi mới
Q8 - Chương 226: Mạt Hoa
Q8 - Chương 227: Đốt cung
Q8 - Chương 228: Tiếp quản
Q8 - Chương 229: Trời đổi
Q8 - Chương 230: Một trận chiến đã trễ
Q8 - Chương 231: Cuộc gặp gỡ cuối cùng
Q8 - Chương 232: Trường hận là do
Q8 - Chương 233: Thế giới tàn khốc
Q8 - Chương 234: Đại hôn

Q1 - Chương 1: Dư nghiệt Kiếm Lô

Mùa thu năm Nguyên Vũ thứ mười một, một cơn mưa to hiếm thấy đổ xuống toàn bộ vùng Trường Lăng. Mây đen nặng như chì kèm theo sấm sét khủng khiếp làm cho cả vùng đô thành Vương triều Đại Tần như là ma giới.

Tại bến cảng Vị Hà bên ngoài thành, vô số quan viên mặc quan phục màu đen và binh sĩ đứng thẳng như tượng, mặc cho gió quật mưa vùi. Tất cả đều như cây đinh sắt đóng xuống đất, không nhúc nhích chút nào.

Trong cảnh sóng cao ngang trời, một chiếc thuyền lớn bọc sắt đột nhiên xuất hiện!

Lúc này, một tia chớp rạch ngang trời bổ xuống, ánh sáng chói lòa chiếu sáng chiếc thuyền lớn bọc sắt nặng nề.

Toàn bộ đám quan viên và quân sĩ đang đứng nghiêm đều biến sắc hoảng sợ.

Phía đầu chiếc thuyền lớn bọc sắt là đầu một con rồng!

Đầu rồng này lớn hơn chiếc xe ngựa, tựa như bị người ta cắt phăng. Hai đồng tử màu đỏ thẫm bốc lên sát ý điên cuồng, uy thế ngập trời còn hơn cả sóng to gió lớn nhường kia.

Không chờ thuyền lớn cập bờ, ba vị quan viên phi thân vượt qua hơn mấy chục thước mặt sông, như ba cái búa tạ hạ xuống boong thuyền.

Ba vị quan viên này càng thêm kinh hãi trong lòng bởi vì khắp

nơi trên thuyền lớn lỗ chỗ những lỗ hổng và những đồ vật bị vỡ, nhìn là biết chiếc thuyền đã trải qua không biết bao nhiêu trận chiến thảm liệt. Ba người nhìn quanh thì chỉ thấy một người quần áo tơi tả. Đó là một lão nhân có bộ dạng như lão bộc đang tựa vào mạn thuyền như một xác chết, nhìn không giống chút nào cái người mà bọn họ đang đau khổ chờ đợi.

“Hàn đại nhân, Dạ Ty Thủ đâu rồi?”

Ba vị quan viên thi lễ, cố nén sự kinh hãi bèn hỏi.

“Không cần đa lễ, Dạ Ty Thủ đã đi tìm kiếm nơi ẩn nấp dư nghiệt Kiếm Lô rồi.” Lão nhân có bộ dạng già nua khẽ khom lại đáp lễ. Đương lúc mưa như trút nên dù họ nói chuyện với nhau nhưng không rõ khuôn mặt lão nhân, chỉ thấy ánh mắt đó lãnh khốc, thâm trầm tản mát ra bá khí chấn nhiếp nhân tâm.

“Dạ Ty Thủ đã đi?” Ba vị quan viên đồng thời chấn động, không nhịn được bèn quay đầu nhìn về phía thành đô.

Trường Lăng đã vào buổi hoàng hôn, hư ảnh từng tòa vọng lâu cao vút như ẩn như hiện dưới cơn mưa bao phủ.

Cùng lúc đó, trên mặt sông phía Nam thành Trường Lăng đột nhiên xuất hiện một chiếc ô màu đen che mưa.

Người cầm chiếc ô đi trên sóng to gió cả như đi trên đất bằng, người này đi tới đầu một ngõ nhỏ ven bờ sông.

Có sáu người cao thấp khác nhau cũng cầm chiếc ô đen. Sáu quan viên mặc hắc y bị cái ô che lấp nên không lộ ra khuôn mặt, họ lẳng lặng đứng ở bờ sông chờ người nọ.

Khi người nọ lên bờ, sáu quan viên kia không có hành động gì lạ, không nói câu nào mà chỉ lẳng lặng đi ở sau lưng.

Trong ngõ ngõ, có một trang viện bình thường, từ trung tâm

chiếc ô đen che mưa dần dần tỏa ra sát khí.

Tiếng mưa tí tách lẫn với tiếng nhai đồ ăn.

Một người đàn ông trung niên mặc hắc y bằng vải thô kéo ống tay áo ở trong nội viện, dưới mái hiên đang ăn tối.

Người đàn ông này mặc hắc y cũ nát, đầu tóc rối bời được buộc lại bằng một cọng cỏ khô, đi một đôi giày vải với cái đế đã mòn vẹt, đôi bàn tay với những chiếc móng tay bẩn thỉu, khuôn mặt không có gì nổi bật nhìn chẳng khác gì phu khuân vác tầm thường.

Bữa tối của người này cũng hết sức bình thường, giản đơn, chỉ có một bát cơm bằng gạo thô, một đĩa rau, một đĩa đậu rang. Thế mà người đàn ông này ăn trông rất ngon lành, mỗi một miếng đều nhai từ tốn mấy chục lần mới nuốt vào bụng.

Khi và miếng cơm cuối cùng, người đàn ông thò tay lấy chiếc gáo gỗ treo dưới mái hiên rồi đi tới chỗ chum nước múc một gáo nước trong. Người nọ uống một hơi cạn sạch rồi ợ một hơi thật thoải mái.

Tiếng ợ vang lên thì đồng thời với lúc chiếc ô đen che mưa dừng lại ở cánh cổng tiểu viện.

Trên chiếc giày quan là chân váy tuyết trắng, từng lọn tóc bay múa, nét môi mỏng manh, cặp lông mi nhàn nhạt như núi mờ xa trong màn mưa.

Những bước chân tản bộ trên mặt sông trong cảnh sóng to gió lớn hóa ra là của một cô gái xinh đẹp rất có phong thái với vòng eo động lòng người.

Hạ chiếc ô đen xuống, mặc cho mưa thu xối lên mái tóc đen tuyền, cô gái nhẹ chân bước vào trang viên có người đàn ông trung niên. Nàng nhẹ nhàng thi lễ rồi dịu dàng thốt lên: ”Dạ Sách Lãnh ra

mắt Triệu Thất tiên sinh.”

Người đàn ông trung niên hơi nhíu mày, chỉ với cái nhíu mày này mà bộ mặt góc cạnh của người nọ dường như trở nên sinh động hơn, một loại mị lực khó tả cũng bắt đầu tản mát ra.

“Ta ở Trường Lăng ba năm mà mới lần đầu tiên gặp được Dạ Ty Thủ.”

Người nọ không hoàn lễ mà chỉ nhếch mép lên cười, ánh mắt lướt qua khuôn mặt cô gái nhìn về phía đường phố đan xen xa xa dưới màn mưa thu.

“Nhìn mãi Trường Lăng thật sự không thú vị, cũng giống như kiếm hay tính cách người Tần vậy, bụng dạ thẳng thắn, ngang ra ngang dọc ra dọc, bốn bề yên tĩnh, đến cả mặt đường mặt tường không phải màu xám cũng là màu đen, chẳng chút mỹ cảm. Bây giờ thấy phong độ và tư thái của Dạ Ty Thủ làm hai mắt ta sáng lên, dường như rất không hợp với Trường Lăng này.”

"To gan! Dư nghiệt Kiếm Lô Triệu Trảm! Dạ Ty Thủ đích thân tới, ngươi còn không thúc thủ chịu trói mà vẫn còn dám đưa đẩy những lời lấy lòng!”

Một tiếng quát chói tai lạnh như băng từ dưới một chiếc ô đen ở xa xa đột nhiên vọng tới.

Người này cố ý muốn để người đàn ông trung niên và cô gái mặc váy trắng nhìn thấy khuôn mặt nên khi lên tiếng cũng nâng cái ô lên. Đó là một chàng trai trẻ tuổi có khuôn mặt tuấn mỹ, da dẻ như ngọc, ánh mắt lập lòe như điện.

“Hả?”

Một tiếng hô kinh ngạc vang lên.

Cái nhíu mày của người đàn ông trung niên giãn ra, khuôn mặt

thư thái: “Không trách khí tức so với người khác yếu hơn nhiều. Hóa ra ngươi không phải là một trong lục đại cung phụng Giám Thiên Tư, nếu vậy thì ngươi hẳn là quan viên Thần Đô Giám rồi.”

Hai tay viên quan trẻ tuổi mặc hắc y có khuôn mặt tuấn mỹ vốn run nhè nhẹ không thể nhìn thấy, động tác khi trước dường như y phải tập trung dũng khí mới làm được. Lúc này, y nghe thấy người đàn ông trung niên nhận xét khí tức của mình yếu hơn những người cầm ô khác rất nhiều thì lửa giận đã bốc lên trong mắt, hơi thở bỗng nhanh hơn một chút.

Ánh mắt người đàn ông trung niên lướt qua người y lại nhìn vào cô gái mặc váy trắng. Người nọ mỉm cười với cô gái rồi nói: “Ở cái tuổi này mà đã vượt qua đệ Tứ cảnh nửa bước thì y cũng có thể được coi là kẻ tài tuấn hiếm thấy tại vương triều các ngươi rồi.”

Cô gái mặc váy trắng tươi cười, trên má hiện hai lúm đồng tiền tươi tắn: “Tiên sinh nói không sai.”

“Có lẽ y ngưỡng mộ ngươi, muốn lưu lại trong ngươi chút ấn tượng mà thôi.” Người đàn ông trung niên ngắm thật kỹ cô gái mặc váy trắng: “Có chút đáng tiếc hay không?”

“Ngươi… có ý gì?” Viên quan trẻ tuổi bỗng nhiên trắng bệch, mồ hôi túa ra làm ướt quần áo, trong lòng đột nhiên cảm thấy có gì đó không hay.

Cô gái quay đầu nhìn y, nụ cười mỉm làm cho người khác thấy như thể không chút ác cảm với vị trai trẻ anh tuấn này, nhưng một giọt mưa đang rơi xuống bỗng nhiên đứng im.

Cái giọt nước này bắt đầu gia tăng tốc độ, gia tốc đạt tới tình trạng khủng bố, trong quá trình gia tốc bỗng bị kéo dài thành một thanh tiểu kiếm mỏng manh.

“Xuy”, một tiếng vang nhỏ.

Bên trong cái ô đen dính đầy máu, viên quan trẻ tuổi tuấn mỹ đã đầu lìa khỏi cổ. Khi cái ô rơi xuống, cặp mắt y vẫn mở trừng trừng như không thể tin đó là chuyện thực.

“Hảo khí phách!”

Người đàn ông trung niên vỗ tay hoan hô: “Ngay cả người Thần Đô Giám cùng hoạt động cũng một kiếm giết chết. Quả nhiên Dạ Ty Thủ có khí phách, nhưng mà vì một câu không thuận tâm ý mà giết chính một tên tu hành hiếm có của mình, hình như Dạ Ty Thủ không có tấm lòng rộng rãi.”

Cô gái giễu cợt đáp lại: “Đàn bà thì cần gì tấm lòng to, chỉ cần ngực to là đủ.”

Người đàn ông ngẩn ra, người nọ không ngờ cô gái sẽ đáp lại như vậy.

“Có lý.”

Người nọ cười cợt tự giễu: “Nhân vật như Dạ Ty Thủ, dù có làm gì hay nói gì cũng đều chính xác, không cần để ý người khác nghĩ gì.”

Bờ mi cô gái khẽ chớp, đôi môi khẽ mở nhưng đúng lúc này nàng cảm ứng được gì đó, chân mày cau lại, không nói thêm gì nữa.

Nét mặt vui vẻ của người đàn ông cũng biến mất, vài nếp nhăn ở khóe mắt cũng bị vài ánh huỳnh quang kỳ dị xóa mất, da dẻ đầu tóc phát sáng màu ngọc, một luồng nhiệt khí bốc lên cuồn cuộn khiến cho những giọt mưa từ trên trời rơi xuống biến thành hơi nước trắng xóa. Một luồng sát khí nồng đậm bắt đầu tràn ngập tiểu viện.

“Mặc dù chủ tu không giống nhau nhưng Tu hành giả trong thiên hạ đều phân chia cảnh giới thực lực thành Cửu cảnh, mỗi cảnh lại chia làm ba. Hoàng đế bệ hạ của các ngươi hiện tại rốt cuộc đã đến cảnh giới nào rồi?” Lúc cô gái với thân phận siêu nhiên hành lễ, người đàn ông này không hoàn lễ mà vào lúc này người nọ lại vái chào thật sâu thật nghiêm túc, hỏi cũng trang nghiêm.

“Ta không có bụng dạ rộng rãi cho nên không có lợi ích gì sẽ không trả lời câu hỏi của ngươi.” Cô gái bình thản nhìn lại, ngữ khí không cần thương thảo thốt lên: “Một người một vấn đề thôi.”

Người đàn ông trung niên trầm ngâm một chút bèn ngẩng đầu: “Được.”

Cô gái không cần rào đón mà thẳng thắn hỏi: “Đệ tử Kiếm Lô đều là vong mệnh kiếm, đến tính mạng của bản thân cũng không quan tâm nhưng qua ba năm tiềm phục, ngươi không ám sát kẻ tu hành của triều đình, không âm thầm kéo bè kết đảng cũng chẳng tìm cách đánh cắp điển tịch tu hành của triều đình ta, đến cùng ngươi định làm gì?”

Người nọ ngắm nghía cô gái, khẽ thở dài một tiếng: “Bí khố vũ tàng của đám tu hành các ngươi cho là mạnh đi nữa thì vật ‘người đó’ lưu lại mạnh được bao nhiêu?”

Người đàn ông nói rất ngắn gọn, thậm chí còn không nói rõ danh tính ‘người đó’ nhưng hai chữ này giống như là cấm kị vậy bởi dù cảnh huyết tinh một kiếm chém đầu kia không làm cho năm quan viên che ô đen ngoài viện có chút xúc động nào, nhưng khi nghe thấy câu này xong, các chiếc ô đều đồng loạt khẽ rung, nước mưa ở trên mặt ô bị chấn động tung bay phấp phới.

Cô gái tỏ ra không thích, nàng cười lạnh: “Đã nhiều năm rồi các ngươi vẫn chưa từ bỏ ý định, còn muốn nhìn xem ‘người đó’ có để lại cái gì hay không sao?”

Người đàn ông không đáp lại, cặp mắt nhìn chằm chằm vào mắt cô gái như mong đợi câu trả lời tiếp theo.

Cô gái thấy người đàn ông càng lúc càng tỏa ra mị lực, nàng bỗng có chút đồng cảm với đối phương bèn nhẹ nhàng thốt lên: "Năm năm trước, Thánh thượng đã tới Thất cảnh thượng phẩm, trong năm năm này không một lần ra tay, không biết câu trả lời này ngươi có thỏa mãn?"

"Năm năm trước đã là Thất cảnh thượng phẩm, có năm năm để phá cảnh có lẽ cũng đủ rồi. Nói vậy thì khả năng có thể đã tới Bát cảnh ư?" Từ sâu trong mắt người đàn ông là thất vọng và chán nản nhưng một khắc sau đã biến đâu mất mà trở thành kiếm ý sắc bén.

Toàn thân người đàn ông sáng lên, giống như một thanh bảo kiếm tuyệt thế cất giấu nhiều năm bỗng nhiên rời vỏ.

Dây leo khô héo bám trên tường và nóc nhà bỗng nhiên bị khí tức sắc bén chém thành từng đoạn nhỏ bay lên.

"Mời!"

Người đàn ông hít sâu một hơi, trong mắt người này dường như chỉ còn cô gái mặc váy trắng đối diện mà thôi.

"Kiếm Lô đệ thất đồ Triệu Trảm lĩnh giáo Thu Thủy Kiếm Dạ Ty Thủ!"

Khi người đàn ông xin thỉnh giáo, cô gái vẫn im lặng trầm mặc không có phản ứng gì nhưng năm quan viên mặc hắc y ở bên ngoài đều khẽ hô, thân ảnh đột nhiên phân ra năm góc, chiếc ô đen xoay tròn kịch liệt.

Chiếc ô xoay tròn như tấm khiên, nương theo vòng xoay bắn ra không phải là những giọt mưa mà là vô số kình khí.

Ầm!

Tòa tiểu viện phồng lên như được làm bằng giấy rồi nổ tung thành vô số mảnh nhỏ.

Những tiếng kêu dưới chiếc ô vang lên, những mảnh vụn văng ra ẩn chứa sức mạnh kinh người làm cho đế giày năm vị quan viên cầm ô cọ xát vào đá phiến vang lên những tiếng chói tai.

Kình khí dày đặc hợp thành bức tường không kẽ hở, rất ít mảnh vụn xuyên qua được. Lửa cháy rừng rực bị ép bốn phía làm cho bốc lên ngang trời, từ xa nhìn tựa như thấy một cái lò thật lớn đột nhiên hiện ra giữa trời.

Ở trung tâm của cái lò, chẳng biết từ lúc nào trên tay Triệu Trảm xuất hiện một thanh tiểu kiếm màu đỏ thẫm.

Thanh kiếm dài không quá hai thước, từ thân kiếm đến mũi kiếm phóng ra chân hỏa rừng rực dài đến mấy mét.

Cô gái mặc váy trắng được gọi là Dạ Ty Thủ cũng biến mất, chỉ có ngàn tia vạn tia mưa bụi như vô số thanh kiếm lao đến người nọ như một cái lồng.

***

Khi năm vị quan viên cầm ô ra tay thì mười mấy tên Kiếm sư cầm các loại kiếm cũng quỷ mị tràn vào trong ngõ ngõ.

Trên người những Kiếm sư này có khí tức giống với năm vị quan cầm ô kia. Dưới trời mưa mà những hạt mưa cứ như là có sinh mạng tránh xa bọn họ, thân hình họ như là có một tầng không khí trong suốt cách ly với thế giới bên ngoài.

Một màn như vậy đã cho thấy họ giống như năm vị quan viên cầm ô kia, đều là hiếm thấy, bản thân làm người ta không cách nào tưởng tượng được thủ đoạn của Tu hành giả.

Lúc này, trong tiểu viện vang lên những tiếng nổ liên tiếp, mặt đất xung quanh đầy vết lõm bởi chấn động do thủy châu bắn ra không ngừng. Họ căn bản không biết được tình hình giao thủ bên trong nhưng sắc mặt càng lúc càng trắng, mồ hôi trong lòng bàn tay túa ra ngày càng nhiều.

Trước đây họ tưởng đã hiểu rõ trình độ Kiếm Lô nước Triệu ra sao nhưng bây giờ thì họ đã biết rằng đánh giá của bản thân hãy còn quá thấp.

Chỉ là phút chốc thôi, ngắn đến độ dân chúng xung quanh đều tưởng là sét đánh mà không nghĩ là gì khác, màn ô đen vây quanh tiểu viện bỗng nhiên phát ra tiếng nổ khác thường.

Một cái ô không chịu nổi nữa bị đẩy bay đi gần trăm mét.

Quan viên mặc hắc y đeo kiếm không vỏ vây bên ngoài đồng loạt biến sắc, bốn Kiếm sư phía sau cái ô bị chấn bay đồng loạt quát lên một tiếng, rút kiếm giơ ra phía trước.

"Đinh đinh đinh đinh", bốn thanh âm vang lên, bốn thanh kiếm kia bị uốn thành vòng cung, bốn vị Kiếm sư bị chấn động. Họ định cố cự lại nhưng chỉ trong chớp mắt cả bốn vị đều phun ra một búng máu, thân hình xụi lơ bay về phía sau như chim gãy cánh.

Từ vị trí chiếc ô bị chấn bay, một luồng sóng khí bắn ra xuyên qua vườn rau, phá vỡ hai bức tường, xuyên qua con đường rộng, đánh vào một cửa hàng dầu vừng.

“Ầm”, một tiếng vang lên.

Cửa đi của cửa hàng bị phá vỡ thành vô số mảnh nhỏ, lại còn làm cho nửa cửa hàng bị sập xuống, các đồ vật rơi rầm rầm xuống đất làm náo động lớn.

“Mưa gió rơi xuống, ông trời có mắt không tròng, rơi gì mà nhanh thế? Phá mất cửa hàng ta rồi!”

Một tiếng thét chói tai từ bên trong cửa hàng vang lên, một người đàn bà trung niên đau đớn cầm cái muôi khua khoắng từ trong cửa hàng vọt ra, bộ như muốn đánh người nhưng khi thấy cảnh tượng trước mắt thì cái muôi dầu rơi ra khỏi tay, lại một tiếng thét chói tai hơn.

“Giám Thiên Tư phá án!”

Một Kiếm sư hắc y miệng trào máu tươi bị chấn bay tới cái bàn đá xanh trước cửa hàng, y nghe thấy người đàn bà thét lên thì cắn răng, cố gượng chống thanh kiếm uốn cong để đứng dậy. Y quát lên một tiếng, sát ý lạnh thấu xương làm cho người đàn bà kia run rẩy, ngừng kêu.

Nhưng cũng vào lúc này, làm cho khuôn mặt thảm hại của Kiếm sư sững sờ là bên trong cửa hàng dầu vừng bị sụp có một thiếu niên xách bình dầu đi ra. Thiếu niên nhiều lắm là mười ba mười bốn tuổi, khuôn mặt non nớt dính đầy tro bụi nhưng không có vẻ sợ hãi chút nào.

Thiếu niên tỏ ra hiếu kỳ, ánh mắt trong trẻo nhìn Kiếm sư hắc y, nhìn qua toàn thân Kiếm sư rồi nhìn về bức tường bị phá hủy kia.

Ở trong tầm mắt của nó, một cô gái mặc váy trắng dáng người uyển chuyển từ bên trong đi ra.

“Hậu táng hắn.”

Toàn thân cô gái ướt đẫm. Nàng như thể mệt mỏi cực điểm lắm rồi. Mấy cái ô màu đen tụ lại che mưa cho nàng nhưng nàng thì chỉ nhạt giọng thốt lên ba tiếng.

= = = = = = = = = = = = = = = = = =

Trường Lăng lặng lẽ mùa thu sang

Thiên hạ phân tranh đã hạ màn.

Ân oán tình thù đâu biết được

Cửu Tử Tàm Công hiện thế gian.

Q1 - Chương 2: Sống càng lâu càng đi được xa

Mấy cây dù đen cẩn thận hộ tống cô gái quần trắng đi ra mấy chục bước, lên một chiếc xe ngựa chờ sẵn ở đó.

Cậu nhóc đi ra từ quán dầu vừng bị sụp vẫn nhìn không chớp mắt vào nàng. Mãi cho đến khi cô gái vén rèm vào xe đi, hắn mới nói một câu đầy cảm thán: "Đẹp thật!"

Lúc này, vị Kiếm sư áo đen ngã ngồi cách hắn không xa phía trước cũng mới hồi phục lại tinh thần, nghĩ đến hàm ý của ba chữ ngắn ngủi của cô gái quần trắng, một cảm giác vui mừng to lớn và xúc động chết lặng ngay lập tức tràn ngập cơ thể y.

"Đẹp?"

Tiếp đó y mới bắt đầu suy nghĩ về lời nói của cậu nhóc sau lưng. Vẻ đẹp của Dạ Ty Thủ không phải bàn nhưng đối với dạng Tu hành giả kiệt xuất quốc gia khiến người ta chỉ có thể thán phục như nàng, chỉ dùng "đẹp" để miêu tả dung mạo thôi cũng đều giống như một kiểu khinh nhờn.

Tiếng vó ngựa vang lên, chiếc xe ngựa chở nữ ty thủ của Vương triều Đại Tần xuyên vào trong màn mưa bụi, biến mất không còn dấu vết.

Đa số các Kiếm sư áo đen nhanh chóng lặng lẽ biến mất trên đường phố, giống như khi đến.

Phố xá mơ màng trong mưa bụi rốt cục đã hoàn toàn bừng tỉnh. Càng lúc càng có đông người đi ra cửa nhìn thử xem rốt cuộc

đã xảy ra chuyện gì. Thế nhưng chỉ trong thời gian mấy hơi thở, âm thanh kim loạt chà sát mặt đất rầm rập liền che lấp cả tiếng mưa rơi cùng tiếng sấm.

Trong nháy mắt, vô số chiến xa ùa tới, tạo thành một bức tường sắt dài hẹp, cản trở tầm mắt của bọn họ.

"Nhóc gọi là Đinh Ninh, ở quán rượu ngõ Ngô Đồng đúng không? Sao lại chạy tới cửa hàng dầu vừng này?"

Trong rạp che mưa đơn sơ dựng tạm, một vị quan trung niên khá mập, đầu hơi hói đang đưa một tấm vải bố khô cho cậu nhóc đã ướt gần hết cả người, hỏi.

Nhìn qua, vẻ mặt vị quan này cực kỳ dễ gần, vì vội vã gấp gáp nên trên trán thậm chí còn có vệt bóng dầu, khiến người ta càng có cảm giác bình thường. Nhưng tuyệt đại đa số quan quân xung quanh đều cố gắng bảo trì khoảng cách nhất định với lão, bởi vì chỉ cần là người am hiểu về Trương Lăng chút ít cũng đều biết lão là Mạc Thanh Cung.

Một trong các "ác cẩu" kinh nghiệm phong phú của Thần Đô Giám.

"Ác cẩu" tuyệt đối không phải là cách gọi ca ngợi gì mà ẩn hàm rất nhiều ý tứ nặng nề. Ngoại trừ hung ác, khứu giác nhanh nhạy ra, thông thường còn có nghĩa sau lưng có nhiều nanh vuốt và chỗ dựa đủ vững mạnh. Đối với giống "ác cẩu" dị thường khó chơi, lại không thể cầm gậy đập này, biện pháp tốt nhất là tránh xa xa mà nhìn.

Như lúc này đây, lão chỉ mới đuổi tới, hơi thở còn chưa ổn định nhưng trong tay đã có hơn mười cuốn hồ sơ án, trong đó một cuốn có ghi chép rõ ràng về thân phận của cậu nhóc khiến người ta có phần nghi ngờ này.

Cậu nhóc tên Đinh Ninh lại chẳng hề cảm nhận được sự đáng sợ của viên quan trung niên khá mập có vẻ rất dễ nói chuyện này. Hắn vừa tiện tay dùng miếng vải bố mà Mạc Thanh Cung đưa cho lau sạch bùn đất trên mặt, vừa dùng ánh mắt tò mò đánh giá chiến xa có hình đầu hổ âm u cùng hoa văn hình sói trên chuôi kiếm của kiếm sĩ áo xanh đứng trên chiến xa. Hắn không trả lời ngay câu hỏi của Mạc Thanh Cung mà còn hỏi ngược lại: "Đây chính là Hổ Lang Quân của Đại Tần ta hử?"

Mạc Thanh Cung xoa xoa giọt mồ hôi trên trán, đáp lại: "Đúng vậy."

"Ai ở trong cái khu nhà nhỏ đó thế?" Vân vê hết bụi đất và cáu bẩn trên mặt xong, càng để Đinh Ninh lộ vẻ thanh tú và thông minh, hắn ôm vẻ mặt thành thật nói: "Lại khiến cho phải huy động người đông như vậy?"

Mạc Thanh Cung càng lúc càng cảm thấy Đinh Ninh thú vị. Phong thái bình tĩnh trên người đối phương khiến lão bất chợt bị cuốn hút. Sau khi bình tâm, mắt lão toát lên vẻ kỳ lạ.

"Nhóc nghe đến Kiếm Lô chưa?" Lão không nổi nóng mà còn ôn hòa hỏi lại.

"Kiếm Lô nước Triệu?" Đinh Ninh thoáng ngẩn ngơ.

"Đúng vậy." Mạc Thanh Cung ôn tồn nhìn vào hắn, kiên nhẫn nói: "Ở giai đoạn đầu của cuộc chiến giữa Vương triều Đại Tần ta và nước Triệu, nhân tài thiên hạ đều biết rõ chốn tu hành mạnh nhất của nước Triệu không phải Thanh Dương Kiếm Tháp mà là hàng rèn sắt nhìn rất tầm thường kia. Tám gã đệ tử chân truyền của Kiếm Lô đều có thể một kiếm tàn sát cả thành. Nước Triệu đã bị triều ta diệt mười ba năm nhưng những tàn dư Kiếm Lô này vẫn luôn là cái gai trong cổ của Vương triều Đại Tần ta, một ngày không nhổ là một ngày không thể an tâm. Hôm nay phải đền tội chính là Triệu Trảm, học trò thứ bảy của Kiếm Lô."

"Thảo nào..." Thông qua khe hở giữa chiến xa, Đinh Ninh nhìn vào khu nhà nhỏ đã không còn sót lại gì, không ít Tu hành giả đang cẩn thận lật giở mỗi một góc nhỏ, hắn như nghĩ tới cái gì nói.

Mạc Thanh Cung mỉm cười: "Giờ nhóc đã hiểu vì sao vừa bắt đầu ta đã hỏi nhóc mấy vấn đề vụn vặt rồi chứ?"

Đinh Ninh nghiêm túc khẽ gật đầu: "Tay chân nguy hiểm của địch quốc ẩn nấp nơi đây, dĩ nhiên phải kiểm tra kỹ càng tất cả người phụ cận, đặc biệt là với kẻ lẽ ra không nên ở đây như ta lại càng phải hỏi cho rõ ràng."

Mạc Thanh Cung khẽ vuốt cằm tán thưởng: "Vậy bây giờ nhóc có thể trả lời ta vấn đề kia được chưa?"

Đinh Ninh cười cười, nói rằng: "Thật ra là do hai ngày nay cửa hàng nhà ta ở gần đây không buôn bán gì nên đành phải đến đây, ai ngờ lại bị mưa to giữ chân lại, càng không ngờ là lại gặp chuyện như vậy."

Mạc Thanh Cung trầm mặc một lúc, sau đó tiện tay lấy cây dù bên cạnh đưa cho Đinh Ninh: "Nếu là thế, nhóc có thể rời đi."

Đinh Ninh có phần ngạc nhiên, thành thật hỏi: "Thế thôi à?"

"Còn không nỡ đi sao? Đừng tự tìm phiền toái!" Mạc Thanh Cung vừa bực mình vừa buồn cười quát lớn, khoát tay ý bảo cậu nhóc rời đi nhanh chút.

"Thế ô của ngài?"

"Nếu ta không đến lấy thì cho nhóc."

***

Nhìn theo bóng lưng Đinh Ninh, sắc mặt Mạc Thanh Cung dần trở nên lạnh lùng, trầm ngâm một lát, lão khẽ quát một tiếng về

hướng sau rạp che mưa: "Gọi Tần Hoài Thư lại đây!"

Không lâu sau tiếng quát của hắn, một người trẻ tuổi gầy gò mặc áo xanh bước vào trong rạp che mưa tạm thời này.

Mạc Thanh Cung khẽ ngẩng đầu nhìn người thanh niên mới tới này, ngón tay lão nhẹ nhàng gõ lên cuốn hồ sơ án mở rộng trước mặt, gõ liên tục hơn mười cái mới hòa hoãn hỏi: "Thằng nhóc vừa rồi tên Đinh Ninh ở ngõ Ngô Đồng, cuốn sổ này là do ngươi soạn, có còn ấn tượng gì không?"

Người thanh niên gầy gò đứng thẳng, cúi đầu kính cẩn, không kiêu không nịnh nói: "Có."

Mạc Thanh Cung lạnh lùng nhìn hắn một cái, trầm giọng nói: "Theo như cuốn sổ này thì xuất thân của nó cùng người dì nhỏ bán rượu có thể nói là sạch sẽ đến cực điểm. Nhưng mấu chốt là ở chỗ sao khi xưa ngươi lại soạn ra cuốn sổ này?"

Người thanh niên tựa như đã sớm đoán được lão sẽ hỏi vấn đề này nên trả lời không hề chần chừ: "Tên nhóc này quả thật là người Tần chúng ta không thể nghi ngờ, lai lịch mấy đời bên trên cũng hết sức rõ ràng. Sở dĩ thuộc hạ soạn ra cuốn hồ sơ án này là vì Phương Hầu phủ từng có tiếp xúc qua. Phương Hầu phủ từng đặc biệt mời Phương Tú Mạc xem xét nó."

Mạc Thanh Cung khẽ giật mình: "Phương Hầu phủ?"

Người thanh niên nhẹ gật đầu: "Từ nhỏ cha mẹ của thằng nhóc này cùng lúc nhiễm bệnh và mất đi, sau đó nó được dì nhỏ trông nom. Dì nhỏ nó có một quán rượu ở ngõ Ngô Đồng, quán dù nhỏ nhưng rất nổi tiếng. Người của Phương Hầu phủ tới quán đó mua rượu, phỏng chừng là vì thấy nó có chút tiềm chất nên mới mời Phương Tú Mạc tự mình đến xem qua."

Mạc Thanh Cung thoáng nhíu mày, ngón tay bất giác lại gõ lên

hồ sơ án.

"Sau đó thì sao?" Lão trầm ngâm một lát lại hỏi.

Người thanh niên gầy gò chăm chú đáp lại: "Sau khi Phương Tú Mạc quan sát thì Phương Hầu phủ không còn tiếp xúc gì với thằng nhóc đó. Thuộc hạ suy đoán chắc là Phương Tú Mạc cảm thấy nó không thể trở thành Tu hành giả. Hơn nữa nó có thân phận thấp kém, xuất thân lại không có chút đáng ngờ, cho nên thuộc hạ liền chỉ làm theo lệ soạn sổ rồi cất vào kho, không phí công đi điều tra thêm làm gì."

Trong ánh mắt Mạc Thanh Cung lần đầu tiên lộ ra vẻ khen ngợi: "Ngươi làm không tệ."

Sắc mặt người thanh niên vẫn như cũ không có gì thay đổi, trầm ổn nói: "Thuộc hạ chỉ làm hết sức trách nhiệm của mình thôi."

Mạc Thanh Cung nghĩ gì đó, hỏi: "Thứ rượu của cái quán cỏn con ở cái chỗ như ngõ Ngô Đồng đó có thể lọt vào mắt Phương Hầu phủ ư?"

Người thanh niên lắc đầu, nói: "Sở dĩ quán rượu nhà nó nổi tiếng chỉ vì dì nhỏ của nó rất đẹp."

Mạc Thanh Cung hoàn toàn ngạc nhiên.

Người thanh niên gầy còm vẫn không ngẩng đầu nhưng khóe miệng lại hiện lên ý cười khó phát giác được. Y thầm nghĩ nếu đại nhân ngài thấy tận mắt cô nàng đó thì e rằng sẽ càng thêm kinh ngạc.

Mạc Thanh Cung cười cười như tự giễu, rồi đột nhiên nhìn chăm chú vào gã, nói khẽ: "Lần này Linh Hư Kiếm Môn mở sơn môn, ta cho ngươi vào danh sách tiến cử."

"Đại nhân!"

Nãy giờ người thanh niên gầy còm vẫn luôn bảo trì tư thế kính cẩn, trầm ổn, nhưng chỉ một câu nói nhẹ nhàng này của Mạc Thanh Chung đã khiến gã run rẩy cả người như ngũ lôi oanh đỉnh, không thể kìm được bật ra một tiếng kêu kinh hãi.

Vẻ mặt Mạc Thanh Cung vẫn không thay đổi nhiều, lão vỗ vỗ bả vai người thanh niên tâm tình đang kích động, từ tốn nói: "Trước khi ngươi đến Linh Hư Kiếm Môn tu hành, hãy giúp ta một chuyện cuối cùng. Giúp ta tra xét lại lần nữa xuất thân lai lịch của nó và người bên cạnh, giúp ta điều tra tỉ mỉ Phương Tú Mạc đã đưa ra nhận xét gì về nó."

***

Mọi con phố ở Trường Lăng đều giống như lời Triệu Trảm nói, đều thẳng đuồn đuột, cắt ngang cắt dọc. Mà ngay cả các tòa nhà cũng phân bố đều đặn khắp nơi trong thành.

Giờ phút này, ở một tòa vọng lâu gần rạp trú mưa của Mạc Thanh Cung nhất, phía sau tấm rèm che mưa lớn có đặt một chiếc ghế mây. Trên ghế có một ông lão mặc áo quần phổ thông trắng tinh đang ngồi, tóc trắng lưa thưa rễ sâm rủ xuống trên bờ vai.

Phía sau ông là một người thanh niên dáng người cao to, mặc áo vải màu vàng.

Người này có khuôn mặt nho nhã, thần thái bình thản ôn hòa, thuộc dạng chỉ gặp một lần đã dễ sinh hảo cảm. Lúc này hai tay hắn đang rủ xuống trên lưng ghế mây, tỏ ra khiêm tốn và thân mật.

"Con đang nghĩ gì?"

Ông lão thu hồi ánh mắt hướng về nơi xa, mỉm cười chủ động hỏi.

Người thanh niên áo vàng bước nhẹ nhàng đến bên cạnh ông lão, lễ phép nói: "Thưa thầy, Dạ Ty Thủ đã có thể một mình giết chết Triệu Trảm chứng tỏ rằng cô ta ít nhất đã bước qua cánh cửa Thất cảnh trung phẩm. Có điều con không rõ Trường Lăng hiện giờ, ngoại trừ Dạ Ty Thủ ra, vẫn còn có người có thể một mình giết chết Triệu Trảm, vì sao bệ hạ nhất định phải gọi Dạ Ty Thủ đang tu hành ở hải ngoại xa xôi trở về?"

Ông lão mỉm cười, duỗi ngón tay như cành khô ra, chỉ ra phía ngoài trước rèm che mưa: "Con nhìn thấy cái gì?"

Người thanh niên áo vàng cố gắng tập trung suy nghĩ quan sát, nhưng chỉ thấy phố xá bằng phẳng trong cơn mưa như trút. Hắn thoáng áy náy đáp: "Đệ tử đần độn, mong thầy chỉ điểm."

"Con nhìn gần quá nên con chỉ thấy đường phố trước mặt này, con nhìn không tới biên giới Trường Lăng." Ông lão híp mắt lại, từ từ nói: "Con phải biết rằng tòa thành này là đô thành duy nhất trên đời không có tường thành bên ngoài. Sở dĩ không cần tưởng bảo vệ vì kiếm của mỗi người Tần chúng ta chính là tường thành."

Bộ mặt người thanh niên áo vàng dần nghiêm nghị, trầm mặc không lời.

"Bệ hạ hoặc là Lý Tướng, nhìn xa hơn con nhiều lắm."

Ông lão hiền lành liếc sang người thanh niên một cái, lại nói với chút trào phúng: "Triệu Dạ Ty Thủ trở về ít nhất có hai tầng dụng ý. Tầng một là dù bên trong Trường Lăng không thiếu cường giả triều đình có thể một mình giết Triệu Trảm nhưng có thêm một người thì lại thêm một phần uy thế. Trước kia, tuy Dạ Ty Thủ đã có uy danh rất cao nhưng đại đa số người vẫn nghi ngờ cô ấy thậm chí vẫn chưa bước vào Thất cảnh. Ngày nay, Dạ Ty Thủ một kiếm giết chết Triệu Trảm sẽ là tiếng sấm vang rền nhất. Bức thành vô hình của Trường Lăng ta liền dày thêm một phần. Một tầng dụng ý khác chính là, Dạ Ty Thủ đã ở hải ngoại tu luyện suốt nhiều năm,

kể cả chúng ta cũng có hoài nghi trong lòng. Hoài nghi có phải Dạ Ty Thủ được bệ hạ tín nhiệm hay là bị lưu đày. Giờ Dạ Ty Thủ bỗng nhiên trở về trừ giặc, như vậy chỉ có thể nói rằng liên kết giữa bệ hạ và Dạ Ty Thủ vẫn luôn hết sức mật thiết, lời đồn đại và nghi ngờ tự sụp đổ."

"Lý Tướng quả thật nhìn xa hơn con nhiều lắm." Người thanh niên áo vàng khẽ than.

Lúc hắn buông ra hai chữ "Lý Tướng", vẻ mặt vừa khâm phục vừa tự thẹn.

Lý Tướng là một cách gọi tôn quý.

Vương triều Đại Tần có hai vị Thừa tướng, một vị họ Nghiêm, một vị họ Lý.

Về tuổi tác, dáng vẻ, sở thích, sở trường các mặt thì hai vị Thừa tướng này khác nhau nhưng có một điểm chung là đều thần bí và mạnh mẽ.

Bọn họ thần bí và mạnh mẽ ở chỗ tuyệt đại đa số địa phương trong tòa thành Trường Lăng này đều bị che phủ ở dưới bóng của bọn họ, ở chỗ tất cả mọi người đều khẳng định bọn họ là Tu hành giả cường đại, nhưng lại không có ai thấy bọn họ ra tay, thậm chí không có mấy người có tư cách thấy được gương mặt thật của bọn họ.

Thực sự mạnh mẽ ở chỗ có rất nhiều người ở trên đời đã mạnh lắm rồi, khiến cho người ta sợ hãi cũng chỉ là thuộc hạ trung thành của bọn họ.

Kẻ quá mạnh thường sẽ không có bạn bè.

Thế nên, ở Trường Lăng, phần đông khi đề cập đến Nghiêm Tướng hoặc Lý Tướng thì cảm xúc thường là kính sợ, sợ hãi hoặc căm hận, hiếm có vẻ thực sự khâm phục như trong mắt tên thanh

niên áo vàng này.

"Cách nhìn của thầy hẳn không sai. Trong khoảng thời gian này, bệ hạ lấy việc tu luyện làm chính. Loại chuyện này hẳn là Lý Tướng làm chủ. Có điều Lộc Sơn Hội Minh sắp tới mà Dạ Ty Thủ trở về, ông ta hẳn là còn có nhiều ý định nữa." Sau khi than nhẹ một tiếng, thanh niên áo vàng suy tư một lát rồi nói tiếp.

Ông lão hài lòng nở nụ cười.

Theo cách nhìn của lão, người học trò này của lão quả thực không coi là tư chất đặc biệt thông minh nhưng tính tình của hắn thực sự giống đường phố Trường Lăng, đều thẳng thắn, bằng phẳng; không thù hằn gì bất cứ ai, ôm thái độ nhìn người là để học tập sở trường của họ. Người như vậy ở trong Vương triều Đại Tần gió giục mây vần sẽ sống được lâu, đi được xa.

Nhìn sự vật tạm thời không đủ xa không sao cả. Chỉ cần có thể đi được đủ xa thì sự vật nhìn qua sẽ nhiều hơn người khác.

***

Trận mưa to hiện thời không thấy có ý ngừng. Mặt đường khắp thành Trường Lăng đọng lại một lớp nước mỏng.

Mặt Đinh Ninh đã được lau chùi sạch sẽ, trên người vẫn mặc quần áo tràn đầy vết bẩn đang bước dài bước ngắn đi vào một con ngõ trồng rất nhiều cây ngô đồng.

= = = = = = = = = = = = = = = = = = =

Đinh Ninh - Quán rượu Ngô Đồng

Gặp ngay ác cẩu Thanh Cung hỏi dò

Gọi Hoài Thư hỏi nguyên do

Sách kia được lập bởi do… Phương Hầu

Hai thầy trò - tại Vọng Lâu

Bàn chuyện thế sự, mưu sâu triều Tần.

Q1 - Chương 3: Bởi vì cô quá đẹp

Với một tòa thành vốn quanh năm ít mưa, trận mưa to bất ngờ luôn để lại hậu quả khiến người ta phiền lòng: cây cối gãy gục, tường bao xiêu vẹo, nóc nhà dột nát, rất nhiều đồ đạc ngoài trời không kịp chạy mưa đều biến thành ướt sũng.

Con ngõ có tên Ngô Đồng Rụng Lá, cái tên đã khái quát hầu hết đặc điểm của nơi này: một khu vực trồng rất nhiều ngô đồng, là nơi sinh sống chủ yếu của những người nghèo khổ.

Ở Trường Lăng, họ là những người bán rong, người kinh doanh nhỏ, là thầy thuốc dạo, là những người không có đất đai phải đi làm thuê làm mướn, hoặc đơn giản là người thất nghiệp. Chốn quần cư của những con người như vậy, nếu đem so với những con ngõ bình thường khác tất nhiên chẳng thể khiến người ta liên tưởng đến cái gì gọi là tao nhã.

Trong những vũng nước đọng trên mặt đường lát đá xanh lồi lõm, ngoại trừ lá cây bị mưa gió giật xuống còn có rất nhiều rau cỏ dập nát trộn lẫn với phân gà đang nổi lềnh bềnh.

Đôi giày đã ướt sũng, toàn thân lấm lem bùn đất, Đinh Ninh sốt ruột lắm rồi, nhưng cây dù loại Thiên Công Hoàng Du trên tay tuy tốt hơn nhiều các loại bình thường khác trên thị trường nhưng đồng thời cũng có trọng lượng tương xứng khiến hắn cầm cũng thấy mệt, lâu lâu vừa phải đổi tay với tay cầm bình dầu cho đỡ mỏi, vừa lo đề phòng bị gió thổi rơi mất dù, vì thế hắn vội mà không có cách nào đi nhanh được.

Dãy hàng quán trong ngõ bị che rợp dưới cơn mưa tầm tã và

những bóng ngô đồng, chỉ lờ mờ thấy một tửu kỳ(*) màu xanh đang yếu ớt phe phẩy.

(*) Tửu kỳ: lá cờ hiệu ngoài quán rượu.

Phía dưới lá cờ là một quán rượu nhỏ, nom bình thường như mọi quán rượu bình thường khác, gian chính bày biện mấy chiếc bàn vuông đơn giản, trên quầy xếp mấy bình rượu và vài liễn sứ đựng đồ nhắm nhẹ như đậu phộng, dưa muối, thịt khô, mấy gian phía trong là nơi nấu rượu và sinh hoạt.

Đến dưới mái hiên che mưa Đinh Ninh mới thở phào nhẹ nhõm, hắn cụp dù, lắc lắc đôi tay đã mỏi nhừ mấy cái, đạp đạp đế giày lên bậu cửa để giũ bùn đất cho sạch rồi mới bước vào.

Quán rượu vắng ngắt, chẳng có ma nào ngồi uống.

Hôm nay ế khách không có nghĩa mọi ngày không có khách, chỉ cần nhìn tay dựa của đám bàn ghế nhẵn bóng, mòn vẹt là đủ hiểu một ngày bị người ta dựa vào bao nhiêu lần.

Trời mưa to như vậy, loại khách uống rượu lịch sự có tiền thường không có hứng ra ngoài, loại khách uống rượu ít lịch sự ít tiền chắc hẳn đang bận sửa mái nhà dột nước tối tăm mặt mũi thì không có thời gian. Thế nên quán ế!

- "Sao không giũ bùn từ ngoài đường mà vào đến cửa mới giũ vậy hả, ông tướng kia?" Giọng quát tháo bực bội âm điệu nữ cao từ phía trong dội ra, như trận gió thu lạnh ngắt cuộn qua mấy dãy bàn tràn tới.

Đinh Ninh có vẻ đã miễn nhiễm, hắn cười cười:

- "Chậc, đằng nào thì cô cũng có định buôn bán thật lòng đâu, nhìn quy trình cất rượu là đủ biết, hơn mười công đoạn cô giảm bớt ba bốn còn không ngại, ngại gì thêm mấy vết bùn trên bậc cửa?"

Phía trong tức thì im lặng, theo đó là tiếng bước chân nhẹ nhàng, tấm rèm vải ngăn cách gian chính và gian trong bị vén lên.

- "Nếu biết mở quán rượu ở đây có nhiều người đến uống như vậy thì ta đã chẳng thèm nghe lời ngươi rồi." Cô gái vừa đi ra đang rất tức giận, nàng lạnh lùng nói tiếp: "Hơn nữa trên cửa có bùn hay không có bùn ảnh hưởng đến tâm trạng của ta, chẳng liên quan gì đến buôn bán cả."

Đinh Ninh ngẩn người rồi nghiêm túc đáp lại:

- "Chuyện ảnh hưởng đến tâm trạng của cô thì ta xin lỗi vậy, nhưng chuyện đông khách hay không thì liên quan gì đến ta, ai bảo cô đẹp như vậy làm gì? Hơn nữa mở quán rượu để thu thập tin tức rõ ràng tốt hơn nhiều kế hoạch mở lầu xanh lúc đầu của cô. Này, cô nói xem có con gái nhà ai đang yên đang lành lại đi đâm đầu vào lầu xanh làm gái không? Trừ khi là loại trời sinh dâm đãng, nhưng đã trời sinh dâm đãng thì thích bán thân chứ không bán nghệ, còn cô muốn bán nghệ chứ không bán thân, nhìn là thấy vô lý rồi. Cô nghĩ đám người Giám Thiên Tư và Thần Đô Giám rặt một lũ ngốc sao?"

Cô gái tức thì á khẩu, vì nàng biết mỗi câu của Đinh Ninh đều là sự thật.

Bao gồm cả câu cô quá đẹp.

Vẻ đẹp của phụ nữ chủ yếu là từ khuôn mặt và dáng người. Phụ nữ đẹp tức là cô ta có một bộ phận nào đó đặc biệt xinh đẹp hoặc có khí chất đặc biệt. Có những cô tách riêng từng phần trên khuôn mặt ra thì hết sức bình thường, nhưng hợp lại một chỗ lại khiến người ta thấy thích mê.

Vấn đề ở chỗ cô gái đang đứng giữa quán rượu đìu hiu này chẳng có chỗ nào không đẹp.

Khuôn mặt nàng, dáng người nàng, từng bộ phận riêng lẻ, nhỏ nhất trên người nàng đều đẹp một cách lạ kì.

Tuổi nàng không còn quá nhỏ, nó chông chênh giữa thiếu nữ và đàn bà, cho nên nàng lấy hết những gì thanh tú phong tình ở hai phía ấy về cho mình, dù nàng đang tỏ ra tức giận, dù mặt nàng đang lạnh lùng như đá, dù nàng đang chỉ khoác tấm áo vải thô, nhưng nàng chỉ gây cho người ta một cảm xúc duy nhất: đẹp quá đi!

Tấm áo tầm thường khoác trên người nàng như lột xác biến thành tấm áo cầu kì nhất, sang trọng nhất.

Bất cứ ai từng nhìn thấy nàng đều tin rằng nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành, khiến cho mọi thứ xung quanh đều ảm đạm vốn chỉ được nhắc đến trong sách vở là có thật.

Nàng đứng lạnh lùng, mặc quần áo tầm thường, nhưng mỗi bộ phận trên người đều như đang phát sáng, khiến người ta khó mà không nổi lên lòng hươu dạ vượn.

Nhan sắc của nàng rất không tầm thường, câu chuyện nàng đang trao đổi với Đinh Ninh cũng rất không tầm thường.

Nàng là Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Vì đề phòng Thần Đô Giám, nàng đang sắm vai bà dì của Đinh Ninh, nhưng chẳng có bà dì và đứa cháu trai đang sống dựa vào nhau nào lại đi tranh cãi kiểu người đáp ta trả như vậy.

Quán rượu trải qua giây phút yên lặng tạm thời, không khí trở nên lành lạnh.

Vẻ mặt Đinh Ninh dần trở nên nghiêm túc, hắn nhớ lại cảnh năm gã cung phụng Giám Thiên Tư bao vây tiểu viện của Triệu Trảm hồi nãy, nhớ lại cảnh tiểu viện trong tích tắc bị biến thành vô số mảnh vụn, trong đôi mắt sáng ngời của hắn tràn ngập những

cảm xúc phức tạp.

- "Triệu Trảm chết rồi, Dạ Sách Lãnh đã trở lại." Hắn nói khẽ.

Yên lặng một lúc lâu, cô gái xinh đẹp mới nhíu mày, lạnh lùng hỏi lại:

- "Một mình Dạ Sách Lãnh ra tay hả?"

Đinh Ninh đoán được suy nghĩ của nàng, hắn trả lời chân thành:

- "Một mình cô ta. Nhưng năm tên cung phụng của Giám Thiên Tư hợp thành trận thế khiến nguyên khí của Triệu Trảm bị tiết ra ngoài không ít, hơn nữa sau đó Dạ Sách Lãnh cũng bị thương."

- "Cô ta bị thương à?" Trưởng Tôn Thiển Tuyết cau mày.

- "Không biết thương nặng hay nhẹ, nhưng chắc chắn là bị thương." Đinh Ninh nhìn thẳng vào mắt cô, nói: "Dạ Sách Lãnh xuất thân Thiên Nhất Kiếm Các, tu luyện Ly Thủy Thần Quyết, dưới điều kiện mưa to như vậy cô ta mạnh hơn bình thường rất nhiều, vì vậy dù một mình đánh bại Triệu Trảm nhưng hậu quả vẫn bị thương thì có thể kết luận tu vi của cô ta không xê xích bao nhiêu so với Triệu Trảm."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết ngẫm nghĩ rồi nói:

- "Vậy chắc là Thất cảnh hạ phẩm."

Giọng điệu của nàng và Đinh Ninh hời hợt như đang nói chuyện phiếm, nhưng nếu đám quan lại Thần Đô Giám nghe được hẳn sẽ sợ hãi không tưởng tượng nổi.

Tuy hôm nay có đến mười mấy Tu hành giả xuất hiện một lúc ở con ngõ nọ, thậm chí vài tên Kiếm sư chỉ dính mấy tia nguyên khí vô tình tiết ra đã hộc máu trọng thương, không đứng lên nổi,

trông có vẻ kém cỏi tầm thường, nhưng đặt vào một ngày bất kì nào khác, bất kể gã Kiếm sư nào trong số đó cũng có thể dễ dàng quét sạch ít nhất mười con ngõ như vậy chỉ trong thời gian nửa nén hương.

Chỉ những người có thiên phú, có kì ngộ, có thể chất đặc biệt mới có thể bước chân vào con đường tu hành.

Với người bình thường, hai chữ tu hành là một giấc mơ cao xa không có thật, chỉ có thể nhìn chứ không thể chạm đến, Tu hành giả vượt qua Lục cảnh nhất định sẽ để lại cho đời sau một nét bút huy hoàng trên sử sách.

Vì thế, loại người như Dạ Ty Thủ đã gần như thần tiên, xuất thân ra sao, tu luyện công pháp nào đều là chuyện bí mật cực điểm, dù cung phụng của Giám Thiên Tư cũng chưa chắc đã biết, vậy mà hai dì cháu trong quán rượu này đàm luận như thể bữa nay ăn gì, ăn mấy tô.

Còn nếu ông già áo vải và người thanh niên nho nhã trên vọng lâu lúc nãy nghe được mẩu đối thoại này hẳn càng thêm khiếp sợ.

Họ là một trong những người có ánh mắt sắc bén, thấu triệt nhất quanh tòa thành này, nhưng rõ ràng hai người trong quán rượu nhìn nhận vấn đề càng thêm thấu triệt.

Một cơn gió bỗng ùa vào, thổi tung mái tóc Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Cô gái xinh đẹp tiện tay vuốt tóc rồi ra mệnh lệnh:

- "Ngươi đi tắm rửa rồi lên giường nằm chờ ta, ta ra đóng cửa đã."

Đinh Ninh nghe xong ngẩn người, mặt nhăn như khỉ:

- "Bây giờ à? Trời vẫn còn sớm quá mà?"

Trưởng Tôn Thiển Tuyết liếc xéo hắn một cái rồi lạnh lùng xoay đi:

- "Trận mưa to khiến khí lạnh quá dày, chân nguyên của ta hơi bất ổn."

Vẻ thoải mái trên mặt Đinh Ninh biến mất, hắn nghiêm túc nói:

- "Đây là chuyện hết sức nghiêm trọng."

= = = = = = = = = = = = = = = = = =

Ngô Đồng rụng lá, một tửu trà

Vân, vũ thê lương, khách chẳng qua

Thiên hạ đâu hay nơi xóm nhỏ

Hậu nhân yêu nghiệt, động can qua.

= = = = = = = = = = = = = = = = = =

Niệm tích du - Đỗ Mục

Thiên lý oanh đề lục ánh hồng

Thủy thôn sơn quách tửu kỳ phong

Nam triều tứ bách bát thập tự

Đa thiểu lâu đài yên vũ trung.

Dịch: Lê Nguyễn Lưu.

Nghìn dặm oanh ca biếc lẫn hồng

Gió lay cờ rượu xóm bên sông

Bốn trăm tám chục chùa Nam quốc

Mưa khói che lầu biết mấy không?

Q1 - Chương 4: Song tu

Có thể hiểu được huyền cơ, mở ra bí khiếu của cơ thể, đó chính là cảnh giới tu hành thứ nhất - Thông Huyền, chính thức bước vào hàng ngũ Tu hành giả siêu phàm thoát tục.

Nhìn xuyên nội quan(*), thông suốt kinh mạch, ngũ tạng hàm chứa sinh sôi chân khí, liên tiếp không ngừng, chuyển động tuần hoàn, đó là đệ Nhị cảnh - Luyện Khí.

(*) Nội quan: cơ quan, bộ phận bên trong cơ thể.

Đến đệ Nhị cảnh này, bên ngoài có thể nhờ vào chân khí đối địch, bên trong có thể phạt cốt tẩy tủy, thu được ích lợi người thường không thể nào tưởng tượng được.

Hễ là Tu hành giả đã vượt qua đệ Nhị cảnh thì trừ khi là thâm thù đại hận hay chuyện sống chết, không thì còn lại hoàn toàn đều muốn chú tâm vào việc tu hành.

Những vui sướng tầm thường làm sao có thể đánh đồng với cảm giác mừng rỡ khi giải quyết được vấn đề trong tu hành, cảm giác cơ thể lớn mạnh và thay đổi được.

Đến khi có thể dẫn thiên địa nguyên khí nhập thể, dung hợp thành chân nguyên thì đã tu đến đệ Tam cảnh - Chân nguyên Cảnh.

Trên đời này không có hai Tu hành giả có tư chất hoàn toàn giống nhau. Dù là song sinh thì lúc vừa mới sinh ra cũng sẽ bắt đầu hình thành vô số điểm khác biệt nhỏ. Cho dù trên đường tu hành có thầy giỏi hỗ trợ nhưng mắt của thầy cũng không thể nhìn thấu những ngóc ngách vô cùng nhỏ bé trong cơ thể người trò. Thế nên, phần lớn con đường tu hành cần tự mình tìm hiểu, giống như kẻ

không giỏi bơi dò đá qua sông trong đêm, thời khắc đối mặt nguy hiểm, một cảnh so một cảnh lại càng gian nan.

Có thể nói đến chân nguyên chứng tỏ ít nhất đã từ Tam cảnh trở lên. Dĩ nhiên Đinh Ninh biết rõ tu vi thực sự của nàng đã đạt tới cảnh giới nào, cũng biết rõ rằng trong câu nói lạnh lùng bình tĩnh của nàng ẩn chứa sự nguy hiểm và cấp bách ra sao. Nhưng hắn vẫn làm mọi chuyện không chút bối rối, gọn gàng ngăn nắp.

Nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ quần áo mới xong, hắn lại cắt nhỏ tô đậu hũ(*) ra, rải hành lá thái nhỏ, chan dầu vừng thơm lên.

(*) Đậu hũ: tào phớ.

Húp tô đậu hũ trộn hành lá này, lại ăn hai bát cơm nguội lạnh tanh rồi hắn mới đi vào phòng ngủ sau nhà.

Thực tế thì đối với thể trạng hiện giờ của hắn mà nói, có thể không cần để ý đến một bữa nhịn ăn, nhưng hắn hiểu rõ rằng chỉ một sơ hở như việc mua dầu vừng mà không dùng cũng đã có thể khiến quan viên Giám Thiên Tư sau cùng phát hiện ra một ít sự thực được che dấu.

Hắn cũng hiểu rất rõ, dựa theo thói quen của Giám Thiên Tư, nếu sau hai lần liên tục xác nhận không có vấn đề thì sổ sách điều tra các vấn đề liên quan đến hắn đều bị tiêu hủy, một thời gian ngắn sắp tới, ánh mắt của Giám Thiên Tư sẽ không dừng lại trên người nó.

Đây cũng chính là một trong những nguyên nhân chính khiến hắn cố tình xuất hiện trong tầm mắt bọn Mạc Thanh Cung.

***

Trong phòng ngủ đơn sơ có hai chiếc giường, ở giữa treo một rèm vải màu xám. Ở một gia đình bình thường không có nhiều

phòng thì ở chung một phòng với dì nhỏ như thế là chuyện cực kỳ bình thường.

Thế nhưng sau khi bước qua cửa phòng ngủ, Đinh Ninh không bước về hướng giường của mình mà cứ theo thói quen bước tới trước giường Trưởng Tôn Thiển Tuyết, nhanh chóng cởi áo ngoài ra và sửa sang nệm một chút.

Cũng giống như bao đêm khác, khi hắn đã nằm im ở bên trong cạnh tường, bóng dáng Trưởng Tôn Thiển Tuyết xuyên qua màn đêm đi đến trước giường, để nguyên quần áo nằm xuống bên cạnh.

"Bắt đầu đi."

***

Trong mắt Trưởng Tôn Thiển Tuyết ngoại trừ vẻ băng giá, không còn nhìn thấy bất cứ cảm xúc khác. Thậm chí ngay cả trong quá trình nằm xuống bên cạnh Đinh Ninh, nàng cũng không liếc hắn lấy một cái.

Lúc lạnh lùng thốt ra ba chữ kia thì đồng thời trên người nàng cũng bắt đầu tản ra một luồng hơi lạnh giá chân thực.

Đinh Ninh vẫn ngưng mắt nhìn nàng trong bóng đêm.

Nhìn gương mặt lạnh như băng của cô, trong đáy mắt hắn dâng lên muôn vàn tâm tình phức tạp, khóe miệng dần kéo ra nụ cười khổ. Thế nhưng ở khoảnh khắc tiếp đó, cảm xúc trong mắt hắn cũng tiêu biến, đôi mắt trở nên vô cùng trong trẻo, thần thái trở nên vô cùng nghiêm trang và căng thẳng.

Một luồng hơi thở đặc biệt như có như không từ trên người hắn tản ra, ngay cả những hạt bụi rất nhỏ trong không khí cũng bị cuốn ra xa. Không gian mấy thước xung quanh hắn và Trưởng Tôn Thiển Tuyết như đã được rửa qua bằng nước sạch.

Loại hơi thở này giống hệt với hơi thở trên người năm đại cung phụng nắm dù đen và những Tu hành giả chạy tới sau đó trong con ngõ nhỏ hôm nay, chỉ có điều có vẻ hơi yếu ớt.

Mặc dù là yếu cũng đủ để chứng tỏ hắn là một Tu hành giả.

Dường như Trưởng Tôn Thiển Tuyết đã nhanh chóng đi vào ngủ say, hô hấp trở nên thong thả và kéo dài.

Thế nhưng cơ thể nàng càng lúc càng trở nên rét lạnh. Trên tấm nệm dần xuất hiện sương trắng.

Thậm chí trong luồng hơi thở ra của nàng cũng xuất hiện vụn tuyết li ti xanh thẳm.

Mỗi một hạt tuyết li ti xanh lam rơi xuống lớp nệm lạnh cứng lại phát ra một tiếng kêu "Bụp" kỳ lạ, rồi biến thành một sợi nguyên khí xanh biếc còn lạnh giá hơn băng tuyết thông thường.

Ở bề mặt tiếp xúc giữa luồng khí xanh đang bay lên cao và không khí ẩm ướt lập tức xuất hiện tuyết trắng.

Thế nên trên bề mặt nệm xung quanh người nàng tựa như có vô số hoa tuyết bên trong màu xanh lam, bên ngoài màu trắng đang nảy nở.

Ngay từ lúc thở ra những bụi tuyết xanh biếc này, hàng mi chìm trong bóng tối của nàng cũng thoáng run rẩy, mi tâm nhíu lại. Dường như trong quá trình vô thức tu hành này, cơ thể nàng cũng cảm nhận được sự đau đớn.

Đinh Ninh khá lo lắng nhắm mắt lại.

Bên ngoài cơ thể Đinh Ninh giờ cũng đóng một tầng băng mỏng, thế nhưng sắc mặt hắn lại càng lúc càng đỏ, người hắn càng lúc càng nóng, các mạch máu vốn nằm sâu dưới da thịt càng lúc càng đập mạnh rồi nổi rõ lên, thậm chí lờ mờ có thể thấy máu

đang chảy rất nhanh trong mạch.

Trong phòng ngủ an tĩnh vang lên âm thanh như tiếng luồng gió nóng thổi trong lòng bếp.

Không có bất cứ luồng khí nào toát ra nhưng cơ thể hắn lại dường như đã biến thành một vật chứa có sức hấp dẫn đặc biệt.

Âm thanh răng rắc rất nhỏ không ngừng vang lên trên chiếc giường. Từng bông hoa tuyết trên nệm bắt đầu vỡ vụn, từng tia nguyên khí xanh biếc có thể thấy rõ bằng mắt thường từ từ ngấm vào người nó.

Sương tuyết màu trắng bay phất phới bên ngoài cơ thể Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết đã tạo thành một trận gió tuyết trong khoảng không gian nhỏ bé này.

Vùng ngực bụng Đinh Ninh càng lúc càng trở nên sáng trong gió tuyết. Ngũ tạng hắn đều lờ mờ tỏa ra ánh đỏ nóng hổi, có điều so với gió tuyết thì cũng chỉ như ánh nến yếu ớt tùy thời dập tắt.

Tu hành là một quá trình rất kỳ diệu.

Theo nhận biết của Đinh Ninh, hắn đang đứng trong một không gian trống trải.

Mảnh không gian này có vẻ giới hạn nhưng hết sức rộng lớn, có nguyên khí năm màu buông xuống.

Đây chính là Khí hải của Tu hành giả.

Dưới chân hắn là mặt biển màu lam nhạt. Ở sâu dưới nước biển vô cùng trong trẻo dường như có một không gian trong suốt lấp lánh, như thể là một tòa cung điện bằng ngọc.

Đây chính là Ngọc cung trong lời của Tu hành giả.

Còn phía trên đỉnh đầu của nó, giữa nguyên khí năm màu có

một khoảng không sáng ngời vô cùng, đó chính là Thiên khiếu.

Khí hải, Ngọc cung, Thiên khiếu, nếu có thể thông hiểu ba đại bí khiếu này, làm chúng thông suốt làm một thì khí của ngũ tạng trong người sẽ lưu chuyển liên miên không dứt, biến thành chân khí.

Lúc này, ở trung tâm Khí hải của hắn không hề có chút chân khí nào tụ lại, từng dòng nguyên khí năm màu liên tiếp chảy đến trung tâm, sau khi dung hợp biến thành ngọn lửa nóng rực.

Ngọn lửa sạch sẽ trong suốt đến cực điểm, mang theo nhiệt độ kinh khủng thiêu đốt Thiên khiếu ở trên, thậm chí dường như còn muốn thiêu đốt cả Khí hải.

Thế nhưng có vô số vụn tuyết xanh biếc đang không ngừng rơi xuống từ trung tâm Khí hải. Mỗi một mảnh rơi xuống lại tiêu diệt một nhóm lửa nhỏ, kết quả là từ giữa có một tia chân khí trong suốt nặng nề rơi xuống bên trong Ngọc cung phía dưới Khí hải.

Thời gian cứ thong thả trôi qua.

Nguyên khí năm màu trong Khí hải càng lúc càng mờ nhạt, ngọn lửa sắp tắt nhưng vụn tuyết xanh biếc vẫn không ngừng lại, tiếp tục rơi xuống như cũ.

Đây quả thực là lần ngoài ý muốn đầu tiên Đinh Ninh thực sự gặp phải.

Chỉ trong thời gian một nhịp thở, hắn tỉnh lại với tốc độ mà Tu hành giả bình thường căn bản chẳng thể nào tưởng tượng được, đồng thời giương đôi mắt lên.

Vài mảnh tuyết vụn từ trên lông mi của hắn rơi xuống.

Hắn không xem xét cơ thể mình. Trong bóng tối, hắn nhìn thấy gió tuyết bốn bề vẫn đang không ngừng bay lả tả, ở bên ngoài

người Trưởng Tôn Thiển Tuyết đã ngưng đọng một lớp vỏ băng cứng rắn.

Cơ thể nàng gần như không còn độ ấm, như thể huyết dịch đều bị đông lại, nhưng một dòng khí khổng lồ vẫn đang tự hành lưu chuyển bên trong và không ngừng thổi lất phất từ trong người nàng ra vài vụn tuyết xanh biếc rất nhỏ.

Trong mắt Đinh Ninh lập tức tràn ngập vẻ sợ hãi, hắn nhanh chóng nhận ra chuyện gì đang xảy ra. Không chút do dự, hắn liền coi bản thân mình như một tấm chăn, trùm lên người Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Khoảng khắc thân thể tiếp xúc nhau, hàn khí lạnh thấu xương liền khiến sắc mặt hắn trở nên tái nhợt. Nhưng chỉ trong tích tắc kế đó, nhận thức của hắn lại hoàn toàn vong ngã tiến vào Khí hải của mình.

Hắn ôm chặt lấy Trưởng Tôn Thiển Tuyết đã đóng thành khối băng, càng lúc càng ôm chặt một cách vô ý thức.

Da thịt của hắn bắt đầu nóng đỏ lên.

Một tiếng "rắc" vang lên, lớp vỏ băng cứng rắn trên người Trưởng Tôn Thiển Tuyết vỡ tan.

Muôn vàn mảnh băng không rơi thẳng xuống nệm mà bị sức mạnh nào đó giữa hai người chấn động thành vô số bột phấn nhỏ hơn cả bột mì bay lả tả ra ngoài.

= = = = = = = = = = = = = = = = = =

Nhà nhỏ đơn xơ một chiếc giường

Giai nhân như ngọc cần khí Dương

Đinh Ninh dứt bỏ tâm tà niệm

Song tu đâu chỉ chuyện yêu đương.

Q1 - Chương 5: Công bằng

Trưởng Tôn Thiển Tuyết tỉnh lại.

Nàng tỉnh lại không phải là tỉnh bình thường mà là thức niệm tỉnh lại ở bên trong Khí hải.

Nàng thấy bản thân đứng trong Khí hải.

Phía dưới là mặt nước, đám mây nguyên khí năm màu đã hoàn toàn bị đông cứng lại, mà ngay cả chân nguyên trong Thiên khiếu cũng không thể di chuyển, thác nước cũng bị đóng băng.

Nàng đã hiểu lúc trước bản thân hoàn toàn mất đi sự khống chế với chân nguyên, đi tới bên bờ sinh tử. Nhưng nàng không hề có cảm giác may mắn, bởi vì nàng hiểu rõ là uy hiếp sinh mệnh vẫn chưa dứt.

Nàng nhìn thấy chân nguyên trong Thiên khiếu bị đóng băng mơ hồ có lóe lên ánh sáng màu đỏ.

Đó là nguyên khí của Đinh Ninh.

Tuy không biết Đinh Ninh dùng thủ đoạn gì có thể làm thức niệm của mình kịp thời tỉnh lại, nhưng nàng biết rõ giờ phút này chỉ có dựa vào chính mình mới có thể sống sót.

Tâm tình của nàng phải tuyệt đối lãnh tĩnh lần nữa, vận hết toàn lực đưa thần niệm xâm nhập hoàn toàn vào Ngọc cung trong Khí hải đóng băng.

Ngọc cung phát ra một tia chấn động.

Chỉ một tia chấn động, mặt nước đóng băng đột nhiên xuất

hiện vô số vết rạn.

Thác nước cũng xuất hiện vô số vết rạn nứt, chân nguyên bắt đầu lưu động.

Giống như vạn vật sống lại, dòng nước nhỏ hòa tan băng vụn, sau đó biến thành dòng nước lớn rồi hội tụ thành biển.

Nguyên khí năm màu cũng bắt đầu lưu động.

Tất cả băng hàn nguyên khí màu lam bị chân nguyên làm cho tan chảy, vào tận đến chỗ sâu nhất trong Ngọc cung.

Nước biển dưới chân nàng trở nên trong vô cùng, một màu lam nhạt mà ngôn ngữ khó có thể tả được.

Ở Khí hải trong suốt, một luồng dị sắc mơ hồ ẩn hiện bên trong Ngọc cung.

Đó là một thanh kiếm màu xanh đen.

Ở trung tâm Ngọc cung lại có một thanh kiếm màu xanh đen như đang nghỉ ngơi dưỡng sức.

Thanh kiếm trông rất thâm trầm dường như đủ để nuốt linh hồn con người vào màu xanh đen, mới thoáng thấy đã khiến cho người ta cảm thấy hung sát ngất trời.

Thân thể Trưởng Tôn Thiển Tuyết không thể biến thành băng hàn, trong hơi thở không hề ẩn chứa hàn khí màu lam.

Mắt nàng mở ra, cuối cùng đã chính thức tỉnh lại, từ giao giới sinh tử trở lại nhân gian.

Sau đó nàng thấy người ôm mình thật chặt là Đinh Ninh.

Tức thì, ánh mắt nàng tràn đầy vẻ kinh sợ và sát ý lạnh thấu xương, bàn tay của nàng hơi nâng lên rồi hạ xuống đầu Đinh Ninh

đang tựa vào ngực mình.

Một chưởng nhìn rất nhẹ nhàng nhưng ẩn chứa trong đó lực lượng huyền diệu khó mà giải thích, tản ra khí tức hủy diệt khó có thể dùng ngôn ngữ mô tả.

Đinh Ninh đang ngủ rất ngon lành.

Hắn đã hư nhược và mỏi mệt lắm rồi. Trong sát na, cảm giác chân nguyên trên người Trưởng Tôn Thiển Tuyết bắt đầu lưu động, hắn liền an tâm ôm nàng đi vào giấc ngủ thật sâu.

Hắn hoàn toàn không cảm giác thấy cái chết gần kề.

Sắc mặt Trưởng Tôn Thiển Tuyết càng lúc càng băng hàn, nhưng nhìn khuôn mặt Đinh Ninh quá tái nhợt và an tâm như thế, bàn tay của nàng càng lúc càng chậm lại.

Cuối cùng nàng hít một hơi thật sâu, bàn tay hạ xuống đầu Đinh Ninh, khí tức hủy diệt lập tức biến thành vô số luồng khí lưu ôn hòa, dịu dàng.

Tất cả băng sương hóa thành cát vụn, tất cả bị dồn ra khỏi chăn đệm. Chúng bị chấn thành hạt rất nhỏ rơi khỏi giường.

Nàng đẩy hai bàn tay Đinh Ninh ra rồi đứng lên đi về phía cửa sổ.

Ánh sáng nhàn nhạt từ ngoài cửa sổ hắt vào, mưa đã ngừng, mặt trời sắp mọc.

Đinh Ninh tỉnh lại bởi tiếng gà gáy, chó sủa.

Cửa sổ phòng ngủ hướng ra mảnh ruộng khoai sọ, mặc dù cách một con đường, một bờ rào quấn đầy thân dưa leo, Đinh Ninh vẫn ngửi thấy khí tức tươi mát từ ruộng khoai sọ lướt qua.

Vang lên tiếng xoong nồi bát đũa va với chậu từ trong ngõ

cách đó không xa. Tiếng xe ngựa chạy, tiếng quát tháo, tiếng vợ chồng cãi cọ không ngừng vọng vào tai hắn.

Sau cơn mưa to, toàn bộ Trường Lăng dường như khôi phục như lúc ban đầu, hơn nữa còn trở lên càng thêm sống động.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết đang đứng ở trước cửa sổ.

Nàng không thèm quay đầu nhưng đã biết Đinh Ninh tỉnh dậy bèn lạnh lùng lên tiếng: "Đêm qua ngươi quá mức láo xược, nếu còn tái phạm lần nữa, nhất định ta sẽ giết ngươi không chút do dự."

Đinh Ninh ngắm nhìn tấm lưng xinh đẹp của cô, thần sắc trên khuôn mặt không chút biến đổi, trầm giọng thốt lên: "Có lẽ cô hiểu tu vi của ta và cô chênh lệch quá nhiều. Muốn cứu được cô, ta chỉ có mỗi một cách. Hơn nữa xét đến tình hình đêm qua, sự lợi hại của Cửu U kiếm quyết hơn xa tưởng tượng của ta, cô tu hành càng phải kiên nhẫn hơn một chút."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết xoay người lại, bình thản nhìn hắn đứng dậy: "Ngươi không cảm thấy những lời ngươi nói rất buồn cười sao?"

Đinh Ninh nhíu mày: "Buồn cười chỗ nào?"

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nói: "Nếu ngươi không cảm thấy có một số việc còn hơn cả sinh tử thì hà tất ngươi tìm ta, hà tất phải âm thầm mưu đồ chống đối Hoàng đế của các ngươi?"

Đinh Ninh lắc đầu, nói rất nghiêm túc: "Chuyện này không giống như vậy."

"Chẳng có gì khác nhau." Trưởng Tôn Thiển Tuyết lạnh lùng nói: "Đối với ngươi mà nói, chuyện báo thù cho sư phụ quan trọng hơn chuyện sinh tử. Đối với ta, chuyện này còn quan trọng hơn."

Nghe vậy, Đinh Ninh trầm mặc một lát, sau đó nói rất nghiêm túc: “Ta đã từng nói với cô, ta không phải đệ tử của y. Còn nữa, nếu như cô còn bị thế này nữa thì ta vẫn cứ cứu cô như trước.”

Cặp lông mày Trưởng Tôn Thiển Tuyết hơi nhíu, thần sắc phẫn nộ xuất hiện ở nơi khóe mắt.

“Đừng nói với ta những lời nhảm nhí vô dụng đó, không phải đệ tử của ‘người đó’ thì chắc chắn ngươi không thể nào biết được công pháp ta tu luyện là gì, không phải đệ tử của ‘người đó’ thì càng không thể tu luyện loại thần công tự hại mình là Cửu Tử Tàm, càng không thể có tu vi và kiến thức như vậy ở lứa tuổi này.”

Lần nữa, trong ánh mắt của nàng tràn ngập sát cơ lãnh khốc: “Ta nhắc lại cho ngươi lần nữa, riêng chuyện ngươi là đệ tử ‘người đó’ cũng đủ để ta giết ngươi rồi. Ta không giết ngươi đầu tiên là do sự có mặt của ngươi có thể làm cho việc tu hành của ta nhanh hơn một chút.”

Đinh Ninh yên lặng một chốc, hắn ngẩng đầu lên nhìn vẻ giận dữ của nàng rồi nghiêm túc hỏi: “Thật sự cô căm hận y như vậy sao?”

“Trên đời này còn có người không căm hận y sao? Tất cả người Tần các ngươi đều căm hận y.” Khuôn mặt Trưởng Tôn Thiển Tuyết lạnh lẽo: “Người không căm hận y đều đã chết cả rồi.”

Đinh Ninh nhìn vào hai con ngươi vô cùng xinh đẹp kia, giọng càng nghiêm túc: “Nếu đã thế, tại sao cô lại muốn tới Trường Lăng?”

Trưởng Tôn Thiển Tuyết liếc hắn một cái, thần sắc giận dữ từ từ biến mất, gương mặt lại bình tĩnh lạnh lùng: “Ngươi cho là ta đến Trường Lăng vì tình cũ với y? Là ta cảm thấy không công bằng, là ta cảm thấy y làm nhiều chuyện như vậy tất sẽ dẫn tới

kết cục này, ta cảm thấy không công bằng. Bởi vì ta thấy không công bằng cho nên ta mới muốn giết chết Hoàng đế của các ngươi."

Đinh Ninh lại im lặng, hắn không cãi lại câu nào, chỉ nói: "Hôm nay ta sẽ đi Ngư Thị một chuyến, giết một người rồi về."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết hơi nhíu mày: "Ngươi vừa mới làm cho Thần Đô Giám chú ý, lúc này là thời cơ tốt sao?"

Đinh Ninh gật nhẹ: "Triệu Trảm mới chết, các nhân vật lợi hại Giám Thiên Tư và Thần Đô ty càng có nhiều chuyện phải làm."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn hắn một cái rồi hỏi: "Ngươi muốn giết ai?"

Đinh Ninh vuốt vuốt hai má nói khẽ: "Tống Thần Thư."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết cẩn thận nhớ lại một chút, trí nhớ của nàng không tốt lắm nhưng may mà Tu hành giả tại Trường Lăng không nhiều nhặn gì, hơn nữa cái tên này có quan hệ với kinh sử cất trong kho Vương triều Đại Tần, cho nên lập tức nàng nhớ được người có cái tên này.

Nàng thấy Đinh Ninh rất ngu ngốc: "Một tên mới là Tu hành giả Nhị cảnh hạ phẩm lại muốn giết một Tu hành giả Tam cảnh thượng phẩm?"

Đinh Ninh nhanh chóng đáp lại ngắn gọn: "Dưới Tứ cảnh thì không có gì khác nhau."

"Dưới Tứ cảnh không khác nhau?"

Lập tức Trưởng Tôn Thiển Tuyết im bặt, nàng lạnh lùng lướt nhìn Đinh Ninh: "Ngươi còn bảo không phải là đệ tử của 'người đó'? Cũng chỉ có y mới dám thốt lên những lời như thế. Nếu là người khác thì đoán chắc ngươi đến chỉ là để nộp mạng."

Đinh Ninh trầm mặc một thoáng lại nói: “Ta sẽ gắng thận trọng, nhưng nếu đến nửa đêm còn chưa trở lại đây thì cô hãy nghĩ cách rời khỏi Trường Lăng nhé.”

Trưởng Tôn Thiển Tuyết xoay ngươi không thèm nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Yên tâm đi, ta không ngu ngốc ở lại cùng chết với ngươi đâu.”

Nàng nói ra những lời vô tình nhưng Đinh Ninh nhìn mặt nàng lại cười mỉm.

Hắn hiểu rõ hơn đại đa số mọi người trên đời, có người nhìn như hữu tình mà kỳ thực bạc tình bạc nghĩa, nhưng có người nhìn như vô tình nhưng lại hữu tình.

= = = = = = = = = = = = = = = = = =

Thiển Tuyết tẩu hỏa nhập ma

Đinh Ninh bất chấp đành sa vào lòng

Giật mình tỉnh mộng giai nhân

Sát cơ đã khởi, âm thầm bỏ qua

Bình minh lời nói vào ra

Đinh Ninh muốn giết lão ta "Tống Thần".

Q1 - Chương 6: Thời cơ

Cơn mưa to đột nhiên ngừng lại. Đa số người dân Trường Lăng đều thở dài một hơi. Bầu trời xanh bình thường nhìn đã chán mắt bỗng chốc trở nên vô cùng thân thiết đáng yêu. Nhiều đội buôn vội vàng tranh thủ lúc này để xử lý hàng hóa bị ẩm ướt. Nhưng thật khiến người ta không ngờ được là chỉ mới qua giữa trưa, bầu trời lại mờ mịt, rồi lại một trận mưa bao phủ khắp Trường Lăng.

Trận mưa này không dữ dội như đêm qua nhưng hết sức dai dẳng, tí tách từng giọt, trước mắt có thể thấy là không ngừng ngay được.

Trong cơn mưa mịt mờ, những lối phố ngang dọc như được che phủ bằng vô số lớp rèm mỏng mờ mờ.

Ở phía nam thành Trường Lăng, có một kiến trúc nhìn như đạo quán, chiếm diện tích vài chục mẫu.

Vương triều Đại Tần ban thưởng rất hậu, có thể lấy đầu một quân địch sẽ được tăng chức một bậc, nhận chín mẫu nhà cửa, chém hai ngàn đầu được thu thuế ba trăm hộ.

Thế nên phần lớn nhà cửa ở Trường Lăng, dù chỉ là của binh sĩ bình thường đều trông lớn đến lạ. Cả Trường Lăng vì thế cứ tiếp tục khuếch trương ra ngoài thêm. Công trình ở phía nam thành này quả thực không coi là lớn gì.

Dù vậy, ngoại trừ mấy vị đại nhân vật ở chốn thâm cung thì tất cả quyền chức Vương triều Đại Tần đều ôm thái độ cực kỳ đề phòng và sợ sệt nơi này.

Bởi vì đây là chỗ của Thần Đô Giám.

Công việc điều tra phá án của Vương triều Đại Tần chủ yếu dựa vào Giám Thiên Tư. Các chức vị quan viên chính của Giám Thiên Tư có hơn ngàn người, tổng số lượng thực khách(*) dưới trướng của các quan viên nhiều vô số kể. Ngoại trừ các đại án không phải xin phép, còn lại đều phải trình thẳng lên trên. Cho nên quyền lực của Giám Thiên Tư vẫn mơ hồ áp đảo tất cả các ty khác.

(*) Thực khách: khách nuôi bao ăn ở.

Song, Thần Đô Giám là ngoại lệ trong số đó.

Danh sách quan viên Thần Đô Giám khoảng trăm người, chưa bằng một phần mười của Giám Thiên Tư, bình thường cũng chỉ phụ trách việc điều tra, theo dõi. Thế nhưng đối tượng theo dõi, điều tra đều là các loại quan viên, Tu hành giả và kẻ có khả năng trở thành Tu hành giả.

Có thể nói, Thần Đô Giám chính là bộ máy bí mật chuyên dùng để giám sát đội ngũ quan lại và Tu hành giả của Hoàng đế bệ hạ và hai vị Thừa tướng dưới một người, trên vạn người.

Mặt khác, các quan viên chính của Thần Đô Giám đều là "chiến cô nhi", con em của các tướng lĩnh, quân sĩ chết trận. Những kẻ này không có nhiều vướng bận, không có nhiều chỗ cho người ta uy hiếp nên thông thường sẽ càng lạnh lùng và vô tình.

Đó là lí do tại sao trong mắt đa số quan lại và Tu hành giả, Thần Đô Giám còn có phần đáng sợ hơn Giám Thiên Tư.

Lúc này, Mạc Thanh Cung đang ở trong một căn phòng tại Thần Đô Giám. Khác với khi trước, lúc này cơ thể mập mạp của lão đang tỏa ra một mùi máu tanh nhàn nhạt, trên gương mặt bóng loáng không hề còn vẻ tươi cười, chỉ có một luồng sát khí như ẩn như hiện.

Loại hơi thở này khiến cho mấy con côn trùng mùa thu thường

xuất hiện trong sân phải chạy biến đi không còn bóng dáng.

Kẻ khiến tâm tình lão khó chịu như thế chính là Dạ Ty Thủ của Giám Thiên Tư.

Hôm qua, Dạ Ty Thủ đã một kiếm chém chết học trò thứ bảy của Kiếm Lô Triệu Trảm, rút đi một cây gai trong mắt cho Đại Tần, là chuyện khiến mỗi người Tần đều lấy làm kiêu hãnh. Thế nhưng, hiện tại đã có chứng cứ xác thực cho thấy viên quan Mộ Dung Thành của Thần Đô Giám ở đó lúc đấy không phải chết trong tay Triệu Trảm mà là bị cô ta giết.

Vai trò của sự có mặt của quan viên Thần Đô Giám là giám sát quá trình làm việc của quan lại các ty. Mộ Dung Thành lại là một Tu hành giả rất có tiền đồ. Vậy mà sau khi giết chết hắn, cả Dạ Ty Thủ và mấy tên cung phụng của Giám Thiên Tư thậm chí đều không thèm xử lý qua miệng vết thương trên xác hắn.

Điều đó chứng tỏ rằng bọn chúng khinh thường chẳng thèm che dấu làm gì.

Dạ Ty Thủ - Dạ Sách Lãnh thực sự quá ngang ngược càn rỡ!

Càng khiến cho lão bực tức hơn là thân phận Triệu Trảm vốn do Thần Đô Giám bọn lão phát hiện ra. Dù Triệu Trảm chết nhưng đệ tử chân truyền của Triệu Kiếm Lô vẫn còn ba tên, sau lưng lại còn không biết bao nhiêu dư đảng nước Triệu nữa. Dựa theo kế hoạch của Thần Đô Giám thì sau khi giết chết Triệu Trảm, sẽ đem phơi thây hắn ở chỗ đông người để thu hút thêm nhiều dư nghiệt nước Triệu. Thế mà không biết Dạ Sách Lãnh đã áp dụng thủ đoạn gì mà có thể đứng ra làm chủ cho an táng Triệu Trảm, còn nhận được sự ngầm đồng thuận của bệ hạ. Điều này hiển nhiên đã khiến rất nhiều nỗ lực bỏ ra và toàn bộ các bố trí tiếp theo của Thần Đô Giám tan thành bọt nước.

Ngay vào lúc này, sau mấy tiếng gõ cửa có tiết tấu, Tần Hoài

Thư bước vào phòng, đi tới trước bàn đọc sách của lão.

"Hỏi rõ rồi chứ?"

Mạc Thanh Cung ngẩng đầu lên, đè cơn tức giận xuống, thấp giọng hỏi.

Tần Hoài Thư khẽ gật đầu kính cẩn, nói luôn: "Phương Hầu phủ đã cung cấp câu trả lời thuyết phục. Dù tư chất tên nhóc quán rượu ngõ Ngô Đồng rất tốt nhưng lại là dạng thân thể Dương Cang Nan Phản hiếm thấy."

Mạc Thanh Cung khó chịu nhíu mày: "Thân thể Dương Cang Nan Phản là cái gì?"

"Một loại thể chất dương khí quá vượng." Tần Hoài Thư tỉ mỉ giải thích: "Loại thể chất này có khí ngũ tạng dồi dào gấp mấy lần người thường nhưng mãnh liệt như lửa cháy. Khi vào thời kỳ tráng niên, loại thể chất này sẽ khiến cơ thể suy sụp hoàn toàn."

Sắc mặt Mạc Thanh Cung càng thêm khó coi hơn: "Nói đơn giản là hư hỏa(*) quá vượng, thiêu đốt tinh huyết?"

(*) Hư hỏa: có thể hiểu là ngọn lửa vô hình, xuất hiện bên trong cơ thể.

"Ý nghĩa đó không sai biệt lắm. Có điều hư hỏa quá vượng, thiêu đốt tinh huyết bình thường còn có thể nghĩ cách chữa trị nhưng với loại thể tạng này ngay cả Phương Tú Mạc cũng bó tay, hoặc cũng có thể có dạng linh dược, bảo vật đó nhưng cũng không đáng phí trên người nó." Tần Hoài Thư khẽ gật đầu. Trong ánh mắt của gã có vẻ đồng cảm xen lẫn tiếc nuối, bởi vì gã hiểu rất rõ rằng một kẻ bình dân muốn lọt vào mắt những đại nhân vật chân chính kia là chuyện khó khăn cỡ nào.

Theo một ý nghĩa nào đó thì tên nhóc ngõ Ngô Đồng kia đã có cơ hội một bước lên trời, nhưng vì vấn đề thể chất nên nó chỉ có

thể tiếp tục ở lại con phố xập xệ đó.

Mạc Thanh Cung đã an vị nhiều năm tại vị trí hiển hách này nên dĩ nhiên lão không còn có cảm xúc của kẻ đang gian nan leo lên phía trước như Tần Hoài Thư.

Đã không thể trở thành Tu hành giả, đại biểu cho tên nhóc đó không thể trở thành kẻ hữu dụng với Thần Đô Giám. Thế nên lão chỉ khẽ lắc đầu rồi tiện tay ném sổ hồ sơ tên nhóc đó vào chậu than chuyên dùng để đốt hủy hồ sơ án đang ở một bên.

Ngọn lửa đỏ tươi liếm láp ra vành chậu như lưỡi rắn. Mạc Thanh Cung lâm vào trầm mặc khá lâu nhưng Tần Hoài Thư vẫn chưa rời đi như lão tưởng, vì thế lão lại ngẩng đầu lên nhìn gã.

"Đại nhân, thân phận Mộ Dung Thành có vấn đề." Tần Hoài Thư nói tiếp, giọng của gã trở nên nhỏ hơn, nếu không cẩn thận thì chẳng thể nào nghe rõ.

Mạc Thanh Cung hơi nhíu mắt lại, băn khoăn nói: "Tuy là ngày thường Mộ Dung Thành không thân thiết với chúng ta lắm nhưng gia thế của hắn chúng ta đều rất rõ, có thể có vấn đề gì ở đây?"

Tần Hoài Thư nói: "Xuất thân của hắn không có vấn đề gì, có điều vài ngày trước hắn mới cùng Hứa Hầu phủ định ra chuyện hôn sự. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, ước chừng mùa đông năm nay hắn sẽ tới ở rể Hứa Hầu phủ."

"Ở rể Hứa Hầu phủ?"

Con ngươi Mạc Thanh Cung không tự chủ co rút lại kịch liệt, trong lòng lão dâng lên cảm giác vô cùng lạnh lẽo.

Trong Vương triều Đại Tần, để được phong Hầu chỉ có một cách đó là dựa vào quân công.

Hưởng thuế má vạn hộ, ngàn khoảnh ruộng tốt mới là Hầu.

Ba trăm hộ cần chém hai ngàn địch thì vạn hộ cần bao nhiêu quân công? Cho dù là kẻ không giỏi tính toán thì trong lòng cũng sẽ dự đoán ra một con số kinh khủng.

Thế nên kẻ có tư cách xưng Hầu ở Vương triều Đại Tần tổng cộng chỉ có mười ba người.

Nhị tướng song tư thập tam hầu. Mười ba vị vương hầu này cùng với hai vị tư thủ(*) và hai vị Thừa tướng thần bí, cường đại chính là tồn tại đỉnh cao của vương triều cường thịnh này.

(*) Tư thủ: người đứng đầu một tư/ty.

Một nụ cười khổ dần hiện ra nơi khóe miệng Mạc Thanh Cung.

Lão lại tiếp tục ném một cuốn sổ hồ sơ vào trong chậu than kế bên.

Mặc kệ rốt cục Trần Tư thủ,nhân vật cao cấp nhất của Thần Đô Giám,đang ngồi ở gian phòng trong cùng có biết hay không chuyện Mộ Dung Thành ở rể Hứa Hầu Phủ.Mặc kệ Trần Tư thủ có an bài gì nhưng nếu chuyện này đã dính dáng đến cấp độ Trần Tư thủ và Hứa Hầu phủ thì sự bất mãn và căm tức của lão đối với Dạ Sách Lãnh vì chuyện này đã không còn bất kỳ ý nghĩa gì nữa.

***

Mưa vẫn đang rơi.

Đã qua thời gian bữa trưa, mấy vị khách trong quán rượu đã rời đi. Đinh Ninh xách một chiếc ghế trúc lại ngồi dưới mái hiên, rồi vừa ngắm mưa vừa ăn mì.

Mì này là mì cá chua, các lát cá trắng tinh nằm chen chúc lẫn lộn với sợi mì, lát cá không quá vuông vắn, nhìn qua không hút mắt lắm nhưng trộn lẫn với ít dưa chua lại nhìn rất ngon miệng. Nước dùng đậm đà, bên trên nổi lên một lớp váng mỏng trong veo,

khiến người ta vừa trông đã nghĩ ngay nhất định vị rất ngon.

Đinh Ninh ăn chẳng vội chẳng vàng, húp gần hết tô mì nóng, rửa sạch tô mì xong, hắn cất tiếng chào Trưởng Tôn Thiển Tuyết ở sau nhà rồi thay đôi giày rơm cũ, cầm lấy cây dù cũ và đi vào trong màn mưa.

Tại đầu cửa ngõ Ngô Đồng, một đội buôn chạy sát qua bên người hắn, mấy tay đánh xe mặc áo tơi lầm bầm theo thói quen, mắng thời tiết quỷ quái.

Đinh Ninh khẽ nở nụ cười.

Đội mưa đi trên con đường ngập cứt gà và nồng mùi nước tiểu quả thực không phải là chuyện sung sướng gì nhưng trận mưa lớn này lại như một món quà trời ban cho hắn.

Mưa có thể che khuất tầm nhìn và cảm giác của rất nhiều người, có thể giúp thời cơ mà hắn vất vả lắm mới chờ được này càng thêm hoàn mỹ.

Cho nên, dù giày rơm của hắn ướt sũng rất khó chịu nhưng tâm tình hắn vẫn rất vui sướng.

Hắn mang theo tâm tình sung sướng đi về Ngư Thị ở rìa đông Trường Lăng.

Con sông Vị Hà hùng vĩ chạy xuyên qua lãnh thổ Vương triều Đại Tần rồi đổ vào biển Đông. Con sông lớn này không chỉ bồi đắp cho phần lớn đồng ruộng Đại Tần mà còn giúp Đại Tần mở ra con đường thông thương tàu thuyền với các đảo quốc hải ngoại, thậm chí có thể giúp một ít Tu hành giả tìm được ngoài biển một vài trân bảo hiếm có.

Vị Hà khổng lồ đến Trường Lăng lại phân thành mấy nhánh sông, đầu nguồn của nó có thể bắt đầu từ nơi giáp biên Vương triều Đại Tần - vùng đất hoang dã Ba Sơn.

Ngư Thị nằm trên hai bờ nhánh nhỏ nhất của sông Vị Hà ở đông Trường Lăng.

Vì yêu cầu khai khẩn ruộng đồng nên nhánh sông nhỏ chỉ rộng tầm mười thước này đã bị dựng đê chặn ngang, đoạn nằm trong thành có phần thì trở thành ao cá, có phần thì dựng chợ ở trên.

Những khu chợ này bản thân vốn chỉ là mấy chợ nổi thuyền bè không cách nào chạy tới, nhưng năm dài tháng rộng, hai bờ sông đã mọc lên những túp lều san sát. Mái những căn lều này cùng với các biển hiệu che kín bầu trời, bên trong không gian trập trùng ẩn chứa vô số lối đi. Ngay cả trên mặt nước và vũng bùn cũng dựng lên rất nhiều nhà sàn, những con đường gỗ đơn sơ. Thuyền ba lá hay là thuyền nhỏ, thậm chí cái chậu gỗ hơi lớn hơn chút cũng trở thành phương tiện đi lại chốn này, càng khiến mạng lưới cống rãnh đi lại đan xen thêm rắc rối phức tạp.

Lúc sắc trời chưa sáng tỏ, đứng ở chỗ cao trên hai bờ sông cúi nhìn vào trung tâm chợ trũng thấp, thấy nó thật giống như quỷ vực trong vực sâu, ma trơi tầng tầng, bóng quỷ lớp lớp.

Khu chợ nhìn không thấy đầu này chính là Ngư Thị. Ở đây, ngoại trừ cá thì ngay cả những thứ người thường hay thậm chí cả đa số Tu hành giả có thể nghĩ tới cũng đều có.

= = = = = = = = = = = = = = = = = =

"Thần Đô Giám" điều tra thân thế

"Dương Can Nan Phản" không thể tu hành

Đinh Ninh mưa gió khởi hành

Thời cơ để giết thật nhanh một người.

Q1 - Chương 7: Nợ

Đại Tần không cấm dân chúng mang đao kiếm, thậm chí cho phép một số hình thức quyết đấu công khai, nhưng những loại vũ khí có sức sát thương cực lớn của quân đội, những đồ dùng, sách vở, thư tịch phục vụ cho việc tu hành lại thuộc phạm vi cấm trao đổi buôn bán một cách nghiêm ngặt.

Do đó, hầu hết những thứ mà một Tu hành giả có nhu cầu đều không thuộc phạm vi giao dịch.

Nhưng ở Ngư Thị, những món đồ này được buôn bán một cách công-khai-ngấm-ngầm, đơn giản vì Ngư Thị được hình thành một cách tự phát nên việc làm ăn diễn ra trong nó cũng chủ yếu thuộc loại bất hợp pháp.

Một hình thức phá luật nằm chình ình ngay sát Trường Lăng, dưới chân quan lớn và dưới bóng Thiên tử tại sao vẫn có thể tồn tại dai dẳng từ ngày này qua năm nọ như vậy?

Đó cũng là câu hỏi đang xuất hiện trong đầu một gã thanh niên mày rậm, nhìn cách ăn mặc có vẻ là người từ xứ khác đến.

Hắn mặc áo bào ngắn màu đen mà người Trường Lăng chẳng bao giờ mặc, chân trần không giày, tay cầm cây dù Hoàng Du đã có vài vết rách.

Cây dù cũ nhưng rất lớn, tiếc là vì phải che thêm cho một người phía trước nên non nửa thân thể hắn không được hưởng phước, bị mưa xối ướt sũng.

Người phía trước cũng là một thanh niên, vóc dáng nhỏ bé, ăn mặc kiểu thư sinh, khuôn mặt trái xoan tuấn tú một cách khác

thường, da trắng như ngọc, có tỉ mỉ ngồi bới nửa năm chưa chắc đã tìm ra khuyết điểm nhỏ nào trên con người ấy.

Nhìn những hạt mưa như trân châu nhảy múa trên nóc dãy lều trùng trùng điệp điệp, gã thanh niên mày rậm nhăn mặt, mở miệng hỏi người đi phía trước:

- "Công tử, tại sao loại chợ này vẫn có thể tồn tại?"

Người kia cười khẩy đáp:

- "Nếu không có ý kiến từ hai lão Thừa tướng kia, loại chợ này còn tồn tại được sao?"

Thanh niên mày rậm không hiểu lắm, hắn nhìn người kia vẻ dò hỏi.

- "Việc làm ăn bất hợp pháp luôn mang lại lợi nhuận kếch xù, lợi nhuận kếch xù sẽ khiến nhiều người bất chấp nguy hiểm lao vào kinh doanh một số loại hàng hóa đặc biệt."

Người thanh niên mặc kiểu thư sinh lạnh lùng nói tiếp:

- "Mấy năm gần đây, việc kì trân dị bảo từ hải ngoại có thể chảy vào Trường Lăng hay các quốc gia hải ngoại và Tu hành giả có thể thiết lập liên hệ với Trường Lăng ngoài dựa vào con đường Vị Hà thì còn có công lớn của chợ Ngư Thị này. Đám người đang ngồi quan cao ghế lớn trong triều đình cũng dựa vào chỗ này kiếm được những thứ trước đây không có khả năng kiếm được, vì thế bọn chúng mới chơi trò mắt nhắm mắt mở mặc kệ cho chợ tồn tại. Đương nhiên, đám thương nhân cũng biết giới hạn của triều đình ở đâu nên dù là chợ đen nhưng việc giao dịch ở đây lại công bằng và an toàn hạng nhất."

- "Ngươi cần hiểu một luật lệ, ở bất kì lĩnh vực nào, muốn người khác có hứng giao dịch với mình thì phải khiến đối phương cảm nhận được lợi ích khổng lồ mà mình có thể mang đến. Đám

thương nhân ngày ngày sống trên đầu dao mũi kiếm không bao giờ chơi trò bảo hổ lột da, chúng luôn tránh giao dịch với những kẻ có đẳng cấp cách quá xa, những kẻ mà chỉ hơi há miệng đã có thể nuốt chửng chúng không còn một mẩu thịt thừa."

Người thư sinh quay lại, nói khẽ:

- "Vì có sự tồn tại của những quy tắc như vậy nên ta mới có ý đến đây đàm phán một chút."

***

Con đường trong chợ vừa gập ghềnh vừa lầy lội khó đi, đã thế còn nhiều đường ngang ngõ dọc chằng chịt chẳng khác nào mê cung, một đoạn dài vài chục thước mà có đến mười mấy lỗi rẽ ăn ngang, quả thực khiến người không quen thuộc tối tăm mặt mũi.

Nhưng với một chợ đen vốn không bao giờ chào đón khách nhàn tới dạo chơi thì tất nhiên càng lắt léo, càng bí hiểm càng tốt.

Vì thế, dù trời mưa mịt mùng, dù khung cảnh tối tăm, nhưng suốt dọc con đường chỉ có đôi ba cửa hàng chịu thắp đèn lồng, ánh đèn leo lét lay động trong gió như lửa ma trơi.

Chợ rất đông người. Đinh Ninh cụp dù, biến nó thành gậy chống rồi thành thạo đi sâu vào trong chợ.

Do mưa to nên khu vực thấp trũng ngập nước khá sâu, cách đa số sàn nhà chỉ khoảng nửa thước nhưng xung quanh vẫn có khá nhiều thuyền loại nhỏ đang nổi bập bềnh, thậm chí có cả mấy chiếc bồn bằng gỗ đang bơi qua lại.

Dọc theo cây cầu phao bằng gỗ đặt trên một dãy xuồng ba lá, Đinh Ninh đi vào một ngôi nhà sàn rất nhỏ.

Đây là một cửa hàng bán mực dấu kiêm bán giấy bút.

Người chủ là một bà góa già đã ngoài sáu mươi. Nhu cầu chi tiêu ít, việc kinh doanh lại không tệ do hầu hết các giao dịch ở Ngư Thị đều cần lập khế ước, nghĩa là cần đóng dấu mộc hoặc dấu tay, vì thế cuộc sống của bà khá ổn.

Thấy Đinh Ninh, trên gương mặt đầy nếp nhăn của bà liền nở nụ cười hiền hậu. Bà bỏ tách trà uống dở trên tay xuống, với tay lên chiếc tủ tường đặt cạnh cửa lấy ra một đĩa trái cây khô.

- "Mưa to như thế còn đến đây làm gì?"

Bà ngắm nghía hắn một lượt từ đầu đến chân, thấy cả người chỉ mỗi đôi giày cỏ là ướt sũng bèn yên tâm, lấy ra một đôi giày cỏ tuy cũ nhưng sạch bóng khác bảo hắn mang vào.

Đinh Ninh mỉm cười, hắn ngồi xổm ra mép nhà sàn thò chân xuống rửa, đổi giày rồi đứng lên đưa mắt ngắm nghía nóc nhà và vách tường xung quanh.

Trên nóc và tường đều bị thấm nước, nhưng chưa đến mức nghiêm trọng.

Đinh Ninh cũng yên tâm, hắn ngồi xuống chiếc ghế đẩu cạnh bà lão, nói:

- "Ngày hôm qua mưa to, cháu lo căn phòng của bà có vấn đề nên muốn tới xem sao, nhưng lại bận chút việc nên mãi đến giờ mới tới được."

Bà lão bật cười thành tiếng, chỉ cần nhìn thấy Đinh Ninh là bà cảm thấy rất vui vẻ.

- "Thằng nhỏ này, làm sao mà có vấn đề được chứ?" Bà vừa cười vừa nói.

- "Cứ không được bao lâu mày lại đến đây sửa phòng một lần, cẩn thận còn hơn cả thợ vàng sửa trang sức. Ta nghĩ dù mưa có to

nữa, dai dẳng nữa, dù tất cả phòng ốc quanh đây đều dột nát thì căn phòng này của ta vẫn vững như Thái Sơn."

Thấy nét mặt vui vẻ của bà, Đinh Ninh cũng vui lây, hắn tiện tay nhón mấy miếng quả khô ném vào miệng, vừa nhai tóp tép vừa hỏi:

- "Bà cần mua thêm thứ gì không, để cháu đi mua giúp?"

- "Củi gạo dầu muối trong nhà còn đầy đủ cả, bà chỉ cần mày chịu khó nghỉ ngơi thôi." Bà lão lắc đầu, rồi nhìn khuôn mặt có vẻ hơi xanh xao của hắn, bà lại lắc đầu lần nữa, yêu thương hỏi: "Thế đã ăn uống gì chưa?"

- "Ăn rồi ạ, mì cá với dưa chua." Đinh Ninh cười đáp.

Bà lão có vẻ không hài lòng, rồi nói bằng giọng không cho phép từ chối:

- "Vậy lát mày ở đây ăn bữa cơm chiều với bà nhé."

- "Vâng ạ." Đinh Ninh gật đầu: "Cháu muốn ăn bánh rán."

- "Bà kho cá và chiên đùi gà cho mày." Bà lão nhìn hắn vẻ trách móc, "Bánh rán thì có gì ngon lành mà đòi ăn? Ngày xưa lúc mày còn nhỏ lạc tới đây, bà cho mày cái bánh cũng là chuyện bình thường nên làm, vậy mà mày vẫn nhớ tới tận bây giờ. Nếu coi là chuyện buôn bán, một cái bánh rán tiền công đổi lấy bao nhiêu năm phải đi giúp người không biết mệt mỏi, vậy thì mày lỗ vốn to rồi con ơi."

- "Làm gì mà lỗ vốn ạ." Đinh Ninh cười: "Chẳng qua đó chỉ là mấy việc vặt cháu tiện tay giúp thôi, từ đó tới giờ cháu chủ yếu nói chuyện với bà hoặc nghe bà kể chuyện mà, còn ăn không biết bao nhiêu đồ ăn của bà nữa."

Bà lão lắc đầu khe khẽ:

- "Đối với một bà già cô độc như ta mà nói, được trò chuyện cùng người khác là sự ban ân lớn nhất của ông trời dành tặng rồi. Trận chiến năm xưa khiến Trường Lăng xuất hiện biết bao nhiêu mẹ góa con côi, những người già cô độc như ta ở đâu cũng thấy, nhưng mấy ai có được sự may mắn như ta đâu."

Đinh Ninh im lặng, hắn cúi đầu gặm trái cây khô y hệt một con sóc chăm chỉ.

Mùa đông mấy năm trước hắn đi qua nơi đây, bà lão tốt bụng cho hắn một tấm bánh rán nóng hổi. Thế là kể từ đó, hắn thường xuyên đến đây thăm bà, làm giúp bà những chuyện hắn có thể làm được.

Nhưng Đinh Ninh biết vấn đề không chỉ ở một chiếc bánh rán.

Vấn đề ở chỗ hắn nợ bà lão rất nhiều.

Hắn nợ rất nhiều người, hắn hi vọng mình có thể trả hết cho họ, hoặc ít nhất cũng bù đắp được phần nào.

***

Trò chuyện với bà lão đôi ba câu chuyện phiếm như thường lệ, lắng nghe bà kể vài sự lạ xảy ra gần đây ở Ngư Thị, Đinh Ninh đứng dậy xin phép ra ngoài một lát. Hắn bước thảnh thơi vào khu vực càng sâu của Ngư Thị.

Thời điểm này, chắc Tống Thần Thư đã tới Ngư Thị rồi.

Tống Thần Thư là một viên quan nhỏ làm nhiệm vụ coi kho ở kho Kinh Sử, là người quen của Đinh Ninh.

Nhưng khác với bà lão bán mực, Đinh Ninh không hề nợ lão, ngược lại, chính lão nợ Đinh Ninh.

Sau nhiều năm lặng lẽ quan sát, Đinh Ninh nắm được một số

thói quen của Tống Thần Thư, cũng biết lão gặp phải bao nhiêu gian nan trên con đường tu hành.

Vì thế Đinh Ninh mới khẳng định một điều, hôm nay Tống Thần Thư chắc chắn sẽ tới lấy Hỏa Quy Đảm, chắc chắn sẽ xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

= = = = = = = = = = = = = = = = = =

Đường vào Ngư Thị gập ghềnh

Mưa giăng, gió khởi một mình Đinh Ninh

Ghé nhà bà lão tâm tình

Nợ xưa còn đó ân tình hôm nay

"Tống Thần" cũng sắp sang đây

Đinh Ninh nhất quyết ra tay giết người.

Q1 - Chương 8: Trong bóng tối

Một chiếc xe ngựa bình dị dừng lại trước một lối vào Ngư Thị. Tống Thần Thư đội một chiếc nón tre rộng vành, mặc áo vải gai thô phổ thông nhất Trường Lăng xuống xe, thong thả đi vào chỗ sâu nhất trong Ngư Thị.

Kho Kinh Sử Vương triều Đại Tần dù cất chứa không ít điển tịch tu hành nhưng ai cũng rõ các điển tịch trọng yếu nhất của Đại Tần đều được giấu ở sâu trong hoàng cung. Vì thế địa vị của quan viên kho Kinh Sử ở Trường Lăng không hiển hách gì lắm, về cơ bản cũng không tích lũy được bao nhiêu chiến công để nhận được phong thưởng và có cơ hội lên chức.

Nhất là dạng quan đã qua bốn mươi, tóc hai bên mai đã điểm hoa râm như Tống Thần Thư thì càng không thu hút được sự chú ý của bao nhiêu người.

Dù vậy, Tống Thần Thư vẫn luôn cực kỳ cẩn thận.

Bởi vì lão quả thực rất hài lòng với cuộc sống mười năm qua, thậm chí dù không làm chức quan bây giờ mà chỉ riêng việc có thể trở thành một Tu hành giả cũng đã khiến lão rất thỏa mãn.

Hơn nữa, mấy năm gần đây sau khi có lĩnh ngộ mới với công pháp tu hành của mình, tìm ra được cách thức hỗ trợ bản thân đột phá cảnh giới nhanh hơn, lão làm việc càng thêm phần cẩn thận.

Vô số sự thật chứng minh, trở thành Tu hành giả sớm hay muộn không quan trọng, quan trọng là thời gian phá cảnh.

Chỉ cần lão có thể thuận lợi đột phá đệ Tam cảnh trong năm nay để bước vào đệ Tứ cảnh thì thế giới trước mặt lão sẽ bỗng

chốc trở nên rộng lớn, vô số điều hứa hẹn mở ra.

Sau khi im lặng đi thẳng đến cuối Ngư Thị, lão vẫn không cởi nón rộng vành trên đầu xuống mà khom người men theo một con đường ván gỗ, xuyên qua phía dưới mấy ngôi nhà sàn, đi vào một cầu tàu.

Có một chiếc thuyền buồm đen nhỏ đang đỗ ở cầu tàu này.

Tống Thần Thư chẳng hề mở miệng lấy một lời mà xốc rèm thuyền lên, sải bước vào trong buồng nhỏ trên tàu. Đợi cho rèm sau lưng rủ xuống, lão mới thở phào một hơi, tháo nón tre trên đầu xuống, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Ngoại trừ hai bên tóc mai điểm hoa râm thì lão dưỡng sinh rất tốt, sắc mặt hồng hào, khóe mắt không có một nếp nhăn.

Khi thuyền buồm đen nhỏ bắt đầu chuyển động, thân thuyền khẽ đung đưa nhè nhẹ một cách có tiết tấu khiến cho Tống Thần Thư đang ngồi tựa một bên nghỉ ngơi cảm thấy rất thoải mái.

Có điều, không bao lâu sau đó, trong lòng lão bỗng nhiên dâng lên cảm giác lạnh lẽo.

Lộ tuyến của thuyền nhỏ này dường như hơi khác với bình thường, mà âm thanh huyên náo bốn phía cũng càng lúc càng ít đi, chỉ có tiếng nước chảy là như cũ, chứng tỏ rằng con thuyền này đang tiến đến vùng nước vắng lặng nhất của Ngư Thị.

Lão chợt mở to hai mắt ra, nhìn ra ngoài qua khe rèm. Nhìn vào bóng lưng của thằng nhóc mặc áo tơi đang chống thuyền, lão vẫn chưa dám khẳng định nên mới lạnh giọng hỏi: "Vì mực nước hay sao mà lộ tuyến hôm nay có vẻ khác ngày thường?"

"Đúng là không trùng với lộ tuyến ngày thường, có điều không liên quan gì việc mưa to nước dâng cao cả."

Đinh Ninh mặc áo tơi đứng ở đầu thuyền ngừng chống lại, hắn xoay người nhìn Tống Thần Thư ở trong thuyền mà nói.

Giọng nói của hắn rất bình tĩnh, mang theo chút ý trào phúng cùng thích thú.

Bộ não Tống Thần Thư thoáng nhức nhối.

Lão có thể khẳng định bản thân chưa từng gặp qua tên nhóc có vẻ sáng sủa này, nhưng gương mặt cùng giọng điệu của hắn làm lão cảm thấy rất quái dị, bộ dáng như thể cố nhân xa cách đã lâu, rốt cục gặp lại nơi đất khách quê người.

Cảm giác quái dị này khiến lão không nghĩ ngay đến ý định của tên nhóc này mà lại vội vàng muốn biết lai lịch của nó.

"Mày là ai? Mày biết tao sao?" Lão cố gắng giữ bình tĩnh, khẽ hỏi.

Đinh Ninh rất nghiêm túc gật đầu: "Tống Thần Thư, phu xe ở Ty Binh Mã mười bốn năm trước."

Sắc mặt Tống Thần Thư dần tái đi. Đây là chuyện cũ mà lão không muốn nhắc tới nhất, càng khiến tâm lý lão chấn động là những chuyện cũ này chỉ có người thân tín nhất với lão mới có thể rõ.

"Mày rốt cuộc là ai? Mày muốn làm gì?" Lão mạnh mẽ đè nỗi sợ đang dần lớn lên trong lòng xuống, hỏi.

Đinh Ninh nhìn lão cảm khái, nói khe khẽ: "Ta là chủ một món nợ của ngươi, đến gặp ngươi để đòi nợ cũ."

Nghe thấy giọng điệu như thế, lại nhớ đến một ít lời đồn gần đây, tay chân Tống Thần Thư càng thêm lạnh như băng. Lão há to miệng định hỏi thêm chút, dù sao ở lứa tuổi của tên nhóc này cũng không có khả năng có thù cũ gì với mình, chắc chắn sau lưng có kẻ

khác sai khiến.

Nhưng lão mới há miệng ra, còn chưa kịp phát ra âm thanh nào thì thiếu niên trước mặt đã hành động rồi.

Trong cơ thể nhìn gầy yếu của Đinh Ninh bỗng tuôn ra một luồng sức mạnh tràn trề. Đầu thuyền đột nhiên cúi xuống, đuôi thuyền nghểnh lên trên, lơ lửng giữa không.

Người hắn linh hoạt chui ra khỏi áo tơi rồi lập tức xông vào trong khoảng thuyền nhỏ bé. Vì tốc độ quá nhanh nên áo tơi vẫn lơ lửng giữa không trung như xác ve sầu lột để lại.

Tống Thần Thư đột nhiên nín thở, ngón trỏ và ngón giữa tay phải khép lại, ba ngón tay còn lại hơi cong vào, một luồng chân khí tuôn ra từ đầu ngón trỏ và ngón giữa, trước khi tay của Đinh Ninh chạm vào thân thể của lão thì luồng chân khí này đã truyền vào sườn của Đinh Ninh một cách rất nhẹ nhàng êm ái.

Thời khắc Đinh Ninh vừa cử động, lão vẫn còn có một lựa chọn khác cho mình.

Lão có thể rời thuyền, dốc sức chạy trốn, đồng thời gây ra báo động thật lớn. Dù sao chợ đen cũng có quy tắc của chợ đen, tất cả các thế lực lớn trong Trường Lăng đều sẽ không cho phép kẻ nào ngang nhiên phá hư luật lệ chốn này.

Có điều trong khoảnh khắc đó, lão đã nhận định Đinh Ninh chỉ mới là Tu hành giảđệ Nhị cảnh.

Giữa mỗi cảnh giới của Tu hành giả đều có sự chênh lệch to lớn khó mà vượt qua.

Chân nguyên ở đệ Tam cảnh chính là kết quả của việc chân khí cô đọng thiên địa nguyên khí lại. Điều này thể hiện trên phương diện sức mạnh là sự khác biệt hoàn toàn về bản chất. Huống hồ lão không phải là kẻ mới bước chân vào đệ Tam cảnh. Chân

nguyên lão đã tu luyện đến mức đậm đặc dồi dào, có thể thoát ra cơ thể. Trình độ đệ Tam cảnh cấp cao như thế có thể khiến chân nguyên có rất nhiều công hiệu thần kỳ lúc đối địch.

Thế nên lão theo tiềm thức cho rằng Đinh Ninh chỉ là mồi câu che mắt mình, hẳn là có Tu hành giả lợi hại hơn đang ẩn nấp, có thể tung ra một đòn trí mạng bất cứ lúc nào.

Cho nên trong quá trình đưa luồng chân nguyên nhìn có vẻ dịu dàng nhưng ác nghiệt kia vào cơ thể Đinh Ninh, phần lớn sự chú ý của lão không đặt trên người Đinh Ninh mà là ở khoảng âm u bốn phía, hay dưới mặt nước đục ngầu, lầy lội kia.

Có điều lão không làm sao ngờ được rằng kẻ bị tống một luồng chân nguyên vào ngườikia lại chỉ phát ra một tiếng kêu khẽ, cử động của cơ thể hắn vẫn không hề có dấu hiệu dừng lại.

Tay trái của Đinh Ninh làm ra động tác giống hệt như Tống Thần Thư, ngón trỏ và ngón giữa chụm vào làm kiếm, đâm thốc lên trên huyệt Chương Môn giữa ngực và bụng.

Tống Thần thư không thể lý giải vì sao Đinh Ninh có thể chịu đựng được luồng chân nguyên của mình, lão cũng không thể lý giải một đâm này của hắn có ý nghĩa gì.

Nhưng chỉ ngay nháy mắt sau đó, cả người lão chợt cứng đờ.

"Bộp" một tiếng nhỏ, chiếc áo tơi đầu thuyền lúc này đã rơi xuống, đuôi thuyền nghểnh lên cũng đồng thời rơi xuống, đập ra một vùng bọt nước.

Bên trong Khí hải trong người lão cũng phát ra một tiếng "bụp" nhỏ. Chân nguyên vốn đang tự động lưu chuyển bỗng nhiên tung tóe thành vô số dòng nhỏ, giống như những con rắn độc bé xíu bơi đi phân tán khắp các huyệt vị trong cơ thể lão, rồi từ trong máu thịt của lão chảy ra qua da.

Vô số chân nguyên màu đỏ nhỏ như con giun không ngừng vặn vẹo bên ngoài người lão, làm cả căn buồng nhỏ u ám đỏ bừng lên như ở trong mấy chiếc đèn lồng đỏ nhỏ.

Đầu óc Tống Thần Thư trở nên trống rỗng, trong lòng lão dâng lên nỗi sợ hãi khủng khiếp.

Lão biết một số công pháp tu hành có vài khuyết điểm, nhưng công pháp "Xích Dương Thần Quyết" này của lão rốt cục có khuyết điểm gì thì ngay cả người tu luyện nó là lão cũng không rõ.

Thế mà đối phương chỉ dùng một kiếm đơn giản như vậy đã làm cho chân nguyên lão lâm vào tinh trạng bùng nổ không thể khống chế, thậm chí ngay cả cơ thể lão cũng bắt đầu không thể điều khiển được nữa. Sao có thể như vậy?

"Sao mày lại biết được khuyết điểm công pháp của tao? Mày rốt cuộc là ai?"

Sau thời gian đờ đẫn trong mấy nhịp thở, cuối cùng lão cũng cố cất lên tiếng. Âm thanh hô hấp hổn hển nghe như tiếng phì phò của một con rắn độc sắp chết.

"Nghiêm chỉnh mà nói, Xích Dương Thần Quyết là một công pháp tu hành tuyệt hảo. Chỉ cần có ít vật hỏa độc(*) làm thuốc bổ trợ là tốc độ tu hành có thể tăng lên rất nhiều. Cũng vì thế, Tu hành giả thường từ đệ Nhất cảnh lên đệ Tam cảnh phải mất ít nhất hơn hai mươi năm nhưng ngươi chỉ cần một nửa thời gian đã đến." Đinh Ninh khẽ thở hổn hển, ngồi xuống đối diện với Tống Thần Thư. Hắn nhìn chăm chú vào lão, hai tay không ngừng chạm vào chân nguyên trên người lão.

(*) Hỏa độc: độc mang tính hỏa.

"Chỉ tiếc là phương pháp tu hành xuất thân từ Xích Dương Động của Vương triều Đại Ngụy này có khuyết điểm rất lớn. Chỉ

cần kích thích quá mức khí thận thủy(*) sẽ lập tức dẫn đến chân nguyên triệt để tán loạn. Nguyên do là xưa kia Tu hành giả triều ta giao chiến với Tu hành giả Xích Dương Động củaVương triều Đại Ngụy, phát hiện mấy chỗ quan trọng trên người bọn họ đều được che bằng đồ bảo hộ đặc biệt. Kế đó Xích Dương Động suy tàn, sau khi đưa môn công pháp này nhập vào kho Kinh Sử, triều ta liền phát hiện ra chỗ thiếu sót nên vẫn niêm phong cất nguyên trong kho. Ai ngờ rằng ngươi vừa khéo lại chọn môn công pháp này để tu hành."

(*) Khí thận thủy:có hai cách hiểu, thứ nhất là chỉ các dịch trong cơ thể, bao gồm: máu, chất nhờn ở khớp...; thứ hai là âm dịch ở thận,nếu thiếu thứ này thì sẽ bị chứng thận âm hư.

Đinh Ninh khẽ nói một mạch, cùng lúc đó ở vị trí tiếp xúc giữa hai tay của hắn và chân nguyên trên người Tống Thần Thư không ngừng phát ra âm thanh kỳ quái. Âm thanh này nghe như thể có vô số con tằm đang ngấu nghiến lá dâu.

"Cửu Tử Tàm Thần Công!"

Tống Thần Thư như thể rốt cuộc đã phát hiện ra một chuyện còn đáng sợ hơn cả tình cảnh lúc này của lão, máu thịt trong cổ họng đều muốn tê liệt hết cả đi. Lão cất lên lời nói khàn khàn với vẻ kinh hãi gần chết: "Mày là truyền nhân của y!"

= = = = = = = = = = = = = = = = = = =

Trong mưa giả dạng lái đò

Đò đưa lão "Tống" đến bờ " Quỷ quan"

Tằm công hiển lộ thế gian

Truyền nhân người ấy, khởi màn phong ba

Q1 - Chương 9: Khất mệnh

Lưu phái tu hành trong thiên hạ nhiều vô kể, mỗi Tu hành giả khi sinh ra lại có thể chất khác nhau nên trải qua mấy trăm năm đã xuất hiện không biết bao nhiêu nhân vật cấp độ tông sư có khả năng khai sơn lập phái, sáng tạo không biết bao nhiêu loại công pháp tu hành, khai sáng bao nhiêu loại phương pháp lợi dụng thiên địa nguyên khí.

Mân Sơn Kiếm Tông, Linh Hư Kiếm Môn của Vương triều Đại Tần nghiên cứu phương pháp ngự kiếm đến mức gần như tận cùng, mà các tông môn của nước Sở, Đại Yên, Đại Tề lại đi theo một con đường khác, nghiên cứu phép luyện khí, phù lục... đến mức độ Tu hành giả bình thường không thể tưởng tượng nổi.

Thậm chí ở các quốc gia đã bị diệt vong như Hàn, Triệu, Ngụy, ngoại trừ hàng trăm phương pháp tu hành mật tông thì phương pháp và công pháp tu hành của Nam Dương Đan Tông nước Hàn, Kiếm Lô nước Triệu, Vân Thủy Cung nước Ngụy cũng đạt tới độ cao mà ít môn phái trên thế gian có thể chạm tới.

Trong vô số những công pháp tu hành ấy, Cửu Tử Tàm Thần Công chắc chắn thuộc loại mạnh mẽ nhất, thần bí nhất.

Không ai biết lai lịch chính xác của nó, người ta chỉ kháo nhau rằng đó là công pháp tu luyện của U Đế hùng mạnh, vô địch thiên hạ, kẻ đã lập ra vương triều Đại U mấy trăm năm trước.

Thậm chí còn có lời đồn U Đế tưởng chừng vô địch lại đột ngột băng hà lúc chỉ mới ngoài năm mươi là do gặp phải vấn đề ngoài ý muốn khi tu luyện bộ công pháp này.

Người ta đồn đoán vậy bởi lẽ sau khi U Đế chết, bộ công pháp

đó đã lần lượt rơi vào tay rất nhiều nhân vật tài năng siêu quần, nhưng tất cả bọn họ, kể cả kẻ-mà - ai-mà-cũng-biết-là-ai-đấy của Vương triều Đại Tần đều không dám tu luyện nó.

Không ai dám tu hành nên khắp gầm trời có lẽ cũng không ai biết sức mạnh và sự kì diệu ẩn chứa trong đó.

Người ta chỉ căn cứ vào những thẻ tre ít ỏi còn sót lại từ thời vương triều Đại U mà biết được muốn tu tập môn công pháp này cần giết rất nhiều người, và khi chân nguyên của kẻ tu hành va chạm với chân nguyên của người khác sẽ phát ra âm thanh giống như hàng vạn con tằm đang ăn lá dâu.

Tu hành giả đương thời đều tin rằng loại công pháp này không hề giống đa số ma công của Đại Tề có thể cướp đoạt chân nguyên người khác để tăng cường tu vi bản thân.

Vậy hiện tượng phát ra âm thanh hàng vạn con tằm ăn lá khi va chạm chân nguyên đối phương rốt cục có chỗ lợi gì, có ý nghĩa như thế nào?

Câu hỏi không có lời đáp.

Cửu Tử Tàm Thần Công càng trở nên thần bí, đáng sợ.

Nhưng điều khiến Tống Thần Thư cảm thấy cực độ kinh hoàng không phải bản thân môn công pháp này, mà vì lão tưởng nó đã vĩnh viễn tiêu vong cùng 'người đó'.

'Người đó' từng có rất nhiều môn khách.

Nhiều năm trước, Tống Thần Thư là một trong những gã đánh xe địa vị thấp kém chuyên đưa đón đám môn khách ấy.

Cửu Tử Tàm Thần Công vốn phải vĩnh viễn biến mất cùng cái chết của 'người đó' nhưng giờ đây lại xuất hiện sờ sờ trước mặt Tống Thần Thư, mang theo vô số kí ức chôn chặt ở nơi sâu nhất

trong lòng mà lão không bao giờ muốn nhớ lại, chúng giống như ngọn núi khổng lồ đang đè xuống, khiến lão không thể thở nổi.

Thân thể lão càng không cách nào nhúc nhích, chỉ run lên ngày một mạnh hơn.

Lão bắt đầu nhận ra câu chuyện đồn đại mấy ngày nay ở Trường Lăng hóa ra đều là sự thật.

***

Đinh Ninh nhìn Tống Thần Thư, nhưng hắn không hề có ý dừng hành động của mình lại, ngón tay giống như đang vuốt ve mỗi nếp nhăn trên áo lão, cẩn thận chạm vào từng sợi chân nguyên đỏ rực lộ ra phía ngoài thân thể Tống Thần Thư.

Theo âm thanh như vô số con tằm ăn lá dâu, sợi chân nguyên bỗng dưng biến mất.

- "Cảm thấy mùi vị của việc bán bạn cầu vinh ra sao?" Vừa làm, hắn vừa hỏi bằng giọng nghiêm túc, giống như thực sự muốn biết câu trả lời vậy.

Nghe vậy, rốt cục Tống Thần Thư đã tin vào suy đoán của mình, sự sợ hãi đẩy lão về lại với thực tại:

- "Làm ơn đừng giết ta."

Toàn thân lão ướt sũng mồ hôi, cố gắng giãy giụa cơ thể đã cứng ngắc, khàn giọng phát ra tiếng cầu xin.

- "Thiếu nợ thì phải trả."

Đinh Ninh nhìn lão bằng ánh mắt thương hại:

- "Mà ngươi ngẫm xem, ngoại trừ tính mạng, ngươi còn cái gì đáng giá để trả cho ta đây?"

Cặp mắt Tống Thần Thư đã bị mồ hôi chảy vào làm nhòe đi, lão cố gắng trợn mắt, hấp tấp nói:

- "Nếu ta có thể nói cho cậu một bí mật thậm chí quan trọng hơn mạng sống của chính ta, liệu cậu có thể tha mạng cho ta không?"

Đinh Ninh hơi cau mày, hắn trầm ngâm mấy giây rồi trả lời:

- "Được."

Đôi mắt Tống Thần Thư tức thì bùng lên ngọn lửa hy vọng, nhưng vẫn hơi do dự.

Đinh Ninhcười khẩy, nói:

- "Ngươi cần nhớ thanh kiếm của ‘người đó’ có tên là gì?"

Ngọn lửa trong mắt Tống Thần Thư càng bùng lên dữ dội.

- "Chuyện Lý Quan Lan bị giết năm xưa, người bán đứng hắn chính là Mộ Tử, hiện đã đổi tên thành Lương Liên."

Lão cố gắng dùng cái cổ họng đã khàn đặc của mình để công bố một trong những bí mật mà lão cho rằng quan trọng nhất.

Ánh mắt Đinh Ninh hơi sầm xuống.

Những cái tên quen thuộc đó nhắc nhở những khoản nợ lớn trong lòng hắn.

- "Lương Liên à? Là Đại tướng của Hổ Lang Bắc Quân, kẻ đã tích lũy đủ quân công, rất có hy vọng được phong Hầu đó ư?" Lông mày Đinh Ninh nhíu chặt lại, lầm bầm như tự nhủ.

- "Chính hắn." Dục vọng cầu sinh trong lòng Tống Thần Thư ngày càng lớn, tuy lão phát âm vẫn rất khó khăn nhưng tiếng nói đã rõ ràng hơn nhiều.

- "Chỉ điều này thôi à? Chắc ngươi cũng biết dù ngươi không nói thì trước sau gì ta cũng điều tra ra, phải không?" Đinh Ninh lạnh lùng nhìn lão.

Tống Thần Thư khó nhọc nuốt nước miếng, tim đập thình thịch.

Lão biết bí mật tiếp theo chuẩn bị tiết lộ chắc chắn sẽ làm thằng nhóc này thỏa mãn, nhưng Tống Thần Thư cũng hết sức rõ ràng, chỉ cần một người khác biết nó xuất phát từ miệng lão, vậy thì hậu quả tương lai lão phải nhận sẽ thê thảm hơn bây giờ hàng chục lần.

- "Lâm Chử Tửu vẫn chưa chết." Lão vừa nhìn Đinh Ninh bằng ánh mắt van xin, vừa khàn khàn nói.

Đinh Ninh run lên, khuôn mặt hắn đã mất hẳn sự bình tĩnh vốn có, vội vàng hỏi lại:

- "Ngươi vừa nói cái gì?"

- "Hắn đang bị giam trong căn phòng ở nơi sâu nhất trong Thủy lao."

Tống Thần Thư cảm thấy trái tim mình sắp nhảy khỏi cổ họng rơi ra ngoài:

- "Nghiêm Thừa tướng muốn moi lấy một số bí mật tu hành từ miệng hắn nên vẫn chưa chịu giết. Những người khác đều nghĩ rằng hắn đã chết, thậm chí bọn Lý Thừa tướng và Dạ Ty Thủ cũng không biết điều này."

Khuôn mặt Đinh Ninh đã khôi phục vẻ bình tĩnh, hắn im lặng một lúc rồi hỏi tiếp:

- "Vậy sao ngươi biết?"

Tống Thần Thư không dám nhìn thẳng vào mắt hắn:

- "Vì mãi vẫn không moi được điều gì từ miệng hắn nên Nghiêm Thừa tướng nghĩ tới một vài biện pháp, ông ta cho người giả bộ cướp ngục, trong số đó có vài kẻ là người quen cũ của Lâm Chử Tửu."

- "Ngươi cũng là người quen cũ của Lâm Chử Tửu, nhưng đáng tiếc hắn không biết các người đều là tay sai của Nghiêm Thừa tướng." Vẻ mặt Đinh Ninh vẫn hết sức bình thản: "Sau đó thì sao?"

Tống Thần Thư khó nhọc nói:

- "Không hiểu sơ hở chỗ nào mà Lâm Chử Tửu không bị mắc lừa."

- "Tính cách hắn còn cẩn thận hơn Nghiêm Thừa tướng, sao dễ mắc lừa thế được?" Đinh Ninh hơi cúi đầu, nói khẽ: "Bây giờ cuộc sống của hắn chắc cũng không thoải mái gì."

Tống Thần Thư không biết nên tiếp lời thế nào, lão đành im miệng.

Đinh Ninh không buồn liếc lão, hắn hỏi tiếp:

- "Hết rồi à?"

Tim Tống Thần Thư lại đập thình thịch.

Giọng điệu đối phương cho thấy hắn vẫn chưa hài lòng.

- "Ta..." Lão run rẩy nói ra bí mật quan trọng cuối cùng: "Cô Sơn Kiếm Tàng trong truyền thuyết có lẽ thực sự tồn tại trên đời, hơn nữa hầu hết manh mối dường như đang nằm trong tay Bạch Sơn Thủy của Vân Thủy Cung."

- "Cô Sơn Kiếm Tàng ư?"

Đinh Ninh giật mình, đây là một tin tức bất ngờ mà hắn không nghĩ có thể moi được.

Theo truyền thuyết, Cô Sơn Kiếm Tông là một môn phái cực kì mạnh mẽ và bí ẩn, không ai biết nó bắt đầu và biến mất ra sao, nhưng người ta đồn rằng môn phái này vẫn lưu lại trên đời một kho báu bí mật, bên trong cất giấu rất nhiều bảo bối.

Ngoại trừ một số công pháp tu hành đã thất truyền, trong đó còn có linh dược và tài liệu luyện khí quý hiếm vốn tuyệt tích bên ngoài.

Theo những đồ vật có liên quan đến Cô Sơn Kiếm Tông bị phát hiện ngày một nhiều, Tu hành giả trong thiên hạ đã khẳng định sự tồn tại của nó và bảo tàng bí mật là chính xác, nhưng rốt cuộc nó nằm ở đâu thì vẫn không ai biết.

- "Tại sao ngươi biết?" Ánh mắt Đinh Ninh sáng lên, hắn ngẩng đầu nhìn Tống Thần Thư rồi hỏi.

- "Từng có người của Thần Đô Giám mang mấy mảnh vỡ ngọc giản đến kho Kinh Sử giám định, chữ viết trên đó rất kì lạ, sau khi tra xét rất nhiều thư tịch cổ, chúng ta nhận ra đó là thứ văn tự riêng biệt chỉ có ở Cô Sơn Kiếm Tông."

Giọng nói Tống Thần Thư trở nên dồn dập:

- "Hơn nữa ta còn âm thầm tìm hiểu và biết được người của Thần Đô Giám từng giao tranh với dư nghiệt Vân Thủy Cung, họ xác nhận trong tay đám dư nghiệt này còn nắm giữ rất nhiều mảnh vỡ nữa."

Đinh Ninh im lặng.

Dù Tu hành giả của Vân Thủy Cung và Kiếm Lô đang ẩn nấp rất kĩ, nhưng chỉ cần bỏ công tìm kiếm là có thể lần ra một số manh mối.

- "Còn gì nữa không?"

Mấy chục giây sau, Đinh Ninh lại nhìn Tống Thần Thư và hỏi tiếp.

Tống Thần Thư nhìn lại hắn bằng ánh mắt bất lực, trong đầu trống rỗng, lão thật sự không biết mình còn bí mật nào đủ sức nặng nữa.

- "Tốt lắm."

Đinh Ninh nhìn vẻ mặt Tống Thần Thư, gật đầu một cách hài lòng rồi cúi xuống, ghé sát tai lão thì thầm:

- "Vậy ngươi có thể yên tâm mà chết rồi đó."

Đôi mắt Tống Thần Thư trợn ngược lên, lão không thể tin nổi điều vừa nghe.

Một luồng kình khí nhẹ nhàng đâm vào tâm mạch lão, cắt đứt một vài mạch máu quyết định đến sự sống con người.

- "Mày...."

Lão không thể tin vào sự thật tính mạng mình phải chấm dứt như vậy, bàn tay đã cứng lại không biết lấy đâu ra sức mạnh túm chặt lấy vạt áo Đinh Ninh.

- "Rất ngạc nhiên tại sao ta không làm theo lời hứa tha cho ngươi, đúng không?"

Đinh Ninh nhìn vào đồng tử đã ngày càng mở rộng của lão, nói khẽ:

- "Lời nói của ‘người đó’ là thứ đáng tin nhất thiên hạ, nên ngươi nghĩ rằng đệ tử của ông ấy cũng nhất định sẽ biết giữ lời như vậy."

- "Đáng tiếc, ông ấy đã chết rồi, mấy nguyên tắc đạo đức ấy còn có giá trị ước thúc sao?" Đinh Ninh hờ hững gỡ ngón tay Tống Thần Thư, nói tiếp.

Tống Thần Thư nghe xong, ngọn lửa giận dữ vì bị lừa gạt bùng lên trong lòng, nhưng lão cũng nghe được âm thanh ặc ặc quái gở phát ra từ chính cổ họng mình.

Đó là hơi tàn cuối cùng của lão.

Mang theo sự hối hận vô tận, lão đứt hơi bỏ mạng.

= = = = = = = = = = = = = = = = = =

"Cửu Tử Tằm", thần bí đáng sợ

Tống Thần Thư cực độ kinh hoàng

Đinh Ninh tra hỏi kỹ càng

Tra ra bí mật tiễn "chàng" ra đi

Q1 - Chương 10: Mưa gió mịt mùng, người như quỷ

Bên trong Ngư Thị có vô số vụ mua bán không công khai, cũng có vô số người không thể công khai và vô số thanh âm ầm ĩ.

Quay về khoảng thời gian nửa nén hương trước khi Đinh Ninh lái con thuyền nhỏ rời bến tàu âm u, vào thời điểm hắn chui vào dưới khu Ngư Thị nổi được đỡ bởi vô số cọc gỗ thì cái tên thanh niên mày rậm ngoại bang đầy nghi vấn mà lúc trước đã gặp bên ngoài Ngư Thị và một người được hắn gọi là công tử đã đi vào một hiệu cầm đồ ở sát bờ sông.

Tay họ không cầm theo một thứ đồ gì. Họ được một lão giả lưng còng cầm hắc trúc trượng dẫn đi. Hai người đi qua hậu viện của hiệu cầm đồ, xuyên qua một con ngõ hẹp rồi vào một cái cửa lớn.

Con ngõ ngõ hẹp và âm u ẩm ướt nhưng rất yên tĩnh, khi qua cánh cửa lớn kia, trời đất như hoàn toàn khác.

Đó là một phòng không được gọi là lớn. Bên trong có mười chiếc bàn vuông. Mỗi một cái bàn có đến mười mấy người ken đặc bao quanh. Những chỗ trống ở bốn góc xung quanh đều đốt trầm hương, cộng với nhiều người bàn tán xôn xao làm cảm tưởng như có chướng khí mù mịt.

Nhìn rõ cảnh tượng trong gian phòng này, đồng tử người thanh niên mày rậm không tự chủ được mà co rụt lại.

Đây thực sự không phải vì địch ý ẩn hàm trong con mắt những người khác hay cái khí tức mà chỉ Tu hành giả có được mà vì lúc

này, trên mặt bàn giữa gian phòng có để một thứ đồ.

Đó là một khối ngọc thạch hình người nhỏ như ngón cái, sắc vàng như nến.

Trong mắt người bình thường thì cái này chỉ là một loại hoàng ngọc hàm lượng tinh khiết kém, nhưng mà gần như tất cả những Tu hành giả đều biết đó là Hoàng Nha Đan do Nam Dương Đan Tông củaVương triều Đại Hàn năm xưa luyện chế.

Về dược tính, Hoàng Nha Đan ôn nhuận, rất có lợi đối với chân khí. Nó là một trong những linh đan có thể hỗ trợ tốt nhất cho chân khí đối với kẻ tu hành có tu vi Chân Nguyên Cảnh mà trời sinh đã bị khiếm khuyết, khiến họ không thể nào tiến thêm một bước.

Lúc Nam Dương Đan Tông thịnh vượng, một năm có thể luyện chế mấy trăm viên Hoàng Nha Đan. Lúc này Nam Dương Đan Tông đã không còn, tự nhiên Hoàng Nha Đan càng thêm hiếm có.

Loại đan dược này không phải là loại hàng cấm không được phép giao dịch tại Vương triều Đại Tần. Những thanh âm ầm ĩ tràn ngập căn phòng này đều là tiếng hô báo giá.

Hóa ra đây là một phòng đấu giá phi pháp.

Người thanh niên mày rậm vốn biết là ở Ngư Thị có thể có những tràng cảnh mà bên ngoài khó có thể tưởng tượng, có nhiều đồ vật giao dịch cực kỳ trọng yếu với Tu hành giả nhưng vừa mới vào cửa đã nhìn thấy loại vật như Hoàng Nha Đan này thì bỗng dâng lên cảm giác rung động khó hiểu như trẻ nhỏ nông thôn mới vào thành. Trong lòng y thầm than, Ngư Thị Trường Lăng quả nhiên danh bất hư truyền.

Y dừng bước trước một người trẻ tuổi trang phục thanh tú. Y đột ngột dừng ở giữa phòng mà lão nhân còng cầm hắc trúc

trượng dẫn đường cũng không thúc giục, chỉ lặng im chờ đợi.

Lúc này, tình hình tranh đoạt Hoàng Nha Đan đã đến đoạn điên cuồng, mấy năm trước giá trị đã đạt tới hai ngàn lượng bạc trắng một viên Hoàng Nha Đan, lúc này đã là ngàn lượng vàng mà các phương đều đang tranh đoạt.

Thêm mấy tiếng hô, trường tranh đoạt cuối cùng chỉ còn lại một gã Kiếm sư thanh niên vận áo xám và một người đàn ông trung niên che mặt bằng lụa đen.

Gã Kiếm sư thanh niên đỏ bừng cả mặt, những giọt mồ hôi trên trán nhỏ xuống tong tong mà người đàn ông che mặt bằng lụa đen lại ngồi ngay ngắn bất động, trông cực kỳ bình tĩnh tỉnh táo, mỗi một lần hô đều theo một quy tắc vừa hơn giá gã Kiếm sư thanh niên đúng trăm lượng bạc.

Thoáng cái đã vượt một ngàn ba trăm lượng vàng.

Khuôn mặt đỏ bừng của gã Kiếm sư thanh niên đã chuyển sang màu trắng. Viên Hoàng Nha Đan này cực kỳ quan trọng với gã, nếu không có viên Hoàng Nha Đan thì sợ rằng với bệnh căn trong cơ thể vốn có, cả đời này sẽ không có cơ hội đột phá từ đệ Nhị cảnh lên đệ Tam cảnh.

Vì thế gã ngoái sang nhìn với ánh mắt thỉnh cầu, thậm chí là cầu khẩn người đàn ông trung niên mặt che bằng lụa đen kia.

Người đàn ông trung niên thấy ánh mắt của gã nhưng chỉ lạnh băng phát ra một tiếng cười khẽ khinh thường.

Gã Kiếm sư thanh niên cuối cùng cảm thấy không nhịn được nữa, bỗng nhiên bật dậy, lạnh lùng hô: “Hai ngàn lượng vàng!”

Cả phòng đều tĩnh lặng.

Tất cả mọi người đều nhìn gã.

Mặc dù gã Kiếm sư thanh niên là đệ tử thị tộc nào đó tài lực kinh người nhưng đối với thị tộc nào đi chăng nữa, dùng hai ngàn lượng vàng để mua một viên Hoàng Nha Đan vẫn là quá mức xa xỉ.

Nếu không có người đàn ông trung nhiên tranh đoạt thì chắc viên Hoàng Nha Đan chỉ cần bỏ ra vào khoảng ngàn lượng vàng là tới tay rồi.

Nghe thấy gã Kiếm sư thanh niên hô giá hai ngàn lượng vàng, người đàn ông trung niên che mặt bằng lụa đen rõ ràng khựng lại một chút nhưng y vẫn ngồi trầm ổn như cũ, thanh âm lạnh lẽo bảo:

“Huynh đài có khí phách, mỗ gia thua, chỉ là huynh đài thật sự bỏ ra được hai ngàn lượng vàng sao?”

Gã Kiếm sư thanh niên như rơi vào hầm băng, khuôn mặt đỏ bừng trở nên trắng bệch.

Mọi người xôn xao.

Chỉ nhìn thần sắc gã kia, tất cả mọi người trong phòng đều biết rõ gã căn bản không phải là loại đệ tử thị tộc cự phú, hô giá lên hai ngàn lượng vàng chỉ là vì xúc động nhất thời không kiềm được mà mất đi khống chế tâm tính thôi.

Sau những tiếng cười nhạo là băng lãnh.

Tôm có cách đi của tôm, cua có lối đi của cua, cái gì cũng có phép tắc cả, quy tắc ngầm của Ngư Thị lại càng thêm nghiệt ngã.

Vị sư gia áo vàng dáng gầy guộc chủ trì buổi đấu giá đang đứng bất động trước cái bàn lớn đặt Hoàng Nha Đan, nhìn gã Kiếm sư thanh niên rất thông cảm, khẽ thở dài nói: “Ngươi có lẽ hiểu rõ quy củ ở đây.”

Quần áo gã Kiếm sư trẻ tuổi ướt đẫm.

Tay phải của gã đã sờ tới chuôi kiếm treo nghiêng bên hông.

Sau đó gã hít sâu một hơi, thần sắc kiên định, từ từ xòe bàn tay trái ra.

Vốn ánh mắt mọi người trong phòng đều nhìn cả vào thanh trường kiếm, lúc nhìn thấy động tác của gã như thế thì vẻ đùa cợt trong mắt đa số người ở đây đã biến mất, trên mặt xuất hiện vẻ tôn trọng.

Gã Kiếm sư thanh niên lướt nhìn lên phía trên, chuôi kiếm có màu xanh vàng hiếm thấy, đây chắc chắn không phải là vật phàm, giá trị có thể tối thiểu là hai ngàn lượng vàng.

Theo quy củ của loại chợ đen như Ngư Thị này thì khi người nào hô giá rồi thì ít nhất gã phải đưa chuôi kiếm ra để đổi lấy viên Hoàng Nha Đan, nhưng động tác của gã lúc này cho thấy gã không muốn bỏ cái thanh bội kiếm mà là tự chặt ngớn tay để thay cho lời muốn nói.

Kiếm mất có thể tìm lại, ngón tay đã chặt không thể mọc lên.

Nhưng kiếm đối với Tu hành giả chủ tu kiếm đạo thì như là một biểu tượng tinh thần.

Người có tinh thần như thế thường sẽ tiếng xa trên con đường tu hành.

Cho nên mọi người đối với lựa chọn của gã Kiếm sư trẻ tuổi này đã không còn là khinh thị nhạo báng mà trở thành tôn trọng.

“Được rồi.”

Gã Kiếm sư thanh niên vừa định phát lực, một kiếm tự chém hai ngón tay để tuân theo quy củ nhưng ngay lúc này vang lên tiếng quát.

“Ta cho hắn viên Hoàng Nha Đan này.”

Thanh âm bình thản mà đơn giản, không có ý khoe khoang để được lòng người khác.

Gã Kiếm sư thanh niên ngạc nhiên quay lại nhìn.

Đó là người thanh niên thư sinh trang phục thanh tú.

Y bình thản thốt lên câu này, đồng thời lúc đó người thanh niên mày rậm phía sau nhíu mày, rồi thò tay vào trong người lấy ra một viên trân châu màu đen đặt ở bên cạnh Hoàng Nha Đan.

Viên trân châu màu đen to chừng bằng trứng bồ câu, tản ra ánh sáng âm u nhàn nhạt, bất kỳ ai sáng suốt nhìn thấy đều biết tuyệt đối không chỉ có giá hai ngàn lượng hoàng kim.

Gã Kiếm sư thanh niên tin chắc rằng chưa bao giờ nhìn thấy hai người này, nhớ đến việc người thanh niên thanh tú kia chỉ cần lên tiếng chậm chút thôi thì hai ngón tay của mình đã rơi xuống đất.

Đầu tiên gã cảm thấy vui mừng và may mắn. Nhưng trong lòng gã thấy xấu hổ vô cùng, nhất thời không biết nên nói câu gì.

Người thanh niên thư sinh cũng không nói thêm gì, chỉ liếc lão nhân dẫn đường một cái rồi bắt đầu bước tiếp.

Lão nhân lưng còng cũng không nhiều lời, tiếp tục dẫn đường. Họ đi tới một cái cửa hông.

Gã Kiếm sư thanh niên mới hồi phục tinh thần lại, hai bàn tay của gã run rẩy vì kích động, trên khuôn mặt tái nhợt trở nên đỏ rực khác thường: “Tại hạ trong giang…”

Hiển nhiên gã muốn báo danh, nhưng chỉ mới nói ra bốn chữ đã bị người thanh niên thư sinh cắt ngang.

“Ta không cần ngươi báo đáp nên ngươi không cần báo danh.”

Người thanh niên không quay đầu lại, bình thản, thậm chí nói đơn giản ngắn gọn dường như không hợp lẽ thường lắm.

Sau đó người nọ theo lão nhân đi vào trong cửa, biến mất trước những cặp mắt ngạc nhiên.

Gã Kiếm sư thanh niên ngẩn người ra mấy giây, mồ hôi từ trên trán nhỏ giọt xuống.

Không biết tại sao, gã đột nhiên hiểu rõ ý tứ người thanh niên thanh tú nọ.

Đối với người thanh niên nọ thì chỉ là tiện tay giải quyết, nhưng cả đời gã chưa từng gặp được người như vậy, cũng không có cơ hội gặp lại lần nữa.

Gã tuyệt đối không thể tái phạm để cảm xúc lấn át dẫn tới sai lầm đáng sợ như vậy.

Nhận được bài học rồi ngộ đạo còn lớn hơn cả ân huệ nhận đan.

Vì thế gã Kiếm sư thanh niên đến từ Trung Giang Quan Trung sau khi nhận Hoàng Nha Đan từ người chủ trì đấu giá xong thì thi lễ thật sâu với cái cửa hông mà người thanh niên thanh tú vừa mới biến mất một thủ thế dâng tặng kiếm.

Thấy gã hành động như vậy, những Tu hành giả trong phòng càng thêm tôn trọng.

***

Trong cửa hông là một con ngõ nhỏ tĩnh lặng.

Phía trên con ngõ có mái hiên và mái che mưa rách, nước mưa có thể rơi xuống.

Hai bên có nhiều gian phòng, có rất nhiều bóng người lắc lư như quỷ, thanh âm tạp nham, không biết đang làm những hoạt động gì.

Mưa gió mịt mùng người như quỷ.

Trong tràng cảnh như thế, người thanh niên thanh tú vừa tiện tay ban thưởng một viên Hoàng Nha Đan vẫn bình tĩnh, trong ánh mắt kiên định thoáng có chút ưu tư.

Nhưng người nọ lập tức tỉnh táo, khuôn mặt hiện ra một tia giận dữ.

Một luồng khí tức cực nóng từ chỗ người nọ khuếch tán ra xung quanh làm mưa gió không thể lại gần, âm khí tán loạn.

Lão nhân dẫn đường đang chống một cây hắc trúc trượng.

Bên trái phía trước cũng có một vài cây hắc trúc mọc ở ven tường.

Trong tích tắc đó, mấy cây hắc trúc vặn vẹo như rắn đang sống rồi nhanh chóng hóa thành hắc khí tan đi.

Cảnh vật bỗng nhiên biến đổi, rất nhiều quỷ ảnh lắc lư bóng hình biến mất, mà chỗ có vài cây hắc trúc cũng biến mất, xuất hiện một cánh cửa gỗ khép hờ.

Sau cửa gỗ là một gian phòng u ám.

“Không thể ngờ là Đại tiểu thư Thương gia tu hành lại là Âm Thần quỷ vật chi đạo.”

Người thanh niên thanh tú lạnh lùng cười cười, hờ hững thốt lên.

= = = = = = = = = = = = = = = = = =

Đấu giá hội bên trong Ngư Thị

Thần bí nhân bình dị tặng đan

Kiếm sư đan lãnh ân mang

Bí nhân thân phận rõ ràng hồi sau

Q1 - Chương 11: Nhân tài

Trong căn phòng tăm tối thấp thoáng bóng một người con gái mặc đồ đỏ đang ngồi.

Trước mặt cô gái có đặt một cây đàn, bên cạnh là một lư hương.

Hai bên cô gái còn có thêm mấy cây trúc đen như mặc ngọc(*).

(*) Mặc ngọc: ngọc đen, ở đây tác giả so sánh như vậy nhằm nhấn mạnh đến hai yếu tố độ "đen" và độ "bóng" của trúc.

"Chẳng qua là một đứa con gái nhà tan cửa nát biết được vài thủ đoạn bảo vệ tính mạng mà thôi. Đã để Triệu Tứ tiên sinh chê cười rồi."

Khói đen lượn lờ trong lư hương. Bóng cô gái mặc đồ đỏ như đang lay động trong không khí, u ám như bóng quỷ. Có điều giọng nói của cô gái này lại trong veo, dịu dàng đến lạ và còn ẩn chứa sự lễ độ khó nói nên lời khiến người nghe chợt cảm thấy thoải mái, cảm giác như cả căn phòng đang tăm tối bỗng ấm áp hẳn lên.

Người thanh niên điển trai buông đôi lông mày đang nhíu lại ra, vẻ tức giận trên gương mặt cũng dần biến mất.

"Đều là người lưu lạc cả, Thương đại tiểu thư cần gì phải khiêm tốn như thế."

Y làm lễ với cô gái kia một cái rồi đi thẳng ngay vào căn phòng tăm tối và ngồi xuống đối diện với cô gái.

Trước chiếc đàn của cô gái còn có một lớp rèm đen mỏng. Y và cô gái cứ thế nhìn nhau qua tấm rèm.

Người thanh niên mày rậm vẫn đi theo sau y đứng bên ngoài làm lễ với cô gái mặc đồ đỏ một cái nhưng không bước vào, mà chỉ quay người lại đứng ở ngay trước cửa.

"Hôm trước Triệu Tứ tiên sinh bảo người đến nhắn nói có việc muốn bàn bạc với ta, không biết rốt cuộc đó là chuyện gì?"

Cô gái đồ đỏ ở sau rèm trả lễ xong rồi mới từ tốn hỏi.

Tiếng nói của nàng khe khẽ, nhịp điệu và khẩu khí khiến người ta thấy dễ chịu vô cùng.

Người thanh niên điển trai nhìn vào cô gái mang đồ đỏ - nhân vật kiêu hùng trên thực tế khống chế phần lớn chuyện làm ăn phi pháp ở Ngư Thị này - y khẽ gật đầu rồi nói:

"Sư đệ Triệu Trảm của ta đã bị Dạ Sách Lãnh giết chết, chuyện này chắc Thương đại tiểu thư có biết."

Cô gái đồ đỏ nói nhỏ nhẹ: "Triệu Thất tiên sinh là nhân tài kiệt xuất hiếm hoi trong thiên hạ, một khi bỏ mình thật khiến người ta phải than thở."

Hai hàng lông mày người thanh niên điển trai từ từ dựng lên.

Như trong thời khắc Triệu Trảm nhìn Dạ Sách Lãnh đi qua cửa, trên người gã cũng bắt đầu toát ra một khí thế, sức hút và sự sắc bén khó tả.

"Cái chết của sư đệ ta không đến vài ngày nữa cả thiên hạ đều sẽ biết." Y vẫn bình tĩnh nói: "Nhưng vì sao sư đệ ta lại phải ẩn núp ở Trường Lăng và tại sao lại chết ở đây? Nguyên nhân trong đó sẽ không có mấy ai biết."

Cô gái đồ đỏ nói: "Tiểu nữ ngu ngốc, không hiểu được ý của Triệu Tứ tiên sinh."

Người thanh niên điển trai nhìn vào cô gái mặc đồ đỏ qua tấm rèm, nói tiếp: "Tu hành giả ở Vương triều Đại Tần các cô vẫn luôn bám đuổi Kiếm Lô bọn ta sít sao. Người của Kiếm Lô bọn ta đừng nói ở Trường Lăng mà chỉ cần sống ở bất kỳ tòa thành nào của nước Tần đều sẽ bị phát hiện ra. Sư đệ ta hiểu rõ chuyện này nhưng vẫn không màng sống chết ở ẩn tại Trường Lăng ba năm không phải vì muốn một mình đi ám sát kẻ nào đó mà là vì phải tìm ra thứ 'người đó' để lại."

Cô gái đồ đỏ trầm mặc không nói gì nhưng cơ thể lại thoáng rung rung, mấy cây trúc đen bên cạnh nàng cũng run rẩy như đang đau đớn.

Dù là một trong những người có quyền thế nhất thế giới ngầm ở Trường Lăng, một người mà tất cả những kẻ tiến vào Ngư Thị đều phải kính nể và sợ sệt, nhưng chỉ nghĩ đến tên của 'người đó' là nàng vẫn cảm thấy đau đớn.

Đã rất lâu rồi không muốn nhắc đến tên 'người đó' nữa chỉ bởi cảm thấy bất lực và đau đớn, bởi vì không muốn nhớ tới nhiều chuyện đau khổ như thế nữa.

Cũng như kẻ mạnh nhất của Kiếm Lô này.

Người của Kiếm Lô không sợ gì. Có điều, Kiếm Lô vì 'người đó' mà bị diệt nhưng nay lại muốn dựa vào thứ 'người đó' để lại để chống chọi với Tu hành giả Vương triều Đại Tần thì tự thân điều đó đã là một loại đau khổ.

Người thanh niên điển trai nói tiếp với vẻ trầm ổn và lạnh lùng: "Sư đệ ta đương nhiên không sợ chết, nhưng nếu không có chút dấu vết nào thì tasẽ không cho phép hắn tùy tiện lao đầu vào Trường Lăng. Vả lại, mạng của hắn còn đáng giá hơn phần lớn người trên đời này nhiều."

Tấm rèm thoáng lay động, qua thời gian mấy hơi thở, cô gái

mặc đồ đỏ mới nhỏ nhẹ hỏi: "Quả đúng như lời đồn, đệ tử ‘người đó’ đã xuất hiện ư?"

Người thanh niên điển trai nhìn vào bóng người con gái mặc đồ đỏ ngồi sau rèm này, y chầm chậm nói: "Cô cũng biết kẻ thù của ‘người đó’ rất nhiều nhưng thuộc hạ cũ cũng không thiếu. Sau khi y chết đi, đa số thuộc hạ cũ của y đều có kết quả thê thảm, người già, phụ nữ và trẻ em còn lại cũng không nhiều. Có lẽ là do may mắn, người của Kiếm Lô bọn ta tình cờ phát hiện ra một tên trộm đã bị giết chết. Tên trộm này chắc vẫn còn sống nhưng chạy trốn tới đồng hoang thì mất máu nhiều quá mà chết, trên người hắn toàn là vết thương cạn, từng đám từng đám vết kiếm liên tiếp không ngừng."

Người con gái đồ đỏ lại giật mình: "Ma Thạch Kiếm Quyết?"

Người thanh niên điển trai lạnh lùng nói: "Sau đó ta đã tự tay kiểm tra qua, quả đúng là Ma Thạch Kiếm. Ma Thạch Kiếm Quyết là kiếm pháp do ‘người đó’ tự nghĩ ra, chuyên dùng để đối phó với Tu hành giả có chân nguyên hộ thể quá mức mạnh mẽ. Xem xét vết kiếm cho thấy người dùng kiếm lúc ấy mới chỉ có tu vi đệ Nhất cảnh, mà tên trộm kia đã là đệ Nhị cảnh thượng phẩm, chắc là vì có chênh lệch tu vi như thế nên mới dùng Ma Thạch Kiếm Quyết để ứng phó. Tiếp đó, bọn ta cẩn thận điều tra tung tích trước đây của tên trộm này thì phát hiện ra hắn định cướp bóc một ngôi làng ở gần đó, mà trong ngôi làng đó đang có mấy người phụ nữ và trẻ em người nhà thuộc hạ cũ của ‘người đó’ sinh sống."

Cô gái đồ đỏ trầm mặc trong mấy nhịp thở: "Ta tin vào phán đoán của Triệu Tứ tiên sinh. Thế nhưng đối với ta thì chết là hết thù, ‘người đó’ có đệ tử chân truyền hay không cũng không liên quan gì đến ta."

"Nhưng mà chúng ta có thể sống rất tốt."

Người thanh niên điển trai cười lạnh nói: "Mặc dù rất nhiều

người sợ hãi bọn ta nhưng chúng ta đều hiểu rất rõ tự bản thân mình chỉ là cô hồn dã quỷ, không thể nhìn thấy ánh sáng mà thôi."

"Sẽ không có ai từ chối sức mạnh và cũng không có ai từ chối cuộc sống tốt đẹp cả." Người thanh niên điển trai dừng lại một chút, liếc mắt vào cô gái sau rèm kia một cái rồi lại lạnh lùng nói thêm.

"Xem ra, Triệu Tứ tiên sinh muốn ta hỗ trợ xem có thể tìm ra được manh mối gì từ nhóm người nhà thủ hạ cũ của 'người đó' hay không." Cô gái mang đồ đỏ trầm mặc mấy giây rồi thành khẩn nói: "Ta kính trọng tiên sinh nhưng dù sao ta cũng là người Tần."

Người thanh niên điển trai lắc đầu, nói với vẻ tự giễu: "Giờ thì người Tần hay người Triệu có liên quan gì? Nước Triệu ta cũng mất nhiều năm như thế rồi, không lẽ năm đó khi triều ta diệt vong, lời kêu gọi của Triệu Lưu Vương kia còn có ích gì sao? Cũng chỉ là ân oán cá nhân, đại thế của thiên hạ đã định, chẳng lẽ cá nhân tacòn ngu xuẩn đến mức nghĩ rằng chỉ dùng mấy thanh kiếm tàn của Kiếm Lô còn có thể xây lại triều ta ư?"

Cô gái mặc đồ đỏ thoáng trầm tư.

Nàng vốn biết kẻ thứ tư nhập môn vào trong Kiếm Lô huyền thoại và được gọi là Triệu Tứ tiên sinh này là người được công nhận có cảnh giới cao nhất trong số các đệ tử chân truyền của Kiếm Lô.

Hiện giờ nàng còn biết rằng "cảnh giới" này không chỉ đơn thuần là cảnh giới tu vi.

Thế nên nàng rất muốn nghiêm túc nói chuyện, quan sát rõ ràng người này.

Mấy cây trúc đen bên cạnh nàng thoáng đung đưa như có gió thổi qua, tấm rèm trước người cũng lay động dạt sang một bên.

Người thanh niên điển trai cảm nhận thấy được một luồng thiên địa nguyên khí mỏng manh trên bề mặt tấm rèm, ánh mắt trở nên rét lạnh, y nói rất thật tâm: "Thì ra Thương đại tiểu thư còn tinh thông thuật bố trí trận pháp."

"Lại để tiên sinh chê cười rồi."

Giọng người con gái này càng nghe càng khiến người ta thấy thoải mái. Nàng quan sát kỹ gương mặt người thanh niên điển trai, thấy Triệu Tứ tiên sinh trong truyền thuyết còn trẻ hơn mình tưởng nhiều, trong lòng không khỏi giật mình.

Người thanh niên điển trai cũng quan sát kỹ mặt mũi cô gái.

Y cũng bất giác giật mình.

Dung nhan người con gái này không quá đẹp đẽ, màu da hơi tái nhợt ốm yếu nhưng ánh mắt nàng hết sức êm đềm bình thản, con ngươi nàng rất đặc biệt, đen và sáng ngời vô cùng; chiếc quần đỏ trên người rất dài, gần như toàn bộ quét đất, che khuất đi đôi chân nàng.

Hơn nữa, dường như trong ánh mắt cô gái này căn bản không hề tồn tại bất cứ thù hận nào, ánh mắt đó cứ như thể tượng phật trong miếu đang thương xót cúi nhìn chúng sinh.

Hai người đánh giá lẫn nhau, căn phòng u ám nhất thời trở nên yên lặng.

"Xin được nghe tiên sinh giải thích cặn kẽ thêm." Cô gái mặc đồ đỏ không hề tỏ ra kênh kiệu, nàng chủ động lên tiếng trước, phá tan sự im lặng này.

"Có hai chuyện."

Vẻ mặt người thanh niên điển trai dần trở nên nghiêm nghị, y chỉnh lại tư thế ngồi, hít sâu một hơi rồi chậm rãi nói: "Chuyện

thứ nhất, ta đã bí mật báo chuyện sư đệ mình mất ở Trường Lăng cho Thương đại tiểu thư, chỉ hy vọng nếu Thương đại tiểu thư có phát hiện ra được đệ tử của 'người đó' thì sẽ tìm cách báo cho người của Kiếm Lô. Bởi lẽ vừa rồi nói chuyện cùng đại tiểu thư, ta đã biết đại tiểu thư tính tình phóng khoáng, thậm chí khá kính trọng 'người đó', cũng không thù hằn gì đệ tử của y."

Cô gái mặc đồ đỏ khẽ gật đầu: "Chuyện này ta đáp ứng tiên sinh."

Người thanh niên trẻ tuổi chắp tay cảm tạ, nói tiếp: "Chuyện thứ hai là, xin Thương đại tiểu thư giúp đỡ để ý đến hành tung của nhóm người nước Ngụy. Ta nhận được tin báo có thể bọn họ đã lần ra manh mối của Cô Sơn Kiếm Tàng."

"Tu hành giả của Vân Thủy Cung cũng đã xuất hiện ở Trường Lăng sao? Cô Sơn Kiếm Tàng?" Cô gái có phần không dám tin.

Người thanh niên điển trai khom người rất sâu, nghiêm mặt nói: "Nếu có thể đoạt được thứ gì của Cô Sơn Kiếm Tàng hay của 'người đó'. Kiếm Lô nguyện cùng Thương đại tiểu thư hưởng thụ. Mai này mấy chuôi kiếm tàn của Kiếm Lô cũng nhất định nỗ lực bảo vệ Thương đại tiểu thư chu toàn."

Cô gái dĩ nhiên hiểu rõ sức nặng trong những lời nói của người thanh niên này. Nàng không nói thêm gì nữa, cũng cúi sâu người trả lễ.

= = = = = = = = = = = = = = = = = =

Triệu kiếm lô danh "Triệu Tứ"

Bàn bạc cùng Thương đại tiểu thư

Cô Sơn Tàng Kiếm thực hư

Trường Lăng long hổ tàn dư ẩn mình

Q1 - Chương 12: Vị kẹo chua ngọt, máu trên môi

Đinh Ninh nhìn vào đôi mắt đến chết vẫn chưa chịu nhắm lại của Tống Thần Thư, nói khẽ:

- "Thiếu nợ trả tiền là lẽ đương nhiên, ngươi còn gì để oán trách chứ?"

Vì biết mình còn dư dả thời gian nên Đinh Ninh không vội đi ngay mà tỉ mỉ lục lọi từng túi một trên người Tống Thần Thư.

Trong một vị trí bí mật dưới tay áo lão, hắn tìm thấy vài đồ vật.

Một cuốn bút kí chi chít chữ, một túi tiền, một bình thuốc và hai khối lệnh bài bằng đồng.

Đinh Ninh giở cuốn bút kí, thấy trên đó ghi toàn những điều tâm đắc Tống Thần Thư rút ra khi tu luyện Xích Dương Thần Quyết cùng những suy đoán của lão về con đường tu hành sau này bèn lắc đầu, gấp bút kí lại rồi tiện tay nhét vào ống tay áo.

Túi tiền rất nhẹ, nhưng mở ra Đinh Ninh thấy trong đó có mấy đồng Vân Mẫu Đao(*) của Đại Tần. Loại tiền này dùng vỏ của loài sò có tên Vân Mẫu cực kì quý hiếm chỉ xuất hiện ở vùng biển sâu ngoài hải ngoại chế tạo ra, là thứ tiền chỉ có ở Đại Tần, một đồng giá trị năm trăm lượng vàng.

(*)Vân Mẫu Đao: một trong những loại tiền lưu hành thời cổ, có hình dạng giống cái đao.

Đinh Ninh chẳng nghĩ ngợi gì, thu luôn.

Khi mở bình thuốc bằng sứ màu đồng đỏ, hắn hơi giật mình.

Dưới đáy bình, một viên thuốc nhỏ màu trắng nằm lẻ loi, nhìn qua trông tựa như mắt cá chết.

- "Chuẩn bị sẵn cho lúc phá cảnh dùng sao? Không ngờ ngươi cũng có viên Ngưng Nguyên Đan nầy, cảm ơn vì chân nguyên, cảm ơn vì Ngưng Nguyên Đan củangươi."

Đinh Ninh nhìn xác Tống Thần Thư, cảm động nói. Hắn lại nghiêm túc ngẫm nghĩ một hồi, quyết định sẽ không dùng hai tấm lệnh bài của kho Kinh Sử, sau đó dùng ngón tay thay kiếm đâm mấy nhát xuống đáy thuyền.

Trên ván gỗ xuất hiện một lỗ to, nước bùn đục ngầu lập tức tràn vào, nhanh chóng làm ngập khoang thuyền.

Đinh Ninh khom người bước ra, đạp nhẹ chân nhảy lên cây cầu phao bằng gỗ nửa chìm nửa nổi cách đó không xa.

Hắn đã bỏ ra mấy năm quan sát tìm hiểu mới chọn được khu vực này nên không một ai hay biết xác chết của một Tu hành giả Đại Tần đang từ từ chìm xuống đáy nước cùng chiếc thuyền màu đen.

Xuyên qua mấy bến tàu ven sông, bắt đầu có tiếng người xuất hiện, xung quanh trở nên náo nhiệt hơn.

Đinh Ninh bước thong thả như người dạo chơi, đi vào một ngõ nhỏ âm u, bỗng hơi thở của hắn trở nên gấp gáp, trên đôi môi mím chặt chợt xuất hiện sắc đỏ như son.

Vị máu tanh nồng quanh quẩn dưới kẽ răng nhưng sắc mặt Đinh Ninh vẫn bình tĩnh lạ thường, hắn móc tiền ra mua một xâu kẹo hồ lô của người bán rong bên đường.

Hắn hơi cúi đầu, từ từ nhấm nháp vị chua ngọt của viên kẹo,

màu đỏ của đường phèn hòa lẫn với màu đỏ của máu tứa ra từ kẽ răng, không sợ ai phát hiện ra nữa.

Nghĩ đến Tống Thần Thư đang chìm xuống đáy bùn cùng xác thuyền, rác rưởi, nghĩ đến bình thuốc trong tay áo, Đinh Ninh thấy vui hơn, công sức bỏ ra suốt mấy năm đã không uổng phí, kết quả nhận được còn lớn hơn mong đợi, không vui sao được?

Nhưng nghĩ tới những chuyện khác, những người khác, những người mà kết cục còn thê thảm hơn cả Tống Thần Thư, sống mũi hắn trở nên cay cay.

Hắn ước gì mình có thể lập tức bay về căn nhà nhỏ của bà lão bán mực, ăn một tấm bánh rán nóng hổi, nhưng hắn biết còn có việc khác đang đợi mình hoàn thành.

***

Con thuyền đã chìm hẳn, chỉ còn bong bóng và bùn rác không ngừng sủi lên.

Một chiếc bồn gỗ bơi tới.

Trong bồn, một người đàn ông tóc dài, ăn mặc kiểu dân chài chừng hơn bốn mươi tuổi ngồi xếp bằng, khi thấy đám bong bóng nước bất thường này, sắc mặt gã trầm xuống. Gã đàn ông nheo mắt quan sát bốn phía, khi chắc chắn không một ai xung quanh mới dùng tay làm mái chèo đẩy bồn gỗ bơi tới cạnh một cọc gỗ cắm trên mặt sông rồi nhổ nó lên một cách nhẹ nhàng.

Cọc gỗ cực nặng, mặc dù quá nửa vẫn ngâm trong nước nhưng đủ sức khiến chiếc bồn gỗ gần như chìm hẳn, mép bồn và mặt nước chỉ thiếu chút xíu là ngang bằng nhau.

Người đàn ông vẫn không thèm để ý, gã mang cọc gỗ trở lại khu vực có bong bóng nước rồi dùng sức nhấn nó xuống.

Nghe tiếng động khác thường vọng lên, gã chắc chắn dưới đó có vấn đề bèn buông chiếc cọc, chỉ nháy mắt sau, chiếc bồn lao đi bằng một tốc độ khủng khiếp, để lại phía sau một dải sóng dài thăm thẳm.

***

Đinh Ninh ăn hết xâu kẹo, nuốt hết máu rỉ ra trong miệng.

Hắn đi không dừng bước, xuyên qua hết khu vực này đến khu vực khác, nhưng nếu một ai đó có bản đồ và đánh dấu những nơi hắn qua sẽ phát hiện ra một điều, kì thật hắn đang đi quanh một chỗ duy nhất.

Đó là một bến tàu.

“Cộp”.

Tiếng động khe khẽ vang lên.

Đó là âm thanh va chạm giữa bồn gỗ và cọc buộc dưới bến tàu.

Cách đó một con đường, Đinh Ninh đã nghe thấy, hắn bước nhanh hơn. Qua một tiệm rèn, hắn thấy gã đàn ông tóc dài.

Hắn lặng lẽ đuổi theo.

Đây là kế hoạch một đá ném hai chim của hắn.

Ai cũng biết có một bàn tay trong bóng tối đang thao túng vương quốc ngầm này, nhưng sau nhiều năm người ta vẫn không biết kẻ đó thật sự là ai và sau lưng có bóng dáng nhân vật lớn nào.

Hầu như tháng nào Tống Thần Thư cũng tới đây một lần. Dù giấu diếm được người ngoài, nhưng người ở đây chắc chắn sẽ biết thân phận lão.

Một vị quan Đại Tần, một Tu hành giả bị ám sát, chấn động do sự kiện đó tạo ra không thể nhỏ.

Người giao dịch Hỏa Quy Đảm với Tống Thần Thư thấy lão không đến như đã hẹn sẽ nhanh chóng biết có chuyện không hay xảy ra với lão, và loại chuyện không hay này sẽ dẫn triều đình tới điều tra, đó thực sự là một thảm họa.

Vì thế, người giao dịch đó phải dùng tốc độ nhanh nhất đến báo tin cho kẻ thao túng khu vực này.

***

Tâm trạng người đàn ông tóc dài đang hết sức nặng nề, gã cúi đầu bước vội như chạy mà không ngờ có người đang bám theo phía sau, hơn nữa dường như Đinh Ninh có một loại khả năng đặc biệt, bóng dáng hắn chưa một lần xuất hiện ở những khoảng cách hoặc vị trí khiến đối phương nảy ý nghi ngờ.

Gã đàn ông bước vào một tiệm cầm đồ.

Đinh Ninh không cần tiếp cận.

Sau nhiều năm tìm hiểu, trừ một vài đường ngầm trong các ngôi nhà thì hắn nắm rõ mọi ngõ ngách ở Ngư Thị như lòng bàn tay.

Hắn biết sau tiệm cầm đồ đó là một cái sân, từ sân có ba lối thoát.

Vì vậy, hắn cứ tiếp tục đi tới, đi về phía giao lộ có thể kiểm soát cả hai con đường trong khu vực này.

Đột nhiên, lông mày hắn hơi nhướng lên.

Ba người xuất hiện trong tầm mắt.

Con đường ba người đó đang đi cực kì lầy lội, thậm chí có thể

nghe rõ tiếng bùn bì bõm dưới chân họ.

Vấn đề ở chỗ con đường đó là một trong những lối đi chạy gần tiệm cầm đồ.

Quanh Đinh Ninh đang khá đông người, hắn chỉ khẽ xoay đầu, làm bộ như vô tình liếc qua.

Đồng tử hắn chợt co lại.

Vì hắn đã nhìn rõ hình dạng ba người kia.

Một ông già lưng còng tay chống gậy trúc màu đen, một người trẻ tuổi xinh trai dáng thấp bé, một thanh niên mày rậm ăn mặc kiểu người xứ khác.

Ông già lưng còng đi phía trước, khi tới đầu đường lão quay người trở về.

Người trẻ tuổi xinh trai và thanh niên mày rậm vẫn tiếp tục đi tới, bước vào một con ngõ phía sau Đinh Ninh, bóng họ lúc ẩn lúc hiện trong mưa.

Đinh Ninh không có ý định quan sát thêm ba người, hắn cười gượng rồi hít sâu.

Từ ông lão già yếu hom hem như lúc nào cũng có thể chết ngay, vàhai người trẻ tuổi kia đều không có dấu hiệu gì của Tu hành giả.

Kể cả Tu hành giả trên Ngũ cảnh quan sát không kĩ chưa chắc đã phát hiện ra.

Nhưng Đinh Ninh chắc chắn cả ba người đó đều là Tu hành giả hết sức mạnh mẽ.

Bởi vì hắn biết ông già chống gậy trúc.

Hai người kia hắn chưa gặp bao giờ, cũng không biết thuộc môn phái nào, nhưng hắn cảm nhận được sự kính trọng mà ông già kia dành cho họ.

Có thể khống chế ngũ khí trong cơ thể đến mức độ hắn không thể cảm nhận thấy thì cảnh giới của họ chắc chắn cực kì kinh khủng.

Đinh Ninh chợt khựng lại, hắn cảm nhận được một luồng khí tức bá đạo nóng rực.

Theo luồng khí tức đó, hắn thấy một cây dù Hoàng Du.

Có vẻ vì không muốn giọt nước mưa nào dính trên quần áo mình nên một gã đàn ông cao gầy quyết định bung dù.

Mặt hắn bị che khuất dưới tán dù, nhưng có thể nhìn thấy những ngón tay đang nắm chặt cán dù của hắn, chúng vừa to lớn vừa cứng cáp, tràn ngập sức mạnh.

Đây rõ ràng là một Tu hành giả.

Đinh Ninh hiểu biết khá nhiều so với đa số Tu hành giả khác nên thông qua luồng khí tức bá đạo nóng rực đó, hắn dễ dàng đoán được sư môn của gã đàn ông.

Nhìn phương hướng người này đang tiến tới, Đinh Ninh thở dài.

Hôm nay, ngoài thành Trường Lăng sắp có thêm một cái xác.

= = = = = = = = = = = = = = = = = =

Giết người mọi chuyện làm xong

Xóa đi dấu vết thong dong ra về

Phát sinh tình huống cận kề

Đinh Ninh tiếp tục bộn bề dõi theo

= = = = = = = = = = = = = = = = = =

Chú thích:

(*)Vân Mẫu Đao: một trong những loại tiền lưu hành thời cổ, có hình dạng giống cái đao.

Trích Sử Ký Tư Mã Thiên, phần Bình Chuẩn Thư:

Thái Sử Công nói:

Để giao dịch giữa công, nông, thương xuất hiện các thứ tiền tệ: vỏ rùa, vỏ sò, vàng, tiền, đao, vải. Nguồn gốc các thứ tiền tệ đã có từ lâu. Kể từ họ Cao Tân trở về trước thì đã xa lắm, không biết gì để chép...

...Trong thời Ngu và Hạ có ba thứ tiền tệ: có thứ vàng, có thứ trắng, có thứ đỏ. Người ta hoặc dùng tiền hoặc dùng vải, hoặc dùng đao hoặc dùng mai rùa, vỏ sò.

Q1 - Chương 13: Một kiếm chém giao long

Người đàn ông cao gầy chắc chắn không biết ý nghĩ trong đầu Đinh Ninh, y vẫn bình tĩnh bám theo hai người trẻ tuổi kia, bình tĩnh một cách lạnh lùng.

Bầu trời Ngư Thị mưa vẫn giăng như dệt vải, nước ao hồ mấp mé tràn bờ, những đám cỏ ven bờ đung đưa theo sóng nước.

Thanh niên mày rậm và người trẻ tuổi xinh trai đi ra khỏi thành, trong mưa gió nhạt nhòa, hình ảnh những vọng gác sừng sững dần biến mất sau lưng họ.

Bên đường ngoài thành có khá nhiều đình nghỉ chân bằng gỗ, trong đó một cái có tên là đình Thu Vũ.

Đó là ngôi đình nhỏ đã cũ nát, quấn đầy dây leo.

Nhìn ngôi đình nhỏ bé, lại nhìn người qua đường vội vã trong mưa, đôi mắt người trẻ tuổi xinh trai dường như cũng nổi lên một cơn mưa bụi.

Ngôi đình vốn được xây để người qua đường tránh gió tránh mưa, nhưng dưới cơn mưa tầm tã năm bước không thấy bóng người, người ta lại càng vội vàng hối hả, không người nào có ý dừng chân.

Cuộc sống chẳng phải cũng vậy sao? Con đường người ta muốn chọn và con đường người ta phải đi thường rẽ về hai hướng, có mấy ai được đi trên con đường như ý?

Thanh niên mày rậm đang che dù giúp người phía sau không

nhiều cảm xúc như vậy, từ lúc rời khỏi Ngư Thị, hàng lông mày của gã vẫn nhăn tít, sát cơ trong đôi mắt sáng rực càng ngày càng đậm.

Gã nhìn người trẻ tuổi xinh trai đang mải thả hồn, hỏi khẽ:

- "Làm ngay ở đây à?"

Người kia chắp tay, khẽ gật đầu:

- "Ngay ở đây."

Thanh niên mày rậm phấn khởi hỏi:

- "Để ta ra tay được chứ?"

Người trẻ tuổi xinh trai liếc gã, nét mặt vẫn bình thản như không:

- "Năng lực của đối phương không hề kém, đây lại là Trường Lăng, chúng ta không thể tốn quá nhiều thời gian nên ngươi ra tay là phù hợp nhất."

Thanh niên mày rậm càng phấn khởi, bàn tay không cầm dù của gã xoa xoa lên vạt áo, dường như hưng phấn quá độ mà toát mồ hôi.

Người trẻ tuổi xinh trai dường như cũng vui lây, y mỉm cười bước vào ngôi đình rồi lặng lẽ đứng đợi.

Thanh niên mày rậm ngẫm nghĩ một hồi vẫn quyết định không vào theo, gã cầm dù đứng bên ngoài.

Cách đó không xa, trên con đường mà hai người vừa đi tới, một cây dù Hoàng Du dần dần hiện ra.

Thấy thanh niên mày rậm và người trẻ tuổi xinh trai đang đứng có ý chờ, người đàn ông cao gầy dưới bóng cây dù hơi nhíu

mày, nhưng y vốn có sự tự tin mãnh liệt nên bước chân vẫn không hề ngừng lại.

Y đi thẳng tới, khi cách thanh niên mày rậm chừng mười thước mới dừng bước, mặt đối mặt.

Gã thanh niên mày rậm nhướng mày, trong lòng đã hết sức ngứa ngáy, nhưng trải qua nửa đời chiến đấu khiến gã hình thành một thói quen bất di bất dịch, chừng nào chưa nghe thấy mệnh lệnh từ người phía sau thì tuyệt đối chưa ra tay.

- "Ngươi không phải người Tần."

Gã còn chưa mở miệng, người trẻ tuổi xinh trai đang đứng chắp tay trong đình đã lạnh lùng lên tiếng.

Người đàn ông cao gầy không trả lời thẳng mà thản nhiên nói:

- "Ta nghĩ các ngươi cũng không phải người Tần."

Người trẻ tuổi xinh trai vẫn bình thản:

- "Một kẻ không phải người Tần giết kẻ khác cũng không phải người Tần thì tất nhiên không liên quan gì đến luật pháp Đại Tần, chẳng ai hơi đâu tốn công điều tra tìm hiểu. Suy nghĩ của ngươi rất chính xác, đó là một ý hay, mà nhìn dáng vẻ bình thản của ngươi, ta nghĩ đây chắc không phải lần đầu ngươi làm loại chuyện kinh doanh không vốn này."

Chẳng lẽ là cái bẫy?

Người đàn ông cao gầy nhíu mày, y nghi hoặc nhìn quanh, thấy không có chiến xa Đại Tần hay Tu hành giả nào ẩn nấp xung quanh, y càng tỏ ra nghi hoặc hơn bèn hỏi người trẻ tuổi xinh trai:

- "Bình thường, người nơi khác đến Ngư Thị buôn bán đều thông qua trung gian, chúng ước gì có thể giấu mình càng kĩ càng

tốt, nhưng các ngươi khác hẳn, thoải mái phô trương. Giờ biết ta làm nghề không vốn vẫn đủ can đảm đứng ở đây chờ, phải chăng cũng là đồng đạo trong nghề?"

- "Ta chẳng có chút hứng thú nào với hành vi chặn đường cướp của này." Người trẻ tuổi xinh trai lắc đầu: "Nhưng kẻ nào dám động đến bọn ta thì bọn ta nhất định sẽ đánh trả, đây là nguyên tắc. Còn ngươi, biết sự tình không đơn giản vẫn cố đuổi theo, quả nhiên can đảm, có thể coi là loại người không sợ chết, đáng khen."

Người đàn ông cao gầy bật cười:

- "Ta là loài giao long dưới nước, đâu phải loại tôm cá nhãi nhép nên tất nhiên khác với những kẻ tầm thường. Đã bỏ công đuổi theo ít ra cũng phải biết mình đuổi theo cái gì."

Giọng cười của y hết sức thản nhiên, lời nói hết sức ngông cuồng, nhưng chỉ nháy mắt sau, khi còn chưa nói hết câu y đã dứt khoát quay phắt lại, ném mạnh cây dù Hoàng Du vào thanh niên mày rậm rồi cắm cổ chạy như điên, tốc độ không khác nào một con tuấn mã.

- "Ồ, cũng khá thông minh đấy, biết lấy lui làm tiến." Người trẻ tuổi xinh trai nhìn theo người đàn ông đang điên cuồng bỏ chạy trong mưa rồi lắc đầu than thở: "Nhưng đã đến rồi thì chuyện được đi hay không đã không thuộc quyền quyết định của ngươi nữa rồi."

Nói xong, hắn nhẹ nhàng bảo thanh niên mày rậm:

- "Giết đi."

Khi hai chữ “giết đi” vừa thoát khỏi miệng thì cây dù Hoàng Du đã bắn đến sát thanh niên mày rậm, khoảng cách còn chưa được một thước.

Mép dù xoay tròn cắt nước mưa và không khí phát ra tiếng nổ cho thấy sức mạnh kinh khủng ẩn chứa trong nó nhưng thanh niên mày rậm vẫn không hề nháy mắt, gã chỉ nhìn người đàn ông đang bỏ chạy và cây dù ngay sát mình bằng ánh mắt thích thú.

Trong không khí bỗng vang lên tiếng rít chói tai, một thanh đoản kiếm mỏng manh màu đỏ sẫm đến mức gần như biến thành sắc đen bỗng bay ra từ tay áo gã rồi bắn về phía trước với tốc độ không khác gì tia sét xé ngang trời.

Nó nhẹ nhàng xuyên qua cây dù từ tán đến chuôi, chỉ nháy mắt sau, toàn cây dù đã bị xé vụn thành sợi nhỏ, bay phất phơ trong không khí.

Đồng tử người đàn ông cao gầy co lại, cơ bắp đau đớn giống như bị kim châm.

Y không phải là một Tu hành giả bình thường, y thật sự xứng danh con giao long ngoài biển rộng nên mới đủ tự tin làm nghề không vốn ở một nơi như Ngư Thị, nhưng khi nói chuyện với người trẻ tuổi xinh trai, y có cảm giác như bị đối phương nắm chặt trong tay, thậm chí vừa nảy sinh ý đồ lấy lui làm tiến đã bị người ta nhận ra.

Tuy quyết định bỏ chạy do cảm giác bất an mãnh liệt trong lòng nhưng y vẫn không quên dùng cây dù thăm dò đối thủ, chỉ cần năng lực tên kia không quá kinh khủng, y sẽ quay ngược lại giết người.

Sức mạnh thanh niên mày rậm còn kinh khủng gấp trăm lần tưởng tượng của y.

- "Roẹt!"

Không khí phát ra tiếng nổ lớn.

Thanh phi kiếm đang bay với tốc độ khủng khiếp vậy mà vẫn

tiếp tục tăng tốc, kéo theo một khoảng chân không hình nón phía đuôi rồi thình lình hiện ra trước mặt y.

Người đàn ông cao gầy gào lên thảm thiết, cạnh người y chợt xuất hiện mười sợi dây lửa to bằng đầu ngón tay, nước mưa trong không khí xung quanh nhanh chóng sôi trào rồi bốc hơi sạch sẽ.

Thanh phi kiếm biến mất khỏi tầm mắt rồi đột ngột hiện ra sau lưng y, đâm liền ba nhát.

"Ầm! Ầm! Ầm!"

Ba tiếng nổ điếc tai vang lên.

Trận thế dày đặc do mười sợi lửa kết hợp tạo ra nhanh chóng bị chém nát, sức mạnh kinh khủng truyền đến đẩy người đàn ông bay chúi về phía trước.

Thanh niên mày rậm mím môi, bước về phía trước một bước.

Chỉ đúng một bước đã vừa vặn đến trước mặt người đàn ông vừa bay ngược lại.

Cây dù cũ nát rời tay gã bay lên, một thanh kiếm lớn màu đen được rút ra từ cán dù.

Người đàn ông cao gầy mặt mũi tái xanh, trong giây phút quyết định sống chết y bỗng thể hiện ra sức mạnh phi thường, toàn bộ chân nguyên trong cơ thể điên cuồng phun ra từ khắp huyệt vị trên thân.

Vô số đốm lửa nhỏ nhoi nhảy múa trước mặt y rồi tụ lại thành một con giao long đỏ rực lao thẳng về phía thanh niên mày rậm.

Y đã chứng minh lời mình nói.

Y không phải tôm tép.

Y là một con giao long.

Con giao long do chân nguyên tạo ra còn kinh khủng hơn giao long thực sự, những hạt mưa rơi xuống khi chưa chạm đến nó đã bị đốt thành hơi.

Bộ quần áo ướt sũng của thanh niên mày rậm nhanh chóng bị sấy khô nhưng gã vẫn tỏ ra dửng dưng, chỉ đối phó bằng động tác hết sức đơn giản: vung kiếm chém xuống.

Một tiếng nổ như sấm vang lên.

Cây kiếm màu đen mang theo thiên địa nguyên khí đậm đặc dễ dàng đập nát giao long do chân nguyên tạo thành rồi đập thẳng lên người đàn ông cao gầy.

Nó không còn là một thanh kiếm, nó là một cây chùy.

Một cây chùy có thể đập sắt như đập bánh đa.

- "Nhất...."

Người đàn ông cao gầy vừa mới thốt lên một tiếng đã bị luồng sức mạnh kinh khủng phá nát chân nguyên, phá nát kinh mạch, phá nát xương cốt rồi thân thể bay về phía sau như chiếc bao tải rách.

Khi thấy một nhát kiếm của người đó kia, y đã biết mình nhiều nhất chỉ có thể phát ra một từ.

Lòng y tràn ngập kinh hoàng và hối hận.

Trong chữ “nhất” đó ẩn chứa biết bao hàm nghĩa.

***

Trong bảy đệ tử chân truyền của Kiếm Lô nước Triệu, kẻ đứng đầu có tên Triệu Trực.

Người ta đồn rằng gã có hai thanh kiếm, một thanh là Xích Sát, thanh kia tên Phá Sơn.

Nhưng Tu hành giả trong thiên hạ thường gọi gã bằng một cái tên khác, Triệu Nhất.

Khác hẳn với Kiếm sư tu hai kiếm thông thường, hai thanh kiếm một phi kiếm một cận thân của gã không bố trí một công một thủ mà đều dùng để tấn công.

Gã tu luyện một loại kiếm thế duy nhất, khi đánh nhau, mặc kệ đối thủ là ai gã cũng dùng lối đánh duy nhất: phi kiếm bay tới trước, kiếm cận thân đập xuống theo.

Cực ít người có thể tiếp nổi một đòn tưởng như đơn giản ấy của gã.

Ở Trường Lăng gặp phải Tu hành giả từ Kiếm Lô nước Triệu, hơn nữa còn là nhân vật thuộc hàng một trong bảy đệ tử chân truyền, người đàn ông cao gầy cảm thấy mình chết cũng không hề oan uổng.

Thậm chí trong giây phút trước khi chết, cảm giác thán phục đã hoàn toàn thay thế cảm giác sợ hãi trong lòng y.

Hóa ra Triệu Nhất tiên sinh còn trẻ như vậy, hóa ra người còn lại kia là Triệu Tứ tiên sinh.

Xương cốt trong thân thể đã nát nhừ nhưng chẳng hiểu lấy đâu ra sức mạnh, người đàn ông hơi ngóc đầu dậy, cố nhìn người đang đứng trong đình một lần.

Vậy ra đây chính là Triệu Tứ tiên sinh.

Không ngờ Triệu Tứ tiên sinh trong truyền thuyết lại trẻ trung xinh trai như vậy.

Tu hành giả trong thiên hạ đều biết Triệu Tứ chỉ là đệ tử thứ tư được vị đại tông sư của Kiếm Lô lựa chọn, nhưng hắn lại có cảnh giới cao nhất trong đám đệ tử chân truyền, tất cả đệ tử Kiếm Lô đều phải nghe theo lệnh hắn.

Ngay cả Đại đệ tử như Triệu Nhất tiên sinh cũng tỏ ra vô cùng kính trọng, luôn luôn hộ vệ sát cạnh hắn như kẻ tôi tớ, nghe lệnh làm việc.

Người đàn ông cao gầy đã thấp thoáng thấy bóng người trẻ tuổi đẹp trai trong đình.

Mang theo tâm trạng vừa hoang mang, vừa vui mừng lại có phần thỏa mãn, y ngoẹo đầu tắt thở.

Q1 - Chương 14: Lướt sóng ca, soi đèn vẽ

Thanh niên mày rậm cũng hết sức thỏa mãn, vẻ thỏa mãn hiện ra lồ lộ trên khuôn mặt và cả trong ánh mắt. Đối thủ rất mạnh, trận đấu này là một cơ hội luyện tập hết sức đáng quý đối với gã.

- "Là Tu hành giả Chân Hỏa Cung nước Yên."

Gã giơ tay đón lấy cây dù đang rơi xuống, cắm cây kiếm đen vào cán dù rồi đi tới tiếp tục che mưa cho người trẻ tuổi đẹp trai.

Chẳng trách tán dù trong tay gã lại rộng như vậy, nếu không rộng khác thường thì sao có thể che đậy một cái cán dù cũng to lớn một cách hết sức khác thường.

Thì ra người trẻ tuổi xinh trai là Triệu Tứ tiên sinh, người nắm quyền hiện nay của Kiếm Lô. Hắn dửng dưng bước dọc con đường tiến về phía Vị Hà. Bên đường, xác Tu hành giả cao gầy vẫn nằm lặng lẽ.

- "Ta nghĩ y là Yên Đông Phù, khi y vừa ra tay là ta đoán được rồi. Nhìn Si Hỏa Chân Quyết vừa thi triển, chắc y nhận được một ít chân truyền từ Tào Dương Minh ở Chân Hỏa Cung."

Triệu Tứ tiên sinh liếc y, nói:

- "Trường Lăng hiện giống như miếng thịt thơm phức, ai cũng muốn cắn một miếng."

Thanh niên mày rậm quay đầu nhìn lại. Trong mưa gió, thành Trường Lăng chỉ còn là hình dáng của bức tường mờ mờ ảo ảo, ngay cả những vọng gác cao lớn cũng hết sức nhạt nhòa, nhưng gã

vẫn sợ từ trong màn mưa mờ ảo đó đột nhiên có vô số chiến xa ầm ầm xông ra, có những Tu hành giả vô cùng lợi hại nhảy tới cho gã ăn vài nhát kiếm.

- "Đây là miếng thịt thơm phức ư? Sao chẳng giống chút nào vậy?" Gã thì thào tự nhủ. Làm gì có thứ gì ngon lành, toàn là nguy hiểm chết người như chơi. Thanh niên mày rậm vẫn cho rằng đường phố chật hẹp, tiệm rèn nhỏ bé ngày xưa đáng yêu hơn nhiều. Nếu có thể lựa chọn, gã tin cả đời mình sẽ không bao giờ bước vào tòa thành to lớn nhưng chứa đầy những thứ đáng sợ này.

Triệu Tứ tiên sinh làm như không nghe thấy, vẫn tiếp tục nói:

- "Ba nước Sở, Tề, Yên lúc nào chẳng ngó Trường Lăng như hổ rình mồi, nhưng từ khi ở Trường Bình ta đã nhận ra bọn chúng vốn chẳng khác gì nhau, đều là loại muốn cướp miếng mồi từ miệng kẻ khác, mà hễ chia chác không đều là rục rịch cắn nhau ngay. Những kẻ đã rơi vào thế yếu như chúng ta nếu ngu xuẩn hợp tác với chúng nhất định sẽ bị nuốt sống đến mẩu xương cuối cùng."

Thanh niên mày rậm chợt nhìn hắn bằng ánh mắt khác lạ:

- "Ngươi đang có điều gì đó bất bình thường thì phải, mới gặp đại tiểu thư họ Thương có một lần mà cách trò chuyện đã giống nàng ta như lột rồi, nghe nhẹ nhàng mềm mỏng khiến ta dựng tóc gáy."

- "Thế à?"

Triệu Tứ tiên sinh ngớ người, hắn nghĩ lại thì quả thật giọng điệu có hơi mềm mỏng chậm rãi so với bình thường, mà khi bị người khác nói toẹt ra cũng không nổi nóng như mọi khi.

- "Ta nghĩ do đã học được một số điều từ cô ấy." Hắn hơi ngừng rồi cảm thán nói tiếp: "Bây giờ chắc ngươi đã hiểu vì sao

trước đây sư phụ không cho ngươi ở lì trong Kiếm Lô mà phải theo ta ra ngoài quan sát thiên hạ."

Triệu Trực nghiêm túc lắc đầu:

- "Đầu óc ta vốn không nhanh nhạy, thứ ngươi học được chưa chắc ta đã học được."

- "Việc tu hành cũng giống như tìm đường qua sông trong đêm tối, càng có nhiều thời gian thì đi được càng xa, cảm ngộ, kinh nghiệm và kiến thức đều hết sức quan trọng." Dường như tính cách Triệu Tứ tiên sinh đúng là biến thành dễ dãi, hắn có vẻ không hề tức giận khi nghe câu trả lời của Triệu Trực: "Ngươi nói xem gã Tấn Đông Phù lúc nãy tốn bao công sức mới tu đến Ngũ cảnh, tại sao phải bỏ mạng chốn này?"

Triệu Trực không cần nghĩ ngợi, đáp luôn:

- "Vì y gặp phải chúng ta, mà chúng ta không có thói quen nương tay."

- "Không phải, vì y thiếu một đôi mắt biết quan sát và một cái đầu có kiến thức." Triệu Tứ tiên sinh cười mỉa mai. "Vì thiếu kiến thức nên dám chống đối chúng ta, vậy y phải chết. Mỗi một vương triều, mỗi một môn phái, trừ thời khắc sắp diệt phái vong quốc đến nơi thì rất hiếm khi chịu giao lưu tiếp xúc với bên ngoài. Về điểm này, chúng ta cùng Tu hành giả Đại Tần tiến bộ hơn hẳn đám Tề, Yên, Sở. Dẫu sao qua bao cuộc chiến tranh, ngay cả chuyện tiêu diệt đô thành cũng làm tới ba lần rồi thì còn thủ đoạn nào mà chưa được chứng kiến chứ."

Triệu Trực dường như đã hiểu ra, gã gật gật đầu.

- "Chắc ngươi vẫn chưa hiểu vì sao sư phụ chỉ chịu truyền cho ngươi một chiêu."

Triệu Trực lắc đầu.

Triệu Tứ tiên sinh ngẩng đầu nhìn về phía trước, hắn hít sâu rồi nói:

- "Sư phụ là bậc tông sư, cách dạy học của người là tùy tài năng của đệ tử đến đâu mà truyền dạy đến đó, người biết ngươi không thông minh nên mới bắt ngươi tu luyện một chiêu duy nhất, luyện một chiêu thì cửa ải khó khăn gặp phải cũng ít đi. Người bắt ngươi theo ta ra ngoài va chạm cùng anh hào thiên hạ cũng vì ngươi chỉ biết một chiêu nên thiếu thốn thủ đoạn khắc địch, ngươi gặp nhiều người sẽ gặp nhiều thủ đoạn khác nhau, ngươi ghi nhớ chúng trong lòng, sau này nếu phải chiến đấu cùng những kẻ có thủ đoạn tương tự thì ngươi sẽ thoải mái hơn."

Nghe hắn bảo mình thiếu thông minh, Triệu Trực cũng không thấy tức giận, trong lòng gã chỉ tràn ngập kỉ niệm và thương nhớ.

Phía trước là một con sông lớn, sóng nước ngập trời vỗ bờ như sấm dậy, bọt nước bắn tung như hoa tuyết.

Đã đến bờ Vị Hà.

- "Đi thôi."

Triệu Trực nhảy phắt lên một chiếc bè trúc buộc ở bụi cỏ cạnh bờ. Dù hối thúc Triệu Tứ tiên sinh đang mải quay đầu ngắm Trường Lăng phía sau nhưng bản thân gã cũng không vội chèo thuyền ngay mà lấy ra hai bầu rượu, một bầu ngửa cổ dốc cạn, một bầu đổ xuống dòng sông đang cuồn cuộn chảy.

- "Ta mời cậu, Triệu Trảm sư đệ."

Hai hàng nước mắt lăn trên gò má gã.

Theo những con sóng ào ào, bè trúc xuôi dòng trôi đi.

"Cốc! Cốc! Cốc! Cốc! Cốc!"

Triệu Trực không bung dù, một tay gã cầm gậy trúc, tay kia gõ nhịp, cất tiếng ca vang.

Giọng ca của gã ồm ồm hòa vào tiếng sóng nghe không rõ nhưng có vẻ là dân ca ở miền quê nào đó, tiếng gõ nhịp mạnh mẽ âm vang tựa như tiếng búa rèn đang đập nhịp nhàng lên đe.

***

Đêm dần khuya, cánh cửa tiệm rượu trong ngõ Ngô Đồng Rụng Lá mở ra, ánh đèn leo lét hắt qua khe cửa soi xuống lòng đường.

Đinh Ninh cụp dù, đóng cửa rồi cẩn thận gài chốt.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết ngồi lặng lẽ sau một chiếc bàn nhìn hắn, ngọn đèn dầu soi rõ tô mì đã nguội ngắt và hai quả trứng chần trên đĩa trước mặt nàng.

Mặt Đinh Ninh đỏ một cách rất không bình thường, hô hấp của hắn cũng nặng nề khó nhọc, nhưng nhìn Trưởng Tôn Thiển Tuyết kiên nhẫn đốt đèn ngồi chờ cùng thức ăn dọn sẵn, miệng hắn nở nụ cười.

Hắn không lên tiếng, chỉ lặng lẽ ngồi xuống đối diện Trưởng Tôn Thiển Tuyết rồi cầm lấy tô mì, đập trứng lên và cắm đầu ăn.

- "Thấy ngon thật hả?"

Liếc xuống cái bụng đã no tròn của Đinh Ninh, đôi mắt Trưởng Tôn Thiển Tuyết nheo lại một cách không hài lòng:

- "Rõ ràng ăn bên ngoài rồi còn cố ăn nữa làm gì. Tu hành giả cần đặc biệt nghiêm khắc trong ăn uống, kẻ nào cũng hận không thể uống cam lộ thay nước, ăn hoa cỏ trái cây chứa linh khí đất trời thay cơm, vậy mà sau khi bị thương ngươi vẫn bạ gì ăn nấy, sống nguội gì cũng không kiêng, ăn như trâu uống như voi, chẳng lẽ ngươi không sợ à?"

- "Mất công như vậy làm gì, đằng nào tới Bát cảnh thân thể cũng tự thanh lọc lại mà." Đinh Ninh vừa nhồm nhoàm nhai, vừa khoái trá nói: "Hơn nữa trên đời mấy kẻ có diễm phúc được ăn mì do chính tay cô nấu đâu."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lạnh lùng liếc hắn:

- "Mì và trứng ta mua ngoài tiệm."

Đinh Ninh nghệch mặt, nói không nên lời.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết bỗng thẳng lưng, nghiêm nghị hỏi:

- "Kiêng khem ăn uống, cẩn thận tu thân là chuyện phí công vô ích vì đến Bát cảnh thân thể tự thanh lọc, đây là quan điểm của 'người đó' ư?"

Đinh Ninh càn quét nốt chỗ mì trong tô rồi gật đầu:

- "Tới Bát cảnh Khải Thiên, Tu hành giả không thu nạp chứa đựng thiên địa nguyên khí vào trong thân thể nữa mà trực tiếp điều động chúng, bản thân Tu hành giả chính là chìa khóa mở ra trời đất, lúc đó cơ thể muốn không tinh khiết cũng không được."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết giật mình, cau mày hỏi:

- "Nhưng chẳng phải tất cả điển tịch đều ghi rằng cần ăn uống sạch sẽ, giữ thân thể tinh khiết mới có thể tu tới Bát cảnh Khải Thiên và Cửu cảnh Trường Sinh sao?"

Đinh Ninh nhìn nàng rồi lắc đầu:

- "Rất hiếm người tu tới Bát cảnh nên đa số điều ghi trong điển tịch chỉ là phỏng đoán, những bậc cao nhân tu tới đó hầu như chỉ truyền lại cảm ngộ cho đệ tử của mình, hơi đâu đi uốn nắn sai lầm cho người khác?"

- "Hơn nữa, các tông môn chỉ ước cho tông môn khác tu hành

càng vấp phải nhiều khó khăn, càng mắc nhiều sai lầm càng tốt." Đinh Ninh vuốt vuốt bụng rồi bồi thêm một câu.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết ngồi im lặng suy ngẫm.

Đinh Ninh đứng lên rồi làm công việc chuẩn bị quen thuộc: ra nhà sau tắm rửa thay quần áo sạch sẽ.

Nhưng hắn không tới phòng ngủ ngay như mọi ngày mà cầm một cây đèn dầu rồi đi vào gian phòng chuyên nấu rượu.

Ánh đèn leo lét chiếu lên bức tường cạnh cửa sổ.

Trên tường vẽ rất nhiều hoa, tựa như có ai đó quá rảnh rỗi lấy bút vẽ bừa lên từ năm này qua năm khác, đến nỗi mặt tường gần như được vẽ kín.

Đinh Ninh biết đây không phải một bức họa bình thường.

Hắn cầm khúc than xóa đi một đóa hoa, sau đó vẽ lên hai đóa hoa khác.

Vì có quá nhiều người và sự việc cần phải nhớ, hắn lại sợ mình lỡ không may quên mất, thế là bức họa này liền xuất hiện.

Nhìn hai đóa hoa vừa vẽ, hắn biết bây giờ mình chưa thể làm gì, chỉ đành chờ đợi mà thôi.

Q1 - Chương 15: Người của chúng ta còn chưa tới

Gió mưa mùa thu mát lạnh hồn người. Đinh Ninh tắt đèn rồi cởi áo ngoài, ngồi xếp bằng ở trên giường lấy ra món quà bất ngờ của Tống Thần Thư - bình thuốc to màu đỏ đồng kia, đổ ra một viên thuốc nhỏ trắng lợt như mắt cá chết.

"Đó là Ngưng Nguyên Đan, chỉ lúc Tu hành giả từ đệ Tam cảnh tiến lên đệ Tứ cảnh mới có thể dùng. Ngươi đừng nói với ta là đang tính luyện hóa viên thuốc đó nhé."

Trong khi Đinh Ninh đang quan sát viên thuốc, giọng nói trong trẻo và lạnh lùng của Trưởng Tôn Thiển Tuyết ở đối diện với hắn qua lớp rèm vải lại vang lên trong bóng tối.

Vì là vấn đề tu hành nên Đinh Ninh trả lời một cách rất nghiêm túc: "Người khác có thể không được nhưng công pháp của ta khác người, có lẽ vẫn cố được."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết không nói thêm gì nữa, nàng biết rõ đêm nay khá quan trọng với Đinh Ninh nên chỉ lẳng lặng nhắm mắt nằm im mà không tu hành.

Đinh Ninh cũng không nói gì nữa, hắn nuốt vào viên thuốc trắng lợt như mắt cá chết, bóp nát bình thuốc sứ rồi nhắm mắt lại.

Một luồng dược lực cay chua bắt đầu từ yết hầu nhanh chóng khuếch tán ra cả người.

Viên thuốc trắng lợt không bắt mắt này nhanh chóng hòa tan trong cơ thể. Dược lực kinh khủng như đã biến thành một con cá

màu trắng lợt rất lớn ở trong người Đinh Ninh.

Con cá trắng lợt khổng lồ còn lớn gấp mấy lần hắn bắt đầu chạy loạn trong người.

Chuỗi kinh mạch dài hẹp nhanh chóng bị căng nứt ra. Máu thịt trong người không thể nào tiếp nhận dược lực mạnh mẽ như vậy nên bắt đầu nứt toác, nhăn nheo.

Nếu là một Tu hành giả nào khác thì nhất định trong nháy mắt sau đó cơ thể sẽ bị nổ tung, biến thành vô số miếng thịt nát.

Có điều vào lúc này, trong bóng tối bỗng vang lên âm thanh của tằm.

Tiếng tằm càng ngày càng lớn nhưng không phải là tiếng gặm ăn lá dâu mà là vô số tiếng "sàn sạt" như tiếng nhả tơ.

Trên người Đinh Ninh bắt đầu lập lòe thứ ánh sáng lờ mờ.

Như thể có vô số con tằm vô hình đang bò trên người hắn rồi bắt đầu nhả tơ.

Vô số tơ mỏng có thể thấy rõ bằng mắt thường đang hình thành bên ngoài người Đinh Ninh.

Mỗi sợi tơ mỏng này đều giống như chân nguyên của Tu hành giả trên Tam cảnh, như được kéo sợi từ dung dịch cô đặc, ẩn chứa sức mạnh to lớn.

Nhưng một điều khiến người ta khó có thể tin được là màu sắc của mỗi sợi tơ mỏng này lại hết sức hỗn tạp, nhìn như thể do nhiều loại chân nguyên màu sắc khác nhau hợp lại một chỗ.

Tơ tằm rực rỡ muôn màu đưa qua đưa lại bên ngoài người Đinh Ninh, dần dần kết thành một cái kén khổng lồ.

Đinh Ninh ở bên trong lặng yên không một tiếng động, ngay cả

nhiệt độ cơ thể dường như cũng biến mất.

Vào lúc sáng sớm, từ trong chiếc kén khổng lồ im lìm mới lại chợt vang lên một tiếng tắm nho nhỏ. Chiếc kén tắm kì dị đột nhiên vỡ ra thành nhiều mảnh, một lần nữa tiêu tán thành nguyên khí vô hình giữa đất trời.

Đinh Ninh mở to hai mắt, tỉnh lại.

Một luồng hơi thở chết chóc tĩnh mịch mà ngay cả Tu hành giả mạnh nhất cũng không thể cảm nhận được từ trong cơ thể hắn trào ra, tản mạn khắp nơi trong không khí.

Vô vàn côn trùng ở sâu trong lòng đất có cảm giác mạnh hơn con người rất nhiều nên đã cảm nhận được luồng hơi thở đó. Chúng ào ào ra sức chạy trối chết như thể sợ tai họa giáng đầu, rời xa gian phòng nhỏ này.

Đinh Ninh từ từ ngồi dậy, cảm nhận được dòng chảy chân khí mạnh mẽ trong cơ thể. Giống như có vô số cơn mưa đang không ngừng thấm vào xương cốt của mình. Hắn biết, đúng như mình đã dựu đoán, món quà bất ngờ của Tống Thần Thư đã giúp hắn chuyển từ đệ Nhị cảnh hạ phẩm tăng vọt lên đệ Nhị cảnh trung phẩm, cường độ chân khí phải tăng gấp mấy lần.

"Một viên thuốc có thể giúp Tu hành giả Tam cảnhthượng phẩm tăng cao tỷ lệ phá cảnh lại chỉ đem trị liệu ít thương thế của ngươi, khiến ngươi từ Nhị cảnh hạ phẩm lên Nhị cảnh trung phẩm, ngươi không biết là lãng phí sao?"

Trưởng Tôn Thiển Tuyết đã thức dậy, lúc này đang ngồi ở bàn trang điểm cạnh giường chải đầu. Nàng không nhìn qua Đinh Ninh và vẫn nói chuyện bằng giọng điệu trong trẻo mà lạnh lùng đó.

Dáng vẻ ngồi chải tóc của nàng đẹp kinh người. Nắng sớm nhàn nhạt đang chiếu qua song cửa sổ. Đinh Ninh thoáng chốc

ngây dại.

Lông mày Trưởng Tôn Thiển Tuyết chau lên, sắc mạnh trở nên lạnh giá.

Đinh Ninh khẽ ho một cái, rồi nói: "Lãng phí một tí không sao, yêu cầu cao nhất của tu hành là ở chỗ có thể làm thì đừng chần chờ. Còn có rất nhiều thứ ta hiểu rõ nhưng mấu chốt là ở chỗ có thể đạt được, có thể sử dụng được không mà thôi."

"Có thể làm thì đừng chần chờ... Mấy lời này nghe có vẻ có lý".

Trưởng Tôn Thiển Tuyết tiếp tục chải đầu, nàng nói một cách rất nghiêm túc.

Nghe được lời khen ngợi hiếm có của nàng, Đinh Ninh cảm thấy kế tiếp có thể nàng sẽ khách khí với mình hơn. Dẫu vậy, làm hắn bất đắc dĩ chính là giọng nói Trưởng Tôn Thiển Tuyết lại vang lên lạnh lùng: "Đừng có ì ra trên giường nữa, đi mở cửa quán đi."

***

Mặc dù có nguyên cả một mặt tường ghi những chuyện phải làm nhưng ở cái chốn như Trường Lăng này thì ngay cả Tu hành giả trên Ngũ cảnh trong một đêm cũng có thể ngã xuống vài người, nên với Đinh Ninh mà nói, chuyện có khả năng làm bây giờ chỉ có tu hành mà đợi.

Cửa quán nên mở thì phải mở thôi.

Mưa thu rả rích suốt năm, sáu ngày cuối cùng cũng đã dứt. Trước sau Thần Đô Giám không cử nhân vật có mặt mũi nào đi vào quán rượu. Đinh Ninh liền hiểu rằng, chắc cuốn sổ dự bị có ghi chuyện liên quan đến mình đã bị ném vào chậu than đốt đi rồi. Thời gian nguy hiểm nhất hẳn là đã qua, trong một khoảng thời gian rất dài sau này, đám quan viên Thần Đô Giám cái mũi còn nhạy hơn cả chó săn một ít kia sẽ không lãng phí khí lực trên

người hắn nữa.

Một trận mưa thu, một cơn giá lạnh.

Thời tiết dù quang đãng liên tục mấy ngày nhưng khí lạnh càng ngày càng đậm. Tinh mơ, trên mái nhà màu đen cũng đã phủ lên sương lạnh màu trắng.

Mặt đường đã khô ráo, xe ngựa dần nhiều lên. Chuyện làm ăn của quán rượu cũng khá khẩm hơn.

Vẫn đang là tảng sáng, thời gian để ăn mỳ sáng. Đinh Ninh đổi một chiếc áo khoác mỏng, bưng lấy chiếc tô sứ chuyên để ăn mì hàng ngày vừa uống số nước mỳ nóng còn lại vừa nhìn một vũng nước cách đó không xa.

Có vài chiếc lá ngô đồng vàng bay vào trong vũng nước.

Đinh Ninh chợt ngây ra nghĩ chắc là nước trong Thủy lao cũng đã trở nên rất lạnh.

Làm sao có thể tiến vào phòng giam sâu nhất trong Thủy lao đây?

Muôn ngàn suy nghĩ trôi qua tựa như lá vàng trên cây không ngừng bay xuống nhưng vẫn không có một manh mối cùng biện pháp nào hình thành.

Đúng vào lúc này, từ đầu ngõ nhỏ có một sư gia mặc áo vàng thong dong đi tới.

Vị sư gia này tầm bốn mươi tuổi, để râu ngắn, gương mặt gầy gò, khuôn mặt hình chữ nhật, dáng tươi cười dễ mến. Tuy rằng kẹp lấy một cuốn sổ thu chi, chỉ mặc áo khoác gấm vàng rộng lót bông, ống tay nhỏ hoa văn cá cưỡi mây đang thịnh hành nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy có phần tiên cốt đạo phong.

Vị sư gia áo vàng này nhìn vào bàn chân, bước tránh mấy chỗ bẩn rồi đi thẳng tới trước mặt Đinh Ninh. Sau đó, lão nhìn về Đinh Ninh đang quan sát mình mà mỉm cười, thở dài làm lễ nói: "Cậu chủ nhỏ đây họ Đinh ư?"

Đinh Ninh đặt tô mỳ trống trơn xuống, đáp lễ lại rồi tò mò hỏi: "Ta họ Đinh, tiên sinh là?"

"Ta họ Từ, tên chỉ gồm một chữ Niên."

Vị sư gia áo vàng khẽ cười, giơ tay chỉ về quán rượu sau lưng Đinh Ninh, nói một cách ôn hòa: "Hôm nay ta tới để thu tô."

Đinh Ninh nao nao: "Thu tô?"

"Chính là tiền thuê đất đều đặn mỗi tháng nộp một lần." Sư gia áo vàng khẽ cười giải thích.

Đinh Ninh nhíu mày, hỏi với vẻ ngờ vực: "Có phải các ông nhớ lộn hay không, tháng này đã đóng một lần rồi."

Sư gia áo vàng cười nói: "Không nhớ lầm đâu, có điều trước kia tiền thuê đất ở đây là do Lưỡng Tằng Lâu thu, nhưng bắt đầu từ hôm nay sẽ do Cẩm Lâm Đường bọn ta phụ trách."

Đinh Ninh kinh ngạc mở to hai mắt ra. Hắn cẩn thận đánh giá sư gia áo vàng lại lần nữa.

Sư gia áo vàng vẫn giữ vẻ kiên nhẫn bình tĩnh, mỉm cười để mặc Đinh Ninh quan sát.

Đinh Ninh thoáng suy nghĩ, hỏi: "Nếu lời ông là thật thì sao không đi cửa hàng khác mà vừa tới đây đã chạy thẳng đến chỗ bọn ta thế?"

Vị sư gia áo vàng lại cười: "Ai mà không rõ trong ngõ Ngô Đồng này quán rượu nhà cậu chủ đây làm ăn tốt nhất. Giờ thì còn

sớm nhưng nửa canh giờ nữa khách sẽ ngồi chật cứng ngay. Đến quán nhà cậu chủ đây trước là lựa chọn của chúng ta để mở hàng xuôi chèo mát mái."

"Nghe có vẻ có lý nhỉ." Đinh Ninh vân vê mặt, cũng mỉm cười mà nói: "Chẳng qua là ta nghĩ hay là tiên sinh đợi năm ba ngày nữa hẵng đến thu tô nhé?"

Sư gia áo vàng tò mò nhìn hắn hỏi: "Vì sao?"

Đinh Ninh nói với vẻ rất chân thật: "Việc tiền bạc buôn bán có thể kéo dài được ngày nào hay ngày đó. Hơn nữa là để đề phòng tiên sinh là phường bịp bợm giang hồ, thấy ta nhỏ tuổi mà bịa chuyện lừa gạt. Qua vài ngày nữa tiên sinh vẫn không bị chặt chân mò đến thì chứng tỏ tiên sinh không có gạt, hơn nữa tiền thuê đất quả thực không còn cần giao cho lão Kỷ của Lưỡng Tằng Lâu mà giao cho các ông."

Người sư gia áo vàng bật cười ha ha.

Dù bị Đinh Ninh khước từ nhưng lão vẫn rất vui, cười cực kỳ thật lòng.

Nhìn vào ánh mắt nghiêm trang và trong trẻo của Đinh Ninh, lão nhịn không được vươn tay vỗ vỗ bả vai hắn: "Ông chủ nhỏ nói rất có lý, vậy mấy ngày nữa ta sẽ đến thu tiền tô. Có điều ta đang cần một người đệ tử, chi bằng theo ta?"

Đinh Ninh chợt nhíu mày: "Có chỗ gì tốt?"

"Cho dù không trở thành Tu hành giả được thì ít nhất cũng thạo được một nghề, so với việc ngươi ở đây quét dọn quán rượu thì thú vị hơn nhiều." Sư gia áo vàng nghiêm mặt nói.

Đề cập tới hai chữ "tu hành" đã là chuyện thuộc dạng cao cấp nhất ở Đại Tần. Thế nhưng Đinh Ninh lại dứt khoát bưng tô mỳ lên, xoay người đi trở về cửa hàng, chỉ bỏ lại một câu: "Ta đi rửa

tô đây."

Sư gia áo vàng nao nao nhưng rồi chợt nghĩ ra, đối phương ngay cả chuyện thu tô đều muốn để sau, rõ ràng có nói chuyện gì khác càng cao hơn thì cũng chỉ là thừa.

Lão chợt cảm thấy cậu bé này càng thêm thú vị, kiến thức càng bất phàm, vẻ khác thường trong mắt càng đậm.

***

"Ngay cả chuyện làm ăn của Lưỡng Tằng Lâu cũng bị chiếm, đã có chuyện gì xảy ra? Cẩm Lâm Đường này là dạng gì mà ngay cả sư gia thu tô cũng là Tu hành giả đạt đệ Nhị cảnh. Thực đúng là người đáng đến không đến mà kẻ và chuyện không đáng tới lại xồng xộc tới."

Vị sư gia áo vàng này không biết rằng sau khi đi vào quán rượu, Đinh Ninh đang nổi cáu.

Q1 - Chương 16: Thời buổi rối loạn

Nhìn Đinh Ninh tiện tay lẳng cái chén sứ thô vào chậu nước, Trưởng Thiển Tuyết đang rót lứa rượu mới ủ vào những chiếc vò nhỏ nhíu mày tỏ ra không vừa lòng: “Chẳng lẽ ngay cả loại chuyện giang hồ chợ búa này cũng làm ngươi phiền lòng ư?”

Đinh Ninh đương nhiên biết với cảm giác của Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhất định đã nghe rành mạch được cuộc nói chuyện ở trước nhà giữa mình với lão nọ. Hắn cũng nhíu mày bảo: “Đây không phải là chuyện giang hồ chợ búa bình thường. Lưỡng Tằng Lâu bề ngoài chỉ chiếm mối thu tiền thuê đất một khu vực nhỏ ở nam thành, nhưng ta nghe nói đại đa số hoa lâu, sòng bài ngầm ở Trường Lăng bọn họ đều chiếm mấy phần mà lại đã làm tầm mười năm, nền móng đã rất ổn định. Cẩm Lâm Đường thì trước giờ ta thực sự không hề chú ý tới, hình như là chỉ làm vài chuyện thổ hàng và vận chuyển thôi, giờ lại đột nhiên nhảy ra muốn cướp địa bàn của Lưỡng Tằng Lâu, không biết là sau lưng đã xảy ra chuyện gì."

“Vậy thì sao?”

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lạnh lùng liếc hắn rồi hờ hững bảo: “Bất kể Lưỡng Tằng Lâu hay là Cẩm Lâm Đường gì gì đó không phải đều là con chó được những đại nhân vật trong triều nuôi cả ư. Xem chừng cũng chỉ là mấy quý tộc trong triều phân chia của cải không đều nên muốn thử chia lại lần nữa mà thôi.”

“Ở nơi khác thì có khả năng như thế nhưng tại đô thành vương triều thì không đơn giản như vậy.”

Đinh Ninh hiểu trong lòng nàng suy nghĩ cái gì, hắn nhẹ nhàng lắc đầu rồi nhẫn nại giải thích: “Tất cả đô thành trong vương triều có quy mô kém quá xa với đại thành. Cứ lấy Trường Lăng làm ví dụ, từ tiền triều đã đạt tới nhân khẩu mấy trăm vạn. Hơn nữa lúc diệt Hàn, Triệu, Ngụy lại cuốn theo nhiều phụ nữ và trẻ em đến làm nô ở Trường Lăng. Từ đó về sau lại lương người gia nhập không giới hạn. Đến nay nhân khẩu cư trú lâu dài e rằng không chỉ tăng gấp đôi, huống chi còn chưa tính tới khách vãng lai, đoàn buôn các nước. Mà đây chỉ là chuyện trong thời gian mấy chục năm… Thế lực quý tộc tiền triều trong vài chục năm ngắn ngủi đó còn chưa sụp đổ được. Hiện giờ dù là những Hầu phủ thì khi cưới vợ nạp thiếp gả con vẫn muốn lựa chọn những quý tộc đó làm thông gia để mượn nhờ chút lực lượng. Trường Lăng thực quá phức tạp, đan xen lẫn lộn không có tay ai có thể thọc quá sâu, kể cả Nghiêm Tướng hay Lý Tướng đều vậy thôi. Bằng không thì dựa vào ý tưởng và năng lực của hai lão đó, Trường Lăng hiện thời sao có thể có nhiều bang phái giang hồ như thế, nhiều lắm chỉ còn lại mấy nhóm bán mạng thay cho họ mà thôi.”

“Thời gian thì ngắn mà có quá nhiều chuyện trong triều và trong dân muốn chen chân vào, lại còn muốn bảo tồn vây cánh của mình. Trong phố phường Trường Lăng ẩn chứa biết bao giao long, nếu giao chiến với nước khác thì chúng vẫn có thể xuất lực nhưng nếu dứt khoát muốn những con giao long này thuần phục thì không chỉ gãy mất mấy cánh tay của bản thân mà vị trí trong triều cũng khó giữ."

Dừng một chút, Đinh Ninh lại nói: “Các đô thành của các nước khác không khác gì nhiều lắm. Dù lập triều đã lâu nhưng con cái Hoàng đế đã được sinh ra quá nhiều, đất đai chia cho phong hầu quý tộc cũng không thu hồi, thế lực quý tộc và vương hầu thậm chí còn có thể tác động tới quyết định của hoàng cung. Hoàng tử nào có thể kế vị, người con gái nào có thể là Hoàng hậu đều phải xem xem nhà cô gái đó lúc ấy có chiếm thượng phong tuyệt đối hay không."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết hiểu rõ ý tứ của Đinh Ninh, hơn nữa những câu này làm cho cô liên tưởng đến chuyện cũ của bản thân nên trên mặt dần phủ một lớp băng sương.

Có điều lúc này Đinh Ninh không để ý tới nét mặt nàng, hắn đang nhớ tới lão già lưng còng chống gậy trúc đen ở Ngư Thị, nghĩ đến nhiều năm trước vì để những vương hầu quý tộc nhượng bộ, vì để cho Vương triều Đại Tần và tất cả các vương triều khác có chỗ bất đồng mà phải trả giá cao, tâm trạng của hắn liền khá nặng nề. Hắn bất giác cúi thấp đầu xuống.

“Nếu giống như ngươi nói thì môn phái giang hồ phố phường chẳng qua là con chó do ai đó nuôi dưỡng, dù có chết cũng không đáng kể lắm. Tuy nhiên, phần lớn môn phái giang hồ chợ búa ở Trường Lăng chỉ dâng cho mấy nhân vật lớn chỗ tốt, quan hệ lợi dụng lẫn nhau thôi. Sợ nhất là lúc này đây có một đại nhân vật nào đó có dã tâm, thầm tìm cách thúc đẩy, muốn chỉnh đốn bố cục ở vài chỗ. Thế thì sẽ khiến máu chảy khá lênh láng, không biết sẽ phải chết bao nhiêu người.

"Ta không sợ giết người mà chỉ sợ mọc ra nhiều phiền toái. Quá loạn mà muốn làm rõ vài manh mối thì phải dùng rất nhiều công sức, mà giờ ngay cả thân phận Tu hành giả chúng ta cũng không thể để lộ ra, ta ngay cả đệ Tam cảnh cũng chưa tới, nếu bị cuốn vào thì sẽ không biết sinh ra hậu quả thế nào." Lúc Đinh Ninh cúi thấp đầu nói như thế, trong lòng hắn đang lo lắng không biết ông lão lưng còng ở Ngư Thị và người sau lưng lão có bị cuốn vào cuộc sóng gió này không.

Hai con ngươi của Trưởng Tôn Thiển Tuyết thật lạnh giá, rút cuộc nàng cũng không có hứng thú với câu chuyện của Đinh Ninh. Bởi vì đối với nàng mà nói, kế hoạch của Đinh Ninh có bị xáo trộn hay không, tu vi của hắn quá thấp, thậm chí là mưu đồ của hắn có thành hay không đều là chuyện của riêng Đinh Ninh mà thôi.

Nàng ở Trường Lăng chỉ có mỗi một việc chính là đuổi kịp rồi

vượt qua tất cả Tu hành giả phía trước mình.

Điều nàng suy tính chỉ có kiếm và tu vi của mình, thậm chí nàng có thể hằng ngày đều không ra khỏi quán rượu này. Nàng tối đơn giản.

Trước kia nàng cũng đơn giản như thế.

***

Lời lão gia sư áo vàng Từ Niên kia nói không hề sai tí nào, cho dù rượu tự ủ chẳng ra gì nhưng quán rượu này của Trưởng Tôn Thiển Tuyết và Đinh Ninh quả thật là quán làm ăn tốt nhất ngõ Ngô Đồng.

Đến gần giữa trưa, các bàn trong quán rượu gần như đã đầy, đại đa khách đều có mang theo đồ nhắm, tới đây chỉ để gọi rượu.

Đinh Ninh uể oải nằm úp trên quầy gà gật, thế nhưng tai dỏng lên nhạy bén bắt lấy từng câu từng chữ trong không trung.

Một cỗ xe ngựa gọn nhẹ chạy vào ngõ Ngô Đồng. Chiếc xe dừng lại dưới ngọn cờ màu xanh của quán rượu, hành khách trên xe ngựa nhanh nhẹn nhảy xuống đi vào cửa chính.

Đó là một người thanh niên mặc áo gấm màu hoa cà thêu hình mãng xà, mái tóc đen thẳng thắn sạch sẽ buộc trên đỉnh đầu bằng hai sợi dây màu xanh.

Ở Trường Lăng này, chỉ có người xa xứ từ bên ngoài tới mới làm như vậy.

Thường thì người Tần ở Trường Lăng đều đơn giản, chỉ để thả suông mái tóc dài hoặc buộc mái tóc lại đằng sau, kể cả những quý nhân cũng chỉ có thói quen lấy vòng ngọc túm lại hoặc dùng trâm ngọc bó tròn lại.

Kẻ xa xứ này chọn lấy một chiếc bàn còn chỗ trống ngồi xuống, khoát tay kêu với Đinh Ninh đang cúi mặt trên quầy một câu: "Tiểu nhị, mang rượu tới."

Tất cả khách uống rượu trong quán nhìn y một cái, nụ cười không có hảo ý.

Đinh Ninh ngẩng đầu lên, lười nhác hô to: “Muốn uống rượu tự lấy là quy củ bổn điếm.”

Kiêu ngạo thế cơ à?

Kiêu ngạo thế mà làm ăn vẫn tốt, rượu của cái quán cóc này ngon vậy sao?

Người thanh niên mặc đồ gấm màu tím thêu hình rắn này ngẩn người ra, cuối cùng cũng hiểu vì sao khách uống rượu bốn phía lại nhìn mình như thể một con lừa.

Y hơi bực tức đứng dậy đi tới trước mặt Đinh Ninh.

"Hai mươi đồng một bình, lạc rang muối năm đồng một đĩa."Không đợi y mở miệng, Đinh Ninh đã chỉ vào mấy vò rượu và mấy cái đĩa lạc ý bảo y tự mà lấy.

Người thanh niên cau mày lại nhưng cũng không nói gì thêm. Y ném ra hai mươi đồng tiền, chỉ cầm lấy một bầu rượu.

Trở lại ngồi ở bàn của mình, người thanh niên này uống rượu với dáng vẻ khá khí phách, y không uống từ từ bằng chén nhỏ như khách thường mà mở ngay nắp vò ra, trút thẳng vào miệng một ngụm.

Thế nhưng chỉ nháy mắt sau đó, sắc mặt y trở nên khó coi vô cùng, yết hầu như thể bị ai đó bóp chặt. "Phụt" một cái, ngụm rượu đã đến cổ lại phun thẳng từ miệng ra.

"Chua lòm như thể trộn với nước gạo thiu ấy, đây còn tính là rượu sao?"

Y ngó thoáng qua khách uống rượu bốn phía rồi lại dòm vào trong vò của mình, bực đến run cả ngón tay, nhịn không được hét lên: "Cả hèm rượu cũng không lọc cho sạch, đồ này còn xứng gọi là rượu à! Không ngờ còn nổi danh thế cơ đấy?"

Nhìn bộ dạng cáu giận của y, khách uống rượu xung quanh hai mặt nhìn nhau, hiểu rằng kẻ này nhất định rất yêu rượu, có điều đồng thời trên mặt họ cũng hiện lên ý châm biếm chê cười.

Chẳng lẽ thực sự mi chạy tới quán này là để đánh giá rượu hử?

Có bị ngu không đấy?

Đáp lại tiếng la tức giận của người tha hương đó, vẻ mặt Đinh Ninh vẫn bình tĩnh, hắn gật đầu rất nghiêm túc mà trả lời: "Rượu của quán này vị đều thế cả."

"Choeng!" một âm thanh rạn vỡ vang lên.

Người thanh niên nổi cáu ném vò rượu vỡ vụn trên mặt đất, y thực sự vô cùng giận dữ, lại lần nữa hét lên: "Cái này mà là rượu ư?"

"Không là rượu thì là cái gì?"

"Rượu người Tần chúng ta thế đấy, uống được thì uống mà uống không được thì là do bản thân mi cả thôi."

"Mi là người Sở, không lẽ còn định giương oai ở Trường Lăng hả?"

Người Trường Lăng không có hảo cảm với dân ngụ cư, hơn nữa tên ngụ cư này rõ ràng là âm điệu Sở, chắc hẳn cũng không

phải là người Tần. Cùng với mấy tiếng vỗ bàn ầm ầm, người trong quán đã đứng dậy quá nửa.

"Người Sở thì làm sao?"

Người thanh niên này nhìn bóng người bốn phía, trái lại trên gương mặt phẫn nộ hiện lên nét trào phúng lẫn vẻ kiêu ngạo: "Dương Sơn Quận của các ngươi không phải bị cắt cho nước ta ư?"

Lời vừa nói ra, trong quá rượu liền không một tiếng động. Ánh mắt các khách uống rượu đều bừng đỏ.

Đây cũng không phải là chuyện cãi vã không chịu hơn thua.

Tại năm Nguyên Vũ thứ ba, Vương triều Đại Tần liên tiếp diệt ba nước Triệu, Hàn, Ngụy cùng nước Sở đã có lần đại chiến đầu tiên. Trong cuộc đại chiến đó, quân Tần bị diệt hai mươi vạn người, tổn thất vô số chiến xa, lâm cảnh đại bại cho nên không thể không cắt đất cầu hòa.

Cho tới giờ Dương Sơn Quận bị cắt vẫn chưa cách nào thu về được.

Vương triều Đại Sở chiếu theo minh ước đó chỉ đưa gã vương tử không được yêu thích tới làm con tin ở Trường Lăng.

Một đứa con đổi lấy sáu trăm dặm, mà lại còn là đứa con không được Sở Vương yêu thích đổi lấy sáu trăm dặm đất đai màu mỡ cùng mười vạn người Tần, chuyện này là sự sỉ nhục đối với tất cả người Tần.

Có thể thấy hơi men đã bị đốt thành sát khí, sẽ có máu nóng đổ xuống trên nền đất lạnh. Nhưng vào lúc này từ bên trong quán chợt vọng ra một tiếng nói lạnh như băng: "Ra trận chém giết là chuyện của quân nhân và Tu hành giả, các ngươi không uống rượu cho tốt mà muốn lý sự mấy chuyện này với người ta thì đi ra ngoài ngay đi, đừng có gây lộn ở chỗ ta."

Cùng với giọng nói lạnh như băng đó, rèm vải thông ra nhà sau bị xốc lên để lộ ra gương mặt lạnh giá muốn đuổi khách của TrưởngTôn Thiển Tuyết.

Vẻ bực tức và sát khí trong ánh mắt các khách uống rượu tiêu biến, chuyển thành sự khao khát và cháy bỏng.

Mấy người đứng dậy trước hết cười ngượng ngùng ngồi xuống.

Vẻ mặt trào phúng của người thanh niên chợt hóa đá.

Y không thể nào ngờ được ở trong quán rượu dạng này lại có thể gặp một mỹ nhân đẹp như đóa hoa tươi rực rỡ thế này.

Nhìn thấy dung nhan đẹp chấn động lòng người của Trưởng Tôn Thiển Tuyết, nhịp thở của y thoáng rối loạn. Rốt cục y đã hiểu làm sao lại có nhiều khách thường xuyên tới cái quán này uống rượu như vậy.

Rượu phải làm ấm lòng người.

Rượu có thể làm ấm lòng người mới là rượu ngon.

Dù rượu ở quán này chua nồng khó nuốt trôi nhưng chỉ cần cô ta khẽ đưa mắt nhìn thì e rằng không chỉ là ấm lòng mà mấy gã phố chợ này sẽ nóng ran cả người không biết trong bao lâu.

"Đây là vẻ đẹp có thể một người so một quận..."(*)

(*) Ý là đẹp đến mức cứ một người đẹp như thế sẽ đem đổi được một quận,cách so sánh này cho thấy tư duy và tính cách của kẻ này.

Trong khoảnh khắc đó, người thanh niên tha hương này chợt cảm thấy ngây dại, trong lòng bừng bừng chỉ muốn hỏi ngay tên họ người con gái đó.

"Ê, đập vỡ vò rượu là phải bồi thường đấy."

Song ngay lúc đó, Đinh Ninh ở quầy ngẩng đầu lên uể oải kêu lên với y: "Còn nữa, lúc đi nhớ thuận tay quét sạch mảnh vơ trên đất nhá, kẻo lại găm thủng chân người ta."

Q1 - Chương 17: Đường hoa văn

Người Tần tính tình thẳng thắn, nóng nảy mãnh liệt, một câu không hợp động đao động kiếm là chuyện có thể thấy thường ngày.

Nhưng mà vấn đề giữa hai nước thì tranh cãi ở giữa chợ búa thế này có thể làm được gì chứ?

Dạng tranh cãi như thế đợi cho cơn bực trôi đi thì qua rồi liền cho qua, sẽ không ai để tâm nữa.

Hết thảy như trước.

Đinh Ninh vẫn làm mấy chuyện thường nhật như xưa, lúc nhàn rỗi thì ghé qua các nơi trong Trường Lăng, đêm khuya thì tu hành, sáng ra lại mở quán.

Thời tiết càng lúc càng lạnh, Đinh Ninh biết chắc mùa thu Trường Lăng sẽ lại trôi qua rất nhanh. Sáng sớm, trên cánh cửa hoa tuyết bám càng lúc càng dày, có thể bấm trên đầu ngón tay tính trận tuyết đầu tiên lúc nào tới rồi.

Vẫn là mới qua thời gian ăn sáng, Đinh Ninh cũng chỉ mới ăn xong một bát mì lòng già, rửa sạch cái bát sứ thô chuyên dụng. Từ một ngõ bên sườn có một đám học sinh quần áo gọn gàng rực rỡ đang vui vẻ trò chuyện đi tới.

Trông thấy đường hoa văn trên quần áo của nhóm học sinh này, trong mắt Đinh Ninh hiện lên ánh sáng khác hẳn ngày thường.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn vào bầu trời bao la phía trên cây ngô

đồng đã gần trụi hết lá, thầm than nhẹ trong lòng một tiếng muôn phần cảm khái: "Rốt cuộc tới rồi ư?"

***

Kiếm là vũ khí chủ yếu của Tu hành giả Vương triều Đại Tần.

Lãnh thổ Đại Tần chính là do Tu hành giả dùng kiếm kiên cường chém ra trong nhiều năm chiến chinh liên miên mới có được.

Kể từ khi Triệu Kiếm Lô biến mất thì Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn của Đại Tần được thiên hạ công nhận là môn phái tu kiếm mạnh nhất.

Hai đại kiếm tông này thi tuyển, dạy dỗ cực kỳ khắt khe, dù là thu đồ đệ hay cho đệ tử rời núi cũng thế, hàng năm đều chỉ có mấy ngày mở cửa núi.

Nếu đệ tử chưa tu được đến cảnh giới nhất định thì vĩnh viễn chỉ có thể ở lại trong núi tu hành, tránh để ra khỏi núi rồi lại bị người ta đơn giản một kiếm chém giết, hạ thấp uy danh của hai môn phái này.

Trừ hai môn phái lớn này thì chỉ tính riêng ở Trường Lăng cũng đã có trên trăm kiếm viện nổi danh. Có hai tấm gương lớn để học tập và tham khảo như Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Tông nên dĩ nhiên các chốn tu hành nàyquản lý môn hạ đệ tử cũng rất nghiêm khắc.

Ở hầu hết chốn tu hành, chỉ có tu vi từ Tam cảnh trở lên mới có tư cách tự do đi lại bên ngoài. Còn những đệ tử còn cách xa Tam cảnh thì chỉ trong một vài ngày thư giãn mới được phép ra ngoài đi chơi.

Nhóm đệ tử trước mắt này nhìn như chim sổ lồng, hoa văn trang phục trên người có mấy loại, trường kiếm đeo bên mình

cũng khác nhau, hiển nhiên là thuộc về mấy kiếm viện khác nhau nhưng do bình thường quan hệ khá tốt nên mới kết bạn đồng hành.

Trên rìa ống tay áo gấm trắng của một vài người trong nhóm đệ tử này toàn là hoa văn. Ánh mắt của Đinh Ninh đôi lúc lại dừng lại trên những hoa văn đó.

***

Có khả năng để thi vào các kiếm viện tất nhiên đều là anh tài của Trường Lăng, nếu có thể đậu thì nhất định sẽ trở thành Tu hành giả, mà có thể dạo chơi thư giãn bừng bừng phấn khởi như thế dĩ nhiên đều phải là người nổi bật trong các viện. Các đệ tử có tốc độ tu hành kém dù là trong ngày thư giãn cũng đều một khắc không dám nghỉ ngơi, tiếp tục dốc sức tu hành mà tiến lên.

Trong nhóm đệ tử này, cậu thiếu niên cao lớn đi đằng trước nhất có mặt mũi sáng sủa, dáng đi nhìnkhí thế mạnh mẽ chính là công tử thứ năm của Từ phủ ở phía nam thành - Từ Hạc Sơn.

Thời tiền triều, Từ phủ phía nam thành là phú hộ Quan Trung, sau này xuất hiện mấy vị đại tướng được phong tước nên cũng coi như nội tình thâm hậu, chứ không giống như rất nhiều dòng họ quý tộc khác suy yếu vì cải chính trong những năm Nguyên Vũ.

Lứa đệ tử này của Từ phủ cũng không chịu kém cạnh, ngoại trừ một gã cửu công tử từ nhỏ lắm bệnh tật, không có tiềm chất tu hành ra, các đệ tử khác đều tiến vào các chốn tu hành.

Cậu nhóc Từ Hạc Sơn này đang tu hành ở Thanh Tùng Kiếm Viện, hiếm có đối thủ trong các đệ tử cùng khóa ở viện.

Ngoại trừ cậu ta ra, trong đám này còn có một cậu bé mặc áo khoác gấm trắng và một cô bé mặc áo khoác gấm tím cũng có thân thế bất phàm.

Cậu thiếu niên mặc áo khoác gấm trắng kia xem chừng mới có mười ba, mười bốn tuổi, dáng người vừa tầm, gương mặt dù non nớt nhưng tràn vẻ kiêu ngạo, trên rìa ống tay áo gấm cậu ta mặc có hoa văn đám mây. Người thiếu niên này tên là Tạ Trường Thắng. Nhà họ Tạ chính là nhà buôn cực lớn ở Chung Nam, mẹ cậu ta xuất thân từ quý tộc vùng Trung Sơn vương triều Ngụy. Trước khi cuộc chiến giữa Tần và Ngụy diễn ra, mẹ cậu đã khuyên được không ít người ở nhà mẹ đẻ ở Trung Sơn tới Trường Lăng, đoạn tuyệt qua lại với vương triều Ngụy. Tạ gia sau đó có thể chiếm một chỗ ở Trường Lăng cũng nhờ có hành động nhìn xa trông rộng này.

Về phần cô bé Nam Cung Thải Thục mặc áo khoác gấm tím chính là thuộc về nhóm quý tộc mới ở Trường Lăng. Cha cô là đại tướng canh giữ Ly Thạch Quận, mà nơi này chỉ cách vương triều Triệu một trọng thành thôi. Nói chung, đại tướng có thể canh giữ ở dạng địa phương như thế đều là trọng thần được Hoàng đế tín nhiệm nhất.

Dẫu nhóm anh tài này có quan hệ không tệ nhưng dù sao cũng có khác biệt về gia thế nên khi nói chuyện thì những người khác ít nhiều đều có phần câu nệ hoặc nhún nhường quá trớn, thậm chí vì lo sẽ đụng vào ba người này mà ra sức giữ khoảng cách nhất định với ba người họ. Thế nên quanh ba người này rõ ràng trống trải hơn những người còn lại rất nhiều.

Thế nhưng ba người này không nhận ra điều đó. Từ Hạc Sơn đi trước nhất mỉm cười, nói năng khéo léo, nhìn thấy cờ quán rượu ở ngay phía trước, cậu ta hơi nghiêng người cười nói với mấy thiếu niên anh tài bên cạnh: "Hẳn là quán này rồi đây. Nghe nói ủ rượu cũng không ra gì, tệ đến cực điểm nhưng vì cô chủ quán đẹp đến nghiêng thành nên làm ăn khấm khá lắm. Hôm nay quả thực muốn xem có giống như lời đồn hay không."

Tạ Trường Thắng đi cạnh cậu mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng

nghe thế cũng nhoẻn miệng cười, nói rằng: "Nếu thực là thế thì chi bằng đề nghị cha ngươi trước, để ổng để sắp xếp cuộc hôn nhân này thu nàng làm thiếp cho ngươi đi, tránh người ta lại đoạt mất."

Các thiếu niên anh kiệt xung quanh cười vang rần rần, chỉ có cô bé Nam Cung Thải Thục nhíu mày chán ghét nhìn Từ Hạc Sơn và Tạ Trường Thắng, hừ lạnh nói: "Nếu thật như thế thì chỉ sợ kết quả ngược lại là phụ thân Từ huynh có thêm một thị thiếp."

Từ Hạc Sơn liền lộ vẻ xấu hổ, cha cậu ta háo sắc ai cũng biết, đã cưới đến chín thị thiếp rồi.

Khó mà có được ngày đi chơi nên tâm tình các cậu bé, cô bé này đều rất tốt. Trong tiếng cười giòn giã, Từ Hạc Sơn đi trước nhất rốt cục đã bước vào quán rượu không tên trong ngõ Ngô Đồng.

Đinh Ninh im lặng nhìn Từ Hạc Sơn bước qua cánh cửa.

Từ Hạc Sơn mang tâm tình vui vẻ nhìn thoáng qua khung cảnh bốn phía rồi nhìn vào Đinh Ninh không chủ động chào đón khách, thầm nghĩ cái quán rượu này quả nhiên giống như lời đồn. Cậu ta liền cười ôn hòa, nhìn Đinh Ninh hỏi: "Xin hỏi cậu chủ nhỏ đây, trong tiệm chỉ có mình cậu thôi à?"

Đinh Ninh nhìn vào nhóm thiếu niên anh tài Trường Lăng này, nói rất thẳng thắn: "Rốt cục là các cậu đến uống rượu hay là muốn gặp dì nhỏ nhà ta thế?"

Thấy phản ứng của Đinh Ninh như thế, những thiếu niên này đều khẽ giật mình nhưng rồi hiểu ra nhất định thường ngày đối phương đã quen gặp chuyện như thế rồi, thế nên sự mong chờ trong họ lại càng tăng cao.

Tạ Trường Thắng với vẻ mặt non nớt lúc này lại già dặn nhất, mỉm cười nói: "Muốn uống rượu thì thế nào mà muốn gặp dì nhỏ

của cậu thì thế nào?"

Đinh Ninh không lạnh không nhạt nói: "Muốn uống rượu thì cứ theo quy củ lại đây trả tiền cầm rượu tìm chỗ mà ngồi, muốn gặp dì của ta thì chỉ khi mua hết rượu ngoài này."

"Quả là có phần thú vị."

Cả đám đều bật cười.

"Thảo nào mà buôn bán tốt như vậy, chỉ hy vọng là đừng để bọn ta thất vọng." Tạ Trường Thắng lắc đầu cười, thò tay lấy từ trong áo ra một đồng tiền bỏ lên trên bàn.

Tiếng tiền rơi lên bàn rất nhỏ nhưng dù là những thiếu niên anh tài sau lưng Tạ Trường Thắng trong lòng cũng thoáng chấn động.

Đó là một đồng tiền Vân Mẫu.

"Nếu không khiến ta thất vọng thì đồng Vân Mẫu này thưởng cho cậu cũng không sao cả." Càng khiến những thiếu niên kia tự thấy bản thân có chênh lệch khó tả với Tạ Trường Thắng chính là sau khi tiện tay ném ra một đồng Vân Mẫu này, cậu ta nói với vẻ rất nhẹ nhàng bâng quơ.

Lông mày Nam Cung Thải Thục nhíu chặt lại. Cho dù Tạ gia là cự phú hiếm hoi của Quan Trung nhưng hành động kiểu đó của Tạ Trường Thắng vẫn khiến cô bé không vui.

Dù rằng có thể ngay lập tức khiến cậu bé chợ búa này kinh sợ nhưng Tạ Trường Thắng sao không nghĩ rằng tiền sinh hoạt một năm của đại đa số người xung quanh đây cũng chưa chắc tới một đồng Vân Mẫu chứ.

Hợp lý được ủng hộ, vô lý mất đồng tình, đôi khi chỉ là một hành động lơ đãng như thế liền có thể khiến cho lòng người sinh

khoảng cách, không cách nào thân cận cả.

Có điều vào lúc này, một giọng nói bình thản vang lên: "Muốn uống tự lấy."

Nam Cung Thải Thục lập tức ngẩn ngơ.

Cô bé kinh ngạc nhìn vào Đinh Ninh như thể muốn kiếm ra một đóa hoa trên mặt hắn.

Mọi người cũng hết sức ngạc nhiên.

Đó là câu trả lời mà Tạ Trường Thắng thật không ngờ tới. Cậu bé ngẩng đầu nhìn Đinh Ninh với vẻ không vui, nói: "Chỉ mua không uống có được không, làm ăn buôn bán quan trọng nhất là phải biết linh hoạt khéo léo, mang thêm vài vò ra không được ư?"

Đinh Ninh liền lập tức quay đầu ra phía nhà sau hô một tiếng: "Dì nhỏ."

Phản ứng mau lẹ như thế khiến Tạ Trường Thắng không tránh được khẽ giật mình.

Đám người Từ Hạc Sơn nhìn nhau cười, đều cảm thấy Đinh Ninh thú vị. Vào lúc đó, tấm rèm vải thông ra sau nhà bị gió cuốn lay động, Trưởng Tôn Thiển Tuyết ôm một vò rượu bước ra.

Tất cả nhóm thiếu niên anh tài, bất kể là Từ Hạc Sơn hay Tạ Trường Thắng, thậm chí là Nam Cung Thải Thục ngay từ khoảnh khắc đầu tiên trông thấy Trưởng Tôn Thiển Tuyết thì trong lòng đều vang lên một tiếng "ầm", cảm giác chấn động như lần đầu chứng kiến bề trên trong viện bộc lộ cảnh giới.

Toàn bộ họ sửng sốt, người đờ ra, trong lòng không thể tin được rằng ở một nơi như ngõ Ngô Đồng này lại có thể người con gái đẹp nhường ấy.

Miệng Tạ Trường Thắng há hốc, cậu ta có thể vung tiền như rác nhưng vào lúc này lại hoàn toàn không nói nên lời.

Lúc này,ánh mắt Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn cậu rất lạnh lẽo, khiến hai tay cậu ta cũng có phần cảm thấy lạnh giá theo. Dẫu là thế, hiện giờ cậu thiếu niên này đang nghĩ trong đầu rằng cô gái đẹp như tiên này lúc nhoẻn miệng cười sẽ đẹp đến mức nào chứ.

Một tiếng "cộp" nhỏ vang lên. Trưởng Tôn Thiển Tuyết ôm vò rượu tới đặt lên quầy trước mặt Đinh Ninh.

Trái tim Từ Hạc Sơn vì thế cũng giật nẩy lên, bấy giờ cậu ta mới hồi phục lại tinh thần.

Hết thảy đều giống như tưởng tượng của Đinh Ninh, song vào lúc này, sắc mặt của hắn khẽ thay đổi.

Tiếng vó ngựa vang lên. Từ đầu ngõ có một chiếc xe ngựa đang từ từ đi tới.

Q1 - Chương 18: Đệ Tứ cảnh

Bộ lông của hai chú ngựa cấp cao kéo chiếc xe này có màu trắng bạc rất lạ, lại được tắm chải vô cùng sạch sẽ, nhìn qua sáng bóng như được bôi một lớp sáp.

Thùng xe được chế tạo từ gỗ tử đàn quý hiếm, mỗi góc cạnh đều được chạm trổ, đục hoa văn, phù điêu rồi khảm bằng vàng ngọc, xa hoa đến cực điểm.

Ngay cả người đánh xe cũng là một gã Kiếm sư mặc áo màu bạc hông đeo trường kiếm.

Gã Kiếm sư này dáng người cao to, mày kiếm mắt sáng, nhìn qua rất thanh tao sang trọng. Mái tóc đen rủ xuống đằng sau lưng nhưng hai bên hơi áp vào, dùng một sợi vải xanh buộc vào giữa, số tóc còn lại được thả tự do nhưng cũng không bị thổi tán loạn đến trước hai gò má. Kiểu để tóc như thế có một vẻ phóng khoáng bất kham.

Nhìn quagã cùng lắm chỉ mới hai mấy tuổi nhưng mỗi một cử động đều cực kỳ vững vàng bình thản. Xe ngựa chạy đến trước mặt quán rượu bèn dừng lại, đỗ dưới cây ngô đồng. Xác định sẽ không ảnh hưởng tới việc đi lại của người khác, người Kiếm sư áo bạc này mới ung dung đi vào quán rượu.

Đinh Ninh nhìn vị Kiếm sư áo bạc sang trọng, bình thản này, lông mày hắn chau lên.

Chỉ liếc qua hình hạc điêu khắc trên chuôi thanh kiếm bạch ngọc của y, hắn đã biết ngay lai lịch của vị khách không mời mà đến này.

Hắn hiểu rất rõ rằng vị khách lạ này có liên quan với tên người Sở đã đến cách đó không lâu.

Con ngõ nhỏ rất ngắn nên dù mọi hành động của người Kiếm sư áo bạc này rất ung dung nhưng khi gã đi vào quán rượu này, xuất hiện trong tầm mắt Đinh Ninh thì vừa khéo Từ Hạc Sơn vất vả lắm mới hồi phục tinh thần, hít sâu một hơi, bờ môi khẽ nhúc nhích định lên tiếng.

Có điều lúc này ánh mắt TrưởngTôn Thiển Tuyết cũng đang dừng lại ở trên người vị Kiếm sư kia.

Vì thế ánh mắt của mọi người liền bất giác chuyển lên gã.

Từ Hạc Sơn muốn mở miệng nhưng bị người Kiếm sư này đến cắt ngang nên dĩ nhiên là trong lòng cậu ta không vừa lòng.

Kiếm sư áo bạc liếc mắt một cái thấy không ngờ trong quán lại có nhiều đệ tử như thế nên gã cũng khá ngạc nhiên. Khi gã nhìn sang Trưởng Tôn Thiển Tuyết, trong mắt rõ ràng cũng xuất hiện vẻ rung động.

Dẫu rằng vậy, ở trong khoảnh khắc kế tiếp, gã không có bất kỳ thái độ thất lễ nào, khom người làm lễ với Trưởng Tôn Thiển Tuyết, cất tiếng nói: "Tại hạ là Trần Ly Mặc dưới trướng Ly Lăng Quân xin ra mắt Trưởng Tôn Thiển Tuyết cô nương."

Gương mặt Từ Hạc Sơn chợt biến đổi.

Cặp lông mày mảnh mai của Nam Cung Thải Thục chau lên như hai thanh kiếm nhỏ.

Tạ Trường Thắng khẽ hừ lạnh.

Phản ứng của nhóm đệ tử không giống nhau nhưng trong ánh mắt đều bất giác dấy lên ít nhiều sát ý.

Vì đây là chuyện liên quan đến vinh nhục của Vương triều Đại Tần.

Ly Lăng Quân chính là gã con tin nước Sở dùng đổi lấy sáu trăm dặm đất màu mỡ của nước Tần.

Trong tương lai, nhất định các thanh thiếu niên anh tài của Trường Lăng này sẽ thành những Tu hành giả tên vang một cõi, gánh nặng trên vai họ dĩ nhiên khác với những kẻ sa cơ thất thế ở phố chợ. Do đó không cần bất cứ lời nào kích động thì trong lòng bọn họ vẫn cứ thế nổi lên địch ý.

Có điều khác với những tên lỗ mãng phố chợ kia, mỗi người trong họ đều hiểu rõ ràng Ly Lăng Quân không phải nhân vật tầm thường.

Ngoại trừ thân phận con trai đế vương, sự từng trải của Ly Lăng Quân thậm chí có thể dùng hai chữ "thê lương" để hình dung.

Mẹ của y vốn là một người cung nữ múa hát trong cung được Sở Đế sủng hạnh mà sinh ra Ly Lăng Quân, nhưng mấy năm sau vì có ngôn ngữ xúc phạm đến Sở Đế nên được ban cho chết.

Để tránh chướng mắt, Sở Đế cấp bừa cho Ly Lăng Quân một miếng đất không ai thèm rồi đuổi tới đó để y rời xa tầm mắt mình. Nghe nói đó là do trong triều có người khuyên can, nếu không với tính tình của Sở Đế nói không chừng sẽ ban một đạo mật lệnh khiến Ly Lăng Quân đi theo người mẹ đã mất.

Dù rằng Ly Lăng Quân đã nhận được miếng đất cực xa vương thành nước Sở, xa đến mức đủ để người ta quên lãng, ấy thế mà lúc vương triều Sở cần một người vương tử làm con tin để đổi lấy thành trì của nước Tần, Sở Đế lại lập tức nhớ đến y!

Ai cũng biết phần lớn kết cục của con tin các nước đều rất thê lương.

Đối với các vị đế vương nắm trong tay mạng sống của vô số quân binh và Tu hành giả thì lúc xảy ra chinh chiến, bọn họ nhất định sẽ không màng tới sống chết của người con trai mình không thích nhất.

Chỉ là một gã người Sở bôn ba mà đến, không có bao nhiêu của cải trong người nhưng trong thời gian chưa tới mười năm ở Trường Lăng, Ly Lăng Quân lại trở thành một đại nhân vật có ảnh hưởng lớn.

Thực khách của y vượt quá ngàn người, trong đó Tu hành giả chiếm mấy trăm.

Không ai hiểu vì sao y lại có thể từ vị trí con chốt thí chầm chậm đứng dậy, leo đến địa vị hiện giờ ở Trường Lăng. Nhưng trong lòng tất cả mọi người đều có thể khẳng định trên người y có rất nhiều thứ người thường khó có thể với tới.

Đối với nhân vật như vậy, dĩ nhiên nhóm đệ tử các viện mà bản thân mỗi người còn chưa trưởng thành đều mang sự kính sợ trong lòng.

Cùng với việc Trần Mặc Ly thuộc hạ của Ly Lăng Quân lên tiếng, ánh mắt của bọn Tạ Trường Thắng lại lần nữa tập trung vào Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Nhưng khiến mọi người không ngờ được là nàng cũng không nói gì.

Nàng thật giống như tiên nữ bước ra từ trong tranh, chỉ thoáng nhíu mày rồi lại quay người bước ra nhà sau.

Phản ứng đó khiến Trần Mặc Ly cũng ngớ người ra.

Hành động của Trưởng Tôn Thiển Tuyết khiến Tạ Trường Thắng sững sờ, nhưng khi thấy gương mặt mang vẻ xấu hổ của Trần Mặc Ly thì người thiếu niên xuất thân từ vọng tộc Quan

Trung này cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Cậu ta chợt nở nụ cười, cười đến híp cả mắt và vẻ trào phúng trong mắt càng lúc càng đậm.

"Cứ tưởng lôi Ly Lăng Quân ra là dọa được người ta, tiếc rằng y không phải là vị Hầu gia nào ở Trường Lăng, không thì Trưởng Tôn Thiển Tuyết có lẽ đã để ý rồi."

Đinh Ninh lẳng lặng nhìn Tạ Trường Thắng, cảm giác thấy được dũng khí của cậu thiếu niên kiêu ngạo lắm khuyết điểm này. Đánh giá của hắn về cậu ta liền cao hơn một phần.

Tay Trần Mặc Ly bất giác đặt lên chuôi kiếm.

Chim yến làm sao biết chí thiên nga, hai người không cùng tồn tại trong một thế giới, siêu thoát và tu dưỡng đôi khi chỉ là do lòng không để ý đến. Trong lòng Trần Mặc Ly, ít ra là vào lúc này, những đệ tử này không cùng một đẳng cấp với gã, thế nên trên khuôn mặt tuấn tú của gã không hề có biểu cảm gì, thậm chí chút tức giận cũng không hề có.

Đối với vô số dòng họ ở Trường Lăng mà nói, vô luận là hưng hay suy thì dù sao Ly Lăng Quân cũng chỉ là kẻ từ ngoài tới, dù nhóm đệ tử này có nói khó nghe hơn nữa thì gã vẫn sẽ không để ý.

Thế nhưng hôm nay Trưởng Tôn Thiển Tuyết chính là người mà Ly Lăng Quân nhất định muốn có, đây là chuyện trọng đại trước giờ chưa có. Gã phải có một không gian yên tĩnh để nói chuyện nên gã phải làm gì đó.

"Mới mấy tuổi đầu không lo học kiếm cho tốt lại đâm đầu đi làm mấy thứ linh tinh."

Thần sắc gã vẫn thế không hề đổi, cũng không thèm liếc nhìn Tạ Trường Thắng mà chỉ lắc đầu, nhẹ giọng nói một câu như thế.

Tuổi của Tạ Trường Thắng rất nhỏ.

Cậu ta và Đinh Ninh cao tương đương nhau và cũng khá gầy gò, áo bào gấm trên người cũng có vẻ hơi rộng, lúc bình thường mỉm cười chỉ có thể dùng từ đáng yêu để miêu tả.

Nhưng cậu ta lại là Tu hành giả.

Nghe được những lời đó của Trần Mặc Ly, tất cả những người hiểu tính tình của Tạ Trường Thắng ở xung quanh đều thoáng ngừng thở.

Hơi lạnh tỏa ra trong không khí.

Trên gương mặt nhỏ nhắn của Tạ Trường Thắng như thể có sương lạnh đọng lại. Cậu ta trầm mặc mấy hơi thở, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Trần Mặc Ly lắc đầu mà nói: "Ta hy vọng kiếm của ngươi khiến ta cảm thấy ngươi có tư cách nói mấy lời này."

Trần Mặc Ly mỉm cười.

Gã không nói gì thêm.

Song một luồng hơi thở quái lạ chợt từ trên người gã phóng ra.

Trong quán rượu chợt nổi gió lên.

Hô hấp của nhóm đệ tử đều dừng lại.

Trần Mặc Ly vẫn đứng yên nhưng thiên địa nguyên khí dâng lên bên ngoài người gã càng lúc càng mãnh liệt.

Xuy xuy xùy...

Sau cùng, xung quanh thân thể gã như có thêm vô số ống thông gió rất nhỏ bé, vô số thiên địa nguyên khí vô hình thổi ra bên ngoài lất phất. Mặc dù trong mắt Tu hành giả thì tốc độ phun ra này đã cực kỳ êm đềm nhưng sức mạnh mạnh mẽ vẫn khiến cho

bàn ghế xung quanh gã di chuyển ra xa.

Ánh mắt Tạ Trường Thắng trở nên lạnh hơn, khuôn mặt cũng bất giác dần tái đi.

Áo khoác trên người cậu ta và tất cả các đệ tử bay phất phới trong gió.

Đây là đệ Tứ cảnh.

Chỉ có Tu hành giả đến đệ Tứ cảnh mới có thể dung nguyên tồn khí, trong lúc tu hành thường ngày dung hợp một bộ phận thiên địa nguyên khí vào trong chân nguyên của bản thân, biến cơ thể mình thành một chiếc bình có thể chứa đựng một ít thiên địa nguyên khí.

Lông mi Nam Cung Thải Thục liên tục rung động, trong lòng cô bé rất bực tức nhưng cũng rất bất đắc dĩ.

Đúng lúc này, hơi thở trên người Trần Mặc Ly dần yếu bớt.

Trong người gã phát ra âm thanh rất lạ như thể có một con đập được đắp lên.

"Ta lớn tuổi hơn các ngươi nên nếu dùng cảnh giới chèn ép chắc hẳn các ngươi sẽ không chịu phục."

Trần Mặc Ly bình tĩnh nhìn nhóm đệ tử Trường Lăng này, lạnh nhạt nói: "Trong số các ngươi lợi hại nhất là ai? Ta sẽ áp chế tu vi của mình bằng cảnh giới của kẻ đó. Chỉ cần kẻ đó thắng được ta thì ta sẽ xin lỗi và rời đi. Nhưng nếu ta thắng thì mời các ngươi lập tức rời đi cho."

Q1 - Chương 19: Chân ý

Thiên địa nguyên khí ngừng phun trào, gió đã lặng, bàn ghế cũng thôi dịch chuyển.

Trên người Trần Mặc Ly vẫn không mang đến chút cảm giác đáng sợ nào, gã như lúc vừa bước vào quán rượu này vậy.

Dẫu thế, lời nói bình tĩnh của gã lại như cơn lốc tiếp tục quét qua người nhóm đệ tử này.

Lông mày Đinh Ninh cau lại, hắn định mở miệng.

"Đi ra ngoài thôi, để tránh gây lộn xộn lại phải phí công đi dọn." Có điều, hắn còn chưa kịp nói gì thì Trần Mặc Ly đã lạnh lùng nói một câu rồi quay người đi ra ngoài quán rượu.

Sắc mặt Từ Hạc Sơn dần trở nên khó coi hơn. Dù là thế, khi Trần Mặc Ly xoay người đi, cậu không vội đuổi theo ngay mà quay đầu nhìn Tạ Trường Thắng và Nam Cung Thải Thục, nhỏ giọng nói: "Áp chế cảnh giới sẽ không liên quan tu vi nữa."

Nhóm đệ tử ở đây đều rất thông minh, bọn họ hiểu rõ ý của Từ Hạc Sơn.

Trong tình huống bỏ qua tu vi thì yếu tố mấu chốt quyết định thắng bại thường là kinh nghiệm đối địch và kỹ thuật chiến đấu.

"Ta hiểu."

Tạ Trường Thắng nhìn vào bóng lưng Trần Mặc Ly, lạnh nhạt nói: "Nói gì thì cũng liên quan đến thể diện nên dĩ nhiên phải để người biết chiến đấu nhất trong số chúng ta xuất chiến."

Cậu mới nói một câu này thì ánh mắt của cả nhóm đệ tử đều dừng lại trên người Nam Cung Thải Thục.

Trong nhóm này, bỏ qua yếu tố tu vi thì hiểu chiến đấu hơn cả lại là cô bé nhìn có vẻ nhu mì nhất này.

Dường như bản thân Nam Cung Thải Thục cũng hiểu rất rõ điều này.

Nét mặt cô bé dần trở nên nghiêm túc, cô không nói bất cứ lời nào mà chỉ cất bước đi ra trước nhất.

Trần Mặc Ly đang đứng ở giữa đường, cúi đầu xuống quan sát mấy cây cỏ dại mọc trong kẽ đá bên mép giày.

Gã chợt nghĩ Ly Lăng Quân mà mình đi theo ở nước Tần này cũng như cỏ dại ngoan cường sống trong kẽ đá vậy.

Thế nhưng qua hôm nay rồi, tình huống này có thể đạt được chuyển biến gì sao?

Nét mặt gã cũng dần trở nên nghiêm nghị.

Gã quay người lại nhìn Nam Cung Thải Thục bước tới đứng đối diện mình, chắp tay làm lễ và nói: "Mời!"

Nam Cung Thải Thục híp mắt lại, cô bé cũng giơ tay làm lễ: "Mời!"

Tiếng nói vang vọng khắp con ngõ nhỏ này, chim sẻ trên các cây ngô đồng xung quanh chợt hoảng sợ bay vụt lên, vô số lá vàng bay lượn vòng xung quanh người Nam Cung Thải Thục.

Gió chợt thốc lên. Nam Cung Thải Thục đâm về giữa Trần Mặc Ly theo hướng thẳng đứng, để lại sau lưng một đường tàn ảnh.

Một thanh kiếm sắt vân cá trong tay phải cô bé được vung ra cũng theo góc thẳng đứng, nhằm về đầu Trần Mặc Ly chém xuống.

Kiếm vừa mới ra, lực cũ liền tiêu, lực mới lại sinh.

Một luồng chân khí liên tục bùng lên trên thân kiếm, cứ thế biến mất lại bùng lên...

Trong bầu không khí trong lành không ngừng cuộn lên từng đợt sóng khí.

Chỉ một kiếm thẳng đứng đến lạ nhưng khiến lòng người thấy như có vô số kiếm.

Đây chính là Liên Thành Kiếm Quyết của đại tướng trấn thủ Ly Thạch Quận Nam Cung Phá Thành.

Trong nhiều điển tích ghi lại cuộc chiến với nước Triệu có ghi lại việc Nam Cung Phá Thành đã rất nhiều lần một kiếm chém bay mấy chiếc chiến xa hạng nặng.

Đây là một thế kiếm cực kỳ cương mãnh, thông qua khống chế chân khí để liên tiếp phát lực.

Trong mắt Trần Mặc Ly ánh lên vẻ khác thường. Gã chẳng thể ngờ được một thiếu nữ nhu mì như vậy mà vừa ra tay đã cứng rắn, mạnh mẽ, có thể nói là oai phong như thế!

Có điều, đối mặt với một kiếm cứng rắn, mạnh mẽ đó, phản ứng của gã cũng chỉ là ánh mắt hiện lên vẻ khác thường thôi.

Gã không hề di chuyển. Trong không gian như vang lên một tiếng hạc hót.

Kiếm của gã xuất vỏ.

Kiếm gã có chuôi là bạch ngọc trắng nõn, thân kiếm ở trong cũng là màu trắng lấp lánh, mỏng và khá trong, có vân hình mây thanh thoát, nhìn qua rất tinh mỹ nhưng cũng rất yếu ớt.

Thế nhưng thanh kiếm này chỉ vô cùng đơn giản xẹt ra rồi va

thẳng vào thanh kiếm sắt vân cá đang chém từ trên xuống.

Một tiếng nổ "ầm" vang lên.

Một vòng sóng khí bùng nổ xung quanh hai người. Ngay cả mấy cọng cỏ trong kẽ đá dưới chân Trần Mặc Ly cũng bị kiếm khí sắc bén chém đứt.

Nhóm Tạ Trường Thắng bất giác nheo mắt lại.

Ai cũng không thể ngờ được thanh kiếm trắng nhìn yếu ớt trong tay Trần Mặc Ly này lại có thể tỏa ra sức mạnh cỡ đó, hơn nữa còn là trong không gian hẹp này mà vẫn có thể tạo ra luồng lực lớn như thế.

Mấu chốt chính là lúc này đây thanh kiếm trắng trong tay gã không hề có vết sứt mẻ nào mà chỉ đang không ngừng lắc lư rung động. Trái lại, thanh kiếm thép vân vảy cá dày rộng trong tay Nam Cung Thải Thục hơi bị gập lại.

Vài sợi tơ máu đang từ kẽ ngón tay cô bé chảy xuôi đến trên chuôi thanh kiếm thép vân vảy cá.

Đã có không ít người khách từ các con ngõ trong ngõ Ngô Đồng đi ra nhìn ngó nghiêng. Bọn họ chưa chắc nhìn ra được sự tinh túy của loại chiến đấu này, nhưng điều khiến họ khiếp sợ chính là không ngờ trong thân thể nhỏ bé ấy có thể phát ra sức mạnh như vậy.

Từ trên môi Nam Cung Thải Thục phát ra một tiếng rít khò khè tức giận khiến tai người ta như muốn bung ra.

Dưới đế giày của cô bé vang lên âm thanh như tiếng nổ nhưng mà cô bé vẫn không lùi dù chỉ một bước.

Cô bé cắn răng, cố nén đau đớn, vươn tay trái đâm về bụng dưới Trần Mặc Ly.

Trong khoảnh khắc đó, trong tay trái cô bé đã có thêm một thanh kiếm nhỏ màu xanh.

Trong quá trình chế tạo, mặt ngoài thanh kiếm nhỏ này đã hình thành rất nhiều vân hình sợi mây. Lúc cô bé đâm lên phía trên thì chân khí tràn ra trên chuôi kiếm này làm cho trong không khí như có rất nhiều dây mây li ti đang mọc lên, khiến cho không có ai có thể dễ dàng thấy rõ rốt cuộc mũi kiếm chỉ về hướng nào.

Đây là Thanh Đằng Chân Khí và Thanh Đằng Kiếm Quyết của Thanh Đằng Kiếm Viện.

Sắc mặt Đinh Ninh cũng trở nên nặng nề hơn.

Chả trách kiêu ngạo như Tạ Trường Thắng cũng nhường lại cho Nam Cung Thải Thục chiến đấu. Thanh Đằng Chân Khí và Thanh Đằng Kiếm Quyết rất khó phối hợp, Nam Cung Thải Thục mới ở đệ Nhị cảnh mà đã có thể khiến chúng phát ra uy lực như vậy thì quả thật là kỳ tài hiếm thấy.

Kiếm ý nhắm vào bụng. Không ngờ rằng dưới một kiếm cực cương mãnh vừa qua lại ẩn dấu một kiếm âm nhu đến vậy, ngay cả Trần Mặc Ly cũng phải tái mặt đi.

Gã có cảm giác kích động muốn giải phóng chân nguyên.

Nhưng gã vẫn cố gắng khống chế được cảm xúc của mình. Ngay trong tích tắc chớp nhoáng đó, tay trái của gã cũng di chuyển.

Trong tay trái gã không có kiếm nhưng có một cái vỏ kiếm - một cái vỏ kiếm da cá mập xanh quý giá.

Chiếc vỏ kiếm này chợt hóa thành một trận mưa xuân chụp xuống cơ man mây xanh đang lớn lên.

Tất cả mọi người chỉ nghe thấy được một tiếng "coong" nhỏ.

Đó là tiếng kiếm tra vào vỏ.

Tất cả kiếm khí như dây mây xanh đã biến mất. Sắc mặt Nam Cung Thải Thục trắng bệch ra như tuyết.

Nhóm đệ tử đằng sau cô bé cùng hít một hơi lạnh.

Kiếm của cô bé đã lọt vào vỏ của Trần Mặc Ly.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi mà Trần Mặc Ly lại có thể xác định được bóng kiếm chân thật của cô bé giữa vô số bóng dây mây xanh, rồi dùng vỏ kiếm chụp lấy một cách chính xác.

Ở trong nháy mắt kế tiếp, động tác của Trần Mặc Ly vẫn không ngừng lại.

Mưa xuân tiếp tục vung vẩy.

Nam Cung Thải Thục rốt cuộc không gắng gượng được nữa, cơ thể cô bé tựa như một tảng đá bị nạy lên, chân sau rời khỏi mặt đất. Trong khoảng khắc tiếp theo, tay trái cô bé bị chấn động, năm ngón phải buông ra. Thanh kiếm nhỏ màu xanh rời khỏi tay cô bé, bị giữ trong vỏ kiếm xanh biếc của Trần Mặc Ly như chim sẻ bị giam trong lồng.

Tạ Trường Thắng cúi gằm đầu xuống, trong lòng cậu giờ lạnh giá như băng, đầy phẫn nộ nhưng biết rằng lúc này có nói gì cũng là thừa.

Phần lớn mặt của nhóm đệ tử Từ Hạc Sơn cũng đều trắng bệch.

Từ lúc Trần Mặc Ly bắt đầu để lộ ra cảnh giới, bọn họ đã biết người kiếm khách Vương triều Đại Sở này rất mạnh, nhưng mà họ thật không ngờ lại mạnh đến mức ấy. Ngay cả Nam Cung Thải Thục được các giáo viên Thanh Đằng Kiếm Viện nhận định là người am hiểu chiến đấu nhất trong số đệ tử mấy chục năm qua

của kiếm viện mà cũng bị thua hoàn toàn như thế, thậm chí Thanh Đằng Tụ Kiếm cũng bị người ta dùng một cái vỏ kiếm bắt mất.

Soạt, soạt!

Hai tiếng động khẽ vang lên. Đôi chân Nam Cung Thải Thục rơi xuống đất. Hai luồng bụi mù phun ra từ dưới hai chân cô bé.

Dù sao cô bé cũng chỉ là một thiếu nữ rất nhỏ tuổi, nghĩ tới những chỉ dạy hàng ngày của các thầy cô ở kiếm viện, lại chứng kiến Thanh Đằng Tụ Kiếm mà mình coi như tính mạng bị đối phương đoạt mất, cô bé xấu hổ và giận dữ tới cực điểm, thậm chí muốn khóc.

Trần Mặc Ly nhìn cô một cái.

Thanh Đằng Tụ Kiếm từ trong vỏ kiếm của gã bay ra, cắm thẳng trước người Nam Cung Thải Thục, cùng lúc đó, thanh trường kiếm bạch ngọc trên tay phải gã đã trở lại trong vỏ.

Tư thế đó mang vẻ phóng khoáng nhã nhặn khó nói thành lời.

"Có thể ở mức tu vi này đã tu luyện Thanh Đằng Chân Quyết và Thanh Đằng Kiếm Quyết đến trình độ này thì quả thật hoàn toàn có thể tự ngạo, tương lai có thể thắng ta."

Gã chăm chú nhìn Nam Cung Thải Thục, thành tâm khen ngợi không hề có vẻ gì làm bộ.

Nam Cung Thải Thục không nhìn gã.

Cô bé nhìn vào Thanh Đằng Tụ Kiếm đang rung rung, cắm vào trong kẽ đá, cảm thấy được sự bất lực và vô lực của nó, chiếc mũi của cô bé có chút cay cay, cảm thấy thật có lỗi với nó.

Cô bé hít sâu một hơi và khẽ vuốt mũi mình.

Sau đó cô bé rút thanh kiếm nhỏ màu xanh lên, sắc mặt trở nên

cực kỳ nghiêm túc và trang trọng.

Một ánh xanh lờ mờ xẹt qua, như thể trong không khí xuất hiện một đám lá mây.

Trong lòng bàn tay phải của cô bé xuất hiện một vết máu nhàn nhạt, từ đó thấm ra vài giọt máu tươi.

"Mong Trần tiên sinh phải sống thật khỏe, nhất định ta sẽ đánh bại ông."

Cô giơ tay phải đang chảy máu lên, đồng thời nâng thanh kiếm nhỏ màu xanh ngang trước ngực, nói với vẻ rất nghiêm túc.

Đây là kiếm thề của người Tần.

Trong nhìn nhận của cô bé, thua thì thua, thắng thì thắng, quá trình thắng thua có đạt được kiêu ngạo hay vinh dự hay không cũng chẳng hề quan trọng.

Mấu chốt ở chỗ là chỉ cần có mạng thì có thua cũng sẽ lấy lại được.

Trần Mặc Ly trầm mặc trong mấy hơi thở.

Không phải vì sợ hãi mà vì kính trọng và lo lắng.

Người Tần có tâm hổ lang, ngay cả thiếu nữ Trường Lăng cũng như vậy. Toàn bộ biểu hiện hôm nay đã đủ để khiến bất cứ người Sở nào phải cảnh giác.

***

Ánh mắt gã đảo qua bàn tay trắng như tuyết của Nam Cung Thải Thục, đảo qua gương mặt tất cả bọn Tạ Trường Thắng, Từ Hạc Sơn, sau đó từ tốn nói: "Năm nay ta mới hai bảy."

Vào lúc này lại đột nhiên trịnh trọng đề cập vấn đề tuổi tác

của mình, đối với người thường mà nói thật khó hiểu.

Thế nhưng nhóm đệ tử này đều là Tu hành giả.

Thường thì trước khi bắt đầu chính thức tu hành, bọn họ đã xem qua rất nhiều sách vở liên quan đến chuyện tu hành, đã được nghe rất nhiều lời dạy bảo.

Nên bọn họ đều hiểu được ý nghĩa bao hàm trong những lời này của Trần Mặc Ly.

Q1 - Chương 20: Từ chối

Nếu một người bình thường có thể nhập cảnh giới vong ngã(*), tâm thần tựa như một kẻ đứng ngoài quan sát, hơn nữa lại có thể đi sâu vào trong cơ thể của chính mình cảm nhận khí trong ngũ tạng, bước đầu tiên để trở thành Tu hành giả này đã rất khó.

(*) Vong ngã: quên mình, quên đi bản thân. Vốn định Việt hóa, nhưng vì cảm thấy điều này khiến cho văn bản mất cái phong khí nên người dịch xin được giữ lại.

Sau khi đã trở thành Tu hành giả rồi thì càng lên cao càng thêm gian nan.

Ở đa số kiếm viện, có thể tiến vào trong viện, nhận được sự chỉ bảo của những người thầy có tiếng và thu được một ít tài nguyên thiết yếu cơ bản là có thể trở thành Tu hành giả đệ Nhất cảnh, nhưng có thể xuống núi, đạt được tư cách hành tẩu bên ngoài lại yêu cầu tu vi đạt đệ Tam cảnh.

Đệ Tam cảnh Chân Nguyên Cảnh, nghe thì đơn giản nhưng chỉ một cảnh giới này thôi đã chặn đường xuống núi của biết bao nhiêu Tu hành giả.

Ở mỗi nơi tu hành, có rất nhiều cụ già Chân Khí Cảnh tóc bạc trắng chuyên làm mấy việc vụn vặt.

Bức tường ngăn lớn nhất từ đệ Nhị cảnh đến đệ Tam cảnh chính là việc cảm ngộ thiên địa nguyên khí, có thể nhận ra được loại thích hợp với bản thân trong thiên địa nguyên khí quanh người rồi để chân nguyên của mình dung hợp thiên địa nguyên khí.

Riêng việc tự cảm nhận bản thân, hiểu được khí trong ngũ tạng cơ thể là đã có thể khiến cho đại đa số người không thể trở thành Tu hành giả, mà tiếp xúc với không gian rộng lớn hơn nữa - thiên địa nguyên khí - vốn không có nhiều gắn kết với bản thân mình cũng là chuyện mà rất nhiều Tu hành giả đến cuối đời cũng không làm được.

Nguồn chân khí đủ nhưng mãi không có cách hiểu được thiên địa nguyên khí, bản thân không cảm giác được nguồn sức mạnh tươi mới này thì chỉ có thể chết ở cửa ải này.

Biết rằng núi cao ở trước mặt nhưng mãi vẫn không thể nhìn thấy, đây chính là điểm bi ai nhất của Tu hành giả.

Đã đến trước núi, cảm nhận được rồi, đã thấy được nó rồi, rồi lại có thể vượt qua ngọn núi đó, đó gọi là sự phá cảnh từng cảnh giới lớn.

Thời gian phá cảnh của mỗi người đều khác nhau, có kẻ phá cảnh chỉ trong mấy năm, có kẻ lại phải mất cả đời.

Tuy Trần Mặc Ly mới hai mươi bảy tuổi nhưng tu vi của hắn đã đạt tới đệ Tứ cảnh. Nam Cung Thải Thục và Tạ Trường Thắng đều hiểu rõ tốc độ phá cảnh này rất nhanh. Thậm chí có thể nói rằng dựa vào tình hình tu hành trước mắt của bọn họ, dựa vào một số ghi chép của kiếm viện của họ thì vào trước hai mươi bảy tuổi, họ rất khó đạt được đệ Tứ cảnh.

Cùng một tuổi các người khó có thể đạt được cảnh giới của ta. Đây mới là thâm ý trong câu nói của Trần Mặc Ly.

Tạ Trường Thắng chậm rãi ngẩng đầu.

Cậu ta nhìn vào gương mặt sáng láng của Trần Mặc Ly, ánh mắt càng lúc càng lạnh lẽo đi.

Đa số những Tu hành giả đều nhìn qua có vẻ rất trẻ.

Bởi vì sau khi đạt tới Chân Nguyên Cảnh, sự biến đổi của cơ thể khiến tuổi thọ của người ta kéo dài. Rất nhiều loại công pháp có thể làm cho cơ năng cơ thể và dung nhan không già đi. Sự gột rửa của thời gian như dừng lại.

Vẻ trẻ trung của Triệu Nhất và Triệu Tứ tiên sinh đã khiến cho gã tu sĩ thuộc Chân Hỏa Cung nước Yến cảm thấy bất ngờ và hoang mang, nhưng thực ra vẻ trẻ trung đó cũng chỉ là tương đối mà thôi.

Bởi vì từ mười ba năm về trước, Triệu Nhất và Triệu Tứ tiên sinh đã danh chấn thiên hạ, tuổi tác của họ thực sự lớn hơn vẻ trẻ trung của họ nhiều lắm.

Nhưng Trần Mặc Ly là trẻ thực sự.

"Đi!", Tạ Trường Thắng ngẩng đầu, không nói nhiều mà chỉ lạnh lùng phun ra một chữ, bảo mọi người cùng rời đi.

Không bằng thì không bằng, một ván này cậu ta thua tâm phục khẩu phục

Cậu thua rất đậm.

Những người khác không nói gì, đều dứt khoát rời đi với cậu ta.

Đinh Ninh nhíu mày thật chặt.

Tuy rằng biểu hiện của các đệ tử học viện này khiến hắn cảm thấy rất có lợi, nhưng sự phát triển theo hướng này đã làm rối loạn kế hoạch của hắn.

***

Trần Mặc Ly nhìn theo bóng lưng của nhóm đệ tử, tâm tình ngày một nặng nề.

Chiếu theo tính cách và phong thái của người Tần thì sẽ nhất định tìm cách đòi về mối nhục thua trận khi xưa và sáu trăm dặm đất phì nhiêu nọ.

Tuy Vương triều Đại Sở đã cường thịnh rất nhiều năm nhưng những kẻ có thiên phú ưu tú thuộc đám con dòng cháu giống kia lại không thể so sánh với các thiếu niên Trường Lăng, có phần yếu đuối hơn, thiếu đi vài phần tàn nhẫn, dứt khoát.

Gã hít sâu một hơn để nét mặt và tâm tình mình khôi phục lại sự bình tĩnh, sau đó xoay người nhìn Đinh Ninh.

Ngay cả cậu thiếu niên bình thường ở chốn phố chợ này cũng khiến cho gã cảm thấy có điểm bất phàm.

Gió thu khẽ thổi, lay động mái tóc của Đinh Ninh.

Không đợi Trần Mặc Ly mở lời, Đinh Ninh đã lên tiếng bảo: "Dì nhỏ của ta phớt lờ ngươi không phải vì không hiểu lễ nghĩa mà bởi nhiều chuyện của dì, bao gồm cả việc làm ăn của quán này đều do ta làm chủ. Nên nếu có chuyện gì thì ngươi cứ nói với ta là được rồi."

Trần Mặc Ly suy nghĩ một chút rồi nói: "Cũng tốt, ta tới đây là bởi công tử nhà ta muốn gặp Trưởng Tôn cô nương ."

Trần Mặc Ly vốn là môn khách dưới trướng Ly Lăng Quân. Cho nên vị công tử mà gã nói tất nhiên là chỉ Ly Lăng Quân đại danh đỉnh đỉnh, mang tính truyền kỳ cao, đại nhân vật khiến cho mọi Tu hành giả ở Trường Lăng phải kính trọng vài phần.

Dù là thế, nghe được lời này của gã, Đinh Ninh lại trả lời một cách rất dứt khoát: "Nếu công tử nhà ngươi muốn gặp mặt dì nhỏ nhà ta, vậy vì sao ông ta tự đến mà lại phái ngươi tới?"

Trần Mặc Ly sững người, chẳng thể ngờ Đinh Ninh sẽ nói như vậy.

Bởi rằng Ly Lăng Quân và một cô gái bán rượu vốn không cùng một đẳng cấp. Với thân phận của Ly Lăng Quân, nếu muốn gặp một cô gái bán rượu thì còn cần phải đích thân tới cầu kiến sao?

Nhưng bây giờ mình phải trả lời Đinh Ninh thế nào đây? Đương nhiên không thể nói ra loại lý lẽ vô lí nhưng rất cơ bản này.

Cuộc nói chuyện nhất thời lâm vào bế tắc.

Chính vào lúc ấy, một tràng tiếng vỗ tay từ trong chiếc xe ngựa xa hoa ở rìa đường khẽ vang lên.

“Thiếu niên ở Trường Lăng thật khiến cho người ta phải nể sợ.”

Một giọng nói so với Trần Mặc Ly còn nhã nhặn hơn, càng khiến người nghe cảm thấy ấm áp dễ chịu phát ra từ trong xe ngựa.

Trên đời có một loại người bẩm sinh đã có sức hút khó tả, dù mặc quần áo bình thường nhất, dù dung mạo cực kỳ dung dị, dù đứng giữa thiên quân vạn mã hay hòa nhập vào chốn chợ búa ồn ào nhưng chỉ cần người đó xuất hiện thôi đã có thể thu hút được ánh mắt của mọi người, sau đó khiến người ta cảm thấy trên người kẻ đó như đang tỏa hào quang.

Người thanh niên mới bước ra khỏi xe ngựa kia là dạng như thế.

Y chỉ mặc áo gấm màu xanh bình dị, trên người không đeo bất kỳ đồ trang sức nào, cũng chẳng mang theo bội kiếm, dung mạo cực kỳ bình thường, tóc thả dài theo kiểu phổ thông của người Tần, chỉ thắt thêm một dải buộc đằng sau. Có điều chỉ cần một câu nói đầy nhã nhặn, ôn hòa nọ cũng đủ khiến bóng dáng đang chậm rãi bước đi dưới bóng thưa thớt của cây ngô đồng của y như đang tỏa ra ánh sáng thần bí.

Y tựa như một vị thần.

Những người đứng xem đằng xa, dù là người dân lao động bình thường nhất vốn không thể biết thân phận của y đều nhìn ra sự bất phàm của người này, cảm thấy y sinh ra là để làm đại nhân vật thu hút ánh nhìn của mọi người.

Trần Mặc Ly chợt lui sang một bên, trong ánh mắt lấp lánh lên sự tôn kính, thậm chí là sùng bái. Có thể khiến gã hành động như vậy dĩ nhiên chỉ có thể là công tử của gã - Ly Lăng Quân trong truyền thuyết.

Nhìn qua, có vẻ Ly Lăng Quân chỉ hai mươi tuổi đang chậm rãi bước tới trước mặt Đinh Ninh, giữ một khoảng cách có thể khiến người khác cảm thấy thoải mái nhất. Hơn nữa vì nhận thấy mình cao hơn Đinh Ninh rất nhiều, y còn cố tính không đứng thẳng người.

Sau đó y mỉm cười hòa nhã, nghiêm túc làm lễ với Đinh Ninh, nói: "Lời của tiên sinh rất đúng, ta không nên tới rồi lại chỉ ngồi trên xe ngựa, mà phải đích thân chào hỏi Trưởng Tôn cô nương mới đúng. Quả thực ta đã quá tự đề cao thân phận của mình."

Lúc này, một số người ở cách đó không xa đã đoán được thân phận của y, lại nghe được lời y nói, trong lòng đều chấn động, bội phục thầm nghĩ Ly Lăng Quân quả giống như lời đồn, tuyệt không phải kẻ tầm thường.

Những lời này không chỉ hợp lễ mà lại không che đậy gì, khiến cho người ta vừa nghe đã cảm thấy Ly Lăng Quân là người đường đường chính chính, quang minh lỗi lạc.

Đinh Ninh bình tĩnh chắp tay đáp lễ: "Nếu đã như vậy, công tử có thể nói mục đích tìm tới đây rồi."

Ly Lăng Quân nhìn vào gương mặt bình tĩnh của Đinh Ninh,

trong ánh mắt thoáng ánh lên vẻ lạ lùng, nhưng y cũng không do dự nhiều, chỉ thành khẩn mà khiêm tốn nói: "Ta tới đây là muốn cầu hôn Trưởng Tôn cô nương, đưa nàng ấy về phủ. "

Lời vừa nói ra, xung quanh lập tức xôn xao.

Những người có thể nghe rõ lời này trong ngõ nhỏ đều khiếp sợ tột cùng, còn cho là mình nghe lầm.

Tuy chỉ là một con tin nước Sở nhưng dù sao Ly Lăng Quân cũng mang thân phận vương tử. Vả lại, trong nhiều năm ở Trường Lăng, y cũng chứng minh được khả năng và năng lực của bản thân mình, thực sự trở thành anh hùng một phương.

Thậm chí trong mắt của rất nhiều người nhìn xa trông rộng, Ly Lăng Quân và các vương hầu ở Trường Lăng không hề khác nhau.

Những người từng thấy qua dung nhan của Trưởng Tôn Thiến Tuyết đều biết rằng nàng đẹp nghiêng nước nghiêng thành, ấy thế nhưng dù sao nàng cũng chỉ có thân phận thấp kém, một cô gái bán rượu không hề có gia thế gì.

Với dạng nhân vật như Ly Lăng Quân thì cho dù lấy thiếp e rằng cũng phải là các thiên kim tiểu thư dòng dõi lớn hoặc con nhà tướng quân. Ai mà ngờ được một nhân vật như y lại có thể công khai đề nghị cưới một cô gái hầu rượu chứ?

Sau cơn kinh ngạc, ánh mắt mọi người nhất tề đổ dồn về phía Đinh Ninh.

Tất thảy đều đinh ninh rằng hắn sẽ mừng đến ngẩn ngơ, nhất định sẽ không từ chối.

Tuy rằng trước đó, biết bao bà mối đã đạp nhẵn cửa quán rượu này nhưng mọi người đều cho rằng đó là vì những kẻ được làm mối đều có gia thế không thích hợp, Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiến Tuyết nghĩ rằng còn có lựa chọn tốt hơn.

Nhưng cho đến lúc này sẽ không có kẻ nào có thân phận cao hơn Ly Lăng Quân tới cầu hôn đâu. Đây chính là cơ hội ngàn năm có một để chim yến bay lên biến thành phượng hoàng.

Thậm chí nhiều người bắt đầu cảm thấy chua xót trong lòng. Có lẽ về sau rất khó có thể nếm được loại rượu có vị chua nồng kia, càng khó có thể chiêm ngưỡng dung mạo khuynh thế kia nữa.

Nhưng họ chẳng thể ngờ rằng Đinh Ninh chỉ mỉm cười rồi trịnh trọng từ chối: "Đa tạ ý tốt của công tử, có điều ta không thể nào đồng ý."

Q1 - Chương 21: Đại kế

Nghe Đinh Ninh nói vậy, Ly Lăng Quân đang chờ đợi câu trả lời từ hắn tránh không được khẽ giật mình.

Chẳng lẽ ngõ Ngô Đồng lại là một chỗ thấp kém đến mức ấy, cậu nhóc quán rượu này ngay cả mình là dạng ra sao cũng không biết ư?

Lông mày y cau lại, đang băn khoăn nên mở miệng như thế nào.

Thế nhưng Đinh Ninh đã nhìn rõ suy nghĩ trong lòng y, bình tĩnh nói: "Không cần phải giới thiệu với ta rốt cuộc ông có thân phận gì. Ta biết rõ chỉ cần một câu nói của ông là có thể dễ dàng vác vàng đến lấp đầy cái quán này, chỉ một câu nói của ông là có ít nhất trăm gã tu hành có thể tự cắt đầu mình chết vì ông."

"Vậy thì vì sao... nếu đã từ chối dứt khoát như thế thì hẳn phải có lý do nào đó."

Ly Lăng Quân không hề có vẻ gì tức giận, y chỉ nhìn Đinh Ninh với ánh mắt khá tò mò, nhẹ nhàng nói: "Ta cho rằng cậu ít nhất sẽ thương lượng qua với Trưởng Tôn cô nương, thử nghe ý kiến của nàng đã."

Đinh Ninh lắc đầu nói: "Ta đã nói rồi, ta không thể nào đáp ứng nên không cần hỏi ý kiến dì ấy nữa. Về phần nguyên nhân... ông thực sự muốn ta nói ra ở chỗ này ư?"

Sắc mặt Ly Lăng Quân không hề đổi, y nói với vẻ bình tĩnh và hòa nhã: "Cứ nói chớ ngại."

Người đứng xem trên đường xung quanh cũng đều nín thở tập trung tinh thần để nghe thử coi Đinh Ninh sẽ nói ra lý do gì.

Đinh Ninh không hề phân vân, nói rất nghiêm túc: "Cha ngài là đế vương Vương triều Đại Sở giữ ngôi đã tới năm ba mươi hai. Trong ba mươi hai năm này, những người ngoài như bọn ta đều biết tính số phụ nữ có thể tính là phi tần của ông ấy, tổng cộng ông ấy đã cưới sáu mươi lăm người. Trung bình một năm hai người còn dư một người. Ông ấy với các phi tần sinh tổng cộng được mười bảy vị vương tử, hai mươi ba vị công chúa. Trong những năm này, cha ngài thật sự rất bận đấy."

Người xem bốn phía nghe thấy Đinh Ninh nói vậy thì suy nghĩ đầu tiên đó là cái đó mà ngươi cũng dám nói à. Dù rằng cả thiên hạ đều biết Sở Đế Vũ Liệt Vương rất háo sắc, bình thường mọi người đàm luận hứng thú sôi nổi lắm, chỉ hận không thể đổi được cho mình, nhưng giờ lại nói trực tiếp ngay trước mặt con nhà người ta như thế thì hình như hơi quá thì phải.

Lông mày Ly Lăng Quân thoáng nhướng lên, giọng y hơi trầm xuống: "Quân tử không câu nệ tiểu tiết, chẳng ai hoàn mỹ cả. Mặc dù phụ vương có nhiều thứ không làm được nhưng cũng không ngăn được ông ấy trở thành quân vương vĩ đại."

Mấy lời này của y những người xung quanh nghe thấy rất có lý.

Dẫu thiên hạ ai cũng biết Sở Đế háo sắc nhưng ông ta cũng là một Tu hành giả, một vị vua rất mạnh mẽ. Trong ba mươi hai năm ông ta giữ ngôi, Vương triều Đại Sở nam chinh bắc chiến đều không phải nếm thua thiệt gì lớn. Hiện giờ nước Sở như mặt trời giữa trưa, số Tu hành giả nổi tiếng nhiều hơn nước Tần rất nhiều, thậm chí ngay cả vật dụng thường nhật của Vương triều Sở so với các nước khác cũng đẹp đẽ, khéo léo hơn nhiều, ngay cả quần áo hay bài trí đều là đối tượng bắt chước của các nước khác.

Có điều Đinh Ninh chẳng hề tranh luận với y điều gì.

Hắn chỉ nhìn Ly Lăng Quân và bình tĩnh nói tiếp: "Nghe nói mỗi một phi tần mà cha ngài cưng chiều không có ai mà không phải là tuyệt sắc nhân gian, ai cũng có điểm đặc sắc riêng. Có người tinh thông âm luật, có kẻ mạnh gạo bạo tiền, người thì am hiểu tâm lý người khác, còn có cả vị nấu nướng rất ngon. Thế nhưng, trong số nhiều phi tần đó, người được ông ấy sủng ái nhất vẫn là Triệu Hương Phi đến từ Vương triều Triệu."

Nghe thấy ba chữ "Triệu Hương Phi" này, sâu trong mắt Ly Lăng Quân ánh lên vẻ lạnh lùng nhưng nét mặt y vẫn bình thản như trước.

Y vẫn giữ vẻ trầm mặc tao nhã.

"Rốt cuộc nó muốn nói gì nhỉ?"

Người đứng xem quanh phố càng cảm thấy tò mò thêm.

Triệu Hương Phi cũng là chủ đề thường xuất hiện trong lúc tán gẫu của người Tần. Người con gái truyền kỳ này xuất thân từ một gia đình quý tộc xuống dốc của Vương triều Triệu, nghe nói trời sinh mị cốt, là mỹ nhân yêu mị đệ nhất thiên hạ, cả người thơm ngát, da thịt trơn mềm như nhũ đọng, lại tinh thông vài bí thuật phòng the. Dù Sở Đế háo sắc nhưng mấy năm qua cũng khiến ông ta say mê điên đảo, một nửa đại sự trong triều gần như đều do nàng quyết định, có thể nói ngoại trừ Sở Đế ra, nàng là đệ nhất quý nhân ở Vương triều Sở.

Ở nước Sở, đa số người đều vừa sợ vừa hận Triệu Hương Phi, nơi nào cũng lén gọi là "Triệu yêu phi".

Đó là ở Trường Lăng thì lớp thanh niên phố chợ bình dân mới dám nói thẳng ra tên của nàng, chứ nếu ở nước Sở, thanh niên phố chợ mà dám công khai bàn luận về nàng thì sợ rằng ngày hôm sau

đã chìm xuống con sông nào rồi.

"Tuy rằng phụ vương ngài con cái đầy đàn nhưng có điều vị phi tần mà ông ấy sủng ái nhất này vẫn chưa có con. Không rõ cha ngài không hài lòng lắm với tất cả vương tử hiện thời hay vẫn muốn chờ con của nàng ra đời mà cho đến giờ Vương triều Đại Sở các ngài vẫn chưa sắc phong Thái tử." Đinh Ninh chẳng hề có vẻ gì sợ hãi, cứ ung dung nói tiếp.

"Những năm này, Ly Lăng Quân ngài ở Trường Lăng có thanh danh rất tốt, chắc rằng nếu người Sở mắt có mù thì mới không nhìn ra tài năng của ngài.

Nếu giờ ngài trở về trước mặt ông ấy thì chắc có lẽ ông ấy không chán ghét ngài như trước nữa.

Mà nếu ngài xuất hiện trước mặt ông ấy lại còn dẫn theo một người phụ nữ khiến ngay cả ông cũng cảm thấy choáng ngợp thì kết quả lại rất khác.

Chiếu theo tính tình xưa nay của phụ vương ngài, có lẽ ông ta sẽ không thèm để ý xem ngài và người phụ nữ đó có quan hệ gì mà sẽ chiếm lấy. À mà có lẽ ông ta sẽ có chút áy náy với ngài.

Triệu Hương Phi không có con, nếu như phụ vương ngài chọn người khác làm Thái tử thì tương lai sẽ thất thế. Bất kể ai ở vào vị trí của nàng đều sợ rằng không muốn ngày đó tới.

Bà ta không có con mà hiện giờ ngài cũng không còn mẹ, ngài lại là vương tử dòng chính, thế nên ngài và bà ta là cặp bài trùng tuyệt vời.

Nếu như bà ta chịu mở lời vì ngài, hơn nữa trong mắt phụ vương, ngài cũng không còn đáng ghét như cũ thì toàn bộ đều có thể thay đổi.

Rất có thể ngài sẽ trở thành Thái tử Đại Sở rồi trở thành đế

vương vĩ đại như phụ vương mình. Mà vị Thái tử không hiểu vì sao ông ta không muốn gặp lại sẽ đến Trường Lăng của chúng tôi để thay thế vị trí của ngài."

Gió thu vẫn thế nhưng mỗi căn gác trong ngõ Ngô Đồng đều chợt trở nên rất lạnh lẽo.

Đa số người đứng xem là người nghèo hèn không có bao nhiêu kiến thức, nhưng lời của Đinh Ninh rất mạch lạc, cực kỳ rõ ràng, ngay cả bọn họ cũng nghe hiểu hết.

Thế nhưng loại đại sự như vậy có thể nói công khai giữa phố xá ư?

Gan của Đinh Ninh cũng lớn quá thể.

Như thể không để ý tới cảm nhận của Ly Lăng Quân ấy.

Rồi sau cảm giác kinh ngạc, mọi người lại không khỏi kiêu ngạo và đắc ý.

Ly Lăng Quân dù có xuất sắc, lợi hại ra sao thì cũng chỉ là người Sở.

Người Tần sao lại phải bận tâm đến cảm nhận của người Sở chứ.

Xử sự của Đinh Ninh mới đúng là tác phong của người Tần.

***

Trên gương mặt Ly Lăng Quân vẫn không có vẻ gì là nổi giận hay kinh ngạc, có điều lông mày y nhíu lại rất sâu.

Y từ từ ngẩng đầu lên nhìn Đinh Ninh, nói rất nghiêm túc: "Nếu tất cả đều như cậu nói, nếu quả thực ta có thể trở thành vua của Vương triều Đại Sở, vậy thì không phải cậu nên thử cân nhắc thỉnh cầu của ta xem sao ư?"

"Trở thành một trong số các phi tần của phụ vương ngài ấy ư?"

Nghe được kiểu lời nói như thế, khuôn mặt Đinh Ninh bắt đầu phủ lên một tầng sương lạnh.

Việc Ly Lăng Quân và Trần Mặc Ly xuất hiện đã làm rối loạn kế hoạch của hắn nên hắn vốn đã không cao hứng rồi, có điều Đinh Ninh vẫn cứ nhẫn nại là bởi hắn biết bình tâm thay đổi và sắp xếp lại còn quan trọng hơn nổi giận một cách vô nghĩa.

Nhưng giờ Đinh Ninh thực sự đã khó chịu rồi.

"Theo ý ngươi, đó là vận may hiếm có đúng không? Đáng lẽ bọn ta nên cảm ơn sự đàng hoàng và ban thưởng của ngươi, sau này tha hồ mà ăn sung mặc sướng? Không lẽ ngươi nghĩ bọn ta hèn kém đến mức đó ư?"

Hắn lạnh lùng nhìn Ly Lăng Quân, nói một cách thong thả và rõ ràng: "Hiện tại bọn ta ở lại Trường Lăng vẫn rất ổn, không lẽ ngươi tưởng ta sẽ để dì nhỏ đi theo ngươi vì khả năng kia, đi làm những chuyện đó?"

Gương mặt Ly Lăng Quân tĩnh lặng như trước nhưng trong đáy mắt lại bùng cháy, y bình thản nói: "Dùng một người mưu một quốc gia, đó không chỉ là vận may khó gặp. Dù cậu không thèm để ý hay hứng thú nhưng người khác có lẽ sẽ cảm thấy đó là chuyện có ý nghĩa, chung quy vẫn còn hơn ở đây bán rượu rồi cuối cùng là gả vào nhà buôn nào đó."

"Ngươi đang sỉ nhục dì nhỏ của ta đấy."

Đinh Ninh nở nụ cười, hắn nhìn Ly Lăng Quân, nói rất trang trọng: "Ngươi nhìn ta đã như vậy, dì nhỏ còn khó tính hơn ta nhiều. Mấy thứ ta không vừa mắt thì dĩ nhiên dì càng không thèm để ý."

Hắn nói hoàn toàn là sự thật.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết quả thật so với tưởng tượng của đại đa số người còn kiêu ngạo và lạnh lùng hơn nhiều.

"Nếu đã thế thì đã quấy rầy rồi."

Ly Lăng Quân thoáng khom người, cẩn thận làm lễ, sau đó lịch sự xoay người đi về xe ngựa của mình.

"Có những cơ hội thoáng qua tức thì, cả đời đều khó mà gặp lại, nếu không bắt lấy thì chỉ sợ phần đời còn lại sẽ than thở đời này mình không đủ đặc sắc."

Ly Lăng Quân có tác phong quân tử nhưng Trần Mặc Ly rốt cuộc khó giữ bình tĩnh, gã nắm chặt chuôi kiếm của mình, các đốt ngón tay vì dùng sức nên trắng bệch ra. Lúc gã quay người bước đi, thở dài lầm lầm một câu này.

"Cả đời ta đây không đủ đặc sắc ư?"

"Ta lại mong có thể bình thường một tí, đừng có đặc sắc quá."

Nghe thấy câu nói như là nói cho chính mình nghe này của gã, Đinh Ninh gượng cười khó tả, thầm nói trong lòng.

***

Khi màn xe rủ xuống, ngăn cách với thế giới bên ngoài, gương mặt Ly Lăng Quân trở nên u ám và lạnh lùng.

Y có thể khẳng định Đinh Ninh tuyệt đối là một thiên tài chân chính.

Chỉ dựa vào vài tin đồn trong phố xá mà cậu bé quán rượu này có thể đưa ra phán đoán rõ ràng và kinh khủng như thế, thậm chí đối với đại thế của Vương triều Đại Sở xa xôi còn tinh tường hơn y.

Có điều thiên tài không thể làm việc cho y khiến y rất bực bội.

Hơn nữa, y không thể sử dụng được thiên tài thì rất có thể kẻ đó sẽ là địch thủ trong tương lai.

Xe ngựa đã bắt đầu chuyển bánh.

Bánh xe đè nát phiến đá trên đường, thùng xe thoáng nảy lên.

Y nhắm mắt lại, gương mặt càng thêm giá lạnh.

Cuộc nói chuyện vừa rồi đã đề tỉnh y rất nhiều, cũng lần nữa khiến y nhận thức rõ vấn đề này bức thiết như thế nào.

Bởi vì có điều mà Đinh Ninh không biết nhưng y biết rõ, đó là thân thể phụ thân hắn - Hoàng đế nước Sở mạnh mẽ và háo sắc - đã bắt đầu xấu đi.

Núi rộng sông dài, đường về nhà sao mà gập ghềnh dằng dặc.

Nhưng mà dù đường có xa gấp bội cũng chẳng dập được lửa giận trong lòng y.

Q1 - Chương 22: Lưỡng Tằng Lâu, Vương Thái Hư

Chiếc xe ngựa quý phái chạy ra khỏi ngõ Ngô Đồng.

Một tràng pháo tay lác đác cùng tiếng trầm trồ khen ngợi vang lên.

Mặc kệ bình thường có cảm thấy Ly Lăng Quân bất phàm thế nào, thậm chí trong hôm nay được thấy tận mắt, ai cũng không tránh khỏi hưng phấn và ngạc nhiên nhưng đối phương dù sao cũng là người Sở.

Có thể khiến người Sở cụt hứng, bọn họ liền cao hứng.

Mà có thể làm cho tất cả người Sở mất hứng, cậu bé ở quán rượu này quả đúng là phi thường đặc biệt như lời đồn.

Khen ngợi thì khen ngợi, bội phục thì bội phục, trong buổi sáng trong lành đẹp trời như thế này, ngoại trừ số ít người rảnh rỗi ra, còn lại đều sẽ có việc bận rộn. Hơn nữa, ở đây xem màn kịch vừa rồi đã tốn không ít thời giờ nên đa số mọi người đều rất vui vẻ rời đi, chuẩn bị trong lúc làm việc tất bật sẽ nói phét với những người xung quanh mọi chuyện đã xảy ra ở đây.

Vào lúc này, có một người đàn ông từ lúc bọn Nam Cung Thải Thục và Trần Mặc Ly bắt đầu đánh nhau đã chạy tới xem lại bước nhanh vào quán rượu.

Nhìn qua, đây là một người đàn ông có vẻ bệnh tật chừng ba mươi tuổi.

Ông ta mặc chiếc áo khoác bông xám có vẻ hơi dày trong thời

tiết này, gương mặt anh tuấn hơn đại đa số người ở Trường Lăng, chỉ có điều dù đã mặc áo khoác bông dày nhưng vẫn còn cảm thấy lạnh nên thân hình hơi co rúm lại.

Khóe mắt ông ta cũng đã có nếp nhăn, hơn nữa giữa hai hàng lông mày cũng có nếp nhăn, điều này khiến ông ta dù không đang suy nghĩ gì cũng vẫn giống như đang lo lắng suy tư.

Người như vậy bình thường chuyện cần suy tư, lo lắng chắc chắn rất nhiều.

Sau khi đi vào quán rượu đã vắng lặng, ông ta như thể đi vào nhà mình, cũng không nhìn lấy Đinh Ninh đang sắp xếp đống bàn ghế lộn xộn về chỗ cũ trước mà tự biên tự diễn đặt lên quầy ít tiền, rồi ngồi xuống cách Đinh Ninh không xa, từ tốn uống rượu.

"Ông là ai? Mấy đại nhân vật như các ông chẳng lẽ bình thường không có chỗ nào khác để tới hay sao mà cứ lượn quanh cái xó này là có ý gì?" Đinh Ninh dùng sức nện mạnh một cái ghế ở đối diện người đàn ông này, bực bội nói.

Cho dù là xem cuộc vui thì cũng xuất hiện quá nhiều đại nhân vật, khiến người ta cảm thấy khó có thể nhớ rõ, không khỏi có chút bực bội, lại càng không nói lúc này Đinh Ninh đang bận suy nghĩ.

Người đàn ông ba mươi mấy này không cảm thấy được thái độ cộc cằn của Đinh Ninh, ngược lại còn cảm thấy hứng thú mà cười nói: "Ta gọi là Vương Thái Hư. Sau khi đi vào ta còn chưa nói nửa câu với cậu, ta cũng chắc chắn là cậu chưa từng gặp ta, tại sao cậu có thể khẳng định ta cũng là đại nhân vật chứ?"

"Vương Thái Hư? Nhìn người ông thì đúng là trống thật."

Đinh Ninh ngồi xuống trước mặt người đàn ông ba mươi mấy tuổi, khá tuấn tú này, nhìn nhịp hô hấp có vẻ khá yếu của đối

phương, lại nhìn hàm răng thiếu mất một cái lộ ra khi nói chuyện của Vương Thái Hư, hắn liền trào phúng nói một câu.

Kế đó hắn chỉ chỉ tay ra ngoài quán.

"Hỏi ta làm sao biết ông là đại nhân vật á... ông cho là ta mù chắc? Mấy tay bặm trợn kia chặn hết mấy người muốn vào quán, chỉ có mình ông vào đây, hơn nữa những người bị cản dường như không dám trách móc gì, ông nói ta làm sao mà biết hả?"

"Đó là sự tỉ mỉ tinh tế." Vương Thái Hư không hề để ý giọng điệu trào phúng của Đinh Ninh, còn nở nụ cười thưởng thức. Quả thực ông ta nhìn qua có vẻ rất hư nhược, không chỉ là thiếu mất cái răng mà ngay cả hàm răng còn lại cũng hơi lung lay.

Ông nhìn Đinh Ninh, vừa cười vừa nói: "Chỗ nhỏ có thể cẩn thận tinh tế, chỗ lớn có thể xem trọn toàn cục, có thể nhìn thấy cái người thường không thể thấy, sương mù che mắt đối với cậu chẳng hề tồn tại, đây cũng là quỷ tài trời sinh."

Đinh Ninh nhìn ông ta một cái: "Người không làm sao lại làm quỷ?"

Vương Thái Hư khẽ cười mà nói: "Cách đây không lâu có một người sư gia áo vàng đến thu tô của cậu nhưng cậu không đóng phải không?"

Đinh Ninh nhíu mày: "Bảo là mấy ngày sau đến mà không thấy. Rốt cục ông là người của Lưỡng Tằng Lâu hay Cẩm Lâm Đường vậy?"

Vương Thái Hư mỉm cười nói: "Ta là người ở Lưỡng Tằng Lâu, nói cho chính xác thì chuyện ở Lưỡng Tằng Lâu hiện giờ do ta quản lý."

Đinh Ninh nhìn ông ta hoài nghi: "Chủ nhân Lưỡng Tằng Lâu mà hư nhược thế ư?"

Vương Thái Hư thu lại dáng tươi cười, nghiêm mặt nói: "Có thể là gần đây xử lý quá nhiều chuyện nên tổn thương tới thân thể."

"Nếu quả thực ông là chủ nhân hiện thời của Lưỡng Tằng Lâu thì chắc có lẽ không phải tình cờ mà xuất hiện ở đây nhỉ." Đinh Ninh cũng nhìn vào ông ta chăm chú nói: "Nhưng mà cũng không liên quan gì ta cả, có liên quan tới ta chỉ là hiện tại các ông và Cẩm Lâm Đường bàn bạc thế nào rồi, rốt cuộc tiền thuê đất của bọn ta là giao cho ai?"

"Giờ ta vẫn còn sống, tiền thuê đất vẫn giao cho bọn ta." Vương Thái hư khẽ ho mấy tiếng, có chút tự ngạo nói: "Về việc hôm nay, ta ở đây cũng là vì Ly Lăng Quân tới."

Chừng như sợ bản thân mình nói chưa rõ ràng, Vương Thái Hư lại nhìn Đinh Ninh nói tiếp: "Cậu cũng rõ chúng ta có mối làm ăn nổi, mối làm ăn chìm. Nếu mối làm ăn nổi mà bị người ta đoạt mất thì mối làm ăn ngầm cũng khó giữ được. Dù sao khu này cũng là mối làm ăn nổi của bọn ta, lúc trước tranh giành với Cẩm Lâm Đường cũng khá vất vả, một nhân vật lớn như Ly Lăng Quân lại đột nhiên xuất hiện ở đây, bọn ta đương nhiên không hiểu y xuất hiện ở đây có nghĩa gì nên dĩ nhiên muốn sang đây xem cho rõ. Nếu như y thoáng biểu lộ muốn có quan hệ với Cẩm Lâm Đường thì ta cũng nên suy ngẫm xem có thể ngày mai ta đã nằm trong con sông nào rồi."

"Tức là sợ hắn?" Đinh Ninh thoáng trào phúng.

"Ta và cậu không giống nhau." Nghĩ đến mấy lời Đinh Ninh mới nói với Ly Lăng Quân, Vương Thái Hư nhịn không được khẽ nở nụ cười: "Dù cậu có làm y mất mặt mũi nhưng vì trở ngại thân phận nên y sẽ không làm gì cậu. Dù sao nếu đối phó với một thiếu niên phố chợ như thế nói ra cũng không quân tử gì. Cậu chắc rất rõ điểm ấy nên mới có thể đối với y như vậy. Nhưng bọn ta thì khác, nếu thật sự xung đột với y thì sẽ là chuyện máu chảy đầm

đìa. Vả lại, thực lực Tu hành giả dưới trướng y mới vừa rồi cậu đã thấy rồi đấy. Người như Trần Mặc Ly đâu chỉ có một. Tuy nhiên cũng không phải ta sợ ông ta, cậu hiểu rõ kết quả của có đề phòng và không đề phòng sẽ hoàn toàn khác nhau."

Đinh Ninh mặt không biểu tình nói: "Ta nghĩ ông nghĩ nhầm rồi. Ta dám đối với hắn như vậy còn bởi vì ta đã nộp tiền thuê đất, nộp phí bảo kê."

"Nói rất hay." Vương Thái Hư nhịn không được vỗ tay cười ha hả: "Nếu chỉ vì người ta nói mấy câu đã gặp chuyện không hay thì mối làm ăn này của bọn ta liền không có hậu rồi."

Đinh Ninh nhìn ông ta một cái: "Nhưng giờ ông hư nhược như thế, Lưỡng Tằng Lâu các ông thật sự còn có năng lực như ông nói ư?"

Vương Thái Hư nghiêm túc, chăm chú nhìn ánh mắt của hắn: "Có hay không có năng lực mấu chốt ở chỗ bọn ta có thể giải quyết triệt để Cẩm Lâm Đường hay không. Nếu như vẫn bị Cẩm Lâm Đường dây dưa, không có biện pháp làm ăn cho tốt thì dĩ nhiên bọn ta sẽ càng ngày càng yếu."

"Vậy ta xin chúc các ông may mắn." Đinh Ninh nói.

"Thứ như vận may chỉ rơi vào trên người biết chuẩn bị đầy đủ." Vương Thái Hư khẽ ho hai tiếng, dùng một tấm khăn lụa lau miệng rồi nói: "Vừa rồi ta có xem một màn kia, giờ đặc biệt đến ngồi đây chính là vì muốn nhờ tới sự trợ giúp của cậu."

Đinh Ninh chau lông mày lại: "Ta thì có thể giúp bọn ông cái gì chứ?"

"Giúp ta xua sương mù..." Vương Thái Hư từ tốn nói: "Lưỡng Tằng Lâu bọn ta có thể liều mạng, có thể đánh nhau thì không ít nhưng người có thể suy xét sự việc tinh tường thấu triệt thì không

nhiều. Cậu tuy nhỏ tuổi nhưng ta ở Trường Lăng lâu như vậy cũng chưa từng gặp qua mấy người lớn nhỏ gì cũng nhìn xuyên suốt, lý giải rõ ràng như thế."

"Chắc cậu hiểu rõ khả năng nhanh chóng làm rõ đại cục từ nhiều đầu mối lộn xộn quan trọng ra sao. Ta thiếu một quân sư như vậy, cũng có thể là thiếu một người đệ tử hay đồng bọn như thế." Vương Thái Hư nói tiếp với vẻ chân thật và thành khẩn.

"Tuy ông cảm thấy ta có thể giúp ông nhưng đối với ta mà nói đó cũng không phải một cơ hội phất lên. Thật ra tình hình hiện giờ của ông và Ly Lăng Quân không chênh lệch nhiều lắm, nếu tiếp theo có thể đứng vững gót chân sẽ nuốt lủm Cẩm Lâm Đường, vậy địa vị tại Trường Lăng của ông sẽ cao hơn một bậc. Thế nhưng, mấu chốt ở chỗ trong lúc đó sẽ có vô số hiểm nguy, hiện tại Lưỡng Tằng Lâu là một con thuyền xuất hiện rất nhiều lỗ thủng trong mưa gió."

Đinh Ninh cũng chăm chú nhìn ông ta: "Ông muốn ta giúp đỡ ông, ông có thể cho chỗ tốt gì?"

Vương Thái Hư hỏi ngược lại: "Cậu muốn ưu đãi gì?"

"Muốn ưu đãi nào cũng được?"

Đinh Ninh bất chợt thoáng bực tức vươn tay, chỉ vào hướng các đệ tử kiếm viện rời đi khi trước: "Kể cả có thể làm cho ta vào mấy kiếm viện của bọn họ?"

Vương Thái Hư nở nụ cười, ôn hòa nhìn Đinh Ninh: "Cậu muốn trở thành Tu hành giả sao? Thực ra nếu muốn trở thành Tu hành giả cũng không nhất định phải đi vào mấy kiếm viện kia."

Đinh Ninh cười lạnh nói: "Nhưng chỉ vài kiếm viện mới có tư cách tham dự cuộc thi vào Mân Sơn Kiếm Tông."

Vương Thái Hư ngẩn cả người ra.

Ông ngẩn người mất năm, sáu giây mới phục hồi lại tinh thần, nhìn Đinh Ninh mà có chút không thể tin: "Không ngờ cậu lại muốn vào Mân Sơn Kiếm Tông."

Q1 - Chương 23: Tục Thiên Thần Quyết

Bất kể ai nghe được những lời này của Đinh Ninh cũng sẽ đều khiếp sợ, đều cảm thấy khó tưởng tượng được, thậm chí nhịn không được cầm vò rượu trong tay đập vào mặt hắn.

Bởi vì tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông là chuyện mà cậu nhóc phố chợ này có thể muốn ư?

Hàng năm Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn chỉ thu mười mấy người đồ đệ nhưng Trường Lăng có bao nhiêu thanh thiếu niên đủ điều kiện chứ?

Vả lại, Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn không chỉ thu đồ đệ trong Trường Lăng mà là cả Vương triều Đại Tần, thậm chí càng xa hơn là vài nước thuộc địa, hảo hữu lân bang.

Đó là bao nhiêu quốc gia, lãnh thổ? Có bao nhiêu tòa thành rộng lớn lồng lộng?

Dù là thiên tài tuyệt đỉnh có một không hai ở một tòa đại thành nào đó nhưng tới trước mặt Mân Sơn Kiếm Tông chỉ e rằng sẽ nhận ra mình rất tầm thường.

Có thể tiến thẳng vào Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn đều là kẻ có thể nói là quái vật để hình dung.

Nói ví dụ như có người bẩm sinh có thể cảm giác được sự tồn tại của thiên địa nguyên khí, như vậy việc tu hành ở ba cảnh giới đầu của y sẽ không gặp bất cứ trở ngại nào, hơn nữa lúc đột phá từ đệ Tứ cảnh lên đệ Ngũ cảnh cũng nhanh hơn người thường

không biết bao nhiêu lần.

Lại có người trời sinh kinh mạch đã to rộng hơn người thường, các huyệt vị trong cơ thể bẩm sinh có thể chứa rất nhiều chân nguyên và thiên địa nguyên khí, điều đó có nghĩa rằng sau này cảnh giới của y càng cao thì càng có nhiều sức mạnh sử dụng hơn Tu hành giả cùng giai.

Thậm chí còn có những người ngay sau khi được sinh ra chẳng bao lâu đã tự nhiên trở thành Tu hành giả, khí ngũ tạng trong người cứ thế tự nhiên ngưng tụ thành chân nguyên.

Đối mặt với những quái vật như vậy thì đại đa số "thiên tài" quả thực chỉ có thể nói là đồ bỏ đi.

Vì thế nên dù là đệ tử tinh anh ở trong các gia đình, dòng họ quyền thế ngập trời trong triều cũng sẽ không nhất quyết phải tốn thời gian trước cửa hai đại kiếm tông này mà sẽ áp dụng con đường thứ hai - đầu nhập vào một số nơi tu hành khác phù hợp hơn, đạt được một ít may mắn xong sẽ tìm cách trổ hết tài năng trong cuộc thi của hai kiếm tông này, nhận được tư cách tiến vào mấy mật địa và nơi tàng kinh của hai đại kiếm tông học tập.

Ngoại trừ đó ra, mỗi một Ty cũng có rất ít danh ngạch tiến cử. Chỉ có kẻ làm việc tại các Ty mà có biểu hiện vô cùng nổi trội, tích lỹ công trạng tới trình độ nhất định mới có tư cách tiến vào hai đại kiếm tông học tập trong thời gian ngắn.

Nhưng cả hai con đường này đều cực kỳ khó đi.

Cho nên sau khi hồi phục lại tinh thần, Vương Thái Hư nhịn không được ho khẽ, nói thêm một câu: "Cậu thực sự không phải đang nói đùa chứ?"

"Ta đùa cái gì chứ?"

Đinh Ninh nhìn ông ta một cái, nói: "Ta còn biết rõ trong số

đám đệ tử mới tới kia có kiếm viện có tư cách tham dự."

Nhìn thấy ánh mắt khẳng định của Đinh Ninh, rốt cục Vương Thái Hư xác định hắn không phải đang nói đùa. Lông mày ông nhíu lại rất sâu, giữa mi tâm hiện ra một chữ xuyên (川).

"Xem ra cậu đã thực sự suy nghĩ kỹ về chuyện này."

Ông hít sâu một hơi, cau mày trầm ngâm nói: "Quả thật bộc lộ tài năng trong một số cuộc thi đặc thù sẽ có thể sợ bị những quái vật kia che mất hào quang, nhưng cậu có nghĩ tới hay không, tiến thẳng vào Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn là dựa vào tiên thiên(*), còn muốn đạt thắng lợi trong các cuộc thi đặc biệt thì không chỉ dựa vào tiên thiên mà còn cần hậu thiên(**).

Đó lại càng thêm chênh lệch."

(*) Tiên thiên: có lẽ là thiên phú.

(**) Hậu thiên: điều kiện khác.

Vương Thái Hư lại ho khan nhưng ông vẫn rất chân thành, chu đáo nói tiếp: "Rất nhiều nhà quyền thế, quý tộc chính là nhắm vào ý định này. Dù tiên thiên có kém hơn mấy quái vật kia một chút nhưng chồng chất hàng loạt tài nguyên tiến tới, tiên thiên cộng với số lượng lớn tài nguyên của hậu thiên thì đệ tử của họ trong cuộc thi sẽ cao hơn một bậc. Thế nên ở trong mấy cuộc thi kia, cuối cùng đạt chiến thắng thường chính là những kẻ có tiên thiên hơi kém hơn quái vật một chút nhưng trong quá trình tu hành kế đó lại có vô số tài nguyên chất đầy sau lưng."

Nhìn ông hư nhược mà còn có dáng vẻ rất nghiêm túc như vậy, vẻ châm chọc trên mặt Đinh Ninh hoàn toàn biến mất. Hắn bình tĩnh nói: "Ông đã nói ta là quỷ tài có thể dễ dàng lý giải manh mối, dĩ nhiên những vấn đề ông nói này ta cũng rõ. Giờ vấn đề là ở chỗ, ông có năng lực trước hết để cho ta tiến vào các môn phái có

tư cách tham gia hội thi kia không?"

Lông mày Vương Thái Hư càng nhíu sâu thêm, nếp nhăn như đao khắc.

Ông ho khan dữ dội như thể muốn bật cả phổi ra.

"Chỉ cần Lưỡng Tằng Lâu bọn ta không sụp đổ quá chóng vánh thì để cậu tiến vào một trong số các môn phái đó sẽ không có vấn đề quá lớn." Sau khi thoáng bình phục, ông hổn hển nói: "Mấu chốt ở chỗ, làm bất cứ cuộc mua bán nào cũng phải tính tới công sức và kết quả. Ý của ta là, vì sao cậu nhất định muốn vào Mân Sơn Kiếm Tông? Có những ngọn núi cao sau khi cậu đã trèo lên rồi sẽ nhận ra không đẹp như mình tưởng tượng. Trong mắt ta, so với việc bỏ một giá rất lớn để cậu tham dự cuộc thi khó đoán này thì tốt hơn hết là trực tiếp sử dụng khoản phí tổn đó trên người của cậu, như vậy có lẽ cậu sẽ còn có thể đạt được thành tựu rất cao.

Ta công nhận cậu cũng là một quái vật."

Thoáng dừng lại một chút, Vương Thái Hư lại nói tiếp: "Tầm nhìn và ý tưởng của quái vật quả thực không cùng một dạng với người tầm thường như bọn ta. Có điều dạng quái vật mà Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn muốn có không chỉ là về suy nghĩ và tầm nhìn mà bọn họ còn yêu cầu về thiên phú tu hành."

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn Vương Thái Hư, nhẹ nhàng nói: "Ông rất thẳng thắn nên ta cũng nói cho ông biết cơ thể ta có vấn đề rất lớn."

"Vấn đề rất lớn ư?" Lông mày Vương Thái Hư nhướng lên: "Vấn đề gì?"

"Một loại bệnh bẩm sinh. Cách đây mấy năm cũng có Tu hành giả xem xét nhận định cho ta, mấy năm qua cũng có không ít người xem qua ta." Đinh Ninh chậm rãi nói: "Khí ngũ tạng của ta

chuyển động quá mạnh, triệu chứng sớm già cỗi. Nếu như ta muốn trở thành Tu hành giả, tu luyện đa số công pháp các môn phái đều sẽ làm cho khí ngũ tạng của ta chuyển động càng mạnh, rồi ta sẽ chết rất trẻ. Đó là lý do ta phải tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông."

Trong ánh mắt Vương Thái Hư lại một lần nữa xuất hiện vẻ khiếp sợ.

Ông không biết Đinh Ninh còn có nhiều bí mật hơn nữa nên tự cảm thấy đã hiểu vì sao Đinh Ninh luôn có được ánh mắt bình tĩnh như thế.

Nhiều khi một người lúc nào cũng cảm nhận được sinh mệnh sẽ nhanh chóng kết thúc mà chẳng sợ hãi sinh tử, dĩ nhiên so với người bình thường phải bình tĩnh nhiều hơn.

Hay có thể nói là thiên tài ắt bị trời ghét, chắc chắn sẽ có vài ba tai họa lớn theo suốt đời nhỉ?

"Bởi vì Mân Sơn Kiếm Tông có vài công pháp tu hành có thể giúp cậu sống lâu hơn chút ư?" Vương Thái Hư hít sâu một hơi, nhìn Đinh Ninh từ tốn hỏi.

"Tuy rằng Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn cực kỳ thần bí nhưng may mà trong sách vở của ta có rất nhiều ghi chép về bọn họ. Mân Sơn Kiếm Tông có một môn Tục Thiên Thần Quyết có thể giải quyết một ít vấn đề của ta." Đinh Ninh gật đầu nói.

"Ta cũng đoán là chân quyết này."

Vương Thái Hư trầm ngâm nói: "Đây quả thực là bí mật bất truyền của Mân Sơn Kiếm tông. Chỉ có đệ tử mới có thể thực sự tiến vào mật địa tu hành của Mân Sơn Kiếm Tông để học chân quyết này."

Đinh Ninh gật đầu, nhất thời cũng không có nói gì.

Thần sắc Vương Thái Hư lại càng thêm nghiêm túc và căng thẳng: "Nếu như thể chất của cậu đúng như lời đã nói, nếu quả thật ta giúp cậu vào kiếm viện có tư cách tham gia cuộc thi, vậy chắc chắn cậu sẽ lập tức bắt đầu tu luyện..."

"Phải, đó chính là mũi tên rời cung không thể quay về. Không thành công nói không chừng là một khúc nến sắp tắt sẽ nhanh chóng cháy rụi." Đinh Ninh nở nụ cười, hắn cắt đứt lời nói của Vương Thái Hư, vừa cười vừa nói: "Có điều như thế so với chờ chết hoặc trở thành quân cờ của Ly Lăng Quân, chờ y chinh phục thiên hạ xong nhận lấy một phần trả ơn của y còn thú vị hơn nhiều lắm."

"Mệnh phải giữ trong tay mình, cược một lần còn ít cơ hội, không đánh cược một cơ hội cũng không có. Ta tán thành cách nói của cậu."

Vương Thái Hư thoáng suy tư rồi nở nụ cười: "Ta nghĩ cậu có thể giúp ta mà ta cũng có thể giúp cậu đấy."

Đinh Ninh cười cười: "Nói thử suy nghĩ của ông xem."

"Bọn ta và Thanh Đằng Kiếm Viện có chút quan hệ. Hơn nữa, gần đây Thanh Đằng Kiếm Viện có chút thay đổi nên nếu bọn ta muốn tìm cách để cậu tiến vào Thanh Đằng Kiếm Viện sẽ không quá khó." Dường như Vương Thái Hư cũng vừa mới nghĩ tới vấn đề này, lúc này ông không nghĩ gì bình tĩnh nói ra.

Đinh Ninh lại nhíu mày: "Thái Hư tiên sinh, ông không cần phải khinh thường ta còn nhỏ tuổi mà lừa gạt, ta nhớ rõ là Thanh Đằng Kiếm Viện hoàn toàn không có tư cách tham gia cuộc thi Mân Sơn Kiếm Hội."

Vương Thái Hư lắc đầu: "Phải nói là trước kia không có nhưng năm nay bắt đầu có."

Đinh Ninh thoáng sững sờ.

Vương Thái Hư rất thích nhìn bộ dạng tính nhầm này của hắn, ông thoáng cười: "Thanh Đẳng Kiếm Viện đã mở rộng rồi. Bạch Dương Động đã sáp nhập vào Thanh Đẳng Kiếm Viện, dựa theo số người và quy mô, không cần bệ hạ đặc biệt tuyên chỉ cũng đã đạt được tư cách tham gia Mân Sơn Kiếm Hội."

"Bạch Dương Động thuộc về Thanh Đẳng Kiếm Viện ư?"

Đinh Ninh lâm vào trầm tư.

Bạch Dương Động ở Bạch Dương Hạp(*), cách Thanh Đẳng Kiếm Viện không xa lắm, nhưng lịch sử của Bạch Dương Động còn lâu hơn Thanh Đẳng Kiếm Viện một chút, những năm gần đây cũng xuất ra mấy Tu hành giả không tệ. Hơn nữa, mấu chốt là trong Bạch Dương Động có một miệng tuyền, chứa nhiều linh khí có lợi cho tu hành, có tác dụng rất tốt đối với việc tăng cao tốc độ tu hành. Trong tình huống bình thường, môn phái như thế không thể nào chịu sự quản lý của một môn phái khác cùng quy mô.

(*) Hạp: chỗ hai quả núi kẹp dòng sông vào giữa - (người dịch: hí hí).

"Đó chính là biến động mà ta đã nói."

Vương Thái Hư nhìn thấu ý nghĩ của Đinh Ninh, khẽ nói: "Bạch Dương Động có người chọc giận Hoàng hậu nên mới có lần biến động này. Về phần Thanh Đẳng Kiếm Viện, đối với việc sáp nhập và sử dụng Bạch Dương Động cũng có nhiều ý kiến khác nhau. Cho nên đối với chúng ta, đây chính là cơ hội."

"Hoàng hậu?"

Đinh Ninh lại giật mình.

Trong ký ức của hắn, danh hiệu đó tựa chừng thật vô cùng xa

xăm.

Q1 - Chương 24: Xua sương mù

"Cậu đang nghĩ gì vậy?"

Nhìn dáng vẻ Đinh Ninh tựa hồ có chút xuất thần, Vương Thái Hư bình tĩnh nói: "Hoài nghi lời nói của tôi ư?"

"Không có gì." Đinh Ninh lắc đầu, ngẫm nghĩ chút rồi hỏi: "Chuyện làm ăn của Chợ Cá có liên quan gì với Lưỡng Tằng Lâu các ông hay Cẩm Lâm Đường không?"

Vương Thái Hư thoáng ngẩn ra. Ông ta không rõ vì sao Đinh Ninh lại chợt đề cập đến Chợ Cá nhưng vẫn rất nghiêm túc trả lời: "Không có. Đó là thực sự là chuyện làm ăn bậc trên, dạng người tầng dưới như bọn tôi không làm được mối buôn bán to lớn như thế."

Đinh Ninh coi thường nhìn thoáng qua Vương Thái Hư, nói ra: "Kẻ chiếm phần lớn mối sòng bạc và thanh lâu trong truyền thuyết vẫn chỉ là nhân vật tầng dưới ư?"

Vương Thái Hư lắc đầu nói: "Làm gì khoa trương đến mức đó, nhiều nhất là chiếm vài phần buôn bán. Vả lại tầng trên và tầng dưới trong lời tôi chỉ là quan hệ đến đối tượng làm ăn. Đối tượng làm ăn của bọn tôi đều là nhân vật chợ búa phổ thông và nhân vật giang hồ, còn chuyện làm ăn của Chợ Cá liên quan tới hàng loạt phái lớn, nhân vật triều đình, đại nghịch đại khấu. Loại cấp bậc nhân vật này bọn tôi dây vào một cái cũng nguy hiểm, cũng chỉ có người chân chính đại trí đại dũng, bản lĩnh lớn mới có thể làm chuyện buôn bán lớn đó, lúc nào cũng có thể có một con rồng nhảy ra tranh đoạt mối làm ăn. Cái đó có liên quan với lựa chọn và nội tình, không hề có quan hệ gì tới trong tay có tiền bạc hoặc có bao

nhiêu người tu hành lợi hại hay không."

"Rồng có lối rồng, rắn có đường rắn. Giao long trời sinh làm bạn với giao long, rắn dù có hóa thành giao long nhưng trước đó không tích lũy được nhiều như thế nên cũng không hòa lẫn được vào giữa giao long trong đầm, đó chính là thứ gọi là nội tình. Vì thế ở Trường Lăng, con em quý tộc và con em bình dân phố chợ đâu có chơi với nhau." Đinh Ninh trầm ngâm nói: "Nghe ý của ông thì có thể có tư cách làm chuyện làm ăn này cũng phải là nhân vật đủ cấp bậc xuất thân mới được."

Vương Thái Hư nhẫn nại nói: "Có thể liên lạc với hàng loạt phái lớn và nhân vật triều đình dĩ nhiên không phải là kẻ tầm thường. Chuyện buôn bán của Chợ Cá tất cả bang phái còn lại của Trường Lăng chúng ta cũng không dám nhúng tay, cũng chẳng dám lắm chuyện đi thăm dò. Quy củ của Chợ Cá là do Thương đại tiểu thư đặt ra, tôi chỉ biết rõ đó là một người con gái, chỉ biết nhất định bất phàm, còn cụ thể xuất thân ra sao, sao lại phát triển đến mức này thì vẫn không biết."

"Cẩm Lâm Đường và Chợ Cá không có chút liên quan nào thì tốt rồi." Đinh Ninh bình tĩnh nói.

"Xem ra cậu thực sự có khả năng giúp được tôi." Vương Thái Hư hiểu sai ý, ông ta cho rằng Đinh Ninh ngay cả nhân tố có khả năng liên quan như Chợ Cá cũng đã cân nhắc rồi. Trong ánh mắt của ông ta bừng lên ánh khác thường, trầm giọng nói: "Chuyện làm ăn của Cẩm Lâm Đường thực tế là một vài đoàn ngựa thồ và đi chuyển hàng, ngoài ra còn có đôi vụ chở hàng đường thủy liên quan quân đội. Theo lý thì bất kể là xét về tiền bạc hoặc nền móng, bọn hắn đều khó có thể so sánh với Lưỡng Tằng lâu. Hơn nữa, có lẽ cậu không biết... chuyện buôn bán trên giang hồ mặc dù pháp luật không quy định gì nhưng có rất nhiều quy củ do ngầm hiểu mà ra. Lần hành động này của bọn hắn cực kỳ không tuân theo quy củ. Bọn tôi ở Trường Lăng nhiều năm như vậy rồi, cùng

các bang phái khác ăn ở cũng coi như hòa hợp. Cho nên tra tới tra lui, suy đi nghĩ lại bọn tôi cho rằng cũng chỉ có hai khả năng."

Lông mày Đinh Ninh chau lên, ý bảo Vương Thái Hư có thể nói tiếp.

"Một khả năng là có một kẻ đột nhiên xuất hiện, trong Cẩm Lâm Đường chợt có nhiều thêm một người tu hành vô cùng lợi hại. Loại chuyện này cũng không phải chưa từng có, trước kia trong cuộc tranh giành bến tàu phong thủy ở bắc thành cũng bởi vì Phi Ngư Đường có thêm mấy người đồng hương ở quê, mà vừa khéo trong số những đồng hương này có một kẻ họ Phong là một người tu hành rất mạnh, chỉ là ở chốn địa phương nhỏ đó nên chưa nổi danh mà thôi. Kết quả cuối cùng Hạnh Lâm Phố tranh chấp với Phi Ngư Đường bị giết cho vỡ mật."

Vương Thái Hư khẽ ho mấy tiếng, đợi cho hô hấp triệt để đều đặn mới nói: "Đã có ví dụ đi trước như thế nên tôi liền có một biện pháp, cố ý để cho bọn hắn có cơ hội ám sát tôi."

"Do thế ông mới trở nên hư nhược như vậy?" Đinh Ninh mỉm cười mà nói: "Đây là một cách làm hay... Chiến tranh giữa bang phái giang hồ khác với chiến đấu giữa người tu hành. Nếu muốn giết chết một ít người tu hành lợi hại đơn độc thì có rất nhiều cách. Nói thí dụ như dùng đội nỏ, thí dụ như bẫy độc, thí dụ như ám sát người già phụ nữ, trẻ nhỏ. Hiện giờ tuy ông yếu ớt nhưng vẫn còn sống, loại thăm dò như vậy, ông nhận được đáp án gì từ đó?"

"Ngoại trừ một vài người tu hành chúng tôi đã lường trước cũng không xuất hiện loại nhân vật như rồng qua sông kia." Lông mày Vương Thái Hư lần nữa nhíu sâu lại, "Cho nên bọn tôi cảm thấy chỉ còn có một khả năng khác. Chỉ sợ là người nào đó trong triều đã nhìn trúng việc làm ăn này của bọn tôi."

"Điều đó rất có khả năng. Dù sao theo như ông nói thì việc làm

ăn của Cẩm Lâm Đường có liên quan đến vận chuyển hàng đường thủy." Lông mày Đinh Ninh cau lại, "Nói như vậy, nếu như không quá bết nát thì vẫn có thể đấu một trận."

"Tôi muốn nghe thử lý giải của cậu." Vương Thái Hư không hề cảm thấy bất ngờ, ông ta bình tĩnh nhìn Đinh Ninh hỏi.

"Cả Trường Lăng, không cần lo lắng đến ý kiến của hoàng đế bệ hạ cũng chỉ có Lý tướng và Nghiêm tướng. Nhưng bọn họ sẽ không rảnh đến đoạt một mẩu thịt như thế, hơn nữa dựa theo những tài liệu về hai người này, nếu bọn họ muốn làm thì hoặc sẽ đột nhiên tịch thu tài sản, quy tội chém đầu cả nhà các ông, hoặc là bọn họ sẽ sai người rất giữ quy củ chậm rãi xử lý." Đinh Ninh ngẩng đầu nhìn ông ta, nói rất nghiêm túc: "Về phần các quý tộc khác thì đều phải cân nhắc suy nghĩ của hoàng đế bệ hạ và hai vị thừa tướng này. Bởi vì người tu hành trong triều nói cho cùng đều là tài sản của bệ hạ, sử dụng thế lực và người tu hành trong triều để tìm cách đoạt chỗ tốt cho bản thân trước giờ vẫn là cấm kỵ. Nhân vật phố chợ cũng là con dân Đại Tần, mà sử dụng thế lực trong triều, người tu hành thuộc về cá nhân bệ hạ đến tập kích, vạn nhất hao tổn một người thì những quý tộc này rất có thể không gánh nổi tội. Thế nên nếu chỉ là quý nhân nào đó trong triều coi trọng miếng mồi này thì cũng không phải là chuyện quá gay go, các ông có thể giành giật một chuyến. Bọn họ ngại này ngại nọ nên lực lượng vận dụng được có hạn, làm việc cũng bó tay bó chân."

"Tôi quả nhiên không có nhìn lầm cậu." Đôi mắt Vương Thái Hư càng lúc càng sáng lên, "Hiện giờ cậu còn cần biết thứ gì?"

Đinh Ninh hỏi: "Tôi muốn biết trong lần thăm dò khiến ông suy yếu như vậy, các ông đã khiến Cẩm Lâm Đường phải trả một cái giá lớn gì và hiện thời Cẩm Lâm Đường có động thái gì, điều gì khiến cho các ông thấy mà không hiểu?"

"Bọn hắn tổng cộng để lại năm mươi ba cái xác, trong đó có sáu gã tu hành. Trong số ba người Cẩm, Lâm, Đường chỉ có Đường

Khuyết không xuất hiện, Từ Gấm và Lâm Thanh Diệp đều bị chúng tôi giết chết."

"Thì ra Cẩm Lâm Đường là tên ba người hợp lại?"

"Ba tên anh em khác họ từ vùng thôn quê nhỏ ở phương bắc xâm nhập vào giang hồ. Trong Cẩm Lâm Đường không có người tu hành mạnh hơn bọn hắn. Thời điểm ám sát ta cũng không xuất hiện người tu hành mạnh hơn bọn hắn."

Đinh Ninh cẩn thận lắng nghe những chuyện trong giang hồ tầng đáy mà bình thường chính mình rất khó tiếp xúc và cũng rất khó lý giải này, nó hỏi tiếp: "Từ Gấm và Lâm Thanh Điệp bị các ông giết có tu vi gì? Đường Khuyết tu vi gì?"

Vương Thái Hư nói ra: "Từ Gấm là cảnh giới thứ tư cấp cao, Lâm Thanh Điệp lại đạt đến cảnh thứ năm cấp thấp. Về phần Đường Khuyết thì chắc là cảnh thứ tư cấp cao."

"Ông có thể chắc chắn về tu vi của Đường Khuyết, không có gì sai sót chứ?" Đinh Ninh hỏi.

Vương Thái Hư cực kỳ chắc chắn lắc đầu: "Có thể khẳng định. Sở dĩ hắn không ở đó là bởi vừa khéo không ở tại Trường Lăng, nhất thời không đuổi đến kịp, chứ không như cậu nghĩ là hắn đang phá cảnh hay có thân phận cao hơn hai người kia đâu."

Đinh ninh khẽ gật đầu: "Tổn thất của các ông thế nào?"

Vương Thái Hư nhìn nó một cái: "Bọn tôi không có tổn thất quá lớn."

Đinh Ninh hỏi: "Vậy bọn họ kế đó có hành động gì?"

"Đương Khuyết không ngờ lại thuyết phục được gã Chương béo của Lôi Vũ Đường muốn tới đàm phán với bọn tôi." Vương Thái Hư hít sâu một hơi nói: "Đây chính là chỗ duy nhất tôi không

hiểu rõ. Bởi vì, nếu đổi lại là tôi thì sẽ tập hợp người còn lại cùng nhau chạy ra khỏi Trường lăng hoặc phản công lần cuối trước khi chết, mời đến một vài sức mạnh bọn tôi không rõ. Song, tuy Lôi Vũ Đường dù không đúng với bọn tôi lắm, muốn kiếm một ít mối làm ăn trong tay chúng tôi nhưng bình thường rất tuân thủ quy củ. Hơn nữa còn bảo địa điểm đàm phán đặt ở trong địa bàn của bọn tôi, đối với người tham dự của bọn hắn tới, chúng tôi cũng có yêu cầu nghiêm khắc. Chỉ cần không phù hợp với yêu cầu của tôi, tôi sẽ không xuất hiện."

Đinh Ninh trầm mặc mấy nhịp thở, sau đó nói: "Không nói thiên thời, ít nhất địa lợi nhân hòa các ông đều chiếm. Nhờ một ông lớn giang hồ có trọng lượng giảng hòa, nhìn qua thì như thể xin bọn ông giơ cao đánh khẽ, đừng chém tận giết tuyệt. Vậy bọn họ có yêu cầu đặc biệt gì khác với người tham dự bên ông không?"

Vương Thái Hư lắc đầu: "Không có."

Đinh Ninh nở nụ cười: "Để ông mang theo nhiều người cũng không sao cả?"

Vương Thái Hư nhìn nó, "Nếu là ở địa bàn của bọn tôi thì chỗ đàm phán dĩ nhiên là do bọn tôi bố trí."

"Đó chính là vấn đề."

Đinh Ninh chăm chú nhìn ông ta, bình tĩnh nói: "Tôi nghĩ là tôi biết rõ lý do."

Q1 - Chương 25: Tiệc đêm

Con mắt Vương Thái Hư híp lại.

Ông ta có phần không dám tin. Vấn đề mình đã suy tư hồi lâu vẫn không rõ thế mà chỉ hỏi đáp mấy câu với nhau Đinh Ninh đã tìm ra điểm mấu chốt trong đó rồi ư?

- "Là vấn đề gì vậy?"

Ông ta chăm chú nhìn Đinh Ninh, khiêm tốn xin chỉ bảo.

- "Nếu đã không thể nào là vấn đề bên ngoài thì tất nhiên sẽ là vấn đề của chính các ông." Đinh Ninh bình tĩnh nói.

Nhịp hô hấp của Vương Thái Hư sững lại, trong đôi mắt híp lại lập tức bắn ra ánh lạnh lẽo.

- "Cho dù là xin tha thứ, xin các ông để cho con đường sống thì chung quy vẫn phải đưa ra gì đó có sức nặng, cũng phải lo lắng rằng bọn ông không chừa cho đường sống." Đinh Ninh mỉm cười nói: "Hiện giờ bọn họ đã không thể dẫn theo nhiều người mà chỗ cũng là các ông chọn, thậm chí là người đứng ra hòa giải cũng không đủ sức nặng. Đó là điểm đáng ngờ nhất. Đường Khuyết của Cẩm Lâm Đường chẳng lẽ không sợ các ông không nể mặt lão béo Chương của Lôi Vũ Đường sao?"

Nghe được những lời này của Đinh Ninh, sắc mặt Vương Thái Hư càng lúc càng trở nên âm trầm.

Đinh Ninh lại dường như chẳng hề chú ý tới vẻ mặt của ông ta mà nói tiếp: "Hơn nữa, lúc nãy ông cũng có nói rất có thể chỗ dựa sau lưng bọn Đường Khuyết là nhân vật trong triều. Đối với những

nhân vật trong triều này mà nói, tuy không dám làm ra động tĩnh quá lớn, không dám sử dụng nguồn lực riêng của bệ hạ nhưng trong mắt bọn họ, mạng của dạng người tu hành giang hồ có tu vi như Đường Khuyết không khác gì chó mèo cả. Bởi lẽ đó, bọn họ sẽ không cho phép Đường Khuyết thua vì khinh địch, nhất định sẽ khiến cho gã phải dốc sức liều mạng đánh cược một lần nữa."

Sắc mặt Vương Thái Hư càng lạnh lẽo thêm, ông ta hạ thấp giọng chầm chậm hỏi: "Do đó cậu đoán rằng bên cạnh bọn tôi có vấn đề phải không?"

Đinh Ninh khẽ gật đầu, nhìn ông ta nói: "Tôi không biết các ông bố trí đàm phán ở đâu nhưng chỉ e là tiệc tiễn mệnh không chỉ khiến ông hư nhược mà còn muốn mạng ông."

Vương Thái hư hít sâu một hơi, nói khẽ: "Nhưng mà những người anh em kia của tôi đều là đồng hương, xây dựng tình cảm qua chiến đấu."

- "Con người rồi sẽ thay đổi, hơn nữa vì tình thế bức bách nhất thời có lẽ sẽ làm một số chuyện không nguyện ý. Người trong giang hồ thân không thể tự quyết, hàm nghĩa của câu này ông hẳn là còn rõ hơn tôi." Đinh Ninh thoáng trêu chọc: "Vả lại, ai cũng có nhước điểm cả, ông cũng có nhược điểm."

Vương Thái Hư xấu hổ hỏi: "Cậu nhìn ra nhược điểm của tôi là gì vậy?"

-"Ông nhìn chung rất trọng tín nghĩa, bởi thế nên mới vừa rồi đề cập vấn đề điều kiện với tôi, ông dĩ nhiên cho rằng tôi là người giống như mình. Hoặc có lẽ là không khí bình thường trong Lưỡng Tằng Lâu bọn ông là như thế nên bản thân ông cảm thấy mỗi người anh em xung quanh mình đều cũng trọng tín nghĩa như ông." Đinh Ninh bình tĩnh nhìn ông ta, "Ông có thể lên làm chủ nhân hiện thời của Lưỡng Tằng Lâu thì đương nhiên phải là một người rất thông minh, nhìn xa trông rộng nhưng dạng chuyện đơn

giản như thế này ông lại nhìn không tỏ, thấy chẳng rõ. Bởi vì ông có nhược điểm như thế, vì ông căn bản không lo lắng gì phương diện đó, căn bản không nghĩ tới khả năng đó. Nhìn thứ trước mắt mình thử đi. Ông đã tự che một con mắt của mình rồi, gạt một số người ông cần xem xét ra ngoài thì sao ông có thể thấy rõ toàn cục chứ?"

Vương Thái Hư trầm mặc không nói.

Ông ta chẳng phải dạng người bảo thủ gì, nếu không đã tuyệt đối không tự mình đến xin Đinh Ninh vốn vẫn chỉ là một đứa trẻ trong mắt đa số người nghiêm túc xin chỉ bảo.

Ông ta bắt đầu thừa nhận trong lòng hoàn toàn chính xác có loại khả năng đó.

Như vậy bữa tiệc lớn này thực sự không chỉ là bữa tiệc quyết định cơ cấu giang hồ trong thành Trường Lăng, không chỉ là chuyện tiếp theo Lưỡng Tằng Lâu sẽ sống ra sao, đi được càng xa hơn không mà trực tiếp quan hệ tới vấn đề sống chết của ông ta.

Vài giọt mồ hôi lạnh bất giác từ hai bên tóc mai của ông ta chảy xuống.

- "Ngay trong đêm nay thôi."

Ông ta không có ý che dấu gì, rất tự nhiên lấy tay xoa xoa mồ hôi lạnh, ho khẽ, nhìn Đinh Ninh nói: "Đường Khuyết hẹn Chương béo trong đêm nay đàm phán với tôi ở Hồng Vận Lâu."

Lông mày Đinh Ninh chau lên, không nói gì.

Vương Thái Hư dùng khăn lụa chấm vào khóe miệng rồi nói tiếp: "Nếu như không phải vừa vặn Ly Lăng Quân hôm nay tới đây, nếu như không phải tôi tự mình đến xem một cái, nghe được lời của cậu, vậy thì có lẽ qua đêm nay tôi đã chết rồi."

- "Sống chết kề nhau... Giờ ngẫm lại thấy mạng người đôi khi thực sự quá mỏng manh."

Vẻ nghiêm trang xuất hiện trên mặt Vương Thái Hư, ông ta nhìn Đinh Ninh thật sâu: "Đại yến hôm nay tôi muốn cậu đi cùng tôi. Tôi sẽ làm cho cậu chút việc, sau đó... nếu tôi có thể bình yên sống qua đêm nay, tôi và Lưỡng Tằng Lâu mai này sẽ không quên cậu."

- "Tôi có thể cùng đi với ông." Đinh Ninh không chần chừ nói ra, "Gặp gỡ thoáng chốc, xin đừng luyến bận."

Vương Thái Hư khẽ giật mình.

Nếu như hôm nay có thể giải quyết triệt để chuyện Cẩm Lâm Đường, như vậy ít nhất trong một khoảng thời gian rất dài, Lưỡng Tằng Lâu trong giang hồ Trường Lăng sẽ có địa vị rất cao.

Được một bang phái như thế biết ơn và giúp đỡ đối với bất cứ ai cũng là một nguồn tài nguyên quý báu.

Ông ta nghĩ mãi mà không ra nên nhịn không được phải hỏi: "Vì sao thế?"

- "Có đôi khi, làm những chuyện không ra dạng gì này thì không cần phải nợ nần nhau quá nhiều. Tôi có thứ mình muốn, ông đạt được điều mình cần, vậy là xong." Đinh Ninh nhìn ông ta, bình tĩnh nói: "Có chờ mong thì tương lai sẽ có thể khiến nhau thất vọng."

Lông mày Vương Thái Hư nhíu chặt lại.

- "Xem ra thế giới mà cậu nghĩ tới không giống với bọn tôi. Đã như vậy thì tôi chúc cậu được như ước nguyện, tiến được vào Mân Sơn Kiếm Tông."

Ông ta lại dùng khăn lụa chấm miệng, nói một câu hết sức

chân thành.

- "Đi thôi. Tôi cần chuẩn bị một chút cho buổi tiệc lớn tối nay."

Sau đó, ông ta đứng dậy, ý bảo Đinh Ninh đi theo mình.

Trường Tôn Thiển Tuyết ở nhà sau nghe thấy cuộc nói chuyện này thoáng nhíu mày. Nàng như thể muốn nói gì đó với Đinh Ninh nhưng cuối cùng thoáng bực tức cúi đầu, mặc kệ Đinh Ninh rời đi với Vương Thái Hư.

. . .

Ánh chiều rụng xuống, màn đêm từ từ kéo tới như thể ở xa xa có một thiên thần đang cầm theo một lá cờ lớn màu đen thong thả đi ngang bầu trời.

Một chiếc xe ngựa màu đen từ phòng liệm xác của Thần Đô Giám chậm rãi đi ra. Sắc đen của xe đồng điệu với màn trời mờ xám nơi xa, như thể đang ra nghênh đón màn đêm.

Có không ít quan viên Thần Đô Giám đang khom người đứng ven đường, trong ánh mắt họ tràn ngập vẻ sợ sệt và thù hận.

Đánh xe là một người hầu già có gương mặt héo hon như thể cương thi. Bên trong xe là ty thủ Giám Thiên Ty Dạ Sách Lãnh vẫn mặc một bộ đồ màu trắng nhắm mắt lại tựa như đang ngủ.

Người khác thường đều có khí chất khác thường. Dù cỗ xe ngựa này không có bất cứ dấu hiệu gì nhưng dọc đường không một trở ngại, tất cả xe ngựa trên đường đều tự giác hoặc bất giác nhường đường.

Thế nhưng, lúc chiếc xe này chạy tới một con đường rất rộng rãi lại có một chiếc xe ngựa cực kỳ oai phong từ từ chạy trực diện đến gần chiếc xe ngựa màu đen này, cuối cùng dừng lại ngay trước mặt nó.

Sở dĩ nói chiếc xe ngựa này oai phong là bởi vì thứ nhất nó rất lớn, là một chiếc xe ngựa cần tới bốn con ngựa kéo.

Tiếp theo là vì lối trang trí của nó khác những chiếc xe ngựa khác, không dùng vàng bạc hay ngọc ngà mà hoàn toàn phủ một lớp giáp đen.

Ngay cả trên người bốn chú ngựa kéo xe đều mang áo giáp vảy cá.

Bốn con ngựa rất cao lớn, vó chân rất mạnh mẽ, bước chân gần như đồng đều, rõ ràng là ngựa chiến đã trải qua huấn luyện rất lâu dài.

Nhìn thấy chiếc xe ngựa oai phong cả người đúc bằng sắt dần dần tiến tới, người hầu già đánh chiếc xe màu đen vẫn không biểu lộ gì mà chỉ từ từ ghìm ngựa dừng xe lại.

Hai chiếc xe ngựa dừng lại cách nhau khoảng một trượng.

- "Là Cửu Tử Tàm sao?"

Một giọng nói như tiếng kim loại cọ sát từ trong chiếc xe ngựa như thép đúc vang lên. Thật lạ là nó nó không khuếch tán ra mà lại truyền vào trong chiếc xe ngựa màu đen như thể truyền theo đường thẳng.

Dạ Sách Lãnh trong trang phục trắng quen thuộc đến lúc này mới mở to mắt, hờ hững đáp: "Phải."

- "Rất tốt."

Người ngồi trong xe thép dường như cười lạnh một tiếng, sau đó nói tiếp: "Việc công nói xong rồi, ké tiếp muốn mời Dạ ty thủ xuống xe nói chuyện tư chút nhỉ."

Tiếng nói chưa dứt mà xe ngựa đã phát ra một tiếng rung động

"Vù vù". Ngay cả vô số vảy giáp trên người bốn con ngựa chiến đang đứng vững bất động cũng rung vang không ngừng.

Màn xe nặng nề như sắt xốc lên.

Một người đàn ông vô cùng đồ sộ xoải một bước từ trong xe ra.

Chiếc xe nặng nề giảm đi được một gánh nặng lớn lập tức hơi nảy lên phía trên.

Đây là một người đàn ông rất cao và rất béo.

Cơ thể của ông ta tương đương với khoảng ba người đàn ông vạm vỡ gộp lại với nhau.

Mỗi một bộ phận trên người ông ta, trên cánh tay, trên đùi, trên mặt, trên cổ, trên bụng đều đắp nổi cả mảng thịt mỡ.

Cũng chỉ có loại thùng xe lớn như thế kia mới chở được kẻ béo như ông ta.

Nếu chỉ là một gã béo tầm thường thì nhất định ngay cả đi cũng đi không nổi nhưng mà ông ta lại khác. Mỗi mảng thịt mỡ trên người ông ta đều cho người ta cảm giác rằng có ẩn chứa sức mạnh đáng sợ.

Thế nên dù ông ta cả người đầy những thịt mỡ, ngay cả mắt đều bị mỡ che đến mức sắp nhìn không nổi nhưng lại khiến người khác cảm thấy hết sức uy nghiêm, hết sức đáng sợ như thể một ngọn núi hùng vĩ.

Gần như hầu hết người ở Trường Lăng đều biết ông ta.

Ông ta chính là Hứa Binh, xuất thân là một gã lính quèn nhất của nước Tần, truyền nhân mạnh nhất từ trước tới nay của Hoành Sơn Kiếm Viện, sau cùng được phong hầu.

Một trong mười ba vị hầu tước của vương triều Đại Tần!

Hoành Sơn Hứa Hầu!

Gió đêm khẽ ve vuốt.

Một bộ quần áo trắng xuất hiện ở giữa ngã tư đường Trường Lăng tràn đầy sắc xám và sắc đen.

Dạ Sách Lãnh ung dung bước ra khỏi xe, đứng đối diện vị vương hầu đồ sộ như núi này.

Dáng người nhỏ bé của nàng so với Hứa Hầu chỉ như một đóa hoa trắng mong manh.

Q1 - Chương 26: Bàn Sơn Cảnh (cảnh giới dời núi)

"Tuy tên Mộ Dung Thành này có phần ngốc nghếch nhưng dù sao cũng còn trẻ, hơn nữa tiềm chất tu hành và tốc độ phá cảnh đều không tồi. Ta đã nghĩ ngốc thì có thể từ từ mà dạy. Ấy thế mà chưa kịp dạy dỗ gì thì đã bị ngươi một kiếm chém rụng luôn rồi."

Hoành Sơn Hứa Hầu đứng đó như thể một núi thịt, cả người tỏa ra hơi thở vô cùng mãnh liệt áp bức. Ông ta nhìn Dạ Sách Lãnh như sư tử nhìn cừu non, lạnh lùng nói: "Dù sao cũng đã xem như nửa người trong phủ ta lại bị ngươi cứ như vậy chém, ngươi không đưa cho ta một lời giải thích thì sau này ai còn cần cho ta thể diện."

"Tiếp ngươi một kiếm không phải là nể mặt ngươi sao?" Dạ Sách Lãnh cười lạnh xem thường, đối mặt với cơ thể đủ để bao phủ mình vào trong cùng hơi thở vô cùng mãnh liệt áp bức mà cô nàng vẫn để lộ ra hai má lúm đồng tiền mờ mờ.

"Tốt lắm! Ta rất thích tính cách của ngươi. Không hổ là nữ ty thủ duy nhất của Đại Tần."

Hoành Sơn Hứa Hầu cười lạnh lẽo, đưa tay ra mời Dạ Sách Lãnh, "Vậy đến đây đi, còn chờ gì nữa?"

Dạ Sách Lãnh khẽ cười lạnh lùng chẳng nói gì, chỉ vươn bàn tay nhỏ bé trắng như tuyết ra phía trước.

Trong bầu trời chiều sáng sủa chợt rớt xuống một giọt mưa. Nó rơi xuống trên bóng tối phía sau thân thể to lớn của Hứa Hầu làm vang lên một tiếng "Bụp", rồi vỡ ra vô số tơ nước nhỏ bé óng

ánh.

Cùng lúc đó, trong lòng bàn tay Dạ Sách Lãnh bỗng nhiên xuất hiện một giọt nước lấp lánh.

Con mắt vốn sắp bị che lấp mất của Hoành Sơn Hứa Hầu híp lại càng nhỏ thêm. Ông ta hừ mạnh nói: "Thiên Nhất Sinh Thủy!"

Trong khoảnh khắc này thời gian như đông cứng lại.

Gạch lót trên đường đều bị nguyên khí đất trời đột ngột từ bốn phương tám hướng ùa tới ép cho rung lên lộp cộp. Vô số bụi đất lắng đọng nhiều năm từ trong các khe hở chen chúc bay ra như thể cảm nhận được hơi thở kinh khủng, muốn trốn ra khỏi con phố này.

Nụ cười trên gương mặt Dạ Sách lãnh cũng hoàn toàn biến mất.

Mỗi động tác của cô ta trở nên chậm chạp và cực kỳ nặng nề, rõ ràng so với lúc đánh với Triệu Trảm còn phải cố sức hơn.

Cánh tay duỗi ra của cô ta chỉ nâng theo một giọt nước lơ lửng nhưng mỗi một động tác nhỏ đều nặng nề như thể dời núi.

"Ầm!"

Giọt nước lấp lánh giữa tay cô ta biến thành một thanh kiếm nước lấp lánh dài một tấc. Cùng lúc, bầu trời bao la phía trên con đường như chợt sụp xuống, vô số nguyên khí đất trời hội tụ về hướng thanh kiếm nhỏ lấp lánh trong tay cô nàng.

Bởi vì tốc độ quá nhanh và nguyên khí đất trời quá mức khủng bố nên trong khoảnh khắc đó, những nguyên khí đất trời này như thể bị một dãy núi vô hình cứng rắn ép tới, sau đó cứng rắn ép chúng tiến vào trong thanh kiếm nước lấp lánh của cô gái.

Đây là cảnh giới thứ bảy mà vô số người tu hành thiên hạ ngưỡng vọng - Bàn Sơn Cảnh.

Cảnh giới thứ ba là Chân Nguyên, cảnh giới thứ tư là Dung Nguyên.

Tới cảnh giới thứ ba, người tu hành sẽ hấp thu được một ít nguyên khí đất trời vào cơ thể, cô đặc với chân khí của bản thân thành chân nguyên. Đến cảnh giới thứ tư là thời điểm chân nguyên dung hợp thêm với nhiều nguyên khí đất trời, trong cơ thể mở ra một vài vị trí có thể tích trữ nguyên khí đất trời. Thân thể không chỉ hấp thu, luyện hóa một ít nguyên khí đất trời trong khi tu luyện mà trở thành bình chứa tích trữ nguyên khí đất trời.

Tuy nhiên, chỉ đến cảnh giới thứ bảy mới có thể trực tiếp vận chuyển số lượng nguyên khí khủng bố trong không gian bốn phía, mạnh mẽ nén vào trong chân nguyên của mình. Mỗi một giọt chân nguyên nhỏ bé trong nháy mắt có số lượng nguyên khí đất trời khủng bố dũng mãnh tiến vào nên trong khi đối địch có thể bộc phát ra sức mạnh khó có thể tưởng tượng.

Trần Mặc Ly ở trong quán rượu ở ngõ Ngô Đồng chính là người tu hành cảnh giới thứ tư.

Có điều, nguyên khí đất trời từ trong cơ thể hắn tuôn trào ra khiến các đệ tử học viện kia khiếp sợ kia so với nguyên khí mà Dạ Sách Lãnh đưa đến trong nháy mắt hiện giờ quả thực chỉ như lạch nước với sông rộng mà thôi.

Trong chớp nhoáng này, nguyên khí đất trời bị cô ta dẫn tới rót vào trong thân kiếm đã nặng trĩu như núi nhưng thanh kiếm nước lấp lánh trong lòng bàn tay ả vẫn nhẹ hờ như không khối lượng.

"Xoẹt!"

Thanh kiếm nhỏ bé này từ lòng bàn tay cô gái bay thẳng về

phía mi tâm Hứa Hầu.

Tốc độ của kiếm quá nhanh.

Tưởng như có một dòng sông xuyên qua không trung nhưng không thể nhìn thấy.

Cơ thể như núi của Hứa Hầu không hề lui dù chỉ một bước. Cánh tay phải mập mạp của ông ta lúc này chợt biến mất.

Bởi vì quá nhanh.

Trên thực tế, ông ta chỉ giơ ngang cánh tay lên trên.

Chỉ giơ ngang như thế mà lập tức có một bóng kiếm màu xanh chắn ngang như dãy núi trước mi tâm ông ta.

Một kiếm như núi vắt ngang, ngàn quân không thể tiến, đây là Hoành Sơn Kiếm chân chính!

Một luồng hơi thở càng thêm mãnh liệt áp bức vô song xuất hiện trong không gian.

Một tiếng nổ lớn ngột ngạt đến khó tả vang lên trước mi tâm ông ta.

Hai tay của Hứa Hầu đã để sau lưng, y phục như sắt trên người bay phất phới như thể chưa từng động đậy nhúc nhích.

Dạ Sách Lãnh đối diện ông ta cũng trầm mặc như nước, đứng im không chuyển.

Tay cô ả lại đưa ra. Một giọt nước lại biến thành một thanh kiếm nhỏ lơ lửng trong lòng bàn tay cô gái này.

Phía trên hai người này có vô tận nguyên khí màu xanh bay vọt lên tạo thành một tòa núi lớn màu xanh trong không.

Trên tòa núi lớn có vô số hạt mưa đang bay múa, không rơi xuống mà nhắm vào bầu trời cao bay đi.

Hứa Hầu ngẩng đầu nhìn dị tượng trên trời cười hắc hắc, cả cơ thể mập mạp khẽ run lên, không nói thêm gì nữa mà quay người đi đến chiếc xe ngựa khổng lồ.

Dạ Sách Lãnh hờ hững nhìn vào trong lòng bàn tay.

Giọt nước trong lòng bàn tay chậm rãi thấm vào trong người ả.

Bóng đêm rốt cục phủ xuống.

Xe ngựa màu đen và xe ngựa thép đúc tách ra hai ngả.

Dưới bóng một cây phong nằm sát chân cây cầu đá cách đó không xa có đỗ một chiếc xe ngựa của Thần Đô Giám.

Đánh xe là một người câm không có lưỡi, hình như còn bị điếc nên ngay cả tiếng nổ mạnh vừa rồi cũng chả nghe thấy, hoàn toàn không có phản ứng gì.

Trong chiếc xe ngựa của Thần Đô Giám có một gã đàn ông gầy gò tướng mạo trẻ trung, mặc áo gấm màu đỏ thẫm có chòm râu ngắn tua tủa.

Mái tóc gã hơi xám trắng, móng tay hơi vàng vàng.

Gã này nhìn qua có chút uể oải nhưng tất cả người ở Trường Lăng đều biết đó chỉ là vẻ giả tạo.

Người Trường Lăng đều cho rằng gã cực kỳ âm hiểm, vô cùng xảo trá, hết sức tàn khốc.

Vì gã chính là người đứng đầu Thần Đô Giám, Trần Giám Thủ.

Gã thoáng uể oải cúi đầu nhưng ánh mắt lại quét từ trong khe hở nhìn ra con phố rộng.

Chiếc xe ngựa đúc bằng sắt từ trong bóng tối đi qua.

Cơ thể Hứa Hầu khiến cho thùng xe rộng rãi cũng trở nên chật chội. Ngón tay ông tay khẽ chậm rãi gõ gõ lên bụng mình. Nghĩ tới một kiếm vừa rồi ông ta không khỏi cười lạnh mà tự nhủ: "Đúng là khỏe sức... Tiếp một kiếm của ta đau khổ phải ăn không ít đâu. Nhưng mà ít nhất có thể tạm thời giữ được bình an."

***

Trong bóng đêm Trường Lăng, mấy chiếc xe ngựa đang chạy từ từ về phía Hồng Vận Lâu.

Hồng Vận Lâu là thanh lâu bậc trung ở nam thành. Ngày bình thường khi bóng tối dần đậm sắc, xung quanh chỗ này cùng trên bờ sông phía trước đều sẽ treo đèn lồng, xe ngựa nườm nượp, trên các ngõ phố xung quanh lại có không ít các quán bán đồ ăn vặt hay bán hoa tươi hoặc hát rong kiếm ít tiền thưởng vụn nên náo nhiệt vô cùng.

Nhưng hôm nay trong Hồng Vận Lâu đã được bao hết. Vài dặm xung quanh rất yên tĩnh, tĩnh lặng đến mức khiến người ta cảm thấy khá áp lực.

Cho dù là khách sang không thiếu tiền bạc, đang hào hào hứng hứng chạy tới nhưng cảm nhận được từng tia sát khí truyền ra từ các căn lầu trống, lại thấy được từng bóng hình u ám trong phố liền cảm thấy lông tơ dựng đứng lên, không dám dừng lại lâu hơn.

Đinh Ninh và Vương Thái Hư xuống xe ngựa. Hai người đi về phía Hồng Vận Lâu không xa như thể người nhàn rỗi đi tản bộ.

Từ trong năm, sáu chiếc xe ngựa phía sau họ có hơn mười người ào ào bước xuống đi theo bọn họ.

Đèn lồng xung quanh Hồng Vận Lâu lại được thắp lên.

Lờ mờ có thể thấy có chí ít hơn trăm người lặng im đứng trong khoảng tối xung quanh Hồng Vận Lâu. Trên người họ hoặc ít hoặc nhiều đều có ánh phản chiếu của binh khí.

Vương Thái Hư khẽ cau mày bước tới. Ông ta đã thay một chiếc áo gấm đỏ rực. Điều này khiến sắc mặt ông ta nhìn qua có vẻ hồng hào hơn chút ít.

Một ông lão tóc bạc gầy gò mặc áo khoác bông, màu da rất hồng hào nhìn không ra được mấy nếp nhăn từ trong chiếc xe ngựa thứ hai một mình bước xuống, đi tới bên người Vương Thái Hư.

Bên cạnh Vương Thái Hư là một già một trẻ. Ba người cứ thế vượt qua cửa Hồng Vận Lâu.

Ngay đầu phía đông lầu hai là một gian phòng thanh nhã lớn.

Lúc này trong gian phòng thanh nhã này tất cả đồ vật không cần thiết đều đã bị cất đi, chỉ để lại rất nhiều chiếc bàn ngắn. Đã có hơn mười người ngồi trên chiếu.

Khi Vương Thái Hư đẩy cửa vào, nửa gương mặt lộ ra sau cánh cửa hé mở, trong gian phòng này chợt lặng như tờ.

Vương Thái Hư mỉm cười, bờ môi khẽ nhúc nhích truyền âm thanh nhỏ xíu vào trong tai Đinh Ninh một bên đằng sau: "Gã béo nhất kia chính là Chương mập của Lôi Vũ Đường, gã gầy gầy tóc ngắn, sắc mặt khó coi bên cạnh hắn chính là con cá béo sót lại Đường Khuyết của Cẩm Lâm Đường. Tên thư sinh mặt trắng cạnh Chương mập là con nuôi của hắn Chung Tu, hắn là người tu hành lợi hại nhất hiện tại của Lôi Vũ Đường. Còn tên chột một mắt bên cạnh Đường Khuyết là Đường Mông Trần, là một trong số ít người có thể xuất thủ hiện giờ của Cẩm Lâm Đường."

Ông ta nói xong mấy câu đó thì Đinh Ninh và ông cụ tóc bạc

mặc áo khoác bông ở bên cạnh cũng đã theo chân ông ta đi vào trong gian phòng thanh nhã, bước tới trước bàn.

Đinh Ninh cứ thế một mình ngồi xuống trước chiếc bàn bên cạnh Vương Thái Hư. Nó lập tức đánh giá mấy người trong lời Vương Thái Hư kể.

Chương mập Lôi Vũ Đường có chiếc mũi hếch lên trời khiến người ta nhìn qua liền thấy ngay được hai cái lỗ mũi to vô cùng. Cũng vì thế, dù các bộ phận còn lại có đẹp ra sao cũng khiến người ta thấy chán ngán. Đó là chưa kể vị ông lớn trong giang hồ Trường Lăng này vì biểu hiện sự hào sảng của mình nên trong thời tiết như thế này áo khoác gấm màu đen còn phanh rộng ngực ra.

Tiếc rằng hình như lão ăn mặc hơi ấm, hơn nữa còn dễ ra mồ hôi nên trên trán và lồng ngực lão đều thỉnh thoảng ứa ra mồ hôi bóng nhẫy.

Đường Khuyết ngồi xếp bằng bên cạnh lão thì khác hẳn. Tên này ngồi thẳng tắp, trên người nhìn không thấy một chút thịt thừa, có điều xương gò má hơi cao, rõ ràng vì mấy ngày qua suy nghĩ quá nhiều, nghỉ ngơi không tốt nên vành mắt hơi thâm, hơn nữa lúc này sắc mặt y vô cùng âm trầm, nhìn xung quanh đôi mắt như thể có một tầng bóng đen mờ.

Gã con nuôi Chung Tu ngồi cạnh Chương mập thì lại nhẹ nhàng phong độ hơn hẳn. Gã mặc một bộ đồ mỏng màu tím, mặt trắng không râu, nhìn qua cũng chỉ tầm hai bảy, hai tám tuổi thôi.

Về phần kẻ kế bên Đường Khuyết, tên Độc Nhãn Long Đường Mông Trần trong lời Vương Thái Hư thì ngay cả mặt mũi gã Đinh Ninh cũng thấy không rõ lắm. Bởi vì từ lúc nó bước vào phòng cho tới giờ, Đường Mông Trần vẫn cúi thấp đầu, chưa hề ngẩng lên dù chỉ một lần.

Ông lớn giang hồ nào ngồi ở vị trí cao lâu đều có phong thái

bất phàm. Lưỡng Tằng Lâu đã đứng vững ở Trường Lăng nhiều năm không ngã, Vương Thái Hư ở trong quán rượu nói với Đinh Ninh mình chỉ làm chuyện buôn bán tầng chót không chịu được sóng gió cũng chỉ là cách nói khiêm tốn và chọn lọc thôi. Vả lại, trong trận tàn sát đẫm máu trước đó, Vương Thái Hư đã cho tất cả người trên đời này nhìn rõ ông ta là dạng người như thế nào. Thế nên khi ông ta ngồi xuống, dường như chén rượu trên bàn mọi người đều thoáng rung rinh.

Một luồng sức ép vô hình khiến cho hô hấp của mọi người càng lúc càng khó khăn.

Một già một trẻ bên cạnh Vương Thái Hư sau khi ngồi xuống vẫn không lên tiếng nói chuyện mà chỉ nhìn Chương mập và Đường Khuyết ở đối diện mỉm cười.

Q1 - Chương 27: Bạch Dương giác (sừng Bạch Dương)

Chương béo tên thật là Chương Nam, gọi hắn "béo" là không sai chút nào nhưng ở phố Trường Lăng này chỉ vài người như Vương Thái Hư mới dám gọi hắn như vậy. Khi hắn đến điểm hẹn thì xung quanh Hồng Vận Lâu đã có hàng trăm nhân thủ của Lưỡng Tằng Lâu ở đấy, không biết còn bí mật mai phục bao nhiêu tiễn thủ cùng những thứ lợi hại khác.

Đâu đó trong Hồng Vận Lâu có người đang tấu nhạc, từ xa xa vọng lại khiến cho không khí của căn phòng này càng thêm mờ ám. Thấy Vương Thái Hư mãi không lên tiếng, gương mặt béo núc của Chương Nam giật giật, hắn bực bội nói:

“Vương Thái Hư, rốt cục trong hồ lô của ngươi bán thuốc gì? Chúng ta là khách, ngươi là chủ, ngươi đã đến nãy giờ mà không nói câu nào là sao đây?”

Nhìn khuôn mặt bóng nhẫy của Chương Nam, Vương Thái Hư chỉ mỉm cười:

“Tuy ta là chủ nhưng hôm nay các ngươi lại cần cùng ta bàn chuyện chứ không phải ta cần.”

Sắc mặt của Chương Nam đanh lại hừ một tiếng không nói lời nào.

Đường Khuyết bên hắn chậm rãi ngẩng đầu, vừa nhìn Vương Thái Hư đầy lăng lệ vừa nói:

“Ta bắt đầu giết người từ năm mười lăm tuổi. Mười sáu tuổi

thì cùng Từ Cẩm, Lâm Thanh Điệp tới Trường Lăng, không biết đã đổ bao nhiêu máu mới có thể leo lên tới vị trí này.”

Họ Đường lạnh lùng chậm rãi nói tiếp:

“Ta không sợ chết. Cho nên hôm nay mới tới gặp ngươi, không phải muốn xin cho Cẩm Lâm Đường một con đường sống mà muốn cho ngươi biết rằng: dù có giết chết ta và các huynh đệ thì chút ít sinh ý của Lương Tằng Lâu các người cũng đừng hòng giữ được.”

Vương Thái Hư bình tĩnh nhìn hắn, nói rất thờ ơ:

“Thật vậy à?”

Chương Nam run run mặt mập cười giả lả:

“Vương Thái Hư, giang hồ có câu "Đắc nhiêu nhân xử thả nhiêu nhân", ngắn gọn là cái gì bỏ qua được thì bỏ qua. Mấy hôm trước ngươi náo loạn với bên Cẩm Lâm Đường đúng là thiệt hại không ít nhưng bọn ngươi cũng đã giết rất nhiều người bên đấy, coi như thanh toán sòng phẳng rồi, nhưng chuyện lộn xộn này lại khiến cho bọn người bên trên có cơ hội nhúng tay vào, đối với các ngươi không hề có lợi, ta thấy bọn ngươi cùng Cẩm Lâm Đường hợp tác là tốt nhất”

Vương Thái Hư chỉ cười mà không nói tiếng nào.

“Vương Thái Hư, rốt cuộc ý ngươi là sao?”. Chương Nam nhìn bộ dáng của hắn, nhịn không nổi mà quát lên.

Gương mặt Vương Thái hư nổi lên chút ý mỉa mai, rồi nhìn thẳng vào tên béo trước mặt mà nói:

“Chương béo, ngươi là người thông minh lại già đời hơn ta. Vậy ngươi cũng hiểu rõ có những chuyện chúng ta không nên nhúng tay vào."

Sắc diện của Chương Nam ngày càng âm trầm, đanh mặt:

“Vương Thái Hư, ngươi nói cho rõ ràng đi!”

“Ngươi muốn ta nói rõ ràng, vậy được thôi.” – Vương Thái Hư nhìn hắn, ánh mắt lạnh đi. – “Ngươi làm thuyết khách cho bọn chúng hiển nhiên chúng cũng đã tiết lộ ra chút nội tình, cho ngươi chút lợi ích. Nhưng ngươi hẳn cũng biết Lưỡng Tằng Lâu làm ăn phát đạt tại Trường Lăng nhiều năm như vậy, chẳng lẽ không tìm ra chỗ dựa ở trên kia sao? Nhưng tại sao ta không làm thế?

Nhân vật như chúng ta lẽ nào có thể xưng anh em với mấy kẻ quyền quý nơi triều đình? Dù là tìm chỗ dựa thì cũng là chó bám đuôi chủ!”

Nghe Vương Thái Hư nói thế khuôn mặt của Chương Nam nổi lên một tia giễu cợt, hắn nhấc chiếc khăn gấm thấm mồ hôi, lạnh giọng ngắt lời:

“Nhưng ngươi cũng hiểu, với những quý nhân kia thì mạng của chúng ta và mấy con chó không khác gì nhau.”

“Làm chó hoang còn có thể tùy tiện cắn người.” – Vương Thái Hư đùa cợt. – “Làm chó nuôi thì bị đánh rồi giết thịt, ngươi không thể biết khi nào và tại sao chỗ dựa kia sẽ sụp đổ rồi đè ngươi chết theo. Theo một người, người khác sẽ khinh bỉ ngươi. Cho nên mấy năm nay Lưỡng Tằng Lâu an phận sống nơi đáy bùn không chịu sự bảo hộ của bất kỳ quý nhân nào, chẳng phải là ta không muốn Lưỡng Tằng Lâu phát triển mà với vị trí nhỏ như thế thì mới có thể an phận mà sống. Tên chó hoang ngươi luôn muốn ăn miếng thịt trong miệng cọp, dù có tươi ngon đi chăng nữa mà mang tính mạng cả nhà ra đánh cược có đáng hay không?”

Khuôn mặt Chương Nam thoáng co giật, lạng giọng:

“Quý nhân cũng có nhiều loại.”

“Có thể lớn đến đâu cơ chứ?”

Vương Thái Hư nghĩ tới những lời Đinh Ninh nói với mình trước đây, thấy y đang thoải mái dùng bữa ăn rất thảnh thơi bèn không nhịn được mà cười:

“Hiện nay, ngoại trừ tâm phúc Nghiêm Tương và Lý Tương của bệ hạ ra thì những người còn lại chẳng phải đều bị khống chế rồi sao? Không lẽ ngươi đã quên lúc bệ hạ đăng cơ hai năm trước đã xảy ra chuyện gì?”

“Ngươi nói như vậy xem ra không hề có ý định nhượng bộ?” – Chương Nam lại móc khăn gấm ra lau mồ hôi, nhưng ngược lại, vẻ mặt của hắn vô cùng bình tĩnh.

Vương Thái Hư không thèm nhìn hắn mà hướng về phía Đường Khuyết, nói:

“Nếu như ngươi cầu xin ta tha cho ngươi và huynh đệ của mình, có lẽ ta sẽ đồng ý, chỉ cần sau này các ngươi vĩnh viễn không trở về Trường Lăng nữa. Đây là giới hạn tối đa mà ta có thể nhượng bộ."

“Vậy sao?”

Đường Khuyết nhìn Vương Thái Hư với ánh mắt âm hiểm băng giá: “Nếu như ngày đó ta kịp có mặt thì ngươi đã mất mạng rồi. Sai lầm duy nhất là chúng ta không ngờ ngươi đã tu luyện đến cảnh giới thứ năm.”

Vương Thái Hư mỉm cười: “Trên đời này không có ‘nếu như’, ta chỉ biết là mình bị rụng mất một cái răng còn hai vị đương gia của Cẩm Lâm Đường giờ đã nằm sâu dưới ba tấc đất.”

Đường Khuyết mặt hơi đỏ lên nhưng không tức giận, hắn nhìn Vương Thái Hư lạnh lùng nói: “Ngươi rất tự tin.”

Vương Thái Hư cười bảo: “Ngươi nên suy nghĩ thật kỹ.”

Đường Khuyết hơi nheo mắt, đánh mắt nhìn về phía Đinh Ninh đang ăn uống ngon lành cùng lão già đang nhâm nhi trà. “Chỉ là ta không hiểu sự tự tin của ngươi từ đâu mà có, hay chỉ là làm trò thần thần bí bí? Dựa vào một thiếu niên tầm thường ở hẻm Ngô Đồng cùng một lão thầy bói trong chợ thôi sao?

Vương Thái Hư nghiêm túc nói: “Như vậy là đủ rồi.”

“Là tự ngươi từ chối cơ hội cuối cùng.”

Đường Khuyết lắc đầu buông một câu cực kỳ lạnh lùng.

Sau đó chén rượu trên tay hắn rơi xuống.

Đúng lúc nó rơi xuống vỡ nát thì ánh mắt của Chương Nam lập tức lóe lên.

“Ra tay!”

Hắn quát khẽ.

***

Trong gian tĩnh thất này, trừ Vương Thái Hư, Đinh Ninh và ông lão tóc bạc nọ thì tổng cộng có một người.

Ngoài bốn người thuộc nhóm Chương Nam, Đương Khuyết ra thì còn lại đều là người của Lưỡng Tằng Lâu.

Có thể có tư cách ngồi cùng Vương Thái Hư, tất nhiên là những nhân vật quan trọng nhất của Lưỡng Tằng Lâu và cũng được hắn tín nhiệm nhất.

Lúc Chương Nam ra hiệu tấn công thì bảy kẻ đã nhất tề động thủ, trong đó có ba tên đứng sang một bên.

Cuồng phong mãnh liệt, theo sau là những âm thanh gào thét lạnh lẽo. Chung Tu cạnh Chương Nam tung người lên tựa một con bướm tím, thanh kiếm màu tím từ trong tay áo của hắn bay ra nhắm thẳng vào trán Vương Thái Hư.

Chiếc bàn phía trước Đường Khuyết vỡ ra làm bốn, một thanh kiếm lớn màu xanh phóng lên từ dưới chân rồi nằm gọn trong tay hắn.

Một tiếng quát lanh lảnh vang lên, Đường Khuyết sử dụng chiêu thức tấn công trực diện nhất, vận hết chân nguyên trên người dồn vào thanh kiếm, thoáng cái thân kiếm như một ngọn sóng xanh biếc dâng lên rồi đập thẳng về phía Vương Thái Hư.

Độc Nhãn Long Đường Mông Trần vẫn cúi đầu nãy giờ bỗng ngẩng đầu lên, vươn hai tay ra. Trên đó lập tức vang lên những tiếng kim loại chói tai.

Hơn mười tia sáng màu lam ập tới người Vương Thái Hư.

Trong phút giây chớp nhoáng này, Chương Nam lại không hề ra tay mà chỉ ngồi một chỗ không nhúc nhích. Kế hoạch ăn khớp, hắn thiết nghĩ không cần phải ra tay.

Ba người bên cạnh của hắn ra tay thừa sức khiến cho bốn kẻ trung thành với Vương Thái Hư không kịp tiếp viện, mà y hiện đã bị thương, hẳn nhiên không đánh lại nổi Chung Tu, Đường Khuyết và Đường Mông Trần.

Chỉ cần Vương Thái Hư chết rồi, cục diện chốn này đều sẽ rơi vào tay họ.

Nghĩ tới cảnh đối thủ lớn nhất ở Trường Lăng sắp ngã xuống, đáng lẽ hắn nên cảm thấy vui mừng, tuy nhiên, không biết tại sao trong lòng Chương Nam lại dâng lên cảm giác bất an vô cùng.

Biểu hiện của một già một trẻ cạnh Vương Thái Hư quá kỳ lạ.

Đinh Ninh vẫn bình tĩnh ăn rau. Ông lão tóc trắng kia lại vẫn ung dung nhấp trà. Trong khi phong ba nổi lên mà hai người họ như thế chẳng phải quá quái lạ sao? Nhưng dựa theo tin tức của nội gián cạnh Vương Thái Hư thì hai kẻ nọ rõ ràng không có gì đặc biệt.

Tiểu tử kia chỉ là một thằng nhóc bình thường ở hẻm Ngô Đồng. Lão già nọ chỉ là một tên thầy bói trong chợ, theo lời nội gián thì bởi do Vương Thái Hư cảm thấy ông ta có tiên phong đạo cốt nên mới cố ý dắt theo bên mình, hòng để bọn hắn hoài nghi đây là một tu hành giả lợi hại. Cho nên trong cuộc nói chuyện ban nãy, Đường Khuyết mới nói Vương Thái Hư là cố ý làm ra vẻ huyền bí để che mắt thiên hạ.

Giống như trên bàn cờ, quân át chủ bài của họ Vương đã bị bọn hắn nhìn thấu.

Có điều hiện tại, sao biểu hiện của hai người họ vẫn vậy?

Trong lòng Chương Nam càng lúc càng thấy rét lạnh vô cùng nhưng trên trán lại bất giác đẫm mồ hôi.

***

Vương Thái Hư vẫn không hề động đậy.

Tay phải của hắn bỗng biến mất rồi một dải kiếm quang màu xám xuất hiện bao bọc trước cơ thể hắn, dài độ một thước. Thanh kiếm trong tay hắn cũng chỉ dài tầm ấy, nhìn qua lại không hề sắc bén, trông cứ như một cây thước dẹp.

Hắn hoàn toàn không để ý thanh trường kiếm đang đâm thẳng vào trán mình, cũng không để ý kiếm quang xanh lạnh như sóng cuộn đang tràn về phía mình mà lại rất chuyên tâm chém bay mấy đạo ánh sáng màu lam đang bắn tới.

Đúng lúc này, Chương Nam không kìm được kêu lên một tiếng

thất thanh, vì chuyện hắn lo lắng nhất đã xảy đến. Bình trà trong tay ông lão tóc trắng bên cạnh Vương Thái Hư đột ngột rơi xuống, một thanh kiếm màu trắng xuất hiện trong tay lão.

Chuôi kiếm này thô, to lại ngắn, cầm trong tay khiến người ta cảm giác giống như đang cầm một chiếc sừng bạch dương vậy…

Q1 - Chương 28: Bản Mệnh cảnh

Rầm một tiếng thân hình Chung Tu văng ngược lại đập mạnh vào góc tường, thanh trường kiếm màu tím ỉu xìu đang lắc lư cắm chênh chếch trên xà nhà, sâu hoắm. Gương mặt Chung Tu đẫm máu, vành môi tái nhợt run rẩy, hắn khẽ nhìn xuống bàn tay trái đang nứt toát ra, ánh mắt mờ mịt cùng tuyệt vọng.

Mờ mịt cùng tuyệt vọng là bởi cách biệt mênh mông về thực lực, hoàn toàn không thể chống đỡ.

Cùng lúc đó, Đường Khuyết ảo não bay ngược về chỗ cũ, thanh đại kiếm màu xanh của hắn bị một sức mạnh kinh khủng đập gãy đoạn, vặn vẹo chẳng khác nào một mớ sắt vụn rơi đầy trên mặt đất .

Sóng gió chợt qua đi.

Toàn thân Chương Nam ướt đẫm mồ hôi, miệng há lớn giống như cá bị vớt ra khỏi nước đang đớp từng ngụm không khí nhưng không hề phát ra được chút âm thanh nào.

Đường Mông Trần vẫn giơ hai tay lên như cũ chỉ có điều từ trong ống tay áo rách nát lộ ra đôi hộp sắt hình vuông, còn mắt hắn đang dán chặt vào mũi kiếm như sừng bạch dương nọ, hoàn toàn trống rỗng, tuyệt vọng.

Tất cả đều chết trân.

Dù kiếm trên tay có đang nhỏ máu - máu từ trên trán, trên mũi, trên miệng, trước ngực, nhưng tất cả đều câm lặng bởi một kiếm.

Chỉ một nhát kiếm!

Từ trên cao chém xuống, đánh bay hồ điệp, đập tan sóng lớn.

Vô số tiếng bước chân dồn dập từ ngoài hành lang tiến đến gian phòng, cửa trước, cửa sổ, cả vách tường nháy mắt đã xuất hiện rất nhiều vết thủng. Bên ngoài những lỗ thủng người đứng chật ních, nhìn những ánh mắt lạnh lẽo ấy, con cá mắc cạn Chương Nam kêu lên như sắp khóc:

- "Không thể nào! Ban nãy rõ ràng ngươi nói với ta không hề muốn qua lại với quý nhân, sao bên cạnh ngươi lại xuất hiện người của Bạch Dương động? Sao ngươi có thể tìm được đại nhân vật cỡ này?"

***

Tiếng gào khóc của Chương Nam tại thời khắc đó cũng chính là khúc mắc của phần lớn mọi người có mặt trong gian phòng.

Mũi kiếm trông giống sừng bạch dương từ từ biến mất một cách kì dị, giống như đang chui vào cơ thể của lão nhân tóc bạc. Nó tượng trưng cho cảnh giới thứ sáu - Bản Mệnh cảnh!

Nhất cảnh Thông Huyền, nhị cảnh Luyện Khí, tam cảnh Chân Nguyên, tứ cảnh Dung Nguyên, ngũ cảnh Thần Niệm, lục cảnh Bản Mệnh, thất cảnh Bàn Sơn, bát cảnh Khai Thiên, cửu cảnh Trường Sinh. Tu luyện đến cảnh giới thứ năm Thần Niệm cảnh thì chân nguyên và thiên địa nguyên khí kết hợp cải tạo thân thể người tu luyện giúp niệm lực của người đó tăng mạnh, luyện đến cảnh giới này thì có thể dùng niệm lực khống chế vài khí cụ đặc biệt có tích trữ chút chân nguyên trên bề mặt, tỉ dụ như là phi kiếm hay phù lục… Niệm lực đến đâu, phi kiếm, phù lục theo đến đó. Điều này giúp cho tốc độ và sức mạnh của cảnh giới thứ năm khác xa cảnh giới trước, đồng nghĩa với việc xuất hiện thêm nhiều thủ đoạn đối địch thần bí mạc trắc, biến ảo khôn lường. Khi tu luyện đến cảnh

giới thứ sáu Bản Mệnh cảnh lại càng mạnh mẽ hơn - chân nguyên phân chia âm dương ngũ hành - người tu luyện có thể chọn thiên tài địa bảo phù hợp bản thân để luyện thành vật bản mệnh cho mình. (vật gắn liền với tính mệnh)

Đối với đẳng cấp đám người Chương Nam thì cho dù biết rõ trong thành Trường Lăng có rất nhiều tu hành giả tu luyện vượt qua cảnh giới thứ sáu nhưng bình thường chẳng thể nào gặp mặt, càng không được tận mắt chứng kiến uy lực khi sử dụng vật bản mệnh. Ngũ cảnh tu hành giả không cầu cũng gặp, còn lục cảnh thì muốn cầu cũng không thể gặp. Chênh lệch giữa hai cảnh giới này giống như khác biệt giữa dân đen và quan lớn, như tôm cá khác với giao long!

Đây chính là điều khiến Chương Nam trăn trở cùng tuyệt vọng nhất. Lục cảnh Bản Mệnh tu hành giả, nếu không phải quan viên quyền cao chức trọng trong triều thì cũng là trưởng lão hay tông chủ của các môn các phái. Nhân vật có cấp bậc thế này thậm chí còn lôi kéo được sự chú ý của hai vị thừa tướng, sao lại có thể đích thân ra tay giúp đỡ Vương Thái Hư!

Không thể nào!

…

Không ai để ý đến tiếng kêu gào của Chương Nam. Lão già tóc bạc hôm nay đại triển thần uy dường như cũng không để tiếng gào rống của Chương Nam vào tai. Cả Vương Thái Hư cũng không màng chú ý đến. Hắn xoay người lại, lạnh lẽo nhìn ba kẻ đằng sau mình mặt mũi ngày càng trắng bệch. Ba kẻ từng là huynh đệ vào sinh ra tử với hắn. Thế mà vừa nãy, cả ba lại phối hợp để sát hại hắn.

Hai trong số ba người đã bị đánh đến trọng thương. Còn lại một thanh trường kiếm đẫm máu đang run rẩy.

- “Tại sao?” Vương Thái Hư nhìn kẻ đang nắm thanh kiếm trên tay, vẫn đang nhỏ máu.

- “Lý Tuyết Thanh, năm đó chính ta chuộc ngươi khỏi tay đám buôn người, thanh Tuyết Hoa Kiếm này cũng là ta vất vả giúp ngươi đoạt được. Tại sao ngươi lại muốn giết ta?

Tại sao? Nói cho ta biết lí do tại sao?”

Tu hành giả trẻ tuổi thủy chung vẫn không trả lời, Vương Thái Hư bình tĩnh trở lại nói rất nghiêm túc:

- "Coi như giúp ta thỏa mãn lòng hiếu kỳ, chỉ cần ngươi nói ra nguyên nhân ta sẽ đảm bảo an toàn cho thân nhân của ngươi. Thậm chí sẽ nói cho họ biết các ngươi vì bảo vệ mà ta bỏ mạng.”

Nghe thấy lời này của Vương Thái Hư, tên tu hành giả trẻ tuổi khẽ cười trả lời:

- “Là vì một tiểu cô nương đáng mến ở thanh lâu rơi vào tay bọn chúng, đệ xin tạ lỗi với đại ca.” Nói xong, hắn quỳ gối trước mặt Vương Thái Hư.

“Hự”- Thanh âm khó nhọc vang lên. Trường kiếm trong tay hắn không biết đã đảo chiều từ lúc nào, mũi kiếm đâm xuyên người, máu tươi phụt ra ướt đẫm cả lưng hắn.

- “Đa tạ"

Tên đại hán râu quai nón khẽ thở dài, thành khẩn nói lời cảm tạ với Vương Thái Hư:

- “Ta muốn giết chết ngươi vì trước đây ta đã từng làm chuyện có lỗi với huynh đệ trong bang. Nhiều năm trước, cháu dâu của Liễu huynh đệ bị cưỡng dâm mà chết, chính là do ta trong lúc say rượu đã gây ra tội lỗi tày trời. Chỉ là chuyện cũ đã lâu không biết tại sao bọn chúng lại phát hiện ra. Ta nhất thời hồ đồ, kết cục sai

lại càng sai.”

Nói xong, đại hán râu quai nón một chỉ đâm thẳng tâm mạch, gương mặt đầy hổ thẹn gục xuống.

Còn một tên nam tử khác tuổi tác không chênh lệch mấy so với Vương Thái Hư, nhìn thấy máu tươi dính đầy trên đất hắn không khỏi thở dài:

- “Ta cảm thấy nếu để ta trở thành chủ nhân của Lưỡng Tằng Lâu sẽ tốt hơn, dẫu sao ta cũng có chút không tín nhiệm ngươi. Lúc này ta đã biết mình có mắt không tròng.”

Vừa dứt câu, hắn vái một lạy thành khẩn trước Vương Thái Hư, rồi quay ngược trường kiếm, đâm sâu vào thân mình.

***

Giang hồ đương nhiên có quy củ của giang hồ. Biết rõ không thể tránh khỏi cái chết, Đường Khuyết và Đường Mông Trần liếc mắt nhìn nhau rồi đồng thời dùng kiếm cắt cổ tự sát. Chết thế này vô cùng thê thảm, máu tươi không ngừng phun phụt phụt ra ngoài, bắn tung tóe, thậm chí ướt đẫm cả người Chương Nam ở bên cạnh.

- “Ngươi có thể không cần phải chết” - Vương Thái Hư nhìn chằm chằm tên còn lại.

Mấy ngấn mỡ trên người Chương Nam run lên, hắn không dám tin vào những gì Vương Thái Hư vừa nói, chỉ sợ Vương Thái Hư cố ý cho hắn một tia hi vọng rồi lại nhẫn tâm dập tắt càng khiến cái chết của hắn thống khổ hơn.

- “Số người chết tối hôm nay đã quá nhiều, ta không muốn huynh đệ của mình phải tiếp tục huyết chiến với thủ hạ mai phục của ngươi ngoài kia.”

Vương Thái Hư mệt mỏi nhắm hai mắt lại im lặng đứng đấy một lát rồi lên tiếng:

- "Nhưng ta muốn tên Chung Tu vừa nãy ra tay với ta phải chết... Còn việc làm ăn của Lôi Vũ Đường ở Thành Nam không cần hắn bảo kê nữa, tất cả sẽ do Lưỡng Tằng Lâu bọn ta phụ trách. Còn về sinh ý của các ngươi ta chỉ lấy hai phần. Từ nay về sau, ta với ngươi coi như đi trên cùng một con thuyền, hy vọng sau này ngươi sẽ nhớ rõ lập trường và những gì ta đã nói hôm nay."

Nghe xong những lời này, Chương Nam cuối cùng cũng dừng lại cơn run rẩy triền miên của mình, trong mắt của hắn cũng chỉ còn lại chút tức giận.

Còn Chung Tu nằm thê thảm ở góc tường như hồ điệp bị mất cánh, miệng rên rỉ âm thanh thê lương không cam lòng, trong nháy mắt, hắn dùng hết sức nện lưng vào tường nương nhờ lực đập bay vút ra ngoài, để lại phía sau hàng đống gạch vụn vỡ.

Vương Thái Hư cũng chẳng buồn nhíu mày.

Thậm chí hắn còn chẳng thèm liếc mắt nhìn Chung Tu.

Trong màn đêm dày đặc chợt vang lên vô số tiếng rít xé gió, sau đó là tiếng kim loại phập phập đâm xuyên da thịt, sau cùng là âm thanh vật gì đó rơi xuống đất.

Hắn vẫy vẫy tay với Chung Nam đang nằm xụi lơ, giọng nói thêm phần trầm thấp:

- "Lúc này ngươi có thể ra ngoài, thông báo cho người của ngươi rằng ngươi vẫn còn sống, dẫn bọn họ rời khỏi đây. Sau đó, phải nhớ rõ những việc tiếp theo ngươi phải làm."

- "Ta chỉ biết có một đại nhân vật trong lâu thuộc quân đội, cụ thể là ai thì không rõ." – Chương Nam vừa bước ra khỏi cửa vừa khàn giọng để lại một câu này.

Vốn chỉ định chiếm lấy chút ít việc làm ăn của Lưỡng Tằng Lâu vậy mà kết quả lại trở thành mất đi hai phần lợi nhuận, còn mất một vị tu hành giải lợi hại thủ hộ, Chương béo đại danh đỉnh đỉnh trên giang hồ ngày thường chỉ cần giậm chân thôi cũng khiến phố phường run rẩy, vậy mà khi cất những bước nặng nề xuống lầu lại loạng choạng ngã mấy lần.

Thứ khiến hắn sợ vỡ mật không phải là máu tươi lênh láng trên đất, mà là một kích thi triển từ Bản Mệnh Kiếm của lão già tóc bạc.

- "Cảm tạ đại ân của Đỗ tiên sinh"

Trải qua đại nạn chết đi sống lại, những ngày sau này, Vương Thái Hư nhất định sẽ chiếm được địa vị bất phàm trong thành Trường Lăng, nhưng hắn vẫn làm lễ thành khẩn với lão già tóc bạc đang ngồi yên bất động.

- "Người mà ngươi chọn không tồi đâu, bình thường nói không chừng ta cũng sẽ bảo hắn nhập môn hạ của mình." – lão già tóc bạc khẽ nói một câu, liếc nhìn Đinh Ninh rồi đứng lên rời đi.

- "Ta vẫn còn sống". Vương Thái Hư đưa mắt nhìn lão già tóc bạc đang rời đi, rồi xoay người nhìn Đinh Ninh chăm chú, nói với hắn bằng giọng vô cùng bùi ngùi: "Kể từ hôm nay, ngươi đã là môn sinh của Bạch Dương Động."

Đinh Ninh lắc đầu, thì thầm trong miệng rất khẽ: "Đơn giản thế thôi sao?"

Đơn giản sao?

Nếu không phải Bạch Dương Động trùng hợp chọc giận thị tộc của hoàng hậu, những ngày gần đây lại bị ép sát nhập với Thanh Đằng kiếm viện; nếu không phải Đỗ tiên sinh đã được thánh thượng ân chuẩn, cho phép ông ấy cáo lão hồi hương; nếu không

phải tu hành giả cũng muốn phần còn lại của đời mình được hưởng chút an nhàn; nếu không cần phải bận tâm đến miệng lưỡi của những kẻ trong triều… thì nhân vật đứng vị trí số một, số hai trong Bạch Dương Động sao có thể quyết định ra tay giúp đỡ mình chứ?

Đây là cái giá phải trả cho rất nhiều chuyện, hơn nữa còn là những chuyện hết sức phức tạp.

Chỉ là Vương Thái Hư không thể nào hiểu nổi trong lòng Đinh Ninh đang nghĩ điều gì, dù sao máu tươi bê bết trên sàn khiến hắn cảm thấy quá đỗi mệt mỏi, vì thế chỉ khẽ cười, không buồn giải thích.

Sống - quả thật là rất mệt mỏi!

Q1 - Chương 29: Khoảng cách sinh tử

Xe ngựa Lưỡng Tằng Lâu đưa Đinh Ninh trở về ngõ Ngô Đồng Rụng Lá, dừng lại trước quán rượu vô danh có lá cờ lệnh màu xanh.

Phụ trách đánh xe là một gã kiếm sư áo nâu, tuy không rõ khuya nay Đinh Ninh đã đóng góp những gì, nhưng chỉ bằng việc hắn có thể theo bên cạnh Vương Thái Hư cũng đủ khiến lòng tôn kính của tên phu xe đối với Đinh Ninh lên đến cực điểm.

Đinh Ninh cảm ơn kiếm sư một tiếng rồi đẩy cửa đi vào quán rượu.

Bên trong tối om, theo sau tiếng cửa ken két là tiếng chân của Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Nàng vừa mới tắm xong, mùi mái tóc mới gội quyện với mùi hương cơ thể tỏa ra nhàn nhạt, thơm phức.

Bóng tối cũng vô phương che dấu vẻ mỹ lệ của nàng.

Chỉ có giọng nói là vẫn lạnh lùng như mọi khi, cất lên từ trong bóng tối nói với Đinh Ninh:

- "Ngươi quá nôn nóng, rõ ràng đã nói với ta trước khi đột phá đệ tam cảnh sẽ không nhiễu sự gây chú ý, khi ngươi chưa luyện tới Chân Nguyên cảnh thì cho dù có là đệ tử của người ấy cũng dễ dàng bị kẻ khác sát hại."

Lúc này, Đinh Ninh bỗng trầm mặc chứ không thoải mái đấu láo như mọi khi.

Mất một lúc hắn mới mở miệng hỏi:

- "Cô lo lắng cho an nguy của tôi hay lo cho việc tu luyện của cô?"

- "Ngươi có vấn đề thật rồi, bình thường chả bao giờ ngươi nói mấy câu như vậy". Giọng nói Trưởng Tôn Thiển Tuyết càng lạnh lùng hơn trước: "Ngươi phải biết hai chuyện đấy không có gì khác nhau."

Đinh Ninh lại im lặng một lúc rồi nói:

- "Quả thực tôi có hơi nóng nảy, nhưng trong kế hoạch của chúng ta không có cái tên Ly Lăng Quân cộng chuyện hắn bất ngờ đi cầu hôn cô... Với năng lực của Ly Lăng Quân, nếu vương triều đại Sở không phát sinh chuyện đặc biệt hắn tuyệt sẽ không vội vàng như vậy. Bạch Dương Động là một nơi tu hành thâm căn cố đế tại đại Tần, là căn cơ của đại Tần. Mặc dù dính chuyện với hoàng hậu, nhưng nếu không quá đáng thì hoàng đế cùng hai thừa tướng nhất định không để phe cánh của hoàng hậu sát nhập vùng đất của người tu hành vào Thanh Đằng kiếm viện, bởi việc sát nhập này chẳng khác nào xóa sổ một tông phái tu hành, quân đội thì đột ngột nhúng tay vào chuyện nơi chợ búa... Cô sơn kiếm tàng lại sắp xuất thế, rất nhiều địa phương có biến động lớn, Trường Lăng hiện chẳng khác gì một tòa thành đợi bão, mọi thứ đều cực kỳ khẩn trương."

Ngừng lại một chút, Đinh Ninh lạnh lùng nói tiếp:

- "Tôi phải nhanh chóng trở thành người tu hành, hôm nay tôi nói chuyện với Vương Thái Hư có lẽ cô cũng đã nghe thấy, chắc cô cũng hiểu, cơ hội gia nhập Bạch Dương Động hoặc thậm chí là Thanh Đăng kiếm viện không phải chỉ đơn giản ngồi đợi là có, cho nên tôi phải nắm lấy thật nhanh."

- "Ta mặc kệ lý do gì của ngươi, sau khi ngươi giết Tống Thần

Thư tại Ngư Thị trở về là ta đã cảm thấy bất an" Trưởng Tôn Thiển Tuyết nói không chút khách khí:

- "Ta chỉ biết tu vi hiện tại của ngươi rất thấp, gấp gáp tiếp xúc với tầng lớp quyền thế cùng những tu hành giả lợi hại sẽ khiến ngươi dễ gặp nguy hiểm."

Nghe vậy, Đinh Ninh chợt nghĩ đến sự tình đặc biệt của bản thân, hắn cảm thấy mình cô lãnh hơn bất cứ ai ở thành Trường Lăng này, lại nghĩ tới sinh tử của cô gái hữu tình hơn bất cứ ai hắn từng biết trước mặt cùng mình có liên quan mật thiết, lãnh ý trong mắt Đinh Ninh hoàn toàn biến mất.

Ánh mắt của hắn chợt sáng lên trong đêm tối.

- "Nhất định tôi sẽ cẩn thận hơn." Hắn cực kỳ nghiêm túc nhìn Trưởng Tôn Thiển Tuyết, nói: "Trước khi luyện tới đệ bát cảnh, tôi nhất định sẽ coi trọng an nguy của bản thân mình."

Cảm giác được cảm xúc thành tâm khác thường trong câu nói của Đinh Ninh, Trưởng Tôn Thiển Tuyết khẽ nhăn mày.

Nhưng nàng không nói gì thêm mà lặng lẽ trở lại nhà sau, lúc đến cửa phòng ngủ, nàng như nghĩ đến điều gì liền hỏi:

- "Ngươi nhất định muốn vào Mân Sơn kiếm tông để luyện Tục Thiên thần quyết phải không?"

- "Không sai, nếu tôi không luyện Tục Thiên thần quyết thì cơ thể này sẽ báo hại tôi chết sớm." Đinh Ninh nhẹ giọng trả lời: "Bất quá cũng không phải là không còn cách, ngoại trừ Tục Thiên thần quyết còn có vài loại công pháp khác có ích cho tôi."

Thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng của Trưởng Tôn Thiển Tuyết một lần nữa vang lên: "Nhưng chỉ có Tục Thiên thần quyết là có nhiều hy vọng nhất."

Đinh Ninh gật nhẹ đầu trong bóng tối:

- "Có hay không thì cũng là một cơ hội tốt, công pháp này không chỉ giúp tôi sống sót mà còn có ích cho việc tu hành sau này."

- "Công pháp tu luyện của các ngươi nếu phối hợp với Tục Thiên thần quyết thì sẽ mạnh hơn nữa à?"

Trưởng Tôn Thiển Tuyết cũng bắt chước bộ dáng trầm ngâm của hắn, mất một lúc như thế nàng mới mở miệng: "Ta nhớ rồi, người kia là tử địch của Mân Sơn kiếm tông, cho nên hắn không thể tiến vào đó tu luyện công pháp ấy."

Chẳng có chuyện gì Đinh Ninh dấu nàng, chỉ là nàng có hỏi hay không mà thôi.

Cho nên hắn đơn giản trả lời: "Đúng vậy."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lại hỏi:

- "Nếu ngươi thuận lợi gia nhập Mân Sơn kiếm tông, vậy chuyện tu hành của ta thì sao?"

Đinh Ninh bình tĩnh trở lại, ít nhất là giọng nói của hắn:

- "Chuyện này tôi đã nghĩ kĩ, kế hoạch gia nhập Mân Sơn kiếm tông của ta là thông qua con đường thứ hai, thông qua thí luyện mà nhập sơn nên thời gian tu luyện ở trong đó chỉ có hạn chứ không giống đệ tử chính thức phải vượt qua Chân Nguyên cảnh mới được xuất sơn, cho nên không ảnh hưởng đến việc tu luyện của tôi và cô."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết thôi không thắc mắc nữa, tiếp tục đi vào phòng đồng thời nói vọng ra: "Ta chờ ngươi bên trong."

Nàng chỉ nói một câu ngắn gọn.

Người nào nghe thấy chắc hẳn không khỏi nghĩ ngợi lung tung, một câu nói vô cùng mập mờ.

Nhưng tại gian phòng cay nồng hương rượu này, những câu nói như thế hầu như ngày nào cũng có, giữa hai người bọn họ lại không có lấy một chút mập mờ.

Chỉ có hung hiểm cùng khắc nghiệt.

Đinh Ninh thực hiện công việc quen thuộc: sửa sang lại chăn đệm rồi nằm xuống giường.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết chậm rãi nằm xuống bên cạnh hắn, thiên địa nguyên khí bắt đầu tỏa ra khắp người nàng, sấy khô cong những lọn tóc còn ướt.

Phong tuyết lại nhảy múa quanh người cô gái và Đinh Ninh.

Sau lần đột phá cửa ải lần trước, chuyện tu luyện của Trưởng Tôn Thiển Tuyết không gặp trở ngại nào.

Hắn đã không cần phải bất đắc dĩ dùng thân thể mình bức chân khí rót vào người nàng giúp nàng tu luyện nữa, càng không cần phải dùng thân nhiệt sưởi ấm cơ thể của nàng.

Hôm nay quả thật là một ngày dài, bận rộn từ sáng đến tối đủ thứ chuyện, hết thảy cũng diễn ra nhanh hơn kế hoạch - người cùng việc ở nơi đẩu đâu xa xôi bỗng xuất hiện trước mắt hắn.

Nhìn gương mặt Trưởng Tôn Thiển Tuyết trong gió tuyết, hắn chợt muốn ôm nàng biết bao.

Nhưng hắn biết chắc ăn nếu làm thế thì nàng sẽ giết hắn ngay lập tức.

Cho nên hắn đành nhìn nàng cách một lớp gió sương.

Trong mắt hắn, một thước ngắn ngủi giữa hắn và cơ thể của

nàng chẳng khác gì hai bờ trường giang, khoảng cách giữa chân đèo và đỉnh núi vời vợi, khoảng cách giữa sống, và chết.

***

Cùng thời gian ấy, Dạ Sách Lãnh đang đi bên trong Thiên Tư giám.

Nàng rảo bước qua một thông đạo dài và lớn hướng về căn phòng sâu nhất tại Thiên Tư giám.

Đèn đuốc hai bên thông đạo tắt lịm theo mỗi bước nàng đi qua.

Nàng thích đi trong đêm tối.

Trên người là bộ quần áo màu trắng như cũ, vẫn như lời nói của Triệu Trảm - nàng chẳng ăn nhập gì với màn đêm này hay với Trường Lăng xám xịt.

Màn lớn rũ xuống che kín căn phòng cuối cùng trong Thiên Tư giám.

Màn lớn lộn xộn giăng rủ như mê cung, dấu đi thân ảnh của Dạ Sách Lãnh, đồng thời che đi khí tức khiến thậm chí là bậc cao thủ cũng không thể vận niệm lực tiến vào.

Chính giữa đống màn là một cái giường tròn êm ái.

Trước giường có một cái đỉnh thuốc đang sôi.

"Ộc" - Dạ Sách Lãnh phun ra một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ bạch sam cùng khoảng đất trước người nàng.

Nhưng sắc mặt nàng thì vẫn bình tĩnh và mạnh mẽ như trước.

Phải mạnh mẽ vì nàng biết khắp Trường Lăng người muốn nàng chết đem bàn tính ra cộng cũng không hết.

Chỉ có mạnh mẽ mới giúp nàng sống tốt.

Nàng chậm rãi đi về phía trước kéo dài một làn hơi nước óng ánh trôi lững thững sau lưng.

Màu máu đỏ tươi trên bạch sam và dưới đất càng lúc càng mờ đi rồi bốc hơi hoàn toàn.

Nàng bình tĩnh thả người ngồi lên giường, tay mở dược đỉnh trước mặt ra.

Nước thuốc bên trong đang sôi sùng sục nung một khỏa Ngao Long đan màu vàng kim óng ánh.

Nàng đưa muôi nước thuốc vào miệng rồi từ từ nuốt xuống.

Đôi mày xinh đẹp của nàng nhăn tít, rồi rất nhanh sau đó trở lại như cũ.

Q1 - Chương 30: Hoàng Hậu

Cũng trong đêm, có một người đang đi trên một con đường trải đá.

Hai bên con đường đá đứng sừng sững vô số tượng đồng, bên trên tượng bố trí nhiều loại pháp trận ít nhất có thể đơn giản lấy mạng tu hành giả đệ tứ cảnh.

Người phụ nữ này đặc biệt xinh đẹp.

Hai thị nữ đi sau lưng nàng cũng là tuyệt sắc, nhưng nếu cùng so sánh với nàng thì chỉ giống như hai nữ hài có chút xinh xắn.

Bởi vì vẻ đẹp của nàng, không phải gọi là dễ thương, cũng không gọi là thanh tú, mà là vẻ đẹp vô cùng đoan trang, vô cùng chói mắt, đơn giản nhìn là thấy đẹp.

Bên trong vẻ đẹp ấy còn hàm chứa nét uy nghiêm vô cùng.

Hai bên, bóng hình hoàng cung nguy nga đồ sộ đều giống như sợ hãi nằm phủ phục trên con đường đá, bái lạy dưới gót chân của nàng.

Nàng là hoàng hậu vương triều Đại Tần, nữ chủ nhân Trường Lăng.

Mặc dù dung nhan của nàng hoàn mỹ tới cực điểm, giống như được vẽ ra từ bút của tất cả họa sĩ tốt nhất trong thiên hạ, nhưng nó cũng giống như một sợi dây ranh giới chia cắt với mọi người, cả thành Trường Lăng hầu như không có mấy ai dám nhìn nàng, nhìn dung nhan của nàng.

Lúc này, một gã tu hành giả mặc cẩm bào màu vàng đỏ đứng

nơi cuối con đường đá, đợi nàng trước cửa thư phòng, hắn căn bản không dám ngẩng đầu nhìn nàng, trước sau vô cùng kính cẩn khom người cúi đầu hành lễ với tất cả lòng tôn kính cùng khẩn trương.

Tuy không ngẩng đầu, nhưng niệm lực của tu hành giả lại thủy chung theo sát bước chân nàng, ngay khi cảm giác được nàng sắp dừng bước, biết rõ nữ tử tôn quý nhất vương triều Đại Tần kia không thích lễ nghi phiền phức, không thích nghe lời thừa, hắn liền dùng hết khả năng có thể kính kính cẩn cẩn mở miệng nói:

- "Nương nương, hôm nay Dạ Ti Thủ đã khám nghiệm thi thể Tống Thần Thư tại Thần Đô Giám, xác nhận đích thực là Cửu Tử Tàm Thần Công, có điều sát thủ tu vi rất thấp, cao nhất chỉ là Luyện Khí cảnh."

Bước chân Hoàng hậu ngừng lại.

Mỗi một động tác của nàng đều cao quý đoan trang và hoàn mỹ tới cực điểm.

Kể cả động tác và thần sắc lúc nàng hơi cúi đầu nhìn tên tu hành giả.

Ánh mắt của nàng vẫn như cũ:

- "Nói với người nhà, không chỉ đơn giản luyện Cửu Tử Tàm mà có thể ở cảnh Luyện khí giết được Tống Thần Thư. Nhưng cũng nói bọn họ không cần khẩn trương, thời gian này chưa đòi hỏi phải làm chuyện gì đặc biệt. Đại Tần hiện nay không phải là Đại Tần mười mấy năm trước, chỉ cần triều đình không phạm sai lầm thì không có thứ gì uy hiếp được cả." - Nàng nói hết sức bình thản, nhưng hàm chứa rất nhiều uy nghiêm.

- "Vâng" - Tu hành giả trịnh trọng nói tiếp - "Hôm nay, Hứa Hầu đã chạm mặt Dạ Ti Thủ bên ngoài Thần Đô Giám, hai người

giao thủ cân sức ngang tài."

Hoàng hậu lại nói:

- "Đã như vậy, không cần thiết đối phó với cô ta nữa. Chẳng phải dạo gần đây xuất hiện tung tích Bạch Sơn Thủy của Vân Thủy cung sao? Bảo người nhà dùng toàn lực điều tra manh mối Bạch Sơn Thủy, Dạ Sách Lãnh đã trở về thì chuyện này tự nhiên cô ta sẽ chịu trách nhiệm."

Tu hành giả kia càng nghiêm nghị hơn, hắn hỏi:

- "Hôm nay Đỗ Thanh Giác của Bạch Dương động đích thân xuống núi can dự vào một sự kiện của mấy bang phái giang hồ, người nhà muốn nương nương cho chút ý kiến."

- "Người nhà càng lúc càng hồ đồ thế?" - Hoàng hậu nói: - "Nếu Thánh thượng đã phê chuẩn cho Đỗ Dương Giác quy lão, thì đó đã là tổn thất lớn của bọn chúng, người nhà không cần cân nhắc đến vấn đề này nữa. Ngươi chuyển lời đến mấy vị ấy, rằng Thánh thượng tuy một lòng tu đạo mưu cầu trường sinh, nhưng đừng nghĩ ngài hiện giờ khác trước, ý chỉ của ngài ban xuống luôn luôn đại biểu cho kết cục cuối cùng của việc đó. Người nhà, dù có cường đại nhưng nên biết đâu là điểm dừng, áo mặc không qua khỏi đầu, đừng nghĩ có thể qua mặt Thánh thượng làm bất cứ chuyện gì, đừng nghĩ có thể thay đổi một việc đã định."

Nghe được ý tứ uy hiếp rõ ràng trong lời nói tưởng như bình thường của Hoàng hậu, tu hành giả không khỏi đổ mồ hôi lạnh đầy lưng.

"Còn nữa, hãy cảnh cáo Hạ Lương Liên, lần này hắn hành sự quá lỗ mãng. Việc ở Trường Lăng không giống việc ngoài chiến trường, thủ đoạn cần phải mềm mỏng. Trường Lăng là vũng nước sâu, vĩnh viễn đừng tưởng có thể dễ dàng nghiền nát bất kỳ thứ gì, hiểu chưa."

Hoàng Hậu rời gót vượt qua bên cạnh tu hành giả rồi tiến vào thư phòng.

Quần áo gã ướt đẫm mồ hôi, ngôn hành cử chỉ của hoàng hậu vẫn như mọi ngày, vẫn hoàn mỹ như thế, nhưng từ đầu tới cuối hắn luôn cảm thấy khí tức của vị mẫu nghi thiên hạ kia khác với ngày thường đôi chút.

***

Hoàng hậu thả lưng xuống Phượng ỷ trong thư phòng.

Trước ghế là một miệng hoạt tuyền

Nước trong linh tuyền liên tục tỏa ra bọt khí màu trắng sữa dễ nhìn, có tác dụng bồi dưỡng ngũ khí trong người tu hành giả.

Bên trong làn hơi nước mờ mịt đó mơ hồ nở một đóa hoa sen hoàn mỹ, hoàn mỹ như chính bản thân nàng.

Phía trên linh tuyền là một cái thiên tỉnh(*) làm từ thủy tinh.

(*) Thiên tỉnh: hiểu nôm na tương tự như cái giếng trời.

Từ trên mái nhà, ánh sao như được gom hết lại rồi đem chiết xạ qua thiên tỉnh, rơi xuống dòng nước bên trong linh tuyền.

"Cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bật rễ. Người quá ưu tú, lại thêm cực đoan, rất dễ bị trời ghen ghét."

Hoàng hậu yên lặng nhìn linh tuyền trước mặt rồi thở nhẹ:

- "Chỉ biết mình muốn cái gì, không nghĩ tới người khác muốn gì, đó chính là sai lầm lớn nhất. Ta không biết ngươi trước khi chết đã thông suốt hay chưa, nhưng lâu vậy rồi, chẳng lẽ còn chưa nhắm mắt hay sao?"

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt xuyên thấu qua tấm màn

tinh quang phía trước nhìn thẳng ra phố xá nghiêng ngả bên ngoài Trường Lăng.

Nét mặt hoàn mỹ chợt điểm thêm một chút lạnh lùng, ánh mắt bỗng chuyển thành giận dữ.

"Nếu đã lưu lại truyền nhân thì ngươi nên hảo hảo mà cất giấu, như thế mới không bị tận diệt, sau này, người đời còn tìm thấy chút manh mối, để họ biết được ngươi ít nhất cũng đã từng tồn tại."

"Dù gì đi nữa, chúng ta nhờ ngươi mà diệt được nhà Hàn, loại bỏ nhà Triệu, xóa sổ đại Ngụy, nhờ ngươi mà có Trường Lăng, có đại Tần như hôm nay."

Xinh đẹp mà uy nghiêm, giờ phút này, nàng chắc chắn không phải là người trần, mà là thần linh trong truyền thuyết, nhưng vị thần thánh được người người thờ phụng trong chùa miếu, họ cũng lạnh lùng và hoàn mỹ như thế.

Nhưng vẫn là thanh âm trong trẻo lạnh lùng ấy, nàng nhẹ làu bàu:

- "Ngươi có lẽ hiểu được trên đời này không có thần, ai ai cũng là một thân máu thịt, ai cũng trải qua thất tình lục dục. Không sống vì bản thân mới thực sự làm người khác căm hận."

Khuôn mặt xinh đẹp càng thêm giận dữ, thậm chí, hận ý còn tản ra khắp xung quanh:

- "Hơn nữa ngươi rõ ràng có truyền nhân... Ngươi giữ lại Cửu tử tàm, Cửu Tử Tàm của ngươi, kiếm ý của ngươi... ngươi... ngươi không truyền lại cho ta, mà truyền cho kẻ khác."

***

Một ngày như mọi ngày, mặt trời vừa ló dạng là Đinh Ninh đã

thấy bóng lưng Trưởng Tôn Thiển Tuyết rời giường đi đến bàn trang điểm.

Nó nhanh chóng rửa ráy sạch sẽ rồi vào bếp bắc nồi cháo.

Đợi đến lúc hỏa hầu vừa vặn, nó gạt bớt củi cho nhỏ lửa, rồi bưng cái bát thô quen thuộc của mình đi lên nhà trước.

Mất công nấu nướng như thế là bởi Trưởng Tôn Thiển Tuyết tính vốn ưa sạch sẽ, không thích ăn đồ bên ngoài, hơn nữa ăn uống thanh đạm là một phần trong việc tu luyện của cô.

Trừ nấu rượu ra, tất cả mọi việc lớn nhỏ còn lại trong quán, kể cả cơm nước chợ búa đều là do Đinh Ninh chiếu cố cho Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Thế nhưng Đinh Ninh làm mọi việc rất chu đáo, rất tự nguyện, ngay cả việc ngồi nhìn ngọn lửa đun bập bùng, nhìn bóng Trưởng Tôn Thiển Tuyết đi tới đi lui gần đấy cũng khiến nó cảm thấy ấm áp, vui vẻ.

Bởi vì có nhiều chuyện, khi mất đi rồi mới biết nó quý đến nhường nào.

Người đó, trước lúc chết còn không kịp nhìn Trưởng Tôn Thiển Tuyết, không có thời gian nhìn cô, nhưng nó thì có rất dư dả.

Ăn xong một bát mì lòng heo nóng hổi, Đinh Ninh lật đật đi rửa bát, vừa nhìn cái miệng nhỏ nhắn đang húp cháo của Trưởng Tôn Thiển Tuyết, nó vừa nhẹ giọng nói với cô:

- "Tí nữa người bên Vương Thái Hư sẽ đón tôi đi Bạch Dương Động... Tôi hứa sẽ trở lại sớm nhất có thể, tiếp tục việc tu hành cùng cô, cho nên nhất định cô không được nôn nóng. Chuyện xảy ra lần trước chắc cô chưa quên đâu đúng không."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn hắn một cái rồi không trả lời, miệng vẫn tiếp tục ăn cháo.

Nhìn sắc mặt của cô, Đinh Ninh cười khẽ.

Bởi vì nó biết cô đã đồng ý.

Có tiếng xe ngựa lạch cạch vang lên ngoài ngõ, cuối cùng dừng lại trước cửa quán rượu yên tĩnh.

Xe ngựa kia hẳn là do Vương Thái Hư phái tới đón Đinh Ninh.

Nhưng Đinh Ninh vẫn ngồi thừ ra đấy, yên lặng chờ đợi.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết rốt cục ngẩng đầu lên nhìn nó, rồi cau mày hỏi:

- "Ngươi đã quyết định thế, xe ngựa đến rồi sao còn chưa đi."

- "Tôi đợi rửa bát cho cô xong rồi mới đi."

Đinh Ninh nhìn cô thật sâu, nhè nhẹ nói tiếp:

- "Bình thường cô đâu có làm mấy chuyện lặt vặt này."

Q1 - Chương 31: Đại sư huynh Bạch Dương Động

Đứng chờ ngoài cửa đúng là tên kiếm khách áo nâu hôm qua.

Hắn không nhiều lời, chỉ khẽ gật đầu chào khi trông thấy Đinh Ninh bước ra, đợi nó lên xe xong xuôi hắn liền lặng lẽ làm công việc đánh xe.

Đinh Ninh ngồi trong xe khẽ cười, người đánh xe này Vương Thái Hư lựa chọn thật rất vừa ý nó, quả không phải ngẫu nhiên mà ông ta đứng vững tại Trường Lăng lâu năm như vậy, rất chu đáo.

Xe ngựa chạy dọc ra khỏi thành hướng thẳng tới Bạch Dương hạp, nơi đó là địa bàn của Bạch Dương Động.

Vào những năm đầu triều đại Nguyên Vũ, Tu hành chi địa tại đại Tần hầu hết nằm xa ngoài Trường Lăng, những tông môn tu hành cùng những lãnh địa của tầng lớp quý tộc tạo nên một lớp thành lũy không thuộc quân đội đại Tần.

Theo quy mô ngày càng mở rộng, hiện nay hơn phân nửa tông môn đã nằm bên trong Trường Lăng, tuy rằng vẫn có những đặc quyền như trước, nhưng vô hình, các tông môn đấy đều bị triều đình khống chế ít nhiều, thậm chí một số tông môn lâu đời hơn cả vương triều Đại Tần cũng không ngoại lệ, chỗ tốt duy nhất là được cung cấp nhiều tài nguyên tu hành hơn, đồng thời có nhiều cơ hội giao lưu với các môn phái khác.

Đinh Ninh ngồi xe đến Liễu Lâm Hà thì nghe thấy bên ngoài có rất nhiều âm thanh than khóc.

Nó không vén rèm xe lên, bởi vì nó biết ngoài kia nhất định là có xác chết trôi sông.

Đêm qua, đối với đại đa số người dân Trường Lăng không có gì đặc biệt, nếu Đinh Ninh không phải kẻ trong cuộc cũng chắc chắn không biết thế lực giang hồ Trường Lăng có đại biến.

Nước sông Liễu Lâm này chỉ dùng một ít để tưới tiêu nên thường xuyên là nơi vứt xác mấy nhân vật giang hồ.

Tối hôm qua tại Hồng Vận Lâu, người của Cẩm Lâm Đường chỉ có Đường Khuyết cùng Đường Mông Trần bỏ mạng, nhưng Đinh Ninh biết rõ đêm qua là một đêm dài của Cẩm Lâm Đường, xác chết trên sông hiện tại quá nửa là những kẻ xấu số trong đường phủ ấy.

***

Địa thế Trường Lăng phân bố dạng bậc thang theo hướng từ Đông Nam lên Tây Bắc, ở thành nam, Kính Hà cùng Vị Hà giăng nhánh khắp nơi, trong đấy phần lớn là bình nguyên, ngẫu nhiên có mấy đỉnh núi nhỏ chưa tới trăm mét.

Trung bộ Trường Lăng có phần cao ráo hơn, bên trong là rất nhiều lòng sông cổ xưa nay đã khô cạn thành đất trũng.

Bắc Trường Lăng là khu vực cao nguyên núi đồi, lớn nhỏ hết thảy có mười ba ngọn núi, cao nhất là núi Thạch Môn và núi Linh Hư, thấp nhất là núi Bắc Tương và núi Lan Mã.

Bạch Dương Động nằm ở Bạch Dương Hạp, ngay tại Bắc Tương Sơn.

Qua nửa ngày lắc lư dọc theo đường núi, xe ngựa của Đinh Ninh cuối cùng cũng đến Bạch Dương Hạp.

Bởi địa thế toàn bộ vùng núi không cao lắm, cho nên hạp cốc

này đương nhiên không sâu, nhưng không hiểu sao trong cốc phủ đầy sương mù, mây trắng lác đác che phủ khắp nơi, giữa những đám mây có một cung điện to lớn, rất có dáng dấp tiên khí.

Nhìn cảnh tượng như thế, kiếm khách áo nâu phụ trách đánh xe không khỏi tỏ ra hâm mộ.

Tuy Bạch Dương Động chỉ được coi là một môn phái nhị lưu, hơn nữa sắp phải sát nhập vào Thanh Đằng Kiếm Viện, nhưng tu hành chi địa vốn không phải là chỗ những người như gã có thể tiến vào.

Gã bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Lo cho thiếu niên ngõ Ngô Đồng đang ngồi trong xe ngựa

Không phải lo nó có thể vào môn phái hay không, mà là lo sau khi vào rồi sẽ không biết ra sao.

Cửa vào Bạch Dương Hạp không có cổng chào, chỉ độc một tấm bia đá màu trắng khắc bốn chữ vô cùng đơn giản: Ngự Tứ Cấm Địa.

Hai chữ đầu là do triều đình ban tặng, hai chữ sau đại biểu cho đặc quyền của tông môn.

Xe ngựa dừng lại cách không xa tấm bia đá, kiếm khách áo nâu khẽ nheo mắt lại. Hiện giờ đang giữa trưa, vốn là giờ dùng cơm, theo lý mà nói Bạch Dương Động không cần thiết bố trí mười mấy người tiếp dẫn đệ tử mới nhập môn như thế.

Thế mà rõ ràng sau tấm bia là mười mấy đệ tử trẻ tuổi đứng ngay đấy.

Mấy người này mặc đồ vải bố, trên tay áo có dấu hiệu môn sinh Bạch Dương, trầm mặc nhìn xe ngựa dừng lại với ánh mắt kỳ quặc.

"Chắc không phải cố ý đến hoan nghênh tôi vào động đâu nhỉ." - Âm thanh trầm thấp vang lên sau lưng kiếm khách áo nâu.

Gã hơi ngẩn ra, nhìn lại phía sau thì thấy Đinh Ninh đã xuống xe ngựa, sau đó nó bình tĩnh đi đến chỗ tấm bia đá.

Tình hình liền giống như hòn đá rơi xuống nước, khơi dậy một tầng rung động.

Một gã hơn Đinh Ninh ít nhất năm sáu tuổi bước lên đón Đinh Ninh, gương mặt hắn có chút khó xử.

Vị trí hắn đứng cũng rất xảo diệu, kế ngay tấm bia.

Bởi vì thế, Đinh Ninh đứng đối diện hắn thành ra chưa thể bước qua sơn môn.

Hắn khẽ khom người nói nhẹ nhàng:

- "Tại hạ họ Diệp, phụng mệnh động chủ đến đây đón cậu vào sơn môn."

Đinh Ninh cười đáp lễ:

- "Làm phiền rồi."

Đúng lúc này, phía sau chỗ mười mấy tên đệ tử đang đứng truyền ra một giọng phẫn nộ kèm theo giọng cười lạnh lẽo:

- "Hoang đường, Bạch Dương Động từ lúc nào đã thành nơi ai muốn vào thì vào thế này."

Họ Diệp lông mày hơi nhăn lại, tuy vậy sắc mặt hắn lại không có chút ngạc nhiên.

Có lẽ do hắn vốn biết chuyện này chắc chắn xảy ra, kỳ thật nếu không phải lệnh trên khó cãi thì hắn cũng sẽ đứng phía sau giống mười mấy tên kia thôi.

Đinh Ninh ngẩng đầu nhìn kẻ vừa rồi lên tiếng, thì ra là một gã thiếu niên trạc tuổi nó, tóc cắt rất ngắn, dáng người thon gầy nhưng đứng rất thẳng, bên hông đeo một thanh kiếm hơn hai thước, chuôi kiếm bằng gỗ vàng đậm gợn sóng hoa văn, bên trên điêu khắc phù văn tinh tế.

Nó thôi nhìn thiếu niên kia mà chuyển ánh mắt sang người họ Diệp, im lặng chờ đợi.

Bởi vì nó biết chuyện này tự nhiên có người giải quyết, không cần phải mở miệng làm gì.

Họ Diệp hơi ngạc nhiên trước thái độ bình tĩnh của Đinh Ninh, hắn cảm nhận rõ ràng đang cầm phải một củ khoai nóng bỏng tay, nhất thời không biết xử lý làm sao cho phải.

***

Trong Bạch Dương Hạp có rất nhiều bạch vân.

Dưới một đám bạch vân có một đạo quán trơ trọi đứng đấy.

Từ trong đạo quán có thể nhìn thấy rõ ràng mọi chuyện phía trước sơn môn.

Trong quán có hai người đang đứng.

Một trong hai chính là nhân vật phong vân nhất kiếm thay đổi thế cục Cẩm Lâm Đường cùng Lưỡng Tằng Lâu đêm qua, lão già tóc trắng Đỗ Thanh Giác.

Tên lão cũng từng được Hoàng Hậu nhắc đến, lão chính là sư huynh của động chủ Bạch Dương Động.

- "Sư huynh, chuyện đêm qua với hôm nay, huynh quá mức xúc động rồi."

Bên cạnh lão là một lão nhân phục trang đạo sĩ, gương mặt

như bạch ngọc, đeo bên hông cẩm bào màu trắng khảm vàng là thanh bạch ngọc tiểu kiếm biểu tượng cho thân phận động chủ Bạch Dương Động, đây chắc chắn là người đứng đầu Bạch Dương Động - Tiết Vong Hư.

- "Huynh hiểu rõ biến cố hiện nay xảy ra là do Hoàng Hậu bất mãn với chúng ta, đêm qua huynh còn ra tay giết nhiều người như vậy, đệ sợ có người sẽ tìm cớ mà gây thêm chuyện."

Nhìn sư huynh bên cạnh im lặng không nói gì, Tiết Vong Hư lại thêm lo lắng mà thở dài.

- "Chính bởi là Hoàng Hậu nên đêm qua ta mới ra tay." - Nghe tiếng sư đệ mình thở dài, lão nhân tóc trắng xóa mới xoay đầu lại mỉm cười mở miệng nói.

Tiết Vong Hư càng thêm rẩu rĩ:

- "Sư huynh hà tất phải nóng giận."

- "Ta đâu có nóng giận." Đỗ Thanh Giác lắc đầu: -"Sư đệ, tu vi cùng kiến thức của ngươi hơn ta, thanh đạm cũng hơn ta, nhưng mà hiểu rõ Hoàng Hậu thì ngươi không bằng ta."

Tiết Vong Hư khẽ ngẩn người.

Đỗ Thanh Giác lạnh nhạt nói tiếp:

- "Hoàng Hậu tuy hành sự quyết đoán lạnh lùng, nhưng có chừng mực cẩn thận hơn hai thừa tướng, nếu Thánh Thượng đã hạ chỉ cho ta quy lão thì nàng tuyệt không để có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào phát sinh. Bởi vì nàng phải giữ mối quan hệ mật thiết với Hoàng Thượng, dù chỉ là một việc nhỏ nhất. Như vậy nàng cùng Thánh Thượng mới có thể cường đại nhất, vương triều Đại Tần chúng ta mới cường đại nhất. Còn nữa, ta tuy là một lão già khọm, nhưng tốt xấu gì mấy năm qua giao hảo bằng hữu tại Trường Lăng cũng không ít. Lấy Bạch Dương Động không sao, nếu

ngay cả việc ta quy lão cũng không được thì mọi người sẽ nghĩ thế nào."

- "Không chỉ do một chút ân tình với Lưỡng Tằng Lâu mà đêm qua ta ra tay. Còn bởi vì ta biết Cẩm Lâm Đường có quan hệ với 'người nhà' Hoàng Hậu, cho nên mới cố ý làm thế. Nàng không cho ta thống khoái, ta cũng làm cho nàng khó chịu chút ít."

Tiết Vong Hư im lặng không nói gì.

Cái này còn không phải bực tức?

"Lùi một bước trời cao biển rộng. Ta đã nhượng bộ quy lão, nàng cũng sẽ lui một bước không làm gì ta đâu." - Đỗ Thanh Giác nhẹ nhàng bồi thêm một câu.

Tiết Vong Hư hít sâu rồi lại thở dài thườn thượt.

***

Hai người quyền lực nhất, tại đạo quán cao nhất Bạch Dương Động nói chuyện với nhau rất hòa hợp, chẳng qua là vì lo lắng cho nhau mà lộ ra chút ưu tư, nhưng tại phía trước sơn môn dưới kia, tình hình bỗng rơi vào bế tắc.

Gương mặt họ Diệp càng lúc càng cứng đơ, rốt cục lùi lại nửa bước, không bằng lòng lên tiếng nói:

- "Đây là lệnh của động chủ."

- "Ta không tin."

Lời vừa nói ra liền bị tên thiếu niên kia cắt ngang, trên gương mặt non nớt tràn ngập lãnh ý:

- "Chuyện này hoàn toàn trái với quy định, không tham gia thí luyện mà có thể vào động là điều bất công với chúng ta, bất công với tất cả những người đã bị loại khỏi sơn môn mấy trăm năm

qua. Ta không tin động chủ sáng suốt lại đưa ra quyết định như thế."

Họ Diệp cười khổ không nói gì, chỉ biết im lặng kéo dài như vậy thôi.

Chẳng lẽ đi truy cứu động chủ hay sao?

- "Đại sư huynh, đại sư huynh đến rồi!"

Trên đường núi bỗng vang lên tiếng huyên náo.

Họ Diệp chợt thở dài rồi xoay người rời đi, một người trẻ tuổi dáng cao to bước ra từ màn sương mờ trong núi.

Đây là một thanh niên trẻ tuổi diện mạo bất phàm, tuy nhiên lúc này gương mặt ấy lại có chút ưu tư.

Nhìn mấy đệ tử tụ tập tại nơi này, hắn không vui nói:

- "Không nên náo loạn, tất cả trở về đi."

Đường núi chợt trở nên yên tĩnh.

- "Về gì mà về!"

Tên thiếu niên trẻ tuổi mặt đỏ gay, lớn tiếng nói:

- "Đại sư huynh, chẳng lẽ huynh thấy chuyện này công bằng sao?'

- "Công bằng?"

Đại sư huynh Trương Nghi lắc lắc đầu, nhẹ nhàng nói:

- "Mọi chuyện vốn không công bằng, nếu công bằng thì Bạch Dương Động chúng ta đã không bị ép nhập vào Thanh Đằng Kiếm Viện rồi."

- "Đại sư huynh..."

Mấy đệ tử xung quanh bất ngờ với lời vừa rồi của Trương Nghi, nhất thời tất cả mỗi người một tiếng than thở, thậm chỉ trong mắt còn ẩn hiện lệ quang.

Hai mắt tên thiếu niên trẻ tuổi đã đỏ ngầu, nó lạnh lùng nói tiếp:

- "Đại sư huynh, người khác bất công với chúng ta thì chúng ta phải chịu thế sao? Nếu chúng ta không ai để ý, Bạch Dương Động coi như xong."

- "Thẩm Bạch sư đệ, lời ngươi nói ta đều hiểu." - Trương Nghi vẫn nhẹ nhàng như trước: - "Các ngươi không nên hoài nghi quyết định của động chủ, người làm việc gì tất đều có lý do, người xưa thường nói thà bị gãy chứ không chịu cong, còn ta thì nghĩ kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt!"

Q1 - Chương 32: Lãng phí thời giờ

Ánh mắt Trương Nghi cũng rất ôn hòa, cộng với vẻ mặt dịu dàng này khiến người ta dễ dàng tin tưởng.

Dường như ánh mắt của hắn không chăm chú nhìn vào riêng ai cả nhưng lại có vẻ như đang tỉ mỉ nhìn từng người, cứ như vậy, tất cả mọi người đều không cảm thấy mình bị xem nhẹ.

Giống như lúc nãy, khi ánh mắt của Đinh Ninh mới vừa quét tới thì Trương Nghi lập tức nhận ra, sau đó lại ôn hòa, nhẹ gật đầu với hắn.

Trong Bạch Dương Động lại có thể có một nhân vật như thế này sao?

Cảm nhận được khí tức trên người đối phương, Đinh Ninh đã bắt đầu kinh ngạc.

“Ta hiểu, ta tự biết dù ở phương diện nào thì ta cũng kém hơn so với Đại sư huynh. Nhưng mà, ta cũng hiểu một đạo lý khác nữa, mặc kệ Bạch Dương Động của chúng ta hiện tại ra sao, tương lai như thế nào thì nơi này chưa từng có phế vật, mỗi người đều phải luôn giữ thể diện.” Thiếu niên trẻ tuổi Trầm Bạch hít một hơi sâu, có lẽ vì tâm tình kích động nên hai tay không nhịn được mà đan chặt vào nhau. “Nếu như Đại sư huynh đã nói vậy thì chúng ta cũng không trút giận lên đầu hắn nữa, chẳng qua nếu hắn muốn nhập môn thì ít ra phải thông qua một ít khảo thí nhập môn, để chúng ta thấy được tư cách của hắn.”

Ánh mắt Trương Nghi lại dừng trên người Đinh Ninh một lần

nữa.

Nhìn ánh mắt tĩnh lặng, từ đầu đến cuối đều bình thản như mây bay nước chảy của thiếu niên kia mà khóe mắt của hắn cũng lóe lên vài ý nghĩ lạ thường.

“Nhập môn khảo thí cũng không quan trọng, có lẽ các ngươi đều biết mỗi lần đại khảo, mặc dù thông qua nhưng quyền quyết định đều nằm trên tay Động chủ. Hiện tại, Động chủ đã đồng ý rồi thì hắn sẽ là tiểu sư đệ của chúng ta trong Bạch Dương Động. Bây giờ mọi người đều chặn ở đây chính là thiếu đi lễ nghĩa đồng môn rồi.” Trương Nghi ôn nhu nói tiếp: “Hơn nữa ta có thể cam đoan, thành tựu tương lai của vị tiểu sư đệ này sẽ rất tốt.”

“Sự việc tương lai, ai dám nói chắc chứ? Ta cũng không quản chuyện tương tai, chỉ nhìn chuyện trước mắt mà thôi.”

Bầu oán khí của đám đệ tử đang dần lắng xuống khi nghe mấy lời ôn hòa của Trương Nghi thì chợt ở trên đường núi phía sau lưng lại truyền ra một thanh âm lạnh lẽo.

Âm thanh này làm cho toàn thân kiếm khách áo xám đứng trước xe ngựa phát lạnh, ẩn trong vẻ trong trẻo đó là một sự lạnh lùng và uy thế lớn lao.

Lúc trước hắn cảm thấy sau khi Đinh Ninh nhập môn sẽ gặp nhiều phiền toái nhưng không ngờ, hiện tại chỉ là việc tiến nhập sơn môn cũng không dễ dàng như gì đã tưởng.

“Tô Tần sư huynh!”

Mắt của đám thiếu niên, kể cả Thẩm Bạch cũng sáng ngời, xem thần sắc kích động cùng tôn kính của bọn chúng thì có vẻ như địa vị của kẻ mới tới này ở trong lòng bọn chúng cao hơn cả Trương Nghi.

Chỉ thấy từ trong đám sương mù đi ra một người, phong thái

nhẹ nhàng, mày kiếm mắt sáng, dù là đặt vào đường phố náo nhiệt nhất Trường Lăng cũng sẽ khiến cho người ta chú ý.

“Nếu không thấy tận mắt thì sao dễ dàng an tâm được?”

“Nếu chúng ta không khảo thí mà sự việc chẳng may truyền lưu ra ngoài thì chẳng phải người ta cho rằng Bạch Dương Động này không có quy củ gì nữa hay sao. Người nào cũng có thể vào được, là nơi chứa chấp những loại a miêu a cẩu bần tiện, dơ bẩn à.”

Cũng là một kẻ anh tuấn nhưng ánh mắt và giọng điệu của người này lại sắc bén và lạnh lẽo như một chuôi kiếm vậy.

Khí chất như vậy, dễ dàng làm cho những người trẻ tuổi khác tôn sùng.

Bạch Dương Động lại có nhiều tu hành giả không tầm thường như vậy a?

Đinh Ninh không để ý tới những lời về bản thân, hắn cảm thụ được khí tức của tên trẻ tuổi anh tuấn, lưng đeo trường kiếm kia mà trong mắt ánh lên vẻ ngạc nhiên lần nữa.

Sắc mặt Trương Nghi chợt đổi.

Hắn có lòng tin có thể thuyết phục được tất cả mọi người ở đây, ngoại trừ Tô Tần.

Nhất là những lời nói này của Tô Tần, như đang ẩn giấu những lưỡi dao bén nhọn, lời nói cực kỳ sắc bén.

“Không nên thử thuyết phục ta làm gì.”

Nhưng mà Tô Tần lại không ngừng nói, giống như chuỷ thủ giấu trong tay áo, đã lộ ra một đoạn; ánh mắt hắn sắc nhọn nhìn vào Trương Nghị nói: “Có lẽ ngươi hiểu, tâm bất bình thì… Nhất là

trong lúc chúng ta gia nhập vào kiếm viện Thanh Đằng thì việc tâm tình không tốt này sẽ gây ra nhiều sự cố không hay."

Nghe được lời nói như vậy, Trương Nghi nhíu mày có vẻ như nhịn không được định nói; Đinh Ninh cũng khẽ ngẩng đầu, muốn nói gì đó.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nữ lạnh lùng mang đầy khinh miệt, từ sau xe ngựa của kiếm khách áo xám vang lên: "Không bảo sao Bạch Dương Động này sẽ gặp biến cố, nguyên nhân chỉ lo nội đấu mà thôi."

Kiếm khách áo xám sững sờ, xoay người tránh sang chỗ khác; lúc này mọi người mới phát hiện không biết từ khi nào đã xuất hiện mấy tên đệ tử mặc tử bào (áo gấm màu tím), trong đó cầm đầu là một nữ tử xinh đẹp, dáng người nhỏ nhắn thanh lệ.

Ngoại trừ Trương Nghi và Tô Tần thì tất cả đệ tử đứng trước cửa Bạch Dương Động đều biến sắc.

Đặc biệt khi thấy rõ màu sắc và hoa văn trên quần áo đối phương, Thẩm Bạch liền giận tím mắt, quát lên: "Thối lắm, ngươi thì tính là thứ gì hả!?"

Đinh Ninh xoay qua nhìn mấy người khách không mời mặc tử bào kia, đặc biệt là nữ tử dẫn đầu rồi không khỏi âm thầm thở dài.

Hiện tại tu vi của hắn vẫn còn thấp, cho nên nên bị xe ngựa che chắn nên hắn không thể chú ý tới những người này từ trước.

Chẳng qua, hắn biết nữ tử dẫn đầu này.

Vì vậy hắn vô cùng hiểu rõ vì sao Thẩm Bạch giận tím mặt, dưới ánh mắt của hắn thì mấy kẻ này chỉ là mấy kẻ nhập môn mà thôi, mọi việc dường như rối rắm hơn.

"Ta không là thứ gì cả."

Vẻ mặt thanh tú của nữ tử kia phủ một tầng sương lạnh, khi nghe lời mắng của Thẩm Bạch thì ánh mắt của nàng càng lạnh lẽo hơn, tràn ngập mỉa mai nói: “Ta là Nam Cung Thải Thục, đệ tử của kiếm viện Thanh Đằng, phụ thân của ta là Nam Cung Phá Thành. Nếu như ta không nhìn nhầm thì ngươi hẳn là đệ tử nhỏ tuổi nhất của Bạch Dương Động – Thẩm Bạch, phụ thân ngươi hẳn là Thẩm Phi Kinh, trước đây hắn chính là hạ cấp của cha ta đấy.”

Sắc mặt Thẩm Bạch trở nên trắng bệch, cả người run lẩy bẩy.

Tất nhiên hắn biết rõ đối phương là đệ tử của kiếm viện Thanh Đằng, nhưng lại không ngờ thân phận lại hiển hách như vậy.”

Quan niệm cấp bậc và xuất thân trong quân đội cực kì đặt nặng.

Thuộc hạ cực kỳ kính trọng đối với người nhà của tướng lãnh.

Bởi vì đa số các cuộc chiến đều do tướng lĩnh quyết định và chỉ huy, trong chiến đấu phải luôn phục tùng mệnh lệnh, sinh mệnh của binh lính đều đặt trên tay tướng lĩnh, có thể sống sót qua chiến trận, nhận được phong thưởng thì chính là do sự sáng suốt và điều hành xuất sắc của tướng lĩnh. Khi đạt được công huân, tất nhiên công lao của tướng lĩnh chiếm một phần, tất nhiên ai cũng muốn nhớ kỹ ân tình này.

Nam Cung Thải Thục chính là đối tượng mà phụ thân của hắn phải tôn kính.

Vậy mà hắn lại mắng nàng là thứ gì.

“Nếu ở kiếm viện Thanh Đằng chúng ta, nếu viện trưởng đã đồng ý ai đó đến học tập thì chúng ta chắc chắn không ngăn hắn ở cửa vào. Về phần các ngươi nói nhìn không ra năng lực của hắn? Ta chỉ muốn nói cho ngươi biết một việc. Ly Lăng Quân là một gã

tu hành giả, lại khiến cho ta cùng Từ Hạc Sơn, Tạ Trường Sinh phải chịu nhục nhã nhưng hắn lại có thể làm cho Ly Lăng Quân mất hết thể diện. Các ngươi có thể nghĩ lại xem Bạch Dương Động và phủ Ly Lăng Quân có khác biệt như thế nào? Nếu như hắn muốn thì hiện tại đã có thể làm thượng khách ở phủ Ly Lăng Quân rồi."

Nam Cung Thải Thục tràn đầy mỉa mai nói tiếp: "Hiện giờ hắn chọn Bạch Dương Động vậy mà các ngươi còn ghét bỏ người ta, chưng cái bản mặt kiêu ngạo đó ra mà chặn đường hắn?"

Xung quanh sơn môn đều xôn xao hẳn lên.

Tất cả đệ tử Bạch Dương Động đều kinh ngạc nhìn Đinh Ninh.

Mặc dù Ly Lăng Quân chỉ là gã hạt nhân (con tin chính trị) nhưng nhanh chóng quật khởi nhiều năm qua, từ lâu phủ Ly Lăng Quân đã vượt qua mấy địa phương tu hành bình thường rồi.

Tất nhiên những câu chuyện phiếm giữa phố phường không thể nào truyền vào trong Bạch Dương Động được, bọn hắn cũng không tin một thiếu niên bình thường trong phố phường như Đinh Ninh lại có bản lĩnh làm cho Ly Lăng Quân mất mặt được.

Trong lúc mọi người xôn xao, ánh mắt luôn luôn sắc bén của Tô Tần khẽ động, khuôn mặt anh tuấn phủ một tầng sương lạnh, đôi môi hắn khẽ nhúc nhích như muốn nói gì đó.

Chẳng qua lúc này, một âm thanh bình tĩnh chợt vang lên: "Chỉ là việc nhập môn đơn giản, sao mọi người phải khiến cho nó phức tạp lên như vậy?"

Trước sơn môn bỗng yên tĩnh lại.

Tất cả mọi người ngạc nhiên nhìn Đinh Ninh.

Lúc này bọn họ mới nhớ ra, nhân vật chính khiến cho mọi

người tranh luận không thôi lần đầu tiên nói lên ý kiến của mình.

Đơn giản?

Đây là sự tình đơn giản?

Ánh mắt của Tô Tần lạnh lẽo hơn, bất giác lông mày cũng nhíu lại.

Nhưng mà Đinh Ninh không cho hắn kịp mở miệng, bởi vì nhìn tình hình lúc nãy, hắn liền biết uy tín của Tô Tần ở Bạch Dương Động cao hơn Trương Nghi, hơn nữa tài ăn nói của Tô Tần cũng rất tốt.

Tất nhiên hắn rất cảm kích Nam Cung Thải Thục đỡ lời dùm nhưng thật sự hắn không muốn lãng phí thời gian ở nơi này.

"Nếu đã có khảo thí thì để ta tham gia là được rồi, như vậy mọi người sẽ không còn ý kiến gì nữa." Vẻ mặt Đinh Ninh bình tĩnh, chăm chú nhìn về vẻ mặt tái nhợt của Trầm Bạch, rồi nhìn về vẻ lo lắng của Trương Nghi và liếc nhìn hàn ý trên mặt Tô Tần mà nói ra.

"Thật sao?"

Lông mày Tô Tần càng nhíu hơn, cuối cùng hắn cũng thốt ra được hai chữ.

Chẳng qua sắc mặt Nam Cung Thải Thục và Trương Nghi lại biến đổi.

Nhưng mà Đinh Ninh không muốn mất nhiều thời gian nên kiên định gật đầu: "Thật."

Lúc này bầu không khí trở nên yên tĩnh.

Ánh mắt mọi người đều nghi hoặc nhìn về thiếu niên kia, nghĩ thầm tên thiếu niên phố phường này hết sức khinh người, có lẽ

hắn căn bản không biết rằng khảo thí nhập môn đều rất khó thông qua, hay là hắn có thiên phú dị bẩm gì đó nên có lòng tin tuyệt đối như vậy?

Nhưng mà ngược lại Đinh Ninh chỉ cười cười, nói nhẹ:

“Đến đây đi.”

Hô hấp của Tô Tần không hiểu sao lại gián đoạn một chút, ánh mắt hắn khẽ híp lại, rồi nở nụ cười để lộ hàm răng trắng bóc như tuyết:

“Tốt, vậy bắt đầu thôi!.”

Q1 - Chương 33: Bộ

Mấy tên đệ tử Bạch Dương Động nhanh chóng chạy vào trong hạp cốc.

Thấy mấy tên đệ tử háo hức chạy đi, Nam Cung Thải Thục càng thêm căm tức.

Cô không nhịn được đi tới chỗ Đinh Ninh, nghiêm mặt hung dữ nói: "Rốt cuộc ngươi có biết nội dung thi nhập môn của Bạch Dương Động là gì hay không?"

Đinh Ninh lắc đầu, đáp nhẹ nhàng: "Không biết."

Nam Cung Thải Thục im bặt, giận đến mức tay chân run rẩy.

"Ta biết bây giờ ngươi rất tức giận, ngươi muốn giúp ta nên mới nói những câu kia, không ngờ lại bị ta nói mấy câu là hỏng hết, nhưng ngươi cứ yên tâm, ta chắc chắn sẽ vượt qua được." Đinh Ninh lại nói tiếp.

"Ta thực không hiểu ngươi dựa vào cái gì mà tự tin như thế, thi tuyển với tự tin không liên quan gì với nhau, hơn nữa ngươi cũng phải biết đạo lý thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện chứ." Nam Cung Thải Thục hít một hơi thật sâu, cố gắng đè nén cơn giận trong lòng.

"Ta chính là muốn thêm một chuyện đó. . ." Đinh Ninh liếc Tô Tần đang đứng cạnh tấm bia, nói khẽ: "Một chuyện chưa chắc giúp ta nhập môn, nhưng dứt khoát có thể làm lung lạc nhân tâm."

Nam Cung Thải Thục giật mình.

Theo ánh mắt Đinh Ninh, cô nhìn thấy hai dáng vẻ hoàn toàn

khác biệt của Tô Tần và Trương Nghi.

Một người lạnh như băng, hoàn toàn công chính.

Người còn lại lo lắng không thôi.

Hầu như tất cả đệ tử của Bạch Dương Động đều tụ tập trên đường núi, người nào đứng yên chỗ người đó, nghiêng hẳn về phía Tô Tần.

"Cho nên mặc dù ngươi có ra mặt cho ta, thì ta muốn vào được sơn môn cũng hoàn toàn không dễ." Đinh Ninh quay lại nhìn cô, mỉm cười: "Nhưng mà ta không cho rằng tương lai Tô Tần lại hơn được Trương Nghi, bởi vì ngay từ đầu hắn ta đã sai rồi. Người có quyền cao chức trọng thật sự, sẽ luôn đứng ở trên cao hơn những người chúng ta tưởng là quyền cao chức trọng, ví dụ như Ly Lăng Quân, dù thanh danh cao như thế, lôi kéo được nhiều nhân tâm như thế, nhưng nếu muốn về nước, thì người quyết định cũng vẫn là mấy người quyền quý thực sự của Đại Sở Vương Triều."

Nam Cung Thải Thục cau mày, nhìn Đinh Ninh, "Ta thừa nhận mấy câu vừa rồi của ngươi có lý, ta cũng thừa nhận con mắt của ngươi nhìn rất chính xác, rất sâu xa, nhưng khảo thí nhập môn chính là để kiểm tra xem ngươi có khả năng trở thành tu hành giả hay không, kiến thức với tầm mắt thì cũng phải qua được khảo thí mới dùng được."

"Cảm ơn sự quan tâm của ngươi, nhưng nếu ngươi quá quan tâm đến ta, sau này khi ta nhập môn sẽ mang tới thêm nhiều phiền toái." Đinh Ninh nói rất nhẹ nhàng: "Tuy Bạch Dương Động sắp nhập vào Thanh Đằng kiếm viện, nhưng phần lớn đệ tử ở đây đều không đồng ý, nếu nhìn thấy ta với các ngươi quá thân cận, sẽ càng thêm ghét ta."

Nam Cung Thải Thục càng nhăn mặt, cô nghe ra được ý cảm ơn của Đinh Ninh, cũng biết những lời hắn nói là sự thật, nhưng

Đinh Ninh lại nói đến chuyện hắn sẽ được nhập môn quá chắc chắn, chẳng lẽ hắn thật sự nắm chắc sẽ vượt qua đợt khảo thí nhập môn?

Trong đám sương đằng sau cửa vào Bạch Dương Động vang lên những tiếng bước chân dồn dập.

Hai người đệ tử đi đầu cẩn thận nâng trong tay hai cái hộp gỗ, đằng sau họ có ít nhất cũng phải bốn năm mươi người đệ tử Bạch Dương Động.

Những học sinh này vốn nghe nói hôm nay có một thiếu niên bình thường được miễn thi khảo thí, trong lòng đã thấy bất mãn, nhưng tính nết không như đám người Trầm Bạch hùng hổ kéo tới chặn đường, mà đến bây giờ khi nghe nói trên đường núi có phân tranh làm kinh động đến cả Đại sư huynh và Nhị sư huynh, người được miễn thi kia lại chủ động đề nghị được thi, nên những học sinh này không nhịn được nữa, bèn kéo nhau ra ngoài xem.

Thực ra, đối với họ, cuộc đại khảo thí nhập môn hàng năm lúc nào cũng là màn kịch hay náo nhiệt.

Không phải vì có thể sẽ xuất hiện những Tiểu sư muội xinh đẹp, cũng không phải vì muốn được là người đầu tiên nhìn thấy những đại thiên tài, mà là họ thích cái cảm giác thấy mình tài giỏi.

Họ sẽ nhớ tới cảnh hồi đó mình vượt qua khảo thí dưới áp lực tâm lý vô cùng mạnh mẽ và khó khăn, giờ nhìn thấy những người không trúng cử, trong lòng họ sẽ dâng trào một cảm giác sung sướng, thỏa mãn, không thể nào diễn tả thành lời.

Nhưng lúc này, khi nhìn thấy Đinh Ninh, họ đều nhận ra điểm khác thường.

Đinh Ninh quá bình tĩnh, bình tĩnh đến mức tuyệt đối, hoàn toàn không phải là sự bình tĩnh giả vờ, trong ánh mắt của hắn,

không hề nhìn thấy một chút lo lắng hay hồi hộp nào.

Nhìn thấy sự bình tĩnh của hắn, đôi mắt Tô Tần càng lạnh lẽo.

"Đừng tưởng khảo nghiệm nhập môn là giống như con nít chơi đùa với ông nội."

Phất tay ra hiệu cho hai sư đệ để hộp gỗ xuống trước mặt mình, y nhìn Đinh Ninh, nói rất chậm rãi: "Hàng năm số lượng người từ Trường Lăng và các thành lớn chạy tới đây tham gia khảo thí cả hơn nghìn người, ai cũng đều được coi là ưu tú, nếu không đã không dám chạy tới đây để tự làm mình mất mặt. Nhưng trong số chúng, thông qua được khảo thí chỉ có mấy chục người mà thôi. Nên ta nghĩ ngươi nên tập trung, và cẩn thận."

Nam Cung Thải Thục hít sâu một hơi, sắc mặt trở nên khó coi.

Lời nói của Tô Tần nghe giống như nhắc nhở, nhưng rõ ràng chẳng khác gì uy hiếp, rất dễ làm cho người tham gia trắc thí trở nên khẩn trương.

Nếu là thường ngày, chắc chắn cô sẽ nói vào mấy câu, nhưng nhớ lại câu nói vừa rồi của Đinh Ninh, cô cố kềm lại.

Vẻ lo lắng trên mặt Trương Nghi càng đậm, y không chịu được quay lại nhìn dãy kiến trúc của Bạch Dương Động, nghĩ thầm sao vụ này càng lúc càng lớn thế này, đến mức này rồi, sao không thấy sư phụ, hay sư bá nào ra ngăn lại?

Đinh Ninh cười, hỏi Tô Tần, "Bắt đầu được chưa?"

Nét mặt Tô Tần không hề đổi sắc, nhưng sự không ưa Đinh Ninh trong lòng đã lại tăng thêm.

Y nhướng mày, không mặn không nhạt đạp: "Nếu đã sốt ruột như thế, thì bắt đầu đi."

Cọt kẹt..t..tttt cọt kẹt..t..tttt, hai cái hộp gỗ được mở ra.

Ai nấy đều hồi hộp.

Trong chiếc hộp đầu tiên là một cái thạch bàn.

Những rãnh tròn thành từng vòng như mê cung, bên trong có mấy trăm viên đá tròn nhỏ xíu màu xám, bóng loáng, chuyển động bên trong như những dòng nước nhỏ màu xám.

Trong một cái hộp gỗ khác, lại là một tấm ngọc thạch màu da, điêu khắc thành hình một binh tượng nho nhỏ, trong tay binh tượng cầm một thanh kiếm, xuôi thẳng dọc theo người. Mặc dù binh tượng không khắc khuôn mặt, nhưng tư thế đứng thẳng cầm kiếm này lại có một sự hấp dẫn lạ thường, nhìn bình thường nhưng lại sắc bén, chưa từng có từ trước đến nay.

"Đây là Lưu Thạch Bàn, vì những vòng hoa văn bên trong thạch bàn giông giống Niên Luân , thạch châu lưu động trông như nước chảy, nên còn được gọi là Niên Luân Lưu Thủy Bàn, chất liệu cấu tạo của thạch bàn và thạch châu đặc thù, chỉ cần chấn động nhẹ, thạch châu cũng sẽ chuyển động, tốc độ chuyển động không phải là cố định."

Lúc hai cái hộp gỗ mở ra, Tô Tần chỉ vào thạch bàn, lãnh đạm giải thích: "Cửa ải đầu tiên để trở thành tu hành giả, chính là tĩnh tâm nhập định, trước có thể tĩnh tâm, tâm vô tạp niệm, mới có thể từ trong nhập định cảm giác được ngũ khí bên trong thân thể mình. Thạch bàn này chính là kiểm tra khả năng tĩnh tâm. Trong đám thạch châu này, có năm viên nhỏ hơn những viên còn lại, tuy nhiên mức độ rất nhỏ, chỉ có những người thực sự tĩnh tâm mới lựa chúng ra được. Khảo nghiệm này chính là quy định của Bạch Dương Động ta, ngươi được tùy ý lấy ra năm hạt châu, chỉ cần trong đó có ba viên đúng, là được tính hợp cách."

Độ to nhỏ của năm viên thạch châu với những viên còn lại là

rất nhỏ, dù có để yên trên tờ giấy trắng cũng chưa chắc phân biệt ra được, chưa kể bây giờ chúng lại chuyển động, nếu bảo đám đệ tử đứng quanh đó chọn lại lần nữa, chưa chắc trăm phần trăm họ đều được thông qua.

Nhớ hồi xưa họ tham gia khảo thí, hơn phân nửa thí sinh chính là bị loại ở cửa thạch bàn này.

...

Đinh Ninh không để ý tới sự hồi hộp của những người chung quanh, hắn nhìn thạch bàn, trong ánh mắt có phần do dự.

Hắn đã là đệ nhị cảnh tu hành giả, lại còn một là đệ nhị cảnh có thể giết chết Tống Thần Thư, hắn không phải tu hành giả bình thường, nên hắn do dự đương nhiên không phải vì thấy khảo thí khó, mà là đang nghĩ phải dùng cách nào.

Bởi vì ngày hôm nay chính là lần đầu tiên hắn chính thức xuất hiện trước mắt người Trường Lăng.

Bước đầu tiên này sẽ quyết định vị trí sau này của hắn ở Bạch Dương Động.

Hắn đã ẩn nhẫn quá nhiều năm rồi.

Tu vi hiện giờ của hắn còn quá thấp, Trưởng Tôn Thiển Tuyết rất bất mãn vì điều ấy, vì chiếu theo kế hoạch của hắn và Trưởng Tôn Thiển Tuyết, thì bước đi này lẽ ra phải đến thật lâu sau này mới thực hiện.

Nhưng trên đời có rất nhiều người giống như Tống Thần Thư, lúc nào cũng được sống an nhàn sung sướng, nhưng cũng có những người phải sống tạm sống bợ, sống trong những nơi tăm tối, dơ bẩn.

"Ta phải cẩn thận. . . Không thể để cho ai phát hiện ra Cửu Tử

Tằm. . . Phát hiện ra Trưởng Tôn Thiển Tuyết. . . càng không thể chết. . ."

Hắn hít sâu, sự do dự trong mắt hoàn toàn biến mất.

Hắn đưa tay ra.

Từ lúc đi tới trước thạch bàn đến lúc hắn vươn tay, còn chưa tới mười lần hô hấp.

Bàn tay hắn chặn giữa dòng nước xám, móc ra năm viên thạch châu.

Q1 - Chương 34: Cơ duyên

Nam Cung Thải Thục khiếp sợ.

Độ nghiêm khắc của trình độ khảo thí nhập môn có liên quan tới nội tình của tông môn, Thanh Đằng kiếm viện và Bạch Dương Động đều là thánh địa tu hành, nên độ khó khảo thí nhập môn cũng không khác biệt nhau bao nhiêu.

Khảo thí "Vạn Tuyến Dẫn" của Thanh Đằng kiếm viện cũng tương tự với thạch bàn này, nhưng cô đã phải mất cả nửa canh giờ mới thông qua được.

Thế mà chỉ chưa tới mười hơi thở, nếu hắn quả thật có thể thông qua. . . thì chắc chắn sẽ phá kỷ lục được ghi vào sử sách của Bạch Dương Động và Thanh Đằng kiếm viện.

Đám đệ tử Bạch Dương Động cũng giống hệt cô, ai cũng bật kêu lên kinh ngạc.

Tô Tần nhíu mày, hoàn toàn không thể nào tin được, chẳng lẽ tên thiếu niên đường phố này quả thực là người có thiên phú kinh người nên mới được đặc biệt chiêu nạp vào?

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn y, hắn không cho tên Nhị sư huynh này cơ hội nói gì cả, hắn giơ thẳng cánh tay ra, mở bàn tay.

Ánh mắt mọi người tập trung vào lòng bàn tay hắn.

Những tiếng hít hơi và kinh hô không ngừng vang lên.

Đồng tử Trương Nghi co lại, mày nhíu chặt lo lắng, nhưng lập tức chuyển thành vui vẻ.

Nam Cung Thải Thục hoàn toàn sửng sốt.

Kẻ vẫn luôn phản đối dữ dội nhất - Thẩm Bạch đứng sau lưng Tô Tần, từ lúc biết thân thế của Nam Cung Thải Thục thì không dám ngẩng đầu lên nữa, giờ sắc mặt càng thêm trắng bệch, hít thở phập phồng.

Trong lòng bàn tay Đinh Ninh , năm viên Thạch Châu nằm lặng lẽ.

Ai cũng nhìn thấy rất rõ, trong năm viên châu đó, có một viên hơi to hơn bốn viên còn lại một chút.

Nhờ có một viên to hơn đó, mà mọi người thấy rõ được sự nhỏ hơn của bốn viên kia.

Mặc dù không phải cả năm viên đều chính xác, nhưng chỉ cần lấy được ba viên, là đã vượt qua khảo nghiệm rồi.

Theo ghi chép trước giờ của Bạch Dương Động, thì kỷ lục là thời gian nửa nén hương.

Biểu hiện của Đinh Ninh làm tất cả mọi người đều khiếp sợ, thậm chí còn có người cho rằng, Đinh Ninh cố ý lấy sai một viên, chính là để cho họ dễ dàng nhìn cho rõ.

Tô Tần không hề biến đổi sắc mặt, nhưng trong lòng chấn động không ngừng.

Ánh mắt y nhấp nháy.

Bàn tay y nhanh như điện đưa ra, nhận lấy năm viên châu trong tay Đinh Ninh, đầu ngón tay khẽ chạm nhẹ vào lòng bàn tay Đinh Ninh.

Đinh Ninh cảm nhận được rất rõ một luồng khí từ đầu ngón tay Tô Tần dũng mãnh tràn vào tay hắn, chạy nhanh một vòng

kinh mạch trong người hắn.

Hắn hiểu dụng ý của Tô Tần, nên ra vẻ không phát hiện ra điều gì.

Trong lòng Tô Tần càng tăng thêm lãnh ý.

Y không cảm nhận được bất cứ điều gì khác thường.

Không có khí tức khác thường, có nghĩa Đinh Ninh chưa phải là tu hành giả đã có cảnh giới nhất định.

"Năm lấy được bốn, vòng này ngươi qua."

Hắn nhìn thoáng qua năm viên Thạch Châu trong tay, chuyển cho tên đệ tử đứng cạnh, ý bảo tên đệ tử kia thu lại Niên Luân Lưu Thủy Bàn, sau đó chỉ vào binh tượng, chậm rãi nói: "Đây là Cảm Tri Tượng, cảm nhận được thiên phú, có một số người tuy có thể hoàn toàn tĩnh lặng được nội tâm, nhưng ngũ khí trong người với Thiên Địa Nguyên Khí trời sinh vô duyên, không cảm nhận được sự tồn tại của ngũ khí trong cơ thể và Thiên Địa Nguyên Khí. Không có thiên phú này, không thể trở thành tu hành giả."

"Binh tượng này dùng Nhục ngọc đặc biệt chế thành, trong ngọc thạch có ẩn chứa Nguyên Khí và những thứ tương tự với ngũ khí trong cơ thể chúng ta, nhưng dễ cảm nhận được hơn."

Tô Tần lạnh lùng nhìn Đinh Ninh, nói tiếp: "Tiểu kiếm trong tay ngọc binh tượng là rỗng, chỉ cần ngươi cảm nhận được nguyên khí bên trong ngọc binh tượng, cảm nhận được sự chuyển động của nó, là có thể khiến cho Nguyên Khí chảy ra khỏi thân kiếm."

"Chỉ cần có thể làm cho Nguyên Khí bên trong chảy ra, là hợp cách?"

"Đúng vậy."

Đinh Ninh mỉm cười: "Chỉ cần vượt qua cửa này nữa, là có thể chính thức vào sơn môn tu hành?"

Tô Tần khẽ nhíu mày, gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Đinh Ninh cũng không nói thêm, tiến lên nửa bước, nắm ngọc binh tượng vào trong tay.

Nếu hắn đã quyết định một bước qua cửa, thì không cần phải lo nghĩ thêm gì nữa.

Chung quanh im lặng trở lại.

Chuyện này đối với hắn quá mức đơn giản.

Hắn cảm nhận được nguyên khí bên trong ngọc binh tượng đang chảy xuôi như một dòng sông.

Tay hắn khẽ động, điều chỉnh hướng chảy của dòng sông, khiến dòng sông chảy về phía cửa ra duy nhất.

Một tiếng xùy nhỏ.

Phía trước thanh tiểu kiếm trong tay binh tượng nguyên khí tỏa ra ánh sáng rực rỡ, như một chiếc cầu vồng vô cùng đẹp mắt.

Những người chung quanh đều ngừng thở.

Trương Nghi sửng sốt, y biết Đinh Ninh sẽ qua cửa rất nhanh, nhưng y không thể ngờ rằng lại nhanh đến vậy.

Nam Cung Thải Thục ngơ ngác nhìn Đinh Ninh, như muốn nhìn cho ra manh mối từ gương mặt bình tĩnh như không của hắn.

***

"Ta vốn biết thiếu niên này không tầm thường, nhưng thật không ngờ lại không tầm thường đến thế."

Trong đạo quán cao nhất của Bạch Dương Động, hai lão nhân đều lâm vào khiếp sợ. Đỗ Thanh Giác hít sâu, quay sang nói với Tiết Vong Hư.

Tiết Vong Hư do dự nói: "Có phải đã từng tu hành rồi hay không?"

"Không thể nào." Đỗ Thanh Giác lắc đầu: "Ta đã ở chung với hắn mấy canh giờ, nếu ngay cả ta cũng không cảm nhận ra được dị thường của hắn, thì chỉ còn nước hắn là một tông sư như Triệu Tứ và Bạch Sơn Thủy."

Tiết Vong Hư lắc đầu, ông ta đương nhiên biết chuyện đó là không có khả năng.

"Nhưng thân thể hắn có vấn đề rất lớn." Đỗ Thanh Giác nói tiếp.

Tiết Vong Hư giật mình: "Vấn đề gì?"

"Là Dương Kháng Tảo Suy Chi Thể, ngũ khí quá vượng."

Hai tay Tiết Vong Hư run lên, "Vậy. . ." Ông ta vốn đã quyết định, nhưng giờ lại đổi ý.

"Có vấn đề gì đâu?" Đỗ Thanh Giác hiểu tâm tư của Chưởng môn sư đệ, ngạo nghễ nói: "Sắp xếp cho hắn tu hành chung chỗ với Trương Nghi, Tô Tần là được rồi."

Tiết Vong Hư tuy cũng rất hiểu sư huynh mình, nhưng lần này lại có chút không hiểu, "Nhưng mà. . ."

"Tư chất của hắn đáng giá cho Bạch Dương Động chúng ta đặt cược, hay ngươi sợ lãng phí nhiều tài nguyên cho hắn?" Đỗ Thanh Giác cười nhạt lắc đầu, "Mà dù có lãng phí thật, thì quá lắm cũng chỉ như người khác thôi, còn hơn là phải dành cho người khác. Về phần Tô Tần. . . Ta biết ngươi không ưa y, ta cũng vậy, nhưng tư

chất y quả thực là không tệ, hơn nữa ngày xưa sư tôn đã từng nói, một người muốn trưởng thành nhanh thì phải tìm ra một ít người tạo áp lực cho hắn. Tô Tần chính là một lựa chọn tốt."

Tiết Vong Hư trầm ngâm một lát, nhẹ gật đầu, cảm khái: "Sư huynh, mấy năm nay tuy cảnh giới tu vi của ta luôn trên cơ ngươi, nhưng nhuệ khí của ngươi ta lại luôn không thể nào với tới".

"Vậy thì có tác dụng gì, cuối cùng cũng đâu thể bảo vệ được Bạch Dương Động."

Đỗ Thanh Giác cười tự giễu, ngạo ý trong mắt biến mất, cũng cảm khái, "Ta phải đi đây, vất vả ngươi rồi. Nhưng vậy cũng tốt, tính tình ngươi dễ chịu hơn ta, không thích tranh giành, sẽ đi được dài xa. Bạch Dương Động không có ta, nhưng có ngươi là đủ."

Tiết Vong Hư nhìn Đỗ Thanh Giác, nghĩ tới mấy năm qua sư huynh đã cũng mình vượt qua bao mưa gió, bây giờ sắp đi xa, ông cảm thấy nghẹn ngào.

"Mạng hắn tuy không tốt, nhưng gặp được chúng ta, coi như có duyên, có cái gì cho được thì cho hắn nhiều một chút, phải nhiều hơn cái con bé được tiện nghi kia." Đỗ Thanh Giác quay đầu, nhìn ra cửa sơn môn.

***

Ở nơi đó, hoàn toàn tĩnh mịch.

Sắc mặt Tô Tần trắng bệch.

Y và Trương Nghi là đệ tử ưu tú nhất của Bạch Dương Động mấy chục năm qua, vậy mà lúc nhập môn, hắn cũng phải mất tới thời gian nửa nén hương mới cảm nhận được nguyên khí trong binh tượng.

Ngọc binh tượng này chỉ Bạch Dương Động mới có, ở bên

ngoài tuyệt đối không thể nào có được mà bảo là rất ra luyện tập trước.

Vậy mà Đinh Ninh, ngay trước mặt y và tất cả mọi người, lại chẳng khác gì tạo thành Thần Tích, chưa tới thời gian mười hơi thở, đã cảm nhận được Nguyên Khí, làm cho kiếm trong tay ngọc binh tượng phóng ra đủ màu.

"Các vị sư huynh sư tỷ, ta có thể đi vào, bái kiến sư trưởng được chưa?"

Đinh Ninh chắp tay hành lễ với Tô Tần, Trương Nghi và tất cả mọi người, nhẹ nhàng hỏi.

Trương Nghi nở nụ cười, chắp tay hoàn lễ, nghiêm túc đáp: "Sư đệ, mời."

Q1 - Chương 35: Trường hợp đặc biệt

Sư huynh và tiểu sư đệ chào nhau, tông môn nạp người mới, tràng diện thực là ấm áp.

Hình ảnh đó làm cho kiếm khách áo xám cách đó không xa rung động.

Hắn biết thiếu niên ở quán rượu này nhất định không bình thường, nhưng không ngờ khi bị làm khó dễ ở ngay cửa sơn môn, lại có thể biểu hiện kinh người như vậy, giải quyết vấn đề nhanh gọn như vậy.

Tô Tần trầm mặc khoanh tay, không ai biết y nghĩ gì.

Trừ Thẩm Bạch và mười mấy đệ tử chặn đường lúc đầu đều như bị người ta tát cho mấy chục cái, những đệ tử chạy tới sau sau khi trải qua rung động thì đều lên tiếng chào mừng.

Nhưng không ai dám nghĩ, chuyện khiếp sợ Đinh Ninh mang tới hôm nay vẫn chưa dừng lại ở đó.

Từ trong Bạch Dương Động bay ra một người.

Đây là một đạo sĩ béo, tóc búi cao, vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng, lông mày thẳng tắp, như muốn rạch đứt da mặt.

Kiếm bên eo nhỏ và dài, vỏ kiếm làm bằng trúc, rộng không quá hai ngón tay, có thể tưởng tượng được thanh kiếm bên trong là hết sức nhỏ, nhưng chiều dài thanh kiếm lại vượt xa những thanh kiếm bình thường, dù đã được treo nghiêng, mà cũng gần muốn chạm đất.

Chuôi kiếm làm bằng san hô đỏ, cả chuôi kiếm vắt ngang trước người đạo sĩ, phần giữa của chuôi kiếm vừa vặn ở ngay phía trước tay phải.

"Đạo Ky sư thúc."

Đám đệ tử Bạch Dương Động đều cúi người hành lễ.

Lý Đạo Ky, không chỉ là một trong những người có tu vi cao nhất Bạch Dương Động, mà còn là người quản lý giới kiếm, đệ tử nào làm trái quy củ Bạch Dương Động, đều sẽ bị ông ta quyết định cách thức xử phạt.

"Đều ở hết đây để làm gì?"

Lý Đạo Ky không buồn nhìn ai, chỉ liếc qua Trương Nghi một cái, lạnh lùng nói: "Chuyện của động chủ giao ngươi quên rồi phải không?"

Trương Nghi giật mình, áy náy nói với Nam Cung Thải Thục và mấy tên đệ tử Thanh Đằng kiếm viện: "Thực là sơ sót, Trương Nghi phụng mệnh đưa chư vị sư đệ sư muội đi Kinh Quyển Động để học tập."

Đi Kinh Quyển Động học tập?

Đến lúc này đám đệ tử Bạch Dương Động mới hiểu vì sao đám người Nam Cung Thải Thục đến đây, trong lòng dâng lên cảm nhận vô lực và khuất nhục.

Ý chỉ Thánh thượng đã truyền đạt, Bạch Dương Động đã thuộc về Thanh Đằng kiếm viện, đệ tử Thanh Đằng kiếm viện đã bắt đầu đi vào Kinh Quyển Động của Bạch Dương Động để nghiên cứu học tập, nhóm người Nam Cung Thải Thục hôm nay chính là nhóm đầu tiên.

Lý Đạo Ky xoay người sang chỗ khác, giống như đi ra chỉ để

nhắc nhở Trương Nghi mà thôi, nhưng lúc quay đi, lại lạnh lùng nói thêm một câu, "Động chủ có lệnh, bảo cho Đinh Ninh một suất đi vào Kinh Quyển Động chọn điển tịch nghiên cứu."

Những tiếng hít hơi không ngừng vang lên.

Đám đệ tử Bạch Dương Động lại tiếp tục lâm vào khiếp sợ.

Lý Đạo Ky lại như ngại khiếp sợ như thế chưa đủ, nên bồi thêm một câu, "Không giới hạn trong ngoài."

Trong nháy mắt, cả sơn môn lâm vào tĩnh mịch.

Ngoại trừ một ít bí thuật tông môn được truyền ra ngoài, trong Kinh Quyển Động chứa tất cả tâm pháp khẩu quyết của Bạch Dương Động, bao gồm cả những lý giải của các tu hành giả các đời của Bạch Dương Động lĩnh ngộ được trên con đường tu hành.

Dù có là đệ tử bổn môn, cũng phải học tập ít nhất nửa năm, mới được vào Kinh Sử Khố học tập.

Hơn nữa trong Kinh Quyển Động còn chia hai phần trong, ngoài.

Tâm pháp bên ngoài động tương đối dễ hiểu, tu luyện không có hạn chế đặc biệt, bất cứ đệ tử nội môn nào cũng được xem, nhưng điển tịch bên trong động thì khác, chúng tương đối thâm ảo, chúng có ghi chép tâm đắc của rất nhiều tiền bối đại năng, tuy không nhất định hoàn toàn trăm phần trăm chính xác, phải tự mình phân biệt, nên chỉ có những đệ tử đạt tới một trình độ nhất định, hoặc phải có sự cống hiến đạt tới trình độ mới được cho phép đi vào.

"Rốt cuộc là vì sao?"

Một tiếng kêu to vang lên phá vỡ sự im lặng. Người lên tiếng chính là Thẩm Bạch, y cảm thấy quyết định này quá mức không

công bằng, ngay cả bản thân y cũng còn chưa được coi là đủ tư cách đi vào trong Kinh Quyển Động nghiên cứu thư tịch, nên dù có thể sẽ bị Lý Đạo Ky sư thúc nghiêm khắc trách phạt, y cũng không thể nào chịu được.

Nhưng đây là lần đầu tiên Lý Đạo Ky không trách phạt gì cả, chỉ nhẹ nhàng bâng quơ phun ra mấy chữ: "Trường hợp đặc biệt nên được xử lý đặc biệt mà thôi."

Thẩm Bạch ngây người.

Y nói không ra lời.

Đám đệ tử Bạch Dương Động chung quanh run người, mấy chữ này quả là có lý.

Vì biểu hiện nãy giờ của Đinh Ninh đã khiến họ phải đồng ý rằng hắn có thể phá lệ tiến vào Bạch Dương Động, thực sự không phải là vì có giao dịch gì đằng sau, mà vì động chủ đã phát hiện ra thiên phú đặc biệt của hắn.

Nếu đã có thể phá lệ không cần phải thi nhập môn, thì giờ lại phá lệ cho hắn đi thẳng vào Kinh Quyển Khố tu hành, cũng có vấn đề gì đâu?

Nhìn theo bóng lưng Lý Đạo Ky, đáy mắt Đinh Ninh lóe lên thần sắc khác thường.

Hoàng Hậu. . .

Hắn lại nhớ tới cái thân phận đầy chênh lệch, cái danh xưng quá mức xa xôi kia.

Hắn lại bất giác nhớ tới lão nhân tóc trắng, kiếm như Bạch Dương Giác.

Có thể đắc tội Hoàng Hậu,. . . Xem ra Bạch Dương Động này,

không hề bình thường như người ta nhìn thấy.

***

Người đặc biệt có cách xử lý đặc biệt, Đinh Ninh đi theo Trương Nghi vượt qua tấm bia đá, lần này không còn ai lên tiếng ngăn trở.

Kiếm khách áo xám điều khiển xe ngựa rời đi, nhất định phải kể lại từng chi tiết chuyện ở nơi này cho Vương Thái Hư nghe.

Trương Nghi rất cẩn thận, vì đúng lúc ấy là giờ cơm trưa, y cho người chuẩn bị ít cơm nắm, qua khỏi sơn môn không lâu thì đưa cho Đinh Ninh và đám người Nam Cung Thải Thục.

"Trong Kinh Sử Động nghiêm cấm ăn uống, đến giờ ăn đương nhiên sẽ có người đưa cơm tới ngoài động, theo lệnh động chủ, Thanh Đằng kiếm viện mỗi người được phép vào nghiên cứu một ngày, còn về Đinh Ninh sư đệ. . . Động chủ không dặn ta, Lý Đạo Ky sư thúc cũng không nói rõ, nên ta nghĩ chắc là ngươi không bị giới hạn thời gian, ngươi muốn ở đó đến chừng nào chán thì ra."

"Chỗ ở ta sẽ chuẩn bị giúp ngươi, không cần phải lo. . . Về chương trình học, thời gian ngươi nhập môn khác với đệ tử bình thường, hơn nữa động chủ đã nói những trường hợp đặc biệt sẽ được xử lý đặc biệt, nên để ta tới xin ý kiến chưởng giáo."

Trương Nghi đi trước dẫn đường, vừa đi vừa giải thích, Đinh Ninh đi theo, vừa ăn vừa quan sát vùng đất tu hành.

Trong Đại Tần vương triều, tông môn nhất đẳng đương nhiên là Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn, hai đại tông môn này đều có đệ tử nội môn hơn một nghìn, đệ tử tạp dịch các cấp ở ngoại viện hơn vạn, đám đệ tử nội môn cả ngàn người đó đến từ khắp nơi trong Đại Tần vương triều, đều thuộc lớp nhân tài ưu tú nhất.

Hai đại tông môn này đương nhiên cao cao tại thượng, những tông môn còn lại căn bản không thể nào đánh đồng.

Ngoại hai đại tông môn, Đại Tần vương triều còn có hơn mười tông môn quan trọng, như Hoành Sơn Kiếm Viện là được Đại tướng quân ủng hộ mà hưng thịnh, như Mặc Khư Kiếm Quật, Chính Nhất Thư Viện Đẳng, vân vân, đều là những tông môn có nội tình thâm hậu.

Bạch Dương Động mỗi năm chỉ thu thêm mười mấy đệ tử, trong số đệ tử được xuất sơn, tu hành giả đạt đến đến Đệ Tứ Cảnh thượng phẩm không có được mấy người.

Thế nên dù Bạch Dương Động tham gia Mân Sơn kiếm, nhưng chưa bao giờ được thánh thượng ban cho cơ hội một năm một lần đi vào những đại tông môn để học tập hay tỷ thí, cho thấy Bạch Dương Động trước khi gia nhập vào Thanh Đẳng kiếm viện thì chỉ là một tông môn tam lưu, không bằng cả những nơi tu hành ngoại viện của Mân Sơn Kiếm Tông.

Mà chỉ là một nơi tu hành hơi lâu đời mà thôi.

Đến bây giờ, Đinh Ninh mới có cơ hội nhìn rõ những kiến trúc của Bạch Dương Động, cái nào cũng có cột trụ chống đỡ, nằm ở hai bên dốc hạp cốc.

Đa số đều được xây trên vách núi, những cái ở giữa thì dùng cầu dây để kết nối.

Đa số chúng chỉ có cửa, bên trong đều là động quật.

Hạp cốc nằm ở giữa rừng cây, vẫn còn nguyên hình dạng, không có bất kỳ kiến trúc nào, cho thấy những tu hành giả đầu tiên của Bạch Dương Động chỉ đục động trên vách núi để cư trú mà thôi.

"Chỗ chúng ta tu hành đều ở trong động quật, trong động quật

đông ấm hè mát,lại có một loại bạch thạch có khả năng hấp thu hơi nước, nên trong động quật không bị ẩm ướt như những nơi khác, nhưng bình thường gió núi rất to, sư đệ ngươi dáng người mảnh khảnh, lại không quen đường sá, đi lại một mình nhất định phải cẩn thận, đệ phải nhớ những nơi có thềm đá đệ có thể đến, nhưng những nơi nối bằng cầu dây thì phải được cho phép mới được vào. . ." Trương Nghi giới thiệu rất kỹ.

Đinh Ninh đột ngột xen ngang: "Sư huynh, đã là trường hợp được xử lý đặc biệt, nếu buổi tối ta muốn trở về Ngô Đồng Lạc thì có được không? Vì trong quán chỉ có một mình dì nhỏ, quạnh quẽ cô đơn, ta muốn quay về giúp dì làm việc."

Trương Nghi giật mình, đáp: "Nếu người khác thì chắc chắn là không được, nhưng là sư đệ. . . để ta tới hỏi Đạo Ky sư thúc hoặc động chủ rồi trả lời cho đệ sau."

Q1 - Chương 36: Chọn kinh

Trương Nghi vừa đi vừa giới thiệu từng khu kiến trúc của Bạch Dương Động, giới thiệu cả môn quy,nhưng quy mô Bạch Dương Động không lớn, nên chưa tới nửa nén hương, Kinh Quyển Động cực kỳ quan trọng, đã xuất hiện trước mặt Đinh Ninh.

Kinh Quyển Động nhìn từ bên ngoài chỉ là một cái thạch điện nhỏ hình dáng thô kệch, ra vào bằng một cây cầu dây.

Cây cầu đã hơi chuyển thành màu đen, có vẻ không được chắn chắn cho lắm.

Lý Đạo Ky đang đứng ở ngay đầu cầu dây.

Trương Nghi tiến lên, hành lễ nói nhỏ mấy câu.

Lý Đạo Ky nhẹ gật đầu, ánh mắt nghiêm túc lạnh lùng nhìn thẳng vào Đinh Ninh.

"Tu hành phải tập trung, tâm phải thanh tịnh, phải dồn hết tâm lực vào nguyên khí trong bản thân và thiên địa, thì tu hành mới tăng tiến nhanh, cho nên mọi tông môn mới đều ngăn cách với bên ngoài. Tuy nhiên, cũng có những người tu hành trong trần thế, gặp gỡ nhiều, cảm ngộ nhiều, tiến cảnh tu hành lại tăng nhanh hơn bình thường, hơn nữa Tu Hành Giả cũng là người, không thể tránh được sự lừa gạt giữa người với người, càng không phải là cá nuôi trong ao, không chịu được sóng to gió lớn. Động chủ nói ngươi là trường hợp xử lý đặc biệt, nhưng cũng phải xem tiến cảnh tu hành của ngươi mới biết được ngươi có tư cách đó hay không."

Đinh Ninh nhìn Lý Đạo Ky: "Ý của sư thúc là, ta có thể trở về

Ngô Đồng Lạc, nhưng muốn vậy ta phải chứng minh được tiến cảnh tu vi của ta đủ nhanh?"

Lý Đạo Ky cau mày, tuy ông không biết người thiếu niên này có khả năng lĩnh ngộ bao nhiêu, nhưng vẫn gật đầu: "Điển tịch bên trong Kinh Quyển Động, ngươi cứ việc tự do chọn, sau này ngươi sẽ tu hành ở đây, động chủ sẽ xem biểu hiện của ngươi để an bài và điều chỉnh."

Nghe Lý Đạo Ky nói vậy, Đinh Ninh không hề có biểu hiện gì, nhưng Trương Nghi và đám người Nam Cung Thải Thục phía sau hắn đều khiếp sợ.

Tuy rằng Tu Hành Giả tu hành đều là dùng Chân Nguyên để thuyên chuyển Nguyên Khí trong thiên địa, dùng Chân Nguyên để tu luyện, đạo lý cũng đều giống nhau, nhưng vì mỗi Tu Hành Giả thể chất khác nhau, ngũ khí trong cơ thể khác nhau, nhưng công pháp tu luyện chân nguyên cũng khác nhau rất lớn.

Ví dụ, tỷ như Đại Yến vương triều Chân Hỏa cung, chỉ có đệ tử chân truyền mới có tư cách tập Si Hỏa Chân Quyết, Chân Nguyên triệu tập Thiên Địa Nguyên Khí có thể hóa thành Chân Hỏa, hay như Nữ Ti Thủ Dạ Sách Lãnh của Đại Tần vương triều, cô tu luyện Thiên Nhất Kiếm Các Ly Thủy Thần Quyết, biểu tượng chính là đủ loại nước chảy.

Công pháp và kiếm quyết khác nhau, thủ đoạn sử dụng khác nhau, sẽ tạo ra uy lực và hiệu quả khác nhau.

Nói chung, sau khi đệ tử nhập môn, sư môn sẽ tùy theo tài năng mà dạy cái phù hợp với đặc điểm tư chất của từng người, hỗ trợ họ chọn công pháp và kiếm quyết tu hành phù hợp.

Chọn được công pháp tu luyện chính là bước được bước đầu tiên trên con đường mò mẫm tu hành, quyết định tương lai của Tu Hành Giả.

Thế mà bây giờ Bạch Dương Động lại không hề cho một lời hướng dẫn hay đề nghị nào, mà để cho Đinh Ninh tự do chọn.

Lý Đạo Ky đi rồi, mà một lúc sau Trương Nghi vẫn không dám tin đó là thật.

Nhưng y không dám làm sai, dẫn Đinh Ninh và đám người Nam Cung Thải Thục đi qua cầu dây, tiến vào trong thạch điện, vẻ mặt đau khổ khuyên Đinh Ninh, "Sư đệ, trong Kinh Sử Khố Chân Nguyên pháp quyết rất nhiều, rất nhiều bí pháp có uy lực rất lớn, nhìn rất đặc sắc, ngươi phải nhìn cho kỹ những ưu điểm và khuyết điểm của chúng, xem có thích hợp với bản thân hay không, nói chung ngươi phải suy nghĩ, cân nhắc cho kỹ."

***

Cửa Kinh Quyển Động chậm rãi mở ra, lộ ra một cái thềm đá.

"Lúc khảo thí cái bàn đá, năm viên thạch châu lấy sai một viên, là ngươi cố ý đúng không?"

Trên đường tới Kinh Quyển Động, Nam Cung Thải Thục luôn tận lực giữ khoảng cách với Đinh Ninh, nhưng đến khi vào trong động, Nam Cung Thải Thục rút cuộc không nhịn được, bước vội lên hỏi hắn.

Đinh Ninh không ngờ cô vẫn còn nghĩ tới vấn đề này, thấy vẻ mặt của cô quá nghiêm túc, thì không nhịn được cười.

"Ngươi là cố ý đúng không, để cho mọi người có cái để so sánh, nhìn một cái là nhận ra ngay, đúng không?" Nụ cười hắn làm Nam Cung Thải Thục nghĩ ra vấn đề, cô không khỏi giật mình.

"Có thể nhanh chóng lấy ra được bốn viên, thì đương nhiên có thể lấy được cả năm viên rồi." Đinh Ninh nhìn cô, nói khẽ: "Chẳng

qua là không muốn hao phí quá nhiều thời gian."

"Từ lúc mới bắt đầu ngươi đã biết ngươi nhất định sẽ thông qua khảo thí?" Nam Cung Thải Thục nhíu mày, nhìn Đinh Ninh đầy nghi ngờ, "Chuyện này thực là quái dị, dù ngươi có là thiên tài, nhưng theo lý cũng không có khả năng có được lòng tin tuyệt đối như vậy, càng không thể biết Bạch Dương Động động chủ sẽ giải quyết đặc biệt cho ngươi, lại còn cho ngươi vào tha hồ chọn điển tịch tu hành trong Kinh Sử Động mà chẳng có một lời đề nghị nào. . . Có thể dùng tốc độ nhanh như vậy thông qua hai vòng khảo nghiệm, trừ phi ngươi đã từng luyện tập hai món đó rất nhiều lần, nếu không. . . này, ngươi không phải là con riêng của Bạch Dương Động động chủ đấy chứ?"

Đinh Ninh đang hăng hái nghe, nghe tới câu suy đoán cuối cùng thì thiếu chút nữa ngã nhào xuống thềm đá.

"Nam Cung đại tiểu thư, óc tưởng tượng của ngươi phong phú quá."

Hắn nhìn đôi mắt lấp lóe hào quang của Nam Cung Thải Thục, không biết làm thế nào đành nói: "Những người có khả năng tưởng tượng phong phú như ngươi tương lai rất có thể tới Giam Thiên Ti tra án."

"Chẳng lẽ ngươi thật sự chỉ dựa vào thiên phú?" Nam Cung Thải Thục vẫn nhìn hắn chằm chằm, ánh mắt suy tư: "Nhưng nếu ngươi đã chắc chắn thiên phú của mình như thế, sao không tham gia kỳ thi mùa xuân của các tông môn? Người Trường Lăng ai chẳng biết, trừ Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn những tông môn còn lại đều không có điều kiện hạn chế người tham gia thi tuyển, tuổi nào cũng được đăng ký kia mà? Hơn nữa, với biểu hiện của ngươi hôm nay, nếu không có nhân tố ăn gian thì hoàn toàn có thể tiến vào những tông môn tốt hơn."

Trong lòng Đinh Ninh trầm xuống.

Đây quả thực là một sơ hở đáng kể, tương lai nhất định cũng sẽ có người nghi ngờ giống như vậy, hắn phải cho ra được một cái giải thích hợp tình hợp lý.

Hắn nhướng mày, đáp: "Tu hành. . . đâu phải ai muốn cũng làm được. Lúc trước ta cũng không biết có tiềm chất trở thành Tu Hành Giả, mãi đến khi Phương Tú Mạc đến xem qua ta, sau đó ta gặp được Vương Thái Hư."

"Phương Tú Mạc? Phương Hầu Phủ Phương Tú Mạc?" Nam Cung Thải Thục kinh hãi.

Một trong Thập Tam Hầu của Đại Tần, Phương Khải Lân nay đã tuổi già sức yếu, nhưng Phương Hầu Phủ chẳng những không có dấu hiệu suy sụp, mà còn có dấu hiệu phát triển mạnh hơn, nguyên nhân chính là vì Phương Khải Lân có hai người con làm cho người ta phải hâm mộ.

Đứa con thứ nhất tên là Phương Hướng, giống như cha của Cung Thải Thục, làm Đại tướng đi trấn thủ bên ngoài phiên thành, nổi tiếng thần uy, đứa con thứ hai Phương Tú Mạc nổi danh kiếm si, ngoài tu hành, không còn yêu thích gì khác.

Tuy không ai biết biết tu vi thực sự của Phương Tú Mạc đạt tới cảnh giới nào, nhưng ít nhất mười năm trước, các nhà quyền quý của Trường Lăng đã công nhận Phương Tú Mạc là người tu hành có tốc độ phá cảnh nhanh nhất Trường Lăng.

Tốc độ của hắn, được hai vị đại tướng và Vũ Hoàng của Đế Đô đã phải nhận xét rằng hắn chính là người có tương lai có thể đột phá Thất Cảnh thượng phẩm nhất trong số tu hành giả trẻ tuổi của Trường Lăng.

Bên trên Thất Cảnh, chính là Đệ Bát Cảnh, là cảnh giới từ xưa đến nay cực hiếm có người đạt tới được.

Người có thể được hai tướng và thánh thượng đánh giá như vậy, đối với Nam Cung Thải Thục, đương nhiên là một bậc Thần Thoại.

"Vương Thái Hư là ai?"

Nam Cung Thải Thục hít thở sâu, cố gắng làm cho mình bình tĩnh, trả lời câu hỏi của Đinh Ninh.

"Chủ nhân của Lưỡng Tằng Lâu, một bang phái giang hồ."

Đinh Ninh nhìn Nam Cung Thải Thục: "Lúc Phương Tú Mạc tới xem ta, ta đã biết ta có tiềm chất tu hành tốt, nhưng mà Phương Hầu Phủ bỏ qua ta, vì cơ thể ta có một vấn đề phiền toái. . .Sau gặp lúc các bang phái giang hồ đấu đá với nhau, ta đánh cuộc một keo, đứng về phe Vương Thái Hư, nhờ ông ấy sắp xếp, mới được tiến vào Bạch Dương Động tu hành."

"Đánh cuộc một keo?" Nam Cung Thải Thục càng khó hiểu: "Cơ thể ngươi bị cái gì?"

Đinh Ninh nhìn cô: " "Ngũ khí quá vượng , làm cơ thể bị già sớm, nếu không có cơ duyên đặc biệt, nếu ta tu hành, sẽ bị chết sớm hơn."

Đinh Ninh nói rất bình tĩnh, nhưng rơi vào tai Nam Cung Thải Thục lại chẳng khác gì sấm sét.

Cô gần như ngừng thở, "Chết sớm hơn… là bao lâu??"

"Có lẽ chưa tới ba mươi."

Nam Cung Thải Thục dừng sững lại.

Sắc mặt cô trắng bệch, cô không ngờ, Đinh Ninh còn trẻ, sáng chói như ánh mặt trời như vậy mà lại chỉ còn có hơn chục năm thọ nguyên, càng không ngờ hắn còn có thể bình tĩnh đàm luận chuyện

này như vậy.

"Nên ta không phải con riêng của Bạch Dương Động động chủ, ông ấy phá lệ cho ta như vậy, có lẽ vì cảm thấy dù ta có tu luyện cái gì, thì cuối cùng cũng đều có cùng kết quả." Đinh Ninh mỉm cười: "Còn một khả năng nữa là có lẽ ông ấy muốn xem ta có thể tìm ra được loại công pháp nào giúp ta sống lâu hơn mấy năm không."

Nhìn hắn mỉm cười, Nam Cung Thải Thục không nói nên lời, không hiểu cô nghĩ tới một câu, có những người tu hành là vì vinh hoa phú quý, nhưng cũng có người tu hành chỉ vì mạng sống của chính mình.

Đinh Ninh không hề dừng bước, đi đến cuối thềm đá, một cái động quật hiện ra trước mặt hắn.

Trên đỉnh động quật có rất nhiều lỗ thông gió.

Trong những cái lỗ thông gió đó, chắc được gắn rất nhiều tinh thạch, tỏa ra những chùm tia sáng nhu hòa đến khắp nơi trong động quật, lại giúp ngăn cách mưa gió, giúp động quật lúc nào cũng an toàn.

Trên bốn vách tường của động quật đều là giá sách, bày rất nhiều điển tịch.

Một bên giá sách có một cái thang hẹp, hẳn là để đi thông vào trong động.

Đinh Ninh nghiêm túc nhìn từng điển tịch trên giá sách.

Nam Cung Thải Thục lấy lại bình tĩnh, đi theo. Thân là đệ tử Thanh Đằng Kiếm Viện, may mắn có thể đi vào tàng kinh các của tông môn khác, đương nhiên phải tận dụng thời gian, hết sức xem xét mọi thứ thật kỹ, xem có thể tìm ra được vật gì hỗ trợ cho tu vi của mình hay không, khổ thay suy nghĩ của cô hiện giờ lại không

dồn vào việc ấy, mà tập trung vào Đinh Ninh.

Cô muốn biết Đinh Ninh chọn công pháp gì.

Q1 - Chương 37: Tu hành hoàn toàn mới

Trong đạo quan cao nhất của Bạch Dương Động, phía trước là bầu trời rộng, mây trắng lửng lơ, nghĩ đến việc những huynh đệ gắn bó với mình bao năm nay từng người từng người mất đi, Tiết Vong Hư cảm thấy thể xác và tinh thần vô cùng mỏi mệt.

Ông khẽ thở dài, hỏi Lý Đạo Ky đang đứng ở cửa đạo quán, "Thiếu niên kia vào động rồi hả?"

Lý Đạo Ky gật đầu.

"Nếu hắn chọn được điển tịch, nhớ báo cho ta biết." Tiết Vong Hư hài lòng nói.

Lý Đạo Ky lại gật đầu, đôi lông mày như đao khắc hơi nhướng lên, "Sư tôn, sao người lại quan tâm tới hắn thế?"

Trong ánh mắt Tiết Vong Hư hiện ra tia cảm khái, nhẹ giọng đáp: "Không chỉ vì hắn đặc biệt, mà vì hắn là hạt giống duy nhất Đỗ Thanh Giác sư bá của ngươi lưu lại cho chúng ta. Đến khi ngươi bằng tuổi ta bây giờ, ngươi sẽ hiểu cảm nhận những người ở chung với mình nhiều năm từng người từng người đi mất là như thế nào."

Lý Đạo Ky không nói gì thêm, nghiêm túc thi lễ một cái, quay người đi.

***

《 Dưỡng Sinh Kinh 》 《 Chỉ Huyền Chân Quyết 》 《 Nội Quan Chân Dẫn 》 《 Tu Hành Cửu Cảnh Luận 》 《 Ngộ Chân

Tâm Quyết 》 《 Bạch Dương Tam Thập Tứ Kiếm Kinh 》 《 Cửu Mặc Ly Chiếu Quyết 》 《 Trường Lăng Tu Hành Giản Sử 》 《 Chân Hỏa Biện 》 . . .

Đinh Ninh hiểu rõ hơn Trương Nghi việc mọi điển tịch đều có ưu khuyết riêng biệt, chúng không có phân ranh giới cao thấp rõ ràng, nên hắn không hề vội vàng đi sâu vào trong, mà cứ theo thứ tự đi từng giá sách một, không bỏ sót cái nào.

Cửu Tử Tằm hắn tu luyện là công pháp cao thâm huyền ảo nhất thiên hạ, vô khối người không biết được công dụng kỳ diệu của nó, nhưng hắn lại không thể để lộ nó ra ngoài.

Trước khi hắn đủ mạnh, hắn cần phải có một môn công pháp khác để che giấu nó, một môn công pháp mà hắn sẽ phải sử dụng thường xuyên để chiến đấu.

Nên đương nhiên nó phải thích hợp với tình hình hiện giờ của hắn.

Nên đương nhiên nó chẳng khác gì hắn phải tu luyện mới lại từ đầu.

《 Xích Hoàng Thần Chiếu Kinh 》

Hắn ngừng lại, chạm vào quyển sách.

Pháp môn này hắn đã từng được nghe nói tới.

Hắn mở sách ra, dồn toàn bộ suy nghĩ vào trong điển tịch.

Hắn nghe nói pháp môn này rất thích hợp cho tình huống tu hành của hắn hiện giờ, vì nó đòi hỏi phải có đầy đủ cả ngũ khí, phù hợp với cơ thể của hắn, giúp hắn có thể giản lược một giai đoạn tu hành, tốc độ tu hành sẽ nhanh hơn công pháp bình thường rất nhiều, hơn nữa môn công pháp này tu ra chân khí, Chân Nguyên, đối với việc song tu với Trường Tôn Thiển Tuyết cũng vô

cùng có lợi.

Hắn nhìn một lúc, cất quyển sách vào ngực, rồi đi tiếp.

《 Ngũ Dương Chính Thân 》. . . Cũng có ích cho việc song tu, tuy không có được tốc độ tu hành nhanh bằng Xích Hoàng Thần Chiếu Kinh, nhưng làm cho cơ bắp huyết nhục mạnh mẽ hơn, môn công pháp này cũng không tệ lắm.

《 Tĩnh Quan Lưu Quang Pháp 》. . . cái này giúp tốc độ lưu chuyển chân khí nhanh hơn, giúp tốc độ tiến cảnh từ Luyện Khí cảnh lên Chân Nguyên cảnh tăng nhanh hơn.

Đinh Ninh cất cả ba quyển điển tịch vào ngực.

《 Tọa Vọng Tâm Kinh 》

Bốn chữ xuất hiện trước mặt làm hắn giật mình đứng sững, nét mặt cứng ngắc.

Hắn không tin nổi lướt nhanh ánh mắt đến những quyển sách tiếp theo.

《 Thiên Chiếu Tự Quan 》 《 Thoát Thần Pháp 》 《 Nghịch Mệnh Quyết 》. . .

Hắn hít sâu, trong người bỗng thấy ngưa ngứa, những dòng chữ quen thuộc làm hắn hiểu ra vì sao Bạch Dương Động lại đắc tội Hoàng Hậu, để rốt cuộc bị ép phải sáp nhập vào Thanh Đằng Kiếm Viện.

Những quyển điển tịch này vốn không nên tồn tại trong Đại Tần vương triều.

Năm Nguyên Võ đầu tiên, để củng cố vương vị mới có, cũng để diệt trừ mọi dấu vết của người kia, không biết có bao nhiêu Tu Hành Giả đã bị giết chết, không ít tông môn bị phán tội phản

nghịch, sau khi những tông môn kia bị tiêu diệt, để biểu đạt sự trung tâm với thánh thượng và Hoàng Hậu, tất cả những điển tịch có liên quan đến những tông môn đó đều bị thiêu hủy.

Thời gian trôi đi, rất nhiều chuyện đã trở thành chuyện cũ, dù những tông môn kia vẫn còn sót lại một ít điển tịch, nhưng Tu Hành Giả hiện nay cũng không dám dùng, vì sợ sẽ bị gắn kết mình với họ.

Điều này cho thấy. . . Thánh thượng và Hoàng Hậu, không muốn xuất hiện bất kỳ một khả năng nào.

Trong Kinh Sử Động này lại cất chứa nhiều điển tịch vốn đã nên bị tiêu hủy như vậy, đã chứng tỏ thái độ của tu hành giả Bạch Dương Động.

Dù bản thân công pháp tu hành là vô tội, đối với Tu Hành Giả khắp thiên hạ, mỗi cảm ngộ có được trên con đường tu hành đều là kiến thức quý báu, nhưng người Trường Lăng sẽ cho rằng nếu dùng chúng nghĩa là có liên quan với những tông môn kia, có sự đồng tình với họ.

Cảm nhận trong lòng Đinh Ninh vô cùng khó tả, hắn nhìn những quyển điển tịch chằm chằm, không đi nữa.

《 Linh Nguyên Đại Đạo Chân Giải 》, một quyển sách mỏng thu hút ánh mắt hắn.

Theo trí nhớ của hắn, công pháp này là của Triệu địa linh nguyên Thực Bảo Tông, rất là bình thường, ở nơi nào cũng có truyền lưu, nên quyển sách này không được mọi người coi trọng, bìa sách cũ kỹ có không ít dấu vết tổn hại, cũng không được ai tu bổ, mà xem ra cũng đã rất nhiều năm không được ai đụng tới.

Nhìn qua tờ bìa rách, Đinh Ninh nhìn thấy một số những hình vẽ bên trong, hình như không hề tầm thường.

Hắn cau mày, cẩn thận rút sách ra, mở ra.

Ánh mắt hắn không ngừng lấp lóe.

Trang giới thiệu đầu tiên nhìn chẳng có gì khác biệt với những quyển Linh Nguyên Đại Đạo Chân Giải bình thường, nhưng ngay từ bức tranh hướng dẫn hành công đầu tiên đã hoàn toàn không đơn giản, càng lật về sau, Đinh Ninh càng giật mình.

Hắn có thể khẳng định đây tuyệt đối không phải một quyển Linh Nguyên Đại Đạo Chân Giải bình thường, mà là một quyển bí điển đặc biệt nhưng bị ngộ nhận là Linh Nguyên Đại Đạo Chân Giải bình thường!

Lật thêm vài tờ, nhìn vào một bức tranh cùng với những dòng chữ lý giải bên cạnh vô cùng tối nghĩa, Đinh Ninh thiếu chút nữa chửi um lên.

Cái gì mà điển tịch bình thường được truyền lưu khắp nơi của Đại Triệu vương triều, đây rõ ràng là một trong ba quyển đại bí điển của Vô Ngã Cung, 《 Trảm Tam Thi Vô Ngã Bản Mệnh Nguyên Thần Kinh 》 của Hàn vương triều đình trước kia!

"Tam Thi" là chỉ ba loại "Ác Dục", tư dục, thực dục và sắc dục của con người, ba thứ này rất có hại với việc tu hành, đều phải tận lực tiêu giảm, riêng chỉ có 《 Trảm Tam Thi Vô Ngã Bản Mệnh Nguyên Thần Kinh 》 này lại kích thích ba loại dục vọng này trong quá trình tu luyện, rồi sau đó đến một giai đoạn mấu chốt, một phát chém đứt những dục vọng này.

Khi ba thứ dục vọng này được kích thích, sẽ làm cho việc luân chuyển ngũ khí trong cơ thể Tu Hành Giả trở nên tràn đầy hơn nhiều so với Tu Hành Giả bình thường, nếu thành công, Niệm lực và tâm tình sẽ đều được tăng lên rất lớn.

Đây là một loại công pháp thuộc loại tìm đường sống trong cõi

chết, cho nên nó chính là một loại đại công pháp cực mạnh.

Từ lúc bị Đại Tần vương triều tiêu diệt cách đây mấy chục năm, Đại Hàn Vương Triều và Đại Ngụy Vương Triều chinh chiến không ngừng, Vô Ngã Cung vì Đại Hàn Vương Triều đại bại mà bị thiêu hủy.

Tương truyền Vô Ngã Cung chiếm diện tích tới mấy chục nghìn mẫu, khi bị đốt, nó đã cháy cả tháng trời mà vẫn không hoàn toàn bị dập tắt, trong cuộc chiến đó, tài bảo và điển tịch của Vô Ngã Cung bị bại quân của Đại Hàn Vương Triều và quân đội của Đại Ngụy Vương Triều tranh nhau cướp đoạt, những tu hành giả may mắn còn sót lại của Vô Ngã Cung cũng liều mạng cướp lại được bao nhiêu hay bấy nhiêu rồi chạy trốn, hoặc cố gắng phá hư tất cả, quyết không để sót lại một quyển điển tịch hữu dụng nào.

Đinh Ninh không biết vì sao quyển 《 Trảm Tam Thi Vô Ngã Bản Mệnh Nguyên Thần Kinh 》 được ngụy trang này lại nằm trong Kinh Sử Động, nhưng hắn dám khẳng định, môn công pháp này cực kỳ cường đại, nếu tu hành nó nhất định sẽ tăng tiến rất nhanh.

Đồng thời, hắn cũng có thể khẳng định, dù hắn dừng lại ở đây, không vào sâu trong Bạch Dương Động nữa, thì trong đó cũng không có được môn công pháp nào mạnh hơn được quyển công pháp này.

Nên hắn bỏ ba quyển điển tịch trong người ra, chỉ lấy một quyển này.

Sau đó hắn không nhìn tu hành Chân Nguyên công pháp nữa, mà chuyển sang chọn thân pháp, kiếm quyết phối hợp.

Dần dần, hắn đi vào bên trong động.

Bên trong động chỉ lớn bằng một phần ba bên ngoài động,

nhưng điển tịch trong này lại thâm ảo và mạnh hơn bên ngoài rất nhiều.

Cuối cùng, ngón tay hắn chạm vào một quyển Kiếm Kinh có cái tên cực kỳ bình thường.

Nó tên là 《 Dã Hỏa Kiếm Kinh 》.

Sau đó hắn không nhìn quyển nào nữa, ra giữa động ngồi xuống một cái bồ đoàn.

"Ngươi chọn tới chọn lui, cuối cùng chỉ lấy hai quyển đó thôi sao?"

“Ngươi muốn tu hành ngay hai quyển điển tịch đó?"

Hai câu nói mang đầy ý khó tin cùng vang lên trong động quật yên tĩnh, rơi vào tai Đinh Ninh.

Q1 - Chương 38: Nửa ngày thông huyền

Đinh Ninh xoay người lại.

Nam Cung Thải Thục vẻ mặt không thể tin được đứng nhìn hắn chằm chằm.

"Ngươi sẽ không thật sự chỉ chọn hai quyển điển tịch này thôi, rồi ngồi xuống tu hành chúng liền ngay đấy chứ?" Nam Cung Thải Thục không nhịn được hỏi lại.

Đinh Ninh gật đầu, nói: "Ừ."

"Ngươi rốt cuộc hiểu biết được bao nhiêu về tu hành, hoặc nói rõ hơn là ngươi rốt cuộc có hiểu tu hành là thế nào hay không?" Nam Cung Thải Thục giận đến run môi.

Đinh Ninh nhìn cô: "Có vấn đề gì sao?"

"Ngươi rốt cuộc có biết những điển tịch này là cái gì không?"

Nam Cung Thải Thục giận dữ nhìn hai quyển sách trên tay Đinh Ninh, lông mày giật giật: "Ngươi có biết Linh Nguyên Đại Đạo thực ra chỉ là một quyển công pháp giải thích tu hành chân nguyên vô cùng thô thiển, chẳng có chỗ nào đặc biệt đáng khen, hơn nữa cách tu hành đó lại còn có nguồn gốc từ Triệu Địa. Thân là tu sĩ người nước Tần, ngươi không những thu được lợi gì từ kiểu công pháp đó, mà còn sẽ làm cho nhiều đại nhân vật không vui. Còn Dã Hỏa Kiếm Quyết, là loại Kiếm Quyết uy lực không lớn, nhưng lại đặc biệt phức tạp khó luyện, không chỉ khó học kiếm thức, việc phối hợp chân khí và chân nguyên cũng vô cùng phức tạp. . .

Thanh Đằng kiếm viện chúng ta cũng có Kiếm Quyết kiểu này, nhưng bao nhiêu năm nay chúng ta chưa từng có ai chọn học nó."

"Ý ngươi là. . . Ta chọn công pháp này và Kiếm Quyết này, phối hợp lại, sẽ rất kém cỏi?" Đinh Ninh mỉm cười.

Thấy Đinh Ninh còn cười, trên mặt Nam Cung Thải Thục không khỏi nổi lên một tầng sương lạnh, "Không phải là rất kém cỏi, mà là kém đến nỗi không còn thể nào kém hơn. Nếu ngươi đã khác chúng ta, có thể ở trong này tha hồ luyện tập không bị giới hạn thời gian, thì sao ngươi không bỏ chút thời gian đi tìm hiểu kỹ nội dung từng điển tịch? Ngươi hẳn là phải hiểu, đệ tử Bạch Dương Động không phải ai lúc mới nhập môn cũng có được cơ hội đi vào trong nội động chọn điển tịch, ngươi đã có thuận lợi nhiều hơn họ, sao không biết quý trọng?"

Đinh Ninh chăm chú nhìn cô, nhẹ giọng nói : "Chọn cái gì là do ta quyết, có quan hệ gì tới ngươi?"

Nam Cung Thải Thục sửng sốt.

Quả thực chẳng liên quan gì tới cô.

Là do cô tự mình đi theo hắn, vì lòng hiếu kỳ của cô thôi, sao bây giờ cô lại nổi giận, chẳng qua chỉ là muốn xem một màn kịch vui, sao thấy kết quả không như mình mong muốn mà lại thất vọng?

Có quan hệ gì tới cô đâu?

Cô với Đinh Ninh ngày hôm nay mới gặp nhau lần đầu tiên, ngay cả bạn bè cũng còn chưa phải.

"Tu luyện như thế nào, đó là chuyện của ta, ta biết ngươi tốt với ta, ta rất cảm ơn ngươi." Đinh Ninh nói tiếp: "Hơn nữa điển tịch khác nhau là do mỗi người khác nhau, ta chắc chắn hai quyển điển tịch này rất thích hợp với ta."

Nếu những người chưa bắt đầu tu hành khác dám nói với Nam Cung Thải Thục như vậy, Nam Cung Thải Thục nhất định sẽ cho rằng người này là một kẻ ngu, không biết trời cao đất dày, nhưng nhớ đến sự tự tin và biểu hiện của Đinh Ninh lúc ở cửa sơn môn, và ánh mắt tự tin vững vàng của hắn hiện giờ, Nam Cung Thải Thục chỉ còn biết sững sờ mà hỏi: "Ngươi chắc chắn?"

"Ta chắc chắn."

Đinh Ninh gật đầu, nghiêm túc đáp: "Ngươi mau đi tìm thứ ngươi cần đi, ngươi đi theo ta đã lãng phí rất nhiều thời gian quý giá rồi."

Trong lòng Nam Cung Thải Thục ngổn ngang, cô thấy mình quả thực là vớ vẩn. Đinh Ninh nói đúng, chuyện của hắn chẳng liên quan gì tới cô, hắn có ngớ ngẩn thế nào cũng là chuyện của hắn, chuyện tu hành của bản thân cô mới là chuyện quan trọng cần lo.

Cô không nói thêm gì nữa, hít sâu một hơi, cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại, đi tới giá sách, bắt đầu lật xem điển tịch.

Trong nội động chỉ còn âm thanh lật sách sàn sạt.

Một chùm ánh sáng rơi lên người Đinh Ninh, lên quyển sách cũ kỹ đang mở ra trước mặt hắn.

Hắn nhanh chóng quên đi mọi thứ chung quanh, toàn tâm nhập vào quyển sách, bắt đầu một cuộc tu hành hoàn toàn mới.

Hôm nay Bạch Dương Động đã mang đến cho hắn rất nhiều niềm kinh hỉ, quyển sách chí bảo nhưng lại bị nguỵ trang thành công pháp tu hành bình thường này chính là một cơ duyên hiếm có.

Hắn rất muốn biết công pháp này có cái gì thần diệu.

Trên trang giấy là những dòng chú giải hẹp dài một một bức họa. Hắn tập trung suy tư, hình vẽ ấy hiện rõ dần trong óc hắn.

Hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Bước đầu tiên của tu hành, là biết quán niệm vào bên trong cơ thể, cảm nhận được ngũ khí trong cơ thể.

Đối với người thường, làm được bước đầu tiên này cũng mất rất nhiều thời gian.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, hắn đã hoàn thành xong.

Dưới sự thúc giục của niệm lực, ngũ khí trong cơ thể hắn bắt đầu chạy theo lộ tuyến hành công, thong thả chạy về phía Khí Hải.

Phương pháp tu luyện khác nhau, giống như phù tuyến của các phù lục khác nhau, ngũ khí trong người cũng chuyển hóa khác nhau, tương lai sẽ sinh ra chân khí, chân nguyên khác nhau.

Đạo lý này đơn giản, ai cũng biết, mọi phương pháp tu hành chân nguyên đều là dùng niệm lực để thăm dò cơ thể, đều là ngũ khí trong cơ thể và Thiên Địa Nguyên Khí chuyển hóa cho nhau.

Nhưng quá trình chuyển hóa đó ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm.

Thời gian lặng yên trôi qua.

Bóng đêm bắt đầu bao phủ Bạch Dương hạp.

Một đệ tử Bạch Dương Động mang cơm tới để ở bên ngoài động.

Nam Cung Thải Thục và đám đệ tử ưu tú của Thanh Đằng kiếm viện chìm vào trong các trang sách, quên cả thời gian, tốc độ lật sách càng lúc càng chậm.

Đột nhiên, Nam Cung Thải Thục và đệ tử Thanh Đằng kiếm

viện đều cảm thấy một luồng gió nhẹ.

Luồng gió này rất nhẹ rất nhỏ, nhưng sau khi thổi vào trong động làm cuốn không khí bên trong, nên dù nó nhẹ, những người tu hành này đều biết, và trở nên cảnh giác.

Nam Cung Thải Thục theo bản năng ngẩng đầu lên, cả cơ thể cô căng lên.

Cô phát hiện ra, luồng gió nhẹ kia phát xuất từ trên người Đinh Ninh.

Cả cơ thể hắn, như có một cơn sóng xông vào nơi trống trải, bức ra cái mùi vị của cái nơi trống trải đó.

Đây cũng là gió nơi phát ra.

Cô ngẩn người.

Ngay sau đó, cô nhìn thấy dưới làn da hắn sáng lên, giống như có những đốm sáng không ngừng chớp động.

Cô nhớ lại lúc mình mới bắt đầu tu hành, nhớ lại lúc các sư huynh sư đệ phá cảnh thành công, mở ra Khí Hải, trở thành người tu hành đệ nhất cảnh Hạ phẩm.

Đây là dấu hiệu người đã biết quán niệm bên trong cơ thể, hiểu được ngũ khí, mở ra Khí Hải!

Ngay khi trong đầu cô hiện ra dòng chữ đó, cô nhìn thấy thân hình Đinh Ninh bắt đầu run lên.

Lúc đó, mấy tên đệ tử Thanh Đằng kiếm viện cũng giống như Đinh Ninh bây giờ, cơ thể run rẩy kịch liệt, nhưng biểu hiện của họ còn tệ hơn hắn nhiều, mặt mũi trắng bệnh, miệng há ra ngáp ngáp, như cá đang sắp chết khát, hầu như không còn thở được.

Mở ra Khí Hải, bước vào đệ nhất cảnh thông suốt Hạ phẩm,

trở thành người tu hành chân chính, bọn họ đã mất bao lâu?

Người nhanh nhất, cũng mất chừng bảy tháng!

Còn Đinh Ninh, chọn điển tịch tu luyện, đến bắt đầu tìm hiểu, đến mở ra Khí Hải. . . thiếu niên đến từ một quán rượu tầm thường này chỉ mất có nửa ngày thời gian!

Chỉ nửa ngày đã thông suốt!

***

Người đệ tử đến đưa cơm chính là người đã phụ trách tiếp dẫn Đinh Ninh khi ở ngoại môn.

Y mang hộp đồ ăn, còn chưa bước vào thạch điện bên ngoài, đã thấy Lý Đạo Ky mặt mũi nghiêm nghị từ bên trong đi ra, chẳng buồn liếc qua y cái nào, cứ thế phiêu nhiên đi qua.

Người đệ tử cảm thấy kỳ quái, không biết Lý Đạo Ky sư thúc là bị làm sao, tuy vẫn trầm mặc ít lời, nhưng không hề có vẻ uy nghiêm và cô độc như bình thường.

Lý Đạo Ky cúi thấp đầu bước nhanh qua cầu dây, lướt nhanh trong bóng đêm, qua mấy đụn mây trắng, dừng ở bên ngoài bình đài của nơi cao nhất.

Ông hít sâu một hơi, giọng run run : "Thiếu niên kia đã lựa xong điển tịch và Kiếm Quyết."

Tiết Vong Hư mở mắt, ánh mắt lấp lánh như sao: "Hắn chọn cái gì?"

"Linh Nguyên Đại Đạo, và Dã Hỏa kiếm kinh."

Tiết Vong Hư sửng sốt, theo bản năng quờ tay lên bình trà trên bàn, lẩm bẩm: "Quả thực là không ổn, thật không ngờ ông nói gà bà nói vịt. . . Không ngờ ngươi giận đến mức run cả lên như thế."

Lý Đạo Ky ngẩng đầu lên, lấy hết sức mới lên được tiếng: "Không phải tức giận, mà là vì hắn đã thông huyền. . . Hắn đã bước vào đệ nhất cảnh, mở ra Khí Hải."

"Ngươi nói cái gì?"

Bàn tay Tiết Vong Hư run bắn, thiếu chút nữa làm vỡ bình trà trong tay.

Lý Đạo Ky hít sâu một hơi, nghiêm túc lặp lại: "Hắn chỉ mất nửa ngày đã thông suốt."

Q1 - Chương 39: Quái vật thật sự

Tiết Vong Hư nhìn đôi môi còn run run của Lý Đạo Ky, không thể tin được đây là sự thật.

"Quái vật. . ."

Một lúc sau, ông mới bình tĩnh lại, hộc ra hai chữ này.

Nam Cung Thải Thục và đám đệ tử Thanh Đằng kiếm viện cũng run rẩy, dùng ánh mắt như thấy quái vật nhìn Đinh Ninh.

Làm sao có thể!

Nửa ngày Thông Huyền, trong ấn tượng của họ, trong truyền thuyết, từ năm Nguyên Vũ đầu tiên đến nay, chỉ có hai tên quái vật Linh Hư Kiếm Môn An Bão Thạch và Mân Sơn Kiếm Tông Tịnh Lưu Ly mới làm được điều này, ngay cả Kiếm Si Phương Tú Mạc cũng phải mất hơn mười ngày mới Thông Huyền.

Biết việc đang xảy ra trước mắt là sự thật, không phải ảo giác, nhưng Nam Cung Thải Thục vẫn phải run giọng hỏi Đinh Ninh: "Ngươi mở ra Khí Hải có phải không?"

Đinh Ninh không trả lời.

Hắn cau mặt, tập trung cảm nhận sự chuyển động của ngũ khí trong khí hải, lộ tuyến di chuyển này quả thực vô cùng bá đạo.

Sau đó hắn chú ý tới tia sáng ở trước người mình.

Tia sáng ấy vẫn dịu dàng mà sáng ngời như cũ, nhưng đã có

một sự thay đổi rất nhỏ, lúc trước tia sáng giống như ánh mặt trời trong veo, còn bây giờ, nó lại giống ánh sáng của bảo thạch.

Đến lúc này hắn mới hiểu ra là trời đã tối.

"Không ngờ lại lâu đến vậy."

Hắn lầm bầm.

Hắn căn bản chỉ là cảm khái, rõ ràng chính vì cái môn 《 Trảm Tam Thi Vô Ngã Bản Mệnh Nguyên Thần Kinh 》 này quá bá đạo, nếu không hắn không mất nhiều thời gian đến như vậy mới dẫn đường được cho ngũ khí tiến vào Khí Hải.

Mất nửa ngày tu hành, hắn cảm thấy cả người suy nhược, tiêu hao quá nhiều sức lực, làm hắn càng hiểu chỗ độc đáo của công pháp này, chân khí, chân nguyên được hình thành trong tương lai nhất định sẽ mạnh hơn rất nhiều so với công pháp bình thường.

Nếu công quyết bình thường, e là chưa tới nửa nén hương hắn đã có thể Thông Huyền.

Nhưng lời cảm khái của hắn, rơi vào tai đám người Nam Cung Thải Thục, lại mang tới một ý vị hoàn toàn khác.

"Lại lâu đến vậy?"

Nam Cung Thải Thục run run ngón tay chỉ Đinh Ninh, "Nếu ngươi thật sự đã Thông Huyền, đã mở ra Khí Hải. . . Ngươi có biết người tu hành bình thường mất bao lâu mới đến được bước này hay không?"

Đinh Ninh nhìn ngón tay trắng trẻo run rẩy kia, không biết nên nói cái gì.

Mình không phải người tu hành bình thường?

Những lời này mặc dù là sự thật, nhưng nếu nhận, thì quá là

kiêu ngạo. giờ phút này dừng ở trong tai cô, lại chỉ sợ rất kiêu ngạo rất giả bộ một chút.

Nam Cung Thải Thục nhìn hắn, ngớ ra.

"Chẳng lẽ ngươi cũng giống mấy người đó của Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn, đều là quái vật?"

Cô hít thở sâu, run rẩy rút tay về: "Ngươi lựa chọn Linh Nguyên Đại Đạo là vì nó đơn giản nhất, giải thích cũng dễ hiểu nhất, để giúp ngươi tăng tốc độ phá cảnh tu vi?"

Đinh Ninh cười áy náy, việc này vốn không thể nào giải thích được, hơn nữa việc tu hành của bất kỳ ai cũng vốn dĩ phải được giữ bí mật.

Nam Cung Thải Thục thấy hắn cười áy náy thì nghĩ rằng mình đã đoán đúng, vì hắn thấy thiên phú của mình vượt qua cô quá nhiều, nên mới thấy có lỗi với cô, nên cô lại càng tin vào suy đoán của bản thân về việc vì sao Đinh Ninh lại chọn 《 Linh Nguyên Đại Đạo thực ra giải thích 》. Vì thân thể Đinh Ninh có vấn đề, vì thọ nguyên của hắn không bằng được người ta, nên hắn phải chọn những loại công pháp đơn giản, giúp tiến cảnh của hắn có thể tiến nhanh.

"Xem ra ngươi quả thực là một quái vật chân chính."

Cô đau lòng, suy sụp cúi đầu: "Lẽ ra ta không nên nghi ngờ khả năng của ngươi, không nên xen vào việc của người khác."

Một tên đệ tử Thanh Đằng kiếm viện dậm chân định bước tới.

"Lộc Mạt Long, nếu ngươi muốn hắn có hảo cảm với mình. . . Ta khuyên ngươi đừng có tiến tới." nhưng gã đệ tử lùn nhất trong đám đã cản hắn lại, nói khẽ: "Bây giờ mới ra vẻ thân cận với hắn là đã chậm."

Lộc Mạt Long cứng người, trong lòng đầy hối hận.

Hắn biết đồng môn mình nói đúng.

Thiếu niên kia tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng đôi mắt lại như đã hiểu thấu mọi sự đời, lúc ở ngoại môn, Nam Cung Thải Thục ra mặt vì hắn, bọn họ lại không hề để mắt tới, bây giờ vì đối phương thể hiện ra thiên phú khủng bố, lại xông tới muốn kết giao, chắc chắn sẽ không gặt hái được chút nào hảo cảm.

Bây giờ dù họ có nói gì, cũng không có ý nghĩa, không cần phải tự làm mất mặt mình.

***

Đám đệ tử Thanh Đằng kiếm viện cố gắng tập trung vào việc tu luyện của mình, cố gắng dứt bỏ sự rung động vừa rồi, cảm xúc phức tạp của mất mát và hối hận quấn lấy họ, khiến họ vô thức cách xa Nam Cung Thải Thục và Đinh Ninh thêm một chút.

Đinh Ninh cảm thấy rất đói bụng.

Hắn đói đến mức ngửi thấy được cả mùi thơm của đồ ăn để bên ngoài động.

Hắn còn đồng thời ngửi thấy mùi thơm xử nữ từ trên người Nam Cung Thải Thục.

Đinh Ninh kinh hãi, hiểu ra ngay đây chính là tác dụng phụ do 《 Trảm Tam Thi Vô Ngã Bản Mệnh Nguyên Thần Kinh 》 gây ra.

Môn công pháp Đỉnh giai này làm cho mọi cảm nhận của hắn trở nên nhanh nhạy hơn rất nhiều khi được Thông Huyền.

Hắn không từ chối sự thay đổi này, hắn hít một hơi thật sâu, chuẩn bị đứng dậy đi ra lấy đồ ăn, đối với hắn, việc tu hành hôm nay đã thành công giai đoạn đầu tiên.

Nếu Bạch Dương Động không bắt buộc, hắn đã chạy về quán rượu Ngô Đồng.

Nhưng ngay lúc ấy, hắn nhìn thấy quyển điển tịch trước mặt Nam Cung Thải Thục.

Hắn ngần ngừ, nhìn cô, hỏi nhỏ: "Ngươi có gặp vấn đề gì về tu hành không?"

Nam Cung Thải Thục giật mình, ngẩng đầu lên, hoài nghi hỏi: "Ngươi muốn giúp ta?"

"Mỗi người tu hành đều khác nhau." Đinh Ninh nghiêm túc đáp, "Nhiều nhất là ta chỉ có thể nghiên cứu thảo luận với ngươi, còn có ích gì hay không là việc khác."

"Không giúp được ta cũng không sao." Cảm nhận được ý tốt của Đinh Ninh, Nam Cung Thải Thục trong lòng vui vẻ. Những cô gái ở độ tuổi của cô luôn có óc tưởng tượng rất phong phú, mới thấy mất mát đó, nhưng chỉ cần Đinh Ninh bày tỏ gần gũi, là thấy vui ngay.

"Có chỗ ta không hiểu." Nhớ ra đối phương là quái vật, nửa ngày đã Thông Huyền, thậm chí cả việc chọn công pháp gì cũng đều tự mình quyết định, cô lại trở nên chấn phấn, nhanh chóng trả lời.

"Là không hiểu về Thiên Địa Nguyên Khí?" Đinh Ninh nhìn đôi mắt sáng bừng lên của cô.

"Ừ." Nam Cung Thải Thục nghiêm túc gật đầu, "Tu vi của ta đã đến đệ nhị cảnh Thượng phẩm hoán tủy, nên đến nơi này, luyện lại đệ nhất cảnh, phải cảm nhận lại Thiên Địa Nguyên Khí, ta cũng đã làm được, từ đệ nhị cảnh Luyện Khí Cảnh đến đệ tam cảnh Chân Nguyên cảnh, chỗ mấu chốt phá cảnh chính là ở chỗ có thể từ một nơi có Thiên Địa Nguyên Khí mới lạ tìm ra được sự dung

hợp với chân khí trong cơ thể mình, dẫn Thiên Địa Nguyên Khí nhập vào cơ thể, chỉ cần dẫn vào được, làm cho chân khí và Thiên Địa Nguyên Khí dung hợp, là sẽ không còn vấn đề gì."

Đinh Ninh liếc qua quyển sách trước mặt cô, "Ngươi là căn bản không cảm nhận được Thiên Địa Nguyên Khí chung quanh, hay không cảm nhận được sự khác biệt của nó, mà chỉ thấy một đống hỗn độn?"

Nam Cung Thải Thục lắc lắc đầu: "Không phải. Ta đã cảm nhận được sự tồn tại của Thiên Địa Nguyên Khí, thậm chí còn cảm nhận được sự khác biệt của nó Thiên Địa Nguyên Khí, nhưng mà nó rất lạ, giống như mỗi một cỗ Thiên Địa Nguyên Khí đều kháng cự ta, không chịu đến gần thân cận với ta."

"Có thể là vì vấn đề thể chất, lúc cha ta tu hành đến giai đoạn này cũng bị giống như ta, ông ấy bị kẹt ở giữa đệ nhị cảnh và đệ tam cảnh những bảy năm." Giọng Nam Cung Thải Thục đầy lo âu: "Chính vì điều ấy, nên ông ấy mới không cho ta luyện Vạn Đào Chân Thủy của ông ấy, mà bảo ta đi học Thanh Mộc chân quyết của Thanh Đằng kiếm viện. Nhưng cuối cùng ta cũng vẫn bị gặp vấn đề giống ông ấy, lúc đột phá từ đệ nhất cảnh lên đệ nhị cảnh Thượng phẩm, ta chính là người có tốc độ nhanh nhất trong số đệ tử của Thanh Đằng kiếm viện, nhưng rốt cuộc ta lại bị kẹt ở giai đoạn này hơn bảy năm, có lẽ ta đã trở thành người chậm nhất."

Đinh Ninh gật đầu, vươn tay ra khép quyển sách lại, "Phân biệt các chủng loại Nguyên khí ", hắn khẽ đọc tên quyển sách, cau mày: "Nên ngươi tới Bạch Dương Động là để xem sách vở ghi chép trong này có thể hướng dẫn gì giải quyết vấn đề cho ngươi hay không?"

Nam Cung Thải Thục gật đầu, "Cha ta dù đã phá cảnh nhưng cũng vẫn không tài nào hiểu được, chỉ là sau một lần chiến đấu sinh tử, ông ấy đột nhiên cảm thấy Thiên Địa Nguyên Khí nhập vào cơ thể, nếu ta không thể tìm ra nguyên nhân, có lẽ ta sẽ phải ở lại không biết bao nhiêu lần bảy năm."

Nếu bảy năm nữa vẫn bị kẹt ở đệ nhị cảnh, đây quả thật là rất bi thảm.

Nhìn thấy bao nhiêu người vượt qua mặt mình, bỏ xa mình lại đằng sau, cảm giác ấy vô cùng tuyệt vọng.

Đinh Ninh cẩn thận suy nghĩ.

"Hai quyển này ta thấy có rất nhiều giải thích độc đáo, ngươi xem thử xem?"

Hắn đứng dậy, chọn hai quyển sách, đặt trước mặt Nam Cung Thải Thục: "Ngươi cứ từ từ xem, ta đi ra ngoài ăn một chút, sau đó ta đi về nhà."

《 Ba Sơn Tiêu Đường Chủ Nhân Bút Ký 》《 Khải Thiên Luận 》

Nam Cung Thải Thục kinh ngạc nhìn hai quyển sách mà thực ra nhìn giống hai quyển tùy bút hơn, mở chúng ra.

Q1 - Chương 40: Linh mạch trong truyền thuyết

Đinh Ninh bước ra Kinh Quyển Động, mở hộp cơm đặt trước cửa điện, lấy một phần, ngồi xuống ăn, trong đầu bắt đầu tổng kết thu hoạch hôm nay

《 Trảm Tam Thi Vô Ngã Bản Mệnh Nguyên Thần Kinh 》 tuyệt đối là công pháp rất bá đạo, không những giải thích hay hơn nhiều so với công pháp bình thường, Chân Nguyên tu luyện thành trong tương lai nhất định sẽ rất dữ dội.

Nếu nói, chân nguyên do công pháp tu hành bình thường tu thành như sóng lớn bên trong sông lớn, thì chân nguyên của môn công pháp này chẳng khác gì một con ác thú núp bên trong con sóng lớn, khó mà khống chế được.

Dã Hỏa Kiếm Kinh, cũng là một bộ kiếm kinh bị Trường Lăng tu hành giả đánh giá sai lầm, coi nó quá thấp.

Chân ý thực sự của nó, không phải là rừng lửa cháy lan qua đồng cỏ, mà là dù có bị lửa thiêu cháy sạch, thì qua gió xuân sẽ lại mọc lên.

Vì kiếm thế quá mức phức tạp, nguyên bản cũng rất ít người tu hành bộ Kiếm Kinh này, nên dẫn đến quá ít người phát hiện ra được Kiếm Ý thực sự của nó.

Nhưng đối với Đinh Ninh, phức tạp lại không phải là vấn đề.

Bắt đầu tu hành lại từ đầu, may mắn thay, hắn làm rất tốt.

Gió đêm thổi qua, làm tóc hắn rối loạn.

Hắn ngẩng đầu, thấy Lý Đạo Ky nét mặt lạnh nhạt, không biết từ đâu bay xuống, làm cầu treo dao động.

"Đi theo ta"

Cực kì ngắn gọn, cũng không đợi Đinh Ninh nói gì, Lý Đạo Ky đã xoay người, ý bảo Đinh Ninh đi theo.

"Lý Đạo Ky sư thúc." Đinh Ninh vẻ mặt đau khổ nhìn đồ ăn mới ăn non nửa: "Ta vẫn chưa ăn xong."

"Có một số việc quan trọng hơn việc ăn cơm."

Trong đêm tối, chuôi kiếm Lý Đạo Ky nhàn nhạt lóe ánh đỏ, giống như lồng đèn dẫn đường, bước chân ông không chậm lại chút nào, chỉ có âm thanh lạnh lùng vọng lại.

Đinh Ninh bất đắc dĩ lắc đầu, cầm hộp cơm bước nhanh đi theo.

Đi theo hướng ánh sáng chập chờn của chuôi kiếm.

Dạ Vụ Lý, dây cầu treo kéo dài tới tận một cái khe trong vách núi cao ngất cách đó không xa.

Khe núi này bình thường ban ngày luôn bị mây trắng che khuất, kỳ dị thay ở giữa lại có một chỗ đất bằng.

Trên đất bằng, có ba gian nhà tranh giống nhau như đúc.

Phía trước nhà tranh, còn có một khoảnh đất trồng rau, đều trồng mấy loại rau núi.

"Gian phòng này chính là chỗ ở của ngươi sau này".

Cảm nhận được Đinh Ninh đã đi qua cầu treo nhỏ, Lý Đạo Ky xoay người lại, chỉ gian nhà tranh ngoài cùng bên trái, nói với Đinh Ninh.

"Thường ngày ngươi sẽ ở đây tu hành, không cần phải tới lớp nghe giảng bài như những đệ tử khác, trong quá trình tu luyện nếu có nghi vấn gì, có thể trực tiếp hỏi ta hoặc Trương Nghi, nhưng ba bữa cơm sẽ không có người đưa cơm tới đây, mà chỉ đưa tới thạch điện trước Kinh Sử Động ."

Không cần phải đi nghe giảng bài như những đệ tử khác, có thể trực tiếp tìm Lý Đạo Ky. . . Bachngocsach.com nếu là đệ tử bình thường nghe vậy nhất định lại sẽ khiếp sợ và hâm mộ, vì như vậy có nghĩa là được Lý Đạo Ky chân truyền, mà Lý Đạo Ky, vì đã rất nhiều năm động chủ Bạch Dương Động không hề hiển lộ tu vi ra ngoài, nên được công nhận là đệ nhất cao thủ của Bạch Dương Động.

Nhưng Đinh Ninh lại chẳng có vẻ gì kinh hỉ, hắn chỉ nói: "Lý Đạo Ky sư thúc, ngày thường ta muốn về nhà mình ở."

Lông mi Lý Đạo Ky giật giật, ông lạnh nhạt nhìn Đinh Ninh: "Đi vào trong xem rồi hãy nói."

Đinh Ninh cảm thấy thần sắc và giọng nói Lý Đạo Ky có vẻ khác thường, trong mắt hắn hiện lên một tia kinh dị, không nói gì thêm, đi về phía nhà tranh.

Nóc nhà được làm bằng cỏ tranh trộn với đất bùn bình thường, cửa cũng là làm bằng loại gỗ bình thường nhất, nhưng lúc tay Đinh Ninh sắp chạm vào cửa,thân hình hắn vô thức run lên.

Trong gian nhà tranh này có tiếng nước.

Hắn hít sâu, đưa tay ra đẩy cửa.

Bố trí bên trong nhà cực kỳ đơn giản, chỉ có một cái giường dựa vào cửa sổ, lót một tấm đệm thô.

Phía trước giường, có một cái bồ đoàn bằng tre.

Tiếng nước róc rách, chính là ở phía dưới cái bồ đoàn.

Cảm nhận được trong gian nhà tranh này tràn ngập linh khí khác thường, Đinh Ninh đã mơ hồ đoán ra kết quả, trái tim hắn đập nhanh hơn, hắn đi tới, dời cái bồ đoàn tre ra.

Hắn nhìn thấy, ngay bên dưới bồ đoàn, chính giữa nham thạch, có một con suối lớn chừng nắm đấm.

Nước suối sôi lục bục, chuyển động không ngừng, thỉnh thoảng lại phóng ra những sợi Linh Khí màu sữa ngà.

Những sợi linh khí cụm lại, giống như một cái Bạch Dương Giác nho nhỏ.

Đây chính là Linh Mạch trong truyền thuyết.

Ngàn năm trước, trong thế giới tu hành giả, phần lớn các cuộc chiến tranh đều phát sinh từ việc muốn cướp đoạt Linh Mạch, Bachngocsach.com đến thời nay, dù là Đại Tần Vương Triều hay mỗi vương triều chung quanh, số lượng Linh Mạch đã cực kỳ thưa thớt.

Đối với những tông môn có được Linh Mạch, chỉ có những đệ tử tiềm năng nhất, mới được dùng Linh Mạch để tu hành.

Hơn nữa Linh Mạch này, so với linh mạch mà hắn từng được nghe nói, hình như chênh lệch nhau quá lớn.

Đinh Ninh quay người, nhìn Lý Đạo Ky, hy vọng có được một lời giải đáp.

Nhưng Lý Đạo Ky lại hiểu sai ý hắn, mặt không biểu tình nói, "Đây chính là Linh Mạch trong truyền thuyết, từ trong Linh mạch thấm ra Linh khí, khi tu hành giả thổ nạp vào thân thể, sẽ mang tới tác dụng rất lớn, giống như đan dược, có thể làm tăng nhanh tiến cảnh tu hành, nhưng mấu chốt nhất chính là, Linh khí này là Linh

khí tinh khiết nhất trong Thiên Địa, không có chút tạp chất nào, nên không mang tới bất kỳ tác dụng phụ nào như đan dược."

"Ta biết." Đinh Ninh lắc đầu, "Nhưng ta không phải ý đó. . . Ta biết Linh Mạch là thứ rất lợi hại, nhưng chẳng phải chỉ có những đệ tử chân truyền đã trải qua nhất nhiều khảo nghiệm mới có tư cách dùng nó để tu hành hay sao? Nếu lỡ sau này ta trở thành nghịch đồ, khi sư diệt tổ thì sao?"

Khóe miệng Lý Đạo Ky nhếch lên, vẻ trào phúng, "Bạch Dương Động không có sư không có tổ, ngươi có thể nghịch tới nơi nào?"

Có câu "vò đã mẻ lại sứt", nhưng trong lúc này, lại tràn đầy một loại khí phách không bị trói buộc và dũng khí.

Đinh Ninh cười khổ, quay lại chăm chú nhìn cái Linh Mạch nho nhỏ và bồ đoàn, hỏi: "Đây là Linh Mạch. . . nhưng sao cái Linh Mạch này lại không giống với Linh Mạch trong truyền thuyết, sao lại nhỏ như vậy?"

Khuôn mặt Lý Đạo Ky cứng đờ, không thể trả lời.

"Lý Đạo Ky sư thúc."

Đinh Ninh nhìn ông: "Ta nghe nói Bạch Dương Động chúng ta nhập vào Thanh Đằng kiếm viện, là vì đắc tội Hoàng Hậu, Bạch Dương Động chúng ta, rút cuộc là đắc tội như thế nào?"

"Ngươi nghe được chuyện đó từ đâu?" trong mắt Lý Đạo Ky xuất hiện tia sát khí sắc bén "Nếu muốn sống lâu, đừng bao giờ nhắc tới chuyện đó."

Đinh Ninh không chút sợ hãi, nhìn thẳng vào đôi mắt tràn ngập sát khí của Lý Đạo Ky: "Nếu không phải đắc tội bà ta, Bạch Dương Động có được Linh Mạch dù không xuất ra được một tu hành giả nào lợi hại, thì cũng không cần phải sáp nhập vào một nơi tu hành cấp bậc cỡ Thanh Đằng kiếm viện. Bachngocsach.com Ngay cả

Vương Thái Hư cũng biết các người đắc tội bà ta, chỉ là ông ấy không biết rốt cuộc là đắc tội như thế nào, nếu không ta cũng không hỏi ngươi, còn về việc muốn sống lâu. . . Ta vốn đã sống không được lâu."

Lý Đạo Ky nhướng mày, tự nhiên cảm thấy hắn nói cũng có lý.

Sát khí trong mắt cũng dần tiêu tán.

"Ngươi sống không lâu, nhưng ta thì còn muốn sống thêm vài năm, nên ta sẽ không nói cái gì hết, những gì ngươi nghe được, đều là ảo giác."

Giọng ông rất lạnh lùng: "Bà ta muốn trồng một cây linh liên trong Linh tuyền của Bạch Dương Động, linh liên khi cho trái có thể luyện chế ra được một ít đan dược rất hữu dụng khi phá cảnh. Thật ra bà ta chỉ muốn xem thái độ của chúng ta, vì bà ta luôn cảm thấy Bạch Dương Động có vấn đề. Dù sao Linh Mạch tuy rằng thưa thớt, nhưng với khả năng của bà ta, muốn có cũng chẳng có gì là khó. Nhưng Đỗ Thanh Giác sư bá và động chủ không đồng ý. . . Bachngocsach.com Vì linh liên thu nạp rất nhiều Linh khí của Linh Mạch, có thể làm cho Linh Mạch khô kiệt. Nên cảm nhận được ý đồ của bà ta, Đỗ Thanh Giác sư bá mới chia linh mạch thành ba nhánh nhỏ. Đây chính là tự mình phá đồ của mình, nhưng những nhánh Linh Mạch nhỏ đó sẽ không đủ để nuôi cho linh liên sinh trưởng."

Đinh Ninh thất thần.

Hắn thật không ngờ lão già tóc bạc kia của Bạch Dương Động lại làm ra lựa chọn như vậy.

"Đây không phải là thà làm ngọc vỡ không làm ngói lành gì cả, Bạch Dương Động chúng ta cũng không muốn đắc tội bất kỳ kẻ nào."

Lý Đạo Ky nhìn dòng Linh Mạch cực kỳ nhỏ, nheo mắt, "Chúng ta chỉ làm chuyện chúng ta cho là đúng đắn. Linh Mạch tuy nhỏ, nhưng ít ra vẫn còn giữ lại được, giúp được cho đệ tử Bạch Dương Động chúng ta."

"Ta muốn về nhà." Đinh Ninh gật đầu, rất nghiêm túc nói.

Lý Đạo Ky theo bản năng nắm lấy chuôi kiếm, thiếu chút nữa rút kiếm ra chém, ông không thể tin được một người khi đã biết nơi này có Linh Mạch, lại nghe được nhiều chuyện như vậy, mà vẫn còn đòi đi về nhà.

"Ta biết ngươi tu hành rất nhanh, nhưng ngươi cảm thấy tu hành ở cái nơi như Ngô Đồng Lạc có thể tốt hơn ngồi trên Linh Mạch ở đây hay sao?" ngực ông phập phồng, hết sức kềm nén cơn giận trong lòng.

Đinh Ninh rất chân thành, rất vô tội nhìn ông: "Ta biết, nhưng ban ngày ta sẽ tu luyện ở đây, còn buổi tối về nhà ta sẽ ngủ ngon hơn."

Lý Đạo Ky đương nhiên không biết suy nghĩ thực sự trong lòng hắn, nhìn vẻ mặt rất nghiêm túc của Đinh Ninh, căm tức xoay người, phẩy tay áo bỏ đi.

Không phản đối chính là ngầm đồng ý, Đinh Ninh vui vẻ nở nụ cười, nói với theo: "Ngài giúp ta chuẩn bị một chiếc xe ngựa a."

....

Lúc Lý Đạo Ky một lần nữa định rút kiếm ra, trong Kinh Quyển Động, Nam Cung Thải Thục đã xem xong < >, đang xem qua cuốn thứ hai 《 Ba Sơn Tiêu Đường Chủ Nhân Bút Ký 》,cô càng xem, sắc mặt càng trắng.

Hai quyển tùy bút này, chủ nhân chắc hẳn không phải tu hành giả đặc biệt lợi hại, bút ký rất mất trật tự, rất nhiều chỗ bên trong

thậm chí chỉ là một ít suy đoán và cảm ngộ tạm thời trong lúc tu hành, nhưng đa phần ghi chép đều là mô tả về Thiên Địa Nguyên Khí.

Hơn nữa quan trọng nhất là, chủ nhân hai quyển bút ký này, có hiểu biết về Thiên Địa Nguyên Khí rất kém cỏi.

Chủ nhân 《 Khải Thiên Luận >> tự ví mình là một cái bình cầu nguyện, quá trình tu hành, chẳng khác gì cái bình thành tâm kính ý cầu nguyện trời xanh ban cho mình một ít Thiên Địa Nguyên Khí để bỏ vào trong cái bình.

Còn chủ nhân của 《 Ba Sơn Tiêu Đường Chủ Nhân Bút Ký 》 thì nói lúc mình cảm ngộ Thiên Địa Nguyên Khí, gặp phải trời mưa, vô số hạt mưa từ trong trời đất chảy xuống, hội tụ vào trong hồ nước là mình.

So với Thiên Địa bao la mờ mịt chung quanh, ông ta tự coi mình chỉ là một hồ nước nhỏ bé.

Hồ nước ông ta, chính là được Thiên Địa ban cho, chứ không phải hấp thu.

Nhìn hai tư tưởng khác nhau một trời một vực, trong lòng Nam Cung Thải Thục càng lúc càng khiếp sợ.

Cô bắt đầu cảm thấy mình và cha mình hình như đã có thái độ sai lầm với Thiên Địa Nguyên Khí.

Không phải là cảm nhận không đủ, cũng không phải là phân tích không đủ tinh tế và thấu triệt về Thiên Địa Nguyên Khí, mà là thái độ ngay từ đầu đã quá mức cường thế.

Cô là muốn cưỡng ép kéo Thiên Địa Nguyên Khí tiến vào thân thể mình, nhưng không biết, cô so với Thiên Địa Nguyên Khí, là rất nhỏ bé.

Nên. . . Chỉ có thừa nhận bản thân mình nhỏ bé, chỉ có rộng mở thân thể mình, làm cho Thiên Địa Nguyên Khí cảm thấy hứng thú với vật chứa trong lành này, chúng mới chịu đi vào để thăm dò?

Vạn nước thành suối. . . trong đầu Nam Cung Thải Thục hiện lên hình ảnh một cái hồ nước xuất hiện sau một đêm mưa.

Vô số bọt nước từ trong Thiên Địa rơi xuống, rơi lên trên mặt cỏ cạnh hồ nước, rơi vào lá chuối bên cạnh hồ nước, sau đó tạo thành những dòng nước nhỏ dài ngoằn ngoèo, tự động từ từ chảy vào một cái hồ nước.

Trái tim cô đập mạnh, hai mắt sáng bừng như sao.

Q1 - Chương 41: Âm mưu của Địch Thanh Mi

Ngô Đồng Lạc rất yên tĩnh, thỉnh thoảng vang lên mấy tiếng chó sủa, quanh quẩn trong đêm.

Đinh Ninh đẩy cửa quán rượu, đi vào, không thắp đèn.

Cảnh vật trong quán vẫn bình thường, không có gì khác lạ, nhưng hắn cau mày, trong lòng cảm thấy lạnh lẽo.

Lúc trước hắn và Trưởng Tôn Thiển Tuyết nói chuyện ở đây, tu hành ở đây, lúc nào cũng có vẻ như không hề phòng bị, đó là bởi vì hắn biết, trừ mấy người đặc biệt, bất kỳ ai đi vào con phố này đều không thể thoát khỏi cảm giác của Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Còn những người đặc biệt kia nếu đã vào đây, dù có phòng bị hay không thì cũng như nhau.

Bây giờ Trưởng Tôn Thiển Tuyết không xuất hiện từ hậu viện, hắn cũng không hề cảm nhận được khí tức của Trưởng Tôn Thiển Tuyết . . . Trưởng Tôn Thiển Tuyết không có ở đây.

Hắn nhất quyết trở về, chính là vì sợ Trưởng Tôn Thiển Tuyết xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Qua nhiều năm, hắn và Trưởng Tôn Thiển Tuyết đã quen sống độc lập, không ai phiền ai.

Tu vi Trưởng Tôn Thiển Tuyết đủ để giết chết hắn vô số lần ngay lập tức, nhưng ở trong Trường Lăng, tu hành giả càng lợi hại càng hay bị giết.

Muốn sống ở Trường Lăng, đi lại ở Trường Lăng, thì phải giống một tờ giấy trắng.

Đinh Ninh xốc rèm vải, đi xuống hậu viện , trong lòng càng lúc càng lạnh.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết quả nhiên không có ở trong hậu viện, rốt cuộc cô đã đi đâu ?

Đinh Ninh đứng sững giữa hậu viện rất lâu, rồi đi vào bếp, nhóm lửa nấu mì.

Lúc nước sôi, bỏ mì vào, Đinh Ninh thấy hai bàn tay mình hơi run rẩy.

Hắn không nhìn thấy sắc mặt của mình, nhưng hắn biết, chắc chắn là rất nhợt nhạt.

Hắn nhận ra, mình đã có nhược điểm.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết chính là nhược điểm lớn nhất hắn.

Cô không được xảy ra bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn.

Hắn nhóm bếp, chính là hy vọng muốn Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn thấy ánh lửa trong đêm tối, để biết hắn đã trở về.

Sợi mì đang nổi dần lên trong nước sôi.

Hắn không nêm bất cứ gia vị gì, cứ thế múc ra, bắt đầu ăn mì.

Tuy mỗi sáng sớm ngồi trước bậc cửa hàng, hắn đều ăn mì được nêm nếm đậm đà, nhưng ăn mì không nêm gia vị mới là thói quen hắn.

Nước mì rất nóng, nhưng hắn lại cảm thấy rất lạnh.

Nếu Trưởng Tôn Thiển Tuyết bỏ đi, mình phải chờ bao nhiêu

lâu nữa mới lại được ở bên cạnh cô?

Gương mặt non nớt hắn đầy ưu thương.

Đột nhiên, khí nóng bốc từ trong bát hơi hơi vặn vẹo.

Đinh Ninh ngẩng phắt đầu lên.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết như từ trong không khí đột ngột hiện ra trước mặt hắn.

"Ngươi. . ." Đinh Ninh đứng dậy, bình thường hắn nhất định sẽ tức giận quát mắng, nhưng nhìn vào đôi mắt yên tĩnh mà trong trẻo, lạnh lùng của cô., trái tim hắn trong nháy mắt mềm hẳn đi, chỉ khẽ hỏi: "Ngươi. . . Ngươi đi đâu?"

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhíu mày.

Cô nhìn ra được ánh mắt Đinh Ninh nhìn mình ân cần và cả một chút tình cảm mà không rất không thích.

Đinh Ninh hít sâu một hơi, nhanh chóng bình tĩnh trở lại, nói tiếp: "Ngươi đã đồng ý với ta sẽ không. . ."

"Là chuyện ngoài ý muốn." Hắn còn chưa nói hết, Trưởng Tôn Thiển Tuyết đã cắt ngang, "Ngươi đã nói người của Vân Thủy Cung có lẽ đã tìm được manh mối quan trọng về Cô Sơn Kiếm Tàng."

Cả người Đinh Ninh căng lên vì hồi hộp, "Ngươi tìm thấy người của Vân Thủy Cung?"

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lạnh lùng: “Chắc vậy."

Đinh Ninh càng thêm khẩn trương: "Có đánh nhau không?"

"Không, chỉ ghi nhớ khí tức với hình dạng đặc thù của người ta thôi."

Đinh Ninh thở phào, cả người thả lỏng.

Trong mỗi vương triều đều có những tông môn rất giỏi, và những nhân vật rất giỏi.

Vân Thủy cung của Đại Ngụy vương triều tuy đã diệt vong mấy chục năm nhưng người Tần vẫn còn nhớ rõ, và đều nói rằng đó là một tông môn rất giỏi.

Tuy không giống Triệu Kiếm Lô có được nhiều nhân vật cấp tông sư, nhưng Vân Thủy cung có một người cực kỳ thần bí và cực mạnh, Bạch Sơn Thủy.

Ít nhất tất cả tu hành giả của Đại Vương Triều đều phải công nhận, lúc Vân Thủy cung bị diệt, Bạch Sơn Thủy đã vượt qua đệ lục cảnh, trở thành tu hành giả đệ thất cảnh.

Mấy chục năm qua, dù không ai nghe thấy hắn có bất cứ sự tích hiển hách nào cỡ một kiếm tàn sát hàng loạt dân trong thành như đệ tử của Triệu Kiếm Lô, nhưng ai cũng biết hắn còn sống rất khỏe.

Có thể sống tốt dưới sự đuổi giết của quân đội và tu hành giả của Đại Tần vương triều, cho thấy hắn đã mạnh hơn ngày trước.

Bạch Sơn Thủy, không phải người hắn và Trưởng Tôn Thiển Tuyết bây giờ có khả năng đối mặt được.

"Ngươi không cần lo chuyện này nữa, ta sẽ đi thăm dò." Đinh Ninh uống cạn bát, vừa rửa chén, vừa nói với Trưởng Tôn Thiển Tuyết: "Vì Cô Sơn Kiếm Tàng, Giám Thiên Ti và Thần Đô Giám đang dồn toàn lực đi truy lùng người của Vân Thủy cung, trước khi Bạch Sơn Thủy xuất hiện, chúng ta chỉ nên đứng bên ngoài nhìn mà thôi, nếu không sẽ bị kéo xuống nước, không kiếm được chỗ tốt gì. Để ta nói đặc thù của người đó cho ngươi biết."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nghĩ nghĩ, gật đầu, quay người đi về

phía phòng ngủ, "Ta trên giường chờ ngươi."

Một câu nói vô cùng mập mờ nhưng qua giọng nói của cô lại trở nên lạnh như băng, thậm chí vô cùng khắc nghiệt, nhưng Đinh Ninh lại thấy ấm cả người.

***

Trong núi, đêm lạnh như nước.

Trên một sườn núi cách Bạch Dương Hạp không xa, có một tòa nhà màu xanh.

Toàn bộ tòa nhà được làm bằng đá núi màu xám, bên ngoài tường quấn đầy dây leo màu xanh, che kín vô số vết kiếm, nên nhìn từ bên ngoài là một khối màu xanh tươi, rất nhu hòa.

Ở trong nơi sâu nhất của tòa nhà, có một người tóc muối tiêu, đầu cắm trâm xanh, ăn mặc vô cùng sạch sẽ, cả móng tay cũng được cắt tỉa vô cùng chỉnh tề.

Lông mày của ông ta màu xanh nhạt, hai mắt hõm sâu, khuôn mặt bình tĩnh hết sức uy nghiêm.

Ông là viện trưởng Thanh Đằng kiếm viện, Địch Thanh Mi.

Ánh mắt ông lạnh lùng, chăm chú nhìn lên tờ giấy trong tay, khóe miệng nhếch lên nụ cười trào phúng.

" Tiết Vong Hư với Đỗ Thanh Giác già mà thực hồ đồ, ngu xuẩn mất linh, thấy bao nhiêu máu đã đổ từ năm Nguyên Vũ đầu tiên mà vẫn không biết đường suy nghĩ. Bây giờ đã nhập vào Thanh Đằng kiếm viện ra, Tiết Vong Hư còn dám nghĩ ra một chiêu như vậy, bảo nếu hai tông hợp nhất, đệ tử Thanh Đằng kiếm viện hay đệ tử Bạch Dương Động cũng không còn phân biệt gì nữa, nên đệ tử Bạch Dương Động cũng có quyền tham gia tế kiếm thí luyện của chúng ta."

Ngồi đối dịch Địch Thanh Mi là một người trung niên mặc áo xanh, lưng đeo song kiếm.

Người này chính là đệ tử chân truyền duy nhất của ông ta, Đoan Mộc Luyện.

Đoan Mộc Luyện nhíu mày: "Sư tôn, người đồng ý?"

"Đương nhiên ta đồng ý."

Lão giả trào phúng: "Nếu ta không đồng ý thỉnh cầu của ông ta, làm sao lấy được Linh Mạch?"

"Linh Mạch?" đôi mắt Đoan Mộc Luyện lấp lóe dị quang.

"Đỗ Thanh Giác với Tiết Vong Hư vì để từ chối ý muốn của Hoàng Hậu, đã chia Linh Mạch Bạch Dương thành ba nhánh, chúng tưởng làm vậy là giữ được Linh Mạch hay sao?"

Địch Thanh Mi cười lạnh: "Hoàng hậu nương nương vất vả bao nhiêu mới tìm ra được sơ hở của chúng, giao chúng cho chúng ta xử lý, nếu chúng ta còn để cho chúng giữ được Linh Mạch, Hoàng hậu nương nương làm sao hài lòng?"

"Tiết Vong Hư sẽ dành ba nhánh Linh Mạch cho người của Bạch Dương Động sử dụng, chúng ta sẽ không để cho chúng như ý."

Địch Thanh Mi nhìn Đoan Mộc Luyện, chậm rãi nói, "Ngươi thay ta trả lời cho Tiết Vong Hư, nói ông ta biết, ta đồng ý thỉnh cầu của ông ta, nhưng ba dòng Linh tuyền đương nhiên cũng phải được cho đệ tử của cả Thanh Đằng kiếm viện và Bạch Dương Động xài chung, chỉ có người có tư cách mới được dùng, coi như ban thưởng của tế kiếm thí luyện, ai chiến thắng trong tế kiếm thí luyện sẽ được sử dụng nó."

Đoan Mộc Luyện trầm ngâm: "Kế của sư tôn rất hay, nhưng

trong số đệ tử của Bạch Dương Động, Trương Nghi và Tô Tần rất giỏi, nếu tính thời gian từ lúc nhập môn và cả tuổi tác, thì đều phù hợp tiêu chuẩn tham gia tế kiếm thí luyện."

"Nếu sợ đám đệ tử nội môn chúng ta không đối phó được, thì nghĩ cách biến chúng thành người của chúng ta." Địch Thanh Mi hạ giọng: "Ta nghe nói Trương Nghi lễ nghĩa cổ hủ, nhưng Tô Tần cũng là nhân tài, hơn nữa hắn còn luôn bất hòa với Trương Nghi."

Đoan Mộc Luyện chớp mắt, đứng dậy, nghiêm túc thi lễ cáo lui: "Đệ tử đã biết."

Q1 - Chương 42: Dựa vào kiếm

Trong đêm đó, trong Kinh Quyển Động của Bạch Dương Động, Nam Cung Thải Thục khép hai quyển bút ký, cô liên tục hít sâu, hít thở cả trăm lần, trong lòng mới hoàn toàn bình tĩnh trở lại, cô nhắm mắt.

Niệm lực bắt đầu chậm rãi tỏa ra xung quanh.

Khác với ngày thường, cô không bắt niệm lực đi tìm Thiên Địa Nguyên Khí nữa, mà để cho nó thoải mái lơ lửng trong Kinh Quyển Động.

Tu vi của cô có hạn, Niệm lực chỉ có thể trải rộng bên trong động, không ra được tới động ngoài.

So với Thiên Địa xung quanh, phạm vi phân bố niệm lực của cô chỉ như một cái hồ nhỏ xíu đến đáng thương.

Nhưng cô không hề sốt ruột.

Cô kiên nhẫn chờ đợi.

Dần dần, cô cảm nhận được rất nhiều hạt hơi nước nhỏ xíu, những hạt bụi nhỏ li ti, thậm chí cả lông tơ của động thực vật.

Những thứ cực kỳ li ti, nhỏ bé đó lặng lẽ rơi vào thế giới Niệm lực của cô, phá vỡ sự tĩnh lặng của hồ nước ấy.

Quanh hồ nước bỗng xuất hiện một luồng gió nhẹ.

Vô số những tia gió bé nhỏ thổi qua hồ nước.

Những tia gió đó như có sinh mạng, đa số đều ra vẻ kháng cự

hồ nước, nên khi tiếp xúc với hồ nước, chúng chỉ xẹt qua, tạo nên một chút rung động.

Chúng giống như đang thử dò xét, thử tiếp xúc với mặt ngoài của hồ nước.

Nam Cung Thải Thục khiếp sợ.

Nhưng cô vẫn không làm gì, bình tĩnh tiếp nhận những sự tiếp xúc.

Những tia gió vẫn không thực sự chui vào trong hồ nước, nhưng cô đã nhìn thấy có sự thay đổi.

Cô nhìn thấy trong những tia gió đó có những đốm màu sắc như những ngôi sao cực nhỏ.

Cô rút cuộc không khống chế được tâm tình của mình.

Cả người cô run rẩy, miệng phải há to ra để thở, cô không còn duy trì được sự tĩnh lặng nữa, cô mở mắt ra.

Cô không thể chỉ một lần mà thành công, chưa dẫn được Thiên Địa Nguyên Khí nhập vào cơ thể, nhưng cô đã cảm thấy sự đổi thay quan trọng.

Cô đã hiểu ra chân lý.

Tiếp nhận và bao dung, so với cưỡng đoạt bắt ép quả là khác nhau quá lớn.

Những đệ tử Thanh Đằng Kiếm Viện ở trong động vẫn còn nhíu mày suy nghĩ, đắm chìm trong điển tịch, không ai nhìn thấy dáng vẻ này của cô.

Cô thành kính trả lại hai quyển bút ký về vị trí cũ, sau đó đi ra thạch điện bên ngoài động.

Bên ngoài vẫn đang là đêm tối đen kịt.

Nhưng cô đã ngồi xuống, nhìn về phía cầu dây chờ đợi.

Không biết là cái gì tâm tình sai khiến, cô bây giờ rất muốn rất muốn lần nữa nhìn thấy Đinh Ninh.

Ngồi ở chỗ cao, đợi mặt trời mọc, quan sát Bạch Dương Động, nhìn từng sự thay đổi của cảnh vật bên trong Bạch Dương Động, cô là người đầu tiên có được loại kinh nghiệm này của Thanh Đằng Kiếm Viện.

Trong Bạch Dương Hạp yên tĩnh bắt đầu xuất hiện đủ loại âm thanh.

Dù trời còn chưa sáng, nhưng trên những con đường núi đã xuất hiện đệ tử của Bạch Dương Động.

Tu Hành Giả tu hành, phải chú ý hợp nhất thân, pháp, kỹ.

Trong đó pháp chính là Chân Nguyên tu hành.

Nó có nghĩa là thu nạp Thiên Địa Nguyên Khí, dung luyện Chân Nguyên, biến mình thành một vật chứa thuần túy.

Thân là thân thể Tu Hành Giả, nếu muốn sống được lâu dài, phải có sức mạnh, muốn nhanh nhẹn, phải có tốc độ, phải có đủ năng lực phản ứng.

Kỹ, chính là kỹ xảo lợi dụng thân thể, Chân Nguyên và vũ khí.

Nhân, pháp, kỹ tổng hợp lại, mới trở thành thực lực chân chính của một Tu Hành Giả.

Theo quan điểm của Tu hành giả, buổi chiều Vạn Vật đều yên tĩnh, thân thể cũng cần nghỉ ngơi, chính là lúc tốt nhất để nhập tĩnh tu luyện Chân Nguyên, còn lúc mặt trời mọc, Vạn Vật sinh động, độ ấm lên cao, khí huyết lưu thông tràn trề, chính là lúc tốt

nhất để rèn luyện thân thể và kỹ xảo.

Nên các đệ tử Bạch Dương Động, có người tải nặng lên lên vách đá, há miệng hít thở, dùng phương pháp hô hấp để tăng cường sức mạnh cho lục phủ ngũ tạng, có người quanh thân hàn quang bay múa, khắc khổ tu luyện kiếm pháp.

***

Quả là một cảnh tượng đẹp đẽ vui vẻ.

Trong đầu Nam Cung Thải Thục hiện ra cảnh tưởng tượng cả Trường Lăng và Đại Tần vương triều cũng bắt đầu thức tỉnh, ở tất cả các tông môn lúc này cũng ra hiện ra những cảnh tượng như thế này.

Sự vui vẻ mạnh mẽ ở các tông môn, chính là đại biểu cho sự quang vinh của Đại Tần vương triều.

Cô không biết ngay lúc này đang có một cuộc tranh luận ở trên một đường núi trong Bạch Dương Động.

"Tại sao?"

Tô Tần lạnh lẽo nhìn người giáo tập trẻ tuổi, "Trương Nghi có tư cách đi vào Bạch Dương Thảo Lư tu hành ta không có ý kiến, nhưng một kẻ mới vừa được vào sơn môn chưa tới một ngày như Đinh Ninh thì có tư cách gì?"

Người giáo tập rất không vừa lòng với thái độ của Tô Tần, nhìn vì thân phận hắn, vì Chân Nguyên tu vi hắn đã không còn kém mình bao nhiêu, người giáo tập biết thành tựu tương lai của Tô Tần mình không thể so sánh nổi, nên cố gắng kềm nén, bình tĩnh đáp: "Đây là quyết định của động chủ, nếu động chủ đã quyết định làm như vậy, chắc chắn người có đạo lý của mình, dù sao biểu hiện khảo thí của Đinh Ninh ở ngoài sơn môn rất kinh người."

Sắc mặt Tô Tần càng trở nên khó coi, người giáo tập cố gắng an ủ hắn: "Ta cũng chỉ là người được lệnh đi truyền lời. . . Hơn nữa, động chủ cũng xếp ngươi là một trong ba người, ngươi cũng có tư cách dùng Linh Mạch tu hành, ngươi cần gì phải quan tâm động chủ quyết định hai người còn lại là ai, dù sao ngươi cũng chỉ dùng được có một cái Linh Mạch."

Người giáo tập cảm thấy mình nói rất có tình có lí, nhưng không ngờ mặt Tô Tần lại càng lạnh hơn.

"Đây không phải là chuyện ta dùng được mấy cái Linh Mạch, mà là vấn đề về sự công bằng."

"Ngươi cũng biết, dùng Linh Mạch tu hành, là khen thưởng cao nhất của Bạch Dương Động chúng ta, cứ tiện tay ban cho đệ tử mới nhập môn, đệ tử nội môn sau này, ai còn muốn ra sức vì tông môn nữa?"

Hắn nói không to, nhưng rất lạnh lùng và rõ ràng, truyền vang vang qua con đường núi, vào trong tai rất nhiều đệ tử Bạch Dương Động đang khắc khổ tu hành.

Người giáo tập biến sắc.

Y bắt đầu hiểu vì sao gần đây Tô Tần không ngừng bộc lộ tài năng, cũng như thanh thế trong môn cũng càng ngày càng lớn.

Bởi vì Bạch Dương Động đã bị sáp nhập vào Thanh Đằng Kiếm Viện, bởi vì đẳng cấp bên trong Bạch Dương Động từ trước đến nay bây giờ đã không còn được Hoàng Hậu và vương triều thừa nhận.

Nếu để cho người của Bạch Dương Động ủng hộ hắn, sau này hắn sẽ có khả năng trở thành chủ nhân của Bạch Dương Động, thuận lợi để bò lên vũ đài cao hơn của Trường Lăng.

"Dã tâm của ngươi tới quá nhanh, cũng quá sớm." người giáo

tập quát lớn.

Tô Tần cười nhạt, khóe mắt liếc qua những đệ tử Bạch Dương Động đang tụ tập đông dần tới quanh hắn, "Người ta nói người còn sống nhất định phải có dã tâm, lý ngư vượt long môn chính là vì muốn mượn thế, ta còn nghe nói, người muốn nổi danh, thì phải biết làm từ sớm."

Người giáo tập giận dữ, nhưng nhìn thấy những đôi mắt phẫn nộ của đám đệ tử đang kéo tới, thì cảm thấy hơi sợ, không biết phải xử lý ra sao.

"Động chủ sắp xếp như vậy, bởi vì hắn có tư cách."

Một giọng nói lạnh tanh không chút cảm xúc vang lên sau lưng người giáo tập trẻ tuổi.

Ánh mắt mọi người dồn vào người mới đến.

Lý Đạo Ky vượt qua chắn trước mặt người giáo tập, chuôi kiếm tỏa ra màu đỏ nhàn nhạt khiếp người.

Đám đệ tử im lặng, nhưng trong sự im lặng lại chứa đựng một tiềm ẩn bộc phát đáng sợ.

Tô Tần mỉm cười.

Hắn cảm thấy hôm nay dù kết quả như thế nào, thì hắn cũng sẽ gặt hái được thêm nhiều uy tín.

"Tư cách gì?" Hắn khinh miệt nhìn chuôi kiếm của Lý Đạo Ky, thầm nghĩ, dù bây giờ ngươi mạnh hơn ta, nhưng không lâu sau, ta nhất định sẽ vượt qua ngươi.

"Đinh Ninh đã Thông Huyền."

Lý Đạo Ky nở một nụ cười cực kỳ hiếm thấy, nó lạnh lẽo, mỉa mai và vô cùng quỷ dị.

Ông nhìn Tô Tần, bổ sung: "Đinh Ninh hôm qua nhập môn, hôm qua đã thông huyền. . . Hắn chỉ mất nửa ngày đã Thông Huyền."

"Cái gì!"

Những tiếng kinh hô không thể tin được không ngừng vang lên.

Mặt Tô Tần tái nhợt, không nói nên lời, những tiếng kinh hô kia cũng chính là nỗi lòng hắn.

Không ai có thể tin được đây là sự thật.

Trong trí nhớ của họ, cả Trường Lăng chỉ có một hai người có khả năng nửa ngày Thông Huyền.

Người giáo tập trẻ tuổi cũng run rẩy.

Y biết khi Lý Đạo Ky bước ra, chuyện này không cần mình giải quyết nữa, nhưng không ngờ lại nghe được một tin tức như vậy.

Quái vật nửa ngày Thông Huyền. . . Nếu ngay cả quái vật như vậy mà còn không có tư cách được dùng Linh Mạch hỗ trợ để tu hành, thì trong Bạch Dương Động còn ai có tư cách?

"Là thật sao?"

Một thanh âm non nớt vang lên.

Người phát ra thanh âm này là Thẩm Bạch.

Y chính là người phản đối Đinh Ninh nhập môn kịch liệt nhất, nhưng bây giờ, trong ánh mắt đầy khiếp sợ của y lại nhen nhúm một ngọn lửa hi vọng.

Nếu đây là thật. . . Nếu Bạch Dương Động thật sự có một quái vật như vậy, nếu hắn có thể vững vàng phát triển, vậy tương lai

Bạch Dương Động, còn khuất nhục như bây giờ hay sao?

Lý Đạo Ky nhìn y không đáp, chỉ lạnh lùng mà trào phúng nói: "Bây giờ có bàn chuyện có tư cách hay không cũng không có ý nghĩa, hôm qua viện trưởng Địch Thanh Mi của Thanh Đằng Kiếm Viện đã đồng ý cho phép đệ tử Bạch Dương Động chúng ta được tham gia tế kiếm thí luyện, nếu là người chiến thắng, dù là đệ tự Bạch Dương Động hay Thanh Đằng Kiếm Viện, cũng sẽ được sử dụng ba nhánh linh tuyền của Bạch Dương Động, coi như là ban thưởng cho người xuất sắc."

"Cái gì!"

Những tiếng kinh hô lại không kềm được vang lên.

Lý Đạo Ky lạnh lùng đảo mắt qua từng người, "Động chủ dĩ nhiên đã đồng ý. . . Nên nếu cảm thấy trong lòng có oán khí, nếu cảm thấy Bạch Dương Động đã mất đi cái gì, muốn cầm trở lại, thì hãy dùng kiếm của mình đi cầm về."

Q1 - Chương 43: Đổi lại bảy năm

Nửa ngày Thông Huyền, đây là một tin tức làm chấn động còn hơn cả tin đệ tử Bạch Dương Động cũng có thể tham gia Thanh Đằng Kiếm Viện tế kiếm thí luyện, hơn nữa chấn động này, tuyệt đối không chỉ gây chấn động bên trong Bạch Dương Động.

Nhưng kẻ gây ra chấn động ấy, lại đến lúc mặt trời lên cao, mới xuất hiện trên Bạch Dương Động.

"Đây không phải nói giỡn sao?"

Đinh Ninh nhìn Lý Đạo Ky, cau mày: "Hôm qua mới bảo ta được dùng Linh Mạch tu hành, mới qua một đêm, bây giờ lại bảo ta Linh Mạch thuộc về người thắng trong tế kiếm thí luyện, thay đổi hình như cũng hơi nhanh quá?"

Lý Đạo Ky lạnh lùng nhìn Đinh Ninh: "Ít nhất trước tế kiếm thí luyện còn một tháng nữa mới diễn ra, cho đến lúc đó, Linh Mạch này thuộc về ngươi. Nếu ngại thay đổi quá nhanh, ngươi nên nghe lời của ta ngày hôm qua, tận dụng thời gian để dùng Linh Mạch tu hành, chứ đừng quay về Ngô Đồng Lạc, phung phí thời gian đi đường."

Đinh Ninh nhìn ánh mắt bất mãn của Lý Đạo Ky: "Ta đi đường cũng đâu có nhàn rỗi, ta vừa đi vừa nghiên cứu Dã Hỏa Kiếm Kinh."

Lý Đạo Ky mỉa mai: "Thời gian ngắn như vậy, đã nhớ được tí nội dung của Dã Hỏa Kiếm Kinh chăng?"

Đinh Ninh gật đầu.

Lý Đạo Ky giận dữ, nhưng không nói gì, thò tay bẻ một nhánh cây, đưa cho Đinh Ninh, rồi chỉ vào chỗ đất trống chưa tới một trượng trước mặt, bảo: "Đã như vậy, ngươi luyện cho ta xem một chút?"

"Được."

Đinh Ninh cầm nhánh cây, bước ra bãi đất, bắt đầu vung vẩy nhánh cây.

Cái nhánh cây trong tay hắn trông rất buồn cười, đầu nhánh còn có mấy cái lá non .

Lý Đạo Ky chính là cố ý làm lộ ra sự buồn cười hắn, nên mới không tuốt mấy cái lá non đó.

Tu hành tối kỵ nhất kiêu ngạo cuồng vọng, Dã Hỏa Kiếm Kinh phức tạp hơn nhiều so với các loại kiếm điển của Bạch Dương Động, kiếm thế đều là do rất nhiều kiếm chiêu nối liền vào một chỗ tạo thành, mỗi một kiếm thức đều có rất nhiều loại biến hóa, dù chính bản thân Lý Đạo Ky đi nghiên cứu cũng không có khả năng chỉ trong một ngày ngắn ngủn mà lĩnh ngộ được.

Nhưng ánh mắt mỉa mai của ông ngay lập tức cứng lại.

Vì cái cành cây nhỏ buồn cười kia đang vẽ thành một cái hình nửa vòng tròn, ngay sau đó, trong không khí vang lên một tiếng xé gió mãnh liệt.

Cành cây nhỏ biến thành vô số bóng kiếm nhỏ xíu, bao phủ phạm vi mấy thước trước người Đinh Ninh.

Bóng kiếm dầy đặc, đa phần tập trung ở dưới eo của Đinh Ninh, giống như hắn đang đứng giữa một đồng cỏ.

Đôi mắt Lý Đạo Ky mở to, chân mày không ngừng giật giật.

Tuy ông chưa bao giờ đọc qua Dã Hỏa Kiếm Kinh, nhưng ông nhìn ra được đây là kiếm thức của Dã Hỏa Kiếm Kinh, tuy kiếm thức của Đinh Ninh dưới mắt ông có quá nhiều sơ hở, nhưng ông vẫn cảm nhận được Kiếm Ý thực sự của nó.

Tuy chỉ là một kiếm thế, nhưng ông cũng như nhìn thấy một vầng lửa đang từ trên thảo nguyên bay lên.

Rất hấp dẫn, rất say mê.

Kiếm thức không đủ hoàn mỹ, phương vị của thân kiếm bị lệch nhỏ, điều này có thể cải thiện thông qua luyện tập, nhưng sự hấp dẫn đến mê muội của Kiếm Ý lại là thứ không thể nào thông qua luyện tập đơn giản mà lĩnh ngộ được.

Ông là đệ nhất kiếm sư chỉ đứng sau động chủ Tiết Vong Hư, nên ông biết, cũng chỉ có những Kiếm Sư thực sự, mới phát huy ra được sự uy lực của kiếm pháp, trong chiến đấu, làm cho mỗi nhát kiếm đều đúng vị trí, phát huy được Kiếm Ý.

Thứ làm ông khiếp sợ hiện giờ chính là, cái nhánh cây buồn cười kia lại đang trở nên vô cùng thú vị, mang đến cho ông một cảm xúc khác thường, cảm nhận được sự vui sướng của lửa khi đang cháy lan ra đồng cỏ, và cả Kiếm Ý đang chầm chậm hiện hình.

"Có lẽ ta nên thừa nhận cách thức tu hành của ngươi, nhưng từ hôm nay trở đi, lúc nào ngươi muốn rời núi thì cứ nói, ta sẽ cấp cho ngươi một cỗ xe ngựa."

Ông hít sâu một hơi, chỉ nói một câu như vậy, rồi quay người rời đi.

"Cảm ơn Lý Đạo Ky sư thúc."

Đinh Ninh rất nghiêm túc nói lời cảm ơn.

Trong ánh mắt hắn không có sự đắc ý, mà chỉ có một tia lãnh ý khó hiểu.

Hôm qua ở trong Bạch Dương Động tu hành rất thuận lợi.

Nhưng bây giờ, xem ra không thuận lợi như mình đã nghĩ.

Thanh Đằng Kiếm Viện Địch Thanh Mi, hoàn toàn chính xác như tin đồn, bất hòa với Tiết Vong Hư, Đỗ Thanh Giác, hơn nữa để làm cho Hoàng Hậu thỏa mãn, muốn bà ta nhìn thấy sự trung thành của mình, ông ta phải làm ra rất nhiều động tác.

"Kỳ thật bình thường, dù ngươi với Bạch Dương Động có đấu đá thế nào, ta cũng sẽ không nhúng tay, ta có công việc của ta. . . Ta không có khả năng đi quản chuyện ở đây, nhưng bây giờ ngươi lại can thiệp vào việc tu hành của ta, hôm qua mới cho ta Linh Mạch, vừa mới qua có một đêm, ngươi lại gần như tước nó đi khỏi tay ta, ta rất không vui đó."

Đinh Ninh vứt nhánh cây, nhìn về phía Thanh Đằng Kiếm Viện, lẩm bẩm.

Hắn thật sự không vui.

Vì nhiều sự cố xảy ra làm hắn không vui, vì kiểu xưng hô xa cách làm hắn không vui.

"Đinh Ninh!"

Bỗng có một người gọi hắn.

Nam Cung Thải Thục chạy tới.

Cô chạy tới trước mặt Đinh Ninh, giọng cô run rẩy: "Đinh Ninh, ngươi quả thực là loại quái vật đó?"

Đinh Ninh thu hồi suy nghĩ, nhìn khuôn mặt đầy kích động của cô, hiểu ra cô đã có được một thu hoạch rất lớn về thiên địa Nguyên Khí.

Vì vậy hắn nhẹ giọng hỏi: "Hai quyển tùy bút đó có ích?"

"Ta không biết làm sao ngươi biết được hai quyển tùy bút đó có ích, nhưng chúng thực sự có tác dụng đối với ta." Nam Cung Thải Thục không thể nào bình tĩnh được như hôm qua, cô rung giọng nói: "Ta sẽ rất nhanh đột phá được đệ nhị cảnh."

Đinh Ninh nói khẽ: "Giúp được ngươi thì tốt rồi, ngươi đã lên tiếng giúp ta ở cửa sơn môn, ta giúp ngươi như vậy cũng coi như không nợ nần gì ngươi nữa."

Nam Cung Thải Thục giật mình.

Trong mắt cô đầy tức giận, mà một cảm xúc khó hiểu.

"Làm sao đánh đồng như vậy được!"

Cô nhìn Đinh Ninh chằm chằm, gương mặt ửng đỏ: "Cái gì gọi là ngươi không còn nợ nần gì ta nữa, lúc đó ta chỉ là tiện mồm nói mấy câu thôi, làm sao đem ra so sánh được? Vấn đề về tu hành này. . . Ngươi giúp ta như vậy, giúp ta tiết kiệm được thời gian bảy năm, mà còn có thể là hơn gấp nhiều lần bảy năm!"

Đinh Ninh nhìn cô đang kích động, nhíu mày im lặng.

"Có lẽ ngươi cảm thấy ngươi là đệ tử Bạch Dương Động, cùng với đệ tử Thanh Đằng Kiếm Viện ta trời sinh bất hòa, nhưng ta không quan tâm chuyện đó, dù ngươi không coi ta là bằng hữu, ta cũng phải cảm ơn ngươi." Nam Cung Thải Thục Thần vô cùng nghiêm túc, cô trịnh trọng cúi người, thi lễ với Đinh Ninh, "Chúng ta đã nói với nhau vấn đề của cơ thể ngươi, ta biết ngươi phải tu hành vội vàng hơn người bình thường, nên ta hy vọng nếu ngươi có bất cứ điều gì cần giúp đỡ, thì hãy nói với ta."

Đinh Ninh cau mặt, nghĩ nghĩ: "Nếu ngươi thật sự muốn giúp ta, thì hứa với ta sẽ không nói cho bất kỳ ai biết ta đã chọn giúp ngươi hai quyển tùy bút đó, kể cả đó là sư phụ hay phụ thân của ngươi."

Nam Cung Thải Thục sững sờ không hiểu: "Tại sao?"

"Tu vi tiến cảnh nhanh, cũng sẽ mang tới rất nhiều phiền toái không cần thiết." Đinh Ninh bình tĩnh nói: "Nếu một người có tu vi tiến cảnh nhanh, lại còn là người có trực giác và khả năng lý giải điển tịch tu hành mạnh, sẽ gặp rất nhiều phiền toái. Ngươi biết ta không có nhiều thời gian, ta không có thời gian để người ta lợi dụng, đối với ta, ta muốn dồn hết thời gian cho việc tu hành."

Nam Cung Thải Thục không biết suy nghĩ thực sự trong lòng Đinh Ninh, nhưng cô cảm thấy những lời này của Đinh Ninh là rất đúng.

Cô biết những kẻ được gọi là quái vật thiên tài, sau khi triển lộ thiên phú, sẽ phải tiếp nhận rất nhiều khiêu chiến và chuyện linh tinh của thế tục, những người đó đều muốn vươn tới những nấc thang cao hơn, họ sẽ chấp nhận chúng vì những chuyện khiêu chiến tạp nham đó sẽ có trợ giúp nhất định với việc sau này họ đứng được lên vị trí cao hơn, nhưng họ có thời gian để làm chuyện đó, còn Đinh Ninh không có.

"Ta hứa với ngươi, ta thề tuyệt đối sẽ không nói cho bất kỳ ai biết ngươi đã chọn hai quyển tùy bút đó giúp ta, ta sẽ tìm lý do khác."

Nam Cung Thải Thục nghiêm túc gật đầu, sau đó cô quật cường ngẩng đầu lên, nhìn Đinh Ninh, "Nhưng như vậy vẫn chưa đủ. . . Ta còn cái gì có thể giúp đỡ cho ngươi không?"

Nhìn cô gái luôn quyết tâm phải trợ giúp mình, Đinh Ninh thấy đau đầu, nhưng vẫn nghiêm chỉnh suy nghĩ.

"Ngươi có đan dược giúp tăng tu vi không?"

Hắn hỏi mà cảm thấy câu hỏi của mình có hơi vô sỉ.

Nam Cung Thải Thục sững sờ.

Nếu đổi thành người khác nói câu ấy, cô cũng sẽ cảm thấy nó vô sỉ.

Tăng tu vi bằng đan dược dù ít hay nhiều cũng đều sẽ có hậu quả không tốt, thậm chí người ta còn nói, những Tu Hành Giả từ đệ thất cảnh trở đi, tu vi càng cao, sẽ bị ảnh hưởng càng lớn, nhưng vì giúp Tu Hành Giả cải tạo thân thể nhanh chóng, tăng cảnh giới vù vù, thậm chí còn giúp giảm thời gian phá cảnh, nên dù có tác dụng phụ, đan dược vẫn là bảo vật quý giá nhất thiên hạ.

Những đan dược như vậy, đối với gia đình gia thế như Nam Cung Thải Thục cũng vẫn là Chí Bảo, có lấy được cũng giữ lại cho mình dùng, làm sao có thể đưa cho người khác?

Nhưng Đinh Ninh lại không làm cho Nam Cung Thải Thục cảm thấy vô sỉ chút nào.

Cô lại còn cảm thấy như vậy sẽ giúp cho Đinh Ninh tu hành nhanh hơn, tăng thêm ít tuổi thọ cho hắn.

"Ta sẽ nghĩ cách, cố gắng hết sức giúp ngươi."

Cô hết sức nghiêm túc vỗ ngực, cam đoan.

"Cảm ơn."

Ánh mắt Đinh Ninh lấp lánh cảm xúc khác thường, hắn nói khẽ: "Ngươi có thể nói cho ta biết tế kiếm thí luyện gì đó của Thanh Đằng Kiếm Viện các ngươi. . . Rút cuộc là cái gì không?"

Q1 - Chương 44: Thanh chi ngọc phách

Nam Cung Thải Thục kinh ngạc nhìn Đinh Ninh: "Sao tự nhiên lại hỏi chuyện tế kiếm thí luyện của Thanh Đằng kiếm viện chúng ta?"

Đinh Ninh hỏi ngược lại: "Ngươi có biết Bạch Dương Động có Linh Mạch?"

Nam Cung Thải Thục gật đầu.

"Ngày hôm qua động chủ đã cho phép ta sử dụng Linh Mạch tu hành, nhưng chỉ qua một đêm, tình hình đã thay đổi, Thanh Đằng kiếm viện viện trưởng Địch Thanh Mi của các ngươi cho phép đệ tử Bạch Dương Động chúng ta được cùng tham gia tế kiếm thí luyện, ba người chiến thắng sau cùng, mới được dùng Linh Mạch tu hành như là khen thưởng."

Sắc mặt Nam Cung Thải Thục trở nên khó coi.

Cô là người có tinh thần trọng nghĩa, nên tuy thân là đệ tử Thanh Đằng kiếm viện, nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy đồng tình với cảnh ngộ của Bạch Dương Động.

Theo cô thấy, có thể được đi vào Bạch Dương Động Kinh Quyển Động nghiên cứu cũng không có gì ghê gớm, dù sao tương lai đệ tử Bạch Dương Động cũng sẽ được vào Tàng Kinh Điện của Thanh Đằng kiếm viện học tập, tuy nhiên thứ quý giá nhất của Bạch Dương Động là Bạch Dương Linh Mạch, bây giờ Thanh Đằng kiếm viện muốn lấy nó ra làm đồ ban thưởng, trong khi Thanh Đằng kiếm viện chắc chắn sẽ không bao giờ lấy món đồ quý nhất

của mình là Thanh Đằng Mộc Kiếm ra để làm quà ban thưởng bao giờ, món đồ ban thưởng cho tế kiếm thí luyện của Thanh Đằng kiếm viện là Thanh Chi Ngọc Phách, vật này tuy quý giá, nhưng không thể đánh cùng cấp bậc với Bạch Dương Động Linh Mạch.

Cho nên đây là một trò lừa gạt.

"Tế kiếm thí luyện, chính là Thanh Đằng kiếm viện chúng ta. . ." Cô cúi thấp đầu, đang định giải thích tế kiếm thí luyện là cái gì, thì đột nhiên nghĩ ra ý tứ ẩn trong câu hỏi của Đinh Ninh, cô ngẩng phắt đầu lên, khiếp sợ nhìn Đinh Ninh, "Ngươi là muốn tham gia tế kiếm thí luyện, để giành chiến thắng?"

Đinh Ninh bình thản đáp: "Đúng vậy, nhìn nét mặt của ngươi, hình như tế kiếm thí luyện rất khó?"

"Cực kỳ khó." vì đã vững tin Đinh Ninh là một quái vật thiên tài, nên Nam Cung Thải Thục không còn thấy khiếp sợ nữa, cô nhăn mày, nghĩ xem có khả năng này hay không, miệng không ngừng giải thích: "Bởi vì vật ban thưởng cho nó chính là Thanh Chi Ngọc Phách."

Đinh Ninh giật mình: "Thanh Chi Ngọc Phách?"

Nam Cung Thải Thục gật đầu: "Không biết ngươi nghe nói qua chưa, Thanh Chi Ngọc Phách là hổ phách do chất lỏng Thanh Chi Đằng mà chỉ Thanh Đằng Kiếm Viện chúng ta mới có tạo thành. Hồi Thanh Đằng Kiếm Viện lập viện, phát hiện ra được loại hổ phách này, cũng tìm ra được diệu dụng đặc biệt của nó. . . Nó hỗ trợ rất lớn cho tu hành giả đệ Tam Cảnh Chân Nguyên cảnh đột phá đến đệ Tứ Cảnh Dung Nguyên cảnh, giúp Chân Nguyên dung hợp được thêm rất nhiều Thiên Địa Nguyên Khí."

Trên mặt Đinh Ninh hiện nét trào phúng: "Thực không ngờ tế kiếm thí luyện của Thanh Đằng kiếm viện các ngươi lại lấy vật khen thưởng là Thanh Chi Ngọc Phách."

Hắn biết rất rõ công dụng của Thanh Chi Ngọc Phách.

Nó không phải giống như lời kể của Nam Cung Thải Thục, không phải chỉ có Thanh Đằng kiếm viện mới có, ít nhất theo hắn biết ngày xưa có hai tông môn của Đại Ngụy Vương Triều ngày xưa và một tông môn của Đại Sở Vương Triều hiện nay cũng có loại bảo vật này.

Hơn nữa hắn còn biết, trừ có thể giúp đệ tam cảnh đột phá lên Đệ Tứ Cảnh, thì đến khi tu đến đệ Lục Cảnh Bản Mệnh cảnh, ngọc phách này còn có thể giúp cho tu hành giả tiếp nhận một ít vật bổn mạng, kể cả đó là vật bổn mạng vốn bình thường không thể nào tiếp nhận được.

Hắn không phải là tu hành giả bình thường, nên Thanh Chi Ngọc Phách càng có nhiều ý nghĩa với hắn.

Nên lần tế kiếm thí luyện này. . . Hắn có thêm một lý do nhất định phải thắng.

"Bình thường loại bảo vật này đã rất hiếm, đến bây giờ, trong kho của Thanh Đằng Kiếm Viện chúng ta cũng chẳng còn lại bao nhiêu, nên chỉ được dành cho đệ tử kiệt xuất nhất." Nam Cung Thải Thục không biết suy nghĩ trong lòng Đinh Ninh, cô nghiêm túc nói: "Nên quy tắc của tế kiếm thí luyện, là tất cả những đệ tử nhập môn trong vòng mười năm đều được quyền tham gia."

Đinh Ninh không nói gì, ý bảo cô cứ nói tiếp.

"Đây mới là khảo nghiệm thực lực thực sự, địa điểm thí luyện ở ngay trong hạp cốc tế kiếm phía sau núi của Thanh Đằng Học Viện. Hạp cốc đó rất hẹp và dài, được kiếm viện bày Thanh Đằng pháp trận, không chỉ tìm đường khó khăn, mà thanh đằng còn có khả năng tự chủ công kích. Tất cả đệ tử tham gia thí luyện đều đi vào từ Thanh Đằng Học Viện, sau đó đi ra ở đầu kia của hạp cốc, người đầu tiên xuyên qua hạp cốc sẽ là người chiến thắng, được

thưởng Thanh Chi Ngọc Phách." Nam Cung Thải Thục giải thích tỉ mỉ: "Trong hạp cốc nghiêm cấm từ hai người trở lên kết nhóm, mà chỉ cho phép hoạt động một mình, nếu gặp phải nhau, hoặc là chiến đấu phân ra thắng bại, hoặc là né nhau. Thời gian quy định phải xuyên qua tế kiếm hạp cốc là ba ngày, mỗi ngày đều có quy định phải đến một khu vực nhất định trong vòng nửa ngày, nửa ngày còn lại nghỉ ngơi trong khu vực đó, nếu không đến kịp coi như bị loại. Vì phải ở trong khu vực đó đến nửa ngày, nên thường sẽ phát sinh rất nhiều cuộc chiến."

Đinh Ninh cười nhạt: "Tính như vậy… chắc là sợ có những đối thủ càng để đến sau cùng càng phát sinh ra vấn đề, nên muốn sớm giải quyết hết."

"Ngươi có lẽ cũng hiểu, mấu chốt là ở chỗ bất kỳ đệ tử nào nhập môn trong vòng mười năm cũng đều được tham gia thí luyện, sẽ có những người thực lực vượt xa những người còn rất nhiều, bọn họ đương nhiên muốn phân thắng bại từ trong quyết đấu, chứ không phải phân thắng bại vào việc xem ai chạy trốn nhanh hơn." Nam Cung Thải Thục lo lắng: "Dù pháp trận bên trong tế kiếm hạp cốc đã làm thay đổi Thiên Địa Nguyên Khí, những tu hành giả từ đệ tam cảnh trở lên nếu bị hao hụt hết Chân Nguyên sẽ không được bổ sung, phải dùng tu vi đệ nhị cảnh chiến đấu, nhưng Chân Nguyên tràn trề từ lúc đầu của họ cũng đủ cho họ giải quyết rất nhiều người, hơn nữa kinh nghiệm chiến đấu và lý giải về kiếm thuật của họ vốn cũng đã lợi hại hơn người khác rất nhiều."

Đinh Ninh chăm chú nhìn Nam Cung Thải Thục: "Thì ra vẫn có hạn chế nhất định về tu vi?"

"Chân nguyên không thể kết hợp với Thiên Địa Nguyên Khí, chỉ có thể dừng lại ở bước chân khí mà thôi, nhưng cũng phải đến khi Chân Nguyên trong cơ thể hao hết mới được." Nam Cung Thải Thục do dự, chân thành nói thêm: "Dù cùng là Luyện Khí cảnh, nhưng sức mạnh giữa người này với người kia cũng có sự chênh

lệch rất lớn. Ngươi bây giờ tuy thông huyền, mở ra Khí Hải, nhưng mới chỉ được có một ngày, mới chỉ làm cho thân thể của ngươi mạnh hơn trước kia một ít mà thôi. Ngươi đã từng ở Ngô Đồng Lạc nhìn thấy ta và Ly Lăng Quân kia chiến đấu, ngươi có lẽ cũng hiểu rõ, một nhát kiếm có ẩn chứa chân khí là đủ thoải mái đánh bay ngươi ra ngoài."

"Ta vẫn còn thời gian mà."

Đinh Ninh mỉm cười, những lời này của Nam Cung Thải Thục đã mang lại cho hắn thêm rất nhiều tin tưởng.

Hắn nhìn thoáng qua những cụm mây trắng trên Kinh Quyển Động, nói khẽ: "Tuy viện trưởng Địch Thanh Mi của các ngươi đã lấy ba nhánh Linh Mạch của chúng ta để làm vật khen thưởng cho tế kiếm thí luyện, nhưng ít ra trước khi xảy ra thí luyện, một trong số chúng vẫn còn thuộc về ta, ta vẫn còn thời gian dùng nó để tu hành."

Giọng Nam Cung Thải Thục run run: "Một tháng đột phá đệ nhất cảnh, chỉ có hai quái vật của Linh Hư Kiếm Môn và Dân Sơn Kiếm Tông mới làm được."

"Ngươi không nói thẳng ta không thể làm được, cho thấy ngươi cho rằng ta có khả năng có thể làm được." Đinh Ninh nở một nụ cười tươi tắn, "Chỉ cần có người từng làm được, thì có nghĩa là luôn có khả năng."

Nam Cung Thải Thục ngơ ngác nhìn hắn.

Một hồi sau, cô khẽ nói: "Ta hy vọng ngươi có thể thành công, chỉ là thời gian của ngươi quá ít, ngươi lại còn phải phân tâm tu luyện Kiếm Kinh. Nếu ngươi cần, có thể tới tìm ta cùng luyện kiếm, ta có thể cho ngươi một ít kinh nghiệm chiến đấu. Còn nữa, Bạch Dương Động Tô Tần của các ngươi là một Kiếm Sư rất lợi hại, nhìn dáng vẻ hắn, nếu hắn gặp ngươi trong thí luyện, chắc

chắn sẽ không lưu tình với ngươi. Ngươi phải cẩn thận hắn. Lúc tới Thanh Đằng kiếm viện chúng ta, ngươi cũng phải luôn cẩn thận."

"Phụ thân của Hà Triêu Tịch Hà Vấn Đạo là cao thủ dưới trướng của Nghiêm Tương, Hà Triêu Tịch với ta tuy nhập môn cùng lúc, nhưng hắn đã đạt tới cảnh giới đệ tam cảnh trung phẩm, không phải hắn không có năng lực đi vào tông môn tốt hơn, mà là vì Địch Thanh Mi viện trưởng tới mời hắn gia nhập Thanh Đằng Kiếm Môn, bởi vì thể chất hắn cực kỳ thích hợp với công pháp mạnh nhất Khô Vinh Quyết của Thanh Đằng Kiếm Môn chúng ta."

"Ngay cả viện trưởng Địch Thanh Mi cũng không phải tu Khô Vinh Quyết, hơn năm mươi năm trước, Thanh Đằng Kiếm Viện chúng ta có một vị sư thúc của viện trưởng sửa công pháp này, vị sư thúc đó chính là tông sư duy nhất đạt tới tu vi Thất cảnh trung phẩm của Thanh Đằng Kiếm Viện gần trăm năm nay." Nam Cung Thải Thục nói một lèo nhưng vẫn chưa yên tâm, lo lắng bổ sung thêm: "Nên hầu như không có ai biết chỗ đặc biệt của môn công pháp này, ta còn nghe nói môn công pháp này tu luyện rất khó khăn, tiến cảnh chậm hơn nhiều so với công pháp bình thường, nếu không sợ rằng bây giờ hắn ta không chỉ có tu vi như vậy."

Đinh Ninh nghĩ nghĩ, cảm thấy những điều hắn cần biết hầu như đã đủ.

Nên hắn rất nghiêm túc hỏi câu hỏi cuối cùng: "Trong thí luyện có thể giết người không?"

Nam Cung Thải Thục nhìn hắn: "Đây chính là vấn đề ta lo lắng nhất. . . Trên nguyên tắc là không cho phép, nhưng luôn luôn có những lúc lỡ tay, hơn nữa các sư thúc sư bá có đôi khi cũng chưa chắc tới kịp để ra tay ngăn cản hoặc cứu chữa."

Đinh Ninh im lặng.

Thanh Chi Ngọc Phách nhất định phải lấy được, nhưng để lấy được nó, quả là không ít nguy hiểm.

Q1 - Chương 45: Tàn kiếm

Đinh Ninh đi qua cầu treo chập chờn trong gió, đi về phía ba gian nhà tranh ẩn trong khe núi.

Lúc giết chết Tống Thần Thư, hắn đã từng nói với Trưởng Tôn Thiển Tuyết : "Dưới đệ tứ cảnh không có gì khác nhau" .

Nhưng dù hắn có thể vượt cấp chiến thắng đối thủ, thì cũng phải trả một cái giá không nhỏ.

Hôm nay trời đẹp, nhìn về phía Trường Lăng, bầu trời trong xanh không một gợn mây.

Cả tòa hùng thành nhìn rất yên bình, như không hề có phân tranh, nhưng bên trong sự yên bình đó, lại có vô số tranh đấu, những cuộc chém giết, dây dưa vào nhau.

Chỉ cần sa chân vào trong đó, dù chỉ là một binh sĩ nhỏ nhất cũng không có may mắn thoát khỏi, đều sẽ bị cuốn vào vô số tấm lưới vô hình, không thể thoát ra được.

Theo kế hoạch ban đầu hắn, nhất định phải đạt tới đệ Tam Cảnh Chân Nguyên cảnh mới bắt đầu triển lộ một ít tính chất đặc biệt, mới nghĩ cách tiến vào tông môn lớn như Dân Sơn Kiếm Tông.

Dù hắn tu công pháp mạnh nhất thiên hạ "Cửu Tử Tằm ", nhưng khi con tằm vẫn còn ở trong giai đoạn ăn lá dâu và làm ấu trùng trong kén, thì con tằm ấy hết sức nhỏ yếu, không thể lộ ra dưới ánh mặt trời.

Nên hắn cần phải kiên nhẫn rất nhiều.

Nhưng Trưởng Tôn Thiển Tuyết nói không sai, lúc giết chết Tống Thần Thư, từ Tống Thần Thư lấy được nhiều tin tức, trong lòng hắn đã trở nên mất bình tĩnh.

Đã bước đi bước đầu tiên rồi, hắn không còn lựa chọn nữa, phải đi cho hết con đường nguy hiểm và khó khăn.

Hắn trầm mặc nắm chặt nắm đấm, sau đó buông ra, buộc mình bình tĩnh trở lại, đi qua cầu treo, đẩy cửa, đi vào trong nhà, ngồi lên bồ đoàn.

Hắn nhắm hai mắt, một tia Linh khí từ bên dưới thông qua bồ đoàn, chậm rãi thấm vào thân thể hắn.

Trong cơ thể hắn, ngũ khí đang chậm rãi chảy vào Khí Hải.

Sâu trong Khí Hải, có một không gian sáng long lanh, như một cung điện bằng ngọc dưới đáy biển.

Đây chính là ngọc cung theo cách gọi của tu hành giả.

Chỉ cần có thể đem ngũ khí chìm vào trong ngọc cung, nghĩa là đã đạt đến tu vi thông huyền trung phẩm.

Đối với Đinh Ninh, chỉ cần hắn muốn, hắn có thể chỉ trong nửa ngày là đưa được ngũ khí chìm vào trong ngọc cung, đột phá cảnh giới đệ nhất cảnh trung phẩm.

Bởi vì hắn đã có ngọc cung, nên chỉ cần hắn muốn, tuân theo lộ tuyến chuyển động của 《 Trảm Tam Thi Vô Ngã Bản Mệnh Nguyên Thần Kinh 》 ngũ khí sẽ được chuyển hóa, rót vào trong Khí Hải và ngọc cung, làm cho Khí Hải và ngọc cung dần dần chuyển hóa theo.

Nhưng như thế là quá nhanh, quá mức kinh thế hãi tục, nên lúc nói chuyện với Nam Cung Thải Thục, hắn đã quyết định, dùng hết một tháng mới đột phá từ đệ nhất cảnh lên đệ nhị cảnh.

Hắn hít một hơi thật sâu.

Trong cơ thể hắn đột nhiên xảy ra biến động, giống như bỗng nhiên xuất hiện vô số những con ấu tằm cực nhỏ, từng miếng từng miếng nuốt chửng linh khí vừa thấm vào trong cơ thể.

Trong nháy mắt, thân thể hắn đã trở thành một mảnh đất khô cằn.

Hắn cẩn thận khống chế từng chút một.

Không được để cho cơ thể mình phát ra âm thanh vạn tằm ăn rỗi, nên hắn khống chế cho một phần nhỏ Linh khí không bị ấu tằm thôn phệ dung nhập vào trong ngũ khí trong cơ thể.

***

Lý Đạo Ky xuất hiện ngoài cửa nhà tranh.

Ông đứng im để cảm giác của mình xuyên qua ván cửa, rơi vào khu vực cảm ứng của Đinh Ninh.

Đinh Ninh đã tận lực làm cho tốc độ tiến cảnh của mình chậm lại, nhưng khi ngũ khí trong Khí Hải trầm xuống đã làm cho khí tức hơi chấn động, làm cho chân mày Lý Đạo Ky rung động.

Đôi mắt ông lấp lóe.

Ông quay người, đi về phía sơn môn.

Bên ngoài sơn môn Bạch Dương Động, có một cỗ xe ngựa.

Kiếm của Lý Đạo Ky rất dài, lúc vào trong xe ngựa, ông phải kéo kiếm lên để xéo ngang trước người.

Lý Đạo Ky dựa vào nệm trong xe ngựa, nhắm mắt lại ngủ.

Xe ngựa chạy nhanh, tới một chỗ Đinh Ninh rất quen thuộc

——Ngư Thị ở phía đông thành.

Xe ngựa dừng lại.

Lý Đạo Ky bước xuống, chậm rãi đi vào Ngư Thị.

Dù thời tiết đẹp, nhưng bị bao nhiêu mái bạt che khuất, nên ở sâu bên trong Ngư Thị rất âm u và ẩm ướt, những chiếc đèn lồng lốm đa lốm đốm như ma trơi.

Lý Đạo Ky không quen thuộc với đường sá của Ngư Thị, nên đi tận nửa canh giờ, thậm chí còn phải hỏi đường mấy lần, mới tới được góc cuối cùng của Ngư Thị, đi vào một ngôi nhà không có biển hiệu, cũng không có đèn đuốc gì cả.

Lý Đạo Ky đã quen với sự tối tăm của nơi này, nên vừa vào trong nhà nhìn thấy người đàn ông tóc dài ngồi trên giường, ông đã biết mình không tìm sai chỗ, không ngờ người này vẫn còn sống tốt ở Ngư Thị.

"Ta muốn mua kiếm."

Lý Đạo Ky nhìn đôi mắt sáng quắc của người đàn ông tóc dài: "Ta nhớ ở đây ngươi có một thanh tàn kiếm."

Người đàn ông tóc dài lạnh lùng nhìn Lý Đạo Ky: "Ngươi may mắn đấy, thanh kiếm đấy vẫn còn."

Nói xong, người kia từ từ lùi lại.

Nửa người dưới của ông ta được phủ bằng một tấm chăn, đến lúc ông ta di chuyển, mới thấy được ông ta không có chân.

Hai chân của ông ta đã đứt ở ngang gối.

Nhưng Lý Đạo Ky giống như đã biết điều ấy, nên , nên ánh mắt của ông không nhìn người đàn ông, mà tập trung vào chỗ bên dưới cái chăn.

Vì ở đó, có một cái hộp kiếm bằng hắc thiết rất lớn.

Người đàn ông mở hộp kiếm, ở bên trong lật lật mấy cái, lấy ra một thanh kiếm gãy màu xanh lá, ném về phía Lý Đạo Ky.

Lý Đạo Ky thò tay bắt lấy nửa thanh kiếm.

Tàn kiếm này dài tới hơn hai thước, thân kiếm chỉ rộng chừng hai ngón tay, mũi kiếm bị một sức mạnh kinh khủng chặt đứt ngang, khúc tàn kiếm còn lại cũng có hơn mấy chục vết rạn dài nhỏ.

Nhưng tàn kiếm được làm bằng chất liệu khá đặc thù, thân kiếm tuy nhìn giống như kim loại, nhưng lại cũng giống như Tinh Thạch, lại cũng giống gỗ, với những thớ sợi dài mảnh, nên những vết rạn đều không nằm ngang, mà đều nằm dọc theo thân kiếm, kéo dài về phía chuôi kiếm.

Lý Đạo Ky gật đầu, thấy trên bàn có mấy miếng vải, tiện tay giật mấy miếng, bọc tàn kiếm lại, sau đó lấy ra một túi tiền, ném cho người kia.

Người đàn ông đóng hộp kiếm, nhìn Lý Đạo Ky quay người đi, nở một nụ cười quỷ dị, "Vận khí của ngươi không tệ, cái tàn kiếm này xưa nay chẳng có ai để ý, ta thực không hiểu, chuyện gì đã làm ngươi nhớ tới thanh tàn kiếm không chút hữu dụng này với ngươi? Vì một thanh tàn kiếm mà ném đi tính mạng, đáng giá?"

Lý Đạo Ky không trả lời, bước ra ngoài, đi về hướng xe ngựa.

Một người đàn ông mặc áo bào đỏ thẫm không biết từ lúc nào xuất hiện sau lưng ông.

Người này tuổi tác nhìn xêm xêm với Lý Đạo Ky, trên má trái có một vết sẹo do kiếm gây nên, sau lưng đeo một thanh kiếm cực to, vỏ kiếm màu đen to gấp ba lần vỏ kiếm bình thường, chuôi kiếm phong cách cổ xưa màu đồng cổ cũng lớn hơn gấp hai ba lần

chuôi kiếm bình thường.

Y đi theo Lý Đạo Ky, duy trì khoảng cách mấy trượng với Lý Đạo Ky, với khoảng cách ấy, Lý Đạo Ky không thể nào không biết.

Nhưng hai người lại chẳng tỏ vẻ gì đặc biệt, cứ đi thẳng ra khỏi Ngư Thị, hai người mới không hẹn mà cùng dừng bước.

"Ta đã từng nói với ngươi, nếu ngươi rời khỏi Bạch Dương Động, ta nhất định sẽ giết chết ngươi." Nam tử áo bào đỏ đứng ở lối vào Ngư Thị, lạnh lẽo nói với Lý Đạo Ky.

Lý Đạo Ky nhìn y không nói gì, tay phải chạm vào chuôi kiếm đang lập lòe ánh sáng đỏ.

Nam tử áo bào đỏ nhếch mép trêu tức.

Ngư Thị có quy củ, y không dám vi phạm, nhưng bây giờ đã ra khỏi Ngư Thị, y không cần phải cố kỵ gì nữa.

Ngay lúc y nhếch mép, y cũng ra tay.

Cả thân hình hắn hầu như không hề nhúc nhích, y căn bản không hề rút kiếm trên lưng, nhưng từ người y phát ra một luồng khí tức mênh mông kinh khủng, Thiên Địa Nguyên Khí xung quanh ào ạt như sóng lớn dũng mãnh tràn vào trong ống tay áo bên phải của y.

Trong không khí bỗng vang lên một tiếng gió hú.

Một thanh tiểu kiếm mỏng màu trắng bạc từ ống tay áo y xé gió bay ra, mang theo những dòng xoáy màu trắng đầy sát khí.

Những người chung quanh đang hưng phấn chờ coi đánh nhau nghe thấy tiếng gió hú thì đều lập tức hoảng hốt lùi lại.

Bởi vì đó là phi kiếm!

Chỉ có tu sĩ đạt đến đệ Ngũ Cảnh Thần Niệm mới có thể tu luyện phi kiếm thành công.

Bên trên phi kiếm tụ tập rất nhiều Niệm lực, Chân Nguyên và Thiên Địa Nguyên Khí, làm cho thanh kiếm có tốc độ bay và lực phá hoại khủng khiếp.

Chiến đấu cấp bậc này, chỉ cần một thanh phi kiếm không khống chế được, sẽ có thể đâm xuyên qua mười bức tường, nếu chém trúng người, dù có không chết, cũng sẽ bị chém rớt hẳn cái gì đó.

Con ngươi Lý Đạo Ky co rụt lại, nhưng sắc mặt không hề thay đổi.

Bàn tay phải chém ra với tốc độ kinh người, boong một tiếng kêu thanh thúy, màu đỏ của chuôi kiếm hòa vào màu đen nhánh của thân kiếm, tạo nên hiệu ứng trùng kích thị giác mãnh liệt, luồng sáng đỏ đen chém chuẩn xác vào thanh phi kiếm trắng bạc.

Q1 - Chương 46: Đan đạo kiếm

Thấy trường kiếm trong tay Lý Đạo Ky sắp chém trúng phi kiếm, nam tử áo bào đỏ hiện lên vẻ tàn nhẫn, bàn tay trái nắm lại, thanh phi kiếm đột nhiên giật mạnh.

Xùy xùy mấy tiếng, không khí quanh thân kiếm bị ép thành hình bọt nước.

Thanh phi kiếm bạc sắp bị chém gãy thì đột ngột bẻ góc, tăng tốc cắt thẳng về phía cổ Lý Đạo Ky.

Từ người Lý Đạo Ky vang lên một tiếng trầm đục, một sức mạnh từ bàn tay ông phóng ra chạm mạnh vào chuôi kiếm.

Màu đỏ ở chuôi kiếm bốc lên rực rỡ.

Thân kiếm đen nhánh dựng đứng thẳng tắp.

Trong nháy mắt, cả thanh kiếm lẫn cơ thể Lý Đạo Ky uốn sang một bên một cách kỳ dị.

Thân kiếm đen nhánh tỏa ra ánh sáng đen tuyền mê ly, ngoặt thành một đường cung màu đen.

Một phần thân kiếm chuẩn xác chặn đứng thanh tiểu kiếm bạc, hai thanh kiếm chạm mạnh vào nhau, không có tiếng kim loại va vào nhau chát chúa, mà lại như hai luồng nước lũ vỗ vào nhau, oanh một tiếng, vô số khối không khí nổ bung.

Áo bào hồng biến sắc, quát to một tiếng, năm ngón tay mở ra, cố gắng khống chế thanh phi kiếm đã bị văng ra hơn mười trượng, thanh kiếm to trên lưng y chấn động mạnh, thanh kiếm tuột ra khỏi vỏ, bay về phía trước người y.

Y duỗi tay phải, chộp lấy chuôi kiếm, nhưng trước đó, một viên thuốc màu đỏ đã bay ra khỏi tay áo bên phải, rơi vào trong miệng y.

Oanh một tiếng.

Viên thuốc vừa uống vào, từ người y vang lên một tiếng nổ đáng sợ, hóa thành một luồng khí đỏ dũng mãnh tràn vào bụng y.

Thời gian như ngừng lại.

Trường kiếm trong tay Lý Đạo Ky vẫn còn uống thành vòng cung, thân kiếm còn chưa quay về dáng thẳng.

Nhưng cơ thể áo bào đỏ đã tiến lên phía trước.

Mặt đất dưới chân hắn lõm hẳn xuống.

Không gian im ắng, là vì âm thanh chưa kịp vang lên.

Thanh kiếm to như cuồng phong bay về phía trước, bàn tay phải của y dán chặt vào chuôi kiếm nên y cũng bị kéo trượt mạnh đi theo.

Chân Nguyên lũ lượt từ trong lòng bàn tay y dũng mãnh tràn vào chuôi kiếm.

Thanh kiếm bắt đầu phát sáng.

Một đường phù tuyến thẳng tắp xuất hiện, nối liền lòng bàn tay y đến mũi kiếm.

Oanh một tiếng, đến lúc này, tiếng nổ vang dưới chân hắn mới truyền tới tai những người xung quanh.

Một luồng lửa cháy rực trên thân thanh đại kiếm.

Ngọn lửa có màu xanh, như lửa trong lò luyện đan.

Nhưng sắc mặt áo bào đỏ lại đỏ rực, như cả gương mặt của y được làm từ bột đỏ.

Không khí phía trước người y bị màu lửa xanh của thanh Cự Kiếm và thân thể y tạo thành hai luồng cuồng phong thổi tạt ra hai bên.

Y bước một bước đã tới trước mặt Lý Đạo Ky, thanh Cự Kiếm trên tay hoàn toàn không giống như một thanh kiếm, mà giống một cây côn thép cực lớn nện từ trên nện xuống, ngọn lửa màu xanh ầm ầm tăng vọt, mơ hồ tạo thành một cái lô đỉnh màu xanh!

Đôi mắt Lý Đạo Ky híp chặt lại.

Ông biết mình không thể lùi.

Vì nếu lùi, thanh Cự Kiếm sẽ lại tiếp tục nghiền ép xuống, ngọn lửa màu xanh sẽ càng dữ dội hơn.

Bàn tay trái từ đầu đến giờ vẫn bất động giờ cũng nắm lấy chuôi kiếm đỏ, trên thân kiếm màu đen tuôn ra từng đoàn từng đoàn Thiên Địa Nguyên Khí màu trắng kỳ dị, như có một cái Bạch Dương Giác cực lớn đang từ trong trường kiếm chui ra.

Không có bất kỳ hoa xảo nào, trường kiếm trong tay Lý Đạo Ky chạm vào thanh Cự Kiếm.

Áo bào đỏ kêu lên một tiếng đau đớn.

Thân thể của y của áp chế, vẫn đứng nguyên chỗ, nhưng dược lực trong người lại đẩy mạnh Cự Kiếm tiếp tục tiến về phía trước.

Giữa hai người lại xoáy lên một trận cuồng phong.

Xe ngựa của Lý Đạo Ky bị cơn cuồng phong làm lật nghiêng, trục giữa xe và bánh xe ma sát vào nhau ken két.

Đông!

Lý Đạo Ky như bị mấy chiếc chiến xa đụng trúng, bay ngược về sau hơn mười trượng, đập mạnh vào một cây hòe.

Sắc mặt ông tái nhợt như tuyết, nhưng môi đỏ rực như máu.

Lưng ông tóe ra máu tươi, vỏ thân cây hòe chỗ bị lưng ông đụng vào vỡ nát, những chiếc lá khô còn chưa kịp rụng giờ lả tả rơi hết xuống.

Những chiếc lá vàng phấp phới bao quanh một Kiếm Sư với phần lưng máu thịt mơ hồ.

Cảnh đẹp thê lương làm ai cũng nghĩ đến một kết cục giống nhau.

Trong người áo bào đỏ cuộn lên một cơn khó chịu, y biết đó là tác dụng phụ của đan được, nhưng nhìn cảnh thê lương kia y vẫn thấy vui mừng.

Nhưng ngay sau đó, y đột nhiên như ngừng thở.

Vì y cảm nhận được một cảm giác tử vong.

Trước mắt y chỉ có những chiếc lá vàng phấp phới bay bay.

"Không xong!"

Mắt y rụt mạnh, đến lúc này y mới nhìn thấy rõ, trong cơn mưa lá vàng ấy, chỉ có một thanh kiếm nhỏ màu vàng.

Thanh kiếm nhỏ chỉ dài bằng hai chiếc là vàng, nó cuốn theo những chiếc lá vàng xoay tròn, phấp phới, như không hề có trọng lượng.

Áo bào đỏ sợ hãi, tay trái rung rung, thân kiếm nhỏ màu bạc lơ lửng bên cạnh theo Niệm lực của y bay thẳng về phía chiếc phi kiếm màu vàng nhìn giống như chiếc lá kia.

Đinh đinh đinh đinh...

Những âm thanh va đập liên tục vang lên trên đầu y.

Tất cả lá vàng bị Kiếm Khí tung hoành cắn nát, sắc mặt áo bào đỏ càng trắng bệch, y nhận ra mình không theo kịp tốc độ của chiếc tiểu kiếm màu vàng.

Lý Đạo Ky ngẩng đầu lên.

Lưng của ông đã rời khỏi thân cây, làm tóe ra những tia máu.

Máu còn chưa rơi xuống, ông đã tới trước người Áo bào đỏ.

Trường kiếm trong tay chém ra, thân kiếm màu đen uốn lượn trong không khí, người ngoài nhìn vào thấy nó đã hóa thành hơn mười khe hở màu đen to nhỏ khác nhau.

Mười khe hở ấy đều nở tung trước người Áo bào đỏ.

Áo bào đỏ sững người, thanh Cự Kiếm vừa giơ lên cứng đờ giữa không trung.

Đã không còn ý nghĩa.

Y không nhìn ra được giữa mười vòng ánh sáng trước mặt, thanh kiếm thật là cái nào, và khi nào nó rơi xuống, hơn nữa, thanh tiểu kiếm màu bạc của y cũng đã bị mất dấu thanh tiểu kiếm màu vàng.

"Phốc" ...

Chỉ một âm thanh nhỏ, nhưng trên người áo bào đỏ lại xuất hiện vô số vết thương, vô số những tia máu phun ra.

Một tiếng động trầm đục.

Thanh Cự Kiếm trong tay Áo bào đỏ rơi xuống đất.

Ngay sau đó, thân thể của y của vô lực ngã ngồi xuống đất.

Thanh phi kiếm màu bạc kéo lê một tia sáng bạc, rơi vào một cái sân nhỏ trong Ngư Thị.

"Làm sao có thể. . ."

Áo bào đỏ trông rất thê lương, cả tóc cũng đã bị chính máu của y tưới lên ướt đẫm, trên mặt tung tóe vô số huyết châu, thân thể vì mất quá nhiều máu mà cảm thấy rét lạnh, không kìm được cơn run rẩy.

Y khiếp sợ mờ mịt Lý Đạo Ky trầm mặc xử lý vết thương trên lưng, đôi môi tái nhợt mấp máy, "Làm sao ngươi thắng được ta?"

Lý Đạo Ky khó nhọc rút một cái dằm ra khỏi lưng, dùng chân hẩy thanh tàn kiếm bị rơi dưới gốc cây hòe.

Ông không nhìn áo bào đỏ, cũng chẳng bận tâm khóe miệng mình ứa máu tươi, quay người đi về phía xe ngựa.

"Tại sao?"

Áo bào đỏ không kềm được kêu lên, "Rõ ràng phi kiếm và kiếm thuật của ngươi đều cao hơn ta, vậy sao lúc trước ngươi một mực không rời khỏi Bạch Dương Động? sao ngươi lại không giết ta?"

Nghe câu hỏi thất thần ấy, Lý Đạo Ky quay người lại.

Ông trả lời bằng âm lượng chỉ có hai người mới nghe được mà thôi: "Ta không rời khỏi Bạch Dương Động không phải vì ta sợ ngươi, mà chỉ là ta căn bản không cần phải chứng minh cái gì. Ta không giết ngươi, là bởi vì người Hàn chúng ta đã bị giết chẳng còn lại mấy người, Vu Đạo An, ta từng đã là sư huynh của ngươi, ngươi đã từng được coi là người thân duy nhất trên đời này của ta."

Lý Đạo Ky chui vào trong xe.

Xe bắt đầu chạy, phát ra âm thanh lách cách.

Áo bào đỏ thất thần ngồi dưới đất, quên cả việc cầm máu cho mình.

Trong không khí tĩnh mịch chung quanh, bỗng vang lên những tiếng nói lao xao, đầy kinh hãi.

"Người đó rút cuộc là ai?"

"Ông ta đã dùng là kiếm pháp gì?"

***

Cuộc chiến đấu giữa Vu Đạo An và Lý Đạo Ky thực ra vô cùng ngắn ngủi, không kịch tính, không hung hiểm, không kinh tâm động phách như những tu hành giả đệ ngũ cảnh đánh nhau mà người ta thường thấy.

Vì thỉnh thoảng khi họ được xem chiến đấu bằng phi kiếm, những phi kiếm kia cái nào cũng lăng lệ ác liệt mà nguy biến tới cực điểm, những phi kiếm kia khi thì như mưa bao trùm không gian từ trên cao rơi xuống, khi thì lướt thấp sát mặt đất, lúc ẩn nấp trong sương mù, khi vô thanh vô tức từ dưới đất bay ra, lúc lại từ đằng sau tường xuyên qua thấu tường mà đâm.

Trong những trận chiến đó, phi kiếm của song phương sẽ quần chiến trên không trung không biết bao nhiêu lần, khiến cho người xem được nhìn thấy những cơn mưa tia lửa.

Nhưng trong Ngư Thị, rất nhiều người cũng không phải là người bình thường, nên họ nhìn ra được sự nguy hiểm bên trong trận chiến ngắn ngủn của Lý Đạo Ky và Vu Đạo An, sự khốc liệt khiến người ta hít thở không thông.

Vu Đạo An ngay từ đầu đã tung phi kiếm với tinh thần tất sát, sát ý mạnh mẽ ấy thường chỉ nhìn thấy từ những quân nhân đã từng chém giết rất nhiều tu hành giả.

Bởi vì trong loạn chiến, họ phải giải quyết những người có khả năng uy hiếp của đối phương càng nhanh càng tốt, nếu không lỡ bị dây dưa, sẽ rất có thể bị những Kiếm Sư bình thường không hề có sự uy hiếp chung quanh giết chết.

Hơn thế nữa, Vu Đạo An đã uống đan dược kích thích tiềm lực, đan kiếm phối hợp đan đạo, đây là cách thức tu hành giả của Đại Hàn Vương Triều sớm đã diệt vong ngày xưa thường dùng..

Nhưng khi Đại Hàn Vương Triều diệt vong, đan dược như vậy đã trở nên thưa thớt, mà những tu hành giả vận dụng thủ đoạn đan kiếm đạo thuần thục như vậy cũng trở nên hiếm hoi.

Ít thấy, cũng đồng nghĩa là khó đối phó hơn.

Nhưng một cường giả như vậy, lại không chiến thắng được Kiếm Sư vừa lên xe ngựa rời đi.

Hơn nữa Kiếm Sư kia, hình như không phải là nhân vật có danh tiếng ở Trường Lăng.

Ít nhất những người có kiến thức trong Ngư Thị đều căn bản không biết Lý Đạo Ky.

Q1 - Chương 47: Không thích

“Người đó rút cuộc là ai?"

Trong một thư phòng thanh nhã, giá sách làm bằng gỗ hoa lê quý giá, bày rất nhiều sách vở về tu hành, có một số quyển nhìn cũ nát, nhưng đều là những bản sách hiếm cực kỳ quý báu.

Trên bàn sách không có giấy bút, chỉ có một quyển sách cổ đang mở, và một chậu hoa lan màu trắng.

Ngồi vừa hỏi ngồi sau bàn, mặc một chiếc áo gấm màu xanh bình thường, trên người cũng không có vật trang sức quý giá nào, nhưng cả người hắn như tỏa ra ánh sáng, vì hắn chính là một người quan trọng của Đại Sở vương triều ngày xưa, còn ngày nay có địa vị tương đương đương với vương hầu của Trường Lăng, Ly Lăng Quân.

Nét mặt hắn lúc nào cũng ôn nhã bình thản, nhưng nhìn kỹ, sẽ nhìn thấy những nếp nhăn nơi khóe mắt.

Vì hắn có quá nhiều việc phải suy nghĩ.

Dù hôm nay đã có được địa vị trong Trường Lăng, nhưng chỉ cần một ngày chưa trở về thủ đô Đại Sở, thì mạng hắn vẫn chưa nằm trong lòng bàn tay hắn.

Đường trở về nhà rất khó khăn, muôn sông nghìn núi, chỉ một chuyện nhỏ, cũng có thể làm cho hắn thất bại trong gang tấc.

Ngư Thị là một nơi đặc biệt, trong cả Trường Lăng, thậm chí các nhà quyền quý của cả thiên hạ đều có gài tai mắt ở trong này, chỉ cần có hai cái bong bóng nhỏ có chuyện với nhau, sẽ có khả

năng dẫn tới hai con cá lớn tranh đấu với nhau.

Hôm nay, rong, Ngư Thị xảy ra một cuộc chiến đặc biệt, cả hai Kiếm Sư đều thể hiện thực lực phi phàm, mấu chốt nhất chính là, một người trong họ chưa bao giờ xuất hiện trước mặt người Trường Lăng.

Nên hắn phải tìm hiểu Tu Hành Giả này, phải biết người đó chiến đấu cho ai.

Đối diện Ly Lăng Quân là một nam nhân mặc áo trắng kiểu văn sĩ.

Người này dáng cao gầy, khuôn mặt anh tuấn, đôi mắt lấp lánh sự cơ trí, là một trong những thuộc hạ quan trọng nhất của Ly Lăng Quân, Lữ Tư Triệt. Mỗi ngày ở trong Trường Lăng phát sinh rất nhiều chuyện, đều được y xử lý, phân tích, thành báo cáo đưa cho Ly Lăng Quân.

So với những thuộc hạ khác, y không bao giờ dùng cách nghĩ và phán đoán của mình quấy nhiễu tư duy của Ly Lăng Quân, y luôn duy trì vị trí của mình chỉ là người phân tích.

Lữ Tư Triệt cung kính ngồi xuống.

"Người đó là Lý Đạo Ky, đệ tử thân truyền của Bạch Dương Động Tiết Vong Hư, cũng có chút danh tiếng trong Bạch Dương Động, nhưng chưa bao giờ rời khỏi Bạch Dương Động, nên đối với người Trường Lăng là hết sức lạ lẫm."

Lữ Tư Triệt nói rất thong thả, rõ ràng: "Hắn và Vu Đạo An đều là di dân của Hàn vương triều đình, từng là đệ tử của Dị kiếm tông, sau này khi Đại Hàn Vương Triều chiến bại bị diệt, Dị Kiếm Tông chỉ còn lại hắn và Vu Đạo An, hai người đều từng bị định tội bỏ tù, nhưng được Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ đại xá, sau đó không biết vì sao Lý Đạo Ky được Tiết Vong Hư nhìn thấy, Tiết

Vong Hư yêu tài, không theo khuôn mẫu thu nhận Lý Đạo Ky vào Bạch Dương Động, Vu Đạo An liền cho rằng Lý Đạo Ky nhận kẻ giặc làm sư phụ, phản bội sư môn, phát ngôn ầm lên rằng Lý Đạo Ky hoặc cả đời phải chết già trong Bạch Dương Động, nếu không chỉ cần ra khỏi Bạch Dương Động, y sẽ giết chết."

"Hai người lúc trước có lẽ đã từng chiến đấu với nhau, Chân Nguyên và tu vi cảnh giới không hơn kém nhau bao nhiêu, lúc đó Lý Đạo Ky yếu hơn Vu Đạo An."

"Trước khi giao thủ với Vu Đạo An, Lý Đạo Ky đã vào trong Ngư Thị mua của Từ Tôn Bệnh một thanh kiếm, sau đó khi đi ra thì chiến đấu với Vu Đạo An, đánh xong là trở về luôn Bạch Dương Động."

"Ta thấy có một việc đáng lưu ý, là Bạch Dương Động vừa mới đặc biệt tuyển nhận một tên đệ tử, tên đệ tử kia chính là thiếu niên ở quán rượu Ngô Đồng Lạc, Đinh Ninh, hắn ở đó sau khi nhập môn nửa ngày thì Thông Huyền."

"Nửa ngày Thông Huyền?"

Ly Lăng Quân vốn vẫn luôn bình tĩnh, nghe đến đây lông mày nhăn lại, không kềm được lặp lại câu nói của thuộc hạ, sắc mặt có chút khó coi.

Ngày ấy ở Ngô Đồng Lạc, hắn đã rất thành ý thương lượng với tên thiếu niên kia, tán dương hứa hẹn đủ trò, ai cũng biết hắn nhất ngôn cửu đỉnh, nhưng cuối cùng lại bị nhục nhã.

Thế nên hắn rất không ưa gã thiếu niên này, sau này thỉnh thoảng nhớ lại chuyện ấy, hắn đều giật mình cảm thấy, kỳ thật trước khi gã thiếu niên đó cự tuyệt hắn, từ lần đầu tiên hắn nhìn thấy thiếu niên đó, trong lòng hắn đã có cảm giác không ưa không giải thích được.

Có lẽ bởi vì tên thiếu niên đó có đôi mắt còn bình tĩnh hơn cả hắn.

Có lẽ bởi vì hắn mơ hồ cảm thấy gã thiếu niên này sau này sẽ tạo nên uy hiếp rất lớn cho mình.

Đây là một loại trực giác rất cổ quái, không theo bất cứ đạo lý nào, nhưng qua nhiều năm tháng đột nhiên có được.

"Nửa ngày Thông Huyền, trong trí nhớ của ta, trong mười năm nay, kể từ khi Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ, cả Trường Lăng chỉ có hai người làm được." Hắn cau mày, ngẩng đầu nhìn Lữ Tư Triệt, "Nếu Lý Đạo Ky đã nhịn mười năm, nếu không phát sinh chuyện gì đặc thù ngoài ý muốn, hắn ta đương nhiên sẽ tiếp tục nhịn. Nên ta cho rằng Lý Đạo Ky rời núi, rất có khả năng có liên quan tới tên thiếu niên ở quán rượu."

Lữ Tư Triệt gật đầu, y cũng nghĩ như vậy.

"Chẳng qua chỉ là thù cũ và một ít phân tranh của tông môn, không cần lo nghĩ nhiều."

Ly Lăng Quân ngẫm nghĩ: "Nhưng thiếu niên này, ta rất không thích."

Trước đó, Ly Lăng Quân đã từng biểu lộ ra là không thích Đinh Ninh.

Nhưng bởi vì thân phận của Đinh Ninh quá mức thấp kém, dù hắn đã biểu đạt ý tứ, nhưng Lữ Tư Triệt và Trần Mặc Ly cũng không làm bất kỳ chuyện gì nhằm vào Đinh Ninh.

Nhưng bây giờ thì khác.

Đinh Ninh đã tiến vào Bạch Dương Động, hơn nữa nửa ngày Thông Huyền.

Bây giờ Ly Lăng Quân nói ra những lời này, Lữ Tư Triệt đã hiểu mình phải chiếu cố tới tên thiếu niên đó.

"Trường Lăng thật sự là nơi tàng long ngọa hổ."

Ly Lăng Quân trầm mặc, lúc Lữ Tư Triệt đứng dậy cáo lui, hắn mới nói khẽ câu ấy.

Lữ Tư Triệt chỉ là cho là hắn vì chuyện Đinh Ninh nửa ngày Thông Huyền và biểu hiện tài năng của Lý Đạo Ky mà cảm khái mà thôi.

Nhưng Lữ Tư Triệt không ngờ, trong đầu Ly Lăng Quân lúc ấy lại nghĩ tới cô gái tuyệt trần trong quán rượu nhỏ trong góc phố.

Hắn nghĩ, có lẽ tên thiếu niên kia đã gặp được cơ duyên bất ngờ, có được một cô gái dung nhan tuyệt thế như vậy hỗ trợ, có lẽ sẽ có nhiều thay đổi.

Đời người vốn tồn rất nhiều khả năng.

Nếu quyết tâm không bỏ cuộc, sẽ có thể biến chúng trở thành sự thật.

***

Đinh Ninh vẫn còn tu hành.

Trong cơ thể hắn, ngũ khí không ngừng đắm chìm vào trong khí hải với tốc độ cực kỳ chậm, nhưng so với Tu Hành Giả bình thường thì lại là rất nhanh.

Những con ấu tằm vô hình vẫn không ngừng cắn nuốt phần lớn Linh khí thấm vào thân thể hắn, không ngừng làm cho thân thể hắn sinh ra những thay đổi rất nhỏ.

Đây là kiểu tu hành một lúc hai lộ tuyến khác nhau, thực huyền ảo và khó tả.

Đinh Ninh cảm nhận được cả hai lộ tuyến ấy, một cảm giác mừng rỡ nhè nhẹ bắt đầu lan tỏa trong người hắn.

Linh Mạch quá mức thưa thớt, thời gian quá dài không được tiếp xúc với Linh khí, hắn đã gần như quên hương vị và công hiệu của nó, nhưng lúc này, cảm nhận được sự thôn phệ của ấu tằm, hắn nhận ra được dòng Linh Mạch này tuy nhỏ, nhưng ít nhất có thể làm cho tiến cảnh tăng tu vi của hắn nhanh hơn không chỉ một lần.

Nếu cứ theo tốc độ như vậy, một tháng sau, lúc 《 Trảm Tam Thi Vô Ngã Bản Mệnh Nguyên Thần Kinh 》 đột phá đến đệ nhị cảnh, tu vi thực sự của hắn, cũng sẽ có thể có thể từ đệ nhị cảnh trung phẩm phạt cốt đột phá đến đệ nhị cảnh thượng phẩm hoán tủy.

Đột nhiên, ấu tằm vô hình trong cơ thể hắn đột ngột biến mất, hắn ngừng việc tu hành, cảnh giác mở mắt.

"Lý Đạo Ky sư thúc?"

Hắn thở nhẹ một tiếng.

"Nếu nhận ra ta đã đến, thì xuất hiện đi." Giọng nói lạnh như băng của Lý Đạo Ky vang lên bên ngoài nhà tranh.

Đinh Ninh đứng dậy, đẩy cửa đi ra, cau mày.

Hắn ngửi được mùi máu tanh.

Nhìn thế đứng có vẻ bất thường của Lý Đạo Ky, hắn hỏi: "Ngươi bị thương?"

Lý Đạo Ky nhướng mày.

Ông không trả lời câu hỏi, chỉ ném bọc tàn kiếm về phía Đinh Ninh, lạnh lùng nói: "Ngươi đã nghiên cứu Dã Hỏa Kiếm Kinh, vậy

ngươi cần phải có một thanh kiếm.”

Đinh Ninh giật mình, tiếp lấy thanh kiếm này, vừa cầm vào tay hắn đã nhận ra đây chỉ là một thanh tàn kiếm.

Hắn nhanh tay mở túi vải ra.

Hắn phát hiện bên trên lớp vải có rất nhiều vết máu khô, và khi thân kiếm màu xanh lá hiện ra, hắn không kềm được nheo mắt lại.

Mặt hắn vẫn bình tĩnh như trước, nhưng trong lòng lại dâng lên một cảm xúc phức tạp.

Hắn biết đây là dạng kiếm gì, hắn biết thanh kiếm này là làm bằng vật liệu gì, có công dụng gì, thậm chí hắn biết thanh kiếm này được đúc thành như thế nào.

Bởi vì hắn biết thanh kiếm này.

Hoặc là nói, thanh kiếm này và hắn có quan hệ bất thường.

" Công pháp tu Kiếm và công pháp tu hành giống nhau, quan trọng nhất là sự thích hợp, nhưng nếu ngươi cảm thấy không thích hợp, ngươi cũng có thể để đó không cần." Nhìn ánh mắt khác thường của Đinh Ninh, Lý Đạo Ky tưởng lầm hắn ghét thanh kiếm.

"Cảm ơn."

Đinh Ninh nhìn vết nứt trên thân kiếm, khẽ nói lời cảm ơn.

Hắn nói khá nhỏ, nhưng xuất phát từ sự chân thành tận đáy lòng.

Lý Đạo Ky không nói nhiều, quay người rời đi.

"Ngươi chính vì thanh kiếm này mới bị thương?"

Đinh Ninh nhìn lưng hắn, đột nhiên hỏi.

Lý Đạo Ky hơi nghiêng người, lạnh lùng nói: "Ngươi quá tò mò, lại quá mức thông minh, ngươi nên biết, người quá mức thông minh và tò mò, sẽ sống không lâu.".

Đinh Ninh lặng lẽ nhìn thanh kiếm trong tay, không ngẩng đầu lên, nói khẽ: "Dù có không thông minh không hiếu kỳ, ta cũng không sống được dài."

Cả người Lý Đạo Ky cứng đờ.

Đinh Ninh cười thê lương, ngón tay sờ lên thanh tàn kiếm.

Trong vết nứt trên thân kiếm có ánh sáng nhàn nhạt, như muốn nở thành những đóa hoa nho nhỏ.

Q1 - Chương 48: Một vụ ám sát

Sắc thu càng ngày lộ rõ, sương trắng đọng dày đặc trên cây khô, càng lúc càng giống tuyết.

Trong một thạch thất của Thanh Đằng Kiếm Viện, Nam Cung Thải Thục hơi cúi thấp đầu, ngồi xếp bằng.

Vô số Thiên Địa Nguyên Khí bay múa bên cạnh cô, rất nhiều Thiên Địa Nguyên Khí rơi vào trên người cô, thẩm thấu xuyên qua quần áo cô, rơi vào da thịt của cô.

Đây là việc bất kỳ tu hành giả nào khi tĩnh tọa cũng đều xảy ra.

Nhưng đêm nay lại có điểm không giống như bình thường.

Vì khi Thiên Địa Nguyên Khí rơi vào da thịt cô, không hiểu sao lại hiện ra những ánh sáng nho nhỏ như ánh sao, sáng lấp lánh.

Cả thân thể Nam Cung Thải Thục như biến thành ngọc thạch.

Nhưng cô đã chìm sâu vào trong tu hành, Chân khí trong cơ thể trầm tĩnh bất động, như một hồ nước yên tĩnh tuyệt đối, nên cô không nhìn thấy tình cảnh đó, cũng không biết mình đang có sự thay đổi.

Mãi đến khi trời bắt đầu sáng, xa xa có chim từ trong những lùm cây bay vọt lên, sương trắng tụ lại dày đặc như tuyết rơi, cô mới từ từ tỉnh lại.

Lúc mới tỉnh lại, cô vẫn chưa cảm nhận được sự thay đổi.

Cho đến khi cô theo thói quen thúc giục chân khí, hoạt động

khí huyết, làm cho cả người tỉnh táo, cô mới cảm thấy Chân khí của mình đã trở nên hoàn toàn khác với lúc trước.

Chân khí trông giống như pha vô số giọt nước, trở nên sền sệt, gần như một loại chất lỏng lạ kỳ.

Cô ngây người.

Sau đó cô bắt đầu kích động, một sự kích động trước đó chưa từng có.

Cô biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô thật không ngờ lại hoàn thành được một bước này trong giấc mộng.

Cô đã phá cảnh.

Trong lúc ngủ say, cô đã từ đệ nhị cảnh Luyện Khí cảnh tiến nhập vào đệ tam cảnh Chân Nguyên cảnh.

Cô kích động ngồi im rất lâu, sau đó cô nhảy dựng lên, chạy tới bàn, dùng tốc độ nhanh nhất mài mực, vô cùng nghiêm túc cầm bút lên, bắt đầu viết thư.

"Phụ thân, ta đã phá cảnh thành công, trở thành người có tốc độ tu hành nhanh thứ ba của Thanh Đằng Kiếm Viện trong vòng mười năm nay. . . Trời lạnh, người chú ý mặc thêm quần áo. . . Còn nữa, lần trước cầu phụ thân tìm giúp đan dược giúp làm tăng tu vi, không biết có manh mối gì chưa, nếu có thể, cho con nhanh một chút."

Tính cô vốn không thích nói nhảm dông dài, khi chuẩn bị để bút xuống, niêm phong thư, nhớ tới tình huống thân thể của Đinh Ninh, nhớ Đinh Ninh không còn nhiều thời gian để sống, bàn tay cầm bút của cô run rẩy, sau đó bổ sung một câu: "Bởi vì để dùng làm giao dịch, không phải dùng cho bản thân, nên chỉ cần có thể giúp làm tăng tiến cảnh tu vi, dù sau này có mang tới bao nhiêu tác dụng phụ, cũng không sao cả."

Viết thư xong, cẩn thận niêm phong xong, bắt đầu cảm ngộ sự khác biệt giữa Chân Nguyên cảnh và Luyện Khí cảnh trong người, cô không nhịn được nhìn ra ngoài cửa sổ về phía Bạch Dương Động, thì thào: "Qua nhiều ngày rồi, không biết tu vi của ngươi như thế nào. . . Tế kiếm thí luyện, đã càng ngày càng gần."

***

Thư của Nam Cung Thải Thục đã bắt đầu lên đường được gửi đi.

Trời vào tối, Đinh Ninh rời khỏi Bạch Dương Động, chui vào trong xe ngựa đang chờ sẵn.

Bàn tay hắn mơn trớn thanh tàn kiếm đặt xéo ngang đùi.

Từ lúc Lý Đạo Ky lấy ra thanh kiếm này đưa cho hắn đến nay đã qua hơn nửa tháng, thời gian Thanh Đẳng Kiếm Viện tổ chức tế kiếm thí luyện cũng chỉ còn đếm trên đầu ngón tay, nhưng mỗi lần nhìn thấy thanh tàn kiếm, trong lòng hắn vẫn trào lên cảm giác nhộn nhạo.

Thanh kiếm này tên là "Mạt Hoa" .

Bởi vì sau khi được truyền vào Ba Sơn kiếm trận kiếm chân khí hoặc Chân Nguyên, thân kiếm sẽ tỏa ra ánh sáng, như vô số những đóa hoa nhỏ.

Thanh kiếm này trước kia là một thanh kiếm cực đẹp và vô cùng thú vị.

Nhưng người chủ trước của nó, mỗi lần xuất kiếm, đều không hề quan tâm đến điều ấy, mỗi một kiếm đánh ra đều giống như đó là nhát kiếm cuối cùng của ông ta, mỗi một đóa kiếm hoa đều giống như đóa hoa không thể nhìn thấy ngày mai.

Kiếm nằm trong tay chủ nhân khác nhau, sẽ trở thành một

thanh kiếm khác, có vận mệnh khác nhau.

Chính vì người chủ cũ của nó tính tình thẳng băng, qua là đã qua, không bao giờ quay đầu nhìn lại, nên thanh kiếm này mới trở thành một thanh tàn kiếm.

Thanh kiếm này xuất hiện, đối với Đinh Ninh, chính là nhắc nhở hắn đang có một khoản nợ lớn, và phải thu hồi khoản nợ.

Xe ngựa chạy thẳng vào trong thành Trường Lăng. Đường phố vốn bằng phẳng hơn đường núi, nhưng không hiểu sao, cỗ xe ngựa lại có vẻ càng thêm lắc lư.

Một âm thanh kỳ lạ vang lên từ gầm xe, thùng xe hơi nghiêng về phía sau, chiếc xe ngựa ngừng lại, người đánh xe trung niên áy náy giải thích với Đinh Ninh:" Chắc là lần trước trục xe chưa được sửa tốt, giờ lại chạy gấp nên mới xảy ra vấn đề."

Đinh Ninh hỏi hai câu: đã trễ thế này còn có thể tìm được chỗ sửa xe hay không? Và sáng sớm mai dùng xe thì có vấn đề gì không? Rồi nhìn quãng đường tới Ngô Đồng Lạc đã không còn xa lắm, từ chối lời đề nghị của người đánh xe đi tìm thuê xe ngựa khác, bảo ông ta cứ mang xe đi sửa, sau đó đi bộ về hướng Ngô Đồng Lạc.

Những con đường bên ngoài Ngô Đồng Lạc đều là của dân thường, những người dân này trải qua một ngày làm việc lao lực giờ đã chìm vào giấc ngủ ngọt ngào, thỉnh thoảng mới có một ngọn đèn lồng yếu ớt đìu hiu lay động bất an trong gió.

Cảnh đìu hiu ấy Đinh Ninh đã quen, nhưng sau khi đi qua một con đường tắt u ám, hắn cau mày.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên một mái nhà bên tay trái, trực giác mãnh liệt làm hắn tập trung tinh thần đến cực hạn.

Ngay lúc hắn ngẩng đầu, trong đường phố tĩnh mịch vang lên

mấy tiếng tạp âm rất nhỏ.

Hơn mười mũi tên nhọn hoắt được mài nhẵn để giảm thiểu âm thanh khi ma sát xé gió, mang theo sát ý từ trên mái nhà đó bắn xuống.

Nét mặt Đinh Ninh lạnh tanh, nhanh nhẹn rùn người, nhào vào một mái hiên, tránh thoát những mũi tên.

Đinh đinh đinh. . . những âm thanh va chạm liên tiếp, những mũi tên đâm xuống đất, nảy lên, gãy đoạn.

Những tiếng bước chân lộn xộn vang lên tiếp nối.

Trên ngõ nhỏ phía sau lưng hắn xuất hiện hai chục bóng người.

Trên lưng họ đều có hàn quang, nhưng hai tay đều cầm thanh trúc cao mấy trượng được vót nhọn.

Trong ngõ nhỏ phía trước mặt hắn cũng tuôn ra hơn mười người, cũng đeo lợi khí trên lưng, trong tay cũng cầm thanh trúc dài vót nhọn.

Nét mặt Đinh Ninh không hề thay đổi.

Hắn hít một hơi sâu, tay phải nắm chặt thanh tàn kiếm.

Hắn không biết những người này là ai, nhưng họ rõ ràng đều là người có kinh nghiệm, ra tay tuyệt đối không hề lưu tình.

Chỗ này còn cách Ngô Đồng Lạc một khoảng cách nhất định, Trường Tôn Thiển Tuyết không thể nhận ra ngay ở đây có chiến đấu, không thể nào chạy tới kịp.

Nên nơi đây cũng rất có thể sẽ trở thành nơi cuối đường của hắn.

Hắn định hướng, rồi bắt đầu chạy như điên.

Bóng hình nhỏ gầy dán sát vào dưới mái hiên, biến thành một bóng đen di chuyển cực nhanh.

Những người ở phía trước nhìn thấy tốc độ kinh người và phản quang của thanh tàn kiếm trong tay hắn, họ rõ ràng không ngờ người họ muốn ám sát lại có thực lực như vậy, nên nhất thời sững ra, nhưng ngay sau đó lập tức phóng tới đón đầu.

Hơn mười thanh trúc vót nhọn được phóng tới, không phải nhắm thẳng vào Đinh Ninh, mà đâm vào chung quanh thân thể Đinh Ninh.

Chúng giăng khắp nơi như muốn lập thành phù trận, chia cắt không gian xung quanh Đinh Ninh thành vô số khối nhỏ.

Nhưng có vài người đột nhiên thấy tay mình nhẹ đi.

Vì thanh trúc trong tay họ đã bị chặt đứt.

Nhưng phần lớn những thanh trúc vẫn còn, nằm xen kẽ chặn đường Đinh Ninh.

Đinh Ninh vẫn xông tới, chưa hề ngừng lại!

Trong bóng tối, một nam nhân chừng ba mươi mấy tuổi tóc tết đuôi sam bỗng rú lên thảm thiết.

Đinh Ninh như một con báo tông thẳng vào người hắn, thanh tàn kiếm đâm vào rút ra bụng hắn mấy lần.

Máu tươi nóng hổi phun trên mặt đất, một luồng kiếm quang trắng nhạt sáng lên.

Kiếm khách bên cạnh nam tử tóc đuôi sam đã kịp chém qua một kiếm.

Một tiếng xùy nhỏ, một đám cỏ dại như một mảnh thảo nguyên đột nhiên xuất hiện trước mắt y.

Kiếm khách hoảng sợ lùi lại.

Kiếm thế của thiếu niên trước mắt vô cùng phức tạp, làm y cảm thấy căn bản không thể nào ngăn cản được thế kiếm của đối phương lan tràn, dù trong tay đối phương chỉ có một thanh tàn kiếm chừng hai thước.

Đột nhiên y cảm thấy cổ tay mình lạnh toát.

Đến lúc này, y mới nhận ra, âm thanh xùy nho nhỏ kia chính là phát ra từ cổ tay y.

Y mở to mắt, nhìn bàn tay đang cầm kiếm của mình rơi ra khỏi cánh tay, và chùm bọt máu tươi tóe ra theo nó.

Đôi mắt Đinh Ninh không hề có bất kỳ biến hóa nào.

Thân thể hắn không hề ngừng lại, sau khi lướt qua cắt đứt cổ tay một người, bóng kiếm xanh lá giữa vô số cây cỏ xanh lộn xộn tiếp tục tràn về phía trước, quét ngang bụng của hai thích khách.

Phốc phốc. . . Hai luồng máu nóng phun vào trong gió thu.

"Đây là kiếm pháp gì?"

"Kiếm pháp phức tạp như vậy. . . Thiếu niên này thật sự là không tệ."

Một số thích khách đã lâm vào hoảng sợ. Trên một bậc thang dưới mái hiên một ngôi nhà ở phía sau, có một người mặc áo đen che mặt, nhìn những bông hoa máu và bóng kiếm xanh không ngừng nở trước mặt, nhíu mày, chân thành tán thưởng.

Q1 - Chương 49: Kiếm ngang chân mày, tuyết tuôn rơi

Dù là kiếm thuật gì, kể cả phi kiếm, đối mặt với loại binh khí khác nhau, cách thức tấn công khác nhau, thì cũng đều có kiếm thế đối phó hợp lý nhất.

Hất, đẩy, vung, đâm, chém, dắt, gõ, rung,.... Đủ loại cách thức xuất kiếm tạo thành kiếm chiêu, khi đã luyện được thuần thục, lúc gặp phải công kích, đương nhiên sẽ dùng một chiêu hợp lý nhất để đối phó, dùng chiêu hữu hiệu nhất để tạo thành sát thương cho địch.

Nhưng các loại Kiếm Kinh lại có mục tiêu chú trọng khác nhau. Ví dụ như Trảm Mã Kiếm Quyết và Trọng Thạch Kiếm Kinh thường dùng trong quân đội Đại Tần đều theo đuổi sức mạnh khi chém ra của nhát kiếm, Truy Phong Kiếm Pháp thì cố gắng vươn tới tốc độ tuyệt đối khi đâm ra. Mục đích khác nhau, làm cho những ghi chép về kiếm pháp của các loại Kiếm Kinh cũng giản dị hoặc phức tạp khác biệt.

Dã Hỏa Kiếm Kinh là môn Kiếm Kinh rất ít được chú ý, không có bao nhiêu người luyện tập, nên người che mặt ngồi ở trên bậc thang cũng không nhận ra, nhưng hắn nhìn ra được kiếm pháp này chú trọng đến rất nhiều phương diện, mỗi một kiếm đâm ra đều có ẩn chứa năm sáu loại biến hóa khác nhau ứng với những thủ đoạn tấn công của đối phương, và còn là nguồn dẫn dắt tới rất nhiều loại biến hóa tiếp sau đó.

Điều này làm cho kiếm chiêu trở nên hết sức dầy đặc phức tạp, giống như có một khoảnh cỏ dại lan tràn trong một phạm vi

nhỏ, sau đó bên trong sẽ bất thình lình có những luồng lửa phóng ra đả thương người.

Nhưng kiếm pháp rườm rà lại dẫn đến không có sự đơn giản trực tiếp, khi phát lực không có sự nhẹ nhàng vui vẻ, tốc độ và uy lực bị hạn chế, mấu chốt nhất chính là, càng rườm rà thì càng khó nắm giữ.

Có những kiếm quyết mặc kệ đối phương tấn công như thế nào, vẫn chỉ là một kiếm chém tới, còn Dã Hỏa Kiếm Kinh, khi đối mặt với một kiếm của đối phương chém ngang, sẽ có ít nhất năm sáu loại đối phó khác nhau, mà nhiều cách đối phó quá, lại dễ làm cho người sử dụng do dự, không quyết được muốn dùng loại nào, và cũng không quyết định tiếp theo sẽ dùng tới chiêu nào.

Đinh Ninh được người che mặt tán thưởng, là bởi vì hắn ra chiêu không hề do dự, không chút dây dưa.

Rõ ràng kiếm pháp kia phòng thủ phức tạp, phản kích yếu kém, nhưng vào trong tay hắn, lại mang một hương vị cứng rắn ác liệt.

Trước khi đến đây, người áo đen đã được thông tin rằng thiếu niên kia từ khi tiến vào Bạch Dương Động tu hành đến nay chưa tới hai mươi ngày, vậy mà lại có khả năng lý giải một môn Kiếm Kinh phức tạp đến như vậy, dù có là đệ tử của Dân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn cũng sợ khó mà làm được.

Chỉ tiếc một thiếu niên có biểu hiện làm cho người ta thưởng thức như vậy, mà lại phải chết ở đây hôm nay.

Đinh Ninh nhếch mép,tàn kiếm trong tay không hề thương tiếc cắt ngang cổ họng người trước mặt.

Người nọ mới vừa vung thanh Trảm Mã đao, không khí và máu tươi trong cổ họng đã biến mất, làm y không hít thở được, rú lên

một tiếng, ngã về phía trước.

Đã có tổng cộng sáu người ngã xuống vì hắn.

Nhưng chiến đấu kịch liệt cỡ này là một gánh nặng rất lớn với tu vi và thân thể của hắn.

Hơi thở của hắn đã nóng bừng.

Trong trời đêm bỗng xuất hiện hơn mười luồng ánh sáng.

Hai chân hắn ngừng phắt lại, lần nữa phát lực, thân thể nhỏ gầy như một tia chớp xuyên qua nách một người, tàn kiếm trở tay chọc tới, cắt ngang eo người kia một vết thương cực lớn.

Người thích khách rú lên thảm thiết như dã thú bị thương.

Bởi vì một kiếm này đã làm cả thân hình y khựng lại.

Cũng chính vì y khựng lại, nên hơn mười luồng ánh sáng đều cắm vào người y, hơn mười mũi tên đâm vào cơ thể y, tóe ra mười búng máu.

Trong khoảnh khắc đã chết bảy người, đám thích khách còn lại đều mặt mày tái nhợt, hai chân như cắm xuống đất, không nhúc nhích được.

"Còn bảo đều là hán tử thiết huyết thường thấy cảnh máu tanh, mới bị giết như vậy đã sợ, ngay cả quân nhân bình thường của Đại Tần còn không bằng, sơn tặc quả là sơn tặc, mãi không lên được."

Đạo sĩ mập che mặt lầu bầu, đứng dậy.

Ngay lúc lão đứng dậy, Đinh Ninh lập tức cảm nhận được sự khác thường, đôi mắt lão tỏa ra ánh sáng như bảo thạch, ngay cả da thịt cũng bắt đầu lóe lên những đốm sáng như đom đóm.

Đinh Ninh cứng người, tim đập thình thịch, hắn biết địch nhân thực sự đã xuất hiện.

Áo đen che mặt bước tới, những thích khách đều lùi về sau.

Áo đen che mặt lướt mắt qua đám thích khách, nhìn Đinh Ninh đang đứng thở dốc, đôi mắt mỉa mai xẹt qua những thi thể chung quanh Đinh Ninh, chậm rãi nói: "Ra tay độc thật, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ta sẽ không bao giờ tin tưởng đây là tác phẩm của một tu hành giả mới bắt đầu tu luyện chưa tới một tháng."

Đinh Ninh chỉa kiếm xuống đất, máu tươi theo những vết rạn nhỏ xuống, hắn điều chỉnh lại hơi thở, bình tĩnh nhìn người áo đen che mặt: "Các ngươi là ai?"

"Ngươi chắc hẳn muốn biết là ai muốn giết ngươi, đáng tiếc ta không trả lời được. Nếu những người này giết chết được ngươi, ta chỉ cần ngồi ở kia nhìn, mà cũng vẫn nhận được tiền." người áo đen cười, "Ta chỉ chịu trách nhiệm ngươi chết là được."

Đinh Ninh không nói gì thêm, vì người áo đen đã lại bắt đầu động bước.

Đối phương rõ ràng có hứng thú với mình nên mới nói hai câu này, nhưng hiển nhiên đối phương sẽ không để lãng phí thời gian.

Hắn hít sâu một hơi, không nghĩ cách chạy trốn, vì đối mặt với một tu hành giả Chân Nguyên cảnh, chạy trốn sẽ chỉ làm hắn chết nhanh hơn.

Ánh mắt người áo đen bình tĩnh và khắc nghiệt, một luồng sát khí hung tàn tỏa ra từ trên người lão.

Bước chân của lão rất ổn định, nhịp điệu đều nhau như đúc, nhưng thân ảnh của lão lại càng lúc càng nhanh, đến bước thứ ba, hai chân lão đã hoàn toàn rời khỏi mặt đất, cả thân hình nhẹ nhàng bay về phía trước.

Cánh tay phải của lão khẽ nhúc nhích, một luồng Thiên Địa Nguyên Khí mênh mông từ trong cơ thể lão tuôn ra, làm cho cả đoạn ống tay áo như muốn nổ tung.

Trong tay lão không hề có ánh sáng phản quang của bất kỳ một binh khí nào. Hai tay lão trống không, bên eo không có kiếm, trên lưng cũng không có kiếm.

Một tờ giấy vàng mong mỏng, từ trong tay áo lão rung rinh bay ra.

Đinh Ninh nheo mắt, trong lòng lạnh toát, hắn xê dịch cả hai chân, dùng tốc độ nhanh nhất lùi về sau, tàn kiếm trong tay không ngừng vung vẩy, cố gắng khuấy động không khí trước mặt.

Vô số những bóng kiếm màu xanh lá ào ạt tuôn ra làm cho trước người hắn như có một đống nhánh cây lộn xộn.

Một tiếng xùy nhỏ, tờ giấy vàng tản ra thành vô số tro tàn thật nhỏ.

Đám tro tàn mang theo Chân Nguyên tán ra, trong tích tắc bốc cháy mãnh liệt, tạo thành một khối lửa khủng bố to hơn một trượng.

Đinh Ninh nhắm mắt, dùng cả hai tay nắm lấy chuôi kiếm, thêm một bóng kiếm xuất hiện.

Oanh một tiếng nổ to.

Vô số đốm lửa tản tung ra, rồi hoàn toàn biến mất một cách kỳ dị.

Đinh Ninh bị hất bay ra sau.

Chiếc áo bào Bạch Dương Động xuất hiện vô số lỗ thủng cháy đen, trên da thịt cũng xuất hiện những vết cháy.

Hai cổ tay của hắn đều bị xé rách, máu tươi chảy xuôi xuống thân kiếm.

Nhưng trên mặt hắn lại không có chút sợ hãi nào.

Nhìn Đinh Ninh vẫn nắm chặt kiếm trong tay, áo đen che mặt nhíu mày.

Một đòn này không giết được Đinh Ninh, chính là đã vượt ra dự đoán của lão.

Lão hít sâu một hơi, Chân Nguyên trong người lại lần nữa tuôn ra.

Trong tay áo bên phải, lại bay ra một mảnh giấy vàng.

Tờ giấy này không nhẹ bẫng như tờ trước, cũng không biến mất, mà trái lại, nó lại nặng nề như một khối kim loại, rơi xuống mặt đất.

Tạo nên một âm thanh trầm đục như tiếng trống.

Mấy chục khối đá xanh lót đường văng bể tung tóe, mặt đất nổ bung, mỗi một khối đá xanh và bùn đất đều bị rót vào Thiên Địa Nguyên Khí, trở nên nặng dị thường, tung lên không trung, rồi đều bay về phía Đinh Ninh.

Tàn kiếm trong tay Đinh Ninh lại vẽ nên một mảnh bóng kiếm.

Hất, đẩy, vung, đâm, trảm, dắt, gõ, rung. . . Đủ loại cách dùng kiếm tạo nên một lưới kiếm thế dày đặc trước người hắn.

Những thanh âm nặng nề liên tục vang lên.

Hắn lùi lại một mạch hơn mười bước.

Một khối đá xanh bị vỡ đập trúng vào sườn hắn.

"Phốc" một tiếng, một ngụm máu tươi từ trong miệng hắn phun ra.

Áo đen che mặt nheo mắt, trong mắt hiện lên sự kinh hãi và khiếp sợ.

Đinh Ninh vẫn chỉ bị thương, vẫn sống sót dưới một đòn này của lão!

"Ngươi không còn chịu nổi nữa. . . Ngươi vẫn còn chờ cái gì. . . kiên trì như vậy sẽ chỉ làm ngươi thống khổ hơn trước khi chết mà thôi."

Cảm xúc phức tạp ngoài ý muốn làm người áo đen che mặt lôi ra một lá bùa nữa, không nhịn được than một câu.

Đinh Ninh vẫn như trước, không lên tiếng.

Hắn chỉ hít một hơi, giơ kiếm lên ngang chân mày.

Người áo đen quát khẽ một tiếng, trong tay phun ra Chân Nguyên và Thiên Địa Nguyên Khí, thổi tấm phù trong tay bay ra.

Lá phù vừa bay ra lập tức biến mất.

Sau đó phía trước người lão bắt đầu có tuyết rơi.

Những bông tuyết trắng nõn xuất hiện, cạnh mép xung quanh của chúng rất là sắc bén.

Q1 - Chương 50: Hãn sát

Đôi mắt Đinh Ninh cũng bị tuyết nhuộm trắng.

Một kích vừa rồi của đối phương, đã đánh gãy hai cái xương sườn của hắn, nội phủ cũng bị tổn thương trầm trọng.

Hắn biết, dù hắn có sử dụng tu vi thật, cũng chưa chắc có thể giết chết được người áo đen che mặt kia.

Bởi vì đối phương là một Phù Sư hiếm thấy ở Trường Lăng.

Hơn nữa đối phương lại ra tay theo kiểu tốc chiến tốc thắng, mỗi tấm phù lục tung ra đều tiêu hao rất nhiều chân nguyên, sự nghiền ép bằng sức mạnh do chênh lệch cảnh giới này, hắn không thể nào chống lại được.

Nhưng hắn không phải là tu hành giả bình thường, hắn có linh cảm, là mình mạnh hơn tên Phù Sư đối diện một chút.

Khuôn mặt hắn rất lạnh lùng và bình tĩnh.

Bởi vì hắn đang chờ cơ hội có thể tiếp cận giết chết tên Phù Sư này.

Và cơ hội, chính là bây giờ!

Những bông tuyết rơi xuống đỉnh đầu hắn, không khí xung quanh trở nên sắc bén, một bóng xám vô thanh vô tức nhẹ nhàng bay xuống đứng bên cạnh Phù Sư áo đen che mặt.

Niệm lực của Phù Sư áo đen đang được dùng để khống chế bông tuyết trước mặt, nhưng vì lão cũng là một cường giả sát trận đầy kinh nghiệm, nên trong nháy mắt, lão đã cảm nhận được sát ý

ở sau lưng, ngay lập tức, lão rít lên một tiếng phẫn nộ, trong tay áo bên trái xuất hiện một thanh đoản kiếm đen bóng, bay thẳng về phía bóng người màu xám.

Dù đối phó vội vàng, nhưng trên thân kiếm vẫn dâng lên một tầng chân nguyên mạnh mẽ, oanh một tiếng, một đường kiếm khí kịch liệt từ mũi kiếm lao ra, hung hăng đâm thủng không khí, làm thanh đoản kiếm trông chẳng khác gì một cây trường mâu.

Nhưng lão không ngờ, bóng xám sau lưng không hề né kiếm, mà đưa ngực hứng lấy nó, đồng thời, đường kiếm quang tàn nhẫn vẫn chém thẳng vào gáy lão!

Phù sư che mặt nếu là ngày bình thường tuyệt đối sẽ không sợ hãi loại đấu pháp tàn nhẫn đồng quy vu tận này, nhưng lão biết mình không thể chết ở đây, nên lão gầm lên, hai chân khởi động chân nguyên, trong tích tắc, cả cơ thể như biến thành một chiếc lá rụng, co quắp lại, nhẹ nhàng tránh được một kiếm đánh lén phía sau.

Nhưng Đinh Ninh đã xông lên!

Cả cơ thể hắn xông về phía trước, hắn không hề hít thở, hắn ngừng thở, bắn ra tất cả sức mạnh của bản thân.

Tuyết trên không trung dừng lại, cắt thành những đường máu trên mặt và hai tay hắn, nhưng hắn mặc kệ, Phù Sư che mặt đã bay ra hơn mười xích, hắn còn cách lão ta chưa tới một trượng.

Phù Sư che mặt kêu to, lao về phía một mái hiên, niệm lực dồn vào khoảng trống giữa lão và Đinh Ninh.

Lão cảm thấy nơi đây đã ngày càng mất đi khống chế, nên chỉ còn muốn giết chết Đinh Ninh, sau đó rời đi.

Bông tuyết lại chấn động, hóa thành một cơn bão tuyết.

Trong chớp mắt, Đinh Ninh xuất kiếm.

Trước người hắn xuất hiện một chùm kiếm mang màu xanh lá, bên trong có lửa rừng rực cháy.

Hắn và phù sư che mặt chỉ còn cách nhau một trượng, kiếm trong tay hắn chỉ có hai thước, với cảnh giới hiện thời, căn bản không thể chém được tới đối phương.

Nhưng phù sư che mặt đã kêu lên đau đớn, lão không thể mở mắt ra được, đến lúc này lão mới hiểu Đinh Ninh đã dùng kiếm thế đánh ra, làm rất nhiều bông tuyết rơi bắn vào mặt lão với tốc độ kinh người.

Đáng sợ và khó tin hơn là, trong lúc không mở mắt được, lão nhận ra niệm lực của mình không cảm nhận được sự tồn tại của Đinh Ninh!

Trong cảm giác của lão, chỉ có tên Kiếm Sư đang điên cuồng vọt tới ở đằng sau.

Đinh Ninh như đã hoàn toàn biến mất!

Một mùi máu tanh bốc lên từ thân dưới lão.

Phù Sư áo đen rút cuộc nghĩ ra một việc, cố bắt mình mở mắt, nhìn xuống.

Trong tầm mắt mơ hồ, lão nhìn thấy tàn kiếm màu xanh lá đã đâm xiên qua đùi phải của lão!

Thanh đoản kiếm trên tay lão bắn ra một đường Kiếm Khí cường đại.

Nhưng đã trễ, cảm giác mát lạnh lẽo đã thấm vào tới trong xương tủy.

Thanh tàn kiếm màu xanh lá cực kỳ mau lẹ cắt đứt động mạnh

của lão, rồi rút ra ngay, dẫn theo một luồng máu tươi phun như suối!

Phù Sư áo đen kinh hãi, đoản kiếm trong tay lộn vòng, chém về phía đầu Đinh Ninh.

Oanh một tiếng vang dội.

Đinh Ninh lại bị đánh văng ngoài.

Phù Sư áo đen trợn to mắt không thể tin được.

Lão không thể ngờ Đinh Ninh vẫn còn sống.

Lão không thể ngờ Đinh Ninh trong tình hình đó lại còn có thể chặn được đường kiếm của lão.

Ngay lúc đó, kiếm quang trong tay bóng xám sau lưng lão đã một lần nữa rơi xuống phía sau lão.

Vì chênh lệch cảnh giới, ống tay áo bên phải của Phù Sư áo đen lại phật ra, một luồng Chân Nguyên mang theo mấy chục miếng phù tuyết còn chưa kịp thành hình hoàn toàn đánh thẳng về phía bóng người màu xám.

Phốc!

Một âm thanh trầm đục vang lên.

Ngực áo của bóng xám bị Chân Nguyên đánh cho nát bấy.

Ngay sau đó, mười thanh âm xùy xùy vang lên.

Ngực bóng xám hiện lên hơn mười đường máu hẹp dài, lờ mờ có thể thấy được những vụn tuyết vỡ đang tan vào trong da thịt.

Nhưng bóng xám kia dũng mãnh lạ thường.

Hắn không hề kêu rên một tiếng nào.

Trường kiếm trong tay hắn chỉ hơi bị chệch đi một chút, chém vào vai trái của Phù Sư áo đen.

Phù Sư áo đen biến sắc, gầm lên như dã thú.

Đoản kiếm màu đen trên tay trái hắn đâm thẳng về phía tim của bóng xám, nhưng bởi vì đùi và vai trái mất quá nhiều máu làm lão mê muội, một kiếm kia cũng bị chệch đi, đâm vào hõm vai bóng xám

Bóng xám cũng rống lên một tiếng.

Trường kiếm trong tay y giơ lên, không ngừng chém xuống.

Một kiếm!

Hai kiếm!

Những chùm máu tươi không ngừng từ cổ và vai Phù Sư áo đen phun ra.

Phù Sư che mặt ngã xuống đất, không đứng lên được nữa.

Đoản kiếm trong tay trái vẫn giơ lên, năm ngón tay nắm kiếm không hề run.

Nhưng cả bàn tay trái lẫn tay phải đều không còn một chút khí lực nào, không thể nào duỗi ra được.

Phốc!

Phốc!

Sau kiếm thứ năm, lão rút cuộc ngã xuống, hai tay rủ thẳng.

Suy nghĩ cuối cùng trong đầu lão là hối hận và không hiểu.

Bởi vì trong kế hoạch tối nay, lão vốn không cần phải ra tay, nhưng sau khi nhìn thấy biểu hiện của Đinh Ninh, thấy đám hán tử giang hồ không giết được Đinh Ninh, lão mới làm trái mệnh lệnh. Lão nghĩ mình tuyệt đối có thể giết chết Đinh Ninh, rồi sau đó nhanh chóng rời đi, nhưng lão không bao giờ ngờ nơi này lại là nơi cuối đường của lão.

Lão không sợ chết, nhưng nghĩ đến cái chết của mình có thể sẽ mang tới chủ nhân đáng kính trọng hậu quả phiền toái, lão cảm thấy vô cùng hối hận.

Còn điều làm lão không hiểu là. . . làm thế nào trong khoảnh khắc đó, Đinh Ninh lại có thể khống chế đến mức làm cho khí tức trên thân thể không lộ bất kỳ một tia nào ra ngoài, thậm chí ngay cả khí tức trong thân thể cũng biến mất? Hắn rốt cuộc đã tu công pháp gì?

Những bông tuyết còn sót lại trong không khí đều tan ra, rồi biến mất.

Bóng xám vẫn không dừng tay.

Hắn vung kiếm chém một nhát nữa vào cổ Phù Sư, vì Chân Nguyên trong người Phù Sư đã hoàn toàn bị tiêu tán, nên một kiếm này đã chém bay đầu của Phù Sư.

Nhìn thấy cảnh ấy, bóng xám mới buông trường kiếm trong tay, loạng choạng, khó khăn đi về phía Đinh Ninh đang ngã ngồi mặt đất.

Đinh Ninh nhìn người này, cố gắng kềm chế không nôn mửa, khóe miệng hiện ra một nụ cười khổ.

Kiếm Sư áo xám này chính là người được Vương Thái Hư phái đưa hắn tới Bạch Dương Động.

Hắn chưa từng hỏi tên của Kiếm Sư áo xám, nhưng hắn nghĩ

người này chỉ là một Kiếm Sư tu vi đệ nhị cảnh trung phẩm.

Thật không ngờ, trong ngõ nhỏ này, hắn và một nhân vật giang hồ như vậy, lại giết chết một Phù Sư đệ tam cảnh thượng phẩm!

Cũng ngay lúc đó, hắn cảm nhận được một khí tức rất quen thuộc đang tới gần.

Đến lúc này, hắn mới xác định mình đã an toàn.

Hắn hơi quay người, khẽ lắc đầu với cỗ khí tức vẫn còn ở trong bóng đêm kia.

Trong lòng hắn, hắn rất muốn giờ phút này có thể dựa vào ngực Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Bởi vì hắn lúc này rất yếu, rất mệt, rất lạnh.

Nhưng hắn biết, nếu muốn sinh tồn được ở Trường Lăng, thì tốt nhất Trưởng Tôn Thiển Tuyết không nên đi vào ngõ nhỏ này.

Hắn liếc nhìn thanh tàn kiếm vẫn còn đang nắm trong tay, thầm nói may mà mình chưa đến lúc cuối đường.

Sau đó hắn ngẩng đầu, nhìn Kiếm Sư áo xám đang khó khăn đi tới: "Sao… sao ngươi lại ở nơi này?"

Tu vi tu hành của y thấp kém, nhưng nhờ vào sự kiên trì, ác liệt, cùng với Đinh Ninh liên thủ giết chết được một Kiếm Sư thiện dùng phù đạo, trong ánh mắt y bây giờ đầy vẻ may mắn, nhưng cũng có cả khiếp sợ và kính nể.

"Không chết được."

Hắn lấy ra hai viên thuốc trị thương, đưa cho Đinh Ninh một viên, sau đó mới ngồi xuống cạnh Đinh Ninh, tự mình uống một viên, "Là Vương Thái Hư tiên sinh bảo ta phải luôn để ý tới xung quanh Ngô Đồng Lạc, tận lực bảo vệ cho ngươi và Trưởng Tôn

Thiển Tuyết cô nương chu toàn.”

Uống thuốc trị thương vào, giữa ngực và bụng cuộn lên một dòng ấm áp, Đinh Ninh khẽ ho khan, hắn biết nếu Kiếm Sư áo xám này đã xuất hiện, như vậy kế tiếp đương nhiên sẽ có người của Lưỡng Tằng Lâu tới giải quyết hậu quả, hắn nhìn Kiếm Sư áo xám bị thương cũng rất nặng, chậm rãi nói: "Vương Thái Hư quả là người tình nghĩa, ta đã nói ông ấy không cần phải lo cho ta, không ngờ ông ấy vẫn bảo ngươi ở lại nơi này. . . Nhưng như vậy, ta lại thiếu các ngươi một món nợ tình, thiếu ngươi một cái mạng."

"Tiên sinh khách khí." Kiếm Sư áo xám thường ngày vốn rất ít nói, giờ lại còn mỏi mệt nhưng vẫn chân thành trả lời: "Mạng của ngươi là do ngài cứu, ta biết ngươi là thiên tài, nhưng thật không ngờ ngươi lại có thể chỉ trong có mấy ngày ngắn ngủn như vậy, đã có được kiếm thuật đáng sợ như vậy."

"Còn chưa hỏi qua tên của ngươi." Đinh Ninh khẽ nói.

"Tại hạ Kinh Ma Tông." Kiếm Sư áo xám đáp.

Đinh Ninh nhìn hắn, "Cái tên thật là đặc biệt. . . ngươi là người nước Nguyệt Thị?"

Kinh Ma Tông gật đầu, "Phụ mẫu ta đều là mãn nô nước Nguyệt thị."

Nguyệt thị quốc là một nước nhỏ ở biên thùy của Đại Tần vương triều, đã thần phục với Đại Tần vương triều, mã nô đều là nô lệ thuộc về quý nhân, thân là hậu đại của mã nô, mà lại có thể có được tấm thân tự do ở Trường Lăng, có thể sử dụng kiếm, Đinh Ninh hiểu ngay trong đó chắc chắn có bàn tay của Vương Thái Hư nhúng vào.

"Ngươi sử dụng kiếm rất không tồi, chỉ cần có thể sống lâu được ở Trường Lăng, nhất định sẽ trở thành một Kiếm Sư rất

mạnh." Đinh Ninh nhìn hắn, rất nghiêm túc nói.

Kinh Ma Tông sững sờ.

Hắn cảm thấy điều đó không có khả năng, nhưng hắn lại cảm thấy trong giọng nói của Đinh Ninh, có ẩn chứa một ý tứ gì đó rất kỳ quái.

"Những người này là người của ai?" Hắn quay đầu nhìn Đinh Ninh, nhưng ánh mắt Đinh Ninh lại đang nhìn vào thi thể của Phù Sư áo đen.

Q1 - Chương 51: Ân oán

Kinh Ma Tông lắc đầu.

Nhân vật giang hồ có cách nhìn khác hẳn tu hành giả triều đình, họ luôn phải nhớ kỹ từng người trong những phố xá nơi họ kiếm cơm, nhưng người bịt mặt thiện dùng Phù Lục và những thích khách cầm cây trúc kia, hắn bao giờ nhìn thấy.

Những người này thuần túy giống loại người được thuê giết người vì tiền, và chắc hẳn được mời từ xa tới.

Tối nay có rất nhiều điều làm y nghĩ không ra.

Là ai muốn giết Đinh Ninh?

Đến mức mất nhiều công sức mời sát thủ từ xa tới như vậy?

Y cũng nghĩ không ra thực lực và kiến thức của Đinh Ninh.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, y sẽ không bao giờ tin Đinh Ninh lại có được kiếm thuật như vậy, còn nữa, hồi trước Vương Thái Hư luôn lấy cái tên giả Chu Tam Tỉnh cho y, lúc y đánh xe cho Đinh Ninh, Đinh Ninh cũng đã biết y tên đó, sao bây giờ lại hỏi y tên gì? không lẽ hắn đã nghi mình là người nước Nguyệt Thị?

Chẳng lẽ hắn nhìn ra được đao ý trong kiếm thức của mình?

Hay là từ đan dược chữa thương đặc biệt mà mình lấy ra?

Đinh Ninh không quan tâm Kinh Ma Tông nghĩ gì, hắn hít sâu một hơi, cố gắng đứng dậy.

Hắn nhìn thoáng qua thi thể Phù Sư, nói với Kinh Ma Tông:

"Những người này. . . Không nên đụng tới trước khi người của Thần Đô Giám hoặc Kỳ Tha Ti tới, tận lực giữ nguyên hiện trường, đừng đụng tới bất kỳ vật gì."

"Tại sao?" Kinh Ma Tông ngạc nhiên nhìn Đinh Ninh: "Lục soát người bọn chúng cũng không được?"

Đinh Ninh lắc đầu: "Không cần. . . Ngay cả một tiểu nhân vật như ta mà cũng tới giết, thì có lẽ sau lưng chẳng phải là cá lớn bình thường, chúng ta có muốn điều tra cũng không tìm ra, chỉ có người của triều đình mới tìm ra được."

"Nói với Vương Thái Hư, nếu những chỗ khác không xảy ra chuyện gì khác thường, thì tốt nhất Lưỡng Tằng Lâu đừng can dự vào chuyện xảy ra tối nay ở đây." Đinh Ninh ho khan một tiếng, bắt đầu bước đi, đi được mấy bước, quay đầu lại bổ sung: "Ngươi tốt nhất cũng đừng để cho người ta phát hiện ra đã tham dự chuyện này."

Kinh Ma Tông ngạc nhiên nhìn Đinh Ninh bước đi, y nhớ kỹ những lời dặn của Đinh Ninh, nhưng y không hiểu ý nghĩa của chúng. "Ngươi định đi đâu?" y lo lắng hỏi.

Đinh Ninh trả lời cụt lủn: "Về nhà."

***

"Về nhà? Nhà của ngươi là ở đâu?"

"Ta đã sớm bảo ngươi rồi, ngươi đi nhanh quá, nếu không phải Vương Thái Hư cài lại một đao khách Nguyệt Thị Quốc ở đây, ta cũng chỉ còn nước nhặt xác cho ngươi."

"Ngươi mới đi vào Bạch Dương Động được bao nhiêu ngày, mà đã chọc tới chuyện như vậy?"

Hắn mới vừa đẩy cửa quán rượu, bên trong đã vang lên những

câu giận dữ lạnh như băng.

Đinh Ninh nhìn vào trong quán rượu tối om, mệt mỏi lên tiếng: "Chuyện hôm nay rất kỳ quái."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lạnh lùng: "Ta mặc kệ có cái gì kỳ quái hay không, ta chỉ quan tâm tới kết quả. Trong Trường Lăng này có rất nhiều ân oán, người nào cũng có đủ thứ ân oán dây dưa trên người, ngay cả cái tên nước Nguyệt Thị kia cũng vậy. Nghe thì Nguyệt Thị Quốc là nước phụ thuộc được Đại Tần vương triều bảo hộ, nhưng ai mà chẳng biết trước khi Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ, Hổ Lang Quân của Đại Tần vương triều đã một lần giết chết mười ba vạn người Nguyệt Thị Quốc. Ngày nào ngươi chưa bước vào thế giới tu hành giả, còn có thể rời xa những người này, cách xa mọi ân oán trên người họ, nhưng chỉ cần tiếp xúc với họ một lần, ngươi sẽ không thể nào thoát khỏi được những ân oán đó."

"Nhưng ta vẫn còn sống."

Đinh Ninh ngồi xuống, mặc kệ ánh mắt lạnh tanh của Trưởng Tôn Thiển Tuyết, khẽ nói: "Tên che mặt tu hành giả kia ngay từ đầu đã ngụy trang là sát thủ, nhưng ta có thể khẳng định hắn là tu hành giả của quân đội, hơn nữa tuy hắn làm mình giống như một phù sư, nhưng ta có thể khẳng định thứ hắn am hiểu nhất chính là kiếm."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết im lặng.

Bình thường cô chỉ quan tâm tới việc tu hành, đã quen nếu chuyện bên ngoài đều nghe theo lời giải thích của Đinh Ninh.

"Lúc hắn sắp chết, thứ hắn dùng cuối cùng chính là kiếm, chứ không phải là phù, chính điều đó đã làm bại lộ thân phận thật của hắn. "

"Người đó rất có thực lực. . . Hắn có đủ sức giết cả ta lẫn Kinh

Ma Tông, hắn cũng không phải loại người sợ chết, nhưng lần này ngay cả bị thương hắn cũng không muốn, nên mới bị bó tay bó chân,chỉ muốn rời đi cho mau. Thực tế từ khi Kinh Ma Tông xuất hiện, hắn không phải muốn giết cả ta lẫn Kinh Ma Tông, mà chỉ muốn giết ta sao cho nhanh nhất, rồi chạy trốn. Nếu không phải vì ngay từ đầu hắn đã tự gò bó mình như thế, thì chúng ta đã không có khả năng giết được hắn."

"Những tên sát thủ kia mới chân chính là dân liều mạng, bọn chúng không sợ bị ai phát hiện, vì bản thân chúng thường ngày cũng đâu được bước ra ánh mặt trời. Hắn biểu hiện như vậy, có lẽ vì hắn có thân phận đặc thù, và có lẽ chủ tử của hắn cũng vậy."

"Nên dù sát thủ được điều từ xa tới, nhưng hắn và chủ tử của hắn, đều là người trong quân đội Đại Tần Vương Triều."

"Nếu người này và chỗ dựa của Cẩm Lâm Đường có quan hệ, thì sẽ ảnh hưởng tới Lưỡng Tằng Lâu. Ta đang lo không biết Vương Thái Hư có thể còn sống nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai hay không."

"Nếu như vậy, sao ngươi không nói cho cái tên người Nguyệt Thị kia?" Trưởng Tôn Thiển Tuyết lạnh lùng hỏi.

Đinh Ninh nghiêm túc đáp: "Vì có muốn nhắc cũng không kịp nữa."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết không nói gì nữa, chỉ lạnh lùng đưa tay ra.

Phốc phốc hai tiếng nhẹ vang lên.

Ngón tay của cô rút lại, hai cái xương sườn bị gãy của Đinh Ninh đã được đưa về vị trí cũ.

"Có lẽ lần sau sẽ không có được may mắn như vậy."

Cô nhìn khóe miệng đỏ máu của Đinh Ninh, và thanh tàn kiếm bên hông hắn, cười nhạt.

***

"Quan Thất Thất, Hà Phụ, Quách Vũ Hóa. . . và tên nhóc mới gia nhập Bạch Dương Động kia, bây giờ chắc chết hết rồi."

Trong một ngôi nhà hai tầng, một tu hành giả áo đen che mặt nhìn Vương Thái Hư với ánh mắt thương hại, châm biếm nói: "Chắc ngươi cũng hiểu ngươi không phải là đối thủ của ta đúng không, chứ nếu không, sao từ lúc ta vào nhà tới giờ, ngươi không chạy?"

"Vì nơi này chính là Lưỡng Tằng Lâu, là nhà của ta, ở trong nhà của ta, dù có là tu hành giả mạnh hơn ta cũng chưa chắc giết được ta."

Vương Thái Hư sắc mặt tái nhợt, yếu ớt nhìn tên tu hành giả che mặt vừa giết chết hơn mười tên thủ vệ trước mặt mình, bình tĩnh nói: "Ta ở chỗ này chờ ngươi, chính là để nói chuyện với ngươi, xem rốt cuộc ngươi là loại người gì."

Hắc y nhân cười nhạo: "Đây là cái gọi là tâm lý kỳ cục dù có chết cũng phải hiểu vì sao mà chết hả?"

"Những bang phái bên trong Trường Lăng không có khả năng mời được người như ngươi, hơn nữa nếu muốn chỉ trong một đêm giết chết nhiều huynh đệ của ta như vậy, chỉ trong một đêm dọn sạch Lưỡng Tằng Lâu, thì phải cần rất nhiều tu hành giả cường đại. Những bang phái kia càng không có khả năng có năng lực như vậy."

"Nên nếu tin tức không sai, sau lưng Cẩm Lâm Đường hẳn là một vị đại nhân vật trong quân."

Hắc y nhân cau mày, không thừa nhận, cũng không phủ nhận,

ánh mắt nhìn Vương Thái Hư như nhìn một người chết.

Vương Thái Hư vẫn tiếp tục nói: "Không biết các ngươi có nghĩ tới việc. . . lỡ các ngươi không giết được ta thì sao? Nếu các ngươi không giết được ta, mà đã lại giết nhiều huynh đệ của ta như vậy. . . Ta sẽ mặc kệ gia nghiệp của Lưỡng Tằng Lâu, nhất định sẽ không từ thủ đoạn nào đấu với các ngươi đến cùng."

"Ta sẽ điều tra ra các ngươi."

Ngữ khí của Vương Thái Hư đột nhiên trở nên lạnh tanh, hắn chậm rãi nói, "Các ngươi cũng sẽ có huynh đệ, có thân nhân, ta đối phó bọn họ, cũng sẽ không lưu tình."

Hắc y nhân biến sắc.

"Nên ta tuyệt đối không cho phép ngươi sống quá đêm nay."

Hắn rống lên.

Một quả cầu lớn màu xanh đồng to chừng quả đấm, mang theo một luồng Chân Nguyên kinh khủng bay ra khỏi tay áo hắn.

Sau khi bay ra, mặt ngoài quả cầu sáng lên vô số những đường phù tuyến màu vàng kim óng ánh đến chói mắt.

Chỉ trong tích tắc, những đường phù tuyến màu vàng kim vỡ ra, những mảnh vỡ đồng loạt bốc cháy lên ngọn lửa vàng óng ánh.

Trong phòng bỗng xuất hiện một bông hoa màu vàng kim.

Oanh một tiếng nổ vang.

Vô số những mảnh hoa với tốc độ không tưởng tượng nổi, dũng mãnh lao thẳng về phía Vương Thái Hư.

"Nơi này là mặt mũi của Lưỡng Tằng Lâu, là cơ nghiệp quan trọng nhất của ta, làm sao ta lại để cho ngươi giết ta ở đây được?"

Vương Thái Hư sắc mặt cổ quái, quát lên một câu.

Sàn nhà dưới ghế của hắn bỗng mở ra.

Lúc bông sen vàng nở rộ, một tia kiếm quang màu xanh nhạt cũng bay ra khỏi ống quần của Hắc y nhân, bay sát mặt đất về phía Vương Thái Hư.

Hắc y nhân biết những nhân vật giang hồ cỡ này đều có thủ đoạn chạy trốn, nên hắn đã chuẩn bị sẵn.

Nếu Vương Thái Hư thật sự rơi xuống, sẽ bị phi kiếm của hắn chém thành hai đoạn.

Nhưng hắn hết sức kinh ngạc, khiếp sợ và phẫn nộ, điên cuồng gào lên.

Vì bên trong sàn nhà dưới chân Vương Thái Hư không phải là thang trượt hay đường nối gì như hắn nghĩ.

Một quả cầu màu xanh bóng với sức mạnh bạo tạc còn mạnh hơn bông hoa sen của hắn đang nhanh chóng hiện hình

Khí nổ mãnh liệt hất văng Vương Thái Hư bay lên, xuyên qua nóc nhà.

Tiếng hét của Hắc y nhân chìm lỉm trong ánh sáng vàng và xanh, trong tiếng nổ tung mãnh liệt khiến cả tòa lầu nhỏ vỡ vụn.

Phi kiếm của hắn lắc lư giữa những mảnh vỡ, làm cho Niệm lực của hắn bị tổn thương.

Hắc y nhân bay ngược ra, hắn ngẩng đầu, nhìn thấy Vương Thái Hư đã bay xa vượt quá phạm vi khống chế phi kiếm.

Hắn kinh hãi nhìn thấy hai cánh tay của Vương Thái Hư mở ra, trên cánh tay của hắn giống như có hai cái cánh màu đen.

Thực sự đó là một bộ pháp bảo có khả năng bay lượn mặc lót bên dưới áo ngoài.

Bá!

Trong nháy mắt, trong không khí vang lên một âm thanh xé gió mãnh liệt, Vương Thái Hư không khác gì một con dơi, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Hắc y nhân run lên, cả người tuôn mồ hôi lạnh ướt đẫm.

Q1 - Chương 52: Nhất tướng công thành, vạn cốt khô

Cách lầu nhỏ bị nổ tung không xa, trong một góc phố tối mò, dưới cây hồng, có một cỗ xe ngựa màu đen.

Mảnh vải cửa sổ xe đã được xốc lên.

Trong xe có một người mặc đồ đen bịt mặt, tóc xám trắng, tuổi tác rõ ràng rất cao.

Trán của y bóng loáng, nếp nhăn ở khóe mắt sâu như đao khắc, đôi mắt vô cùng tang thương, dù gần như cả khuôn mặt đã bị che kín, nhưng ai nhìn thấy y cũng đều bất giác nghĩ tới một chiến trường tang thương nơi tái ngoại, tiêu điều, khô cằn, kên kên bay đầy trời vào buổi chiều tà.

Y nhìn thấy lầu nhỏ nổ tung, cũng nhìn thấy Vương Thái Hư phóng lên trời.

Nhìn Vương Thái Hư biến mất trong bóng đêm, đôi mắt đầy tang thương của y càng thêm thẫm lại.

Sau khi Vương Thái Hư một lần tiêu diệt Cẩm Lâm Đường, nhân vật giang hồ trong Trường Lăng đều cho rằng Vương Thái Hư sắp một bước lên trời, nhưng tu hành giả tang thương này biết rõ, Vương Thái Hư chỉ là một tu hành giả tầng dưới chót, nên dù có bay cao đến mấy, thì trong mắt giới quyền quý Trường Lăng, hắn vẫn chỉ là hạng thấp kém.

Trong mắt họ, Vương Thái Hư quá mức nhỏ yếu, nhưng nếu đêm nay Vương Thái Hư không chết, thì bọn họ sau này sẽ khó

sống.

Trong mắt y hiện lên nét bất đắc dĩ, y thả màn xe xuống, xe ngựa nhanh chóng chạy đi.

Ở một ngã tư, có một chiếc xe ngựa bình thường chạy ngang qua chiếc xe ngựa màu đen.

Cả hai chiếc đều không hề dừng lại, nhưng trong chiếc xe ngựa bình thường đó, đã vang lên một giọng nói lạnh lùng, đầy khí tức sát phạt.

"Trong vòng ba ngày, Vương Thái Hư phải chết, nếu hắn không chết, hắn ngươi đã biết phải làm như thế nào."

Tu hành giả tang thương không nói gì, hai mắt y nhắm lại như đã ngủ, nhưng đến khi xe ngựa chạy ra khỏi Trường Lăng, bắt đầu tiến ra ngoại thành, y mới thở dài: "Nhất tướng công thành Vạn Cốt khô, từ xưa đến nay luôn như thế."

***

Một đêm này đối với rất nhiều người Trường Lăng là hết sức gian nan.

Vương Thái Hư rơi vào một cái sân nhà dân thường.

Hắn đã bị thương.

Người kia chỉ trong mấy hơi thở đã giết chết hơn mười tên hộ vệ ngay trước mặt hắn, quả cầu hoa sen sau đó chính là thủ đoạn mà chỉ có tu hành giả của Đại Sở Vương Triều mới am hiểu.

Tuy đã trốn thoát, nhưng hắn vẫn bị mấy mảnh phù vàng đâm trúng người.

Ở chân và bụng hắn có mấy vết thương lớn, vết nặng nhất có thể nhìn thấy cả nội tạng bên trong.

Nhưng hắn đã rất nhiều lần bị như vậy, đã quen rồi, nên tự biết cách xử lý vết thương cho mình.

Hắn nhanh chóng cởi áo ngoài, xé Bức y ra, dùng Chân Nguyên bức hết những mảnh vỡ kim loại ra khỏi cơ thể, lại lấy ra hai bình thuốc bột, ngoài thoa trong uống, băng vết thương lại.

Những vết thương rất đau làm hắn muốn ngất xỉu, nhưng hắn biết đối thủ của mình rất mạnh, những chỗ trốn bên trong Trường Lăng sẽ không được an toàn, phải tìm chỗ khác.

Hắn nghĩ nghĩ, rồi lặng lẽ lấy ra mấy bộ quần áo, đeo lên người.

Trong đêm tối, hắn nhảy qua hơn mười bức tường viện, vào một căn nhà bên cạnh nhà sau một quán rượu.

Trong nhà có một đầu bếp mập đang ngủ ngon lành, tới mức Vương Thái Hư tới lay lay người gã, gã mới tỉnh giấc.

Nhưng khi nhìn thấy gương mặt tái nhợt của Vương Thái Hư, nét mặt gã trở nên vô cùng nghiêm túc.

Gã tôn kính quỳ lạy chào Vương Thái Hư, hỏi: "Người cần ta làm gì?"

Vương Thái Hư khẽ nói: "Giúp ta nghe ngóng tin tức, trước khi trời sáng, ta phải tới được một chỗ an toàn."

***

Mạc Thanh Cung rất căm tức.

Dù là ai, vừa mới nằm xuống nghỉ ngơi chưa được nửa canh giờ đã bị kêu dậy thì cũng phải bực bội, nhất là với một người mỗi ngày chẳng có được mấy thời gian nghỉ ngơi như hắn.

Hắn xoa xoa thái dương, ném bộ hồ sơ một người trẻ tuổi

đang cung kính đưa cho mình vào trong chậu than, "Khỏi cần mất thời gian đi điều tra người này, mà tập trung nhân lực đi điều tra cái tên tu hành giả dùng phù bị chặt đầu kia cho ta! Bảo cả Thần Sách Tổ cũng đi tra, tra thật kỹ cho ta!"

Người trẻ tuổi nhìn ngọn lửa trong chậu than liếm vào những tờ giấy, vô cùng kinh ngạc.

Hắn nghĩ mãi mà không hiểu, mình vất vả khổ cực trong thời gian ngắn nhất mới làm ra được bộ hồ sơ này, sao lại bị ném đi ngay như vậy, thực không hiểu vì sao lại không nên tra xét tên thiếu niên kia?

"Đại nhân. . ." hắn không nhịn được mở miệng.

"Đừng tưởng ta ngủ ít quá mà sinh ra hồ đồ." hắn vừa mới mở miệng, Mạc Thanh Cung đã chặn ngang, "Ta biết ngươi muốn hỏi cái gì, ta không cho ngươi điều tra tên thiếu niên đó, không phải vì có nguyên nhân gì đặc biệt, mà là vì lúc trước đã kiểm tra hắn hai lần rồi, dù hắn đã gia nhập Bạch Dương Động, có khả năng nửa ngày thông huyền, thì lai lịch xuất thân của hắn đều sạch sẽ, điều tra hắn chỉ mất công mà thôi. Mấy chuyện này hồi trước đều là Tần Hoài Thư xử lý, ngươi mới vừa tiếp nhận vị trí của hắn, nên chưa biết hết mà thôi."

Thì ra thiếu niên này trước đây đã là người của Thần Đô Giám, và có vẻ Mạc Thanh Cung hiểu hắn rất rõ.

Nét mặt thanh niên Thần Đô Giám cứng lại, hắn ngần ngừ: "Ý của Đại nhân là. . . sau này thuộc hạ trước khi làm việc sẽ đi hỏi Tần Hoài Thư trước, để khỏi phải mất công đi điều tra, mà thật sự phải nói Thần Sách Tổ cũng phải đi tra sao?"

Ánh mắt Mạc Thanh Cung trở nên lạnh băng.

Hắn nhìn chằm chằm người thanh niên Thần Đô Giám, lạnh

lùng nói: "Làm quan viên của Đại Tần, nhất là trong Thần Đô Giám ta, ngươi nhất định phải hiểu, xử lý người trong nhà, sẽ luôn luôn được ưu tiên hơn xử lý người bên ngoài."

Nhìn người thanh niên đang căng thẳng nhưng có vẻ vẫn chưa hiểu ý mình, hắn cười nhạt: "Trong Đại Tần vương triều ta, cơ bản không sợ bất kỳ một tu hành giả hay tông môn tu hành nào, thánh thượng và hai vị đại thần cũng không bao giờ cho rằng điển tịch tu hành của bất kỳ tông môn nào lại có thể gây ảnh hưởng tới vương triều. Họ luôn mặc định rằng chúng ta tuyệt đối trung thành, mỗi thần tử đều phải làm theo ý chỉ của họ. Họ không muốn những con chiến mã kéo chiến xa Đại Tần vương triều này có vấn đề, chuyện có liên quan tới Công Khí Tư, họ sẽ không bao giờ cho phép."

" Thần Đô Giám chúng ta, là nơi xử lý những chuyện nội bộ của triều đình, xử lý những người trong nhà. Nếu ngươi đã là người của Thần Đô Giám, đương nhiên phải biết Thần Sách Tổ đang tập trung truy xét người của Vân Thủy cung, ngươi cũng phải biết chuyện xảy ra tối nay ở Trường Lăng có lẽ có liên quan tới Công Khí Tư, đã biết gấp gáp như vậy thông báo cho ta, sao ngươi không biết tiến thêm một bước, ngươi có biết rõ chức trách của mình là gì hay không?"

Mồ hôi lạnh chảy thành dòng trên mặt người thanh niên.

"Nếu muốn ở Trường Lăng được lâu dài, thì phải luôn đứng cùng bên với thánh thượng. Mộ Dung Thành có tư chất tu luyện cao hơn Tần Hoài Thư không biết bao nhiêu lần, người cũng anh tuấn tiêu sái hơn Tần Hoài Thư rất nhiều, ai nhìn cũng thuận mắt, nhưng xác của hắn bây giờ nói không chừng đã hư thối ra rồi, mà Tần Hoài Thư lại được tiến cử, cho vào Linh Hư Kiếm Môn học tập."

Mạc Thanh Cung càng lúc càng lạnh lùng: "Ưu điểm của Tần Hoài Thư, chính là luôn hiểu rõ vị trí của mình. Những lời ta nói

nãy giờ, ta sẽ không bao giờ nói lại lần thứ hai, hy vọng sau này ngươi hiểu rõ."

"Đa tạ Đại nhân điểm tỉnh!" Thanh niên tôn kính hành lễ thật sâu.

"Đi đi! Ta muốn biết, là quý nhân nào lại có vận khí kém như vậy, đánh nhau với đám nhân vật giang hồ mà cũng thất thủ." sắc mặt Mạc Thanh Cung thoáng mềm đi, hắn khoát tay cho người thanh niên rời đi, dặn thêm một câu: "Làm việc cẩn thận và chăm chú một chút, phải biết tập trung sức lực vào đúng chỗ, chắc ngươi đã được nghe, những người từng ngồi ở vị trí của ngươi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra đều được bay lên đầu cành."

Ánh mắt người thanh niên nóng lên, hắn lại tôn kính khom người, tràn ngập ý chí chiến đấu rời khỏi.

***

Cùng lúc đó.

Ly Lăng Quân, khuôn mặt bình thường nhưng vì có khí chất đặc biệt, khiến ai nhìn thấy hắn cũng cảm thấy hắn chính là nam tử đẹp nhất thiên hạ, đang nhíu mày nhìn Lữ Tư Triệt.

"Không phải chúng ta làm." Lữ Tư Triệt bình tĩnh nói với Ly Lăng Quân: "Ta không có thủ đoạn thô bạo mà nguy hiểm như vậy."

Ly Lăng Quân gật đầu, khẽ nói: "Nếu là ngươi, chắc hẳn đã giấu hết dấu vết, chỉ là ta rất muốn biết trừ ta ra, Trường Lăng còn vị quý nhân nào không thích hắn? Ra chuyện như vậy, có lẽ tên quý nhân kia cần phải có người giúp nhỉ?"

Lữ Tư Triệt khẽ cười: "Những quý nhân có dã tâm, tuyệt đối sẽ không cự tuyệt sự giúp đỡ của quân thượng."

Ly Lăng Quân có vẻ ưu tư: "Mấy ngày gần đây ta cứ luôn nghĩ mãi, ngươi nói ta có nên cầu kiến Trịnh Tụ hay không?"

Lữ Tư Triệt biến sắc, hai tay không kìm được run lên.

Vì "Trịnh Tụ "trong lời của Ly Lăng Quân, còn có một tên gọi vô cùng hiểm hách — "Hoàng Hậu" .

Q1 - Chương 53: Rời núi và vào núi

"Không nên."

Lữ Tư Triệt ngẩng đầu nhìn Ly Lăng Quân, nói rất chân thành: "Chờ thêm một chút."

Ly Lăng Quân do dự rất lâu, mới gật đầu.

Hắn biết Lữ Tư Triệt nói đúng.

Dù người phụ nữ có quyền thế vô thượng kia có hứng thú với hắn, hoặc bảo bà ta đã sớm chờ sẵn hắn sẽ tới thỉnh cầu, nhưng hắn biết rõ, dù ngày thường bà ta rất được dân chúng Trường Lăng kính ngưỡng, ca ngợi đủ điều, thì bản chất cũng vẫn là một người lãnh khốc và quyết đoán.

Nếu hắn nhượng bộ quá nhiều, dù cuối cùng có thể trở về thủ đô Đại Sở Vương Triều, được ngồi lên vương tọa, thì Đại Sở cũng không còn là Đại Sở ngày xưa nữa.

Nhưng còn phải đợi bao lâu?

Hắn quay đầu nhìn ra bầu trời đêm đen như mực ngoài cửa sổ, cảm thấy sao đêm nào cũng dài dằng dặc, mà vẫn không đủ thời gian.

Lữ Tư Triệt thấp thỏm, trái tim đập ầm ầm, gần như ngừng thở.

Vì hắn nhìn thấy mép tóc của Ly Lăng Quân đã trở thành màu trắng.

***

Gà vừa gáy, trên chỗ cao nhất của Bạch Dương Động nhấp nhoáng màu đỏ nhàn nhạt.

Trong đạo quán, , Tiết Vong Hư ngồi trên bồ đoàn, mở mắt, hỏi Lý Đạo Ky đứng im lặng sau lưng: "Thiếu niên kia gần đây tu hành có thuận lợi không?"

Lý Đạo Ky cung kính gật đầu: "Hắn là tu hành giả tu hành thuận lợi nhất mà ta từng thấy, mấy hôm trước, ngũ khí đã chìm vào ngọc cung, đột phá đến đệ nhất cảnh trung phẩm. Những chướng ngại tu hành giả thường gặp, trước mặt hắn lại trở thành không hề tồn tại."

Trong mắt Tiết Vong Hư xuất hiện một tia kích động, nhìn Lý Đạo Ky, chăm chú hỏi: "Ngươi cảm thấy hắn có thể đột phá đến đệ nhị cảnh trước ngày tế kiếm thí luyện hay không?"

"Cái đó còn phải xem tốc độ phá cảnh của hắn, dù sao chướng cảnh khi phá cảnh đại cảnh giới và tu hành bình thường hoàn toàn khác nhau, nếu hắn vẫn không gặp phải chướng ngại, vậy hắn sẽ trở thành loại quái vật trong vòng một tháng đột phá đến Luyện Khí cảnh. "Giọng Lý Đạo Ky đột ngột trở nên lạnh hơn: "Nhưng đêm hôm qua hắn suýt nữa đã bị người ta giết chết."

Tiết Vong Hư sửng sốt.

Ông vốn tưởng Lý Đạo Ky đến tìm mình sớm như vậy là vì muốn thảo luận chuyện tu luyện của Đinh Ninh.

Lý Đạo Ky trầm mặt nhìn Tiết Vong Hư, nói tiếp: "Không biết là người nào, nhưng người cầm đầu là một Chân Nguyên cảnh, trên người có khá nhiều Phù Lục, Thần Đô Giám đang tra chuyện này."

Tiết Vong Hư cau mày.

Lý Đạo Ky tiếp tục kể: "Đinh Ninh gãy hai cái xương sườn, bị thương một chút, nhưng cũng không lỗ vốn, đã cùng một tay Luyện Khí cảnh giang hồ, giết chết tên Chân Nguyên cảnh đó."

Ánh mắt Tiết Vong Hư lấp lóe tinh quang, cảm thán: "Thiếu niên này thật đúng là đã cho Bạch Dương Động chúng ta thể diện."

Lần này đến lượt Lý Đạo Ky cau mày.

Vì theo hắn, dù là nhìn từ phương diện nào, thì đây cũng không phải là chuyện có thể làm cho người ta cao hứng.

Ánh mắt Tiết Vong Hư rạng rỡ, ngay cả khuôn mặt đầy nếp nhăn cũng sáng bừng.

Ông đứng dậy.

"Hôm nay ngươi có định đi đâu không? " ông vui vẻ hỏi Lý Đạo Ky.

Lý Đạo Ky ngừng thở, ngẩng đầu lên nhìn Tiết Vong Hư, chậm rãi nói: "Nếu Thần Đô Giám đã nhúng tay, Đinh Ninh đương nhiên sẽ an toàn trở về núi, người căn bản đâu cần đi ra ngoài."

"Lần này không giống vậy."

Tiết Vong Hư lắc đầu, đôi mắt đạm mạc thường ngày ánh lên sự kiêu ngạo hiếm thấy, thần sắc ấy giống hệt lúc Đỗ Thanh Giác rời khỏi Bạch Dương Động.

"Mấy năm nay Bạch Dương Động có quá ít chuyện làm ta vui vẻ."

"Vất vả bao nhiêu mới có được một kẻ nửa ngày thông huyền, và có khả năng một tháng trở thành luyện khí cảnh, lại còn là người sư huynh cố ý để lại cho ta, thế mà đêm qua lại thiếu chút nữa bị người ta giết."

"Ta đương nhiên biết Thần Đô Giám nhất định sẽ giúp hắn an toàn quay về Bạch Dương Động, nhưng ta cũng đã quá lâu không rời khỏi Bạch Dương Động rồi, nếu không xuất hiện nữa. . . dù ta có sống, người ta cũng tưởng là ta đã chết."

"Ngươi có biết trên đời này loại người đáng sợ nhất là người nào không? Không phải những kẻ không sợ chết, mà là những kẻ biết mình sắp chết, những kẻ ấy không lo mình chết nữa. Ta già quá rồi, già đến mức đã sắp chết, và ta muốn nhắc nhở người điều ấy."

Thanh âm Tiết Vong Hư vẫn còn quanh quẩn trong đạo quán, mà bóng người của ông đã biến mất.

Lúc ánh nắng đầu tiên tiến vào Ngô Đồng Lạc, Đinh Ninh như thường ngày tỉnh lại.

Hắn ho khan, gãy hai cái xương sườn đối với hắn không đáng kể chút nào, nhưng do dùng sức quá mức, nên cơ thể đau đớn làm hắn rất khó chịu.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết ngồi bên cửa sổ, chải mái tóc dài như thác nước.

"Xe ngựa của Bạch Dương Động đứng chờ ngoài cửa."

Cô nói mà không hề quay người: "Nhưng trong xe ngựa có thêm một người, mà xa phu không biết. Hẳn là tu hành giả đã đến đệ ngũ cảnh, trên người bị thương, hẳn là Vương Thái Hư."

Đinh Ninh biết cảm giác của cô với khoảng cách thế này tuyệt đối là không có vấn đề, trong mắt hắn tràn đầy mừng rỡ.

"Hôm nay đặc biệt, ta sẽ quay về Bạch Dương Động ngay, không nấu cháo giùm ngươi được." Hắn nhanh chóng rửa mặt, áy náy nói với Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết im lặng.

Cô muốn đáp lại một câu mỉa mai, nhưng cô mơ hồ cảm thấy, mấy năm nay, tiến cảnh tu hành của hắn đã vượt qua dự tính của mình, đến mức cô đã tạo thành thói quen được Đinh Ninh giúp mình làm thay mọi chuyện.

Giống như hiện giờ, lúc hắn nói không thể nấu cháo giùm cô, trong đầu cô không phải nghĩ rằng có không ăn một bữa thì cũng không có vấn đề gì, mà lại nghĩ nếu không có cháo ăn, chẳng lẽ mình lại phải ra ngoài mua cái gì đó để ăn sao?

Có lẽ đi mua cái tô mì mà hắn thường ăn ?

***

Đứng chờ ngoài quán rượu, người xa phu trung niên dáng vẻ đầy lo nghĩ.

Dĩ nhiên ông ta đã biết chuyện xảy ra đêm qua, biết Đinh Ninh bị thương không nhẹ, từ nửa tháng nay mỗi ngày đưa đón Đinh Ninh, ông ta đã hiểu tính hắn, biết nếu hôm nay Đinh Ninh không thể quay về Bạch Dương Động, cũng sẽ thông báo cho mình một tiếng.

Đột nhiên cửa quán rượu mở ra, Đinh Ninh mặt mày tái nhợt xuất hiện, người xa phu vui mừng, và có phần lo lắng nhìn hắn.

"Vết thương của ngươi thế nào? Có về Bạch Dương Động được không?"

"Phải về, dù phải trị thương, thì thuốc của Bạch Dương Động cũng chắc chắn mạnh hơn các hiệu thuốc ở đây."

"Hôm qua ta thực là sơ sót. . . lúc sau có quan viên đến điều tra xe ngựa của ta, trục xe sau khi vào Trường Lăng thì bị gãy, vết gãy rất sắc bén, có lẽ có người ở trên đường động tay động chân.

Không ngờ ngươi đã là đệ tử Bạch Dương Động, mà lại có người muốn đối phó với ngươi."

"Đây là chuyện ngoài ý muốn, hơn nữa ngươi không phải tu hành giả, nếu ngươi biết chuyện không chừng đã không còn giữ được mạng."

Người xa phu quay người đi ghìm ngựa, Đinh Ninh nhanh nhẹn khẽ xốc màn xe, chui vào.

Nhìn bóng người nằm im trên giường, Đinh Ninh ra dấu đừng lên tiếng, nói vọng ra với xa phu: "Ta cần về tông môn gấp, mong đi mau một chút."

Xa phu tưởng Đinh Ninh vội vã muốn quay về Bạch Dương Động để chữa thương, nên đáp ngay: "Ta đã để thêm đệm chăn trong đó, tí nữa sẽ hơi lắc lư, ngươi cẩn thận một chút."

Xa phu quất roi, cho xe chạy vội.

Đinh Ninh nhìn Vương Thái Hư đang co mình trong chăn, mặt như giấy vàng, cơ thể như nhỏ hẳn đi, nói nhỏ: "Không ngờ lại thảm đến thế… đến mức phải trốn trong xe ngựa của Bạch Dương Động?"

Gương mặt tái nhợt của Vương Thái Hư cố nặn ra một tia vui vẻ.

"Rất thảm."

"Những huynh đệ từng đi theo ta dựng lên cơ nghiệp, đêm qua đều chết hết rồi."

"Để nghe ngóng tin tức, tới được chiếc xe ngựa này của ngươi, đã có thêm hai người nữa vì ta mà chết."

"Ta không thể không thừa nhận ngươi lại lần nữa đem đến cho

ta kết quả ngoài ý muốn, trong vụ ám sát đêm qua, chỉ còn có ngươi và ta là người sống sót."

Đinh Ninh trầm ngâm, khẽ nói: "Xem ra người đứng sau lưng Cẩm Lâm Đường quả thực không cam lòng?"

"Chỉ cần chống chọi qua mấy ngày nay, ta sẽ bắt hắn phải trả giá đắt cho sự không cam lòng đó." Vương Thái Hư cố nén ho khan.

Đinh Ninh lắc đầu, lầm bầm, "Bạch Dương Động sẽ không mặc kệ ta chứ? Ít nhất Lý Đạo Ky phải đi ra đón ta. . ."

Xe ngựa chạy nhanh trên đường.

Theo lý, con đường càng rộng, xe ngựa phải càng chạy được nhanh hơn, nhưng Đinh Ninh và Vương Thái Hư đều cảm giác được, tốc độ của xe đang chậm lại.

Hơn mười chiếc chiến xa lóe ra tia sáng lạnh lẽo màu vàng xanh nhạt, chiếm hơn phân nửa con đường, mười mấy quân sĩ mặc giáp đang kiểm tra từng người và xe đi qua.

Đinh Ninh khẽ hé màn xe, ánh sáng phản quang từ giáp và đao kiếm của quân sĩ đập vào mắt hắn.

Q1 - Chương 54: Đưa ngọn núi kia tới

"Là người của Kỳ Môn Quân, nhìn cứ tưởng kiểm tra theo thông lệ bình thường."

"Nhưng nếu chỉ là kiểm tra theo thông lệ, chiếc xe ngựa này thuộc về Bạch Dương Động, hơn nữa với quan hệ của ta, sẽ được thông qua rất dễ dàng."

"Chỉ cần không liên quan tới tên quý nhân kia, dù có nhìn thấy ta ở trong xe của ngươi cũng chẳng sao, quá lắm chỉ phát tán thông tin này mà thôi, dù sao ta cũng không phải là phạm nhân cần truy bắt".

"Nhưng nếu có quan hệ tới quý nhân kia, coi chừng chúng sẽ nghĩ cách giết cả ngươi."

"Vậy ta phải tìm cách cướp ngựa chạy trốn."

Đinh Ninh và Vương Thái Hư thì thầm bàn bạc với nhau.

Tuy thoạt nhìn chẳng khác gì cuộc kiểm tra theo thông lệ bình thường, nhưng kiểm tra ngay lúc nào, nghĩ kiểu nào cũng thấy nó có liên quan tới vụ ám sát đêm qua.

***

Trước mười chiếc chiến xa có một người quân sĩ.

Khác với các quân sĩ còn lại, bên hông hắn treo một thanh thiết kiếm màu đen không vỏ.

Trên chuôi thanh thiết kiếm được khắc phù văn chi chít, tỏa ra ánh sáng mờ mờ, cho thấy thân phận của hắn khác với những quân sĩ bình thường.

Ánh mắt hắn thỉnh thoảng xẹt qua con đường phía xa.

Lúc cỗ xe ngựa của Đinh Ninh xuất hiện, ánh mắt hắn sáng lên.

Nhìn vết xe hằn xuống đường và biên độ lắc lư của thùng xe, mắt hắn càng lúc càng sáng, như có một đốm lửa đang dần bốc cháy.

Hắn gọi hai quân sĩ lại, dặn dò.

Hơn mười chiếc chiến xa được đẩy sang hai bên, nhường lối đi rộng rãi cho chiếc xe ngựa của Bạch Dương Động.

Xa phu vui vẻ, tưởng đám quân sĩ vì thấy được ký hiệu Bạch Dương trên thùng xe, nên đặc biệt thả cho đi.

Không ngờ, roi giương lên còn chưa hạ xuống, xe còn chưa tăng tốc, mười mấy binh sĩ đã cùng xông về phía xe ngựa.

"Thực không ngờ, hôm nay xem ra sẽ bị kẹt ở chỗ này."

Thông qua khe hở màn xe nhìn thấy, Vương Thái Hư khẽ thở dài, chân thành nói với Đinh Ninh: "Tí nữa lúc ta ra tay, ngươi đừng có đi ra."

"Nếu họ tỏ rõ ra rằng quyết phải giết ngươi, ta đương nhiên sẽ không đứng cùng ngươi chung một chỗ." Đinh Ninh gật đầu, cũng vô cùng chân thành đáp: "Ta chưa chắc sẽ nhặt xác cho ngươi, nhưng ta sẽ nghĩ cách báo thù cho ngươi."

Vương Thái Hư nở nụ cười, hắn cố nén ho khan mà cười, rất là vất vả.

***

"Các ngươi đang làm gì hả?"

Xa phủ tức giận nói với đám quân sĩ: "Đây là xe ngựa của Bạch Dương Động."

Tu hành giả đeo thiết kiếm lãnh đạm đáp: "Xe của Bạch Dương Động cũng phải bị kiểm tra như thông thường."

"Vậy cũng chưa hẳn." xa phu cười nhạt, rút trong tay áo một tờ công văn có dấu ấn ký đỏ tươi, "Đây là công văn của Thần Đô Giám, nếu có xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sẽ được đi không ai được cản."

Trong xe Đinh Ninh và Vương Thái Hư sửng sốt.

Hai người không ngờ lại có biến hóa như thế.

Mỗi Ty, Lý của Đại Tần đều có công văn đặc thù, được dùng cho những tình huống khẩn cấp, có hiệu lực với tất cả các Ti. Công văn xa phu đang giơ ra, chính là công văn thông hành đặc biệt của Thần Đô Giám.

Vì Thần Đô Giám thường ngày hộ tống nhân chứng vật chứng hay áp tải phạm nhân cần phải chạy gấp, nên mới sinh ra loại công văn đặc biệt thông hành không chịu bất cứ cuộc kiểm tra trên đường nào.

Tình hình này hẳn là đêm qua khi Thần Đô Giám xuất hiện, không muốn Đinh Ninh gặp thêm chuyện gì nữa, nên mới cho người quan tâm đặc biệt như thế.

Thế nhưng, tu hành giả đeo thiết kiếm vẫn hờ hững, "Công văn này không có hiệu lực."

"Tại sao không có hiệu lực?"

Xa phu không thể tin há miệng ra, nhưng hắn còn chưa lên tiếng, một thanh âm lạnh lùng ở cạnh đó đã vang lên.

Một nam tử đầu trọc nhìn như tiểu thương ngẩng đầu, nhìn tu hành giả cao hơn mình nửa cái đầu, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo.

Tay phải y đưa sang hông, giơ ra một tấm Ngọc Bài màu đen.

Khí tức của ngọc bài rất lạnh, bên trên khắc ba chữ "Thần Đô Giám", thể hiện thân phận của y.

Thần Đô Giám là một trong những nơi làm cho người ta rất sợ hãi của Trường Lăng, nên khi tấm Ngọc Bài xuất hiện, những người qua đường gần đó đều cảm thấy lạnh run.

Nhưng đối mặt với ánh mắt ẩn hàm uy hiếp của viên quan Thần Đô Giám, tu hành giả đeo thiết kiếm bên hông không hề đổi sắc, lạnh lùng nói: "Vì ta là Đoạn Tri Thu, sĩ thống của Kỳ Môn Quân, phong thưởng Bách hộ."

Viên quan Thần Đô Giám biến sắc.

Tước vị quân công của Đại Tần Vương Triều phân ra hai mươi cấp, tám cấp đầu tiên được hưởng rất nhiều đặc quyền, được hưởng thuế của một trăm hộ là mức phong thưởng mà cấp quan tước thứ chín mới có, hơn nữa đối phương lại còn là sĩ thống Kỳ Môn Quân chịu trách nhiệm phòng vệ Trường Lăng, có quyền lợi không bị Thần Đô Giám ước thúc.

"Người ở trong xe xuất hiện đi."

Đoạn Tri Thu không buồn nhìn viên quan Thần Đô Giám, ánh mắt lạnh lùng cắm thẳng vào thùng xe.

Một luồng khí tức như có như không từ cơ thể hắn lặng lẽ tuôn ra.

Cảm nhận được cỗ khí tức này, sắc mặt Vương Thái Hư càng thêm tái nhợt.

Lòng Đinh Ninh cũng trầm xuống.

Hắn cảm nhận còn nhạy hơn cả Vương Thái Hư.

Đoạn Tri Thu cố ý để lộ ra khí tức Chân Nguyên, nên hắn có thể xác định, sĩ thống này có tu vi đã đến đệ ngũ cảnh!

Với thương thế của Vương Thái Hư, cộng với bên cạnh đối phương còn có nhiều quân sĩ đang chờ sẵn, nếu xảy ra chiến đấu, hắn không thể nào chạy thoát được.

***

"Ta cũng rất muốn xem, là ai có thể bắt được người của Bạch Dương Động ta đi ra."

Ngay lúc này, một giọng nói già nua bình thản vang lên từ phía sau toán quân.

Mọi người đều quay đầu lại, nhìn thấy một lão giả râu tóc bạc trắng đang đi tới.

Khuôn mặt như bạch ngọc, đôi môi như son, đạo bào màu trắng viền vàng, bên hông đeo một thanh tiểu kiếm bạch ngọc nhìn như đồ trang trí, nhìn qua rất tiên phong đạo cốt, nhưng chắc vì chạy hơi nhanh quá, nên hơi thở hơi hổn hển.

Nghe tiếng lão nhân, mắt Đinh Ninh sáng lên, hắn xốc màn xe lên, nhìn lão giả, lầm bầm, "Sao trông còn già hơn cả Đỗ Thanh Giác thế nhỉ. . . Già quá, không chỉ già, mà còn nhàn nhã như thế, có tới kịp không đây?"

Vương Thái Hư cau mày, cũng qua khe hở của màn xe nhìn thấy lão nhân, khi nhìn thấy thanh tiểu kiếm bạch ngọc, hắn đã

đoán ra được người này là ai.

Hắn cảm thấy khiếp sợ, và rất căng thẳng.

Vì lão nhân còn cách xe ngựa của họ rất xa, nên ông phải đi rất nhanh may ra mới kịp.

Đoạn Tri Thu híp mắt lại.

"Đừng có nghĩ đến chuyện cướp người trước mặt ta, ngươi làm không được đâu." lão nhân tóc trắng nói với hắn.

Đoạn Tri Thu cười nhạt: "Thì ra là Bạch Dương Động động chủ Tiết Vong Hư, nhưng dù có là Bạch Dương Động động chủ, cũng không có tư cách nhúng tay vào việc kiểm tra của ta."

Ông cười nhẹ: "Ta đâu có nói tới tư cách, chỉ luận thực lực thôi."

Đoạn Tri Thu biến sắc, bờ môi khẽ nhúc nhích, đang định nói chuyện.

Tiết Vong Hư đã nói trước: "Công lao ngày xưa của ta so với quân công của ngươi còn cao hơn nhiều lắm, bây giờ Bạch Dương Động đã sáp nhập vào Thanh Đằng kiếm viện, ta cũng chẳng còn điều gì phải lo lắng, tính trên công lao của ta, dù có bị giảm chức, thì cũng đủ thời gian cho ta làm được rất nhiều chuyện. Các ngươi đại khái chỉ là con chó nóng nảy muốn nhảy tường, chuyện khó coi như thế, chẳng lẽ cũng làm được?"

Ngữ khí của ông tuy vẫn rất bình thản, rất nhàn nhã, nhưng lời lẽ của ông, lại bá đạo không gì bì được, sự kiêu ngạo trong mắt ông, khiến cho khóe miệng Đoạn Tri Thu cũng phải run rẩy.

Đoạn Tri Thu chớp chớp mắt, nghiêm nghị nhìn thẳng vào Tiết Vong Hư: "Được, vậy hãy xem ngươi có thực lực thế nào ra lời như vậy."

Tiết Vong Hư bình thản mỉm cười.

Ông hơi xoay người, nhìn ngọn núi xa xa của dãy Bắc Tương Sơn.

Bắc Tương Sơn xa đến mức như những bóng núi mờ nhàn nhạt trong những bức tranh thuỷ mặc, loáng thoáng mơ hồ nhưng vô cùng đẹp mắt.

"Xem ta mang ngọn núi kia tới đây này."

Tiết Vong Hư đột nhiên nói một câu làm nhiều người khó hiểu.

Nhưng ông chỉ vừa nói xong, ngọn núi nhàn nhạt kia bỗng nhiên trở nên rõ ràng.

Sắc mặt Đoạn Tri Thu trắng bệch, cả người run rẩy.

Ngay lúc này, trên bầu trời, vang lên một tiếng oanh trầm đục, hình như có thêm một ngọn núi.

Q1 - Chương 55: Người chỉ còn sống một hơi

Mọi người đều hoảng sợ, không biết chuyện gì xảy ra, không ai hiểu vì sao ngọn núi nhàn nhạt ở xa xa kia lại bỗng nhiên trở nên rõ ràng như vậy.

Nhưng Đoạn Tri Thu và viên quan của Thần Đô Giám thì biết.

Đây là Bàn Sơn Cảnh!

Chỉ một chiêu, đã rút sạch Thiên Địa Nguyên Khí của ngọn núi, mang hết tới đây, nên ngọn núi mới trong nháy mắt trở nên rõ ràng, và làm trên đầu mọi người xuất hiện một ngọn núi lớn vô hình.

Tiết Vong Hư hài lòng cầm thanh tiểu kiếm bên hông.

Ngọn núi vô hình trên đỉnh đầu mọi người đột nhiên biến mất, nhưng thanh kiếm nhỏ nhìn như vật trang trí kia lại tràn đầy sức mạnh, làm cho mặt đất bị xoáy lên.

Phốc phốc phốc phốc. . .

Đoạn Tri Thu quát lên một tiếng, từ trên người chấn ra vô số mảnh bụi, cơ thể bị bốc lên lơ lửng, hai chân cách mặt đất một xích.

Ô...ô...n...g!

Những chiếc chiến xa, như cảm nhận được nguy cơ trí mạng, rung lên kịch liệt, tất cả phù văn trên thân xe sáng lên, phát ra ánh sáng chói mắt.

Những con hung thú khắc trên thân xe như muốn sống lại, nhào ra nhắm người mà cắn.

Nhưng điều khiến người ta càng thêm kinh hãi chính là, những chiếc chiến xe vốn phải cần tới bốn con chiến mã mới kéo được đó cũng bị một sức mạnh kỳ lạ đẩy bay lên càng lúc càng cao, vèo một cái đã vượt xa độ cao của đình nghỉ mát ven đường.

Đây là một cảnh tượng khó có thể diễn tả bằng lời.

Đám binh sĩ chìm trong kinh hãi không biết phải làm gì, chỉ có viên quan của Thần Đô Giám đột nhiên nhớ ra một chuyện, vội hét to: "Đừng!"

Chế tạo chiến xa phù văn rất khó, mỗi cỗ đều là tích lũy rất nhiều tâm huyết và công sức của công tượng, là tài sản rất giá trị của Đại Tần vương triều, dựa theo luật lệ Đại Tần, Tu Hành Giả cố ý tổn hại chiến xa sẽ bị đem chém.

Nhưng lo lắng của hình như đã dư thừa.

‘Bá’ một tiếng vang nhỏ.

Mọi điều khác thường đang diễn ra đột nhiên biến mất.

Phốc phốc. . .

Thân thể Đoạn Tri Thu rơi xuống đất, lòng bàn chân chấn ra hai bồng bụi bặm.

Những cỗ chiến xa nặng nề cũng được một luồng sức mạnh nhu hòa nhẹ nhàng kéo hạ xuống đất.

Những con hung thú do phù văn tạo thành trên chiến xa cũng sợ hãi nhanh chóng tiêu tan.

Tiết Vong Hư thu hồi tiểu kiếm, ngạo nghễ nhìn Đoạn Tri Thu sắc mặt trắng như tuyết.

Những tiếng kinh hô bây giờ mới vang lên.

Cho đến lúc này, tất cả mọi người mới thình lình phát hiện, chiếc xe ngựa của Bạch Dương động vốn ở sau lưng Đoạn Tri Thu giờ đã được dời đến sau lưng Tiết Vong Hư.

Tiết Vong Hư nhìn thoáng qua thân hình vẫn còn đang lắc lư của Đoạn Tri Thu, lắc đầu, chẳng buồn nói thêm lời gì nữa.

Cơ thể ông như không hề có sức nặng, nhẹ nhàng bay lên tới đầu xe ngựa, ngồi xuống cạnh phu xe, thản nhiên nói: "Trở về núi."

Không còn ai dám ngăn trở xe ngựa nữa.

***

Trong một tiểu viện bình thường phía đông Trường Lăng, tu hành giả tang thương 'nhất tướng công thành vạn cốt khô' ngồi trên một cái ghế trúc dưới một gốc mai vàng.

Lúc này y không che mặt.

Gương mặt y bóng loáng, chòm râu lốm đốm trên cằm cũng nhiễm sương trắng, tăng thêm hàm xúc gian nan vất vả đội trời mưa tuyết.

Y liếc qua con chim ưng với bộ lông hơi xơ xác nhưng rất mạnh mẽ từ trên cao hạ xuống, duỗi cánh tay ra.

Từ trên đùi chim ưng, y rút ra một cái ống nhỏ, rút tờ giấy được cuộn bên trong, đọc xong nội dung, hắn thở một hơi dài.

Y nhắm mắt lại, tựa hẳn vào lưng ghế, trong đầu y hiện lên rất nhiều hình ảnh…

Trong đó có thi thể không đầu của Phù Sư trong hẻm nhỏ, có Vương Thái Hư phóng lên trời chớp mắt một cái biến mất, có một tên đầu bếp béo uống thuốc độc tự sát trong một gian nhà nho nhỏ

cạnh quán rượu, và cả ngọn núi vô hình rơi xuống con đường quan đạo xa xa.

Trong bao nhiêu trận chiến y đã trải qua, trận này vốn là trận y nắm chắc nhất.

Nhưng ai có ngờ, một tay cao thủ Phù Kiếm song tu bình thường rất mạnh, rất cẩn thận, vậy mà lại chết trong tay một tên thiếu niên miệng còn hôi sữa?

Ai có nghĩ, lại có nhiều người vì để làm đứt manh mối, để giúp đỡ Vương Thái Hư trốn đi mà tình nguyện hy sinh mạng sống của bản thân?

Ai lại biết được, một tông chủ của một tông môn nhỏ không nên thân, kẻ đã bị người đời quên lãng, lại là một Bàn Sơn Cảnh Đại Tông Sư?

Một tên nhóc tu hành không đến một tháng, lại có chiến lực như vậy.

Một kẻ giang hồ bình thường của Trường Lăng, lại có nhiều tử sĩ như vậy, một lão già Bàn Sơn Cảnh, lại ngay thời điểm này rời núi. . .

Nên trận chiến này, bị bại cũng không oan.

Chỉ tiếc những cuộc chiến trước, thua còn có cơ hội gỡ vốn, nhưng trận thua này, là đã quyết định luôn kết cục.

Muốn đối phó Tu Hành Giả từ lục cảnh trở lên, thì phải dùng mấy người cũng phải từ Lục Cảnh, thậm chí phải dùng tới cả người Thất Cảnh, mà muốn đối phó Thất Cảnh, thì người phải dùng ít nhất cũng phải là Thất Cảnh.

Ở Trường Lăng có rất nhiều Tu Hành Giả, nhưng tu hành giả Lục Cảnh là vô cùng ít.

Nên bây giờ Tiết Vong Hư thể hiện ra thực lực Thất Cảnh, thì ba ngày hay một ngày cũng chẳng có gì khác nhau.

Tu Hành Giả tang thương nhắm chặt mắt, Chân Nguyên càn quét một đường khắp thân thể, hủy diệt tất cả sinh cơ trong người y.

Một búng máu tràn ra khỏi khóe môi, rơi xuống vạt áo, nở ra như một đóa tường vi nhức mắt.

***

Xe ngựa chở bốn người chạy hết tốc lực.

Vương Thái Hư ngồi thẳng, nghiêm túc hành lễ với Tiết Vong Hư đã chui vào trong xe: "Đa tạ Tiết động chủ ra ân cứu mạng."

"Muốn cảm ơn cũng đừng có cám ơn ta." Tiết Vong Hư hài lòng ngắm ngía Đinh Ninh, Đinh Ninh cũng dùng ánh mắt hài lòng đánh giá lại ông. Ông chỉ vào Đinh Ninh, "Muốn cảm ơn thì cảm ơn tên thủ hạ đã cứu hắn của ngươi, và cảm ơn hắn, nếu không phải hắn nửa ngày Thông Huyền, đêm qua lại làm ra một việc mang lại mặt mũi cho ta, thì hôm nay ta đã không rời núi."

Vương Thái Hư kính cẩn nói: "Cũng giống nhau thôi."

"Người giang hồ vô cùng phức tạp, nhưng các ngươi lại còn có tình nghĩa hơn cả người trong triều đình." Tiết Vong Hư điềm tĩnh nhìn Vương Thái Hư: "Nhưng ta vẫn muốn khuyên ngươi một điều, tìm lấy chỗ khoan dung mà độ lượng, cái gì cũng phải nhìn vào tốc độ, những huynh đệ của ngươi đã chết đêm qua, triều đình chắc chắn sẽ cho ngươi câu trả lời. Nhưng nếu ngươi kế tiếp xử lý không làm cho họ thoả mãn, làm liên lụy tới những người không nên liên lụy tới, vậy sẽ dùng mạng ngươi và nhiều người nữa để bồi vào."

Vương Thái Hư nghiêm túc gật đầu: "Vãn bối lĩnh hội."

"Ngươi thật sự rất không tồi." Ánh mắt Tiết Vong Hư lại quay về Đinh Ninh, gật đầu tán thưởng: "Ta rất hài lòng."

Đinh Ninh cười rộ lên, "Ta đối với ngài cũng rất hài lòng."

Tiết Vong Hư mỉm cười: "Ta hài lòng với ngươi, không phải chỉ vì ngươi có tiến cảnh nhanh chóng, mà còn vì cách ngươi xử lý chuyện ở đây và với người giang hồ, ta rất có hảo cảm với những Tu Hành Giả có tình có nghĩa, không chịu nổi những kẻ để tăng tu vi mà cắt đứt thất tình lục dục trên đời."

Đinh Ninh trả lời: "Ta thích ngài không phải vì ngài mạnh… Mà là vì ta vốn nghĩ người tới đón ta là Lý Đạo Ky sư thúc, thực không ngờ là ngài lại đích thân tới."

Tiết Vong Hư gật gù: "Thương thế của ngươi không nhẹ, nhưng tế kiếm thí luyện của Thanh Đằng Kiếm Viện lại chẳng còn lại bao nhiêu ngày."

Đinh Ninh gật đầu: "Nên cho ta thuốc trị thương nào tốt một chút, nếu không ta không đoạt Linh Mạch về được."

Tiết Vong Hư bật cười, cười ha hả, vang vọng khắp núi rừng.

"Ngươi và sư huynh ta cũng có chút liên quan, ngươi cứ ở lại sau núi mấy ngày vậy."

Ông nói với Vương Thái Hư.

Vương Thái Hư lại cung kính cảm ơn.

Ánh nắng chiếu vào xe ngựa, làm cả cỗ xe đượm một màu vàng óng ánh.

Đinh Ninh nheo mắt, tựa vào nệm êm, không nhịn được hỏi Vương Thái Hư: "Có lúc nào ngươi cảm thấy, ngươi giết ta, ta giết ngươi, cứ giết tới giết lui, rất nhàm chán không?"

Vương Thái Hư gật đầu: "Rất là nhàm chán. . . nhưng trong đầu mỗi người đều có một cái cân, nếu cái cân không cân bằng, thì sống sẽ không thoải mái."

Đinh Ninh nhẹ nhàng nói: "Cái này chính là cái gọi là người sống chỉ có một hơi, cây sống chỉ có một vỏ sao?"

Q1 - Chương 56: Bất bình

"Tiết Vong Hư đã tới Bàn Sơn Cảnh?"

Trong Thanh Đẳng Kiếm Viện, Địch Thanh Mi không kềm được, hai bàn tay run rẩy, ly nước trong tay chưa tới miệng đã rơi ra gần nửa.

Đối với tông chủ của một phái, chuyện như vậy thực là thất thố.

Sắc mặt Đoan Mộc Luyện ngồi đối diện ông ta cũng vô cùng khó xem.

"Hèn gì lão ta làm mà không hề sợ hãi, hèn gì Đỗ Thanh Giác lại dám làm trái ý hoàng hậu, mà vẫn thuận lợi quy lão hồi hương!"

Bờ môi Địch Thanh Mi run rẩy, hoàn toàn không còn chút nét uy nghiêm.

Ông ta không thể nào khống chế được tâm tình của mình.

Thường ngày lúc nào ông ta cũng chê Tiết Vong Hư và Đỗ Thanh Giác là già mà hồ đồ, lúc nào ông ta cũng nghĩ tu vi của mình cao hơn Tiết Vong Hư và Đỗ Thanh Giác nhiều.

Ông ta không bao giờ ngờ được rằng, Tiết Vong Hư đã bước vào đệ thất cảnh!

Chín năm trước ông ta đã đạt tới đệ lục cảnh thượng phẩm, nhưng từ lúc ấy đến nay, ông ta vẫn chưa thể nào chạm được tới cánh cửa đệ thất cảnh.

Hèn gì hôm nay, ông ta đã cảm nhận được sự chấn động kịch liệt của Thiên Địa nguyên khí ở ngọn núi ngay Thanh Đằng Kiếm Viện.

Tiết Vong Hư đã cố ý dẫn tụ Thiên Địa nguyên khí ở quanh Thanh Đằng Kiếm Viện, chính là để nhắc nhở, mà cũng là uy hiếp ông ta!

Tiết Vong Hư đang cảnh cáo ông ta, không được quá phận trong tế kiếm thí luyện cũng như chuyện sự vụ của tông môn.

Đau đớn là, ông ta không thể nào gạt bỏ được sự uy hiếp đó.

Vì cảnh giới là cảnh giới, dù chỉ kém một cấp, cũng đã là cách biệt giữa trời và đất, chỉ cần Tiết Vong Hư muốn, Tiết Vong Hư có thể tát thẳng vào mặt ông ta ngay trước mặt đệ tử của Thanh Đằng Kiếm Viện và Bạch Dương Động!

"Ngươi chẳng qua chỉ là muốn có công bằng, nếu ngươi đã muốn, ta sẽ cho các ngươi công bằng, ngươi tưởng chỉ cần có công bằng, là các ngươi có thể thắng lợi được sao?"

Địch Thanh Mi hít sâu, chân nguyên trong người chấn động, làm vỡ nát chén trà trên tay.

Bên trong Thanh Đằng Kiếm Viện vô cùng rối loạn.

Tiết Vong Hư công khai biểu lộ cảnh giới ngay giữa thanh thiên bạch nhật, tin tức ấy nhanh chóng bay như gió truyền khắp mọi ngóc ngách của Trường Lăng, đến cả những vương triều xa xôi.

Nếu trong Viện có một Tu Hành Giả bỗng nhiên nổi tiếng, mọi đệ tử của Thanh Đằng Kiếm Viện đều sẽ rất sung sướng, nhưng người đó lại là Tiết Vong Hư, làm họ đều cảm thấy một sự uy hiếp vô hình.

Vì họ biết, viện trưởng Địch Thanh Mi của mình chỉ là Lục Cảnh thượng phẩm Tu Hành Giả.

Trên đời này chỉ có sư tử chế ngự sài lang, làm gì ở đâu có sài lang lại đòi chế ngự sư tử?

Trong cả Thanh Đằng kiếm viện chỉ có một người ngoại lệ, là một thiếu niên mặc áo xanh đơn giản, cơ thể cực kỳ cân đối. Y vẫn rời giường vào lúc gà gáy, uống một cốc nước to để súc rửa dạ dày, sau đó nấu một bữa sáng đơn giản với ngũ cốc và rau xanh.

Sau đó hắn bắt đầu luyện kiếm một canh giờ, sau đó xem sách một canh giờ, sau đó nhập tĩnh tu hành...

Thiếu niên này tuổi xêm xêm Nam Cung Thải Thục, y vẫn nghiêm túc làm theo đúng lịch trình tu hành hàng ngày của mình, không vì tin tức chấn động kia mà thay đổi chút nào.

Vì tên của y là Hà Triêu Tịch, phụ thân của y cho y cái tên này, chính là muốn hi vọng y không vì những chuyện vô vị mà làm loạn đầu óc của mình.

Ngoài Hà Triêu Tịch, Nam Cung Thải Thục cũng là một ngoại lệ.

Cô cũng không vì Tiết Vong Hư hiển lộ cảnh giới mà lo lắng.

Điều cô lo là tiến cảnh tu luyện của Đinh Ninh.

Chỉ còn mấy ngày nữa là tới tế kiếm thí luyện, Đinh Ninh có thể đột phá đến Luyện Khí Cảnh không?

Nên cô sốt ruột, lấy giấy bút viết thư giục phụ thân mình, "Chuyện đan dược lần trước con đã nhờ. . . giờ thế nào rồi?"

...

Trong gian nhà trang đằng sau Bạch Dương Động.

Đinh Ninh xếp bằng ngồi trên bồ đoàn.

Tiết Vong Hư lần này chấp nhận bỏ vốn, đưa cho hắn một viên Long Hổ Đại Hoàn Đan quý giá, dược khí hùng hậu cuồn cuộn trong cơ thể, hắn thậm chí không cần dùng tới Cửu Tử Tằm, mà các vết thương đã tốt được bảy tám phần.

Trước khi nhắm mắt, hắn nhìn vào tàn kiếm Mạt Hoa để trên đùi.

Có đôi khi chuyện giết người báo thù là chuyện rất nhàm chán, những người chết đã không sống lại được, mà còn có nhiều người hơn chết đi.

Nhưng Vương Thái Hư nói đúng, nếu sống không thấy thoải mái, thì cuộc sống cũng đâu còn ý nghĩa.

Trong đầu hắn, lại xuất hiện hình dáng Trường Tôn Thiển Tuyết, và câu nói về sự công bằng của cô.

Sự công bằng trong lòng người, và sự công bằng trong thế gian, căn bản là giống nhau.

***

"Thanh kiếm này hiện giờ ở trong tay ta, nhưng sau này có thể sẽ là của ngươi."

Cách đó không xa, dưới một thác nước, Lữ Tư Triệt bình thản nhìn thiếu niên mặc trang phục đệ tử Thanh Đằng Kiếm Viện trước mặt, giọng điệu vô cùng dụ dỗ.

Gã thiếu niên này quanh mép đã có râu tơ nhàn nhạt, hầu kết ở họng cũng đã hết sức rõ ràng, hai bàn tay hắn vì cầm kiếm quá nhiều mà có vết chai.

Khuôn mặt gã ngay ngắn trầm ổn, nhưng ánh mắt lại nóng

bỏng, đầy khao khát nhìn vào vật trong bàn tay phải của Lữ Tư Triệt.

Đó là một thanh tiểu Kiếm màu trắng.

Chỉ dài có một xích (0.33m), còn ngắn hơn cả tàn kiếm Mạt Hoa của Đinh Ninh.

Nhưng bên trên thân kiếm ngắn ngủn lại phủ kín chi chít phù văn, dù Lữ Tư Triệt không hề truyền chân nguyên vào, nhưng những phù văn cũng tự mình tỏa sáng, như vô số hạt bồ công anh đang chấp chới.

Đây là Tuyết Bồ Kiếm, do danh sư Cơ Thiên Tuyết của Đại Sở vương triều làm ra.

Đặc biệt chất liệu và phù văn, không chỉ giúp thanh kiếm trở thành vật có khả năng chứa niệm lực cho Tu Hành Giả, khiến nó có thể trở thành phi kiếm, mà bản thân nó còn có ẩn chứa một sức mạnh đặc biệt.

Trên đời có rất ít tài liệu luyện khí mà bản thân có chứa sức mạnh.

Hơn nữa cũng chỉ có một vài tông môn luyện khí của Đại Sở vương triều, mới luyện chế ra được những loại phù khí và Pháp khí như vậy.

Đại Sở vương triều xưng bá cả trăm năm về kỹ thuật luyện khí và các loại phù khí cường đại.

Tuyết Bồ kiếm này ngay tại Đại Sở cũng được coi là một thanh danh kiếm.

Người đệ tử Thanh Đẳng Kiếm Viện dù có ngu dốt, cũng biết muốn có được thanh kiếm này, nhất định phải trả giá rất lớn.

Nên gã hít sâu một hơi, cố gắng làm mình bình tĩnh lại, hỏi: "Ngài đại diện cho Ly Lăng Quân đến đây, lại còn bảo thanh kiếm này có thể sẽ thuộc về ta, rốt cuộc Ly Lăng Quân muốn ta làm điều gì?"

"Mặc Trần, ta đã kiểm tra kỹ, tuy ngươi với người Mặc phủ và An Thành Mặc thị đều xuất thân từ một tộc, hơn nữa thiên phú tu hành cũng không tệ, nhưng ngày xưa tổ phụ của ngươi với tổ phụ của Mặc phủ trở mặt với nhau, bây giờ nhất mạch người ta đã được phong Hầu, còn các ngươi lại vẫn ở An Thành, hoàn cảnh bần hàn, đến Trường Lăng đi học cũng bị làm những kẻ muốn nịnh bợ Mặc phủ làm khó dễ, vất vả bao nhiêu mới vào được Thanh Đằng Kiếm Viện, nếu không có cơ duyên, có lẽ cả đời cũng sẽ không thể nào phát triển được."

"Ta thay Ly Lăng Quân tới tìm ngươi, chính là muốn lấy thanh kiếm này để đổi một lời hứa của ngươi. . . Ly Lăng Quân muốn ngươi sau này trở thành môn khách của ngài."

Mặc Trần ngơ ngác: "Chỉ như thế?"

Gã không thể nào tin được, vì đối với gã, vì dù không có chỗ tốt nào, tương lai rời khỏi Thanh Đằng Kiếm Viện, mà trở thành môn hạ của Ly Lăng Quân cũng là một loại vinh quang.

"Có thanh kiếm này, ngươi có thể trở thành một trong ba người đứng đầu tế kiếm thí luyện." Lữ Tư Triệt nói khẽ: "Ly Lăng Quân không ưa tên đệ tử nửa ngày thông huyền của Bạch Dương Động, ngài muốn ngươi làm cho hắn không thể trở thành một trong ba người đứng đầu."

Mặc Trần kinh hãi: "Bảo ta cầm thanh kiếm này tham gia tế kiếm thí luyện?"

"Chẳng lẽ ngươi cảm thấy như thế là không công bằng với những người khác?"

Lữ Tư Triệt cười nhạt: "Để ta nói cho mà nghe, tế kiếm thí luyện của Thanh Đằng Kiếm Viện căn bản không giới hạn dùng loại kiếm nào, chỉ là người khác không kiếm được kiếm tốt mà thôi, ngươi tìm được kiếm tốt, không công bằng chỗ nào? Hơn nữa trên đời này ở đâu có công bằng?"

Tim Mặc Trần đập thình thịch, môi gã không ngừng run rẩy.

Gã rất căng thẳng, nhưng cả người lại nóng bừng.

Gã đã nghĩ đến việc có được thanh kiếm này, nếu thắng được tế kiếm thí luyện, chiếm được cơ hội dùng linh mạch tu hành, vừa có tương lai tiền đồ lại còn có được thanh chi ngọc phách. . . nếu được như thế ...gã sẽ không còn …chìm lỉm giống như hiện nay nữa.

"Phải giết chết hắn trong tế kiếm thí luyện?" Hắn ngẩng đầu, đầu đầy mồ hôi nhìn Lữ Tư Triệt.

"Nếu có biện pháp khác, thì đừng dùng cách nguy hiểm và ngu xuẩn như vậy." Lữ Tư Triệt lắc đầu, "Muốn làm một thiên tài biến thành bình thường, chỉ cần không cho hắn có đủ thời gian tu hành, hoặc làm cho hắn bị thương, hoặc không cho hắn có được điều kiện để tăng tiến tu vi. Chỉ cần không trở thành dạng quái vật một tháng Luyện Khí, mấy tháng đạp chân Nguyên Cảnh, Ly Lăng Quân cần gì phải lo lắng nữa?"

Mặc Trần sợ thời cơ mất rồi sau này sẽ không còn nữa, nên gật mạnh đầu, mồ hôi lạnh sau lưng chảy thành dòng.

Gã sợ… những đại nhân vật cao cao tại thượng này, đồng thời Lữ Tư Triệt cũng làm cho hắn mơ hồ cảm thấy. . . Chẳng lẽ tên đệ tử mới vào của Bạch Dương Động kia, thật sự có khả năng một tháng đột phá đến đệ Nhị Cảnh hay sao?

Q1 - Chương 57: Việc đáng lưu tâm

Lá vàng rơi lả tả, sắc vàng trong ánh mặt trời trở nên chói mắt trên con đường bằng đá trong hậu cung Trường Lăng.

Một nam tử mặc quan bào màu vàng thêu hoa văn mãng xà bước đi trên con đường ấy, hướng về phía thư phòng ở cuối đường.

Người này nhìn hơn 30 tuổi, da thịt trơn láng, trán rất rộng, bờ môi rất dày, tạo cảm giác nhìn hết sức kiên nghị.

Thân hình của hắn rất bình thường, nhưng lại mang tới cảm giác bên trong đang ẩn chứa một sức mạnh kỳ lạ, hai tay hai chân hắn nhìn giống như bằng sắt thép đã qua bách luyện.

Hai bên đường đặt nhiều bức tượng đồng với nhiều tư thế khác nhau, gian thư phòng ở cuối đường là thư phòng của hoàng hậu Đại Tần vương triều, người phụ nữ xinh đẹp nhất và quyền thế nhất.

Ai gặp bà ta, cũng đều hồi hộp và sợ hãi.

Nhưng người nam tử kia lại dường như không hề có loại cảm giác đó, ánh mắt của hắn vẫn bình thản nhìn thẳng về phía trước, bước chân cực kỳ vững vàng.

Hoàng hậu ngồi trên Phượng ỷ, trong thư phòng.

Trước mặt bà ta có một dòng linh mạch đang chảy, không ngừng tỏa ra linh khí màu trắng, quấn vào những bông hoa sen tuyệt đẹp bên trên nó.

Người đàn ông đi vào, bà ta ngẩng đầu lên.

Trong đêm, sắc đẹp của bà ta càng trở nên chói mắt, ánh mắt của bà ta càng trở nên uy nghiêm.

Viên quan đi tới cách bà ta chừng 20 bước mới dừng lại, hơi khom người hành lễ.

Có thể đi vào thư phòng của bà ta, lại còn tới gần chỉ cách 20 bước, đây là một vinh hạnh đặc biệt đối với bất kỳ quan viên nào của Đại Tần vương triều.

Người đàn ông này được vinh hạnh đặc biệt ấy, vì ông ta là một trong những tướng lãnh nắm quân quyền lớn nhất của Đại Tần Vương triều, là người đang được coi là có khả năng sắp tới được phong Hầu nhất, Long Hổ Bắc Quân Đại tướng quân, Lương Liên.

"Ta đã cảnh báo ngươi, dù đó chỉ là một kẻ thô kệch nơi phố phường, cũng tuyệt đối không thể dùng cách đơn giản mà thô bạo như vậy, mà phải khéo léo và cẩn thận hơn."

Hoàng hậu nhìn Lương Liên, không một lời nói nhảm: "Ngươi đã làm cho ta quá thất vọng."

Lương Liên áy náy nói: "Đó là chuyện ngoài ý muốn."

Nét mặt hoàng hậu lạnh lùng: "Đây không phải chuyện ngoài ý muốn, mà là do sự lựa chọn của ngươi. Nếu ngươi không phải muốn giết cả tên nhóc quán rượu có chút xíu liên quan tới Vương Thái Hư, thì đâu có chuyện kinh động tới Tiết Vong Hư. Dù cái kẻ giang hồ kia không bị các ngươi giết chết, thì sau này cũng không thể nào sống được."

"Nếu Tiết Vong Hư và Đỗ Thanh Giác yếu ớt, bọn chúng đã sớm biến mất khỏi Trường Lăng, còn cần bắt Bạch Dương Động sáp nhập vào Thanh Đằng Kiếm Viện hay sao?"

Giọng nói của Hoàng hậu trở nên trào phúng: "Là do ngươi quá muốn trảm thảo trừ căn, nên mới làm cho mình thất bại."

Lương Liên cau mày: "Làm việc thì phải làm tận gốc."

"Đó cũng chính là mấu chốt vấn đề của ngươi."

Hoàng hậu lãnh đạm: "Ngươi chỉ thấy những chuyện trước mắt, đâu có biết mỗi Tu Hành Giả đều là một kho báu của triều đình ta, ta nghe nói tên thiếu niên kia nửa ngày Thông Huyền, và có khả năng một tháng tiến nhập Luyện Khí. . . một kẻ như vậy, trong tương lai rất có thể trở thành kho châu báu của quốc gia."

"Người ta chẳng thèm để ý ngươi đoạt khối thịt kia đâu, dù sao muốn phong Hầu, thì cũng phải tích lũy tài nguyên cho nó, chuyện này ai cũng hiểu được."

"Nhưng ngươi lại xử lý chuyện này quá thô bạo, không có chuyện gì là không lọt gió, dù bọn Chu Kiếm Lâm đã chết, dù không có manh mối nào cho thấy chuyện này là ngươi làm, nhưng người ta vẫn hoàn toàn đoán ra được. Trong mắt những đại nhân vật có ảnh hưởng tới tiền đồ của ngươi, bọn Chu Kiếm Lâm và tên thiếu niên kia có một vị trí nhất định, bọn chúng đều là Tu Hành Giả của triều đình, dù chúng có phải chết, thì cũng phải chiến tử trên chiến trường, chứ không phải chết trong kiểu âm mưu như vậy."

Hoàng hậu lắc đầu, giọng điệu trở nên hơi thô tục: "Trường Lăng lớn như vậy. . . lãnh thổ Đại Tần vương triều ta lớn như vậy, sợ gì bị ai cướp đi một miếng thịt, nhiều thịt như vậy, dù có thêm mấy người nữa đoạt, làm sao đoạt được hết, chỉ sợ người trong nhà giết chóc lẫn nhau mà thôi. Chuyện ngươi làm lần này sẽ làm cho nhiều người cảnh giác với ngươi, cố kỵ ngươi. Ta nghĩ ngươi cũng biết, có rất nhiều người cố kị ngươi rất sâu đấy."

"Có lẽ ta sai thật rồi, nhưng ta thực lòng chỉ muốn giải quyết

việc cho người mà thôi." Lương Liên không kiêu ngạo không siểm nịnh nhìn bà ta, hỏi khẽ: "Sau này ta có còn cơ hội không?"

Hoàng hậu nhìn linh liên thánh khiết trong linh tuyền, gật đầu: "Cơ hội đương nhiên là có, ví dụ như cô sơn kiếm tàng, hay là Cửu Tử Tằm."

Lương Liên không nói gì nữa, kính cẩn hành lễ rời khỏi.

***

"Mẫu hậu."

Lương Liên hoàn toàn biến mất, tấm rèm sau lưng hoàng hậu chui ra một người, tuổi cỡ bằng Đinh Ninh.

Mặt mũi của hắn khá giống hoàng hậu, rất xinh đẹp, thậm chí nét đẹp ấy còn có vẻ mềm mại của nữ giới.

Đôi mắt của hắn rất linh động, đối với chuyện gì cũng rất hiếu kỳ.

"Tên thiếu niên quán rượu kia trước kia chưa từng tu hành, vậy mà nửa ngày đã Thông Huyền, hơn nữa lại còn có khả năng vượt cảnh giới giết chết Tu Hành Giả trong quân. . . Lai lịch của hắn liệu có vấn đề gì hay không?" hoàng tử hào hứng hỏi.

Hoàng hậu rất cưng chiều hắn, nên nở nụ cười hiếm hoi, giọng nói cũng dịu dàng hẳn đi, "Nếu có vấn đề, Phương Tú Mạc và Thần Đô Giám đã sớm túm ra rồi. Mà mặc kệ có vấn đề hay không, một người như vậy, ngươi không cần phải để ý tới."

"Vì ngươi, Phù Tô, ngươi là con của ta, là thái tử của Đại Tần vương triều trong tương lai. Ngươi không cần phải để ý tới những người nhỏ bé đi. Dù hắn có thật một tháng tiến vào Luyện Khí, thì đối với Trường Lăng và đối với ngươi cũng nhỏ bé như một con kiến mà thôi. Ngươi chỉ cần để ý những việc lớn, chú ý quan sát

những người đã đứng được đủ cao mà thôi, hiểu được cách ở chung với họ, thì ngươi mới đứng vững được."

"Ví dụ như Ly Lăng Quân kia." Hoàng hậu hơi nhếch mép, "Hắn cũng là nhân kiệt, cũng đứng được rất cao, nhưng nhược điểm của hắn là ở chỗ cái gì cũng phải tự làm, đương nhiên với khả năng của hắn, muốn làm những việc nhỏ không khó, nhưng tinh lực con người có hạn, nếu cái gì cũng ôm đồm thì sẽ rất mệt mỏi, không thể trở thành thành thạo."

"Đa tạ mẫu hậu điểm tỉnh, nhi thần trở về nhất định sẽ suy nghĩ cẩn thận."

Hoàng tử nũng nịu: "Nhưng nếu người kia thật sự chỉ trong một tháng đột phá đến Luyện Khí Cảnh, hơn nữa lại là ở một nơi như Bạch Dương Động, nhi thần cũng không thể không phục được."

"Có những lúc, chịu phục mới tốt."

Hoàng hậu thu lại nụ cười, nhàn nhạt nói: "Đừng như Lương Liên, thua không chịu phục, sẽ làm trong lòng sinh ra chấp niệm."

Hoàng tử gật đầu: "Lương Tướng quân là một nhân tài, mẫu hậu rỗi rảnh hãy điểm tỉnh hắn vài lần, hi vọng hắn sẽ không làm mình lầm lạc."

Hoàng hậu nhìn đôi mắt linh động của con, mỉm cười.

Trong số các hoàng tử, chỉ có người có tính tình khoan hậu như Phù Tô mới nói những lời như vậy.

Tính tình hiền hậu khoan dung, đối với nhiều người đó là một nhược điểm lớn, nhưng đối với người thống trị Trường Lăng, và Đại Tần vương triều trong tương lai, đó lại là ưu điểm lớn nhất.

Chỉ là nếu khoan hậu quá mức, đó lại là lòng dạ đàn bà.

Nên bà ta nghiêm mặt: "Ngày thường ngươi nên tới Nghiêm Tướng khóa nghe nhiều một chút, hắn sẽ dạy cho ngươi… nguyên tắc ở chung với người khác."

***

"Xuyyyyyy. . . . ."

Trên con đường dẫn tới Thanh Đằng Kiếm Viện vang lên tiếng giục xe ngựa.

Mấy cỗ xe ngựa từ nhiều tuyến đường khác nhau cùng đổ tới, nếu không phân trước sau, thế nào cũng có chiếc vì tông nhau mà rớt xuống núi.

Đằng sau mấy chiếc xe ngựa ấy, lại còn tiếp tục xuất hiện mấy chiếc nữa.

Chắc cảm thấy né nhau quá phiền toái, nên cách hành khách bỏ xe, quyết định đi bộ tới Thanh Đằng Kiếm Viện.

Những… hành khách này, đều là đệ tử của Thanh Đằng Kiếm Viện.

Họ trở về, để xem lễ khai mạc tế kiếm thí luyện mỗi năm một lần.

Nói là xem lễ, nhưng kỳ thực là quan sát học tập lẫn nhau, bởi vì những đệ tử ưu tú mới có tư cách tham gia.

Vì thế, mấy ngày nay, Thanh Đằng Kiếm Viện trở nên khá là náo nhiệt.

Trong số đó, có cả đám người Từ Hạc Sơn, Bạch Vân Quan Tạ Trường Sinh.

Nhưng người nổi bật nhất trong đám lại là Cố Tích Xuân đến từ Ảnh Sơn Kiếm Quật.

Bản thân Ảnh Sơn Kiếm Quật có lẽ còn mạnh hơn Thanh Đằng Kiếm Viện một ít, Cố Tích Xuân lại còn là người có tiến cảnh tu hành nhanh nhất mấy chục năm nay của Ảnh Sơn Kiếm Quật, hắn tu hành một tháng đã Thông Huyền, ba tháng đột phá đệ Nhất Cảnh, trở thành đệ Nhị Cảnh Luyện Khí Cảnh.

Tốc độ ấy, phóng nhãn ra khắp Trường Lăng, đủ làm người ta sợ hãi.

Y mặc một bộ bào gấm màu xanh biếc, dung nhan tuấn lãng, hai hàng lông mày như kiếm, môi mỏng mũi thẳng, đứng trong đám người, chuyện trò vui vẻ, không hề triển lộ cảnh giới, nhưng vẫn vô cùng nổi bật, như hạc giữa bầy gà.

Người trẻ tuổi mà càng ưu tú, thì càng tự tin, càng kiêu ngạo.

Nghe bằng hữu nói do Bạch Dương Động và Thanh Đằng Kiếm Viện hợp nhất, nên tế kiếm thí luyện lần này Bạch Dương Động cũng tham gia, cũng có nhắc tới một kẻ nửa ngày Thông Huyền, và có khả năng một tháng Luyện Khí, hắn mỉm cười, lắc đầu: "Nửa ngày Thông Huyền, có lẽ do cơ duyên xảo hợp mà thôi, hơi cảm nhận được sự tồn tại của Khí Hải, nhưng từ đệ Nhất cảnh lên đệ Nhị cảnh, muốn lĩnh ngộ được sự ảo diệu của Luyện Khí, lại không thể nhờ vào hoa xảo được. Không thể nói Thông Huyền nhanh, thì đương nhiên cũng sẽ đột phá đến đệ Nhị Cảnh nhanh, nói là có khả năng một tháng phá cảnh, nhưng tới bây giờ có nghe thấy gì đâu, cho thấy rõ ràng hắn không có khả năng đó, chỉ là một sự hy vọng đẹp đẽ của Bạch Dương Động mà thôi."

Một người nửa thật nửa đùa: "Cố Tích Xuân, ngươi vì bản thân mình làm không được, nên mới cho là người khác cũng không làm được đấy chứ?"

"Ý ngươi là ta ghen tị?" nụ cười của Cố Tích Xuân lập tức biến mất, hắn nghiêm mặt nói: "Ta căn bản chẳng thèm để ý đến chuyện đó, ta chỉ để ý tới Mân Sơn Kiếm Tông đại thí mà thôi."

Q1 - Chương 58: Lẳng lặng phá cảnh

Chung quanh Cố Tích Xuân trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Cách đó không xa, Từ Hạc Sơn, Tạ Trường Sinh cũng dừng nói chuyện, Tạ Trường Sinh lắc đầu, trào phúng: "Dù có dã tâm như vậy, cũng đâu cần phải nói công khai giữa mặt mọi người, ra vẻ mình bất phàm như thế."

Từ Hạc Sơn lại có vẻ bình thường, nói khẽ: "Ít nhất hắn cũng có dã tâm ấy."

Hiện ở đây đã tụ tập đệ tử của mười tu hành chi địa, nhưng có ba bốn tu hành chi địa có tư cách tham gia Mân Sơn Kiếm Tông kiếm hội, nhưng trong số đó, sợ rằng cũng chỉ có Cố Tích Xuân mới dám nói ra miệng như vậy, những người còn lại ai cũng tự biết thực lực không đủ, tới tham gia cũng chỉ để làm lá xanh làm nền mà thôi.

Cố Tích Xuân đương nhiên cũng không thể đảm bảo mình nhất định lấy được cơ hội vào trong Mân Sơn Kiếm Tông học tập, nhưng có thể coi đó là mục tiêu, thì những người xung quanh sẽ không còn tư cách dám coi hắn cũng cùng một bọn giống như mình, mà coi hắn là chim hồng hộc, còn mình chỉ là se sẻ.

Nên dù đám Tạ Trường Sinh và Từ Hạc Sơn cảm thấy Cố Tích Xuân kiêu ngạo, thì cũng chỉ dám nói lén lầm bầm mấy câu, chứ không dám công khai phản đối Cố Tích Xuân, mặc dù trong số người đứng đây, có rất nhiều người có xuất thân hiển hách, nhưng tu vi lại không bằng Cố Tích Xuân.

Một người không nhịn được, lên tiếng: "Cố huynh chí hướng cao xa, chúng ta đương nhiên không theo kịp, nhưng nếu Đinh Ninh thật sự cùng một loại với Linh Hư Kiếm Môn An Bão Thạch, và Mân Sơn Kiếm Tông Tịnh Lưu Ly, một tháng Luyện Khí, tốc độ tu hành sau đó cũng không thua, thì đến khi Mân Sơn kiếm hội, hắn sẽ trở thành kình địch của ngươi."

"Vậy sao?"

Cố Tích Xuân nhìn người kia, cười nhạt: "Chúng ta dù sao cũng đang nhàn rỗi, hay làm một cuộc cá cược đi, xem thử Đinh Ninh kia có thể phá cảnh, một tháng Luyện Khí hay không."

Ai nấy đều im lặng.

Vì cho đến bây giờ, Đinh Ninh vẫn còn chưa phá cảnh, mà chỉ còn có một ngày hôm nay là hết hạn, nếu cược Đinh Ninh thắng thì thực sự quá xa vời.

Trên thực tế, ai cũng cho rằng Đinh Ninh một tháng Luyện Khí là chuyện không có khả năng, một tháng Luyện Khí ư, chỉ có hai tên quái vật của Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn mới làm được chuyện ấy.

Không ai cho rằng hắn có khả năng, rất ít người đặt cược cho hắn thắng, nên dù có cược được cũng chẳng thắng được bao nhiêu, đánh cược chi cho phí sức.

Nhưng ngay lúc ấy, một giọng nói non nớt, nhưng kiệt ngao bất tuân vang lên: "Được, nếu như vậy, ta đặt ba miếng Vân Mẫu đao tệ, cược Đinh Ninh sẽ phá cảnh thành công trong ngày hôm nay."

Híz-khà-zzz...

Mọi người hít một hơi khí lạnh.

Ánh mắt mọi người tụ tập vào người nọ.

Một miếng Vân Mẫu đao tệ giá trị 500 kim, ba miếng là 1500 kim, nhiều tiền như vậy, hơn phân nửa đệ tử ở đây có góp lại cũng không đủ.

Ai nấy đều cho người kia nói giỡn, nhưng khi nhìn thấy rõ ràng người lên tiếng, thấy hắn rút ba miếng đao tệ ra khỏi tay áo, mới hay hắn không đùa chút nào.

Vì hắn là Bạch Vân Quan Tạ Trường Sinh, Tạ gia là cự phú Quan Trung, người khác không kiếm nổi 1500 kim để đánh bạc, chứ với hắn thì không thành vấn đề.

"Ngươi làm gì thế?"

Tạ Trường Sinh và Từ Hạc Sơn đều kinh hãi.

"Tiền tài chỉ là vật ngoài thân thôi." Tạ Trường Sinh nhếch mép.

Lúc đầu từ lúc Cố Tích Xuân ra vẻ hơn người, hắn đã không ưa, nên bây giờ Cố Tích Xuân kiêu ngạo như thế, hắn không còn chịu nổi.

"Ah?" Cố Tích Xuân thấy đó là Tạ Trường Sinh, thì cau mày.

Đột nhiên, một âm thanh ghìm ngựa vang lên.

"Tạ Trường Thắng! Tiền trong nhà cũng không phải là tiền sao?"

"Ngươi tưởng tiền cầm trong tay ngươi thì ngươi có thể xài cái gì thì xài hả?"

"Tạ Trường Thắng! Ngươi tưởng cha đặt cho ngươi cái tên như vậy, thì ngươi thật có thể trường thắng, cứ đánh bạc là tất thắng hả?"

Một giọng nữ không ngừng vang lên.

Tạ Trường Sinh run người một cái.

"Chuyện gì đây?" Từ Hạc Niên quay sang, thấy một cô gái cao gầy từ trong xe ngựa.

Thiếu nữ có gương mặt trái xoan, dáng người cân đối, tóc dài búi cao, cắm bằng trâm ngọc bích, lộ ra cái cổ cao thon thả.

"Cô ấy là ai?" Từ Hạc Niên không nhịn quay sang hỏi Tạ Trường Sinh. Hắn nhìn thấy hai chữ Thái Tiêu thêu trên áo của thiếu nữ, thì biết cô là đệ tử Thái Tiêu Ly Cung. Bao năm qua Thái Tiêu Ly Cung luôn nằm trong danh sách khách mời của Thanh Đằng Kiếm Viện, người của Thái Tiêu Ly Cung đến cũng ít, và chưa bao giờ nhìn thấy thiếu nữ này.

"Đấy là tỷ tỷ của ta, Tạ Nhu, tên thì rất nhu, nhưng người không ôn nhu chút nào." Tạ Trường Sinh vẻ mặt đau khổ.

Từ Hạc Sơn không hiểu được, nghĩ thầm dù là tỷ tỷ thật, thì cũng đâu cần có cái bộ dáng sợ đến thế.

"Ta đánh không lại tỷ ấy, hơn nữa chúng ta ra ngoài học tập, phụ thân giao cho tỷ ấy quản lý tiền bạc, tiền này chính là ta lãnh từ tay tỷ ấy. . ." Tạ Trường Sinh như hiểu suy nghĩ trong đầu Từ Hạc Sơn, nên bổ sung thêm một câu.

Từ Hạc Sơn nhìn Tạ Trường Sinh đầy cảm thông. Hắn luôn nhìn thấy Tạ Trường Sinh tiêu tiền như nước, nếu bây giờ bắt một kẻ quen ném tiền như Tạ Trường Sinh không có tiền để ném nữa, thì thực đúng là rất khó chịu, nói không chừng sẽ làm cơ thể không thoải mái, ảnh hưởng đến tu vi tiến cảnh.

"Sao cô ấy lại gọi ngươi là Tạ Trường Thắng?" Từ Hạc Sơn hỏi, giọng nhỏ xíu vì cô gái cao gầy kia đang tới gần.

Sắc mặt Tạ Trường Sinh càng đau khổ: "Ta vốn tên là Tạ Trường Thắng. . . Nhưng ta cảm thấy cái tên đó quá quê mùa, nên tự sửa lại là Tạ Trường Sinh."

Từ Hạc Sơn giật mình, "Đúng là rất quê mùa." Nhưng hắn chợt nghiêm mặt: "Nhưng dù nó quê mùa, thì cũng là tên do phụ thân đặt cho, đâu có được tùy tiện mà sửa."

"Sửa cái gì sửa? Ngươi dám đổi tên hả?" Tạ Nhu đã tới gần, mơ hồ nghe được, lông mày lập tức dựng thẳng, mặt lạnh tanh: "Ngươi thật to gan!"

"Ta đâu có."

Tạ Trường Sinh cãi chày cãi cối: "Ở đây ai mà chẳng biết ta tên là Tạ Trường Thắng."

Từ Hạc Sơn nghe vậy, khóe môi giật giật, muốn cười nhưng không dám cười.

Sau này, e rằng Tạ Trường Sinh đành phải khôi phục lại tên vốn có là Tạ Trường Thắng.

"Thật sao?"

Tạ Nhu âm trầm nhìn đệ đệ, "Vậy ngươi kêu to lên hai lần cho ta, ta tên là Tạ Trường Thắng."

Tạ Trường Thắng thẹn quá hoá giận, kêu lên: "Tỷ! Ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì? Không phải chỉ là đánh cược một tí hay sao, tốt xấu gì Đinh Ninh cũng là nửa ngày Thông Huyền, đâu phải chắc chắn sẽ thua!"

"Nhưng hắn chỉ là một kẻ xuất thân đầu đường cuối chợ, không có quý nhân, đại môn phiệt sau lưng hỗ trợ, hơn nữa nghe nói mới đây còn bị ám sát, bị thương không nhẹ." Tạ Nhu cười chế nhạo, "Nếu một người như thế có thể một tháng phá cảnh đến

Luyện Khí, ta sẽ nhận hắn làm tỷ phu của ngươi."

"..."

Sơn môn Thanh Đẳng Kiếm Viện hoàn toàn im ắng.

Mọi người đều đồng lòng im lặng.

Tỷ phu của Tạ Trường Thắng? Vậy không phải là nói Tạ Nhu đồng ý gả cho Đinh Ninh hay sao?

Thường nghe nói nữ tử Quan Trung hào khí, bây giờ xem ra nữ tử Trường Lăng cũng không kém. . . Dù đây chỉ là giáo huấn đệ đệ không được nói nhảm, nhưng một thiếu nữ lại nói ra những lời như thế, quả thực cũng quá mức kinh người.

"Quả nhiên lợi hại, hèn gì ngươi sợ cô ấy." Từ Hạc Sơn cố nuốt nước miếng, rì rầm vào tai Tạ Trường Thắng.

***

"Đại sư huynh, tu vi sư đệ Đinh Ninh sư đến đâu rồi?" trong Bạch Dương Động, cũng có không ít đệ tử vây quanh Trương Nghi, hỏi thăm.

"Rất khó nói." Trương Nghi thoáng nhìn về phía nhà tranh trong khe núi. Hắn hiểu cảm xúc của những học sinh này, họ đã từ nghi ngờ chuyển thành chờ mong, hy vọng vào Đinh Ninh, nhưng hắn phải nói sự thật: "Từ giữa tháng hắn đã mở Ngọc Cung, tốc độ tu hành rất vững vàng, nhưng trừ phi tốc độ vẫn nhanh như lúc thông huyền, và không bị bao nhiêu chướng ngại khi phá cảnh, thì may ra mới có thể đột phá đến Luyện Khí Cảnh trong hôm nay."

Đám đệ tử ít nhiều thất vọng.

***

Trong ngôi nhà tranh yên tĩnh.

Trong Ngọc Cung của Đinh Ninh sáng bừng nguyên khí năm màu, chúng chảy xuôi với tốc độ rất chậm nhưng vô cùng ổn định, tạo thành một cái trụ khí hướng về phía không gian sáng nhất trên đỉnh khí hải.

Không gian ấy, chính là Thiên Khiếu.

Đỉnh của trụ khí chỉ còn cách không gian ấy một chút mà thôi.

Ngay lúc đám đệ tử vây quanh Trương Nghi thất vọng tản đi, khoảng cách nhỏ bé ấy đã từ từ biến mất.

Thân hình Đinh Ninh hơi rung lên.

Khí Hải, Ngọc Cung, Thiên Khiếu đã hoàn toàn quán thông.

Ngũ khí như thác nước, từ Thiên Khiếu chảy xuôi xuống, vô cùng lưu loát.

Không có một trì trệ, hay trở ngại nào, dưới hướng dẫn của niệm lực, ngũ khí bắt đầu ngưng tụ lại.

Một nhúm chất sệt màu trắng, nặng hơn ngũ khí gấp nhiều lần, đang dần được tạo ra, lắng đọng xuống.

Khí Hải bắt đầu biến đổi, từ chứa ngũ khí, chuyển thành chứa loại chân khí này.

Đây chính là Luyện Khí Cảnh.

Hiện tại, đang có rất nhiều người bàn luận chuyện tu hành của hắn, nhưng không còn dám giữ lại lòng tin, còn đám đệ tử ở cửa Thanh Đằng Kiếm Viện lại càng cho rằng đây là chuyện không thể nào xảy ra được.

Không có ai biết, đối với Đinh Ninh, chuyện này lại là chuyện rất đương nhiên.

Nên trong khi người ta còn đang tranh luận, thì hắn đã lặng lẽ phá cảnh.

Một tháng Luyện Khí.

Q1 - Chương 59: Lập thề

Khi Ngũ khí được ngưng tụ thành chân khí, và chân khí bắt đầu thấm vào thân thể, một luồng khí tức tươi mát toát ra khỏi cơ thể hắn.

Giống như một đóa lan trong rừng sâu, chậm rãi nở ra.

Lý Đạo Ky đang đứng ngay ở bên ngoài nhà tranh, tuy không biết sự biến đổi trong cơ thể Đinh Ninh, nhưng ông biết tiến cảnh tu hành của hắn rất vững vàng.

Sự vững vàng ấy, giúp ông có cơ sở để chờ mong.

Ông vốn đang ngước nhìn mây bay trên trời, đột nhiên cảm nhận được khí tức tươi mát từ trong nhà tranh tỏa ra, ông hiểu ngay Đinh Ninh làm được cái gì, nét mặt ông hiện lên một nụ cười kích động cực kỳ hiếm thấy.

Hai chân ông hẫng lên khỏi mặt đất, bay thẳng về phía trước.

Thân ảnh ông xuyên qua mây trắng, rơi xuông con đường bên dưới.

Ngày thường ông cũng thường bay như vậy, nhưng lần này nhảy hơi mạnh, hạ xuống từ một độ cao kinh người.

Nên khi rơi xuống tạo nên một tiếng phịch, vang vọng cả sơn cốc.

Làm ai cũng phải chú ý.

Trương Nghi vốn đang định xuống núi, thấy nét mặt khác thường của Lý Đạo Ky, thì nghĩ tới một khả năng, cả người cứng

ngắc.

"Lý Đạo Ky sư thúc. . ." Hắn chắp tay làm lễ.

Hắn chưa nói hết câu, Lý Đạo Ky đã gật đầu: "Hắn đã phá cảnh."

"Làm sao có thể. . ." Cả người Trương Nghi run lên bần bật, tuy đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nhưng khi nghe được câu này, hắn vẫn vui mừng đến mức suýt chút nữa là rơi xuống khỏi đường núi.

"Thật là quá kinh người." Một lúc sau, hắn mới phục hồi tinh thần, buột lên được một câu.

"Đinh Ninh thật sự phá cảnh rồi sao?"

"Đinh Ninh thật sự đã đột phá đã đến đệ Nhị Cảnh?"

"Đinh Trữ thật sự một tháng Luyện Khí? !"

Hầu như tất cả đệ tử Bạch Dương Động đều chạy tới đường núi.

Ai cũng há miệng ra, ngẩng đầu lên trời như đột nhiên nhìn thấy mưa to.

"Thật sự?"

Đang ngồi trong tiểu đạo quan, Tiết Vong Hư cũng cảm nhận được.

Ông mở mắt, cũng hiểu ngay đã xảy ra chuyện gì.

"Ái da. . ." Một tiếng kêu đau khẽ vang lên.

Ông đã không cẩn thận giật đứt một ít râu của mình.

***

Ngày đã ngả về tây, ánh nắng chiều dần dày lên.

Thanh Đằng Kiếm Viện đang chuẩn bị tiệc tối nghênh đón chư sinh xem lễ.

Đệ tử từ hơn hai mươi tu hành chi địa đều đã đến đông đủ, tụ tập trên bãi đất trống trước thạch điện, đệ tử của kiếm viện cũng gia nhập, khiến tràng diện càng thêm náo nhiệt.

Nam Cung Thải Thục ngồi cạnh Từ Hạc Sơn và Tạ Trường Thắng, ngồi bên kia Tạ Trường Thắng là Tạ Nhu.

Vẻ mặt Tạ Trường Thắng vô cùng đau khổ, ngồi nghe giáo huấn.

"Tới bây giờ Bạch Dương Động vẫn chưa có động tĩnh gì, một tháng sắp qua rồi, giờ ngươi còn dám đánh cuộc hay không?"

"Thật không biết ngươi nghĩ như thế nào, dù ngươi chưa nhìn thấy sự vất vả của việc kiếm tiền, ngươi cũng phải biết suy nghĩ cho gia đình chứ, tự nhiên nhảy ra đi tranh cãi với Cố Tích Xuân làm cái gì? Chưa nói Cố Tích Xuân có khả năng đi vào Mân Sơn Kiếm Tông học tập, dù hắn có ở trong Mân Sơn kiếm hội thất bại, thì với tu vi của hắn hiện giờ, thành tựu tương lai cũng không thể nào coi thường được, việc buôn bán trong nhà quan trọng nhất là được hòa khí sinh tài, vậy mà… ngươi chỉ biết gây chuyện sinh sự, nếu không biết tu tỉnh lại, sau này sẽ gây thù hằn khắp nơi."

"Trong nhà cho ngươi tiền, là để ngươi dùng vào việc tu hành hoặc giao hữu bạn bè khi đi ra ngoài du lịch, chứ để ngươi mang ra đánh cược vào một kẻ xuất thân quán rượu hay sao?"

Tạ Trường Thắng đã quen bị Tạ Nhu quản giáo, nên chỉ mặc niệm trong lòng ta không nghe thấy ta không nghe thấy, nhưng Nam Cung Thải Thục ngồi bên kia nghe Tạ Nhu mở miệng cứ một tiếng kẻ xuất thân quán rượu, hai tiếng kẻ xuất thân quán rượu thì

không chịu nổi, chân mày cau lại.

"Nghe nói ngươi ở trước cửa Thanh Đằng Kiếm Viện nói nếu Đinh Ninh một tháng phá cảnh, ngươi sẽ nhận hắn làm tỷ phu Tạ Trường Thắng đúng không?" Cô không chịu nổi chen vào, hỏi Tạ Nhu: "Tạ Trường Thắng còn có tỷ tỷ nào khác không?"

"Hắn chỉ có một tỷ tỷ là ta thôi."

Tạ Nhu nghe ra được thâm ý của Nam Cung Thải Thục, cô hào sảng cười: "Thải Thục muội muội, đừng nói hắn chỉ có một người tỷ tỷ là ta, dù còn có nữa, loại chuyện đại sự như thế này, ta có thể làm chủ thay người khác hay sao?"

Nam Cung Thải Thục nghĩ tới tình huống thân thể của Đinh Ninh, lại nghĩ tới cha mình vẫn chưa đưa đan dược tới, trong lòng càng thêm nóng nảy, cô xụ mặt lạnh nhạt nói: "Vậy là ngươi rất nghiêm túc? Nếu quả thật Đinh Ninh có thể một tháng Luyện Khí, thì ngươi liền thật sự không phải hắn không lấy chồng?"

Từ Hạc Sơn ngạc nhiên, nghĩ thầm chẳng lẽ tiết trời cuối thu này hanh nóng quá, nên mọi người ai cũng dễ bị nóng nảy chăng? Sao hôm nay đến cả Nam Cung Thải Thục cũng nói chuyện âm dương quái khí, đâm bị thóc chọc bị gạo như thế này?

Thấy nét mặt Nam Cung Thải Thục lạnh tanh, Tạ Nhu giật mình, nhưng cũng không thèm để ý, bật cười: "Ai mà chẳng biết Tạ gia chúng ta xưa nay buôn bán lời hứa đáng giá nghìn vàng, ta tuy không phải đàn ông, nhưng cũng không bao giờ lật lọng."

Mấy câu vừa rồi của Nam Cung Thải Thục thanh âm không nhỏ, nên Từ Hạc Sơn cảm thấy hôm nay Nam Cung Thải Thục có chút khác thường, mà câu trả lời của Tạ Nhu cũng âm vang hữu lực, người chung quanh đều nghe thấy.

Cố Tích Xuân cách đó không xa vốn đang tiêu sái uống một

mình, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, hắn không khỏi cười nhạo lắc đầu, nghĩ thầm từ cửa kiếm viện tới bây giờ đã lâu như thế, mà vẫn còn có người đàm luận chuyện của tên kia, thực là nhàm chán.

Nhưng ngay lúc ấy, những tiếng bước chân nặng nề vọng tới.

Có người đang chạy nhanh tới, và còn không khống chế được chân khí dưới chân, làm xoáy lên rất nhiều bụi đất.

Nam Cung Thải Thục nhíu mày, quay lại xem, nhận ra đó là sư huynh Hướng Mạc.

Hướng Mạc nhập môn sớm hơn cô một năm, tính tình trung hậu, ngày thường làm việc rất trầm ổn, không ngờ lúc này lại khá là bối rối và khiếp sợ.

Cô hỏi ngay, "Hướng sư huynh, chuyện gì vậy, sao lại vội vàng như thế?"

"Một. . . Một. . . Một. . ." khuôn mặt Hướng Mạc đỏ bừng vì cảm xúc quá mức kịch liệt, nhất thời nói liên tục ba chữ "Một" , nhưng không nói được phần đằng sau.

Nam Cung Thải Thục đột nhiên sáng mắt, cô như ngừng thở, bật kêu lên: "Chẳng lẽ Đinh Ninh đã thật sự đột phá đệ Nhị Cảnh, một tháng Luyện Khí?"

Đám chư sinh nghe câu hỏi của Nam Cung Thải Thục, vẫn cho rằng không có khả năng, nhưng phản ứng của Hướng Mạc, lại làm cho họ như bị đóng băng .

Hướng Mạc hít thở dồn dập, gật đầu.

Nụ cười nhạo đông cứng trên mặt Cố Tích Xuân, ngón tay của hắn cũng cứng đờ.

Một sự khiếp sợ xuất hiện trong lòng hắn, ngập tràn trong óc hắn.

"Đấy là thật?"

Tạ Trường Thắng kêu to, phá vỡ sự tĩnh mịch. Khuông mặt hắn đầy cảm xúc phức tạp, như một bức tranh bị người ta vẽ vào đủ loại sắc thái.

Hướng Mạc lại gật đầu.

Đến lúc này hắn mới có thể nói được nguyên câu, hắn khó nhọc nói: " Bạch Dương Động vừa mới truyền tới tin tức. . . Đinh Ninh đã phá cảnh thành công, đã đến Luyện Khí Cảnh."

Sắc mặt Cố Tích Xuân trắng bệch, ngón tay cứng đờ lắc lư.

Hắn không cần phải đi yêu cầu xác nhận nữa, vì một tin tức quá mức đáng sợ như thế, trước khi tuyên bố, chắc chắn Hướng Mạc đã kiểm tra cẩn thận.

Song không ai để ý tới hắn.

Ánh mắt mọi người đều đang nhìn vào Tạ Nhu.

Ai cũng muốn biết cô sẽ nói gì.

Mặt Tạ Nhu trắng bệch, lông mi và khóe miệng không ngừng run rẩy.

Người tỷ tỷ nghiêm khắc bá đạo, đột ngột biến thành một cô gái mềm yếu đáng thương.

Nam Cung Thải Thục cảm thấy vô cùng khoái chí.

Cô rất muốn cất tiếng cười to.

Nhưng cô không ngờ, chỉ sau một thời gian ngắn, Tạ Nhu nhu

nhược đã lại biến thành kiên cường, môi của cô vẫn còn khẽ run, nhưng nét mặt đã dần sắt lại.

"Lời hức của Tạ Quan Trung Tạ gia đáng giá nghìn vàng, tuyệt đối sẽ không thay đổi."

"Nếu Đinh Ninh thật sự đã hôm nay phá cảnh, một ngày Luyện Khí, ta đương nhiên sẽ giữ lời hứa, không phải hắn ta không lấy."

Mọi người muốn nhìn cô chê cười, nhưng nghe xong hai câu này, ai nấy đều bị cô làm cho há hốc.

Tạ Trường Thắng cũng ngây người.

Đây là đùa thôi đúng không?

Một âm thanh loong coong véo von vang lên.

Tạ Nhu rút trường kiếm bên hông ra khỏi vỏ.

Kiếm của cô vừa dày vừa rộng, nặng nề và thẳng tắp, hoàn toàn không giống loại bội kiếm nữ giới thường dùng.

Thân kiếm và mũi kiếm đều có màu xám đen, nhưng sống kiếm thẳng tắp lại mang màu trắng sáng ngời.

Thanh trường kiếm hắc bạch phân minh này, cả thân kiếm, vỏ kiếm đều phù hợp với lễ chế và quy cách chế kiếm của khu vực Quan Trung.

"Bá" một tiếng vang nhỏ.

Trường kiếm chém nhẹ một đường, xẹt qua mái tóc của cô.

Một nhúm tóc đen rơi xuống, rơi vào trong bàn tay cô.

"Quan Trung Trưởng nữ Tạ gia Tạ Nhu, xin thề."

Giọng nói trong veo nhưng lạnh lùng của cô vang lên, làm cho người ta khiếp sợ.

Không ai ngờ, cô gái Quan Trung này lại cương liệt, ở ngay trước mặt mọi người hạ trọng thề như vậy.

Q1 - Chương 60: Trò khôi hài

Bữa tối Thanh Đẳng Kiếm Viện chuẩn bị cho chư sinh rất ngon miệng, lại còn vô cùng có ích cho việc tu hành.

Rượu là được dùng thanh bồ quả ở trên núi gần đó để làm, có khả năng bổ khí duyên niên.

Những món rau củ trong bữa ăn đều là dược thảo hiếm thấy, có lợi cho việc tu hành.

Còn có món thịt của hàn giao.

Hàn giao là một loại giao long sống trong hàn đàm, vô cùng trân quý, phải nhờ mấy tu hành giả có tu vi từ Lục Cảnh trở lên mới liên thủ đánh chết được. Thứ quý nhất của nó là sừng và nội đan, kế tiếp là giao xương và da, cuối cùng mới là thịt, nhưng thịt của nó rất có ích cho nguyên khí của người tu hành, có tiền cũng chưa chắc mua được, những tông môn tu hành cũng phải có cơ duyên xảo hợp mới có được.

Bữa tối ở Ngô Đồng Lạc rất là đơn giản, khi Đinh Ninh đóng cửa quán rượu đi vào, thấy trên bàn có một đĩa cơm, bên trên có một ít thịt khô và cải trắng.

Đĩa cơm này rõ ràng vừa mới được bưng ra, bên trên vẫn còn đang bốc khói.

Đinh Ninh nhìn Trường Tôn Thiển Tuyết đang ngồi ở bàn bên cạnh, nét mặt hắn rất vui vẻ.

Hắn ngồi xuống, bắt đầu ăn cơm.

"Hôm nay ngươi về sớm hơn bình thường." Trường Tôn Thiển

Tuyết nhìn hắn.

Đinh Ninh ừ một tiếng, vừa ăn vừa nói: "Vì ngày mai là ngày Thanh Đằng Kiếm Viện tế kiếm thí luyện rồi."

"Ngươi cứ chạy tới chạy lui như vậy không thấy phiền sao?" Trường Tôn Thiển Tuyết không biết nhớ ra cái gì, gương mặt đang khá nhu hòa trở nên lạnh lẽo, "Bây giờ ngươi đâu cần mỗi ngày đều phải gấp trở về."

"Nhưng nếu không ở đây, ta không yên tâm."

Đinh Ninh nhìn cô, rất nghiêm túc nói: "Không phải ta ngại phiền toái, nhưng mấy người Lý Đạo Ky rất ngại phiền toái, hôm nay lúc ta muốn trở về, họ bèn phái ba cỗ xe ngựa đi theo. . . Nên ta quyết định lần này phải đạt được thứ hạng cao trong tế kiếm thí luyện, như vậy sau này mới được ở bên ngoài tu hành, tha hồ nghe ngóng tin tức."

Trường Tôn Thiển Tuyết cười nhạt: "Dù chỉ là thí luyện của một tông môn nhỏ, nhưng với thực lực của ngươi bây giờ. . . đừng có nghĩ tới thứ hạng vội, mà nên nghĩ làm sao giữ được mạng thì tốt hơn."

Đinh Ninh gắp hết đồ ăn trong đĩa cơm ra, gắp xong mới lên tiếng: "Ta nhất định phải lấy được thứ hạng, một là vì Bạch Dương Động quả thật không tệ, ta cần cái linh mạch kia để tu hành, hai là vì có liên quan tới ngươi."

Trường Tôn Thiển Tuyết cau mặt: "Liên quan tới ta?"

Đinh Ninh nhìn cô: "Vì vật thưởng cao nhất cho tế kiếm thí luyện chính là Thanh chi ngọc phách."

"Ngươi cũng biết, Thanh chi ngọc phách trừ công dụng giúp phá cảnh từ đệ tam cảnh lên đệ tứ cảnh, còn có thể làm vật bản mệnh cho Tu Hành Giả." Hắn hơi ngừng một chút, giọng cao hơn:

"Rất cần thiết cho ngươi."

Trường Tôn Thiển Tuyết không chút cảm xúc đáp: "Ngươi với sư tôn của ngươi quả thực khác hẳn nhau, ông ta chỉ biết suy nghĩ cho bản thân mình."

Đinh Ninh ngẩn ngơ.

Ở chung với Trường Tôn Thiển Tuyết mấy năm, hắn đã rất quen tính cách của cô, trừ những trường hợp cực kỳ đặc biệt, Trường Tôn Thiển Tuyết tuyệt đối sẽ không đề cập tới người kia.

Tuy trên mặt cô không hề có cảm xúc, nhưng hắn vẫn cảm nhận được một tình cảm đang dậy sóng sâu trong đôi mắt cô.

Đột nhiên trong người hắn cũng xuất hiện một cảm giác khác lạ.

Trong cuộc đời một con người, luôn có những mốc thời gian đặc biệt.

Ví dụ như lần gặp nhau đầu tiên, lần tạm biệt nhau đầu tiên, lần chia tay mà không biết bao giờ mới gặp lại. . . nhưng những...mốc thời gian ấy đối với mình là đặc biệt, nhưng người ta lại không quan tâm, nên sẽ không hề nhớ.

Cơ thể Đinh Ninh cứng lại, nhìn Trường Tôn Thiển Tuyết, hỏi nhỏ: "Người kia thật sự chỉ suy nghĩ cho bản thân mình thôi sao?"

"Ít nhất mọi người đều thấy như vậy." Trường Tôn Thiển Tuyết nhìn ánh nến chập chờn: "Ít nhất trong suy nghĩ của mọi người, ông ta là kẻ vì bản thân mình mà không từ thủ đoạn."

***

Trời đã vào cuối thu, chỉ còn cách mùa đông một đoạn ngắn.

Cây đại thụ gần hạp cốc chỉ còn lại vài chiếc lá vàng ở đầu và

cuối cành, khiến tầm nhìn từ trên cao nhìn xuống rất thoáng đãng.

Đã đến lúc thích hợp để xem lễ

Từ sáng sớm, tất cả đệ tử Thanh Đằng Kiếm Viện, và đệ tử từ hơn hai mươi học viện tới xem lễ đều đã tập trung đông đủ, đứng chờ đệ tử Bạch Dương Động tới.

Nhưng vật đánh vỡ sự yên tĩnh của con đường dẫn tới Thanh Đằng Kiếm Viện không phải là xe ngựa của Bạch Dương Động, mà là một con tuấn mã đang phóng như điên chạy tới.

Cưỡi trên lưng nó là một người đàn ông mặc quan phục võ tướng màu đỏ tía, trước ngực thêu một con mãnh hổ đầy uy vũ.

Đến cách cửa Thanh Đằng Kiếm Viện chừng vài chục trượng, kỵ sĩ như sợ tuấn mã chạy quá chậm, nên phóng ra khỏi yên ngựa, lên xuống mấy cái đã tới tấm bia đá ngay trước cửa kiếm viện.

"Ta có việc muốn gặp Nam Cung Thải Thục."

Viên tướng khẽ vòng tay làm lễ, nói với đám đệ tử Thanh Đằng Kiếm Viện đang đứng ở cửa để tiếp đón đệ tử Bạch Dương Động.

"Có một tướng quân muốn gặp ta?"

Nam Cung Thải Thục nhận được tin, cô liền nghĩ tới một chuyện, trái tim đập thình thịch, vội vàng chạy nhanh tới cửa.

"Hoa Thanh Phong thúc thúc?"

Nam Cung Thải Thục bật kêu: "Sao ngươi lại tới đây?"

"Không phải tại ngươi gửi thư hối gấp còn hơn quân lệnh hay sao?"

Thấy Nam Cung Thải Thục vội vàng chạy ra, viên tướng khẽ

cười, móc ra một cái hộp ngọc, đưa cho cô: "Viên đan dược này khá là bá đạo, phụ thân ngươi sợ viết thư không thể bày tỏ đủ ý, lại vừa lúc ta có quân vụ phải tới Trường Lăng, nên bảo ta tiện đường mang tới cho ngươi."

Nam Cung Thải Thục nhận lấy hộp ngọc, trong lòng bàn tay đã đầy mồ hôi, "Đây là đan dược gì, cần ngài phải tự mình mang tới?"

"Là Hoàng Đình Kim Đan ngày xưa Hàn vương xin của Hoàng Đình Đan Tông." Hoa Thanh phong đáp: "Trước khi Hàn vương triều diệt vong, Hoàng Đình Đan Tông không có tiếng tăm gì, nhưng đan dược họ luyện chế đều rất bàng môn tả đạo, vô cùng dữ dằn. Viên Hoàng Đình Kim Đan này có hiệu dụng tăng tu vi hết sức kinh người, đủ cho một người mới vừa vào đệ Nhị Cảnh Tu Hành Giả có thể phóng thẳng lên trung phẩm phạt cốt hậu kỳ, nhưng dược lực của đan dược này lại rất hỗn tạp, có nhiều thứ sau khi tiến vào trong cơ thể con người sẽ tích tụ luôn trong đó, làm cho chân nguyên không được tinh khiết."

Nam Cung Thải Thục do dự.

Nếu trong cơ thể Tu Hành Giả có nhiều tạp chất không bài xuất được ra ngoài, sẽ mang tới rất nhiều vấn đề dẫn dắt, chân nguyên không đủ tinh khiết, sẽ làm ảnh hưởng tới sức mạnh của nó, đồng thời ảnh hưởng làm giảm cấp phẩm giai của công pháp tu hành.

"Đối với Tu Hành Giả bình thường, đan dược này khuyết điểm nhiều hơn ưu điểm, nên phụ thân ngươi mới bảo ta tới xem có thật ngươi đã phá cảnh hay không, viên đan dược này có phải thật chỉ dùng cho giao dịch, chứ ngươi không tự dùng cho mình hay không, ông ấy rất lo ngươi bị kẹt ở cửa ải đó lâu mà nôn nóng làm bậy." Hoa Thanh Phong nhìn làn da mượt mà của Nam Cung Thải Thục, tỏ vẻ an tâm, "Thấy ngươi thế này, ta yên tâm rồi."

" Tu Hành Giả bình thường. . ." Nam Cung Thải Thục vốn đang

do dự, nhưng nghe thấy mấy chữ này thì bình tĩnh lại.

Cô nghĩ tới thân thể Đinh Ninh, nghĩ hắn chẳng còn được bao nhiêu thời gian, hơi đâu mà lo nghĩ quá xa xôi.

Cô không nói gì nữa, gật đầu, mở hộp ngọc ra.

Cô nhìn thấy có một khối sáp mà trắng, bên trong bọc một viên đan dược màu vàng to cỡ long nhãn, có cảm giác rất nặng.

Viên thuốc này tới tay cô chậm hơn cô dự tính rất nhiều, nhưng bây giờ tới kịp cũng vẫn rất kịp thời.

Nam Cung Thải Thục và viên tướng nói chuyện với nhau, hỏi thăm tình hình cha mẹ của cô, và kể lại chút ít tình hình tu hành học tập của cô.

Dĩ nhiên là để cho viên tướng yên tâm rời đi.

Nam Cung Thải Thục nắm chặt hộp ngọc trong tay, trong lòng rất kích động và khẩn trương.

Một dãy xe ngựa từ từ xuyên ra sương mù, xuất hiện trên con đường dẫn tới cửa Thanh Đằng Kiếm Viện.

Người Bạch Dương Động, rốt cục đã đến.

***

Đi đầu chính là Lý Đạo Ky.

Phía sau ông chính là Trương Nghi và Tô Tần.

Tiết Vong Hư và hơn mười giáo tập Bạch Dương Động đi cuối cùng.

Đinh Ninh đi lẫn trong nhóm đệ tử đi khúc giữa, dáng người hắn chẳng có gì xuất chúng, nhưng mọi ánh mắt đều đổ dồn vào

hắn.

Tên thiếu niên gầy yếu non nớt kia, chính là Đinh Ninh một tháng Luyện Khí?

Trông quá mức bình thường, không giống chút nào mấy tên quái vật kia, trời sinh đã có thần quang gì đó. . . Người như vậy, sao có thể làm được một tháng Luyện Khí?

Những tiếng nghị luận râm ran vang lên.

Sắc mặt Đoan Mộc Luyện vốn lãnh trách nhiệm phụ trách việc nơi đây cũng trở nên khó coi.

Đây là lần đầu tiên đệ tử Bạch Dương Động đến Thanh Đằng Kiếm Viện từ khi được sáp nhập, trong suy nghĩ của hắn, lẽ ra Bạch Dương Động phải cảm thấy thất bại và mang dáng vẻ thần phục.

Nhưng lúc này, vì có Tiết Vong Hư triển lộ cảnh giới, vì có một đệ tử có khả năng một tháng Luyện Khí, người của Bạch Dương Động lại hừng hực khí thế đảo khách thành chủ.

Địch Thanh Mi đã sớm đoán trước được việc này, nên mọi việc tổ chức tế kiếm thí luyện đều được giản lược dẹp sạch, chỉ ở hậu sơn chờ mà thôi.

***

Người Bạch Dương Động đã tới gần.

Từ Hạc Sơn không nhịn được quay đầu sang nhìn Tạ Nhu, hắn không biết chuyện hôm qua có tới tai người Bạch Dương Động chưa, và cũng muốn biết Tạ Nhu bây giờ sẽ phản ứng như thế nào.

Tạ Nhu rất bình tĩnh, như chẳng có việc gì, nhưng Tạ Trường Thắng lại đột ngột đi tới, thi lễ chào Đinh Ninh: "Chào anh rể."

Thời khắc này quả thực rất là quái dị.

Ngay cả Lý Đạo Ky cũng phải sửng sốt.

Đinh Ninh đương nhiên nhận ra Tạ Trường Thắng.

Nhưng hắn không biết gì chuyện tối qua, nên hắn chẳng hiểu gì, ngơ ngác nhìn quanh, rồi nghiêm trang hỏi Tạ Trường Thắng, ngón tay chỉ chỉ vào mình, "Ngươi là mới nói với ta?"

"Đúng vậy." Tạ Trường Thắng vô cùng kính cẩn.

Toàn trường hoàn toàn xôn xao.

Từ Hạc Sơn và Nam Cung Thải Thục ngạc nhiên nhìn nhau, rồi cùng quay sang nhìn Tạ Nhu, nghĩ thầm chẳng lẽ hai tỷ đệ này đã bàn bạc với nhau, muốn hôm nay trịnh trọng đề cập đến việc đón dâu sao?

Nhưng mặt Tạ Nhu đỏ bừng, hoàn toàn không có vẻ gì là biết trước.

Đinh Ninh ngạc nhiên, nhìn Nam Cung Thải Thục, ý muốn nhờ cô giúp đỡ, giải thích giúp chuyện gì đang xảy ra.

"Hôm qua tỷ tỷ ta đã lập lời thề trước mặt mọi người, nói nếu ngươi thật sự đột phá đến Luyện Khí Cảnh, tỷ ấy sẽ không phải ngươi không lấy làm chồng, nên ngươi dĩ nhiên là tỷ phu của ta." Nhưng Tạ Trường Thắng đã nói với hắn.

"Ngươi chắc chắn mình không nói giỡn?"

Đinh Ninh giật mình, muốn phì cười, "Trò đùa này hơi bị lớn đó."

"Đây không phải trò đùa."

Một giọng nữ gằn từng tiếng vang lên.

Mọi âm thanh lao xao đều biến mất, vì chính chủ đã lên tiếng.

Ánh mắt mọi người đều nhìn vào Tạ Nhu, quên luôn cả việc tế kiếm thí luyện.

Đinh Ninh sững sờ nhìn Tạ Nhu, bắt đầu hiểu đây chính là tỷ tỷ mà Tạ Trường Thắng nói tới, Quan Trung Tạ gia đại tiểu thư.

Sắc mặt Tạ Nhu đã không còn ửng đỏ, mà đã trở lại bình thường.

Tạ Trường Thắng lặng lẽ lùi lại, đứng cạnh đám người Từ Hạc Sơn và Nam Cung Thải Thục.

"Ngươi làm cái gì vậy?"

Từ Hạc Sơn và Nam Cung Thải Thục hỏi hắn, bọn họ nhìn thấy được vẻ hả hê trong ánh mắt của Tạ Trường Thắng.

"Ta cố ý đấy. . ."

Tạ Trường Thắng nói rất nhỏ, sự hả hê từ trong mắt tràn ra khắp khuôn mặt, "Hôn nhân đại sự, đâu phải trò đùa, đừng nói Đinh Ninh trước kia không hề biết tỷ ấy, dù hắn có đồng ý, chuyện cưới gả thế này, một mình tỷ ấy làm sao tự mình định đoạt? Chuyện hồ đồ như vậy, phụ thân chắc chắn sẽ không đồng ý đâu. . . làm cho huyên náo to lên, nói không chừng phụ thân sẽ bắt tỷ ấy về đánh cho một trận. Mấy năm nay phụ thân nghĩ tỷ ấy ổn trọng, nên cho tỷ ấy trông coi ta, bây giờ ta sẽ để cho phụ thân biết tỷ ấy còn hồ đồ hơn ta, như thế phụ thân sẽ không cho tỷ ấy coi chừng ta nữa, không chừng lại cho ta quản lý tỷ ấy."

"..."

Từ Hạc Sơn và Nam Cung Thải Thục hoàn toàn nói không ra lời.

Mãi một lúc sau, Nam Cung Thải Thục mới nghẹn ra được một câu, "Nói tới nói lui cũng là vì ngươi muốn tha hồ tiêu tiền, mà đưa tỷ tỷ ngươi lên đầu sóng ngọn gió. . . rốt cuộc cô ấy có thực là tỷ tỷ ruột của ngươi không?"

"Lúc tỷ ấy đánh ta, không cho ta tiền, tỷ ấy có coi ta là đệ đệ ruột không? Mười lần ta đánh bạc, ít nhất chính lần tỷ ấy mách phụ thân ta." Tạ Trường Thắng nhếch miệng: "Lần này đâu phải ta sai, là tự tỷ ấy hồ đồ, nếu không ta đã lời ít nhất 1500 kim, hừ, để cho tỷ ấy qua lần này nhớ lâu một chút."

"Ngươi trẻ tuổi hơn chúng ta, quả nhiên cũng trẻ con hơn chúng ta." Nam Cung Thải Thục hít sâu một hơi, nhìn hắn rất nghiêm túc, "May mà ta không có đệ đệ nào như ngươi, nếu không chắc chắn ngày nào ta cũng sẽ đánh nó một trận."

Q1 - Chương 61: Không cưới, không lấy chồng

Đinh Ninh nhíu mày.

Trường Tôn Thiển Tuyết nói không sai, Trường Lăng này tràn đầy ân oán, chỉ cần bước một bước vào, sẽ bị vô số ân oán quấn chặt, ân oán đã khó nuốt, giờ còn bị phát sinh nợ tình, càng thêm phiền toái.

Hắn còn chưa biết mở miệng như thế nào, Tạ Nhu đã lên tiếng trước: "Ta đã rút kiếm cắt tóc lập thề, ở đây có rất nhiều người có thể làm chứng, nên đây không phải trò đùa."

Đinh Ninh nhìn khuôn mặt lạnh tanh của cô, nghiêm túc nói với cô: "Ta biết có những người lời hứa đáng giá nghìn vàng, coi danh dự của gia môn còn quan trọng hơn cả tính mạng, nhưng chúng ta chưa từng gặp nhau, sao lại vì một chút khác người mà nghiêm túc đổ ước như vậy. . . có phải quá mức cố chấp hay không? Hơn nữa ta nghe nói Tạ gia không phải gia tộc bình thường, ngươi làm như vậy, người trong nhà cũng chưa chắc đồng ý."

Tạ Nhu nhìn đôi mắt bình tĩnh hắn, không hiểu sao trong lòng cũng bình tĩnh hơn rất nhiều.

Hình như thiếu niên này có điểm bất phàm thật, sẽ không làm cô thất vọng?

"Làm việc võ đoán, nói không chịu nghĩ, đây là lỗi của ta, nên ta sẽ gánh chịu." Cô nhìn vào mắt hắn, khẽ nói: "Ta sẽ thuyết phục người trong nhà để họ đồng ý."

Đinh Ninh cau mặt, hơi cúi đầu xuống, nhìn thấy tàn kiếm Mạt Hoa, trái tim không khỏi run rẩy.

Tạ Nhu chỉ một thiếu nữ mới tu hành chưa bao lâu, nhưng ánh mắt chăm chú của cô lại làm hắn đột nhiên nhớ tới chủ nhân của Mạt Hoa Kiếm.

"Mấu chốt ở chỗ ý kiến của ngươi." Ánh mắt Tạ Nhu rất kiên định, cô chân thành nói: "Chúng ta mới gặp nhau lần này là lần đầu tiên, nhưng tính cách vinh nhục không sợ hãi, điềm tĩnh này của ngươi khiến ta rất thích, chuyện tình cảm, có thể từ từ bồi dưỡng, ta chỉ mong ngươi đừng cảm thấy chuyện này là đường đột, đừng nghĩ nhiều tới chuyện gia tộc."

Đinh Ninh càng ngày càng cảm thấy Tạ Nhu có điểm giông giống chủ nhân của Mạt Hoa Kiếm, nếu nói đây là sự trùng hợp trong vô tình, thì hắn cực kỳ không thích loại trùng hợp này, nên hắn hít sâu một hơi, kiên quyết nói: "Chuyện đó không có khả năng, ta sẽ không tiếp nhận loại người như ngươi, nên ngươi không nên có những suy nghĩ như vậy."

Tạ Nhu mở to mắt, cắn cắn môi, quật cường không nói gì.

Đinh Ninh ngẩng đầu lên nhìn cô: "Ta tuyệt đối sẽ không lấy ngươi, nên chúng ta đừng nhắc lại chuyện này nữa, để nó từ từ bị quên đi."

Hốc mắt Tạ Nhu ửng đỏ.

Cô dù sao cũng chỉ một thiếu nữ, làm ra những chuyện thế này là đã phải dùng tới rất nhiều dũng khí, nhưng cô chỉ hít sâu, ngực phập phồng thở mấy cái, rồi cúi người thi lễ thật sâu với Đinh Ninh.

"Chuyện này là ta không đúng. . . có điều ngươi có thể không cưới, nhưng ta lại không thể không lấy chồng."

Nói xong, cô quay người quay về chỗ chư sinh tụ tập.

Lòng Đinh Ninh trầm xuống.

Người ngoài nghe câu này có lẽ không thể nào hiểu được, nhưng một ánh mắt sau vàcủa Tạ Nhu khi quay người, Đinh Ninh nhìn là đã hiểu.

Cô cứng rắn hơn nhiều so với hắn tưởng tượng.

Cô không bức bách hắn lấy cô, nhưng cô nhất định phải gả cho hắn. Nên hắn không cưới, cô sẽ không lấy chồng, không gả cho người khác.

Cái này nghe qua thì rất buồn cười.

Nhưng Đinh Ninh không thể nào cười nổi.

"Kỳ thật cô bé đó với ngươi rất xứng đôi vừa lứa."

Lý Đạo Ky hơi quay người, nói vừa đủ cho Đinh Ninh nghe thấy, "Không nói Quan Trung Tạ gia phú giáp một phương, sau này sẽ có trợ giúp rất lớn cho việc tu hành của ngươi, mà tướng mạo và phẩm hạnh của cô bé ta đều rất hài lòng, ta đề nghị ngươi hãy nghiêm túc mà cân nhắc."

"Sao lại có người sư thúc phiền phức như ngài?" Đinh Ninh căm tức: "Ta mới bao nhiêu tuổi, mới tu hành được bao lâu, mới tới Thanh Đằng Kiếm Viện còn chưa nhìn ra nó tròn méo thế nào, đương nhiên nhảy ra một kẻ bảo ta tới đón dâu. . ."

Lý Đạo Ky cắt ngang, "Thanh Đằng Kiếm Viện thế nào sau này sẽ có thời gian từ từ mà xem, nhưng có những người nếu lỡ bỏ qua rồi sau này không gặp lại được nữa."

Đinh Ninh càng bực bội: "Cô ta làm như vậy hay lắm à, ngươi thân là trưởng bối, ngươi cũng nhìn ra được cô ta là một người

can trường, việc ngươi cần phải làm là tìm cách nào khuyên được cô ta bỏ suy nghĩ đó đi mới đúng chứ! Còn nữa, nếu ngươi thích cô ta như thế, thì bảo cô ta gả cho ngươi đi."

Lý Đạo Ky nhìn dáng vẻ thở hổn hển khó gặp của Đinh Ninh, không khỏi mỉm cười: "Ta muốn thế đấy chứ, nhưng người cô bé vừa ý không phải ta."

Đinh Ninh rất là chán nản.

"Tỷ, chuyện này ta làm tốt đấy chứ, giúp tỷ với anh rể chính thức lễ ra mắt lẫn nhau?" Nhìn Tạ Nhu đang đi về tới, Tạ Trường Thắng ra vẻ chân thành.

Tạ Nhu bình thản nhìn hắn: "Trẻ con."

Tạ Trường Thắng không ngờ Tạ Nhu chỉ nói hai chữ ấy, sự đắc ý trong lòng hóa thành hư ảo.

Từ Hạc Sơn và Nam Cung Thải Thục cảm thấy rất đồng cảm với Tạ Nhu, hai người vàcảm thán, "Phải chọn bạn mà chơi."

***

Trong mắt Đoan Mộc Luyện và các sư trưởng của Thanh Đằng Kiếm Viện, hành vi của Tạ Trường Thắng là vô cùng khôi hài, chỉ vì ngại thân phận những đệ tử ngoại viện tới đây xem lễ, nên họ mới không mắng hắn.

Nhưng nghĩ tới việc tế kiếm thí luyện thập phần trang trọng của Thanh Đằng Kiếm Viện bị trò trẻ con kia làm cho lộn xộn ngay lúc đầu, sắc mặt của họ trở nên vô cùng khó coi.

"Thời gian đã tới, Địch viện trưởng đang ở hậu sơn chờ, tế kiếm thí luyện sắp được bắt đầu, Tiết động chủ, các ngươi muốn nghỉ ngơi một chút trước, hay tới đó luôn?"

Đoan Mộc Luyện cố gắng kềm chế sự khó chịu của mình, bước ra, thi lễ chào Tiết Vong Hư.

"Chỉ một lão già gần đất xa trời, tùy tiện tới đây xem thôi, mọi chuyện ở đây đều do Lý Đạo Ky xử lý, không cần phải hỏi ý kiến của ta." Tiết Vong Hư mỉm cười.

Nếu quả thật chỉ một lão già gần đất xa trời tùy tiện tới xem, vậy thì tốt rồi.

Vì nếu không có một đệ Thất Cảnh Tu Hành Giả nhúng vào, Thanh Đằng Kiếm Viện đã không cảm thấy bị bó tay bó chân như thế này .

Đoan Mộc Luyện chửi thầm trong lòng, nhưng trên mặt vẫn câu nệ hữu lễ, gật đầu với Lý Đạo Ky.

"Đường xá không xa, không cần phải nghỉ ngơi, Tu Hành Giả không cần phải câu nệ tiểu tiết, chắc chắn mọi người ở đây đều cảm thấy nên bắt đầu càng sớm càng tốt." Lý Đạo Ky trong lòng vui vẻ, trên khóe miệng vẫn còn lấp lánh nét cười.

"Vậy thì … mời xuất phát."

Đoan Mộc Luyện cũng không muốn nhiều lời, buông ra một lời mời, rồi xoay người đi.

"Đoan Mộc lão sư."

Có mấy tên đệ tử Thanh Đằng Kiếm Viện đột nhiên lên tiếng, "Hà Triêu Tịch không có ở đây."

Nghe tới cái tên này, trong mắt Cố Tích Xuân lóe lên lệ quang.

Hắn chưa từng gặp Hà Triêu Tịch, nhưng hắn biết rõ Hà Triêu Tịch là một đối thủ nặng ký, tương lai cũng chính là uy hiếp hắn trong Mân Sơn kiếm hội.

Đoan Mộc Luyện nao nao.

Nếu đệ tử khác chưa tới, hắn sẽ rất giận, nhưng đây lại là Hà Triêu Tịch, nên hắn không tức giận chút nào.

"Hà Triêu Tịch!"

Hắn quay người, gọi to về phía hậu sơn của Thanh Đằng Kiếm Viện.

Mấy tức sau, có tiếng xé gió vang lên.

Một thiếu niên mặc áo xanh đơn giản, dáng người cân xứng đang bay vút tới.

Quang người hắn có khói trắng bốc hơi.

Đây không phải mồ hôi hắn, mà là sương trắng ở chung quanh bị nhiệt độ cơ thể hắn làm cho bốc hơi.

Nhiệt độ cơ thể cao như vậy, cho thấy hắn vừa mới luyện tập thân thể rất nặng.

Nhớ tới lời đồn về kẻ khắc khổ tu hành này, ánh mắt Cố Tích Xuân càng thêm lạnh.

***

"Hắn chính là Hà Triêu Tịch, trừ đi ăn cơm ra nhà xí, thì toàn bộ thời gian còn lại đều dùng để tu hành, hắn không thể không biết hôm nay là ngày tế kiếm thí luyện, nhưng vì không muốn lãng phí thời gian, nên vẫn còn tu luyện, chờ tới bây giờ mới đi ra." Đinh Ninh cẩn thận nhìn thiếu niên, bên tai là tiếng thì thào của Nam Cung Thải Thục.

"Ngươi vào thí luyện, cố tránh hắn ra." Nam Cung Thải Thục nhắc nhở, thừa lúc mọi người còn đang mải nhìn Hà Triêu Tịch, móc một cái hộp ngọc nhét vào trong tay Đinh Ninh, "Đây là đan

dược cha ta đưa tới."

Đinh Ninh sững sờ.

Hắn rất bất ngờ.

"Hôm nay mới vừa đưa tới, đây là Hoàng Đình Kim Đan của Hoàng Đình Đan Tông, có tác dụng giúp tăng tu vi tiến cảnh rất kinh người, nếu ngươi dùng bây giờ, tu vi sẽ tăng thẳng lên trung phẩm phạt cốt hậu kỳ, nhưng cũng sẽ mang tới rất nhiều tác dụng phụ bất lợi, làm cho chân nguyên không còn được tinh khiết. Thúc thúc ta nói như vậy, nhưng ta chưa kịp tra sách, nên ta cảm thấy tốt nhất là tế kiếm thí luyện xong rồi ngươi kiểm tra thêm trong sách, hiểu kỹ nó như thế nào rồi hẵng quyết định có dùng hay không."

Đinh Ninh gật đầu.

Tuy hắn chưa từng nghe qua loại đan dược này, nhưng hắn biết hắn có thể dùng được nó, có nó, lần tế kiếm thí luyện này khả năng nằm trong ba người đứng đầu sẽ tăng thêm mấy phần.

Q1 - Chương 62: Quy tắc công bằng

Nhìn Hà Triêu Tịch đang bay tới, trong người Đoan Mộc Luyện dần nóng lên.

Hà Triêu Tịch sở tu Thanh Đẳng Khô Vinh bí quyết, là pháp môn tu hành mạnh nhất của Thanh Đẳng Kiếm Viện, rất là huyền diệu, cộng với khả năng lý giải kiếm kinh hắn không có mấy đệ tử trong Thanh Đẳng Kiếm Viện và Bạch Dương Động có thể so sánh được.

Một người xuất chúng như vậy, hôm nay nhất định sẽ vô cùng tỏa sáng, giương cao uy danh cho Thanh Đẳng Kiếm Viện.

"Bình thường lúc nào cũng tu hành thì tốt, như bây giờ bắt nhiều người phải chờ ngươi như vậy, thực không biết lễ nghĩa."

Tuy hắn quát như thế, nhưng nét mặt lại không có chút vẻ nghiêm khắc nào.

Hà Triêu Tịch chẳng nói gì, chỉ khom người tạ lỗi, đi đến chỗ của mình.

Cách hắn không xa, một đệ tử Thanh Đẳng Kiếm Viện sắc mặt nặng nề, ghì chặt thanh kiếm trong ngực, chính là Mặc Trần.

Ánh nắng dần dần nóng lên, sương sớm trong Thanh Đẳng Kiếm Viện đã dần tan đi.

Mọi người đi theo Đoan Mộc Luyện, xuyên qua Thanh Đẳng Kiếm Viện, đi về phía sau núi Thiên Trúc Phong.

Hạp cốc thực hiện Tế kiếm thí luyện nằm ở dưới chân núi Thiên Trúc Phong, cách Thiết Kiếm Lĩnh năm sáu đỉnh núi.

Những... đỉnh núi này đều cách nhau hơn trăm trượng, nhưng Thanh Đằng Kiếm Viện có cầu dây nối chúng lại với nhau, được dây leo quấn quanh, qua mấy trăm năm, vô số dây leo quấn vào nhau, tạo thành hơn mười cây cầu dây đủ cho xe ngựa đi qua.

Giữa những cây cầu dây có xây đài ngắm cảnh, xung quanh trồng linh thảo hoa tươi, từ xa nhìn lại, chẳng khác gì những tòa lầu các lơ lửng giữa không trung, như cảnh tiên.

Thanh Đằng Kiếm Viện viện trưởng Địch Thanh Mi, đứng trong một đài ngắm cảnh, áo xanh bồng bềnh, như sắp bay đi.

Thấy đoàn người Đoan Mộc Luyện tới, ánh mắt ông ta lướt qua họ, đến khi thấy Hà Triêu Tịch mới ngừng lại, khẽ gật đầu, đến khi thấy Đinh Ninh bên cạnh Nam Cung Thải Thục, nhìn dáng vẻ non nớt yếu đuối hắn, hiểu ngay đây chính là kẻ gọi là Đinh Ninh, kẻ mới một tháng Luyện Khí hôm qua, chân mày ông ta khẽ cau lại.

Thiếu niên này có thiên phú kinh người, nhưng mấy tên đệ tử tới Bạch Dương Động hôm đó kể lại hắn chỉ chọn một quyển 《 Linh Nguyên Đại Đạo Chân Giải 》 tầm thường nhất để tu, nên ông ta chỉ xem Đinh Ninh là một con thú con, chẳng có bao nhiêu uy hiếp.

Thú con có thể trưởng thành đến cuối cùng, chẳng có được mấy con.

Kẻ chân chính cần lo lắng, chính là con thú già sắp xuống lỗ, nhưng nanh vuốt lại sắc bén hung mãnh kia.

Nên ánh mắt ông ta nhanh chóng lướt qua Đinh Ninh, nhìn thẳng vào Tiết Vong Hư đi ở cuối hàng.

Ông ta nét mặt nghiêm túc, từ xa đã chắp tay, chào Tiết Vong Hư: "Bạch Dương, Thanh Đằng hợp nhất, tế kiếm thí luyện lần này, ý nghĩa đã thay đổi rất lớn. Tiết động chủ lại đã tới đệ Thất Cảnh, quả thật là cả hai nơi đều được vinh quang."

Tạ Trường Thắng không nhịn được nhẹ giọng nói thầm: "Coi như viện trưởng thông minh, Bạch Dương Động đưa về Thanh Đằng Kiếm Viện rồi, vốn đâu còn được gọi là Bạch Dương Động nữa, sau này sẽ không còn cái tên Bạch Dương, mà chỉ có Thanh Đằng Kiếm Viện, hắn nói như vậy, lại vẫn giấu ý khéo léo bảo là cả Bạch Dương lẫn Thanh Đằng đều là hắn quản. Chỉ cần thiết thực mới có lợi, nhưng nếu nói năng không cẩn thận, coi chừng..., Tiết Vong Hư sẽ cho mặt ông ta chấm đất."

Tiết Vong Hư mỉm cười: "Địch viện trưởng khách khí, ta chỉ là một lão già rảnh rỗi, tới xem náo nhiệt mà thôi, có cái gì muốn đệ tử Bạch Dương Động làm, cứ phân phó Lý Đạo Ky là được."

Lời lẽ nghe rất khách khí, nhưng rơi vào tai Địch Thanh Mi lại mang một tư vị khác.

Ý là không cần phải nói chuyện với ông, cần gì cứ nói với Lý Đạo Ky thôi, ông ta là người quản lý cả Thanh Đằng Kiếm Viện lẫn Bạch Dương Động, thế mà lại chỉ ngồi được ngang hàng với Lý Đạo Ky?

Trong lòng ông ta sát khí đại thăng, nhưng trên mặt lại ra vẻ không hề bận tâm.

"Tế kiếm thí luyện là truyền thống của Thanh Đằng Kiếm Viện chúng ta, tổ sư khai sơn Thanh Đằng Kiếm Viện Kỳ Lâm Phong, hiện nay đã phá cảnh tới đệ Lục Cảnh Bản Mệnh cảnh, cũng ngưng luyện Bản Mệnh kiếm Thanh Đằng Mộc Kiếm thành công. Nên hàng năm vào ngày hôm nay, Thanh Đằng Kiếm Viện chúng ta đều dùng thí luyện này để làm nghi thức kỷ niệm tổ tiên, người chiến thắng không những nhận được bảo vật ban thưởng, mà còn được

nội viện sắp xếp nơi tu hành, có được lịch luyện lớn nhất."

Ông ta khẽ gật đầu với Đoan Mộc Luyện: "Tu Hành Giả không câu nệ tiểu tiết, nhưng có quy củ. Tiếp theo giao cho Đoan Mộc Luyện giải thích quy tắc tế kiếm thí luyện lần này."

***

"Tế Kiếm hạp cốc ở ngay dưới chân chúng ta, trong hạp cốc có Thanh Đằng, được bố trí Thanh Đằng pháp trận mà chỉ Kiếm Viện chúng ta mới có. Đường lối đi lại trong đó rất khó tìm, Thanh Đằng thoạt nhìn chỗ nào cũng giống nhau, nhưng sẽ có những nơi có khả năng công kích Tu Hành Giả, thậm chí có cả đằng vương, sức mạnh vượt qua cả Luyện Khí thượng phẩm Tu Hành Giả, nếu bị quấn phải, không còn giãy giụa được nữa, nhớ kỹ không được kinh hoảng, không động đậy gì nữa , thì dây leo sẽ không công kích nữa, nếu không càng nhúc nhích sẽ bị quấn càng chặt, nếu cứu không kịp sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng."

"Tất cả đệ tử tham gia tự phân tán tới cửa vào, phải xuyên qua hết hạp cốc tới lối ra ở mặt bên kia mới là đạt. Ở bên trong cấm hai người trở lên kết bọn đồng hành, nếu có gặp nhau, thì phải hoặc chiến đấu phân ra thắng bại, hoặc tránh né nhau ra."

"Xuyên qua hạp cốc lấy ba ngày làm hạn định, chia làm ba giai đoạn, không được ra sớm hơn. Mỗi ngày vào lúc giữa trưa, chúng ta sẽ dùng khói báo động làm hiệu, phải tới được khu vực chính giữa chỗ đốt khói trước khi mặt trời lặn. Sau đó ở lại khu vực đó đến nửa đêm, nửa đêm về sáng mới thì được tự chọn tiếp tục nghỉ ngơi hay là đi tiếp..."

Đoan Mộc Luyện bắt đầu giảng giải quy tắc, những điều này...này Đinh Ninh đều đã được nghe qua, nhưng hắn vẫn nghe rất cẩn thận.

"Bởi vì năm nay Bạch Dương và Thanh Đằng quy nhất, số

lượng đệ tử tham gia thí luyện nhiều gấp đôi những năm trước, nên độ khó cũng gia tăng, mỗi danh học sinh khi tiến vào trên người đều có một cái lệnh phù, trong mỗi ngày phải ít nhất có một lần chiến đấu, phải cướp được một cái lệnh phù, nếu không dù có tới được khu vực chỉ định cũng đều bị tính là thất bại."

"Năm nay những khu vực nghỉ ngơi sẽ không có sẵn đồ ăn, chỉ có ở trong Tế Kiếm hạp cốc mới có ít thú rừng, muốn ăn để bổ sung thể lực, thì phải tự đi săn, ta báo trước trong đó có những con thực lực không hề yếu, muốn đi săn phải cân nhắc cẩn thận."

Xung quanh xôn xao những tiếng nghị luận.

"Điều này rất bất lợi với những đệ tử tu vi cảnh giới không cao." Nam Cung Thải Thục quay sang, lo lắng nhìn Đinh Ninh: "Giống như ngươi, bởi vì thời gian ngươi tu luyện quá ngắn, còn chưa luyện tập thân thể bao nhiêu, tiêu hao thể lực thế này, sợ rằng ngươi sẽ theo không kịp. Đã thế lại còn mỗi ngày đều phải chiến đấu, vừa tiêu hao thể lực tìm đồ ăn vừa phải chiến đấu. . . Càng tới gần cuối cùng, sẽ càng bất lợi."

"Loại quy tắc này đối với những người mạnh như Hà Triêu Tịch mới là có lợi, nhưng không ai nói được là nó không công bằng." Đinh Ninh gật đầu: "Bởi vì đây là thí luyện, là để tìm ra những đệ tử mạnh nhất về mọi phương diện."

Nam Cung Thải Thục im bặt.

Có đôi khi cái gọi là quy tắc và công bằng chính là như vậy, nhìn thì cứ tưởng đối với mọi người đều là như nhau, nhưng trên thực tế lại là khéo léo nghiêng về phía người nào đó, và bất lợi với người nào đó.

"Có quy tắc thì có cách thức ứng phó." Đinh Ninh nhìn ra cô không vui, thì khẽ cười: "Chúng ta sinh ra trong một thế giới tràn đầy quy tắc, nên chúng ta phải nghĩ ra được cách sinh tồn với

những quy tắc."

***

"Tỷ, loại quy tắc này hình như rất bất lợi với anh rể nha, nhưng mấu chốt ở chỗ, nó lại có vẻ rất công bằng."

Tạ Trường Thắng nhìn Đinh Ninh đang nói chuyện với Nam Cung Thải Thục, vẻ mặt và giọng điệu như muốn ăn đòn, "Đúng rồi, ngươi cảm thấy anh rể như thế nào?"

"Rất tốt."

Nhưng không ngờ, Tạ Nhu nhìn thấu chiêu trò hắn, nên không tức giận, mà chỉ mỉa mai nói: "Ta có lòng tin, hắn sẽ trở thành một trong ba người cuối cùng."

Tạ Trường Thắng sững người, phẫn uất kêu oan: "Ngươi thay đổi cũng quá nhanh đi? Lúc đầu ta có lòng tin với hắn, muốn đánh cược cho hắn, ngươi lại xem thường hắn, bây giờ ngươi lại còn tin hắn hơn ta, hắn vừa mới nhập luyện khí, Bạch Dương Động có Trương Nghi, Tô Tần, Thanh Đằng Kiếm Viện có Hà Triêu Tịch, Nam Cung Thải Thục, ngươi ở đâu cảm thấy hắn sẽ được Top 3?"

"Trước kia là vì ta chưa từng gặp hắn, nên mới suy nghĩ như thế về hắn." Tạ Nhu nhìn đệ đệ: "Nhưng bây giờ ta đã thấy hắn rồi, đương nhiên là phải khác."

Tạ Trường Thắng như muốn tắt thở, "Tại sao phải khác?"

Tạ Nhu nhìn Đinh Ninh ở phía xa: "Trong ánh mắt hắn có lòng tin, không phải loại giả tạo, cố gắng lên gân cho mình… mà là sự điềm tĩnh đương nhiên từ bản thân mà có."

"Giống như đi mua đồ, có những người biết mình mua không nổi, nhưng cứ giả bộ ra vẻ như mình dư sức muốn mua là mua được ngay, nhưng hắn là cái loại thật sự trong túi có rất nhiều

tiền, biết hàng đó dù có mắc cũng vẫn đủ tiền mua được."

"Bốn tuổi ta đã theo dõi việc làm ăn trong nhà, gặp không biết bao nhiêu người làm ăn, ta biết ánh mắt của ta không nhìn lầm."

Tạ Trường Thắng vỗ trán, phiền muộn nói: "Đây là việc buôn bán sao?"

"Đạo lý cũng giống nhau."

Tạ Nhu nhìn hắn, lắc đầu: "Ngươi còn quá trẻ con, rất nhiều đạo lý ngươi chưa hiểu, sau này ngươi sẽ hiểu."

Tạ Trường Thắng giận tới mức mặt mũi trắng bệch, "Ta đâu còn nhỏ nữa!"

Tạ Nhu mỉa mai: "Cũng đâu phải chưa nhìn thấy ngươi tắm rửa, chỗ nào của ngươi cũng nhỏ."

"Đó là hồi còn bé!" Tạ Trường Thắng tức giận run người, nói không ra lời.

"Là con nít, biết cái gì." Tạ Nhu nghiêm mặt: "Ngươi đừng có mà đắc ý, những chỗ ngươi không hiểu, ta sẽ tự giải thích cho phụ thân."

"Còn nữa. . ."

"Ta chỉ là con gái, trọng trách sau này trong nhà, không tới hai vai ta gánh vác, dù ta có hồ đồ một chút, phụ thân cũng sẽ chiều theo ta. Nhưng ngươi thì không được, vì ngươi là đàn ông."

Q1 - Chương 63: Bắt đầu đào thải

Tạ Trường Thắng hít sâu, tức giận: "Ngươi đừng có lúc nào cũng mang bộ dạng dạy dỗ người khác có được không?"

Tạ Nhu nở nụ cười khiêu khích: "Muốn không bị ta giáo huấn, thì tu hành vượt qua ta đi, đánh thắng được ta nói sau."

Tạ Trường Thắng nắm chặt nắm đấm, sắc mặt trắng nhợt, phẫn uất nói: "Ta nhất định sẽ vượt qua ngươi."

Tạ Nhu vẫn mỉm cười: "Thế là tốt nhất, nếu không sau này ngay cả một môn khách của Ly Lăng Quân cũng đánh không lại, thì mất mặt lắm."

Tạ Trường Thắng cúi đầu, không nói thêm gì nữa, lúc này trên đài Đoan Mộc Luyện đã giải thích xong mọi quy tắc.

Ánh mắt mọi người lại dồn lên người Hà Triêu Tịch.

Trong số đệ tử tham gia tế kiếm thí luyện, Hà Triêu Tịch với Trương Nghi, Tô Tần có tu vi mạnh nhất, đều là đệ Tam Cảnh trung phẩm, Trương Nghi với Tô Tần còn đã tiến gần tới Tam Cảnh thượng phẩm, nhưng chênh lệch không quá lớn, hơn nữa Hà Triêu Tịch sở tu Thanh Đằng Khô Vinh bí quyết, vô cùng huyền diệu.

Nếu chỉ luận về thể lực, đương nhiên Hà Triêu Tịch – kẻ thường xuyên bỏ thời gian tu luyện thân thể sẽ chiến thắng.

Thế nên theo kiểu quy tắc thiên về thể lực thế này, Hà Triêu Tịch đương nhiên là người có hi vọng chiến thắng nhất.

Nhưng Mặc Trần lại không nghĩ như vậy.

Trong lần tế kiếm thí luyện này, nhất định hắn sẽ tạo cho tất cả mọi người một cảm giác ngoài ý muốn.

***

Tất cả đệ tử tham gia tế kiếm thí luyện đi dọc theo đường núi đi về phía cửa vào Tế Kiếm hạp cốc.

Không ai kiểm tra họ có giấu thức ăn mang theo hay không, vì trong ba ngày tới, họ sẽ bị trận pháp che khuất hết đường đi, có thể sẽ đi lạc, nhưng người ngồi ở trong bình đài trên cao xem lễ thì đều nhìn thấy rõ mọi hành động của họ.

Đinh Ninh đi giữa đội ngũ, đường xuống núi càng lúc càng rộng, nhưng đến cuối lại không nối vào hạp cốc, trước mặt họ là một vùng sườn đồi chừng mười trượng.

Trên sườn đồi có hơn trăm sợi dây leo xanh biếc đang rủ xuống.

Dù chưa từng xem qua Thanh Đằng Kiếm Viện tế kiếm thí luyện, Đinh Ninh cũng đoán ra được, tí nữa khi đệ tử tham gia thí luyện theo dây leo rơi xuống hạp cốc, chỉ cần thời gian rơi hơi lệch nhau một chút, pháp trận bên dưới sẽ đưa họ tới những khu vực khác nhau.

Đoan Mộc Luyện lạnh lùng: "Mỗi người chọn một sợi dây leo xuống dưới, mỗi người cách nhau 20 tức thời gian."

"Ngươi phải cẩn thận."

Nam Cung Thải Thục nhìn Đinh Ninh, lo lắng nói: "Đừng có hấp tấp."

Đinh Ninh hiểu cô muốn nói cái gì, nên khẽ cười: "Ngươi cũng

vậy, đánh không lại thì bỏ chạy, thí luyện thời gian dài thế này, chẳng ai biết phút cuối sẽ phát sinh cái gì."

Nam Cung Thải Thục còn đang suy nghĩ về ý tứ của Đinh Ninh, đám đệ tử đã bắt đầu trợt xuống, cô nhìn hắn, "Ngươi trước hay là ta trước?"

Đinh Ninh đáp: "Ta trước."

Nam Cung Thải Thục nói rất nghiêm túc: "Hi vọng ngươi sẽ luôn ở trước ta."

Đinh Ninh mỉm cười, "Cảm ơn lời tốt lành của ngươi."

***

Tới phiên Đinh Ninh, động tác hắn rất chậm, rất cẩn thận.

Nhìn thân ảnh chậm rãi rơi xuống dưới, trong mắt Nam Cung Thải Thục đầy lo lắng.

Dù có thiên phú và khả năng lĩnh ngộ mạnh tới cỡ nào, thì phản ứng của cơ thể cũng phải cần có thời gian luyện tập.

Động tác của Đinh Ninh, là hết sức vụng về.

Nhưng Đinh Ninh lại đã rất vất vả mới làm ra được hành động vụng về như thế, hắn không muốn người ta nhìn ra là hắn quá mức nhanh nhẹn.

Hôm trước đánh nhau là trong đêm tối, người xem là nhân vật giang hồ, còn bây giờ là tu hành giả chính thức của Trường Lăng Tu Hành Giả, hắn không thể không cẩn thận.

Hai chân hắn vững vàng rơi xuống đất, bắt đầu đánh giá cảnh tượng xung quanh.

Từ bên trên nhìn xuống, hạp cốc hiện ra rất rõ ràng, nó bị

những rừng cây nhỏ và những cây mây khổng lồ chia nhỏ ra thành nhiều phần như một mê cung, bây giờ xuống tới dưới đất, hắn mới nhìn thấy xung quanh toàn là sương mù.

Sương mù này không phải sương màu trắng bình thường, mà mang một màu xanh nhạt quỷ dị.

Sương mù này không ảnh hưởng tới việc nhìn những đồ vật ở xa, nhưng lại có tính khúc xạ ánh sáng, làm cho những vật ở gần trở nên vặn vẹo, mông lung.

Dây leo ở chung quanh nhìn cũng khác với lúc nhìn từ trên xuống.

Từ bên trên nhìn xuống, giữa cây cối và dây leo có những khoảng trống, nhưng đứng ở đây, lại thấy giữa chúng kín mít, không hề có kẽ hở nào, chỉ có mấy chỗ tạo thành vòm giống như thông đạo.

Chung quanh hoàn toàn tĩnh lặng, những đệ tử xuống cùng lúc với hắn có lẽ ở cách hắn không xa, vậy mà không hề nghe thấy một tiếng nói hay tiếng bước chân nào, xem ra pháp trận còn có tác dụng ngăn cách âm thanh, như thế sẽ không thể thông qua âm thanh né tránh sự công kích của địch nhân, khả năng đột ngột gặp địch và chiến đấu cũng sẽ tăng cao, độ khó khi săn thú cũng vậy.

Theo quy tắc Đoan Mộc Luyện đã hướng dẫn, sau khi vào trong hạp cốc, nếu không di chuyển mà cứ đứng ở chỗ cũ sẽ bị coi là không tuân theo quy định, nên Đinh Ninh bắt đầu động bước, điv ề phía một cái lỗ hổng giống cổng vòm, hai mắt nhắm nghiền, tĩnh tâm cảm giác.

Hắn cảm thấy Thiên Địa nguyên khí ở đây rất hỗn loạn, Thanh Đằng ở chung quanh hấp thu và phóng thích ra nguyên khí gây quấy nhiễu, giống như có vô số những thanh kiếm trôi nổi hỗn loạn bên trong Thiên Địa nguyên khí.

Bố trí này không ảnh hưởng gì tới tu hành giả từ Lục Cảnh trở lên, vì họ có thể dùng chân nguyên và Thiên Địa nguyên khí súc tích trong cơ thể đả thông một con đường thông với Thiên Địa nguyên khí bên ngoài trận, nhưng đối với đám đệ tử này, thì đã đủ.

Từ trên bình đài xem lễ nhìn xuống hạp cốc, thấy trong hạp cốc đầy những đầu người đang không ngừng chuyển động.

Vì cứ một đợt là có gần trăm học sinh trượt theo dây leo xuống cốc, nên trong hạp cốc toàn người là người.

Có những học sinh chỉ đứng cách nhau khá gần, nhưng lại không biết điều ấy, khiến người nhìn vào cảm thấy buồn cười.

Tạ Nhu không hề dời mắt khỏi Đinh Ninh.

Vì cách hắn chưa tới mười trượng có một đệ tử của Thanh Đằng Kiếm Viện.

Tên gã là Triệu Khánh.

Gã là người nhà Triệu thị ở Bình Hồ, năm Nguyên Vũ thứ tám thì thi đậu vào Thanh Đằng Kiếm Viện, nhập viện sớm hơn Nam Cung Thải Thục hai năm, tuy nhiên tới nay cũng chỉ là cảnh giới Luyện Khí thượng phẩm, không đột phá được vào đệ Tam Cảnh.

Nhưng những địa chỉ tu hành của Trường Lăng đối với thí sinh xuất thân từ những nước trước đây không thuộc về Đại Tần vương triều như Triệu địa, Hàn địa, Ngụy địa thì khảo hạch rất là nghiêm khắc, Triệu Khánh có thể tiến vào Thanh Đằng Kiếm Viện, đương nhiên là có so chỗ hơn người.

Sức mạnh hai cánh tay của hắn mạnh hơn người cùng tuổi rất nhiều lần.

Đây là vấn đề thể chất trời sinh, vì phụ thân hắn, trước kia ở

Triệu địa là một lực sĩ nổi danh lừng lẫy.

Sức lực cánh tay mạnh, thì có thể dùng rất nhiều kiếm pháp mà người thường không dùng được.

Nên thanh kiếm hắn dùng cũng nặng gấp mấy lần kiếm của người thường, tu kiếm pháp cũng là đại khai đại hợp Cuồng Phong Kiếm Kinh.

Một thanh kiếm cực nặng, lại còn có tốc độ như cuồng phong, uy lực đương nhiên kinh người.

Nên Triệu Khánh tin rằng gã không phải không có cơ hội chiến thắng.

Bởi đã từng tham gia tế kiếm thí luyện một lần, đã có kinh nghiệm, nên gã biết không phải ai đi nhanh hơn sẽ là người chiến thắng, thế nên gã còn trì hoãn hơn cả Đinh Ninh.

Gã mới vừa đi qua một chỗ hổng giống cổng vòng, đã có mấy dây Thanh Đằng lặng lẽ từ sau lưng hắn bắn tới.

Khi chỉ còn cách mấy xích, Triệu Khánh đã phát hiện ra, gã quát lên một tiếng, tay phải rút thanh kiếm bản rộng sau lưng, nhanh như chớp chém ra một nhát.

PHỐC PHỐC PHỐC mấy âm thanh nhè nhẹ vang lên.

Mấy dây Thanh Đằng đã bị một kiếm của gã chấn thành vô số mảnh vụn màu xanh.

Nhưng gã còn chưa kịp thả lỏng, một dây thanh đằng bên hông đã đâm vèo tới.

Dây Thanh Đằng này có hào quang lấp lóe, khác hẳn mấy dây Thanh Đằng vừa rồi.

Triệu Khánh biến sắc.

Gã lại quát to một tiếng, chân khí không ngừng cuồn cuộn tuôn vào thanh kiếm.

Những phù văn trên thân kiếm phát sáng, tỏa ra một lớp kiếm khí màu trắng.

Kiếm khí dày lên cả mấy thước vuông, khiến người ta cảm giác hắn không phải dùng kiếm, mà là dùng búa.

'Đang' một tiếng, kiếm đằng giao với nhau, vang lên âm thanh như kim thiết chạm vào nhau.

Thân thể gã hơi lắc lư, nhưng dây Thanh Đằng cũng đã bị kiếm của gã chặt đứt.

Nhưng gã bỗng cảm thấy lạnh toát.

Gã nhìn xuống dưới chân.

Lớp lá rụng dưới chân gã đang nhảy tưng lên.

Mấy sợi dây leo rất nhỏ quấn vào mắt cá chân gã, trong nháy mắt làm cơ thể gã mất cân bằng, ngã dúi về phía trước.

Thanh kiếm bản rộng nhoáng lên, chém thẳng xuống dưới chân.

PHỐC PHỐC mấy tiếng, đám dây leo bị chém đứt sạch, nhưng gã không còn kịp ngăn cản mấy sợi dây leo đang từ phía trước phóng tới.

Cả người gã bị kéo lê trên mặt đất mấy trượng, đâm vào tường cây, bị thêm một đống dây leo trườn ra trói chặt, đừng nói là huy kiếm, ngay cả muốn hít thở cũng không xong, mặt mũi mắc nghẹn đỏ bừng.

Triệu Khánh rên lên một tiếng.

Gã cực kỳ không cam lòng, nhưng gã biết lúc này chỉ còn làm được một việc thôi, chính là bất động, không nên giãy giụa nữa.

"Tại sao tế kiếm thí luyện năm nay lại khó hơn mấy năm trước nhiều vậy chứ?"

Gã không thể không nghĩ đến điều đó, cùng lúc ấy, trong sơn cốc cũng vang lên rất nhiều những tiếng kinh hô, nhưng đều bị trận pháp ngăn cách.

Từ lễ đài giữa không trung nhìn xuống, trong hạp cốc đã biến thành một vùng biển xanh đang sôi trào.

Có rất nhiều người đang phải nghênh chiến, vô số dây leo bị tàn phá, lá cành tan tác bay khắp nơi, cũng có rất nhiều người bị dây leo cuốn chặt, phải chấp nhận thất bại.

Những người ấy cũng đang có cùng suy nghĩ giống như gã.

Tại sao tế kiếm thí luyện năm nay lại khó như vậy?

Vì những năm trước, khu vực này không hề có loại dây leo vương này.

Năm nay không chỉ bị tăng cấp độ công kích, mà giống như điểm công kích nào cũng có dây leo vương tồn tại.

Khóe miệng Địch Thanh Mi thấp thoáng nụ cười.

Ông ta hiểu rõ nỗi sợ của các học sinh, vì đây chính là mưu kế của ông ta.

Nhưng dù khó như thế nào, thì đối với tất cả mọi người vẫn rất công bằng, và lại còn có lợi cho Hà Triêu Tịch, giúp hắn chiến thắng người cần phải thắng.

***

Tạ Nhu hơi cau mày.

Tuyến đường hành tẩu của Đinh Ninh khá là yên tĩnh.

Đột ngột, cô nhìn thấy bức tường đằng bên cạnh Đinh Ninh có một sự dị động rất nhỏ.

Những sợi dây leo vốn mềm oặt, đột nhiên như có một sức mạnh kỳ lạ tràn vào, làm chúng trở nên cứng ngắc, như những thanh kiếm mảnh, lặng lẽ đâm ra.

Q1 - Chương 64: Kiếm của Tu hành giả

Trong mắt Cố Tích Xuân hiện lên vẻ vui mừng.

Vì hắn cũng đang nhìn vào Đinh Ninh.

Cuộc cá cược bên ngoài sơn môn Thanh Đằng Kiếm Viện vì Tạ Nhu mà không được thành lập, nhưng hắn đã nói ra rất nhiều lời, Đinh Ninh thực sự một tháng Luyện Khí, Tạ Nhu ngay trước mặt mọi người cắt tóc lập thề, những chuyện ấy nhất định sẽ được lưu truyền rộng rãi khắp Trường Lăng.

Đinh Ninh biểu hiện càng xuất sắc, thì hắn càng không thể nào chịu nổi.

Một người còn chưa chính thức bước lên sân khấu Tu Hành Giả mà còn mang tiếng không tốt, sẽ mang tới rất nhiều hậu quả bất lợi.

Nên khi nhìn thấy tuyến đường của Đinh Ninh xuất hiện bẫy rập, hắn vô cùng mừng rỡ.

Hắn nghĩ, Đinh Ninh tuyệt đối không có khả năng qua được cửa ải này.

Hắn sẽ bị loại bỏ ngay ở cửa vào Tế Kiếm hạp cốc.

Lý Đạo Ky bình thản, nhìn bức tường đằng đang di động chếch sau lưng Đinh Ninh, nói thầm trong lòng: "Nếu ngươi đã có lòng tin như vậy, thì đừng có để cho ta phải nhìn thấy bộ dáng bị treo ngược khó coi ngay ở cửa thứ nhất này."

***

Đinh Ninh đã sớm cảm giác được sự dị động của bức tường đằng.

Niệm lực của hắn có thể bao trùm phạm vi mấy trượng quanh người, so với niệm lực của tu hành giả Ngũ Cảnh Thần Niệm cảnh thì rất là nhỏ bé, như một sợi chỉ nhỏ xíu phiêu tán trong gió, nhưng so với Tu Hành Giả cùng cảnh giới, thì lại vô cùng dày đặc.

Triệu Khánh khi dây leo còn cách mấy thước mới có cảm ứng, còn hắn thì khi dây leo vừa mới bắt đầu dị biến thì hắn đã biết rồi, hắn còn cảm nhận được bên trong tường đằng có một nguồn nguyên khí rất đang không ngừng rót vào một sợi dây leo khác thường.

Với thực lực chân chính hiện có, hắn hoàn toàn có thể chặt đứt sợi dây leo còn chưa kịp súc thế kia, nhưng hắn biết, nếu làm như vậy, sẽ làm cho những người đang xem lễ sinh lòng nghi ngờ, mang tới rất nhiều phiền toái.

Nên trong nháy mắt này, trong đầu hắn diễn luyện qua rất nhiều kiếm thức trong Dã Hỏa Kiếm Kinh, hắn duỗi tay nắm lấy chuôi Mạt Hoa Tàn Kiếm.

Lúc này, ba sợi dây leo đã vừa vặn tới chỉ còn cách hắn mấy thước.

Đây là một khoảng cách rất hợp lý.

Nên hắn xuất kiếm.

Thanh kiếm gãy tựa như một tia chớp chém ra, bởi vì hắn đã tới đệ Nhị Cảnh, nên trong những khe nhỏ trên thân kiếm tràn đầy chân khí, phát ra những âm thanh trong trẻo nho nhỏ, vầng sáng màu xanh lá của thân kiếm bình thường không hề nhìn thấy giờ cũng sáng lên.

Những đốm trắng tinh xuất hiện giữa dòng phù văn.

Trên thân kiếm xanh lá như nở ra những bông hoa màu trắng.

Trong mắt Đinh Ninh ẩn hiện một tia thương cảm.

Hắn không lùi bước nào, xuất kiếm, giống như sau lưng hắn là cuối con đường.

Một mảnh bóng kiếm từ trên người hắn hiện ra.

Ba cây lục đằng đều đứt đoạn.

***

Tạ Trường Thắng như nhìn thấy quái vật, miệng há to hết cỡ, thấy cả yết hầu.

Đôi mắt Tạ Nhu tràn đầy vui mừng khó tả.

Nụ cười mỉm cứng ngắc trên mặt Cố Tích Xuân, nói không nên lời.

Bức tường đằng chếch sau lưng Đinh Ninh rung mạnh.

Mấy chục vụn vỏ dây leo vỡ tung ra, ngay sau đó, một sợi dây leo mang theo màu sắc sáng bóng của kim loại, như một lưỡi kiếm sắc bén đâm về phía ngực Đinh Ninh.

Sợi thanh đằng thô chắc với sức mạnh cường đại phóng tới với một tốc độ mắt thường khó mà thấy được.

Nhưng Đinh Ninh không lùi mà tiến tới.

Vì phía sau hắn đích thật là cuối con đường.

Hắn bước tới, kéo dãn khoảng cách với sợi đằng.

Mạt Hoa Tàn Kiếm trong tay bện ra một vùng bóng kiếm dày

đặc.

Theo bước chân bước tới của hắn, những mảnh vỏ dây đằng không ngừng bay lên, như vụn gỗ bị thợ mộc bào ra, bay múa quanh người.

Sợi thanh đằng thô mạnh, vẫn chưa tìm được cách cuốn lấy hắn.

Dây thanh đằng bỗng nhiên vỡ ra, phun ra vô số sợi tơ trắng, bao phủ không gian phía sau người hắn.

Đinh Ninh bình tĩnh xoay người, huy kiếm.

Mấy sợi thanh đằng từ dưới mặt đất luồn lên bị một kiếm này của hắn chém đứt sạch.

Không còn dây leo nào xuất hiện, hắn thu hồi kiếm, tiếp tục đi về phía trước.

***

Tiết Vong Hư đã lại vô tình kéo đứt mấy sợi râu bạc trắng.

Ông đã nghe Lý Đạo Ky kể lại rằng Đinh Ninh có lý giải rất sâu sắc về Dã Hỏa Kiếm Kinh, sử dụng kiếm đã có được thần vận, nên trước ngày tế kiếm thí luyện, ông không bảo Đinh Ninh xuất kiếm cho mình xem, ông đã tới tuổi này, nhiều lúc đều phải tự mình làm cho mình vui, rất nhiều chuyện đều giữ lại một chút cảm giác chờ mong mới thấy đời thú vị.

Nhưng ông không tài nào tưởng tượng được, Đinh Ninh lại nắm giữ Dã Hỏa Kiếm Kinh đến trình độ này!

Lý Đạo Ky vẫn bình thản như thường, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy sự kiêu ngạo, nghĩ thầm mấy kiếm này, cả đám đệ tử của những tu hành chi địa ở đây, có ai có thể trong thời gian ngắn như

vậy, nắm giữ tới cảnh giới như thế hay không?

Lúc sợi thô đằng bị Đinh Ninh đánh cho vỡ tan, sắc mặt Cố Tích Xuân đỏ bừng, như bị người ta tát cho hai cái tát.

Hắn có cảnh giới so với đa số đệ tử đang xem lễ hiện giờ khá hơn rất nhiều, nên hắn hiểu rõ trong mấy tức thời gian ngắn ngủn kia đã xảy ra chuyện gì.

Đinh Ninh đã dùng trảm, kéo, phản,... rất nhiều kiếm thế khác nhau chặt đứt ba sợi lục đằng, sau đó dùng quấn gọt, dẫn kéo, dập đầu,... rất nhiều loại kiếm thế tinh diệu bóc sạch lớp da của sợi thô đằng, làm cho nó không thể nào quấn lên người hắn được.

Cuối cùng là một chiêu chém thẳng, không chút hoa xảo nhưng vô cùng tinh chuẩn.

Dưới áp lực của sợi thô đằng, thế mà hắn vẫn có thể nhẹ nhàng phá vỡ đám dây leo đánh hội đồng, vận dụng những chiêu kiếm thức phức tạp vô cùng nhuần nhuyễn.

Nhưng điều này sao có thể!

Bình thường, một Tu Hành Giả dù có chuyên môn khổ luyện kiếm một năm, thì cũng chưa hẳn hiểu rõ đến trình độ này.

Chỉ có một tháng thời gian, sao tên kia có thể nắm giữ đến mức độ này!

"Điều đó không có khả năng!"

Rất nhiều âm thanh không thể tin vang lên thay cho tiếng lòng của hắn.

Tạ Trường Thắng cũng là một trong số người phải bật lên câu ấy.

"Không phải là không thể nào."

Nét mặt Tạ Nhu rạng rỡ, quay sang nói với Tạ Trường Thắng: "Trừ phi hắn cũng giống như hai kẻ của Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn, đều là thiên tài quái vật."

***

Đinh Ninh đã đi lên phía trước mấy chục bước.

Sau khi thoát cái bẫy đầu tiên, số lượng bẫy rập thưa hẳn đi, hắn và những đệ tử đã dày dạn kinh nghiệm không còn bị lọt vào bẫy dây leo hợp kích.

Nhưng trên đài xem lễ vẫn còn khiếp sợ.

Hàng năm số người có tư cách trở thành đệ tử chân truyền của Mân Sơn Kiếm Tông vàLinh Hư Kiếm Môn chỉ hơn mười người, có đủ loại thiên tài, có những người dù chưa bao giờ sờ qua kiếm, nhưng ngay trong lần thứ nhất chạm vào kiếm, thanh kiếm trong tay họ lại chẳng khác gì một cánh tay được trời sinh của thân thể họ, linh hoạt không khác gì cánh tay bằng da thịt.

Nhưng so với những người đó, những người ở đây cách nhau quá mức xa xôi.

Bởi vì những thiên tài kia đều chỉ có ở trong truyền thuyết.

Từ vô số người trẻ tuổi của cả Đại Tần vương triều và rất nhiều nước phụ thuộc, kể cả Vực Ngoại chi địa mới tuyển ra hơn mười người đó, khoảng cách ấy so với bọn họ quá mức xa vời.

Những người đó sẽ được Mân Sơn Kiếm Tông, Linh Hư Kiếm Môn cấp cho đủ loại tài nguyên để tu hành, còn được ra vào những cấm địa của Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn để tu luyện.

Họ phải thắng trong những cuộc tỉ thí của tông môn, mới được đại diện cho tông môn tới tham gia Mân Sơn Kiếm Tông hoặc Linh

Hư Kiếm Môn kiếm hội.

Trải qua vô số cuộc đào thải, nếu trở thành một trong những người chiến thắng cuối cùng, họ cũng sẽ được cơ hội vào trong Mân Sơn Kiếm Tông vàLinh Hư Kiếm Môn tu hành.

Nếu muốn được tiến vào cấm địa của Mân Sơn Kiếm Tông vàLinh Hư Kiếm Môn, thì phải tham gia tỉ thí tông môn của Mân Sơn Kiếm Tông vàLinh Hư Kiếm Môn.

Có thể vượt qua vô số khoảng cách nặng nề này, cũng chỉ có những đệ tử chân truyền chân chính mới có thể. . . Nên sao những đệ tử đang xem lễ này tin được, Đinh Ninh lại có được thiên phú giống như những đệ tử chân truyền kia?

Cố Tích Xuân không thể tin, nên hắn đương nhiên phải tự nghĩ ra một lý do để giải thích.

Nhất định là Lý Đạo Ky hoặc Tiết Vong Hư đã dành rất nhiều thời gian cho tên kia, dù sao Dã Hỏa Kiếm Kinh chỉ có kiếm thức phức tạp, chứ không giống một số môn kiếm đặc biệt huyền ảo kiếm, khó lĩnh ngộ được sự phối hợp giữa kiếm với chân khí hoặc chân nguyên.

Đinh Ninh vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Một số người xem lễ quay sang nhìn Tạ Nhu và Cố Tích Xuân.

Dù họ khó mà tin được, nhưng trong lòng không khỏi nghĩ tới, nếu Đinh Ninh thật sự có được thiên phú như vậy đáng sợ, Tạ Nhu lại thề như vậy, như vậy là đã thiết lập được một mối quan hệ với Đinh Ninh. Còn Cố Tích Xuân, lại hoàn toàn không để Đinh Ninh ở trong mắt, ngay ở sơn môn nói xấu hắn, bây giờ không biết nên tự xử như thế nào?

Cảm nhận được ánh mắt mọi người nhìn mình, Cố Tích Xuân bực bội, không nhịn được không lạnh không nhạt nói một câu:

"Dây leo dù linh hoạt thế nào, cũng đều kém hơn kiếm của Tu Hành Giả."

Từ Hạc Sơn cau mày.

Người trẻ tuổi đương nhiên là nóng tính.

Hắn cảm thấy vì Cố Tích Xuân hoàn toàn không biết gì về Đinh Ninh, chưa từng gặp Đinh Ninh, nên nói ra những lời kia ở sơn môn cũng có thể hiểu được, dù sao Cố Tích Xuân là học sinh ưu tú nhất của Ảnh Sơn Kiếm Quật mấy chục năm qua, tu hành một tháng Thông Huyền, sau đó chỉ mất có ba tháng đã đột phá tới đệ Nhị Cảnh Luyện Khí Cảnh.

Nên trong đám đệ tử xem lễ hiện giờ, Cố Tích Xuân cũng có thể là mạnh nhất, và không phải mạnh hơn chỉ có một ít.

Nhưng Từ Hạc Sơn cho rằng Đinh Ninh nếu đã thật sự làm được một tháng Luyện Khí, hơn nữa vừa rồi lại còn thể hiện ra kiếm kỹ kinh người, như vậy bất kể như thế nào, Đinh Ninh cũng đã chứng minh mình có năng lực.

"Ngươi nói như vậy rất không hợp lý."

Nên hắn không nhịn được lên tiếng.

Hắn nhìn Cố Tích Xuân, cũng không lạnh không nhạt nói: "Ít nhất theo biểu hiện vừa rồi của Đinh Ninh, hắn đã vượt qua đại đa số chúng ta ở đây, ngươi xem thường hắn, chính là xem thường mọi người chúng ta. Hơn nữa, dù lúc nào, nói năng cũng phải cân nhắc, bởi vì nếu kế tiếp hắn đối mặt với một người có kiếm thuật cũng đồng dạng xuất sắc, ngươi sẽ càng không thể nào xuống đài được."

Lời lẽ của Từ Hạc Sơn không chút khách khí, nên trên mặt Cố Tích Xuân ngoài lãnh ý, còn xuất hiện sát khí.

Môi hắn hé mở, nhưng không nói gì.

Vì ngay lúc ấy, hắn và tất cả những người xem lễ đã nhìn thấy Đinh Ninh gặp phải một đệ tử khác.

Đinh Ninh đã gặp một Tu Hành Giả kiếm.

Q1 - Chương 65: Kiếm tốt

Cố Tích Xuân và Từ Hạc Sơn không biết người đệ tử Đinh Ninh đang gặp kia là ai, nhưng nhìn y phục thì biết y thuộc Thanh Đằng Kiếm Viện.

Người của Thanh Đằng Kiếm Viện thì biết, người kia tên là Du Liêm, là nhân sĩ quận Liễu Tuyền.

Đa phần người của quận Liễu Tuyền đều là dân đốt lò, Du Liêm cũng là con của một người đốt lò nào đó.

Tuy xuất thân bình thường, nhưng tu vi tiến cảnh của y ở Thanh Đằng Kiếm Viện cũng thuộc loại trung thượng, đã là Luyện Khí thượng phẩm tu vi.

Du Liêm và Đinh Ninh rảo bước trên con đường của mình, đến cuối đường, vì có cùng cửa ra, nên họ gặp nhau ở đó.

***

Ngay lúc Đinh Ninh nhìn thấy Du Liêm, thì Du Liêm cũng nhìn thấy Đinh Ninh.

Hai người phản ứng giống hệt nhau, đứng sững lại, tay cầm vào chuôi kiếm.

Đinh Ninh ánh mắt yên tĩnh, mà Du Liêm khuôn mặt khẩn trương, ánh mắt có chút do dự.

Cuộc thí luyện này không phải hoàn thành chỉ trong vòng một ngày, nên những ai có thể giữ được sức lực tới cuối cùng mới là tốt, nhưng trong mỗi ngày lại phải chiến thắng một đối thủ lấy được lệnh phù của đối phương, mà đối phương lại là thiên tài

danh tiếng mạnh nhất Bạch Dương Động, nếu mình làm hắn bị đào thải, sư trưởng đang trên đài xem lễ chắc chắn sẽ rất vui vẻ. . . Nghĩ vậy, do dự trong mắt Du Liêm biến mất, hóa thành u hỏa.

Y nhìn chằm chằm vào Đinh Ninh, không nói lời nào, rút kiếm ra khỏi vỏ.

Kiếm hắn có màu u hồng, chất ngọc sáng bóng.

"Hảo kiếm!"

Nhưng Đinh Ninh lại nhìn kiếm hắn, tán thưởng nói: "Đây là kiếm gì?"

Du Liêm theo lễ nghĩa, nhẹ giọng đáp: "Tên là Ám Hỏa, do kiếm phường Liễu Tuyền quận Bí Hỏa chế tạo."

Đinh Ninh gật đầu, rút kiếm hoành ngang trước ngực.

So với Ám Hỏa kiếm của Du Liêm, Tàn Kiếm của hắn chỉ dài bằng một phần ba, nhìn nhỏ tới mức đáng thương.

Ai cũng nghĩ hắn sẽ ra tay, nhưng trong nháy mắt sau đó, Đinh Ninh lại nhào về phía một lỗ hổng trên tường đằng.

Cả đài xem lễ xôn xao.

Đám Từ Hạc Sơn vô cùng sửng sốt.

Không ngờ Đinh Ninh lại lựa chọn bỏ trốn.

Tuy quy tắc thí luyện cho phép trốn, nhưng theo lẽ thường, khi quyết đấu 1 vs 1 mà bỏ trốn, là vô cùng mất mặt và nhu nhược.

Cố Tích Xuân giật mình, nét mặt vô cùng trào phúng.

"Ngay cả mặt mũi của một kiếm tu cũng không có, xem ra hắn không hề xuất sắc như các ngươi vẫn tưởng." Hắn quay sang mỉa

mai Từ Hạc Sơn.

Từ Hạc Sơn nhíu mày, nhìn Đinh Ninh đang bỏ chạy, cảm thấy rất khó chịu.

Du Liêm cũng không ngờ Đinh Ninh sẽ quay đầu bỏ chạy, nhưng y phản ứng rất nhanh, buột kêu một tiếng, đuổi theo.

Đinh Ninh là vừa vặn đã tới Luyện Khí Cảnh, hắn là dĩ nhiên Luyện Khí thượng phẩm, giữa hai người cách nhau tới hai cái tiểu cảnh giới, nên hắn mạnh hơn và nhanh hơn Đinh Trữ rất nhiều.

Chỉ mấy cái lên xuống, y đã đuổi tới sau lưng Đinh Ninh, cách chưa tới một trượng.

Trốn cũng trốn không thoát, lại còn làm cho người ta xem thường thêm mà thôi.

Sự trào phúng trên mặt Cố Tích Xuân càng đậm.

Nhưng ngay lúc này, dị biến xuất hiện, bức tường đằng xung quanh đột nhiên run lên, như thiểm điện đâm ra mấy gốc Thanh Đằng.

Đinh Ninh chân không dừng bước, Tàn Kiếm trong tay vung ra, chém đứt hai dây Thanh Đằng vừa tới gần, tiếp tục xông về phía trước.

Du Liêm chấn động, trường kiếm màu u đỏ hiện lên một tầng u diễm nhàn nhạt.

Hắn một kiếm quét ngang, chém đứt dây Thanh Đằng bắn tới công kích hắn, khiến nó cháy đen, nhưng một tiếng phù nhẹ vang lên, một chùm vụn vỏ xanh tuôn ra như suối phun, một dây thanh đằng vừa to vừa thô mang theo tiếng gió gào thét, xoắn tới.

Du Liêm biết rõ uy lực của loại dây leo này, nên tập trung toàn

bộ sức lực, trong cơ thể lại tuôn ra chân khí, nhập vào trường kiếm trong tay.

Xùy~~ một tiếng vang nhỏ, u diễm trên thân kiếm hoàn toàn biến mất, nhưng cả thân kiếm lại nóng rực lên, đỏ hồng như đang ở trong lò lửa.

Kiếm trong tay hắn dựng thẳng lên, đâm thẳng về phía trước.

Mũi kiếm đỏ hồng, đâm xuyên qua dây thô đằng, cắm thẳng vào tận bên trong.

Nhiều đệ tử trên đài xem lễ lạnh mặt.

Vì họ nhận ra đây là thức đầu tiên "Liệt Chúc Phần Thiên" của Phần Thiên Kiếm Kinh.

Đây là một chiêu cận thân cực kỳ lăng lệ ác liệt, trong phạm vi mấy thước chiến đấu, không cách nào trốn thoát được một kiếm này, sẽ bị một kiếm đâm từ dưới lên xuyên thủng cằm, cắm vào trong não làm mất mạng.

Dây thô đằng bị một kiếm này cắm trúng, thanh kiếm có vẻ sẽ tiếp tục thuận thế đi về phía trước, chẻ nó ra làm hai.

Nhưng Đinh Ninh đang chạy phía trước bỗng nhiên dừng lại, quay người!

Một tia kiếm quang xanh lá từ trong tay hắn bay ra, chém thẳng vào cổ tay Du Liêm.

Một chiêu không ai ngờ tới được!

Du Liêm kinh hãi, quát to, đất dưới chân vỡ vụn, hai chân y như hai cây Thiết Trụ cắm chặt xuống đất.

Mấy sợi thanh đằng đột nhiên xuất hiện từ dưới chân y, bắn về phía mắt cá chân.

Dù gặp phải ba mặt giáp công, y vẫn không loạn chút nào, kiếm y rung mạnh thân kiếm nâng lên, chém tới Tàn Kiếm của Đinh Ninh.

Tuy không nghe thấy thanh âm, nhưng người xem lễ đều nhìn thấy không khí xung quanh trường kiếm của y nóng căng lên như sắp vỡ.

U hỏa lại cháy bừng trên thân kiếm.

Dây thô đằng bao bên ngoài thân kiếm bị nướng cháy đen.

Chân khí của Đinh Ninh dũng mãnh truyền vào thân kiếm, những đóa hoa trắng liên tiếp nở tung trên thân kiếm màu xanh lá cây, bị hỏa diễm dập tắt rất nhiều đóa.

Hơi nóng làm da tay hắn muốn phỏng, nhưng hắn không hề thu kiếm.

Kiếm của hắn chạm vào Ám Hỏa trưởng kiếm, cơ hồ không có âm thanh nào phát ra.

Bởi vì thanh Tàn Kiếm màu xanh lá, giống như một con cá trơn trượt, dán sát vào thân Ám Hỏa kiếm, trợt tới, cắt vào ngón tay cầm kiếm của Du Liêm.

Du Liêm không thể tin nổi, chẳng lẽ trước khi đối phương tu hành đã luyện kiếm lâu năm rồi hay sao, sao lại có được phản ứng như vậy?

Sắc mặt y tái nhợt, kiếm trong tay chuyển động nửa vòng.

'Đang' một tiếng vang nhỏ.

Tàn Kiếm của Đinh Ninh bị hất văng ra.

Ba ba ba BA~. . .

Dưới hai chân hắn cũng vang lên những âm thanh như roi quất, mấy sợi thanh đằng định quấn mắt cá chân hắn đều không thành công, đập thình thình xuống đất.

Đinh Ninh bình thản di chuyển, Tàn Kiếm lại nở rộ những đóa hoa trắng, cắt vào cổ tay Du Liêm.

Nếu là bình thường, Du Liêm có rất nhiều loại cách để tránh được kiếm này, thậm chí huy kiếm phản kích.

Nhưng y đang phải giằng co với dây thô đằng, chân thì ngập trong đất, nếu nhấc chân ra, sẽ bị những sợi thanh đằng quấn lấy, kéo bay ra ngoài.

Hắn không có lựa chọn, đành phải quăng kiếm.

Nếu không cổ tay hắn sẽ bị chiêu kiếm tinh xảo kia của Đinh Ninh chặt đứt.

Du Liêm buông kiếm, toàn thân run rẩy.

Đinh một tiếng vang nhỏ.

Kiếm trong tay Đinh Ninh khẽ chuyển, chạm vào chuôi Ám Hỏa kiếm, hất nó bay ra ngoài.

Cơ thể hắn cũng hơi nghiêng bay ra.

Thừa lúc Du Liêm vẫn còn đang bị thô đằng quấn lấy, hắn xông tới, Tàn Kiếm trong tay tạo nên một màn kiếm quang dày đặc, chỉ trong mấy tức, chặt đứt dây thô đằng.

Dây thô đằng đang quấn mấy vòng quanh Du Liêm như dây thừng rơi xuống dưới chân y.

Du Liêm vận sức lực cơ thể, bứt đứt mấy sợi đằng đang quấn dưới chân.

Nhưng trong tay y đã không còn kiếm.

Chỉ dựa vào sức mạnh cơ thể, y không thể chống lại Đinh Ninh với kiếm trong tay, dù đó chỉ là một thanh Tàn Kiếm.

Hơn nữa y cũng hiểu, nếu ở trong chiến đấu chân chính, Đinh Ninh trong nháy mắt đó sẽ không cắt sợi thô đằng trước, mà sẽ giết y trước.

Nên y khổ sở cúi thấp đầu xuống, rung giọng nói: "Ta thua."

Đinh Ninh gật đầu, hắn không nói gì, chỉ thở hổn hển, chờ Du Liêm giao lệnh phù trên người ra.

***

Trên đài xem lễ hoàn toàn yên tĩnh.

"Hảo kiếm."

Từ Hạc Sơn kêu lên, phá vỡ sự yên tĩnh, hắn nhìn thanh Ám Hỏa Kiếm rơi trên mặt đất, vẫn còn nóng rực, vỗ tay: " Ám Hỏa Kiếm này quả là hảo kiếm, phù văn trên thân kiếm không ngờ có thể dẫn dấy lên hỏa diễm có độ nóng cao như vậy, nhưng trong trận chiến này, lại thua một thanh Tàn Kiếm trong tay Đinh Ninh."

Mặt Cố Tích Xuân lạnh băng, hắn đương nhiên hiểu những lời này của Từ Hạc Sơn là nhằm vào hắn.

"Chỉ trùng hợp mà thôi."

Hắn lạnh lùng nhìn Từ Hạc Sơn: "Nếu không phải vừa lúc có cái bẫy đó, bây giờ kẻ nhận thua hắn phải là Đinh Ninh."

Từ Hạc Sơn mỉa mai: "Có thể lợi dụng được chung quanh, đó cũng là một loại năng lực."

Cố Tích Xuân nhàn nhạt: "Chỉ tiếc khi Tu Hành Giả đối chiến,

sẽ không có chỗ cho kiểu mưu lợi như thế. Bình thường trên chiến trường quyết đấu cũng thế, chiến đấu trên đường phố cũng thế, mà tới tỷ thí trong Mân Sơn kiếm hội cũng chẳng có chỗ nào để mà mưu lợi đâu. So với những… thủ đoạn vặt vãnh này, ta tin vào thực lực tuyệt đối nhiều hơn."

Từ Hạc Sơn không phải người giỏi biện luận, nên tuy rất tức giận, lại không nghĩ ra được lời nào để cãi lại.

Nên hắn chỉ âm trầm im bặt.

Tạ Trường Thắng vốn lúc nào cũng sinh động lúc này cũng im lặng.

Câu nói coi chừng sau này ngay cả một môn khách của Ly Lăng Quân cũng đánh không lại của Tạ Nhu đã kích thích hắn rất lớn, cộng với biểu hiện hiện giờ của Đinh Ninh, càng làm hắn không còn tâm tình để đùa giỡn.

"Hắn quả thực rất xuất sắc, nhưng thanh kiếm gãy trong tay hắn là thế nào? Thua kém kiếm của đối phương xa như vậy." Hắn im lặng một hồi, không nhịn được bật thốt: "Bạch Dương Động chẳng lẽ ngay cả một thanh kiếm tốt cũng không mua nổi?"

Tạ Nhu lắc đầu, "Bạch Dương Động sư trưởng đã cho hắn thanh kiếm đó, đương nhiên có dụng ý của họ Hơn nữa ngươi đừng có mỗi lần mở miệng ra là ra vẻ quần là áo lượt, lúc nào cũng tiền tiền tiền."

"Nhắc tới tiền đâu phải đồng nghĩa là quần là áo lượt, chừng nào dùng tiền không phải để tu hành, không làm nên trò trống gì mới là quần là áo lượt chứ." Tạ Trường Thắng lầm bầm.

Q1 - Chương 66: Phương thức không ai nghĩ tới

Một đệ tử bài danh trung thượng bị Đinh Trữ đánh bại, đối với Đoan Mộc Luyện, không phải là chuyện gì vui, nhưng sắc mặt hắn lúc này lại khá nhu hòa.

Tuy Đinh Trữ biểu hiện quá mức ưu dị, nhưng dù sao tu vi có hạn, hơn nữa sức mạnh thân thể rõ ràng cũng kém hơn đệ tử Bạch Dương Động vàThanh Đằng Kiếm Viện.

Tuy hắn lợi dụng được cơ hội đánh bại Du Liêm, nhưng cấp bậc đối thủ như Du Liêm cũng hắn là cực hạn của hắn.

Mà trong số đệ tử của Thanh Đằng Kiếm Viện, số người mạnh hơn Du Liêm ít nhất còn hơn mười tên.

Nên mặc kệ kết quả cuối cùng thế nào, tên thiếu niên từ quán rượu này chắc chắn không thể nào thắng được.

Hắn rút một cây cờ xanh, hướng về phía hạp cốc vẫy vẫy mấy cái.

Trong Tế Kiếm hạp cốc xuất hiện bốn cột khói báo động bay thẳng lên trời cao.

...

Đinh Trữ ngửi thấy mùi khói, sau đó nhìn thấy bốn luồng khói báo động.

Hắn cau mày.

Chỗ bốc khói báo động báo hiệu nơi đó là một phần ba hành trình của hạp cốc, theo quy tắc, trong ba ngày phải đi hết hạp cốc, mục tiêu này không có gì quá đáng.

Nhưng mỗi ngày vào lúc giữa trưa đều phải tới được khu vực giữa bốn cột khói, nếu không sẽ bị xử rớt.

Hắn bỗng cảm thấy có động tĩnh khác thường.

Đang định tăng tốc độ, hắn dừng phắt lại, nhanh chóng quay người.

Ngay lúc hắn quay người, một bóng đen cỡ con sói từ bức tường thanh đằng phía sau lao ra, phóng về phía hắn.

Đinh Trữ dẫm lún chân xuống đất, người hơi ngả ra sau, chân khí trong cơ thể cuồn cuộn lao ra, tràn vào trong Tàn Kiếm.

Tàn Kiếm nở những bông hoa trắng, chém thẳng lên, trúng phần bụng của bóng đen, cũng thuận thế đẩy được bóng đen bay vụt qua đầu hắn.

Không có một giọt máu nào rơi xuống.

Chỉ có một đốm hỏa tinh sáng lên ở chỗ bị mũi kiếm đánh trúng.

"Cái gì thế?"

Người trên đài xem lễ cũng nhìn thấy hắc ảnh, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Hắc ảnh này là sau khi bốn luồng khói báo động tuôn ra mới xuất hiện, làm họ có cảm giác, khi khói báo động dấy lên, cũng là lúc mở ra những chiếc lồng giam giữ loại vật này, làm chúng thoát ra ngoài.

"BA~" một tiếng.

Bóng đen rơi xuống đất, tóe lên một chùm bụi bay và vô số lá rụng.

Người trên đài xem lễ không nhìn ra được đó rốt cuộc là vật gì, nhưng Đinh Trữ lại cau mày, lẩm bẩm: "Thì ra là mày. . . ăn thịt mày, ngán lắm."

Bụi bậm và lá rụng tản ra.

Người trên đài xem lễ bây giờ mới nhìn thấy rõ, thét lên kinh hãi.

Vì con vật đang nằm trong hố, hai mắt đỏ ké nhìn Đinh Trữ chằm chằm kia, là một con cự tích toàn thân đen kịt.

Thằn lằn khổng lồ ở núi nào cũng có, nhưng rất hiếm có loại thằn lằn có lân giáp cứng khắp toàn thân như con này.

Lân giáp trên người con cự tích này trông như huyền thiết, mỗi mảnh đều dày bằng hai ba đồng tiền chập lại, nhìn chẳng khác gì một bộ Huyền Giáp.

Đây là loại rắn mối mặc giáp chỉ trong Ba Sơn mới có.

Ở Ba Sơn, loại rắn mối mặc giáp này còn có một cái tên nữa, gọi là Hủ Độc Tích.

Vì bất kỳ món đồ hư thối gì nó cũng ăn được, nước miếng và dịch dạ dày của nó có chứa các loại độc tố cực mạnh.

Đinh Trữ biết chắc mình dư sức giết nó.

Nhưng nếu muốn lấy thịt của nó làm thức ăn, thì vừa lãng phí rất nhiều thời gian, mà còn rất mệt, hắn chẳng thích chút nào.

...

"Hà Triêu Tịch!"

Trên khán đài đột nhiên vang lên mấy tiếng kinh hô.

Cách Đinh Trữ mấy trăm trượng, trước mặt Hà Triêu Tịch cũng xuất hiện một con Cự Tích như vậy.

"Đây là rắn mối mặc giáp." Từ Hạc Sơn quay sang nói với Tạ Trường Thắng.

"Trừ phi là Danh Kiếm vô cùng sắc bén, nếu không Tu Hành Giả Luyện Khí Cảnh căn bản không thể nào đánh thủng lân giáp của nó." Tạ Trường Thắng cau mặt: "Ngay cả trên mắt cũng có lân giáp. . . Chắc phải chờ nó mở miệng ra mới có nhược điểm?"

"Nếu ngươi thật sự muốn chờ đến lúc ấy, thì ngươi xong đời rồi." Từ Hạc Sơn lắc đầu: "Hàm răng của nó còn cứng hơn lân giáp nhiều lắm, tốc độ cắn của nó cũng rất nhanh, sức mạnh tứ chi cũng rất kinh người, dù ngươi có đâm bị thương cổ họng của nó, nó cũng cắn được kiếm của ngươi. Nhiều Kiếm Sư không biết về nó, tưởng nó mở miệng ra là nhược điểm, kết quả đều bị nó giết chết."

Tạ Trường Thắng lạnh người.

Hắn có thể tưởng tượng ra được, một Tu Hành Giả bị mất kiếm, khi đối mặt với một con rắn mối mặc giáp, kết cục sẽ thê lương đến mức nào.

"Hi vọng anh rể đừng giống ta, muốn dùng kiếm đâm vào cổ họng nó." Hắn thì thào.

Hà Triêu Tịch vẫn bình thản bước, như trước mặt mình chỉ có không khí, không hề có con mãnh thú nào.

Con rắn mối mặc giáp cảm nhận được sự khinh mạn, gào lên, nhảy tới tập kích.

Bên ngoài da mặt Hà Triêu Tịch bỗng hiện ra một tầng ánh

huỳnh quang màu xanh.

Mỗi cơ bắp trên mặt hắn đều chuyển động, ngưng kết nên một nguồn sức mạnh đáng sợ.

Đất dưới chân hắn lõm xuống, hắn nhảy lên, vọt tới đỉnh đầu con rắn mối mặc giáp.

Hắn rút trường kiếm sau lưng, một kiếm chém rụng đầu nó.

Trường kiếm của hắn có màu rất lạ, như một thanh mộc kiếm đã khô héo.

Nhưng một kiếm chém rụng đầu con rắn, lại mạnh như nó bị một ngọn núi lớn chấn rơi.

Mọi người đều nhìn thấy có một vòng tròn không khí nổ tung trên đỉnh đầu con rắn mối mặc giáp.

Sau đó đầu con rắn mối rơi xuống đất, sau khi lăn mấy thước, lại nổ bung một vòng tròn khí lãng.

Chân mày Tạ Trường Thắng nhảy dựng, khóe miệng run rẩy.

Chiêu này không hề có bất kỳ kỹ xảo nào, mà chỉ có sức mạnh thuần túy, hắn có thể tưởng tượng ra sức nặng của một kiếm này, chỉ sợ chỉ một kiếm này, con rắn mối mặc giáp dù không chết, trong đầu cũng bị chấn thành bột nhão.

Hà Triêu Tịch thật sự quá mạnh mẽ!

...

Cùng lúc đó, Đinh Trữ cũng động.

Trên mặt đất bỗng nhiên xoáy lên một trận cuồng phong.

Lá rụng như sóng cuốn sang hai bên.

Con rắn mối mặc giáp bụng kề sát đất, bốn chân với tốc độ kinh người, khiến cả người giống như một thanh kiếm trượt nhanh trên đất.

Mặt đất ba thốn vẫn luôn là chỗ nguy hiểm của Tu Hành Giả.

Bởi vì muốn cúi người đối phó với công kích tới từ mặt đất, luôn khó hơn nhiều so với đứng thẳng mà chiến đấu.

Huống chi kiếm trong tay Đinh Trữ ngắn hơn nhiều so với kiếm bình thường.

Tạ Nhu như ngừng thở.

Bởi vì, Đinh Trữ đã xuất kiếm.

Hắn cúi người, kiếm trong tay đâm thẳng về phía miệng của con rắn mối mặc giáp.

Cô không dám xem cảnh kế tiếp.

Nhưng chưa kịp nhắm mắt, mắt cô đã trừng to, không kềm được thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Vì kiếm của Đinh Trữ kiếm không hề đâm vào cổ con rắn mối mặc giáp.

Mà chỉ xẹt qua nó mà thôi.

Một đoạn lưỡi dài màu đỏ tươi rớt xuống.

Con rắn mối nhìn như phong ba cũng không sợ hãi, giờ lại như bị người ta dùng cự chùy nện cho một búa lên mũi, thân thể cứng đờ, thậm chí còn hơi co lại.

Máu tươi và nước miếng tanh hôi từ trong miệng nó không ngừng tràn ra.

Từ Hạc Sơn vàTạ Trường vô cùng sửng sốt.

Họ không tài nào nghĩ ra được chuyện thế này.

Đinh Trữ lại chém cái lưỡi dài của con rắn mối.

Ngay cả Lý Đạo Ky cũng sửng sốt.

Ông cũng không ngờ Đinh Trữ lại chém ra một kiếm như thế.

...

Tàn kiếm trong tay Đinh Trữ đang chếch lên trên thì đột nhiên dừng lại, kịch liệt chấn động.

Động tác này, rất giống đang dùng một thanh xích đập một con ruồi đang đậu trên cửa sổ giấy.

Chấn động cực mạnh, làm cho thân kiếm rơi ra rất nhiều những hạt máu nhỏ xíu, và những đóa hoa trắng tinh.

Những hạt máu nhỏ xíu và những đóa hoa trắng đều đồng loạt bắn về phía đôi mắt của con rắn mối.

Con rắn mối nhắm mắt lại.

Nhưng kiếm của Đinh Trữ cách mắt nó gần quá, nên trước khi nó nhắm mắt, rất nhiều huyết châu và hoa trắng đã bắn trúng đồng tử của nó.

Mắt nó lại chảy ra nhiều huyết châu hơn nữa.

Nó rú lên thảm thiết, hai chân trước vươn tới cào loạn xạ với tốc độ kinh người.

Đinh Trữ hít sâu.

Trên Tàn Kiếm lại nở rộ những đóa hoa trắng noãn.

Hắn vọt tới, huy kiếm, chém xuống.

Trái một kiếm, phải một kiếm, với tốc độ và tiết tấu cực nhanh, không ngừng chém vào một vị trí bên trái và một vị trí bên phải cổ con rắn.

Con rắn mối không nhìn thấy được, hai móng không ngừng nắm, bắt loạn, nhưng không đỡ được kiếm chém vào cổ của mình.

Tại Đinh Trữ không ngừng liên tục chém xuống, lân giáp hai bên cổ rốt cục vỡ tan, vẩy ra máu tươi.

Trên đài xem lễ vang lên những tiếng hít thở dồn dập.

Nhiều người vốn đang dõi theo Hà Triêu Tịch cũng bị tiếng hít thở làm quay sang bên này.

Nhìn thấy Đinh Trữ, ai cũng run rẩy.

"Chém thế kia, chẳng có chút mỹ cảm hay kỹ xảo nào đáng nói, cứ như đang chém cọc gỗ. . ." Từ Hạc Sơn sắc mặt tái nhợt, hít sâu: "Có điều có ai dám nghĩ một con rắn mối mặc giáp lại trở thành một cái cọc gỗ cho người ta chém?"

So với Hà Triêu Tịch chỉ chém ra một kiếm, đã chém đứt đầu con rắn mối, bây giờ đang xẻ thịt nó, thì Đinh Trữ lộ ra rất nhỏ yếu.

Nhưng càng lộ ra nhỏ yếu, hình ảnh mọi người đang thấy, lại càng làm rung động nhân tâm.

Q1 - Chương 67: Đại nghịch thật sự

Hai bên cổ con rắn bị chém hở ra, động tác của nó chậm dần, cuối cùng cả cái đầu gục xuống đất, bất động.

Đinh Ninh thở hổn hển, vì bị giới hạn tu vi, hai cánh tay hắn đều bủn rủn, chân khí kiệt quệ làm cho hắn cảm thấy rất mệt mỏi.

Nhưng hắn biết mình không có thời gian để nghỉ ngơi, hắn ngồi xổm xuống, bắt đầu cắt thịt con rắn mối.

Đã quá lâu không giết thú lấy thịt, nên hắn cảm thấy hơi căm ghét, quan trọng nhất là, nội tạng của con rắn mối mặc giáp, nhất là dạ dày của nó toàn chứa đồ dơ bẩn và độc tố, nên hắn phải khống chế kiếm không được chạm vào chúng.

Nhìn bộ dáng xẻ thịt cẩn thận của hắn, một tên đệ tử cũng đến từ Bạch Vân Quan như Tạ Trường Thắng cảm thán: "Hình như hắn hiểu biết rất nhiều."

Từ Hạc Sơn nói nhỏ: "Ở trong ngõ hẹp phải đọc sách nhiều."

Cố Tích Xuân cau mặt, nheo mắt lại.

Hắn biết câu này là Từ Hạc Sơn nhằm vào phản kích hắn.

Bởi vì đây là một câu cách ngôn của Đại Tần vương triều, có hai ý nghĩa.

Ý thứ nhất là người có xuất thân từ trong những phố phường nhỏ bé bình thường có rất ít người có cơ hội trở thành Tu Hành Giả, nên đại đa số đều chỉ có thể đọc sách, trở thành mưu sĩ để

mưu cầu đời sống.

Ý thứ hai là, chính vì những người xuất thân từ phố phường ngõ hẹp muốn trở thành Tu Hành Giả gian khổ hơn nhiều so với những con dòng cháu giống, nên họ khao khát tri thức hơn những người kia, lúc nào cũng đói khát muốn tìm sách có liên quan tới tu hành để đọc.

Nên rất nhiều Tu Hành Giả xuất thân từ ngõ hẹp, sau khi trở thành Tu Hành Giả, đều rất quý trọng mọi cơ hội tu hành, vô cùng cố gắng, nên thường có được thành tựu rất cao.

"Nhưng hắn đã bắt đầu quá muộn." Cố Tích Xuân nghĩ nghĩ, cảm thấy so đo với một kẻ cách mình xa lắc Đinh Ninh là tự hạ thân phận của mình, nên hắn lấy lại bình tĩnh, nói một câu như thế.

Những lời này rất công bằng, mọi người chung quanh đều phải công nhận là đúng.

Vì với thiên phú thế này, nếu Đinh Ninh bước vào con đường tu hành cách đây sáu bảy năm, thế nào cũng có thế gia đỡ đầu, tận lực hỗ trợ cho hắn tu hành.

Nhưng hắn đã tới cái tuổi này, mới chỉ tu hành được một tháng, nên dù hắn có được thiên phú tu hành kinh người, thì cũng vẫn bị tụt lại, cách Hà Triêu Tịch, Cố Tích Xuân, Nam Cung Thải Thục rất xa.

Sự chênh lệch cách biệt tới sáu bảy năm, sau này khi gặp các loại tỉ thí vẫn sẽ rớt lại phía sau, vĩnh viễn không thể đuổi theo kịp.

Từ Hạc Sơn biết đây là sự thật, hắn không cãi lại được, nên im lặng, nhưng hắn cảm thấy như thế quá bất công, nên trong lòng khó chịu, sắc mặt rất khó coi.

"Hắn khởi đầu đúng là rất muộn, nhưng chúng ta chỉ đi theo tốc độ của người bình thường, còn hắn chính là đang dùng toàn lực mà chạy." Nhưng ngay lúc này, một giọng nữ vang lên, từng tiếng từng tiếng một.

Tạ Nhu đã lên tiếng.

Ánh mắt cô chưa bao giờ rời khỏi Đinh Ninh.

Đinh Ninh đang cắt thịt trên lưng rắn mối, lưng của nó là chỗ thịt dày nhất, thô nhất, khó ăn nhất, nhưng cũng sạch sẽ và an toàn nhất.

Lấy một ít thịt, trích một ít máu, dùng vải bố và nhánh dây bọc thịt cột lên lưng, Đinh Ninh vội vàng chạy đi.

Tảng thịt nặng chỉ hơn mười cân, nhưng vì thân thể hắn vốn nhỏ gầy, vừa rồi lại liên tục trải qua hai lần chiến đấu kịch liệt, nên tư thế chạy của hắn lộ vẻ hết sức gian nan.

Người ở trên đài xem lễ đều nhìn thấy tay chân hắn run run, ngực hắn phập phồng.

Hơi thở của hắn nóng hực, trên người bốc ra hơi nóng, làm xung quanh hắn lúc nào cũng có một tầng sương trắng.

Lúc này, những đệ tử không bị đào thải của Bạch Dương Động vàThanh Đằng Kiếm Viện ai cũng đều vượt xa trước Đinh Ninh.

Người nhanh nhất đã tới sát biên giới của khu vực khói báo động.

Đinh Ninh là người chạy cuối cùng.

Ai cũng nhìn ra, dù hắn có dùng tốc độ nhanh nhất, thì cũng tới giữa trưa mới tới kịp khu vực khói báo động.

Nên nhìn thấy hắn gian nan mà ương ngạnh, lảo đảo nhưng

vẫn không ngừng chạy tới, ai cũng cảm động.

Nét mặt Tạ Nhu rạng rỡ, chẳng kém gì ánh nắng mặt trời.

Đinh Ninh làm cô cảm động, và cả những người khác đang ngồi trên đài xem lễ.

Đinh Ninh đang vất vả mà chạy.

Hắn đang thi chạy với thời gian.

Thân thể hắn đã gần tới cực hạn, trong ngực và bụng như có một lò lửa hừng hực, khổ sở không nói nên lời.

Nhưng ánh mắt hắn vẫn rất bình tĩnh, trong trẻo và lạnh lùng.

Không ai biết, hắn cố gắng như vậy, không chỉ vì sinh mạng của bản thân, mà còn vì hắn đang đuổi theo những người Tu Hành Giả cường đại, những Vương Hầu, hoàng hậu và hai viên đại tướng, cả hoàng đế bệ hạ đã tu hành tới Đệ Bát Cảnh cao cao tại thượng kia.

***

Trong lúc Đinh Ninh đang vất vả chạy, một viên quan mặc áo bào thêu mãng xà màu vàng đứng chắp tay sau lưng, đứng trong diễn võ trường của quân doanh, lạnh lùng nhìn phía xa Trường Lăng.

Làn da của hắn bóng loáng, trán rộng, đôi mắt đầy khí thế, như luôn nắm trong tay cả tòa quân doanh.

Hắn chính là Hổ Lang Bắc quân Đại tướng quân Lương Liên.

Đứng bên cạnh hắn là một sư gia hơn bốn mươi tuổi mặc áo đen.

Giống tu hành giả tang thương từng cảm thán một tướng công

thành vạn cốt khô, sư gia này tóc cũng đã hoa râm, khuôn mặt đầy tang thương của thời gian.

"Ngươi thật sự cảm thấy ta phải làm như vậy?"

Lương Liên nhìn phía xa mênh mông, rất nghiêm túc hỏi người bên cạnh.

"Tướng quân, ngài phải làm như vậy." sư gia gật đầu.

Lương Liên quay sang nhìn ông ta: "Dùng vật công làm việc riêng, đoạt miếng ăn trong tay người giang hồ, dù có thất bại, quá lắm hoàng hậu và thánh thượng không thích mà thôi, nhưng thả cho Bạch Sơn Thủy chạy thoát, không chiếm được cô sơn kiếm tàng, lại còn cấu kết với Bạch Sơn Thủy, đây chính là đại nghịch thật sự, thánh thượng tức giận, không biết sẽ mất bao nhiêu cái đầu đâu."

Nét mặt sư gia không hề thay đổi, cung kính nói khẽ: "Tướng quân ngài hiểu rõ hơn ta vị trí của ngài ở Trường Lăng là thế nào. . . Ngài với Dạ Ti Thủ giống nhau, sở dĩ có thể sống được, còn hiển hách như vậy, là vì kiếm trong tay các ngươi có đủ sức nặng, vì các ngươi còn có giá trị lợi dụng, vì sự cường đại của các ngươi."

Lương Liên lắc đầu, "Ta không giống Dạ Sách Lãnh."

Sư gia cũng lắc đầu: "Ngài với người đó có quan hệ chứ, hơn nữa ngài đã phản bội người ta, thánh thượng sẽ cảm thấy ngài cũng có khả năng phản bội ông ấy. Nên ông ấy không bao giờ tin tưởng ngài như hai viên đại tướng và mười ba Vương Hầu. Nên ngài không nên cảm thấy chỉ cần làm được việc cho hoàng hậu là đủ, vì nếu thật làm theo kế sách của bà ta và những quý nhân kia, để cho Dạ Ti Thủ quang vinh chiến tử, để hoàng hậu và thánh thượng đoạt được cô sơn kiếm tàng, thì con đường của Dạ Ti Thủ bây giờ, sẽ chính là con đường của ngài trong tương lai."

Lương Liên trầm mặc.

"Những người như Dạ Ti Thủ và Bạch Sơn Thủy càng ít, thì Trường Lăng càng yên ổn, ngài càng không an toàn, nên ngài không thể để cho những người như vậy biến mất. Vị trí của ngài, luôn đến từ sự cường đại của chính bản thân ngài, chỉ cần ngài đủ cường đại, dù không thể phong Hầu, ít nhất cũng có thể ở ngoài quan ngoại trấn thủ một phương."

Sư gia ngẩng đầu lên, chậm rãi nói: "Chúng ta là chui ra từ đống người chết ngoài quan ngoại. . . Lúc nguyên một tòa thành chết sạch, còn lại sót lại có hai người chúng ta, chúng ta vẫn không hề sợ hãi. Vất vả bao nhiêu mới bò tới vị trí bây giờ, đã phải chết nhiều người như vậy, Tướng quân ngài chẳng lẽ lại sợ hay sao? Chúng ta đã làm rất nhiều chuyện, cũng chỉ để có thể nắm giữ con đường của mình ở dưới chân mình, chuyện của ngài của chính là chuyện của ta."

Lương Liên trầm mặc hồi lâu.

Gió thu xoáy lên những tầng cát vàng trong diễn võ trường bắn cả vào hắn và sư gia.

Mặt hắn trở nên ôn hòa, hắn gật đầu nói với sư gia: "Ngươi nói đúng!"

Q1 - Chương 68: Phân chia địa bàn

"Vận khí của hắn thật đúng là không tệ."

Trên đài xem lễ, Cố Tích Xuân ung dung lên tiếng.

Đã là giữa trưa.

Mọi con mắt trên đài đều nhìn vào Đinh Ninh rốt cục cũng vào được khu vực khói báo động.

Xác định mình đã vào được nơi quy định, Đinh Ninh chẳng chút bận tâm hình tượng, ngồi phệt xuống đất, tháo miếng thịt trên lưng, dựa vào một gốc cây, thở hổn hển.

Áo quần của hắn ướt đẫm mồ hôi.

Lần này Cố Tích Xuân cho là mình công bằng, bởi vì nếu trên đường đi chỉ cần xuất hiện thêm một con rắn mối mặc giáp, Đinh Ninh đã không thể tới kịp đúng thời gian quy định.

Nhưng ngay khi nói ra câu này, hắn nhận ra mọi ánh mắt chung quanh quay sang nhìn mình đều lạnh tanh một cách kỳ lạ.

Hắn cau mày, khi nghĩ ra vì sao mọi người lại như vậy, thì cười nhạt trong lòng..

Kẻ yếu nếu luôn cố gắng, không bỏ dở giữa chừng đương nhiên sẽ được nhiều người đồng cảm và ủng hộ, nhưng tiếc rằng dù có như vậy, kết quả sau cùng cũng không thể nào thay đổi.

Bạch Dương Động và Thanh Đằng Kiếm Viện chỉ còn lại một

phần ba người thành công tới được khu vực chỉ định, hai phần ba còn lại đã bị loại. Theo quan điểm của hắn, chỉnh thể thực lực của Bạch Dương Động và Thanh Đằng Kiếm Viện còn kém hơn Ảnh Sơn Kiếm Quật của hắn một chút.

Tiết Vong Hư ngồi tựa vào ghế, mắt nhắm hờ như sắp ngủ.

Nếu ông biết suy nghĩ đang có trong đầu Cố Tích Xuân, tất cả lên tiếng phản đối.

Vì một cái tông môn có cường đại hay không, tuyệt đối không phải do số lượng Tu Hành Giả Tam Cảnh Tứ Cảnh hay Ngũ Cảnh bao nhiêu quyết định, mà là do người có tu vi cao nhất của tông môn quyết định.

Có đôi khi cường giả chân chính, chỉ cần có một người là đủ.

Gió thu lành lạnh làm cho những người vì hao phí thể lực mà ra nhiều mồ hôi, rất dễ bị bệnh.

Đinh Ninh ngồi thở dốc một hồi lâu, sau đó nhổm dậy bắt đầu nhóm lửa.

Hắn gom lá và cành khô, bện một ít lá khô lại thành dạng sợi để dẫn lửa, lấy kiếm đập vào đá để bắn ra tia lửa.

Dây dẫn lửa bốc cháy, hắn thổi thêm không khí vào, chỉ một chốc sau, lửa đã cháy rừng rực.

Lửa cháy đượm, thì không bốc khói lên nữa.

Hắn cởi áo ướt, treo lên hong khô, rồi cắt thịt xiên lên để nướng.

Bên trong Tế Kiếm hạp cốc trở nên yên bình, đệ tử bên trong bắt đầu nghỉ ngơi bổ sung thể lực. Người trên đài xem lễ đứng dậy định đi dùng cơm, thì mấy tiếng kinh hô vang lên, làm mọi người

đều dừng bước.

Vì ở trong khu vực khói báo động, có hai người sắp gặp nhau.

Hơn nữa hai người này đều là người có khả năng chiến thắng sau cùng.

Một người dáng người cao to, tư thế oai hùng tuấn lãng, chính là Bạch Dương Động Tô Tần.

Người còn lại dáng người bình thường, nhưng toàn thân không có một miếng thịt thừa, mỗi cử chỉ đều mang theo sức mạnh tiềm tàng không thể tả được bằng lời, một kiếm chém chết rắn mối mặc giáp, Hà Triêu Tịch.

Hai người đang tiến về phía nhau, chỉ cách nhau một rừng cây, và không ai có ý định dừng lại nghỉ ngơi.

Nếu hai người gặp nhau, không biết hươu chết về tay ai?

Mọi người đều nín thở.

***

Rừng cây che mắt trước mặt thưa dần, Hà Triêu Tịch vàTô Tần cùng lúc nhìn thấy đối phương, hai người còn cách nhau hơn mười trượng thì cùng dừng bước.

Tô Tần cau mày kiếm, khuôn mặt không thay đổi, tay phải dời xuống chạm vào chuôi kiếm, đốt ngón tay hơi trắng bệch.

Hà Triêu Tịch nhắm mắt, chậm rãi rút thanh kiếm khô héo ra, nhưng nháy mắt sau đó, Tô Tần và người trên đài xem lễ đều ngạc nhiên, vì gã không đánh nhau, mà cắt một miếng thịt rắn mối mặc giáp.

Gã cũng lóc thịt lưng rắn mối giống như Đinh Ninh, nhưng vì gã mạnh hơn Đinh Ninh quá nhiều, nên miếng thịt gã cắt được

cũng nặng gấp đôi miếng của Đinh Ninh.

Từ lúc đi vào khu vực quy định, gã không hề nhóm lửa, nên đống thịt trên lưng vẫn còn là thịt tươi, khúc thịt cắt xuống vẫn còn đang rỉ ra chút máu.

"Ta biết ngươi, ngươi là Tô Tần, tu vi của ngươi có lẽ đã tới trên Tam Cảnh trung phẩm."

Gã nhìn Tô Tần, lạnh lùng buông một câu như vậy, rồi cầm khúc thịt to cỡ nắm tay vẫn còn rướm máu kia bỏ vào trong miệng, bắt đầu nhai.

"Hắn làm cái gì vậy?"

Tạ Trường Thắng sắc mặt trắng bệch quay sang hỏi Từ Hạc Sơn và Tạ Nhu, nhớ tới bộ dạng con rắn mối mặc giáp, hắn cảm thấy buồn nôn.

Tạ Nhu và Từ Hạc Sơn đều lắc đầu.

Với tính cách của Hà Triêu Tịch, chắc hẳn không phải là muốn dùng loại phương pháp này để đe dọa đối thủ.

Ánh mắt Tô Tần sắc bén nhìn Hà Triêu Tịch, giọng trào phúng: "Ta biết có cách để Tu Hành Giả dù có ăn thịt tươi, thì cũng vẫn tiêu hóa được mà không bị bệnh, chính là vận động mạnh, liên tục không ngừng, làm cho ngũ khí trong cơ thể trở nên tràn đầy, và mạnh hơn, đồng thời nhiệt độ cơ thể cũng tăng cao. . . nhưng đã gặp ta, mà còn muốn ăn thịt như thế, chẳng lẽ ngươi cảm thấy ta sẽ có kiên nhẫn chờ ngươi ăn xong hay sao?"

Hà Triêu Tịch vẫn không ngừng cắt từng miếng, từng miếng thịt bỏ vào miệng ăn: "Nếu ngươi muốn quyết phân thắng bại với ta, ta nghĩ có một cách rất hay."

Tô Tần cười nhạt: "Cách gì?"

"Ta không muốn lãng phí thời gian, hiện giờ thời gian trước khi Ngũ Cảnh càng ít, có nghĩa tương lai càng có nhiều thời gian hơn để từ đệ Ngũ Cảnh phá cảnh, chỉ là một cái thí luyện, ta không muốn hao phí quá nhiều thời gian ở chỗ này." Hà Triêu Tịch bình tĩnh nói: "Nếu chỉ một hai ngày có thể giải quyết sự việc, cần gì phải chờ tới ngày thứ ba?"

Tô Tần giật mình, nghĩ tới một chuyện.

Hà Triêu Tịch nói tiếp: "Hai con sư tử bắt dê đương nhiên nhanh hơn nhiều so với một con bắt."

Tô Tần nhướng mắt, khuôn mặt có ý cười.

"Nên đề nghị của ngươi là … chúng ta cùng đi săn?" Hắn hứng thú nhìn Hà Triêu Tịch.

"Không biết trước lúc trời tối còn lại được bao nhiêu. . ." Hà Triêu Tịch vẫn không ngừng ăn, "Hay là ta với ngươi bây giờ quyết luôn thắng bại?"

Tô Tần nhếch mép, liếc mắt lên phía trên, "Ta đồng ý đề nghị của ngươi, bởi vì ta cũng không có nhiều kiên nhẫn, hơn nữa ta cũng rất không thích bị người ta nhìn như đang xem xiếc khỉ."

Hà Triêu Tịch nhìn khu rừng nhỏ trước mặt, gật đầu: "Coi đây là ranh giới?"

Tô Tần thản nhiên: "Coi đây là ranh giới."

Hà Triêu Tịch không nói thêm gì nữa, nuốt xong miếng thịt, thì quay người, bắt đầu chạy.

Tô Tần cũng quay người, không nhanh không chậm đi về phía trước.

"Bọn họ đang làm cái gì?" Tạ Trường Thắng cau mày.

Dù cách xa như vậy, hắn cũng nhìn ra được Hà Triêu Tịch chạy không phải vì sợ Tô Tần, mà là vì hai người sau khi nói chuyện đã đạt thành một hiệp định gì đó.

"Phân đất chia phần."

Từ Hạc Sơn chậm rãi trả lời.

Tạ Trường Thắng ngẩn ngơ.

Đúng là như vậy, nếu bắt được hết đối thủ cạnh tranh còn lại, thí luyện này sẽ lập tức chấm dứt, không cần phải mất tới ba ngày.

"Chuyện này rất nguy hiểm." Tạ Thường Thắng sắc mặt khó coi nói: "Liên tục chiến đấu, trạng thái của bản thân cũng sẽ không tốt, coi chừng còn bị thương, bị thua vào tay một người vốn không bằng mình nữa."

Từ Hạc Sơn gật đầu: "Ngươi nói không sai, nhưng Tô Tần kiêu ngạo, còn Hà Triêu Tịch tự tin."

Tạ Trường Thắng hít sâu.

Theo lý, lựa chọn của Tô Tần và Hà Triêu Tịch chẳng liên quan gì tới hắn, mà còn giúp những khoảng thời gian chờ đợi vô vị sắp tới bị giảm hẳn đi, nhưng không biết từ lúc nào, hắn lại hi vọng Đinh Ninh đi được thật xa, là người chiến thắng sau cùng càng tốt.

***

Một đệ tử Bạch Dương Động đang hái trái cây đột nhiên cảm thấy cái gì, vội vàng tạt sang bên một bước, nhanh chóng nấp vào phía sau gốc cây.

Nhìn thấy người xuất hiện, gã thở phào: "Tô Tần sư huynh."

Nhưng nhìn thấy Tô Tần cầm chặt chuôi kiếm, mặt gã cứng

đờ.

"Đã là thí luyện, đồng môn cũng phải tỷ thí công bằng."

"Xin lỗi."

Tô Tần nói xong hai câu, liền xuất kiếm.

Xùy~~ một tiếng vang nhỏ.

Màn sương trước người hắn bị chấn vỡ, khung cảnh hiện ra rõ ràng.

Một tia kiếm quang màu tím, từ trong tay áo trái của hắn bay ra.

Hắn khác với Tu Hành Giả bình thường, hắn thuận tay trái.

Kiếm của hắn rất dài, dài hơn kiếm bình thường hơn một xỉch(0,33m), thân kiếm lóng lánh màu tím, nhìn rất mềm mại.

Tia kiếm quang thẳng tắp đâm tới người đệ tử Bạch Dương Động, người đệ tử hoảng sợ xuất kiếm, chìa ra đỡ đòn.

Nhưng tia kiếm quang đột ngột uốn cong, thân kiếm mềm mại quấn thành nửa vòng tròn, BA~ một tiếng to, đánh vào cổ người đệ tử Bạch Dương Động.

Người đệ tử kia lùi lại mấy bước, ngã xuống đất ngất xỉu.

Tô Tần gật đầu tạ lỗi, gỡ lệnh phù của người kia, tiếp tục đi về phía trước.

Cùng một thời gian.

Ở một chỗ khác, một tiếng nổ to như sấm rền, một vòng sóng không khí mắt thường cũng còn nhìn thấy được tản ra, giống như không gian bị nện ra một cái lối đi.

Một bóng người thê thảm bay ngược về sau, đập mạnh vào bức tường đằng ngã xuống, không bò dậy nổi.

Bên kia vòng tròn không khí sóng, Hà Triêu Tịch thu kiếm, sau đó tiếp tục chạy như điên.

Đống thịt trên lưng đã bị gã ăn hết sạch.

Bụng gã hơi tròn lên, trong lúc hắn chạy như điên, dạ dày vang lên âm thanh lọc xọc.

Q1 - Chương 69: Khô Vinh

"Loại thí luyện này hình như hơi ngây thơ, nhưng bởi vì đệ tử chúng ta đều rất ngây thơ, nên thí luyện này rất thích hợp với chúng ta, chỉ có Hà Triêu Tịch là chẳng ngây thơ một chút nào."

Âm thanh trong bụng Tạ Trường Thắng vang rất to, vì hắn rất đói. Nhưng hắn không đi qua bên kia đường núi lấy đồ ăn, mà quay sang nói với Từ Hạc Sơn.

Giọng điệu của hắn vừa buồn cười vừa nhàm chán, nhưng Từ Hạc Sơn hiểu được tâm tình lúc này của hắn.

Biểu hiện của Đinh Ninh và Hà Triêu Tịch, tạo nên cho Tạ Trường Thắng rất nhiều cảm xúc.

"Xem ra chúng ta quả thực phải cố gắng hơn, nếu không sẽ bị Hà Triêu Tịch và Cố Tích Xuân bỏ lại rất xa." Từ Hạc Sơn gật đầu: "Nam Cung Thải Thục và Đinh Ninh sẽ gặp nguy hiểm."

Tạ Trường Thắng hít sâu: "Tuy biết rõ không có bao nhiêu khả năng, nhưng ta vẫn rất mong họ sẽ chiến thắng."

Trong lúc họ đang lo lắng, Nam Cung Thải Thục và Đinh Ninh, đều xuất hiện ở bên khu vực của Hà Triêu Tịch.

***

Nam Cung Thải Thục đang bước trong sương.

So với những người khác, cô rất may mắn.

Chỉ gặp phải hai lần bẫy dây leo, không gặp phải một đệ tử Bạch Dương Động hay Thanh Đằng Kiếm Viện nào, cũng không bị

rắn mối mặc giáp tập kích.

Nhưng như thế không có nghĩa cô có thể nghỉ ngơi, cô còn phải tìm được đồ ăn, và đánh nhau với ít nhất một người.

Đột nhiên, cô dừng bước.

Vì cô nghe thấy có tiếng động gì đó mơ hồ trong gió.

Pháp trận trong Tế kiếm hạp cốc làm cho Thiên Địa nguyên khí trở nên hỗn loạn, ngay cả sóng âm cũng bị làm cho tan rã, chấn động bình thường trong không khí vàtrên mặt đất đều không thể nào cảm giác được.

Nhưng cô có thể nghe thấy tiếng vang, cho thấy âm thanh kia lớn đến mức kinh người, và còn cách cô rất gần.

"Hà Triêu Tịch!"

Cô nghĩ nghĩ, buột ra một cái tên.

Gió bỗng hơi thay đổi.

Một đám sương màu xanh bị gió thổi tạt qua một bên.

Một bóng người cuồng dã, mang theo vô số lá rụng bị hắn cuốn theo, từ trong màn sương lao ra.

"Quả nhiên là ngươi."

Nam Cung Thải Thục nghiêm túc, dời tay xuống chuôi kiếm bên hông.

Bóng người cuồng dã dừng phắt lại.

Ngực áo Hà Triêu Tịch phanh ra, lộ ra lồng ngực săn chắc ướt đẫm mồ hôi, da thịt hơi đỏ lên vì nhiệt độ cơ thể tăng cao.

Bụng gã vẫn kêu vang lọc xọc.

Mắt gã hừng hực chiến ý, đầy thành ý nói với Nam Cung Thải Thục: "Ta không định gặp phải ngươi."

"Vì cảm thấy ta có hi vọng tiến vào Top 3, và không có cách nào chiến thắng được ta?" đôi mắt Nam Cung Thải Thục cũng dấy lên chiến ý, cô rút Ngư Văn Thiết Kiếm, hoành ngang trước người, "Ta không thích loại suy nghĩ này của ngươi, dù không muốn gặp, nhưng nếu đã gặp, ngươi cũng phải chiến. Hơn nữa ta vốn cũng đã sớm muốn cùng ngươi đánh một trận, xem xem ta với ngươi có bao nhiêu chênh lệch, nhưng trước đây ta mãi không thể phá cảnh, cách ngươi cả một đại cảnh giới, ta sợ thua quá thảm, không cảm nhận được."

Hà Triêu Tịch cũng hoành ngang trường kiếm trước người: "Ta đang trong trạng thái cực tốt, tu vi cũng cao hơn ngươi, nên ta nhường ngươi ba kiếm."

"Tùy ngươi, đó chỉ là ý nghĩ của ngươi thôi."

Nam Cung Thải Thục bắt đầu bước.

Cuồng phong do chân cô cuốn lên, thổi bay lá khô và bụi đất dưới chân, lộ ra mặt đất màu vàng cứng rắn.

Cách cô chiến đấu giống hệt lúc chiến đấu với Trần Mặc Ly, công kích một đường thẳng tắp.

Nhưng vì lúc này cô đã là Chân Nguyên cảnh, nên hình ảnh so với hồi đó khác nhau rất xa.

Một dòng chân nguyên như nước chảy từ đầu ngón tay tràn vào trong Ngư Văn Thiết Kiếm.

Hoa văn vẩy cả trên Ngư Văn Thiết Kiếm sáng lên, tỏa ánh sáng màu bạc sền sệt, nhìn như có dòng nước chảy trên thân kiếm,

nhưng chảy mãi mà không tràn ra ngoài.

Bản thể của Ngư Văn Thiết Kiếm giống như không chịu nổi sức mạnh đến thế, nên thân kiếm vốn hơi gấp khúc giờ duỗi thẳng ra, kịch liệt rung động lắc lư, giũ ra vô số ánh sáng bạc.

Thanh kiếm như biến thành một con cá to màu bạc đang rung rung trong tay Nam Cung Thải Thục.

"PHỐC" một tiếng.

Con cá giãy càng lúc càng mạnh, cuối cùng giãy vuột ra, nhảy vào trong nước, tạo nên một tiếng vang nhỏ.

Ánh sáng bạc tuột khỏi tay Nam Cung Thải Thục, bắn về phía trước.

"Bí Ngư Kiếm Thức?"

Hà Triêu Tịch khẽ kêu lên, có vẻ ngạc nhiên vì Nam Cung Thải Thục không dùng Liên Thành Kiếm Quyết gia truyền.

Gã huy kiếm, tùy tiện chém ra một nhát vào không trung.

Thanh kiếm trong tay tạo nên một đường vòng cung.

Từ mũi kiếm sáng lên một tia kiếm khí sáng ngời mà trong suốt.

Tia kiếm khí thẳng tắp, với tốc độ kinh người chém thẳng về phía Nam Cung Thải Thục.

Hắn đánh sau mà tới trước, kiếm khí trong chốc lát đã chỉ còn cách hai mắt Nam Cung Thải Thục chưa tới hai thước!

Mà con cá bạc còn cách hắn tới một trượng!

Toàn lực xuất kiếm mà bị đối phương phản công, cơ thể Nam

Cung Thải Thục vẫn còn đang tiến lên phía trước, nên kiếm kia rất là khó đỡ.

Nam Cung Thải Thục nheo mắt lại.

May mà cô vẫn còn một thanh kiếm.

Khi kiếm khí chỉ còn cách lông mày cô một xích(0,33m), trong tay trái cô bay ra một tia kiếm quang màu xanh, chặn đỡ tia kiếm quang trong suốt.

BA~ một tiếng nổ vang.

Nam Cung Thải Thục nhắm chặt mắt, ngừng phắt lại.

Kiếm khí và gió thổi tung mái tóc cô, cắt lên mặt cô mấy nhát.

Oanh!

Ngay lúc ấy, cô cũng cảm nhận được, con cá bạc đã bị một con sóng màu vàng đục đập bay.

Một thanh kiếm màu vàng khô héo, với tốc độ kinh người chém thẳng tới người cô.

Lúc đầu, Hà Triêu Tịch đã nói nhường cô ba kiếm.

Nhưng ngay từ chiêu đầu tiên, gã đã không giữ lời.

Nhưng Nam Cung Thải Thục biết gã không gạt cô, mà gã đã hiểu ý cô, lựa chọn tôn trọng.

Song kiếm của cô giơ lên, chân nguyên cuồn cuộn tràn vào thân kiếm.

Màu vàng và màu bạc, màu xanh đụng vào nhau giữa không trung.

Trong hạp cốc lại vang lên tiếng sấm rền.

Vòng tròn sóng xung kích khuếch tán ra ngoài, thổi bay tất cả dây leo, và lá cây xung quanh.

Hà Triêu Tịch dừng phắt lại, đế giày phát ra tiếng nổ khó nghe, khiến đôi giày vải nát tung.

Nam Cung Thải Thục thê thảm bay ngược ra sau, đập vào mạng dây leo, xuyên qua thành một lỗ thủng, rơi sầm xuống đất.

Trước mặt cô Nam Cung Thải Thục có nhiều vết máu, nhưng song kiếm vẫn nắm chặt trong lòng bàn tay.

Trên áo khoác của cô lốm đốm máu, nhưng cô không rên tiếng nào, cố gắng đứng lên.

Hà Triêu Tịch nghiêm mặt, không nói gì, kiếm hoành trước ngực, nghiêm túc nói: "Mời!"

Nam Cung Thải Thục xông tới.

Cả song kiếm đều xuất.

Chân nguyên cuồn cuộn chảy vào, thắp sáng những phù văn.

Quanh cô là một tầng khí màu xanh lá dày đặc.

Bên trong tầng khí xanh đó có những ngân quang, không phải con cá bạc lớn, mà là vô số vẩy cá màu bạc.

Sử dụng một lúc hai loại kiếm thức đương nhiên khó hơn một loại.

Đây cũng là nguyên nhân cực ít đệ tử dùng song kiếm.

Hà Triêu Tịch xuất kiếm.

Chém thẳng về phía trước.

Nhìn bề ngoài giống như đấu pháp dùng lực phá đạo, nhưng sức mạnh của nó lại không đủ để hoàn toàn phong bế tất cả những tia kiếm quang do Nam Cung Thải Thục vẩy ra.

Nên người ở trên khán đài đều cảm thấy khó hiểu.

Nhưng cơ thể Hà Triêu Tịch đã xảy ra biến hóa.

Da thịt nửa người bên trái trở nên khô héo, còn nửa bên phải, lại sức sống tràn trề.

Oanh!

Một luồng sức mạnh cường hãn từ cánh tay phải của hắn tuôn vào trong trường kiếm.

Trên thân kiếm tách ra vô số đốm sáng như quang văn, sức mạnh tăng vọt hẳn lên!

Nam Cung Thải Thục ngừng thở, cô không còn kịp thu kiếm.

Một tiếng nổ nặng nề ngay trước người cô.

Hai chân cô lại rời khỏi mặt đất, thanh kiếm trong tay lắc lư mãnh liệt.

Hai ống tay áo bị chấn vỡ, vụn vải như vô số Hồ Điệp bay tóe ra.

Sức ép cường đại, làm cô bay ngược ra ngoài.

Đây chính là sức mạnh của bí quyết mạnh nhất Thanh Đằng Kiếm Viện, Khô Vinh bí quyết?

***

Đinh Ninh đang ăn thịt nướng.

Khi tiếng nổ thứ nhất truyền tới, hắn ngừng lại, tập trung lắng nghe.

Khi tiếng nổ thứ hai nặng nề hơn truyền tới, mặt đất dưới chân hắn rung rung, hắn cau mày, đứng dậy.

Q1 - Chương 70: Ta tới kiếm tiện nghi

Hắn theo đuổi mục tiêu khác với đám tuổi trẻ tài tuấn của Trường Lăng, cũng có kinh nghiệm tu hành mà những người kia không có, nên chỉ dựa vào lực chấn do tiếng nổ đầu tiên mang tới, hắn đã biết đối phương nhất định là kẻ có sức mạnh thân thể xuất chúng, Hà Triêu Tịch.

Người còn lại, nhất định là Trương Nghi, Tô Tần hoặc Nam Cung Thải Thục.

Hai hổ tranh chấp, tất có một bị thương, đây chính là cơ hội khó có được.

Nên hắn dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo vào, mặc kệ luôn mớ thịt nướng còn lại, chạy nhanh về phía phát ra tiếng nổ.

Đa số mọi người đều bị trận chiến của Hà Triêu Tịch và Nam Cung Thải Thục hấp dẫn, chỉ có một vài người chú ý đến dị động của Đinh Ninh.

Ví dụ như Tạ Nhu.

Cô có chỗ không hiểu được.

Vì theo cô, loại chiến đấu mạnh thế này, một người nhỏ yếu như Đinh Ninh, không phải càng nên trốn đi cho xa sao, sao lại dùng tốc độ nhanh như vậy chạy mau đến đó?

***

Cuộc chiến giữa Nam Cung Thải Thục và Hà Triêu Tịch vẫn

chưa kết thúc.

Nam Cung Thải Thục cố gắng gượng dậy, hai bàn tay run rẩy che lên vết thương.

Vạt áo của cô đã chuyển thành màu đỏ, máu nhỏ giọt xuống đất.

Cô nhìn Hà Triêu Tịch.

Cô biết sức mạnh cơ thể và công pháp tu luyện của mình không thể nào thắng được gã.

Nhưng cô vẫn muốn thử một lần.

Trong Tế Kiếm hạp cốc không thể nào bổ sung được chân nguyên.

Nếu hai bên đều hao hết chân nguyên, thì thứ quyết định thắng bại chính là sức mạnh cơ thể thuần túy, và kinh nghiệm chiến đấu.

Cô muốn xem kiếm kĩ và kinh nghiệm chiến đấu của mình có bằng Hà Triêu Tịch hay không.

Cô phun ra một ngụm hỗn tạp máu và bùn đất, nói với Hà Triêu Tịch: "Chân nguyên của ngươi có lẽ cũng chẳng còn lại bao nhiêu, thêm một kiếm này, để chân nguyên của cả hai chúng ta giải quyết hết."

Chân mày Hà Triêu Tịch giật giật.

Thực lực của Nam Cung Thải Thục không vượt qua dự liệu của gã, nhưng ý chí và quyết tâm của cô, lại hoàn toàn vượt qua dự liệu.

Nhưng hắn đương nhiên chưa bao giờ sợ khiêu chiến.

Hắn hít sâu một hơi, hoành kiếm, gật đầu, khác với hai lần trước, lần này hắn chủ động vọt tới trước.

Khô Vinh bí quyết không chỉ có sự chuyển hóa sức mạnh ảo diệu giữa khô và vinh, mà khí hải có khả năng tồn trữ chân nguyên cũng nhiều hơn so với công pháp tu hành bình thường, với thể lực cường hãn của gã, dù không sử dụng chân nguyên, gã cũng có thể đánh bại tuyệt đại đa số đệ Nhị Cảnh Tu Hành Giả, nên gã mới có lòng tin tiến hành thu hoạch ngay trong ngày đầu tiên.

Chỉ bởi vì còn có Trương Nghi và Tô Tần, nên gã mới quyết định giữ lại một ít chân nguyên, lần này, gã chỉ dùng sức mạnh cơ thể để đối phó với Nam Cung Thải Thục.

Sức bật của gã rất kinh người, chỗ hai chân rơi xuống đất lõm thành hai cái hố nhỏ, chỉ hơn mười trượng chạy nước rút, hắn đã cuốn theo một cơn cuồng phong khủng bố.

Những chiếc lá bị hắn xoáy tới quanh người, tạo thành một bức tường lá di động.

Trường kiếm chém về phía trước.

Trong kiếm phong, chỉ có sức nóng mà thôi.

Một tia lửa bắn ngay vào bức tường lá trước mặt hắn.

Oanh một tiếng.

Lửa nhờ gió, những chiếc lá đang bay múa bị bốc cháy mãnh liệt.

Bị kiếm khí áp súc, những chiếc lá cháy bị áp súc trong một không gian cực nhỏ, nhiệt khí chạm vào nhau, tạo nên một áp lực mạnh hơn, lực bắn ra cũng càng mạnh.

Các đệ tử Thanh Đằng Kiếm Viện đệ tử hiểu chiêu kiếm này từ

đâu mà ra.

"Khô Mộc Sinh Hỏa", đây là thức đầu tiên trong Khô Mộc Kiếm Kinh.

Khô Mộc Kiếm Kinh, cũng là một trong những Kiếm Kinh tối cao của Thanh Đẳng Kiếm Viện.

Hà Triêu Tịch không chỉ có công pháp tu hành chân nguyên tốt nhất Thanh Đẳng Kiếm Viện, mà Kiếm Kinh hắn tu cũng là một trong những kiếm kinh tối cao của Kiếm Viện.

Cố Tích Xuân cau mặt, biểu hiện của Hà Triêu Tịch mang tới cảm giác uy hiếp cho hắn.

Đột ngột thấy lửa, Nam Cung Thải Thục hơi do dự, nhưng cô vượt qua ngay, trở nên kiên định vô cùng.

Cô không để ý lòng bàn tay thịt máu đã be bét vào nhau, nắm chặt lấy chuôi kiếm.

Cô dồn hết chân nguyên còn lại vào trong hai thanh kiếm.

Ngư Văn Thiết Kiếm trong tay phải chém thẳng ra, nghênh đón trường kiếm màu khô héo đang kéo theo một đoàn lửa sắp nổ tung.

Sức mạnh không ngừng bộc phát trên thân kiếm.

Chỉ một kiếm, lại như vô số kiếm.

Đây chính là kiếm quyết cô am hiểu nhất, thuần túy truy cầu cương mãnh, Liên Thành Kiếm Quyết.

‘Oanh’ một tiếng.

Vô số lá khô bị thiêu đốt biến thành vụn nhỏ, bị ngọn lửa áp súc, lúc này nổ bung.

Ngư Văn Thiết Kiếm đang tiến tới bỗng bị dừng lại, bị thanh kiếm màu khô héo mang theo rừng rực khí lưu chém mạnh vào, thanh kiếm bị uốn cong, không còn nắm được trong tay chủ nhân, mà bị chấn xoáy bay nghiêng ra ngoài.

Một kiếm đánh bay Ngư Văn Thiết Kiếm của Nam Cung Thải Thục, nhưng trong lòng Hà Triêu Tịch cũng trầm xuống.

Vì gã đã cảm nhận được một sức mạnh cực lớn chém vào kiếm của mình.

Là thanh tiểu kiếm của Nam Cung Thải Thục.

Thanh kiếm này, cũng là dùng Liên Thành Kiếm Quyết.

Hắn bất đắc dĩ lắc đầu, chân nguyên còn lại trong cơ thể không giữ lại nữa, truyền hết vào trong thanh kiếm trong tay.

Một sức lực cực mạnh đập vào thân kiếm trên tay trái.

Nam Cung Thải Thục đã chuẩn bị sẵn, cô khẽ thả thanh kiếm ra, sau đó nắm lại!

Chuôi kiếm và bàn tay của cô rơi ra rất nhiều huyết châu.

Nhưng cô vẫn nắm vững kiếm.

Hà Triêu Tịch ngẩng đầu lên.

Cả người gã run run, hai đầu gối hơi gấp lại, nhưng không lùi một bước nào.

Thanh trường kiếm trong tay gã chỉ hơi dừng lại trên không trung một tích tắc, rồi tiếp tục chém thẳng xuống cô.

Nam Cung Thải Thục cố gắng huy kiếm lên chống đỡ.

'Đang' một tiếng nổ vang.

Kiếm của cô vẫn không rời tay, nhưng thanh kiếm màu khô héo kia đã ấn xuống, cắt qua eo cô.

Máu tươi tuôn ra, ướt đẫm áo khoác.

Nam Cung Thải Thục rên lên một tiếng, khuỵu xuống.

Cô rên không phải vì đau, mà vì vô cùng không cam lòng và bất đắc dĩ.

Cô đã thành công bức Hà Triêu Tịch phải dùng tới lượng chân nguyên cuối cùng, nhưng sức mạnh vẫn bị chênh lệch, khiến cho động tác của cô chậm hơn Hà Triêu Tịch, không cản được kiếm thế của gã.

Vết thương ở eo tuy không nghiêm trọng, nhưng nếu còn muốn tiếp tục chiến đấu, thì không xử lý được vết thương, nếu mất nhiều máu sẽ làm mất đi chiến lực, thậm chí hôn mê.

Hà Triêu Tịch lại sắp động.

Chính là vì tôn kính Nam Cung Thải Thục, nên gã không định để cho cô tiếp tục chiến đấu.

Nhưng ngay lúc ấy, một giọng nói nghiêm túc mang theo tiếng thở gấp vang lên: "Lúc tiến vào, ta đã dặn ngươi đánh không lại thì bỏ chạy rồi, sao ngươi lại liều như vậy?"

Trên đài xem lễ, Tạ Trường Thắng thấy Nam Cung Thải Thục đổ máu, trong lòng rất căng thẳng lo lắng, nhưng nhìn thấy người đang chạy tới, thì thét lên, "Đinh Ninh chạy tới đó làm cái gì!"

Nam Cung Thải Thục nghe thấy giọng nói đã đoán được người tới là ai, cô cảm thấy vui vẻ, nhưng lập tức biến thành kinh sợ, cô kêu lên, cùng lúc với Tạ Trường Thắng: "Đinh Ninh, ngươi cũng tới được khu vực này? Ngươi tới làm cái gì!"

"Đinh Ninh tới đó làm cái gì, chẳng lẽ lại muốn kiếm tiện nghi sao?"

Người trên đài xem lễ đều có suy nghĩ như vậy.

"Ta tới để kiếm tiện nghi." Họ vừa nghĩ vậy, Đinh Ninh đã lên tiếng, xác nhận suy nghĩ của họ.

Hắn nhìn Nam Cung Thải Thục và Hà Triêu Tịch, dáng vẻ rất đương nhiên: "Bây giờ một người hết chân nguyên, một người bị thương nặng, không phải là lúc kiếm tiện nghi tốt nhất sao?"

Hắn bình thản nói với Nam Cung Thải Thục: "Nếu ngươi không cầm máu, coi chừng sư phụ ngươi tới buộc ngươi phải dừng thí luyện, lúc đó ta có muốn kiếm tiện nghi cũng không được."

Nam Cung Thải Thục ngẩn ngơ, cô không hiểu hành động của Đinh Ninh, nhưng vẫn cắn răng, bắt đầu cầm máu.

Vì dù tiếp theo xảy ra điều gì, nếu cô còn không cầm máu, sự thật sẽ xảy ra giống như Đinh Ninh nói.

"Ngươi muốn giúp cô ấy?" Hà Triêu Tịch nhìn ra điều gì đó, hỏi Đinh Ninh.

Đinh Ninh lắc đầu: "Quy tắc đâu có cho phép."

Hà Triêu Tịch nhìn chăm chú vào thanh Tàn Kiếm bên hông hắn: "Ta rất vui vì cô ấy có một người bằng hữu như ngươi, nhưng ngươi quá yếu."

Nam Cung Thải Thục phẫn nộ kêu lên: "Đinh Ninh, ta không cần ngươi quan tâm, ngươi chạy mau!"

"Câm miệng, tiết kiệm sức đi, nếu không ta chính là ngươi sẽ giải quyết ngươi."

Đinh Ninh liếc cô, tiếp tục quay sang nhìn Hà Triêu Tịch.

"Không đánh qua, sao biết đánh không thắng?"

Hắn bình tĩnh lên tiếng.

Nam Cung Thải Thục sắc mặt vô cùng khó coi, hận không thể ra tay với Đinh Ninh, nhưng câu nói tiếp theo của Đinh Ninh đã làm cô phải khựng lại.

"Hơn nữa tới cũng tới rồi, với tốc độ và thể lực của ta, có muốn trốn cũng trốn không thoát."

Q1 - Chương 71: Có tiện nghi nào dễ kiếm

Hà Triêu Tịch không cần phải nói thêm gì nữa.

Mặc kệ thực lực của đối thủ như thế nào, nếu đã là đối thủ, thì đều đáng được tôn trọng.

Gã hoành kiếm tại ngực, trang trọng nói với Đinh Ninh: "Mời!"

Đinh Ninh cũng giơ Mạt Hoa Tàn Kiếm lên, mỉm cười: "Mời!"

Hà Triêu Tịch nhìn thanh Tàn Kiếm ngắn ngủn, cau mặt.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, gã gật đầu: "Được."

Chữ vừa buông ra, gã đã động bước.

Gã bay thẳng về phía Đinh Ninh, thân thể như viên đá từ máy ném đá quăng ra, ầm ầm nghiền áp không gian phía trước, mang theo cuồng phong khủng bố.

Bức tường lá lại xuất hiện trước mặt gã.

Gã bay đằng sau bức tường lá, một kiếm chém ra.

Chân nguyên của gã quả thực không còn, nên một kiếm này chém ra, trên thân kiếm không hề có hỏa tuyến dấy lên, nhưng nhờ tốc độ và sức mạnh của gã, trên kiếm vẫn bắn ra một sức mạnh đáng sợ.

Thanh kiếm từ thẳng biến ảo thành hình cung, rồi run lên thẳng lại trong nháy mắt, BA~ một tiếng nổ to, trên thân kiếm

truyền ra một sức mạnh, đánh vào bức tường lá khô phía trước.

Chiếc những lá khô đang bay hỗn loạn trở nên nặng nề, phát ra âm thanh xuy xuy, nhưng những mũi tên, đồng loạt bắn về phía Đinh Ninh.

Mũi kiếm của Hà Triêu Tịch chuyển từ thế đập thành thế đâm, nấp bên trong đám lá khô.

Nhìn lá khô tạo thành bức tường, rồi bị một kiếm đập thành những mũi tên bay tới, lại thấy mũi kiếm của Hà Triêu Tịch nấp bên trong, trong lòng những đệ tử trên đài xem lễ đều cảm thấy cực kỳ phức tạp.

Họ biết mình chưa chắc tiếp được một kiếm này của Hà Triêu Tịch.

Đinh Ninh không ngừng bay ngược, Tàn Kiếm giơ ngang lông mày, bảo vệ hai mắt, căn bản không hề bận tâm tới những mũi tên lá khô, để chúng thoải mái chém qua người hắn, cắt lên mặt hắn.

Chỉ đến khi một mũi kiếm sát tới vai trái hắn, hắn mới chém mạnh một nhát.

Một tiếng nổ vang.

Thanh kiếm màu khô héo bị nhát kiếm của hắn chặn đứng, tóe ra vô số đốm lửa.

Mắt những người ngồi xem vụt sáng, họ thật không ngờ Đinh Ninh lại có thể chặn đứng được mũi kiếm tinh chuẩn kia khi đã có vô số chiếc lá bay che mắt.

Hà Triêu Tịch ngừng thở.

Cảm nhận được lực trùng kích truyền ngược lại trên thân kiếm, gã cau mày, không chút do dự, thân thể như muốn té sấp về

phía trước, lần nữa phát lực, đè hết sức nặng cơ thể lên thân kiếm.

Mũi kiếm của gã chỉ còn cách mũi Tàn Kiếm chỉ có nửa tấc.

Nên căn bản không thể ngừng, cũng không có khả năng né tránh.

Hai kiếm lại tương giao, lại thêm một tiếng nổ vang.

Đinh Ninh kêu lên một tiếng đau đớn.

Hắn không đỡ nổi sức mạnh đó, cả cánh tay phải bị đẩy mạnh về phía sau, thân hình như bị một con tuấn mã tông vào, liên tiếp lùi lại năm sáu bước.

Hà Triêu Tịch bước tới một bước.

Chỉ một bước, mà đuổi kịp Đinh Ninh đã lùi năm sáu bước.

Cánh tay gã vẫn vô cùng ổn định, thanh kiếm màu khô héo một lần nữa chém ra.

Mũi kiếm cắt đứt không khí, tốc độ cực nhanh, nhưng khi tới sát gần Đinh Ninh, chuôi kiếm đột ngột hoành ngang, thân kiếm bị uốn thành hình cung.

BA~ một tiếng, Hà Triêu Tịch đập mạnh thanh kiếm như đang đập một cây chùy to vào người Đinh Ninh.

Trên thân Tàn Kiếm trong tay Đinh Ninh nở ra những đóa hoa nhỏ trắng tinh.

Hắn cau mày, không ngừng tuôn chân khí, giữ thanh kiếm ngăn cản trước người mình.

Tiếng kim loại đập vào nhau chói tai.

Hắn vẫn chuẩn xác chặn được đường kiếm của Hà Triêu Tịch

kiếm đường, nhưng sức ép quá lớn làm thanh Tàn Kiếm bắn lên, đập mạnh vào ngực hắn.

Đinh Ninh như bị tảng đá lớn đập trúng, cả người bay lên không, bắn ngược về phía sau.

Khi hắn chạm xuống đất, một vòi máu tươi tuôn ra khóe miệng.

"Trên đời này làm gì có cái tiện nghi nào dễ nhặt!"

Tạ Trường Thắng không nhịn được, phẫn nộ kêu lên.

Hà Triêu Tịch không phải đệ tử bình thường, gã có kỹ xảo và kinh nghiệm chiến đấu phong phú, chỉ riêng sức mạnh cơ thể cũng đủ đè áp Đinh Ninh, làm hắn không phát huy nổi tác dụng của Dã Hỏa Kiếm Kinh.

Hà Triêu Tịch thừa lúc Đinh Ninh vẫn còn chưa đứng vững đã tiếp tục công kích, làm Đinh Ninh không có thời gian để kịp xuất kiếm thức.

Tạ Trường Thắng có thể tưởng tượng ra được, sau mỗi lần ngăn cản một kiếm của Hà Triêu Tịch, cổ tay Đinh Ninh nhất định sẽ rất đau giống như bị bẻ gãy, cả cánh tay cũng sẽ đau đớn đến tê liệt, khó mà nhanh chóng khôi phục lại được.

***

"Trên đời này làm gì có cái tiện nghi nào dễ nhặt."

Ngay lúc Tạ Trường Thắng nói câu ấy, trong một phố nhỏ ở Trường Lăng, một người đàn ông trung niên ngồi trên ghế dài ăn mì, trào phúng nói một câu giống hệt với người trẻ tuổi ngồi bên cạnh.

Người trung niên này khuôn mặt đoan chính, màu da ửng đỏ,

bên cạnh gã có một cái đòn gánh bằng trúc của kiệu phu, trên người gã cũng là trang phục của kiệu phu, đôi giầy rơm rất dơ bẩn, vừa cũ vừa nát, nhưng thân phận thật sự của gã lại là Thần Đô Giám Tập hung sử Tần Huyền. Trong Thần Đô Giám, thân phận của gã tuy thấp hơn Mạc Thanh Cung, nhưng tư lịch lại chẳng kém gì mấy người Mạc Thanh Cung, nên trong Thần Đốc Giám, mọi người đều phải nể mặt gã.

Người trẻ tuổi ngồi cạnh gã là Mông Thiên Phóng, chính là người vừa mới được vào Thần Đô Giám không lâu, tông môn xuất sư không tệ, nhưng từ lúc vào Thần Đô Giám, lại rất ngoan ngoãn gọi gã là sư phụ, nghe gã điều khiển và dạy bảo.

Có thể tiến vào Thần Đô Giám, ngoài có chỗ dựa, còn phải có tính chăm chỉ hiếu học thật sự, có khả năng quan sát cực tốt, nên nghe thấy Tần Huyền nói vậy, Mông Thiên Phóng gật đầu cung kính tiếp thu.

Ngõ hẻm trước mặt họ tên là Sư Tử Hạng, là một nơi náo nhiệt phồn hoa rất dị biệt của Trường Lăng.

Một đầu của ngõ nhỏ là Cửu Giang Quận Hội quán, đầu còn lại là Thượng Đảng Quận Hội quán, kẹp ở giữa là những cửa hàng đồ cổ tranh chữ.

Đại Tần vương triều lập ra bốn mươi ba quận, diện tích lãnh thổ cực kỳ bao la, Trường Lăng cũng rộng hơn trước kia không biết bao nhiêu lần, những người từ xa tới đây làm ăn do chưa quen cuộc sống nơi đây, bị người địa phương chèn ép, nên một số thương hội mới lập nên những hội quán đồng hương.

Những... hội quán này không chỉ là nơi đặt chân, mà còn là nơi để những người đồng hương tìm việc làm, tìm được người cùng quê, kết bạn với nhau, nên ngày thường lúc nào cũng hầu như xe ngựa không dứt, vô cùng náo nhiệt.

Từ khi Võ Hoàng đế sau khi lên ngôi, Đại Tần vương triều hơn mười năm không hề có chiến sự, mỗi người đều có cơm no áo ấm, quý tộc có dư thừa tài sản chuyển sang hứng thú với tranh chữ đồ cổ, thế là nước lên thì thuyền lên.

Sở dĩ Tần Huyền nói một câu như vậy, vì có một thương nhân ở ngoài quận không coi gã vào đâu, bỏ ra một trăm lượng bạc, mua từ một tay bán hàng rong một món đồ được gọi là Đại U vương triều Ngọc Như Ý.

Nếu thật Đại U vương triều còn sót lại Ngọc Như Ý, ít nhất cũng là ngàn lượng bạc trắng, tiểu thương ở Trường Lăng buôn bán đã nhiều năm, làm gì có chuyện bán với giá bán đổ bán tháo như thế, nhưng bộ dạng của tên thương nhân thì rõ ràng không nghĩ rằng mình mua phải hàng giả, mà cho rằng mình có ánh mắt cao minh, dùng giá bèo mua được hàng quý.

Dù Tần Huyền chẳng biết gì về đồ cổ, cũng biết chuyện ấy không thể nào xảy ra được, mà chỉ là thấy lợi mờ mắt mà thôi.

Tần Huyền một hơi uống cạn sạch tô mì, khinh thường nhìn vẻ mặt của tên thương nhân kia, đột nhiên gã biến sắc.

Viên quan Thần Đô Giám ngồi cạnh nhận thấy ngay, vội hỏi: "Sư phó, sao vậy?"

"Trường Lăng vệ."

Tần Huyền thần sắc cổ quái nhìn con hẻm, lầm bầm: "Sao Trường Lăng vệ lại tới đây?"

Mông Thiên Phóng ngẩn ngơ, nhìn theo ánh mắt Tần Huyền, thấy mười mấy người mặc tỏa giáp Trường Lăng vệ đang từ một con phố đi ra, tiến về phía một đoàn xe.

Đoàn xe kia chính là đang từ cửa Cửu Giang Quận Hội quán chạy ra.

Nét mặt Mông Thiên Phóng cũng trở nên cổ quái.

Hành động của Trường Lăng vệ làm cho hắn có cảm giác là muốn kiểm tra đoàn xe. Nhưng ở Trường Lăng, muốn tra án tập hung đều do Giám Thiên Ti và Thần Đô Giám thực hiện, có cần hiệp trợ phong tỏa hay bố trí trạm kiểm tra, thì là nhờ Hổ Lang Quân đang đóng quân ở Trường Lăng.

Trường Lăng vệ tuy cũng thuộc Binh mã ty giống Hổ Lang Quân, nhưng chức trách chỉ giới hạn trong phạm vi thủ vệ và tuần tra xem xét một số nơi cố định, như chỗ ty xử lý việc công, bảo vệ an toàn chung quanh những Hầu phủ, phủ đệ đại quan, vòng ngoài hoàng cung, lăng mộ của lịch đại hoàng đế.....

Đương nhiên họ cũng có quyền kiểm tra một vài nhân vật khả nghi, hoặc ra tay với hung phạm, nhưng trong bàn cờ Trường Lăng, Trường Lăng vệ chỉ là quân cờ chết, giống như chó đương nhiên cũng có thể bắt được chuột nhà, nhưng nhận trách nhiệm chính bắt chuột vẫn là con mèo, chó mà bỏ vị trí canh cửa đi bắt chuột, thì đương nhiên là rất kỳ quái.

Mấu chốt nhất là, Mông Thiên Phóng và Tần Huyền ngồi ở đây, vì họ biết bên trong Cửu Giang Quận Hội quán có một tên Tu Hành Giả "Đại nghịch" đang ẩn núp.

Q1 - Chương 72: Vừa ca vừa chiến

Trong Đại Tần vương triều, những Tu Hành Giả mà phải dùng từ "Đại nghịch" để hình dung tuyệt đối không nhiều.

Những người này không chỉ có tu vi kinh người, có sức phá hoại cực mạnh, mà còn có xuất thân cực kỳ hiển hách, đại đa số đều là nhân vật cầm đầu của những vương triều đã bị diệt.

Mấy chục ngày trước, Thần Đô Giám thông qua một ít manh mối phát hiện được "Đại nghịch" Tu Hành Giả này, nhưng mới âm thầm quan sát, vì muốn từ hắn tìm thêm manh mối, muốn xem thủ lĩnh sau lưng hắn là ai!

Nhưng sự việc còn chưa tiến triển, Trường Lăng vệ không hiểu sao lại xuất hiện, đối với hai người Thần Đô Giám, chuyện này chắc chắn không phải chuyện tốt.

Tần Huyền và Mông Thiên Phóng đưa mắt nhìn nhau, Tần Huyền nghiến răng, nói với Mông Thiên Phóng: "Ngươi mau đi thông báo cho Kỳ đại nhân, để ngừa có biến."

Đôi mắt Mông Thiên Phóng lóe lên tinh quang, đứng dậy, giả bộ sợ đám Trường Lăng vệ, rụt đầu rụt cổ chạy nhanh một con hẻm nhỏ.

Đám người mặc Tỏa Tử Giáp Trường Lăng vệ như hổ nhập bầy sói, chặn đầu đoàn xe của Cửu Giang Quận Hội quán, người thủ lĩnh đeo mặt nạ huyền thiết màu đen rống to: "Dừng xe! Cút hết xuống cho ta! Cầm sẵn hộ tịch công văn!"

Một người trung niên gầy gò bộ dáng sư gia thở dài, tiến lên hữu lễ nói: "Không biết vị tướng quân này có chuyện gì, phải chăng là có hiểu lầm, chúng ta là người của hiệu buôn thiên Thăng Xương quận Cửu Giang. . ."

Hắn nói còn chưa hết câu, một tiếng trống vang lên, đã bị viên tướng kia đá cho một cước, ngã văng vào thùng xe.

Sư gia mặt trắng bệch, suýt chút nữa ngất xỉu.

"Không nghe ta nói gì sao! Lấy hộ tịch công văn ra!"

Viên tướng cầm lấy chuôi kiếm, mặt nạ huyền thiết phản xạ ánh mặt trời, nói lạnh tanh: "Chúng ta nghi ngờ trong xe các người có liên quan tới việc trộm lăng, tất cả mọi người xuống xe, đưa ra hộ tịch công văn, có ai phản kháng, lập tức giết chết!"

Mấy người trong đội xe mặt mũi trắng bệch, cả người mới vừa từ bên trong Cửu Giang Quận Hội quán chạy ra hỗ trợ cũng chết sững.

Trộm lăng hoàng gia là trọng tội hàng đầu, phải chịu tru di cửu tộc, nếu trong đội xe thật sự có người đó, vậy ai còn dám lên tiếng, sẽ đều phải gặp nạn.

Tần Huyền lạnh người, vì gã nhìn thấy được ở đằng sau toán Trường Lăng vệ hung thần ác sát kia, dưới mái hiên mờ mờ của một cửa hàng, có một viên tướng Trường Lăng vệ.

Tướng lãnh của Trường Lăng vệ cực hiếm khi xuất hiện, viên tướng này khác hẳn với cái tên đeo mặt nạ huyền thiết đang hò hét bên kia, hắn hoàn toàn không toát ra chút uy thế nào cả, nhưng Tần Huyền nhìn thấy rất rõ, tóc hắn cắm một cây trâm bạch ngọc, vỏ kiếm đeo bên eo có nạm mấy hạt châu Hồng Mã Não.

Có nghĩa viên tướng này là một Đô Úy của Trường Lăng vệ.

Cần phải giết được ngàn giáp sĩ mới được phong chức quan này. . . Ít nhất cũng phải là Ngũ Cảnh, thậm chí Lục Cảnh Tu Hành Giả!

Tần Huyền quay sang nhìn viên tướng đeo mặt nạ huyền thiết, càng nhìn càng thấy sợ, gã đó hoàn toàn không giống một Bách phu trưởng bình thường.

Cả người gã lạnh toát, đứng bật dậy.

Tất cả người trên đoàn xe ngựa đều đã xuống xe, trong tay ai cũng cầm sẵn hộ tịch công văn.

Trước khi Nguyên Võ Hoàng đế đăng cơ, Đại Tần vương triều khi tra kiểm đều dựa vào công văn hộ tịch, ghi lại thông tin thân phận, xuất thân ở đâu, đi tới đâu, để làm gì, mỗi quận đi qua đều có đóng dấu lên, chứng minh họ đã đi qua những địa phương đó.

Nhưng từ khi Nguyên Võ Hoàng đế đăng cơ, Đại Tần vương triều thực hành cải cách, sửa lại rất nhiều luật lệ, mấy năm đó, tinh phong huyết vũ, chết vô số người, cuối cùng một số cải cách đã được thực hiện.

Trong đó có việc tịch chế.

Mỗi người khi được sinh ra, sẽ được đăng ký nhập tịch ở nơi mình được sinh, nếu có thay đổi, cũng phải được điều chỉnh ngay. Nếu chết đi, sẽ được tiêu tịch, nếu người đó có được phong thưởng ruộng đồng thì bị thu hồi.

Tác dụng lớn nhất của tịch chế là cấp cho mỗi người một cái thân phận rõ ràng, làm bọn giặc cỏ không thể trốn được trong Đại Tần vương triều. Những ruộng đất được phong thưởng nên thu hồi cũng được thu hồi, giúp quốc khố đầy lên, khiến mấy vương triều đang nhòm ngó vào Đại Tần vương triều không thể không ký minh ước với Đại Tần.

"Ngươi gọi Chu Thần? Người ở đâu?"

"Ngươi làm nghề gì?"

"..."

Trường Lăng vệ bắt đầu kiểm tra từng người một, mời thoảng lại hỏi vài câu để thẩm tra đối chiếu.

Tần Huyền đã cầm cây gậy trúc lên, bước ra một bước thì dừng lại.

Vì viên tướng đeo mặt nạ huyền thiết đã đi tới trước mặt một người trong thương đội.

Đó là một xa phu, nhìn chừng ba mươi mấy tuổi, tóc hơi vàng.

Với kinh nghiệm nhiều năm của mình, Tần Huyền nhìn ra người đàn ông này biểu hiện rất có vấn đề.

Tuy y vẫn trả lời từng câu hỏi của người lính Trường Lăng vệ đang kiểm tra mình, nhưng ánh mắt y lập loè không ngừng, vẻ mặt suy tư, chứ không phải sợ hãi như những người khác.

Điều này làm cho Tần Huyền có cảm giác, là người này đang nghĩ sẽ làm gì nếu thân phận bị bại lộ, viên tướng mang mặt nạ rõ ràng cũng chú ý tới điều đó, nên mới đi về phía người này, nhưng điều làm cho Tần Huyền lạnh người là người kia hơi nhếch mép, nở một nụ cười quỷ dị.

Nhưng Tần Huyền căn bản không kịp ngăn cản cái gì, bởi nếu gã tiến tới, nhất định sẽ đánh rắn động cỏ, nên gã chỉ nắm chặt cây gậy trúc, trong lòng hy vọng viện quân của Thần Đô Giám tới nhanh một chút.

"Ta thấy ngươi rất có vấn đề, ngươi tên là gì?"

Viên tướng đeo mặt nạ lạnh lùng hỏi xa phu.

Người xa phu đưa tay trái lên lau mặt, bàn tay dừng lại ở cái cằm đầy râu một chút, giống như đã suy nghĩ kỹ càng, y cười, ánh mắt đầy khiêu khích: "Ngươi thật muốn biết?"

Một luồng khí tức nguy hiểm bỗng tràn đầy cả ngõ hẻm.

Những Trường Lăng vệ còn lại đều cảm thấy không đúng, đồng loạt xoay người nhìn về phía phu xe.

Viên tướng đứng dưới mái hiên cũng ngẩng đầu, đôi mắt lóe sáng.

Viên tướng đeo mặt nạ cười nhạt: "Xem ra chính là ngươi. . . Ta muốn xem, ở Trường Lăng này, có cái dạng tên tuổi nào hù ta được."

Xa phu cười, hàm răng trắng bóc, "Nhìn kiếm của ta sẽ biết."

Không khí chung quanh đột nhiên chấn động, bụi mù từ dưới chân y tung lên, cả con phố như chìm trong sương mù.

Mấy cỗ xe ngựa chung quanh y như những tờ giấy không có trọng lượng, nghiêng bay lên.

Viên tướng đeo mặt nạ hoảng sợ rút kiếm.

Nhưng kiếm hắn mới ra khỏi vỏ một nửa, mấy cỗ xe ngựa đã bốc hẳn lên không trung, bàn tay của xa phu cũng phất xong một cái.

Trong không khí như có một dòng nước chảy qua, chảy một đường từ đầu xuống chân viên tướng.

Giữa chiếc mặt nạ xuất hiện một tia sáng, sau đó vỡ ra.

Bên dưới mặt nạ là một gương mặt đầy kinh hãi, ngay giữa khuôn mặt, là một đường chỉ đỏ chẻ dọc.

"Vân Thủy. . ."

Ngay khi xa phu ra tay, viên tướng cũng đã rút xong kiếm, hoảng sợ kêu lên, nhưng đến khi từ trong sợi chỉ đỏ bay ra vô số huyết châu, hắn mới chỉ kịp hô lên được hai chữ.

"Oanh!"

Trong nháy mắt, những chiếc xe ngựa trong không trung thi nhau đập vào những cửa hàng hai bên đường, cơ thể viên tướng vỡ ra thành hai nửa, máu tươi tung tóe không gian.

Tới lúc này, Trường Lăng vệ chung quanh mới nhìn rõ trong tay xa phu có một thanh nước gợn lăn tăn, giống như một thanh kiếm do dòng nước ngưng tụ thành.

"Đại nghịch Ngụy Vân Thủy Cung!"

Một tiếng kêu to không tin nổi vang lên.

Tiếng kêu ấy sử dụng chân nguyên, nên rất to, và lan truyền ra rất xa.

Xoẹt một tiếng nổ mãnh liệt.

Người phát ra tiếng kêu to ấy, chính là viên tướng nấp trong mái hiên, hắn đang lao ra, một thanh tiểu kiếm màu hồng đào phi trước người hắn, trên thân kiếm nở rộ vô số hoa đào, bắn tới bao phủ xung quanh người xa phu.

Người này xa phu không ngờ lại thu kiếm, chắp tay sau lưng, cười ngạo nghễ.

Trên lầu Cửu Giang Quận Hội quán, một cánh cửa sổ vô thanh vô tức biến mất, đã bị Thiên Địa nguyên khí nghiền thành bột phấn.

Một giọt nước óng ánh rơi xuống.

Chỉ một giọt, đã làm vỡ nát tất cả hoa đào.

Thanh tiểu kiếm màu hồng đào gãy đôi.

Viên Đô Úy ngồi phịch xuống chán nản, cả người như lùn hẳn đi mấy tấc, một ngụm máu tươi từ trong miệng tuôn ra.

Tần Huyền không tin được ngẩng đầu, nhìn về phía trên lầu của Cửu Giang Quận hội quán.

"Đời ta thích học kiếm, mười năm ở hàn đàm. . ."

Một tiếng ngâm khẽ, một thân ảnh màu trắng từ trên lầu Cửu Giang Quận hội quán bay xuống.

Mọi màu sắc xung quanh như đều bị người này che lấp, tất cả mọi người trong ngõ nhỏ đều ngước mắt nhìn lên.

"Một kiếm trảm trường giao, bích thủy xích ba tháng. . ."

Người này tiếp tục khẽ hát, oanh một tiếng, cơ thể hơn mười Trường Lăng vệ mặc giáp đều tóe máu, văng vào mái hiên hai bên.

Q1 - Chương 73: Một kiếm phân thắng bại

"Thuật thành kiếm đúc thành, ngàn xe lại khó ngăn, bỏ chạy biến tính danh, trong núi mòn phong lộ. . ."

Thân ảnh màu trắng trong khoảnh khắc đã dọc theo đường phố đi về phía trước hơn mười trượng, trong lời ca, luôn có một đạo kiếm quang như dòng nước quay chung quanh bay múa, Trường Lăng vệ không hề có sức phản kháng, vừa chạm vào dòng nước là bay ngược ra ngoài, rơi vào mái hiên hai bên.

Nghe lời ca, nhìn làn kiếm quang vô địch, cả người Tần Huyền run rẩy, không có cả dũng khí rút trường kiếm ra khỏi cây gậy trúc, chỉ không kềm được kêu to: "Bạch Sơn Thủy! Thật là Bạch Sơn Thủy!"

Người xa phu lấy một cỗ xe ngựa, một tay cầm kiếm, một tay điều khiển xe, đi theo phía sau thân ảnh màu trắng, chỉ sau mấy hơi thở, đã xẹt qua mặt Tần Huyền, mất hút vào trong ngõ hẻm.

Cách đó không xa có tiếng chiến xa ù ù vang lên.

Mấy chục chiếc chiến xa phù văn Hổ Lang Quân từ trong một con phố lao ra, vây quanh chiếc xe ngựa.

"Quốc phá sơn hà tang, thần tử cùng này trách, chúng ta dù hèn mọn, cũng làm không tiếc thân, hôm nay chiến Trường Lăng, ngày khác trảm Tần vương, tế cố quốc hồn!"

Tiếng ca đầy ngạo khí và đại nghịch không ngừng vang lên, như vô số mãnh thú không ngừng tấn công vào những chiếc chiến

xa phù văn.

Những chiếc chiến xa nặng ngàn cân như thân lúa bị nông phu gặt hái, bay văng ra, đập vào nhà cửa hai bên đường.

Những tiếng va chạm như sấm rền không ngừng vang lên, sương mù dày đặc nổi lên bốn phía.

Thanh kiếm quang như dòng nước chảy vào chỗ không người, như một con mãnh thú đang bay ngang qua Trường Lăng, tới thẳng bờ sông Vị Hà.

Viện quân đã kịp kéo tới, hơn mười viên quan Thần Đô Giám đã tìm tới Cửu Giang Quận Hội quán, Thần Đô Giám Phó ty thủ Kỳ Bi Hòe đã nhìn thấy viên Đô Úy Trường Lăng vệ đang ngồi chán nản dưới đất, nhìn thấy cột khói dài hẹp như rồng đang bay thẳng lên trời cao ở phía xa, nghe thấy những tiếng kinh hô và quát tháo giận dữ, nhưng không thể nào cản được tiếng ca, hắn hiểu ngay đã xảy ra chuyện gì.

Sắc mặt hắn tái nhợt, không còn một tia huyết sắc, điên cuồng gào lên: "Trường Lăng vệ sao lại ở chỗ này! Trường Lăng vệ tới nơi này làm gì!"

Viên Đô Úy Trường Lăng Vệ nghe thấy Kỳ Bi Hòe gào thét, gian nan ngẩng đầu lên, máu tươi từ khóe môi không ngừng nhỏ xuống.

Nhưng y không trả lời câu hỏi của Kỳ Bi Hòe, chỉ giống như con rối, không ngừng lặp lại: "Bạch Sơn Thủy. . . sao Bạch Sơn Thủy lại ở chỗ này!"

***

Khi Bạch Sơn Thủy đang mở đường máu chính cố chạy tới Vị Hà trong một con phố ở Trường Lăng, thì bên trong Tế Kiếm hạp cốc, Hà Triêu Tịch và Đinh Ninh vẫn còn đang chiến đấu.

Đinh Ninh đứng lên, máu tươi nhỏ xuống từ khóe miệng, chậm rãi giơ lên Mạt Hoa Tàn Kiếm.

"Còn không nhận thua? Chẳng lẽ làm cho bản thân bị thương một hai tháng tới không thể tu hành, mới bằng lòng hay sao?" Trường Thắng phẫn nộ kêu to, "Còn giơ kiếm lên làm cái gì? Muốn nhờ thanh kiếm mẻ ấy giết ra được đường sống hả?"

Hà Triêu Tịch cũng đang có cùng suy nghĩ giống vậy.

Gã nhìn Đinh Ninh, khẽ hỏi: "Vẫn còn muốn chiến?"

Nam Cung Thải Thục nghiêng người, cô muốn ngăn cản Đinh Ninh chiến đấu.

Nhưng Đinh Ninh đã quay sang nhìn cô, lắc đầu.

Sau đó hắn nhìn Hà Triêu Tịch, "Ta đã quen thuộc kiếm thế ủa ngươi, nên chỉ cần một chiêu này mà thôi."

Một kiếm liền phân thắng bại?

Vẫn còn có lòng tin chiến thắng?

Hà Triêu Tịch cau mày, nhưng gã có cảm giác Đinh Ninh không giống như nói láo, nên gã tập trung toàn lực, sẵn sàng đón đỡ.

"Người ta thông minh ở chỗ phải biết tự mình hiểu lấy, nếu ngay cả chuyện tự hiểu cũng đều không có, thì sẽ thua rất khó coi." Cố Tích Xuân nhàn nhạt lên tiếng.

Hắn rất khoái chí.

Nhất là đám Tạ Trường Thắng cũng phải giận dữ quát tháo Đinh Ninh, làm hắn càng thêm khoái chí.

Không ai trả lời hắn, vì Đinh Ninh đã động bước.

Tiết Vong Hư lầu bầu, "Trong hồ lô của ngươi rốt cuộc có cái gì?"

Ông khẽ đặt hai tay lên đầu gối.

Bởi vì tư thế của Hà Triêu Tịch và Đinh Ninh làm cho ông có cảm giác sắp có việc phát sinh, râu của ông còn rất ít rồi, nhỡ mà bị bứt nữa, nhìn sẽ rất xấu.

Hà Triêu Tịch cực kỳ nghiêm túc, cũng bắt đầu động bước.

Thân thể gã thẳng tắp xông về phía Đinh Ninh, thanh kiếm màu khô héo cấp tốc chém ra, sau đó hoành chuyển, trên không trung ảo thành hình cung.

Đây là chiến pháp thuần dùng sức lực cơ thể, hoành kiếm đảo qua mọi nơi, không chừa một phương vị nào Đinh Ninh có thể trốn được, buộc Đinh Ninh phải chống đỡ một kiếm này.

Đây là chiến pháp ổn thỏa nhất, khiến cuộc chiến trở nên đơn giản nhất.

Một kiếm này vừa ra, người trên đài xem lễ đều nghĩ Đinh Ninh căn bản không thể nào đỡ được.

Vì mấy kích trước, Đinh Ninh chính là bị chiêu thức cực đơn giản nhưng hết sức hữu hiệu này đập bay, không đỡ được lần nào.

Đinh Ninh như trước vẫn bị bức phải đưa kiếm ra cứng rắn ngăn cản, nhưng lần này thật sự có chỗ bất đồng.

Tàn Kiếm chém ra, trong không khí nở rộ vô số những bông hoa nhỏ màu trắng, bàn tay trái hắn bóp nát một khối sáp, một viên đan dược màu vàng bắn ra, chui vào trong miệng hắn.

Hà Triêu Tịch cảm thấy có sự khác thường.

Khác thường ấy không phải tới từ viên đan dược kia, mà là tới

từ chiêu kiếm của Đinh Ninh.

Tư thế huy kiếm của Đinh Ninh thoạt nhìn không khác gì những lần trước, như cơ thể của hắn lại tiến lên một khúc, như muốn áp lên trường kiếm của gã.

Gã không kịp suy nghĩ.

"Đương" một tiếng nổ vang lên.

Trong lòng gã dậy lên cảm giác khiếp sợ.

Vì một kiếm này của Đinh Ninh đã tiếp cận mũi kiếm của gã!

Mấy kích trước đó, kiếm của Đinh Ninh đều là chém trúng chính giữa trường kiếm của gã, còn lần này, Đinh Ninh xông về phía trước, lại huy kiếm chém trúng mũi kiếm!

Biến hóa như thế, khiến gã có cảm giác mình không xuất hết lực được, giống như mình không phải cầm một thanh kiếm, mà là một cây đòn gánh.

Thân ảnh của Đinh Ninh giống như bị sức va chạm làm bắn ra, lướt lên cao, khoảng cách càng thêm gần với gã!

"Oanh!"

Ngay lúc ấy, tai gã nghe thấy tiếng nổ cuồng bạo của dược lực khi tan ra, vang ra từ trong cơ thể của Đinh Ninh.

Đinh Ninh kêu lên một tiếng đau đớn, trong người bộc phát một sức mạnh mãnh liệt, từ Tàn Kiếm tản ra càng nhiều những bông hoa trắng, cắt về phía bụng của Hà Triêu Tịch.

Đồng tử Hà Triêu Tịch kịch liệt co lại, hô hấp đã hoàn toàn dừng lại.

Gã thu kiếm, nhưng kiếm của gã quá dài, khoảng cách lại quá

ngắn, trường kiếm của gã không thể nào linh hoạt bằng đoản kiếm của Đinh Ninh, nên gã chỉ kịp đập đuôi kiếm vào mũi kiếm của Đinh Ninh.

Sự chém giết ác liệt sinh ra một chùm cỏ dại màu xanh.

Mũi kiếm ở giữa không trung cực kỳ tinh tế quay lại, tạo nên một mảnh bóng kiếm, chuôi kiếm thẳng tắp, cắt về phía năm ngón tay của Hà Triêu Tịch.

Hà Triêu Tịch không thể nào tin được, nhưng gã không có lựa chọn nào khác, đành buông tay ra.

Thanh kiếm màu khô héo mất đi bàn tay chủ nhân, từ trên không trung rơi xéo xuống.

Thanh Tàn Kiếm thuận thế nảy lên, hất thanh kiếm màu khô héo bay ra phía sau bụi cây.

Nhìn thanh kiếm màu khô héo bay vèo ra xa, lại nhìn thanh Tàn Kiếm không ngừng nở rộ những bông hoa trắng, trong mắt Hà Triêu Tịch đầy khiếp sợ, "Đan Kiếm Đạo?"

Một luồng dược khí màu vàng, vẫn còn đang chảy dưới da Đinh Ninh.

Tuy quần áo Đinh Ninh tả tơi, nhưng nhìn lại mạnh mẽ hơn hẳn trước đó!

Đinh Ninh nhìn ra Hà Triêu Tịch không còn muốn chiến đấu, nên hắn không truy kích, gật đầu, đáp: "Viên đan dược này là Nam Cung Thải Thục cho ta trước khi thí luyện."

"Không cố ý tu Đan Kiếm Đạo, nhưng lại dùng nó, cố gắng bảo hộ người tặng đan. Đinh Ninh, ngươi quả là một người bằng hữu đáng kết giao, quả là một thiên tài chân chính."

Trong mắt Hà Triêu Tịch đầy sự không cam lòng, nhưng nét mặt lại đầy tôn kính thật sự, gã khom người hành lễ với Đinh Ninh: "Ta đã thua."

"Ngươi. . . Ngươi mới ăn hết viên Hoàng Đình Kim Đan?" Nam Cung Thải Thục khiếp sợ kêu lên.

Mọi việc xảy ra quá nhanh, quá mức tinh tế, nên đến lúc này cô mới kịp phản ứng.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Đinh Ninh đã dùng một viên đan dược?"

"Hà Triêu Tịch thất bại?"

Trên đài xem lễ xôn xao khiếp sợ, ầm ĩ nhất từ lúc tế kiếm thí luyện bắt đầu tới bây giờ.

Cả người Đoan Mộc Luyện cứng đờ.

Khuôn mặt Địch Thanh Mi tái nhợt.

Nét trào phúng trên mặt Cố Tích Xuân đông cứng, không tan biến đi được.

"Đó là đan dược gì, dược lực mạnh mẽ như thế?" Tiết Vong Hư không giựt đứt râu, nhưng suýt chữa nữa xé rách áo choàng của mình.

Ánh mắt ông rất phức tạp. . . Đinh Ninh đã mang lại cho ông niềm vui rất lớn, lúc nuốt vào, vô tình lại giống như Kiếm Sư tu Đan Kiếm Đạo, nắm giữ thời cơ cực tốt, kiếm thế cũng tinh xảo phá được kiếm chiêu của Hà Triêu Tịch. Đinh Ninh mấy chiêu trước nhìn thì như gắng gượng chiến đấu, nhưng thực ra lại là không ngừng nắm chặt những chiêu kiếm của Hà Triêu Tịch, suy nghĩ cách phá giải.

Nếu lúc trước còn có người hoài nghi thiên phú của Đinh Ninh, thì đến bây giờ, ai cũng phải công nhận Đinh Ninh có thiên phú kinh người.

Có thiên phú thì tốt, không lo không có chỗ để tiêu xài, ông chỉ lo viên đan dược với dược lực hung mãnh kia sẽ mang tới nhiều hậu quả bất lợi cho Đinh Ninh.

Tạ Trường Thắng há to miệng, thật lâu nói không ra lời.

"Thật là khiến người ta bội phục." Từ Hạc Sơn buột ra mấy chữ, mới làm hắn phục hồi tinh thần.

"Cảm ơn ngươi."

Tạ Trường Thắng như tự thẹn, chân thành quay sang cảm ơn Cố Tích Xuân.

Cố Tích Xuân kinh ngạc nhìn hắn, không biết vì sao.

"Cứ mỗi lần ngươi mở miệng nói hắn sẽ thua, là hắn lại làm cho người ta kinh hỉ, nên ta cám ơn ngươi." Tạ Trường Thắng giải thích: "Nên sau này ngươi cứ nói hắn sẽ thất bại nhiều nhiều vào."

Sắc mặt Cố Tích Xuân tái nhợt.

"Đừng có hồ đồ! Ăn nói linh tinh!" Tạ Nhu quát, nhìn như hận muốn tát Tạ Trường Thắng một cái, nhưng trong mắt cô lại rực rỡ sự vui mừng.

"Vẫn chưa tới lúc vui sướng đâu."

Nhưng ngay lúc ấy, Từ Hạc Sơn nghiêm túc kêu lên: "Tô Tần."

Tạ Trường Thắng quay đầu nhìn xuống, sắc mặt kịch biến.

Q1 - Chương 74: Đấu võ mồm

Chưa kịp mừng rỡ, hoặc nói bản thân Đinh Ninh cũng không hề cảm thấy mừng rỡ chút nào, vì trong mắt hắn vẫn điềm tĩnh như cũ. Hắn cảm thấy cái gì đó, ngước mắt nhìn về phía rừng cây sau lưng Hà Triêu Tịch.

Màn sương vốn đã khôi phục lại bình thường lại trở nên vặn vẹo, cơ thể cao to tiêu sái của Tô Tần từ trong đám sương dần hiện ra.

"Đặc sắc, thật sự rất đặc sắc."

Y mỉm cười nhìn sắc mặt cực kỳ khó coi của Nam Cung Thải Thục và Hà Triêu Tịch, vỗ tay, tán thán: "Trận chiến này quá trình rất đặc sắc, nhưng đặc sắc nhất lại là kết quả, không ai dám nghĩ đệ nhất cường giả Hà Triêu Tịch của Thanh Đằng Kiếm Viện lại thua trong tay một tiểu sư đệ mới vừa nhập môn của Bạch Dương Động chúng ta."

Hà Triêu Tịch xoay người, nhìn thẳng Tô Tần: "Sớm biết như thế, hồi nãy lẽ ra nên phân thắng bại với ngươi trước."

"Thật sự là đáng tiếc."

Tô Tần mỉm cười: "Ta cũng có chút tiếc nuối, bởi vì ta tưởng người giao thủ với ngươi là Trương Nghi, vậy ta có thể giải quyết mối uy hiếp đó luôn một lần."

Lúc y đi ra, Nam Cung Thải Thục đã biết Tô Tần không có hảo ý với Đinh Ninh, nghe Tô Tần nói vậy, cô không nhịn được lạnh giọng nói: "Ý đồ giậu đổ bìm leo, đâu phải hành vi quân tử?"

Tô Tần nhìn cô, lạnh nhạt nói: "Quân tử thiện giả tại vật, người thiện chiến, thì phải theo đúng đà phát triển. Đánh với địch nhân lúc toàn thịnh, là mãng phu."

"Ta biết mình đọc sách không nhiều bằng ngươi." Nam Cung Thải Thục tức giận: "Nhưng đây không phải là chiến đấu với Tu Hành Giả địch quốc, mà là thí luyện giữa đồng môn."

"Đã không hài lòng được nửa câu, cần gì phải lãng phí miệng lưỡi." Đinh Ninh đột ngột chen vào.

Tô Tần vốn còn muốn biện luận thêm hai câu, bị Đinh Ninh cắt ngang, y cười nhạt, nhìn Đinh Ninh: "Kỳ thật ta rất thưởng thức tính tình của ngươi, chỉ tiếc từ lúc vào sơn môn đã bất đồng với nhau, nên mỗi lần nhìn nhau đều sinh ghét."

Đinh Ninh mỉm cười: "Sư huynh quả là đạo đức giả."

Nụ cười trên mặt Tô Tần tắt lịm: "Mượn cơ hội đối thủ hao hết chân nguyên, mượn sức mạnh của đan dược, ngươi coi như thiện giả tại vật. Không biết ngươi có còn có lòng tin, muốn thử xem kiếm của ta hay không?"

"Đây là lý do tại sao đệ tử cùng môn vốn nên hỗ trợ giúp nhau, Bạch Dương Động vàThanh Đằng Kiếm Viện tuy hợp nhất, nhưng đừng nói viện phái khác biệt, dù có xuất thân từ cùng một tu hành chi địa, tuổi tác cũng khác nhau, có thường cùng tu hành một chỗ với nhau hay không, cũng làm cho thân sơ khác biệt, thí luyện thế này, có đối địch cũng phải đối phó với người của Thanh Đằng Kiếm Viện đệ tử trước chứ, sao lại đi đối phó với tiểu sư đệ của mình trước?" Nhưng ngay lúc này, từ trong một đám sương cách đó không xa vang tới tiếng người nói vội vã.

Một bóng người đang vội vàng vọt tới.

Mắt Tô Tần biến lạnh, lạnh đến mức như muốn kết băng.

Đinh Ninh gật đầu chào người đang chạy tới: "Đại sư huynh, huynh cũng tới tham gia náo nhiệt."

Trên đài xem lễ, Tạ Trường Thắng thở phào, vì nhìn ra dáng vẻ hấp tấp của Trương Nghi không giống tới tìm Đinh Ninh gây phiền toái.

Từ Hạc Sơn cũng thả lỏng tâm tình, nhưng sắc mặt vẫn nghiêm túc, tuy Hà Triêu Tịch vàNam Cung Thải Thục, Đinh Ninh ở đó chiến đấu thời gian rất dài, nhưng nhờ pháp trận có tác dụng cách âm, đến bây giờ Tô Tần với Trương Nghi mới thi nhau chạy tới, cho thấy sức mạnh Hà Triêu Tịch tung ra quá mức kinh người, gây nên động tĩnh quá lớn, những đệ tử khác của Bạch Dương Động vàThanh Đằng Kiếm Viện không chạy tới, có lẽ đều vì tâm lý muốn tránh họa, biết mình đánh không lại nên chạy ra cho rõ xa.

Hà Triêu Tịch cuối cùng chiến bại là điều hắn cảm thấy vô cùng đáng tiếc, vì nếu là bình thường, Ninh muốn thắng Hà Triêu Tịch, là chuyện cực kỳ khó khăn.

***

Trương Nghi quét mắt qua bộ quần áo lam lũ, lấm tấm vết máu trên người Đinh Ninh, trong lòng áy náy, tự trách, hết sức kinh ngạc hỏi: "Không ngờ lại là tiểu sư đệ, đuổi tới chậm một bước. Hình như nghe lời Tô Tần là ngươi đã chiến thắng?"

Đinh Ninh khẽ ho: "Tới nhặt được tiện nghi, nếu ở bên ngoài công bằng chiến đấu, thì chưa chắc được vậy."

Hà Triêu Tịch cau mày, nghiêm mặt nói: "Ta không phải tiện nghi, ngươi thắng là thắng, ta thua chịu phục."

Sắc mặt Tô Tần càng lạnh, nhìn Trương Nghi, chậm rãi nói: "Hà Triêu Tịch đã bại, chỉ cần giải quyết hai người trước mắt, ta và ngươi nhất định sẽ về trước cả hai, ngươi thật muốn bảo vệ

bọn chúng?"

Trương Nghi kỳ quái nhìn y: "Nhất thời thắng bại, đâu thể nào quan trọng bằng tình nghĩa đồng môn?"

Tô Tần cười lạnh: "Nếu ta không muốn nghe lời ngươi, cướp lệnh phù của chúng thì sao?"

Trương Nghi nghiêm mặt: "Ta đương nhiên sẽ đem hết toàn lực ngăn cản."

Đinh Ninh đột nhiên chen miệng: "Đại sư huynh, ngươi với Nhị sư huynh, ai lợi hại hơn?"

Nam Cung Thải Thục buồn cười.

Một là vì cô cảm thấy Trương Nghi thật thú vị, đích thật là giống hệt như trong lời đồn, ôn hòa, không hờn không giận ai, và hơi cổ hủ, hai là lúc Đinh Ninh gọi Nhị sư huynh, âm điệu ở chữ "Nhị" hơi tăng lên, nghe rất dễ nghĩ ra ý khác.

Trương Nghi cũng nghe ra giọng điệu xưng hô có chỗ không đúng, ánh mắt hắn có vẻ xấu hổ, nhíu mày. Nhưng thân ảnh hắn, lại nhích gần tới chỗ Đinh Ninh vàNam Cung Thải Thục, đứng cản ngay trước mặt họ.

Tô Tần lạnh lùng nhìn lướt qua Đinh Ninh và Nam Cung Thải Thục.

Sau đó y xoay người bỏ đi.

"Cũng không có thiếu địch thủ, ta không muốn cùng ngươi liều mạng lưỡng bại câu thương. Nhưng theo quy tắc của tế kiếm thí luyện, không cho phép kết bạn mà đi, Trương Nghi, ta không tin hai ngày tới ngươi vẫn bảo vệ được cho chúng."

Lời lẽ của y lạnh băng, đầy sát ý.

"Sư đệ, rốt cuộc chỉ là hận thù cá nhân mà thôi, hãy nghe sư huynh một câu, đừng có cậy tài khinh người, đố kị ghen tức với người khác, đó đều là sự tối kỵ trong tu hành!" Trương Nghi hô to theo bóng lưng Tô Tần.

Tô Tần biến mất trong màn sương, không buồn trả lời.

Đinh Ninh và Nam Cung Thải Thục không nhịn được liếc mắt nhìn nhau.

"Đại sư huynh, lời này của ngươi là thật tâm sao?" Đinh Ninh hoài nghi hỏi.

Trương Nghi quay người, kỳ quái nhìn Đinh Ninh, "Đương nhiên là thật tâm, tiểu sư đệ, sao ngươi lại hỏi như vậy?"

"Xem ra sư huynh thật sự là quân tử." Đinh Ninh cười: "Ta chính là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, ta tưởng Đại sư huynh cố ý chọc giận hắn."

Trương Nghi ngạc nhiên, "Ta là thật tâm hi vọng hắn có thể thay đổi từ tà sang chính, nếu không sau này sẽ rất không hay, sao lại thành cố ý chọc giận hắn?"

"Tam tuế khán đáo lão*." trong mắt Đinh Ninh xuất hiện một tia cảm khái, "Bản tính con người, khó mà sửa được."

*Ý nói tính cách hình thành từ lúc còn rất nhỏ, sau này gần như không thay đổi được nữa

Hà Triêu Tịch không muốn lãng phí thời gian, nhất là thất bại, sẽ mất đi phần thưởng, liền gạ rất quý trọng thời gian.

Y nhìn chuỗi lệnh phù đeo bên hông, chớp chớp mắt, rồi bắt đầu cởi áo.

Đinh Ninh vàTrương Nghi sửng sốt.

"Ngươi làm gì vậy?"

Giọng Đinh Ninh run run.

"Áo khoác của ngươi rách quá, ngươi đã bị thương, buổi tối trong núi rất lạnh, rất khó ở. Hơn nữa hở da hở thịt như thế, trông rất bất nhã, dù sao ta cũng sắp đi ra ngoài rồi, ra đó thay quần áo là được." Hà Triêu Tịch tiện tay ném áo khoác cho Đinh Ninh.

Đinh Ninh cười xấu hổ, xem ra mình cả nghĩ quá, Hà Triêu Tịch chẳng phải có ý đồ gì.

"Cứ coi như muốn tặng áo, cũng đừng có cởi ngay trước mặt ta như vậy, tốt xấu cũng để ý một chút bên cạnh còn có nữ giới ở ngay đây chứ." Giọng Nam Cung Thải Thục vang lên, cô nhìn Hà Triêu Tịch, ra vẻ không vui.

Hà Triêu Tịch xấu hổ, biện hộ: "Ta tưởng ngươi sẽ quay người đi không nhìn, như thế so với ta tìm một chỗ khuất để cởi áo thì tiện hơn nhiều, mà ta không muốn lãng phí thời gian."

"Tại sao ta phải quay người đi?" Nam Cung Thải Thục nhìn gã: "Dáng người ngươi rất đẹp mà? "

Mặt Hà Triêu Tịch cương cứng, ửng đỏ lên hiếm thấy.

Hắn khẽ ho một tiếng, không biết phải nói gì, nhún chân, quay người như chạy trốn vào trong rừng.

"Thường nghe nói miệng lưỡi có thể chống đỡ mười vạn kiếm, hôm nay nghe một câu của Thải Thục cô nương, quả nhiên là đã thấy được." mặt Trương Nghi cũng hơi cương cứng, hắn quay người bước đi, đồng thời nói khẽ: "Dựa theo quy tắc, chúng ta không thể kết bạn mà đi, nên tiểu sư đệ, hai ngày tới, ta tuy sẽ ở quanh đây, nhưng ngươi lúc nào cũng phải cẩn thận."

Sau khi Trương Nghi biến mất, đột nhiên có một âm thanh xé

gió, một cái áo khoác vẫn còn hơi ấm của Bạch Dương Động từ trong sương bay ra, hướng về phía Nam Cung Thải Thục.

"Thải Thục cô nương, ngươi với tiểu sư đệ giúp đỡ lẫn nhau như vậy, thực là không tệ, thương thế của ngươi còn nặng hơn tiểu sư đệ, nếu chưa muốn rời khỏi, còn muốn ở lại, thì áo khoác này tặng cho ngươi để chống lạnh buổi tối, hi vọng đừng ghét bỏ." vì có pháp trận cách trở, âm thanh bay tới loáng thoáng như có như không.

Nam Cung Thải Thục nao nao, tiếp lấy áo khoác, đang định nói lời cảm kích, nhưng nghĩ tới cảnh Trương Nghi trong đám sương cởi quần áo, không nhịn được phì cười.

Đinh Ninh cũng buồn cười, cố ý hướng về phía Trương Nghi hô to: "Trương Nghi sư huynh, vậy cơ thể ngươi trần truồng thì sao? Trên đài xem lễ có rất nhiều người nhìn thấy đó!"

"Ai nha. . ."

Một tiếng kinh hô vội vã vang lên, kèm theo thanh âm đứt quãng: "Cái này. . . Phải tìm ai đó đánh một trận. . . kiếm món đồ để che đậy thân thể. . ."

Đinh Ninh nghĩ tới cảnh đệ tử Thanh Đằng Kiếm Viện đột nhiên nhìn thấy Trương Nghi ở trần lao tới, hắn không nhịn được bật cười sảng khoái.

"Ngươi phải cẩn thận, ta sẽ chỉ ở quanh đây."

"Chuyện kết bạn đồng hành, nghĩ to thì to nghĩ nhỏ thì nhỏ. . . Chỉ cần ngươi không lùi bước, dù Hà Triêu Tịch có rời khỏi, ta nghĩ sư trưởng Thanh Đằng Kiếm Viện các ngươi cũng sẽ không vì điều này mà bức ngươi phải rời khỏi."

Hắn nói với Nam Cung Thải Thục, rồi xoay người bước đi.

Nam Cung Thải Thục gật đầu, khoác áo của Trương Nghi lên người. Vì áo quá rộng, trông cô chẳng khác gì đang mặc đồ hóa trang, tay áo rộng thùng thình, làm cô buồn cười.

Vết thương của cô rất đau, nhưng trong lòng cô lại rất vui vẻ, cô cảm thấy dù kết quả thí luyện có thất bại, thì cô cũng vẫn thấy vui.

Q1 - Chương 75: Sẽ có khi theo gió vượt sóng

Đến khi Nam Cung Thải Thục cười rộ lên, người trên đài xem lễ mới rốt cuộc thở phào.

Không ai ngờ được, đệ nhất cường giả tham gia thí luyện lần này của Thanh Đằng Kiếm Viện Hà Triêu Tịch, lại bị đánh bại ngay trong ngày đầu tiên, lại còn bị đánh bại trong tay Đinh Ninh.

Nhưng đối với người ở Trường Lăng, sự khiếp sợ còn mãnh liệt hơn.

Những tòa nhà cao vút của Trường Lăng hôm nay đã phát huy được tác dụng, những bộ cung nỏ cực lớn được lệnh đặt trên nóc những tòa nhà cao đó, nhắm thẳng vào một chiếc xe ngựa đang chạy như điên.

Quân sĩ và chiến xa cũng ùn ùn chạy với tốc độ cực tốc, mục đích là chặn đường cỗ xe ngựa đó.

Cỗ xe kia đang chạy hết tốc lực về phía Vị Hà, chỉ còn cách Vị Hà một đoạn.

Giọng hát vẫn không ngừng nhè nhẹ vang lên, chung quanh cỗ xe ngựa, những chiếc chiến xa phù văn và quân sĩ mặc trọng giáp không thể nào tới gần được, vì bị một làn nước óng ánh ngăn trở.

Những chiếc chiến xa nặng nề bị hất văng sang hai bên đường, những tên lính hung hãn không sợ chết lại chẳng khác gì những cây lúa bị cắt ngang.

Dân chúng Trường Lăng không biết việc gì đang xảy ra, chỉ

thấy chung quanh xe ngựa là bụi sương mù mịt, như có một con giao long ở Vị Hà chạy qua thành, bây giờ dùng tốc độ nhanh nhất chạy trở về.

Trên một tòa vọng lâu, một viên tướng Hổ Lang Quân sắc mặt âm trầm như muốn nhỏ ra nước.

"Truyền lệnh xuống, Hổ Lang Quân không được xông lên nữa!"

Hắn gần như là gầm lên.

Gã phó tướng đứng bên cạnh không kềm được run run..., gã biết hiện giờ những đại Tu Hành Giả trong thành Trường Lăng không đuổi tới kịp, cũng không kịp bày trận, Hổ Lang Quân có xông lên nữa cũng chỉ chết thêm mà thôi, nhưng gã cũng biết, nếu để tên đại nghịch kia trốn thoát khỏi Trường Lăng, thì chẳng khác gì tát một bạt tai lên mặt Đại Tần vương triều, dù có xông lên cũng không cản được người kia tới Vị Hà, nhưng nếu ra lệnh dừng binh không tiến, sau này làm sao gánh được lửa giận của giới quyền quý?

"Ngươi do dự cái gì!"

Thấy phó tướng không đi truyền lệnh, viên tướng Hổ Lang Quân gầm lên: "Chuyện hôm nay, có muốn gánh chịu lửa giận, cũng không phải chúng ta, hơn nữa đối với ta, thủ hạ của ta còn quan trọng hơn bọn họ!"

"Nếu không cản được, ngươi cũng biết Bạch Sơn Thủy từ trong Trường Lăng đánh giết đi ra ngoài, sẽ mang tới hậu quả gì. Tên xa phu kia chính là một trong những đệ tử chân truyền của Vân Thủy Cung, Phiền Trác, Thần Đô Giám chúng ta đã theo dõi hắn mấy tháng nay, chính là vì muốn từ hắn lấy được thêm nhiều manh mối, nhất là tìm ra chỗ ở của Bạch Sơn Thủy, đừng nói chúng ta còn chưa phát hiện ra Bạch Sơn Thủy ở đây, dù phát hiện ra được, muốn thu thập hắn cũng phải dựa vào Dạ Ti Thủ và mấy vị Hầu

gia." Trong con phố phía trước Cửu Giang Quận Hội quán, Mạc Thanh Cung ngồi xổm bên cạnh viên tướng Trường Lăng vệ đang ngồi phệt dưới đất, giọng điệu âm trầm: "Dù ngay bây giờ ngươi có chết, cũng phải nói rõ cho ta, tại sao Trường Lăng vệ các ngươi lại tới đây, tại sao lại nhằm ngay đoàn xe này tìm phiền toái?"

Viên tướng Trường Lăng vệ cười thê thảm: "Chúng ta tới đây, là vì phát hiện có người âm thầm bán Kim Thiềm, món đó là đồ chôn táng trong Nghi Lăng của tiên đế, nhưng bị mất trộm đã từ lâu, chúng ta tra ra manh mối, tìm được kẻ khả nghi có khả năng trốn trong đội xe này, đâu có ai nghĩ lại lòi ra đại nghịch như Bạch Sơn Thủy."

Sắc mặt Mạc Thanh Cung tái nhợt, không nói ra lời.

Người của Vân Thủy Cung không thể nào có liên quan tới vụ trộm mộ mười mấy năm trước, nhưng không hiểu sao lại dẫn manh mối tới đây, rõ ràng có bàn tay của ai đó nhúng vào.

***

Không còn bị Hổ Lang Quân ngăn cản, chiếc xe ngựa chạy càng nhanh, kéo theo hơi nước từ khắp bốn phương tám hướng.

Chung quanh cỗ xe là sương mù trắng lẫn hơi nước, khiến nhìn từ xa nó không còn giống một chiếc xe ngựa đang chạy, mà giống như đang đằng vân giá vũ.

Đến gần Cửu Giang Quận hội quán bên bờ Vị Hà, hai con tuấn mã trông thấy mặt sông ba đào cuồn cuộn thì theo bản năng muốn dừng bước, nhưng người đánh xe đã vỗ song chưởng, hai con ngựa rên lên, nhưng không ngăn được bước chân, tiếp tục vọt tới trước.

Oanh một tiếng nổ mạnh.

Xe ngựa nhảy lên, đụng vào mặt sông, tóe lên sóng nước kinh

người, thùng xe kiên cố không chịu nổi sức va chạm, vỡ ra thành nhiều khối vụn.

Người đánh xe đứng trên một mảnh gỗ vỡ, còn thân ảnh màu trắng thì đứng ngay trên mặt nước.

Lúc này hắn mới lộ ra chân dung, là một người mày kiếm mắt sáng, tướng mạo cực kỳ tuấn mỹ, giống hệt một đại công tử thanh tú xuất thân trong nhà giàu, da dẻ trắng tươi, khuôn mặt không hề có dấu vết gì của năm tháng, trông như chỉ có hai mươi mấy tuổi, nhìn hắn, chẳng ai nghĩ được đó là một người vì luyện kiếm mà sống, đại Ngụy vương triều bị diệt, để tránh né Tu Hành Giả của Đại Tần vương triều đuổi giết, đã phải ẩn thân suốt mười năm ở nơi núi rừng màn trời chiếu đất.

Cách chân hắn mấy trượng, xuất hiện một vòng xoáy, có một con cá chép trắng dài chừng một trượng bơi tới, vững vàng đỡ Bạch Sơn Thủy và Phiền Trác trên lưng.

Từ phía xa, vang lên tiếng sóng biển cuộn trào.

Một chiếc thuyền thiết giáp lớn, với tốc độ kinh người đang từ bến cảng lướt tới.

Trên thân chiếc thuyền thiết giáp đầy vết thương, nhuộm đủ màu, làm người ta dễ nhầm tưởng nó là một khối san hô khổng lồ từ sâu dưới biển trồi lên, nhưng nhìn kỹ sẽ nhận ra chiếc thuyền này tỏa ra khí huyết sát rất mạnh, như muốn nhuộm đỏ cả mặt biển xanh.

Trên mũi thuyền thiết giáp là một con thú rất lớn, là một con Ngao Long Thú chân chính!

Hai con mắt rồng to lớn, bắn ra ánh sáng màu đỏ khiếp hồn người, trên đỉnh đầu nó, là một nữ nhân áo trắng, xiêm áo bồng bềnh, như một Thiên Thần!

Bạch Sơn Thủy không chút kinh hoảng, cá chép trắng dưới chân xoay nửa vòng, xoáy lên một gợn sóng hình cung trắng xóa.

Hắn nhìn cô gái như thiên thần kia, mỉm cười nói: "Dạ Ti Thủ quả nhiên phong độ đệ nhất, từ lâu ta đã rất tò mò không biết nếu Vân Thủy Chân Quyết của Vân Thủy Cung chúng ta và Thiên Nhất Sinh Thủy của Dạ Ti Thủ một khi gặp nhau, sẽ là như thế nào, chỉ tiếc ngươi đã tới hơi muộn."

Cô gái ấy chính là Dạ Sách Lãnh.

Sắc mặt cô bình thản, thản nhiên nói: "Nếu cần, ngày khác nhất định sẽ gặp lại tiên sinh."

Bạch Sơn Thủy trở nên nghiêm túc: "Ta thấy Dạ Ti Thủ ở Trường Lăng chưa chắc đã thoải mái, không bằng rời khỏi Trường Lăng, cùng ta kết bạn mà đi, ngao du giang hồ, chẳng phải thoải mái hơn sao?"

"Viễn cảnh ấy tuy đẹp, nhưng ta bây giờ còn không dám ở gần ngươi, làm sao cùng nhau ngao du?" Dạ Sách Lãnh trào phúng: "Nếu ngươi có thể thật sự buông bỏ, gửi gắm hết tình cảm vào sơn thủy, thì đã không tới Trường Lăng, càng sẽ không ở trong Trường Lăng ngâm ca Minh Chí, kiếm khí ngất trời."

"Ngươi nói không sai, cố quốc cựu hồn, ta đương nhiên không thể buông bỏ, chỉ là câu nói vừa rồi ta chưa nói xong." Bạch Sơn Thủy cười: "Cất cao giọng hát ngao du, đương nhiên khoái ý, nhưng đối với Tu Hành Giả chúng ta, đấu với ông trời, đấu với trăm vạn ngườ khác, chẳng lẽ không vui hơn sao? Hơn nữa, ngươi đã đi theo người kia học kiếm, dù ngươi chỉ muốn được an ổn, nhưng có thể yên ổn ở Trường Lăng sao?"

Dạ Sách Lãnh ngẩng đầu nhìn lên trời, trên đầu cô, bầu trời đang sáng sủa bỗng bị mây đen từ đâu che kín.

"Ta ở Trường Lăng đương nhiên có lý do của ta, chỉ vì ngươi không biết mà thôi." Cô bình thản, lạnh lùng trả lời.

"Chí đã khác nhau, có nói nữa cũng vô ích. Đã như vậy, cáo từ." Bạch Sơn Thủy mỉm cười, gật đầu làm lễ.

Con cá chép trắng dưới chân vẫy mạnh cái đuôi dài, tạo nên một cuộn sóng, trong khoảnh khắc phá vỡ mặt sông, bằng tốc độ kinh người, chỉ sau mấy chục hơi thở, Bạch Sơn Thủy và Phiền Trác đã chỉ còn là hai điểm nhỏ, dù thuyền có nhanh tới cỡ nào, cũng không đuổi theo kịp.

Chỉ còn tiếng ca theo gió vọng lại.

***

Bên bờ Vị Hà.

Một cô gái mặc áo hồng, mặt che lụa đen, đứng ở đầu Ngư Thị nhìn theo hai chấm đen dần biến mất.

Bên cạnh cô, có một ông lão lưng còng, chống trúc trượng màu đen.

Nghe tiếng ca loáng thoáng truyền tới, cô nhỏ nhẹ lên tiếng: "Tôn thúc, ngươi thấy chưa, vấn đề lớn nhất của Trường Lăng là không đồng tâm, khi gặp chuyện sẽ luôn bởi chính người trong nhà mà thất thủ, nên sẽ có không ít người phải chịu tiếng xấu thay cho người khác, hy sinh cho mặt mũi của Trường Lăng vàĐại Tần vương triều, mà không phải bị người ngoài giết, mà là bị người trong một nhà giết chết."

Ông lão chỉ "Hà hà" mấy tiếng, chẳng biết là cười, hay là khóc.

Q1 - Chương 76: Binh quỷ giả đạo

Trời đêm bao phủ Trường Lăng, sao trời lóng lánh, những cụm sương trắng bồng bềnh như do những ánh sao rơi xuống ngưng tụ thành.

Đinh Ninh dùng nhánh dây xoắn lại với nhau, căng ra nằm lên, chẳng hề thấy lạnh.

Thời tiết cuối thu ở Ngô Đồng Lạc còn lạnh hơn chỗ này.

Hắn khá hiểu biết về những cách thức tu hành của Hàn, Triệu, Ngụy, nhưng những cách không phải chủ lưu, hoặc tu theo lối tắt, và thủ đoạn dùng đan dược, hắn lại chẳng hiểu biết bao nhiêu.

Viên Hoàng Đình Kim Đan Nam Cung Thải Thục cho hắn ngày hôm nay đã mang tới cho hắn một niềm vui rất lớn.

Hắn nhắm mắt, tập trung luyện hóa dược lực đang tràn đầy trong người.

Trong cơ thể hắn chui ra những con tằm nhỏ, rào rạo nhai nuốt những thành phần hỗn tạp, bất lợi ở trong dược lực.

Tốc độ thôn phệ được cực kỳ chậm chạp, và nhu hòa, nên chung quanh hắn vô cùng yên tĩnh.

Những tạp chất đã kịp thấm vào trong máu thịt, cũng bị từ từ cắn nuốt sạch.

Dần dần, dược lực còn thừa trong cơ thể Đinh Ninh ngày càng trở nên tinh khiết, đến mức ngay cả đan dược nhất phẩm mạnh

nhất xưa nay của Nam Dương Đan Tông cũng không tinh khiết bằng.

Dược khí tinh khiết và chân khí tinh khiết từ từ dung hợp vào nhau, khiến chân khí bên trong khí hải trở nên sền sệt, và nặng dần lên.

Chân khí thuần khiết đó xuyên thấm qua da thịt, không ngừng rót vào xương cốt hắn.

Đây chính là đệ Nhị Cảnh Luyện Khí Cảnh trung phẩm phạt cốt.

Nam Cung Thải Thục nói không sai, Hoàng Đình Kim Đan có khả năng giúp một tu hành giả Luyện Khí hạ phẩm đột phá tới luyện khí trung phẩm, và quá trình tăng tu vi của Đinh Ninh vẫn chưa dừng lại.

Hắn vẫn còn đang tiếp tục luyện hóa.

Đêm tối dần trôi qua.

Khi ánh nắng đầu tiên rọi vào đầu núi, dược lực còn lại trong cơ thể hắn đã hoàn toàn biến mất, thức niệm cũng đã dừng lại.

Chỉ còn cách Đệ Nhị cảnh thượng phẩm đổi tủy, một khoảng cách nhỏ.

Đinh Ninh mở mắt, hít sâu một hơi không khí trong lành mới mẻ.

Hắn rất hài lòng với tốc độ tiến cảnh của mình, hoặc nói là rất hài lòng với khả năng khống chế tiến cảnh tu vi của mình.

***

Theo quy củ, sau nửa đêm là được lên đường, nhưng điều này không phải yếu tố quyết định thắng bại, đi sớm một chút cũng

chẳng ý nghĩa gì, hơn nữa đi trong pháp trận giữa đêm tối, không biết cất dấu bao nhiêu sát cơ.

Nên những người tham gia thí luyện đều chọn lên đường khi mặt trời mọc.

Một đệ tử Thanh Đẳng Kiếm Viện đang nướng một con chim sơn ca, bên cạnh hắn còn có một ít trái cây héo, để làm bữa sáng.

Nhưng thân thể hắn đột nhiên cứng ngắc, hắn đứng bật dậy, nắm lấy chuôi kiếm bên hông.

"Ta khuyên ngươi tốt nhất không nên rút kiếm."

Tô Tần từ trong đám sương chậm rãi đi ra.

"Nhất là lúc ta chưa muốn ra tay với ngươi."

Hắn nhìn người đệ tử Thanh Đẳng Kiếm Viện, nói tiếp: "Nếu ta nhớ không lầm, ngươi tên là Thời Hạ, cũng là đệ tử mới nhập môn, là người quận Thường Sơn, sử dụng Thanh Sương kiếm, tu vi Luyện Khí trung phẩm. Ngươi có thể tới được đây, vượt qua một đêm dài, biểu hiện xem như không tệ, nhưng ngươi không phải là đối thủ của ta."

Người đệ tử Thanh Đẳng Kiếm Viện khuôn mặt non nớt, thân hình chỉ cao hơn Đinh Ninh một chút, trong mắt đầy sợ hãi.

Hắn chỉ là một đệ tử bình thường, chẳng mấy ai để ý tới hắn, nhưng Tô Tần không chỉ nhớ tên hắn, mà còn nhớ rõ cả xuất thân và cảnh giới tu hành, quả đúng là Tô Tần bác văn cường ký-tinh thông đủ loại sách trong truyền thuyết.

"Ta là Thời Hạ." Hắn khó nhọc nuốt nước miếng, cố làm mình tỉnh táo: "Nhưng ta không biết Tô Tần sư huynh xuất hiện trước mặt ta, lại không muốn ra tay với ta là có ý gì. Là Tô Tần sư huynh cho rằng tu vi của ta, không đáng để ngươi xuất kiếm?"

Tô Tần mỉm cười, lắc đầu: "Ý của ta là ngươi có một lựa chọn tốt hơn."

Thời Hạ nhìn con chim sơn ca đã bị nướng cháy đen một mặt: "Lựa chọn gì?"

"Theo quy tắc tế kiếm thí luyện, trong mỗi ngày đều phải có một trận chiến đấu, hôm nay ngươi chưa chiến đấu với ai đúng không." Tô Tần thản nhiên: "Ta cho ngươi lựa chọn, hoặc là chiến đấu với ta, hoặc là chiến đấu với Đinh Ninh cách đây không xa. Chắc ngươi cũng biết hắn mới chỉ vừa vào Luyện Khí, ngươi có khả năng chiến thắng hắn rất cao. Ta có thể cam đoan, ngươi có thể thuận lợi đến gần hắn."

Thời Hạ sững sờ, ngẩng đầu nhìn Tô Tần: "Tại sao. . ."

"Muốn một người phải rời khỏi có rất nhiều lý do, nhưng ta nghĩ không cần phải giải thích với ngươi." Tô Tần nhìn hắn: "Ngươi chỉ cần quyết định lựa chọn của mình, hoặc thua dưới kiếm của ta, hoặc đi đánh bại hắn, có thêm thời gian thí luyện. Vì những người như các ngươi, tham gia thí luyện này, vốn mục đích cũng chỉ để có thêm nhiều kinh nghiệm mà thôi."

"Tô Tần rốt cuộc muốn làm gì?"

Tạ Trường Thắng vẫn còn ngái ngủ nhìn vào trong Tế Kiếm hạp cốc.

"Đây là phương pháp đuổi thú."

Tạ Nhu nhíu mày, giải thích: "Trong ba quận có những thợ săn, thường bắt được những con mồi mạnh hơn họ tới mấy lần, họ xua dã thú vào cùng một khu vực, dã thú vốn hung mãnh bị bức, sẽ nổi giận tự giết chóc lẫn nhau. Tô Tần bị Trương Nghi kiềm chế, không tự mình ra tay được, nên bức người khác đi chiến đấu với Đinh Ninh."

Tạ Trường Thắng không nhịn được mắng: "Người này thực là vô sỉ."

"Binh giả quỷ đạo, thích giả sinh tồn*." Từ Hạc Sơn nghiêm túc nói: "Trong thí luyện, trừ thực lực bản thân còn phải so đấu mưu kế, Tô Tần tuy vô sỉ, nhưng quả thực không sai với lời đồn chút nào, có tài linh hoạt, xoay chuyển cực nhanh."

*Một trong những kế sách của Binh pháp Tôn Tử, ý muốn nói chiến thuật linh hoạt làm cho địch thủ không nắm được ý định chính của mình

Nhìn Đinh Ninh đang tiến tới gần, Tạ Nhu cau mày càng chặt, nhưng không hiểu vì sao, hôm nay Đinh Ninh lại mang đến cho cô một cảm giác khác biệt rất lớn với hôm qua.

***

Đinh Ninh cũng đang nhai quýt dại.

Khu rừng này có rất nhiều cây quýt dại, quả chín cũng nhiều, nhiều quả tuy đã hơi héo, nhưng đều mọc ở đầu cành, muốn hái được rất dễ.

Có điều ăn chẳng ngon chút nào, nhất là ăn lúc sáng sớm, dùng thay cho nước uống, rất là xót dạ.

Răng Đinh Ninh chua tới mức muốn nhũn ra, hơi cúi đầu đi về phía Thời Hạ.

Hắn cảm thấy dáng vẻ Thời Hạ hơi kỳ quái, nên hắn vuốt vuốt má, nhìn Thời Hạ đi tới, không nói gì.

"Ta tên là Thời Hạ, là đệ tử mới gia nhập Thanh Đằng Kiếm Viện năm ngoái." Còn cách chừng mấy trượng, Thời Hạ dừng lại: "Ta tới để chiến đấu với ngươi. . . Nhưng cuộc chiến đấu này, ta là bị Bạch Dương Động Tô Tần sư huynh của các ngươi bức tới."

Đinh Ninh giật mình.

Thời Hạ nói tiếp: "Ta biết chuyện này không hay cho lắm, nhưng ta muốn có thêm cơ hội để lịch duyệt, ta cũng muốn được giao thủ với nhiều người, được ở trong này lâu hơn. . . Nên ta không có lựa chọn nào khác."

Đinh Ninh mỉm cười: "Là chuyện nên làm, nếu là ta, ta cũng sẽ lựa chọn như vậy."

Thời Hạ cảm kích nhìn Đinh Ninh: "Nghe nói Đinh Ninh sư đệ có khả năng lý giải Kiếm Kinh không tầm thường, nhưng tới ngày tế kiếm thí luyện mới vừa vặn tiến vào Luyện Khí, nên tí nữa giao thủ, ta sẽ cố gắng khống chế tu vi của mình ở Luyện Khí hạ phẩm."

Đinh Ninh cảm thấy người đệ tử Thanh Đằng Kiếm Viện này thú vị, hắn bật cười, "Không cần phải vậy, nhưng nếu ngươi đã nghĩ như vậy, ta nghĩ ngươi sẽ có thêm nhiều cơ hội để lịch lãm rèn luyện."

Thời Hạ không hiểu câu nói của Đinh Ninh.

Nhưng những gì cần nói hắn đã nói xong rồi, nên hắn không nói gì nữa, chỉ thi lễ với Đinh Ninh một cái, bắt đầu xuất kiếm.

Kiếm hắn toàn thân màu xanh, làm bằng một loại ngọc cứng, bên trên có khắc phù văn khá chằng chịt.

Hắn dồn chân khí vào, thân kiếm bắt đầu tỏa ra khí lạnh thấu xương, ngưng tụ một lớp sương màu xanh.

Đinh Ninh khẽ cười, cũng bắt đầu xuất kiếm, trên thân kiếm dần dần nở những đóa hoa nhỏ trắng tinh, không khác gì ngày hôm qua.

Q1 - Chương 77: Thuần túy so đấu kiếm kỹ

Thời Hạ cảm thấy những đóa hoa trên Tàn Kiếm của Đinh Ninh rất là đẹp mắt, mà cũng có vẻ thê lương.

Đinh Ninh bình thản, quên mất mình đang bị Tô Tần bức bách, chỉ muốn công bằng quyết đấu.

"Mời!"

Hắn trang trọng xuất kiếm.

Trong không khí vang lên những âm thanh xé gió, kiếm quang màu xanh đánh úp về phía ngực Đinh Ninh.

Đinh Ninh hoành kiếm, nhưng không huy kiếm đón đỡ.

Bởi vì kiếm quang màu xanh không đi theo đường thẳng giống những loại kiếm thế của Đại Tần vương triều, mà theo những động tác nho nhỏ của Thời Hạ, nó vặn vẹo, như một sợi Thanh Đằng uốn lượn, lúc mũi kiếm tới gần ngực Đinh Ninh, lại uốn lên đâm vào cổ hắn.

"Cái này là Triền Đằng Kiếm Pháp nổi danh của Thanh Đằng Kiếm Viện."

Tạ Nhu hướng dẫn cho Tạ Trường Thắng: "Kiếm pháp này kiếm thế rất đặc biệt, luôn uốn lượn, giống ngươi hồi còn nhỏ chơi với kẹo cây, kiếm thế khi đã nắm giữ được thuần thục, lúc tới đệ Ngũ Cảnh sử dụng phi kiếm, đi theo lộ tuyến của kiếm thế này, sẽ làm đối thủ không thể nào đoán chắc được mũi kiếm thật sự sẽ đi về hướng nào."

Tạ Trường Thắng nghiêm túc gật đầu.

Giống như một kiếm này, nhìn thì giống như đâm vào ngực, nhưng kiếm thế lại đảo đâm ngược lên trên, nếu lỡ chặn ở dưới, sau đó mới vội vàng dời lên trên để đỡ, thì sẽ bị chậm.

Nếu đó là quyết đấu phi kiếm, thì chỉ cần một tích tắc nhỏ bé, cũng đủ để quyết định sinh tử.

Hắn hiểu Tạ Nhu giải thích là để hắn đừng có quan tâm tới kết quả thắng bại, mà phải đặt trọng tâm vào kiếm thế.

Từ Hạc Sơn chau mày, mắt lập lòe dị quang.

Vì trong lúc hai người còn đang nói chuyện, Đinh Ninh đã đỡ được một kiếm này.

Mạt Hoa Tàn Kiếm hướng lên trên, che ngay trước cổ họng phía trước, cực kỳ tinh chuẩn chặn đứng mũi kiếm của Thanh Sương kiếm.

Sau đó hắn triển khai phản kích.

Hắn nhảy một bước sang bên, Tàn Kiếm đâm về phía cổ họng Thời Hạ.

Thời Hạ không thu hồi kiếm, chỉ uốn lượn cánh tay..., Thanh Sương kiếm đánhmột đường vòng cung, cắt ngược lại cánh tay Đinh Ninh.

Đinh Ninh rụt tay lại, mũi kiếm đỡ lấy mũi kiếm của Thời Hạ.

Những đốm hoa lửa tóe ra.

Thời Hạ lùi lại nửa bước, động tác khi mở khai khi hợp, thanh kiếm hoặc đập, hoặc vung, xoay ngang vắt dọc, khiến xung quanh hắn như mọc lên mấy gốc Thanh Đằng không ngừng vặn vẹo.

Trước người Đinh Ninh cũng dày đặc bóng kiếm màu xanh lá cây, cách hắn chừng một hai xích, bởi vì người trên đài xem lễ không hề nghe thấy âm thanh hai kiếm va chạm, giống như chúng không hề tiếp xúc với nhau.

Chỉ dựa vào nhìn thấy giữa những tầng lá xanh ấy không ngừng tóe ra những bông hoa lửa, mới biết hai người đã không ngừng chạm kiếm với nhau.

"Thời Hạ hình như đang áp chế tu vi, không muốn chiếm tiện nghi vượt cấp, nên cả hai chỉ thuần túy so đấu kiếm kỹ." Tạ Trường Thắng cau mày.

Từ Hạc Sơn tán thưởng: "Đinh Ninh thực là khá. Mấu chốt của Triền Đằng Kiếm Pháp chính là một chữ quấn, nếu thân kiếm để bị thân kiếm kia áp vào, sẽ dễ dàng bị nó quấn xoắn bay ra ngoài. Thanh Thanh Sương kiếm của Thời Hạ có tác dụng phụ là tạo băng sương, giúp dễ dính kết hơn nữa, nhưng Đinh Ninh mỗi một kiếm đều chỉ dùng mũi kiếm chạm vào mũi kiếm, hoặc thân kiếm đối với mũi kiếm, dù Thời Hạ đánh ra kiếm thế nào, cũng đều tuyệt đối không để cho thân kiếm của đối phương áp vào thân kiếm của mình."

"Thanh kiếm của hắn kỳ thật cũng rất không tồi." Tạ Nhu gật đầu: "Tuy không được trọn vẹn, nhưng sau khi được chân khí rót vào thì lực lượng cũng không yếu, thân kiếm dù ngắn, nhưng lại rất thích hợp với sự phức tạp của Dã Hỏa Kiếm Kinh, trong cự ly ngắn biến hóa kiếm thế rất nhanh và linh hoạt."

"Ta không cho rằng đây là thuyết pháp về một thanh kiếm mẻ." Tạ Trường Thắng nghiêm túc nhìn Đinh Ninh thi kiếm: "Nhưng Đinh Ninh hiện giờ chỉ toàn phòng thủ, làm sao chiến thắng?"

Từ Hạc Sơn trầm giọng: "Chỉ cần có đủ kiên nhẫn, không phạm sai lầm, thì đối thủ sẽ phạm sai lầm."

Sự tôn kính trong mắt Thời Hạ càng ngày càng đậm.

Nhìn đôi mắt tĩnh lặng của Đinh Ninh, kiếm thế ngày tinh chuẩn vàthuần thục của Đinh Ninh, hắn có cảm giác mình đã trở thành một đối tượng để đối phương luyện kiếm.

Hắn biết phải dùng kiếm thế mạnh hơn nữa, mới có thể thắng được Đinh Ninh.

Hắn hít sâu một hơi, khi đánh kiếm ra, thầm đánh tay trái lên trên chuôi kiếm.

Một cỗ kình khí truyền vào dọc theo chuôi kiếm.

Rắc một tiếng vang nhỏ.

Sương trắng trên thân kiếm Thanh Sương biến thành sương cứng.

Sau đó, chúng vỡ ra, thành những phiến mỏng sắc bén, bắn về phía trước.

Tuy những phiến sương này không thể so bằng những chiếc lá rụng trước kia của Hà Triêu Tịch, nhưng nếu bị đâm trúng, thì cũng vẫn chẳng khác gì bị một lưỡi kiếm mỏng đâm vào.

Nhiều người trên đài xem lễ co đồng tử lại.

Một kiếm này rõ ràng chính là chiêu phân thắng bại.

Sắc mặt Đinh Ninh vẫn bình tĩnh như trước.

Xuy xuy xuy xuy. . . Mấy âm thanh nhè nhẹ vang lên.

Mạt Hoa Tàn Kiếm đảo qua những mảnh sương.

Hắn không dùng nhiều lực, chỉ trọng tốc độ nhanh.

Bởi vì những mảnh sương này tuy sắc bén, nhưng rất giòn, rất dễ vỡ.

Những mảnh sương trong nháy mắt đều vỡ vụn.

Đinh Ninh quát lên một tiếng, đâm kiếm vào thân kiếm Thanh Sương.

Thời Hạ hơi chậm lại, nãy giờ là hắn buộc Đinh Ninh phải chạm thân kiếm vào thân kiếm của mình mà không thành công, không ngờ bây giờ Đinh Ninh lại dùng đúng ngay chiêu đó.

Lòng hắn biết có điều không đúng, nên cũng kêu to một tiếng, chân khí trong người dũng mãnh truyền vào thân kiếm, trên thân Thanh Sương kiếm lại dâng lên một tầng băng sương.

Phù một tiếng, chân khí bám trên hai thanh song kiếm va chạm vào nhau, làm nổ bung một chùm khí lãng và mảnh sương. Thời Hạ cực kỳ thuần thục vặn người, chuyển cổ tay, định xoắn thanh kiếm của Đinh Ninh bay ra ngoài.

Nhưng Đinh Ninh đã bước lên nửa bước, gồng cứng người, đè hết sức nặng cơ thể lên thanh kiếm.

Thời Hạ cảm thấy như có cả một tảng đá lớn đè lên thanh kiếm của mình, không thể nào cuốn đi nổi.

Xoẹt một tiếng, như tiếng nước đá bào, thân kiếm của Đinh Ninh chém mạnh xuống dưới, cắt đứt tầng sương dày bám trên thân kiếm.

Làn sương xanh phun lên áo, lên mặt Thời Hạ, làm cả mặt hắn đều biến thành màu xanh.

Thời Hạ lạnh người, cố gắng rút kiếm lùi nhanh lại.

Kiếm của Đinh Ninh rời khỏi thân kiếm của hắn, nhưng đập

mạnh một cái.

Chấn động sinh ra làm những bông hoa trắng và băng sương xanh gia tốc, như một cơn lốc ập vào mặt Thời Hạ.

Thời Hạ theo bản năng nhắm mắt lại.

Nhưng hắn đã cảm nhận được một đường kiếm ý lạnh như băng chém vào bụng mình.

Hắn quát lớn, huy kiếm ra đỡ.

Nhưng đường kiếm ý kia đã rụt lại, chuyển sang sườn trái của hắn.

Thời Hạ cố mở mắt ra, xoay thanh kiếm.

Nhưng hắn chỉ nhìn thấy một đám hoa trắng phóng tới sườn trái của mình.

Thanh Tàn Kiếm trong tay Đinh Ninh đã thu liễm tất cả chân khí, như một cái bóng vô thanh vô tức chém vào vai phải hắn.

Hắn híp mắt, cả người cứng lại.

BA~ một tiếng vang nhỏ.

Thanh kiếm trong tay Đinh Ninh chỉ vỗ nhẹ một cái lên vai hắn, rồi thu trở về.

Đinh Ninh lui lại một bước, không tấn công nữa.

Người ở trên đài xem lễ thở phào.

Đệ tử Bạch Dương Động bùng lên hoan hô.

"Không ngờ vậy mà còn thắng được."

Tạ Trường Thắng hít một hơi thật sâu, hắn khẳng định, nếu là

mình, thì vừa rồi chưa chắc đã tránh được một kích kia của Thời Hạ, càng chưa nói đến chuyện nhẹ nhàng phản công, chiếm lấy phần thắng như thế.

Từ Hạc Sơn và Tạ Nhu trầm mặc.

Tuy trong lòng họ đều hi vọng Đinh Ninh chiến thắng, nhưng kiếm kỹ hoàn mỹ đến như thế, làm cho họ vô cùng bị chấn động.

Đầu óc Thời Hạ trống rỗng, không thể tin được rằng Đinh Ninh đã đánh bại mình, mấy tức sau, hắn mới tỉnh táo lại.

Hắn nhìn vai phải của mình.

Hắn biết nếu vừa rồi Đinh Ninh chém xuống thật, thì dù không cần dùng chân khí, cũng đủ làm hắn bị mất cánh tay phải.

"Ta thua."

Hắn khom mình hành lễ với Đinh Ninh, "Đinh Ninh sư đệ, kiếm thuật của ngươi tinh diệu, người thường không thể nào so được."

"Địch viện trưởng, biểu hiện của Đinh Ninh có làm ngươi thỏa mãn không?"

Tiết Vong Hư vuốt râu mỉm cười, hơi nghiêng người hỏi Địch Thanh Mi.

Địch Thanh Mi muốn giữ bình tĩnh, nhưng chân mày không kìm được giật giật, sắc mặt tái nhợt.

"Mặt mũi đừng có khó coi như vậy."

Tiết Vong Hư bình thản nhìn ông ta: "Dù ngươi có ý kiến gì về ta, thì Bạch Dương và Thanh Đằng cũng đã hợp nhất, tương lai ta và ngươi, sau này không chừng đều phải nhờ vào một đệ tử như vậy để có thể tỏa sáng."

Địch Thanh Mi giật mình, quay sang nhìn Tiết Vong Hư.

Tiết Vong Hư cười nhạt, ngẩng đầu lên nhìn mây trắng: "Bạch Dương Động đã không còn nữa, nhưng ngươi càng lo nghĩ đến chuyện tranh giành môn hộ, sẽ lại càng nhắc người ta nhớ đến sự tồn tại của Bạch Dương Động. Ngươi nên đổi góc nhìn sang hướng khác, Đinh Ninh là đệ tử của ta, nhưng cũng là học sinh của ngươi."

"Nếu lòng dạ không rộng rãi, cả bầu trời đều không dung được, thì làm sao dung nổi núi, làm sao dời chúng được tới nơi xa?"

Cả người Địch Thanh Mi run rẩy.

Q1 - Chương 78: Sư huynh bị hù dọa

Địch Thanh Mi không phải người tầm thường, chỉ một câu của Tiết Vong Hư, đã làm ông ta đạt được rất nhiều cảm ngộ.

Hai bàn tay ông ta run rẩy không ngừng: "Tại sao … ngươi lại nói với ta những lời này?"

"Ngươi đừng có quên, dù là Bạch Dương Động hay là Thanh Đằng Kiếm Viện, thì đều thuộc về Đại Tần vương triều, ta với ngươi dù có thân phận gì, thì cũng đều là người Tần." Tiết Vong Hư nhìn Địch Thanh Mi, bình thản đáp: "Bệ hạ và hoàng hậu có thể dung ta và sư huynh của ta, là vì biết ta và sư huynh của ta luôn đặt mình vào vị trí là người Tần. Đến lúc cần thiết, kiếm của chúng ta sẽ luôn chĩa về phía kẻ địch của Đại Tần vương triều. Còn chuyện tu hành, tới tuổi này rồi, ta đâu còn sợ ai đuổi theo hay siêu việt hơn mình, địch nhân của ta chỉ có thể là bản thân ta và tuổi tác của ta mà thôi."

Hai tay Địch Thanh Mi càng thêm run bần bật.

Ông ta cảm thấy mình quá nhỏ bé, Tiết Vong Hư ở ngay trước mặt lại giống như đã hợp thành một thể với bầu trời và dãy núi phương xa, vô cùng to lớn.

"Tiết Vong Hư, ta quả thực không bằng ngươi." Ông ta cúi đầu.

"Cái đó chưa hẳn." Tiết Vong Hư vẫn bình tĩnh: "Con đường của ta đã sắp tới cuối cùng, nhưng con đường của ngươi vẫn còn rất dài, tương lai như thế nào, do ngươi tự mình quyết lấy."

Bên trong Tế Kiếm hạp cốc, Thời Hạ gỡ lệnh phù, muốn đưa cho Đinh Ninh.

"Thơm quá."

Nhưng Đinh Ninh lại hỉnh hỉnh mũi: "Ngươi có ngửi thấy không?"

Thời Hạ giật mình, hít hít mấy cái, quả thực ngửi thấy mùi thịt nướng thơm tho. Đây chắc chắn không phải mùi chim sơn ca bị nướng cháy của hắn, mà phải là một miếng thịt được tẩm đủ gia vị, nên lúc nướng mới thơm được như thế.

" Chẳng lẽ ngươi muốn tới xem?"

Thời Hạ không nhịn được hảo tâm nhắc nhở: "Coi chừng đó là bẫy rập, hơn nữa hôm nay ngươi đã thắng ta, chỉ cần chạy tới khu vực chỉ định là vượt qua kiểm tra rồi."

Đinh Ninh khẽ cười: "Tuy ăn được mấy trái quýt dại, nhưng bụng rỗng mà còn ăn phải đồ chua, rất là xót dạ, khó chịu lắm, phải có món gì chắc dạ một chút để lấp bao tử, mới có đủ thể lực."

Thời Hạ vẫn luôn đặt mình và Đinh Ninh vào vị trí của kẻ yếu, chưa bao giờ nghĩ Đinh Ninh lại chủ động muốn đi tìm kẻ địch, nghĩ Đinh Ninh sẽ phải gặp một trận ác chiến, lại nhớ ra vừa rồi Đinh Ninh lúc chiến đấu với mình đã lộ ra kiếm thế vô cùng tinh xảo, ánh mắt hắn trở nên nóng bỏng..., không nhịn được thốt lên: "Đinh Ninh sư đệ, ta đi theo ngươi được không?"

Đinh Ninh nhìn hắn: "Được, chỉ không biết sư trưởng Thanh Đằng Kiếm Viện các ngươi có cho phép hay không, vì thí luyện cấm hai người đồng hành."

Thời Hạ bừng tỉnh, ném lệnh phù cho Đinh Ninh: "Ta đã nhận thua phải rời khỏi thí luyện, thì đâu còn được tính là đồng hành, nếu có sư trưởng muốn ta phải lập tức xuất cốc, ta sẽ xin cho thêm

ít thời gian, dù sao chạy về lễ đài đâu có mất bao nhiêu thời gian, sẽ bỏ lỡ không ít thứ."

Đinh Ninh mỉm cười, không nói gì nữa, xoay người đi về phía phát ra mùi thơm.

Thời Hạ sợ đi gần Đinh Ninh quá sẽ bị nói là gây ảnh hưởng tới thí luyện, nên hắn đi theo từ xa xa, đi qua mấy bức tường đằng, hắn càng ngày càng giật mình, vì mãi đến lúc này, hắn mới ngửi thấy được mùi thơm rõ rệt.

Khứu giác của Đinh Ninh, linh mẫn hơn hắn ít nhất mấy lần.

***

Phía trước Đinh Ninh, xuất hiện một cây quất hồng.

Cây hồng này trái hồng đậm, rất đẹp, không giống những cây quýt đã qua mùa, trái nào cũng khô héo.

Nhìn những quả hồng vừa chín tới, Đinh Ninh nở nụ cười thoả mãn, gật đầu chào người đang ngồi dưới gốc cây hồng: "Trường Lăng đều nói sương xuống sẽ làm hồng thị ngọt như mật, ta thích nhất là ăn loại hồng này, không ngờ Diệp Danh sư huynh lại tìm ra được."

Người kia mặc áo bào của Bạch Dương Động, ước chừng hơn Đinh Ninh bốn năm tuổi, chính là người đã đứng ngoài sơn môn chờ tiếp dẫn Đinh Ninh lúc hắn tới Bạch Dương Động, Diệp Danh.

Hắn ngồi dưới gốc cây, trên một tảng đá, nướng một cái chân lợn rừng, bên cạnh đống lửa còn xác con lợn rừng bị cắt một chân.

Một cảnh tượng vô cùng nhàn nhã, cơm no áo ấm.

Nhưng mặt mũi Diệp Danh lại rất u sầu.

Thấy vậy, Đinh Ninh lại còn cười: "Không phải ngươi cũng là

bị Tô Tần sư huynh bức ép, cố ý ở đây chờ ta đấy chứ?"

Diệp Danh ngạc nhiên: "Đinh Ninh sư đệ, sao ngươi biết?"

Đinh Ninh khẽ hất đầu về phía làn sương mỏng sau lưng: "Bởi vì đã có tiền lệ."

Diệp Danh lúc này mới mơ hồ nhìn thấy trong màn sương có một đệ tử Thanh Đằng Kiếm Viện, không khỏi ngớ người ra.

"Hắn tên là Thời Hạ, là đệ tử Thanh Đằng Kiếm Viện, ta thắng hắn, hắn đi theo ta tới đây xem." Đinh Ninh giải thích ngắn gọn, rồi vuốt vuốt bụng, nhìn cái chân lợn rừng trong tay Diệp Danh, nghiêm túc hỏi: "Bụng ta đang rất khó chịu, Diệp Danh sư huynh cho ta ăn trước được chứ?"

Diệp Danh càng kinh ngạc, và cả do dự.

"Cái này chẳng lẽ cũng là do Tô Tần sư huynh săn được? Nhưng vậy thì cũng có sao, dù tí nữa ngươi thắng hay ta thắng, hắn còn làm gì được ngươi trong thí luyện kế tiếp hay sao?" Đinh Ninh nhếch mép, nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Diệp Danh: "Ăn chút thịt của hắn thì tính cái gì?"

Diệp Danh ngẫm nghĩ, mặt giãn ra: "Có lý, Đinh Ninh sư đệ, mời."

"Thịt lợn rừng mà được ướp nhục đậu khấu thì rất thơm, tay nghề nướng thịt của sư huynh giỏi thật, chỉ tiếc còn thiếu chút muối, đành dùng quả hồng làm gia vị thay vậy."

"Một bên là món nóng đầy dầu mỡ, một bên lại mát lạnh thơm ngon, vừa ăn thịt vừa ăn hồng, ngươi coi chừng bị tiêu chảy."

"Không sao, Hà Triêu Tịch ăn rất nhiều thịt tươi cũng không hề bị tiêu chảy, nhờ hắn ta mới biết, vận động cường độ cao sẽ làm cho dạ dày cường tráng, dù sao tí nữa cũng phải tranh tài một trận

với sư huynh, rất là vừa vặn."

"Hà Triêu Tịch? Ngươi đã gặp Hà Triêu Tịch?"

"Ừ, hắn bị ta đánh bại, Tô Tần sư huynh không nói với ngươi sao?"

"..."

Diệp Danh cau mặt, nhìn Đinh Ninh đã gặm gần hết nửa cái chân heo, sắc mặt càng ngày càng nghiêm túc, rốt cục không nhịn được nói: "Đinh Ninh sư đệ, ta biết ngươi có thiên phú phi phàm, nhưng làm người thì phải thành thật, ngươi tuổi còn trẻ, sao lại nói dối để hù ta, ngươi tưởng làm vậy ta sẽ bị hù thật hay sao?"

Đinh Ninh ngẩng đầu lên, bất đắc dĩ nói: "Diệp Danh sư huynh, ta nói là sự thật."

"Còn không biết hối cải." sắc mặt Diệp Danh vô cùng khó coi, bỏ khúc xương trên tay xuống, đứng dậy, "Đã như vậy, hãy để ta nhìn xem kiếm của ngươi đã tới trình độ nào."

Đinh Ninh không đồng ý: "Ta vẫn chưa ăn no."

Diệp Danh hít sâu một hơi: "Ăn no quá không tốt cho bụng, hơn nữa theo lời nói của ngươi, có người đang chờ xem kết quả chiến đấu của ngươi."

Đinh Ninh xoa xoa tay, giống như nhớ ra cái gì: "Diệp Danh sư huynh, áo ta đang mặc trên người là của Hà Triêu Tịch đó."

"Không biết ngươi bới từ đâu ra bộ trang phục của Thanh Đằng Kiếm Viện, muốn lấy nó để dọa ta à?" không ngờ Diệp Danh lại càng thêm giận, quát: "Ngươi nghĩ ta tin nổi ngươi hạ gục Hà Triêu Tịch, đè hắn xuống lột lấy áo hắn hay sao?"

Ô, cảnh tượng đó thật là đẹp, Đinh Ninh nghĩ vậy.

Nên hắn rất miễn cưỡng đứng dậy, đi ra chỗ đất trống, rút Mạt Hoa Tàn Kiếm, nói với Diệp Danh: "Diệp Danh sư huynh, mời."

Diệp Danh sầm mặt, rút kiếm.

Biết Đinh Ninh tu chính là Dã Hỏa Kiếm Kinh chuyên lấy phòng thủ làm chủ, hắn cũng không nói nhiều, thân ảnh bắn ra, một kiếm đâm thẳng tới ngực Đinh Ninh.

Một kiếm này vô cùng đơn giản, kiếm hắn dùng cũng là Đại Tần hắc thiết kiếm bình thường nhất, chỉ có bên trên sống kiếm chính giữa mới có một đường phù văn kéo dài tới tận mũi kiếm.

Đường phù văn này giúp chân khí hóa thành kiếm khí, theo mũi kiếm lao ra, không huyền diệu như những thanh kiếm khác.

Nhưng thanh kiếm này, lại rất hợp với kiếm ý của hắn.

Lúc còn cách ngực Đinh Ninh mấy xích thời điểm, Xùy~~ một tiếng nổ vang, một luồng kiếm khí màu trắng từ mũi kiếm lao ra, như một cái sừng dê trắng đột ngột duỗi ra, đỉnh nhọn đâm thẳng vào Đinh Ninh.

Diệp Danh tu chính là Bạch Dương Kiếm Kinh chính tông nhất của Bạch Dương Động.

Chiêu này là một chiêu rất nổi danh, "Bạch Dương Qua Giác".

Đinh Ninh đã nghĩ ra cách chiến thắng Diệp Danh nhanh nhất.

Nên hắn bước ra một bước.

Hắn dùng hết toàn lực, chân khí ào ạt tràn vào Mạt Hoa Tàn Kiếm.

Những bông hoa trắng nở đầy trên thân kiếm.

Hắn huy kiếm, đập mạnh vào cái sừng dê trắng.

Thời Hạ như ngừng thở, trực giác cảm thấy có điều không đúng, nhưng hắn còn chưa kịp nghĩ ra, kiếm của Đinh Ninh đã chạm vào sừng dê trắng.

Oanh một tiếng nổ vang.

Đinh Ninh rõ ràng không chịu nổi, lùi lại một bước.

Trường kiếm của Diệp Danh dừng lại giữa không trung, hắn cảm thấy mờ mịt. Hắn đã cảm nhận được khí tức của những bông hoa trắng nhỏ, và cả lực chấn động trên trường kiếm của mình,hắn rốt cuộc đã hiểu.

Vừa mới rồi, hắn còn nói Đinh Ninh lấy tên Hà Triêu Tịch ra để dọa mình, hắn không thể nào bị sợ, nhưng bây giờ, hắn lại như nhìn thấy một thứ gì vô cùng đáng sợ, há to miệng thốt lên: "Chuyện gì thế này? Sao lại là trên Luyện Khí trung phẩm! Sao lại là Luyện Khí thượng phẩm tu vi!"

Q1 - Chương 79: Bất bình

Đinh Ninh tiến lên một bước, những bông hoa trắng bay ra chém vào cổ tay Diệp Danh.

Bởi vì vừa bị đẩy lui một bước, nên một kiếm phản kích này của Đinh Ninh cũng không tính là nhanh, nhưng bởi vì Diệp Danh quá mức khiếp sợ, nên động tác của Diệp Danh lại chậm hẳn đi.

Hắn muốn thu kiếm, nhưng ở cái này một cái chớp mắt liền hiện Đinh Ninh mũi kiếm đã cắt về phía hắn năm ngón tay.

Cộng với khoảng cách quá ngắn, hắn không thể biến chiêu kịp.

Nên hắn đành buông tay, quăng kiếm.

Đinh Ninh hất mũi kiếm, làm thanh kiếm bay nghiêng ra ngoài, thoát khỏi phạm vi khống chế của Diệp Danh. Sau đó hắn dừng lại, không tấn công nữa, áy náy nhìn Diệp Danh: "Xin lỗi, Diệp Danh sư huynh."

Bởi vì quá mức khiếp sợ, nên Diệp Danh không để ý đến việc Đinh Ninh thừa lúc mình đang thất thần mà đánh bại mình, hắn trợn to mắt nhìn Đinh Ninh, lần nữa hỏi: "Đinh Ninh sư đệ, ngươi rõ ràng chỉ mới vừa phá cảnh, sao bây giờ tu vi lại tiếp cận tới cảnh giới Luyện Khí thượng phẩm?"

Đinh Ninh hiểu được cảm xúc của hắn hiện giờ, nên giải thích: "Nam Cung Thải Thục có tặng ta một viên đan dược, ta đã dùng nó lúc chiến đấu với Hà Triêu Tịch, nên tu vi mới tăng như vậy."

Thật sự đã chiến thắng Hà Triêu Tịch?

Nam Cung Thải Thục và Đinh Ninh hình như mới chỉ kết bạn

với nhau lúc ở trong Kinh Quyển Động, sao lại có giao tình đến mức ngay cả đan dược tăng tu vi cũng tặng cho Đinh Ninh?

Diệp Danh bắt đầu tin lời nói ban nãy của Đinh Ninh, hắn ngơ ngác nhìn Đinh Ninh: "Hèn gì ngươi không chút do dự cự tuyệt Tạ Nhu, thì ra đã có quan hệ đến mức ấy với Nam Cung Thải Thục."

Đinh Ninh đỏ mặt: "Diệp Danh sư huynh, huynh nghĩ cái gì vậy, huynh như vậy sẽ làm ta không thể nói chuyện đàng hoàng với huynh được."

"Tới giờ ta mới hiểu ý nghĩa câu nói kia của ngươi."

Thời Hạ đi tới cạnh Đinh Ninh, nghiêm túc thi lễ với hắn: "Lúc giao thủ với ngươi, ta đã nói sẽ tận lực khống chế tu vi ở Luyện Khí hạ phẩm, ngươi nói nếu ta nghĩ như vậy, sẽ có thêm nhiều cơ hội được lịch lãm rèn luyện. Thì ra tu vi thật sự của ngươi sớm đã ở trên ta, nếu song phương đều xuất toàn lực, ngươi sẽ nhanh chóng dễ dàng đánh bại ta. Nhưng ngươi cũng cố ý áp chế tu vi ở Luyện Khí hạ phẩm để chiến đấu với ta, thuần túy đọ kiếm kỹ với ta, để ta học thêm được rất nhiều thứ, nên ta rất cảm ơn ngươi."

Đinh Ninh bình tĩnh đáp: "Ta lựa chọn như vậy, chính bởi vì ngươi đã lựa chọn như vậy trước, nên ngươi không cần cám ơn ta."

Thời Hạ lại khom mình hành lễ lần nữa, rồi quay người rời đi.

"Ngươi chỉ bằng kiếm kỹ thắng hắn?" Diệp Danh nhìn theo Thời Hạ, không thể tin được hỏi Đinh Ninh, "Đinh Ninh sư đệ, chỉ có một tháng thời gian, ngươi rốt cuộc đã tu luyện như thế nào?"

"Sư huynh, vấn đề huynh hỏi nhiều thứ quá, ta không giải thích hết ngay được, hay là ngươi tới đài xem lễ trước đi, sau này ta trả lời ngươi." Đinh Ninh chịu hết nổi, chìa tay ra: "Đưa lệnh phù ra!"

Cách chỗ Đinh Ninh vàDiệp Danh không, trên hai cây thông già, Trương Nghi vàTô Tần đang đứng đó.

"Sư đệ, Đinh Ninh tiểu sư đệ đích thực là thiên tài vạn người mới có, chúng ta làm sư huynh, lẽ ra phải toàn lực giúp đỡ hắn mới đúng, sao lại cứ trăm phương ngàn kế đối phó hắn?"

Nhìn Diệp Danh giao lệnh phù rồi ly khai, Trương Nghi xoay đầu lại, tận tình khuyên bảo Tô Tần.

Tô Tần lãnh đạm nhìn hắn, nhún người lướt xuống khỏi cây, bộ dạng muốn bỏ đi.

Trương Nghi phiền não, dậm chân, lớp vỏ thông dưới chân hắn bị chấn vỡ bay tung ra.

"Tô Tần sư đệ! Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?" Hắn tức giận hỏi.

Tô Tần quay người lại nhìn hắn, cười lạnh: "Ngươi cũng đâu phải ngày đầu tiên mới biết ta, ngươi phải biết, Tô Tần ta làm việc, chưa bao giờ bỏ dở nửa chừng."

"Đừng nghĩ tới chuyện xua người nào đó tới đối phó Đinh Ninh tiểu sư đệ nữa." Trương Nghi hạ xuống, đứng cách Tô Tần không xa, nói từng chữ một: "Ta tuyệt đối sẽ không cho phép ngươi làm vậy nữa."

Tô Tần cau mày.

Trương Nghi nhìn hắn, sắc mặt kiên nghị nói tiếp: "Nếu ngươi còn làm như vậy, ta sẽ ra tay."

"Có liều mạng cũng không thể nào chiến thắng sau cùng, người như vậy ngươi còn muốn bảo vệ hắn sao?" Tô Tần trào phúng: "Đã vậy, ta sẽ cho hắn ở lại thêm một ngày."

Trương Nghi cau mặt.

Tô Tần quay người bỏ đi.

Hắn lạnh lùng nhìn những chiếc lá rụng bị gót giày của hắn đè lún vào trong bùn, bị hòa nhập vào trong lớp bùn đó, khóe miệng nhếch lên lạnh lẽo.

Hắn và Trương Nghi có cách nhìn khác hẳn nhau về Đinh Ninh và những sư đệ của mình.

Trương Nghi nói phải giúp đỡ lẫn nhau. . . Nhưng trong mắt hắn, trong thế giới Tu Hành Giả, chỉ tồn tại hai loại khả năng, giẫm người hoặc bị người giẫm.

Nếu không phải là người giẫm lên, thì chính là những chiếc lá rụng bị giẫm nhập vào trong đất bùn kia, từ từ bị hư thối, trở thành thứ tầm thường vô dụng.

Những kẻ càng làm người khác chú ý, càng bất phàm, như Trương Nghi và Đinh Ninh, càng sẽ bị người ta tìm cách đạp xuống sớm.

Hắn chỉ là đố kị, chứ chưa bao giờ sợ hay coi những người này là địch.

Bởi vì nếu sợ thiên phú của đối thủ, thì sau này làm sao còn dũng khí để chiến thắng những đối thủ mạnh hơn, vượt qua những quan ải đầy nguy hiểm trên con đường tu hành?

Bốn cột khói báo động được dấy lên.

Tô Tần chậm rãi đi về phía khu vực có bốn cột khói báo động đó.

***

Cùng lúc ấy, một đệ tử mặc trang phục Thanh Đằng Kiếm

Viện, diện mạo không hề xuất chúng, trầm mặc đi về phía khu vực có khói báo động.

Tay phải hắn thỉnh thoảng lại thò vào trong ngực, chạm vào bao vải bọc thanh tiểu Kiếm.

Khí tức từ thanh kiếm làm cho hắn cảm thấy ấm áp, và cả khát khao.

Hắn là Mặc Trần.

Đột nhiên hắn dừng lại, vì từ trong đám sương phía trước có một người mặc trang phục đệ tử Thanh Đằng Kiếm Viện bước ra.

Đó là một thiếu niên dáng người rất cao lớn, trên lưng đeo hai thanh trường kiếm màu vàng kim óng ánh.

"Mặc sư huynh, xin lỗi."

Gã thiếu niên áy náy thi lễ một cái, hai tay rút hai thanh trường kiếm ra, "Hôm nay ta chưa chiến đấu với ai, hơn nữa bây giờ đối thủ càng ngày càng ít, khó mà tìm được."

Mặc Trần đương nhiên biết người này. Y tên là Lệ Đan Hà, là người có hy vọng được tiến vào tốp ba sau cùng của Thanh Đằng Kiếm Viện trừ Hà Triêu Tịch. Tu vi của hắn dù không bằng Hà Triêu Tịch vàTrương Nghi, nhưng cũng đã phá đệ Nhị Cảnh, bước chân vào Chân Nguyên cảnh.

Biết với thực lực bản thân, không thể nào thắng được người này, Mặc Trần thò tay vào trong ngực, thi lễ Lệ Đan Hà, nói khẽ: "Lệ sư đệ, xin lỗi."

Lệ Đan Hà nao nao.

Hắn tưởng Mặc Trần thấy buồn và thất vọng quá nên nói nhầm, nên hắn khẽ ho, giơ song kiếm lên, ra tư thế mời đối

phương.

Mặc Trần ngẩng đầu lên.

Trái tim hắn đập thình thịch, đôi mắt lấp lánh ánh sáng.

Ánh mắt khác thường ấy, làm cho Lệ Đan Hà cảm thấy bất an.

Mặc Trần truyền chân khí vào trong bàn tay.

Đồng tử Lệ Đan Hà co lại.

Bao vải bọc thanh tiểu kiếm bị chân khí của Mặc Trần xé thành phấn vụn, lúc thanh tiểu Kiếm lộ ra không khí, chân khí chung quanh tiểu Kiếm lập tức bị những dấu phù văn rậm rạp thôn phệ hút vào.

Oanh một tiếng nổ nhẹ.

Thanh tiểu kiếm tỏa ra hào quang chói mắt, vô số quang tuyến như những sợi bồ công anh từ trong thân kiếm chui ra, nhanh chóng bành trướng khí tức, chấn nát thắt lưng của Mặc Trần, làm cho áo khoác của hắn bay thỏa thích.

Trong mắt Lệ Đan Hà tràn đầy sự sợ hãi, hắn vô thức nuốt từng ngụm nước bọt.

Cảm thụ được khí tức đáng sợ trên thân kiếm của đối phương, chân nguyên trong cơ thể hắn cũng không hề giữ lại, cuồn cuộn rót vào hai thanh trường kiếm.

Hai thanh kiếm của hắn màu vàng kim óng ánh, nhưng thân kiếm lại đỏ rực.

Từ lúc chân nguyên rót vào, những vòng ánh sáng vàng và đỏ cuộn vào nhau, khiến hai thanh kiếm nhìn hệt như hai ánh nắng chiều cháy rực.

Mặc Trần bay tới, chém thẳng vào hai ánh nắng chiều rực rỡ đó.

Lúc xuất kiếm, trong đầu hắn xuất hiện rất nhiều hình ảnh.

Hắn nhìn thấy người Mặc hậu phủ hoàn toàn coi hắn là không khí, hắn nhìn thấy người Mặc gia ở An Thành phải ăn mặc tiết kiệm sống qua ngày, thấy mình lúc rời khỏi Trường Lăng, vô số người với ánh mắt chờ mong nhìn theo hắn. Hắn thấy mình ở Trường Lăng gặp phải trắc trở khắp nơi, không thể nào vượt qua được khảo hạch vào trong học viện mà hắn vô cùng khao khát, hắn nhìn thấy bóng mờ của Mặc phủ bao phủ lên mình, hắn thấy mình bất lực viết thư cho gia đình, thấy người trong nhà phải dùng đến mấy gốc dược thảo cuối cùng vốn để dành cho người già cầu sống, bỏ vào hộp ngọc, đưa tới nhà một vị đại nhân nào đó ở Trường Lăng. Hắn thấy mình rốt cuộc cũng vào được Thanh Đằng Kiếm Viện, nhưng tầm thường vô vi.

Hình ảnh cuối cùng hắn nhìn thấy là thanh tiểu kiếm được bao phủ bởi những sợi hoa tuyết trắng.

Trong lòng hắn vô cùng bất bình.

Hắn muốn một kiếm chém hết những hình ảnh bất bình đó.

Bó hoa tuyết trắng và ánh nắng chiều rực rỡ chạm vào nhau.

Ánh nắng chiều rực rỡ trong mắt Lệ Đan Hà hoàn toàn biến mất, hắn chỉ còn nhìn thấy vô số bông hoa bồ công anh đang bay tới.

Hắn hoàn toàn ngừng thở.

Một sức mạnh khổng lồ đánh tới, bẻ gãy cả hai thanh kiếm trong tay hắn, sau đó lượn vòng, chém lên người hắn.

Hai luồng máu tươi từ người hắn phun ra.

Hắn phải lùi lại hơn mười bước, ngã ngồi phịch xuống đất.

Q1 - Chương 80: Thời khắc kết thúc

Trên đài xem lễ một mảnh xôn xao.

Tạ Trường Thắng khiếp sợ quay sang hỏi Tạ Nhu: "Tỷ, đó là kiếm gì?"

"Kiếm khí như Bồ hoa trắng. . . chân khí cảnh mà lại kích phát ra được sức mạnh còn hơn cả nguyên cảnh hạ phẩm, đó chỉ có thể là Tuyết Bồ Kiếm." Tạ Nhu chậm rãi đáp.

Tạ Trường Thắng và Từ Hạc Sơn liếc mắt nhìn nhau: " Tuyết Bồ Kiếm do thần tượng công phường Cơ Thiên Tuyết của Đại Sở vương triều chế tạo?"

Tạ Nhu gật đầu: "Thực lòng ta muốn biết vì sao thanh kiếm này lại xuất hiện ở đây, lại ở trong tay hắn nhiều hơn."

Tạ Trường Thắng và Từ Hạc Sơn đều quay đầu nhìn Đoan Mộc Luyện ngồi cách đó không xa.

Tuyết Bồ Kiếm ở Đại Sở vương triều nổi danh Danh Kiếm, bản thân thần tượng công phường chính là công phường ngự tạo cho cung đình, chỉ có đệ tử hoàng thất chân chính, mới có quyền yêu cầu Danh Kiếm như vậy.

Nhưng trong mắt Đoan Mộc Luyện cũng vô cùng khiếp sợ.

Lần thí luyện này đã mang tới cho Thanh Đằng Kiếm Viện quá nhiều điều ngoài ý muốn, hắn đương nhiên không biết vì sao một người đệ tử bình thường như Mặc Trần lại có được một thanh kiếm như vậy.

"Cái này không công bằng."

Một giọng nói nặng nề vang lên.

Mọi người quay đầu sang, nhận ra người vừa phát ngôn chính là người ngày thường vô cùng cực ít lời, chỉ lo tu luyện, Hà Triêu Tịch.

"Cái này không công bằng."

Hà Triêu Tịch lặp lại một lần nữa, sau đó nhìn Đoan Mộc luyện: "Chỉ cần một mình sức mạnh của Tuyết Bồ Kiếm đã đủ để đánh bại hầu hết đệ tử tham gia tế kiếm thí luyện. Dù ai là kẻ cầm Tuyết Bồ Kiếm cũng vậy, cái này không quan hệ chút nào tới thực lực của bản thân Tu Hành Giả."

Đoan Mộc luyện biết Hà Triêu Tịch nói đúng sự thật, nhất là trong một nơi như Tế Kiếm hạp cốc, khi chân nguyên của Tu Hành Giả Chân Nguyên cảnh đã tiêu hao, và không thể nào bổ sung được, mà Mặc Trần nhờ có Tuyết Bồ Kiếm, lại lúc nào cũng xuất ra được sức mạnh của Chân Nguyên cảnh.

Nhưng Tế Kiếm thí luyện lại không có chế định nào về phương diện này, trên thực tế kiếm của mỗi người vốn khác nhau, có một số thanh kiếm có diệu dụng đặc biệt, cũng có phân biệt cao thấp, nhưng không ai có được thanh kiếm kinh người như Mặc Trần.

Nên Đoan Mộc Luyện không biết làm sao, đành quay sang nhìn Tiết Vong Hư vàĐịch Thanh Mi.

“Ngươi thấy sao?"

Chỉ cách một đêm, Địch Thanh Mi đã giảm đi mấy phần lệ khí, tăng thêm mấy phần bình thản, quay sang hỏi Tiết Vong Hư.

Tiết Vong Hư nở nụ cười: "Cái nhìn của ta có lẽ cũng giống với ngươi."

Địch Thanh Mi gật đầu, quay sang nói với Đoan Mộc Luyện: "Không sao cả."

Hà Triêu Tịch sững sờ, há hốc mồm, đang muốn lên tiếng, Địch Thanh Mi đã nhìn gã: "Quy củ là quy củ, quy củ đã định ra tuyệt không thể sửa, hơn nữa dù Mặc Trần có được thanh kiếm như vậy, ta cũng có thể khẳng định, trong hạp cốc vẫn có người có thể chiến thắng hắn. Cũng nhờ Mặc Trần có được thanh kiếm như vậy, càng cho thấy những người kia hơn hắn biết bao nhiêu. Để những người như vậy chiếm ba cái ghế sau cùng, ta cho rằng đó mới là chuyện tốt. Ban thưởng của Tế kiếm thí luyện, sẽ mang tới hỗ trợ rất lớn cho họ."

Mọi người trên lễ đài im bặt, suy ngẫm câu nói của Địch Thanh Mi.

Hai chân mày đang cau lại của Hà Triêu Tịch chậm rãi buông ra, hắn khẽ khom người hành lễ với Địch Thanh Mi, không dị nghị gì nữa.

***

Đêm tối lại bao phủ Tế Kiếm hạp cốc.

Bên trong Tế Kiếm hạp cốc, thế giới lại trở nên an bình.

Trong đêm tối, nhiều người xem lễ đứng dậy, tụ tập trở về lễ đài.

Một làn khói báo động dấy lên, những bông hoa lửa lượn lờ trên trời cao, thập phần mỹ lệ.

Một tên đệ tử Thanh Đằng Kiếm Viện bắt đầu chạy thật nhanh trong bóng tối.

Hôm nay đã là ngày cuối cùng.

Theo quy tắc tế kiếm thí luyện, người nào tới cửa ra của Tế Kiếm hạp cốc đầu tiên, lấy được thanh chi ngọc phách đặt ở ngay lối đi, sẽ được coi là người thắng trận.

Người đệ tử Thanh Đằng Kiếm Viện này trước khi đi vào khu vực chỉ định, đã đi thăm dò nhiều tuyến đường khác nhau, tìm ra được con đường an toàn nhất.

Tuy nhiên hắn cũng đã hao phí rất nhiều thể lực, nên đã rất mệt, hắn chạy đi vì niềm tin, nghĩ rằng mình sẽ là người đến cửa ra sớm nhất.

Nhưng khi đến cách cửa ra không còn xa, hắn bỗng nhiên ngừng lại, ánh mắt vô cùng khiếp sợ và khó hiểu.

Vì tối qua, ở đây rõ ràng có một lối đi, nhưng bây giờ, lối đi ấy đã biến mất, thay vào đó là một bức tường đằng vô cùng dày đặc.

Hắn ngây người.

Hắn tới sát lại, nhìn kỹ, muốn xác định mình không phải nhìn lầm.

Cũng ngay khi còn cách mấy bước đó, bức tường đằng đang yên lặng cũng động, mấy chục sợi dây leo cùng lúc bắn ra.

Người đệ tử Thanh Đằng Kiếm Viện kinh hô, kiếm quang chém ra, những tiếng nổ liên tiếp vang lên, những chùm lửa không ngừng tuôn ra.

Mấy chục sợi dây leo công kích hắn, không ngờ đều là loại thô đằng cứng rắn như sắt!

Kiếm trong tay hắn bị hất văng đi, trong ánh mắt tuyệt vọng của hắn, mấy chục sợi dây leo bay tới, cuốn hắn thành cái bánh chưng.

Một sư trưởng của Thanh Đằng Kiếm Viện từ bên trên bay xuống.

Những sợi dây leo đang quấn quanh người đệ tử Thanh Đằng Kiếm Viện lỏng ra, để người sư trưởng mang hắn đi, dĩ nhiên hắn đã mất tư cách tiếp tục tham gia thí luyện.

Một lúc sau, màn sương đã trở về yên tĩnh lại xao động, hình dáng cao to của Tô Tần hiện ra.

Hắn dừng ngay tại chỗ tên đệ tử Thanh Đằng Kiếm Viện đã dừng, nơi ban ngày chưa hề xuất hiện bức tường đằng.

Xác định bức tường đằng đã hoàn toàn chặn kín lối ra, cảm nhận được thiên địa nguyên khí bên trong đám dây leo đang bị xói mòn một cách chậm chạp, hắn an tâm ngồi xuống, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Gần như cùng một lúc đó, Đinh Ninh cũng đã đi tới một chỗ khác của bức tường đằng này.

Hắn cảm nhận được sự thay đổi của Thiên Địa nguyên khí xung quanh rõ ràng hơn cả Tô Tần, hắn thậm chí còn cảm giác được hai đầu của bức tường đằng đang kéo dài ra, như muốn vươn tới gắn vào vách núi hai bên, với tốc độ này, bức tường đằng sẽ không biến mất cho đến giữa trưa.

Nên hắn chọn một tảng đá lớn sạch sẽ ngay gần đó nằm xuống, nhắm mắt ngủ, chờ mặt trời mọc.

***

Trời dần sáng.

Bóng tối dần nhạt đi, khi ánh rạng đông đầu tiên rọi xuống sơn cốc, những đệ tử trên đài xem lễ tỉnh dậy, buột ra những tiếng thét kinh hãi.

Những tiếng thét ấy cũng đánh thức những đệ tử còn đang ngủ say.

Những người kia tỉnh dậy, sau đó… cũng tham gia thét lên.

Vì màn sương màu xanh nhạt đang bắt đầu tiêu tán.

Những cây dây leo đang xanh um tươi tốt dây leo, bắt đầu trở nên khô héo, những chiếc lá thi nhau rơi xuống.

Cả Tế Kiếm hạp cốc trở nhiên sáng sủa, mọi thứ trở nên rõ ràng.

Chỉ có lại bức tường đằng dài rộng và dày như bức tường thành đang vắt ngang hai đầu hạp cốc.

Trước bức tường kín mít không một kẽ hở ấy, có bảy bóng người.

Đinh Ninh, Nam Cung Thải Thục, Trương Nghi, Tô Tần, Mặc Trần, và hai người đệ tử của Thanh Đằng Kiếm Viện, Liễu Ngưỡng Quang và Mộ Lưu Niên.

Bảy người cũng đã nhìn thấy nhau, thì ra họ cách nhau không xa, hai người gần nhất cách nhau chỉ hơn mười trượng.

"Xem ra đã tới lúc hoàn toàn kết thúc." Đinh Ninh duỗi lưng, nhìn quanh.

"Đúng vậy, rốt cuộc cũng tới lúc đó." Tô Tần nở một nụ cười khó hiểu.

Ánh mắt hắn đảo qua tất cả mọi người, cuối cùng dừng lại trên mặt Mặc Trần.

Sau đó hắn đi về hướng Mặc Trần.

"Hắn muốn làm cái gì?"

"Trước đối phó kẻ yếu nhất trong mắt hắn, như thế chỉ còn lại có sáu người." Cố Tích Xuân lạnh lùng lên tiếng: "Trương Nghi, Đinh Ninh và Nam Cung Thải Thục ba người đó rõ ràng là cùng một phe, hắn đối phó kẻ yếu nhất trước, sau đó có lẽ sẽ tới dụ hai người còn lại về cùng phe với mình."

Tạ Trường Thắng và Từ Hạc Sơn nhìn nhau, hai người tuy đều ghét Cố Tích Xuân, nhưng họ cảm thấy hắn đang nói đúng.

"Tiếc rằng Mặc Trần không phải quả hồng mềm như hắn tưởng."

Tạ Trường Thắng mừng rỡ lên tiếng.

Nhưng sự tình không phải diễn ra như vậy.

Thấy Tô Tần đi về phía mình, Mặc Trần ngẩng đầu lên, truyền chân khí vào trong tiểu Kiếm.

Khí tức khủng bố từ tiểu kiếm tuôn ra, khiến mái tóc đen của hắn bay múa hỗn loạn.

Tô Tần dừng bước ngay lập tức, mắt lấp lóe hàn mang.

"Ta là muốn chiến đấu với Đinh Ninh." Mặc Trần nói, rất nhẹ nhàng nhưng kiên định.

Tô Tần giật mình, nhếch mép: "Ồ, hay lắm."

Q1 - Chương 81: Sư huynh, tới chiến

Mặc Trần từ nét mặt Tô Tần nhìn ra cái gì đó.

Tô Tần quay người, ánh mắt rơi vào Liễu Ngưỡng Quang và Mộ Lưu Niên, rồi đi về phía Mộ Lưu Niên, mỉm cười, nói: "Mời."

Mộ Lưu Niên lạnh mặt, còn mặt Liễu Ngưỡng Quang trắng bệch.

Họ đang khiếp sợ sức mạnh của Tuyết Bồ Kiếm trong tay Mặc Trần, còn chưa nghĩ thông tình hình đang diễn ra, Tô Tần tìm người khiêu chiến là có ý gì, vì theo họ thấy, người càng vội ra tay trước, thì hao tốn chân nguyên càng lớn, sẽ không trụ được đến phút cuối cùng.

"Trương Nghi sư huynh."

Đinh Ninh quay sang nói với Trương Nghi: "Nếu ngươi muốn ra tay thì bây giờ ra tay được rồi, nếu để cho Tô Tần giải quyết xong Mộ Lưu Niên, hắn sẽ cùng Mặc Trần, Liễu Ngưỡng Quang nhập thành một phe đối phó chúng ta. Ba người chúng ta nhìn kiểu nào cũng yếu thế hơn, Liễu Ngưỡng Quang chắc chắn sẽ không cự tuyệt lời mời của Tô Tần."

Trương Nghi khổ sở: "Tô Tần sư đệ đang là đối phó ngoại nhân, làm sao ta ra tay đối phó hắn được, nếu đúng như lời ngươi nói, vậy đến lúc đó ta dốc hết toàn lực, cố hết sức bảo vệ ngươi là được."

Đinh Ninh ngẩn ngơ: "Trương Nghi sư huynh, huynh thật là

lòng dạ đàn bà."

Trương Nghi thở dài: "Đệ tử cùng môn phải nhân nghĩa hữu ái với nhau, ta thân là Đại sư huynh, dù người khác có làm được hay không, ta cũng phải làm gương trước."

Đinh Ninh nhìn hắn, chợt nghĩ tới người nào đó, hắn im lặng.

***

"Có lẽ ngươi đã hiểu vì sao ta chọn ngươi."

Nhìn Mộ Lưu Niên, Tô Tần lãnh đạm: "Bởi vì ngươi yếu hơn những người khác."

Thanh âm hắn tuy bình thản, nhưng làm người nghe nổi giận.

Đôi mắt Mộ Lưu Niên rừng rực.

Loong coong một tiếng vang nhỏ, kiếm hắn đã ra khỏi vỏ.

Kiếm của hắn thẳng băng, nhưng khi hắn nắm chặt lấy chuôi kiếm, trên thân kiếm lại khẽ kêu vang, bắn ra rất nhiều ngạnh cong.

Khiến thanh kiếm nhìn chẳng khác gì một bộ xương cá.

Đây chính là Ngư Kiếm chỉ Nhạn Môn quận mới có, mỗi cái ngạnh cong khi chiến đấu sẽ khóa chặt kiếm của đối phương, bắt kiếm của đối phương không thể tiếp tục đi hết thế kiếm.

Thanh kiếm trong tay Mộ Lưu Niên hóa thành mười thanh kiếm, đâm thẳng về phía Tô Tần.

Cả mười thanh kiếm kia đều là ảnh thật lưu lại của đường kiếm, có cả kiếm khí chân chính, chẳng khác gì mười thanh kiếm thật từ trên không trung bay tới.

Nhưng Tô Tần chỉ cười mỉa mai.

Tay trái hắn khẽ nhúc nhích, truyền chân nguyên vào trong chuôi kiếm.

Thanh kiếm màu tím chém ra.

Chỉ có một đường kiếm tím, nhưng cả mười bóng kiếm vừa tới trước mặt đều bị tan vỡ.

Mộ Lưu Niên thét dài .

Hắn không giữ lại chút nào, truyền hết chân nguyên vào trong thân kiếm, ngay lúc giao nhau với thanh kiếm của Tô Tần, những ngạnh cong trên thân kiếm khóa chặt kiếm của Tô Tần.

Sau một tiếng nổ vang, thanh kiếm xương cá bị một sức mạnh vô biên làm cho nghiêng đi.

Tô Tần cười nhạt, trường kiếm trong tay uốn lượn, đánh một đường vòng cung, chém vào ngực Mộ Lưu Niên.

Mộ Lưu Niên hoảng sợ, nhìn thì kiếm của mình khóa kiếm của Tô Tần, nhưng thật sự lại là Tô Tần khóa lại kiếm của mình.

Hắn như ngừng thở, buông tay, bay ngược về sau.

Nhưng ngực hắn cũng đã phun máu.

Nhìn một kiếm kinh người này, Mặc Trần càng nắm chặt Tuyết Bồ Kiếm, Liễu Ngưỡng Quang sắc mặt càng thêm tái nhợt.

"Hắn quả thực rất mạnh."

Nam Cung Thải Thục hít thở dồn dập, cô nhìn thấy thanh kiếm xương cá trượt theo thanh kiếm của Tô Tần rơi xuống, cắm ngập vào đất, cô trầm giọng hỏi Trương Nghi, "Kiếm của hắn là kiếm gì?"

"Kiếm của Tô Tần sư đệ tên là Tử Tô." Trương Nghi đáp: "Phối hợp với Phong Liễu Kiếm Kinh hắn tu, kiếm của hắn chẳng khác gì cành liễu trong gió, mềm mại mà có ngàn vạn biến hóa. Hơn nữa Tô Tần sư đệ hiện giờ trong nhu đã có cương, so với mấy năm trước, đã có tiến bộ rất lớn."

"Ta sẽ không ra tay với ngươi, vì cuối cùng có tới ba người thắng cuộc." Tô Tần thu kiếm, nhìn Liễu Ngưỡng Quang: "Ta biết Ngưỡng Quang Kiếm của ngươi không tệ, hơn nữa trong tên của ngươi có một chữ 'Liễu', Kiếm Kinh ta sở tu cũng có chữ 'Liễu', chúng ta coi như có duyên. Ngươi có thể cùng ta với Mặc Trần sóng vai chiến đấu. Chỉ cần chúng ta chiến thắng Trương Nghi, Đinh Ninh và Nam Cung Thải Thục, chúng ta sẽ là ba người chiến thắng sau cùng của tế kiếm thí luyện lần này."

Liễu Ngưỡng Quang run run.

Hắn không tự chủ được hít sâu một hơi, khuôn mặt tái nhợt biến thành đỏ ửng.

"Kẻ thắng lợi cuối cùng sẽ được thưởng thanh chi ngọc phách, nói cách nào cũng là thứ có sức hấp dẫn nhất. Xem ra mọi chuyện đã bị ngươi bất hạnh nói đúng." Nam Cung Thải Thục híp mắt, "Trương Nghi sư huynh, ngươi đi đối phó Mặc Trần, ta đi ngăn chặn Tô Tần. Đinh Ninh ngươi đối phó Liễu Ngưỡng Quang. Chỉ cần Trương Nghi sư huynh đánh bại Mặc Trần, ta ngăn chặn được Tô Tần, nếu Đinh Ninh ngươi đánh bại được Liễu Ngưỡng Quang, vậy ba người chúng ta sẽ là người chiến thắng. Nếu không đánh bại được, ngươi đợi Trương Nghi sư huynh. . . Ta sẽ dồn hết toàn lực kéo dài cho các ngươi một ít thời gian."

Trương Nghi nhìn Nam Cung Thải Thục, do dự: "Nghe hình như không ổn?"

"Rõ ràng là không ổn." Đinh Ninh nở nụ cười.

Trương Nghi và Nam Cung Thải Thục đều quay sang nhìn hắn, không hiểu nổi làm sao lúc này hắn còn cười được sáng lạn như vậy.

"Ta có giải pháp hay hơn."

Đinh Ninh nhìn ba người, khẽ nói: "Trương Nghi sư huynh ngươi tới đối phó Mặc Trần, Nam Cung Thải Thục ngươi tới đối phó Liễu Ngưỡng Quang."

Trương Nghi và Nam Cung Thải Thục giật mình: "Vậy còn ngươi?"

Đinh Ninh dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc nhìn hai người: "Còn lại ta và Tô Tần, đương nhiên ta đi đối phó Tô Tần."

Trương Nghi nhíu mày, cũng dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc nhìn Đinh Ninh, "Ta nghĩ mãi mà không rõ tiểu sư đệ ngươi bảo kế hoạch này tốt ở chỗ nào?"

Đinh Ninh bình thản: "Kế hoạch của cô ấy, nhìn kiểu nào cũng phải hi sinh bản thân, còn kế hoạch của ta, cuối cùng cả ba chúng ta đều chiến thắng, đương nhiên là tốt rồi."

Nam Cung Thải Thục cũng dùng ánh mắt như đang nhìn kẻ ngốc nhìn Đinh Ninh: "Ba người đều chiến thắng? Ý ngươi là ngươi có thể chiến thắng Tô Tần?"

Đinh Ninh cực kỳ nghiêm túc gật đầu: "Ta biết các ngươi không tin, nhưng ta thật sự có thể."

Trương Nghi và Nam Cung Thải Thục quay sang nhìn nhau.

"Tiểu sư đệ, ta biết ngươi có thiên phú dị bẩm, nhưng câu nói này của ngươi nghe giống như muốn quên mình, lừa gạt chúng ta." Trương Nghi cau mày nói: "Như vậy không tốt."

Cô cao giọng: "Cho ta một lý do để tin ngươi."

Đinh Ninh gật gù: "Ta có thứ còn cất dấu. . . Còn nữa, lúc ở trong Kinh Quyển Động ta đã nhìn kỹ qua Phong Liễu Kiếm Kinh."

Nhắc tới Kinh Quyển Động, Nam Cung Thải Thục nhớ tới rất nhiều chuyện, cô trở nên kích động hẳn lên, nhưng vẫn còn hơi do dự "Ngươi thật sự đã xem kỹ Phong Liễu Kiếm Kinh?"

Đinh Ninh hơi bối rối, vì hồi ở trong Kinh Quyển Động hắn còn chẳng biết Phong Liễu Kiếm Kinh nằm ở chỗ nào, đâu có bao giờ để ý tới nó, nhưng vẫn ra vẻ rất khẳng định, "Đương nhiên."

Trương Nghi mở miệng: "Tiểu sư đệ. . ."

Đinh Ninh thẹn quá hóa giận, nói: "Lòng dạ đàn bà còn chưa tính, lại còn lề mề, muốn ta mắng ngươi một trận không? "

"Ta lựa chọn tin tưởng ngươi, nhưng nếu ngươi không làm được, nếu ta lấy được thanh chi ngọc phách ta sẽ đưa thanh chi ngọc phách cho ngươi, tới lúc đó ngươi đừng có lề mề cự tuyệt." Nam Cung Thải Thục vô cùng kiên quyết.

Đinh Ninh phủi tay: "Thành giao!"

"Tiểu sư đệ. . ." Trương Nghi lại mở miệng.

Đinh Ninh trợn to mắt, muốn nổi bão tố.

"Tình thế bức bách, nên ta sẽ chọn tin tưởng ngươi lần này." Trương Nghi vội nói ngay.

Đinh Ninh phì cười: "Đại sư huynh ngươi thực là dễ chịu."

Nhưng Trương Nghi đã đi sượt qua hắn, tiến về phía Mặc Trần, bỏ lại một câu: "Trong Kinh Quyển Động làm gì có Phong Liễu Kiếm Kinh, Phong Liễu Kiếm là gia truyền của Tô Tần sư đệ. Nên tiểu sư đệ ngươi đã nói dối. Làm người trước hết phải thành

thật, Nam Cung Thải Thục là một cô nương thật sự rất không tồi."

"Trương Nghi, ngươi đây là ý gì?"

Nhìn Trương Nghi đi về phía Mặc Trần, Tô Tần híp mắt: "Đối thủ của ngươi là ta."

"Lựa chọn ai làm đối thủ, không phải một mình ngươi có quyền quyết định." Nam Cung Thải Thục giơ Ngư Lân Thiết Kiếm, chỉ thẳng Liễu Ngưỡng Quang: "Ngưỡng Quang sư huynh, ta tới lĩnh giáo Ngưỡng Quang Kiếm của ngươi."

Liễu Ngưỡng Quang nao nao, không khỏi quay sang nhìn Tô Tần.

Tô Tần cũng không hiểu gì, nhíu mày nhìn Đinh Ninh.

Đinh Ninh dùng một giọng điệu rất dối trá và buồn nôn kêu lên: "Tô Tần sư huynh, tới chiến!"

Q1 - Chương 82: Ta là muốn chiến thắng ngươi

Mặc Trần không kềm được quay sang nhìn Đinh Ninh, nhưng Trương Nghi lại nhích người, chắn ngay giữa, che tầm mắt hắn.

Trương Nghi ôn hòa nhìn hắn, nhìn Tuyết Bồ Kiếm, hữu lễ nói: "Kiếm của ngươi rất tốt, nhưng tu vi của ngươi chênh lệch với ta rất nhiều, nên ngươi không thể nhanh bằng ta, trừ phi ngươi đánh bại ta, nếu không đối thủ của ngươi chỉ có thể là ta."

Chân mày Mặc Trần giật giật, gật đầu làm lễ: "Ngươi nói đúng."

***

Tô Tần cười mỉa mai: "Muốn ngăn chặn ta, thành toàn cho người khác sao. . . ngươi nghĩ ngươi cản nổi ta?"

Đinh Ninh lắc đầu: "Ta không phải muốn cản ngươi, mà là đánh bại ngươi."

Tô Tần trào phúng nhìn hắn: "Đêm dài đã qua, mặt trời mọc lên rồi, đừng có nằm mơ nữa."

"Lúc ở ngoài sơn môn Bạch Dương Động ngươi không tin ta có thể thông qua khảo thí nhập môn, ngươi cũng bảo ta không thể nào làm được, nhưng ta đã chứng minh cho ngươi thấy, ta qua được, hơn nữa còn nhanh hơn ngươi." Đinh Ninh bình tĩnh nhìn hắn: "Hôm trước, ngươi cũng cho rằng ta không có khả năng chiến thắng Hà Triêu Tịch, nhưng ta không chỉ chiến thắng hắn, mà còn chiến thắng những người do ngươi xua tới, ngươi không biết lòng

tin của ta từ đâu mà có, nhưng ta tin ta sẽ chiến thắng ngươi."

Tô Tần nhìn hắn, ánh mắt lạnh dần.

Đinh Ninh nói tiếp: "Tuy ta vào Bạch Dương Động thời gian ngắn nhất, nhưng Bạch Dương Động đã mang tới cho ta rất nhiều kinh hỉ, Tiết động chủ, Lý Đạo Ky sư thúc, Trương Nghi Đại sư huynh, họ đều là những người rất đáng yêu, chỉ có ngươi từ lúc đầu đã không ưa ta, mà ta cũng ngay từ đầu tựu không thích ngươi. Trên người ngươi lúc nào cũng có mùi của những kẻ luôn muốn dẫm đạp lên người khác để bước lên cao, thậm chí ngay cả những sư huynh đệ đồng môn tôn kính ngươi, ngưỡng mộ ngươi, trong mắt ngươi cũng chỉ là những hòn đá kê chân, ta không muốn có những người như ngươi ở lại Bạch Dương Động, nên lần này sau khi bại trong tay ta, tốt nhất là ngươi hãy biến khỏi mắt ta, nếu không ta sẽ dùng cách khác để xử lý ngươi."

Ánh mắt Tô Tần tràn ngập sát ý, "Ngươi dám uy hiếp ta?"

"Tô Tần sư huynh, lời muốn nói ta đã nói xong rồi, nên ngươi không cần nhiều lời." Đinh Ninh hoành kiếm ngang ngực: "Đây chính là lần cuối cùng ta gọi ngươi là sư huynh."

Nét mặt Tô Tần không hề thay đổi, nhưng sát ý trong mắt lại bừng bừng.

***

"Đây là ý gì?"

Trên đài xem lễ hoàn toàn tĩnh mịch, tất cả mọi người đều không thể nào tin được.

Từ lúc Trương Nghi đi về hướng Mặc Trần, Nam Cung Thải Thục ngăn lại Liễu Ngưỡng Quang, Tạ Trường Thắng đã nắm chặt quyền, tới lúc Đinh Ninh hoành kiếm với Tô Tần, hắn không nhịn nổi nữa, đi tới trước mặt Cố Tích Xuân, cúi đầu như đang cầu xin:

"Cố Tích Xuân, ngươi lại nói mấy lời kiểu Đinh Ninh sẽ thua cuộc nữa có được không?"

"Tới bây giờ còn chưa từ bỏ ý định? Ngươi cảm thấy ta nói lên hai câu, là Đinh Ninh sẽ thật sự có khả năng chiến thắng được Tô Tần?" Cố Tích Xuân trào phúng nhìn hắn: "Ngươi đã ngây thơ như vậy, ta sẽ làm theo ý ngươi, Đinh Ninh có thể chiến thắng Tô Tần, trừ phi mặt trời mọc từ phía tây."

"Tạ Trường Thắng, đầu ngươi có vấn đề sao!" Từ Hạc Sơn tức giận lôi Tạ Trường Thắng trở về, "Dù loại phương pháp ngây thơ của ngươi thật có thể mang may mắn tới cho Đinh Ninh, nhưng Đinh Ninh có quan hệ gì tới ngươi, ngươi không làm cho mình mất mặt với mọi người thì không cam tâm à?"

"Tại sao không quan hệ tới ta!" Nghe Từ Hạc Sơn quát, Tạ Trường Thắng thẹn quá hoá giận gào lên: "Ngươi hiểu tỷ tỷ ta hơn hay ta hiểu tỷ tỷ ta hơn, ngươi tưởng tỷ tỷ của ta là nói đùa hả? Đã bảo tỷ tỷ ta rất là nghiêm túc, hắn chính là anh rể chưa qua cửa của ta đó!"

Tạ Nhu căn bản không chú ý tới vụ cãi cọ của Tạ Trường Thắng và Từ Hạc Sơn, cô dồn hết tập trung vào Đinh Ninh và Tô Tần.

"Chẳng lẽ ngươi thật sự chiến thắng được Tô Tần?" Cô không ngừng thầm hỏi trong lòng.

Đôi mắt Tiết Vong Hư cũng vô cùng thần sắc, ông nhìn Lý Đạo Ky, rồi quay sang nhìn Đinh Ninh, nghĩ thầm: "Nếu ngươi thật có thể thắng, ta sẽ hy sinh vì ngươi."

***

Tô Tần không nói cái nữa.

Hắn giơ tay trái ra.

Tử Tô Kiếm vốn đang mềm mại quấn trên cánh tay hắn, lúc này cánh tay hắn duỗi ra, chuôi kiếm rơi vào bàn tay, một chùm ánh sáng tím xoay tròn quanh cổ tay hắn, trong khoảnh khắc kéo dài ra thành một thanh trường kiếm.

Choang một tiếng, thanh kiếm của hắn đã chém ra.

Một kiếm này nhìn có vẻ rất tùy tiện, cách cơ thể Đinh Ninh khá xa, căn bản không có khả năng chạm tới, nhưng ngay khi hắn chém ra một kiếm đó, một tia kiếm quang màu tím từ người hắn nhảy vụt ra, xuất hiện ngay trước yết hầu của Đinh Ninh.

Tàn Kiếm quét một đường chặn tia kiếm quang đó.

Trên thân kiếm che kín những đóa hoa nhỏ trắng tinh.

Khi tia sáng tím chạm vào những bông hoa nhỏ, những bông hoa lập tức vỡ vụn, Tàn Kiếm không tránh khỏi bị ép rụt lại, cứa một đường máu nhỏ trên cổ Đinh Ninh.

"Còn kém một chút."

Đinh Ninh không chút sợ hãi, lại còn cười.

"Vậy thử một kiếm này."

Tô Tần lạnh lùng.

Hắn dậm mạnh chân phải xuống đất, chân nguyên chạy cuồn cuộn vào thanh kiếm, làm phù văn trên thân kiếm sáng rực lên.

Oanh một tiếng nổ mạnh.

Cả người hắn phá không bay ra, xung quanh thanh kiếm màu tím dâng lên tầng mây tím xoay tròn, cực kỳ ngang ngược, thẳng tắp đâm về phía Đinh Ninh.

Mọi người trên đài xem lễ đều ngừng thở.

Thanh kiếm của Tô Tần đã biến thành một cây trường thương, với tốc độ và sức mạnh vô địch!

Đồng tử Đinh Ninh co hẳn lại.

Hắn khẽ nhảy lên, Tàn Kiếm nâng lên trên, sau đó đè mạnh xuống, chuẩn xác chặn đứng mũi kiếm của Tô Tần.

Một lực ép cực mạnh, đè lên Tàn Kiếm, ép xuống cơ thể Đinh Ninh.

Đinh Ninh bị ép bay ngược ra sau, ngã sầm xuống đất, làm bao nhiêu lá vàng bay tung tóe đầy trời.

Tô Tần nheo mắt, không có chút vẻ đắc ý nào.

Bởi vì Đinh Ninh đã đứng dậy giữa cơn mưa lá vàng bay. Hắn giơ kiếm lên, chùi máu tươi ứa ra bên mép, vẫn cười: "Kiếm này vẫn bị thiếu một tí."

***

Nam Cung Thải Thục đứng trước mặt Liễu Ngưỡng Quang, ánh mắt vượt qua bên kia người hắn, nhìn thấy Đinh Ninh ngã nhào, làm lá vàng bay tung tóe, cô hét to một tiếng đau đớn.

Ngư Lân Thiết Kiếm trong tay cô thẳng tắp đâm tới.

Bên tay trái, Thanh Đằng đoản kiếm cũng đâm ra, cũng theo phương thẳng tắp, thuần chính nhất.

Liễu Ngưỡng Quang ngừng thở, lùi lại, dùng hết toàn lực chém ra, tạo nên một bức màn che chắn trước người.

Oanh một tiếng nổ vang.

Hắn lùi lại nhanh hơn, một hơi cả năm sáu bước.

Cổ tay và lòng bàn tay hắn tóe máu tươi, sắc mặt lại trở nên tái nhợt..., hắn nhìn eo Nam Cung Thải Thục rịn máu, giọng run run: "Ngươi bị thương nặng như vậy, sao lại còn dùng kiếm thế cương mãnh như thế. . . Ngươi như vậy sẽ không chịu được lâu đâu."

Nam Cung Thải Thục không chút để ý: "Ta không cần phải chịu được lâu, vì đây đã là trận chiến cuối cùng, ta chỉ cần ngã xuống sau khi đánh bại ngươi là được."

Nhìn ánh mắt của cô, cả người Liễu Ngưỡng Quang run rẩy.

***

"Tiếp được hai kiếm vừa rồi của ta hay không không quan trọng, quan trọng là ngươi có tiếp nổi kiếm thứ ba của ta hay không."

Nhìn Đinh Ninh cười khiêu khích, Tô Tần không chút tức giận, nói rất nhẹ nhàng: "Nếu tiếp không nổi, một cánh tay của ngươi sẽ không còn nữa."

Tô Tần nói rất dịu dàng, nhưng ý tứ lại âm lãnh ghê người.

Đinh Ninh lắc đầu: "Ngươi đã nói như vậy, vậy phế cánh tay của ngươi đi."

Tô Tần lạnh lùng không đáp.

Khi hắn đã quyết định việc cần phải làm, thì sẽ không tiếc gì, nhất định phải hoàn thành.

Hắn hít sâu, dồn hết chân nguyên còn lại trong người vào trong trường kiếm.

Thanh kiếm kêu ông một tiếng.

Tất cả phù văn trên thân kiếm sáng rực như muốn nứt ra, thân

kiếm óng lên như muốn chảy ra nước, mũi kiếm như kéo dài thêm ra, khiến thanh kiếm trở nên càng mỏng.

Chuôi kiếm hơi xoắn lại, như một chiếc lá liễu hơi uốn cong.

Q1 - Chương 83: Phế một cánh tay

Trương Nghi chưa hề ra tay, hắn chỉ lo lắng nhìn Đinh Ninh và Tô Tần chiến đấu, nhìn thấy Tô Tần dồn hết Chân Nguyên vào kiếm, hắn biến sắc.

Hắn nhún chân, định bay qua.

Nhưng ngay lúc đó, Mặc Trần đã truyền chân khí vào trong Tuyết Bồ Kiếm.

Trong không khí giữa hắn và Trương Nghi xuất hiện một đường hoa văn dài và hẹp.

Tuyết Bồ Kiếm rực lên, tóe ra ánh sáng rực rỡ.

Cả người hắn như bị Tuyết Bồ Kiếm lôi đi, bay thẳng về phía Trương Nghi.

Trương Nghi tính tình ôn hòa, kiếm của hắn màu sắc cũng như thanh ngọc, vô cùng ôn nhuận.

Nhưng khi cảm giác được sát ý bên trong đường kiếm của Tô Tần, hắn không còn ôn hòa được nữa.

Hắn quát to một tiếng, trên thân kiếm dâng lên vô số Kiếm Khí trắng xoá.

Những Kiếm Khí này với tốc độ kinh người hội tụ vào mũi kiếm, trong khoảnh khắc quanh mũi kiếm như biến thành một ngọn núi nhỏ.

Hắn dụng hết toàn lực vẫy kiếm, hất ngọn núi nhỏ kia đập về phía Mặc Trần.

Đó là Bạch Dương Đề Sơn Kiếm.

Là một trong những kiếm thế khó nắm giữ nhất của Bạch Dương Kiếm Kinh, cũng là một trong những kiếm thế có uy lực lớn nhất.

Oanh một tiếng bạo vang.

Mặc Trần cảm giác đầu của mình bị một ngọn núi đập trúng, mấy tia Chân Nguyên tinh thuần, theo chấn động thân kiếm, đã xâm nhập vào trong Khí Hải của hắn.

Một luồng máu phun ra khỏi miệng hắn, đồng thời, hắn không ngừng phải lùi lại hơn mười bước.

Trương Nghi quay người, nét mặt không vui vẻ chút nào.

Bởi vì Tô Tần đã xuất kiếm.

Cổ tay hắn khẽ xoay, cả thanh kiếm màu tím quăn xoắn lại một cách kỳ dị, tạo thành hình xoắn ốc.

Vòng ốc xoắn đó, túm lấy kiếm thế của Đinh Ninh, bao phủ trọn cả thanh tàn kiếm lẫn nửa cánh tay của Đinh Ninh vào trong.

Lúc một kiếm này của Tô Tần đâm ra, Lý Đạo Ky đứng vụt dậy, bước ra một bước, tay chộp lấy chuôi kiếm trên ngực.

Tất cả đệ tử tên đài xem lễ đều lạnh cả người.

"Đồ khốn nạn!"

Địch Thanh Mi biến sắc, phẫn nộ hét lên, thanh khí trong tay thiếu chút nữa không khống chế nổi phá không bay ra.

Ông vốn ban đầu không phải có ý tốt gì với Đinh Ninh, nhưng sau khi Tiết Vong Hư chỉ cho mấy câu, đã giúp đạt được rất nhiều cảm ngộ trên con đường tu hành, làm ông thức tỉnh được con đường đạo lý của chính mình..

Nên cách nhìn của ông về Đinh Ninh, Trương Nghi và tất cả đệ tử Bạch Dương Động đã thay đổi hẳn.

Đường kiếm tàn nhẫn của Tô Tần đã xuất ra, thân kiếm quăn xoắn, mỗi một chỗ trên mũi kiếm đều mang theo lực sát thương cường đại, hắn không chỉ muốn xoắn bay kiếm của Đinh Ninh, mà còn muốn chấn vỡ kinh mạch và xương cốt nửa cánh tay của hắn.

Tô Tần đã dùng tất cả Chân Nguyên của mình vào trong đường kiếm, nên tốc độ và sức mạnh của đường kiếm đó Đinh Ninh không thể nào đỡ được. Cái lồng đã bao trọn cả thanh kiếm và nửa cánh tay của Đinh Ninh. . . Một kiếm này, dù có muốn hắn cũng không thể nào phá được.

"Tô Tần quá âm độc, còn gì là đồng môn thí luyện!"

Tạ Trường Thắng phẫn nộ quát to.

Cả người Tạ Nhu run rẩy, cô vốn là người kiên cường còn hơn cả nam nhi, vậy mà bây giờ cô hoàn toàn bất lực, không thể kềm chế được bản thân mình.

Cố Tích Xuân nhếch mép cười vui vẻ, hắn đã mường tượng ra cảnh cánh tay máu thịt lung tung của Đinh Ninh, đáng lắm, đây chính là do Đinh Ninh tự tìm.

Tất cả mọi người đầu nhìn ra được dụng ý của Tô Tần, nhưng không ai ngăn kịp hắn.

Thân kiếm xoay tròn tạo thành cái lồng bao lấy tàn kiếm và một nửa cánh tay của Đinh Ninh, cái lồng ấy vô cùng mềm mại, chẳng khác gì lá liễu bị mất đi hơi nước, quặn xoắn, siết chặt vào

trong.

Sự quặn xoắn ở các nơi trên thân kiếm không cùng nhịp điệu với nhau, giống như có rất nhiều thanh kiếm với nhiều tốc độ khác nhau cùng tấn công, quấn kéo cánh tay của Đinh Ninh vào.

Trong cái lồng ấy không gian rất nhỏ hẹp, không có chỗ nào để cánh tay Đinh Ninh có thể đong đưa, thi triển ra kiếm thức để chống đỡ.

Có là Luyện Khí cảnh đỉnh phong, thì cũng không đủ sức để chống được sức mạnh Chân Nguyên cảnh của Tô Tần.

Nhưng một chuyện dị thường đã xảy ra.

Tô Tần trầm lạnh nhìn Đinh Ninh, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác bất an mãnh liệt.

Vì Đinh Ninh vẫn rất bình tĩnh, thậm chí còn có vẻ thong dong.

Hắn vô thức siết chặt nắm tay lên chuôi kiếm, khiến bàn tay trở nên trắng bệch.

***

Đinh Ninh quả thực rất thong dong.

Vì chiêu kiếm mà mọi người đều cho rằng hung hiểm, không thể nào phá giải kia, trong mắt hắn lại chẳng đáng kể chút nào.

So với những chiêu kiếm tinh tuyệt thực sự trên đời, chiêu kiếm này của Tô Tần, chỉ là trò chơi con nít.

Đương nhiên với tu vi và cảnh giới hiện giờ, muốn đối phó một kiếm này của Tô Tần, chỉ có một cách.

Ngay lúc thân kiếm của Tô Tần siết chặt vào, hắn truyền chân khí vào trong Mạt Hoa tàn kiếm, những phù văn bình thường

không hề dùng tới bây giờ bắt đầu sáng lên, ngay cả những vết rạn nhỏ và dài thẳng tới tận chuôi kiếm cũng vậy.

Những bông hoa nhỏ trắng tinh từ thân kiếm bay ra, sau đó biến mất.

Thanh kiếm màu xanh lá như một đóa hoa lớn nở tung ra, tán thành vô số tia kiếm kéo dài ra trong không khí.

Người trên đài xem lễ đều ngừng thở.

Kể cả Địch Thanh Mi cũng ngơ ngác, không hiểu làm sao chuyện này lại xảy ra được?

Cánh tay Đinh Ninh vẫn thẳng băng, thanh trường kiếm màu tím vẫn đang cuộn xoắn không nhúc nhích, nhưng những tia kiếm bay ra, cũng đã rơi vào ngón tay và bàn tay Tô Tần, rơi vào giữa cổ tay cổ tay của hắn, rơi vào cả cánh tay của hắn.

Mũi kiếm của Tô Tần chỉ còn cách cánh tay Đinh Ninh rất ngắn, nhưng Đinh Ninh lại vẫn rất thong dong, hơi thở không chút nào hỗn loạn.

Hắn vẫn tiếp tục truyền chân khí ra, để những tia kiếm tiếp tục lộn xộn đâm vào tay Tô Tần, xoắn đứt kinh mạch của hắn, xuyên qua xương cốt của hắn.

Chỉ trong chớp mắt, cánh tay đang cầm kiếm của Tô Tần nở rộ những đốm hoa máu!

Khuôn mặt kiêu ngạo của hắn trắng bệch, vặn vẹo.

Hắn kêu lên đau đớn, như một con chim lớn bị thương, bay ngược ra sau.

Trường kiếm màu tím chỉ còn thiếu một chút xíu là chém trúng cánh tay Đinh Ninh, nhưng tất cả cơ đã bị cắt đứt, xương cốt đã bị

đâm thành tổ ong, hắn không còn vận được một chút sức lực nào nữa.

'Rầm' một tiếng vang dội.

Thanh kiếm màu tím bị mất đi khống chế, quay vòng vòng trên không trung, va chạm với những tia kiếm, làm tóe ra những tia lửa nhỏ.

Điều làm người ta rung động là ở chỗ khi thanh kiếm tím va chạm với những tia kiếm nhỏ xíu, lại không chặt đứt được tia nào cả.

Những tia kiếm trong nháy mắt, từ phân tán lại hợp vào với nhau, biến thành thanh tàn kiếm màu xanh lá cây.

Tô Tần thê lương lùi lại, để lại trên đường máu thịt và mảnh xương.

Cánh tay của hắn rũ rượi, vặn vẹo như cánh gà bị rút xương, không còn hình dáng, hắn rú lên đau đớn: "Đây là kiếm gì!"

Đinh Ninh nhìn thanh tàn kiếm trong tay, trầm mặc.

Hắn đang nghĩ tới thanh kiếm này và câu chuyện về chủ nhân của nó.

Trên đài xem lễ hoàn toàn tĩnh lặng, Đoan Mộc Luyện nhìn thanh tàn kiếm, trong đầu vẫn còn nguyên hình ảnh vừa rồi, mãi một lúc sau mới ghép được nửa thanh kiếm này với một thanh Danh Kiếm ngày xưa chồng lại với nhau.

Hắn bật thốt: "Chỉ lo trước mắt, hoàn toàn liều mạng, mỗi một kiếm đều như là kiếm cuối cùng, đây là Mạt Hoa kiếm, Ba Sơn Yên Tâm Lan Mạt Hoa kiếm!"

Thời kỳ đó, cái thời kỳ rất nhiều Đại Tần Tu Hành Giả kinh

thái tuyệt diễm biến mất, bọn hắn đều còn là con nít, nên chẳng mấy ai vì bản thân câu chuyện về thanh kiếm này mà thấy khiếp sợ.

Nhưng đối với Địch Thanh Mi và những sư trưởng lớn tuổi của Thanh Đằng Kiếm Viện, thì hoàn toàn khác.

Thanh kiếm này bản thân nó đã là một truyền kỳ, đại biểu cho một loại ý chí thà bị gãy chứ không chịu cong. . . loại ý chí mà rất nhiều người xem là không thức thời.

Họ không ngờ, đoạn kiếm gãy trong tay Đinh Ninh, lại vẫn còn có được uy lực như vậy.

"Chẳng lẽ lúc đó, Lý Đạo Ky đã nhìn ra Đinh Ninh lĩnh ngộ được Dã Hỏa Kiếm Kinh đến mức ấy?"

"Đây là Đinh Ninh chỉ vừa mới tìm hiểu Dã Hỏa Kiếm Kinh. . . Chẳng lẽ khi đó Đinh Ninh đã tìm ra chân ý của Dã Hỏa Kiếm Kinh?"

Địch Thanh Mi vô cùng khiếp sợ, mở to mắt.

Ông cũng là một trong những Tu Hành Giả mạnh của Trường Lăng, nên ông biết chân ý của Dã Hỏa Kiếm Kinh không phải ở chỗ lửa cháy lan ra đồng cỏ, mà ở chỗ lửa cháy mãi mà không tắt, qua gió xuân lại mọc, sau khi một chiêu chấm dứt, sẽ vẫn luôn còn một chiêu liễu ám hoa minh tiếp nối đằng sau.

Một kiếm vừa rồi của Đinh Ninh, tuy dựa vào bản thân đặc tính của Mạt Hoa kiếm, nhưng trong đó cũng có cả kiếm ý của Dã Hỏa Kiếm Kinh, nên Đại Kiếm Sư nào cũng phải động dung.

Đến lúc này ông mới hiểu, vì sao kẻ luôn không ra khỏi cửa Lý Đạo Ky lúc ấy lại phải rời núi, không tiếc mạo hiểm đánh một trận chiến để tìm cho được tàn kiếm này cho Đinh Ninh.

"Thanh kiếm này không ngờ lại có thể tồn tại tới. . ."

"Ngươi vẫn luôn có lòng tin, thì ra bởi vì còn cất giấu vật như vậy!"

Tô Tần đau đớn và sợ hãi, nhìn cánh tay máu thịt bê bết của mình, hắn biết sẽ không bao giờ phục hồi lại được như cũ, điên cuồng cười to: "Ngươi đã phế đi tay của ta!"

"Là bởi vì ngươi muốn phế tay của ta, nên ta mới phế tay của ngươi." Đinh Ninh ngẩng đầu lên, giọng lạnh như băng kèm chút mỉa mai: "Đây là ngươi tự lựa chọn của mình."

Q1 - Chương 84: Thực là sảng khoái

"Đan dược tăng tu vi. . . một thanh kiếm như vậy. . . Trên người của ngươi rốt cuộc còn cất dấu bao nhiêu bí mật?" Tô Tần cười trong nước mắt.

Đinh Ninh bình tĩnh đáp: "Chuyện đó không liên quan tới ngươi. Quan trọng là cánh tay cầm kiếm của ngươi đã bị phế, ta nhìn ra được ngươi là người thuận tay trái, nên dù ngươi có đổi tay phải luyện kiếm, thì kiếm pháp của ngươi cũng sẽ rất bình thường."

Khuôn mặt Tô Tần sầm hẳn đi, ảm đạm như mặt quỷ.

Một sư trưởng Thanh Đằng Kiếm Viện vội vàng chạy tới, mang theo hòm thuốc lướt về phía Tô Tần.

"Đừng tới gần ta!"

Nhưng còn chưa tới gần, Tô Tần đã gào lên như dã thú bị thương.

Người sư trưởng của Thanh Đằng Kiếm Viện dừng lại, nhíu mày.

Hắn ở gần chiến trường hơn những người ở trên lễ đài, nên hắn hiểu rõ chuyện ở đây hơn ai hết.

"Chưa nói tới việc đây là ngươi tự làm tự chịu."

Hắn lạnh lùng nhìn Tô Tần: "Từ hôm nay, ngươi vẫn tưởng mình là thiên tài được người trong tông môn xoay quanh hay sao?"

Nói xong, hắn quay người đi về hướng Nam Cung Thải Thục và Liễu Ngưỡng Quang đang chiến đấu.

Liễu Ngưỡng Quang đã rủ kiếm xuống.

Hắn vốn có thể ngăn cản thêm mấy chiêu nữa của Nam Cung Thải Thục, nhưng nhìn thấy trận đấu Đinh Ninh và Tô Tần đã chấm dứt, thì trong lòng cũng không còn dũng khí nào nữa.

"Ta nhận thua."

Hắn cúi thấp đầu, nói với Nam Cung Thải Thục.

"Tiểu sư đệ. . . Tô Tần. . ."

Trương Nghi hoàn toàn thật không ngờ lại xuất hiện cục diện như vậy, hắn vì không muốn Đinh Ninh bị thương, nên mới phát ra chân nguyên, để nhanh thoát khỏi sự dây dưa của Mặc Trần, nhưng bởi vì tính hắn quá đôn hậu, nên hắn cũng không hề muốn nhìn thấy kết quả này của Tô Tần.

Hắn biết, một thiên tài khi đã ngã xuống thì không còn bằng cả một Tu Hành Giả tầm thường, nên đó chính là sự trừng phạt ghê gớm nhất của mọi Tu Hành Giả.

***

Trận chiến này đã dẫn đến kết quả quá mức ngoài ý muốn, ngay cả Mặc Trần cũng phải dừng lại.

Tô Tần đầy oai hùng bừng bừng phấn chấn, có thể khống chế tất cả mọi việc kia với Tô Tần như ác quỷ hiện giờ giống như hai người hoàn toàn khác biệt.

Hắn cúi đầu, nhìn thanh kiếm trong tay.

Ngay bản thân hắn, có được Tuyết Bồ Kiếm với ngày xưa chưa có, cũng là hai người hoàn toàn khác biệt.

Ban Tuyết Bồ Kiếm cho mình, với ý muốn mình phải ngăn cản Đinh Ninh thắng cuộc.

Bây giờ tuy Tô Tần bại, Liễu Ngưỡng Quang cũng bại, hắn cũng không đánh bại được Trương Nghi, không thể gây ra ảnh hưởng gì đến kết quả cuối cùng, nhưng hắn vẫn cảm thấy mình nhất định phải làm một việc.

Nên hắn ngẩng đầu lên.

Trương Nghi vẫn còn đang nghĩ phải làm thế nào cho phải, còn cách nào trị được cánh tay cho Tô Tần hay không, thì hắn đã hóa thành một đạo cuồng phong, xẹt qua Trương Nghi, phóng về phía Đinh Ninh.

Không ai nghĩ khi thắng bại đã rõ, mà Mặc Trần vẫn còn hành động như vậy, nên ngay cả viên sư trưởng của Thanh Đằng Kiếm Viện cũng ngẩn ra sững sờ.

"Ngươi!"

Trương Nghi giật mình, hắn không thể hiểu được vì sao Mặc Trần lại làm như vậy.

"Ngươi không được làm vậy."

Hắn tuyệt đối không cho phép Mặc Trần tạo nên bất kỳ tổn thương nào cho Đinh Ninh, nên hắn quát to, lướt tới.

Vô số bóng kiếm từ thanh kiếm ôn nhuận trong tay hắn trong nháy mắt biến thành mưa to, bao phủ lấy Mặc Trần.

Ánh mắt Mặc Trần ảm đạm hẳn đi.

Hắn không xuất kiếm nữa.

Bởi vì một kiếm này của Trương Nghi, giúp hắn hiểu được câu nói ngay từ đầu của Trương Nghi là sự thật, Trương Nghi nhanh

hơn hắn quá nhiều, hắn không có khả năng thoát khỏi Trương Nghi, tạo nên bất kỳ uy hiếp nào cho Đinh Ninh được.

Những hạt mưa kiếm khí xối xả bắn xuống chung quanh hắn, đánh nát bấy đám lá rụng chung quanh.

Trương Nghi thu kiếm, người đã chặn ngay trước mặt hắn.

"Là Ba Sơn Dạ Vũ Kiếm. . . Vũ Sái Ba Tiêu!"

Trên đài xem lễ, Địch Thanh Mi nhíu mày, quay đầu nhìn Tiết Vong Hư: "Lẽ ra trong năm Nguyên Võ đầu tiên, nó phải nằm trong số Kiếm Kinh phải đốt hủy."

Tiết Vong Hư khẽ cười, trong nụ cười không che dấu được ngạo ý, "Một bộ Kiếm Kinh như vậy, trong Bạch Dương Động Kinh Quyển Động cũng không có thiếu."

"Ta không cho rằng các ngươi làm như vậy là đúng, nhưng ta không thể không thừa nhận, dù là đối thủ, ngươi cũng là một đối thủ đáng được tôn kính." Địch Thanh Mi quay đầu, khẽ thở dài.

Tô Tần điên cuồng nhìn mặt đất vừa bị đánh lủng lỗ chỗ.

Cảm nhận được tốc độ và uy thế một kiếm vừa rồi của Trương Nghi, hắn rốt cục đã hiểu, sự khiêm tốn thường ngày của Trương Nghi là khiêm tốn thật sự.

Nghĩ nếu công bằng quyết đấu, mình sẽ không thể thắng được Trương Nghi, hắn lại cười, tiếng cười vô cùng thống khổ, thần sắc hết sức quái dị.

***

Trương Nghi cau mày, vốn định lên tiếng, nhưng nhìn thấy Mặc Trần đang cúi đầu gỡ lệnh phù ra khỏi người, thì ngậm miệng lại, sắc mặt khôi phục lại ôn hòa, không nói gì nữa.

Nhưng Đinh Ninh lại không nhân từ như vậy.

Mặc Trần cầm Tuyết Bồ Kiếm xông tới, làm hắn hiểu ra rất nhiều thứ.

"Là Ly Lăng Quân dùng thanh Tuyết Bồ Kiếm này mua chuộc ngươi?"

Hắn đùa cợt nhìn Mặc Trần, "Nên ngươi sĩ vì tri kỷ mà chết, dù đến mức thế này, cũng muốn liều mạng, xem thử xem có đá ta ra khỏi tốp ba được hay không?"

Mặc Trần trầm mặc không nói.

"Tuyết Bồ Kiếm đối với ngươi quan trọng chẳng khác gì sinh mạng, nhưng đối với người như Ly Lăng Quân, nó chỉ là một món đồ trang trí tinh mỹ mà thôi. Dùng thủ đoạn như vậy để đối phó một người không hề uy hiếp gì đến mình. . . Ngươi đừng tưởng tượng ra hắn quá mức mỹ miều, hắn không cao thượng đến mức ấy đâu." Đinh Ninh nhìn hắn, mỉa mai: "Làm phiền ngươi nói cho hắn biết, chọc phải một người như ta, tương lai nhất định ta sẽ làm cho hắn phải hối hận."

Trương Nghi nghe vậy, bèn quay người khuyên: "Tiểu sư đệ, Ly Lăng Quân đương nhiên không đúng, nhưng ngươi nhanh miệng nói cường như vậy, không hay đâu."

Đinh Ninh đáp: "Nhanh miệng trong đó có một chữ nhanh, có những chuyện, nói ra mới làm cho lòng mình dễ chịu được, vậy mới là hay."

"Tiểu sư đệ, cái lý kia hình như có chỗ không đúng." Trương Nghi khổ sở: "Nhưng ta lại không thuyết phục ngươi được."

"Cuộc đời của ta, cũng đâu có đạo lý gì đáng nói."

Đinh Ninh ngẩng đầu, nhìn mặt trời vì đã vào cuối thu nên

không hề chướng mắt, lầm bầm, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn.

Tế kiếm thí luyện, là một bước quan trọng trong việc trình diện người Trường Lăng sau này.

Một bước này rốt cục đã hoàn thành, có nghĩa rất nhiều dấu vết trên bức tường nhà hắn ở Ngô Đồng Lạc đã có thể xóa đi nhanh hơn một chút.

Trên đài xem lễ cũng đã bình tĩnh trở lại.

Bức tường đằng sau lưng Đinh Ninh phát ra những tiếng xuy xuy.

Những sợi thô đằng vội vã rút đi, những sợi dây leo nhanh chóng héo rũ.

Lá rụng bay múa, tường đằng biến mất.

Trước mặt Đinh Ninh và Trương Nghi, Nam Cung Thải Thục, xuất hiện một con đường bằng phẳng.

Cuối thông đạo có một cái đài cao, trên đài có ba cái trụ bằng đằng khô, bên trên đặt ba khối thanh chi ngọc phách.

"Đi thôi."

Nam Cung Thải Thục, Trương Nghi, Đinh Ninh bắt đầu cất bước đi về phía đài cao.

Mãi đến lúc này, người ở trên đài xem lễ mới thoát ra khỏi cảm giác khiếp sợ, mới nhớ ra thiếu niên nửa ngày Thông Huyền, một tháng Luyện Khí đã trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Ánh mặt trời vàng rực chiếu vào lưng hắn, cùng với mặt đất phủ đầy những chiếc lá vàng, khung cảnh hiện ra vô cùng huy hoàng.

Nhưng chẳng biết tại sao, nhìn thanh kiếm gãy bên eo hắn, nhìn dáng người quá mức bình tĩnh của hắn, hốc mắt Tạ Nhu lại hơi ươn ướt.

Không hiểu sao cô lại cảm thấy, mỗi một bước đi của hắn, đều sao mà gian nan.

Tạ Trường Thắng không có nhiều cảm xúc như vậy.

Thấy "Anh rể" của mình không ngờ lại không chịu thua kém, chiến thắng rực rỡ ngoài ý muốn, mặt hắn cứ tươi roi rói.

Hắn xoay người, khom mình hành lễ với Cố Tích Xuân, không che dấu sự đắc ý: "Hơn tất cả, phải cám ơn ngươi."

"Ta hi vọng ở trong Mân Sơn Kiếm hội, ngươi lại tiếp tục nói câu 'hắn không làm được' nhiều nhiều vào!"

Lý Đạo Ky nét mặt không thay đổi, nhưng trong lòng cũng hết sức thỏa mãn.

Q2 - Chương 1: Biến không thể thành có thể

Trong gió lạnh, bánh xe nghiền lên những chiếc lá vàng khô giòn, làm cho chúng vỡ vụn, bay tán loạn theo cơn gió bị bánh xe cuốn lên.

Một chiếc xe ngựa có màn che làm bằng vải bông dày, đang chạy nhanh tới một trạm dịch.

Quanh trạm dịch có không ít Kiếm Sư của Binh mã ty, tuy vẫn chỉ mặc y phục hàng ngày, nhưng họ đều đứng thẳng, nghiêm nghị nhìn chiếc xe ngựa đang chạy tới, nhíu mày.

Bọn họ đều biết người trong chiếc xe ngựa là ai, một người có thể sống sót trong cái đêm giết chóc tàn khốc đó, mà bây giờ lại tới đây, cả đám đều trở nên cảnh giác, sinh lòng bất an.

Xe ngựa đến cửa trạm dịch thì dừng lại.

Vương Thái Hư mặc một bộ cẩm bào màu đen từ trong xe đi ra, kéo kéo cổ áo như đang sợ lạnh, gật đầu chào đám Kiếm Sư, sau đó bước vào trong trạm dịch.

Du Cô đang chắp tay nhìn mai vàng ngoài cửa sổ, mái tóc hoa râm tóc được chải mượt, dù chỉ mặc một bộ trang phục rất bình thường, nhưng ai nhìn thấy dáng người khắc nghiệt của ông ta, cũng nhận ra ngay đây là một viên tướng đầy kinh nghiệm chiến trận, đã quá quen với việc binh đao.

"Ngươi không nên tới đây."

Đến khi Vương Thái Hư đến sau lưng, viên tướng của Binh mã

ty mới chậm chạp xoay người lại, uy nghiêm lạnh lùng nhìn Vương Thái Hư: "Có thể sống sót trong đêm đó, vận khí của ngươi quả thực là tốt, đã vậy lẽ ra phải cố mà hưởng thụ quãng đời còn lại."

Vương Thái Hư lắc đầu: "Du Tướng quân ngươi nói sai rồi, ta có thể sống sót qua đêm đó, không phải nhờ vào vận khí, mà là vì có rất nhiều người đã chết thay ta."

Du Cô lạnh mặt hẳn đi.

Vương Thái Hư ho nhẹ một tiếng, lấy trong tay áo ra hồ sơ vụ án, đưa tới trước mặt Du Cô.

Du Cô dĩ nhiên biết bên trong vụ án là cái gì, nên không tiếp, trầm giọng hỏi: "Ngươi nhất định phải làm như vậy?"

Vương Thái Hư cười nhẹ: "Trong mắt các quý nhân, chúng ta chỉ là đám tôm tép nhãi nhép, tiện tay cũng giết được, là những món đồ chỉ cần một trận mưa cũng bị hỏng, nhưng mỗi huynh đệ đã mất mạng của ta, đều có nhà, đều có người già có trẻ nhỏ. Nếu ta không làm gì, trong lòng sẽ không yên, sống cũng không còn ý nghĩa."

Du Cô nhìn hắn, nhận lấy hồ sơ, mở ra xem, càng xem sắc mặt càng lạnh lẽo.

"Hồ sơ vụ án như thế này đủ để cho rất nhiều quan viên phải bị hạ ngục, trong Trường Lăng này, có bao nhiêu quan viên chưa từng nhúng tay vào những vụ làm ăn không thể lộ ra ngoài ánh sáng, chưa từng thu tiền đen?" Vương Thái Hư bình tĩnh nhìn Du Cô, "Vốn nước giếng không phạm nước sông, ta sẽ không quản chuyện của người khác, nhưng các ngươi có người đã vượt qua giới hạn."

"Đủ rồi!"

Du Cô gấp hồ sơ, ném vào chậu than, "Nói điều kiện của ngươi."

Vương Thái Hư bình thản: " Đại sinh ý mà Binh mã ty ở Trường Lăng bây giờ có thể quyết định, chỉ có giải khố với mỏ quáng mà thôi."

Du Cô cười khinh thường, không thèm trả lời.

Binh mã ty Trường Lăng quản lý rất nhiều nhà kho giải khố, hàng năm sinh ra rất nhiều ngân lượng. Còn mỏ khoáng, là để mua sắm, chế tạo áo giáp, đao kiếm. . . Những mỏ đó, sinh ra lợi nhuận vô và kinh người.

Đây căn bản chính là công phu sư tử ngoạm, nhưng ngoạm đến miệng rồi mà còn bị nứt ra.

Vương Thái Hư không nói thêm gì, chỉ ho khan hai tiếng, cáo từ rời đi.

Hắn đi được hơn mười bước, Du Cô mới lạnh lùng nói với theo: "Dù ngươi không tiếc mệnh, dù ngươi còn nữa rất nhiều người có thể chết vì ngươi, nhưng ngươi có ngờ với thân phận của ngươi, ngươi yêu cầu chuyện như vậy có khả năng làm được sao?"

Vương Thái Hư quay sang lại, khuôn mặt tái nhợt.

"Đêm đó tránh được ám sát của cao thủ các ngươi, còn nữa một thiếu niên, các ngươi có lẽ còn hiểu rõ hơn ta, kẻ bị hắn giết là một đối thủ như thế nào, các ngươi cũng nên biết hắn chỉ mới tu hành thời gian rất ngắn."

Hắn cười yếu ớt: "Trên đường ta tới đây, ta nhận được một tin, ở trong tế kiếm thí luyện của Thanh Đằng Kiếm Viện, hắn đã trở thành kẻ chiến thắng sau và. Nếu một tháng trước tên thiếu niên đó sẽ thoát khỏi trận ám sát kia, ai dám nghĩ rằng là thật?"

"Nếu một chuyện như vậy cũng có thể, thì ta làm những điều này, cũng có cái gì mà không có khả năng?"

Vương Thái Hư xoay người, kiên quyết bước đi.

Một Kiếm Sư ba mươi mấy tuổi từ cửa hông đi ra, cúi người chào Du Cô, hỏi: "Tướng quân, có cần giết hắn hay không?"

"Không cần."

Du Cô lắc đầu, "Đàm phán loại chuyện này, chính là một bên ra giá cao, một bên trả giá thấp xuống. Thái độ của Vương Thái Hư cho thấy hắn biết giới hạn ở chỗ nào, hắn không đòi phải có người đền mạng, chỉ đòi thêm lợi ích, để hắn và thủ hạ hắn sau này ở Trường Lăng có căn cơ sâu hơn, sống an toàn hơn."

"Hơn nữa Binh mã ty chúng ta đã có đủ chuyện rồi, nếu thêm chuyện nữa, sẽ có nhiều người khó mà ngồi yên trên ghế được."

Du Cô trầm ngâm một lúc, quay sang nói với Kiếm Sư: "Ngươi đi dò tra tin tức tên thiếu niên Bạch Dương Động kia cho ta, nếu quả thật đúng theo lời của Vương Thái Hư, thì hắn đích thật là một nhân tài."

***

Lý Đạo Ky, Đoan Mộc Luyện, Tiết Vong Hư, Địch Thanh Mi. . . những nhân vật trọng yếu của cả Bạch Dương Động và Thanh Đằng Kiếm Viện, đều ở trên đường núi chờ ba người chiến thắng.

Trương Nghi đi trước nhất, cúi người hành lễ.

Đinh Ninh và Nam Cung Thải Thục cũng dừng lại, cúi người chào, mọi người đáp lễ.

Đinh Ninh ngửa đầu với Lý Đạo Ky: "Lý Đạo Ky sư thúc, cám ơn kiếm của ngươi."

Lý Đạo Ky nhíu mày, hắn cảm thấy Đinh Ninh cảm ơn như vậy là chuyện không cần thiết, nhưng chỉ nói: "Ngươi làm rất khá, không làm lãng phí thanh kiếm này."

"Quan trọng nhất là không làm lãng phí tâm ý của các ngươi." Đinh Ninh mỉm cười, quay sang Tiết Vong Hư đang vuốt râu: "Cảm ơn Tiết động chủ đã xử lý đặc biệt cho những sự tình đặc biệt, cho ta cơ hội được dùng linh mạch tu hành."

"Đây là ngươi nên được ban thưởng, không cần cám ơn ta. Muốn cám ơn thì phải nói cám ơn Địch viện trưởng, hắn ban cho các ngươi thanh chi ngọc phách, tương lai sẽ vô cùng có ích." Tiết Vong Hư hài lòng nhìn thoáng qua Nam Cung Thải Thục với Đinh Ninh.

Đinh Ninh nhìn ra được hàm ý trong mắt ông, hắn mỉm cười khom người với Địch Thanh Mi: "Đa tạ Địch viện trưởng."

Địch Thanh Mi không được đương nhiên, nhưng vẫn chân thành đáp lễ: "Có đệ tử như các ngươi, ta rất hài lòng."

Những người chư sinh xem lễ chưa tán đi, mà kéo nhau đi tới.

"Anh rể."

Tạ Trường Thắng xông tới trước tiên, kính nể nói: "Biểu hiện của ngươi thật là khiến người ta hả giận, ta không thể không thừa nhận tỷ tỷ ta thực là tinh mắt hơn ta."

"Đừng có gọi ta là anh rể." Đinh Ninh xấu hổ.

"Đừng có hồ đồ!"

Tạ Nhu quát, cô đi tới trước mặt Đinh Ninh, rất nghiêm túc cúi đầu thi lễ: "Ngươi có tham gia Dân Sơn Kiếm hội sang năm không?"

Đinh Ninh chưa hiểu ý cô, nên ngần ngừ: "Có lẽ là có."

"Nếu vậy, ta cũng sẽ hết sức tham gia Dân Sơn Kiếm hội." Tạ Nhu nói.

Tạ Trường Thắng ngơ ngẩn: "Tỷ, không phải ngươi muốn cùng tham gia thi Dân Sơn Kiếm hội, chiếm một suất cùng vào Dân Sơn Kiếm Tông học tập với hắn đó chứ?"

Tạ Nhu không đáp, nhưng mặt đỏ bừng.

"Từ từ sẽ tới, lâu ngày sinh tình, chiêu này quả thực rất tốt." Tạ Trường Thắng vuốt mũi, bội phục nói.

"Đừng có chờ đợi gì ở ta."

Nhưng Đinh Ninh đã nhìn xuống Mạt Hoa Tàn Kiếm, mặt lạnh tanh cự tuyệt người từ ngoài ngàn dặm, hắn quay người bỏ đi, để lại một câu: "Nguyên nhân là gì, Nam Cung Thải Thục biết."

"Là nguyên nhân gì?"

Từ Hạc Sơn và Tạ Trường Thắng ngạc nhiên nhìn Nam Cung Thải Thục. Tạ Trường Thắng rất kinh ngạc, "Nam Cung Thải Thục, không lẽ ngươi với hắn chỉ ở chung trong Kinh Quyển Động cùng nghiên tu một đêm, mà đã nảy sinh chân tình, tư định chung thân sao?"

"Đừng có ăn nói bậy bạ!"

Nam Cung Thải Thục xụ mặt, nhìn theo Đinh Ninh rời đi, biết hắn nói như vậy có nghĩa đã cho phép mình nói nguyên nhân cho mọi người nghe, nên cô giải thích: "Vì thân thể hắn có vấn đề, là cơ thể Dương Kháng Nan Phản hiếm gặp, nếu không có cơ duyên đặc biệt, lúc chúng ta đạt độ tuổi tráng niên mạnh mẽ nhất, thì cơ thể hắn đã ngũ suy*."

*Theo thuyết nhà Phật, Thiên Nhân (thiên thần) cũng không phải là bậc chí cao mà chẳng qua tuổi thọ nhiều hơn con người mà

thôi. Đến khi sắp chết, thiên thần sẽ có năm dấu hiệu (ngũ suy): quần áo dơ bẩn, tóc bạc gãy rụng, nách đổ mồ hôi, thân thể hôi hám, đứng ngồi không yên.

Tạ Trường Thắng ngây người, hắn quả thực bội phục Đinh Ninh sát đất, nên giờ phút này, muốn đùa một câu cũng không nói nên lời.

"Dù thân thể hắn có vấn đề đi nữa, ta cũng sẽ không thay đổi quyết định của ta." Tạ Nhu cắn chặt môi: "Ta sẽ hết sức giúp hắn."

"Ta biết loại này, ngũ khí** quá vượng sẽ làm thân thể chóng bị già, căn bản không có cách nào cứu chữa. Nhưng Dân Sơn Kiếm Tông không phải tông môn bình thường, ở đó nhất định sẽ có người có cách."

**Tâm khí, can khí, tỳ khí, phế khí, thận khí

Nam Cung Thải Thục gật đầu: "Nếu thật sự có cách, vậy phải hết sức giúp hắn chiến thắng trong Dân Sơn Kiếm hội."

"Chuyện này rất khó." Từ Hạc Sơn sầu lo lắc đầu.

Dân Sơn Kiếm hội tổ chức giữa hè năm sau, từ giờ trở đi chỉ còn hơn nửa năm, dù Đinh Ninh có tốc độ tu hành nhanh, biểu hiện yêu nghiệt, nhưng trong Dân Sơn Kiếm hội những năm qua cũng có đầy quái vật, hắn không có lòng tin cho lắm.

"Hắn đang giành giật mạng sống, chúng ta phải hết sức cố gắng." Nam Cung Thải Thục nghiêm túc nói.

"Được, vì Dân Sơn Kiếm hội, chúng ta hãy cùng cố gắng!"

Tạ Trường Thắng, Từ Hạc Sơn, Tạ Nhu cùng đưa tay ra, vỗ vào tay nhau.

Vì để giúp người khác giành chiến thắng mà lại trịnh trọng

khích lệ lẫn nhau như vậy, trông có vẻ thực là buồn cười.

Nhưng sự việc này quan hệ đến tính mạng, lại còn là muốn biến một việc hầu như không thể biến thành có thể, hào khí này, lại trở thành trang trọng vô cùng.

Q2 - Chương 2: Câu chuyện quá khứ

"Ngươi đối với bọn họ quá mức lạnh lùng."

Lý Đạo Ky xuất hiện trước mặt Đinh Ninh, nhìn thoáng qua đám Tạ Trường Thắng và Tạ Nhu ở phía xa, quay sang nói với Đinh Ninh đang lạnh tanh: "Ngươi đừng có hiểu lầm, ý của ta là, dù ngươi không thích cách làm của Tạ Nhu, ngươi cũng không cần lạnh lùng thô bạo như vậy với bọn họ."

Đinh Ninh trầm mặc.

Lý Đạo Ky kiên nhẫn chờ hắn.

Đinh Ninh nhìn thanh kiếm y bên cạnh eo: "Lý Đạo Ky sư thúc, nếu ngươi đã giúp ta tìm được tàn kiếm này, ngươi đương nhiên đã biết chuyện về nó."

Lý Đạo Ky cau mày, "Ngươi biết chuyện về thanh kiếm này?"

"Trước lúc Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ, Đại Tần Hoàng Triều có một tu hành chi địa rất nổi danh gọi là Ba Sơn kiếm tràng."

"Trong những câu chuyện kể, Ba Sơn kiếm tràng còn mạnh hơn cả Dân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn, trong quá trình giúp Đại Tần vương triều tiêu diệt Tam Triều, và giúp đỡ Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ, rất nhiều Tu Hành Giả mang vai trò quyết định, đều xuất từ Ba Sơn kiếm tràng"

"Nhưng trước khi Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ đã xảy ra một cuộc đại biến, rất nhiều Tu Hành Giả vốn trung thành với Đại Tần vương triều trong vòng một đêm đều biến thành phản nghịch,

trong đó có một số người thân phận rất cao, Nguyên Vũ Hoàng Đế không thể không thừa nhận họ có tầm ảnh hưởng rất lớn tới tương lai của cả Đại Tần vương triều, Ba Sơn kiếm tràng Yên Tâm Lan chính là một người trong số đó."

"Chỉ cần bà nói một câu Nguyên Vũ Hoàng Đế muốn nghe, bày tỏ thái độ, bà sẽ được sống vô cùng cao quý, Ba Sơn kiếm tràng cũng sẽ tiếp tục tồn tại, cao hơn cả Dân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn hôm nay."

"Nhưng bà đã lựa chọn bày tỏ thái độ bất khuất."

Càng nghe, sắc mặt Lý Đạo Ky càng mất tự nhiên.

Ông rút cuộc không nhịn được lên tiếng: "Con nít thì biết cái gì? Những chuyện ấy có khi còn xảy ra trước khi ngươi sinh ra đời, ngươi đã biết nhiều chuyện như vậy, hẳn phải biết có những chuyện không được quyền nhắc lại. Hơn nữa những chuyện này có liên quan gì tới thái độ đối xử của ngươi với họ?"

"Tính của Tạ Nhu rất giống chủ nhân của Mạt Hoa kiếm, ta không ghét, thậm chí rất thưởng thức cô ấy, nhưng tình hình của ta, ngươi biết còn rõ hơn cả họ." Đinh Ninh ngẩng đầu lên: "Ngươi biết ta đã đắc tội với một đại nhân vật của quân đội, ngay cả Ly Lăng Quân cũng nhớ thương ta, thêm tình trạng thân thể của ta, sẽ quyết định tương lai của ta ở Trường Lăng, đó là còn chưa kể không biết sẽ còn đụng chạm tới lợi ích của bao nhiêu người nữa, ta sẽ không tiếc mạng liều mình đi làm một số việc, là vì ta đã có tính toán sẵn, nhưng ta không thể kéo bọn họ đi cùng."

"Ngươi sợ Tạ Nhu sẽ có vận mệnh giống với chủ nhân của Mạt Hoa kiếm?" Lý Đạo Ky châm chọc: "Ngươi nghĩ xa quá."

Đinh Ninh lắc đầu: "Không biết lo xa, sao biết lo gần.”

Lý Đạo Ky không khuyên nữa, xoay người sang chỗ khác.

Nhưng đi được mấy bước, hắn dừng lại, quay sang nhìn Đinh Ninh: "Ngươi kể câu chuyện về chủ nhân của Mạt Hoa kiếm. . . Nhưng ngươi có biết chủ nhân Mạt Hoa kiếm nghĩ như thế nào không? Sao ngươi biết bà ấy không sung sướng? So với việc phải sống cả cuộc đời còn lại trong ưu phiền, thà rằng chiến đấu đến chết, trong lòng còn thấy vui hơn. Cả đời không hối hận, có mấy người có thể làm được?"

Đinh Ninh trầm mặc không đáp.

Mấy năm nay ở Trường Lăng, hắn đã gặp rất nhiều người chẳng hề lưu tâm đến cuộc sống, cũng đã gặp được rất nhiều loại người khác nhau, có người buôn bán nhỏ, ngư tiều canh độc, kỹ nữ tú bà, phú cổ hào khách, nông nô tù binh. . . cả di dân của ba nước Ngụy, Hàn, Triệu, nhưng hiện giờ đều đã hòa nhập vào sống chung với nhau, trở thành con dân của Đại Tần vương triều, có những người vẫn còn nhớ cố quốc, có người khi nhớ khi quên, cũng có người đã hoàn toàn quên, tranh đấu giành giật địa vị với người Trường Lăng, phát triển trong Đại Tần vương triều, và bị một số người xa lánh.

Từ những người đó, hắn học được rất nhiều.

Hắn kỳ thật thừa nhận Lý Đạo Ky nói đúng, nhưng hắn có thể khẳng định, nếu Lý Đạo Ky biết trong ngực hắn đang đập một trái tim phản nghịch, ông sẽ không nói những lời như vừa rồi.

Dù Triệu kiếm lô Triệu Nhất tiên sinh, Vân Thủy cung Bạch Sơn Thủy vô cùng ưu tú, rất đáng kính nể, nhưng có ai lại đi khuyên bảo những kẻ phản nghịch ấy làm bằng hữu đâu!

***

Có một số việc thường phải trải qua rồi, người đời sau mới dễ dàng bình phán, dễ dàng nhìn thấy rõ ràng.

Ngày xưa trong cuộc chiến giữa Đại Tần vương triều và ba nước Hàn, Triệu, Ngụy, chiến cuộc luôn thay đổi chỉ trong nháy mắt, một cuộc đại chiến là có thể làm tử thương mấy chục vạn Kiếm Sư, tổn thất hơn một ngàn Tu Hành Giả, kết quả thắng bại không ai đoán trước được.

Nhưng bây giờ Hàn, Triệu, Ngụy đều đã hôi phi yên diệt, đời sau trong rất nhiều sử sách khi viết về lý do thắng bại, đều ghi rất giống nhau.

Rằng Hàn vương triều bị diệt, chủ yếu là vì dời đô thất bại. Trước đây, Đại Hàn Vương Triều đặt kinh đô ở Dương Địch, nhưng bị một số mưu sĩ của Đại Tần vương triều, thông qua nhiều cách thức khác nhau, tác động tới suy nghĩ của Hàn Ai Đế, vẽ nên một viễn cảnh mỹ diệu, làm Hàn Ai Đế tin rằng nếu muốn làm cho Đại Hàn Vương Triều càng thêm mạnh, thì nhất định phải dời đô về Lạc Ấp.

Dời đô về Lạc ấp ngay thời điểm đó quả thực mang lại nhiều điểm tốt, vì bên trái Lạc ấp có Hào Sơn, trong Hào Sơn có Ngọc Cốc, linh khí dày đặc, là nơi tuyệt diệu để tu hành, nếu dời các tông môn đến Ngọc Cốc, có thể sản sinh ra những Tu Hành Giả cường đại, bên phải Lạc ấp, là đồng cỏ phì nhiêu ngàn dặm, là kho lúa sung túc của cả lũng Thục.

Nhưng nhiều người không thích dời đô, vì dời đô ảnh hưởng tới lợi ích của họ, nên mâu thuẫn với Hàn Ai Đế, sau khi dời đô, trở thành thế lực phản loạn chia cắt đất nước, làm cho vương triều yếu đi, cuối cùng bị diệt.

Diệt Ngụy là từ hai lý do, một là kế lập linh kênh. Sau khi dùng một ít âm mưu thúc đẩy, Ngụy vương triều tụ tập những người giỏi tay nghề, muốn làm ra một con kênh tụ tập thiên địa linh khí. Con kênh này được xây dựng, tiêu hao rất nhiều tài nguyên của Ngụy vương triều, khiến quốc lực cũng dần dần yếu đi. Lý do thứ hai là sự độc đại của Vân Thủy cung. Thời đó Vân

Thủy cung có rất nhiều Tu Hành Giả tu vi kinh người, Ngụy vương cũng càng ngày càng ỷ lại Vân Thủy cung, nhiều thứ đều dành hết cho Vân Thủy cung, cuối cùng làm cho Vân Thủy cung một nhà độc đại, và rất nhiều tông môn tu luyện tàn lụi, thậm chí tiêu vong.

Diệt Triệu là nhờ vận dụng kế phản gián kinh điển nhất. Khi cuộc chiến giữa Đại Tần vương triều và Triệu vương triều đến lúc khẩn yếu nhất, Đại Tần vương triều đã thành công làm cho Triệu vương tin rằng Triệu kiếm lô sẽ đã hợp tác với Đại Tần vương triều, sẽ trở thành người thay thế vị trí của Triệu vương. Thế nên Triệu Vương đã giết tông sư mạnh nhất của Triệu quốc.

Đại quân Đại Tần vương triều không còn kiêng sợ gì nữa, thế như chẻ tre, chưa tới ba tháng, đã diệt Triệu vương triều.

Dù đã xuất ra rất nhiều kế sách, nhưng đối với kẻ chiến thắng cuối cùng là Đại Tần vương triều, trong suốt quá trình ba vương triều bị diệt, vẫn rất có nhiều chỗ cần phải xem xét, tham khảo và đáng giá.

Trong cuộc chiến đó, không biết có bao nhiêu nhân vật vĩ đại đã cùng ra tay, không biết có bao nhiêu âm mưu tính toán cùng được thi triển, chỉ có người đời sau mới biết âm mưu nào đã gây nên tác dụng.

Nhất là chuyện Ngụy Vân Thủy cung một nhà độc đại làm cho nhiều đan tông suy sụp, ảnh hưởng tới quốc lực là sự thật, khiến các vương triều phải lấy đó làm gương.

Nên tuy Nguyên Vũ Hoàng Đế có khả năng khống chế hơn hẳn các đời Hoàng Đế khác của Đại Tần vương triều, ông ta với Hoàng Hậu, và hai thừa tướng tạo thành một phe, hoàn toàn áp chế và khống chế cả giới quý tộc của Đại Tần vương triều, nhưng đối với những tu hành chi địa, vẫn ra vẻ muốn giữ nguyên tình trạng từ hồi họ khai sơn lập phái.

Quá trình Ngụy vương triều diệt vong, giúp cho người đời sau thấy rõ, tông môn, chỉ cần giữ được trạng thái từ lúc khai sơn lập phái, chỉ cần giữ lại được tinh túy của tông môn, thì sẽ còn được một vài người có thiên phú bất phàm để lại trở nên cường thịnh.

Một tông môn cường đại, nhiều khi lại cung cấp số lượng Tu Hành Giả hữu dụng cho vương triều lại thua xa tổng số những tông môn nhỏ.

Nên mỗi vương triều sau khi Ngụy vương triều diệt vong, đều phải vận hết sức để duy trì sự tồn tại của tông môn, những chuyện như Bạch Dương Động sáp nhập vào Thanh Đằng Kiếm Viện, là rất ít.

Những tông môn vì để tận lực bảo trì tình trạng vốn có, nên đoạn tuyệt với nhân thế bên ngoài, Tu Hành Giả bên trong sơn môn, chỉ cần ngờ vấn đề tăng cảnh giới mà thôi.

Đối với Thanh Đằng Kiếm Viện, ba ngày đóng cửa làm tế kiếm thí luyện, chính là ngăn cách với thế gian ba ngày.

Nên những chuyện đại sự xảy ra ở Trường Lăng, Đinh Ninh hoàn toàn không biết.

Q2 - Chương 3: Trước khi tuyết rơi

Viên quan Lễ ty hơi cúi đầu, bước vội trên một con đường đá, hai bên là hai hàng bách cao to.

Phía trước có một viên Ngự Sử lớn tuổi đang đứng chờ.

Càng đến gần Ngự Sử, viên quan Lễ ty càng tuôn mồ hôi.

"Lý đại nhân."

Lúc cúi xuống chào, lưng áo viên quan Lễ ty đã ướt đẫm.

"Không cần như thế."

Lý Ngự Sử nhàn nhạt quét mắt nhìn hắn: "Chức trách của ta là truyền đạt ý chỉ của hoàng thượng, đề bạt hoặc giáng chức quan viên, nếu gần đây ngươi không làm được công tích gì để được lên chức, thì ngươi hẳn rõ là mình sẽ bị giáng chức, đã biết vậy rồi, đâu cần phải nữa khẩn trương như thế."

Viên quan Lễ ty run rẩy.

"Mọi phong thưởng, quân công trước đây của ngươi đều bị phạt xóa bỏ, ngươi phải tới biên quan nhập ngũ năm năm. Nếu còn muốn ngươi và người nhà của ngươi ở Trường Lăng sống yên ổn, thì trong năm năm nay, ngươi nên tích lũy chút ít quân công đi." Lý Ngự Sử lạnh lùng.

Viên quan Lễ ty ngẩng đầu lên, sắc mặt rất khó xem: "Lý đại nhân, ta biết bị giáng chức là vì ngày đó ta không cản được Bạch Sơn Thủy, nhưng lúc đó còn nữa rất nhiều quan viên khác cũng

như ta, tại sao ta lại bị phạt nặng như thế?"

"Ngươi tưởng chỉ có một mình ngươi bị trọng phạt?" Họ Lý Ngự Sử lắc đầu: "Trước ngươi, ta đã định ngày hẹn năm người, hôm đó Bạch Sơn Thủy chạy ra khỏi thành, trên tuyến đường hắn đi có tổng cộng 17 Tu Hành Giả. Trong đó tám người ra tay, đã chết trong tay Bạch Sơn Thủy, nếu chín người các ngươi cũng ra tay, thì lúc chiến xa của Hổ Lang Quân tới đã kịp thời gian bày xa trận, ngăn được Bạch Sơn Thủy. Trong chính người các ngươi, có bảy người là quan chức đương triều, cả bảy người đều phải bị giáng chức."

Viên quan Lễ ty im bặt.

Lý Ngự Sử nói tiếp.

"Các ngươi tham sống sợ chết, không dám xông lên, các ngươi có biết các ngươi đã làm vương triều rất mất mặt hay không? Bị Bạch Sơn Thủy một đường giết ra, Đại Tần vương triều ta nhiều quân mạnh như vậy, nhiều Tu Hành Giả như vậy, lại còn ngay tại thủ đô Trường Lăng, vậy mà lại bị người ta đánh giết như ở chỗ không người. Thân là người Tần, rõ ràng có khả năng ngăn cản hắn, giết hắn, vậy mà lại cứ để hắn vung kiếm cuồng ca, bước đi như vào chỗ không người, như thế, so với việc bị hắn giết, còn mất mặt hơn nhiều!"

"Bệ hạ bảo ta nói chuyện với các ngươi ở Anh Viên này, là muốn cho các ngươi nhớ rằng, thể diện của Đại Tần vương triều chúng ta và các ngươi luôn gắn chặt với nhau, Anh Viên dưới chân các ngươi chính là do vô số người Tần đã hy sinh mới giành được."

"Ngươi có từng ngờ, vì ngươi sợ chết, nên mới khiến bao nhiêu Quân sĩ Hổ Lang phải mất mạng, tương lai những địch quốc kia công kích chúng ta, chúng ta sẽ phải hy sinh bao nhiêu tướng sĩ và Tu Hành Giả nữa? Có bao nhiêu dân chúng bình thường bị tai họa nữa?"

"Bệ hạ hi vọng các ngươi sẽ thay đổi cách nghĩ, những kẻ ham ăn biếng làm, chỉ biết có gia đình mình mà không để ý tới người khác, đều không xứng ở lại Trường Lăng. Đối với ta, bị sỉ nhục giáng chức, không bằng nằm yên nghỉ mãi mãi ở Anh Viên."

***

Trong Thần Đô Giám, Mạc Thanh Cung cúi đầu đứng trước mặt một người trẻ tuổi cao gầy, mặc áo bào màu đỏ thẫm, râu ria lộn xộn.

Người kia mặt mày uể oải, chẳng hề có chút khí tức cường đại nào, nhưng lại chính là người đứng đầu Thần Đô Giám, Trần Giám Thủ.

"Đây tuyệt đối không phải việc ngoài ý muốn."

Mạc Thanh Cung lạnh giọng: "Trường Lăng Vệ là vì món đồ bị trộm ở Hoàng Lăng mới bị dẫn tới Cửu Giang Quận hội quán. Kẻ khai manh mối là kẻ rỗi việc, không vợ không con, cũng không còn cha mẹ, và cũng đã chết bất đắc kỳ tử một cách ly kỳ, làm việc truy tra của chúng ta lâm vào bế tắc."

Mười ngón tay đan vào nhau của Trần Giám Thủ hơi nhúc nhích, như đang có nhiều điều suy nghĩ.

Hắn ngẩng đầu, dáng vẻ chán chường và cái áo bào đỏ rực đang mặc tạo nên một sự tương phản mạnh liệt, tỏa ra sức hấp dẫn lạ kỳ.

"Không cần cứ phải tra theo hướng đó, kẻ có năng lực làm ra được một chuyện như vậy, dù Thần Đô Giám có đem hết toàn lực, cũng chưa chắc tra ra được."

Hai con ngươi đen láy cũng bị áo bào nhuộm thành màu ửng đỏ, hắn bình thảnh nói với Mạc Thanh Cung: "Đổi hướng khác, đi thăm dò những kẻ có khả năng biết tin tức về Bạch Sơn Thủy và

Cô sơn kiếm tàng, điều tra thêm tâm phúc của chúng, xem mấy ngày qua chúng đã làm cái gì. Chuyện như vậy, nhất định phải giao cho những kẻ bọn chúng tín nhiệm nhất đi làm."

Mạc Thanh Cung sáng mắt: "Thuộc hạ minh bạch."

Trần Giám Thủ nhíu mày: "Gây ít áp lực cho Binh mã ty đi, bọn chúng chắc chắn có liên quan tới chuyện này, chúng ta cần mượn dùng chút sức lực của chúng, làm việc mới thuận lợi hơn."

Mạc Thanh Cung vốn cũng đã có ý nghĩ này, nhưng nghe thấy Trần Giám Thủ nói vậy, trong lòng hắn nóng lên, cơ thể đang căng cứng cũng thả lỏng hẳn ra.

Hắn không nói thêm gì nữa, cáo từ quay người rời khỏi.

Lúc đi ra khỏi phòng, hắn hơi dừng lại.

Vừa rồi trên trời còn nắng ráo sáng sủa, nhưng bây giờ lại mây đen vần vũ, gió lạnh thổi qua, dù trời chưa thật sự vào đông, mà đã có bụi tuyết bay bay.

***

Bên ngoài thành Trường Lăng, trên mặt sông Vị Hà, một chiếc thuyền nhỏ đang ngả nghiêng theo lớp sóng xô, từ từ di chuyển.

Một chiếc thuyền đánh cá từ đằng xa lái tới, lúc đến gần thuyền buồm, một người mặc đồ ngư dân nhảy lên đầu thuyền buồm.

Ngư dân đó chính là người mấy ngày trước đã cải trang thành xa phu ở Cửu Giang Quận Hội quán, một trong những đệ tử chân truyền của Vân Thủy cung, Phiền Trác.

Hắn nhìn thành Trường Lăng xa xa, nhếch miệng trào phúng với cái buồng nhỏ treo màn vải đen trước cửa: "Ngươi chính là

người mấy ngày trước đưa tin cho ta? Chủ tử của ngươi, là một quý nhân của Trường Lăng đúng không?"

Màn vải đen bị một cây gậy trúc đẩy sang bên.

Viên sư gia áo đen ngồi xếp bằng trong khoang thuyền, đưa tay tạo tư thế mời vào: "Người báo tin cho các ngươi rời đi, là Lương Tướng quân."

"Đang đợi được phong Hầu, Lương đại tướng quân?"

Phiền Trác không hề có ý định ngồi xuống, chỉ đùa cợt hỏi: "Cái này là đấu tranh nội bộ phải không?"

"Cá khốn trong vạc, muốn nhảy từ trong vạc ra ngoài, nếu không có trợ lực, nếu không được vào trong biển rộng sông dài tự do ngao du, thì sẽ bị rơi xuống mặt đất mà chết cạn." sư gia lơ đễnh mỉm cười: "Đối với các ngươi, Trường Lăng chính là vạc, các ngươi đi vào cũng gặp nguy hiểm, nên Lương Tướng quân biết rằng các ngươi cũng cần phải có một vài bằng hữu."

Phiền Trác cười lạnh: "Chúng ta không có khả năng trở thành bằng hữu với người Tần."

Sư gia lạnh nhạt: "Không có khả năng trở thành bằng hữu, ít nhất cũng có thể lợi dụng lẫn nhau. Hơn nữa các ngươi bây giờ đang thiếu nợ chúng ta nhân tình, nếu ta không tặng ngươi lá thư đó, sao ngươi biết đang bị Thần Đô Giám theo dõi, nếu bị thu lưới, đừng nói là ngươi, ngay cả Bạch Sơn Thủy cũng không có khả năng chạy ra khỏi Trường Lăng."

"Tuy không biết các ngươi biết được bao nhiêu về Cô sơn kiếm tàng, nhưng ngươi đã dừng lại trong Trường Lăng quá lâu, ai cũng có thể đi đến kết luận, trong Trường Lăng có lẽ có món đồ liên quan tới Cô sơn kiếm tàng, có lẽ là chìa khóa bí mật? Hoặc là thêm những manh mối khác?"

"Nhưng các ngươi đã vội vàng rời khỏi Trường Lăng, cho thấy các ngươi chưa lấy được món đồ mình muốn lấy. Các ngươi sẽ còn phải vào Trường Lăng, nên ngươi mới đồng ý với đề nghị ghi trong thư của ta, tới đây gặp ta."

"Ngươi nói không sai."

Phiền Trác cười nhạt: "Ta không thể không thừa nhận Thần Đô Giám và một ít quyền quý các ngươi có năng lực, phát hiện ra được tung tích của chúng ta, còn đoán ra được mục đích của chúng ta nữa. Ta tới đây, đích thực là muốn xem có thể lợi dụng lẫn nhau hay không. Nhưng mà Lương đại tướng quân. . . thì thôi đi. Để giúp Nguyên Võ Hoàng đế đăng cơ, Lương đại tướng quân chính là đạp lên xương máu huynh đệ và bằng hữu mới đi tới được vị trí này, chúng ta sao tin được một người như vậy?"

"Không có hữu nghị vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn."

Sư gia vẫn bình thản, nhưng đôi mắt càng thêm kiên định, "Với thân phận của Lương Tướng quân, hợp tác với các ngươi, là đã mang tính mạng của mình ra mạo hiểm. Trên đời này không có gì quan trọng bằng tính mạng bản thân, nên các ngươi có thể yên tâm."

Phiền Trác cười trào phúng.

Tiếng cười hắn rất vang dội, dọc theo mặt sông truyền ra, như có rất nhiều cá đang quẫy đuôi trên mặt sông.

"Trên đời này có rất nhiều thứ còn quan trọng hơn cả sinh mạng, chỉ đối với những người như ngươi với Lương đại tướng quân của ngươi, mạng sống là thứ quan trọng nhất mà thôi."

"Dù sao chúng ta cũng không thể là bằng hữu, chỉ cần giúp nhau, có giá trị lợi dụng lẫn nhau là được rồi." sư gia cũng cười.

Phiền Trác không cười nữa: "Các ngươi muốn cái gì? Giúp các

ngươi phong Hầu sao?"

"Chúng ta sẽ không hỏi các ngươi đi đâu, làm gì ở Trường Lăng, mà còn giúp các ngươi giấu giếm hành tung, cam đoan các ngươi được an toàn, chúng ta chỉ cần một món đồ gì đó có thể giúp Lương Tướng quân tăng tiến tu vi, trong Cô sơn kiếm tàng cũng được, bí kíp của Vân Thủy Cung các ngươi cũng được." Sư gia lắc đầu: "Trên đời này không có quan chức nào quan trọng bằng thực lực chân chính."

Q2 - Chương 4: Ngọc quật và mã phòng

Trước cửa Bạch Dương Động, hơn mười vị sư trưởng ở lại giữ Bạch Dương Động mặt mũi tràn đầy không khí vui mừng nhìn đội ngũ Bạch Dương Động đang đi về phía mình cách đó không xa.

Khi tin tức Tế kiếm thí luyện truyền đến, trong ba người chiến thắng sau cùng Bạch Dương Động chiếm được hai người, trong đó có một người lại còn là thiên tài Đinh Ninh vừa mới nhập môn đã thể hiện vô cùng ưu tú, khiến cho người của Bạch Dương Động không chỉ vui mừng, mà còn sinh ra một tia hy vọng.

Đinh Ninh xuống xe ngựa, Không thể thiếu một phen chào hỏi, nhận lời chúc mừng.

"Tô Tần đâu?"

Một sư trưởng không nhìn thấy Tô Tần, bèn hỏi nhỏ Lý Đạo Ky.

Lý Đạo Ky đáp: "Sau khi tế kiếm thí luyện chấm dứt, hắn đã bỏ đi không từ giã, nếu vẫn chưa về đây, vậy nghĩa là hắn sẽ không về nữa."

Người sư trưởng thở dài: "Quá mức xuất sắc, nhưng lại quá dọa người, ngay cả một người ôn hòa như Trương Nghi mà cũng còn không tha, thực là… chỉ tiếc hắn là người có thiên phú tốt."

"Hôm nay ngươi định nghỉ ngơi ở Bạch Dương Động, hay muốn quay về Ngô Đồng Lạc?"

Tiết Vong Hư quay người hỏi Đinh Ninh.

"Mấy ngày rồi chưa về, dì nhỏ ta chắc lo lắng lắm, ta muốn về nhà nghỉ ngơi." Đinh Ninh có vẻ suy nghĩ: "Ta cũng đang muốn bàn với ngươi, ta lớn lên từ đường phố, đã quen loại địa phương đó, Bạch Dương Động thanh tịnh quá lại làm ta cảm thấy không quen, sau này ta muốn được ở bên ngoài tu hành."

"Tu hành truy cầu thoải mái tự tại, trạng thái nào giúp thoải mái nhất, chính là có lợi nhất cho tu hành."

Tiết Vong Hư không từ chối yêu cầu hắn, nhưng lúc quay sang đi, trong mắt hiện ra sự tán dương và phức tạp, "Ngươi đi theo ta."

Đinh Ninh đi theo Tiết Vong Hư.

"Thanh Chi Ngọc Phách không phải là vật thường, ngươi định dùng nó như thế nào?" Tiết Vong Hư hỏi.

Đinh Ninh trả lời: "Tối nay trở về sẽ luyện hóa ngay, khỏi phải suy nghĩ."

Tiết Vong Hư im lặng một lúc, lên tiếng nói: "Ý tưởng này cũng tốt, tuy Thanh Chi Ngọc Phách có tác dụng tốt nhất là lúc phá cảnh từ đệ tam cảnh lên đệ tứ cảnh, và từ đệ lục cảnh trở đi, có thể giúp cho Tu Hành Giả tiếp nhận Bản Mệnh vật dễ hơn, nhưng chuyện tương lai không ai biết trước được, cứ lo cho trước mắt trước là hay nhất."

Đinh Ninh kỳ quái nhìn ông: "Động chủ, hôm nay người hình như có vẻ nặng nề, không được tie6us ái như ngày thường."

Tiết Vong Hư cười: "Thật sao, có chút tâm sự ngươi cũng nhìn ra được?"

Hai người một trước một sau vừa nói vừa đi, tuy họ đi không nhanh, nhưng vẫn kéo ra một khoảng cách với tất cả những người còn lại.

Vì những người còn lại đều đã dừng bước, khiếp sợ nhìn theo họ.

Tiết Vong Hư dẫn Đinh Ninh, đi về phía một con đường nhỏ ở chỗ cao nhất.

Từ khi Đỗ Thanh Giác rời khỏi Bạch Dương Động, chỉ có một mình Lý Đạo Ky có tư cách đi vào con đường nhỏ đó, vì nó được coi là nơi khởi nguyên của Bạch Dương Động, có ý nghĩa rất lớn.

Đến trước Kinh Quyển Động, đường núi chấm dứt, nhưng Tiết Vong Hư vẫn tiếp tục đi về phía trước, bước vào hư không.

Đinh Ninh không chút do dự, bước theo.

Thân ảnh hắn hơi rơi xuống.

Một luồng Thiên Địa Nguyên Khí từ phía trước tràn tới, vững vàng đỡ hắn lên.

Trong Thiên Địa như xuất hiện những bậc thang vô hình, giúp hắn và Tiết Vong Hư bước đi giữa mây trắng.

Con đường nhỏ trong đạo quan rất đơn sơ, ánh sáng hơi ảm đạm.

Tiết Vong Hư không giải thích lời nào, cứ đi thẳng tới, cho đến khi đến một đạo quán nhỏ.

Ông quơ quơ bạch ngọc tiểu kiếm bên hông.

Chưởng kiếm của động chủ Bạch Dương Động, cũng chính là chìa khóa để mở cấm địa.

Một luồng nguyên khí màu trắng tinh thuần quét vào vách núi đá phía trước, vách núi nhìn như liền mạch lại đột ngột phun ra một cuộn sóng khí, sau đó từ từ mở sang hai bên.

Bốn vách tường trong động đều trắng nõn như làm bằng bạch ngọc, trên vách chi chít chữ viết và hình vẽ, rõ nhiên là ghi chép Kiếm Kinh.

"Kiếm Kinh trong Kinh Quyển Động tuy cũng hay, nhưng không bằng mấy bộ Kiếm Kinh này. Dã Hỏa Kiếm Kinh phòng thủ có thừa, nhưng sát ý chưa đủ." Tiết Vong Hư nhìn Đinh Ninh: "Khả năng lĩnh ngộ của ngươi không giống người thường, nên ta không đề xuất gì hết, ngươi tự tới chọn một bộ mà tu hành."

Đinh Ninh gật đầu, bước tới trước vách đá, đọc từng hàng chữ.

Càng đọc, chân mày hắn nhíu lại càng sâu.

Đọc xong hết tất cả, hắn quay người nhìn Tiết Vong Hư, nghiêm túc hỏi: "Ta có thể chọn hai bộ không?"

Tiết Vong Hư ngẩn ra.

Ông không trả lời ngay, mà nhìn Đinh Ninh một lúc lâu, mới đáp: "Ta chỉ học được có một bộ, nhưng nếu ngươi cảm thấy đối với ngươi có ích, đừng nói là hai bộ, học hết cũng được."

***

Tô Tần cúi đầu đứng bất động trước cánh cửa đóng chặt.

Đằng sau cánh cửa lớn đó là trùng điệp những cái sân nhỏ, cái nào cũng sâu hun hút và rất đẹp đẽ.

Đây là phủ Ly Lăng Quân.

Sau khi tế kiếm thí luyện chấm dứt, hắn rời khỏi Thanh Đằng Kiếm Viện, đến đây cúi đầu chờ đợi.

Nhìn cánh tay trái không còn cảm giác, hắn nhếch khóe môi, cười đau đớn.

Hắn xuất thân nghèo khổ, nên dù tư chất xuất chúng, khi vào được một vài tông môn lớn cũng bị rất nhiều uy hiếp và xa lánh, cuối cùng đành phải ẩn mình trong Bạch Dương Động.

Trong Bạch Dương Động, hắn trở thành hạc giữa bầy gà, được Thanh Đằng Kiếm Viện Địch Thanh Mi mời chào, nhưng Bạch Dương Động lại là nơi tu hành được Hoàng Hậu chú ý, sau này chỉ cần hắn làm được việc khiến Hoàng Hậu hài lòng, hắn sẽ có tiền đồ sáng lạn.

Hắn rất sợ quãng thời gian bị uy hiếp và xa lánh, hắn chỉ muốn trở thành một người quyền quý, có quyền uy hiếp và xa lánh người khác, nhưng đột nhiên lại xuất hiện một thiếu niên xuất thân quán rượu, một cuộc thí luyện, rồi một kiếm hủy diệt tất cả mơ ước hắn.

Đau đớn trong lòng, và đau đớn trên cơ thể đã làm hắn hoàn toàn mất đi cảm giác.

Trong thư phòng, Ly Lăng Quân ngẩng đầu nhìn Lữ Tư Triệt: "Tên thiếu niên quán rượu kia lại lần nữa làm ta cảm thấy ngoài ý muốn."

Lữ Tư Triệt áy náy nói: "Là sai sót của ta."

"Không liên quan gì đến ngươi, chẳng ai ngờ được hắn sẽ có biểu hiện như vậy, ngay cả ta cũng vậy." Ly Lăng Quân nhìn Lữ Tư Triệt, " Tô Tần kia vẫn còn cửa ra vào?"

Lữ Tư Triệt gật đầu, "Vẫn còn đang chờ."

Ly Lăng Quân trào phúng: "Hắn nói gì với ngươi? Hắn dựa vào đâu mà cho mình có tư cách để đợi ta phải trả lời?"

Lữ Tư Triệt đáp: "Hắn nói, tay trái hắn tuy đã bị phế, nhưng cảm giác về sự vận hành của ngũ khí, của Thiên Địa Nguyên Khí, lĩnh ngộ đối với kiếm kỹ, vẫn vượt xa Tu Hành Giả bình thường.

Dù tay phải hắn không thể thi triển kiếm kỹ tinh diệu, nhưng hắn đã bước chân vào Chân Nguyên cảnh, nếu một ngày kia đột phá đệ ngũ cảnh, dùng được phi kiếm, thì dù có mất đi tay trái cũng chẳng ảnh hưởng gì."

"Nói hay nhỉ, dùng phi kiếm đúng là không cần phải dùng tay. Nhưng phi kiếm là dùng để đánh xa, đánh cận thân hay ám sát thì chẳng có chút khả năng phòng ngự nào, thế nên những Tu Hành Giả đệ ngũ cảnh của Trường Lăng, có ai mà chẳng có tới hai thanh kiếm? Chẳng lẽ đã đến đệ ngũ cảnh, còn cần phải để một tên tùy tùng ở bên cạnh trông coi hắn hay sao?" Ly Lăng Quân lắc đầu: "Có thể trong thời gian ngắn nghĩ ra được như thế, cũng khớp với bản tính quyết tuyệt tàn nhẫn hắn. So với Mặc Trần dù biết không thể làm được nhưng vẫn cố đánh cược một lần, ta thích Mặc Trần hơn, ta cho rằng bỏ ra thanh Tuyết Bồ Kiếm đó là đáng giá."

Lữ Tư Triệt cũng có suy nghĩ giống Ly Lăng Quân: "Vậy đuổi hắn đi nhé?"

Ly Lăng Quân trầm ngâm một lúc.

"Bây giờ đang là lúc cần người. . . Xem thử xem có thể đào tạo, làm việc cho ta hay không." Hắn nói với Lữ Tư Triệt: "Cho hắn chăm ngựa, rửa chuồng ngựa đi."

***

Tô Tần ngẩng đầu.

Cánh cửa lớn rút cuộc mở ra.

Nhưng người xuất hiện lại là một nha hoàn.

Hắn nghĩ ra ngay, sắc mặt trắng nhợt.

"Ngươi đi theo ta."

Nha hoàn nhìn lướt qua hắn, giọng điệu hệt như đang sai bảo nô bộc, vừa nói vừa xoay người bước đi.

Tô Tần hít sâu một hơi, đi theo.

Xuyên qua mấy gian Thiên viện, nha hoàn móc khăn tay, khó chịu bịt mũi, dừng lại xa xa bên ngoài một chuồng ngựa.

Cô quay sang nhìn Tô Tần, nhìn cánh tay trái băng gạc lốm đốm màu đỏ của máu và màu vàng của thuốc, ánh mắt đầy chán ghét, giống như trên người hắn cũng đang bốc mùi thối như trong cái chuồng ngựa kia, cô bịt mũi chặt hơn nhanh chóng: "Chủ thượng có lệnh, ngươi ở đây lo việc rửa chuồng ngựa, và chăm ngựa."

Mặt Tô Tần càng thêm tái nhợt.

Hắn nhìn vào trong chuồng ngựa đầy nước tiểu với phân, nghĩ mình phải làm bạn với những vật kia mỗi ngày, cảm giác nhục nhã tới mức nói không nên lời.

"Ngươi rốt cuộc có muốn ở lại trong phủ hay không? Không muốn ở lại, thì theo ta ra ngoài." nha hoàn hung dữ nói một câu, rồi xoay người bước ngay.

Tô Tần vẫn không nói gì.

Nha hoàn cau mặt, định mắng thêm, nhưng Tô Tần đã hít sâu một hơi, đi về phía chuồng ngựa.

Hắn bắt đầu gánh nước, rửa chuồng ngựa.

Q2 - Chương 5: Hàng phục hung kiếm

Trong bầu trời đêm, đã bắt đầu xuất hiện những bông tuyết trắng lốm đốm.

Chiếc xe ngựa lặng lẽ đợi ở bên ngoài sơn môn Bạch Dương Động đã bị tuyết nhuộm trắng màn cửa thùng xe.

Đinh Ninh từ bên trong Bạch Dương Động đi ra.

Hắn không mở dù, cứ thế đến trước đầu xe, thi lễ chào Kinh Ma Tông, vỗ, phủi tuyết trên quần áo cho sạch sẽ, rồi mới xốc màn cửa, chui vào thùng xe.

"Ngươi nhìn yếu quá."

Nhìn Vương Thái Hư choàng áo lông cáo dày cộm, gần như lọt thỏm trong đống lông cáo, Đinh Ninh không nhịn được lên tiếng.

"Đại khái qua hết mùa đông này, đến giữa xuân thì sẽ ổn thôi." Vương Thái Hư mỉm cười, nụ cười của một con hồ ly: "Sao hôm nay lại muốn gặp ta?"

Chiếc xe đã bắt đầu chạy, thùng xe hơi hơi lắc lư. Đinh Ninh rút nệm êm, dựa vào: "Ta nghe nói mấy ngày nay trong thành Trường Lăng xảy ra chuyện lớn."

"Ý ngươi là Bạch Sơn Thủy?" Vương Thái Hư gật đầu: "Đại khái trong Trường Lăng hiện giờ nháo nhào lên rồi. nghe nói hai thừa tướng và Hoàng Hậu đều rất tức giận, nhiều quan viên bị mất chức, lưu vong. Vì Bạch Sơn Thủy vừa đánh vừa ca, ngôn từ ca xướng lại quá mức láo xược, nên phong ba mới dữ dội như vậy."

Đinh Ninh trầm ngâm: "Bạch Sơn Thủy ra tay, chung quanh không có ai cản hắn được hay sao. . . Ngươi có biết chuyện là thế nào không?"

Vương Thái Hư đáp: "Là Trường Lăng Vệ truy tung đồ bị trộm của Hoàng lăng, kết quả lại dẫn tới chỗ Phiền Trác và Bạch Sơn Thủy. Lúc đó Phiền Trác có mặt ở trong thương đội bị kiểm tra, chắc vì không giấu được thân phận Tu Hành Giả, nên mới ra tay, làm Bạch Sơn Thủy lộ mặt. Tuy vì sao kiểm tra thương đội đó một cách trùng hợp như vậy, sợ rằng chúng ta có muốn điều tra cũng không tìm ra được."

Đinh Ninh cau mày: "Hẳn là Trường Lăng có người muốn dọa cho Bạch Sơn Thủy bỏ chạy, có điều ta nghe nói Bạch Sơn Thủy từ Cửu Giang Quận hội quán đánh thẳng một đường ra tới Vị Hà rồi chạy mất, tu vi như vậy, có lẽ còn mạnh hơn Triệu Trảm rất nhiều."

Vương Thái Hư mỉm cười: "Bạch Sơn Thủy là người nổi danh cùng thời với Triệu Tứ tiên sinh, ngươi hôm nay muốn gặp ta, chắc không phải vì muốn cùng ta nghiên cứu thảo luận về tu vi của Bạch Sơn Thủy chứ?"

Đinh Ninh nhìn hắn: "Hiện giờ ngươi đang làm gì?"

Vương Thái Hư trở nên vô cùng nghiêm túc: "Thực ra bây giờ cần phải làm gì, ta đang rất muốn nghe ý kiến của ngươi. Dù những người khác không biết, nhưng chuyện của mình thì mình biết, ta có thể sống sót được dưới tay Cẩm Lâm Đường, chính là nhờ mưu kế của ngươi."

"Trước lúc Tiết Vong Hư đưa ngươi về Bạch Dương Động ta đã nói, nếu muốn bắt chúng đền mạng cho những huynh đệ đã mất là chuyện không thể nào làm được, ta nghĩ ngươi cũng sẽ không đi chuyện ngu ngốc như vậy." Đinh Ninh nhìn hắn: "Nếu đổi lại là ta, ta nhất định là thừa lúc hiện giờ quân đội đang bị áp chế mà đòi

hỏi lợi ích. Nhất là lúc này vì chuyện của Bạch Sơn Thủy, Hoàng Hậu với hai thừa tướng đang tức giận, người của quân đội nhất định phải cố gắng dàn xếp cho ổn thỏa, không dám làm gì với ngươi. Hơn nữa họ cũng biết, nếu bây giờ giết ngươi, chuyện của họ cũng sẽ bị thủ hạ của ngươi tung ra ngoài."

"Ta thật sự rất bội phục ngươi, càng ngày ta càng cảm thấy, dù những quái vật trong truyền thuyết có thể có tốc độ tu hành mạnh hơn ngươi, nhưng họ không thể có được khả năng luôn nhìn rõ mọi việc như ngươi." Vương Thái Hư cảm khái nhìn Đinh Ninh, "Hiện nay ta đang làm cho Binh Mã Ti rất đau đầu, ta muốn lấy sinh ý từ giải kho và quặng mỏ của họ."

""Đòi hỏi nhiều là đúng."."

Đinh Ninh ngẫm nghĩ: "Nhưng ngươi đã không lựa chọn rời khỏi Trường Lăng, đã cho thấy ngươi vẫn còn muốn đấu với đám quyền quý một trận vì những huynh đệ đã chết của ngươi."

"Có can đảm khống chế Cẩm Lâm Đường làm những chuyện kia, lại còn điều động được nhiều Tu Hành Giả như vậy đến giết người của ta, hẳn không phải là Đại Tướng Quân mà phải là vương hầu." Vương Thái Hư ho, "Hiện giờ ta đương nhiên không động được tới người như vậy, nhưng những huynh đệ kia còn hơn tay chân của ta, dù ta có đồng ý chém đứt tay chân của mình để đổi lấy họ, thì họ cũng không sống lại được. Ta chỉ hy vọng có một ngày, ta bắt được bọn chúng phải trả giá."

"Nếu ngươi đã quyết định như vậy, ta muốn cầu làm giúp một việc." Đinh Ninh cúi đầu xuống.

Điều này hoàn toàn khác biệt với quan điểm ban đầu của Đinh Ninh.

Vì lúc đầu, Đinh Ninh không hề muốn có liên quan gì tới Lưỡng Tằng Lâu. Chắc chuyện này rất quan trọng với Đinh Ninh,

nếu không hắn sẽ không trịnh trọng như vậy.

Nên Vương Thái Hư cảm thấy kỳ quái, "Chuyện gì?"

Đinh Ninh nói nhỏ: "Sau này nếu ngươi với Binh Mã Ti có đàm phán, có thể đề cập tới sinh ý chỗ lao ngục hay không?"

Vương Thái Hư ngẩn ra: "Sinh ý ở chỗ lao ngục?"

Đinh Ninh gật đầu: "Tốt nhất là có thể ra vào lao ngục, và tiếp xúc với nguồn sinh ý của những người quản lao ngục."

Vương Thái Hư gật đầu: "Ta sẽ cố gắng hết sức."

Đinh Ninh cau mày: "Ngươi không cảm thấy yêu cầu này của ta kỳ quái hay sao, không hỏi ta vì sao sao?"

"Ngươi có thể một tháng Luyện Khí, có thể chiến thắng trong tế kiếm thí luyện, tương lai ngươi nhất định là người làm nên đại sự." Vương Thái Hư cười: "Nếu chúng ta đều là người làm đại sự, thì làm cái gì cũng không có gì kỳ quái."

***

Ngoài cửa quán rượu vô danh ở Ngô Đồng Lạc.

Kinh Ma Tông và Vương Thái Hư tạm biệt nhau.

Đẩy cánh cổng khép hờ, như thường lệ, Trường Tôn Thiển Tuyết đã thắp một ngọn đèn nhỏ đang chờ hắn. Trên bàn có mấy món ăn, vẫn còn đang bốc hơi nóng.

Đinh Ninh thấy Trường Tôn Thiển Tuyết đã đổi áo khoác mới, tuy kiểu dáng vẫn là loại thông thường nhất ở phố nào cũng thấy, nhưng được gắn thêm một ít đồ trang sức linh tinh, mặc trên người cô trông rất sinh động.

Hắn bình phẩm ngay: "Người ta là nhờ ăn mặc đẹp mắt mà

đẹp, còn ngươi lại làm cho quần áo mặc trên người trở nên đẹp mắt."

Trường Tôn Thiển Tuyết chẳng buồn để ý tới lời khen hắn, lạnh lùng hỏi: "Sao ngươi lại ngồi xe của Vương Thái Hư?"

Đinh Ninh vừa ăn vừa trả lời: "Vì ta có chuyện muốn nhờ hắn hỗ trợ."

Trường Tôn Thiển Tuyết không hỏi sâu thêm, đây là điều cô và Đinh Ninh đã ước định với nhau nhiều năm nay.

"Ngươi thật sự thắng tế kiếm thí luyện à?" Nhìn Đinh Ninh ăn uống ngon lành, lạnh nhạt hỏi.

Đinh Ninh ừ một tiếng, móc trong tay áo hộp gỗ vuông, đưa cho Trường Tôn Thiển Tuyết.

Trường Tôn Thiển Tuyết không cần nhìn, cũng biết trong hộp gỗ là Thanh Chi Ngọc Phách.

Cô không nhận cái hộp, chỉ nói: "Cảm ơn."

Đinh Ninh ậm ừ: "Ta với ngươi đâu cần cảm ơn."

Trường Tôn Thiển Tuyết nhàn nhạt đáp: "Lần này không giống với trước kia. . . Ngươi cũng biết rồi, với Thanh Chi Ngọc Phách này, sau này ta sẽ không còn phải nhờ vào ngươi nữa. Nếu đổi lại là ta, chưa chắc đã Thanh Chi Ngọc Phách này cho ngươi."

"Chuyện đó thì có liên quan gì?" Đinh Ninh ngẩng đầu lên, liếm liếm khóe môi: "Bao nhiêu năm nay ta vốn đâu có định nhờ vả gì ngươi."

Trường Tôn Thiển Tuyết cau mày.

Những năm nay trừ tu hành, cô rất ít khi suy nghĩ đến điều gì khác, nhưng cô cũng không phải người ngu, nên cô cũng dư biết,

tuy cô rất mạnh, nhưng những năm qua Đinh Ninh quả thực không hề nhờ cô làm cái gì cả, ngay cả bảo vệ hắn cũng không.

"Tối nay ngươi ngủ một mình đi."

Trường Tôn Thiển Tuyết cầm hộp gỗ lên, đi về phía hậu viện, "Ta thiếu ngươi nhân tình."

Đinh Ninh cười chua chát.

***

Trên đường đi, những bông tuyết lạnh lẽo rơi lên khuôn mặt hoàn mỹ của Trường Tôn Thiển Tuyết, cảm nhận được sự lạnh giá của chúng, Trường Tôn Thiển Tuyết càng cảm thấy ân oán ở Trường Lăng quá mức phức tạp.

Cô lắc đầu, gạt hết mọi suy nghĩ trong lòng, biến mình trở lại thành tờ giấy trắng.

Cô leo lên giường, nằm xuống.

Thanh Chi Ngọc Phách tỏa ra ánh sáng nhu hòa, và một mùi thơm nhàn nhạt, thấm cả vào gan ruột.

Chân Nguyên từ đầu ngón tay cô thấm ra, nghiền nát Thanh Chi Ngọc Phách thành bột, hít vào trong bụng.

Khi cô cho Thần Niệm chìm vào Khí Hải, chạm đến ngọc cung, thanh kiếm rung lên chấn động, tản mát ra khí tức hung bạo, như muốn đâm thủng ngọc cung, xông ra khỏi cơ thể.

Nhưng những luồng Nguyên Khí màu xanh nhạt từ khắp nơi trong thân thể cô không ngừng tràn tới, chìm vào trong Khí Hải, dung nhập vào trong thanh hung kiếm.

Thanh hung kiếm dần dần yên tĩnh trở lại, chấp nhận khí tức của ngọc cung.

Thần Niệm cũng bắt đầu chậm rãi cùng thanh kiếm hòa làm một thể.

Trong bóng tối, mi tâm của cô thấp thoáng ngọn lửa màu u lam nhàn nhạt, giống ngọn lửa của thanh tiểu kiếm.

Q2 - Chương 6: Bạch Dương Quải Giác chân chính

Đinh Ninh cách rèm lẳng lặng cảm giác sự biến hóa của thanh kiếm bên trong cơ thể của Trường Tôn Thiển Tuyết, lúc mi tâm của Trường Tôn Thiển Tuyết tỏa ánh sáng u lam nhàn nhạt, hắn đã biết thanh kiếm này sẽ không bao giờ gây nên nguy hiểm cho cô nữa.

Nhưng điều này cũng có nghĩa cảnh giới giữa hắn và Trường Tôn Thiển Tuyết đã cách nhau xa hơn.

Hắn nhắm mắt lại, cũng bắt đầu tu hành.

Tối nay, hắn tu hành khác với ngày thường.

Trong cơ thể hắn vang lên những âm thanh rất nhỏ, những con tằm nhỏ xíu đã xuất hiện.

Chúng cùng lúc há miệng nhả tơ, phun ra những tia chân khí nhỏ xíu.

Đây chính là vạn suối thành biển, tất cả không gian trong Khí Hải chậm rãi bị những tia chân khí đó tràn ngập, mà những tia chân khí vẫn không ngừng tuôn ra, không ngừng chảy vào trong Khí Hải.

Làm Khí Hải phồng lên muốn nứt.

Những tia chân khí nhỏ bé vẫn không ngừng ép vào.

Thấy Khí Hải muốn vỡ, Đinh Ninh vội thúc giục mở Thiên Khiếu ra, một luồng chân khí dũng mãnh tràn đi khắp nơi trong cơ

thể hắn.

Dòng chân khí nhanh chóng chạy tuần hoàn khắp người hắn, đồng thời, bên trong khí hải, nguồn chân khí với và biển chân khí cũ đang hòa nhập vào với nhau, khiến chúng càng thêm đậm đặc.

Trong mỗi ngóc ngách, mỗi xương cốt hắn đều kêu lên lách cách.

Những tia chân khí nhỏ xíu không ngừng đột phá vách ngăn, chui vào bồi dưỡng tủy sống bên trong xương cốt.

Cửu Tử Tàm Thần Công hắn và Trảm Tam Thi Vô Ngã Bản Mệnh Nguyên Thần Kinh hoàn toàn hòa hợp với nhau.

Những con tằm nhỏ sau khi nuốt lại chân khí của mình trở vào, thì nhanh chóng biến mất.

Khí Hải trở lại bình tĩnh, nhưng tu vi đã tăng lên Luyện Khí thượng phẩm Hoán Tủy.

Trong tất cả các loại công pháp tu hành của các tông phái ở Trường Lăng, cảnh giới tu vi càng cao, chân khí và Chân Nguyên càng có tác dụng bồi dưỡng cho thân thể, giúp tăng thọ nguyên cho Tu Hành Giả.

Sau khi Khí Hải trở lại bình thường, trong ngũ tạng lại giống như dấy lên u hỏa, khiến ngũ tạng hắn vô cùng khô nóng.

Ngũ tạng chi khí càng vượng, thì lúc tu hành chân khí chuyển hóa càng nhanh, tốc độ tu hành cũng sẽ càng nhanh.

Điều này chứng tỏ, Cửu Tử Tàm Thần Công giúp người tu hành tới cảnh giới càng cao, thì tốc độ tu hành sẽ càng nhanh.

Đây là một chuyện rất khó chấp nhận.

Vì tất cả công pháp trong thiên hạ, đều là cảnh giới càng cao,

thì tốc độ tu hành và phá cảnh càng chậm.

Thật ra, tu vi tiến cảnh Đinh Ninh không thể tính là nhanh, có những thiên tài ở tuổi này hắn sớm bước chân vào Chân Nguyên cảnh rồi.

Ví dụ như Linh Hư Kiếm Môn An Bão Thạch và Mân Sơn Kiếm Tông Tịnh Lưu Ly, hai quái vật chỉ mất có một tháng đã từ đệ nhất cảnh đột phá đến đệ nhị cảnh Luyện Khí.

Nhưng sau đó, từ đệ nhị cảnh Luyện Khí đến đệ tam cảnh Chân Nguyên cảnh, họ phải mất tới tám tháng.

Tốc độ này đối với Tu Hành Giả bình thường là cực kỳ khủng bố, vì bình thường Tu Hành Giả mất ít nhất phải mấy năm mới có thể làm được, còn nếu bị gặp vấn đề giống như Nam Cung Thải Thục, không cảm nhận được cả Thiên Địa Nguyên Khí, thì cả đời chỉ dừng lại ở đệ nhị cảnh mà thôi.

Nhưng tám tháng so với một tháng, chính là đã gấp tám lần.

Sau đó từ Chân Nguyên cảnh đến Dung Nguyên cảnh, đối với Tu Hành Giả bình thường, ít nhất cũng phải thêm tám lần nữa, nghĩa là mất sáu đến tám năm.

Giai đoạn kế tiếp lại thêm tám lần, chính là ít nhất sáu tám bốn mươi tám năm.

Nên đa số những tu hành giả tu vi đạt được cả đời chỉ tới đệ ngũ cảnh Thần Niệm cảnh mà thôi.

Tu hành giả Lục Cảnh đã thưa thớt, Thất Cảnh tông sư đương nhiên lại càng hiếm hoi.

Tuy, điểm đặc biệt này của Cửu Tử Tàm Thần Công, đã giúp cho Đinh Ninh được rút ngắn cực nhiều thời gian ở từng cảnh giới, nhưng ngũ khí càng tràn đầy, cơ thể không cân đối được, lại càng

làm mất tuổi thọ nhanh.

Chính là dùng thiêu đốt tuổi thọ để đổi lấy tốc độ tu hành.

Nên Trường Tôn Thiển Tuyết đã từng kết luận, Cửu Tử Tằm chính là công pháp tự sát

***

Trong đạo quán của Bạch Dương Động, Tiết Vong Hư và Lý Đạo Ky ngồi nhìn ra bầu trời đang đầy tuyết bay.

"Ngươi gọi ta, chắc chắn không phải để cùng nhau ngắm tuyết."

Lý Đạo Ky lên tiếng sau một một lúc lâu im lặng: "Muốn nói gì thì nói đi, lề mề là bản tính của Trương Nghi, không phải của ngươi."

"Hôm nay ta đã viết thư cho Bắc Địa Quận Hạ Lan quận trưởng, ngày mai ngươi lập tức xuất phát, lúc ngươi tới nơi, đưa thư của ta cho hắn xem." Tiết Vong Hư nói, mặt vẫn nhìn vào những bông tuyết đang bay vòng vòng.

"Chuyện Bạch Sơn Thủy, bệ hạ rất tức giận, ngươi tuy không phải người Ngụy, nhưng dù sao cũng là người Hàn, hơn nữa lại đang ở Bạch Dương Động, không chừng sẽ bị liên lụy."

Lý Đạo Ky nhướng mày: "Chỉ cần Bạch Dương Động có ngươi còn ở đây, dù chuyện Bạch Sơn Thủy có dậy sóng tới cỡ nào, ta cũng không cần phải rời khỏi Trường Lăng. Đã ở chung lâu như vậy, nếu đã đến lúc phải chia tay, ngươi cứ việc nói thẳng, đừng có lấy cớ với ta."

Tiết Vong Hư bị vạch trần, cười ngượng nghịu, "Ta đâu có ý gì. Bạch Dương Động quá nhỏ, ta ở đây nhiều năm như vậy, chưa từng thấy ai có thiên phú như Đinh Ninh. Ta cũng chưa từng gặp

hai tên tiểu quái vật trong truyền thuyết của Linh Hư Kiếm Môn và Mân Sơn Kiếm Tông, ta không biết họ so với Đinh Ninh thì thế nào, nhưng khi Đinh Ninh chiến thắng Tô Tần, là ta biết, chỉ cần cho hắn đủ thời gian, thành tựu tương lai hắn nhất định sẽ vượt qua ta. Ta đã quá già rồi, dù có liều mạng, dù có tiêu hao tất cả thời gian còn lại, đừng nói là đại cảnh giới, cả tiểu cảnh cũng không chắc đã vượt qua kịp, còn không bằng giúp hắn đi trước một quãng đường."

Lý Đạo Ky trầm mặc.

Nếu hắn là Tiết Vong Hư, hắn cũng sẽ làm như vậy, nhưng hắn biết lần này rời đi, sau này sẽ không bao giờ gặp lại lão nhân này nữa.

"Nhân sinh gặp nhau, luôn luôn sẽ phải có lúc chia tay, ta với sư huynh ta cũng như thế."

"Ta cả đời ẩn nhẫn, chỉ làm càn hiển lộ cảnh giới một lần ở ngoài thành Trường Lăng. Cả đời ta, luôn cảm thấy thiêu thiếu cái gì đó. May mắn sư huynh đã mang đến cho ta Đinh Ninh, làm một lần láo xược, cảm thấy thực là có ý nghĩa."

Tiết Vong Hư mỉm cười, thò tay rút thanh tiểu kiếm bạch ngọc bên hông.

Lý Đạo Ky quay người lại.

"Ngươi hãy xem một kiếm này ".

Nhưng Tiết Vong Hư lắc đầu, ý bảo hắn đừng lên tiếng, mà hãy tiếp tục nhìn về phía trước.

Sau đó Tiết Vong Hư vung kiếm.

Một luồng Kiếm Khí màu trắng từ trên thân kiếm dâng lên, kịch liệt vọt tới mũi kiếm.

Những bông tuyết ở phía trước bị một luồng khí cực mạnh hất văng đi, để lộ ra một vùng không gian trống không.

Bên trong không gian ấy, xuất hiện dương giác màu trắng uốn lượn.

Một chiêu "Bạch Dương Quải Giác" vô cùng đơn giản.

Chiêu thức bình thường nhất của Bạch Dương Kiếm Kinh.

"Ngươi phải nhớ kỹ."

Tiết Vong Hư rất hài lòng nhìn luồng Kiếm Khí, trịnh trọng nói với Lý Đạo Ky: "Bạch Dương Quải Giác, thứ quan trọng nhất không phải là giác nhọn, mà là ẩn nhẫn và hỗ trợ. Không biết ngươi có nhớ hay không, ngày đầu tiên ngươi vào Bạch Dương Động, ta đã dẫn ngươi đi xem một cuộc tranh đấu trong núi Bạch Dương."

Lý Đạo Ky nhắm mắt.

Hắn cố gắng nhớ lại.

Hắn nhìn thấy, hai con Bạch Dương sừng cong đấu với nhau, chúng đứng trụ vững, dùng chỗ rộng và dày nhất của chiếc sừng cong để ngăn cản sự va chạm của đối phương.

Chúng không hề phản kích.

Đối phương va chạm rất mạnh, cuối cùng làm y sừng của nó.

Nhưng nó vẫn chỉ cố gắng chống đỡ, né qua, rồi húc vào đầu đối thủ.

Lý Đạo Ky hít một hơi thật sâu, mở mắt, rốt cuộc đã hiểu rõ hàm nghĩa thực sự của "Bạch Dương Quải Giác".

Tiết Vong Hư nhìn hắn, biết hắn đã lĩnh ngộ, mỉm cười hài lòng, đưa tiểu kiếm bạch ngọc cho Lý Đạo Ky.

Lý Đạo Ky nhận kiếm, quỳ xuống trước mặt Tiết Vong Hư, làm ba cái đại lễ, sau đó đứng dậy rời khỏi.

Hắn không nói một lời nào, bước đi càng lúc càng xa, cuối cùng hoàn toàn biến mất trong tầm mắt Tiết Vong Hư.

Q2 - Chương 7: Thời thế tạo anh hùng

Trường Lăng tuyết đã rơi, Quan Trung cũng vừa có tuyết.

Sáng sớm, Quan Trung Kỳ Sơn.

Giữa một cánh đồng rộng lớn, có một thiếu niên đang luyện kiếm.

Kiếm hắn giống kiếm của Tô Tần, cùng có màu tím, nhưng mặt ngoài có một tầng phù văn màu vàng.

"Ầm " một tiếng.

Sau khi hắn chém ra một kiếm, không gian lạnh lẽo bỗng xuất hiện một tia lôi quang màu vàng.

Tia lôi quang chém xuống đất, đất vàng tóe ra, bụi cỏ bốc cháy ngùn ngụt.

Gã thiếu niên xoay người, khuôn mặt anh tuấn vô cùng kiên nghị và khắc nghiệt.

"Kim thúc."

Hắn thu hồi kiếm, nói với một người đàn ông hơi mập giống như thương nhân đang ngồi trên xe bò ở rìa đường , giọng lạnh tanh: "Ta muốn đi Trường Lăng."

Kim thúc thở dài, "Vì Tạ Nhu?"

"Ta không trách Tạ Nhu, tuy cô ấy biết ta với cô ấy vừa gặp đã

thương, nhưng chúng ta dù sao cũng không hề có hôn ước." Thiếu niên nhìn về phía Trường Lăng: "Vốn chỉ là nghĩ Lôi Tiêu Kiếm Kinh trong nhà mạnh hơn nhiều so với mấy thứ kiếm kinh trong những tu hành chi địa của Trường Lăng, không cần phải tới Trường Lăng tu hành chi địa để học tập, nhưng bây giờ xem ra nghĩ thế đã sai. Trường Lăng không chỉ có bí điển tu hành, còn nữa rất nhiều thứ đặc sắc. Ta muốn tới khiêu chiến tên Đinh Ninh kia, tin rằng chỉ cần đánh bại Đinh Ninh, Tạ Nhu nhất định sẽ hồi tâm chuyển ý."

Người đàn ông trung niên mỉm cười: "Nếu vậy, thì lên đường ngay, nếu không Quan Trung tuyết rơi nhiều, đường càng khó đi."

***

Trên giáo đường của Binh mã ty, đã bị đóng một lớp tuyết dày một ngón tay.

Du Cô một mình đi về phía võ đài bốn phía cắm đầy cờ xí Hổ Lang Quân.

Ngay giữa võ đài, có một lão nhân cao lớn, mặc thiết y.

Khí thế trên người Du Cô dĩ nhiên rất mạnh, nhưng so với lão nhân kia, thì chẳng là gì.

Lão nhân chỉ đứng đó, nhưng cả người hừng hực toát ra khí thế khí thôn sơn hà, tay cầm vạn quân.

"Tư Không Tướng quân."

Du Cô đi đến sau lưng ông ta, khom người cúi chào.

"Vụ đàm phán với tên giang hồ kiêu hùng của Trường Lăng phải nhanh chóng chấm dứt." Lão nhân không hề quay sang lại, giọng nói sang sảng như chuông đồng: "Điểm mấu chốt là vấn đề nhà kho và mỏ quặng."

Đồng tử Du Cô rụt lại, không thể tin được: "Tướng quân, chỉ là một kẻ phố phường mà thôi, cái gì mà gọi là kiêu hùng? Đáp ứng điều kiện như vậy, không phải quá nhiều hay sao?"

"Thời thế tạo kiêu hùng, vừa vặn gặp phải thời thế, hắn chính là kẻ kiêu hùng." Lão nhân trầm giọng: "Thần Đô Giám đang dựa thế thanh tra Binh mã ty, hoàng hậu có ý muốn điều Phương Hướng trở về thống lĩnh Trường Lăng vệ. Nếu không mau chóng chấm dứt chuyện này, sẽ càng xuất hiện nhiều gièm pha. . . Ngươi cũng tưởng tượng được hậu quả."

Sắc mặt Du Cô trở nên khó coi.

Hắn và người của Binh mã ty đều trung thành với Đại Tần vương triều, trung thành với Nguyên Võ Hoàng đế bệ hạ, nhưng Nguyên Võ Hoàng đế bệ hạ đương nhiên không thể chỉ nể trọng một người.

Lúc Nguyên Võ Hoàng đế đăng cơ, đã trở nên quá mức nể trọng hoàng hậu và thị tộc của bà ta. Hơn mười năm nay, hai tướng và tất cả các Ty đã rất cố gắng thay đổi vấn đề đó.

Thần võ hoàng đế bệ hạ nếu không quá nể nang một thế lực nhất định, thì cả Đại Tần vương triều sẽ trở nên cường đại hơn, tiến lên vững vàng, mạnh mẽ hơn.

Chuyện này không chỉ liên quan tới tiền đồ của người trong Binh mã ty.

"Ta biết phải làm gì." Du Cô hít sâu một hơi: "Ta sẽ làm cho chuyện này mau chóng chấm dứt."

Lúc hắn vừa quay người, lão nhân nặng nề lên tiếng: "Người giang hồ luôn làm việc nhanh chóng, họ có rất nhiều thủ đoạn mà chúng ta không thể nào tưởng tượng ra được. Thần Đô Giám sợ trách nhiệm, nên tạo áp lực với chúng ta, lúc ngươi và kẻ giang hồ

kiêu hùng đó đàm, hãy bảo hắn giúp hỗ trợ điều tra thêm là ai lợi dụng Trường Lăng vệ."

***

Sáng sớm, Đinh Ninh rời giường như thường lệ, giúp Trường Tôn Thiển Tuyết nấu cháo, sau đó bưng tô đi mua mì.

Đến tiệm bán mì đầy hơi nóng, còn chưa nghĩ ra hôm nay muốn ăn thêm món gì, Đinh Ninh đã ngây người.

Vì người râu bạc trắng đang bưng chén mì cười với hắn kia, chính là Tiết Vong Hư.

"Sao ngươi lại tới đây?"

Đinh Ninh nhìn lão đầu đang đắc ý, vô cùng kinh ngạc.

"Muốn dẫn ngươi tới một nơi." Tiết Vong Hư nhấp một hớp nước mì, cười tủm tỉm: "Hèn gì người nơi này đều thích đến nhà này ăn mì, món mì ở đây quả nhiên không tệ, cả ớt cũng cay đến xé lưỡi, nhưng tới ăn mì thì cứ kêu mì, ngươi mang tô tới để làm gì?"

Đinh Ninh ngần ngừ: "Ngươi thật sự muốn ta nói nguyên nhân?"

Tiết Vong Hư kỳ quái nhìn hắn, rồi nhìn cái tô sứ trên tay hắn: "Chẳng lẽ dùng cái tô này thì ăn thơm hơn?"

Đinh Ninh đồng tình nhìn ông: "Không phải, họ nấu rất ngon, nhưng vấn đề là ở chỗ rửa chén. . . người rửa chén ở dơ lắm, lại còn nữa thói quen đang rửa đưa tay móc lỗ mũi."

Tiết Vong Hư khựng lại, nhìn nửa bát mì còn lại, sắc mặt vô cùng đặc sắc.

"Nếu ngươi còn muốn ăn, ta cho ngươi mượn tô của ta." Đinh

Ninh nói.

Tiết Vong Hư lắc đầu: "Thôi, có nhiều thứ chỉ nhất thời thấy hứng, qua rồi thì không còn hương vị đó nữa."

Đinh Ninh đi vào trong tiệm mì, đặt tô xuống cạnh nồi, nghĩ hay là hôm nay ăn mì thịt với cải trắng chua cay, nhìn nhìn thịt với ớt đang được đảo xào trong chảo, hỏi Tiết Vong Hư, "Ngươi định dẫn ta đi đâu?"

Tiết Vong Hư nói: "Đi Ba Quận Trúc Sơn."

"Đi xa đến vậy làm gì?"

"Ở đó có hội chùa rất náo nhiệt, chúng ta đi bây giờ là vừa kịp, rất là thú vị."

Thịt heo và ớt đã hơi chín, bỏ thêm vào cải trắng đã được làm sẵn, xào đi xào lại mấy cái, rồi được đổ lên trên tô mì.

Đinh Ninh cau mày, giọng điệu giống hệt Lý Đạo Ky hôm qua trách móc Tiết Vong Hư: "Đừng có lấy lý do vụng về như vậy có được hay không, dù có náo nhiệt, cũng không có khả năng đi xa tới như vậy dưới trời tuyết rơi để đi xem hội chùa."

"Ăn mì ăn mì." Tiết Vong Hư chỉ chỉ tô mì của Đinh Ninh, kêu lên nhắc hắn, sau đó mới nói: "Ta muốn đi lấy một món đồ."

Đinh Ninh bưng tô mì, ngồi xuống đối diện ông: "Cái gì?"

Tiết Vong Hư nhìn hắn: "Đồ để trị bệnh cho ngươi."

Đinh Ninh bắt đầu ăn mì, mãi đến khi ăn xong, chỉ còn lại nước, hắn mới ngẩng đầu lên: "Phương Tú Mạc đã nói với ta, không có cái gì chữa bệnh cho ta được, trừ phi ta vào được Mân Sơn Kiếm Tông tu hành, tìm được Thiên Thần bí quyết."

"Đây mới là nguyên nhân thật sự của ngươi khi bảo Vương

Thái Hư giúp ngươi vào Bạch Dương Động? Vì Bạch Dương Động chúng ta và Thanh Đằng Kiếm Viện gộp lại, vừa vặn sẽ có đủ tư cách tham gia Mân Sơn Kiếm hội?" Tiết Vong Hư nhìn vào mắt Đinh Ninh: "Phương Tú Mạc nói không sai, nhưng chuyện gì cũng không có tuyệt đối, hơn nữa muốn tham gia Mân Sơn Kiếm hội sang năm, ngươi vẫn còn quá yếu. Theo tình hình những năm qua, đệ tử do những tông môn đề cử tới tham gia Mân Sơn Kiếm hội đều ít nhất là Chân Nguyên Cảnh trung phẩm, thậm chí có khi còn nữa cả quái vật Dung Nguyên Cảnh."

"Ngươi so với mấy người Trương Nghi thì thông minh hơn nhiều, ngươi cũng hiểu, , tham gia Mân Sơn Kiếm hội không chỉ có đệ tử của tu hành chi địa bình thường, mà còn nữa đệ tử của quý tộc môn phiệt. Bọn chúng còn đáng sợ hơn đệ tử của các tu hành chi địa. Trong bọn họ không ít người không phải không có năng lực thông qua khảo hạch Mân Sơn Kiếm Tông, mà chỉ là muốn tập trung tu hành tại gia, vì gia tộc của họ cung cấp cho họ rất nhiều tài nguyên, giúp họ tu hành nhanh hơn. Đối với những quý tộc môn phiệt đó, Mân Sơn Kiếm Tông không phải là con đường phát triển duy nhất, mà chỉ là một phụ trợ có hiệu quả mà thôi."

"Những điều ngươi nói, lúc vào Bạch Dương Động ta đã biết rồi." Đinh Ninh nhìn Tiết Vong Hư, nhíu mày: "Nhưng ta cũng biết Ba Quận Trúc Sơn huyện không phải là một địa phương bình thường."

Tiết Vong Hư nhìn hắn: "Không phải chỉ là có nhiều người Trịnh hơn bình thường hay sao?"

Đinh Ninh cũng không yếu thế nhìn lại: "Ngươi đương nhiên hiểu ta không phải nói ý đó."

Tiết Vong Hư có vẻ thẹn quá hóa giận: "Ta tốt xấu gì cũng là Bạch Dương Động động chủ, là sư trưởng của ngươi, ta bảo ngươi đi theo ta, ngươi có đi không?"

"Ngươi hiểu lầm ý của ta." Đinh Ninh chớp mắt: "Chỗ đó đương nhiên ta rất muốn đi, chỉ là ta lo cho an nguy sau này của ngươi thôi."

Tiết Vong Hư khinh thường nhìn Đinh Ninh: "Vốn cũng già sắp chết rồi, ngươi không thể để cho lão già ta trước khi chết phong quang được hay sao?"

Đinh Ninh hít sâu một hơi.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn tuyết phủ trên mái nhà đối diện, trầm mặc một lúc, sau đó nhẹ giọng nói: "Nhất thời vui vẻ đâu được gọi là phong quang, nhưng nếu đệ tử Bạch Dương Động có thể chiến thắng trong Mân Sơn Kiếm hội, chắc chắn sẽ tát vào mặt rất nhiều người. . . Đối với ngươi, cái đó có tính là phong quang không?"

"Cái đó đương nhiên là phong quang thật sự." Tiết Vong Hư cười vui vẻ, "Nếu thật sự có một ngày như vậy, dù có chết già, ta cũng là cười mà chết."

Đinh Ninh quay sang nhìn ông, lắc đầu: "Ý của ta là, dù ngươi có muốn chết già, cũng không được chết nhanh như vậy, mà phải sống lâu hơn."

Tiết Vong Hư giật mình, cười hớn hở như trẻ con, vỗ vai Đinh Ninh: "Thành giao!"

Q2 - Chương 8: Ta không theo quy củ nào cả

Tuyết rơi khiến Trường Lăng trở nên lạnh thấu xương, dù trên trời không hề có tuyết bay, nhưng mái nhà và mặt đường nào cũng bị tuyết đọng dày, theo thời gian tạo thành lớp băng cứng ngắc.

Bên trong Thần Đô Giám khá ít người đi lại, vì đi trên lớp băng cứng và trơn rất khó khăn, trên lớp băng có một dãy những dấu chân ấn lõm xuống, nhưng người để lại những dấu chân ấy thì không biết đã đến nơi nào, khiến cho Thần Đô Giám càng thêm âm trầm.

Ngẫu nhiên có vài âm thanh như đang kêu mà bị bịt miệng, ngắc ngứ mà thảm thiết từ đâu đó vang lên, quanh quẩn trên đường, rồi nhanh chóng biến mất.

Trần Giám Thủ vẫn bộ dáng chán chường muôn thuở, khẽ phất tà áo choàng đỏ rực, chậm rãi bước trên lớp băng, dáng người gầy gò như một cây lựu héo, chẳng ai tin được lại là một vị đại nhân của Đại Tần vương triều.

Lão bộc đánh xe vừa già lại câm điếc đã chờ sẵn ngoài cửa Thần Đô Giám, hắn không nói bất kỳ lời nào, lão bộc cũng không múa máy tay chân gì, sau khi hắn trèo vào trong thùng xe, chiếc xe lập tức lăn bánh chạy loanh quanh khắp Trường Lăng như không hề có mục đích.

Trần Giám Thủ cúi đầu như đang ngủ, nhưng một lúc sau, hắn ngẩng đầu lên, kéo màn xe.

Chiếc xe ngựa đã dừng lại bên hông một bờ tường cao.

Lúc hắn vén rèm xe, những luồng Thiên Địa nguyên khí đã vô thanh vô tức từ cơ thể hắn nhu hòa thấm ra.

Cả một tiếng gió cũng không có, những tầng tầng ánh sáng lấp lánh như thủy tinh hội tụ quanh người hắn, như những chiếc gương, chiết xạ ánh sáng chung quanh.

Hắn rõ ràng mặc áo choàng màu đỏ thẫm, nhưng lúc này lại chẳng khác gì trong suốt, không ai nhìn thấy hắn và chiếc xe ngựa, quanh chiếc xe như đã được hoàn toàn phong bế.

Sau đó hắn bay lên, lướt qua tường cao, nhảy vào trong nội viện.

Trong nội viện là một hoa viên đã tàn lụi dưới trời tuyết rơi.

Trần Giám Thủ đi xuyên qua hoa viên, đi vào hành lang gấp khúc.

Đến lúc này những vầng sáng thủy tinh bên ngoài người hắn mới từ từ biến mất, thân ảnh hắn như quỷ mị, từ trong không khí từ từ lộ ra.

Hắn đi dọc theo hành lang gấp khúc thẳng về phía trước, đi tới hậu viện, tới một thư phòng.

Hắn không hề che giấu tiếng bước chân của mình.

Trong thư phòng có một người trung niên râu dài, dáng vẻ như thư sinh đang ngồi, y mặc một chiếc áo bào bằng vải bông màu xám, đang hí húi mài mực, chắc y định viết thư nhưng vì trời lạnh quá, mực chưa mài ra được.

Người trung niên râu dài đã nghe thấy tiếng bước chân, nhưng y không hề ngừng tay, vì đối với y, trong Trường Lăng có rất ít người có thể gây nên được uy hiếp cho y.

Nhưng những người ấy, cần gì phải dùng cách thức này để xuất hiện trước mặt mình?

Nên lúc Trần Giám Thủ dừng bước, y cười nhạt: "Bên ngoài lạnh lắm, tới cũng tới rồi, không cần chờ ở bên ngoài."

Trần Giám Thủ không hề nhúc nhích, nhưng cửa thư phòng bị khí tức trên người hắn đẩy mở ra.

Người trung niên nheo mắt, mở miệng định nói, nhưng nhìn thấy chiếc áo choàng đỏ thẫm của Trần Giám Thủ, cảm nhận được khí tức kỳ dị pha trộn giữa chán chường và lo lắng của hắn, nét mặt y cương cứng.

"Ngươi. . . Ngươi là Thần Đô Giám. . ." cả lưỡi y cũng trở nên cứng ngắc.

"Đúng vậy."

Trần Giám Thủ chỉ trả lời đúng hai chữ.

Mặt người trung niên không còn chút máu.

"Ta biết ngươi là một người trung gian đặc biệt." Trần Giám Thủ lạnh lùng nhìn y, chậm chạp nhả từng chữ: "Những Tu Hành Giả quân đội muốn sống sung túc, muốn có ngân lượng để tu hành, nhưng bây giờ không có chiến sự, bọn họ không tích lũy được quân công, nên không được phong thưởng, cũng không chiếm được điều lệnh. Nhưng bọn họ lại có chiến lực tốt, trong đó có những người sẵn sàng đi giết người để kiếm tiền, trong khi giới quyền quý Trường Lăng, lại có người muốn nhờ người khác giết người giúp mình, nhưng không muốn có quan hệ gì với kẻ giết người thuê đó."

Nhìn nhân vật Giám thủ đầy truyền thuyết này của Thần Đô Giám, người trung niên đổ mồ hôi lạnh, chảy đầy xuống mặt, nhưng y vẫn cố cứng giọng: "Dù ngươi nói gì, cũng không quan hệ

gì tới ta, vì ngươi không có chứng cớ."

"Ngươi nói không sai, ta không có chứng cớ."

Trần Giám Thủ rủ mí mắt xuống.

Người trung niên như cảm nhận được điều gì, mở to mắt, trong tay áo y, một đốm sáng rực rỡ như mặt trời rực lên, tỏa ra khí tức vô cùng khủng bố, như muốn đánh nổ cả thư phòng.

Nhưng y bất ngờ bất tỉnh, tầm nhìn trở nên mơ hồ, cả thân thể và suy nghĩ đều vô cùng chậm chạp.

Từ tay áo Trần Giám Thủ bay ra một tia kiếm quang đỏ thẫm, nhẹ nhàng rạch nhẹ lên tâm mạch của người trung niên.

Người trung niên tỉnh táo lại ngay.

Nhưng một cảm giác mát lạnh đã từ tâm mạch của y lan ra, nhìn tia kiếm quang đỏ thẫm đã chui lại vào trong tay áo, sức mạnh trong người y cũng giống như thủy triều nhanh chóng biến mất, đốm sáng rực rỡ khủng bố trong tay áo không thể nào bay được ra ngoài.

"Tại sao?"

Người trung niên không tài nào hiểu được Thần Đô Giám Giám thủ đã dùng cách nào mà làm thần niệm của mình bị ảnh hưởng như vậy, y càng không hiểu vì sao rõ ràng trong tình huống không hề có chứng cớ, mà đối phương cũng dám ra tay giết mình.

"Không có tại sao cả." Trần Giám Thủ lạnh lùng: "Chỉ là vì ngươi không biết ta. . . Vì ta chưa bao giờ làm theo quy củ."

Người trung niên ôm ngực ngã ngồi xuống ghế, y đau đớn nói: "Ngươi thân là người đứng đầu Thần Đô Giám, chuyên giám sát quan lại của Đại Tần, một người như vậy, sao lại không làm việc

như luật lệ, như vậy chẳng phải là càng thêm trọng tội sao? Dù ngươi không làm theo luật lệ, sao ngươi lại phải giết ta, sao lại không muốn lấy thông tin từ ta?"

"Những người ở vị trí như chúng ta, có thể không cần phải ở trong Trường Lăng, chúng ta chỉ cần trung thành với với Đại Tần vương triều và bệ hạ, thì sẽ không mắc phải tội gì cả." Trần Giám Thủ nhìn y, giọng lạnh lùng: "Tin tức từ ngươi, đối với những quý nhân kia, chưa chắc là tuyệt đối chính xác. Thứ ta cần, chính là khiến cho thế cục trở nên thêm rối loạn. . . người mà loạn, sẽ phạm phải sai lầm để ta bắt được."

Người trung niên rên rỉ đau đớn, "Vậy tại sao là ta? Tại sao phải chính là ta?"

"Vì thân phận của ngươi." Trần Giám Thủ mặt không biểu tình nhìn hắn: "Vì ngươi không phải người của quân đội, dù có giết ngươi, cũng sẽ không bị người của quân đội chú ý, trừ phi người có quan hệ với ngươi là giai cấp quyền quý có liên quan tới quân đội, thì mới nhờ sức mạnh của quân đội để điều tra. Có lẽ hắn sẽ tìm ra được là ai làm chuyện này, nhưng chỉ cần hắn điều tra, ta sẽ có cơ hội biết được hắn là ai."

Người trung niên thở hắt ra một hơi cuối cùng, ngã gục xuống bàn sách.

Từ người Trần Giám Thủ lại tuôn ra nguyên khí, làm hắn biến mất trong không khí.

Hắn lướt qua tường cao, lướt đi trên đường.

Người đi đường đi qua đi lại, nhưng không ai nhìn thấy hắn.

Hắn đi qua mấy con phố, chui vào trong xe ngựa, như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Ngày nào hắn cũng ngồi trong chiếc xe ngựa này, tuần tra qua

những con phố của Trường Lăng, ngẫu nhiên ban ra một hai cái mệnh lệnh, ngoài ra chẳng hề làm gì khác.

Sau khi hắn rời đi, từ ngực của người trung niên ngã xuống bàn sách chảy ra rất nhiều máu tươi, tràn khắp mặt bàn, theo chân bàn chảy xuống mặt đất.

***

Cùng lúc đó, Đinh Ninh cũng đang ở trong một chiếc xe ngựa.

Lúc Trần Giám Thủ thu lại Thiên Địa nguyên khí quanh người, cúi đầu suy nghĩ, thì hắn cũng đang cúi đầu suy nghĩ.

Quan Trung Kỳ Sơn huyện không hề xa lại gì với hắn.

Thế lực giàu có nhất, mạnh nhất Kỳ Sơn huyện, chính là Phong gia.

Mà Phong gia, đã nằm trong đóa hoa vẽ trên mặt tường ở trong quán rượu của hắn.

Q2 - Chương 9: Người già hóa trẻ dại

Ba Quận Huyện Trúc Sơn là một địa phương rất đặc biệt, nó còn nữa một biệt danh gọi là "Trịnh Nhân Thành" .

Ngày xưa thời Đại Tần vương triều và Hàn, Triệu, Ngụy Tam Triều giao chiến, nước đầu tiên bị tiêu diệt là một tiểu quốc, Trịnh quốc.

Bản thân Trịnh quốc chỉ to bằng một quận của Đại Tần vương triều bây giờ, quốc lực bạc nhược yếu kém, nhưng lại ở ngay vị trí chiến lược. Dù lúc đó Trịnh quốc quốc quân có đồng ý mở rộng cửa, mặc cho quân đội Đại Tần vương triều đi qua, thì cuối cùng cũng vẫn sẽ bị quân của Đại Tần Vương Triều chiếm giữ.

Trai tráng Trịnh quốc bị ép làm khổ dịch, đi xây dựng, tu kiến tưới tiêu đồng ruộng, đập chứa nước, mương máng.

Lúc Đại Tần vương triều thiết lập ba quận, người của Trịnh quốc bị một đạo ý chỉ xua tới ba quận đó, phá núi khai đất.

Bị mất nước, bị lao dịch, lại thêm xà trùng độc ở Ba Sơn khiến người Trịnh quốc đều trở nên già nua, cằn cỗi, họ định cư luôn ở ba quận, nên cư dân của ba quận Trúc Sơn huyện hiện nay phần lớn đều là người đời sau của Trịnh quốc.

Qua một thế hệ, những người Trịnh đời sau đã tiếp nhận vận mệnh trở thành người Tần, nhưng vẫn giữ lại rất nhiều thói quen, truyền thống của Trịnh quốc.

Trong đó, có tập tục thờ kính quỷ thần, trong năm có rất nhiều

lễ hội tế tự quỷ thần hoặc hội chùa.

Hội chùa mà Tiết Vong Hư nói tới, là hội chùa tế Ông Táo.

Phong gia ở Ba quận Trúc Sơn huyện không phải là người Trịnh .

Lúc Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ, cần người của Ba Sơn Kiếm Tràng hỗ trợ, tất cả người của kiếm tràng đều ra mặt, thể hiện sự tuyệt đối trung thành với Hoàng Đế bệ hạ.

Phong Thiên Trọc ngày đó chỉ là một đệ tử bình thường của Ba Sơn Kiếm Tràng, sau này phát triển ở ba quận, kiếm được một chức quan nho nhỏ.

Người phụ nữ tôn quý nhất của Đại Tần vương triều, Hoàng Hậu nương nương có xuất thân là người Trịnh quốc.

Gia tộc Hoàng Hậu Trịnh Tụ vốn quý tộc của Trường Lăng, Trịnh Tụ được sinh ra ở Trường Lăng, học tập và tu hành cũng ở Trường Lăng.

Nhưng người Trịnh chính là người Trịnh , dù bà ta có leo lên địa vị Hoàng Hậu, thì cũng đã phải trải dưới chân không biết bao nhiêu là máu tanh.

Thời gian đẫm máu ngay trước lúc Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ, bà ta xử sự như mình là một người Tần chân chính, không hề nương tay với người Trịnh, đến lúc thế cục Trường Lăng đã ổn định, bà ta trở thành Hoàng Hậu cao cao tại thượng, người ta mới phát hiện trong lãnh khốc vô tình bà ta vẫn có những lúc rất nhẹ nhàng với người cố quốc.

Lúc người Trịnh bị ép di chuyển tới ba quận, phá núi tích đất, Phong gia rất khoan hậu với họ, sau khi Ba Sơn Kiếm Tràng bị diệt, Phong gia nhảy lên trở thành gia đình quý tộc của Trúc Sơn huyện, không chỉ có quyền quản hạt những mỏ quặng xung quanh, mà

còn rất được người Trịnh ở Trúc Sơn huyện tôn kính.

"Ngươi nói ở ba quận Trúc Sơn huyện có thứ chữa được bệnh cho ta, rút cuộc là cái gì?"

Đinh Ninh hỏi Tiết Vong Hư.

"Là một viên Định Nhan Châu."

Vì có đầy đủ thời gian, nên Tiết Vong Hư rất thong thả trả lời: " Định Nhan Châu này đương nhiên không phải thứ thuốc làm từ mật hoa với hương liệu gì đó bán đầy ở Trường Lăng, mà là đan dược theo công thức cổ có công hiệu bảo nhan thật sự."

"Lúc bệ hạ chính thức đăng cơ, chiến tranh chấm dứt, người không hề cấm người ngoại lai dời vào Trường Lăng định cư, nên bây giờ Trường Lăng mới trở thành hùng thành đệ nhất thiên hạ, Ba Sơn tuy đã trở thành một quận, nhưng vẫn là vùng đất hung sơn ác thủy đối với người Trường Lăng, nhưng ngươi nên biết, từ rất sớm trước kia, ở Ba Sơn có rất nhiều tông môn tu hành."

"Ở Ba Sơn thời đó có rất nhiều Linh Mạch, to hơn mạnh hơn linh mạch của Bạch Dương Động rất nhiều, nên sản sinh ra rất nhiều tông môn, cho đến hôm nay, tuy Linh Mạch đều đã kiệt quệ, nhưng trong ba sơn vẫn còn rất nhiều di tích của các tông môn."

"Năm thứ hai sau khi bệ hạ đăng cơ, sư huynh của ta tới Ba Sơn du lịch, vừa vặn thấy một di tích tông môn cổ bị người ta tìm ra. Có rất nhiều Tu Hành Giả tới đó tầm bảo, sư huynh của ta cũng tìm được một viên Định Nhan Châu."

"Dược khí của Định Nhan Châu có tác dụng thấm vào ngũ tạng, duy trì dung nhan, nhưng sau khi sư huynh của ta tìm được Định Nhan Châu, đã bị một Tu Hành Giả cướp mất."

"Tên Tu Hành Giả kia chính là người của Phong gia ở ba quận Trúc Sơn huyện, Phong Thiên Trọc, sư huynh của ta và hắn đánh

nhau, sư huynh không địch lại, bị hắn cướp mất Định Nhan Châu."

Đinh Ninh gật gù, ánh mắt hắn rơi vào thanh Mạt Hoa tàn kiếm, không khỏi nhớ tới những lời ngày ấy Trường Tôn Thiển Tuyết đã nói khi phản đối hắn đi vào Bạch Dương Động.

Trường Lăng quả thực là nơi hội tụ ân oán khắp nơi.

Giống như hiện tại, thanh tàn kiếm này vốn chẳng liên quan gì tới Bạch Dương Động hay Tiết Vong Hư, nhưng trong lúc vô tình, thanh kiếm này đã lại gom những mối ân oán dây dưa về chung một chỗ.

"Lúc đó, tu vi của ta không cao hơn sư huynh cao bao nhiêu, sư huynh của ta không đánh được, thì ta cũng chưa chắc đối phó được."

Tiết Vong Hư rất bình thản: "Hơn nữa viên Định Nhan Châu kia có thể luyện hóa, ta với sư huynh đương nhiên cho rằng đối phương sau khi đoạt được Định Nhan Châu đã luyện hóa nó, hơn nữa Phong gia và thị tộc của Hoàng Hậu có chút quan hệ với nhau, cho nên cắn răng chịu đựng, không nghĩ đến chuyện này nữa."

"Nhưng sau này lại phát hiện ra hắn không luyện hóa Định Nhan Châu?" Đinh Ninh đoán ra vấn đề.

Tiết Vong Hư trào phúng lắc đầu: "Mãi tới mấy năm trước mới nghe nói, Phong Thiên Trọc thích sắc đẹp, nên đã tặng Định Nhan Châu cho tiểu thiếp dùng."

Đinh Ninh nhíu mày: "Vậy hắn cũng là người tình cảm hay thay đổi, những kẻ yêu thích sắc đẹp, coi trọng dung mạo như vậy, khi nhìn mãi một khuôn mặt, dù gương mặt đó xinh đẹp mỹ lệ, cũng sẽ không được bao lâu là sinh ghét."

Tiết Vong Hư cười, "Đương nhiên hắn sẽ ghét. Nên hắn đưa Định Nhan Châu cho ba người tiểu thiếp khác nhau, để ít nhất đến

trước khi hắn thấy ghét, thì nhan sắc của người tiểu thiếp hắn ưa thích không thay đổi."

Đinh Ninh cười nhạt: "Ý tưởng rất hay, chỉ tiếc là không dùng cho việc tu hành."

"Kỳ thật tu hành lâu rồi, sẽ thấy nó chẳng có ý nghĩa gì."

Tiết Vong Hư nhìn Đinh Ninh, rất nghiêm túc: "Lúc cảm thấy không có khả năng tiến thêm được nữa, lại không muốn kiến công lập nghiệp, ra trận chém giết, thì sẽ cảm thấy tu hành không còn ý nghĩa nữa, còn không bằng rượu ngon thiếp đẹp vượt qua quãng đời còn lại."

Đinh Ninh im lặng, hắn biết Tiết Vong Hư nói là sự thật, nhưng Phong Thiên Trọc thiếu hắn một khoản nợ, nên dù Phong Thiên Trọc cảm thấy tu hành không còn ý nghĩa, thì cũng không xứng được ăn ngon mặc đẹp, thiếp đẹp thành đàn.

"Đối với ngươi, tu hành đương nhiên là có ý nghĩa." Tiết Vong Hư mỉm cười: "Đối với ta, đã giữ im lặng cả đời, cuối cùng phong quang so với một trăm thiếp đẹp còn thấy sung sướng hơn nhiều, nên ngươi không cần cảm thấy thiếu nợ ta cái gì, huống chi ngươi còn muốn chiến thắng ở Mân Sơn kiếm hội. Dù ngươi có nói ta chấp niệm, dù Bạch Dương Động không có ở đây, nếu có một đệ tử Bạch Dương Động nằm trong số tam giáp của Mân Sơn kiếm hội, đó chính là điều làm ta vui vẻ nhất hơn bất cứ điều gì. Dù đó chỉ là tưởng tượng trong thoáng chốc, nhưng chỉ cần ngờ sắc mặt của đám quý nhân kia vào lúc đó, là ta thấy sung sướng lắm rồi."

Đinh Ninh nhìn gương mặt phấn khởi của Tiết Vong Hư, cũng không nhịn được tưởng tượng đến cảnh tượng ấy, hắn cũng cảm thấy cao hứng, phì cười: "Ta không nghĩ ngươi chấp niệm, vì Bạch Dương Động đối với rất nhiều người chỉ là tên gọi, nhưng đối với ngươi lại là cả cuộc đời. Chỉ là ta nghe nói Mân Sơn kiếm hội này khác hẳn với tế kiếm thí luyện lộn xộn của Thanh Đằng Kiếm

Viện, tam giáp cũng có phân trước sau, nên dù có đi vào tam giáp, cũng chưa chắc là an toàn, muốn chắc chắn phải giành được vị trí đứng đầu bảng."

Tiết Vong Hư ngẩn ra, thiếu chút nữa lại giật đứt râu mình.

"Ngươi muốn giành vị trí đệ nhất?"

"Ta nói nhiều như thế, mà ngươi vẫn không tin ta?"

Tiết Vong Hư lắc đầu, tức quá hóa cười: "Nếu ngươi thực có thể đứng thứ nhất, ta sẽ già hóa thành con nít, lột sạch quần áo chạy quanh một vòng trước Danh Kiếm giang của Mân Sơn Kiếm Tông."

"Ta sẽ lấy được đệ nhất."

Đinh Ninh rất chắc chắn nói câu ấy, vẻ mặt cổ quái nhìn Tiết Vong Hư: "Chẳng lẽ hồi các ngươi còn trẻ, thích lột sạch quần áo chạy lung tung lắm sao? Sao các ngươi lại có sở thích kỳ cục thế?"

Tiết Vong Hư cười phá lên, hai tay vuốt ghế ngồi, giống như đang thật sự trở về thời thanh xuân.

"Tuổi trẻ ngông nghênh, cất ca vang uống chén tràn. Ôi người biết đâu được những chuyện ngông nghênh lông bông là bấy nhiêu năm tháng tàn. Biết bao nhiêu lầm lỗi, bao người ra đi, thật khó quay trở lại, chẳng còn thể gặp nhau một lần."

Đinh Ninh nhắm mắt, thì thầm trong lòng: "Lão đầu, dù ngươi tuổi đã xế chiều, nhưng ta đi theo ngươi, tất sẽ cho ngươi thật sự phong quang."

Q2 - Chương 10: Kế hoạch không bằng biến hóa

Thời gian dần trôi qua, mùa đông càng ngày càng đậm, vào ba quận, phong cảnh ven đường hoàn toàn khác biệt với Trường Lăng, nhìn ra ngoài thấy tầng tầng ruộng bậc thang trên những sườn núi, khắp nơi đều là thị trấn nhỏ, không hề có một thành lớn nào, dãy Ba Sơn liên miên hiểm trở như những người cự nhân đội trời đạp đất kề vai đứng cạnh nhau.

Nghìn năm trước, Tu Hành Giả trong thiên hạ còn rất ít ỏi, những người có thể ngộ đạo, hoặc đạt được một ít tu hành chi đạo, đều trở thành địa tiên, kiếm tiên trong mắt người thường.

Những người này nhờ Linh Mạch để tu hành, lại được tưởng rằng là ăn gió lành, nuốt mây màu, để lại vô số truyền thuyết.

Đến khi các nước đã cường thịnh, Đại Vương Triều, Đại Tần vương triều và Ba Sơn Kiếm Tràng hưng khởi, khu vực Ba Sơn dù số lượng nhân khẩu đã tăng nhiều, nhưng Linh Mạch trong Ba Sơn đã đoạn tuyệt mấy trăm năm, nên những tu hành chi địa cổ bên trong cũng bị bỏ hoang.

Đến nay, Ba Sơn Kiếm Tràng vì Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ mà biến mất, so với nơi thủ đô Tu Hành Giả dày đặc như Trường Lăng, số lượng Tu Hành Giả ở ba quận là cực nhỏ, người nơi đây vẫn nghĩ Tu Hành Giả đều là người tiên, ăn gió nuốt mây.

Nên Tiết Vong Hư chỉ cần thoáng triển lộ chút thủ đoạn, là có thể dễ dàng đổi được xe ngựa tốt nhất, tốc độ đi đường nhanh chóng.

Một ngày, Đinh Ninh xốc màn xe đã bị vụn băng bao phủ lên, thấy dọc theo những dốc núi trùng điệp liên tiếp nhau, là trại chừng hơn một ngàn cái lầu gỗ.

Hắn biết đây là Liên Thành Trại, trước kia lúc Ba Sơn chưa được lập thành quận, thì nơi đây đã là một trong những căn cứ thổ dân lớn nhất của Ba Sơn.

Đi qua nơi này, qua thêm một hạp cốc, là tới một thung lũng, đó chính là huyện Trúc Sơn .

***

Lúc Đinh Ninh đi theo Tiết Vong Hư đến Trúc Sơn huyện, trong trạm dịch của Binh Mã Ti, Vương Thái Hư và Du Cô đang đàm phán với nhau.

Du Cô luôn nhìn vào cây mai vàng trong sân, nét mặt uy nghiêm lạnh lùng, trong lòng vô cùng bình tĩnh.

Vì hắn biết, theo tình hình hiện nay, Binh Mã Ti phải đàm phán vụ này thật nhanh, tốt nhất là trong hôm nay.

"Trời lạnh lắm rồi, nếu chuyện áo giáp đổi người khác tới tiếp nhận, coi chừng chậm trễ."

Vương Thái Hư cũng nhìn vào cây mai: " Tướng Quân lần trước nói có lý, Tằng Lâu chúng ta có lẽ không nên lấy sinh ý từ áo giáp, nhưng sinh ý từ giải kho thì nhất định phải lấy, ngoài ra, ta nghe nói Trường Lăng có rất nhiều lao ngục đã lâu năm không được tu sửa, phạm nhân trời lạnh cũng cần mặc quần áo, đau đớn cần được hỗ trợ, những chuyện này, Tướng Quân có thể làm chủ để cho Lưỡng Tằng Lâu chúng ta nhận làm có được chăng?"

Du Cô quay phắt lại.

Mắt hắn sắc bén như đao: "Ngươi đang nói nghiêm túc?"

Điều này đã hoàn toàn vượt qua dự kiến của hắn.

Tu sửa phòng ốc lao ngục, chăm lo cơm canh quần áo đệm chăn cho tù nhân, xử lý những chuyện vãng lai… tuy có mang lại nhiều lợi nhuận, nhưng sao so được với lợi nhuận kinh người từ thu nhập cung cấp áo giáp cho quân đội?

Vương Thái Hư mỉm cười: "Ta dù sao cũng chỉ là thị tỉnh tiểu dân, sao so được với quân lệnh như núi của Tướng Quân, nhưng ta vẫn biết nói chuyện là phải nhất ngôn cửu đỉnh."

Du Cô hiểu nhầm mục đích của hắn, nên trào phúng nói: "Có thể ra vào lao ngục, sau này Lưỡng Tằng Lâu các ngươi có bị bắt vào, cũng sẽ được chăm sóc đàng hoàng. Dù có bị oan khuất thế nào, ở trong đó cũng an tâm thoải mái, còn những kẻ giang hồ khác của Trường Lăng, bây giờ có muốn đấu với ngươi chắc cũng phải suy nghĩ, lỡ người của bọn chúng bị bắt vào ngục có sống nổi hay không. . . Vương Thái Hư, ngươi lấy lui làm tiến, vừa giảm bớt sự đắc tội với Binh Mã Ti, vừa sau này có lợi thế giành địa bàn với những lão đại trong giang hồ, tính toán thật là giỏi."

Vương Thái Hư mỉm cười, khom mình hành lễ với Du Cô ti: "Đa tạ Du Tướng quân thành toàn."

Du Cô lạnh mặt.

Hắn còn chưa đồng ý, nhưng Vương Thái Hư lại biết hắn sẽ đồng ý, mà thực sự hắn cũng sẽ đồng ý. Dù sao để cho Tông Pháp Ty được chút ít lợi ích, đối với Binh Mã Ti chỉ là chuyện nhỏ, yêu cầu của Vương Thái Hư, không hề đụng chạm tới điểm mấu chốt của Binh Mã Ti, thậm chí có thể nói là đã nhân nhượng cho Binh Mã Ti rất nhiều thể diện.

Nhưng hắn luôn cực kỳ kiêng kị và không thích những loại người quá mức thông minh, có thể nhìn thấu được suy nghĩ của người khác.

Nên trong mắt hắn ngập tràn sát ý.

"Lần này tuy ta chấp nhận yêu cầu của ngươi, nhưng ngươi là người thông minh, ngươi phải hiểu qua khoảng thời gian này, tình hình sẽ có thay đổi."

"Cho nên qua mùa đông này xong, ngươi phải thu liễm một chút."

Vương Thái Hư khom người, kính cẩn nói: "Ta sẽ ghi nhớ lời Tướng Quân dạy bảo."

Du Cô trầm mặc.

Cuộc đàm phán đã kết thúc.

Vương Thái Hư tuy lời lẽ và thái độ đều khiêm tốn, nhưng hắn biết, sau khi rời khỏi dịch trạm, Vương Thái Hư và Lưỡng Tằng Lâu sẽ nhanh chóng làm cho hơn mười bang phái giang hồ đang sống nhờ vào những sinh ý kia phải tàn lụi, hoặc phải sáp nhập vào Lưỡng Tằng Lâu.

Lưỡng Tằng Lâu sẽ biến thành một con quái vật khổng lồ thực sự, trở thành kẻ thống trị dưới mặt đất, trừ Ngư Thị.

***

Từ Liên Thành Trại đến thị trấn Trúc Sơn chỉ cần đi hơn nửa ngày đường, nên Tiết Vong Hư và Đinh Ninh không nghỉ ngơi ở Liên Thành Trại, mà chỉ ăn qua loa, rồi tiếp tục đi.

"Sắp tới huyện thành Trúc Sơn rồi, ngươi có kế hoạch gì không?"

Đinh Ninh hỏi Tiết Vong Hư.

Hắn là người luôn làm theo kế hoạch.

Ví dụ như giết Tống Thần Thư, ví dụ như lúc nào xuất hiện trước mặt đám người Tạ Trường Thắng, tới tu vi nào thì nghĩ cách đi vào tham gia Mân Sơn kiếm hội, hắn đều lên kế hoạch cụ thể và cả kế hoạch dự phòng.

Đi vào Mân Sơn Kiếm Viện, phối hợp với cửu tử tằm, sẽ giúp hắn không bị già sớm, mà tốc độ tu hành vẫn nhanh chóng.

Sau khi lấy được Tục Thiên Thần Quyết, hắn sẽ theo tu vi, đi tìm từng người một được viết tên trong danh sách trên tường để xử lý.

Nhưng Tống Thần Thư đã đưa ra những bí mật, làm rối loạn kế hoạch của hắn.

Phong gia của Trúc Sơn huyện, vốn nằm ngay trên hàng đầu của danh sách đó.

"Phong Thiên Trạc ở Trúc Sơn huyện chẳng khác gì lão đại, một là vì bản thân hắn là một Tu Hành Giả rất mạnh, nên người ở đây đều xem hắn là bậc thần tiên phù hộ nơi này." Tiết Vong Hư trả lời: "Hắn cũng rất hưởng thụ sự tôn kính đó, nên hàng năm vào dịp hội chùa, hắn đều xuất hiện đốt nhang, quyên góp chút ít tài vật hay nói mấy lời. Nếu đến lúc đó, ta ngay trước mặt mọi người khiêu chiến hắn, hắn sẽ không tìm ra được lý do để từ chối."

Đinh Ninh suy tư: "Trong vương triều này, ở đâu người ta cũng tôn kính dũng giả và cường giả, đối với việc công khai ước chiến song phương lại càng kính nể. Nhưng nếu ngươi khiêu chiến hắn ngay ở huyện Trúc Sơn, coi chừng sẽ bị người ta căm hận."

Tiết Vong Hư cười mỉa:

"Chỉ cần đánh thắng, sẽ không còn là hận, mà là sợ"

Đinh Ninh bình tĩnh nói: "Dù ngươi chắc chắn hắn chưa đi vào đệ thất cảnh, nhưng thủ đoạn của Ba Sơn Kiếm Tràng có rất nhiều

chỗ độc đáo."

"Đương nhiên ta sẽ phải cẩn thận." Tiết Vong Hư nhấp một hớp nước ấm: "Nhưng còn ngươi. . . Ngươi nói ngươi muốn ở trong Dân Sơn kiếm hội áp đảo những tên trẻ tuổi tài năng, ngươi có kế hoạch gì? Cả đường đi ta chẳng hề thấy ngươi luyện kiếm, chẳng lẽ hai quyển Kiếm Kinh ngươi lựa chọn, ngươi đều đã lĩnh ngộ hết rồi?"

Đinh Ninh thoáng do dự, sau đó gật đầu.

Tiết Vong Hư bị nghẹn nước, ho sặc sụa.

Đinh Ninh nhìn ông, đưa tay lên múa may mấy cái.

Dù trông có vẻ rất tùy tiện, nhưng trong không khí lại xuất hiện một hương vị hàm súc rất đặc biệt.

Tiết Vong Hư không ho nữa, mà lại bứt đứt mấy sợi râu, nước ở trong túi nước văng ra, ướt cả vạt áo trước.

"Những Kiếm Kinh này đối với người khác rất khó, nhưng đối với ta rất đơn giản."

Đinh Ninh bình thản: "Nên kế hoạch của ta, chính là đi vào Chân Nguyên cảnh trước khi tham gia Mân Sơn kiếm hội, còn muốn an tâm hơn, thì đi vào Chân Nguyên cảnh trung phẩm."

"Ta chưa từng thấy ai quái vật như ngươi."

Một lúc lâu sau, Tiết Vong Hư mới nhẹ thở ra một hơi: "Ngay bây giờ ta thực rất muốn trông thấy hai tên tiểu quái vật của Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn, xem chúng so với ngươi khác biệt bao nhiêu."

"Trước kia ta đã tưởng rằng Dã Hỏa Kiếm Kinh còn chưa đủ khó, nhưng nắm một lúc cả hai môn Kiếm Kinh như thế này. . .

Xem ra ta hiểu ngươi chưa đủ."

Tiết Vong Hư nhăn nhăn mày, như đang nghiên cứu thảo luận: "Nhưng nếu chỉ có hai môn này có đủ không? Trong Mân Sơn kiếm hội, có những người tu những bộ Kiếm Kinh còn mạnh hơn chúng."

Đinh Ninh lắc đầu, "Không có Kiếm Kinh mạnh hơn, chỉ có người mạnh hơn mà thôi."

Q2 - Chương 11: Thái độ của Phong gia

Tiết Vong Hư vừa cười vừa gắt lên mắng:

"Thực là khí phách nhỉ."

Rồi ông hơi cảm khái: "Ta nhớ người kia cũng đã từng nói như vậy."

Đinh Ninh chớp mắt: "Ta muốn nghe đánh giá của ngươi về người đó."

"Xem ra tuổi ngươi tuy nhỏ, nhưng cũng đã được nghe nói về người kia." Tiết Vong Hư trở nên nghiêm túc hẳn lên: "Lúc bệ hạ đăng cơ, cũng có người đến hỏi ta đánh giá người đó như thế nào, ta đã trả lời, ta không đánh giá được, vì ta không đủ tư cách đánh giá người đó, cũng không biết ai có tư cách ấy. Bệ hạ là người anh minh và cường đại, người có thể đưa Đại Tần vương triều trở nên cường thịnh, làm cho các tông môn tu hành ở Trường Lăng trở nên mạnh hơn, và được sống ổn định."

"Cho đến hôm nay, mọi chuyện đã trở thành chuyện cũ. Nên ta vẫn sẽ không đưa ra một đánh giá nào về những chuyện đã qua, ta không muốn tình cảm và cách nghĩ của ta ảnh hưởng đến ngươi. Dù sao con đường của ngươi còn rất dài, nếu mang theo tình cảm đặc biệt gì đó trên đường, thì sẽ bước đi rất khó."

Ở ngoài thùng xe, tiếng người dần dần nhiều lên.

Đinh Ninh rèm xe vén lên, nhìn ra ngoài, thấy người đi trên đường khá đông đúc, có cả những người buôn bán, rõ ràng là

muốn mượn hội chùa, đến để tìm người vừa ý, họ đều mặc quần áo mới, đa số là những tín đồ thành kính, mang vác đủ thứ đồ để đưa lên cúng cho thần Phật.

"Ta nhớ có đọc được trong sách người ta chia đại cảnh giới tu hành thành bốn cấp, bắt đầu là thấy núi thấy nước, sau đó thấy thiên địa, thấy mình, cuối cùng là thấy chúng sinh."

Đinh Ninh nhìn những người đi qua: "Nghĩa là tu đến cảnh giới cao, là có thể nhìn thấy người khác, nhưng tại sao lại phải là người khác, ngươi cảm thấy thuyết pháp này có lý hay không?"

Tiết Vong Hư giật mình, cau mặt nghĩ một lúc lâu, mới trang trọng hỏi: "Ngươi đọc được cái đó ở sách nào?"

Đinh Ninh lắc đầu, "Quên rồi, hình như là một quyển tập tranh cũ."

"Có vẻ rất có lý." Tiết Vong Hư vẫn cau mày, trầm ngâm một lúc, nhưng rồi thở dài, "Chỉ tiếc dù có nghe thấy câu này sớm mấy năm, dù ta không vào đệ Thất Cảnh, cũng không có khả năng cảm nhận được, còn bây giờ, ta không còn đủ thời gian để suy nghĩ và xác minh xem chân ý trong đó có phải không bàn mà hợp với ta hay không."

***

Dọc theo quan đạo, xuyên qua một cái hạp cốc, xe ngựa chạy qua những bờ ruộng, những con suối, dần dần đồng ruộng thưa hẳn đi, nhà cửa nhiều dần lên.

"Giấy thông hành!"

Một tiếng quát vang khi xe ngựa vừa đi vào khu vực huyện Trúc Sơn.

"Người Trường Lăng?"

Những quân sĩ kiểm tra khi nhìn thấy giấy thông hành của Đinh Ninh và Tiết Vong Hư thì đều giật mình, đọc kỹ lại, đến khi nhìn thấy năm sinh và thân phận của Tiết Vong Hư ở Bạch Dương Động thì đều kinh hãi.

Người quân sĩ đứng đầu không dám hỏi gì thêm, vội nhanh chóng cho đi.

Nhưng mới đi vào huyện Trúc Sơn, vừa mới tìm được phòng khách sạn, bình trà nóng còn chưa uống xong, một viên quản sự mặc cẩm bào xanh đã xuất hiện.

Người quản sự trung niên khuôn mặt gầy gò cung kính khom người chào Tiết Vong Hư và Đinh Ninh: "Tiểu nhân Phong Phù Đường, là quản sự Phong gia, không biết Tiết động chủ đại giá quang lâm, nên không có từ xa tiếp đón."

Chỉ là kiểm tra giấy thông hành theo thông lệ ở ngoài thành, người của Phong gia đã biết nhanh như vậy, phản ứng nhanh như vậy, đủ thấy Phong gia ở Trúc Sơn huyện rất có thế lực, Tiết Vong Hư lơ đễnh cười: "Ta với Phong gia các ngươi chẳng có thân tình gì, không cần đa lễ."

"Tiết động chủ thân phận tôn quý, Phong gia thân là địa chủ, đương nhiên phải tận tình địa chủ mới phải." Phong Phù Đường không hề đổi sắc, vô cùng khiêm tốn nói: "Khách sạn này quá mức tầm thường, nếu Tiết động chủ không chê, tiểu nhân mời ngài tới một biệt viện thanh tĩnh."

Tiết Vong Hư cười: "Cái này càng không cần, khách sạn này đã thoải mái hơn nhiều so với cái nhà nhỏ của ta."

Phong Phù Đường vẫn khiêm cung: "Không biết Tiết động chủ đến Trúc Sơn huyện cần làm chuyện gì, nếu cần. . ."

Tiết Vong Hư uống ngụm nước trà, cắt ngang: "Không cần

phiền toái như vậy, ta chỉ là dẫn đệ tử đi du lịch, vào di tích tu hành ở trong Ba Sơn, trên đường đi ngang qua Trúc Sơn mà thôi, trưa mai là ta đi rồi."

Phong Phù Đường càng thêm khiêm tốn: "Ngày mai đúng lúc ở đây có hội chùa cúng ông táo, vô cùng náo nhiệt, cộng thêm mấy ngày trước Phong gia được hoàng hậu điện hạ yêu mến, ban cho một bộ tranh chữ, Tiết động chủ bác học, chắc hẳn cũng biết hoàng hậu điện hạ không chỉ có tài vẽ tranh song tuyệt, mà còn là đại Tu Hành Giả tinh thông phù đạo, người dùng cây bút để tu hành, mô phỏng sự ảo diệu trong vận hành của Thiên Địa nguyên khí, tranh của người muôn hình vạn trạng, ngày thường tuyệt đối không thể nào thấy. Ngày mai tế thần, bộ tranh chữ kia sẽ được thỉnh tới Hỏa Đức Điện để thờ. Không biết Tiết động chủ có hứng thú xem không?"

Tiết Vong Hư nhíu mày, nhìn Phong Phù Đường: "Khả năng ăn nói của Phong quản sự thực là tốt. Quản sự của những gia đình quý nhân ở Trường Lăng ta đã thấy không ít, nhưng không có mấy ai đạt tới trình độ như Phong quản sự."

Mặt Phong Phù Đường hơi cứng lại, nhưng giọng nói vẫn rất lễ phép: "Tiết động chủ quá khen."

"Ngươi yên tâm." Tiết Vong Hư bình thản nói: "Ta sao không biết hoàng hậu điện hạ yêu mến Phong gia, nhưng mà ta phải đi vội, sợ là không tham gia được."

Nét mặt Phong Phù Đường thả lỏng hẳn ra.

Tiết Vong Hư vẻ mệt mỏi phất phất tay: "Ta cần thanh tĩnh một chút."

"Tiểu nhân minh bạch."

Phong Phù Đường không nói gì thêm, khom người thối lui.

"Thật là dối trá." Đinh Ninh khẽ nói.

Tiết Vong Hư trừng mắt, "Ngươi nói ta hay tên quản sự?"

Đinh Ninh ha ha cười, "Đâu có khác gì nhau."

Tiết Vong Hư cau mày vẻ lo lắng: "Phong gia làm vẻ ta đây như thế, có lẽ đã nghe nói ta đã đến đệ Thất Cảnh, ngươi nói Phong Thiên Trạc có phải vì vậy mà kiêng kị, suốt đêm nay luyện hóa luôn Định Nhan Châu không?"

"Ta nghĩ chắc có lẽ không." Đinh Ninh bình tĩnh đáp: "Nếu thế, hắn không cần phải sai quản sự đến dùng tên tuổi hoàng hậu để dọa ngươi. Nếu hắn nghĩ chỉ cần mang hoàng hậu ra là hù ngươi được, thì không phải hắn kiêng kị, chỉ là uy hiếp mà thôi."

Tiết Vong Hư không còn lo lắng nữa, cười nhạt, "Ngươi nói không sai, tên quản sự này khiêm cung cái gì, rõ ràng là uy hiếp mà thôi."

***

Phong Phù Đường bước vào cỗ xe ngựa có gắn dấu hiệu của Phong gia, chạy tới một đình viện yên tĩnh.

Đình viện kia chiếm một diện tích rất lớn, tường tro ngói đen, rõ ràng đều là kiểu dáng kiến trúc Trường Lăng, hoàn toàn khác biệt với kiểu kiến trúc tường đất bình thường của Trúc Sơn huyện.

Xe ngựa dừng lại trước cửa đình viện, Phong Phù Đường xuống xe.

Dáng vẻ quản sự khiêm tốn hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một người cao ngất, cả người toát ra hơi thở lạnh lùng sắc bén, gương mặt khoan hậu cũng trở nên lạnh lẽo như băng.

Hai người hầu mở cửa lớn ra, đằng sau cửa lớn là một con

đường bằng đá, đang có một thiếu niên mặc áo gấm tuổi cỡ Đinh Ninh đứng chờ sẵn.

Thiếu niên này khuôn mặt anh tuấn, tay chắp sau lưng, dáng vẻ cay độc âm trầm, như lúc nào cũng muốn vồ chết người ta.

"Thế nào?"

Hắn cao ngạo, lạnh lùng hỏi Phong Phù Đường.

Phong Phù Đường hơi khom mình hành lễ: "Tiết Vong Hư luôn miệng nói chỉ là đi ngang qua, khiến ta nhìn không ra hư thật, vẫn phải đề phòng."

"Nếu hắn thực chỉ là đi ngang qua, thì Phong gia đương nhiên sẽ dùng lễ đối đãi, nể mặt tu vi của hắn, có lẽ còn nữa thể cấp cho hắn chút ít thuận tiện."

"Nhưng nếu hắn muốn tới tìm gia gia gây phiền toái, ta sẽ bắt hắn phải trả giá đắt."

"Tiết Vong Hư không phải còn dẫn theo một kẻ tên là Đinh Ninh sao? Ngươi thấy hắn thế nào?"

Phong Phù Đường trầm ngâm: "Chưa kịp điều tra thân phận của hắn, chỉ biết hắn là Tu Hành Giả, chưa đến Chân Nguyên Cảnh, nhưng nhìn dáng vẻ của Tiết Vong Hư thì có vẻ rất đặt hy vọng vào hắn, rất có thể là đệ tử quan môn của ông ta."

Thiếu niên cười híp mắt.

"Nếu vậy, tốt nhất ngày mai Tiết Vong Hư đừng có giở trò, nếu không ta sẽ phế tên đệ tử đắc ý đó của hắn."

Mặt mũi hắn anh tuấn và ngây thơ, nhưng lời lẽ lại rất cay độc và tàn nhẫn.

Hắn tên là Phong Thanh Hàm, là cháu trai duy nhất của Phong

Thiên Trạc.

Phong Thiên Trạc có ba con trai, nhưng cả ba người điều sinh ra toàn con gái, chỉ có một mình Phong Thanh Linh là sinh ra được một đứa con trai.

Tư chất của Phong Thanh Hàm là rất tốt.

Nửa năm trước, hắn đã bước chân vào Chân Nguyên Cảnh, tu vi Chân Nguyên Cảnh hạ phẩm.

Với tuổi của hắn, dù có ở Trường Lăng, cũng là rất nổi bật.

Q2 - Chương 12: Muốn diệt tộc không?

Ngày hôm sau là ngày hội chùa.

Sáng sớm đã vang lên tiếng người rao hàng bán tạc quả khoa.

Thói quen ăn sáng của người Trịnh rất khác với người Tần, người Tần thích ăn mì phở, còn người Trịnh lại thích ăn gạo nếp.

Tạc quả khoa được làm bằng gạo nếp nhồi kỹ, sau đó dùng vật nặng nén chặt một đêm, rồi ve thành những viên bánh trôi to cỡ trứng bồ câu, chiên qua dầu, sau đó được rưới lên trên mặt một lớp nước đường đỏ.

Đối với người Tần, món điểm tâm này quá ngọt, không chừng còn nữa người vì ăn quá dính răng mà bực mình đập bể luôn chén.

Đinh Ninh lại chẳng hề gì, xách chén ra mua luôn hai phần, lúc trả tiền, người bán tạc quả khoa lại không chịu nhận, ấp úng nói: "Ngài là khách của Phong gia lão gia, món ăn này chẳng đáng giá bao nhiêu, sao không biết xấu hổ lấy tiền của ngài."

Đinh Ninh cau mày: "Sao ngươi biết ta là khách của Phong gia?"

"Hôm qua ở trong nội thành đã có tin đồn, trong khách sạn này có hai vị khách của Phong gia, đều đến từ Trường Lăng. Giọng nói của ngài rõ ràng là khẩu âm Trường Lăng, tên cũng giống tên người trong tin đồn, đương nhiên đúng là ngài rồi." Người bán hàng chất phác giải thích.

"Xem ra hôm nay nhất định phải làm cho người ta hài lòng."

Đinh Ninh vừa nhai vừa nói với Tiết Vong Hư: "Bây giờ người Trịnh nào ở đây cũng nghĩ chúng ta là khách của Phong gia, nếu khách lại tới tìm Phong gia gây phiền toái, thì hình ảnh chúng ta trong mắt họ nhất định là hết sức khó ưa."

Tiết Vong Hư cười, "Có đôi khi cứ để cho họ thấy ngươi khó ưa, nhưng không làm gì được ngươi, cảm giác cũng rất là hay. Mà ngươi cũng đâu cần để ý tới cái nhìn của họ."

***

Hỏa tức vượng(*), Người Trịnh cúng ông táo, không chỉ muốn cầu cho cái bếp an toàn, mỗi món ăn đều làm no bụng, mà còn muốn cầu cho cuộc sống ngày càng phát đạt.

(*) Hỏa tức vượng: lửa mang lại thịnh vượng.

Nên lúc tế thần được tiến hành vào lúc giữa trưa, lúc trời nắng nhất.

Nhưng hội chùa còn bao gồm cả mua bán giao dịch hàng hóa, nên từ sáng sớm, Trúc Sơn huyện đã đông đúc náo nhiệt, xe ngựa nối liền không dứt, người đi qua đi lại tấp nập.

Lúc còn nửa canh giờ nữa là đến lúc làm lễ, hai đầu Trúc Sơn huyện cùng vang lên tiếng pháo và tiếng nhạc.

Một đám người đeo mặt nạ lớn năm màu, mặc áo quần lòe loẹt, vừa hát vừa múa đi về phía trước.

Đây là truyền thống múa rước thần của Người Trịnh.

Nghe nói phương thức này có thể câu thông với Quỷ Thần, cầu xin khang an.

Đằng sau họ, là hàng ngũ những người đội cống phẩm.

Theo quy củ, sau đội hiến cống, từ miếu Ông táo sẽ có một đội

thỉnh thần toàn là đàn ông, đội đồ cung phụng từ trong miếu Táo quân ra ngoài diễu phố.

Sau khi đi diễu một vòng, cống phẩm sẽ được đưa tới Hỏa Đức Điện, sau đó tất cả đại thị tộc, quan lại quyền quý của Trúc Sơn huyện sẽ thay phiên nhau dâng hương.

Lúc này trước Hỏa Đức Điện, hương án đã chuẩn bị xong, dọc hai bên đặt mấy chục cái ghế bằng gỗ lim.

Trên khoảnh đất trống cách hương án không xa, Phong Thanh Hàm với trang phục lộng lẫy đã đứng chờ sẵn.

Phong Phù Đường bước nhanh về phía hắn: "Tiết Vong Hư và Đinh Ninh hình như không hề có ý rời khỏi khách sạn."

"Nói hôm nay đi, mà tới giờ còn chưa rời khách sạn, xem ra quả thực muốn giở trò." Phong Thanh Hàm nhếch mép khinh thường: "Thực là muốn tự rước vạ vào mình."

Cùng lúc ấy, mấy cỗ xe ngựa đứng chờ sẵn trong một trang viên xinh đẹp và tĩnh mịch.

Trong tiểu lâu thanh lệ, hai thị nữ đang hầu một người đàn ông hơn năm mươi tuổi rửa mặt.

Một thị nữ đưa chiếc khăn ấm đã được thấm hương liệu tới nhẹ nhàng lau mặt cho người đàn ông.

Người thị nữ còn lại thì cầm chiếc lược trầm hương dịu dàng chải tóc cho y.

Người đàn ông vô cùng kiên nhẫn, để hơi nóng và hương thơm trên chiếc khăn thấm vào da mặt.

Đến khi chiếc khăn hết ấm, người thị nữ đổi một chiếc khăn ướt sạch lau mặt lại cho y, khẽ chỉnh lại mái tóc cho y, y mới lên

tiếng hỏi người đang chờ ở cửa ra vào: "Tiết Vong Hư nói đi mà vẫn chưa đi?"

Người kia đáp, rất nhanh và rõ ràng: "Không hề có ý muốn ra ngoài."

"Thật là muốn đợi ta sao?"

" Tiết Vong Hư không để ý tới sinh mạng, nhưng Phong Thiên Trạc ta nhà to nghiệp lớn, ta cần gì phải tự hạ thấp thân phận đứng chung chỗ với hắn?"

"Lúc ta tới đó, thì hắn không được phép xuất hiện nữa."

Người đàn ông nhìn bề ngoài chỉ chừng hơn năm mươi này chính là người được yêu mến nhất Trúc Sơn huyện, Phong Thiên Trạc, y giao phó thêm một câu: "Để đề phòng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, bảo Bát phu nhân đi theo đi, nhưng không xếp cho chỗ ngồi, để đứng chờ chung với các ngươi là được."

***

Đội nhảy đón thần đã sắp tới miếu Ông táo.

"Theo sát ta."

Thấy thời gian đã tới lúc, Tiết Vong Hư phủi vỏ đậu phộng trên người, nói với Đinh Ninh đang nhàm chán nhìn ba đĩa đậu phộng đã sạch trơn, đứng dậy.

Đa số người đi đường đã đi theo đội nhảy múa, nên đường sá xung quanh khách sạn khá là vắng vẻ.

Nhưng Đinh Ninh và Tiết Vong Hư mới đi ra hơn mười bước, đã có mười mấy người từ những con phố xung quanh bước ra.

Trên những mái nhà bốn phía, cũng có ánh sáng phản quang của kim loại.

Một người làn da ngăm đen, cơ bắp rắn chắc đi tới, nhưng còn chưa kịp mở miệng, Tiết Vong Hư mới nhàn nhạt nhìn hắn, hắn đã cảm thấy như có hai thanh cự chùy đập thẳng vào trong đầu mình.

Hai chân hắn mềm nhũn, suýt nữa ngã phịch xuống đất.

"Phong gia các ngươi không có mấy người có thành khí, trừ phi Phong Thiên Trạc tự tới đây, nếu không không ai cản đường ta được."

Tiết Vong Hư lãnh đam nói.

"PHỐC" một tiếng, người da ngăm đen kia hộc ra một búng máu.

Hắn cắn đầu lưỡi, cố gắng làm cho mình tỉnh táo.

"Chúng ta quả thực không cản được ngươi, nhưng chúng ta không sợ chết."

Người kia không chút sợ hãi, khóe miệng chảy dòng máu tươi, rút ra một thanh đoản kiếm nhắm ngay cổ họng mình, cười lạnh: "Sau này người ta sẽ biết rằng Tiết động chủ ngươi vì thù riêng của mình, mà ở đây đại khai sát giới."

"Ta biết Tiết động chủ tu vi cao tuyệt, nhưng ngươi không thể ngăn kịp tất cả chúng ta tự sát. Ta cũng muốn nhắc nhở Tiết động chủ, chúng ta đều là Người Trịnh. Dù Tiết động chủ không sợ hoàng hậu điện hạ tức giận, nhưng nếu chuyện vỡ to ra, ta nghĩ Bạch Dương Động nhất định sẽ phải trả giá đắt."

Nhìn ánh mắt tàn nhẫn của người kia và những người chung quanh, Tiết Vong Hư cau mày, ông đã biết Phong Thiên Trạc sẽ không để cho ông gặp y, nhưng không ngờ đối phương lại dùng phương thức như vậy.

"Các ngươi là người Phong gia, các ngươi làm như vậy, là đại

nghịch bất đạo muốn làm phản đúng không?" Ngay lúc ông còn đang do dự, Đinh Ninh đã bình tĩnh lên tiếng.

Những người chung quanh đều ngơ ngẩn, không hiểu Đinh Ninh nói vậy này là có ý gì.

"Vốn chúng ta không có hứng thú với hội chùa, nhưng hôm qua chúng ta nghe quản sự các ngươi nói hội chùa lần này và trước đây có khác biệt, chính là bức tranh của hoàng hậu điện hạ vẽ ra sẽ được đưa tới Hỏa Đức Điện để thờ, chúng ta đang định tới đó để chiêm ngưỡng bức tranh của hoàng hậu điện hạ." Đinh Ninh nói rất chậm rãi và rõ ràng: "Dù các ngươi không thừa nhận, nhưng nếu các ngươi chết, người ta sẽ dễ dàng điều tra ra được mối liên hệ giữa các ngươi với Phong gia. Chúng ta muốn đi chiêm ngưỡng tranh của hoàng hậu điện hạ, thế mà các ngươi lại liều chết không cho chúng ta đi xem, Người Trịnh các ngươi liều chết ngăn trở người Tần chúng ta chiêm ngưỡng tranh của hoàng hậu, Phong gia có phải là muốn làm phản, Người Trịnh các ngươi đều là không muốn sống, muốn tất cả đều bị diệt tộc có phải không?"

Nói xong, Đinh Ninh giật giật tay áo Tiết Vong Hư, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Tiết Vong Hư nhìn hắn đầy tán thưởng, không nói lời nào, cũng bước đi.

Những người Trịnh đều đổ mồ hôi lạnh, ướt cả quần áo trong.

"Hèn gì Vương Thái Hư lại chịu phục ngươi." Tiết Vong Hư quay sang nhìn Đinh Ninh, mỉm cười: "Không chỉ có khả năng luôn nhìn rõ chân tướng, mà miệng lưỡi cũng sắc bén, mấy chuyện dùng đại nghĩa dọa người như thế này, ngươi làm quả thực là giỏi."

Đinh Ninh cười khinh bỉ: "Đùa bỡn quyền mưu, lấy chuyện sống chết ra dọa người, mấy chuyện này sao người thôn dã bì

được với người Trường Lăng?"

Tiết Vong Hư cười ha ha: "Không biết Phong gia còn thủ đoạn gì không."

"Gặp chiêu phá chiêu thôi." Đinh Ninh nhìn ông, "Ta nghe nói người giỏi nhất là ngươi không cho đối phương cơ hội để lên tiếng."

Tiết Vong Hư nghĩ nghĩ: "Có lý."

Một luồng Thiên Địa nguyên khí nhu hòa từ trong người ông tràn ra.

Bước chân của ông vẫn như cũ, nhưng tốc độ của hai người lại nhanh đến khủng bố, người đi đường chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu có một làn gió thổi qua, trong nháy mắt, hai thân ảnh nhàn nhạt đã tít xa diệu vợi.

Q2 - Chương 13: Im miệng mà xem tranh

Trước Hỏa Đức Điện , đám quý nhân huyện Trúc Sơn đã lần lượt trình diện, trong khi chờ dâng hương và nạp cống phẩm lên án đài hai bên thì đều lần lượt an vị, nhưng hai cái ghế ở hai đầu hàng, thì vẫn trống không.

Giống như những năm trước, hai ghế này là để dành cho Phong gia lão gia và con gái y, trong suy nghĩ của người huyện Trúc Sơn, Phong gia có thịnh vượng, thì huyện Trúc Sơn mới có thể tiếp tục bình an thịnh vượng.

Phong Thanh Hàm tuy tuổi còn nhỏ, nhưng rất nổi danh ở huyện Trúc Sơn, một đám quý nhân chạy tới chào hắn, còn hắn chỉ đứng yên một chỗ để chờ.

Đường sá chen chúc đầy người, đám người như thủy triều nườm nượp, sau khi tách ra cho đội nhảy múa đi qua, thì khép lại.

Người ở ngoài xa nếu muốn chen đến trước Hỏa Đức Điện , thì phải mất rất nhiều thời gian.

Phong Thanh Hàm nheo mắt, trên gương mặt non nớt hiện lên sát ý.

Hắn nhìn thấy trên mái hiên xa xa, có một đám mây màu trắng đang lướt đến với tốc độ kinh người.

Trong đám đông chen chúc trước Hỏa Đức Điện cũng có người nhìn thấy dị tượng ấy, những tiếng kinh hô không ngừng vang lên.

Trong đám mây ấy, mơ hồ có thể nhìn thấy hai bóng người,

hình ảnh này với Kiếm Tiên đằng vân giá vũ trong truyền thuyết không có gì khác nhau.

Phong Phù Đường hít sâu một hơi, thân là quản sự đắc lực nhất Phong gia, hắn đương nhiên cẩn thận hơn Phong Thanh Hàm nhiều, nên hắn không có vẻ chờ mong như Phong Thanh Hàm, mà lại cảm thấy bất an.

Tiết Vong Hư hạ xuống ngay giữa sân trước điện.

Trong đám quý nhân ngồi hai bên, đương nhiên cũng có không ít người là Tu Hành Giả, họ đều cảm nhận được bên trong đám mây tràn đầy khí tức Thiên Địa Nguyên Khí.

Khí tức ấy, so với tu vi của họ, chính là chênh lệch trời và đất.

Nên ai cũng sợ run, không ai dám lên tiếng nói một chữ nào.

Sự im lặng ấy lan dần ra ngoài, cả đám đông phía trước Hỏa đức điện đang từ nhốn nháo ồn ào trở nên vô cùng yên tĩnh.

Phong Thanh Hàm đương nhiên biết lão già râu tóc bạc trắng trước mặt có cảnh giới gì, nhưng hắn không sợ chút nào, khóe miệng lại nhếch lên một nụ cười âm lãnh vui vẻ.

Ánh mắt hắn rơi vào Đinh Ninh đứng sau lưng Tiết Vong Hư.

Đinh Ninh vẫn vô cùng bình tĩnh, trước sau như một.

Hắn cảm nhận được ánh mắt không chút hảo ý của Phong Thanh Hàm, tuy hắn không biết thân phận của Phong Thanh Hàm, nhưng hắn cũng đã mơ hồ đoán được.

Hắn không hề quay lại nhìn Phong Thanh Hàm, mà chỉ hơi lắc đầu.

Phong Phù Đường tiến lên, kính cẩn hành lễ với Tiết Vong Hư: "Sao hôm nay Tiết động chủ lại đổi ý, xem lễ vậy?"

Tiết Vong Hư quay sang nhìn Đinh Ninh, rồi nhìn Phong Phù Đường, cười nhạt: "Hôm qua hắn bảo ta dối trá, nên hôm nay ta với ngươi đừng dối trá với nhau nữa."

Phong Phù Đường sượng mặt: "Hôm nay có lễ cung phụng tranh vẽ của Hoàng Hậu điện hạ, tình hình như vầy… hình như không phù hợp cho lắm?"

Tiết Vong Hư bình thản: "Đương nhiên là phải sau khi thưởng ngoạn họa phẩm của Hoàng Hậu điện hạ, trợ hứng cho người huyện Trúc Sơn chứ."

Phong Phù Đường hít một hơi thật sâu, không nói thêm gì nữa, ra dấu mời: "Đã như vậy, mời Tiết động chủ nhập tọa."

Tiết Vong Hư nhàn nhạt: "Ngồi nhiều quá rồi, cứ đứng là được."

Phong Phù Đường không nói gì nữa, cung kính lui ra.

***

Nếu không dối trá nữa thì không cần phải tiếp tục để ý tới Tiết Vong Hư và Đinh Ninh.

Đám quý nhân huyện Trúc Sơn quý nhân nhìn thấy thái độ đối xử với Tiết Vong Hư của Phong Phù Đường, thì cũng đã mơ hồ đoán ra Tiết Vong Hư và Đinh Ninh không phải tới để ủng hộ, mà là tới tìm kẻ thù, nên trong mắt họ đều thấp thoáng ý trào phúng.

Trong mắt họ, Phong gia chưa bao giờ sợ phiền phức, để xem hai kẻ từ xứ khác này sẽ lãnh kết cục như thế nào.

Ông táo sau khi được khiêng đi diễu một vòng thì được đặt xuống.

Đội nhảy múa nhảy tưng bừng, các loại cống phẩm được đặt

lên bàn.

Sau khi cống phẩm được để lên hết, từ đám người bên ngoài rộ lên tiếng hoan hô khắp bốn phía, một cái liễn rất đẹp xuất hiện, nhìn rất đẹp đẽ quý giá, nhưng không có người ngồi, ở giữa liễn chỉ có một tấm ngọc, phía trước là một bức tranh.

Đằng sau xe liễn, là một đám người đi bộ, đều là người Phong gia, Phong Thiên Trạc đi trước nhất, mặc toàn màu trắng, không nhiễm một hạt bụi.

Dân chúng hai bên cực kỳ tôn kính Phong Thiên Trạc, không ít người quỳ xuống, quỳ lạy đại lễ với y.

Nét mặt Đinh Ninh vẫn bình thường, nhưng trong lòng thì cuộn sóng.

Tiết Vong Hư không nhịn được lắc đầu, "Xem ra hắn đối với người Trịnh nơi này rất là không tệ.

Đinh Ninh lạnh lùng: "Nếu thực sự đối với người không tệ, thì lúc Ba Sơn Kiếm Tràng bị đại quân công phá, hắn nên cùng chết trận một chỗ với các sư huynh đệ của mình."

Tiết Vong Hư lo lắng nhìn hắn: "Chuyện xưa biết quá nhiều, không phải là chuyện tốt."

Đinh Ninh lạnh lẽo: "Dù là chuyện xưa hay là chuyện nay, thì đạo lý vẫn không thay đổi. Đây chính là lý do ta thích Trương Nghi sư huynh chứ không thích Tô Tần Sư Huynh."

Tiết Vong Hư ngẩn ra, khen ngợi: "Có lý lắm, dù Trương Nghi lòng dạ đàn bà, làm việc lề mề, nhưng hắn thật sự yêu mến đồng môn. . . dùng khó nói được đó là đúng sai, như khí tiết luôn là cơ bản hàng đầu."

Phong Thiên Trạc đi đến trước hương án.

Y không hề nhìn Tiết Vong Hư, được người chung quanh tôn kính như vậy,y cũng chẳng tỏ ra chút kiêu căng nào, dáng vẻ trước sau đều rất khiêm cung, giống như ở trong liễn không phải chỉ là một bức tranh của Hoàng Hậu, mà là chính Hoàng Hậu đang ngồi.

Y thắp hương, sau đó bắt đầu nói chuyện, khác với những năm trước, năm nay trọng điểm nói chuyện của y là bức họa của Hoàng Hậu.

Y tán dương Hoàng Hậu khoan hậu như thế nào, yêu mến huyện Trúc Sơn như thế nào, trong miếu hội Ông táo hôm nay, Hoàng Hậu còn cố ý tự tay vẽ một bức tranh ngụ ý Cát Tường, muốn cầu phúc cho tất cả dân chúng huyện Trúc Sơn.

Mở miệng là "Hoàng Hậu điện hạ", đóng miệng cũng "Hoàng Hậu điện hạ ", danh xưng ấy không ngừng vang lên bên tai, khiến gương mặt luôn bình tĩnh của Đinh Ninh từ từ hiện lên một tầng lãnh ý.

Hắn châm biếm trong lòng, nhưng không nói ra miệng để Tiết Vong Hư khỏi lo lắng thêm.

Nếu bà ta là người rộng lượng như vậy, thật sự yêu quý người Trịnh như vậy, tại sao năm đó Trịnh quốc lại bị diệt, tại sao vô số người Trịnh lại phải đi khổ dịch tu kiến kênh mương, chết không biết bao nhiêu trên đường, sao lúc ấy không thấy bà ta bước ra nói giúp cho một lời?

Những lúc đó, bà ta còn tàn khốc hơn cả người Tần, chỉ để người ta không liên hệ bà ta với người Trịnh vào một chỗ.

Nếu đây là vì ngày xưa lãnh khốc mà bây giờ cảm thấy sám hối và muốn đền bù tổn thất, thì khi bà ta nhớ tới những chuyện khác mà bà ta cũng tàn nhẫn như vậy, bà ta có thấy sám hối không?

***

Miếu hội nhanh chóng đến giai đoạn cao trào.

Trong tiếng hô vang Hoàng Hậu nương nương thiên tuế như sấm, Phong Thiên Trạc trang trọng hành lệ với bức tranh, cầm lấy nó, đi tới trước tượng thần Ông táo, cởi bỏ sợi tơ vàng cột quanh.

Tất cả âm thanh lập tức im bặt.

Mọi người đều rất muốn nhìn, bức tranh do Hoàng hậu nương nương tự tay vẽ, trông như thế nào.

Đinh Ninh cũng rất muốn biết, nên hắn hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên.

Phong Thiên Trạc từ từ mở cuộn tranh ra.

Những tiếng hô không thể nào tin được vang lên.

Nhiều người toàn thân run rẩy, sợ đến bật khóc.

Vì bức tranh trong tay Phong Thiên Trạc hoàn toàn trống rỗng, trắng đến mức lạnh lẽo, làm người ta nghĩ đến một vùng đất tuyết lạnh toát, nghèo nàn.

Hoàng Hậu nương nương ban thưởng tranh, nhưng trong tranh lại chẳng có vật gì, chỉ có một mảnh tuyết trắng nghèo nàn, thế nghĩa là thế nào?

Chẳng lẽ huyện Trúc Sơn đã làm điều gì sai, khiến Hoàng Hậu nương nương dùng bức họa này để biểu thị ý cảnh cáo hay sao?

Nhưng ngay lúc ấy, một số người vô thức mở to mắt.

Vì một luồng khí tức uy nghiêm đang từ trong bức họa tràn ra.

Chỉ có Tu Hành Giả mới có thể cảm giác được, khí tức từ trong

bức họa đang dẫn xuất nguyên khí thiên địa, tạo thành những đường phù tuyến.

Từng đường kẻ màu đỏ dần hiện lên trên bức tranh trống rỗng.

Trên nền tuyết lạnh giá nở ra một đốm đỏ, dần bừng thành một cây hồng mai rực rỡ.

Lúc cây Hồng Mai nguyên vẹn xuất hiện trên bức tanh, thì trong không khí phía trước nó cũng xuất hiện vô số những sợi lửa đỏ, từ từ gắn vào với nhau, tạo thành những đóa hoa đỏ thắm giữa không trung.

Những đóa hoa rực rỡ làm không khí chung quanh Hỏa Đức Điện trở nên vô cùng ấm áp.

"Nghèo nàn tiêu hết, Hồng Mai nộ phóng. . . Cái này chính là khổ tận cam lai!"

Trong đám người, có người hô lên như vậy.

Mọi sự sợ hãi và kinh nghi đều hoàn toàn biến mất, nhìn hỏa khí ngưng kết thành những đóa hoa, ánh mắt người dân chuyển thành kính sợ và cảm ơn.

Cảnh tượng này, sự uy nghiêm này, đối với họ, chính là Thần kỳ.

"Cảnh giới của Hoàng Hậu còn cao hơn ta."

Cảm nhận được những phù tuyến được hình thành từ trong không khí và Thiên Địa Nguyên Khí nhu hòa xung quanh, Tiết Vong Hư ngưng trọng nói: "Chỉ còn cách Đệ Bát Cảnh một chút phá cảnh cuối cùng mà thôi."

Mặt Đinh Ninh hơi trắng ra, nhưng được những đóa hoa đỏ

bay lả tả nhuộm hồng.

Cho đến lúc này, Phong Thiên Trạc mới nhìn Tiết Vong Hư.

Đều đã đến tuổi này còn chuyện gì không nghĩ ra được hay sao?

Nhìn thấy bức tranh đó rồi, vẫn còn muốn trả thù chăng?

Y không hiểu được suy nghĩ của Tiết Vong Hư, khẽ lắc đầu.

Q2 - Chương 14: Vốn không phải chuyện con nít

Tiết Vong Hư thấy Phong Thiên Trạc lắc đầu, ông cười nhạt, nghĩ thầm có một số việc, há loại người an phận ở một góc như ngươi, chỉ muốn hưởng thụ quãng đời còn lại sao hiểu nổi.

Phong Thiên Trạc khẽ nhướng mày.

Hắn cầm bức tanh đi tới chỗ khu vực cao nhất trong Hỏa Đức Điện.

Hỏa Đức Điện được xây chỉ để thờ bức tranh này của Hoàng Hậu Điện Hạ, nên chỗ thờ cao nhất còn cao hơn cả những chỗ thờ của những miếu thờ thần.

Nhưng không ai trong huyện Trúc Sơn dị nghị gì.

Vì hoàng hậu cho phép họ thờ tượng thần, ở đây mới có tượng thần, cho phép họ giữ lại truyền thống sinh hoạt của người Trịnh, nên họ mới sống được thế này.

Hoàng Hậu đương nhiên phải cao hơn cả thần thánh.

Chỗ thờ cao nhất kia không hề có thang lầu để đi lên.

Nhưng Phong Thiên Trạc như bước trên những bậc thang vô hình, vững vàng tiếp tục bước lên cao.

Cảnh tượng như vậy, đối với dân chúng bình thường huyện Trúc Sơn, đương nhiên là vô cùng thần kỳ.

Trong mắt họ, Hoàng Hậu đương nhiên cao hơn các thần

thánh, còn Phong gia lão gia, thì cao không kém những thần thánh ấy.

"Đệ lục cảnh thượng phẩm, không kém lão già Địch Thanh Mi kia, chỉ còn cách đệ thất cảnh một cánh cửa. Đến lúc này rồi mà hắn vẫn còn chưa từ bỏ ý định, muốn thị uy với ta." Tiết Vong Hư cười nhạt: "Ý hắn muốn nói, giữa hắn và ta chỉ chênh lệch một chút mà thôi, nhưng hắn xuất thân từ Ba Sơn Kiếm Tràng, có Ba Sơn kiếm pháp và Danh Kiếm lợi hại, chưa chắc đã bại trong tay ta, nhưng. . . Hắn không biết, ta với sư huynh khi chia Bạch Dương Linh Mạch làm ba nhánh nhỏ, chính là vì cự tuyệt người chủ của bức tranh đó."

"Thời gian đã tới, tí nữa ngươi theo sát ta."

Ông khẽ cười: "Tình hình tí nữa có lẽ sẽ có chút hỗn loạn, ta không muốn ta với ngươi bị lạc, lúc đó ngươi lại bị người ta chém cho mấy kiếm."

Đinh Ninh đang ngẩng đầu nhìn Phong Thiên Trạc, nghe vậy thì lắc đầu: "Thời gian đúng là đã tới, nhưng tí nữa người ra tay trước sẽ là ta, chứ không phải ngươi."

Tiết Vong Hư sững sờ: "Có ý gì?"

Đinh Ninh lãnh đạm: "Tuy ta cũng không muốn, nhưng hình như đã bị người ta coi là thịt cá nằm trên thớt."

Tiết Vong Hư kinh ngạc quét mắt một vòng, cuối cùng cũng hiểu ý Đinh Ninh: "Hắn là Chân Nguyên cảnh hạ phẩm, chênh lệch giống như ta với Phong Thiên Trạc, đối phương tu vi cao hơn ngươi, vẫn tự tin sao?"

Đinh Ninh gật đầu: "Hắn yếu hơn Tô Tần."

***

Đám quý nhân ngồi đó lào xào bàn luận, nhìn Tiết Vong Hư và Đinh Ninh nói chuyện với nhau, thần sắc càng ngày càng phức tạp, và cả chờ mong.

Đặt xong bức tranh, Phong Thiên Trạc bồng bềnh hạ xuống đất.

"Đều cùng nhận được ân huệ của bệ hạ và Hoàng Hậu Điện Hạ, hôm nay đến đây xem lễ, đương nhiên không thể không xuất ra chút lực."

"Phong Thiên Trạc, kiếm của ngươi cũng đã lâu chưa từng xuất hiện, kiếm của ta cũng sắp rỉ sét, không bằng nhờ cơ hội này, dùng kiếm của hai chúng ta, trợ thêm hứng cho thịnh hội này đi?"

"Bạch Dương Động Tiết Vong Hư, mời chỉ giáo."

Tiết Vong Hư lần này đã nhớ lời của Đinh Ninh, người giỏi nhất chính là người không cho đối phương thời gian phản ứng, nên Phong Thiên Trạc hai chân vừa tiếp xúc mặt đất, ông lên tiếng ngay.

Giọng nói của ông rất ôn hòa, nhưng vô cùng rõ ràng, mọi người xung quanh ai cũng nghe thấy rành mạch.

Phong Thiên Trạc nhíu mày, nghĩ thầm lão già này sao lại không biết tốt xấu như thế?

Ngay lúc này công nhiên làm khó dễ, chưa nói đến chuyện ngươi chưa hẳn đã thắng được ta, dù ngươi cuối cùng thắng được một chiêu nửa thức, ta coi như trả Định Nhan Châu lại cho ngươi, ngươi trở lại Trường Lăng rồi còn phúc để dùng nó không?

"Quả thực là tới khiêu chiến Phong gia lão gia?"

"Không phải Phong gia nói bọn họ là khách của mình sao?"

"Phong gia dùng lễ đối đãi. . . dù có muốn khiêu chiến, sao lại chọn ngay lúc này?"

Chung quanh bàn tán xôn xao, làm Phong Thiên Trạc cau mày, ai cũng nhìn ra y không vui, nên lớn tiếng chửi mắng.

"Ngươi là thân phận gì, là cái thá gì! Ngươi có tư cách gì khiêu chiến Phong gia lão gia!"

Ai đó gào to.

"Thân phận gì à?"

Tiết Vong Hư lơ đễnh, ý muốn đợi Phong Thiên Trạc lên tiếng, nhưng giọng Đinh Ninh đã bình tĩnh vang lên: "Ông ấy là Bạch Dương Động động chủ, ở sơn môn Bạch Dương Động được bệ hạ ban cho cấm bia, ngày bình thường quan viên Trường Lăng dù đã đến ngoài cửa Bạch Dương Động, cũng phải được ông ấy đồng ý mới được vào trong sơn môn. Chỉ có những tu hành chi địa cung cấp cho Đại Tần rất nhiều Tu Hành Giả, mới có được vinh hạnh đặc biệt đó. Ông ấy là được chính bệ hạ nhận thức sắc phong Chưởng giáo. . . Người các ngươi nên hỏi là thân phận của kẻ kia kìa, hắn còn chưa bằng một huyện thủ, mà chẳng qua chỉ là gia chủ của một gia tộc thịnh vượng mà thôi. Các ngươi có phải không đặt bệ hạ vào mắt hay không?"

Hắn nói không hề to.

Nhưng khi âm thanh hắn truyền ra, chung quanh lập tức im lặng tuyệt đối.

Những người vừa mới phát ra tiếng chửi bới thì vô cùng sợ hãi, vô thức lùi lại.

Hoàng Hậu đã làm họ kính sợ như thế, huống chi là Nguyên Vũ Hoàng Đế cao cao tại thượng!

"Nói tới biện bác và dùng đại nghĩa áp người, những người dân thôn dã này không phải là đối thủ của ngươi."

Tiết Vong Hư quay sang nhìn Đinh Ninh cười cười, rồi nhìn Phong Thiên Trạc, khẩu khí vô cùng khiêu khích: "Sao, lưỡi của ngươi để đâu rồi, không lẽ còn muốn chờ người Trịnh đuổi ta đi? Ngươi không sợ bọn họ bị lãnh tội đại nghịch bất đạo à?"

"Ngươi thực không nên tới đây, chỉ vì một viên Định Nhan Châu, lại bỏ đi tính mạng của mình, tính kiểu nào cũng là buôn bán lỗ vốn." Phong Thiên Trạc giận dữ, lạnh giọng.

Tiết Vong Hư nhìn hắn, rất nghiêm túc lắc đầu: "Chuyện này không phải chỉ vì một viên Định Nhan Châu, mà còn vì một kiếm chém lên người sư huynh ta, không có một kiếm đó, sư huynh ta đã không phát hiện ra được ngươi chưa bước qua cánh cửa kia."

Phong Thiên Trạc trào phúng: "Thất Cảnh dễ bước vào như vậy sao? Huống chi còn là một bại tướng dưới tay."

Tiết Vong Hư nhàn nhạt nhìn y: "Nói chuyện nửa câu cũng không hạp, đúng là chỉ dùng kiếm nói được thôi."

"Hai vị đều tuổi đã cao, nếu động kiếm sẽ bị tổn thương, đều là không tốt. Hơn nữa, Tiết động chủ đã chuẩn bị mới tới, còn gia gia ta đã lâu không dùng kiếm, cái này nguyên bản đã không công bằng." một giọng nói non nớt mà trầm lạnh vang lên, "Động kiếm quyết đấu, hay là để tuổi trẻ chúng ta làm thay cho."

Tiết Vong Hư quay sang qua nhìn khuôn mặt non nớt, nhưng ánh mắt lại âm lãnh của Phong Thanh Hàm, thở dài: "Đây là chuyện của người lớn, con nít đừng có chen vào."

Phong Thanh Hàm bị khinh thường, lửa giận dâng lên, hắn ưỡn ngực, lạnh lùng: "Tiết động chủ hà tất hùng hổ dọa người, ta thấy Tiết động chủ dẫn theo một đệ tử trẻ tuổi, ta bây giờ muốn

khiêu chiến hắn, ngươi thấy sao?"

Tiết Vong Hư nghĩ đến lúc nãy trò chuyện với Đinh Ninh, không khỏi lại thở dài, nghĩ thầm Phong Thiên Trạc không đưa thằng cháu trai bảo bối tới Trường Lăng đi học, chính là sai lầm lớn nhất.

Nếu tới Trường Lăng, thấy rất nhiều người trẻ hơn mình mà lợi hại hơn mình không biết bao nhiêu lần, Phong Thanh Hàm sao dám còn ngang ngược thế này.

Nghĩ vậy, ông khoái chí quay sang nhìn Đinh Ninh, càng nhìn càng thấy thuận mắt.

Đinh Ninh ngẩng đầu, hắn chẳng hề có hứng thú với Phong Thanh Hàm, hắn muốn đuổi theo quá nhiều người, lượng việc cần phải làm quá lớn, đương nhiên không thể để ý tới suy nghĩ của một thiếu niên, nhưng hắn ghét phiền toái.

Nên hắn hỏi thẳng: "Nếu ta thắng ngươi, các ngươi có trả Định Nhan Châu cho Bạch Dương Động chúng ta không?"

Mắt Phong Thanh Hàm lấp lóe, không kìm nổi mừng rỡ, quay người khom mình với Phong Thiên Trạc: "Mong gia gia cho phép."

Phong Thiên Trạc vẫn còn đang cau mày.

Vì ngữ khí và thần sắc quá mức bình tĩnh của Đinh Ninh làm y cảm thấy hắn có vẻ nguy hiểm.

Nhưng y cũng nhìn ra được, tên thiếu niên Trường Lăng gầy gò kia còn chưa đạt tới Chân Nguyên cảnh.

Dù có cái gì đặc dị, dù Phong Thanh Hàm có thật sự thua, thì cũng chỉ là thắng bại giữa con nít với nhau, chẳng qua là tiểu hài tử ở giữa thắng bại. . . cái này có vẻ là giải pháp hay nhất.

Thậm chí trong đáy lòng, y còn nữa phần khen ngợi thằng cháu yêu.

So với ba con trai bình thường, đứa cháu này, quả thực là bất phàm.

"Tiết Vong Hư, cứ để trưởng tôn của ta với đệ tử của ngươi đấu một trận, nếu đệ tử của ngươi thắng, ta lập tức đưa Định Nhan Châu cho ngươi. Nhưng phải nói cho rõ, Định Nhan Châu này là bảo vật trong di tích cổ tông môn ngày xưa, ta thắng được trong tay sư huynh ngươi, chứ không phải là là vật sở hữu riêng của Bạch Dương Động các ngươi." Phong Thiên Trạc nói xong, hơi ngoái sau lưng quát một tiếng, "Lệ Châu, đưa hạt châu kia ra đây." Một cô gái diễm lệ bước nhanh tới, gỡ hạt châu đeo trên cổ, đưa cho Phong Thiên Trạc.

Viên châu màu trắng tinh, to cỡ quả nhãn, lấp lóe tỏa ra vầng sáng nhàn nhạt rất có quy luật như đang hít thở.

Nhìn hạt châu này, Phong Thanh Hàm cười, cười híp cả mắt.

Hắn xoay người, nhìn Đinh Ninh vẫn luôn đứng sau lưng Tiết Vong Hư, cười nhạo: "Đừng có trốn mãi sau lưng người khác thế. Thắng được ta, hạt châu này giao cho Bạch Dương Động các ngươi."

Đám quý nhân hả hê nhìn Tiết Vong Hư và Đinh Ninh, đều cảm thấy lần này Tiết Vong Hư và Đinh Ninh làm cho dữ làm chi, bây giờ có muốn xuống đài cũng không được.

Nhưng họ đều phải bất ngờ, vì Đinh Ninh chẳng nói nhảm lời nào. Hắn chỉ bước tới mấy bước, đi đến phía trước Tiết Vong Hư, sau đó rút kiếm: "Mời."

Q2 - Chương 15: Kiếm Phù Đạo

Tiết Vong Hư không nhịn được lắc đầu, quả nhiên mọi việc xảy ra đúng như Đinh Ninh đã dự liệu, cuối cùng vẫn là ông đi theo sau lưng Đinh Ninh.

Ông không thể giải thích được vì sao Đinh Ninh lại có khả năng quan sát tỉ mỉ và nhìn thấu nhân tâm như vậy, vì khả năng ấy phải là người phải đối nhân xử thế rất nhiều mới có kinh nghiệm đó.

Đinh Ninh hoành kiếm ngang ngực, trong tai là đủ tiếng bàn tán xôn xao.

Ai cũng trào phúng thanh tàn kiếm trong tay hắn.

Qua khóe mắt, hắn nhìn thấy nét mặt Phong Thiên Trạc không hề thay đổi, làm lãnh ý trong lòng hắn trở nên càng đậm. Quả nhiên là sống an nhàn sung sướng quá lâu, ngay cả thanh kiếm này cũng không nhận ra.

Phong Thanh Hàm cũng nhìn thanh tàn kiếm.

Ngay cả Phong Thiên Trạc còn không nhận ra Mạt Hoa kiếm, lúc Ba Sơn Kiếm Tràng đại biến hắn còn chưa sinh ra đời, nên đương nhiên không nhận ra được thanh kiếm này.

Hắn nhìn thấy thanh kiếm trong tay Đinh Ninh vừa bị gãy, lại còn mang vô số vết rạn to nhỏ, thì khóe miệng càng thêm giễu cợt.

Xùy một tiếng vang nhỏ, hắn rút kiếm ra.

Kiếm trong tay hắn dài chừng ba thước, màu trắng tinh, phù tuyến màu đen kéo dài từ chuôi đến tận mũi kiếm.

Giống như một tờ giấy trắng, bị vẽ mực lên.

Đinh Ninh nhíu mày.

Hắn nhận ra thanh kiếm này. . . Đây là Ba Sơn Kiếm Tràng Đan Thanh Kiếm.

Ba Sơn Kiếm Tràng ngày xưa, chỉ người thanh khiết có phẩm tính cao nhất, mới xứng có được thanh kiếm này.

Vậy mà bây giờ nó lại nằm trong tay một người như Phong Thanh Hàm.

Thấy Đinh Ninh nhíu mày, Phong Thanh Hàm lại tưởng nhầm Đinh Ninh vì thanh kiếm trong tay hắn mà bị áp lực.

Hắn vung kiếm.

"Mời!"

Giọng nói đầy trào phúng vừa vang lên, thì cả người liền đã hóa thành một đạo tàn ảnh, lướt vèo qua khoảng cách một trượng.

Oanh một tiếng nổ mạnh!

Hắn và kiếm trong tay Đinh Ninh đụng vào nhau, hoa lửa tung tóe khắp nơi, giữa hai người, xuất hiện hai vòng ánh sáng hình nửa vòng tròn.

Giữa vòng ánh sáng, có những bông hoa nhỏ như ánh sao đang không ngừng nở bừng lên.

Chỉ trong một cái chớp mắt.

Chưa hết một hơi hít thở, thân ảnh Phong Thanh Hàm đã dừng lại, Đan Thanh Kiếm vẫn còn hướng về phía trước, trên thân kiếm xuất hiện một tầng kiếm quang như nước chảy không ngừng, còn vầng sáng trước người Đinh Ninh vỡ vụn, ống tay áo cầm kiếm đã

bị Kiếm Khí cắt đứt loe toe, hắn đang không ngừng liên tục lùi lại, bàn chân dẫm lên đá lát đường, vang lên âm thanh vỡ vụn.

Phong Thiên Trạc thở phào.

Chỉ một kiếm đã đủ chứng minh thiếu niên Trường Lăng dù kiếm thuật không kém, nhưng so về lực lượng, lại bị chênh lệch cực lớn với Phong Thanh Hàm.

Vẻ đùa cợt trong mắt đám quý nhân càng thêm đậm.

Đây chính là chênh lệch cực lớn giữa Luyện Khí cảnh và Chân Nguyên cảnh.

Người dân đứng vây xem lại thấy khiếp sợ, họ không ngờ trong cơ thể thon gầy của Phong Thanh Hàm và Đinh Ninh lại ẩn chứa sức mạnh kinh khủng tới như vậy. . . Nhưng dù là thế nào, đối phương cũng đã bị Phong gia tiểu thiếu gia một kiếm đánh bay, rõ ràng là đánh không lại.

Tiếng hoan hô vang lên bốn phía.

***

Nhìn Đinh Ninh vẫn còn chưa đứng vững, Phong Thanh Hàm càng thêm trào phúng.

Nhưng hắn không thừa thế truy kích.

Hắn nheo nheo mắt, Chân Nguyên chậm rãi từ bàn tay chảy ra, chảy lên thanh kiếm trắng tinh.

Hắn chăm chú chém ra một kiếm.

Bóng kiếm trắng chém vào trong không khí, nhưng một đường kiếm khí màu đen trong không trung không hề nhúc nhích.

Trong không khí trong trẻo đột nhiên có thêm một mảng màu

xám xịt.

Đám quý nhân ngừng thở, đồng tử co lại.

Vì đó là phù tuyến.

Huyện Trúc Sơn ai cũng biết Phong Thanh Hàm là Tu Hành Giả có tư chất rất tốt, nhưng không ai biết, hắn chủ tu Kiếm Phù Đạo!

Lấy kiếm để vẽ bùa, mỗi đạo kiếm khí đều là phù tuyến, cuối cùng kết thành tấm Phù Lục hoàn chỉnh, là có thể dẫn tụ họp thêm nhiều Thiên Địa Nguyên Khí, khiến lực phóng xuất ra uy lực mạnh hơn.

Đây là thủ đoạn Phù Kiếm song tu, rất khó nắm giữ, dù cũng là vẽ tranh, nhưng muốn vẽ tranh trong không khí, đương nhiên khó hơn vẽ tranh trên giấy rất nhiều lần, huống chi không được vẽ sai, vẽ lệch, nếu không sẽ không dẫn được Thiên Địa Nguyên Khí.

Bản thân tu vi của Phong Thanh Hàm đã cao hơn thiếu niên Trường Lăng, bây giờ lại còn thể hiện thủ đoạn kiếm đạo kinh người như vậy, thiếu niên kia sao còn cơ hội chiến thắng?

Phong Thanh Hàm lại chém thêm một kiếm, thêm một đường phù tuyến xuất hiện.

Hai đường phù tuyến không hề tương giao, nhưng giữa chúng lại xuất hiện rất nhiều khói khí màu đen.

Đinh Ninh đến giờ mới dừng lại được.

Ống tay áo bên phải đã rách mướp, trên mu bàn tay có vài vết máu, nhưng trên mặt hắn vẫn không hề có ý sợ hãi, mà vẫn bình tĩnh như không.

Nhìn khói khí phù tuyến đang bắt đầu lan tràn ra ngoài, hắn nâng kiếm lên.

Thanh kiếm xanh vẽ tùy tiện vào không khí hệt như lúc hắn ở trong xe ngựa khoa tay múa chân kiếm thế với Tiết Vong Hư, thế nhưng trong không khí trước mặt hắn lại xuất hiện mấy đường phù tuyến màu trắng!

Những người cho rằng Đinh Ninh tuyệt không thể thắng đều ngơ ra, đồng tử Phong Thiên Trạc co rút lại.

Bởi vì đó cũng là Kiếm Phù Đạo!

Phong Thanh Hàm cũng đã nhìn thấy những đường phù tuyến màu trắng, hắn không thể nào tin được. Hắn chủ tu loại kiếm pháp này, đương nhiên biết tu nó khó như thế nào, ba tuổi hắn đã bắt đầu vẽ bùa, sáu tuổi bắt đầu cầm kiếm, cho đến nửa năm trước mới có tiểu thành. . . Nhưng người thiếu niên nhìn tương đương tuổi với mình này lại thi triển còn thuần thục hơn cả mình, kiếm thế còn nhanh hơn cả mình!

***

Tàn kiếm trong tay Đinh Ninh không ngừng tô ngang vẽ dọc, chỉ trong tích tắc, trước người hắn đã có thêm hơn mười đạo phù tuyến.

Hợp với những đường phù tuyến trước, một phù lục hình vuông đã thành hình.

"Xùy" một tiếng nứt!

Cái phù lục nứt vỡ, vô số hàn khí với tốc độ cực nhanh tụ lại với nhau.

Những bông hoa băng trắng tinh kết nối vào nhau, tạo thành một cây hoa băng bay về phía Phong Thanh Hàm!

Phong Thanh Hàm tái mặt, kêu to một tiếng kêu, Đan Thanh Kiếm trong tay múa liên hồi.

Thêm mấy đường phù tuyến đen nữa xuất hình, kiếm phù trước mặt hắn cũng vừa vặn hình thành.

Oanh một tiếng nổ to, một luồng khói đen như Giao Long xông về phía trước, bên trong giống như có vô số những con dơi đen bay theo, vừa bay vừa tru lên Hi..i...iiii.

Cây băng vô cùng đẹp mắt bị chấn nát, biến thành vô số vụn băng văng ra tung tóe.

Cùng là Kiếm Phù Đạo, nhưng vì tu vi chênh lệch, nên kết quả cũng chênh lệch rõ ràng.

Nhưng người huyện Trúc Sơn không ai vui mừng cả.

Vì Đinh Ninh đã đổi kiếm thế rất nhanh.

Kiếm Phù chi đạo, trừ tinh chuẩn, mấu chốt nhất chính là nhanh.

Trước mặt Đinh Ninh đã lại xuất hiện một cái kiếm phù mới.

Những vụn băng bay về phía hắn bị một sức mạnh vô hình đẩy ngược lên trên không trung, biến thành những băng tinh nhỏ bé.

Băng tinh và cây băng mới đều cùng bị đẩy mạnh về phía trước.

Một âm thanh kì quái vang lên.

Phong Thanh Hàm vội vàng thối lui, Đan Thanh Kiếm không ngừng gạt đỡ.

Vì những lưỡi băng sắc bén đã đâm xuyên qua con rồng bằng khói đen kia, bắn thẳng về phía hắn.

Băng phiến và Đan Thanh Kiếm không ngừng va chạm với

nhau, phát ra âm thanh rợn người dày đặc.

Trên tóc và áo choàng của hắn dính đầy vụn băng.

Đinh Ninh bước tới.

Phong Thanh Hàm nhìn thấy rất rõ, Đinh Ninh xuyên qua con rồng đen, phía trước còn nữa một đạo Kiếm Phù hoàn toàn mới.

Đinh Ninh khẽ hất mũi kiếm, Kiếm phù đập thẳng về phía Phong Thanh Hàm.

Phong Thanh Hàm lại quát to, Chân Nguyên điên cuồng tuôn ra, rót vào thanh kiếm.

Đầu kiếm tuôn ra một vùng khí đen như mực.

Oanh một tiếng nổ vang.

Kiếm Phù bị chấn vỡ, Phong Thanh Hàm đang bị bức lùi cũng dừng lại.

Nhưng hắn tuyệt vọng nhận ra, Đinh Ninh cũng đã dừng lại, và trước người Đinh Ninh, lại có một cái Kiếm Phù mới.

Cùng là Kiếm Phù Đạo, nhưng kiếm của đối phương quá nhanh, đến mức mình không có một cơ hội nào để thi triển Kiếm Phù Đạo của mình!

Sắc mặt đám quý nhân ngồi xem trở nên cực kỳ khó coi.

"Mới đến tuổi này, mà lại có thể đem Kiếm Phù Đạo dùng tốt đến như vậy? Nếu ta không nhìn lầm, đây chính là Bạch Dương Động Bạch Dương Băng Hà Kiếm phù kinh, Kiếm Kinh này khó không dưới Ba Sơn Mặc Long Phù Kiếm kinh của Phong Thanh Hàm." Một tên quý nhân nhỏ giọng nói với người bên cạnh.

"Thiếu niên này vẫn luôn yên lặng, nhìn ra có chút bất phàm,

nhưng thật không ngờ bất phàm đến như thế. Trong sách sử ghi chép, rất hiếm thấy có người có thể ở trong độ tuổi này mà dùng Kiếm Phù Đạo tốt đến như vậy." Người kia hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Tu vi hơn đối phương một cảnh giới, mà bị đánh thành như vậy. . . chỉ còn cách nhận thua."

Tuy người huyện Trúc Sơn đều hy vọng Phong Thanh Hàm chiến thắng, nhưng đối thoại của hai người này, cũng chính là tiếng lòng của những quý nhân tinh mắt.

Phong Thanh Hàm không cam lòng.

Hắn không muốn nhận thua.

"Không ngờ ngươi có thực lực như vậy. . . Nhưng từ lúc mới bắt đầu, ta đã không phải là muốn đánh bại ngươi, mà là muốn phế bỏ ngươi!"

Hắn hung hăng nhìn Đinh Ninh, trong lòng phát ra âm thanh như vậy.

Sự tàn nhẫn hiện ra cả trên gương mặt hắn.

Hắn truyền Chân Nguyên vào trong Đan Thanh Kiếm, đồng thời, tay trái hắn nhúc nhích, một tấm phù lục màu tím vàng từ trong ống tay áo rơi xuống lòng bàn tay.

Q2 - Chương 16: Kiếm Hỏa - lửa đốt sáng người

Dám can đảm mới vừa vào Luyện Khí cảnh đã một mình ám sát Tống Thần Thư, Đinh Ninh đương nhiên có kinh nghiệm chiến đấu không giống bình thường, ngay lúc ánh mắt Phong Thanh Hàm khác thường, miếng Phù Lục còn chưa xuất hiện trong tay hắn, Đinh Ninh đã cảm giác được nguy hiểm.

Hắn không chút ngần ngừ nhảy lùi lại.

Tàn kiếm trong tay vẽ lên liên hồi.

Tốc độ vẽ nhanh hơn, chân khí tuôn ra cũng nhanh hơn, làm rách cả móng tay của hắn.

Hai đạo Kiếm Phù hầu như cùng lúc hình thành ở hai bên người.

Oanh một tiếng nổ vang.

Hai đạo Kiếm Phù nổ bung, không có băng hàn Nguyên Khí ngưng tụ, mà là nổ tung ra hai luồng Nguyên Khí màu xanh hùng hậu.

Trước người hắn, như có hai ngọn núi xanh dựng thẳng lên, khép lại.

Tất cả Tu Hành Giả huyện Trúc Sơn xem cuộc chiến đều biến sắc, dù là Kiếm Phù kinh nào, cũng đương nhiên không thể chỉ có một loại kiếm chiêu, đương nhiên không thể chỉ vẽ ra được một loại phù, nhưng có thể vẽ Kiếm Phù càng nhiều, chứng tỏ đã đi được trong Kiếm Phù nhất đạo càng xa.

Hồi nãy lúc Phong Thanh Hàm thi triển Kiếm Phù Đạo tiêu chuẩn, so với Đinh Ninh trong tích tắc vẽ được hai đạo Kiếm Phù hóa thành núi xanh bây giờ, quả thực là con nít mới học đi so với người trưởng thành đang chạy như điên.

Phong Thanh Hàm biết mình đã đánh giá sai thực lực của thiếu niên này, nhưng hắn không thèm để ý nữa.

Hắn quát to một tiếng, phù ý từ trong tay trái bắn ra, bao phủ phạm vi hơn mười trượng chung quanh.

Không khí trong cả khu vực đều như bị đông lại, chấn động kỳ dị.

Bức tượng thần Ông Táo đằng sau hắn cũng không ngừng rung rung, như đang sợ hãi sức mạnh này.

Tiết Vong Hư nheo mắt, ánh mắt đầy lãnh ý, như có một lớp băng phủ trên mặt ông.

Phù Lục màu tím vàng từ trong tay Phong Thanh Hàm bay ra.

Phù tuyến màu vàng từ trong phù lục bay ra, nhanh chóng khuếch tán trong không gian.

Những đường phù tuyến nhỏ nở to ra, hợp thành những tia lôi quang màu vàng!

Khí tím tràn ngập khắp vùng, những tia lôi quang với khí tức kinh khủng phừng lên, như con cự mãng đang mở to cái miệng.

Đất đá ven đường đùng đùng rung động, bị lôi quang lan ra làm cháy đen.

Hai ngọn núi xanh không cản nổi sự cuồng bạo, ngay khi tia lôi quang đầu tiên đánh tới, đã muốn sụp.

Đinh Ninh cô đơn đứng ngay trong vùng công kích, sắc mặt

hắn rất phức tạp, có chút thương cảm, có chút phẫn nộ, nhưng không hề có sợ hãi.

Kiếm hắn vững vàng mà nhanh chóng tan múa may, lại vẽ nên một cái Kiếm Phù.

Ở giữa hai ngọn núi xanh xuất hiện một con sông lớn chảy xiết.

Một tiếng nổ mạnh nặng nề.

Những luồng phù ý mãnh liệt đụng vào nhau.

Hai ngọn núi xanh sụp đổ, con sông chảy ngược, con rắn lôi quang tiếp tục nhào tới trước.

Một tia chớp hẹp dài chói mắt xuyên qua hơi nước và nước chảy, tạo nên khí thế mãng xà đang hóa Giao Long.

Phong Thanh Hàm khoái chí, bay vút tới.

Nguyên Khí màu xanh bị nghiền nát, cuồng bạo chảy ngược lại, tuôn ra hơi nước, bị Lôi Hỏa làm nóng lên, bắn thẳng về phía Đinh Ninh.

Đinh Ninh bị hất ngược lại, áo ngoài bị xé rách bươm.

Nhưng cánh tay cầm kiếm của hắn vẫn cực kỳ ổn định.

Trong nháy mắt, hắn đã lại vẽ thành một đạo Kiếm Phù.

Những quý nhân huyện Trúc Sơn quý nhân đều biến sắc.

Vì biểu hiện của Đinh Ninh hiện giờ, chính là dũng khí bất khuất không lùi.

Một luồng Thiên Địa Nguyên Khí màu xám rơi lên con sông lớn.

Như một chiếc thuyền buồm đang ngược dòng mà đi.

Lôi quang chói mắt và phù ý cuồng bạo tiếp tục đánh tới, muốn xé nát chiếc thuyền buồm.

Đinh Ninh vẫn tuyệt đối bình tĩnh.

Cảm nhận được hướng đi của lôi quang, ánh mắt hắn trở nên sáng ngời.

Chân khí trong cơ thể hắn điên cuồng tuôn vào Mạt Hoa tàn kiếm, chui vào từng phù văn, từng khe hở.

Hắn không vẽ bùa nữa.

Thân kiếm bỗng nhiên tản ra, hóa thành vô số tia kiếm giống hệt như hồi đấu với Tô Tần.

Trong nháy mắt này, cả khu vực tràn ngập những đóa hoa, cảm nhận được khí thế có đi không về này của Đinh Ninh, Phong Thiên Trạc mơ hồ nhớ ra một thứ.

Sắc mặt y trắng bệnh, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Những mảnh hoa tàn kiếm lọt vào trong sóng lớn .

Hoàn toàn không có cái gì hỗ trợ, nhưng một kiếm này lại không gì ngăn cản được.

"Hay!"

Cảm nhận được Kiếm Ý tinh diệu trong chiêu kiếm, Tiết Vong Hư không nhịn được vỗ đùi, lớn tiếng khen hay.

"Vậy mà. . ."

Đám quý nhân không kìm được buột miệng kinh hô, có nhiều người thậm chí đứng phắt dậy.

Khi những tia kiếm tiếp xúc với lôi quang, lôi quang trườn theo tia kiếm tràn vào chuôi kiếm, rồi lại từ chuôi kiếm tuôn ra, tụ vào một chỗ.

Nhưng xu thế của lôi quang đã hoàn toàn thay đổi.

Chúng nghiêng nghiêng phóng lên trời.

Một tiếng ầm vang!

Đám lôi quang nổ tung trong không trung, sóng nước bắn ngược trở về người Đinh Ninh.

Đinh Ninh lùi lại, khóe miệng rớm máu.

"Đủ rồi!"

Hắn phẫn nộ quát to với Phong Thanh Hàm.

Phong Thanh Hàm nghe thấy, nhưng không nghe ra được ý cảnh cáo của Đinh Ninh.

Hắn chỉ nhìn thấy Mạt Hoa kiếm bị lôi quang bao phủ, chỉ nhìn thấy Đinh Ninh bị thương, và trong tay đã không còn kiếm.

Nên hắn không hề dừng lại, một kiếm đâm ra.

Đan Thanh Kiếm lại tuôn ra Kiếm Khí màu đen.

Đinh Ninh không còn lựa chọn. Mà nếu đã không có lựa chọn, thì không cần phải lo tới hậu quả nữa.

Hắn đưa tay phải ra, dùng ngón tay làm kiếm.

Móng tay của hắn đã bị tróc, tung tóe máu tươi.

Chân khí trong cơ thể hắn không hề giữ lại, ào ạt tuôn ra, máu tươi theo chân khí phun ra, như một cây đường huyết kiếm.

Chân khí và máu tươi không có độ cứng, lẽ ra không thể chống nổi Đan Thanh Kiếm sắc bén.

Nhưng Phong Thiên Trạc đã hoàn toàn bừng tỉnh từ chuyện cũ.

Hắn há miệng ra, nhưng không kịp la lên.

Vì trước người Đinh Ninh, đã lại xuất hiện những đường phù tuyến.

Những đường phù tuyến nhuộm máu hồng.

Nét mặt tàn nhẫn của Phong Thanh Hàm đông cứng lại, cả cơ thể trở nên cứng ngắc.

Hắn không kịp thối lui.

Những đường phù tuyến nhuốm máu hồng bốc cháy.

Nguyên khí bị đốt nóng, co lại.

Quanh chiếc thuyền đang đơn độc trên mặt sông, bỗng xuất hiện một vòng tà dương.

Oanh một tiếng.

Vòng tà dương và mũi kiếm của hắn chạm vào nhau, tóe vỡ thành những sợi hỏa tuyến!

"A!"

Những sợi hỏa tuyến đâm vào da thịt hắn, đến lúc này Phong tiểu thiếu gia mới thấy sợ, thét lên đau đớn.

Phốc phốc phốc phốc. . .

Âm thanh bị khí lưu xuyên thấu vang lên từ cơ thể hắn.

Những đường hỏa tuyến xuyên thấu thân thể hắn, mang theo những tia máu đỏ, xối vào mặt đường sau lưng hắn.

"Gia gia. . ."

Thân thể còn chưa rơi xuống đất, Phong Thanh Hàm đã cảm giác được cả thân thể của mình đã hoàn toàn bị xuyên thấu, ngũ tạng, tủy sông, thậm chí Khí Hải, ngọc cung. . . trong tích tắc này, hắn mới trở về làm một đứa bé theo đúng tuổi của mình, quay sang hét to cầu cứu Phong Thiên Trạc, rồi ngất xỉu.

"Thanh Hàm!"

Phong Thiên Trạc gào lên thê lương.

Hắn như hổ điên lướt đi, tiếp được Phong Thanh Hàm.

"Đây là kiếm thuật gì?"

"Dùng chân khí và máu tươi làm đường dẫn, xuất ra một kiếm. . ."

"Trúng chiêu này, dù có thể cứu sống, thì sau này cũng không tu hành được nữa!"

"Phong gia tiểu thiếu gia đã bị. . ."

Mãi đến lúc này, người huyện Trúc Sơn mới kịp phản ứng chuyện vừa xảy ra!

Ai nấy đều run rẩy.

Khuôn mặt lúc nào cũng ôn hòa từ ái như thần Phật của Phong Thiên Trạc đã hoàn toàn vặn vẹo.

Đinh Ninh bình thản đi tới, cầm Mạt Hoa tàn kiếm đã bị rơi xuống đất lên.

Quanh người Phong Thiên Trạc xuất hiện những luồng gió xoay tròn, tóc của hắn như những con rắn phấp phới tung bay, mang theo sát ý vô tận.

Tiết Vong Hư nhíu mày, sải chân bước ra, nhặt kiếm cho Đinh Ninh, nhàn nhạt nhìn Phong Thiên Trạc đang nổi điên: "Ngươi cũng dư hiểu, là hắn tự tìm."

"Tự tìm? Ha ha ha. . ."

Phong Thiên Trạc ngửa mặt lên trời cười điên cuồng.

"Lấy kiếm của ta tới đây!"

Y hét lên.

Q2 - Chương 17: Kiếm trong đá

Ai cũng hiểu được tâm tình hiện giờ của Phong Thiên Trạc.

Nhưng một giọng nói vô cùng bình tĩnh từ sau lưng Tiết Vong Hư vang lên: "Định Nhan Châu đâu?"

Mọi ánh mắt lại đổ dồn vào Đinh Ninh.

Ai cũng hiểu ý của hắn, lúc nãy Phong Thiên Trạc đã hứa hẹn, chỉ cần hắn đánh bại Phong Thanh Hàm, Định Nhan Châu chính là của Bạch Dương Động.

Nhưng với tình hình bây giờ lại vẫn mở miệng đòi Định Nhan Châu thì rất là không đúng lúc.

"Định Nhan Châu?"

Phong Thiên Trạc giận quá thành cười, nhìn Phong Thanh Hàm không biết còn sống hay đã chết trong tay, sầu thảm nói: "Cả tu vi và tính mạng của Tôn nhi ta, còn không bằng một viên Định Nhan Châu hay sao?"

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn hắn: "Định Nhan Châu."

Cả đám quý nhân huyện Trúc Sơn đều nói không ra lời.

Đinh Ninh vẫn khăng khăng phun ra ba chữ kia, hơn nữa nhìn dáng vẻ của hắn, thì đó là chuyện đương nhiên. . . Không chỉ cho rằng Phong Thiên Trạc phải trả Định Nhan Châu là đương nhiên, mà còn xác định tính mạng của Phong Thanh Hàm không bằng Định Nhan Châu.

Phong Thiên Trạc phẫn nộ đến mức mắt tóe lửa.

"Định Nhan Châu." Đinh Ninh không sợ hãi chút nào nhìn y, bình tĩnh lập lại.

Giống hệt một đứa bé cứ cố chấp đòi kẹo, nhưng Phong Thiên Trạc chỉ cảm thấy miệt thị và lạnh lùng.

Hắn giao Phong Thanh Hàm cho người nhà, mở tay trái ra.

Định Nhan Châu từ trong lòng bàn tay y bay lên, bay về phía Đinh Ninh, không mang theo bất kỳ sức mạnh nào, nhưng nét mặt y thì vô cùng lãnh khốc.

"Dù cho các ngươi, thì các ngươi có thể sử dụng được sao?" Giọng nói của y đầy sát ý, lạnh băng.

Đinh Ninh cầm lấy Định Nhan Châu.

Sau đó hắn làm một việc khiến ai nấy đều bất ngờ.

Hắn lấy túi nước bên hông, rửa sạch Định Nhan Châu, rồi bỏ vào miệng nuốt.

Cả đám quý nhân huyện Trúc Sơn đều im bặt vì khiếp sợ.

Đinh Ninh không nói một chữ nào.

Nhưng hành động của hắn, lại chẳng khác gì tát cho Phong Thiên Trạc một bạt tai.

Hắn dùng hành động nói cho Phong Thiên Trạc biết, dù hắn và Tiết Vong Hư có chết ở đây, thì hắn cũng đã dùng xong Định Nhan Châu.

Điều làm cho người rung động chính là, sau khi nuốt Định Nhan Châu, Đinh Ninh nhắm mắt lại, ngồi lên một tảng đá sau lưng Tiết Vong Hư.

Hắn giống như không buồn bận tâm tới mọi việc xung quanh

nữa, mà chỉ lo luyện hóa Định Nhan Châu!

Nhìn Đinh Ninh ra vẻ ta đây, và nghe thấy tiếng la khóc sau lưng, Phong Thiên Trạc tuy biết lúc này phải tuyệt đối tỉnh táo, nhưng hai tay vẫn không kềm được run lên.

Hắn hít một hơi thật sâu, đưa tay ra.

Phong Phù Đường mặt trắng bệch đang đứng sau lưng y, ôm một thanh trường kiếm.

Thấy Phong Thiên Trạc chìa tay về phía mình, hắn không kìm được run rẩy.

Tiết Vong Hư nhìn thấy hết, nhưng chỉ bình thản chờ đợi.

Phong Thiên Trạc không cầm nhận lấy thanh kiếm, mà nắm thẳng vào chuôi kiếm, rút kiếm ra.

Điều này đã chứng tỏ thái độ của y.

Từ trong vỏ kiếm bằng ô kim đen tuyền, một thanh kiếm rực rỡ với bảy sắc cầu vồng dần lộ ra.

Thanh trường kiếm như làm bằng ngọc lưu ly, tỏa ánh sáng bảy màu, bóng loáng.

Tiết Vong Hư thở ra, thì thào: "Thì ra là thanh kiếm này."

Ba Sơn Kiếm Tràng là tu kiếm chi địa mạnh nhất của Đại Tần vương triều, có rất nhiều Kiếm Kinh và Danh Kiếm cường đại.

Với tư cách là người sống sót cuối cùng của Ba Sơn Kiếm Tràng, người kia đã được nhận không ít Kiếm Kinh và Danh Kiếm.

Ngày xưa lúc Phong Thiên Trạc đánh bại Đỗ Thanh Giác cướp Định Nhan Châu, y đã dùng Bản Mệnh kiếm của mình, chứ không phải danh kiếm của Ba Sơn Kiếm Tràng.

Nhưng bây giờ, y lại chọn một trong những thanh danh kiếm của Ba Sơn Kiếm Tràng.

Trong số tất cả danh kiếm của Ba Sơn Kiếm Tràng, chỉ có một thanh là có bảy màu.

Thanh kiếm này gọi là Thất Bảo Lưu Ly Kiếm, còn được gọi là Phật Quang Trấn Ma Kiếm.

***

Thanh kiếm xuất hiện, mang theo một luồng khí tức khổng lồ.

Những người ở gần đều cảm thấy nguy hiểm, đều không tự giác lui về sau.

Tượng thần Ông Táo Vương cũng được dời ra xa, mảnh đất rộng rãi trước Hỏa Đức Điện trở nên trống trơn, trong phạm vi mười trượng, chỉ còn lại Phong Thiên Trạc, Tiết Vong Hư và Đinh Ninh.

Hào quang bảy màu càng lúc càng đậm, óng ánh như Phật quang.

Thiên Địa Nguyên Khí hội tụ trong những vòng Phật quang, vây quanh Phong Thiên Trạc, khiến y như lớn lên, biến thành một bức tượng Phật khổng lồ, xung quanh là vầng sáng bảy màu sáng óng ánh.

Phong Thiên Trạc bỗng thấy hoảng hốt.

Y cảm thấy đây là chuyện vô cùng vớ vẩn, đã nhiều tuổi vậy rồi, nhiều năm như vậy rồi, vậy mà bây giờ lại vì một Bạch Dương Động nho nhỏ, một thanh kiếm lẽ ra không còn nên tồn tại trên đời lại phải xuất hiện, mà hắn, lại phải vì để dùng thanh kiếm này mà dốc hết sức mình.

Nhưng hốt hoảng ấy chỉ hiện lên trong tích tắc, sau đó bị tiêu diệt, hóa thành sát ý hoàn toàn.

Cổ tay hắn khẽ lật, Phật quang kinh người cách không đâm về phía Tiết Vong Hư.

Những vòng Phật quang chuyển động, chồng chất lên nhau, khiến trong không gian như xuất hiện những đợt sóng cuồn cuộn ngập trời.

Đất bằng chợt nổi cuồng phong.

Nhiều người dân ở gần đó không còn đứng vững được, bị gió mạnh đẩy lật nhào.

Mái tóc dài trắng như tuyết Tiết Vong Hư cũng bị cuồng phong thổi bay thẳng tắp về phía sau, nhưng ông chỉ khẽ lắc đầu, cảm khái thở dài: "Đúng là vẫn còn khí phách, dùng Trọc Lãng Kiếm Kinh phối hợp Thất Bảo Lưu Ly Kiếm, uy thế có thừa, nhưng lại thiếu đi sự mê say hòa quyện. . . Nếu đã có khí phách như thế sao không đổi sang dùng kiếm kinh của thiền tu, không phá thì sao xây được, sao lại không nỡ bỏ Trọc Lãng Kiếm tạo nghệ của mình?!"

Ông đưa tay ra.

Từ trước tới nay, ông chỉ dùng kiếm của tông chủ Bạch Dương Động.

Nhưng hiện giờ kiếm ấy ông đã trao lại cho Lý Đạo Ky, mà lại không mang thanh kiếm nào khác bên người, nên ông chỉ có thể dùng Bản Mệnh kiếm.

Bản Mệnh kiếm của Tiết Vong Hư là kiếm dạng gì?

Đinh Ninh cũng rất tò mò, nên dù đang toàn lực luyện hóa Định Nhan Châu, cũng mở mắt ra xem.

Một luồng khí tức vô cùng bình tĩnh từ ngón tay của Tiết Vong Hư tràn ra.

Không có vầng sáng chói mắt, chỉ mang một màu sắc rất bình thường, như một tảng đá bình thường nhất trên đường.

Bản Mệnh kiếm của Tiết Vong Hư, chỉ là một tảng đá bình thường được cắt gọt thành một thanh tiểu kiếm.

Nhưng tất cả Tu Hành Giả huyện Trúc Sơn đều cảm nhận được khí tức vô cùng nguy hiểm.

Từng lớp từng lớp đá trên thân kiếm bị tróc ra từng mảng.

Những mảnh đá nhỏ và mảnh, lại chẳng khác gì những tảng đá lớn gào thét bay về phía trước, chụp về phía sóng đục ngập trời.

Lộ ra thân kiếm bên trong, sáng rực rỡ đến chói mắt.

Ánh sáng chói quá, khiến người ta không nhìn ra được nó là màu gì, làm cho người ta cảm thấy, thân kiếm này, thuần túy là không có thực chất, mà từ ánh sáng ngưng tụ mà thành.

Nhưng ai cũng biết thanh kiếm này xác thực có tồn tại.

Nên họ mới thấy sợ.

Thanh kiếm này đã bị cất đi quá lâu, đến mức bụi bặm bám vào nhiều quá, cứng lại thành từng lớp như vỏ đá.

Nhưng ngày hôm nay, thanh bảo kiếm tuyệt thế rút cuộc đã lại xuất thế.

Ánh sáng Phật quang trước ánh sáng của nó cũng trở nên ảm đạm.

Phong Thiên Trạc cũng cảm nhận được áp lực khiến người ta hít thở không thông, y gầm lên một tiếng, kiếm trong tay trong

nháy mắt đánh ra bảy mươi hai kích!

Trong Phật quang xuất hiện hơn bảy mươi hai cơn sóng lớn, chấn vỡ tất cả thạch bì bay tới.

Nhưng thạch bì bao phủ thanh Bản Mệnh kiếm của Tiết Vong Hư cũng đã bị bóc ra hết rồi.

Trong ánh sáng rực rỡ của thanh kiếm, cả cơ thể ông cũng trở nên chói mắt như từ bạch ngọc khắc thành.

Không chút hoa mỹ, ông đâm thẳng tới một kiếm.

Oanh một tiếng.

Âm thanh như đến từ nơi nào đó rất xa.

Trên đỉnh đầu ông xuất hiện một ngọn núi vô hình, nó co lại, chui vào trong Bản Mệnh kiếm.

Hầu như tất cả Chân Nguyên và Thiên Địa Nguyên Khí tích góp trong người ông cũng chui hết vào Bản Mệnh kiếm.

Chiêu kiếm cường đại như vậy, ông chỉ xuất được một lần.

Nhưng ông muốn làm như vậy.

Vì ông không muốn quá nhiều dây dưa lâu, chỉ dùng một kiếm để phân ra thắng bại.

Ông dồn tất cả kiếm ý và sức mạnh của bản thân vào trong một kiếm này.

Tất cả Phật quang đều bị diệt!

Những đợt sóng cuồn cuộn bị đánh tan!

Nhìn đường kiếm quang sáng chói đâm thẳng về phía mình,

Phong Thiên Trạc không thể nào tin được. Y không thể ngờ Tiết Vong Hư lại có thể đâm ra một kiếm uy lực như vậy.

Y không cam lòng bị thất bại bởi một kiếm này.

Trong mắt y cháy lên ngọn lửa, y rống to một tiếng, những vòng phật quang của Thất Bảo Lưu Ly Kiếm thay đổi, biến thành những tia kiếm quang bảy màu.

Ngàn vạn kiếm cùng đâm về phía Tiết Vong Hư, không nhìn ra được thanh nào mới là Thất Bảo Lưu Ly Kiếm thật.

Nhưng Tiết Vong Hư chỉ cười nhạt, kiếm thế không hề thay đổi, vẫn thẳng đường đi tới.

Tất cả kiếm quang bảy màu đều biến mất.

Phong Thiên Trạc kêu lên thảm thiết, vội vàng lùi lại.

Bụng hắn phun ra một vòi máu, cả thân hình lắc lư bay ngược ra sau, kéo theo một đường máu dài, tới khi đụng vào bậc thang trước Hỏa Đức Điện mới dừng lại.

Q2 - Chương 18: Cảm giác chính là tốt đẹp

Không ngôn ngữ nào hình dung được một kiếm đơn giản này của Tiết Vong Hư.

Một kiếm ra mà ngàn vạn Thất Thải Lưu Ly kiếm diệt.

Phong Thiên Trạc dựa lưng vào bậc thang, bụm lấy bụng đang tuôn máu tươi, thê lương kêu lên: "Tại sao?!"

Chưa ai hồi phục được tinh thần sau rung động vừa rồi, nên không ai hiểu câu hỏi này của Phong Thiên Trạc lúc là có ý gì.

Nhưng Tiết Vong Hư hiểu.

Ông vừa khinh miệt, vừa đồng tình nhìn Phong Thiên Trạc, thản nhiên đáp: "Những người giống như ngươi, dù có dùng kiếm pháp đồng quy vu tận, cũng không đủ khí thế, và chân ý."

Nghe Tiết Vong Hư nói vậy, những quý nhân huyện Trúc Sơn quý nhân mới bắt đầu hiểu được vừa xảy ra chuyện gì.

Lúc bắt đầu, Tiết Vong Hư đã không muốn dây dưa mất nhiều thời gian với Phong Thiên Trạc, vì Kiếm Kinh của Ba Sơn Kiếm Tràng có rất nhiều chỗ biến hóa huyền diệu mà người ngoài không thể nào biết được, nên ông mới xuất ra một kiếm đó.

Đấy là tất cả năng lượng Bản Mệnh kiếm có được sau nhiều năm tích súc và ẩn nhẫn.

Phong Thiên Trạc không thể ngăn được, nên y mới dùng Thất Bảo Lưu Ly Kiếm đánh ra ngàn vạn kiếm, dùng công đối công.

Song Tiết Vong Hư không hề thay đổi thế kiếm.

Phong Thiên Trạc không dám cùng Tiết Vong Hư đồng quy vu tận, thậm chí có thể nói, từ lúc mới bắt đầu xuất kiếm, Tiết Vong Hư đã cảm giác được trong kiếm ý của Phong Thiên Trạc không hề có ý định đó.

Phong Thiên Trạc không muốn chết, nên y phải bại.

Phong Thiên Trạc ôm lấy bụng bụng, máu tươi từ kẽ ngón tay không ngừng chảy ra, cảm nhận được cơn đau đớn và kiếm ý kinh khủng kia, nghĩ tới cuộc sống sung sướng yên ổn lâu nay bị một kiếm này đánh vỡ, hắn cười lên điên cuồng: "Ngươi thắng. . . Nhưng ngươi tưởng ngươi có thể bình an rời khỏi huyện Trúc Sơn sao?"

"Một kiếm kia, cũng đã tiêu hao hết tất cả Chân Nguyên của ngươi!"

"Giết hắn cho ta!"

***

"Giết bọn chúng đi!"

"Không được để bọn họ đi!"

Trong tiếng cười điên cuồng của Phong Thiên Trạc, xung quanh ồn ào vang lên những tiếng la hét phẫn nộ.

Đinh Ninh ngẩng đầu nhìn lên trời, dưới trời mây trắng, bên trên mái hiên, có rất nhiều quạ đen đang bay vòng vòng.

Xoạt một tiếng, một người trung niên mặc hoa phục rất đẹp rút kiếm vọt lên.

Mặt mũi hắn và Phong Thiên Trạc cực kỳ giống nhau, hắn là con cháu gì đó của Phong Thiên Trạc.

Thanh trường kiếm màu đỏ trong tay hắn bay ra những cụm lửa đỏ rừng rực, như hỏa xà đang cuồng vũ.

Tiết Vong Hư chỉ hơi khom người xuống.

Nhặt một cây chổi bằng trúc bên rìa đường.

Sau đó dùng chổi như kiếm, đâm ra một nhát.

Phía trước cây chổi trúc lửa cháy phừng phừng.

Người kia vung kiếm muốn chặt đứt cây chổi, nhưng không biết vì sao, không cách nào chạm được đến nó.

Cây chổi trúc đâm thẳng vào lồng ngực hắn.

Phù một tiếng, hỏa diễm bị dập tắt.

Những mảnh trúc nhỏ do bị đốt đâm vào trong da thịt hắn, làm vãi ra rất nhiều máu tươi.

Người mặc hoa phục không thể nào tin được, kiếm trong tay hắn vẫn chĩa thẳng về phía trước, nhưng còn cách Tiết Vong Hư mấy xích.

Hắn mờ mịt cúi đầu, nhìn đoạn cây chổi đang ghim trên ngực, sau đó ngã ngồi xuống đất.

Lại có mấy người nữa rống to vọt lên.

Tiết Vong Hư đứng nguyên tại chỗ, chỉ đưa tay ra đâm đâm mấy cái.

Trên ngực những người đó đều phun máu, kêu thảm ngã xuống đất.

Vẫn là cây chổi ban nãy, nhưng khúc đầu đã bị đứt ngang, ngay đầu bị gãy nhuốm máu tươi đỏ rực, nằm trong tay Tiết Vong

Hư cứ như một cây kiếm trúc to bản chứ không phải cây chổi.

Chung quanh lại trở nên yên tĩnh.

Nhìn mấy người bị Tiết Vong Hư hời hợt đâm trúng đang nằm trong vũng máu, đám quý nhân đang định tới tham gia trắng bệch mặt, ngồi trở lại xuống ghế.

Trong những cú đâm vừa rồi, Tiết Vong Hư không hề dùng tới Chân Nguyên.

Ông dùng cách như vậy để nói cho họ biết, dù không sử dụng Chân Nguyên, giữa Tu Hành Giả đệ thất cảnh với Tu Hành Giả bình thường và giữa các võ giả, khả năng lý giải về kiếm thuật lý giải và sức mạnh thuần túy có chênh lệch rất lớn.

Nếu muốn giết Tu Hành Giả Thất Cảnh, phải dùng rất nhiều binh lính, hoặc thật nhiều Tu Hành Giả Ngũ Cảnh Lục Cảnh tới chiến đấu.

Chỉ dựa vào huyện Trúc Sơn bây giờ, nếu muốn giữ lại Tiết Vong Hư, phải chết bao nhiêu người?

"Ta rồi sẽ chết, ai mà chẳng chết."

Tiết Vong Hư để dọc cây gậy trúc để máu chảy xuống đất, lạnh nhạt nhìn Phong Thiên Trạc: "Nhưng ta có thể cam đoan trước khi chết, ta sẽ giết ngươi trước."

Đau đớn và kinh sợ, cả người Phong Thiên Trạc run rẩy.

Y biết, Tiết Vong Hư nói thật, chỉ cầm mấy kiếm vừa rồi, y đã nhận ra cảm ngộ về kiếm đạo của mình không thể nào bì được với Tiết Vong Hư.

Nếu không nhờ có Danh Kiếm của Ba Sơn Kiếm Tràng, y sẽ thất bại càng thê thảm hơn.

"Ngươi khinh người quá đáng!"

Y không biết phải trả lời như thế nào, nên phẫn nộ quát lên.

Tiết Vong Hư cười nhạt.

Từ lúc mới bắt đầu, ông đã nói với Phong Thiên Trạc, nếu đã nói chuyện bằng lời với nhau không hợp, thì dùng kiếm để nói.

Nếu không phải chỉ xuất một chiêu đã đánh bại tuyệt chiêu của đối phương, làm ông khoan khoái, thì sau khi đánh xong, ông đã chẳng thèm nói đến nửa câu.

Nên nói nãy giờ vậy đã quá nhiều rồi, ông không muốn nói thêm lời nào nữa, quay người ý bảo Đinh Ninh rời đi với mình.

Đinh Ninh quay người, đi theo ông.

Vừa đi, hắn vừa nói: "Chúng ta khinh người chỗ nào? Từ đầu chúng ta chỉ nói là muốn lấy lại Định Nhan Châu, mọi quy củ đều là do các ngươi quy định. Lúc các ngươi ăn nói bậy bạ, chúng ta cũng không hề nói lại một câu. Trong cả Đại Tần vương triều, mỗi ngày có bao nhiêu là cuộc quyết đấu công bằng, nhưng giống như huyện Trúc Sơn các ngươi, thua mà không nhận thua, còn muốn giết luôn hai chúng ta. . . thì chẳng có mấy nơi làm như vậy. Các ngươi không thấy xấu hổ hay sao?"

"Còn Phong gia các ngươi nữa."

"Nguyên bản chỉ cần một cuộc quyết đấu công chính là có thể giải quyết xong được việc, thế là lại lấy tranh của Hoàng Hậu ra đe dọa chúng ta, đến khi tỷ thí thua, lại còn kích động người của huyện Trúc Sơn đến giết một Thất Cảnh Tu Hành Giả. Dù Phong gia các ngươi không thừa nhận, thì khi chuyện này truyền đi, Phong gia các ngươi nghĩ người Trường Lăng sẽ cảm thấy thế nào? Thấy các ngươi rất giỏi chắc?"

Phong Thiên Trạc nghe mà lạnh người, mồ hôi lạnh ứa ra, trong mắt tràn đầy sợ hãi, nhìn theo đến khi Đinh Ninh và Tiết Vong Hư biến mất, y mới gào lên tuyệt vọng.

Biển người không ngừng tách ra, nhường đường cho hai người đi qua.

"Cảm thấy thế nào?"

Đinh Ninh khẽ hỏi Tiết Vong Hư.

Tiết Vong Hư cười như con nít: "Rất tốt."

"Còn ngươi?"

Đinh Ninh rất nghiêm túc trả lời: "Ta cũng thấy rất tốt."

Tiết Vong Hư tặc lưỡi: "Không phải chuyện đó. . . ý ta là hỏi ngươi nuốt Định Nhan Châu rồi, cảm thấy như thế nào."

Cảm giác được dược lực tinh thuần của Định Nhan Châu ở trong cơ thể mình, sắc mặt Đinh Ninh nghiêm túc hẳn lên.

Trong truyền thuyết, ngoài U Đế, không có ai biết sự huyền bí của cửu tử tằm, ngay cả hắn dù tu luyện nó, thì cũng theo sự tiến bộ của tu vi mới phát hiện được dần dần.

Lúc mới nuốt Định Nhan Châu, hắn đã phát hiện ra một chuyện mà từ đó đến giờ mình không để ý.

Chính là dược lực không phải cứ tác động tới chân khí, Chân Nguyên thì mới giúp hắn tu hành nhanh hơn.

Mà chỉ cần bồi dưỡng ngũ tạng, thì cũng làm cho hắn tu hành nhanh hơn.

Vì nhược điểm lớn nhất của cửu tử tằm, chính là làm tiêu hao quá nhiều ngũ khí trong cơ thể.

Cửu tử tằm làm ngũ khí tiêu hao rất nhanh, khiến cho ngũ tạng suy kiệt nhanh chóng, nên mới phải khống chế tốc độ tu hành.

Nhưng nếu bồi dưỡng nội tạng, giúp ngũ tạng mau hồi phục, thì cũng có nghĩa giúp thôn phệ được thêm càng nhiều ngũ khí dùng cho tu hành.

Dưỡng nhan châu, không chỉ làm cho hắn cảm thấy như được rót vào sinh mạng mới, mà còn mang tới cho hắn một ít đốn ngộ và nhắc nhở.

"Cảm giác rất tốt."

"Ít nhất tiết kiệm được mấy năm."

Tiết Vong Hư không biết suy nghĩ thực sự trong lòng Đinh Ninh, nhưng cảm giác được Đinh Ninh chân thành có ý cảm ơn, nên thỏa mãn sờ râu, hài lòng cười: "Vậy thì tốt."

Nhìn Tiết Vong Hư cười vui vẻ, trong lòng Đinh Ninh cảm thấy rất ấm áp.

Hắn nghĩ tới Trường Tôn Thiển Tuyết, và Ngư Thị lão phu nhân. . . ngoài hai người đó, chưa bao giờ mình ở chung lâu với ai khác.

Nghĩ tới ông lão râu tóc trắng xóa này không còn sống được bao lâu nữa, trong lòng hắn mềm hẳn đi, nhẹ giọng đề nghị: "Nếu như vậy, có muốn đi uống rượu không? Có cần tìm cho ngươi một cô nương bồi uống rượu không?"

Tiết Vong Hư mở to mắt nhìn hắn, không thể nào tin được, dứt đứt mấy cọng râu: "Ngươi nói đùa gì vậy?"

Q2 - Chương 19: Ai có thể trường sinh

"Ngươi không thích nữ sắc?"

Trong xe ngựa, Đinh Ninh hoài nghi nhìn Tiết Vong Hư: "Hay là trong người có vấn đề?"

"Con nít thì biết cái gì!"

Thấy Đinh Ninh đầy hứng thú muốn cùng mình nghiên cứu thảo luận vấn đề này, Tiết Vong Hư thấy rầu.

Đinh Ninh cố chấp: "Vậy tại sao?"

"Chỉ là không có ý nghĩa thôi."

Tiết Vong Hư thở dài: "Uống rượu ca hát, đương nhiên là chuyện vui vẻ trong đời, nhưng nhìn thấy nhiều quá rồi, lại cảm thấy không có ý nghĩa nữa."

Đinh Ninh chăm chú nhìn Tiết Vong Hư.

"Đừng có nhìn ta kiểu ấy." Tiết Vong Hư chua chát: "Ai chẳng có tuổi trẻ khinh cuồng, nhất là khi bị kẹt trên con đường tu hành, nhiều năm mà không đột phá được, cũng không có tiến triển, trong lòng buồn khổ, tìm chỗ uống rượu hoa, cũng là chuyện rất bình thường. Nhưng chủ yếu chỉ là gặp dịp thì chơi, nên căn bản không có ý nghĩa, con người là vật hữu tình, cả đời cũng không chạy khỏi chữ tình. Đối với ta, những cô gái trẻ thanh xuân rót rượu cho ta, sau cùng không ai có khả năng được thực sự sung sướng, nếu đã như vậy, tốt hơn là không làm."

Đinh Ninh cau mày: "Ngươi ở Trường Lăng lâu như vậy, chưa bao giờ gặp được ai muốn giữ trong lòng hay sao?"

Tiết Vong Hư trầm mặc.

Một lúc sau, ông mỉm cười: "Đương nhiên là có, quay về Trường Lăng ta sẽ tới tìm cô ấy."

***

Xe ngựa lọc cọc chạy về hướng Trường Lăng.

Một kiếm sau bao năm ẩn nhẫn cuối cùng cũng phát ra được, làm cho người ta vô cùng sảng khoái vui vẻ, nhưng có lẽ phải dùng gần như toàn lực, nên hơn mười ngày liền, Tiết Vong Hư đa phần đều nhắm mắt dưỡng thần.

Đến chạng vạng tối, chiếc xe ngựa đầy bụi bặm, đã tới tường thành Trường Lăng.

Đến lúc chiếc xe ngựa phong trần dừng lại, Đinh Ninh không còn bình tĩnh được nữa.

Hắn không tin được nhấc màn xe lên nhìn tòa nhà trước mặt, giọng nói đầy khiếp sợ và bội phục: "Người phụ nữ ngươi thích, là loại này hay sao?"

Biệt thự, hay lầu hoa, cũng đều không thể làm hắn khiếp sợ như vậy.

Vì hắn biết địa điểm trước mắt.

Tòa nhà màu vàng ngói xám này là một trong những ngôi chùa hiếm hoi ở Trường Lăng, và hương khói rất là cường thịnh.

Chẳng lẽ sở thích của Tiết Vong Hư, lại là ni cô?

"Ngươi nghĩ gì thế!"

Nhìn ra được suy nghĩ của Đinh Ninh, Tiết Vong Hư quát một tiếng, vỗ vào hắn một cái, làm Đinh Ninh suýt chút nữa văng ra khỏi thùng xe.

"Theo ta xuống xe."

Tiết Vong Hư trợn mắt nhìn Đinh Ninh, bước xuống xe, đi vào trong chùa.

Trước đại điện có trồng mấy cây bạch quả lâu năm, thân cây rất to, phải mấy người mới ôm xuể, cành lá rậm rạp.

Hai bên có hai cái hồ phóng sinh.

Tiết Vong Hư đến bên hồ phóng sinh bên trái.

Đinh Ninh đi theo, thấy trong hồ có rất nhiều cá chép màu đỏ béo ục đang bơi qua bơi lại, và rất nhiều rùa đang nằm trên đá.

Tiết Vong Hư chỉ một ngón tay, Chân Nguyên tinh thuần như kiếm giống đâm vào trong ao ở bên, chạm tới đáy ao, nổ bùng một tiếng.

Một thứ gì đó to như cối xay lơ lửng nổi lên.

Đến lúc này Đinh Ninh mới nhìn thấy đó là một con ba ba rất già, mai lưng sẫm màu như bằng đá xanh, bị Chân Nguyên của Tiết Vong Hư chấn động đẩy lên.

Tiết Vong Hư thò tay bắt nó, bước nhanh ra ngoài.

Đinh Ninh nhìn vệt nước dưới chân, không kịp phản ứng.

Hắn đuổi theo tới cửa, nhìn Tiết Vong Hư đang leo lên xe ngựa, ngơ ngác hỏi, "Ngươi đang làm gì vậy?"

Tiết Vong Hư bỏ con ba ba vào trong xe: "Đương nhiên là đem về hầm cách thủy ăn."

Đinh Ninh sửng sốt, không nhịn được quay lại nhìn hồ phóng sinh: "Nếu ngươi không phải nói đùa. . . Cái này hình như không hay lắm!"

Tiết Vong Hư thản nhiên: "Lên xe."

Đinh Ninh nghĩ mãi mà không hiểu.

Xe ngựa dừng lại trước một quán rượu.

Quán rượu không lớn, nhưng nhìn qua sinh ý không tệ.

Tiết Vong Hư yêu cầu, quán rượu thật sự đem con ba ba ra hầm cách thủy, thịt đầy cả cái nồi to bằng chậu rửa mặt, mang tới cho Tiết Vong Hư và Đinh Ninh.

Tiết Vong Hư không một lời giải thích, điềm nhiên vung đũa, ăn thịt.

Đinh Ninh cũng không hỏi, ăn thịt, uống canh.

Nhà bếp này thật biết cách nấu, con ba ba này rất già, nhưng sau khi nấu xong lại vẫn mềm, chẳng hề bị dai chút nào.

Hầm con ba ba già này rất mất thời gian.

Tiết Vong Hư đã uống mấy hũ Hoa Điêu, cùng Đinh Ninh ăn hết nồi thịt ba ba, lúc hai người rời khỏi quán rượu, trời đã vào đêm.

Tiết Vong Hư không hề có ý đi ngủ, nên chỉ bảo người đánh xe ngựa trở về nghỉ ngơi, rồi chắp tay sau đít đi tản bộ.

Đinh Ninh im lặng đi theo ông.

Đi qua hơn mười con phố, mấy bờ ruộng dọc ngang, Tiết Vong Hư dừng lại ở một mô đất.

Phía trước mô đất, có một cái ao nhỏ.

Bên hông mô đất, có một mộ phần.

Đinh Ninh đã bắt đầu hiểu ra.

Gò má Tiết Vong Hư ửng đỏ hơn bình thường, nhưng nét mặt rất an bình.

"Đây chính là người ta yêu nhất. Hồi đó ta còn trẻ, chưa kịp mở miệng, cô ấy đã có người ngưỡng mộ trong lòng. Lúc đó ta với sư huynh chỉ lo tu hành, bỏ lỡ rất nhiều thời gian. Nếu cho ta được chọn lại, có lẽ ta cũng không nói gì, vì cô ấy tuy chỉ gả cho một thương nhân bình thường, nhưng cả đời sống rất hạnh phúc vui vẻ, còn ta lại không có khả năng làm cho cô ấy sống vui vẻ."

Tiết Vong Hư cười rộ lên, quay sang nhìn Đinh Ninh: "Con ba ba kia, hồi còn trẻ, lúc nhìn ngắm nó trong ao, ta đã nghĩ không biết ăn thịt nó hương vị sẽ như thế nào, nhưng vì nó là vật người ta phóng sinh, nên không dám bắt trộm ra ăn."

"Hồi đó còn trẻ, trong đầu nghĩ ra rất nhiều ý tưởng, lúc đó thấy rất vui vẻ, nhưng bây giờ già quá rồi, rất nhiều người và rất nhiều thứ sớm đã không còn nữa, dù có nghĩ tới cũng không còn thấy tiếc nuối, làm hết những việc trước kia muốn làm, nhưng chẳng còn mấy chuyện còn nữa thể làm được, chỉ còn con ba ba già là vẫn còn, nhưng sang ngày mai cũng sẽ không còn nữa."

"Bây giờ nghĩ lại, Trường Lăng bây giờ cũng chẳng khác gì cái ao phóng sinh đó, còn ta chính là con ba ba già, bị nhốt trong ao, sống cũng không có bao nhiêu ý nghĩa."

Tiết Vong Hư quay người nhìn mộ phần: "Nhưng cũng đã làm được một việc muốn làm, con ba ba già đó ăn quả thực rất ngon, lại nhìn thấy cô ấy, ta cảm thấy rất vui vẻ."

Nghe những lời hơi có vẻ loạn xạ của Tiết Vong Hư, Đinh Ninh

khẽ lắc đầu, cau mày: "Nếu thấy vui vẻ, thì đừng có nói nghe nặng nề như vậy, không phải nói còn muốn làm mấy việc cuối cùng cho xong sao, để ta tống chung cho ngươi (*chăm sóc người thân trước lúc lâm chung)."

"Con người ai cũng phải già, ai có thể Trường Sinh?"

Tiết Vong Hư lạnh nhạt quay người đi, giọng nói nghiêm túc hẳn: "Người khác không biết thủ đoạn của Hoàng Hậu, nhưng ta với sư huynh của ta hiểu rất rõ, từ lúc ta với sư huynh cự tuyệt bà ta, chia Linh Mạch của Bạch Dương Động thành ba nhánh nhỏ, đến lúc bị ép phải sáp nhập, thời gian chưa tới nửa tháng. Chúng ta từ huyện Trúc Sơn trở lại Trường Lăng đã đi hết hơn mười ngày. . . Nên thời gian cũng đã đến lúc rồi."

Đinh Ninh cúi đầu: "Ta không biết bà ta tàn nhẫn đến như vậy."

Tiết Vong Hư không hiểu được ý thực sự muốn nói của Đinh Ninh, nên nhìn hắn với vẻ thương tiếc: "Ngươi phải hiểu, ở chỗ càng cao, thì càng lạnh, cho nên những người ngồi càng cao, thì càng tàn nhẫn."

Đinh Ninh im lặng.

Nhìn cái bóng mờ mờ của Tiết Vong Hư đổ trên người mình, hắn chậm rãi nói: "Hãy nhớ ngươi đã đồng ý với ta, phải nhìn thấy ta làm cho ngươi phong quang ở Dân Sơn kiếm hội."

Tiết Vong Hư ngừng bước, xoay đầu lại, trịnh trọng nói: "Ta sẽ cố gắng làm được."

Đinh Ninh hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Ánh mắt hắn rất cổ quái.

Hắn rõ ràng không ở từ trên cao, nhưng lại có cảm giác giống

như mình đang từ một chỗ cao nhìn xuống Trường Lăng.

Q2 - Chương 20: Tàn nhẫn

"Ngươi thật sự không sao chứ?"

Đến ngõ Ngô Đồng Lạc, Đinh Ninh nghi ngờ nhìn Tiết Vong Hư.

"Đương nhiên không có vấn đề gì, ngày thường tu hành trong Bạch Dương Động, hôm nào ngươi cũng về nhà, bây giờ rời nhà đã lâu, đến cửa rồi sao còn không mau trở về? Huống chi ta cũng muốn có chút thời gian riêng tư." Tiết Vong Hư ôn hòa nói.

Đinh Ninh suy nghĩ, nhưng không bước đi ngay.

"Đừng có cái vẻ sang ngày mai là không còn nhìn thấy ta nữa như vậy." Tiết Vong Hư thấy đau đầu: "Thực sự không có chuyện gì đâu."

Đinh Ninh gật đầu: "Ngươi nhớ kỹ chuyện đã hứa với ta là được."

"Chẳng lẽ ta sống đến chừng này tuổi, còn lừa gạt một đứa con nít như ngươi hay sao."

Tiết Vong Hư vừa bực mình vừa buồn cười phất tay, ý bảo Đinh Ninh mau cút.

Đinh Ninh không nói gì nữa, khom mình xuống chào.

Tiết Vong Hư cũng không nhìn Đinh Ninh nữa, quay người rời khỏi.

Đêm nay trăng sáng trời trong.

Tiết Vong Hư không hề có ý trở về Bạch Dương Động, mà đi thẳng về phía trung tâm Trường Lăng.

Chỗ ấy, chính là chỗ của Hoàng Cung.

Tường thành Hoàng Cung màu vàng không hùng vĩ lắm, thậm chí chẳng hề nhìn thấy lính canh trên lầu, nhưng khi vừa bước lên cây cầu ranh giới ở xa bên ngoài Hoàng Cung, đã có một Đạo nhân áo xanh lăng không mà tới, hạ xuống ngay trước mặt Tiết Vong Hư.

"Bạch Dương Động Tiết Vong Hư, cầu kiến Hoàng Hậu Điện Hạ."

Tiết Vong Hư bình thản thi lễ, khẽ nói.

Giờ này cửa cung đã đóng cửa, cầu kiến Hoàng Hậu là một chuyện vô cùng không hợp quy củ, nhưng Đạo nhân áo xanh chỉ hơi chau mày, vuốt cằm nói: "Tiết tiền bối chờ, ta đi thông báo."

Trong lời nói của hắn mang theo âm điệu tôn kính.

Vì Tu Hành Giả vượt qua Thất Cảnh, đều xứng đáng được tất cả Tu Hành Giả tôn kính, và cũng hoàn toàn có tư cách nói loại yêu cầu này.

Đạo nhân áo xanh phá không bay đi, Tiết Vong Hư đứng một mình phía trước hoàng cung trống trải, trông rất cô đơn.

Đạo nhân áo xanh không để ông chờ đợi lâu, hoặc nói người phụ nữ đứng ở trên cao cao kia, cảm thấy không cần phải ra vẻ uy nghiêm gì cả.

Đạo nhân áo xanh bay tới: "Hoàng Hậu đã chuẩn, đi theo ta."

Cánh cửa chính nặng nề của Hoàng Cung chậm rãi mở ra, để cho Đạo nhân áo xanh và Tiết Vong Hư đi vào.

***

Hoàng Hậu không ở trong thư phòng, bà ta đứng ngay trên đường đá.

Sau lưng bà ta có hai thị nữ tuyệt sắc, nhưng dù có tuyệt sắc cỡ nào, đứng chung chỗ với bà ta thì cũng đều trở nên ảm đạm.

Bà ta lẳng lặng nhìn Tiết Vong Hư đi tới, trong đôi mắt hoàn mỹ không có chút cảm xúc nào.

Tiết Vong Hư nheo mắt.

Vì quá mức hoàn mỹ, nên có vẻ không chân thực.

Vì quá mức chói mắt, nên làm mắt khó chịu.

Lúc còn cách bà ta ba mươi bước, Tiết Vong Hư dừng lại, khom người thật sâu: "Tham kiến Hoàng Hậu Điện Hạ."

Hoàng Hậu bình thản nhìn Tiết Vong Hư, "Miễn lễ."

Tiết Vong Hư gật đầu.

Ông không nói mình tới để làm gì, chỉ duy trì tư thế cúi đầu, nhưng trong cơ thể lại xuất hiện một sự biến hóa kỳ dị, giống như có thứ gì đó đang tồn tại ở trong người, bây giờ muốn từ trong thân thể bay ra ngoài, bay lên bầu trời.

"Đủ rồi!"

Hoàng Hậu lạnh lùng lên tiếng.

Tiết Vong Hư dừng lại, khí tức trong người biến mất.

"Tại sao?"

Trong đôi mắt hoàn mỹ của Hoàng Hậu xuất hiện một cảm xúc

kỳ lạ, bà ta nghi ngờ hỏi: "Một Tu Hành Giả như ngươi, tu vi còn quan trọng hơn cả mạng sống, nếu không còn tu vi, giữ lại mạng để làm cái gì?"

Tiết Vong Hư trả lời: "Ta muốn xem Mân Sơn kiếm hội năm sau. . . Mong Hoàng Hậu ân chuẩn."

"Ngươi làm việc có chừng có mực, Trường Lăng lớn như vậy, ta chẳng lẽ còn không tha cho ngươi?" Hoàng Hậu không chút do dự, chậm rãi nói: "Yêu cầu của ngươi, ta đương nhiên đồng ý, nhưng ngươi phải giúp ta làm một chuyện."

Tiết Vong Hư hơi ngạc nhiên: "Chuyện gì?"

Hoàng Hậu lạnh lùng: "Thay ta cho Lương Liên một bài học."

Tiết Vong Hư không ngẩng đầu, hơi nhíu mày, đang định đồng ý.

Nhưng Hoàng Hậu đã nói tiếp: "Mang tên thiếu niên kia theo."

Tiết Vong Hư lạnh người, ngẩng phắt đầu lên: "Tại sao?"

Hai người hỏi đáp rất ngắn gọn đơn giản, nhưng đều hiểu ý muốn của đối phương.

Hoàng Hậu đáp: "Vì biểu hiện của tên thiếu niên đó tới giờ xem như không tệ, ta đối với mọi Tu Hành Giả Đại Tần đều giống nhau, ai ta cũng hy vọng họ xem Đại Tần làm trọng. Những gì học được lúc còn trẻ, sẽ ảnh hưởng tới cuộc đời khi còn sống. Nếu ngay cả ta cũng còn cảm thấy tên thiếu niên kia biểu hiện không tầm thường, vậy nghĩa là tương lai hắn rất có thể trở thành một nhân tài của Đại Tần, nên ta không muốn hắn có thành kiến gì với ta hay với Hoàng Cung."

"Nhất là, ta không muốn hắn hận ta."

Hoàng Hậu nhìn những bức tượng đồng hai bên đường, giọng nói vô cùng lạnh nhạt: "Nên ta không muốn làm cho hắn cảm thấy ngươi phải tự phế tu vi để xin ta được sống tới sang năm đến xem Mân Sơn kiếm hội. Nhưng ta muốn hắn phải biết kính sợ và hiểu quy củ, nên ta muốn ngươi mang hắn theo."

Tiết Vong Hư biết khi bà ta đã quyết thì không bao giờ đổi ý, nên nghiêm túc gật đầu: "Là ta sơ sót, Hoàng Hậu Điện Hạ đã an bài như vậy, đương nhiên chính là tốt nhất cho hắn."

Hoàng Hậu không nói gì thêm, quay người đi về thư phòng.

Tiết Vong Hư nhìn theo, thầm nghĩ, thì ra ngươi còn tàn nhẫn hơn ta tưởng.

Hoàng Hậu hình như cũng biết cảm giác của Tiết Vong Hư, nhưng bà ta không thèm để ý.

Bà ta biết rất nhiều người đều nghĩ rằng bà ta tàn nhẫn.

Nhưng bản thân việc trị quốc đã chính là rất tàn nhẫn.

Pháp luật phải tàn nhẫn thì mới tạo được trật tự.

***

Trường Tôn Thiển Tuyết ngồi trên giường, nhìn Đinh Ninh rửa tay rửa mặt, hỏi: "Các ngươi đã làm gì Phong Thiên Trạc?"

Vốn tưởng cô sẽ hỏi là muốn song tu hay ngủ riêng, nên nghe vậy, Đinh Ninh sững sờ, hiếu kỳ nói: "Sao ngươi lại hỏi vấn đề này?"

"Vì ta cũng không thích Phong Thiên Trạc." Trường Tôn Thiển Tuyết nhìn Đinh Ninh, ý bảo hắn về giường ngồi,: "Lúc Nguyên Vũ Hoàng Đế xuất quân thân chinh Ba Sơn Kiếm Tràng, Phong Thiên Trạc là một trong những kẻ đầu hàng đầu tiên. Đầu hàng thì đầu

hàng, dù có tiết lộ bí mật pháp trận của Ba Sơn Kiếm Tràng cũng được, dù sao khi Đại Tần vương triều xuất chinh, mỗi người Tần đều không muốn chống lại, nhưng lúc hắn đào trận, còn chửi bới nói xấu Ba Sơn Kiếm Tràng, những lời đó rất bẩn lỗ tai."

"Nhưng những... kẻ dơ lỗ tai đó đã đi tuyên truyền ra, có rất nhiều người đã tin rồi." Đinh Ninh cười nhạt: "Nhưng lần này cũng đã khiến hắn phải trả giá, hắn bị một kiếm của Tiết Vong Hư, dù cơ thể chỉ bị thương, nhưng tu vi cũng bị ảnh hưởng, ngũ tạng mà tổn thương thì hắn cũng chẳng sống quá vài năm."

Trường Tôn Thiển Tuyết vẫn chưa hài lòng với kết quả này: "Hay là ta đi giết hắn?"

Đinh Ninh nhăn mặt: "Chúng ta vừa mới rời khỏi huyện Trúc Sơn , bây giờ ngươi lại tới đó giết hắn, làm vậy không phải khiến người ta nghi ngờ ta sao?"

Trường Tôn Thiển Tuyết nhíu mày, nghe Đinh Ninh nói như vậy, cô mới cảm thấy hình như không ổn thật.

"Nhiều người muốn giết như vậy, một lúc sao giết hết được!"

Đinh Ninh lầm bầm, đột nhiên nhớ ra một chuyện, sắc mặt ngưng trọng hẳn lên.

Hắn mở miệng muốn nói, nhưng trong mắt lại đầy do dự.

Trường Tôn Thiển Tuyết không vui nói: "Nói mau."

"Có người giết được, hơn nữa hắn còn nữa món đồ ta muốn có." Đinh Ninh nói.

"Ai?"

"Nam Cung Thương."

Trường Tôn Thiển Tuyết suy nghĩ một lúc lâu, mới nhớ ra cái

tên này: "Người coi kho kiếm của Ba Sơn Kiếm Tràng?"

Đinh Ninh gật đầu: "So với Phong Thiên Trạc, tên này còn đáng ghét hơn. Vì lúc ấy hắn không chỉ trộm rất nhiều Danh Kiếm của Ba Sơn Kiếm Tràng ra ngoài, mà còn phá hủy hai cái pháp trận quan trọng của Ba Sơn Kiếm Tràng, và cũng nói ra miệng rất nhiều lời buồn nôn."

"Quan trọng nhất là, hắn ở ngay trong Trường Lăng."

Trường Tôn Thiển Tuyết vui vẻ: "Hắn ở đâu?"

"Ngươi đã ẩn nhẫn quá lâu, kiếm của ngươi lại mới được thành lập, nếu không cho ngươi xuất kiếm, sẽ gây bất lợi cho việc tu hành của ngươi sau này. Nhưng ta muốn nói cho ngươi biết, dù là báo thù, thì giết người cũng không phải là việc gì vui vẻ." Đinh Ninh nhìn Trường Tôn Thiển Tuyết: "Ta muốn ngươi đồng ý với ta, hứa rằng sẽ tuyệt đối an toàn, không để cho bất kỳ ai phát hiện ra ngươi đi qua chỗ đó."

Trường Tôn Thiển Tuyết hơi giận: "Ta không muốn phải suy nghĩ, ngươi sắp xếp đi."

Đinh Ninh gật đầu: "Được rồi, để mai ta tìm Vương Thái Hư nhờ hắn sắp xếp."

Trường Tôn Thiển Tuyết nhớ ra một chuyện, lạnh lùng nói: "Mấy hôm trước Vương Thái Hư có tới tìm ngươi, chuyện ngươi nhờ hắn làm hắn đã làm xong rồi."

Đinh Ninh khẽ giật mình, trong lòng vui vẻ.

"Nam Cung Thương có thứ gì ngươi cần?" Trường Tôn Thiển Tuyết nhìn hắn, hỏi: "Đồ của Ba Sơn Kiếm Tràng?"

"Không phải đồ của Ba Sơn Kiếm Tràng, mà là đan phương của Nam Cung gia." Đinh Ninh trả lời: "Họ Nam Cung gia lúc trước phụ

trách kho đan dược cho Ba Sơn Kiếm Tràng, ta cần đan phương Ngũ Dương Đan của họ.

Q2 - Chương 21: Chúng ta phải cảm kích

Sáng sớm, Đinh Ninh lại bưng tô tới tiệm mì mua đồ ăn sáng.

Hai bên mái hiên tiệm mì, tuyết đã tan thành nước nhỏ xuống, nhưng tiệm mì quá nhỏ, nên chỉ căng một tấm vải để che lạnh.

Hơi nước nóng luẩn quẩn bay bên trong, tuy không xóa được hết khí lạnh, nhưng ít nhất làm cho người ta cảm thấy ấm áp.

Đinh Ninh nhìn thấy Tiết Vong Hư ngồi tươi tỉnh trong tiệm, thì chạy ào tới, thấy trước mặt Tiết Vong Hư quả nhiên không có cái bát nào, thì bật cười.

"Lão bản, cho một bát, bỏ nhiều ớt." Tiết Vong Hư cũng cười, vang dội kêu to.

Đinh Ninh cũng gọi một bát mì giống vậy, đợi đến khi làm xong, bưng hai cái bát ra, đưa một cái cho Tiết Vong Hư.

Hai người cắm cúi ăn mì xong, trán ai cũng rịn mồ hôi, Đinh Ninh mới hỏi: "Hôm nay tới sớm như thế, lại định đi đâu?"

Tiết Vong Hư nghĩ nghĩ: "Tới đại doanh của hổ lang quân bắc quân."

Đinh Ninh trầm mặc hẳn đi: "Đi tìm ai?"

Tiết Vong Hư thành thật: "Lương Liên Đại Tướng Quân."

Chân mày Đinh Ninh giật giật.

Ánh mắt hắn vô thức lại nhìn vào Mạt Hoa tàn kiếm.

Hắn càng ngày càng cảm thấy thanh kiếm này, từ trong tối tăm, lặng lẽ xâu kết những sự việc và con người quấn lại với nhau, cứ như có ma chú. . . Lúc thanh kiếm này chưa xuất hiện, những chuyện đó đối với hắn vô cùng xa xôi, dù hắn đã lên kế hoạch, đã thăm dò, nhưng từ khi nó xuất hiện, những ân oán không ngừng kéo đến, muốn trốn tránh cũng không tránh được.

Chẳng lẽ cái này chính là Thiên Ý bên trong cõi tối tăm?

Không phải mình quá mau, mà là thời điểm thật sự đã đến?

Tiết Vong Hư nhìn vẻ mặt khác thường của hắn, hỏi: "Sao vậy?"

Đinh Ninh ngẩng đầu: "Là ý của Hoàng Hậu? Đêm qua ngươi đã tới gặp bà ta?"

Tiết Vong Hư hơi ngẩn ra, sau đó gật đầu.

"Vì ta rất chờ mong ngươi thể hiện trong Dân Sơn Kiếm Hội, nếu ngươi giành được hạng nhất, đó chính là phong quang vô hạn. Thật ra sống thêm vài năm hay sống ít đi vài năm không quan trọng gì với ta, nhưng vì chuyện của ngươi. . . Ta phải tới xin bà ta cho phép."

"Vốn bà ta không muốn để cho ngươi biết đây là ý của bà ta, ta cũng không muốn ngươi biết, vì bà ta nói đúng, nếu ngươi nảy sinh thành kiến với bà ta và triều đình, thì tương lai phát triển của ngươi sẽ không tốt. Ta biết ngươi rất thông minh, dù ta không nói nói, ngươi cũng đoán ra được."

Đinh Ninh không phát biểu ý kiến của mình về Hoàng Hậu, chỉ nói: "Dù bà ta bất mãn với Lương Liên như thế nào, thì nếu Lương Liên chỉ là một Lục Cảnh Tu Hành Giả, bà ta đâu cần phải bỏ công sức như vậy."

"Nên đương nhiên Lương Liên chắc chắn cũng đã đến đệ thất cảnh."

"Ngươi sẽ chết, bà ta chính là muốn ta nhìn thấy tận mắt ngươi chết như thế nào. . . Ý của bà ta, chính là muốn ngươi tự tìm lấy cớ tới khiêu chiến Lương Liên, như vậy dù ta có hận, thì cũng chỉ hận Lương Liên mà thôi. Thần tử hận nhau là chuyện bình thường, họ đều là tài sản của bệ hạ, giúp ông ta tự kiềm chế lẫn nhau."

Đinh Ninh nói nặng nề: "Ta biết bà ta tàn nhẫn, nhưng không ngờ bà ta tàn nhẫn đến vậy."

Tiết Vong Hư im lặng nghe đến cuối, lắc đầu: "Ngươi quá thông minh."

"Nói tới hiểu biết về quyền mưu, đừng nói những kẻ sơn dã ở huyện Trúc Sơn, người ở Trường Lăng cũng chẳng mấy ai được bằng ngươi. Nhưng nếu ngươi đã thông minh, ngươi ắt cũng hiểu rằng mình nên giả vờ không nhìn ra được những chuyện này."

Ông cực kỳ nghiêm túc nói với Đinh Ninh: "Dù trong lòng ngươi có hận bà ta với triều đình, thì ngươi cũng phải giả vờ là không có."

"Chỉ được biểu thị thái độ phục tùng? " Đinh Ninh lạnh lùng: "Bà ta với bệ hạ, không thèm để ý suy nghĩ của các tu hành giả, mà chỉ quan tâm chúng ta có phục tùng hay không."

" Một vương triều cường đại, đương nhiên phải bỏ qua lợi ích và quan điểm của một số ít người, chúng ta chính là ở trong số ít đó. Hơn nữa nói thật, Đại Tần vương triều bây giờ người người đều an cư lạc nghiệp, bệ hạ quả thực là vị hoàng đế cường đại nhất và sáng suốt nhất của Đại Tần từ trước tới nay." Tiết Vong Hư mỉm cười: "Ngươi hiểu được là tốt rồi, dù bà ta tàn nhẫn, nhưng yêu cầu của chúng ta, được tham dự Mân Sơn Kiếm Hội

được chấp nhận, thì chúng ta cũng phải cảm ơn bà ta."

Đinh Ninh im lặng.

Tiết Vong Hư nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn, khẽ cười: "Theo ta thấy ngươi nên thay đổi cách suy nghĩ, ta đã chọc giận một đối thủ không thể nào địch nổi, nhưng đối thủ lại trả lại cho ta sự lựa chọn và đầy đủ thời gian. Hơn nữa ta cũng cam đoan thời gian này ta sẽ sống rất là thoải mái. Nghĩ được như vậy, ngươi sẽ không cảm thấy bà ta tàn nhẫn nữa, mà ngươi còn được nhìn thấy Thất Cảnh quyết đấu với nhau, chuyện đó sẽ hữu dụng cho ngươi tu hành sau này."

"Ngươi nói không sai."

Đinh Ninh thu hồi hai cái bát, bình tĩnh trả lời, nhưng trong lòng hắn đang dậy sóng, thời gian rồi sẽ trôi qua, tiếc cho bà ta đã có suy nghĩ như vậy, tiếc rằng dù không có những chuyện này, thì hắn cũng không bao giờ tha thứ cho bà ta.

***

Ánh nắng mạnh dần lên, nhưng bầu trời Trường Lăng lại có sương mù dày đặc, gió mạnh và tuyết bắt đầu rơi xuống. Lần này không phải là bụi tuyết nhỏ, mà là bông tuyết lớn.

Lương Liên đang đi trong Diễn Võ Trường của Hổ Lang Quân.

Đôi giày của hắn đạp lên lớp tuyết, tạo nên âm thanh xoẹt zoẹt~ xoẹt zoẹt~, nhìn dàn chiến xa Hổ Lang Quân đang diễn luyện cách đó không xa, hắn rất hài lòng.

Nhưng hắn đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức khác thường.

Khí tức ấy khiến cho bất kỳ Tu Hành Giả nào ở Trường Lăng cũng phải tôn trọng, nó ở bên ngoài quân doanh, tác động đến

những bông tuyết đang bay trên không trung, tạo thành một lá cờ to.

Lương Liên cau mày, không chút do dự, bước ra ngoài quân doanh.

Tu Hành Giả đều nhìn thấy hắn đi ra, cũng cảm nhận được khí tức kia, nên đều kéo nhau cùng ra.

Trong gió tuyết đầy trời, có một cây dù màu vàng.

Cây dù này rất lớn, dưới dù có hai người, một lớn một nhỏ.

Tuyết rơi xuống mặt dù, đều bị thổi tung lên.

Bên trên cái dù mơ hồ có hình dáng một lá cờ to.

Ông lão râu tóc bạc phơ đứng dưới dù nhìn Lương Liên mỉm cười: "Lương Liên Đại Tướng Quân, ta muốn khiêu chiến ngươi."

Lúc nhìn thấy Tiết Vong Hư và Đinh Ninh, Lương Liên rất là khó hiểu, nhưng nghe thấy câu này, thì hắn đã hiểu ra được rất nhiều chuyện.

Tuyết bay tới trước mặt hắn đều bị tách ra hai bên.

Thân ảnh hắn trong gió tuyết đầy trời bỗng trở nên rất rõ ràng.

Hắn đưa tay ra sau lưng, bàn tay nắm chặt lại thành quyền.

Tu Hành Giả từ trong quân doanh đi ra thấy dấu hiệu đó, thì đều dừng lại.

"Được."

Hắn nhìn Tiết Vong Hư, gật đầu, hờ hững nói: "Ta tiếp nhận khiêu chiến của ngươi."

Đinh Ninh đã nhìn thấy Lương Liên.

Hắn xác định Tống Thần Thư nói không sai.

Hắn không nói gì thêm, im lặng lùi về phía sau.

Lương Liên nhìn Đinh Ninh, nhớ ra một chuyện, lạnh nhạt nói: "Đệ tử này của ngươi, khá là thú vị."

Tiết Vong Hư mỉm cười: "Sau này còn nhờ Lương đại tướng quân tài bồi."

Lương Liên không đáp, dời mắt khỏi Đinh Ninh.

Cơ thể hắn bắt đầu bành trướng, như có một ngọn núi đang đứng sừng sững ngay trước cửa quân doanh.

Tiết Vong Hư mỉm cười: "Mời Đại Tướng Quân tiếp kiếm."

Những bông tuyết đang bay trước người ông được Thiên Địa Nguyên Khí dẫn dắt, ngưng tụ thành những sợi băng.

Mỗi sợi băng đều giống một sợi tua rua ở chuôi kiếm.

Lương Liên ngưng trọng hẳn lên.

Hắn ngẩng phắt đầu.

Lá cờ lớn mờ nhạt trong không trung bỗng biến hóa, những sợi băng và tuyết đang bay lung tung tụ vào nhau, kết thành một thanh tuyết kiếm cực lớn.

Q2 - Chương 22: Kiếm ý

Lương Liên vẫn đứng thẳng bất động.

Nhưng sát ý kinh người đã từ cơ thể hắn tuôn ra, khiến tuyết ở chung quanh hắn sợ hãi bay dạt ra ngoài.

Giữa không trung vang lên tiếng rít kỳ dị.

Thiên Địa Nguyên Khí tụ thành một ngọn núi lớn vô hình, đang bay trên không trung.

Sự ngưng tụ rất nhanh chóng.

Đinh Ninh không phải Tu Hành Giả bình thường, nên hắn biết, kiểu vận chuyển Thiên Địa Nguyên Khí với tốc độ như thế này đã vượt qua Thất Cảnh hạ phẩm.

Phốc phốc phốc phốc. . . .

Mặt đường dưới chân Lương Liên vang lên âm thanh rạn nứt, những mảnh đá và mảnh tuyết bắn tung tóe ra ngoài, nhưng thân thể Lương Liên vẫn sừng sững không nhúc nhích, cơ thể hắn dần phát ra ánh sáng màu huyền thiết kỳ dị.

"Vô Cực Kiếm Thân!"

Đinh Ninh nhìn ra công pháp sở tu của Lương Liên.

Những bông tuyết bay quanh người Lương Liên trở nên nặng trịch, hợp thành những lớp màn tuyết quanh người hắn.

Mỗi lớp màn tuyết, đều xoay tròn như một cái cối xay.

Tuyết kiếm và màn tuyết chạm vào nhau.

Chúng đều không phải là kim loại, nhưng lại bắn ra âm thanh rất to như kim loại đập mạnh vào nhau.

Như hơn mười người đang hợp lực gõ vang Hoàng Chung.

Cả hổ lang quân bắc doanh chấn động.

Tuyết đọng trên doanh trướng, trên quân giới, trên những chiếc chiến xa đều bị chấn rơi ào ào xuống đất.

Lương Liên nheo mắt.

Tuyết trên quần áo hắn bị bong ra, làm hở ra da thịt, nhưng những chỗ da thịt ấy không có chỗ nào bị thương, mà hoàn toàn trơn láng.

Thanh kiếm tuyết cực lớn lẫn những màn tuyết quay quanh hắn đều đã bị nát bấy, những bông tuyết bị chấn thành bột phấn.

Điều ấy làm cho khung cảnh trở nên sáng sủa hơn.

Nhưng hắn nhìn không thấy Tiết Vong Hư đâu cả.

Chỉ nhìn thấy chung quanh hắn, có ngàn vạn thanh tiểu kiếm bằng tuyết đang được hình thành.

Số lượng tiểu kiếm quá lớn, chồng chéo lên nhau, khiến thế giới trước mắt trở nên không chân thực.

Đám Tu Hành Giả đứng ở cửa quân doanh đều ngừng thở.

Cảnh tượng trước mắt họ quá là khó tin, không thể nào tưởng tượng được.

Vô số những thanh tiểu kiếm lơ lửng, tạo thành một tòa Kiếm Tháp cao hơn mười trượng.

Trung tâm Kiếm Tháp, chính là Lương Liên.

Nhưng chỉ trong tích tắc, những thanh kiếm nhỏ đua nhau rơi xuống, tuyến đường rơi nhìn thấy được cả bằng mắt thường.

Lương Liên vẫn đứng im, khuôn mặt mang ý châm biếm.

Vì hắn nhìn ra được Kiếm Ý vừa rồi.

Kiếm Ý đó không định chiến thắng hắn, mà chỉ muốn vây khốn hắn.

Vạn kiếm là nhà lao, quây hắn lại để hắn không thể phát huy được ưu thế thân thể của mình để tấn công.

Khả năng lý giải về kiếm thuật của Tiết Vong Hư cao hơn hắn nhiều, nhưng ông đã quá già, sức lực không còn bao nhiêu, không thể tùy tâm sở dục giống như hắn, càng không thể chiến đấu mãnh liệt trong thời gian dài.

"Ngươi muốn có thời gian để thở, muốn chiến đấu theo kiểu nhu hòa từ tốn… nhưng ngươi tưởng ta chấp nhận kiểu chiến đấu như vậy sao?"

Nhìn ngàn vạn thanh kiếm đang rơi xuống quanh người, cảm nhận được chúng đang tạo thành kiếm trận, nét mặt Lương Liên vô cùng lạnh lùng.

Hắn đưa tay phải ra.

Oanh một tiếng nổ vang. Một món vật Bản Mệnh cường đại với khí tức tinh thuần xuất hiện giữa thiên địa.

Cả quân doanh lại chấn động.

Ai nấy đều sợ hãi, cảm thấy như có một con quái vật to lớn đang lao ra khỏi xiềng xích và nhà giam khổng lồ trước nay vẫn giam giữ nó.

Nhưng khí tức kinh khủng ấy không bạo phát ra ngoài, mà chỉ tầng tầng tụ lại trước người Lương Liên.

Màu đen từ đâu lấp loáng.

Trong tay Lương Liên, xuất hiện một thanh bản rộng bằng thẳng đen nhánh.

Một nửa thân kiếm có màu trầm dày, như tảng đá đen nhánh bên bờ sông, nửa còn lại có ánh sáng lắc lư, như ngàn vạn con sóng đen đang dập dờn.

Lương Liên hoành kiếm ngang ngực.

Thiên Địa Nguyên Khí dũng mãnh tràn vào thân kiếm.

Thân thể hắn và kiếm trong tay phát ra lực lượng ngày càng mạnh, quanh người hắn như xuất hiện một con đê chắn, thiên địa nguyên khí tỏa ra đến chỗ đê thì đều phải rẽ, nên chỉ giới hạn sát quanh người hắn và thanh kiếm mà thôi.

***

Giống như ngày đó Giam Thiên Ti Dạ ti thủ Dạ Sách Lãnh quyết chiến Triệu Trảm, trên một tòa vọng lâu gần hổ lang quân bắc doanh, có một lão nhân mặc áo trắng rất bình thường ngồi trên cái ghế dưới mái hiên, mái tóc trắng thưa thớt để xõa trên vai.

Phía sau ông ta có một người trẻ tuổi, cao to, dáng vẻ vô cùng khiêm tốn.

Khác với trận chiến của Dạ Sách Lãnh và Triệu Trảm, lần này hắn không mặc trang phục thường, mà mặc quan bào màu xám.

Trên quan bào có thêu hoa văn những vật tế trời, cho thấy hắn là quan viên của Tông Pháp Ti.

Ngoài hoa văn, quan bào của Tông Pháp Ti còn khác với những

quan bào khác ở rất nhiều chỗ, nhưng điểm khác hiển hách nhất, chính là ở sau lưng chỗ gần cổ áo, có thêu một cái đầu hươu.

Đấy là dấu hiệu ty đầu của Tông Pháp Ti.

Thế nên người trẻ tuổi vô cùng khiêm tốn này, lại chính là Tông Pháp Ti Ti Thủ Hoàng Chân Vệ!

"Đấy là chiêu mạnh nhất của Vi Yển Kiếm Kinh, Quyết Đê Kiếm."

Lão giả nhìn xuyên qua phong tuyết, cảm thán khen ngợi chiêu kiếm của Lương Liên.

Hoàng Chân Vệ nghiêm nghị: "Quyết Đê Kiếm càng để lâu thì càng mạnh, đợi đến khi bộc phát, chính là lúc Kiếm Ý vỡ đê mà ra. . . Lương Liên Đại Tướng Quân không hổ là hãn tướng thân kinh bách chiến, dùng kiếm thế này đối phó Tiết động chủ, e rằng Tiết động chủ lần này bị ép đoạt công mất rồi."

Lão nhân gật đầu.

Trong gió tuyết xuất hiện một điểm sáng chói mắt.

Tiết Vong Hư xuất hiện bên trong gió tuyết.

Tay phải ông có một tia sáng chói mắt, không lẫn chút xíu tạp chất nào, chẳng những thế, còn tỏa ra hương vị thánh khiết.

Ông cũng xuất ra bổn mạng kiếm của mình.

Bổn mạng kiếm của ông đã được giữ sạch bụi qua trận chiến với Phong Thiên Trạc, lúc nào vô cùng sáng chói rực rỡ.

Ánh sáng kiếm quang chói mắt từ thanh kiếm không ngừng dâng lên, tỏa ra, chiếu sáng cả hổ lang quân bắc doanh, khiến quân doanh đang mịt mù trong phong tuyết sáng rực như ban ngày bình thường.

Tiết Vong Hư bình thản đâm ra một kiếm.

Trước mặt ông xuất hiện một cái Bạch Dương Giác cực lớn.

Giống như lúc ông truyền tông chủ kiếm truyền cho Lý Đạo Ky, cái Bạch Dương Giác này hơi cong.

Đầu sừng nhọn của Bạch Dương Giác không đâm thẳng vào đê, mà trượt sát sang bên.

Nó dùng phần dày cứng nhất của mình để chống đỡ.

Chân ý của Bạch Dương kiếm, không phải tấn công mãnh liệt, mà là ẩn nhẫn, mà là hỗ trợ.

Bạch Dương Giác uốn cong chống đỡ con đê, làm tiêu hao lực lượng của con đê, như muốn ép con đê bị bẻ vỡ hướng vào trong, để cho hồng thủy bên trong nó thông qua lỗ hổng trút xuống đất.

Lão nhân trên vọng lâu ngạc nhiên, không kềm được tán thưởng: "Hay lắm!"

Đôi mắt Hoàng Chân Vệ tràn ngập dị sắc, cũng phải tán thưởng: "Quả thật hay lắm!"

***

Đồng tử Lương Liên co rụt lại.

Thấy Bạch Dương Giác áp đến, hắn không chút do dự, đấm ra một quyền.

Hắn đấm thẳng lên thanh kiếm của mình.

Bản Mệnh kiếm của hắn đập mạnh vào Bản Mệnh kiếm của Tiết Vong Hư.

Hắn lại đấm một quyền lên thân kiếm của mình, muốn chấn

vỡ kiếm của Tiết Vong Hư.

Hắn dồn ra quá nhiều sức, đến mức hắn cảm thấy khó mà chèo chống nổi.

Một quyền đánh ra, cả mặt đường dưới chân hắn nổ tung, lòng bàn chân văng ra rất nhiều máu tươi.

Một lực rất mạnh lực đánh dọc theo thân kiếm truyền vào người Tiết Vong Hư.

Từ trong cơ thể Tiết Vong Hư phát ra những âm thanh nho nhỏ, như muốn chấn hết bụi bặm trên người ông ra.

Nhưng ông chỉ ôn hòa mà ngạo nghễ mỉm cười, kiếm trong tay biến mất.

Lương Liên kêu lên một tiếng đau đớn, lui về sau một bước.

Để lại một hàng dấu chân bằng máu tươi.

Ánh mắt hắn cực kỳ lạnh lùng.

Hắn quát to một tiếng, nện thêm một quyền vào bảo mệnh kiếm.

Chỗ nắm tay và thân kiếm chạm nhau, văng ra những cụm máu tươi nóng hổi.

Sức mạnh tích cóp còn lại trên thân kiếm, bị một quyền này kích bắn ra ngoài.

Đinh Ninh giật giật chân mày, bờ môi run run, hai tay cũng run.

Cảm nhận được đối phương dồn hết sức lực còn lại trong người đánh ra một sức mạnh kinh khủng, nhưng Tiết Vong Hư chỉ cười nhạt, vẫn giữ nguyên kiếm thế.

Rắc một tiếng.

Bản Mệnh kiếm trong tay ông gãy đôi.

Một cái Bạch Dương Giác cực lớn từ trong kiếm nhảy ra.

Cái sừng thô dày như được giải thoát, bay nhanh về phía trước va chạm với lực công kích đang đánh tới.

Lại "Rắc" một tiếng.

Ngực Lương Liên hơi sụp xuống.

Hắn bị bay ngược lại hơn mười bước, miệng phun máu.

Tiết Vong Hư thả tay xuống, mỉm cười hài lòng.

Khóe miệng ông cũng có một dòng máu nhỏ chảy ra, chảy xuống chòm râu trắng như tuyết.

Trong người ông vẫn còn vang lên những âm thanh xùy xùy nho nhỏ.

***

Lão nhân trên vọng lâu đứng dậy.

Ông ta chìa bàn tay ra, khí tức từ năm ngón tay cuồn cuộn trào ra.

Đinh Ninh đi tới cạnh Tiết Vong Hư, bung dù ra che tuyết cho ông.

Q2 - Chương 23: Cửu U Minh Vương

Tiết Vong Hư nhìn Đinh Ninh, cười trấn an.

Ông khẽ ho khan, nhìn máu ở dưới chân, trên tay, và trước ngực Lương Liên, kiêu ngạo khẽ nói: "Luận về tuổi trẻ, luận về khí lực, ta không bằng ngươi, nhưng luận về lĩnh ngộ Kiếm Kinh, thì ta mạnh hơn ngươi, nên cuối cùng ta vẫn thắng."

Lương Liên im lặng.

Đối với hắn, thắng bại không quan trọng bằng vết thương trên người.

Hắn cảm giác được Kiếm Ý của Tiết Vong Hư vẫn còn đang sát phạt trong thân thể hắn, chắc chắn sẽ tạo nên ảnh hưởng và tổn thương rất lớn cho hắn sau này.

Trong lòng hắn bỗng cảm thấy nản chí.

Tuy biết đối phương cũng phải trả giá đắt, không sống được bao lâu, nhưng hắn vẫn cảm thấy rất nản.

Nên hắn chìa tay phải ra.

Mọi người đột nhiên cảm nhận được điều khác thường, cùng ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời.

Tuyết trên trời đã tách sang hai bên,chừa ra một lối đi hoàn toàn trong trẻo.

Một sức mạnh đáng sợ, theo lối đi ấy chém xuống ngay giữa

Lương Liên và Tiết Vong Hư, Đinh Ninh.

Lớp đất cứng và lạnh lõm xuống, răng rắc nứt ra.

Đường nứt dài hơn mười trượng, thẳng băng, độ nứt từ đầu đến cuối đều bằng nhau, không xê xích chút nào.

Đây là một vết kiếm.

Các Tu Hành Giả có mặt đều sững sờ nhìn theo vết kiếm, theo lối đi bị mở ra giữa trời, nhìn thấy tòa vọng lâu ở phía xa.

Người trong vọng lâu rút cuộc là ai, lại có thể từ xa như vậy, chém ra một kiếm như vậy.

Mặt Lương Liên cứng lại, trầm mặc nhìn vết kiếm, thu tay phải về, rồi quay người, đi về hướng cửa doanh.

Ở dưới cái dù, Tiết Vong Hư cười.

"Đã xong."

Ông khẽ nói, rồi xoay người đi trở về.

Tiết Vong Hư đi mới được vài bước, nét tươi tắn trên mặt biến mất, lộ ra dáng vẻ vô cùng mệt mỏi.

"Vẫn không thành công."

Ông lắc đầu, thở dài, vươn cánh tay, khoác lên vai Đinh Ninh.

Đinh Ninh đi sát lại, dùng cơ thể mình chống đỡ phần lớn sức nặng cho Tiết Vong Hư.

"Thật là tốt!"

Tiết Vong Hư nhìn quanh, cười vui vẻ, đánh bại hổ lang bắc quân Đại Tướng Quân, làm cho sư phụ của bệ hạ và Tông Pháp Ti

Ti Thủ phải xuất ra Lăng Vân nhất kiếm, cảm thấy thật là phong quang.

Đinh Ninh nhìn hắn, giọng hơi run, nhưng rất kiên định: "Vui vẻ là tốt rồi.”

Tuyết rơi càng dày.

Nhìn hai bóng người một lớn một nhỏ dưới cái dù, ánh mắt lão nhân trong vọng lâu khá là phức tạp.

"Biểu hiện của Tiết Vong Hư hôm nay, đủ làm cho người ta phải kinh diễm."

Ông ta cảm khái : "Tên đệ tử đi theo hắn, quả thực cũng không tầm thường."

Hoàng Chân Vệ cũng chân thành tán thán: "Đích thực là không tầm thường."

Cách quân doanh khá xa, có một cái lầu, trong đó có một cô gái mặc đồ trắng cũng đang nhìn Tiết Vong Hư và Đinh Ninh rời khỏi.

Cô chính là Dạ Sách Lãnh.

Tuy cảnh giới của cô cao hơn Lương Liên và Tiết Vong Hư một chút, và chỉ mới tới lúc hai người đánh chiêu cuối cùng, nhưng Lương Liên cũng đã là Thất Cảnh Tu Hành Giả, và chiêu cuối cùng của Tiết Vong Hư làm cho cô vô cùng rung động.

Đến khi cái dù và hai bóng người bên dưới đã biến mất, cô vẫn chưa rời đi, mà im lặng suy nghĩ, trận chiến đấu này đã nhắc cô nhớ tới rất nhiều chuyện, làm cho cô lĩnh ngộ một ít gì đó.

***

Tiết Vong Hư và Lương Liên khi rút dẫn đi nhiều Thiên Địa Nguyên Khí, đã làm cho rất nhiều Tu Hành Giả của Trường Lăng

chú ý, ai cũng muốn được nhìn thấy Tu Hành Giả Thất Cảnh quyết đấu, nhưng chẳng có được mấy ai chạy nhanh được bằng Dạ Sách Lãnh để tới kịp mà xem.

Nhiều người thậm chí còn chưa xác định được phương vị của cuộc chiến đấu ở đâu, thì trận chiến đã chấm dứt.

Một văn sĩ trung niên đang đi nhanh dọc theo bờ sông về phía hổ lang bắc quân đại doanh, nhưng đột nhiên không còn cảm giác được Thiên Địa Nguyên Khí chấn động nữa, tiếng rít của phong tuyết cũng đã trở lại bình thường, thì không kìm được thở dài.

Năm năm trước hắn đã là Lục Cảnh thượng phẩm Tu Hành Giả, nhưng đã năm năm qua, hắn vẫn dậm chân tại chỗ, không cảm giác được một chút ảo diệu nào của Bàn Sơn Cảnh.

Hôm nay cảm giác được Thiên Địa Nguyên Khí trên trời như có núi lớn ghé qua, hắn nghĩ ngay, nếu có thể tận mắt nhìn thấy đệ thất cảnh Tu Hành Giả đánh nhau, có lẽ sẽ bắt được một tia cơ hội phá cảnh.

Nhưng cơ hội này đã lóe lên rồi biến mất.

Dù đã chọn tuyến đường nhanh nhất, nhưng đến giờ vẫn còn cách quân doanh rất xa, mà trận đấu đã chấm dứt.

Ở Trường Lăng, Tu Hành Giả Thất Cảnh nếu chỉ luận bàn hoặc luận kiếm thì thi thoảng còn được nhìn thấy, nhưng loại thật sự chiến đấu chém giết lẫn nhau này, phải bao nhiêu năm mới thấy được một lần?

"Ngươi thấy tiếc sao? Chỉ tiếc đây là số mệnh, không được nhìn một trận chiến đấu như vậy, nhưng nếu ngươi có mặt ở đó, thì ngươi vẫn sẽ mất mạng."

Một giọng nói lạnh lùng vang bên từ bên trái hắn.

Văn sĩ trung niên cảnh giác nhìn sang, trong lòng dâng lên dự cảm rất xấu.

Bằng trực giác hắn cảm nhận được người này đã đứng ở trong rừng rất lâu, nhưng từ đầu tới giờ hắn không hề cảm giác được sự tồn tại của người đó.

Một cô gái từ từ xuất hiện.

Thân ảnh của cô quanh quẩn trong gió tuyết, điều làm hắn càng thêm sợ là, cảnh vật xung quanh cũng lẫn trong gió tuyết nhưng hắn còn nhìn thấy rõ, vậy mà hình ảnh cô hắn lại không nhìn thấy rõ.

"Ngươi là ai?"

Nghĩ lại mình cơ bản không có kẻ thù nào mạnh đến vậy, nhất là người kia lại là một cô gái, nên văn sĩ bổ sung thêm một câu: "Ngươi có nhận nhầm người?"

"Ngươi chẳng lẽ không phải Nam Cung Thương? Một trong những đệ tử coi kho kiếm của Ba Sơn Kiếm Tràng?" giọng nói của cô gái rất trong, nhưng rất lạnh.

Văn sĩ trung niên nhảy nhổm lên như bị rắn cắn, sắc mặt trắng bệch, cả người rụt về sau, cổ họng nghẹn lại như bị người ta bóp cổ, "Ngươi là dư nghiệt của Ba Sơn Kiếm Tràng?"

Cô gái kia sau khi đã xác định thân phận hắn, thì như không muốn nói nhảm với hắn nữa, chỉ lạnh tanh nói năm chữ: "Không phải, Ngũ Dương Đan."

"Không phải?"

Nam Cung Thương ngơ ngẩn, hắn không hiểu nổi cô gái kia: "Ngũ Dương Đan?"

Cô gái lập lại, giọng không vui: "Ta muốn đan phương Ngũ Dương Đan."

"Đan phương Ngũ Dương Đan?" Nam Cung Thương càng ngày càng không thể hiểu được: "Chỉ vì một đan phương?"

Cô gái hơi cao giọng: "Ngươi không biết?"

Nam Cung Thương cảm nhận được sát ý kinh khủng, hắn cứng người, lạnh giọng nói: " Nam Cung gia ta quả thực có đan phương đó, nhưng hiện giờ không có ở trên người ta, hơn nữa đan phương này ở Nam Cung gia rất ít khi dùng tới, nên ta không nhớ rõ nó ở đâu."

Cô gái như đã đoán trước hắn sẽ trả lời như vậy, nên đáp lại rất nhanh: "Ngươi chỉ cần nói cho ta biết nhà ngươi đang cất nó ở đâu, nếu dám nói dối, ta sẽ giết sạch người trong nhà ngươi. Ta biết ngươi là con ngoan, chăm sóc mẹ già rất cẩn thận, chắc chắn ngươi không muốn nhìn thấy xác bà ta bị chia ra đâu."

Nam Cung Thương phẫn nộ: "Ngươi rốt cuộc là ai! Dù ngươi thuộc loại những kẻ đại nghịch nhất, nhưng nơi này là Trường Lăng, nơi này chỉ cách hổ lang bắc quân đại doanh một quãng đường mà thôi, ở đó không biết có bao nhiêu Tu Hành Giả, không biết có bao nhiêu đại nhân vật. Dù ngươi có thể giết ta, nhưng ta không tin ta và ngươi chiến đấu gây ra động tĩnh rồi, mà ngươi vẫn còn chạy thoát được."

Cô gái ở trong gió tuyết như đã sớm biết hắn sẽ nói vậy, nên hắn chỉ vừa nói xong, cô đã trả lời ngay: "Muốn giết ngươi, đâu cần phải làm cho họ chú ý."

Trong gió tuyết bỗng ngập tràn lãnh ý.

Nam Cung Thương hoảng sợ ngẩng đầu.

Tuyết xung quanh vẫn bay như bình thường, không có gì thay

đổi.

Nhưng đến khi còn cách hắn và đỉnh đầu cô gái mấy trượng, thì dừng lại, tuyết bên trên tiếp tục rơi xuống, tụ lại thành một màn tuyết dày.

Nguyên một khu vực xung quanh hắn và cô gái bị màn tuyết kia bao phủ, tạo thành một thế giới riêng.

Không chỉ có tuyết bên ngoài không thể bay vào, mà ngay cả thiên địa Nguyên Khí cũng không thể ra vào.

Đây là một pháp trận đặc biệt, ôm cây đợi thỏ, đã chờ sẵn hắn đi vào.

Nam Cung Thương toát mồ hôi lạnh, nhưng hắn vẫn còn một hi vọng cuối cùng.

Hắn cười nhạt: "Pháp trận rất mạnh. . . Nhưng Thiên Địa Nguyên Khí không đi vào được, thì dù ngươi là Bàn Sơn Cảnh thì thế nào, ta đã tới Lục Cảnh thượng phẩm, làm sao ngươi nhanh chóng chiến thắng ta được?"

Phong tuyết quanh người cô gái đột nhiên biến mất.

Nam Cung Thương đang cười thì sững lại, hắn cảm giác được không gian phía trước đang phát sáng lên, một gương mặt vô cùng mỹ lệ xuất hiện trước mắt hắn.

Nhưng trong bàn tay cô đang cầm một thanh kiếm tỏa ngọn lửa màu u lam thâm trầm.

Hắn như ngừng thở.

Hắn cảm thấy máu đang chảy trong người đều bị đóng băng đông cứng, cũng cảm giác được mình không thể nào địch nổi.

Quang diễm màu u lam càng ngày càng đậm, cuối cùng biến

thành màu xanh đen. "Cửu U Minh Vương Kiếm!"

Nhìn thấy màu sắc cuối cùng của Bản Mệnh kiếm của đối phương, nhìn thấy trong không khí xuất hiện những băng sa màu xanh thẫm, Nam Cung Thương thất thần, gào lên.

Q2 - Chương 24: Không hỏi ân cừu, chỉ lo khoái ý

Nam Cung Thương vô cùng hoảng sợ, vừa kêu gào, vừa trào chân nguyên ra, muốn xuất kiếm.

Kiếm trong tay cô gái xinh đẹp đã hoàn toàn lộ rõ hình dáng của mình.

Nó có màu rất trầm, như nước biển ở dưới đáy sâu, khiến người ta có cảm giác như đang nhìn thấy một cái vực sâu vô tận đang cuốn mình vào.

Nét mặt của cô gái đầy chờ mong và hưng phấn, cô đơn giản đâm kiếm về phía trước.

Kiếm và Nam Cung Thương còn cách xa nhau hơn mười trượng, thế mà vô số những miếng băng sa xanh thẫm đã bay tới đâm vào người Nam Cung Thương.

Cả người Nam Cung Thương run rẩy.

Những mảnh băng sa nho nhỏ mang theo hàn khí xâm nhập vào, làm cho tốc độ lưu chuyển Chân Nguyên trong người hắn chậm hẳn lại.

Chân Nguyên không thể lưu động.

Thì làm sao hắn chiến đấu?

Hắn rút cuộc đã hiểu vì sao đối phương không chút sợ hãi.

Vì có quan hệ tới truyền thuyết của thanh kiếm này.

Người ta nói, chỉ cần khống chế được thanh kiếm này, là có sức mạnh của Thất Cảnh!

Nhìn Kiếm Ý cách mình càng ngày càng gần, hắn nhớ ra được rất nhiều chuyện.

Thế nên hắn càng thêm khiếp sợ, không thể tin được!

"Ngươi là đại tiểu thư Công Tôn gia!"

"Làm sao ngươi biến được Cửu U Minh Vương Kiếm thành bản mạng kiếm!"

Hắn vừa kêu to vừa khóc.

Cửu U Minh Vương Kiếm, là thanh hung kiếm của Đại U Vương Triều ngày xưa còn sót lại.

Theo truyền thuyết, thanh kiếm này được làm từ minh ngọc ở trong vực sâu của vùng địa cực lạnh nhất luyện chế mà thành, là Hàn Sát chi vật đệ nhất thiên hạ, trong truyền thuyết, binh khí do minh ngọc luyện chế, vốn không phải là binh khí của con người, mà là vũ khí của Minh Vương và Minh Tướng.

Đối với Tu Hành Giả, Hàn Sát sát khí quá nặng, sẽ làm tổn thương ngũ khí trong người, nên thanh kiếm này dù là một trong những thanh kiếm mạnh nhất thiên hạ, nhưng tu hành giả không dùng nó, vì dùng thời gian dài sẽ gây bất lợi cho cơ thể tu hành giả, chứ đừng nói chi đến việc luyện nó thành bản mạng kiếm.

Thế nhưng bây giờ, nó đã được luyện thành Bản Mệnh kiếm, thực là hoàn toàn không hợp lý!

Nhưng so với nó, Nam Cung Thương càng khiếp sợ thân phận của cô gái kia hơn.

Trường Lăng bây giờ không còn người của Công Tôn thị .

Nhưng trước kia trước lúc Nguyên Vũ Hoàng Đế thiết huyết thay đổi mọi thứ, Công Tôn thị là vọng tộc đệ nhất của Trường Lăng.

Nam Cung Thương là đệ tử của Ba Sơn Kiếm Tràng, lại còn là đệ tử có chức phận cao hơn Phong Thiên Trạc, khi Ba Sơn Kiếm Tràng và "Người kia" trở thành cấm kỵ, Nguyên Vũ Hoàng Đế, Hoàng Hậu và hai thừa tướng nhất định phải đưa diệt trừ họ ra khỏi lịch sử, người Trường Lăng ai nhắc tới tên "Người kia" thì đều sẽ bị diệt tộc.

Nên Nam Cung Thương hiểu rất rõ năm đó chuyện gì đã xảy ra, biết Nguyên Vũ Hoàng Đế là đạp lên cái gì để leo lên ngôi vị hoàng đế bây giờ.

***

Nghe hắn kêu, cô gái thu kiếm về, nhưng những mảnh băng sa vẫn không ngừng gõ lên người Nam Cung Thương, tạo nên âm thanh lốc phốc.

Toàn thân Nam Cung Thương lập tức bị bao phủ bởi một lớp băng màu xanh thẫm, cả người hắn không thể động đậy được nữa.

"Tại sao ngươi muốn giết ta? Nếu ngươi đã là Công Tôn gia đại tiểu thư, thì ngươi càng không nên giết ta, tại sao?" Cảm nhận được sát ý của đối phương, tự biết mình không đủ sức chống đỡ, Nam Cung Thương cố hết sức kêu to.

Chính vì chuyện xưa kia, hắn mới càng không hiểu là vì sao.

Lúc Nguyên Vũ Hoàng Đế bắt đầu dùng Thương gia để tiến hành biến pháp, và còn chưa chính thức đăng cơ, thì vì sự cải cách làm xúc phạm lợi ích của quá nhiều danh môn vọng tộc, nên bị phản đối rất mạnh mẽ.

Quý tộc và triều đình tranh đấu với nhau nếu quá gay gắt, sẽ

không chỉ làm mất ngôi vị hoàng đế, mà còn nữa thể làm cho vương triều suy sụp.

Lúc ấy đã có một số vọng tộc thực lực khổng lồ, đã mượn tay sức mạnh từ bên ngoài để đối kháng Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Lúc ấy, phần lớn mọi người, trong đó có cả những quan viên trung thành với Nguyên Vũ Hoàng Đế, đã cho rằng sự thay đổi sẽ không thể thành công.

Nhưng Nguyên Vũ Hoàng Đế quá giỏi, hoặc nói "Người kia" và những người đứng chung một phe với "Người kia" quá giỏi.

Họ đã dùng cách thức trực tiếp nhất, nhanh chóng nhất, và đẫm máu nhất để giải quyết mọi việc.

Nguyên Vũ Hoàng Đế chọn gia tộc khổng lồ nhất, Công Tôn thị để khai đao.

Lấy lý do Công Tôn thị có mấy người cưỡi ngựa chạy nhanh khi đi chơi tiết thanh minh làm hư hoại đồng ruộng, Nguyên Vũ hoàng đế ra lệnh xử trảm mấy người kia, bị Công Tôn thị mãnh liệt phản đối, chỉ trong một đêm, đại quân và rất nhiều Tu Hành Giả đã được huy động, dọn sạch Công Tôn thị, nhổ tận gốc.

"Người kia" và những danh kiếm của Ba Sơn Kiếm Tràng đã làm cho Công Tôn thị không thể nào chống lại được.

Tu Hành Giả mạnh nhất của Công Tôn thị, trong đêm hôm đó đều bị chết trong tay "Người kia".

Đêm hôm đó cả giới quý tộc Trường Lăng đều rúng động, người ta nói, cả Công Tôn thị chỉ có một người sống sót, là Công Tôn thị đại tiểu thư.

Cô thoát chết là vì ở trong nhà buồn bực, nên đi ra ngoài du lịch.

Cửu U Minh Vương Kiếm là kiếm của Công Tôn thị, nghe nói là lúc cô rời khỏi Công Tôn gia thì mang theo.

Trong truyền thuyết, Công Tôn gia đại tiểu thư sở dĩ buồn bực mà rời khỏi nhà, chính là cô với "Người kia" có chút tình duyên.

Công Tôn gia là phản đối việc biến pháp, thì làm sao có thể đồng ý cho cô với "Người kia" quan hệ thân mật với nhau được.

Nhưng dù bực thì bực, người nhà vẫn là người nhà.

Khi cả gia tộc đều bị diệt trong tay "Người kia" và Nguyên Vũ Hoàng Đế, Công Tôn gia đại tiểu thư, hẳn là phải vô cùng cừu hận "Người kia" và Ba Sơn Kiếm Tràng.

Sau này, khi Nguyên Vũ Hoàng Đế tận diệt Ba Sơn Kiếm Tràng, Nam Cung Thương hắn tuy là phản đồ của Ba Sơn Kiếm Tràng, nhưng đối với Công Tôn gia đại tiểu thư, thì lẽ ra là không thể hận hắn, càng không có lý do để giết hắn.

Vì hắn đã ra sức giúp Nguyên Vũ Hoàng Đế diệt Ba Sơn Kiếm Tràng, thì phải coi như hắn đã giúp cô báo thù cho Công Tôn gia mới đúng.

"Ngươi thực là Công Tôn gia đại tiểu thư đúng không!"

"Cửu U Minh Vương Kiếm ở trong tay của ngươi, ngươi rốt cuộc có phải Công Tôn gia đại tiểu thư hay không!"

"Lúc Ba Sơn Kiếm Tràng diệt Công Tôn gia, ta chỉ là một vô danh tiểu tốt trong Ba Sơn Kiếm Tràng, lúc đó ta không có ở Trường Lăng, hơn nữa lúc diệt Ba Sơn Kiếm Tràng ta cũng có tham gia xuất lực, ta thực không hiểu tại sao ngươi lại giết ta, tại sao phải giết ta!"

Nam Cung Thương gào lên như điên cuồng.

"Đâu cần nói nhảm nhiều như vậy."

Cô gái lạnh lùng trả lời: "Ta muốn giết ngươi tế kiếm, chính là vì ngươi đã ra tay khi tiêu diệt Ba Sơn Kiếm Tràng."

Nam Cung Thương đương nhiên không thể hiểu được.

Cô nói tiếp: "Ngày xưa có rất nhiều ân oán, làm sao phân biệt được rõ ràng. Nguyên Vũ Hoàng Đế mới chính là kẻ đầu sỏ gây nên mọi chuyện, ngươi giúp hắn diệt Ba Sơn Kiếm Tràng, chẳng lẽ còn bảo ta phải cảm ơn ngươi sao? Huống chi lý do ta muốn giết ngươi chẳng liên quan gì tới chuyện đó. . . Ta muốn giết ngươi, là vì tuy ta hận người của Ba Sơn Kiếm Tràng người, nhưng ta tôn kính họ, họ chưa bao giờ thay đổi đạo trong đời mình, họ luôn kiên tâm thủy chung duy nhất. . . Ta muốn giết ngươi, chỉ vì ngươi là một kẻ tiểu nhân thật sự. Giống như họ đang kiên định bước đi, bị Nguyên Vũ Hoàng Đế nấp một bên chọc cho họ một đao, hắn cũng là kẻ tiểu nhân như vậy. Hành vi của các ngươi làm cho ta rất không ưa."

"Ta muốn giết ngươi, chỉ là vì không ưa ngươi." Giọng của cô rất trong trẻo, nhưng rất lạnh lùng và cố chấp: "Đối với những người đã bước qua đệ thất cảnh, những ân oán xa xưa chẳng mấy ai còn để ý, ân oán dây dưa lằng nhằng, căn bản không thể xác định được rõ ràng, nên ta không quan tâm tới ân oán, chỉ quan tâm tới khoái ý mà thôi."

Nam Cung Thương ngơ ngác nhìn cô gái.

Một người thật có thể làm được việc không quan tâm tới ân cừu, chỉ quan tâm tới khoái ý hay sao?

Là cảnh giới của mình chưa đủ, kinh lịch chưa đủ, nên không để ý tới, hay vì "Người kia" và rất nhiều danh kiếm đã từng đi theo y đã gãy, không còn trên đời này, nên cô gái này mới có thể không quan tâm tới ân cừu, chỉ để ý tới khoái ý trong lòng?

Hắn không thể nào hiểu nổi cách suy nghĩ của cô, nhưng hắn có thể xác định đối phương là người cố chấp nhất mà hắn từng thấy, nói đi là không bao giờ nói lại.

Nên trong mắt hắn tràn đầy ý cầu khẩn.

"Ta nói cho ngươi biết chỗ để đan phương Ngũ Dương Đan, cầu xin ngươi đừng làm hại tới người nhà của ta." Hắn cầu xin.

"Ta vốn cũng không muốn giết người nhà của ngươi, chỉ là vì Đinh Ninh bảo rằng nói như vậy mới bức được ngươi mà thôi." Trường Tôn Thiển Tuyết thầm nghĩ, nhưng nét mặt không hề thay đổi, lạnh lùng gật đầu.

Q2 - Chương 25: Quân hỏi trường sinh

Một Tu Hành Giả mặc áo bào tím bồng bềnh hạ xuống bờ sông Đông Lâm.

Tu Hành Giả này rất trẻ tuổi, mày kiếm mắt sáng, khuôn mặt cực kỳ anh tuấn, hơn nữa trên người còn tỏa ra một loại thần quang độc đáo.

Giống như khí chất sáng lạn của Ly Lăng Quân, thần quang này xuất phát từ lòng tự tin, từ khí chất, từ xuất thân, nói chung bao gồm nhiều phương diện, duy chỉ có tướng mạo là không quan hệ gì mà thôi.

Áo bào tím trên người hắn cũng khác với quần áo bình thường, cũng tỏa ra ánh sáng rực rỡ, mỗi sợi tơ vải đều giống như được làm từ chất liệu đặc biệt, làm người ta có cảm giác chúng không chỉ là sợi tơ vải để mặc trên người, mà còn nữa thể giúp hắn thu nạp Thiên Địa Nguyên Khí.

trên áo không có bất kỳ đặc biệt ký hiệu hay trang sức nào, nhưng chính điều ấy lại là tiêu chí ghê gớm nhất, làm cho chiếc áo càng thêm đặc biệt.

Vì nó là áo bào của Linh Hư Kiếm Môn.

Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn là hai tông môn chí cao, chỉ có đệ tử trên tam cảnh mới có tư cách rời núi, nếu không phải sống quãng đời còn lại trong núi.

Những đệ tử được phép ra ngoài ngao du, đều là đệ tử chân

truyền được tông chủ tự mình sắc phong, và mới có tư cách mặc áo bào đại biểu cho tông môn. Mỗi lời nói, hành động của họ, đều là đại biểu cho vinh nhục của tông môn.

Cho nên mỗi người như vậy, đều không phải là người phàm.

Hắn cũng vì cảm giác được có Thất Cảnh quyết đấu, nên cấp tốc chạy tới nhưng không kịp, Đông Lâm trước mặt vẫn bình thường không có gì khác lạ, nhưng hắn lại có cảm giác có điểm không đúng.

Đến khi đến gần, hắn mới nhận ra nó không ổn ở chỗ nào.

Chính là ở chỗ Đông Lâm quá mức yên tĩnh.

Không phải là không có âm thanh, mà là âm thanh quá nhỏ, nhỏ quá mức bình thường.

Tuyết từ trên cao rơi xuống, rơi vào trong rừng. Trong rừng có cây cối, có cành khô, có lá khô, có bùn đất, có tảng đá. . . khi tuyết rơi xuống chúng, âm thanh tuy rất nhỏ, nhưng vẫn phải có âm thanh.

Đối với Tu Hành Giả như hắn, nếu tập trung tư tưởng lắng nghe, sẽ phân biệt được những âm thanh ấy tuy rất nhỏ, nhưng chúng hoàn toàn khác nhau, như một bản giao hưởng của trời đất.

Nhưng lúc này, tuyết rơi xuống đâu cũng tạo nên âm thanh giống hệt nhau, giống như chỉ rơi trên một tấm nệm nhung.

Điều này làm nét mặt hắn trở nên ngưng trọng.

Một pháp trận như vậy, là đại biểu cho một thực lực cực kỳ cường đại.

Nhưng tại sao lại có người phải lập một pháp trận như vậy ở nơi Đông Lâm bình thường này để che giấu cơn giận dữ của mình?

Nhưng ngay lúc ấy, từ trong Đông Lâm vang lên một âm thanh như tiếng vỏ trứng gà bị vỡ.

Âm thanh rất trong, nhưng rất lạnh lùng, và rất dày đặc, nên làm cho người ta cảm thấy thê lương, thậm chí không rét mà run.

Âm thanh kiếm minh vang lên.

Một cây phi kiếm bay ra khỏi tay áo hắn, nó như có sinh mạng riêng của mình, bay vù vù xoay tròn quanh người hắn.

Niệm lực của hắn xâm nhập vào trong pháp trận đã hoàn toàn biến mất.

Hắn biến sắc, thanh phi kiếm bay vụt lên không, chỉ trong nháy mắt, thân ảnh hắn đã mất hút sâu trong rừng.

Lúc này, vô số những mảnh tuyết vỡ rơi xuống dưới mặt đất chung quanh hắn.

Hô hấp của hắn bỗng dừng lại.

Trước mắt hắn là một thi thể đã lạnh ngắt.

"Nội Sử Ti Nam Cung đại nhân!"

Khi nhìn ra rõ gương mặt của thi thể, hắn thét lên kinh hãi.

Tiếng thét của hắn làm cho không khí chung quanh chấn động.

Chấn động ấy làm cho thi thể Nam Cung Thương cương lên, phát ra những âm thanh nứt vỡ.

Cả thi thể vỡ tung, biến thành những mẩu băng nhỏ.

"Là ai!"

Người đệ tử Linh Hư Kiếm Môn sắc mặt tái nhợt.

Ở đây là Trường Lăng.

Bản thân Nam Cung Thương lại còn là một quan viên quan trọng của nội sử ty.

Trận quyết đấu ở cửa hổ lang quân bắc doanh nhất định đã thu hút rất nhiều Tu Hành Giả cường đại. . . Là ai dám ở đây, giết một quan viên của Đại Tần vương triều?

Mà đây là thủ đoạn gì, lại có thể ngưng ra chí hàn đến như vậy, hàn khí này không giống như của nhân gian!

Người đệ tử Linh Hư Kiếm Môn đệ tử không do dự nữa, kêu to một tiếng, thanh phi kiếm màu tím nhạt đang bay quanh người phừng lên như bốc cháy, phóng vọt lên bầu trời với một tốc độ khủng khiếp.

Oanh một tiếng nổ đùng.

Trong gió tuyết Đông Lâm, như đột nhiên xuất hiện một con Giao Long màu tím.

***

Đinh Ninh nắm chặt cây dù màu vàng nhưng đã bị tuyết bao phủ biến thành màu trắng.

Dù đã tựa hơn phân nửa ức nặng cơ thể lên người Đinh Ninh, nhưng Tiết Vong Hư vẫn cảm thấy trong người không còn sức sống, cơ bắp đau nhức cứng đờ, da thịt lạnh dần đi.

"Rút cuộc cũng hiểu được cảm giác của những người già khi sắp gần đất xa trời, cảm giác này thực là mới lạ, đối với ta, có thể cảm nhận được cảm giác này, được chết nhưng không phải trong chiến đấu, cuộc đời ta thế đã là vô cùng nguyên vẹn."

Tiết Vong Hư khó khăn thở phì phò, nói với Đinh Ninh: "Chỉ

tiếc từ hôm nay đến ngày Mân Sơn Kiếm Hội, ta không thể làm chỗ dựa cho ngươi được nữa."

Đinh Ninh lắc đầu: "Không sao cả, từ hôm nay chỗ dựa của ta đã lớn hơn rồi, đến Mân Sơn Kiếm Hội, càng không ai dám đụng đến ta."

Tiết Vong Hư cau mày: "Ta chưa hiểu."

Đinh Ninh đáp: "Ngươi muốn xem Mân Sơn Kiếm Hội, Hoàng Hậu nếu đã đồng ý, nên hôm nay mới dùng tới nhân vật có số má như vậy, chính là để thực hiện lời hứa của bà ta. Bà ta muốn làm cho tất cả mọi người biết bà ta đã nói là sẽ giữ lời. . . từ trận chiến hôm nay của ngươi với Lương Liên, mọi người đều sẽ thêm kiêng kị bà ta, và cũng đều sẽ biết ngươi muốn tới Mân Sơn Kiếm Hội năm sau. Trừ phi là thằng ngu, nếu không nhất định sẽ đoán ra ngươi tới Mân Sơn Kiếm Hội chính là muốn nhìn thấy biểu hiện của ta. Hoàng Hậu nếu đã đồng ý cho ngươi xem Mân Sơn Kiếm Hội, đương nhiên sẽ ra tay bảo vệ ngươi, mà không chỉ bảo vệ ngươi, mà sẽ còn bảo vệ cả ta. Trừ phi tự mình muốn chết, nếu không đến trước lúc ta tới Mân Sơn Kiếm Hội, thì ta sẽ phải được sống an toàn. Bà ta chính là chỗ dựa của ta cho đến kỳ Mân Sơn Kiếm Hội."

Tiết Vong Hư bội phục nhìn Đinh Ninh, thật lòng khen: "Ngươi suy nghĩ còn sâu xa hơn cả ta, nhưng ngươi có nhớ bảo xe ngựa tới đón chúng ta không? Lúc đi không cần xe ngựa, nhưng bây giờ cần một chiếc xe ngựa."

Đinh Ninh nhìn ông, không trả lời.

Nhưng Tiết Vong Hư đã ngơ ra.

"Ta thật sự rất bội phục ngươi, dù ngươi không thể trở thành Tu Hành Giả cường đại, thì nhất định ngươi cũng sẽ trở thành một trong những quân sư giỏi nhất." Ông nhìn về phía trước, tán

thưởng từ đáy lòng.

Trước mặt ông, có một cỗ xe ngựa đang đứng trong gió tuyết, chờ ông và Đinh Ninh.

Lái xe là một người mặc áo bào xám, chính là thủ hạ của Vương Thái Hư, Kinh Ma Tông.

Cả Trường Lăng thành bị bao phủ trong gió tuyết, nhưng trong thư phòng của Hoàng Hậu vẫn ôn hòa như đang xuân.

Một luồng Thiên Địa Nguyên Khí nhu hòa không ngừng tỏa ra, làm cả thư phòng lúc nào cũng ấm áp.

Hoàng Hậu ngồi trên Phượng ỷ, bà ta không đi xem Lương Liên và Tiết Vong Hư chiến đấu, nhưng bà ta còn biết được kết quả sơm hơn bất cứ Tu Hành Giả nào, dù người đó được xem tận mắt.

"Chính thức đỉnh phong, nhưng ngay cả một lão già như Tiết Vong Hư cũng không đối phó được, dũng mãnh tinh tiến có thừa nhưng không biết cương nhu tiến lùi hợp lý, chỉ một kiếm của Tiết Vong Hư cũng không đỡ được, mà còn muốn Phong Hầu?"

Khuôn mặt hoàn mỹ của bà ta đượm nét cười cợt, ra lệnh cho cung nữ đứng hơi chếch sau lưng: "Báo cho hắn biết, đừng có dồn sức vào chuyện gì khác, nếu không lập được công trong chuyện Bạch Sơn Thủy và Cô sơn kiếm tàng, thì chuẩn bị ra quan ngoại dưỡng lão đi."

Có thể truyền tin cho bà ta, người cung nữ này đương nhiên không phải cung nữ bình thường.

Nhưng ngay lúc đó, cung nữ cảm nhận được có một luồng khí tức khác thường, vội quỳ xuống.

Hoàng Hậu lại vô cùng mừng rỡ.

Bà ta mỉm cười.

Bà ta trở thành một cô gái bình thường, không còn cái vẻ không chút cảm xúc như vừa rồi.

Bà ta đứng dậy, nhìn bóng người cao lớn đang đi vào thư phòng, dịu dàng hỏi: "Bệ hạ, sao ngươi lại tới đây?"

Có thể làm cho bà ta thay đổi như vậy, chỉ có một người, là người tôn quý nhất của Đại Tần vương triều, Đại Tần Hoàng Đế.

Con người trong mắt thần dân sáng suốt thần võ, nhất thiết huyết cường hãn ấy không mặc long bào, mà chỉ mặc một bộ áo bào màu xám tro.

Trên mặt ông ta thậm chí còn nữa một mớ râu cằm tua tủa chưa kịp cạo.

Dù lôi thôi lếch thếch, nhưng dáng vẻ ông ta vẫn vô cùng uy nghiêm và khí độ.

Mỗi hơi thở của ông ta, mỗi một bước đi, đều như mang theo vô số non sông theo mình.

Thân hình ông ta chỉ ở mức bình thường, nhưng lại khiến người ta cảm thấy rất cao lớn.

Thậm chí dù có nhắm mắt lại, không cần nhìn, cũng có thể nhận ra ông ta chính là Đại Tần vương triều Đế Vương.

Ông ta nghe hoàng hậu hỏi, nhưng không trả lời, gương mặt đậm nét suy tư nhìn bà ta, rồi quay sang nhìn linh tuyền ở giữa thư phòng, rồi nhìn ra ngoài vườn, nói rất khẽ như đang nói mê: "Hoàng Hậu, ngươi nói Cửu Cảnh có tồn tại thật không? Có người Trường Sinh thật không?"

Lòng Hoàng Hậu tâm trầm xuống.

Q2 - Chương 26: Tâm dược

Phong tuyết quay cuồng như phẫn nộ, trận tuyết rơi lần này kéo dài rất nhiều ngày.

Rất nhiều Tu Hành Giả cho rằng, trận tuyết lớn này có liên quan đến việc Lương Liên và Tiết Vong Hư chiến đấu với nhau, làm vận chuyển lượng lớn Thiên Địa Nguyên Khí.

Đại lượng Thiên Địa Nguyên Khí dị động ảnh hưởng đến rất nhiều việc, theo nhiều người nhớ, trận chiến diệt Ba Sơn Kiếm Tràng trước lúc Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ, cũng đã làm cho cả khu vực Ba Sơn mưa dầm tầm tã, ba tháng không ngừng.

Trận chiến của Tiết Vong Hư và Lương Liên lần này đã chứng minh một đạo lý, Tu Hành Giả trên Thất Cảnh, đích thực có tồn tại.

So với hổ lang bắc quân Đại Tướng Quân Lương Liên đã là Tu Hành Giả Thất Cảnh, thực lực của Tiết Vong Hư thể hiện ra làm cho Tu Hành Giả của Trường Lăng đều phải khiếp sợ.

Nhưng trong trận gió tuyết lần này, còn nữa rất nhiều việc càng làm người ta phải khiếp sợ.

Một đoàn thiết thuyền khổng lồ của của Đại Tần vương triều từ bến Vị Hà chạy nhanh ra ngoài.

Một chiếc xe ngựa ngừng trên một gò cao, nấp trong gió tuyết.

Người đánh xe là một lão bộc câm điếc, người ngồi trong xe mặc áo choàng màu đỏ thẫm, chính là Thần Đô Giám Trần Giam Thủ.

Hắn với vẻ mặt chán chường, nhấc rèm xe, nhìn theo đội tàu.

Đằng sau xe ngựa, xuất hiện một chấm đen.

Chấm đen tới gần, hiện rõ là một cái dù màu đen.

Bên dưới cái dù là một cô gái mặc đồ trắng, rất có phong độ của người trí thức, vòng eo động lòng người, thập phần tú lệ.

Có thể cầm trong tay cây dù của Giam Thiên Ti, đến gần Trần Giam Thủ mà vẫn thong dong nhẹ nhàng, đương nhiên phải là người có địa vị ngang với hắn, vì cô chính là Giam Thiên Ti Ti Thủ Dạ Sách Lãnh.

Không nói lời dư thừa nào, Trần Giam Thủ nhả từng chữ: "Thống lĩnh điều khiển đội tàu rời bến chính là lễ ty Từ Ti Thủ."

Trong những truyền thuyết ở Trường Lăng, chủ nhân của Giam Thiên Ti và Thần Đô Giám luôn là tử địch của nhau, tranh đấu với nhau rất gay gắt, không biết đã đâm chém nhau không biết bao nhiêu lần.

Nhưng lúc này, trong mắt Dạ Sách Lãnh không có chút địch ý hay sát ý nào.

Cô chỉ cau mày, trầm mặc nhìn đoàn tàu phá sóng đi về phía trước, lạnh lẽo và uy vũ.

"Ra hải ngoại tầm dược, từ thời tiên hoàng đã có, nên Đại Tần vương triều mới có đội thiết giáp chiến thuyền khổng lồ như thế." Trần Giam Thủ quay sang nhìn cô: "Nhưng từ lúc bệ hạ đột phá thất cảnh, mong ước đi ra hải ngoại tầm dược đã trở nên hết sức bức thiết. Bảo ngươi đi chinh phạt những đảo quốc ở vùng duyên hải, khai thông nhiều tuyến đường biển, chính là để chuẩn bị cho việc này, nhưng cho Từ Ti Thủ suất quân rời bến như thế này, đúng là không thể nào tưởng tượng được."

Dạ Sách Lãnh nhíu mày: "Đội thuyền này chìm xuống nước khá sâu, nghĩa là mang theo rất nhiều thực phẩm, dù có đem theo cả ngàn giáp sĩ, thì cũng dùng được rất lâu."

Chân mày Trần Giam Thủ giật giật: "Như thế xem ra, đội tàu này sẽ không thể nào trở về trong khoảng thời gian ngắn."

Dạ Sách Lãnh gật đầu: "Từ Ti Thủ là một trong những người bệ hạ tín nhiệm nhất."

Trần Giam Thủ hít sâu một hơi: "Ý của ngươi là, hắn là bệ hạ tu hành đã xảy ra vấn đề, nên mới càng thêm bức thiết phải có thiên địa linh dược?"

Dạ Sách Lãnh lắc đầu: "Lộc Sơn hội minh sắp tới, ông ta đã vượt qua đệ thất cảnh, bước vào Bát Cảnh đã là thực hiện đầy đủ minh ước Tam Triều. Trước ngày Lộc Sơn hội minh diễn ra, ông ta sẽ chọn cách tu hành nào an toàn nhất, không dám mạo hiểm, nên ông ta không xảy ra vấn đề tu hành nào cả."

Trần Giam Thủ cúi đầu trầm ngâm một lúc lâu, trong mắt lấp lóe ánh sáng âm u.

"Ngươi nói tu hành không xảy ra vấn đề, chỉ có nghĩa cảnh giới và thân thể hiện tại không xảy ra vấn đề." Hắn ngẩng đầu lên, nhìn Dạ Sách Lãnh, "Như vậy hẳn là cảm giác về cảnh giới kế tiếp có vấn đề."

Dạ Sách Lãnh nheo mắt, "Vậy thì quả là vấn đề lớn."

Người khác chỉ biết là Nguyên Vũ Hoàng Đế cường đại, nhưng không ai biết Nguyên Vũ Hoàng Đế cường đại đến mức nào, nhưng cô và Trần Giam Thủ là hai trong số ít người biết được chuyện đó.

Hai người biết Nguyên Vũ Hoàng Đế đã bước vào Đệ Bát Cảnh.

Tu hành bản chất đã là nghịch thiên, những khó khăn và cửa

ải khó vượt qua trong quá trình tu hành chưa được tính là phiền toái lớn nhất, bởi vì chỉ cần có nguồn lực, núi cao đến mấy dần dần cũng có thể từ từ leo qua.

Phiền toái lớn nhất, chính là căn bản không nhìn thấy núi cao.

Không nhìn ra được cảnh giới tiếp theo, không nhìn thấy con đường phải đi kế tiếp như thế nào, đây mới là vấn đề lớn nhất.

Trên Bát Cảnh là Trường Sinh, là Đệ Cửu cảnh trong truyền thuyết.

Nếu ngay cả Nguyên Vũ Hoàng Đế mà còn như vậy, không nhìn ra được con đường phía trước, hoài nghi về Đệ Cửu cảnh, thì trên đời còn nữa ai có khả năng đạt tới Đệ Cửu cảnh?

Dạ Sách Lãnh và Trần Giam Thủ đều lâm vào trầm mặc.

Một lúc lâu sau, khi đoàn thuyền hùng dũng đã hoàn toàn biến mất trong gió tuyết, Trần Giam Thủ mới lên tiếng: "Ngày đó Tiết Vong Hư và Lương Liên đánh nhau, trong một rừng cây bên bờ sông cách hổ lang bắc doanh mười dặm, đã chết một Tu Hành Giả, là người của sử ty Nam Cung Thương."

Dạ Sách Lãnh cau mặt.

"Ta biết ngươi lúc đó ở gần doanh trại hổ lang bắc quân, nhưng không ai trong các ngươi phát hiện ra được, vì giết hắn, là Cửu U Minh Vương Kiếm." Trần Giam Thủ nhìn cô.

Dạ Sách Lãnh giật mình, ánh mắt vô cùng cổ quái: "Thì ra ngay cả cô ấy cũng đã tới Trường Lăng, và đã dùng được sức mạnh của Cửu U Minh Vương Kiếm? Hèn gì ngay cả Nam Cung Thương cũng bị giết, mà Giam Thiên Ti lại không biết."

Trần Giam Thủ cúi đầu, ngắm nghía móng tay của mình: "Đối với truyền nhân của người đó, Giam Thiên Ti các ngươi có manh

mối gì không?"

Dạ Sách Lãnh quay sang nhìn hắn, lạnh lùng: "Nếu có, ta đã nói cho ngươi biết. . . Sao ngươi lại hỏi thế?"

"Vì bây giờ với trước đây đã khác nhau."

Trần Giam Thủ nhìn thẳng vào mắt cô, nói khá là tối nghĩa: "Trước đây trong mắt người Trường Lăng, kể cả thánh thượng và Hoàng Hậu, chúng ta luôn là tử địch. Phải để cho họ có suy nghĩ như vậy, để cho họ cảm thấy chúng ta dễ bị khống chế và đối phó, thì chúng ta mới sống sót được ở Trường Lăng. Nhưng bây giờ đã khác. . . Vì lần này có liên lụy đến người đó, mà ta hiểu rõ ngươi hơn bất kỳ ai, nên ta không thể tin ngươi."

"Sợ ta vì tình cảm ngu ngốc, kéo theo ngươi xuống nước chứ gì?"

"Ngươi không cần phải lo chuyện đó, chuyện xảy ra đã quá xa xôi rồi, năm nay đã là năm Đại Tần vương triều nguyên võ thứ mười một rồi."

Dạ Sách Lãnh nhìn hắn, lạnh lùng nhả ra hai câu.

Sau đó cô không nói gì nữa, quay người rời khỏi, nhanh chóng biến mất trong gió tuyết.

Trần Giam Thủ nhìn theo hàng dấu chân cô lưu lại trên mặt tuyết, nét mặt càng thêm cô đơn và chán chường, lắc đầu thở dài, "Ta hiểu ý của ngươi, người đó đã chết mấy chục năm rồi, theo lý mọi việc đều đã chấm dứt. Nhiều chuyện của thời trước, bây giờ căn bản không thể nào thực hiện được nữa, nhưng ai chẳng biết, rất nhiều món đồ, vẫn đang còn tồn tại. Ta chính là sợ ngươi còn dùng đồ của thời tiền triều để làm chuyện bây giờ."

***

Tuyết rơi rất lớn, cả Trường Lăng đều chìm trong lớp tuyết dày.

Nhà nào cũng phải ngày ngày quét tuyết đọng trước cửa nhà.

Đinh Ninh cũng là một trong số đó.

"Các ngươi không quan tâm tới việc kiếm tiền, bỏ công sức làm việc này làm gì." Nhìn Đinh Ninh đang ra sức xúc tuyết, Tiết Vong Hư ngồi trên cái ghế dưới mái hiên, mặc áo bông dày cộp, đầu đội mũ lông chồn, bên cạnh còn phải để lò sưởi ấm, không nhịn được lên tiếng.

Đinh Ninh đứng thẳng người dậy: "Hai chuyện đó đâu có giống nhau, ai cũng ra quét tuyết, ta không quét, đến lúc tuyết ngừng, xe ngựa qua lại nhiều hơn, tuyết đọng sẽ tan ra thành nước bẩn chảy vào trong nhà người ta. Ta ra quét tuyết, là vì tất cả mọi người nên mới quét."

Tiết Vong Hư sửng sốt.

"Đạo lý đơn giản như vậy mà ta không biết."

Ông cảm khái: "Hèn gì có một số Tu Hành Giả nhất định phải vào trong trần thế tu hành, trong trần thế có những chuyện nhìn nhỏ bé, nhưng lại ẩn chứa nhiều đạo lý lớn."

Từ sau cuộc chiến với Lương Liên, Đinh Ninh cố chấp không cho ông quay về Bạch Dương Động, mà đưa ông tới thuê một căn nhà nhỏ ở Ngô Đồng Lạc.

Bây giờ ông cảm thấy Đinh Ninh làm như vậy là rất đúng, trở về làm một con người bình thường, cảm nhận cuộc sống con người mà từ trước đến nay mình không biết.

"Động chủ!"

Nhưng một tiếng kêu mang theo tiếng khóc nghèn nghẹn đã phá vỡ ý cảnh ấy.

Một bóng người cao to như gió từ ngoài lướt vào, dừng xịch ngay trước mặt ông, hai tay ôm lây đầu gối ông.

"Động chủ, sao ngươi lại nghĩ quẩn đi quyết đấu với một Đại Tướng Quân, ngươi thành ra như bây giờ, giờ phải biết làm như thế nào cho phải!"

Kẻ nước mắt nước mũi nhòe nhoẹt này, chính là Bạch Dương Động Đại sư huynh Trương Nghi.

Tiết Vong Hư không biết nên khóc hay cười, nhìn tên đệ tử đang khóc lóc, thở dài, "Đâu phải là đã chết, ngươi khóc cái gì, mau đứng dậy!"

Trương Nghi đứng dậy, nhưng vẫn còn nức nở, nghĩ thầm làm sao mình không khóc cho được, mấy ngày trước vẫn còn là Thất Cảnh động chủ, hôm nay đã biến thành một ông già gần đất xa trời, ngay cả một ngọn gió lạnh cũng không chống cự nổi.

Ngay con hẻm chỗ Trương Nghi lướt vào, lại xuất hiện một người trẻ tuổi kiêu ngạo.

Thiếu niên này đến từ Quan Trung, lưng đeo một thanh kiếm màu tím.

Đi theo sau hắn là một thương nhân trung niên hơi mập, khuôn mặt hòa ái dễ gần.

Thiếu niên đến từ Quan Trung, bước nhanh về phía Đinh Ninh.

Q2 - Chương 27: Đơn giản thắng bại

"Xem ra có phiền toái."

Tiết Vong Hư đã nhìn thấy thiếu niên, chợt cười: " Người Quan Trung đến."

Trương Nghi xoay người sang nhìn, ngẩn ra, khó hiểu hỏi: "Động chủ, sao ngươi biết hắn là từ Quan Trung tới?"

"Quan Trung là vùng đất khởi nguyên của Đại Tần vương triều, cũng chỉ có Tu Hành Giả ở chỗ đó, mới đeo kiếm thiếu mỹ cảm như vậy, đeo kiếm mà cứ như vác cuốc hay vác búa đốn củi vậy." Tiết Vong Hư cười cười.

Trương Nghi nhìn thiếu niên kia, kiêu ngạo phóng khoáng, song góc độ đeo kiếm kia quả thực có vấn đề, nhìn qua quả rất giống như đang đeo một cái cuốc ngang lưng, không có mỹ cảm chút nào, Tiết Vong Hư so sánh thực quá thú vị, hắn bèn phì cười.

Thiếu niên lúc còn cách Đinh Ninh mấy trượng thì ngừng lại, khom người xuống thi lễ: "Tại hạ Quan Trung Thẩm Dịch, các hạ hẳn là Bạch Dương Động Đinh Ninh?"

Nghe thấy đối phương quả nhiên là đến từ Quan Trung, Trương Nghi càng thấy buồn cười.

Đinh Ninh chống xẻng xuống đống tuyết, lạnh nhạt hỏi: "Hỏi để làm gì?"

Thẩm Dịch sững sờ.

Tuy trước nay vẫn luôn chỉ ở Quan Trung, chưa bao giờ đến Trường Lăng, nhưng từ trong sách vở và từ miệng người chung quanh, hắn được biết Trường Lăng trọng lễ nghĩa còn hơn Quan Trung, thế mà hai người hắn đang nhìn thấy này, một người thì vừa khóc vừa cười, trông rất kỳ cục, người thứ hai thì sắc mặt chẳng dễ chịu chút nào.

"Người ta đường xa mà đến, dù ngươi không mời người ta uống chén trà nóng, thì tốt xấu ngươi cũng phải khách khí một ít." Tiết Vong Hư lắc đầu, bất đắc dĩ dạy dỗ Đinh Ninh.

" Dù sao cũng đều là tìm đến tận cửa đánh nhau, quét tuyết một tí để chuẩn bị lễ mừng năm mới cũng không được yên, cần gì phải khách khí." Đinh Ninh nhìn ông.

Thẩm Dịch càng thêm sững sờ, hắn do dự nhìn Đinh Ninh, hỏi: "Sao ngươi biết ta là tới tìm ngươi đánh. . . Ta có bảo là tới để khiêu chiến ngươi hay sao?"

"Trừ Tạ Nhu và Tạ Trường Thắng, ta không biết người Quan Trung nào khác." Đinh Ninh nhìn hắn: "Dù sao cũng đều là có liên quan tới họ, hơn nữa trên người ngươi chiến ý dạt dào, tinh khí tràn đầy như thế, không tới tìm ta đánh nhau, chẳng lẽ là tới giúp ta quét tuyết?"

Thẩm Dịch giật mình, sắc mặt nghiêm túc hẳn lên: "Người ta nói ngươi tài trí nhanh nhẹn, quả nhiên bất phàm."

"Thực không dám giấu diếm, ta đối với Tạ Nhu vừa gặp đã thương, nghe thấy tin cô ấy thề không phải ngươi thì không cưới, nên ta mới muốn tới khiêu chiến ngươi, ta tới Trường Lăng đã được nửa tháng, nhưng các ngươi không có đi ra ngoài, nên cho đến hôm nay mới biết được ngươi ở nơi này, mà tìm tới." Không đợi Đinh Ninh lên tiếng, hắn đã không hề che giấu chút nào, nghiêm nghị nói tiếp.

Tiết Vong Hư cười càng thêm vui vẻ: "Quả nhiên là bản sắc Quan Trung, tranh giành tình yêu, mà nói ra miệng chẳng ngại ngùng tí nào."

Đinh Ninh nhìn tên thiếu niên trước mặt, cau mày: "Ngươi đối với Tạ Nhu như thế nào, đâu có liên quan gì tới ta, dù sao ngươi cũng đã biết rõ,đó chỉ là quan điểm của riêng một mình Tạ Nhu mà thôi."

Thẩm Dịch thành khẩn: "Nhưng ta nghĩ chỉ cần ta có thể chứng minh ta ưu tú hơn ngươi, thì cô ấy sẽ đổi ý."

Đinh Ninh bình tĩnh đáp: "Chuyện đó thì liên quan gì tới ta? Ngươi vì chuyện riêng của cô ấy, lại tới đòi đánh nhau với ta, bắt ta giúp ngươi chứng minh ngươi ưu tú hơn ta à, ta làm vậy thì được cái gì?"

Thẩm Dịch lại thêm một lần sửng sốt.

Vốn hắn nghĩ rất đơn giản, chỉ cần hắn tìm được Đinh Ninh, bắt đầu công bằng quyết đấu là được, nhưng bây giờ nghe Đinh Ninh nói vậy, hắn lại chẳng phản bác được lời nào. Vì rõ ràng làm như thế chỉ có lợi cho hắn, Đinh Ninh chẳng được gì cả.

Đinh Ninh mở miệng, định làm cho đối phương hoàn toàn bỏ đi chủ ý của mình, thì Tiết Vong Hư ở phía sau đã lên tiếng, giọng điệu đòi hỏi như con nít: "Đinh Ninh, ta muốn xem các ngươi chiến đấu."

Đinh Ninh dừng lại, không nói gì.

Trong mắt Thẩm Dịch lấp lánh tia hy vọng.

Thương nhân sau lưng hắn khẽ ho một tiếng, nhìn Đinh Ninh, giọng điệu đầy thương lượng: "Nếu cảm thấy đối với ngươi không có lợi gì,hay là chúng ta chi ra chút ít để đền bù tổn thất?"

Đinh Ninh ngẫm nghĩ: "Cũng được."

Thẩm Dịch hưng phấn hẳn lên.

"Tiểu sư đệ, như vậy có ổn không?" Trương Nghi lo lắng. Ở Trường Lăng khiêu chiến quyết đấu, hắn chưa bao giờ nghe nói một bên phải đền bù tổn thất cho bên kia, đây đâu phải đầu đường làm xiếc, muốn ra phần thưởng cũng phải ra cả hai phần chứ.

"Ta muốn Tam Dương Thảo."

Đinh Ninh chẳng buồn quan tâm tới hắn, quay sang nhìn Thẩm Dịch và thương nhân mập: "Đương nhiên là nếu ta thắng, các ngươi đưa cho ta Tam Dương Thảo, nếu ta thua thì thôi."

Thẩm Dịch theo bản năng quay sang, hỏi thương nhân mập sau lưng: "Kim thúc, Tam Dương Thảo là?"

Thương nhân mập khẽ trả lời: "Một loại Linh dược có công hiệu đại tráng tỳ thận, giá cả xa xỉ, nhưng nhưng vẫn có thể tìm được."

Thẩm Dịch vui vẻ, quay sang nói với Đinh Ninh: "Yêu cầu của ngươi không phải là quá đáng, nhưng phải chỉ khi ngươi chiến thắng được ta, như vậy đi, chỉ cần ngươi có thể thắng ta, Thẩm gia ta nếu tìm được bao nhiêu Tam Dương Thảo, ta đều tặng cho ngươi hết."

Đinh Ninh gật đầu, "Như thế rất tốt."

Tiết Vong Hư thắc mắc: "Ngươi lấy Tam Dương Thảo để làm gì, là dùng trong đan phương để bồi bổ cơ thể cho ngươi à? Đan phương đó có đáng tin không?"

Đinh Ninh quay người nhìn ông: "Đáng tin, ngươi đừng lo lắng."

Thấy Đinh Ninh chắc chắc như thế, Tiết Vong Hư không nói thêm gì nữa.

Thẩm Dịch hưng phấn hỏi: "Như vậy bây giờ bắt đầu được chưa?"

Đinh Ninh bỏ xẻng ra, xoa xoa tay, bước ra cách khỏi đống tuyết hai bước, nói với Thẩm Dịch: "Được rồi."

Thẩm Dịch nắm lấy chuôi kiếm, hỏi Đinh Ninh: "Ngươi có lẽ chưa tới Chân Nguyên cảnh?"

Đinh Ninh kỳ quái nhìn hắn, gật đầu.

"Mời!" Thẩm Dịch không nói gì thêm, làm lễ nghi, rút kiếm, hoành ngang ngực.

Đinh Ninh cũng chẳng nói gì, cầm lấy Mạt Hoa kiếm, rút ra khỏi bao, cũng hoành ngang trước ngực.

Những người đang quét tuyết quanh đó đều háo hức.

Hàng xóm khu này đều biết ông chủ nhỏ của quán rượu, Đinh Ninh, là một Tu Hành Giả, rất tò mò muốn xem Đinh Ninh giỏi tới cỡ nào.

"Đừng có sợ! Đánh đi!"

"Đừng có làm mất mặt Ngô Đồng Lạc chúng ta!"

"Nếu ngươi thắng, mai ta sẽ không lấy tiền mì!"

Đủ thứ âm thanh lộn xộn vang lên.

Đinh Ninh chẳng nói lời nào, còn Thẩm Dịch thì nhướng mày.

Hắn bực mình.

Những âm thanh hỗn loạn đột nhiên im bặt.

Vì Thẩm Dịch đã xuất kiếm.

Hắn chém thẳng về phía Đinh Ninh.

Hắn cách Đinh Ninh phải năm sáu trượng, một kiếm này chém ra, lẽ ra không thể chạm được tới chéo áo Đinh Ninh, nhưng cùng lúc vung kiếm, thân ảnh hắn cũng đã lướt lên.

Mớ tuyết đọng ở giữa hắn và Đinh Ninh bị chấn thành bụi phấn, bắn văng ra hai bên.

Trong nháy mắt, hắn đã xẹt qua khoảng cách hơn mười trượng, tới trước mặt Đinh Ninh.

Tất cả phù văn trên thanh kiếm của hắn đều sáng lên, vô số tia nguyên khí từ mũi kiếm chảy ra, hình thành một tia Lôi Đình màu vàng.

Người ở Ngô Đồng Lạc chưa bao giờ thấy cảnh tượng như vậy, ai nấy đều ngây người.

Trương Nghi mở to mắt, tán thưởng: "Thật là quân tử, ta đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi."

Hắn tán thưởng như vậy, là vì lúc nãy lúc hắn nghe Thẩm Dịch hỏi tu vi Đinh Ninh, nên cho rằng Thẩm Dịch muốn xác định Đinh Ninh còn chưa tới Chân Nguyên cảnh, để yên tâm ra tay.

Nhưng bây giờ hắn lại nhận ra, Thẩm Dịch hỏi như vậy, là để không muốn dùng tu vi Chân Nguyên cao hơn của mình chiếm tiện nghi của Đinh Ninh.

Một kiếm này, hắn đã áp chế tu vi của mình xuống đệ nhị cảnh đỉnh phong.

***

Đinh Ninh hơi nhíu mày.

Ngay lúc Thẩm Dịch xuất thủ, hắn cũng đã cảm giác ra dụng ý của Thẩm Dịch.

Nhưng theo quan điểm của hắn, chuyện ấy chẳng liên quan gì tới kết quả sau cùng.

Nếu có thể làm cho thắng lợi trở nên đơn giản hơn, hắn đương nhiên sẽ không từ chối.

Nên lúc Thẩm Dịch xông tới, thì chân khí trong cơ thể hắn cũng điên cuồng tuôn ra tràn vào Mạt Hoa tàn kiếm.

Những sợi tơ trắng bắt đầu xuất hiện hai bên người hắn.

Hắn không lùi lại bước nào.

Hắn chờ Thẩm Dịch xuất thủ trước, chính là để hậu phát chế nhân, khóa kín kiếm thế của Thẩm Dịch.

Trong chốc lát, Phong Lôi đã tới trước mặt hắn.

Lôi quang màu vàng chỉ còn cách lồng ngực hắn chưa tới một xích.

Nhưng ngay lúc này, hai đạo Kiếm Phù đã được hình thành hoàn chỉnh.

Oanh một tiếng nổ vang.

Hai luồng Nguyên Khí hùng hồn màu xanh phụt ra.

Trước người Đinh Ninh như có hai ngọn núi xanh dựng thẳng lên, khép lại.

Lôi quang màu vàng bị hai ngọn núi xanh chặn lại, không tiến lên thêm được chút nào.

"Bạch Dương Kiếm Phù kinh. . . Tiểu sư đệ. . . Tiểu sư đệ. . ." Trương Nghi trừng to mắt, vừa kinh sợ vừa kinh hãi, không thể nào tin được, miệng không ngừng lắp bắp "Tiểu sư đệ" .

Thẩm Dịch như ngừng thở.

Hắn cảm thấy thanh kiếm trong tay như bị hai ngọn núi kia ép vào, đè xuống, không tiến lên được, càng không thể rút ra.

Một tiếng vù vù!

Trong tích tắc, vô số Nguyên Khí màu xanh bị phản chấn bắn ra, văng khắp thân trước của hắn!

Thân thể hắn bị đập mạnh, như bị cự chùy đập trúng, lảo đảo thụt lùi về sau.

Đinh Ninh xuất kiếm.

Nhất cái Kiếm Phù hình vuông màu trắng lập tức hình thành.

Không khí lạnh nên nguyên khí ngưng tụ ra càng lạnh hơn, một mũi băng xuyên qua màn tơ nhện màu vàng đã vỡ tứ tán, đâm vào đỉnh đầu Thẩm Dịch.

Đinh Ninh thu kiếm.

Hắn không nói gì thêm.

Nhưng tất cả mọi người đều đã hiểu.

Một trận chiến này thắng bại đã phân.

Chỉ cần Đinh Ninh muốn, cây băng kia hoàn toàn có thể xông vào cơ thể Thẩm Dịch.

"Tiểu sư đệ. . ." Trương Nghi vô cùng mừng rỡ, không biết nên nói gì cho phải, chỉ kêu như vậy rồi im.

Tiết Vong Hư thở dài, "Quá là nhanh."

Ông cứ như chưa đã nghiền, nét mặt không hài lòng.

Q2 - Chương 28: Ước hẹn phá cảnh

Tiết Vong Hư nói quá nhanh, hai chữ ấy đối với hai người đến từ Quan Trung lại mang một nghĩa khác.

"Quá nhanh!"

Sắc mặt Thương nhân mập ngưng trọng tới cực điểm.

Kiếm Phù Đạo vốn không phải là phương thức chiến đấu thường dùng, vì muốn dùng nó rất khó.

Đinh Ninh mới có chừng này tuổi, lại có thể trong thời gian ngắn ngủi Thẩm Dịch chạy nước rút qua khoảng cách hơn mười trượng, mà hoàn thành liền một lúc hai đạo Kiếm Phù, điều này quả thực khó mà tin được.

"Đây là Kiếm Phù Đạo?"

Thẩm Dịch nghe thương nhân mập kêu lên, thì từ trong nháy mắt trong thất thần tỉnh táo lại, hắn không hề vì thua mà thống khổ hay xấu hổ, mà chỉ rung động trong lòng: "Sao có thể nhanh như vậy. . . Dù là người trời sinh tinh tế tỉ mỉ, thì cũng phải luyện Kiếm Phù Đạo ít nhất mấy năm mới có chút thành tựu, hơn nữa Kiếm Phù vừa rồi của ngươi, không phải là Kiếm Phù đơn giản, ngươi mới tu hành bao lâu. . . Sao có thể nhanh như vậy!"

Đinh Ninh không bận tâm đến họ, hắn chỉ nói ngắn gọn: "Ta không phải Tu Hành Giả bình thường."

Thẩm Dịch ngơ ngẩn.

Tiết Vong Hư nổi giận đứng bật dậy, quát: "Cái gì thế hả! Ta nói quá nhanh, là trận đấu của các ngươi chấm dứt quá nhanh! Đinh Ninh, ngươi có biết bây giờ không phải nghĩ tới chuyện tu luyện, mỗi ngày đều trở nên dài dằng dặc hay không? Các ngươi không thể đánh thêm hai chiêu được à?"

Nghe ông gầm lên, Đinh Ninh xoay người lại, nhíu mày: "Yêu cầu của ngươi hơi bị cao."

Trương Nghi cũng không nhịn được, nói: "Động chủ, như vậy không tốt sao, hồi trước người luôn nói với ta, chiến đấu nhất định phải xuất toàn lực, như vậy cũng chính là tôn trọng đối thủ, hơn nữa tiểu sư đệ tuổi còn nhỏ, nếu cố ý lưu thủ, vạn nhất không khống chế tốt, tự đả thương bản thân thì biết làm sao?"

Tiết Vong Hư càng thêm tức giận, đưa tay ra vẻ muốn đánh, " Trương Nghi ngươi giỏi nhỉ, dạy ngươi đạo lý tôn sư trọng đạo nhiều như vậy, bây giờ ngươi lại dám giáo huấn lại lên đầu ta?"

Trương Nghi vã mồ hôi, vội vã khom người, luôn miệng nói: "Đệ tử không dám."

"Thì ra ta ở Quan Trung thật sự là ếch ngồi đáy giếng." Nghe thấy Tiết Vong Hư và Trương Nghi nói chuyện với nhau, Thẩm Dịch đỏ mặt, nghiêm túc thi lễ với Đinh Ninh: "Bây giờ nghĩ lại, không chỉ tốc độ của Kiếm Phù Đạo, mà hai đạo Kiếm Phù đó thời cơ sử dụng đều nắm tới vô cùng tuyệt diệu. Ngay từ đầu ngươi đã biết ta không phải là đối thủ của ngươi, cảm thấy phiền toái, nên mới không muốn cùng ta chiến đấu. Ta đã biết Tạ Nhu thề như vậy, nhất định ngươi tất có chỗ hơn người, nhưng ta thật không ngờ lại chênh lệch với ngươi xa như vậy."

Đinh Ninh ngẫm nghĩ: "Ngươi không xuất toàn lực."

Thẩm Dịch nói: "Thời gian ngươi tu hành ngắn hơn ta, dù tốc độ tu vi tiến cảnh nhanh hơn ta, nhưng dù ta có áp chế tu vi tương

đương với ngươi, thì thời gian ta tu kiếm cũng dài hơn ngươi, ta vẫn chiếm ưu thế."

Đinh Ninh lắc đầu: "Ta không phải ý này, ngươi tận lực áp chế tu vi, nên bị bó tay bó chân, không thể thoải mái nhẹ nhàng xuất chiêu được."

Thẩm Dịch chưa hiểu ý của Đinh Ninh, đứng ngẩn ra.

"Ta chờ Tam Dương Thảo của các ngươi." Đinh Ninh bình tĩnh nói: "Mấy ngày nữa ta sẽ tới đệ tam cảnh, lúc đó tu vi của ta sẽ xêm xêm với ngươi, nếu ngươi còn muốn, ta với ngươi sẽ tái chiến một trận, tới lúc đó ngươi không cần phải ức chế mình nữa, cứ việc thoải mái thi triển kiếm ý của ngươi."

"Cái này nghe còn được." Nghe thấy Đinh Ninh nói vậy, Tiết Vong Hư như con nít, hết giận ngay, chuyển sang cười vui vẻ.

"Cái này. . ." Thẩm Dịch cảm thấy hưng phấn, dù sao lúc nào hắn cũng muốn được thoải mái mà chiến đấu, nhưng lúc này hắn lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, có cái gì đó cổ quái.

Trương Nghi cau mày: "Tiểu sư đệ, từ đâu có kiểu suy nghĩ đơn giản như vậy? Tuy ngươi đã tiếp cận phá cảnh, nhưng phá cảnh đâu phải cứ muốn là phá được? Tiểu sư đệ, người Quan Trung bản tính ngay thẳng, ngươi tùy tiện nói lời lừa gạt hắn như vậy không tốt."

Thẩm Dịch ngẩng phắt đầu lên, hắn đã nhận ra điểm không đúng ở chỗ nào.

Luyện Khí cảnh luyện đến Chân Nguyên cảnh có một cái cửa ải lớn, là cảm ngộ và tiếp nhận Thiên Địa Nguyên Khí, rất nhiều người cả đời bị kẹt ở cửa ải này, làm gì có ai bảo mình vào Chân Nguyên cảnh, là lập tức vào được Chân Nguyên cảnh?

"Ngươi không cần phải tin liền ngay bây giờ."

Đinh Ninh vẫn bình tĩnh nhìn Thẩm Dịch: "Ngươi cứ giữ lấy lời đề nghị của ta, khi ta vào Chân Nguyên cảnh, ta sẽ cùng ngươi tái chiến, ngày nào chưa tái chiến, coi như ta thiếu ngươi."

Trầm Dịch gật đầu: "Chúng ta tin ngươi, còn nữa, Thẩm gia chúng ta sẽ mau chóng đưaTam Dương Thảo tới đây cho ngươi."

Đinh Ninh khom người xuống tạ lễ: "Vậy thì đa tạ."

Thẩm Dịch gật đầu, gài kiếm lên lưng, quay người rời khỏi.

***

Những tiếng hoan hô ồn ào ầm ĩ.

Đi đến đầu hẻm, bước chân Thẩm Dịch nặng hẳn lên.

Bước chân nặng nề, chứng tỏ trong lòng của hắn nặng nề.

"Kim thúc. . ." Hắn khẽ nói: "Tuy nói sư huynh của hắn răn dạy hắn rằng từ đệ nhị cảnh đến lúc phá cảnh lên đệ tam cảnh không thể biết trước thời gian, chuyện đó không thể xảy ra nhanh được, nhưng không biết tại sao, ta lại có cảm giác, cảm thấy hắn thật có thể nhanh chóng phá cảnh. Ánh mắt hắn quá mức trầm tĩnh, quá có lòng tin. Chẳng lẽ hắn thật sự giống hai tên quái vật trăm năm khó gặp của Linh Hư Kiếm Môn và Mân Sơn Kiếm Tông, trời sinh đã có khả năng cảm nhận đặc biệt với thiên địa Nguyên Khí, nên cửa ải phá cảnh kia không tốn bao nhiêu thời gian của hắn?"

Thương nhân mập cười khổ.

Hắn có chút do dự, nhưng vẫn nói: "Ta cũng cảm thấy giống ngươi, nếu thật đúng như lời hắn nói, hắn không phải Tu Hành Giả bình thường. . . nếu hắn đúng là loại quái vật đó, ta chỉ lo ngươi sẽ không bao giờ chứng minh được mình mạnh hơn hắn, ta hy vọng ngươi không nên nhụt chí."

"Phụ thân vẫn luôn nói với ta, bị đánh thì phải cố đứng thẳng, đã dám đánh bạc thì phải chấp nhận chịu thua, trên đời này người tài ba dị sĩ quá nhiều, không có khả năng lúc nào cũng thắng, cả đời chỉ có một người duy nhất không thể thua, chính là bản thân mình." Hai bàn tay và khóe môi Thẩm Dịch run run, nhưng nét mặt hắn vẫn rất kiên nghị.

"Thiếu niên này nhìn không tệ, nếu là con của quý nhân nào đó ở Trường Lăng, sau khi thua tuyệt đối sẽ không biểu hiện như vậy." Tiết Vong Hư nhìn theo Trầm Dịch đến khi hắn biến mất, hào hứng bừng bừng nói: "Đinh Ninh, hay là lần sau ngươi đánh cuộc với hắn, để hắn trở thành đệ tử Bạch Dương Động luôn đi?"

Đinh Ninh nhìn ông: "Với tình hình Bạch Dương Động bây giờ, không nên dạy hư học sinh."

Mặt Tiết Vong Hư cứng đờ, cau mày: "Kỳ thật cũng đâu đến mức không chịu nổi, Thanh Đằng Kiếm Viện không dám coi thường chúng ta."

Trương Nghi vượt qua do dự, lấy hết dũng khí, nhìn Đinh Ninh: "Tiểu sư đệ. . ."

"Ngày mai ta sẽ tới dùng Bạch Dương Linh Mạch tu hành, Đại sư huynh ngươi giúp ta chăm sóc động chủ, ông ấy muốn đi chơi chỗ này thì dẫn ông ấy đi chỗ ấy?" Hắn chưa kịp nói gì, Đinh Ninh đã cắt ngang.

Trương Nghi khựng lại, bất đắc dĩ gật đầu: "Được."

***

Đại Tần dùng quy định phong thưởng quân công để sự kích thích nhân dân trở nên dũng mãnh, nhìn thấy Tu Hành Giả chiến đấu cũng không sợ hãi bỏ chạy mà chạy theo như vịt để xem, nhưng dân mỗi nơi lại có khác biệt với nhau.

Ví dụ như Trịnh Nhân Thành huyện Trúc Sơn mà Tiết Vong Hư và Đinh Ninh từng đi qua, đều là những người nhu nhược sợ phiền phức, cả ngày nơm nớp lo sợ, lúc nào cũng lo có tai họa xảy ra.

Người Quan Trung lại phóng khoáng dữ dằn, Tu Hành Giả ở đây dùng kiếm chẳng khác gì dùng đao, dùng búa, toàn là bổ với trảm.

Coi thường tính mạng và giữ lời hứa, tử sĩ hào hiệp cũng là tính cách của người Quan Trung, nếu Tiết Vong Hư và Đinh Ninh lúc trước là đi ngang qua một cái thành nào đó của Quan Trung, mà cả toàn thành đều là địch, thì e rằng Tiết Vong Hư và Đinh Ninh hoặc phải tàn sát cả thành, hoặc là bị giết ở bên trong.

Chỗ rắc rối nhất của Trường Lăng là thế lực của giới quyền quý Đại Tần, người Trường Lăng tương đối trung dung, làm việc rất cẩn thận và biết cân nhắc lợi hại.

Cân nhắc quá nhiều, dẫn đến tính tình trở thành âm nhu, hoặc phải nói chính xác là âm tàn.

Nên Tiết Vong Hư cảm thán cũng có lý do, đệ tử của những tu hành chi địa, ai cũng là trẻ tuổi tài tuấn, trong mắt kiêu ngạo có thừa, mà nhìn xa thì chưa đủ.

Tính tình như vậy, làm sao thi triển được loại kiếm kinh kiếm ý thẳng thắn bằng thẳng chủ đạo của Đại Tần?

Thật ra, trong Trường Lăng cũng có một vài Kiếm Tông Kiếm Ý, không đi theo đường thẳng, mà bẻ ngoặt kỳ dị.

Ví dụ như Ảnh Sơn Kiếm Quật.

Ảnh Sơn Kiếm Quật nằm ở phía bắc thành Trường Lăng.

Đa số kiến trúc của Ảnh Sơn Kiếm Quật và những kiếm quật còn sót lại trên vách núi đá, đều là xoay lưng về phía mặt trời mọc,

cộng với màu núi đá xám đen âm u, nên nhìn rất giống những đoàn Âm Ảnh.

Cố Tích Xuân ở trong một trong đám Âm Ảnh đó.

Hắn khoanh chân ngồi dưới đất, trước mặt là vách núi bóng loáng tối tăm, trên vách núi có rất nhiều vết kiếm nông sâu khác nhau.

Những vết kiếm nhìn qua không theo một quy luật nào, rất là lộn xộn.

Cố Tích Xuân đã ngồi xếp bằng ở đây tìm hiểu không biết đã bao lâu, trên người hắn phủ đầy bụi bặm, không còn chút nào phong độ tư thái của ngày thường.

Một sư trưởng mặc áo bào xám thẫm lặng yên đi tới phía sau hắn.

Nhìn Cố Tích Xuân ngồi khô thiền ở đó, người sư trưởng với nét mặt hiền hòa không nhịn được thở dài: "Kỳ thật ngươi đâu cần phải vội vàng như thế. . . Vì dù ngươi từ ảnh kiếm trên vách đá kia tìm hiểu ra được bao nhiêu thứ, thì cũng không có khả năng chiếm được giải nguyên trong Mân Sơn Kiếm Hội, ta vừa biết được tin tức, tên nhóc của Độc Cô gia đã từ Mạc Bắc đã trở về, muốn tham gia kiếm hội."

Q2 - Chương 29: Xem kiếm nôn ra máu

"Độc Cô Bạch?"

Gương mặt tiều tụy của Cố Tích Xuân càng tái nhợt, đồng tử co lại như giếng sâu tối tăm.

Hắn là đệ tử có tiến cảnh tu hành nhanh nhất mấy chục năm qua của Ảnh Sơn Kiếm Quật, tu hành một tháng đã Thông Huyền, ba tháng đột phá đến đệ nhị cảnh Luyện Khí, bây giờ đã là Chân Nguyên cảnh thượng phẩm.

Chính vì tốc độ Tu Hành Giả bình thường không thể nào tưởng tượng nổi đó, nên hắn mới nổi tiếng khắp Trường Lăng, trong mấy ngày tế kiếm thí luyện trở thành hạc giữa bầy gà. Mấy tháng trước, hắn đã được đặc cách cho phép đến vách tường ảnh kiếm để tìm hiểu tu hành.

Thật ra hắn cũng biết, trừ hai tên quái vật của Linh Hư Kiếm Môn An Bão Thạch và Mân Sơn Kiếm Tông Tịnh Lưu Ly, thì trong Trường Lăng cũng có mấy người hắn tuyệt đối không có khả năng sánh bằng.

Độc Cô Bạch chính là một trong mấy người đó.

Phụ thân của Độc Cô Bạch, Độc Cô Lương Sinh, chính là người trẻ tuổi nhất trong mười ba vị tướng lãnh được Phong Hầu của Đại Tần vương triều.

Huyết mạch Độc Cô gia có chút đặc biệt, Độc Cô Lương Sinh và mấy thế hệ Độc Cô gia đều giống nhau như đúc, lúc còn nhỏ

yếu ớt nhiều bệnh, đến mười hai mười ba tuổi vẫn phải thường xuyên uống thuốc, nhưng đến mười bốn mười lăm tuổi thân thể trưởng thành, bệnh tật biến mất dần, thiên phú tu hành nhanh chóng hiện ra.

Không chỉ có tốc độ phá cảnh nhanh chóng, mà người Độc Cô gia còn có khả năng lĩnh ngộ và vận dụng một số kiếm thức đơn giản ghê gớm đến mức người ta không tưởng tượng được.

Chỉ là một kiếm chiêu tầm thường, nhưng vào tay họ lại phát huy ra uy lực cường đại.

Độc Cô gia đến khi Độc Cô Lương Sinh được Phong Hầu, thì vị thế của gia tộc cũng đạt mức cường thịnh huy hoàng nhất, nên đến thời Độc Cô Bạch, đã được đối xử khác hẳn với những đời trước của Độc Cô gia.

Thay vì phải cho người đi khắp nơi tìm Linh dược, tìm danh y, để giúp cho Độc Cô Bạch bớt bệnh, hoặc thân thể trưởng thành sớm hơn một chút.

Nhưng Độc Cô Lương Sinh đã cân nhắc rất kỹ, ông ta không làm bất kỳ điều gì để đốt cháy giai đoạn, mà chỉ phái mấy tên gia tướng và người hầu mình tín nhiệm nhất, dẫn Độc Cô Bạch đi du lịch khắp nơi, không chỉ xem danh sơn thắng cảnh, mà còn tới Biên Hoang nghèo nàn, những nơi cực nóng, đến vùng chinh chiến.

Nói theo kiểu Độc Cô Lương Sinh, chính là dùng Thiên Địa Nguyên Khí và chiến khí chiến hồn để làm thuốc, dùng Thiên Đạo để nuôi dưỡng con người.

Chưa biết loại quan điểm này có căn cứ gì hay không, nhưng hiệu quả đạt được lại rất tốt.

Độc Cô Bạch phải trải qua cuộc sống vất vả hơn bất cứ ai trong Độc Cô gia, nhưng cơ thể yếu ớt lắm bệnh của hắn lại trở

nên cường tráng, mạnh mẽ nhanh hơn những người khác, dù tuổi còn nhỏ nhưng kiến thức phong phú, giúp hắn dùng kiếm tốt hơn.

Mấu chốt nhất là. . . Tuy thời điểm thân thể trưởng thành thời gian cũng vẫn giống những đời trước của Độc Cô gia, là mười ba mười bốn tuổi, nhưng Niệm lực lại vượt qua người thường.

Trong truyền thuyết, dưới con mắt của Độc Cô Bạch, mọi cử động của người thường đều trở thành chậm chạp trong mắt hắn.

Chỉ cần chậm hơn một chút xíu, thì đối với Tu Hành Giả, nhất là trong chiến đấu, chính là chênh lệch cực lớn.

Cố Tích Xuân tự biết mình không bằng Độc Cô Bạch, vì hắn đã từng nhìn thấy Độc Cô Bạch chiến đấu.

Trong trận chiến đó, Độc Cô Bạch chỉ dùng một chiêu "Trường Hà Trảm"đơn giản nhất, nhưng đã đánh bại một Tu Hành Giả có tu vi còn cao hơn hắn một bậc.

Cho đến hôm nay, nhớ lại cảnh tượng hôm đó, Cố Tích Xuân vẫn còn chưa nghĩ ra làm thế nào Độc Cô Bạch lại có thể chỉ dùng một chiêu đó mà phá được kiếm thế tinh diệu của đối phương.

Nghĩ mãi mà không hiểu, chính là chênh lệch cực lớn.

Cố Tích Xuân biết Lý Mộ Ngạn sư thúc nói vậy là muốn tốt cho mình, ngày thường, Lý sư thúc cũng đã nhiều lần chỉ điểm cho mình, nhưng lần này hắn lắc đầu.

Thấy hắn lắc đầu, Lý Mộ Ngạn nhíu mày: "Ta rất coi trọng quyết tâm và nghị lực của ngươi, nhưng Ảnh Sơn Kiếm Quật xưa nay đã có nhiều đệ tử đệ tứ cảnh trung phẩm được vào đây tìm hiểu, nhưng ảnh kiếm trên vách đá này có Kiếm Ý quá mức sắc bén, phải có tiền bối cao nhân dùng Niệm lực bảo vệ, hơn nữa vết kiếm trong này hàm ẩn nguyên lý vận hành Thiên Địa Nguyên Khí, giống như phù văn, nên đương nhiên có hội tụ Thiên Địa Nguyên

Khí. Những đệ tử không đủ tu vi giống như ngươi, nếu ở đây tu hành quá lâu, tâm thần và thân thể đều sẽ bị cái này ảnh kiếm gây thương tích."

"Ta biết lòng tốt của ngươi." Cố Tích Xuân ngẩng đầu lên, kính cẩn: "Chỉ là vì hứng thú tu hành của ta, đến từ chính sự kiêu ngạo của ta."

Lý Mộ Ngạn nghi ngờ hỏi: "Nghĩa là sao?"

Cố Tích Xuân giải thích: "Ta không biết người đã là Tu Hành Giả cường đại thì cảm thấy như thế nào, nhưng đối với ta, ta rất thích người chung quanh công nhận ta khác thường, hâm mộ khâm phục ta, ngưỡng mộ ta. Ta thích cảm giác đó. . . nó chính là động lực để ta chịu đựng sự cô đơn lạnh lẽo mà cố gắng tu hành."

Lý Mộ Ngạn không khỏi cau mặt: "Loại cảm giác đó rất kỳ cục, ngươi phải có lý tưởng cao xa hơn thế. Chúng ta là Tu Hành Giả, không phải phàm nhân, càng không phải những cô gái trong những hoa lầu, cái chúng ta phải vươn tới là thực lực và cảnh giới, không được giống những cô gái chỉ biết quan tâm tới nhan sắc và quần áo, chỉ cần người khác nhìn mình khát khao là đủ."

"Ý của Sư thúc ta đều hiểu." Cố Tích Xuân kính cẩn trả lời: "Tu Hành Giả lẽ ra phải truy cầu cao hơn, không nên chỉ cầu những thứ chỉ nhìn thấy trước mắt, nhưng mà ta đã xem rất nhiều sách, đều nói rằng cách tu hành tốt nhất chính là từ bản tâm, cái gì có thể... kích thích cảm giác tu hành của mình tốt nhất, thì đó chính là cách tốt nhất."

Lý Mộ Ngạn im lặng ngẫm nghĩ, cảm thấy cũng có chút đạo lý.

"Ta tự biết không cách nào bì được với mấy người An Bão Thạch, Tịnh Lưu Ly, Độc Cô Bạch, nhưng với đám người còn lại, ta phải là hạc giữa bầy gà."

"Hơn nữa lúc ở Thanh Đẳng Kiếm Viện xem lễ, tên đệ tử Đinh Ninh của Bạch Dương Động kia đã làm cho ta cảm thấy bị uy hiếp thật sự, hắn còn khiến ta phải chịu rất nhiều nhục nhã trước mặt nhiều người. Sự uy hiếp của hắn, và những nhục nhã đó, đối với ta, chính là sự kích thích mạnh nhất. Nếu bị kích thích đến như vậy mà còn không tìm ra được cái gì ở đây, thì hồi Tứ Cảnh trung phẩm ngày xưa, ta đã càng không thể có được cảm ngộ gì ở đây cả. Hơn nữa kiêu ngạo của ta, không cho phép ta bại trong tay một kẻ vừa mới tu hành. Dù hắn có tư chất dù tốt thế nào, thì cũng khởi đầu muộn hơn ta rất nhiều. . . Nếu ta không thể làm cho hắn phải ngưỡng mộ, không thể cao cao tại thượng thoải mái bình phẩm về hắn, ta sẽ cảm thấy rất khó chịu, động lực tu hành của ta sẽ biến mất."

"Nên, sư thúc, mong người đừng ngăn cản ta."

Cố Tích Xuân khom người xuống làm đại lễ, giọng thỉnh cầu: "Chỉ cần có thể đạt được bất kỳ cái gì ở đây, thì ta có khổ sở hơn, bị tra tấn nhiều hơn cũng không sao cả."

Lý Mộ Ngạn nghĩ tới chuyện của Đinh Ninh và Tiết Vong Hư gần đây, lại nhìn bộ dạng của Cố Tích Xuân, thở dài, không nói gì nữa.

Nghe tiếng bước chân đi xa, Cố Tích Xuân mới đứng dậy.

Hắn lại ngồi thẳng lên, đối mặt với vách tường ảnh kiếm.

Vách tường ảnh kiếm này kì thực không phải do tiền bối của Ảnh Sơn Kiếm Quật lưu lại, mà là từ một di tích tu hành cổ không biết tên.

Những tu hành giả của Ảnh Sơn Kiếm Quật khi nhìn thấy nó, đã mất rất nhiều công sức đưa nó về Ảnh Sơn Kiếm Quật, vì họ biết, tu hành giả lưu lại những vết kiếm này có cảnh giới cao hơn họ rất nhiều.

Ảnh Sơn Kiếm Quật ở Trường Lăng xưa nay chưa bao giờ được coi là tông môn nhất lưu, nhưng tông môn lưu lại vách tường ảnh kiếm chắc chắn là một tông môn nhất lưu.

Từ khi có được vách tường ảnh kiếm, mỗi đời Ảnh Sơn Kiếm Quật đều cho phép đại đệ tử chân truyền vào đây tìm hiểu, nhưng mấy trăm năm qua, chỉ có ba người tìm ra được chân ý từ nó.

Một trong số đó là Khuất Ly, chính nhờ cảm ngộ có được từ vách tường kiếm ảnh mà sáng tạo ra bộ kiếm kinh mạnh nhất đến tận ngày nay của Ảnh Sơn Kiếm Quật, Lưu Ảnh Kiếm Kinh.

Hai người còn lại, đều đã thành công trở thành đại tông sư trên Thất Cảnh.

Một đầu tiên là Tống Hàn Sơn, từ nơi này tìm hiểu ra Hàn Sơn Kiếm Phù.

Người cuối cùng là Tiêu Yên Vũ, nhờ cảm ngộ được sự vận hành của Thiên Địa Nguyên Khí từ vách tường này, mà từ Ngũ Cảnh đột phá lên Lục Cảnh chỉ mất có mấy đêm mà thôi.

Cố Tích Xuân tự biết thiên phú của mình không kém ba người kia. Chỉ cần có thể lấy được một vài thế kiếm tinh diệu, một chút bí quyết giúp Chân Nguyên vận hành mau, hay là bí quyết để giúp thân kiếm dẫn tụ Thiên Địa Nguyên Khí mạnh hơn, là hắn cũng đã thỏa mãn.

Nhưng hắn đã ngồi đây hơn ba mươi ngày, nhưng những vết kiếm vẫn vô cùng lộn xộn, dù chỉ nhìn một vết, hay một nhóm, dù chỉ nhìn vết nông nhất, hay bất kể nông sâu, … thì vẫn không tìm ra được mối liên hệ nào giữa chúng. Bao nhiêu thủ đoạn hắn đã dùng hết, nhưng vẫn không cảm ngộ được cái gì cả.

Lý Mộ Ngạn nói không sai, vách tường ảnh kiếm gây tổn thương rất lớn tới tâm thần và thân thể, Cố Tích Xuân nhìn vô số

vết kiếm trước mắt, trong lòng trầm xuống, hai cánh tay hắn đang run rẩy không kềm chế được.

Hắn cảm thấy có cái gì đó không đúng, muốn dứt mắt ra khỏi ảnh kiếm trên vách đá, nhưng không thành công, trước mắt đột nhiên tối sầm, cổ họng dâng lên một ngụm nước ngòn ngọt, phù một tiếng, máu tươi không kềm được, phun ra khỏi miệng.

"Chỉ nhìn vách tường ảnh kiến mà phun ra máu, ngươi chính là người đầu tiên từ thiên cổ tới nay."

Một ngụm máu tươi phun ra, suy nghĩ đầu tiên của Cố Tích Xuân không hề bận tâm đến thân thể của mình, mà trong đầu hắn lại tưởng tượng ra khuôn mặt của Tạ Trường Thắng và Đinh Ninh đang nhìn mình trào phúng.

"Phốc "

Hơi thở của hắn càng thêm bất thường, lại thêm một búng máu nữa phun ra.

Máu tươi phun lên vách đá, chảy thành từng dòng nhỏ.

Máu thấm vào trong vết kiếm, làm những vết kiếm ánh lên màu sắc mới.

Mắt Cố Tích Xuân sáng lên ngôi sao.

Trên vách đá, xuất hiện những đường chỉ đỏ rất nhỏ.

Q2 - Chương 30: Kỷ lục mới

Vương Thái Hư mặc áo lông dày, từ trong đi ra, bước lên xe ngựa.

Bên trong thính đường, hơn mười lão đại giang hồ nhìn theo bóng lưng ông, không nói nên lời.

Mấy chục ngày trước, chủ nhân Lưỡng Tằng Lâu với họ cùng tồn tại, nhưng chỉ mấy chục ngày sau, đối phương đã có Binh Mã Ti cường đại ủng hộ, Binh Mã Ti sử dụng phương pháp cường hãn, trải phẳng con đường, dành cả Trường Lăng cho Lưỡng Tằng Lâu.

Từ nay về sau, giới giang hồ Trường Lăng, đều sẽ do Lưỡng Tằng Lâu quyết định.

Những người ở đây, đều có biết ít nhiều về sự kiện đẫm máu đêm hôm đó, nhưng dưới mắt họ, việc người giang hồ tranh giành nhau địa bàn và lợi ích, là chuyện bình thường, nhưng nếu can đảm tới giành địa bàn từ trong tay Binh Mã Ti, thì chắc chắn là chuyện ai cũng phải kinh sợ.

Vương Thái Hư bóp bóp thái dương, mệt mỏi tựa vào nệm êm nhắm mắt dưỡng thần.

Xác định quy tắc và phân lại địa bàn với đám lão đại này không phải chuyện đơn giản, hắn hiểu rất rõ, nếu muốn đứng được vững, thì không phải là dựa vào việc uy hiếp người khác, mà phải làm cho họ cảm thấy ngươi làm tốt hơn tất cả những người khác.

Gần đến cuối năm, Trường Lăng chỗ nào cũng vô cùng náo nhiệt, ở đâu cũng có con nít vui vẻ chạy nhảy khắp nơi.

Ngõ Ngô Đồng Lạc giăng đèn kết hoa, không khí rất vui vẻ.

Đinh Ninh thấy xe ngựa của Vương Thái Hư tới đầu ngõ, thì chạy ra đón.

Ngồi vào trong xe, Đinh Ninh nói thẳng: "Báo thù là việc rất mệt mỏi a."

Vương Thái Hư cười.

Mỗi lần gặp Đinh Ninh hắn đều thoải mái thả lỏng bản thân, là vì gặp Đinh Ninh, hắn chẳng cần phải vắt óc suy nghĩ cái gì nữa cả, Đinh Ninh làm việc đó tốt hơn hắn nhiều.

"Hắn là Lương Liên." Hắn nhìn Đinh Ninh.

Đối với người khác, một câu đột ngột như vậy, sẽ chẳng thể nào hiểu được.

Nhưng Đinh Ninh lại hiểu.

Hắn cười nhạt: "Thật là trùng hợp."

Vương Thái Hư hiểu lầm ý của Đinh Ninh, gật đầu: "Hắn đã đủ quân công, chỉ còn thiếu chút ít căn cơ là được Phong Hầu. Mọi manh mối đều chỉ về phía hắn. . . Hơn nữa gần đây, cũng chỉ có một mình hắn là bị Hoàng Hậu và hai thừa tướng bất mãn. Chỉ là không ngờ lại trùng hợp như vậy."

Đinh Ninh im lặng.

Đối với hắn, ân oán với Lương Liên, làm sao chỉ có bây nhiêu đó.

"Lương Liên không phải dễ đối phó như vậy, ngươi còn thiếu một Tu Hành Giả có đủ sức nặng để hỗ trợ."

Hắn ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói thêm: "Còn nữa, Tiết động chủ,

bây giờ không giúp được nữa."

Vương Thái Hư gật đầu: "Tiết động chủ thế nào rồi?"

Đinh Ninh: "Ông ấy muốn tới xem Mân Sơn Kiếm Hội sang năm."

Vương Thái Hư cười khổ.

Đinh Ninh nhìn hắn: "Nhưng tạm thời ngươi cũng không cần tìm người khác, sau Mân Sơn Kiếm Hội năm sau, ta đã có đủ sức nặng rồi."

Vương Thái Hư sững sờ.

Đinh Ninh nói tiếp: "Không phải ý là thực lực tu vi đủ mạnh, mà ý là chỉ cần ta đoạt được vị trí đầu bảng, thì vị trí của ta trong mắt giới Trường Lăng đương nhiên sẽ thay đổi, giống như trong Trường Lăng không ai dám giết An Bão Thạch và Tịnh Lưu Ly."

" Đầu bảng Mân Sơn Kiếm Hội?"

Vương Thái Hư tuy biết mục đích của Đinh Ninh đi vào Bạch Dương Động chính là muốn tham gia Mân Sơn Kiếm Hội, nhưng bây giờ nghe Đinh Ninh nói vậy, vẫn khó mà tin được.

Đinh Ninh nhìn hắn, nhưng không giải thích gì, chỉ nói: "Hôm nay nếu ngươi có rảnh rỗi, tối nhớ tới đón ta."

Đôi mắt mệt mỏi của Vương Thái Hư chợt lấp lánh.

Hắn biết nếu không có nguyên nhân, Đinh Ninh sẽ không nói một câu như vậy, nên hắn không chút do dự: "Được, ta sẽ chờ ngươi ở bên ngoài sơn môn Bạch Dương Động."

***

Sắp tới cuối năm, đại đa số đệ tử Bạch Dương Động đều đã rời

viện, nên vô cùng vắng lặng và yên tĩnh.

Đinh Ninh đi vào gian nhà tranh của mình.

Hắn đóng cửa lại, ngồi lên bồ đoàn, lấy một chai thuốc ra khỏi tay áo, uống cạn nước thuốc màu vàng bên trong.

Hắn nhắm mắt lại, nhanh chóng đi vào trong Thức Niệm.

Dược lực màu vàng vào trong cơ thể rồi tản ra, theo thời gian trôi qua, ngũ tạng của hắn cũng trở nên hơi vàng, phát ra khí tức vô cùng mãnh liệt, giống như chúng đang bốc cháy.

Đám "Tiểu tằm" lại bắt đầu sống lại, nhanh chóng cắn nuốt dược lực, sau đó lại nhả tơ, phun ra những dòng dược lực tinh thuần.

Ngũ khí trong cơ thể trở nên tràn đầy, nhờ Niệm lực điều khiển, những con "Tiểu tằm" hoạt động mãnh liệt, bồ đoàn dưới chân hắn cũng phát ra những âm thanh nhè nhẹ.

Dòng Linh Mạch như giếng bơm nước, bị hút ào ào vào trong người hắn, rót vào trong Khí Hải.

Khí Hải và chân khí do "Tiểu tằm" nhả ra, trở nên sền sệt.

Đinh Ninh tản Niệm lực ra ngoài chung quanh mình.

Cả cơ thể hắn như biến thành một hồ nước nhỏ.

Nếu Nam Cung Thải Thục có được cảm giác giống hắn bây giờ, chắc chắn cô sẽ rất sợ hãi.

Vì trong cảm giác của hắn, là vô số đường cong.

Sắc thái của những đường cong đó, thậm chí phương hướng và tốc độ của nguyên khí bên trong, cũng vô cùng rõ ràng.

Nhưng hắn không bắt mình chờ đợi giống Nam Cung Thải Thục.

Mà đưa Niệm lực của mình nhẹ nhàng truyền vào trong những đường cong.

Nguyên khí trong những đường cong không hề cảm thấy sợ hãi hay kháng cự, mà còn như gặp được bạn tốt, hưng phấn hẳn lên.

Chúng giống như hoan hô, ào ạt nhào tới chào đón, dung hợp với Niệm lực Đinh Ninh, chảy vào trong người hắn, vừa nhảy nhót vừa hăm hở dung hợp với chân khí của hắn.

Giống như chúng đã phải chờ đợi thời khắc này quá lâu.

Vô số quang tinh không ngừng chớp động bên ngoài da thịt Đinh Ninh, tản ra ánh sáng óng ánh sáng bóng.

Quá trình này đối với hầu như tất cả Tu Hành Giả là hoàn toàn không thể khống chế được, giống như tuyết bay trên trời, tuyết muốn rơi to hay nhỏ, đều là ý trời.

Nhưng Đinh Ninh có thể khống chế!

Bên ngoài da có vô số những con tằm mắt thường không nhìn thấy được bò ra, phun ra những sợi tơ mỏng cắm vào trong không khí chung quanh.

Nhờ những sợi tơ mỏng dẫn dắt, những bông tuyết bị kéo xuống, tuyết rơi nhanh và nhiều hơn bình thường, nhất là khi tới gần thân thể hắn.

Chân khí trong cơ thể hắn và Thiên Địa Nguyên Khí dung hợp với nhau, khiến cho tốc độ thay đổi càng lúc càng nhanh.

Cả người hắn như được thắp sáng, toàn thân óng ánh như ngọc thạch.

Tất cả Chân Nguyên dạng khí trong người toàn bộ biến mất, biến thành giọt dạng dịch thể óng ánh, chảy vào Khí Hải.

Cái này chính là Chân Nguyên cảnh.

Hắn phá cảnh, không chỉ như nước chảy thành sông, mà còn giống như nước chưa đến, là đã dự đoán được trước, đào sẵn mương máng, giúp nước chảy càng thêm trôi chảy.

Không hề có thời gian phá cảnh.

Chân khí và thân thể khi ngưng luyện đến Chân Nguyên, là cứ thế phá cảnh.

Trở ngại của Tu Hành Giả, đối với hắn, không hề tồn tại.

Trời đêm đen kịt, giơ tay ra không thấy ngón.

Người sư trưởng Bạch Dương Động đứng chờ ở đầu cầu dây cảm thấy sốt ruột.

Bình thường vào giờ này Đinh Ninh đã đi ra lâu rồi, chẳng lẽ hôm nay gặp phải vấn đề?

Ngay lúc ông định chạy tới nhà tranh, thì cửa nhà tranh bị người đẩy ra.

Thấy Đinh Ninh đi ra, toàn thân óng ánh và sạch sẽ, người sư trưởng Bạch Dương Động không khỏi chấn động.

Cây cầu dây dưới người ông bị khí tức kích động của ông làm cho rung lên, những tấm kim loại đập lách cách vào nhau.

***

Vương Thái Hư ngồi trong xe ngựa, chờ ngoài cửa Bạch Dương Động.

Từ lúc đưa Đinh Ninh tới đây lúc sáng sớm, cho tới bây giờ hắn chưa hề rời khỏi.

Nghe tới tiếng bước chân quen thuộc, vén rèm xe lên nhìn thấy Đinh Ninh, Vương Thái Hư hoàn toàn ngây người.

Một lúc sau, hắn mới nói được lên câu: "Ta biết hôm nay lại có chuyện bất thường sẽ xảy ra, nhưng không thể ngờ là không tầm thường đến mức này."

"Từ tế kiếm thí luyện đến bây giờ, vẫn còn chưa tới tám tháng."

Đinh Ninh và Vương Thái Hư đều biết là không tới tám tháng.

Nhưng Đinh Ninh hiểu vì sao Vương Thái Hư lại phải nói thành tám tháng.

Vì trong đám tuổi trẻ tài tuấn của Trường Lăng, hai kẻ tu hành nhanh nhất An Bão Thạch và Tịnh Lưu Ly được ghi lại rằng, thời gian từ đệ nhị cảnh Luyện Khí đến đệ tam cảnh Chân Nguyên cảnh chính là tám tháng.

Nên Đinh Ninh hôm nay phá cảnh, đối với khắp cả Trường Lăng, đương nhiên là kỷ lục mới.

Q2 - Chương 31: Phong ba mới

Trong thế giới tu hành, kỷ lục mới, có nghĩa là sẽ được ghi lại trong vô vàn sử sách.

Nhưng kỷ lục mới, cũng sẽ mang tới phong ba mới.

Nên khi Đinh Ninh trở lại quán rượu Ngô Đồng Lạc, khi hắn vừa bước bước đầu tiên vào trong quán, Trường Tôn Thiển Tuyết đã không vui hỏi hắn: "Ngươi nhất định phải làm cho người ta phát hiện ngươi nhanh như vậy sao?"

Câu hỏi của Trường Tôn Thiển Tuyết gồm có hai nghĩa.

Nghĩa thứ nhất là ngươi có thể khống chế tốc độ tăng tu vi, nghĩa thứ hai là, dù ngươi muốn phá cảnh nhanh, thì sau khi ngươi phá cảnh có thể che giấu tu vi kia mà, đâu cần để cho người khác phát hiện.

"Nhất định phải nhanh như vậy."

Đinh Ninh trả lời vô cùng dứt khoát: "Vì ta muốn làm cho Tiết Vong Hư phong quang."

Trường Tôn Thiển Tuyết chấp nhận lý do này, nên sắc mặt nhu hòa hẳn đi, nhưng giọng nói thì vẫn lạnh lùng trước sau như một: "Chuyện ngươi quan tâm cũng nhiều quá nhỉ."

"Kết quả sau cùng chính là mục đích, mà mặc kệ có thể đạt được mục đích hay không, ta cũng muốn quá trình trở nên đặc sắc, và có ý nghĩa." Đinh Ninh nhìn cô: " Người càng ít ràng buộc thì càng dễ bị người căm hận."

***

Giống như tất cả những người già, Tiết Vong Hư ngủ rất sớm, nhưng dậy lại muộn hơn họ nhiều.

Trong ánh nắng, Trương Nghi bưng bát ăn mì, đứng ngay trước cửa viện, nghe tiếng hít thở nặng nề hỗn loạn bên trong, nhớ lại ngày xưa Tiết Vong Hư tiên cốt đạo phong, nghĩ đến phong thái trên Thất Cảnh thời đó, hắn không nhịn được đau lòng, nước mắt sắp rơi vào trong bát.

Hắn rất sợ không còn được nghe tiếng hít thở nặng nề này, cũng rất sợ có một ngày Tiết Vong Hư vĩnh viễn không tỉnh lại.

Nhưng sau một hơi thở thật dài, Tiết Vong Hư đã tỉnh lại, chào đón ngày mới.

Nghe thấy Tiết Vong Hư đứng dậy, Trương Nghi không kịp buông bát, bước nhanh vào.

Tiết Vong Hư nghe thấy tiếng bước chân dồn dập ngoài cửa, trong đầu đã 'nhìn' thấy bộ dáng vội vội vàng vàng của Trương Nghi, không nhịn được quát: "Chạy vội vàng như vậy làm cái gì, sợ ta ngủ chết luôn hay sao!"

Trương Nghi đứng sững, giọng nghèn nghẹn: "Sắp sang năm mới rồi, người đừng nói những lời không may mắn!"

Trừ Lý Đạo Ky, trước khi Đinh Ninh chưa vào Bạch Dương Động, Trương Nghi luôn là Tiết Vong Hư đệ tử yêu thích nhất, nhưng chính ông cũng không chịu nổi cái tính cổ hủ và lề mề của Trương Nghi, nên nghe thấy Trương Nghi nói như vậy, Tiết Vong Hư dựng thẳng mi, đang định mắng thêm, thì cái mũi đã hít hít, ngửi thấy mùi thơm quen thuộc, tò mò hỏi: "Trương Nghi, ngươi đang ăn mì?"

Trương Nghi sững sờ, nhìn bát mì trong tay, xấu hổ, cúi đầu: "Nghe người ta nói người và tiểu sư đệ thường tới tiệm mì trong

hẻm ăn mì, hôm nay sau khi đun nước nóng xong, thấy người chưa dậy, lại nghe nói ông chủ tiệm mì bảo ngày mai là ngày bước sang năm mới, quán nghỉ bán, nên ta mới mua một chén nếm thử, không ngờ sơ sẩy, người còn chưa ăn, ta lại ở đây ăn trước."

Tiết Vong Hư còn chưa kịp khoác áo ngoài, vội luôn miệng nói: "Ngươi nhanh đẩy cửa vào đây cho ta nhìn."

Trương Nghi khó hiểu, chẳng lẽ động chủ thích coi mình ăn? Nhưng với bản tính vô cùng tôn sư trọng đạo hắn đương nhiên không dám trì hoãn chút ngạo, vội vàng đẩy cửa vào.

Tiết Vong Hư nhìn vào trong tay Trương Nghi.

Thấy cái bát trong tay Trương Nghi, một tay ông chỉ vào hắn, tay còn lại nện điên cuồng lên giường, cười đến sắp tắt thở.

"Đây… là sao?"

Trương Nghi mặt mũi trắng bệch, nghĩ thầm tiểu sư đệ nhờ cậy mình chăm sóc sư phụ, không ngờ chỉ mới qua có một đêm, động chủ đã thay đổi thế này, làm sao bàn giao!

"Không có gì, không có gì đâu."

Thấy Trương Nghi sợ muốn nhào tới, Tiết Vong Hư thu tay lại, ôm lấy bụng, vừa cười vừa nói, "Lần sau nhớ rõ đến tiệm mì đó mua mì phải tự mang bát của mình theo."

"Mang bát của mình?"

Trương Nghi vẫn cảm thấy Tiết Vong Hư cực không bình thường, mì với bát có quan hệ gì với nhau, huống chi nhà cách nhau gần như vậy, không lẽ tiệm mì sợ mình ăn xong không trả bát?

"Tiểu sư đệ ngươi dậy chưa?"

Tiết Vong Hư cố nín cười: "Bảo hắn đi ăn mì với ta."

"Vâng, ta đi gọi hắn ngay." Trương Nghi cảm thấy Đinh Ninh phải có ở đây thì mới giải quyết được tình hình, nên lập tức quay người muốn chạy đi ngay.

"Ngươi chạy cái gì!"

Tiết Vong Hư thấy thế lại không nhịn được quát: "Cách nhau gần như vậy, gọi một tiếng hắn không nghe thấy hả?"

Trương Nghi giật mình, khó xử nói: "Như vậy hình như hơi mất lịch sự. . ."

Tiết Vong Hư giận dữ: "Mất lịch sự cái gì! Đây là xóm nhỏ, ngươi nghĩ mình đang ở đâu, lề mề như vậy, chẳng lẽ muốn ta gọi sao!"

Trương Nghi nhăn mặt, vội hô to: "Tiểu sư đệ, động chủ kêu ngươi tới đây cùng người ăn mì!"

Rất xa, ở tiệm mì đầu phố vang lên tiếng ông chủ tiệm: "Muốn ăn loại gì đây? Để ta làm luôn!"

"Mì lòng non."

Giọng Đinh Ninh réo rắt vang lên.

"Ta cũng thế." Tiết Vong Hư nhìn Trương Nghi.

Trương Nghi đành phải cau mày hô: "Mì lòng non hai bát."

"Hay kêu thêm một bát nữa đi." Tiết Vong Hư lúc này mới hơi thoả mãn, nhìn cái bát trong tay Trương Nghi, "Ngươi mang bát đi ăn với chúng ta."

"Như vậy sao được." Trương Nghi hạ quyết tâm, hút sạch hết phần mì còn lại trong bát, áy náy nói: "Ngũ cốc hôm nay nông phu

phải vất vả cần cù gieo hạt, mài thành gạo và mì, làm sao có thể lãng phí."

Tiết Vong Hư nhìn hắn phồng má nhai nuốt, thở dài: "Trong đầu ngươi chỉ biết có Cổ Ngữ, không chịu nghe lời người gia, chịu thiệt ráng chịu. Nếu ngươi biết người rửa chén thích móc lỗ mũi, ngươi còn dám nói như thế hay không?"

Trương Nghi trợn to mắt, nét mặt vô cùng đặc sắc.

Đinh Ninh xuất hiện trong tiểu viện.

Trương Nghi quay người, nhìn Đinh Ninh đang đi tới, đơ người ra, cái bát trong tay rơi xuống đất, vỡ thành mấy mảnh.

Tiết Vong Hư lắc đầu: "Dù có oán giận, cũng không nên làm rơi vỡ bát nhà người ta a."

Trương Nghi cà lăm, giọng rung rung: "Tiểu. . . Tiểu. . . Tiểu sư. . ."

Tiết Vong Hư rút cuộc cảm thấy khác thường, ngẩng đầu nhìn Đinh Ninh chằm chằm, con mắt cũng dần dần trừng lớn.

"Đệ tam cảnh?"

Ông như ngừng thở, không dám tin vào mắt mình.

Đinh Ninh mỉm cười, cúi đầu xuống chậu nước ấm rửa mặt.

"Đây quả thực là. . ."

Tiết Vong Hư nói mấy chữ, rồi không biết nói gì thêm, bật cười lên ha hả.

***

Bên ngoài phía đông thành Trường Lăng, có một cái sân nhỏ

yên tĩnh, tường viện vây quanh phạm vi rất rộng, kiến trúc bên trong khéo léo tinh xảo.

Trước một căn phòng nhỏ tường màu xám tro ngói đen, có một cái hồ, xung quanh cỏ hoang mọc đầy.

Bên trên những cây cỏ khô đều bị phủ tuyết, nhưng cái hồ vẫn chảy nhẹ nhè, tản ra hơi nóng nhè nhẹ, trong hồ còn có mấy con cá chép màu đỏ bơi bơi.

Một Tu Hành Giả nhìn không ra tuổi tác ngồi xếp bằng trong phòng nhỏ, mặt nhìn ra hồ.

Sở dĩ nói nhìn không ra tuổi tác, không phải năm tháng không để lại dấu vết trên mặt, mà là tóc và râu của hắn đã quá nhiều năm không cắt, tóc dài chấm đất, râu cũng che hết gần nửa khuôn mặt.

Tóc tai lộn xộn, như cỏ hoang mọc loạn, nhưng trong thân thể lại toát ra khí thế oai hùng, bừng bừng phấn chấn, như mùa xuân.

Hai người mặc hoa phục đứng dưới bậc thang trước phòng, một người chừng ba mươi mấy tuổi, người còn lại khoảng ngoài năm mươi, đều có khí thế không giận mà uy chỉ những quyền thần có vị trí cực cao mới có.

"Đệ đệ, chắc chúng ta sai rồi."

Người chừng ba mươi mấy tuổi, tóc cài một cây trâm ngọc buồn rầu nhìn Tu Hành Giả: "Tên thiếu niên quán rượu kia đã đột phá đến đệ tam cảnh, tốc độ phá cảnh còn nhanh hơn An Bão Thạch và Tịnh Lưu Ly."

"Không nhanh hơn họ được đâu, ta nghe nói trong tế kiếm thí luyện, hắn chính là mượn đan dược, từ Luyện Khí hạ phẩm vọt lên Luyện Khí thượng phẩm." Tu Hành Giả không nhúc nhích, ánh mắt vẫn nhìn vào trong hồ: "Những người dùng linh dược để tiến giai,

tối đa đến đệ ngũ cảnh là sẽ bị già sớm. . . mà đệ ngũ cảnh vốn không có ý nghĩa gì."

Nam tử ba mươi mấy tuổi nhẹ giọng hỏi: "Trong nhà muốn nghe ý kiến của ngươi, ý của ngươi vẫn giống như lúc trước?"

"Đúng vậy."

Hai nam tử mặc hoa phục không hỏi gì nữa, rời khỏi tiểu viện, ngồi vào một chiếc xe ngựa màu vàng xanh nhạt rời khỏi.

"Hắn nói cũng có lý."

Người chừng ba mươi mấy tuổi trầm ngâm nói: "An Bão Thạch và Tịnh Lưu Ly không nhờ bất kỳ một đan dược nào để hỗ trợ tu hành, thế nên nếu nói chính xác, thì Đinh Ninh chưa hẳn đã phá cảnh nhanh hơn họ. Dược khí của Đan dược trầm tích trong cơ thể, ảnh hướng tới việc cảm ngộ Nguyên Khí trong tương lai, nên quả thực. . ."

"Có lý cái con khỉ! Phương Tú Mạc là vì luyện kiếm quá mức mới choáng đầu, chẳng lẽ ngươi cũng choáng!"

Nhưng nam tử ngoài năm mươi tuổi đã cười nhạt cắt ngang: "Tế kiếm thí luyện tới bây giờ mới bao lâu? Chưa tới ba tháng! Đừng nói kẻ này lúc tế kiếm thí luyện mới qua đệ nhị cảnh trung phẩm, dù đã đến đệ nhị cảnh thượng phẩm, An Bão Thạch và Tịnh Lưu Ly từ đệ nhị cảnh thượng phẩm đến lúc phá cảnh đi vào đệ tam cảnh phải mất thời gian bao lâu? Người khác không biết, ngươi chẳng lẽ cũng không biết? Huống chi kẻ này còn theo sau Tiết Vong Hư đi một chuyến đến huyện Trúc Sơn , bôn ba lao lực, không hề bế quan liên tục tu hành!"

Nam tử ba mươi mấy tuổi ngây người.

"Bốn tháng. . . An Bão Thạch và Tịnh Lưu Ly, trong tám tháng từ đệ nhị cảnh đến đệ tam cảnh, đều luôn tập trung tu luyện."

Ngây người một hồi, hắn mới hít sâu một hơi, cả kinh nói: "Nếu nói như thế, vẫn là Đinh Ninh nhanh hơn!"

"Phương Tú Mạc bây giờ chẳng khác gì Phương Gỗ Mục, luyện kiếm đến mức trở thành như thế, ngồi suốt mấy năm lại chẳng ra thêm được cái gì, thế mà trong nhà lại cứ đi coi trọng hắn nhất." Nan tử ngoài năm mươi tuổi cười khẩy: "Hắn không đánh giá cao người này, nhưng ta thì có, ngay cả Hoàng Hậu cũng còn vì Tiết Vong Hư mà chú ý tới hắn, muốn xem biểu hiện của hắn trong Mân Sơn Kiếm Hội, nếu vậy ta cũng sẽ trợ giúp một phen, nếu hắn thật sự có thành tựu phi phàm, trong nhà sau này sẽ thay đổi cái nhìn về hắn."

Q2 - Chương 32: Đánh cuộc một keo

Mặt trời đỏ dần dần lên cao.

Trong một dinh quan không có bao nhiêu bày biện, thậm chí có thể dùng hai chữ keo kiệt để hình dung, một quan viên trung niên mặc quan phục màu xanh nhíu mày nhìn mặt trời đỏ thắm.

Một lúc lâu sau, hắn rút cuộc hạ quyết định, nói với sư gia nãy giờ đứng đợi một bên, "Đưa cái hộp Kình Quỳnh Cao tặng cho tên thiếu niên ở Ngô Đồng Lạc."

Cũng giống như mọi sư gia ở Trường Lăng, sư gia này cũng gầy gò, nhìn lúc nào cũng giống như sắp bị gió thổi bay, nhưng thần sắc cực kỳ ổn trọng, đôi mắt lấp loáng cơ trí.

Nghe thấy câu này, người sư gia kinh hãi, vội nói: "Tư Không đại nhân, có phải coi trọng hơi quá hay không?"

Viên quan cười giễu cợt: "Ta hiểu suy nghĩ của ngươi. . . Tên thiếu niên Đinh Ninh này tuy tu vi tiến cảnh nhanh kinh người, nhưng tình huống mỗi Cảnh lại không giống nhau, có những người phá những cảnh đầu tiên cực nhanh, nhưng khi tới Đệ Tứ Đệ Ngũ Cảnh lại chậm hơn người khác. Từ khi Thánh thượng lên ngôi, nổi danh nhất là Quách Thương quận Thường Sơn, trước Tứ Cảnh có tốc độ tu hành không thua gì những Tu Hành Giả ưu tú nhất được ghi trong sử sách, nhưng từ sau khi tới đệ tứ cảnh, lại cứ mãi trì trệ không tiến, khiến mọi người đều thất vọng nặng nề, hắn trầm uất đến thống khổ, bây giờ bệnh tật khắp người chẳng ra người quỷ chẳng ra quỷ. Nếu chỉ dùng ba cảnh giới đầu để nhìn người thì quả là quá sớm."

"Đạo lý đó, ta biết rõ, những quý nhân cao hơn ta, đương nhiên cũng biết rõ. Nên dù họ với ta đều biết tên hắn, thì cũng chỉ là biết mà thôi, căn bản không ai để ý tới hắn, càng không biểu hiện ý tốt gì với hắn, vì hắn còn chưa đủ tư cách, trừ phi hắn ở Tứ Cảnh Ngũ Cảnh cũng có biểu hiện như vậy. Đối với những quý nhân đó, dù có tới Lục Cảnh thì họ mới hơi liếc mắt tới mà thôi."

"Bây giờ đối với hắn tốt như thế, đương nhiên là những quý nhân vị trí còn chưa đủ cao, chỉ vì thiếu niên này còn chưa đủ tư cách, nên dù họ biểu đạt một ít hảo ý, cũng sẽ không cho đồ gì quý giá. Nhưng ta lại muốn đánh cuộc một keo."

Giọng nói của ông ta trở nên rất nghiêm túc: "Lễ ty chưởng quản lễ nghi, tên là đứng đầu tất cả các ty, nhưng kì thực chẳng có quyền lực gì, tối đa chỉ có được trình bày vài lời với thánh thượng và Hoàng Hậu mà thôi. Tư Không ta làm lễ ty này, quyền lực còn kém hơn cả Binh Mã Ti Chỉ Huy Sứ."

"Quyền lực không cao, muốn báo thù cũng trở thành khó có hi vọng, nên ta mới đánh cuộc." Đôi mắt ông tay đầy phức tạp: "Kỳ thật ta làm vậy cũng không phải là cái gì cũng thử khi tuyệt vọng, mà chỉ là ta đã nhìn thấy Tiết Vong Hư vài lần, ta biết ông ta thuộc loại người ẩn nhẫn bậc nhẫn, ở Trường Lăng kẻ có khả năng ẩn nhẫn thì vô số, nhưng đến đệ thất cảnh, mà vẫn còn ẩn nhẫn được đến như vậy thì có lẽ không có kẻ thứ hai. Nếu một người ẩn nhẫn đến như vậy mà còn vì thiếu niên này làm ra nhiều chuyện hoàn toàn không phù hợp với bản tính của mình như vậy, thì tên thiếu niên kia, có lẽ thật sự đáng để ta đánh cuộc. Ít nhất nói về tu vi và tư chất, Tiết Vong Hư rõ ràng cao hơn ta. Cũng đều là tặng lễ, ta muốn đưa cho hắn món lễ vật trọng nhất. Thiếu niên kia cất bước muộn, thể cốt yếu, bởi vì hắn chỉ thiếu linh dược như Kình Quỳnh Cao. Ta đã chú ý nghe ngóng biểu hiện của hắn trong tế kiếm thí luyện, ta tin tưởng hắn là cái loại người có ơn tất báo."

Nghe thấy đại nhân trải lòng, người sư gia có vẻ bội phục, biết

trước khi hắn ra quyết định, đã suy nghĩ rất kỹ càng. Chỉ vì hai chữ báo thù, người sư gia không kềm được, thở dài trong lòng.

Ngô Đồng Lạc trở nên náo nhiệt.

Không phải vì lễ mừng năm mới mang đến náo nhiệt, mà là xuất hiện rất nhiều xe ngựa đẹp đẽ quý giá.

Lụa quấn đầu dành cho nữ giới, son phấn bột nước, đồ chặn giấy, lư hương, ngọc thạch, và đủ thứ biểu tượng cho thân phận và địa vị.

Mấy chục năm trước, xe ngựa từ vốn không có thùng xe, chỉ có mui xe, sau đó được chế thêm thùng xe để che chắn, không cho người ngoài nhìn thấy tình hình bên trong, giúp cho những quý nhân có công cụ thay thế cho đi bộ một cách vững vàng và thoải mái, đã biến thành nơi bí mật để người ta gặp mặt, bàn bạc, trở thành một trong những vật quan trọng nhất trong sinh hoạt thường ngày của đám quý nhân Trường Lăng.

Thùng xe chế tác cũng từ từ trở nên tinh xảo và hoa mỹ, thể hiện đại khái địa vị của chủ nhân của nó.

Xa phu giỏi, là người nhìn xe ngựa là biết của phủ đệ nào.

Một chiếc xe ngựa có mái làm bằng thép tấm, tên không bắn xuyên qua được, nặng nề vốn đang định chạy vào đường tắt, thì xa phu ngồi ngay ngắn ở đầu xe rùng mình, nhíu mày.

Vì có một chiếc xe ngựa nhìn qua không có gì đặc biệt, thùng xe cũng chỉ làm bằng gỗ Thanh Đàn bình thường, đang từ đầu kia lái vào Ngô Đồng Lạc.

"Cái gì thế?"

Người trong xe ngựa cảm giác được bất thường, khẽ hỏi.

"Là xe ngựa của Phương Hầu Phủ Phương Vịnh." Xa phu trả lời.

Người trong xe im lặng, kiên nhẫn chờ.

Phương Vịnh dù chỉ là con thứ, nhưng lập được chiến công hiển hách, ở trong Phương Hầu Phủ trừ Phương Hướng, Phương Tú Mạc, hắn chính là người đứng thứ ba. Nhân vật như vậy, đương nhiên có thân phận cao hơn hắn rất nhiều.

Xa phu lại giật mình.

Hắn nhìn thấy một cỗ xe ngựa đặc biệt ngay ngắn.

Cỗ xe này cũng không có gì đặc biệt, không có vật trang trí đẹp đẽ quý giá, song mỗi bộ kiện, đều cực kỳ chính thống, hoàn toàn hợp tiêu chuẩn chế tác, một chi tiết biến tấu cũng không có.

"Lễ ty Phó Ti Thủ. . . Ti Không Liên đại nhân cũng phái người đến." Người xa phu xác nhận mình nhìn không sai, mới hơi xoay người lại, bẩm báo với người trong xe.

***

Trước cửa tiểu viện Tiết Vong Hư thuê, xe ngựa ra vào liên tục.

Một chiếc vừa mới chạy đi, đã lại có ngay chiếc khác chạy tới ngừng trước cửa.

Nhìn từng món hàng được đưa vào, sắp sửa chất đầy nửa cái sân, Tiết Vong Hư không nhịn được lại nhếch miệng cười.

Cái này cũng được xem là một loại phong quang hay không?

"Tiểu. . . . Tiểu sư đệ. . ."

Trương Nghi vốn đang chăm chú ghi chép, để chuẩn bị sau này

hoàn lễ, đột nhiên lắp bắp kêu lên.

Tiết Vong Hư vỗ bình trà trong tay: "Thì sao?"

"Phương Hầu Phủ Phương Vịnh đại nhân, đưa một kiện Kim Lũ Y tới đây." Trương Nghi xấu hổ vì mình thất thố, vội lôi một món giữa đống đồ ra.

Tiết Vong Hư giật mình.

Kim Lũ Y đương nhiên không phải dệt bằng tơ vàng, nếu chỉ có vật, đối với Tu Hành Giả đã không quý giá. Kim Lũ Y trong thế giới Tu Hành Giả, chính là dùng một loại gọi là Kim Lũ Hoa bện thành, có tác dụng trợ giúp Chân Nguyên cảnh Tu Hành Giả Ngưng Khí, lúc Tu Hành Giả bị tiêu hao nhiều Chân Nguyên, sẽ giúp tốc độ thu nạp bổ sung Chân Nguyên nhanh chóng.

Đây quả thật là một phần đại lễ, vì Kim Lũ Hoa rất ít có, dù có tiền cũng không mua được.

"Dù có là Kim Lũ Y, cũng đâu cần phải ngạc nhiên như vậy." Tiết Vong Hư hồi thần, quát lớn.

Trương Nghi càng thêm xấu hổ cúi đầu, nhẹ giọng giải thích: "Ta biết. . . Nhưng lễ ty Tư Không đại nhân, cũng cho đưa một phần lễ vật rất nặng tới đây, hắn đưa một hộp Kình Quỳnh Cao, đủ để dùng tới đầu hạ sang năm."

Tiết Vong Hư lần này triệt để sửng sốt.

Lễ ty Tư Không đại nhân, chính là Phó Ti Thủ Ti Không Liên.

Tuy Đinh Ninh có biểu hiện xuất sắc, nhưng Tiết Vong Hư biết rõ đối với giới quyền quý, Đinh Ninh chưa đủ tư cách, Phương Hầu Phủ cho người tới, là vì Đinh Ninh lúc trước và Phương Hầu Phủ có chút liên quan. Ly Lăng Quân dùng thủ đoạn, cũng chỉ vì hắn bị Đinh Ninh cự tuyệt, cảm thấy nhục nhã.

Nhưng một người quyền quý như Ti Không Liên lại chú ý đến Đinh Ninh, dù chỉ đưa một phần lễ mọn, thì đã là khó tin, không cần phải nói tới đó là một hộp Kình Quỳnh Cao.

Kình Quỳnh Cao là dược vật từ hải ngoại, có tác dụng cực kỳ hữu dụng với Tu Hành Giả.

Nó được chế từ chất keo của một loại hải tảo từ sâu dưới biển gọi là Kình Quỳnh Thảo, nơi Kình Quỳnh Thảo sinh trưởng, đều có rất nhiều Hắc Thủy Giao chiếm giữ. Nếu ở chỗ nước cạn đối phó Giao Long, đối với Tu Hành Giả không có gì nguy hiểm, nhưng ở sâu dưới biển mà làm việc ấy, thì phải trả giá rất đắt.

Nên Kình Quỳnh Cao cực kỳ quý hiếm, dù mười ba hầu phủ, cũng cực ít người có được.

Cao Dược này cực kỳ có ích, nếu được bôi lên toàn thân, dược lực thấm vào xương cốt, kích thích Chân Nguyên thay máu Hoán Tủy, không chỉ làm gân cốt cường tráng, bách bệnh không sinh, mà còn giúp sức lực cơ thể tăng mạnh, giúp Tu Hành Giả tiết kiệm nhiều năm luyện thân.

Nên Cao Dược này, còn được gọi là "Trúc Cơ Cao", bổ sung trụ cột cho Tu Hành Giả.

Đủ dùng tới đầu hạ sang năm, có nghĩa Kình Quỳnh Cao đương nhiên không phải một hộp nhỏ, mà là một hộp lớn.

Đây quả là một đại lễ đủ làm ai cũng phải khiếp sợ, không thể trách Trương Nghi không đủ trấn định.

"Lễ nặng như vậy mà cũng đưa ra được." Tiết Vong Hư ho khan mấy tiếng, cảm khái thở dài: "Ti Không Liên, ngươi có chuyện gì đây. . . một chỗ như Trường Lăng, một người như ngươi, bao nhiêu chuyện bất đắc dĩ, căn bản không thể nào giải quyết được, ngươi cần phải làm như vậy sao?"

***

Người bình thường có chuyện bất đắc dĩ và ân oán của người bình thường, người đứng ở chỗ cao cũng có bất đắc dĩ và ân oán của người đứng ở chỗ cao.

Tiết Vong Hư phát ra cảm khái như vậy, không phải vì đến giờ ông mới hiểu được đạo lý này, mà vì nghĩ rằng, nếu bò lên cao rồi mà cũng vẫn là như thế, vậy cố mà bò lên đó để làm gì?

Nhưng không phải ai cũng suy nghĩ như vậy.

Nhiều người nghĩ rằng, chỉ đến khi sắp chết, mới nhìn lại được cả đời mình, mới suy nghĩ được những chuyện mình làm có đúng hay không, có ý nghĩa hay không, mới biết mình đã bỏ lỡ cái gì, và cái mình muốn nhất là cái gì.

Trong thư phòng hoa mỹ, Ly Lăng Quân nhìn hồ sơ trước mặt, những sợi tóc bạc trên đầu đã nhiều hơn.

Tiếng bước chân phá vỡ suy nghĩ của hắn và không khí yên tĩnh chung quanh, một mùi phân ngựa hôi thối, cực kỳ không phù hợp với không khí thơm mùi trầm hương của thư phòng.

Ly Lăng Quân cau mày, gương mặt luôn ôn nhã hiện lên sát ý ác liệt cực kỳ hiếm thấy.

Hắn ngẩng đầu, nhìn người vừa xuất hiện, lạnh lùng lên tiếng: "Không mời mà tới, chính là vô lễ lớn nhất, ngươi lại còn là người trong phủ của ta, không làm theo quy củ trong phủ, cái này không chỉ là vô lễ."

Tô Tần mặc bộ áo vải bình thường bốc mùi phân ngựa khom người thật sâu: "Ta là vô lễ, nhưng ta có thể giải lo cho ngài."

Q2 - Chương 33: Sao giải ưu

" Giải ưu sầu cho ta?"

Ly Lăng Quân nhìn Tô Tần, sát ý trong lòng càng đậm hơn.

Lúc này trên người Tô Tần bốc mùi phân ngựa, hai bàn tay thô bẩn, nhìn chẳng khác gì một tên hạ nhân tầm thường nhất.

Cánh tay trái đã khỏi, miệng vết thương cũng đã đóng vảy, nhưng năm ngón tay và cả đầu cánh tay co rút vặn vẹo, nhìn khá quỷ dị.

Tô Tần chẳng buồn để ý tới sắc mặt của Ly Lăng Quân, nhưng Ly Lăng Quân lại vô cùng để ý tới mái tóc mai bạc trắng của mình.

Chỉ mới tráng niên mà hai bên tóc mai đã nhuộm sang màu trắng, cho thấy ưu tư quá nặng, ảnh hưởng tới khí huyết, thậm chí ảnh hưởng tới cả tu vi tiến cảnh tương lai.

Ly Lăng Quân đã nhiều năm nay việc gì cũng tự mình làm, lúc nào cũng làm cho người ta cảm thấy tinh lực tràn đầy, như mặt trời ban trưa.

Nhất là bây giờ, hắn tuyệt đối không thể để cho người ngoài biết hắn tiều tụy.

"Tuy ta không biết làm sao ngươi tránh được tai mắt ngoài kia, tới được thư phòng của ta, nhưng nhìn bộ dáng ngươi bây giờ, thứ cho ta thật nghĩ không ra ngươi có thể giải ưu sầu cho ta ở phương diện gì." Ngữ khí của hắn hoàn toàn không còn sự ôn nhã ngày thường, mà tràn đầy ý trào phúng.

"Người bên ngoài thư phòng của ngươi lợi hại hơn ta nhiều, ta

có thể xuất hiện trước mặt ngươi, chính vì ta đã nắm rõ thói quen và lộ tuyến của họ, đây là năng lực của ta, nhưng cũng nhờ ngươi cho ta ở lại trong phủ, cho ta cơ hội."

Tô Tần cảm khái nhìn đôi giày đẫm nước phân của mình, sau đó ngẩng đầu, mỉa mai nhìn tay trái Ly Lăng Quân, bình tĩnh nói: "Kỳ thật ngươi cũng biết, Đinh Ninh đã nói rất nhiều câu rất đúng."

Nghe thấy cái tên kia, Ly Lăng Quân vô thức nhăn mày, hàn ý trong mắt càng đậm.

Tô Tần giống như không thấy, mỉm cười nói tiếp: "Kỳ thật ngươi làm việc quá mức truy cầu hoàn mỹ, trên đời làm gì có nhiều chuyện hoàn mỹ như vậy. Ví dụ như con đường để ngươi trở về nhà. . . Ngươi cần gì phải nhất định phải làm cho phụ vương và Triệu Hương phi biết được?"

Ly Lăng Quân nheo mắt, giọng lạnh băng: "Có ý gì?"

Tô Tần lạnh nhạt: "Ngươi có nghĩ rằng, làm cho phụ vương của ngươi và Triệu Hương phi nghĩ rằng không phải ngươi không thể về, thì có lợi cho ngươi hơn là hảo cảm của họ dành cho ngươi hay không?"

Ly Lăng Quân nhướng mày, sắc mặt nhu hòa hẳn đi: "Ngươi nói tiếp."

"Quan hệ giữa Phụ vương của ngươi và Triệu Hương phi, sợ rằng so với quan hệ của giới quyền quý ở Đại Sở thì bền chắc hơn nhiều, chỉ cần một người thích ngươi, người kia nhất định sẽ nhượng bộ." Tô Tần càng lúc càng tự tin: "Nên người không cần phải do dự nữa, không cần phải lo những khả năng khác, chỉ cần hoàn toàn thuyết phục được một người trong họ mà thôi."

Ly Lăng Quân hít sâu một hơi, hắn ngẩng đầu lên, khuôn mặt lại trở nên ôn nhã gần gũi: "Ngươi ở trong phủ ta ẩn nhẫn lâu như

vậy, chính là để chờ cơ hội đứng trước mặt ta thế này, ngươi đã chắc chắn chưa?"

"Ta nói ta có thể giải ưu sầu cho ngươi." Tô Tần thở dài hành lễ, chậm rãi nói: "Ta nguyện đi thuyết phục Triệu Hương phi cho ngươi."

Ly Lăng Quân nhìn hắn tán dương: "Ngươi tới đây tìm ta, ta cố ý cho ngươi đi dọn chuồng ngựa, ngươi không ghi hận trong lòng, giờ lại còn muốn giúp ta?"

Tô Tần mỉm cười: "Người ở địa vị cao, không hỏi ân oán, chỉ quan tâm lợi ích."

Ly Lăng Quân đứng dậy, khom mình hành lễ: "Người cần gì?"

Cách xưng hô thay đổi, có nghĩa thân phận đã thay đổi.

Tô Tần biết mình đã bắt đầu bước lên cao, hắn mỉm cười sáng lạn: "Ta cần một lời hứa, Người là quân, ta là tể Tướng, dưới một người trên vạn người."

"Nếu có thể đưa ta về nước, trèo lên ngôi báu, thì yêu cầu này cũng không thể gọi là quá phận." Ly Lăng Quân không chút do dự, nhìn Tô Tần: "Ngươi muốn ngày nào lên đường?"

Tô Tần đáp: "Việc này không nên chậm trễ, đi ngay hôm nay."

***

Kẻ luôn nhẫn nhục chịu đựng, không chỉ là kẻ có dã tâm, mà còn vì không cam lòng.

Trong doanh trướng Đại Tướng Quân của Hổ lang bắc quân đại doanh, Lương Liên hờ hững nhìn người đứng trước mặt.

Người này mặc áo giáp thân binh, nhưng trên trán lại đầy nét bướng bỉnh và phóng đãng.

Kiểu bướng bỉnh và coi thường thiên hạ này, chỉ có những kẻ đại nghịch của vương triều mới có.

Khí chất của hắn, kiểu suy nghĩ vấn đề của hắn, kiểu cách khi đối mặt với địch nhân như thế nào, chỉ nhìn vào là biết ngay.

Hắn chính là một trong những đệ tử chân truyền của Vân Thủy cung, Phiền Trác.

"Các ngươi bày tới cả thủ đoạn như thế, chẳng lẽ ngươi còn chưa hài lòng?"

Phiền Trác tùy tiện cắt một miếng thịt từ cái đùi dê trên mâm bỏ vào miệng, nói tiếp, "Nói không chừng Trịnh Tụ cũng sẽ nghĩ Trường Lăng Vệ kinh động tới chúng ta, chính là do ngươi âm thầm nhúng tay, một người tàn nhẫn vô tình như bà ta, làm việc đâu cần có chứng cứ."

"Ta làm sao mà không hài lòng?" Lương Liên hờ hững: "Nếu không hài lòng, ta cần gì phải phái người đưa tin cho các ngươi? Ta hoàn toàn có thể đứng khoanh tay nhìn các ngươi bị Dạ Sách Lãnh và hổ lang quân xoắn giết, thừa dịp đó ta ra tay giết Dạ Sách Lãnh, làm cho Hoàng Hậu hài lòng."

Phiền Trác hứng thú nhìn hắn, tiếp tục cắt thịt ăn, "Ngươi muốn chúng ta giúp ngươi làm gì?"

Lương Liên nói: "Giúp ta giết Tiết Vong Hư và tên nhóc bên cạnh hắn."

Phiền Trác cười to: "Dù không cam tâm, cũng không cam chịu, cần phải như vậy sao?"

"Đương nhiên là cần."

Lương Liên lạnh nhạt: "Sau khi Binh Mã Ti và kẻ giang hồ kia đàm phán với nhau xong, hai thân tín của ta đều bị giết. Ta có thể

không để ý tới việc Hoàng Hậu mang tới thương thế cho ta, nhưng ta không thể bỏ qua việc thủ hạ của ta mất mạng. Nếu ta không quan tâm tới mạng sống của họ, thì sẽ không có ai dám bán mạng cho ta nữa. Chúng ta hành quân chiến tranh lâu như vậy, cũng biết không có khả năng chỉ đánh một trận là thắng, cũng biết khi thất bại sẽ phải hy sinh, nhưng nếu ngay cả một nhân vật giang hồ cũng không đối phó được, thủ hạ ta sẽ nghi ngờ năng lực của ta."

"Ta không phải Tu Hành Giả đơn độc, ta là một Tướng Quân có cả một chi quân đội. Hơn nữa binh pháp vô thường , thực tức là hư,hư tức là thực, hiện giờ ta không muốn ra tay với Tiết Vong Hư và thiếu niên kia, vì nếu ta giết họ, người ta sẽ buông lời gièm pha, bảo ta khiêu chiến uy quyền của Hoàng Hậu. Các ngươi chính là người thích hợp nhất."

"Các ngươi chẳng lẽ sợ ta không cam lòng, sẽ giống mấy con sói điên cắn loạn hay sao?"

Lương Liên nhếch mép châm biếm: "Ta cũng giống như các ngươi thôi, chúng ta càng hợp tác tốt, minh ước giữa chúng ta sẽ càng thêm bền chắc, các ngươi cũng sẽ cảm thấy an toàn hơn khi làm việc với ta."

Phiền Trác cười giễu cợt: "Ngươi ăn nói không tệ, nhưng ngươi phải hiểu chúng ta ẩn núp chỉ là vì Cô Sơn Kiếm Tàng mà thôi, chúng ta chẳng cần phải vì chuyện này mà đi mạo hiểm."

Lương Liên lạnh lùng: "Ai là kẻ liều mạng, dám giết người mà không làm liên lụy tới giới quyền quý, các ngươi hiểu biết hơn ta. Từ lúc ta sắp xếp cho các ngươi vào thành tới giờ, ta chưa bao giờ hỏi tới Cô Sơn Kiếm Tàng, cũng chưa bao giờ hỏi các ngươi tới Trường Lăng tìm cái gì. Nếu ngay cả những chuyện nhỏ nhặt này cũng không làm cho ta, thì minh ước giữa chúng ta còn ý nghĩa gì?"

Phiền Trác ngẫm nghĩ, cảm thấy nếu Trường Lăng loạn lên

một chút, thì hình như cũng có lợi cho bọn họ.

Lương Liên bồi tiếp: "Nhân vật giang hồ kia hiện giờ đã xây dựng được thế lực hoàn chỉnh, trừ Ngư Thị, hắn chính là Minh chủ của đám người giang hồ, tương lai nếu có thể khống chế hắn, các ngươi muốn đi tìm đồ cũng sẽ trở nên dễ dàng hơn, nói theo binh pháp, là ta quản ngoài sáng các ngươi quản trong tối, cùng nhau quản lý một phương, đến lúc đó, chúng ta đâu cần phải cảm thấy không thể cam lòng như bây giờ nữa."

Phiền Trác cười khẩy, hắn cảm thấy ăn uống không được thoải mái, nên ném con dao trong tay, cầm lấy đùi dê đưa vào miệng, dùng răng mà xé: "Giá cả phải cao nha."

Lương Liên nhìn hắn: "Dùng tiền để mua mạng, có bao nhiêu cũng đều không đắt."

***

Xe ngựa tới tặng lễ mãi mãi đến sau giờ ngọ mới dần dần thưa thớt, rồi chấm dứt.

Tất cả các gia đình ở Ngô Đồng Lạc đều cảm thấy chỗ mình ở đã xuất hiện một đại nhân vật, cao quý và rực rỡ, nhưng bản thân Đinh Ninh lại chẳng cảm thấy điều đó.

Vì không đi Bạch Dương Động tu hành, nên quán rượu đã ngừng bán mấy ngày nay, đến chạng vạng tối, Đinh Ninh không xem Tiết Vong Hư tùy tiện viết bút ký, thì cũng xem Trương Nghi và Tiết Vong Hư đánh cờ.

Tiết Vong Hư ngày xưa tu vi dù cao, nhưng năng lực chơi cờ lại không bằng Trương Nghi, nên sau khi thua liền mấy ván, thì thẹn quá hoá giận, vỗ bàn cờ, kêu lên: "Ngươi có biết tôn sư trọng đạo hay không, thắng mấy ván cũng không biết phải cố tình đi sai mấy bước, cho sư trưởng thắng một ván à!"

Thấy Tiết Vong Hư tức giận, Trương Nghi vừa xấu hổ, vừa khó hiểu, sợ hãi cúi đầu: "Động chủ, trong sách nói. . ."

"Sách!" Tiết Vong Hư tức giận vung tay muốn đánh, nhưng chẳng biết tại sao, lại đột nhiên trở nên lo lắng, cuối cùng thở dài một hơi, chăm chú nhìn Trương Nghi: "Ngươi tính tình nhân hậu, có phong thái của cổ quân tử khi xưa, nhưng ta lo ngươi nhân hậu quá, sẽ bị tiểu nhân áp chế. Ta muốn ngươi nhớ kỹ một câu, bất luận là sách gì cũng đều là do người viết ra, dù là phép tắc gì cũng đều là do con người quy định. . . Quy củ và nhân tình, cái nào nhẹ cái nào nặng, ngươi tự mình suy nghĩ."

Đinh Ninh nhìn Tiết Vong Hư chăm chú dạy bảo mình, trong mắt lại thêm vài phần kính trọng.

Nhưng đột nhiên, thân thể hắn trở nên cứng ngắc.

Vì qua khóe mắt, hắn nhìn thấy có một cô gái mặc áo hồng, đang nhìn hắn.

Q2- Chương 34: Thương gia di nữ

Cô gái kia vô cùng yên tĩnh, dù mặc áo hồng, đứng ngay giữa ngõ hẻm, nhưng lại chẳng làm ai để ý tới.

Dù bằng khả năng cảm giác của Trường Tôn Thiển Tuyết đang ngồi trong quán rượu, hay trong con mắt đang nhìn thẳng của Đinh Ninh, thì quanh cơ thể cô gái luôn có một cây trúc đen chập chờn.

Trúc đen yên tĩnh mà không tranh quyền thế, trời sinh đã không thuộc khí tức phàm trần, làm sao lại xuất hiện trên cơ thể con người?

Cô gái này cũng lạ hoắc hệt như vô số người qua đường khác, nhưng chỉ nhìn thấy cô lần đầu tiên, Đinh Ninh đã đoán ra ngay cô chính là chủ nhân của vương quốc ngầm Ngư Thị.

Lúc Trương Nghi ngẩng hẳn đầu lên nhìn, cô gái áo hồng đã quay người bỏ đi, hắn không nhìn thấy được mặt cô, nên cau mày nhìn chỗ cô vừa đứng, trong lòng cảm thấy khó hiểu.

"Sao thế?"

Tiết Vong Hư hỏi hắn.

"Không có gì." Trương Nghi lắc đầu, khẽ đề nghị: "Đấu thêm ván nữa?"

Tiết Vong Hư dĩ nhiên hứng thú, nhìn bộ dạng Trương Nghi bất an, bồn chồn muốn đánh lại để đền bù, thì cảm thấy cách dạy bảo này thực là có hiệu quả.

Vì vậy ông gật đầu, gõ bàn cờ: "Đánh đi."

"Đinh Ninh!"

Tiếng Trường Tôn Thiển Tuyết từ đằng sau quán rượu vang lên.

***

Cô gái áo hồng đi vào một ngõ hẻm nhỏ, ở đó, ông già áo đen chống trúc trượng đã đứng chờ sẵn.

"Đúng là Thiếu niên kia."

Cô đi về phía Ngư Thị, vừa đi vừa thong thả nói chuyện với ông già, giọng nói mang một khí chất tĩnh lặng rất đặc biệt, có khả năng ảnh hưởng đến người khác: "Có thể ngày nào cũng tới Ngư Thị chăm sóc bà lão cô độc kia, trò chuyện với bà ấy, mà không cầu báo đáp, tính cách ấy đã là hiếm có, hôm nay nhìn thấy hắn còn có một sự bình thản, không ngại vinh nhục, không sợ hãi, ta thực cũng có lòng muốn ái tài, nhưng bản thân ta còn khó giữ được, người đi theo chúng ta người không ra người, quỷ không ra quỷ, ta cũng chỉ có thể từ xa nhìn hắn mà thôi."

"Cô kia Âm khí cực nặng, chủ tu Âm Thần Quỷ vật của Đại Tề Vương Triều, và đã tu đến Thất Cảnh, cô ta rút cuộc là ai, sao đi sang đây xem ngươi?" Trường Tôn Thiển Tuyết nghiêm túc hỏi Đinh Ninh.

"Chủ nhân trong bóng tối của Ngư Thị." Đinh Ninh lúng búng trả lời: "Hậu nhân duy nhất của Thương gia. . . vì ta thường xuyên đi Ngư Thị, bây giờ tu vi tiến cảnh quá nhanh, thông tin truyền tới Ngư Thị, nên cô ấy mới sang đây xem."

Trường Tôn Thiển Tuyết trầm mặc một lúc: "Đã là bộ hạ cũ của sư tôn ngươi, hơn nữa không chừng là bộ hạ duy nhất, cô ta đã có tu vi và thế lực như vậy, sao ngươi không tới nhờ cô ấy?"

Đinh Ninh im lặng, không trả lời.

Trường Tôn Thiển Tuyết cau mày: "Người bên ngoài không biết, nhưng ta biết rõ hơn ai hết, năm đó dùng thủ đoạn lôi đình diệt Trưởng Tôn Gia, sau đó bắt Thương gia làm người chết thế, để dẹp lửa giận cho đám quý tộc. Tịch thu tài sản giết người của Thương gia, nhưng dòng giống Thương gia lại vẫn được âm thầm giữ lại. . . thủ đoạn âm nhu như vậy đều do Hoàng Đế và Hoàng Hậu bây giờ ra tay. Vì ta sư tôn của ngươi khi đó không có mặt Trường Lăng, đứa con gái duy nhất còn lại của Thương gia này cũng là do hắn bảo vệ mà còn. Cũng chính vì chuyện này, nên hắn đã dùng nhiều cách để trả thù, mới làm cho hắn và Hoàng Đế không thể hòa bình được nữa. . . Nên ngươi nếu tới yêu cầu, chắc chắc cô ta sẽ giúp ngươi."

Đinh Ninh lắc đầu: "Chính ngươi từng nói năm xưa ân oán chồng chéo rắc rối, người mắc nợ Thương gia quá nhiều, mà Thương gia mang nợ cũng lắm. Chúng ta muốn giết một người Bát Cảnh như Hoàng Đế vốn là chuyện rất là khó khăn mờ mịt, không nên lôi cô ấy vào."

Trường Tôn Thiển Tuyết không nói thêm gì nữa, quay người đi vào trong phòng.

Thái độ như vậy, cho thấy tuy cô không hài lòng, nhưng cũng không phản đối ý kiến của Đinh Ninh.

***

Tiếng pháo nổ vang, tiêu trừ năm cũ.

Năm mới đã đến.

Đại Tần vương triều yên bình bước vào năm nguyên võ thứ mười hai.

Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ đã được mười hai năm.

Năm mới thì phải có không khí mới, trong tiểu viện của Tiết Vong Hư, không chỉ trên cửa được dán câu đối đỏ rực, mà những thân cây lá đã rụng còn toàn cành trơ trụi trong sân cũng được bọc vải hoa rực rỡ.

Dưới ánh nắng mặt trời ấm áp, Đinh Ninh, Tiết Vong Hư, Trương Nghi và Vương Thái Hư bốn người ngồi dưới một gốc cây lê phơi nắng, uống trà.

Ngửi ngửi mùi thịt bay tới từ đâu đó, Tiết Vong Hư cảm thán: "Chỉ nhìn vào việc mỗi nhà đều có thịt để ăn, thì thánh thượng cũng đã có quyền tự ngạo."

Vương Thái Hư tràn đầy cảm xúc, cảm khái nói: "Dù đám quý nhân đối với chúng ta thế nào, thì trong mắt ta, có thể làm cho người Trường Lăng ăn đủ no, mặc đủ ấm, cũng mang ý nghĩa hơn rất nhiều so với việc đánh hạ một cái thành nào đó."

Trương Nghi kính cẩn: "Thánh thượng đương nhiên là hiền Đế thiên cổ hiếm có, Hoàng hậu nương nương và hai thừa tướng, đương nhiên cũng là bậc hiền trợ đương thời. Có thể làm vạn dân cư người có nhà, người có ruộng, dĩ nhiên là công tích vĩ đại. Huống chi cơm no áo ấm, ăn no mặc đủ."

Đinh Ninh uống một ngụm trà nóng, không bình luận gì, chỉ cười giễu cợt.

Bây giờ ở Trường Lăng, ai cũng kính yêu Nguyên Vũ Hoàng Đế, nhưng dù công lao có vĩ đại bao nhiêu, cũng không thể làm tiêu trừ tội ác của người đó.

Dù tất cả mọi người nói có thể, hắn cũng tuyệt không đồng ý.

Hơn nữa ít nhất có Trường Tôn Thiển Tuyết đứng cùng phe với hắn.

Một thiếu niên mặc áo mới xuất hiện ở cửa sân.

Trương Nghi nhăn mặt, u sầu nói: "Đinh Ninh Sư Đệ quả thực đã bước chân vào đệ tam cảnh, nhưng ngươi cũng đâu cần phải nóng lòng như thế, mới ngày đầu năm mới mà động đao động kiếm là không tốt."

Thẩm Dịch vốn đã không tự tin lắm, nghe Trương Nghi nói vậy, thì xoay người lại ngay để cho Trương Nghi và mọi người nhìn thấy phần lưng của mình, vội vàng giải thích: "Ta không có mang kiếm, ta không có ý đó."

Lông mày Trương Nghi giãn hẳn ra, ôn hòa nói: "Như thế rất tốt, tới đây ngồi xuống uống trà."

Trương Nghi có thiên tính dễ làm cho người ta có cảm giác thân cận, không đề phòng, nên Thẩm Dịch vốn đang khẩn trương lập tức thở phào.

"Cảm ơn hai gốc Tam Dương Thảo của các ngươi." Đinh Ninh nhìn hắn, mỉm cười.

Thẩm Dịch thấy Đinh Ninh cười, thì càng thêm thả lỏng, thi lễ với Tiết Vong Hư và Vương Thái Hư, rồi mới nói với Đinh Ninh: "Hai hôm trước ta nhận được tin ngươi phá cảnh, mà lại phá cảnh nhanh hơn cả An Bão Thạch và Tịnh Lưu Ly, ta đã muốn đi qua tìm ngươi, nhưng tốc độ tiến cảnh như vậy, ta dù thế nào cũng không bằng, nên nhất thời cảm thấy nhụt chí, do dự mấy ngày, tới hôm nay mới đến."

Đinh Ninh bình tĩnh nói: "Tu vi ba thứ hạng đầu dù có nhanh cũng không có ý nghĩa gì."

"Vì lúc trước chúng ta có phá cảnh tái chiến, ta không đến gặp ngươi, không phải là muốn trốn tránh." Thẩm Dịch giải thích: "Chỉ là ta tự biết mình không bằng, hơn nữa Trương Nghi nói không sai, mới ngày đầu năm mà đánh nhau thì không tốt, nên ta chỉ tới đây, để chúc tết."

Tiết Vong Hư mỉm cười, khen ngợi: "Không hổ là thiếu niên từ đồng bằng Quan Trung tám trăm dặm đi ra, rất thẳng thắn."

Thẩm Dịch đỏ mặt, lấy hết dũng khí nói: "Tiết động chủ, ta có một yêu cầu quá đáng, không biết người có thể đồng ý hay không."

Tiết Vong Hư ngẩn ra, đôi đồng tử mờ nhạt hơi tỏa sáng: "Như thế nào?"

Thẩm Dịch nói: "Ta chưa bao giờ tới Kiếm Viện học tập. . . Không biết tiết động chủ có thể tiến cử cho ta vào Bạch Dương Động học thử có được không?"

"Bạch Dương Động bây giờ đã được nhập vào Thanh Đằng Kiếm Viện, ý của ngươi, chính là muốn trở thành đệ tử Thanh Đằng Kiếm Viện, trở thành sư huynh đệ với Trương Nghi, Đinh Ninh chứ gì?" Tiết Vong Hư vê râu cười ha hả, "Cái này hay a."

Đinh Ninh không biết nói gì.

Tiết Vong Hư vốn đã có ý đồ này với Thẩm Dịch, không ngờ bây giờ Thẩm Dịch lại chủ động đưa ra yêu cầu như vậy.

Thẩm Dịch mừng rỡ, nhìn Tiết Vong Hư đang đắc ý cười to, kích động nói: "Nói như vậy động chủ đã đồng ý?"

Tiết Vong Hư nhìn hắn: "Chỉ cần ngươi không sợ điều đó ảnh hưởng tới tiền trình của ngươi, ta nếu phá lệ thu Đinh Ninh, lại phá lệ một lần nữa cũng chẳng sao, chắc Địch Thanh Mi cũng sẽ vui vẻ đồng ý cho Thanh Đằng Kiếm Viện thu nhận thêm một đệ tử ưu tú."

Nghe thấy Tiết Vong Hư đồng ý ngay, Thẩm Dịch vô cùng sung sướng, không biết phải nói gì.

Đinh Ninh lắc đầu, bình tĩnh hỏi Thẩm Dịch, "Sao tự nhiên lại có ý nghĩ như vậy?"

Thẩm Dịch đáp: "Ta nghe nói ngươi muốn tham gia Mân Sơn Kiếm Hội, ta nghĩ dù bây giờ ta có chiến thắng ngươi, thì cũng không có gì để mà kiêu ngạo, dù sao ngươi là mùa thu năm ngoái mới bắt đầu tu hành, huống chi ta trở về nghĩ lại tình thế lúc ngươi đánh bại ta, cảm thấy nếu bây giờ buông tay đánh nhau thì ta vẫn thua. Thế nên, ta nghĩ tốt nhất là đi theo chân ngươi, xem ngươi bước đi như thế nào."

Tiết Vong Hư nghe vậy mỉm cười "Biết mình biết người, trăm trận trăm thắng."

Đinh Ninh nhíu mày, nhưng hắn chưa kịp mở miệng, Thẩm Dịch đã cướp lời, "Đinh Ninh ngươi đừng hiểu lầm, ta làm như vậy, hoàn toàn không phải vì Tạ Nhu."

Ánh mắt Trương Nghi càng thêm ôn hòa, hắn biết Thẩm Dịch quyết định như vậy, đầu tiên là vì biểu hiện của Đinh Ninh làm cho hắn ý thức được mình vẫn còn chưa đủ, nhưng quan trọng hơn là, chính là Đinh Ninh và Tiết Vong Hư đã bị hắn thuyết phục.

"Nếu động chủ đã đáp ứng ngươi, ngươi bây giờ chính là đệ tử của viện ta, vậy làm theo lễ nghi đi." Hắn ôn hòa nhìn Thẩm Dịch: "Ngươi còn xưng hô hắn là Đinh Ninh sao?"

Thẩm Dịch giật mình, hiểu ý ngay, hưng phấn và kính cẩn chắp tay làm lễ với Đinh Ninh và Trương Nghi: "Bái kiến Đinh Ninh Sư Huynh, Trương Nghi Đại sư huynh."

"Hay lắm." Tiết Vong Hư nhìn Trương Nghi và Đinh Ninh, rồi cười với Vương Thái Hư: "Cuối cùng cũng có được một đứa kết hợp hoàn hảo, khoan hậu ngay thẳng như Trương Nghi nhưng không lề mề, bạo dạn nhưng không quá mức tỉnh táo, thiếu sự bột phát của thiếu niên như Đinh Ninh."

Vương Thái Hư cũng cười: "Quá mức tỉnh táo cẩn thận không tốt sao?"

Tiết Vong Hư rất nghiêm túc: "Đương nhiên là không tính tốt, lý trí và cân nhắc quá mức, đôi khi sẽ làm bó tay bó chân."

Đinh Ninh cắt ngang: "Chúng ta phải đi Ngư Thị một chuyến."

Thẩm Dịch chộp lấy ngay: "Dẫn ta cùng đi được không?"

Hắn lúng túng giải thích bổ sung: "Đinh Ninh Sư Huynh, không phải ta đòi lúc nào cũng được đi theo ngươi, chỉ là ta mới tới Trường Lăng không lâu, một chỗ thú vị như Ngư Thị, ta chưa bao giờ được đi qua."

Q2- Chương 35: Một cuộc thịnh yến

Đối với người dân của Trường Lăng, ngày năm mới không ai đi thăm người thân thăm bạn bè, nếu còn trưởng bối, đương nhiên là càng phải tới, thăm hỏi để lấy may mắn.

Còn đối với giới quyền quý, khi năm mới đến, lịch sử lật sang một trang hoàn toàn mới, thì càng có nhiều ý nghĩa.

Nguyên Vũ Hoàng Đế đã tại vị vậy là đến năm thứ mười hai, nhưng tất cả quyền quý Trường Lăng đều biết rõ, từ năm thứ sáu, vị Đế Vương cường đại nhất trong lịch sử của Đại Tần vương triều, đã cực ít hỏi đến chính sự, mà chỉ bế quan dốc lòng tu hành, một lòng vấn đạo.

Dù đa số không ai biết tu vi thực sự của Nguyên Vũ Hoàng Đế, nhưng tất cả mọi người đều biết Đệ Bát Cảnh đối với ông ta không phải là vấn đề.

Nên đạo mà ông ta đang theo đuổi, chính là Đệ Cửu cảnh Trường Sinh.

Mấy năm nay, toàn bộ việc quản lý trong ngoài Đại Tần vương triều, hầu như đều giao cho hai thừa tướng và Hoàng Hậu.

Nhưng không phải ông ta chỉ lo tu hành bỏ mặc mọi việc, lần Giam Thiên Ti Ti Thủ Dạ Sách Lãnh từ trong mưa to trở về, một kiếm giết chết Triệu Trảm, khiến cho cả giới quyền quý Trường Lăng cảm thấy tối tăm, bên trong đó có bàn tay vô hình của ông ta, ông ta muốn nhắc nhở tất cả những kẻ đang ở địa vị cao quý, rằng ông ta đã quang vinh trèo lên ngôi báu như thế nào.

Từ năm thứ sáu, ông ta tuy cực ít gặp quần thần, ngày thường chỉ có hai thừa tướng và Hoàng Hậu mới thỉnh thoảng gặp được ông ta, nhưng mỗi ngày đầu năm mới, ông ta đều mở tiệc chiêu đãi quần thần, ngày thứ hai đi lên đài cao cầu phúc,....

Trong lòng giới quý tộc hiểu rõ, hai ngày này thánh thượng nhất định sẽ xuất hiện, để cho giới quyền quý, và các triều đình thù địch nhìn thấy ông ta vẫn mạnh khỏe, hoặc phải nói là càng ngày càng mạnh khỏe.

Nên dù ngày đầu tiên không cần tuân theo đủ loại lễ nghĩa cấp bậc lâu nay, thì bầu không khí vẫn vô cùng nặng nề và áp lực.

Trong Bảo Hòa điện, trên nền đá màu nâu xanh sáng ngời bóng loáng.

Tất cả quý nhân ngồi ngay ngắn tại chỗ.

Dạ Sách Lãnh ngồi ngay ở hàng đầu tiên.

Trong tất cả Ti Thủ, cô là cô gái duy nhất, nên lúc nào trông cũng rất nổi bật.

Cách cô không xa, một thân hình to cao như thiết tháp đang ngồi híp mắt, tỏa ra khí tức vô cùng bá đạo mạnh mẽ, chính là người ngày xưa bức cô xuất ra một kiếm, Hoành Sơn Hứa Hầu.

Tới gần vương tọa là là ghế của hai vị thừa tướng, lúc này hai thừa tướng chưa tới, nhưng Hoàng Hậu và chủ nhân tương lai của Đại Tần vương triều, tức là các hoàng tử, đều đã đến.

Hoàng Hậu mặc bộ lễ phục đẹp nhất của mình, đội mũ phượng, đẹp đến chói mắt. Lông mi Dạ Sách Lãnh run run, cô không nhìn bà ta, mà nhìn hoàng tử Phù Tô đứng đằng sau bà ta.

Ánh mắt của cô khá lạnh.

Người có thể làm ánh mắt của cô trở nên lạnh, đương nhiên đều là người khác thường.

Ai cũng nhìn ra Phù Tô khác với lúc trước, cảm nhận khí tức tỏa ra từ người hắn, ai nấy nhao nhao chúc mừng: "Phù Tô Điện Hạ thực có thiên tư phi phàm, mới chừng này tuổi vậy mà đã bước vào Đệ Ngũ Cảnh, thực là đáng mừng."

Hoàng tử do chính Hoàng Hậu sinh ra, đương nhiên trong tu hành sẽ được cung cấp sự hỗ trợ mạnh nhất, thời gian tiêu tốn đương nhiên được giới hạn xuống ít nhất, tuy nhiên với độ tuổi hiện giờ của Phù Tô, Tứ Cảnh là chuyện bình thường, nhưng tiến lên Đệ Ngũ Cảnh, điều này không thể chỉ nhờ vào sự hỗ trợ, mà cái chính là thiên tư của bản thân hắn.

Tư chất của đám An Bão Thạch, Tịnh Lưu Ly đương nhiên mạnh hơn Phù Tô nhiều, nhưng họ không có nguồn lực mạnh sau lưng, nên nhiều viên quan đều nghĩ, sau một thời gian nữa, vị Đại Tần Hoàng Đế tương lai này, sẽ trở thành Tu Hành Giả mạnh nhất của Đại Tần.

Hoàng Hậu mỉm cười, bà ta đương nhiên rất hài lòng.

Một cung nữ đứng sau lưng Phù Tô lên tiếng: "Phù Tô Điện Hạ ba tuổi xem đã hiểu được Kiếm Kinh và điển tịch tu hành, Đại Tần vương triều ta từ trước tới nay, cũng chỉ có một người giống được với Phù Tô Điện Hạ, Phù Tô Điện Hạ chính là Tu Hành Giả có một không hai ở Trường Lăng."

Nhiều cung nữ khá là thân cận với Hoàng Hậu và hoàng tử, thường nói chuyện xen vào nhau nhưng không hề cảm thấy mình vô phép, hơn nữa bây giờ thánh thượng và hai thừa tướng đều chưa tới, bầu không khí cũng không nặng nề, trịnh trọng, thế nhưng lời lẽ của cung nữ mỗi chữ lại như sấm sét, như đao như kiếm làm cho mọi người đều bị hù đến ngây người.

Mặt Dạ Sách Lãnh lạnh băng.

Lưng Hoành Sơn Hứa Hầu lấm tấm mồ hôi.

Nhiều người ngừng thở, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Không khí trong cả đại điện như bị đông cứng, vô cùng tĩnh mịch.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào cung nữ kia.

Lớn mật tới cỡ nào, phát điên tới cỡ nào, mới dám nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy!

Ngay lúc này, bên ngoài đại điện vang lên những tiếng hô uy nghiêm.

Hai thừa tướng và thánh thượng đã còn cách đại điện không xa.

Với tu vi của thánh thượng . . . Khoảng cách như vậy, âm lượng lời nói như vậy, không có khả năng không nghe rõ.

Mặt mũi mọi người trắng bệch.

Họ nhìn người cung nữ, hiểu câu nói kia được thốt ra, không phải là vì vô tâm.

Tuy người cung nữ này nói đều là sự thật, ở Đại Tần từ trước tới nay, quả thực chỉ có một người giống với Phù Tô, ba tuổi đọc ngộ Kiếm Kinh, nhưng mọi sử sách ghi chép có liên quan tới người đó, đều đã bị thiêu hủy khi Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ!

Mấu chốt nhất là, giới quyền quý đều biết. . . người phụ nữ tôn quý nhất Đại Tần, Hoàng Hậu Điện Hạ, với người đó ngày xưa còn có một chút khúc mắc dây dưa.

Người đó ba tuổi ngộ Kiếm Kinh, Phù Tô cũng là ba tuổi ngộ

Kiếm Kinh.

Điều này sẽ làm người ta liên tưởng tới chuyện gì?

Tuy thoáng nghe đều tưởng câu nói kia là ca ngợi Phù Tô, nhưng rơi vào tai đám quý nhân, thì trở nên vô cùng ác độc, làm ai cũng lạnh người.

Một người không kìm được, cả người run run.

Hắn đứng cách Dạ Sách Lãnh không xa, vị trí cực cao, chính là Tông Pháp Ti Ti Thủ Hoàng Chân Vệ.

Hắn nhìn người cung nữ, mặt lộ vẻ không đành lòng, định lên tiếng gỡ cho, nhưng cuối cùng lại không dám mở miệng.

Phù Tô đang cười rạng rỡ cũng đã nhận ra bầu không khí có điều không ổn.

Nhưng hắn không hiểu vì sao.

Vì sách sử ghi chép về người kia đã bị thiêu hủy sạch trước khi hắn được sinh ra, và cũng chưa từng có ai dám nhắc tới người đó trước mặt hắn.

Nên hắn khó hiểu nhìn người cung nữ đang sợ hãi sau lưng, rồi quay sang nhìn mẫu hậu với ý hỏi.

Nét mặt Hoàng Hậu không thay đổi, nhưng ánh mắt trở nên lạnh băng.

Mọi người đều như nhìn thấy một thanh kiếm lạnh lẽo chưa từng có, nhưng được rút từ sâu dưới hồ băng, khiến hai mắt đều thấy đau đớn, ai nấy đều vô cùng sợ hãi.

Mọi người cúi đầu, run rẩy.

Bà ta chậm rãi quay lại, nhìn cung nữ kia: "Dù kẻ đứng sau

lưng ngươi là ai, chẳng lẽ ngươi tưởng làm như vậy, là có thể thay đổi được cái gì hay sao?"

Cả Bảo Hòa điện chìm trong tĩnh mịch.

Bà ta khẽ lắc đầu: "Dù chỉ một chút xíu, cũng không thay đổi được."

Cung nữ kính cẩn, áy náy nói: "Thần xin lỗi."

Cô nói tiếp, rất nhỏ: "Nhưng thần vẫn phải nói."

Cô cười ảm đạm: "Tội tỳ đáng chết."

"Phốc" một tiếng, không thấy cô làm bất kỳ động tác nào, nhưng một ngụm máu tươi đã phun ra khỏi miệng cô.

Phù Tô trợn to mắt nhìn, hắn cảm nhận được sinh cơ của người cung nữ đã chấm dứt.

Hắn đứng ngay trước mặt người cung nữ, nên búng máu kia phun thẳng lên trên áo hắn.

Nhưng một nguồn lực bỗng nhiên xuất hiện bên trong điện.

Nó bọc lấy không gian chung quanh người cung nữ.

Thời gian như hoàn toàn dừng lại.

Búng máu và thân thể cung nữ đều đứng im một cách tuyệt đối.

Trong nháy mắt sau đó, máu tươi và thân thể cung nữ. . . Tất cả quần áo, huyết nhục, đều bị tan rã thành bụi bặm.

Những hạt bụi rất nhỏ, đến mức không ai ngửi được chút mùi máu tanh nào.

Mãi đến khi tất cả bụi bặm biến mất, không gian phong tỏa không còn, người trong điện mới kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Dạ Sách Lãnh cúi đầu, nhìn chằm chằm vào bàn ăn trước mặt.

Một bóng người mặc long bào, xuất hiện ở cửa điện.

Phía sau ông ta, là hai bóng người cao to như núi, khí tức uy nghiêm, chính là hai vị thừa tướng.

Nét mặt Hoàng Đế rất tự tin, hoàn toàn không có chút nào dáng vẻ đang thần du thiên ngoại như lúc một mình đối mặt với Hoàng Hậu đêm đó.

"Miễn lễ."

Nhìn đám quần thần đang quỳ xuống hành lễ, ông ta mỉm cười, giống như cảnh giới khủng bố vừa rồi chẳng liên quan gì tới mình, và vừa rồi cũng không có chuyện gì xảy ra.

Sự lạnh lùng trong mắt Hoàng Hậu đã hoàn toàn biến mất.

Bà ta mỉm cười, nụ cười hoàn mỹ.

Giống như mọi năm, thánh thượng ngồi xuống, nâng chén lên cùng mọi người nâng cốc chúc mừng.

Quân thần vui mừng gặp nhau, Đại Tần vương triều vững bước đi về phía trước.

Q2 - Chương 36: Chìa khóa số mệnh

Đinh Ninh và Thẩm Dịch sóng vai mà bước.

Phía trước họ, nhà nghèo ổ chuột tầng tầng lớp lớp chồng chéo lên nhau, chính là Ngư Thị.

"Bây giờ có tới Ngư Thị cũng không tìm được gì đâu." Đinh Ninh nói với Thẩm Dịch: "Vì đang là ngày đầu năm mới, rất ít tiệm khai trương bán hàng."

Thẩm Dịch gật đầu: "Không sao, yên tĩnh có phong cảnh của yên tĩnh, náo nhiệt có phong cảnh của náo nhiệt."

Đinh Ninh kỳ quái nhìn hắn: "Cái này nghe không giống tính cách của ngươi."

Thẩm Dịch cười: "Sư huynh thực là tinh ý. Câu này quả thực không phải là của ta, mà là danh ngôn của tiểu thúc ta, đằng sau còn có mấy câu nữa, nếu muốn xem phong cảnh một nơi, thì không chỉ nhìn nó lúc yên tĩnh và náo nhiệt, mà còn phải phân ra bốn mùa, cũng không chỉ nhìn lúc đang vui, mà còn phải nhìn lúc đang buồn, lúc chán nản, và lúc nguy nan."

Được gọi là "Danh ngôn", có nghĩa người phát biểu ra nó phải cực kỳ nổi danh, Đinh Ninh hỏi: "Tiểu thúc của ngươi là ai?"

Thẩm Dịch đáp: "Tiểu thúc của ta là Thẩm Hoài."

Đinh Ninh giật mình: " Một trong Quan Trung ngũ kiếm?"

Thẩm Dịch gật đầu.

Đinh Ninh nhìn hắn: "Không ngờ hắn lại là tiểu thúc của ngươi, vậy sao ngươi lại không tìm hắn học kiếm?"

Tám trăm dặm Quan Trung, đa số đều dùng kiếm, có thể được công nhận là một trong năm tay kiếm lợi hại nhất, danh tiếng của Thẩm Hoài đương nhiên rất lớn.

Thẩm Dịch xấu hổ nói nhỏ: "Kiếm của ta chính là do hắn dạy."

Đinh Ninh ngẩn người: "Xin lỗi."

Thẩm Dịch lắc đầu: "Cùng tu một loại Kiếm Kinh nhưng thành tựu ra sẽ khác nhau, tiểu thúc đã từng nói với ta như thế, mấu chốt của tu hành nằm ở con đường mà người tu hành lựa chọn."

Đinh Ninh gật đầu: "Hắn nói không sai, tầm mắt sẽ quyết định độ cao."

"Lẽ ra ta nên tới Trường Lăng từ sớm, nếu không làm sao biết thiên hạ lại có một nơi đặc biệt như thế này." Thẩm Dịch đi theo Đinh Ninh vào Ngư Thị, hứng thú nhìn ngó chung quanh, nhìn những chiếc đèn lồng với ánh sáng âm u, tò mò hỏi: "Trong này thực cái gì cũng giao dịch được à, kể cả cấm vật cũng có đúng không, ta có mua được không?"

Đinh Ninh nhìn hắn: "Mua được, nhưng phải thông qua người trung gian."

Thẩm Dịch càng thêm hiếu kỳ: "Vậy có thể tham gia mấy thứ như buổi đấu giá của họ không?"

"Đương nhiên có thể." Đinh Ninh đáp: "Nhưng trước hết ngươi phải được những người trung gian tin tưởng, với thân phận đệ tử nhà giàu ở Quan Trung như ngươi, nếu muốn tham gia, chắc không có vấn đề gì. Tuy nhiên, lúc muốn mua đồ, nên để người trung gian ra giá, nếu không người ta sẽ biết món đồ đó rơi vào tay ai, sẽ mang tới rất nhiều tai họa cho ngươi."

Thẩm Dịch lầm bầm: "Có cơ hội phải tới nhìn xem, không chừng sẽ có món đồ gì đó thú vị."

Bên trái có một cửa hàng bán thịt dê, nhưng bên trong là bọn buôn người, mang con nít từ nơi xa về đây buôn bán. Phía đông là tiệm may, nhưng bên trong lại chuyên bán Phù Khí của Đại Sở vương triều. Tới gần cuối hẻm là một ngôi nhà sàn ba gian, là hang ổ của đạo tặc hải ngoại. Muốn tham gia đấu giá hội dưới mặt đất, phải tìm Tiết Ma Tử bán cây trẩu, hoặc lão Chu đầu bán cá ướp muối.

Đinh Ninh dẫn Thẩm Dịch đi vào chỗ sâu nhất của Ngư Thị, vừa đi, vừa giải thích cho hắn nghe.

Thẩm Dịch càng nghe càng khoái, tốc độ bước đi trở nên chậm hẳn.

"Xuống tới dưới kia dù nghe có nghe thấy ta nói gì, thì tuyệt đối cũng không được thay đổi nét mặt, phải giả bộ giống như chúng ta chỉ đang nói chuyện phiếm, nếu không sẽ bị người ta cảnh giác đó." Đột nhiên, Đinh Ninh nhắc nhở.

Vì hắn nói rất chậm, nên Thẩm Dịch có đủ thời gian để phản ứng, trong lòng hắn giật thót, vội hỏi: "Là sao?"

Hôm nay Đinh Ninh đến Ngư Thị, chỉ là để chúc tết lão phu nhân, nói chuyện phiếm với bà một tí, nhưng vừa rồi, hắn đã cảm thấy một tia khí tức nguy hiểm khác thường.

"Có lẽ có người muốn ám sát ta, dám ra tay trong Ngư Thị, quả nhiên là dân liều mạng, đã làm liên lụy đến ngươi." Đinh Ninh bình thản: "Tuy không biết rút cuộc là ai, nhưng tánh mạng của ta và ngươi đều đang nằm trong tay ngươi, nên ngươi nhất định phải cẩn thận nghe rõ và nhớ kỹ từng câu nói của ta, không được phạm bất kỳ sai lầm nào."

Nhìn đường phố vô cùng bình tĩnh chung quanh, không cảm giác được bất kỳ sát cơ nào, trong lòng Thẩm Dịch vô cùng khiếp sợ, sự nghiêm túc trong lời nói của Đinh Ninh làm hắn biết đây không phải đang đùa giỡn.

"Ngươi cứ nói, ta sẽ làm được." Hắn gật đầu.

Đinh Ninh hơi cúi thấp đầu, bờ môi chỉ hơi mấp máy: "Chút nữa ta sẽ dẫn ngươi đi tới mấy cửa hàng, chủ nhân mấy cửa hàng đó không phải người bình thường, có quan hệ với chủ nhân của nơi này. Ta không biết hiện giờ có ai mở cửa không, nếu có nhà nào mở cửa, bất kể là ai, ngươi đều phải đi vào, sau khi đi vào, ngươi phải tính toán thời gian, chỉ trong năm mươi hơi thở, ngươi phải dùng tốc độ nhanh nhất nói cho chủ nhân cửa hàng biết, có người đang muốn giết người ngay trong Ngư Thị, địa điểm là bến tàu Quỷ Kiến Sầu."

Thẩm Dịch đương nhiên không hiểu vì sao Đinh Ninh lại bảo hắn phải tính toán thời gian, nhưng hắn rất nghiêm túc ghi nhớ từng chữ, vắn tắt lập lại: "Vào cửa hàng, tính toán thời gian, trong vòng năm mươi nhịp thở, phải xin giúp đỡ, bến tàu Quỷ Kiến Sầu."

Đinh Ninh gật đầu: "Tốt, từ lúc này, ta với ngươi chỉ nói chuyện phiếm thôi."

Thẩm Dịch gật đầu: "Ta hiểu."

***

Đinh Ninh tiếp tục dẫn đường, đi về hướng nhà của lão phu nhân.

Ngoài miệng, hắn tiếp tục mô tả về Ngư Thị, nhưng trong lòng thì tràn ngập sự phẫn nộ và giận dữ.

Giống như đã nói với Trường Tôn Thiển Tuyết, hắn vốn không muốn vì một ít chuyện cũ năm xưa mà kéo Thương gia tiểu thư

liên lụy vào, cũng không muốn mượn nhờ lực lượng của cô, nhưng ngày hôm nay là ngày đầu năm mới, hắn chỉ là đi chúc tết, vậy mà người ta lại không để cho hắn yên, làm cho hắn không thể không mượn lực lượng của Ngư Thị.

Rút cuộc là ai?

Trong lòng hắn càng ngày càng lạnh lùng và phẫn nộ, suy nghĩ linh hoạt hẳn lên, trong đầu suy tính cực nhanh.

Khu vực trũng thấp nhất của Ngư Thị đều bị mái nhà che lấp, nên tuyết không rơi xuống bao nhiêu, mặt băng bị kết dưới đất chỉ dày chừng hai đốt ngón tay.

Đinh Ninh lạnh lùng nhìn xuống Mạt Hoa tàn kiếm bên eo.

Hắn và Thẩm Dịch đã đến gần mấy cửa hàng kia.

Có một cửa tiệm đã mở cửa, bên trong có ánh lửa và hơi người.

Đó là tiệm bán binh khí, trong đó có không ít kiếm tốt.

Mạt Hoa tàn kiếm Lý Đạo Ky mua hôm đó, chính là mua ở trong mua hàng đó.

"Cửa tiệm kia cửa hàng là bán kiếm, một mình có thể đi vào không cần người trung gian, trong tay chủ cửa hàng có rất nhiều kiếm tốt mà cả nhiều tu hành chi địa của trường lăng cũng không bằng, ngươi có thể đi xem, ở đó chờ ta. Ta chúc tết xong sẽ tới đó gặp ngươi." Đinh Ninh hất đầu về phía cửa hàng, nói với Thẩm Dịch.

Thẩm Dịch đương nhiên hiểu không thể chờ Đinh Ninh quay về nơi này gặp mình, hắn trịnh trọng gật đầu: "Ừ, nếu chỉ có mỗi cửa hàng này mở cửa, vậy ta vào đây dạo chơi cũng được."

Đinh Ninh mỉm cười, tiếp tục đi về phía trước.

Trong mắt Thẩm Dịch nhìn theo hắn lại có thêm vài phần kính ý, thời khắc nguy cấp như thế, mà vẫn cười như vậy được, mình thực không bằng.

***

Đinh Ninh hơi cau mày, bến tàu Quỷ Kiến Sầu trước mặt ngoài những ngôi nhà chứa củi khô, thì xung quanh không có cửa hàng nào, tầm mắt lại bị che lấp, con đường này quả thực là địa điểm ám sát tốt nhất, nếu hắn là người đi ám sát, hắn cũng sẽ chọn ra tay ở đó.

Khí tức hắn cảm nhận được đều nằm ở hướng kia, điều này đủ cho thấy, những người này quả thực tới để đối phó hắn, chứ không có ý đồ gì với Thẩm Dịch.

Hắn hít sâu một hơi, vô số "Tiểu tằm"trong cơ thể, theo nhịp hít thở kia mà tỉnh lại, bắt đầu chuyển động.

Thẩm Dịch cố hết sức giữ bình tĩnh, nhưng hơi thở của hắn vẫn không kềm được, trở nên hơi dồn dập.

"Hả?"

Nam tử tóc dài ngồi trên giường tức thì cảm giác được sự khác thường của Thẩm Dịch, ông ta hừ nhẹ.

Thẩm Dịch nghe theo lời Đinh Ninh, trong lòng bắt đầu tính toán thời gian, nói nhanh: "Ta đến từ Quan Trung Thẩm gia, nghe nói ở chỗ này của ngươi có rất nhiều hảo kiếm."

Nam tử kia lạnh lùng nhìn hắn, không nói gì, thân thể lui về phía sau.

Tấm thảm dưới chân ông ta xốc lên, lộ ra cái hộp kiếm màu

đen bên dưới, Thẩm Dịch mới nhận ra ông ta không có chân.

Hai chân ông ta đã bị đứt ngang gối!

Thẩm Dịch không kềm được, bật kinh hô: "Chân của ngươi. . Vậy phải làm thế nào!"

Không có chân với bán kiếm chẳng liên quan gì tới nhau, câu kinh hô của Thẩm Dịch vô cùng đột ngột, nhưng đôi mắt của nam tử tóc dài đã lóe lên, giọng nói hạ nhỏ hẳn xuống, vô cùng trầm tĩnh: "Có việc xảy ra?"

Q2 - Chương 37: Ngư thị

Đinh Ninh tiếp tục đi về phía bến tàu Quỷ Kiến Sầu .

Ở đó có mấy ngôi nhà sàn chứa của, nhà sàn cao hơn mặt nước một khúc, đồ để trong nhà khá là nặng, nên cột chống bên dưới nhà khá to và nhiều hơn nhà sàn bình thường. Những cây cột chống được lắp khá là tùy tiện, nghiêng nghiêng vẹo vẹo, trên bến tàu đỗ khá nhiều những chiếc thuyền đen nhỏ, dây cột vào cột, theo kiểu thòng lọng, làm cho người ta dễ liên tưởng tới quỷ thắt cổ.

Hắn bước đi nhìn rất thoải mái tùy tiện, nhưng kì thực là đã được tính toán thời gian vô cùng chuẩn xác.

Nơi này là Ngư Thị, quy tắc ở đây không cho phép người ngoại lai tới đây giết người, nên muốn ở đây giết hắn, đương nhiên hắn có ưu thế.

Sở dĩ và Thẩm Dịch phải tính toán thời gian, là vì hắn muốn cho địch nhân có cơ hội động thủ, nhưng hắn lại phải cam đoan có thể khống chế cục diện cho đến khi người kịp thời đi tới.

Hắn muốn một lần giải quyết hết địch nhân, nếu không sau này sẽ còn nhiều hung hiểm, tính hắn vốn suy nghĩ sâu xa, lần này dù không thể biết được người đứng sau lưng rốt cuộc là ai, nhưng có thể lợi dụng họ để hoàn thành mục đích của hắn.

***

Mặt nước đã kết băng, vì ngày thường nước ở đây dơ bẩn không sạch, nên mặt băng bây giờ cũng có màu tối tăm, càng thêm phụ trợ cái danh tiếng Quỷ Kiến Sầu.

Những tấm ván gỗ kết một lớp băng màu đen xỉn, trên những mui thuyền đen và tròn cũng bị đông lạnh, dọc theo những sợi dây thừng cũng là những sợi đá dài dài ngắn ngắn.

Cảnh vật chết hoàn toàn yên tĩnh, trong tầm mắt căn bản không có bất cứ bóng dáng ai.

Nhưng Đinh Ninh lại biết có một Tu Hành Giả đang cách mình rất gần, ngay bên trong một mui thuyền đen bên trái cách hắn mấy trượng.

Tu Hành Giả này hô hấp rất mỏng, nhưng rất vững vàng, lâu thật lâu mới hít thở một lần.

Đinh Ninh tới gần như vậy, mà nhịp hít thở của ông ta không hề thay đổi chút nào.

Ngoài Tu Hành Giả này, còn có hai người nữa vị trí xa hơn, hắn không cảm giác được khí tức của đối phương.

Hắn chỉ ngửi thấy mùi của họ.

Đây là chỗ đặc biệt của Trảm Tam Thi Vô Ngã Bản Mệnh Nguyên Thần Kinh.

Cảm giác đối với chân khí, Chân Nguyên, Thiên Địa Nguyên Khí không bằng Cửu Tử Tằm, nhưng đối với những thứ như âm thanh, mùi vị. . . , thì Trảm Tam Thi Vô Ngã Bản Mệnh Nguyên Thần Kinh lại là một công pháp mạnh tuyệt đối.

Trên người Hai Tu Hành Giả khi nãy âm thầm đi theo hắn đều có một mùi tanh hôi, làm cho người ta phát chán.

Đó là mùi của Xà Bàn Hoa, Đinh Ninh chẳng xa lạ gì với nó.

Xà Bàn Hoa là chất kịch độc, Tu Hành Giả dưới Ngũ Cảnh hầu như không có khả năng dùng tu vi cá nhân bức độc ra được, đối

với Tu Hành Giả tam cảnh trở xuống, có thể nói là kiến huyết phong hầu (gặp máu là mất mạng).

Nhưng nếu dùn nó bôi lên đao kiếm, thì lại là một hành vi cực kỳ đáng xấu hổ sự tình, trong cả Đại Tần, chỉ có giặc cỏ cuồng đồ ở khu vực Giao Đông mới bôi kịch độc lên đao kiếm của mình.

Mang theo bên người binh khí như vậy, đương nhiên chỉ có thể là tới giết người, chứ không phải là đàm phán.

Bước chân Đinh Ninh vẫn đều đều, nét mặt không có bất kỳ khác thường nào.

Hắn không hề nhìn qua mui thuyền đen kia.

Nhưng đột nhiên, tay phải hắn đã cầm Mạt Hoa tàn kiếm, với tốc độ cực kỳ kinh người chém ra mấy kiếm.

Một cái Kiếm Phù lập tức hình thành, rồi biến mất.

Trong màn sương trắng, mấy cây đá phóng về phía mui thuyền đen, vang lên tiếng rít chói tai trong không gian vốn đang yên tĩnh.

Tu Hành Giả trong thuyền vốn cũng đang định ra tay, ông ta vốn không nghĩ tung tích của mình bị bại lộ, càng không ngờ Đinh Ninh lại không nói đạo lý, không hỏi nguyên do mà ngang nhiên ra tay.

Trong tình huống khẩn cấp, Tu Hành Giả không dám giữ lại Chân Nguyên, cuồn cuộn phun ra, cũng không kịp thi triển chiêu kiếm nào, chỉ kịp đánh mạnh về phía mấy cây đá đang bắn tới, tiếng vỡ tan còn chưa truyền ra, cả người ông ta đã giống như một con chim đen lướt ra ngoài.

Tu Hành Giả này có hàm râu ngắn, bờ môi dày rộng, ánh mắt sắc bén như chim ưng, và không che mặt.

Phản ứng của ông ta không chậm, nhưng ông ta chỉ vừa kịp thoát ra, còn chưa kịp nghĩ ra dùng phương thức gì để phản kích, thì vô số những bông hoa trắng nhỏ tạo thành một làn kiếm quang đã nhanh như chớp đâm tới phần eo ông ta!

Tên thiếu niên quán rượu kia, lại giống như đã đoán ra phản ứng của ông ta, nên đã lướt tới đằng sau cột buồm, với một tư thế vô cùng chuẩn xác đâm vào eo ông ta!

Tu Hành Giả râu ngắn nghe thấy trong cơ thể của mình phát ra âm thanh giống như tấm da dê bị xé rách.

Cơn đau kịch liệt làm cho ông ta theo bản năng co người lại.

Ông ta cảm giác được lực lượng trong người đang ào ạt tuôn ra ngoài, nhưng cánh tay phải vẫn cố gắng đâm tới, muốn trước khi chết trước bồi cho Đinh Ninh một kích trí mạng.

Nhưng ngay lúc ấy, trên cổ ông ta lại nhói lên đau đớn, động tác đâm còn chưa hoàn thành đã bị một lực kéo ngã ngửa về phía sau.

Phịch một tiếng trầm đục.

Ông ta cảm giác mình giống như miếng thịt trong tay đồ tể, bị đồ tể đập mạnh lên thớt.

Lúc phần lưng của ông ta chạm vào mặt băng, ông ta nghe được cổ mình kêu lên xèo xèo, sau đó trên mặt băng cũng phát ra vô số âm thanh xèo xèo thật nhỏ.

Đến lúc này ông ta mới nhớ ra, sau khi đâm trúng eo ông ta, Đinh Ninh không hề dừng tay, rút kiếm ra, cực nhanh đâm vào cổ của mình.

Âm thanh xèo xèo kia, chính là máu nóng từ cổ ông ta phun ra, chạm vào mặt băng, mới phát ra âm thanh ấy.

Làm sao có thể!

Rõ ràng chỉ là một thiếu niên phố phường chưa từng ra chiến trận, làm sao lại có được thủ đoạn giết người, còn tàn khốc, còn thuần thục hơn cả mình như thế!

Ông ta không thể nào hiểu được.

Ông ta cảm thấy sợ hãi.

Ông ta há miệng, nhưng không phát ra được âm thanh nào.

Cảm giác cuối cùng ông ta cảm nhận được, chính là máu tươi tanh nóng từ trong cổ vọt lên, tràn vào trong miệng, rồi trào ra ngoài.

***

Tu Hành Giả râu ngắn, như một con cá chuối, vặn vẹo nằm trên mặt băng.

Máu đỏ loang rộng ra, nhanh chóng thấm xuống dưới.

Hai kiếm đâm chết một người xong, Đinh Ninh lạnh lùng quay người nhìn lại.

Một Tu Hành Giả áo bào xanh và một Tu Hành Giả mặc cẩm bào màu đỏ sậm, đang đứng cách hắn không xa.

Cả hai đều không che mặt.

Tu Hành Giả áo bào xanh có tóc ngắn, chừng hơn bốn mươi tuổi, lông mi khá thưa thớt, hai tròng mắt có màu nâu rất đặc biệt.

Tu Hành Giả cẩm bào đỏ sậm có mặt tròn, dáng người thấp tròn, chẳng khác gì đám thương nhân béo mập của Trường Lăng, khác chăng là đôi mắt rất lạnh, tròng mắt híp lại như độc xà lúc sắp cắn người.

"Tuy không biết là ai bảo các ngươi tới giết ta, nhưng dám tới đây giết người, các ngươi thực quá kiêu ngạo."

Cảm nhận được hai người bắt đầu phát ra khí tức cường đại, Đinh Ninh không sợ chút nào, còn hơi trào phúng nói: "Nơi này là Ngư Thị đó, các ngươi tưởng chỗ này chó mèo gì cũng có thể tới đây chơi một vòng rồi thoải mái rời khỏi hay sao?"

Tu Hành Giả áo bào xanh lạnh lùng không nói gì, Tu Hành Giả tròn mập lại lắc đầu, bắt chước kiểu nói của hắn: "Tuy không biết làm sao ngươi phát hiện ra chúng ta, nhưng phát hiện rồi mà còn dám dẫn dụ chúng ta ra tay, dù nơi này là Ngư Thị, thì chúng ta vẫn kịp giết ngươi rồi rời khỏi."

Ngay lúc ông ta lên tiếng, một thanh tiểu kiếm không chút âm thanh đã bay sát vào cột gỗ sau lưng Đinh Ninh hạ xuống, sau đó bắn thẳng về phía gáy Đinh Ninh.

Đây là cảnh giới Ngũ Cảnh, phi kiếm tập kích không hề báo hiệu.

Tuy Đinh Ninh đã ngửi thấy mùi của nó, nhưng hắn không hề nhúc nhích, cũng chẳng buồn xuất kiếm chặn đường phi kiếm.

"Không đúng!"

Hai Tu Hành Giả cùng lúc cảm thấy khác thường, đồng tử kịch liệt co lại.

Tu Hành Giả béo tròn cảm nhận được hàn ý từ mặt băng dưới chân, ông ta sợ hãi, Chân Nguyên trong người cuồn cuộn trào ra, hai tay điên cuồng trảo, như đang muốn bắt cái gì đó.

Nhưng ông ta và Tu Hành Giả áo bào xanh đã phát hiện quá muộn, không có khả năng thay đổi được nữa.

Xùy một tiếng nứt vang, mặt băng dưới chân ông ta nứt ra, hơi

nước phun ra như suối.

Một thanh tiểu kiếm màu đỏ từ chân phải ông ta đâm lên, mang theo một dòng suối máu và những mảnh vỡ, như một con quái xà, từ sau đầu ông ta bay ra!

Tu Hành Giả mập tròn trừng mắt, ngã ngửa ra sau, mãi cho tới giờ khắc này, ông ta vẫn không phát hiện ra được một kiếm này là do ai phát ra.

Thanh phi kiếm mỏng mất đi khống chế, bay lảo đảo, lướt qua cách cơ thể Đinh Ninh cả mấy thước, nghiêng nghiêng cắt vào một cột gỗ, rung rung, rồi nằm im như chuồn chuồn chết.

Q2 - Chương 38: Tu hành giả nước Tề

Ô một tiếng quái dị, trong tay áo Tu Hành Giả áo bào xanh bay ra một thanh phi kiếm màu xanh nhạt mảnh như lá trúc, lượn quanh bay múa quanh người ông ta, tản ra vô số bóng kiếm, như có vô số lá trúc đang không ngừng rơi.

Nét mặt ông ta nặng nề nhìn thanh tiểu kiếm màu đỏ. Thanh tiểu kiếm kia có thể lặn xuống dưới lớp băng dưới lòng bàn chân mà cả mình lẫn đồng bạn đều không hề phát hiện ra, có nghĩa là đối phương có cảnh giới trên mình.

Nếu như vừa rồi người xuất thủ trước là ông ta, thì ông ta cũng đã nghênh đón tử vong.

Tiếng bước chân nhanh như tiếng trống truyền vào tai ông ta và Đinh Ninh.

Thẩm Dịch mặt mũi tái nhợt, trán đầy mồ hôi, lưng cõng nam tử tóc dài, xuất hiện trong tầm mắt Tu Hành Giả áo bào xanh và Đinh Ninh.

Nhìn thấy hai cái xác nằm trên mặt băng, Đinh Ninh vẫn còn đang đứng vững, Thẩm Dịch hơi quay đầu, ánh mắt phức tạp nhìn nam tử tóc dài trên lưng mình.

Đến lúc này hắn mới biết tư duy xưa nay của mình là sai lầm, không có chân không có nghĩa là không nhanh.

Tu Hành Giả áo bào xanh hít sâu một hơi, quát lên một tiếng chói tai, mặt băng dưới chân vỡ vụn ra, cả thân hình bay vút sang

bên.

Đương đương đương đương. . . .

Âm thanh kim loại va đập vang lên dày đặc, vô số bóng kiếm quay quanh người ông ta, nổ bung vô số những tia lửa nhỏ xíu chói mắt.

Thẩm Dịch đã hoàn toàn ngừng thở.

Hắn cảm giác được ông chủ cửa hàng bán kiếm trên lưng mình đang cuồn cuộn phóng thích Chân Nguyên.

Thanh tiểu kiếm màu đỏ chuyển từ lặng yên ẩn nấp, sang chém nhanh thuần túy!

Màn bóng kiếm đỏ thắm bện thành lớp võng bọc lấy Tu Hành Giả áo bào xanh đang muốn bỏ chạy, kín mít không cho ông ta thoát ra.

Phi kiếm của Tu Hành Giả Áo bào xanh bị hất văng cách xa ông ta tới mấy trượng, thân hình ông ta bị bức phải dừng lại.

"Ngươi chạy không thoát."

Ông chủ cửa hàng bán kiếm nhếch mép lạnh lùng: "Dù ngươi có thắng được ta, thì hôm nay ngươi cũng chạy không thoát, huống chi ngay cả ta ngươi cũng còn không thắng được."

Thanh tiểu kiếm màu đỏ lại đột nhiên lui về phía sau, như bóng ma phiêu hốt bất định.

Giao thủ chỉ trong khoảnh khắc, nhưng quần áo trên người Tu Hành Giả áo bào xanh đã bị mồ hôi làm cho ướt đẫm.

"Ta không phải là muốn chạy."

Ông ta nói với ông chủ cửa hàng bán kiếm.

Mặt băng dưới chân ông ta vỡ ra.

Cả người ông ta giống như một thanh kiếm, thẳng băng tụt xuống dưới mặt băng, chìm vào dòng nước bùn rét lạnh đục ngầu.

"Đinh Ninh sư huynh! Cẩn thận!"

Thẩm Dịch kinh hãi kêu to.

Nước bùn đục ngầu sền sệt đã che giấu khí tức của ông ta, phi kiếm của ông ta làm cho dòng nước dưới mặt băng quấy lên hỗn loạn, Tu Hành Giả áo bào xanh không còn muốn đi, ông ta đã hóa thành một con độc mãng cực lớn, đi xuyên qua đáy nước, muốn giết chết Đinh Ninh đang đứng trên mặt băng.

Nhưng Đinh Ninh lại trả lời một câu vô cùng bất ngờ, với ngữ khí vô cùng thành khẩn: "Ta muốn người sống, đối với Ngư Thị mới có lợi."

Thẩm Dịch ngây người.

Trên mặt băng đục ngầu đột nhiên xuất hiện một sự chuyển động kỳ dị.

Khí lưu lạnh lẽo từ trên mặt băng tuôn ra, nhưng lại không làm tổn hại chút nào tới mặt băng.

Tại nháy mắt, hắn nhìn thấy trên mặt băng mọc ra rất nhiều trúc đen, không có gió nhưng lại chập chờn.

Một luồng khí tức âm hàn khổng lồ mà kinh khủng xuất hiện, làm cho cả khu vực như biến thành Quỷ Vực, mọi âm thanh đều biến mất, màu mặt nước càng thêm âm trầm, như có một bàn tay vô hình nắm lấy con độc mãng cực lớn kia.

Thời gian kì thực rất ngắn, nhưng lại làm cho người ta cảm giác rất dài.

Thanh tiểu kiếm màu đỏ bay trở về tay áo ông chủ cửa hàng bán kiếm, đồng thời, trên mặt băng cách Đinh Ninh không xa, xuất hiện một khối băng kỳ dị, giống như có một búp măng từ dưới vũng bùn mọc lên.

Khách khách rắc mấy tiếng nhẹ vang lên.

Trong không gian tĩnh mịch rút cuộc đã có âm thanh.

Mấy khối băng vụn bung ra, rớt xuống.

Một dòng nước đen đục ngầu tuôn ra, tràn lên mặt băng.

Nước bùn giống như dầu đen chảy tràn trên mặt băng, bên trong lộ ra thân ảnh Tu Hành Giả áo bào xanh, toàn thân ông ta bị nước bùn nhuộm đen kịt, không hề nhúc nhích.

Những cây trúc đen đang chập chờn trên mặt băng lặng lẽ biến mất.

Hí...iiiiii một âm thanh hít sâu thật mạnh.

Cho đến lúc này, Thẩm Dịch mới khôi phục lại khả năng hít thở, hắn hít thở dồn dập, cũng mãi đến lúc này, hắn mới hiểu được Trường Lăng Ngư Thị rút cuộc là một nơi như thế nào.

Một ông lão lưng còng chống trúc trượng đen xuất hiện.

Trái tim Thẩm Dịch đập thình thịch, như muốn nhảy ra khỏi miệng.

Đây rõ ràng là một Tu Hành Giả cấp tông sư Thất Cảnh, nhất là người này còn tu luyện là Âm Thần Quỷ vật chi đạo hiếm thấy ở Đại Tần.

Tuy tu hành không phân chia chính đạo ngoại đạo, nhưng trong điển tịch ghi chép rất rõ ràng, Tu Hành Giả tu luyện Âm Thần Quỷ vật chi đạo, đến Thất Cảnh thì gian nan hơn Tu Hành

Giả tu luyện công pháp bình thường rất nhiều.

"Ngươi muốn làm như thế nào?"

Ông lão thu liễm khí tức, bình thản hỏi Đinh Ninh.

Đinh Ninh khom người cảm ơn ông chủ cửa hàng kiếm và ông lão: "Thần Đô Giám có lẽ sẽ rất có hứng thú với hắn, ta có biết một quan viên tên là Mạc Thanh Cung."

Ông lão lắc đầu: "Ngươi với Vương Thái Hư quá thân cận, ngươi cũng hiểu, muốn giải quyết kẻ sau lưng họ, thì phải tạo quan hệ với triều đình, chuyện đó sẽ đưa tới rất nhiều tai họa."

"Ta biết." Đinh Ninh nhìn ông lão: "Nhưng điểm mấu chốt cũng ở ngay điểm đó, kẻ muốn đối phó ta, chính là người trong triều đình, hơn nữa địa vị khẳng định không thấp. Sau này ta còn muốn tới Ngư Thị, lần này họ không quan tâm tới quy củ của Ngư Thị . . . Nên nếu không làm cho kẻ đứng sau lưng đó biết thu liễm, thì ở đây sẽ không còn quy củ nữa."

"Hơn nữa dù có biến cố gì, cũng đã có Lưỡng Tằng Lâu đứng đỡ đằng trước rồi."

Ông lão trầm ngâm một lúc: "Ta sẽ cho người đưa hắn ra khỏi Ngư Thị, đưa cho Vương Thái Hư xử lý."

Đinh Ninh nghe vậy, nghĩ tới việc xảy ra tiếp theo, trái tim không kềm được đập thình thịch.

Hắn khom người thật sâu, hành lễ cảm ơn.

"Ngươi là cố ý cho chúng cơ hội xuất thủ, mượn nhờ sức mạnh của Ngư Thị, lần sau đừng có để xảy ra chuyện như vậy nữa." Ông lão không trả lễ, lãnh đạm nói: "Không có ai thích bị lợi dụng."

Đinh Ninh không biện bạch gì, kính cẩn trả lời: "Lần sau sẽ

không."

"Ngươi biết ta có thể đối phó được chúng?"

Sau khi ông lão chống trượng bỏ đi, ông chủ cửa hàng bán kiếm lạnh lùng nhìn Đinh Ninh.

"Không chắc chắn, nhưng ít ra khẳng định ngươi và người chưởng quản nơi này có quan hệ với nhau." Đinh Ninh nhìn lại ông ta: "Hơn nữa ta đã cho Thẩm Dịch đủ thời gian, dù ngươi cảm thấy không ứng phó được, thì cũng kịp bảo người khác đi qua đây."

Ông chủ cửa hàng kiếm đảo mắt qua hai cái xác: "Hừ, bao kẻ chìm nổi trong giang hồ bao năm cũng không nghĩ sâu tính kỹ bằng ngươi, hèn gì Vương Thái Hư coi trọng ngươi như vậy ."

Đinh Ninh đáp: "Phi kiếm của Tiên sinh thực là lợi hại."

Ông chú cửa hàng kiếm quay sang hỏi Thẩm Dịch: "Ngươi cõng ta tới đây, có mệt hay không?"

Thẩm Dịch sững sờ: "Không mệt."

"Không mệt thì làm phiền ngươi cõng ta trở về."

Thẩm Dịch càng thêm sững sờ, trán vã mồ hôi: "Đây là đương nhiên."

Đinh Ninh mỉm cười: "Ta đi chung với ngươi."

Thẩm Dịch do dự nhìn hai cái xác nằm trên mặt băng: "Có cần phải làm gì không?"

Đinh Ninh nhìn hắn: "Người của Ngư Thị đã nói như vậy rồi, chẳng lẽ ngươi vẫn chưa yên tâm?"

Thẩm Dịch thở dài, nhớ lại những chuyện vừa xảy ra, dợm chân bước đi, không nhịn được bội phục nói: "Đinh Ninh Sư

Huynh, ta quả thực không bằng ngươi."

Đinh Ninh đã khá hiểu tính cách ngay thẳng của thiếu niên này, biết dù mình có tỏ ra khiêm tốn, thì đối phương cũng sẽ không thay đổi cái nhìn, nên hắn không đáp lại.

Thẩm Dịch nghiêng đầu hỏi ông chủ tiệm bán kiếm: "Tiên sinh, tu vi ngươi cao như thế, là ai có thể chặt đứt hai chân của ngươi?"

Đinh Ninh trở nên lúng túng.

Cái này chính là vạch trần vết sẹo của người ta, tuy hắn biết Thẩm Dịch vì cảm kích đối phương ra tay tương trợ, nên hỏi như vậy, ý là muốn giúp đối phương.

Nhưng đối phương có hiểu tính của Thẩm Dịch hay không?

Ông chủ tiệm bán kiếm lạnh lùng trả lời: "Bị sư đệ ghen ghét, ám toán thành ra như vậy."

Đinh Ninh ngẩn người, Thẩm Dịch lúng túng: "Ta tuy bội phục Đinh Ninh Sư Huynh, cũng đâu có ghen ghét hắn."

Ông chủ tiệm bán kiếm cười nhạt, không nói gì.

Thẩm Dịch tâm hiệp nghĩa bừng lên: "Sao lại có thể có người sư đệ ngoan độc như thế, vậy ngươi có báo thù chưa?"

Ông chủ cửa hàng kiếm nhíu mày: "Nếu báo thù được, thì đâu cần chạy trốn tới Trường Lăng."

Thẩm Dịch phẫn nộ: "Người đó tên gọi là gì, hiện ở nơi nào?"

Ông chủ tiệm bán kiếm thấy thanh niên này thực là thú vị, tự giễu đáp: "Người đó gọi là Công Tử Bạch, bây giờ đang ở Doanh Khâu."

"Doanh Khâu?" Thẩm Dịch ngơ ngẩn: "Tiên sinh ngươi là Tu

Hành Giả Đại Tề Vương Triều?"

Đôi mắt Đinh Ninh lấp lóe, không nhịn được quay sang nhìn ông chủ tiệm bán kiếm, "Kỷ Quốc Hầu Công Tử Bạch?"

Thẩm Dịch ngẩn ngơ, hắn rõ ràng không biết Công Tử Bạch là ai.

Ông chủ tiệm kiếm cười giễu cợt, gật đầu: "Sư đệ của ta đã được Phong Hầu, muốn báo thù, trừ phi Đại Tần vương triều các ngươi có thể tiêu diệt đại Tề."

Q2 - Chương 39: Bí mật Cô Sơn

Mạc Thanh Cung sầm mặt nhìn đống hồ sơ trên bàn, vì đã xem quá lâu, hai mắt hắn đã bị khô, hắn lôi ra một bình thuốc nhỏ, nhỏ mấy giọt vào mắt.

Tuy là năm mới nhưng không được rảnh rỗi, cung nữ Lý Văn Châu kia đã ở trong cung ngây người hơn mười năm, sinh hoạt vô cùng bình thường, nên bây giờ không tra ra được manh mối gì, nhưng những lời lẽ ác độc cô tuôn ra trong đại điện lại khiến cho người ta phải lạnh người, thánh thượng và Hoàng Hậu có thể cho rằng họ không còn tồn tại, nhưng Thần Đô Giám lại không thể cho rằng họ không tồn tại.

"Đã chết nhiều năm như vậy, đã biến mất nhiều năm như vậy, còn chưa từ bỏ ý định sao, lại còn để cho truyền nhân thò ra làm cái gì?"

Mạc Thanh Cung xoa xoa mắt, lầm bầm.

Lúc nào Thần Đô Giám cũng có việc để làm, Trường Lăng chưa bao giờ an bình, nhưng mạch nước ngầm trong mấy năm nay đã trở nên mãnh liệt chưa từng có.

Dạ Sách Lãnh từ hải ngoại trở về, Triệu Trảm chết, Triệu kiếm lô đại nghịch, Vân Thủy cung đại nghịch liên tiếp xảy ra ở Trường Lăng, Từ Ti Thủ rời bến, Tống Thanh Thư, Nam Cung Thương tử vong, Cửu U Minh Vương Kiếm tái hiện, cung nữ ngấm ngầm hại người. . . mọi việc nhìn như không hề liên quan gì với nhau, nhưng Mạc Thanh Cung hiểu, đó chính là vì Cửu Tử Tằm đã tái hiện.

Người kia đã chết nhiều năm rồi, chỉ là một truyền nhân mơ

hồ. . . vậy mà nhiều người đã lại lục tục nổi tâm lên.

Trong mắt hắn, Đại Tần vương triều hiện giờ đã trở thành vô cùng cường đại, những người này dù có động tâm thì cũng chỉ có thể gây nên vài lộn xộn nhỏ, căn bản không có ý nghĩa.

Trợ thủ của hắn, viên quan thay cho Tần Hoài Thư, gõ cửa đi vào.

"Mạc đại nhân, Vương Thái Hư đưa một tên Tu Hành Giả tới đây." So với lúc trước, viên quan này đã lão luyện hơn nhiều, nhanh chóng thi lễ, rồi nói thẳng vào vấn đề: "Là một Tu Hành Giả có ý đồ ám sát Đinh Ninh ở Ngư Thị, tu vi Ngũ Cảnh. Ngoài ra còn có hai Tu Hành Giả nữa, một Tứ Cảnh, một Ngũ Cảnh. Cả hai người đều đã bị giết, nhưng thi thể được giữ lại, có thể cung cấp để kiểm tra thực hư."

"Cái gì!"

Mạc Thanh Cung đứng bật dậy: "Đưa người đó vào Đại Thủy Lao!"

"Không! Báo cho Ti Thủ!"

Nhưng hắn lại sửa lại ngay: "Để ta tự mình áp giải người đó tới Đại Thủy Lao!"

"Ngươi làm việc không tệ."

Câu cuối cùng là hắn nói với viên quan.

Hai Ngũ Cảnh, một Tứ Cảnh, ở trong Ngư Thị ám sát Đinh Ninh, hai chết một bị thương, người còn sống là Ngũ Cảnh.

Viên quan trẻ này đã cung cấp cho hắn tin tức thực là thiết thực và đầy đủ.

Trận chiến của Tiết Vong Hư và Lương Liên, ngay cả Thánh

Thiên lão sư cũng phải chém ra Lăng Vân nhất kiếm, bảo vệ cho Tiết Vong Hư. Hiểu được tình hình của giới quyền quý, mới biết đó là ý của Hoàng Hậu.

Chỉ có dân liều mạng thật sự, và còn là phải từ bên ngoài đến, mới dám dù biết Ngư Thị lợi hại, mà vẫn không để vào mắt, dám ở Ngư Thị trong động thủ.

Có thể mời được ba kẻ liều mạng như vậy tới ám sát Đinh Ninh, tuyệt đối là quý nhân thực sự!

Kẻ còn sống kia, sẽ là mắt xích quan trọng.

Tu Hành Giả có nhiều thủ đoạn hơn hẳn người thường, có thể làm cho mình chết đi rất nhanh và dễ dàng, cũng có thể làm cho mình không cảm thấy thống khổ, nhưng Đại Thủy Lao cũng có rất nhiều cách buộc Tu Hành Giả phải mở miệng, mà hắn không bị diệt khẩu.

Mấu chốt ở chỗ, phải bảo đảm đưa được kẻ kia an toàn tới Đại Thủy Lao.

Nghe thấy Mạc Thanh Cung khen ngợi, viên quan Thần Đô Giám rất vui, nhưng cố giữ vững trầm tĩnh, nhanh chóng nói: "Vương Thái Hư nói, Lưỡng Tằng Lâu sẽ toàn lực phối hợp Mạc đại nhân đưa người này tới thủy lao."

Nghe thấy câu này, Mạc Thanh Cung thở phào.

***

Đối với Trường Lăng, hôm nay nhất định không giống bình thường.

Không thể phủ nhận, có những người, có khả năng ảnh hưởng tới sách sử đời sau.

Thành Tây Trường Lăng có không ít những khu vườn hoang vắng.

Những khu vườn ấy trước đây đều thuộc thế gia vọng tộc, nhưng sau những đợt thanh tẩy máu tanh trong năm nguyên võ đầu tiên, những nơi này không còn dấu chân người đến. Một số trong đó được dùng làm vật phong thưởng, nhưng có lẽ vì người ta cảm thấy ở đó đã chết quá nhiều người, sát khí quá nồng, nên đa số vẫn còn nguyên hoang vắng.

Trong một khu vườn loại ấy có một ngôi miếu nhỏ, thờ Thành Hoàng, ngày thường chẳng hề có mấy hương khói, nhưng có lẽ cảm thấy có miếu thờ sẽ làm cho có cảm giác yên tâm hơn, nên người ta vẫn cung cấp chi phí duy trì ngôi miếu.

Miếu nhỏ được xây dựng khá sơ sài, chẳng khác gì miếu thờ của nông dân.

Cỏ dại mọc đầy xung quanh, nhưng vì đang trong tiết trời rét đậm, nên trông rất tiêu điều hoang vu.

Phiền Trác đứng ngay trước miếu nhỏ, bên cạnh là một người trẻ tuổi mặc áo khoác ngoài lông cáo trắng, mày kiếm mắt sáng, dung mạo tuấn mỹ, làn da trắng bóc mịn màng, giống hệt một công tử ca sinh ra trong gia đình giàu có, nhưng trên người lại tỏa ra khí tức cao ngạo mà ngay cả Phiền Trác cũng không thể nào bằng được.

Sự cao ngạo đó, có từ mười năm ở hàn đàm luyện kiếm, một kiếm chém Giao Long, phá núi cạn sông, được núi sông, sương gió gột rửa, lắng đọng mà thành.

Hắn chính là Bạch Sơn Thủy.

Sau lần vừa ca vừa vung kiếm chém một đường ra khỏi Trường Lăng, uy danh của hắn đã mơ hồ áp đảo cả Triệu kiếm lô

Triệu Nhất.

Nhìn cánh cửa miếu đã bị bong sơn từng mảng đang khép hờ, ánh mắt Bạch Sơn Thủy vô cùng cảm khái.

Hắn vươn tay ra, đẩy cửa miếu.

Trong một góc đại điện, có một ông lão coi miếu, đang xếp mấy hòn đá để dựng một cái bếp lò đơn giản nấu ăn.

Bạch Sơn Thủy thở dài: "Thiên hạ ai cũng đang suy đoán vì sao ta nhất định phải tới Trường Lăng, đâu có ai biết, chỉ là vì Trang tiên sinh người. Bách chuyển thiên hồi, qua bao gian nguy, bao nhiêu thời gian đã trôi qua, thật không ngờ Trang tiên sinh người lại ẩn thân trong tòa miếu nhỏ này."

Ông lão coi miếu quay người, hiện ra một gương mặt đầy nếp nhăn, đôi lông mày đen đậm như mực, ánh mắt lấp loáng, cả người ông ta toát ra một loại khí chất kỳ lạ.

Hai đồng tử đã mờ, lúc nào cũng như đang phải cố gắng hết sức mới nhìn thấy, những nếp nhăn trên mặt hằn sâu như đã trải qua vô số năm gian nan vất vả.

"Rất không dễ dàng."

Ông lão coi miếu lầm bầm: "Ngươi là thân thể Vạn Kim chân chính, nếu ngươi chết, chút tinh khí cuối cùng còn lại của Đại Ngụy sẽ tan thành mây khói, bất chấp mạo hiểm như vậy tìm ta, ngươi thực đã nhận ra bí mật của Cô Sơn Kiếm Tàng, biết nó có liên quan tới ta hay sao?"

Bạch Sơn Thủy mỉm cười, cảm khái: "Không chỉ có quan hệ với tiên sinh, mà Cô Sơn Kiếm Tàng, còn ở ngay tại Trường Lăng."

Ông lão coi miếu đã trải qua bao nhiêu biến cố, vậy mà nghe thấy lời ấy, vẫn phải kinh hãi.

"Hy vọng tiên sinh người có thể giúp ta."

Bạch Sơn Thủy khom người thật sâu, vái ông lão coi miếu: "Phục quốc dĩ nhiên không dám nghĩ, nhưng đây là chính là để cho rất nhiều người Ngụy hiện đang trôi giạt khắp nơi, màn trời chiếu đất, không một mảnh đất có thể yên giấc mà nằm."

Ông lão coi miếu hít một hơi sâu, đứng thẳng người dậy, híp mắt: "Các ngươi đã lấy được cái gì rồi?"

Bạch Sơn Thủy cũng đứng thẳng người lên, móc trong tay áo ra một vật, đưa tới trước mặt ông lão coi miếu.

Ông lão coi miếu mở to mắt, trong lòng vô cùng xúc động.

Trong bàn tay Bạch Sơn Thủy, là một miếng Ngọc Phù màu vàng đen.

Miếng Ngọc Phù không còn nguyên vẹn, mà thiếu mấy góc, bên trên là những đường ngoằn ngoèo lộn xộn như bị người ta tiện tay vẽ bậy, nhưng trong mắt ông lão coi miếu, những đường cong đó đều đang nổi hẳn lên, thoát ra khỏi miếng Ngọc Phù, rồi kéo dài ra biến thành những ngọn núi, những con sông đang trôi nổi trong không khí.

Trên Ngọc Phù không hề có chữ viết nào, không có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy nó có liên quan tới Cô Sơn Kiếm Tàng, nhưng ông ta biết nó chính là đại biểu cho Cô Sơn Kiếm Tàng!

Vì ông ta đã từng nhìn thấy miếng Ngọc Phù này. . . Hoặc phải nói rằng, ông ta đã từng được bái kiến một mảnh Ngọc Phù bị thiếu khuyết giống như thế này!

"Xem ra mọi trả giá đều là đáng giá."

Tuy ông lão coi miếu không hề nói lời nào, nhưng chỉ từ sự biến hóa trên mặt ông ta, Bạch Sơn Thủy cũng xác định được vấn

đề, hắn thở dài: "Ta mơ hồ nhìn ra những đường vẽ trên ngọc phù có tương quan với địa thế của Trường Lăng, nhưng vì nó bị thiếu khuyết, nên không tìm ra được huyền bí bên trong. Tiên sinh, người với người đó từng tìm hiểu một miếng ngọc phù cũng thiếu sót như thế này, từng tìm ra được một phần của Cô Sơn Kiếm Tàng, lần này hẳn là ngài có thể giúp ta chứ?"

"Sự thật không hề giống với lời đồn." Ông lão coi miếu chuyển ánh mắt ra khỏi Ngọc Phù, ngước lên nhìn Bạch Sơn Thủy.

Bạch Sơn Thủy giật mình.

"Mảnh Ngọc Phù kia trước đây luôn ở trong khố phòng của Tông Pháp Ti. Hồi đó, ta là Tông Pháp Ti Ti Thủ, ta vốn không biết Ngọc Phù này chính là địa đồ Cô Sơn Kiếm Tàng, chỉ là cảm thấy nó hơi kỳ dị, có điểm giống với địa thế Trường Lăng, nhưng không tìm hiểu ra được." Ông lão coi miếu chậm rãi đáp: "Ta mời hắn tới cùng tìm hiểu, về sau chúng ta phát hiện ra được, những đường cong trên ngọc phù thật ra không phải là địa thế Trường Lăng, mà là hướng đi của Thiên Địa Nguyên Khí ở Trường Lăng."

Bạch Sơn Thủy hít sâu một hơi: "Hướng đi của Thiên Địa Nguyên Khí?"

Ông lão coi miếu gật đầu: " Địa đồ Cô Sơn Kiếm Tàng, không phải dùng địa thế để đánh dấu, mà là dùng những tuyến đường lưu chuyển của Thiên Địa Nguyên Khí để ám chỉ nó được giấu ở nơi nào. Có lẽ người lưu lại bản đồ này ngày xưa, cảm thấy nếu người đi tìm không đủ năng lực và cảnh giới, thì không xứng có được bảo bối của Cô Sơn Kiếm Tàng."

Bạch Sơn Thủy trầm mặc một lúc, ngẩng đầu lên, nhìn ra phía xa, thở dài, "Nếu nói như thế, ta lại phải tiếp tục ở lại cái nơi Trường Lăng làm cho người ta chán ghét này sao?"

Q2 - Chương 40: Đại Thủy Lao

Mấy cỗ xe ngựa với tốc độ không nhanh không chậm chạy trên đường phố Trường Lăng.

Trong chiếc xe dẫn đầu chính là Mạc Thanh Cung.

Đôi mắt hắn đột nhiên trở nên vô cùng cảnh giác .

Một chiếc xe ngựa đang từ một con phố chạy về phía xe hắn, người đánh xe đó hắn biết, là Kinh Ma Tông, người của Vương Thái Hư.

Làm việc ở Thần Đô Giám nhiều năm, hắn rút ra được một bài học xương máu, rằng không thể tuyệt đối tin tưởng bất luận kẻ nào.

Nhưng khi màn xe của cỗ xe ngựa đó được vén lên, đầu chân mày đang cau lại của hắn giãn ra, bảo người chung quanh lánh ra xa, nhẹ nhàng hỏi: "Sao ngươi cũng tới?"

Người ngồi trong xe ngựa chính là Đinh Ninh và Thẩm Dịch, nghe thấy Mạc Thanh Cung hỏi vậy, Đinh Ninh chẳng hề cảm thấy viên quan Thần Đô Giám nổi danh này có chút nào giống biệt danh "Chó dữ" đáng sợ của mình, nên lướt thẳng vào trong xe của Mạc Thanh Cung, còn ra ý bảo Thẩm Dịch đi theo.

"Mạc đại nhân, đã lâu không gặp, năm mới khí sắc nhìn rất không tệ nha."

Đinh Ninh hơi cúi người thi lễ với Mạc Thanh Cung: "Vì nghĩ có lẽ đại nhân muốn nghe một ít chi tiết, nên mới tới. Chắc hẳn người đã nghe được chuyện ở Ngư Thị, ta dẫn cả sư đệ tới đây,

đại nhân có thể hỏi rõ ràng mọi chuyện, không cần mất thời gian tới Ngư Thị làm gì."

Mạc Thanh Cung hiền hòa nhìn Đinh Ninh, hoàn toàn không có chút vẻ nghiêm khắc như thường có khi gặp cấp dưới, mỉm cười: "Ngươi thực là thông minh, quả thực dù ngươi không tới, thì ta cũng sẽ tới tìm ngươi."

Đinh Ninh cười: "Sao lại để đại nhân phải tới tìm ta, đương nhiên là phải tự mình tìm tới cửa."

Mạc Thanh Cung quan sát Đinh Ninh một lúc, thở dài: "Nửa năm nay ngươi rất nổi danh ở Trường Lăng, từ lúc vào Bạch Dương Động tới giờ, ngươi chính là người trẻ tuổi nổi danh nhanh nhất, sự thật chứng minh con mắt nhìn người của ta ngay lúc đó là chính xác. Bây giờ xem ra, dù lúc ấy ta có nhận ngươi làm đệ tử, chắc chắn sẽ không thể làm cho ngươi tiến bộ nhanh như vậy. Ai dám ngờ lão già hom hem Tiết Vong Hư kia lại là một Thất Cảnh Đại Tông Sư."

"Mạc đại nhân ngươi có manh mối gì không?" Đinh Ninh ra vẻ buồn rầu: "Ta chỉ là một người bình thường, ở Trường Lăng đâu có kẻ thù nào, sao lại có nhiều Tu Hành Giả như vậy tới giết ta để làm cái gì chứ?"

Mạc Thanh Cung vừa bực mình vừa buồn cười, quát: "Ta còn chưa có hỏi ngươi, ngươi lại còn dám hỏi ta. Tiết Vong Hư trên quan đạo triển lộ cảnh giới, tới huyện Trúc Sơn biểu hiện uy phong, đến cửa quân doanh hổ lang đại quân bắc doanh đánh nhau với Lương đại tướng quân, cả thiên hạ ai mà không biết? Những chuyện đó lúc xảy ra ngươi đều có mặt, ngươi lại còn là Tu Hành Giả có thời gian tu hành tiến vào tam cảnh nhanh nhất, ngươi mà là một thiếu niên bình thường hả?"

"Sau này phải cẩn thận thêm một chút." Mạc Thanh Cung đổi giọng, nghiêm túc cảnh cáo: "Chỉ mỗi quan hệ của ngươi với

Vương Thái, đã đủ mang tới cho ngươi không ít tai họa."

"Là họa thì có tránh cũng không khỏi." Đinh Ninh bình tĩnh: "Ta còn muốn nhờ đại nhân điều tra ra giúp."

Mạc Thanh Cung cười tự giễu.

Ngay cả mình muốn đặt chân ở Trường Lăng, cũng còn phải nhờ Trần Giám Thủ làm chỗ dựa, lắm khi đều là thân bất do kỷ, một thiếu niên dù có thiên phú trác tuyệt như Đinh Ninh, thì cũng phải đi theo làn sóng, làm gì có quyền tự chọn chỗ đứng cho mình.

Hắn chuyển đề tài, cẩn thận hỏi từng chi tiết chuyện xảy ra ở Ngư Thị.

Nhưng có lẽ hắn nghĩ người ra tay của Ngư Thị và thân phận của ba Tu Hành Giả kia không quan trọng chăng, mà trong suốt quá trình hỏi han, hắn không hề hỏi tới vấn đề ấy.

Một lúc lâu sau thẩm vấn mới chấm dứt, lúc này nhóm xe ngựa đã xuyên qua Trường Lăng, đến hồ Dương lâm.

Một dãy nhà thấp dựng dọc theo nhánh sông Vị Hà xuất hiện trước mắt Đinh Ninh.

"Đó là Đại Thủy Lao?"

Đinh Ninh lầm bầm, "Trông cũng đâu có gì đặc biệt."

Có rất ít người dám nói chuyện bình thường với Mạc Thanh Cung vì sự nổi danh đáng sợ của hắn, nên khi nghe thấy Đinh Ninh lầm bầm, hắn chỉ nhếch miệng mỉm cười, lơ đễnh, sự căng thẳng vẫn luôn treo nặng trong lòng giờ đã hoàn toàn thả lỏng.

Vì cả Trường Lăng, không ai dám làm gì ở khu vực Đại Thủy Lao.

"Bên trong đó có chỗ khác đặc biệt à?"

Đinh Ninh càng thêm hiếu kỳ, nhìn Mạc Thanh Cung: "Có thể cho ta vào đó xem không?"

Mạc Thanh Cung giật mình, nét mặt nghiêm khắc hẳn lại: "Ngươi muốn vào xem?"

Đinh Ninh gật đầu: "Ta nghe nói cả Trường Lăng nơi được bảo vệ ghê gớm nhất không phải là Hoàng Cung, mà là Đại Thủy Lao."

"Đúng là lời con nít." Mạc Thanh Cung nhếch mép, trào phúng: "Ngươi tưởng Đại Thủy Lao là chỗ ai muốn vô cũng được?"

Đinh Ninh nhìn hắn, chau mày: "Ngay cả ngươi cũng không dẫn ta vào được?"

"Không phải ta không thể mang ngươi đi vào, mà là ngay cả ta cũng không được đi vào, tư cách của ta không đủ." Mạc Thanh Cung cười nhạt: "Thủy lao này đã có từ thời tiên hoàng, đến nay không ngừng được gia cố tu sửa, mỗi đời Đại Tần vương triều đều có Tu Hành Giả tìm ra trận pháp mới lợi hại bổ sung vào, có cấm chế rất mạnh. Ngay cả đám phạm nhân. . . Cũng chỉ có những đại nhân vật thực sự, mới có tư cách bị giam ở đây. Vốn tên ngũ cảnh này, không có tư cách được giam ở đây."

"Ngũ Cảnh cũng không đủ tư cách. . . vậy phải hạng người gì mới có tư cách được giam ở đây?" Đinh Ninh và Thẩm Dịch hai mặt nhìn nhau.

Mạc Thanh Cung đáp: "Đương nhiên là đám đại nghịch chân chính, những kẻ nếu thoát ra thì chính là như Long nhập biển, không còn khống chế được nữa."

"Như Bạch Sơn Thủy?"

Đinh Ninh nhíu mày, "Dù có là vậy, Mạc đại nhân ngươi quan chức cao như vậy, sao vẫn chưa đủ tư cách được vào bên trong Thẩm án, vậy ai mới có tư cách ở trong đó Thẩm án? Giam Thiên

Ti và Thần Đô Giám, là phụ trách tra án xử lý, không phải áp đảo tất cả các ty còn lại sao?"

"Nhóc con sao tò mò thế hả!" Mạc Thanh Cung nhảy xuống xe ngựa, ý bảo người đánh xe của Thần Đô Giám chở Đinh Ninh và Thẩm Dịch trở về, miệng đáp: "Ta phải làm xong mấy thủ tục nữa, đến trước lúc Thẩm án, mới được vào đây. Người chịu trách nhiệm ở đây là Thân Huyền Thân đại nhân, có nói ra các ngươi cũng không biết."

"Thân Huyền?"

Trong lòng Đinh Ninh run lên, nhưng trước mặt Mạc Thanh Cung, hắn vẫn vô cùng bình tĩnh, không có điểm nào khác thường.

Chờ đến khi xe ngựa đi một quãng xa, hắn mới mệt mỏi nhắm mắt lại, nhớ lại từng chi tiết khu kiến trúc kia, trong lòng vô cùng lạnh lẽo: "Thân Huyền. . . Không ngờ ngươi vẫn còn sống, còn trở thành một con chó của Nghiêm Tương."

Mấy năm đầu khi Nguyên Vũ Hoàng Đế trèo lên, những năm gió tanh mưa máu ấy, những kẻ có liên quan dù không phải nhân vật đứng đầu thời điểm đó, thì cũng đều có liên quan tới họ.

Dù đó chỉ là tùy tùng tầm thường, hay là môn khách bình thường của những người đó, thì trong thời gian biến cố ấy, họ đều được trao cơ hội, bước lên vũ đài quyền lực.

Nhưng Thân Huyền có khác.

Hơn mười năm nay, hắn chưa từng lộ diện ở Trường Lăng, nhưng trước khi Nguyên Vũ Hoàng Đế trèo lên, hắn chính là quan tinh Đại Tướng Quân, chưởng quản tất cả vọng lâu.

Trường Lăng không có tường thành, mà xây rất nhiều tòa vọng lâu cao to sừng sững như những Cự Nhân bảo vệ xung quanh Trường Lăng, quan sát tất cả Trường Lăng. Mỗi lá cờ trên những

vọng lâu đều là thứ chỉ huy phương hướng cho quân đội và Tu Hành Giả trong Trường Lăng.

Thế nên trong những cuộc chiến đấu, Thân Huyền chính là kẻ tay sai, chỉ dẫn phương hướng cho các Tu hành giả.

Tất cả Tu Hành Giả có tham gia trận đó đều là bằng hữu của hắn.

Những Tu Hành Giả đó, theo hắn chỉ dẫn, dùng tốc độ nhanh nhất xông tới để tiếp viện, nhưng khi đến nơi, mới phát hiện ra, thứ đang đợi họ, là hơn một ngàn chiếc chiến xa phù văn đã bày sẵn trận hình.

Ngày xưa tu vi của Thân Huyền đã rất cường đại, đến bây giờ, chỉ sợ ít nhất đã qua Thất Cảnh trung phẩm.

Một người như vậy trấn thủ nơi này, một nhân vật số má như Mạc Thanh Cung mà cũng chỉ được vào khi đến thời điểm đặc biệt, Đinh Ninh biết mình nhất định phải càng thêm kiên nhẫn.

Hôm nay tuy không thể đi vào Đại Thủy Lao, nhưng ít ra đã biết được một ít tin tức hữu dụng, ít nhất là khoảng cách tới Đại Thủy Lao. . . trong lòng hắn chua xót, đành phải nghĩ như vậy để an ủi khích lệ bản thân.

Q2 - Chương 41: Quyển sách tài năng

Xe ngựa Chở Đinh Ninh và Thẩm Dịch chạy nhanh quay về Ngô Đồng Lạc.

Trong ngõ, đã có người đang chờ hắn.

Đinh Ninh nhìn thấy, ngoài Nam Cung Thải Thục, Tạ Trường Thắng, còn có cả Từ Hạc Sơn đang kính cẩn đến cực điểm ngồi bên cạnh Tiết Vong Hư, nói chuyện với ông.

Thấy Đinh Ninh xuống xe, Tạ Trường Thắng đứng phắt dậy, hưng phấn nói: "Tỷ phu, ngươi đã về rồi?"

Thấy Thẩm Dịch theo Đinh Ninh xuống xe, Tạ Trường Thắng sững người: "Sao ngươi cũng tới?"

Thẩm Dịch nhìn Tạ Trường Thắng, vẻ mặt đau khổ.

"Đừng có gọi ta như thế, ngươi biết ta không thích. Thẩm Dịch là đệ tử mới thu nhận của Bạch Dương Động, bây giờ là sư đệ của ta."

Tạ Trường Thắng nhăn mặt: "Làm sao vậy được, hắn đối với tỷ tỷ ta có ý đồ bất chính."

Đinh Ninh cau mày: "Ta còn đang muốn thúc đẩy chuyện ấy đấy."

Thẩm Dịch mở to mắt, sung sướng nhìn Đinh Ninh: "Đinh Ninh Sư Huynh, thật sự?"

Tạ Trường Thắng tức giận: "Ngươi cao hứng cái gì, tính tình tỷ tỷ ta nóng nảy, đâu phải ngươi không biết."

Thẩm Dịch sững người, ánh mắt tối sầm lại, cảm thấy hơi buồn bực.

"Đừng có ăn nói linh tinh, trước mặt Tiết động chủ mà nói năng thế à."

Nam Cung Thải Thục quát Tạ Trường Thắng, nhìn cỗ xe ngựa của Thần Đô Giám rời đi, hỏi Đinh Ninh: "Chuyện xảy ra lớn lắm à, sao trở về bằng xe của Thần Đô Giám?"

Nghe Nam Cung Thải Thục hỏi vậy, Đinh Ninh biết Tiết Vong Hư đã nói cho họ chuyện xảy ra ở Ngư Thị, hắn gật đầu: "Đó là Mạc Thanh Cung chiếu cố ta, mới cho xe Thần Đô Giám đưa ta trở về, chính là để nói cho người khác biết, Thần Đô Giám đã nhúng tay, kẻ nào muốn đối phó với ta tốt nhất nên thu liễm một chút. Còn chuyện ám sát ta, Thần Đô Giám đang điều tra, chắc chắn không phải đơn giản như vậy."

"Có lẽ là phân tranh trong triều đình, cuốn ngươi vào trong đó, ngươi phải hết sức cẩn thận." Từ Hạc Sơn nói rất khẽ, giọng nghiêm túc.

Hắn và Nam Cung Thải Thục đều là xuất thân danh môn, ánh mắt đương nhiên sâu sắc hơn người xuất thân bình thường.

Cảm nhận được ý tốt của hắn, Đinh Ninh gật đầu.

"Nhưng mà… ngươi cũng thực là không đơn giản, hai Ngũ Cảnh một Tứ Cảnh. . . nếu là người khác sớm đã bị giết rồi." Tạ Trường Thắng từ sau tế kiếm thí luyện cũng có chút sùng bái Đinh Ninh, ánh mắt nhìn hắn vô cùng kính ngưỡng: "Tin này mà truyền đi, vị trí của ngươi trên Anh Tài Bảng chắc chắn không còn là bảy mươi hai nữa, mà phải nhảy lên một đoạn xa."

"Sao hôm nay các ngươi lại có mặt ở đây?" Đinh Ninh nhíu mày: "Anh Tài Bảng là cái gì?"

"Năm mới trong đương nhiên là phải đi thăm bạn bè, dù ngươi chưa chính thức là tỷ phu của ta, nhưng đi thăm ngươi cũng là phù hợp."

Tạ Trường Thắng tiện tay móc ra một quyển sách nhỏ khá mỏng, đưa cho Đinh Ninh: "Một hai tháng nữa, thứ này sẽ được phát tán khắp nơi, vốn không có gì đáng giá, nhưng những bản đầu tiên này, ta phải mất rất nhiều công sức mới có được."

Nam Cung Thải Thục mỉm cười, nhỏ nhẹ giải thích: "Quyển sách này do Hoằng Dưỡng Thư Viện tổng hợp từ những tu hành chi địa có tư cách tham gia tham gia Mân Sơn Kiếm Hội, xếp hạng những anh tài nổi bật trong đó."

"Nghĩa là một danh sách xếp hạng thực lực, có cả một vật như vậy?" Thẩm Dịch kinh hãi, không thể tin được "Hồi nãy Tạ Trường Thắng nói vị trí bảy mươi hai, nghĩa là trong danh sách này, Hoằng Dưỡng Thư Viện xếp Đinh Ninh đứng thứ bảy mươi hai, có đúng hay không?"

Nam Cung Thải Thục gật đầu: "Hoằng Dưỡng Thư Viện không phải là tu hành chi địa, mà là một viện của Kinh Hộ Ti, làm công tác thống kê, nhất là đăng ký và biên tu tất cả Tu Hành Giả trong Đại Tần, nếu những tu hành giả đó không thuộc những tu hành chi địa, họ sẽ cho người đi điều tra để thống kê tình hình mới nhất, ghi chép lại thành tư liệu. Hiện giờ phạm vi đã thu nhỏ, chỉ bao gồm những bậc anh tài sẽ tham gia Mân Sơn Kiếm Hội, họ biên tu danh sách này là đáng tin cậy nhất. Đương nhiên đây chỉ là tổng hợp dựa trên tu vi và ước lượng vào kiếm thuật sở tu mà thôi, không bao gồm khả năng thực chiến."

Sắc mặt Thẩm Dịch trắng bệch.

Hắn tự nhận mình thua xa Đinh Ninh, dù đây chỉ là bản đánh giá cơ bản. . . thì đã có nghĩa trong Trường Lăng này, có nhiều cường giả đến vậy hay sao?

Lúc này Trương Nghi vừa vặn đun trà nóng đi ra, nghe thấy Nam Cung Thải Thục trả lời Thẩm Dịch, thấy mặt Thẩm Dịch tái nhợt, thì liền lên tiếng trấn an: "Tiểu sư đệ, Trường Lăng rất lớn, lượng người rất nhiều, nhiều hơn Quan Trung rất nhiều lần."

Thẩm Dịch không đáp,hắn còn đang bận suy nghĩ, nếu ngay cả Đinh Ninh mà còn bị xếp tới vị trí thứ bảy mươi hai, thì những kẻ được Hoằng Dưỡng Thư Viện xếp hạng hàng đầu kia rốt cuộc là ai?

Trương Nghi cũng rất tò mò, hắn rót cho Tiết Vong Hư một chén trà nóng, rồi nhìn quyển sách nhỏ trong tay Đinh Ninh, hỏi: "Xếp hạng đệ nhất là ai? Độc Cô hầu phủ Độc Cô Bạch phải không?"

Chuyện Độc Cô hầu phủ Độc Cô Lương Sinh dùng Thiên Địa Nguyên Khí và chiến khí chiến hồn làm thuốc, dùng Thiên Đạo nuôi dưỡng đứa con Độc Cô Bạch đã vô cùng nổi tiếng khắp Trường Lăng.

Mọi tu hành chi địa của Trường Lăng, đều biết năm ngoái hắn đã từ Mạc Bắc trở về, chuẩn bị tham gia Mân Sơn Kiếm Hội lần này.

"Ta cũng tưởng là Độc Cô Bạch, nhưng mở ra mới biết là không phải." Tạ Trường Thắng đắc ý nói.

"Vậy là ai?"

Cả Tiết Vong Hư cũng ngẩn ra, nhìn quyển sách trong tay Đinh Ninh.

Trong mắt ông, thằng nhóc đã bước chân vào đệ tứ cảnh kia

của Độc Cô hầu phủ hẳn phải được xếp hạng đệ nhất.

Đinh Ninh ngồi xuống bên cạnh Tiết Vong Hư, nghiêm túc mở trang đầu ra.

Nếu đã quyết định phải chiếm được nguyệt quế ở Mân Sơn Kiếm Hội, giúp Tiết Vong Hư tuyệt đỉnh phong quang, thì mọi cái tên trong quyển sách nhỏ này đều là đối thủ hắn.

Hắn cũng đã nghe nói rất nhiều chuyện về Độc Cô Bạch, dù hắn có xuất ra tất cả thực lực che giấu, thì Độc Cô Bạch cũng vẫn là một đối thủ vô cùng uy hiếp.

Nhưng Độc Cô Bạch không phải người đứng đầu, có nghĩa Mân Sơn Kiếm Hội lần này chưa chắc hắn đã thành công.

"Vị thứ nhất: Liệt Huỳnh Hoằng "

Đọc thấy cái tên này, Đinh Ninh hơi giật mình, cái họ này cực kỳ hiếm thấy.

Trương Nghi cũng không khỏi mở to hai mắt, cái tên này liền hắn chưa bao giờ nghe nói tới.

Hắn nhìn xuống dưới.

"Dự tính tu vi: Tứ Cảnh trung phẩm "

"Tu hành địa: hải ngoại chư đảo "

Thông tin cung cấp trong sách không nhiều, mỗi một Tu Hành Giả, chỉ có ba dòng như vậy mà thôi.

Hải ngoại chư đảo, chính là chỉ một số hòn đảo phụ thuộc Đại Tần vương triều, được vương triều thường xuyên lui tới để mua bán linh dược.

Những hòn đảo này sản vật cằn cỗi, qua hàng trăm năm buôn

bán, hoàn toàn lệ thuộc và bị Đại Tần vương triều nắm chặt trong tay, tuy cũng có Tu Hành Giả tồn tại, nhưng cực ít người vào tới đất liền.

Nên tham gia Mân Sơn Kiếm Hội như thế này, không chừng đây chính là lần đầu tiên, vậy mà lại được Hoằng Dưỡng Thư Viện coi trọng như vậy, xếp hạng đệ nhất.

Đinh Ninh nhíu mày, ngẩng đầu nhìn đám Tạ Trường Thắng và Nam Cung Thải Thục: "Người này là có ai tiến cử hả?"

Nghe hắn hỏi vậy, Trương Nghi cũng từ trong kinh ngạc mà hồi thần.

Hắn cảm thấy câu hỏi này của Đinh Ninh đã bắt được mấu chốt vấn đề, Tu Hành Giả hải ngoại mà có thể tham gia Mân Sơn Kiếm Hội, sau lưng đương nhiên phải có chỗ dựa.

Tạ Trường Thắng đắc ý đáp: "Ta đã nghe ngóng, không biết được chắc, nhưng rất có khả năng là người quận Giao Đông."

Đinh Ninh sầm mặt.

Trương Nghi cũng biến sắc, "Người của Hoàng Hậu Điện Hạ?"

Quận Giao Đông là một quận lớn ở vùng duyên hải Đại Tần vương triều, người Đại Tần vương triều ai cũng biết, Hoàng Hậu Trịnh Tụ tuy là người Trịnh , nhưng bà ta sở dĩ có thể trở thành hoàng hậu, ngoài lý do vì tu vi của bà ta, nhan sắc và trí tuệ của bà ta, còn vì mẹ của bà ta là con của một gia tộc thế lực cực mạnh ở quận Giao Đông.

Trước khi Nguyên Vũ Hoàng Đế lên ngôi, cả quận Giao Đông tuy trên danh nghĩa là lãnh địa của Đại Tần vương triều, nhưng kì thực chẳng khác gì một lãnh thổ riêng do Trịnh thị quản lý.

Trịnh thị với Nguyên Vũ Hoàng Đế và Đại Tề Vương Triều

trước đây đều có minh ước ngầm với nhau.

Nguyên Vũ Hoàng Đế có thể leo lên ngôi vị hoàng đế, có sự hỗ trợ rất lớn từ Trịnh thị.

Đội tàu chiến bọc thép đầu tiên của Đại Tần vương triều, chính là của Trịnh thị.

Trịnh thị vốn là bá vương trên biển.

"Hoằng Dưỡng Học Viện đều là học giả cổ hủ, họ không quan tâm tới mặt mũi Hoàng Hậu đâu." Tạ Trường Thắng nhìn Đinh Ninh: "Nên Liệt Huỳnh Hoằng hẳn là có thực lực thật sự, có chiến tích kinh người ở ngoài hải ngoại, ngươi nhất định phải cẩn thận."

Đinh Ninh gật đầu, mở ra tờ thứ hai.

Tờ thứ hai vẫn không phải tên Độc Cô Bạch.

"Vị thứ hai, Diệp Hạo Nhiên. Dự tính tu vi: Tứ Cảnh trung phẩm. Tu hành địa: Ly Lăng Quân phủ."

Người này thì ai cũng biết.

Nhớ lại lúc nhìn thấy Tuyết Bồ Kiếm trong tế kiếm thí luyện, ánh mắt Đinh Ninh lạnh đi, ngữ khí trở nên trào phúng: "Ly Lăng Quân quả thật là người khó đoán, lúc nào cũng có được người xuất thủ. Giới quyền quý Trường Lăng lòng dạ cũng thực là rộng rãi, cho phép người của Ly Lăng Quân phủ tham gia Mân Sơn Kiếm Hội."

Nam Cung Thải Thục nhìn hắn, giọng ngần ngừ: "Ly Lăng Quân luôn có thể quay về Đại Sở vương triều tiếp nhận vương vị. . . Nên có lẽ giới quyền quý Trường Lăng có trao đổi giao dịch với hắn, đây chẳng qua là một phần rất nhỏ trong giao dịch của những đại nhân vật mà thôi."

Trương Nghi nhíu mày.

Những đại nhân vật trong triều đình suy nghĩ quá thâm sâu, người chưa tới những địa vị đó thì không thể nào hiểu nổi, nên hắn không hứng thú với việc suy nghĩ chuyện đó, chỉ muốn biết người kế tiếp có phải là Độc Cô Bạch hay không.

Đinh Ninh mở qua trang thứ ba, cái tên xuất hiện trước mắt hắn vẫn không phải Độc Cô Bạch, mà là một cái tên mà hắn và Tiết Vong Hư không thể nào tưởng tượng ra được.

Q2 - Chương 42: Minh hội không giống với Kiếm hội

"Vị thứ ba: Cố Tích Xuân. Dự tính tu vi: tam cảnh thượng phẩm. Tu hành địa: Ảnh Sơn Kiếm Viện."

Trương Nghi nhìn cái tên, khiếp sợ không tài nào giải thích được: "Làm sao có thể!"

Tạ Trường Thắng nhún vai: "Lúc bọn ta nhìn thấy, cũng không tin được, vì người được xếp hạng thứ tư chính là Độc Cô Bạch, bọn ta không làm sao tin được cao hơn Độc Cô Bạch, trong khi Độc Cô Bạch cũng là Tứ Cảnh trung phẩm tu vi."

"Sao có thể?" Thẩm Dịch càng không hiểu nổi. Dù đến từ Quan Trung, hắn cũng biết Ảnh Sơn Kiếm Viện không phải là nơi nổi tiếng.

"Người của Hoằng Dưỡng Thư Viện ngay cả Nhất Quyển Trường Thiên Kinh Chú đều không sai một chữ, đương nhiên không thể nào phạm lỗi sai sót như vậy được." Tạ Trường Thắng nhìn hắn: "Ở trong tế kiếm thí luyện, chúng ta cũng chẳng thấy hắn có gì đặc biệt cả. Chỉ có thể giải thích là sau tế kiếm thí luyện, hắn đã có được cơ duyên kỳ ngộ."

Tiết Vong Hư cũng không khỏi nhíu mày: "Ảnh Sơn Kiếm Viện có một bức Kiếm Bích rất đặc biệt."

Mọi người dồn ánh mắt qua nhìn ông.

Tiết Vong Hư nói tiếp: " Kiếm Bích đó nghe nói là di vật của U Vương Triều, rất là nổi tiếng. Trong ghi chép sử sách Trường Lăng,

Ảnh Sơn Kiếm Viện chỉ có hai người thu hoạch được thành công từ nghiên cứu Kiếm Bích, một trong hai người đó đã trở thành đại tông sư."

Trương Nghi ngẩn ngơ: "Động chủ, ý của ngài là Cố Tích Xuân đã tìm ra được cái gì đó từ Kiếm Bích?"

Tiết Vong Hư trợn trắng mắt, hỏi ngược lại: "Ngươi thấy còn có khả năng nào khác hả?"

Trương Nghi ngượng ngùng: "Chân Nguyên tu vi không hề tăng tiến, nghĩa là không có dùng linh đan gì, … ư, hình như không còn khả năng nào khác."

"Tỷ. . . Đinh Ninh, ngươi không quan tâm à?" Tạ Trường Thắng kinh dị nhìn Đinh Ninh, hắn định gọi tỷ phu, nhưng mới ra khỏi miệng một chữ thì đã nhớ ra không đúng, nên đổi lại. Vì Đinh Ninh đã lật sang trang tiếp theo.

Đinh Ninh không buồn ngẩng đầu lên: "Chẳng liên quan gì hết."

Tạ Trường Thắng hiểu lầm ý hắn, vội nói: "Tuy không chắc chắn gặp phải, nhưng ta rất muốn ngươi đụng phải hắn trên kiếm hội, đánh bại hắn."

Đinh Ninh thấy người ở trang thứ tư đúng là tên Độc Cô Bạch, thì lật qua trang thứ năm, bình thản đáp: "Nếu gặp phải hắn, ta sẽ đánh bại hắn."

Đám Tạ Trường Thắng và Thẩm Dịch sững người.

"Tốt, có khí phách." Sửng sốt một lúc, Tạ Trường Thắng bật cười, vỗ tay: "Đây mới đúng là tính tình của ngươi, ta thích kiểu tự tin bất cần đạo lý này của ngươi."

"Vị thứ năm: Trần Ly Sầu. Dự tính tu vi: Tứ Cảnh hạ phẩm. Tu

hành địa: Bạch Lộ Biệt Viện."

"Thứ sáu vị: Từ Liên Hoa. Dự tính tu vi: Tứ Cảnh hạ phẩm. Tu hành địa: Từ Hầu Phủ."

"Vị thứ bảy: Dịch Tâm. Dự tính tu vi: Tứ Cảnh hạ phẩm. Tu hành địa: Tâm Gian Tông."

". . ."

Đinh Ninh lật qua từng tờ, nét mặt vô cùng bình tĩnh, hắn nhanh chóng lật đến trang cuối cùng. Nhưng sắc mặt Thẩm Dịch càng ngày càng trắng.

Tập sách này chỉ có một trăm hai mươi cái tên đứng đầu.

Từ cái tên thứ mười bảy trở đi, thì tu vi đều ở dưới Tứ Cảnh.

Mười sáu người đứng đầu, đều đã bước chân vào Tứ Cảnh!

Thẩm Dịch trước giờ đều cho rằng tiến cảnh tu vi của mình là nhanh, nhưng bây giờ mới thấy, mình chẳng là gì trong Đại Tần vương triều.

Trước kia hắn cho rằng Đinh Ninh xếp hạng thứ bảy mươi hai là không đúng, nhưng bây giờ nhìn lại, chỉ cần sắp xếp được cái danh sách này, đã là rất giỏi rồi.

"Thế nào, có thấy áp lực hay không?" Tiết Vong Hư mỉm cười: "So với những năm trước, năm nay nhân vật lợi hại nhiều hơn."

"Chẳng có gì khác nhau." Đinh Ninh gập sách lại, quay sang hỏi Tạ Trường Thắng: "Sao mấy năm trước không nghe thấy có quyển sách này?"

Tạ Trường Thắng mỉm cười: "Người già đến phút cuối còn tốn tiền cơm, duy trì học viện cũng phải tốn ngân lượng, nghe nói là năm nay chi phí phân cho các nơi đều bị cắt giảm không ít, nên

chỗ nào cũng phải tìm cách để kiếm thêm. Cuốn sách này hơi mỏng nhưng giá trị thiên kim."

Đinh Ninh cau mày: "Mấy năm nay không có tại họa lớn, có thể cho nhiều mà, sao lại đòi cắt giảm?"

Tạ Trường Thắng vốn chưa từng nghĩ tới điều này, nên ngẩn ra.

Nam Cung Thải Thục và Từ Hạc Sơn liếc mắt nhìn lẫn nhau, họ cũng chưa hề nghĩ tới vấn đề này, bây giờ nghe Đinh Ninh nhắc tới, hai người đều cảm thấy có vấn đề.

"Chắc là chuyện Lộc Sơn hội minh."

Nam Cung Thải Thục ngẫm nghĩ một lúc, trả lời: "Thời điểm Đại Tần vương triều ta ký kết minh ước Lộc Sơn hội minh với sở, yến, tề Tam Triều còn ba tháng nữa. . . Dù bây giờ Đại Tần ta cường thịnh, thánh thượng cũng sắp vào Bát Cảnh, Tam Triều không còn dám đặt nặng minh ước, nhưng có lẽ để dự phòng chuyện xấu xảy ra chiến tranh thì phải chuẩn bị cho tốt."

"Tam Triều đó ai dám đánh?" Tuy cảm thấy Nam Cung Thải Thục nói cũng có lý, nhưng Tạ Trường Thắng vẫn cười nhạo: "Đại Sở Hoàng Đế cả ngày quấn trong ôn nhu hương phấn, Yến Hoàng nổi danh cẩn thận, quân Tề thì còn có chút nguy hiểm, quân đội của họ rất khó đối phó, nhưng mà quốc lực của họ lại kém Đại Tần vương triều ta quá nhiều. Nếu thực xảy ra đánh nhau, cả đám đó đều phải chết."

Đinh Ninh nhìn Tạ Trường Thắng ngạo nghễ, lắc đầu: "Vấn đề không phải ở chỗ họ muốn đánh nhau hay không."

Tạ Trường Thắng ngớ ra.

Ở đây không ai là người ngu, đều nghe ra ý tứ của Đinh Ninh trong câu nói.

"Tiểu. . ." Trương Nghi mở miệng, hắn theo thói quen định gọi tiểu sư đệ, nhưng kịp nhớ ra tiểu sư đệ bây giờ đã là Thẩm Dịch, nên phải đổi kiểu xưng hô: "Sư đệ, ngươi cảm thấy thánh thượng sẽ đánh sao?"

"Nếu ngươi cùng với ba người nữa giành đồ với nhau, lúc đầu tu vi các ngươi đều bằng nhau, nhưng sau đó đột nhiên tu vi của ngươi cao hơn ba người còn lại một cảnh, ngươi có thừa cơ uy hiếp ba người kia, bắt họ phải nộp đồ đạc gì đó của mình ra cho ngươi không?" Đinh Ninh nhìn Trương Nghi, hỏi.

Trương Nghi nghĩ nghĩ, khẳng khái nói: "Cái đó nghe không tốt. . . Sẽ không."

Mấy người còn lại nghe thấy Trương Nghi trả lời như vậy, đều bị sặc nước.

"Nên nói ngươi là lòng dạ đàn bà." Đinh Ninh thở dài: "Ngươi chắc chắn là sẽ không, nhưng người khác thì không thế."

Nam Cung Thải Thục nhíu mày, trầm ngâm: "Đúng lắm. Nếu thánh thượng thật sự bước chân vào Bát Cảnh, dù muốn hay không cũng không còn vấn đề nữa."

"Suy nghĩ của ngươi lúc nào cũng sâu xa, nếu chỉ làm một Tu Hành Giả thuần túy thì rất lãng phí."

Tiết Vong Hư lên tiếng, cảm khái nhìn Đinh Ninh: " Lộc Sơn hội minh lần này khác với những lần trước rất lớn, chắc chắn sẽ có đại biến. Mân Sơn Kiếm Hội năm nay, vì có quyển sách nhỏ này, cũng sẽ có khác biệt rất nhiều, đến khi Mân Sơn Kiếm Hội chính thức bắt đầu, rất nhiều người sẽ không còn có tên trên quyển sách nhỏ này nữa."

Thẩm Dịch hiểu được câu đầu, nhưng không hiểu kịp câu sau, hắn ngẩn người: "Từ nay đến Mân Sơn Kiếm Hội còn không tới

nửa năm, những người có mặt ở đây đều đã là nhập tam cảnh, thời gian ngắn như vậy tu vi không thể nào biến đổi nhiều được, sao lại có nhiều người không còn được ghi tên trong danh sách?"

"Không bằng thì luôn là không bằng." Tạ Trường Thắng khinh bỉ nhìn Thẩm Dịch: "Nếu ngươi cũng ở trên danh sách, ngươi nhìn thấy những kẻ bình thường không bằng ngươi lại được xếp ở trên ngươi, ngươi có phục không, có nhịn được không tới khiêu chiến hắn không? Nói ác ra là, đến lúc đó phân thắng bại, nếu lỡ thua, ngươi có còn thể diện tiếp tục vác mặt tới tham gia Mân Sơn Kiếm Hội không?"

Thẩm Dịch mở to mắt, đúng rồi, người trẻ tuổi có ai mà không tâm cao khí ngạo, trừ phi có khoảng cách chênh lệch quá lớn ví dụ như với đám người Độc Cô Bạch, nếu không làm sao chịu phục? Nghĩ tới hậu quả quyển sách nhỏ kia mang lại, hắn không kìm được sợ hãi: "Quyển sách này chẳng khác gì danh sách khiêu chiến, nhiều người sẽ không nhịn được xông tới khiêu chiến người đứng trên mình. . . Mân Sơn Kiếm Hội năm nay, kỳ thật đấu loại đã bắt đầu rồi."

Hắn quay sang nhìn Tạ Trường Thắng và Đinh Ninh, khiêm tốn mà rất nghiêm túc bổ sung: "Ta đương nhiên không bằng Đinh Ninh Sư Huynh."

Tạ Trường Thắng hừ một tiếng: "Đây là nguyên nhân chính đám bọn ta tới đây tìm ngươi, vì nó không có lợi cho ngươi. Trước thời gian bắt đầu. . . thời gian ngươi tu hành quá ngắn, dù có đồng ý chấp nhận người khác khiêu chiến hay không, thì phiền toái sẽ liên tục tới, vừa mệt người, lại tốn nước bọt và thời gian, mà nhiều khi còn ảnh hưởng tới thanh danh không tốt."

Đinh Ninh lắc đầu, bình tĩnh nói: "Không sợ thanh danh không tốt, vì ta sẽ không từ chối bất kỳ người khiêu chiến nào hết."

Đám người Tạ Trường Thắng và Nam Cung Thải Thục sửng

sốt.

"Xin lỗi, lại phải lấy ngươi làm ví dụ." Đinh Ninh nói với Thẩm Dịch, rồi quay sang mọi người: "Tu hành không nhất định phải dựa vào chính mình, ta không - cự tuyệt người khác khiêu chiến, vì nhiều khi từ những cuộc đấu đó, ta còn có thể chiến thắng, lấy được đồ đạc gì đó từ tay họ."

Thẩm Dịch nhớ lại việc mình thua trận phải giao ra Tam Dương Thảo mà mình tốn rất nhiều công sức mới tìm được, thì chẳng những không tức giận, mà mắt còn sáng lên.

Tiết Vong Hư cười ha ha: "Ý tưởng rất thú vị, Đinh Ninh ngươi rốt cuộc cũng đã biết tôn sư trọng đạo, biết nếu không có chuyện gì náo nhiệt thì ta sẽ rất nhàm chán. Hơn nữa cái đám xếp hạng đầu cũng đâu có ý tới khiêu chiến ngươi đúng không?"

Đinh Ninh mỉm cười: "Thắng được càng nhiều, ngươi càng phong quang."

"Ngươi nghĩ mình chắc chắn thắng? Chẳng lẽ tên của ngươi mới gọi là Trường Thắng?" Tạ Trường Thắng cau mày, nhưng rồi lại cười, "Nhưng ta thích loại người tin tưởng bất cần đạo lý như ngươi."

Q2 - Chương 43: Cơ hội và chuẩn bị đằng sau

Phía đông Trường Lăng có một tòa lầu sách cũ, do Binh Mã Ti quản lý, bên trong có rất nhiều địa đồ, sách vở các loại về thủy lợi, ngày thường chẳng có ai thèm tới, trừ những khi có vấn đề về thủy lợi, quan viên mới tới đây xem địa đồ để đi tu bổ, sửa chữa, hay phòng lụt.

Nhưng hôm nay, lúc trời chạng vạng, có một nam tử dáng người khôi ngôlại tới ngồi ngay trước cửa lầu sách cũ, để chậu than trước mặt, đun một nồi súp dê, cầm bình rượu tự uống một mình, hoàn toàn không coi ai ra gì.

Gió cuốn vào, bốc lên bụi than mù mịt.

Một sư gia âm trầm xuất hiện, lạnh lùng quát: "Phiền Trác, ngươi phải biết, cho các ngươi ra vào Trường Lăng, tướng quân nhà ta phải mạo hiểm đến chừng nào hay không, mà ngươi lại dám cuồng vọng vào trong Ngư Thị giết người! Các ngươi rốt cuộc muốn cái gì hả?!"

Thấy sư gia lúc nào cũng thâm trầm điềm tĩnh giờ lại gấp gáp giận dữ như vậy, nam tử hơi ngẩn ra, nhưng nghe xong câu quát, thì sắc mặt sầm xuống, sát khí không hề kiêng kị bùng ra, cười nhạt: “Kỳ Bát Mặc, ngươi dầu gì cũng đã từng cùng Lương Liên vào sinh ra tử, từ trong đống người chết bò ra, chỉ vì một chút khó thở nhất thời, lại không còn phân biệt được thân phận của mình với thân phận của chúng ta hay sao, ngươi tưởng chúng ta là ai? Bây giờ ta ngồi ở đây, Cung chủ nhà ta đang ở trên lầu xem sách, mà ngươi lại dám đứng đây vô lễ, hô to gọi nhỏ như thế, ngươi

dám quấy nhiễu ngài ấy, ngươi nghĩ ta không dám một kiếm giết ngươi chăng?"

Kỳ Bát Mặc dĩ nhiên giận dữ công tâm, nhưng bị Phiền Trác nói năng thô bạo như thế, lại nghe tới hai chữ "Cung chủ" thì tỉnh hẳn ra, nhớ ra rằng đối phương là kẻ vô pháp vô thiên, không hề sợ ai, lúc nào cũng dám làm bậy.

Ba chữ Bạch Sơn Thủy như có ma lực, làm cơn giận trong lòng ông ta hoàn toàn biến mất.

Ông ta hít sâu một hơi: "Không ngờ Bạch cung chủ lại ở đây, thực là thất lễ, ngươi được người nhờ vả, đương nhiên phải làm hết lòng, nhưng bây giờ người của ngươi đã làm hỏng việc, lại còn để lại một người sống, đã rơi vào tay Thần Đô Giám, ngươi có biết như vậy mang lại hậu quả gì hay không?"

"Thất thủ?"

Phiền Trác thu liễm sát khí, lạnh lùng nhìn ông ta: "Muốn giết người đương nhiên phải bỏ vốn, ba người kia đều là độc xà thật sự, chứ không phải phế vật như lời nói của ngươi, một tên trưởng quan nào đó của các ngươi của là ba người bọn họ ám sát. Chắc là vận khí quá kém, nếu không với thực lực của ba người này, ở trong Ngư Thị trong giết một thằng nhóc mới vừa vào tam cảnh, làm sao có vấn đề gì!"

Kỳ Bát Mặc thở mạnh: "Từ năm nguyên võ đầu tiên, Hoàng Hậu đã muốn san bằng thế lực ngầm ở Ngư Thị, nhưng cuối cùng phải dừng tay, vì ngoài mối quan hệ với một số lão quan trong triều, trong Ngư Thị còn có nhân vật cấp bậc tông sư bảo vệ, và hơn hẳn tông sư bình thường. Ba con độc xà kia của ngươi, chắc chắn cũng là giống ngươi, coi thường Ngư Thị, nên bây giờ, đã bị Thần Đô Giám đưa vào Đại Thủy Lao rồi."

"Đại Thủy Lao?" Phiền Trác trào phúng nhìn ông ta: "Giết gà

mà dùng đao mổ trâu, đưa vào Đại Thủy Lao thì tra ra được cái gì, mà dù là có, thì cũng chẳng dính tới được ngươi với Lương Liên, ngươi sợ cái gì? "

Kỳ Bát Mặc trầm mặc một lúc, khẽ nói: "Ta lo ngươi lại tiếp tục làm việc lỗ mãng mà thôi."

"Rồng qua biển, bản thân chính là phóng đãng, đâu có lúc nào cũng nơm nớp lo sợ như các ngươi?" Phiền Trác cười cuồng ngạo: "Khỏi cần nhờ tới người giang hồ của Trường Lăng, đến lúc đó ta tự tay giúp các ngươi diệt trừ là được."

Nghĩ đến đối phương có đủ thực lực để mà cuồng ngạo, lại nghĩ đến Bạch Sơn Thủy đang ở trên lầu, Kỳ Bát Mặc không nói thêm gì nữa, quay người đi ra ngoài.

Dưới lầu ồn ào, trong lời nói lưỡi đao bóng kiếm, nhưng trên lầu vẫn yên tĩnh như thường.

Sách ở trên giá đều đã cũ kỹ, hình vẽ và chữ viết đều đã mờ.

Bạch Sơn Thủy ngồi dưới đất, nhìn ra ngoài trời suy nghĩ.

Tuy đã được chỉ điểm, nhưng cảm ngộ vẫn không hề tiến triển, căn bản không cảm nhận được sự quan hệ giữa những đường cong trên Ngọc Phù trong tay với hướng đi của thiên địa Nguyên Khí, nhưng Bạch Sơn Thủy cũng không sốt ruột, vì hắn đang ở trong một trạng thái kỳ dị.

Hắn mơ hồ cảm thấy, tìm hiểu Ngọc Phù này, cũng chính là một quá trình tu hành mà hắn cần phải trải qua.

Những huyền diệu khó giải thích kia, những đường cong hướng ra bốn phía không có điểm dừng. . . Tìm ra được sự huyền bí của chúng, chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới tu vi Đệ Bát Cảnh của hắn.

Hắn là trụ cột tinh thần của người Ngụy, là người thiên hạ đều phải kiêng kị, thiên tư của hắn đương nhiên không có bao nhiêu người bì được, vậy mà từ khi bước vào thất cảnh, ngay cả hắn, muốn tiến lên thêm cũng cảm thấy khó khăn.

Bây giờ, trong đêm tối đã xuất hiện một con đường, hắn phải từ từ lục lọi, từ từ tìm ra con đường phải đi.

Nên dù đang ở trong nơi nguy hiểm, nhưng trong lòng hắn, lại vô cùng bình thản.

Vì tuyệt đối bình tĩnh, nên chung quanh thân thể hắn xuất hiện rất nhiều những bọt nước nhỏ trắng tinh óng ánh, chúng như có sinh mạng, từ từ chuyển động, khiến quanh người hắn như có một cái lồng phát sáng.

Không có bất kỳ chức vụ gì trong hổ lang quân, nhưng Kỳ Bát Mặc là người Lương Liên tín nhiệm nhất, ông ta rời khỏi lầu sách, tới tìm Lương Liên.

Kỳ Bát Mặc vuốt cằm, nói: "Tướng Quân."

"Đừng tới nhắc nhở hay uy hiếp họ làm gì, họ tự có chừng mực." Lương Liên thản nhiên nói: "Loại ngươi như họ không thể sử dụng kiểu suy nghĩ bình thường để suy đoán, họ và đám Triệu kiếm lô đều là những kẻ không quan tâm tới sinh tử, bọn họ là loại người nếu buổi trưa giết được một bát cảnh, đến chiều tối phải chết thì họ cũng vẫn thấy vui vẻ. "

***

Trong phòng ngủ đằng sau quán rượu Ngô Đồng Lạc, Đinh Ninh cẩn thận bôi Kình Quỳnh Cao lên người.

Cao này là một loại mỡ màu hơi vàng, lúc bôi lên, xương cốt trong người kêu lên lách cách nho nhỏ, cho thấy thuốc mỡ này có dược lực cực kỳ kinh người.

Thuốc mỡ có mùi tanh nhàn nhạt, khá là khó ngửi, nên dù cách một lớp vải dày, Trưởng Tôn Thiển Tuyết vẫn không khỏi nhíu mày.

Biết Trưởng Tôn Thiển Tuyết không vui, Đinh Ninh mỉm cười: "Mùi này khó ngửi thật, để mai ta đi mua ít nhang thơm để đốt."

"Kình Quỳnh Cao này dù sao cũng giúp người ngoài không nghi ngờ thân thể của ngươi, thân thể của ngươi nhìn đâu có yếu như vậy." Trưởng Tôn Thiển Tuyết lạnh nhạt: " Ti Không Liên tặng cho ngươi lễ trọng như vậy, hắn muốn cái gì?"

Đinh Ninh lắc đầu: "Không biết. . . Ti Không Liên dù chức tước cao, nhưng không xa xỉ như những hầu phủ khác, lễ này đối với hắn quả thực rất nặng. Chắc là muốn đánh cuộc một keo, để tương lai ta giúp lại hắn cái gì đó, nhưng phải đợi đến lúc ta tới một tu vi nhất định thì mới biết."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết trầm mặc một lúc: "Ngay cả ám sát như vậy cũng không làm ngươi bị thương được, xem ra ngươi mạnh hơn là ta nghĩ."

Đinh Ninh nghiêm túc hẳn: "Ta đã đi quá nhanh, nhưng ngươi không thể nhanh, ngươi phải kiên nhẫn. Ngươi đừng nghĩ trước đây ta đã quyết định đúng, vì chuyện này vận khí rất quan trọng, nếu không có Tiết Vong Hư, đến bây giờ chưa chắc ta có nhiều cơ duyên như vậy, cũng chưa chắc có được tu vi như hiện tại."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết như cũ không trả lời theo câu nói của hắn, mà nói sang chuyện khác: " Mân Sơn Kiếm Hội năm nay ra quyển sách đó, ngươi còn nắm chắc được bao nhiêu phần?"

Đinh Ninh nhíu mày: "Trước mắt không thể nói được nắm chắc bao nhiêu phần, còn phải nghĩ cách đi tìm một vài thứ nữa giúp tăng tu vi. Kiếm Kinh Bạch Dương Động không đủ, lúc tới Mân Sơn Kiếm Hội, tu vi tối đa chỉ tới được tam cảnh trung phẩm, nên còn

phải nghĩ cách, hơi phiền phức."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết cau mày: "Ngay cả ngươi mà cũng không có lòng tin chiến thắng, mấy người đứng đầu trong danh sách đó lợi hại như vậy?"

Đinh Ninh cười khẩy: "Người lợi hại thật sự không có tên trong danh sách, ta biết rõ thủ đoạn của hoàng hậu, bà ta làm gì cũng đều có mai phục ở đằng sau, mai phục đó mới thực sự là lợi hại."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết suy nghĩ, cảm thấy để hiểu được suy nghĩ của những người này quá mức phiền phức, nên chẳng buồn nghĩ nữa, nhắm mắt lại, bắt đầu tu hành.

Đinh Ninh cảm nhận được hô hấp của cô, trầm mặc.

Cô không phức tạp như hắn, hoặc nói cô quá mức đơn giản.

Nhưng càng đơn giản, thì càng đáng ngưỡng mộ.

Sáng sớm hôm sau, Đinh Ninh thức dậy, bắt đầu nấu cháo.

Nhưng Trương Nghi đã la to kêu hắn, phá vỡ buổi sáng yên tĩnh.

"Có chuyện gì?"

Đinh Ninh mở cửa, nhìn Trương Nghi đang lo lắng chờ ở cửa.

"Mọi người dậy hết rồi, Tạ Trường Thắng đã cho xe ngựa tới đón."

"Nói là có người trên danh sách công khai quyết đấu. . . Sư đệ ngươi nhanh chút! Nếu động chủ không kịp xem, người sẽ lại tức giận!"

Trương Nghi vừa nói chuyện, vừa kéo Đinh Ninh chạy đi.

Đinh Ninh nhíu mày: "Là ai?"

Q2 - Chương 44: Tranh vị trí

"Nói là bài danh ba mươi bảy Trần Liễu Phong đánh với bài danh ba mươi lăm Phạm Vô Khuyết."

Trương Nghi là người biết suy nghĩ trước sau, tuy vội vàng vì sợ Tiết Vong Hư tức giận, nhưng vẫn hỏi: "Có cần báo cho dì nhỏ của ngươi một tiếng không?"

Đinh Ninh lắc đầu: "Không cần."

Với tu vi của Trưởng Tôn Thiển Tuyết, mọi chuyện xảy ra trong hẻm nhỏ này cô đều biết cả, nên tuy nồi cháo trên bếp còn chưa sôi, cũng chẳng sao hết.

Tạ gia là cự phú Quan Trung, Tạ Trường Thắng ngày thường tiêu tiền như nước, vô cùng phô trương, nên xe điều được tới bây giờ cũng là hai chiếc xe ngựa vô cùng đẹp đẽ quý giá.

Ngựa kéo đều là Truy Phong Câu quận Thanh Sắc Lũng Tây, da lông bóng loáng tỏa sáng, không có một tia tạp sắc, thùng xe được khảm bạch ngọc và lá vàng, rất là tráng lệ khí phái.

Tiết Vong Hư và Thẩm Dịch đã ở trong một chiếc, thấy Trương Nghi vội vã kéo Đinh Ninh tới, Tiết Vong Hư cười khoái chí.

Sống cả đời, đến lúc già có được một tên đồ đệ đáng yêu như vậy, sống cũng đáng rồi.

Tạ Trường Thắng chuẩn bị rất cẩn thận, trong xe có cả rượu và đồ nhắm, Trương Nghi và Đinh Ninh vừa lên xe, xa phu lập tức điều khiển cho xe chạy với tốc độ nhanh nhất.

Đinh Ninh cầm lấy một cái bánh bao không nhân khô xé ra ăn,

hỏi Trương Nghi: "Quyết đấu ở đâu?"

“Sườn núi Cúc Hoa ven sông Tiểu Chu.”

"Cũng không xa. Giữa họ có ân oán gì không?"

Sông Tiểu Chu ở phía nam Trường Lăng, hai bờ sông có độ dốc khá cao, giống như hai sườn núi nhỏ, thường đều dùng để chăn dê, nhưng bây giờ trời cuối thu tiết trời dễ chịu, hai bờ sông nở đầy hoa cúc dại, có không ít người tới đây du ngoạn.

Chỗ bệ đá trước đây dùng để đốt lửa truyền tin trong quân đội, nay trở thành đài du ngoạn cho mọi người, hiện giờ lại biến thành địa điểm quyết đấu.

Chiến đấu ở đó, người ở hai bờ sông đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

"Ta chỉ biết Trần Liễu Phong là đệ tử ưu tú của Nguyệt Hải Kiếm Viện, chuyên tu Bích Hải Triều Sinh Kiếm, Phạm Vô Khuyết là đệ tử được Kiếm Viện Điền Hàn nuôi dưỡng, tu hẳn là Động Thạch Kiếm." Trương Nghi áy náy đáp: "Còn giữa hai người có thù hằn gì không, thì ta không biết."

Hoằng Dưỡng Thư Viện khi lập ra danh sách xếp hạng tài năng đã tổng hợp rất nhiều nhân tố, lần này công khai quyết đấu song phương, Trần Liễu Phong và Phạm Vô Khuyết dù chỉ là bài danh ba mươi bảy và ba mươi lăm, nhưng lại được xếp hạng vượt xa vị trí thứ bảy mươi hai của Đinh Ninh dù hắn chiến thắng trong tế kiếm thí luyện, đánh bại Thẩm Dịch, phá vỡ kỷ lục tu hành. Đám người Nam Cung Thải Thục ngay cả trước một trăm đều không có tên, nên vị trí ba mươi bảy và ba mươi lăm này đều là vị trí mà người trẻ tuổi của Trường Lăng phải ngước lên mà nhìn.

Dù mới là sáng sớm, hai bờ sông Tiểu Chu đã đầy xe ngựa, xe vẫn không ngừng nối gót nhau tới, những chiếc tới sau, đương

nhiên không thể tới gần bệ đá.

Thấy xe mình phái đi chở Tiết Vong Hư và Đinh Ninh còn chưa tới, Tạ Trường Thắng không khỏi nôn nóng: "Sao đông người quá vậy!"

Nam Cung Thải Thục nhìn hắn: "Còn không phải là vì danh sách của Hoằng Dưỡng Thư Viện hay sao, nếu không có nó, ngày thường hai người bọn họ có quyết đấu, cũng chưa chắc nhiều người tới xem như vậy. Bây giờ danh sách đã ra, người có tên trong danh sách đương nhiên ai cũng muốn xem thực lực của người đứng thứ ba mươi bảy và ba mươi lăm là như thế nào, mình so với họ có chênh lệch nhiều hay không."

"Họ đến rồi!" Từ Hạc Sơn vui vẻ kêu lên.

"Cuối cùng cũng tới kịp." Tạ Trường Thắng không để ý tới ai, vẫy tay kêu lớn: "Ở đây!"

Ở đây hiện có rất nhiều người trẻ tuổi tài tuấn và danh môn vọng tộc tới đây xem người, nhưng chẳng có ai ồn ào loi nhoi như Tạ Trường Thắng, nên Đinh Ninh rất dễ dàng nghe thấy tiếng hắn, và cũng nhìn thấy hắn.

"Hai người này mới sáng sớm đã phát bệnh thần kinh à, chạy tới đây quyết đấu?" Đinh Ninh nhìn hai người đang đứng trên bệ đá, hỏi.

"Nghe nói là vì tranh giành tình nhân." Giọng Tạ Trường Thắng có chút khinh bỉ: "Hai người này nghe nói từng là bạn tốt, Trần Liễu Phong thích một cô nương, nên thường tới tìm nhờ Phạm Vô Khuyết nghĩ kế, nhưng sau đó Phạm Vô Khuyết lại qua lại với cô nương kia, Trần Liễu Phong giận tím mặt, vốn đã định cả đời không qua lại với Phạm Vô Khuyết nữa, nhưng không ngờ danh sách ra đời, Trần Liễu Phong vốn luôn cho rằng Phạm Vô Khuyết kém hơn mình nhưng bây giờ lại thấy được xếp ở trên mình, nên

không chịu nổi, viết chiến thư khiêu chiến Phạm Vô Khuyết."

Trương Nghi không nhịn được nghiêm mặt nói: " Phạm Vô Khuyết như vậy là không đúng, quân tử không đoạt chuyện tốt của người, huống chi là đoạt người trong lòng của hảo hữu."

Đinh Ninh đánh giá hai thiếu niên đang đứng trên bệ.

Một người mặc trang phục màu đen, tóc cũng buộc dây nhỏ màu đen, khuôn mặt lạnh buốt, nhìn là biết thuộc loại người bình thường ăn nói rất có ý tứ.

Người còn lại mặc áo bào màu lam , trông khá thanh tú.

"Hai người này người nào là Trần Liễu Phong, người nào là Phạm Vô Khuyết?" Đinh Ninh quay sang hỏi Tạ Trường Thắng: "Nếu muốn cho nhiều người chứng kiến, bây giờ cũng đủ nhiều người rồi, sao còn chưa bắt đầu, họ còn chờ cái gì?"

Tạ Trường Thắng cũng không hiểu: "Chúng ta cũng không biết, hai người đều đã tới được cạn một tuần trà rồi, ngoài nói mấy câu lúc mới tới, thì tới giờ chẳng nói với nhau thêm câu nào, ta luôn lo Tiết động chủ với các ngươi không tới kịp, nhưng không ngờ tới giờ vẫn chưa bắt đầu."

Đang lúc nói chuyện, sau lưng Đinh Ninh một giọng nói lạnh lùng: "Này, các ngươi nhường chỗ đi."

Tạ Trường Thắng và Nam Cung Thải Thục, Từ Hạc Sơn đã chiếm được một chỗ đứng xem rất đẹp.

Nó đối diện với chỗ đứng của Trần Liễu Phong và Phạm Vô Khuyết, lại hơi nhô cao hơn những chỗ khác, coi rất tiện.

Vừa gần vừa cao, chẳng khác gì đứng ngay ở trên bệ đá xem đánh nhau.

Chỗ đặc biệt này lại không rộng, chỉ đủ cho đám người Tạ Trường Thắng và Tiết Vong Hư, Đinh Ninh mà thôi.

Muốn cho người khác đứng, đương nhiên phải có người bỏ chỗ, xuống chỗ thấp hơn, mà giọng nói kia lại còn không lễ phép, chỉ cần nghe giọng nói là biết người mới tới là hạng người gì, nên Tạ Trường Thắng cười khẩy: "Tại sao phải nhường?"

Đinh Ninh bình thản xoay người, một nơi như thế này, có tranh chấp là chuyện bình thường.

Hắn nhìn thấy ba thiếu niên tuổi cũng cỡ hắn.

Hai người mặc áo choàng màu vàng nhạt, tướng mạo khác nhau, nhưng đều mày kiếm mắt sáng, thập phần anh tuấn, một người mặc cẩm bào màu đỏ tía, dáng người cao gầy, hai mắt hơi thụt vào trong, khá là uy nghiêm.

Nghe Tạ Trường Thắng trả lời, ba thiếu niên đều lộ vẻ không vui, thiếu niên dáng người cao gầy cười khẩy đáp trả lại ngay, ngữ khí rất là gay gắt: "Tại sao không cho, chẳng lẽ mảnh đất này là ngươi mua lại hay sao?"

Tạ Trường Sinh trào phúng nói: "Miệng lưỡi bén nhọn nhỉ, nhưng cũng không sai lắm đâu, nói mảnh đất này là ta mua lại cũng không sai cho lắm. Mấy vị bằng hữu này là vừa mới đến, trước đó chỉ có ba chúng ta, người tới đây không ít, nhưng ngươi có biết vì sao không có ai tới giành chỗ với chúng ta không?"

Thiếu niên cao gầy hơi ngẩn ra, nhưng rồi cười khẩy: "Có lẽ các ngươi hung ác, người khác không dám giành với các ngươi mà thôi."

"Sai. Đó là vì họ biết đạo lý làm người, biết thứ tự đến trước đến sau, biết kính già yêu trẻ, biết kính sư trưởng." Tạ Trường Thắng từ hồi ở tế kiếm thí luyện đã cho thấy có bản lĩnh trào

phúng, lúc này khả năng ấy càng thêm phát triển, như muốn chảy ra khỏi mặt: "Bọn ta đâu phải là người đầu tiên tới đây, lúc chúng ta tới đã có mấy người tới trước, ta với bọn họ thương lượng, trả cho mỗi người nghìn đồng vàng, họ mới nhượng lại cho ta chỗ này, bây giờ bằng hữu của ta đã tới, người này còn già hơn cả thái công của các ngươi, các ngươi còn nhỏ hơn cả người nhỏ tuổi nhất trong đám bọn ta, mà ngay từ câu đầu tiên các ngươi đã vô lễ như thế, muốn chúng ta nhường chỗ cho các ngươi? Sư trưởng các ngươi và cha mẹ các ngươi rút cuộc là ai, ngay cả đạo lý làm người cũng không dạy cho các ngươi hay sao?"

Ba tên thiếu niên kiêu căng bị nói đến mức mặt tái đi, một hồi đỏ một hồi xanh.

Không tìm ra được ý nào để cãi lại, một tên trong bọn thẹn quá hoá giận: "Quả thực là nói bậy nói bạ, mỗi người trả cho nghìn vàng để mua chỗ, ngươi nghĩ bọn ta là con nít ba tuổi chắc, nói cái gì cũng tin?"

"Đối với các ngươi, đây là chuyện không thể nào làm được, nhưng đối với Môn Quan Trung Tạ gia nhà ta, tiện tay cho nghìn vàng tính là cái gì?" Tạ Trường Thắng cười: "Ta mười tuổi đã dùng tiền mừng tuổi của ta để mua sản nghiệp, bây giờ tiền thuê đất một năm cũng đủ cho ta ăn xài thả cửa, gặp người ưa mắt tùy tiện ném cho nghìn vàng là chuyện bình thường, các ngươi nếu có thể làm cho ta thấy vui lòng một tí, không chừng ta cũng sẽ thưởng cho các ngươi nghìn vàng."

"Quan Trung Tạ gia?"

Thiếu niên vừa lên tiếng tái mặt, không nói lại được tiếng nào.

Quan Trung chỉ có một Tạ gia, mà Tạ gia ấy chính là phú khả địch quốc.

Người có quan hệ với Tạ gia ở Trường Lăng không tài nào đếm

xuể.

"Ngươi đã dùng tiền mừng tuổi mua sản nghiệp thì lấy cái gì để mà còn tiêu tiền như nước, cần gì phải ra vẻ khoe của như thế, không sợ tỷ tỷ ngươi cắt tiền xài à?" Nam Cung Thải Thục hạ giọng nhắc nhở Tạ Trường Thắng.

"Dù có là cự phú thật, thì tiền mừng tuổi cũng đâu có nhiều tới như vậy, ta chỉ thuận miệng nói khoác thêm một tí mà thôi." Tạ Trường Thắng cười khoái chí, khẽ trả lời: "Nhưng dù có thế, thì cũng đủ hù đám ba tên nhà quê này rồi."

Đối phương hiển nhiên cũng là tài tuấn nổi danh của Trường Lăng, con nhà vọng tộc, nếu không đâu thể kiêu ngạo như thế, thế mà lại bị Tạ Trường Thắng nói thành đồ nhà quê chưa thấy qua việc đời, Nam Cung Thải Thục không khỏi lắc đầu, phì ra cười.

Đối phó với những người vô lễ như vậy, quả nhiên phải dùng thủ đoạn hạ nhục này của Tạ Trường Thắng mới hả được giận.

Tên thiếu niên mặc áo choàng màu đỏ tía biến sắc, lạnh giọng nói: "Còn tưởng là ai, thì ra là tên phá gia chi tử không nên thân của Quan Trung Tạ gia, không biết lần này trong danh sách tài năng của Hoằng Dưỡng Thư Viện, được xếp hàng thứ mấy?"

Tạ Trường Thắng lạnh mặt: "Ngươi là ai, xếp hàng thứ mấy?"

Thiếu niên cao gầy cười nhạt: "Tại hạ Lục Đoạt Phong, vị trí tám mươi mốt."

Hắn nói xong, khinh bỉ nhìn Tạ Trường Thắng, muốn xem Tạ Trường Thắng xấu hổ.

Không ngờ, Tạ Trường Thắng lại dùng ánh mắt đáng thương nhìn hắn, lắc đầu: "Có người là vì bài danh đứng sau mà cảm thấy thẹn, có người lại thấy mình được có tên trong danh sách bài danh mà cảm thấy kiêu ngạo."

"Nói đến bài danh, người ở đây có vị trí cao hơn ngươi không ít đâu."

Tạ Trường Thắng gật đầu với Đinh Ninh, sau đó quay lại nhìn tên kia: "Ngươi dựa vào cái quái gì mà đòi đắc ý?"

Q2 - Chương 45: Hiệp Hải Kích

Ba thiếu niên kiêu căng cố gắng kềm mình lại.

"Mình không bằng người ta, lại còn lôi Đinh Ninh ra để làm trò, ngươi cũng thật là... cái gì cũng làm được." Nam Cung Thải Thục trừng mắt với Tạ Trường Thắng.

Tạ Trường Thắng không cho là nhục, còn cảm thấy đắc ý: "Mấy chuyện cãi nhau mồm mép này, là phải nói cho lẫm liệt, phải dẫn trước áp đảo người khác."

"Chưa thỉnh giáo?" tên thiếu niên cao gầy Lục Đoạt Phong sắc mặt ngưng trọng thi lễ với Đinh Ninh.

Đinh Ninh đáp: "Thanh Đằng Kiếm Viện Bạch Dương Động, Đinh Ninh."

"Ngươi chính là Đinh Ninh? bài danh bảy mươi hai trên bảng Tài tuấn, Thanh Đằng Kiếm Viện Đinh Ninh?"

Ánh mắt ba người đều không tự chủ được nhìn vào Tiết Vong Hư đội mũ da, choàng áo lông dày, lại nhìn thái độ của mọi người với Tiết Vong Hư, hiểu ra than phận của lão nhân kia.

Ánh mắt ba người trở nên cổ quái.

"Đối với Quan Trung Tạ gia, tiền tài như cặn bã, chắc hẳn các ngươi cũng đã xem danh sách tài năng của Hoằng Dưỡng Thư Viện." Lục Đoạt Phong nhếch mép, khẽ huých hai thiếu niên còn lại: "Ta tu An Sơn Kiếm Tháp, hai vị này tu ở Hoàng Vân Động Thiên, theo thứ tự trên danh sách là tám mươi sáu Chu Tả Ý và chín mươi mốt Tân Tiệm Ly, ngươi hẳn đã thấy tên chúng ta rồi

chứ."

Trương Nghi nhìn hai người mặc áo choàng vàng, vốn đã nghi ngờ, bây giờ rút cuộc xác định, nên hơi giật mình.

Hoàng Vân Động Thiên bản thân chính là tu hành chi địa cùng cấp bậc với Ảnh Sơn Kiếm Viện, quy mô lớn hơn Bạch Dương Động và Thanh Đằng Kiếm Viện, Chu Tả Ý và Tân Tiệm Ly rất nổi danh trong Trường Lăng, hai người năm trước đã đạt tới tam cảnh trung phẩm, sau đó xuất viện tu hành, đến vùng biên cảnh giữa Đại Tần vương triều và Nguyệt Thị Quốc, nghe nói đã ở đó chém giết rất nhiều mã tặc.

Vì sao hai người lại bị xếp ở phía sau, thì Trương Nghi không hiểu.

Trương Nghi nghĩ hôm qua lật xem từng trang trong danh sách, chắc Đinh Ninh có ấn tượng với hai cái tên này, nhưng không ngờ, Đinh Ninh chỉ đảo mắt qua hai người áo vàng kia một cái, giọng nói cụt lủn, dứt khoát: "Không có ấn tượng."

Trương Nghi ngạc nhiên: "Sư đệ?"

Đinh Ninh nhàn nhạt liếc hắn: "Tại sao ta phải nhớ tên những người xếp hạng sau ta?"

Tạ Trường Thắng cười ha ha, "Tỷ phu" này quá hợp với khẩu vị của hắn.

Ba người Lục Đoạt Phong, Chu Tả Ý, Tân Tiệm Ly rất giận dữ.

Tân Tiệm Ly cười lạnh: "Bọn ta thực là không hiểu, vì sao Hoằng Dưỡng Thư Viện lại xếp ngươi ở trên chúng ta được."

Tạ Trường Thắng dương dương đắc ý: "Bây giờ đã hiểu chênh lệch ở đâu chưa?"

Tân Tiệm Ly mặt không chút thay đổi: "Hiểu rồi, thì ra hắn được xếp hạng ở trước chúng ta, là vì hắn có một người bằng hữu có tiền là ngươi. Nếu không phải Hoằng Dưỡng Thư Viện thiếu tiền, làm sao lại chỉ làm một cái danh sách nhỏ như vậy. Ta thực là tò mò, sao ngươi không bảo họ đưa ngươi lên bảng xếp hạng luôn, là tự biết thực lực chưa đủ, nếu có tham gia Mân Sơn Kiếm Hội cũng sẽ bị xấu mặt đúng không?"

Tạ Trường Thắng biến sắc: "Ý của ngươi là Hoằng Dưỡng Thư Viện bị ta mua chứ gì?"

Tân Tiệm Ly cười khẩy: "Làm sao ta biết."

Tạ Trường Thắng giận dữ, đang muốn mở miệng, Đinh Ninh đã nhìn hắn, bình thản: "Có gì đâu mà phải cãi nhau, Hoằng Dưỡng Thư Viện tuy không phải tu hành chi địa, nhưng trong đó có rất nhiều người được người ta tôn kính. Ăn nói kiểu như vậy nếu như truyền ra ngoài, kẻ sau này bị trách phạt không phải chúng ta đâu."

"Con nít nói đùa với nhau ai mà thèm quản." Tân Tiệm Ly không chút úy kỵ, cười lạnh: "Đấu bằng miệng lưỡi chẳng ích lợi gì, tốt nhất là xem kiếm của ai mạnh hơn, Đinh Ninh ngươi đã được xếp hạng trên chúng ta, ngươi có dám tiếp khiêu chiến của ta hay không?"

Đinh Ninh nhìn hắn, chẳng buồn nói một lời, xoay người sang chỗ khác.

Ba người Tân Tiệm Ly ngớ người, Tân Tiệm Ly lớn tiếng châm chọc: "Sao hả, không dám?"

"Mới sáng sớm đã phải vội vàng tới đây là để coi người ta đánh nhau, hơn nữa chỗ này đã phải mua bằng nhiều tiền như vậy, dù muốn cái gì, cũng phải chờ người ta đánh nhau xong rồi hãy nói."

Đinh Ninh bình thản lên tiếng.

Ba người giật mình, vội quay qua nhìn, trên bệ đá, Trần Liễu Phong và Phạm Vô Khuyết đã bắt đầu quyết đấu.

"Thì ra là chờ người mang Vô Phong Huyền Thiết Kiếm tới."

Nam Cung Thải Thục híp mắt, cô nhìn thấy có người mang hai thanh kiếm lên đài, thanh nào cũng có màu đen tuyền, dài ba thước, đầu kiếm được mài cùn, hai mặt lưỡi kiếm vô cùng bằng phẳng, không hề được khắc phù văn, nên mới được gọi là Vô Phong Huyền Thiết Kiếm.

Với tu vi và lòng dạ của hai người, đương nhiên không sợ quyết đấu bị thương, nên hai bên dùng kiếm thế này, chính là muốn truy cầu sự công bằng tuyệt đối.

Thân kiếm không có phù văn, thì chỉ có thể dung nạp Chân Nguyên thi triển ra Kiếm Khí, chứ không phát ra chân nguyên được, đây cũng chính là loại kiếm chuyên dụng của Mân Sơn Kiếm Hội.

Từ đợt sơ tuyển của Mân Sơn Kiếm Hội trở về sau, mỗi cuộc quyết đấu đào thải, đều phải dùng này Vô Phong Huyền Thiết Kiếm loại, một là để tránh không làm cho những anh tài trẻ tuổi bị thương hay mất mạng, hai là có như vậy, người ta mới nhìn ra được khả năng lĩnh ngộ và vận dụng kiếm kinh của kiếm thủ.

Nam Cung Thải Thục quay sang nhìn Đinh Ninh: "Ngươi là cố ý chọc giận họ?"

Cô chợt nghĩ ra cái gì đó, mắt sáng lên: "Ngươi thật sự muốn đánh nhau với họ?"

Đinh Ninh gật đầu: "Ta sẽ chọn Chu Tả Ý."

Nam Cung Thải Thục giật mình, kẻ buông ra lời thách đấu là Tân Tiệm Ly, kẻ được xếp hạng gần Đinh Ninh nhất là Lục Đoạt Phong, Chu Tả Ý nằm ở giữa ba người, sao Đinh Ninh lại chọn

hắn?

"Xem quyết đấu trước đã." Đinh Ninh biết cô không nghĩ ra, nhưng không có ý giải thích, chỉ nhắc nhở như vậy.

Nam Cung Thải Thục quay đầu sang xem, cuộc quyết đấu được chờ đợi đã lâu, rốt cuộc bắt đầu.

***

Những tiếng kinh hô vang lên.

"Cái người mặc đồ màu đen, mặt mũi cứ như người ta thiếu tiền hắn, kẻ vừa ra tay trước, chính là Trần Liễu Phong."

Tạ Trường Thắng lên tiếng hướng dẫn.

Mà bây giờ Đinh Ninh cũng đâu cần hắn hướng dẫn nữa.

Thân ảnh Trần Liễu Phong di động, Huyền Thiết Kiếm vẽ ra một chùm Kiếm Khí màu lam.

Trước người hắn tản ra vô số bóng kiếm.

Những chùm kiếm khí màu lam không ngừng được thả ra, kết lại với nhau, tạo thành một mặt biển với những cơn sóng lớn, thân ảnh hắn hoàn toàn được cơn sóng màu lam ấy che lại.

Đây chính là Nguyệt Hải Kiếm Viện Kiếm Ý.

Để chống đỡ, Vô Phong Huyền Thiết Kiếm trong tay Phạm Vô Khuyết chỉ thẳng tắp mãnh liệt đâm ra một nhát.

Khi thế kiếm đã đi đến gần hết, cả thân hình và cổ tay của hắn rung mạnh, trong nháy mắt chém ra hơn mười đạo Kiếm Khí.

Xùy một tiếng nổ vang.

Đến lúc này, kiếm khí từ nhát đâm thẳng tắp vừa rồi mới nổ bung trong không khí.

Tạo thành hiệu ứng như một mũi khoan.

Mũi khoan thẳng tắp mở đường, mấy chục đạo kiếm khí đi theo, trông như một con thoi kéo theo hơn mười sợi tơ bay trong không trung.

Nhưng chỉ trong tích tắc, lộ tuyến bay của chúng đột nhiên biến mất.

Thay vào đó, Thiên Địa Nguyên Khí bộc phát.

Oanh một tiếng trầm đục.

Trên bệ đá xuất hiện hai vầng sáng hình tròn.

Vô số kình khí lấy hai vòng tròn này làm trung tâm, bắn tung tóe ra bốn phương tám hướng.

Mặt đất không chịu nổi sự trùng kích của kình khí, nên vang lên tiếng nứt vỡ, cả bệ đá mù mịt bụi đất và đá vụn.

Mọi người ồ lên kinh hô.

Họ kinh hô không phải vì sợ bệ đá bị sụp.

Bệ đá tuy cũ kỹ, nhiều chỗ rạn nứt, nhưng được làm từ những tảng đá lớn cả nghìn cân chồng lên nhau, hồi trước từng có nhiều Tu Hành Giả cảnh giới cao hơn hai người đánh nhau ở đó, mà bệ đá còn không vỡ, trận đấu này không có khả năng làm cho bệ đá hư được.

Họ kinh hô, là vì một kiếm thẳng tắp vừa rồi của Phạm Vô Khuyết, lại tạo thành một cái Kiếm Phù.

Không ngờ một kiếm đâm thẳng tới trước đơn giản lại mang

theo uy thế khủng bố như thế. . . Ở đây có rất nhiều anh tài kiêu ngạo trẻ tuổi, có người bị xếp hạng đứng sau hai người cảm thấy vô cùng không phục, nhưng chỉ qua một kiếm này, họ đã hiểu được nguyên nhân.

Chiêu kiếm của hai người vừa tung ra, đa số người ở đây không thể nào tiếp được.

"Mạnh thật!"

"Rất giỏi!"

Mặt Thẩm Dịch trắng nhợt, liên tục buông ra hai câu để diễn tả tâm tình lúc này.

Kiếm quang mờ đi, bốn phía loạn trong gió, Trần Liễu Phong và Phạm Vô Khuyết chỉ đứng cách nhau chừng một trượng, một kích toàn lực vừa rồi hai người ngang bằng nhau, không ai hơn kém.

Trần Liễu Phong quát to một tiếng, bằng mắt thường cũng nhìn thấy Chân Nguyên tinh thuần đang trào ra từ bàn tay hắn.

Hắn bước sang trái một bước, trường kiếm chém loạn sang bên phải.

Kiếm khí tuôn ra xé rách không khí, ngưng kết ra những bọt nước màu xanh đậm, tạo thành một con sóng nước thật sự trong không trung!

Con sóng kia to gấp mấy lần thân hình Trần Liễu Phong, rít lên mãnh liệt, đổ ụp về phía Phạm Vô Khuyết.

"Hiệp Hải Kích!"

Một người đứng xem nhận ra chiêu kiếm, buột miệng kêu to.

Q2 - Chương 46: Mượn kiếm

Đây là chiêu thức có uy lực lớn nhất của Bích Hải Triều Sinh Kiếm, tu vi của Trần Liễu Phong đã đạt đệ tam cảnh thượng phẩm, chỉ còn cách đệ tứ cảnh một bước phá cảnh, Chân Nguyên công pháp hắn sở tu cũng không phải tầm thường, từ xa cũng có thể cảm nhận được chân nguyên cực kỳ tinh thuần. Vì hắn đang toàn lực xuất chiêu, Chân Nguyên điên cuồng tràn vào Vô Phong thiết kiếm, một chiêu "Hiệp Hải Kích"này, thật sự là đã có được mấy phần sức mạnh của sóng xanh từ mặt biển.

Tạ Trường Thắng sắc mặt trắng bệch, bỏ mấy ngàn vàng quả thực là không hề uổng phí, vì hắn đứng ngay chính diện với Trần Liễu Phong, dù đã cách một con sông, mà gió do kiếm khí tạo ra vẫn cuốn tới làm tóc tai hắn tơi tả.

Cảm nhận được chân ý ẩm ướt trong không khí và sức mạnh của nhát kiếm, hắn không nhịn được run run lên tiếng: "Một kiếm như vậy làm sao đỡ nổi?"

Đinh Ninh nhìn một kiếm mạnh mẽ kia, trong mắt lóe lên tán thưởng, nhưng nhìn Phạm Vô Khuyết đang đứng vững như bàn thạch, hắn nói khẽ: "Chưa hẳn."

Phạm Vô Khuyết xuất kiếm.

Vô Phong huyền thiết kiếm lần nữa đâm ra.

Kiếm thế vô cùng bằng thẳng, nhìn qua giống hệt đường kiếm ban nãy.

Một tiếng ầm vang, con sóng màu lam bị kiếm của hắn đâm thủng ra một lỗ chừng vài thước.

Một kiếm này có năng lực xuyên thủng kinh người, nhưng lại quá thẳng, không có khả năng đâm trúng con sóng sau của Trần Liễu Phong. Tạ Trường Thắng không hiểu nổi, một kiếm như vậy có ý nghĩa gì.

Nhưng cũng ngay trong nháy mắt này, Chân Nguyên trong cơ thể Phạm Vô Khuyết ào ạt tuôn ra, cuồn cuộn chui vào thân kiếm.

Phía trước mũi kiếm của Phạm Vô Khuyết xuất hiện vô số đường cong.

Những đường cong ấy đâm sâu vào con sóng lam, làm con sóng lam xuất hiện rất nhiều vết rạn.

Trong nháy mắt, con sóng lam vỡ vụn, biến thành những bọt nước không có lực sát thương.

Mọi người ồ lên thán phục.

Tiết Vong Hư mỉm cười, khen ngợi: "Không tệ."

Ánh mắt Trương Nghi chăm chú như đang nghiên cứu: " Chân ý của Động Thạch Kiếm là ở chỗ dùng kim loại phá đá. . . Không chỉ có năng lực xuyên thấu kinh người, Phạm Vô Khuyết cũng đã nắm giữ được chân ý của Động Thạch Kiếm, quả là rất xứng với vị trí trong danh sách."

"Đang" một tiếng vang dội.

Kiếm của Trần Liễu Phong và kiếm của Phạm Vô Khuyết kiếm chạm vào nhau, cả hai người đều lắc lư, bay ra ngoài.

Tạ Trường Thắng mở to hai mắt, không thể tin được: "Vậy mà cũng đỡ được, Hiệp Hải Kích là chiêu thức mạnh nhất của Bích Hải Triều Sinh Kiếm đó, tiêu hao... cực nhiều Chân Nguyên, vậy mà cũng bị Phạm Vô Khuyết phá giải, vậy làm sao Trần Liễu Phong thắng được?"

Đinh Ninh lắc đầu, lầm bầm: "Vậy cũng chưa chắc."

Vốn luôn rất bội phục Đinh Ninh, nhưng một câu này của hắn lại làm Tạ Trường Thắng thấy tức giận, không đồng tình.

Trần Liễu Phong quát to một tiếng phẫn nộ.

Tất cả Chân Nguyên còn lại được hắn rót hết vào thân kiếm.

Thanh kiếm chém ra một nhát.

Mọi tiếng kinh hô đều dừng lại.

Trên mặt Phạm Vô Khuyết lần đầu tiên hiện ra nét khiếp sợ.

Trên thân kiếm, lại tuôn ra vô số đầu Kiếm Khí màu lam.

Những bọt nước màu lam xuất hiện, bị một sức mạnh vô hình đập vào, văng tung tóe.

Bọt nước màu lam vỡ ra, bên trong bắn ra bọt nước màu trắng, như hàng ngàn đóa hoa ập về phía Phạm Vô Khuyết!

"Vạn Đào Sinh, không tệ." Tiết Vong Hư tán dương.

Phạm Vô Khuyết biến sắc, lần này không đâm thẳng tới một kiếm như trước nữa, mà đâm liền một lúc ba kiếm.

Trước người hắn xuất hiện ba lỗ thủng, những đóa hoa trắng và lam rơi vào đó đều bị tan thành bụi, tiêu tán.

"Oanh" một tiếng.

Trần Liễu Phong từ trong màn nước lao ra, bay tới trước mặt hắn.

Thân thể hắn bị hơi nước làm ướt sũng, trên vai bị mấy đóa hoa nước đập trúng, vang lên tiếng xương nứt nho nhỏ, nhưng hắn

không hề ngừng lại, vung kiếm hất văng mấy đóa hoa trước mặt, chém thẳng vào Phạm Vô Khuyết.

Mặt Phạm Vô Khuyết trắng bệch như tuyết.

Hắn lùi lại, vung kiếm chặn thế kiếm của Trần Liễu Phong.

Âm thanh va chạm vang lên chói tai, hắn chặn kịp đường kiếm của Trần Liễu Phong, những tia lửa bung ra tung tóe, nhưng hắn cũng đã trúng mấy đóa hoa nước!

Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, thân hình như diều đứt dây bay văng ra ngoài.

Sau lưng hắn, là con sông đã bị kết băng.

Tiếng nứt vang lên răng rắc.

Thân thể hắn rơi thẳng xuống mặt sông, đập vỡ mặt băng, lọt vào nước sông lạnh toát.

Hai bên bờ sông hoàn toàn yên tĩnh.

Trần Liễu Phong đứng thở hổn hển, trường kiếm trong tay chống xuống bệ đá, quát to: "Là ai thắng?"

Không ai trả lời hắn.

Ai cũng biết với tu vi của Phạm Vô Khuyết, dù rớt xuống sông băng cũng không bị nguy hiểm gì tới tính mạng, nhưng bị một kiếm đánh văng ra khỏi đài cao, mất đi khống chế để rơi xuống nước, đương nhiên nghĩa là thất bại.

Nếu ở trên chiến trường, hắn là đã bị giết chết.

'Rầm ào ào' một tiếng.

Phạm Vô Khuyết từ dưới nước nhảy lên, chân nguyên trong

người vận hành, nước lạnh bắn ra khỏi người, rơi ào ào xuống sông.

Quần áo hắn đã khô, nhưng môi hắn không kềm được bầm đen.

Hắn không nói lời nào, ném thanh kiếm trong tay xuống đất, rồi chạy như điên dọc theo mặt sông băng.

Hắn quá xấu hổ và giận dữ, đến mức đang chạy trên mặt sông băng, mà cũng không biết.

Nhưng không một ai cười nhạo hắn.

Bị bại vào tay kẻ được xếp hạng sau mình ngay trước mặt mọi người là chuyện vô cùng xấu hổ, nhưng thực lực là thực lực, mấy chiêu kiếm hắn đã xuất ra, đã đủ để chấn nhiếp những người trẻ tuổi ở đây.

"Thế là thế nào?"

Tạ Trường Thắng ngơ ngác, trong suy nghĩ của hắn, Phạm Vô Khuyết lẽ ra phải thắng, nhưng kết quả lại hoàn toàn trái ngược.

"Thắng bại không phải ở chỗ Chân Nguyên mạnh hay yếu mà dựa vào mức độ lĩnh ngộ Kiếm Kinh." Đinh Ninh nhìn hắn: "Kiếm Ý muốn sung mãn phải có tinh khí thần, Kiếm Ý của Trần Liễu Phong từ đầu đến cuối đều sung mãn tới cực điểm, hai người vốn đã chênh lệch không lớn, chiêu cuối cùng đó khí thế Trần Liễu Phong là dùng hết sức, trong khi khí thế Phạm Vô Khuyết lại yếu đi, bởi vì hắn giữ lại chân nguyên,hắn sợ khi hao hết chân nguyên lỡ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn. Đến lúc quyết ra thắng bại mà không dứt khoát, làm sao thắng được?"

Tạ Trường Thắng ngẫm nghĩ, cảm thấy Đinh Ninh nói đúng.

Tiết Vong Hư mỉm cười nhìn Đinh Ninh: "Lý giải rất tốt, còn

sâu sắc hơn khối lão Kiếm Sư của Trường Lăng."

Đinh Ninh đáp: "Dạo gần đây xem bút ký của ngươi, rất có tâm đắc."

Tiết Vong Hư nghĩ nghĩ: "Nếu là đồ tốt, thì nên chia sẽ cho bằng hữu."

Đinh Ninh nhìn ông: "Phải được ngươi đồng ý."

Nghe hai người nói chuyện, Tạ Trường Thắng, Nam Cung Thải Thục, Từ Hạc Sơn dần hiểu ra ý của Tiết Vong Hư, ba người đều vui sướng, mở to hai mắt.

"Tiết động chủ, ý của ngài là, cũng cho chúng ta được xem bút ký của ngài?" Nam Cung Thải Thục không kềm được, lên tiếng hỏi.

Tiết Vong Hư mỉm cười: "Chỉ là bút ký mà thôi, đâu phải bảo vật gì."

"Nó còn hơn cả bảo vật!" Tạ Trường Thắng kích động đến mức giọng nói run run, "Có bao nhiêu tiền tài cũng không thể nào đổi được."

"Sư huynh."

Đinh Ninh đột nhiên quay sang hành lễ với Trương Nghi: "Chuyện của Trần Liễu Phong và Phạm Vô Khuyết đã giải quyết xong, nhưng chuyện của ta với ba người sau lưng lại chưa được giải quyết, huynh vui lòng lấy giúp ta hai thanh Vô Phong Huyền Thiết Kiếm kia."

Trương Nghi ngẩn ngơ, "Sư đệ, ngươi nói thật?"

Đinh Ninh gật đầu: "Có chuyện thì đương nhiên phải giải quyết."

"Nhưng ngươi với Vô Phong Huyền Thiết Kiếm. . ." Trương

Nghi cảm thấy lo lắng. Hắn biết Đinh Ninh chưa bao giờ tiếp xúc với loại kiếm đó, cầm kiếm không thạo, đến khi thi triển kiếm pháp, hiệu quả sẽ bị thay đổi.

"Đừng có lề mề." Đinh Ninh nhìn hắn: "Ta bảo ngươi tới lấy kiếm, một là vì ngươi là sư huynh của ta, hai là vì ngươi lề mề, mấy chuyện loại này lúc nào cũng ngần ngừ ý kiến ý còi, sư huynh ngươi có thể quyết đoán một chút hay không."

"Sao lại trở thành dạy bảo ngược lại sư huynh thế hả, vô lễ quá, nhưng mà ngươi nói có lý." Tiết Vong Hư cười hặc hặc, đẩy Trương Nghi: "Nghe lời sư đệ đi."

Trương Nghi tôn sư trọng đạo đệ nhất, nghe Tiết Vong Hư bảo, thì không dám cãi lời, tuy sắc mặt có vẻ khó xử, nhưng vẫn cắn răng, đi tới chỗ bệ đá, ôm quyền nói to: "Trần huynh chậm đã. . . Có thể mượn hai thanh Vô Phong Huyền Thiết Kiếm dùng một lúc được không?"

Thấy Trần Liễu Phong quay người định rời khỏi, có người đi tới định thu hai thanh kiếm, nên hắn vội kêu to, nhưng kêu xong rồi mới nhớ ra mình chưa báo danh, nên áy náy bổ sung: "Tại hạ Thanh Đằng Kiếm Viện Bạch Dương Động Trương Nghi."

Trần Liễu Phong quay phắt người lại.

Hai bờ sông lại vang lên tiếng kinh hô.

Bạch Dương Động mấy tháng nay cực kỳ nổi danh ở Trường Lăng, Bạch Dương Động Trương Nghi tuy không biết sao không có tên trong danh sách anh tài, nhưng nhiều người biết hắn có đủ thực lực được xếp hạng trong bảng tài tuấn .

Hắn công khai lên tiếng mượn kiếm, đương nhiên làm cho người ta nghĩ rằng, ngày hôm nay chắc chắn còn có một cuộc quyết đấu.

Q2 - Chương 47: Kiếm được coi như mạng

Ánh mắt mọi người đổ dồn vào Trương Nghi và đám người Đinh Ninh.

"Thực muốn đánh?"

Trần Liễu Phong và Phạm Vô Khuyết quyết đấu vừa mới kết thúc, Đinh Ninh lại đòi mượn kiếm, chẳng khác gì kích thích Tạ Trường Thắng, hắn nhìn Đinh Ninh, giọng run rẩy.

Lục Đoạt Phong, Chu Tả Ý, Tân Tiệm Ly đều chưa hoàn toàn hồi thần từ trận đấu, nghe Trương Nghi công khai lên tiếng mượn kiếm, ba người cũng giật mình.

Trong ba người, Hoàng Vân động thiên Tân Tiệm Ly xếp thứ chín mươi mốt, vị trí cuối cùng, nhưng là người đấu võ mồm giỏi nhất.

Hắn hít một hơi thật sâu, cố gắng làm mình bình tĩnh, hơi ngửa đầu nhìn Đinh Ninh: "Rất vui vì ngươi dám tiếp nhận khiêu chiến của ta, xem ra ngươi không nhát gan như ta nghĩ, nhưng vừa rồi Trần Liễu Phong chiến thắng Phạm Vô Khuyết, chính là minh chứng tốt nhất cho thấy vị trí được sắp xếp trên danh sách không phải là hoàn toàn chính xác."

Ý của Tân Tiệm Ly vô cùng rõ ràng.

Trần Liễu Phong có thể chiến thắng người được xếp hạng trước hắn Phạm Vô Khuyết, chứng tỏ hắn đương nhiên cũng có thể chiến thắng Đinh Ninh.

Nhưng Đinh Ninh chỉ bình tĩnh lắc đầu: "Ta không muốn đánh nhau với ngươi, ta muốn đánh nhau với Chu Tả Ý."

"Cái gì?"

Ba người Tân Tiệm Ly, Lục Đoạt Phong, Chu Tả Ý sững sờ.

***

Trên bệ đá Trần Liễu Phong thở hắt ra, trong lòng rất vui vẻ, nhưng hắn đã rất mệt, nghe Trương Nghi hỏi thì hơi khom người đáp lễ: "Nếu mượn để dùng ngay, ta nghĩ chắc không có ai từ chối."

"Là An Sơn Kiếm Tháp Lục Đoạt Phong, Hoàng Vân động thiên Chu Tả Ý và Tân Tiệm Ly, đều có tên trên danh sách anh tài."

"Lão nhân kia là Tiết Vong Hư! Đeo Yêu Bội tàn kiếm, chắc chắn là Đinh Ninh rồi, là Đinh Ninh với một trong ba người kia quyết đấu?"

Người ở hai bên bờ sông cũng đã nhìn ra manh mối, lao nhao bàn luận.

Tuy người tham gia cuộc chiến này đều được xếp sau Trần Liễu Phong và Phạm Vô Khuyết, nhưng trong đó lại có Đinh Ninh.

"Thiếu niên quán rượu này quả đúng là không biết khiêm tốn, đến xem người ta quyết đấu thôi, vậy mà lại cũng nhảy ra đòi quyết đấu."

Bên trong một cỗ xe ngựa dừng bên bờ sông, một thiếu niên mặc áo bào xám cười lạnh lùng.

Hắn chính là kẻ làm cho ai xem danh sách anh tài cũng phải khó hiểu, Cố Tích Xuân.

Đinh Ninh hiện đang là người được chú ý nhất hiện nay, tạo

nên kỷ lục tu hành, nên hắn ở vị trí bảy mươi hai ai cũng có thể hiểu được, nhưng Cố Tích Xuân được xếp ở vị trí thứ ba, thì đúng là không ai giải thích được vì sao.

So với lúc ở tế kiếm thí luyện, hiện giờ Cố Tích Xuân đã bớt đi mấy phần anh tuấn, tăng thêm mấy phần tiều tụy, sắc mặt hắn khô héo tái nhợt, mắt hõm sâu, màu đỏ kỳ dị, là biểu hiện của cơ thể sau khi Nguyên Khí bị tổn thương.

Nhưng mỗi cử động của hắn hiện giờ, lại có một sự sắc sảo mà ngày xưa hoàn toàn không có.

"Càng gây nên náo động trước ngày Mân Sơn Kiếm Hội, thì đến khi kiếm hội bắt đầu chính thức, sẽ ngã xuống càng nhanh. Hôm nay tuy Trần Liễu Phong chiến thắng, nhưng kiếm thế đã bị người ta nhìn thấy hết, thực là mãng phu." Vị sư trưởng Ảnh Sơn Kiếm Quật ngồi cạnh Cố Tích Xuân cười nhạt: "Dù hôm nay tên thiếu niên quán rượu kia có gây mưa gió cỡ nào, thì tới ngày đó cũng không còn đáng sợ nữa."

Cố Tích Xuân trào phúng: "Ta lại rất hy vọng hắn biểu hiện càng xuất sắc càng tốt."

Vị sư trưởng cau mày, không hiểu.

Cố Tích Xuân cười: "Ta có thể lĩnh ngộ được từ Kiếm Bích, chính là nhờ hắn và đám người Tạ Trường Thắng, nên hắn biểu hiện ra càng tốt, thì ta sẽ càng bị áp lực sợ hắn đuổi theo, ta sẽ càng thêm cố gắng tu hành."

***

"Tại sao chọn ta?" Chu Tả Ý phất tay, ý bảo Tân Tiệm Ly đừng nói gì nữa, nét mặt lạnh lùng hỏi Đinh Ninh.

"Ta xuất thân phố phường, có tính con buôn, chuyện không có lợi thì ta chẳng thèm quan tâm." Đinh Ninh nhìn tên thiếu niên

dáng vẻ lão luyện kia: "Vị trí của ta cao hơn các ngươi, nếu thắng các ngươi sẽ bảo là đương nhiên, nhưng nếu thua, sẽ là mất thể diện, trở thành đá kê chân cho các ngươi. Nên đánh nhau với mấy kẻ bài danh thấp hơn ta như các ngươi, ta chẳng được cái gì cả."

Chu Tả Ý đã rực lên chiến ý, không còn kiên nhẫn nữa, lạnh lùng cắt ngang lời Đinh Ninh: "Ngươi rốt cuộc muốn nói gì?"

"Nói thế còn chưa đủ rõ?"

Tạ Trường Thắng cười nhạo: "Dù có là khuân vác cu li, cũng không có ai chịu bỏ công không, muốn quyết đấu hả, đương nhiên phải có thêm ít giải thưởng chứ."

"Ngươi xác định chắc chắn thắng ta?" Chu Tả Ý giận quá thành cười, quắc mắt nhìn Đinh Ninh: "Ngươi muốn đánh cuộc cái gì?"

Đinh Ninh nhàn nhã: "Nếu ngươi thua, ta muốn xem Chu gia Tả Ý Tàn Quyển của các ngươi. Nếu ngươi thắng, ta cho ngươi xem bút ký của Tiết động chủ."

Trương Nghi ngạc nhiên, theo bản năng muốn nói như vậy không tốt, nhưng Chu Tả Ý đã phẫn nộ bật cười: "Cũng biết tới Mặc Viên Chu gia Tả Ý Tàn Quyển của nhà ta, thế mà vừa rồi lại dám nói đối với chúng ta không có ấn tượng."

Đinh Ninh bình thản: "Biết Tả Ý Tàn Quyển, không có nghĩa phải biết tên tuổi của ngươi. Tả Ý Tàn Quyển tuy có chứa một ít kiếm thức thần diệu, nhưng trong đó chỉ có phác họa một vài hình ảnh Tả Ý mà thôi, không có chữ viết giải thích hay hướng dẫn, kinh mạch vận hành khác nhau, cách hiểu khác nhau sẽ cho ra kiếm thức khác nhau. Nghe nói người có thiên phú cao nhất của Mặc Viên Chu gia các ngươi từ trước tới nay cũng chỉ ngộ ra được có ba thức trong đó. Phụ thân ngươi đặt tên ngươi là Chu Tả Ý, rõ ràng hy vọng ngươi có thể ngộ ra thêm một chiêu nửa thức. Chúng ta dù thắng hay thua, cũng lấy thời hạn một ngày làm hạn định.

Nếu ta thắng, cũng chỉ được đọc Tả Ý Tàn Quyển một ngày, chắc gì đã ngộ ra được cái gì, nhưng ngươi một ngày được xem bút ký của Tiết động chủ, nhất định sẽ có đại thu hoạch. Cá cược như vậy, nhìn kiểu gì cũng là ta nhường cho ngươi."

Nghe Đinh Ninh nói vậy, trong mắt Tiết Vong Hư xuất hiện dị sắc, lẩm nhẩm: "Ngươi xem sách, hiểu biết thêm thực là không ít."

Chu Tả Ý tuy phẫn nộ, nhưng nhớ lại việc Tiết Vong Hư chiến thắng hổ lang bắc quân Đại Tướng Quân Lương Liên, bút ký của một tông sư như vậy… tim trong lồng ngực hắn đập thình thịch.

"Nếu vậy, ta chấp nhận cá cược với ngươi, cám ơn ý tốt của ngươi."

Hắn đưa tay ý mời, rồi đi xuống bờ sông.

"Là Chu Tả Ý?"

"Là Hoàng Vân động thiên Chu Tả Ý sẽ đánh với Đinh Ninh?"

Chỉ một hành động nhỏ như vậy, người hai bên bờ sông đều đã hiểu.

Đinh Ninh tháo Mạt Hoa tàn kiếm ra, đưa cho Trương Nghi.

Trương Nghi mở miệng định khuyên răn, nhưng thấy Đinh Ninh nhướng mày lên cảnh cáo, lập tức ngậm miệng lại.

"Ta rất thích sự tự tin bất cần đạo lý ấy của hắn."

Tạ Trường Thắng nhìn Đinh Ninh đi xuống, dáng điệu khiêu khích nói với Thẩm Dịch: "Cái này gọi là khí khái, nên ngươi đừng có ý đồ không an phận gì với tỷ tỷ ta nữa."

Thẩm Dịch có vẻ ngượng ngùng, hắn tự nhận không bằng Đinh Ninh, nên đổi đề tài, nói như đang nghiên cứu thảo luận: "Tu vi Chu Tả Ý là tam cảnh thượng phẩm, hơn nữa nghe nói là chuyên

tu Hoàng Vân động thiên Tọa Vong kinh, Chân Nguyên hoàn toàn có ưu thế hơn Đinh Ninh Sư Huynh. Ngươi nghĩ Đinh Ninh Sư Huynh sẽ dùng chiến pháp nào để đối phó?"

"Không biết." Tạ Trường Thắng rất khinh bỉ: " Chu Tả Ý có tu vi Chân Nguyên mạnh hơn hắn, Hoàng Vân Động Thiên Hoàng Vân Bạch Hạc Kiếm Kinh rất mạnh, Đinh Ninh lúc chiến đấu đương nhiên sẽ dùng Bạch Dương Kiếm Phù kinh, Chu Tả Ý lại đã biết hắn có kiếm phù đạo, dù nhìn như thế nào, Đinh Ninh cũng không có cơ sở chiến thắng."

Thẩm Dịch biến sắc, hắn cũng biết Đinh Ninh không có cơ sở nào để chiến thắng, dạo gần đây hắn luôn đi theo Đinh Ninh tu hành, biết Đinh Ninh ngoài Chân Nguyên có tiến bộ, ngoài xem bút ký của Tiết Vong Hư, thì không còn cơ duyên nào khác. Trong bút ký của Tiết Vong Hư, tuy có rất nhiều lý giải về Kiếm Kinh, nhưng đó đều là lý luận suông, chưa được tu luyện thực tế lĩnh hội, nếu có phát huy được hiệu quả gì đó, thì cũng phải là trong tương lai, chứ không phải hiện tại.

"Ngươi là tiểu bạch kiểm à? Mặt mày trắng thế?" Tạ Trường Thắng nhìn sắc mặt hắn, lại càng thêm xem thường: "Nhưng không có cơ sở thì có sao, hắn vẫn sẽ thắng."

Nghe Tạ Trường Thắng nói thế, Nam Cung Thải Thục gật đầu.

Cô cũng cảm thấy Đinh Ninh sẽ thắng.

Vì cô hiểu Đinh Ninh còn hơn đám Tạ Trường Thắng, cô mơ hồ cảm thấy, lúc nào Đinh Ninh cũng cất giấu một món đồ nào đó đủ để giúp hắn chiến thắng, giống như lúc đánh bại Tô Tần ở tế kiếm thí luyện.

Không biết lần này Đinh Ninh đang giấu cái gì.

***

Một vòng mây vàng từ dưới chân Chu Tả Ý phát lên.

Vừa mới đi đến giữa mặt sông, Chu Tả Ý đã dẫm lên vầng mây vàng, nghiêng nghiêng bay lên, hạ xuống trên bệ đá.

Vầng mây vàng tiếp tục bay lên, Nguyên Khí tinh thuần mãi lâu sau vẫn không tiêu tan, mà như muốn bay đến tận chân trời.

Chu Tả Ý đứng chắp tay, chờ Đinh Ninh, thần thái vô cùng tiêu sái.

Những âm thanh ủng hộ vang lên.

Đinh Ninh không nhanh không chậm đi bộ qua mặt sông băng, tiến về phía bệ đá.

"Tu vi hắn tuy thấp hơn Chu Tả Ý, nhưng nếu muốn thi triển, lướt lên bệ đá cũng đâu có gì khó, nhưng hắn lại cố tình giả bộ, làm cho người ta cảm thấy nực cười." Cố Tích Xuân lạnh lùng châm biếm, còn định nói tiếp nữa nhưng nhớ lại lời của Tạ Trường Thắng nói với mình lúc trước, nên hắn ngậm miệng lại, không nói gì nữa.

Đinh Ninh đi lên bệ đá, bước tới rút một thanh Vô Phong hắc thiết kiếm.

Chu Tả Ý nhìn thanh kiếm bị phủ đầy nước đá, giọng trào phúng: "Đây là thanh kiếm vừa rồi Phạm Vô Khuyết bị thua, bị nước đá bám vào, ngươi không sợ xúi quẩy?"

Đinh Ninh bình thản: "Kẻ dùng kiếm, đầu tiên phải tôn kính kiếm."

Hắn nhìn thanh Vô Phong hắc thiết trong tay: "Chưa bao giờ nghe có thanh kiếm nào tên là xúi quẩy, kiếm được gọi là mạng."

Hai câu nói của hắn như toát ra một sức mạnh vô hình, làm

Chu Tả Ý phải cau mày.

Q2 - Chương 48: Giang sơn như họa

"Nói đến đạo lý kiếm được gọi là mạng, hai năm qua ở biên cảnh Nguyệt Thị Quốc hỗ trợ quân đội giết giặc, ta đã hiểu được không ít."

Chu Tả Ý lạnh lùng nhìn Đinh Ninh, rút thanh Vô Phong hắc thiết kiếm còn lại: "Một kẻ chưa từng ra khỏi Trường Lăng, chưa từng tham gia một trận chiến giữa bão cát đầy trời như ngươi, lấy tư cách gì đòi giáo huấn ta?"

Đinh Ninh quay sang nhìn hắn: "Hy vọng đánh xong trận chiến này, ngươi vẫn còn cái nhuệ khí đó. Ngươi phải hiểu, không có bại, thì không thể thắng."

Chu Tả Ý nghiêm mặt, khuôn mặt toát ra một tầng hàn quang.

"Đừng hòng dùng lời lẽ bậy bạ để làm loạn lòng ta, cái trò như vậy chỉ có đám giang hồ hiểm ác mới dùng mà thôi."

Hắn hoành kiếm ngang ngực, xuất hết trọc khí ra khỏi cơ thể, lạnh lùng nói: "Bắt đầu đi."

Ánh mắt mọi người theo phản xạ nhìn theo cánh tay vừa hoành kiếm của hắn.

"Đó đâu phải quyết đấu công bằng."

Một giọng nói to hơn hắn mọi người vang lên.

Người lên tiếng là một thiếu niên thanh tú mặc áo khoác lông cáo đẹp đẽ và quý giá.

"Ngay cả hắn cũng tới!"

Không ít người nhận ra, thiếu niên thanh tú kia được xếp thứ bảy trong danh sách anh tài, thiên tài Tâm Gian Tông Dịch Tâm.

Phụ thân của Dịch Tâm, là một vị đại nhân chức vị rất cao trong Hoằng Dưỡng Thư Viện.

Dịch Tâm được xếp hàng thứ bảy, nhưng không ai thấy có vấn đề gì.

Vì mùa thu năm ngoái, trong một lần thí luyện nào đó ở Tâm Gian Tông, Dịch Tâm đã hiển lộ ra thực lực đệ tứ cảnh, hắn là đệ tử có tu vi tiến cảnh nhanh nhất Tâm Gian Tông. Trong Tâm Gian Tông có một bí pháp tâm niệm rất đặc biệt, dù chưa tới Đệ Ngũ Cảnh, không sai khiến được phi kiếm, nhưng luyện được bí pháp đó, là vẫn có thể dùng Niệm lực ngưng tụ thành kiếm khí làm bị thương đối thủ.

Một người như vậy lên tiếng, đương nhiên có đủ sức nặng.

"Các ngươi chỉ để ý tới vị trí sắp xếp trong danh sách, mà không nhớ ra năm ngoái Đinh Ninh mới bắt đầu tu hành. Hơn nữa dù hắn được xếp ở trước, nhưng trong danh sách đã ghi rất rõ, hắn chỉ là tam cảnh hạ phẩm, còn Chu Tả Ý dĩ nhiên là tam cảnh thượng phẩm. Dù tính bằng thời gian tu hành, hay bằng tu vi, thì bản thân trận chiến đấu này đã không công bằng."

Mọi người quay sang nhìn hắn, Dịch Tâm nói tiếp: "Nên dù hắn có thua, cũng không thể nói cái gì được."

Nhiều người nhíu mày, nhận ra quả thực mình đã không để ý đến vấn đề đó.

Trương Nghi vui vẻ, từ xa thi lễ với Dịch Tâm: "Ngươi đúng là một quân tử."

Tạ Trường Thắng nhếch miệng, tuy hắn luôn có lòng tin mù quáng với Đinh Ninh, cảm thấy Dịch Tâm vẽ vời cho thêm chuyện, nhưng hắn nhưng cũng biết Dịch Tâm nói vậy là có ý tốt, như vậy Đinh Ninh dù có thua, cũng sẽ không mất mặt như Phạm Vô Khuyết.

"Tưởng Đinh Ninh thất bại chắc?" Hắn hừ lạnh.

"Chúng ta đương nhiên cho rằng không phải." Nam Cung Thải Thục nói: "Nhưng mọi người ở đây đều nghĩ ngược lại."

Tạ Trường Thắng nhìn quanh, trong lòng rất bất bình.

Nếu có thời gian, không chừng hắn sẽ làm cho ra chuyện.

Nhưng Đinh Ninh không cho hắn đủ thời gian.

Trên bệ đá, Đinh Ninh cũng hoành kiếm ngang ngực: "Mời."

Giọng nói trong trẻo và lạnh lùng truyền rõ ràng vào tai những người đứng xem.

Ngay sau đó, là âm thanh của kiếm khí.

Thân ảnh Đinh Ninh không động, nhưng trường kiếm trong tay đã chém ra hơn mười nhát kiếm vào trong không khí.

Kiếm Khí màu trắng giăng ra khắp nơi, trong tích tắc tạo thành một cái Kiếm Phù màu trắng trước người hắn.

"Bạch Dương Kiếm Phù kinh!"

"Nhanh quá!"

Tất cả tạp âm lập tức biến mất, toàn bộ hóa thành kinh hô!

Thẩm Dịch như ngừng thở, mắt mở to hết cỡ.

Hắn cũng nhận ra đây là kiếm thế của Bạch Dương Kiếm Phù kinh, nhưng hoàn toàn khác hẳn với kiếm phù lúc đánh nhau với hắn, không còn là hai ngọn núi xanh, mà đã hóa thành một con sông lớn.

"Sao nhanh tới như vậy. . ."

Trương Nghi cũng rất ngạc nhiên.

Một giây trước, hắn vẫn còn lo Đinh Ninh không quen sử dụng Vô Phong thiết kiếm, nhưng bây giờ xem ra, Đinh Ninh sử dụng kiếm rất nhẹ nhàng, rất là nhanh!

Chu Tả Ý không ngờ Đinh Ninh ra tay quả quyết như vậy, cũng không ngờ Đinh Ninh xuất ra Kiếm Phù lăng lệ ác liệt như vậy.

Trong mắt hắn không còn nhìn thấy Đinh Ninh, mà chỉ nhìn thấy một con sông lớn đang trút về phía mình.

Đinh Ninh thật sự rất mạnh!

Chỉ bằng một kiếm này, được xếp hạng trong danh sách tài năng quả là không sai.

Hắn hú lên một tiếng sắc nhọn.

Hắn đẩy ngang thanh kiếm về phía trước.

Cánh tay phải hắn run lên, tiếp theo là năm ngón tay.

Chân Nguyên tinh thuần trào ào thân kiếm, hóa thành ánh sáng chói mắt màu vàng.

Phía trước hắn xuất hiện một tấm chắn lớn màu vàng, đối chiến với con sông lớn.

Chân Nguyên tu vi của hắn vì cao hơn Đinh Ninh hai cảnh giới nhỏ, nên hắn không cần dùng kỹ xảo, chỉ cần dùng sức mạnh

thuần túy để đón đánh.

Thấy hắn thi triển kiếm thế ấy, Lục Đoạt Phong và Tân Tiệm Ly đều lộ vẻ vui mừng.

Trong mắt họ, trận chiến này liền đã thắng hơn phân nửa.

Oanh một tiếng trầm đục.

Sông lớn sụp đổ, mà tấm chắn màu vàng vẫn tiếp tục áp tới phía trước.

Chỉ bằng một kiếm này, Chu Tả Ý đã cho thấy sức mạnh hơn hẳn tuyệt đối của mình với Đinh Ninh.

Bệ đá tuy rộng, nhưng một kiếm của Chu Tả Ý đã gần như bao phủ một nửa bệ đá, tấm chắn kình khí đã tới trước người Đinh Ninh.

Sắc mặt Đinh Ninh không hề thay đổi.

Hắn xỉa kiếm tới, trước người như xuất hiện một mảnh rừng rực lửa.

Mảnh rừng bốc cháy ấy nhìn thì đơn bạc, nhưng lại vừa vặn triệt tiêu xu thế còn lại của chiêu kiếm Chu Tả Ý.

Chu Tả Ý kinh ngạc.

Đinh Ninh đẩy mũi kiếm cùn vào chỗ tập trung Nguyên Khí ở trước mặt.

Hắn nhẹ nhàng nhờ lực đẩy của nó bay ra ngoài.

Chu Tả Ý nheo mắt, hít sâu một hơi, ngực hắn phồng lên, Chân Nguyên trong cơ thể bị ép tuôn vào trong thân kiếm, sẵn sàng xuất kiếm.

Song hắn phải sững lại.

Vì Đinh Ninh đã xuất kiếm khi vẫn còn đang bay ở giữa không trung.

Chiêu kiếm của hắn mang theo một vẻ đẹp và quy tắc kỳ lạ, tạo thành một cái Kiếm Phù màu trắng.

Kiếm Phù biến mất, biến thành những đốm sáng.

Rõ ràng đang là sáng sớm, nhưng trước mặt hắn lại như xuất hiện một vòng tịch dương.

Vô cùng trôi chảy, cơ hồ là theo bản năng, Chu Tả Ý cũng vung kiếm.

Chân Nguyên thoát ra khỏi thân kiếm, hóa thành một áng mây vàng tiêu sái như muốn bay tới chân trời.

Oanh một tiếng nổ vang.

Phù ý biến thành trời chiều không chịu nổi sức mạnh công kích, nổ vang.

Ánh lửa đỏ và mây vàng hòa quyện vào nhau, tạo thành một vầng hào quang sáng lạn tầm hơn mười trượng bên trên bệ đá.

Hào quang chiếu sáng hai bờ sông và mặt băng ảm đạm, bắn ra đủ sắc thái, khiến cảnh sắc trở nên vô cùng xinh đẹp.

Nhưng mọi Tu Hành Giả đều không nhìn vầng hào quang, mà nhìn vào chỗ phía trước Chu Tả Ý.

Chỗ đó, Đinh Ninh vừa hạ xuống.

Đinh Ninh chỉ còn cách mép bệ đá chỉ có mấy bước, nhưng hắn vẫn tỉnh bơ, tiếp tục xuất kiếm.

Chu Tả Ý rất vui vẻ, chiêu vừa rồi của hắn tên là "Hoàng Vân Trảm Xích Hà", cái kiếm phù của Đinh Ninh, vừa chạm phải là vỡ, rất khớp với cái tên chiêu thức của hắn.

Mấy năm nay, hắn mới lại xuất ra được một kiếm thoải mái, đáng giá như thế.

Nhưng hắn đột nhiên cảm thấy có chỗ không đúng.

Xu thế kiếm chiêu của hắn đã hết, vẫn còn đang hơi chĩa lên cao.

Mà Đinh Ninh đã lại xuất kiếm.

Một cái Kiếm Phù đơn giản xuất hiện.

Con ngươi hắn co rút lại kịch liệt, hắn có cảm giác vừa rồi Đinh Ninh chính là cố ý xuất ra một kiếm kia, để dụ hắn thi triển ra Hoàng Vân Trảm Xích Hà!

Hắn quát to một tiếng.

Trường kiếm trong tay, bằng tốc độ vượt xa cực hạn bình thường, chém thẳng xuống!

"Vẫn bị chậm."

Trên bờ sông có người thở dài.

"Lúc nãy xuất lực quá mạnh, không tích lũy kịp." Dịch Tâm cũng lắc đầu, nhìn Đinh Ninh, trong ánh mắt vô cùng tán thưởng.

"Sư. . . Sư. . . Sư. . ." Trương Nghi kinh hỉ đến mức nói không ra nổi một câu đầy đủ.

Sắc mặt Cố Tích Xuân trở nên vô cùng khó nhìn.

Những người còn lại, tâm tình cũng vô cùng phong phú.

Trong mắt họ, thắng bại đã phân.

"Két. . ."

Kiếm của Chu Tả Ý chém vào một cây băng vừa đánh tới.

Vô số vụn băng bung ra.

Hắn quát lên phẫn nộ, bị những vụn băng vỡ nện vào ngực, không kềm được, phải lùi lại.

Người đứng xem buột ra một tiếng kêu kinh hãi.

Đinh Ninh đã xuất thêm một kiếm.

Lại một con sông lớn cuồn cuộn áp về phía Chu Tả Ý.

"Nhanh quá!"

"Sao lại nhanh tới như vậy!"

Vì chỉ là thuần túy bình luận thi kiếm, nên Trương Nghi có thể nói ra được một câu nguyên vẹn.

Đây là chiêu kiếm nhanh nhất trong Bạch Dương Kiếm Phù kinh, Đinh Ninh thừa thắng xông lên, xuất chiêu này vô cùng chính xác, vấn đề là chiêu kiếm này là một trong ba chiêu kiếm phù phức tạp nhất của Bạch Dương Kiếm Phù kinh, vậy mà Đinh Ninh lại thi triển quá nhẹ nhàng lưu loát, khiến Trương Nghi không thể nào tin nổi.

Nghe Trương Nghi kinh hô, Tiết Vong Hư mỉm cười, gõ lên đầu hắn: "Ngươi đúng là tên ngốc, dùng tàn kiếm mà còn nhanh, chẳng lẽ dùng hảo kiếm không nhanh hơn được?"

Trương Nghi giật mình tỉnh ngộ.

Phù văn của Mạt Hoa tàn kiếm không trọn vẹn, Kiếm Khí đi về

hướng nào rất khó nắm bắt, Vô Phong thiết kiếm này tuy lạ lẫm với Đinh Ninh, nhưng ít nhất nó là hoàn hảo.

"Lúc trước dùng tàn kiếm mà còn nhanh như vậy, Đinh Ninh sư đệ thực là thiên tài trong thiên tài." Trương Nghi vô cùng rung động.

Không khống chế được sức mạnh bản thân, thì nếu gặp trọng kích, dù có vội vàng xuất kiếm, kiếm thế cũng là tán loạn.

Một kiếm này của Đinh Ninh thuần túy là dùng tốc độ, ngay cả Lục Đoạt Phong mặt cũng không còn chút máu, biết Chu Tả Ý chắc chắn phải thua.

"Ta làm sao bại trong tay ngươi được!"

Nhưng Chu Tả Ý đã gầm lên.

Hắn bấm cả năm ngón tay lên thân kiếm.

Giống như đang khảy đàn, năm cỗ Chân Nguyên điên cuồng tràn vào trong thân kiếm.

Trước người hắn, xuất hiện một vùng đen kịt.

Như một bức tranh thủy mặc.

Nam Cung Thải Thục sầm mặt: "Tả Ý kiếm thế!"

"Giang Sơn Như Họa! Thức thứ nhất Tả Ý Tàn Quyển!"

Một người đứng xem nhận ra chiêu kiếm, bật thốt.

Con sông lớn đụng vào vũng mực, lập tức như bị cố định lại, không tiến lên được nữa.

Thừa cơ hội, Chu Tả Ý nhún mạnh chân, khiến mặt đất dưới chân bắn ra vô số bụi bặm.

Hắn quát to, xông về phía trước ra, chém thẳng tới.

Trên thân kiếm mây vàng tràn ngập, lại có bạch quang bắn ra, chính là mây vàng Bạch Hạc Kiếm Ý.

Một kiếm này tuy vội vàng, chưa được phát lực hoàn toàn, nhưng khí thế như cầu vồng, mạnh hơn hẳn mọi chiêu kiếm của Đinh Ninh từ nãy tới giờ.

Hai bên bờ sông lặng ngắt như tờ.

Đinh Ninh chỉ còn cách mép bệ đá có mấy bước, không thể nào lùi thêm được nữa, hắn còn cái gì để ứng phó không?

Q2 - Chương 49: Một thức bình thường nhất

Đối mặt với một chiêu không hề hoa xảo, chỉ thuần túy dùng sức mạnh kia, Đinh Ninh vẫn vô cùng bình tĩnh.

Thanh kiếm trong tay hắn đâm ra, rồi hơi hất lên.

Trên mũi kiếm tuôn ra Kiếm Khí màu trắng, nó dần dần hơi cong lên.

"Bạch Dương Quải Giác?"

Trương Nghi ngơ ngẩn.

Không ai ngờ, đối mặt một kiếm như vậy, Đinh Ninh lại thi triển chiêu thức bình thường nhất của Bạch Dương Kiếm Kinh.

Chỉ có Tiết Vong Hư mỉm cười thỏa mãn, tuy trong lòng vô cùng kinh hãi.

Vì ông nhận ra, chiêu này của Đinh Ninh, ngay cả ông cũng không thể nào đánh ra hoàn mỹ hơn được.

"Ý"của một kiếm này, đã được hắn thi triển tuyệt đối hoàn mỹ.

Bạch Dương Giác Kiếm Khí uốn lượn dài ra, đụng vào đám mây vàng và trường kiếm.

Thắng bại không phân ra ngay.

Chỗ rộng và dày nhất của Bạch Dương Giác chống đỡ nơi tập trung sức mạnh của một kiếm Chu Tả Ý.

Mặt đất dưới chân Đinh Ninh rung lên, rồi nổ tung.

Đinh Ninh lùi lại hai bước, chỉ còn cách mép bệ đá có một bước.

Nhưng hắn đã kịp đứng lại.

"Bạch Dương Quải Giác" là chiêu thức bình thường nhất của Bạch Dương Kiếm Kinh, nhưng cũng chính là chiêu thức không bình thường nhất.

"Bạch Dương Quải Giác", quan trọng nhất không phải công kích, mà là ẩn nhẫn và hỗ trợ.

Cúi đầu tránh đi mũi nhọn, ẩn nhẫn chống đỡ, làm tiêu hao sức mạnh của đối phương, sau đó mới phản kích.

Những tiếng kinh hô vang lên giống như thủy triều.

Chu Tả Ý vô cùng khiếp sợ.

Kiếm thế của hắn đã hết, Chân Nguyên đã cạn, vậy mà Đinh Ninh vẫn đứng vững trên bệ đá.

Đinh Ninh ngẩng đầu lên.

Trường kiếm trong tay hắn thoáng trầm xuống, chém tất cả sức mạnh còn sót lại trong thân kiếm ra ngoài.

Bạch Dương Giác đã bị mỏng đi cũng thoáng trầm xuống.

Giống như một con bạch dương khiêm tốn, đang cúi đầu xuống thấp hơn nữa.

Nhưng mà, có những người cúi người cúi đầu xuống, chính là để tích súc sức lực, để sức đánh ra càng mạnh hơn.

Kiếm của Đinh Ninh đã chém ra.

Bạch Dương Giác mỏng manh lại trở nên mạnh mẽ, đâm thẳng vào ngực Chu Tả Ý.

"Phanh" một tiếng vang rất lớn.

Cơ thể Chu Tả Ý như bó củi khô bị nông phu xách lên, ném xuống mặt sông.

Những người đứng xem đều rung động, nhiều người không kềm được tiếng kinh hô.

Sắc mặt Cố Tích Xuân âm trầm, không nói một lời.

Tuy ai cũng thấy Đinh Ninh chiến thắng không hề dễ dàng, nhưng hắn dù sao cũng đã thắng. . . nhất là khi Chu Tả Ý đã tìm ra được một thức từ Tả Ý Tàn Quyển, thức ấy trông rất thần diệu, nếu Hoằng Dưỡng Thư Viện biết, chắc chắn sẽ xếp Chu Tả Ý ở vị trí cao hơn.

Mọi người ai cũng nghĩ như vậy.

Nhưng trong mắt những người có cảnh giáo cao, biểu hiện của Đinh Ninh trong trận chiến này rất không đơn giản.

Từ đầu đến cuối, Đinh Ninh đều là người dẫn dắt cuộc chiến.

Ngay từ chiêu kiếm đầu tiên, hắn đã dẫn hướng cho kiếm thế của Chu Tả Ý.

Theo lý, lẽ ra Chu Tả Ý có nhiều kinh nghiệm chiến đấu hơn Đinh Ninh, thì chuyện này không thể nào xảy ra được.

Nhưng sự thật lại cứ liên tiếp diễn ra như vậy.

Cơ thể của Đinh Ninh cũng không suy nhược yếu ớt như trong lời đồn.

"Chân Nguyên không bằng người khác, nhưng khả năng lý giải

và sử dụng kiếm kinh. . . sau trận chiến này, hắn sẽ được xếp ở vị trí thứ mấy?" Có người khiếp sợ nói.

Dịch Tâm bật cười: "Đó là việc của Hoằng Dưỡng Thư Viện."

Mọi người lại chìm vào im lặng.

Quả thực đây không phải là việc của họ, Hoằng Dưỡng Thư Viện đương nhiên sẽ làm chính xác hơn họ nhiều.

"Động chủ. . ."

Nhìn Đinh Ninh đứng vững vàng trên bệ đá, được ánh nắng sớm chiếu vào làm cho cả khuôn mặt sáng bừng óng ánh, Trương Nghi cảm thấy mình cũng được phong quang, hắn vui vẻ nhìn Tiết Vong Hư, ánh mắt mang vẻ hỏi han.

Tiết Vong Hư biết hắn nghĩ không ra, nên mỉm cười: "Hắn ở chỗ ta chọn lấy hai môn Kiếm Kinh, một cái là Bạch Dương Kiếm Phù kinh, cái còn lại là Bạch Dương Kiếm Kinh. Bạch Dương Kiếm Kinh là Kiếm Kinh bình thường nhất của Bạch Dương Động chúng ta, đệ tử nào cũng được chọn để tu hành, nhưng từ hồi Bạch Dương Động chúng ta lập tông, nó đã được khắc vào Mật Động, bảo tồn tới bây giờ, đương nhiên phải có nguyên do."

Trong mắt Trương Nghi, sự nghi hoặc hoàn toàn biến mất, chuyển thành kính nể, nhớ lại hình ảnh "Bạch Dương Quải Giác" cuối cùng của Đinh Ninh, hắn cảm thán tự đáy lòng: "Đinh Ninh Sư Đệ thực không phải người thường, ta thực không bằng Đinh Ninh Sư Đệ."

Tiết Vong Hư cười: "Lúc chọn Bạch Dương Kiếm Kinh, có lẽ hắn đã cảm giác ra được chân ý trong đó, thiên tư như vậy, không phải chỉ có ngươi không bằng Đinh Ninh Sư Đệ, mà cả Trường Lăng này, ai có khả năng lý giải Kiếm Kinh bằng được hắn? Ngươi cần gì phải tự coi nhẹ mình. . . Hắn thường nói ngươi lòng dạ đàn

bà, lề mề, kỳ thật ý là muốn nói trong Kiếm Ý của ngươi luôn có sự do dự, nhân ý đương nhiên cần phải có, nhưng còn phải nhìn tùy người, đừng có đến lúc lại ngần ngần ngừ ngừ, đó chính là vẽ rắn thêm chân. Sử dụng kiếm sai một ly là trật đi ngàn dặm, ngươi khi đánh nhau với những kẻ không bằng mình, đương nhiên có thể nhẹ nhàng thủ thắng, nhưng nếu gặp phải người ngang bằng hay cao hơn ngươi, nếu ngươi còn có do dự dù chỉ một ít, thì cũng không thể nào chiến thắng được. Nếu ngươi thay đổi được, với thiên phú của ngươi, cũng sẽ chiếm được một chỗ trong danh sách anh tài."

Trương Nghi xấu hổ cúi đầu xuống: "Chẳng lẽ ta không thể cùng làm người và sử dụng kiếm hay sao?"

Tiết Vong Hư nhìn hắn, rất nghiêm túc: "Không, bản tính con người luôn khó sửa đổi, ta hy vọng trước khi ta nhắm mắt, có thể nhìn thấy ngươi dẹp bỏ được sự do dự trong Kiếm Ý của mình."

Trương Nghi sợ hãi, run rẩy nói: "Đệ tử nhất định sẽ hết sức làm được."

Tiết Vong Hư quay đi, thầm nghĩ: "Quả nhiên là phải dùng cách này để ép buộc ngươi."

Chu Tả Ý từ trên mặt băng đứng dậy.

Một kiếm này của Đinh Ninh vẫn chưa đủ lực, chỉ đánh bật được hắn ra khỏi bệ đá, lăn xuống sông, không đủ làm vỡ mặt sông băng như Phạm Vô Khuyết.

Nhưng sắc mặt hắn bây giờ lại chẳng khác gì sắc mặt lúc đó của Phạm Vô Khuyết.

Đôi môi hồng hồng đã đổi thành màu bầm đen.

"Thế nào?"

Tạ Trường Thắng tuyệt đối không bao giờ bỏ qua cơ hội cười nhạo đối thủ, hắn xoay người sang nhìn Lục Đoạt Phong và Tân Tiệm Ly, nhất là Tân Tiệm Ly: "Mới nãy ngươi bảo ngươi đánh thắng hắn, bây giờ nếu đổi ở đó là ngươi, thì thế nào hả?"

Tân Tiệm Ly mặt trắng như tuyết, không nói ra lời.

Nhưng Tạ Trường Thắng thấy vẫn chưa đủ, ngữ khí càng thêm mỉa mai: "Đám các ngươi ai cũng có tu vi cao hơn Đinh Ninh hai tiểu cảnh giới, cao hơn cả hai cái tiểu cảnh giới, quyết đấu vốn đã không công bằng, thế mà còn đánh không thắng được, có biết mất mặt hay không?"

Tân Tiệm Ly xấu hổ và giận dữ cực kỳ, nhưng hắn biết Tạ Trường Thắng nói không sai, nên hắn chỉ còn biết hơi cúi đầu xuống để che giấu sắc mặt của mình, hai bàn tay nắm chặt, run lên.

Bị bao nhiêu người đứng nhìn, Chu Tả Ý đương nhiên thấy thẹn, hắn cắn chặt môi, đến mức ứa máu, nhưng hắn không bỏ chạy giống Phạm Vô Khuyết, mà đứng chờ Đinh Ninh đi tới trước mặt mình.

"Lúc nào ngươi muốn tới nhà ta để xem Tả Ý Tàn Quyển?" Hắn không nhìn Đinh Ninh, cúi đầu hỏi.

Đinh Ninh đáp: "Càng nhanh càng tốt."

"Vậy luôn hôm nay?"

"Được."

Đinh Ninh nói rất bình tĩnh, nhưng Chu Tả Ý không hiểu sao lại ứa nước mắt, hắn không cam lòng run giọng hỏi: "Kiếm thức của ngươi, là đến từ chính lĩnh ngộ của ngươi, hay từ bút ký của Tiết Vong Hư?"

Đinh Ninh nhún vai: "Ai nhìn cũng hiểu, nhưng lại không vận dụng được."

Hắn không trả lời thẳng câu hỏi, nhưng Chu Tả Ý đã hiểu.

Xem hiểu và vận dụng thành công, là hai việc khác nhau.

Nên Đinh Ninh đương nhiên thêm là dựa vào lĩnh ngộ của bản thân.

"Ngươi thấy thế nào?"

Lữ Tư Triệt buông màn xe xuống, hỏi thiếu niên mặc áo bào trắng ngồi bên cạnh.

Thiếu niên này dáng người cao to, khuôn mặt rất bình thường, nhưng có một khí chất không lạnh không nóng, rất trầm tĩnh.

Hắn là người được xếp hạng thứ hai trong danh sách anh tài - Diệp Hạo Nhiên.

Hắn trầm ngâm: "Nếu trước ngày Mân Sơn Kiếm Hội hắn đạt tới tam cảnh thượng phẩm, ta sẽ không chắn chắn thắng được hắn, nhưng nếu chỉ đến tam cảnh trung phẩm, ta chắc chắn thắng."

Lữ Tư Triệt bình thản: "Khả năng lý giải Kiếm Kinh có ảnh hưởng gì không?"

Diệp Hạo Nhiên gật đầu: "Chân Nguyên nếu chênh lệch quá nhiều, giống như ao nước với chậu nước, thì ta vẫn có thể thoải mái ra tay, mà vẫn chiếm được quyền dẫn dắt."

Lữ Tư Triệt mỉm cười: "Thời gian đương nhiên sẽ không đủ, dù hắn có tốc độ phá cảnh mau hơn nữa, thì tới Mân Sơn Kiếm Hội, tối đa hắn cũng chỉ tới được tam cảnh trung phẩm mà thôi."

Diệp Hạo Nhiên gật đầu.

Tuy hôm nay biểu hiện của Đinh Ninh làm cho hắn giật mình, nhưng xét tổng thể, thực lực mấy người sáng nay không ai đủ làm cho hắn phải lo lắng.

***

Đinh Ninh đi về chỗ Tiết Vong Hư và đám người Tạ Trường Thắng.

Mọi người đều nhìn hắn, có kinh sợ có ao ước, có cả ghen ghét.

Song hắn không chút kiêu ngạo, vẫn bình thản như thường: "Ta phải tới Mặc Viên để xem Tả Ý Tàn Quyển." Hắn hơi khom người thi lễ, nói với Tiết Vong Hư.

Tạ Trường Thắng hưng phấn hắn lên, hỏi với theo Chu Tả Ý đang đi về xe ngựa của mình, "Bọn ta đi tới xem ké có được không?"

Chu Tả Ý cứng người, khóe miệng giật giật.

Tả Ý Tàn Quyển ai cũng xem được hả? Huống chi cái tên Tạ Trường Thắng bẻm mép giỏi châm chọc khiêu khích kia, là kẻ cực kỳ cực kỳ đáng ghét.

"Ta biết ngươi không thích đâu. . . Nhưng ta nghe nói Mặc Viên cũng cũ rồi, nếu ta bỏ tiền ra tu sửa, vậy có được không?" Tạ Trường Thắng xuất chiêu.

Q2 - Chương 50: Tả Ý tàn quyển

"Ngươi tưởng ai cũng vì tiền tài mà khom lưng?"

Chu Tả Ý giận quá, quay phắt người lại.

"Im ngay, còn ngại chưa đủ mất mặt sao?"

Nhưng ngay lúc này, một tiếng âm thanh bình thản mà nguy hiểm vang lên cách đó không xa: "Đôi khi, vì tiền tài mà chịu thiệt một chút cũng không phải là không được."

Chu Tả Ý tái mặt, sợ hãi đến run người, quay về phía phát ra âm thanh, khom mình hành lễ, giọng run rẩy: "Phụ thân."

Một người trung niên sắc mặt như ngọc, một đạo bào màu xanh, dáng vẻ rất thanh nhàn, từ sau một chiếc xe ngựa đi ra.

Chu gia là quý tộc trước đây của Đại Tần, nhưng đã suy tàn từ trước khi Thương gia biến pháp, mãi đến giờ vẫn chưa đứng dậy nổi, nhưng dù sao họ cũng là quý tộc lâu đời, nội tình đương nhiên vẫn có.

Phụ thân của Chu Tả Ý, Chu Vân Hải, tuy không vào triều nhậm chức, nhưng dáng vẻ vẫn rất long hành hổ bộ, khí độ ung dung.

So với ông ta, Tạ Trường Thắng chẳng khác gì nhà giàu mới nổi.

Nhưng Tạ Trường Thắng đã phát huy được cái khí chất nhà giàu mới nổi ấy đến mức tận cùng.

Nhìn Chu Tả Ý đang sợ hãi, mắt Tạ Trường Thắng sáng rực, hắn nhìn Chu Vân Hải, hỏi: "Có thể thương lượng?"

Chu Vân Hải hơi khom người chào Tiết Vong Hư, rồi mỉm cười: "Nếu khuyển tử đã đánh bạc thua, để cho người ngoài được vào trong viện tìm hiểu Tả Ý Tàn Quyển, thì có thêm vài người ngoài nữa vào cũng chẳng khác gì nhau, nếu chư vị thiếu niên tài tuấn thật có thể từ Tả Ý Tàn Quyển của Chu gia ta ngộ ra được cái gì tinh diệu, sau này kiến công lập nghiệp, thì cũng coi như xứng đáng."

Chu Vân Hải nói chuyện rất ung dung, Tạ Trường Thắng khoái chí, giọng rất dứt khoát: "Phải trả bao nhiêu tiền?

Chu Vân Hải mỉm cười: "Một người một vạn kim?"

Tạ Trường Thắng gật đầu: "Thành giao."

Trương Nghi là người xuất thân bần hàn, nghe thấy nhập viên xem kinh phải trả vạn kim, dù Tạ Trường Thắng chẳng thèm để ý, rõ ràng cho thấy sẽ thoải mái móc ra, nhưng hắn vẫn cảm thấy bất an, mở miệng định nói.

Tiết Vong Hư quay sang nhìn hắn.

Trương Nghi rụt cổ, ngậm miệng lại.

Tiết Vong Hư thản nhiên: "Khỏi tính phần ta, nghe nói Mặc Viên phong cảnh không tệ, tí nữa ta đi xem cảnh là được."

Chu Vân Hải kính cẩn: "Tiết động chủ là đại tông sư, đương nhiên đâu cần phải xem Chu gia tàn cuốn."

Tiết Vong Hư lắc đầu: "Ngươi không cần phải khiêm tốn, dù là ngày xưa, khối kẻ thiên tài mạnh hơn ta mà cũng còn coi trọng Tả Ý Tàn Quyển, ta không xem, chỉ là vì sợ xem rồi lại đâm ra ngứa ngáy với kiếm, mà ta không còn đủ thời gian để tu hành."

Chu Vân Hải ngẩn ra, than nhẹ một tiếng, không nói gì nữa.

Trương Nghi nghe vậy, càng thêm xấu hổ vì sự lề mề của mình.

Chu Tả Ý đi theo Chu Vân Hải lên xe ngựa Chu gia, đi trước dẫn đường.

Suốt chuyến đi, Chu Tả Ý luôn cúi thấp đầu, không nói một lời, đến khi xe chạy, hắn mới ngẩng đầu lên, hiểu con không ai khác ngoài cha, chỉ cần nhìn vào mắt hắn, Chu Vân Hải hiểu ngay hắn đang nghĩ cái gì.

"Đừng có hỏi ta tới từ lúc nào."

Chu Vân Hải lặng lẽ nói: "Dù là Linh Hư Kiếm Môn kiếm khư thịnh hội, hay là Mân Sơn Kiếm Tông kiếm hội, nhìn bề ngoài đều là anh tài trẻ tuổi Đại Tần tỷ thí, nhưng sau lưng nó, không phải là cuộc so đấu của giới quý tộc Đại Tần hay sao? Anh tài trong nhà, sau này đứng chỗ nào ở Trường Lăng, chính là xác định vị thế của gia tộc đó ở Trường Lăng. Hôm nay Trần Liễu Phong và Phạm Vô Khuyết quyết đấu, là trận chiến đầu tiên của Mân Sơn Kiếm Hội, làm sao ta không tới được? Lúc ngươi với Lục Đoạt Phong, Tân Tiệm Ly giành chỗ của người ta, ta đã tới rồi, chỉ là ta không ngờ, Đinh Ninh kia lại chọn ngươi trong ba người. Nên hôm nay ngươi bị thua, ta đương nhiên cũng có trách nhiệm."

Giọng nói của ông ta không hề có ý nào trách cứ, nhưng Chu Tả Ý lại càng thấy xấu hổ.

Hắn cắn răng: "Ta không ngờ hắn lại mạnh như vậy."

"Hắn mạnh hay không không quan trọng, chỉ cần ngươi mạnh hơn, thì hắn chắc chắn phải thua." Chu Vân Hải nhàn nhạt nhìn hắn: "Ta hy vọng ngươi biến sự hổ thẹn vì trận thua hôm nay thành động lực để tích cực tu hành. Dù hôm nay ngươi bại, nhưng

nếu ngày sau gặp lại ở Mân Sơn Kiếm Hội ngươi đánh bại được hắn, thì ai còn để ý tới trận chiến bại hôm nay?"

"Sau khi trở về, ngươi lập tức bế quan cho ta. Ngươi phải nhớ, từ giờ đến lúc Mân Sơn Kiếm Hội chỉ còn có nửa năm. Ngươi nhẫn nại nửa năm thì có sao? Ta rất muốn ngươi học được sự vinh nhục cũng không sợ hãi của tên thiếu niên quán rượu kia."

Chu Tả Ý dần bình tĩnh lại, cảm kích nhìn phụ thân, hắn vẫn còn có điều chưa hiểu: "Phụ thân, chẳng lẽ trong nhà thật sự cần tiền lắm sao? Cần gì phải vì mớ tiền ấy mà phải cho họ nhập viên xem Kiếm Kinh?"

Chu Vân Hải lạnh lùng: "Ngươi vẫn còn chưa hiểu? Chu gia ta đã qua bao nhiêu thế hệ tìm hiểu Tả Ý Tàn Quyển, đã bỏ ra bao nhiêu thời gian? Chỉ có một ngày. . . họ có thể nhìn ra được cái gì? Hơn nữa người bên ngoài không biết, nhưng ngươi chẳng lẽ cũng không biết lão tổ tu hành phải mất bao nhiêu tiền hay sao?"

Nghe thấy hai chữ "Lão tổ", Chu Tả Ý lạnh người, hoàn toàn tỉnh ngộ.

***

Ban đầu lúc đến, là Nam Cung Thải Thục và Từ Hạc Sơn, Tạ Trường Thắng ba người đi chung một chiếc xe ngựa, nhưng bây giờ khi tới nhà Chu thị, Tạ Trường Thắng lại ngồi chung với Đinh Ninh, Thẩm Dịch.

"Không xong!"

Chạy ra khỏi bờ sông chưa lâu, Tạ Trường Thắng đã vỗ đầu, ảo não kêu lên.

"Sao vậy?" Thẩm Dịch giật mình.

Tạ Trường Thắng thở dài: "Quên mất Tâm Gian Tông Dịch Tâm

rồi, lẽ ra phải mời hắn cùng đi chung."

Đinh Ninh nhìn hắn: "Ngươi thực có nhiều tiền quá không có chỗ xài à, không được xài là ảo não?"

"Tiền là để xài mà." Tạ Trường Thắng trả lời rất đương nhiên: "Cha ta đã nói, xài tiền như nước cũng không sao, quan trọng nhất là phải làm cho nguồn tiền chảy vào như nước. Nước chảy đi, nước lại chảy vào, có như vậy mới có thể liên tục không ngừng kiếm được sinh ý và bạn bè. Nếu cứ để đồng tiền nằm chết một chỗ, thì sau này cũng sẽ bị người khác lấy mất mà thôi."

Đinh Ninh cau mày, ngẫm nghĩ: "Quan Trung Tạ gia có thể trở thành cự phú, quả nhiên có chút đạo lý."

Tạ Trường Thắng đắc ý, quay sang hỏi hắn điều còn đang khúc mắc trong lòng: "Bây giờ ngươi đã được tới xem Tả Ý Tàn Quyển như ý muốn, ta trước giờ chỉ biết xài tiền, không xem được nhiều sách bằng ngươi, ngươi nói xem, Tả Ý Tàn Quyển rốt cuộc là cái gì?"

Một hơi bỏ ra mấy vạn tiền để xem một thứ mà mình không biết đó là cái gì, Đinh Ninh chỉ còn biết lắc đầu, quả thực là kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc.

"Rất đơn giản."

"Tả Ý Tàn Quyển là một thứ cũng giống như Kiếm Bích của Ảnh Sơn Kiếm Quật. Vào thời Viễn Cổ Hồng Hoang, con người vì phải chống chọi với thiên tai, mãnh thú, tật bệnh, buộc phải tìm ra cách để giúp mình cường thân kiện thể, có những người tìm ra được phương pháp, nhưng hồi ấy chưa có chữ viết, nên họ phải dùng hình ảnh hoặc cách khác để lưu truyền lại cách thức tu hành mình tìm ra."

Tạ Trường Thắng sửng sốt, ngắt ngang, "Nói là rất đơn giản,

mà sao nghe phức tạp quá vậy?"

Đinh Ninh mặc kệ hắn: "Nên cách thức ghi chép lại cách tu hành, thường không phải là văn tự, mà đơn giản hơn, chỉ là những ký hiệu, tranh vẽ mà thôi. Nghìn trăm năm sau, những phương pháp tu hành hiệu quả kém đương nhiên bị loại bỏ, những Tu Hành Giả đời sau sáng chế ra những phương pháp cường đại hơn hẳn, sẽ lại tìm cách lưu truyền lại. Thế nhưng cách thức ghi chép lại đương nhiên cũng vẫn sẽ khác với đời nay, thế nên Tu Hành Giả bây giờ muốn biết, thì phải tự mình tìm hiểu."

Tạ Trường Thắng và Thẩm Dịch nghe một hồi rút cuộc cũng hiểu được, cùng kêu lên: "Ý của ngươi là, Tả Ý Tàn Quyển cũng giống như Ảnh Sơn Kiếm Quật Kiếm Bích, đều là sách vở do các tông môn cổ ngày xưa truyền lại, nên cách ghi chép mới không dùng văn tự bình thường?"

Đinh Ninh gật đầu: "Tả Ý Tàn Quyển, nhìn qua chỉ là một bộ tranh thủy mặc, lại còn dùng thủ pháp Tả Ý, có khí tức của núi sông, nhưng không có hình ảnh của núi sông, điểm quan trọng nhất là, bộ tranh này còn có chỗ chưa trọn vẹn, nên rất khó lĩnh ngộ ra được đầy đủ chân ý mà vị đại tông sư vẽ ra nó muốn lưu lại."

"Nhưng có thể khẳng định là, trong quyển tàn cuốn này, có bao hàm rất nhiều kiếm thức và đạo lý tu hành, giống như một bộ quy tắc chung của một tông môn. Chiêu thức mà Chu Tả Ý dùng ban nãy, Giang Sơn Như Họa, chỉ là chiêu có uy lực yếu nhất, chiêu thức dễ hiểu nhất mà thôi, nó thậm chí còn chưa toát ra được họa ý."

Tạ Trường Thắng nghiêm túc lên hẳn: "Một kiếm đó của Chu Tả Ý, nếu toàn lực phát ra, e rằng chẳng mấy ai trong danh sách anh tài đỡ được, thế mà chỉ là chiêu thức dễ nhất, yếu nhất, còn chưa mò tới được chân ý, như vậy. . . dù có tốn mấy vạn tiền cũng đều không uổng."

Đinh Ninh gật đầu: "Đương nhiên là không uổng, trước khi Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ, một người cực kỳ có quyền thế trong triều đình đã muốn xem tàn cuốn đó, nhưng Chu gia không đồng ý. Bây giờ trong triều đình, e rằng chỉ có thánh thượng và Hoàng Hậu là đã từng được xem qua tàn cuốn đó mà thôi. Bây giờ, nếu chúng ta đều ở trên Lục Cảnh, thì dù có trả bao nhiêu tiền, Chu gia cũng sẽ không bao giờ mở cửa Mặc Viên cho chúng ta vào xem. Chu Vân Hải sở dĩ đồng ý, chính là vì ông ta tin rằng trong thời gian ngắn như vậy, chúng ta chẳng thể nào nhìn ra được cái gì."

Q2 - Chương 51: Cơ duyên ngày hôm nay

Quý tộc lâu đời của Trường Lăng, trong nhà phải nuôi rất nhiều người, ngày thường đã quen tiêu xài rất nhiều tiền, nên một khi xuống dốc, mất đi cột chống, thì tốc độ lụn bại sẽ nhanh chóng, nhanh hơn nhiều so với sức tưởng tượng của con người.

Nhiếp Thị chính là một ví dụ điển hình.

Nhiếp Thị từng là gia tộc mạnh nhất chỉ sau Công Tôn thị ở Trường Lăng, từng chấp chưởng binh quyền Đại Tần, nhưng tới khi thất thế, người mạnh nhất trong tộc là Nhiếp Lại mất mạng, thì Nhiếp Thị cũng xuống dốc với tốc độ kinh người.

Trong tộc ai ai cũng đua nhau đi bán của cải của gia tộc để lấy tiền, nên chỉ sau mấy tháng, những món đồ cổ giá trị kinh người của Nhiếp Thị đều hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một Nhiếp Viên to lớn trống rỗng.

Song ngay cả người coi vườn của Nhiếp Viên cũng biển thủ, đêm nào cũng trộm đồ mang lên xe, cuối cùng, các loại thảo mộc quý hiếm đều bị đào sạch, thậm chí những pho tượng đá đẹp đẽ để trang trí cũng bị đào móc không còn.

Nhiều bức tượng đá điêu khắc trang trí ở những gia đình giàu có hiện giờ ở Trường Lăng, đều phát xuất từ Nhiếp Viên ngày xưa.

Chu gia, dù chưa tới nỗi như Nhiếp gia, nhưng hiện trạng không ổn của nó ai cũng nhìn thấy.

Xe ngựa chở đám người Đinh Ninh tới Chu gia Mặc Viên, đám

Đinh Ninh xuống xe ngựa, thấy cảnh vật chung quanh rất đìu hiu, tường, mái của Mặc Viên đều đã cũ kỹ, hư hại.

Nhìn qua tường viện vào trong, những tòa nhà trong Mặc Viên cũng chẳng khá hơn, màu sắc đã loang lổ, sơn bong ra từng màng, tường và trụ bị rạn nứt mà không được tu sửa hay thay thế.

Tạ Trường Thắng tuy còn trẻ tuổi, nhưng được nghe kể rất nhiều về thời huy hoàng xa hoa của giới quyền quý Trường Lăng ngày xưa, biết những quý nhân năm đó còn hiển hách hơn cả vương hầu bây giờ, giá trị nhà cửa của họ giới thương gia bây giờ không thể nào sánh được. Hắn than thở: "Muốn tu sửa hoàn chỉnh nơi đây, thực mấy vạn tiền là chưa đủ."

Chu Vân Hải mỉm cười: "Nếu ngươi có tâm nhiều hơn, ta cũng không cự tuyệt."

Rõ ràng chỉ là một câu đùa, nhưng Tạ Trường Thắng lại gật đầu: "Nếu ta lấy được thành tựu gì đó từ Tả Ý Tàn Quyển không chừng tỷ tỷ ta và cha ta sẽ vui vẻ, tu sửa cả cái Mặc Viên này cũng hoàn toàn."

"Vậy hy vọng hiền chất có được cơ duyên, thu được cảm ngộ có ích cho việc tu hành." Chu Vân Hải cũng cười.

Nhưng trong lòng hắn, lại khinh bỉ nghĩ, một nhà quê Quan Trung đồ như ngươi, chỉ trong vòng một ngày thì nhìn ra được cái gì?

Trong Mặc Viên có rất nhiều cây cổ thụ râm mát, ánh mặt trời xuyên qua những cành lá, chiếu lốm đốm xuống mặt đường, khung cảnh rất tĩnh mịch mà đẹp đẽ.

Có đi vào Mặc Viên, mới hiểu vì sao lầu các ở đây nhiều năm rồi mà chưa được tu sửa.

Vì đa số kiến trúc đều được kiến tạo trên vách đá, mỗi thân

trụ, mỗi mái hiên, đều được khắc hoa nạm chim, khảm ngọc với vàng bạc để trang trí. Từ vật trang trí tới nước sơn đều là hàng quý hiếm, nước sơn kia được chế từ vỏ sò của loài sò Vân Mẫu cực kỳ quý hiếm ngoài hải ngoại, cực kỳ xa hoa.

Nếu dùng sơn màu hay trang trí hiện giờ để trùng tu thì hoàn toàn không ăn khớp, còn không bằng để như cũ, lại còn làm cho người ta có cảm giác năm tháng tang thương, khí thế hùng hồn của ngày xưa.

Giống mọi thế phiệt xưa khác, diện tích Mặc Viên cực kỳ rộng lớn, vượt qua một hòn núi nhỏ nhân tạo, cảnh vật trước mắt mọi người hoàn toàn biến đổi, như biến thành một bức tranh đen trắng.

Hoa cúc tím, Mặc Thụ, Bạch Thảo. . . , các loại thảo mộc được gieo trồng, đều chỉ có hai màu đen trắng.

Tiết Vong Hư buột miệng kêu lên một tiếng, rồi với Chu Vân Hải: "Chu gia Mặc Viên Tả Ý Tàn Quyển quả nhiên nghe không bằng mắt thấy, đã như vậy, ta dừng chân ở đây, tìm giúp ta một bình trà nóng là được."

Chu Vân Hải kính cẩn: "Nếu vậy, ta với Tiết động chủ tới Vân Hải các trên đỉnh núi nghỉ ngơi, đó là thư phòng của ta, thấy được hơn nửa cảnh trí của Mặc Viên."

Ông ta vẫy tay, ý bảo Chu Tả Ý dẫn đám người Đinh Ninh đi tiếp, còn mình thì đi tới cạnh Tiết Vong Hư, tỏa ra Thiên Địa Nguyên Khí nhu hòa, để giúp đỡ Tiết Vong Hư.

Cảm nhận được Thiên Địa Nguyên Khí tinh thuần từ người Chu Vân Hải, Tạ Trường Thắng nghiêm mặt, hỏi: "Sao còn chưa nhìn thấy Tả Ý Tàn Quyển, Tiết động chủ lại Tả Ý Tàn Quyển quả nhiên nghe thấy không bằng mắt thấy?"

Đinh Ninh nhìn hắn, không gì, tiếp tục bước đi.

Thấy vậy, Chu Tả Ý chớp mắt mấy cái, trong mắt ẩn giấu sự kiêng kị và bội phục.

Không chỉ Tạ Trường Thắng, Trương Nghi, Nam Cung Thải Thục, Thẩm Dịch, Từ Hạc Sơn đều mở to mắt.

Không có một tia dị động, thậm chí gió nhẹ cũng còn không có, nhưng cơ thể Đinh Ninh, đã hoàn toàn biến thành hai màu đen trắng.

Quần áo hắn, làn da hắn, đồ đạc trên người hắn, tất cả những màu tối đều được chuyển thành màu đen, những chỗ mang màu sáng đều biến thành màu trắng.

"Màu đen trắng ở đây, không phải là màu thật?"

Tạ Trường Thắng ngơ ngác, rút cuộc đã hiểu ra, màu đen trắng nơi đây, chính là bị một khí tức nào đó nhuộm dần, tương tự như hiệu quả của pháp trận, làm biến đổi ánh sáng và màu sắc.

Chu Tả Ý đi nhanh mấy bước, vượt qua Đinh Ninh, cơ thể cũng biến thành hai màu đen trắng, mới quay người lại nhìn hắn, lạnh lùng : "Làm sao ngươi biết hai màu đen trắng hay màu sắc ngươi thấy ngày thường cái nào mới là màu thật?"

Đinh Ninh cau mày.

Chu Tả Ý không sai, nhưng vấn đề là chính bản thân Chu Tả Ý cũng không giải thích được điều đó, nên hắn hỏi, chính là muốn làm cho Tạ Trường Thắng càng thêm bị mê hoặc, suy nghĩ càng thêm hỗn loạn.

Ánh mắt Đinh Ninh nhúc nhích, hắn định lên tiếng, nhưng kềm lại được.

Mấy người Nam Cung Thải Thục không thể nào bình tĩnh được.

Vì trong câu của Tiết Vong Hư vừa rồi, có ý tứ là, ông vậy là đã nhìn thấy Tả Ý Tàn Quyển, chẳng lẽ là. . . khí cơ ở đây thay đổi, đều là vì Tả Ý Tàn Quyển gây nên?

Chỉ là một tàn cuốn, sao lại gây nên được tác dụng như một pháp trận cỡ lớn như thế.

Hèn gì những nhân vật cao cao tại thượng kia, đều mơ tưởng tới mượn Tả Ý Tàn Quyển.

Chu Tả Ý tiếp tục đi về phía trước, mỗi bước chân đặt xuống, đều làm bốc lên một màn bụi hai màu trắng đen, trông cứ như đang xem tranh, rất không chân thực.

Gương mặt hai màu đen trắng, vô cùng ngạo nghễ.

Hắn đã rất nhiều lần đi vào đây tìm hiểu, con đường này hắn đã quen tới mức nhắm mắt cũng đi qua được, nhưng lần nào đi vào, cũng vẫn đều cảm thấy kinh diễm.

Tạ Trường Thắng lại mở to mắt.

Phía trước hắn, xuất hiện rất nhiều những dòng sông và ngọn núi xa, độ đậm nhạt thích hợp, trông rất xa xôi và hùng vĩ, bao la.

Sao Chu gia Mặc Viên lại rộng khủng khiếp tới thế nhỉ?

Trong đầu hắn nhảy ra câu hỏi đó, song tới khi nhìn thấy Chu Tả Ý đang đi phía trước dừng lại hắn liền nghĩ ra.

Đó chính là Tả Ý Tàn Quyển.

Trong ánh sáng đen trắng, dần xuất hiện một tòa cổ điện.

Cổ điện được làm hoàn toàn bằng gỗ, màu đen thẫm như mực.

Trong cổ điện trong không có một vật trang trí nào, chỉ có ngay chính giữa điện đứng sừng sững một vách tường bằng tinh thể.

Mặt vách tường bằng tinh thể được ghép bằng hai mảnh thạch anh cực mỏng, ở giữa là một bức tàn quyển dài hơn một trượng, cao mấy thước.

Hắn và đám Nam Cung Thải Thục đều dừng lại.

Chu Tả Ý cau mày, vì sắc mặt Đinh Ninh vẫn bình thản như không.

"Đây chính là Tả Ý Tàn Quyển của Chu gia chúng ta, các ngươi cứ tự mà tìm hiểu, nhưng nhớ không được chạm vào vách tường bằng tinh thể, nếu không sẽ làm dẫn động cấm chế, cấm chế đó giết được mọi Tu Hành Giả dưới Ngũ Cảnh." Hắn chậm rãi.

Tạ Trường Thắng đã theo bản năng bước tới hai bước, hắn muốn nhìn cho rõ bộ dạng toàn diện của tàn quyển, xem trên mặt nó rốt cuộc vẽ cái gì.

Nhưng chỉ mới vừa đảo mắt qua một cái, hô hấp của hắn đã trở nên hỗn loạn.

Những ngọn núi cao, những dòng sông rộng, liên tiếp xuất hiện và đổ dồn về phía hắn, làm cho đầu óc hắn bị ù đi, như muốn hôn mê, hắn vội vàng nhắm mắt lại, nhưng nhắm mắt lại rồi mới nhận ra mình chẳng nhớ gì về bức họa, không nhớ ra được trên bức họa rốt cuộc vẽ cái gì, thậm chí không nhớ nổi bức họa bị tàn khuyết ở chỗ nào.

"Sao lại như vậy?"

Đám người Nam Cung Thải Thục cũng bị giống y như hắn.

Nếu bảo không nhìn thấy cái gì, nên không tìm ra được dụng ý hay lý ẩn chứa bên trong thì họ hoàn toàn đồng ý, nhưng bây giờ

bức tranh đã ở ngay trước mặt, họ đã nhìn thấy rồi, nhưng lại không nhớ được nội dung, sau khi xem là quên ngay tức khắc, không nhớ được bất kỳ cái gì, thực sự không ai giải thích được vì sao.

Một đám người quay qua nhìn lẫn nhau, chỉ còn một mình Đinh Ninh đứng lặng xuất thần nhìn bức vẽ.

Đinh Ninh có nhìn ra được cái gì không?

Ai cũng thắc mắc câu đó, nhưng thấy Đinh Ninh tập trung quá, nên đương nhiên không ai lên tiếng quấy nhiễu, mà chỉ quay sang lại, cố gắng tập trung nhìn thêm lần nữa.

***

Đinh Ninh nhìn thẳng vào Tả Ý Tàn Quyển.

Hắn biết thứ đồ này đã lâu, nhưng trước giờ hắn chưa bao giờ có cơ hội được xem qua.

Chu gia ngày xưa, vì nhất quyết không cho người ngoài vào trong viên xem kinh, nên lựa chọn ngọc nát đá tan, phá hủy mất một phần tàn quyển, sau đó những người kia vì để cho vật quý của giới tu hành giả được lưu truyền cho đời sau, nên đã phải nhượng bộ.

Kỳ thật dù Mân Sơn Kiếm Tông hay Linh Hư Kiếm Môn, thì nếu biết thân phận hắn, cũng sẽ quyết tâm không để lại bất cứ bí điển nào lại cho hắn có cơ hội được dùng.

Nên sâu trong mắt hắn hiện lên một tia cảm khái.

Những ngọn núi cao và sông sâu liên tiếp nhau đè về phía hắn.

Nhưng hắn đâu có "xem" những ngọn núi và con sông ấy, nên chúng đều giống như vô hình, bay xuyên qua luôn cơ thể hắn, sau

đó đổ sụp sau lưng hắn.

Vì hắn không bận tâm tới khí tức toát ra từ những đường vẽ, mà hắn chỉ đi tìm xem căn nguyên của những đường vẽ đó.

Nên bức tranh hiện ra trong mắt hắn hoàn toàn khác biệt với những gì người khác nhìn thấy.

Hắn chỉ nhìn thấy, một bức tranh cũ đã ố vàng, vẽ cây vẽ cỏ khá là thô thiển, và hai ngọn núi.

Một ngọn tô đậm màu, một ngọn vẽ nhạt màu hơn.

Xung quanh trên đỉnh núi có mây trắng bay bay.

Phía trước hai ngọn núi , có một con sông lớn chảy qua.

Góc trên bên phải của bức tanh đã bị xé mất, nên ngọn núi màu nhạt bị thiếu một góc, con sông lớn bị thiếu một đoạn.

Hơn một trăm nét bút, đậm nhạt khác nhau, hoặc phải gọi là hơn trăm đường Kiếm Ý, hay hơn trăm đường phù văn, hợp thành một bức tranh vẽ.

Q2 - Chương 52: Chỉ điểm

Đinh Ninh nhìn một hồi, không kìm được cau mày.

Tiền nặng như nước, nên nếu rơi vào trong nước sẽ bị chìm ngay xuống đáy, nhưng cây khô nhẹ hơn nước nên khi gặp nước, sẽ nổi lên trên, thanh khí bay lên, bay trong không khí, còn trọc khí trầm xuống, tích thành bụi đất.

Vạn Vật vận hành, đều có đặc tính và quy luật.

Các loại Thiên Địa Nguyên Khí Bản Nguyên, tạo thành Thiên Địa Vạn Vật.

Mọi thứ ở trên đời, dù nhỏ, cũng đều có lưu lại dấu vết.

Thợ săn nếu cẩn thận sẽ tìm ra được dấu chân hươu trong bụi cỏ, những thằng bé con dù có ngu ngốc cũng vẫn nhìn ra được dấu ốc sên bò qua lưu lại trên mặt đất và lá cây lúc sáng sớm.

Tu hành Bản Nguyên, chính là tìm tòi nghiên cứu quy luật sinh trưởng và diệt vong của Vạn Vật, cảm nhận quỹ tích lưu động của Thiên Địa Nguyên Khí dù rất nhỏ, ngộ ra sự thay đổi hoặc tìm cách thay đổi, dẫn dắt tuyến đường lưu động cho những quỹ tích đó.

Văn tự hay tranh vẽ trong các bí điển đều là mô tả những lộ tuyến này, còn Tả Ý Tàn Quyển, thì không còn là mô tả, mà đi thẳng vào việc vẽ lại những lộ tuyến đó.

Đẳng cấp hoàn toàn khác biệt.

So với bí điển bằng chữ viết, Tả Ý Tàn Quyển như một tấm đạo phù, hoặc pháp trận, vì những đường mực vẽ trong đó chính là phù văn để thay đổi và dẫn dắt Thiên Địa Nguyên Khí.

Đa số các phương thức tu hành đều có sự tương thông, rất nhiều tuyến đường đều có sẵn quy luật.

Nên nhiều Tu Hành Giả tu vi cao thâm, khi tu hành đều là suy một ra ba, thông qua những bức vẽ, những phù văn, để tìm hiểu ra quỹ tích.

Những tu hành giả như vậy, khi xem bí điển, việc đầu tiên họ làm là tìm cho ra nét bút đầu tiên.

Mọi chuyện trên đời đều phải có thứ tự trước sau, tìm được chỗ khởi đầu, thì mạch suy nghĩ sẽ trở nên dễ dàng, hợp lý hơn.

Nhưng Đinh Ninh không giống họ.

Đinh Ninh bắt đầu tìm hiểu từ "Ý".

Dù hắn không hiểu gì về cách thức tu luyện chân nguyên của tu hành giả vẽ nên Tả Ý Tàn Quyển, nhưng ngay từ lúc cảm nhận được khí cơ đầu tiên của Mặc Viên, thì hắn đã có cảm giác phương diện lĩnh ngộ Chân Nguyên tu hành của Tả Ý Tàn Quyển, còn cách Cửu Tử Tằm rất xa.

Nên hắn không cần lãng phí thời gian đi nghiên cứu phương pháp tu hành Chân Nguyên của Tả Ý Tàn Quyển, hắn chỉ cần tìm thẳng vào thứ hữu dụng để đấu với địch thủ - là kiếm thuật, và phù đạo!

Nên hắn chỉ cần nhìn trong nét mực nào có Kiếm Ý để chuyển thành kiếm chiêu, trong nét mực nào có phù ý để hắn có thể chuyển thành phù đạo.

Chuyện này đối với người khác là rất khó, nhưng đối với Đinh Ninh thì không khó.

Hắn cau mày là vì, ngay chỗ có Kiếm Ý đậm đặc nhất thì lại bị xé mất.

Chỗ đáng giá nhất của bức tranh này chính là cái góc trên bên phải đã bị xé mất.

Trong góc bị mất đó, Đinh Ninh biết, phải là vẽ một thứ hơn hẳn cây cỏ, sông hay núi, nó hẳn là vẽ một ngôi sao, hoặc là một vòng Hàn Nguyệt.

Chu gia từng có người sử dụng Kiếm Ý này, nên chỗ bị mất rõ ràng là bị người đó của Chu gia cố ý lấy đi.

Nhưng chính chỗ bị mất đó, mới chính là mục đích thực sự của hắn khi tới đây.

Hắn hít một hơi, dời mắt đi, trong mắt chỉ còn lại Kiếm Ý, và những đường mực nối tới cái chỗ bị mất đó.

Thời gian từ từ trôi qua, tới khi nhớ rõ từng đường vẽ, hắn mới rời mắt khỏi bức vẽ, quay người đi.

Thời gian đã trôi qua hơn nửa canh giờ, đám người Tạ Trường Thắng vẫn như trước không nhìn ra cái gì cả, cứ nhìn được mấy tức, là ai nấy đầu váng mắt hoa.

Nên khi Đinh Ninh quay người đi ra, họ đều biết ngay.

"Ngươi làm gì?"

Tạ Trường Thắng cau mày nhìn Đinh Ninh: "Xem xong rồi? Không nhìn ra, hay…?"

Đinh Ninh nhìn hắn : "Có mấy chỗ còn chưa hiểu, ta đi bên ngoài suy nghĩ một chút."

Chu Tả Ý nãy giờ vẫn luôn quan sát Đinh Ninh, lúc thấy hắn cau mày, Chu Tả Ý đã nghĩ chắc là Đinh Ninh không nhìn ra cái gì, nên bây giờ nghe Đinh Ninh vậy, thì rất khó chịu.

Hắn lên tiếng, rất lạnh lùng: "Nếu thế, mời tự tiện."

“Các người đừng để lãng phí, cứ từ từ xem đi, ta ở ngoài chờ."

Đinh Ninh dặn mọi người, rồi đi ra ngoài.

Hắn chỉ đi ra khỏi mấy bước, rồi dừng lại, ngẩng đầu, cảm thụ quỹ tích di chuyển của Thiên Địa Nguyên Khí trong Mặc Viên.

"Quả nhiên là vậy."

Hắn nhếch mép, cười nhạt, "Quả nhiên ngươi chưa chết."

Lúc Chu gia tu kiến Mặc Viên, đã chuyển vào đó sự lĩnh ngộ từ Tả Ý Tàn Quyển, nhưng vì không ai lĩnh ngộ được thấu triệt, hoặc không chính xác, nên Mặc Viên mới không trở thành pháp trận được.

Nhưng có lẽ nhiều năm sau này, khí tức từ Tả Ý Tàn Quyển sẽ tích tụ đậm dần lên, làm cho cảnh vật của Mặc Viên sinh ra thay đổi, nhờ đó, những người Chu gia có khả năng lĩnh ngộ tốt sẽ nhìn ra được chỗ mình còn sai sót, để sửa lại, và ngộ ra thêm được nhiều lý mới.

Cách này rất có hiệu quả, nhưng rất chậm.

Nhưng khi tới tình huống cực hạn, cũng chỉ có cách này mới giúp người ta tiến lên thêm được.

Có điều bây giờ, những gì cảm nhận được Mặc Viên đều cho thấy những gì người Mặc gia cảm thụ được đều có sai sót.

Chu gia qua bao nhiêu thế hệ Tu Hành Giả, thế mà đối với Tả Ý Tàn Quyển, chỉ lĩnh ngộ được có thế thôi.

Chỉ có ở một góc của Mặc Viên mới có khí cơ cường liệt nhất, ở trong một cái sân nhỏ hình cung.

Dù có nhiều chỗ trong Tả Ý Tàn Quyển họ không hiểu được, hoặc đã hiểu sai, nhưng ít nhất đã có một người hiểu đúng phần

kiếm ý mạnh nhất của Tả Ý Tàn Quyển, chính là người ở trong cái sân nhỏ đó.

Khí cơ ở trong sân nhỏ rất là cường đại.

Chắc chắn kẻ lấy đi phần bị thiếu của tàn quyển, chính là kẻ ở trong sân nhỏ đó.

"Nhiều người đã chết, vậy mà ngươi vẫn còn sống. . ."

Hàn ý trong lòng Đinh Ninh càng đậm, nhưng ngoài mặt lại không lộ ra chút gì.

Hắn chỉ liếc qua sân nhỏ một cái, rồi quay trở lại cổ điện có để tàn quyển.

***

Tạ Trường Thắng cảm thấy sau lưng có gió nhẹ nhiễu loạn, hắn còn chưa kịp quay sang, Đinh Ninh đã tới bên cạnh hắn.

"Sao rồi, có ngộ ra cái gì không ?"

Hắn không nhịn được nhẹ giọng hỏi Đinh Ninh.

Đinh Ninh hỏi ngược lại: "Ngươi nhìn thấy gì?"

"Có thấy được cái gì đâu." Tạ Trường Thắng ảo não: "Nhìn mãi nãy giờ, miễn cưỡng chỉ thấy có hai đường mực to, hình như là hai ngọn núi mà thôi."

"Thấy hai ngọn núi, thì nhìn hai ngọn núi thôi." Đinh Ninh đột ngột hạ giọng rất nhỏ: "Ngay cả hai ngọn núi to như vậy còn không nhìn thấy rõ, cần gì phải mang lòng tham xem thêm cái khác?"

Tạ Trường Thắng sững sờ.

Đinh Ninh tiếp: "Nhưng nhìn cả hai ngọn núi thì cũng là quá nhiều, trên hai ngọn núi đó, chỗ nào ngươi có cảm giác nhìn thấy rõ nhất, thì chỉ nhìn một chỗ đó thôi."

"Đây là do đại đại tông sư lưu lại, ngươi đâu có phải tông sư. . . mà đòi coi được hết toàn cục?" Đinh Ninh bỏ lại câu cuối, rồi đưa bàn tay phải ra, che mắt Tạ Trường Thắng, từ từ di chuyển bàn tay.

Bàn tay hắn che khuất cả hai mắt Tạ Trường Thắng, chỉ nhìn thấy được qua khe hở nhỏ ở kẽ ngón tay giữa ngón trỏ và ngón giữa.

Theo bàn tay hắn di động, chỉ có một đoạn đường mực vẽ ngắn xuyên qua khe hở rơi vào trong mắt Tạ Trường Thắng.

Tạ Trường Thắng không cảm nhận được sự biến hóa khí cơ cực nhỏ từ ngón tay giữa của Đinh Ninh, nhưng hắn lại nhìn thấy đường mực vẽ trở nên vô cùng sống động.

Hắn hoàn toàn ngừng thở, tới khi Đinh Ninh rút tay về, hắn theo bản năng nheo mắt lại, đưa bàn tay phải của mình lên thay cho bàn tay của Đinh Ninh, từ từ di động.

Đinh Ninh đi tới chỗ Trương Nghi.

Trương Nghi đang cau mày.

"Sư huynh có chỗ không hiểu?" Đinh Ninh khẽ hỏi.

Trương Nghi giật mình quay sang, nhận ra là Đinh Ninh thì khẽ: "Ta đang xem chỗ đơn giản nhất. Đường vẽ cực kỳ sơ sài, hình như là vẽ mấy đóa mây trắng, nhưng vẽ nhạt quá, nên cực kỳ khó hiểu. Rõ ràng cảm giác ra có chân ý, nhưng lại không bắt được đó là cái gì. . . Một ngày, thực là không đủ. Nếu có được mấy tháng, có lẽ sẽ ngộ ra được."

Đinh Ninh ngẩng lên nhìn mấy đóa mây trắng kia: "Sư huynh ngươi quả là thiên phú bất phàm, lại ngộ ra được. . . Nhưng mà theo ta thấy mấy đóa mây trắng đó chỉ có hình mà thôi, phần nhạt ở dưới mới có thủy ý, đường vẽ tuy nhạt, nhìn như vẽ ngang, nhưng hình như đều có ý muốn hướng xuống, giống như mây sắp hóa mưa."

Trương Nghi giật mình, không dám rời mắt khỏi những đóa mây trắng kia nữa.

Nhờ Đinh Ninh, hắn nhìn kỹ lại, mới thấy mấy đóa mây trắng kia giống như đang di chuyển, hóa thành những hạt mưa thật!

Q2 - Chương 53: Lão tổ

Đây chính là đốn ngộ.

Cảm giác này rất khó tả, làm Trương Nghi vô cùng rung động, và mừng rỡ.

Mây trắng đã hóa thành hạt mưa.

Mỗi một hạt mưa rơi xuống, đều làm hiện ra rất nhiều đường cong mà lúc trước hắn nhìn không thấy.

Hắn hoàn toàn cảm nhận được chân ý trong những đường cong đó, mừng tới mức giọng cũng rung rung: "Tiểu sư đệ, thật là mưa, không phải mây!"

Thẩm Dịch khó hiểu quay sang nhìn hắn.

Thấy vậy, Trương Nghi mới giật mình nhớ ra, tiểu sư đệ bây giờ là Thẩm Dịch, đâu còn là Đinh Ninh.

Chu Tả Ý sa sầm.

Nhìn bộ dáng của Trương Nghi, hắn không thể tin được, chỉ trong thời gian ngắn như vậy, mà Trương Nghi lại thực sự lĩnh ngộ được cái gì đó hay sao?

Trương Nghi nhìn Đinh Ninh, thấy Đinh Ninh đã đi tới chỗ Nam Cung Thải Thục.

Ngay lúc ấy, một luồng Thiên Địa Nguyên Khí mỏng, từ trong Tả Ý Tàn Quyển tỏa ra.

Trương Nghi ngơ ngẩn.

Thì ra, hồi nãy lúc mình đốn ngộ, niệm lực đã vô tình tự động chạy dọc theo những đường cong kia.

Nó đã tác động tới khí cơ của bức tranh.

Cảm nhận được ý ẩm ướt bên trong làn khí mỏng đó, hắn như ngừng thở, trong lòng vô cùng kích động, vì nhờ nó, hắn biết hồi nãy mình đã đốn ngộ đúng, hắn đã nhìn ra vũ tuyến chân ý thực sự bên trong những đóa nhìn như mây trắng kia.

Mặt Chu Tả Ý tái nhợt, cả người hoàn toàn cứng ngắc.

Luồng Thiên Địa Nguyên Khí từ Tả Ý Tàn Quyển tuy mỏng, nhưng hết sức rõ ràng, tỏa lên không trung.

Bên ngoài Mặc Viên hiện giờ đang là ban ngày, mặt trời chiếu sáng rực rỡ, nhưng trên bầu trời Mặc Viên lại vô cùng ẩm ướt, những đám mây dày che khuất ánh mặt trời.

Mọi người đều cảm nhận được sự dị biến này.

Trên núi Mặc Viên, trong thư phòng Vân Hải Các.

Chu Vân Hải và Tiết Vong Hư đang uống trà.

Trà này là trà Vân Vụ vô cùng quý hiếm, chén trà bằng sứ màu xanh mát lạnh, miệng chén như có mây hà lượn lờ.

Cảm nhận sự thay đổi trong không khí, Chu Vân Hải biến sắc, bàn tay cầm chén trà run rẩy.

Tiết Vong Hư rũ mắt xuống, tán thán: "Tả Ý Tàn Quyển quả nhiên bất phàm."

Chu Vân Hải hít sâu một hơi, cố gắng duy trì bình tĩnh: "Cao đồ của Tiết động chủ, mới thực là bất phàm."

Hai người còn đang chuyện, phần dưới của những đám mây

trở nên nặng trịch, rồi ngưng kết thành những hạt mưa.

Những hạt mưa từ trên không rơi xuống, mang theo những đường lộ tuyến óng ánh.

Trong bầu trời trong xanh, Mặc Viên rơi xuống một trận mưa.

Nhìn cơn mưa to, sắc mặt Chu Tả Ý trở nên trắng bệch không còn huyết sắc, điểm cảm ngộ này Chu gia chưa từng có ai ngộ ra được, hắn không nhịn được hỏi Trương Nghi: "Ngươi đã ngộ được cái gì?"

"Hình như là một đạo phù ý, trở thành Kiếm Phù, dùng được cho luyện khí, lại cũng đem ra đối địch được." Trương Nghi là người khiêm tốn, nên thành thật trả lời câu hỏi của Chu Tả Ý.

"Đinh Ninh sư đệ!"

Hắn quay sang nhìn Đinh Ninh.

Chỉ có hắn mới hiểu được, đốn ngộ vừa rồi, giống như hắn đã chạm được vào cánh cửa của Đạo Môn, nhưng chưa vào bên trong được, thì Đinh Ninh xông tới đá tung cửa ra, để cho hắn nhìn thấy được chân ý ẩn chứa bên trong.

"Chúc mừng sư huynh."

Đinh Ninh mỉm cười: "Không cần cám ơn ta, ngươi cũng biết đây chỉ là trùng hợp, ngay cả một tông sư cũng không có khả năng nhanh như vậy nhìn ra được chân ý trong bức tranh, nên chỉ là trùng hợp mà thôi."

Trương Nghi nghĩ nghĩ, cảm thấy có lý.

Vì hắn biết, cấp bậc tông sư như Tiết Vọng Hư, mà cảnh giới cũng còn thấp hơn người lưu lại bức tranh này rất nhiều. Mà cả Trường Lăng, cảnh giới cao hơn Tiết Vong Hư, đâu có nhiều.

Ngay lúc này, hắn và mọi người lại càng thêm khiếp sợ, vì từ Tả Ý Tàn Quyển lại tỏa ra một luồng Thiên Địa Nguyên Khí nữa.

Nhưng luồng thiên địa nguyên khí này nhanh chóng bị vỡ ra lả tả, giống như có người không biết vẽ, nên đường nét không được liền mạch, gắn kết với nhau.

"Đương" một tiếng.

Trong không trung vang lên một âm thanh trầm đục, giống như có người vừa gõ vào một cái chuông đồng vô hình.

"Chuyện gì vậy?" Nam Cung Thải Thục kinh hãi nhìn quanh, rồi hòa cùng ánh mắt của mọi người nhìn chằm chằm vào Tạ Trường Thắng.

Nét mặt Tạ Trường Thắng hết sức cổ quái, và đặc sắc.

"Hình như ta nhìn thấy được cái gì đó, nhưng chưa. . . chưa hoàn toàn hiểu thấu được." Hắn áy náy, rồi lại tiếp tục đưa bàn tay lên che mắt, tiếp tục xem tranh.

Cái quái gì đây?

Che mắt lại để xem Tả Ý Tàn Quyển, mà cũng ngộ được đạo?

Cả người Chu Tả Ý lạnh toát, nhớ lại hành động này chính là hồi nãy Đinh Ninh làm cho Tạ Trường Thắng, trong lòng hắn không thể nào tin nổi, không nhịn được quay sang nhìn Đinh Ninh.

"Nãy giờ ngươi xem nhập thần như vậy, ngươi thấy cái gì?" Đinh Ninh quay sang hỏi Nam Cung Thải Thục.

"Ta thấy một con sông lớn".

"Không hiểu vì sao, trên bức họa có rất nhiều đồ vật, nhưng ta chỉ nhìn thấy một con sông lớn này mà thôi."

Đinh Ninh nhỏ : "Chuyện này rất thường, con mắt mỗi người khác nhau, sở thích khác nhau, tính tình khác nhau, Tu Hành Giả khi nhìn vào cùng một tấm phù hay đồ giải đương nhiên sẽ có lý giải khác nhau."

Nam Cung Thải Thục gật đầu: "Cha ta cũng từng như vậy, ta nghĩ nếu muốn ngộ ra cái gì đó, chắc cũng chỉ có thể từ trong con sông này mà thôi, để ta tiếp tục vào trong nó tìm vậy."

Đinh Ninh gật đầu: "Ừ."

Nam Cung Thải Thục: "Ta nhìn thấy mấy chùm bọt nước, chúng dường như có quy luật riêng, chứ không giống những bọt nước thường, nhưng chân ý của chúng, ta không nhìn ra được manh mối nào cả."

Đinh Ninh quay sang nhìn bức tranh, nhìn suốt nửa nén hương: "Những bọt nước đó chỉ là bị những con cá bơi ngược dòng quẫy đuôi mà tạo thành, chỉ thường thôi."

Nam Cung Thải Thục sửng sốt. Cô lại nhìn những bọt nước kia, trong lòng rất thắc mắc, dưới kia thực sự có giấu mấy con cá đang bơi ngược dòng à?

***

Tới chạng vạng tối, trà trên bàn đã đổi thành.

Chu Vân Hải khuôn mặt vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng lại rất không yên.

"Đ...A...N...G...G!"

Đột nhiên, một tiếng tiếng chuông vang lên trên không trung.

Lòng hắn trầm hẳn xuống.

So với nửa tiếng chuông vang lên hai canh giờ trước, tiếng

chuông lần này hết sức du dương đầy đặn, như đang vẳng lại từ trong một sơn cốc xa xôi.

***

Góc tây bắc Mặc Viên, trong cái sân nhỏ có khí cơ mạnh nhất, có một ngôi nhà nhỏ tường trắng ngói đen, chẳng khác gì những ngôi nhà thường của thường dân.

Nhưng ở trong thính đường, lại được lót bằng da hổ.

Mỗi tấm da hổ đều lấy từ những con hổ lớn cường tráng trưởng thành, tấm nào cũng trải ra được một phạm vi rất rộng.

Trên chiếc giường trong phòng, có treo một hạt châu màu đỏ lớn bằng quả đấm.

Hạt châu này tỏa ra nhiệt khí nóng rực, và khí tức tanh máu, rất thô bạo. . . Chỉ có nội đan của hung thú mới làm được điều ấy.

Khí nóng tỏa ra, thấm vào lớp da hổ lót dưới nền, làm cho cả thính đường lúc nào cũng ấm áp như mùa xuân.

Nằm trên cái giường được phủ tơ lụa còn mịn mềm hơn cả da thịt thiếu nữ, là một lão già.

Mái tóc bạc phơ của lão được chải vuốt sáng bóng, soi được cả người, trên mặt không có một nếp nhăn nào, da thịt cũng vậy, căng bóng mịn màng.

Từ người lão tỏa ra sức sống hừng hực, khí huyết tràn đầy, sinh cơ cường đại.

Nhưng vẫn có một tia già nua lẩn quẩn trên người lão, dù sinh cơ khí lực bừng bừng hừng hực, vẫn không tài nào xóa nó đi được.

Trên người lão mặc áo cẩm bào thêu chỉ vàng, cái bụng to tướng như phụ nữ mang thai chín tháng.

Nhưng bên trái bụng, lại hoàn toàn trống không.

Vì chỗ đó, hình như đã bị người ta chém phải một kiếm, không chỉ máu thịt bị mất, mà cơ quan nội tạng bên trong cũng bị mất đi một phần.

Thương thế nghiêm trọng như vậy mà vẫn sống được, quả thực là không đơn giản.

Ánh mắt lão lúc nào cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, không bao giờ nhìn vào cơ thể mình, giống như lão rất căm ghét và sợ hãi cái cơ thể ấy.

Trong mắt lão vô cùng phức tạp, oán độc, không cam lòng, tham lam, tàn nhẫn. . . đủ thứ, khiến gương mặt của lão trông rất dữ tợn.

Mặt trời sắp sửa xuống núi.

Tiếng chuông đã biến mất.

Nhưng lại có mấy đạo Kiếm Ý kỳ dị, giống như cá không ngừng bơi lội tung tăng giữa không gian của Mặc Viên.

Sau đó một tiếng nổ vang như sấm từ tít trên cao vang lên, ầm ầm vọng xuống.

Từ lúc nghe thấy tiếng chuông, ông lão đã biết hôm nay trong Mặc Viên đã xảy ra việc không thường, nên khi cảm giác được có hai luồng hơi thở liên tiếp từ Tả Ý Tàn Quyển tràn ra, lão không hề nghi ngờ gì cả.

Lão chỉ muốn biết cái gì là thứ gây ra sự không thường như vậy.

Lão đứng dậy.

Trong mắt lão, mọi cảm xúc thô bạo xấu xa đều hoàn toàn biến

mất, ánh mắt trở thành vô cùng hòa ái.

Lão khoác áo lông cáo lên người, che kín cái bụng của mình.

Nhìn sơ qua, lão trông cực kỳ thiện lương, như một ông cụ hòa ái hiền lành.

Q2 - Chương 54: Dối

Mặt Chu Tả Ý từ kiêu ngạo đã hoàn toàn biến thành xám ngoét, cứ mỗi lần từ bức tranh tỏa ra nguyên khí, là trái tim hắn lại chết lặng đi một lần.

Trương Nghi lĩnh ngộ, làm Mặc Viên rơi xuống một trận mưa lớn.

Tạ Trường Thắng lĩnh ngộ, làm không trung Mặc Viên vang lên dị âm, như chuông khổng lồ bị chấn kêu, vang vọng khắp sông núi.

Nam Cung Thải Thục lĩnh ngộ, làm trong cổ điện sinh ra mấy đạo Kiếm Ý kỳ dị, như những con cá đang bơi ngược dòng mà lên, làm tung bọt nước, hành tung bất định.

Từ Hạc Sơn lĩnh ngộ, làm từ trên không trung cao xa như xuất hiện một ngọn núi vô hình cực to, làm rớt xuống những tảng đá lớn, lăn đùng đùng như sấm.

Cả bọn vô cùng im lặng, cẩn thận nhớ lại những lộ tuyến và ý cảnh mình nhìn thấy, ai cũng sợ mình quên mất.

Chỉ có Thẩm Dịch là xấu hổ.

"Sư huynh, ta chưa nhìn ra cái gì hết."

Hắn quay sang, đáng thương nhìn Đinh Ninh: "Ta không cảm nhận được âm thanh từ cái cốc giữa hai ngọn núi, cũng không cảm nhận được cự thạch từ trên núi lăn xuống là như thế nào, ta bắt chước cách của Tạ Trường Thắng, nhưng chỉ nhìn thấy đường mực vẽ, chẳng cảm thấy gì đặc biệt."

"Mỗi người có mỗi sở trường khác nhau."

Đinh Ninh bình thản: "Nhìn ra được sở trường của người khác là ưu điểm của ngươi, nhưng nhất định muốn học ưu điểm của người khác, là ngươi không đúng. Tám trăm dặm đất Quan Trung màu mỡ, ngươi đã quen nhìn đất đai rộng lớn, nên lòng dạ cũng rộng rãi theo. Nên ngươi cứ việc nhìn ra xa, nếu chỉ nhìn thấy hai ngọn núi đậm nhạt, thì chỉ cần quan sát hai màu đậm nhạt đó mà thôi."

Thẩm Dịch ngẩn ngơ, lẩm bẩm: "Chỉ nhìn màu sắc đậm nhạt cũng được?"

Đinh Ninh nhàn nhạt nhìn hắn : "Trời chiều rồi, gần tối rồi."

Thẩm Dịch càng ngây người, không hiểu Đinh Ninh vậy là ý gì.

"Lúc chúng ta tới đây, mặt trời đang rực rỡ, ánh nắng tươi sáng, mà bây giờ màu trời đã chuyển tối." Đinh Ninh lạnh nhạt tiếp: "Ngươi xem hai sắc núi đậm nhạt đó, không thấy sự biến chuyển sao?"

Thẩm Dịch giật mình.

Tàn quyển trong mắt hắn, chỉ có hai ngọn núi cao, một đen, một trắng, nhìn qua chẳng thấy có gì khác nhau, nếu nhìn từng cái, màu đen lại càng thêm đen, màu trắng vẫn là trăng trắng, như mãi vĩnh hằng.

Trong đầu hắn hình như có một ánh sáng xẹt qua.

Hắn dồn hết tinh thần, đắm chìm vào trong những đường mực tạo nên sự trắng đen đó.

***

"Quả thực là mới nghe lần đầu."

Một giọng hiền lành ôn hòa vang lên từ bên ngoài cổ điện.

"Ta thực chưa bao giờ nghĩ lại có cách giải bức tranh này như vậy, càng không ngờ một người trẻ tuổi lại có được ánh mắt như vậy."

Chu Tả Ý giật mình, trong mắt tràn đầy kính sợ, chuyện ngày hôm nay, chính là vì mình, mà mới có nhiều người ngoài được đi vào Mặc Viên như vậy, thu hoạch được nhiều lợi ích như vậy, nên hắn rất sợ, vội quỳ xuống đất, thỉnh tội với người ở ngoài cổ điện: "Lão tổ."

Trong mắt Đinh Ninh lóe lên hàn ý, nhưng nó nhanh chóng biến mất khi hắn quay người lại.

Hắn nhìn ông lão khoác áo lông cáo đắt tiền đứng ngoài cửa điện.

Trừ Thẩm Dịch đang đắm chìm trong ảo diệu, Trương Nghi và đám Tạ Trường Thắng đều quay người lại nhìn ông lão kia.

Lúc Chu Tả Ý kêu lên hai chữ 'lão tổ', trong lòng Trương Nghi nghĩ tới một khả năng.

"Ngài là. . ."

"…Chu Dung Mặc tiền bối?"

"Cái gì?"

Tạ Trường Thắng bật thốt lên theo bản năng: "Làm sao có thể!"

Vì điều này nghe rất rất không thể nào xảy ra được.

Chu gia có lão tổ, là Chu Dung Mặc, chính là người duy nhất ngộ ra công pháp tu hành từ Tả Ý Tàn Quyển của Chu gia, lĩnh ngộ được ba chiêu kiếm thức.

Nhưng lão tổ cách Chu Tả Ý tới mấy đời, từ thời Đại Tần tiên đế, tới giờ đã không biết bao nhiêu tuổi, theo lời đồn, khoảng thời

gian tanh máu trước khi Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ, Chu gia lão tổ đã bị người ta chém một kiếm nát cả bụng, máu rơi vãi cả mấy con đường.

Người như vậy, làm sao còn sống được.

Nghe thấy Tạ Trường Thắng kinh hô, ông lão hiền lành cười, cảm khái: "Già mà không chết, đúng là lão hủ."

Nam Cung Thải Thục và Từ Hạc Sơn đều khiếp sợ.

Hai người đều xuất thân tướng môn, so với Trương Nghi và Tạ Trường Thắng, hai người biết rất nhiều chuyện cũ của Trường Lăng.

Đại Tần đã trải qua hai đời Đế Vương, những môn phiệt ngày xưa từ huy hoàng tới suy bại, trải qua thời biến pháp, tới lúc Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ.

Hai người đều biết, trong thời biến pháp, lão già này đã từng là kẻ địch của Nguyên Vũ Hoàng Đế, nhưng Nguyên Vũ Hoàng Đế đại cục đã định, nên trước lúc đăng cơ đã cho lão và Chu gia một cơ hội cuối, ra sức chiến đấu vì Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Nên bây giờ Chu gia tuy xuống dốc, nhưng vẫn sống được ở Trường Lăng, vẫn còn giữ được đất phong rộng lớn.

Nhưng theo lời kể, trận chiến ấy vô cùng thê thảm, Chu gia lão tổ và rất nhiều cường giả khác đều bị chết thảm trong tình trạng cơ thể không còn đầy đủ. . . ai mà ngờ, Chu gia lão tổ lại vẫn còn sống!

***

Chu Dung Mặc cười hiền lành, ánh mắt nhìn thẳng vào Đinh Ninh rất hòa ái: "Vừa rồi ta được nghe những lời ngươi chỉ điểm sư đệ, ngay cả ta cũng còn có cảm giác lĩnh ngộ. . . Cho phép ta suy

đoán lung tung một chút, có phải những người nãy giờ liên tiếp ngộ đạo từ bức tranh, cũng đều có liên quan tới ngươi đúng không?"

Đinh Ninh cau mày, giống như nhất thời không biết phải trả lời như thế nào.

Ánh mắt Chu gia lão tổ lấp lóe, lão tán thán: "Xem ra thực là như thế, chẳng lẽ ngươi có thể xem hiểu cả bức tranh?"

Tuy mọi người đều biết mình lĩnh ngộ là nhờ được Đinh Ninh chỉ điểm, nhưng nghe Chu gia lão tổ hỏi vậy, cả bọn đều cảm thấy chuyện ấy là không có khả năng.

Vì e rằng cả Trường Lăng cũng không có bất kỳ một tông sư nào có khả năng xem hiểu cả bức tranh Tả Ý Tàn Quyển.

Trừ người cường đại nhất của Đại Tần từ trước tới nay, Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Nhưng ngay lúc này, trên Tả Ý Tàn Quyển, lại đột nhiên thả ra một luồng khí cơ.

Đám Trương Nghi và Chu Tả Ý, đều kinh hãi quay người.

Từng sợi từng sợi Thiên Địa Nguyên Khí vừa thoát ra, đều chuyển hóa thành những tia sáng sáng ngời.

Tất cả mọi người đứng trong cổ điện đều giống như đang nhìn thấy một mặt trời đang mọc lên rực rỡ.

Bức tàn quyển bị niêm phong chắc chắn trong vách tường lúc này như bị thiêu đốt, trở nên vô cùng chói mắt, biến thành hai vòng tròn sáng ngời vô cùng chói mắt.

Ánh sáng ấy không hề bị vây bên trong cổ điện, mà xuyên thấu ra ngoài, khiến cả khu vực xung quanh đều được chiếu sáng.

Ánh sáng quét qua cả Mặc Viên đang chìm trong hai màu đen trắng.

Trong nháy mắt, tất cả màu đen trắng đều biến mất.

Tất cả màu sắc đều quay trở về, cung điện, dòng suối, cỏ cây, đều trở về màu sắc thực của chúng.

Tuy mặt trời đã lặn, sắc trời ảm đạm, nhưng Vạn Vật được trở về màu sắc của chính mình, cảnh tượng trong chớp nhoáng này, tráng lệ tới mức e rằng không có ngôn từ nào diễn tả được, làm cho người ta vô cùng cảm động.

"Đinh Ninh sư huynh! Hình như ta thực sự ngộ ra được cái gì rồi!"

Thẩm Dịch kêu lên, vui tới phát khóc.

Hắn còn chưa nhìn thấy trong điện đã có thêm một ông lão.

Mọi người đều nhìn Đinh Ninh, ánh mắt vô cùng phức tạp.

"Ta đương nhiên không thể nhìn hiểu cả bức tranh."

Đinh Ninh bình thản lên tiếng: "Ta chỉ là dựa thế mà thôi."

"Sư huynh?"

Thẩm Dịch run run, hắn rút cuộc đã nhận ra trong điện có thêm một người.

Trương Nghi khoát tay, ý bảo hắn đừng bỏ qua cơ hội cảm ngộ, đừng có xen vào.

"Dựa thế?" Chu gia lão tổ nhìn Đinh Ninh chằm chằm.

Đinh Ninh gật đầu: " Trương Nghi sư huynh nhìn thấy mây, ta mới nhìn ra là mây, mới suy đoán có mưa ý. Nam Cung Thải Thục

thấy con sông lớn, ta mới nhìn thấy con sông lớn, mới thấy được bọt nước của nó không giống thường, ta mới suy đoán chắc là do đuôi cá đánh ra bọt nước, Từ Hạc Sơn thấy núi cao, nhưng sườn núi lại có cái gì đó cứ di động, ta mới suy đoán chắc là trên núi cao có đá lăn, có thế thôi. . . Ta chính là dựa vào vật họ nhìn thấy, mới suy đoán ra thêm cái này cái nọ, nhưng ngay chính bản thân ta lại chẳng lĩnh ngộ được cái gì."

Giọng hắn trở nên tiếc hận: "Ai cũng có thu hoạch, chỉ có mỗi mình ta không lĩnh ngộ được cái gì. Ngay cả một chiêu kiếm thức, một cái phù ý đều không lĩnh ngộ ra nổi, làm sao xem hiểu được cả bức tranh?"

"Sư đệ, ngươi bận tới giúp bọn ta, nên ngươi không có thời gian lĩnh ngộ. Chứ với thiên phú của ngươi, làm sao lại không lĩnh ngộ được cái gì kia chứ." Nghe Đinh Ninh vậy, Trương Nghi đỏ mặt, nghĩ mình thân là Đại sư huynh, mà lại không làm tròn nhiệm vụ của một sư huynh, thực vô cùng áy náy.

"Từ góc nhìn của ngươi khác, mà cũng suy rộng ra được. . . Đây cũng một loại thiên phú kinh người."

Chu gia lão tổ nghiêm mặt, ngần ngừ một chút, rồi như đã hạ quyết tâm, dùng ánh mắt thỉnh cầu nhìn Đinh Ninh: "Trong quá trình tìm hiểu ta cũng bị gặp phải cửa ải không vượt qua được, dù ngươi cảnh giới không bằng ta, nhưng những ý tưởng của ngươi sẽ giúp cho ta nhìn thấy những con đường mới, không biết ngươi có thể đánh giá giúp ta một chút hay không?"

Q2 - Chương 55: Lý tròn và khuyết

Mọi người đều rung động không được nên lời, Chu gia lão tổ lại lên tiếng lĩnh giáo một người trẻ tuổi về phương diện tu hành, nghe thực là không thể nào xảy ra được, thế mà lại đang xảy ra ngay trước mắt.

Đinh Ninh trầm ngâm : "Không dám."

Chu gia lão tổ mỉm cười: "Sinh ra có sớm có muộn, nhưng ngộ đạo há có trước sau."

Đinh Ninh cau mày, không gì.

Chu gia lão tổ vô cùng kiên nhẫn, vẫn rất hiền hòa: "Chẳng phải hồi nãy ngươi với sư đệ là người ai cũng có sở trường riêng, tu hành ngộ đạo, quan trọng nhất chính là cơ duyên sao. Ngươi ở đây không lĩnh ngộ được, nhưng có lẽ ở chỗ của ta, sẽ có chút thu hoạch."

Trương Nghi biến sắc, cảm thấy Chu gia lão tổ những lời này thực là có lý, hắn quay sang nhìn Đinh Ninh, hy vọng Đinh Ninh không bỏ qua cơ hội này.

Đinh Ninh rút cuộc cũng lên tiếng: "Đã như vậy, vãn bối từ chối thì bất kính."

Chu gia lão tổ vui vẻ, bước tới cầm lấy tay Đinh Ninh: "Đi theo ta."

Nhìn Chu gia lão tổ hiền lành như thế, coi trọng Đinh Ninh như thế, Trương Nghi và Tạ Trường Thắng đều vui sướng trong

lòng, hy vọng Đinh Ninh lần này sẽ gặp may.

Chu gia lão tổ kéo Đinh Ninh bay vút ra ngoài, nét mặt Đinh Ninh trở nên vô cùng lạnh giá.

Vì hắn cảm nhận được có một luồng khí rất nhỏ mà Tu Hành Giả thường không thể nào cảm giác được, mang theo năng lực cảm nhận Chân Nguyên rất mạnh đang chạy một vòng trong người hắn.

Chu gia lão tổ đang dò xét hắn.

Nhưng đám "Tiểu tằm" đều đã nằm ẩn, dù cả Phương Tú Mạc ngày đó cũng còn không cảm nhận được dị thường, thì một chút thăm dò hôm nay làm sao phát hiện ra được?

Hiện giờ ở Trường Lăng có rất nhiều người biết bọn hắn đi vào Chu gia Mặc Viên, với gia thế của Tạ Trường Thắng, Nam Cung Thải Thục và Từ Hạc Sơn, Chu gia đâu dám làm gì họ, hơn nữa Chu gia lão tổ lại đang đóng vai hiền lành hòa ái, làm cho người ta liên tưởng tới Tiết Vong Hư, nên Trương Nghi và đám Nam Cung Thải Thục đều không ai nghĩ để một mình Đinh Ninh đi theo Chu gia lão tổ là có vấn đề, chỉ có một mình Đinh Ninh biết nhất định là có vấn đề.

Khuôn mặt Chu gia lão tổ hết sức hiền hòa, cứ như luồng chân khí thử Chân Nguyên kia không hề có, hoặc là không phải phát xuất từ người lão mà ra vậy.

Lão đưa Đinh Ninh tới cái sân nhỏ, nhưng không hề vào trong nhà mà đi thẳng vào hoa viên.

Hoa viên ở ngay giữa tiểu viện, có một ngọn giả sơn, trồng một ao sen nhỏ.

Mùa này lá sen đã rụng, hồ nước bị đóng một lớp băng mỏng, nơi này đã khôi phục hai màu đen trắng thuần túy, nên hồ nước trông khá tiêu điều, những cành sen tơi tả ủ rũ, nhìn chẳng còn ra

là lá sen, mà giống một thứ quỷ vật hình thù kỳ quái gì đó.

"Không phải sợ."

Chu gia lão tổ đi thẳng về phía hồ nước, nhẹ giọng trấn an Đinh Ninh.

Lão bước vào hồ, một luồng mỏng Thiên Địa Nguyên Khí từ trong cơ thể lão tràn ra, tạo thành một màng nước ngăn giữa lớp băng mỏng và lòng bàn chân lão.

Màng nước ấy xuyên qua mặt băng, thấu xuống dưới.

Giữa hồ đột nhiên xuất hiện một con đường, nước và lá sen héo rũ bị tách sang hai bên, lộ ra một lối đi, cuối lối đi là một cái thềm đá.

Hồ nước vốn đã lạnh, nhưng có luồng hàn ý còn lạnh hơn rất nhiều lần tỏa ra từ thềm đá.

Hơi lạnh làm Đinh Ninh run run, hẳn biết, thứ mình cần, hẳn là nằm ở trong mật thất dưới đó.

Mùi bụi bặm xộc vào khoang mũi.

Chu gia lão tổ đi xuống thềm đá, vô cùng cảm khái.

Đã nhiều năm rồi lão không đi vào mật thất này, vì lão cảm giác được mình không thể lĩnh ngộ gì thêm được nữa, thấy kho tàng trước mắt mà không được tìm được cửa đi vào, sự thống khổ ấy rất khủng khiếp, tới mức làm lão không muốn lại nhìn thấy món đồ ở trong này.

***

Một cánh cửa sắt màu đen xuất hiện.

Trên cánh cửa khắc rất nhiều những bông hoa màu trắng và

những đường cong trông rất lộn xộn, nhưng Đinh Ninh biết cả hai thứ này đều có liên quan tới những lộ tuyến trong tàn quyển.

Lúc Chu gia lão tổ tới gần cửa sắt, cơ thể lão và cánh cửa sắt như hô ứng với nhau, hai luồng Thiên Địa Nguyên Khí khẽ chạm vào nhau, những bông hoa trắng trên cửa tan ra thành bụi, cánh cửa sắt ầm ầm di chuyển.

Mở ra một gian phòng rất rộng, trống trải, tối tăm.

Không có một vật chiếu sáng nào, chỉ có một quầng sáng trắng mờ mờ.

Đinh Ninh hơi nheo mắt.

Đó là một mảnh tàn quyển, giống hệt với Tả Ý Tàn Quyển, được niêm phong bên phong hai tầng thủy tinh trong suốt.

"Quả nhiên là một vòng Hàn Nguyệt."

Đinh Ninh thầm nghĩ.

Trên một mảnh giấy chừng mấy xích, có vẽ một vòng loan nguyệt.

Những đường mực vẽ vòng thành hình bánh xe loan nguyệt đang tỏa ra ánh sáng mờ mờ, và hàn ý.

"Oanh" một tiếng trầm đục.

Cánh cửa sắt sau lưng hắn khép lại.

Chu gia lão tổ hồi hộp tới mức hơi thở trở nên dồn dập: "Ngươi nhìn thấy gì?"

Đinh Ninh trả lời: "Hình như là một vòng loan nguyệt, có Kiếm Ý."

Mắt Chu gia lão tổ sáng ngời.

Một câu trả lời thực là kinh người.

Chu gia qua bao nhiêu đời Tu Hành Giả, mà chẳng có một ai nhìn vào góc tàn quyển này thấy được loan nguyệt, thấy được Kiếm Ý, thậm chí ngay cả bản thân lão cũng không.

Lão bắt đầu tin rằng Đinh Ninh thực có thiên phú lĩnh ngộ kinh người, nên càng thêm hồi hộp gấp gáp, trong mắt không giấu được sự chờ mong và tham lam.

"Nó chính là cái chỗ còn thiếu bên trên góc của Tả Ý Tàn Quyển."

"Từ thời Tiên Đế, bao nhiêu Tu Hành Giả cao cấp, đều muốn nhìn thấy nó, nhưng không kẻ nào có duyên nhìn thấy được."

"Chu gia ta hao tốn bao nhiêu tâm huyết và máu mới bảo vệ được nó, bây giờ ngươi có cơ hội, thì hãy nhìn cho kỹ."

Hơi thở của Chu gia lão tổ nóng rực, cố gắng giữ mình bình tĩnh: "Cái góc này có cơ duyên với ta, ngay từ lần đầu tiên tìm hiểu bức tranh, cái góc này đã hấp dẫn ta nhất. Ta bỏ ra gần trăm năm, lúc đầu ta nghĩ lộ tuyến vẽ vòng loan nguyệt là phương pháp tu hành Chân Nguyên, nhưng sau này mới nhìn ra ánh sáng do vòng loan nguyệt bắn ra, mới thực sự là thứ ẩn chứa tuyến đường của chân ý kiếm pháp."

"Trong vòng loan nguyệt đó, không chỉ ẩn chứa Kiếm Kinh cường đại, mà còn ẩn chứa phương pháp tu luyện Chân Nguyên cường đại."

Trong mắt Chu gia lão tổ hiện vẻ thống khổ.

"Lúc ngộ đạo, ta rất sung sướng, nhưng tới lúc tu luyện, ta mới bị lâm vào tình cảnh không biết phải giải quyết thế nào."

"Phương thức tu luyện Chân Nguyên và Kiếm Kinh trong bánh xe loan nguyệt hình như không được đầy đủ."

"Ta không biết là do mình lĩnh ngộ có vấn đề, hay tàn góc này có vấn đề. . . Vì tàn góc này dù chứa phần ngoài cùng của bức tranh, nhưng bản thân ánh trăng lại bị ngoặt thiếu một miếng. Ta không biết, chỗ bị thiếu kia, có phải chứa thứ quan trọng nhất hay không."

". . ."

Đinh Ninh gật đầu: "Để ta nhìn kỹ lại một chút."

Hắn tập trung nhìn vào đường mực vẽ vòng loan nguyệt, tâm thần chìm đắm vào những tia sáng do vòng loan nguyệt tỏa ra.

Hắn thấy như mình đang đứng ở trên không trung rất cao, nhìn thấy bản thân mình đang bị những ánh sáng kia xuyên qua.

Cũng ở giữa không trung cùng với hắn, còn có rất nhiều Tu Hành Giả đang lơ lửng, nhưng họ đều là những kẻ cả đời vẫn không thể chạm được tới Thiên Địa Nguyên Khí.

Thiên Địa Nguyên Khí đang từ từ hạ xuống, bám vào những tia sáng.

Đinh Ninh nhíu mày.

Hắn hiểu ra, thì ra những lộ tuyến này, không phải là cách thức để đối địch, mà là phương pháp cho Tu Hành Giả thu nạp thiên địa Nguyên Khí.

Hắn chớp mắt, chuyển ánh nhìn vào những đường vẽ nên vòng loan nguyệt.

Những đường vẽ ấy bắt đầu chuyển động.

Chúng xoay tròn, tạo thành một bức vẽ những đường kinh

mạch.

Ánh sáng có chứa Thiên Địa Nguyên Khí hắn vừa thu nạp được ùa tới giao chồng lên bức tranh kinh mạch.

Hắn nhìn thấy những đốm Thiên Địa Nguyên Khí ấy không ngừng thấm vào trong những đường kinh mạch kia.

Hắn cau mày.

Chu gia lão tổ lĩnh ngộ không sai, hoặc là, những gì Chu gia lão tổ lĩnh ngộ được, đều giống hệt thứ hắn đang lĩnh ngộ được hiện giờ.

Và Chu gia lão tổ cũng không sai, phương pháp tu hành Chân Nguyên và Kiếm Kinh hợp nhất này, đích thật là không hoàn chỉnh.

Đinh Ninh khẳng định, nếu cứ theo phương pháp này tu hành, Nguyên Khí sẽ không hề bị Tu Hành Giả khống chế, mà cứ tiếp tục trầm tích, tích tụ vào một chỗ.

Nhưng đây đã là mảnh tranh sau cùng, làm sao còn khuyết thiếu được?

Hắn không cho là như vậy.

Hắn chuyển mắt nhìn lên không trung phía trên vòng loan nguyệt.

Một lúc lâu sau, hai hàng chân mày của hắn giãn ra.

Hắn đã tìm được chỗ mấu chốt .

Tháng có tháng đủ, nhưng cũng có tháng thiếu.

Chỗ khuyết thiếu của vòng loan nguyệt, chính là ứng với chỗ thiếu ấy, cũng chính là chỗ quan trọng nhất, những đường phù tuyến vô hình!

Tháng thiếu rồi thì sẽ đầy, tháng đầy rồi thì sẽ thiếu.

Trong óc hắn, vòng loan nguyệt từ từ trở thành tròn trĩnh đầy đặn, sau đó lại bị thiếu một khúc, rồi lại đầy, cứ thế luân phiên chuyển hóa. . . cuối cùng tạo nên một bức tranh kinh mạch mới.

Hắn đã giải được góc chân ý sau cùng, đã nhận được vật hắn muốn, nhưng hắn lại phải giật mình.

Mọi thứ nếu quá vẹn toàn thì sẽ lập tức chuyển thành thiếu sót, điều này trước kia hắn đã biết, nhưng hoàn toàn bỏ qua nó.

"Ngươi cảm nhận được cái gì?"

Chu gia lão tổ cảm nhận được cơ thể hắn chấn động, hô hấp như ngừng lại, thì vội hỏi.

Q2 - Chương 56: Xuyên tạc

Chân ý thì đã có ở trong tâm, nhưng ra như thế nào là tùy ý.

Đinh Ninh suy nghĩ, nên như thế nào đây?

Chu gia lão tổ sốt ruột: "Nếu ngươi thực sự có thể giúp được cho ta, ta nhất định sẽ đáp tạ cho ngươi, ta sẽ lại cách tu hành Hàn Nguyệt luân phiên ngộ được từ góc tranh này cho ngươi biết."

Nét mặt Đinh Ninh vẫn bình thản, nhưng trong lòng lại vô cùng châm biếm.

Hắn không cần nhìn phần bụng nổi gồ lên dưới lớp áo khoác của Chu gia lão tổ thì cũng biết, Chân Nguyên bên trong ngọc cung chỗ đó là cứng như sắt.

"Ta nghĩ vòng tròn Hàn Nguyệt này có lẽ có vấn đề."

Hắn ra vẻ tiếc nuối nhìn Chu gia lão tổ: "Ta cảm thấy bản thân công pháp có vấn đề."

Chu gia lão tổ giật mình, vừa sợ vừa thất vọng.

Lão cố gắng che dấu cảm xúc của mình, bày ra vẻ khiêm tốn, hỏi: "Ngươi cảm nhận được cái gì?"

Đinh Ninh chau mày: "Tại sao lại không phải là một mặt trời mới mọc, mà là một vòng Hàn Nguyệt?"

"Hình ảnh rõ ràng có đậm có nhạt, nếu một vòng Hàn Nguyệt, thì phải trong trẻo nhưng lạnh lùng như đêm đông, mọi cảnh vật phương xa đều phải chìm trong bóng tối, chứ làm sao lại vẫn còn nhìn rõ được đậm nhạt, làm sao vẫn còn nhìn ra được mây trắng

hóa thành mưa rơi xuống, làm sao thấy được đá lăn xuống chân núi, hay đuôi cá đập sóng?"

Chu gia lão tổ biến sắc: "Ý của ngươi là, hình ảnh rõ ràng phải là ở giữa ban ngày, nên vẽ vòng Hàn Nguyệt ở đó, bản thân nó đã là không đúng?"

Đinh Ninh cười nhạt trong lòng.

Thực ra, vị tông sư lưu lại Tả Ý Tàn Quyển có thâm ý rất sâu sắc.

Cảnh sắc núi xa, vô cùng tươi sáng, nhìn thấy rất rõ ràng.

Cảnh sắc ấy chính là để cho hậu nhân suy đoán cảnh ấy là vào lúc nào, sau đó sẽ tìm ra cái phù văn quan trọng nhất kia, tìm ra được chân ý ông ta muốn.

Chu gia lão tổ phỏng đoán nhiều năm như vậy nhưng vẫn không tìm ra, chính là vì tu vi cảnh giới, cách thức suy nghĩ, trình độ, tâm tình cảm ngộ, đều cách biệt với vị tông sư của Tả Ý Tàn Quyển quá xa, nhiều năm như vậy đều suy nghĩ lung tung, lạc vào ngõ rẽ.

Nên dù trong lời có bao hàm một ít chân ý, hắn cũng không sợ Chu gia lão tổ cảm ngộ ra được.

"Vòng loan nguyệt này khí tức còn quá mức âm hàn."

Hắn tiếp: "Nữ tử là âm, nam tử là dương, nên ta nghi công pháp ẩn chứa trong mảnh tàn góc này, là dành cho nữ giới."

Chu gia lão tổ biến sắc: "Công pháp dành cho nữ giới?"

Đinh Ninh áy náy: "Vãn bối không biết cảm giác vậy có đúng hay không. . . chỉ là cảm thấy trong bức tranh đều là cách thức đối địch, nhưng phương pháp tu hành của vòng loan nguyệt này lại

hoàn toàn khác biệt, nằm cũng ở vị trí hoàn toàn tách biệt, nên ta mới nghi ngờ, vị tông sư lưu lại bức tranh rất có khả năng là phái nữ, ý của bà ta mọi người có thể lĩnh ngộ nghiên cứu ở bất cứ chỗ nào trong bức tranh, nhưng riêng một góc này, chứa đựng cách thức tu hành Chân Nguyên, thì chỉ có phái nữ mới tu hành ra đúng được."

Chu gia lão tổ hoàn toàn ngừng thở, cả cơ thể không ngừng lắc lư.

Trong đầu lão vang lên những tiếng cười giễu cợt. . . Chẳng lẽ mình tu hành cả đời, vậy mà thật là vô cùng buồn cười, lại đi tu hành một thứ công pháp chỉ có nữ tử mới có thể tu hành?

Niệm lực của lão không tự chủ được va chạm vào nguyệt cung cứng ngắc, cảm nhận được bụng dưới phồng lên rồi trầm trở xuống, trong lòng lão vô cùng đau xót.

Hàn Nguyệt. . . Hàn Nguyệt. . .kinh nguyệt!

Chẳng lẽ thực là như thế?

Âm Sát chi khí bị tích tụ trong bụng quá nhiều rồi, nếu nữ tử tu hành, thì tới khi có kinh nguyệt đương nhiên sẽ được bài xuất ra ngoài, cơ thể đương nhiên trở về trạng thái an toàn.

Chân ý của vòng Hàn Nguyệt, chẳng lẽ đúng là như thế?

Lão hít thở dồn dập, khí tức trở nên hỗn loạn, khiến cho cả cung điện dưới mặt đất đều rung rung.

Cả tiểu viện trên mặt đất cũng bắt đầu run rẩy.

Không khí đè ép lên tai, hết sức khó chịu, Đinh Ninh ho nhẹ một tiếng, đưa tay lên che tai.

Chu gia lão tổ nở nụ cười thảm.

Lão dù sao cũng là một đời kiêu hùng, nên chỉ sau vài giây thất thần, lão đã khống chế được tâm tình của mình.

"Xin lỗi."

Lão nhìn Đinh Ninh, ôn nhu: "Đã làm cho ngươi chê cười, chỉ là nghĩ tới mình bỏ cả trăm năm tìm hiểu, nhưng từ vừa mới bắt đầu đã là sai, nên ta quá là đau đớn."

Đinh Ninh khom người, hành lễ: "Vãn bối sợ hãi, đấy chỉ là cái nhìn của ta, chưa chắc là đúng."

"Bao nhiêu năm nay ta nghiên cứu ra cũng dẫn tới như vậy, nên khả năng của nó là rất lớn." Chu gia lão tổ cũng khom người hoàn lễ, đau khổ: "Ta từ trăm tuổi lúc đã ngộ ra được phương pháp vận hành Chân Nguyên và kiếm quyết từ vòng hàn nguyệt này, lúc đầu nó có uy lực cực lớn, nhưng tới sau này, lúc ngọc cung Chân Nguyên bắt đầu ngưng kết, ta lại tự suy diễn thành nó là chỗ đặc biệt của công pháp, sau này sẽ phá kén trùng sinh, không ngờ tình hình lại càng ngày càng kém. Nếu thật là ngay từ đầu đã biết sai, chỉ có nữ giới mới tu thành công được, thì còn cố gắng làm gì. Ngươi thấy có cách nào chữa lại được không?"

Đinh Ninh cúi đầu, che giấu ánh mắt lấp lóe: "Nếu cách sửa chữa. . . Tiền bối người lý giải về tu hành vượt xa ta, nhưng nếu đã là cực hàn, theo ta thấy, chỉ có thể dùng vật có Nguyên Khí Cực Dương để đối kháng mà thôi."

Chu gia lão tổ chớp mắt, quả là tự mình đã làm cho mình rối tung lên.

Trong lòng lão lại nhen lên một tia hy vọng.

Vật đối kháng có Cực Dương Nguyên Khí, nếu thực hóa giải được việc ngọc cung Chân Nguyên bị cứng. . . Chỉ cần ngọc cung Chân Nguyên lại trở về thường, dù sau này không còn lại vận hành

được phương pháp tu luyện Chân Nguyên của bức tranh, không còn dùng được Kiếm Ý của nó, thì chỉ cần bằng tu vi hiện giờ, cũng đã vượt xa mức đỉnh phong ngày xưa, hoàn toàn có thể Đông Sơn tái khởi!

"Cực Dương Nguyên Khí chi vật, nếu nhập Khí Hải, thì sẽ dung nhập ngũ khí."

Chu gia lão tổ nhìn Đinh Ninh, giọng điệu như đang thảo luận: "Nên nó phải là linh được được bồi dưỡng dương khí thiên địa thì mới được."

Đinh Ninh gật đầu: "Có lẽ như thế."

Chu gia lão tổ trầm ngâm.

Sau một lúc, lão đã hoàn toàn khôi phục khuôn mặt hiền hòa: "Để ta đưa ngươi ra ngoài."

Lão quay người bước đi, Nguyên Khí trên người lại hô ứng với nguyên khí trên cửa sắt, cánh cửa lại ầm ầm mở ra, lão hơi dừng bước khẽ: "Nếu ngươi cảm thấy có ích, ta truyền lại phương pháp tu hành ngộ ra được từ góc tranh đó cho ngươi biết. Dù theo như lời ngươi chỉ có nữ tử mới có thể tu hành, nhưng đối với địch cũng có uy lực cũng rất lớn, hơn nữa không tu tới trình độ nhất định, nếu sử dụng không nhiều, thì cũng sẽ không có cái gì hại. Đối với ngươi, có lẽ sẽ có ích trong thời gian ngắn."

"Ngươi thực tốt bụng như thế sao? Ngay cả một thiếu niên lạ lẫm tới giúp ngươi mà ngươi còn không buông tha. . . muốn ta tu thử, coi cuối cùng ta có bị tình cảnh giống như ngươi hay không, để tìm ra cách phá giải cho ngươi chứ gì?"

Đinh Ninh cười khẩy trong lòng, nhưng ngoài mặt lại tỏ ra vô cùng sợ hãi, giọng run lên vì hồi hộp: "Cái này … là thật sao?"

Chu gia lão tổ mỉm cười: "Từ lúc các ngươi tiến vào Mặc Viên,

ta đã nhận được tin tức, ta biết ngươi cũng có mặt trong danh sách anh tài, năm nay nhất định sẽ tham gia Mân Sơn Kiếm Hội. Ta nghĩ phương thức tu hành của góc Tả Ý Tàn Quyển này nhất định sẽ có ích cho ngươi ở Mân Sơn Kiếm Hội, đương nhiên ngươi có quyền cân nhắc xem có nên tu luyện hay không."

Đinh Ninh hít sâu một hơi, nhìn lưng lão: "Tiền bối tặng cho ta ân tình như thế, làm sao ta hồi báo?"

Chu gia lão tổ cười: "Chỉ cần tới lúc ta cần ngươi giúp, ngươi tận lực giúp ta là được."

Nghe thì rất hào phóng, nhưng trong đôi mắt lão, lại vô cùng lạnh lùng và thô bạo.

Màn đêm đã hoàn toàn bao phủ, bầu trời lốm đốm đầy sao.

Tạ Trường Thắng và đám người Trương Nghi chờ lâu quá nên đã thấy lo âu, nhất là lúc mặt đất khẽ chấn động, cả bọn không biết đã xảy ra chuyện gì, nên ai cũng lo cho Đinh Ninh.

Một thị nữ đi vào thắp đèn, khẽ thi lễ với mọi người: "Lão tổ đang tự mình chỉ điểm cho Đinh tiên sinh phương pháp tu hành, có lẽ sẽ mất một khoảng thời gian nữa. Lão tổ đã phân phó bảo Mặc Viên nhã các chuẩn bị tiệc tối chiêu đãi các vị tiên sinh, mời các vị tiên sinh tới đó dùng bữa, lát nữa ngài sẽ tự dẫn Đinh tiên sinh tới."

" Chu gia lão tổ đích thân chỉ điểm cho hắn, Đinh Ninh thực là. . ." Tạ Trường Thắng cảm thán, cả đám ai cũng cho là thiên phú của Đinh Ninh đã làm cho Chu gia lão tổ sinh ra ý yêu tài, nên rất là ao ước và hâm mộ.

***

Trong một gian phòng yên tĩnh trong tiểu viện, Đinh Ninh nhắm mắt ngồi, lắng nghe Chu gia lão tổ hướng dẫn.

Chỉ sau mấy lần hô hấp, trong đầu Đinh Ninh đã hiện ra bức tranh vẽ kinh mạch, mười hai đường kinh mạch trong người hắn rung lên hòa theo.

Trong bức tranh kinh mạch có mười hai đường kinh mạch, vẽ rõ từng vị trí khiếu huyệt lấp lánh, những đường kinh mạch rậm rạp chằng chịt, hô ứng với những tuyến kinh mạch tương ứng trong người hắn.

Hắn cảm nhận được bên ngoài quanh người mình xuất hiện rất nhiều những tia sáng màu trắng xám.

Hắn rộng mở cơ thể, để cho những tia sáng màu trắng xám đó nhập vào những huyệt khiếu lấp lánh trong người.

Những huyệt khiếu tựa như những chiếc đèn nhỏ, từ từ sáng lên.

Khi tất cả huyệt khiếu đã được thắp sáng, những đốm Thiên Địa Nguyên Khí hòa vào nhau, tạo thành một luồng khí lưu lạnh như băng, và vô cùng nặng nề, như kim loại chi khí.

Thiên Địa Nguyên Khí không ngừng nhập vào mười hai đường kinh mạch, khí lưu lạnh toát kia cũng càng ngày càng đậm hơn, tỏa ra khí tức màu đen thâm trầm.

Hắn dùng tâm niệm, dẫn đường khí lưu màu đen đó tới một huyệt khiếu.

Luồng khí lưu bỗng nhiên thay đổi, áp súc lại thành một mảnh nhỏ màu đen, lặn vào bên trong huyệt khiếu.

Mảnh nhỏ đó mong mỏng, có hình dạng như một thanh kiếm thu nhỏ, sáng óng ánh.

Q2 - Chương 57: Cô tịch

"Quả nhiên là u viễn tinh thần hàn sát nguyên khí."

Khi mảnh nhỏ đen đó lặn vào trong huyệt khiếu, tạo nên cảm giác hơi đau đớn, thì Đinh Ninh cũng rời khỏi thức niệm, mở mắt ra.

Trong thiên địa có rất nhiều loại Nguyên Khí tồn tại, cây cỏ, cây khô cháy sinh ra Hỏa, Phong Lôi vũ điện.. . . Trong đó có rất nhiều Nguyên Khí đang hoạt động, nhưng tất cả chúng đều do một số loại Thiên Địa Nguyên Khí Bản Nguyên kết hợp và biến hóa mà thành.

Ngoài ra, trong Thiên Địa, còn có nguyên khí tới từ mặt trăng và mặt trời, được gọi là nguyên khí tinh thần.

Nhất là những nguyên khí tinh thần từ Tinh Không xa xôi mà tới, có lẽ qua quãng đường quá xa, hấp thụ ánh sáng và sự lặng lẽ âm u giá lạnh của tinh không mà chúng cũng trở nên vô cùng lạnh giá, lạnh tới mức Tu Hành Giả khó mà chịu được.

Khi chúng vượt qua dãy tinh không bao la bát ngát rơi xuống đây, chúng trở thành Cực Âm Nguyên Khí, hoàn toàn không tương thích với cơ thể con người.

Nhưng vẫn có những bậc đại năng nhẫn nại, thử đi thử lại, cố gắng tìm cách thu nạp và vận dụng những Hàn Sát Tinh Thần Nguyên Khí đó.

Trong góc nhỏ này của Tả Ý Tàn Quyển, chính là ghi chép lại cách thức để làm điều ấy.

Hàn Sát Tinh Thần Nguyên Khí được nén lại thành kiếm, Đinh Ninh cảm giác được, chỉ cần tâm niệm vừa động, mảnh Tinh Kiếm vừa mới ngưng tụ trong cơ thể kia sẽ bay ra như một thanh phi kiếm.

Dù không được tùy tâm biến hóa , quỷ dị khó lường như phi kiếm thực, nhưng vì được tạo thành từ Tinh Thần Hàn Sát Nguyên Khí nên nó có uy lực hết sức kinh người, nếu được thi triển một cách bất ngờ, thì đối thủ cũng cực kỳ khó lòng phòng bị.

Trong mười hai đường kinh mạch, tổng cộng thu nạp ngưng kết ra được hai mươi bốn thanh tiểu kiếm như vậy, chui vào ẩn bên trong hai mươi bốn huyệt khiếu.

Chân ý của vòng Hàn Nguyệt tròn và khuyết, chính là thu nạp và tạo thành hai mươi bốn thanh tiểu kiếm, sau đó dựa theo đường phù tuyến đặc biệt phóng ra, hai mươi bốn huyệt khiếu sau khi phóng tiểu kiếm ra, sẽ lại thu nạp Thiên Địa Nguyên Khí vào, dung hợp ngũ khí.

Đây là phương thức gọi là ‘ao hút nước’ được ghi chép trong điển tịch, Chu gia lão tổ vì kiến thức và khả năng lý giải có hạn, nên chỉ ngộ ra được thủ đoạn để đối phó với địch nhân, chứ chưa ngộ ra được chân ý tu hành.

"Hèn gì ngươi được ghi nhận là thiên tài lập nên kỷ lục tu luyện mới nhất của Trường Lăng, nhanh như vậy đã lĩnh ngộ ra được phương pháp, ngưng kết thành công."

Đinh Ninh vừa mở mắt, Chu gia lão tổ đã truyền một ít Chân Nguyên vào thăm dò cơ thể Đinh Ninh, phát hiện ra tiểu kiếm nằm trong huyệt khiếu, không khỏi buột lên lời cảm thán.

"Có thể ngưng tụ thành công một thanh, thì hai mươi ba thanh còn lại chuôi đương nhiên không có vấn đề gì, ngươi đã nắm giữ được chân quyết rồi. Hiện giờ ngươi có lẽ cảm giác thanh tiểu

kiếm đó gây nên nhiều bất lợi cho cơ thể ngươi, nhưng giữ nó trong cơ thể nửa năm có lẽ sẽ không gây nên vấn đề gì, đủ để cho ngươi ứng phó ở Mân Sơn Kiếm Hội." Lão ôn hòa nhìn Đinh Ninh .

Nửa năm tuyệt không có vấn đề?

Nếu cứ làm theo cách thức sai lầm này của Chu gia lão tổ, chỉ cần nửa năm, Nguyên Khí lạnh giá từ những thanh tiểu kiếm này sẽ dần gây nên ảnh hưởng, làm cho ngọc cung trong Khí Hải dần đông cứng lại.

Tới lúc đó hắn gặp đối địch, ngọc cung, Thiên Khiếu sẽ không lưu động được thoải mái, tối đa chỉ thi triển ra được một phần sức mạnh của Chân Nguyên.

Khi đó cũng là lúc Mân Sơn Kiếm Hội bắt đầu, chỉ dựa vào hai mươi bốn thanh tiểu kiếm và một phần tu vi để đối địch, khả năng thê thảm ai cũng nhìn ra được.

Dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng ngoài mặt Đinh Ninh lại rất chân thành biết ơn, hắn khom người thật sâu: "Đa tạ lão tổ tặng kinh, tới chừng nào cần dùng tới ta, ta tất sẽ đem hết toàn lực."

Quả thực là mỗi người đều có mục đích riêng, Chu gia lão tổ cười tới sáng lạn: "Tiểu hữu khách khí, với thiên tư của tiểu hữu, ngày đó Chu gia Mặc Viên ta chắc chắn sẽ nhờ ngươi mà vẻ vang."

***

Giới quyền quý luôn ăn uống xa hoa, Chu gia tuy xuống dốc, rau xanh chỉ dùng tài liệu thường, nhưng trình độ nấu nướng lại tinh tế tới mức khó mà tưởng được.

Tuy đã nhiều lần nhìn thấy đồ ăn do những đầu bếp nổi danh của những đại tửu lâu làm ra, nhưng nhìn thấy những món ăn được chế tác đẹp đẽ ở đây, Tạ Trường Thắng lại không khỏi cảm

thán, làm hào phú, lúc nào cũng muốn cuộc sống ngày càng tăng lên cấp độ cao hơn, nhưng nhìn kiểu nào thì khi so với giới môn phiệt ngày xưa, cũng vẫn bị thiếu đi sự tinh xảo và văn nhã.

Do vẫn luôn lo lắng cho Đinh Ninh, nên Trương Nghi ăn uống mà không hề tập trung, hắn gắp một quả cà nấu chung với gà và tôm bỏ vào miệng, nhưng căn bản chẳng biết hương vị quả cà đó ra làm sao. Theo hắn thấy, cà chính là cà, gà là gà, tôm là tôm, muốn ăn món nào thì làm riêng món đó, cần gì phải phí nhiều công phu như vậy cố gắng kết hợp chúng với nhau, một tô cà như thế này, một nông phu thường ăn không đủ cho hai chén cơm, thế nhưng quá trình để chế tác, không biết đã lãng phí bao nhiêu thứ?

Giới môn phiệt vì sao không ngăn cản được biến pháp? Thói quen sống quá xa xỉ chính là một trong những nguyên nhân quan trọng nhất.

Có một chuyện kể nổi tiếng, là một nhà môn phiệt, cơm trắng mỗi ngày ăn không hết đều đem đổ xuống cống, tăng nhân trong ngôi chùa ngay bên cạnh hôm nào cũng moi cơm ra, rửa sạch lại, đem phơi khô để tích trữ, tới khi nhà môn phiệt xuống dốc, thì cơm khô nhà chùa tích trữ được đã đủ cho một gia đình ăn được trong nhiều năm.

Nhưng hắn đâu phải là quý nhân, sao lại đối đãi trọng thị như thế?

Trong lúc thất thần suy nghĩ, một khí tức cao quý từ trên người hắn bất giác tỏa ra, chính là khí tức do hắn có được từ sự lĩnh ngộ Tả Ý Tàn Quyển.

Cả không trung Mặc Viên đều trở nên ẩm ướt.

"Sư huynh, sao thế, muốn cho ta tắm mưa à? Ngươi là Đại sư huynh, đâu phải vũ sư huynh."

Một giọng mang theo tiếng cười từ ngoài cửa vọng vào.

Trương Nghi giật mình tỉnh lại, mới phát hiện ra mình trong lúc vô tình đã lại chạm tới những lộ tuyến kia trong Thiên Địa, hắn theo bản năng thu liễm hết khí tức tại, hơi nước trong không khí biến mất theo, hắn nhìn ra cửa, vui vẻ kêu lên: "Đinh Ninh Sư Đệ, ngươi đã trở về?"

Nhìn thấy Đinh Ninh, đám người Tạ Trường Thắng rất hưng phấn.

"Đinh Ninh Sư Huynh, ngươi có ngộ được cái gì không?" Thẩm Dịch cướp được vị trí làm người lên tiếng trước tiên.

Đinh Ninh gật đầu.

Trương Nghi ngây người, vì quá mức kinh hỉ mà ngây người.

"Vậy thì tốt quá!"

Hắn vô cùng sung sướng.

***

Cũng trong đêm này, trong một thư phòng của Hoàng Cung,có một thiếu niên tuổi cũng xêm xêm với bọn Đinh Ninh đang ngồi.

Mặt mũi hắn tuấn tú, ôn hòa, khá là khoan hậu.

Con cái nhà Đế Vương, mà là có dáng vẻ nhân hòa như vậy, quả là đáng ngưỡng mộ.

Trong tất cả hoàng tử của Nguyên Vũ Hoàng Đế, chỉ có một hoàng tử có tính tình như vậy.

Là Phù Tô.

Trước mặt hắn, có một quyển sách nhỏ đang mở ra.

Là quyển danh sách anh tài do Hoằng Dưỡng Thư Viện biên chế cho Mân Sơn Kiếm Hội.

Song quyển sách này so với quyển bọn Đinh Ninh đã xem thì đã có thay đổi. Trong danh sách, Trần Liễu Phong đã thăng lên vị trí ba mươi lăm, còn Đinh Ninh, đã lặng lẽ leo lên vị trí sáu mươi mốt.

Chỉ mới qua có một ngày, danh sách tài năng đã xuất hiện sự thay đổi, những thay đổi này, vốn chẳng ảnh hưởng gì tới Mân Sơn Kiếm Hội, hay bản thân Phù Tô.

Trong hoàng cung có chứa những bí điển chẳng thua gì bí điển của Mân Sơn Kiếm Tông, cha mẹ hắn còn là Hoàng Hậu và Hoàng Đế của Đại Tần, là hai Tu Hành Giả mạnh nhất thiên hạ. Họ đã sắp xếp sẵn con đường tu hành cho hắn.

Dù hắn thực có hứng thú tới Mân Sơn Kiếm Tông, thì với thân phận tôn quý của hắn, hắn cũng không cần phải tham gia bất kỳ lần kiểm tra nhập môn nào.

Đám thiếu niên tài tuấn của Trường Lăng có muốn ganh ghét với hắn cũng không nổi.

Nhưng hắn rất cô đơn.

Mọi thiếu niên tài tuấn đều có bạn bè bên mình, còn hắn chỉ có một mình mà thôi.

Lúc nào cũng là như vậy.

Từ buổi đại tiệc đầu năm, khi cung nữ hầu hạ hắn bị biến mất trong không khí, thì hình như tất cả những người chung quanh đều tận lực xa lánh hắn.

Họ xa lánh không phải vì ghét hắn, mà vì họ đề phòng cha mẹ hắn.

Không ai muốn mình bị tan biến thành bụi, biến mất trong không khí.

Lúc nhất định phải xuất hiện trước mặt hắn, ai cũng mang theo vẻ đề phòng đó, nên hắn càng thêm cô độc và cô đơn.

Quyển sách nhỏ trước mặt vốn chẳng quan hệ gì tới hắn, chỉ là sự thay đổi bên trong nó làm hắn cảm thấy hứng thú mà thôi.

Hắn cũng muốn có bạn bè như những thiếu niên thường, cũng muốn có những niềm vui như bao người khác.

Hắn ngẩng đầu lên.

Những kiến trúc uy nghiêm bên ngoài cửa sổ, chẳng khác gì những khối gông xiềng lạnh lẽo.

Cơ thể hắn không động, nhưng tâm đã bay ra ngoài.

"Có lẽ ta nên làm ra vài sự thay đổi."

"Sự bức bí này, sẽ ảnh hưởng tới tiến cảnh tu vi của ta."

Hắn lầm bầm.

Q2 - Chương 58: Không chịu cô đơn

Đêm dài phủ lên ngõ hẻm.

Đinh Ninh không quay về quán rượu, mà tới tiểu viện trước đây thuê cho Trương Nghi và Tiết Vong Hư.

Thẩm Dịch cũng ở trong tiểu viện này, tuy có hơi chật chội, nhưng rất náo nhiệt.

Trên đường đi Tiết Vong Hư chẳng hỏi gì Đinh Ninh, mãi tới khi vào trong tiểu viện, Trương Nghi đỡ ông ngồi xuống ghế mây, đặt xong chậu than, ông mới nhìn Đinh Ninh: "Lão bất tử kia đã dạy ngươi cái gì?"

Đinh Ninh không đáp, đưa tay trái lên.

Xùy một tiếng, nhất tia kiếm quang màu đen từ đầu ngón tay hắn lao ra, đánh nát bây một đoạn ngọn cây lê già trong tiểu viện, mảnh gỗ vụn tung bay lả tả, tia kiếm quang màu đen như luồng sao chổi, bay vút ra xa.

"Phi kiếm?"

Thẩm Dịch theo bản năng buột miệng kinh hô, nhưng rồi cảm thấy có chỗ không đúng, có một luồng hàn khí rất mạnh xuất hiện, làm cho máu trong người hắn như muốn đông lại, hắn há hốc mồm: "Đây là loại thủ đoạn gì?"

Tiết Vong Hư nghiêm mặt, do dự mấy tức, nhìn Đinh Ninh: "Tinh Thần Hàn Sát Nguyên Khí?"

Đinh Ninh gật đầu.

Tiết Vong Hư nhíu mày: "Có hại gì hay không?"

Đinh Ninh đáp: "Không."

Tiết Vong Hư không tin: "Chu gia lão bất tử kia tốt bụng như thế?"

Đinh Ninh cúi người, thì thầm vào tai ông.

"Tròn và khuyết chi đạo. . ." Tiết Vong Hư giật mình, bật cười giòn giã, dặn Đinh Ninh: "Ngươi phải cẩn thận, Chu gia lão bất tử kia tu vi ít nhất đã tới Thất Cảnh trung phẩm, dù ta lúc toàn thịnh, cũng không phải đối thủ của hắn."

"Tinh Thần Hàn Sát Nguyên Khí, nguyên khí áp súc trong truyền thuyết?"

Trương Nghi cảm thấy Đinh Ninh và Tiết Vong Hư cứ như đang đoán đố, làm hắn không hiểu gì cả, nhưng rõ ràng trong câu của Tiết Vong Hư có ý bảo Chu gia lão tổ không phải là người tốt, nên hắn liền nhìn Tiết Vong Hư, giọng ngần ngừ: "Động chủ, Chu gia hôm nay đối đãi với chúng ta cực kỳ khách khí, Chu gia lão tổ là người từ ái, lại có ân truyền công cho Đinh Ninh Sư Đệ, chúng ta ở sau lưng người ta người ta như thế. . . Có phải có chỗ không ổn hay không?"

"Dù nó ổn hay không, những lời ta hôm nay, nghe xong thì quên đi, sau này không được nhắc lại trước mặt ai hết." Tiết Vong Hư nhìn thoáng qua Trương Nghi và Thẩm Dịch, giọng đầy thâm ý: "Có một số chuyện không bao giờ được ghi chép trong sử sách Đại Tần vương triều, nhưng những người đã sống lâu ở Trường Lăng như ta đều biết. Chu gia lão tổ và một số Tu Hành Giả cường đại của giới quyền quý cũ, đều đã từng làm những chuyện bắt cóc phụ nữ trẻ em để làm con tin ép buộc người khác, khi lão ta bị người ta

một kiếm chém nát bụng, ôm cái bụng đầy máu tươi khắp mấy con phố để bỏ chạy, ai cũng nghĩ lão đã chết rồi, và chết như vậy là bị trừng phạt đúng người đúng tội."

"Đối với Tu Hành Giả, nhất là Tu Hành Giả ở Trường Lăng, lấy phụ nữ trẻ em ra hành hạ tới chết để bức bách đối thủ, là chuyện rất là trơ trẽn. Ta cho rằng trong lòng mỗi người đều có một điểm giới hạn, nếu ngay cả chuyện như vậy cũng làm được, vượt ra khỏi điểm giới hạn ấy, thì dù sau đó có bỏ ra bao nhiêu năm để tu thân dưỡng tính, tính tình dù có thay đổi đi chăng nữa, thì những người như vậy vẫn cần phải cảnh giác."

Trương Nghi và Thẩm Dịch há hốc mồm, không thể nào tin được ông lão hiền lành hòa ái kia lại là người mà Tiết Vong Hư vừa mới kể.

"Ngươi lớn lên từ đường phố, thấy được thế giới muôn màu, nên nhìn người cũng rành rẽ hơn chúng nó, sau này dù ngươi là sư đệ, nhưng cũng phải cố gắng giúp đỡ, cảnh tỉnh Trương Nghi sư huynh của ngươi."

Tiết Vong Hư quay sang dặn Đinh Ninh: "Đinh Ninh ngươi hôm nay giúp đỡ các sư huynh sư đệ và bằng hữu, ta rất hài lòng. Ừ, ngày mai ngươi tìm người làm giúp ta một cái xe lăn."

Trương Nghi run lên: "Xe lăn?"

Tiết Vong Hư nhìn hắn: "Dù có các ngươi đỡ, nhưng đi nhiều mệt lắm."

Đinh Ninh hiểu ý Tiết Vong Hư, nên không hề ra vẻ đau lòng, chỉ gật đầu: "Để ta bảo Vương Thái Hư tìm giúp một cái xe lăn thoải mái dễ chịu một chút."

Thời gian luôn là địch nhân lớn nhất của Tu Hành Giả, nếu đã không thể nào thay đổi được tình hình, thì hãy tận lực làm cho nó

trở nên nhẹ nhàng, vui vẻ.

Lúc sắp ra khỏi phòng, Đinh Ninh bổ sung thêm một câu: "Tính tới giờ, chuyện Mân Sơn Kiếm Hội đều rất thuận lợi."

Tiết Vong Hư nở nụ cười, cười rất vui vẻ, mắt híp cả lại.

"Ừ." Ông rất vui vẻ: "Chỉ còn thiếu chút Chân Nguyên thôi."

***

"Không ngờ ngươi tính kế cả buổi, cuối cùng lại đi học thủ đoạn của Chu Dung Mặc." Đinh Ninh vừa đi vào hậu viện của quán rượu, giọng lạnh lùng quen thuộc đã vang lên từ trong phòng ngủ.

Đinh Ninh lấy nước nóng rửa mặt, vừa rửa vừa đáp: "Chỉ là trùng hợp gặp được người Chu gia thôi, nhưng mà Ngưng Sát Kiếm này xác thực cho ta tại Mân Sơn Kiếm Hội bên trên đối phó tuyệt đa số đối thủ."

Có chút dừng lại, hắn lại: "Hơn nữa ta không phải ngươi, dù ta ghét người nào đó, nhưng nếu người đó có thủ đoạn hữu dụng với ta, ta cũng sẽ học."

"Ta biết ngươi làm việc luôn tính toán khác với người thường."

"Người thường chỉ tính toán kiếm lợi, thấy quả thì tìm cách hái quả, nhưng ngươi thì luôn đòi nhiều hơn, thấy quả thì muốn lấy cả cây, ngay cả gốc rễ cũng tìm cách muốn lấy. Hôm nay ngươi đã gặp Chu Dung Mặc, biết lão ta chưa chết, nên đương nhiên sẽ không từ chối thủ đoạn đối địch của lão."

"Đúng vậy, ngươi quả hiểu rõ ta." Đinh Ninh nhếch mép: "Nếu lão đổi tính nết thật, ta đương nhiên sẽ tha cho lão, nhưng tiếc rằng lão không hề thay đổi. Lão đã tích lũy Chân Nguyên, chỉ cần nhìn thấy có hy vọng chữa được, lão nhất định sẽ lại thả dàn càn quấy, chắc chắn tới trước khi Mân Sơn Kiếm Hội bắt đầu, lão sẽ

nghĩ cách đặt bẫy ta. Ta đã dụ hướng suy nghĩ của lão sang đi tìm linh dược, nếu mọi việc thuận lợi, lão sẽ dụ ta làm người đi tìm cho lão."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết cười nhạt: "Cá con tính toán Giao Long, nhân vật bực này ngươi không thấy mình đã trêu chọc quá nhiều hay sao?"

Đinh Ninh phì cười: "Ta biết ngươi vậy là vì quan tâm ta, ta đương nhiên biết giao thủ với những kẻ cỡ này, đi sai một bước là sẽ chết ngay, yên tâm đi, ta sẽ đặc biệt cẩn thận."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lạnh lùng, "Chỉ cẩn thận thôi cũng không đủ, ta có với ngươi hôm nay người của Vân Thủy cung đã tới Ngô Đồng Lạc, để tìm ngươi hay chưa?"

Đinh Ninh khựng người, cau mặt: "Ngươi đã. Thực sự là người kia của Vân Thủy Cung?"

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lạnh nhạt: "Ta có biết người thứ hai có khí tức của Vân Thủy Cung hay sao?"

Đinh Ninh lau người, thay quần áo, suốt quá trình ấy, hắn không ngừng trầm tư.

Chuyện vốn không hề có đầu mối nào, nhưng nghĩ một lúc, hắn đã tìm ra được một điểm.

Hắn hít sâu một hơi, từ từ thở ra: "Ở Ngư Thị ám sát ta, là bọn cuồng đồ thực sự, những kẻ như vậy, cũng chỉ có loại người như vậy mới kết bạn mà thôi. Nếu kẻ muốn giết ta ở Ngư Thị đúng là do người của Vân Thủy Cung sai tới. . . mà người Vân Thủy Cung hiện giờ lại thoải mái công khai đi lại giữa Trường Lăng, như vậy khả năng lớn nhất chính là, người Vân Thủy Cung và một kẻ quyền quý nào đó của Trường Lăng cấu kết với nhau, mà quyền quý, thì nhất định là giới quyền quý của quân đội, kẻ luôn muốn

xử lý Lưỡng Tằng Lâu."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết vốn chẳng muốn nghĩ gì tới mấy thứ chuyện âm mưu tính toán như vậy, nhưng Đinh Ninh giải thích quá dễ hiểu, nên cô cũng hiểu ra ngay, nhướng mày: "Lương Liên?"

"Không chắc, nhưng kẻ có khả năng nhất chính là hắn." Đinh Ninh: "Ta phải đi ra ngoài một chuyến, nếu người Vân Thủy Cung tự mình ra tay, thì Vương Thái Hư cũng sẽ gặp nguy hiểm."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lạnh lùng: "Không cần, tuy ta không rõ người Vân Thủy Cung tại sao tới đây, nhưng ta nghĩ chỉ có mối quan hệ của ngươi với Vương Thái Hư mới dẫn tới một người như vậy, nên ta đã mượn danh nghĩa của ngươi, nhờ người tới báo cho hắn, bảo hắn cẩn thận."

Chân mày Đinh Ninh giãn ra.

Thế lực của Vương Thái Hư bây giờ đã khác, mượn được hơi quân đội, lại có chuẩn bị sẵn, dù Bạch Sơn Thủy có đích thân tới, thì cũng khó tìm ra hắn và giết được hắn ở Trường Lăng.

"Ngươi giúp ta tìm một cơ hội ra tay."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lại tiếp.

Chân mày Đinh Ninh vừa giãn ra đã lại cau vào.

"Đừng có từ chối." Trưởng Tôn Thiển Tuyết giọng trào phúng: "Lần này không phải là chuyện của ngươi, hắn biết Cô Sơn Kiếm Tàng, hơn nữa người cũng là do ta phát hiện."

"Nếu thật là Lương Liên và Bạch Sơn Thủy. . . Có lẽ chúng đã phát hiện ra mối quan hệ giữa Cửu U Minh Vương Kiếm với ta rồi, thân phận của chúng ta sau này, sẽ không thể tránh khỏi bị người lôi ra."

Đinh Ninh im lặng, không tìm ra lý do nào thoái thác được.

"Không phải ngươi giỏi nhất là tính kế sao? Không chừng trong kế hoạch của ngươi, ta cũng bị tính ở trong đó rồi."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết cười nhạt: "Nếu như vậy, ngươi cũng bớt được một phần tính toán không phải sao, làm sao thì làm, không được để cho người khác phát hiện dấu vết ta động thủ với hắn."

"Dù ta có muốn tính toán ngươi, ta cũng nhớ ngươi sẽ phải rời khỏi Trường Lăng, ta không làm ngươi đổi ý được." Đinh Ninh rất chậm: "Hồi trước ngươi bảo ta tiến quá nhanh. . . Nhưng từ khi ngươi có được Cửu U Minh Vương Kiếm, ngươi cũng đã thay đổi, ngươi không còn chịu được sự chậm chạp. Ta hy vọng ngươi đừng đi nhanh quá."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết trả lời, dùng kiểu hắn thường hay dùng: "Ta sẽ cẩn thận."

Q2 - Chương 59: Người khiêu chiến mới

Đêm đã khuya, nhưng người phụ nữ tôn quý nhất của Đại Tần vẫn chưa đi nghỉ, mà ngồi trên phượng ỷ trong thư phòng.

Trong linh tuyền cách bà ta không xa, bông hoa sen hoàn mỹ đã tàn lụi, lộ ra mấy cái đài sen cũng hoàn mỹ, không giống đài sen bình thường.

"Phù Tô muốn tham gia Mân Sơn Kiếm Hội?"

"Thực là hồ đồ."

Người cung nữ báo tin theo bản năng cho rằng bà ta không đồng ý, nhưng tới khi ngẩng đầu lên, mới nhìn thấy nét vui vẻ như có như không trên mặt bà ta.

"Đúng là tính tình con nít, không chịu nổi cô đơn một mình, nhưng những kẻ hào kiệt, có ai chưa từng hồ đồ."

"Nó muốn đi thì cứ để nó đi, có thêm chút kiến thức cũng tốt."

Người cung nữ ngần ngừ: "Thánh thượng hôm nay đã truyền mấy đạo ý chỉ, truyền những người sẽ theo ngài tới Lộc Sơn hội minh lần này là Hứa Hầu gia, Hoàng Ti Thủ, Lí Tương và hoàng tử Hồ Hợi, Thánh thượng cũng đã ra một đạo ý chỉ tới Phương Hầu Phủ, bảo Phương Tú Mạc cũng đi theo, nhưng ngôn từ rất dịu dàng, không phải bắt buộc."

"Lí Tương, Hồ Hợi, Phương Tú Mạc?" Hoàng Hậu lẩm bẩm.

Người cung nữ bỗng cảm thấy trong không khí có một tầng

lãnh ý.

Theo cô nghĩ, nếu Phù Tô là hoàng tử được Hoàng Hậu và thánh thượng thương yêu nhất, thì tới Lộc Sơn hội minh hắn phải là người được chọn đi. . . Chẳng lẽ thánh thượng thực vì chuyện ở đại tiệc mừng năm mới, mà thái độ với Phù Tô hoàng tử đã thay đổi?

Trong cung từng có lời đồn, thánh thượng đã từng có ý qua xuân sẽ lập Phù Tô là Thái Tử, nếu thánh thượng đổi ý, vậy mọi chuyện sẽ như thế nào?

Hoàng Hậu nhếch mép, khẽ cười vui vẻ: "Như thế rất tốt."

Người cung nữ, để đề phòng, vội vàng cáo lui.

Trong hoàng cung bây giờ, người luôn luôn cảnh giác đề phòng như cô có rất nhiều.

Lộc Sơn hội minh là chỗ Đại Tần vương triều và ba Đại Vương Triều sở, yến, tề tranh chấp, là chuyện đại sự hạng nhất. So với Lộc Sơn hội minh ảnh hưởng tới cả vận mệnh vương triều, Mân Sơn Kiếm Hội chỉ là nơi vui chơi dành cho con nít.

Vì quá quan trọng, nên mọi thứ có liên quan tới Lộc Sơn hội minh đều rất được quan tâm.

Có thể đi theo người, đương nhiên đều là những người Hoàng Đế tín nhiệm nhất, và cũng phải là người nắm giữ một vai trò quan trọng nhất định.

"Tại sao phải gọi Phương Tú Mạc?"

Trên một đoạn tường thành, hai nhà quyền quý đang chuyện với nhau.

Vì ở trong đêm tối, cả hai người đều không nhìn rõ thân hình,

nhưng khuôn mặt một người tỏa ra ánh sáng đỏ mờ mờ, giống như da mặt của hắn vốn là màu đỏ vậy, nhờ đó có thể nhìn ra mặt hắn hẹp dài, tuổi cỡ chừng bốn mươi năm mươi tuổi.

Người còn lại dáng vẻ chính trực, độ tuổi tráng niên, cơ thể to cao như thiết tháp, mạnh mẽ nguy hiểm như hung thú, từ người hắn tỏa ra nhiệt khí nóng hổi, khiến không khí lạnh quanh người như bị vặn vẹo, như chạm phải một cái lồng hấp với độ nóng cực cao.

"Phương Tú Mạc chỉ biết ngồi thiền ngộ kiếm, thánh thượng gọi hắn đi theo, đương nhiên không phải vì thấy hắn thú vị, đem theo để giải phiền muộn trên đường đi." Người khôi ngô lên tiếng đáp.

Người mặt đỏ cười khẩy: "Chẳng lẽ Phương Tú Mạc chỉ ngồi một chỗ mấy năm, mà còn mạnh hơn bọn Dạ Sách Lãnh?"

"Chỉ có khả năng này."

"Phương Hầu Phủ phong quang rồi, còn chúng ta lại trở thành không ổn."

"Chỗ nào không ổn?" người khôi ngô lắc đầu: "Ý ngươi là ở chỗ thánh thượng không cho Phù Tô đi theo?"

"Ngoài chuyện đó còn chuyện nào khác à?"

Người khôi ngô nhìn hắn, giọng rất dứt khoát: "Ngươi nghĩ sai rồi. Thánh thượng đi ra ngoài, chuyện cần lo nhất là an nguy của thánh thượng, nhưng thánh thượng tu vi như thế, chuyện ngài suy nghĩ không phải là an nguy của mình, mà là ngài đi rồi, Trường Lăng có an ổn hay không. Kẻ có thể làm cho Trường Lăng không an ổn thì có ai? Thánh thượng mang đi Lí Tương rồi, kẻ còn lại có năng lực đó chỉ có Hoàng Hậu Điện Hạ. Nếu ngài dẫn Phù Tô đi. . . Hoàng Hậu cưng chiều Phù Tô mọi người đều biết, nếu để Phù Tô

ở lại với Hoàng Hậu, Hoàng Hậu có muốn làm gì, cũng không còn gì phải cố kỵ. Nên thánh thượng an bài như thế, chính là ý mình tin tưởng Hoàng Hậu tuyệt đối."

Người mặt đỏ trầm mặc một lúc: "Ngươi đã đi theo thánh thượng và Hoàng Hậu nhiều năm, quả nhiên là nhìn việc rành rẽ hơn ta."

Người khôi ngô hạ giọng: "Nên việc chúng ta cần phải quan tâm là. . . mùa xuân sang năm, Mông gia chúng ta và Đoan Mộc Gia các ngươi đều phải ủng hộ giúp đỡ Tô hoàng tử, trở thành Thái Tử."

***

Sáng sớm, vì đa số các cửa hàng vẫn còn nghỉ tết, nên cả ngõ Ngô Đồng Lạc trở nên rộng rãi và lạnh lùng.

Đinh Ninh nấu cháo, mở cửa hàng, định đi qua hỏi Tiết Vong Hư hôm nay muốn ăn cái gì, nhưng đã nhìn thấy dưới cái cây trước cửa có một chiếc xe ngựa đang dừng sẵn, đứng bên ngoài là hai thiếu niên.

Cả hai thiếu niên đều cỡ tuổi Đinh Ninh, một người mặc áo choàng rộng màu đỏ thêu hình bạch hồ, người còn lại mặc áo bào gấm màu đỏ tím, cả hai đều mặt trắng da non, nét mặt rất là cao ngạo.

Vừa nhìn thấy Đinh Ninh, hai thiếu niên vươn thẳng người lên, người mặc áo bào đỏ tím bước tới, gật đầu làm lễ: "Tại hạ Tăng Đình An, bái kiến Đinh huynh."

Đinh Ninh trả lễ, hỏi: "Tới sớm như vậy, có việc gì?"

Tăng Đình An mỉm cười, mày kiếm nhướng lên, nét mặt trở nên vô cùng cuồng ngạo.

"Vị trí trên danh sách anh tài đã có thay đổi." Hắn nhìn Đinh Ninh.

Đinh Ninh cau mày: "Vậy thì sao?"

"Ngươi bây giờ đã lên vị trí sáu mươi mốt." nụ cười trên mặt Tăng Đình An biến mất, hóa thành lãnh ý, thanh âm hắn cũng trở nên lạnh lùng: "Ta được xếp thứ sáu mươi hai, ta thực không nghĩ ra, ngươi có tư cách gì được xếp ở trên ta, nên ta mới sáng sớm đã tới nơi này để chờ hỏi ngươi."

Đinh Ninh bình thản: "Nghĩ không ra thì tới Hoằng Dưỡng Thư Viện hỏi, danh sách đó là họ làm ra, không phải ta."

Tăng Đình An đùa cợt: "Làm vậy phiền lắm, có cách đơn giản hơn."

"Ngươi muốn khiêu chiến ta?" Đinh Ninh dứt khoát lắc đầu: "Không đánh."

Tăng Đình An khẽ hỏi ngay: "Tại sao?"

Đinh Ninh nhìn hắn: "Không có hứng thú."

Tăng Đình An giận quá thành cười: "Chuyện này cần phải có hứng thú hay sao?"

Đinh Ninh gật đầu: "Ta không muốn nói nhảm. Ngươi mau đi đi."

Tăng Đình An phá lên cười ầm ĩ.

"Năm mới, mà bị người ta phá cửa thì không hay đâu nhỉ."

Hắn nhìn cánh cửa gỗ của cửa hàng sau lưng Đinh Ninh, giễu cợt: "Dù ta bồi thường tiền, muốn tìm thợ sửa bây giờ cũng tìm không ra đâu."

Đinh Ninh há miệng hô lớn: "Trương Nghi sư huynh! Có việc! Mau tới!"

Tăng Đình An và thiếu niên sau lưng hắn sửng sốt, nghĩ thiếu niên này quả là dân đường phố, một chút quy củ cũng không biết, muốn gọi sư huynh tới kéo bè kéo lũ đánh nhau hay sao?

Một thân ảnh cao to vội vàng từ trong một tiểu viện không xa lao ra, trong tay còn cầm một cái khăn nóng.

"Đinh Ninh sư đệ. Việc gì gấp, ta đang hầu động chủ rửa mặt." Trương Nghi đau khổ nhìn Đinh Ninh.

Đinh Ninh nhìn hắn: "Làm phiền sư huynh và Thẩm Dịch sư đệ đưa động chủ tới đây, ông ấy thích xem náo nhiệt."

Trương Nghi kinh ngạc, nhìn Tăng Đình An và thiếu niên kia, vẻ mặt giờ thì ta đã hiểu.

"Sao mà tới sớm thế."

Hắn làu bàu, quay người bay vút trở về.

"Xem ra những kẻ đường phố quả thực không biết cái gì là thẹn, không ép ngươi thì không xong được." Tăng Đình An cười hài lòng, quay người đi về phía xe ngựa: "Ta mang cả Vô Phong Huyền Thiết Kiếm tới, không cần phải đi mượn, để ngươi khỏi tìm cách lấy cớ."

Dù Tăng Đình An tha hồ cuồng vọng , Đinh Ninh chỉ im lặng đứng chờ.

Một chốc sau, Trương Nghi và Thẩm Dịch xuất hiện.

Hai người xách hai bên ghế mây, khiêng Tiết Vong Hư ra.

Để Tiết Vong Hư ngồi dưới mái hiên xong, Trương Nghi quay vào trong viện mang thảm dày và chậu than tới.

"Thẩm Dịch sư đệ, ngươi vào mang một cái dù che mưa tới đây, lấy cái to to một chút. "

Nhìn Trương Nghi sắp xếp chậu than dưới chân Tiết Vong Hư, Đinh Ninh nói với Thẩm Dịch .

"Lấy dù che mưa làm gì?"

Trương Nghi không hiểu, ngẩng đầu lên nhìn trời. Bầu trời đang thanh minh, ánh nắng rực rỡ, ở đâu ra nửa phần dấu hiệu sắp mưa?

Tăng Đình An nhướng mày, cũng đang định hỏi.

Nhưng Đinh Ninh đã nói tiếp: "Ngươi không phải là đối thủ của ta, chiêu thức của ta uy lực quá mạnh, nên ta sẽ không đánh nhau với ngươi."

"Ngươi á, ngay cả Trương Nghi sư huynh của ta cũng còn đánh không lại."

Không đợi Tăng Đình An mở miệng, Đinh Ninh quay sang nhìn Trương Nghi đang ngây người: "Sư huynh, trận này ngươi đánh."

"Ngươi giỡn mặt với ta? Muốn ta phá luôn cánh cửa cửa hàng của ngươi?" Tăng Đình An nổi giận quát to.

Trương Nghi cũng nhìn Đinh Ninh, lắp bắp : "Sư đệ,. . ."

"Ngươi biết ta đang nói thật mà, lỡ ta sẩy ta giết chết hắn thì sao?" Đinh Ninh nhìn hắn: "Hơn nữa hai người có mặt trên danh sách, thì có mặt mũi hơn là chỉ có một mình ta chứ."

"Đây là không trâu bắt chó đi cày?"

Tiết Vong Hư vuốt râu cười: "Nhưng mà như vậy cũng tốt, Trương Nghi ngươi tính tình quá hiền lành, đúng là phải có người đi theo đằng sau thúc vào lưng ngươi, tiến lên đi, đừng có phụ ý

tốt của sư đệ ngươi."

Tiết Vong Hư đã lên tiếng, Trương Nghi không dám phản bác, hắn ngần ngừ: "Động chủ, như vậy có được không?"

"Đủ rồi!"

Tăng Đình An quát ầm ĩ: "Đinh Ninh, ngươi cảm thấy một kẻ còn không được xếp trong danh sách đủ sức làm đối thủ của ta sao? Nếu ngươi không dám, thì chỉ cần ngoan ngoãn chui qua háng ta là được, cần gì phải bày lắm trò?"

Đinh Ninh lạnh mặt, giọng lạnh lùng: "Sao hả, ngươi không dám? Nếu ngươi thắng được sư huynh của ta, ta sẽ đánh nhau với ngươi, cần gì phải la hét om sòm, quấy nhiễu sự thanh tịnh của người khác?"

"Để ta đánh thắng hắn trước, xem ngươi còn trốn được tới đâu!"

Tăng Đình An giận dữ, nhún chân nhảy lên, hú to một tiếng, một thanh Vô Phong Huyền Thiết Kiếm bay vèo về phía Trương Nghi.

Q2 - Chương 60: Kiếm vũ

Sáng sớm chặn cửa, dọa hủy cửa để ép người, ném kiếm khiêu chiến, Tăng Đình An quả thực vô cùng kiêu ngạo.

Hắn chính là một hình mẫu điển hình của đám thiếu niên ở Trường Lăng.

Đều yêu hư danh, lấy thực lực vi tôn.

Lúc Kiếm Sư Đại Tần tiêu diệt Hàn, Triệu, Ngụy Tam Triều, Trường Lăng cũng từ đó lấy kiếm vi tôn, kỳ thật trong lòng tất cả quý nhân, Nguyên Vũ Hoàng Đế sở dĩ biến pháp thành công, và sau khi lên ngôi lúc nào cũng khống chế được cả Đại Tần vương triều trong tay, cả giang sơn đều ở dưới chân, chính là vì không có ai chống nổi thanh kiếm của ông ta và những người bên cạnh ông ta.

Nên bây giờ ở Trường Lăng, rất nhiều Tu Hành Giả tôn kính Tiết Vong Hư, không phải là vì Tiết Vong Hư già, mà là vì cảnh giới của ông.

Trương Nghi nghiêng người, thò tay, chuẩn xác túm lấy chuôi thanh Vô Phong Huyền Thiết Kiếm, hắn cũng biết tính của đám thiếu niên tài tuấn này của Trường Lăng, nên không tức giận, chỉ quay qua hỏi Đinh Ninh: "Thực muốn ta đánh?"

Đinh Ninh gật đầu: "Đánh cho đặc sắc một tí, không phải cho ta xem đâu."

Trương Nghi nghe ra ý của Đinh Ninh, vẻ u sầu trên mặt biến mất, nghiêm nghị gật đầu.

"Một cuộc khiêu chiến cũng bị các ngươi biến thành phiền toái

như vậy, hèn gì Bạch Dương Động phải nhập vào Thanh Đằng Kiếm Viện!"

Tăng Đình An sớm đã không còn kiên nhẫn ném ra một câu rất vô lễ, rồi đi ra giữa đường, giơ Vô Phong Huyền Thiết Kiếm lên, chỉ thẳng mũi kiếm vào ngực Trương Nghi, thân kiếm bắt đầu rung lên, phát ra âm thanh như sóng nước vỗ bờ.

Trương Nghi bước nhanh tới, đưa mắt với Thẩm Dịch, ý bảo hắn thay mình chăm sóc Tiết Vong Hư.

Nếu là bình thường, Tăng Đình An sẽ luôn hoành kiếm lên ngang ngực để chào, nhưng Trương Nghi vốn là không phải là đối thủ hắn chuyến này muốn tìm, huống chi Đinh Ninh và Trương Nghi trong mắt hắn chính là đang giở trò để kéo dài thời gian.

Nên hắn xuất kiếm luôn.

Vô Phong Huyền Thiết Kiếm được Chân Nguyên và Thiên Địa Nguyên Khí tràn vào, lóe lên chói mắt, một luồng Kiếm Khí màu xanh theo bước chân di chuyển của Tăng Đình An, tràn ra, hướng nghiêng về phía trước.

Luồng kiếm khí không chém thẳng về phía ngực Trương Nghi, mà như một suối nước thanh tịnh rơi xuống đất, sau đó tản ra rất nhiều những luồng Kiếm Khí màu xanh nhỏ xíu như lá trúc.

Tăng Đình An là đệ tử Thanh Khê Kiếm Viện, nên khi xuất chiêu, chính là kiếm thức "Thanh Khê Trúc Ảnh" nổi danh của Thanh Khê Kiếm Viện.

Vô Phong Huyền Thiết Kiếm trong tay Trương Nghi nhào về phía trước, dáng vẻ vội vàng.

Một luồng kiếm quang màu trắng như một cái Bạch Dương Giác uốn lượn bay ra, ngăn cản những lá trúc đang bắn tới.

Nhưng Tăng Đình An đã xông tới trước người hắn.

Một tiếng nứt thê lương vang lên, át cả âm thanh Kiếm Khí chạm nhau.

Mũi kiếm Vô Phong trường kiếm trong tay Tăng Đình An tuôn ra một luồng sức mạnh kinh khủng, đâm thẳng vào ngực Trương Nghi.

Đây là "Thanh Khê Dũng Tuyền" .

Trương Nghi cảm nhận được sức mạnh của chiêu kiếm, sắc mặt hơi biến đổi, trường kiếm trong tay khẽ nghiêng lên, mũi kiếm cùn chuẩn xác đâm trúng vào mũi kiếm của Tăng Đình An, làm luồng sức mạnh kia bị hất nghiêng bay chéo qua đỉnh đầu hắn.

Tăng Đình An nhếch mép đầy châm biếm.

Tuy Trương Nghi hóa giải chiêu kiếm của hắn rất nhẹ nhàng linh hoạt, nhưng ngay khi hai mũi kiếm chạm nhau, hắn đã cảm giác được tu vi của Trương Nghi Chân kém hơn hắn một chút.

Không chút chần chờ, Chân Nguyên trong cơ thể hắn ào ạt tuôn ra, rót vào thân kiếm.

Có hai đường kiếm quang chia thành hai đường chém vào người Trương Nghi.

Trương Nghi bị áp chế, lùi lại ba bước.

Mặt đường trước người hắn hiện lên hai vết kiếm sâu, bụi văng tung tóe.

Xoẹt.

Ống tay áo phải của Trương Nghi bị rách một đường.

Tăng Đình An thu kiếm, nét mặt vô cùng châm biếm.

Chân Nguyên trong người hắn tràn ra, va chạm với Chân Nguyên và Thiên Địa Nguyên Khí vẫn còn trong thân kiếm.

Cú va chạm như hai khối nước đập vào nhau, khiến trong không khí hiện ra những cuộn nước màu xanh.

Trương Nghi nghiêm mặt.

Hai chân hắn ấn mạnh xuống, trường kiếm khẽ hất lên.

Một tiếng ‘xùy’ to, một cái "Bạch Dương Quải Giác" hiện ra.

Trong chớp mắt, những cuộn sóng xanh phóng ra những mũi nước, bắn thẳng về phía Trương Nghi.

Chỗ dày rộng nhất của Bạch Dương Giác chuẩn xác ngăn lại những mũi nước đó.

Trương Nghi không lùi bước nào, nhưng cơ thể hắn hơi run lên, lớp áo ở hai vai nứt ra, tóe ra những hạt máu tươi.

Sau một cơn chấn động, Bạch Dương Giác biến mất, Trương Nghi lại lùi ba bước.

"Vậy mà cũng đòi chiến thắng ta?"

Bước qua một bước, tránh khỏi kiếm ý còn sót lại của Bạch Dương Quải Giác, Tăng Đình An chỉ xéo kiếm xuống đất, dáng vẻ nhàn nhã, nét mặt đầy đùa cợt.

Đinh Ninh nhíu mày, nhìn hai bờ vai rướm máu của Trương Nghi: "Sư huynh, ngươi thích bị ngược đãi à, muốn chờ tới lúc quần áo nát ra hết mới chịu ra tay sao?"

Trương Nghi liếc mắt qua vai mình, xấu hổ: "Sợ đánh nhanh quá động chủ không vui… mà ta cũng muốn thử xem chỉ bằng Bạch Dương Kiếm Kinh có thắng được hay không, không ngờ đối thủ lại mạnh như vậy."

Nghe hai người nói chuyện với nhau, Tăng Đình An sầm mặt.

Hắn hít một hơi thật sâu, không nói gì nữa, chỉ nghĩ bây giờ nên đánh chiêu nào để hạ gục Trương Nghi.

Hắn xuất kiếm.

Chân Nguyên phun ra mãnh liệt, như muốn tống hết tất cả Chân Nguyên còn lại trong người ra ngoài.

Có điều Chân Nguyên của hắn phun ra theo một quy tắc nhất định.

Từng đợt từng đợt Chân Nguyên với những tốc độ khác nhau, trước sau không ngừng truyền vào thân kiếm.

Thanh Vô Phong Huyền Thiết Kiếm đang từ màu đen nhánh bắt đầu tỏa ra ánh sáng màu xanh, cuối cùng cả thân kiếm đều biến thành màu xanh.

Một luồng sóng màu xanh từ trên thân kiếm tràn ra.

Những tầng sóng gờn gợn theo nhau tuôn ra, dần tạo nên một vòng xoáy nhỏ.

Vòng xoáy này càng lúc càng rõ, rắn lại tròn vo như một viên đá cuội.

Trương Nghi nghiêm mặt.

Thanh Khê Kiếm Viện có một môn bí thuật gọi là Khê Thạch Kiếm, dòng suối chảy xiết cuốn theo ngàn vạn viên đá cuội trong mình, nếu bị những viên đá cuội ấy mài trúng, thì dù nhất thời ngăn được một ít, cũng bị làn sóng những viên liên tiếp tràn tới mài từ từ tới chết.

Hình như chiêu thức Tăng Đình An đang dùng, chính là Khê Thạch Kiếm.

Cảm nhận được mỗi viên đá cuội tròn đều mang theo Nguyên Khí nặng trịch, Trương Nghi biết mình không còn lựa chọn nào khác.

Huyền Thiết Kiếm trong tay hắn đâm ra.

Mũi kiếm không đâm thẳng tới, mà đâm hếch lên trời.

Khi xuất kiếm, trong đầu hắn hiện lên những tuyến đường hắn ngộ ra được ở trong Mặc Viên.

Từng luồng Kiếm Khí, từ mũi kiếm của hắn tuôn ra.

Nguyên Khí phóng lên không trung, mang theo chân ý ẩm ướt.

Thanh kiếm quang màu xanh trong tay Tăng Đình An giơ lên, bay vọt tới, mắt Trương Nghi lóe sáng, nhưng nét mặt lại do dự.

Đinh Ninh lạnh lùng: "Đừng có lề mề, ngươi muốn động chủ tức giận không?"

Ngay lúc Đinh Ninh mở miệng, Trương Nghi đã cảm giác có chỗ không đúng, đường kiếm trong tay đâm đang đâm lên không trung bị khựng lại.

Trong tích tắc, khí cơ trong hẻm nhỏ bỗng nhiên thay đổi.

Thẩm Dịch buột miệng kêu lên.

Tăng Đình An như ngừng thở.

Hắn cảm nhận được bên trên bầu trời, có rất nhiều sắc bén chi ý đang kịch liệt áp xuống.

Hắn bất giác ngẩng đầu lên.

Trên bầu trời trong xanh, đột nhiên xuất hiện những đường mưa óng ánh.

Hoàn toàn khác biệt với mưa bình thường.

Những hạt mưa nối liền như muốn dính vào nhau, nhanh chóng rơi xuống mặt đất.

Cảm nhận được sự lăng lệ trong những đường mưa ấy, mặt Tăng Đình An trở nên trắng bệch.

Hắn quát to một tiếng, trường kiếm xoay hướng chém ngược lên trên.

Dòng suối và những viên đá cuội xanh đều đổi chiều, phóng về phía những đường vũ tuyến.

Không phải hắn muốn ngăn cản, mà là hắn không thể tránh được.

Kiếm Ý trong một kiếm này của Trương Nghi, đã bao phủ khắp cả con hẻm, hắn căn bản không có khả năng xông tới trước người Trương Nghi.

Ngàn vạn dòng vũ tuyến rơi xuống đường phố.

Thần kỳ thay, khi chúng rơi vào hai bên mái hiên, rơi vào cây cối, rơi xuống đường thì đều vỡ thành bọt nước, tỏa ra hơi nước ướt át mà thôi, nhưng khi chạm vào thanh kiếm của Tăng Đình An, thì chúng biến thành những thanh tiểu kiếm sắc bén với khí thế cực kỳ đáng sợ không thể nào cản nổi.

Những đường mưa dày đặc ken vào nhau như một thác nước trắng xóa dài hẹp thẳng tắp.

Kiếm Ý sắc bén đụng vào con suối với những viên đá cuội màu xanh làm nổ bung ra những bông hoa trắng nhỏ.

Những viên đá nhỏ đều rất nặng, không dễ gì dao động được, nhưng những đường vũ tuyến quá dài, tác dụng mài mòn vô cùng

ghê gớm.

Nên chỉ một lúc sau, những đường mưa ấy đã xuyên qua đá.

Những viên đá cuội xanh thi nhau vỡ vụn.

Dòng suối cuốn ngược cũng bị vỡ tan.

Vô Phong Huyền Thiết Kiếm trong tay Tăng Đình An chẳng còn sức mạnh, đã có những giọt mưa xuyên qua màn kiếm, rơi lên người hắn.

Trương Nghi đã thu kiếm, tất cả khí tức trên người hắn cũng hoàn toàn bị thu liễm, nhưng những giọt mưa kia vẫn còn xu thế chưa hết, công kích lên Vô Phong thiết kiếm lên, tạo ra âm thanh đinh đang dày đặc.

Trên người Tăng Đình An cũng vang lên những âm thanh lốc phốc.

Bị công kích liên miên làm cho hắn không còn đứng vững được, ngã ngồi xuống đất.

Quần áo hắn bị đâm ra rất nhiều lỗ nhỏ, cơ thể trên da thịt xuất hiện rất nhiều thật nhỏ vết máu.

Mưa chảy xuôi trên người hắn, làm quần áo của hắn ướt đẫm, tóc tai rối tung ướt sũng, cơ thể không còn khống chế được, run lên lẩy bẩy, vì lạnh và vì hoảng sợ.

"Làm sao có thể, đây là kiếm thế gì?" Hắn ngẩng đầu nhìn Trương Nghi, đôi môi tái nhợt mấp máy.

Q2 - Chương 61: Nghi ngờ từ thủy lao

Trương Nghi áy náy và khó xử nhìn Tăng Đình An, không biết phải trả lời như thế nào, vì chiêu thức lĩnh ngộ được từ Tả Ý Tàn Quyển này hắn cũng chưa biết phải gọi nó là gì.

"Chiêu kiếm này gọi là 'Triêu Vũ Ấp Khinh Trần'." tiếng Đinh Ninh vang lên.

Tăng Đình An giật mình, ngẩng đầu lên nhìn những mái nhà trong ngõ, những cành khô, những khe hở trên đường, mọi bụi bặm đều đã bị rửa sạch, khắp nơi rực rỡ như mới.

Trương Nghi áy náy gật đầu với Tăng Đình An, rồi quay qua Đinh Ninh, giọng hồi hộp: "Đinh Ninh Sư Đệ, chiêu này ta thi triển thế nào?"

Đinh Ninh cảm khái: "Rất tốt."

Những hạt mưa từ không trung vô tận rơi xuống thành dòng, lấy sự ẩm ướt của hạt mưa làm kiếm ý, mang theo sức mạnh lôi đình vạn quân, sát ý mãnh liệt, nếu đổi thành Đinh Ninh tới thi triển, chắc chắn có nhiều thứ trong ngõ sẽ đều trở thành bột mịn.

Trương Nghi bản tính ôn hòa nhân hậu, nên chiêu kiếm trong tay hắn cũng đã thu liễm rất nhiều sát ý, những dòng mưa chảy xuống trở nên nhu hòa như những hạt mưa xuân tẩy trần không khí, nhưng sự thay đổi như vậy, mới làm cho mọi người không lường trước được sự biến hóa của chúng, vốn khi rơi xuống chúng không hề có sát ý, thế nhưng lại hoàn toàn thay đổi khi tiếp xúc với kiếm ý của đối phương, một kiếm này tuy vẫn vô cùng ôn nhu,

Kiếm Ý không phát huy ra hết tác dụng, nhưng khi bao phủ Tăng Đình An, lại có tốc độ nhanh và năng lực xuyên thủng hơn bình thường.

Nên cùng là kiếm và kiếm thức giống nhau, nhưng được người khác thi triển, sẽ tạo nên kết quả khác biệt.

Được Đinh Ninh khích lệ, nét mặt Trương Nghi trở nên nhẹ nhõm vui vẻ.

Tuy Đinh Ninh là sư đệ hắn, nhưng những này qua lại đặt ra những yêu cầu với hắn nghiêm khắc còn hơn cả Tiết Vong Hư, một chiêu Kiếm Ý này cũng là do Đinh Ninh nhắc nhở mới ngộ được, ít nhất trong chiêu kiếm này, Đinh Ninh chính là sư trưởng của hắn, ngay lần đầu tiên đối địch vận dụng nó, đương nhiên hắn muốn được sư trưởng công nhận.

Thẩm Dịch giữ dù lớn, che đầu cho Tiết Vong Hư, khẽ nghiêng dù để những hạt nước rơi trên dù rơi xuống.

Lúc này hắn mới hiểu vì sao ngay từ đầu Đinh Ninh lại bảo hắn chuẩn bị dù che mưa, hắn không hề biết hơn phân nửa quần áo trên người đã bị ướt.

Nhìn đường phố, chung quanh không còn một hạt bụi, và vẻ mặt nhõm vui vẻ của Trương Nghi, nhìn Thẩm Dịch vì che mưa cho mình mà áo quần ướt át, Tiết Vong Hư nở nụ cười hài lòng: "Ừ, rất tốt."

Trương Nghi chỉ mong Tiết Vong Hư vui vẻ, nên nghe được Tiết Vong Hư khen ngợi, hắn rất sung sướng, mặt mũi sáng rực hẳn lên.

"Ngươi cũng tu kiếm thức này?" Tăng Đình An khó khăn từ dưới đất đứng lên, mặt mũi tái nhợt hỏi Đinh Ninh.

Tuy không biết quá trình Trương Nghi lĩnh ngộ một kiếm này,

nhưng qua dáng vẻ Trương Nghi mới vừa hỏi Đinh Ninh, đã đủ để hắn lờ mờ đoán ra được nhiều thứ.

Đinh Ninh nhìn hắn: "Ta không tu kiếm thức này, kiếm thức ta tu uy lực lớn hơn nó nhiều."

Trương Nghi sợ Tăng Đình An còn chưa từ bỏ ý định, vội vàng xen vào: "Đinh Ninh Sư Đệ không nói dối đâu, nếu ngươi giao thủ với hắn, e rằng sẽ bị thương rất nặng."

"Thì ra không phải ngươi sợ, mà là biết trước mình tất thắng ta." nét mặt Tăng Đình An liên tục biến đổi, hắn quay người đi về xe ngựa, trước khi lên xe ngựa, hắn bỏ lại một câu: "Nhưng dù ngươi có tự tin thắng ta cũng vô ích, có người khác sẽ tìm tới ngươi. . . Ta biết có người không muốn cho ngươi có cơ hội tham gia Mân Sơn Kiếm Hội."

Trương Nghi biến sắc, vội hỏi: "Là ai?"

Tăng Đình An không trả lời, xe ngựa chở hắn và thiếu niên đồng hành chạy đi, bỏ lại tiếng vó ngựa quanh quẩn.

"Thua rồi thì không nói nhiều, Tăng Đình An không giống loại người nhàm chán." Trương Nghi lo lắng cau mày, quay sang nhìn Đinh Ninh : "Hắn nhất định đã nghe được hơi gió nào đó."

Đinh Ninh cũng nhíu mày.

Tên Tu Hành Giả của Vân Thủy cung xuất hiện, uy hiếp Vương Thái Hư, lại có khả năng đã đoán ra được Trưởng Tôn Thiển Tuyết và Cửu U Minh Vương Kiếm, đã hơi vuột khỏi khả năng kiểm soát tình hình của hắn, bây giờ lại có thêm chuyện này trộn lẫn, làm hắn rất khó chịu.

"Sao hả, muốn ta bị phế đi trước khi tham gia Mân Sơn Kiếm Hội?"

Đinh Ninh cười nhạt: "Dù là Ly Lăng Quân, hay bất kỳ kẻ quý nhân nào khác, muốn làm được điều ấy, thì đều phải trả giá đắt."

Nụ cười nhạt của Đinh Ninh làm cả người Trương Nghi lạnh toát.

Tiết Vong Hư kỳ quái nhìn Đinh Ninh, ông đương nhiên không biết Trưởng Tôn Thiển Tuyết là tử huyệt lớn nhất của Đinh Ninh, nên không biết Đinh Ninh chính là vì Trưởng Tôn Thiển Tuyết nên mới trở nên mất bình tĩnh như vậy, ông chỉ cảm thấy hôm nay tâm tình của Đinh Ninh rất khác với ngày thường.

Ẩn nhẫn là thứ Tiết Vong Hư am hiểu nhất, nên ông chỉ ho nhẹ một tiếng, định giảng vài câu đạo lý với Đinh Ninh.

Nhưng ngay lúc này, có một thanh âm từ đầu ngõ hẻm bay tới.

"Cảnh giới cao, thủ đoạn cao, dù nhất định sẽ chiến thắng, thì cũng không có tác dụng, vì ở nhiều nơi, mạng sống căn bản không đáng một đồng tiền. Có người đã tìm được người, sẵn sàng dùng mạng mình để đổi mạng của ngươi."

Một nam tử trung niên mặc áo bào xám xuất hiện.

Mọi người quay sang, nhìn thấy nam tử kia mới vừa từ một chiếc xe ngựa cũng màu xám đi xuống.

Khuôn mặt của hắn rất bình thường, đầu cạo trọc, từ đỉnh đầu tới sau đầu có một hình xăm rất lớn, nhưng vì bị khuất, nên không nhìn ra được đó là hình gì.

Trên người hắn, có một khí tức lạnh lẽo còn lạnh hơn cả quan viên của Thần Đô Giám, mịt mù như đám nấm mốc đã lâu không thấy ánh mặt trời, hoặc là ngay cả ánh mặt trời cũng đều muốn tránh đi thứ hương vị này của hắn.

Nam tử này làm cho trái tim Trương Nghi lạnh cứng mà không

hiểu vì sao, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Khí tức của hắn rất xa xôi, rất lạ lẫm, nhưng chỉ sau mấy tức, Đinh Ninh đã nhớ ra thứ khí tức này tới từ nơi nào.

Hắn hít một hơi thật sâu, sắc mặt không hề thay đổi, nhưng trong lòng thì tận lực khống chế nhịp tim đang đập hơn nhanh hơn bình thường của mình để nó trở lại bình thường.

"Ta họ Huyết, Nhất, là quét ngang dựng lên chữ Nhất." nam tử trung niên áo bào xám không có ý tới gần, đôi mắt xám của hắn nhìn thẳng vào Đinh Ninh, lạnh lùng : "Đinh Ninh, ta tới đây, là theo ý chỉ của Thân đại nhân, dẫn ngươi tới Đại Thủy Lao hỗ trợ phá án."

***

Cùng lúc này, trong một gian phòng u ám không ánh sáng, sau lưng Mạc Thanh Cung cũng có một viên quan mặc áo bào xám giống hệt nam tử kia.

Viên quan áo bào xám này cao và gầy, so với Mạc Thanh Cung mập lùn, quả thực chẳng khác gì một tòa vọng lâu.

Trước người Mạc Thanh cung, là một cái giường kim loại bóng loáng như gương, trên giường đặt đầy dụng cụ lóe ra hàn quang.

Trên giường còn có cả những cái móc sắt và dây thừng.

Ai nhìn thấy cái giường này, cũng đều sẽ nghĩ phòng này là phòng đồ tể, hoặc là phòng mổ xẻ khám nghiệm tử thi.

Ở vách tường gần trong góc, có một cơ thể bị treo đang khẽ nhúc nhích, không ngừng phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt và đau đớn.

Tiếng nước chảy róc rách không ngừng vang lên vọng qua bức tường ngăn.

Đây là một phòng dụng hình.

Một gian phòng dụng hình bình thường của Đại Thủy Lao.

Cơ thể bị treo lên kia khẽ vặn vẹo, da thịt trên người đã bị lóc đi hơn phân nửa, dù đã tới Đại Thủy Lao rất nhiều lần, dù ở Thần Đô Giám bản thân cũng đã từng dùng cực hình thẩm vấn, nhưng Mạc Thanh Cung vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Bộ dạng đã tới mức này, Thân đại nhân ngươi cũng đã xuất ra không biết bao nhiêu công phu, còn có cái gì làm hắn không nôn ra khỏi miệng?"

Mạc Thanh Cung hơi nghiêng người, nhìn quan viên sau lưng, trầm giọng hỏi: "Sao lại bảo Huyết đại nhân đi tìm nhóc quán rượu kia tới đây làm gì?"

"Vì ta rảnh rỗi."

Viên quan áo bào xám quay người, mặt hắn cũng dài và gầy hơn người thường, hai hốc mắt hõm sâu, ở trong cái nơi âm u này, thực trông chẳng khác gì một cái khô lâu.

"Ngươi nên biết, cực ít có người được đưa tới đây, thánh thượng nếu đã cho ta bổng lộc, ta đương nhiên không thể chuyện gì cũng không làm. Mấy tháng rồi đâu có chuyện gì làm, nên đương nhiên ta dùng hắn để giải trí, miễn là đào ra được một tí thứ gì đó có ích." Hắn bình thản nhìn Mạc Thanh Cung.

Mạc Thanh Cung ho nhẹ một cái, vốn chỉ để khạc ra chút nghẹn khí khó chịu ở trong họng, nhưng cái người bị treo trên tường nghe thấy chữ "Mấy tháng" kia thì gào lên, âm thanh còn khó nghe hơn cả quỷ khóc.

Thì ra viên quan viên quan áo bào xám này là chưởng quản Đại Thủy Lao, Thân Huyền.

Hắn như không nghe thấy tiếng rên kia, nói tiếp với Mạc Thanh Cung: " Thần Đô Giám các ngươi nghĩ thiếu niên quán rượu kia không có chỗ nào đáng ngờ, nhưng trong mắt của ta, hắn chính là vấn đề lớn nhất."

Mặt Mạc Thanh Cung lạnh tanh: "Có ý gì?"

"Lúc Dạ Ti Thủ tru sát Triệu nghịch hắn cũng có mặt ở đây, trợ giúp Vương Thái Hư đứng vững gót chân, tiến vào Bạch Dương Động nửa ngày đã Thông Huyền, tu vi nhanh chóng một bước lên trời, ba Tu Hành Giả đi ám sát hắn, mà hắn vẫn không chết, lại còn giết được một kẻ. Những chuyện như vậy, người thường không thể nào làm được." Viên quan áo bào xám nhìn Mạc Thanh Cung, mặt không xúc cảm: "Quá nhiều sự trùng hợp, quá nhiều sự việc không có khả năng người thường làm được lại xảy ra đều ở trên cùng một người, nên đương nhiên hắn phải có vấn đề."

"Ta không nghĩ hắn bình thường như Thần Đô Giám ngươi và Phương Tú Mạc kết luận."

Hắn hạ mắt, cả người toát ra hàn ý làm cả Mạc Thanh Cung cũng phải cảm thấy run sợ, " Đại Thủy Lao chúng ta phá án, tất cả ti chức đều phải phối hợp, ngươi cũng biết, ta có rất nhiều thủ đoạn mà các ngươi không có, chỉ có ta cảm thấy không có vấn đề, thì ta mới xác nhận nó thực sự không có vấn đề."

Q2 - Chương 62: Tiêu điều

Đinh Ninh dặn dò Trương Nghi, Thẩm Dịch mấy câu, sau đó đi lên chiếc xe ngựa bốc mùi nấm mốc màu xám.

Người sành sỏi, căn bản không chờ bị người ta xua đuổi, hai con ngựa già kéo xe ngựa lọc xọc chạy đi.

Trong xe, Huyết Nhất ngồi đưa lưng về phía Đinh Ninh.

Đinh Ninh đã nhìn thấy rõ hình xăm trên đầu hắn, hẳn là hình Địa Tạng Bồ Tát, tay trái cầm bảo châu, tay phải cầm gậy tích trượng, xếp bằng ngồi trên tòa sen. Cả hình xăm màu sắc rất rực rỡ, Địa Tạng Bồ Tát khuôn mặt hiền lành, màu sắc và dáng vẻ của Bồ Tát cùng với khí tức trên người Huyết Nhất, làm cho người ta cực kỳ không thoải mái.

Màn xe không hề buộc chặt, mà đong đưa theo xe ngựa lắc lư, gió lạnh thỉnh thoảng lại lùa vào.

Đinh Ninh nhìn qua khe hở khi màn xe đong đưa, ngó hai con ngựa màu rám nắng, tìm chuyện để nói: "Hai con ngựa này thực là nghe lời."

Nhất lạnh lùng: "Không nghe lời sẽ bị làm thịt, bị làm thịt nhiều, những con còn lại sẽ biết nghe lời. Quản lý súc vật dễ hơn con người nhiều, đối với chúng, cái chết là thứ đáng sợ nhất, nhưng người thì không phải vậy, có những kẻ sẵn sàng chết để làm những việc mà chúng cho rằng đáng phải làm."

Nét mặt Đinh Ninh không hề thay đổi: "Ta với đại nhân vốn chưa bao giờ gặp nhau, vì sao ngài ngay từ đầu lại nhắc nhở ta?"

Huyết Nhất không hề quay người, chỉ lắc đầu: "Đừng có tự mình tưởng tượng, ta chỉ thuận miệng giáo huấn một chút mà thôi. Những Tu Hành Giả trẻ tuổi đều là kho báu quý giá của Đại Tần vương triều."

Đinh Ninh trầm mặc, không nói gì nữa.

Huyết Nhất cũng không nói gì thêm nữa.

Đi được nửa ngày, cũng vào tới nội thành Trường Lăng, tiến vào Hồ Dương lâm tĩnh mịch.

Tới khi tới gần dãy nhà đá thấp bé dọc theo bờ sông, Huyết Nhất mới lên tiếng lần nữa: "Lát nữa tiến vào trong lao, ngươi phải đi theo bước chân của ta, đi nhầm một bước, ngươi sẽ chết."

Đinh Ninh gật đầu.

Huyết Nhất cười nhạt một tiếng, khí tức trên người hơi lộ ra, hai con ngựa vốn đã mệt mỏi trở nên vô cùng sợ hãi, cất vó chạy như điên.

Chỉ trong khoảnh khắc, đã chạy xuyên qua mấy trăm trượng đất bằng, trước mặt xuất hiện một gian nhà đá không có cửa, nếu tông vào, ắt hẳn phải máu chảy đầu rơi.

Nhưng khi xe ngựa chạy thẳng tới, nhà đá và không gian xung quanh bỗng trở nên vặn vẹo, biến thành một dãy những hư ảnh trùng điệp.

Chiếc xe ngựa điên cuồng chạy xuyên qua tường, lọt vào một không gian cực kỳ âm hàn, ánh sáng ảm đạm, dưới vó ngựa tiếng nước không ngừng vang lên, bức tường đá do Nguyên Khí ngưng tụ thành hư ảnh đã biến thành một con đường bằng phẳng, hai bên kín mít không hề có cửa sổ hay lỗ thông hơi, mà đen kịt một mảnh, dưới chân là nước, sâu chừng hai thước.

Đây là Thủy Ảnh Đạo, là lối đi duy nhất tiến vào Đại Thủy Lao.

Dưới lớp nước dưới chân được bố trí ít nhất năm loại pháp trận cường đại, khi Niệm lực của Đinh Ninh đảo qua, cảm nhận được sát ý bên dưới không chỉ có năm loại.

Lãnh ý của mặt nước dưới chân còn lạnh hơn cả hàn băng, nghĩ tới người kia vẫn luôn bị giam chung thân ở nơi sâu nhất của thủy lao lạnh rét thấu xương này, Đinh Ninh không khống chế được bản thân, cả người hắn rung rung.

Xe ngựa rút cuộc cũng chạy lên mặt đất khô.

Nói là đất khô, nhưng cũng vẫn khá là ẩm ướt, giữa các khe đá đều bốc mùi mông mốc.

Hai con ngựa dừng lại, cả thân hình run rẩy.

Đã có người đứng đó chờ sẵn, dẫn hai con ngựa đi, chỉ còn sót lại xe ngựa, Huyết Nhất và Đinh Ninh.

Huyết Nhất hơi quay người lạnh lùng liếc Đinh Ninh.

Ý hắn là bảo Đinh Ninh đi theo sau hắn.

Huyết Nhất bước đi, trên mặt đất lưu lại dấu chân rất nhạt.

Đinh Ninh đạp trên dấu chân hắn đi về phía trước.

Đại Thủy Lao là nơi được phòng vệ nghiêm ngặt nhất của Đại Tần vương triều, dù là một người có vai vế như Mạc Thanh Cung, mà cũng phải chờ chưởng quản Đại Thủy Lao cho phép mới được tiến nhập, nên trong suy nghĩ của thiên hạ, Đại Thủy Lao là một tòa thiết lao lạnh lẽo chìm trong nước.

Nhưng sự thật không phải là như thế.

Trước mặt Huyết Nhất và Đinh Ninh xuất hiện một cái hạp cốc rất lớn.

Trong hạp cốc tối tăm, không có ánh sáng, sừng sững một dãy kiến trúc khổng lồ.

Hạp cốc và kiến trúc không phải là hư ảnh do pháp trận tạo ra, mà là có thật, xung quanh chúng mơ hồ lộ ra sát cơ của pháp trận.

Huyết Nhất đi thẳng vào trong hạp cốc.

Xuyên qua hạp cốc, phía trước tràn ngập sương mù màu xám, không còn nhìn thấy đường đi,.

Huyết Nhất bước đi vòng vèo, đường đi trắc trở, giống như đang lên núi.

Sau nửa chén trà nhỏ, trong làn sương mù xuất hiện những đốm đèn lồng.

Dưới đèn lồng, là một rừng cây hoa anh đào.

Là loại anh đào núi, có màu tím sậm.

Ở cái nơi dưới mặt đất cả ngày không thấy ánh mặt trời này, không ngờ lại có một rừng hoa anh đào nở đẹp rực rỡ như vậy, màu hoa tím dày đặc diễm lệ, khiến cả ánh lửa trong những chiếc đèn lồng cũng như biến thành màu tím nhạt.

Đinh Ninh cau mặt.

Hắn không phải kinh ngạc, mà là hồi hộp và lo lắng.

Hắn không ngờ hôm nay Huyết Nhất lại dẫn hắn đi qua nơi này.

Đối với hắn, đây mới là nơi thực sự hung hiểm.

Huyết Nhất bước vào trong rừng đào.

Đinh Ninh đạp lên dấu chân của hắn.

Chỉ bước vào có một bước, mà tất cả hoa đào trên cây đều rời khỏi cành, bay múa quanh người hắn và Huyết Nhất.

Hình ảnh này thực mà khó diễn tả được bằng lời.

Những cánh hoa phấp phới bay, vô cùng diễm lệ.

Nhưng đối với Đinh Ninh, bên trong sự tuyệt mỹ này, ẩn hàm rất nhiều sự hung hiểm.

Giống như bọn người Trương Nghi khi đứng trước Tả Ý Tàn Quyển, chỉ cần tâm niệm không nhìn vào bất kỳ đường lộ tuyến nào, những cánh hoa đào tím sẽ không lộ ra sát cơ.

Nhưng bây giờ đi bên trong chúng, hắn không thể không xem, tuy nhiên nhìn thấy đường lộ tuyến bây giờ đã trở thành vô cùng dễ dàng, dễ tới mức muốn không cảm giác được chúng, không nhìn thấy chúng, không đụng vào chúng, là chuyện cực kỳ khó khăn.

Hắn rất sợ hãi, trên lưng toát mồ hôi lạnh, trong đầu Đinh Ninh xuất hiện hình ảnh Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

"Ta muốn bình an đi qua nơi đây."

"Ta không thể để cô ấy ở lại một mình ở Trường Lăng."

"Ta phải đi qua được nơi đây."

Trong đầu Đinh Ninh liên tục vang lên ba câu ấy.

Trong lòng hắn giống hệt như những lúc song tu ban đêm, xuất hiện một cơn bão tuyết dày đặc quét qua, khiến tâm cảnh hắn lại trở nên hoàn toàn bình tĩnh.

Huyết Nhất đi phía trước, tới khi bước ra bước cuối cùng, những cánh hoa đào tím như những con bướm bay trở về đậu lên đầu cành.

Rừng đào tím nở rộ rực rỡ, hoàn toàn không khác gì so với ban nãy.

Đinh Ninh quay đầu lại nhìn.

"Trưởng Tôn Thiển Tuyết là tử huyệt lớn nhất của ta, nhưng cũng là ý nghĩa sống lớn nhất của ta ở Trường Lăng ý."

Huyết Nhất tiếp tục đi về phía trước.

Xuyên qua một con đường đá có hai bên giống như vực sâu, cuối cùng dừng lại trước một gian thạch thất nhìn như phần mộ, hắn quay người lại lạnh nhạt nói với Đinh Ninh: "Đã tới."

Nói xong, Huyết Nhất lặng lẽ bỏ đi, để lại một mình Đinh Ninh đứng trước thạch thất .

Đinh Ninh cẩn thận khống chế sự lưu động của khí huyết trong người, khiến tim mình đập nhanh hơn hẳn bình thường.

"Vào đi."

Một giọng nói như từ trên cao rơi xuống, từ trong thạch thất truyền ra.

Vì rất cao, nên rất là lạnh.

Đinh Ninh tỏ vẻ do dự, không dám động bước.

"Vào đi, nếu Thân đại nhân đã bảo ngươi tới, nơi này đương nhiên không có gì nguy hiểm." một giọng nói quen thuộc truyền ra.

Đinh Ninh hạ mắt: "Mạc đại nhân."

Hắn không do dự nữa, bước nhanh đi vào.

Thân Huyền lạnh lùng nhìn Đinh Ninh.

"Ngồi."

Hắn khẽ hất đầu về phía cái ghế sắt trước người, ý bảo Đinh Ninh ngồi xuống đó.

Đinh Ninh khẽ liếc qua Mạc Thanh Cung, không nói lời nào, ngồi xuống ghế sắt.

Thân Huyền vươn tay ra.

Hắn quá cao, nên tay hắn cũng dài hơn thường người nhiều, hắn chỉ khẽ vươn tay, bàn tay đã rơi xuống đỉnh đầu Đinh Ninh.

Đinh Ninh có muốn cũng không tránh được.

Hắn khẽ ấn năm ngón tay xuống đầu Đinh Ninh, xuyên vào huyết nhục và xương cốt đầu của hắn, sau đó buông ra.

Trong mắt thoáng hiện ra một tia tiếc nuối và tiêu điều.

Suốt thời gian Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ, hắn chính là một trong những người có tính quyết định, nhưng làm chưởng quản Đại Thủy Lao, trong mắt giới quyền quý Trường Lăng, hắn hoặc là đã làm Nguyên Vũ Hoàng Đế không vui, hoặc là Nguyên Vũ Hoàng Đế không thích trọng dụng người đã từng phản bội người khác.

Nhưng chỉ có hắn biết, hắn tới Đại Thủy Lao không phải là bị giáng chức, mà là vì hắn tự yêu cầu.

Vì chuyện này liên quan tới việc tu hành của hắn.

Trên đời làm gì có chỗ nào có nhiều tu hành giả cường đại như trong Đại Thủy Lao?

Ở đâu có nhiều cơ thể Tu Hành Giả tươi sống như vậy, cho hắn thoải mái phân tích và nghiên cứu?

Huống chi từ miệng những người này còn có thể lấy được bao nhiêu là thủ đoạn và kinh nghiệm tu hành.

Nên Đại Thủy Lao, bản thân chính là một cái bảo khố cực lớn.

Chính nhờ có nó, mà hồi Nguyên Võ năm đầu, tu vi của hắn không bằng Dạ Sách Lãnh, không bằng những vương hầu của Trường Lăng, nhưng bây giờ, hắn đã mạnh hơn nhiều người trong số họ.

Mọi thứ đều chẳng là gì, chỉ cần có thực lực cao.

Vì thực lực, chính là địa vị.

So với Chân Nguyên và khí tức, huyết nhục và xương cốt của Tu Hành Giả là thứ không thể nào làm giả được.

Hắn chỉ cần khẽ đụng vào, là cảm giác được huyết nhục của đối phương khí cơ mạnh hay yếu, cảm giác được cốt cách là cũ hay mới.

Cốt Linh chính là tuổi thật.

Hắn chú ý tới Đinh Ninh, là vì tốc độ quật khởi kinh người của hắn, lúc ấy trong đầu hắn đã xuất hiện một suy nghĩ kinh người, làm hắn hy vọng.

Nếu thiếu niên này là truyền nhân của người kia. . . thì tốc độ tu hành và lực lĩnh ngộ, khả năng đối địch kia, đều là chuyện đương nhiên.

Nếu thực sự là như thế, chỉ cần tóm được một ít gì đó từ thiếu niên này, thì thực lực của hắn, và địa vị của hắn ở Trường Lăng sẽ hoàn toàn thay đổi.

Nhưng hắn rất thất vọng, vì trong thiếu niên này không có gì đặc biệt.

Mọi thứ, kể cả cốt linh, đều là thật.

Tên nhóc này sau khi người kia chết đi ba năm mới sinh ra, làm sao có liên quan gì tới người kia được? càng không có khả năng được người nọ chính miệng truyền thừa, có được tí kinh nghiệm nào của người nọ.

Vì quá mức tiếc nuối và thất vọng, nên ý cảnh của hắn rất tiêu điều.

Q2 - Chương 63: Trên đời không có kế hoạch hoàn mỹ tuyệt đối

Thân Huyền tự cười giễu mình, nghĩ thầm mình thực là viển vông.

Trên đời này ở đâu ra được chuyện tốt tới đúng lúc như vậy, là mình mơ tưởng quá nên mới bị chính mình làm cho mình thất vọng.

"Xem ra điều tra của các ngươi không có vấn đề gì."

Hắn cúi đầu xuống, giọng áy náy nói với Mạc Thanh Cung.

Mạc Thanh Cung đương nhiên không dám nhận lời xin lỗi của hắn, vì mình và hắn địa vị chẳng hề ngang nhau, vội khom người đáp lễ: "Thân đại nhân khách khí."

Nhìn bộ dạng của Thân Huyền, Đinh Ninh biết nguy hiểm đã qua.

Hắn quyết định sẽ kể hết mọi chuyện xảy ra hôm nay ở Đại Thủy Lao cho Trưởng Tôn Thiển Tuyết nghe, để cho cô biết, những địch nhân của cô, như Thân Huyền đã trở nên vô cùng cường đại, dù Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ đã mười hai năm, nhưng bọn họ vẫn luôn duy trì sự cảnh giác mãnh liệt như trước đây, bất cứ chuyện gì lạ phát sinh ở Trường Lăng, đều làm bọn họ theo tiềm thức liên tưởng ngay tới người kia.

Thân Huyền xoay đầu lại, ý bảo Đinh Ninh đứng dậy, chậm rãi nói: "Tu Hành Giả có lực ý chí mạnh hơn người thường rất nhiều,

những Tu Hành Giả cường đại, có người còn tự lừa gạt mình, tách cảm giác ra khỏi cơ thể họ, cơ thể đối với họ chỉ là một cái túi da, dù ngươi có làm gì thân thể họ, thì họ cũng xem như ngươi đang làm chuyện đó với một người nào khác, nên muốn làm triệt để tan rã ý chí của bọn họ, ngươi phải bắt đầu từ tinh thần của bọn họ. Tu Hành Giả ám sát ngươi, ta đã thẩm vấn rất kỹ, nhưng e rằng vẫn còn bỏ sót chỗ nào đó. Tu Hành Giả này vì ngươi mà vào Đại Thủy Lao, nên trông thấy ngươi, tâm tình chắc chắn sẽ thêm bất ổn, ta sẽ có thêm cơ hội."

Đinh Ninh đứng lên, gật đầu, ý bảo mình đã hiểu rõ.

Thân Huyền quay người đi về phía người đang bị treo trên móc sắt.

Một luồng Nguyên Khí nhàn nhạt từ trong cơ thể hắn bay ra, mang theo sức sống tinh thuần thấm vào kinh mạch của người kia.

Đinh Ninh cẩn thận khống chế nhịp tim đập và sát ý của mình, nhìn Tu Hành Giả.

Hiện giờ Tu Hành Giả này đã hoàn toàn biến thành một khối thịt tươi đỏ lòm mang hình dáng con người, chỉ có bộ mặt là được giữ lại, để nhìn ra được hắn là ai.

Khi luồng tinh khí đầy sức sống thấm vào, từ trên người Tu Hành Giả vang lên âm thanh hô hấp gấp rút, giống như người sắp chết ngạt bỗng được tiếp thêm không khí để thở, trong đôi mắt đã đờ đẫn cũng xuất hiện một chút ánh sáng, nhìn thấy ba người.

Khi nhìn rõ Đinh Ninh và Thân Huyền, ánh mắt Tu Hành Giả đỏ rực lên, đôi mắt trừng to tới cực hạn, những đường tơ máu đỏ hồng như muốn nổ tung.

Ấy là thần sắc vô cùng phức tạp, sợ hãi, hối hận, kinh hoàng, đủ thứ cảm xúc đan xen vào nhau, không thể nào diễn tả được

bằng lời.

Không đợi Thân Huyền mở miệng, Tu Hành Giả đã lên tiếng, như đang đọc thuộc lòng: "Ta là Trang Vĩnh Liệt, người ở Nguyên Giao Đông. . ."

Lại một luồng Nguyên Khí nhàn nhạt từ cơ thể Thân Huyền lại tuôn ra, thấm vào cơ thể Tu Hành Giả.

Tu Hành Giả đột nhiên im bặt, bất động, như bị điểm huyệt.

"Ngươi đi ra ngoài đi."

Thân Huyền phất tay với Đinh Ninh, ý bảo Đinh Ninh rời khỏi.

Ra khỏi phòng, Đinh Ninh thấy Huyết Nhất đã đứng bên ngoài chờ, ngực hắn dậy lên một niềm xót xa, hốc mắt hơi chát, hắn biết gian thạch thất ở chỗ sâu nhất kia ở cách nơi đây không xa.

Hắn có thể cảm nhận được vị trí của gian thạch thất đó, nhưng đau lòng thay, hắn không thể nhìn về phía nó, cũng không dám thả thêm niệm lực để cảm giác sự bố trí xung quanh nó, hốc mắt đang cay xè kia cũng phải nhanh chóng tìm cách giấu đi.

Hắn nghĩ, ít nhất hắn cũng đã vào được Đại Thủy Lao.

Theo sau Huyết Nhất chậm rãi đi trở ra, trong lòng hắn lạnh như băng, với bao nhiêu pháp trận cường đại thế này, muốn vào được chỗ đó, chỉ có một cách.

Mà vào rồi, muốn đi ra, thì cũng chỉ có một cách… là ít nhất phải có bốn tu hành giả từ Thất Cảnh trở lên liên thủ.

Còn muốn đấu với Thân Huyền, mắt hắn lạnh hẳn đi, bốn người là không đủ, ít nhất phải có năm Tu Hành Giả trên Thất Cảnh.

Nhưng bây giờ phóng nhãn cả Trường Lăng, ở đâu tìm được

năm tu hành giả dám cãi lời Đại Tần vương triều, dám xông vào đây?

Đinh Ninh cảm thấy lạnh, hắn rụt rụt người.

Trên bức tường của quán rượu ở ngõ Ngô đồng, được vẽ rất nhiều đóa hoa.

Trong mỗi đóa hoa là một Tu Hành Giả từ Thất Cảnh trở lên.

Nhưng giống như Lương Liên, giống như Chu gia lão tổ mà hắn mới vừa thêm vào. . . Những người này, đều không có khả năng liên thủ giúp hắn đi đánh người khác.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết đang đứng nhìn những đóa hoa vẽ trên tường.

Cô không hiểu Đinh Ninh vẽ những ký hiệu giống như những đóa hoa kia là có ý gì, mà căn bản cô cũng không có ý đi tìm hiểu.

Cô chỉ muốn mình trở thành một người quên hết đi mọi thứ về tình cảm, trở thành một người ngày càng đơn giản, và là một thanh kiếm càng ngày càng mạnh.

Nên bức tường tuy đã được vẽ từ rất lâu, nhưng đây mới là lần đầu tiên cô đứng nhìn nó một cách nghiêm túc.

Cô thay đổi, là vì khí Huyết Nhất tới tìm Đinh Ninh, cô đã nghe thấy rất rõ ràng, cô biết Đại Thủy Lao là một chỗ như thế nào.

Đi vào một nơi như vậy, Đinh Ninh rất có khả năng cũng sẽ bị sa vào trong đó.

Nên cô cảm thấy hơi nôn nóng.

Nhìn những ký hiệu Đinh Ninh vẽ trên tường, lúc đầu cô cảm thấy thực là phiền phức, nghĩ thầm phải nhớ hết bao nhiêu ân oán như thế này thực là quá mức thử thách trí nhớ của người ta,

nhưng rồi cô cau mày lại, trong lòng nổi lên một cảm giác khó tả.

Cô mơ hồ nhìn ra, những đường vẽ dọc ngang giữa những đóa hoa, chính là đường sá ở Trường Lăng.

Có một bông hoa màu xanh, chính là vị trí quán rượu cô đang đứng.

Những bông hoa màu xám, chính là những vọng lâu giám sát mọi động tĩnh của Trường Lăng.

Ngoài những chỗ cô đã nhận ra này, chỗ những chiếc lá xanh nằm lộn xộn như chẳng ý nghĩa nào kia, lại chính là những chỗ đóng quân và nơi hoạt động của hổ lang quân.

Có những chỗ cố ý được để không, chính là những chỗ tốt nhất để tránh né tầm quan sát của vọng lâu và lộ tuyến của hổ lang quân.

Nói tóm lại, bức tranh hoa lá trên tường chính là một bức bản đồ cho thấy lộ tuyến có thể chạy ra khỏi Trường Lăng nhanh nhất.

Đinh Ninh dễ dàng vẽ ra được một bức tranh như thế này, đương nhiên hắn đã nhớ kỹ trong lòng. . . nên bức tranh này, chính là để cho cô xem.

Thứ làm cho cô khó hiểu là, bức vẽ trên tường, loáng thoáng tạo thành tranh vẽ gương mặt của một người.

Là gương mặt của cô.

Ai nhìn thấy cô cũng có khả năng vẽ lại được, nhưng trong bức tranh này lột tả được cả cái ‘hồn’ của cô.

Giống như luyện kiếm, luyện hình không khó, cái khó là luyện ra được cái hồn tinh túy bên trong.

"Nếu tới khuya ngươi vẫn không có tin về, ta sẽ nghĩ cách rời

khỏi."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lầm bầm với bức tường.

Nhưng cô đột nhiên sầm mặt, trên mặt như được phủ thêm một tầng sương lạnh.

Vì cô cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc.

***

Một chiếc xe ngựa đỗ ở bên ngoài một quán rượu .

Xa phu mặc áo bông dày, đang ôm một cái bình nước nóng ngủ gật để chờ cố chủ đang ở trong quán rượu, bỗng có một cơn gió nhẹ quét qua gáy hắn.

Người này xa phu chỉ cảm thấy mí mắt trầm xuống, đầu hắn rủ xuống, ngủ say.

Một sức mạnh nhu hòa từ trong thùng xe vốn trống rỗng truyền ra, khống chế sợi dây cương, siết chuyển đầu ngựa, chậm rãi quay đầu chạy về phía ngõ Ngô Đồng Lạc.

Chiếc xe ngựa lặng lẽ đuổi kịp rồi một nam tử mặc như tiểu thương đang đi xuyên qua Ngô Đồng Lạc.

Qua mấy đường phố, chiếc xe ngựa này lại mất đi khống chế, ngừng lại.

Xa phu đang ngủ say giật mình tỉnh dậy, khi nhìn rõ cảnh vật chung quanh thì đổ mồ hôi lạnh, liên tục chửi mình ham ngủ làm hỏng việc, vậy mà lại ngủ để cho xe ngựa chạy lung tung mấy con đường, may mà không đụng vào người nào.

Trong một con hẻm khác, một xa phu khác cũng gục đầu xuống ngủ, trong xe lại truyền ra một sức mạnh nhu hòa, khống chế chiếc xe đuổi theo nam tử kia.

Lại xuyên qua mấy con phố, nam tử mặc đồ như tiểu thương dừng lại.

Hắn dừng chân trước một quán rượu đang đóng cửa.

Trong hậu viện của quán rượu, có một nam tử mặc áo xám đang cọ rửa yên ngựa.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết biết nam tử này, hắn là Kinh Ma Tông, là một người cực kỳ trung thành với Vương Thái Hư, và đã từng dũng cảm liều chết cứu mạng Đinh Ninh.

Cô nhận ra được dụng ý từ trong khí tức tỏa ra của nam tử mặc đồ tiểu thương, nên khẽ nói: "Không thú vị, theo kế hoạch không bằng biến hóa."

Khí tức từ trên người cô hơi thay đổi.

Khiến nguyên khí đang khống chế dây cương mạnh lên thêm một chút.

Nam tử đang rửa yên ngựa đứng thẳng dậy, quay người, nhìn về phía cỗ xe ngựa của cô.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết bình thản khống chế chiếc xe ngựa tiếp tục đi về phía trước.

Nam tử mặc đồ tiểu thương nheo mắt, trong mắt đầy hàn ý và bướng bỉnh.

Hắn khẽ nhếch miệng cười, rảo bước đuổi theo chiếc xe ngựa của Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Q2 - Chương 64: Không hiểu rất nhiều việc

Xe ngựa dựa theo bức tranh vẽ trên tường của Đinh Ninh, chạy vèo vèo xuyên qua những con đường sầm uất, tới một chỗ nhánh sông bên bờ Vị Hà.

Xa phu của cỗ xe khi đi ngang qua một con phố, đã bị sức mạnh nhu hòa ở trong thùng xe đẩy xuống góc đường, tựa vào một bức tường, ngủ ngáy khò khò.

Nhìn chiếc xe ngựa không nhanh không chậm giữ nguyên tốc độ mà chạy, nam tử mặc đồ tiểu thương luôn theo đuôi phía sau nở nụ cười trào phúng, trong mắt rực lên chiến ý và sự hung ác dữ dội.

Cả người hắn tỏa ra một loại khí thế không coi ai vào mắt, khắp thiên hạ, chỉ có những kẻ đại nghịch chân chính mới có thứ khí thế này.

Người tiểu thương này chính là cánh tay phải của Bạch Sơn Thủy Vân Thủy cung, Phiền Trác.

Đương nhiên Phiền Trác đã nhìn ra chiếc xe ngựa này cố ý dụ hắn đi theo, nhưng trong mắt hắn, người trong xe ngựa chính là đang tự đi tìm đường chết.

Ở Trường Lăng, người có khả năng giết chết hắn là có hạn, nhưng người như vậy sẽ không bao giờ ở trong một nơi như Lưỡng Tằng Lâu.

Dù Lưỡng Tằng Lâu có mời Tu Hành Giả bên ngoài, thì cũng

không ai nghĩ ra được hắn là người Vân Thủy Cung.

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ của hắn mà thôi.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết ngày thường suy nghĩ cực kỳ đơn giản, nhưng điều ấy không có nghĩa là cô đần.

Lúc xe ngựa lái vào khu vực ngày thường được dùng để nuôi vịt nhưng hiện giờ vắng vẻ không có ai ở bên bờ sông, cô xác định cái chỗ này là chỗ không bị vọng lâu quan sát tới, trong đầu cô hiện lên toàn bộ bức tranh trên tường của Đinh Ninh, vẽ sẵn tuyến đường rút khi sau khi ra tay, sau đó mới cho xe ngựa tới dừng lại trước một túp lều chăn vịt.

Phiền Trác đi theo vết xe ngựa tới nơi.

Nhìn mặt băng bên dưới bị bánh xe nghiền nứt, lộ ra phân vịt màu xanh vàng và trắng, hắn cau mày, trào phúng lên tiếng: "Vị trí chọn được không tệ, nhưng hoàn cảnh thì quá kém."

Trong xe Trưởng Tôn Thiển Tuyết cũng cau mày.

Cô cực kỳ yêu thích sạch sẽ, nên dù cô chọn nơi này để ra tay vì nó an toàn, nhưng cô vẫn rất không thoải mái.

Cô quyết định phải nhanh chóng rời khỏi cái nơi này.

"Vì sao ngươi muốn giết Vương Thái Hư? Là vì Lương Liên?" Cô hỏi thẳng.

"Ngươi là người của Binh Mã Ti?" Phiền Trác giật mình, hắn không ngờ người trong xe lại là phụ nữ, cũng không ngờ đối phương lại nói năng thẳng thừng như vậy, nhưng nhớ ra trong Binh Mã Ti không có tu hành giả nữ nào mạnh như Dạ Sách Lãnh, nên trong lòng hắn cũng chẳng có bao nhiêu cảnh giác.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lắc đầu, không vui: "Là ta đang hỏi

ngươi, chứ không phải ngươi hỏi ta."

Cô xuất thân từ gia tộc môn phiệt đệ nhất ngày xưa, tính tình rất là cao ngạo lạnh lùng, bây giờ trong lòng không vui, nên trong giọng nói đương nhiên mang theo hàn ý lạnh thấu xương, cao cao tại thượng.

Phiền Trác cười nhạt, cả người bừng lên khí thế bướng bỉnh, khiến hắn dường như cao lớn hẳn lên.

"Ngươi chẳng lẽ là Dạ Sách Lãnh? Dám nói chuyện với ta cái kiểu như thế!" Hắn khinh thường nhìn thùng xe: "Coi chừng tới khi ngươi biết thân phận của ta, sẽ nhào ngay xuống xe quỳ gối trước mặt ta, cầu xin ta đừng giết ngươi."

"Vân Thủy cung chỉ là một tông môn xuống dốc, ở trong núi rừng còn có thể chiếm núi làm vua, chứ ở Trường Lăng thì phải biết cụp đuôi làm người."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết là người Tần, lại là quý tộc ngày xưa, bản thân vô cùng xem thường Tu Hành Giả bên ngoài, nhất là Tu Hành Giả của những nước đã bị diệt quốc, cô cười nhạt, không còn chút kiên nhẫn: "Nếu Dạ Sách Lãnh đã có thể làm ngươi kiêng kị, vậy ngươi càng phải nên trả lời cho đàng hoàng câu hỏi của ta, nếu không ta sẽ giết ngươi."

Nụ cười mỉa mai trên mặt Phiền Trác vụt tắt.

Hắn cảm nhận được sự nguy hiểm.

Đã biết hắn là người Vân Thủy cung, còn dám cố ý dẫn hắn tới đây, hơn nữa trong ý câu nói của đối phương, thì ngay cả Dạ Sách Lãnh, người này cũng hoàn toàn không coi vào mắt.

Nhìn khắp cả Trường Lăng, tất cả Tu Hành Giả nữ giới, có ai mạnh hơn Dạ Sách Lãnh?

Nhớ tới cô gái này từ khi lên tiếng, từ người luôn tỏa ra một khí tức cao quý không ai bì nổi, Phiền Trác đột nhiên nghĩ tới một khả năng, hai con ngươi rụt lại: "Chẳng lẽ ngươi là Trịnh Tụ?"

Trịnh Tụ chính là người phụ nữ cao quý nhất của Đại Tần vương triều, Đại Tần Hoàng Hậu, và cũng là của Tu Hành Giả mạnh nhất Trịnh thị.

Nhưng Trưởng Tôn Thiển Tuyết đã biến sắc, lạnh lùng quát lớn: "Ai là con đàn bà ti tiện đó!"

Phiền Trác ngơ ngẩn.

Con đàn bà ti tiện?

Đối phương gọi Hoàng Hậu Trịnh Tụ là con đàn bà ti tiện?

Thực là ghê gớm.

Nhưng càng thế này, hắn lại cảm thấy nguy cơ càng lớn, tới mức trên lưng bắt đầu chảy ra một tầng mồ hôi mịn.

"Ngươi rốt cuộc là ai?"

Hắn hít một hơi thật sâu, sắc mặt trở nên vô cùng nghiêm túc, nhìn chằm chằm vào thùng xe, trong mắt chỉ còn là sự tàn nhẫn: "Ngươi có bao giờ nghe người của Vân Thủy Cung khi bị địch nhân bức bách mà nói cho họ biết thứ họ muốn biết không?"

Trưởng Tôn Thiển Tuyết cau mày càng sâu, cô cảm thấy Đinh Ninh nói mình, cô hoàn toàn chẳng hiểu gì về việc đời bên ngoài.

Nhưng cô làm việc luôn luôn đơn giản.

"Ta vốn không muốn giết ngươi, nhưng ta cũng không muốn ngươi giết người của Lưỡng Tằng Lâu. Cho nên, ta sẽ giết ngươi."

"Khẩu khí thực là không nhỏ."

Phiền Trác nở nụ cười nhạt.

Thanh âm hắn vang dội như sấm.

Cả bên ngoài cơ thể hắn cũng như có vang lên tiếng sấm.

Một thanh kiếm như dòng nước đang chảy xuất hiện trong tay hắn.

Cùng lúc đó, trên bầu trời, một mảnh mây trắng cũng đột nhiên rơi xuống.

Cụm mây trắng hóa thành nước, một dòng nước bạc óng ánh, như một con Giao Long thật sự.

Kiếm trong tay Phiền Trác hóa thành một đầu con nước, chém thẳng về phía thùng xe.

Con giao long trên không trung cũng phóng về phía thùng xe.

Thân ảnh hắn bị kiếm thế tác động, khiến xung quanh người được bao phủ bởi hơi nước dày đặc.

Hắn phóng nhanh về phía Vị Hà.

Trong không khí, tựa như đồng thời có ba dòng nước đang bay múa.

Trong mắt Phiền Trác chỉ còn lại lệ khí.

Tuy tu vi hắn là Lục Cảnh thượng phẩm, cách Thất Cảnh chỉ còn một bước ngắn, nhưng công pháp tu hành và thủ đoạn đối địch của Vân Thủy cung không thể so sánh với các tông môn tu hành bình thường, càng gần nước, Tu Hành Giả Vân Thủy cung sẽ càng mạnh.

Con sông Vị Hà tuy vẫn còn kết băng, nhưng hắn có biện pháp để nó hóa thành dòng nước chảy.

Dù đối phương có tu vi cao hơn Dạ Sách Lãnh đi chăng nữa, thì hắn cũng có lòng tin mượn được con sông này chạy thoát ra ngoài.

***

Nước chảy chưa tới, lực lượng cường đại đã xé rách toang thùng xe, hất bay hai con ngựa kéo xe cao to ra ngoài.

Trong tay Trưởng Tôn Thiển Tuyết xuất hiện một thanh trường kiếm màu u lam.

Thanh kiếm này chính xác là màu xanh sẫm, gần như xanh đen, hoàn toàn đối lập với cánh tay trắng muốt của cô, màu của nó quá thâm sâu, cô cầm nó, như đang cầm cả thế giới U Minh.

Chỉ trong tích tắc, Phiền Trác đã nhìn thấy gương mặt cô, thấy thanh kiếm trong tay cô.

"Cửu U Minh Vương Kiếm, ngươi là Công Tôn. . ."

Hắn kinh hãi kêu lên.

Nhưng kêu chưa dứt câu, Trưởng Tôn Thiển Tuyết đã xuất kiếm.

Những mảnh vỡ của thùng xe đang bay tán loạn trong không khí đều dừng lại, biến thành những viên băng cứng, sau đó trong nháy mắt, nổ bung, biến thành tro bụi.

Dòng nước chảy đầy khí thế từ trên bầu trời rơi xuống khi tới cách cô mấy trượng đã bị đóng băng, hóa thành một khối băng xanh thẫm, dừng lại trong không trung, sau đó ầm ầm rơi xuống đất, vỡ tung thành những viên băng tinh mà xanh thẫm.

Bản Mệnh kiếm của Phiền Trác rít lên thê lương, nhưng không cản được những viên băng tinh màu xanh thẫm đang lan tràn,

thanh kiếm chỉ tới được cách cô mấy thước thì cũng bị đóng băng, bị Trưởng Tôn Thiển Tuyết đánh bay ra ngoài.

Chân Nguyên trong cơ thể Phiền Trác điên cuồng ào ra, đẩy hết xuống dưới chân hắn.

Hắn đã tới được mặt sông.

Chân Nguyên của hắn như rất nhiều thác nước trùng kích lên mặt sông băng, tạo nên một loại luật động kỳ dị.

Dòng sông bắt đầu tan băng.

Hàn khí bị bứt ra khỏi nước, tạo thành những sợi óng ánh, bay vọt lên không trung, tỏa ra khắp nơi.

Oanh oanh oanh oanh!

Những tiếng nổ to khủng bố liên tiếp vang lên quanh người hắn.

Chung quanh hắn xuất hiện những cột nước khổng lồ lấy hắn làm trung tâm, tạo thành mấy vòng bức tường nước.

Nước từ những chỗ khác đều bị cuốn tới đây, tạo thành một vòng xoáy cực lớn bên dưới người hắn, cơ thể hắn như muốn thuận thế rơi vào trong đó, mượn đường thuỷ để chạy trốn.

Khách khách Khách khách. . .

Như Phiền Trác đã nghe thấy âm thanh của tử vong.

Những cột nước khổng lồ đều bị biến thành cột băng màu xanh thẫm.

Một tia kiếm quang màu xanh đen, xuyên qua một chỗ không có băng trụ, đâm tới trước mặt hắn.

Sắc mặt Phiền Trác tái nhợt không còn chút huyết sắc, hắn kêu to một tiếng, lấy ngón tay phải làm kiếm, Kiếm Ý khủng bố từ trong bàn tay đâm ra, muốn tranh thủ một hy vọng sống.

Nhưng tay phải của hắn đã mất đi tri giác, bị bẻ gãy.

Đùng một tiếng.

Cả người hắn bắn ra, lọt vào trong một cây băng trụ.

"Cửu U Minh Vương Kiếm. . . Không ngờ ngươi có được tu vi khủng bố như vậy."

"Nhưng ngươi không lấy được gì từ ta đâu, Bạch Sơn Thủy sẽ báo thù cho ta."

Chân Nguyên của Phiền Trác không còn lưu chuyển được nữa, hắn nhe răng cười.

Trong người hắn như có một luồng nước đặc biệt chảy từ bụng vọt lên đỉnh đầu.

"Phốc!"

Một luồng nước màu trắng phun ra khỏi miệng hắn, khí tức của đại nghịch Vân Thủy cung đứt ngang, không còn sinh cơ.

Q2 - Chương 65: Thái độ của cô

Kiếm quang xanh đen biến mất, thân ảnh Trưởng Tôn Thiển Tuyết hiện ra trước mặt Phiền Trác.

Nhìn Phiền Trác tuy đã bị đông cứng Chân Nguyên, nhưng lại dùng được một loại bí thuật của Vân Thủy cung để tự sát, Trưởng Tôn Thiển Tuyết không vui chút nào, ngược lại, cô còn có vẻ mờ mịt và sầu não.

Cũng là kẻ địch của Nguyên Vũ Hoàng Đế, nhưng giờ lại chết trong tay mình.

Cô khẽ do dự một lúc, thò tay lục lọi trên người Phiền Trác, moi hết tất cả đồ đạc trong quần áo hắn ra, không hề nhìn kỹ, nhét cả vào trong tay áo.

Sau đó, chung quanh người cô như xuất hiện rất nhiều những lộ tuyến vô hình, Nguyên Khí lạnh giá âm u theo những lộ tuyến này bị rút đi hết, tiêu tán trong thiên địa.

Tất cả màu xanh thẳm đều biến mất.

Băng trụ rơi xuống đất, vỡ tung tóe.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết cau mặt.

Cô biết ở vọng lâu gần nhất chắc chắn đã cảm nhận được sự dị thường ở đây, có lẽ đã có Tu Hành Giả đang chạy tới nơi này.

Nhưng cô lại không biết cách hủy thi diệt tích.

Nên cô ngẫm nghĩ một lúc.

Một luồng Thiên Địa Nguyên Khí từ trong cơ thể của cô bay ra, chấn tất cả những vụn băng xung quanh thành bông tuyết.

Cuồng phong vòng qua vòng lại trên mặt sông, bịt kín tất cả những khe nứt đã bị tạo ra trên mặt băng.

Chân Nguyên trong cơ thể cô vốn là cực hàn, nhưng cô đã cứng rắn biến chúng thành cực nóng.

Chân Nguyên nóng rực lấy cơ thể của cô làm trung tâm, xùy xùy phun ra ngoài, như những con hỏa xà hừng hực.

Chúng đốt cháy tất cả những lều chăn vịt, cuốn lấy thi thể Phiền Trác, đốt nó thành tro bụi, sau đó lại bị cuồng phong mạnh mẽ thổi tan vào trong không khí.

Cơ thể Trưởng Tôn Thiển Tuyết, trong biển lửa hừng hực, từ từ biến mất.

Sau mấy chục hơi thở, mấy Tu Hành Giả mặc áo đen chạy tới nơi đám cháy, cảm nhận sự vận động vẫn còn lưu lại một ít trong không khí, cả đám đều biến sắc, cầm đầu giơ tay lên, một cột khói màu đen phóng lên trời.

***

Trường Lăng là rất lớn, nếu đi xe ngựa từ Ngô Đồng Lạc tới Đại Thủy Lao, dù đi tuyến đường ngắn nhất, thì cũng phải mất hơn nửa ngày hành trình.

Tới Đại Thủy Lao, rồi lại trở về Ngô Đồng Lạc, tới nơi thì sắc trời cũng đã tối.

Đinh Ninh nhắm mắt, làm như rất là mệt mỏi, nhưng kì thực là đang suy nghĩ.

Lúc này, khu xóm nhỏ nuôi vịt ở bên nhánh sông Vị Hà đã bị

thiêu cháy hoàn toàn, biến thành một mảnh đất khô cằn.

Mười mấy viên quan Giam Thiên Ti mặc hắc y đang vây quanh khu vực này.

Đột nhiên, ánh mắt của bọn họ đều rực sáng.

Mấy chiếc xe ngựa xuất hiện, chạy theo bờ ruộng, dừng lại ở bên ngoài.

Tuy lúc này không gió không mưa, nhưng năm người từ mấy chiếc xe ngựa đó bước xuống đều cầm theo dù đen che khuất mặt.

Một cô gái mặc áo trắng và một lão nhân dáng như lão bộc, được bọc ở giữa năm cây dù đen, đi tới.

Cô gái áo trắng đương nhiên là Giam Thiên Ti Ti Thủ Dạ Sách Lãnh, còn lão nhân bộ dáng lão bộc đi bên cạnh cô, chính là người mạnh nhất trong sáu Đại cung phụng trong truyền thuyết của Giam Thiên Ti, Hàn Tam Thạch.

Năm người che dù đen, chính là đại diện cho năm vị cung phụng thần bí còn lại của Giam Thiên Ti.

Dạ Sách Lãnh ra hiệu, mười mấy viên quan Giam Thiên Ti đang phong tỏa khu vực đều lướt ra xa, mở rộng phạm vi phong tỏa.

Dạ Sách Lãnh và Hàn Tam Thạch đi tới, cuối cùng dừng lại trước chiếc xe ngựa đã vỡ vụn của Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Còn năm cây dù đen thì tản ra, cẩn thận cảm giác từng chút khí tức còn sót lại, tìm kiếm mỗi một tất đất.

Quá trình này kéo dài rất lâu, mãi tới khi trời tối hẳn, năm cây dù đen mới quay lại khe khẽ trao đổi ý kiến với Hàn Tam Thạch, Dạ Sách Lãnh chỉ im lặng quan sát những dấu vết đã bị cháy đen,

không hề nghe cuộc thảo luận.

Mãi tớikhi Hàn Tam Thạch đi tới bên cạnh, cô mới nhìn ông: "Thế nào?"

Hàn Tam Thạch khẽ gật đầu: "Là cô ấy."

Dạ Sách Lãnh hỏi tiếp: "Đối thủ là người Vân Thủy Cung?"

Hàn Tam Thạch vuốt cằm: "Hẳn là vậy."

Dạ Sách Lãnh im lặng.

Hàn Tam Thạch cũng im lặng.

"Xóa sạch mọi dấu vết chúng ta tìm ra được đi."

Dạ Sách Lãnh nói rất khẽ, giọng nói vô cùng kiên định: "Không được ghi chép vào trong hồ sơ, cũng không thông báo cho những ty khác."

Hàn Tam Thạch là cung phụng già nhất của Giam Thiên Ti, Dạ Sách Lãnh là người duy nhất ông chọn lựa, đương nhiên ông hiểu rõ ý nghĩa trong hai câu nói này của Dạ Sách Lãnh hơn bất kỳ ai.

Ông chỉ hỏi: "Ngay cả Trần Giam Thủ?"

Dạ Sách Lãnh gật đầu: "Ừ."

***

Trong bóng đêm, Đinh Ninh trở về quán rượu.

Trước đó, hắn đã đi qua tiểu viện Tiết Vong Hư, kể lại một ít chuyện đi Đại Thủy Lao cho Tiết Vong Hư, Trương Nghi, Thẩm Dịch nghe.

Lúc hắn đi vào quán rượu, kéo cửa lên, tiếng Trưởng Tôn

Thiển Tuyết đã lạnh lùng vang lên trong bóng tối: "Ngươi nói không sai, ta có rất nhiều chuyện không am hiểu."

Đã quá quen với tính cách của Trưởng Tôn Thiển Tuyết, nên Đinh Ninh như ngừng thở: "Chuyện gì đã xảy ra?"

Trưởng Tôn Thiển Tuyết chậm rãi: "Ta đã giết Tu Hành Giả kia của Vân Thủy cung, người đó tu vi rất mạnh, chắc là Phiền Trác."

Nghe chữ "giết", cả người Đinh Ninh lạnh toát, nhưng tới khi nghe xong cả câu, nhớ lại trên đường về đây còn nghĩ cách làm sao có thể nhờ được Bạch Sơn Thủy liên thủ phá giải Đại Thủy Lao, hắn giận tới mức cả người run lên: "Ngươi đã hứa với ta sẽ đợi . . sao ngươi không giữ lời!"

Trưởng Tôn Thiển Tuyết, lạ lùng thay, không hề tức giận, chỉ giải thích: "Không phải là ta không kiên nhẫn, mà là hắn muốn giết thủ hạ kia của Vương Thái Hư, ta không muốn kia bị hắn giết chết mà thôi."

Nghe giải thích như vậy, cơn giận của Đinh Ninh nhanh chóng biến mất, nhưng lãnh ý vẫn làm cho cơ thể hắn hơi run rẩy.

Hắn hít sâu một hơi, đi tới trước mặt Trưởng Tôn Thiển Tuyết, hỏi: "Giết Phiền Trác xong, ngươi xử lý cái xác như thế nào?"

Trưởng Tôn Thiển Tuyết vốn không muốn nhớ lại tình cảnh lúc đó, nên cau mày: "Ta đã cố hết sức đánh tan mọi khí tức của Cửu U Minh Vương Kiếm, dùng Triệu địa Chân Hỏa đốt sạch thi thể và tất cả đồ vật chung quanh."

Đinh Ninh im lặng một lúc: "Suy nghĩ của ngươi lúc đó là gì?"

Trưởng Tôn Thiển Tuyết đáp: "Dù không thể che giấu được hết khí tức của mình, nhưng ít nhất cũng không để cho người khác phát hiện ra được người ta giết chết là ai."

"Suy nghĩ rất chính xác." Đinh Ninh bình tĩnh trở lại, gật đầu: "Nhưng Phiền Trác không phải Tu Hành Giả bình thường, ngươi muốn giết chết hắn, ít nhất phải bày ra sức mạnh gần tới Thất Cảnh trung phẩm. Sức mạnh như vậy đương nhiên không có khả năng tiêu trừ hoàn toàn, Giam Thiên Ti và Thần Đô ty sẽ điều tra ra."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết hơi cúi đầu xuống: "Nên ta mới thừa nhận có nhiều chuyện ta không am hiểu."

Đinh Ninh trầm ngâm: "Chuyện lần này cũng không thể trách ngươi, nhưng có lẽ nhờ chuyện này, chúng ta sẽ thấy được thái độ thật sự của một người."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết không hiểu, ngẩng đầu lên: "Ai?"

Đinh Ninh nhìn cô: "Dạ Sách Lãnh."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lạnh lùng: "Ngươi nghĩ xa quá."

Đinh Ninh không phản bác, lắc đầu, nở nụ cười đắng chát.

Nếu quả thực hắn nghĩ quá xa, nếu Dạ Sách Lãnh ngược lại lại muốn nhờ sức mạnh của Bạch Sơn Thủy, nhờ Bạch Sơn Thủy để báo thù, vậy thì hắn sẽ không chờ được tới khi Mân Sơn Kiếm Hội bắt đầu.

Người như Bạch Sơn Thủy, luôn xem sinh mạng như con sâu cái kiến, hoàn toàn không hề cố kỵ.

Trước mặt một kẻ giết chóc điên cuồng như vậy, có ai còn che giấu được bí mật?

Nếu không thể đợi được tới lúc Mân Sơn Kiếm Hội, sau này dù có lại đi vào Trường Lăng, thì có còn cơ hội tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông, đạt được Tục Thiên Thần Quyết hay không?

Nghĩ tới Tiết Vong Hư, trên mặt Đinh Ninh lại tăng thêm sự đau khổ.

***

Trong bóng tối dày đặc, bên bờ sông đã bị đốt thành đất khô cằn.

Trên mặt sông băng, đột nhiên tuôn ra một luồng nước chảy.

Bạch Sơn Thủy, mặc áo khoác bằng lông bạch hồ, da dẻ trắng mịn mềm mại, dung mạo tuấn mỹ, nhưng trên người lại tản ra một khí tức cao ngạo không thể mô tả bằng lời, từ giữa luồng nước vọt lên.

Hắn cảm nhận được rất rõ cách đó không xa có Tu Hành Giả Đại Tần tồn tại, nhưng hắn không buồn để ý.

Vì hắn chỉ cần ở đây trong tích tắc mà thôi.

Một giọt nước mắt óng ánh từ mắt hắn rơi xuống mặt băng, biến mất.

Trong mặt băng dưới chân hắn, cũng thấm ra mấy giọt nước màu trắng.

Nhìn thấy mấy giọt nước màu trắng, hắn biết đây chính là nơi Phiền Trác chiến đấu, cũng biết Phiền Trác đã bị giết chết.

Hắn hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại.

Trong bóng tối, từ trong mặt đất đã cháy đen xuất hiện những giọt nước nhỏ, bay lên không trung.

Hắn cảm nhận được trên mặt đất có u hỏa bốc lên, có một cây trúc đen xuất hiện, lắc lư trong gió đêm.

Q2 - Chương 66: Tiên Phù Tông

Giữa doanh trướng của hổ lang bắc quân, ánh sáng ảm đạm, chỉ có một chén đèn dầu.

Trên chiếc giường phủ bông êm dày, Lương Liên sắc mặt đờ đẫn ngồi xếp bằng, mấy luồng Thiên Địa Nguyên Khí ngưng kết không tiêu tan đang lơ lửng bên ngoài cơ thể hắn như những tấm thuẫn.

Bỗng nhiên, hắn cảm ứng được cái gì đó, mở choàng hai mắt nhìn ra ngoài trướng, ánh mắt lạnh lẽo như điện, đầy ý đề phòng.

Hắn đã cảm nhận được sát ý lạnh như băng, đang phá không mà tới.

'Rào' một tiếng, tấm vải bao quanh trướng đã bị hơi nước dày đặc xé rách.

Bạch Sơn Thủy xuất hiện ở trong trướng, hơi nước làm làm tắt ngọn đèn.

Lương Liên chau mày.

Bạch Sơn Thủy lạnh lùng nhìn hắn: "Giúp ta điều tra những Tu Hành Giả Thất Cảnh chuyên dùng Âm Khí Quỷ Vật."

***

Trong phòng ngủ ở hậu viện quán rượu Ngô Đồng Lạc, cũng có một chén đèn dầu đang cháy.

Đinh Ninh bày hết đồ Trưởng Tôn Thiển Tuyết lấy được từ trên người Phiền Trác lên giường, nghiên cứu.

Lúc này tâm tình hắn đã trở lại bình tĩnh.

Đối với một người như Phiền Trác, chỉ có thể giao dịch, chứ không thể ép buộc bắt hắn khai ra được tin tức gì cả.

Đối với một người từ nhỏ đã được chiều chuộng còn hơn công chúa, lúc rời nhà đi tu hành cũng cao cao tại thượng, mọi đạo lí đối nhân xử thế đều không thông như Trưởng Tôn Thiển Tuyết, thì biểu hiện như hôm nay vậy đã là rất tốt.

Hắn biết, trên đời luôn tồn tại rất nhiều khả năng, nếu thực không cách nào tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông, thì hắn vẫn còn có hai lựa chọn, một là tán công Cửu Tử Tẳm, hai là kiếm ra cách giải quyết từ trong kho tàng của Cô Sơn Kiếm Tàng.

Đồ đạc trên người Phiền Trác rất nhiều, đa số đều là đồ dùng tùy thân bình thường, rõ ràng hắn chưa bao giờ nghĩ mình có khả năng bị giết.

Đinh Ninh kiểm tra từng món một, xem xét cẩn thận rồi mới loại bỏ qua một bên.

Cuối cùng trước mặt hắn chỉ còn lại ba món đồ.

Một viên trân châu, một cuốn sách da dê ố vàng, và một tấm bảng gỗ.

Viên trân châu to chừng long nhãn, tỏa ra ánh sáng nhu hòa trong bóng tối, mặt ngoài mờ mờ, như có một luồng sóng gợn không ngừng, kỳ lạ nhất là, viên trân châu này tuy bên ngoài hơi mờ, nhưng bên trong lại là một màu xanh thẳm giống như biển rộng, ánh sáng bên trong mơ hồ kết xuất thành một vài hình ảnh.

Đinh Ninh híp mắt, nhìn kỹ hình ảnh bên trong, hình như là một tòa tiên đảo, có rất nhiều Thiên Cung đẹp vũ, Linh tuyền Linh dược khắp nơi.

"Đây là cái gì?"

Mãi tới lúc này, Trưởng Tôn Thiển Tuyết không còn kiên nhẫn chờ được nữa, lên tiếng hỏi.

"Đây là thận châu , là bảo châu do một loại sò khổng lồ ở hải ngoại tạo ra." Đinh Ninh đáp: "Đại Tần vương triều từ khi mở đường biển ra hải ngoại tới nay, tổng cộng phát hiện được ba viên thận châu. Ở những nước hải ngoại, thận châu được gọi là hải đồ Tiên Vực, chứa những hình ảnh chỉ có trong truyền thuyết, mô tả những vùng đất dồi dào linh khí bậc nhất. Năm Nguyên võ thứ ba, đội thuyền thiết giáp của Đại Tần vương triều nhờ hải đồ trong một viên thận châu mà phát hiện ra được Đông Lai đảo, thu hoạch được rất nhiều Linh dược."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết cau mày: "Thì ra đây chính là thận châu trong truyền thuyết, ta nhớ trong nhà trước kia cũng có một viên, nhưng thứ gọi là trong truyền thuyết đương nhiên là không thể tin hoàn toàn, hải đồ trong đó mờ ảo vô tung, chẳng qua chỉ là hư ảo. Hải đồ trong thận châu mà được chứng thực có tồn tại, chỉ có khoảng một phần mười."

Đinh Ninh trầm ngâm: "Đại Ngụy Vương Triều lúc toàn thịnh, đã từng có ý sáng lập hải ngoại chi tâm, Vân Thủy Cung chủ tu Thủy Hệ công pháp, đương nhiên phải đứng mũi chịu sào, nhưng tới khi Đại Ngụy bị diệt, Vân Thủy cung chỉ còn lại rải rác có mấy người. Nhưng nếu chỉ có mấy người mà muốn ra hải ngoại, thì là mênh mông không hẹn, năm tháng không biết."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết gật đầu.

Viên thận châu này e rằng là vật còn sót lại của Vân Thủy cung khi đó, nhưng nếu bằng với năng lực của Vân Thủy cung bây giờ mà muốn đi hải ngoại tìm kiếm thì quả là hư vô mờ mịt, chưa nói tới việc tiên đảo chưa chắc là có thật, thì khả năng đi được cũng là rất nhỏ.

Đinh Ninh bỏ viên thận châu sang một bên, mở quyển sách da dê ra.

Chỉ mới nhìn thoáng qua, ánh mắt hắn đã nhảy lên kịch liệt.

"Thủy Chú Kinh?"

Trưởng Tôn Thiển Tuyết không hiểu, hỏi, "Hắn mang theo bên mình để làm gì?"

Thủy Chú Kinh không phải là điển tịch tu hành, mà là một tấm bản đồ về thủy lợi do một Âm đại phu thời tiền triều biên soạn, ghi chép lại hướng chảy của những mạch nước ngầm của Trường Lăng và Quan Trung, nên mới được gọi là Âm Chú Kinh.

Tấm bản đồ này lúc mới ra lò đã mang tới tác dụng rất lớn, cho tới nay, do địa hình đã thay đổi, Đại Tần vương triều lại đã xây dựng rất nhiều hệ thống thuỷ lợi kênh mương phục vụ cho nông nghiệp, nên tấm bản đồ này nếu dùng cho hiện thời thì không còn hiệu dụng mấy nữa.

Nhìn về niên đại của quyển sách, thì hẳn là vật từ thời tiền triều.

Mang theo một quyển sách về thủy lợi cổ xưa theo bên mình đã là khó hiểu, mà Trưởng Tôn Thiển Tuyết còn nhìn ra được thần sắc của Đinh Ninh lúc này cực kỳ dị thường.

"Xem ra lời đồn không sai, trong tay Vân Thủy cung quả thực có di vật của Cô Sơn Kiếm Tàng." Đinh Ninh hít sâu một hơi, ngẩng lên nhìn cô: "Hơn nữa bọn họ còn biết cách từ di vật tìm ra được cách tới Cô Sơn Kiếm Tàng."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhíu mày: "Là sao?"

Đinh Ninh: "Trên đời người ta chỉ biết Cô Sơn Kiếm Tàng có tàng bảo đồ còn sót lại, nhưng lại không biết cái gọi là tàng bảo

đồ, chỉ là thứ hàm ẩn huyền cơ, dùng để chỉ hướng Thiên Địa Nguyên Khí chảy về, mô tả phương vị. Hướng đi của những mạch khoáng, sông ngầm, đối với tu hành người thăm dò hướng đi của Thiên Địa Nguyên Khí đương nhiên có trợ giúp, hiện giờ địa hình trên mặt đất đa số nơi đã bị sửa đổi, nếu muốn thăm dò hướng đi của những dòng sông ngầm dưới mặt đất, thì phải xem Thủy Chú Kinh ngày xưa. Nếu chính là như thế, Bạch Sơn Thủy rõ ràng đã biết cách phá giải bản đồ của Cô Sơn Kiếm Tàng, và đã bắt đầu bắt tay vào tìm cách phá giải."

Trên mặt Trưởng Tôn Thiển Tuyết phủ một tầng sương lạnh.

Suy nghĩ của cô trước giờ lúc nào cũng cực kỳ đơn giản trực tiếp, đối với cô, Nguyên Vũ Hoàng Đế là địch nhân, Bạch Sơn Thủy cũng là địch nhân. Cô Sơn Kiếm Tàng vì có khả năng trợ giúp cô đuổi theo tu vi của Nguyên Vũ Hoàng Đế, nên cô nhất định phải cướp đoạt.

"Có thể nhanh chóng tìm ra không?" Cô lạnh lùng hỏi.

"Không nên gấp gáp." Đinh Ninh nhìn cô, rất nghiêm túc : "Thực không nên gấp gáp, không phải ta lừa ngươi, những người dưới Bát Cảnh đều muốn tìm hiểu phá giải, nhưng bao nhiêu năm rồi đều không giải ra."

Dừng một chút, Đinh Ninh tiếp: "Bạch Sơn Thủy là muốn nhờ Cô Sơn Kiếm Tàng trợ giúp hắn nhanh chóng tới Bát Cảnh, nhưng không tới Bát Cảnh, thì lại không phá giải được bảo tàng của Cô Sơn Kiếm Tàng, nên ta cảm thấy trình tự này có chỗ không đúng."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nghĩ một lúc, mới hiểu ý của Đinh Ninh, nhìn lại đã thấy Đinh Ninh cầm lấy tấm bảng gỗ cuối cùng.

Tấm bảng gỗ nhìn qua giống như dùng lá cây tử đàn chế tạo, màu tím đen, mặt ngoài có những đốm lấm tấm lấp lóe ánh sáng, bên trong ánh sáng màu vàng lại ít hào quang màu bạc, giống như

bên có một thế giới khác nhỏ hơn.

Trên tấm bảng gỗ không có văn tự, chỉ có ba hình vẽ giống như phù văn.

"Ta biết đây là cái gì." Lần này cô không đặt câu hỏi, mà nói thẳng: "Ta đã từng nhìn thấy nó."

Đinh Ninh giật mình, hắn căn bản chưa từng nhìn thấy loại vật này, không nhịn được hỏi: "Đây là cái gì?"

Trưởng Tôn Thiển Tuyết : "Đây là tín vật Tiên Phù Tông."

Đinh Ninh giật thót.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn hắn tiếp: "Trong nhà ta cũng đã từng tiếp xúc qua lại với người của Tiên phù tông, nhưng hồi ấy không biết thay đổi lại tới nhanh như vậy, nên không kịp tới nhờ Tiên phù tông giúp đỡ thì đã bị diệt."

Người ngoài không hiểu nổi ý muốn nói trong câu nói của Trưởng Tôn Thiển Tuyết, nhưng Đinh Ninh lại hiểu rất rõ.

Nếu Mân Sơn Kiếm Tông, Linh Hư Kiếm Môn là hai tông môn mạnh nhất của Đại Tần Hoàng Triều, thì Tiên phù tông chính là tông môn mạnh nhất của Đại Yến vương triều, trên thực tế Tiên Phù Tông với Đại Tần Ba Sơn Kiếm Tràng ngày xưa giống nhau, có căn cơ so thâm hậu hơn Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn nhiều.

Ở bên ngoài, Đại Yến vương triều với Đại Tần vương triều là bình an vô sự, nhưng Đinh Ninh biết những năm nay, người Yến vì ngăn chặn Đại Tần vương triều quật khởi, đã bỏ ra rất nhiều cố gắng.

Thì ra năm đó giới môn phiệt cũ của Trường Lăng, lại có tiếp xúc với Yến Vương, không ngờ Nguyên Vũ Hoàng Đế lại ra tay

nhanh như vậy.

"Nói như vậy, Vân Thủy cung và Yến Vương có kết minh ngầm với nhau?"

Đinh Ninh hít sâu một hơi, cố làm cho mình bình tĩnh trở lại, sau đó hỏi tiếp: "Miếng tín vật Tiên Phù Tông này có ý nghĩa gì? Có tác dụng gì?"

Trưởng Tôn Thiển Tuyết đáp: "Có thể dùng nó để tìm được người liên lạc của Tiên Phù Tông, chỉ cần rót Chân Nguyên vào trong phù văn, người của Tiên Phù Tông sẽ bằng khí cơ đặc biệt cảm ứng được vị trí của ngươi. Loại Tiên mộc phù chỉ này dùng một loại vật liệu gỗ cực kỳ hiếm thấy chế thành, chỉ có đệ tử chân truyền của Tiên Phù Tông mới có được, Tiên mộc phù này có phân ra âm dương, loại này đều là âm phù, ngươi rót Chân Nguyên vào, họ cảm ứng được vị trí của ngươi, nhưng ngươi không thể cảm ứng được vị trí của họ."

"Chỉ cần là khí cơ cảm ứng, dù có phân âm dương, thì trong đó đương nhiên cũng sẽ có liên hệ đặc biệt." Đinh Ninh lật lật tấm phù: "Chỉ cần hiểu được, là có thể sửa lại được."

"Ta biết ngươi được hắn truyền thừa, không phải Tu Hành Giả bình thường, loại chuyện thế này có khả năng làm được." Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn hắn, lạnh lùng: "Nhưng mà hiện giờ phiền toái quá nhiều, ngươi còn có Tâm Lực để ý tới người của Tiên Phù Tông sao?"

Đinh Ninh lắc đầu: "Không phải, chỉ là trong khi chờ đợi thuận tiện làm chút việc mà thôi, nếu nhận ra là cái gì mình cũng không làm được, và cái gì cũng đều không làm, vậy thì sẽ làm cho người ta tuyệt vọng."

Q2 - Chương 67: Không ưu ái các ngươi

Chờ đợi là một việc rất giày vò con người.

Có nhiều người, trong mắt mọi người đã là cao cao tại thượng, cao tới mức như đã thoát ly khỏi Phàm Trần, nhưng đối với vận mệnh mịt mờ không thể nào biết trước, thì cũng vẫn vô cùng nhỏ bé.

Dù đã đứng được cao hơn, nhưng trên đỉnh đầu vẫn có bầu trời phải ngẩng lên mà nhìn, rất nhiều việc, họ cũng chỉ còn biết chờ đợi.

Tuyết tan dần, Trường Lăng cũng từ đại hàn tiến vào lập xuân.

Trong Mặc Viên Chu gia, vài nụ hoa xuân sớm đã ố vàng, nhưng trên mặt hồ bị những lá sen khô che kín vẫn còn có rất nhiều những miếng băng nổi lơ lửng.

Một thiếu nữ mặc cẩm phục nhiều màu sắc đang hồi hộp đi vòng vèo theo người hướng dẫn, bước vào trong tiểu viện.

Thiếu nữ này là Chu Tố Tang, là đệ tử chi thứ của Chu gia, nhà ở quận Hội Kê, vì có thiên phú tu hành, mấy năm trước đều ở Cửu Niệm Kiếm Tông quận Hội Kê tu hành, lần này tới Trường Lăng là lần đầu tiên, vậy mà lại được tới Chu gia Mặc Viên, còn được nghe là được Chu gia lão tổ triệu kiến, nên cô rất khẩn trương và hồi hộp, trong lòng không ngừng suy đoán linh tinh, lòng bàn tay rịn mồ hôi hột.

Chu gia lão tổ ngồi trên giường êm, mái tóc bạc chải vuốt bóng

loáng, một chiếc áo khoác phủ lên bụng, lúc thiếu nữ chưa vào trong phòng, ánh mắt ông ta giống như trước, đầy những tính cách xấu xa, oán độc, không cam lòng, tham lam, tàn nhẫn. . . Nhưng đến khi âm thanh chào hỏi vang lên bên ngoài, những cảm xúc ấy đều biến mất, mặt mũi ông ta lại trở thành vô cùng hòa ái hiền lành.

"Không cần hồi hộp, ta gọi ngươi tới đây, chỉ là vì trong tàn quyển của gia tộc có một môn bí thuật, nhưng chỉ có nữ tử mới thích hợp tu hành."

Nhìn thiếu nữ đầy lo lắng trước mặt, ông ta vô cùng nhẹ nhàng trấn an: "Ngươi là người thích hợp nhất hiện giờ của Chu gia chúng ta, từ nay trở đi, ngươi ở lại trong Mặc Viên này để tu hành."

Thiếu nữ nghe vậy thì ngẩn ra, vui tới phát khóc, quỳ sụp xuống.

"Đứng lên đi, Chu gia chúng ta chưa trở lại phong quang, nhưng ta lại chẳng biết lúc nào thì giá hạc về tây, trọng trách tương lai của Chu gia, đám trẻ tuổi các ngươi sau này phải gánh." Chu gia lão tổ chắc thấy chưa đủ, nên nói thêm.

Thiếu nữ càng cảm thấy quá mức tình thâm ý trọng, khóc không thành tiếng, không biết suy nghĩ thật sự của ông lão hiền lành trước mặt này không phải là dành cho cô.

Có thực chỉ có nữ nhân mới tu hành được hay không, có bị tích tụ Âm Sát chi khí quá mức hay không, có theo nguyệt sự hàng tháng xuất ra hay không. . . chỉ cần một hai tháng nữa là biết.

***

Chu gia đã xuống dốc, Chu gia lão tổ gần như đã chết, chỉ đang kéo dài hơi tàn, hy vọng kiếm được thần dược, còn Hầu

Phương Gia lại như mặt trời mới mọc, hào quang vạn trượng.

Phía đông Trường Lăng, trong mảnh sân tĩnh lặng của Phương Hầu Phủ, Phương Tú Mạc tóc dài tán loạn như cỏ hoang, quần áo tả tơi còn không bằng một ăn mày, đang ngồi thiền trước bích đầm như cũ.

Một bên của bích đầm là suối nước nóng, tỏa ra hơi nóng ấm.

Giữa bích đầm có những con cá chép đuôi đỏ bơi qua bơi lại.

Ai đi vào nơi này cũng đều nghĩ Phương Tú Mạc đang nhìn hồ để ngộ Kiếm Ý.

Nhưng không ai ngờ, thứ Phương Tú Mạc đang nhìn chính là sinh lão bệnh tử.

Cá chép đỏ luôn có người ở trong nội viện chăm sóc, nhưng không phải là những con cá mười mấy năm trước được thả vào, dù nước suối vẫn thanh tịnh, nhưng vẫn luôn có những lý do không ai hiểu được làm cho chúng bị yếu rồi chết đi.

Ngoài đám cá, hắn còn nhìn thấy những con côn trùng rất nhỏ ở trong đầm.

Côn trùng sinh lão bệnh tử, thời gian càng thêm ngắn ngủi.

Ví dụ như mùa hè có con muỗi, tuần hoàn một đời chỉ có hơn mười ngày tuổi thọ.

Trong sự tuần hoàn đó, đương nhiên ẩn chứa chân ý, ẩn chứa đạo lý Nguyên Khí sinh trưởng tàn diệt.

Tu Hành Giả Trường Lăng không ai biết tu vi thật sự của Phương Tú Mạc, mà chỉ nhờ vào một ít manh mối, rồi suy đoán có lẽ hắn mới chỉ là Lục Cảnh thượng phẩm, chứ chưa tới Thất Cảnh.

Chỉ có những người thân cận hoặc có vị trí rất cao, thông qua

ý chỉ của Hoàng Đế, mới đoán ra rằng tu vi của hắn có lẽ đã vượt qua đám người Dạ Sách Lãnh, tức là hơn Thất Cảnh trung phẩm.

Nhưng sự thật là, tu vi của hắn lúc này vẫn như cũ là Lục Cảnh thượng phẩm.

Thứ làm cho người ta khiếp sợ chính là, từ mười năm trước, hắn đã dòm ngó tới phá cảnh.

Nói cách khác, từ mười năm trước, chỉ cần hắn muốn, là lúc nào hắn cũng tiến vào Thất Cảnh được.

Nhưng hắn vẫn luôn duy trì đứng trước cánh cửa Thất Cảnh suốt mười năm.

Mười năm chờ đợi và tích lũy, một khi phá cảnh, sẽ làm hắn khác biệt với những Thất Cảnh Tu Hành Giả khác bao nhiêu?

Cái này có lẽ chỉ có một mình hắn biết.

Nhưng lúc này, hắn nhận được một đạo thánh ý.

Nguyên Vũ Hoàng Đế "thỉnh cầu" hắn đi theo tham gia Lộc Sơn hội minh.

Điều này cho thấy Nguyên Vũ Hoàng Đế cũng đã biết.

Tô Tú Mạc không biết vì sao Nguyên Vũ Hoàng Đế lại biết, nhưng điều này đã phá tâm cảnh của hắn.

Ý chỉ là thỉnh cầu, kì thực lại là mệnh lệnh.

Thánh ý muốn hắn phá cảnh.

Muốn thanh kiếm đã rèn luyện mười năm là hắn phải khai phong, vì Đại Tần vương triều chém ra một thời đại mới.

Ngoài ra, trong thánh ý lần này, còn ẩn hàm một tầng ý tứ

nữa.

Thánh ý khó phạm.

Chỉ có phá cảnh.

"Còn thiếu nửa phần cảnh xuân."

Tô Tú Mạc chần chờ mấy ngày, suy nghĩ cẩn thận ý tứ ẩn sâu trong thánh chỉ, biết mình không thể nán lại được nữa, hắn thở dài, đẩy cánh cửa kia ra.

Khí tức mùa xuân tức thì nở rộ trong cơ thể hắn.

Cả nội viện ngập tràn những đóa hoa nở rộ.

Ngay cả những bông Mẫu Đơn vốn sợ lạnh cũng nở tung rực rỡ.

***

Sáng sớm, Tiết Vong Hư, Trương Nghi, Thẩm Dịch và Đinh Ninh cũng vừa ăn mì vừa đợi.

Nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra.

Phiền Trác chết, nhưng cũng chỉ giống một kẻ vớ vẩn nào đó của Trường Lăng chết mà thôi.

Không có người của Giam Thiên Ti hay Thần Đô Giám xuất hiện chung quanh Ngô Đồng Lạc.

Thậm chí giống như cả Trường Lăng đều không ai biết được có một đại nghịch Vân Thủy cung vừa tử vong.

Đợi mà không thấy có chuyện gì phát sinh, đối với Đinh Ninh chính là tin tức tốt.

Chân Nguyên tu vi của hắn mỗi ngày đều vững vàng tăng trưởng, lập xuân đã tới, khoảng cách tới Mân Sơn Kiếm Hội mùa hè đã gần thêm một bước.

Nhưng trong lòng nữ Ti Thủ rút cuộc muốn cái gì, thì hắn còn phải qua nhiều sự tình nữa mới xác định được.

Trong khí trời còn hơi se lạnh, Tô Tần cẩn thận kiểm tra trang phục, sau đó dùng vải sạch quấn cánh tay trái cẩn thận, để người ta nhìn vào không thấy ghét cánh tay ấy của hắn.

Sau đó hắn đi ra Cửu Cư Hội Quán, đi về hướng xe ngựa đang chờ sẵn.

Xe ngựa chế theo kiểu của Trường Lăng, nhưng đường đi là tới thành đô của Đại Sở vương triều.

Ánh mắt Tô Tần, rơi vào một cây Hải Đường bên rìa đường.

Cái Hải Đường đã nở rộ, hoa như son phấn.

Tô Tần, cũng nở một nụ cười.

Cảnh nơi đây tú lệ hoa mỹ, là nơi hắn chờ đợi đã lâu, rút cuộc hôm nay, hắn cũng sẽ được nữ nhân có quyền thế nhất của Đại Sở vương triều tiếp kiến.

Xe ngựa chở hắn đi qua nhiều con phố, những cành liễu rủ phất qua thùng xe của hắn.

Những ánh mắt cảnh giác và nhiều tâm tình khác, nhìn theo chiếc xe ngựa chở hắn vào một gian hành cung.

Trong chánh điện của hành cung có thả một bức rèm che rất hoa mỹ, mơ hồ có thể nhìn thấy được người phụ nữ bên kia rèm.

"Thân là người Tần mà lại tới đất Sở làm thuyết khách, ngươi có thời gian uống cạn nửa chén trà, nếu sau thời gian đó, ngươi

không thuyết phục được ta, vậy chứng minh cả ngươi và Ly Lăng Quân đều quá thất bại, ta sẽ giết ngươi, hắn cũng sẽ không có tư cách trở về đây."

Giọng nói rất êm dịu, nhưng cũng rất dứt khoát đâm vào màng nhĩ Tô Tần, làm hắn đau cả tai.

Nhưng ngoài mặt hắn vẫn rất bình tĩnh, hắn cúi đầu: "Ta không cần thời gian uống cạn nửa chén trà, ta chỉ cần nói một câu thôi."

Phía sau bức rèm che yên lặng, chờ hắn nói.

Tô Tần: "Chỉ cần người đồng ý hắn cho hắn về đây, người chính là hậu. Người biết, hậu có hai nghĩa, người sẽ có cả hai nghĩa ấy."

"Láo xược!"

Một tiếng quát lớn vang lên phía sau bức rèm che.

Vì quá mức lãnh khốc, quá mức kịch liệt, thanh âm trong điện không ngừng vang vọng, như có rất nhiều người cùng nổi giận quát tháo Tô Tần láo xược.

Hậu có hai nghĩa, một là vợ, hai là Hoàng Hậu.

Cả hai đều có, nghĩa là bà sẽ có được cả hai loại thân phận.

Nhưng đồng thời có cả hai loại thân phận, là đại nghịch bất đạo đến bực nào!

Người phụ nữ ở sau rèm đương nhiên hiểu ý của Tô Tần, nên mới quát to như thế.

Sắc mặt Tô Tần không hề thay đổi, hắn chỉ khom người: "Đây là lời hứa lớn nhất Ly Lăng Quân đưa ra, người cũng hiểu, chỉ cần người để hắn leo lên ngôi vị hoàng đế, hắn sẽ đổi lại cho người cả

hai thân phận đó, địa vị này của người sẽ càng thêm vững, quan hệ của người và hắn, cũng sẽ càng thêm chắc chắn."

Người phụ nữ sau rèm nhìn hắn, không lên tiếng.

Tô Tần nhìn xuống đất, biết nếu bây giờ mà mình không chết, thì sau này sẽ không chết nữa, nên hắn cảm khái khẽ bồi thêm: "Người rất rõ ràng, có những người sẵn sàng chờ đợi, nhưng cũng có những người, có những việc, không thể nào chờ được."

"Thực là láo xược, quả là đáng chết."

Người phụ nữ sau rèm rút cuộc lên tiếng.

Một luồng sát ý khủng bố mang theo mùi hương ngọt ngào từ sau rèm bắn ra.

Bức rèm che vỡ vụn.

Trong điện, hoa máu vung vãi khắp nơi.

Cung nữ hầu hạ hai bên đều mất mạng.

Những hạt châu của bức rèm rơi đùng đùng xuống người Tô Tần và xuống đất, nảy lên tưng tưng, phát ra thanh âm dễ nghe.

Nhưng Tô Tần không chết.

Hắn cúi thấp hơn nữa: "Người chính là nữ chủ nhân cuối cùng tôn quý nhất của Đại Sở vương triều, bây giờ và cả tương lai."

Q2 - Chương 68: Vô cớ ám sát

Qua lập xuân, thời gian những tông môn tu hành thả viện đều chấm dứt, một thiếu niên mặc áo bào đỏ thêu hình bạch hổ dẫn theo một thiếu niên nữa bay xẹt qua một bức tường cao, trộm chạy ra ngoài.

Một tiếng ho nhẹ vang lên cách đó không xa.

Hai thiếu niên cứng người, không hề có vẻ sợ hãi khi trốn ra ngoài mà bị phát hiện, mà chỉ có vẻ thẹn quá hoá giận mà thôi.

Một giọng nói vang lên: "Biểu đệ, dì nhỏ nói quả không sai, ngươi thường ngày tu hành không hề tập trung."

Sự bực mình trên mặt thiếu niên biến mất, thay vào đó là sự vui mừng.

Hắn quay phắt lại, kêu lên: "Biểu ca, sao ngươi lại tới đây?"

Đứng cách đó không xa là một thiếu niên tuổi cũng xêm xêm với hắn, nét mặt tinh nghịch vui vẻ, hết sức khoan hậu ôn hòa, chính là hoàng tử Phù Tô.

Đại Tần Hoàng Hậu Trịnh Tụ chỉ có một đường muội Trịnh Phi Dạ, gả cho Mạnh Hầu Phủ, thiếu niên mặc áo choàng đỏ thêu hình bạch hổ gọi Phù Tô là biểu ca, nên hắn chính là thế tử Mạnh Hầu Phủ, Mạnh Thất Hải.

Thấy Mạnh Thất Hải vui vẻ, Phù Tô cũng cười: "Mẫu hậu đã cho phép ta ra ngoài chơi, rèn luyện một phen, bên ngoài ta không quen, nên nghĩ ngay tới ngươi, nghe nói ngươi là đệ tử không an phận đệ nhất của Ngư Dương Kiếm Viện, thường xuyên leo tường

chạy đi chơi, nên ta tới đây chờ sẵn, xem thử phong thái nhảy tường của ngươi trông như thế nào, không ngờ ngươi lại nhảy ngay tới chỗ ta, thực là ước gì được nấy."

Mỗi năm, Mạnh Thất Hải và Phù Tô gặp nhau chẳng được mấy lần, nhưng hai người từ nhỏ đã cùng nhau chơi đùa, tính Phù Tô lại hiền hoà, những khi tranh chấp đều nhường cho hắn, nên hắn với Phù Tô rất thân, ngày thường chỉ gọi Phù Tô là biểu ca. Hắn khoái chí nhảy tới, ôm lấy tay Phù Tô: "Biểu ca, ngươi tới đúng lúc lắm, ta mới chính là người cầu được ước thấy đây."

Phù Tô ngẩn ra: "Có ý gì?"

Mạnh Thất Hải vui vẻ: "Biểu ca, ngươi là người trẻ tuổi tài tuấn có tốc độ tu hành nhanh nhất Trường Lăng, đối phó với đám tài tuấn trên bảng kia chắc chắn là không thành vấn đề, ngươi tới đúng lúc lắm, mau giúp ta giáo huấn kia cho hả giận đi."

Phù Tô tò mò nhìn hắn, hỏi: "Giáo huấn ai, rốt cuộc là chuyện gì?"

"Chính là cái thiếu niên quán rượu Bạch Dương Động mấy ngày trước rất nổi danh đó đó."

Mạnh Thất Hải nhếch miệng: "Mấy ngày trước ta với Tăng Đình An nghe được một tin bất lợi cho hắn, nên nổi lòng tốt, tới đó tìm hắn, nghĩ nếu hắn biểu hiện tốt, ta sẽ báo cái tin kia cho hắn, không ngờ tới đó Tăng Đình An khiêu chiến hắn, hắn lại đùn đẩy sư huynh Trương Nghi của hắn ra ứng chiến. Dù sư huynh hắn chiến thắng Tăng Đình An, và hắn có vẻ còn lợi hại hơn sư huynh của hắn, nhưng cái kiểu ra vẻ ta đây của hắn, ta không thích."

Phù Tô ngẩn người, cau mày: "Nếu có tin bất lợi cho hắn, thì cứ nói thẳng với hắn, còn đi khiêu chiến, đòi xem biểu hiện của hắn, đấy không phải là phong thái của quân tử."

Mạnh Thất Hải giọng bất đắc dĩ: "Ta vốn đâu phải là quân tử, hắn không dám chấp nhận khiêu chiến công bằng, hừ, ngay cả sự liêm sỉ hắn còn không có, càng không cần phải quân tử, biểu ca ngươi đã không chịu giúp ta, còn chọc ngoáy ta nữa."

Phù Tô mỉm cười, nói sang chuyện khác: "Ta cũng muốn tham gia Mân Sơn Kiếm Hội."

Mạnh Thất Hải ngây người, thất thanh: "Làm sao được?"

Phù Tô vui vẻ cười: "Mẫu hậu đã cho phép."

Mạnh Thất Hải run rẩy: "Thế thì hay lắm, những người kia làm sao là đối thủ của ngươi."

Phù Tô lắc đầu: "Vậy cũng chưa hẳn, tu vi với thắng bại không phải là cùng một chuyện."

Mạnh Thất Hải nghĩ nghĩ, cười xấu xa: "Như vậy thì lại càng phải đi giúp ta giáo huấn cái quán rượu kia, so với những kẻ xếp hạng đầu, biểu ca ngươi chỉ thiếu có kinh nghiệm đối địch mà thôi."

"Vẫn còn không chịu bỏ qua, phải hả giận mới chịu." Phù Tô nhìn hắn, hiếu kỳ: "Chuyện của thiếu niên quán rượu kia ta cũng có biết một ít, cái tin bất lợi gì đó cho hắn ma ngươi nghe được, rút cuộc là tin tức gì?"

Mạnh Thất Hải thì thào: "Ta nghe nói Lệ gia muốn đối phó hắn."

Phù Tô cau mày: "Lệ Hầu Phủ? Vì sao?"

Mạnh Thất Hải nhún vai: "Lệ Hầu Phủ và lễ ty Ti Không Liên không phải có ân oán sao? Ti Không Liên hình như có tặng một phần lễ trọng cho nhóc đó, nên có lẽ Lệ Hầu Phủ cảm thấy Ti Không Liên muốn ủng hộ hắn chiến thắng ở Mân Sơn Kiếm Hội,

nên mới muốn đối phó hắn."

Phù Tô trong lòng rất không hài lòng, nghĩ thầm hèn gì mẫu hậu luôn không thích Lệ Hầu Phủ. Cái gì họ cũng muốn tranh giành, ra tay quá là dữ tợn.

"Thiếu niên kia tự dưng bị cuốn vào ân oán như vậy, chẳng phải là quá vô tội rồi sao?"

Phù Tô suy nghĩ một chút, hỏi: "Mân Sơn Kiếm Tông sẽ không để cho người khác nhúng tay vào tỷ thí, Lệ Hầu Phủ chẳng lẽ muốn đối phó hắn trước khi Mân Sơn Kiếm Hội khai mạc?"

Mạnh Thất Hải gật đầu: "Theo tin ta nghe được, Lệ Hầu Phủ đã ra lệnh cho Lệ Tây Tinh quay về."

"Lệ Tây Tinh chỉ là một con sói con, hồi còn bé bọn ta đã không thích chơi với hắn, ta nhớ hồi đó, hắn chỉ vì một việc nhỏ mà cắt đứt hai cái xương sườn của Đoan Mộc Tịnh Tông, nên Lệ Hầu Phủ mới bất đắc dĩ phải đưa hắn tới Nguyệt Thị Quốc." Mạnh Thất Hải cười nhạt: "Hắn ở Nguyệt Thị Quốc ngây người nhiều năm như vậy, ăn nhiều bão cát như vậy, chắc chắn chẳng có được cái gì tốt ngoài tính nóng nảy, Ngô Đồng Lạc không phải là Đoan Mộc hầu phủ, hắn muốn ra tay, chắc chắn không phải chỉ là bẻ gãy hai cái xương sườn đơn giản như vậy."

Phù Tô cau mặt.

Từ lúc Đinh Ninh nửa ngày Thông Huyền, một tháng phá cảnh, hắn đã rất hiếu kỳ về Đinh Ninh, tuy nghe Hoàng Hậu và sư trưởng giáo huấn, biết mình không nên tốn tâm tư vào những Tu Hành Giả tầng dưới chót này, nhưng khi quyển sách nhân tài công bố, biểu hiện của Đinh Ninh vẫn làm hắn chú ý.

Lần này xuất cung, hắn vốn chẳng có ý gì với Đinh Ninh, không ngờ vừa ra lại vừa vặn nghe được chuyện này.

"Chuyện này vốn không liên quan tới thiếu niên kia, hơn nữa những Tu Hành Giả xuất sắc, bản thân chính là tài phú quý giá của Đại Tần vương triều ta." Hắn bất giác thốt ra một câu theo kiểu nói của Hoàng Hậu.

Mạnh Thất Hải nhếch miệng: "Biểu ca ngươi không giúp ta giáo huấn hắn, chẳng lẽ còn muốn quản chuyện này, tới giúp hắn?"

Phù Tô nhìn hắn, hỏi ngược lại: "Nếu tính tình Lệ Tây Tinh thực nhiều năm như vậy không sửa, hơn nữa lại càng tệ hơn, nói đi, giữa hắn với thiếu niên quán rượu kia, ngươi ghét ai hơn?"

Mạnh Thất Hải giật mình, ngẫm nghĩ: "Nếu đem hai người này ra so với nhau, đương nhiên là Lệ Tây Tinh."

Phù Tô mỉm cười.

Mạnh Thất Hải buồn bực kêu lên: "Biểu ca quá đáng, luôn cãi không lại ngươi."

Phù Tô cười, nhưng lại nghiêm mặt: "Nếu có người khác ở đây, ngươi phải nhớ không được gọi ta là biểu ca, nếu không người ta sẽ đoán ra thân phận của ta. Ta không muốn có thêm nhiều phiền toái."

Mạnh Thất Hải biết chuyện này quan trọng, nên gật đầu: "Ta nhớ rồi."

Phù Tô mỉm cười: "Vậy dẫn ta tới cửa hàng rượu kia nhìn một cái?"

Mạnh Thất Hải gật đầu: "Cũng được, vừa lúc gặp lại Lệ Tây Tinh."

***

Ngô Đồng Lạc với ngày thường hình như không có gì khác thường.

Sáng sớm, lúc mọi nhà đều rời giường rửa mặt, ăn điểm tâm, là thời điểm Ngô Đồng Lạc náo nhiệt nhất, qua thời gian này, Ngô Đồng Lạc lại trở về yên tĩnh.

Người đi lại trên đường thưa thớt, trong cửa hàng cũng chưa có khách, sinh ý chỉ miễn cưỡng đủ để duy trì sinh hoạt mà thôi.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết là người đầu tiên cảm nhận được sự dị thường.

Nghĩ tới Đinh Ninh, cả người cô trở nên lạnh như băng.

Nhưng cảm giác được tu vi của những người kia, cô lại dần trầm tĩnh lại.

Những người này có lẽ không phải tới vì Cửu U Minh Vương Kiếm, vì sức mạnh chênh lệch quá xa, không có khả năng giữ được cô và Đinh Ninh.

Cô gọi Đinh Ninh vào hậu viện, nói cho hắn biết.

Có không ít Tu Hành Giả xuất hiện ở gần Ngô Đồng Lạc, nhưng không ai đủ mạnh để giữ chân Tu Hành Giả Thất Cảnh?

Đinh Ninh cau mày, hắn cũng nghĩ không ra.

Hắn đi ra cửa, đi về phía tiểu viện của Tiết Vong Hư, đám tiểu tằm trong người lặng lẽ sống dậy.

Cảm giác của hắn lập tức trở nên nhạy cảm gấp mấy lần.

Hắn đã cảm giác được vị trí của đám Tu Hành Giả.

Sau đó hắn nhanh chóng phát hiện, những Tu Hành Giả đều là đi theo hai Tu Hành Giả, tạo thành vòng tròn bảo vệ hai Tu Hành

Giả kia.

Hắn nheo mắt.

Hắn mơ hồ nhìn thấy, trên một mái hiên cách đó không xa có một chỗ phản quang khác thường.

Đó là ánh sáng phản quang của việc kim loại khi được bôi lên dầu bôi trơn.

Ánh sáng phản quang như vậy, cơ bản chỉ xuất hiện ở trên liên nỏ hoặc nỏ cơ mà thôi.

Nên. . . đây là một cuộc ám sát.

Q2 - Chương 69: Linh Hư chân truyền

Bánh xe không ngừng lạo xạo chuyển động trên đường, chạy về phía Ngô Đồng Lạc.

Đinh Ninh nghiêm mặt.

Chỉ trong vài hơi thở, hắn đã hiểu rõ rất nhiều khâu.

Người trong xe ngựa tới Ngô Đồng Lạc là vì hắn, nhưng người đó rốt cuộc có thân phận gì, lại dẫn tới nhiều Tu Hành Giả ám sát như vậy?

Điểm quan trọng là, phát động quy mô giết người như vậy, tuyệt đối là đã biết trong ngõ hẻm này còn có hắn và đám người Trương Nghi.

Ngô Đồng Lạc nằm ở chỗ giao giới xa nhất của thành nam và thành đông, tòa vọng lâu gần đây nhất cũng khó phát hiện hiện động tĩnh nơi đây, nhưng nếu muốn ám sát người trong xe ngựa, căn bản không cần phải tới Ngô Đồng Lạc để động thủ.

Vì ở khu vực càng có nhiều Tu Hành Giả tồn tại, thì lại càng có nhiều nhân tố không thể biết trước.

Nên chỉ có một khả năng, chính là kẻ lên kế hoạch ám sát lần này, đã bỏ luôn cả hắn và bọn người Trương Nghi vào trong.

Cũng có nghĩa là người đó muốn một lần diệt cả người trong xe ngựa lẫn bọn họ.

Binh quý thần tốc, thành công thất bại, chỉ hơn kém nhau có

nửa phần, Đinh Ninh trong mắt mọi người, chỉ là một Tu Hành Giả tầng dưới chót danh khí nhưng là một cánh chim căn bản không có gió, nhưng không ai biết hắn lại có kinh nghiệm chiến đấu mà không ai tưởng tượng ra nổi.

Không cần biết người trong chiếc xe ngựa là ai, hắn quát lên một tiếng rất to: "Có thích khách!"

Ngay lúc hét to, một tiếng nổ đã vang lên, như có người ở lầu hai dội một thùng nước xuống.

Đinh Ninh híp mắt.

Thanh âm này hắn biết, là "Trường Phong phá giáp nỏ" .

Trường Phong phá giáp nỏ là cải tiến từ "Sở Phong Trọng Nỗ" của Đại Sở vương triều, trên nỏ có vẽ phù văn, tinh tế hơn nỏ cơ của Đại Sở vương triều, sức nặng phân phối trên nỏ nhẹ hơn "Sở Phong Trọng Nỗ" hai thành, tốc độ lại nhanh hơn, có khả năng xuyên thủng sức phòng ngự của Tu Hành Giả Ngũ Cảnh.

Loại phá giáp nỏ này, vốn được cất trong kho binh khí của Binh Mã Ti, quân đội ra ngoài chinh chiến, mỗi trăm người mới được phân phối một cái, mỗi bộ đều được ghi đăng ký trong hồ sơ. . . bây giờ xuất hiện ở giữa phố phường, cho thấy kẻ tổ chức ám sát là bậc quyền quý, và là bậc quyền quý không phải bình thường, mà người ở trong xe ngựa, cũng tuyệt không phải người thường!

Tiếng đè nghiến vang lên, thứ làm ra ánh kim loại phản quang rút cuộc đã lộ diện mục ra ngoài.

Mái nhà kia không chịu nổi sức chấn động của nỏ cơ chấn động, vỡ ra sụp xuống.

Một vật màu đen to nặng ở trên mái nhà bị rớt xuống theo.

Cùng lúc đó, một mũi có đuôi cánh bằng kim loại chĩa ra bốn

hướng, xoay tròn bay với tốc độ như tia chớp, bắn trúng và chiếc xe ngựa vừa mới đi vào ngõ hẻm!

"Đ... a... n... g... g!"

Mũi nặng bắn trúng thùng xe, nhưng thùng xe không hề bị xé rách như người ta tưởng.

Cả thùng xe phát ra một tiếng nổ đùng nặng nề của kim loại, lớp vật liệu gỗ mặt ngoài bị chấn vỡ bắn ra tung tóe, lộ ra lớp kim loại màu trắng bạc bên trong.

Lớp kim loại màu trắng bạc nhìn qua cực mỏng, nên mới làm cho chiếc xe ngựa này nhìn qua có sức nặng không hề khác gì với xe ngựa bình thường, nhưng lớp kim loại mỏng này không ngờ lại có tính bền dẻo cực kỳ kinh người, một mũi nỏ ngay cả trọng giáp cũng bắn thủng vậy mà lại không xuyên qua được nó, chỉ là lực bắn quá mạnh khiến cho cả thùng xe bị đâm nghiêng bay ra ngoài mà thôi.

Rầm một tiếng, thùng xe đâm thẳng vào tường của tiệm mì mà đám Đinh Ninh thường ăn mỗi sáng, đụng sụp nửa mặt tường trước, tiếp tục trượt vào bên trong, đâm vào bếp lò đang đỏ lửa.

"Sư đệ, xảy ra chuyện gì?"

Trương Nghi lúc này mới từ trong hậu viện chạy ra, thấy cảnh đáng sợ như vậy, vội hỏi.

"Một cuộc ám sát, e rằng đã tính luôn cả chúng ta ở bên trong, ngươi với Thẩm Dịch sư đệ bảo vệ động chủ, không được đi ra!"

Đinh Ninh biết Trương Nghi hay do dự, nên dùng tốc độ nhanh nhất giải thích, sau đó hét to: "Không được nghĩ thêm gì nữa, để ta ứng phó!"

Bị Đinh Ninh quát, Trương Nghi vô thức xoay người chạy trở

về, thiếu chút nữa tông vào Thẩm Dịch đang chạy ra.

Trong không gian vang lên một tiếng rít vang dội.

Trương Nghi vốn rất tin Đinh Ninh, nhưng nghe thấy tiếng rít, thì không yên lòng, quát to với Thẩm Dịch: "Ngươi nhanh mang động chủ giấu đi!"

Miệng quát, thân hình hắn đã quay ngược, phóng về phía Đinh Ninh.

Vì tiếng rít kia, chính là vang ra từ một đường kiếm quang màu xanh nhạt!

Đường kiếm quang này, mới một khắc trước còn ở trên mái hiên phía xa, sau chớp mắt đã bay tới ngõ hẻm, tiếng rít ở xa khi tới gần trở nên vang dội như phong lôi gào thét, kéo theo Thiên Địa Nguyên Khí đằng sau như một đám khói trắng.

Đây chính là đặc điểm phi kiếm của tu vi Ngũ Cảnh.

Nhìn theo khoảng cách bay của phi kiếm mà xem, thì Tu Hành Giả này đã tu luyện phi kiếm chi thuật nhiều năm, tuyệt không phải Tu Hành Giả mới vừa vào Ngũ Cảnh, và Niệm lực cũng tuyệt đối cường đại hơn người thường rất nhiều.

Trương Nghi không buồn cân nhắc xem mình có phải là đối thủ của thanh phi kiếm hay không, hắn chỉ cần nhận ra rằng sát ý của phi kiếm kia chính là vì Đinh Ninh mà tới, hắn nghĩ mình là sư huynh, hắn nhất định phải bảo vệ cho Đinh Ninh an toàn.

"Không được ra tay bậy!"

Đinh Ninh cảm giác ra được tâm ý hắn, nên tức giận quát to, hắn lùi lại nửa bước, kéo mạnh tay áo Trương Nghi.

Choang!

Một tiếng thanh minh!

Nhưng vào lúc này, từ bên trong tiệm mì bị sụp tường có một đường kiếm quang sáng như tuyết thẳng tắp bắn ra, xuyên qua mái nhà của tiệm mì, đuổi theo đánh thẳng vào đường kiếm quang màu xanh nhạt, trong tích tắc tương giao hơn mười kích, không có hoả tinh bắn ra, mà chỉ nổ bung ra mười vòng ánh sáng quỷ dị.

Người ở trong xe cũng là Ngũ Cảnh Tu Hành Giả.

Trương Nghi cứng người, hắn còn chưa kịp thở gấp, một tiếng nổ mạnh vang lên, cả con đường đều lay động kịch liệt, mặt đường trước tiệm mì nổ bung một đống đất đá, bức tường sau nhà của tiệm may đối diện cũng bị nổ tung.

Một nam tử cả người tỏa ra màu hồng sáng, cao to như Ma Tướng, giơ một cây búa lớn màu xanh còn to hơn cả cơ thể hắn dữ tợn bay tới, bổ một nhát búa vào trong thùng xe đang ở trong tiệm mì.

Trong đám bụi mù, nam tử ở trong tư thế vung búa, cả cơ thể chìm trong ánh mặt trời vàng rực, lưỡi búa sáng xanh phản chiếu ánh nắng mặt trời mới mọc, trông vô cùng chói mắt và uy mãnh.

Trương Nghi như ngừng thở.

Phi kiếm của người trong xe ngựa đã bay ra ngoài, căn bản không kịp quay về cứu.

Dưới một búa này, lớp kim loại của thùng xe ngựa dù dai bền tới cỡ nào, cũng không cản được nữa, bị nện bẹp hẳn xuống.

"Các ngươi là người phương nào? Không biết sống chết?"

Một tiếng quát lạnh vang lên.

Người xa phu vốn bị hất bay ra ngoài cùng với đầu xe và hai

con ngựa, trên người không hề khí tức Tu Hành Giả nào, đột ngột xuất hiện phía trước thùng xe.

Xa phu này ban nãy nhìn hơn bốn mươi tuổi, mặc một cái áo cũ, dáng vẻ khá là tiều tụy, hơi rúm người lại vì lạnh, nhưng bây giờ lại hoàn toàn khắc hẳn, vô cùng phiêu dật, dưới chân là một đám Thiên Địa Nguyên Khí tụ lại như một đám mây trắng.

Đối mặt với tu hành giả cao to, cầm búa bay tới với khí thế uy mãnh, hắn chỉ thẳng tắp đánh ra một quyền.

Theo một quyền oanh ra, phía trước nắm đấm xuất hiện một tuyến đường thẳng tắp, không khí bị áp súc bắn ra phía trước, tạo thành một thanh cuồng phong đại kiếm, đáng sợ ở chỗ cuồng phong kia là vô hình.

Một quyền này, chính là một kiếm.

"Ngươi là Thu. . ."

Giữa không trung, tu hành giả nhìn thấy một quyền kia, không kịp thu hồi cự phủ, biến sắc kêu lên.

Nhưng không còn kịp thay đổi gì nữa.

"Đang" một tiếng trầm đục.

Thanh đại kiếm vô hình đụng vào Cự Phủ, thanh Cự Phủ bị đánh bay đi, cán búa bị chấn động, lực chấn đập vào cánh tay, rồi dọc theo cánh tay trùng kích vào trong cơ thể hắn, trong tích tắc chấn đả thương phổi của hắn.

Máu phun ra khỏi miệng tu hành giả khôi ngô, cả người hắn bay ngược ra sau, rơi vào trong đám bụi mù.

"Chân Không Phá Sát Kiếm Thu Tái Hưng, đệ tử Linh Hư Kiếm Môn, rời núi năm Nguyên Võ thứ ba."

Lúc này hai thanh phi kiếm vẫn còn ở trên mái hiên đấu với nhau, trông vô cùng đẹp mắt. Thân thể tu hành giả khôi ngô còn chưa rơi xuống đất, trong xe ngựa đã vang lên âm thanh tán thưởng.

Một thư sinh mặc áo dài vàng, cầm một cây quạt giấy, từ ngoài ngõ đi vào.

"Thu Tái Hưng. . ."

Trương Nghi nuốt nước miếng, trong miệng vô cùng đắng chát. Hắn chưa từng nghe tới Thu Tái Hưng, nhưng đệ tử Linh Hư Kiếm Môn mà được rời núi, thì chỉ có đệ tử chân truyền chính tông thông qua được Linh Hư Kiếm Môn đại thí, những người đệ tử chân truyền như vậy, mỗi năm, Linh Hư Kiếm Môn chỉ có hơn mười người.

Dù không có một quyền vừa rồi kinh khủng kia, Trương Nghi cũng biết một Tu Hành Giả có thân phận như vậy là cường đại đến mức nào.

Nhưng là Linh Hư Kiếm Môn đệ tử chân truyền, mà chỉ làm một người hộ vệ cho người ở trong xe, vậy người trong xe rút cuộc tôn quý tới cỡ nào?

Hắn không thể tưởng tượng ra được.

Nghe thấy đối phương gọi ra lai lịch của mình, Thu Tái Hưng vẫn bình thản, ngữ khí vô cùng đồng tình nói với thanh niên áo vàng: "Ra tay ở đây, các ngươi còn nghĩ chạy thoát được sao?"

Q2 - Chương 70: Tử sĩ

Đây không phải là uy hiếp, mà là thuần túy nói ra sự thật, trừ phi là Tu Hành Giả trên Thất Cảnh, trừ phi là đánh lén một kích rồi bỏ chạy ngay, nếu không dù là Tu Hành Giả Ngũ Cảnh hay Lục Cảnh, nếu dừng lại ở đây, thì đều không thể rời khỏi Trường Lăng được nữa.

Trường Lăng không có tường thành, nhưng đáng sợ hơn nhiều những thành trì có tường thành.

Nhưng người thanh niên áo vàng lại chẳng chút lo lắng, hắn rất bình thản và thỏa mãn, nhìn thoáng qua vọng lâu và bầu trời nơi xa: "Bọn ta chưa từng nghĩ sẽ chạy khỏi nơi đây, bọn ta chỉ cần hoàn thành sứ mạng, ta nghĩ tới giờ chắc ngươi cũng đã hiểu, bọn ta sở dĩ đều là tu vi như vậy, chính là để không làm cho quân đội bên trong vọng lâu chú ý tới quá sớm."

Thu Tái Hưng cau mày, theo bản năng phun ra hai chữ: "Tử sĩ."

Thanh niên áo vàng mỉm cười: "Dùng mạng của chúng ta đổi lấy mạng những người tuổi trẻ này, tính kiểu nào cũng không lỗ."

Hắn cười rất chân thành, nhưng thực tế lại rất tàn khốc, và bi tráng.

Thu Tái Hưng nhướng mày, lạnh lùng: "Tử sĩ chỉ là vật hi sinh cho những âm mưu, ta chỉ muốn biết ngươi cố ý kéo dài thời gian là muốn làm gì?"

Hai thanh phi kiếm vẫn còn ở trên mái hiên dây dưa, Kiếm Khí xé nát những mảnh mái nhà, thanh niên áo vàng thế mà vẫn ung dung nói chuyện được, quả thực là đang kéo dài thời gian.

Hắn cười: "Ta kéo dài thời gian, là để đợi đến lúc này."

Hắn mở cây quạt giấy trong tay.

Quạt giấy mở ra, bên trong không phải là hình vẽ, mà là bay ra hơn mười lá bùa màu vàng.

Tất cả chân nguyên còn lại trong người thanh niên áo vàng đều được đẩy ra, rót vào trong hơn mười lá bùa.

Vì phun ra quá mức kịch liệt, nên da thịt của thanh niên áo vàng nứt ra, chảy máu, ngoài đôi mắt còn long lanh đầy cuồng nhiệt, cả cơ thể hắn giống như đóa hoa bị héo rũ, đã hoàn toàn mất đi thần khí.

Thu Tái Hưng biến sắc, quát to: "Phù Sư!"

Trương Nghi mở to hai mắt, không thể tin nổi.

Trường Lăng hầu như không còn ai chuyên tu về phù đạo.

Vì chất liệu làm bùa, cách điều phối phù mực, đều giống như luyện đan, phải đi qua rất nhiều giai đoạn, phù giấy phù văn, là một môn học vấn cực kỳ sâu thâm. Thời xa xưa, lúc cây ngân quang Mặc Long Thiềm còn mọc đầy dẫy, tài liệu để luyện chế bùa và phù mực có ở khắp nơi, thì ở Đại Yến vương triều, những tông môn chuyên tu về phù mới tồn tại.

Cách thức một lần phóng ra tới hơn lá bùa như thế này, chỉ có một số tu hành giả của những đại tông môn của Đại Yến vương triều mới làm được!

Tại Thu Tái Hưng quát to, những lá bùa đã biến mất, biến thành những dòng Thiên Địa Nguyên Khí đang chảy xiết.

Trên mặt đất dưới chân hắn, xuất hiện những vòng xoáy phong bạo dần dần cuốn lên như những sợi dây thừng, trói chặt

lấy hắn.

Một sức lực cực mạnh, không ngừng rót vào trong cơ thể hắn.

Mặt Thu Tái Hưng đỏ bừng lên.

Một âm thanh kim loại vang lên từ trong người hắn, cả người hắn tỏa ra kiếm ý lạnh thấu xương, cả người như biến thành một thanh đại kiếm.

Nhưng hắn lại biến sắc.

Vì sức mạnh người thanh niên áo vàng để lại quá lớn, làm hắn không thoát ra được.

Theo bản năng, Thức Niệm của hắn quét ra sau lưng.

Sau lưng hắn đột nhiên xuất hiện một thanh phi kiếm màu xám đen, lơ lửng trong không trung.

Nói nó lơ lửng, là vì hình dáng và hoa văn của nó giống hệt như một thanh phi kiếm, nhưng nó lại không hề tỏa ra chút Nguyên Khí hay Kiếm Khí nào, ngay cả tiếng gió và động tĩnh cũng đều không có.

Dù Thu Tái Hưng phát hiện ra nó, nhưng hắn không biết nó từ đâu bay tới, hay chủ nhân của nó là ở nơi nào.

Mọi thanh phi kiếm đều phải có Niệm lực và Thiên Địa Nguyên Khí dẫn dắt, giống như một con rối, nhưng thanh phi kiếm này lại là một con rối bị đứt dây điều khiển, tự do hành động.

Thứ thanh niên áo vàng chờ đợi, chính là chờ đến khi thanh phi kiếm này lẻn tới gần bên người hắn.

Công dụng của những lá bùa, là khóa chặt lấy hắn, không cho hắn nhúc nhích, để hắn không tránh né được thanh phi kiếm này.

Ở đây, hắn là người mạnh nhất, có hắn chặn trước thùng xe, dù trên mái hiên có thêm mấy thanh phi kiếm nữa, thì cũng không có khả năng uy hiếp được người ở trong xe, cho thấy những tử sĩ kia không phải sau khi ra tay rồi mới biết được thân phận hắn!

Họ hiển nhiên đã biết thân phận hắn, biết sức mạnh của hắn, nên mới xếp đặt thiết kế như vậy!

Lúc này, theo lý ít nhất sẽ có hai thanh phi kiếm tới giải cứu nguy nan cho hắn, nhưng tới giờ lại chẳng nhìn thấy một thanh nào.

Cho thấy hai người còn lại ngầm đi theo bảo vệ xe ngựa, đã bị người ta giải quyết .

Trái tim Thu Tái Hưng lạnh toát.

Không phải là vì hắn sợ chết, mà là hắn sợ nếu người ở trong xe bị ám sát hôm nay, thì sẽ xảy ra sóng to gió lớn.

Không có phi kiếm, thì không thể vượt qua tốc độ của phi kiếm.

Thanh phi kiếm trên mái hiên cảm nhận được nguy cơ của Thu Tái Hưng, nhưng nó hoàn toàn bị thanh phi kiếm kia cản trở, không thể bay xuống được.

Thanh phi kiếm màu xám đen bay thẳng về phía lưng Thu Tái Hưng, hắn không thể nào thoát khỏi vận mệnh bị một kiếm xuyên thấu ngực.

Nhưng, Đinh Ninh đã bước tới một bước.

Hắn giơ tay trái lên.

Xùy một tiếng, một tia kiếm quang màu đen từ đầu ngón tay hắn lao ra, với tốc độ kinh người biến thành một ngôi sao băng

màu đen, đâm thẳng vào thanh phi kiếm màu xám đen.

Đang một tiếng lạnh lùng, thanh phi kiếm màu đen bị bể thành mấy chục mảnh, còn thanh phi kiếm màu xám đen phi kiếm thì bị nện bay hơn mười trượng, xuyên qua bức tường sau nhà của tiệm mì, bay tít ra ngoài.

Trên lưng Thu Tái Hưng bị cắm mấy chục mảnh vỡ màu đen văng tới, hàn khí như những thanh băng châm thấm vào cơ thể hắn, làm đầu tóc hắn bị phủ một lớp sương lạnh màu xanh quỷ dị.

Cơ thể hắn lạnh, nhưng trong ánh mắt hắn, lại hiện lên một tia hy vọng.

Boong một tiếng, hắn kích mạnh Chân Nguyên, cố thoát khỏi những sợi dây thừng vô hình.

Thanh niên áo vàng không thể tin nổi nhìn Đinh Ninh, một ngụm máu tươi lại phun ra khỏi miệng hắn.

Ở đâu đó xa xa, mơ hồ có tiếng người kinh hô.

Tất cả những người tham dự trận ám sát này đều không ai tin nổi.

Không ai tin được, Đinh Ninh lại ngăn cản được một kiếm tất sát đó.

Một kiếm tạm giải trừ nguy cơ cho Thu Tái Hưng, nhưng trong lòng Đinh Ninh không hề thấy mừng.

Vì dù hắn lúc này cảm nhận được vị trí của một số Tu Hành Giả, nhưng không tìm ra được vị trí của tu hành giả thi kiếm.

Nếu không giết được Tu Hành Giả đó, loại bỏ thanh phi kiếm bay không tạo nên tiếng động đó, thì mọi người vẫn còn bị uy hiếp trí mạng như cũ.

Nếu không tìm được chỗ của hắn, thì chỉ còn cách buộc hắn phải mãnh liệt ra tay.

Chỉ cần tu hành giả kia tập trung hết sức lực vào thanh phi kiếm, làm cho nó mạnh lên, là hắn sẽ tìm ra được chỗ của y.

"Sư huynh, giết Phù Sư kia!"

Đinh Ninh quát to, rút Mạt Hoa tàn kiếm, bay tới chỗ Thu Tái Hưng.

"Xùy" một tiếng nứt vang vọng.

Giống như cẩm bào bị người ta xé rách, trong không khí đầy sát ý lạnh lẽo lại rung lên, báo hiệu có thêm một thanh phi kiếm xuất hiện.

Một thanh phi kiếm màu bạc từ một tòa nhà đằng xa điên cuồng bắn về phía Đinh Ninh.

Thấy xuất hiện thêm một thanh phi kiếm, Trương Nghi đâu còn dám lề mề, lập tức bay tới, hét lớn một tiếng, trường kiếm trong tay đâm thẳng lên trời.

Hơi ẩm ướt tràn đầy cả con hẻm.

Trên bầu trời Ngô Đồng Lạc, xuất hiện những sợi mưa óng ánh, như những thanh tiểu kiếm thi nhau rơi xuống.

Thanh phi kiếm màu trắng bạc đã đến sát cơ thể Đinh Ninh.

Trong xe vang lên một tiếng kinh hô.

Thanh phi kiếm bạc đang bay nhanh như mũi đột nhiên bị gập lại, bay ngang ra hơn một trượng, rơi xuống sau lưng Đinh Ninh, rồi lại ngóc lên.

Đinh Ninh xuất kiếm.

Mạt Hoa tàn kiếm vung ra.

Một cái Bạch Dương Giác trắng xóa hiện ra.

Phù một tiếng, chỗ dày rộng nhất của Bạch Dương Giác chuẩn xác chống đỡ thanh phi kiếm.

Phi kiếm cứng rắn cắt vào, chặt đứt kiếm khí tạo thành hình Bạch Dương Giác, tiếp tục mạnh mẽ chém vào người Đinh Ninh.

Nhưng Mạt Hoa kiếm đã hơi đổi hướng, mũi tàn kiếm chuẩn xác chặn đứng thanh phi kiếm.

Thanh phi kiếm vốn đã bị tiêu hao khá nhiều lực lượng, nên bị đánh bay qua đầu Đinh Ninh.

Những sợi mưa đã rơi lên người thanh niên áo vàng.

Thanh niên áo vàng đã dùng hết tất cả Chân Nguyên, nên không còn lực để ngăn cản.

Phốc phốc phốc phốc. . .

Quần áo trên người hắn vỡ vụn, toàn thân xuất hiện vô số lỗ máu nho nhỏ, thân hình không thể đứng thẳng được nữa, như một đống thịt nhão ngã xuống đất.

Hai thanh niên trẻ tuổi của Ngô Đồng Lạc không ngờ lại có biểu hiện bất ngờ và ghê gớm như vậy, làm cho Thu Tái Hưng vô cùng cuồng hỉ, thiếu chút nữa là nghẹn ngào kêu to.

Nhưng ngay lúc ấy, phía bên hông Đinh Ninh, trong một khe nước dưới một mái hiên, thanh phi kiếm màu xám đen đã lại vô thanh vô tức bay ra.

Đinh Ninh vừa mới toàn lực ngăn cản được một kích của một thanh phi kiếm, bây giờ thanh phi kiếm này lại tới. . . hắn làm sao ngăn nổi?

Thấy người vừa cứu mình sắp phải chết, Thu Tái Hưng phẫn nộ hét lên.

Cả cơ thể hắn rung lên kịch liệt.

Tầng tầng lực lượng không ngừng đánh thẳng vào, giống như thanh kiếm và vỏ kiếm kịch liệt xung đột với nhau.

Mũi miệng hắn, đều chảy máu.

Những sợi dây thừng nguyên khí do thanh niên áo vàng dùng sinh mạng của mình để tạo ra tuy cực kỳ cường hãn, nhưng bây giờ cũng đã vang lên những âm thanh đứt gãy, nhưng sắp bị sụp đổ.

Đinh Ninh trở nên tỉnh táo dị thường.

Tàn kiếm trong tay phải của hắn vẫn di chuyển, tay trái hắn vung thẳng về phía phi kiếm thanh màu xám đen.

Xùy một tiếng.

Một âm thanh va chạm vang lên, từ đầu ngón tay hắn lại bay ra một thanh tiểu kiếm màu đen, tiếp tục chém trúng, đánh bay thanh phi kiếm màu xám đen ra ngoài.

Q2 - Chương 71: Vô Tích Quỷ Kiếm

Bị Đinh Ninh đánh bay, thanh tiểu kiếm màu trắng bạc rít lên dữ dội, như đại biểu cho sự phẫn nộ của chủ nhân nó.

Một kiếm của Tu Hành Giả Ngũ Cảnh, không ngờ lại bị một thiếu niên ngăn được, hơn nữa thiếu niên kia còn bị một thanh phi kiếm khác giáp công, vậy mà còn không chết!

Đối với chủ nhân thanh phi kiếm, đây chính là một sự sỉ nhục rất lớn.

Tu Hành Giả tranh chấp với nhau, sinh tử chỉ cách nhau một đường rất nhỏ.

Thanh tiểu kiếm màu trắng bạc rít lên dữ dội, kéo theo một đường vòng cung đẹp mắt, lại phóng về phía Đinh Ninh, quanh người Thu Tái Hưng, vang lên rất nhiều âm thanh bạo liệt.

Những sợi dây thừng vô hình do thanh niên áo vàng tạo ra đã bắt đầu bị gãy thành từng khúc.

Chúng như những khúc xích sắt nặng nề, rơi lả tả xuống dưới chân Thu Tái Hưng, mỗi một khúc rơi xuống đều tạo nên một chùm khí lãng khổng lồ.

Thu Tái Hưng chung quanh cơ thể, như sóng đóa hoa tránh đi.

Không còn bị dây thừng Nguyên Khí trói buộc, lực lượng trong cơ thể rút cuộc được giải thoát, mắt Thu Tái Hưng sáng rực nhìn chằm chằm vào thanh tiểu kiếm màu trắng bạc đang bay về phía Đinh Ninh, hai tay hắn vung lên, tung quyền về phía nó!

Hai đường kiếm khí thẳng tắp giao vào nhau, tạo thành một thanh đại kiếm, mãnh liệt đâm tới.

Tiệm mì không còn chịu nổi sức công phá của sóng khí, nên nổ tung, những mảnh vỡ và bụi bặm bay tung tóe.

Những bức tường và mấy gian nhà xung quanh cũng thi nhau đổ sụp.

Gạch đất vỡ và bụi đất cuốn thành một thanh kiếm thẳng tắp, bắn thẳng về phía một tu hành giả trung niên đứng ở giếng nước trong một tiểu viện.

Sự giận dữ trên mặt Tu Hành Giả trung niên biến thành sợ hãi, hắn biết mình không không còn né tránh kịp nữa, nên tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Xoẹt một tiếng.

Cả phần ngực và bụng của hắn đều vỡ vụn, cả người như bị một kiếm này cắt xoẹt thành hai đoạn.

Cơ thể hắn ngã sấp xuống, ngã vào trong giếng nước.

Thanh phi kiếm màu trắng bạc phi kiếm chỉ còn cách Đinh Ninh không tới một trượng, nhưng nó đã bị mất đi khống chế, nên rơi xéo qua đầu Đinh Ninh, rớt xuống khe nước ở rìa đường.

Thu Tái Hưng không công kích thanh phi kiếm tấn công Đinh Ninh, mà một kích tiêu diệt chủ nhân của thanh phi kiếm đó, giải quyết xong nguồn gốc của nó, nhưng Đinh Ninh lại không hề thấy vui mừng.

Vì hai thanh phi kiếm dây dưa trên mái hiên đã phân ra thắng bại.

Thanh phi kiếm màu trắng không bằng được thanh phi kiếm

màu xanh, nên cuối cùng thua cuộc, bị phi kiếm màu xanh xoắn bay, văng xa khỏi mái nhà.

Thanh phi kiếm xanh nhạt hân hoan bay múa, chờ đợi thời cơ.

Thanh phi kiếm xanh nhạt này, cộng với thanh phi kiếm màu xám đen vừa lặng lẽ biến mất, là hai thanh phi kiếm đủ để chí mạng.

Màu xanh nhạt phi kiếm lượn lờ bay quanh thùng xe, người ở trong xe đã mất phi kiếm, Thu Tái Hưng chắc chắn không dám rời khỏi khu vực quanh thùng xe.

Trước khi Thu Tái Hưng giải quyết thanh phi kiếm màu xanh nhạt, Đinh Ninh muốn thi đấu với thuật phi kiếm "Dăng Trì" của Đại Tề Vương Triều này trước.

Cảm nhận được trong cơ thể vẫn còn hai mươi hai mảnh Tinh Thần Hàn Sát Nguyên Khí ngưng kết thành Tinh Phiến, Đinh Ninh cảm thấy vô cùng may mắn.

Nếu không phải lấy được thủ đoạn đối địch này từ Chu gia Mặc Viên, hôm nay nếu để đến mức Trưởng Tôn Thiển Tuyết bị ép phải ra tay, hắn và Trưởng Tôn Thiển Tuyết đều phải chạy trốn khỏi Trường Lăng ngay lập tức.

Nhưng với hai mươi thanh Hàn Sát tiểu kiếm, có thể chèo chống tới lúc Thu Tái Hưng giải quyết thanh phi kiếm kia hay không, hoặc tới lúc viện thủ tới hay không, thì Đinh Ninh không dám chắc.

"Dăng Trì" là một trong những tu hành chi địa quỷ dị nhất của Đại Tề Vương Triều.

Đó là một bãi tha ma, lại có âm tuyền, là nơi Âm khí tích tụ, có rất nhiều ruồi trùng là "Quỷ Dăng" bay múa khắp nơi, đệ tử nội môn muốn rời núi, phải giết hết ruồi Trùng, tạo nên một khu vực

không còn ruồi trùng, thì mới được phép rời núi.

"Vô Tích Quỷ Kiếm" là một trong những tuyệt học quan trọng nhất của"Dăng Trì", phải khổ công tu mới rất nhiều năm đạt được, nên dù Tu Hành Giả này vì nguyên nhân gì xuất hiện trong cuộc ám sát này, thì hắn nhất định đều là đệ tử của "Dăng Trì".

Một Tu Hành Giả xuất thân từ “Dăng Trì’, đương nhiên không chỉ có mấy thủ đoạn trước mắt.

Từ lúc mới bắt đầu, lúc thanh niên áo vàng dùng sinh mạng để vây khốn Thu Tái Hưng, thì Tu Hành Giả "Dăng Trì", chính là người hạch tâm của cuộc ám sát này.

Một chiếc lá rụng dưới chân Đinh Ninh bỗng nhiên bay lên.

Thanh tiểu kiếm màu xám đen, chẳng biết từ lúc nào đã vô thanh vô tức lặn xuống dưới chiếc lá rụng dưới chân Đinh Ninh.

"Cẩn thận!"

Một kiếm vừa rồi của Thu Tái Hưng làm tiêu hao rất nhiều Chân Nguyên, nhưng chiến ý của hắn lại dâng lên tới mức mạnh nhất, trong tích tắc hắn cũng cảm nhận được động tĩnh nhỏ dưới chân Đinh Ninh, nên kêu to.

Nhưng kêu thì kêu, trong lòng hắn cũng biết rõ, nếu Đinh Ninh không cảm nhận được dị thường, thì bây giờ đương nhiên đã chậm.

Đinh Ninh vốn không hề phát hiện ra thanh tiểu kiếm, nhưng ngay khi chiếc lá nhúc nhích, hắn đã cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Hắn cau mặt, tay trái khẽ vung ra.

"Xùy" một tiếng.

Tai người chỉ nghe thấy một âm thanh, nhưng kì thực là vì khoảng cách quá ngắn, vượt qua cực hạn của tai người, chứ trong cơ thể bay ra tới hai mảnh tinh phiến Tinh Thần Hàn Sát Nguyên Khí.

Hai tia kiếm quang màu đen liên tiếp từ đầu ngón tay Đinh Ninh lao ra, cực kỳ chuẩn xác đánh trúng vào thanh phi kiếm vừa từ dưới đất bay lên.

Phù một tiếng trầm đục, con độc xá vừa mới tiềm phục từ dưới đất bay lên lại bị đánh rơi xuống đất, làm mặt đất hiện lên mấy vết chém.

Trương Nghi mở to hai mắt nhìn, hắn cảm thấy vui mừng, nhưng lập tức chuyển thành sợ hãi.

Vì thanh tiểu kiếm màu xám đen đã lập tức dựng dậy, bay vụt trở lên!

Sức mạnh trong thanh tiểu kiếm gia tăng, làm quanh nó hiện lên màn hắc khí lượn lờ, như có rất nhiều con tiểu quỷ muốn bay ra, nhờ cơ hội này, Đinh Ninh rút cuộc cảm giác được lộ tuyến yếu ớt đang truyền trong không khí, tìm ra vị trí của Tu Hành Giả "Dăng Trì".

Hắn đang ngồi ở cách đây hai con hẻm, co co cúm rúm bên lề đường đằng sau một ăn mày!

Khoảng cách này khá xa, Đinh Ninh khẳng định, dù Thu Tái Hưng có phát hiện ra được vị trí của hắn, thì trong thời gian ngắn cũng không có khả năng giết chết được hắn.

Còn hắn lại càng không có khả năng xuyên qua hai con hẻm để tới tấn công đối phương.

Trong lòng hàn ý càng đậm, nhưng tâm tình hắn lại tỉnh táo tới cực điểm.

Ba tia kiếm quang màu đen liên tiếp từ tay đầu ngón tay hắn lao ra, một kiếm tiếp theo một kiếm chuẩn xác chém trúng vào thanh tiểu kiếm màu xám đen.

Thanh tiểu kiếm màu xám đen phá hai tia kiếm quang của hắn, song đến tia thứ ba thì kiếm thế rút cuộc chậm lại.

Mạt Hoa trường kiếm lập tức chém ra, đánh mạnh vào thanh tiểu kiếm màu xám đen.

Thanh tiểu kiếm màu xám đen lại lần nữa bị chấn, bắn văng ra ngoài.

Một tiếng hét to như sấm vang lên.

Hai tay Thu Tái Hưng lại cùng xuất kích, nhưng lần này khác lần trước, hai tay hắn lướt rất nhanh trên không trung.

Hơn mười đường hào quang sáng lên.

Chúng không phải là kiếm quang, mà là ánh đao.

Hai cánh tay hắn như đao, dẫn dắt Thiên Địa Nguyên Khí trên không trung giao thoa chém giết.

Thanh phi kiếm màu xanh nhạt không ngờ tới hắn có thủ đoạn như vậy, nên bị những ánh đao cuồng bạo ép vào một không gian nhỏ hẹp, sau đó bị một ánh đao đánh trúng, chém mạnh lên chuôi thanh phi kiếm.

Từ một nơi xa vang lên tiếng rên rỉ.

Thanh phi kiếm xanh nhạt lắc lư khó khăn xuyên ra đao võng, một kích này hiển nhiên đã tạo nên tổn thương nghiêm trọng cho chủ nhân của thanh tiểu kiếm, nhưng chủ nhân kia vẫn cố gắng chèo chống, thanh tiểu kiếm màu xanh nhạt lùi lại hơn mười trượng, sau đó lại tăng tốc, trên không trung vẽ ra rất nhiều bóng

kiếm.

Trong tiểu viện, Tiết Vong Hư ngồi trên ghế mây, từ lúc chiến đấu phát sinh, ông chỉ hơi cau mày.

Thẩm Dịch đóng cửa phòng, vẻ mặt khẩn trương đứng bên cạnh ông.

Mỗi lần bên ngoài công kích chạm nhau phát ra tiếng vang, cảm nhận được biểu hiện của Đinh Ninh, sắc mặt ông tuy vẫn lo lắng, nhưng ánh mắt lại ngày càng tỏa sáng.

"Sau lưng năm thước, chém!"

Ông đột ngột quát to với Thẩm Dịch.

Thẩm Dịch tinh thần đã căng thẳng tới cực hạn, hai bàn tay đều là mồ hôi.

Hắn không cảm giác được cái gì cả, nhưng tiếng quát của Tiết Vong Hư chính là mệnh lệnh, hắn không chút do dự, quay người xuất kiếm.

Một tiếng ầm vang.

Một tia lôi quang từ kiếm hắn bắn ra.

Phía sau hắn năm thước chính là một cánh cửa sổ.

Ngay lúc lôi quang bay ra khỏi kiếm hắn, thì một tia sáng mỏng màu xám đen đang từ khe hở của cửa sổ xuyên vào.

Thanh tiểu kiếm màu xám đen vừa mới bị Đinh Ninh ngăn cản, đã vô thanh vô tức lẻn tới đây!

"Tư" một tiếng.

Thanh tiểu kiếm màu xám đen tiểu kiếm bị lôi quang thiêu đốt,

trên thân kiếm bốc lên những luồng khói xanh, thân kiếm vặn vẹo như đang vô cùng thống khổ.

Thẩm Dịch như ngừng thở, chăm chú nhìn thanh tiểu kiếm, hắn cảm giác được thanh tiểu kiếm kia đang tích súc lực lượng, sắp phát ra.

Tiết Vong Hư quát xong thì khó chịu, muốn ho khan, nhưng ông cố gắng ép xuống, tới mức mặt đỏ bừng, ông quát thêm một câu: "Tả Ý Tàn Quyển Kiếm Ý, chém!"

Thẩm Dịch hoàn toàn theo bản năng, chân nguyên trong cơ thể theo một tiếng quát này tuôn ra.

Phù văn trên thân kiếm của hắn dâng lên rất nhiều hắc quang, như có một vùng mực khổng lồ đang muốn thôn phệ cả gian phòng, nhưng từ mũi kiếm lại bắn ra những tia sáng chói mắt và tinh khiết tới cực điểm.

Chùm tia sáng bắn thẳng vào thanh tiểu kiếm màu xám đen.

Cả gian phòng, như chứa đựng cả một vầng Thái Dương, sáng bừng hẳn lên.

Từ mọi khe hở của gian phòng, đều bắn ra ánh sáng chói mắt!

Q2 - Chương 72: Chuyện đủ để thay đổi sử sách

Đinh Ninh đã hiểu được quan điểm của Tu Hành Giả "Dăng Trì".

Mục tiêu của y là tất cả những người nào trẻ tuổi trong con hẻm này đều phải chết, nếu giết hắn quá khó, thì sẽ chuyển sang giết Thẩm Dịch dễ hơn.

Nhưng y lại không để ý đến sự tồn tại của Tiết Vong Hư, bởi vì ông quá yếu, so với những người già bình thường còn không bằng, nhưng lại không ngờ dù sao ông cũng Tu Hành Giả trên Thất Cảnh!

Thanh tiểu kiếm màu xám đen vốn định lặng lẽ đi ám sát, trên thân kiếm không mang theo bao nhiêu lực lượng cường đại, nên bị một kiếm này của Thẩm Dịch đánh văng xuyên qua cửa sổ bay ra ngoài.

Thân kiếm màu xám đen nằm trong ánh sáng chói mắt, hết sức dễ làm người ta chú ý.

Ánh sáng chói mắt kia hình như có khả năng khắc chế thanh tiểu kiếm màu xám đen, trên thân thanh tiểu kiếm không ngừng vang lên tiếng lèo xèo, đồng thời toát ra từng sợi khói xanh.

Từ lúc mới bắt đầu, Đinh Ninh đã cảm giác được những tử sĩ này sẽ không bỏ qua bất kỳ tu hành giả nào có mặt trong con hẻm, vì họ không biết Trưởng Tôn Thiển Tuyết, nên hắn không cần phải giấu giếm thực lực của mình, liên tục ra tay vào những lúc quan trọng, để thu hút sự chú ý của những tử sĩ, nhưng tu vi và tâm tư

của tu hành giả "Dăng Trì" đều vượt ra khỏi dự tính của hắn, vượt ra khỏi vòng khống chế của hắn.

Người đi ám sát, luôn luôn chiếm thế chủ động so với kẻ bị ám sát.

Nhưng lần này Tu Hành Giả "Dăng Trì" đã lại tính sai, mang lại cho hắn cơ hội thay đổi chiến cuộc.

Hắn quay người, đầu ngón tay trái tuôn ra ánh sáng đen, ai cũng nghĩ hắn sẽ lại bắn ra một thanh tiểu kiếm tấn công thanh tiểu kiếm màu xám đen, thanh tiểu kiếm màu xám đen như cũng có ý sợ hãi, như có sinh mạng, không ngừng lấp lóe.

Nhưng mọi người đều không ngờ, liên tiếp những thanh tiểu kiếm đen thi nhau lao ra, lại không tấn công thanh tiểu kiếm màu xám đen, mà tất cả đều bắn về phía thanh tiểu kiếm màu xanh nhạt.

Vốn thanh tiểu kiếm màu xanh nhạt chỉ muốn lôi Thu Tái Hưng tới ở bên cạnh thùng xe, nên nó không ngừng di động tạo nên những tàn ảnh, để Thu Tái Hưng không chính xác được vị trí kiếm thật ở đâu, do đó không dám ra tay. Lúc này Đinh Ninh đang đưa lưng về phía nó, nên đương nhiên không có khả năng chuẩn xác đánh trúng.

Thế nhưng không ngờ liên tiếp hơn mười tia kiếm quang đen bắn ra, lại đều xuyên thủng những tàn ảnh màu xanh nhạt, ép thanh tiểu kiếm phải hiện ra chân thân.

Mắt Thu Tái Hưng như bốc cháy.

Tên Tu Hành Giả ở nơi xa kêu to, cảm nhận được sự nguy cấp trước mắt, thanh tiểu kiếm màu xanh nhạt chấn động kịch liệt như muốn vỡ.

Nhưng đã trễ.

Song quyền của Thu Tái Hưng đã lần nữa đánh ra.

Hai luồng Kiếm Khí kinh khủng thẩm lại hợp thành một thanh đại kiếm, xuyên qua khoảng cách hơn mười trượng, đập thẳng vào thanh tiểu kiếm màu xanh nhạt.

Thanh tiểu kiếm màu xanh nhạt tuyệt vọng rên rỉ, mất đi sức mạnh, như một miếng sắt vụn bắn tung ra ngoài, không biết rơi xuống nơi nào.

Thanh tiểu kiếm màu xám đen bị lừa thì nổi giận, hắc khí trên thân kiếm trở nên điên cuồng mãnh liệt, tạo thành hình ảnh mấy chục con ruồi trùng, bắn thẳng về phía Đinh Ninh.

Đinh Ninh nghiêm mặt.

Một cái Kiếm Phù hiện ra trước người hắn.

Một con sông lớn nghênh đón thanh tiểu kiếm màu xám đen.

Sức lực của hắn và tu hành giả "Dăng Trì" cách nhau quá xa, nên con sông lớn dễ dàng bị xuyên thủng.

Nhưng hắn chỉ cần tranh thủ thời gian, làm cho tốc độ của thanh tiểu kiếm màu xám đen giảm đi một ít, để cho tiểu kiếm đen của hắn đánh trúng.

"Xùy" một tiếng vang nhỏ.

Đầu ngón tay của hắn đã rướm máu, Tinh Phiến do Nguyên Khí biến thành thanh tiểu kiếm màu đen chuẩn xác đánh trúng vào mũi thanh tiểu kiếm màu xám đen.

Tiểu kiếm màu đen vỡ tung thành nhiều mảnh, tỏa ra tầng tầng sát khí lạnh buốt.

Thanh tiểu kiếm màu xám đen như con thuyền nhỏ trong dòng nước xiết, bị một cơn sóng đánh tới, nên hơi khựng lại.

Liên tiếp năm đạo Tịch Hàn Tiểu Kiếm thi nhau bắn ra, một đạo nối tiếp một đạo đánh trúng vào thanh phi kiếm màu xám đen.

Phi kiếm xám đen không cam lòng khẽ uốn lượn, bị đẩy lùi lại mấy thước.

Đinh Ninh hít sâu một hơi.

Hắn đã dùng hết tinh phiến trong người, không còn đỡ nổi một chiêu nào của phi kiếm xám đen nữa.

Nên bây giờ chỉ còn nhờ vào Thu Tái Hưng.

Lúc thanh phi kiếm xám đen nổi giận, Thu Tái Hưng rất lo lắng, nhưng khi thấy Đinh Ninh tung ra Tịch Hàn Tiểu Kiếm đánh trúng địch, hắn đã thở phào.

Hắn biết đại cục đã định.

Chân Nguyên của hắn cuồn cuộn chảy xuôi khắp người.

Trong lòng hắn vô cùng khoan khoái dễ chịu.

Hắn cười to, khẽ vươn tay, túm lấy cái thùng xe ngựa, bay vút ra giữa đường.

Thanh phi kiếm xám đen lựng khựng giữa không trung, giống như không quyết được phải tấn công ai.

Cách đó hai con đường hẻm, chủ nhân của phi kiếm xám đen, toàn thân quần áo tả tơi như ăn mày, lắc đầu đứng dậy, chỉ sau hai cái lên xuống, đã vượt qua hai con đường, xuất hiện ở trước tiệm mì đã sụp.

Đó là một nam tử hơn bốn mươi tuổi, mặt mũi đen thui, ngũ quan bình thường, không tạo ra bất kỳ ấn tượng nào, hai bàn tay hắn đang chảy ra những dòng khói màu đen giống như Nguyên Khí.

Hắn đau khổ nhìn Đinh Ninh, cảm khái thở dài: "Sao ngươi bình tĩnh được như thế?"

Đinh Ninh chưa kịp trả lời, thì 'Rầm' một tiếng, bức tường của một căn nhà lại bị đánh vỡ.

Một Tu Hành Giả râu dài mặc áo dài màu xanh từ trong đống mù mịt khó khăn đi ra, trong tay cầm một cái vỏ kiếm bằng bạch ngọc, nhìn chừng ba mươi mấy tuổi, phong độ nhẹ nhàng.

Da thịt của hắn tướm máu, lúc hắn đi ra khỏi đống tường vỡ, quần áo trên người còn sạch sẽ, nhưng chỉ bước đi ba bước, áo dài xanh đã bị máu tươi làm ướt đẫm, biến thành huyết bào.

"Ngươi thi triển đó là kiếm thuật gì?"

Hắn chớp chớp mắt, gạt giọt máu bị dính vào trong mắt, để mình nhìn được Đinh Ninh kỹ hơn.

Người này chính là chủ nhân của thanh phi kiếm màu xanh nhạt, hắn quần chiến với Thu Tái Hưng, bị một kích cuối cùng Thu Tái Hưng phá phi kiếm làm hắn bị thương, nhưng hắn vẫn cố gắng chống đỡ xuất hiện ở nơi đây, chính là muốn trước khi chết được gặp Đinh Ninh.

"Dù được huấn luyện bao nhiêu, chuyên hỗ trợ chém phi kiếm bao nhiêu, cũng không có khả năng tinh chuẩn được như ngươi. . . Vốn chúng ta muốn sửa đổi sử sách, không ngờ lại bị ngươi sửa lại."

Tu Hành Giả tiếc nuối và kính nể nhìn Đinh Ninh, cố nói xong một câu, rồi không cố gắng được nữa, ngã ngồi xuống đất.

Mọi người đều chìm vào trầm mặc.

Ai cũng hiểu tâm tình hiện giờ của hắn và Tu Hành Giả "Dăng Trì".

Dù có thể nắm giữ được phương pháp Tinh Thần Ngưng Sát giống như Đinh Ninh, đánh ra được những tia kiếm quang sắc bén màu đen giống như hệt, nhưng dưới áp lực chiến đấu như thế, đối mặt với phi kiếm áp bách, ai có thể bình tĩnh tỉnh táo được như thế?

Chỉ cần có một chút bối rối hay hốt hoảng, chỉ cần một kích không trúng, là có thể thay đổi cả chiến cuộc.

Nhưng Đinh Ninh không hề phạm một sai lầm nào.

Đó chính là điểm làm cho hắn và Tu Hành Giả "Dăng Trì" cảm khái và khiếp sợ.

"Trường Lăng thực là nơi trú ngụ của chân long, mỗi đời đều có những anh tài kinh diễm tuyệt luân tầng tầng lớp lớp. Chỉ là muốn giết bớt mấy người, không ngờ vẫn còn đánh giá thấp. . ."

Tu Hành Giả "Dăng Trì" thở dài.

"Thời gian tới rồi."

Hắn đã cảm giác được từ trong không khí xung quanh mơ hồ truyền tới khí tức, nên khom người thi lễ với Thu Tái Hưng: "Một kiếm cuối cùng này, xin cho ta được xem Vô Song Kiếm của Thu tiên sinh."

Thu Tái Hưng hiểu ý hắn, mặt mũi nghiêm túc hẳn lên.

Chân Nguyên trong người Thu Tái Hưng ào ạt tuôn ra, Thiên Địa Nguyên Khí tràn tới, hội tụ vào tay phải hắn.

Tay phải hắn biến thành màu đồng cổ.

Khí huyết trong cơ thể hắn như bốc cháy, mỗi tấc huyết nhục đều bộc phát ra lực lượng đáng sợ.

Chỉ bước một bước, hắn đã tới trước mặt Tu Hành Giả "Dăng

Trì".

Tay phải hắn làm kiếm, chém thẳng vào ngực đối phương.

Tu Hành Giả "Dăng Trì" cảm nhận được kiếm ý cương mãnh chưa bao giờ thấy, trong mắt hắn hiện ra một tia cảm tạ chi ý.

Phi kiếm màu xám đen đã nằm trong tay hắn, chém xéo lên không, theo đường đi của thanh tiểu kiếm, nguyên khí màu đen ngưng tụ thành những viên bi, những con ruồi trùng thi nhau bay ra, vọt tới cơ thể Thu Tái Hưng.

Nhưng luồng khí màu đen tuyền ấy đã bị một kiếm của Thu Tái Hưng dễ dàng phá hủy.

Thân thể tu hành giả "Dăng Trì" nổ tung, máu văng khắp đường phố.

Trương Nghi lộ vẻ không đành lòng, cả người cuộn lên như muốn nôn.

Đinh Ninh không thích mùi máu tươi này, nên nín thở, nhưng hắn biết, có được tôn nghiêm chết trận, đối với Tu Hành Giả "Dăng Trì" chính là kết cục tốt nhất.

Thu Tái Hưng thu tay lại, cảm thấy cả người mệt mỏi.

Hắn hít sâu một hơi, biết mình không còn đủ sức chống đỡ một Tu Hành Giả Ngũ Cảnh nào nữa. Hắn quay đầu nhìn lại, thấy Tu Hành Giả áo xanh ngồi dưới đất đã cúi đầu chết rồi, máu từ trong miệng mũi chảy ra có màu đen nhánh, chứng tỏ đã bị trúng độc, cảm nhận được những khí tức đang di động tới đây, hắn biết nơi đây đã tuyệt đối an toàn.

Có một điều bất thường, là lẽ ra lúc này phải có Tu Hành Giả Thất Cảnh đi tới.

Đường phố ở Trường Lăng chia thành từng khối vuông như lập phương, người ngoài tuy chưa hẳn biết, nhưng hắn biết rõ, dưới sự điều hành của hai thừa tướng, bình thường trong mỗi khu lập phương đều có một Thất Cảnh Tu Hành Giả tọa trấn.

Hôm đó Bạch Sơn Thủy vừa ca vừa chiến, vì sự việc xảy ra quá nhanh, Dạ Sách Lãnh chỉ kém một chút là đã tới kịp.

Nhưng ngày hôm nay, một người quan trọng đủ để thay đổi sử sách tới đây, trận kịch chiến cũng diễn ra đã lâu, mà sao… tới bây giờ vẫn không thấy một Thất Cảnh Tu Hành Giả nào xuất hiện?

Q2 - Chương 73: Rồng vào Ngư Thị

Nhưng chuyện của những đại nhân đó không cần tới phiên hắn phải lo.

Thu Tái Hưng dùng thanh âm rất nhỏ hỏi ý kiến người ở trong xe, sau đó xoay người qua nhìn Đinh Ninh.

Trong cuộc ám sát ngày hôm nay, đối phương xuất động một Đại Sư, ba Kiếm Sư có khả năng ngự kiếm cực kỳ thuần thục, trong đó có một "Dăng Trì" Tu Hành Giả, thế nhưng người quyết định kết quả lại là ba thiếu niên Bạch Dương Động, nhất là Đinh Ninh.

Nếu không có Đinh Ninh biểu hiện làm người ta kinh hãi, hắn cũng sẽ bị giết chết đầu tiên giống như hai đồng liêu ẩn mặt, đến khi Thất Cảnh Tu Hành Giả đi tới, thì mọi chuyện đã chấm dứt từ lâu.

"Biểu hiện của ngươi hôm nay không thể dùng từ nào để hình dung được, dù sư phụ của ngươi là ai, đều sẽ cảm thấy kiêu ngạo vì ngươi."

Thu Tái Hưng nghiêm túc nói với Đinh Ninh một câu, sau đó khom người thi lễ về phía tiểu viện của Tiết Vong Hư.

Hắn là tu hành giả rời núi từ năm Nguyên Võ thứ ba, dù thân phận hay lai lịch cũng đều là bậc tiền bối của Đinh Ninh, nên câu đầu tiên hắn mới đánh giá Đinh Ninh như vậy, câu tiếp theo, là biểu lộ kính ý với người dạy bảo ra được Đinh Ninh, là Tiết Vong Hư.

"Ta thiếu nợ ngươi một mạng."

Hắn nói tiếp.

Đây là lòng biết ơn của bản thân hắn, hoàn toàn đứng ở lập trường cá nhân.

"Ngươi không thiếu nợ ta."

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn Thu Tái Hưng, nhìn mấy Tu Hành Giả với y phục hàng ngày đang lướt vào trong ngõ. Những Tu Hành Giả này chắc chắn cường đại hơn người của Giam Thiên Ti và Thần Đô Giám, thế nhưng không có ai tới gần Thu Tái Hưng và thùng xe, cho thấy người ở trong thùng xe có thân phận rất đặc biệt."Tuy không biết vì sao những người đó tới đây, nhưng chắc chắn bọn họ muốn giết tất cả người bọn ta." Đinh Ninh lắc đầu: "Nếu không phải nhờ có cường giả như ngươi, bọn ta đều đã chết rồi."

Thu Tái Hưng mỉm cười, không tranh cãi với Đinh Ninh, chỉ nói: "Ta sẽ nghĩ cách tiến cử ngươi vào Linh Hư Kiếm Môn học tập."

Nghe vậy, Trương Nghi và Thẩm Dịch đều sửng sốt, nhưng Đinh Ninh lại lắc đầu: "Ta đã quyết định, nhất định phải tham gia Mân Sơn Kiếm Hội."

Thu Tái Hưng hơi ngạc nhiên, nhưng lại nở nụ cười, tán dương gật đầu: "Tu hành đầu tiên là phải thoải mái, nếu ngươi đã có ý niệm quyết trở thành đệ tử Mân Sơn Kiếm Tông, tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông tu hành, đối với tương lai tu hành của ngươi cũng sẽ rất có lợi."

Hắn chớp mắt: "Là ta nghĩ xa quá, với biểu hiện của ngươi hôm nay, chắc chắn sẽ chiến thắng ở Mân Sơn Kiếm Tông."

Đinh Ninh trầm ngâm, nhìn những Tu Hành Giả đang di động

chung quanh, nói nhỏ: "Nếu người thực muốn giúp ta, vậy hãy giấu giúp ta một số chi tiết trong trận chiến ngày hôm nay."

Đề nghị ấy không nằm ngoài dự đoán trước của Thu Tái Hưng.

Hắn vốn đã nghĩ tới điều ấy, nhưng không ngờ Đinh Ninh cũng nghĩ ra được sâu sắc như thế. Ngưng Sát kiếm của Đinh Ninh , đích thật là uy thế kinh người, nhưng chỉ có thể bay thẳng, độ biến hóa kém hơn quá nhiều so với phi kiếm, nếu gặp phải những đối thủ mạnh thực sự, mà thủ đoạn này lại bị đối phương biết trước, thì lúc giao đấu sẽ cực kỳ bất lợi.

"Ta hiểu." Thu Tái Hưng rất nghiêm túc gật đầu: "Ta sẽ cố gắng hết sức."

Thu Tái Hưng và Đinh Ninh thì thầm nói chuyện với nhau, hai thiếu niên trong xe cũng đang thì thầm trò chuyện.

Cái hai thiếu niên này chính là Phù Tô và Mạnh Thất Hải, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sang một người sẽ trở thành Thái Tử Đại Tần, còn một người trở thành thế tử Mạnh Hầu Phủ.

Trong hai người này chỉ cần một người mất mạng, thì cả vương triều đã là dậy sóng, chứ chưa nói tới nếu cả hai người đều cùng mất mạng.

Sắc mặt Phù Tô tái nhợt, khí tức bất ổn, nhưng trong mắt chỉ có sự tán thưởng và hưng phấn.

Trán Mạnh Thất Hải ướt mồ hôi lạnh, mặt còn tái hơn cả Phù Tô.

"Thất Hải. . . bây giờ ngươi cảm thấy Đinh Ninh như thế nào?" Phù Tô nở nụ cười, nhìn Mạnh Thất Hải vẫn còn chưa hết khiếp sợ.

Mạnh Thất Hải hít sâu một hơi: "Không ngờ hắn lại mạnh tới

như vậy."

Phù Tô cười: "Vậy ngươi còn cảm thấy không phục, còn cảm thấy hắn giả bộ thấy ghét nữa hay không?"

"Hôm nay mới biết, cả hai chúng ta đều kém hơn hắn quá nhiều, đương nhiên là ta bội phục." Mạnh Thất Hải xấu hổ cúi đầu, nhưng lại ngẩng đầu lên: "Hay là chúng ta đi ra ngoài nói lời cảm ơn hắn."

Phù Tô lắc đầu: "Để ngày khác đi."

Mạnh Thất Hải không hiểu, hỏi: "Vì sao?"

"Bây giờ đi ra ngoài, nhiều người như vậy, sẽ phiền phức." Phù Tô đáp khẽ: "Hơn nữa thân phận của chúng ta với hắn chênh lệch nhau quá lớn, ta không muốn lần đầu tiên gặp gỡ kết giao với nhau, lại làm cho bọn họ có cảm giác mình đang với quá cao."

Mạnh Thất Hải nghe ra ý tứ của Phù Tô, mắt sáng rực lên: "Ý của ngươi là, chúng ta giấu giếm thân phận kết giao với bọn họ?"

Phù Tô thở dài, hơi nhăn mày, "Không hiểu sao hôm nay lại xảy ra chuyện này, ta không biết chuyện như vậy có làm mẫu hậu và phụ vương đổi ý gì hay không, nhưng dù nếu họ vẫn cho phép ta tham gia Mân Sơn Kiếm Hội, thì dù ta không muốn. . . Hành tung và thân phận của ta e rằng sẽ phải bị che giấu kỹ càng hơn."

***

Dạ Sách Lãnh ngồi trong xe ngựa chờ đợi.

Theo lý, cô chính là tu hành giả thất cảnh phải xuất hiện ở Ngô Đồng Lạc.

Nhưng cách xe ngựa của cô không xa chính là Ngư Thị.

Ngư Thị đã khai trương, nhưng ngày hôm nay lại còn yên tĩnh

hơn cả mấy ngày đầu năm mới.

Nhiều cửa hàng đã mở cửa, nhưng ngoài đường vắng tanh vắng ngắt, đừng nói là người, ngay cả quỷ ảnh cũng chẳng có.

Một công tử ca mặc áo khoác lông cáo trắng, dung mạo tuấn mỹ , da dẻ mềm mại đang đi vào trong Ngư Thị.

Lấy hắn làm trung tâm, chung quanh có rất nhiều những tiếng xì xào, nhưng khi hắn đi tới, thì những âm thanh này nhanh chóng biến mất.

Hắn không đi vào sâu, chỉ mới chừng trăm bước, thì có vẻ không ưa cảnh trí nơi nay, nên hắn ngừng lại, giọng trào phúng: "Ta không biết cái đống mái che dù bạt căng dày đặc như thế này là để che lấp quỷ khí, hay để che lấp khí tức Thất Cảnh, nhưng trông rất khó ưa, các ngươi muốn ta hủy sạch cái đống này mới chịu đi ra có phải không?"

"Bạch tiên sinh ngài là Chân Long trong nước, nơi này chỉ là một vũng bùn nhỏ, đâu có chọc giận gì Bạch tiên sinh, Bạch tiên sinh không ở trên sông theo gió vượt sóng, lại muốn tới đây hủy hoại một vũng bùn nhỏ này để làm gì." Một thanh âm già nua vang lên trong bóng đêm.

Một lão nhân lưng còng chống hắc trúc trượng, chậm rãi từ trong một ngõ hẻm tối tăm đi ra.

"Ta tới đây không phải để ngươi hỏi ta..., mà là ta hỏi ngươi."

Bạch Sơn Thủy nhìn lão già chống trúc trượng, trong thức niệm, hắn đã nhìn thấy chung quanh có rất nhiều gốc hắc trúc đang đong đưa, nét mặt hắn trở nên vô cùng châm biếm: "Ta trước sau đã hơn mười lần tới Trường Lăng, nhưng chưa bao giờ đi vào Ngư Thị, chính là vì mỗi người có con đường riêng của mình, nước giếng không phạm nước sông, nhưng các ngươi đã giở trò quá

đáng. "

Giọng của hắn trở nên đầy lạnh lùng: "Phiền Trác coi ta như tông chủ, nhưng hắn chính là sư huynh của ta, các ngươi giết sư huynh của ta rồi thì thôi, sao lại còn cướp luôn đồ của Vân Thủy cung ta, các ngươi coi ta là người chết chắc?"

Lão nhân lưng còng cứng mặt lại, giọng vô cùng nghiêm túc: "Bạch tiên sinh chắc chắn ngươi đã có chỗ hiểu lầm."

"Xin lỗi nhé." Bạch Sơn Thủy nhìn lão.

Lão nhân khẽ giật mình, không hiểu ý hắn.

Một người như Bạch Sơn Thủy, khẽ động chính là rồng dắt mây kéo vũ, không phải chuyện đùa, làm gì có chuyện chỉ mới nói có một câu mà hắn đã nhận mình không đúng.

"Xin lỗi." Bạch Sơn Thủy lặp lại lần nữa: "Nếu ta có hiểu lầm, thì ngươi vui lòng cho ta biết, trong tất cả tông môn tu hành, lẫn tất cả tu hành địa của Trường Lăng, trừ chủ nhân của Ngư Thị, Trường Lăng còn có ai vừa có được bí thuật Quỷ Trúc Môn của Đại Tề, vừa có tu vi trên Thất Cảnh nữa không?"

Lão nhân lưng còng đã hiểu ý hắn.

"Ta không biết Trường Lăng còn có ai như vậy nữa hay không, nhưng nếu chúng ta biết ở Trường Lăng có thêm một người như vậy, tự chúng ta cũng sẽ rất khiếp sợ." lão nhân ngẩng đầu, nhìn Bạch Sơn Thủy, vô cùng nghiêm túc : "Nhưng chúng ta không hề biết sư huynh của ngươi bị người giết chết, càng không biết hắn chết trong tay một tu hành giả thất cảnh biết tu quỷ trúc Âm Thần bí thuật. . . Chuyện này, thật sự không phải là chúng ta làm."

Bạch Sơn Thủy lắc đầu: "Ta hôm nay tới nơi này, không phải để nghe một câu giải thích vô ích như vậy. Nếu Trường Lăng còn có một Tu Hành Giả như vậy tồn tại, ta sẽ tin lời các ngươi, tiếc

rằng, cả Trường Lăng không có chỗ nào khác có một Tu Hành Giả như vậy."

Giọng hắn trở nên trào phúng: "Ngoại trừ chỉ có Thương gia ngày xưa, nghịch đồ của Quỷ Trúc Môn mà thôi."

Lão nhân lưng còng nổi giận, lạnh lùng: "Bạch Sơn Thủy, ngươi đừng có láo xược, ta kính ngươi là nhân kiệt, chẳng lẽ ngươi thực nghĩ Ngư Thị chúng ta sợ ngươi!"

"Các ngươi là người Tần, ta là người Ngụy, nguyên bản đã là địch nhân, các ngươi kính ta, chính là bởi vì các ngươi sợ thực lực của ta. Về phần ta, Đại Ngụy ta sở dĩ bị diệt quốc, chẳng lẽ không liên quan gì tới Thương gia các ngươi? Nếu như không phải là Thương gia các ngươi làm ra biến pháp, giúp cho Đại Tần quốc lực hưng thịnh, làm sao các ngươi có đủ lực tiêu diệt Tam Triều? Nên ta chưa bao giờ có hảo cảm gì với Thương gia các ngươi."

Bạch Sơn Thủy cười khẩy, nhìn lão nhân, lắc đầu: "Ngươi không phải là đối thủ của ta, ngươi quá già. . . Ngay cả một kiếm của ta ngươi cũng không thể nào đỡ nổi."

Q2 - Chương 74: Ý trời đã định

Mọi tu hành giả từ Thất Cảnh trở lên đều là Đại Tông Sư, có người nào không phải là nhân kiệt?

Cây trúc trượng đen khẽ lay động, dù biết Bạch Sơn Thủy nói đều là sự thật, nhưng ông lão không muốn cúi đầu.

Nhưng rồi tay ông đột nhiên ngừng lại, ông hít một hơi thật sâu, bắt buộc mình phải hạ cơn lửa giận.

"Thanh giả tự thanh, Bạch tiên sinh ngươi lấy bao nhiêu người dân Ngụy làm trọng, dù có điều nghi hoặc, cũng cần gì phải gấp vội trong nhất thời?"

Một giọng nữ nhẹ nhàng nhưng hết sức bình thản vang lên: "Ngươi bức ta đi ra, là muốn ta đưa cái gì cho ngươi?"

Bạch Sơn Thủy chậm rãi quay sang, nhìn cô gái mặc áo hồng, ôm cổ cầm màu đen từ trong ngõ nhỏ đi ra, cười khẩy: "Còn dám nói thanh giả tự thanh, ngươi dám nói đám Ngư Thị các ngươi không có mưu đồ gì với Cô Sơn Kiếm Tàng trên người ta không? Dám nói mình chưa bao giờ đi tìm hiểu hành tung của ta không?"

Cô gái áo hồng vẫn bình thản: "Bạch tiên sinh có Cô Sơn Kiếm Tàng trên người, đương nhiên hiểu đạo lý thất phu vô tội, mang ngọc có tội, không phải ngươi vừa mới nói, chúng ta là người Tần, ngươi là người Ngụy, chính là kẻ địch trời sinh hay sao, nhưng giết chính là giết, không giết chính là không giết, việc sư huynh của ngươi bị giết, không hề liên quan tới Ngư Thị chúng ta."

Bạch Sơn Thủy nhướng mày.

"Tiểu nữ tử đã nói xong rồi, Bạch tiên sinh dù không tin, thì trong lòng cũng hiểu rõ, nếu thực muốn ở trong này liều mạng đánh đấm, thì dù nơi này ở gần Vị Hà, tiên sinh cũng khó mà toàn thân trở ra được."

Bạch Sơn Thủy nhướng mắt, hai hàng lông mày dài và dày như hai thanh tiểu kiếm tỏa ra ngạo ý kinh thiên.

“Tin hay không tin, đi được hay không, đều phải thử qua mới biết."

Hắn lắc đầu, nhìn cô gái áo hồng: "Người như ta khi đã tới đây, không thể để uổng công đã đi một chuyến."

Những kẻ khi tự xưng mình là ‘người như ta’, thì đều làm cho người ta cảm thấy họ cuồng vọng vô tri, nhưng những lời này nếu từ miệng Bạch Sơn Thủy nói ra, thì lại có vẻ ấy là đương nhiên.

Tay phải Bạch Sơn Thủy bắn ra ba hạt nước.

Ba giọt nước bay tới chỗ ông lão lưng còng, biến thành ba cái bong bóng, bao bọc ông lão vào trong.

Cô gái áo hồng cau mày, khẽ gảy dây đàn.

Dây đàn rung rung, không hề phát ra âm thanh, nhưng xung quanh có rất nhiều hắc trúc từ dưới đất chui lên, trong chớp mắt tạo nên một khu rừng trúc dày đặc, che khuất bầu trời, tạo thành một thế giới riêng, che kín sự dao động Thiên Địa nguyên khí của khu vực lại.

Bạch Sơn Thủy thong dong bước tới, cứ như không gian trước mặt hắn không hề bị giới hạn, chỉ bước một bước, hắn đã đi tới trước mặt cô gái áo hồng, vươn tay đánh vào trán cô.

Hồng sam nữ tử đưa tay lên, đùng một tiếng, dùng cả song chưởng để đỡ.

Bạch Sơn Thủy lùi trở về chỗ cũ, trước người cô gái áo hồng khí đen bay tung tóe khắp nơi, cơ thể cô loáng nhoáng lùi lại một bước.

Lão nhân lưng còng tóc tai dựng thẳng, vô số hắc khí từ dưới chân ông tuôn ra, giống như không phải ông đang đứng trên mặt đất, mà đứng trong một thông đạo ma vực.

Cây gậy trúc trong tay gõ thẳng ra phía trước.

Thật ngạc nhiên, ba cái bong bóng không hề cường đại như ông nghĩ, cây gậy trúc vừa gõ vào, cả ba cái đều vỡ tan, nhưng cú gõ kia là ông đã dùng hết toàn lực, thế nên khi cú đánh rơi vào không khí, cơ thể ông bị hẫng, khá là chật vật.

Bạch Sơn Thủy đứng chắp tay,nhìn những cây trúc đen, im lặng.

Cô gái áo hồng bước tới đứng chắn trước mặt ông lão lưng còng, hai tay đè chặt dây đàn, chờ Bạch Sơn Thủy cử động.

Nhưng đột nhiên, từ trong rừng trúc, một giọng nói rổn rảng như tiếng kim loại va chạm vào nhau vang lên: "Có người ở trên mặt sông chờ ngươi."

Bạch Sơn Thủy cau mày, cả người không hề nhúc nhích, nhưng lại có một luồng Kiếm Ý sắc bén phá thể bay ra.

Một đường nước cắt qua không khí, xuyên thủng rừng trúc, tạo thành một lỗ hổng.

Người ở đầu kia lỗ hổng là một nam tử chừng ngoài năm mươi tuổi, tóc ngắn ngang tai, mặc đồ theo kiểu thương nhân, trên người chẳng có khí tức tu hành giả nào, đang giương mắt nhìn Bạch Sơn Thủy, ánh mắt vô cùng bướng bỉnh.

"Là ai ở trên mặt sông chờ ta?"

Bạch Sơn Thủy nheo mắt: "Với tu vi yếu kém của ngươi, ta muốn giết lúc nào cũng được, nên tốt nhất là thành thật trả lời."

Nam tử kia tỉnh bơ: "Ta chỉ là người truyền lời, nếu Bạch tiên sinh cảm thấy thích, thì cứ giết đi."

"Ta thực muốn xem là kẻ nào dám ở trên mặt sông chờ ta."

Bạch Sơn Thủy khẽ động, lướt vèo ra ngoài.

Trong khoảng khắc, cả Ngư Thị bị hơi nước màu trắng tràn ngập, một luồng sương mù màu trắng như cự long từ trong Ngư Thị bay ra.

Trên sông Vị Hà.

Vị Hà vốn sóng lớn, trong ngày mùa đông cũng chỉ có hơn mười trượng từ ven bờ là bị kết băng, lúc này tuy băng tuyết đã tan, trên mặt sông không còn mảng băng nào cả, nhưng nước vẫn lạnh đến thấu xương, thuyền đi câu cá trên mặt sông chẳng có mấy chiếc.

Bạch Sơn Thủy bước lên mặt sông, là trở thành Giao Long chân chính, một con sóng dài hẹp dâng lên, nâng đỡ cơ thể hắn.

Hắn nhìn thấy trên một tảng đá ngầm chỉ lộ lên mặt sông mấy thước, có một người đang đứng.

Người ấy không cao, so với hắn hình như còn thấp hơn nửa cái đầu, nhưng dáng đứng thẳng băng, vô cùng kiêu ngạo.

Hắn là kẻ làm việc không theo khuôn phép nhất trong thiên hạ, không kiêng nể cái gì, là kẻ điên cuồng ngạo bậc nhất, nhưng Tu Hành Giả trong thiên hạ ai cũng biết, công pháp của Vân Thủy Cung nước Ngụy là gặp nước thì mạnh mẽ, chỉ cần bước lên mặt sông, chính là lúc Bạch Sơn Thủy mạnh nhất, nhưng người kia lại dám hẹn hắn ra gặp ở ngay môi trường mà hắn mạnh nhất, thế

nên kẻ kia lại còn kiêu ngạo hơn cả Bạch Sơn Thủy.

Bạch Sơn Thủy đứng thẳng bất động, nhưng gợn sóng xô đẩy, tốc độ rất nhanh, không bao lâu đã tới cách người nọ chỉ còn mấy chục trượng.

Cảm nhận được khí tức nóng hổi màu đỏ nhộn nhạo trong không khí, Bạch Sơn Thủy lập tức dừng lại, bờ môi khẽ nhúc nhích: "Triệu Tứ tiên sinh?"

Hắn cười nhạt: "Ta còn đang nghĩ không biết trên thế gian này còn có người nào kiêu ngạo như thế, bây giờ nghĩ lại đương nhiên cũng chỉ có mấy thanh kiếm của Triệu kiếm lô mà thôi."

Người trẻ tuổi đứng ở trên đá ngầm có dáng người thấp hơn người thường rất nhiều, nhưng thần thái điềm tĩnh, ánh mắt sắc bén, chính là người cường đại nhất của Triệu kiếm lô, Triệu Tứ.

Triệu Tứ thản nhiên: "Ngươi lại không giống với lời đồn hoành hành không sợ, một kẻ mãng phu mà ta từng nghe, ngươi bức Thương gia đại tiểu thư toàn lực ra tay, chắc hẳn chỉ là muốn kiểm tra xem cô ta có phải mới vừa trải qua một trận chiến đấu kịch liệt hay không chứ gì."

"Triệu Thất vẫn lạc ngay ở giữa Trường Lăng, Triệu Tứ và Triệu Nhất dắt tay nhau xuất hiện ở Trường Lăng." Bạch Sơn Thủy trào phúng nhìn Triệu Tứ: "Ngươi đòi gặp ta, chắc không phải là muốn khích lệ ta đâu nhỉ."

Triệu Tứ không thèm che giấu, bình thản: "Đương nhiên là vì Cô Sơn Kiếm Tàng."

Bạch Sơn Thủy cười rộ lên: "Thiên hạ ai mà chẳng muốn Cô Sơn Kiếm Tàng."

Triệu Tứ nhìn hắn: "Ta không giống họ, dù không có Cô Sơn Kiếm Tàng, ta cũng muốn xem thử kiếm của ngươi. "

Bạch Sơn Thủy ngừng cười, không nói gì.

Triệu Tứ nói tiếp: "Sư tôn ta ngày xưa khi kiếm thành, lúc nào cũng muốn nhìn thấy kẻ giỏi kiếm nhất trong thiên hạ, lúc người sắp chết, điều duy nhất không cam lòng và tiếc nuối, chính là không được giao thủ với người đó, ta là đệ tử người tín nhiệm nhất, đương nhiên ta phải hoàn thành nguyện vọng cho người. Vân Thủy Cung Bạch Sơn Hắc Thủy Kiếm, lòng ta đã nghĩ đến đã lâu."

Bạch Sơn Thủy cay nghiệt châm chọc: "Xem ra truyền thuyết nói một chút cũng không sai, người của Triệu kiếm lô đều là kẻ điên."

"Chung quy đạo vẫn khác nhau."

Triệu Tứ nhìn Bạch Sơn Thủy, giọng vẫn rất bình thường: "Chuyện ngươi muốn làm mấy năm nay, chung quy cũng là muốn làm người cầm đầu, phục quốc nước Ngụy, khi không còn hy vọng phục quốc, ngươi lại muốn xây dựng nên một phương để làm chỗ che gió che mưa cho dòng dõi của Ngụy vương. Triệu kiếm lô bọn ta không giống vậy. Triệu kiếm lô chúng ta thuần túy chỉ là một nơi tu hành chi địa, chúng ta chưa bao giờ muốn làm vua một cõi, cống hiến cho một tên Vương nào, chúng ta chỉ muốn theo đuổi kiếm đạo của chính mình, trong lòng có nước mà không Vương, bây giờ nếu nước không còn, thì chỉ còn lại cừu nhân và sở cầu kiếm đạo."

Trong mắt thế nhân, những kẻ đại nghịch luôn có khả năng liên thủ với nhau, nhưng thực ra, một núi không thể chứa hai cọp, Bạch Sơn Thủy và Triệu Tứ đã nhiều năm chưa bao giờ cùng lúc xuất hiện, hôm nay gặp nhau đương nhiên sẽ phải xảy ra quyết đấu.

Huống chi trong tay một người còn có bảo tàng mà ai cũng muốn cùng hưởng.

Đâu có ai muốn trao lại vị trí cao cao tại thượng của mình cho người khác, dù đó là một kẻ như Triệu Tứ - kẻ có thể quyết định tình hình chung cả thiên hạ.

"Ai cũng muốn hoàn thành việc mình muốn làm."

Bạch Sơn Thủy nhìn Triệu Tứ, chậm rãi: "Ai cũng mơ tưởng Cô Sơn Kiếm Tàng, nhưng Cô Sơn Kiếm Tàng luôn ở trong tay ta, nên ta chính là người được ông trời chỉ định."

Hắn hít sâu một hơi: "Thanh kiếm mạnh nhất của Triệu kiếm lô, ta cũng đã muốn gặp từ lâu."

Q2 - Chương 75: Đất Triệu có nhiều con gái

Trên Thất Cảnh chính là Thiên Địa tông sư một phương, mỗi tên đại nghịch đều có khí độ lỗi lạc bất phàm, trong thiên hạ chẳng có mấy Thất Cảnh tông sư từng thấy mặt Bạch Sơn Thủy và Triệu Tứ tiên sinh trong truyền thuyết, nhưng ai cũng biết mình không phải là đối thủ của Bạch Sơn Thủy và Triệu Tứ tiên sinh.

Vấn đề không phải ở chỗ công pháp và Kiếm Kinh sở tu.

Chưa từng có Kiếm Kinh mạnh nhất, chỉ có người mạnh hơn người.

Đại Ngụy Vương Triều và Triệu vương có rất nhiều tu hành chi địa, nhưng chỉ có Vân Thủy Cung Bạch Sơn Thủy và Triệu kiếm lô Triệu Tứ tiên sinh trở thành bậc siêu phàm được thiên hạ công nhận, chính là vì bọn họ là hai người mạnh nhất, có được khí phách vô địch.

Bạch Sơn Thủy và Triệu Tứ tiên sinh mà gặp nhau, làm sao giống như Thất Cảnh bình thường quyết đấu?

Triệu Tứ chắp tay sau lưng không có hành động gì, nhưng giữa lớp mây mù trắng trên mặt sông đột nhiên có một đường ráng đỏ dài đẹp xuyên qua.

Bạch Sơn Thủy bình thản vươn tay ra.

Mặt sông đang cuộn trào trước mặt đột nhiên biến mất.

Không phải là bị tách ra hai bên, mà bị một luồng Thiên Địa Nguyên Khí khổng lồ dẫn dắt, xoay tròn tại thành một cái bích

đầm ở trước người hắn.

Đáy sông với rong rêu và đá cát lộ ra dưới ánh mặt trời, tôm cá mờ mịt hoảng sợ vì bị mất đi môi trường nước, hoảng loạn nhảy búng lung tung.

Nhìn nước sông hóa thành bích đầm, đáy sông biến thành mặt đất, trong mắt Triệu Tứ không khỏi hiện ra sự thưởng thức.

"Đời ta ưa thích học kiếm, mười năm cư trú hàn đàm."

Hắn buột miệng thốt ra một câu trong bài chiến ca Bạch Sơn Thủy từng ca khi đánh ra khỏi Trường Lăng, nhìn bích đầm phát ra Kiếm Ý kinh người, tán thán: "Xem ra ngươi đã dùng mười năm luyện thành Bản Mệnh kiếm rồi."

Bạch Sơn Thủy không trả lời, trong bích đầm có một tia sáng màu xanh lá đậm bay lên.

Một thanh trường kiếm màu xanh lá đậm từ trong bích đàm bay ra, rơi vào trong tay hắn.

Sau khi thanh kiếm bay ra, cả bích đầm như mất đi phần hồn, hóa thành nước sông bình thường, tán ra rơi trở lại vào trong lòng sông.

Tôm cá cảm giác được nước sông đã trở về, nhưng chúng không hề thấy vui mừng, mà càng thêm sợ hãi, trốn sâu xuống dưới.

Thanh trường kiếm có màu xanh lục còn đậm hơn bất kỳ loại bảo thạch nào, nhưng bên trong lại lấp lóe hai màu đen trắng, mơ hồ tạo thành hình núi trắng nước đen.

Bạch Sơn Thủy cầm kiếm, hờ hững nhìn Triệu Tứ: "Kiếm của ta đã ở tay, giờ tới lượt ngươi cho ta xem kiếm."

Triệu Tứ gật đầu, ngẩng đầu nhìn lên không trung vô tận: "Vậy ngươi tiếp ta một kiếm này."

Bạch Sơn Thủy ngẩng đầu lên.

Không ai có thể nhìn thấy nổi, bên trên bầu trời rất cao rất xa, nơi Nguyên Khí mỏng manh tới mức hầu như hoàn toàn biến mất, nơi có những làn quang hồ dày đặc, và Tinh Thần Nguyên Khí hỗn loạn, ở giữa Thái Dương Chân Hỏa, cực hàn cực nhiệt khắp nơi.

Có một thanh tiểu kiếm màu đỏ, lẳng lặng trôi lơ lửng trong đó, được cực hàn cực nhiệt cọ rửa, rèn luyện, như một ngôi sao theo một quỹ tích không thay đổi cứ đi về phía trước, nhưng luôn luôn giữ sự tương liên với tâm niệm của Triệu Tứ.

Tâm niệm cao như thế xa như thế, ngay cả Bản Mệnh kiếm chẳng khác nào một ngôi sao lúc nào cũng bay trong không trung vô tận như thế, bảo Triệu Tứ tiên sinh là người xả thân cầu đạo quả thực chẳng có mấy ai hiểu nổi.

Thanh tiểu kiếm như giật mình thức tỉnh, còn chưa gia tốc đã toát ra những tia lửa màu đỏ thắm, dùng tốc độ khủng khiếp rơi xuống.

Hỏa diễm đỏ thắm và Thiên Địa Nguyên Khí ma sát kịch liệt với nhau, khiến hỏa diễm càng thêm mãnh liệt.

Nhưng chỉ sau chốc lát, chân hỏa bao quanh thân kiếm đã nén chặt Thiên Địa Nguyên Khí xung quanh, tạo thành một thành vật chất trong suốt như lưu ly, dán chặt vào thân kiếm.

Tầng lửa bên ngoài lớp lưu ly ấy biến thành màu đỏ thẫm, càng ngày càng đậm hơn, chẳng khác gì ráng đỏ trời chiều, đến khi xuất hiện trong tầm mắt Bạch Sơn Thủy, đã biến thành một đuôi lửa cực lớn dài hơn mười dặm dài.

Một cái đuôi lửa to như vậy, những chỗ cao của Trường Lăng

đều nhìn thấy được.

Trên đài quan sát sao trong hoàng cung, sử quan nhìn thấy sao băng ngay giữa ban ngày, thì hoảng sợ biến sắc: "Sao băng rơi giữa ban ngày, lại màu đỏ thẫm, chính là yêu tinh!"

Trên mặt sông, cuồng phong gào thét.

Kiếm của Triệu Tứ còn cách mặt sông mấy chục trượng, mà nước sông dưới chân Bạch Sơn Thủy đã bị đốt khô, biến thành hơi nước với nhiệt độ khủng khiếp, bốc lên ngùn ngụt.

Bạch Sơn Thủy thực sự khiếp sợ.

Nhìn thấy kiếm này, hắn mới biết, truyền thuyết một kiếm đốt sạch hồ nước của vị tông sư kia của Triệu kiếm lô trong cuộc chiến Tần Triệu là hoàn toàn có thực.

Đây mới thực là cái lò ẩn chứa Thiên Địa, một thanh kiếm chứa đựng Tinh Thần Chân Hỏa, nhưng hắn không cho là mình sẽ bại.

Con sông này thông với đại dương, chứ không phải chỉ là một cái hồ kín.

Hắn hít một hơi thật sâu, Thiên Địa Nguyên Khí kịch liệt thả ra, hạ xuống nước sông dưới chân.

Cả người hắn như hợp thành một thể với sông Vị Hà.

Hắn chém vào đường lửa một kiếm.

Vạn cơn sóng xanh từ mặt sông dâng lên, Thiên Địa Nguyên Khí kinh khủng từ đằng xa ùa tới, không phải di chuyển trên không trung, mà lướt ở trong nước sâu, như một con Giao Long lướt trong làn nước, cuối cùng hòa nhập vào thanh kiếm xanh trong tay hắn.

Bạch sơn hắc thuỷ từ trong thân kiếm lộ ra, như diễn hóa thành một khu Thiên Địa riêng biệt.

Hai loại Kiếm Khí trước người hắn nhanh chóng chuyển biến, tạo thành một con rắn cực lớn màu trắng đang quấn vòng, mở to cái miệng khổng lồ, cắn vào luồng lửa, tiếp theo là luồng khí màu trắng phía trước màu đen phía sau, ngưng tụ thành một con Hắc Quy thật lớn.

Bạch xà Hắc Quy Nguyên Khí hô ứng với trời đất, Âm Dương biến ảo, tạo thành Huyền Vũ chi ý công thủ toàn năng.

Con rắn trắng há miệng, một đoàn Kiếm Khí xanh biếc lạnh như băng cuồn cuộn trào ra, đập chết hơn phân nửa luồng lửa đỏ thẫm.

Ánh mắt Triệu Tứ rừng rực lửa cuồng nhiệt.

Thanh tiểu kiếm ở trung tâm luồng lửa theo tâm ý hắn tạo nên vô số đường cắt trên không trung, vạn đạo tinh quang Lưu Ly trút xuống, tiêu trừ luồng kiếm quang xanh biếc lạnh như băng.

Rắc một tiếng nứt to.

Thanh kiếm trong miệng bạch xà không cản nổi, khiến đầu rắn nổ bung từng khúc.

Bạch Sơn Thủy khẽ kêu lên một tiếng.

Từng đoàn Nguyên Khí màu đen như những đám mây bồng bềnh bay lên, trong nháy mắt, tất cả thủy quang, ánh lửa tất cả đều biến mất, chỉ có hơi mỏng hơi nước vòng tròn tại trên mặt sông tản ra, Bạch Sơn Thủy nắm lấy đậm đặc lục trường kiếm, đã tới Triệu Tứ tiên sinh trước người.

Bạch Sơn Thủy một kiếm đâm ra.

Hắn đâm về Triệu Tứ tiên sinh một kiếm này không có bất kỳ sáng lạn quang ảnh, nhưng một kiếm này đâm ra thời điểm, cả con sông trước mặt sóng cả đều cả biến mất ẩn, cả đầu sông lớn trong nháy mắt này triệt để tĩnh mịch.

Đây là hắn chính thức cường đại một kiếm, không chỉ là ẩn chứa hắn mạnh nhất tinh khí thần, còn không bàn mà hợp ý nhau lấy nước chảy Thiên Đạo.

Triệu Tứ tiên sinh nhẹ ồ lên một tiếng.

Nhưng hắn cũng chỉ là khẽ di một tiếng mà thôi, thanh kiếm kia người chảy xuôi lấy tầng một Lưu Ly hình dáng Hỏa tầng tiểu kiếm vào lúc này rơi vào hắn trước người, hắn cực kỳ đơn giản cầm chuôi này tiểu kiếm, đồng dạng một kiếm hướng phía Bạch Sơn Thủy đâm ra.

Oanh một tiếng nổ mạnh.

Kiếm của Triệu Tứ và Bạch Sơn Thủy tương giao, khiến không gian xung quanh trở nên nóng rực.

Triệu Tứ sầm mặt, hắn chợt nhớ về năm đó, lúc ở trong cửa hàng rèn.

Trong cơn mưa to, một nam tử tang thương, đập từng búa vào cây thiết chùa nung đỏ trong tay, làm văng ra rất nhiều Hoả Tinh.

Sau đó, hắn nhúng cây thiết chùy vào dòng nước dưới mái hiên.

Xùy một tiếng.

Mọi tia lửa và hơi nóng hừng hực đều biến mất, cây thiết chùy biến thành màu đen xì.

Trước người Triệu Tứ vang lên âm thanh, gọi hắn trở về đời

thực. Thanh tiểu kiếm của hắn đã biến mất hết hơi nóng, trở lại màu đen lạnh của mình, tiếp tục bay về phía trước.

Thanh trường kiếm trong tay Bạch Sơn Thủy rung mạnh, bay ra kéo theo cả người hắn.

Hai chân hắn luôn không rời khỏi mặt nước, nên khi hắn bay lên, trên mặt sông cũng bị kéo lên một con sóng cao.

Triệu Tứ đứng bất động, tiểu kiếm trong tay lại bừng lửa màu đỏ thẫm, rủ xuống.

Quần áo hắn chấn loạn, tóc ở sau gáy bay phấp phới, làm cho người ta phải kinh hãi, khi nhận ra hắn lại là con gái.

Ghê gớm hơn, quần áo trên người Bạch Sơn Thủy cũng bị rách tung ra, áo khoác lông cáo rơi xuống, lộ ra bộ ngực trắng như tuyết, ở giữa là một cái khe sâu.

Hắn lùi lại mấy bước, cơ thể uyển chuyển, làm gì còn khí độ nam nhân ngày thường, rõ ràng là một cô gái mảnh mai cao dong dỏng.

Triệu Tứ sắc mặt không thay đổi, nhìn Bạch Sơn Thủy : "Thì ra kẻ đại nghịch bướng bỉnh nhất thế gian này, Bạch Sơn Thủy, lại là con gái."

Bạch Sơn Thủy lạnh tanh: "Ngươi không phải cũng vậy?"

Triệu Tứ nhàn nhạt nhìn cô: "Đất Triệu có nhiều con gái, con trai nước Triệu đã gần như chết sạch trong chiến tranh, bây giờ chỉ còn lại con gái, là chuyện bình thường."

Bạch Sơn Thủy hít sâu một hơi, không dùng Chân Nguyên để khống chế tạo cho mình khí khái nam nhi hào hùng nữa, nhưng cả cơ thể lại tỏa ra một loại mị lực khó tả.

Mặt cô đã trở lại bình tĩnh, lạnh lùng nhìn Triệu Tứ: "Xem ra sau này phải gọi ngươi là Triệu tứ tiểu thư."

Triệu Tứ mỉa mai đáp lại: "Trước khi nhập môn, tên ta là Triệu Diệu, không biết Bạch tiểu thư tên là cái gì, cái tên Bạch Sơn Thủy kia, cũng chỉ là lấy bạch sơn hắc thuỷ chi ý mà gọi, đâu phải tên thật của ngươi."

Trong mắt Bạch Sơn Thủy lộ vẻ xấu hổ: "Ta tên là Bạch Lộ."

"Bạch Lộ là màu trắng, rất hay."

Bạch Sơn Thủy cười nhạt: "Tuy ngươi thắng ta nửa chiêu, nhưng nếu muốn giữ ta lại, thì không có cửa, chẳng lẽ ngươi muốn đổi thành dùng lời để nhục nhã ta?"

Triệu Tứ lắc đầu, bình thản: "Là ngoài ý muốn."

Cô nhìn về phía Trường Lăng, chậm rãi : "Trường Lăng quả là nơi chứa đựng Chân Long, những Tu Hành Giả mạnh nhất đều ở tại Trường Lăng, chẳng lẽ những lời này là có thực. . . Xem ra ngươi ở Trường Lăng đã gặp được cơ duyên, nếu không ta nghĩ ta không chỉ thắng ngươi có nửa chiêu."

Khóe miệng Bạch Sơn Thủy khẽ run, cô biết Triệu Tứ nói thật.

Nước sông theo tâm tình của cô dập dềnh cuộn sóng, nhưng lúc này ở trên mặt sông, đã có thêm một dáng người thướt tha màu trắng.

= =

Bạch, Triệu xuất kiếm

Sóng cuộn Vị Hà

Lưu Tinh hạ thủy

Hiển lộ chân thân.

Q2 - Chương 76: Chỉ sát

Nữ tử ở Trường Lăng có khả năng đạp sóng như giẫm trên đất bằng không phải ít, nhưng trong đó chỉ có một người thích mặc đồ màu trắng.

Có lời đồn cô làm vậy là để tế người kia, nên mới luôn bị lưu đày ra hải ngoại.

Nhưng cô lại từ trong mưa trở về, một kiếm giết Triệu Trảm.

Cô là Giam Thiên Ti Ti Thủ Dạ Sách Lãnh.

Chỉ sau mấy tức, cô đã tới chỗ Bạch Sơn Thủy và Triệu Tứ.

"Thì ra là kiêu hùng tụ họp, nhưng bây giờ lại biến thành ba nữ nhân đùa giỡn."

Dạ Sách Lãnh trào phúng nhìn Bạch Sơn Thủy và Triệu Tứ: "Hai kẻ cự kiêu nổi danh nhất thiên hạ, không là lại đều là nữ nhân, tin tức này mà truyền ra ngoài, cái đám tự cho mình là nam tử siêu phàm chắc đều nên đi tìm một khối đậu hũ mà tự sát."

Bạch Sơn Thủy nhìn Dạ Sách Lãnh, quần áo tóc tai dù chưa được sửa sang, nhưng đã hoàn toàn khôi phục sự bình tĩnh, cao ngạo thường ngày.

"Ngươi có mặt ở đây, vậy chuyện giết sư huynh của ta, dụ ta vào trong Ngư Thị, chính là do ngươi phải không?" Cô híp mắt, cười nhạt.

Dạ Sách Lãnh tỉnh bơ nhìn cô: "Ta với ngươi vốn là kẻ địch, ta cần gì phải giải thích gì với ngươi, hỏi vấn đề như vậy để làm gì?"

Triệu Tứ thản nhiên: "Đều là người trong cuộc, cần gì phải xỉa xói nhau. Nếu ngươi có biết sự thực, thì bây giờ ở đây đâu phải chỉ có một mình ngươi. Đều là mượn kiếm giết người mà thôi, chỉ buồn cười là Nguyên Vũ Hoàng Đế đã qua Bát Cảnh, Trường Lăng lại có nhiều Tu Hành Giả Thất Cảnh như vậy, nhiều vương hầu vương tướng như vậy, thế mà dám tới nơi đây gặp chúng ta, đánh nhau với chúng ta, lại chỉ có một cô gái."

Bạch Sơn Thủy nghĩ nghĩ, sửa lại quần áo, cười nhạt: "Còn không phải là vì ứng phó Lộc Sơn hội minh, không dám để mình bị thương chút nào hay sao."

Dạ Sách Lãnh nhìn Triệu Tứ, nở nụ cười, lộ hai má lúm đồng tiền: "Triệu Tứ tiên sinh, hai người các ngươi đều tiêu hao nhiều quá rồi, bây giờ chẳng ai còn là địch thủ của ta nữa, hay là chúng ta liên thủ, giết Bạch Sơn Thủy đi? Ngươi lấy Cô Sơn Kiếm Tàng, ta lấy xác cô ta đi lĩnh thưởng, như vậy cũng công bằng, cả hai đều có lợi."

"Nghe cũng hay." Triệu Tứ quay sang nhìn Bạch Sơn Thủy: "Ngươi thấy sao?"

Bạch Sơn Thủy cười nhạt: "Dù hai người chúng ta liên thủ giết cô ta, thì bọn ta cũng sẽ có tổn thương, đúng lúc cho người ta tính toán. Tới lúc đó bốn nữ tử đặc sắc nhất trong thiên hạ, thoáng cái đã chết ba cái, chỉ còn lại có Trịnh Tụ mà thôi, bà ta chắc là vui lắm."

Người ta khi đàm phán mà nói về bản thân, nhất là tự ca ngợi mình, đều sẽ làm cho người ta cảm thấy cổ quái, thế nhưng Bạch Sơn Thủy nói, lại luôn làm cho người ta cảm thấy đó là chuyện đương nhiên.

Triệu Tứ cười nhạt: "Ngươi chính là một trong bốn cô gái đặc sắc nhất thiên hạ, số lượng bốn người ta cũng đồng ý, nhưng ngươi lại tính trong đó có Trịnh Tụ. . . Mụ ta tu vi chính là cao,

nhưng sống toàn bằng âm mưu tính toán, dựa vào đàn ông mới ngồi vững vàng trong cung, bà ta làm sao được tính! Bốn người, là tiểu thư kia của Công Tôn gia, là đại tiểu thư của Thương gia kìa, người nào ta thấy cũng mạnh hơn mụ ta cả."

Dạ Sách Lãnh cau mặt, miệng cong lên: "Trong thế giới Tu Hành Giả, nữ không bằng nam ấy là sự thật, thiên hạ bây giờ nữ tu hành giả Thất Cảnh dùng có đếm ra bao nhiêu, cũng không bằng một người nam tử, hai người ở đây tự biên tự diễn, cảm thấy hay lắm à?"

"Đều giống với bọn ta thôi, cố gắng ở lại Trường Lăng, làm thanh kiếm trong tay người khác."

Triệu Tứ là người lùn nhất trong ba người, nhưng ánh mắt lại sắc bén nhất, quét mắt một cái, là nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Dạ Sách Lãnh: "Lấy thân mình đi mạo hiểm, ngươi rốt cuộc muốn mưu đồ cái gì? Thân là quân cờ, chẳng lẽ lại đòi làm một bản hí khúc Liên Hoa Lạc, đòi nhảy ra khỏi lòng bàn tay người ta? Huống chi ở Trường Lăng, trên ngươi còn có nhiều người có khả năng hát hí khúc Liên Hoa Lạc đó."

Bạch Sơn Thủy nở nụ cười láo xược không coi ai ra gì, "Chắc cô ấy cũng muốn làm Hoàng Hậu?"

Dạ Sách Lãnh múm môi, hai cái má lúm đồng tiền lại lấp ló: "Ta muốn thật đó, nếu nó trở thành sự thật, ta sẽ tạ lời cát ngôn của ngươi."

Bạch Sơn Thủy vốn ngày thường cuồng ngạo, thấy không thích là rút kiếm chém ngay, so với đàn ông còn bất tuân, không chịu trói buộc hơn bất cứ ai, nhưng đấu võ mồm, thì lại không phải là đối thủ của Dạ Sách Lãnh, nên nghe Dạ Sách Lãnh trả lời như vậy, cô nổi giận, nheo mắt lại.

Triệu Tứ nhàn nhạt nhìn Dạ Sách Lãnh : "Ta thấy ngươi lại nói

dối rồi, ngươi nghe Cửu Tử Tằm xuất hiện, nên mới từ hải ngoại trở về đúng không?"

Dạ Sách Lãnh nhăn mày: "Đừng có hòng dùng từ ngữ để thử ta, cũng khỏi có ra vẻ tốt bụng tính toán dùm ta, Triệu Trảm chính là chết trong tay ta, hai ta gặp nhau, ta với ngươi tất có một người phải chết."

Triệu Tứ vẫn bình thản, đạm mạc: "Người đã thiết lập bố cục ngày hôm nay hẳn cũng tính ra được ta nhất định sẽ giết ngươi, dù sao người của Triệu kiếm lô đều là bỏ mạng vì kiếm, nhưng người đó không ngờ đâu, hôm nay ta không muốn làm việc này."

"Triệu kiếm lô đã chết nhiều người như vậy, nhiều người như vậy chết đi, chỉ là để hoàn thành con đường của lão sư đã chọn, chính là con đường hôm nay ta phải đi."

Triệu Tứ giơ kiếm lên, bình thản : "Suất diễn hôm nay, người đều đã tới đủ, nếu muốn diễn đến hết cảnh, thì để cho ta lĩnh giáo Thiên Nhất Sinh Thủy của ngươi trước."

Dạ Sách Lãnh ngửa đầu nhìn lên trời.

Trên bầu trời như có núi đang ầm ầm phi hành, một giọt nước óng ánh xuất hiện trong tay của cô, sau đó hóa thành một thanh tiểu kiếm.

Sức mạnh trong người cô dồn dập trào ra, tuôn vào trong thanh kiếm, tụ lại ở mũi kiếm.

Cơ thể cô như biến thành một lò lửa, cả mũi kiếm đỏ rực lên.

Dạ Sách Lãnh đâm ra một kiếm.

Thanh kiếm trong tay cô bỗng nhiên biến mất.

Thanh kiếm này cô chưa từng có, nên bây giờ đương nhiên là

lại trở về với tự nhiên.

Một sức mạnh cực kỳ nhu hòa, quấn lấy tiểu kiếm màu đỏ trong tay Triệu Tứ, khiến nó không thể tiến thêm được nữa.

Triệu Tứ cau mày.

"Thì ra Dạ Ti Thủ mạnh nhất không phải là mưa to như rót, mà là tế thủy trường lưu(*), chí nhu khắc cương."

(*) Tế thủy trường lưu: sử dụng tiết kiệm thì dùng được lâu.

Cô lắc đầu.

Sau đó cô buông tay ra.

Đánh nhau với Bạch Sơn Thủy, cô đã bị tổn hao rất nhiều Nguyên Khí, nên bây giờ không còn khả năng phá vỡ một kiếm này của Dạ Sách Lãnh, không tiến lên được, thì cô lùi lại.

Cô buông tay, tiểu kiếm màu đỏ rung mạnh một cái, bay ngược lên không trung.

Nó bay thẳng về chỗ cũ mà khi nãy nó từ đó bay tới đây.

Thân ảnh của cô, cũng phá không bay đi, hệt như một thanh phi kiếm.

Triệu Tứ vừa lui, Bạch Sơn Thủy cũng ném trường kiếm xuống dưới chân.

Chỉ đơn giản là ném kiếm, mà Bạch Sơn Thủy lại ho ra một búng máu tươi.

Nửa con sông lại biến mất, nhưng lần này đáy sông lộ ra chỉ có cây cỏ và đá cát, tôm cá đã sớm chạy ra xa mất rồi.

Thanh trường kiếm màu xanh đậm biến mất, bích đầm to lớn

xoay tròn quây lấy Dạ Sách Lãnh vào bên trong.

Dạ Sách Lãnh thét dài, cả người như tảng đá lớn hạ xuống đáy đầm, Chân Nguyên tỏa ra quanh người.

Một tiếng nổ mạnh ầm vang, trên mặt sông mưa to như rót.

Những giọt mưa không phải từ trên không bay xuống, mà là ở trong bích đầm khổng lồ bay ra.

Chung quanh người cô, những giọt nước quay tròn, cắt vào trong bích đầm, khiến chúng trở về thành nước tự do, phiêu tán ra ngoài.

Trong nháy mắt, những giọt nước văng ra đã biến thành ngàn vạn thanh tiểu kiếm óng ánh, tạo thành kiếm trận.

Dạ Sách Lãnh hít sâu một hơi, quát to một tiếng.

Khóe môi cô ứa máu tươi, ngàn vạn thanh tiểu kiếm óng ánh đồng loạt đâm vào trong bích đầm.

Bích đầm như Giao Long bị ngàn vạn tiểu kiếm đóng đinh lại, không còn hô phong hoán vũ được nữa.

Nó trở lại thành nước bình thường, chảy lại xuống sông.

Phù một tiếng.

Như Cự Long nôn ọe, Dạ Sách Lãnh bị một luồng Nguyên Khí mãnh liệt từ đáy sông đẩy lao ra.

Nhưng đến khi thoát ra được bên ngoài, bóng dáng Bạch Sơn Thủy đã biến mất.

Trên chiếc áo trắng của cô lấm tấm những giọt máu tươi, cộng với nước bùn ở đáy sông, chúng quện vào nhau, như có một con giao long bị thương bỏ trốn, lưu lại dấu vết.

Dạ Sách Lãnh khẽ ho khan, ánh mắt ảm đạm, không nhìn ra là tiếc nuối hay may mắn.

***

Hoàng Cung Đại Tần, trong một tòa điện, Nguyên Vũ Hoàng Đế trong bộ y phục hàng ngày, râu tóc không cạo, người ngợm lôi thôi lếch thếch, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Trong mắt ông ta, giống như có rất nhiều ngôi sao đang di động.

Một kiếm kia của Triệu Tứ như sao băng rơi, quá mức mạnh mẽ, quỹ tích khi trở về của nó, cũng bị ông ta nắm bắt được.

Ông ta hít sâu một hơi, hai tay khẽ nâng lên, quyết định ra tay.

Ngón tay ông ta khẽ bắn ra.

Trong thư phòng Hoàng Hậu, trên Linh tuyền đột nhiên bắn ra rất nhiều đốm ánh sáng.

Chúng sáng ngời, như những ngôi sao nho nhỏ trôi lơ lửng trên những chiếc đài sen của Linh tuyền.

Trên mặt Hoàng Hậu xuất hiện một tia lãnh ý.

Bà ta giơ tay trái lên, trên năm đầu ngón tay cũng bắn ra những đốm ánh sáng.

Trên bầu trời vô tận, thanh tiểu kiếm đỏ thẫm đang nằm yên tĩnh.

Nhưng trong không gian tĩnh lặng, bỗng tuôn ra những đường tinh quang kéo đuôi dài như sao chổi, hóa thành những đường lửa, quét vào thanh kiếm đỏ thẫm.

Triệu Tứ đứng trên một đỉnh núi, trong mắt tràn ngập khiếp sợ

và phẫn nộ, phù một tiếng, miệng cô phun ra một ngụm máu tươi, ngã ngồi xuống đất.

Phù văn của tiểu kiếm đỏ thẫm bị tiêu diệt, toàn thân nó cháy đen, biến thành một đoạn thiếc thô rơi xuống, không biết rơi đi đâu.

= = = = = = = = = = = = = = = = = =

Kiêu hùng đại chiến cạnh Trường Lăng

Một kiếm ngang trời quét thẳng băng

Lưu tinh vừa loé nay lại tắt

Kiếm tàn, sinh mệnh còn hay chăng?

Q2 - Chương 77: Từng người giành mạng sống

Bản Mệnh kiếm chính là vật kiêm tu cả tính mạng của người tu luyện, bản thân nó không phải là phàm vật, phải bỏ ra rất nhiều năm khổ công mới tu được tới ngày hôm nay, hôm nay bị hủy, Khí Hải và Niệm lực của Triệu Tứ đều bị trọng thương, thương thế cực nặng.

"Dù hủy bổn mạng kiếm của ta, nhưng hôm nay ngươi không giết được ta, còn bị ta nhìn thấy một chút cảnh giới Bát Cảnh, sau này ngươi càng đừng mong giết nổi ta!"

Sự phẫn nộ đã biến thành ý chí cứng cỏi và sắc bén.

Nghịch cảnh, càng làm khơi dậy sự truy cầu kiếm lô kiếm đạo của cô.

"Sao lại như vậy!"

Một người trẻ tuổi lông mày rậm đột ngột xuất hiện trên ngọn đỉnh núi, chính là Triệu Nhất.

"Ba Sơn Kiếm Tràng tinh hỏa Tuệ Vĩ Kiếm, người xuất thủ là Trịnh Tụ."

Triệu Diệu ho ra một ít máu có màu hồng phấn kỳ lạ, cười nhạt: "Là mượn thêm sức mạnh của Nguyên Vũ Hoàng Đế. . . Hôm nay mụ ta dám chém ta một kiếm này, tương lai ta nhất định sẽ trả lại cho mụ ta một kiếm!"

Triệu Nhất hít sâu một hơi, gật đầu.

Triệu Diệu chớp mắt, giọng lạnh tanh: "Ngươi đi tìm Bạch Sơn Thủy."

Triệu Nhất ngơ ra.

Theo hắn thấy, Bạch Sơn Thủy tuy vừa mới liên tục đại chiến, Nguyên Khí đại thương, nhưng hắn vẫn không phải là đối thủ của Bạch Sơn Thủy, huống chi Bạch Sơn Thủy chỉ cần bước vào Vị Hà, là sẽ trở thành Giao Long về nước, hắn không thể nào tìm được Bạch Sơn Thủy. Hơn nữa bản thân Triệu Diệu bị trọng thương, nơi này cực kỳ nguy hiểm, chuyện quan trọng nhất bây giờ đương nhiên phải là hộ tống cô rời khỏi đây.

"Bạch Sơn Thủy chưa đi xa, ta đâu có phải bảo ngươi đi đuổi giết cô ấy."

Triệu Diệu nhìn hắn, mặt lạnh băng: "Kẻ bày ra cục diện ngày hôm nay sẽ không để cho chúng ta rời đây được. Bản Mệnh kiếm của ta đã bị hủy, đối với họ đương nhiên không còn quan trọng bằng Bạch Sơn Thủy đang mang theo bí mật của Cô Sơn Kiếm Tàng. Dù ta không đoạt được Cô Sơn Kiếm Tàng, thì cũng quyết không cho kẻ bày trò lấy được nó."

Triệu Nhất nhìn cô, vẫn còn do dự.

Triệu Diệu hạ mắt, nét mặt đầy sát ý, "Ta tuy bị thương nặng, nhưng bọn chúng muốn giết ta, cũng đâu có dễ dàng như vậy."

Triệu Nhất ngẩn ngơ, hắn cảm giác trên người Triệu Diệu hiện đang có một hương vị rất kỳ lạ, trong trí nhớ của hắn, từ trước tới giờ ở Triệu kiếm lô chỉ có một mình trên người lão sư mới từng có thứ hương vị ấy, tựa hồ cũng xuất hiện qua.

"Ngươi cẩn thận."

Hắn gật đầu.

***

Lúc Triệu Nhất và Bạch Sơn Thủy lần lượt biến mất, Dạ Sách Lãnh cảm thấy rất mệt, cô ngồi phịch xuống.

Sau đó cô cảm thấy từ hướng Hoàng Thành có sự biến hóa, tiếp theo là sự chấn động kịch liệt ở bầu trời trên cao.

Cô hiểu rõ Nguyên Vũ Hoàng Đế và Trịnh Tụ, ngày xưa lúc Tần diệt Tam Triều, cô không chỉ một lần nhìn thấy Trịnh Tụ Tinh dùng tuệ vĩ của Hỏa Tuệ Vĩ Kiếm quét rơi kiếm của người khác.

Trịnh Tụ khi cùng kiếm tinh hợp nhất, Kiếm Ý của Mệnh Tinh Chiết Hỏa khi hợp nhất với Tinh Hỏa Thối Luyện, kiếm như sao băng, tuy không lăng lệ ác liệt giống Triệu Diệu Kiếm Ý, nhưng Bản Mệnh kiếm của Trịnh Tụ vẫn luôn ẩn nấp ở một nơi nào đó trong Tinh Không, vốn tu vi của Trịnh Tụ đã hơi cao hơn Triệu Diệu một chút, bây giờ lại được Nguyên Vũ Hoàng Đế trợ giúp, nên cô có thể tưởng tượng ra được kết cục của Bản Mệnh kiếm của Triệu Diệu.

Hủy đi bản mệnh kiếm của một tên đại nghịch, tương đương chặt đứt một cánh tay của Triệu Diệu, nhưng đã tốn công bày ra mưu kế hôm nay, chỉ mới như vậy, đã đủ hay chưa?

Kẻ bày ra ván cờ hôm nay, rốt cuộc là Nguyên Vũ Hoàng Đế, là Hoàng Hậu, hay hai thừa tướng, hay là một người nào khác nữa?

Trong ba người bị dính trong bố cục, chỉ có một mình cô biết người giết chết Phiền Trác là ai, cũng chỉ có cô biết, ngày ấy tuy cô đã nói Hàn Tam Thạch làm biến mất khí tức của Cửu U Minh Vương Kiếm, nhưng thứ dẫn dụ Bạch Sơn Thủy tới Ngư Thị lại không phải là bút tích của cô.

Ngoài Thương gia, trong triều đình còn có ai là Tu Hành Giả của Quỷ Trúc Môn Đại Tề?

Có thể bố trí thủ đoạn như vậy, thì hẳn là đã biết chuyện cô giấu đi khí tức của Cửu U Minh Vương Kiếm, vậy bây giờ sẽ làm gì với cô đây?

"Phụ nữ đều là cố chấp."

Nhớ tới những lời kia của Triệu Diệu, nhớ tới mình vẫn cứ cố tìm cách ở lại Trường Lăng, Dạ Sách Lãnh không khỏi cười tự giễu.

***

Dưới lòng sông, Bạch Sơn Thủy lẳng lặng đứng im, theo dòng nước chảy mà đi, không biết dùng loại bí thuật gì, mà đứng ở trong nước, cô vẫn hít thở đều đặn bình thường.

Mọi vết máu trên người cô đều đã được rửa sạch, khí tức lại tinh khiết như nước, chỉ có sắc mặt là tái nhợt.

Cô không hiểu gì về bí thuật của Ba Sơn Kiếm Tràng, nhưng khi Bản Mệnh kiếm của Triệu Diệu bị hủy, cô cũng cảm nhận được sự chấn động nguyên khí kịch liệt trên bầu trời, cô biết kẻ có thể làm được chuyện như vậy, chỉ có mấy kẻ kia ở trong hoàng cung mà thôi.

Cô hiểu ra, kẻ thiết lập nên ván cờ ngày hôm nay, không thể đơn giản là một tên vương hầu nào đó được.

Bí thuật của Vân Thủy Cung, giúp cô có thể ở trong nước mấy chục ngày, làm cho khí tức của cô hoàn toàn hòa nhập y hệt như làn nước, dù có là cường giả bát cảnh tới, cô cũng tin ông ta không thể nào phát hiện ra được.

Bản Mệnh kiếm của Triệu Diệu bị hủy, làm cho cô cảm thấy vô cùng bất an, cảm thấy đại cục nơi này, mới chỉ là bắt đầu.

Cô không chút do dự, lấy ra một bình thuốc, đổ ra viên thuốc

màu đỏ duy nhất trong đó, nhét vào trong miệng.

Mặt cô đỏ ửng hẳn lên, nhưng thân ảnh của cô giữa làn nước lại biến thành lưu ảnh màu trắng, gần như vô hình.

Chỉ sau một lúc, dưới tầng nước sâu, xuất hiện một cái bóng trắng cực lớn, bơi nhanh về phía cô.

Ấy là một con cá chép trắng cực lớn, trong đồng tử lóng lánh ánh sáng của linh tính, là một bằng hữu cũ của Bạch Sơn Thủy nhiều năm trước khi cô ở trong nước tu kiếm, ngày thường nhìn thấy nó, cô đều thấy mừng rỡ, nhưng lúc này nhìn thấy nó, cô chợt nghĩ ra cảm giác bất an mãnh liệt của mình là tới từ nơi nào.

"Không!"

Cô kêu to thê lương, sóng khí và sóng âm ở trước người mãnh liệt nổ tung

Cái bóng trắng to lớn bỗng nhiên cứng đờ.

Một vòng ánh sáng màu đỏ dọc theo đầu của nó khuếch tán ra, nhuộm hồng cả thế giới trước mắt Bạch Sơn Thủy, cũng nhuộm hồng cả ánh mắt của cô.

"Đời ta thích học kiếm, mười năm cư trú hàn đàm. . . Một kiếm chém Trường Giao, bích thủy xích ba tháng. . . Hôm nay chiến Trường Lăng, ngày đó chém Tần vương? Ha ha ha, Bạch Sơn Thủy, hôm đó ngươi ở Trường Lăng láo xược hát khúc chiến ca, không ngờ trong mắt Ngô Hoàng, ngươi chẳng qua chỉ là chó nhà có tang mà thôi!"

Tràng cười cuồng ngạo làm vùng nước sâu không ngừng nổ tung, một thân ảnh mặc áo vải thường màu xám, một tay nắm lấy đầu con cá chép trắng, kéo mạnh.

Một tia Kiếm Ý từ tay phải của hắn bắn ra, kiếm quang màu

xanh lá cây như một cây thủy thảo cực lớn, bắn nhanh tới trước người Bạch Sơn Thủy.

Cả vùng nước nổ to một tiếng, một cái cột nước cực lớn cao hơn mười trượng bùng lên, Bạch Sơn Thủy bị một kiếm chấn văng ra khỏi đáy nước.

"Liên Ba!"

Bạch Sơn Thủy phẫn nộ tới cực điểm, kêu to một tiếng, trong tay đã cầm một thanh kiếm màu xanh đậm.

Thân ảnh màu xám cũng đã lướt sóng nổi lên mặt nước, là một nam tử trung niên cầm một thanh đại kiếm màu xanh lá cây, mặc một chiếc áo vải màu xám rất bình thường, khuôn mặt cũng rất bình thường, nhưng trên trán có một vết kiếm và một cái lạc ấn của tù nhân.

Người nam tử tiện tay ném cái đầu cá đi, nhìn Bạch Sơn Thủy, vô cùng cảm khái: "Xa cách mười chín năm, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Bạch Sơn Thủy giận quá thành cười, cười như điên: "Thân là người Ngụy, lại thành vương hầu Đại Tần, được hưởng vinh hoa phú quý, mà vẫn còn nhớ tới thù cũ ngày xưa, còn nhớ rõ kẻ thù ngày xưa của sư sao?"

Tu Hành Giả này, chính là Liên Hầu trong Thập Tam Hầu của Đại Tần.

Ở Trường Lăng hắn tuy cũng có đất phong, cũng có hầu phủ, nhưng nhưng ở trấn thủ khu vực Hung Khương, có uy thế rất lớn với nước phụ thuộc đó, có nửa cái danh xưng Khương Vương, thực không hiểu đã được điều về Trường Lăng khi nào, mà bây giờ lại xuất hiện trước mặt Bạch Sơn Thủy. Hơn nữa theo lời Bạch Sơn Thủy, Liên Hầu còn là người Ngụy!

Liên Ba sờ lên vết thương trên trán, nở nụ cười, nhưng nụ cười khá là thảm đạm: "Nếu không nhờ ngày xưa Vân Thủy Cung các ngươi một nhà độc đại, quyền thế ngập trời, những tông môn không hợp ý kiến với các ngươi đều bị các ngươi diệt trừ, thì Đại Ngụy gì làm sao yếu như vậy, dù cuối cùng vẫn không thoát khỏi vận mệnh bị diệt, nhưng đâu có đến nỗi bị diệt nhanh như vậy, nếu thật muốn so đo, thì không phải ta là kẻ đầu sỏ làm cho Đại Ngụy bị diệt vong. Bây giờ Đại Ngụy cũng đã bị diệt nhiều năm như vậy,mà ngươi vẫn còn một lòng đền nợ nước, ngươi không nghĩ, chính vì có sự tồn tại của ngươi, nên người Tần vẫn luôn mãi đối xử không tốt với người Ngụy, ngươi muốn cho người Ngụy có được ngày tốt lành, lại không biết họ không thể có được ngày đó, chính vì có những kẻ như ngươi."

Bạch Sơn Thủy khinh bỉ cười nhạt: "Làm con chó nhiều năm, quả nhiên cũng có được kiểu nghĩ của con chó."

Liên Ba nheo mắt: "Xương cốt của Ngụy vương bây giờ chắc cũng nát thành đất, những chuyện ấy còn có ý nghĩa gì, ta chỉ nhớ, năm đó sư môn ta bị diệt, những sư trưởng, sư huynh đệ của ta, đều mất mạng ở dưới kiếm của ngươi."

Bạch Sơn Thủy không nhìn hắn nữa, chỉ lạnh lùng nhìn kiếm trong tay và máu của con cá chép trắng: "Thân nhân ngày xưa của ngươi đều đã chết sạch, nhưng thân nhân hiện giờ trong phủ của ngươi, thì còn nhiều hơn ngày xưa nhiều lắm."

Liên Ba hiểu ý của Bạch Sơn Thủy, hắn hít sâu một hơi, chân thành: "Nên hôm nay dù ta có phải chết, thì cũng phải bắt ngươi cùng chết ở chỗ này."

Q2 - Chương 78: Bất quá cũng chỉ có như vậy

Bạch Sơn Thủy cười khẩy.

Giống như Lương Liên, tuy cũng là Thất Cảnh, nhưng cô chưa bao giờ để Lương Liên vào mắt, loại tu hành giả thất cảnh cỡ như Liên Ba này, chưa bao giờ xứng đáng làm đối thủ của cô, nhưng đối phương bây giờ lại hoàn toàn có khả năng giết được cô.

Huống chi Liên Ba là một trong mười ba hầu, ngay cả Lương Liên bình thường còn có nhiều bộ hạ cường đại, Liên Ba nhất định muốn giết cô, thì làm sao lại chỉ tới một mình.

Nên trên mặt sông mờ khói, xuất hiện ba cái thuyền nhỏ.

Trên mỗi con thuyền nhỏ có đứng một người, một người đầu trọc, tai đeo vòng bạc to, ăn mặc lố lăng, một người phong lưu phóng khoáng, ăn mặc thư sinh, người cuối cùng toàn thân thiết giáp, lưng đeo song kiếm.

Ba người này là ba đại cao thủ thủ hạ của Liên Ba, Chương Cuồng Đao, Liễu Tông Đường, Lợi Đạo Chu.

"Thực là dám bỏ tiền vốn."

Bạch Sơn Thủy trào phúng, một luồng sóng dữ từ dưới chân của cô dâng lên, bay thẳng về phía Chương Cuồng Đao đang đi đầu.

Chương Cuồng Đao vốn là người Khương, nguyên là mã tặc vùng biên cảnh, mấy năm trước vì thua trong tay Liên Ba nên trở thành thủ hạ, được Liên Ba dạy dỗ, tu vi tăng mạnh, nhưng Liên

Ba và Bạch Sơn Thủy là kẻ thù cũ, nên Bạch Sơn Thủy hiểu rất rõ thuộc hạ của hắn, cô biết trong ba người Chương Cuồng Đao là người yếu nhất, nên ra tay đánh hắn trước để cướp đường chạy ra ngoài.

Không ngờ Liên Ba thấy Bạch Sơn Thủy lao về phía Chương Cuồng Đao, lại đứng im, chỉ cười khinh bỉ.

"Ha ha ha ha! Tới hay lắm!"

Chương Cuồng Đao cười to điên cuồng.

Trong lòng Bạch Sơn Thủy lại dâng lên cảm giác nguy hiểm.

Chân Nguyên Chương Cuồng Đao tuôn ra hai tay, leng keng một tiếng vang dội, mở cái hộp đồng trong tay.

Dưới đáy hộp đồng có một khối Tinh Thạch màu trắng bạc, trên mặt điêu khắc phù văn hình một tòa cung điện phong cách cổ xưa, xung quanh khối tinh thạch, lơ lửng mấy mười tiểu kiếm màu ngân bạch rất nhỏ.

Những thanh tiểu kiếm này chẳng to hơn cái đồ cạo răng của người thường bao nhiêu, nhưng sau khi chân nguyên của Chương Cuồng Đao như nước vỡ đê tràn vào trong hộp, thì chúng bắt đầu tỏa ra khí tức nặng nề như núi.

Nói đúng ra là, mỗi thanh tiểu kiếm đều tỏa ra khí tức của một ngọn thiết sơn.

Bạch Sơn Thủy biến sắc.

Cô cảm giác được luồng khí tức này bay thẳng tới cơ thể của cô, khiến hô hấp của cô không còn lưu loát, trong người như bị rất nhiều những cái gì đó tràn ngập.

"Tích Sơn Kiếm Bàn!"

"Ly Lăng Quân!"

Cô đã nghĩ ra đây là cái gì, trong lòng dậy lên hàn ý lạnh băng.

Phù Binh mạnh nhất của Đại Sở vương triều. . . đồ hộ thân giữ mạng của Ly Lăng Quân, không ngờ bây giờ lại xuất hiện trong tay thuộc cấp của Liên Ba.

Điều này cho thấy, Ly Lăng Quân cũng có góp mặt trong chuyện này.

Làm cho Ly Lăng Quân bỏ ra một cái giá nặng như vậy, vật trao đổi lại phải là cái gì?

Thời gian quá mức vội vàng, cô không kịp nghĩ thêm, thanh trường kiếm trong tay rung lên nhiều lần, mỗi lần rung đều chấn động ra một đợt Thiên Địa Nguyên Khí kinh khủng.

Kiếm Ý đang thẳng đường bay tới, bị từng tầng nguyên khí đẩy cao dần lên.

Trước người Bạch Sơn Thủy, xuất hiện những mặt kính giống như màn nước.

Mười thanh tiểu kiếm từ trong hộp đồng bay ra.

Lúc mỗi thanh tiểu kiếm từ trong hộp đồng bay ra, đều được phù văn của hộp đồng vẽ cho một quỹ tích riêng.

Chương Cuồng Đao hầu như truyền hết cả Chân Nguyên trong người vào trong hộp đồng, là để những thanh tiểu kiếm không bị lực lượng từ bên ngoài phá hủy, cho nên, khi chúng bay ra, mang theo sức mạnh, chất liệu đặc biệt bản thân, và quỹ tích bay ra, tạo thành một đại trận, kéo tới một sức mạnh vô cùng kinh khủng.

Oanh oanh oanh. . .

Những tiếng nổ không ngừng vang lên trước người Bạch Sơn

Thủy.

Giống như có vô số những tòa thiết sơn công kích vào kiếm thế của cô.

Bạch Sơn Thủy vốn xuất chiêu thiên về thủ, nên khi bị công kích, lúc đầu cô cảm thấy mình hoàn toàn đủ sức ngăn cản, thậm chí còn có ý nghĩ 'bất quá cũng chỉ có vậy mà thôi', nhưng chỉ trong nháy mắt sau đó, cô đã hiểu được mình đã sai.

Hô hấp của cô trở nên cực kỳ khó khăn.

Trong ngực và bụng của cô bị những thứ gì đó nhồi nhét vào, ngăn cản cô hít thở, bây giờ còn sinh ra những thứ như bột phấn.

Trong cơ thể của cô sinh ra cảm giác vô cùng căm ghét những bột phấn đó.

Trong cổ ngòn ngọt, một ngụm máu tươi không thể kềm được, phun ra khỏi miệng.

Trong mắt Liên Ba đầy trào phúng.

Người bày ra trận này, làm sao Bạch Sơn Thủy so sánh được?

Vốn là người yếu nhất trong số những người đang có mặt, nhưng có Tích Sơn Kiếm Bàn trong tay, sức mạnh một kích này, còn mạnh hơn cả một kích toàn lực của hắn mấy phần, làm sao Bạch Sơn Thủy đỡ nổi.

Bồng! Bồng! Bồng!

Một ngụm máu tươi phun ra, Bạch Sơn Thủy giống như đang đi trên đất bằng, lùi lại liền ba bước, dưới thân nổ tung ba khối bọt nước cực lớn.

Mái tóc vừa được cô ghém lại, giờ lại tung ra tán loạn.

Nhưng ngay lúc này, Liên Ba bỗng quay sang bên.

Bên bờ sông, xuất hiện một thân ảnh tỏa ra nhiệt khí hừng hực, như ngọn lửa đang cháy, khiến cỏ lau bên bờ đều bốc cháy.

"Ta chính là Triệu kiếm lô Triệu Nhất, nếu tin tưởng ta, thì mau lên bờ, để ta bảo vệ ngươi!"

Một tiếng quát trầm ổn mang theo chiến ý cuồng nhiệt từ trong đám lửa vang lên.

Bạch Sơn Thủy không chút do dự, cười một tiếng cuồng tiếu, thanh trường kiếm trong tay biến mất, quanh người cô xuất hiện một tầng bích lưu, giống như cả người đều chui vào trong thanh kiếm.

"Cẩn thận!"

Liên Ba biến sắc quát to, thanh kiếm trong tay rời tay bay ra, như Giao Long màu xanh sẫm bay thẳng tới.

"A!"

Liễu Tông Đường ăn mặc kiểu văn sĩ thét to kinh hãi, trong tay xuất hiện một thanh tiểu kiếm màu đỏ, nhanh chóng nở ra một bóng kiếm to.

"Rặc rặc" một tiếng nứt, cả cơ thể hắn lẫn cái thuyền nhỏ dưới chân đều bị chém thành hai nửa.

Oanh!

Kiếm của Liên Ba xông tới Bạch Sơn Thủy, nhưng Bạch Sơn Thủy không hề bận tâm, đại kiếm xanh đập ầm xuống nước, cô lại phun ra mấy ngụm máu tươi, nhờ xung lượng đẩy tới, chỉ còn cách bờ có mấy trượng.

"Ngươi đi mau! Nơi này giao lại cho ta."

Triệu Nhất đã vọt tới, ngăn trở kiếm ý đuổi theo cô còn sót lại trên mặt sông.

Bạch Sơn Thủy quay lại cười cuồng ngạo với Liên Ba: "Ta giết tâm phúc của ngươi ngay trước mặt ngươi đấy, xem ngươi làm gì được ta?"

"Ngươi muốn chết!"

Liên Ba chờ đợi mười chín năm, mắt thấy đại thù sắp được báo, không ngờ lại xuất hiện biến cố, hắn phẫn nộ vô cùng.

Oanh một tiếng.

Đại kiếm màu xanh kéo lên một quả cầu nước khổng lồ, to hơn mười trượng, dữ dằn ném về phía Triệu Nhất.

Nhìn thấy một kiếm ấy, Triệu Nhất cười cuồng nhiệt.

Bao nhiêu năm nay, hắn đi theo Triệu Tứ du lịch thiên hạ, Triệu Tứ được xem nhiều, nhưng cơ hội chiến đấu thì ít, bây giờ thấy được chiến đấu thì rất vui vẻ, tâm cảnh cực kỳ sung sướng!

Trên lưng hắn có đeo một cái dù cũ to tướng, hắn trở tay, rút từ trong dù ra một thanh đại kiếm màu đen.

Không một chút hoa xảo, hắn vung kiếm lên, lấy cứng đối cứng, đập thẳng vào thanh đại kiếm màu xanh.

Một tiếng nổ mạnh vang lên.

Nguyên khí bên ngoài kiếm của Liên Ba chỉ một kích là bị đập nát.

Quả cầu nước khổng lồ trên thân kiếm chưa kịp dùng tới đã bị chấn nát, trở thành nước đổ ra tung tóe.

Nhưng Liên Ba thân là một trong Thập Tam Hầu, thì dưới một

kiếm toàn lực này, cũng không đối phó nổi.

Hắn duỗi tay ra, nước đang chảy trở về bay tới quấn lên tay hắn.

Giống như đang kéo dài cánh tay hắn ra.

Hắn hét to, vung thanh đại kiếm màu xanh lá chém qua.

Trong mắt Triệu Nhất hỏa diễm hừng hực.

Mặt đất ngay dưới hai chân hắn cũng bốc lửa rừng rực.

Cơ thể hắn hình như không chịu nổi sức mạnh như vậy, bay ngược ra sau.

Nhưng hắn vẫn còn một thanh kiếm nữa.

Hắn vốn có hai thanh kiếm, từ đầu đến giờ mới chỉ dùng có một thanh.

Ống tay áo hắn nổ bung một đoàn sóng lửa, thanh tiểu kiếm màu đen tăng tốc, chém vào dòng nước nối với thanh đại kiếm màu xanh lá.

Xùy một tiếng.

Dòng nước chảy bị gián đoạn, thanh đại kiếm màu xanh lá bị đánh bay.

Triệu Nhất cười ha hả: "Đại Tần Thập Tam Hầu, bất quá cũng chỉ như vậy!"

Q2 - Chương 79: Chiết vũ

Chiêu của Liên Ba bị phá, khí tức trong cơ thể chấn động mãnh liệt, còn bị Triệu Nhất cười nhạo, trong lòng vô cùng phẫn hận.

Bình thường không đấu lại Bạch Sơn Thủy cũng thôi đi, vì tu vi của Bạch Sơn Thủy đã vượt qua Thất Cảnh trung phẩm, nhưng bây giờ đều là Thất Cảnh hạ phẩm, thời gian tu hành cũng không ngắn hơn Triệu Nhất, lại được trui rèn qua bao nhiêu năm chém giết ở Hung Khương, không lẽ bây giờ ngay cả Triệu Nhất cũng không đánh được?

Tình thế bây giờ, Chương Cuồng Đao vốn là người có tu vi kém cỏi nhất, nhưng trong tay có Tích Sơn Kiếm Bàn, lại trở thành nhân vật quan trọng nhất.

Hắn sầm mặt, dồn hết Chân Nguyên còn lại trong người vào trong Phù Binh trong tay.

Oanh một tiếng.

Chân Nguyên hao hết, hắn cũng không khống chế được lực phản chấn của Tích Sơn Kiếm Bàn nữa, cả người rơi vào trong nước, nhưng mười thanh tiểu kiếm đã lại bay ra.

Mười thanh tiểu kiếm mang theo Thiên Địa Nguyên Khí bay lên không trung, không đâm vào Triệu Nhất, mà đâm vào Bạch Sơn Thủy đang đi sau lưng Triệu Nhất.

Mười thanh tiểu kiếm tạo thành kiếm trận lao xuống, như một nhà ngục giam Bạch Sơn Thủy vào trong.

Bạch Sơn Thủy cảm giác được ý định của những thanh tiểu

kiếm, nhưng cô không hề có ý ra tay, chỉ lạnh mắt nhìn kiếm trận.

"Tần dùng kiếm Sở, mà không cảm thấy thẹn?"

Triệu Nhất cười to, lúc tiếng cười vang lên, thanh tiểu kiếm màu đen ở trên không trung đã bẻ hướng, đánh qua những thanh tiểu kiếm.

Oanh một tiếng nổ mạnh, trên đỉnh đầu hắn bay tung những luồng chân hỏa đỏ thẫm, giống như có một cái lò luyện ở ngay giữa không trung, đang luyện những thanh tiểu kiếm kia.

Phốc phốc phốc phốc. . . Mấy chục âm thanh dày đặc liên tiếp vang lên, mười thanh tiểu kiếm bị sóng lửa đánh ra tứ tán.

Nhưng ngay lúc này, Lợi Đạo Chu ra tay.

Lợi Đạo Chu là một đại tướng quân, mấy năm nay chỉ huy biên quân, song kiếm trên lưng không biết đã uống máu không biết bao nhiêu cường giả, nhưng lần này hắn không xuất kiếm, mà vung song chưởng đánh ra.

Hai cái vòi rồng xuất hiện trước người hắn, đẩy lên người Liên Ba.

Liên Ba kêu to một tiếng, bay vèo ra xa, trong nháy mắt, chỉ còn là một cái chấm đen.

Lúc này trong bầu trời, còn có một chấm đen nữa, là thanh đại kiếm màu xanh lá của Liên Ba.

Thanh kiếm bay vèo qua không trung.

Liên Ba thò tay, tiếp lấy kiếm.

Trong không khí vang lên một tiếng hú làm cho màng nhĩ người ta phải đau đớn.

Hai cái chấm đen hiện ra to dần trong mắt Triệu Nhất.

Triệu Nhất nghiêm mặt.

Hắn cảm giác được Thiên Địa Nguyên Khí đang mãnh liệt hòa nhập vào trong hai chấm đen kia.

Hắn híp mắt.

Hắn dùng cả hai tay nắm lấy đại kiếm màu đen, vung mạnh đập tới.

Chung quanh cơ thể hắn xuất hiện một vòng tròn sóng khí, lan ra bên ngoài nổ bung.

Tất cả hỏa diễm quanh người hắn đều biến mất, một cây dương thụ đang cháy bị kích thành những mảnh gỗ vụn, bay tung tóe.

Bùn đất bị sóng xung kích khủng bố chấn lên, ném vãi ra bốn phía.

Bên bờ sông đột nhiên bị đào thành một cái hố to.

Trong bụi mù, dưới đáy hố có hai bóng người hiện ra.

Hai tay Triệu Nhất vẫn đang cầm chặt đại kiếm, nhưng thanh kiếm đã uốn lượn biến hình.

Lúc Triệu kiếm lô chưa bị diệt, Tu Hành Giả của Triệu kiếm lô phần lớn cả đời đều làm nghề rèn, kiếm thai của Triệu kiếm lô được công nhận là đệ nhất thiên hạ, Triệu Nhất là học trò đứng đầu Triệu kiếm lô, kiếm thai của hắn đương nhiên không hề tầm thường.

Thế mà bây giờ nó bị đánh đến mức xuất hiện uốn lượn, đủ thấy một kích vừa rồi mạnh đến mức nào.

Liên Ba tay phải cầm kiếm, đầu cánh tay cũng bị vặn vẹo kỳ dị, cánh tay rủ xuống, khóe miệng có máu chảy ra, sắc mặt tái nhợt.

Cho thấy xương cốt của cánh tay phải đã bị gãy nhiều chỗ.

"Ai cũng biết Triệu Tứ mạnh mẽ, nhưng không ngờ ngươi cũng mạnh như vậy."

Liên Ba lấy tay trái tiếp kiếm, nhìn theo bóng Bạch Sơn Thủy biến mất, trong lòng tràn ngập hận ý nhìn Triệu Nhất: "Thì ra là lấy mạng của ngươi để đổi mạng cho Bạch Sơn Thủy, Triệu kiếm lô các ngươi thấy đáng giá sao?"

Triệu Nhất từ từ xoay người.

Từ bờ sông nơi xa, có một thân ảnh đang đi tới.

Người kia rất cao rất gầy.

"Ta còn tưởng là ai, thì ra là cái thứ ăn cây táo, rào cây sung Thân Huyền, cả ngày giống như chuột trốn trong cống để gặm thi thể Thất Cảnh, để không bị nhiều người chú ý, lại tới đây."

Triệu Nhất nhìn ra người tới là ai, hắn cũng hiểu thì ra nhiệm vụ của Liên Ba chỉ là cuốn lấy hắn, bây giờ hai người liên thủ, hắn tuyệt đối không thể nào thắng nổi, nhưng trong mắt hắn chỉ có ý chí cuồng nhiệt mà thôi.

"Mạng của ta không phải do trời."

Hắn khảng khái.

Từ thân người cao gầy kia, xuất hiện luồng kiếm ý làm cho lòng người kinh hãi.

Ánh nắng mặt trời rơi xuống, bị hút chặt trên người hắn, tạo thành một lớp viền vàng, khiến hắn nhìn như một vị Thánh.

Cùng lúc đó, trong bầu trời như xuất hiện một cái cầu vô hình. Cùng là tu vi Bàn Sơn, thường Tu Hành Giả mang Thiên Địa Nguyên Khí phù hợp với bản thân mình từ nơi xa tới gần để sử dụng, còn hắn thì ngược lại, đưa Nguyên Khí ở trong cơ thể mình ra, tạo thành rất nhiều Kiếm Khí, thông qua cây cầu vô hình, đưa ra xa.

Ánh sáng trên đầu Triệu Nhất càng ngày càng sáng, sáng tới mức làm cả người Triệu Nhất trắng bệch, như muốn tan thành ánh sáng giống mình.

Triệu Nhất từ lúc nói câu "Mạng của ta không phải do trời", hắn đã biết uy hiếp thật sự của mình là từ người nào, nhưng hắn mặc kệ những bóng kiếm đang từ trên đầu rơi xuống, mà vô cùng nghiêm túc xuất kiếm công kích Liên Ba.

Mấy năm đi theo Triệu Diệu du lịch thiên hạ, hắn đã ngộ ra một chân lý, người của Triệu kiếm lô, dù lùi, cũng phải lấy tiến làm lùi.

Thanh đại kiếm bị uốn lượn lại nện mạnh xuống.

Thợ rèn, khi hạ chùy chính là lúc tất cả mọi thứ đều được dồn hết ra, một búa đó chính là lúc mạng sống của người thợ rèn thăng hoa, nhiều người xưa nay đều không thể nào hiểu được làm sao người thợ rèn có thể đánh ra một búa vượt xa khỏi sức người bình thường như vậy, chính là ở chỗ này.

Một tiếng vang trầm đục.

Hố sâu tiếp tục lõm xuống.

Trong cánh tay trái của Liên Ba, và cả trong cơ thể hắn, đều vang lên âm thanh xương nứt.

Liên Ba quát to, hai chân dẫm mạnh xuống, mặt đất dưới chân hắn vỡ ra, tuôn ra hai luồng nước sông, nâng cơ thể, lẫn kiếm của

hắn lên.

Nhưng thanh tiểu kiếm kiếm màu đen đã bay tới.

Liên Ba chém lên thanh tiểu kiếm, thanh đại kiếm trong tay hắn không ngừng chấn động.

Những luồng chấn động chấn ngược lên người hắn, làm vỡ nát Nguyên Khí trên người hắn.

Liên Ba chán nản ngồi phịch xuống, sức nước đẩy hắn trượt ra, vì đáy hố bị cong nên cơ thể hắn cứ trượt tới trượt lui, cuối cùng bị ném bay ra ngoài.

Triệu Nhất đuổi theo, xông ra.

Hắn không nhìn thấy thân ảnh của Liên Ba được, vì hắn đã phải nhắm mắt lại.

Ánh sáng từ trên trời rơi xuống đã sáng thêm mấy phần.

Những tia kiếm khí như tia nắng đâm vào cơ thể hắn.

Hắn kêu lên một tiếng buồn bực, tất cả Chân Nguyên trong Khí Hải đều hóa thành Chân Hỏa, bốc cháy mãnh liệt.

Nung cháy tất cả những tia Kiếm Khí ở trong cơ thể hắn.

Nhưng khắp người hắn, khí huyết bị bốc hơi bay ra, làm cho cơ thể khô héo hắn đi.

Thân ảnh cao gầy ở nơi xa quát lên một tiếng giận dữ.

Những tia sáng đâm vào Triệu Nhất sáng rực hắn lên, ánh sáng trên bầu trời bỗng nhiên biến mất.

Triệu Nhất dùng hết tất cả hơi nước có trong người, huyết mạch khô cạn đến mức đứt gãy, biến thành vụn.

Ánh mắt Triệu Nhất tối sầm, hắn biết sau này mình sẽ không bao giờ nhìn thấy ánh sáng được nữa, không nhìn thấy màu sắc được nữa, nhưng gương mặt của hắn chỉ càng thêm cứng cỏi.

Thanh đại kiếm màu đen trong tay hắn lại vung mạnh ra.

Nó rít lên, bắn thẳng về phía thân ảnh cao gầy ở xa xa kia.

Cơ thể hắn mượn lực phản xung của chiêu kiếm, chỉ sau mấy cái lên xuống đã biến mất trong cánh đồng hoang vu ở bờ sông.

Thân Huyền thò tay túm một cái.

Âm thanh kim loại vang dội, năm ngón tay của hắn biến thành màu đồng cổ, bắt lấy mũi kiếm của thanh đại kiếm màu đen.

Lợi Đạo Chu hạ xuống sau lưng Liên Ba, hai tay đỡ lấy Liên Ba.

Một trận chiến này, Bạch Sơn Thủy trọng thương, Triệu Nhất mù cả hai mắt, mất đi một kiếm. . . Nhưng một sát cục như vậy mà vẫn không diệt được hai tên đại nghịch, trong lòng những danh tướng Đại Tần không hề thấy vui chút nào, mà chỉ thấy sợ.

Thân Huyền không nói gì với Liên Ba, hắn cầm thanh đại kiếm của Triệu Nhất, quay người nhìn về phía Hoàng Thành.

Đường phố ngang dọc của Trường Lăng, trong mắt hắn, chính là một bàn cờ.

Trận đại chiến này, đám đại nghịch dù chạy thoát được, nhưng đều bị trọng thương, trong thời gian tới, họ chỉ còn có thể cố gắng nghĩ cách để giữ lại mạng sống của mình.

Tình hình trước thềm Lộc Sơn hội minh, thế là hoàn toàn yên ổn.

Cường giả trên Thất Cảnh thì cũng chỉ là quân cờ, kiếm thuật có mạnh hay không thì đã sao?

Q3 - Chương 1: Mưu kế

Trăng sáng tự triều sinh, xuân giang liền biển bình(*).

(*) Trăng sáng tựa triều dâng, sông xuân nối biển bằng.

Vào lúc trăng lên giữa trời, trong hoàng cung Đại Tần, Nguyên Vũ hoàng đế ưa thích mặc áo vải rời khỏi ngự thư phòng, bước lên Quan Tinh Đài(*).

(*) Quan Tinh Đài: đài dùng để quan sát các vì sao.

Nhìn thấy hôm nay quan viên phụ trách quan sát sao trời ghi chép rằng: "Có sao băng xấu rơi trên Vị Hà, màu đỏ thẫm, sợ là có điềm xấu", hắn tiện tay nhấc bút sửa lại rằng: "Nguyên Vũ mùa xuân năm thứ mười hai, có ngôi sao may mắn đến triều bái, trời ban điềm lành, mọi việc đều suông sẻ."

Trăng không tròn hoàn toàn, chỉ thiếu một góc.

Nhưng lúc chắp tay đứng ở nơi cao nhìn xem vầng trăng sáng này, vẻ mặt của hắn lại hết sức hài lòng.

Trong trần thế nơi nào có hoàn toàn viên mãn, ở đâu có thập toàn thập mỹ?

Dù cho vài tên đại nghịch kia không có bị trực tiếp giết chết, dù cho có người thừa cơ hội mượn cái đại cục này muốn giết Phù Tô, nhưng thứ hắn cần cũng đã đạt được.

Từ lúc Lộc Sơn Hội Minh bắt đầu đến khi chấm dứt, Trường Lăng sẽ hoàn toàn an bình, Đại Tần vương triều sẽ vững bước tiến lên.

Về phần những con cờ kia... có đôi khi quân cờ còn sống mới có giá trị, đế vương mạnh nhất không phải là sát phạt vô song, mà là có thể đánh một ván cờ lớn vô song.

Ý tưởng bất đồng thì cảnh giới cũng bất đồng.

Hắn lưu tâm không phải là từng chiêu từng thức của tu hành giả bình thường, kẻ thắng người thua, mà là toàn bộ thiên hạ.

Cùng một thời gian, một đoàn xe giống như đội buôn đang xếp hàng mà tiến lên trên đường lớn.

Hiện đoàn xe này đã cách xa Trường Lăng khoảng hai ngày đường rồi. Trong đoàn xe, Ly Lăng Quân với mái tóc đã được nhuộm bằng dược vật mà dần dần đen nhánh, cũng đang xuyên qua màn xe mà ngắm vầng trăng sáng nhưng lại thiếu đi một góc kia.

Trong Ly Lăng Quân phủ ở Trường Lăng lúc này thoạt nhìn hoàn toàn giống với thường ngày, thậm chí ngay cả thư phòng của hắn cũng đều đốt đèn như trước, nhưng mà lại không người nào biết, hắn đã chính thức lên đường quay về nhà.

Trong Ngư thị lúc này lại trái ngược, rất náo nhiệt, rất nhiều người giống như u linh lắc lư ở bên dưới những tấm bạt che mưa.

Lão nhân lưng còng cầm trong tay cây gậy hắc trúc nhìn khuôn mặt bình thản giống như ngày thường của vị nữ tử mặc áo đỏ đang ngồi ngay ngắn trên cầm đài, thỉnh cầu: "Đại tiểu thư, ngài phải rời khỏi Trường Lăng."

"Đây không chỉ là ý của ngươi mà là vài vị chú bác trong triều kia cũng có ý này, đúng không?" Hồng sam nữ tử nhìn xem hắn , ôn nhu hỏi .

Lão nhân lưng còng nhẹ gật đầu, nói: "Sở dĩ chúng ta có thể dung thân ở Trường Lăng cũng vì Nguyên Vũ hoàng đế biết rõ

chúng ta không tranh quyền thế, chẳng qua là tìm một chỗ dung thân. Thế nhưng nếu như là đã động đến chúng ta, chứng tỏ rằng hắn muốn cho cái Ngư thị này có chút thay đổi. Lần này là nể mặt mũi những vị chú bác trong triều kia mà cảnh tỉnh chúng ta."

Nữ tử mặc áo đỏ nhẹ gật đầu, nhưng lại thở dài, ôn nhu nói: "Nói thì nói vậy, nhưng đã sống ở Trường Lăng rồi thì cho dù chết cũng muốn ở lại Trường Lăng nhìn cho rõ ràng. Dạ Sách Lãnh còn không đi, ta như thế nào lại đi."

Ánh mắt của lão nhân lưng còng hơi trầm xuống, đang còn muốn khuyên nhủ thêm vài lời.

Nhưng mà nữ tử mặc áo đỏ lại ôn nhu tiếp lời: "Người ngoài không biết, nhưng mà ngày đó chúng ta là người đầu tiên khám nghiệm thi thể Tống Thần Thư, hẳn là cửu tử tằm không thể nghi ngờ. Kiếm của Triệu Tứ tiên sinh gãy, Bạch Sơn Thủy trọng thương mà đi, cho dù hai người có thể chạy thoát ra được, Nguyên Vũ hoàng đế cũng đều có thể hài lòng như ý ở Lộc Sơn minh hội đại triển tay chân, tạm thời sẽ không để ý đến cái cô nữ như ta."

Lão nhân lưng còng hít sâu một hơi, cuối cùng cũng không nói nữa.

Lúc này Phương Tú Mạc cũng đang ngắm trăng.

Hắn hiện đang đứng trên khối đá ngầm mà Triệu Tứ và Dạ Sách Lãnh đã từng đứng.

Trong nước sông trước mắt hắn phản chiếu lại một vầng trăng sáng, bởi vì thiếu một phần mà không hoàn toàn tròn trịa lắm.

Trong lòng của hắn cũng có một vầng trăng sáng không được tròn trịa như vậy.

Nước sông mãnh liệt đánh vào trên đá ngầm dưới chân hắn, tạo nên muôn ngàn lớp sóng.

Tuy rằng hắn không có rơi vào trong ván cục này, không thể tận mắt thấy được trận đại chiến kinh thế hãi tục xảy ra nơi đây. Nhưng mà chỉ cần một ít dấu vết rất nhỏ, một ít cải biến rất nhỏ trong thiên địa nguyên khí, cũng đủ để hắn tưởng tượng ra tình cảnh một trận chiến đã diễn ra lúc đó tại đây.

Lửa rơi từ trên bầu trời, trong sông ngăn nước thành đầm, Thiên Nhất Sinh Thủy phá nát đầm băng... hình ảnh sau cùng nhất định dạng trong đầu hắn là Dạ Sách Lãnh mệt mỏi không thể tả chạy đến nơi đây, ngồi trên khối đá ngầm dưới chân hắn.

Vì sao Bạch Sơn Thủy và Triệu Nhất có thể tùy ý làm bậy như thế, phóng đãng mà chiến, vì sao Dạ Sách Lãnh lại dám xuất hiện trước mặt hai người tại đây, tại sao có thể ở lại Trường Lăng.

Hắn nhìn cái vầng trăng không tròn trịa lắm kia đang tỏa sáng lắc lư ở trong nước sông, cảm thấy nếu so với những người này, bản thân hắn thiếu chút ít gì đó cực kỳ quan trọng.

Lúc trước thánh ý khó vi phạm, cuối cùng hắn phá cảnh khuyết thiếu mất nửa phần cảnh xuân.

Đến bây giờ, cảm thụ được khí tức của ba vị nữ tử đặc sắc tuyệt luân lưu lại, hắn lại bắt đầu có giác ngộ.

Khuyết thiếu nửa phần kia, có thể tìm lại được hay không thật ra toàn bộ là do bản thân.

Thì ra khuyết thiếu không phải trình độ, mà là ràng buộc, mà là khí phách.

"Cởi quần áo đi!"

Trong đầu hắn bỗng nhiên như vang lên một tiếng phật kệ. (lời hát trong kinh phật)

Nỗi lo âu ẩn trong chân mày của hắn lập tức biến mất, khóe

miệng xuất hiện nét cười với niềm vui khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung.

Hắn cởi hết toàn bộ quần áo trên thân, chân trần nhảy vào trong nước sông.

Trong nước sông đen kịt hắn cười lớn, mặc cho thủy lưu cọ rửa thân thể, càng trôi càng xa khỏi Trường Lăng.

Đây là một đạo kiếm ý mạnh nhất mà hắn ấp ủ mãi cho đến bây giờ mới thành, chặt đứt toàn bộ ràng buộc giữa hắn với Phương hầu phủ, với Trường Lăng, với hoàng cung, với cái vương triều này.

Trong đêm này, có người ở, có người đi.

Trên Quan Tinh Đài, trong cái ván cục lớn của tên Tần Đế cường đại nhất từ trước tới nay kia, cuối cùng cũng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn đầu tiên.

Phương Tú Mạc không hề trở thành một thanh kiếm cường đại mà hắn muốn mang đến Lộc Sơn Hội Minh, mà là lựa chọn bỏ đi.

***

"Dẫn Bạch Sơn Thủy vào Ngư thị, Triệu Tứ đại chiến với Bạch Sơn Thủy, nếu như Triệu Tứ nhất định phải báo thù cho Triệu Trảm, dưới trận chiến này, bọn Liên Ba và Thân Huyền mai phục đàng sau, sợ rằng đừng nói là Triệu Tứ và Bạch Sơn Thủy, mà ngay cả Triệu Nhất cũng sẽ chết, hay cho một cái mưu lớn."

Trong quán rượu ở Ngô Đồng Lạc, Đinh Ninh không có ngắm trăng, mà là đang ngắm gương mặt so với trăng rằm còn đẹp hơn của Trưởng Tôn Thiển Tuyết, chậm rãi nói.

Thẩm Dịch cũng là dòng dõi lớn ở Quan Trung, dĩ nhiên cũng có thật nhiều nơi gửi tin tức rất nhanh, Lưỡng Tầng lâu lại có thật

nhiều thủ đoạn nghe ngóng tin tức, hơn nữa khoảng cách giữa Ngư thị và Ngô Đồng Lạc không xa, rất nhiều khí tức Trưởng Tôn Thiển Tuyết có thể cảm ứng được, cho nên cái ván cục lớn kinh thiên này, hiện tại cũng dần dần rõ ràng ở trong đầu Đinh Ninh.

"Có khí tức Tích Sơn Kiếm Bàn."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết không cần suy nghĩ nhiều cũng biết mình giết chết Phàn Trác chỉ là trùng hợp đốt cháy sợi dây dẫn nổ của cái ván cục lớn này, lông mày nàng cau lại nói: "Đây là phù binh mà Ly Lăng Quân yên thân gửi phận, lực lượng của nó gần như đạt tới Thất Cảnh trung phẩm. Nguyên Vũ hoàng đế hứa cho hắn điều gì mới có thể khiến hắn giao ra thứ này."

Đinh Ninh cười lạnh nói: "Đương nhiên là đồng ý cho hắn quay về Sở."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nói: "Cái giá này có lớn quá hay không?"

Đinh Ninh nhìn nàng một cái, nói: "Trong vương triều Đại Sở không biết có bao nhiêu người không muốn hắn trở về, bảo vệ hắn bình an quay về Sở, cái giá này hoàn toàn không lớn."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhíu mày, nói: "Ta không phải nói hắn trả giá quá lớn, mà là nói dùng Tích Sơn Kiếm Bàn để đổi lấy được quay về sở, Đại Tần vương triều đưa ra một cái giá quá lớn."

"Phải chăng ngươi cảm thấy Ly Lăng Quân ưu tú, sợ ngày sau địch quốc của Đại Tần có thêm một gã đế vương trẻ tuổi mà cường đại?" Đinh Ninh lạnh lùng lắc đầu: "Nói về mưu kế, Ly Lăng Quân kém quá xa Trịnh Tụ. Trịnh Tụ đã để cho hắn trở về, nói rõ nàng chưa bao giờ cho rằng Ly Lăng Quân là đối thủ của nàng, hoặc là nói trong chuyện này nàng có khả năng khống chế tuyệt đối. Trong trận đại chiến năm Nguyên Vũ thứ ba kia, quân đội của triều đình ta bị diệt hai mươi vạn, tổn thất vô số chiến xa, cắt

Dương Sơn quận. Một đứa con đổi lấy sáu trăm dặm đất, đây là vô cùng nhục nhã, cho nên ngươi nhìn cho kỹ, lần Lộc Sơn Hội Minh này, đối tượng hàng đầu của Nguyên Vũ hoàng đế chính là Đại Sở vương triều. Sau lần Lộc Sơn Hội Minh này, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, Dương Sơn quận sẽ được trả về, sau này muốn diệt địch quốc, nước đầu tiên bị diệt chính là Đại Sở vương triều."

Sau khi dừng một chút, Đinh Ninh cười lạnh nói tiếp: "So sánh với việc giết chết Bạch Sơn Thủy và Triệu Tứ, để cho Ly Lăng Quân quay về Sở mới đúng là tình tiết quan trọng nhất của ván cục này. Tuy rằng Ly Lăng Quân ưu tú, nhưng mà hắn đã ngây ngốc quá lâu ở Trường Lăng. Tại Trường Lăng ngây ngốc quá lâu, mọi thứ về hắn cũng đã bị tìm hiểu quá nhiều."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết sắc mặt càng ngày càng không vui.

Chuyện càng phức tạp không vui, người càng mưu mô phức tạp, nàng càng không thích .

Huống chi cho tới bây giờ nàng đều chưa từng ưa thích Trịnh Tụ.

"Ta nhớ rõ khí tức của đứa bé kia."

Trong ánh mắt của nàng lóe lên một tia hàn ý hiếm thấy, chậm rãi nói.

Những lời này rất là đột ngột, nhưng Đinh Ninh lại hoàn toàn nghe hiểu, hắn im lặng một lát, nói ra: "Ta đoán chắc hẳn hắn là Phù Tô."

"Là ai muốn giết hắn?" Nàng cũng im lặng một lát, hỏi.

"Có người định mượn ván cục này giết chết Phù Tô, kẻ có thể làm ra chuyện như vậy đương nhiên sẽ không phải là quyền quý tầm thường, là hai tướng? Dư hoàng tử sau lưng quyền quý, thậm chí Trịnh Tụ, đều có khả năng." Đinh Ninh lắc đầu, nhìn nàng nói:

"Cái loại tranh đấu trong triều đình này cũng giống như kiểu thê thiếp nhà giàu minh tranh ám đấu vậy, hết sức phức tạp."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhíu mày, giọng hơi lạnh nói: "Trịnh Tụ cũng có khả năng? Nàng tại sao phải giết con mình."

"Có lẽ chỉ là làm dáng một chút, cho dù ta không toàn lực ra tay, nàng cũng sẽ có chuẩn bị?" Đinh Ninh lạnh lùng nói: "Hoặc có lẽ cũng chỉ là một cái ván cục khác, cố ý khiến cho người ta cảm thấy là mưu đồ của người nào đó khác nữa."

Loại tranh giành trong cung đình này quá mức phức tạp, tóm lại Trưởng Tôn Thiển Tuyết không có hứng thú suy nghĩ sâu xa.

Nàng nhắm mắt lại bắt đầu tu hành, nhưng mà lại cũng giống như vầng trăng khuyết thiếu một góc kia vậy, không thể viên mãn, nàng mãi cũng không cách nào tĩnh tâm nội quan.

Một lần nữa nàng mở mắt ra, nhìn Đinh Ninh, hỏi "Hắn là con của người kia sao?"

Đinh Ninh nhìn vào đôi mắt nàng, nghiêm túc mà khẳng định lắc đầu, "Không phải."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết không nói gì nữa, nhắm mắt lại. Chẳng biết tại sao, sương lạnh trên mặt nàng càng đậm hơn so với ngày bình thường.

Đinh Ninh cũng nhắm mắt lại, cùng lúc đó, trong lòng hắn lại đang nói một câu, "Nhưng có lẽ sẽ khiến cho hoàng đế cảm thấy phải."

Q3 - Chương 2: Dựa thế

Sáng sớm, trong Ngô Đồng Lạc, ông chủ tiệm mì đang dùng ánh mắt ngây ngốc mà nhìn rất nhiều thợ hồ và thợ mộc đang hối hả.

Rõ ràng là ngày hôm qua đã có người của quan phủ đến ghi chép tổn thất, cũng đã thanh toán tại chỗ một ít ngân lượng để bồi thường. Thế nhưng sáng sớm hôm nay lại có một nhóm người bắt đầu trực tiếp tu sửa những phòng ốc bị hủy hoại trong Ngô Đồng Lạc, nhìn vào vật liệu mà bọn họ dùng, phòng ốc mà bọn họ tu sửa, đều tốt hơn so với ban đầu rất nhiều.

Thật nhiều vật liệu gỗ và gạch đá chiếm mất hơn nửa con đường, xe ngựa cũng khó có thể chạy qua.

Một gã nam tử mặc trường sam bằng vải bông cũ rách bước xuống xe ngựa, chậm rãi vượt qua những đống hỗn độn, nhắm hướng quán rượu và chỗ tiểu viện nơi Tiết Vong Hư đang ở đi tới.

Đúng lúc Trương Nghi đang ở cửa ra vào trộn trộn tô mì, vừa nhìn thấy tên nam tử này, Trương Nghi lập tức bỏ tô mì trong tay xuống, xoa xoa tay, hành lễ nói: "Vương Thái Hư tiên sinh."

Lại cảm nhận được khí tức trên thân tên nam tử đang đi tới này, Trương Nghi lập tức ngây ngốc một trận, bội phục lên tiếng chúc mừng: "Chúc mừng tiên sinh phá cảnh."

Gã nam tử đang đi tới này đúng là Vương Thái Hư, thoạt nhì gã này vẫn yếu nhược như trước, dáng vẻ có chút yếu đuối, nhưng sắc mặt đã không còn bệnh hoạn như lúc trước mà lại có một tầng ánh sáng óng ánh nhàn nhạt chớp động.

Trong cảm nhận của Trương Nghi, trong thân thể Vương Thái Hư dường như có thêm một cái thiên địa, rỗng tuếch như hố trống rồi lại ẩn chứa lực lượng cường đại, bất cứ lúc nào cũng có thể dâng lên mà ra.

Cái loại trái ngược này khiến hắn nhận ra Vương Thái Hư đã đột phá từ ngũ cảnh lên lục cảnh, hơn nữa dường như có lẽ đã dung hợp bổn mạng vật, bắt đầu tu bổn mạng kiếm.

Vương Thái Hư thân là tu hành giả xuất thân trong phố phường, vào tuổi tráng niên đã tu đến đệ lục cảnh, loại tốc độ tu hành này khiến Trương Nghi thật lòng khâm phục.

Nghe Trương Nghi chúc mừng, Vương Thái Hư mỉm cười hoàn lễ.

Lúc này Đinh Ninh từ trong tiểu viện đi ra, nhìn thoáng qua Vương Thái Hư, nửa đùa nửa thực nói: "Rốt cục ngươi cũng không thái hư (quá bệnh hoạn) rồi."

Nhưng Vương Thái Hư lại nhìn hắn nghiêm túc nói: "Nếu không phải vì ngươi chia cho ta chút ít Kình Quỳnh cao, có lẽ đến bây giờ ta vẫn còn thật là hư (bệnh)."

Trương Nghi ngẩn ngơ, đến lúc này hắn mới biết Đinh Ninh vậy mà đã đem Kình Quỳnh cao trân quý vô cùng mà Lễ Ti Phó Ti Thủ đưa tới chia ra chút ít cho Vương Thái Hư.

"Có điều tra được lai lịch của những tên tử sĩ kia không?"

Nhưng Đinh Ninh lại giống như không thèm để ý, trực tiếp chuyển chủ đề, bình tĩnh hỏi.

Đương nhiên, người lập ra kế hoạch cho những tên tử sĩ đi ám sát Phù Tô kia sẽ không để lộ ra sơ hở cho người ta có thể điều tra ra rằng bọn chúng có liên quan gì đến kẻ chủ mưu. Nhưng nhân vật giang hồ ở phố phường Trường Lăng lại có chút ít thủ đoạn

khác so với quan phủ, bọn hắn có thể tìm ra một ít dấu vết thật nhỏ mà những kẻ này đã để lại khi qua lại trong phố phường Trường Lăng.

"Không phải người bên ngoài, đều là những kẻ sống ở Trường Lăng hơn hai năm trở lên." Vương Thái Hư nhìn hắn nói: "Nhưng mà trong hai năm này, ngay cả thân phận tu hành giả cũng đều không có lộ ra, có hai người trong đó thậm chí đã thành gia lập nghiệp ở Trường Lăng, ngay cả vợ con trong nhà cũng không biết thân phận tu hành giả của bọn chúng."

Đinh Ninh nói: "Ẩn nấp thật là kỹ."

Vương Thái Hư nhìn hắn một cái, nói: "Có thể nói riêng một chút không?"

Chân mày Đinh Ninh cau lại, ở đây không hề có ai xa lạ, Vương Thái Hư nói như vậy, tất nhiên là có việc gì đó cực kỳ quan trọng.

"Được!"

Hắn nhẹ gật đầu, lập tức quay lưng đi thẳng về quán rượu.

Sau khi Vương Thái Hư vào trong quán rượu, đóng toàn bộ cửa nẻo trong quán, gã nói với âm thanh chỉ đủ cho gã và Đinh Ninh nghe được: "Có một việc, ta muốn nghe ý kiến của ngươi."

Đinh Ninh nhìn hắn một cái, nói: "Là chuyện kinh khủng gì mà lại khiến cho ngươi cẩn thận đến mức này? Có chuyện gì ngươi cứ nói thẳng, đừng có làm cho người ta sốt ruột chết a."

"Chuyện này thật sự là chuyện cực lớn."

Vương Thái Hư nói khẽ: "Hắn là Triệu Tứ."

Gương mặt Đinh Ninh hơi cứng, lập tức hắn có chút kịp phản

ứng, cẩn thận nói: "Ngươi phát hiện tung tích của nàng?"

Vương Thái Hư dùng một loại tư thế chậm rãi nhẹ gật đầu, nói nhỏ: "Sau trận chiến ngoài Ngư thị ấy, nàng không có trốn vào núi rừng hoang dã ngoài Trường Lăng, ngược lại vòng trở về Trường Lăng, bao một gian phòng ở Xuân Phong Lâu. Thật trùng hợp, Xuân Phong Lâu lại là sản nghiệp của chúng ta, nữ chủ của lâu này có một cái biệt tài, bởi vì lúc trước xuất thân là người dạy dỗ cung nữ trong nội cung, cho nên chỉ cần liếc nhìn khí tức thần thái cử chỉ động tác của nam nhân, nữ nhân, thậm chí hoạn quan là nhận ra ngay. Người nọ rõ ràng thân là nữ nhi, lại đi bao trọn một gian phòng, hết sức quái lạ, đương nhiên ta lập tức đi xem. Thế nhưng mà ngay cả ta cũng chỉ có thể xác định nàng là tu hành giả, thậm chí không cách nào cảm giác được tu vi của nàng, có điều ta vừa tu đến bổn mạng cảnh, cho nên có thể cảm giác mơ hồ được rằng bổn mạng khí tức của nàng bất ổn. Lại thêm những tin đồn trên phố, cho nên ta đoán rằng rất có khả năng chính là Triệu Tứ."

Đinh Ninh hít một hơi thật sâu.

Hiện tại rất nhiều người ở Trường Lăng đều biết sau trận chiến trên Vị Hà ấy, Bạch Sơn Thủy cùng với Triệu Tứ, Triệu Nhất đều trọng thương mà chạy. Trong đó Triệu Nhất mất một kiếm, bổn mạng kiếm của Triệu Tứ bị hủy, tiếp theo nhất định là còn bị những tu hành giả cường đại của vương triều Đại Tần chặn giết, đến bây giờ cũng không rõ sống chết.

Nhưng ai mà ngờ tới, sau khi bị thương nặng như thế, vậy mà Triệu Tứ sẽ quay lại ẩn núp ở Trường Lăng?

"Đây mới thực là trong cái chết tìm đường sống, người của Triệu Kiếm Lô hoàn toàn chính xác đều là kẻ liều mạng."

Đinh Ninh chậm rãi hít thở không khí trong trẻo nhưng lạnh lùng vào trong phế phủ, nhìn Vương Thái Hư nói: "Triệu Tứ không

thể chết được ... Ngươi không thể lợi dụng nàng để đổi lấy bất cứ lợi ích nào. Triệu Kiếm Lô vẫn còn người, nếu nàng xảy ra chuyện trên địa bàn của ngươi, có khả năng sau này không một người nào của Lưỡng Tầng Lâu có thể sống nổi."

"Ta định là không hề làm gì cả, chỉ xem như chưa từng phát hiện thân phận của nàng." Vương Thái Hư nhìn Đinh Ninh, cẩn thận nhẹ giọng nói ra.

Đinh Ninh lắc đầu, nói: "Đây là cơ duyên."

Vương Thái Hư nhíu mày, khiêm tốn hỏi "Có ý gì?"

"Bạch Sơn Thủy vào Ngư thị, Triệu Tứ xuất hiện, ngay cả chúng ta chỉ sợ cũng sẽ cảm thấy giữa người của Triệu Kiếm Lô và Ngư thị có chút liên quan. Kẻ bày ra cái ván cục kia có lẽ càng thực sự biết rõ chuyện gì đó... Nếu như Triệu Tứ cùng với nhân vật giang hồ trong Ngư thị có thể cùng xuất hiện, đương nhiên bọn họ sẽ cảm thấy Triệu Tứ cũng có khả năng xuất hiện cùng với những nhân vật giang hồ khác." Đinh Ninh nhè nhẹ nheo mắt lại, chốc lát sau lại nói: "Nếu như không được ngươi hỗ trợ che dấu, sợ rằng chẳng mấy chốc Triệu Tứ sẽ bị điều tra ra, đến lúc đó bản thân mình cho rằng không có vấn đề gì với nàng, nhưng những đại nhân vật kia thì chưa chắc sẽ nghĩ như vậy."

Dừng một chút, sau đó Đinh Ninh ngẩng đầu nhìn vào mắt Vương Thái Hư, nói tiếp: "Về phần Triệu Tứ, nàng nên biết bây giờ ngươi là người có thể nhờ vả được nhất trong phố phường Trường Lăng... Cho nên nàng đến Xuân Phong lâu chưa chắc chỉ là hy vọng có thể tránh một chút."

Vương Thái Hư cẩn thận suy tư trong chốc lát, cười khổ nói: "Đó là một củ khoai nóng phỏng tay."

"Là củ khoai nóng phỏng tay." Đinh Ninh nhìn hắn, bình tĩnh nói: "Nhưng khoai lang nóng có thể ăn, ngươi đưa Kinh Ma Tông

đến gặp nàng làm điều kiện trao đổi."

Vương Thái Hư nao nao: "Kinh Ma Tông?"

Đinh Ninh nhìn hắn một cái, nói: "Không thể mưu tính lâu dài với đại nghịch, nhất là những nhân vật như Triệu Kiếm Lô này, lúc nào cũng treo mạng sống trên mũi kiếm, ngươi không thể nào lập quan hệ lâu dài với bọn họ. Đối với bọn họ mà nói, thu thêm một tên đệ tử, nhất là một gã đệ tử thập phần phù hợp kiếm đạo của bọn họ, chắc rằng bọn họ sẽ không từ chối. Chỉ cần là đệ tử Triệu Kiếm Lô, trong tầm mắt của Đại Tần dĩ nhiên chính là đại địch, bọn họ đương nhiên sẽ cam tâm tình nguyện tạo ra một tên đại địch cho Đại Tần vương triều. Muốn sống yên ổn ở Trường Lăng không phải là nhìn ngươi có tác dụng nhiều hay ít đối với những đại nhân vật kia, mà là phải xem trong tay ngươi đến cùng có mấy chuôi kiếm mạnh. Cho nên ngươi bảo vệ Triệu Tứ không chết, đổi lại nàng phải giúp ngươi tạo ra một thanh kiếm."

Vương Thái Hư trầm ngâm nói: "Ngươi xác định Kinh Ma Tông thích hợp?"

Đinh Ninh rất nghiêm túc nói: "Ta và hắn đã từng chiến đấu chung với nhau, ta xác định hắn thích hợp, còn tư chất ... trong những đệ tử kia của Triệu Kiếm Lô, nghe nói có hơn một nửa đều là tư chất bản thân không tốt, là ngoan thiết (thép cứng - rất khó rèn dũa). Sở dĩ người đời kính sợ vị đại tông sư Triệu Kiếm Lô kia, nguyên nhân trong đó liền có một phần là vì vậy. Vị đại tông sư kia đem y bát truyền cho Triệu Tứ, ngay cả Triệu Nhất đều giao cho Triệu Tứ dạy bảo, đương nhiên Triệu Tứ sẽ có bản lĩnh chế tạo ngoan thiết."

Vương Thái Hư hạ được quyết định liền cảm thấy thoải mái, bắt đầu bội phục Triệu Tứ, nhịn không được lắc đầu, nói khẽ: "Ai mà ngờ tới Triệu Tứ tiên sinh danh vang rền thiên hạ lại là một tên nữ tử, vả lại còn có khí phách như thế."

Đinh Ninh bình tĩnh nói: "Ngươi đã lọt vào tầm mắt nàng ta, chứng tỏ khí phách của ngươi cũng không tệ."

Vương Thái Hư nở nụ cười khổ, nhìn hắn nói: "Người khác không biết, một nửa khí phách của ta là do ngươi cho."

Khuôn mặt Đinh Ninh tuyệt đối bình tĩnh như trước, nhưng mà hô hấp lại hơi nóng lên.

Đây tuyệt đối là một việc ngoài ý muốn mà hắn hoàn toàn không nghĩ tới, kiếm của Triệu Kiếm Lô vậy mà sẽ dùng cách này để tạo ra liên hệ với hắn.

Chỉ cần có liên hệ, liền có khả năng dựa thế.

***

Một gã thiếu niên lầm lì ít nói đi xuyên qua trong ngõ phố.

Hắn mặc quần áo bằng lông thú hết sức dầy, vả lại cũng không phải là loại da chồn da hươu thường gặp, mà là da loài sói sinh sống ở những cánh đồng tuyết rất rét lạnh.

Tuy rằng loại da này đang xoã tung, nhưng lại không mềm mại, thoạt nhìn liền có loại cảm giác hết sức cứng cáp.

Vào thời tiết này ở Trường Lăng, mặc quần áo dầy như vậy đã là rất hiếm thấy.

Trong nhận thức của một người bình thường mà nói, người mặc quần áo đặc biệt dầy như vậy là kẻ sợ lạnh hơn so với người thường, họ phần lớn là đến từ nơi bốn mùa ôn hòa như xuân. Nhưng trên thực tế, rất nhiều người đến từ vùng đặc biệt lạnh giá lại càng sợ lạnh hơn nữa.

Bọn họ sợ lạnh giống như là một loại tập quán, là ở trong tâm lý sợ lạnh, bởi vì ở nơi họ sinh sống, có khả năng rất cao sẽ gặp

phải hoàn cảnh cực kỳ ác liệt. Bởi vì tử vong luôn luôn rình rập như thế, khiến cho họ càng thêm cẩn thận, ép bọn họ thành thói quen lúc nào cũng cố hết sức giữ cho bản thân no và ấm.

Gã thiếu niên này là như thế.

Ánh mắt của hắn âm lãnh, lại thêm áo lông trên người thật dầy, thoạt nhìn giống như là một con sói biết đi bằng hai chân.

"Lệ Tây Tinh, ngươi đang muốn đi đối phó tên thiếu niên ở quán rượu trong Ngô Đồng Lạc hay sao?" Đột nhiên, một giọng nói vang lên trong một chiếc xe ngựa ở trước mặt hắn không xa.

Q3 - Chương 3: Độc ác

Vốn là gã thiếu niên lầm lì ít nói đã nghe được đôi chút khí tức khác thường từ trong chiếc xe ngựa này, nhưng mà khi đột nhiên nghe được giọng nói như vậy, hắn lại có chút không thích ứng, thậm chí có thể nói là phản ứng hơi chút chậm chạp.

Bởi vì nhiều năm rồi gã đã không được nghe có người gọi tên của gã như vậy.

Thanh âm kia non nớt, nghe có chút quen quen, vả lại có thể biết rõ ý định của hắn, chỉ có thể là một trong những đứa bạn chơi từ nhỏ của gã. Nhưng kỷ niệm liên quan đến những đứa bạn từ thuở nhỏ này của gã cũng chỉ có những điều tồi tệ, trong trí nhớ của gã, những người này thậm chí chỉ có thể coi là kẻ địch, chỉ là tuổi còn quá nhỏ mà bị coi như là bạn thế thôi.

"Là ai?"

Cho nên gã ngẩng đầu lên, hỏi một cách vô cùng lạnh lùng.

"Dẫu sao năm đó ta cũng đã cùng ngươi đánh một trận, vậy mà ngay cả giọng nói của ta đều không nhận ra?" Mạnh Thất Hải và Phù Tô mặc xáo vải bông rất bình thường từ trong xe đi ra, thái độ của Mạnh Thất Hải rất khiêu khích, nhìn Lệ Tây Tinh vừa cười vừa nói.

Bởi vì gương mặt so với lúc còn nhỏ đã thay đổi quá nhiều, cho nên sau khi Lệ Tây Tinh nhìn kỹ thần thái giữa hai chân mày cùng với nghe những lời này của Mạnh Thất Hải, hắn mới nhớ lại, cười lạnh nói: "Ta tưởng là ai, thì ra là tiểu tử Mạnh Hầu phủ."

Mạnh Thất Hải hơi giễu cợt nói: "À ừ, uống nhiều rượu mạnh

ở Nguyệt Thị quốc quá cho nên giọng điệu so với trước kia còn láo hơn."

Lệ Tây Tinh im lặng một lát, lạnh lùng nói: "Chẳng lẽ theo ý của ngươi, ta vì các ngươi mà chịu thiệt thòi, bị ép đi lưu đày tới Nguyệt Thị quốc, sau khi quay về phải sửa lại tính tình, gặp các ngươi giễu cợt thì cũng phải tươi cười, nịnh nọt các ngươi đủ kiểu mới đúng??"

Mạnh Thất Hải nhíu mày, "Xem ra tính tình thật sự là khó sửa đổi, Lệ Tây Tinh, Đoan Mộc Tịnh Tông năm đó nhỏ hơn ngươi một tuổi, ngươi sáu tuổi, nó mới năm tuổi, nó biết cái gì? Cho dù là nó có nhổ đi hai cái cây giống mà ngươi trồng, ngươi đánh nó một trận còn chưa đủ, lại còn bẻ gãy luôn hai cái xương sườn của nó, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy làm vậy là quá mức tàn nhẫn sao? Mấy năm qua đi, mọi người đều lớn hơn rồi, đáng ra phải hiểu thêm đôi chút đạo lý mà ngày xưa chưa hiểu, chẳng lẽ ngươi vẫn cảm thấy những điều ngươi làm lúc đó là đúng? Không lẽ ngươi nghĩ rằng lúc ấy mọi người đều không thích ngươi, là vì mọi người sai?"

Đột nhiên Lệ Tây Tinh hơi phẫn nộ lên, trầm giọng nói: "Các ngươi không thích ta, là vì đám bọn ngươi đều sợ ta."

Mạnh Thất Hải cười lạnh hỏi ngược lại: "Sợ ngươi?"

Lệ Tây Tinh cũng cười lạnh: "Bởi vì cái gì ta cũng đều mạnh hơn các ngươi, học chữ, cưỡi ngựa bắn cung kiếm thuật, tu thân luyện thể, thậm chí ngay cả đi săn, gieo trồng dược thảo các loại..., đều mạnh hơn các ngươi quá nhiều. Đám các ngươi không ai đánh lại ta, đương nhiên sợ ta."

Nét mặt Mạnh Thất Hải hơi cứng, nhưng không đợi gã mở miệng, gương mặt Lệ Tây Tinh cũng đã khôi phục vẻ lạnh lùng, nói tiếp: "Ngay cả bây giờ ngươi cũng đánh không lại ta, cho nên ngươi không cần dạy đời ta, có thể cút lập tức cút ngay cho ta.

Nếu không ngươi cho rằng vì sao ta có thể trở lại Trường Lăng?"

"Chắc là thực lực của ngươi rất mạnh, biểu hiện cực kỳ ưu tú, đủ để một cái tông môn nhất lưu ở Trường Lăng phải thu ngươi vào bồi dưỡng, nếu không thì đối với triều đình của ta mà nói sẽ là lãng phí một gã tu hành giả trẻ tuổi có tư chất cực kỳ ưu tú." Đúng lúc này, Phù Tô kéo kéo Mạnh Thất Hải đang sắp nổi điên, cất giọng ôn hòa nói: "Chẳng qua là con người ai cũng có sở trường riêng, có một ít người am hiểu đánh nhau, có một số người am hiểu đọc sách vẽ tranh, có một số người sở trường về nói lý lẽ. Lệ Tây Tinh, ngươi có từng nghĩ tới rằng thật ra đám bạn cùng lứa với ngươi năm đó trên từng phương diện đều không bằng ngươi, có khả năng vì bọn họ còn chưa hiểu chuyện, không biết sự quan trọng của những thứ kia, cho nên mới không có để ý quá nhiều hay không?"

"Điều đó là đương nhiên." Nghe được Phù Tô những lời này, Mạnh Thất Hải lớn tiếng cười lạnh: "Con nít chăm sóc một cái cây con đều phải cố hết sức, đa phần đều muốn đi ăn kẹo hồ lô, đi thả diều. Đứa nào lại đi nghĩ đến ngay cả trồng một cái cây cũng cần phải ganh đua? Đứa nào sẽ cảm thấy làm những chuyện này cũng cần phải cố gắng, cần phải tốn tâm tư?"

Lệ Tây Tinh bất giác khẽ nhíu mày, gã nhìn nhìn Phù Tô, bắt đầu cảm thấy người này quen quen.

"Một số thời điểm không thích hợp, đối tượng không thích hợp, tự nhiên sự việc cũng sẽ không đúng." Phù Tô nhìn Lệ Tây Tinh, ôn hòa nói: "Lúc ta còn nhỏ, mặc dù tiếp xúc với ngươi không nhiều lắm, nhưng nghĩ lại, bởi vì sai lầm khi còn bé mà ngươi phải bị đày đi biên hoang nhiều năm như vậy, cũng cảm thấy quá mức nghiêm khắc với ngươi, trong lòng mọi người thật ra đều có chút băn khoăn. Chỉ mong rằng khi ngươi trở về có thể hơi sửa đổi tính tình một chút, có lẽ ngươi cũng sẽ phát hiện tất cả mọi người rất vui lòng làm bằng hữu với ngươi."

"Thì ra là hoàng tử Phù Tô." Rốt cục Lệ Tây Tinh cũng nhớ ra người này là ai, vẻ mặt hơi sợ, khom mình hành lễ.

Phù Tô gật đầu hoàn lễ, mỉm cười nói: "Nếu như ngươi không từ chối, ta có thể gọi những đứa bạn thuở nhỏ kia cùng họp mặt."

Lệ Tây Tinh trầm ngâm một lát, lắc đầu, nói: "Đa tạ ý tốt của hoàng tử Phù Tô, nhưng ngài nói không sai, con người ai cũng có sở trường riêng, có một số người có sở thích kết bạn, có ít người lại không thích. Ta nghĩ là ta thuộc về cái loại chiến tướng thích hợp xung phong liều chết trên chiến trường, còn kết bạn với người khác thì luôn luôn không thể được, gặp gỡ càng nhiều lại càng dễ dàng gây thù hằn."

Nghe được trong lời nói của đối phương rõ ràng có ý từ chối, Phù Tô cũng không ép buộc, chỉ ôn hòa nói: "Ngươi vừa trở về, có thể còn có rất nhiều chỗ không quen, hay là ngươi cứ chờ thêm một thời gian ngắn rồi hãy tính, chỉ là tên thiếu niên ở ngõ Ngô Đồng Lạc này ..."

Hắn có chút do dự, nói: "Hắn có ơn rất lớn đối với ta, cho nên ta hy vọng ngươi không nên đi gây chuyện với hắn."

Lệ Tây Tinh lại hơi khom người, nói: "Nếu là ý của ngài, cha ta cũng sẽ không thể không nghe, trước khi Mân Sơn kiếm hội diễn ra, ta sẽ không xuất hiện ở nơi này nữa. Nhưng theo ý của cha ta thì ta cũng sẽ tham gia Mân Sơn kiếm hội, nếu như có dịp gặp lại trong Mân Sơn kiếm hội, ta sẽ không nhường nhịn đâu."

Phù Tô cảm tạ mỉm cười, nói: "Nếu như trùng hợp gặp nhau, đều là nhân tài trụ cột tương lai của triều đình ta, có thể hạ thủ lưu tình đương nhiên cũng phải hạ thủ lưu tình."

Lệ Tây Tinh đáp vâng một tiếng, không nói thêm lời nào, chào từ biệt rồi quay người bỏ đi.

Mạnh Thất Hải cau mày nhìn bóng lưng Lệ Tây Tinh, nói: "Xem ra thật sự là càng ngày càng tệ hơn rồi."

Nhưng Phù Tô lại bình thản nói: "Hễ là nhân vật kiệt xuất, phần lớn tính tình đều quái dị."

Mạnh Thất Hải hơi giễu cợt nói: "Nói vậy chẳng lẽ người càng quái dị thì càng dễ dàng đi vào con đường đen tối sao?"

Phù Tô ngẫm nghĩ, nói: "Cũng có thể nói như vậy, bởi vì người càng quái dị lại càng khó mà bị người ngoài ảnh hưởng, càng sẽ khăng khăng mà giữ suy nghĩ của mình. Người nào cũng có tác dụng riêng, cha của hắn cũng có tính tình tương tự như vậy, mặc dù là đại đa số người không thích, nhưng hành quân chiến tranh, lại thực sự là không có mấy người bì kịp được."

"Hoàn toàn chính xác, dù sao bọn họ cũng không quan tâm người khác có thích hay không." Mạnh Thất Hải nhìn thoáng qua Phù Tô, nói: "Không đề cập đến hắn ... Bây giờ ngươi định dùng cách gì để kết giao với tên thiếu niên ở quán rượu kia?"

Đối với Phù Tô mà nói, giúp Đinh Ninh ngăn cản Lệ Tây Tinh đúng thật là chuyện đơn giản, nhưng làm sao che dấu thân phận để làm quen với Đinh Ninh, Phù Tô lại có chút nghĩ mãi không ra.

Trong hoàng cung, hắn sở dĩ quạnh quẽ cũng bởi vì không có bằng hữu.

Trong thế giới của hắn, bằng hữu là thứ rất xa lạ, hắn không có chút kinh nghiệm nào.

"Nếu như nhà hắn bán rượu, vậy thì chúng ta đi uống rượu vài lần, như vậy từ từ tự nhiên sẽ trở thành bằng hữu đúng không? Nán lại, một mình ta sẽ đi vào, ngươi đã từng gặp hắn, biết đâu khi thấy ngươi hắn sẽ nhớ ra."

Trăn trở một hồi, cuối cùng Phù Tô cũng nghĩ ra một cách mà

hắn tự cho là có thể được.

***

"Ngươi và hắn hoàn toàn chính xác không có bao nhiêu chỗ giống nhau."

Trong quán rượu, cảm giác hai tên thiếu niên kia tới gần, Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn Đinh Ninh vừa mới về đến quán rượu, cất giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: "Mặc dù hắn có khả năng bày mưu nghĩ kế, quyết thắng bại sau cùng ngoài ngàn dặm, nhưng tuyệt đối hắn sẽ không lợi dụng bằng hữu."

"Cho nên hắn đã bị chết ở trong tay bằng hữu." Đinh Ninh lặng lẽ nói: "Cho nên làm người có đôi khi không thể quá bảo thủ."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết không khỏi nhịn không được nổi giận lên, bởi vì nàng cảm thấy đây cũng không phải là lỗi của người kia.

"Nếu không phải quá bảo thủ, nếu không phải cứ nói một là một, nếu không phải một mực tin người... Nếu như hắn thay đổi sớm đôi chút , có thể sớm nhìn rõ người ta, có lẽ hắn cũng không phạm nhiều sai lầm như vậy, có lẽ chắc rằng hắn đã sớm lựa chọn lấy ngươi. Cho nên không phải ta trách hắn ... Ta chỉ hi vọng là ngươi không nên trách hắn."

Nhưng mà sau đó Đinh Ninh nói một câu như vậy, lại làm cho nàng trầm lặng lại.

"Trách hay không thì có tác dụng gì?"

Hơn mười hơi thở sau đó, Trưởng Tôn Thiển Tuyết mới trong trẻo và lạnh lùng nói một câu.

Lúc này, tiếng bước chân vang lên, bóng dáng Phù Tô đã xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ.

Đinh Ninh giống như nhìn thấy khách uống rượu bình thường vậy, liếc nhìn Phù Tô, dùng âm thanh chỉ có hắn và Trưởng Tôn Thiển Tuyết có thể nghe được, nhẹ giọng hỏi: "Ngươi thấy giống không?"

Trưởng Tôn Thiển Tuyết cũng chỉ liếc nhìn Phù Tô, giọng nói lạnh lùng: "Chỉ nhìn ra được mặt mũi của tiện nhân kia."

Đinh Ninh hít sâu một hơi, thấp giọng từ tốn nói: "Gương mặt người kia có lẽ ngươi nhớ rất rõ ... Nếu như Phù Tô đến đây nhiều lần, có thể ngươi sẽ từ từ cảm thấy hắn càng lúc càng giống người nọ?"

Trưởng Tôn Thiển Tuyết xoay người qua, nói: "Có thể được sao?"

"Có thể."

Đinh Ninh chăm chú mà khẳng định nói: "Thay đổi rất nhỏ, mỗi ngày ngươi đều chỉ nhìn một người, rất nhiều ngày về sau ngươi sẽ dần dần phát hiện, người này và người kia trong mắt ngươi đã vô tình trở nên giống nhau."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nói: "Ý ta không phải như vậy, ý ta nói là có thể nào bởi vì vậy mà Nguyên Vũ hoàng đế sẽ không tin tiện nhân kia?"

"Hậu tích bạc phát." Đinh Ninh nói: "Có đôi khi hoàn toàn thay đổi, có lẽ chỉ cần một cơ hội."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết chán ghét nói: "Quá độc ác."

Đinh Ninh nói: "Ta biết rõ ngươi không thích làm chuyện như vậy, nhưng ngươi phải giúp ta ... Bởi vì tầm nhìn của ngươi đơn giản, ngươi chỉ cần để ý tu vi, đối với ngươi mà nói, chỉ cần tu vi có thể vượt qua Nguyên Vũ hoàng đế, ngươi sẽ có thể giết hắn. Nhưng ngươi nên biết rằng Nguyên Vũ hoàng đế không phải tu

hành giả bình thường, trong suy nghĩ của ngươi, chỉ cần đánh với một mình hắn là đủ, thế nhưng ta lại đánh với cả cái vương triều này."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết không nói gì nữa, đi vào hậu viện.

Trong thế giới giữa nàng và Đinh Ninh, cử chỉ này là tỏ vẻ ngầm đồng ý.

"Ngươi muốn mua rượu?"

Đinh Ninh ngẩng đầu, thấy Phù Tô sau khi bước vào quán rượu lại có chút lúng túng, chầm chậm hỏi.

Q3 - Chương 4: Dưỡng kiếm

Ánh mắt Phù Tô sáng rực lên, hắn nhẹ gật đầu, nói: "Nghe nói rượu cùng với ông chủ nhỏ ở đây đều rất nổi danh, cho nên cố ý đến nếm thử."

Nhìn gương mặt ôn hòa sạch sẽ của Phù Tô, trong thân thể Đinh Ninh lại dường như đồng thời tràn ngập vô số hình ảnh, những hình ảnh này tựa như vô số cát đá vậy, khiến cho thân thể của hắn trở nên lạnh lẽo, đồng thời cũng làm cho hắn hít thở càng thêm khó khăn, đều là cái loại mùi tanh của đất khiến cho trí nhớ khắc sâu nhất này.

"Mong muốn thực sự của hắn chính là trường sinh, là vĩnh viễn thống trị cái Đại Tần vương triều này, hoặc có thể nói là toàn bộ thiên hạ. Cho nên bất cứ kẻ nào cũng đều là công cụ của hắn, ngươi và Trịnh Tụ cũng sẽ không ngoại lệ. Ta đòi lại những khoản nợ mà hắn thiếu của rất nhiều người, tương tự ta cũng đồng thời hy vọng tương lai có thể thay đổi vận mệnh của rất nhiều người, kể cả vận mệnh của ngươi. Xem như ta thiếu nợ ngươi, ta sẽ cố gắng hết sức khiến cho trong tương lai ngươi sẽ có quyền tự chủ của bản thân."

Đinh Ninh hít một hơi thật sâu, đẩy lùi những hình ảnh như thủy triều trong đầu.

"Như thế nào?"

Đinh Ninh trầm lặng trong nháy mắt lại khiến cho Phù Tô hơi chút khẩn trương lên, sợ ngôn ngữ của mình có chỗ nào không thoả đáng.

"Ngươi đã gặp ta bao giờ chưa?" Đinh Ninh nhìn hắn, hỏi.

Phù Tô bỗng nhiên có chút bối rối , theo bản năng khoát tay nói: "Không có."

Nhưng mà thật sự là hắn nói dối không quen, hoặc có thể nói là chưa từng nói dối bao giờ, trong lúc khoát tay, mặt của hắn cũng đồng thời ửng đỏ lên.

"Dường như ta chưa từng gặp ngươi." Đinh Ninh bình tĩnh nhìn hắn, nói: "Nhưng ta lại cảm thấy rất quen, cho nên ta nghĩ, cái này gọi là mới quen đã thân."

Mới quen đã thân như Đinh Ninh nói, trong bao đó bao hàm vô số tầng ý tứ, nhưng mà vẻ bối rối của Phù Tô lại hoàn toàn biến mất, hắn cảm thấy mừng rỡ.

Hắn nhịn không được bật cười, nói: "Ta cũng cảm thấy mới quen đã thân ."

"Đã như vầy, rượu hôm nay ta mời ngươi." Đinh Ninh đem một bầu rượu đặt lên trên bàn trước người Phù Tô, nhìn hắn nói.

Ánh mắt Phù Tô càng sáng, hắn có chút vội vàng cầm rót đầy, nâng chén hành lễ giống như nâng cốc chúc mừng vậy, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Rượu vào trong miệng thì chua chát, lông mày của hắn lập tức nhíu lại. "Rượu này ..." nhưng mà hắn lại nhịn không được bật cười, "Rượu này thật sự là đặc biệt."

"Mừng gặp nhau."

Đinh Ninh rót một chén rượu, cũng tựa như bằng hữu bình thường ở Trường Lăng vậy, nâng cốc chúc mừng, nhưng trong lúc uống một hơi cạn, hắn lại đồng thời nói thầm: "Chúc vận mệnh của chúng ta."

Tửu lượng của Phù Tô cũng không cao, mà loại thời điểm này

đương nhiên cũng không thể nào lại đi dùng chân nguyên bức cảm giác say trong cơ thể ra ngoài được, không bao lâu thì đã say mờ mắt.

Thân phận của hắn quá sức tôn quý, trong nội tâm luôn có trói buộc, tuy rằng trong lòng cao hứng, nhưng cũng cố gắng kềm chế không uống nữa.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết bưng một bình trà nóng từ trong viện đi ra.

Nàng càng nhìn gương mặt sạch sẽ của Phù Tô càng cảm thấy giống Trịnh Tụ, không khỏi có chút căm hận.

Bắt đầu như thế nào đây?

Trong đầu nàng xuất hiện gương mặt người kia, rõ ràng như mới gặp hôm qua vậy.

Một đám nguyên khí cực nhỏ thấm ra từ đầu ngón tay của nàng, nương theo hơi nóng của nước trà khẽ vuốt lên gương mặt Phù Tô.

"Không thể uống còn uống nhiều như vậy, không sợ say rượu nói bậy nói bạ sao."

Cuối cùng thì Mạnh Thất Hải đợi trong xe ngựa bên ngoài Ngô Đồng Lạc cũng đã nghe được tiếng bước chân của Phù Tô đang trở về, hắn vén rèm xe lên nhìn thấy khuôn mặt Phù Tô, nhịn không được oán trách một câu, không phát hiện điều gì khác thường.

***

Tại thời điểm Mạnh Thất Hải oán trách Phù Tô, trong một cái thư phòng nơi có vài gốc linh liên đang sinh trưởng và đã kết ra đài sen ở sâu trong hoàng cung Đại Tần, trên đầu năm ngón tay của hoàng hậu có vài sợi tia sáng không ngừng quấn quanh lấy.

Trong trận chiến trên sông Vị Hà ngày ấy, toàn bộ tu hành giả từ thất cảnh trở lên ở trong thành Trường Lăng đều có thể cảm giác được nàng xuất thủ, cũng có thể cảm giác được một đạo bổn mạng kiếm của Triệu Tứ bị hủy trong tay của nàng.

Tùy theo những chân nguyên mỏng nhưng liên tục mà nàng đang phóng ra ở trong thư phòng, mang theo ý chí cực kỳ kiên định, đâm vào không trung vô tận, đạt tới nơi mà mọi người không thể cảm giác được, dẫn dắt tinh hỏa hóa thành lực lượng cường đại.

Toàn bộ tu hành giả Trường Lăng lại khẳng định thêm rằng, qua nhiều năm như thế, ngày xưa Trịnh Tụ "Tuệ Hỏa Kiếm" trên chiến trường thường xuyên một kiếm chém giết chủ tướng của triều đình địch, hiện tại càng mạnh hơn nữa.

Lúc này nàng vẫn đang đem thiên địa nguyên khí trong cơ thể vận chuyển vào trong không trung vô tận, vận chuyển đến tầng không gian tĩnh mịch và lạnh lẽo hoàn toàn không nhìn thấy, khống chế mấy đạo 'tuệ bụi'* (có lẽ ý là những vật chất được sinh ra từ đuôi của sao chổi - nd) cùng với Tinh Thần Chân Hỏa ngưng tụ mà thành hỏa diễm đặc biệt băng lãnh.

Chỉ là lúc này, toàn bộ tu hành giả Trường Lăng, kể cả tên đế vương vừa mới giải quyết một ít tai họa ngầm trước khi Lộc Sơn Hội Minh diễn ra, đang lợi dụng chút thời gian cuối cùng trước Hội Minh để bế quan tu hành trong hoàng cung kia, hoàn toàn không có một người nào có thể cảm giác được động tác của nàng.

Bởi vì Ba Sơn Kiếm Tràng đã diệt.

Bởi vì mặc dù là lúc Ba Sơn Kiếm Tràng đương thời, cũng chỉ có một mình nàng là lĩnh ngộ và tu luyện được cái phương pháp tu hành này.

Nàng tựa như một ngôi sao nhỏ đang bí mật tỏa ra ánh sáng,

xuyên thẳng qua vô tận không gian.

Tại trong vài ngọn lửa bạc trắng do nàng dùng tinh quang khống chế này, có một thanh tiểu kiếm cháy đen như sắt rỉ đang bị bao phủ.

Chuôi tiểu kiếm này dĩ nhiên là bổn mạng kiếm của Triệu Tứ.

Sau khi chuôi tiểu kiếm này bị nàng đánh tan, đoạn tuyệt toàn bộ liên hệ với Triệu Tứ, theo lý là nó phải rơi xuống không biết nơi nào, nhưng lúc này lại không biết nàng có ý gì, một chút lực lượng nhỏ bé trong ngọn lửa bạc trắng kia lại dường như đang nuôi dưỡng chuôi kiếm đã "chết đi" này.

Có người đi qua con đường đá trong rừng tượng lính bên ngoài thư phòng của nàng, hướng về phía thư phòng của nàng đi tới.

Khuôn mặt hoàn mỹ không một tì vết của nàng không thay đổi, những tia sáng quấn quanh trên tay chậm rãi hóa thành mấy chục điểm ánh huỳnh quang biến mất .

Một gã tu hành giả mặc áo bào màu vàng của gia đình nàng xuất hiện ở cửa thư phòng, đem một phong mật thư giao cho cung nữ đang giữ cửa.

Mở ra mật thư do cung nữ mang tới, trên mặt nàng lộ ra đôi chút nét hài lòng. "Có thể làm Triệu Yêu Phi thay đổi ý định, hoàn toàn chính xác là có chút tài năng. An bài hắn đi Đại Yên đi, nơi đó chắc sẽ là nơi đại triển quyền cước đối với hắn."

Tu hành giả áo bào màu vàng thủy chung không dám ngẩng đầu, một mực hơi khom người, nghe được những lời này của nàng, tên tu hành giả áo bào màu vàng này kính cẩn hô một tiếng vâng, hỏi tiếp: "Trong nhà muốn biết ý kiến của ngài đối với Phương Tú Mạc."

"Khổng thể dùng được, đương nhiên là giết." Nàng lắc đầu, nói:

"Thánh thượng tự nhiên sẽ lựa chọn người thay thế, hãy nói trong nhà không nên đề cập đến chuyện này nữa."

Khuôn mặt hoàng hậu hoàn mỹ không một tì vết, ánh mắt lại mát như nước sông Vị Hà lúc này.

Trong sông Vị Hà, một cái thân ảnh màu trắng như Tiên Tử trong nước đang tựa như Phù Quang Lược Ảnh mà đi về phía trước.

Có thể không cần nổi lên mặt nước để thở, một mực dùng tốc độ kinh người như vậy tiến lên trong nước, nàng tự nhiên chính là Bạch Sơn Thủy.

Thuỷ vực đối với nàng mà nói mãi mãi là nơi an toàn nhất để bỏ chạy, sau khi mượn sự trợ giúp của Triệu Nhất để thoát khỏi đám người Liên Ba đuổi giết, nàng trở về Vị Hà, nhưng mà nàng biết rõ nguy cơ chưa hẳn đã qua, cho nên từ đầu đến cuối không thể nào thư giãn.

Lúc này ở trước mắt của nàng, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy biên giới thủy tuyến rõ ràng.

Sau thủy vực sáng ngời là màu sắc vô cùng thâm thúy, là thiên địa rộng lớn kinh người.

Lúc này nàng biết rõ đã vượt ra khỏi Vị Hà, đến được vùng biển sâu.

Ở chỗ này, đúng là chân chánh giao long xuất hải, đã không có người có khả năng giết được nàng.

Trong lòng của nàng thoáng buông lỏng, nét đỏ ửng khác thường trên mặt biến mất toàn bộ, trong miệng phun ra một ngụm nghịch huyết.

Nỗi phiền muộn bị tích chứa tràn ngập trong ngực bụng rốt

cục hơi giảm, nhưng mà mặt mũi của nàng lại bỗng nhiên đại biến, một cổ lãnh ý làm cho toàn thân nàng không tự chủ được mà run rẩy lên.

Viên đan dược ngăn chặn thương thế của nàng kia, dược lực quá mức mãnh liệt, lần này thời gian nàng cưỡng ép đề chân nguyên quá dài , toàn bộ khí hải lúc này đều có chút bất ổn, chân nguyên cùng ngũ tạng chi khí có thể lưu chuyển vậy mà lui trở về tiêu chuẩn lục cảnh.

Thân ảnh của nàng tiếp tục theo thủy lưu đi về phía trước, dần dần rơi vào trong bóng râm thật sâu, trên khuôn mặt mà ngày xưa từng cao ngạo ngạo nghễ chí cực của nàng, nhộn nhạo ra một tia khổ sở ý vị khó tả.

Bạch Sơn Thủy thực sự không phải là người duy nhất thảm bại trong cái đại cục này.

Trên thực tế, toàn bộ đại nghịch của vương triều Đại Tần, trong những năm tranh đấu cùng với vương triều Đại Tần này, cũng không có bao nhiêu thời khắc có thể gọi là thắng lợi.

Cho nên người như nàng và Triệu Tứ, càng ngày càng ít.

Triệu Tứ tĩnh tọa trong một gian phòng đậm mùi son phấn, nhìn Kinh Ma Tông đẩy cánh của khép hờ đi vào giữa phòng, trong ánh mắt của nàng vẫn có cái loại ý tứ đâm trời chém đất như trước.

"Xem ra lần này là ta thành công rồi sao?"

Nàng nói một câu giống như là đang tự giễu vậy, sau đó nhàn nhạt mà nhìn Kinh Ma Tông hỏi "Vương Thái Hư không đến, để ngươi đến, là có ý gì?"

Kinh Ma Tông hành lễ thật sâu, nói: "Hắn cho ta đi theo tiên sinh học kiếm."

"Đây chính là điều kiện của hắn?" Triệu Tứ giống tựa như thông cảm mà nhìn hắn, nói: "Muốn học kiếm, vậy trước hết phải trở thành kiếm của Triệu Kiếm Lô."

Kinh Ma Tông nói: "Thái Hư tiên sinh đã nói với ta điều này, vả lại bản thân ta không phải người Tần."

Triệu Tứ nở nụ cười lạnh, "Xem ra ta không có xem thường khí phách của hắn thực sự là hoàn toàn chính xác, nhưng mà ngươi ... ngươi dựa vào cái gì cảm thấy ngươi có tư cách trở thành kiếm của Triệu Kiếm Lô chúng ta?"

Kinh Ma Tông không biết trả lời như thế nào.

Đối với hắn mà nói, Triệu Kiếm Lô đích thật là rất cao, là một cái tồn tại cao đến hắn không cách nào nhìn đến.

Mi mắt Triệu Tứ trầm xuống, một đạo quang mang không mang theo bất kỳ khí tức gì từ chỗ của nàng chảy xuôi mà ra, cắt lên cổ tay phải của Kinh Ma Tông.

Thân thể Kinh Ma Tông chấn động, nhưng không có trốn tránh.

Đạo quang mang này cắt đứt mạch máu ở cổ tay hắn, máu tươi chầm chậm mà không ngừng chảy ra, từng giọt máu tươi rơi lên mặt đất bên dưới, phát ra âm thanh rõ ràng.

Triệu Tứ nhìn hắn, thản nhiên nói: "Ngươi dám để máu trong người chảy hết, ta liền để cho ngươi trở thành kiếm của Triệu Kiếm Lô."

Kinh Ma Tông ngẩng đầu lên, nhìn nàng, mặc cho máu tươi trên tay chảy xuôi.

Từ đầu đến cuối Triệu Tứ không có cử động, giống như muốn nhìn thấy hắn chết đi.

Mặc dù cuối cùng Kinh Ma Tông chịu đựng không được, bạc nhược ngã ngồi trên mặt đất, bắt đầu lâm vào hôn mê, nàng đều không có cử động.

Vào lúc cổ tay của hắn gần như không còn máu để chảy ra nữa, sinh cơ của hắn cũng bắt đầu biến mất, Triệu Tứ mới hít một hơi thật sâu, đưa tay ra.

Đầu ngón tay của nàng bỗng nhiên thấm ra mấy chục giọt máu tươi, sau đó kéo dài ra trong không khí, biến thành mấy chục cây châm nhỏ thật dài, chui vào khiếu vị trong thân thể Kinh Ma Tông.

Ngũ tạng trong thân thể Kinh Ma Tông cảm nhận được hy vọng sống, tiếp đó bị một loại lửa nóng khô ráo kích thích, càng thêm dồi dào mà bắt đầu hoạt động.

Triệu Tứ cười lạnh, tự nhủ: "Không ngờ rằng ở trong đám người đường phố này, vậy mà thực sự có kẻ có thể chịu nổi kiếm ý của Triệu Kiếm Lô chúng ta."

Q3 - Chương 5: Thời gian

Thời gian thủy chung như một trôi qua, đây có lẽ là thứ công bình duy nhất đối với tất cả mọi người khắp thiên hạ.

Chỉ là đối với rất nhiều quyền quý ở Trường Lăng mà nói, thời gian trong mùa xuân này ở Trường Lăng lại dường như trôi qua nhanh hơn so với những năm qua.

Sở dĩ nhanh đó là vì lòng người nôn nóng, là bởi vì thịnh hội Lộc Sơn Hội Minh cực lớn này.

Mân Sơn kiếm hội mặc dù là hình chiếu sự giao phong của vô số quyền quý Trường Lăng, là một lần kiểm tra thực lực của những tài tuấn thuộc Đại Tần vương triều mà toàn bộ thiên hạ đều chú ý, nhưng mà so sánh với Lộc Sơn Hội Minh có thể trực tiếp quyết định vận mạng của toàn bộ vương triều, lại vẫn là không thể nào đánh đồng.

Kể từ khi Phương Tú Mạc chống lại thánh ý không từ mà biệt, hoàng hôn ở Phương hầu phủ tựa như không có gì khác biệt so với ngày xưa, nhưng rơi vào trong ánh mắt rất nhiều người liền có thêm một chút ý vị suy bại.

Trong quân cảng ở Vị Hà, Dạ Sách Lãnh đang đứng ở đầu của chiếc thuyền lớn bọc thép đã từng cùng nàng ra biển kia, ngắm nhìn Phương hầu phủ trong ánh chiều tà từ nơi rất xa này, đột nhiên nhẹ giọng nói với vị lão bộc Hàn Tam Thạch luôn theo sau lưng nàng: "Thay thế Phương Tú Mạc mà theo thánh thượng đi Lộc Sơn Hội Minh, nhất định là Phương Hướng."

"Vì sao?" Hàn Tam Thạch hỏi.

Những lời này của nàng hầu như mọi người ở Trường Lăng đều không thể nào hiểu được.

Đi theo bên cạnh vua tham gia Lộc Sơn Hội Minh, đây là một loại vinh hạnh đặc biệt lớn lao, hiện tại Phương Tú Mạc làm trái thánh ý, mặc dù là để cho Phương hầu phủ lập công chuộc tội, lại đi triệu hồi thần uy đại tướng quân đang trấn thủ quan ngoại trở về, động tác này cũng thật là hơi quá lố đôi chút.

"Ngươi cứ việc chờ xem."

Dạ Sách Lãnh lắc đầu, lạnh lùng cười cười.

Nguyên Vũ hoàng đế là một trong vài người mà nàng hiểu rõ nhất, nàng hết sức rõ ràng, chỉ sợ Phương hầu phủ, mạnh nhất trong mười ba hầu ngày xưa, sẽ là cái tan thành mây khói đầu tiên.

***

Thời gian dần trôi qua, trước đoàn xe của Ly Lăng Quân đang bị hoàng hôn bao phủ, dần dần xuất hiện một ngọn núi lớn xinh đẹp có mây trôi lượn lờ, dồi dào hơi nước.

Nhìn thấy núi lớn xuất hiện rõ ràng như thế trước mặt, tựa như một cái thế giới đè ép lên thân thể của mình, sâu trong ánh mắt của Ly Lăng Quân bỗng dưng tràn ngập sương mù.

Đó chính là Vu Sơn, chính là đất Sở.

Sau khi xa cách đất Sở nhiều năm như vậy, không cần phải nói là một ngọn núi lớn như thế này, chỉ cần từng cành cây ngọn cỏ trên ngọn núi lớn này cũng đã đủ sức làm cho người ta rung động .

Trong đoàn xe của Ly Lăng Quân này, đương nhiên có thật nhiều người Sở lúc ấy đi theo hắn mà đến Trường Lăng.

Đường về quê nhà xa xăm, thực sự là thiên sơn vạn thủy,

tuyến đường như vậy đã được lên kế hoạch hơn mười năm, mọi nơi trong suốt chặng đường đều có dàn xếp, thay đổi xe ngựa, là chân chánh đi cả ngày lẫn đêm, chỉ dùng một nửa thời gian bình thường đã chạy tới nơi này, do đó đương nhiên tất cả mọi người trong đội xe đều mỏi mệt tới cực điểm.

Nhưng mà khi nhìn rõ ngọn núi lớn này, chứng kiến cỏ cây trên núi, toàn bộ những người Sở này giống như bị điện giật, thân thể bắt đầu run rẩy kịch liệt lên, thậm chí trong đó có không ít người khóc không thành tiếng.

Vu Sơn là nơi hiểm trở tự nhiên, ở giữa có mấy dòng sông dữ quanh co nước chảy rất xiết, đại quân không có khả năng tập kích nơi này, thường ngày chỉ có những thương đội ở biên cương qua lại. Cho nên trên lộ tuyến hồi hương của Ly Lăng Quân, của khẩu cuối cùng của vương triều Đại Tần vương là Vu Sơn Quan, chỉ có mấy trăm người đóng giữ. Trước kia, chiến tuyến quan trọng nhất giữa vương triều Đại Tần và vương triều Đại Sở chính là Dương Sơn Quận, là nơi Vu Sơn chắn ngang, cắt thật sâu vào một mảnh bình nguyên của vương triều Đại Sở. Vào năm Nguyên Vủ thứ ba, Dương Sơn Quận đã thuộc về vương triều Đại Sở, hiện tại cứ điểm của quân Tần gần Vu Sơn Quan nhất đó là Hàn Cốc Quan, cách xa nơi này hơn sáu mươi dặm đường.

Từ Trường Lăng đến đây đều là một đường thông suốt, hiển nhiên cửa khẩu này cũng đã nhận được mật lệnh liên quan, khi nhìn thấy công văn quá cảnh của đoàn xe này, lập tức liền cho đi, thậm chí có thể nói là không hề kiểm tra những người đi theo đoàn xe cùng với hành lý.

Khi xe ngựa chính thức chạy vào con đường của thương buôn trên Vu Sơn mở ra, ngửi ngửi hương vị ướt át trong Vu sơn, rốt cục Ly Lăng Quân không khống chế nổi tâm tình của mình, hắn vén rèm xe lên, có một loại xúc động như muốn hôn lên thổ địa cố quốc.

Ngay lúc hắn vén rèm xe lên, một gã Hôi bào lão giả đang ngồi ngay ngắn trong chiếc xe đầu tiên của đoàn xe này lại đột nhiên mở mắt, tầng mây đang trôi phía trên đoàn xe đột nhiên xoay tròn, tựa như có một con chân long đang muốn chui ra từ trong đó vậy.

Khuôn mặt Ly Lăng Quân và rất nhiều người trong đội xe đều hơi cứng.

Mặc cho phong vân biến sắc trong bầu trời bao la phía trên đoàn xe, một đám mây trên con đường phía trước lại sừng sững bất động giống như bàn thạch vậy.

Tựa như chỗ vùng thiên địa kia, đã biến thành một loại thiên địa mà chỉ có người mới có.

Một gã nam tử trung niên mặc trường bào màu xanh có hoa văn vàng kim, tóc được cài bằng một cây trâm bạch ngọc tinh xảo xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Ngay khi hắn xuất hiện trong tầm mắt tất cả mọi người, toàn bộ bụi bậm trong núi rừng dường như đều bị một loại khí tức quét sạch, trở nên sạch sẽ dị thường.

Cảm thụ được cái khí tức vô trần vô cấu từ trên thân của người này tán phát ra, hơi thở của Ly Lăng Quân hơi ngừng lại, không chút chần chờ xuống xe ngựa, hơi khom mình hành lễ với người này, nói: "Tham kiến đại tướng quân Phạm Vô Cấu."

Nghe Ly Lăng Quân nói những lời này, toàn bộ tu hành giả trong đội xe này đều biến sắc, bọn hắn biết rõ nếu như người này là tới giết Ly Lăng Quân, như vậy mặc dù là có người trưởng giả trong chiếc xe ngựa đầu tiên kia, cũng chưa chắc ngăn cản được.

Phạm Vô Cấu là cung chủ Vô Cấu cung trong vương triều Đại Sở, đồng thời cũng là một trong vài vị đại tướng mạnh nhất của vương triều Đại Sở, uy danh và địa vị trên đời này của hắn chỉ sợ

chẳng hề thua kém hai vị tông chủ Mân Sơn Kiếm Tông cùng với Linh Hư Kiếm Môn của vương triều Đại Tần, vậy mà hôm nay sẽ xuất hiện tại nơi này.

"Không cần căng thẳng, ta chỉ phụng mệnh đến dẫn ngươi đi gặp một người." Cao thủ tuyệt thế tự nhiên có phong phạm của cao thủ tuyệt thế, Phạm Vô Cấu gật đầu hoàn lễ, nhàn nhạt nói một câu liền xoay người sang chỗ khác, nói: "Một mình ngươi đi theo ta."

Ly Lăng Quân hít sâu một hơi, nhẹ gật đầu với những người chung quanh, đám mây đang xoay tròn phía trên đoàn xe nhanh chóng biến mất, hắn bước theo sau Phạm Vô Cấu đi vào con đường nhỏ trong khu rừng bên cạnh.

Mặc dù Phạm Vô Cấu không có nửa phần sát ý, nhưng bóng lưng của hắn cùng với khí tức toát ra trên thân luôn luôn mang đến áp lực cực lớn đối với Ly Lăng Quân, trong thời gian chỉ có hơn mười hơi thở, hai tay Ly Lăng Quân vậy mà đã lấm tấm mồ hôi.

"Ngươi ở Trường Lăng có tiếng tài đức, ta cũng lưu ý tiến cảnh tu hành của ngươi, trong rất nhiều năm trước, tiến cảnh tu hành của ngươi đều cực kỳ ưu tú, thậm chí gần như vượt qua hầu hết môn hạ đệ tử của ta. Nhưng kể từ năm năm trước, tu vi tiến cảnh của ngươi lại bắt đầu cực kỳ chậm chạp, nếu không hiện giờ ngươi gặp ta, chắc có lẽ phải đến Thất Cảnh. Ngược lại, bây giờ ngươi vẫn chưa đến Thất Cảnh, vậy mà ngũ khí trong thân thể đã có chút mất cân đối ... Hiện tại đã trở về, không thể lại tiếp tục ưu tư quá nặng, ngươi phải hiểu được, tu vi luôn luôn là thứ căn bản quyết định ngươi có thể sinh tồn ở trên thế gian này hay không."

Phạm Vô Cấu không quay đầu lại, nhưng lại đột nhiên chậm rãi lên tiếng.

Khuôn mặt Ly Lăng Quân hơi căng thẳng, thành khẩn nói: "Vãn

bối thụ giáo."

Phạm Vô Cấu không nói thêm gì nữa, tiếp tục tiến lên.

Hắn bắt đầu xuyên qua một ít núi rừng không có đường mòn, chung quanh càng ngày càng hoang vu, sau thời gian một chén trà nhỏ, hắn và Ly Lăng Quân xuất hiện trước một mảnh cung điện dã chiến trên núi.

Chỗ này vậy mà ngay cả một chút hơi lạnh mùa đông cũng không thể xâm nhập, ba mảnh vách núi tựa như những bức tường đã hoàn toàn ngăn chặn gió lạnh, bởi vậy mới có những cây dương xỉ kỳ lạ mọc cao đến ngang eo.

Ở trung tâm mảnh cung điện dã chiến trên núi, có một cái hồ nước nho nhỏ, bờ hồ nước có mấy cái doanh trướng rất lớn đứng sừng sững, vào lúc này vậy mà đã thắp đèn lên, tỏ ra ôn hòa sáng ngời dị thường.

"Người muốn gặp ngươi ở bên trong, tự ngươi đi qua là được."

Phạm Vô Cấu đứng chắp tay ở ranh giới cung điện dã chiến, nhàn nhạt mà nói với Ly Lăng Quân.

Có thể khiến cho Phạm Vô Cấu tiếp dẫn như vậy, đến cùng là loại quý nhân cỡ nào?

Ly Lăng Quân nghĩ tới một cái khả năng nào đó, nhưng lại cảm thấy căn bản không thể nào, hơi thở của hắn càng trở nên dồn dập lên, hầu như không dám có bất kỳ lãnh đạm, đi nhanh như gió đến cung diện đã chiến.

Càng đến gần mấy cái doanh trướng ven hồ kia, tâm tình của Ly Lăng Quân càng thêm khiếp sợ.

Trong khu vực mấy chục trượng gần kề giữa cung diện đã chiến và lều vải, không những bãi cỏ được dọn dẹp vô cùng chỉnh

tề, mà trên toàn bộ mặt đất đều được rải đầy những đóa hoa quý giá nổi tiếng, tỏa ra hương thơm thấm tim gan.

Ánh sáng sáng ngời tỏa ra từ trong doanh trướng cũng hoàn toàn không phải ánh đèn, mà là từng khỏa minh châu.

Ngay cả bản thân doanh trướng, đều là dùng một loại da thú màu trắng nào đó mà dựng nên, loại da thú này ngay cả Ly Lăng Quân cũng chưa từng thấy, bản thân nó có thể tỏa ra một loại hương thơm đặc biệt.

Khi hắn đi đến gần mấy tòa doanh trướng này, vài tên thị nữ mặc cung trang đi ra dịu dàng thi lễ với hắn một cái, sau đó vén rèm của một tòa doanh trướng lên, mời hắn đi vào.

Ly Lăng Quân hoàn toàn ngưng thở lại.

Mấy tòa doanh trướng này vậy mà lại nối liền với nhau, giống như là hợp thành một cái viện thâm sâu.

Mà trong doanh trướng lộng lẫy tinh mỹ tới cực điểm, không chỉ đẹp hơn so với gian phòng tinh mỹ nhất của hắn trong Ly Lăng Quân ở thành Trường Lăng rất nhiều, thậm chí có thể nói, so với tất cả những nơi đẹp nhất ở Trường Lăng đều đẹp hơn.

Loại tinh mỹ này, trên toàn bộ thế gian, chỉ có thể thấy ở hoàng cung của vương triều Đại Sở.

Mọi thứ trong mấy tòa doanh trướng này, so với những thứ tinh mỹ trong hoàng cung của vương triều Đại Sở đều hoàn toàn như nhau.

Trong tòa doanh trướng trung tâm, một gã nữ tử tuyệt lệ, mà nếu chỉ dựa vào dáng người cũng đủ lập tức khiến người khó có thể hô hấp, đang đứng đưa lưng về phía hắn.

Trước người nữ tử tuyệt lệ là một cái bể tắm nước nóng thiên

nhiên, không biết là do con người tạo ra hay là tự nhiên hình thành, sương trắng mờ ảo đang không ngừng tỏa ra.

Rốt cục Ly Lăng Quân xác định cái khả năng không thể nào hắn đoán kia biến thành sự thực.

Hắn gần như sợ hãi cúi thấp đầu xuống, hơi có chút do dự, nói: "Mẫu hậu."

"Lúc rời khỏi Trình Thành, ngươi vẫn còn là con nít ..."

Một âm thanh vô cùng mỹ diệu êm tai vang lên, tuyệt lệ nữ tử mang theo một chút cảm khái, chậm rãi nói: "Tiếp theo ngươi không cần vội vã chạy tới Trình Thành, việc ngươi cần phải làm đó là đi Lộc sơn chờ đợi cùng ta."

Ly Lăng Quân chậm rãi thở ra, hắn rốt cuộc hiểu rõ tại sao tên nữ tử có được vô thượng quyền thế giống như Trịnh Tụ này lại xuất hiện ở đây, giọng hắn khẽ run nói: "Ngự giá của Phụ vương cũng sắp tới ư?"

Tuyệt lệ nữ tử vẫn không có xoay người lại, chỉ nhẹ gật đầu, nói: "Thời gian không chênh lệch bao nhiêu... Ngươi tới hầu hạ ta đi tắm ."

Toàn thân Ly Lăng Quân đều không ức chế được mà rung lên, đầu óc vào lúc này hoàn toàn trống rỗng.

Ngay thời gian một hơi sau đó, hắn bắt đầu hiểu chuyện gì xảy ra.

Hắn rốt cuộc hiểu được Tô Tần đã dùng phương pháp gì, mới khiến cho hắn có thể thuận lợi quay về Đại Sở như vậy.

Nhưng mà chuyện như thế này... Tô Tần căn bản là chưa nói cho hắn biết chút nào!

Trong miệng của hắn trở nên vô cùng khô khốc, giống như nuốt vô số cát đá.

Tuyệt lệ nữ tử đang đợi hắn, bóng lưng mềm mại bởi vì hắn chậm chạp mà dần dần bắt đầu lạnh lẽo.

Trong lòng Ly Lăng Quân tràn ngập vô số tâm tình khó tả, nhưng mà hắn biết rõ lúc này phải làm gì.

"Tuân mệnh." Trong lòng hắn bắt đầu tràn ngập sát ý nồng nặc đối với Tô Tần, nhưng khuôn mặt lại ôn nhã như thường, hắn chậm rãi tiến lên, hai tay hướng về bờ vai của nữ tử tuyệt lệ.

Màn đêm bắc đầu chậm rãi bao phủ Vu Sơn, mây mù càng thêm lượn lờ.

Bể nước nóng trong doanh trướng, tiếng nước như có người nỉ non.

Q3 - Chương 6: Tâm cảnh

Một cơn mưa rào khiến toàn bộ Vu sơn chìm hẳn trong mây mù giống như trong tiên cảnh.

Con đường núi nơi đoàn xe chờ đợi đang dần lầy lội, Lữ Tư Triệt đứng bên cạnh xe ngựa khẩn trương nhìn về hướng Phạm Vô Cấu cùng Ly Lăng Quân rời đi.

Có tiếng bước chân quen thuộc vang lên trong bóng tối, Lữ Tư Triệt thở phào nhẹ nhõm.

Không thấy Phạm Vô Cấu, chỉ có Ly Lăng Quân một mình ra khỏi rừng, nhưng nét mệt mỏi do đường xa sương gió lúc trước đều bị rửa đi, cả người hắn tỏa ra khí độ khác thường, khí tức của một người được việc.

Ở Trường Lăng, Ly Lăng Quân đã triển hiện năng lực trên rất nhiều phương diện khiến người bội phục, làm người ta có cảm giác muốn đi theo, nhưng dẫu sao vẫn còn đó một chút dè dặt cầu tồn, nhưng lúc này, trong mắt tất cả mọi người, sự dè dặt đó của Ly Lăng Quân lại biết mất hết, vì thế bóng thân của hắn tựa hồ lớn lên không ít.

Mọi người dần ý thức được tràng biến hóa này, tâm tình bọn họ một lần nữa trở nên kích động.

Ly Lăng Quân hiểu rõ điều những môn khách trung thành bên mình hiện giờ cần là cái gì, cho nên hắn ho nhẹ, vừa ôn hòa vừa chậm rãi mà nói: "Chúng ta không cần vội vã đến Trình Thành, hãy đi vòng sang Lộc Sơn."

Đoàn người ngẩn ra, khi phần lớn bọn họ còn đang ấm ớ thì Ly

Lăng Quân đã chậm rãi nói tiếp: "Tại núi Lộc, trước khi Hội Minh bắt đầu, phụ vương sẽ sắc phong ta làm Thái Tử."

Những lời đấy của Ly Lăng Quân chẳng khác gì tiếng sấm mùa xuân đến sớm vang lên bên tai mọi người trong xa đội tại Vu Sơn.

Lộc Sơn là chốn biên giao, ở núi Lộc sắc phong Thái Tử... Hơn nữa Ly Lăng Quân còn chưa chính thức trở lại đô thành Đại Sở, vị trí Thái tử nước Sở đã khuyết mấy chục năm nay... Nhìn từ góc độ nào thì chuyện này cũng hết sức không hợp lẽ.

Nhưng bọn họ trước giờ thừa hiểu cách làm việc của Ly Lăng Quân, vả lại họ cũng để ý lời Ly Lăng Quân vừa nói không hề có những chữ đại loại như "nếu không ngoài ý muốn".

Có thể thấy rõ việc sắc phong Thái Tử đã được định đoạt, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Thiên hạ đều biết Sở vương đã tuổi già sức yếu, nếu vậy, trong tương lai không xa, hắn chính là chủ nhân chí cao vô thượng của Sở vương triều.

Phò chủ thành đế vương của một nước, những người bọn họ sẽ phong quang đến cỡ nào?

Đây mới thực sự là khổ tận cam lai(*).

(*) Khổ tận cam lai: thời kỳ cực khổ qua đi, cuộc sống an nhàn sẽ tới.

Nhất thời, hầu hết nhân số trong xa đội vì kích động quá mức mà quỳ sụp xuống đất.

Chỉ có Ly Lăng Quân không quá hoan hỉ, hắn đi đến cạnh Lữ Tư Triệt, thì thầm bên tai gã bằng giọng nói băng lãnh nhất có thể: "Giết Tô Tần... Bất luận thế nào cũng không để hắn còn mạng rời khỏi Đại Sở!"

Lữ Tư Triệt cau mày, hắn không hiểu tại sao Tô Tần phải chết, nhưng hắn có thể cảm nhận được tâm trạng của Ly Lăng Quân hiện tại đang vô cùng phẫn nộ.

***

Qua giờ cơm tối, Ngô Đồng Lạc nhanh chóng trở nên yên tĩnh.

Khách rượu đã về hết, Đinh Ninh đang dọn dẹp bàn ghế chuẩn bị đóng cửa tửu quán.

Chợt Phù Tô bước vào.

Nhìn thấy Đinh Ninh bận rộn, hắn cũng tiện tay cầm lấy giẻ lau, bắt đầu lau chùi mặt bàn.

"Nếu làm ăn được, sao không mướn vài ba người nữa giúp đỡ, vừa tiện có thêm chút thời gian tu hành?" - Nhìn Đinh Ninh không có ý cự tuyệt sự giúp đỡ của mình, Phù Tô mỉm cười ôn hòa mở lời.

Đinh Ninh nhìn hắn một cái rồi cất giọng bình thản: "Nhiều người nghĩ rằng việc tu hành trọng nhất chính là thời gian, theo lời họ nói thì chỉ cần thọ được vài trăm tuổi thì nhất định sẽ tu luyện đến thất cảnh thậm chí bát cảnh, nhưng theo ta, bọn họ không biết tu hành, nếu thuần túy nghĩ rằng thời gian là chìa khóa để phá cảnh, thì họ thường sẽ thất bại, rất nhiều người tu hành như thế, đột phá đến ngũ hay lục cảnh thì tóc đã hoa râm, đến lúc đó lại đổ trời cao bất công, tuổi người có hạn."

Phù Tô hơi nhăn mày, chẳng hiểu tại sao hắn cảm thấy mấy lời Đinh Ninh vừa nói khá có đạo lý.

"Vậy ngươi nói tu hành trọng nhất là cái gì?" - Hắn nghĩ ngợi một hồi rồi nghiêm túc hỏi.

Đinh Ninh nhìn hắn, nói: "Dĩ nhiên là tâm cảnh."

"Tâm cảnh vui thích, làm chuyện mình cảm thấy đúng, cảm thấy có ý nghĩa thì sẽ không hoài nghi việc mình làm không hữu dụng, uổng phí thời gian. Không cảm thấy do dự, tự nhiên sẽ tinh tiến dũng mãnh." Sau khi nhìn Phù Tô đang trầm tư một lúc, hắn nói tiếp: "Tỷ như đêm tối độ giang hà, thật ra có nhiều đường để đi nhưng nhiều người không qua được, thường là do nghĩ mình chọn sai lối, đi được một nửa thì bỏ cuộc hoặc quay lại chọn lối khác. Ngược lại dù chọn một lối đi có hơi quanh co, nhưng tin vào lựa chọn của bản thân, một mực tiến về phía trước thì những tu hành giả ấy sẽ đi được xa hơn những người khác."

Phù Tô nghĩ lại những lời lão sư dạy mình, hắn kiềm không được liền nể phục nói: "Không trách ngoài kia đều nói ngộ tính của ngươi không hề thua kém những quái vật của Mân Sơn Kiếm Tông với Linh Hư Kiếm Môn."

"Ngươi tới trễ vậy có chuyện gì không?" Dọn dẹp đâu đấy xong xuôi Đinh Ninh bưng chậu nước rửa tay tới cho hắn và Phù Tô dùng, rồi nói: "Chắc không phải đặc biệt đến nịnh ta đôi ba câu đâu nhỉ."

Phù Tô cười xòa, móc trong tay áo ra bầu rượu xanh ngọc: "Lần trước ngươi mời rượu, lần này đến phiên ta đáp lễ."

Bình xanh ngọc rót ra rượu cũng màu xanh ngọc, óng ánh rơi từ miệng bình xuống chén bên dưới.

Một ly vừa vào bụng, hắn liền cảm giác mỗi một giọt rượu giống như một viên trứng cá hải ngoại mà mấy tay quyền quý trong triều đình mê mẩn nổ ra, tản mát vị tanh nhè nhẹ, lan tỏa khắp nội phủ hắn, giống như có vô vàn hoa tươi nở rộ bên trong cơ thể khô héo vì dương khí bạo vượng, tạo thành một lớp màng bằng nước mát lạnh chạy quanh khắp bụng.

Hắn hít sâu một hơi, nhìn Phù Tô nói: "Rượu này thật đặc biệt."

Phù Tô cười nói: "Rượu rất ngon, hơn nữa là do nhà ta cất từ rất lâu, bên ngoài không có bán, nên ngươi phải uống nhiều một chút."

"Hắn đối xử với ngươi thật lạ" - Lúc khuya, sau khi nhìn Đinh Ninh đưa Phù Tô ra đầu hẻm quay trở về, Trưởng Tôn Thiển Tuyết lạnh lùng giễu cợt: "Ngay cả Thất Tâm Hoa luyện chế Tục Mệnh tửu(*) cũng mời ngươi uống. Đây là đồ vô giá, gom góp khắp Chợ Cá trong vòng mười năm cũng chưa chắc gom đủ Thất Tâm Hoa để cất được nhiều rượu như vậy."

(*) Tục Mệnh tửu: Rượu kéo dài mệnh thọ.

Đinh Ninh cũng cảm thụ chỗ rượu óng ánh đang làm dịu sa mạc khô héo trong dạ, hắn bình tĩnh trả lời: "Thứ này giúp tôi tiến gần hơn đến Đệ tam cảnh thượng phẩm trước khi Mân sơn kiếm hội bắt đầu."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn hắn với vẻ không vui, nàng nói: "Hắn đối xử với ngươi như vậy, ngươi lại lợi dụng hắn, thật ngươi không cảm thấy áy náy sao?"

"Không nên bận tâm quá trình, chỉ cần để ý đến kết quả." Đinh Ninh nhìn nàng rồi nói: "Quá trình có tốt cỡ nào mà chết bằng sạch thì cũng vô ích."

"Cấm ngươi nói chuyện cũ trước mặt ta."

Sắc mặt cô gái chợt lạnh đi, nàng chậm rãi nói: "Ngươi nói vậy ý là năm đó hắn làm rất nhiều chuyện sai sao?"

Đinh Ninh gật đầu: "Hiển nhiên là có rất nhiều chỗ sai."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết cũng không muốn đôi co, cho nên nàng kết thúc đoạn nói chuyện vốn dĩ đối với người khác chỉ là mới bắt đầu.

Nàng xoay người đi vào hậu viện.

Đinh Ninh cũng không nói gì, rửa mặt bằng nước ấm như thường lệ rồi lên giường.

Vô số tiểu tàm trong cơ thể hắn tỉnh dậy, bắt đầu thôn phệ điên cuồng tửu dịch kia hóa thành nguyên khí.

Nội thể khô héo một lần nữa lại khô cạn như cũ, nhưng đồng thời bên trong người hắn lại xuất hiện năm luồng khí kinh người.

Chân nguyên trong người hắn nhanh chóng tăng mạnh một cách kinh khủng mà những tu hành giả khác khó có thể tưởng tượng.

***

Trăng tàn.

Ánh sáng trên vòm trời chỉ còn lại một vòng cung nhỏ bé.

Vườn nhà họ Chu, căn phòng bốn mùa ấm áp như xuân của Chu gia lão tổ, Chu Tố Tang đứng cúi đầu sợ sệt trước mặt Chu gia lão tổ.

Ánh mắt phức tạp nhìn vào thiếu nữ trước mặt, hắn cố dùng giọng điệu hòa ái nhất để hỏi: "Kinh nguyệt của ngươi đã hết, trong người có cảm giác gì không?"

Chu Tố Tang dù biết Chu gia lão tổ hỏi vậy chẳng qua là quan tâm đến tiến triển của bí thuật mà cô tu hành, nhưng mặt vẫn đỏ ửng, ngượng ngùng nói: "Bẩm lão tổ, ta không cảm thấy có gì đặc biệt."

Ánh mắt lão tổ chợt lóe sáng, không đợi cô gái phản ứng hắn đã đưa hai bàn tay khô đét cầm lấy hai tay nàng, dọc theo cánh tay mò ngược lên.

Cơ thể cô gái khẽ run rẩy, gai ốc nổi rần rần trên người nhưng nàng ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Chân nguyên của Chu gia lão tổ chậm rãi lưu động trong nội thể của cô, tỉ mỉ kiểm tra biến hóa bên trong cơ thể.

Nhưng sắc mặt hắn chợt phủ sương mù.

Nàng không cảm thấy biến hóa, hắn cũng không cảm thấy một chút biến hóa nào.

Không có biến hóa, nghĩa là lý giải của tên thiếu niên trong quán rượu kia là sai lầm.

Đây cũng không phải bí thuật thích hợp cho nữ lưu tu luyện.

Hoặc có thể tên thiếu niên kia cố ý nói láo.

Trong lòng hắn nhất thời cũng giống như Ly Lăng Quân, tràn đầy phẫn nộ.

Q3 - Chương 7: Mời

Hai tay Chu gia lão tổ dừng lại chỗ đầu vai thiếu nữ.

Da thịt trắng nõn, mịn màng nơi cổ thiếu nữ và bàn tay trơn bóng nhưng nhăn nheo, khô gầy của lão tạo thành hai hình ảnh đối lập, giống như một thứ tà ác đang thưởng thức cái đẹp.

Trong lòng đang tràn ngập sự tức giận và oán độc nên lão quên mất thời gian đang trôi qua, bàn tay vẫn dừng lại chỗ đó, giữ nguyên tư thế bất động. Chu Tố Tang không biết lão muốn làm cái gì nên nhất thời không tự chủ được, thân thể không ngừng run lên.

Mãi đến khi cảm nhận trong lòng bàn tay truyền đến cảm giác run rẩy, Chu gia lão tổ mới đột nhiên bừng tỉnh.

Thân hình lão khẽ động, quay về trên giường của mình, khuôn mặt vẫn hiền hòa như trước, phất tay áo với Chu Tố Tang, ý bảo cô có thể rời khỏi, nhẹ nhàng nói: "Có lẽ không có vấn đề gì, ngươi cứ tiếp tục tu hành."

Cảm giác bất an trong lòng Chu Tố Tang lập tức biến mất, cô kính cẩn thi lễ rồi lui ra.

Chu gia lão tổ không nhìn bóng cô rời đi, lão cúi đầu trầm mặc không nói gì, mặt lộ vẻ lo lắng.

Đối với một lão già như lão thì lúc nào cũng cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh. Nhưng việc kẹt lại cửa ải mấu chốt, đồng thời thân thể không thể tiếp tục tu hành, nếu như có cố gắng tu hành thì cũng chỉ khiến Khí hải hoàn toàn đông cứng lại. Đối với những tu hành giả có đạo hạnh cao thì thói quen thường ngày là dành thời gian vào việc tu luyện. Vì không thể tu luyện nên hiện

giờ lão rất nhàn rỗi, cảm thấy thời gian trôi qua dài dằng dặc.

Mỗi một hơi thở lại lộ vẻ gian nan.

Ở vào tình cảnh như vậy thì đúng là bị dày vò, rõ ràng có lực lượng cường đại trong tay nhưng không thể tiến lên, chỉ có thể cảm nhận bản thân mỗi lúc một già yếu và càng gần với cái chết. Đây tuyệt đối không phải là chuyện gì sung sướng.

Chỉ có một điểm may mắn đó là, so với tu hành giả bình thường thì lão có nhiều thời gian hơn để suy nghĩ.

Từ khi mới bắt đầu, lão đã không hề có ý định để Đinh Ninh sống lâu.

Tả Ý tàn quyển là kiếm quyết tối cao của Chu gia, làm sao có khả năng truyền cho người ngoài, nếu xảy ra chuyện đó thì trước sau gì thì Chu gia cũng sẽ từ từ suy sụp rồi biến mất.

Dựa vào kinh nghiệm tu hành của lão thì có lẽ trước khi Mân Sơn Kiếm Hội tiến hành, Khí hải của Đinh Ninh sẽ bắt đầu đông cứng lại.

Đến lúc đó không cần lão động thủ, e là chỉ cần chiến đấu với đối thủ ở Mân Sơn Kiếm Hội thì cái tên Đinh Ninh cũng sẽ tự nhiên biến mất trên cõi đời này.

Hiện tại, việc Đinh Ninh tìm hiểu Tả Ý tàn quyển không có bất kỳ trợ giúp nào cho lão nên việc đầu tiên lão làm là muốn xác định tên thiếu niên trong quán rượu này có nói dối không. Sau đó, lão không muốn thằng nhóc này chết một cách vô nghĩa... đối với lão thì cái chết của nó không hề có chút lợi ích gì cả.

“Đó quả thật là một cuộc thịnh hội(*), có thể sau này sẽ không tổ chức nữa. Như vậy, lần thịnh hội này nhất định không thể bỏ qua.”

(*) Thịnh hội: cuộc hội họp lớn.

Vẻ mặt lo lắng, Chu gia lão tổ đan hai tay lại ra chiều suy nghĩ, sau đó lẩm bẩm nói ra một câu.

Lời lão vừa nói tất nhiên ám chỉ Lộc Sơn hội minh.

Chín năm trước, bốn Đại Vương Triều giao ước tổ chức Lộc Sơn hội minh, ở đây tất cả cùng đấu trí so tài, mỗi bên thể hiện ra tất cả thực lực vốn có của mình.

Ở đó không chỉ có các bậc đế vương và tướng sĩ mà tất cả các nhân vật kinh tài tuyệt diễm cũng sẽ tụ tập tại Lộc Sơn.

Hiện Nguyên Vũ Hoàng Đế đã đạt cảnh giới Bát Cảnh, đạo hạnh của ông ta có đến mức kinh thiên động địa hay không thì tất cả tu hành giả trong thiên hạ đều rất muốn biết, muốn tận mắt chứng kiến.

Mặc dù cả tòa Lộc Sơn đều bị quân đội và tu hành giả các nước phong bế nhưng chỉ cần đi lên vài đỉnh núi xung quanh thì có lẽ cũng có thể tận mắt nhìn thấy những biến hóa của khí cơ(*) trên đỉnh Lộc Sơn.

(*) Khí cơ: có lẽ theo ý tác giả thì khí cơ giống như một phần cấu tạo nên nguyên khí.

Đối với những tu hành giả như Chu gia lão tổ, có thể tiến đến gần với chỗ tu hành giả có đạo hạnh cao hơn vận chuyển hoặc phóng thích một chút khí cơ của thiên địa nguyên khí, chỉ cần cảm nhận được vài tuyến đường lưu chuyển trong trời đất thì đã là cơ hội rất lớn rồi.

Đối với Chu gia lão tổ, bốn chữ Lộc Sơn minh hội còn khiến lão nhớ tới nhiều chuyện khác.

Lộc Sơn cách Vu Sơn cũng không xa lắm.

Trong Vu Sơn có giấu một thứ rất hữu dụng đối với lão.

Nhưng bất kể là đến Lộc Sơn hay Vu Sơn thì lão đều phải rời núi, ra khỏi Chu gia Mặc Viên.

“Có lẽ cũng nên đi ra bên ngoài rồi.”

Chu gia lão tổ nhìn bầu trời đêm bên ngoài, lạnh lùng tự nhủ.

Sau đó, lão trầm giọng quát to một tiếng: "Chuẩn bị xe."

Chu gia Mặc Viên cách ngõ Ngô Đồng Rụng Lá ít nhất nửa ngày đường đi bằng xe, bây giờ xuất phát thì đến sáng sớm là có thể tới nơi được.

***

Trước bình minh, từ trong bóng tối Trưởng Tôn Thiển Tuyết mở mắt.

Cơ thể cô có tất cả các thứ liên quan đến nguyên khí tu hành, tất cả đều được đưa tới Khí hải rồi chìm vào Ngọc cung.

Trong Ngọc cung có một thanh kiếm màu đen, không cần cô động niệm đã lập tức vô cùng tham lam hút lấy tất cả Chân nguyên và thiên địa nguyên khí chìm trong đó.

Bản mệnh kiếm bình thường không có khả năng dung nạp Chân nguyên và thiên địa nguyên khí kinh người như vậy nhưng thanh này là Cửu U Minh Vương Kiếm, nó giống như chứa đựng một thế giới trong đó, là vùng đất của u minh(*).

(*) U minh: Âm phủ, tối tăm.

Cảm giác của nàng cũng thấm vào bên trong thanh kiếm này, sau khi đi qua lại lớn thêm đến gấp mấy lần.(*)

(*) Đoạn này dịch mà ta cũng không hiểu thế nào.

Trong cơ thể Đinh Ninh có vô số tiểu tằm cũng cảm nhận được dị thường của nàng, hắn tỉnh ngủ mở hai mắt, hỏi khẽ: “Chuyện gì thế?”

"Thất Cảnh trung giai, ngũ khí không đầy đủ, Khí hải tự co rút hơn phân nửa." Trường Tôn Thiển Tuyết nhìn hắn một cái, chậm rãi nói.

"Là Chu gia lão tổ, có lẽ là tới tìm ta."

Đinh Ninh không chần chừ xác nhận thân phận của kẻ mới đến, cười lạnh: "Đã nhiều năm như vậy trốn ở Mặc Viên không ra, tất cả mọi người trong Trường Lăng đều cho là lão chết rồi, nhưng bây giờ lại tự mình tới tìm ta, xem ra không phải là chuyện bình thường."

"Tuy rằng Khí hải tự co rút hơn phân nửa nhưng tổng số lượng thiên địa nguyên khí lưu chuyển lúc ban đầu vẫn vậy, mặt khác lão chủ tu là loại Tinh Thần Ngưng Sát. Trước năm Nguyên Vũ đầu tiên, lão lại trải qua rất nhiều cuộc chiến đấu tàn khốc. . . Nếu là thật sự đánh nhau, ta chưa chắc mình có thể giành chiến thắng."

Vẻ mặt Trưởng Tôn Thiển Tuyết lộ vẻ ngưng trọng hiếm thấy, nói: "Kẻ như vậy, ngươi có thể giải quyết?"

Đinh Ninh suy nghĩ một chút, nhất thời im lặng.

Lông mày Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhíu lại, trên mặt lộ ra thần sắc có chút khinh thường: "Xem ra ta đã suy nghĩ nhiều, quên mất bây giờ ngươi có một lá bùa hộ mạng."

Đinh Ninh hiểu ý cô nhưng không hề cảm thấy có chút xấu hổ nào, bình tĩnh nói: "Xem ý đồ của lão rồi hãy nói."

Cách đó không xa, có mấy cỗ xe ngựa đứng trên đường vào ngõ Ngô Đồng Rụng Lá.

Ngồi trong xe ngựa chính giữa, hai mắt Chu gia lão tổ nheo lại nhìn màn đêm trước khi bình mình kéo tới thành Trường Lăng.

Rời khỏi Mặc Viên đi liên tục tới đây, so với ấn tượng của hắn thì Trường Lăng đã có vô số thay đổi, thành trì này đã trở nên hùng vĩ, khổng lồ hơn lúc trước nhiều, khiến lão có cảm giác hình như trước kia nơi đây chưa từng xảy ra những cảnh máu me, chém giết.

Rất nhiều nhà lớn trước kia đã biến mất.

Nhìn không ra chút dấu vết nào.

Thật sự có rất nhiều thứ có thể bị diệt sạch, xóa sạch đến mức không để lại bất cứ dấu vết gì.

Có lẽ lão cũng không muốn trong cái thành hùng vĩ này còn để lại chút dấu vết nào đó.

***

Lúc những tia nắng đầu tiên đã chiếu tới ngõ Ngô Đồng Rụng Lá, Trương Nghi đã đứng dậy, bắt đầu vẩy nước quét đình viện. Tay hắn cầm một cây chổi nhưng lúc nào cũng giữ một khoảng cách với mặt đất. Hai tay hắn truyền ra một tia nguyên khí quét lên sân, bụi đất và những chiếc lá rụng bị quét sạch sẽ nhưng không hề gây ra chút tiếng động nào.

Không phát ra âm thanh bởi vì sợ làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của Tiết Vong Hư.

Có điều chuyện vẩy nước quét nhà cũng đã trở thành một bài học của hắn. Thời gian qua tu hành ở ngõ Ngô Đồng Rụng Lá, trong lúc vô tình, hắn chợt phát hiện so với trong Bạch Dương Động tu hành ở đây nhanh còn hơn một chút.

Hắn không biết nguyên nhân.

Nhưng Đinh Ninh lại biết rất rõ.

Yếu tố quan trọng nhất của tu hành là tâm tình, khi người ta toàn tâm toàn ý, nghiêm túc làm bất cứ chuyện gì thì càng dễ dẫn đến thành công.

Chưa bao giờ Tiết Vong Hư yếu như vậy.

Trương Nghi là người cực kỳ hiếu kính, chưa bao giờ hắn cảm thấy mình lo lắng quá mức cho Tiết Vong Hư. Đối với hắn, việc tận tâm chăm sóc cho lão là chuyện quan trọng nhất.

Mỗi cử chỉ đều hết sức tận tâm thì làm sao không tiến bộ nhanh cho được.

Sau khi vẩy nước quét sân xong, vẫn như trước, Trương Nghi mở cửa không một tiếng động, lấy một ít củi khô và bếp lò ra ngoài nhóm lửa. Lúc này, cũng như thường ngày, Đinh Ninh mở cửa hàng, Chu Tả Ý từ ngoài ngõ đi tới.

Đinh Ninh đã sớm biết Chu gia lão tổ tự mình đến đây nên không hề kinh ngạc nhưng Trương Nghi thấy Chu Tả Ý thì cảm thấy hơi lạ.

“Lão tổ của ta muốn gặp ngươi.” Chu Tả Ý đến trước người Đinh Ninh, trước sau đều cúi thấp, khom người thi lễ rồi nhẹ nhàng nói.

Đinh Ninh cũng không nhiều lời, gật đầu rồi đi theo Chu Tả Ý ra đầu ngõ.

Sau khi cả hai đến gần và dừng lại trước mấy chiếc xe ngựa, màn xe ngựa chính giữa bị một cỗ lực lượng nhu hòa chậm rãi vén ra, bên trong là Chu gia lão tổ.

Đinh Ninh thi lễ cực kỳ kính cẩn, nói: “Có việc gì mà mới sáng sớm ông đã đến tìm ta?”

Chu gia lão tổ chăm chú quan sát tất cả cử động và thần sắc của Đinh Ninh, sâu trong mắt lão lóe lên một tia âm lãnh không thể phát hiện, lão cảm thấy bình tĩnh hoàn toàn có thể che giấu rất nhiều cảm xúc bên trong.

Có điều trên mặt lão vẫn nở nụ cười hiền hòa nhất, lão vỗ vỗ lên đệm xe bên cạnh, như là đang gọi hậu bối của Chu gia, hiền lành nói: "Tới đây ngồi nói chuyện."

Đinh Ninh kính cẩn ngồi xuống, ngoan ngoãn chuẩn bị lắng nghe.

"Để ta xem tu vi của cháu một chút." Chu gia lão tổ nói hiền hoà rồi hai tay vươn ra đặt trên vai Đinh Ninh, giống như lúc chạm vào người thiếu nữ hồi tối.

Khuôn mặt Đinh Ninh không có bất kỳ dị thường nào.

Theo dòng nguyên khí của mình truyền vào, hơi thở của Chu gia lão tổ ngừng lại. Lão hoàn toàn không phát hiện có vấn đề gì bất thường, tất cả mọi thứ trong cơ thể Đinh Ninh đều giống với dự đoán lúc trước.

Như thế mà nói thì so với mình, hình như tên thiếu niên quán rượu này cũng không tìm hiểu ra được cái gì?

Có lẽ là mình đã quá đa nghi.

Trong thời gian ngắn ngủi như thế, một tên hậu bối như nó làm sao có thể so sánh với mình, tìm hiểu ra điểm huyền diệu hoặc thứ nào khác chứ?

Khóe miệng Chu gia lão tổ lộ ra một tia tự giễu, lập tức hóa thành nụ cười tàn nhẫn, băng lãnh nhưng chỉ diễn ra trong thời gian cực ngắn, sau đó trở lại như cũ, trở nên vô cùng hiền hòa.

"Qua ít ngày nữa, vận mạng vương triều Đại Tần chúng ta sau

này sẽ được quyết định tại Lộc Sơn hội minh."

Lão nhìn Đinh Ninh, nhẹ nhàng nói: "Đây mới thực là thịnh hội, ta nghĩ cháu nên đi xem cùng với ta, cháu thử suy nghĩ về chuyện này xem sao."

"Tuy nói rất có thể gặp một số cơ duyên đặc biệt nhưng để xem được một cuộc thịnh hội như vậy thì cũng có nguy cơ đối mặt với những chuyện vô cùng nguy hiểm."

Lão dừng một chút rồi tiến tục hòa nhã bổ sung: "Cho dù ngay cả tu hành giả được Hoàng thượng mời đi vào Lộc Sơn cũng chưa chắc được an toàn. Chúng ta lại không cách nào tiến vào Lộc Sơn thì chỉ có thể cố gắng đến vùng núi xung quanh để xem lễ. Có điều nơi đó cũng sẽ có nhiều tu hành giả giống chúng ta nên khó tránh khỏi xảy ra tranh chấp. Ngay cả bản thân ta cũng chưa chắc đảm bảo mình trở về an toàn, do đó cháu không cần trả lời ngay ta, có thể suy nghĩ kỹ một chút."

“Ngươi nói không có gì bảo đảm bản thân mình trở về an toàn, không khác gì nói tu hành giả như ta nếu chết ở đó thì cũng chỉ là một chuyện hết sức bình thường.” Trong lòng, Đinh Ninh lạnh lùng nghĩ như vậy nhưng ngoài mặt, trừ lộ vẻ suy tư thì sắc mặt không có bất kỳ thay đổi nào.

Chú thích:

Bản đồ bảy nước trước khi Tần thôn tính Triệu, Hàn, Ngụy. Trong truyện thì Tần ở phía đông

[IMG]

Vị trí Vu Sơn (thực tế chứ không phải trong truyện nhé).

[IMG]

Q3 - Chương 8: Lên đường

Chương 8: Lên đường

"Đi theo lão tổ đến thịnh hội nhất định sẽ rất hữu ích". Đinh Ninh im lặng chốc lát rồi nói: "Chẳng qua mặc dù tôi được cho phép ngoại tu nhưng dù gì cũng là môn sinh của Thanh Đẳng kiếm viện, nên muốn rời trường đến Lộc sơn thì cũng cần xin ý kiến sư trưởng mới phải."

"Nếu không có gì thay đổi thì hôm nay Thánh thượng sẽ lên đường." Chu gia lão tổ không trả lời Đinh Ninh ngay mà chậm rãi nói thế, rồi hòa ái tiếp lời: "Đúng là cần sự cho phép của sư trưởng, nhưng nếu ngươi thật sự muốn theo ta thì phải nhanh chóng lên một chút."

"Vãn bối đã biết." Đinh Ninh cúi đầu kính cẩn.

Chu gia lão tổ mỉm cười hài lòng, hắn nói: "Vậy ngươi đi đi, xe ngựa Chu phủ sẽ chờ ở đây để đón ngươi lên đường bất cứ lúc nào."

***

Trương Nghi từ nãy đến giờ vẫn khẩn trương đứng ở đầu hẻm, thấy Đinh Ninh trở lại hắn lập tức ra đón rồi hỏi nhỏ: "Sư đệ, Chu gia lão tổ tìm đệ sớm như vậy có chuyện gì khẩn cấp sao?"

Đinh Ninh trầm ngâm: "Lão kêu tôi theo lão đến Lộc sơn."

"Đến Lộc sơn?"

Trương Nghi dù tính tình có hơi quá hiền lành nhưng tâm tư lại rất nhạy bén, hắn nhanh chóng hiểu chuyện, nhất thời trở nên

nghiêm túc, hắn nói: "Lộc Sơn hội minh, tập hợp thiên hạ chí cao tu hành giả, có thể nói là thịnh hội lớn nhất trong giới tu hành hiện nay, tình hình bên trong ắt sẽ xảy ra giao phong, nếu có thể cảm nhận chút ít cảnh giới đó thôi nói không chừng sẽ rất tốt cho con đường tu hành trước mắt, nhưng vấn đề ở chỗ không biết rốt cục có bao nhiêu tu hành giả đến Lộc sơn, đại Tần chúng ta, rồi còn đại Sở, đại Tề, đại Yến, chuyện gì sẽ xảy ra, không ai nói trước được."

Ngừng lại một chút, Trương Nghi càng nghiêm túc hơn nhìn Đinh Ninh: "Vì trước giờ chưa từng có cuộc hội minh nào lớn như thế nên không có gì để tham khảo cả."

Đinh Ninh còn chưa kịp trả lời thì từ sau lưng chợt vọng tới tiếng nói già nua: "Ngươi nhiều lời như thế thật ra Đinh Ninh sư đệ đều rõ, mấu chốt ở chỗ nó quyết định như thế nào kìa."

Trương Nghi lập tức xoay người lại: "Động chủ đã tỉnh?"

Tiếng Vong Hư ngồi ở đầu giường chầm chậm khoác thêm áo, nói ra bên ngoài: "Chờ ngươi bằng tuổi ta thì sẽ hiểu thôi, dù ngươi rất muốn ngủ nhưng chỉ cần một tiếng động nhỏ cũng khiến ngươi giật mình thức giấc."

Trương Nghi đã bước đến cửa nghe vậy liền xấu hổ: "Thật sự thanh âm của đệ tử quá vang."

"Tuổi già của ta thì có liên quan gì đến ngươi, các ngươi vào đây." Tiết Vong Hư chờ Đinh Ninh bước tới rồi mở lời hỏi: "Chuyện ở Lộc sơn trước nay chưa từng có, mấu chốt ở chỗ ngươi nghĩ thế nào."

Đinh Ninh nhìn Tiết Vong hư rồi trả lời rất đơn giản: "Tôi muốn đi."

"Nếu đã quyết định rồi thì cứ lên đường." Tiết Vong Hư nở nụ

cười với Đinh Ninh, hắn nói: "Xem ra ngươi đã chuẩn bị đâu vào đấy rồi."

Đinh Ninh khom người thì lễ thật sâu với Tiết Vong Hư, rồi quay sang làm hành động tương tự với Trương Nghi.

"Không... Đinh Ninh sư đệ, ngươi như vậy..." Đinh Ninh trước giờ rất ít khi thi trọng lễ với Trương Nghi như vừa rồi, cho nên Trương Nghi nhất thời chân tay có hơi luống cuống.

"Mấy ngày tới đệ không ở Trường Lăng, đành nhờ huynh cùng Trầm Dịch sư đệ chiếu cố động chủ, mọi người nhất định làm thật tốt, chờ đệ trở lại." Đinh Ninh nhìn Trương Nghi, bình tĩnh nói: "Lộc sơn đường xá xa xôi, đến lúc đệ trở lại có khi Mân Sơn kiếm hội sắp sửa bắt đầu."

Trương Nghi hoàn toàn hiểu ý Đinh Ninh, hắn cũng vô cùng nghiêm túc đáp lễ: "Ta cùng Trầm Dịch nhất định chăm sóc động chủ thật tốt, chờ Đinh Ninh sư đệ quay về làm rạng danh Bạch Dương Động tại Mân Sơn kiếm hội."

"Kiếm ý trên Tả Ý Tàn Quyển đủ để so sánh với bất cứ kiếm kinh nào khác, Bạch Dương kiếm kinh cũng không phải là dạng vừa, hy vọng sư huynh có thể tiến thêm một bước." Đinh Ninh cẩn thận suy nghĩ chốc lát rồi nói tiếp với Trương Nghi: "Đệ lại tặng sư huynh một câu: Triêu vũ ấp khinh trần, mưa bụi tuy lất phất nhưng có thể tẩy sạch bụi bặm, tẩy tẫn duyên hoa, Bạch Dương thiêu giác, ý tại tương trì, hai thứ ấy chưa hẳn không có điểm chung.(*)"

(*)Triêu vũ ấp khinh trần: mưa mai mờ sương bụi

Tương trì: đại khái là không chịu khuất phục.

Trương Nghi ngẩn ra, nhất thời lấy làm khó hiểu, nhưng trong lòng hắn cảm thấy những lời này đối với hắn cực kỳ quan trọng.

Tiết Vong Hư vô thức nhíu mày, sau đó bỗng nhiên mỉm cười nói với Đinh Ninh: "Xem ra ta không phải tông sư, ngươi mới là tông sư."

Đinh Ninh lắc đầu: "Lão sư mới là tông sư chân chính."

Tiết Vong Hư phá lên cười.

Trương Nghi càng không hiểu gì xoay tới xoay lui nhìn hai người bọn họ, Tiết Vong Hư chầm chậm thu liễm, nói với hắn: "Ngươi nên suy nghĩ cho kỹ vào."

***

Chu gia lão tổ không rời Ngô Đồng Lạc quá xa, một khi đã ra khỏi Mặc Viên, hắn không thể tùy tiện trở về.

Theo hắn, Đinh Ninh không thể nào cự tuyệt đề nghị của mình.

Nếu tên tiểu tử bán rượu đấy đã lấy được Ngưng luyện Tinh thần Hàn sát nguyên khí cường đại trên người mình thì tự nhiên nó sẽ muốn theo mình, bất kỳ tu hành giả nào cũng không thể từ chối cám dỗ như thế.

Nhưng hắn không biết được thật ra Đinh Ninh hiểu hắn vô cùng.

Đinh Ninh ra khỏi tiểu viện của Tiết Vong Hư rồi đi vào bên trong một gian hàng nhỏ gần đấy, dặn dò tên tiểu nhị mấy câu.

Sau đó hắn quay trở lại tửu quán, bình thường như chưa có việc gì xảy ra.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết biết dụng ý của hắn nên cũng không để ý.

Nhưng lát sau, một chiếc xe ngựa dừng ở đầu ngõ, Phù Tô

bước xuống xe vội vã đi vào tửu quán.

"Hôm nay có gì hào hứng mà sáng sớm đã cho người tìm ta vậy, có chuyện gì sao?" Vừa nhìn thấy Đinh Ninh ngồi trong quán, Phù Tô liền vừa cười vừa hỏi.

"Không phải chuyện vui, mà là một vụ nguy hiểm."

Đinh Ninh chờ Phù Tô ngồi xuống đối diện mình đoạn nói tiếp: "Ngươi hẳn biết Chu gia?"

Phù Tô hơi nhăn trán, nhìn bạn một cái rồi nói: "Ngươi nói Chu gia, là Mặc viên Chu gia sao. Ngươi nói thế chẳng lẽ Chu gia kiếm chuyện với ngươi?"

Đinh Ninh không trả lời ngay mà hỏi ngược lại: "Ngươi biết Chu gia lão tổ không?"

Phù Tô quái dị nhìn hắn không trả lời mà hỏi: "Hắn còn chưa chết à?"

Đinh Ninh lắc đầu khẳng định, nói tiếp: "Môn công phu Ngưng sát của ta chính là hắn truyền thụ, bây giờ hắn kêu ta theo hắn lên Lộc sơn."

"Lộc sơn?" - Phù Tô thất kinh.

Đinh Ninh gật đầu nhẹ, bình tĩnh nhìn cặp mắt kinh ngạc của người bạn rồi trả lời: "Ngươi chắc cũng biết chuyến này đi Lộc Sơn sẽ rất nguy hiểm, ta tìm ngươi, cốt là hỏi ngươi có muốn đi chung với ta không?"

Phù Tô hít một hơi thật sâu, nói: "Ngươi muốn ta đồng hành đi Lộc sơn?"

Đinh Ninh gật đầu quả quyết.

Phù Tô chợt thấy cảm động.

Hắn vốn nghĩ bằng hữu trong lúc sinh tử hoạn nạn chính là bằng hữu chân chính, hắn cho rằng Đinh Ninh coi hắn là một người bằng hữu chân chính.

Nhưng hắn cũng biết sợ, nói nhỏ: "Ta không biết nhà có cho ta rời Trường Lăng lên núi Lộc hay không nữa."

"Ngươi đợi ta."

Hắn lập tức ngẩng đầu lên, nhìn Đinh Ninh nói: "Ta về hỏi ý kiến người nhà, nếu họ đồng ý ta sẽ lập tức đi cùng với ngươi."

Đinh Ninh lại gật đầu.

Nhìn đôi mắt hết sức thành thật của Phù Tô, Đinh Ninh thật sự nghĩ không ra, dạng người như Nguyên Võ hoàng đế hay Trịnh Tụ làm sao có thể có người con trai khác hắn bọn họ như vậy.

***

Phù Tô về hỏi ý người nhà, hiển nhiên là chạy về thư phòng nữ chủ nhân ở sâu trong hoàng cung.

Lúc này, trên tay hoàng hậu không phải những tia sáng huyền diệu lượn lờ mà là những đốm lửa trắng nhạt như đến từ hư không, hơi tương tự những tiểu yêu tinh đang vui mừng nhảy nhót vòng quanh một cái chuôi tiểu kiếm nám đen như sắt vụn.

Phù văn trên chuôi kiếm trông như sắt vụn chậm rãi hấp thụ sức mạnh của những đốm bạch hỏa, trong một không gian rất nhỏ nơi phù văn ấy bắt đầu tản mát ánh sáng màu trắng, nhìn có vẻ những đốm gỉ sét trên chuôi kiếm dần dần biến đổi thành bảo thạch.

"Chu gia lão tổ chưa chết... Trốn trong Mặc viên lâu như vậy, bây giờ lại chui ra, không biết định làm gì..."

Nghe lời cung nữ trước mặt vừa bẩm báo, nàng lãnh đạm làu bàu trong miệng.

Một khắc sau, gương mặt hoàn mỹ đến từng góc cạnh khẽ ngẩng lên nhìn cung nữ kia, âm thanh như ngọc vang lên:

"Nếu Phù Tô muốn đi thì cho nó đi."

Có thể bẩm báo trực tiếp trước Hoàng hậu thì chắc hẳn không phải hạng hầu nữ bình thường, cho nên nghe xong câu đấy, cung nữ không lui ra ngay mà chần chừ nói: "Nương nương, việc này tựa hồ có liên quan đến Thánh thượng... có khả năng sẽ không hay lắm."

"Ngươi biết cái gì."

Hoàng hậu rầy hầu nữ kia một câu rồi lại lãnh đạm cười nhẹ: "Hắn mang người của hắn đi thì liên quan gì đến sắp xếp của ta, nếu định đi tính toán suy nghĩ của hắn thì mới thật sự là không tốt. Vả lại Phù Tô sạch sẽ quá, để nó đi chuyến này cho biết thế nào là lòng người hiểm ác, cũng không phải là tệ."

Trừ câu cuối cùng ra, còn lại cung nữ mơ hồ không hiểu gì sất.

Hoàng hậu nhìn cô một cái, thản nhiên nói: "Ngươi hẳn biết, quan hệ trọng yếu nhất của chúng ta chính là mối quan hệ phu thê. Chỉ có đặt mối quan hệ này lên trên hết thảy thì mới là tốt nhất, Trường Lăng này mới có thể thật sự vững chãi."

Nói xong câu này, nàng đưa mắt nhìn bầu trời bên ngoài, chậm chạp nói đầy ngạo ý: "Bây giờ có lẽ Thánh thượng đã lên đường."

Thân thể cung nữ khẽ chấn động, cô vô thức quay đầu nhìn ra bầu trời xa xôi.

Thánh thượng đã lên đường, như vậy Trường Lăng to lớn ngay lúc này, đã hoàn toàn chân chính nằm trong tay nữ chủ nhân kia.

= = = = = = = = = = = = = =

Vị Thành khúc

© Vương Duy

Vị Thành triêu vũ ấp khinh trần

Khách xá thanh thanh liễu sắc tân

Khuyến quân cánh tận nhất bôi tửu

Tây xuất Dương Quan vô cố nhân.

Vị Thành mưa sớm mù tăm

Cõi miền bụi ướt thấm dầm ngõ thuôn

Quán mờ liễu thắm xanh buông

Mời anh cạn chén rượu buồn tiễn chân

Tiền trình quan ải tây phân

Đèo truông ra khỏi cố nhân không còn...

Bùi Giáng dịch

Q3 - Chương 9: Tụ hội

"Thiếu niên quán rượu kia có đồng ý hay không?"

"Đã đồng ý, chỉ là mời thêm một người, muốn hỏi lão tổ có cho phép đồng hành hay không."

"Người nào?"

"Công tử Tô, một tên đệ tử của Ngư Dương Kiếm Viện."

"Lai lịch ra sao?"

"Một gã cô nhi ở hẻm Cổ Lâu (hẻm Chòi Canh) trong Trường Lăng, từ nhỏ đã đi theo Liễu Hoàng Hạc Ngư Dương Kiếm Viện tu hành, cho nên hơi có khác so với những đệ tử cùng thế hệ."

"Nguồn gốc tin tức có vấn đề hay không?"

"Không có vấn đề, vả lại phó viện trưởng Ngư Dương Kiếm Viện là bạn cũ của ta, lời hắn nói cùng với những tin tức ta tự tìm hiểu thông qua mấy tên giáo viên đạt được hoàn toàn giống nhau."

"Đã như vầy, để cho bọn họ tới đây."

Ánh mặt trời dần dần tươi sáng, xuân quang cũng dần dần tươi sáng, như muốn thẩm thấu qua tấm màn xe mỏng manh mà thấm đến trên thân hình Chu gia lão tổ.

Chu gia lão tổ không có nhìn thân ảnh Chu Vân Hải lui ra, mà là âm trầm nhìn phần bụng dưới đang gồ lên cao cao của mình.

Tuy rằng những tin tức này đều là tự bản thân Chu Vân Hải nghe ngóng được, mà lại được xác minh từ nhiều mặt, sẽ không có

vấn đề gì. Hơn nữa, một gã đệ tử Ngư Dương Kiếm Viện đi theo, đối với toàn bộ kế hoạch của hắn tựa như cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì, nhưng mà chẳng biết tại sao hắn luôn cảm thấy một ít cử động của tên thiếu niên quán rượu này vẫn vượt quá dự liệu của mình, ẩn ẩn mang đến cho mình chút gì đó uy hiếp khó giải thích.

Hai tên thiếu niên bước nhanh đi tới, thân ảnh trẻ trung ánh vào tầm mắt tràn ngập vẻ lo lắng của lão.

Ánh mắt của lão tựa như nghênh đón một tràng mặt trời mọc, vẻ lo lắng rất nhanh biến mất, đổi lại là vẻ ấm áp hiền lành.

Một cổ khí tức ôn hòa từ trong thân thể của lão nhẹ nhàng tỏa ra, chậm rãi vén màn xe ra hai bên.

Hắn cẩn thận xem xét kỹ càng Phù Tô.

Phù Tô mặc một bộ áo vải bào màu xanh đã sờn bạc do giặt giũ quá nhiều, dung mạo tuấn tú, mặt mày sạch sẽ, ánh mắt có một loại cảm giác hết sức trong suốt.

Chỉ là cảm giác được Chu gia lão tổ đang quan sát chính mình, trên mặt của hắn cũng có chút ửng đỏ.

Cái loại người ngượng ngùng mà sạch sẽ như vậy, bình thường chỉ tồn tại ở tầng dưới chót.

Nếu thật sự có chút bối cảnh, cũng tuyệt đối sẽ không ai cho phép hắn đi cái nơi kiểu như Lộc Sơn thế này.

Khóe miệng Chu gia lão tổ chậm rãi hiện lên một ít sắc thái tự giễu, lão nghĩ thầm chỉ sợ là chính mình lâu rồi không có rời khỏi Mặc Viên, cho nên sau khi trở lại Trường Lăng liền suy nghĩ quá nhiều. Một tên thiếu niên như vậy, có uy hiếp gì đối với mình?

Hắn cười ấm áp, vẫy vẫy tay với Đinh Ninh và Phù Tô, nói:

"Sang đây."

Đi đến trước người cái vị lão nhân này, trong lòng Phù Tô có chút kinh ngạc, hắn hoàn toàn không ngờ rằng Chu gia lão tổ hòa ái dễ gần như thế, so với cái tên cựu quyền quý trong truyền thuyết ngoan lệ dị thường kia dường như hoàn toàn bất đồng.

Nhưng mà đúng vào lúc này, hắn cảm giác được một cổ âm hàn nguyên khí hơi yếu từ trên thân thể Chu gia lão tổ truyền đến, rót vào thân thể của mình.

Hắn lập tức kịp phản ứng, thì ra là tên lão tổ này đang dò xét tu vi của hắn, hắn hẳn là gã thiếu niên duy nhất ở Trường Lăng có tu vi vừa đến ngũ cảnh, đối với thân phận của hắn mà nói, tu vi tương ứng với tuổi tác quá mức làm cho người sợ hãi như thế này là sơ hở lớn của hắn, nhưng mà hắn lại có thể khẳng định Chu gia lão tổ không thể nhận ra tu vi chân chính của hắn.

Cho nên hắn cũng giống như Đinh Ninh ngày trước, phảng phất giống như không phát giác cái gì, mặc cho cỗ âm hàn nguyên khí hơi yếu này chạy trong cơ thể.

"Chỉ là tam cảnh trung phẩm mà thôi sao? Thân thể kinh mạch cũng có vẻ yếu, cũng không phải là cái thân thể rất tốt dành để tu luyện."

Cảm giác được cường độ chân nguyên trong cơ thể Phù Tô, lại cảm giác được kinh mạch so với tu hành giả bình thường khác mà nói có đôi chút yếu ớt, hơi hẹp nên bất lợi cho chân nguyên lưu thông, trong lòng Chu gia lão tổ ý tự giễu càng nồng nặc, trên mặt lão toát ra mấy phần chính thức hài lòng.

"Những thứ nên chuẩn bị đã chuẩn bị xong chưa?" Hắn thu hồi một cổ nguyên khí hơi yếu kia, hỏi.

Đinh Ninh trả lời ngắn gọn mà kính cẩn: "Đều chuẩn bị xong."

Loại diễn trò này cũng không phải việc gì rất sung sướng, hơn nữa xuân quang sáng rỡ cũng làm cho Chu gia lão tổ vốn là quanh năm nhìn thấy hai màu đen trắng cực kỳ không quen, cho nên chỉ nói mấy câu như vậy, vẻ thiếu kiên nhẫn trong lòng lão liền tỏa ra.

Màn xe chậm rãi khép lại, giọng của lão từ trong màn xe truyền ra, nói: "Đã như vầy, hai người các ngươi liền lên xe đi, chúng ta lập tức lên đường."

Đinh Ninh và Phù Tô cùng đi về phía một chiếc xe ngựa đằng sau.

Mãi đến lúc vén rèm xe lên khom người đi vào thùng xe, khóe miệng của hắn mới hiện ra một tia mỉa mai lạnh như băng khó lòng phát giác.

Nếu như ngươi cũng có thể phát hiện ra tiến cảnh và công pháp sở tu của Phù Tô, như vậy mấy cái vương triều, thậm chí những tên đại nghịch kia, cần gì phải trăm phương ngàn kế, thậm chí không tiếc hi sinh những tu hành giả cường đại, cũng luôn muốn biết rõ ràng tu vi tiến cảnh chân chính của Nguyên Vũ hoàng đế?

Bánh xe bắt đầu nhấp nhô.

Đinh Ninh, vốn là không có quá nhiều liên quan với lần thịnh hội này, cũng bắt đầu lên đường.

Tâm cảnh của Đinh Ninh một lần nữa tuyệt đối bình tĩnh trở lại.

Bất kỳ âm mưu gì đều không thể chống lại đại thế, mà bây giờ hắn đã nắm giữ đại thế .

...

Đinh Ninh vốn không cần đến Lộc Sơn cũng đã bắt đầu lên

đường, toàn bộ thiên hạ, rất nhiều người cũng đã lên đường, rất nhiều người, đang chuẩn bị lên đường.

Ở cực bắc của Đại Tần vương triều vốn trước kia là thuộc về Triệu, nhưng xa hơn nữa về phía bắc, qua khỏi Âm Sơn chính là hoang mạc trải rộng, mặc dù là Triệu vương triều ngày xưa cũng chỉ kéo dài đến Âm Sơn mà thôi, cũng không khuếch trương lãnh thổ của mình đến bên trong mảnh hoang mạc này.

Cằn cỗi hết sức, thoạt nhìn là nơi rất không thích hợp cho con người sinh tồn, lại thường thường sẽ có người sinh tồn.

Sâu trong hoang mạc, có rất nhiều bộ lạc sống bằng nghề chăn thả.

Một bộ lạc trong số những bộ lạc này, ở ven bờ sông Nhiệt Hà, một gã nam tử tóc rối bời dáng vẻ như Vu sư đang xếp bằng ở trước một khe đất bị nứt ra, đồng thời có Địa Hỏa phún lên mạnh mẽ.

Trên một tảng đá màu đen do dung nham ngưng kết mà thành trước người hắn, có vô số vết cắt được vạch lên dùng để ghi chép thời gian.

"Đã đến lúc lên đường rồi."

Hắn thở dài một cái, giọng nói của hắn không phải là khẩu âm của bộ lạc này, cũng không phải khẩu âm của Triệu vương triều khi xưa, mà lại là khẩu âm của Hàn vương triều ngày trước.

Tại lúc hắn đứng lên, hỏa diễm trong khe nứt trước người hắn bỗng nhiên phun ra càng thêm hung mãnh, lập tức vọt lên tới độ cao mấy trăm trượng hết sức kinh người, chiếu rọi đỏ bừng hơn nửa bầu trời của mảnh hoang mạc nơi này. Lửa cháy sinh ra khói đen cuồn cuộn như mây tràn ngập ra tận phía chân trời xa xa, khiến cho người ta cảm giác dường như Địa Hỏa nơi này vẫn luôn

bị hắn đè ép, cho nên khi hắn đứng lên mới khiến cho lửa phun cao như vậy.

Bên trong Địa Hỏa đang phun trào cao mấy trăm trượng kinh người đó, có một viên hoàn màu đỏ đang quay tròn, thoạt nhìn giống như một viên đan dược, hoặc giống như một thứ kim loại nào đó ngưng tụ mà thành.

Tên nam tử dáng vẻ như Vu sư hoang mạc này lại há miệng, nuốt luôn viên hoàn màu đỏ này vào trong bụng.

Một đoàn sương đỏ từ trên người của hắn tản ra, sau đó hắn bắt đầu động bước, lên đường.

...

Vài người vừa mới lên đường đã kinh thiên động địa, dẫn phát thiên địa dị tượng, nhưng có ít người lên đường lại lặng yên không một tiếng động.

Đoàn xe của Ly Lăng Quân thay đổi tuyến đường rời khỏi Vu Sơn cũng đã khá lâu, sáng sớm ngày thứ hai sau khi Đinh Ninh lên đường rời khỏi Trường Lăng, hai gã tu hành giả Đại Tề vương triều mặc hắc bào, tóc tết thành ba bó cũng xuất hiện trên một con đường núi ở Vu Sơn.

Trong hai người, một gã nam tử hơi lớn tuổi đang nhắm mắt tập trung nghe ngóng một lúc lâu, sau đó xoay người nhìn về tên đồng bọn trẻ tuổi bên cạnh, nói khẽ: "Đã đến."

Gương mặt của tên tu hành giả trẻ tuổi trong nháy mắt phủ đầy vẻ phấn chấn, nói ra: "Nếu người Tần này thật sự có tác dụng cực lớn đối với Lộc Sơn Hội Minh, hôm nay chúng ta xem như lập công lớn cho đại Tề vương triều."

Nam tử lớn tuổi chỉ là lạnh lùng nhìn hắn một cái, chẳng những không có hưng phấn chút nào, ngược lại trong lòng dâng

lên một tia cảm giác lạnh như băng.

Hắn cũng không phải không đủ trung thành đối với vương triều, chỉ có điều hắn không phải là kẻ mới ra đời như tên tu hành giả trẻ tuổi này.

Nếu đúng như tin tức tình báo, người đang tới chính là người mà Nguyên Vũ hoàng đế của Đại Tần cố ý từ xa điều đến, vậy người này há lại sẽ là người bình thường?

"Như thế nào, Trần đại nhân, ngươi rất hồi hộp sao?"

Tuổi trẻ tu hành giả nhìn vào ánh mắt của hắn, nhưng lại hơi nở nụ cười ngạo nghễ, nói: "Hai người chúng ta liên thủ, lại là mai phục đánh lén, mặc dù người tới thật sự là một đại nhân vật, coi như là một trong thập tam hầu của Đại Tần, chúng ta cũng đối phó được, cần gì phải cẩn thận như thế."

"Không cần nói." Sắc mặt nam tử lớn tuổi thay đổi, đột nhiên hét nhẹ một câu.

Tu hành giả trẻ tuổi có chút nhướng mày, nét mặt lộ vẻ không cho là đúng.

Trên đường núi cách bọn họ cực xa, có một chiếc xe ngựa nào đó đang chạy.

Núi rừng rậm rạp trong Vu Sơn lờ mờ hơi nước, trong rừng lại có vô số âm thanh chim thú, mặc dù là nói chuyện lớn tiếng, dù là thính lực của người trong xe ngựa mạnh hơn gấp mấy lần so với thường nhân, đều khó có khả năng nghe được.

Sở dĩ tu hành giả lớn tuổi muốn sớm cảm giác được chiếc xe ngựa này đến, cũng chỉ là để có thể sớm bố trí một số ẩn nấp trên con đường núi kia.

Đây là bí thuật mà chỉ có trong tông môn của hắn mới có,

ngoại nhân không có khả năng biết được.

Nhưng đúng vào lúc này, người trong xe ngựa vốn đang nhắm hai mắt tựa như đang ngủ say, lại đột nhiên ngẩng đầu thoáng nhìn về phía hắn và tuổi trẻ tu hành giả đang đứng.

Người trong chiếc xe ngựa này là một gã nam tử khoảng ba mươi mấy tuổi, mặt mày thanh tú, nhưng mà lại tản ra khí tức sắc bén khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung.

Rõ ràng là hắn cũng chỉ mặc một bộ thanh sam bình thường nhất, nhưng mà mỗi một bộ phận trên thân thể của hắn, từng sợi tóc, mỗi một đường cong trên ngũ quan, kể cả mỗi một chỗ nếp uốn của quần áo trên người hắn, đều giống như một thanh kiếm sắc, khiến cho người nhìn vào sẽ cảm thấy chói mắt.

Tu hành giả Đại Tề vương triều lớn tuổi căn bản không có khả năng nhìn thấy được người trong chiếc xe ngựa này, vậy mà hai mắt của hắn lúc này thực sự bắt đầu bị đâm đau.

Kiếm ý của người trong chiếc xe ngựa kia từ một khoảng cách kinh người như vậy, lại có thể đâm xuyên qua không khí mát mẻ quang đãng của khu rừng, phóng thẳng tới mặt hắn!

Người trong chiếc xe ngựa này rốt cuộc là ai?

Trong nháy mắt, hô hấp của hắn triệt để dừng lại, máu trong người hắn đã băng lạnh tới cực điểm.

Cũng đúng vào lúc này, gã xa phu đội mũ rộng vành đang ngồi ở đầu xe hơi khom người, trong tay đột nhiên phát lực.

Hai con ngựa màu xám nhìn như tầm thường, con mắt đột nhiên trở nên đỏ như máu, cũng bắt đầu điên cuồng phát lực.

Nhanh chóng, âm thanh cuồng bạo của gót sắt lập tức che lấp hết thảy tạp âm, biến thành một khúc nhạc mang ý vị sát phạt

khủng bố!

Tu hành giả lớn tuổi sắc mặt kịch biến, hắn quát một tiếng chói tai, vượt lên trước xuất thủ.

Trong tay của hắn xuất hiện một cây cốt trượng màu đen, theo dòng chân nguyên của hắn điên cuồng dũng mãnh rót vào, hai đóa hoa màu đen to lớn bỗng nhiên hình thành ở trước người của hắn.

Cũng đúng vào lúc này, người trong chiếc xe ngựa ở rất xa kia, đã từ trong xe ngựa bay vút mà ra.

Chỉ là một bước nhảy ra, người trong xe ngựa đó tựa như đã biến thành một thanh phi kiếm.

Tu hành giả Đại Tề trẻ tuổi cũng hoảng sợ biến sắc.

Hắn chỉ mới vừa nghe được trên bầu trời vang lên âm thanh như xé vải, lập tức đã thấy trên không xuất hiện một đạo đường kiếm tách không khí bay ra, một thân ảnh màu xanh cũng bỗng dưng lăng không tiến tới!

Q3 - Chương 10: Thần uy

Gã tu hành giả trẻ tuổi là đệ tử một tông môn bí ẩn nào đó của Đại Tề, tuy còn trẻ tuổi nhưng đã bước vào lục cảnh, thực là thiên tài tu hành hiếm thấy trong mấy chục năm qua, lại mới vừa rời sơn môn không lâu cho nên khó tránh khỏi có chút kiêu ngạo. Nhưng cường giả dù sao cũng là cường giả, trong một tiếng quát chói tai, hắn đã lập tức dùng hết toàn lực, toàn thân như một đóa hoa tươi đang nhanh chóng héo rũ xuống.

Phù một tiếng trầm đục.

Trong tay của hắn tuôn ra một chùm lửa đen đặc quánh như mực đen, trong hắc viêm là một cái khô lâu màu đen lớn cỡ nắm tay do từng viên từng viên tinh thạch thật nhỏ ghép lại mà thành.

Trong tiếng quát chói tai của hắn, cái khô lâu màu đen này lại giống như là có sinh mệnh, phát ra tiếng rít sắc lạnh khó có thể tin.

Chim thú sâu bọ ở bốn bề rừng núi xung quanh cũng cảm thấy hoảng sợ, đang còn mờ mịt không biết xảy ra chuyện gì cũng đã chết đi trong loại âm thanh thê lương này, một ít nguyên khí trong cơ thể chúng lại tự nhiên thấm ra, tụ lại chỗ chiếc khô lâu màu đen.

Thậm chí vô số sợi sóng âm trong không khí cũng biến thành lộ tuyến hữu hình, giống như vô số dây đàn phất phới hướng về bóng người màu xanh đang lăng không mà tới kia.

Đang bay trên không trung, tu hành giả áo xanh sắc mặt thản nhiên, nhìn thân thể tu hành giả tuổi trẻ đang héo rũ xuống và những sợi sóng âm đang bay múa trong bầu trời, khóe miệng của

hắn hơi vểnh lộ vẻ cực kỳ khinh miệt trào phúng.

"Tế Huyết Đại Pháp, Quỷ Vương Sát Âm, người của Quỷ Âm Tông."

Thân thể của hắn thậm chí không có động tác gì rõ ràng, đương lúc nói chuyện, hơi thở thoát ra bỗng biến thành kiếm ý thực sự, mang theo đạo đạo sóng khí kinh người, lập tức cắt đứt toàn bộ âm tuyến đánh tới trước người hắn.

Thân thể tu hành giả trẻ tuổi đột nhiên chấn động, giống như bị một ngọn núi lớn vô hình đập trúng, bộ khô lâu đang ở trong ngọn lửa đen đằng trước bàn tay hắn rung động lắc lư liên tục, phát ra tiếng rít khủng bố đập ngược trở về, đụng vào lòng bàn tay của hắn.

Bộ khô lâu màu đen này vốn là chui ra từ trong lòng bàn tay của gã tu hành giả trẻ tuổi, hiển nhiên là đã dung hợp cùng với chân nguyên trong cơ thể của gã, là bổn mạng vật - một bộ phận của chân nguyên trong cơ thể gã. Vậy mà giờ khắc này chẳng biết tại sao nó lại không tương dung với thân thể của gã nữa, một tiếng 'bộp' vang dội, cái khô lâu này tựa như là binh khí của người khác vậy, đánh mạnh vào lòng bàn tay gã, khiến cho một đoạn ống tay áo của gã lập tức vỡ thành vô số mảnh vụn, từ xung quanh cánh tay bay lả tả ra.

Kinh mạch trên cánh tay của tên tu hành giả trẻ tuổi giống như từng đoạn từng đoạn dây thừng không chịu nổi tải trọng mà nổ tung.

Không kịp hét thảm một tiếng, thân thể của tên tu hành giả trẻ tuổi này lập tức bị đẩy văng, bay ngược về phía sau, trong nháy mắt giống như một hòn đá bay ra từ xe bắn đá, đập nện vào cánh rừng phía sau.

Cho đến lúc này, tốc độ bay đến của tu hành giả áo xanh so với

phi kiếm tầm thường thậm chí còn nhanh hơn mấy phần lúc này mới xuất hiện.

Một thanh kiếm dày màu đen xuất hiện trong tay của hắn.

Toàn bộ bề mặt của chuôi kiếm dày này là từng mảnh hoa văn gập ghềnh, giống như từng miếng từng miếng vẩy rồng.

Vừa trông thấy chuôi kiếm này, tên tu hành giả Đại Tề lớn tuổi liền biết rõ thân phận chân chính của người này.

Hắn biết rõ chỉ bằng vào lực lượng mà chính mình vừa mới kích phát ra, căn bản còn không ngăn nổi một kiếm của người này, cho nên ngay sau khi hai đóa hoa màu đen quỷ dị cao ngang người vừa mới được tạo ra trước thân thể, hắn cũng lập tức đập thanh cốt trượng màu đen trong tay xuống mặt đất phía trước.

'Oanh' một tiếng nổ vang.

Cốt trượng màu đen vừa tiếp xúc với mặt đất trước người hắn lập tức liền nổ vỡ ra, hóa thành vô số mảnh xương vỡ hình tam giác, từng cái mảnh vỡ đều kịch liệt xoay tròn, vọt về phía bầu trời.

Vô số tia sáng màu đen từ chỗ nứt ra của những mảnh vỡ này chảy xuôi mà ra, đan xen lẫn nhau, cuối cùng sinh ra một chùm sáng màu đen do không biết bao nhiêu tia sáng kết hợp lại, tuôn về hướng tu hành giả áo xanh đang ngang trời mà tới.

Tu hành giả áo xanh vẫn lạnh lùng như cũ, chỉ là vẻ khinh miệt trào phúng trên khóe miệng biến mất.

Trường kiếm trong tay của hắn chém xuống không màu mè, nhưng mỗi một mảnh vảy rồng trên thân kiếm lại theo thứ tự phát sáng lên giống như đốt đèn vậy.

Khi tất cả vảy rồng triệt để thắp sáng, một tiếng gầm từ trong

thân kiếm của hắn phát ra.

Trên mũi kiếm của hắn lộ ra một điểm ánh sáng như cát vàng, một cổ uy thế kinh khủng từ trong đó dâng lên tràn ra.

Cát vàng lập tức biến lớn, biến thành một con du long màu vàng.

Du long màu vàng rất lớn, hơn nữa hình thể của nó căn bản không giống như là phù văn bình thường dẫn dắt thiên địa nguyên khí kết hợp thành, mà hoàn toàn như là vật thực, lân giáp trên người nó xán lạn giống như hoàng kim tinh khiết nhất nhưng mà lại hơi trong suốt, áp lực kinh khủng và ánh sáng nhẹ nhàng phún ra ngoài.

"Đây là Long Lân Kiếm của Phương hầu phủ... Thì ra người này là thần uy đại tướng quân Phương Hướng... Tại sao hắn lại có thể mạnh như vậy..."

Lúc này, tu hành giả Đại Tề sau khi đụng nát hơn mười gốc cây mới vừa vặn rơi xuống đất, cốt cách toàn thân của hắn vỡ vụn, bạc nhược ngã ngồi ở trong một đống gỗ vụn. Hắn trố mắt nhìn con du long màu vàng như không thể tin là nó lại có thể xuất hiện trước mặt hắn.

Du long màu vàng xông lên một cái, đã nuốt chửng hai đóa hoa màu đen cùng với chùm tia sáng đen kịt đang tuôn ra trên mặt đất vào trong miệng.

Thân hình khổng lồ của nó thuận thế lướt qua trên mặt đất, thân thể tu hành giả Đại Tề lớn tuổi bị ánh sáng màu vàng chói lọi dìm ngập vào trong. Du long màu vàng lướt sát trên mặt đất, thân hình nó không ngừng phát ra tiếng nổ, hai luồng khói đặc nổ bung ra.

"Có thể tiếp một kiếm của ta, xem ra ngươi chính là Lạc Trầm

Khải, Âm Nguyên Tông."

Tu hành giả mặc áo xanh rơi xuống đất, nhìn bụi mù phía trước chậm rãi nói ra.

Trong bụi mù, thân ảnh tu hành giả Đại Tề lớn tuổi chậm rãi xuất hiện.

Hắn đang đứng vững như cũ, nhưng quần áo trên người đã xuất hiện vô số vết cắt, máu tươi liên tục chảy ròng ròng.

Nghe được thanh âm lạnh lùng và bình tĩnh của tu hành giả mặc áo xanh, tên tu hành giả Đại Tề lớn tuổi này giơ tay xoa xoa những giọt máu trên mặt, thấp giọng thở dài xúc động nói: "Đoán rằng sẽ là một vị Vương Hầu tới, cũng đoán được có thể là thần uy đại tướng quân, nhưng không thể ngờ được ngươi lại mạnh như vậy."

Vương triều Đại Tần chỉ có một tên thần uy đại tướng quân, đó là Phương Hướng của Phương hầu phủ.

Tên tu hành giả mặc áo xanh này dĩ nhiên chính là Phương Hướng.

Phương Hướng nhìn tu hành giả Đại Tề lớn tuổi, thản nhiên nói: "Trong những năm nay Phương hầu phủ của ta được ngầm xem như là đứng đầu mười ba Hầu phủ tại Trường Lăng, dĩ nhiên không phải dựa vào vị đệ đệ chỉ biết khô tọa vài chục năm kia của ta."

Nghe được lời giải thích như vậy, tên tu hành giả Đại Tề lớn tuổi nao nao, có vẻ hiểu ra.

"Ta tiếp thánh mệnh đi qua vùng này đến Lộc Sơn, chuyện này vốn cực kỳ bí ẩn." Phương Hướng nhìn hắn, nói tiếp: "Ta muốn biết các ngươi có được tin tức từ đâu."

Dừng một chút, sau đó Phương Hướng nhìn thẳng vào hai mắt của gã, nói một cách nghiêm túc: "Ngươi có được tu vi như vậy không dễ, chỉ cần ngươi nói cho ta biết ngươi làm sao có được tin tức, ta sẽ thả cho ngươi đi."

Tu hành giả Đại Tề lớn tuổi mỉm cười, lộ rõ vẻ châm biếm kiêu ngạo.

Thân là một tu hành già thất cảnh, đương nhiên hắn có sự kiêu ngạo của chính mình. Mặc dù bởi vì một ít nguyên nhân mà đánh giá thấp thực lực của người tới, nhưng hắn hết sức rõ ràng vương triều Đại Tề cần nhất là cái gì.

Đối với loại người như hắn mà nói, vấn đề sinh tử cá nhân đương nhiên không thể nào quan trọng hơn vinh nhục và hưng thịnh của một vương triều.

"Muốn giết ta, ngươi cũng phải trả giá rất lớn."

Tu hành giả Đại Tề lớn tuổi này mỉm cười, nhìn Phương Hướng nói: "Có thể ngươi cũng hiểu rõ, nếu như ta đã đến đây, đương nhiên không chỉ là thăm dò đơn giản như vậy. Lộc Sơn Hội Minh sắp diễn ra, hoàng đế của các ngươi cần không phải là một gã tướng quân không cách nào phát huy ra lực lượng của chính mình, mà là cần một kẻ ở vào trạng thái cường thịnh như ngươi. Cho nên vấn đề không phải là ngươi có thả ta đi hay không, mà là ta có thả cho ngươi đi hay không."

Phương Hướng nhẹ gật đầu, nhìn tên tu hành giả Đại Tề thấy chết không sờn này, bình thản nói: "Ngươi nói cũng đúng vài phần, chỉ là ngươi vẫn tính lầm một chỗ. Muốn để cho ngươi vĩnh viễn ở lại chỗ này, chưa hẳn nhất định cần ta phải ra tay."

Tên tu hành giả Đại Tề này bỗng nhiên cảm giác được gì đó, không thể tin ngẩng đầu nhìn về phía đường núi sau lưng Phương Hướng.

Phương Hướng phá không tới, chẳng qua chỉ là thời gian trong nháy mắt, vậy mà lúc này chiếc xe ngựa chở hắn cũng đã xuất hiện trên đường núi không xa sau lưng Phương Hướng.

Đôi mắt hai con tuấn mã màu xám tro lúc này đang có ánh sáng như máu bốc cháy lên, trên bốn vó của chúng cũng bắt đầu rực cháy hỏa diễm đỏ như máu.

Làm người ta khiếp sợ nhất lại là chiếc xe ngựa mà chúng đang kéo.

Trên hai bánh xe tụ tập vô số côn trùng màu đen, hai cánh của những côn trùng màu đen này đang động đậy liên tục, vậy mà sinh ra lực lượng có thể nâng được sức nặng của cả cỗ xe ngựa lên.

Cả cỗ xe ngựa này, hoàn toàn giống như là lơ lửng trên không trung cách mặt đất vài thước bay vun vút.

"Dị Cổ Đạo!"

Tu hành giả Đại Tề lớn tuổi nhìn thấy hình ảnh như vậy, rốt cục hắn cảm giác được có thể khiến cho chiếc xe ngựa này sinh ra lực lượng kỳ lạ như vậy nguyên lai là do tên a phu ngồi trên xe ngựa kia.

Tên tu hành giả trẻ tuổi đang ngã ngồi trong đống gỗ vụn bỗng nhiên kêu lên một tiếng đau đớn.

Hắn hoảng sợ chứng kiến lồng ngực của mình bỗng nhiên bị phá vỡ ra giống như dưa hấu, một con côn trùng màu đỏ sậm rất lớn lập tức vù vù bay từ trong những huyết nhục bị vỡ ra, giống như một đạo phi kiếm phóng tới sau lưng tên tu hành giả Đại Tề lớn tuổi kia.

Tu hành giả Đại Tề lớn tuổi điên cuồng hít sâu một hơi.

Theo luồng hơi hắn hít vào, không khí xung quanh thân thể

hắn bỗng sinh ra vô số âm khí màu đen mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Những thứ âm khí màu đen này nhập vào thân thể của hắn, nhưng thân thể của hắn lại không phình to lên mà càng thêm xiết chặt, huyết nhục toàn thân đều bắt đầu co rút lại biến thành màu đen như huyền thiết vậy, bao phủ chặt chẽ cốt cách trên thân thể hắn.

Phốc một tiếng trầm đục.

Con côn trùng màu đỏ sậm đánh lên trên lưng của hắn, thân thể của hắn không chút sứt mẻ, ngược lại con côn trùng màu đỏ sậm ẩn chứa lực lượng của một thanh phi kiếm chính thức lại tan tành thành vô số bột phấn.

Cũng đúng vào lúc này, hai con tuấn mã màu xám đã sớm gào lên quái dị, cả cỗ xe ngựa bay xẹt qua trên đỉnh đầu của hắn.

Không khí nổ vang như sét đánh, một cái roi dài màu đen trong tay tên xa phu ngồi ngay ngắn ở đầu xe đột nhiên quất xuống, cuốn lấy thân thể tên tu hành giả Đại Tề lớn tuổi.

Khí đen ngoài thân thế hắn chấn động, cái roi dài màu đen lập tức đứt ra thành vô số đoạn.

Nhưng mà đồng tử của tu hành giả Đại Tề lớn tuổi kịch liệt co rút lại, hắn nhìn thấy mỗi một đoạn của cái roi dài màu đen bị cắt đứt lại giống như là một con rắn màu đen dài cỡ ngón tay.

"Thực Thi Ma trùng!"

Tu hành giả Đại Tề nhận ra loại rắn màu đen này, nhưng mà hắn đã không còn kịp làm bất kỳ động tác gì nữa, mấy chục con rắn màu đen đã nhào lên trên thân thể cứng còn hơn huyền thiết, chỉ trong nháy mắt, trên người của hắn liền xuất hiện vô số lỗ thủng, vô số thiên địa nguyên khí cùng hắc khí trào ra cuồn cuộn.

Hắn bàng hoàng không tin vào mắt mình, từ từ ngã quỵ xuống.

Thân thể Phương Hướng lướt lên, rơi vào trên xe ngựa.

"Một gã thiên tài trẻ tuổi lục cảnh và một gã tông sư thất cảnh, lẽ nào tu hành giả cường đại của vương triều Đại Tề đã chết hết rồi sao?" Lúc bước vào thùng xe, hắn lạnh lùng lẩm bẩm.

Q3 - Chương 11: Không ngờ có chuyện trùng hợp

Những làn nguyên khí như nước chảy chui vào trong tay áo của xa phu.

Bánh xe lại hạ xuống đất, làm tóe lên bụi bặm, hai con ngựa màu xám cũng trở về hình dạng ban đầu, tiếp tục chạy về phía trước, xa phu cũng chẳng buồn đi tới kiểm tra thi thể của hai tu hành giả Đại Tề.

Núi rừng chìm vào tĩnh mịch, mọi sinh vật ngàn trượng quanh đó đều đã chết hết, sau khi chiếc xe ngựa biến mất không lâu, một đám khói đen từ trong núi rừng tuôn ra.

Hắc khí đậm dần, tụ thành một cái bóng đen.

Đấy là một người nam tử trung niên mặc hắc bào, tóc đen dài chấm đất chia làm ba túm cột ở sau lưng, hắn lặng lẽ cảm thụ kiếm ý ở trong không khí, chậm rãi đi qua những chỗ con du long vàng của Phương Hướng bay qua.

Hai con mắt đen kịt hầu như không tròng trắng lấp lóe ánh hào quang.

Sau đó hắn khom người, hành trọng lễ với hai tu hành giả đã mất mạng, khẽ nói: "Vì Đại Tề!"

***

Cách Lộc Sơn hội minh chỉ còn hơn hai mươi ngày, nhưng cả bốn vị Đế Vương đều đích thân tham dự, nên việc tranh đấu và thăm dò, đương nhiên đã sớm bắt đầu.

Một nam nhân ăn mặc kiểu văn sĩ bình thường, nhưng khí tức trên người đã hòa vào một thể với núi rừng chung quanh, hiển nhiên cảnh giới đã đạt đến mức phi phàm, đang bước lên một đỉnh núi.

Trong số mấy chục đỉnh núi đối diện với Lộc Sơn, đây là đỉnh thấp bé nhất.

Tuy là thấp bé, nhưng cũng vẫn cảm ứng được rõ hướng đi của Thiên Địa Nguyên Khí trên đỉnh Lộc Sơn khi tới Lộc Sơn hội minh.

Hơn nữa chỗ thấp như vậy, sẽ chẳng có mấy ai hứng thú để ý tới.

Nhưng khi lên đến đỉnh núi, người văn sĩ biến sắc, dừng bước.

Vì trên mặt đất, nơi giao giữa rừng và lùm cây, có một vết kiếm nhàn nhạt.

Vết kiếm này chỉ cắt đứt lớp cỏ trên mặt đất, ngay cả lớp đất bên dưới cũng còn chưa chạm tới, nhưng rơi vào trong mắt hắn, lại trở thành một bức tường cao sừng sững không thể vượt qua.

Một vết kiếm nhàn nhạt, nhưng vô cùng rõ ràng, và dài như vô tận, đi thành một vòng vây quanh ngọn núi, không hề gián đoạn một chút nào cả, nghĩa là người nào đó chém ra một kiếm, phân giới rừng cây và lùm cây của cả ngọn núi ra với nhau.

Ranh giới này không phải là đường thẳng, luôn có những chỗ chuyển hướng, nhưng người kia chỉ chém ra đúng một kiếm mà thôi.

Văn sĩ trung niên không biết tông sư đến cỡ nào mới thi triển ra được một kiếm như vậy, hắn chưa bao giờ được nhìn thấy cảnh giới cường đại như vậy, nhưng hắn biết người đó lưu lại vết kiếm này, chính là báo cho mọi người biết hắn đã chiếm cứ đỉnh núi

này.

Văn sĩ trung niên lùi lại, ngẩng đầu lên, trong lòng đầy kính sợ, Lộc Sơn hội minh chưa bắt đầu, mà hắn đã thấy được ngọn núi cao trước giờ chưa bao giờ nhìn thấy.

***

Nhờ biến pháp và sự hỗ trợ của những Tu Hành Giả vô song, Nguyên Vũ Hoàng Đế làm cho giới quyền quý yếu đi, tiêu diệt Tam Triều, sau đó tạo nên một cuộc gió tanh mưa máu trong nước, vô số Tu Hành Giả của Đại Tần vương triều chết đi, quân đội cường đại tiêu vong, cả một tông môn khổng lồ Ba Sơn Kiếm Tràng cũng hoàn toàn biến mất theo dòng lịch sử.

Thừa lúc nguyên khí Đại Tần đại thương, Đại Sở vương triều đánh bại quân Tần, buộc người Tần phải cắt Dương Sơn quận, để tránh cho chiến tranh không còn xảy ra, bốn Đại Vương Triều mạnh nhất thiên hạ ký kết một minh ước không xâm phạm lẫn nhau, cứ mỗi chín năm sẽ được ký lại một lần ở Lộc Sơn.

Truy cứu về nguyên nhân, dù Đại Tần vương triều đánh thua Đại Sở, nhưng vẫn đứng ngang hàng ký minh ước với Sở, Yến, Tề tam triều, là vì những Tu Hành Giả kinh tài tuyệt diễm của Đại Tần vương triều đã làm cho họ quá khiếp sợ, cộng với Đại Tần vương triều cục diện chính trị ổn định, Nguyên Vũ Hoàng Đế với Hoàng Hậu, và hai thừa tướng tạo thành một tam giác vững chắc, khống chế toàn bộ Đại Tần vương triều vô cùng chặt chẽ, vô tiền khoáng hậu.

Nên dù không phải là sợ, nhưng ba vương triều cường đại đều vô cùng cảnh giác và kiêng kị Đại Tần vương triều.

Chỉ khi đến minh hội, kết quả mới là chắc chắn, chuyện gì sẽ xảy ra, sẽ có bao nhiêu Đại Tông Sư ẩn thế xuất hiện chung quanh Lộc Sơn, đến lúc đấy mới biết.

***

Một hàng ít nhất mười luồng xe ngựa không nhanh không chậm chạy về phía Lộc Sơn, những chiếc xe ngựa này nhìn bề ngoài hết sức bình thường, nhưng bên trong thùng xe thì được khắc cực nhiều phù văn, phù tuyến phức tạp, những đường phù văn, phù tuyến này tỏa ra một vầng sáng, tạo thành một tầng ánh sáng mỏng bao phủ cả mặt trong thùng xe, nhưng không hề phát ra chút Thiên Địa Nguyên Khí nào.

Tu Hành Giả ngồi bên trong phần lớn đều là người trẻ tuổi, mặt mày cao ngạo.

Đến một chỗ rẽ, trong một chiếc xe, một thiếu niên chừng mười ba mười bốn tuổi, bộ dáng non nớt kéo rèm xe, nhìn ba chiếc xe ngựa màu đen ở phía sau cách hơn mười dặm, nói với hai thiếu niên ngồi đối diện: "Ba cái xe kia từ hồi rời khỏi Trường Lăng đều luôn đi theo chúng ta."

Trong hai thiếu niên này, một người có gương mặt trứng ngỗng thanh tú, nét mặt ôn nhuận như ngọc, mái tóc được cột bằng một dải lụa, trong mái tóc có sương mù mờ ảo bốc lên, khiến cái đầu của hắn như một ngọn núi màu đen giữa mây mù lượn quanh.

"Để ý chúng làm cái quái gì."

Hắn kiêu căng cười khẩy: "Nếu cũng là từ Trường Lăng đi ra, thì đương nhiên cùng đi chung một đường, không chuyện gì cả, chắc là một thị tộc hoặc tông môn thực lực không đủ mạnh, muốn đi ké nhờ chúng ta mở đường, tránh trên đường gặp phải phiền toái."

Ba thiếu niên này không biết, trong ba chiếc xe ngựa đen kia, chính xác là ở trong chiếc xe cuối cùng, người ngồi bên trong chính là Đinh Ninh và Phù Tô.

Chiếc xe của họ nhìn cực kỳ bình thường, nhưng bên trong thùng xe lại rất rộng rãi, được phủ lông mềm rất quý hiếm.

Nên dù đường đi rung xóc, nhưng người ngồi bên trong lại rất thoải mái dễ chịu.

Đối với Tu Hành Giả, xe ngựa là phòng ngủ và nơi tu hành lưu động, nhưng ngựa kéo thì cần phải được nghỉ ngơi và thay đổi, ngay cả đồ ăn và nước uống dự trữ trong xe cũng cần phải thay đổi.

Lúc đoàn xe đi gần tới một huyện thành, từ trong luồng xe chính giữa vang ra tiếng của Chu gia lão tổ, "Tối nay ở trong thành này nghỉ ngơi."

"Đây là Quan Trung Lược Dương huyện, chỗ này chỉ còn cách nhà của Thẩm Dịch sư đệ không xa." Đinh Ninh vui vẻ nói với Phù Tô.

Phù Tô từ khi ra đời chưa bao giờ rời khỏi Trường Lăng, nên nhìn thấy cảnh đồng quê hoàn toàn khác biệt với Trường Lăng, nghĩ cả một vùng trời đất bát ngát như thế này đều thuộc về Đại Tần, trong lòng hắn rất vui, hắn mỉm cười: "Cũng là gần nhà của Tạ Nhu."

Đinh Ninh nhíu mày: "Đúng vậy."

Phù Tô nhìn hắn, lắc đầu: "Ngươi thực không thú vị chút nào, kiếm lấy một lời nói tiếp chuyện với người ta cũng không chịu."

Đinh Ninh cũng nhìn hắn lắc đầu: "Đùa giỡn cái kiểu này, người ác mới cần thú vị."

Phù Tô không cam lòng: "Tạ Nhu có chỗ nào không tốt?"

Đinh Ninh quay đi: "Là ta không tốt."

Phù Tô giật mình, nhớ lại tất cả Tu Hành Giả Trường Lăng đều biết tình huống cơ thể của Đinh Ninh, thì cảm thấy chua chát, một lúc sau, hắn an ủi: "Nhưng mà vẫn có biện pháp."

Đinh Ninh gật đầu: "Biện pháp có lẽ là có, nhưng ta phải hết sức tận dụng thời gian."

Phù Tô đương nhiên không hiểu được ẩn ý của Đinh Ninh, hắn ngẫm nghĩ: "Ngươi nói đúng, ngươi biết cái gì là chính, cái gì là phụ rõ hơn ta nhiều."

Xe ngựa chạy vào trong thị trấn, dừng lại trước một khách sạn.

Lúc vừa mới bước xuống xe ngựa, cả người Đinh Ninh bỗng cứng đờ.

Phù Tô thấy hắn khác thường thì xoay người nhìn theo ánh mắt hắn, cả người cũng sững lại vì sửng sốt.

Vì ở gốc cây xanh ngay trước cửa khách sạn, có một chiếc xe ngựa cũng vừa dừng lại, người từ trong xe ngựa đi ra, là một thiếu nữ dong dỏng, tú lệ.

Cô vừa vặn cũng vừa quay qua, nhìn thấy Đinh Ninh, cả người cũng cứng đờ nốt.

"Chẳng lẽ cô gái này là Tạ Nhu?"

Chỉ trong nháy mắt, Phù Tô đã kịp phản ứng, buột miệng thốt lên: "Không lẽ trên đời lại có chuyện trùng hợp đến vậy?"

"Sao ngươi lại ở đây?"

Cô gái có chút do dự, nhưng vẫn chủ động đi tới, hỏi Đinh Ninh.

Đinh Ninh hít sâu.

Nhìn nét mặt Tạ Nhu, hắn biết đây chỉ là trùng hợp,vô cùng trùng hợp.

"Ngươi ở đây làm gì?" Hắn không trả lời câu hỏi của Tạ Nhu, mà hỏi ngược lại.

Q3 - Chương 12: Lợi dụng

Đằng sau những sự trùng hợp luôn ẩn giấu rất nhiều chuyện bí mật.

Tạ gia là cự phú của Quan Trung, Tạ Nhu thân là trưởng nữ, tương đương một nửa người chủ sự của Tạ gia, vốn là hoạt động ở Trường Lăng, nếu không chuyện gì đặc biệt thì không thể xuất hiện trong huyện thành nhỏ này.

Tạ Nhu do dự.

Đinh Ninh im lặng một hồi, mới hỏi khẽ: "Không phải là vì vấn đề của ta đó chứ?"

Tạ Nhu giật mình, hiểu ra ý của Đinh Ninh, gương mặt trắng nõn đỏ bừng, vội lắc đầu: "Không, không phải vì ta thề ở Trường Lăng, nên bị trách phạt phải trở về Quan Trung, chỉ là trong nhà có chút chuyện. . ."

Đinh Ninh gật đầu làm lễ: "Ta chỉ là trùng hợp đi ngang qua, tí nữa chúng ta còn phải đi ngay, vậy tạm biệt."

Tạ Nhu nhìn thẳng vào mắt Đinh Ninh, môi son hé ra, nhưng không biết phải nói gì, nhìn Đinh Ninh xoay người bỏ đi, nhìn theo bóng lưng của hắn, trong lòng ngổn ngang, lạnh buốt như vừa uống phải một ly nước lạnh.

"Chỉ đơn giản như vậy?" Phù Tô cau mày nhìn Đinh Ninh trở về.

Đinh Ninh nhìn hắn: "Không thì phải như thế nào, chẳng lẽ bảo cô ấy cùng đi Lộc Sơn với chúng ta?"

Phù Tô nhìn hắn, thấy Đinh Ninh hoàn toàn không vẻ đùa giỡn chút nào thì lắc đầu, thở dài: "Ta rất hy vọng ngươi sớm tìm được cách giải quyết vấn đề cơ thể, nếu không thì thực đáng tiếc cho một đoạn nhân duyên."

Đinh Ninh dùng biện pháp im lặng để chấm dứt câu chuyện.

"Người trẻ tuổi này thực là không tệ."

Một giọng nói đầy vẻ tán dương từ sau lưng Tạ Nhu truyền vào tai cô.

"Phụ thân?"

Tạ Nhu kinh ngạc xoay người lại.

Đằng sau cô có một thương nhân mập mạp mặc cẩm bào màu đỏ tía.

Trên tay hắn đeo một cái nhẫn bảo thạch rất lớn, eo quấn đai lưng bằng ngọc, trang phục và trang sức trên người vô cùng tục tằn, mặt mũi béo tròn ửng đỏ, nhìn cực kỳ trần tục.

Thương nhân nhếch miệng cười cười, giọng đặc khẩu âm Quan Trung lập lại lần nữa: "Người trẻ tuổi này thật sự rất không tồi."

Mặt Tạ Nhu ửng đỏ: "Ta với hắn nói chuyện ngắn ngủn có hai câu, người ngay cả nội dung chúng ta nói chuyện đều chưa hẳn nghe thấy, làm sao lại có đánh giá tốt như vậy?"

"Chỉ cần nhìn cách xử sự của hắn, cũng nhìn ra được hắn có được hay không." thương nhân ục ịch hài lòng nhìn cô: "Hắn rõ ràng là muốn cự tuyệt con, muốn tận lực giữ khoảng cách với con, nhưng cự tuyệt có rất nhiều cách khác nhau, cách hắn chọn mang đầy thiện ý."

Tạ Nhu không hiểu nhìn hắn.

Thương nhân ục ịch mỉm cười, giải thích: "Hắn dùng cách bình tĩnh, nói chuyện rất bình thản. Nếu dùng cách kịch liệt hơn, sẽ làm cho tâm tình của con bị kích động. Hắn thật sự muốn cho con quên lãng hắn, đừng có gút mắc gì với hắn. Bây giờ ai cũng biết cơ thể của hắn có vấn đề, hắn cũng biết Tạ gia chúng ta chắc chắn có thể trợ giúp được cho hắn, nhưng hắn vẫn đối với con như vậy. Không cần biết là hắn không muốn liên lụy con, hay là hắn bây giờ không rảnh cân nhắc đến chuyện tình yêu nam nữ, nhưng ít nhất cũng nhìn thấy thiếu niên này là người thiện tâm, là người có chân tình thật sự."

"Hơn nữa ta thăm dò được, hiện giờ trong giới giang hồ của Trường Lăng, Lưỡng Tằng Lâu sở dĩ có thể quật khởi, chính là nhờ có quan hệ với hắn, xem cách thức xử sự của hắn như vậy. . . Nếu Tạ gia có được một người con rể như vậy, giao cho hắn làm những chuyện đại sự, không chừng hắn xử lý còn tốt hơn cả ta."

Thương nhân ục ịch này chính là phụ thân của Tạ Nhu, Tạ Liên Ứng. Theo lời đồn, Tạ Liên Ứng là một người rất tục khí, toàn thân ngập mùi nhà giàu mới nổi, người ta thường gọi hắn là "Liên Doanh", thế mà hắn còn cảm thấy chưa đủ, còn đặt tên con mình là "Trường Thắng". Đồn rằng, hắn có được thành tựu như ngày hôm nay, toàn bộ đều nhờ từ vợ của hắn, một tiểu thư khuê các thuộc giới môn phiệt của Ngụy vương triều ngày xưa, thế nhưng bây giờ nghe những lời hắn nói với Tạ Nhu, lại cho thấy hắn không hề tục khí như trong lời đồn.

"Kỳ thật dù con có muốn thề không phải hắn không lấy chồng, còn quyết định hết lòng tuân thủ lời thề đó, thì cũng không cần phải hạ thấp tư thái của mình." Tạ Liên Ứng nhìn Tạ Nhu, nói tiếp: "Con cứ nghĩ, từ thời tiền triều đến bây giờ, bao nhiêu nhân vật kinh tài tuyệt diễm, có ai mà không cần người phụ nữ của mình đứng bên cạnh hết lòng trợ giúp?"

Tạ Nhu run run, ngẩng đầu nhìn Tạ Liên Ứng: "Phụ thân, người nghĩ ta nên làm như thế nào?"

"Không cần nghĩ tới lời thề đó nữa, cũng không cần phải tự hạ thấp mình thêm, trong lòng ngươi có hắn, thì chỉ cần trong lòng mình hiểu là được. Ngươi chỉ cần chứng tỏ mình vượt trội hơn những cô gái khác ở bên cạnh hắn, chứng tỏ mình là người thích hợp nhất với hắn, cùng là đồng bọn sẵn sàng kề vai sát cánh chiến đấu với hắn, thì ánh mắt của hắn đương nhiên sẽ không rơi xuống bất cứ một người con gái nào khác." Tạ Liên Ứng nhìn cô: "Mối làm ăn này trước giờ chưa bao giờ làm, nhưng nếu đã muốn làm, thì đương nhiên phải chọn mối nào tốt nhất."

Mắt Tạ Nhu sáng ngời, "Hừ, lấy cả việc chọn chồng cho con làm sinh ý, thực không thỏa đáng chút nào." Tuy ra vẻ oán trách phụ thân, nhưng trong lòng cô lại rất là vui vẻ, chân mày đang cau lại cũng giãn ra, cô hỏi nhỏ: "Chuyện kia chuẩn bị xong rồi?"

Tạ Liên Ứng lạnh mặt: "Lần này Trần gia không chịu."

Tạ Nhu gật đầu, nhưng trong lòng lại có điều không hiểu, ngần ngừ muốn hỏi.

Tạ Liên Ứng nhìn ra được tâm tư của cô, nở nụ cười: "Yên tâm, tốt xấu gì cũng là ta nhìn trúng, đồng ý thằng con rể này, đã đi qua đây, đương nhiên ta sẽ có chiếu cố, sẽ cho người đi xem rút cuộc hắn muốn làm cái gì."

Tạ Nhu lập tức yên tâm hẳn, nghiêm mặt: "Vậy chúng ta cũng xuất phát?"

Tạ Liên Ứng gật đầu, ra vẻ ưu thương thở dài: "Thật là con gái lớn rồi thì không dùng được, ta biểu hiện như vậy, con không thấy nên cảm ơn ta sao?"

Tạ Nhu trợn trắng mắt: "Muốn ta xoa bóp vai thì cứ việc nói

thẳng."

Tạ Liên Ứng cười, nhích nhích hai vai: "Gần đây bận bịu quá, hai cái bả vai mỏi nhừ cứng ngắc, tí nữa làm xong mối làm ăn kia, con xoa bóp cho ta đi."

Gần khách sạn, xe ngựa đỗ lại có một cây cầu đá, dưới chân cầu có một tiệm mì.

"Muốn ăn không, ta mời ngươi."

Đinh Ninh nhìn tiệm mì, quay sang nói với Phù Tô: "Tiệm mì trước mặt không tệ, nhất là món dưa chua với lòng và súp cải trắng với thịt nhìn rất ngon."

Phù Tô gật đầu, mỉm cười: "Ta không khẩu vị nặng như ngươi, cho ta ít trứng gà thịt luộc là được rồi."

"Đừng ăn, lên xe, chúng ta lên đường."

Một giọng nói ôn hòa vang vào tai hai người.

Đinh Ninh sững lại, quay người nhìn chiếc xe vừa phát ra thanh âm: "Lão tổ?"

Trong xe, Chu gia lão tổ híp mắt, ánh mắt âm lãnh lập loè, nhưng giọng nói lại rất ôn hòa: "Tạ gia là đệ nhất cự phú Quan Trung, nếu người thiếu nữ kia chính là Tạ gia trưởng nữ Tạ Nhu, xuất hiện ở nơi đây nhất định là đã có chuyện xảy ra, dù ngươi không muốn có gút mắc gì với cô ta, nhưng nếu cô ta gặp phải phiền toái, đương nhiên chúng ta phải giúp đỡ."

Đinh Ninh cau mày, hắn đương nhiên biết Chu gia lão tổ không có lòng tốt như vậy, nhưng lão đã nói như thế, hắn lại không cách nào từ chối.

***

"Kỳ quái."

Tạ Liên Ứng lại vén màn xe, nhìn xa xa vẫn thấy ba chiếc xe ngựa màu đen, quay sang nói với Tạ Nhu: "Xe của mấy người Đinh Ninh vẫn đi theo."

Tạ Nhu trầm ngâm: "Đây không phải cách làm của hắn."

Tạ Liên Ứng nghĩ nghĩ: "Như vậy là do người đi cùng với hắn."

Tạ Nhu nhìn hắn: "Những người đó không phải là người Bạch Dương Động.

Tạ Liên Ứng cười nhạt: "Không sao, mặc kệ người đó là ai, đi qua nơi này để làm gì, ít ra có thể khẳng định người đó không phải là địch nhân của chúng ta, việc chúng ta phải làm hôm nay, nếu có quý nhân của Trường Lăng làm chứng thì càng tốt."

"Xem ra Tạ gia thật sự muốn làm một chuyện lớn." Phù Tô cũng nhấc rèm xe, nhìn đoàn xe Tạ gia.

Đoàn xe Tạ gia tổng cộng có sáu chiếc, đối với Tạ gia là một con số rất nhỏ, nhưng vấn đề là ở chỗ những chiếc xe ngựa này không phải đi chung với nhau ngay từ đầu, mà từ nhiều chỗ của thị trấn chạy ra, gia nhập vào nhau.

Đinh Ninh im lặng, mày cau chặt.

Rõ ràng làm vậy là để che dấu cái gì đó.

Tạ Nhu không hề che giấu tung tích bản thân, nhưng những chiếc xe ngựa còn lại lại dùng loại phương thức này xuất hiện, cho thấy nơi Tạ gia muốn tới chỉ cách nơi này không xa, và những món đồ những chiếc xe ngựa kia chở, chắc chắn rất quan trọng với Tạ gia.

Vậy trong những chiếc xe ngựa kia rút cuộc chở cái gì?

Chu gia lão tổ muốn nhúng tay vào việc của Tạ gia làm cho hắn vô cùng lo lắng.

Chu gia là giới quyền quý cũ của Trường Lăng, thứ bây giờ họ thiếu chính là tiền tài, Tạ gia có thứ mà Chu gia đang cần nhất.

Mối quan hệ của hắn và Tạ Nhu, đã bị Chu gia lão tổ lợi dụng.

Q3 - Chương 13: Mã tặc

Quan Trung tám trăm dặm đồng bằng, bên ngoài thị trấn Lược Dương đều là đồng ruộng, thi thoảng mới có những khu đất hơi nhô lên, điểm vài thôn xá làm đẹp ở giữa, trông như những bức họa xinh đẹp.

Đoàn xe Tạ gia không nhanh không chậm chạy tới, khi còn cách thị trấn chừng ba mươi dặm thì dần chậm lại.

"Đây là ý gì?"

Phù Tô cau mày suy tư.

Lúc này hai bên đường đều là ruộng cạn và đất hoang, không có thôn xóm nào cả, cách đó không xa có một con sông nhỏ và một mã tràng nhỏ, bên trong lẻ tẻ chỉ có mười mấy con ngựa đang thảnh thơi gặm cỏ.

Nhìn kiểu nào cũng không ra chỗ này có ai có khả năng làm giao dịch với Tạ gia.

"Chỉ là chạy thật chậm, chứ không hoàn toàn dừng lại, rõ ràng cho thấy nơi này là chỗ họ muốn giao dịch, chỉ là người giao dịch với họ còn chưa tới." Đinh Ninh nói với Phù Tô.

Chu gia lão tổ híp mắt, giống như đang ngủ gật, nhưng trong lòng lại đang cuộn trào mãnh liệt.

Tai lão bỗng nhúc nhích, rõ ràng đã nghe được cái gì đó.

"Là mã tặc."

Chỉ sau một lúc, Đinh Ninh cũng hít sâu một hơi, nói với Phù

Tô.

"Mã tặc?"

Phù Tô ngạc nhiên, trong lòng không hiểu, nhưng ngay sau đó hắn cũng đã cảm nhận được mặt đất dưới thùng xe rung rung lắc lư, hắn nhíu mày.

Quan Trung tám trăm dặm đồng bằng, không phải nơi khỉ ho cò gáy có trốn vào thiên quân vạn mã cũng khó mà truy kích, nhưng không có núi rừng, lại không có nghĩa là không có kẻ cướp lớn.

Vùng đất bằng phẳng này tạo ra mã tặc sinh sống trên lưng ngựa.

Mã tặc bình thường đều chuẩn bị sẵn ba bốn con tuấn mã, không dừng lại lâu ở một nơi, chỗ ở tạm mỗi ngày cũng khác với nhau, đối với Đại Tần vương triều, mã tặc chẳng có gì lớn, nhưng mã tặc du kích mới là thứ đáng căm thù đến tận xương tuỷ. Ở khu vực Quan Trung có một đội kỵ quân tinh nhuệ chuyên môn đuổi giết mã tặc du kích, nhưng kỵ quân tinh nhuệ rất khó huấn luyện, mà mã tặc lại hình thành cực dễ, nên thường mới diệt xong một đám, lại xuất hiện ra thêm hai đám mới, giết không xuể.

Từ nơi xa, đất ruộng bỗng bốc lên một xoáy bụi mù mịt, chỉ chốc lát sau, một đám mã tặc xuất hiện.

Nhóm mã tặc này có hơn một trăm người, mỗi người đều mang theo ít nhất bốn con tuấn mã, một con đang cưỡi, một con để trống không, hai con còn lại đều có chở theo đồ đạc, không chỉ đồ đạc, mà trên cả người lẫn ngựa đều có những vết máu đã khô lại thành màu đen.

Mã tặc mặc trang phục hoàn toàn khác nhau, khăn che mặt màu vàng, dáng ngồi tuy không thẳng băng lạnh tanh uy vũ như kỵ

quân Đại Tần, nhưng lại toát ra một khí tức vô cùng tàn bạo và giết chóc.

Mắt Đinh Ninh lạnh hẳn đi, nếu tính về số lượng, những mã tặc này không được coi vào đâu, mã tặc cường đại thường vượt qua nghìn kỵ binh, ngựa chuẩn bị đến mấy nghìn con, có khả năng chống cự chính diện được cả du kỵ quân và Tu Hành Giả, còn đám mã tặc này, chỉ cần nhìn vào độ cao của bụi đất bốc lên sau lưng ngựa, hắn có thể đoán ra được đám ngựa kia đang phải chở lượng hàng nặng quá mức.

Nếu là thương đội, mang theo nhiều hàng hóa là chuyện rất bình thường, nhưng đối với mã tặc, mang càng nhiều đồ, khả năng đến cửa tử càng cao.

Những chiếc xe ngựa đầu tiên của Tạ gia đã chạy tới, chiếc nào cũng có chở người, không thể chở nổi thêm hàng nặng của đám mã tặc.

Đối với Đinh Ninh, điều này nghĩa là nguy hiểm.

"Đàn ngựa đi theo của đám mã tặc này đều chở rất nặng." Phù Tô quay sang sang, ngưng trọng nhìn hắn: “Hơn nữa xem ra kích cỡ hàng hóa cũng không lớn, chắc là Phù Khí hoặc quân giới."

Phù Tô là hoàng tử, được Nguyên Vũ Hoàng Đế và Hoàng Hậu coi trọng nhất, từ nhỏ đã được minh sư dạy bảo, nên có thể đưa ra phán đoán chính xác cũng không có gì lạ.

Đinh Ninh gật đầu, "Mã tặc này tới không phải để giao dịch, mà là để chiến đấu."

***

"Xa phu của ba luồng xe ngựa kia không phải người bình thường." trong xe ngựa Tạ gia, Tạ Liên Ứng không nhìn đám mã tặc nhiều, mà đặt sự chú ý vào ba chiếc xe ngựa màu đen ở đằng

sau.

Nhìn ba luồng xe ngựa vẫn chạy tới vô cùng trầm tĩnh, Tạ Liên Ứng thở phào nhẹ nhõm, khẽ cười: "Ngay cả tên phu xe cũng còn có tư thái khí định thần nhàn như thế, quý nhân này của Trường Lăng chắc chắn có thân phận cực cao."

"Chúng ta đi ra ngoài đi."

Chớp mắt một cái, nụ cười trên mặt hắn biến mất, thay vào đó là một tia lãnh ý: "Đừng lãng phí thời gian quý báu của quý nhân này."

Đám mã tặc đến cách đoàn xe Tạ gia còn mấy trăm trượng thì dừng lại, im lặng xếp thành hàng. Đám ngựa dừng lại, dưới vó ngựa bụi bặm lượn lờ, vẫn chưa tan hết, nhưng ngựa và kỵ mã đều đã đứng sững, yên lặng như rừng, tạo thành một áp lực như núi.

Một mã tặc tóc hoa râm cưỡi ngựa ra trước, nhìn Tạ Liên Ứng và Tạ Nhu vén rèm xe đi ra, trong đôi mắt hắn lóe lên một tia sáng, nhưng khi ánh mắt nhìn thấy ba chiếc xe ngựa màu đen ở xa xa phía sau đoàn xe, thì hắn cau mày.

"Người và hàng hóa của chúng ta ở đâu?"

Tạ Liên Ứng là người lên tiếng trước.

Mã tặc tóc hoa râm chỉ nhìn hắn, lặng im không đáp.

Dàn kỵ mã sau lưng hắn tỏa ra, mấy chục người cưỡi ngựa xuất hiện ở phía sau đám mã tặc.

Cách ăn mặc của họ hoàn toàn khác biệt với đám mã tặc.

"Hàng hóa của các ngươi ở đó, người của các ngươi các ngươi cũng nhìn thấy rồi."

Thủ lĩnh mã tặc tóc hoa râm đến lúc này mới lên tiếng: "Người các ngươi đã thấy, thứ chúng ta muốn đâu, đưa ra cho chúng ta nhìn một chút."

Tạ Liên Ứng gật đầu, sắc mặt hắn không hề thay đổi, nhưng ngữ khí lại trở nên mỉa mai: "Ta thực rất bội phục dũng khí của các ngươi, người của chúng ta mà cũng dám cướp. . . Các ngươi thực nghĩ Tạ gia chúng ta ở Quan Trung ai cũng động vào được sao?"

Thủ lĩnh mã tặc cau mặt.

Hắn đã nghe ra được vài ý tứ bất thường từ câu nói này của Tạ Liên Ứng, nhưng hắn chẳng nói gì, tay trái buông cương ngựa ra, hơi giơ lên.

"Đừng có nghĩ tới việc giết một người của ta để uy hiếp ta."

Tạ Liên Ứng nheo mắt, giọng đùa cợt: "Xem thứ ta mang tới cho các ngươi trước đã."

Hai chiếc xe ngựa Tạ gia cùng lúc vén màn xe ra.

Thủ lĩnh mã tặc cứng người.

Vì trong hai luồng xe đó, mỗi luồng chỉ chở một người.

Một người là một bà lão tóc trắng như tuyết, người thứ hai là một đứa bé chừng năm sáu tuổi.

Tạ Liên Ứng nhìn thủ lĩnh mã tặc, vẻ giễu cợt càng đậm: "Thế nào, đồ ta cho ngươi xem đủ sức nặng chưa?"

"Người của ta, ngươi muốn giết ai thì cứ giết."

Thương nhân béo nhìn đầy tục khí này cười khẩy: "Chỉ cần ngươi giết một người, ta sẽ cho cả Trần gia ngươi già trẻ không còn."

Đinh Ninh và Phù Tô dỏng tai cố gắng nghe Tạ Liên Ứng và thủ lĩnh mã tặc nói chuyện, may mà thanh âm họ nói không nhỏ, nên đều nghe được rõ ràng.

Tuy hai người không nhìn thấy được bên trong hai luồng xe ngựa kia của Tạ gia chở cái gì, nhưng qua lời nói của Tạ Liên Ứng, hai người đều đoán ra được.

"Đây không phải mã tặc chân chính, hoặc bình thường chúng còn có thân phận khác."

Phù Tô quay sang nhìn Đinh Ninh: "Bọn chúng cướp người và hàng hóa của Tạ gia, không ngờ Tạ gia lại tra ra lai lịch của bọn chúng, bắt người của bọn chúng."

Thủ lĩnh mã tặc hít sâu, im lặng.

Tạ Liên Ứng dùng ánh mắt đồng tình nhìn thủ lĩnh mã tặc, lắc đầu: "Tuy Tạ gia ta không thể bằng những nhà đại quý của Trường Lăng, nhưng Tạ gia đã tồn tại ở đây hơn năm mươi năm, có mưa gió nào chưa từng gặp phải, đám con nít các ngươi, tưởng dùng chút trò vặt như vậy, là cướp được vị trí của Tạ gia chúng ta hay sao?"

"Muốn đối phó Tạ gia, chúng ta còn chưa tính."

Giọng Tạ Liên Ứng chuyển sang mãnh liệt, như tỏa ra hơi lạnh, "Các ngươi cũng phải biết Tạ gia chúng ta là cái gì chứ, các ngươi cũng là người Tần, sao một chuyện như thế này cũng làm ra được?"

Thủ lĩnh mã tặc khẽ lắc đầu, trong mắt hiện ra sự bất đắc dĩ và cảm khái.

Hắn tháo khăn che mặt xuống.

Sau chiếc khăn vàng là một khuôn mặt thon gầy tái nhợt.

"Con bất hiếu, đã làm cho Nâm Lão phải sợ hãi.”

Hắn khom người, thi lễ với Lão phu nhân tóc trắng trong xe ngựa của Tạ gia, sau đó nhìn Tạ Liên Ứng, chỉ nói hai chữ: "Đổi người."

Tạ Liên Ứng cười khẩy, biết từ nay về sau những người này cũng chỉ có thể trở thành mã tặc thật sự mà thôi, nên hắn gật đầu: "Thành giao."

Thủ lĩnh mã tặc hít sâu một hơi, giơ tay trái lên.

Nhưng đột nhiên, một giọng nói đột ngột vang lên, "Ta muốn thử một lần."

Q3 - Chương 14: Sở khí

Giọng nói này rất đạm mạc, nhưng lảnh lót, lúc đầu tưởng là giọng con gái, nhưng nghĩ kỹ lại có vẻ không đúng lắm.

Tạ Liên Ứng khẽ cau mày, thủ lĩnh mã tặc kia kỳ thật là Quan Trung Trần gia gia chủ Trần Thôn Vân, Trần gia là nhân tài mới xuất hiện của Quan Trung, trên phương diện làm ăn đã sớm có giao phong với Tạ gia, làm ra chuyện thế này, vốn cũng không phải là việc chưa nghĩ kỹ.

Vì nếu chuyện này Tạ gia không giải quyết được, tương lai sau này Tạ gia nhất định nguyên khí đại thương.

Nhưng Trần Thôn Vân nổi danh hiếu tử, tuổi lại đã cao mới có con nối dòng, trong lòng hắn, mẹ hắn và gia tộc Trần gia vốn luôn độc đinh còn quan trọng hơn cả mạng sống của hắn, bây giờ hắn đã quyết định thay người, Trần gia còn ai dám đưa ra lời dị nghị?

Trần Thôn Vân quay người lại nhìn.

Người lên tiếng ở cách sau hắn không xa, cưỡi một con ngựa màu xám, quần áo cũng là màu xám, dáng người nhỏ gầy, mặt cũng bịt khăn vàng, nhìn không ra là nam hay nữ.

"Ta muốn thử một lần."

Người kia nhìn Trần Thôn Vân đang quay người lại nhìn mình, lặp lại lần nữa, giọng nói lanh lảnh.

Hai bàn tay Trần Thôn Vân run run, sắc mặt hắn trắng bệch như tờ giấy, miệng hé ra, lí nhí, giọng cầu khẩn: "Đại nhân. . ."

"Chưa chắc ta đã thất thủ, không làm cho người nhà ngươi bị

tổn thương đâu." Người áo xám giọng rất kiên định, đầy vẻ không cho người khác kháng cự.

Lồng ngực Trần Thôn Vân phập phồng, hắn đang muốn nói, thì người áo xám đã chuyển giọng, vô cùng lạnh lùng: "Trần đại nhân, đừng quên thân phận của ngươi, đừng quên ngươi không phải người Tần!"

Ngực Trần Thôn Vân như bị cự chùy đánh trúng, hắn cắn răng, xoay người sang chỗ khác.

Tạ Liên Ứng nhìn theo Trần Thôn Vân quay người đi, nhả ra từng chữ một: "Ta nghĩ ngươi đã được nghe nói, Tạ Liên Ứng ta bình sinh ghét nhất những kẻ đổi ý khi làm ăn buôn bán."

Hắn vừa nói xong, trong không khí vang lên hai tiếng rít ngắn và dồn dập.

Hai đường kiếm quang một đỏ một màu xanh lóe lên bên trong hai chiếc xe chở lão phu nhân và thằng bé con.

Huyết quang tóe ra, hai miếng thịt rời khỏi cơ thể của lão phu nhân và thằng bé, bay ra khỏi thùng xe.

Cơ thể của lão phu nhân và thằng bé rung mạnh, như đang muốn dùng hết sức rú lên, nhưng không hiểu sao lại không phát ra được âm thanh nào.

Cảnh tượng ấy, và sự im lặng khủng khiếp ấy làm cho lòng người kinh hãi.

"Tạ Liên Ứng!" Trần Thôn Vân gào lên, sắc mặt còn khó coi hơn là khóc.

"Như vậy hình như không tốt lắm?" mặt Phù Tô tái nhợt, tuy không nhìn thấy cảnh diễn ra trong hai luồng xe, nhưng hắn có thể đoán ra được chuyện gì vừa xảy ra.

"Đúng là không tốt, nhưng nó không nằm trong dự liệu ban đầu của Tạ gia." Mặt Đinh Ninh lạnh tanh, ánh mắt hắn không rời cái người nhỏ bé mặc áo xám vừa lên tiếng khi nãy đang đứng sau lưng Trần Thôn Vân: "Nếu ta không đoán sai, kẻ có thể bức bách gia chủ Trần gia đổi ý, chỉ có thể là một cường giả Thất Cảnh. Cường giả này hẳn đã xác định được trong đội xe Tạ gia không có cường giả Thất Cảnh tồn tại, nên hắn mới cản Trần gia đổi người. Hắn không phải là muốn giết Tạ Liên Ứng, ý của hắn là muốn giở trò, cướp lại con tin của Trần gia."

"Tạ Liên Ứng cũng không phải tầm thường như trong lời đồn, có lẽ hắn cũng đã nhìn ra tình huống, nếu không tạo đủ áp lực với đối phương, thì cả nhà Tạ gia đều phải chết ở đây." Giọng Đinh Ninh càng lúc càng lạnh hơn: "Hơn nữa bây giờ xem ra, đối phương không phải là muốn lấy đồ gì từ Tạ gia nữa, mà là muốn giết hết người ở đây của Tạ gia."

"Giết người ở đây của Tạ gia?" Phù Tô cực kỳ khiếp sợ: "Tạ gia là đệ nhất cự phú Quan Trung, một trong những cột trụ của Đại Tần vương triều ta, nếu chỉ bắt làm con tin vài người Tạ gia để đổi lấy tài phú, thì sẽ không kinh động Hoàng Cung, nhưng nếu những người này của Tạ gia bị giết, thì sẽ tạo nên chấn động rất lớn, Trường Lăng nhất định sẽ vận dụng toàn lực truy xét, Trần gia giả làm mã tặc, tuyệt đối không thể nào thoát được, sao họ lại phải làm như vậy?"

Đinh Ninh cười lạnh: "Có lẽ từ lúc mới bắt đầu, mục đích của bọn chúng đã là diệt trừ cây cột trụ này."

Nghe vậy, Phù Tô bỗng nhiên nghĩ tới một việc, trong lòng không khỏi run lên.

Trong lòng hắn càng thêm hồi hộp.

Nếu đúng như lời của Đinh Ninh, tên áo xám thanh âm lanh lảnh kia là Tu Hành Giả Thất Cảnh, thì Tạ Liên Ứng và đám Tạ

Nhu đang ở trong cực độ nguy hiểm.

Trần Thôn Vân đau đớn tê tái cả người, Tạ Liên Ứng sắc mặt cực kỳ lạnh lùng, ánh mắt tràn ngập lãnh ý nhìn Trần Thôn Vân: "Ta không biết rốt cuộc các ngươi có dụng ý gì, ta cũng không quản trong đám các ngươi có tông sư cường đại cỡ nào, nhưng ta có thể cam đoan, hai người hầu này của ta tuyệt đối sẽ không tiếc mạng mình, dù kẻ đứng sau lưng ngươi có ra tay nhanh cỡ nào, thì trước khi ta và họ ngã xuống, đầu của lệnh đường và con trai bảo bối của ngươi, chắc chắn sẽ rơi xuống khỏi thân họ trước."

"Ta cũng sẽ không cho ngươi bất kỳ một cơ hội lựa chọn nào nữa."

Tạ Liên Ứng nhìn đám mã tặc đang vây quanh hơn mười người Tạ gia ở phía xa, giọng lạnh như băng: "Trong vòng ba hơi thở, nếu ngươi không thả người, thì từ trên người bọn họ rơi xuống không phải là một miếng thịt, mà sẽ là một cánh tay."

"Đừng!"

Cả người Trần Thôn Vân ướt đẫm mồ hôi, như mới từ trong nước chui ra, hắn thất thần nhìn hai người đang không ngừng chảy máu trong xe, giơ tay phải lên.

Nhưng người nhỏ gầy áo xám sau lưng hắn đã nheo mắt lại.

Một luồng khí tức mỏng nhưng hết sức lợi hại, từ trên người của hắn nhanh chóng tỏa ra.

Trần Thôn Vân vẫn còn đang trong động tác giơ tay phải lên, nhưng cánh tay phải của hắn không giơ lên được, vì cả cánh tay ấy đã rời khỏi vai hắn, rớt xuống đất.

Lúc người áo xám phát ra khí tức, Trần Thôn Vân đã giật mình, nhưng hắn không kịp ngăn cản đối phương chặt đứt cánh tay của mình, đến khi cánh tay rơi xuống, hắn mới kịp quát to.

Từ trong tay trái của hắn tuôn ra một vầng sáng, với tốc độ kinh người, chém thẳng về phía người áo xám sau lưng mình.

Giữa hắn và người áo xám còn cách hai tên mã tặc, hai tên mã tặc này phát ra một tiếng kêu thảm, toàn thân vang lên tiếng xương cốt vỡ vụn, bay văng ra.

Vầng sáng tỏa ra khí tức chỉ vật Bản Mệnh mới có, nhưng cường đại hơn hẳn những vật Bản Mệnh bình thường.

Trong mắt người áo xám như có vô số ngôi sao chớp động.

Vầng sáng này vốn có tốc độ cực kỳ kinh người, nhưng trong mắt của hắn lại vô cùng chậm chạp.

Hắn bình thản đưa tay phải ra.

Trên ngón cái tay phải của hắn có đeo một chiếc ban chỉ (nhẫn bảo vệ tay của người bắn cung) kim loại màu bạc.

Hắn vừa vươn tay ra, trong bầu trời như có một ngọn núi to vô hình ép xuống, chui vào trong chiếc ban chỉ trên tay hắn.

Những luồng khí màu bạc từ trong phù văn của ban chỉ chảy ra, che kín bàn tay của hắn

Bàn tay hắn như được phủ một lớp ngân quang, sau đó lan dần lên dọc theo cánh tay.

Không có bất kỳ một động tác hoa xảo nào.

Hắn vươn bàn tay bạc ra, bắt lấy vầng sáng vừa bay tới.

Lúc bàn tay bạc và vầng sáng tiếp xúc với nhau, những ánh sáng chói mắt lóe ra từ những kẽ ngón tay, kình lực cực mạnh theo những tia sáng đó bắn ra ngoài, tạo thành một lớp khí lưu màu bạc sền sệt, phủ kín nửa người của người áo xám. Từ ven của lớp mạ bạc này, bắn ra những sợi khí màu bạc nhỏ, đồng thời, trên bề mặt

của lớp mạ bạc nở ra những đóa hoa cũng màu bạc.

Đồng tử Trần Thôn Vân hết co rồi lại giãn.

"Phốc" một tiếng trầm đục, cả người hắn như bị một vật vô hình cực lớn nghiền qua, máu từ người hắn phun ra tung tóe, cả người hắn mềm nhũn bị ném bay ra ngoài, nhẹ bẫng như một chiếc lá không có trọng lượng.

Vầng sáng do hắn tung ra đã bị bàn tay màu bạc nắm chặt, nó ảm đạm hẳn đi, lộ ra chân dung thật là một đoạn loan ngọc bảy màu, có dáng cong cong như sừng trâu.

Đinh Ninh không hề rời mắt khỏi cái ban chỉ màu bạc và vầng sáng kia, hắn sớm đã nhìn ra hai thứ đó là cái gì, nhưng không lên tiếng.

"Là ngân quang La Sát ban chỉ, và Vô Ưu Giác."

Sắc mặt Phù Tô trở nên cực kỳ khó coi, giọng lạnh hẳn đi: "Là người Sở Vương Triều."

Đại Sở Vương Triều có thủ đoạn luyện khí đệ nhất thiên hạ, những phù khí mạnh nhất trong thế giới Tu Hành Giả đều có xuất xứ từ Đại Sở.

Vô Ưu Giác xuất phát từ của Vô Ưu Cung Đại Sở Vương Triều, Đại Sở biến mất đã nhiều năm, nó lưu lạc đến những nước khác là điều có thể hiểu được, nhưng Ngân La Sát Ban Chỉ là vật chi bảo trấn phường của Ngân Tuyến Công Phường Đại Sở, Ngân Tuyến Công Phường tên là một công phường, nhưng kì thực là một trong mười đại tu hành chi địa của Đại Sở Vương Triều, một trọng bảo của tông môn như vậy, đương nhiên không có khả năng lưu lạc vào tay Tu Hành Giả bên ngoài.

"Thân là người Sở, ngươi không xứng dùng Vô Ưu Giác."

Tu Hành Giả áo xám có vẻ cũng không muốn che giấu thân phận của mình nữa, nhìn theo Trần Thôn Vân đã không còn khí tức, lạnh lùng buông ra một câu.

Q3 - Chương 15: Ứng biến

"Trần gia mấy đời đã sống ở Quan Trung, sao hắn lại là người Sở các ngươi?" Tạ Liên Ứng nhìn theo Trần Thôn Vân, hỏi.

Tu Hành Giả áo xám thản nhiên: "Con trai chỉ là con trai, mẹ hắn không phải mẹ ruột."

Tạ Liên Ứng ngẩn ra: "Con nuôi?"

Tu Hành Giả áo xám lãnh đạm: "Một kẻ cô nhi của nước Sở được một người phụ nữ ở Quan Trung nhận nuôi, xem như con đẻ, đương nhiên hắn phải mang ơn."

Tạ Liên Ứng khinh bỉ: "Cô nhi nước Sở mà vào được Trần gia, chắc chắn là do các ngươi sắp đặt."

Tu hành giả áo xám nhướng mày, không buồn giải thích.

Tạ Liên Ứng cười khẩy: "Một con người bình thường còn biết đội ơn thì phải báo đáp, huống chi là một người dưỡng dục như chính con đẻ của mình? Trần Thôn Vân vì mẹ nuôi mà còn vô cùng hiếu thuận, nếu là người biết lẽ thường, dù ngươi có mưu đồ, thì cũng nên chờ hắn trao đổi con tin xong hãy giở trò, đằng này, miệng ngươi thì xưng đại nghĩa, nhưng thực tế cũng chỉ là ngươi sợ hắn thả con tin đi rồi, chúng ta tỏa ra chạy mất, ngươi không giết được tất cả chúng ta, làm cho âm mưu của các ngươi bại lộ. Chỉ vì cái trước mắt mà giết Trần Thôn Vân, một kẻ như ngươi thực uổng là một tông sư, so với heo chó còn không bằng."

Tu hành giả áo xám không hề nổi giận, chỉ nhàn nhạt nói: "Bọn ta thất bại chẳng qua vì đã đánh giá thấp ngươi và năng lực của Tạ gia."

"Ngươi mạnh hơn nhiều so với những gì người ta đồn. . ." Tu hành giả áo xám hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng đảo qua những người chung quanh, cuối cùng lại rơi vào trên người Tạ Liên Ứng, "Nhưng nếu muốn giở trò dùng ngôn ngữ để đầu độc những người xung quanh ta, thì ngươi nên hiểu, nếu ta đã ra tay biểu lộ thực lực của mình, thì những người này đều đã hiểu rất rõ, chỉ cần ra tay động thủ với ta, sẽ bị ta giết ngay lập tức."

Tạ Liên Ứng không gì, chỉ nheo mắt, cả người hắn tỏa ra một khí thế như Mãnh Hổ mới tỉnh.

"Những người kia ta không giết, nhưng các ngươi chắc chắn cũng sẽ không để cho chúng bỏ chạy."

Tu hành giả áo xám hơi nghiêng người, nhìn hơn mười người Tạ gia đang bị vây quanh, hắn khẽ nhích người, nhẹ nhàng xuống ngựa, đi về phía đoàn xe Tạ gia, mắt không rời Tạ Liên Ứng và Tạ Nhu: "Ta giết Trần Thôn Vân tuy là bất đắc dĩ, nhưng lại làm mọi việc lại trở nên rất đơn giản, hoặc Tạ gia các ngươi giết ta, hoặc tất cả các ngươi đều bị ta giết."

Tạ Nhu bất giác quay người, nhìn ba chiếc xe ngựa màu đen xa xa sau lưng.

Đinh Ninh cảm thấy hồi hộp.

Ánh mắt hắn vẫn luôn không rời Tạ Liên Ứng và Tạ Nhu, hắn biết tuy Tạ gia đã sớm có chuẩn bị, nhưng vì để cho Trần gia buông lỏng cảnh giác, e rằng Tạ gia không hề mang tới một cường giả Thất Cảnh nào.

Mà có lẽ Tạ gia cũng không thể ngờ rằng, trong đám mã tặc giả dạng này, lại có một tu hành giả cường đại của Đại Sở Vương Triều.

Nói ngắn gọn là, Tạ gia chưa hẳn có khả năng chống đỡ được

tu hành giả này của Đại Sở Vương Triều.

Chu gia lão tổ có thể đấu với Tu Hành Giả Đại Sở Vương Triều, bản thân lão cũng muốn mượn cơ hội này kết giao với Tạ gia, nhưng ban nãy tu hành giả Đại Sở Vương Triều đã nói rất rõ là hắn muốn thử một lần.

Đều đó cho thấy hắn có được khả năng ám sát đối thủ từ cự ly xa, nếu thật như thế, dù Chu gia lão tổ có ra tay, cũng không thể tới kịp.

Hơn nữa hắn hầu như có thể chắc chắn, Chu gia lão tổ nhất định sẽ không ra tay.

Vì chiến đấu với một Tu Hành Giả như vậy, chưa chắc có thể toàn thân trở ra.

Mà dù Chu gia lão tổ có thể lông tóc không bị tổn thương đánh bại Hành Giả Đại Sở, thì với hiểu biết của hắn về Chu gia lão tổ, lão ta cũng tuyệt đối không khả năng dốc hết toàn lực ra tay vì Tạ gia.

Lão nhất định sẽ đợi đến khi Tạ gia bị đánh đến mức thảm thiết, tình thế nguy cấp tới thì mới ra tay, và đánh nhau xong rồi, dù có không bị thương, thì lão cũng sẽ giả bộ mình bị thương rất nghiêm trọng.

Như thế Tạ gia mới cảm thấy thiếu nợ lão một mối ân tình lớn.

Đinh Ninh thậm chí còn nghĩ lão ta sẽ chờ đến khi Tạ Liên Ứng chết rồi lão mới ra tay.

Vì Tạ Liên Ứng đã cho thấy mình có một khả năng ứng biến và phán đoán cực tốt, so với Tạ Liên Ứng, một thế hệ mới ra đời như Tạ Nhu mới dễ lừa gạt và khống chế.

Lúc Tạ Nhu quay người nhìn về phía ba chiếc xe ngựa của Đinh Ninh, tu hành giả của Đại Sở Vương Triều cũng nhìn về phía ba chiếc xe đó.

Ba chiếc xe này vẫn luôn đi theo sau đuôi đoàn xe của Tạ gia, đương nhiên hắn đã nhìn thấy từ lâu.

Nhưng đến lúc này, Tạ Nhu nhìn lại, mà ba chiếc xe ngựa vẫn không hề động đậy, sự kiêng kị trong mắt hắn mới biến mất, một luồng Chân Nguyên lặng yên không một tiếng động từ từ vận chuyển, lan xuống hai chân.

Trong thế giới Tu Hành Giả, sinh tử chỉ hơn kém nhau trong một cái nháy mắt.

Hô hấp của Phù Tô trở nên ngày càng dồn dập, hắn há miệng ra, như muốn nói gì đó.

Đôi mắt Đinh Ninh lóe sáng.

Hắn đã biết mình phải làm gì.

Hắn quát to với Phù Tô: "Ngươi đừng vọng động!"

Phù Tô giật mình, không hiểu vì sao Đinh Ninh lại quát to như vậy.

Dù không muốn có bất kỳ dính dáng gì tới Tạ Nhu, nhưng chẳng lẽ đến khi Tạ Nhu gặp cảnh sinh tử cũng không quan tâm?

Nhưng hắn đã phải giật thót, vì hắn cảm giác được bên cạnh mình bỗng như xuất hiện một ngọn núi lửa.

Oanh một tiếng, màng nhĩ của hắn bị chấn ong ong.

Hắn còn chưa kịp phản ứng, Chân Nguyên trong cơ thể Đinh Ninh đã cuồng bạo phun ra.

Đinh Ninh hóa thành một ngọn cuồng phong từ trong xe phóng ra.

"Xùy xùy" hai tiếng rít xé gió sắc nhọn cùng lúc vang lên.

Hai tia kiếm quang màu đen từ hai đầu ngón tay hắn bay ra, chặt đứt dây cương của một con ngựa kéo xe.

Không dừng lại chút nào, mũi chân hắn đạp lên lưng ngựa, con ngựa bị đau, hí lên một tiếng, mang theo hắn điên cuồng chạy tới.

Một loạt động tác được làm một mạch, như nước chảy mây trôi, đợi đến lúc Phù Tô hiểu được ý của Đinh Ninh chỉ là bảo hắn đừng cử động, thì con ngựa kia đã mang theo Đinh Ninh chạy được hơn mười trượng.

Hai con ngựa kéo xe bỗng nhiên mất đi một con, làm chiếc xe ngựa lập tức bị nghiêng sang bên, xa phu của Chu gia là một Tu Hành Giả không tầm thường, nên thân ảnh vẫn vững vàng như cũ, như cái đinh dính chắc trên đầu xe, chỉ là hắn không kịp ngăn cản Đinh Ninh, chỉ kịp quát một câu.

"Hắn muốn làm cái gì?"

Phù Tô nhìn theo Đinh Ninh đang cưỡi ngựa chạy nhanh về phía đoàn xe của Tạ gia, hoàn toàn không thể hiểu được Đinh Ninh muốn làm cái gì.

Theo hắn thấy, với thực lực của Đinh Ninh, xông lên như vậy chỉ là chịu chết mà thôi.

Trong xe ngựa chính giữa, Chu gia lão tổ sầm mặt.

Hai tay của lão hơi nâng lên, hai luồng khí tức đáng sợ đang muốn tuôn ra khỏi cánh tay, thì lão chớp chớp mắt, không biết nghĩ sao, lão nhếch mép cười khẩy, thả lại tay xuống gối.

Lão không nói gì, nên ba chiếc xe ngựa màu đen đương nhiên bất động.

Tạ Nhu vô cùng kinh ngạc nhìn Đinh Ninh phóng ngựa chạy tới, cô nghĩ mãi mà không hiểu được Đinh Ninh một mình xông tới làm gì, nhưng nhìn thấy đôi mắt bình tĩnh của Đinh Ninh đang rực lên, tiếng vó ngựa dày đặc như mưa rơi, như những cây chùy nhỏ đập thẳng vào trong lòng cô.

Tu hành giả áo xám khựng người.

Hắn vốn đã định ra tay, nhưng lúc Đinh Ninh lao ra thùng xe có phát ra hai tia kiếm quang màu đen quỷ dị làm hắn thấy khó hiểu, nên hắn ngừng lại.

Đinh Ninh thực sự không phải là Tu Hành Giả bình thường.

Hắn biết vì sao tu hành giả áo xám lại dừng lại.

Nên hắn lập tức giơ tay lên, xùy một tiếng, lại một tia kiếm quang đen nhánh lao ra.

Bay thẳng về phía đoàn xe Tạ gia và tu hành giả áo xám.

Đường kiếm quang phá không từ một khoảng cách xa như vậy, trong đầu tu hành giả áo xám lập tức hiện ra đủ loại khả năng, những công pháp Kiếm Kinh cường đại thi nhau hiện lên trong đầu hắn.

Hắn ngẩng đầu lên, híp mắt nhìn đường kiếm quang màu đen.

Hắn sợ nó phát sinh ra những biến hóa kinh người.

Nhưng khi tia kiếm quang màu đen tới gần, hắn cảm nhận được sức mạnh của nó đã giảm hẳn đi, tốc độ bay cũng chậm hẳn lại, hàn khí lạnh buốt trong kiếm quang cũng gần như tan hết.

"Tinh Thần Ngưng Sát."

Hắn lầm bầm, mày cau lại.

Hắn đã biết đấy là cái gì, cũng biết tu vi của Đinh Ninh yếu hơn mình rất nhiều.

Nhưng hắn lại mơ hồ có cảm giác bất an. . . Thiếu niên kia, hình như có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn, trong lúc vô hình đã khống chế tiết tấu của trận đấu.

Hắn đương nhiên không hề muốn có kẻ khác ngoài mình khống chế được tiết tấu chiến đấu.

Nên hắn hít sâu một hơi, không còn do dự nữa, hai luồng Chân Nguyên tinh khiết dũng mãnh truyền xuống chân.

Dưới đế giày của hắn, có hai mảnh ngọc phiến màu xanh nhạt.

Hai mảnh ngọc phiến này rất mỏng, chỉ dày bằng sợi tóc, thực không biết dùng cách nào mới cắt và chế ra được, vì bên trên ngọc phiến có rất nhiều phù văn rậm rạp.

Khi Chân Nguyên rót vào, phù một tiếng, dưới chân hắn xuất hiện hai cột sáng màu xanh.

Cả người hắn, biến mất trong hai cột sáng màu xanh đó.

Là thực sự biến mất.

Vì không có ai nhìn thấy thân ảnh hay sự tồn tại của hắn nữa.

Q3 - Chương 16: Thất cảnh tự tin và khiếp sợ

Chương 16: Thất cảnh tự tin và khiếp sợ

"Trốn!"

Đinh Trữ nghiêm nghị quát to một chữ, mà hắn cũng chỉ kịp quát ra một chữ mà thôi.

Một chữ này vừa ra khỏi miệng, tất cả ngưng sát kiếm khí tích cóp trong cơ thể hắn đồng loạt được bắn ra hết, những tia kiếm quang đen nhánh biến thành một trận mưa, đồng loạt đánh vào một vị trí bên cạnh Tạ Liên Ứng.

Tiếng quát và trận mưa kiếm đều là mệnh lệnh không cho phép kháng cự đối với Tạ Liên Ứng và Tạ Nhu. "Đi!" trong mắt Tạ Liên Ứng lóe lên nước mắt, gần như vô thức kéo Tạ Nhu bên cạnh, chạy nhanh về phía sau.

Một tiếng kêu ngạc nhiên vang lên.

Trong màn mưa kiếm quang màu đen, xuất hiện một vòng ánh sáng màu xanh, sau đó là một tia ngân quang lóe lên.

Tạ Nhu chạy không dừng bước. Tuy biết phù khí của Đại Sở Vương Triều là đệ nhất thiên hạ, nhưng tu hành giả áo xám này phá không mà đến như thế, cô thực chưa bao giờ được nghe thấy.

Một tia ngân quang lóe lên trong không khí, tiếp theo mới là thân ảnh màu xám.

Trong mắt tu hành giả Đại Sở Vương Triều, quá trình Đinh Trữ

bức ra tất cả ngưng sát tiểu kiếm trong cơ thể tạo thành cơn mưa kiếm thực vô cùng lưu loát, như mây trôi nước chảy.

Thân ảnh màu xám hơi nghiêng người, ngân quang lóe lên bên cạnh cơ thể, thanh đại kiếm màu bạc dựng thẳng lên.

Những đường kiếm quang màu đen nổ bung trên lớp ngân quang, , trong không khí nở bung những đóa hoa màu đen.

Nửa thân trên phía trước của tu hành giả Đại Sở Vương Triều cũng nở rộ những đóa hoa bạc, nhưng hắn vẫn cảm nhận được hơi lạnh thấu xương phả lên người.

Tam cảnh và Thất Cảnh chênh lệch quá xa, huống chi trên người hắn còn có phù khí tâm huyết của Tu Hành Giả và Tượng Sư Đại Sở.

Tuy hắn không hiểu làm sao Đinh Trữ nhìn ra được chỗ ẩn thân của mình, nhưng ánh mắt của hắn vẫn cực kỳ hờ hững, hắn đẩy Chân Nguyên vào trong "Vô Ưu Giác" .

Trong không khí lại tuôn ra một luồng sát ý.

Vì Vô Ưu Giác tỏa ra Thiên Địa Nguyên Khí có màu sắc quá sức rực rỡ, quá sức đẹp đẽ, nên sát ý của nó cũng làm cho người ta cảm thấy thoải mái dễ chịu, làm người ta quên đi những ưu phiền, và vì thế phản ứng cũng trở nên chậm chạp.

Tạ gia là đệ nhất cự phú Quan Trung, Tu Hành Giả mang theo đương nhiên cũng không phải tầm thường, khi Vong Ưu Giác phóng ra mấy mảnh vỡ của những thanh ngưng sát tiểu kiếm, rít lên thê lương bay về phía Tạ Liên Ứng, thì hai thanh phi kiếm lơ lửng bên cạnh lão phu nhân và đứa bé rút cuộc đã phản ứng.

Oanh một tiếng nổ mạnh.

Thanh tiểu kiếm màu đỏ bốc cháy mãnh liệt, tỏa ra quang

diễm chói mắt, thân kiếm tuy nhỏ nhưng vì bắn ra sức mạnh quá mức cương mãnh, nên làm cho người ta có cảm giác nó giống như một khối dung nham khổng lồ từ trong miệng núi lửa phun ra, đánh thẳng về phía tu hành giả Đại Sở Vương Triều.

Thanh tiểu kiếm màu xanh thì lặng lẽ chui vào trong đất, khí tức hoàn toàn hòa vào với khí tức của đất.

Tu Hành Giả Đại Sở Vương Triều cau mày, nhưng thế đi của Vô Ưu Giác trong tay không hề đổi hướng.

"Đùng" một tiếng trầm đục, thanh tiểu kiếm màu đỏ đang vũ bão bay tới bị một sức mạnh cường đại cứng rắn bức ngừng trên không trung, nó chớp lên liên tục muốn tránh qua đường khác nhưng đều không thần công, bị sức mạnh cường đại kia nện văng ra, hỏa diễm do phù văn trên thân kiếm tạo nên tan thành từng mảnh, rơi vào trong bụi cỏ chung quanh.

Cỏ xanh lập tức bị đốt khô hết nước, bốc cháy.

Tu Hành Giả Đại Sở Vương Triều không hề bận tâm tới thanh tiểu kiếm màu xanh, đối với hắn, thanh tiểu kiếm đó trước sau gì cũng phải chui ra khỏi đất để tấn công hắn.

Chỉ cần nó chui ra khỏi đất, thì hắn sẽ cảm giác được nó, và phản ứng kịp.

Đây chính là sự tự tin tuyệt đối của cường giả Thất Cảnh.

Thanh tiểu kiếm màu đỏ vừa bị nện bay ra, trong một chiếc xe của Tạ gia rung lên, một tiếng kêu đau đớn vang lên, một búng máu phun thấm lên màn xe che phủ.

Nhưng tu hành giả Đại Sở Vương Triều cảm thấy khá là bất ngờ, vì thanh tiểu kiếm màu xanh đã hoàn toàn biến mất, không hề hiện ra.

Nhưng vì có được lòng tin tuyệt đối, nên mọi động tác của hắn vẫn không hề chậm lại chút nào.

Hai luồng Thiên Địa Nguyên Khí từ dưới chân hắn tuôn ra, dưới chân hắn xuất hiện hai vòng sáng mắt thường cũng nhìn thấy được, trong nháy mắt, cả người hắn bay thẳng tới, và không ngừng điên cuồng tăng tốc.

Chỉ trong nửa hơi thở, Vô Ưu Giác với sát ý mãnh liệt đã tới sát phía sau Tạ Liên Ứng và Tạ Nhu.

Một tiếng quát già nua vang lên từ trong xe ngựa trước mặt Tạ Liên Ứng và Tạ Nhu.

Bên trong chiếc xe ngựa này có một văn sĩ lão niên râu tóc bạc trắng.

Khắp người ông như xuất hiện những lỗ thủng, xùy xùy bắn ra vô số luồng gió màu xanh.

Thùng xe bằng gỗ rắn chắc bị dễ dàng vỡ toang như giấy dán đèn lồng, bay tung tóe ra ngoài.

Những luồng gió xanh như vật sống, vặn vẹo uốn éo, như những chiếc đuôi yêu tinh từ bốn phương tám hướng quét về phía tu hành giả Đại Sở Vương Triều.

Nhưng người kia chỉ nhếch mép khinh thường, thân hình không có chút biến đổi nào, chỉ có Chân Nguyên tuôn ra càng thêm mạnh hơn mấy phần.

Nguyên khí bảy màu từ Vô Ưu Giác phát ra càng thêm rực rỡ, nhìn qua chưa hề chạm đến cơ thể Tạ Liên Ứng và Tạ Nhu, nhưng cả Tạ Liên Ứng lẫn Tạ Nhu đều kêu lên một tiếng đau đớn, khóe miệng ứa máu tươi.

Thân hình văn sĩ lão niên như không hề có sức nặng, bốc lên

theo những luồng gió xanh tung bay, bay tới ngăn đằng trước Tạ Liên Ứng và Tạ Nhu.

Tu Hành Giả Đại Sở nheo mắt.

Hắn cảm nhận được trong những luồng gió xanh có một khí tức khác thường.

Hắn dừng lại.

Từ lúc mới bắt đầu chiến đấu đến giờ, đây là lần đầu tiên cơ thể của hắn dừng lại.

Nhưng nguyên khí phun ra lại càng mạnh hơn nữa.

Trên đỉnh đầu của hắn, Thiên Địa Nguyên Khí lại ùn ùn tụ tới, với tốc độ kinh khủng, chui vào trong Ngân La Sát Ban Chỉ.

Từ trong Ngân La Sát Ban Chỉ tuôn ra dòng thủy ngân màu bạc sền sệt, bao phủ hết cơ thể của hắn, ngay cả thất khiếu cũng được Nguyên Khí màu bạc tràn ngập, hắn biến thành một người màu bạc.

Những luồng gió xanh công kích vào hắn đều bị sụp đổ, nhưng có một luồng vẫn còn ngưng tụ không tiêu tan, hơn nữa càng lúc càng tỏa ra hào quang sáng rực.

Tu Hành Giả Đại Sở cười khẩy.

Trên luồng gió xanh kia xuất hiện những vết rạn, trong những vết rạn có thể thấy rõ cả bằng mắt.

Văn sĩ lão niên vẫn đang còn lơ lửng trên không trung, nhưng cả người run lên, máu tươi phun ra cả từ miệng lẫn mũi.

Một luồng khí tức cường đại chỉ Bản Mệnh vật mới có, đến lúc này mới phát ra từ luồng gió xanh óng ánh tỏa hào quang kia.

Luồng gió này không phải do Thiên Địa Nguyên Khí ngưng tụ thành, mà là Bản Mệnh vật của tu hành giả.

Bản Mệnh sở dĩ được gọi là bản mệnh, chính là vì nó tương liên tới tính mạng của Tu Hành Giả, nếu Bản Mệnh vật bị hủy, nặng thì trọng thương, nặng thì mất mạng ngay lập tức, nhưng bản mệnh vật của văn sĩ lão niên bị hủy, mà ông lại chẳng hề do dự chút nào, ngược lại lại còn ép tất cả sức mạnh còn lại trong người ra hết, không hề giữ lại chút gì.

Luồng gió xanh Bản Mệnh vật đang cố gắng trói lấy tu hành giả Đại Sở.

Ngay lúc này, trong chiếc xe ngựa cuối cùng, một kiếm sư trẻ tuổi mặc áo xanh, ánh mắt đầy kiên quyết hít sâu một hơi, thanh phi kiếm hắn giấu ở dưới mặt đất nãy giờ rút cuộc chui lên ngay dưới chân tu hành giả Đại Sở.

Lớp ngân quang trên mặt tu hành giả Đại Sở biến mất, cái khăn vàng che mặt vì nguyên khí trống lay động nên bị bóc ra.

Đằng sau lớp khăn vàng là một khuôn mặt thon gầy, trắng trẻo, âm nhu như mặt con gái.

Trên khuôn mặt đó, là sự khinh bỉ và thương cảm.

"Trừ tên kia ở trong sơn môn, thực lực Tạ gia chỉ có thế thôi sao?"

Vô Ưu Giác được thu trở về, dán dọc theo người, từ trên quét xuống.

Luồng gió xanh đang trói hắn bị nứt vỡ thành nhiều mảnh, văn sĩ lão niên rơi xuống đất, lặng lẽ mất mạng.

Hắn cất bước, Vô Ưu giác trong tay tiếp tục quét xuống, quét thẳng xuống chân, đập trúng vào thanh phi kiếm màu xanh mới

vừa từ trong đất chui ra.

Như hai ngọn núi nhỏ chạm vào nhau.

Oanh một tiếng bạo vang.

Thanh tiểu kiếm màu xanh cày lên mặt đất một rãnh sâu.

Kiếm sư trẻ tuổi cúi đầu, trên gương mặt trơn láng xuất hiện những nếp nhăn, trong mỗi nếp nhăn đều ứa máu.

Tu Hành Giả Đại Sở ngạo nghễ ngẩng đầu.

Theo hắn thấy, trong Tạ gia chẳng có ai đủ sức cản hắn giết Tạ Liên Ứng và Tạ Nhu, ngay cả tên nhóc phóng kiếm quang màu đen hồi nãy kia nữa.

Nhưng, hắn đã cảm thấy có một luồng Thiên Địa Nguyên Khí không thể nào xuất hiện lại xuất hiện.

Hắn quay người, trong mắt hiện lên sự khiếp sợ.

Q3 - Chương 17: Tạ gia bị tuyệt sát

Khiếp sợ của hắn không phải đến từ sức mạnh của luồng thiên địa nguyên khí đó, mà là từ phương hướng của nó.

Vì nó chính là từ bên trong thùng xe có lão phu nhân.

Trong xe đó chỉ còn có một mình lão phu nhân bị chém một kiếm mà thôi.

Hắn không thể nào ngờ được, người ra tay ngăn cản hắn bây giờ, lại chính là lão phu nhân đang đổ máu kia.

Ngân La Sát Ban Chỉ lập tức tuôn ra ngân quang, bao phủ lấy cơ thể của hắn.

Trên vai mất đi một mảng thịt to, nửa người bị máu tươi nhuộm đỏ, lão phu nhân trông rất thê lương, nhưng mặt của bà lại vô cùng bình tĩnh, song chưởng đẩy thẳng về phía trước, rèm xe, và cả nửa cái thùng xe bị kích nát bấy, những ánh sao màu vàng đất xuất hiện, tạo thành hai vòng sáng phía trước song chưởng của bà.

Hai vòng sáng, trông như hai cánh tay của bà kéo dài ra, đập thẳng về phía Tu Hành Giả Đại Sở.

Tu Hành Giả Đại Sở cau mặt, quát to một tiếng, nguyên khí màu bạc trên người hắn như sóng hoa từng mảnh bay lên.

Cả người hắn rùn xuống, hai chân lún hẳn xuống đất, động tác không hề chậm chạp chút nào, Vô Ưu Giác bay ra, chém vào lão phu nhân.

Phù một tiếng, nửa người lão phu vỡ vụn, hóa thành bùn máu bay tung tóe trong không trung.

Nhưng, trong không khí đã lại xuất hiện một luồng khí tức khác thường.

Luồng khí tức này đến từ thằng bé con cũng đang bị chảy máu.

Vì mất quá nhiều máu, nên khuôn mặt thằng bé tái nhợt, nhưng hai con ngươi lại đen sì như mực, tạo nên một sự đối lập mãnh liệt.

Lão phu nhân bị một kích đánh chết, một nửa cơ thể hóa thành bùn máu, nhưng khuôn mặt ngây thơ của thằng bé lại vô cùng bình tĩnh, một thanh tiểu kiếm hình mũi khoan màu vàng đen từ trong tay áo bị máu tươi nhuộm đỏ của nó bay ra, xoay tròn cực nhanh, bắn về phía bụng của Tu Hành Giả Đại Sở.

Tu Hành Giả Đại Sở kêu lên một tiếng đau đớn, mũi miệng đều chảy máu.

Nguyên Khí màu bạc trên người hắn gần như bị đánh nát bấy, phần bụng chỗ bị thanh tiểu kiếm hình mũi khoan đánh trúng vang lên tiếng vải rách và xương nứt vỡ.

Hắn không thể tiếp tục tiến lên được nữa, trên mặt đất tóe lên ba cuộn sóng khí, thân hình hắn lùi lại hơn mười trượng.

Tiểu kiếm hình mũi khoan xuyên vào thịt mấy tấc, Nguyên Khí màu bạc hoàn toàn biến mất, nhưng chỉ trong nháy mắt, trong người hắn lại tuôn ra một luồng Chân Nguyên mênh mông, chảy vào trong Ngân La Sát Ban Chỉ.

Nguyên Khí bạc lại tỏa ra, bao trùm bàn tay của hắn, hắn đưa tay xuống, nắm lấy thanh tiểu kiếm hình mũi khoan vẫn còn đang xoay tròn ở bụng.

Âm thanh ông ông vang lên trong không khí, bụng hắn phun ra một chùm máu.

Tất cả thức niệm và nguyên khí bên trong phù văn của thanh tiểu kiếm hình mũi khoan bị hắn bức hết ra, trong nháy mắt biến thành một vật chết.

Thằng bé suy sụp ngả ra nệm xe, Tu Hành Giả Đại Sở lạnh lùng ném thanh tiểu kiếm.

Thanh tiểu kiếm bay vùn vụt, cắm vào ngực thằng bé.

Ngực thằng bé lõm xuống, máu văng tung tóe, chỗ lõm biến thành một lỗ thủng to.

Nệm xe dưới lưng đứa bé bị sức mạnh cường đại chấn nát, nội tạng trong người thằng bé cũng hoàn toàn biến mất, nó đã sắp chết đi, nhưng trong tích tắc trước khi chết, nó cúi người nhìn cơ thể của mình, trên nét mặt nghiêm nghị, ánh lên sự vui vẻ vì không làm nhục sứ mạng.

Điều nó nhìn thấy cuối cùng, là Tạ Liên Ứng, Tạ Nhu và Đinh Ninh đã thối lui tới chỗ ba chiếc xe ngựa màu đen của Chu gia.

Trong đội xe của Tạ gia, Tu Hành Giả người nào không chết thì cũng trọng thương, những mảnh thùng xe vỡ vụn và máu thịt vương vãi chỗ nào cũng có, tình trạng hết sức thê thảm, nhưng cường giả Đại Sở Vương Triều lại không hề thấy vui chút nào.

Hắn cúi đầu trầm mặc một lúc, sau đó ngẩng đầu lên: "Đồng Mỗ Song Sát. . . Vốn ban đầu các ngươi đâu phải bắt được người nhà của Trần Thôn Vân."

Đinh Ninh, Tạ Liên Ứng và Tạ Nhu đã dừng lại.

Tạ Liên Ứng hít sâu một hơi, nhìn Tu Hành Giả Đại Sở, gật đầu: "Không đủ thời gian để đi bắt người Trần gia, chỉ là quá quan

tâm tất sẽ bị loạn, trong tình hình như vậy, các ngươi sẽ không có đủ thời gian để kiểm tra được thật hay giả."

"Mưu kế hay."

Tu Hành Giả Đại Sở đã hít thở lại suôn sẻ bình thường, giọng lanh lảnh, đầy tán thưởng, "Trần Thôn Vân quả là đã chết uổng."

Tạ Liên Ứng im bặt.

Bao nhiêu Tu Hành Giả của Tạ gia vừa mất mạng thảm khốc, vậy mà vẫn không cản được Tu Hành Giả Đại Sở này chút nào.

"Làm sao ngươi đoán ra được vị trí ta xuất hiện?"

Tu Hành Giả Đại Sở quay sang nhìn Đinh Ninh.

Tuy không biết trong ba chiếc xe ngựa màu đen còn Tu Hành Giả thuộc dạng gì, nhưng hắn biết rõ, đến giờ Tạ Liên Ứng và Tạ Nhu vẫn còn sống, chính là nhờ thiếu niên trước mắt bắt được điểm rơi chính xác của hai tấm "Dược Không Phù" của hắn ở lúc đầu, chế ngự được hành động của hắn.

Phù Tô từ trong xe đi ra, đứng cạnh Đinh Ninh.

Thời gian ngắn ngủn giết chóc vừa rồi, đã hoàn toàn vượt qua những gì hắn từng thấy trong tu hành thường ngày, trong lòng hắn lạnh buốt, nghe Tu Hành Giả Đại Sở hỏi, hắn cũng quay sang nhìn Đinh Ninh, vì đó cũng đang là thắc mắc trong lòng hắn.

Hắn có người cha và người mẹ mạnh nhất thiên hạ, có sư phụ tốt nhất của cả Đại Tần vương triều, nên hắn đạt được tiến cảnh tu vi cực nhanh, nhìn thấy rất nhiều thứ mà Tu Hành Giả bình thường không được thấy. Hắn biết "Dược Không Phù" có dấu vết lần theo được, là dấu vết thông đạo của Thiên Địa Nguyên Khí khi lưu thông, Tu Hành Giả nhìn như là biến mất, chỉ là vì tốc độ của thông đạo đó quá nhanh, vượt ra cực hạn nhìn thấy bằng mắt của

Tu Hành Giả.

Nhưng dù có biết đối phương có Phù Khí như vậy, thì trong thời gian cực ngắn thông đạo di chuyển, cũng không thể nào đoán ra được đầu kia của thông đạo sẽ dừng ở đâu.

Nếu Dược Không Phù là một cái cầu được dựng giữa không trung, thì đầu kia của cầu,chỉ có người thi triển mới biết mà thôi .

Đinh Ninh hít một hơi.

Hắn đương nhiên có thể không trả lời, nhưng nếu không đưa ra được lý do làm người ta tâm phục khẩu phục, thì Chu gia lão tổ trong xe ngựa sau lưng sẽ tăng thêm lòng nghi kị với hắn.

Hắn ngẩng đầu lên, bình tĩnh trả lời: "Vì chỗ đó, phải là chỗ hai thanh phi kiếm không chặn được."

Phù Tô giật mình, nhất thời không hiểu kịp ý của lời giải thích này.

Cường giả Đại Sở Vương Triều cau mày.

Hắn nhớ lại những hình ảnh ban nãy, lầm bầm: "Chỉ có thế?"

Đinh Ninh gật đầu: "Chỉ có thế."

Phù Tô kinh ngạc thầm nghĩ, chẳng lẽ chỉ là vì đó là vị trí, mà cơ thể Tạ Liên Ứng và Tạ Nhu vừa vặn che khuất, ngăn lại hướng bay của hai thanh phi kiếm?

"Tại hạ Ngân Tuyến Công Phường Trần Sở."

Tu Hành Giả Đại Sở gật đầu chào.

Ánh mắt của hắn nhìn vào sau lưng Đinh Ninh, nơi thùng xe có Chu gia lão tổ ngồi, những lời này hiển nhiên là chào hỏi Chu gia lão tổ.

Phù Tô và Tạ Liên Ứng sững người.

"Ta là ai, mà lại được Ngân Tuyến Thánh Thủ Trần Sở tiếng tăm lừng lẫy tự mình ra tay thế này." Tạ Liên Ứng cười nhạt, "Được gặp Tu Hành Giả cường đại của hoàng cung nước Sở, quả thực là tam sinh hữu hạnh."

Trần Sở là người có tiếng tăm rất lớn.

Những người đạt tới cấp "Ti Lộ", có thể trên một tấm vật liệu chỉ bằng sợi tóc, vẽ ra được phù văn, được gọi là thánh thủ trong giới tượng sư của Đại Sở Vương Triều.

Thánh thủ của Ngân Tuyến Công Phường, tổng cộng chỉ có năm người.

Mà Trần Sở không chỉ là thánh thủ, mà còn là một cường giả Thất Cảnh.

Điều này là vô cùng hiếm, vì rất ít có Tu Hành Giả dưới thất cảnh có khả năng chế tác và sử dụng Phù Khí.

Nên có lẽ trước đây hắn đã là một khí sư của cung đình.

Tuy nhiên, trong câu nói của Tạ Liên Ứng, lại mang theo một ý tứ khác.

Khí sư trong cung đình của Đại Sở Vương Triều, đều có cơ thể không hoàn chỉnh.

Trần Sở đương nhiên nghe ra được ý trào phúng của Tạ Liên Ứng, nhưng hắn không hề bận tâm, vì hắn đang cảm nhận được sự nguy hiểm từ trong chiếc xe ngựa màu đen kia.

Hắn phải lấy được thêm thông tin, thì mới quyết định được nên bỏ chạy, hay tiếp tục ở lại chiến đấu.

Chân mày Đinh Ninh giật giật.

Màn xe của Chu gia lão tổ được kéo ra.

Chu gia lão tổ đứng dậy, đi ra khỏi xe.

"Ta họ Chu, tên chỉ một chữ Mi, đồng âm với nấm mốc, nên cả đời ta chưa hề gặp may mắn."

Chu gia lão tổ mặt mũi hiền lành, chào Tu Hành Giả của Đại Sở Vương Triều.

"Thì ra là lão, lão vẫn còn chưa chết!"

Tạ Liên Ứng giật thót, kêu lên thất thanh trong lòng.

"Không ngờ Chu gia lão tổ vẫn còn sống, thực là già mà vẫn còn cường mãnh." Trần Sở nheo mắt, vô cùng bất ngờ.

"Trường Lăng bây giờ, không còn là Trường Lăng của các ngươi khi đó."

Trần Sở nhìn Chu gia lão tổ, đạm mạc: "Ngươi cần gì phải nhúng tay vào chuyện này?"

"Vừa lúc gặp phải, chính là cơ duyên."

Chu gia lão tổ hòa ái nhìn Trần Sở: "Trên người của ngươi có hai món đồ tốt, ta muốn lấy đưa cho người trẻ tuổi ở bên cạnh ta."

= = = = = = = = = = =

Ám chiêu dụng thành

Trần Sở đại thương

Chu tổ hiện thân

Kinh nhân hãi tục.

Q3 - Chương 18: Chu gia lão tổ âm độc

Trần Sở nhàn nhạt nhìn Chu gia lão tổ, không chút sợ hãi: "Hai món đồ đó đều là báu vật của Đại Sở Vương Triều ta."

Hai món đồ Chu gia lão tổ nói, chính là Vong Ưu Giác và Ngân La Sát Ban Chỉ, nhưng hắn đáp lại rằng chúng đều là báu vật của Đại Sở Vương Triều Trọng Khí, ý tứ chính là nhất định sẽ đem cả hai món mang về Đại Sở Vương Triều, trừ phi hắn mất mạng ở đây.

Câu này ý nghĩa cũng tương tự với châm ngôn của giới kiếm sư Đại Tần, kiếm còn người còn, kiếm mất người mất.

Nhưng câu này khi được thốt ra từ miệng một Thất Cảnh tông sư, lại mang theo lực uy hiếp rất lớn.

Trong mắt Chu gia lão tổ lấp lóe tia tham lam, lão mỉm cười: "Nếu đã như vậy, cả ngươi cũng ở lại đi."

Trần Sở không nói thêm gì nữa.

Hắn hít sâu một hơi, mặc kệ thương tích đã bị khi nãy, thúc giục chân nguyên điên cuồng vận chuyển, sắc mặt hơi tái nhợt giờ ửng đỏ lên một cách bất thường, tóc mai hai bên cũng bắt đầu chuyển sang màu trắng.

Một luồng khí tức cường đại rót vào trong Vong Ưu Giác.

Không khí trước mặt hắn chấn động, tất cả cây cỏ trên mặt đất bị chấn thành bụi phấn, Vong Ưu Giác tỏa ra hào quang bảy màu, với tốc độ sét đánh, đâm thẳng vào Chu gia lão tổ.

Chu gia lão tổ nheo mắt.

Từ lúc Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ đến nay, lão chưa hề giao thủ với ai, sự áp bách làm cho người ta hít thở không thông đang ập tới trước mặt, làm cho lão có một cảm giác rất lạ lẫm, đồng thời, trong xương cốt của lão lại dậy lên một sự ngứa ngáy, một cảm xúc từ lâu đã nằm im, giờ đang sống lại.

Lão đứng vững, đưa tay phải ra.

Xoẹt một tiếng, một tia kiếm quang màu đen từ ngón tay bắn ra, chuẩn xác đánh trúng vào Vong Ưu Giác.

Cùng là kiếm quang màu đen, nhưng ngưng sát tiểu kiếm của lão và ngưng sát tiểu kiếm của Đinh Ninh lại chênh lệch với nhau như trời và đất.

Ngưng sát tiểu kiếm của Đinh Ninh chỉ có vẻ óng ánh ở bề ngoài, còn ngưng sát tiểu kiếm của lão như được làm từ bảo thạch đậm đặc, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, thậm chí còn có mấy phần khí tức lạnh lẽo âm hàn cùng loại với Cửu U Minh Vương Kiếm.

Rắc một tiếng giòn vang.

Thanh tiểu kiếm màu đen vỡ vụn thành những hạt nhỏ óng ánh, nhưng thế tấn công sấm vang chớp giật của Vong Ưu Giác cũng bị khựng lại, nó dừng ngay giữa không trung, sau đó bị những hạt óng ánh kia kích bay ra ngoài.

Trần Sở cau mặt, sắc mặt càng thêm đỏ ửng.

Chỉ qua một chiêu thăm dò, đã nghiêng về phía cực kỳ bất lợi cho hắn, ngưng sát Nguyên Khí của Chu gia lão tổ không biết đã được tích tụ trong cơ thể bao nhiêu năm, ngưng tụ đến một mức không ai tưởng tượng nổi, chân nguyên của hắn trong Vong Ưu Giác không thể nào chống đỡ nổi, hơn nữa ai cũng có thể cảm giác ra được, hắn chính là đang bất chấp nội thương mà cưỡng ép vận

chuyển Chân Nguyên.

Khi bị nội thương, mà còn mạnh mẽ vận chuyển Chân Nguyên, đương nhiên sẽ tạo nên tổn thương lớn hơn cho cơ thể, khiến hắn không thể chiến đấu trong thời gian dài.

Nhưng Thất Cảnh giao thủ với nhau, đâu phải là chuyện đơn giản.

Cảm nhận được tình hình suốt quá trình tiểu kiếm đen của mình đánh trúng Vô Ưu Giác, khí tức của Chu gia lão tổ hoàn toàn thay đổi, nhưng Trần Sở đã tìm ra được một tia cơ hội chiến thắng.

Hắn hít sâu.

Trong thời gian cực ngắn, không khí trước người hắn như bị hút sạch, biến thành Chân Không.

Tay phải hắn duỗi về phía Vong Ưu Giác, khi mọi người đều nghĩ hắn sẽ hút phù khí đó trở về, thì trong khí hải của hắn, có mấy giọt dịch thể màu tím óng ánh với tốc độ khủng khiếp, theo kinh mạch chảy tới đầu ngón tay phải, rồi phóng ra ngoài.

Hóa thành một nửa vòng tròn màu tím.

Nửa vòng tròn tím vừa xuất hiện, thì trên bầu trời nổi một tiếng ầm vang, một cái lỗ hổng cực lớn xuất hiện.

Một cột sáng chói mắt, chói đến mức không ai nhìn thẳng vào được, từ trên không trung chiếu xuống, chiếu thẳng vào nửa vòng tròn màu tím kia.

Tất cả mọi người đều kinh hãi.

"Cái gì thế?"

Tạ Nhu kêu lên.

Nửa vòng tròn tím này, thì ra chính là bản mệnh vật của cường giả thất cảnh Đại Sở quốc.

Từ nãy đến giờ, hắn đều dùng ngoại vật để chiến đấu, khiến không ai nghĩ hắn có tu Bản Mệnh vật. Bây giờ Bản Mệnh vật bỗng nhiên xuất hiện, lúc đầu vốn đã làm cho người ta hít thở không nổi, bây giờ lại có thêm cột sáng từ trên cao chiếu xuống, sức mạnh ẩn chứa trong cột sáng đó, hoàn toàn vượt xa sức mạnh một Bản Mệnh vật có thể có.

Bầu trời mở ra, nguyên khí khủng bố chiếu xuống, rõ ràng là hình ảnh của Đệ Bát Cảnh Khải Thiên Cảnh được ghi trong sách vở.

Đinh Ninh vô cùng bình tĩnh, vì hắn biết, sở dĩ có dị tượng như vậy, chỉ là vì Bản Mệnh vật của Trần Sở, bản thân chính là một món Phù Khí đặc biệt mà thôi.

"Phù Khí Đại Sở quả nhiên đệ nhất thiên hạ, nhưng cuối cùng chẳng qua cũng chỉ là dùng ngoại vật mượn một chút sức mạnh da lông của Đệ Bát Cảnh mà thôi, làm sao có được thần vật của Đệ Bát Cảnh thực sự?"

Hơi ngửa đầu nhìn cột sáng chiếu xuống từ trên bầu trời, Chu gia lão tổ lắc đầu.

Vô Ưu Giác đã bị nửa vòng tròn tím đánh bay ra ngoài.

Trần Sở mặc kệ Vô Ưu Giác, hắn hoàn toàn hòa thành một thể với nửa vòng tròn tím, cơ thể hắn được nửa vòng tròn tím dung nhập sức mạnh của nó vào, hắn và nửa vòng tròn tím, mang theo sức mạnh khủng bố và sức chấn động kinh người, áp tới trước mặt Chu gia lão tổ.

Đinh Ninh, Phù Tô, Tạ Liên Ứng, Tạ Nhu, hai xa phu của Chu gia, ba cỗ xe ngựa, và cơ thể của Chu gia lão tổ, đều bị một cơn

cuồng phong cực mạnh thổi bay.

Chiếc áo khoác rộng thùng thình của Chu gia lão tổ bị thổi bung ra, làm lộ ra cơ thể nguyên hình của lão.

Một bên eo của lão đã bị cắt mất, khoét sâu vào tới nửa người, bụng lão nổi gồ cao, làm cho người ta có cảm giác, nguyên khối máu thịt bị khoét mất kia đều được nhét hết vào trong nửa phần bụng còn lại.

Khuôn mặt Chu gia lão tổ cứng lại.

Lão xòe cả mười ngón tay ra, mười miếng tinh phiến mỏng màu đen từ đầu những ngón tay chui ra, chúng không hóa thành tiểu kiếm, mà bay lơ lửng trước hai bàn tay của lão.

Trong bầu trời vang lên một tiếng nổ to.

Thiên Địa Nguyên Khí dũng mãnh tràn vào trong người lão, sau đó mang theo Chân Nguyên của lão, từ trong cơ thể lão điên cuồng tuôn ra.

Mười miếng tinh phiến đen hòa với chân nguyên của lão, và nguyên khí khủng bố do cảnh giới Bàn Sơn Cảnh của lão mang tới, cũng tạo thành một nửa vòng tròn màu đen.

Nửa vòng tròn đen tỏa ra ánh sáng hai màu đen trắng.

Trời đất chung quanh, cũng giống như Mặc Viên, bị biến thành hai màu trắng đen thuần túy.

Cơ thể mọi người cũng đắm chìm trong hai sắc màu đen trắng, như vừa bị kéo vào trong một bức tranh thủy mặc.

Đây chính là sát ý mạnh nhất trong Tả Ý Tàn Quyển.

Tuy Chu gia lão tổ lĩnh ngộ về Tả Ý Tàn Quyển có chút sai lệch, không giải thích được hoàn hảo đạo lý tròn và khuyết, nhưng

trên trăm năm tìm hiểu, thì cũng đã nắm được khá nhiều về sát ý này.

Chúng đã được kết tụ trong Khí Hải nhiều năm, dù Trưởng Tôn Thiển Tuyết có Cửu U Minh Vương Kiếm, thì cũng chưa chắc thắng được.

Ánh sáng đen trắng đâm vào cột sáng khổng lồ đang từ trên bầu trời chiếu xuống.

Cột sáng ấy rất sáng, sáng đến chói mắt, nhưng nó lại bị hai màu đen trắng dần ăn mòn, nửa vòng tròn màu tím ảm đạm hẳn đi, bắt đầu xuất hiện dấu gỉ sét bên ngoài những hoa văn.

Bản Mệnh vật bị tổn thương, Trần Sở bật ho một tiếng, mũi miệng phun máu, máu không chỉ ứa ra khỏi lớp da trên khắp cơ thể, mà còn vang lên tiếng bay hơi lèo xèo.

Nguyên do là vì Thiên Địa Nguyên Khí và Chân Nguyên tích cóp trong người hắn bị kích động quá mức, sau đó bị đè nén quá mạnh, khiến Thiên Địa Nguyên Khí trong các huyệt khí đều bị ép ra ngoài.

Biết mình dù có thắng được trận chiến này, thì tu vi sau này cũng sẽ bị giật lùi rất nhiều, nội thương trong người trở thành bệnh mãn tính, sau này không thể giao đấu với người được nữa, khóe miệng Trần Sở nhếch lên một nụ cười đau khổ, nhưng ánh mắt vẫn cực kỳ kiên định, lóng lánh hào quang cuồng nhiệt.

Hắn đưa tay ra.

Hơn phân nửa Chân Nguyên trong người tràn vào trong Ngân La Sát Ban Chỉ.

Một luồng khí lưu màu bạc nhỏ xíu nhưng lại tỏa ra khí thế như vỡ đê, chuẩn xác chui vào phần bị khoét trống ở eo Chu gia lão tổ.

Đây chính là cơ hội để chiến thắng, và hắn sẽ không tiếc bất cứ giá nào để lấy được nó.

Luồng sức mạnh cường đại, chui thẳng vào trong vết thương cũ của Chu gia lão tổ, muốn xé nát lục phủ ngũ tạng của lão, phá hư Khí Hải của lão.

Để đến lúc chết, Chu gia lão tổ cũng không có khả năng phản kích gì nữa.

Nhưng, Trần Sở bỗng thấy lạnh toát cả người.

Vì hắn nhìn thấy Chu gia lão tổ hiện lên vẻ khá là đắc ý.

Tia khí lưu màu bạc chui vào cơ thể Chu gia, nhưng lại phát hiện ra nó đang xông vào một không gian trống rỗng.

Nói chính xác là, luồng sức mạnh này của hắn, đã xông thẳng vào trong Khí Hải.

Người bình thường nếu bị luồng sức mạnh đó chui vào trong khí hải vốn hẹp dài như một thông đạo, tất sẽ bị sức mạnh của nó ép vào làm hư khí hải, làm cho Tu Hành Giả mất mạng.

Nhưng khí hải của Chu gia lão tổ, lại giống như một tinh thần không gian đông lạnh.

Bên trong đó, chỉ có Hàn Băng mà thôi.

Nên khi luồng khí lưu màu bạc nhảy vào, lập tức đã bị đông cứng.

Trần Sở rút cuộc đã hiểu tình hình trong người của Chu gia lão tổ, cũng hiểu vì sao Chu gia lão tổ lại ra tay chậm hơn hắn.

Nhưng hắn đã không kịp làm ra phản ứng nào nữa.

Vì bàn tay trái của Chu gia lão tổ, đã đặt lên lồng ngực của

hắn.

Trong người hắn vang lên những âm thanh kỳ quái.

Những tiếng xuy xuy vang lên, phía sau lưng hắn bắn tóe ra máu thịt, nội tạng, vụn xương, và rất nhiều máu tươi.

= =

"Người có thể đi, đồ ở lại"

Lời qua tiếng lại, chạm binh đao

Chu Gia lão tổ tâm hiểm trá

Trần Sở tiếp chiêu, tồn hay vong?

Q3 - Chương 19: Khác thường

Xương cốt Trần Sở vỡ vụn, lục phủ ngũ tạng đương nhiên cũng đã bị nghiền nát thành bùn máu, nhưng khiến người kinh dị là hắn không ngã xuống chết ngay.

Hắn vẫn đứng vững như trước, ánh mắt cổ quái nhìn phần bụng gồ cao của Chu gia lão tổ.

"Còn có ý nghĩa gì?"

Hắn chính là kẻ chiến bại, thân là tông sư của Đại Sở vương triều, mà lại sắp chết trên đất của Đại Tần vương triều, thế nhưng trong ánh mắt hắn nhìn thân hình của Chu gia lão tổ, trong giọng nói lanh lảnh lại mang theo một sự đồng tình cổ quái.

Câu nói của hắn rất khó hiểu, nhưng Chu gia lão tổ hiểu được. Ý của hắn là Khí Hải đã bị đông cứng thành như thế, lục phủ ngũ tạng trong người không còn trọn vẹn như thế, cơ thể già yếu như thế, mỗi một ngày trôi qua đều phải tiêu hao cực nhiều thiên tài địa bảo, sống không còn hưởng thụ gì được nữa, vốn đã nên chết đi từ lúc trước khi Nguyên Vũ Hoàng Đế lên ngôi, sao lại cứ cố gắng chống đỡ cái thân tàn để sống tới bây giờ, sống như thế còn có ý nghĩa gì?

Vì hiểu được, nên sắc mặt Chu gia lão tổ trở nên mờ mịt.

"Thân cây khô còn có thể tái sinh khi vào xuân, huống chi đường lên trời chỉ còn thiếu thêm chút nữa." lão lạnh lùng nhìn Trần Sở.

"Rắn chết trăm năm vẫn còn độc mà thôi, còn muốn lên trời?" Trần Sở đùa cợt đốp lại, ánh mắt mang theo vẻ đồng tình cổ quái

chuyển sang nhìn Phù Tô và Đinh Ninh: "Một con trùng độc như vậy, các ngươi cũng phải cẩn thận."

Chu gia lão tổ cười khẩy, không nói gì.

Phù một tiếng, tia sức mạnh cuối cùng trong người Trần Sở biến mất, hắn ngã xuống đất, thân hình mềm nhũn biến dạng, khó mà nhìn ra được đó là tông sư thất cảnh hô gió gọi mưa, đại sát tứ phương đội xe của Tạ gia khi nãy.

Đinh Ninh trầm mặc, cúi đầu.

Dù địch nhân, nhưng cũng có những kẻ đáng được tôn kính.

"Bọn họ muốn làm gì?"

Phù Tô nhìn ra xa, nhìn thẳng vào nhóm hơn mười con tin của Tạ gia.

Tuy Tạ gia dụng kế thành công, dùng hai Tu Hành Giả ngụy trang thành mẹ và con nhỏ của Trần gia, thành công làm cho Trần Thôn Thiên phản bội lại cường giả thất cảnh của Đại Sở Vương Triều, nhưng vì không ai nghĩ trong hàng ngũ Trần gia lại có một cường giả Thất Cảnh, nên Tạ gia đã phải trả giá cực đắt, năm tu hành giả ngũ cảnh ba chết hai trọng thương, hai người ngụy trang thành mẹ và con nhỏ của Trần gia cũng phải lộ thân và mất mạng, trong tay Tạ gia không còn cường giả nào nữa, Trần gia không cần phải sợ ném chuột sợ vỡ bình nữa, theo hắn thấy, đám người Trần gia còn lại rất có khả năng sẽ giết sạch hơn mười con tin kia.

Thế nhưng, những người Trần gia giả làm mã tặc lại không làm như vậy, họ cũng không bỏ trốn, mà hình như là đang chờ đợi.

"Bọn họ muốn được sống."

Đinh Ninh ngẩng đầu lên, nhìn Phù Tô và Tạ Liên Ứng: "Trần Thôn Thiên chết rồi, nhưng Trần gia vẫn còn rất nhiều gia quyến,

họ ở lại vì hy vọng Tạ gia sẽ để lại cho họ một con đường sống."

"Mấu chốt của việc buôn bán là hòa khí phát tài, không nên đoạt miếng cơm cuối cùng của đối phương."

Tạ Liên Ứng gật đầu, hắn nhìn Đinh Ninh, ánh mắt vô cùng hài lòng thoả mãn.

Hắn đã nhìn thấy rất nhiều anh tài trẻ tuổi, nhưng chưa có ai làm cho hắn thấy hài lòng như Đinh Ninh.

"Trong các ngươi, bây giờ ai làm chủ?"

Hắn đi tới mấy bước, nhìn đám người Trần gia, cao giọng bình thản hỏi.

Một nam tử trung niên tóc ngắn, khuôn mặt bình thường bước xuống ngựa, cũng đi ra mấy bước, khom người chào Tạ Liên Ứng.

"Tha cho người của chúng ta, hàng hóa của Tạ gia các người, các người cứ lấy lại, chỉ cần không dùng để đối phó với người Trần gia."

Tạ Liên Ứng gật đầu đáp lễ, đáp rất thâm ý: "Ngựa của các ngươi chắc chạy rất nhanh."

Người thay thế Trần Thôn Thiên trở thành gia chủ Trần gia hiểu ngay ý của Tạ Liên Ứng.

Chỉ cần Tạ gia không đối phó người Trần gia, dù tin tức ở đây có truyền ra ngoài, mọi người biết Trần gia là con cờ của Đại Sở Vương Triều đặt ở Quan Trung, thì họ cũng đã có đủ thời gian để mang hết gia quyến đi chạy trốn.

"Đa tạ, chúng ta thiếu nợ Tạ gia một cái nhân tình."

Nam tử trung niên tóc ngắn khom người cảm ơn, rồi xoay người lên ngựa.

Hôm nay họ với Tạ gia là địch nhân ngươi chết ta sống, nhưng bây giờ thắng bại đã phân, Tạ gia đã đưa ra lời hứa hẹn, khiến họ vô cùng cảm kích.

Cơn mưa tiếng vó ngựa lại vang lên, người Trần gia bắt đầu con đường chạy trốn.

Nhìn mười con tin Tạ gia đã được an toàn, Tạ Liên Ứng quay người nhìn Đinh Ninh, giọng trịnh trọng: "Hôm nay Trần gia thiếu nợ chúng ta một cái nhân tình, nhưng Tạ gia chúng ta, lại thiếu ngươi một cái nhân tình."

Đinh Ninh chớp mắt: "Tạ Trường Thắng là bằng hữu của ta."

Tạ Liên Ứng ngẩn ra, nở nụ cười: "Thằng nhóc này vậy mà cũng kết giao được mấy người bạn tốt."

Hắn xoay người lại, trịnh trọng hành lễ với Chu gia lão tổ: "Quan Trung Tạ gia đa tạ ơn tiền bối đã ra tay giúp đỡ."

Chu gia lão tổ đã trở lại nét mặt hiền hòa: "Chẳng qua là cơ duyên xảo hợp mà thôi."

Tạ Liên Ứng chân thành: "Đối với tiền bối chỉ là cơ duyên xảo hợp, nhưng đối với chúng ta, lại là ân tình sinh tử."

Chu gia lão tổ nhìn thoáng qua thi thể Trần Sở: "Lấy được Trọng Khí của nước Sở, đã đáng giá rồi."

"Tạ gia các ngươi vận chuyển cái gì?"

Đinh Ninh nhìn Tạ Nhu, hỏi nhỏ.

Tạ Nhu ngần ngừ, nhưng vẫn đáp: "Quân giới."

Đinh Ninh nhíu mày: "Rất lớn?"

Tạ Nhu gật đầu.

“Đi tới Lộc Sơn?"

Tạ Nhu không đáp, cũng không gật đầu, nhưng đối với Đinh Ninh, như thế nghĩa là đã ngầm thừa nhận.

Đinh Ninh nhíu mày: "Sao họ lại yên tâm giao cho Tạ gia các ngươi vận chuyển?"

Quân giới bình thường đều là do quân đội tự mình vận chuyển, không có quyền giao việc vận chuyển cho người khác.

Đưa một số lớn quân giới tới Lộc Sơn, điều đó có nghĩa là đang muốn tạo nên một sự uy hiếp mạnh mẽ.

Quân giới quan trọng như vậy dù giao cho Tạ gia nhận chuyển, sao lại không sắp xếp tu hành giả quan trọng trong triều đi theo hộ tống?

Tạ Nhu hít sâu một hơi.

Chuyện này cực kỳ cơ mật, không thể truyền ra bên ngoài, nhưng Tạ gia có thể tránh được kiếp nạn này cũng là nhờ có Đinh Ninh, hơn nữa Đinh Ninh đã mơ hồ đoán ra được, thì cô có giấu giếm hơn nữa cũng không còn ý nghĩa.

"Chúng ta chỉ nhận chuyển một ít phụ kiện và phụ tùng thay thế, chứ không phải những bộ phận quan trọng." Tạ Nhu nói nhỏ: "Dù Trần gia cướp hàng hóa của chúng ta, thì e rằng họ cũng không biết chúng chỉ là một phần quân giới mà thôi."

Cùng là một câu, nhưng rơi vào tai Đinh Ninh và Phù Tô, lại mang tới hai suy nghĩ khác nhau.

"Trừ Kim Ô Chước, chẳng lẽ Trường Lăng còn có món quân giới nào khác khổng lồ hơn sao?" Đinh Ninh cau mặt, trong lòng cảm thấy bất an.

Phù Tô vô cùng khiếp sợ, chẳng lẽ món đồ kia, đã chế thành rồi?

Mười con tin Tạ gia giục ngựa chạy tới, Tạ Nhu đi ra hỏi mấy câu, đến khi quay trở lại bên cạnh Đinh Ninh và Phù Tô, Đinh Ninh lại hỏi tiếp: "Đồ vật có vấn đề gì hay không? Chẳng lẽ một người như Trần Sở cũng không nhìn ra sao?"

"Không vấn đề gì."

Trong mắt Tạ Nhu lấp lánh tia mừng rỡ, "May là ngươi. . . Ta hỏi qua rồi, Trần Sở đã kiểm tra, nhưng không phát hiện ra được gì cả, chỉ cho là phôi để chế tạo mũi tên dùng cho nỏ mà thôi."

Đinh Ninh im lặng, cả người lạnh toát.

Phôi của tên nỏ bình thường là tròn mà dài nhỏ, nếu ngay cả bản thân quân đội không thể vận chuyển, thì nhất định là số lượng cực kỳ kinh người.

Chẳng lẽ, suy nghĩ của Ba Sơn Kiếm Tràng ngày xưa giờ đã bị biến thành sự thật?

Nếu đúng là như vậy, đế vị của Nguyên Vũ Hoàng Đế, quả thực sẽ trở nên càng thêm bền vững, không thể nào xuyên thủng.

***

Người Tạ gia bắt đầu thu dọn chiến trường.

Mười con tin Tạ gia tuy đều rất mệt mỏi, nhưng không ai bị thương gì nặng.

Vô Ưu Giác, Ngân La Sát Ban Chỉ, kể cả Bản Mệnh vật của Trần Sở đều bị người Tạ gia thu gom đem tới, cung kính dâng cho Chu gia lão tổ.

Bản Mệnh vật của Trần Sở khi còn ở trong người hắn, thì được

áp súc thành những giọt dịch thể, còn bây giờ khi ở ngoài, nó có hình dạng một miếng ngọc tím to cỡ móng tay, và cũng không phải có hình nửa vầng trăng nữa, mà hình dạng rất bất quy tắc, không ra tròn méo, giống như một mảnh vỡ của một món đồ gì đó bằng ngọc.

Sau khi nhìn thoáng qua, Chu gia lão tổ kêu một tiếng, gọi Đinh Ninh và Phù Tô tới.

"Kiếm của ngươi dù không tầm thường, nhưng dù sao cũng không trọn vẹn, sau này không có thể xứng với ngươi, Vô Ưu Giác này chính là Bạch Dương Kiếm Kinh trong Bạch Dương Động của các ngươi, nhưng dùng nó phải cẩn thận. Nó là một món trọng khí quan trọng của nước Sở, nếu bị lộ ra, chắc chắn sẽ bị tu hành giả của Đại Sở Vương Triều ra tay cướp lại." Chu gia lão tổ hiền lành nhìn Đinh Ninh, đưa Vô Ưu Giác cho hắn.

" Sự thần diệu của Ngân La Sát Ban Chỉ này vừa rồi hẳn là các ngươi đương nhiên cũng nhìn thấy được, ngươi dùng nó cũng phải cẩn thận." lão đưa Ngân La Sát Ban Chỉ cho Phù Tô.

Hai món đồ này đều là Trọng Khí thật sự, còn vượt qua Tuyết Bồ Kiếm ngày xưa Ly Lăng Quân ban cho Mặc Trần.

Trong mắt Đinh Ninh thoáng hiện ra một tia khác thường.

Chu gia lão tổ không có khả năng hào phóng như thế.

Dù có muốn ra vẻ hào phóng. . . Đối với Chu gia lão tổ, Phù Tô chỉ là một người bằng hữu đi theo hắn mà thôi, đâu cần phải tặng một món Trọng Khí như vậy cho Phù Tô.

Hành động này của Chu gia lão tổ tuyệt đối là khác thường.

Q3 - Chương 20: Không thể giả bộ được nữa

Ánh chiều tà như máu.

Đinh Ninh chăm chú nhìn theo nhóm người Tạ gia rời đi.

Bóng người Tạ gia càng lúc càng nhỏ, cuối cùng biến thành những điểm đen, biến mất trong nắng chiều đỏ thẫm.

Sắc mặt Đinh Ninh càng lúc càng nghiêm túc.

Trần gia tính ra cũng là thượng hào cự phú của Quan Trung, hôm nay không chỉ bại lộ thân phận là con cờ ẩn núp của Đại Sở, mà một tông sư như Trần Sở cũng vẫn lạc ở nơi đây, cái chết của Trần Thôn Thiên, và cuộc chiến giữa Trần Sở và Tu Hành Giả của Tạ gia đều khốc liệt và thảm thiết, và hắn hiểu rõ, đây chỉ là một hình ảnh thu nhỏ của Lộc Sơn hội minh mà thôi.

Lúc này nhất định có rất nhiều những người như Trần Sở, ngày bình thường cao cao tại thượng, làm tông sư không màng trần thế, nhưng bây giờ đang đi lại khắp nơi, nhiều khi chỉ để chặn đường một Tu Hành Giả bình thường, hay chặn đường quân đội đang vận chuyển lương thảo và quân giới, với ý muốn tạo nên một chút ảnh hưởng tới Lộc Sơn thịnh hội.

Dưới tình hình mưa gió vần vũ như thế, mỗi người đều trở nên nhỏ bé, sắp bị tan biến vào ánh nắng chiều đỏ thẫm như người của Tạ gia chiều nay.

Nhưng trong những chấm đen nhỏ bé đó, cũng có nhiều người có biểu hiện đặc sắc khiến người ta phải tôn kính.

Những chấm đen mạnh mẽ ấy, khi tụ lại với nhau sẽ tạo nên lịch sử, khiến cho cả vùng đất bao la trở thành một vương quốc hùng vĩ.

Chỉ hy vọng những người này đừng bị xóa tên trong sử sách.

Nếu không, họ sẽ chẳng khác gì Trưởng Tôn Thiển Tuyết, cảm thấy không công bằng.

...

Xe ngựa Chu gia đã chuẩn bị xong, nhưng Chu gia lão tổ xếp bằng ở trong xe vẫn không hạ lệnh xuất phát, cho đến khi người của Tạ gia đều đã hoàn toàn khuất trong tầm mắt.

Mặt lão lạnh tanh, cơ thể từ bụng trở xuống lạnh toát, đã bắt đầu mất đi tri giác.

Trần Sở dù Bản Mệnh vật bị phá, thân gặp trọng thương, nhưng vẫn liều mạng công kích muốn đập tan khí hải để giết lão, chỉ là không ngờ đó lại là cửa tử.

Chiến đấu giữa Thất Cảnh với Thất Cảnh, không phải lúc nào cũng phải nhanh chóng sấm vang chớp giật, hay dùng chiêu thức kinh Thiên động Địa để phân ra sinh tử, như trận chiến hôm nay, dù nhìn từ góc độ nào, thì Chu gia lão tổ cũng thắng lợi vô cùng kinh điển, hoàn toàn là chiến thắng dựa trên kinh nghiệm và trí tuệ.

Nhưng, lão đã quên để ý tới một điểm.

Chỗ thiếu hụt trên người lão tuy đã được lão tận dụng vô cùng hoàn mỹ, nhưng… cơ thể này, không phải là cơ thể hoàn chỉnh ban đầu.

Lão đoán ra được sức mạnh của Trần Sở, đoán ra được Trần Sở sẽ cho một luồng sức mạnh cuồng bạo nhảy vào trong khí hải

của lão, đều làm nổ khí hải, cũng đoán ra luồng khí ấy một khi vào trong khí hải sẽ lập tức bị đông lại, nhưng lão lại quên rằng, ngũ khí trong người lão đã không còn, mấy năm nay lão sống được là nhờ dùng thuốc và linh dược để cố gắng điều tiết.

Tu Hành Giả bình thường, dù tu vi thấp hơn lão rất xa, nhưng khi ngũ khí trong người bị mất đi, cơ thể sẽ tự mình điều tiết, tuy thời gian rất lâu, nhưng không gây nên tổn thương gì.

Nhưng lão thì không giống vậy, luồng nguyên khí cuồng bạo kia sau khi nhảy vào cơ thể của lão, đã tạo nên một phản ứng dây chuyền, những sự biến hóa tiếp theo đó đã hoàn toàn vượt khỏi tầm khống chế của lão.

Dược vật lão đã chuẩn bị sẵn, dược lực vẫn còn ẩn chứa bên trong cơ thể, không thể điều chỉnh nổi sự hỗn loạn, lại trở thành kịch độc đối với cơ thể.

Khí Hải của lão bị đông cứng càng thêm dữ dội.

Kinh mạch từ phần bụng trở xuống, đã hoàn toàn bị đóng băng.

Lão không thể đi lại được nữa, cũng không thể vận chuyển Chân Nguyên xuống dưới bụng được.

Vốn dĩ lẽ ra mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay đều đã nằm trong lòng bàn tay của lão.

Chỉ cần Tạ Liên Ứng bị giết, Tạ Nhu sẽ dễ dàng bị lão nắm giữ, trong không xa tương lai, từ từ xơi tái Tạ gia không phải là chuyện không thể làm được.

Nhưng mọi chuyện, lại vì Đinh Ninh mà phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Nhớ tới biểu hiện của Đinh Ninh ngay hôm nay, gương mặt

Chu gia lão tổ xuất hiện vẻ âm tàn.

"Các ngươi tới đây!"

Lão gọi Đinh Ninh và Phù Tô.

Đinh Ninh cau mày.

Chỉ cần nghe ra được trong giọng gọi của Chu gia lão tổ có hơi khác với bình thường, hắn đã biết chắc chắn sẽ có chuyện xảy ra.

Nhưng hắn vẫn bình tĩnh xoay người, đi về hướng xe của Chu gia lão tổ.

Phù Tô vốn không hề cảnh giác Chu gia lão tổ, nhưng lúc tới cạnh Đinh Ninh, vừa dừng chân lại, đồng tử của hắn đã co vào, vì hắn cảm nhận được một mối nguy hiểm rất lớn.

Hắn có một dự cảm đầy bất an không hiểu được.

Mái tóc đen của hắn bay dựng lên, như có một sức mạnh muốn từ bên trong bắn ra.

Nhưng hắn không kịp làm gì cả.

Một luồng khí màu đen từ bên trong thùng xe hất tung màn xe, đánh thẳng vào người hắn.

Cơ thể hắn cứng đờ, khí huyết và Chân Nguyên toàn thân đều bị đông cứng, không thể vận chuyển được nữa.

Trên người hắn xuất hiện lớp sương màu đen dày đặc.

Đinh Ninh ở bên cạnh cũng bị giống y hệt.

Tiếng nứt răng rắc vang lên.

Hai luồng khí lưu màu trắng lóng lánh từ trong xe chảy ra, rót

lên người Đinh Ninh và Phù Tô.

Hai luồng khí lưu màu trắng này rất nhu hòa, nhưng mang theo nguyên khí lạnh băng đưa vào trong người của Đinh Ninh và Phù Tô rất sâu.

Hai người đều cảm nhận được trong khí hải và tất cả kinh mạch trong người đều xuất hiện những viên băng màu đen.

Những viên băng này giống như những tảng đá chắn đường, làm cho mọi kinh mạch đều tắc lại.

Khí huyết vẫn có thể từ từ luồn lách chảy qua chúng, làm cho cơ thể vẫn sống, nhưng nếu Chân Nguyên đụng phải chúng, thì đều bị đụng nát, biến thành bọt nước.

"Tại sao?"

Sau khi lớp sương đen quấn quanh người vỡ ra rơi xuống, Phù Tô phát hiện mình đã có thể nói được bình thường, lập tức lên tiếng hỏi ngay.

Chu gia lão tổ không đáp, chỉ lạnh lùng âm hiểm nhìn Đinh Ninh.

Đinh Ninh ngẩng đầu lên.

Hắn đã có thể cử động, nhưng mọi cử động của hắn, mỗi bộ phận trên người hắn, đều tê cứng như hai chân sau khi ngồi lâu, và rất đau đớn.

"Không tại sao cả, từ lúc mới bắt đầu ta đã không nghĩ sẽ tha cho các ngươi."

Chu gia lão tổ cười dữ tợn, lão vẫn nhìn Đinh Ninh chằm chằm.

"Từ lúc ngươi ở Mặc Viên giúp đám sư huynh sư đệ tìm hiểu

ra Tả Ý Tàn Quyển của Chu gia ta, thì kết cục của ngươi đã được quyết định."

Giọng lão trở nên đùa cợt: "Tả Ý Tàn Quyển là gốc rễ đặt chân của Chu gia ta ở Trường Lăng, bên trong nó ẩn giấu rất nhiều những thủ pháp cường đại của những bậc đại năng Chu gia, nhất là Tinh Thần Ngưng Sát, thì làm sao lại có thể để truyền ra bên ngoài?"

Lão tha hồ nói, còn Đinh Ninh vẫn giữ im lặng.

Trong cơ thể hắn, những con tiểu tằm vô hình lặng lẽ xuất hiện, bắt đầu cắn nuốt những viên băng trong cơ thể.

Số lượng tiểu tằm xuất hiện rất ít, nhưng Đinh Ninh không vội, hắn còn đang bận cảm nhận tốc độ cắn nuốt của tiểu tằm.

Bộ mặt của Chu gia lão tổ bây giờ, chính là bộ mặt thật của lão mà hắn đã từng biết, nên hắn không hề bất ngờ chút nào, chỉ có Phù Tô bên cạnh là vô cùng phẫn nộ.

Phẫn nộ đến mức cả người Phù Tô run rẩy.

"Nếu ngươi đã sớm có tâm tư như vậy, sao lại còn đối xử với Đinh Ninh và ta như thế, rốt cuộc ngươi muốn lợi dụng chúng ta làm cái gì?" Hắn hít sâu, nghiến răng nhìn Chu gia lão tổ, tức giận, "Nếu đã muốn lừa gạt, sao bây giờ không tiếp tục giả bộ nữa?"

"Vì giả bộ mệt quá." Chu gia lão tổ giễu cợt: "Nhất là khi hai tên nhóc các ngươi dễ giết như vậy, mà còn cứ phải giả bộ, thì quá không thoải mái."

Đinh Ninh sau khi nắm được tốc dộ thôn phệ băng đen của tiểu tằm, mới lạnh lùng lên tiếng: "Quả thực là rất không thoải mái, để cho Tạ Liên Ứng không sinh lòng nghi ngờ, còn cố ý đưa hai món phù khí của Đại Sở Vương Triều cho chúng ta, bây giờ nghĩ lại, ta cảm thấy thực là buồn nôn."

Chu gia lão tổ nheo mắt, lạnh nhạt: "Ngươi có vẻ không hề sợ chút nào."

Đinh Ninh không hề che giấu sự khinh thường trong lòng, cười khẩy: "Muốn giết thì sớm đã giết, cần gì phải chờ tới bây giờ, đi ngàn dặm xa xôi đưa chúng ta tới Lộc Sơn, có nghĩa chúng ta vẫn còn giá trị lợi dụng. Bây giờ lại kìm nén không được, chắc là vì sau trận đấu với Trần Sở, cơ thể không còn được giống như trước, sợ không còn khống chế được chúng ta nữa chứ gì?"

Đồng tử Chu gia lão tổ co hẳn lại, đầy lãnh ý.

"Con mắt của ngươi quả thực không tầm thường."

Chu gia lão tổ không buồn phủ nhận, giọng lạnh lùng: "Muốn trách thì trách ngươi không nghe chỉ thị của ta, tự tiện làm việc, nếu không dù có phải chết, ngươi cũng không bị dày vò nhiều như vậy."

"Tóm lại ngươi muốn lợi dụng chúng ta làm cái gì?"

Phù Tô giận dữ lặp lại câu hỏi.

"Đến Vu Sơn các ngươi sẽ biết, không phải đợi lâu lắm đâu."

Chu gia lão tổ cúi đầu xuống, nhìn hai chân đã hoàn toàn mất đi tri giác của mình, tàn nhẫn nói thêm: "Vì từ lúc đầu ta đã không định cho các ngươi tới được Lộc Sơn, ta sẽ giết các ngươi ngay ở trong Vu Sơn."

Phù Tô há miệng định nói.

Nhưng Đinh Ninh đã chắn trước mặt hắn, không cho hắn nói.

"Lên xe."

Chu gia lão tổ lạnh lùng.

Lúc lão nói ra câu này, lão không biết, ở hướng khuất nắng, xa xa phía sau lưng lão, giữa đám mây trắng, có một bóng trắng đang bay lượn.

Đó là một con vật giống như con cá lớn, trên cơ thể phủ đầy vảy màu trắng, và có hai cánh chim trắng nõn.

Hai sợi râu cực dài cũng có màu trắng, đang chậm rãi bay trên không trung.

Trên lưng con chim kỳ dị này, có hai người đang ngồi.

Q3 - Chương 21: Quả nhân

Một trong hai người, là một lão nhân râu tóc bạc trắng, buông dài rủ xuống, chính là sư phụ của Tông Pháp Ti Ti Thủ Hoàng Chân Vệ và Nguyên Võ hoàng đế, Chung lão sư.

Lão nhân này biết rất ít về thế giới bên ngoài, tên của mọi người lão cũng không biết, nhưng lão lại có tu vi cực cao, cực am hiểu về tu hành, còn về tuổi tác, lão đã từng là sư phụ của đại hoàng đế.

Một nhân vật như vậy, đương nhiên có trí tuệ cực phi phàm.

Người kính cẩn ngồi sau lưng lão không phải là Hoàng Chân Vệ, mà là cung nữ thường ra vào thư phòng của Hoàng Hậu. Bà ta nhìn Phù Tô và Đinh Ninh đang bị Chu gia lão tổ khống chế, khuôn mặt lạnh hẳn đi.

Trong tay bà ta có một hạt châu to cỡ trái trứng bồ câu, tuy bà ta còn cách Chu gia lão tổ và Đinh Ninh, Phù Tô rất xa, nhưng bà ta lại nhìn thấy rất rõ mọi việc đang xảy ra, nhờ vào hạt châu đó.

"Đại nhân, người này thực là ác độc, có muốn giết lão hay không?"

Ý bà ta là, không cần lão nhân tự mình ra tay, bà ta có đủ khả năng giết chết Chu gia lão tổ.

"Muốn giết thì từ lúc rời khỏi Trường Lăng đã giết rồi, thứ sâu bọ ngắc ngoải mãi mà không chịu chết như Chu gia lão tổ này, làm gì có lòng tốt bao giờ. Chỉ là hắn dù gì cũng là một bậc tông sư của Đại Tần vương triều chúng ta, lần này đi Lộc Sơn, giữ hắn lại cũng có chút hữu dụng."

Lão nhân khẽ cười: "Hơn nữa ta còn muốn xem rốt cuộc hắn muốn làm gì."

Cung nữ cúi đầu vâng lời, hạ giọng: "Thiếu niên quán rượu kia thực không tệ."

Lão nhân ôn hòa gật đầu: " Nhưng hắn còn phải vượt qua được cửa ải Mân Sơn Kiếm Hội và Lộc Sơn hội minh."

Cung nữ im lặng một lúc, kính cẩn hỏi: "Ngay cả người cũng không có lòng tin tuyệt đối về hội minh lần này sao?"

"Năm đó sau trận quân đội triều đình ta giết bốn mươi vạn đại quân tinh nhuệ của Triệu vương triều, ai cũng nghĩ chỉ trong một tháng tới, Triệu vương triều sẽ hoàn toàn diệt vong." Lão nhân rũ mắt xuống: "Nhưng lại đột nhiên xuất hiện Triệu Kiếm Lô, làm quân ta không thể tiến thêm được nữa. Sau đó, quân ta đại bại trong tay Đại Sở Vương Triều, có một phần nguyên nhân rất lớn là vì đã mất quá nhiều sức chiến đấu trên đất Triệu, triều đình đã tổn thất quá nhiều Tu Hành Giả ưu tú."

"Cái đất Triệu đó, người tài ba dị sĩ quá nhiều." Lão nhân nhìn hai bàn tay đầy nếp nhăn của mình, nói tiếp: "Vương triều hưng suy, chưa bao giờ là chuyện một Tu Hành Giả có thể quyết định, không ai dám cam đoan Lộc Sơn hội minh lần này sẽ xuất hiện tông sư đến cỡ nào, năm đó tông sư của Triệu Kiếm Lô, chính là ví dụ tốt nhất, ta bảo hắn phải vượt qua được cửa ải Mân Sơn Kiếm Hội, là vì ta biết, chỉ có một ít công pháp của Mân Sơn Kiếm Tông, mới giúp hắn có thể tiếp tục sống sót. Cửa ải Lộc Sơn hội minh hắn cũng nhất định phải qua, vì Lộc Sơn hội minh sẽ ảnh hưởng đến tương lai tu hành của tất cả Tu Hành Giả Đại Tần. Nếu gặp phải thời thế loạn lạc, Tu Hành Giả làm sao có thể yên tĩnh tu hành?"

Cung nữ hít sâu một hơi, không nói gì nữa.

Bà ta nhận ra mình đã lo lắng vô cớ, thiên tử đã suy nghĩ sâu xa hơn nhiều.

Bà ta càng không thể ngờ được, sự lo lắng thực sự trong lòng lão nhân hiện giờ, lại là sự xuất hiện của Cửu Tử Tằm.

“Đại Tần vương triều đã xuất hơn một nửa sức mạnh rời khỏi Trường Lăng tới Lộc Sơn. . . nếu đó thực sự là truyền nhân của ngươi, tới lúc đó, sẽ làm cái gì đây?"

Lão nhân là một trong những người hiểu rõ nhất năng lực của người kia, nên lão biết, nếu có một người có thể gây nên ảnh hưởng chí mạng tới Đại Tần vương triều, thì chỉ có thể là truyền nhân của người kia mà thôi.

Có điều, lão không bao giờ ngờ nổi, Cửu Tử Tằm mà lão lo sợ, lại đang ở ngay dưới mắt của lão.

***

Giữa Vu Sơn có một thác nước.

Nước từ trong lòng núi chảy ra, thế chảy rất mạnh, thương thuyền và thuyền đánh cá không thể nào lưu thông được, hai bên bờ sông cũng không có mấy vết chân người, thỉnh thoảng chỉ có tiếng vượn kêu.

Thế nhưng bây giờ, lại xuất hiện mười chiếc thiết giáp hạm lớn.

Trên chiếc thiết giáp hạm dẫn đầu, có một nam tử mặc long bào màu vàng nhạt, đôi mắt bình thản nhìn lên bầu trời mây bay, nước sông dữ dội như bị khí thế của hắn trấn áp, chảy bình tĩnh hơn bình thường rất nhiều.

Đằng sau hắn, có rất nhiều tướng lãnh mặc áo giáp màu đen và nhân vật quan trọng của Trường Lăng.

Hắn, chính là nhân vật quan trọng nhất của Lộc Sơn hội minh lần này, Đại Tần Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Mặc dù sư trưởng của hắn không dám có lòng tin tuyệt đối vào Lộc Sơn hội minh lần này, nhưng tất cả mọi người đều biết, không cần có lòng tin đó, vì hắn và tam triều kia đều có chung địch nhân.

Từ rất xa ở đâu đó vang lên một tiếng vượn kêu, sau đó biến mất, ở một hướng khác, lại vang lên một tiếng kêu bén nhọn, làm Nguyên Vũ Hoàng Đế khẽ nhướng mắt, chấm dứt suy tư.

Hắn vẫy tay với người ở đằng sau: "Hoàng Ti Thủ, ngươi lên đây."

Hoàng Chân Vệ ngẩn ra, đi tới sau lưng Nguyên Vũ Hoàng Đế, đứng lại cách hai bước.

"Đứng cạnh ta đi." Nguyên Vũ Hoàng Đế chắp tay sau lưng.

Hoàng Chân Vệ thấy sợ, nhưng không nói gì, tiến thêm hai bước, đứng bên phải Nguyên Vũ Hoàng Đế, cùng hoàng đế nhìn đám đá ngầm đang tung tóe bọt nước ở phía trước.

"Ngươi là người ta lựa chọn, ta lại nhờ thầy của ta dạy bảo ngươi, nếu nói đúng ra, ngươi chính là sư đệ của ta." Nguyên Vũ Hoàng Đế nói chậm rãi: "Ta lựa chọn ngươi, vì ngươi là quốc sĩ chân chính, hiểu được những gì ta làm đều là để vương triều càng thêm cường thịnh, để vạn dân trong thiên hạ có thể an cư lạc nghiệp, ngươi là người trung thành nhất với ta trong cả Trường Lăng."

Hoàng Chân Vệ hơi gật đầu cảm ơn lời khen của Nguyên Vũ Hoàng Đế, nhưng trong lòng lại không kềm được nghĩ rằng, nếu mình là người trung thành nhất trong lòng thánh thượng, vậy hai thừa tướng và Hoàng Hậu, và sư phụ của mình nữa, đều không phải là trung thành nhất hay sao?

"Ngươi thấy khó hiểu đúng không, vì sao ta lại gọi ngươi tới đây đứng cạnh ta."

Ánh mắt Nguyên Vũ hoàng đế nhìn Lộc Sơn đã hiện ra không còn xa: "Là vì một Đế Vương có cường thịnh, thì hắn cũng là người, hắn cũng cần có được tri kỉ của mình."

Hoàng Chân Vệ không hiểu kịp: "Vi thần không rõ."

"Ba năm trước, cả Đại Tần vương triều, không còn ai dám đứng bên cạnh ta." Nguyên Vũ Hoàng Đế chậm rãi: "Lẽ ra, khi tới hội minh, bên cạnh ta phải có rất nhiều người cùng đứng sóng vai với ta. . . Nhưng họ quá cố chấp, cuối cùng chỉ còn lại một mình ta đơn độc đứng ở đầu thuyền, mang theo Đại Tần vương triều tiến lên phía trước. Từ ba năm trước, ta đã là một quả nhân."

Hoàng Chân Vệ ngừng thở, nét mặt không hề thay đổi, nhưng trái tim lại như bị bóp mạnh một cái.

Hắn hiểu ra thánh thượng chỉ là đang nhớ lại và cảm khái những chuyện đã qua, không biết trong đó có bao nhiêu phần trăm tình cảm chân thật.

"Quả nhân bảo ngươi tới đây, chính là muốn ngươi có thể kề vai sát cánh chiến đấu với ta ở Lộc Sơn."

Nguyên Vũ Hoàng Đế không nhìn hắn, khẽ thở dài: "Sau hội minh lần này, quả nhân sẽ lại trở thành quả nhân thực sự."

Trong mắt Hoàng Chân Vệ đầy sự khiếp sợ.

Quả nhân trở thành quả nhân thực sự, những lời này nghe rất khó nghe, nhưng hắn nghe thấy, cộng với sự thay đổi cách xưng hô của Nguyên Vũ Hoàng Đế nãy giờ, tự xưng mình là quả nhân, đến giờ hắn đã hiểu ra được chân ý thực sự trong đó.

Lộc Sơn hội minh lần này, từ đâu thánh thượng lại có được sự

tự tin mãnh liệt như thế?

Trong bầu trời có một đạo hắc quang bay xuống, tới gần mới nhìn thấy rõ, đấy là một con diều hâu, toàn thân đen nhánh.

Con diều hâu đậu lên cánh tay một viên tướng, viên tướng rút từ trong ống kim loại nhỏ cột ở cổ chân nó một tờ giấy, đưa cho nam tử béo tốt đứng bên cạnh.

Nam tử béo tốt này có khí thế bá chủ cực mạnh, là một trong những người quan trọng nhất Trường Lăng, hoành sơn Hứa Hầu.

Hứa Hầu tiến lên mấy bước, bước chân làm cả đầu thuyền chấn động.

"Người đầu tiên lên tới Lộc Sơn là Sở hoàng, Sở hoàng ở trên Lộc Sơn làm lễ tế trời, tuyên cáo lập Ly Lăng Quân làm Thái Tử."

Hứa Hầu đứng sau lưng Nguyên Vũ Hoàng Đế, mở tờ giấy ra, khẽ đọc.

"Nếu người đầu tiên lên đó là Sở, thì người đầu tiên phải chết nhất định cũng sẽ là Sở."

Nguyên Vũ Hoàng Đế cười ngạo nghễ: "Lão già Sở Hoàng đó cho ai tiếp nhận ngôi vị hoàng đế cũng không quan trọng, một hoàng triều quá mức ỷ lại vào ngoại vật, Tu Hành Giả đương nhiên sẽ bị mất hết sức mạnh tinh thần của bản thân. Đại Sở chỉ có thể là một bậc thầy về chế khí, chứ không thể có Đại Tông Sư về mặt tu hành."

Hoành sơn Hứa Hầu cười.

Thiên hạ đều nghĩ Đại Sở Vương Triều là vương triều mạnh nhất, nhưng trong mắt hắn, Đại Sở Vương Triều lại là đối thủ yếu nhất

Q3 - Chương 22: Ở Vu Sơn

Chương 22: Ở Vu Sơn

Sao dày đặc đầy trời, đứng trên đỉnh núi nhìn, những vì sao hiện ra càng thêm rõ, dải ngân hà trắng bạc ngày thường không thể nào nhìn thấy giờ hiện ra rõ mồn một trong mắt Ly Lăng Quân.

Người ta quyết định tổ chức Hội minh ở Lộc Sơn, một là vì vị trí đặc biệt của Lộc Sơn, từ đỉnh núi nhìn ra xa, có thể nhìn thấy lãnh thổ của các nước, cả thiên hạ đều ở dưới chân, nguyên nhân thứ hai là Lộc Sơn cao và bằng phẳng. Trên đỉnh cao vút của Lộc Sơn là một mảnh đất bằng, giống như bình nguyên.

Đằng trước Ly Lăng Quân, ở một góc của phần đất bằng trên đỉnh Lộc Sơn, có một tòa hành cung cỡ nhỏ.

Hành cung nhỏ nhưng đẹp đẽ, làm cho người ta nghĩ đến một vòng eo tinh tế.

Một tấm thảm đỏ rất đẹp nối từ trong hành cung ra ngoài, hai bên tấm thảm, đều là mỹ nhân và Tu Hành Giả cường đại của nước Sở.

Thấy Ly Lăng Quân đi tới, đám mỹ nhân và Tu Hành Giả đều quỳ xuống hành lễ.

Hôm nay Đại Sở Vương Triều giành lên Lộc Sơn trước, hắn được sắc phong làm Thái Tử, trong số những mỹ nhân và Tu Hành Giả đang quỳ lạy hai bên, có nhiều người hắn nhất định phải cẩn thận phỏng đoán tâm ý, có người hắn còn phải ngước đầu lên nhìn.

Thấy bộ dạng của họ kính cẩn, kèm theo cả sợ hãi và hối hận, Ly Lăng Quân cảm thấy rất kỳ quái.

Đối với họ, và cả tên phụ vương đang ở trong hành cung kia, hắn vốn đều rất hận, nhưng sau khi được sắc phong làm Thái Tử, sự căm hận ấy không biết sao lại tiêu tan đi đâu mất.

Ở Trường Lăng quá lâu, bây giờ gặp lại người Sở, hắn cảm thấy rất lạ lẫm.

Hắn cảm thấy mình đang là một người Tần, đứng nhìn người Sở.

Thái Tử Đại Sở nhất định sẽ là Sở Đế tương lai, song trước khi được đăng quang lên đế vị, chủ nhân của Đại Sở Vương Triều vẫn là lão già đang ở trong hành cung, và hắn, vẫn phải tuân theo quy củ.

Mỗi sáng sớm, hắn đều phải tới thỉnh an.

Đi vào trong hành cung u tĩnh, ánh mắt hắn hiện lên vẻ sợ hãi.

Vì ở trên long sàng bằng vàng ròng, không hề có vị đế vương với mặt mũi và bộ dáng già nua.

"Không cần phải lo, nếu như ngay cả ngươi cũng không biết ngài ấy đã rời đi sau khi đi du ngoạn Lộc Sơn, thì cả thiên hạ cũng sẽ chẳng ai biết ngài ấy hiện không có ở đây." Triệu Hương phi nhìn vẻ mặt đầy khiếp sợ của hắn: "Trước khi Lộc Sơn hội minh bắt đầu, ngài ấy sẽ trở về."

Ly Lăng Quân cố nén khiếp sợ trong lòng, nhìn chằm chằm vào cái giường rồng trống không: "Phụ vương đi đâu, ngài ấy muốn làm gì?"

Triệu Hương phi lắc đầu: "Ta không biết."

Ly Lăng Quân im bặt.

Quân vương âm thầm bỏ đi, vốn đã là chuyện không hợp tình hợp lý, huống chi tình hình sức khỏe của ông ta vốn đang không tốt, nắm giữ vận mạng cả nước Đại Sở và toàn bộ thiên hạ trước Lộc Sơn hội minh. . . Nếu ông ta gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn trước khi Lộc Sơn hội minh bắt đầu… Hắn quả thực không dám nghĩ thêm tiếp nữa, vì hắn biết với khả năng của bản thân hiện giờ, chưa đủ sức ứng phó và xử lý trường hợp như vậy.

. . .

Sở Đế, lừng danh là người đã bị tửu sắc làm cho cơ thể kiệt quệ, bản thân lại mắc trọng bệnh, chẳng còn sống được bao lâu, thế mà sau khi du ngoạn Lộc Sơn lại đột nhiên biến mất, trong khi Nguyên Vũ Hoàng Đế của Đại Tần vương triều lại đang trên thuyền sắp tới Lộc Sơn.

Lúc này, Đinh Ninh và Phù Tô đang đi vào Vu Sơn.

Chu gia lão tổ không đi vào Vu Sơn từ cửa khẩu của Đại Tần, mà đã không phải đi vào bằng cửa khẩu, đương nhiên có nghĩa là không đi vào bằng xe ngựa.

Xe ngựa của Chu gia đã sớm bị vứt bỏ, cả ba xa phu đều không đi theo vào trong Vu Sơn.

Trong vùng rừng núi ẩm ướt gập ghềnh, Đinh Ninh vung Mạt Hoa Tàn Kiếm mở đường, đằng sau là Phù Tô cõng Chu gia lão tổ.

Hơi nước trong sương mù làm quần áo của Đinh Ninh và Phù Tô ướt sũng, cây cối bên đường cũng không ngừng rơi nước xuống, làm góc áo của hai người cũng bắt đầu nhỏ nước.

Cả người vừa ướt vừa lạnh, đường núi dốc đứng không có lối đi, trong rừng còn có đủ loại rắn rít côn trùng xẹt qua, lúc nào cũng phải duy trì sự cảnh giác, dù Đinh Ninh và Phù Tô đã vận

chân nguyên để bảo vệ cơ thể nhưng đi lại cũng rất vất vả, huống chi chân nguyên của hai người còn đang bị niêm phong, lưu chuyển cực kỳ chậm chạp.

Biết trước khi đạt mục đích Chu gia lão tổ tuyệt đối sẽ không ra tay, nên Đinh Ninh và Phù Tô đều ra vẻ vùng vằng khó chịu.

"Huyết mạch một nửa cơ thể của ngươi đã bị đóng băng, nếu sau nửa năm không giải trừ được, ngươi sẽ chết vì bị đông cứng." Phù Tô bình thường nhân hậu, nhưng bây giờ cả người đau đớn khó chịu, lại còn phải cõng trên lưng kẻ gây ra điều ấy cho mình, làm hắn rất phẫn hận, giọng nói đầy mỉa mai: "Ngươi như vậy còn không chạy về Trường Lăng chuẩn bị hậu sự, lại muốn tới nơi rừng thiêng nước độc này để làm cái gì?"

Hiện giờ khí tức trên người Chu gia lão tổ đã được giải trừ, cả người khô mát và sạch sẽ, nhưng mặt mũi khô héo hẳn đi, trên làn da trơn mượt xuất hiện khá nhiều nếp nhăn.

Một cây đại thụ tuy bị sâu đục rỗng hết trong thân, nhưng nếu rễ còn khỏe mạnh, thì vẫn còn có thể duy trì cành lá tươi tốt rậm rạp, nhưng nếu gốc rễ cũng bị héo rũ, ngũ khí bị hỗn loạn, thì trước sau gì nó cũng phải tàn.

Bị Phù Tô mỉa mai, Chu gia lão tổ lại chẳng hề tức giận, sự oán độc trong mắt đã biến mất, biến thành nghiêm nghị và bình tĩnh, "Hoàn cảnh có khác gì nhau, cần gì phải trào phúng lẫn nhau."

"Tuy không biết ngươi cứ đòi tới Vu Sơn để làm cái gì, nhưng ngươi muốn tới thì cứ việc tới, sao nhất định phải bắt ta tới đây với ngươi?" Đinh Ninh hơi quay người hỏi Chu gia lão tổ.

Chu gia lão tổ nhìn Đinh Ninh đầy vẻ tán thưởng: "Vì ngươi là Tu Hành Giả có khả năng lĩnh ngộ giỏi nhất ta từng thấy, ta đã nhìn thấy rất nhiều Tu Hành Giả có khả năng lĩnh ngộ kinh người,

nhưng không ai lĩnh ngộ nhanh bằng ngươi, thực lòng ta rất nghi ngờ, dù không có ta chỉ bảo, thì ngươi cũng sẽ lĩnh ngộ ra phương pháp Tinh Thần Ngưng Sát của Tả Ý Tàn Quyển."

Đinh Ninh khẽ nhíu mày: "Đó chính là vấn đề?"

Chu gia lão tổ mỉm cười, vuốt cằm: "Nếu không có ta chỉ bảo, hôm đó ngươi có lĩnh ngộ ra được Tinh Thần Ngưng Sát từ Tả Ý Tàn Quyển hay không?"

Đinh Trữ gật đầu thừa nhận: "Nghe ý của ngươi, nghĩa là ngươi muốn có một người có khả năng lĩnh ngộ cực mạnh để giúp ngươi, tại sao?"

Chu gia lão tổ nhún vai: "Tới lúc đó ngươi sẽ biết."

Phù Tô lại nổi giận: "Đồ nói không giữ lời!"

"Đưa bọn ngươi tới đó xem đâu có nghĩa là không giữ lời." Chu gia lão tổ lạnh lùng: "Thiên tư của ngươi cũng không tệ, tới lúc đó ta hy vọng các ngươi đừng làm ta thất vọng, nếu không ta sẽ giết các ngươi ngay lập tức, sau đó quay về Trường Lăng chuẩn bị hậu sự cho mình."

Đinh Ninh im lặng một lúc mới nói tiếp: "Nghe nói Vu Sơn giống với Ba Sơn, đều là núi lớn lượn quanh, thợ săn không thể vào trong được, rất thích hợp để thành lập một tông môn ẩn cư tu hành, không bị ngoại giới quấy nhiễu, nhưng Vu Sơn khí hậu quá mức ẩm ướt và lạnh, không thích hợp đối với cơ thể người tu hành, hơn nữa từ xưa đến nay lại không hề có một cái Linh Mạch nào, nên hầu như không có tông môn nào lập tông ở đây, càng không có khả năng có di tích của tông môn cổ nào, chỉ có điều nơi này quá mức khỉ ho cò gáy, chẳng có Tu Hành Giả nào thèm tới, nên nhiều chỗ có lẽ sẽ có hung thú và Linh dược mà thôi."

"Có một số tông môn tu hành cổ sau khi tìm ra được Linh dược

hoặc thuần phục được hung thú, nhưng vì chúng chưa trưởng thành hoàn toàn, sợ bị tông môn khác phát hiện rồi cướp mất, nên những Tu Hành Giả cường đại trong tông môn sẽ bố trí một số pháp trận mạnh nhốt chúng lại, vừa không bị mất, vừa làm cho bên ngoài không phát hiện ra được."

Đinh Ninh quay sang nhìn Chu gia lão tổ: "Là Linh dược hay là hung thú?"

Phù Tô ngẩn ra, tới lúc này mới hiểu ra được.

Chu gia lão tổ cau mặt, đôi mắt lóe lên lãnh ý, "Ngươi quả nhiên là quân sư hàng đầu của Lưỡng Tằng Lâu."

"Nếu lần này ngươi quả thật có thể giúp ta, ta sẽ cho ngươi một cơ hội lựa chọn."

Lão hít mạnh một hơi: "Phò tá cho Chu gia ta, hoặc bỏ mạng. Ngươi cứ thử nghĩ, Chu gia, cộng với Tạ gia, lại thêm Lưỡng Tằng Lâu, sẽ trở thành một thế lực mạnh tới cỡ nào?"

"Thì lại trở thành một quý tộc mạnh nhất của Trường Lăng, sau đó lại bị người ta một kiếm khoét đi một phần cơ thể?" Còn chưa chờ Phù Tô tưởng tượng ra xong, Đinh Ninh đã nở nụ cười.

"Ha ha" một tiếng.

Phù Tô phì ra cười.

Đây mới thực sự là chạm đến vảy ngược của Chu gia lão tổ, trong nháy mắt, râu tóc lão dựng ngược hết lên, một luồng khí tức đáng sợ từ cơ thể lão bay ra càn quét xung quanh, tạo thành một bức tường gió.

"Còn bao lâu nữa?"

Bị cuồng phong thổi trúng, Đinh Ninh nghiêng ngả suýt ngã,

nhưng vẫn thư thái nhìn khuôn mặt dữ tợn của Chu gia lão tổ, bình thản nói: "Lãng phí khí lực như vậy, còn không bằng dùng nó mở đường cho ta, để chúng ta tới chỗ đó nhanh hơn một tí, không chừng ta còn có thể nhìn ra chút ít manh mối."

Chu gia lão tổ cố ép mình kìm nén ý muốn giết người của mình xuống.

Lão nhắm mắt lại, không nói gì.

Nhưng trên người lão đã thả ra một luồng khí tức sắc bén, bắn thẳng về phía trước của Đinh Ninh, như một thanh kiếm vô hình, chém tới mở đường cho mọi người dễ đi hơn.

Q3 - Chương 23: Vào trận

Ngọn núi càng cao, gió càng lạnh giá.

Vu Sơn vốn có nhiều mưa, nhưng những cơn mưa lại chỉ thường đổ xuống tới phần eo của ngọn núi cao nhất.

Ngọn cao nhất ấy được gọi là Thần Nữ Phong.

Vì ngọn núi quá dốc đứng, lại có nhiều loại mãnh thú không biết tên, nên ngay cả những người hái thuốc có kinh nghiệm phong phú nhất cũng đều đa số một đi không trở lại, khiến ngọn núi càng thêm phần thần bí.

Trên một mỏm đá nhô ra giữa sườn Thần Nữ Phong, xuất hiện ba bóng người.

Hai người trong số đó là hai thiếu niên gần như kiệt sức, người còn lại là một ông lão già nua, ngồi im trên mỏm đá.

Ba người này đương nhiên là Đinh Ninh, Phù Tô và Chu gia lão tổ.

Mưa ở Vu Sơn khác với mưa ở những dãy núi bình thường. Ở Vu Sơn, có nhiều chỗ mây mù lượn quanh, có nhiều chỗ lại có mưa rơi, lại có những chỗ vô cùng khô ráo. Trước mặt ba người hiện giờ, Vu Sơn không phải là biển mây liên miên mà là những sơn cốc nối tiếp nhau chứa đầy hơi nước, như những chiếc bát trắng mịt mù giữa vùng rừng núi.

Vất vả khổ cực leo lên nơi cao như thế này, đương nhiên không phải chỉ để ngắm phong cảnh.

Đinh Ninh quay sang nhìn Chu gia lão tổ, đợi lão lên tiếng.

"Mặt trời lên cao rồi, nhật thượng trung thiên kim lạc trụ, cửa trận sơ khai vân vũ nguyên." Chu gia lão tổ nhìn sắc trời, mặt mũi bình thản: "Còn nửa canh giờ nữa."

"Phải chờ tới lúc giữa trưa mới có dị tượng, mới nhìn ra được chỗ có cửa trận?"

Phù Tô nghe ra được chút ẩn ý, nhưng như thế lại càng thêm không hiểu: "Ngươi dẫn chúng ta tới đây, chẳng lẽ chỉ là muốn Đinh Ninh giúp ngươi nhìn ra chỗ có trận pháp? Nếu vậy, có nghĩa là ngươi chưa từng đi vào được bên trong trận pháp đó, làm sao ngươi biết trong đó có thứ ngươi cần?"

Chu gia lão tổ liếc Phù Tô, lạnh lùng: "Vị trí của trận pháp luôn thay đổi, nhưng dù không nhìn thấy, cũng có thể tìm thử, chỉ là bây giờ ta không thể dùng cơ thể và sức mạnh của bản thân để đi thử được."

"Nhìn thấy chỗ nào có cửa trận, sẽ chạy xuống để thử, thấy không đúng sẽ chạy trở về chỗ này xem lại, sau đó lại xuống dưới thử. Nhưng nếu vào không đúng cửa, lỡ bên trong trận có ẩn giấu sát thế, nhẹ thì bị thương còn đỡ, lỡ nặng không chừng mất mạng luôn." Phù Tô đã hiểu ý của Chu gia lão tổ: "Cách này thực là ngu xuẩn."

Chu gia lão tổ cười khẩy một tiếng, không buồn trả lời.

Đinh Ninh chăm chú nhìn lão: "Nhờ cách ngu như vậy, mà năm đó ngươi cũng vào trong trận được, nhưng chắc trong đó có thứ ngươi không đối phó nổi nên dù phát hiện ra có thứ mình cần, nhưng ngươi không thể mang ra được đúng không?"

Chu gia lão tổ im lặng không đáp, Đinh Ninh tiếp tục nói: "Chắc chắn là ngươi vào đây trước hồi bị thương vì chống lại biến pháp. Từ lúc đó đến nay đã qua rất nhiều năm nhưng ngươi vẫn ở lại Trường Lăng, không hề có ý quay lại đây, có lẽ là vì món đồ

trong kia chưa đủ thành thục, đến bây giờ mới trưởng thành, có đúng không?"

Chu gia lão tổ không hề phủ nhận, gật đầu: "Ba mươi năm trước, lúc đó ta mới vừa vào Thất cảnh, dọc đường đi tới Vu Sơn, phát hiện ra được nơi này. Bây giờ vừa đúng lúc ta cần đến nó, vật bên trong cũng vừa đúng thời gian dùng được. Lại đúng lúc tên quái vật có khả năng lĩnh ngộ phi phàm nhà ngươi cũng xuất hiện, ta nghĩ đây chính là ý trời."

Đinh Ninh lắc đầu: "Không thể nào những chuyện tốt lại cùng lúc xuất hiện trên người ngươi được."

"Nhưng bây giờ chính là tất cả những chuyện tốt đều cùng lúc xuất hiện ở trên người ta." Chu gia lão tổ thản nhiên.

***

Trên đời chưa bao giờ có chuyện nhiều chuyện tốt đều trùng hợp xuất hiện.

Nhưng chờ đợi lại là thói quen của bình thường của con người.

Ngay lúc này, trên một mỏm đá khác ở giữa sườn Ngọc Nữ Phong, có một ông lão cũng già tương đương với Chu gia lão tổ cũng đang đợi.

Lão mặc một chiếc cẩm bào bằng tơ mềm màu vàng nhạt, đầu đội ngọc quan trắng ngần rất đẹp, bên trên có những hoa văn màu đỏ nhạt, rực rỡ như những đóa hoa đào.

Da mặt lão lốm đốm những đốm màu đen và nâu, nhưng đường nét khuôn mặt vẫn rất đẹp, ai nhìn vào cũng nhìn ra được hồi còn trẻ lão nhất định là cực kỳ tuấn mỹ.

Lão cũng đang im lặng chờ đến lúc giữa trưa.

Chỉ khác với Chu gia lão tổ một điểm là lão đã chờ không phải chỉ có ba mươi năm, mà còn lâu hơn một chút.

Lão còn biết, Lộc Sơn hội minh và món đồ bên trong trận pháp này xuất hiện cùng vào thời điểm hiện nay, không phải là trùng hợp, mà là đã được sắp xếp trước.

Vì thời gian tổ chức Lộc Sơn hội minh là do lão định ra.

Lão chính là Sở Đế mà mọi người đồn là tham luyến sắc đẹp của chốn hậu cung.

Cũng chính là vị đế vương có thời gian tại vị dài nhất trong lịch sử của Vương triều Đại Sở.

Trong mắt lão hiện giờ, ngoài chờ mong, còn có cảm khái và những xúc cảm khi nhớ lại hào quang quá khứ.

Hắn nhớ lại hồi mình còn trẻ, phong thái tươi sáng, khí thế bừng bừng, hồi đó lão mới thật sự là yêu thích sắc đẹp, thường xông vào những chỗ nghe nói có mỹ nhân nổi danh, dù nơi đó có xa cả ngàn dặm, để lại không biết bao nhiêu mối nợ nhân duyên. Bây giờ ở trên Thần Nữ Phong, cái tên Thần Nữ này cũng chính là do lão đặt.

Năm tháng yên tĩnh đi qua, qua rồi là không bao giờ trở lại, những mỹ nhân thanh tao thoát tục kia sớm đã biến thành một chén đất vàng, chỉ còn Thần Nữ Phong vẫn mây mù đến eo, vĩnh viễn không già, tuyệt không thể tả.

***

Đinh Ninh chau mày, chăm chú nhìn trời đất trước mắt.

Pháp trận tông môn cổ còn sót lại, dù qua bao nhiêu thời gian và thời đại, cũng vẫn làm cho hắn phải kính sợ.

Mặt trời đã lên cao giữa đỉnh đầu.

Đôi mắt đang híp lại của Chu gia lão tổ trợn to, không đợi lão lên tiếng, mắt Đinh Ninh đã hiện lên dị sắc.

Khi ánh mặt trời rơi xuống rừng cái sơn cốc như những chiếc bát trắng, hơi nước mịt mù trong những sơn cốc ấy chiết xạ ánh sáng mặt trời, không phải tạo nên cầu vồng, mà tạo thành một chùm tia sáng vàng dài và hẹp.

Phù Tô như ngừng thở, nhớ lại hai câu nói trước đó của Chu gia lão tổ, cảm nhận ra được chùm tia sáng vàng rực như làm bằng vàng ròng kia có chỗ khác thường.

Đinh Ninh đã nhận ra đây là loại pháp trận gì.

Hắn dồn ánh nhìn vào một cái sơn cốc.

Ánh sáng mặt trời mang theo Chân hỏa nguyên khí bị sơn cốc kia hấp thu, trong chùm tia sáng ấy, có lẫn rất nhiều hơi nước bị bốc hơi bay lên.

Làm cho chùm tia sáng như đang biến thành một thông đạo đặc biệt cho hơi nước lưu thông.

Trong mắt hắn, mọi hình ảnh đang diễn ra đều trở thành những đường cong thuần túy.

Vô số Chân hỏa rơi xuống, vô số hơi nước lại hòa vào trong Chân hỏa, bay vút lên.

Hắn vốn không nhìn thấy được tình hình cụ thể ở dưới đáy cốc nhưng hắn lại tựa hồ như thấy rõ tất cả những tuyến đường có ở dưới đáy sơn cốc đó.

"Đi thôi."

Hắn quay sang nói với Chu gia lão tổ: "Nhưng lần này ngươi

phải dẫn ta và Phù Tô xuống dưới. Nếu còn đủ sức ta mới nghĩ ra được cách vào trong trận."

Phù Tô mở to mắt khiếp sợ.

Hắn không thể tin nổi nhìn Đinh Ninh: "Ngươi thật sự đã tìm ra được chỗ có trận pháp?"

Đinh Ninh nhìn hắn: "Là cùng loại với trận pháp thủy hỏa giao hòa ngày xưa của Tam Hoàng Tông, nhưng vì mục đích là để che giấu nơi bị phong cấm nên đương nhiên phải thiết lập những thông đạo cho gió ra vào điều hòa, có thể tiến vào trong trận, đương nhiên không chỉ có một chỗ."

"Tìm đường vào trong trận không khó, khó là ở chỗ làm sao phá giải được sát thế bên trong trận."

Chu gia lão tổ không thể nào tin nổi Đinh Ninh nhanh như vậy đã nhìn ra manh mối, nhưng nghe thấy Đinh Ninh nói vậy thì vô cùng phấn khích, trái tim đập thình thịch.

"Ngươi hiểu biết thực là không ít."

Lợi dụng gió lạnh từ bên dưới thổi lên, lão, Đinh Ninh và Phù Tô rời khỏi mỏm đá, lơ lửng xuyên qua sương mù bên dưới, bay về phía sơn cốc kia.

Thần Nữ Phong có lẽ chính là nét bút hỏng duy nhất của người bố trí trận pháp này ngày xưa, trong lúc rời khỏi Thần Nữ Phong hạ xuống khu vực núi rừng bên dưới, Đinh Ninh không cảm thấy những cột sáng vàng kia có gì dị thường, người bày trận năm đó có lẽ đang đứng ngay trong núi, không để ý tới Thần Nữ Phong, cho nên vào một vài thời điểm đặc biệt, mới làm cho pháp trận bị lộ ra khiến người ta mò được dấu vết.

Địa thế sơn cốc chứa pháp trận rất bằng phẳng, cây cối xanh mướt mênh mông chìm trong hơi nước.

Lúc bay xuống tới gần, ngay cả Phù Tô cũng cảm nhận được rất rõ phía trước có một luồng khí tức tang thương cổ xưa, từ bên trong luồng ánh sáng sáng ngời, không ngừng khuếch tán hướng ra ngoài sơn cốc. Ngoài ra còn có một loại khí tức phong thủy giao hòa, như dòng suối phun thẳng lên không trung, muốn đục một lỗ lên bầu trời.

Mặt Chu gia lão tổ đỏ ửng.

Lão đã từng dùng một cách thức đần độn để kiểm tra một cửa vào của pháp trận, khí tức này quả thực là giống hệt. Giúp lão hiểu, Đinh Ninh đã phán đoán cực kỳ chính xác.

Đinh Ninh cau mặt, ánh mắt quét qua từng cọng cây ngọn cỏ chung quanh.

Có thể bố trí ra một pháp trận như vậy, người bố trí phải có thực lực vượt xa Tu hành giả Thất cảnh bình thường. Bên trong chắc chắn sẽ sắp đặt rất nhiều nơi tạo nên uy hiếp trí mạng cho Chu gia lão tổ nên hắn chẳng buồn để ý tới suy nghĩ của lão mà toàn tâm toàn ý nghiên cứu và cảm nhận cái pháp trận hắn mới chỉ được đọc một ít trong sách cổ chưa bao giờ thấy qua này.

Hơi nước cực kỳ nồng đậm, chung quanh rõ ràng có gió lưu động, nhưng thổi đến ngay phía trước hắn thì đột nhiên biến mất, hơi nước bên trong như đông lại. Hơi nước trong những cọng cây ngọn cỏ cũng hoàn toàn bất động như bị đóng băng.

Chỉ trong chớp mắt, Đinh Ninh đã cảm thấy vô cùng thống khổ.

Những cây cỏ trong sương mù biến thành vô số đường cong, những đường cong này đều mang theo sát ý, như những cái gai tràn ngập trong người, làm hắn vô cùng đau đớn, khó chịu.

Phù một tiếng.

Một ngụm máu phun ra khỏi miệng hắn.

= = = = = = = = = = = = = = =

Vu Sơn đỉnh Thần Nữ Phong

Ba tên trên núi trông ngông đứng chờ.

Pháp trận cấm chế mở hờ

Chung tay góp sức xem giờ xông vô

Q3 - Chương 24: Hiện tại và tương lai

"Đinh Ninh, ngươi sao vậy?"

Thấy Đinh Ninh phun máu, Phù Tô kinh hãi kêu lên.

Đinh Ninh không trả lời, cố gắng điều hòa hơi thở, sau đó khom người xuống, cầm lên một ít đất khô, dùng hết sức ném thẳng về phía trước.

Nắm đất bay tới màn hơi nước phía trước trận pháp thì tỏa ra, nhưng rồi ngay lập tức lặng lẽ dừng lại, từng hạt bụi đất nhỏ đều bị hơi nước bọc lại, biến thành những đường cong giống hệt cỏ cây xung quanh, hất ngược trở về, ập vào người Đinh Ninh.

Mặt mũi quần áo Đinh Ninh đều là nước bùn, hòa cả máu tươi của hắn, vô cùng bẩn thỉu.

"Loạn Tùng Sinh?"

Chu gia lão tổ mặc kệ thương thế của Đinh Ninh, nhìn chằm chằm bụi đất nằm bất động trong màn hơi nước ở đằng kia, lão cũng đã liên tưởng tới một cái gì đó.

Đinh Ninh trầm mặc.

Thiên địa vạn vật đều có nguyên khí của bản thân, nhưng khí tức bản nguyên vạn vật đều chảy xuôi bên trong vật đó, không khả có năng phóng phun ra ngoài.

Nhưng lúc này, mọi cỏ cây ở cửa trận lại phóng ra khí tức bản nguyên của mình, khiến chúng trở thành những tay kiếm khách,

tuy tu vi của chúng cực kỳ thấp kém, nhưng số lượng cực nhiều, khí tức phóng ra lại hỗn loạn, tạo thành một loạn trận khổng lồ.

Đây chính là trận ý của "Loạn Tùng Sinh" trong truyền thuyết.

Thời vương triều của U Đế ngày xưa, có trận ý "Kiếm Trủng" chí cường, chính là xuất phát từ "Loạn Tùng Sinh" này, nhưng vì trận ý này đến cả cường giả thất cảnh cũng không thể nào hiểu được, nên sớm đã thất truyền, lão chưa bao giờ gặp qua, không ngờ lại xuất hiện ở đây.

"Làm sao phá trận?"

Chu gia lão tổ quay sang nhìn Đinh Ninh, thấy hắn không làm gì nữa, thì cười nhạt: "Ngươi đã bị nội khí của trận pháp công kích, phun cả máu tươi, cho thấy nhất định là đã cảm nhận được chân ý của nó, đừng có nói với ta ngươi không nghĩ ra cách phá."

"Loạn Tùng Sinh không thể nào tìm được cách phá giải trong thời gian ngắn."

Đinh Ninh điều hòa lại hơi thở, bình tĩnh nhìn lão: "Nhưng bản chất của Loạn Tùng Sinh là hoàn toàn dựa vào sức mạnh của đại trận để duy trì. . . trận này lại được thiết lập đã quá lâu, nên bây giờ đã có chỗ bị yếu đi."

Mắt Chu gia lão tổ rực lên ngọn lửa cuồng nhiệt, "Yếu như thế nào?"

Đinh Ninh chớp mắt: "Sức mạnh của nó bắt nguồn từ Thái Dương Chân Hỏa, ngươi không thể ngăn cản Thái Dương Chân Hỏa của cả đại trận, nhưng muốn ngăn cách Thái Dương Chân Hỏa chỉ ở cửa trận, thì miễn cưỡng vẫn có thể làm được."

Chu gia lão tổ cau mặt: "Không thể nào, không thể chỉ đơn giản như vậy."

Phù Tô hiểu ý của Chu gia lão tổ, nhìn Đinh Ninh lắc đầu: "Cả đại trận là một cái bát chứa nước, nước ở một chỗ trong chén mà mất, thì nước ở những chỗ khác trong chén sẽ tràn vào để lấp đầy lại như cũ, lại còn mang tới thêm cả xu thế công kích, như thế chỗ mất nước sẽ bị sức mạnh của cả đại trận công kích."

"Ta biết chứ." Đinh Ninh gật đầu, nói với Chu gia lão tổ: "Nên ngươi nhất định phải thật nhanh."

Chu gia lão tổ giật mình, ánh mắt lóe lên, như đã hiểu ra điều gì.

"Nước ở một chỗ trong chén nếu mất đi, nước những chỗ khác đương nhiên sẽ dồn tới, nhưng chỉ cần động tác đủ nhanh, thì có thể thừa lúc nước những chỗ khác chưa chảy tới kịp mà đi thông qua." Đinh Ninh khẽ dừng lại để hai người hiểu kịp: "Nhưng muốn làm vậy, thì cần phải mở ra một con đường, đẩy hết nguyên khí bên trong con đường đó ra ngoài."

"Đinh Ninh, ta không thể không thừa nhận, ngươi đích thực là một thiên tài." Chu gia lão tổ nhìn Đinh Ninh, khóe miệng nhếch lên cười.

Lão ngẩng đầu lên, híp mắt nhìn cột sáng vàng trong không trung, Hàn Sát Nguyên Khí trong người bắt đầu được thả ra.

Khí hải gần như đông cứng không còn khả năng chiến đấu kịch liệt, nhưng từ từ phóng ra Hàn Sát Nguyên Khí để chắn không cho kim quang rơi xuống cửa trận, thì không có gì là khó khăn.

Những sợi khí đen như những con độc xà từ đầu ngón tay lão phun ra, phóng lên cao.

Trong lòng lão, niềm sung sướng cũng đang bốc lên lâng lâng như những làn khí ấy.

Lão đã chờ đợi ba mươi năm, tình hình cơ thể bây giờ không

còn cho phép cưỡng ép đột nhập vào trong cửa trận được nữa, không ngờ Đinh Ninh lại có thể giúp đỡ, khiến lão như cây khô héo sắp gặp xuân, mọi đợi chờ đều trở thành đáng giá.

Nhưng, lão đột ngột cảm thấy một thứ gì đó khác thường.

Lão quay phắt sang bên, khuôn mặt đã hơi nhuốm đen trở nên tái nhợt.

Chuyện gì đây?

Đinh Ninh và Phù Tô cũng cảm nhận được có khí tức khác thường, xoay người sang nhìn.

Hai người và Chu gia lão tổ nhìn lên bầu trời, ở đó có mấy đóa mây trắng, mép của những đóa mây trắng ấy bị cột sáng làm cho có màu vàng óng ánh, hiện giờ, bên dưới những đóa mây trắng ấy, có một quả quang cầu màu sắc tối tăm đang bay lên.

Những ánh sáng vàng rơi xuống quang cầu, không tạo nên một tiếng vang nào, cũng không xuyên qua quang cầu được, mà nơi ánh sáng vàng tiếp xúc với quang cầu, không ngừng tỏa ra những màn sáng lạnh lẽo màu đen, từng tầng từng tầng.

Mảnh bầu trời ở khu vực đó càng lúc càng tối hẳn đi, bằng mắt thường cũng có thể thấy được, nó càng lúc càng giống một lá bùa màu đen kịt.

Nó không giống đêm tối, vì trong đêm tối còn có ánh sao và ánh trăng lóng lánh.

Màn trời đen đó đen đặc đến mức ép người ta không thở nổi, Phù Tô nhìn nửa bầu trời bên trên sơn cốc đã bị che lại thành màu đen, nhìn chỗ giao nhau giữa cột sáng vàng và màn đen dày đặc kia, giọng đầy khiếp sợ: "Còn có người khác nữa?"

Đinh Ninh không nói gì.

Chu gia lão tổ cũng không nói gì.

Một tiếng nổ trầm đục vang lên, như có một ngọn núi đập mạnh vào mặt hồ yên ả.

Mặt đất dưới chân ba người rung lên mãnh liệt.

Sau đó xuất hiện một ngọn cuồng phong.

Nguyên Khí và hơi nước bên trong sơn cốc bị tách ra hai bên như thủy triều.

Quần áo Đinh Ninh bay phất phới.

Cơ thể gầy gò của hắn như muốn bị thổi bay lên khỏi mặt đất.

Nhưng hắn vẫn cố gắng híp mắt, nhìn chằm chằm về phía quang cầu tối tăm.

Bên dưới bầu trời đen có ánh sáng.

Hắn thấy một người già, quanh người bốc lên những ngọn lửa trắng, như đang bốc cháy.

Phía trước người đó xuất hiện một con đường rộng rãi.

Tất cả cây cỏ trên con đường đó đều bị bẻ rạp.

Cả người Chu gia lão tổ tuôn mồ hôi lạnh ướt sũng.

Cách phá giải kia giống hệt cách mà Đinh Ninh đã nói.

Nhưng người kia ra tay quá là thô bạo, không chỉ khai thông mở ra đường đi, mà còn thừa lúc sức mạnh ở cửa trận bị yếu, đầy bạo lực phá luôn cửa trận.

Phương thức như vậy, cho thấy người kia mạnh hơn lão rất nhiều.

Rút cuộc là ai, có được sức mạnh đến như vậy?

Rút cuộc là ai, mà cũng phát hiện ra được pháp trận ở chỗ này, hôm nay cũng muốn phá trận mà vào?

Mây mù trong sơn cốc bị sức mạnh kia làm dạt hết ra hai bên sơn cốc, nên tuy cách nhau mấy dặm, nhưng đám Đinh Ninh nhìn thấy ông lão kia, mà ông lão kia cũng nhìn thấy đám người Chu gia lão tổ, Đinh Ninh, Phù Tô.

Trong mắt ông lão kia xuất hiện sự ngạc nhiên ngoài ý muốn.

Ông lão đó dĩ nhiên là là Sở Hoàng, lão đã tính toán và sắp xếp kỹ lưỡng, trước khi Lộc Sơn hội minh bắt đầu, sẽ tới đây lấy những thứ kia, sau đó lão sẽ trở về Lộc Sơn, trở thành một trong những người mạnh nhất trên đời, đương nhiên lão không thể ngờ được cũng có người phát hiện ra được bí mật ở nơi này, cũng giống như lão là đã từng vào được bên trong pháp trận, và hôm nay lại tới đây chuẩn bị phá trận mà vào.

Nhưng dù có bao nhiêu người phát hiện được bí mật ở nơi đây, thì người lấy được đồ bên trong đó, đương nhiên vẫn phải là người đầu tiên vào được nó.

Thứ tự đến trước sau, tuy chẳng hơn kém nhau là mấy, nhưng đó chính là vận mệnh.

Nên Sở Hoàng không buồn phát ra sát khí với đám Đinh Ninh, mà chỉ khẽ cười, bắt đầu bước đi trên con đường mình mới mở ra.

Cuồng phong lại cuộn lên lần nữa.

Mây mù bị tách ra hai bên sơn cốc đã lại tụ trở về, hơn nữa sức mạnh lại càng kinh người hơn, cuồng phong mang theo càng thêm dữ dội.

***

"Là ai?"

Trên bầu trời, giữa cuồng phong đang gào thét, trên một đóa mây trắng, trên lưng con linh thú vừa giống cá vừa giống chim, người cung nữ nhìn chăm chú, vô cùng nghiêm túc.

"Sở Hoàng."

Đế sư của Đại Tần vương triều lắc đầu, cảm khái: "Hèn gì lúc ở Lộc Sơn, không nhìn thấy hắn."

Người cung nữ nhìn Sở Hoàng đang bước đi, lạnh giọng: "Chúng ta nên làm gì?"

Đế sư bình thản: "Ngăn cản hắn vào trận."

Người cung nữ gật đầu: "Ngài cản Sở Hoàng, ta đi ứng phó Chu gia lão tổ."

Đế sư lắc đầu, nhìn bà ta: "Ngươi phải hiểu, một mình ta không đủ cản được Sở Hoàng."

Người cung nữ ngừng thở.

Bà ta biết Đế sư nói đúng, nhưng nếu làm vậy, có nghĩa là phải mặc kệ Phù Tô và Đinh Ninh.

Có nghĩa là Phù Tô và Đinh Ninh sẽ phải chết.

"Lộc Sơn hội minh là Đại Tần vương triều của chúng ta bây giờ, Thái Tử là Đại Tần vương triều của chúng ta trong tương lai. Một bên là bây giờ, một bên là tương lai. Không có bây giờ, làm sao có tương lai." Lão nhân tóc trắng nhìn theo Sở Hoàng: "Dù thánh thượng, hay Hoàng Hậu, thì cũng sẽ đều chọn bây giờ. Chúng ta không còn lựa chọn nào khác."

Trên người lão bắt đầu tỏa ra những luồng khí tức mỏng manh cực kỳ thanh tịnh.

Cơ thể lão dần phình to ra.

Một người khổng lồ đang dần hiện ra giữa trời đất, một người đầu đội trời, chân đạp đất đúng nghĩa.

Những vì sao ở nơi xa trên bầu trời như tối sầm lại.

Từ trên trời, một luồng khí tức khổng lồ bắt đầu áp xuống.

Sở Đế ngẩng đầu lên.

Ngay lúc lão ngẩng đầu, luồng khí tức khổng lồ kia đã đè lên quang cầu đen tăm tối.

= =

Vào trận gặp Loạn Tùng Sinh

Nhăn mày nghĩ cách bỗng nhiên giật mình

Sở Hoàng đến bất thình lình

Khí thế phóng xuất làm Đinh hết hồn

Đế sư cung nữ thông ngôn

Ngăn chặn họ Sở đại môn cửa vào

Bấy giờ diễn biến ra sao

Hồi sau sẽ rõ lao nhao làm gì?

Q3 - Chương 25: Vô tình

Khí tức khổng lồ đó hình như đến từ rất xa, nhưng nặng nề và to lớn như một bức tường thành vô hình.

Khi nó tiếp xúc với quang cầu, mặt ngoài quang cầu rơi ra rất nhiều những mảnh sáng.

Bức tường thành vô hình chỉ ép xuống một cái rồi biến mất.

Nhưng quang cầu tối tăm đã vỡ ra thành hai mảnh, hóa thành hai màn sáng màu đen, lướt qua không trung.

Một tiếng nổ to, cực lớn như tiếng sấm.

Sở Đế nghiêm mặt, chỉ nhìn vào luồng khí tức này, lão đã biết người đến là ai.

Lão thấy đau lòng, không chỉ vì kết quả chờ đợi mấy chục năm đột nhiên có biến cố, mà còn vì lão đang sốt ruột.

Ngay lúc quang cầu bị vỡ, những cột sáng vàng rơi xuống chung quanh lão, những cây cỏ vốn đã bị giày xéo ngã rạp nay lại tuôn ra những luồng nguyên khí bướng bỉnh, mang theo chân hỏa bốc cháy mãnh liệt.

Một chùm chân hỏa tràn vào thức hải của lão, muốn thiêu đốt kinh mạch trong người lão.

Lão không tiến tới được nữa, mà phải lùi lại.

Một luồng chân nguyên tinh thuần với tốc độ cực nhanh truyền vào chuỗi ngọc châu trên cổ tay trái của lão.

Chuỗi ngọc châu này có mặt ngoài thô ráp, màu trắng tinh như tuyết, cứ như những viên tuyết tròn nén lại mà thành, nhưng sau khi chân nguyên rót vào, những tiếng nổ liên tiếp vang lên, từng đoàn khí tức băng hàn không ngừng nổ bung, mười tám xoáy tuyết không ngừng xoay tròn chung quanh người lão.

Trong cửa trận, khắp nơi đều hừng hực những tia hỏa diễm màu vàng.

Những tia lửa vàng không ngừng đâm vào những xoáy tuyết, gió tuyết gào thét, hỏa diễm văng khắp nơi, những xoáy tuyết trở nên nhỏ hẳn đi, đến khi chúng gần như bị mài biến mất hoàn toàn, thì Sở Đế cũng thối lui ra khỏi cửa trận thành công.

Một tia lửa tiếp cận được vào, quấn lên người lão, nhưng bên ngoài áo long bào vàng của lão lại có một tầng màn sáng vàng nhạt, khiến tia lửa không xuyên qua được.

Khuôn mặt của Sở Đế như già thêm mấy phần, nhưng ánh mắt vẫn vô cùng bình tĩnh, lão hít sâu một hơi, hai mắt híp lại nhìn lên không trung.

"Làm sao có thể?"

Chu gia lão tổ ngẩng đầu nhìn theo hướng Sở Đế đang nhìn.

Hơi nước hai bên đã lại khép vào phủ lên sơn cốc, như hai con sóng lớn đập ầm vào nhau.

Ngoài bắn tóe ra những luồng sóng khí màu trắng, còn làm bắn ra vô số những tia lửa như ánh kiếm vàng rực.

Trong màn mây mù, Chu gia lão tổ không nhìn rõ được Tu Hành Giả mới ra tay là ai, nhưng lão đã đoán ra thân phận của người đó.

Cả Trường Lăng, chỉ có một Tu Hành Giả có thể từ khoảng

cách xa như vậy thi triển ra sức mạnh cường đại như vậy.

Nhưng làm sao người đó lại có mặt ở đây, ngay lúc này?

Chu gia lão tổ vô cùng sợ hãi, cả người đổ mồ hôi lạnh, chảy ròng ròng trên người lão, nhưng lão là người giàu kinh nghiệm, hắn đã nhìn thấy đây chính là cơ hội của lão.

Cả người lão run rẩy, đưa tay phải về phía cửa trận.

Những luồng hàn sát chi khí đen kịt lại chen chúc chui ra.

Nửa người bên phải của lão đã hoàn toàn mất đi tri giác, nhưng lão biết Đinh Ninh nói đúng, việc lão cần phải làm, chính là một chữ nhanh.

Hàn Sát khí đen kịt tràn ra, bên trong lại bắn ra những tia sáng trắng, vẽ lên một bức tranh thủy mặc giữa không trung, những cột sáng vàng rơi lên bức tranh, nhuộm phần tranh đó trở thành màu vàng đỏ, nhưng không thể xuyên qua được nó.

Chu gia lão tổ rú lên một tiếng đau đớn như dã thú bị thương, quét mạnh cánh tay phải đã gần như mất đi tri giác ngang qua một cái.

Mấy tiếng xuy xuy vang lên, mấy đạo bạch sắc kiếm khí lăng lệ sắc bén đâm vào phía trước sát cửa trận.

Mấy nhúm cây cỏ bay lên, không bắn về phía trước theo đường kiếm khí, mà bị một luồng gió mạnh đấy bắn văng ra.

Cả nửa thân người bên phải của Chu gia lão tổ đã hoàn toàn mất đi tri giác. Lão quát to một tiếng "Đi!", một luồng khí đen cuốn lấy lão và Đinh Ninh, Phù Tô bay tới đập vào cửa trận.

Cỏ cây ở cửa trận khẽ nhúc nhích, những tiếng nổ đì đùng không ngừng vang lên, nhưng đã không còn mang theo bao nhiêu

sức mạnh.

. . .

"Ta còn tưởng là ai, thì ra là chủ nhân Mặc Viên Chu gia Trường Lăng, thì ra cũng có duyên phát hiện ra vùng cấm địa nơi này."

Sở Đế khinh bỉ nhìn bức tranh hai màu đen trắng trên bầu trời.

Mây mù đột nhiên tách ra, con linh thú vừa giống cá vừa giống chim bay xuống.

"Mặc Thủ Thành. . . và Phan Nhược Diệp."

Nhìn thấy hai người ngồi trên lưng linh thú, ánh mắt Sở Đế lóe lên tia trêu tức, lão cảm thấy chuyện ở đây trở nên vô cùng thú vị, bèn cười rộ lên.

"Trường Lăng không có tường thành, nhưng Mặc Thủ Thành ngươi chính là người đứng đầu lực lượng thủ thành, là bức tường thành vô hình bảo vệ Trường Lăng. Còn ngươi nữa, Vị Ương Cung Cung chủ, tâm phúc tín nhiệm nhất của Trịnh Tụ, hai người các ngươi không ở lại Trường Lăng, lại lặng lẽ đi theo Chu gia lão tổ và hai tên nhóc này, thực là thú vị!" chỉ cần nhìn ánh mắt và nét mặt của người cung nữ trên lưng linh thú, lão cũng đã đoán ra được chuyện gì đang xảy ra.

Mặc Thủ Thành hít sâu một hơi.

Lão nhàn nhạt nhìn Sở Đế, nói chậm rì rì: "Quả nhiên không thể giấu giếm được người, trong hai tên nhóc kia, có một đứa là Phù Tô."

"Nên Chu gia lão tổ kia không biết, mang hai tên nhóc này tới đây ý muốn lợi dụng bọn chúng, các ngươi mới đi theo, không ngờ tới nơi có cấm địa này, càng không ngờ lại gặp ta." ánh mắt Sở Đế

lạnh lẽo, hai đồng tử lóng lánh.

"Chuyện này quả thực là ngoài ý muốn." Mặc Thủ Thành nở nụ cười khổ: "Ngay cả thánh thượng của chúng ta cũng e rằng không ngờ được lại thấy được người ở nơi này, vào thời điểm này."

Sở Đế cười ung dung: " Tương lai Phù Tô sẽ là một Đế Vương tốt, bởi vì các ngươi không còn cần một đế vương có khả năng mở mang bờ cõi, mà là cần một Đế Vương có thể gìn giữ cái đã có. Nhưng các ngươi để ngăn cản ta, lại khiến hắn phải chết, có đáng không?"

Mặc Thủ Thành nhìn lão, bình thản: "Nếu ta đã chọn làm như vậy, đương nhiên là ta thấy đáng."

"Bởi vì ngươi tin Nguyên Vũ Hoàng Đế và Trịnh Tụ cũng sẽ nghĩ giống ngươi. Không tiếc bất cứ giá nào, phải lấy được lợi ích tối đa trong Lộc Sơn hội minh, dù phải hi sinh con của mình." Sở Đế thở dài cảm khái: "Năm đó, bọn họ cũng sẵn sàng hi sinh những người luôn kề vai sát cánh chiến đấu với họ, thậm chí là những người trung thành tuyệt đối với họ, ta đúng là không bằng Nguyên Vũ Hoàng Đế và Trịnh Tụ, ta không thể làm được kẻ vô tình như họ."

"Đế Vương vốn là đã vượt qua phạm trù người bình thường." mặt Mặc Thủ Thành không hề thay đổi: "Cho nên làm việc cũng không thể dùng khái niệm có tình hay vô tình của người bình thường để phán xét."

"Ngươi từng là một viện trưởng học viện của Trường Lăng, nói về kiến thức, nói về đạo lý, ta không bằng ngươi, nên ta sẽ không tranh luận gì với ngươi." Sở Đế đùa cợt nhìn Mặc Thủ Thành và người cung nữ nãy giờ vẫn luôn trầm mặc: "Nhưng ta biết, dù cả hai người các ngươi liên thủ, cũng không thể giữ ta lại được, mà ta cũng không có khả năng giết được hai người các ngươi, nên ta sẽ không đánh nhau với các ngươi."

Mặc Thủ Thành gật đầu: "Đúng vậy, đúng là chuyện lãng phí sức lực không có ý nghĩa."

"Các ngươi đương nhiên cũng sẽ không để cho ta đi vào, mà nếu các ngươi đã lựa chọn Lộc Sơn hội minh, lựa chọn hiện tại, ta đương nhiên cũng sẽ không để cho các ngươi vào được." Sở Đế nhìn Mặc Thủ Thành và người cung nữ: "Ta đã vì món đồ trong đó chờ đợi mấy chục năm, ta phải nhìn thấy kết quả cuối cùng."

Mặc Thủ Thành nhìn lão, điềm tĩnh không kém: "Vậy chúng ta hãy cùng ở đây chờ đợi."

Người cung nữ cũng biết, nếu bà ta cùng với Mặc Thủ Thành và Sở Đế chiến đấu sẽ lưỡng bại câu thương, có lẽ đều sẽ bị Chu gia lão tổ giết sạch.

Mà Sở Đế, bà ta và Mặc Thủ Thành đều tuyệt đối không thể chết ở nơi này, nên giữ thế giằng co là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng bà ta lại quá thân thiết với Phù Tô, sợ hắn bị chết bên trong trận, nên không kềm chế được tâm tình, lạnh lùng hỏi Sở Đế: "Ở trong đó rốt cuộc có cái gì?"

Sở Đế chắp tay sau lưng, không buồn trả lời.

"Chúng ta chọn hiện tại, lão ta chọn tương lai, thực ra chúng ta đã chiếm được một chút ưu thế." Mặc Thủ Thành nhìn người cung nữ đang mất bình tĩnh: "Lão ta không thể làm được gì trong hiện tại, trong khi chúng ta vẫn còn có thể đánh cuộc một trận với tương lai, chúng ta có thể đánh cuộc sẽ xuất hiện kỳ tích, tên nhóc quán rượu kia và Phù Tô Hoàng Tử có thể an toàn trở ra."

"Có khả năng đó hay không?" Người cung nữ vẫn còn giận dữ, ngực phập phồng kịch liệt.

"Chỉ cần một chút xíu khả năng thì cũng là có khả năng." Mặc Thủ Thành ôn hòa: "Hơn nữa nếu ngươi không nhịn được ra tay

trước, ta không thể chắc chắn được chuyện gì sẽ phát sinh, có lẽ cả hai chúng ta sẽ đều phải chết ở chỗ này. Vì ta biết, công pháp tu luyện của lão ta có liên quan tới phái nữ."

Q3 - Chương 26: Khốn long

Người cung nữ hít sâu một hơi.

Bà ta nhìn chằm chằm vào nơi Chu gia lão tổ và Đinh Ninh, Phù Tô biến mất.

Từ trước tới nay, bà ta luôn cho rằng Nguyên Vũ Hoàng Đế và Hoàng Hậu vì Đại Tần vương triều, quyết định làm cái gì cũng là chính xác, nếu muốn khai sáng nên cơ nghiệp từ xưa đến nay chưa hề có, thì đương nhiên nhiều khi phải vô tình, thậm chí phải hi sinh.

Sự vô tình và hi sinh đó, chính là để Đại Tần vương triều càng cường đại hơn, là để con dân Đại Tần càng thêm giàu có.

Nhưng ngày hôm nay, vì ngăn cản Sở Đế mà phải hi sinh Phù Tô, đến phiên bà ta phải ra quyết định hy sinh một trong những người bà ta thương yêu nhất, thì niềm tin của bà ta bắt đầu xuất hiện một chút dao động.

Đinh Ninh và Phù Tô bị Chu gia lão tổ dùng sức mạnh cưỡng ép bay qua cửa trận.

Sức mạnh bên trong cửa trận đã vô cùng suy yếu, nhưng đối với Đinh Ninh và Phù Tô, thì vẫn cực kỳ cường đại.

Vô số cành cây lộn xộn tràn ngập trong thức hải Đinh Ninh, làm hắn vô cùng phiền muộn, khí huyết trong người cũng không được lưu thông xuyên suốt, nét mặt hắn đầy lạnh lùng và sát ý.

Nhờ thức niệm của hắn, những con tiểu tằm lại lặng lẽ xuất hiện, bắt đầu thôn phệ những tia khí lạnh giá đang phong bế kinh

mạch trong người.

Nhờ tiểu tằm thôn phệ, kinh mạch của hắn lại dần trở nên thông suốt, song hắn vẫn để chân nguyên nằm im trong khí hải, làm cho khí tức không hề có chút xíu biến đổi nào.

Chu gia lão tổ không biết Sở Đế và Đại Tần Đế sư đã nhất trí với nhau là sẽ không ra tay, lão chỉ biết mình phải thật nhanh, lão dùng hết toàn lực, chỉ sau mấy hơi thở, sự công kích của những cành lá xung quanh lão và Đinh Trữ, Phù Tô đều hoàn toàn biến mất, quang cảnh trước mắt hiện ra rõ ràng.

Đã vượt qua cửa trận.

Thân là hoàng tử được Nguyên Vũ Hoàng Đế và Hoàng Hậu coi trọng nhất, Phù Tô biết trên người mình có những món đồ mà vô số Tu Hành Giả của cả Đại Tần vương triều đều phải tha thiết ước mơ, đương nhiên biết nếu hắn chết ở đây, sẽ mang tới hậu quả gì.

Nhưng khi nhìn thấy quang cảnh đằng sau cửa trận, Phù Tô lại tạm thời quên mất an nguy của mình, sự chú ý của hắn đã hoàn toàn bị cảnh trí trước mặt hấp dẫn.

Trước mặt hắn là một lòng sông đã khô cạn, không có cành cây ngọn cỏ nào, chỉ có những viên tinh thạch trông như đá cuội hình bầu dục.

Những viên tinh thạch này có màu đỏ thẫm như hồng bảo thạch, trong veo, bên trong có ngọn lửa màu vàng cháy rừng rực.

Nhìn từ bên ngoài, cứ tưởng sương mù phủ cả mặt đất, nhưng thực tế, ở đây sương mù chỉ có từ cách mặt đất từ khoảng mười trượng trở lên.

Ngay giữa lòng sông cạn, có một khối kiến trúc khổng lồ bằng đá màu xanh đứng sừng sững.

Tòa kiến trúc này bên dưới to, bên trên thu nhỏ lại, giống như một tòa lăng mộ khổng lồ. Ở dưới đáy, cứ mỗi mười mét lại có một cái cổng vòm, bên trong những cổng vòm có thể nhìn thấy màu xanh ngắt của cây cối, cả kiến trúc toát ra khí tức tang thương và xa xưa.

Giống như một cái vườn do vương thất cổ xưa kiến tạo.

Nhưng dù là vườn do vương thất xây lên, thì một kiến trúc kiên cố như vậy, cũng không thể nào chỉ là để trồng hoa và cây cảnh.

"Bên trong đó có cái gì?"

Phù Tô quay sang hỏi Chu gia lão tổ, trên mặt xuất hiện một tia sát ý, "Nhìn rõ ràng kiến trúc kia đâu phải để phòng ngừa Tu Hành Giả tiến vào, mà là để vây khốn món đồ bên trong nó, rốt cuộc trong đó có mãnh thú tới cỡ nào, ngươi còn muốn lợi dụng chúng ta làm cái gì?"

Chỉ còn thiếu một chút nữa là tới bước cuối, nhưng Chu gia lão tổ đã ngã ngồi xuống đất, lão thậm chí không thể ngồi vững vàng, nhưng trên mặt lão lại đầy hưng phấn và chờ mong, đến mức gương mặt đỏ ửng hẳn lên.

"Nếu đã đến lúc cuối, có lừa gạt thêm các ngươi cũng không có ý nghĩa gì."

"Trong đó có một cây Nhục Bồ Đề, và một con rồng bị mù."

Nhục Bồ Đề?

Rồng mù?

Năm chữ ấy, chữ nào cũng làm cho Đinh Ninh khiếp sợ.

"Trong này lại có Nhục Bồ Đề, và rồng?" Hắn lẩm bẩm.

"Nhục Bồ Đề là cái gì, rồng mù là cái gì?" Phù Tô hỏi, hai thứ này, hắn chưa bao giờ nghe thấy.

"Đều là những món đồ cực kỳ biến thái."

Đinh Ninh giải thích: "Có một số Tu Hành Giả cực kỳ cường đại sau khi chết, Chân Nguyên và Thiên Địa Nguyên Khí tích góp trong cơ thể ngưng tụ không tiêu tan, khi gặp phải một số vật thể đặc biệt sẽ tạo nên những sự kết hợp kỳ dị, Nhục Bồ Đề chính là một loại trong số đó. Một loại cây đặc biệt kết hợp với di thể của Tu Hành Giả cường đại, biến thành một loại không phải cây cũng không phải cơ thể, mà giống như Linh Thể. Tác dụng của nó, được phát hiện nhờ vào các tu hành giả Đại Tề Vương Triều. . . Những tông sư tu luyện Âm Thần Quỷ vật, phát hiện nếu luyện hóa Linh Thể này, sẽ làm cơ thể của mình cũng sinh ra một sự biến đổi kỳ dị, trở thành một linh thể hầu như không bao giờ già yếu."

"Một Linh Thể hầu như không bao giờ già yếu?" Phù Tô có chỗ không thể hiểu được.

Đinh Ninh gật đầu: "Ví dụ đơn giản, như Cương thi, nếu nó chỉ bị trọng thương ở một vị trí nào đó trên cơ thể, thì nó cũng vẫn không chết, trừ phi cơ thể bị đánh nát thành nhiều mảnh, đầu bị chém đứt. Nhưng Linh Thể loại này có tốc độ khôi phục cực kỳ chậm, nên nếu cơ thể bị đánh thủng, thì những lỗ thủng đó cũng phải một thời gian dài sau mới lành lại."

Đến lúc này Phù Tô mới hiểu vì sao Sở Đế và Chu gia lão tổ đều tới đây.

Cả hai người đều thuộc loại gần đất xa trời, và cả hai đều có tu vi cường đại, nhất là Sở Đế, nếu cơ thể biến thành Linh Thể như vậy, thì trong Lộc Sơn Hội Minh lão sẽ trở thành một đối thủ càng mạnh. Thực ra Sở Đế vốn đã không phải Tu Hành Giả bình thường, dù cơ thể có biến thành Linh Thể dạng này, thì tu vi cũng không tiến bộ thêm được, nhưng đối với lão, chiến thắng thời gian

và chiến thắng Lộc Sơn Hội minh, chính là tất cả.

"Con rồng mù không phải là rồng thật, mà là một loại trùng đất kích thước lớn. Nó có mắt, nhưng mắt của nó không nhìn thấy, nó cảm nhận mọi thứ bằng râu. Thực lực của nó rất cường đại, có thể so với Thất Cảnh, nên Tu Hành Giả ngày xưa gọi nó là rồng. Ba mươi năm trước, đừng nói Nhục Bồ Đề chưa thành thục, dù nó đã thành thục, thì sau khi cưỡng ép phá trận, bị thương tích nặng, Chu gia lão tổ cũng không phải là đối thủ của nó. Bây giờ, dù Sở Đế không xuất hiện, nếu muốn giết nó, thì cũng phải trả giá đắt, nên từ đầu, lão đã muốn lợi dụng ta mở đường tới đây, sau đó dụ con rồng mù đi, để lão thừa cơ lấy Nhục Bồ Đề."

"Kiến thức ngươi có quả là không ít."

Chu gia lão tổ cười nhạt: "Nhưng nó cũng không thay đổi được gì."

Phù Tô lắc đầu: "Ngươi không thể làm như vậy."

Đinh Ninh cau mày, hắn biết Phù Tô muốn làm gì, nhưng hắn không nghĩ làm vậy là có hiệu quả.

Lúc Phù Tô nói ra những lời kia, có kèm theo một loại khí tức uy nghiêm tôn quý khó tả, làm cho Chu gia lão tổ cảm nhận được có điểm khác thường.

Lão nhìn Phù Tô chằm chằm.

"Ta ra lệnh cho ngươi không được làm như vậy." Phù Tô lạnh lùng nhìn lão: "Vì ta không phải là Tô công tử bình thường, ta là hoàng tử Phù Tô."

Chu gia lão tổ lạnh người.

Lão đã hiểu vì sao một nhân vật như Mặc Thủ Thành lại xuất hiện ở nơi đây.

"Thì ra ngươi chính là hoàng tử Phù Tô được Nguyên Vũ Hoàng Đế và Hoàng Hậu thương yêu nhất."

Lão cười dữ tợn: "Ngươi ra lệnh cho ta không được làm như vậy?"

Phù Tô uy nghiêm nhìn Chu gia lão tổ: "Chẳng lẽ Chu gia không muốn còn tồn tại ở Trường Lăng?"

"Chu gia chính là ta, ta chính là Chu gia, nếu ta ngã, Chu gia còn có thể sống ở Trường Lăng sao?"

Chu gia lão tổ giễu cợt: "Đồ con nít, ta cần mạng của các ngươi để đổi lấy mạng của ta, ngươi nghĩ ta sẽ nghe mệnh lệnh của ngươi không?"

"Mà ta cũng không cần phải sốt ruột."

Chu gia lão tổ hầu như không thể cử động được nữa, nhưng có một luồng khí tức từ người lão đang không ngừng tỏa ra, lão nhìn lại sau lưng, vẻ mặt đầy cảm thông, giọng nói đầy châm chọc: "Con trai à, ngươi đã bị người vứt bỏ rồi."

"Ngươi!" mặt Phù Tô trắng bệch, hắn cực kỳ phẫn nộ, nhưng không biết phải nói gì, chỉ theo bản năng quát lên: "Lớn mật!"

"Nếu đã biết thân phận của ngươi, ta càng không thể tha cho ngươi được." Chu gia lão tổ nghiêm nghị: "Hôm nay ta hại tính mạng bạn tốt của ngươi, nếu để cho ngươi sống sót, sau này ngươi cũng sẽ không bỏ qua cho ta, nhưng yên tâm, ta sẽ không giết ngươi ngay đâu, dù sao ta cũng có thể lợi dụng ngươi, để Nguyên Vũ Hoàng Đế và Trịnh Tụ kia sợ ném chuột phải sợ vỡ bình."

Phù Tô không ngờ kết quả trở thành như vậy, mặt hắn tái nhợt quay sang nhìn Đinh Ninh, trong mắt đầy đau thương và áy náy.

"Dù có chút đáng tiếc, nhưng bây giờ hắn còn quan trọng hơn

ngươi."

Chu gia lão tổ nhìn Đinh Trữ: "Nhưng nếu ngươi có thể chứng minh ngươi có giá trị hơn hắn, ta sẽ cho ngươi sống sót."

Đinh Ninh ngẩng đầu lên: "Ngươi đang nằm mơ."

Ánh mắt Chu gia lão tổ chuyển thành mãnh liệt, lão không nói thêm gì nữa, một luồng khí từ người lão thổi tới, hất Đinh Ninh bay về phía cổng vòm

Q3 - Chương 27: Khí tức

Luồng khí Chu gia lão tổ thả ra không mạnh lắm, nhưng sau khi Đinh Ninh bay qua cổng vòm, lại có một sức mạnh khác cực mạnh ép lên người hắn, làm xương cốt cả người hắn kêu lên răng rắc như sắp bị bẻ gãy.

Miệng Đinh Ninh ứa máu, hắn biết đây là sức mạnh của bản thân pháp trận, Chu gia lão tổ đã tới một lần, đương nhiên biết có sức mạnh này, lão còn cần dùng hắn để dụ con rồng mù kia đi, nên đương nhiên sẽ không để cho hắn chết ngay được.

Nên hắn không hề sợ hãi, tiểu tằm trong người hắn sống dậy, điên cuồng cắn nuốt Hàn Sát Nguyên Khí Chu gia lão tổ vừa đánh vào trong cơ thể hắn.

Trong người hắn vang lên âm thanh rào rạo, nhưng hiện giờ hắn đã ở bên trong khu kiến trúc, Chu gia lão tổ không thể nào nghe thấy được.

Ầm một tiếng vang dội.

Hắn ngã đập mạnh xuống đất, rơi lên lớp lá mục đã nhiều năm.

Những chiếc lá mục này rất khô ráo, không có chút ẩm ướt nào. Cây cối xung quanh mọc rất dày đặc, khiến cả kiến trúc rợp một màu xanh.

Xuyên qua những khe hở nho nhỏ của lớp cây cối, lấp lóe những đường phù văn tỏa ánh sáng nhạt, mang theo cảm giác thần thánh, chen lẫn trong rừng cây có một số phiến đá, hình dạng cổ quái, tỏa ra một loại sát ý kỳ dị.

Biết con rồng mù sẽ tới rất nhanh, Đinh Ninh không buồn ngồi dậy, mà chỉ khẽ nghiêng người, tận lực kích thích tăng tốc độ cắn nuốt của tiểu tằm trong người.

Sinh tử thường chỉ cách nhau một đường ranh mỏng manh.

Nhờ tăng tốc độ thôn phệ, những hạt đen tịch hàn nguyên khí nằm tắc ứ trong kinh mạch của hắn đều được phân giải.

Nhưng, trên mặt đất phía trước người hắn xuất hiện những con đường thẳng tắp, hướng thẳng về phía hắn.

Lúc những con đường đó còn cách hắn chừng mấy trượng, một luồng uy áp khổng lồ đã tràn tới, khiến quần áo của hắn nứt ra, trên da xuất hiện những đường máu thẳng tắp, như muốn xé tung cơ thể hắn thành ngàn mảnh.

Với tu vi hiện giờ của Đinh Ninh, không thể nào chống cự nổi sức ép mạnh đến vậy, nhưng hắn vẫn rất bình tĩnh.

Những con tiểu tằm trong người hắn hoàn toàn trốn mất.

Ngay khi chúng biến mất, hơi thở và nhịp tim đập của hắn cũng dừng lại.

Mọi hoạt động sống trong cơ thể hắn, như máu huyết lưu thông, mạch đập đều hoàn toàn dừng lại, da thịt của hắn cũng không còn độ ấm.

Hắn rõ ràng còn sống, nhưng lại chẳng khác gì một tử thi.

Những đường khí tức đang nhắm thẳng vào hắn nghi hoặc dừng lại.

Sự dừng lại đột ngột đó dẫn đến một cơn chấn động, làm cho lá khô và cây cối chung quanh đều bị chấn vỡ thành bột phấn.

Phía trước cơ thể hắn xuất hiện một làn sương mù có màu hỗn

tạp xanh vàng và màu xám.

Màn sương không ngừng mở rộng, sau đó ở giữa xuất hiện một đốm đen, đốm đen nhanh chóng to ra.

Một cái đầu khổng lồ màu đen, thò ra khỏi màn sương, hướng thẳng về phía Đinh Ninh.

Cái đầu to tướng, hình hơi dẹp như đầu cá, dưới cằm có mấy chục sợi râu cũng màu đen, nhưng nó không có miệng, cũng không có mắt.

Trên cái đầu chỉ có chừng mười đốm sáng lóng lánh, như được khảm mười viên bảo thạch.

Cái đầu to gấp mấy lần đầu người, chẳng có mắt mũi ngũ quan, lại còn điểm thêm mười đốm sáng mang theo hơi thở tàn nhẫn và cường đại, nói chính xác là hơi thở của tử vong.

Cái đầu dí sát tới chỗ Đinh Ninh dò xét, trên người nó tràn ra Nguyên Khí ép lên cơ thể Đinh Ninh, khiến xương cốt của hắn lại nứt ra răng rắc, máu thịt bị xé rách bươm, nhưng đám tiểu tằm đã sống dậy, giăng đầy bên trong máu thịt của cơ thể hắn.

Cả người hắn, biến thành một cái kén.

Cái đầu này đương nhiên chính là cái đầu của con rồng mù có thực lực không thua gì Thất Cảnh trong truyền thuyết, nó không thể nhìn thấy, nhưng lại có khả năng mẫn cảm với khí tức gấp mấy chục lần Tu Hành Giả bình thường, mười đốm sáng trên đầu nó không ngừng chớp động, cho thấy nó đang vô cùng nghi ngờ và bối rối.

Một sợi râu không biết là vô tình hay cố ý quẩn tới trước ngực Đinh Ninh.

Ngực áo của Đinh Ninh nát thành bột phấn, da ngực xuất hiện

một đường nứt.

Đinh Ninh biết hết, nhưng hắn vẫn im lìm như cũ.

Cái đầu rồng hơi lùi lại một chút.

Nó ngừng lại ngẫm nghĩ, những chiếc râu không ngừng ve vẩy, vờn quanh cơ thể Đinh Ninh, sau đó cái đầu to lắc lư mấy cái, rồi từ từ lùi hẳn lại, biến mất trong làn sương mù.

Cảm giác được con rồng đã bỏ đi, Đinh Ninh không hề thấy mừng, vì hắn không thể duy trì trạng thái này mãi được, chỉ cần cơ thể hắn rỉ ra một tí khí tức nào, con rồng mù sẽ biết ngay, và nó sẽ nhận ra đã bị hắn lừa gạt.

Tuy vậy, Đinh Ninh vẫn tin mình sống sót được.

Cơ thể hắn vẫn không hề có chút sự sống như cũ, nhưng những con tiểu tằm trong người lại không ngừng chuyển động.

Thay vì phun ra tơ, chúng phun ra một loại Nguyên Khí đặc biệt, từ trong người thấm ra ngoài da thịt hắn.

Bên ngoài làn da xuất hiện một lớp nguyên khí, chúng vặn vẹo, biến thành những thanh tiểu kiếm nhỏ thẳng tắp, cắm thẳng xuống đất.

Cơ thể Đinh Ninh sống lại.

Máu huyết trong người hắn chảy cuồn cuộn.

Hắn hít sâu một hơi, tiếng hít vang lên rõ mồn một trong không khí.

Con rồng mù cảm nhận được ngay, giữa đám cành lá đang nằm bất động đột ngột dâng lên những cái vòi rồng, cành lá chạm mạnh vào nhau, phát ra tiếng vang không dứt.

Một luồng khí tức to lớn, nặng nề thô bạo quét qua.

Cái đầu đen lập tức hiện ra trước mắt Đinh Ninh.

Vết thương trên ngực Đinh Ninh lại chảy máu.

Hắn híp mắt, lần này đã nhìn thấy rõ ràng con rồng mù.

Đằng sau cái đầu khổng lồ, là cơ thể trơn nhẵn của loài trùng, nhưng cơ thể này rất gầy ốm, chẳng khác gì da bọc xương.

Những luồng kình khí tuôn ra từ dưới thân nó, như những thanh kiếm sắc quét sát mặt đất, khác với hồi nãy, lần này sức mạnh nó bày ra càng thêm khủng bố, bụi đất bay tung tóe, thậm chí bên trong đám bụi đất ấy cũng ẩn chứa sức mạnh làm Đinh Ninh không chống cự nổi, song ánh mắt hắn trở nên vô cùng uy nghiêm chưa từng có.

"Ta muốn nói chuyện với ngươi."

Hắn uy nghiêm nói với con rồng mù.

Mạt Hoa Tàn Kiếm chém một nhát xuống đất.

Một đường kiếm quang lóe sáng.

Đường kiếm quang này so với cái đầu rồng thì quá sức nhỏ yếu.

Nhưng vết kiếm đường kiếm quang để lại, lại hoàn mỹ kết nối lại với những vết kiếm trước đó.

Một luồng khí tức đặc biệt, từ những vết kiếm đó tỏa ra.

Không mang theo sức mạnh ghê gớm nào, chỉ là một luồng khí tức nhạt mỏng đơn thuần.

Nhưng khi luồng khí tức này phân tán vào trong không khí

xung quanh, nó lại xuyên thấu vào trong khu kiến trúc, xuyên cả vào trong cơ thể con rồng mù.

Con rồng mù cảm thấy trong người có một luồng run rẩy.

Nó dừng lại, cả không gian chung quanh bắt đầu chấn động.

Nó càng thêm nghi hoặc, sau đó bắt đầu sợ hãi.

Vì luồng khí tức kia vượt qua cảnh giới của nó, khí tức ấy, trước nay nó mới chỉ cảm nhận được từ trên người Tu Hành Giả xây nên khu kiến trúc để vây khốn nó này.

"Ta có thể giúp ngươi đi ra ngoài."

Nhìn con rồng đã dừng lại, biết mình đã đánh bạc thành công, Đinh Ninh chậm rãi nói.

Hắn không nhìn nó nữa, mà quay người nhìn về phía điện thờ bên trong khu kiến trúc.

"Phá hỏng luôn dễ làm hơn xây dựng nhiều."

Hắn lầm bầm, cố ý để cho con rồng mù nghe được, Mạt Hoa Tàn Kiếm lại vung lên.

Mấy đường Kiếm Khí từ mũi kiếm gãy bắn ra, đâm vào trong không khí, trong không khí xuất hiện vô số những đường cong nhiễu loạn mắt thường không nhìn thấy được, tạo thành những đường điện quang màu xanh.

Một tiếng nổ bạo vang, những đường điện quang xanh đó bắn thẳng vào vách tường có phù văn.

Khu kiến trúc không chấn động chút nào, nhưng trên mặt đất, dưới lớp lá rụng lại xùy xùy phun ra những luồng gió nhỏ.

Con rồng mù lùi lại mấy trượng, cơ thể nó rung động kịch liệt,

sức mạnh nó đã phóng ra, bây giờ lại điên cuồng bị hút trở vào trong người nó.

"Xem ra chúng ta có thể thoải mái hơn rồi."

Đinh Ninh nói với con rồng mù.

Q3 - Chương 28: Lồng giam

Rõ ràng chỉ là tam cảnh Chân Nguyên, nhưng những vết kiếm hắn chém ra, ngay cả Thất Cảnh Tu Hành Giả cũng còn chưa chắc gì hiểu được ý cảnh trong đó.

Đối với Tu Hành Giả, nếu gặp phải tình cảnh này, thường chỉ nghĩ vì sao chuyện này lại xảy ra, nghĩ xem rốt cuộc Đinh Ninh là ai, có xuất thân như thế nào, còn giấu diếm bí mật gì hay không, nhưng đối với con rồng mù đã bị nhốt ở đây không biết bao nhiêu năm, nó chỉ quan tâm tới khí tức của bản thân hắn mà thôi.

Dù nó không thể nói được tiếng người, nhưng nó vẫn là sinh vật có trí tuệ cao, lúc kiếm khí của Đinh Ninh làm nhiễu loạn trận thế của kiến trúc, khơi dậy những đường điện quang màu xanh vô cùng quen thuộc kia, nó đã hiểu, mình thực sự có khả năng thoát ra khỏi cái lồng giam này.

Chỉ cần nghĩ đến đó, cả cơ thể nó không kềm được càng thêm run rẩy, bụng kêu lên sòng sọc.

Bụng nó kêu là vì nó đang rất đói.

Nó là Linh Thú ăn thịt, dựa vào thôn phệ khí huyết mà sống, song năm đó khi nhốt nó ở đây, Tu Hành Giả xây nên khu kiến trúc đã biết nó có khả năng nhịn đói, thế nên không hề cung cấp cho nó đủ đồ ăn, bao nhiêu năm nay nó chỉ toàn ăn côn trùng sinh ra từ trong khu kiến trúc và chim thú đi lạc vào đây, tuy miễn cưỡng vẫn sống sót được, nhưng đói khát nhiều năm đã trở thành sự tra tấn khủng khiếp đối với nó, huống chi lại còn mất tự do.

Mắt thấy trời xanh bao la bên ngoài, mà lại không ra đó được.

Sở Đế và Chu gia lão tổ đã chờ đợi mấy chục năm, nhưng làm sao chờ lâu bằng nó, bao nhiêu năm chờ đợi, rút cuộc hôm nay cũng đã nhìn thấy cơ hội, nhìn tư thái bình tĩnh mà uy nghiêm của Đinh Ninh, toàn thân nó run rẩy, nó nằm phục xuống, cả cơ thể dán sát xuống mặt đất.

Biểu thị thái độ quy thuận của nó.

Nhìn dáng vẻ quy thuận, kèm với sự sợ hãi và ý cầu khẩn của nó, nghe thấy bụng nó không ngừng reo lên vì đói, trong mắt Đinh Ninh đầy vẻ cảm thông.

Con rồng mù nhạy cảm hơn Tu Hành Giả cường đại bình thường không biết bao nhiêu lần, nó cảm nhận được ngay sự cảm thông của Đinh Ninh nên lập tức cố gắng ép cơ thể xuống thấp hơn, như muốn dìm luôn cả cơ thể mình xuống dưới lớp lá mục dày.

"Ta rất thông cảm hoàn cảnh của ngươi, ta sẽ thả ngươi ra ngoài. Nhưng ngươi phải giúp ta cứu bằng hữu của ta."

Đinh Ninh nói xong, tiếp tục nói ra ba chữ: "Nhục Bồ Đề."

Con rồng mù không hiểu lắm câu đầu tiên của hắn, nhưng ba chữ Nhục Bồ Đề thì nó hiểu, cái đầu to hơi ngước lên, lắc lư sợ hãi.

Đinh Ninh nhíu mày.

Hắn múa may tay chân, cố gắng biểu đạt ý mình, "Ý của ngươi là bên chỗ Nhục Bồ Đề cũng có pháp trận lợi hại, ngươi không tới gần được?"

Con rồng mù gật đầu.

Đinh Ninh hít sâu một hơi.

Hắn đã hiểu thêm dụng ý của Chu gia lão tổ.

Chu gia lão tổ chỉ là muốn hắn thu hút sự chú ý của con rồng mù, để lão xông tới khu vực pháp trận bảo vệ Nhục Bồ Đề, chỉ cần con rồng mù không chặn kịp lão trước khi lão xông vào pháp trận, là lão có khả năng lấy được Nhục Bồ Đề.

Lão còn định ngay ở trong đó uyện hóa Nhục Bồ Đề.

Chỉ cần luyện hóa thành công Nhục Bồ Đề, đến khi quay trở ra, dù có gặp lại con rồng mù thì quá lắm cũng chỉ bị thương chút ít, vẫn có thể chạy thoát được, không đến nỗi phải mất mạng.

"Dẫn ta tới đó."

Đinh Ninh nói, với giọng điệu không cho phép từ chối: "Ta sẽ nghĩ cách phá trận."

Con rồng mù ngẩng đầu lên.

Nó thấy hoài nghi.

Đinh Ninh nhíu mày, hắn biết mình phải làm cái gì đó.

Hắn thở ra một hơi, phóng tiểu tằm ở trong cơ thể ra ngoài.

Những con tiểu tằm vô hình bắt đầu thôn phệ Thiên Địa Nguyên Khí chung quanh, chúng có khả năng thôn phệ bất kỳ chủng loại Thiên Địa Nguyên Khí nào.

Trong không khí vang lên những âm thanh sàn sạt.

Trong thức niệm, con rồng mù nhìn thấy một cảnh tượng khác thường.

Nó nhìn thấy vật lớn nhất trong chuỗi thực vật sinh tồn trong tự nhiên, vật có thể thôn phệ bất kỳ thứ gì, dù lớn hay nhỏ.

Những gì nó ‘nhìn’ thấy làm nó run rẩy.

Nó không do dự nữa, xoay người, nhanh chóng bò đi, mở đường cho Đinh Ninh.

Đinh Ninh đi sát phía sau, một lúc sau, con rồng mù dừng lại.

Rừng cây trước mặt con rồng mù trông rất bình thường, nhưng ngay trước đầu nó, có một con đường màu xanh rất rõ rệt.

Trong đống lá khô, có một đống những viên tinh thạch màu xanh lá xếp thành hàng.

Chúng tỏa ra ánh sáng màu xanh lá, nằm thành một mảng, như một mảng sóng xanh.

Đinh Ninh cau mày.

Hắn nhắm mắt lại, tiểu tằm lại tuôn ra khỏi cơ thể, nhả ra Thiên Địa Nguyên Khí.

Khí tức tạo ra làm cho con rồng mù lại thấy sợ hãi, run rẩy nằm phục trên mặt đất.

Những con tiểu tằm phun ra những sợi tơ mỏng, tỏa ra khắp không khí, trong thức niệm của Đinh Ninh xuất hiện những tuyến đường, những cuộn gió xoáy, những bông tuyết bay múa trong không trung.

Trong bức tranh hỗn độn đó, luôn có những hạt bụi màu xanh lá óng ánh tràn ngập khắp nơi, là những âm linh Quỷ vật, đang chờ đợi con mồi máu thịt tươi mới.

"Từ bây giờ, hai chúng ta phải tin tưởng lẫn nhau."

Đinh Ninh mở mắt, nói với con rồng mù.

Hắn đưa tay ra, như muốn chạm lên đầu con rồng mù.

Cơ thể con rồng cứng lại, theo bản năng tỏa ra khí diễm hung bạo, khiến không khí xung quanh đùng đùng rung động, dưới mặt đất cũng có vô số khí lưu bay ra.

Nhưng Đinh Ninh không hề chần chừ, áp hẳn tay xuống.

Ngay lúc tay của hắn chạm vào cơ thể con rồng mù, khí diễm hung bạo biến mất, cơ thể con rồng mù vẫn cứng ngắc, nhưng bên trong những đốm sáng như bảo thạch trên đầu nó, lấp lóe những đốm quang diễm khác thường.

"Ta nhất định sẽ giúp ngươi rời khỏi nhà giam này."

Đinh Ninh rút tay về, trịnh trọng nói, sau đó nói tiếp: "Ta muốn phá vỡ pháp trận này, nhưng sức mạnh của ta chưa đủ, ta cần ngươi tin tưởng ta, cho ta mượn một chút sức mạnh của ngươi để giúp ta phá trận."

Cái đầu con rồng mù hướng về phía hắn, như có điểm còn chưa hiểu, muốn hỏi thêm.

Đinh Ninh vung kiếm.

Mạt Hoa Tàn Kiếm chém xuống, để lại một vết kiếm trên mặt đất.

Một luồng Chân Nguyên từ tay trái của hắn bắn ra, rơi vào trong vết kiếm.

Hắn chỉ vào vết kiếm, nói với con rồng mù: "Ta."

Sau đó hắn lại thả ra một luồng Chân Nguyên, rơi vào vết kiếm: "Ngươi."

Con rồng mù bất động mấy tức thời gian, sau đó, nó gật đầu.

Đinh Ninh cười rạng rỡ.

Hắn dùng kiếm, vẽ lên đất hai hình người.

Một là Chu gia lão tổ, một là Phù Tô .

"Kẻ địch!"

Hắn chỉ vào hình Chu gia lão tổ.

"Bằng hữu." lại chỉ vào hình Phù Tô.

Con rồng mù gật đầu.

Đinh Ninh ngẩng đầu lên, nhưng hắn nhớ ra thêm một người, lại cúi xuống, vẽ thêm một người nữa tròn vo.

Đây là hình dáng của con rồng mù.

Hắn chỉ vào đó, nói: "Bằng hữu."

Hai chữ này lần này mang tới cho con rồng mù một cảm xúc khó tả.

Trong cơ thể nó vang lên một âm thanh cổ quái, những đốm sáng trên đầu nó không ngừng lấp lóe, nó đang cố gắng cảm nhận.

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn nó.

Nó như bị sự bình tĩnh của Đinh Ninh làm lây nhiễm, cảm xúc của nó dần bình tĩnh trở lại.

Đinh Ninh không nói gì nữa, bước tới mấy bước, đứng chắn phía trước con rồng mù, nhìn đường lục tuyến trước người nó.

Con rồng mù gật đầu.

Đinh Ninh vung kiếm.

Những bông hoa trắng nở ra, những tia kiếm khí thi nhau bắn ra, tạo nên những lộ tuyến nhỏ trong không khí.

Oanh!

Trong không gian vốn đang tĩnh lặng bỗng dâng lên hàn khí kinh người, như sắp có một cơn bão tuyết.

Con rồng mù nhấc người lên.

Những sợi râu trên đầu nó bay múa, mặt đất bên dưới cơ thể nó dâng lên những đợt sóng khí, dũng mãnh công kích vào những lộ tuyến do kiếm khí tạo ra.

Oanh!

Một tiếng nổ vang rền, như có hai chiếc thuyền khổng lồ va chạm vào nhau.

Rắc rắc. . .

Mảng tinh thạch màu xanh lá xuất hiện những vết rạn, sau đó chúng vỡ vụn, tầng quang diễm màu xanh biến mất.

Sâu trong rừng, khu vực trung ương pháp trận do những viên Tinh Thạch màu xanh lá tạo thành, có một cây Bồ Đề Thụ cao vút. Cành lá của cây bồ đề này rất lạ, nó có màu tím kỳ dị, ở dưới chân gốc có một trái cây màu tím hình người.

Trái cây kia có hình dạng như một hài nhi đang cuộn mình, mặt ngoài sáng bóng mịn màng.

Chu gia lão tổ đang ngã ngồi bên cạnh trái cây đó, năm ngón tay đâm vào bên trong trái, không ngừng hấp thu tinh hoa của nó vào trong người.

Khuôn mặt lão đầy vẻ tham lam, và sung sướng.

Phù Tô bị lão khống chế, đứng thẳng bất động nhìn chằm chằm vào mặt lão, nét mặt hắn đầy vẻ căm ghét.

Một tiếng nổ vang rền, một làn sóng khí kinh người xen lẫn hàn khí lạnh thấu xương ào tới.

Lá cây Bồ Đề Thụ vỡ tan, mái tóc trắng của Chu gia lão tổ bay tung lên, lão bật thốt: "Chuyện gì thế?"

Q3 - Chương 29: Thân liệt

Khi lớp bụi mù lắng xuống, một bóng người từ từ hiện ra.

"Đinh Ninh?"

Nét căm ghét trên mặt Phù Tô chuyển thành vui sướng, hắn vui vẻ kêu to.

Tiểu tằm đã chui trở vào trong người Đinh Ninh, khí tức của hắn đã trở lại bình thường như cũ. Chỉ có điều Chu gia lão tổ vốn nghĩ rằng hắn đã chết rồi.

Ai ngờ bây giờ hắn lại xuất hiện, mạnh khỏe như thường.

Sự xuất hiện đầy ma quỷ của Đinh Ninh làm Chu gia lão tổ sợ hãi.

"Xùy" một tiếng nứt vang lên, theo bản năng, một tia kiếm quang màu đen từ ngón tay Chu gia lão tổ bắn ra, chém thẳng về phía Đinh Ninh.

Đường kiếm quang rất mảnh, nhưng mang theo sức mạnh nghiền ép của Thất Cảnh, như một ngôi sao chổi, bay vụt tới.

Kiếm thế cực nhanh, gương mặt Đinh Ninh bị ảnh hưởng, trên lông mi xuất hiện những hạt băng màu đen, nhưng hắn không hề động đậy.

Vì từ dưới lớp lá khô đằng sau hắn, đột nhiên thò lên mười cái râu đen.

Mười cái râu này có vẻ sợ những viên tinh thạch màu xanh lá, nên động tác khá là chậm chạp và co ro cúm rúm, nhưng Nguyên

Khí nó phun ra, vô cùng cường đại.

Phốc phốc phốc phốc. . .

Những tiếng nứt liên tiếp vang lên phía trước người Đinh Ninh.

Trên mặt đất trước người hắn xuất hiện cả chục vết nứt, những luồng sóng khí màu vàng từ những vết nứt đó tuôn ra, dễ dàng đánh nát ngôi sao chổi màu đen, đụng nát Hàn Sát tiểu kiếm.

Cả người Chu gia lão tổ run rẩy vì đau đớn.

Lão nhìn mười cái râu đen, và cái đầu màu đen to như một gò núi nhỏ, đang từ từ xuất hiện sau lưng Đinh Ninh.

Nó rõ ràng là con rồng mù mà lão từng nhìn thấy bị nhốt trong trận, nhưng vấn đề là… làm sao nó lại ở đây?

"Làm sao có thể, nó đã đói bụng nhiều năm như vậy, tại sao lại không ăn thịt ngươi, mà lại còn chiến đấu vì ngươi?"

Lão không nhịn được kêu lên.

"So với sự tự do, đói khát chỉ là thứ yếu."

Trong lòng Đinh Ninh thầm trả lời như vậy, nhưng hắn cảm thấy không cần phải trả lời hay giải thích cái gì cả, nên hắn chỉ lạnh lùng nhìn Chu gia lão tổ, không đáp.

Sự im lặng của Đinh Ninh làm Chu gia lão tổ càng thấy lạnh lẽo, lão cảm thấy ánh mắt của Đinh Ninh lúc này trông rất quen thuộc, trong đầu lão đột nhiên hiện lên cảnh mình bị một kiếm mổ bụng, điên cuồng vừa khóc vừa chạy.

Dược lực của Nhục Bồ Đề nãy giờ lão lấy được vào người bắt đầu phát huy tác dụng, một cơn đau khủng khiếp nổ ra trong đầu lão, làm lão không kềm được, rú lên thảm thiết.

Ngay lập tức, Đinh Ninh tăng tốc, phóng tới chỗ Phù Tô.

Trong mắt Chu gia lão tổ xuất hiện ảo giác, lão cảm thấy cơ thể mình đang không ngừng trầm xuống, những người từng bị lão giết hiện ra ở bên dưới, giơ tay ra kéo lão xuống, cơ thể của lão hoàn toàn không còn cảm giác, như không còn là của lão nữa.

"Dù ta có phải xuống địa ngục, ta cũng phải kéo các ngươi đi cùng."

Lão thét lên, cả người bay ngược về sau, mấy thanh ngưng sát tiểu kiếm còn lại trong người được phóng ra hết, bắn về phía Đinh Ninh và Phù Tô.

Tinh Thần Hàn Sát Nguyên Khí do Chu gia lão tổ cô đọng bao nhiêu năm, dù chỉ là một đạo, đừng nói với tu vi Đinh Ninh, dù là Tiết Vong Hư, còn chưa chắc đủ sức ngăn cản được, thế nhưng bây giờ, nhìn mấy đạo ngưng sát tiểu kiếm, trong mắt Đinh Ninh lại chỉ có sự trào phúng.

Nhiều khi, vận mạng của một người không chỉ nhờ vào vận khí, mà còn nhờ vào tâm tính và lựa chọn của người đó.

Năm đó Chu gia lão tổ vì bắt cóc, hành hạ phụ nữ và trẻ em đến chết để ép buộc người khác, nên mới bị người ta một kiếm phá bụng, ngày hôm nay nếu lão chỉ muốn chạy trốn, thì con rồng mù chưa chắc đã đuổi theo.

Nhưng lão lại muốn giết Đinh Ninh, tất nhiên con rồng mù sẽ phải dùng toàn lực ngăn cản.

Vì nó còn cần hắn giúp đỡ để thoát khỏi lồng giam.

Thế nên cả khu kiến trúc đều chấn động.

Nó chấn động vì khí tức khủng bố của con rồng mù.

Con rồng đập mạnh cơ thể mình xuống đất, như một cái cự chùy đập xuống.

Cây Bồ Đề Thụ bị đánh nát tả tơi, những tảng đất từ dưới bay lên, lơ lửng trong không khí.

Những tảng đất đó không chứa đựng sức mạnh cường đại, cũng không bắn về phía Chu gia lão tổ, mà chỉ che lại sự dao động nguyên khí của con rồng mù mà thôi.

Từ mười đốm sáng như bảo thạch trên đầu nó, bắn ra những chùm sáng màu vàng đậm.

Những chùm sáng bắn thẳng về phía những thanh ngưng sát tiểu kiếm, và Chu gia lão tổ.

Những thanh ngưng sát tiểu kiếm nứt toác, vỡ thành mảnh vụn.

Oanh một tiếng nổ vang.

Quang diễm màu đen và tia sáng màu vàng đậm đan vào nhau, tạo thành một vùng sáng khổng lồ màu màu đỏ thắm.

Đinh Ninh đã tới bên cạnh Phù Tô, thấy sóng khí khủng bố lan tới thì cau mày, Mạt Hoa Tàn Kiếm vẽ một cái, trước người xuất hiện một đạo Kiếm Phù.

Một tiếng kêu đau đớn từ môi hắn tuôn ra, lực ép cường đại nghiền nát kiếm phù, đánh bay cả hắn lẫn Phù Tô văng đi.

Đinh Ninh phun máu.

Hắn thúc khuỷu tay vào ngực Phù Tô.

Khí huyết toàn thân Phù Tô chấn động, trước mắt rực một mảnh kim quang, lại bị Đinh Ninh huých mạnh, hắn chỉ cảm thấy ngực nhói lên một cái, ngất xỉu.

Đinh Ninh ho một tiếng, kéo Phù Tô rơi xuống đất.

Trong không khí vang lên một tiếng gầm gừ giận dữ.

Cảm giác được Đinh Ninh bị thương, con rồng mù nổi giận.

Từ đầu nó lại bắn ra những chùm sáng màu vàng đậm.

Hướng thẳng về phía Chu gia lão tổ đang tìm đường bỏ chạy.

Tuy Chu gia lão tổ có tu vi cường đại, nhưng Khí Hải đã gần đông cứng, khiến tốc độ phóng thích Chân Nguyên chậm chạp, đây chính là nhược điểm lớn nhất của lão.

Mười tia sáng khủng bố bắn tới, mà lão không kịp ngưng tụ đủ sức mạnh để đối phó.

Bên ngoài cơ thể lão xuất hiện mười đường nứt rạn.

Sức mạnh khủng bố cắt sâu vào trong người lão.

Chu gia lão tổ nghe thấy được từ trong người mình vang lên âm thanh nứt vỡ.

Lão cảm giác được cơ quan nội tạng và huyết mạch trong người bị bóp vỡ.

Lão vô cùng đau đớn.

Nhưng lão nhận ra mình không chết.

Lão cúi đầu nhìn xuống cơ thể.

Bên trong những đường nứt rạn, lão nhìn thấy ánh sáng màu tím nhạt lóng lánh động lòng người.

Một thứ chất lỏng màu đỏ tím đang chảy, nó không phải là máu tươi của lão.

"Nó? . . ."

Ánh mắt lão theo bản năng nhìn vào bàn tay trái.

Ánh mắt dời dần tới quả Nhục Bồ Đề đã héo rũ một nửa.

Chỉ mới có một nửa, đã làm cơ thể mình biến đổi như vậy sao?

Thức Niệm lão chìm vào trong cơ thể.

Lão nhìn thấy được Khí Hải của mình đã bị một kích của con rồng mù đánh vỡ, nhưng Chân Nguyên bên trong Khí Hải, không hề bị đông lại.

Xuy xuy xuy xuy. . .

Chân Nguyên và Thiên Địa Nguyên Khí, theo những đường nứt rạn trên người lão tràn ra ngoài, có một phần còn trùm ngược trở lại lên người lão.

Sức ép làm những đường nứt trên người lão càng to thêm ra, nhưng lão lại vô cùng vui vẻ.

Vì lão cảm nhận được sức mạnh chảy xuôi mà đã lâu rồi không còn nhìn thấy.

Cơ thể nứt ra, nhưng lại giống như trở thành những đường thông đạo cho những luồng nguyên khí mới lưu thông.

"Một bước Địa Ngục, một bước Tiên cảnh."

Chu gia lão tổ cười to điên cuồng, nhìn Đinh Ninh chằm chằm.

"Ai dám tin chuyện này sẽ xảy ra?"

"Nếu ta không chết, vậy thì, kẻ chết phải là ngươi."

Lão gầm lên.

Đinh Ninh ngẩng đầu lên.

Nét mặt hắn khá là cổ quái.

Hắn khẽ quát một tiếng với con rắn mù, sau đó xuất kiếm.

Trên Mạt Hoa Tàn Kiếm lại nở rộ những bông hoa trắng.

Thân kiếm biến thành vô số tia sợi bay ra, kéo theo những tuyến đường nhỏ bé.

Con rồng mù tỏa ra Nguyên Khí, rót vào những tuyến đường nhỏ bé đó.

Tất cả phù văn trong khu kiến trúc bừng sáng, những tia quang điện màu xanh lá trong nháy mắt hiện ra, giăng đầy bên trong khu kiến trúc, không ngừng giao thoa và rung động.

Sống sót sau tai nạn, cơ thể lại có được biến hóa kinh người khiến Chu gia lão tổ vô cùng đắc ý, thế nhưng nhìn thấy ma trận lôi quang, nhìn cơ thể mình trong ngoài đều bị lôi quang màu xanh chiếu rọi, lão lại nhanh chóng từ trong đắc ý trở về sợ hãi, lão rú lên thảm thiết.

"Không!"

Một tiếng nổ vang.

Những tia lôi quang như mưa bay xuống.

Đinh Ninh bay vút tới, chắn phía trước con rồng mù.

Chung quanh hắn và con rồng mù chừng một trượng không hề có một tia lôi quang nào rơi trúng, cứ như họ đang ở trong một thế giới khác.

Những mảnh vụn từ trong cơn mưa lôi quang bay ra ngoài.

Trong đó có một khối màu tím lóng lánh, chính là quả Nhục Bồ Đề có một nửa đã héo rũ.

Phù văn của cả công trình kiến trúc màu xanh vỡ tan, bụi trắng tóe ra nhưng một cơn mưa tuyết.

Con rồng mù ngẩng đầu lên.

Một khối đá vụn màu xanh rơi xuống.

Sau đó là khối thứ hai, khối thứ ba. . .

Nóc của kiến trúc màu xanh đã bị thủng, lộ ra bầu trời màu xanh.

"Ngươi chết đi!"

Nhưng từ trong màn mưa lôi quang, vang lên một tiếng gào.

Chu gia lão tổ từ trong đó lao ra.

Cơ thể lão đã không còn trọn vẹn, tứ chi đều đã gãy, toàn thân bị điện quang xuyên xỏ không biết bao nhiêu là lỗ thủng, nhưng lão vẫn chưa chết.

Không biết lão lấy sức mạnh từ đâu, mà cơ thể tàn tạ kia mang theo nửa cánh tay lủng lẳng vẫn còn đủ sức lao tới đâm về phía ngực Đinh Ninh.

Q3 - Chương 30: Chân tướng

Chu gia lão tổ dùng tới phần chân nguyên cuối cùng từ gốc kinh mạch và xương bị đứt gãy bắn ra, đánh tan chấn động không khí chung quanh, tạo thành những dòng xoáy nhỏ.

Sức mạnh của lão hiện giờ không còn được tới một phần mười bình thường, thế nhưng vẫn dư sức vượt xa tam cảnh.

Con rồng mù cảm nhận được một kích này, nhưng nó cũng cảm nhận được ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu lên thân mình, nó do dự.

Nếu bây giờ nó nhào tới giúp đỡ Đinh Ninh ngăn cản Chu gia lão tổ, nó sẽ bị thương nghiêm trọng.

Nhà giam đã bị phá, nếu bị thương nặng, không biết có còn đủ sức rời khỏi nhà giam hay không.

Nhưng Đinh Ninh đã bước tới, chắn trước người nó.

Trong mắt hắn bùng lên tinh quang mãnh liệt, trong cơ thể vang lên tiếng rào rạo của tằm ăn lá dâu, khí tức tươi nguyên với tốc độ cực nhanh chảy tràn trong cơ thể, theo những đường kinh mạch, tới từng bộ vị.

Cả cơ thể hắn, từ máu thịt, xương cốt, tủy sống, ngay cả sợi tóc cũng bắt đầu rung động lắc lư, tỏa ra khí tức quỷ dị mà cường đại.

Con rồng mù cảm nhận được Đinh Ninh nhào tới cản chắn trước người cho nó, lúc đầu nó cảm thấy xấu hổ, nhưng sau đó, khi cảm nhận được khí tức do Đinh Ninh phát ra, nó vô cùng kính

sợ.

Chu gia lão tổ đã nghe được âm thanh rào rạo trong người Đinh Ninh, lão chợt nghĩ tới một chuyện, không kìm được hít mạnh một hơi.

Nhưng thế đã đánh ra không thu hồi được nữa, cánh tay tàn phế của lão chỉ còn cách Đinh Ninh không tới một trượng.

Nét mặt Đinh Ninh đầy vẻ uy nghiêm.

Tay trái hắn bắt kiếm quyết, trong không gian gợn lên những đợt Chân Nguyên sóng khí, đồng thời, Mạt Hoa Tàn Kiếm trong tay phải đâm thẳng về phía trước, kiếm khí bắn ra lướt qua Chân Nguyên sóng khí do tay phải tạo thành, những luồng kiếm khí bắt đầu xoay tròn, với tốc độ khủng khiếp cuốn lấy Thiên Địa Nguyên Khí chung quanh.

Những đóa hoa sen trắng muốt liên tiếp nở ra phía trước người Đinh Ninh.

Những đóa hoa sen trắng muốt đầy thánh khiết tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt nhu hòa, hoàn mỹ không chút tỳ vết.

So với những đóa sen này, cơ thể không trọn vẹn của Chu gia lão tổ chẳng khác gì ác quỷ từ trong địa ngục bò ra.

Nhìn thấy những đóa sen, Chu gia lão tổ chẳng khác gì đang nhìn thấy quỷ.

Phù một tiếng trầm đục.

Những đóa sen trước mặt Đinh Ninh bay ra.

Hắn khẽ quát một tiếng, trái tay nắm chặt chuôi kiếm, cả người rung lên như dây đàn kéo căng bị kích thích, nhưng không lùi một bước nào.

Trong cơ thể hắn, âm thanh vạn tằm cắn xé càng thêm kịch liệt, trên da nổi lên những đốm máu, những con tằm như từ vô hình biến thành thực chất, tranh nhau đòi chui ra khỏi cơ thể của hắn.

Chu gia lão tổ khi nhìn thấy biến hóa trên cơ thể Đinh Ninh, sự sửng sốt lúc đầu đã hoàn toàn biến thành sợ hãi.

Đinh Ninh kêu lên một tiếng đau đớn, máu lại tràn ra khỏi khóe môi, nhưng Mạt Hoa Tàn Kiếm trong tay vẫn không ngừng chấn động.

Thân kiếm vốn cứng rắn lại trở nên cực kỳ mềm mại, kiếm quang tựa như một dải lụa dài quấn lấy cánh tay tàn phế của Chu gia lão tổ.

Luồng kiếm quang nhìn rất mềm mại, thế mà lại chẳng khác gì một cái cối xay kỳ dị, giày vò nghiền nát luồng nguyên khí cường đại của Chu gia lão tổ.

"Đá mài. . ."

Chu gia lão tổ hét rầm lên, sợ tới mức không còn khống chế được cơ thể, cả người run rẩy, ngã xuống đất.

Cánh tay nắm chuôi kiếm của Đinh Ninh run lên bần bật vì hết sức, nhưng hắn biết mình không thể để cho Chu gia lão tổ nhìn thấy điều đó.

Hắn hít sâu một hơi, tỏa ra sát ý thấu xương.

Thanh kiếm rời khỏi tay hắn, dụng hết toàn lực đâm về phía cổ của Chu gia lão tổ.

Tuy hắn không biết gì về tác dụng của Nhục Bồ Đề, Chu gia lão tổ đến mức này mà vẫn không chết đã hoàn toàn vượt ra khỏi khả năng nhận thức của hắn, nhưng khả năng vận động của một

người không thể rời khỏi phạm trù cơ thể của con người, chỉ cần chặt đứt xương sống, hoặc chém đứt đầu, hắn không tin Chu gia lão tổ vẫn còn có thể tiếp tục sống được.

Rắc một tiếng.

Mũi kiếm lạnh toát chém vào cổ Chu gia lão tổ, phát ra tiếng ma xát chói tai, nhưng không chặt đứt được cổ của Chu gia lão tổ, mà mũi kiếm còn bị kẹt trong đó.

"Xương của ngươi cứng thật."

Đinh Ninh cười nhạt.

Hắn dùng cả hai tay, biến mũi kiếm thành lưỡi cưa, cưa xương cổ của Chu gia lão tổ.

Cả người Chu gia lão tổ run rẩy, lão muốn bắt lấy mũi kiếm đang cưa cổ mình, nhưng lão không còn cái tay nào, nên chỉ có thể quằn quại giãy dụa, như một con côn trùng đang bị đóng đinh trên mặt đất.

"Cửu Tử Tằm. . ."

Một lúc sau, Chu gia lão tổ không giãy giụa nữa, ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt Đinh Ninh, lào thào nặn ra ba chữ.

Đinh Ninh cảm giác được sức mạnh trong người mình đã hết, hắn ho khan, nhưng vẫn không ngừng cưa, cũng không lên tiếng.

"Ngươi là truyền nhân của hắn?"

Chu gia lão tổ lầm bầm: "Hắn lại để lại truyền nhân?"

Đinh Ninh vẫn im lặng.

Cuối cùng, xương cổ Chu gia lão tổ cuối cùng cũng bị cắt đứt.

"Ngươi. . ."

Nhìn dáng vẻ lạnh lùng và uy nghiêm của Đinh Ninh, và những đạo kiếm ý bất đồng mà hắn từng thi triển, Chu gia lão tổ cảm thấy có chỗ không đúng.

"Dù có là truyền nhân của hắn, ngươi cũng không thể tạo nên được bạch liên của Trịnh Tụ. . . Ngươi. . ."

Lão nghĩ ra một điều, điều ấy làm lão sợ tới mức lão quên cả việc mình sắp tử vong.

"Ngươi đúng rồi."

Đinh Ninh lên tiếng, thu kiếm.

Giọng nói của Chu gia lão tổ hoàn toàn chấm dứt.

Vì cái đầu của lão đã lăn lông lốc trên đất.

Lẽ ra lão đã phải chết trước khi Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ.

Đinh Ninh ho khan, phun ra một búng máu.

Hắn ngã ngồi xuống, nhìn thi thể của Chu gia lão tổ, trong lòng không hề thấy vui.

Dù là kẻ địch. . . Nhưng người này chết đi, cũng đồng nghĩa người của thời ngày xưa đó lại biến mất thêm một cái.

"Ngươi đi đi."

Đinh Ninh mệt mỏi quay sang, nói với con rồng mù, chỉ vào thi thể Chu gia lão tổ, múa máy chân tay diễn đạt ý mình muốn nói, "Pháp trận đã bị phá, ngươi đã có thể rời đi, nhưng trước khi đi, xử lý sạch sẽ thi thể của hắn giúp ta."

"Còn nữa, ngoài sơn cốc có mấy người ngươi không đối phó

nổi, nên ngươi cẩn thận một chút, cố mà trốn đi."

"Chung quanh vùng này có rất nhiều Tu Hành Giả cường đại đã đến, ngươi phải tận lực mà trốn, nếu không ta không biết ngươi sẽ gặp phải kết quả gì đâu."

Con rồng mù dần dần cũng hiểu một chút ý hắn.

Nó ngây người một lúc lâu, sau đó mấy cái râu dài bắt đầu nhúc nhích.

Một luồng sức mạnh cường đại đánh nát bươm thi thể của Chu gia lão tổ, dìm chúng vào trong đất bùn.

Cơ thể của nó chìm xuống đất, dần dần biến mất.

Oanh một tiếng, bức tường của khu kiến trúc bị sụp xuống một góc.

Một đám bụi mù tung lên, chung quanh từ từ trở lại yên tĩnh.

Trên mặt đất, chỉ còn sót lại Phù Tô bị hôn mê và Nhục Bồ Đề đã bị héo một nửa.

Đinh Ninh cố nén mỏi mệt đứng dậy, tới chỗ quả Nhục Bồ Đề.

Hắn chạm vào quả Nhục Bồ Đề, trong bàn tay tuôn ra mấy con tiểu tằm, thăm dò định cắn nuốt Nguyên Khí.

Nhưng rồi hắn phải cau mày.

Vì Nguyên Khí của thứ này có tính chất hết sức quái dị, Cửu Tử Tằm của hắn không thể phân giải được.

Nếu hắn luyện hóa thứ Nguyên Khí này, để cho chúng thấm vào cơ thể, thì cơ thể hắn sẽ không thể tránh khỏi kết quả bị biến đổi giống hệt Chu gia lão tổ.

Trở thành một thứ linh thể có bản chất giống như cây cối, đương nhiên cũng sẽ đoạn tuyệt khả năng tiếp tục tu hành, Nhục Bồ Đề này đối với hắn không hề có tác dụng nào.

Nhưng hắn vẫn duỗi tay cầm lấy nó.

Âm thanh vạn tằm cắn xé kinh người lại vang lên.

Nhục Bồ Đề trong tay hắn nhanh chóng héo rũ, biến thành bụi xám rơi xuống.

Nguyên Khí của Nhục Bồ Đề đã hoàn toàn bị tiểu tằm thôn phệ hết, nhưng không hấp thu một chút nào vào trong cơ thể hắn, mà biến mất theo những con tiểu tằm vô hình.

. . .

Sở Đế vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

Lão đột nhiên cau mày.

Một trận cuồng phong từ trong làn mây mù trước mặt lão thổi cuốn ra.

Sức mạnh của trận pháp bắt đầu từ từ biến mất.

Pháp trận tiêu vong, mây mù cũng dần dần tiêu tán.

Q3 - Chương 31: Che giấu

Mắt Mặc Thủ Thành lấp lánh ánh sáng khác thường.

Lão là một người đầy kinh nghiệm và cơ trí, lão biết Chu gia lão tổ không có khả năng phá được pháp trận như vậy.

Nên sự biến đổi này, thực sự là ngoài ý muốn.

Mây mù tiêu tán càng lúc càng nhanh, không chỉ tản lên cao và tản ra bốn phía, mà còn thấm xuống mặt đất.

Khi hơi nước biến mất, Thái Dương Chân Hỏa ở trong sơn cốc dần lộ ra ngoài.

Cỏ cây lộn xộn trước trận bắt đầu bốc cháy.

Cả sơn cốc tràn ngập ánh lửa màu vàng, như vô số đóa hoa hướng dương đang nở rộ.

Tòa kiến trúc màu xanh, hiện ra sau biển lửa.

Sở Đế cau mày.

Cũng giống như Chu gia lão tổ, lão đã từng vượt qua pháp trận, lọt được vào bên trong khu kiến trúc màu xanh, nên lão biết đó là cái gì và trong đó có cái gì.

Hình như nhà giam đó đã bị phá, vì sao lại như vậy?

Tâm tư của lão không còn quan tâm tới Nhục Bồ Đề, mà dồn hết suy nghĩ vào vấn đề này.

Chỉ sau một lúc, lửa vàng biến mất, trong sơn cốc hoàn toàn là

một mảnh tro tàn, nền đất của kiến trúc màu xanh bị nung đỏ, bốc khói nghi ngút, gió núi thổi qua, cuốn lên vô số tro tàn bay lả tả khắp nơi.

Từ bên trong kiến trúc màu xanh vang lên một âm thanh chói tai.

Những đường nứt dài xuất hiện từ dưới đáy, với tốc độ cực nhanh lan dần lên trên, cả tòa kiến trúc màu xanh gần như muốn vỡ, trong một cánh cửa vòm, có hai bóng người nhỏ gầy đỡ lấy nhau đi ra.

Phan Nhược Diệp mở to mắt.

Lẽ ra bà ta phải thấy mừng rỡ.

Nhưng không biết tại sao, bà ta lại không thấy mừng.

Có lẽ vì bà ta biết, lẽ ra, theo lệ thường, hai người này đã phải mất mạng.

Mặc Thủ Thành nhếch mép khẽ cười.

"Đây là ý trời."

Lão quay sang nhìn Sở Đế, giọng cảm khái: "Bây giờ và tương lai, chúng ta đều cược thắng."

Sở Đế nhìn Đinh Ninh và Phù Tô, trong đáy mắt như có vô số ngôi sao đang chớp động.

Lão cảm nhận tình hình thân thể của Đinh Ninh và Phù Tô, kết hợp với hiện trạng của kiến trúc màu xanh, cảm thấy vô cùng cổ quái, "Chuyện này thực không thể nào."

Lão lầm bầm, giống đang trả lời Mặc Thủ Thành, cũng giống đang tự lẩm bẩm với mình.

"Có những chuyện vốn không thể xảy ra nhưng cuối cùng lại cứ xảy ra."

Lão tiếp tục lầm bầm, khẽ cười: "Chuyện tuyệt đối không thể xảy ra mà lại xảy ra, thì trong đó chỉ có một khả năng."

"Ta nghĩ tới một khả năng."

Lão quay sang Mặc Thủ Thành: "Thắng bại không phải ở đây."

Mặc Thủ Thành nhíu mày.

Lão không hiểu những lời Sở Đế vừa nói, nhưng một kế hoạch đối phương đã chờ đợi mấy chục năm giờ lại tan thành bọt nước, thế mà đối phương lại không hề thấy mất mát hay đau lòng, điều này làm lão không thể nào hiểu được, vì vậy lão cảm thấy bất an.

"Chu gia lão tổ ở đâu?"

Sở Đế không nhìn lão nữa, quay người, hỏi Đinh Ninh và Phù Tô.

Hắn là một trong những Đế Vương có thời gian tại vị lâu nhất, nên dù câu hỏi rất ôn hòa, nhưng tự thân vẫn mang theo một sự uy nghiêm khó tả.

Đinh Ninh ho khan.

Hắn bị thương không nhẹ, bị gió lạnh thổi vào làm cơ thể càng thêm khó ở, mặt đất nóng hổi làm hắn khó chịu, tro bụi mịt mù thốc vào mũi làm hắn khó thở. . . Nhưng tất cả những khó ở do những thứ ấy cộng lại, cũng không bằng sự khó ở do ba người trước mặt mang tới.

Hắn biết Sở Đế, hắn biết sư phụ của thiên tử Đại Tần Mặc Thủ Thành, và cả vị cung chủ Vị Ương Cung Phan Nhược Diệp kiêm tì nữ thân tín kia của hoàng hậu, hắn cũng biết.

Ánh mắt của Sở Đế, làm trong lòng hắn thấy lạnh lẽo.

"Các ngươi có thể không cần phải trả lời."

Mặc Thủ Thành lên tiếng.

Trong mắt lão đầy tự tin tuyệt đối, tuy không thể giết chết Sở Đế, thậm chí không thể ngăn cản Sở Đế rời khỏi nơi đây, nhưng lão chắc chắn lão và Phan Nhược Diệp có thể mang Đinh Ninh và Phù Tô rời khỏi.

Đinh Ninh cúi đầu xuống, im lặng.

Sở Đế không hỏi thêm, chắp tay sau lưng bước tới.

Phan Nhược Diệp lập tức trở nên căng thẳng.

Vì Sở Đế đang đi về phía Đinh Ninh và Phù Tô.

"Quân có thể nói đùa sao?"

Hiểu vì sao bà ta căng thẳng, Sở Đế khinh thường khẽ quẳng lại một câu.

Lão bước nhìn rất thong thả chậm chạp, nhưng chỉ trong nháy mắt, lão đã đi lướt qua Đinh Ninh và Phù Tô, đi về hướng khu kiến trúc màu xanh đã trở thành phế tích.

Mặc Thủ Thành cau mày, nhìn lên trên trời, trên ấy bỗng xuất hiện rất nhiều điểm sáng màu bạc.

Từ trên người Sở Đế đang thả ra một khí tức rất mỏng, nhưng rất cường đại.

Lão vẫn không dừng bước, cơ thể lão xuất hiện tầng một ánh sáng tím nhàn nhạt.

Những điểm sáng màu bạc càng lúc càng sáng, như những ngôi

sao màu bạc đang chiếu sáng.

Đi tới trung tâm phế tích kiến trúc màu xanh, tới chỗ trước đây là vị trí của Nhục Bồ Đề, trên tay Sở Đế xuất hiện một viên phật châu đỏ thẫm.

Chân mày lão cau chặt, hình như lão hơi đau đớn.

Viên phật châu đỏ thẫm đột ngột biến mất, và lúc đó, một luồng khí tức hùng vĩ khủng bố từ lòng bàn tay của lão tỏa ra.

Ánh sáng tím bao quanh người lão sáng bừng hẳn lên, một đài sen màu tím cực to xuất hiện.

Không có bất kỳ một âm thanh nào, cả khối kiến trúc màu xanh rã thành bụi phấn.

Đống bụi sóng cực lớn màu xanh dâng lên cao mấy chục thước, như một cơn thủy triều, bay tỏa về phía sơn cốc.

Phan Nhược Diệp bật lên một tiếng kêu sợ hãi, một thanh tiểu kiếm trắng như tuyết lướt ngang qua người bà ta, rơi vào giữa làn bụi sóng và Đinh Ninh, Phù Tô, nhưng bà ta khẽ biến sắc, vì trong làn bụi sóng đó không hề mang theo sức mạnh cường đại nào.

Khi kiếm quang do tiểu kiếm của bà ta chạm vào làn bụi sóng, nó nổ tung hướng ra hai bên.

"Không phải lo, Sở Đế đã đi rồi."

Mặc Thủ Thành khẽ nói, trên người lão tỏa ra vô số những sợi tơ vô hình, những ngôi sao bạc đang lơ lửng giữa không trung nhanh chóng biến mất.

Phan Nhược Diệp im bặt, thanh tiểu kiếm màu tuyết trắng bay quanh Đinh Ninh và Phù Tô một vòng, bay trở về chỗ bà ta, biến mất.

Kiếm Khí tạo thành một cái vòi rồng, hấp sạch bụi đất chung quanh Đinh Ninh và Phù Tô.

Đinh Ninh hít sâu một hơi.

Không khí đã trở lại trong lành giúp hắn hít thở dễ dàng hơn, nhưng sự không thoải mái bên trong người lại không hề giảm xuống, mà còn trở nên mãnh liệt hơn.

Hắn xoay người sang chỗ khác, nhìn về phía trung tâm bụi sóng màu xanh vẫn còn đang khuếch tán.

Lúc Sở Đế rời đi, đã phá hủy cả khu kiến trúc màu xanh, sức mạnh đó cực kỳ kinh người, bụi đất từ trung tâm khuếch tán ra, nên bây giờ có thể nhìn thấy rõ khu vực trung ương đó.

Đinh Ninh híp mắt, nhìn những dấu vết đã hoàn toàn biến mất, nơi trước kia là tòa kiến trúc màu xanh khổng lồ, giờ chỉ còn là một cái hố to sâu lõm xuống.

Mặc Thủ Thành bình tĩnh nhìn bụi mù tản ra, lão trầm tư hồi lâu, sau đó nhìn Đinh Ninh và Phù Tô, hỏi y hệt câu hỏi hồi nãy Sở Đế đã hỏi: "Chu gia lão tổ đâu?"

Phù Tô ngơ ngác nhìn hình ảnh trước mặt, dáng vẻ mờ mịt.

Hắn vô thức lắc đầu, quay sang nhìn Đinh Ninh.

"Đã bị con rồng mù giết chết."

Đinh Ninh chậm rãi đáp: "Ở trong đó có một con rồng mù."

Mặc Thủ Thành tiếp tục hỏi: "Còn gì nữa?"

"Còn có một cây Nhục Bồ Đề." Phù Tô láu táu trả lời trước.

"Chu gia lão tổ luyện hóa Nhục Bồ Đề, nhưng trước khi luyện hóa xong, đã bị con rồng mù giết chết." Đinh Ninh nói tiếp.

Mặc Thủ Thành ôn hòa nhìn hắn: "Con rồng mù đó có thể giết chết Chu gia lão tổ, vậy tại sao nó không giết các ngươi? Tại sao pháp trận lại bị phá?"

"Vì con rồng mù đó rất đói."

Sự bất an trong lòng Đinh Ninh càng lúc càng thêm mãnh liệt, đến mức cả người hắn run run: "Kiến trúc đó đối với nó là một nhà giam lớn, ta đã nói với nó ta có thể giúp nó có được tự do."

Mặc Thủ Thành cau mày, Phan Nhược Diệp xen vào: "Làm sao vậy được, một con rồng mù đang rất đói làm sao lại nghe theo lời nói của ngươi được?"

"Vì ta ngộ ra bí quyết của trận pháp, ta phá vỡ một ít phù văn cho nó thấy." Đinh Ninh ho khan, nhìn bà ta: "Nó lựa chọn tin tưởng ta."

Mặc Thủ Thành nhìn hắn chăm chú: "Ta muốn biết chi tiết cái chết của Chu gia lão tổ."

Đinh Ninh hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra, sau đó lắc đầu: "Ta không biết, trước khi Chu gia lão tổ bị giết, ta và công tử Tô đã bị lão chấn ngất xỉu."

"Nên hắn là con rồng và lão chiến đấu làm cho pháp trận bị phá?" Mặc Thủ Thành xoay người sang nhìn cái hố sâu: "Ngươi chỉ là suy đoán, không tận mắt nhìn thấy Chu gia lão tổ tử vong, Sở Đế lại phá hủy tất cả, rốt cuộc muốn che giấu cái gì?"

Đinh Ninh im bặt.

Hắn không trả lời.

Hắn không biết phải trả lời như thế nào, ai nhìn vào vụ việc cũng thấy có rất nhiều điểm đáng ngờ, huống chi đây lại là một lão già đầy cơ trí.

"Nuốt đan dược này vào."

Phan Nhược Diệp chìa tay trái ra, trong bàn tay có hai viên thuốc màu ngà, bay về phía Đinh Ninh và Phù Tô.

"Chắc là vì không muốn để cho chúng ta được nhìn thấy phù văn của di tích, và tung tích của con rồng mù." Mặt bà ta lạnh tanh.

Mặc Thủ Thành khẽ gật đầu, "Có lẽ vậy."

Q3 - Chương 32: Quyền đầu

Đan dược màu ngà sữa là Linh Liên Đan cực trân quý, được chế từ linh liên quý hiếm chỉ người phụ nữ tôn quý nhất của hoàng cung mới có, còn được bà ta thi triển một số thủ đoạn Tinh Thần Nguyên Khí lên đó.

Để làm ra nó, phải lấy từ linh liên, Trường Lăng không biết có bao nhiêu dòng Linh Mạch bị dẫn vào nuôi cây linh liên ở trong Hoàng Cung, Linh Liên Đan dù chỉ là luyện chế từ hạt sen, lá sen và hoa sen của linh liên thành thục, nhưng dược hiệu cực kỳ kinh người.

Đinh Ninh vừa nuốt Linh Liên Đan, lập tức cảm thấy một tia dược lực lành lạnh thấm vào kinh mạch toàn thân, sự khô nóng trong cơ thể lập tức biến mất, nhưng sự bất an trong lòng lại càng thêm mãnh liệt, vì hắn biết Mặc Thủ Thành đã sinh ra nghi kị với mình.

Mặc Thủ Thành ở Trường Lăng có địa vị phi phàm, dù lão không phô bày cách nhập trận đầy khủng bố như Sở Đế, nhưng sự nghi kị của lão đủ làm cho Đinh Ninh phải khốn đốn.

Hơn nữa, Mặc Thủ Thành nghi kị hắn, có nghĩa vị nữ chủ nhân tôn quý bên trong hoàng cung cũng sẽ sinh ra nghi kị với hắn.

Điều đó sẽ quyết định vận mệnh ở tại Trường Lăng của hắn.

So với Mặc Thủ Thành, Sở Đế càng đáng lo hơn.

Không biết Sở Đế đã phát hiện ra được cái gì?

Tiếp theo hắn phải làm như thế nào?

Vốn nguyên bản chỉ là đơn giản mượn sức mạnh của Hoàng Cung để đối phó Chu gia lão tổ, không ngờ lại dẫn tới nhiều chuyện không biết trước, và hậu quả vượt ngoài tầm khống chế.

Cổ họng Đinh Ninh khô ran.

Cái gọi là ý trời, nghĩa là chưa bao giờ một người có thể quyết định được.

Mặc Thủ Thành chuyển ánh mắt từ hố sâu quay lại Đinh Ninh và Phù Tô.

Thực ra, trong lòng lão không suy nghĩ nghiêm trọng như Đinh Ninh tưởng.

Chuyện này dù có mấy điểm đáng ngờ, nhưng lão không hề nghĩ tới Cửu Tử Tằm, vả lại ngày xưa lúc Tiết Vong Hư và Lương Liên đánh nhau một trận, lão đã sinh ra hảo cảm với Đinh Ninh, lão còn tìm hiểu thêm, biết Đinh Ninh có thiên phú tu hành kinh người và khả năng lĩnh ngộ siêu đẳng.

Dù Đinh Ninh có giấu giếm cái gì đó, thì sau cùng, hắn giúp Phù Tô còn sống, thế là đã đủ.

Khiến Sở Đế không đoạt được Nhục Bồ Đề, giúp Phù Tô không bị giết chết, tuy Lộc Sơn hội minh còn chưa chính thức bắt đầu, nhưng trong lòng lão, với tư cách một Tu Hành Giả của Đại Tần vương triều, Đinh Ninh lần này đã lập được công đầu.

Lão biết Đinh Ninh đang phải chuẩn bị cho Mân Sơn Kiếm Hội.

Theo lão thấy, chỉ bằng công lao to lớn này, cũng đủ để giới thiệu Đinh Ninh đi vào Mân Sơn Kiếm Tông tu hành.

Nên trong ánh mắt lão nhìn Đinh Ninh không hề che giấu sự hài lòng.

"Các ngươi đi theo Chu gia lão tổ rời khỏi Trường Lăng, vốn chỉ muốn nhìn xem Lộc Sơn hội minh mưa gió ra sao, bây giờ Chu gia lão tổ đã chết, vậy để ta dẫn các ngươi đi Lộc Sơn."

Lão không nói thêm lời thừa nào nữa.

. . .

Pháp trận bị tổn hại, hơi nước trong sơn cốc bay hết không còn, sự ẩm ướt trong ngọn núi vì vậy càng thêm đậm đặc, trên Thần Nữ phong đột ngột đổ xuống một trận mưa lớn.

"Thú vị thật."

Sở Đế ngẩng đầu nhìn trời mưa, mỉm cười khẽ thì thào.

Lão không vội trở về Lộc Sơn, mà lại quay lại Thần Nữ phong.

Mấy chục năm chờ đợi đã thất bại, lão không lấy được Nhục Bồ Đề, trước khi Lộc Sơn hội minh chính thức bắt đầu, lão cũng chẳng còn việc gì có thể làm được nữa.

Nên lão rất nhàn rỗi.

Trong lòng cũng khá nhẹ nhàng.

Thân là một trong những vị đế vương có thời gian tại vị dài nhất trên thế gian, đương nhiên lão có chỗ phi phàm người thường không thể sánh bằng.

Cả đời lão toàn phải tranh đấu với những kẻ cường đại nhất, đương nhiên lão càng hiểu đạo lý mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên.

Tu Hành Giả bố trí pháp trận ở Thần Nữ phong cường đại hơn lão nhiều, hao phí rất nhiều tinh lực, kiến tạo cái lồng giam vây khốn con rồng mù, đương nhiên là muốn con rồng mù bảo vệ cho cây Nhục Bồ Đề còn chưa thành thục, để sau này hắn hoặc hậu

nhân của hắn sử dụng, nhưng rõ ràng tu hành giả kia và tông môn của hắn đều đã bị biến mất trong thời gian lịch sử lâu dài.

Lão không thể lấy được Nhục Bồ Đề, xem ra cũng là chuyện rất bình thường.

Hơn nữa so với Nhục Bồ Đề, lão tìm thấy một thứ thú vị hơn.

"Bỏ con rồng mù sang một bên, trên thế gian này, người có thể phá vỡ Thanh Lôi Thiên Tuyệt Trận trong truyền thuyết chỉ có người đó mà thôi, kẻ khác dù có thiên phú cao hơn, cũng không có khả năng có được tầm mắt như vậy."

Lão bay lên, hạ xuống một vách đá trên sườn Thần Nữ phong, ngồi xuống.

Từ mỏm núi hái mấy lá trà dại, tiện tay dùng Chân Nguyên cắt ra một cái bình đá, dấy lên một chùm Chân Hỏa, lại từ trong mây mù phía trước tụ ra một ít nước trong, như Thần Tiên nấu ra một ấm trà, Sở Đế mãn nguyện cười rộ lên, lẩm bẩm: "Một trận mưa thực là đẹp."

. . .

Trên đỉnh Lộc Sơn, cũng đột nhiên nổi lên một cơn mưa nhỏ.

Trong hành cung nước Sở, một Tu Hành Giả eo đeo bạch ngọc trường kiếm cảm giác được trong trận mưa phùn này hình như ẩn chứa một ý tứ hàm xúc nào đó, hắn cảnh giác ngẩng đầu lên, nhưng trong màn mưa, hắn không không nhìn thấy bất kỳ một thứ gì khác.

Nhưng trái tim của hắn đột nhiên bị bóp chặt lại.

Giống như có một bàn tay vô hình nắm chặt lấy trái tim hắn, bóp mạnh.

Phụt một tiếng, một ngụm máu tươi từ trong miệng hắn phun ra.

Tu Hành Giả cung đình của Đại Sở Vương Triều vật xuống đất chết ngay, không kịp kêu lên một tiếng nào.

Một cái nón lá cũ kỹ xuất hiện trong màn mưa.

Một bóng người màu xám lưng hơi còng, như quỷ mị hiện ra bên dưới vành nón lá.

"Thê phong khổ vũ thanh đẳng loạn ("Gió thảm mưa sầu Thanh Đẳng loạn), Khổ Vũ đạo nhân sớm không tới Lộc Sơn, muộn không tới Lộc Sơn, mà lại tới ngay bây giờ, ta thực không hiểu được ý ngài."

Triệu Hương phi xuất hiện trước cửa hành cung với bóng người màu xám.

Người dưới nón lá khẽ cười, ngẩng đầu lên, lộ ra một gương mặt thật thà tự nhiên, khoảng ngoài năm mươi tuổi.

"Từ ngàn dặm mà đến, chính là vì việc lập Thái Tử."

"Chúng ta muốn lập Ngũ hoàng tử làm Thái Tử."

Triệu Hương phi cười tươi tắn: "Nhưng Ngô Hoàng đã lập Thái Tử."

Khổ Vũ đạo nhân im lặng một lúc: "Chỉ cần Ly Lăng Quân chết, là có thể lập Thái Tử khác."

"Lộc Sơn hội minh đã sắp tới, hiện giờ Đại Sở Vương Triều cần phải được yên ổn." Triệu Hương phi nhẹ nhàng: "Ta không hiểu, vì sao ngươi lại muốn như vậy."

"Theo lý, Ngũ hoàng tử hay Ly Lăng Quân làm Thái Tử, ngươi cũng đều đâu có để trong lòng."

Khổ Vũ đạo nhân đáp lặng lẽ: "Ta không cần phải nói cho ngươi biết lý do."

Triệu Hương phi cau mày: "Ngươi không giết được hắn."

"Ta không phải tới một mình. Sở Thê Phong cũng tới, nên Phạm Vô Cấu sẽ không xuất hiện ở đây được đâu." Khổ Vũ đạo nhân đáp rất nghiêm túc.

Lúc hắn đi vào hành cung, Triệu Hương phi có đọc một câu "Thê phong khổ vũ thanh đẳng loạn", ý không phải đọc thơ mô tả cảnh sắc gì cả, mà là để miêu tả tứ đại Tu Hành Giả của Đại Sở Vương Triều.

"Các ngươi đã từng là tứ đại tu hành giả mạnh nhất của Đại Sở Vương Triều, nhưng các ngươi phải biết mấy năm nay Đại Sở Vương Triều đã xuất hiện thêm mấy bậc tông sư như Phạm Vô Cấu, đủ sức địch lại các ngươi." Triệu Hương phi nhìn ra hắn cực kỳ tự tin, nhưng bà ta không hề lo lắng chút nào, mà còn cười rộ lên, ngân nga nói: "Hơn nữa ngươi cũng biết, dù năm đó là các ngươi mạnh nhất, nhưng kỳ thật cũng có rất nhiều người chưa hề phô ra khả năng thực sự của mình, lại còn một số cao thủ của hoàng cung chưa hề lộ mặt."

"Nên hôm nay ngươi không giết được Ly Lăng Quân đâu."

Bà ta ra vẻ khuyên nhủ: "Dù ai có nói với các ngươi điều gì, khiến các ngươi phải tới đây, nhưng chuyện này không có khả năng thành công, nên các ngươi hãy bỏ cái ý nghĩ đó đi."

"Bệ hạ không có ở đây."

Khổ Vũ đạo nhân lắc đầu, giọng đầy kiên định.

Cho thấy hắn đã ra quyết định cuối cùng.

Sở Đế không có ở đây, nên hắn tin mình có thể giết chết bất kỳ

ai.

Lúc nói xong câu ấy, cơ thể của hắn mờ nhạt hẳn đi.

Những tia khí tức cổ quái, rất mỏng manh như vô hình, nhưng lại cực kỳ cứng cỏi và cường đại, từ trong cơ thể hắn bay ra, thấm vào người Triệu Hương phi.

Những tia khí tức đó chạy thẳng tới chỗ trái tim của Triệu Hương phi khiến trái tim ngưng đập, bắt đầu bị bóp lại.

"Ngươi sai rồi."

Nhưng Triệu Hương phi lại chẳng hề biến sắc.

Bà ta đầy xót thương nhìn Khổ Vũ đạo nhân.

Sau đó bà ta bắt đầu động bước, bước thẳng về phía Khổ Vũ đạo nhân.

Khổ Vũ đạo nhân như ngừng thở.

Trong tích tắc, hắn cảm nhận được trái tim của Triệu Hương phi đã trở thành một vật cực kỳ cứng rắn, sức mạnh của hắn không thể đấu lại sức mạnh của bà ta.

Oanh một tiếng.

Trong hành cung trong vang lên một tiếng nổ cực lớn.

Một nắm đấm trắng như tuyết, mang theo sóng khí khủng bố, không ngừng vừa bay tới gần vừa to ra trong mắt Khổ Vũ đạo nhân.

Khổ Vũ đạo nhân quát một tiếng, sức lực trong người tuôn ra, hai thanh tiểu kiếm màu xanh nhạt từ hai tay bay ra, chém lên nắm đấm.

Rắc!

Hai thanh tiểu kiếm màu xanh nhạt biến thành hai ngôi sao băng bay vèo đi đâu không biết, xương hai cánh tay của hắn vỡ vụn, xương ngực cũng nát bấy.

Đông!

Cơ thể hắn bay ngược lại hơn mười trượng, đập mạnh xuống đất.

Triệu Hương phi nhẹ nhàng thu quyền.

Nắm tay của bà ta nhìn rất trắng rất mềm, nhưng vừa rồi, lại biến thành một thứ vũ khí kinh người đáng sợ.

Khổ Vũ đạo nhân không ngừng ho ra máu, hắn khiếp sợ đến mức không nói được lời nào.

"Giờ ngươi đã hiểu vì sao ta nói ngươi sai chưa?"

Triệu Hương phi nhìn hắn, chớp chớp lông mi dài, mím mím môi: "Ta nghĩ bây giờ ngươi cũng đã hiểu, vì sao mấy năm nay Ngô Hoàng sủng ái ta nhất, vì sao ngài lại đồng ý đặt tương lai của Đại Sở Vương Triều vào trong bàn tay ta."

"Vì. . ." bà ta ngắm nghía nắm đấm của mình, ngân nga: "Vì tay của ta có thể rất mềm, nhưng cũng có thể rất cứng. . . Vì ở Đại Sở này, ngoài ngài ra, ta chính là người mạnh nhất ."

Q3 - Chương 33: Tranh sơn

Thê phong khổ vũ thanh đẳng loạn (Gió thảm mưa sầu cỏ hoa lộn xộn).

Thiên Công Các Sở Thê Phong, Chuyết Viện Khổ Vũ đạo nhân, Bạch Thạch Công Phường Đỗ Thanh Đẳng, Trúc Sơn Công Phường Trâu Vân Loạn, bốn người này từng là bốn tông sư mạnh nhất của Đại Sở Vương Triều, đại biểu cho cả một thời đại, nhưng ngày hôm nay, đối mặt với Triệu Yêu Phi lừng danh chỉ biết mị hoặc trong truyền thuyết, một trong bốn Đại Tông Sư Khổ Vũ đạo nhân lại chẳng đỡ nổi một quyền, hoàn toàn bị áp chế, chỉ có một chiêu là bại, còn thua cả Tu Hành Giả cấp thấp quyết đấu với nhau.

Chỉ có Khổ Vũ đạo nhân mới hiểu sự chênh lệch sức mạnh của mình với Triệu Hương phi.

Một quyền kia của Triệu Hương phi không chỉ phá hủy cơ thể của hắn, còn phá hủy hoàn toàn đạo tâm của hắn.

"Làm sao có thể?"

Hắn thất thần kêu lên.

"Nhiều năm nay, Tu Hành Giả mạnh nhất chưa bao giờ là người Đại Sở Vương Triều, con người với súc vật khác nhau, quá ỷ lại ngoại vật, đó chính là nhược điểm lớn nhất của thế hệ tu hành giả các ngươi."

Triệu Hương phi nhàn nhạt nhìn hắn: "Dùng vật mà lợi cho bản thân, đây mới thực sự là tu hành chi đạo, đạo lý này tuy dễ hiểu, Tu Hành Giả nào của Đại Sở Vương Triều cũng đều hiểu được, nhưng so với Tu Hành Giả của Tần, Triệu, thì các ngươi tu

hành luôn thiếu một thứ gọi là tinh khí thần."

Nếu là bình thường, nghe Triệu Hương phi nói như vậy, Khổ Vũ đạo nhân chắc chắn sẽ xì mũi coi thường Triệu Hương phi phát ngôn bừa bãi, nhưng sau khi bị một quyền của đối phương hoàn toàn nghiền ép, hắn đã có suy nghĩ hoàn toàn khác.

Hắn nở nụ cười khổ, "Đây chính là thứ gọi là biết và hiểu là hai chuyện khác nhau hay sao?"

Triệu Hương phi cười: "Hôm nay nếu ngươi đạt được tới cảnh giới của ta, thì ta sẽ có thêm niềm tin với tương lai của Đại Sở Vương Triều."

Sắc mặt Triệu Hương phi chuyển thành lạnh giá: "Trong thời gian ngắn tới, Đại Sở ta sẽ không xuất hiện được ai mạnh hơn ta được, ngươi đã không có lòng tin vào ta, có phải đã có ý tin người ngoài hay không? Ngươi là người Sở, tại sao lại tin vào ý kiến của người ngoài?"

Khổ Vũ đạo nhân hít sâu một hơi.

Đây chính là lần hít thở cuối cùng của hắn, nên hắn cảm thấy không khí vừa hít vào thực là ngọt ngào và thơm tho.

Triệu Hương phi biến sắc.

Bà ta nhìn ra được Khổ Vũ đạo nhân đã có ý đi tìm chết, một Tu Hành Giả cảnh giới đến mức này nếu muốn tự sát, bà ta không thể nào ngăn cản được.

Một âm thanh vang lên trong tâm mạch của Khổ Vũ đạo nhân, hắn cúi đầu, mất mạng.

Triệu Hương phi nắm chặt tay lại, rồi từ từ buông ra.

Bà ta nhìn lên trời, có một luồng tinh khí, như khói báo động

bay thẳng lên không trung.

"Rút cuộc là ai, có thể khiến ngươi với Sở Thê Phong đều tin rằng Ngô Hoàng lập Ly Lăng Quân làm Thái Tử là sai lầm? Đến mức ngươi thà rằng tự sát?"

Bà ta run người nhìn thi thể Khổ Vũ đạo nhân, nghĩ mãi mà không ra.

. . .

Đêm tối dần trôi qua, sương sớm dần biến mất, vầng hào quang trong tầng mây chậm tỏa xuống.

Vị Ương Cung là tên gọi của một cung điện thuộc hậu cung Trường Lăng, cũng là nơi tu luyện bí mật của Hoàng Hậu, Hoàng Hậu xuất thân từ Ba Sơn Kiếm Tràng, trong cuộc chinh chiến với Hàn, Triệu, Ngụy Tam Triều, đã nổi danh là Tu Hành Giả truyền kỳ, bà ta tự xây dựng nơi tu luyện, đương nhiên phải có những thủ đoạn kinh người mà tu hành chi địa bình thường không thể nào có được.

Con linh thú vừa giống cá vừa giống chim mà Vị Ương Cung Cung chủ Phan Nhược Diệp cưỡi, cũng là con vật chưa bao giờ được ghi chép trong điển tịch tu hành.

Dù tăng thêm hai người Đinh Ninh và Phù Tô, nhưng con linh thú vẫn bay nhẹ nhàng, cả một quãng đường dài mà không hề tỏ ra mệt mỏi chút nào.

Ở trên không, từ trên người Mặc Thủ Thành tỏa ra một hơi thở, làm triệt tiêu những cơn gió thổi tới, khiến ngồi trên linh thú so với ở dưới đất chẳng có gì khác nhau, nhưng khi con linh thú hạ xuống đất, cả người Phù Tô đập mạnh như đang ở từ trên cao rơi xuống đất, hắn mới hạ quyết tâm, quay sang nhìn Đinh Ninh, áy náy nói: "Ta xin lỗi, vì từ lúc đầu đã cố ý che giấu thân phận

của ta."

Đinh Ninh im lặng, thầm nghĩ nếu phải xin lỗi, thì người đầu tiên lên tiếng phải là mình.

Chỉ nghĩ đơn giản muốn nhờ sức mạnh của hoàng hậu để đối phó Chu gia lão tổ, không ngờ lại gặp phải Sở Đế khiến sự việc trở nên phức tạp, khiến mình và Phù Tô bị nguy hiểm tới tính mạng.

"Ta biết ngươi rất tức giận." Phù Tô thấy Đinh Ninh không nói gì, thì càng thêm áy náy, nhưng không biết phải nói cái gì cho phải, nên nói câu này xong thì im bặt lúng túng.

Đinh Ninh ngẩng đầu lên: "Ngươi không cần phải xin lỗi, vì ta chưa bao giờ hỏi thân phận của ngươi."

Phù Tô giật mình, chưa hiểu ý hắn.

Đinh Ninh nói tiếp: "Ta kết giao bằng hữu, chưa bao giờ quan tâm tới thân phận của đối phương."

Phù Tô mừng rỡ: "Ngươi thật sự không để ý?"

Đinh Ninh nhíu mày: "Chỉ cần ngươi không để ý là được rồi."

Phù Tô đã hiểu ý Đinh Ninh, gật đầu: "Cứ giống như trước đây cho tiện."

Nghe hai tên thiếu niên nói chuyện, Mặc Thủ Thành khẽ cười, lão thấy hai tên nhóc này thực là ngây thơ, con nhà đế vương, nhất là Thái Tử trong tương lai, thì làm sao có được bằng hữu thực sự!

Núi cao gió sẽ lạnh, người đứng càng cao càng không thể có bằng hữu, đây là sự thật không ai tránh được.

Lộc Sơn đã hiện ra cách đó không xa, Phù Tô quay sang cung kính hỏi Mặc Thủ Thành: "Mặc Viện Trưởng, kế tiếp chúng ta sẽ làm gì?"

Mặc Thủ Thành là sư phụ của thiên tử, cũng là viện trưởng chính viện chuyên dạy dỗ con cháu của Hoàng tộc, nhưng mấy năm nay trừ Nguyên Vũ Hoàng Đế, Hoàng Hậu và mấy người Hoàng Chân Vệ, người ngoài chẳng mấy ai nhìn thấy lão, nên cái xưng hô Mặc Viện Trưởng này lão nghe vào tai, cảm thấy khá là mới lạ.

Vì xưng hô như thế làm lão cảm thấy mình trẻ lại, quên đi dòng chảy thời gian.

Nên lão vui vẻ mỉm cười, hiền lành nói: "Chúng ta sẽ lên núi, nhưng không phải là lên Lộc Sơn." Phù Tô giật mình, hắn hoàn toàn không hiểu được ý Mặc Thủ Thành, lên ngọn núi khác làm chi, sau này lại phải vượt núi để lên Lộc Sơn, sao không bay thẳng tới đó?

Mặc Thủ Thành nhìn Đinh Ninh: "Hôm đó trong bão tuyết, ta nhìn thấy ngươi và Tiết Vong Hư, ta đã biết được chút ít về ngươi, ngươi ngay từ đầu cũng là vì có khả năng phán đoán kinh người nên mới được Vương Thái Hư coi trọng, bây giờ ngươi có đoán ra được ta với Phan Cung Chủ muốn làm cái gì hay không?"

Đinh Ninh ngẫm nghĩ: "Thánh thượng đích thân tới Lộc Sơn, chuyện ở Lộc Sơn không cần người khác phải quan tâm, chỉ cần bảo đảm sức mạnh ở xung quanh mà thôi."

Trong mắt Mặc Thủ Thành xuất hiện một tia cảm khái, lão khẽ nói: "Tứ Đế gặp nhau ở Lộc Sơn, nên Lộc Sơn sẽ trở thành nơi cấm địa với tất cả quân đội và Tu Hành Giả. Đến lúc đó, nơi đến Lộc Sơn gần nhất, chính là từ những ngọn núi này."

Phù Tô kinh hãi: "Ý của ngài là, đến lúc minh hội, sẽ có người từ những đỉnh núi này bay qua đó?"

"Chuyện gì cũng có thể xảy ra." Mặc Thủ Thành nhìn hắn: "Nhưng cường giả chân chính chỉ cần có thời cơ thích hợp, họ căn

bản không cần bay qua, họ chỉ cần đảm bảo người của họ có mặt đúng lúc ở đỉnh Lộc Sơn, trong Minh Hội là được."

Phù Tô cuối cùng cũng hiểu: "Nên xung quanh Lộc Sơn. . . Mọi đỉnh núi cách Lộc Sơn gần nhất đều nhất định đã bị cường giả kinh thế chiếm cứ, ngài là muốn kiểm tra mọi đỉnh núi."

"Trong thiên hạ, môn phái, tông sư nhiều biết bao, có ai dám nói mình là vô địch thiên hạ? Huống chi ta với Phan Cung Chủ đều chưa tới Bát Cảnh, dù có liên thủ đối phó với Sở Đế thì cũng không chắc thắng được, làm sao dám cam đoan kiểm tra không cho ai trèo lên núi."

Mặc Thủ Thành nhìn những đỉnh núi nằm yên tĩnh trong ánh rạng đông, "Nên đương nhiên chỉ là kiếm một chỗ có thể trèo lên để tới Lộc Sơn mà thôi."

Trên lá cây, những giọt sương sáng trong lấp lánh.

Mặc Thủ Thành và Phan Nhược Diệp đi tới chân một ngọn núi

Không thấy ai làm gì, nhưng tất cả sương trên những lá cây đều rơi xuống.

Mỗi giọt sương đều rất nhỏ bé, bình thường khi chúng rơi xuống, không hề tạo nên âm thanh gì.

Nhưng nếu tất cả đều rơi xuống cùng một lúc, thì lại mang tới một kết quả khác hẳn, trong không khí vang lên một âm thanh vang dội, một cảnh tượng hùng vĩ làm cho người ta ngạc nhiên.

Phù Tô tuy đã được biết những ngọn núi ở đây ngọn nào cũng có tông sư kinh thế tồn tại, nhưng nhìn thấy cảnh trước mắt, mặt hắn vẫn trắng bệch hẳn đi.

Đinh Ninh chỉ hơi nheo mắt.

Hắn có thể khẳng định ngọn núi này Mặc Thủ Thành và Phan Nhược Diệp không có khả năng tranh giành.

Vì hắn biết, Mặc Thủ Thành và Phan Nhược Diệp muốn bỏ ra càng ít công sức càng tốt, để duy trì trạng thái tốt nhất khi xuất thủ trong Lộc Sơn hội minh.

Nên hắn không hề ngạc nhiên khi thấy Mặc Thủ Thành và Phan Nhược Diệp ngừng lại, xoay người đi tới một ngọn núi khác.

Q3 - Chương 34: Che núi

Ngọn núi thứ hai nằm ở phía đông Lộc Sơn.

Căn bản chưa đến chân núi, chỉ mới nhìn thấy toàn cảnh ngọn núi từ xa xa, Mặc Thủ Thành đã dừng bước.

"Mặc Viện Trưởng, núi này cũng không trèo lên được?"

Ngàn vạn giọt sương sớm rơi xuống, hóa thành cơn sóng đẹp mắt, ý tứ cường đại bên trong đó vẫn còn vây lấy Phù Tô, hắn nhìn Mặc Thủ Thành, hít sâu một hơi, cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại: "Bây giờ ta mới hiểu vì sao phải đáp xuống từ xa. . . Vì nếu trên những ngọn núi này đều là tông sư, nếu đáp xuống đỉnh núi, quả thực chính là làm đích nhắm cho mọi người chỉ trích, nếu bị họ nhìn ra thân phận, không chừng còn bị họ liên thủ giết chết. Nhưng ta không hiểu, ngọn núi này nhìn rất yên tĩnh, nãy giờ cũng không hề có khí tức nào xuất hiện, sao lại không leo lên được? Chẳng lẽ tông sư trên đó đã triển lộ cảnh giới rồi mà ta không biết?"

Mặc Thủ Thành lắc đầu: "Nếu từ cách xa như thế có thể triển lộ ra khí tức đủ làm ta lui bước, thì người đó phải là Bát Cảnh. . . Nhưng triển lộ cảnh giới, không nhất định phải giống với vị hồi nãy."

Phù Tô biết viện trưởng chính viện rất giỏi cách khuyến khích người khác suy nghĩ, để họ tự nghĩ ra cảm ngộ, nhưng hiện giờ hắn nghĩ mãi mà vẫn chưa hiểu ra.

"Nhìn hoa đào trên núi."

Đinh Ninh khẽ nhắc.

Phù Tô mở to mắt.

Trên núi rải rác có mấy cây đào dại, một đường tới đây, đào dại của cả khu vực Vu Sơn chưa có cây nào nở hoa, nhưng những cây đào trên ngọn núi kia đều đã nở hoa, hơn nữa dù nhìn từ xa, cũng vẫn nhìn ra được hoa đào đó nở rất đậm, rất rực rỡ, hoa đào thông thường có màu đỏ hồng, nhưng hoa đào ở đó lại có màu đỏ đậm như ngọc.

"Hoa nở tưng bừng, màu đỏ đậm đến như vậy, chẳng lẽ, người ở trên núi đó,. . . Là Lệ Khinh Hầu trong truyền thuyết của Đại Tề Vương Triều?" Phù Tô khiếp sợ.

Người trên đời dùng hai chữ Khinh Hầu để đặt danh tự, ám chỉ bản thân mình không màng công danh lợi lộc, có rất nhiều.

Nhưng đa số trong số họ không có khả năng đạt được danh tước vương hầu.

Nhưng Lệ Khinh Hầu lại là một vương hầu chân chính, vì hắn là người trong Hoàng tộc Đại Tề Vương Triều, mỗi Vương tử của Đại Tề Vương Triều khi sinh ra đều có đất phong, hoàng đế đại Tề vương triều Tề Minh Tông hiện nay, phải gọi hắn một tiếng hoàng thúc.

Vị vương hầu này, từ khi được sinh ra, trở thành Tu Hành Giả, đã thường xuyên nhàn vân dã hạc đi dạo chơi khắp nơi, không thuộc bất kỳ một tu hành chi địa nào của vương triều đại Tề. Đại Tề vốn chủ tu Âm Thần Quỷ vật, nên đạo tu hành của hắn trở thành dị loại, vì hắn tu đạo thuần khiết tự nhiên, có vật Bản Mệnh. Nghe nói, hắn đã từng giao thủ với rất nhiều tông sư của Đại Tề Vương Triều, nhưng chưa bao giờ thất bại.

"Ngoài Lệ Khinh Hầu, trên đời còn có ai có khả năng làm cho hoa nở trái mùa mà rực rỡ như thế."

Mặc Thủ Thành đầy tán thưởng: "Hoa đào nở sớm, thực là đẹp mắt."

Phù Tô không thể tin nổi: "Ta nghe nói Lệ Khinh Hầu rất mạnh, nhưng làm gì đến nỗi Mặc Viện Trưởng người và Phan Cung Chủ đều phải tránh đi?"

Mặc Thủ Thành bình thản đáp: "Hắn sở tu Vật bản mệnh là Thiên Dưỡng Châu, sát ý không mạnh, nhưng lại là một thứ pháp khí có tác dụng dưỡng sinh, tu dưỡng qua nhiều năm, ngũ khí trong cơ thể hắn không biết đã đạt tới trình độ cỡ nào, đến khi chiến đấu, chân nguyên cuồn cuộn không ngừng sinh trưởng, không ai có thể cùng hắn so đấu chân nguyên được."

Nếu chưa cần thiết, thì không hao tổn sức lực là tốt nhất.

Đến bây giờ Phù Tô đã thực sự hiểu được, theo khí thế của Lộc Sơn hội minh, nếu những tông sư này giao phong, thì không còn chỉ là một đao một kiếm, quét ngang dựng lên đơn giản như vậy.

Thiên Dưỡng Châu nuôi dưỡng Thiên Địa Vạn Vật, người ở trên núi này dĩ nhiên là Lệ Khinh Hầu, còn người khiến ngàn vạn giọt sương cùng rơi xuống hóa thành ý cảnh triều tịch khủng bố trên ngọn núi ban nãy, là một Tu Hành Giả quý tộc Tống thị thuộc nước Ngụy đã tiêu vong, Tống Triều Sinh.

Tống Triều Sinh, Lệ Khinh Hầu. . . Kế tiếp sẽ tới nhân vật cường đại nào đây?

Đinh Ninh đi theo Mặc Thủ Thành và Phan Nhược Diệp tới ngọn núi thứ ba, trong đầu hiện ra một câu hỏi như vậy.

Tên tuổi và thực lực của những người này hắn chỉ được nghe đồn mà thôi, chứ chưa thấy mặt bao giờ.

"Ngọn núi này cũng không lên được. . . Không ngờ lão quái vật

Quách Đông Tương cũng tới."

Đi đến chân ngọn núi thứ ba, lần đầu tiên trên mặt Mặc Thủ Thành xuất hiện vẻ nghiêm trọng, lão khẽ nói nhỏ với Phan Nhược Diệp.

Phan Nhược Diệp thường ngày sống trong hậu cung, vốn bình thường ăn nói rất có ý tứ, vậy mà bây giờ nghe vậy, lại cau mặt, giọng lạnh lùng: "Lão ta vẫn còn chưa chết?"

Đinh Ninh ngoài mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng cũng phải giật mình.

Phù Tô chưa bao giờ nghe thấy cái tên này, nên hỏi: "Mặc Viện Trưởng, ta vẫn chưa nhìn thấy có gì dị thường, Quách Đông Tương này là người như thế nào?"

"Điểm dị thường lớn nhất ở đây chính là không có chút dị thường nào cả."

Mặc Thủ Thành biết Phù Tô không hiểu được, nên nói xong thì giải thích luôn: "Trên ngọn núi này không có khí tức của tu hành giả nào, cũng không có dấu vết giao phong nào, ngay cả khí tứ của Tu Hành Giả từng đi ngang qua cũng không có. . . Giống như cái bàn ăn của tiệm cơm, sau khi khách hàng ăn xong rời đi, tất phải lưu lại chút ít cơm thừa canh cặn gì đó, nhưng cái bàn này lại sạch bong như chưa từng có ai tới ăn, cho thấy nó đã được lau sạch đi rồi. Người có thể xóa sạch tất cả khí tức tồn tại, chỉ có tông sư Quách Đông Tương ở Bích Quỳnh đảo ngoài hải ngoại mà thôi. Ngày xưa lúc Đại Tần vương triều ta mở ra đường biển tới hải ngoại, đã từng muốn kết giao với vị tông sư này, nhưng người này lại hết sức cổ quái, căn bản không hề muốn tiếp xúc với người ngoài. . . Điểm mấu chốt nhất là ở chỗ người này trước kia tu hành từng bị thương ở đầu, tuổi tác lại còn lớn hơn cả ta, nên tính cách hỉ nộ vô thường, không thể cư xử theo lẽ thường."

Phù Tô chớp mắt khẽ: "Người điên?"

Mặc Thủ Thành cau mày: "Một lão điên chỉ còn cách Bát Cảnh một đường chỉ mà thôi."

Không uống rượu với người say, không đánh nhau với người điên, đây là đạo lý người Trường Lăng nào cũng biết, Phù Tô đương nhiên hiểu ngọn núi này phải đứng từ xa mà nhìn, nhưng đi suốt mấy núi mà đều thất bại, trong lòng hắn không khỏi sinh ra chút ít mây đen, sẽ không phải ngọn núi nào cũng có người mình không tranh giành được chứ?

Mặc Thủ Thành và Phan Nhược Diệp đã là nhân vật chí cao ở Trường Lăng.

Nếu ngay cả hai người như vậy mà còn không giành được lấy một chỗ, thì cả thiên hạ này, rốt cuộc có tới bao nhiêu cường giả kinh thế?

. . .

"Cẩn thận."

Phan Nhược Diệp đột ngột quát lên.

Mấy ngọn núi trước, đều là Mặc Thủ Thành dừng lại trước, nhưng tới chân núi này, bước chân Phù Tô hầu như là dừng lại cùng lúc với Mặc Thủ Thành.

Vì lúc Phan Nhược Diệp quát lên, thì Phù Tô cũng đã nhìn thấy ở phía trước bỗng xuất hiện một tầng sương trắng.

Màn sương trắng này là do lông của một loài hoa dại bay ra khỏi cây tạo thành, mỗi sợi lông đều mỏng mai và trắng muốt còn hơn tuyết, nhưng trong màn sương do chúng tạo thành này, lại mang theo một luồng sát ý kinh khủng.

Phan Nhược Diệp vẫy bàn tay, như đang gẩy một cây đàn vô hình.

Không gian phía trước mọi người bỗng vang lên âm thanh như đang có nhiều vật sắc nhọn xung đột với nhau.

Những chiếc lông mao nhỏ bé bị một sức mạnh cường đại hất bay xẹt qua đầu họ.

Đinh Ninh chớp mắt, cảm nhận được Thiên Địa Nguyên Khí chung quanh đã bị một thủ đoạn kỳ lạ che lấy một phần.

"Đây là biện pháp gì?"

Phù Tô cũng đã nhận ra nơi này có dị thường, nhìn những chiếc lông hoa tuy không thể tới gần, nhưng vẫn làm cho hít thở khá là vất vả.

Mặc Thủ Thành vẫn bình tĩnh như thường, khẽ gật đầu: "Núi này có thể tranh giành."

Phan Nhược Diệp tiếp tục bước tới.

Những ngón tay của bà ta liên tục búng ra, âm thanh va chạm trong không khí trở nên càng thêm dày đặc.

Cách đám Đinh Ninh chừng mấy trượng, từ từ xuất hiện một tấm màn sáng mỏng, như một quả cầu bao bọc đám người Đinh Ninh bên trong.

Bên ngoài tấm màn, không ngừng hiện lên những sợi mảnh giống như tơ nhện, vừa giống như Nguyên Khí, vừa giống như tia chớp, nhưng lại không phải là tia chớp.

Phù Tô mở to mắt, màn sương trắng do những chiếc lông hoa tạo thành đã biến mất, nhưng hắn vẫn cảm nhận được có một bàn tay vô hình đang che ngọn núi lại.

Càng lên cao, Thiên Địa Nguyên Khí bị cách trở ngày càng lợi hại.

Một ít Nguyên Khí bên dưới không bị ngăn cách, thì lại tạo thành sát ý, sát phạt bất kỳ Tu Hành Giả nào muốn đi lên núi.

Q3 - Chương 35: Luận đế

Sắc trời hơi âm u.

Đến lưng chừng núi, không chỉ Thiên Địa Nguyên Khí, ngay cả ánh sáng cũng bị một sức mạnh vô hình che lấp, trở nên vặn vẹo.

Sắc mặt Phan Nhược Diệp càng lúc càng lạnh băng.

Từng sợi chân nguyên và Thiên Địa Nguyên Khí cường đại không ngừng từ trong người bà ta tỏa ra, tuy không thể huy động được Thiên Địa Nguyên Khí xung quanh, nhưng cả cơ thể lại như hòa vào một thể với không khí.

Những chiếc lá rụng bay vờn theo chiều gió.

Trong không khí liên tục vang lên âm thanh va chạm chém giết, nhưng sức mạnh công kích thật sự lại chỉ nhắm vào việc khiến cho tất cả lá cây rời khỏi cành, bay phấp phới.

Tấm màn lá xanh dày đặc tạo thành những bức màn che, che khuất tất cả cảnh sắc trước mắt.

"Là ai?"

Từ trên đỉnh núi vọng xuống một giọng nói, xuyên qua những tấm màn lá xanh, vang lên rành rọt vào tai mọi người.

"Đạo quyển lưu vân, Lưu Vân Chi Ý mạnh nhất của Đạo Quyển Tông, chúng ta muốn tiếp kiến."

Đều là đại tông sư, lúc đối thoại với nhau đều cố gắng áp bức đối phương, khi Phan Nhược Diệp hơi ngửa đầu lên đáp trả, một đạo thanh khí từ người bà ta phóng ra, đâm thẳng lên cao.

Bà ta xòe bàn tay, áp về phía đỉnh núi.

Đùng một tiếng, trên cao vang lên tiếng nổ.

Một tia nắng rực rỡ từ trên bầu trời chiếu thẳng lên người bà ta.

Khiến cả người bà đều bị nhuộm thành màu vàng nhạt.

Theo luồng ánh mặt trời, còn có Thiên Địa Nguyên Khí ào xuống như đê vỡ.

Thiên Địa Nguyên Khí từ lỗ hổng cuồn cuộn đổ xuống, biến thành một con sóng lớn màu xanh, mắt thường cũng còn nhìn thấy được.

Thanh tiểu kiếm màu trắng bay ra khỏi tay bà ta.

Chui vào trong con sóng lớn màu xanh.

Thanh tiểu kiếm lập tức biến mất.

Giữa những tấm màn lá xanh, xuất hiện một con đường ánh sáng thẳng tắp.

Trên đỉnh núi, dưới một gốc cổ tùng, có một nam tử áo xanh đang ngồi.

Gương mặt nam tử chỉ trạc ba mươi, nhưng đôi mắt lại sâu thẳm, đen láy, bình tĩnh như giếng cổ sâu không thấy đáy, chứa đựng cả không gian bao la, và bao nhiêu năm tháng.

Lúc đường sáng vạch xuyên qua những tấm màn lá xanh bay tới, hắn cau mày, ngón trỏ và ngón giữa chụm lại làm kiếm, đâm tới một nhát.

Không khí trước mặt hắn trở nên sệt đặc hẳn lại, khiến thanh tiểu kiếm màu trắng của Phan Nhược Diệp đang xoay tròn bay tới

hiện ra rõ mồn một.

Hai ngón tay của nam tử áo xanh trở nên trong suốt, máu thịt xương đều biến mất, rực lên óng ánh sáng bóng.

Đầu ngón tay hắn điểm chính xác vào mũi của thanh tiểu kiếm.

Thanh tiểu kiếm tiếp tục xoay tròn, đầu ngón tay của hắn không hề bị xây xước tí nào, nhưng tảng đá hắn đang ngồi lại nát vụn thành phấn.

Đất bên dưới người hắn nứt thành một đường dài.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên trời.

Màn che vô hình bao trùm ngọn núi, ngăn cách trời đất đã hoàn toàn biến mất.

Trên bầu trời, một ít mây hiện ra dưới hình phù văn.

Phan Nhược Diệp hít sâu một hơi, thanh tiểu kiếm vụt rút về, theo đúng tuyến đường ánh sáng nó đến lúc nãy mà đến giờ vẫn còn chưa biến mất.

Có khả năng công kích và thu kiếm với tốc độ nhanh như vậy, chứng tỏ bà ta chưa dùng hết toàn lực, cũng có nghĩa bà ta vốn không muốn dùng toàn lực để công kích tiếp người nam tử áo xanh.

Nam tử áo xanh cũng nghĩ ra điều ấy.

Hắn cau mày.

Dải mây hình phù văn nằm bất động trên bầu trời, không hề tan ra, mà lấp lóe một sức mạnh kinh khủng, như đang chờ đợi.

Hắn đứng dậy, bước xuống núi.

Những tấm màn lá xanh rơi xuống, hắn hiện ra trước mắt đám người Đinh Ninh.

"Giỏi tấn công không bằng thiện về phòng thủ, thiện phòng thủ lại không bằng thiện về ẩn núp, ta còn chưa nghĩ ra ai có khả năng khiến ta không phát hiện ra được, thì ra là Trường Lăng Mặc Viện Trưởng đích thân tới." Nhìn thấy Mặc Thủ Thành, nam tử áo xanh thốt lên lời than, chắp tay thi lễ, "Hồi nãy còn cao giọng hỏi là ai, cố gắng hao tổn nguyên khí để cưỡng cầu, ngay từ đầu ta đã thua lão tiên sinh một chiêu."

"Tiên sinh không cần phải khách khí."

Mặc Thủ Thành gật đầu trả lễ: "Nãy giờ đã đi qua rất nhiều núi, nhưng chưa có ngọn núi nào phải cố hết sức bằng ngọn núi này."

Phù Tô chợt phát hiện ra trên người mình toàn là mồ hôi.

Đến giờ Phù Tô mới nhớ ra, từ nãy đến giờ, Mặc Thủ Thành vốn chưa hề dùng tới Chân Nguyên, đều thuần túy chỉ dựa vào sức mạnh cơ thể, tuy Mặc Thủ Thành cũng là một trong những người tiếp cận Bát Cảnh gần nhất, nhưng dù sao lão cũng đã già, đi nhiều như vậy đương nhiên phải mệt.

Nam tử áo xanh gật đầu: "Đã như vậy, xin từ biệt."

Nói xong, hắn xoay người đi ngay, không dài dòng thêm câu nào.

"Đây là khí độ của Đại Tông Sư?"

Phù Tô vô cùng khâm phục, cảm thấy người này mỗi cái giơ tay nhấc chân, đều có một loại khí độ không thể mô tả thành lời, cả ngọn núi cũng không cao lớn bằng bóng lưng của tông sư áo xanh đó.

"Đâu có đơn giản như vậy." Đinh Ninh nhìn hắn, khẽ lắc đầu.

Mặc Thủ Thành tán dương nhìn Đinh Ninh: "Đúng vậy, không có đơn giản như vậy."

Phù Tô xấu hổ nhìn Mặc Thủ Thành và Đinh Ninh, Đinh Ninh lại ngẩng đầu lên nhìn dải mây phù vẫn còn chưa tiêu tan ở trên trời.

"Lúc xem kinh ở trong Bạch Dương Động Kinh Quyển Khố, ta đọc được trên điển tịch có ghi chép rằng, Tu Hành Giả từ Thất Cảnh, cơ thể chính là vật chứa thiên địa Nguyên Khí cực lớn, nhưng một khi bị hao tổn, sự bổ sung sẽ xảy ra rất chậm. Nếu lại còn vận dụng pháp quyết chí cường, thì sự hao tổn Nguyên Khí sẽ còn ghê gớm hơn."

Đinh Ninh nói tiếp: "Nếu vị tông sư này đừng thối lui mà tiếp tục thi triển ra phù ý, thì đỡ biết mấy, dù chỉ để kiểm tra thực lực của Mặc Viện Trưởng, nhưng cũng có thể giúp chúng ta có thêm chút ít cảm ngộ. Nhưng hắn lại đi rồi. . . điều đó có nghĩa hắn không muốn có bất kỳ một mạo hiểm nào trước khi Lộc Sơn hội minh bắt đầu."

Phù Tô đến giờ mới hiểu.

"Nếu trong phạm vi mạo hiểm chấp nhận được, bình thường, người giống như hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội giao thủ." Phan Nhược Diệp nhìn theo bóng lưng tông sư áo xanh biến mất, quay sang nhìn Mặc Thủ Thành: "Ta thực không hiểu, Đạo Quyển Tông luôn ở ngoài thế ngoại ẩn cư, không quan tâm đến chuyện thế gian, không can dự vào phân tranh của mọi tông môn, sao tên truyền nhân này của Đạo Quyển Tông lại phá lệ?"

Đạo Quyển Tông là một tông môn thần bí, cường đại nhưng không lộ mặt, chỉ những Tu Hành Giả kiến thức uyên bác mới biết.

Nhưng họ lại không biết tên tông sư áo xanh vừa rồi.

Đối với một đối thủ hoàn toàn lạ lẫm, chỉ sau một chiêu giao thủ đã rút lui, muốn đoán ra dụng ý của đối phương, thì thực là vô cùng khó khăn, nên Mặc Thủ Thành không thể có được đáp án chính xác, lão chỉ có thể phỏng đoán.

"Có lẽ là vì Lộc Sơn."

Mặc Thủ Thành đáp: "Hiện giờ hắn hao tổn quá nhiều, nhưng hướng bỏ đi vẫn là về phía Lộc Sơn, cho thấy trong lòng hắn, đi về phía Lộc Sơn sẽ an toàn hơn, cho thấy hắn có tay trong ở trong Lộc Sơn."

Phan Nhược Diệp không nói gì nữa, nhưng trong mắt càng thêm lạnh.

Nói đến như vậy, đã là quá rõ.

Ở Lộc Sơn hiện giờ chỉ có Đại Sở Vương Triều, tên tông sư Đạo Quyển Tông này lại đi đến đó, rõ ràng là có liên quan tới người nào đó của Đại Sở Vương Triều đang ở Lộc Sơn.

Mặc Thủ Thành mệt mỏi khép hờ mắt, trên người thả ra một luồng Nguyên Khí.

Một cơn gió nhẹ khẽ phẩy qua.

Chỉ là một cơn gió nhẹ, vậy mà cảnh vật trước mắt Đinh Ninh và Phù Tô đã hoàn toàn thay đổi, họ đã lên tới đỉnh núi.

Giữa một bình nguyên Lộc Sơn, xuất hiện một đội ngũ khổng lồ.

Đội ngũ này hơn năm ngàn người, trong đó, chỉ có một nửa là quân đội, một nửa còn lại là quan viên và tu hành giả.

Cờ xí và long văn trên mui xe đều rực màu vàng sáng, từ xa

nhìn lại chỉ thấy chi chít như rừng.

Màu vàng rực rỡ, hòa với ánh nắng cũng sắc vàng, khiến chúng càng thêm chói chang.

Trong thiên hạ, chỉ có thiên tử đi tuần, mới bày ra trận thế hoành tráng như vậy.

Sau Sở Đế, vị Đế Vương thứ hai rút cuộc đã đến Lộc Sơn.

"Người nói thật không sai, người thứ hai tới Lộc Sơn, quả nhiên là Yến Triều." Phan Nhược Diệp nói với Mặc Thủ Thành, kèm theo một tiếng cười nhạt.

"Làm sao đoán ra được người thứ hai sẽ là Yến Triều?" Lần này Đinh Ninh lại là người lên tiếng hỏi.

"Thực lực của Đại Yến vương triều không kém hơn Đại Sở Vương Triều chút nào, nhưng Yến Đế tính tình cẩn thận, không bao giờ xung phong đi trước, dù đã tại vị nhiều năm, nhưng vẫn vô cùng bảo thủ." Mặc Thủ Thành kiên nhẫn trả lời.

Đinh Ninh lại hỏi: "Vậy hoàng đế của Đại Tề Vương Triều đâu?"

Mặc Thủ Thành cười khẽ: "Đấy là tên Hoàng Đế vô lại và vô liêm sỉ nhất, da mặt dày trong thiên hạ không ai bằng, nhưng hắn cũng là một kẻ rất mạnh."

Phù Tô tò mò, hắn muốn hỏi vậy phụ vương của mình thì được đánh giá như thế nào, nhưng nghĩ nếu hỏi như thế thì quá mức bất kính với phụ vương, nên hắn chỉ cười, không dám hỏi.

Nhưng dáng vẻ của hắn không lọt qua được mắt của Mặc Thủ Thành, Mặc Thủ Thành quay sang nhìn Đinh Ninh, nghĩ thầm kẻ sống ở phố phường quả nhiên va chạm nhiều với đời, thành thục cũng sớm hơn người ở trong cung cấm.

Có một vấn đề không cần phải hỏi, nếu không phải người ta cảm thấy Nguyên Vũ Hoàng Đế và Hoàng Hậu quá mức vô tình, có tâm thôn tính thiên hạ, thì làm sao Tam Triều kia xem Đại Tần vương triều là đại địch số một được?

Q3 - Chương 36: Bát cảnh

Lúc Yến đế ngự giá đến Lộc Sơn, tu hành giả hai nước Sở, Yến tuy không xuất hiện, nhưng địch ý trong lòng vẫn theo bản năng hiện ra, khí tức va chạm với nhau, khiến không khí trên Lộc Sơn trở nên khó thở.

Gió mây vặn vẹo, biến thành đủ loại hình dạng quỷ dị, những cực quang mà vốn chỉ những vùng địa cực mới có, bây giờ cũng liên tục hiện ra trên không trung, khiến bầu trời Lộc Sơn vô cùng rực rỡ.

Tuy nhiên, bầu không khí lại vô cùng khắc nghiệt, người ta không còn thấy chúng đẹp, mà chỉ cảm thấy sau những áng mây rực rỡ đó hẳn đang che giấu những con hung thú có thể nhảy ra bất kỳ lúc nào.

Yến Đế đến Lộc Sơn không lâu, thì đầu phía đông của bình nguyên Lộc Sơn lại xuất hiện một hàng người chi chít.

Tuy đoàn người này còn cách Lộc Sơn khá xa, nhưng những đợt gió lạnh đã không ngừng quét tới, trên bầu trời, bỗng xuất hiện một dải mây đen cực lớn.

Dải mây đen này vô cùng âm trầm, không bị những vầng cực quang rực rỡ kia làm chấn động hay thay đổi chút nào.

Chỉ cần một dị tượng ấy, Đinh Ninh đã biết, chính là Hoàng Đế "Quỷ Đế" của Đại Tề Vương Triều đã đến.

Khóe miệng hắn nhếch lên một nụ cười kỳ dị.

Bao nhiêu cường giả cao cấp cùng tề tựu lại một lần, đối với

Nguyên Vũ Hoàng Đế, đấy mới thật sự là chuyện tốt.

Trong đội xe ngự giá của Tề đế, những cỗ xe của hoàng gia cũng có màu vàng sáng, khảm nạm toàn là vàng ngọc, trừ một chiếc kiệu lớn khổng lồ duy nhất mang màu đen kịt.

Cỗ kiệu đó được khiêng bởi tám người đàn ông lực lưỡng mặc giáp, làn da ẩn hiện trong lớp giáp có màu trắng bệch, cả cơ thể không hề có hơi ấm con người, cực kỳ âm lãnh.

Bên trong kiệu là một thế giới hoàn toàn độc lập, phía trên kiệu được nạm minh châu, tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Ở giữa có hai chiếc ghế màu tím đen, tỏa mùi dầu thơm kỳ dị.

Trên một chiếc ghế có một người ngồi, người này mặc long bào, đầu đội Đế quan, mặt trắng không râu, bộ dáng hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt hơi dài, cả người tỏa khí thế ung dung cao quý, chính là Tề đế.

Người ngồi trên ghế còn lại, mặc áo dài đen kịt, trên tay đeo một sợi dây xích bằng xương trắng, mái tóc đen cũng được cài bằng ghim xương trắng, tuy là nam tử, nhưng khuôn mặt còn xinh đẹp hơn bất cứ mỹ nhân tuyệt đại nào.

"Nhược sư, lần này tính mạng vạn dân Đại Tề vương triều, xin giao cả vào tay ngươi, ngươi. . ."

Nét mặt và ngữ khí của Tề đế cự kỳ cung kính, nếu có ai nhìn thấy cảnh này, chắc phải nghĩ chắc nam tử xinh đẹp áo đen kia mới chính là Tề đế.

"Đối với người khác thì không sao, nhưng ở trước mặt ta đừng có bày ra vẻ vô liêm sỉ như thế."

Nam tử xinh đẹp áo đen chẳng thèm để tâm người kia là Đế Vương, lên tiếng cắt ngang: "Ta đã cấp cho ngươi cỗ âm kiệu này,

đã tới Lộc Sơn này rồi, đương nhiên là không còn tiếc mạng, chưa bao giờ nghĩ sẽ còn sống trở về, ngươi còn lo lắng cái gì?"

Bị nam tử áo đen nói thẳng ra ý đồ, bảo mình là vô liêm sỉ, thế mà Tề đế chỉ bĩu môi cười mấy tiếng, không buồn để ý, nói càng thêm kính cẩn: "Nhược sư, nếu người không thích nghe những lời kiểu này, thì ta sẽ không nói nữa, nếu người muốn ta làm chuyện gì, xin cứ mở miệng."

Nam tử áo đen lắc đầu: "Không cần, ngươi chỉ cần nhớ phải làm cho được chuyện ta đã bảo, sau khi ta chết, phải đưa thi thể ta về đưa cho đệ tử của ta."

Tề đế ra vẻ ngượng ngùng: "Đâu phải nhất định sẽ chết."

Nam tử áo đen cau mày: "Hồi nãy còn sợ ta không chịu chết, bây giờ lại nói như thế, không thấy mình vô sỉ lắm sao?"

Tề đế lắc đầu, thở dài: "Ta không thể ngạo thị thiên hạ như đám người Nguyên Vũ, với kẻ tài trí bình thường như ta, nếu ngay cả việc làm ấm nhân tâm cũng không làm được, thì thực là quá vô dụng."

Nam tử áo đen nhìn hắn, giọng chân thành: "Ngươi khiêm tốn quá mức rồi."

Đêm tối buông xuống, ngự giá của Tề đế cuối cùng cũng đến chân núi Lộc Sơn.

Ba vị Đế Vương đều tới, chỉ còn đợi Tần Đế.

***

Ầm ầm!

Chiến thuyền thiết giáp cuối cùng cũng đã cập bờ.

Tiếng chiến thuyền chạm vào bờ cực lớn, như cả Thiên Địa

đang thống khổ rên rỉ.

Mũi tàu đâm sầm vào bờ nham thạch, làm tóe lên những cơn bọt sóng trắng xóa.

Nguyên Vũ Hoàng Đế sải bước, đi xuống bờ đầu tiên.

Nguyên Vũ Hoàng Đế ngẩng đầu lên.

Trong ba năm tanh máu hắn đăng cơ, Nguyên Khí của Đại Tần vương triều đã bị đại thương, sau đó lại đánh nhau với Sở một trận làm động đến cả gân cốt, nên từ năm Nguyên Võ thứ ba, hắn và cả Đại Tần vương triều đều ẩn nhẫn, nghỉ ngơi dưỡng sức.

Đến bây giờ, hắn giống như thanh bảo kiếm xuất vỏ sau nhiều năm im lặng!

Nguyên Vũ Hoàng Đế động bước.

Hắn không cần xa giá, cứ bước bộ mà đi, và đi trên trước nhất.

Trong những năm chinh chiến, hắn và những tu hành giả đi theo hắn đều cùng nhau xông tới, và luôn là những người xông vào chiến trận đầu tiên.

Nhưng bây giờ, bên cạnh hắn lại không có một ai.

Hắn rất giận.

Cả thinh không cũng bị vạ lây.

Trên trời xuất hiện bốn cột mây cực lớn, quét sạch bầu trời.

Giữa bốn cột mây, vô số tinh quang lập loè, giống như cả Tinh Không đều bị hắn gom lại thành một khối, tháo xuống.

Những người ở trên những ngọn núi xung quanh Lộc Sơn đều ngẩng đầu lên, nhìn về phía Vu Sơn.

Màn cực quang rực rỡ bên trên Lộc Sơn bị một lực hấp dẫn kỳ dị kéo nó bay về phía Vu Sơn, kéo thành một vệt dài trên bầu trời.

Bốn cột mây và khoảng tinh quang ở giữa dần hiện ra trong tầm mắt mọi người.

Tất cả ánh sáng đều rơi vào khoảng tinh không giữa bốn cột mây đó, vạn lưu quy nhất, bốn cột mây và khoảng tinh không sừng sững bất động, tiếp nhận tất cả.

Những người trên những đỉnh núi xung quanh Lộc Sơn đều là Đại Tông Sư, vậy mà ai nhìn thấy cảnh tượng đó, cũng đều bị rúng động.

Họ nhận ra, đó là một cảnh giới mà họ không thể mô tả, và không thể hiểu được.

Có mấy người vì quá mức rung động mà không kềm chế được tâm thần, khiến bản thân theo bản năng sinh ra phản ứng.

Oanh một tiếng, trên đỉnh ngọn núi bị một vết kiếm niêm phong, bỗng tuôn ra một luồng tinh khí đỏ thẫm, bay thẳng trời cao.

Luồng tinh khí kia quá đỏ, đỏ đến mức chẳng khác gì một ngọn lửa.

Cùng lúc đó, trên đỉnh núi do Quách Đông Tương chiếm cứ lao ra một luồng hơi nước khổng lồ, tạo thành một con Thủy Long xanh thẫm cực lớn, bay thẳng lên trời cao, cơ thể như thực chất xuyên qua lớp mây mù.

Sau nửa hơi thở, trên một ngọn núi khác hiện lên hào quang màu tím, như vạn đóa U Lan cùng nở.

Những luồng khí tức này đều rất mạnh mẽ và to lớn, nhưng lại không đủ để so với bốn cột trụ và mảnh Tinh Không kia.

Đinh Ninh cau mày nhìn bốn cột trụ và mảnh tinh không tới gần, trong mắt hắn cũng lấp lánh như những ngôi sao.

Cảnh giới của Nguyên Vũ Hoàng Đế, cao hơn hắn dự đoán một chút.

Trong hành cung trên đỉnh Lộc Sơn, Sở Đế già nua nắm lấy bàn tay mềm mại trắng trẻo của Triệu Hương phi, cảm khái, "Cách lâu như vậy, Tần Vương Triều. . . và thiên hạ, rút cuộc cũng đã xuất hiện người thứ hai đạt tới cảnh giới này."

Mặc Thủ Thành già nua không kém nhìn bốn cột mây và mảnh Tinh Không, trong ánh mắt cũng tràn đầy cảm khái.

Nhất tướng công thành vạn cốt khô, muốn hạ cái thành này, vị thiên cổ nhất đế phải trả bao nhiêu giá, chỉ có người giống như lão mới biết rõ.

“Có lẽ có thể."

Lão xoay đầu lại, khẽ nói với Phan Nhược Diệp.

Phan Nhược Diệp gật đầu.

Tất cả Chân Nguyên trong người bà ta đều được đẩy hết ra ngoài.

Một luồng kiếm quang trắng xóa, đâm thẳng lên bầu trời bên trên đỉnh núi.

Đinh Ninh cau mày.

Phát ra một kích toàn lực như vậy vào bây giờ, chỉ khi đã có mục tiêu xác định hoặc báo cho người biết bà ta biết mà thôi.

Bà ta với Mặc Thủ Thành, còn đang đợi cái gì?

Q3 - Chương 37: Bắt đầu

Bốn cột mây và mảnh tinh không càng đến gần, chân mày Đinh Ninh nhăn lại càng sâu.

Vì bị bốn cột mây che khuất ánh sáng, nên không nhìn thấy rõ đội ngũ của Đại Tần Vương Triều.

Nguyên Vũ Hoàng Đế đi không nhanh, nhưng hình như Thiên Địa Nguyên Khí của cả thiên địa đều đang phụ giúp hắn hành tẩu.

Mỗi bước đi của hắn như một tấm phù dẫn đường vô hình, kéo dẫn Thiên Địa nguyên khí xung quanh, khiến đội quân Đại Tần đi sau lưng hắn đều cảm thấy bước chân của mình nhẹ nhàng hẳn đi, thậm chí còn cảm thấy có một luồng Thiên Địa Nguyên Khí như có như không nhè nhẹ rót vào cơ thể mình, lớp da của họ tỏa ra một tầng ánh sáng huyền diệu màu vàng nhạt.

Ngày xưa lúc vây giết Bạch Sơn Thủy và Triệu Nhất, hắn chỉ dùng một phần lực rất nhỏ, mượn nhờ Hoàng Hậu ra tay, lúc đó chỉ có những Tu hành giả cực hạn của Trường Lăng mới cảm giác được cảnh giới của hắn, mấy năm nay hắn vẫn luôn bế quan chính là vì Lộc Sơn Minh Hội, bây giờ hắn chính thức triển lộ cảnh giới của mình, khiến tất cả mọi người trong đội ngũ Đại Tần đều càng thêm kính sợ.

Nhưng có một điều lạ là, Tông Pháp Ti Ti Thủ Hoàng Chân Vệ vẫn luôn đi theo sát sau lưng Nguyên Vũ Hoàng Đế, chỉ cách Nguyên Vũ Hoàng Đế một thân người, vậy mà lại chẳng có bất kỳ biến đổi nào.

Cả người Hoàng Chân Vệ, đều giống như hoàn toàn nằm ngoài phạm vi ảnh hưởng của tấm đại phù vô hình do Nguyên Vũ Hoàng

Đế tạo ra, bên trong lẫn cơ thể hắn không hề có một chút thay đổi nào so với bình thường.

Ngay cả Hứa Hầu cũng không nhìn ra nguyên do.

Trong đội ngũ này, Đại Tần Vương Triều Nguyên Vũ Hoàng Đế là người đi trước nhất, nhưng trước đó hắn nhiên đã có quân tiên phong và lễ quan đến rồi, tiến hành công tác giao tiếp với Tam Triều, và xác lập khu vực trú quân cho mình.

Trên đường đi, một ít quân đội và Tu hành giả dừng lại ở ven đường đóng trại, nên càng đến gần chân Lộc Sơn, lượng người đi theo sau lưng Nguyên Vũ Hoàng Đế càng giảm.

Một bóng người màu xanh đột nhiên xuất hiện phía trước mặt Nguyên Vũ Hoàng Đế, đám người đi theo sau lưng Nguyên Vũ Hoàng Đế đều giật mình, theo bản năng căng thẳng hẳn lên.

"Phương Tướng quân cực khổ rồi."

Nguyên Vũ Hoàng Đế không hề dừng bước, chỉ khen ngợi một câu.

Bóng người màu xanh khom mình hành lễ: "Tham kiến thánh thượng."

Ai nấy đều thở phào, không ngờ thần uy Đại Tướng Quân Phương Hướng trấn thủ quan ngoại cũng bị điều tới.

"Đi theo quả nhân."

Nguyên Vũ Hoàng Đế đi qua Phương Hướng, nói.

Phương Hướng hơi ngẩn ra, hắn không quen Nguyên Vũ Hoàng Đế dùng từ "Quả nhân" để tự xưng hô, nhưng hắn vẫn gật đầu, im lặng đi theo.

"Cái gì quan trọng?"

Nguyên Vũ Hoàng Đế không hề ngoảnh đầu, ánh mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, nhưng sau khi Phương Hướng bước theo sau lưng, thì đột nhiên không đầu không đuôi hỏi.

Phương Hướng nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lưng của Hoàng Đế, trầm ngâm đáp: "Thiên hạ làm trọng."

Trên mặt Nguyên Vũ Hoàng Đế hiện lên vẻ hài lòng.

"Quả nhân rất hài lòng câu trả lời của ngươi, sau khi Minh Hội kết thúc, ngươi hãy về Trường Lăng nghỉ ngơi."

"Chỉ cần quả nhân còn sống một ngày, sẽ bảo vệ Phương gia các ngươi luôn bình an phú quý."

Đế Vương lời nói ngàn vàng, một lời hứa như vậy đối với bất kỳ một quý tộc nào cũng đều là sự ban thưởng vô cùng hiếm có, nhưng Phương Hướng lại không thấy vui chút nào.

Vì hắn biết rõ, vì một lời hứa đó, hắn sẽ phải trả một cái giá rất lớn, chưa kể đằng sau nó còn có dụng ý sâu xa gì nữa hay không.

"Tạ thánh thượng long ân."

Hắn khom người xuống, cảm ơn.

"Thú vị."

Nguyên Vũ Hoàng Đế nói nhàn nhạt.

Hắn không phải nói với Phương Hướng, mà là nói sau khi nhìn một cây tùng bình thường ở ven đường phía trước.

Không khí bỗng nhiên hơi vặn vẹo.

Một chạc cây trên cây tùng bị đẩy ra.

Một khối tròn màu đen nhìn giống như một hài nhi đang cuộn mình nằm trên đó, nhưng ngay khi Nguyên Vũ Hoàng Đế nhìn thẳng vào nó, khối tròn đó đã nhanh chóng tiêu tán.

Hoàng Chân Vệ và Phương Hướng nhìn nhau, đều nhìn thấy được sự ngưng trọng trong mắt đối phương.

Trên đỉnh Lộc Sơn, trong một doanh trướng nguy nga mới thiết lập, bên trong cỗ kiệu lớn màu đen, từ đầu ngón tay giữa của mỹ nam áo đen bỗng tuôn ra một nhúm lửa màu đen, nó nhảy nhảy lên mấy cái như ánh lửa đèn cầy, sau đó tắt ngúm.

"Thú vị."

Tề đế vẻ mặt khẩn trương nhìn hắn, nhưng hắn chỉ lắc đầu, trầm tư buông ra hai chữ.

Đinh Ninh hít sâu một hơi, nhắm mắt, nghiêng người dựa vào một cành cây, quyết định nghỉ ngơi.

Hắn còn cách Nguyên Vũ Hoàng Đế và Lộc Sơn quá xa, tu vi của hắn cũng chênh lệch quá xa, nên hắn không thấy được cuộc giao phong ở Lộc Sơn, dù có cố nhìn cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Cứ đợi đến khi thịnh hội chính thức bắt đầu, các cường giả đều ra tay, sẽ nhìn thấy ngay thủ đoạn của họ.

Nguyên Vũ Hoàng Đế đi đến bậc thang dẫn lên Lộc Sơn, bước lên nó nghĩa là đã bắt đầu bước vào địa phận Lộc Sơn.

Tứ đế tề tụ, đến tối mai, chính là lúc Lộc Sơn hội minh chính thức bắt đầu.

Khóe môi Nguyên Vũ Hoàng Đế nhếch lên một nụ cười tự tin và vui vẻ.

Đối với hắn, thịnh hội đã chính thức bắt đầu.

. . .

Ở một vùng quê xa xôi, mây đen cuồn cuộn, cuồng phong gào thét, vô số lưu quang rơi lả tả.

Những luồng khí tức kinh khủng làm cho Thiên Địa nguyên khí trong vùng quê này dao động kịch liệt, vì khoảng cách quá xa, những tông sư ở quanh Lộc Sơn không có ai cảm nhận được, nhưng thân là Bát Cảnh, Nguyên Vũ Hoàng Đế lại mơ hồ cảm nhận được trong Thiên Địa có một sự khác thường.

Trong vùng quê đó, có một con thương lang.

Nó là con sói đầu đàn, cơ thể hết sức cường tráng, khứu giác cũng cực kỳ linh mẫn.

Nó ngửi được mùi máu tươi, trong đó còn có trộn lẫn một thứ hương vị tuyệt vời không thể diễn tả thành lời, nó cảm nhận được chỉ cần ăn được thứ máu thịt đó, chắc chắn sẽ có hiệu quả rất tốt cho cơ thể.

Nhưng đến khi nhìn thấy rõ cảnh tượng trước mắt, thì con thương lang khát máu và thô bạo sợ hãi nằm phục xuống, co ro dưới đất, không ngừng run rẩy.

Một đội ngũ mười mấy vạn người và xe cộ cùng lúc xuất hiện ở một chỗ, lại còn kịch liệt chiến đấu với nhau, là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Huống chi trong đó, có không biết bao nhiêu là Tu hành giả.

Trong bầu trời giăng đầy những tia chớp xẹt ngang xẹt dọc, chúng không phải là tia chớp thật sự, cũng không phải là sao chổi từ trên trời rơi xuống, mà là đủ loại Phù Khí do Thiên Địa Nguyên Khí ngưng tụ ra và đủ loại phi kiếm bay vèo vèo.

Hơn mười vạn người tạo nên một chiến trường hỗn loạn và

thảm liệt, cuồng phong, bạo tuyết, hỏa vũ, sương mù. . . thứ gì cũng có, giao thoa xuyên toa hỗn loạn vào nhau, khiến mặt đất như bị chia thành vô số thế giới độc lập, bị cày xới loạn xạ.

Kiếm Sư Tam cảnh, Tứ Cảnh chỗ nào cũng có, những luồng sóng xung kích do kiếm kích sinh ra nổ đùng đùng không còn là cái gì ghê gớm.

Vì phi kiếm có tốc độ cực nhanh, nên bầu trời ở khu vực trung tâm chiến trường như bị kiếm quang đan thành một tấm màn chằng chịt, tốc độ phi kiếm đoạt mạng cũng nhanh đến mức kinh người, chỗ nào cũng có máu thịt phun ra tung tóe.

Thiên Địa Nguyên Khí bị vô số đạo thức niệm khống chế, trở nên cực kỳ hỗn loạn. Những thanh phi kiếm vì gặp phải loạn lưu nhiễu loạn, hoặc đôi khi chỉ là va phải những thanh phi kiếm khác, khiến chúng đều bị chệch hướng, hoặc mất đi khống chế.

Tu hành giả, kiếm sư, phù văn, và chiến xa chiến đấu loạn xạ với nhau.

Nếu là một tướng lĩnh có kinh nghiệm, hẳn sẽ nhìn ra cuộc đại chiến này đã đến giai đoạn sau.

Mọi trận hình đều đã không còn tác dụng.

Quân của hai bên đều đã lâm vào trận chiến đấu hỗn loạn, trong tình cảnh này, những kẻ có khả năng tạo nên tác dụng quyết định, chính là những đội quân chưa được đưa vào chiến trường, và những tu hành giả có chiến lực cường đại.

Giữa đống mấy chục chiếc chiến xa phù văn đã bị tổn hại, có một viên tướng mặc áo giáp màu xanh nhạt, chưa từng ra tay.

Hắn như đứng lẫn vào trong đám phù văn chiến xa, hầu như chẳng có ai chú ý tới hắn, có mấy kiếm sư vừa tới gần là đã bị thị vệ xung quanh hắn giết chết.

Hắn đang nhìn chằm chằm vào một tu hành giả cách đó chừng mười trượng.

Tu hành giả kia mặc áo dài xanh nhạt, cơ thể gầy gò, nhưng thực lực lại cực kỳ cường hãn, ít nhất đã có hơn mười tu hành giả đã bị người này giết chết, trong đó có hai cường giả Ngũ Cảnh.

Q3 - Chương 38: Tinh hỏa

Tu hành giả mặc áo dài xanh cầm trong tay một thanh trường kiếm cũng có màu xanh nhạt, thân kiếm được phủ một lớp ánh sáng mỏng do chân nguyên trên thân kiếm thúc giục Thiên Địa Nguyên Khí ngưng tụ thành.

Thanh kiếm này nhìn nhẹ nhàng nhưng lại cứng cỏi sắc bén dị thường, hai cường giả Ngũ Cảnh kia chính là chết do bị thanh kiếm của hắn chặt đứt binh khí cầm trong tay.

Viên tướng áo xanh vô cùng kiên nhẫn, đứng đợi cho đến khi ánh sáng bao quanh thanh kiếm xanh ảm đạm đi, hắn mới động bước.

Bước chân của hắn rất nặng nề, như cái cự chùy gõ lên mặt đất.

Trong chiến cuộc hỗn loạn, nhịp chân của hắn không làm ai chú ý, nhưng ngay sau đó, hắn đã trở thành tiêu điểm của chiến trường.

Hai hàng sóng khí từ cơ thể của hắn trào ra, mở ra hai bên.

Sức mạnh cường đại khiến tất cả những người có mặt trên tuyến đường đi của hắn đều bị sóng khí đẩy dạt ra.

Những phù văn màu vàng đen hiện lên rực rỡ trên chiến giáp của hắn.

Hơi nóng từ những phù văn đó tỏa ra, bắn tung ra thành từng mảnh Hoả Tinh vàng chóe.

Cảm ứng được khí tức của viên tướng, kiếm sư áo xanh nhạt

tái mặt, đây chính là lúc hắn suy yếu nhất, nhưng về một mặt nào đó, đây cũng chính là lúc hắn mạnh nhất trong cuộc đời mình.

Vì gặp phải đối thủ cường đại, nên hắn phải dồn tất cả sức lực, tất cả thủ đoạn để bảo vệ tính mạng.

Một viên tinh thạch trắng tinh mang theo khí tức của Vật bản mệnh xuất hiện trước người hắn, quang diễm màu trắng từ viên tinh thạch chảy như nước vào thanh trường kiếm trong tay. Ngay lúc đó, trên bầu trời vang lên tiếng cự sơn di động nổ vang.

Những thanh phi kiếm đang bay trong khu vực đều nháo nhào tránh đi.

Những tiếng kinh hô vang lên không ngớt.

Đến bây giờ, mọi người mới biết, đây không phải là một kiếm sư bình thường, mà là một tông sư Thất Cảnh.

Viên tướng áo giáp xanh đã tới trước mặt hắn.

Một tiếng nứt bén nhọn vang lên.

Trong tay viên tướng áo giáp xanh tuôn ra ngọn lửa tím chói mắt.

Đông!

Đất trời vang lên một tiếng trống nặng nề.

Tiếng trống ấy lấn át tất cả mọi âm thanh hỗn loạn của chiến trường, khiến tất cả mọi người đều bị chấn động.

Kiếm sư mặc áo dài xanh biến mất.

Đến khi mọi người hồi thần lại, thì chỉ còn kịp nhìn thấy vị Kiếm Sư thất cảnh kia đã bị đánh bay đi.

Viên tướng áo giáp xanh vẫn đứng im tại chỗ.

Thân hình của hắn trở nên vô cùng cao lớn, bộ giáp xanh trên người bắt đầu nứt ra.

Những phù văn vàng đen rực lên như một cố gắng nối bộ giáp lại, nhưng cuối cùng bộ áo giáp vẫn bị vỡ thành nhiều mảnh, văng tung tóe, bị Chân Nguyên đang chảy cuồn cuộn trên người hắn quét bay từng mảnh ra ngoài.

Lộ ra một cơ thể thon gầy săn chắc.

Tay phải của hắn nắm chặt một món đồ ngắn màu tím trông như đoản côn, khuôn mặt có vẻ khá là tiều tụy và u buồn, nhưng lại vô cùng kiên nghị.

"Phạm Tướng Quân!"

Trong chiến trường vang lên những tiếng hò reo vang dội, nhiều người đã rất mệt mỏi, kiệt sức lại như được tiếp thêm sức mạnh và dũng khí, thậm chí còn lấy được niềm tin tất thắng.

Trên thế gian này, chỉ có một Phạm tướng quân có khả năng làm cho quân sĩ phe mình tin tưởng như thế.

Là Đại Sở Vương Triều, Bách Thắng Đại tướng Phạm Đông Lưu.

Một phe là Sở quân, phe còn lại đều mặc áo đen giáp đen, Tu hành giả phần lớn đều là Kiếm Sư, chính là quân đội Đại Tần Vương Triều.

Nghe thấy tiếng hò hét và hoan hô đầy hưng phấn, quân Tần mới biết quân Sở ở đây vốn có chủ tướng, mà lại còn là Bách Thắng Đại Tướng Phạm Đông Lưu.

Thấy tông sư áo dài xanh nhạt bị một kích đánh bay, mấy kiếm

sư ở gần đó, với sắc mặt cực kỳ bi ai, đều cương quyết bay thẳng về phía Phạm Đông Lưu.

Phạm Đông Lưu vung tay, vũ khí giống như đoản côn màu tím trong tay khẽ tỏa ánh sáng, hắn giơ tay trái lên, lấy ngón tay làm kiếm, bắn ra kiếm quang màu tím, dễ dàng diệt sát mấy tên kiếm sư vừa lao tới.

Hắn là một trong những cường giả mạnh nhất và hiếm hoi của Đại Sở Vương Triều, thực lực vượt xa tông sư Thất Cảnh cùng giai, từ đầu trận chiến đến giờ hắn không hề ra tay, chính là để chờ đến bây giờ mới phát huy tác dụng quyết định.

Một lần giết sạch một lúc mấy Kiếm Sư, hắn bay vút lên, hướng thẳng về phía bắc, tốc độ còn nhanh hơn cả phi kiếm, bay về phía một chiếc chiến xa hạng nặng.

Chiếc chiến xa này to hơn hẳn những chiếc chiến xa bình thường, bốn phía giăng đầy phù khí.

Ở giữa chiến xa, chỉ có một lão giả.

Lão giả này không cầm kiếm, khí tức cũng rất lặng lẽ, nếu đặt giữa đám Tu hành giả của Sở quân chắc chắn sẽ không thể nào tìm ra được.

Nhưng trong mắt Phạm Đông Lưu, lão giả này chính là kẻ có sức uy hiếp lớn nhất trên chiến trường hiện giờ.

Không chỉ vì đối phương có tu vi Thất Cảnh, mà mỗi kích của lão giả đều quyết định đến thế cục của chiến trường, mỗi lần công kích của lão đều giúp quân Tần thắng thế.

Phạm Đông Lưu nghĩ không ra trong đám tướng lãnh của Đại Tần Vương Triều mà hắn biết, có tướng lãnh nào như vậy.

Nhưng hắn có thể khẳng định, chỉ cần giết được lão giả này,

cuộc chiến sẽ chấm dứt với phần thắng nghiêng về phe hắn.

Tông sư mặc áo dài màu xanh nhạt là Lạc Thần Kiếm viện Công Dương Ninh Ý, cũng là kẻ duy nhất có khả năng ngáng đường hắn tới giết lão giả kia, bây giờ hắn đã giải quyết xong người đó, thì sẽ không còn ai có thể quấy nhiễu hắn tới giao chiến với lão giả.

Nhưng Phạm Đông Lưu lại đột ngột cảm nhận được một luồng khí tức khác thường.

Hắn ngẩng đầu vẻ không tin nổi, nhìn lên không trung vô tận.

Trên bầu trời, đột nhiên xuất hiện mấy đường lưu quang màu trắng.

Chúng không phải là vầng sáng của phi kiếm, mà là hỏa diễm thực sự.

Từ trên không trung, U Bạch Tinh Hỏa đang rơi xuống.

Trong tích tắc, Phạm Đông Lưu nghĩ tới rất nhiều chuyện xưa.

Hồi đó, trên chiến trường, lúc Đại Tần Vương Triều và Hàn, Triệu, Ngụy Tam Triều giao chiến, cũng từng rất nhiều lần xuất hiện Tinh Hỏa như vậy.

Có rất nhiều danh tướng, đã bị vẫn lạc trong những màn Tinh Hỏa đó.

Tinh hỏa đó, chính là một trong những truyền thừa cường đại nhất của Ba Sơn Kiếm Tràng, nhưng người nữ tu hành giả thi triển ra nó đã hoàn toàn thay đổi thân phận của mình.

"Bội phục."

Khóe miệng Phạm Đông Lưu nhếch lên đau khổ, hắn đoán ra ngay tên và thân phận của lão giả kia, sự khó tin trong mắt biến

thành cảm khái, hắn lầm bầm: "Không ngờ ngay cả ngươi cũng rời khỏi Trường Lăng, đi đến nơi này. . . Vậy chẳng phải Trường Lăng bây giờ, là một tòa thành trống không hay sao?"

***

Lộc Sơn.

Bầu trời rực rỡ ánh sáng.

Nguyên Vũ Hoàng Đế đã đi gần hết bậc thang đá.

Từ lúc chiến thuyền thiết giáp cập bờ, hắn đã đi bộ đến đây, đến giờ đã đi cả một đêm.

Hắn cảm nhận được sự chấn động khác thường ở vùng quê xa xôi kia.

Hắn biết trận đại chiến đó đã kết thúc, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tự tin.

Trên bầu trời xẹt qua một ngôi sao băng.

"Tướng tinh rơi xuống, là điềm đại cát."

Hắn nói với Hoàng Chân Vệ ở sau lưng.

Trong mắt hắn, sách sử của đời sau, chính là do hắn định ra.

Q3 - Chương 39: Chất vấn mới

Sáng sớm trên đỉnh Lộc Sơn, gió lạnh căm căm, lễ quan của bốn nước vì hội minh đã chuẩn bị suốt mấy năm, đã kinh qua nhiều lần diễn luyện.

Tứ đại vương triều cùng tồn tại, như tứ hổ tranh giành, đương nhiên đều có địch ý với nhau, nhưng các lễ quan lại phối hợp với nhau thực là thân mật hòa hợp, nhanh lẹ gọn gàng, một lời trao đổi lớn tiếng cũng không có.

Trong doanh của Đại Tề Vương Triều, mỹ nam áo đen đi ra khỏi kiệu lớn, từ xa đứng nhìn đủ màu cờ xí, xe, người xung quanh.

"Hội minh lần này, rõ ràng chỉ là một chỗ để diễn võ đài, bày vẽ lắm thứ phức tạp như thế để làm chi, thực là dối trá."

Hắn lãnh đạm bình phẩm.

Tề đế cười hèn mọn: "Đâu có dối trá, lễ tiết càng rườm rà thì càng tăng thêm cảm giác trang nghiêm, ít nhất cũng có thể nhắc nhở chúng ta trị quốc bình thiên hạ không phải là trò đùa, để chúng ta nói năng hành động gì cũng phải càng thêm thận trọng."

Mỹ nam áo đen cau mày: "Hừ, cũng có lý."

Tề đế nhìn mỹ nam áo đen, nói vẻ sầu lo: "Trong đám người Tần đi theo Nguyên Võ đến Lộc Sơn, còn thiếu hai người."

Mỹ nam áo đen dường đen không hề quan tâm.

Tề đế vội nói tiếp: "Lý Tư và Hồ Hợi cũng theo Nguyên Vũ Hoàng Đế rời khỏi Trường Lăng, nhưng bây giờ lại không thấy ở

Lộc Sơn."

"Ngươi không cần phải lo."

Mỹ nam áo đen quay sang nhìn doanh trướng của Đại Yến vương triều, giọng đạm mạc: "Thắng bại không phải ở đây, dù có muốn xuất đầu cũng không tới phiên ngươi."

Tề đế ngạc nhiên.

Hắn vốn không hiểu được ý của mỹ nam áo đen, nhưng khi nhìn theo hướng ánh mắt của mỹ nam áo đen, hắn mở to mắt, không tin nổi: "Chẳng lẽ. . ."

"Đủ rồi."

Mỹ nam áo đen lạnh lùng cắt ngang lời hắn nói.

***

Trống địch nổi lên, khói tím dấy lên.

Trong doanh trướng Đại Yến vương triều, một nam tử từ trong thùng tắm nước nóng đi ra.

Những giọt nước bóng loáng như những giọt sương, lăn xuống da thịt trơn mịn của hắn.

Hai cung nữ đều là mỹ nữ tuyệt sắc, da dẻ nõn nà, dung nhan diễm lệ, nhìn thấy cơ thể săn chắc khỏe khoắn hoàn mỹ không chút thịt thừa trần trụi của nam tử kia thì mặt mũi đều đỏ bừng, nhưng trong mắt lại không hề có vẻ ngượng ngùng, mà chỉ có sự kính trọng.

Nam tử kia cũng rất gọn gàng nhanh nhẹn đi tới cho hai cung nữ hầu hạ mặc quần áo vào, rồi khẽ gật đầu cảm ơn.

"Tạ sư."

Một viên tướng mặc kim giáp đã chờ sẵn, thấy nam tử này đi ra, lập tức thi lễ một cái, sau đó đi trước dẫn đường.

Trên đầu xe, tứ đế đều đã ngồi vào vị trí.

Nam tử kia theo sát Yến Đế .

Ánh mắt tứ đế chạm vào nhau.

Mùa xuân năm Nguyên Võ thứ mười hai, Lộc Sơn hội minh chính thức diễn ra trên đỉnh Lộc Sơn.

Bốn vị đế vương đều là bậc chí cao, bên cạnh mỗi người đều có một vị cận thân tùy tùng, ngồi bên cạnh Nguyên Vũ Hoàng Đế là Hoàng Chân Vệ, ngồi bên cạnh Sở Đế không phải là Triệu Hương phi, mà là Thái Tử mới lập, Ly Lăng Quân.

Người ngồi bên cạnh Yến Đế chính là nam tử vừa mới tắm xong, còn ngồi bên cạnh Tề đế đương nhiên là mỹ nam áo đen.

Không khí hoàn toàn yên tĩnh.

Mọi người đều đang đợi Sở Đế mở miệng.

Trong trận đại chiến vào năm Nguyên Võ thứ ba, Sở Đế và Đại Sở Vương Triều chiến thắng Đại Tần, buộc Đại Tần Vương Triều phải cùng Sở, Tề, Yến tam triều ký kết minh ước, nên dù lão đã rất già, nhưng lão vẫn là người chủ trì Minh Hội lần này.

Nội dung chính của minh ước là quyền sở hữu chiến lợi phẩm Dương Sơn quận hồi đó Đại Sở Vương Triều đã chiếm.

"Ta cần ba năm."

Mọi người còn đang đoán già đoán non xem Sở Đế sẽ nói cái gì dạo đầu, thì Sở Đế đã công bố luôn đáp án.

Lão bình thản nhìn Nguyên Vũ Hoàng Đế: "Rút lui cũng cần

phải có thời gian."

Tề đế nhíu mày, nhưng nhớ lại câu nói của mỹ nam áo đen, hắn mím môi, không lên tiếng.

Trả lại Dương Sơn Quận đương nhiên sẽ tránh được nạn binh đao, nhưng đưa ra thời hạn hoà hoãn ba năm mà chẳng có thêm một điều kiện nào, sự nhượng bộ này hình như có hơi quá mức.

Nguyên Vũ Hoàng Đế vuốt cằm.

Yến Đế tính vốn cẩn thận không bao giờ đi trước thiên hạ cũng phải nhíu mày, định lên tiếng.

Ai cũng nghĩ chắc chắn Nguyên Vũ Hoàng Đế sẽ đồng ý.

"Không cần phải tới ba năm."

Nhưng không ngờ khi Nguyên Vũ Hoàng Đế mở miệng, lại là cự tuyệt.

Một chữ "không" còn chưa ra khỏi miệng, Yến Đế đã cảm thấy có chỗ không đúng, vội ngẩng đầu lên.

"Dương Sơn Quận đã quay về Đại Tần ta."

Nguyên Vũ Hoàng Đế bình thản tiếp tục lên tiếng, mỗi chữ như một đạo sấm sét rơi vào tai mọi người.

Tứ đế hội tụ, chuyện của họ không cần bất cứ ai đi cân nhắc giúp, nên tất cả tu hành giả đều rất an bình, nhưng sau khi Nguyên Vũ Hoàng Đế nói xong câu kia, cả tòa Lộc Sơn lại rừng rực khí thế binh đao, khắp nơi đều là sát ý công phạt.

Tất cả những giọt sương trên cây cối còn chưa kịp tiêu tán đều bị đánh rơi xuống đất, bị đủ loại khí tức xoắn thành sương mù.

Ly Lăng Quân mặt mày trắng bệch, hai tay nắm chặt, cả người

hơi lắc lư.

Dương Sơn Quận sẽ thuộc sở hữu của ai chính là nội dung bàn luận chủ yếu của Lộc Sơn hội minh lần này, vậy mà Nguyên Vũ Hoàng Đế lại đi chinh phạt Dương Sơn Quận trước khi Minh Hội diễn ra.

Hơn nữa, tin tức còn chưa truyền đến Lộc Sơn, cho thấy, cuộc đại chiến chỉ vừa mới diễn ra đêm hôm qua.

Sở Đế khẽ nhíu mày, gương mặt vốn đã già nua, vì cái chau mày này càng thêm già nua mấy phần.

Nhưng lão vẫn hắn bình tĩnh như trước: "Ngày xưa chúng ta đã ký kết minh ước, là không được chinh phạt lẫn nhau, ngươi đã làm trái với minh ước."

Sở Đế lời vừa nói xong, trên không Lộc Sơn mây bay loạn, sát ý càng thêm dày đặc.

Nguyên Vũ Hoàng Đế lắc đầu: "Dương Sơn Quận là mượn, đâu phải là vật để cho. Ngày xưa trong minh ước đã ghi chú rõ điểm này, vả lại trong minh ước cũng có ước định là không được xâm nhập vào biên giới của nhau, Dương Sơn Quận vốn là đất thuộc Đại Tần, không hề tới biên giới của nước Sở, sao bảo trái với điều ước?"

Cái này gọi là công phu cưỡng từ đoạt lý, nói theo kiểu thường dân là cãi chày cãi cối.

Nhưng ai cũng biết trước sau gì, Dương Sơn Quận cũng phải quay về Đại Tần vương triều, đây là sự thật.

Điều làm cho người Sở vương triều ở đây phải rung động là quân đội của Đại Sở ở Dương Sơn Quận rất mạnh rất đông, làm sao quân Tần có thể cướp lại Dương Sơn Quận nhanh như vậy?

"Xuất sắc!"

Một giọng nói vang lên.

Chỉ có hai chữ, nhưng tất cả mọi người có mặt đều kinh hãi.

Chỉ có trong mắt Tề đế là lập lòe ánh sáng.

Hắn biết lời nói của mỹ nam áo đen đã biến thành sự thật.

Người vừa lên tiếng, chính là Yến Đế.

"Thừa lúc cường giả đều tụ tập ở nơi này, một lần ra tay xuất binh thu hồi Dương Sơn Quận, kế sách này quả là đặc sắc."

"Nhưng cứ coi như ngươi vớ được mấy lỗ thủng về câu chữ trên minh ước, chúng ta đã đích thân tới nơi này, chính là để đàm phán quyền sở hữu Dương Sơn Quận, ngươi ra tay như vậy, chính là đang đùa giỡn trên đầu chúng ta."

Xưa nay ai cũng biết Yến Đế là người cẩn thận nhất, dù có đưa ra ý kiến phản đối, thì cũng luôn là người lên tiếng cuối cùng, không ngờ hôm nay hắn lại là người chất vấn đầu tiên, khiến người của Đại Yến vương triều vừa kinh ngạc vừa khiếp sợ.

Sắc mặt Nguyên Vũ Hoàng Đế không hề thay đổi: "Không phải là đùa giỡn, chỉ là giải quyết cho xong một mối phiền toái mà thôi."

"Phiền toái?"

"Chỉ một chữ phiền toái, mà khiến cho bao nhiêu người phải đầu một nơi thân một ngả?"

"Ta dù là kẻ thất phu, nhưng cũng dám nhuốm máu năm bước, mời ra quyết định!"

Nam tử ngồi bên cạnh Yến Đế xoẹt một tiếng, kéo đứt xuống

một mảnh ống tay áo.

Hành động này của Đại Yến vương triều, chính là lời mời quyết đấu.

Cả bầu trời bên trên Lộc Sơn tối sầm lại, không khí và ánh sáng như đã hoàn toàn đông cứng.

Hô hấp của mọi người cũng gần như ngừng lại.

Ai cũng biết quyết đấu sẽ phải diễn ra, nhưng không ai ngờ lại đến nhanh như vậy, cũng không ai ngờ người đầu tiên ra mặt lại là Đại Yến vương triều, mà thái độ lại còn rõ ràng dứt khoát như thế.

Nam tử sạch sẽ kia là người đại diện cho Yến Đế, Nguyên Vũ Hoàng Đế đương nhiên không thể từ chối, mọi người đều nín thở chờ đợi, không biết Nguyên Vũ Hoàng Đế có tự mình ứng chiến hay không.

Nguyên Vũ Hoàng Đế bình thản: "Phương Tướng quân, thay quả nhân ứng chiến."

Phương Hướng không hề ngạc nhiên, cúi người đáp: ""Vâng!" rồi đứng dậy.

Dàn lễ nhạc nhanh chóng rút lui, khu vực cách tứ đế trăm bước, lập tức trở thành một khu đất trống.

"Không ngờ lại là Yến."

Phan Nhược Diệp quay sang nhìn Mặc Thủ Thành: "Yến cuồng nhân Lý Tài Thiên."

Mặc Thủ Thành trầm tư.

Người đầu tiên chất vấn là Đại Yến vương triều, ngữ khí chất vấn lại là dùng phương thức trực tiếp nhất, đằng sau nó nhất định có che giấu một ý nghĩa không bình thường.

Lão bắt đầu phỏng đoán tất cả các loại khả năng.

Đinh Ninh cũng đang làm công việc tương tự.

Phù Tô khiếp sợ: "Đại Yến vương triều đệ nhất Phù Sư, sao có thể được!"

Q3 - Chương 40: Chiết phù

Yến cuồng nhân Lý Tài Thiên là một kẻ rất điên cuồng.

Từ trước đến giờ, chỉ các bậc Đế Vương mới được ví cùng thiên địa, rất nhiều người trong tên gọi cũng có chữ thiên, nhưng đều là "Kính Thiên" "Thiên Trữ". . . , còn những cái tên như "Khai Thiên" "Tịch Thiên" các loại, thì đều mang ý nghĩa trái với thiên đạo.

Lý Tài Thiên vốn chỉ là một tiểu đồng vô danh tiểu tốt của Chỉ Phù Phường, nhưng từ lúc bắt đầu tu hành đã tự chọn cho mình cái tên "Tài Thiên", thật sự là vô cùng liều lĩnh.

Sự liều lĩnh của hắn đã làm cho người ta phải đau đầu.

Lý Tài Thiên không chỉ là Tu hành giả có tu vi tiến cảnh nhanh nhất trong vòng năm mươi năm qua của Đại Yến vương triều, mà còn sau khi đột phá đệ thất cảnh, mỗi trưởng bối trong tông môn Tạ Lâm Phù Tông mà hắn xuất thân đều bị hắn dạy dỗ một lần.

Mấu chốt nhất chính là, các vị trưởng bối bị hắn giáo huấn đó, người nào cũng hoàn toàn chịu phục.

Hắn đã sửa đổi tất cả kiến thức về phù lục của họ, mà sau khi được hắn sửa đổi đó, uy lực của những phù lục kia đều tăng mạnh.

Cho nên, hắn được công nhận là đệ nhất Phù Sư của Đại Yến vương triều, hắn thường ở Tạ Lâm Phù Tông giảng bài, chưa bao giờ tránh né việc luận phù luận đạo với mọi người dù ở trong tông hay ngoài tông, rất nhiều Tu hành giả của Đại Yến được hắn dạy bảo, nên ở trong Đại Yến vương triều, mọi người đều tôn xưng

hắn là "Tạ sư", ý là người được tôn kính nhất của Tạ Lâm Phù Tông, là vị sư phụ lớn nhất.

Hắn không chỉ có tu vi bản thân cường đại, mà còn có khả năng lĩnh ngộ siêu cường, sức sáng tạo phi phàm, là món tài phú quý báu của Đại Yến vương triều.

Đại Yến vương triều chất vấn đầu tiên đã là bất ngờ lớn, lại còn để cho hắn làm người chất vấn, thực là không thể tưởng tượng nổi.

Tề đế cau mày.

Để dò xét thực lực những người đi theo Nguyên Vũ Hoàng Đế đến Lộc Sơn, hắn đã phải trả giá rất nhiều, và đã biết không ít về Phương Hướng. Bây giờ Đại Yến vương triều là người đầu tiên chất vấn, lẽ ra hắn nên lộ ra một ít tin tức cho Yến Đế hoặc Lý Tài Thiên, nhưng hắn nghe lời mỹ nam áo đen, nên quyết định im lặng không nói.

Sở Đế vuốt râu trầm tư.

Lão cảm thấy Đại Yến vương triều hình như đang muốn lấy lòng nước Sở, nhưng dù vậy cũng đâu cần phải trả giá nhiều như thế.

Cho nên, chắc chắn bản thân Đại Yến vương triều có vấn đề.

Đại Yến muốn chơi ván cờ gì đây?

. . .

Tông sư tranh đấu, dù không chính thức động thủ, nhưng chỉ cần ý lực cũng đủ làm cho Thiên Địa Nguyên Khí sinh ra dị biến.

Khoảng không phía trên Phương Hướng xuất hiện một món đồ màu xanh bay lên, nằm giữa những đám mây trắng, khiến đám

mây trắng vặn vẹo, biến thành một con kỳ lân màu xanh.

Bầu trời trên đầu Lý Tài Thiên lại xuất hiện một vạch trắng, khiến bầu trời xanh thăm thẳm như bị cắt ra thành hai mảng.

Cả Lộc Sơn im phăng phắc, không khí xung quanh như bị đông lại, không lưu chuyển được, thậm chí tiếng gió cũng không nghe thấy.

Lý Tài Thiên trời sinh liều lĩnh, hắn kiêu căng ngửa đầu nhìn lên trời nói khẽ: "Giao chiến thế này, thực là thú vị, nhưng không thể lĩnh giáo Nguyên Vũ Hoàng Đế, thực là đáng tiếc."

Phương Hướng đứng thẳng tắp, bình tĩnh đáp: "Đối với ta, ngươi là đối thủ tốt nhất, nên ta không có chút tiếc nuối nào, thế nên ta đã thắng phân nửa."

Lý Tài Thiên lắc đầu: "Ta không có gánh nặng trên người, cả người sạch sẽ, tinh thần khí đạt tới đỉnh phong, nên chúng ta huề nhau."

Phương Hướng gật đầu.

Oanh một tiếng nổ vang dội.

Không khí giữa hai người theo cái gật đầu này xuất hiện một đường gợn sóng sáng ngời, hướng mở ra phía hai bên, dù phát ra âm thanh điếc tai, nhưng gợn sóng kia chỉ là ánh sáng, là vật vô hình.

"Niệm Kiếm Chi Thuật!"

Ở đây có rất nhiều tông sư, ai cũng có thủ đoạn thần bí khó lường đầy mình, nhưng nhìn thấy đường gợn sóng sáng ngời mà vô hình kia, hơn phân nửa đều biến sắc, phải công nhận mình không phải là địch thủ của hai người ở đây.

Dùng niệm lực ngưng kiếm, vốn không phải là thực, nhưng Phương Hướng ngưng tụ ra một kích này, sức mạnh tạo nên không thua gì phi kiếm thực sự, thủ đoạn như vậy chính là hiếm có trong sách sử, nhưng Lý Tài Thiên lại dùng ý nghĩ ngưng phù để đáp trả, cũng làm cho mọi người rung động không thôi.

"Mời."

Phương Hướng lên tiếng, chìa tay ra.

Một đường kiếm quang thẳng băng màu đen hiện lên trong tay hắn, đâm thẳng về phía Lý Tài Thiên.

Xem ra, theo hắn, một kích vừa rồi chỉ là để thăm dò, chứ chưa phải ra tay thực sự.

Một đường kiếm bình thường, nhưng mang theo quyết ý mở núi phá đá, đường kiếm khí sắc bén chặt đứt những lộ tuyến di động của Thiên Địa Nguyên Khí trong không gian, khiến các Phù Sư của Đại Yến vương triều trắng bệch mặt.

Trước một kiếm này, bọn họ ngay cả một tấm phù cũng không có khả năng xuất ra.

Lý Tài Thiên cũng chưa bao giờ nhìn thấy một kiếm nào như thế, hắn cau mày, đầu ngón tay trái lặng lẽ xuất hiện một tấm phù màu xanh ngọc.

Một tiếng “phù” nhẹ vang, một luồng nguyên khí tinh khiết từ trong tấm phù phun mạnh ra ngoài.

Cả cơ thể hắn đột nhiên biến mất, rồi hiện ra ngay sau lưng Phương Hướng.

Mọi người ồ lên.

Động tác của Lý Tài Thiên nhìn rất đơn giản, nhưng dưới sức

ép của kiếm khí, một chiêu đơn giản như vậy cũng ẩn chứa khả năng để ý tinh tế đến sự vận hành của Thiên Địa Nguyên Khí mà tuyệt đại đa số Thất Cảnh đều không nhìn ra được.

Kiếm thế vẫn còn đi tới trước, mà Lý Tài Thiên lại ở đằng sau kiếm thế, rõ ràng một kiếm này đã thất bại, Phương Hướng chính là đã thua.

Nhưng những tiếng kinh hô lại không phải vang lên vì Lý Tài Thiên, mà là vì kiếm chiêu của Phương Hướng.

Thân hình Phương Hướng không hề thay đổi.

Trước mũi kiếm của hắn xuất hiện một điểm sáng.

Kiếm của hắn xuyên qua điểm sáng đó, cả thân kiếm chìm trong ánh sáng kỳ diệu.

Kiếm khí phía trước thân kiếm đều biến mất.

Sau lưng hắn đột ngột xuất hiện những tia nước chảy xiết màu trắng.

Mỗi tia nước đó đều là một đạo kiếm khí tinh thuần.

Những đường kiếm khí hoàn toàn bao phủ Lý Tài Thiên.

Lý Tài Thiên sắc mặt bình tĩnh, một lá bùa màu vàng từ trong tay hắn bay ra, rơi xuống đất.

Cả tòa Lộc Sơn hơi chấn động, mặt đất dưới chân hắn bỗng tuôn ra một đống bụi đất màu vàng.

Những tia nước trắng chảy xiết và bụi đất vàng gặp nhau, thời gian như dừng lại, không khí trở nên nặng nề, như có nhiều tòa núi lớn đột nhiên tràn ngập trong đó. Những tia nước và bụi vàng không hề có thay đổi gì, nhưng thân thể Phương Hướng lại run lên, đầu hơi sụp xuống, từ trong mũi có hai dòng máu chảy ra.

Đợt giao phong chớp nhoáng lấy việc hắn bị thương mà chấm dứt, tay trái của hắn hơi giơ lên.

Một đường kiếm khí màu xanh từ giữa ngón trỏ và ngón giữa của hắn bay ra.

Nó lóe lên rồi biến mất ngay trong thức niệm của tất cả mọi người.

Phù một tiếng nhẹ vang lên.

Vai trái Lý Tài Thiên xuất hiện một vết kiếm, máu tươi bay ra, bụi vàng nơi đó biến thành bụi đỏ.

"Hảo kiếm!"

Lý Tài Thiên nói với bóng lưng của Phương Hướng.

Phương Hướng xoay người lại, nhìn hắn, nghiêm nghị đáp: ""Hảo phù."

Hai người đều bị thương, đều tán thưởng thủ đoạn của đối phương, nhưng giao phong của họ vẫn không hề ngừng.

Lý Tài Thiên vừa nói xong hai chữ "Kiếm hay", một hình ảnh to lớn đã từ trên không trung rơi xuống.

Trường kiếm màu đen đã không còn ở trong tay Phương Hướng.

Hai bàn tay của hắn đều trống không.

Hình ảnh to lớn từ trên không trung rơi xuống đó, là một thứ cực lớn, vừa giống núi, lại cũng giống trường kiếm.

Một hình ảnh không thể tưởng tượng nổi.

Đừng nói người có mặt ở trên đỉnh Lộc Sơn, ngay cả những

người ở trên những ngọn núi xung quanh Lộc Sơn, cũng đều nhìn thấy thanh Cự Kiếm khổng lồ đó.

Hoặc nói, đều nhìn thấy một con Cự Long.

Thiên Địa chung quanh không ngừng tuôn ra Nguyên Khí quán chú vào trong long lân kiếm khổng lồ, mỗi một khối lân văn trên thân kiếm đều biến thành một tảng nham thạch cực lớn, khiến cả thanh kiếm như hợp thành từ vô số những tảng nham thạch cực lớn, nhưng ở mũi kiếm, lại lấp lóe hai đốm sáng màu vàng.

Ánh sáng lấp lóe trong hai đốm đó, rất lạnh lùng và hung bạo.

Hoàn toàn khác với khí tức cường đại của bản thân Phương Hướng, hai đốm sáng đó mang tới cảm giác nó đang coi thường chúng sinh rẻ rúng.

Chỉ có yêu thú rất mạnh mới có loại khí tức như thế.

Mà Yêu thú khi đã cường đại đến một mức độ nào đó, thì không thể dùng từ 'yêu' để hình dung nữa.

Trong một thời gian rất dài trong lịch sử của nhân loại, con người sợ nó, thờ cúng nó, coi nó là Vương.

Nhiều loại Giao Long hiện nay, cũng có được thứ khí tức cùng loại như vậy.

Nên cái đầu này chính là hơi thở của rồng thực sự.

Trong truyền thuyết, Long Lân Kiếm này của Phương Hầu Phủ dùng Long huyết rèn luyện, dung hợp Chân Nguyên sức mạnh của rồng thật.

Tề đế ngẩng đầu nhìn thanh Cự Kiếm, con mắt mở to đến cực hạn, trong lòng thực sự khiếp sợ và cảm khái.

Hắn cũng biết câu chuyện về Long Lân kiếm, nhưng không biết

thanh kiếm này có thể sinh ra biến hóa như thế, cũng không ngờ Phương Hướng có thể thi triển ra một kiếm như vậy.

"Thì ra đây mới là sức mạnh thực sự của ngươi."

"Hèn gì Nguyên Vũ Hoàng Đế để cho ngươi ứng chiến."

Lý Tài Thiên nhìn thanh Cự Kiếm, khẽ than.

Trong tay hắn tản mát khí tức của vật bản mệnh.

Hắn cầm một lá bùa màu vàng.

Mọi người đều khiếp sợ.

Vì lá bùa trong tay hắn không có phù văn, mà là một tấm Hoàng Phù Chỉ bình thường.

Vật bản mệnh của đệ nhất Phù Sư Đại Yến vương triều, không ngờ lại là một lá bùa trống bình thường, không hề có uy lực.

Lý Tài Thiên lôi ra Vật bản mệnh, là muốn làm gì đây?

Vượt ra khỏi mọi suy đoán của mọi người, Lý Tài Thiên không vẽ hay cắt gì lá bùa, mà hắn gấp nó lại.

Gấp lá bùa lại làm đôi.-+-

Q3 - Chương 41: Phế và chết

Lá bùa bị gấp đôi đột nhiên biến mất.

Lúc lá bùa trong tay hắn biến mất, bầu trời trên đầu hắn đột nhiên xuất hiện một tia sáng lóng lánh.

Tia sáng này xuất hiện không hề có bất cứ âm thanh nào, nhưng sau khi nó xuất hiện, trên bầu trời vang lên vô số tiếng nổ.

Thứ phát ra tiếng nổ chính là từ những phiến vẩy như nham thạch trên thân Long Lân Kiếm.

Giữa mỗi lân phiến đều có một khoảng cách nhất định, những khoảng cách đó đều được phủ kín phù văn, cũng là thông đạo cho Nguyên Khí lưu thông.

Hiện giờ, những mảnh lân phiến đang bị một sức mạnh khổng lồ ép chúng sát vào với nhau.

Tình cảnh giống như những chiếc thuyền lớn đang đậu trong bến cảng bị đẩy đâm mạnh vào nhau, áp sát vào nhau, tạo nên tràng âm thanh đụng chạm và ma sát.

Hai đốm sáng trên mũi kiếm Long Lân càng thêm lạnh lùng và hung bạo, nhưng sức mạnh của Long Lân Kiếm phần lớn dựa vào sức mạnh bên trong những phù văn, hai đốm sáng mất đi sự hỗ trợ của sức mạnh đó, nên nó đang dần trở nên ảm đạm như tròng mắt người chết.

Tu hành giả ở hiện trường đều nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt mọi người càng thêm tái nhợt.

Sợi ánh sáng óng ánh kia không phải là phù tuyến, mà chính là

nếp gấp.

Tất cả không gian, Thiên Địa Nguyên Khí đều bị gấp khúc, giống như phiến không gian đã bị gãy thành hai phần.

Không có sát ý, chỉ có nguyên khí bị bẻ đi, bị đè ép, san bằng tất cả phù văn trên Long Lân Kiếm, làm Long Lân Kiếm mất đi hơn phân nửa sức mạnh của mình.

Phương Hướng hít sâu một hơi.

Những phiến long lân trên thân kiếm không hề có lực chống đỡ với lực ép từ phù văn, chúng ma sát, xung đột, ép chặt vào nhau.

Sự ma sát kịch liệt ấy làm tóe ra những đốm lửa màu đỏ hồng.

Những đốm lửa đỏ ấy hợp lại với nhau.

Hợp thành một mảng những phù văn màu đỏ.

Bầu trời vang lên một tiếng rồng ngâm.

Hai đốm sáng trên mũi kiếm như bốc cháy, một luồng Kiếm Khí kinh người, từ trên thân kiếm tỏa ra.

Mọi người đều như ngừng thở, đợt Kiếm Khí lần này còn mạnh hơn bất kỳ đợt nào từ đầu trận đến giờ.

Lý Tài Thiên vô cùng bình tĩnh.

Hắn giơ hai bàn tay, giống như nắm lấy một tờ giấy vô hình, từ từ xé đôi nó ra.

Xuy xuy xuy xuy. . .

Trên bầu trời xuất hiện những đường đứt gãy, không gian vốn nguyên bản không có vật gì, lại vang lên tiếng khí lưu mãnh liệt,

vô số khí lưu ở trên không trung phun mạnh ra ngoài.

Không trung xuất hiện một vết rạn.

Vết rạn đó tạo ra vô số vết rạn khí lưu khác, tạo thành một thanh kiếm lớn, chém lên Long Lân Kiếm.

Một kích này, mới chính là đòn công kích thực sự của Tài Thiên.

Hai luồng sức mạnh đương thời không có bao nhiêu người chặn được, đụng vào nhau.

Oanh!

Một vòng sóng khí và sóng xung kích đập xuống khiến đất đá xung quanh chân nát thành tro, cả mặt đất lõm xuống mấy thước, sau đó dâng lên một bức tường bụi bặm cao tới mấy thước.

Cơ thể Lý Tài Thiên chấn động, khó khăn nuốt nước miếng một cái.

Áo bào của hắn đã hoàn toàn biến thành màu đỏ.

Bên ngoài da đã ứa ra một lớp máu.

Nhưng sắc mặt hắn vẫn bình tĩnh như trước.

Phương Hướng cau mày, vết rãnh giữa hai chân mày rất sâu.

Long Lân Kiếm dựng lên, rồi đứng sững lại.

Trong tích tắc, những phiến long lân rời khỏi thân kiếm, lả tả rơi xuống.

Hoả Tinh màu đỏ và kiếm quang màu vàng bay tung tóe, như một con rồng chảy máu.

Phốc phốc phốc phốc. . .

Khi những long phiến bị bong ra thì trên người Phương Hướng cũng xuất hiện những đường nứt, máu đã đổ.

Toàn thân hắn đều là vết thương, cả người đều là máu.

Không thể xác định được ai là người chiến thắng.

"Ngươi thất bại."

Lý Tài Thiên nói với Phương Hướng.

Long uy trên Long Lân Kiếm đã tiêu tán, biến thành một thanh sắt gỉ, rớt xuống đất.

"Không, ta sẽ thắng."

Phương Hướng lắc đầu, bước về phía Lý Tài Thiên.

Trước người hắn xuất hiện cuồng phong, cuốn sang hai bên rồi phân tán.

Lý Tài Thiên nghiêm mặt.

Hắn đã hiểu ý của Phương Hướng.

Long Lân Kiếm của Phương Hướng đã bị hủy.

Nhưng bản thân Phương Hướng, cũng là một thanh kiếm.

Từng sợi máu tươi từ đầu ngón tay Lý Tài Thiên chảy ra, ngưng tụ thành một đạo huyết phù.

Máu của Tu hành giả, nhất là máu của tu hành giả cấp bậc cỡ Lý Tài Thiên, bản thân chính là vật dung nạp Thiên Địa Nguyên Khí tốt nhất.

Sau khi huyết phù hình thành, oanh một tiếng, không gian

trước người Phương Hướng xuất hiện vô số ngõ hẻm.

Từ những con phố đó, có những lưỡi đao vô hình, chém thẳng về phía Phương Hướng.

Chân Nguyên và Thiên Địa Nguyên Khí từ trong người Phương Hướng phun ra, bao phủ lấy cơ thể của hắn, những lưỡi đao vô hình không tạo nên được một vết thương nào lên người hắn, nhưng mỗi chuôi đao đập trúng người hắn, lại chẳng khác gì một thanh chùy nhỏ.

Người hắn vang lên những âm thanh nứt vỡ.

Những âm thanh đó, chính là kinh mạch, xương cốt, và cốt tủy bị đứt gãy.

Phương Hướng dừng lại.

Hắn ngã xuống.

Tất cả Tu hành giả của Đại Yến vương triều đều vui sướng.

Tạ Sư tôn kính của họ đã đến cực hạn, nếu vẫn không ngăn nổi một kiếm này của Phương Hướng, thì chắc chắn là họ phải thua.

Toàn bộ kinh mạch và xương cốt của Phương Hướng đều bị đứt ra từng khúc.

Cơ thể Tu hành giả chính là vật chứa Thiên Địa Nguyên Khí, là gốc rễ vận hành sức mạnh.

Nếu cơ thể bị phế, nghĩa là thắng bại đã phân.

Nhưng trong mắt Lý Tài Thiên không hề vui chút nào.

Không phải là vì kính trọng đối phương, mà vì hắn cảm nhận được một luồng Kiếm Ý.

Khi luồng Kiếm Ý tới trước mặt, bản thân nó không lạnh, nhưng trong thức niệm của hắn lại là một khối băng lạnh toát.

Hắn cúi đầu.

Trên lồng ngực hắn xuất hiện một đường máu.

Tất cả niềm vui trong mắt Tu hành giả Đại Yến vương triều đều chuyển thành khiếp sợ và bi ai.

Theo sau một đường máu là nhiều đường máu khác.

Những đường máu có những chỗ giao thoa với nhau.

Chỗ nào giao thoa là có nghĩa chỗ đó đã bị chém đứt.

"Chuyện gì vừa xảy ra?"

Một Tu hành giả Đại Yến vương triều bi ai bật thốt.

Hắn không thể nào hiểu được.

Rõ ràng cơ thể Phương Hướng đã tan tác, như cái bầu nước đã vỡ tan, sao lại còn múc được nước lành như thế?

"Ý niệm không thể vượt qua sinh tử, nhưng có thể thoát khỏi thời khắc sinh tử sợ hãi."

Người trả lời hắn là Lý Tài Thiên.

Những đường máu trên người Lý Tài Thiên giao thoa vào nhau rất nhiều, cơ thể hắn sắp bị xẻ nát thành nhiều khối, nhưng cử chỉ thần thái của hắn vẫn rất bình thường.

Tu hành giả Đại Yến vương triều đã bắt đầu hiểu được.

Nói về ý nghĩa về kiếm, thứ mạnh nhất chính là Niệm Kiếm.

Thứ mạnh nhất từ đầu đến cuối của Phương Hướng cũng

chính là Niệm Kiếm cuối cùng.

Bất kỳ ai, khi đối địch, đương nhiên đều muốn giết chết đối phương, nhưng một kiếm cuối cùng của Phương Hướng, chính là trước hết để cho Lý Tài Thiên "giết chết" hắn, sau đó mới phát ra một kiếm này.

Cái này tuy nói ra đạo lý thì rất đơn giản.

Nhưng muốn thi triển ra một kiếm như vậy, buộc phải có một ý chí kiên định vô cùng.

Nếu chỉ nói về cảnh giới, ai cũng có thể nhìn ra Lý Tài Thiên mạnh hơn một ít.

Nhưng trong chiến đấu của Tu hành giả, thắng bại không chỉ dựa vào cảnh giới đơn thuần.

Cơ thể Phương Hướng dù kinh mạch xương cốt đều đã đứt ra từng khúc, nhưng hắn vẫn còn sống, dù chỉ là một phế nhân, còn toàn thân Lý Tài Thiên đều bị nứt ra, chắc chắn hắn sẽ phải chết.

"Ngang tay nhỉ!."

Nguyên Vũ Hoàng Đế nhìn Yến Đế, thản nhiên bình phẩm.

Không có ai phản đối.

Vốn là một cuộc chiến lưỡng bại câu thương, Yến Đế không thể nào phản đối, vì không có người Đại Yến vương triều nào muốn nhìn thấy hình ảnh cơ thể Lý Tài Thiên bị chia năm xẻ bảy.

Yến Đế khẽ rũ đầu xuống, không lên tiếng.

Một luồng khí tức ôn hòa từ trên người hắn thả ra, bay tới bao phủ lấy cơ thể Lý Tài Thiên như một tấm áo choàng.

Cơ thể Lý Tài Thiên bắt đầu lạnh đi, ý thức bắt đầu mơ hồ,

sinh mệnh lực trong người bắt đầu tiêu tán, nhưng khóe miệng của hắn vẫn nhếch lên một nụ cười vui vẻ.

Nguyên Vũ Hoàng Đế nhìn Phương Hướng.

Trong người Phương Hướng lại vang lên một tràng âm thanh, những Tu hành giả cường đại đều cảm giác được nhiều chỗ trong người hắn đã bị tắc nghẽn.

Mấy tên Y sư từ trong doanh của Đại Tần Vương triều chạy ra, nhanh chóng đưa Phương Hướng vào trong doanh trướng.

Tu hành giả Tam Triều đều nhìn theo, im lặng.

Tuy là kết quả ngang tay, nhưng Lý Tài Thiên chính là Tu hành giả mạnh nhất của Đại Yến vương triều.

Phương Hướng tuy mạnh, nhưng lại không phải là của Tu hành giả mạnh nhất Đại Tần Vương triều, thậm chí còn không phải là Tu hành giả mạnh nhất trừ Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Nên trên thực tế, vẫn là Đại Tần Vương triều thắng cuộc.

. . .

"Phương tướng quân phế, Lý Tài Thiên chết."

Phan Nhược Diệp khẽ nói.

Đinh Ninh ngắm nhìn đỉnh núi Lộc Sơn, cố gắng hít thở bình thường.

Nguyên Khí mấy lần biến hóa kịch liệt, đã giúp hắn đoán ra được xu thế cuộc chiến của Lý Tài Thiên và Phương Hướng.

Chỉ mới qua hơn mười năm, mà thủ đoạn của các tông sư hiện giờ, so với lúc trước khi Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ, đã có quá nhiều thay đổi.

Càng nhiều thay đổi, có nghĩa là càng có nhiều cái không biết trước và càng nhiều nguy hiểm.

Q3 - Chương 42: Thiên khiển

Yến Đế phóng xuất nguyên khí chỉ để giúp cơ thể Lý Tài Thiên không bị vỡ vụn ra ngay, nhưng không thể cứu sống hắn.

Hai cung nữ hồi nãy hầu hạ Lý Tài Thiên thay áo tuy đã đoán ra vì sao Tạ Sư phải tắm rửa sạch sẽ trước khi ra trận, nhưng đến khi đón cơ thể lạnh băng của Lý Tài Thiên vào trong doanh trướng, cả hai đều đau lòng không thể ngăn được nước mắt .

Trên mặt Lý Tài Thiên bỗng có một tầng ánh sáng kỳ dị lướt qua, lông mi hắn khẽ run, hắn mở mắt ra.

Cái này chính là hồi quang phản chiếu trong truyền thuyết, hai cung nữ tuyệt sắc đau buồn quỳ phục xuống, sợ bỏ lỡ những lời trăng trối cuối cùng của Lý Tài Thiên.

Nhưng Lý Tài Thiên lại khẽ cười: "Ta có một số việc, cần được yên tĩnh một mình."

Hai cung nữ gập người hành lễ, rồi rời khỏi doanh trướng, vừa đi ra, đã khóc như mưa gió.

Theo các cô nghĩ, chắc chắn là Lý Tài Thiên không muốn để cho các cô nhìn thấy dáng vẻ đau đớn của mình trước khi chết.

Hô hấp của Lý Tài Thiên gần như đã biến mất, nhưng màu đen trong mắt càng lúc càng đậm.

Một làn hắc khí nhàn nhạt tuôn ra khỏi mặt hắn, lặng lẽ cuộn lại thành hình dạng một đứa bé.

"Ta muốn biết, vì sao?"

Thằng bé bằng khói đen đương nhiên không phải là vật sống, mặt mũi mắt đều là hư ảnh, cũng không có chút thay đổi thần thái nào, nhưng trong không khí, lại vang lên một âm thanh trầm nhỏ. Âm thanh này lạnh lùng, không hề có tình cảm, giống hệt giọng nói của mỹ nam áo đen bên cạnh Tề đế. "Có được thủ đoạn cao minh này của Sơn Âm tông, xem ra ngươi chính là Đại Tông Sư Yến Anh của Sơn Âm tông."

Lý Tài Thiên mỉm cười: "Tại sao ta phải nói cho ngươi biết?"

Giọng nói lại nhè nhẹ vang lên: "Vì ta biết thắng bại không phải ở chỗ này, nếu ngươi không nói cho ta biết, sẽ ảnh hưởng tới quyết định của ta."

Sự vui vẻ trên mặt Lý Tài Thiên biến mất.

Hắn vẫn không trả lời thẳng câu hỏi của mỹ nam áo đen, mà hỏi tiếp: "Ngươi định quyết định thế nào?"

Mỹ nam áo đen chỉ đáp: "Ta không thích Nguyên Võ."

Lý Tài Thiên lại nở nụ cười.

Nếu đơn giản chia cảm xúc của con người ra làm hai loại, thì chỉ có thích hoặc không thích.

Đối với hắn và mỹ nam áo đen, đáp án như vậy đã là đầy đủ.

"Ba Sơn Kiếm Tràng vẫn còn có người."

Hắn nói với thằng bé con bằng khói đen.

Thằng bé bằng khói đen khựng lại, dáng vẻ như đang trầm tư.

Sau đó không còn âm thanh nào vang lên nữa, thằng bé bằng khí đen cũng biến mất.

Ánh sáng trong mắt Lý Tài Thiên biến mất, hắn sắp chết đến

nơi, nhưng hắn không hề sợ chết, hắn khẽ thì thào: "Nếu lần này mà còn không giết được ngươi, thì Nguyên Vũ Hoàng Đế, ngươi sẽ không chết."

. . .

Lý Tài Thiên đại diện cho Yến Đế, hắn là người chất vấn đầu tiên, lấy cái chết của mình để chấm dứt, đồng nghĩa phần phát biểu ý kiến của Yến Đế đã kết thúc, mọi người chỉ còn chờ Sở Đế và Tề đế lên tiếng.

Sở Đế đang trầm tư.

Rồi lão ngẩn ra.

Sắc mặt mỹ nam áo đen vẫn bình thường như không.

Nhưng Sở Đế cảm nhận được có sự thay đổi.

Lão thu hồi ánh mắt, quay sang nhìn Nguyên Vũ Hoàng Đế.

"Thiên tử giận dữ, đổ máu trăm vạn, nên nếu thiên tử dễ dàng nổi giận, chắc chắn sẽ bị thiên khiển."

Sở Đế chậm rãi nói với Nguyên Vũ Hoàng Đế.

"Tượng Sư trong triều ta năm ngoái chế tạo được một món Phù Khí, tên là Thiên Khiển, chắc hẳn chư vị đều đã biết."

Ở xa xa, trong núi Lộc Sơn, nơi Sở đóng quân, bỗng vang lên những âm thanh kỳ dị, như muốn hô ứng với lời nói của lão.

Nguyên Vũ Hoàng Đế bình thản chờ.

Âm thanh này càng lúc càng gần, càng lúc càng rõ ràng, mọi Tu hành giả trên các đỉnh núi đều nhận ra được, giống như có một con côn trùng cực lớn đang đập cánh.

Ai nấy đều trở nên khẩn trương.

Món phù khí "Thiên Khiển" do Đại Sở Vương triều chế tạo, nghe nói uy lực vượt xa phù khí hiện nay Đại Sở Vương triều đang có. Lúc trước, khi bí mật dò xét được thông tin này, nhiều người đã nghi ngờ "Thiên Khiển" không phải là một món Phù Khí bình thường, nên bây giờ khi Sở Đế lên tiếng, đề cập tới nó, mọi người càng hiểu, món đồ này thực không phải chuyện đùa.

Âm thanh đã tiến tới sát đỉnh Lộc Sơn.

Đinh Ninh không hề nghe thấy âm thanh đó, nhưng hắn cảm nhận được sự khác thường.

Hắn cảm giác được ánh mặt trời hình như ảm đạm đi một chút.

Những tia nắng hình như không hề rơi xuống tới đất, mà như bị một thứ gì đó hấp dẫn lôi đi.

Hắn hít sâu một hơi, biết có vật mới đã xuất hiện.

. . .

Mọi người trên đỉnh Lộc Sơn đều hít sâu.

Ánh mắt họ đã hoàn toàn sững lại.

Ánh sáng phản quang của kim loại xuyên qua mây mù, chiếu lên đỉnh núi, sau đó tiếp tục đi lên trên.

Trước mặt mọi người xuất hiện những dải kim loại dài hẹp như những cánh hoa, dù mặt ngoài tỏa ra ánh sáng phản quang của kim loại, nhưng chúng mỏng đến mức như muốn nhìn xuyên qua được.

Ánh mặt trời chiếu xuống những dải kim loại, khiến chúng lóe lên những sợi ánh sáng.

Những sợi ánh sáng ấy đều là phù văn.

Những phù văn đó cực kỳ phức tạp, đến mức làm cho người ta không thể nào tin được, chúng chồng chất tầng tầng lớp lớp lên nhau.

Ánh mặt trời ảm đạm hẳn đi, nhưng trên đỉnh Lộc Sơn lại đang ấm dần lên.

Nhiều người nhìn ra được, từng sợi Thái Dương Chân Hỏa đang nhè nhẹ hấp thụ vào trong những dải kim loại kia, ngưng tụ bên trong những tầng phù văn đó.

Những dải kim loại đang bay lên, càng lúc càng cao.

Ai nấy đều kinh hãi.

Màu vàng trong những dải phù văn tràn đầy, sau đó bắt đầu vãi ra, rơi xuống.

Tạo thành một cơn mưa Thái Dương Chân Hỏa dày đặc.

Những sợi Thái Dương Chân Hỏa quấn vào nhau, tạo thành những mũi tên rực lửa đỏ vàng.

Những dải kim loại này rõ ràng đã kết thành một pháp trận.

Uy lực những mũi tên lửa do pháp trận này ngưng tụ ra mạnh hơn mũi tên bình thường rất nhiều lần, đó là chưa nói. . . Khoảng cách và thời gian vẫn còn tiếp tục!

Những dải kim loại vẫn còn đang không ngừng tiếp tục bay lên cao.

Những dải kim loại tiếp tục bay, tới một độ cao mà tất cả Phù Khí, và phi kiếm đều không thể nào chạm tới được.

Nếu chỉ rơi xuống một đợt Chân Hỏa thôi rồi chấm dứt thì

không nói làm gì, đằng này, ai cũng nhìn ra được, chỉ cần mặt trời vẫn còn tỏa sáng, thì sự ngưng tụ Thái Dương Chân Hỏa sẽ vĩnh viễn không dừng.

"Xuy xuy xuy xuy. . ."

Những âm thanh chói tai vang lên trên một sườn núi bên cạnh Lộc Sơn.

Nơi đó là một mảnh đất trống.

Những mũi tên lửa lao xuống, khiến sườn núi đá bị lỗ chỗ vô số những lỗ thủng cháy đen, bốc mùi cháy khét lẹt vào mũi mọi người.

Những cơn mưa tên lửa như trận mưa hoa không ngừng nở rộ, rơi xuống.

Tề đế xị mặt.

Vì cơn mưa tên lửa chỉ rơi vào đúng khoảnh đất trống kia, chứ không rơi vào vị trí nào khác, cho thấy Đại Sở Vương triều không chỉ chế tạo được Phù Khí, mà còn có khả năng khống chế chuẩn xác món Phù Khí này!

Mà đây không phải Phù Khí bình thường, mà là chế tạo thức Phù Khí!

Chỉ có những phù khí sử dụng tài liệu không phải là đặc biệt khan hiếm, có khả năng sản xuất với số lượng nhiều, mới được gọi là chế tạo thức Phù Khí, mới có thể trang bị với số lượng lớn cho quân đội.

Nếu bông hoa kim loại khổng lồ trên cao kia được gia tăng số lượng lên thành mấy chục cái, vậy thì… kết quả sẽ như thế nào?

E rằng Chân Hỏa ngưng tụ rơi xuống, sẽ đủ để bao trùm cả

đỉnh núi Lộc Sơn .

Đối với một đội quân, một cái vương triều, ý nghĩa của chế tạo thức Phù Khí này, đã vượt xa cả những Tu hành giả cỡ Lý Tài Thiên.

Mục đích lớn nhất của Lộc Sơn Minh Hội chính là nhằm vào Nguyên Vũ Hoàng Đế, lẽ ra Tề đế phải khá là hả hê.

Nhưng nhìn thấy chế tạo thức Phù Khí quá mức kinh người kia, hắn không tài nào cảm thấy hả hê cho được.

Đinh Ninh không nhìn lên trời nữa, mà quay sang nhìn Mặc Thủ Thành và Phan Nhược Diệp.

Mấy chục năm chờ đợi của Sở Đế thất bại, không lấy được Nhục Bồ Đề, nhưng cũng không phải là không thu hoạch được gì.

Những vật này hiển nhiên là được nghiên cứu cải biến từ cái pháp trận ở dưới núi Ngọc Nữ Phong.

Không thể chối cãi được, Đại Sở Vương triều quả chính là chế khí đệ nhất thiên hạ.

Nhưng Đinh Ninh nhìn ra, Mặc Thủ Thành và Phan Nhược Diệp không sợ hãi chút nào.

Dù có biết trước có một món chế tạo thức Phù Khí như "Thiên Khiển", nhưng đến lúc tận mắt nhìn thấy uy lực của nó, lẽ ra cũng phải khiếp sợ.

Nhưng không thấy khiếp sợ, thì chỉ có một lý do.

Hắn cảm thấy đau khổ trong lòng.

Q3 - Chương 43: Âm Vẫn Nguyệt

Những đóa hoa lửa màu vàng không ngừng bung nở, đất đá cháy đen bắt đầu trở nên đỏ bừng, rồi tan chảy thành dung nham.

Chứng tỏ uy lực cường đại của món chế tạo thức Phù Khí do Đại Sở Vương triều làm ra.

Tề đế khẽ ho mấy tiếng.

Dù có là đội quân tinh nhuệ nhất, tất cả thành viên đều là Tu hành giả, thì trong đội quan đó chủ yếu cũng vẫn là Tu hành giả tam tứ cảnh, và chỉ có một ít ngũ cảnh.

Nếu mặt đất chiến trường đều hóa thành dung nham nóng hổi, thì cả đội quân Tu hành giả đó cũng không có khả năng có thể sinh tồn.

Huống chi bản thân Thái Dương Chân Hỏa này là Thiên Địa Nguyên Khí chí dương, có lực sát thương mạnh nhất đối với công pháp tu hành Âm khí.

Thế nên, chế tạo thức Phù Khí này có sức uy hiếp cực lớn với quân đội Đại Tề Vương triều.

Có muốn xem cuộc vui. . . cũng vất vả quá a.

"Cái này có đáng giá ba năm không?"

Mái tóc trắng xóa của Sở Đế bị ánh lửa màu vàng từ trên bầu trời rơi xuống chiếu thành một mảnh vàng óng ánh, cả thân hình lão đắm chìm trong màu vàng ấy, hỏi Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Mọi người đều đã hiểu ý của lão.

Nguyên Vũ Hoàng Đế ngay đêm trước ngày Lộc Sơn hội minh chính thức bắt đầu cho quân tấn công thu hồi Dương Sơn Quận, quân Tần có thể tiến lên, đương nhiên cũng có thể lùi lại.

Sở Đế muốn Nguyên Vũ Hoàng Đế tiếp tục nhường Dương Sơn Quận ba năm.

Mọi người ở trên đỉnh Lộc Sơn đều không cảm thấy yêu cầu đó có gì quá phận.

Thậm chí có người còn cảm thấy Sở Đế già quá rồi, không còn nhuệ khí nữa, trở nên hơi bảo thủ quá.

Nhưng không ngờ, Nguyên Vũ Hoàng Đế lại dứt khoát lắc đầu: "Không đáng."

"Tinh Hỏa kiếm cũng không thể phá được nó!"

Một giọng nói không phục vang lên từ đám người sau lưng Sở Đế.

Đó là một lão thần mặc quan bào màu tím của Đại Sở Vương triều.

Hai đế đang nói chuyện, lão nói xen vào rõ ràng là cực kỳ bất kính, nhưng lão lên tiếng bây giờ, khiến mọi người đều hiểu rằng lão chính là người chịu trách nhiệm chế ra phù khí kia, nên lão mới không cam lòng mà lên tiếng.

Ba chữ Tinh Hỏa Kiếm nhắc mọi người nhớ tới vị Hoàng Hậu Trịnh Tụ của Đại Tần Vương triều.

Nếu ngay cả Tinh Hỏa kiếm cũng không phá được, e rằng Phù Khí này còn có thể thu nạp Tinh Hỏa Nguyên Khí.

Nhưng Nguyên Vũ Hoàng Đế chỉ lơ đễnh thản nhiên nhìn lão

thần của Đại Sở Vương triều: "Cần gì Tinh Hỏa kiếm."

Những ngọn cỏ trên đỉnh Lộc Sơn cùng lúc lắc lư.

Một luồng dao động nguyên khí khác thường từ trong doanh trại đóng quân của quân Tần dưới chân Lộc Sơn khuếch tán ra.

Nhiều chùm tia sáng màu đen từ chân núi dâng lên, quấn vào nhau thành một khối.

Một khối trụ màu đen xuất hiện, quét thẳng về phía những dải kim loại đang trôi nổi trên bầu trời.

"Quả là như thế."

Phù Tô vui sướng nở nụ cười.

"Đó là cái gì?"

Hai mắt Đinh Ninh híp lại, hắn hỏi.

Hắn mơ hồ cảm thấy cái đó có quan hệ với những thứ Tạ gia vận chuyển, nhưng hắn lại chưa nhìn thấy món Phù Khí này bao giờ.

"Xạ Thiên Lang."

Phù Tô đáp. Nếu món trọng khí này đã tới Lộc Sơn hội minh lộ diện, có nghĩa cả thiên hạ đều sẽ biết, không cần phải giấu giếm nữa.

"Xạ Thiên Lang."

Hắn kiêu ngạo lập lại cái tên này, sau đó tiếp tục giải thích: "Đây là Phù Khí từ năm Nguyên Võ đầu tiên đã bắt đầu chế tạo thử, nhưng tới bây giờ mới chế tạo thành công."

"Xạ Thiên Lang?"

Đinh Ninh lầm bầm, trong lòng lạnh toát.

Ngoài hắn, còn có rất nhiều người khác cũng thấy lạnh toát trong lòng.

Trên đỉnh Lộc Sơn, nhiều người hầu như ngừng thở, cả người như bị ngâm trong nước đá, lạnh như băng.

Mưa tên vàng ngày càng thưa thớt.

Sau khi bị trụ tia sáng đen quét qua, những dải kim loại bị quét trúng bắt đầu rơi xuống.

Chùm tia sáng đen quét qua một vòng, tất cả những dải kim loại đều bị đánh rơi.

Màn lửa đỏ vàng biến mất.

"Phốc" một tiếng.

Vị lão thần của Đại Sở Vương triều phun máu, ngất đi.

Sở Đế lặng lẽ nhìn cột trụ tia sáng màu đen, trên mặt xuất hiện thêm mấy nếp nhăn.

Ly Lăng Quân ngơ ngác nhìn những dải kim loại lả tả rơi xuống, cả người lạnh băng.

Áp lực bầu không khí trên đỉnh Lộc Sơn lên tới cực điểm.

Bên Đại Sở Vương triều, có người bật khóc.

Họ đều là Tượng Sư của Đại Sở Vương triều.

Mọi người đều hiểu được tâm tình của họ.

"Thiên Khiển" này đã hao tốn của họ không biết bao nhiêu tâm huyết, vốn là thứ có thể giúp họ danh truyền thiên cổ, thậm chí có

thể cải biến cả chế tạo thức Phù Khí tương lai của Đại Sở Vương triều, không ngờ, bây giờ lại bị một nhúm hắc quang đánh vỡ.

Trụ hắc quang vẫn tiếp tục sừng sững trên không trung, xem độ ngưng kết của nó, thì có lẽ vẫn còn có thể tồn tại trong một thời gian dài.

Chỉ là một nhúm hắc quang, lại đủ sức làm cho "Thiên Khiển" tan vỡ, huống chi nghe ý tứ của Nguyên Vũ Hoàng Đế, thì Đại Tần Vương triều cũng không phải chỉ có thể chế tạo ra có một chùm tia sáng đen như vậy.

"Là ai?"

Trong tiếng khóc, một người điên cuồng gầm lên, "Ai, ai là kẻ tội nhân bị vạn năm chửi rủa, ai là gian tế Đại Tần, bước ra đây!"

Một vật như "Thiên Khiển" ở Đại Sở Vương triều hẳn nhiên là tuyệt mật, mãi đến Lộc Sơn hội minh này mới xuất hiện lần đầu tiên, vậy mà lại bị Đại Tần Vương triều xuất ra được vật để áp chế, khả năng lớn nhất chính là đã có người tiết lộ bí mật này cho Đại Tần Vương triều.

Hơn nữa người này chắc chắn có thân phận địa vị không thấp, nếu không không có khả năng tiếp xúc được món đồ bí mật này.

"Đủ rồi."

Sở Đế lên tiếng.

Mọi âm thanh sau lưng lão im bặt.

"Thực không có ý nghĩa."

Sát ý chỉ lóe lên trong mắt lão một cái rồi biến mất, gương mặt lão lại trở về bình thản.

Những Tượng Sư, thần tử, đang đau đớn khóc lóc la lối sau

lưng lão biết Đế Vương muốn trấn an họ, nhưng sự đau khổ trong lòng họ đâu thể dễ tiêu tan, dù không lên tiếng nữa, nhưng ai cũng cúi đầu, cả người không ngừng run rẩy.

"Từ lúc Trường Lăng bắt đầu biến pháp, cả thành Trường Lăng dứt khoát cải biến, những vọng lâu quanh thành Trường Lăng, đã không phải đơn thuần chỉ là nơi để cho quân đội làm công việc quan sát đo đạc và điều hành."

Sở Đế tiếp tục nói, giọng nói vẫn bình hòa như chẳng có chuyện gì xảy ra: "Từ trước thời gian đó, tu hành giả của Ba Sơn Kiếm Tràng đã tiến hành bố trí nhân lực và một thứ phù khí bí mật ở những ngóc ngách hẻo lánh của Trường Lăng."

"Nếu ta nhớ không lầm, lúc đó, thứ kia được gọi là Âm Vẫn Nguyệt."

"Âm vật cường đại khi có đủ Nguyên Khí, sau khi được phù tinh hội tụ sẽ sinh ra chùm tia sáng, mạnh mẽ không kém gì phi kiếm, đủ sức bắn tới bất kỳ ngóc ngách nào của Trường Lăng."

"Trên đầu mỗi người sinh sống đi lại ở trong Trường Lăng đều có treo lủng lẳng một thanh kiếm."

"Đây là lý do vì sao Trường Lăng ngay từ đầu đã không xây dựng tường thành."

"Nhưng thứ Phù Khí này bản thân quá mức âm độc, cần dùng vô số thi cốt, mà thi cốt đó lại phải là thi cốt của Tu hành giả, của phụ nữ, dùng bùa chú bào chế nên, cuối cùng đạt đến yêu cầu nhất định mới có thể dùng để làm Phù Khí. . . Hơn nữa sau này, vì những tu hành giả nghĩ ra nó của Ba Sơn Kiếm Tràng đều đã chết trước khi Nguyên Võ đăng cơ, nên việc luyện chế thứ Phù Khí này đã bị chấm dứt."

"Không ngờ, ngươi và Trịnh Tụ lại tìm ra được cách thức luyện

chế nó."

Lão như đang kể chuyện, nói từng câu từng chữ rất chậm rãi, ở đỉnh núi khác, Đinh Ninh cũng đã nhớ ra đây là thứ Phù Khí gì.

"Âm Vẫn Nguyệt."

Trong lòng hắn cũng thì thào ba chữ này.

Sắc mặt Tề đế và Yến Đế trở nên khó coi.

Bất luận đây là Phù Khí có tính chất gì, thì họ vẫn cảm nhận được sức mạnh do nó tạo ra đã hoàn toàn vượt qua uy lực Bản Mệnh kiếm do Tu hành giả Lục Cảnh dùng Âm khí bồi dưỡng nhiều năm của Đại Tề.

"Ngươi nói không sai."

Nguyên Vũ Hoàng Đế gật đầu: "Nên không cần phải đàm phán vấn đề Dương Sơn Quận nữa."

Sở Đế lắc đầu: "Không thể đơn giản như vậy."

Mọi người có mặt đều thấy lạnh trong lòng.

Dương Sơn Quận ít nhất có hơn mười vạn quân đội tinh nhuệ của Đại Sở Vương triều, trong đó cũng không ít danh tướng, hiện giờ hơn mười vạn đại quân e rằng đều đã tan thành mây khói, chế tạo thức phù khí lại không hề có tác dụng, Đại Sở Vương triều trên đỉnh Lộc Sơn lần này liên tiếp thua trong tay Đại Tần Vương triều, đã phải trả một cái giá vô cùng đắt, nên e rằng không chỉ là bị ép trả lại Dương Sơn Quận đơn giản như vậy.

Nguyên Vũ Hoàng Đế nhíu mày.

Hắn ngẩng đầu, nhưng không phải nhìn Sở Đế, mà nhìn sau lưng Sở Đế .

Trong mắt mỹ nam áo đen bên cạnh Tề đế cũng xuất hiện tia dao động lần đầu tiên.

Một nam tử đi chân trần, tóc rối bời, từ trong hành cung của nước Sở đi ra.

Nhìn dáng vẻ và khuôn mặt của hắn, không thể đoán ra được tuổi thật sự.

Hắn mặc một chiếc áo dài bằng da dê chưa thuộc, bên trên dùng thuốc màu vẽ đủ hình đồ đằng lộn xộn.

Hắn không giống người lớn lên trong Sở Vương triều, mà giống một người hoang dã, đến từ một bộ lạc vu sư trong vùng hoang mạc biên giới xa xôi.

Q3 - Chương 44: Khí phách

Hoành sơn Hứa Hầu nhìn Vu sư tóc rối bời kia, hai hàng chân mày đen như mực nhíu lại.

Hắn cảm thấy người này có vẻ quen mắt, nhưng không nhớ ra được hắn là ai.

"Nếu đã vất vả chạy ra khỏi Hàn đô làm một vu y rồi, còn quay trở về làm gì?"

Nguyên Vũ Hoàng Đế lên tiếng, ánh mắt nhìn vu sư tóc rối đầy trào phúng.

Vu sư kia thở dài cảm thán: "Vì trốn là để cho ngày hôm nay."

Hoành sơn Hứa Hầu nghiêm mặt, hắn đã nhớ ra người kia là ai.

Trên đỉnh núi mọi người xôn xao, chỉ qua hai câu đối thoại, tất cả mọi người cũng đều đã nghĩ ra nam tử chân trần tóc rối kia là ai.

Hắn là một người đã từng được ghi vào trong sách sử.

Hắn là Hàn Thần Đế.

Nói về mặt ý nghĩa, hắn cũng là một Đế Vương.

Hắn là em trai ruột của Hàn Ai Đế, có huyết thống vương thất thuần chính nhất của Hàn Vương triều.

Ngày xưa lúc Hàn Ai Đế trúng kế dời đô, dẫn tới vương triều suy vong, Hàn Ai Đế buồn bực mà chết, đã phát chỉ lập em trai làm

Đế, cũng chính là nam tử chân trần tóc rối mọi người đều nhìn thấy.

Nhưng Hàn Thần Đế chưa hề ngồi trên đế vị một ngày nào.

Lúc Hàn Ai Đế hấp hối sắp chết, quân Tần đã sắp kéo tới vây thành.

Kinh đô mới của nước Hàn là Lạc Ấp nội loạn nổi lên bốn phía, quân Tần còn chưa chính thức công thành, kinh đô đã bị chia năm xẻ bảy, không còn vẹn nguyên.

Vừa bị quân Tần vây khốn cộng thêm nội loạn, Hàn Thần Đế trong truyền thuyết đã trốn trên xe chở phân chạy ra khỏi thành, thoát được một mạng.

Một Đế Vương chính thức không một ngày tại vị đã thuộc vào chuyện thập phần bi thảm, huống chi ngồi xe chở phân chạy trốn ra khỏi thành.

Nên trong mắt người Hàn, Hàn Thần Đế thà rằng hi sinh trong lúc bị công thành, còn hơn bị ghi chép vào trong sách sử làm đời sau hổ thẹn.

Với một người có xuất thân chính thống Đế Vương, bị chính con dân của mình ước thà rằng đã chết, quả là một sự thống khổ.

Đều là Đế Vương, một người bị vạn dân xem thường, một người được vạn dân kính yêu, nên trong ánh mắt Nguyên Vũ Hoàng Đế nhìn Hàn Thần Đế, đương nhiên mang theo trào phúng.

"Kéo dài hơi tàn đến hôm nay, để làm được cái gì?" Nguyên Vũ Hoàng Đế hỏi.

Trong mắt Hàn Thần Đế hiện lên tia thống khổ.

Hắn thống khổ không phải vì thanh danh không tốt của hắn,

không phải vì những lời bình luận của người ngoài dành cho hắn, mà vì những người đã phải chết để cho hắn sống sót.

Chỉ có hắn mới biết rõ nhất, để giúp hắn trốn thoát được ra khỏi đất Hàn, để giúp hắn thoát khỏi sự đuổi giết của Tu hành giả Tần Vương triều, đã có bao nhiêu người phải mất mạng.

Sự thống khổ nhanh chóng chuyển thành kiên định, mang theo ý như được giải thoát.

"Mời chỉ giáo."

Hắn chìa tay, mời Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Nguyên Vũ Hoàng Đế nheo mắt.

Trên đỉnh Lộc Sơn lại lần nữa chìm vào tĩnh lặng, chỉ có Thiên Địa Nguyên Khí hỗn loạn tạo nên cuồng phong gào thét chung quanh.

Nguyên Vũ Hoàng Đế đứng dậy.

Hàn Thần Đế nhất định là một Tu hành giả cường đại, nhưng trước hết, hắn là một Đế Vương.

Văn hóa tuân theo cấp bậc lễ nghĩa, và bản tính tôn sùng sự mạnh mẽ của Đại Tần Vương triều, khiến Nguyên Vũ Hoàng Đế không thể từ chối lời khiêu chiến này.

"Ngươi dựa vào cái gì để chiến đấu với ta?"

Nguyên Vũ Hoàng Đế hỏi.

Đứng dậy nghĩa là đã đồng ý ứng chiến, nhưng trước khi ra tay, hắn lại hỏi đối thủ có tư cách khiêu chiến hắn hay không.

Vì có lẽ hắn chính là Bát Cảnh duy nhất trên thế gian này.

Hàn Thần Đế không đáp.

Làn da của hắn từ từ chuyển thành màu đỏ.

Những tia Nguyên Khí màu đỏ, từ trong người hắn tỏa ra.

Khí tức của hắn, cũng bắt đầu không ngừng bành trướng to ra.

Sau khi luồng nguyên khí đầu tiên tỏa ra, hắn đã có khí tức Thất Cảnh.

Theo những luồng nguyên khí tiếp theo không ngừng tỏa ra, khí tức của hắn cũng tăng dần lên, đột phá Thất Cảnh đến cực hạn.

Mọi người đều hít sâu, bật lên tiếng kêu thảng thốt.

Vẻ trào phúng trong mắt Nguyên Vũ Hoàng Đế đã hoàn toàn biến mất.

Hắn nhướng mày, giọng nói trở nên nghiêm túc: "Thì ra là Đạo Thiên Đan."

"Thì ra là Đạo Thiên Đan."

Lúc Nguyên Vũ Hoàng Đế lên tiếng, trong lòng nhiều người cũng đã vang lên câu nói tương tự.

Họ rút cuộc đã hiểu vì sao ngày xưa Hàn Thần Đế nhất định phải sống sót.

Tông môn mạnh nhất ngày xưa của Đại Hàn Vương triều là Nam Dương đan tông.

Đan dược của Nam Dương đan tông, đều là đan dược cực phẩm, chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu.

Đạo Thiên Đan, chính là đan dược cực phẩm nhất của Nam

Dương đan tông.

Nghĩa của "Đạo thiên", chính là trộm lấy cảnh giới Khải Thiên.

Trong các điển tịch ghi chép, sau khi nuốt viên đan này vào, Tu hành giả Thất Cảnh sẽ tiến thẳng vào Bát Cảnh.

Một viên đại đan nghịch thiên như vậy, đương nhiên sẽ phải hao tốn cực nhiều linh dược quý báu.

Nam Dương đan tông qua mấy đời, nghe nói đến lúc Hàn Ai Đế sắp chết, cũng mới chỉ gom góp đủ nguyên liệu cho chủ dược mà thôi.

Thế nên sau khi Đại Hàn Vương triều diệt vong, mọi người đều cho rằng, đan dược kia không thể nào có mặt trên đời, Nam Dương đan tông chỉ là bịa đặt ra để dọa người khác.

Mà bây giờ, khí đỏ trên người Hàn Thần Đế không ngừng tỏa ra uy áp kinh người, nhắc cho họ biết rằng, "Đạo Thiên Đan" của Nam Dương đan tông là có thật.

"Sự khác biệt lớn nhất giữa Đan tông và các Tu hành giả khác là sự vô tình."

Nguyên Vũ Hoàng Đế nhìn dược khí tỏa ra khiến cho vùng đất dưới chân Hàn Thần Đế đều bị nhuộm thành màu đỏ, lắc đầu: "Ngươi vẫn không phải là đối thủ của ta."

Hàn Thần Đế cười: "Chỉ là một cuộc chiến đấu, làm sao luận được thắng bại?"

Nguyên Vũ Hoàng Đế cũng cười: "Chiến đấu sẽ làm cho địch nhân của quả nhân ngày càng ít đi, nên quả nhân không sợ chiến đấu."

Nguyên Vũ Hoàng Đế nói xong, chuyển mắt sang nhìn mỹ nam

áo đen đứng bên cạnh Tề đế.

"Hôm qua lúc lên núi có nhìn thấy một tia nguyên khí, chỉ có Sơn Âm Tông mới có thủ đoạn như vậy. Tiên sinh có khí độ này, chắc hẳn chính là Sơn Âm tông Yến Anh Yến tiên sinh?"

Nguyên Vũ Hoàng Đế nói rất bình tĩnh, nhưng đây là lần đầu tiên hắn dùng từ tiên sinh, từ khi Minh Hội chính thức bắt đầu tới giờ, chưa từng thấy ai được hắn dùng từ tôn kính như thế.

Sơn Âm tông Yến Anh không phải là cái tên nổi danh gì trên thế gian, nhiều người ở đây chưa từng nghe thấy cái tên này.

"Hắn ta là ai?"

Một viên tướng Đại Yến hỏi nhỏ viên quan đứng phía trước mình.

Viên quan được hỏi đó chính là danh Tướng của Đại Yến vương triều, Thu Ngọc Chân.

Còn người hỏi hắn là danh tướng Lệ Hàn Sơn.

"Hồi trước, lúc Bạch Vĩnh Đại Tướng Quân của chúng ta với Tề quân giao chiến, lúc sắp toàn thắng, thì lại ra lệnh rút quân, chính là vì có người đưa tới một cái bình màu đen." Thu Ngọc Chân quay lại trả lời.

Lệ Hàn Sơn giật mình, "Chẳng lẽ người ngày đó đưa cái bình đó tới chính là Yến Anh này?"

Thu Ngọc Chân cười đau khổ, không phải Yến Anh này, thì còn có thể là ai?

Lúc chưa có minh ước, bốn nước đánh đấm, xâm chiếm đất đai của nhau, là chuyện thường xảy ra.

Lúc đó, Đại Yến vương triều vì mấy tên đào binh đã xảy ra

xung đột với Tề quân, dẫn đến đại chiến, viên tướng mạnh nhất của Đại Yến vương triều lúc đó là Bạch Vĩnh sau ba trận chiến chớp nhoáng, đã phá vỡ liền ba tòa thành của nước Tề, ép quân Tề quân đến bờ sông Quỷ Mã, lương thảo vận chuyển tới không kịp, quân Tề quân sắp phải đại bại, thì có một tông sư nước Tề tới đưa một cái bình màu đen cho Bạch Vĩnh.

Bạch Vĩnh mở bình, bên trong không có gì cả, nhưng vẫn cảm thấy rõ ràng có cái gì đó rất huyền ảo, trầm tư suy nghĩ suốt nửa ngày, mới phát hiện ra huyền cơ không phải nằm ở trong bình, mà là nằm ở bản thân của cái bình.

Cái bình màu đen này, chính là do Chân Nguyên tinh thuần đến cực điểm ngưng tụ mà thành.

Chân Nguyên ngưng tụ thành vật không tan bản thân đã là một thủ đoạn kinh thế hãi tục, mà lại giấu giếm được cảm giác của cường giả Thất Cảnh như Bạch Vĩnh, làm hắn phải đau khổ nghiên hết nửa ngày mới nhìn ra huyền cơ, loại cảnh giới này, Thất Cảnh tông sư bình thường không thể nào bì được.

Lúc ấy lý do thực sự khiến Bạch Vĩnh phải hạ lệnh lui quân, là vì hắn tính ra rằng, nếu cùng quân Tề quân giao chiến, Yến quân không có cách nào cản được một tông sư như vậy đi vào trong trung quân, giết hết thống soái.

Mà trong quân Bạch Vĩnh lúc ấy có ít nhất bốn cường giả Thất Cảnh.

Nếu bốn cường giả Thất Cảnh đều mất mạng. . . nên sau lần Đại Yến Vương triều phải lui quân đó, Thu Ngọc Chân liền nhớ kỹ cái bình màu đen kia, và cái tên Yến Anh này.

"Thì sao?"

Mỹ nam áo đen gật đầu đáp lễ, lạnh lùng nhả ra hai chữ.

"Đã sớm cảm thấy địch ý và chiến ý của ngươi."

Nguyên Vũ Hoàng Đế ngạo nghễ: "Trong mắt quả nhân, ở đây, chỉ có một mình ngươi có khả năng đấu một trận với quả nhân mà thôi."

"Nếu muốn chiến, thì chiến, không cần phải phiền toái như vậy."

Hắn quay sang nhìn Sở Đế, Yến Đế và Tề đế, giọng điệu vô cùng tự tin, và kiêu ngạo: "Hai người các ngươi cùng lên đi. . . Quả nhân cho các ngươi một cơ hội, nếu hai người các ngươi chiến thắng ta, đừng nói ba năm, quả nhân sẽ nhường lại Dương Sơn Quận chín năm, chín năm sau lại gặp lại ở Lộc Sơn."

"Cái gì!"

Trên đỉnh Lộc Sơn toàn là các nhà quyền quý, tinh thần đã sớm luyện thành sắt thép, nhưng nghe thấy câu nói kia của Nguyên Vũ Hoàng Đế, không mấy ai kềm được phải buột miệng kinh hô.

Ngay cả Tề đế vốn chỉ định ngồi rung đùi xem cuộc vui cũng nằm trong nhóm này.

Trên đường đi hắn đã nói rất nhiều lời vô sỉ, thỏa mãn tất cả mọi điều kiện của Yến Anh, vì hắn biết Yến Anh cường đại, vốn với cảnh giới của Nguyên Vũ Hoàng Đế, lẽ ra sau một giao thủ nho nhỏ với hắn lúc đi lên núi, không thể nào cảm giác ra cảnh giới thực sự của Yến Anh được.

Đã có Hàn Thần Đế dựa vào "Đạo Thiên Đan" có được thực lực Bát Cảnh, lại còn đòi luôn Yến Anh. . . gan của Nguyên Vũ Hoàng Đế quả thực là lớn!

Sở Đế cũng rất ngạc nhiên.

Lão không ngờ Nguyên Vũ Hoàng Đế đã nhìn thấy tình hình

của Hàn Thần Đế, mà lại còn dám khiêu chiến luôn cả Yến Anh.

"Khí phách lắm!"

Lão lên tiếng khen.

Mặc kệ Nguyên Vũ Hoàng Đế là điên cuồng, hay là quá kiêu ngạo đến mức mất trí, hay đã tính toán kỹ lưỡng, thì sự can đảm lấy một địch hai này, vẫn là khí phách mà chẳng có mấy ai trên đời dám làm.

Q3 - Chương 45: Khải Thiên

"Từ đầu đến cuối, từ dùng đại quân cưỡng ép lấy lại Dương Sơn Quận, đến bây giờ khiêu chiến ta, lúc nào hắn cũng là người nắm quyền chủ động."

"Hắn không chỉ muốn chiến ta và Hàn Thần Đế, mà còn muốn chiến cả thiên hạ."

"Nên muốn kết minh, ngươi chỉ có thể cùng Yến, Sở kết minh với nhau mà thôi."

Yến Anh không hề mấp máy môi, trên người hắn cũng không phát ra một âm thanh nào, nhưng Tề đế lại nghe được ba câu nói này.

Nét mặt Tề đế trịnh trọng nghiêm túc, lóng lánh một tầng ánh sáng kỳ lạ.

Hắn biết đây không phải là lời khuyên, mà là những lời di ngôn cuối cùng của Yến Anh.

Yến Anh, đương nhiên sẽ ra ứng chiến.

Hàn Thần Đế gật đầu chào hắn.

Yến Anh gật đầu đáp lễ.

Nguyên Vũ Hoàng Đế cười.

Khi hắn cười, cả đỉnh Lộc Sơn bỗng đắm chìm trong một loại ánh sáng kỳ lạ.

Gió đang thổi hay mây mù đang phiêu đãng đều không có dấu

hiệu gì khác thường, nhưng lại xuất hiện ánh sáng từ cao trên bầu trời rơi xuống, chiếu thẳng vào Lộc Sơn.

Ánh mắt mọi người đều sầm lại.

Đây mới thực là Đệ Bát Cảnh, Khải Thiên.

Bầu trời như bị mở ra một thế giới khác, Nguyên Khí cuồn cuộn rơi xuống, cả tòa Lộc Sơn đắm chìm trong ánh sáng, cả ngọn núi như biến thành một khối bảo thạch khổng lồ sáng rực.

Đinh Ninh nhắm mắt lại.

Không phải vì chói mắt, mà là vì quá mức đau đớn.

Tu vi của Nguyên Vũ Hoàng Đế cao hơn hắn tưởng tượng quá xa, chuyện này lẽ ra không thể nào xảy ra, thế nhưng lại hiển hiện rõ mồn một ngay trước mắt hắn.

Trong giáo lí tu hành, điểm mấu chốt nhất của tu hành chính là thăm dò quỹ tích lưu thông của Thiên Địa Nguyên Khí bên trong cơ thể và trong Thiên Địa chung quanh, bây giờ Nguyên Vũ Hoàng Đế bắt đầu Khải Thiên, mọi tu hành giả có mặt trên đỉnh Lộc Sơn đều có thể toàn tâm cảm ngộ, lĩnh ngộ những đạo lý quan trọng cho mình.

Nhưng họ không ngờ rằng, khi Thức Niệm của họ giao với Thiên Địa Nguyên Khí từ trên trời rơi xuống, họ lại cảm nhận được một uy áp cực lớn, như muốn nghiền ép tất cả.

Dù có là cường giả Thất Cảnh, cũng đều không ngoại lệ.

Dưới uy áp đó, Thức Niệm của họ đều trở nên chậm chạp.

Thức niệm của Tu hành giả là bản nguyên điều động mọi thứ, thức niệm trở nên chậm chạp, có nghĩa mọi thứ đều trở nên chậm chạp.

Họ nhận ra, thiên địa nguyên khí đang tuôn xuống kia là xuất phát từ một thiên địa riêng biệt, "một tiểu thiên địa" chỉ thuộc về Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Nghĩ đến việc phải chiến đấu trong thế giới thiên địa thuộc về đối thủ, mọi tu hành giả trên đỉnh Lộc Sơn đều tái mặt, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Không chiến, chính là sự khác biệt cực lớn giữa Bát Cảnh và Thất Cảnh.

...

Khải Thiên của Bát Cảnh không chỉ là câu thông với Thiên Địa, tạo nên một thông đạo lưu thông mới cho Thiên Địa Nguyên lực, để có được càng thêm dồi dào Thiên Địa Nguyên Khí, mà còn sáng lập ra một cái tiểu thiên địa chỉ thuộc về mình.

Đứng ở ngay giữa tiểu thế giới đầy uy áp đó, Hàn Thần Đế và Yến Anh đương nhiên cảm nhận được nó rõ hơn bất cứ ai.

Nhưng ngay cả vinh nhục và sinh tử đều không còn bận tâm tới, đương nhiên Hàn Thần Đế không hề cảm thấy sợ hãi.

Hắn bật cười, khoanh chân ngồi xuống, ngón tay phải làm kiếm, đâm thẳng về phía Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Trên người hắn tuôn ra rất nhiều đan khí màu đỏ.

Đan khí màu đỏ này nguồn gốc từ Đạo Thiên Đan, linh dược để luyện chế ra Đạo Thiên Đan đều là báu vật, ngưng tụ lượng Thiên Địa Nguyên Khí kinh người, sau khi được chế thành đan dược thì đan khí trở nên cực mạnh, đủ để chống lại Nguyên Khí Khải Thiên hàng thật, giúp hắn không bị tiểu thiên địa kia làm ảnh hưởng.

Nên lúc hắn ngồi xuống, chẳng khác gì một tảng đá to rơi vào

trong hồ nước, sừng sững bất động.

Ngón trỏ và ngón giữa tay phải bắn ra đan khí màu đỏ, kèm theo một luồng nguyên khí như lửa nóng hừng hực.

Chính là Địa Hỏa do hắn khổ tu mười năm ở Âm Sơn, thu nạp vào trong người.

Cũng chính là Vật bản mệnh của hắn.

Dùng cơ thể hắn làm vật dẫn, đan khí màu đỏ và Địa Hỏa dung hợp vào với nhau, tạo thành một thanh trường kiếm màu đỏ thắm.

Oanh!

Cả trời đất như biến thành lò lửa.

Một luồng sóng nhiệt kinh khủng bộc phát ngay trước người của hắn, đốt khô tất cả hơi nước chung quanh đỉnh Lộc Sơn.

Một kiếm xuất ra khiến cả trời đất biến thành lò lửa, đây vốn là dấu hiệu đặc biệt của Triệu Kiếm Lô, nhưng bây giờ, sát ý và hỏa khí cực nóng trong một kiếm này của Hàn Thần Đế, lại mạnh hơn khí thế lúc ấy Dạ Sách Lãnh đấu với Triệu Trảm không biết gấp bao nhiêu lần.

Hàn Thần Đế ngồi xếp bằng trên đất, hai ngón tay kẹp chuôi thanh đan hỏa trường kiếm, đâm về phía ngực Nguyên Vũ Hoàng Đế .

Yến Anh ở cách đó không xa, áo đen trên người phồng lên, quét ra từng đợt Âm Phong.

Hắn rõ ràng đứng im không nhúc nhích, nhưng trong nhận thức của tất cả mọi người chung quanh, hắn đã hoàn toàn biến mất trong không khí.

Khác với Hàn Thần Đế thân hóa thành bàn thạch, Yến Anh

biến mình thành một ngọn âm phong bất định, giấu mình trong tiểu thế giới của Nguyên Vũ Hoàng Đế.

. . .

Đan hỏa trường kiếm đâm tới.

Ở xung quanh mũi kiếm và thân kiếm, có những đường cong như nước chảy không ngừng xẹt qua, chúng chính là những đường phù tuyến vô hình do Nguyên Vũ Hoàng Đế dùng thức niệm điều động Nguyên Khí mà thành.

Những luồng nguyên khí ấy nhìn rất nhỏ bé nhưng lại ẩn chứa sức mạnh cường đại, hóa thành những luồng sóng đủ để đánh chết tu hành giả dưới Tứ Cảnh.

Nguyên Vũ Hoàng Đế vẫn chắp tay sau lưng, hơi ngửa đầu nhìn lên trời.

Ầm ầm!

Trên bầu trời như đang có sấm sét cực lớn.

Khi âm thanh sấm sét vang lên, và rơi xuống, kiếm của Hàn Thần Đế vẫn còn tới được ngực của Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Sóng âm xuyên qua ánh sáng, tạo thành một thanh kiếm trong suốt kỳ dị, đâm về phía Hàn Thần Đế.

"Đại Đạo Lôi Minh Âm Phù Kiếm "

Đinh Ninh nhắm mắt lại, trong lòng thầm thì tên của chiêu kiếm.

Hàn Thần Đế không chút do dự, đan hỏa trường kiếm nâng lên, chém ra.

Không phải động tác của hắn chậm, mà là Nguyên Vũ Hoàng

Đế quá nhanh.

Nếu hắn không đổi chiêu, trước khi đan hỏa trường kiếm chưa đâm được tới người Nguyên Vũ Hoàng Đế, thì cơ thể của hắn đã bị âm phù kiếm chém nát vụn.

Đan hỏa kiếm biến thành lò đan lớn, phụt lửa lên trời.

Âm phù kiếm đâm trúng vào trong lò đan, tạo nên một âm thanh rất lớn.

Tiếng vang ngân nga vang dội.

Cả ngọn Lộc Sơn chấn động.

Những đỉnh núi xung quanh Lộc Sơn cũng chấn động.

Trong thiên địa, có rất nhiều âm thanh không thể gọi thành tên.

Những chiếc lá cây đều rời khỏi cành, bay phấp phới.

Tất cả những thanh âm phù kiếm đều vỡ vụn.

Nhưng Hàn Thần Đế vẫn như bị những vụn thủy tinh xẹt qua, khiến da dẻ bị cắt đứt, tóe máu.

Yến Anh lẳng lặng nhìn Hàn Thần Đế và Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Năm ngón tay phải khẽ búng ra.

Năm làn khí đen từ ngón tay bắn ra, ngưng tụ thành năm viên hắc châu tròn vo.

Giữa năm viên châu có một sợi chỉ đen liên kết chúng lại, thành một chuỗi.

Năm viên hắc châu xoay tròn bay lên, ma sát với ánh sáng sáng

ngời của tiểu thiên địa, phát ra âm thanh thô bạo và bén nhọn.

Một tiếng nứt vang lên, sau đó đột ngột trở nên yên tĩnh.

Năm viên hắc châu trên tay Yến Anh biến mất, xung quanh người Nguyên Vũ Hoàng Đế, lại xuất hiện năm vòng hắc quang xoay tròn kịch liệt.

Vì tốc độ xoay tròn quá nhanh, nên mọi người nhìn vào, đều tưởng đó là năm quả cầu đen to tròn.

Không ai nhìn ra được, trong năm vòng tròn đó, là năm đứa trẻ màu đen với năm tư thế khác nhau.

Từ cơ thể chúng đều phun ra Âm Phong, không những chúng tự xoay tròn cơ thể, mà còn lượn vòng, vây quanh Nguyên Vũ Hoàng Đế.

"Ma Thạch kiếm quyết!"

Sở Đế cảm nhận ra được một chút, bật thốt lên thành tiếng.

Hoàng Chân Vệ ở sau lưng Nguyên Vũ Hoàng Đế cách đó không xa cũng mở to hai mắt, không thể nào tin nổi.

Hắn có thể khẳng định, đây chính là Ma Thạch Kiếm Ý.

Ma Thạch kiếm quyết là một trong những sáng tạo độc đáo của người đó, không có khả năng truyền bá ra ngoài, nhưng bây giờ Yến Anh lại dùng Ma Thạch Kiếm Ý, chẳng lẽ từ những dấu vết chiến đấu ngày xưa người kia để lại, hoặc qua thi thể những người bị người kia giết chết, Yến Anh tìm hiểu ra được Kiếm Ý này hay sao.

Nếu quả thực là như vậy, thì Yến Anh quả là có thiên phú siêu việt.

Trừ thánh thượng, Đại Tần còn ai đánh thắng được người này

nữa?

Hoàng Chân Vệ nhìn Yến Anh, trong mắt đầy vẻ kính sợ.

Nguyên Vũ Hoàng Đế nhíu mày, có vẻ không thích.

Hắn ngửa đầu ra nhiều hơn, như người ta đang nhìn lên trời ngắm sao.

Trong bầu trời xuất hiện mấy đường lửa trắng, tốc độ rơi xuống còn nhanh hơn âm phù kiếm

Q3 - Chương 46: Xuất kiếm

Những ngọn lửa trắng mang theo khí tức u lãnh rơi xuống đỉnh Lộc Sơn, khiến cho không khí đang bị đan hỏa kiếm của Hàn Thần Đế hung nóng trở nên mát lạnh hẳn đi.

Mọi người đều cảm thấy thật thoải mái.

Và cũng cực kỳ không thoải mái.

Thoải mái là ở mặt ngoài của làn da, còn không thoải mái là đến từ sâu trong lòng.

Ai cũng biết đây là Tinh Hỏa Tuệ Vĩ Kiếm của Ba Sơn Kiếm Tràng, trong cuộc đại chiến giữa Đại Tần Vương triều với Hàn, Triệu, Ngụy tam triều, đã có rất nhiều Tu hành giả cường đại chết dưới Tinh Hỏa Tuệ Vĩ Kiếm này của Hoàng Hậu Đại Tần Trịnh Tụ.

Tinh Hỏa Tuệ Vĩ Kiếm ngoài tốc độ cực nhanh, còn có Tinh Thần Nguyên Khí khác hẳn với Thiên Địa Nguyên Khí bình thường, Tu hành giả nếu chỉ dùng Thiên Địa Nguyên Khí bình thường thì khó mà cản được, hơn nữa, Trịnh Tụ còn có thể thi triển Tinh Hỏa Tuệ Vĩ Kiếm từ khoảng cách cực xa, khiến người bị tấn công không hề cảm nhận được vị trí của bà ta.

Người ta có thể bị bà ta bất ngờ công kích bất kỳ lúc nào.

Nên bà ta luôn là kẻ hiểm độc trí mạng nhất trên chiến trường.

Nguyên Vũ Hoàng Đế sau khi đạt tới Bát Cảnh, đã lĩnh ngộ được tuyệt học này của Trịnh Tụ!

Đinh Ninh vốn đang nhắm mắt, lúc Tinh Hỏa rơi xuống, còn chưa tới đỉnh Lộc Sơn, mọi người còn chưa nhìn thấy nó, hắn đã

mở mắt.

Trong mắt hắn lóe lên ánh lửa trắng, như trong mắt có phủ một tầng sương lạnh.

Trong tất cả những người có mặt ở Lộc Sơn và chung quanh, chỉ có một mình hắn hiểu được suy nghĩ hiện giờ của Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Tinh Hỏa Tuệ Vĩ Kiếm tuy cường đại, nhưng lại không phải là cách thức tốt nhất để phá giải Ma Thạch kiếm quyết.

Cửu Tử Tằm tái hiện, quý nhân Trường Lăng đều đang suy đoán ai là truyền nhân của người kia.

Ai cũng biết Trịnh Tụ từng là người yêu của người đó, là cặp đôi cường đại nhất của Đại Tần.

Hắn là hiện giờ, Nguyên Vũ Hoàng Đế nghĩ rằng truyền nhân của người đó chắc chắn đang ở quanh đây, cũng đang nhìn một trận chiến này, hắn còn ngờ rằng Ma Thạch kiếm quyết chính là do người truyền nhân đó truyền cho Yến Anh.

Nên hắn mới dùng Tinh Hỏa Tuệ Vĩ Kiếm để đối phó.

Khóe miệng Đinh Ninh nhếch lên nụ cười lạnh lẽo.

"Ngươi rảnh hơi thật. . . lấy Tinh Hỏa Tuệ Vĩ Kiếm để đối địch với Ma Thạch kiếm, muốn chứng tỏ ngươi với Trịnh Tụ tình cảm khăng khít, vô cùng ân ái hay sao? Chỉ tiếc Ma Thạch kiếm của Yến Anh căn bản chính là do hắn tự ngộ ra, liên quan gì tới người khác?"

Hắn thì thầm khẽ trong lòng.

. . .

Mấy đường lửa trắng đâm chuẩn xác vào những vòng tròn đen

đang vây quanh Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Trên long bào của Nguyên Vũ Hoàng Đế xuất hiện mấy vết rách.

Trên người hắn bỗng tỏa ra một luồng khí tức cực mạnh.

Cơ thể hắn như đang to ra, biến thành một người khổng lồ.

Năm vòng tròn đen bị Tinh Hỏa Tuệ Vĩ Kiếm đánh trúng, đã không còn ngăn cản được Nguyên Vũ Hoàng Đế phát ra Chân Nguyên, bây giờ Nguyên Vũ Hoàng Đế trở nên khổng lồ, năm vòng tròn đen càng không thể nào chống nổi.

Ai cũng nhìn ra năm vòng tròn to bằng cối xay, đã biến thành năm viên châu nhỏ đến đáng thương.

Nhưng Yến Anh không phải chiến đấu một mình.

Lúc Nguyên Vũ Hoàng Đế hoàn toàn phá vỡ Ma Thạch Kiếm Ý của Yến Anh, Hàn Thần Đế đã đứng dậy, bước tới.

Mặt đất và không khí trước người hắn hoàn toàn bị thiêu đốt, biến thành một thế giới rực lửa đỏ thắm.

Xung quanh đan hỏa kiếm xuất hiện những bông hoa lửa nho nhỏ, xuyên qua màn lửa, xuất hiện trước mặt Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Nguyên Vũ Hoàng Đế biết, một kiếm này cực mạnh, cả thiên hạ trừ hắn ra không còn ai cản nổi.

Hắn cau mày, giơ tay trái, đỡ kiếm.

Đồng thời, tay phải lấy ngón tay làm kiếm, bắn ra tia kiếm quang màu vàng sáng, đâm vào trong màn lửa một nhát.

Hắn lấy tay đỡ kiếm, nét mặt cực kỳ bình tĩnh lạnh lùng, kèm

theo một loại hương vị yêu dị kỳ quặc.

Rắc một tiếng vang dội.

Một luồng khí tức của Vật bản mệnh từ lòng bàn tay Nguyên Vũ Hoàng Đế tuôn ra.

Lòng bàn tay của hắn bị đâm trúng, mấy giọt máy tươi rơi ra.

Đan hỏa Kiếm Khí theo vết thương ào ạt tràn vào trong người hắn.

Cả cơ thể Nguyên Vũ Hoàng Đế sáng rực lên, biến thành một vật chứa cực lớn.

Đan hỏa Kiếm Khí cuồn cuộn nhảy vào kinh mạch Nguyên Vũ Hoàng Đế, gương mặt hắn đỏ bừng, nhưng đan hỏa Kiếm Khí lại không chui vào được chỗ sâu trong người hắn, mà hoàn toàn biết mất.

Cơ thể của hắn vẫn rất ổn định, Chân Nguyên phát ra cũng vẫn rất ổn định.

Màn lửa trước mặt bị nhát kiếm từ tay phải hắn đâm trúng, cuốn ngược ra ngoài, tia kiếm quang màu vàng sáng chuẩn xác đâm trúng ngực Hàn Thần Đế , xuyên ra sau lưng Hàn Thần Đế.

Hàn Thần Đế kêu lên một tiếng đau đớn, lùi hẳn ra sau.

Tu hành giả Đại Sở Vương triều đều tái mặt.

Mấy ai chịu đựng được một kiếm xuyên qua thân của Nguyên Vũ Hoàng Đế?

Họ nghĩ, có lẽ Hàn Thần Đế sắp chết rồi.

Đùng một tiếng, hai chân Hàn Thần Đế rơi xuống đất, mặt đất dưới chân hắn nứt ra, những vết nứt chằng chịt như mạng nhện.

Thế nhưng Hàn Thần Đế chẳng những không chết, mà khí tức trên người cũng chẳng yếu bớt bao nhiêu.

Ngực và lưng hắn không có máu tươi tuôn ra, chỉ có đan khí màu đỏ cuồn cuộn phun ra như suối.

Vết thương nhanh chóng khép lại.

Nguyên Vũ Hoàng Đế nhìn bàn tay của mình.

Vết thương giữa lòng bàn tay hắn cũng đang thu nhỏ lại, nhưng tốc độ không bằng Hàn Thần Đế.

Hắn cau mày, trong mắt rực lên lãnh ý.

"Đạo Thiên Đan quả nhiên là Linh Đan mạnh nhất thiên hạ."

Hắn ngẩng đầu lên, nói với Hàn Thần Đế.

Thì ra Hàn Thần Đế không chết là vì dược lực của Đạo Thiên Đan quá mức kinh người, tốc độ nó tu bổ cơ thể Hàn Thần Đế còn nhanh hơn tốc độ sinh cơ biến mất.

Khiến Hàn Thần Đế, trở thành người có khả năng khôi phục cơ thể kinh khủng nhất.

Nhưng vết thương trên lòng bàn tay của Nguyên Vũ Hoàng Đế cũng đang thu nhỏ lại, làm mọi người ngẩn ra.

Thì ra, cơ thể Bát Cảnh. . . có khả năng tự hồi phục đáng sợ!

Lúc Nguyên Vũ Hoàng Đế nói chuyện, cả người hắn lắc lư kỳ dị.

Mỗi lần lắc lư, chung quanh người hắn lại có một mảnh hắc quang và một mảnh quang diễm sáng ngời chớp động.

Giống như có hai bóng người, một đen một sáng đang đuổi bắt

nhau, nhưng không ai chạm được vào đối phương.

Lúc Nguyên Vũ Hoàng Đế nói xong, thì hắn cũng đã tranh thủ lấy kịp thời gian.

Hắn lại ngẩng đầu lên, một luồng sáng từ trên cao chiếu thẳng xuống đỉnh Lộc Sơn.

Cả đỉnh núi bừng sáng, không còn một góc khuất nào.

Bóng người Yến Anh cũng hiện ra rõ ràng trong ánh sáng.

Một luồng khí tức cực mạnh, từ trên không trung ép thẳng xuống người hắn.

Cơ thể Yến Anh liên tục rung động, cơ thể như bị ép chặt, tuôn ra những sợi khí đen, cả cơ thể như sắp bị bốc cháy.

Tề đế nắm chặt hai tay, định đứng dậy.

Nhưng Yến Anh đã nhìn hắn, lắc đầu.

Tề đế như ngừng thở, hắn đã nhớ ra những lời Yến Anh nói với mình ngay từ lúc đầu.

Yến Anh bảo hắn phải ngồi im xem cuộc vui, phải ngồi im, không được làm gì cả.

Nên hắn ngồi trở xuống, nhắm mắt lại.

Nguyên Vũ Hoàng Đế nheo mắt.

Khí đen trên người Yến Anh tuôn ra càng ngày càng nhiều, chúng không tiêu tán, mà tụ lại chung quanh hắn, tạo thành một cái bình màu đen, giấu hắn bên trong.

Một cái bình đen trông rất bình thường.

Nguyên Vũ Hoàng Đế khẽ hất tay trái.

Thêm một luồng khí tức cực mạnh ép lên cái bình.

Mặt ngoài của chiếc bình sáng rực lên, xuất hiện ngọn lửa sáng ngời, cái bình rõ ràng đang bị thiêu đốt.

Nhưng nó lại chẳng hề hấn gì.

Mặt bình càng lúc càng sáng và bóng lên.

Trong lòng Yến Đế và những trọng thần của Đại Yến vương triều vô cùng khó tả.

Chính là một cái bình đen giống thế này, đã bức lui đại quân của Đại Yến vương triều ngày đó.

Lần đầu tiên, trong mắt Nguyên Vũ hiện lên vẻ kinh dị.

Thủ đoạn này hắn cũng chưa từng thấy bao giờ, hắn không thể nào giải thích được.

"Âm cực dương sinh, Âm Dương chuyển hóa chi đạo, sinh tử Luân Hồi chi ý."

Nhưng hắn lại là một Tu hành giả cường đại, nên chỉ sau một chốc, hắn đã nghĩ ra.

"Tiếp ta một kiếm."

Hắn lên tiếng, đưa tay phải ra.

Đây là lần đầu tiên từ lúc chiến đấu tới giờ, hắn chính thức xuất kiếm.

Xuất kiếm của hắn.

"Ngươi quả nhiên đã luyện thành."

Đinh Ninh hít sâu một hơi, trong lòng lạnh băng khẽ nói

Q3 - Chương 47: Âm thanh đau buồn

Nguyên Vũ Hoàng Đế tu hành chính là Phá Hoàng Kiếm Kinh.

"Hoàng" là Thụy Thú Vương Giả trong truyền thuyết, theo truyền thuyết, nó có sinh mệnh lực không bao giờ cạn, chính là vĩnh viễn không chết.

Phá Hoàng Kiếm Kinh có hai chữ "Phá Hoàng", ý là ngay cả "Hoàng" cũng có thể một kiếm giết chết, cho thấy trong kiếm kinh này có mang một loại sát ý cực mạnh.

Kiếm thế của kiếm kinh này hết sức đường hoàng, Kiếm Sư hiện giờ của Đại Tần Vương Triều đều là đi theo con đường kiếm đạo chính đạo, vô cùng sùng bái đế vương của mình.

Nhưng sau khi lên ngôi không lâu, Nguyên Vũ Hoàng Đế liền bế quan tu hành, hơn mười năm nay, chưa từng có ai nhìn thấy y xuất kiếm, nên không ai biết được y có còn tu Phá Hoàng Kiếm Kinh hay không.

***

Một thanh trường kiếm màu vàng sáng như ngọc xuất hiện trong tay Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Y đơn giản đâm một nhát về phía Yến Anh.

Một kiếm này nhìn hết sức bình thường, không ai cảm thấy có một sự dao động thiên địa nguyên khí mãnh liệt nào, nhưng cơ thể những người có tu vi cao đều bị chấn động.

Hàn Thần Đế biết Yến Anh gặp nguy, khẽ ho một tiếng, hai chân rời khỏi mặt đất, cả người hợp với đan hỏa kiếm trong tay bay lên, đâm về phía Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Phía trước người hắn vang lên một vài âm thanh nhè nhẹ.

Như có một cục đá, đang không ngừng từ trên bậc thang cao lăn xuống.

Nhưng hắn chỉ tiến lên được mấy thước thì chững lại.

Trước mặt hắn xuất hiện một bức tường ánh sáng, không cho phép hắn tiến tới nữa.

Một luồng đan hỏa xuất hiện trong không khí.

Sau đó là luồng thứ hai, luồng thứ ba... những luồng đan hỏa không ngừng nối tiếp nhau công kích vào bức tường ánh sáng, những đóa hoa nở tung tóe.

Ai cũng cảm nhận được trong không khí dày đặc có một luồng chảy xiết, họ đều biết, trong chớp mắt vừa rồi, Hàn Thần Đế không phải đâm ra một kiếm, mà là đã đâm ra rất nhiều kiếm.

Nhờ có Đạo Thiên Đan chèo chống cơ thể mới giúp kinh mạch của hắn chịu đựng được sự bộc phát cao độ trong thời gian ngắn như vậy.

Nhưng Hàn Thần Đế không thể phá được màn chắn ánh sáng của Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Hắn trơ mắt nhìn Nguyên Vũ Hoàng Đế đâm ra một kiếm kia.

"Đây là kiếm quyết gì?"

Chung quanh vang lên những tiếng lao xao.

Đến bây giờ, nhiều người mới nhìn thấy rõ, trong thanh kiếm

màu vàng sáng của Nguyên Vũ Hoàng Đế có rất nhiều những sợi nguyên khí đang lưu động.

Trong màn chắn ánh sáng cũng có những sợi ánh sáng sáng tối khác nhau không ngừng chớp động.

Những luồng nguyên khí và ánh sáng mạnh yếu không đồng nhất này, làm cho người ta cảm giác chúng xuất phát từ nhiều tu hành giả khác nhau, hoặc thậm chí không phải là tu hành giả.

Nhưng chúng lại giao hòa vào nhau tạo thành kiếm thế.

Thanh kiếm trong tay Nguyên Vũ Hoàng Đế vẫn như cũ đâm vào cái bình đen đang giấu Yến Anh.

"Đan Hỏa Kiếm không phải kiếm chân chính."

Vừa đâm, Nguyên Vũ Hoàng Đế vừa nói với Hàn Thần Đế: "Bản thân kiếm là vật sắc bén, những vật khác tuy cũng cường đại nhưng không có khả năng đâm xuyên như kiếm. Từ thời cổ, kiếm đã được xếp đứng đầu ngàn vạn binh khí, há lại có thứ nào khác có thể bằng sao?"

Chiếc bình đen vang lên âm thanh vỡ vụn.

Thanh kiếm trong tay y đã đâm nứt cái bình đen.

Cái bình đen vỡ ra, hiện ra Yến Anh bên trong.

Thanh kiếm tiếp tục đâm tới, đâm vào cơ thể Yến Anh.

Trừ Tề Đế, đây là lần đầu tiên mọi tu hành giả Vương Triều Đại Tề nhìn thấy Yến Anh, nhưng ai cũng biết Yến Anh rất quan trọng với Vương Triều Đại Tề .

Một kiếm này đâm vào người Yến Anh, người nước Tề đều rên lên đau đớn.

Trên đời không có khả năng làm ra được viên Đạo Thiên Đan thứ hai.

Nên trên đời không có khả năng có người thứ hai chịu được một kiếm của Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Huống chi một kiếm này của Nguyên Vũ Hoàng Đế mạnh hơn nhát kiếm ám sát Hàn Thần Đế rất nhiều.

Yến Anh bay ngược ra sau.

Thanh kiếm rời khỏi cơ thể hắn, phát ra những âm thanh rầm rì.

Không biết âm thanh này là do những luồng nguyên khí mạnh yếu khác nhau của thanh kiếm phát ra hay là do sự ma sát của thân kiếm và cơ thể Yến Anh phát ra.

Nhưng thanh kiếm đã đâm xuyên qua tim của Yến Anh, để lại một lỗ thủng cỡ cái chén ăn cơm.

Người bị vết thương như vậy thường không ai sống được.

Nên người Tề rất đau buồn.

Nhưng Yến Anh rất bình thản, hắn vẫn chưa chết.

***

Ai nấy đều như ngừng thở, không phải vì không thể tin được mà vì không khí trên đỉnh Lộc Sơn quá mức âm hàn.

Âm hàn tới mức người ta tưởng mình đang bị ngâm trong cỗ quan tài dưới mộ sâu, lạnh lẽo và đáng sợ tới mức không ai dám nhúc nhích chứ đừng nói tới hít thở.

Trong mắt Nguyên Vũ Hoàng Đế lại hiện lên vẻ khiếp sợ.

Đạo Thiên Đan hiện thế, theo lý người có thể làm cho y khiếp sợ hôm nay phải là Hàn Thần Đế, nhưng trên thực tế, từ lúc ra tay đến bây giờ, người làm cho tâm cảnh của y phải chấn động đều là viên tông sư này của Đại Tề.

Khí tức âm hàn đậm đặc hiện giờ đều xuất phát từ trên người Yến Anh.

Vết thương trên người hắn không hề có máu chảy ra, máu thịt nhìn thấy bên trong vết thương cũng không phải là máu thịt bình thường, mà chúng trơn bóng, tỏa ra hào quanh âm u lạnh lẽo.

Trong cơ thể hắn, sau nhát kiếm kia, không còn quả tim nên máu cũng không thể lưu thông tuần hoàn.

Và Yến Anh cũng không hề có hơi thở.

Cả người hắn tỏa ra khí âm hàn làm người ta sởn hết cả gai ốc, giống như một… cương thi.

Thân là tu hành giả Bát cảnh, Nguyên Vũ Hoàng Đế đương nhiên biết cái gọi là con người sau khi chết đi, biến thành cương thi là một chuyện cực kỳ vớ vẩn, không có căn cứ.

Y thu kiếm về, giọng lạnh tanh: "Không ngờ Sơn Âm tông lại có được thủ đoạn bậc này, không ngờ ngay từ đầu, ngươi đã không hề nghĩ mình sẽ sống."

Yến Anh đáp lại, khiến cả đỉnh núi như có một ngọn Âm Phong đậm dày thổi qua: "Ta vẫn đang còn sống."

Sở Đế nghiêm mặt, đứng dậy, khom người thi lễ với Yến Anh.

Đối với một Đế Vương, hành lễ như vậy là rất nặng, huống chi lão còn không phải là Đế Vương Đại Tề Vương Triều mà là Đế Vương của nước Sở.

Đối thoại giữa Nguyên Vũ Hoàng Đế và Yến Anh khá là khó hiểu, đa số đều không hiểu được, trừ một vài người.

Yến Anh bây giờ không còn là vật sống, trong cơ thể hắn hiện giờ, âm khí đã lưu chuyển thay thế cho khí huyết, cả người biến thành vật chứa thuần túy, mà có thể làm cho âm khí lưu chuyển thay cho khí huyết, có thể thúc giục chân nguyên thì chỉ có thể xảy ra khi thức niệm cực kỳ kiên định, đã hoàn toàn vượt qua sợ hãi sinh tử.

Nhưng thần hồn mất đi sự bồi dưỡng của cơ thể, giống như niệm lực trong phi kiếm sau khi tiêu hao không được bổ sung, ý niệm dù có cường đại đến cỡ nào thì cuối cùng cũng sẽ từ từ bị tiêu tán.

Yến Anh đương nhiên biết mình không phải là đối thủ của Nguyên Vũ Hoàng Đế, thế nhưng hắn vẫn lộ rõ địch ý với Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Từ lúc hắn lộ ra địch ý với Nguyên Vũ Hoàng Đế, hắn đã quyết định sẽ dùng cách thức này.

Dù trận chiến này kết quả là thắng hay bại thì hắn đều nhất định sẽ chết.

Ý chí của hắn, đã vận lên hết sức, chèo chống cho hắn quyết đấu một trận phân ra thắng bại với Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Vì Hàn Thần Đế nhờ Đạo Thiên Đan không thể bị giết chết.

Dần dần, đã có thêm người hiểu ra được vấn đề.

Trong lòng tu hành giả Vương Triều Đại Tề, không chỉ có đau buồn mà còn là sự bi tráng.

Từ hồi Vương Triều Đại Tần đánh nhau với tam triều Hàn, Triệu, Ngụy, Nguyên Vũ Hoàng Đế đã rất khó bị giết chết.

Vì bên cạnh y lúc nào cũng có rất nhiều tu hành giả cực mạnh.

Nhưng những cường giả nghịch thiên đó của Ba Sơn Kiếm Tràng hiện giờ đều đã mất.

Hàn Thần Đế và Yến Anh, là hai người có khả năng giết chết Nguyên Vũ Hoàng Đế nhất hiện nay.

***

Yến Anh giơ tay lên, đánh một chưởng về phía Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Tất cả âm khí cơ thể hắn tích góp được, đều được đánh ra hết vào trong chưởng này.

Rút ra hết âm khí trong người, sẽ làm cho hắn phải chết ngay, nhưng hắn đã không buồn cân nhắc tới tình hình cơ thể của mình nữa.

Nguyên Vũ Hoàng Đế vung kiếm.

Thanh kiếm màu vàng sáng chạm vào chưởng của Yến Anh.

Những luồng khí tức bắn tóe ra xung quanh, không khí bị đông lại thành từng khối, biến thành những tảng băng màu xám đen, rơi xuống đất, sau đó lại biến thành những cột khói đen, tan thành những đợt âm phong khủng khiếp.

Kiếm khí đâm vào lòng bàn tay Yến Anh .

Hai ngón tay của hắn bị cắt đứt, cả người vang lên âm thanh nứt rạn và nổ vỡ.

Nhưng ánh mắt hắn vẫn lạnh tanh.

Hai ngón tay bị cắt đứt không rơi xuống đất, mà lại như phi kiếm bắn thẳng tới đâm vào hai mắt của Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Ngọc nát đá tan, bi tráng đến mức không thể diễn tả thành lời.

Q3 - Chương 48: Nguyền rủa

Hàn Thần Đế quát một tiếng, đan hỏa kiếm biến thành một sợi dây lửa mềm mại, quấn lấy thanh trường kiếm màu vàng sáng trên tay Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Thanh kiếm màu vàng sáng hơi trầm xuống.

Hai ngón tay của Yến Anh chỉ cách hai mắt Nguyên Vũ Hoàng Đế hơn mười thước, Nguyên Vũ Hoàng Đế không thể kịp vung kiếm lên chém hai ngón tay đó, nhưng mắt của y đã lóe lên, biến thành màu vàng sáng hệt như màu của thanh trường kiếm trong tay.

"Phốc!" "Phốc!"

Hai ngón tay đâm vào hai mắt, vang lên hai âm thanh lạ nặng nề.

Mọi người đều mở to mắt, cố mà nhìn cho rõ.

Hai con mắt vàng của Nguyên Vũ Hoàng Đế khẽ rung, nguyên khí ẩn chứa trong hai ngón tay xuyên vào trong mắt y, biến mất.

Hai ngón tay mất đi sức mạnh, hóa thành tro bụi, bị một cơn gió quét qua, không còn bóng dáng tăm hơi.

"Vũ Thiên Kim Thân."

Sở Đế phun ra bốn chữ, rút cuộc lão cũng đã biết Nguyên Vũ Hoàng Đế chủ tu chân nguyên quyết pháp gì. Bây giờ trên người Nguyên Vũ Hoàng Đế không còn vầng sáng chướng mắt nào nhưng trong mắt Sở Đế, y vẫn vô cùng chướng mắt, khiến lão phải đau lòng khép hờ mắt lại.

Cùng đau lòng khép mắt còn có Tề Đế.

Từ sau khi lên ngôi, Nguyên Vũ Hoàng Đế đã lập tức bắt đầu bế quan, không ai biết được tu vi của y, không ai biết y đã đột phá Bát cảnh, thế gian đều đoán già đoán non tu vi của y, bây giờ mọi thứ đều đã được công bố, mọi người càng lúc càng cảm thấy thực không thể nào tin được.

Ngày xưa, tuyệt học của những tu hành giả mạnh nhất của Trường Lăng đều đến từ Ba Sơn Kiếm Tràng, nhưng "Vũ Thiên Kim Thân" lại không phải xuất từ Ba Sơn Kiếm Tràng mà là bí điển của một trong những quý tộc xưa – Vũ Hóa Môn Phiệt của Trường Lăng.

Trong truyền thuyết, sau khi tu luyện được tới Thất Cảnh trở đi, Vũ Thiên Kim Thân không những có thể giúp cho bản thân dung nạp được lượng chân nguyên kinh người, mà còn có thể dung nạp được nguyên khí và sức mạnh của địch nhân. Nhưng từ khi tổ tiên của Vũ Hóa Môn Phiệt nghĩ ra công pháp này tới nay, chưa từng có ai tu luyện được Vũ Thiên Kim Thân đến Thất cảnh thành công.

Không ngờ nhiều năm sau thời biến pháp, Vũ Hóa Môn Phiệt bị diệt, môn bí pháp này lại được kẻ đã diệt Vũ Hóa Môn Phiệt là Nguyên Vũ Hoàng Đế tu luyện thành.

Người Vũ Hóa Môn Phiệt có lẽ cũng biết sự huyền bí của môn bí pháp này nhưng toàn bộ người trong môn đã bị diệt, không ai thoát được nên bây giờ, chỉ nhờ biểu hiện hôm nay của Nguyên Vũ Hoàng Đế mọi người mới biết được môn công pháp này nghịch thiên tới mức nào.

"Oanh" một tiếng nổ vang.

Bên trên thanh trường kiếm màu vàng sáng như có một cơn sóng lớn dâng lên.

Đan Hỏa Kiếm đang quấn quanh nó bị hất vung ra.

Bụng của Hàn Thần Đế bị chém tan nát, máu thịt vỡ ra tung tóe, cả Khí hải như muốn nổ tung, nhưng nhờ Đạo Thiên Đan hắn mới không chết.

Đan hỏa bắn ra sức lực rất mạnh, có một đốm đan hỏa rơi trúng lưng Yến Anh, tạo nên một vết thương sâu.

Nguyên Vũ Hoàng Đế càng lúc càng thể hiện ra tu vi và công pháp vô địch thiên hạ, nhưng trong lòng Yến Anh, vẫn vô cùng bình tĩnh và kiên định.

Thắng bại không phải ở chỗ này.

Hắn và Hàn Thần Đế không cần phải giết chết Nguyên Vũ Hoàng Đế, chỉ cần làm tiêu hao hết sức mạnh của Nguyên Vũ Hoàng Đế, làm cho hắn phải trọng thương.

Trên mặt hắn tuôn ra khói đen nồng đậm, như muốn tạo thành một tấm mặt nạ trên mặt.

"Ngươi quả là một tu hành giả thú vị."

Nguyên Vũ Hoàng Đế khẽ nói, vung kiếm khẽ chém một nhát.

Trên mặt đất hiện lên một vết kiếm nhẹ nhàng nhưng nó lại mang theo một sức mạnh thần bí, ánh sáng từ vòm trời trên cao đều chiếu vào trong vết kiếm, tạo thành một tấm màn sáng ngời, ngăn cách Hàn Thần Đế với y và Yến Anh.

Y nhìn Yến Anh, vẻ khó hiểu: "Rõ ràng là Thất cảnh mà lại có thể chiến đấu với Bát cảnh, tu hành giả như ngươi, trên đời chẳng có được mấy người, mà sau này cũng không có bao nhiêu. Nhưng quả nhân thực lòng không rõ, quả nhân với tu hành giả Đại Tề đâu có bao nhiêu ân oán, sao ngươi cứ ác cảm với quả nhân như thế?"

Có thể làm mình không màng tới sinh tử, đương nhiên ác cảm đó phải rất mãnh liệt, Nguyên Vũ Hoàng Đế không nghĩ rằng một người giống như Yến Anh lại vì để Đại Tề Vương Triều lấy được ít lợi ích gì đó từ Lộc Sơn hội minh mà quyết ý chết trận.

"Những người giống như ngươi, dù có phải chết cũng chỉ có thể vì người mình yêu mà chết, chứ không bao giờ vì một tòa thành trì, hay mấy trăm dặm đồng bằng mà chết." Nguyên Vũ Hoàng Đế nhìn Yến Anh chăm chú: "Ngươi nói cho quả nhân, rút cuộc là vì sao?"

Những tu hành giả cường đại đều có những điểm cổ quái, có những chuyện đối với người thường không hề có ý nghĩa, nhưng đối với họ thì lại rất quan trọng.

Trong mắt Yến Anh hiện lên sự trào phúng.

"Ngươi hỏi ta vấn đề như vậy? Ta nghe nói ngươi rất không thích người họ Vương, tất cả những ai mang họ Vương ở Trường Lăng đều sẽ không bao giờ được trọng dụng, ngươi nói cho ta biết đấy là vì sao?"

Nguyên Vũ Hoàng Đế nheo mắt.

"Không phải là vì Vương Kinh Mộng hay sao, không phải là vì ngươi e ngại 'người đó' hay sao?"

Yến Anh nhìn Nguyên Vũ Hoàng Đế, nhếch mép cười khinh miệt: "Buồn cười, ngươi vì e ngại hắn mà xóa sạch tất cả những sách sử có liên quan tới hắn, buồn cười cho người Trường Lăng bị ngươi giết đến mức phát sợ, không dám nhắc tới cái tên đó, nhưng không phải vẫn dùng từ 'người đó' để gọi hắn hay sao? Khiến cho cái từ 'người đó' đã trở thành tên riêng chỉ dành cho hắn."

Giọng Yến Anh vang vọng trên đỉnh núi, trong không trung bắt đầu vang lên tiếng sấm sét, như có người đang nổi giận ở trên đó.

"Kỳ thật mọi người đang ở đây đều biết, Vương triều Đại Tần có được sự phong quang của ngày hôm nay đều là nhờ hắn và những người Ba Sơn Kiếm Tràng đi theo hắn. Ngươi với Trịnh Tụ chỉ là hai kẻ ăn cắp đáng xấu hổ, đi đánh cắp công lao của hắn mà thôi."

Sự trào phúng trong mắt Yến Anh càng ngày càng đậm, giọng hắn đầy vẻ ghét cay ghét đắng: "Chính ngươi cũng biết, hắn sẽ luôn là tu hành giả mạnh nhất của Trường Lăng, hồi đó ngươi không bằng hắn, sau này cũng sẽ như vậy, nếu hắn có thể sống đến bây giờ thì ngươi lúc này cũng sẽ vẫn không thể trở thành đối thủ của hắn. Nên đối với những tu hành giả như ta, chỉ có hắn mới xứng đáng là địch nhân số một."

"Ba năm trước khi ngươi đăng cơ, có tông sư nào mà không coi hắn là địch nhân số một?"

"Hắn chính là mục tiêu ta đuổi theo cả đời này, chiến thắng một kẻ địch như vậy, mới chính là mục tiêu tu hành của cả cuộc đời ta."

"Nhưng hắn lại đã chết, vì sự phản bội và âm mưu vô sỉ, đáng hận nhất chính là, ta phát hiện ra ta không thể nào xem ngươi với Trịnh Tụ làm đối thủ của ta được."

"Đột nhiên không còn đối thủ, tu hành bao nhiêu năm trở nên không còn ý nghĩa, không có ai có thể khiến cho ta vừa mắt để làm một địch thủ, ta đã gặp rất nhiều kẻ muốn làm địch thủ của ta, nhưng ngay cả việc khiến cho ta sinh ra cảm giác kính ý cũng không có. . . sự nhàm chán này quả là đáng sợ."

Yến Anh nhìn Nguyên Vũ Hoàng Đế, nói không ngừng.

Lý do của hắn, nhiều người không thể nào chấp nhận được, có người còn cảm thấy nó thực là vớ vẩn, nhưng ai cũng thấy được, ngữ khí của hắn nghiêm túc và trịnh trọng, là tiếng lòng thực sự

của hắn.

"Trước hồi hắn chết, ta vốn chỉ có địch ý với hắn, nhưng sau khi hắn chết, ta lại phát hiện ra trên người hắn càng ngày có càng nhiều những điểm đáng để ta phải kính trọng. Thích một người có lẽ cần rất nhiều lý do, ta đương nhiên không thể nói là thích hắn, nhưng căm ghét một người không cần phải có nhiều lý do."

Ánh mắt Yến Anh nhìn Nguyên Vũ Hoàng Đế càng lúc càng thêm căm ghét: "Nên từ lúc ngươi đăng cơ, ta đã quyết tâm phải giết chết ngươi."

Vì đây là vấn đề Nguyên Vũ Hoàng Đế hỏi nên y luôn im lặng lắng nghe.

Sau đó y mới lạnh lùng nói: "Chỉ có người cố chấp mới đi xa được đến cuối con đường, dù ngươi đã mang tới cho quả nhân nhiều điều kinh ngạc, nhưng ngươi quả thực là một kẻ ngu xuẩn, những kẻ giống như ngươi vẫn luôn hi vọng đột phá Bát cảnh, nhưng lại vào những lúc nhất thời hứng lên mà không màng sinh tử, ngay cả việc xem xét thời thế cũng còn không biết, ngu không tả nổi."

"Thế gian có ai mà không phải là người ngu xuẩn? Dù có cố gắng đến mức nào, đến cuối cùng cũng không phải đều trở về với đất vàng hay sao?" Yến Anh nở nụ cười ngạo nghễ: "Ngươi căn bản không hiểu được cái gì gọi là niềm vui, những kẻ ngay cả niềm vui là gì cũng còn không biết, thì dù có được cả thiên hạ cũng không sống được thoải mái."

Nguyên Vũ Hoàng Đế hít sâu một hơi, cả người toát ra khí thế cường đại: "Nếu có được thiên hạ, quả nhân sẽ vui sướng."

Yến Anh nhìn y mỉa mai: "Sợ rằng tới khi có được thiên hạ, thì ai cũng chỉ muốn chết, mà đến chết cũng còn không tìm thấy được niềm vui."

Ánh mắt của hắn rất ác độc, ngữ khí cũng rất ác độc.

Nên những lời hắn nói, chẳng khác gì một câu nguyền rủa.

Q3 - Chương 49: Nhất kiếm bình sơn

Nguyên Vũ Hoàng Đế không nói gì thêm, đôi môi của hắn mấp máy nhanh, tựa như hai lưỡi kiếm mỏng.

Nhưng Yến Anh lại không hề ngừng lại, chỉ nhìn Nguyên Vũ Hoàng Đế nói tiếp: "Nhưng ngươi cuối cùng vẫn là người chứ không phải thần. Vũ Thiên Kim Thân tuy rằng tuyệt diệu, nhưng cũng phải tuân theo quy tắc của Thiên Địa Nguyên Khí. Nhìn ngươi điểm nhiên như không có việc gì xảy ra, những thực ra đã tạo ra một cái huyệt vị trên người, dung nạp sát ý cùng lực lượng của đối thủ. Loại sát ý và lực lượng này tồn tại bên trong cơ thể ngươi như vậy, cũng không tự nhiên biến mất, cuối cùng sẽ có ngày nó bạo phát ra."

Đỉnh Lộc Sơn lại càng thêm yên tĩnh, ánh mắt mỗi người đều vô cùng phức tạp.

Những lời này có liên quan đến tu vi luôn ẩn tàng của Nguyên Vũ Hoàng Đế, hơn nữa lại từ chính miệng của một tông sư như Yến Anh nói ra với ngữ khí vô cùng xác định, nên tuyệt đối sẽ không sai lệch.

Ánh mắt Nguyên Vũ hoàng đế nheo lại một chút, cũng mỏng như hai lưỡi kiếm.

Đối với Nguyên Vũ hoàng đế, Hàn Thần Đế và Yến Anh trong mắt hắn đương nhiên đều không phải là đối thủ, những hắn cũng không thể dây dưa với hai người này thêm nữa.

"Nên kết thúc thôi."

Hắn chậm rãi tự nhủ trong lòng một câu, sau đó lại giơ trường kiếm màu vàng nhạt trong tay lên.

Đối với một đại Kiếm Sư mà nói, Kiếm ý chính là cách tốt nhất để bày tỏ tiếng lòng.

Khi hắn giơ kiếm lên, tất cả mọi người ở đây cũng đồng thời hiểu rằng, thời khắc phân ra thắng bại đã đến.

Vô số luồng ánh sáng chói mắt từ trên không trung chiếu xuống, vượt qua nhận thức về tốc độ cực hạn của tất của những người tu hành, liên tục không ngừng, dũng mãnh tiến vào trong thân thể hắn. Thân thể của Nguyên Vũ Hoàng Đế ẩn bên trong vô số chùm tia sáng, nhưng tất cả mọi người đều có cảm giác như thân thể của hắn đang không ngừng bành trướng, không ngừng cao lớn lên.

Thân thể của Nguyên Vũ Hoàng Đế, trong nhận thức của tất cả mọi người, giống như bầu trời cao, không ngừng mở rộng.

Hàn Thần Đế hiểu thời khắc này cuối cùng cũng đã đến, hắn không có chút sợ hãi nào, ngược lại trên mặt còn có nét vui mừng vì được giải thoát.

Hắn hít sâu một hơi, mượn nhờ áp lực nguyên khí của Nguyên Vũ Hoàng Đế lúc này đang tản mạn ra khắp mọi nơi, đem tất cả Đan khí hội tụ lại tại một chỗ sâu trong cơ thể.

Thân thể của hắn như khô quắt, thu nhỏ lại, ánh sáng màu đỏ bên ngoài cơ thể hoàn toàn tiêu tán.

Khí tức nội liễm, thân thể của hắn liền bay ra trước, hướng về phía Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Lúc này, khắp người Nguyên Vũ hoàng đế ở bên trong vầng sáng đều tỏa ra một khí thế bá đạo, khiến quỷ thần cũng phải tránh lui. Một mũi kiếm tỏa sáng đâm thẳng ra phía trước, mang

theo uy lực tựa hồ như đã vượt ra khỏi phạm trù nhận thức của tất cả những người tu hành, cảm giác như Thiên Đạo vốn hư vô mờ mịt giờ đã tới gần.

Một kiếm này hoàn toàn giống như đại thế của Thiên Đạo, không phải là thứ mà sức người có thể ngăn cản, chỉ đối mặt thôi đã thập phần khó khăn. Nhưng trong ánh mắt của Hàn Thần Đế dần lộ ra một tia sáng yêu dị, cả người bay thẳng đến đụng vào mũi kiếm đang đi tới.

Trong màn sáng, Nguyên Vũ Hoàng Đế liếc nhìn Hàn Thần Đế.

Hai hàng lông mày như kiếm liền nhíu lại.

Hắn cảm giác được Hàn Thần Đế muốn làm gì, nhưng lúc này chính là thời khắc hắn đang cường đại nhất. Một kiếm thế như vậy, ngay cả chính hắn cũng không có khả năng thay đổi.

Trường kiếm màu vàng nhạt trong tay hắn mang theo một lực lượng không phải của nhân gian, tùy ý lao về phía trước.

Cách mũi kiếm mấy trượng, mặt ngoài thân thể của Hàn Thần Đế cũng đã xuất hiện hàng trăm vết nứt.

Phía trước trường kiếm màu vàng tràn ngập vô số những bóng kiếm trong suốt, bay lượn vô thanh vô tức.

Trên người Hàn Thần Đế đầy những vết thương, nhưng lại không hề có Đan khí tuôn ra.

Trong tích tắc, hắn quay đầu lại với Yến Anh đằng sau lưng, gật đầu thi lễ.

Chỉ một khắc sau thân thể của hắn liền bị cắt thành vô số mảnh, văng ra ngoài. Đế Vương cuối cùng của một vương triều, chỉ trong khoảng thời gian vài hơi thở, đã triệt để biến mất khỏi cõi đời.

Nhưng còn có một luồng Đan quang đỏ thẫm đang thiêu đốt, cứ như vậy đánh lên mũi kiếm vàng, sau đó mạnh mẽ nổ tung.

“ Ầm”, một tiếng nổ vang lên.

Thiên Địa chấn động.

Tất cả mọi người đều cảm thấy như có một ngọn núi ập tới.

Những người tu hành gần nơi chiến đấu nhất liền trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Đan Hỏa đỏ thắm, mãnh liệt cuộn trào, giống như một ngôi sao băng nổ tung ra, để lại ánh lửa chói chang đến cay mắt, nhưng tất cả đều cố cưỡng ép mở to đôi mắt mình ra, không muốn bỏ qua bất kỳ một khoảnh khắc nào của hiện tại.

Nguyên Vũ Hoàng Đế cũng cảm thấy được có một ngọn núi khổng lồ đang áp tới, ánh sáng của thanh trường kiếm màu vàng trong tay hơi ảm đạm đi.

Những vào thời điểm Hàn Thần Đế nghênh đón kiếm, hắn cũng cảm giác được đối phương muốn đem toàn bộ lực lượng còn lại của Đạo Thiên Đan triệt để bắn ra trong một kích, nên tâm cảnh của hắn vẫn tuyệt đối bình tĩnh như trước. Khí tức trong cơ thể hắn hơi chấn động, khí thế của trường kiếm trong tay ngược lại lại càng bá đạo chém ra.

Đan Hỏa hết sức cuồng bạo liền bị cắt ngọt, trở thành hai bán cầu giống hệt nhau, sau đó biến thành vô số đầu hỏa long bắn ra tung tóe.

Cũng vào lúc này, ngón cái tay trái của Yến Anh liền hơi cong, bật lên trên không trung.

Trong không khí cuồng bạo bỗng nhiên xuất hiện một kiếm quang màu đen vô cùng âm lãnh.

Một đạo kiếm quang vô thanh vô tức, tựa như dây đàn đứt đoạn, Kiếm Ý vô hình vô tích xuất theo,như không biết từ đâu lượn tới, chém chuẩn xác vào giữa hai mắt của Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Lúc trước đối diện với bao công kích, Nguyên Vũ Hoàng Đế về cơ bản vẫn chưa từng né tránh, vậy mà lần này hắn bỗng nhiên nhắm mắt lại, khẽ cúi đầu

Xoẹt, một tiếng động nhỏ khẽ vang lên từ đuôi lông mày trái của hắn.

Kiếm quang màu đen vừa chạm vào đuôi lông mày, thân thể của hắn đã như biến thành thiên địa mênh mông giống với lúc trước, muốn hút lấy toàn bộ sức mạnh của kiếm quang kia. Nhưng tất cả mọi người đều có thể thấy rõ một tia máu tươi bỗng phun ra, ở lông mày trái của hắn đã có một vết thương.

Lông mày trái của hắn đã đứt đoạn.

"Tâm hữu linh tê, vô hình vô tích, không thể tìm ra. . ."

Sở Đế cùng một ít lão già ở đây đã nhìn ra Kiếm Ý này của Yến Anh dường nhưlà đến từ 'người đó'. Ngày trước một tông sư như Yến Anh vốn coi 'người đó' là mục tiêu duy nhất để tu hành, vì vậy cũng đã khổ công không ít để tìm hiểu thủ đoạn của hắn.

Vào lúc này, không thể biết được Yến Anh là cố ý muốn chọc giận đối phương, hay là thực sự cảm thấy Kiếm Thế đó đúng là phương pháp đối địch tốt nhất. Thời gian quá ngắn ngủi, căn bản không đủ cho bất cứ người nào ở đây có thể suy nghĩ gì.

Một đóa Hắc Lan nở rộ trong tay của Yến Anh.

Đóa Hắc Lan này tựa như có sinh mệnh, tản mác ra một khí tức vô cùng tham lam đối với máu tươi đang rơi ra từ lông mày của Nguyên Vũ Hoàng Đế. Sau đó, trong nháy mắt đóa Hắc Lan đó

bỗng biến mất, trở thành mấy đạo hắc khí, thẩm thấu những tia máu tươi kia rồi tan vào quầng sáng quanh người Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Tất cả mọi người đều không nhận ra được Yến Anh đang thi triển loại thủ đoạn gì.

Rất nhiều người đều đưa ánh mắt vô cùng chờ mong nhìn vào Nguyên Vũ Hoàng Đế, hi vọng hắn sẽ ngã xuống, hoặc là lui bước.

Nhưng Nguyên Vũ Hoàng Đế chỉ hơi chấn động thân hình.

Trường kiếm màu vàng trong tay hắn vẫn tiếp tục chém ra.

Kiếm thế lâm ly đến tận cùng.

Không khí giữa hắn và Yến Anh vặn vẹo kịch liệt, cuối cùng một tiếng nứt rắc rắc vang lên, tất cả mọi thứ đều bị cắt vỡ.

Thân thể Yến Anh triệt để dừng lại.

Hắn khẽ nhíu mày, bình tĩnh cúi đầu.

Nguyên Vũ Hoàng Đế liền thu hồi kiếm lại.

Vô số luồng sáng đang chiếu xuống trên không trung đã bắt đầu tiêu thất.

Trong nhận thức của tất cả những người ở đây, thân hình vốn đang ngày càng cao lớn của hắn cũng kịch liệt thu nhỏ lại.

Thân thể của Yến Anh ở phía trước lại không có bất kỳ điều gì dị thường.

Những chính tại thời điểm hắn cúi đầu xuống, sau lưng hắn liền xuất hiện một luồng ánh sáng sáng ngời.

XOẸT XOẸT XOẸT XOẸT. . . .

Vô số luông Âm Khí đen trầm bắn ra dọc theo những luồng ánh sáng đó.

Giống như những giọt nước đen đang chảy xuôi trên mặt kính thủy tinh.

Bên trong âm khí đen trầm ẩn chứa một lực lượng như núi.

Nhưng tất cả mọi người đều cảm giác được trong thiên địa thậm chí có một cỗ lực lượng còn cường đại hơn, kinh khủng hơn đang phi hành.

Đó là một đạo kiếm quang.

Có người đưa mắt về phía đối diện của Nguyên Vũ Hoàng Đế, về phía đỉnh núi đối điện đỉnh Lộc Sơn này.

Cuối cùng cũng có người hiểu ra , đạo kiếm quang chém xuyên qua thân thể của Yến Anh, đã bức toàn bộ lực lượng trong người hắn ra ngoài.

Mà bây giới, đạo kiếm quang đó lại đang hướng về phía ngọn núi đối diện kia.

Đỉnh núi đó đột nhiên chấn động.

Một vòng bụi tỏa ra ngay dưới đỉnh núi.

"Tách Tách Tách Tách", trong tích tắc vô số âm thanh vụn vỡ vang lên.

Rồi vô số âm thanh vỡ vụn lại hội tụ lại, trở thành một tiếng nổ kinh khủng.

Tất cả mọi người đều rung động khôn xiết.

Dọc theo vòng sóng bụi, thân núi đã tách ra làm hai đoạn, ngọn núi không biết nặng bao nhiêu ngàn cân lăn xuống, phát ra

một tiếng vang khủng khiếp mà tất cả mọi người cả đời đều chưa từng nghe được.

Vét chém xẻ đôi thân núi trơn nhẵn như gương.

Ngọn núi kia vốn còn to hơn Lộc Sơn một chút, vậy mà bị một kiếm này chém vào, từ mặt đất cho đến đỉnh núi đều trơn nhẵn.

Sóng bụi khổng lồ dâng lên.

Một ngọn gió lớn vọt tới từ phía sau, bị cản lại bởi thân núi tàn khuyết.

Quét xuyên qua làn bụi mù đang ngày càng mỏng manh, khai thông lại tầm nhìn.

Đăng sau quả núi là một lòng sông bằng phẳng.

Xuyên qua lòng sông, có thể đánh nước Sở, cũng có thể công nước Yến, hoặc đánh tới nước Tề.

Trường kiếm màu vàng nhạt trong tay Nguyên Vũ Hoàng Đế đã biến mất.

Hắn nhìn Yến Anh đang cúi đầu, lại nhìn vẻ rung động khó tả của tất cả mọi người, rồi nhìn ngọn núi đã bị hắn một kiếm xẻ đôi, nói: " Quả nhân muốn ngọn núi kia."

Q3 - Chương 50: Ám sát hoàng đế

"Quả nhân muốn ngọn núi kia. . . Quả nhân muốn ngọn núi kia. . ."

Giọng nói lúc này của Nguyên Vũ Hoàng Đế rất bình thản, nhưng lại nhẹ nhàng lướt qua cuồng phong trên đỉnh Lộc Sơn vang vọng giữa núi rừng, giống hệt như tiếng sấm nổ trong đầu óc của mỗi một người.

Ngọn núi đó nằm sau Lộc Sơn, sâu vào trong đất Tần.

Lão muốn được ngọn núi đó, hiển nhiên có nghĩa là muốn bỏ toàn bộ dãy Lộc Sơn này vào trong túi.

Lộc Sơn đứng song song với Vu Sơn, là nơi giáp ranh của nhiều vùng đất. Nếu là nơi này thuộc về Đại Tần Vương Triều, cũng đồng nghĩa với việc biên giới Đại Tần Vương Triều được mở rộng ra thêm trăm dặm, nguyên cả vùng núi Vu Sơn sẽ nằm gọn dưới quyền khống chế của Đại Tần Vương Triều.

Trên thực tế, bản thân vùng này chính là một nơi xung yếu. Nếu đóng quân ở dãy núi này, tiến có thể công, lui có thể thủ, giống như một mũi chủy thủ có thể đâm sâu vào lãnh thổ các nước khác bất cứ lúc nào.

Nhưng lúc này, trong số tất cả những người có mặt trên đỉnh Lộc Sơn, không một ai kịp phán đoán ra dã tâm của Nguyên Vũ Hoàng Đế lẫn ý nghĩa sâu xa khi nơi này biến thành lãnh thổ nước Tần. Tất cả mọi người vẫn còn đang ngây ra nhìn ngọn núi bị gọt bằng, còn đang đắm chìm hồi tưởng lại cảnh giới mà ông ta đã thể

hiện ra.

Thông thường, tu vi và lực lượng của một cá nhân không có vai trò quá lớn trong hầu hết mọi việc. Nhưng nếu tu vi và lực lượng của một ai đó cường đại đến một trình độ nhất định, ví như U Đế năm xưa chẳng hạn, vậy thì tất cả mưu lược sẽ trở nên không còn ý nghĩa gì nữa.

Nguyên Vũ Hoàng Đế có lẽ không còn kém quá nhiều so với U Đế thời điểm năm ấy?

Cần bao nhiêu tu hành giả Thất Cảnh mới có thể giết chết được ông ta?

Đây là vấn đề đầu tiên mà rất nhiều người có mặt ở Lộc Sơn đang tự hỏi.

Lúc này Đinh Ninh cũng đang suy ngẫm về vấn đề đó. Hắn nhìn ngọn núi bị một kiếm gọt bằng với gương mặt hơi tái đi.

Tu vi của hắn kém quá xa hầu hết những Tu Hành Giả đang có mặt tại nơi đây. Một vài cuộc giao chiến mà nguyên khí dao động không quá kịch liệt thì hắn khó có thể cảm nhận được. Nhưng một kiếm cuối cùng vừa rồi của Nguyên Vũ Hoàng Đế đã đạt đến cực hạn, khiến cho hắn được cảm nhận bằng tất cả các giác quan.

Lúc này, cảnh giới tu vi của Nguyên Vũ Hoàng Đế đã không còn là bí mật đối với hắn nữa.

Tu vi của Nguyên Vũ Hoàng Đế vượt nguyên cả một tiểu cảnh giới so với hắn đã dự đoán.

Thì ra ông ta không chỉ mới vừa bước chân vào Bát Cảnh, mà đã tới Bát Cảnh trung giai!

Bát Cảnh trung giai, đã là tu vi vô địch trên đời này.

"Tu vi cùng với lực lượng một kiếm kia của ngươi không phải hoàn toàn bắt nguồn từ chính bản thân ngươi. Nếu ngươi đã lựa chọn con đường như vậy, tu thành kiếm như vậy, tương lai ta không hẳn là không có khả năng đánh bại ngươi." Trong lúc nhìn ngọn núi bị một kiếm gọt bằng đó, trong đầu Đinh Ninh đồng thời vang lên mấy câu nói này.

Trên bầu trời không còn ánh sáng rạng ngời chiếu xuống nữa, đôi mắt con rồng cuộn mình trên long bào Nguyên Vũ Hoàng Đế rõ ràng đã u tối lại.

Sắc trời cũng lập tức u tối, tầng mây bị Nguyên Khí Thiên Địa khủng bố nhào nặn đổi sang màu xám đen, sau đó biến thành vô số giọt mưa rơi xuống.

Một loạt tiếng khóc bi thương chợt vang lên.

Những tiếng khóc đó đến từ khu vực của Đại Tề Vương Triều.

Mặc dù Hàn Thần Đế đã hoàn toàn tan biến thành khói bụi, nhưng bởi bản thân lão ta không phải là người Đại Sở Vương Triều, cho nên từ khi lão chết đến giờ, tất cả người của vương triều không mấy thương cảm lão ta. Yến Anh thì khác hẳn. Mặc dù bình thường không xuất thế, nhưng trên thực tế, lão lại chính là đệ nhất tông sư của Đại Tề Vương Triều, được những Tu Hành Giả Đại Tề, những người biết được những sự tích liên quan đến lão, cuồng nhiệt sùng bái.

Thực tế, tất cả lực lượng trong cơ thể lão đã bị một kiếm của Nguyên Vũ Hoàng Đế lấy đi, thân xác đã bị thực sự bị cắt thành hai đoạn, không còn bất cứ khả năng hành động dù là cử động nhỏ nhất, nhưng ý thức vẫn còn chưa tiêu tan. Tình trạng đó khiến cho tất cả mọi người của Đại Tề Vương Triều càng thêm đau buồn.

Gương mặt Tề đế trắng như tuyết.

Lão ta nhìn thân xác Yến Anh. Nhớ lại lời dặn của Yến Anh trên đường đi tới đây, lão ta lập tức hít sâu một hơi, chuẩn bị mở miệng sai người lưu giữ thân xác Yến Anh kỹ lưỡng, để sau này chuyển về Đại Tề.

Nhưng mà đúng vào lúc này, một đám khói đen mờ nhạt bay ra khỏi cơ thể Yến Anh.

Hô hấp của tất cả mọi người trên Lộc Sơn đột nhiên đình chỉ.

Tuy rằng không biết gì về bí thuật Yến Anh đang dùng, nhưng tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được, sau khi đám khói đen này bay ra khỏi cơ thể Yến Anh, thân xác đó đã hoàn toàn không còn bất cứ hơi thở của sự sống nào, giống như đã biến thành hai đoạn thân cây khô héo.

Có lẽ nào đây là luồng Âm Khí mà Yến Anh đã dùng ý niệm cuối cùng ngưng tụ ra được?

Là ý niệm cuối cùng còn lưu lại trên đời này của vị tông sư Đại Tề, rốt cuộc lão muốn làm cái gì?

Tất cả mọi người chăm chú nhìn chằm chằm vào đám khói đen mờ ảo đó, sợ bỏ qua bất cứ chi tiết nào.

Đám khói đen đó không chịu tiêu tan mà vẫn hiển hiện, cuốn theo cuồng phong, bay về phía ngọn núi đã bị gọt bằng ở phía đằng xa.

Ngay khi bay tới ngọn núi đó, đám khói đen kết lại thành một người tí hon đen thui.

Một tia khói nhỏ xíu chảy từ hạ thể của người tí hon này ra.

Từ xa nhìn lại, đó chính là hình ảnh một người nhỏ xíu đen thui đang tiểu tiện lên ngọn núi bị gọt bằng đó.

Tất cả mọi người sửng sốt.

Trong thời gian vài hơi thở, tiếng khóc bi thương của tất cả mọi người Đại Tề Vương Triều nín bặt, còn trên mặt hầu hết người Đại Tần Vương Triều đều tỏ ra giận dữ.

Bởi vì tất cả mọi người đã hiểu Yến Anh muốn làm gì.

Ngươi cường thịnh trở lại thì có tác dụng gì?

Ta vẫn không sợ, vẫn cứ khinh thường.

Trong mắt Nguyên Vũ Hoàng Đế cũng thoáng hiện lên nét tức giận. Nhưng chỉ một nháy mắt sau, đôi mắt ông ta đã trở lại lạnh nhạt đến hờ hững, không có bất cứ biểu cảm gì.

Còn người tí hon màu đen kia, tất nhiên là tiêu tan vào trong gió.

Lý Tài Thiên chết.

Hàn Thần Đế chết.

Yến Anh chết.

Tam Đại Tông Sư thế gian đồng thời ngã xuống.

Ba người tạo thành uy hiếp với ông ta về mặt cảnh giới đã chết hết rồi.

"Nếu còn muốn có chín năm yên bình, phải đáp ứng yêu cầu của quả nhân."

Nguyên Vũ Hoàng Đế lạnh lùng quay lại nhìn luôn vào Sở Đế, nói.

Lúc này Đại Tần có hơn mười vạn quân đội tinh nhuệ đang đóng tại Dương Sơn Quận, bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công vào

đất Sở, cướp lấy Đô thành Đại Sở, cho nên ông ta chèn ép Sở Đế đầu tiên.

Số lượng nếp nhăn trên mặt Sở Đế tăng lên vài cái. Nhưng điều khiến cho tất cả mọi người không tài nào ngờ được là lão lại không hề có vẻ gì là tức giận, ngước mắt lên nhìn Nguyên Vũ Hoàng Đế, nói: "Dùng vùng đất này đổi lấy chín năm không phạm, yêu cầu này thực sự không quá đáng."

Ly Lăng Quân không thể tin nổi nhìn Sở Đế. Gã cho rằng ít ra Sở Đế cũng phải tham khảo ý kiến Đại Yến và Đại Tề một chút mới phải. Gã không tài nào ngờ được, Sở Đế lại thản nhiên đồng ý thẳng tuột.

Bởi đã sống ở Trường Lăng lâu ngày, gã hiểu rất rõ Dương Sơn Quận bị cắt là nỗi nhục nhã đến thế nào đối với người Đại Tần dũng mãnh, quan trọng tới cỡ nào đối với lãnh thổ. Đối với người Tần, có thể nói cắt đất cho bọn họ dễ dàng bao nhiêu, thì lúc muốn lấy lại từ trong tay họ sẽ khó khăn bấy nhiêu.

Yến Đế nheo mắt lại, nhìn sang Tề đế sát bên cạnh.

Tề đế trầm tư một lát rồi nói: "Ta không có ý kiến gì, các vị cứ quyết định là được."

Yến Đế tỏ thái độ thuận theo, nói: "Nếu đã như vậy, chín năm sau nữa sẽ lại gặp nhau trên núi."

Vậy là xong rồi sao?

Ngoài bốn vị Đế Vương ra, toàn bộ những người có mặt trên Lộc Sơn đều đồng loạt chấn động toàn thân.

Ai cũng hiểu Yến Đế muốn nói cái gì. Minh ước chín năm nữa không xâm phạm lẫn nhau, sau chín năm sẽ mở lại Minh Hội, nhưng địa điểm Minh Hội khi đó sẽ không phải là ở chỗ ngọn Lộc Sơn này, mà ở trên ngọn núi bị một kiếm cắt mất ngọn kia. Chỉ có

điều là không ai trong số họ có thể nghĩ ra, ba vị Đế Vương lại cũng đồng ý dứt khoát, nhất trí một cách thần kỳ như thế.

Chẳng lẽ Minh Hội này lại chấm dứt đơn giản như thế?

Minh ước này định ra, Đại Tần không chỉ thu lại được Dương Sơn Quận, mà còn thu toàn bộ khu vực Vu Sơn vào trong túi, lập ra một cứ điểm có thể động binh đánh ba Triều kia bất cứ lúc nào, tạo áp lực vô hình chèn ép vào sâu lãnh thổ ba Triều cả trăm dặm.

Hơn nữa, với địa hình của mình, vùng Vu Sơn tương tự như một bức tường thành khổng lồ tự nhiên vô cùng hiểm trở ngăn chặn ba Triều.

Trong lần Minh Hội này, Đại Tần Vương Triều chiếm được lợi ích xưa nay chưa từng có, thậm chỉ ngay cả dùng tính mạng của cả trăm vạn Kiếm Sư người Tần chưa chắc đã đổi lấy được lợi ích đó.

Nhưng lúc này, sau khi Nguyên Vũ Hoàng Đế nghe thấy từng đối thủ một chấp nhận, trên mặt ông ta lại không có bất cứ nét vui mừng nào; Trái lại, khóe miệng còn hơi nhếch lên chế giễu rất khó nhận ra, trong lòng nói một câu khinh rẻ: "Rốt cục rặt một đám dung tục!"

Từ trước tới nay, giá trị của Minh ước đến từ thanh danh và tín nghĩa, hoàn toàn không phải đến từ vũ lực.

Nếu trong các bên ký kết minh ước có một bên vũ lực vượt trội, việc huỷ bỏ minh ước sẽ thường dẫn đến rất nhiều hậu quả nằm ngoài dự đoán. Thanh danh và tín nghĩa là thứ gì đó vô hình không nắm bắt được, nhưng có đôi khi lại có thể sinh ra tác dụng có tính chất quyết định tới một cuộc đại chiến.

Chỉ cần lấy những trận chiến giữa một số bộ lạc nhỏ ra làm ví dụ là đã rõ. Thông thường, những bộ lạc báo thù rửa hận sẽ là

người chiến thắng.

Còn trong thế giới Tu Hành Giả, nếu như phớt lờ thanh danh và tín nghĩa thì có khả năng sẽ tự tạo ra cho mình rất nhiều đối thủ không mong muốn.

Nguyên Vũ Hoàng Đế đương nhiên hiểu rõ vấn đề đó. Trong lòng ông ta thầm nói câu khinh rẻ kia đương nhiên không phải vì tự cảm thấy mình có tư cách hoàn toàn không coi minh ước vào đâu, mà bởi muốn chế giễu hành vi dối trá của ba vị Đế Vương trước mặt này.

Cơn mưa bụi không có dấu hiệu báo trước bất chợt rơi xuống. Minh ước đã định, ba vị Đế Vương bắt đầu rời khỏi chỗ, trình tự phức tạp khiến cho con người ta có cảm giác trang trọng sau đó thì đã có các vị lễ quan chịu trách nhiệm tiến hành.

Nguyên Vũ Hoàng Đế đứng im bất động. Ánh mắt mang vẻ châm biếm của ông ta đảo khắp Lộc Sơn một vòng. Quân đội ba triều Yến, Sở, Tề lúc này vẫn đứng im phăng phắc.

Lấy hùng tài đại lược (tài cao kế giỏi) cộng với tu vi tuyệt thế của một người ép ba Triều ký kết minh ước như vậy, lúc này là thời khắc hùng tráng nhất trong đời mình của Nguyên Vũ Hoàng Đế. Nhưng Chân Nguyên trong cơ thể ông ta cũng tiêu hao sạch sẽ, nên giờ cũng đồng nghĩa là thời thời khắc suy yếu nhất của lão.

Ý vị châm biếm khó có thể nhìn thấy trong đôi mắt lão phóng đại vô cùng tận, cuối cùng biến thành ngạo nghễ khinh thường khôn tả.

Ngay khi đôi mắt bọc lộ ra sự ngạo nghễ khinh thường trong lòng, ông ta lướt nhìn dãy núi xung quanh Lộc Sơn, khinh bỉ quát lớn: "Nếu như đã rình cơ hội này để giết ta, hà tất còn giấu đầu lòi đuôi! Người của Ba Sơn Kiếm Tràng, đã bao giờ từng nhát gan như vậy!"

Ngay khi ông ta quát lên, thân thể rất nhiều người trên đỉnh Lộc Sơn bị chấn động. Giống như cùng cảm ứng được điều gì đó, họ đồng loạt quay đầu nhìn về phía một ngọn núi.

Mưa bụi giữa không trung đột nhiên trở nên dày đặc, sắc trời càng thêm tăm tối. Con rồng cuộn mình trên long bào của Nguyên Vũ Hoàng Đế càng trở nên mờ nhạt hơn.

Bá!

Một luồng khí tức vô cùng khổng lồ sắc bén đột nhiên phóng vọt lên trời từ ngọn núi mà mọi người đang cùng dõi mắt nhìn vào.

Trên bầu trời nháng lên một tia chớp.

Tia chớp không phải giáng trên trời xuống, mà lại phóng từ dưới đất lên. Đến khi phát hiện ra điểm khác thường đó, rất nhiều người trên đỉnh Lộc Sơn mới chợt nhận ra, đó là một luồng kiếm quang.

Ba Sơn Kiếm Tràng!

Bốn từ phát ra từ miệng Nguyên Vũ Hoàng Đế cũng như luồng kiếm quang lúc này, cả hai đều làm cho máu rất nhiều người trên đỉnh núi giống hệt như đã đông đặc lại, màng nhĩ của họ thậm chí ong ong cộng hưởng không một ai là ngoại lệ.

Oanh!

Nhưng nỗi khiếp sợ của họ vẫn chưa dừng lại. Liền ngay sau đó, một luồng khí tức vô cùng ngang ngược nổ bùng trên một ngọn núi khác. Một bóng người bay vọt lên giữa không trung từ đỉnh núi đó, giống như thiên thạch mang theo sát ý khủng bố bay vọt về phía Nguyên Vũ Hoàng Đế. Toàn bộ những hạt mưa trong bầu trời bị hút hết về phía người nọ, cứ như người nọ chính là vị tiên tạo mây làm mưa trong thần thoại!

Hai vị tông sư phục sẵn trên hai ngọn núi đồng thời lộ ra sát ý, với cùng một mục tiêu là Nguyên Vũ Hoàng Đế lúc này đang suy yếu.

Trái tim một số người đập dồn dập như trống trận, họ bắt đầu hiểu ra vì sao vừa rồi tại sao tam đế lại đạt thành nhất trí gọn ghẽ như vậy, cũng bắt đầu hiểu ra những gì Hàn Thần Đế và Yến Anh đã làm chẳng qua chỉ là khúc dạo nhạc cho màn ám sát kinh thiên động địa này mà thôi.

Nhưng vẫn còn chưa hết!

Gần như cùng một lúc khi bóng người kia bay vút lên trời, lại một luồng khí tức đáng sợ giống như san bằng mặt đất phá thủng trời cao đồng thời bay lên từ một ngọn núi khác.

Một luồng sát khí điên cuồng, phảng phất mang theo mùi tanh nồng của biển cả, đồng thời ào ạt cuốn về phía Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Q3 - Chương 51: Nuôi đan

Ngay khi luồng kiếm quang còn chói mắt hơn cả ánh chớp xuất hiện, gương mặt già cỗi của Sở Đế lập tức đỏ rực lên. Sự biến đổi đó khiến cho những bớt trắng của tuổi già trên mặt lão biến thành màu đỏ tươi, giống như vô số đóa hoa mai đua nở.

Từ lúc Đại Yến làm đầu tàu đứng ra chất vấn cho đến khi Lý Tài Thiên ngã xuống, lão đã đoán trước sau đó nhất định sẽ còn có một bố cục hoành tráng nữa.

Chỉ có điều, lão không tài nào ngờ tới bố cục đó lại kinh người đến thế, ngay cả vị đệ nhất tông sư Đại Tề Vương Triều, Yến Anh cũng không tiếc hi sinh tính mạng để trải đường bằng phẳng.

Sâu trong đôi mắt Tề đế lúc này cũng ngập tràn rúng động, thực sự rúng động.

Lão ta vẫn luôn nghe theo lời dặn của Yến Anh, yên lặng xem kịch vui, không ngờ cuối cùng lại được nhìn thấy màn kịch lớn tới như vậy.

Lão ta cảm nhận được rõ ràng, đó là một thanh kiếm bằng gỗ đào tỏa ra kiếm quang còn chói mắt hơn cả tia chớp.

Trong Ba Sơn có một cây đào già, trải qua vài lần bị sét đánh mà không chết, cuối cùng lõi gỗ tự hình thành nên hoa văn giống như phù văn rất thích hợp để thu nạp khí tức sấm sét, được Kiếm Sư của Ba Sơn Kiếm Tràng chế tạo thành một thanh kiếm.

...

Đinh Ninh đứng nhìn ba luồng sát ý liên tiếp bùng nổ trên đỉnh

núi xung quanh, đồng tử hơi co lại.

Chủ nhân của thanh kiếm bằng gỗ đào dĩ nhiên là Ba Sơn Kiếm Tràng Diệp Tân Hà.

Người bay vọt lên không trung, thu hút ngàn vạn hạt mưa, như vị tiên tạo mây làm mưa trong thần thoại dĩ nhiên là là Tống Triều Sinh.

Người mang theo mùi tanh nồng của biển cả, trong sát ý thậm chí còn phảng phất kèm theo khí thế hơi điên điên khùng khùng, dĩ nhiên là vị tông sư điên khùng của đảo Bích Quỳnh tại hải ngoại.

Ba người này, không một ai xa lạ gì với hắn cả.

Ba Sơn Kiếm Tràng nghìn năm ẩn dấu, một khi bộc phát vào mấy chục năm trước, nhân tài xuất hiện lớp lớp, hơn nữa người nào người nấy cũng đều là nhân kiệt sáng chói nhất trong thời đại mình. Khi ấy, cả thiên hạ đều phải kinh sợ than thở, không hiểu sao vận may lại quy hết về Ba Sơn Kiếm Tràng.

Diệp Tân Hà được sở hữu Đào Thần Kiếm, một trong ba trọng khí trong thời điểm Ba Sơn Kiếm Tràng cường thịnh nhất, đương nhiên lão cũng là một trong những nhân kiệt sáng chói nhất lúc ấy của Ba Sơn.

Trong quá trình chinh chiến với ba triều Hàn, Triệu, Ngụy khi ấy, vai trò chính mà lão đảm nhiệm là làm một thích khách xâm nhập sâu vào lãnh thổ các triều đó.

Trong khi đại quân chinh chiến tại tiền tuyến, lão lại thường ở trong một ngôi thành trì nào đó của kẻ địch, rình rập tìm thời cơ ám sát một vị quyền quý hoặc Tu Hành Giả có vai trò rất quan trọng của kẻ địch.

Cho dù phản nghịch tày trời như Triệu Nhất, Bạch Sơn Thủy cũng không dám tùy ý xâm nhập Trường Lăng. Đối với Tu Hành

Giả, có thể nói rất nhiều thành trì là một cái bình gốm khổng lồ, vào dễ ra khó, xâm nhập vào sâu trong lòng địch còn nguy hiểm hơn nhiều so với chém giết trên chiến trường.

Diệp Tân Hà đã đi qua tất cả các triều nói trên, năng lực tiềm ẩn và trốn tránh khỏi truy sát vượt xa các tông sư khác. Sau khi Ba Sơn Kiếm Tràng bị diệt, gần như ngay lập tức nổi lên lời đồn lão đã bị chết trong trận chiến ấy. Hơn mười năm về sau, khắp thiên hạ không hề còn thấy hành tung của lão nữa. Đinh Ninh cũng chắc mẩm là lão đã chết, nhưng thật không ngờ lại nhìn thấy lão xuất hiện ở nơi này.

Nhìn luồng kiếm quang đó là đoán ra được môn Cửu Thiên Du Điện Kiếm mà lão tu hành đã đến đỉnh phong. Nếu không tính đến nhân tố tu vi, cho dù là những ngôi sao sáng chói nhất Ba Sơn Kiếm Tràng ngày trước cũng khó có khả năng thi triển tới mức hoàn mỹ như vậy.

Về phần Tống Triều Sinh của Tống Thị môn phiệt Ngụy vương triều, ngày ấy cũng chính một trong những vị tông sư mạnh nhất của vương triều này, cũng là một trong những vị gia chủ đại tộc phản đối Ngụy vương xây dựng kênh Linh Cừ và bài xích Vân Thủy Cung. Nhưng rồi rơi vào định mệnh giống y như những gia tộc quyền quý cổ xưa của Đại Tần Vương Triều, cuối cùng môn phiệt Tống thị đã bị Ngụy vương và Vân Thủy Cung tiêu diệt.

Lúc đô thành Đại Ngụy Vương Triều Đô bị quân Tần công phá, Đại Ngụy Vương Triều bị diệt, từng có người nhìn thấy lão ca một bài ca bi thương, rơi xuống hàng nghìn giọt nước mắt. Toàn bộ các giọt nước mắt đó đã hóa thành thủy triều, khiến cho mực nước con kênh Linh Cừ đang xây dở của Đại Ngụy Vương Triều dâng cao tận ba thước. Sau này, lão cũng mai danh ẩn tích, không thấy xuất hiện trở lại.

Về phần Quách Đông Tương, thực tế rất hiếm người biết tới. Vị Tu Hành Giả điên khùng tại hải ngoại này thực ra lại là bằng

hữu của vị chủ nhân thanh kiếm Mạt Hoa.

Đường biển tại hải ngoại của Đại Tần Vương Triều không phải do thiết giáp cự hạm khai thông ra được, mà cũng phải dựa vào kiếm của rất nhiều người để chém đường mở lối.

Trong cuộc cải cách chính trị của Đại Tần Vương Triều, khi các biện pháp được tiến hành quyết đoán mạnh tay, rất nhiều người đã trở thành kẻ địch suốt đời, nhưng cũng có vài người lại không đánh nhau thì không quen biết và rồi đã trở thành bằng hữu với kiếm sư của Ba Sơn Kiếm Tràng.

Lúc này, ba người hợp tác ám sát Nguyên Vũ Hoàng Đế, Đinh Ninh đúng ra phải cảm thấy mừng rỡ.

Nếu như theo chân Chu gia lão tổ đến nơi này, Đinh Ninh chắc chắn sẽ cảm thấy mừng rỡ.

Nhưng hắn lại theo chân Phan Nhược Diệp và Mặc Thủ Thành đến, được tận mắt nhìn thấy từ đầu đến cuối, trong lòng hắn luôn cảm thấy phát lạnh, Nguyên Vũ Hoàng Đế dường như đã dự đoán từ trước chắc chắn sẽ xảy ra việc như thế này.

Cho nên, giấy phút này việc hắn muốn làm nhất là gào to lên hết cỡ, báo cho ba người này thay đổi hành động đã bàn trước.

Chỉ có điều, cho dù hắn có hét lên đi nữa, cho dù ba người này có nghe thấy đi nữa, họ sẽ nghe theo lời hắn sao?

Nếu là bây giờ ba người biết rõ thân thế thực sự của hắn, trong số ba người liệu có ai sẽ nghe theo, có ai sẽ bỏ ngoài tai?

Trong trận quyết đấu của Hàn Thần Đế và Yến Anh với Nguyên Vũ Hoàng Đế vừa rồi, tuy rằng Hàn Thần Đế và Yến Anh thực sự khiến cho hắn kính trọng từ đáy lòng, đồng thời cũng giúp cho hắn hiểu tường tận tất cả bí mật của Nguyên Vũ Hoàng Đế. Do đó, hai người càng khiến cho hắn kính trọng hơn, thậm chí là cảm

kích. Thế nhưng, hai vị tông sư đó không có liên quan trực tiếp đến hắn như một số người đang ra tay lúc này.

Cho nên, hiện giờ hắn cảm giác cơn lạnh trong cơ thể đó đã ngấm sâu vào tận trong xương tủy.

Mặc dù hắn không ngừng tự nói với mình phải tuyệt đối bình tĩnh, chỉ có tuyệt đối bình tĩnh mới có thể nhìn thấu chân tướng của một số việc, nhưng hai tay hắn vẫn không thể kìm được khẽ run lên.

. . .

"Trường Phong!"

"Phóng!"

Từng tiếng quân lệnh lạnh lùng sắt đá vang lên trên ngọn Lộc Sơn.

Sở dĩ Đế vương ba triều Sở, Yến, Tề cùng dứt khoát đáp ứng yêu cầu của Nguyên Vũ Hoàng Đế, chỉ bởi vì muốn đặt mình ra bên ngoài, muốn tỏ rõ mình không có can hệ gì với tất cả những gì sẽ xảy ra tiếp theo, sẽ không bị người ta lên án là Tu Hành Giả ba triều mượn dịp Minh Hội để nhân cơ hội ra Hoàng đế Đại Tần hiện thân rồi giết.

Dưới sự ăn ý đó, quân đội ba triều hiển nhiên không có khả năng có bất kỳ hành động nào, thậm chí còn trì trệ lười nhác hơn cả lúc nghỉ ngơi bình thường. Nhưng đội quân tinh nhuệ trải qua trăm trận của Đại Tần Vương Triều đương nhiên không thể nào mặc cho thích khách lao tới giết chết vị hoàng thượng kính yêu từ tận đáy lòng mình được.

Một số quân lệnh đặc biệt được Tu Hành Giả phát ra bằng cách phát động Phù Khí. Vào lúc toàn bộ ngàn vạn hạt mưa giữa không trung trên đỉnh Lộc Sơn hội tụ lại chỗ Tống Triều Sinh đang

lướt qua bầu trời, trên sườn núi bên này bùng phát lên một làn sóng thủy triều Nguyên Khí khủng bố.

Vô số cơn lốc xoáy cuốn thẳng lên trời, mỗi cơn lốc ánh lên vô số tia sáng màu xanh, toàn bộ là mũi tên màu xanh như những vì sao băng.

Mưa tên Trường Phong, vô vàn những mũi tên kéo theo đuôi màu xanh, vẽ ra phù tiết dài lướt thướt, giống như đã thoát hẳn ra khỏi trói buộc của mọi lực cản trong trời đất, càng bay càng nhanh. Sau cùng, không khí trước mỗi đầu mũi tên bắt đầu thi nhau bùng cháy.

Dòng lửa cuốn theo gió, cả bầu trời chẳng khác gì đang rực cháy.

Lực lượng quân đội, nhất là của những đội quân được xắp xếp theo đội hình chuẩn mực, thông thường không một Tu Hành Giả nào có khả năng đơn độc chống lại được.

Bọ cánh cứng giống như một ngọn núi so với con kiến, nhưng lại thường bị bầy kiến bu lại cắn chết tươi.

Thời điểm Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ ba năm trước, Trường Lăng ngập trong gió tanh mưa máu, có rất nhiều cường giả siêu nhiên của Ba Sơn Kiếm Tràng đã bị quân đội hoặc là một số lượng lớn Tu Hành Giả cấp thấp hơn họ thẳng tay giết chết.

Nhìn khí thế lửa cháy ngập trời đó, sâu thẳm trong đôi mắt rất nhiều tướng lĩnh Yến, Sở, Tề mang đậm màu sắc bất lực lẫn bi ai.

Họ hiểu rõ ràng hơn ai hết, nguyên nhân Đại Tần Vương Triều hiện giờ hùng mạnh được đến thế chính là vì công cuộc cải cách chính trị ngày trước. Quốc lực quá mức mạnh mẽ, hàng năm cứ địa tu hành nào cũng có vô số đệ tử nhập ngũ, kết quả quân đội trở nên quá mức hùng mạnh.

Nhưng dường như Tống Triều Sinh lại coi thường không thèm để ý chút nào tới thế lửa ngập trời đó.

Cũng chẳng trông thấy thân thể lão có bất cứ động tác khác thường nào.

Hoặc có thể nói, lão đã dự tính trước cảnh tượng này sẽ xảy ra.

Muôn vàn giọt mưa đang hội tụ lại xung quanh lão bắt đầu rơi xuống.

Nếu mỗi một giọt mưa nhỏ đơn lẻ rơi xuống thì dường như rất mong manh, yếu ớt vô hại. Nhưng toàn bộ giọt mưa lại rơi xuống cùng một lúc, xung đột với Nguyên Khí Thiên Địa, tạo nên tần suất chấn động hoàn toàn đồng điệu.

Trong tự nhiên, không bao giờ có khả năng đồng thời xuất hiện hai giọt mưa giống nhau y hệt.

Nhưng hiện giờ, trên bầu trời lại xuất hiện vô số giọt mưa giống nhau y hệt.

Những giọt mưa đó lập tức tạo thành một cơn thủy triều kinh khủng.

Sau một tiếng nổ điếc tai, tên lửa bị diệt sạch.

Toàn bộ giọt mưa hóa thành hơi nước li ti, nhưng mà lực lượng của dòng thủy triều kinh khủng kia vẫn không suy giảm, đổ ập vào giữa đội hình quân Tần.

Một tiếng nổ dữ dội hơn cả lúc trước vang lên trên sườn Lộc Sơn.

Tiếp theo đó là tiếng vô số kim loại lẫn máu thịt bay tung tóe.

Rất nhiều cơ thể, hầu như là những cơ thể không còn nguyên

vẹn lẫn một vài khí giới nặng nề cùng một lúc bốc lên khỏi mặt đất, không theo một quy tắc nào bắn tung lên trời.

Nhưng một đòn hung tàn như vậy lại chỉ dùng để mở đường cho luồng kiếm quang còn chói mắt hơn cả ánh chớp kia.

Trong khi Tống Triều Sinh vừa mới bay đến tầm giữa hai ngọn núi, Đào Thần Kiếm của Ba Sơn Kiếm Tràng đã vọt tới đỉnh Lộc Sơn.

Lúc này, Chân Nguyên của Nguyên Vũ Hoàng Đế hầu như tiêu hao sạch sẽ. Nhưng khi phải đối mặt với một kiếm như vậy, ông ta vẫn thản nhiên ngạo nghễ lắc đầu với Hoành Sơn Hứa Hầu đứng gần đó.

Sau đó ông ta chìa tay về phía Hoàng Chân Vệ đang ở bên cạnh.

Không ngờ lúc này Hoàng Chân Vệ đã đứng ngang hàng với ông ta.

Ngay khi Nguyên Vũ Hoàng Đế chìa tay ra, Hoàng Chân Vệ đột nhiên trở nên vô cùng suy yếu.

Y cũng chìa tay về phía Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Trong lòng bàn tay đang chìa ra của y xuất hiện một hạt sen trắng nõn.

Chỉ một nháy mắt sau, toàn bộ Chân Nguyên, thậm chí cả ngũ khí trong cơ thể y tuôn trào ra từ giữa lòng bàn tay, dung hòa vào bên trong hạt sen đó.

Mặt ngoài hạt sen lập tức hiện lên vô số hoa văn màu vàng chói tầng tầng lớp lớp chồng lên nhau. Hạt sen trắng nõn đó lập tức biến thành một viên đan dược vàng chói.

Khí tức mà viên đan dược này phát ra, không ngờ lại hầu như giống hệt với khí tức trên người Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Viên đan dược vàng chói rơi vào tay Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Sau đó Nguyên Vũ Hoàng Đế phát ra tiếng cười hơn cả ngạo nghễ, nuốt chửng viên đan dược đó, lại một lần nữa vung kiếm.

Q3 - Chương 52: Sức cùng lực kiệt mà chết

Trong số tất cả Tu Hành Giả đang có mặt tại Lộc Sơn lúc này, ngoài Hoàng Chân Vệ ra thì chỉ có Đinh Ninh và Mặc Thủ Thành là hai người biết được bí mật đó của Nguyên Vũ Hoàng Đế. Cho nên khi nhìn thấy Hoàng Chân Vệ kết ra đan dược, khi cảm nhận được vô số khe hở rộng lớn nhưng trống rỗng trong cơ thể Nguyên Vũ Hoàng Đế lập tức lại tràn ngập một lượng lớn Chân Nguyên, ngay cả người theo sát Mặc Thủ Thành là Phan Nhược Diệp cũng cảm thấy rung động khó có thể miêu tả bằng lời.

Vẻ mặt đỏ rực khác thường của Sở Đế nhanh chóng biến thành tái nhợt.

Trong khi đó, đôi môi của lão lại đột nhiên đỏ tươi hơn thường lệ, giống như sắc đỏ trên mặt đã tụ hết vào đôi môi của lão vậy.

Tiếp theo là một tiếng ho khẽ đau đớn.

Lão ho ra một búng máu.

Đôi mắt sáng ngời của Tề đế và Yến Đế lập tức đồng thời tối lại.

Nguyên Vũ Hoàng Đế lại trở nên cường đại. Trong cảm nhận của hai người họ, thân thể của ông ta không ngừng trở lên cao lớn, lại trở nên cao vời vợi.

Trên ngọn núi bên kia phát ra một tiếng thét kinh hoàng. Phát hiện ra mình trúng kế, Diệp Tân Hà hoàn toàn bỏ mặc Tống Triều

Sinh đang lơ lửng giữa hai ngọn núi, lập tức quyết đoán thu kiếm.

Có người tiến lên, có người lui lại, nhưng cả tiến và lui đều chỉ nhằm tạo ra kết quả tốt nhất.

Một tiếng nổ vang vọng, vô số người bị chấn động màng nhĩ chảy máu tai, trong khoảng khắc không nghe thấy gì.

Từ trên bầu trời có một cây trụ khổng lồ bằng tia chớp lớn ngoài sức tưởng tượng, ít nhất phải hơn mười người mới có thể ôm xuể hạ xuống. Bên trong cây trụ bằng tia chớp khổng lồ đó, thanh kiếm bằng gỗ đào đang lao ngược từ dưới lên, giống như muốn đâm vòm trời bên trên cây trụ đó thủng ra một lỗ để chạy trốn.

"Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, sao có thể dễ dàng như vậy được!"

Trên mặt Nguyên Vũ Hoàng Đế ngập tràn sắc thái cường đại mà tự tin. Ông ta nhìn luồng kiếm quang kia với vẻ thương hại, lắc đầu, nói.

Giọng điệu của ông ta, giống như đang nói chuyện với một đứa trẻ con.

Một trong những vị kiêu hùng của Ba Sơn Kiếm Tràng năm ấy, giờ ở trước mặt ông ta lại không khác gì một đứa trẻ con đang kinh hoàng.

Kiếm của ông ta chém ra.

Sắc mặt của Tống Triều Sinh đang bay lơ lửng giữa hai ngọn núi trở nên trắng bệch hơn cả giấy. Lão cảm nhận được một kiếm này của Nguyên Vũ Hoàng Đế đang nhằm thẳng về phía mình. Một tiếng quát khàn đục phát ra từ miệng lão, khoảng không trước mặt lão đột nhiên xuất hiện vô số phù tuyến vặn vẹo.

Chân nguyên trong cơ thể lão ào ạt tuôn ra, đổ dồn vào trong những phù tuyến đó, với ý đồ đan dệt nên một cơn thủy triều cường đại nhất mà trong đời mình có khả năng thi triển ra để ngăn chặn một kiếm đó của Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Nhưng cũng chỉ trong một chớp mắt, gương mặt lão đột ngột trở nên trắng bệch như tờ giấy.

Rõ ràng thanh trường kiếm vàng chói đang cắt qua không trung chém về phía lão, Kiếm Ý cũng nhằm về lão mà tấn công, nhưng còn Kiếm Khí lại im hơi lặng tiếng đột ngột chui lên khỏi mặt đất, cắt sâu vào trong cây trụ khổng lồ bằng tia chớp.

Một bản kiếm quang trong suốt như thủy tinh chặt đứt cây trụ khổng lồ đó giống như chém chuối, chuẩn xác không sai một ly chém thẳng vào luồng kiếm quang đang chạy trốn.

Rắc rắc. . .

Cây trụ khổng lồ do sét tạo thành liên tục phát ra tiếng vỡ vụn giống như thực thể.

Giống hệt như một khối băng, cây trụ đó lập tức vỡ vụn, biến thành muôn vàn tia chớp ngoằn nghoèo trên không trung.

Luồng kiếm quang trong suốt như thủy tinh vẫn vô cùng ngưng kết bám chặt vào luồng kiếm quang kia. Trong chớp mắt, cảnh tượng đó khiến cho người ta sinh ra ảo giác, thời gian đã hoàn toàn dừng lại.

Khi ánh chớp của luồng kiếm quang biến mất, một thanh kiếm gỗ màu vàng đất hiện ra toàn bộ.

Sau đó thanh kiếm này bắt đầu đau đớn run rẩy giống như có linh tính, cuối cùng vỡ ra thành từng mảnh.

Oanh! Oanh! Oanh! . . .

Trên bầu trời liên tục vang lên tiếng sấm sét.

Bên trong mỗi một mảnh gỗ vụn đều ẩn chứa áp lực kinh hồn. Bên trên không trung không biết có bao nhiêu mảnh văng tung tóe ra, sau đó đồng loạt nổ tung.

Đào Thần Kiếm khẳng định là một trong những thanh kiếm tốt nhất của Ba Sơn Kiếm Tràng.

Diệp Tân Hà khẳng định là một trong một vài vị Đại Kiếm Sư mạnh nhất cả thiên hạ hiện nay.

Nhưng chỉ bằng một kiếm, Nguyên Vũ Hoàng Đế đã chém Đào Thần Kiếm vỡ nát.

Đào Thần Kiếm vừa vỡ nát, đỉnh núi mà thanh kiếm này từ đó bay ra lập tức chấn động dữ dội. Vô số cỏ cây đồng loạt bị cắt đứt sắc lịm, đổ rạp về cùng một hướng.

Một người đàn ông mặc áo vải tầm thường, mái tóc dài bồng bềnh xuất trần xuất hiện. Máu phun ra khỏi từng lỗ chân lông thành một tầng sương máu bao phủ bên ngoài lớp da.

Giết Hàn Thần Đế, trảm Yến Anh, giờ lại trảm Đào Thần Kiếm. Tất cả Tu Hành Giả đang có mặt tại Lộc Sơn đều khó có thể dùng lời để diễn tả được cảm nhận của mình trước khí thế của Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Nhưng trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng thét đầy điên cuồng: "Nguyên Vũ! Ngươi thực sự cho rằng mình là vô địch thiên hạ hay sao!"

Một bóng người chìm trong màn sáng khổng lồ đỏ tươi chói lọi bay vọt lên từ đỉnh núi mang đậm mùi tanh nồng của biển cả, sải bước trên không trung.

Ngay khi tiếng thét vang lên, giữa không trung sau lưng Tống

Triều Sinh đột nhiên xuất hiện một thanh trường đao màu xanh đậm.

Nguyên Khí khổng lồ như một trái núi lớn từ trên bầu trời đổ ập vào thanh trường đao đó.

Toàn bộ đao khí bốn xung quanh hóa thành sóng thần.

Giữa bầu trời xuất hiện một cơn sóng thần màu xanh đậm.

Tống Triều Sinh không hề ngoái lại. Cảm nhận được cơn sóng thần đó xuất hiện, vẻ do dự vừa hiện hữu trong đôi mắt lão lập tức hoàn toàn biến thành kiên quyết và trầm trọng.

Lão nâng màn phù tuyến đan xen trước mặt lên, chỉ trong nháy mắt, dùng toàn bộ sức lực đánh vào phía sau cơn sóng thần xuất phát sau nhưng vượt lên trước đó.

Lại một tiếng va chạm vô cùng nặng nề kinh hoàng vang lên trên không trung.

Sau khi bị màn phù tuyến của Tống Triều Sinh đánh vào, cơn sóng thần phía trước lại không hề gia tốc, mà trái lại còn lập tức trở nên trì trệ đến mức quái dị. Chỉ nháy mắt sau, một tiếng nứt đột ngột vang lên, thanh trường đao màu xanh đậm ở bên trong như bị dồn ép, phá sóng bắn vọt ra ngoài.

Sau khi bị dồn ép ra, thanh trường đao đó không ngờ đã kết hợp hoàn mỹ lực lượng của cả hai người lại. Phía trước thân đao xuất hiện một vệt sáng thẳng băng, tỏa ra khí thế hoàn toàn không còn thuộc về nhân gian nữa.

Cùng lúc đó, trên ngọn núi mà cây cối bị chém đứt, Diệp Tân Hà đang bị bao bọc trong tầng sương máu của chính mình lại thét lên một tiếng kiên định. Thân thể lão ta cũng bắn vọt lên trời, phát ra kiếm quang chói mắt, phát ra khí thế ngọc nát đá tan.

"Ngươi thực cho là mình vô địch thiên hạ hay sao?"

Trong khi tiếng thét với khí thế điên cuồng của Quách Đông Tương vẫn còn vang vọng trong thung lũng, đao quang chưa đến nhưng khí thế ùn ùn kéo tới đã ép Chân Nguyên của rất nhiều Tu Hành Giả trên Lộc Sơn không thể vận hành trôi chảy.

Tuy rằng Nguyên Vũ Hoàng Đế chỉ dùng một kiếm chém vỡ Đào Thần Kiếm, nhưng tất cả mọi người đều có thể khẳng định, ông ta đã tiêu hao quá lớn, không thể nào còn năng lực tiếp tục chém ra một kiếm như vừa rồi nữa.

Lúc này Tam Đại Tông Sư đang bay vọt tới hiển nhiên đã hoàn toàn không còn màng tới sống chết nữa. Không cần phải nói trong tình trạng như vậy họ có thể xuất ra lực lượng mạnh hơn bao nhiêu so với bình thường. Chí ít ra, thông qua việc Diệp Tân Hà vừa mới lui giờ lại cùng xông tới, có thể thấy Tam Đại Tông Sư chắc chắn đã cho rằng, nếu hi sinh tính mạng của ba người thì hầu như nắm chắc có thể giết chết Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Nhưng trên gương mặt Nguyên Vũ Hoàng Đế lại không có vẻ gì là sợ hãi.

Ông ta hoành kiếm ngang trước người, hai mắt nheo lại nhìn ánh đao đó, nói: "Vương Kinh Mộng chết rồi, Yên Tâm Lan chết rồi, Mạc Biệt Ly chết rồi. . . Cho nên hiển nhiên ta vô địch thiên hạ!"

Đây là ba cái tên của những người mạnh nhất Ba Sơn Kiếm Tràng ngày trước. Cả ba đều từng là Tu Hành Giả vượt lên trước ông ta trên con đường tu hành.

Đồng thời ba cái tên này là những cái tên ông ta muốn xóa sạch khỏi thế gian này, thường ngày tuyệt đối không bao giờ nhắc tới chúng.

Chỉ có điều, lúc trước Yến Anh đã nói ông ta sợ cái tên của

người đó. Cho nên, lúc này ông ta nhắc tới cái tên đó chính là muốn nói cho tất cả mọi người cùng biết ông ta cường đại, ông ta không sợ hãi.

Đao quang ở phía trước, Diệp Tân Hà biến thành kiếm quang bám theo sau.

Một đao một kiếm thiêu đốt lên ánh sáng lẫn sát ý chói lọi nhất trong vòng hơn mười năm qua của thế giới Tu Hành Giả, đánh úp về phía Nguyên Vũ.

Cũng đúng lúc này, hoa đào trên tất cả ngọn núi khác ngoài Lộc Sơn đều bừng nở, đua nhau khoe sắc, nhuộm đỏ thẫm cả ngọn núi.

Giữa bầu trời ngập tràn sát khí đột nhiên có thêm một đám mây trắng bồng bềnh.

Hoa trên núi bừng nở, hiển nhiên chính là Đại Tông Sư Khinh Vương Hầu của Đại Tề, Lệ Khinh Hầu.

Áng mây lờ lững trôi, hiển nhiên là người đã từng san bằng núi, Đạo Quyển Tông Vô Danh đạo nhân.

Lúc này, hai người đã thể hiện ra toàn bộ tu vi nhưng chỉ thủ thế mà không phát động, không ngăn cản một đao một kiếm kia, nguyên nhân chỉ là vì muốn thể hiện sự hiện hữu của mình, đàn áp về mặt tinh thần và kìm chế những người trên ngọn núi kia ra tay trợ giúp Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Những người này là mấy vị Thất Cảnh Đại Tông Sư vượt lên trên toàn bộ thiên hạ cuối cùng. Hiện giờ, toàn bộ những Đại Tông Sư này muốn Nguyên Vũ Hoàng Đế phải chết.

Trên ngọn núi Đinh Ninh đang đứng, Mặc Thủ Thành cũng ra tay vào đúng lúc này.

Chân Nguyên của Mặc Thủ Thành lập tức tuôn ra khỏi cơ thể, nhưng lại rất hiền hòa. Toàn bộ Chân Nguyên trở nên mỏng manh mà vô cùng cao xa, giống như hơi nước đang bốc lên trong trời đất.

Trong chớp mắt đó, Đinh Ninh nhìn chằm chằm vào lưng Mặc Thủ Thành, cố nén kích động chỉ muốn ra tay.

Hắn mong muốn thay đổi cái kết của những gì đang xảy ra.

Có lẽ lúc này giết chết Mặc Thủ Thành là sẽ có khả năng thay đổi cái kết đó.

Nhưng bên cạnh Mặc Thủ Thành còn có Phan Nhược Diệp.

Nếu như tu vi lúc này của hắn đã tới Đệ Ngũ Cảnh, Phan Nhược Diệp hầu như không có Chân Nguyên tồn tại trong cơ thể khẳng định không thể nào ngăn cản hắn giết chết Mặc Thủ Thành.

Nhưng tu vi hiện giờ của hắn vẫn chưa đủ. . . Phan Nhược Diệp có thể dễ dàng giết chết hắn.

Thời cơ tốt nhất đã xuất hiện, nhưng tu vi của hắn lại kém tới cả hai cái cấp bậc. . . Đây là vận mệnh.

Toàn thân lạnh như băng, hắn chỉ biết đứng nhìn những gì đang xảy ra trước mắt, không sao hít thở nổi, thực sự không tài nào hít thở nổi.

Khi kiếm quang của Diệp Tân Hà xẹt qua bầu trời trên đầu Quách Đông Tương và Tống Triều Sinh thì đúng vào lúc này biến cố đột nhiên xảy ra.

Kiếm quang đang ngưng kết, đột nhiên tách ra một luồng hào quang như sao băng, rơi vụt xuống.

Trái tim tất cả mọi người theo đó cũng chìm xuống.

Quách Đông Tương phẫn nộ đến run rẩy, gầm lên tuyệt vọng. Hai tay tạo thành tư thế chống trời, lão phớt lờ luồng kiếm quang, chụp thẳng về phía thân thể Diệp Tân Hà.

"Rắc" một tiếng, kiếm quang chém qua thân thể lão, phát ra tiếng động như cành cây khô bị chặt gãy.

Hai tay lão không thể nào chạm đến thân thể Diệp Tân Hà, nhưng lồng ngực và một bên mặt của Diệp Tân Hà cũng lần lượt xuất hiện hai dấu bàn tay. Diệp Tân Hà thét lên một tiếng đau đớn, thân thể rơi thẳng xuống giống như một tảng thiên thạch.

Tống Triều Sinh cũng phẫn nộ gầm lên.

Nguyên cả cái bẫy giết người này do Diệp Tân Hà thiết lập, toàn bộ đều do Ba Sơn Kiếm Tràng Diệp Tân Hà âm thầm thiết lập từ trước. Nếu không phải Diệp Tân Hà đưa ra lời mời, lão và Quách Đông Tương có lẽ đã chẳng bao giờ xuất hiện ở nơi đây.

Không có cái bẫy giết người này, Lý Tài Thiên, Hàn Thần Đế, Yến Anh làm sao có thể lần lượt chịu chết?

Hiện giờ Diệp Tân Hà đột ngột phản bội tất cả bọn họ, phát động cái bẫy giết người này, lão làm sao có thể không phẫn nộ?

Ngay khi lão tuyệt vọng gầm lên vô cùng phẫn nộ, Nguyên Vũ Hoàng Đế lại vô cùng thản nhiên giơ kiếm lên, nghênh đón luồng đao quang kia.

Ông ta chỉ để ý tới mỗi đao quang đó, không để ý tới bất cứ thứ gì khác.

Đám mây trắng bồng bềnh trên trời đã sắp rơi.

Nhưng đúng ngay lúc này, một bức tường vô hình chắn ngang bên dưới đám mây đó.

Có người phát ra một tiếng thở dài xa xăm.

Một luồng Kiếm Khí liên miên bất tận đột ngột tuôn ra từ một ngọn núi.

Luồng kiếm khí này hoàn toàn không có khí thế quá lớn, dường như không có bất cứ ảnh hưởng nào tới cuộc chiến đang diễn ra. Nhưng một kiếm này, lại giống hệt như có thể bao phủ toàn bộ những ngọn núi xung quanh Lộc Sơn.

Ngay khi một kiếm đó phát ra, trên đỉnh Lộc Sơn rút cục đã có người đoán ra được, chủ nhân của vệt kiếm mờ ảo quay quanh một ngọn núi ngày hôm đó chính là vị tể tướng luôn đi theo Nguyên Vũ Hoàng Đế từ tận Trường Lăng tới đây, nhưng vẫn chưa từng một lần lộ mặt.

Chỉ trong vòng một hơi thở, toàn bộ hoa đào quanh Lộc Sơn héo úa rồi tàn lụi.

Trời đất lập tức thoáng đãng.

Tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được hai luồng khí tức rời khỏi nơi này.

'Đinh', một tiếng động khe khẽ vang lên ở trước mặt Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Trong không khí trước mặt ông ta xuất hiện vô số vết rạn trong suốt như thủy tinh.

Khóe miệng ông ta ứa máu ra.

Sau đó ông ta thu kiếm.

Thanh trường đao màu xanh đậm rơi xuống trước mặt ông ta, cắm xiên trên mặt đất.

"Trường Phong!"

"Phóng!"

Tiếng quân lệnh lạnh lùng sắt đá lại nối tiếp nhau vang lên.

Vô số lốc xoáy màu xanh phóng lên trời, sau đó bùng cháy lên.

Tống Triều Sinh không còn điên cuồng gầm lên phẫn nộ nữa. Lão liếc nhìn Nguyên Vũ Hoàng Đế ở đằng xa, thở dài một tiếng.

Lão đã không còn đủ năng lực để chống đỡ Phù Khí này nữa rồi, bóng dáng lão biến mất trong ánh lửa ngập trời.

Quách Đông Tương chết.

Tống Triều Sinh chết.

Ngoại trừ Lệ Khinh Hầu và Vô Danh đạo nhân đã bỏ chạy, Đại Tông Sư trên thế gian này hầu như đã sức cùng lực kiệt chết hết.

Q3 - Chương 53: Mùa xuân năm Nguyên Vũ thứ mười hai

Nguyên Khí Thiên Địa hỗn loạn trên đỉnh Lộc Sơn bay ra khắp bốn phía, phát ra tiếng vang động như một cái chuông khổng lồ ngân lên chấn động lòng người, giống như muốn vang vọng khắp cả thiên hạ.

Khuôn mặt hơi tái đi, Nguyên Vũ Hoàng Đế đứng chắp tay. Hai tay không ngừng run rẩy, máu tươi nhỏ xuống từ đầu ngón tay ông ta.

Liên tục dùng hết toàn lực chống chọi lại những Đại Tông Sư của thế gian kia, đến giờ ông ta đã kiệt sức.

Nhưng ông ta lại cảm thấy mỗi một hơi thở của mình đều vô cùng thư thái, cảm giác cường đại chưa bao giờ từng có theo hô hấp lan tỏa khắp toàn bộ cơ thể ông ta.

"Đất đai non sông đã ở hết dưới chân, sau này còn ai đứng cao ngang hàng với quả nhân đây?"

Ông ta kiêu ngạo ngẩng đầu, thu hết non sông vào tầm mắt, thầm thư thái cảm khái.

Cây cối trên Lộc Sơn hầu như đã gãy đổ toàn bộ, vách núi đá bị mưa và Nguyên Khí cày xới lên vô số khe rãnh, máu chảy xuôi theo dòng nước thành vô số vệt mỏng manh.

Toàn bộ quân đội Đại Tần Vương Triều đang trú quân trong dãy núi hết nhìn Nguyên Khí Thiên Địa hỗn loạn trở lại bình thường, vài tia nắng mặt trời lẻ loi rơi xuống, lại quay sang nhìn

bóng người đang đứng chắp tay trong sắc vàng chói lọi. Mặc dù quanh người ngổn ngang quân giới đã bị tàn phá cùng với những phần chân tay đứt lìa khỏi cơ thể người nhầy nhụa, nhưng thời khắc này, họ vẫn không kìm chế được cùng đồng loạt tung hô.

"Ngô hoàng vạn tuế!"

"Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế!"

...

Cùng lúc tiếng tung hô vang lên, vẻ mặt Yến Đế trở nên khó coi đến cùng cực. Lão ta không nhìn nữa, quay người bỏ đi.

Tề đế ngây ngẩn một lúc lâu. Sau đó, lão thở dài một tiếng.

Dù trong lòng rất đỗi bi thương, nhưng lão buộc phải công nhận, bản thân rất bội phục Nguyên Vũ.

Hàn Thần Đế nấp trong xe chở phân để chạy trốn, lẩn tránh Tu Hành Giả Đại Tần Vương Triều ngoài quan ngoại hơn mười năm. . .

Yến Anh nửa bước tới Bát Cảnh, không tiếc tính mạng để khơi mào màn ám sát. . .

Tống Triều Sinh cửa nát nhà tan ngay từ lúc Ngụy vương triều bị diệt bởi âm mưu của người Tần, mắt thấy nước mất mà không biết làm thế nào, nước mắt ào ra như nước thủy triều. . .

Quách Đông Tương một lòng báo thù cho bằng hữu, mặc dù điên khùng nhưng vẫn ẩn nhẫn hơn mười năm. . .

Những vị Đại Tông Sư này, e rằng bất cứ thời khắc nào cũng muốn giết chết Nguyên Vũ Hoàng Đế, đau khổ chờ đợi, mưu tính hơn mười năm, rút cuộc Phong Vân hội tụ, tìm được một cơ hội có rất nhiều khả năng giết chết được Nguyên Vũ Hoàng Đế, nhưng rồi

lại vẫn bại dưới tay thủ hạ của ông ta.

Cộng thêm Lý Tài Thiên và Phương Hướng lúc trước, sau trận chiến Lộc Sơn, những vị Đại Tông Sư trong thiên hạ có thể xứng làm đối thủ của Nguyên Vũ Hoàng Đế, có khả năng đuổi kịp ông ta về mặt tu vi đều biến mất không còn một ai.

Nguyên Vũ Hoàng Đế mạnh, đâu chỉ mỗi tu vi?

"Thì ra Diệp Tân Hà. . . cũng là một quân cờ của thánh thượng."

Hoàng Chân Vệ cố gắng chống lại cơn buồn ngủ díp cả mắt liên tục kéo tới. Gã trợn mắt lên hết cỡ, chìm trong tâm trạng rung động lẫn kính ngưỡng tuyệt đối nhìn Nguyên Vũ Hoàng Đế đang đắm mình trong nắng mặt trời trước mặt bản thân.

Trong số toàn bộ những người làm cho cái bẫy giết người, nói chính xác hơn là cái bẫy dụ ra để giết này, đạt kết quả mỹ mãn, Diệp Tân Hà hiển nhiên là một quân cờ quan trọng nhất. Nhưng quân cờ này thậm chí đã được Nguyên Vũ Hoàng Đế chôn dấu xuống ngay từ trước khi lên ngôi. Chôn dấu nhiều năm liền như vậy, đến ngay cả Hoàng Chân Vệ cũng hoàn toàn không hay biết, thì ra kiếm của Diệp Tân Hà , Nguyên Vũ Hoàng Đế có thể sử dụng được.

Thân hình Ly Lăng Quân không ngừng run rẩy.

Thân thể Sở Đế đã kém tới cực điểm. Với tu vi đó, vậy mà vừa rồi trong lúc tâm trạng kích động Sở Đế đã ho ra một búng máu, đã đủ để cho bất cứ người nào cũng hiểu được, thời gian còn lại của Sở Đế hiển nhiên không còn nhiều, gã sẽ nhanh chóng trở thành quân vương mới của Đại Sở Vương Triều.

Nhưng với những thủ đoạn như vậy, trong Lộc Sơn Minh Hội, Nguyên Vũ Hoàng Đế không chỉ chiếm được Dương Sơn Quận, mở

rộng biên giới lãnh thổ ra trăm dặm, mà còn sắp sẵn một cái bẫy lớn đến thế, khiến cho rất nhiều Đại Tông Sư có khả năng uy hiếp tới mình phải ngã xuống. Cho dù sau này toàn dân Đại Sở Vương Triều không chất vấn hắn và Triệu Hương phi, mà còn ủng hộ gã hết mình đi chăng nữa, gã vẫn cứ cảm thấy sợ hãi, không có lấy một chút niềm tin dù là nhỏ nhất.

Sở Đế đứng bên cạnh gã nhìn chăm chú vào bóng hình Nguyên Vũ Hoàng Đế. Chẳng hiểu tại sao, khuôn mặt lão lại càng lúc càng trở nên bình thản, cuối cùng biến thành vương nét trầm tư.

Vẻ bình thản đó của lão thậm chí làm cho Nguyên Vũ Hoàng Đế cũng phải chú ý, khiến ông ta lại phải chuyển ánh mắt sang nhìn vị lão nhân già sắp xuống lỗ này.

Nhìn vẻ tự tin hòa lẫn với thỏa mãn in sâu trong mắt Nguyên Vũ Hoàng Đế, vị lão nhân này đột nhiên mỉm cười.

Nguyên Vũ Hoàng Đế cực kỳ khó hiểu. Theo suy nghĩ của ông ta, trong thịnh hội lần này, Đại Sở Vương Triều đích xác là người chịu thiệt lớn nhất, cho nên ông ta không thể hiểu nổi tâm trạng lúc này của Sở Đế.

...

"Chúc mừng hoàng tử!"

Nghe thấy tiếng tung hô vạn tuế rung chuyển núi đồi ở sườn bên kia Lộc Sơn, Mặc Thủ Thành kích động quay đầu lại, nhìn Phù Tô chân thành chúc mừng.

Nhưng lúc này Phù Tô vẫn còn đang chìm trong chấn động khiến cho đầu óc hơi đờ đẫn, trong lúc nhất thời không thể lập tức hiểu được ẩn ý trong câu nói của Mặc Thủ Thành.

Nhưng còn Đinh Ninh đang lạnh buốt cả trái tim thì lại hiểu rõ ràng.

Sau Lộc Sơn hội minh, Đại Tần Vương Triều sẽ nhảy lên thành vương triều mạnh nhất thế gian.

Theo đó , Phù Tô sẽ trở thành thái tử vương triều mạnh nhất thế gian.

Toàn bộ dường như đều nằm trong tầm khống chế của Trịnh Tụ và Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Giống như không dám nhìn thẳng vào thân hình uy nghiêm tối thượng trên đỉnh Lộc Sơn, Đinh Ninh từ từ xoay người sang bên cạnh, ánh mắt hắn lập tức dán chặt vào luồng kiếm quang vô cùng bền bỉ đang phát ra trên đỉnh núi, giống như có thể khống chế trọn vẹn cả Lộc Sơn.

Đó là tương tư kiếm.

Trên đời không có cảm xúc nào miên man sầu đến mức vừa khó có thể giải thích, lại vừa trăm sông ngàn núi khó ngăn, trăm vấn ngàn vương, khó dứt khó bỏ được như nỗi tương tư.

Một môn Kiếm Kinh tuyệt thế khác nữa của Ba Sơn Kiếm Tràng, thực sự đã được một trong hai vị tể tướng dưới trướng Nguyên Vũ Hoàng Đế là Lí Tướng lĩnh hội toàn bộ.

Tuy Lệ Khinh Hầu cùng với vị Đạo Quyển Tông Vô Danh mạnh, nhưng nếu so với vị Lí Tướng này, suy cho cùng vẫn yếu hơn một chút. Vừa rồi nếu hai người không bỏ đi, có lẽ sẽ thực sự vĩnh viễn không đi được nữa.

Ánh mắt Đinh Ninh lại rơi vào khe núi Diệp Tân Hà đã rơi xuống.

Lúc này, khe núi đó bị khói dày đặc bao phủ. Nhưng Nguyên Khí Thiên Địa do những vị Đại Tông Sư kia triệu tập lại đã va đụng nhau, khiến cho đáy khe núi chìm sâu xuống cả vài thước. Nhưng Đinh Ninh dám khẳng định, với thương thế như vừa rồi, dù có bị

rơi xuống đó thì Diệp Tân Hà vẫn còn chưa chết được.

"Diệp Tân Hà!"

Đinh Ninh lại nhắm mắt lại, âm thầm dùng hết sức mạnh toàn thân thét lên cái tên này trong đầu.

Trong đầu hắn chợt hiện lên hình ảnh bức tường trong quán rượu Ngô Đồng Rụng Lá.

Không gian bên trên bức tường đó có một đóa hoa lớn bất thường đang bắt đầu hé nở một cách kỳ dị.

...

Trong khi hắn ở tận Lộc Sơn nhắm mắt nghĩ về bức tường vẽ tranh đó trong quán rượu Ngô Đồng Rụng Lá, rất nhiều người lại đang lặng lẽ chờ đợi trong nội thành Trường Lăng.

Trong căn đình viện nhỏ, Trường Tôn Thiển Tuyết đang nấu xôi nếp.

Ngón tay của nàng dường như còn trắng nõn hơn cả gạo nếp.

Gió xuân sắc như kéo, cắt đứt lá xanh của cây cối mọc um tùm trong Trường Lăng, rồi khẽ khàng cuốn vào đình viện, thỉnh thoảng nhẹ nhàng hất tung màn cửa lên.

Trường Tôn Thiển Tuyết nhìn bức tường thấp thoáng sau tấm màn cửa ở phía đối diện, ngẫm nghĩ về một vài ẩn ý nằm trong tranh vẽ, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng đột nhiên xuất hiện vẻ bức bối.

Nàng có phần căm tức không thèm trông bếp nữa, mặc cho ngọn lửa trong lò tự tắt.

Nàng khẳng định một điều, cho dù Đinh Ninh gặp bất trắc ở Lộc Sơn hoặc Vu Sơn, bản thân vẫn cứ phải ở lại Trường Lăng,

chờ đến ngày có thể giết chết được Trịnh Tụ và Nguyên Vũ.

Nhưng nàng cũng có thể khẳng định, nếu không có Đinh Trữ, mình hoàn toàn cảm thấy xa lạ với tất cả mọi thứ.

"Tại sao ngươi lại phải chết."

"Tại sao ngươi lại phải chết!"

Nàng không cầm được lại nhớ tới người đó, trong đôi mắt dâng lên niềm phẫn hận, hai hàng mi không ngừng run rẩy.

Trong một căn tiểu viện cách nàng không xa, Trương Nghi đang đun nước.

Mặc dù y chỉ coi sóc củi trong lò, nhưng thái độ lại vô cùng chăm chú.

Mỗi lần nhét vài cây củi khô vào lò, lơ thơ vài sợi Nguyên Khí Thiên Địa lại lập tức bay ra khỏi tay y, chui vào trong lớp than đỏ rực bên dưới củi khô.

Củi khô tức khắc bùng cháy dữ dội. Chỉ một lát sau, nước trong nồi đã sôi lên sùng sục, hơi nước bốc lên.

Y chắp tay lại làm kiếm, vừa hất ngang một cái nước đang sôi trong nồi đã giống như một con rắn dài óng ánh cuồn cuộn bay ra, rơi vào trong một cái bồn tắm lớn bằng gỗ.

Y cho thêm một ít nước lạnh, thử độ ấm, rồi đổ thêm nước vào nồi để chuẩn bị sẵn, sau cùng mới gọi với vào trong nội viện: "Tiểu sư đệ, có thể đưa động chủ ra tắm rồi."

Thẩm Dịch đỡ Tiết Vong Hư dần dần xuất hiện trong tầm mắt y.

Nhìn Thẩm Dịch đỡ Tiết Vong Hư vào trong bồn tắm rồi dùng một cục sợi mướp già bắt đầu kỳ lưng cho lão, Trương Nghi mới

yên lòng quay sang dùng nước nóng ngâm quần áo lão đã thay ra, bắt đầu tiến hành vò.

Lúc làm những công việc đó, Trương Nghi đã biến thành một thiếu niên bình dân sinh sống nhiều năm ở Ngô Đồng Rụng Lá. Y đã hoàn toàn quên mất ngày đầu đến đây bản thân bó buộc ra sao, ngay cả hô hào cũng không dám to tiếng.

Nhưng mỗi lúc gọi "Tiểu sư đệ", y lại tự nhiên nhớ tới Đinh Ninh.

Trước khi Thẩm Dịch nhập môn, Đinh Ninh mới đúng là tiểu sư đệ của Bạch Dương Động.

Dù cuộc sống của Tiết Vong Hư tại cái nơi Ngô Đồng Rụng Lá này có vẻ như ngày nào cũng rất bình yên lẫn hưởng thụ, nhưng y vẫn thừa hiểu, thân thể lão càng ngày càng không mấy lạc quan.

"Chẳng biết giờ sư đệ Đinh Ninh đang ở nơi đâu, có bình an hay không nữa."

Y nhìn làn hơi nước mù mịt, lấy mu bàn tay quẹt mồ hôi trên trán. Dù đã biết đáp án, y nhưng vẫn không kìm được nhìn sang Thẩm Dịch và Tiết Vong Hư như muốn tìm lời giải đáp, hỏi: "Lộc Sơn hội minh có lẽ sẽ kết thúc trong ngày hôm nay thì phải?"

"Lộc Sơn hội minh được cử hành ngay hôm nay."

Thẩm Dịch ló ra khỏi làn hơi nước mù mịt nhìn Trương Nghi, nghiêm túc đáp lại: "Sư huynh Đinh Ninh thấy rõ thời thế hơn ai hết, luôn đứng ngoài cuộc mà nhìn, đương nhiên sẽ không gặp nguy hiểm gì. Qua hôm nay, chắc sẽ lên đường trở về, chuẩn bị tham gia Mân Sơn Kiếm Hội rồi."

Mặc dù ngoài miệng Thẩm Dịch nói như thế, nhưng trong lòng lại không có lòng tin lắm, chẳng may trong Lộc Sơn Minh Hội xuất hiện biến cố nào đó thì sao? Chẳng may trong lúc đàm phán với ba

Triều, Thánh Thượng không chiếm được chút lợi ích nào, trái lại còn nếm phải trái đắng thì sao?

Trương Nghi khẽ ừ một tiếng, thể hiện tán đồng với cách nhìn nhận của của Thẩm Dịch, nhưng trong lòng y vẫn không sao yên được.

Tiết Vong Hư hiển nhiên hiểu được thế sự vô thường là như thế nào hơn hẳn hai con người trẻ tuổi này. Lão thản nhiên mỉm cười, bảo: "Hai thằng ngốc kia, lo lắng hay không thì có tác dụng gì, ta còn chờ đợi được, chẳng lẽ các ngươi không làm được."

Trương Nghi và Thẩm Dịch lập tức nín lặng.

Trong mùa xuân năm Nguyên Vũ thứ mười hai, việc quân đội Đại Tần đánh chiếm được Dương Sơn Quận lẫn Nguyên Vũ Hoàng Đế dùng một kiếm chém đứt ngọn núi tại Lộc Sơn vẫn còn chưa kịp đưa tin tới Trường Lăng.

Toàn bộ Trường Lăng khắc khoải ngóng chờ, khiến cho bầu không khí có vẻ đặc biệt nặng nề, vừa bức bối lại vừa bất an.

Q3 - Chương 54: Thiên hạ

Cảnh xuân phơi phới.

Quân đội của ba đại vương triều Sở, Yến, Tề sắp hàng như một con rồng dài lê thê rời khỏi Lộc sơn, tiến vào vùng đồng cỏ bát ngát bên cạnh.

Rất nhiều tướng lĩnh và Tu Hành Giả của ba triều này cảm thấy hết sức nhục nhã không ngẩng đầu lên được.

Họ hiểu rất rõ, thời điểm đến của ba triều mỗi người một khác, nhưng giờ lại phải cùng nhau ra về cùng một lúc, nguyên nhân là vì bất cứ quân đội triều nào đơn độc đối mặt với quân Tần ở vùng Lộc Sơn này đã không còn an toàn nữa.

Đối với những tướng lĩnh và quan viên Đại Sở đang xúm xít bên xa liễn* của Sở Đế, có thể nói nỗi nhục nhã này càng sâu đậm.

*xa liễn: xe dành cho vua ngồi do người kéo

Bởi dẫu sao chín năm về trước, họ đã thắng người Tần, nhưng bây giờ tình thế lại trái ngược hẳn.

"Thời thế thay đổi, thua không phải vì đánh trận kém người**."

**Nguyên văn 非战之罪 (HV: phi chiến chi tội), có xuất xứ từ câu nói của Hạng Vũ trong sử ký Tư Mã Thiên. Khi thua trận Cai Hạ, Hạng Vũ đã thốt lên : "此天亡我, 非战之罪也!", ý nói trời muốn ta chết, không phải vì ta đánh trận kém người (Lưu Bang).

"Phúc là khởi nguồn của họa, họa là khởi nguồn của phúc, họa phúc biến chuyển, không ai lường trước được."

Điều khiến cho đám quan viên Đại Sở lo âu là thân thể Sở Đế đã bừng cháy nốt tinh khí thần cuối cùng ở Lộc sơn. Đến giờ, cho dù là Tu Hành Giả không quá mạnh cũng có thể cảm nhận được cơ thể lão giống như một ngọn đèn dầu đã cháy cạn đáy, chỉ còn trơ lại bấc đèn đỏ rực đang dần biến thành tro tàn. Thế nên, mặc dù lúc này Sở Đế mang nét mặt cực kỳ bình thản nói vài câu an ủi đám thần tử mà mình tín nhiệm nhất, nhưng khi đến tai bọn họ, chúng lại giống như lời trăn trối sau cùng.

"Quận Dương Sơn trước kia là của họ, có trả lại cho họ cũng không đáng là cái gì, cắt vùng Lộc sơn này cho Nguyên Vũ cũng không đáng là cái gì, điều cần thiết là phải phòng ngừa quân Tần tiến quân thần tốc, tốt nhất là phải thiết lập một ít quân đồn trú ở vùng Lộc sơn. Mấu chốt nhất vẫn chính là con người."

Biết những người đang có mặt bên cạnh không thể nào thoát ra khỏi sự ám ảnh của Nguyên Vũ Hoàng Đế trong một thời gian ngắn, Sở Đế cố gượng cười. Sau khi nói xong mấy câu đó, lão chỉ lưu lại mấy vị trọng thần đóng vai trò quan trọng nhất đối với Đại Sở Vương triều sau này.

"Trong màn ám sát lúc trước, chắc hẳn các ngươi đã biết một chuyện, ta sủng ái một mình Triệu Hương phi hoàn toàn không phải vì ham mê sắc đẹp của nàng."

Mắt nhìn xoáy vào mấy vị trọng thần tóc đã bắt đầu hoa râm, lão trầm giọng nói: "Điều hiện giờ ta muốn các ngươi làm, chính là vô điều kiện tuân theo tất cả quyết định của nàng, bất kể quyết định đó gây ra hậu quả gì."

Nghe thấy Hoàng mệnh hoang đường như vậy, hô hấp của bốn vị cựu thần hiểu rõ lão như lòng bàn tay đồng thời ngừng lại.

"Các ngươi phải coi đây là di mệnh của ta."

Nhưng họ còn chưa kịp lên tiếng, Sở Đế đã lại tiếp tục nhẹ

nhàng nói, "Nếu đã là di mệnh, các ngươi nên biết, những gì ta nói ra đã phải trải qua bao nhiêu lần cân nhắc về mọi mặt rồi. Cho nên, các ngươi không nên nghi ngờ, không nên hỏi nhiều. Ta chỉ cần các ngươi nhớ cho thật kỹ, dù có cảm thấy hoang đường đến cỡ nào thì vẫn phải nghe theo lời ta mà làm."

Hiểu được sức nặng của câu nói này, bốn vị cựu thần đồng loạt xuống xe quỳ rạp lĩnh mệnh.

Sở Đế hơi khom mình hành lễ. Xa liễn vẫn không ngừng đi tới.

Một Tu Hành Giả còn trẻ được triệu tập một mình tới bên cạnh xa liễn của lão.

Kể cả những vị cựu thần được tín nhiệm nhất của Sở Đế cũng chỉ biết Tu Hành Giả trẻ tuổi này tên là Lý Vân Duệ, mấy năm qua vẫn luôn theo sát Sở Đế làm thị vệ.

Khi Tu Hành Giả trẻ tuổi này một mình tới bên cạnh xa liễn của Sở Đế, vô số Phù văn hình chim đồng tước trên khung chiếc xe bằng đồng đen ông ta đang ngồi bắt đầu phát quang. Muôn vàn chim đồng tước giống như muốn kéo chiếc xe bằng đồng đen này bay bổng tới tận lầu quỳnh điện ngọc trên chín tầng mây.

Trong sắc xanh rực rỡ bao phủ, nét mặt Tu Hành Giả trẻ tuổi vẫn vô cùng bình tĩnh và trang nghiêm. Y thừa hiểu, lúc này chiếc xa liễn bằng đồng đen phát ra ánh sáng xanh chói lọi chỉ có tác dụng chặn đứng kẻ khác thăm dò, đồng thời có thể làm cho thân hình của Sở Đế cũng như của gã biến mất khỏi nơi này.

Gã biết nhất định có một sứ mạng vô cùng quan trọng, có thể khiến mình phải đánh đổi bằng mạng sống đang chờ mình tiếp nhận.

Gã chẳng nói bất cứ một câu nào, chỉ nghiêm túc chờ đợi.

"Việc ngày hôm nay không được cho bất cứ ai biết, kể cả Triệu

Hương phi và hoàng đế tương lai của Đại Sở."

Sở Đế nhìn gã với vẻ mặt ôn hòa kèm theo đôi phần áy náy. Khi luồng hào quang màu xanh chói lọi phát ra, đó là câu đầu tiên khi ông ta mở miệng.

Lý Vân Duệ hít sâu một hơi, gật đầu biểu thị mình đã hiểu.

"Bây giờ ngươi lập tức xuất phát đi Trường Lăng. Lần này, vị thiếu niên nổi danh Trường Lăng đã đi vào Vu sơn cùng với Phù Tô, còn lúc trước, hai người họ theo Chu gia lão tổ. Với năng lực của mình, ngươi sẽ không quá khó khăn tra ra người đó là ai."

Sở Đế nhìn gã bằng ánh mắt tán thưởng, nói: "Hãy giao đồ vật được niêm phong mà ta đã đưa cho ngươi cho hắn."

Ngay khi lão bảo ngay cả Triệu Hương phi cũng không được nói cho biết, Lý Vân Duệ đã biết sức nặng của sứ mạng nhưng gã vẫn không mảy may có vẻ gì là khiếp sợ hoặc nghi ngờ. Nhưng đến hiện giờ, khi nghe thấy câu này, Lý Vân Duệ chợt khẽ nhíu mày, rõ ràng muốn hỏi một vấn đề gì đó.

Tuy nhiên, cứ như nhìn thấu suy nghĩ trong đầu của gã, Sở Đế lắc đầu, nói: "Không cần nghi ngờ gì cả, ngươi chỉ cần giao vật kia cho hắn là được."

Lý Vân Duệ lại hít sâu một hơi, gật đầu.

"Sau khi ta chết, việc này sẽ chỉ có ngươi và vị thiếu niên Trường Lăng kia biết mà thôi."

Sở Đế vẫn không hết lo lắng, thong thả mà nặng nề nói tiếp: "Người ta không thể để cho bất cứ một ai biết về sự việc này. Thậm chí, nếu có khả năng, đừng để cho ai phát hiện ra ngươi đi Trường Lăng."

Lý Vân Duệ hít thở dồn dập. Dù vậy, gã vẫn cứ cảm thấy bản

thân gần như sắp chết ngạt, cảm thấy cơ thể mình dường như trở nên nặng nề hơn. Nhưng chỉ một nháy mắt sau, vô số hào quang màu xanh bao trùm lấy cơ thể gã, kéo gã bay vọt lên trời.

Bằng một tốc độ kinh người, thân thể gã bay vèo lên không trung trong sắc xanh chói lọi, chỉ trong nháy mắt đã biến mất khỏi xa liễn của Sở Đế.

Sở Đế khẽ ngước mắt lên, nhìn theo luồng sáng xanh chói lọi biến mất trong làn mây trắng, trầm tư không nói.

Ông ta hy vọng suy đoán và dự cảm của mình chính xác tuyệt đối, không có bất cứ sai sót nào.

Cơ thể Lý Vân Duệ giống như lá cây bị lốc cuốn bay xuyên qua Nguyên Khí Thiên Địa hỗn loạn. Chỉ hơn mười hơi thở sau, gã đã rơi xuống giữa vùng rừng núi bạt ngàn nhìn không thấy điểm cuối của Đại Sở Vương triều.

Sắc xanh mờ ảo vẫn bao bọc quanh gã, khiến thân thể gã trở nên nhẹ bẫng, đồng thời không lộ ra bất cứ khí tức nào.

Gã dùng mắt định phương hướng rồi quỳ hướng mặt về phía con đường Sở Đế đang về nước, dập đầu sát đất mấy cái.

Đôi mắt gã đã ngấn lệ.

Gã biết, từ nay về sau mình sẽ khó mà còn gặp lại vị Đế Vương đáng kính này.

Trong đội ngũ hộ tống của Đại Tề Vương triều, tám tên đàn ông khôi ngô mặc tỏa giáp*** vẫn là những người tiếp tục khiêng chiếc kiệu lớn giống như một ngôi mộ màu đen.

***Loại áo giáp được ghép từ nhiều miếng riêng lẻ.

Trong chiếc kiệu lớn sàn bằng ngọc, đỉnh khảm minh châu, hai chiếc ghế màu tím đen vẫn bày ở chính giữa nguyên như cũ.

Tề Đế ngồi bất động trên một chiếc ghế.

Ngồi trên chiếc ghế đối diện với lão ta là Yến Anh đã được thay một chiếc áo bào đen mới.

Hai mắt Yến Anh nhắm chặt. Mặc dù đã không còn hơi thở của sự sống, nhưng gương mặt lão vẫn sống động, giống hệt như đang ngủ say.

"Bất cứ thứ gì, mạnh mẽ đến đỉnh điểm là sẽ tự nhiên suy yếu. Đuốc cháy quá lớn sẽ không thể giữ được lâu."

"Nhược Sư, đây là đạo lý mà người đã nói với ta."

"Ta thực lòng coi người là thầy, nhưng người lại cho rằng ta chưa đủ khả năng làm đệ tử của mình, ta đành phải gọi người hai tiếng Nhược Sư."

"Theo đạo lý mà người đã nói với ta, ngày hôm nay Nguyên Vũ thắng, nhưng chắc gì đã được coi là việc tốt?"

"Hắn cường thịnh đến mức độ khuất phục cả ba triều, chắc chắn là đã đến thời khắc đỉnh điểm. Nếu không phải đến mức độ như vậy, ta nghĩ tương lai ba triều chúng ta sẽ không có khả năng chung sức hợp tác, bắt tay với nhau đối phó Đại Tần, mà trái lại sẽ bị diệt từng triều một. Nói như vậy, chẳng lẽ hắn đã đến thời điểm cực thịnh tất suy yếu? Nhưng không có người ở bên cạnh, ta thật sự không có mấy lòng tin. . ."

Sau khi độc thoại vài câu, Tề Đế nhìn Yến Anh với ánh mắt cầu khẩn, nghiêm trang nói: "Nhược Sư, người xem, ta sẽ hoàn toàn theo ý của người, sẽ đưa thân thể người hoàn chỉnh không sứt mẻ về cho đệ tử của người. Có lẽ người đang giả chết để đột ngột hù dọa ta phải không?"

Nói xong, Tề Đế lẳng lặng chờ.

Không biết qua bao nhiêu lâu.

Lão ta thở dài một hơi, "Nhược Sư, xem ra người đã thực sự bỏ ta mà đi. . . Thiếu người, ta thật sự cảm thấy trống rỗng. . ."

Tiếng thở dài của lão ta đầy yếu ớt, văng vẳng mãi trong chiếc kiệu màu đen.

Bầu không khí của đội hộ tống Đại Yến Vương triều có vẻ áp lực nhất.

Bởi vì lúc rời khỏi Lộc sơn, sắc mặt Yến Đế khó coi nhất, phẫn nộ nhất.

Ngay cả khi lúc bước chân lên xa liễn của mình, đôi mắt Yến Đế vẫn thiêu đốt ngọn lửa vô cùng phẫn nộ.

Vẫn không có bất cứ mệnh lệnh nào được phát ra khỏi chiếc xa liễn.

Toàn bộ quan viên Đại Yến Vương triều đều nghiễm nhiên cho rằng cơn giận của Yến Đế vẫn chưa tan.

Nhưng nằm ngoài dự đoán của mọi người, sau khi tầng tầng lớp lớp màn che của xa liễn hạ xuống, vẻ phẫn nộ trong đôi mắt Yến Đế đã biến mất không còn tăm tích, thậm chí còn chẳng có mấy bi thương.

Giống như cá, giống như chim đã hóa thành Linh thú bay lượn giữa trời cao.

Đinh Ninh và Phù Tô ngồi dựa sát vào nhau, đưa mắt nhìn

cảnh vật Lộc sơn và Vu sơn chạy giật lùi vùn vụt về phía sau.

Toàn bộ địch nhân đều đã đi rồi, nhưng Nguyên Vũ Hoàng Đế vẫn nán lại trên đỉnh Lộc Sơn.

Ông ta đứng một mình bên rìa vách đá, mặc cho gió núi thổi tung bay Long bào lẫn mái tóc của mình.

Lúc này, chẳng có mấy ai nghĩ ra được, Nguyên Vũ Hoàng Đế còn đang đợi một người xuất hiện.

Trong lòng Nguyên Vũ Hoàng Đế, còn có một người mang biến số lớn nhất.

Thế nhưng, biến số đó lại chưa từng xuất hiện. Ông ta đã thắng, thắng tuyệt đối về mọi mặt.

Trước kia, cơ hội có khả năng lớn nhất giết chết ông ta như vừa rồi chưa bao giờ từng xuất hiện. . . Người đó rốt cục đã chết hẳn, cho dù thật sự có Cửu Tử Tàm hiện thế thì cũng hoàn toàn chẳng có quan hệ gì tới hắn nữa rồi.

Bồ câu và chim ưng đưa tin bay rã cánh, ngựa cường tráng phi như điên để truyền kết quả Lộc Sơn Minh Hội đi bốn phương tám hướng, truyền đi khắp thiên hạ.

Nhìn mây trắng gợn lên cuối chân trời, Nguyên Võ Hoàng Đế chợt nảy sinh ý nghĩ, người đó chắc hẳn sẽ không bao giờ xuất hiện nữa rồi. Thiên hạ này, từ hôm nay trở đi đã là của Quả nhân.

Q3 - Chương 55: Sống chết có số

Sáng sớm, vừa đúng thời điểm khói bếp dấy lên.

Gió khẽ lay động rèm cửa.

Trong quán rượu Ngô Đồng Lạc, Trưởng Tôn Thiển Tuyết vừa mới bắc nồi cháo lên bếp thì đột nhiên hàng mi cong veo nhưng lạnh lùng hơi nhướng lên. Sau đó, nàng ra khỏi hậu viện, đi lên trên tiền viện.

Chẳng bao lâu sau, cánh cửa đang khép hờ kẽo kẹt vang lên. Nhìn người đẩy cửa vào bằng động tác vô cùng thông thuộc, trên người dường như còn mang theo hơi sương buổi sớm, Trưởng Tôn Thiển Tuyết hỏi: "Sao lại nhanh như vậy?"

Giọng nói của nàng không mặn không nhạt. Với cách đối nhân xử thế thường ngày của nàng, giọng điệu này đã là cực kỳ hiếm thấy.

Có thể thông thuộc đẩy cửa mà vào, có thể khiến nàng dùng giọng điệu này hỏi chuyện, chẳng có ai ngoài khác Đinh Ninh.

"Vì cưỡi Côn Thú của Phan Nhược Diệp để về."

Đinh Ninh cầm một miếng vải bố lau qua mặt lẫn thân thể, đáp lại một câu.

Nàng đã lâu không gặp hắn, hơn nữa còn không dám chắc là có gặp lại không nữa. Nhưng lúc này, khi nhìn mái tóc ẩm ướt, gương mặt trắng nhợt của hắn, Trưởng Tôn Thiển Tuyết lại chẳng nói năng gì nhiều, mà chỉ hỏi một câu cộc lốc: "Thế nào?"

Đinh Ninh liếc nàng một cái, nói: "Lý Tài Thiên chết rồi, Phương Hướng bị phế, Hàn Thần Đế chết rồi, Yến Anh chết rồi, Tống Triều Sinh chết rồi, Quách Đông Tương chết rồi, Diệp Tân Hà còn sống nhưng trọng thương, Lí Tướng tu luyện xong Tương Tư Kiếm Quyết. Nguyên Vũ không bị làm sao, cảnh giới thứ tám trung giai."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lại im lặng.

Thường ngày, mặc dù ngoài tu hành ra chẳng buồn hỏi tới những việc khác, nhưng nàng vẫn là người thông minh nhanh trí. Chỉ có mỗi nàng mới hay sử dụng cách thức đối thoại này để trao đổi với Đinh Ninh. Hơn nữa, hai người sử dụng cách thức đối thoại này đã thành quen.

"Diệp Tân Hà đáng chết!"

Nàng trầm ngâm một lúc lâu rồi thốt lên một câu.

Nàng biết toàn bộ những người thuộc thế hệ đó của Ba Sơn Kiếm Tràng, cho nên mặc dù Đinh Ninh nói cực kỳ vắn tắt, nhưng cũng chỉ cần thông qua mấy lời vắn tắt đó, nàng đã suy đoán ra một vài điều.

Nếu như Diệp Tân Hà không phải là người của Nguyên Vũ Hoàng Đế, vậy thì lão ta sẽ không chỉ trọng thương, mà cũng sẽ chết cùng với những người còn lại.

Đinh Ninh thả miếng vải bố đã gần như ướt sũng xuống, nhìn nàng một cái.

Dù nét mặt tinh xảo đến mức khiến người ta choáng váng không có quá nhiều thay đổi, thế nhưng nàng đang rất phẫn nộ.

"Ngươi không cần phải tức giận!"

Đinh Ninh vừa cúi đầu, bắt đầu tìm giày để thay, vừa nhẹ

nhàng nói: "Phản bội đâu chỉ một hai người, thấy nhiều quá đâm ra cảm giác đã tê liệt mất rồi, chẳng đáng tức giận một chút nào."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết không đáp lại hắn ngay, lại trầm ngâm một lúc rồi mới hỏi: "Nhiều người như vậy mà cũng không giết được hắn?"

Đinh Ninh ôn nhu nói: "Không có việc gì, chúng ta có thể chờ!"

Nét tức giận bắt đầu hiện lên trên mặt Trưởng Tôn Thiển Tuyết. Nàng cảm thấy lời khuyên của Đinh Ninh có phần dối trá.

Thế nhưng, Đinh Ninh đã đoán được trước là nàng sẽ phản ứng như vậy. Hắn ngẩng đầu lên, nói tiếp: "Việc mà hắn và Trịnh Tụ thông thạo nhất là đùa bỡn quyền thế, lợi dụng tầng lớp Tu Hành Giả của Đại Tần. Muốn giết chết hắn, nhất định phải tiêu diệt một số người bên cạnh hắn trước."

"Lúc trước ta đã mắng ngươi vô sỉ, nhưng hắn và Trịnh Tụ mới là vô sỉ nhất."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết hít một hơi thật sâu. Vẻ lạnh lùng sương giá trên mặt nàng từ từ biến mất, nhưng giọng nói lại trở nên càng lạnh lẽo hơn, "Ta thu hồi những gì ta từng nói. Đối phó với kẻ vô liêm sỉ nhất, phải dùng một vài thủ đoạn vô sỉ."

Đinh Ninh nhìn nàng gật đầu, không đáp lại bất cứ câu gì.

Theo thói quen của hai người, câu chuyện về Lộc sơn đến đây là kết thúc.

"Muốn tắm một trận không?"

Nhìn thấy Đinh Ninh có vẻ hơi run vì lạnh, Trưởng Tôn Thiển Tuyết hỏi.

Nàng có thể đoán ra, nguyên nhân là do ở trên không gió lạnh

quá nhiều, thời gian gió thổi lại quá dài.

Thông qua điểm này, nàng đã có thể đoán ra được, người cưỡi Linh thú kia muốn dùng tốc độ nhanh nhất chạy về Trường Lăng, hơn nữa Chân nguyên và Nguyên Khí Thiên Địa cũng tiêu hao cực kỳ lớn, đến mức không thể bỏ ra một chút xíu nào để chống lại gió và hơi lạnh trên trời.

Nếu đã thuận lợi sống sót trở về, theo lệ thường, hầu như ngày nào cũng như ngày nào, bởi vì Trưởng Tôn Thiển Tuyết thích sạch sẽ mà hắn phải đi tắm nước nóng, việc đó dường như đã trở thành thói quen bắt buộc lẫn hưởng thụ. Đinh Ninh ấm áp mỉm cười, nhưng lại lắc đầu, nói: "Ta đói. . . Ngay bây giờ ta sẽ đi thăm Động chủ một chút, rồi sẽ ăn mì cùng với họ."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết không nói thêm gì nữa, quay người đi vào hậu viện.

Đinh Ninh đột nhiên nhớ ra một điều, khẽ nói thêm một câu: "Chu gia lão tổ chết rồi, Chu gia đã xong."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết chẳng buồn quay đầu lại, chỉ có giọng nói êm tai và cô đơn vọng lại: "Trường Lăng vẫn còn đó tầng lớp quyền quý ngày trước, có ai thèm để ý tới những điều vớ vẩn thế này. Lẽ nào ngươi cho rằng ta còn có được xúc cảm một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ hay sao?"

. . .

Trương Nghi xách một cái bếp lò ra khỏi cửa.

Trong ngõ hẻm gió lớn, nhóm lửa sẽ dễ dàng hơn. Nếu trên miệng bếp có thêm một chụp xấu xí giống như cái phễu sắt thì dù chẳng quạt gió lấy một cái, khói cũng sẽ không sinh ra bao nhiêu.

Củi đốt cần nhất là không được ẩm sương sớm, cỏ khô để nhóm lửa cũng không cho quá nhiều. . . Những chi tiết này Trương

Nghi đã thuộc nằm lòng, biến thành quen tay hay việc. Sau khi xách theo bếp lò ra ngoài, y lập tức cúi người định tiện đường lấy luôn củi đốt ở bên cạnh cửa ra vào.

Nhưng trước khi cúi xuống, mắt gã vẫn kịp nhìn thấy một người nửa cười nửa không đang đứng sẵn ở ngoài cửa nhìn mình.

"Tiểu Sư đệ?"

Đôi mắt gã trợn trừng, hô lên theo phản xạ tự nhiên.

Đến khi ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào Đinh Ninh, gã mới phát hiện ra được sai lầm của mình. Gã vui mừng đến phát cuồng, la lên: "Đinh Ninh Sư đệ!"

"Đinh Ninh Sư đệ về rồi!"

"Thẩm Dịch Tiểu Sư đệ mau ra đây!"

Không nghi ngờ gì nữa, đây là tình cảm khiến cho con người ta cảm thấy ấm áp. Nghe thấy Trương Nghi la lối như vậy, Đinh Ninh mỉm cười, cũng gọi với theo: "Tiện thể mang cho ta cái bát đựng mì luôn, ta đói lắm rồi!"

Vị sư đệ được mình yêu thích nhất, cuối cùng đã bình yên tử Lộc sơn trở về, Trương Nghi đâu còn tâm trí đi nhóm lửa với nấu nước nóng.

Gã lập tức đi như chạy lôi tuột Đinh Ninh vào trong viện, sau đó kéo hắn chạy đến phòng Tiết Vong Hư. Tiết Vong Hư vừa mới thức dậy đang được Thẩm Dịch hầu hạ.

"Sao về nhanh như vậy, không đi Lộc sơn sao?"

Mắt vừa liếc thấy Đinh Ninh, Tiết Vong Hư đã lập tức hỏi ngay.

Mới qua chừng một ngày một đêm, lúc này tin tức Lộc Sơn

Minh Hội vẫn còn chưa kịp về tới Trường Lăng. Nếu không có việc gì xảy ra, Đinh Ninh mà đi Lộc sơn thì không thể nào trở về Trường Lăng sớm như vậy được.

"Có đi."

Đinh Ninh không tham gia vào, chỉ nhìn Trương Nghi và Thẩm Dịch hầu hạ Tiết Vong Hư mặc quần áo, còn bản thân thì khoanh tay đứng bên cạnh giường lão, đáp lại: "Nguyên nhân tại sao về nhanh như vậy, nếu nói ra thì rất dài dòng."

Tiết Vong Hư thoáng sững người ra rồi mỉm cười, nói: "May là còn có đủ thời gian, không vội, về là tốt rồi."

Đúng là có đi Lộc sơn?

Giờ đã về đến nơi rồi?

Chẳng phải là theo đường bay, hơn nữa còn phải bay nhanh hơn cả bồ câu và chim ưng truyền tin?

Dù Trương Nghi và Thẩm Dịch không nghĩ ra được ngay, nhưng hô hấp của hai người vẫn không tránh khỏi trở nên dồn dập.

Đinh Ninh đương nhiên hiểu điều mà họ cũng như toàn bộ Trường Lăng muốn biết nhất là gì. Hắn suy nghĩ một chút rồi nói cộc lốc: "Triều ta thắng."

Mặc dù không hề nói rõ nội dung chi tiết, nhưng chỉ riêng một chữ "thắng" đã đủ để Trương Nghi và Thẩm Dịch rơi vào trạng thái kích động khôn tả.

Đôi mắt hai người sáng bừng lên như uống thuốc kích thích, môi run rẩy, hai tay cũng run rẩy.

Phản ứng này đại biểu cho tâm trạng phổ biến của những

người sống ở Trường Lăng, thậm chí toàn bộ Đại Tần Vương triều.

Khóe miệng Đinh Ninh hơi nhếch lên tự châm biếm.

Có người Tần nào giống như mình không, thật sự là trời đất không dung thì phải?

Sau đó hắn lại nhìn Trương Nghi và Thẩm Dịch, khẽ bồi thêm một câu: "Triều ta đại thắng, Nguyên Vũ Hoàng Đế đã tới Bát Cảnh trung giai."

Trương Nghi và Thẩm Dịch không hề nhận ra, mỗi lần Đinh Ninh nhắc đến tên Nguyên Vũ Hoàng Đế lại không bao giờ gọi là Thánh thượng như hai người họ. Một tin tức quang vinh đến thế đã thừa sức khiến họ kích động đến mức đánh mất sạch khả năng nhận thức.

"Đó đúng là điều kinh khủng. . ."

Mất một lúc lâu Trương Nghi mới tìm lại được năng lực nói năng, dùng giọng run rẩy thốt ra được một câu.

"Nhưng vẫn phải ăn mì, dù sao bụng vẫn rất đói."

Đinh Ninh liếc y một cái rồi quay sang nhìn Tiết Vong Hư, nghiêm túc nói: "Chúng ta đi ăn mì!"

"Nói đúng, chúng ta đi ăn mì."

Tiết Vong Hư mỉm cười đáp lại.

Nhưng ngay cả lão cũng không thể hiểu thấu đáo được tâm trạng hiện giờ của Đinh Ninh.

Đinh Ninh không phải cố ý nói như vậy để làm cho Trương Nghi và Thẩm Dịch bớt kích động. Hắn nói kiểu như thế, thực ra hàm nghĩa sâu xa nhất ẩn chứa bên trong lại là bất lực lẫn chịu đựng.

Nếu thua kém quá xa, vậy có lo nghĩ quá nhiều đến những việc kia cũng chẳng có tác dụng gì.

Trở lại Trường Lăng, hắn lại quay về với tư thái của một đệ tử bình thường của Bạch Dương động không hơn.

Việc hắn cần lo nghĩ là Mân Sơn Kiếm Hội diễn ra ngay tiếp theo, là thu được công pháp tu hành giúp cho hắn có thể sống lâu hơn.

Vào thời điểm có một vài thứ ngươi không có khả năng giành được, lựa chọn tốt nhất của ngươi xác thực là tạm thời quên nó đi.

"Ông chủ, cho một bát mì ruột già nấu chua, nhớ thêm vài miếng đậu, một quả trứng gà, cho mì nhiều hơn một chút."

"Đinh Ninh? Ngươi về rồi à?"

"Lâu rồi không gặp, ngươi đã đi đâu thế?"

"Chẳng biết kết quả cuộc hội đàm của Thánh thượng ở Lộc sơn ra sao."

". . ."

Sau khi chào hỏi hàn huyên vài câu xong, Đinh Ninh bưng bát mì lên, ăn xùm xụp, có vẻ vô cùng ngon miệng.

Thực ra khu vực Ngô Đồng Lạc này rất tiện, có thể giúp cho hắn che dấu tâm trạng được rất sâu.

Cho dù những người này có nghĩ nát óc, họ cũng sẽ tuyệt đối không nghĩ ra được hắn có quan hệ gì với Lộc sơn, có quan hệ gì với những người có mặt trên Lộc sơn đó.

"Thế nào, có tâm sự gì à?"

Tiết Vong Hư thấy Đinh Ninh cắm đầu ăn mì, bèn buông đũa

xuống, hỏi.

Đinh Ninh hơi ngừng lại một chút.

Hắn ngước đầu lên khỏi cái bát sứ to đùng, nhìn Tiết Vong Hư, hỏi bằng giọng nhẹ nhàng: "Nếu như. . . ta chỉ nói nếu như thôi nhé, ngài tìm được đường sống, nhưng mức độ già yếu thì vẫn nguyên như vậy, không hề có biến chuyển gì, ngài có chọn sống tiếp không?"

Tiết Vong Hư hơi ngẩn ra.

Sau đó lão cầm đũa lên gõ vào miệng bát, nói: "Ngươi hỏi vậy chẳng phải là hỏi thừa hay sao? Chết hiển nhiên không bằng còn sống."

Đến giờ lão vẫn không hiểu được ẩn ý thực sự của Đinh Ninh. Lão dùng luôn đôi đũa vừa gõ lên miệng bát để tiếp tục ăn mì, vừa ăn vừa nói tiếp: "Sống chết có số, ngươi không cần phải quá mức lo nghĩ về vấn đề của thân thể ta. Chỉ cần tham gia Mân Sơn Kiếm Hội đúng hạn. . . vậy là được rồi."

Q3 - Chương 56: Đòn tâm lý

Trong ánh nắng ban mai, một con diều hâu trên trời cao đột nhiên thu cánh, lao vụt xuống như một tảng thiên thạch. Nhưng đến một độ cao nhất định, nó lại đột nhiên mở rộng hai cánh, lướt đi bằng một tốc độ kinh hoàng, gần như dán sát vào sống mái màu vàng của một vài ngôi nhà, sau đó lướt vào một nơi sâu thẳm trong Hoàng cung Trường Lăng.

Trong tự nhiên sẽ rất hiếm có con chim ưng nào bay theo cách thức kinh hồn bạt vía như thế này. Trong khi đó, Hoàng cung Đại Tần lại là nơi chim bay khó lọt. Tu Hành Giả bảo vệ Hoàng cung sẽ không bao giờ để mặc cho chim muông tự do bay lượn ở nơi này.

Nhưng con chim ưng này lại có bộ lông ánh lên sắc đỏ thắm, một màu sắc mà bình thường trong tự nhiên không bao giờ có.

Toàn bộ Tu Hành Giả trong Hoàng cung Đại Tần đều biết con chim ưng này thuộc về người hầu cận của Hoàng Đế.

Trong Nội các, bốn vị Các lão nửa hưng phấn nửa bồn chồn cùng chờ đợi.

Lộc Sơn Minh Hội đã kết thúc được ba ngày. Trong ba ngày vừa qua, thông tin quân sự có liên quan đến Lộc Sơn Minh Hội liên tục đổ dồn về Hoàng cung, thêm vào đó là Mặc Thủ Thành và Phan Nhược Diệp đã hồi cung. Với chức vụ Các lão Nội các, địa vị trong Nội các gần như ngang ngửa với hai vị tể tướng, họ đã biết được trong Lộc Sơn Minh Hội, Đại Tần Vương triều thắng lợi huy hoàng.

Thế nhưng, lúc này thành hầu hết người dân Trường Lăng vẫn còn chưa biết gì, vẫn còn đang chờ đợi tin tức từ Lộc Sơn Hội Minh đưa về.

Tuy nhiên, lúc nào công bố tin tức này, hình thức công bố ra sao thì nhất định phải chờ Thánh thượng quyết định.

Sau khi một tin tức như thế được công bố, không hiểu Trường Lăng sẽ biến thành thế nào nữa?

Vả lại, đến giờ họ đã hiểu, Lí Tướng đi theo Thánh thượng tới Lộc sơn, Hoàng Hậu và Nghiêm Tướng đi Dương Sơn quận, lúc này chắc hẳn toàn bộ đều đang trên đường trở về Trường Lăng. Xét theo một khía cạnh nào đó, lúc này Trường Lăng xác thực là một tòa thành trống không.

Chờ đợi trong hưng phấn lẫn bồn chồn cuối cùng cũng nhận được kết quả. Sau khi con chim ưng kia lướt vào Hoàng cung không lâu, một tên lễ quan nâng một cuộn tơ lụa vàng óng xuất hiện trước mặt họ.

Bốn vị Các lão bắt đầu múa bút thành văn.

Vô số mệnh lệnh nối tiếp nhau không ngừng được đưa ra khỏi Hoàng cung.

Vô số tiếng reo mừng không ngừng vang lên từ tận sâu bên trong Hoàng cung.

Hàng loạt tiếng hò reo phấn khích đến đỉnh điểm hòa lẫn với tiếng chúc tụng vang lên, Trường Lăng bắt đầu sôi trào.

Cùng một loạt tin tức giật mình liên tiếp được công bố ra, bầu không khí áp lực đọng lại đã lâu trong Trường Lăng lập tức bị quét sạch.

Nông dân bổ cuốc vào đầu ngón chân, đầu bếp thái vào ngón tay, phu khuân vác ngã từ trên ván cầu xuống thuyền hoặc là xuống nước sông lạnh lẽo. . . Hầu như toàn bộ cư dân Trường Lăng đã rối loạn tâm thần, họ cùng nhau vứt bỏ công việc đang làm, bắt đầu đổ xô ra đường phố tung hô vạn tuế.

Không ngờ Dương Sơn quận lại được quân đội Đại Tần hùng mạnh thu hồi.

Không chỉ Dương Sơn quận, ngay cả vùng Vu Sơn, Lộc Sơn nằm giữa lãnh thổ hai nước Tần Sở, cũng đã thuộc về Đại Tần.

Đây mới thực sự là điều vui mừng mang tầm cỡ quốc gia khiến muôn người cùng đổ xô ra đường.

Ngay cả đám dân cờ bạc thua đến cháy túi trong sòng bạc ngầm dưới đất của Trường Lăng cũng vậy. Khi họ chui ra khỏi sòng bạc âm u, lại nhìn thấy ánh mặt trời, hai mắt bị chói trào nước mắt, thì cũng là lúc tin tức đến tai. Sau khi phấn chấn lên, đầu óc tỉnh táo lại phần nào, chợt nhớ ra những gì mình đã thua trong sòng bạc, đã làm những việc gì trong thời gian vừa qua, đám dân cờ bạc này lập tức khóc ầm lên.

Sòng bạc ngầm dưới đất đã thực sự biến thành không có tiếng chân người, vô cùng vắng lặng.

Trong một gian tĩnh thất nằm sâu bên trong sòng bạc ngầm, Triệu Tứ vẫn mặc mặc đồ nam lẳng lặng để mặc tiếng hô vạn tuế, tiếng dân cờ bạc gào khóc trong con hẻm kế bên chui vào lỗ tai. Nàng chợt nhớ tới Sư tôn của mình, người đàn ông dùng sức một người khai sinh ra Triệu Kiếm Lô, dùng sức một người chặn đứng quân đội Đại Tần không vào được thành kia.

Lúc này, nàng bỗng nảy sinh cảm giác bất lực.

. . .

Cho dù ngày tết cũng chưa bao giờ vang lên tiếng reo mừng lẫn tiếng hô vạn tuế rung chuyển cả núi đồi như vậy, có lẽ ngay cả trong toàn bộ lịch sử Đại Tần Vương triều cũng chưa bao giờ từng xảy ra.

Tiếng hô nối tiếp nhau chấn động đám bụi tích trên vô số mái

hiên nhà rơi xuống, len lỏi tới rất nhiều nơi vô cùng tĩnh lặng, thậm chí còn khiến cho phố phường lẫn mặt nước dòng Vị Hà cũng phải khẽ rung động.

Trong gian phòng sâu thẳm nhất tại Đại Phù Thủy Lao được phòng vệ nghiêm ngặt nhất Trường Lăng, một vài sợi xích đen thui khóa chặt một người hoàn toàn không vẻ gì là con người.

Làn nước đen thui phát ra ánh sáng le lói chói mắt một cách lạ kỳ, ngập đến ngang ngực ông ta. Xiềng xích đen xì giống như rong rêu mọc bừa bãi, đan dệt chằng chịt dưới làn nước xung quanh thân thể ông ta, nhưng lại không hề tiếp xúc với bất cứ bộ phận nào trên cơ thể ông ta.

Thế nhưng, bản thân từng cái xiềng xích đen thui này lại giống như một Phù văn cường đại khoá chặt chẽ cả một vùng không gian này. Lực lượng của chúng mạnh tới mức có thể làm biến đối tính chất nước của cả khu vực này.

Nước trong khu vực này biến thành lạnh lẽo đến kỳ lạ, lạnh lẽo đến tận xương tủy.

Tóc ông ta giống như một mớ giẻ lau nhiều năm chưa được giặt, bết lại thành một mớ, che kín quá nửa cơ thể chìm dưới nước. Gương mặt mọc đầy các loại các loại ghẻ lở nấm mốc của ông ta thỉnh thoảng trồi lên mặt nước, có vẻ như không còn dấu vết gì của máu thịt, giống như bên dưới lớp da chỉ còn lại xương vậy.

Hình dáng bên ngoài như thế không thể được coi là con người, nhưng ông ta lại khiến cho người ta có cảm giác đúng là một con người, bởi vì khí tức của ông ta thuộc về con người.

Có một số người, cho dù biến thành hình dạng gì đi chăng nữa, cho dù ngay cả ngũ quan cũng không còn rõ nét, nhưng lại có riêng một loại khí chất, một loại khí chất làm cho tất cả mọi người cảm

thấy người đó giống con người hơn hầu hết những người khác trên cõi đời này.

"Ta không hiểu rốt cục ngươi đang chờ đợi cái gì nữa?"

Thân Huyền đứng trên một tảng đá sát mép nước, thản nhiên cụp mắt nhìn tảng đá dưới chân, lười nhác hỏi: "Chờ đợi được kết quả như hôm nay, ngươi liệu có thoả mãn?"

Không hề có bất cứ tin tức nào đưa tới căn phòng giam này, Thân Huyền cũng chưa đề cập bất cứ tin tức nào có liên quan tới Lộc Sơn Minh Hội với con người này. Vậy mà chỉ cần một vài âm thanh và sự chấn động đó, là đã đủ giúp cho người này đoán được chuyện gì xảy ra.

Bởi vì người này được công nhận là thiên hạ đệ nhất Quân sư, được công nhận người thông minh nhất thiên hạ.

Ông ta là Lâm Chử Tửu.

"Ngươi ghé sát vào đây một chút, ta nói cho ngươi biết hôm nay ta có thoả mãn hay không."

Một giọng nói hài hước vang lên từ mặt nước ở bên dưới, chui vào tai Thân Huyền.

Lông mày Thân Huyền khẽ nhướng lên, lão ta ngước mắt lên một chút nhìn người đang ngâm dưới nước, nhưng chân vẫn không di chuyển một bước nào.

"Ngay cả một bước chân cũng không dám tiến tới, lúc nào cũng sợ trúng phải mưu kế của ta, vậy mà còn muốn mượn thời cơ này để làm ta rối loạn tinh thần." Dù ngâm mình dưới nước đã hoàn toàn không còn giống con người nữa, mà giống như là một cây rong rêu mọc hoang dại trong nước, nhưng bất cứ lúc nào cũng thể hiện ra mình chính là một con người kiêu ngạo, Lâm Chử Tửu phá ra cười: "Ngươi không cảm thấy sự việc này rất đáng buồn cười

hay sao?"

Thân Huyền trầm ngâm một chốc rồi mới đáp: "Đúng là rất buồn cười, nhưng ta ở trên bờ đá, còn ngươi lại ở dưới nước."

Lâm Chử Tửu vui vẻ nói: "Mỗi thời mỗi khác, chẳng biết chừng có ngày ngươi lại ngâm mình dưới nước, còn ta thì lại ở trên bờ nhìn ngươi."

Thân Huyền nheo mắt nhìn ông ta, vặn lại: "Điều đó có khả năng sao?"

Lâm Chử Tửu nghiêm túc gật đầu, nói: "Chắc là rất nhanh thôi."

Con ngươi Thân Huyền hơi co lại, trong khoảnh khắc không sao trở lại bình thường được.

"Xưa nay chỉ có kẻ tù tội bị quan cai ngục đe dọa, chứ chưa bao giờ nghe nói quan cai ngục bị kẻ tù tội đe dọa cả." Lâm Chử Tửu lại phá ra cười, "Nhưng mà hôm nay ta có tâm trạng tốt, có thể phá lệ nói cho ngươi biết một việc."

Thân Huyền nhìn Lâm Chử Tửu với vẻ mặt nhăn nhúm. Hãm mình trong Đại Phù Thủy Lao nhiều năm như vậy, lão ta đương nhiên hiểu Lâm Chử Tửu đến từng chân tơ kẽ tóc. Lão ta hiển nhiên không tin Lâm Chử Tửu sẽ nói cho mình biết điều gì có tác dụng cả.

Không ngờ Lâm Chử Tửu lại đột nhiên mở miệng nói: "Phủ Ly Lăng Quân xong rồi."

Hô hấp của Thân Huyền đột nhiên đình chỉ. Đôi mắt lão ta tức khắc lóe lên tia sáng khác thường.

"Nếu như bây giờ phái quân đi bảo vệ phủ phủ Ly Lăng Quân có lẽ còn kịp. Nếu không, ngày hôm nay phủ Ly Lăng Quân sẽ hoàn

toàn biến mất khỏi Trường Lăng." Lâm Chử Tửu tiếp tục nhẩn nha nói: "Cho dù Nguyên Vũ giành được thắng lợi tại Lộc sơn huy hoàng đến mấy đi nữa, nhưng phủ Sở chất tử vẫn không thể cứ muốn là có thể phá huỷ. Minh ước vừa mới định ra xong, đương nhiên phải cho ba triều kia cơ hội ngẩng mặt lên được."

Đôi mắt híp thành một đường chỉ, Thân Huyền gằn giọng hỏi: "Ai dám phá huỷ phủ Ly Lăng Quân vào lúc này?"

Lâm Chử Tửu khẽ cựa người, liếc Thân Huyền một cái rồi nói: "Đối với hầu hết người dân Trường Lăng, quận Dương Sơn không chỉ mang ý nghĩa cúi đầu chịu nhục, mà còn cả thù hận thấu xương. Chắc ngươi không thể nào quên, phần lớn quân nhân Đại Tần chết trận trong trận đại chiến đó là người Trường Lăng hoặc Quan Trung đấy chứ."

"Thắng lợi đi kèm với xả hận."

Sau khi dừng lại một chút, Lâm Chử Tửu nói tiếp bằng giọng nói mang âm hưởng trêu tức: "Tại thời điểm cảm giác mình chưa chắc đã mạnh bằng đối thủ, cho dù là xả hận cũng sẽ kìm chế. Nhưng đến khi cảm thấy đối thủ đã bị đánh bại, việc xả hận thông thường sẽ luôn vượt ra khỏi tầm khống chế."

Thân Huyền càng ngẫm nghĩ ý nghĩa trong câu nói này, lưng càng lúc càng lạnh buốt. Nhưng lão ta vẫn lắc đầu, "Việc này không liên quan đến chức trách của ta."

"Sao lại không liên quan?"

Giọng nói của Lâm Chử Tửu chợt mang đầy âm hưởng trêu tức: "Ngay từ đầu ngươi đã bị ta dẫn dắt lối suy nghĩ. . . Ngươi chỉ thụ động đi theo. Nghe ta nói phủ Ly Lăng Quân sẽ bị phá huỷ, ngươi lại không hề nghĩ ra rằng, trước khi có phủ Ly Lăng Quân thì ta đã bị giam giữ tại nơi này. Nếu không biết gì về Sở chất tử thì làm sao ta lại có thể biết được phủ Ly Lăng Quân tồn tại?"

Thân thể Thân Huyền chấn động dữ dội, sắc mặt đột nhiên biến thành trắng bệch.

Vài năm vừa qua, ngoài một số người ra thì không có bất cứ một ai được phép gặp Lâm Chử Tửu. Mà trong số một vài người đó, lão hầu như lúc nào cũng thường trực tại nơi đây, hoàn toàn không có khả năng nhắc tới điều gì có liên quan đến Ly Lăng Quân được.

Hắn biết được bằng cách nào?

"Ta có khả năng đọc được suy nghĩ người khác."

Bên dưới vang lên tiếng động, Lâm Chử Tửu ngẩng đầu lên, mái tóc bết lại khuấy động mặt nước thành những gợn sóng lăn tăn, "Ta có thể thông qua đôi mắt nhìn thấu những thứ con người ta dấu kín trong tâm trí, ngươi cũng chẳng ngoại lệ. Bởi vậy ngày xưa ta mới bách chiến bách thắng, đoán trước hướng đi của kẻ địch, nhìn thấu bí mật trong lòng người khác."

Thân Huyền lâm vào trạng thái cực kỳ khiếp sợ.

Nhưng chỉ mấy hơi thở sau, lão ta đột nhiên trở nên phẫn nộ.

"Trên đời lấy đâu ra Độc Tâm thuật vớ vẩn gì đó!"

"Ngươi muốn dùng đòn tâm lý!"

"Ngươi cho rằng ta sẽ bị lời nói của ngươi ảnh hưởng dễ thế sao!"

Giọng nói tức giận của lão ta vang vọng bên trong Thủy lao.

Nhưng Lâm Chử Tửu chỉ thản nhiên nhìn lão ta, cười khẽ một tiếng, nói: "Độc Tâm thuật dĩ nhiên không có trên đời, nhưng ngươi cho rằng mình có thể chết già được sao? Ngươi cho rằng tất cả đều đúng như Nguyên Vũ suy nghĩ, không gì thoát ra khỏi lòng

bàn tay hắn được sao?"

Trong cùng một ngày, lần thứ hai trong lòng Thân Huyền nảy sinh mầm mống sợ hãi.

Cách phân tích của Lâm Chử Tửu có vẻ thiếu căn cứ. Tuy lúc mới bắt đầu phải thừa nhận là hoang đường, nhưng vài câu tiếp theo lại thường giống như cây châm lạnh buốt đâm vào lòng người vậy.

Mấu chốt nhất chính là, rất nhiều năm trước đây, Lâm Chử Tửu đã từng nói ra rất nhiều câu như vậy, nhưng rồi lại biến thành sự thật không sót câu nào.

Vẫn như mọi ngày, Thân Huyền không nói thêm bất cứ câu gì, dứt khoát quay người rời khỏi cái phòng giam này.

Q3 - Chương 57: Khách không mời mà đến

Quốc gia không thể một ngày vô chủ, Hoàng cung không thể một ngày không có vua.

Bất kỳ vị vua nào ngự giá thân chinh, cũng sẽ dùng mọi khả năng trở về triều trong thời gian sớm nhất.

Nhàn nhã ngắm đường hoa, đó là việc làm của người nhàn rỗi.

Quân vương không bao giờ nhàn rỗi.

Thế nhưng đội quân ngự giá của Đại Sở Vương triều lại dừng lại.

Uyển Thành trước kia thuộc về nước Hàn, là vùng đất được phân chia cho Đại Sở Vương triều khi Hàn Vương triều bị diệt. Uyển Thành chỉ cách Lộc Sơn vài ngôi thành thị, lộ trình khoảng trăm dặm, hiển nhiên cũng thuộc về một loại biên thành, nhưng không phải là một thành quan trọng có lương thực tích trữ hay có quân đồn trú.

Dừng lại thời gian dài ở một nơi như thế này, thực sự không phải hành động sáng suốt.

Thế nhưng, hầu như toàn bộ người trong đội ngũ ngự giá này đều hiểu lý do tại sao.

Sở Đế chính thức dầu hết đèn tắt.

Rất nhiều người cùng biết, thân thể của vị Đế Vương giữ ngồi trên ngai vua trong thời gian kỷ lục này đã sớm có vấn đề, Từ lúc

bắt đầu Lộc Sơn Minh Hội, tiếp đó là Nguyên Khí Thiên Địa chấn động Lộc Sơn dữ dội, cho đến cuối cùng khi mấy vị Tông sư ngã xuống, Tinh Khí Thần của lão dường như đã tiêu hao sạch sẽ, những bệnh trầm kha âm ỉ kéo dài cùng đồng loạt bộc phát.

Tiếng tăm ngoài đời của Sở Đế thực sự rất kém, háo sắc tầm thường, không thích triều chính. Nhưng những vị cựu thần phò tá lão rất nhiều năm lại hiểu rõ, lão khiêm tốn hòa nhã, thậm chí là ngu ngốc chỉ là biểu hiện bên ngoài của lão.

Lão mắt điếc tai ngơ. Rất nhiều lúc lão chỉ tỏ thái độ khoan dung lẫn dung túng.

Cho nên trong Đại Sở Vương triều không có bất cứ một ai coi thường lão, thậm chí không tìm được mấy người phản đối lão.

Có thể phê bình lão, có thể đánh giá thấp lão, nhưng vẫn tôn kính lão.

Hành cung Uyển Thành được xây dựng xong ngay trước khi Sở Đế tới đây.

Trên long sàng trong Hành cung, Sở Đế ngả người trên nệm êm, cố làm cho đôi mắt có thần hơn, nhưng kết quả thì trái ngược lại, cho nên khuôn mặt lão có vẻ thư thái, nhưng vẫn không che dấu được hết nét bất lực lẫn tiếc nuối.

Triệu Hương phi cúi đầu nhìn lão, nắm chặt hai tay lão.

"Thiếp cứ tưởng người ít ra có thể chống chọi đến lúc trở lại Hoàng thành."

Bà ta chầm chậm nói: "Thiếp không ngờ lại tới nhanh như vậy."

Sở Đế cảm nhận độ mềm mại lẫn nhiệt độ đôi bàn tay của bà ta, mỉm cười, đáp: "Ta cũng thật sự không ngờ lại nhanh như vậy!

Chẳng ai ngờ sẽ chạm trán với Mặc Thủ Thành tại Thần Nữ phong."

Triệu Hương phi trầm tư không nói. Hai tay bà ta đột nhiên bắt đầu siết chặt lại một chút, từng đốt ngón tay nối tiếp nhau bắt đầu sáng lên.

"Đừng làm thế!" Sở Đế lắc đầu.

Triệu Hương phi lắc đầu với vẻ cố chấp, nhìn lão nói: "Chết trận trên đường đi chinh chiến thì sẽ chẳng có vấn đề gì. Nhưng nếu chết trên đường quay về từ Lộc sơn. . . sẽ thực sự có ảnh hưởng xấu tới thanh danh của người. Thiếp không muốn nghe thấy người đời sau nói, một kiếm chém bay ngọn núi của Nguyên Vũ Hoàng Đế đã làm người sợ vỡ mật, cho nên bệnh cũ tái phát, chống chọi không tới đô thành thì đã qua đời. Mặc dù tiếng tăm của người và thiếp chưa bao giờ tốt đẹp hẳn, nhưng thiếp không muốn lúc đi xa người còn phải chịu tiếng xấu như vậy."

"Chuyện này chẳng có gì đáng kể." Sở Đế lại lắc đầu, nhìn bà ta nói: "Ta chỉ muốn nàng chịu đựng."

"Chịu đựng?" Triệu Hương phi không hiểu ý lão.

Sở Đế gật đầu: "Sau này trị quốc, nàng chỉ cần chịu đựng. . . Nàng không cần làm bất cứ việc gì, chỉ cần chịu đựng. Cho dù phải chịu thua thiệt tới mức độ nào, nàng cũng phải chịu đựng."

Triệu Hương phi vẫn không hiểu nổi, hỏi: "Tại sao?"

"Bởi vì làm thế có thể giúp cho Đại Sở chúng ta tồn tại lâu hơn so với Đại Yến lẫn Đại Tề." Sở Đế mỉm cười, nói: "Có lẽ có thể làm Đại Tần tức chết chưa biết chừng!"

Triệu Hương phi nhìn lão định nói thêm gì đó, nhưng bà ta đột nhiên cảm giác được điều gì, đôi tay mềm mại trở nên cứng đờ.

Sở Đế mệt mỏi mỉm cười, nói: "Cho dù sau này trong đánh giá của người Sở, trong đánh giá của đám sử quan, nàng biến thành hạng người nào đi chăng nữa, giao Đại Sở cho nàng, ta rất yên tâm!"

Nói xong câu này, lão từ từ nhắm mắt lại, giống như ngủ quên vì mệt mỏi quá độ.

Triệu Hương phi nắm tay lão, nhìn chằm chằm vào lão một lúc lâu rồi nói: "Bệ hạ yên tâm, thiếp sẽ làm tốt!"

Sau đó, bà ta đứng lên, xoay người bước ra ngoài.

"Bệ hạ băng hà."

Tiếng bà ta vang lên bên trong hành cung se lạnh, sau đó biến thành tiếng sấm sét trong tiết trời cuối xuân.

"Bệ hạ băng hà!"

Từng tiếng truyền lệnh mang theo niềm bi thương nối tiếp nhau vang lên.

Thân hình bà ta đứng chết sững như một pho tượng bên dưới mái hiên của hành cung, gương mặt như ngọc không có bất cứ nét bi thương nào.

Không phải là không bi thương, mà chẳng qua là đối với rất nhiều người, đời người ngắn ngủi không có thời gian dành cho bi thương mà thôi.

. . .

Sở Đế Vương băng hà trên đường về.

Đối với Trường Lăng, mùa xuân năm Nguyên Vũ năm thứ mười hai đang thời kỳ đậm sắc nhất, khi tin tức kia lan tới từng ngõ nhỏ phố lớn, vị nữ chủ nhân tôn quý nhất của Trường Lăng đã

trở lại, trở lại nơi hậu cung thuộc về riêng bà ta.

Khi bà ta xuất hiện trên con đường lát đá với hai hàng tượng binh sĩ bằng đất nung ở hai bên, Phù Tô đã đứng đợi sẵn ở đó rồi.

Nhìn Phù Tô phấn khích hành lễ, trong đôi mắt tuyệt đẹp của bà ta hiện lên vẻ yêu chiều, nhưng rồi nhanh chóng biến thành hết sức thản nhiên.

"Con không thể tham gia Mân Sơn Kiếm Hội nữa."

Bà ta nhìn Phù Tô, nói.

Cơ thể Phù Tô khẽ run lên, sắc mặt lập tức trắng bệch, hỏi: "Mẫu Hậu, tại sao?"

"Ta biết tình bằng hữu rất quan trọng đối với con, ta cũng còn nhớ đã từng đồng ý cho con tham gia Mân Sơn Kiếm Hội."

Hoàng Hậu nhìn gã bằng đôi mắt ôn hòa, nói: "Đồng ý cho con tham gia Mân Sơn Kiếm Hội, cũng có nghĩa là cho phép con có thể tự do rong chơi bên ngoài cung, thế nhưng địa vị của con đã khác mất rồi."

Phù Tô ngẩn người.

"Bởi vì Lộc Sơn Minh Hội không có gì bất ngờ xảy ra."

Hoàng Hậu ngẩng đầu, nhìn ra bên ngoài Trường Lăng, nhẹ nhàng nói: "Cho nên con sẽ nhanh chóng trở thành Thái tử. . . Một Hoàng tử rong chơi bên ngoài không đáng coi là vấn đề, nhưng một Thái tử vừa mới được lập thì lại không thể."

"Nếu Thái tử tham gia một kiếm hội như vậy, đẳng cấp lễ nghĩa không phù hợp. Hơn nữa, ta sẽ không thể cho con quá nhiều thời gian rong chơi. . . Con có rất nhiều thứ phải học, có rất nhiều việc phải làm."

"Ta nghĩ chắc con hiểu."

Nghe xong câu này, Phù Tô rũ đầu xuống.

Gã hiểu những nguyên tắc này, nhưng gã vẫn không nén được khó chịu.

"Ta biết con tương đối khó chịu, nhưng chỉ cần tên thiếu niên quán rượu kia đủ xuất sắc, hai đứa dĩ nhiên còn có cơ hội gặp lại."

Hoàng Hậu giống như đã nhìn thấu suy nghĩ trong đầu gã, giọng nói dịu dàng hơn rất nhiều: "Biểu hiện tại Vu sơn của thiếu niên kia không tệ, ta rất hài lòng, dĩ nhiên sẽ có trọng thưởng."

Phù Tô nghe thấy lời cam đoan này của bà ta, ánh mắt chợt sáng bừng lên. Gã chuyển từ khó chịu sang vui mừng, vì hảo hữu được thưởng mà cảm thấy vui mừng.

"Đa tạ Mẫu Hậu!"

Theo cách nghĩ của gã, nếu bà ta đã mở miệng nói "Trọng thưởng", mức độ ban thưởng hiển nhiên sẽ rất hậu hĩnh, hậu hĩnh đến mức có lẽ đủ khả năng bảo đảm Đinh Ninh có thể thuận lợi thông qua Mân Sơn Kiếm Hội, gia nhập Mân Sơn Kiếm Tông để tu hành.

Đáng tiếc là gã không hay biết, mỗi một người có rất nhiều cách đối phó, cũng giống như bà ta, vị nữ chủ nhân cao quý của Trường Lăng vậy. Mỗi khi xử lý một việc, thông thường bao giờ bà ta cũng sẽ chia nhỏ ra để đối phó.

Ban thưởng thực ra chỉ là một trong những cách đối phó của bà ta.

. . .

. . .

"Không ngờ xa xỉ đến quá thể như vậy, ngay cả một cái song cửa sổ cũng điêu khắc nhiều hoa văn đến thế. Nhưng mà chẻ ra làm củi đốt có khi còn thích hợp hơn là làm song cửa, đúng lúc đang cần vận động một chút."

"Đây chính là gỗ Thiết Hoa, muốn chẻ ra không dễ như vậy đâu."

Một tên hán tử mặc áo vải thô cầm đao chẻ củi nghi ngờ nhìn mấy cái song cửa sổ nằm bừa bãi trên mặt đất trống. Gã ngẩng đầu lên, hỏi Đinh Ninh vừa lên tiếng nhắc nhở hắn bằng giọng nói mang đầy nghi ngờ: "Loại gỗ này có cứng rắn đến mức độ đó không?"

"Ném xuống nước còn chìm nữa là, đương nhiên là cứng rắn."

Đinh Ninh mỉm cười, nói: "Nếu muốn chẻ ra làm củi đốt, tốt nhất phải kiếm một cái rìu lớn mới được. Dùng cái dao bổ củi này chỉ sợ có tới sáng mai cũng còn không chẻ xong."

"Phi! Một cái song cửa sổ thôi cần gì phải cầu kỳ đến thế. Điêu khắc hoa văn trên loại gỗ cứng rắn như vậy phải tốn bao nhiêu công sức đây? Kiểu cách cầu kỳ như vậy, lãng phí vô ích bao nhiêu bạc đây?"

Gã hán tử mặc áo vải thô nhổ một bãi nước bọt, cài cây đao bổ củi vào dây lưng quần, rõ ràng là không muốn tốn công vô ích vào cái song cửa này, đồng thời khinh bỉ nói: "Thảo nào dù triều đình cái nước Sở này kiếm được món hời lớn như vậy từ chúng ta, nhưng chín năm sau lại không đánh lại được chúng ta, trái lại còn phải cắt một vùng đất lớn cho chúng ta."

Đinh Ninh cười cười, không nói gì nữa. Hắn nhìn theo hướng nhìn của tên hán tử mặc áo vải thô, một khu đình viện đập vào mắt.

Khu đình viện đó có diện tích rất lớn, mái lầu san sát, trước kia chắc phải vô cùng lộng lẫy, nhưng lúc này đập vào mắt chỉ là những mái lầu bị tàn phá. Chẳng những những lầu các bên trong bị phá hủy đến mức không còn ra hình dáng, ngay cả những bức tường cũng bị phá nham nhở, tạo thành rất nhiều lỗ hổng to đùng.

Thẩm Dịch theo sát Đinh Ninh.

Nhìn qua lỗ hổng to tướng trên tường, thấy cảnh tượng tan hoang bên trong đình viện, đến lúc này Thẩm Dịch cũng không nhịn được phải than thở: "Không ngờ, mới chỉ mới có mấy ngày, phủ Ly Lăng Quân đã biến thành thế này."

Không ai hay biết về cuộc trò chuyện ở nơi sâu nhất trong Đại Phù Thủy Lao kia.

Ai ngờ thực tế hoàn toàn ứng với lời vị quân sư tài giỏi nhất trong lịch sử Đại Tần đó.

Khi bầu không khí sung sướng tột độ mặc sức lan tỏa khắp phố phường Trường Lăng, rất nhiều người đột nhiên nhớ tới thù hận.

Lúc mới ban đầu, rất nhiều dân chúng Trường Lăng mất đi người thân trong cuộc chiến tranh với Đại Sở chỉ vớ bừa lấy thứ gì đó gần trong tầm tay, tức giận ném vào tường viện của phủ Ly Lăng Quân.

Nhưng đến khi càng lúc càng có nhiều người tụ tập lại, niềm phẫn nộ đã vượt ra khỏi tầm khống chế, hóa thành triều dâng.

Chỉ mới ngày đầu tiên, tường viện và cửa chính đã bị phá, rất nhiều món đồ quý hiếm bị tranh giành lấy hết sạch.

Đến ngày thứ hai, một số vật dụng bày trang trí bị tranh giành lấy hết sạch.

Đến ngày thứ ba, đến ngay cả cây cối có giá trị lẫn một số vật liệu gỗ còn tận dụng được cũng bị lấy sạch.

Đến xẩm tối ngày thứ ba, thậm chí ngay cả một vài vật liệu bằng đá cùng với cột nhà cũng bị cột dây thừng kéo đi.

Đến giờ này, trong rất nhiều phố phường của Trường Lăng, đâu đâu cũng có thể nhìn thấy đồ bị đánh cướp từ phủ Ly Lăng Quân.

Phủ Ly Lăng Quân đã từng được coi như một chốn thần tiên trong Trường Lăng, chỉ trong vòng có vài ngày đã biến thành một đống hoang tàn.

Vào ngày đầu tiên phủ Ly Lăng Quân xảy ra biến cố, Đinh Ninh đã có mặt ở hiện trường xem kịch vui. Đúng như hắn đã dự đoán, nhận thấy tình hình đã vượt quá tầm khống chế, những kẻ có trách nhiệm bảo vệ phủ Ly Lăng Quân lập tức dọn sạch những vật dụng có giá trị đối với Tu Hành Giả hoặc triều đình mang đi, để mặc người ta muốn phá thế nào thì phá.

Việc duy nhất hắn có thể làm, chỉ là tìm kiếm xem có sót lại thứ gì đó có giá trị với mình, để từ đó tìm được một vài manh mối hay không.

Sờ lần từng tí một để tìm đầu mối trong cái phủ Ly Lăng Quân rộng lớn như vậy, có thể nói mấy ngày hiển nhiên còn lâu mới đủ.

Hòa vào dòng người dân Trường Lăng mà mỗi một lần đi vào phủ Ly Lăng Quân bị tàn phá đều vô cùng thỏa mãn quay về, Đinh Ninh lại một lần nữa đi vào cái phủ này.

Tên hán tử giắt cây đao bổ củi trên dây lưng quần vô cùng nhởn nhơ dạo chơi trong phủ Ly Lăng Quân không một ai trông coi. Sau khi theo gã chui qua một lỗ hổng trên tường để vào trong phủ Ly Lăng Quân, Đinh Ninh và Thẩm Dịch đi về phía một tòa

nhà đã sụp mất một nửa ở sâu bên trong.

Cùng lúc này, Lý Vân Duệ cũng bắt đầu đi vào phủ Ly Lăng Quân từ một ngả khác.

Q3 - Chương 58: Sứ mạng chính là tính mạng

"Sư huynh, thực ra huynh muốn tìm cái gì?"

Thấy Đinh Ninh ngồi thụp xuống, săm soi từng dấu vết trên gạch ngói, thậm chí còn dùng mũi ngửi thử, Thẩm Dịch không nhịn nhịn được khẽ hỏi. . .

Kể từ vụ Chu Viên trở đi, gã đã biết vị sư huynh xuất thân từ phố chợ này của mình không thể suy đoán được theo lẽ thường. Từ lúc đi vào phủ Ly Lăng Quân đến giờ, có lẽ mục đích của hắn chỉ là muốn tìm kiếm một vài đầu mối có liên quan đến tu hành, bởi vì Mân Sơn Kiếm Hội đã sắp diễn ra. Theo gã nghĩ, tất cả mọi việc mà Đinh Ninh làm đều chỉ vì Mân Sơn Kiếm Hội.

Thế nhưng, trong quá trình lùng sục khắp phủ Ly Lăng Quân mấy ngày vừa qua, ngày nào hắn cũng ở lại nơi này rất lâu. Thẩm Dịch thực sự càng ngày càng cảm thấy việc mà Đinh Ninh đang làm chẳng có liên quan gì đến tu hành cả, đặc biệt là lúc này, Đinh Ninh hành động cứ như là đang điều tra án vậy.

Đinh Ninh nhíu chặt lông mày, hắn không vội trả lời câu hỏi của Thẩm Dịch. Trên ngón tay của hắn dính một ít bụi, hắn vê nhẹ để cảm nhận bằng xúc giác, sau đó mới từ đứng thẳng lên trong đám gạch ngói vụn, nhìn Thẩm Dịch đáp lại: "Nhà ngươi là gia đình cự phú ở Quan Trung, đối với mức độ chi tiêu của Phủ đệ chắc hẳn là hiểu biết hơn ta nhiều. Mấy ngày nay ngươi đã theo ta tìm kiếm trong cái phủ Ly Lăng Quân này nhiều lần, theo đánh giá của ngươi, một cái Phủ đệ có nhiều môn khách như vậy, một ngày trung bình chi tiêu hết bao nhiêu?"

Thẩm Dịch sững người ra, trả lời: "Căn cứ vào mật độ phân bố phòng ốc, lượng nhân khẩu nhiều như vậy, hiển nhiên mức độ chi tiêu rất lớn, phải tính toán kỹ càng hơn thì mới có thể đưa ra kết quả chính xác. Sư huynh hỏi vấn đề này để làm gì?"

Đinh Ninh không chịu trả lời câu hỏi của gã mà chỉ nói: "Vào năm Nguyên Vũ thứ ba, Ly Lăng Quân mới được phái tới Trường Lăng làm Sở chất tử. Cứ cách một khoảng thời gian lại được mở rộng một lần trong vòng chín năm liên tiếp, cuối cùng Phủ Ly Lăng Quân mới được như thế này."

"Sư huynh, ý của huynh là nguồn tài chính của Ly Lăng Quân có vấn đề?" Thẩm Dịch rốt cục đã hiểu ra vấn đề.

Trong Trường Lăng, những phủ đệ xa hoa, rộng lớn hơn so với phủ Ly Lăng Quân nhiều không đếm xuể. Tuy nhiên, những Phủ đệ đó đều được xây dựng dần dần trong một thời gian rất dài, hoặc có một số người trước khi xây dựng nên phủ đệ của mình thì đã tích lũy tài sản qua rất nhiều năm ở Trường Lăng.

Nếu như quy đổi toàn bộ số tiền bỏ ra để xây dựng phủ Ly Lăng Quân thành vàng bạc, chất đống lại, giả sử muốn kiểm đếm số vàng bạc đó thì phải mất tới mấy năm.

Nhớ tới những cổ vật trong phủ Ly Lăng Quân nằm rải rác khắp các phố phường thực sự không được coi là lộng lẫy, nhưng lại được chế tạo tinh xảo bằng chất liệu cực kỳ xa xỉ, Thẩm Dịch chợt sinh ra ý nghĩ, giả sử chất đống số vàng bạc dùng để xây dựng phủ Ly Lăng Quân đó lại thì sẽ là một ngọn núi vàng núi bạc kinh khủng tới cỡ nào.

"Trước kia, hầu hết dân chúng Trường Lăng chưa bao giờ từng được bước chân vào phủ Sở chất tử, cho dù có được vào thì cũng chẳng kịp nhìn ngó được thứ gì, nhưng bây giờ thì muốn ngó chỗ nào thì ngó. Có vài nhà cố ra vẻ ta đây là nhà giàu có, ra ngoài tiêu tiền như nước, khiến mọi người đều lầm tưởng, nhưng đồ đạc

trong nhà hóa ra lại cực kỳ đơn sơ, chỗ nào trong tầm mắt thì bày biện hoành tráng, chỗ không nhìn thấy thì tiết kiệm tối đa." Đinh Ninh liếc nhìn Thẩm Dịch, nói: "Ly Lăng Quân nổi tiếng nhờ hào phóng tiêu tiền như nước, chiêu hiền đãi sĩ. Ngươi với ta đã quanh quẩn ở cái phủ Ly Lăng Quân này cả mấy ngày rồi, có thể nhìn ra được hắn là người thực sự danh xứng với thực. Nói tóm lại, hắn thật sự có tiền."

"Sở Đế không thể nào cung cấp cho hắn nhiều tiền tiền tài để tiêu xài được. Bởi nếu như đồng ý cho hắn mang một khoản của cải khổng lồ như vậy tới Trường Lăng, Sở Đế đã chẳng đời nào phái hắn đi làm chất tử." Dừng lại một chút rồi Đinh Ninh nhìn thẳng vào Thẩm Dịch nói bằng giọng chắc chắn: "Giả sử là được một nhà cự phú nào đó giúp đỡ đi nữa. . . Nhưng một lần bỏ ra một khoản tiền khổng lồ như vậy, bất cứ nhà nào cũng không đủ năng lực."

Thẩm Dịch hít sâu một hơi với vẻ khiếp sợ, tán đồng: "Đúng vậy, chỉ trong vòng mấy năm mà đã chi ra một khoản tiền lớn đến thế, ngay cả Tạ gia cũng không có khả năng, trừ phi sử dụng cơ nghiệp tổ tiên để lại. Nhưng nếu không gặp phải năm thất bát trầm trọng khó vượt qua, có ai lại động chạm đến cơ nghiệp tổ tiên để lại?"

Đinh Ninh nói: "Vẫn có người phải sử dụng đến cơ nghiệp tổ tiên, ví dụ như gặp phải họa lớn, danh hào cũng mất sạch."

"Gặp phải họa lớn, danh hào cũng mất sạch?" Thẩm Dịch đột nhiên trợn trừng hai mắt, "Ý huynh là giới quyền quý ngày trước?"

Đinh Ninh gật đầu.

Thẩm Dịch kinh hãi nhìn hắn, "Nhà nào có thể chi ra được một khoản tiền lớn tới như vậy?"

Đinh Ninh ngửa tay, giơ ngón cái và ngón trỏ vào sát mặt gã.

Dưới ánh nắng, Thẩm Dịch nhìn thấy ngón tay hắn ánh lên sắc huỳnh quang.

Người bình thường tuyệt đối không thể nhận ra thứ phát ra ánh huỳnh quang đó là gì, nhưng Thẩm Dịch lại biết.

Đó là màu sắc của ngọc quý.

Vàng bạc có thể tích lớn, lại quá mức nặng nề, nếu như vận chuyển bằng xe rất dễ bị người khác nhận ra, cho nên cự phú Đại Tần nào cũng chấp nhận lỗ, đổi vàng bạc thành ngọc và đá quý.

Một viên ngọc quý thượng đẳng đã có giá tới vạn lượng vàng, trong khi trọng lượng lại rất nhẹ. Đặc biệt là ngọc quý mài thành bột, không chỉ có tác dụng làm đẹp giữ gìn tuổi xuân, được giới nữ quyền quý của Trường Lăng rất yêu chuộng, mà còn có cả tác dụng tẩm bổ nhất định đối với người tu hành.

Cho nên giữa ngọc và đá quý, giới quyền quý Trường Lăng ưa chuộng ngọc quý hơn hẳn.

Những nhà cự phú chân chính phú khả địch quốc (giàu ngang một nước), thứ chất đống trong bảo khố (kho chứa đồ quý) ở trong nhà không phải vàng bạc, mà là ngọc quý.

Chỉ khi nào ngọc quý nhiều tới một mức độ nhất định, thì trong quá trình vận chuyển chúng mới ma sát với nhau, lưu lại một lượng nhỏ bột mịn trên thành một số đồ chứa hoặc trên mặt đất, trong góc tường.

"Lữ gia!"

Thẩm Dịch suy ra được đáp án, khiếp sợ nhìn Đinh Ninh thốt lên.

Trong giới quyền quý ngày trước của Trường Lăng, chỉ có Lữ gia mới có tài sản lớn khủng khiếp tới như vậy.

"Khi Lữ gia bị diệt, mặc dù đã bị tịch thu một lượng tài sản lớn đáng sợ, nhưng còn tổ kho trong truyền thuyết của họ thì vẫn không thể tìm ra." Đinh Ninh nhìn Thẩm Dịch gật đầu.

Thẩm Dịch khó nhọc nuốt nước miếng, lẩm bẩm nói: "Hóa ra là được Lữ gia ủng hộ. . . Nhưng Sư huynh, huynh tốn nhiều công sức như vậy, lẽ nào chỉ là vì muốn tìm ra người ủng hộ phía sau màn của Ly Lăng Quân?"

Đinh Ninh ngẫm nghĩ một lát rồi mới đáp lại: "Tương lai việc này sẽ có quan hệ rất lớn."

Thẩm Dịch không tài nào hiểu nổi. Theo gã thấy, cho dù là Lữ gia và Ly Lăng Quân cấu kết với nhau, thế nhưng Ly Lăng Quân đã về hẳn Đại Sở Vương triều, sau này sẽ trở thành Đại Sở Đế Vương. Kể cả là có quan hệ đi nữa, thì cũng chỉ quan hệ tới Thánh thượng và đám Quý tộc đó thôi, đâu có tới phần của Đinh Ninh?

"Có người đến!"

Đinh Ninh không có ý định giải thích cặn kẽ. Hắn quay đầu lại, nhìn về phía đằng sau.

Thẩm Dịch thực ra không hề để ý tới, hiện thời phủ Ly Lăng Quân giống như một cái kho chứa nguyên liệu của vô số nhà ở xung quanh, hàng ngày không biết có bao nhiêu người ra ra vào vào. Gã có thể mường tượng ra, sau này rất nhiều nhà cửa thậm chí là cả tường bao trong Trường Lăng được xây bằng gỗ và đá lấy được từ phủ Ly Lăng Quân.

Khi mắt gã nhìn về cùng một hướng với Đinh Ninh, thân thể gã không tự chủ được khẽ chấn động.

Gã nhìn thấy một người thanh niên.

Mặc dù quần áo và thân thể người thanh niên này rõ ràng có vẻ sạch sẽ lạ thường, nhưng gã lại có cảm giác người này đặc biệt

phong trần mệt mỏi.

Hơn nữa, gã có thể khẳng định, người thanh niên này là một Tu Hành Giả. Không những vậy, người này nhất định còn là một Tu Hành Giả mạnh gấp bội so với mình và Đinh Ninh.

Ngoài ra, nét mặt người thanh niên này còn đặc biệt bình thản lẫn trang nghiêm.

Thấy Đinh Ninh và Thẩm Dịch cùng ngoái đầu nhìn về phía mình, gã thanh niên này lập tức cúi gập người hành lễ với Đinh Ninh, nhưng không hề nói một lời.

Đinh Ninh hơi nhíu mày.

Hắn đã từng thấy vẻ mặt trang nghiêm này rất nhiều lần, cho nên hắn cảm nhận được ngay khí chất khác người đó trên người thanh niên này.

"Ngươi biết ta?" Hắn nhìn gã thanh niên, hỏi.

Tên thanh niên từ từ đứng thẳng dậy, kính cẩn trả lời: "Bạch Dương động Đinh Ninh."

Đinh Ninh hỏi tiếp: "Tìm ta có chuyện gì?"

Gã thanh niên vẫn tiếp tục trả lời bằng giọng kính cẩn: "Được người nhờ vả, có thể nói chuyện với riêng một mình ngài hay không?"

Lông mày hơi nhíu lại, nhưng Đinh Ninh không từ chối mà chỉ đáp lại một câu cộc lốc: "Được!"

Nói xong hắn nhấc chân bước đi luôn, đích đến là một căn phòng bị tàn phá gần đó.

Gã thanh niên này đương nhiên là Lý Vân Duệ. Nhìn thấy Đinh Ninh phản ứng dứt khoát như vậy, trong một chớp mắt, đôi mắt

gã chợt sáng lên khác thường. Ngay khi đi theo Đinh Ninh vào trong căn phòng bị tàn phá đó, gã lập tức lấy từ trong tay áo ra một vật, đưa cho Đinh Ninh.

Đinh Ninh nhíu mày càng sâu hơn.

Hắn nhìn vào vật hình vuông được bọc trong một loại vải gai tầm thường nhất, dài tầm một thước trong tay Lý Vân Duệ, hỏi: "Đây là cái gì?"

Lý Vân Duệ nhìn vào gương mặt sạch sẽ mang nét cứng cỏi của tên thiếu niên phố chợ Trường Lăng, lắc đầu, đáp: "Ta cũng không biết là gì. Ta chỉ có trách nhiệm mang món đồ này tới giao tận tay cho ngài. . . Hơn nữa, thế gian này chỉ có ta và ngài biết việc này, chỉ có ta biết món đồ này đã tới tay của ngài."

Đinh Ninh thoáng đắn đo. Hắn không vội tiếp nhận món đồ Lý Vân Duệ đưa cho, cảm giác của hắn nhẹ nhàng thẩm thấu qua lớp vải thô in hoa văn, tiếp cận với đồ vật bên trong.

Chỉ một chớp mắt sau, cặp mắt hắn trở nên nghiêm trọng lạ thường.

"Ngươi thực sự không biết bên trong là vật gì?"

Hắn ngẩng đầu lên nhìn Lý Vân Duệ, hỏi một cách nghiêm trọng.

Lý Vân Duệ lắc đầu.

"Được."

Đinh Ninh gật đầu, vươn tay cầm lấy đồ vật được bọc bằng vải thô đó.

Lý Vân Duệ lại cúi gập người thi lễ, không nói thêm bất cứ câu nào, quay người đi thẳng.

Đinh Ninh nhìn theo gã thanh niên này, đôi mắt bắt đầu hiện lên niềm tôn kính từ đáy lòng.

Hắn biết gã thanh niên này đến từ Đại Sở.

Hắn cũng biết, sau này chắc chắn sẽ khó có cơ hội gặp lại gã thanh niên người Đại Sở này.

. . .

Lý Vân Duệ ra khỏi phủ Ly Lăng Quân, thong thả đi xuôi theo con phố tĩnh lặng về phía dòng Vị Hà.

Khi đến bờ Vị Hà, gã liếc nhìn về hướng Lộc sơn và Đại Sở một cái rồi bình thản lội xuống nước sông lành lạnh.

Khi nước sông đã ngập quá đầu, gã thả toàn bộ Chân nguyên lẫn Nguyên Khí Thiên Địa ra khỏi cơ thể với tốc độ chậm chạp và nhẹ nhàng nhất có thể. Sau đó, gã vừa nghĩ về hoa xuân đua nở trong ngõ hẻm nơi đô thành Đại Sở vừa nhắm mắt lại, tự nhốt mình vào trong bóng tối.

Q3 - Chương 59: Nhân Vương Ngọc Bích

Mặc dù trước kia chưa từng gặp Đinh Ninh, nhưng ngay từ lần đầu tiên Lý Vân Duệ nhìn thấy hắn, gã đã biết ngay người này tuyệt đối không phải kẻ tầm thường, gã biết ngay sứ mạng mà Sở Đế giao cho mình nhất định có ý nghĩa phi thường.

Thêm vào đó, bước cuối cùng để bảo đảm sứ mạng hoàn thành là phải xóa sạch mọi dấu vết khiến đám Tu Hành Giả Đại Tần có thể tìm được bất cứ đầu mối nào từ bản thân mình.

Cho nên Lý Vân Duệ lựa chọn lặng lẽ thả hết toàn tộ lực lượng thuộc về Tu Hành Giả trong cơ thể ra ngoài.

Nếu chết dưới Vị Hà, cho dù mấy ngày có nổi xác lên thì kể cả là đám quan viên Thần Đô Giám lẫn Giám Thiên Ty giàu kinh nghiệm cũng không tài nào nhận ra xác gã và những người chết đuối bình thường có gì khác nhau.

Có lẽ, sẽ chẳng có bất cứ người nào phát hiện ra gã đã từng có mặt trên đời.

Khi toàn bộ Chân nguyên và Nguyên Khí Thiên Địa tích tụ trong cơ thể trào hết ra ngoài, Lý Vân Duệ cảm thấy thân thể biến thành nặng nề khác thường, áp lực cũng nước nén hết không khí ra khỏi lồng ngực gã. Đến khi thay vì không khí nước sông Vị Hà xộc vào trong phổi, gã cảm thấy đau đớn khôn tả.

Nhưng gã vẫn khống chế được cơ thể mình, lập tức tự ép mình rơi vào trạng thái ngủ say.

Cùng lúc với gã Tu Hành Giả Đại Sở Vương lặng lẽ tìm tới cái chết, trong một chiếc thuyền buôn trên dòng Vị Hà, một mỹ nhân áo trắng, búi cao làn tóc mây, đang gảy tỳ bà.

Tiếng đàn tỳ bà trống vắng u buồn, như tiếng lòng người phụ nữ đi xa nhớ nhà. Ngay khi làn sóng Chân nguyên bị Lý Vân Duệ ép ra khỏi cơ thể từ từ chạm vào đáy chiếc thuyền buôn, vị mỹ nhân áo trắng cau mày lại, ngón tay chợt lướt nhanh hơn.

Tiếng đàn tỳ bà trống vắng u buồn đột ngột biến thành tiếng chém giết trên chiến trường, giống như vô số tiếng binh khí va chạm. Trong khoảnh khắc, sắc mặt mấy thương nhân đang ngồi trong khoang thuyền uống rượu trò chuyện vui vẻ trở nên vô cùng nhợt nhạt, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu tương đua nhau lăn dài trên trán, giống như vô số binh khí vô hình trong tiếng tỳ bà đã chặt đứt mạch máu chạy về trái tim của họ vậy.

Tiếng tỳ bà ngừng lại.

'Bịch!' một tiếng động nhẹ nhàng vang lên.

Tỳ bà rơi xuống nệm ghế.

Bức rèm che vẫn còn lay động, nhưng vị mỹ nhân áo trắng gảy tỳ bà bên trong đã biến mất không còn tăm tích từ lúc nào.

. . .

Cùng thời điểm Lý Vân Duệ trầm mình xuống dòng Vị Hà, Đinh Ninh cùng Thẩm Dịch về đến Ngô Đồng Lạc.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Khi Đinh Ninh vén rèm cửa hậu viện để đi vào quán rượu,Trưởng Tôn Thiển Tuyết đã đứng sẵn trong viện chờ hắn.

Chỉ cần nghe tiếng bước chân của Đinh Ninh, nàng đã biết

ngay nhất định có việc gì đó vô cùng quan trọng đã xảy ra.

"Ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì."

Đinh Ninh nhìn nàng trả lời với vẻ mặt nghiêm trọng khác thường.

Lông mày như vẽ của Trưởng Tôn Thiển Tuyết hơi nhíu lại.

Không để cho nàng kịp sốt ruột, Đinh Ninh đã nói tiếp luôn: "Sở Đế đưa cho ta một món đồ, nhưng ta hoàn toàn không biết là thứ gì, cho nên ta vẫn không thể biết được đã xảy ra chuyện gì."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết đưa mắt liếc hắn, "Sở Đế?"

Đinh Ninh gật đầu, "Chỉ có lão mới có được tử sĩ Lục Cảnh như thế, cũng chỉ có Tu Hành Giả quyết tử vì lão và Đại Sở Vương triều mới có khí chất như vậy."

Lưỡng lự một lát rồi Đinh Ninh thò tay vào trong lồng ngực, lôi vật thể hình vuông đó ra.

Hai hàng chân mày Trưởng Tôn Thiển Tuyết cau lại.

Nàng hiểu Đinh Ninh đến từng chân tơ kẽ tóc. Chỉ cần nghe tiếng bước chân ngày hôm nay của Đinh Ninh, nàng đã biết ngay hắn có tâm sự nặng nề. Thậm chí, cho dù trước đó Đinh Ninh không hề nói với nàng món đồ này do Sở Đế phái người đưa cho mình, chỉ cần động tác hiện giờ của Đinh Ninh đã đủ khiến cho nàng cảm nhận được sức nặng của món đồ này.

Nàng không nói thêm câu gì, chỉ lẳng lặng chăm chú nhìn từng động tác của Đinh Ninh.

Đinh Ninh đi vào phòng ngủ ở hậu viện.

Hắn ngồi xuống cạnh cái bàn Trưởng Tôn Thiển Tuyết thường trang điểm , đặt món đồ đó ngay ngắn trên bàn. Tiếp đó hắn nhẹ

nhàng thận trọng mở từng lớp vải thô bọc ở bên ngoài.

Thần thức Trưởng Tôn Thiển Tuyết xuyên qua mấy lớp vải thô, nhưng chỉ một nháy mắt sau, thân thể nàng chợt khẽ chấn động. Nàng đã hiểu được vì sao Đinh Ninh nghiêm trọng như vậy.

Món đồ được bọc trong lớp vải thô giống như một cái vòng xoáy khủng bố, Thần thức nàng chỉ vừa mới tiếp xúc với nó đã bị hút vào trong hết sạch.

Có thể làm cho Thần thức của một tu hành giả tầm thường nảy sinh cảm giác kỳ dị như vậy thì đã không phải là vật bình thường, còn nếu làm cho cả một Tu Hành Giả cỡ như nàng cũng phải nảy sinh cảm giác tương tự. . . Một vật như vậy, dường như chưa từng xuất hiện trong điển tịch của giới tu hành.

Bởi vì quá mức kỳ dị, cho nên nhất định không phải là vật bình thường.

Bởi vì không biết, cho nên phải thận trọng.

Đinh Ninh thận trọng mở lớp vải thô cuối cùng ra. Trong suốt quá trình làm việc này, vô số sợi tơ tằm phun trào trong cơ thể hắn, phòng ngừa không cho bất cứ một chút khí tức nào của mình tiếp xúc với món đồ đó.

Sắc đồng xanh u ám đập vào mắt hắn và Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Trước mặt hắn là một cái hộp kim loại hình chữ nhật màu đồng xanh, có vẻ ngoài giống như là một miếng phôi kim loại được nấu chảy vừa mới đúc ra xong, nhưng mặt ngoài lại phủ kín những phù văn phức tạp rối rắm nhìn hoa cả mắt.

"Đây là cái gì?"

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn chằm chằm vào miếng kim loại

đó tới mấy chục giây, sau đó mới lên tiếng hỏi.

Đại Sở Vương mạnh nhất về mặt Phù khí. Bất cứ một Tu Hành Giả Đại Tần nào, ngay khi nhìn thấy một vật phủ kín bởi Phù văn như vậy, trước tiên sẽ nghĩ tới ngay Phù khí. Nhưng Trưởng Tôn Thiển Tuyết lại có thể khẳng định, đây không phải một loại Phù khí theo đúng nghĩa của nó.

Lúc này, nàng có thể thấy được, bên trong đám phù văn phức tạp rối rắm đó có rất nhiều đường chỉ màu xanh đang không ngừng di động.

Những đường chỉ màu xanh là Chân nguyên, là Chân nguyên của một vị cường giả Thất Cảnh.

Những đường chỉ Chân nguyên đó di chuyển tạo thành một vòng tuần hoàn đặc biệt trong đám phù văn, dường như vĩnh viễn không bao giờ biến mất. Tuy nhiên, lực lượng của những đường chỉ Chân nguyên đó lại không quá mạnh. Nếu như nàng cưỡng ép rót một luồng Chân nguyên vào, những đường chỉ Chân nguyên đó sẽ lập tức bị phá nát.

Nhưng mà, sau khi chúng bị phá nát, cái hộp này sẽ biến đổi thế nào thì đã là việc nằm ngoài tầm hiểu biết của nàng.

Đinh Ninh không trả lời câu hỏi của nàng.

Hắn nhìn chằm chằm vào đám phù tuyến cực kỳ phức tạp đó, đôi mắt sáng chói, dường như đang liên tục tính toán gì đó. Đôi mắt hắn thỉnh thoảng lại nhìn vào một vài điểm phù tuyến cắt nhau. Qua vài chục giây sau, hắn nhướng mày với vẻ đăm chiêu rồi vươn tay phải ra, ấn nhẹ xuống mặt cái hộp.

Ngay khi tiếp xúc với cái hộp, đầu ngón tay hắn vang lên ra vô số tiếng động rất nhỏ.

Khi ngón tay hắn miết theo đường phù tuyến, chúng ngân lên

tiếng vang rất nhỏ, nhưng những đường chỉ màu xanh lại không phát sinh bất cứ thay đổi nào.

Nét mặt Đinh Ninh cũng không có bất cứ thay đổi nào.

Ngón tay hắn đột nhiên dừng lại, rồi miết ngược lại theo tuyến đường vừa di chuyển. Cùng lúc đó, tiết tấu tiếng động nhỏ bé ở đầu ngón tay hắn trở nên rối loạn, dày đặc.

Một loạt tia sáng màu xanh lần lượt sinh ra trên đầu ngón tay hắn, sau đó rơi xuống đám phù tuyến bên dưới.

Những tia sáng xanh lặng lẽ hòa quyện với Chân nguyên màu xanh trong đám phù tuyến một cách hoàn mỹ.

Tiếp đó, đường chỉ màu xanh di chuyển trong đám Phù văn càng lúc càng lớn mạnh.

Cuối cùng, Phù văn được Chân nguyên màu xanh lấp đầy.

Toàn bộ bề mặt tấm kim loại màu đồng xanh lập tức biến thành bằng phẳng nhẵn bóng, đồng thời lượng Chân nguyên màu xanh đã lấp đầy Phù văn cũng tức khắc đông cứng lại.

Giữa trung tâm miếng kim loại màu đồng xanh phát ra một tia sáng kỳ lạ.

Miếng kim có vẻ hoàn chỉnh không có bất kỳ khe hở nào, lấy điểm phát sáng làm trung tâm từ từ tách ra.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đôi hàng lông mày vẫn nhíu chặt chợt giãn ra.

Nàng đã biết đây là cái gì.

Đây là một cái hộp bí mật.

Một cái hộp bí mật mà chỉ khi nào dùng Chân nguyên cùng

màu mới có thể mở ra được.

Hoặc có thể nói, chỉ có người nào có khả năng bắt chước theo y hệt, ngưng luyện ra Chân nguyên màu xanh hoàn toàn tương tự thì mới có thể mở cái hộp bí mật này ra.

Đinh Ninh trầm ngâm không nói.

Tia sáng ở trung tâm cái hộp màu đông xanh từ từ biến mất.

Tiếp đó, toàn bộ Chân nguyên màu xanh phân hóa thành Nguyên Khí Thiên Địa, tan biến vào trong không khí.

Bên trong chiếc hộp bí mật bằng đồng xanh là miếng ngọc bích khá nhỏ hình tròn, có thể nắm gọn trong lòng bàn tay.

Bên trong miếng ngọc bích trắng tinh lại có một sáng màu vàng úa liên tục nhảy nhót, giống như hình ảnh một người đang không ngừng biến đổi thành đủ các loại hình dáng.

"Đây là Nhân Vương Ngọc Bích."

Đinh Ninh không vội cầm miếng ngọc bích đó lên, mà xoay người lại, nhìn Trưởng Tôn Thiển Tuyết chầm chậm nói: "Lão đã đoán được ra ta tu luyện Cửu Tử Tằm."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn hắn, không vội đáp lại.

Đinh Ninh nhìn nàng, nói tiếp bằng giọng đã bắt đầu không còn bình thường được nữa: "Nhân Vương Ngọc Bích là một vật trái với quy luật tự nhiên. Món đồ này là biểu trưng của đế vương Đại Sở, được các vị đế vương truyền từ đời này sang đời khác. Đặc tính trái quy luật tự nhiên của nó là, nếu Tu Hành Giả đeo nó, trong một hoàn cảnh tu hành không đổi, cảnh giới sẽ tăng tiến nhanh hơn một chút."

Đôi mắt Trưởng Tôn Thiển Tuyết không dấu được nỗi khiếp

sợ.

"Có thể nhanh hơn bao nhiêu?" Nàng hỏi.

Đinh Ninh liếc nhìn nàng, đáp: "Theo đồn đại, có thể nhanh hơn ba phần mười."

Gương mặt Trưởng Tôn Thiển Tuyết hơi tái đi, hai tay không kìm chế được khẽ run rẩy.

"Bất kỳ một loại Phù khí nào, bất kỳ một loại Đan dược nào cũng không có khả năng sánh với được với món đồ này." Dù không nhìn nàng, Đinh Ninh vẫn có thể hiểu được cảm nhận lúc này trong lòng nàng. Dù hắn đã hít một hơi thật sâu, nhưng giọng nói vẫn cứ lạc đi: "Món đồ này là bảo vật tầm cỡ quốc gia quý trọng nhất của Đại Sở Vương triều, đúng ra nó phải được truyền lại cho vị Đế Vương tiếp theo."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết gật đầu, "Đúng ra phải truyền lại cho Ly Lăng Quân."

Đinh Ninh cũng gật đầu, nói: "Cho dù không truyền lại cho Ly Lăng Quân thì vẫn có thể giao cho Triệu Hương phi."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết trầm ngâm một lúc lâu rồi mới lên tiếng: "Bây giờ lão đã chết, người chuyển món đồ này cho ngươi cũng đã chết, thiên hạ này chỉ có ta với ngươi biết món đồ này đã nằm trong tay ngươi. Lão làm vậy là có ý gì?"

Khóe miệng Đinh Ninh hơi nhếch lên tỏ vẻ bất đắc dĩ. Hắn cầm miếng Ngọc Bích lên rồi nhẹ nhàng nói: "Lão không có chút lòng tin nào với bất cứ người nào khác. . . Hoặc có thể nói, lão cho rằng tương lai chỉ có chúng ta mới có khả năng đánh bại được Nguyên Vũ."

"Lão chưa từng gặp ta cơ mà." Trưởng Tôn Thiển Tuyết lắc đầu, "Không phải chúng ta."

"Ngươi và Cửu Tử Tằm có quan hệ." Đinh Ninh cũng lắc đầu.

Trên mặt Trưởng Tôn Thiển Tuyết tỏa ra một lớp sương lạnh. Nàng không nhìn đi chỗ khác nói với Đinh Ninh: "Nhưng chúng ta là người Tần."

"Lão thật sự nhìn rất xa!"

Đinh Ninh nhìn xoáy vào nàng, nghiêm túc nói: "Có lẽ lão cho rằng chúng ta sẽ mang ơn lão."

Q3 - Chương 60: Bắt mụ ta phải thất vọng

"Mang ơn?"

Trưởng Tôn Thiển Tuyết liếc nhìn hắn, lạnh lùng nói: "Việc này có thể lớn có thể nhỏ, rất khó phân biệt rành rẽ."

"Cho nên lão để ta tự lựa chọn."

Đinh Ninh nhìn miếng ngọc bích trên tay, ngẫm nghĩ một lúc rồi mới nói tiếp: "Cho nên, lão không hề đưa ra bất cứ yêu cầu nào."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết đột nhiên cảm thấy sự việc này dường như khá là buồn cười. Nàng nói bằng giọng mang hàm ý chế giễu: "Ngươi còn có thể làm được gì?"

"Ít nhất có thể nhanh chóng trở nên mạnh hơn một chút, giúp cho khả năng gia nhập Mân Sơn Kiếm Tông của ta trở nên chắc chắn hơn phần nào."

Đinh Ninh lại ngẫm nghĩ thêm một lúc: "Sau khi lão chết, vương đồ bá nghiệp đã không còn bất cứ ý nghĩa gì đối với bản thân lão nữa. Cho nên, có lẽ lão chỉ muốn chúng ta có thể đối xử với con dân của lão tốt một chút."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết vẫn tiếp tục hỏi bằng giọng mang hàm ý chế giễu: "Nếu như Đại Sở Vương triều cũng không còn thì sao?"

Đinh Ninh liếc nhìn nàng một cái, đáp: "Vậy thì đối xử với người nước Sở tốt một chút."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lườm hắn một cái, mặt cau lại có vẻ không đồng ý. Thế nhưng Đinh Ninh vẫn cứ ung dung gật đầu, nói tiếp: "Đương nhiên, bây giờ nói ra những điều này vẫn là quá sớm."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lạnh nhạt hỏi: "Khoảng tầm nào?"

Câu hỏi này của nàng quá mức vắn tắt, người khác rất khó có thể hiểu được nàng thực ra muốn hỏi về vấn đề gì. Vậy mà Đinh Ninh lại trả lời không cần nghĩ ngợi: "Tam Cảnh Thượng phẩm."

Hiển nhiên là Trưởng Tôn Thiển Tuyết muốn hỏi về tu vi của Đinh Ninh trước khi Mân Sơn Kiếm Hội mở màn. Đối với việc liên quan đến tu hành, Đinh Ninh chưa bao giờ nói sai. Hắn nói trước khi Mân Sơn Kiếm Hội diễn ra mình sẽ đạt tới Tam Cảnh Thượng phẩm, Trưởng Tôn Thiển Tuyết lập tức dám chắc tu vi của hắn nhất định sẽ đạt tới cảnh giới đó.

Người xếp hạng cao nhất trên Tài Tuấn Sách là Liệt Huỳnh Hoằng chỉ có tu vi Tứ Cảnh Trung phẩm. Theo Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhận định, Đinh Ninh đạt tới tu vi Tam Cảnh Thượng phẩm là đã đủ rồi.

Cho nên nàng chớp mắt với Đinh Ninh, không nói thêm bất cứ câu gì.

Trong thế giới riêng của hai người, hành động đó có nghĩa là cuộc nói chuyện này đã đến hồi kết thúc.

Đinh Ninh cũng nín lặng không nói năng gì, chỉ cởi giầy, leo lên giường mình ngồi xuống.

Không một ai có thể giải thích được tốc độ tĩnh tọa nội quan của hắn.

Gần như ngay khi hắn nhắm mắt lại, bản thân hắn dường như đã ngay lập tức đứng bất động ở giữa trung tâm Khí hải, nhìn ngũ

khí bồng bềnh và Chân nguyên lưu chuyển một cách diệu kỳ trong cái thế giới đó.

Từng tia Nguyên Khí Thiên Địa nối tiếp nhau kéo đến từ bốn phương tám hướng, từ từ chui vào thân thể hắn.

Chỉ trong chớp mắt, trong đầu Đinh Ninh nảy sinh cảm giác khiếp sợ.

Trong chớp mắt đó, hắn đã hiểu được Nhân Vương Ngọc Bích được thiên hạ tôn sùng rốt cuộc là vật như thế nào.

Ngoài thế giới Khí Hải được ngũ khí lượn quanh trong thân thể mình, vô số Chân nguyên chảy xuôi theo kinh mạch cùng với trời đất bao la ngút ngàn trong tầm mắt ra, hắn "Nhìn thấy" lòng bàn tay phải mình đang phát sáng rực rỡ.

Muôn vàn ánh sao trôi nổi ở bên trong. Những ánh sao bình thường không thể nhìn thấy bằng mắt thường đó, phát ra vô số những đường tuyến khó có thể nhận ra bằng mắt thường. Những ánh sao có vẻ rất nhỏ bé, thế nhưng dường như lại bao hàm bên trong một khoảng cách xa diệu vợi, tạo thành một không gian vô cùng vô tận.

Không gian bên trong những đường tuyến đó đang không ngừng sinh ra Nguyên Khí Thiên Địa. Có vài loại, hắn biết tường tận, có vài loại đã hoàn toàn vượt ra khỏi tầm hiểu biết của hắn.

Cho nên, Phù Khí này chắc chắn không có bất kỳ một Tu Hành Giả có khả năng chế tạo ra được.

Không gian này xác thực là một cái Tiểu Thế giới.

Một mảnh vỡ ngôi sao, một viên tinh hạch, hoặc một viên tinh tủy. . . Trong thế giới của Tu Hành Giả, có vô số cách gọi khác nhau để đặt tên cho vật thể đó. Rất nhiều bảo thạch, thậm chí rất nhiều kim loại kỳ lạ đều có xuất xứ từ những mảnh vỡ như vậy.

Thế nhưng, trong số muôn vàn mảnh vỡ ngôi sao rơi xuống, chỉ có một số lượng hãn hữu tương thích với Nguyên khí của thế gian này, chứ chưa cần phải nói tới Nhân Vương Ngọc Bích, một loại mảnh vỡ có thể tự nhiên sinh sôi ra rất nhiều Nguyên khí Thiên Địa như thế này.

Chỉ qua mấy nhịp hơi thở cảm thụ từng tia Nguyên Khí Thiên Địa thẩm thấu vào cơ thể mình, Đinh Ninh đã có thể khẳng định món đồ này đúng như lời đồn, chính xác có thể giúp cho tốc độ tu hành của hắn nhanh hơn hai đến ba phần mười. Nhưng đối với riêng hắn, có thể nói tác dụng của món đồ này không chỉ có vậy.

"Là cái gì?"

Thấy mí mắt hắn giần giật, Trưởng Tôn Thiển Tuyết buột miệng hỏi.

"Một cái Tiểu Thế giới đặc biệt."

Đinh Ninh từ từ mở mắt ra, nhìn nàng đáp: "Thậm chí có thể giúp tìm hiểu Nguyên Khí Tinh thần không thuộc về thế giới này."

Câu này đi ngược lại với lý luận chung của tầng lớp cao cấp nhất của Tu Hành Giả. Hiểu được ý nghĩa trong câu nói đó, Trưởng Tôn Thiển Tuyết lập tức nhìn xoáy vào Đinh Ninh, gắt giọng hỏi một cách thẳng thắn nhất: "Có ngộ ra được phương pháp đối phó Tinh Hỏa Kiếm của Trịnh Tụ không?"

Đinh Ninh nhíu mày lưỡng lự, đáp: "Có lẽ có thể."

"Nếu như có thể." Trưởng Tôn Thiển Tuyết ngẫm nghĩ giây lát rồi mới nói tiếp: "Ta sẽ nhận ơn lão."

Đinh Ninh mỉm cười.

Sau khi thường xuyên phải đối mặt với vòng vo lẫn âm mưu, cách thức thẳng thắn này rất dễ làm con người ta cảm thấy ấm áp

và yêu thích.

"Có người đến!"

Đột nhiên gương mặt Trưởng Tôn Thiển Tuyết lại phủ lên một lớp sương lạnh. Nàng dùng giọng không che dấu được niềm căm ghét khôn tả, nói: "Là người tu hành công pháp của cung Vị Ương, chắc là người của Trịnh Tụ."

Một phụ nữ xinh đẹp mặc quần áo có vẻ mộc mạc, nhưng không thể nào che lấp được khí chất quý phái của người trong cung, ngay cả mái tóc đen tuyền cũng hết sức gọn gàng bóng mượt, đi vào Ngô Đồng Lạc, chính xác hơn là đi vào cái quán rượu không tên trong Ngô Đồng Lạc.

Người phụ nữ này dường như cũng chẳng hề có ý muốn che giấu mình là một cung nữ, dáng đi và tư thế vẫn giữ nguyên như lúc ở trong cung.

Thị nhìn quanh cái quán rượu có vẻ không được sạch sẽ lắm, rồi nhìn thẳng vào Đinh Ninh vẫn đang lẳng lặng đứng nhìn mình, hơi nhíu mày tỏ vẻ khó chịu, nói: "Xác thực là hơi quá mức giản dị!"

Sau khi cảm nhận khí tức trên cơ thể người phụ nữ này, Đinh Ninh có thể khẳng định, địa vị trong cung Vị Ương của thị có lẽ ngang ngửa với Phan Nhược Diệp.

Hắn không vội nói năng gì, chỉ đứng chờ cung nữ này nói tiếp.

"Phần thưởng này ban cho ngươi!"

Cung nữ lấy từ trong ống tay áo ra một bản văn tự, đặt lên mặt bàn ở bên cạnh Đinh Ninh. Sau đó, ả dùng tay ra hiệu bắt Đinh Ninh phải xem ngay lập tức.

Đinh Ninh mở bản văn tự đó ra, lông mày lập tức nhíu lại.

Cung nữ lạnh lùng nhìn xoáy vào hắn, nói ra: "Thế nào?"

Đinh Ninh ngẩng đầu lên nhìn thị, trả lời: "Đây là một tờ khế đất."

Cung nữ nói ngay: "Chỉ cần biết chữ là có thể nhìn ra được đây là một tờ khế đất."

Đinh Ninh nói: "Nhưng đây là khế đất Mặc Viên của Chu gia."

Cung nữ nói bằng giọng hơi trào phúng: "Mặc Viên vẫn là Mặc Viên, nhưng bây giờ đã không còn là của Chu gia. . . Kể từ hôm nay, thành Trường Lăng đã không còn Chu gia."

Đinh Ninh hơi cúi đầu xuống, nhìn vào tờ công văn trước mặt, nói: "Phần thưởng này quá hậu!"

Sắc mặt cung nữ sa sầm xuống: "Nếu ban thưởng cho ngươi, vậy là đã nói rõ ngươi xứng đáng với phần thưởng như vậy."

Đinh Ninh gật đầu, cầm lấy tờ khế đất cất đi.

Sắc mặt dịu đi một chút, cung nữ nói tiếp: "Các ngươi sẽ chuyển đến Mặc Viên ngay trong ngày hôm nay!"

Đinh Ninh thừa hiểu, một ý chỉ như vậy hoàn toàn không có kẽ hở nào để xoay chuyển. Bởi vậy, hắn không hề nói bất cứ câu gì, chỉ nín lặng coi như đồng ý.

"Không được nhắc đến bất cứ một việc gì có liên quan đến Vu sơn, đặc biệt là việc ngươi đã cứu ngài."

Ả cung nữ uy nghiêm hài lòng quay người đi ra cửa. Nhưng vừa bước tới ngưỡng cửa quán rượu, thị lại đột ngột lạnh lùng ném lại một câu: "Bởi vì kể từ hôm nay trở đi, ngài đã là Thái tử Đại Tần Vương triều ta."

Ngay khi ả cung nữ uy nghiêm đi khuất khỏi tầm nhìn của

Đinh Ninh, Trưởng Tôn Thiển Tuyết xuất hiện ở ngay phía sau hắn.

"Mụ ta đối xử với ngươi quả thực là không tệ, thật là bạo tay!"

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn về phía ả cung nữ vừa đi khuất bằng đôi mắt lạnh như băng giá, gương mặt bừng bừng Sát khí, "Không ngờ lại ban hết toàn bộ nhà cửa của Chu gia cho ngươi."

Đinh Ninh thừa hiểu niềm căm ghét Trịnh Tụ trong lòng nàng. Hắn lắc đầu, đôi mắt cũng bắt đầu trở nên lạnh giá, "Đây không phải là đại lễ gì cả!"

Mặc dù Trưởng Tôn Thiển Tuyết đã thu lại phần nào Sát ý, nhưng vẫn còn rất tức giận, cho nên lúc này nàng không muốn nói chuyện.

"Lộc Sơn Minh Hội kết thúc, việc bên ngoài đã được định đoạt, cho nên khi quyết định quét dọn Trường Lăng một chút, người nào mà bản thân không muốn nhìn thấy nữa thì mụ ta sẽ thẳng tay đối phó." Đinh Ninh liếc nhìn nàng, nói: "Chu gia đã xong, chúng ta bỗng dưng chiếm được Mặc Viên. . . Bởi vì ta đi theo Chu gia lão tổ tới Vu sơn cho nên Chu gia mới xong, cho nên trong suy nghĩ của đám quyền quý ngày trước, ta chắc chắn là người của Hoàng Hậu."

"Mặc dù chưa chắc đã dám đối phó ta ở ngoài sáng, nhưng chỉ cần có thời điểm thích hợp, đám quyền quý ngày trước này tuyệt đối sẽ không buông tha cơ hội chọc ta một đao."

Sau khi ngừng một chút, Đinh Ninh lạnh lùng nói tiếp: "Cho nên, đây chẳng phải là đại lễ gì cả, chỉ là thủ đoạn mượn dao giết người mà thôi."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nghe hắn phân tích xong, sắc mặt có vẻ dễ chịu hơn nhiều, "Tại sao?"

Đinh Ninh đáp: "Mặc Thủ Thành đã sinh lòng nghi ngờ ta, mụ ta hiển nhiên cũng không ngoại lệ."

"Người như mụ ta, chỉ cần nảy sinh nghi ngờ người khác, sẽ dứt khoát làm cho kẻ đó tức khắc biến mất khỏi Trường Lăng." Trưởng Tôn Thiển Tuyết đã hiểu tường tận, gằn giọng nói: "Cho nên, dù ngươi cứu con trai của mụ ta, nhưng nếu ngươi muốn tham gia Mân Sơn Kiếm Hội, mụ ta sẽ tuyệt đối không giúp ngươi."

"Có lẽ vẫn có người cảm thấy, được mụ ta ngấm ngầm đồng ý, ta sẽ giành được thắng lợi ở Mân Sơn Kiếm Hội. Nhưng ta với ngươi lại hiểu rõ như ban ngày, hiện giờ, ý của mụ ta là không muốn cho ta làm được điều đó." Đinh Ninh nhìn nàng, chầm chậm nói với thái độ lạnh lùng thờ ơ.

Hắn và Trưởng Tôn Thiển Tuyết, thậm chí là cả mấy người Tiết Vong Hư sẽ chuyển tới Chu Viên ngay trong ngày hôm nay. Theo suy nghĩ của hầu hết người sống ở Trường Lăng, việc một người thiếu niên bình dân trong phố chợ, dựa vào nỗ lực và vận may của mình, đột nhiên được ông trời đoái thương, kiếm được một gia sản lớn tới choáng váng như vậy, thật sự là một câu chuyện rất đáng để cho người ta thèm muốn, ước ao.

Thế nhưng, mặt trái chân thực của câu chuyện này lại không hề tốt đẹp như vậy.

Nhận thấy nét tàn khốc trên gương mặt hắn, Trưởng Tôn Thiển Tuyết hỏi: "Vậy ngươi định làm như thế nào?"

"Không có 'định làm như thế nào' hay 'sẽ làm như thế nào' hết." Đinh Ninh khinh thường nói: "Việc này có liên quan tới mạng sống của ta, cho nên, ta sẽ tận dụng mọi khả năng của mình, bắt mụ ta phải thất vọng."

Q3 - Chương 61: Ngôi mộ mới

Quê nhà đang là mùa hoa cải nở rộ, màu vàng rực rỡ giống như nhuộm kín cả bầu trời. Mùi hương hoa dịu nhẹ ngập tràn trong khoang mũi Lý Vân Duệ.

Mùi hương dịu nhẹ đó khiến cho y cảm thấy thân thể càng lúc càng nhẹ bẫng, cuối cùng bay bổng lên.

Y nhìn thấy một đám dê con vừa mới sinh ra không lâu đang nô đùa trên bờ ruộng. Sau đó, lại lại thấy một đứa bé trai vui sướng chạy sau bầy dê, càng lúc càng tiến lại gần mình.

Y nghe rõ mồn một tiếng cười hưng phấn của đứa bé, bởi vậy chẳng hiểu tại sao y cũng cảm thấy càng lúc càng vui sướng.

Nhưng y đột nhiên sững người ra một thoáng, bởi vì y cảm thấy gương mặt đứa bé này càng lúc càng quen thuộc.

Đứa bé chạy tới trước mặt y, cánh hoa cải hai bên bờ ruộng cuốn tung lên sau lưng. Vô số cánh hoa tung bay tạo thành một cơn sóng vàng rực.

Lý Vân Duệ không tự chủ bước theo con đường chạy về thôn trang trước mặt, nơi đứa trẻ đã chạy ra.

Một con trâu buộc dưới tán cây hòe ở cửa thôn, nắng hắt qua tán cây thành những vệt loang lổ trên người nó.

Lý Vân Duệ lại đi tiếp. Y nhìn thấy một hàng rào tre, y nhìn thấy một người phụ nữ mặc quần áo bằng vải thô đang giặt quần áo bên giếng nước nằm trong hàng rào đó.

Trên lò trong nhà bếp đang hấp củ cải trắng thái sợi nặn tròn.

Thấy y đi tới gần, người phụ nữ mặc quần áo vải thô đó đột nhiên ngẩng đầu lên, hiền hoà nhìn y với vẻ trách móc, bảo y mau đi rửa tay.

Lý Vân Duệ khiếp sợ nhìn hai tay của mình. Y nhìn thấy hai tay mình dính đầy bùn đất, y nhìn thấy hai tay của mình đã biến thành nhỏ bé trắng nõn một cách khác thường.

Y càng thêm khiếp sợ, bởi y chợt phát hiện ra mình đã biến thành cậu bé vừa mới chạy ra ruộng rau cải lúc nãy.

Cuối cùng y đã nhớ ra đây là nơi nào, cuối cùng đã nhớ lại mình là ai, người phụ nữ mặc quần áo bằng vải thô này là ai.

Y há to miệng, nhưng không hiểu sao lại nghẹn tiếng không phát ra âm thanh.

Màu vàng rực trong ruộng đồng càng lúc càng trở nên chói lóa, y không chịu đựng nổi muốn nhắm mắt lại. Nhưng lại sợ không còn nhìn thấy hình ảnh đó nữa, cho nên y dùng lý trí bắt ép mình, cố gắng mở mắt ra. . . Thế nhưng trước mắt y chỉ là một màu vàng rực chói lọi.

Y phát ra một tiếng rên thống khổ.

"Đã tỉnh chưa?"

Một tiếng giọng nói lạnh lẽo như nước đá xối thẳng vào tai y.

Giọng nói này vô cùng xa lạ. Trước mắt Lý Vân Duệ mờ tối, giống y như bầu trời đã bị tán cây hòe ở cửa thôn che mất. Y dần dần nhìn thấy rõ thế giới trước mặt. . . Không có hoa cải vàng rực trải khắp núi đồi, chỉ có nước sông cuồn cuộn mênh mông bát ngát.

Che kín bầu trời trên đỉnh đầu y là một người con gái áo trắng.

Y phát hiện ra mình đang nằm dài trên bãi cỏ ẩm ướt. Nhìn từ dưới lên, người con gái áo trắng này có vẻ đặc biệt xa xăm cao lớn.

"Bất kể bởi vì nguyên nhân gì, tán hết Chân nguyên toàn thân nhảy xuống sông tự tử cũng là hành vi ngu xuẩn tới cực độ."

Người con gái áo trắng liếc nhìn y một cái, nói với vẻ vô cảm.

Lý Vân Duệ nín lặng trong thoáng chốc. Y từ từ ngồi dậy, hỏi: "Là ngươi đã cứu ta?"

Người con gái áo trắng nhìn y, hết sức lạnh nhạt đáp: "Đúng thế."

Lý Vân Duệ ngần ngừ một lúc rồi nói: "Đa tạ."

Người con gái áo trắng hơi nhíu mày.

Sau khi đứng lên rồi, Lý Vân Duệ lại tiếp tục đi xuống sông.

"Đinh Ninh."

Người con gái áo trắng không hề ngăn cản Lý Vân Duệ tiếp tục lao xuống sông, mà chỉ nói ra cái tên đó.

Thân thể Lý Vân Duệ chợt cứng đờ.

"Trong lúc ta hôn mê, ngươi đã nghe được những gì?"

Y xoay người lại, nhìn chằm chằm vào người con gái áo trắng hỏi.

"Đã đến tu vi này rồi, vậy mà lại tán hết toàn bộ Chân nguyên nhảy xuống sông tự tử, ta muốn biết tại sao."

Người con gái áo trắng không trả lời câu hỏi của y, mà xoay người nhìn về phía Trường Lăng xa xa.

Nàng đã quanh quẩn nơi khúc sông này một lúc lâu. Trong khoảng thời gian trước và sau Lộc Sơn Minh Hội vừa qua, nàng vẫn luôn do dự mình có nên vào Trường Lăng nữa không, có còn cần thiết phải vào đó nữa hay không. Nhưng đến lúc này, sự do dự của nàng đã biến mất tăm.

Nàng bắt đầu bước đi.

Cơ thể Lý Vân Duệ càng ngày càng trở nên lạnh lẽo. Y xoay người lại, vừa kịp nhìn thấy người con gái mặc áo trắng bắt đầu bước đi về phía Trường Lăng.

"Ta sẽ đi Trường Lăng tìm kiếm đáp án của mình."

Cô gái áo trắng không hề quay đầu lại nhìn y lần nào nữa, chỉ bình thản ném lại câu nói đó.

Trên gương mặt Lý Vân Duệ hiện lên vẻ lưỡng lự. Y không nói bất cứ câu gì, cũng bắt đầu nhấc chân bước theo phía sau người con gái mặc áo trắng.

. . .

Một cung nữ mặc áo vải thô thong thả đi ra khỏi Ngô Đồng Lạc.

Dưới bóng cây bên phải phía trước thị có một chiếc xe ngựa đang đỗ. Đến lúc thị lại gần chiếc xe đó, màn xe hất tung ra phía bên ngoài, một gã đàn ông râu dài chui từ trong thùng ra, hết sức kính cẩn hành lễ với thị.

"Ban Chu Viên cho hắn, đây là thứ hắn đáng được nhận."

Ả cung nữ liếc gã đàn ông râu dài, mặt không hề biểu cảm, nói: "Nhưng điều này cũng có nghĩa là hắn sẽ không có bất cứ ưu đãi gì trong Mân Sơn Kiếm Hội."

Gã đàn ông râu dài nhíu mày, sau đó cúi người xuống một chút biểu thị mình đã hiểu.

. . .

Một đám mây đen đang dần bay qua bầu trời.

Dưới đám mây đen là đội ngũ đi theo ngự giá của Đại Tề Vương triều.

Đội quân ngự giá của Đại Sở Vương dừng chân ở Uyển thành. Đội quân ngự giá của Đại Tề Vương triều cũng không vội quay về đô thành, mà dừng lại dưới chân một ngọn núi màu đen.

Ngọn núi đó không quá cao lớn, không có lấy bất cứ một cây cỏ nào, nhưng lại có vô số mộ bia to nhỏ khác nhau đứng thành hàng lối.

Đội ngũ Ngự giá dừng ở dưới chân núi, chiếc kiệu lớn màu đen vẫn tiếp tục lên trên.

Trong một khe núi gần đỉnh, một thiếu niên đang dùng xẻng đào hố.

Tuổi của gã thiếu niên này xấp xỉ với Đinh Ninh. Gã mặc quần áo màu đen, vẻ mặt cực kỳ bình thản chuyên chú. Kể cả lúc chiếc kiệu đen to lớn như một căn phòng hạ xuống sau lưng mình, rồi Tề Đế bước ra từ bên trong, gã vẫn không hề dừng lại, thậm chí không quay đầu nhìn Tề Đế lấy một cái.

Tề Đế lẳng lặng đứng chờ.

Trên mặt gã thậm chí còn thoáng thấy nét kính cẩn. Vẻ mặt này chỉ xuất hiện mỗi khi gã đối mặt với Yến Anh.

Đất đen liên tục được hất lên. Cái hố gã thiếu niên đang đào càng lúc càng lớn, càng lúc càng sâu, cho đến khi chiều sâu của nó

vượt quá đỉnh đầu mình thì gã mới dừng lại.

"Ngươi chắc hẳn là đệ tử của Nhược Sư?"

Thấy gã thiếu niên áo đen quay người lại, Tề Đế khẽ gật đầu, ôn hoà hỏi.

Nhưng gã thiếu niên áo đen vẫn không thèm nhìn Tề Đế lấy một cái. Một cơn gió lạnh lẽo thốc lên, thân hình của gã đã biến mất trước mặt Tề Đế rồi hiện ra ở bên trong chiếc kiệu lớn màu đen.

Không chần chừ một chút nào, gã cúi gập người ôm di thể của Yến Anh lên, sau đó quay trở xuống cái hố mình vừa mới đào xong.

"Lấp đi!"

Gã nhẹ nhàng đặt di thể Yến Anh xuống bên cạnh, sau đó lặng lẽ nằm xuống, nhìn Tề Đế bảo.

Ánh mắt Tề Đế lóe lên niềm kinh sợ, nhưng lão ta chợt cảm nhận được điều gì đó. Bởi vậy, lão ta không hề nói bất cứ câu gì, chỉ cầm lấy cái xẻng mà thiếu niên này vừa sử dụng.

Lão tự tay làm, bắt đầu xúc đất lấp cái hố sâu đó.

Đất đen nối tiếp nhau rơi xuống, dần dần che lấp đi thiếu niên mặc áo bào đen cùng với di thể của Yến Anh, cho đến lúc lấp đầy cái hố sâu này mới ngừng.

Hoàn thành xong công việc này, ráng chiều đã đỏ như máu.

Tề Đế ngẫm nghĩ giây lát rồi tháo chiếc vương miệng màu đen đang đội trên đầu xuống, đặt ngay ngắn xuống trước ngôi mộ mới, trông không khác gì một tấm bia vừa mới được dựng.

Q3 - Chương 62: Khó hiểu nhất là lòng người

Ngay khi vương miện của Tề Đế cắm xuống thay cho bia mộ trước mộ phần mới, một luồng gió âm u tối tăm quét từ chân lên trên đỉnh ngọn núi.

Khi tới đỉnh núi, luồng gió tối tăm đó biến thành một đám mây đen phủ trên đỉnh núi.

Ngọn núi này thực chất không cao, nhưng do có đám mây đen nặng nề bao phủ trên đỉnh, toàn bộ bầu trời giống như đã bị kéo thấp xuống, khiến cho nó có vẻ hết sức cao lớn.

Lớp đất đen không có lấy một ngọn cỏ bỗng nhiên có vô số cỏ tranh đen sì mọc thẳng lên, chi chít ngút ngàn phủ kín toàn bộ ngọn núi.

Lớp cỏ tranh đen mọc đều tăm tắp. Tề Đế trầm ngâm không nói, mái tóc dài màu đen bay loạn trong gió.

Châu báu khảm trên cái vương miện trước mặt lão chợt rơi rụng xuống toàn bộ, thậm chí cả phần vàng được khảm lên để trang trí cũng đua nhau tan biến thành bụi bay theo cơn gió tối tăm. Cuối cùng chỉ còn lại một khối mặc ngọc giản dị u tối cắm trong lớp bùn đất đen xì.

Mây đen phủ trên ngọn núi lay động theo gió trời, nhưng vẫn hề không tiêu tan.

Tề Đế đi xuống núi. Trên con đường núi đã mọc kín cỏ tranh cao ngang hông. Thân hình Tề đế giống như đang rẽ sóng trên một

con sông dài màu đen lướt đi.

Cảnh tượng êm đềm biết bao, nhưng khi rơi vào mắt tất cả người Tề dưới chân núi lại biến thành hết sức rung động.

"Khi còn sống, Nhược Sư rất thích thanh tịnh, phong ấn ngọn núi này, bất cứ kẻ nào cũng không được tới gần."

Tề Đế dừng lại trước mặt đám thần tử đang đứng chờ mình, quay người, ngước mắt nhìn lên trên ngọn núi đen, nhẹ nhàng nói.

. . .

Mấy người nông dân đang rãy cỏ trên ruộng lúa mạch ngoại thành Trường Lăng chợt sinh ra cảm giác khác lạ, vội ngước nhìn về phía quân cảng Vị Hà ở đằng xa.

Trong Quân cảng hình như vang lên tiếng động rầm rầm. Trong ruộng lúa, từng bầy chim sẻ bị kinh động nháo nhác bay lên.

Chỉ một lát sau, trên đường cái xuất hiện vầng sáng vàng chói lọi, mười mấy kỵ binh mặc áo bào vàng chóe thúc ngựa chạy như tên bắn.

Mấy người nông dân chợt hiểu ra, cuối cùng vị Đế Vương mà mình tôn kính nhất đã trở về. Bọn họ quỳ gối luôn xuống ruộng lúa mạch, kích động muôn phần.

Tin tức Ngự giá về Đô theo đường ngang ngõ dọc truyền đi khắp toàn bộ Trường Lăng. Ven đường, vô số thần dân cùng quỳ gối. Vừa mới nhác thấy thân hình uy nghiêm vàng chói trên xa liễn từ xa, họ gần như đồng loạt thành kính hô lên vạn tuế.

Tiếng hô vạn tuế rung trời lở núi. Khóe miệng Nguyên Vũ Hoàng Đế hơi nhếch lên, tạo thành nét vui mừng.

Ánh mắt lão chầm chậm lướt qua một vòng, vượt qua vô số

thần dân đang quỳ bái mình, cuối cùng dừng lại ở đường biên giới xa tắp của Trường Lăng.

"Ngươi đã nói, nếu có thể làm cho vạn dân thực sự kính yêu, họ mới thật tâm quỳ bái. Hiện giờ, quả nhân đã làm được. Cho nên tất cả những gì quả nhân làm đều là xác đáng."

. . .

"Món mì này của ngươi ta đã ăn đến phát nghiện, dọn đến chỗ Mặc Viên bên đó mà bán. Đừng để như hôm nay, khi ta quay về đến đây thì đã quá thời gian ăn điểm tâm mất rồi. . . Hơn nữa, cảnh trí bên Mặc Viên đẹp ngoài sức tưởng tượng của các ngươi. ."

Trong Ngô Đồng Rụng Lá, Đinh Ninh đứng trước tiệm mì mà bình thường sáng sớm ngày nào mình cũng tới ăn, đặc biệt thành khẩn thuyết phục ông chủ tiệm mì, nhưng ông chủ tiệm vẫn dửng dưng nhào nặn mì sợi. Đến khi Đinh Ninh nói rã bọt mép, ông chủ tiệm mì thường ngày vẫn đối xử với Đinh Ninh hết sức khách khí mới nổi đóa ngẩng đầu lên, "Ta đang yên đang lành ở chỗ này, tại sao phải dọn đến Mặc Viên ở. Hơn nữa, cửa hàng ta vừa mới sửa sang lại không lâu, còn bên chỗ Mặc Viên đó vắng như chùa bà Đanh, ta làm mì cho ai ăn đây?"

"Ta sẽ nghĩ cách khiến mọi người cùng dọn đi hết." Đinh Ninh vẫn bình thản như không, nói với thái độ rất đáng tin cậy: "Chỉ cần ngươi đồng ý, ta sẽ lập tức đi nói với những người khác."

Ông chủ tiệm mì trợn trắng mắt, hỏi: "Ngươi định như thế nào?"

Đinh Ninh hiểu ngay y hỏi vậy là muốn nói ngay cả ta ngươi còn chưa không thuyết phục nổi, ngươi còn dám ba hoa thuyết phục những người khác cùng dọn đi. Nhưng mà hắn vẫn không hề nhụt chí, vẫn cứ tiếp tục thành khẩn nói: "Miễn tiền thuê nhà."

Ông chủ tiệm mì cười đánh xùy một tiếng, "Giá trị dụng cụ xay xát trong tiệm đã thừa sức vượt quá số tiền thuê nhà cỏn con đó."

Đinh Ninh nhìn thẳng vào mắt y, nói: "Cho không."

Ông chủ tiệm mì ngẩn người.

Đinh Ninh móc khế đất ra, giống hệt như một gã nhà giàu mới nổi nói: "Thấy thích bất cứ gian phòng nào cứ thoải mái mà lấy, nếu cảm thấy cửa hàng không đúng hướng, muốn đục cửa trên bức tường nào thì cứ bảo ta, hôm khác ta sẽ mướn thợ về làm."

Ông chủ tiệm mì suy nghĩ một lúc rồi nổi giận thét lên: "Ngươi đừng có lừa gạt ta! Tuy rằng ngươi có khế đất của Mặc phủ, nhưng mà theo luật lệ của Đại Tần ta, cái khế đất này có thể phân chia ra sao? Ngươi muốn cho không là được hay sao?"

Đinh Ninh nhún nhường nhìn ông chủ tiệm mì, nói: "Quen biết đến độ này rồi, chẳng lẽ cứ nhất định phải giới hạn trong những khuôn sáo cứng nhắc này sao? Khế đất không thể phân chia, ta và ngươi lập một văn bản, nhờ tất cả hàng xóm láng giềng làm chứng. Chỉ cần ta còn là chủ nhân Mặc Viên ngày nào, vậy gian phòng mà ngươi chọn sẽ thuộc về ngươi ngày đó."

Hai mắt ông chủ tiệm mì sáng rực lên, "Ngươi nói nghiêm túc đấy chứ?"

Đinh Ninh tỏ vẻ bực tức nói: "Ta có lúc nào nói không giữ lời chưa."

"Thật sự để ta chọn trước một gian?"

"Tự đi mà chọn." Đinh Ninh liếc y một cái rồi thảy cái khế đất xuống trước mặt y.

"Đây chính là khế đất, ngươi tưởng là giấy lộn chắc!" Ông chủ tiệm mì trợn mắt, mắng một câu. Nhưng chỉ một chớp mắt sau, y

đã xoa xoa hai tay lên tạp dề cho sạch, sau đó nhanh như chảo chớp vồ lấy tờ khế đất rồi ngoạc mồm to hết cỡ gào lớn: "Mau tới làm chứng!"

. . .

"Ngươi định làm gì thế này?"

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn Đinh Ninh đi xuyên qua đám đông, hỏi bằng giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Đinh Ninh xoa mồ hôi trên trán, nói: "Động chủ ở chỗ này đã thành quen, Mặc Viên quá mức vắng vẻ, nếu đã muốn náo nhiệt đương nhiên phải làm cho náo nhiệt hơn chút nào hay chút ấy."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lại hỏi: "Không còn nguyên nhân nào khác?"

"Nói chung phải có một đống người dọn qua bên đó, biến chỗ đó thành một nơi giống như Ngô Đồng Rụng Lá, chí ít ra mới khiến người ta cảm thấy dường như không chỉ có mấy người chúng ta chiếm được Mặc Viên, mặc dù bản thân chúng ta không hề muốn lấy cái nơi đó một chút nào. . . Nhưng làm như vậy, nỗi căm hận ta của cái đám quyền quý ngày trước kia có lẽ sẽ dịu bớt đi một chút." Đinh Ninh nhìn thẳng vào nàng, đáp lại: "Hơn nữa, cho dù không có ý nghĩa nào mang tính thực chất đi nữa, điều này cũng có thể coi như biểu đạt cho sự phản kháng của tầng lớp dân chúng thấp kém, có lẽ thực sự có thể làm cho mụ ta cảm thấy khó chịu một chút xíu."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết ngẫm nghĩ một lúc rồi bảo: "Làm không tồi!"

Đinh Ninh ngẩn người, đây là câu khen ngợi nàng chưa bao giờ từng nói ra, nhưng hắn ngay lập tức bình thường trở lại. Nhìn theo bóng lưng nàng, hắn không nhịn được phì cười, thì thầm:

"Ngây thơ!"

Nếu có thể làm cho vị nữ chủ nhân trong hoàng cung kia khó chịu, có thể nói đó là niềm vui lớn nhất đối với Trưởng Tôn Thiển Tuyết. Nhưng cũng đúng ngay lúc này, trên đường phố phía đằng xa mơ hồ có âm thanh rầm rĩ như tiếng thủy triều vọng về.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lập tức nhíu mày tạo thành một nếp nhăn, "Hắn đã trở về."

Đinh Ninh khẽ gật đầu.

Sắc mặt Trưởng Tôn Thiển Tuyết đột nhiên sa sầm: "Người nào cũng yêu quý Nguyên Vũ Hoàng Đế."

"Thế nhưng ta với ngươi lại ghét!"

Đinh Ninh có thể hiểu được ý nghĩ và tâm trạng của nàng lúc này. Hắn lắng nghe tiếng động từ xa vọng về, rồi liếc nhìn đám hàng xóm láng giềng đang huyên náo phân chia phòng, đã hoàn toàn không cần tới vị chủ nhân mới của Mặc Viên là hắn phải nhúng tay vào. Hắn khẽ nói: "Ngươi nhìn họ xem. . . Họ cũng yêu quý Nguyên Vũ Hoàng Đế, nhưng lúc này họ lại yêu quý ta hơn nhiều."

"Lòng người. . ." Đinh Ninh dừng lại một chút, quay sang nhìn gương mặt phủ kín bởi sương lạnh của Trưởng Tôn Thiển Tuyết, rồi nói tiếp: "vẫn luôn là thứ khó nắm bắt nhất trên đời!"

Trưởng Tôn Thiển Tuyết hiển nhiên là không muốn nói thêm câu gì. Nhưng đúng lúc này, hai hàng lông mày lại bắt đầu nhíu lại, nàng thì thầm: "Có hai tên Lục Cảnh đang quan sát ngươi từ xa."

Đinh Ninh ngẩn người ra.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết chợt ngần ngừ, nói bằng giọng không

quả quyết cho lắm: "Một Lục Cảnh, một Thất Cảnh?"

Q3 - Chương 63: Cần phải nhớ và cần phải quên

Bạch Sơn Thủy đứng im như tượng bên cửa sổ gian phòng trên lầu hai của một khách sạn, lẳng lặng dõi mắt về phía Ngô Đồng Rụng Lá ở đằng xa, quan sát Đinh Ninh và Trường Tôn Thiển Tuyết.

Lý Vân Duệ đứng ở phía sau nhìn nàng.

Lúc trước, khi ở trên sông Vị Hà, nàng mặc áo chẽn trắng. Nhưng lúc này khi đang ở Trường Lăng, nàng chỉ mặc một chiếc áo gấm trắng tinh thường thấy của phụ nữ Trường Lăng, đứng im lìm bên cạnh cửa sổ của cái khách sạn này. Mắt Lý Vân Duệ chỉ có khả năng nhìn thấy những mái nhà đen xì cùng với đám cỏ dại bên trên đang lay động trong gió. Nhưng nhìn nàng từ sau lưng càng lâu, gã lại càng cảm thấy bất kể lúc nào nàng cũng có thể mượn gió lướt sóng mà đi, những mái nhà đen xì kia sẽ biến thành một hải dương tăm tối.

"Thiếu niên quán rượu này thực ra có liên quan tới ta một chút."

Bạch Sơn Thủy không quay đầu lại, hờ hững khoanh tay, nói: "Ta có một vị sư huynh muốn giết hắn, nhưng sư huynh ta lại chôn xác tại Trường Lăng."

Bàn tay Lý Vân Duệ vô thức nắm chặt. Gã nín lặng một lúc rồi mới đáp lại: "Có lẽ ta đã đoán ra ngươi là ai rồi."

"Trận chiến tại Ngư Thị khi ấy, Triệu Tứ đã bị mất kiếm Bản Mệnh, ta thì Nguyên Khí tổn thương nghiêm trọng, Nguyên Vũ giải

quyết xong mối họa Trường Lăng, yên tâm tới Lộc Sơn. Kế đó, hắn một kiếm chém phăng ngọn núi, đồng thời cũng chém phăng lòng tự tin của rất nhiều người." Bạch Sơn Thủy khoan thai xoay người lại, nhìn Lý Vân Duệ: "Lúc trước ta cứ lưỡng lự quanh quẩn mãi trên dòng Vị Hà, nhìn Trường Lăng gần ngay trước mắt, nghĩ xem liệu có còn cần phải đi vào trong đó nữa hay không, rồi lại nghĩ cho dù có được vài thứ mình muốn thì vẫn không thể nào là đối thủ của Nguyên Vũ Hoàng Đế."

"Nếu đã đồng ý cho ngươi đi theo, ta sẽ không có ý định che giấu thân thế của mình. Ta là ai thì không khó đoán, người khó đoán chính là ngươi." Sau khi dừng lại một chút, Bạch Sơn Thủy nói tiếp bằng giọng đều đều: "Tu vi ngươi đã là Lục Cảnh đỉnh phong, bước vào Thất Cảnh chắc chắn là chuyện sớm hay muộn. Nhưng ngươi lại âm thầm phóng thích Chân Nguyên khiến cho toàn bộ dòng sông sôi sục, giống như đã biến cả một con sông thành một Phù Khí, nên mới bị ta cảm nhận được. Mẫu người giống như ngươi, mỗi vương triều có được mấy kẻ? Nhưng mà ngươi, một mẫu người như vậy lại thản nhiên chịu chết vì thiếu niên quán rượu đó. Theo đánh giá của ta, người thiếu niên quán rượu đó đã lập tức biến thành người tiềm tàng có năng lực vô hạn. Ngươi cùng với người thiếu niên quán rượu đã trở thành chìa khóa để ta một lần nữa mở ra cánh cửa để vào Trường Lăng. Nếu xét trên một vài khía cạnh đó, lẽ ra ta phải là người cám ơn trước."

Lý Vân Duệ nhìn nàng, sâu thẳm trong đôi mắt lại thoáng hiện lên niềm thống khổ.

"Trong lúc hôn mê, ta đã nói những gì?" Gã do dự một thoáng rồi hỏi.

"Ngươi chỉ gọi tên hắn mấy lần mà thôi."

Bạch Sơn Thủy nhìn gã bằng đôi mắt mang vẻ chế giễu, nói: "Nhưng mà, một kẻ giống như ngươi vậy, chắc hẳn phải coi việc này quan trọng hơn cả tính mạng mình, cho nên kể cả lúc hôn mê

vẫn còn tự nhắc nhở chính mình không được quên."

Lý Vân Duệ nín lặng không nói.

"Ngươi tên là gì?" Bạch Sơn Thủy lạnh nhạt hỏi.

Mi tâm Lý Vân Duệ hơi giần giật, nhưng gã vẫn tiếp tục giữ im lặng.

Thần thái Bạch Sơn Thủy Thần vẫn thản nhiên như cũ, nhưng giọng nói đột nhiên trở nên hết sức áp bức: "Ngươi phải nói cho ta biết."

Lý Vân Duệ cúi đầu. Hai tay run run, nhưng gã vẫn không hề mở miệng.

"Tên thiếu niên quán rượu kia rất thú vị! Vừa rồi khi nhìn hắn, ta đã hạ quyết định." Bạch Sơn Thủy mím môi, nở một nụ cười ma mị: "Ngươi không nói cho ta biết. . . Ta sẽ lập tức đi giết hắn."

Lý Vân Duệ ngẩng phắt đầu lên, sâu trong đôi con ngươi lập tức bùng lên ngọn lửa âm u khác thường.

"Đừng có nói sống chết vớ vẩn gì đó với ta!" Môi Bạch Sơn Thủy vểnh lên, giống như đã nhìn thấu suy nghĩ suy nghĩ trong đầu lúc này của gã vậy, nàng nói bằng giọng mang hàm ý châm chọc: "Có lẽ ngươi thừa hiểu, người giống như ta vậy sẽ hoàn toàn không thèm để ý đến sống chết. Cho dù nếu ra tay ở chỗ này, ta nhất định sẽ phải chết, nhưng ta vẫn cứ ra tay. Hơn nữa, tuy rằng ta tổn thương Nguyên Khí nghiêm trọng, nhưng lúc này vẫn mạnh hơn so với ngươi một cấp. Cho nên, ngươi mới chỉ bám riết theo ta, mà không thẳng tay giết chết ta."

"So với hạng người đại nghịch như ta, ngươi quá mức do dự. Giờ ta đã nhìn thấy gã thiếu niên này, ngươi đã không còn cơ hội cự tuyệt."

Bạch Sơn Thủy kiêu ngạo nheo mắt lại.

Ngay khi nàng nheo mắt lại, một giọt nước màu trắng ngà lóng lánh đột nhiên hiện ra trước mặt, khẽ chấn động.

"Ta cho ngươi thời gian ba hơi thở để cân nhắc. Sau ba hơi thở, ta sẽ ra tay. . . Đến lúc đó, cho dù ta phải chết, người thiếu niên quán rượu tên Đinh Ninh kia cũng sẽ chết chắc. Ngươi tình nguyện chết vì hắn, ta tin ngươi không muốn nhìn thấy hắn chết."

Lý Vân Duệ trầm ngâm. Nhưng chỉ một hơi thở sau, gã đã ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Bạch Sơn Thủy, nói: "Ngươi không thể giết hắn, hơn nữa ngươi và ta còn phải tìm mọi cách rời xa hắn."

Lông mi Bạch Sơn Thủy chớp một cái, giọt nước ẩn chứa sát ý quyết tuyệt trước mặt nàng lập tức tan biến, nhưng vẻ mặt nàng lại trở nên lạnh lùng hơn, "Vì sao?."

"Bởi vì ta là người Sở."

Lý Vân Duệ nhìn xoáy vào mắt nàng, thong thả nói: "Trước khi về trời, Ngô Hoàng đã giao cho ta chuyển cho hắn một vật. Việc này, ngay cả Triệu Hương phi lẫn tân quân cũng không biết."

Dù những chi tiết của sự việc này được gã kể lại hết sức nhẹ nhàng, nhưng Bạch Sơn Thủy đương nhiên vẫn có thể hiểu được sức nặng bên trong.

"Vật gì?" Nàng nhíu chặt mày, hỏi.

Lý Vân Duệ nhìn nàng, lập tức lắc đầu.

Bạch Sơn Thủy hít sâu một hơi, nàng không hỏi gì nữa mà nhắm mắt lại, làm như Lý Vân Duệ không hề tồn tại trước mặt mình vậy, bắt đầu trầm ngâm suy nghĩ.

Đối với Sở Đế, người nào còn quan trọng hơn cả Triệu Hương phi lẫn đứa con nuôi sắp ngồi lên đế vị, Ly Lăng Quân?

Thậm chí còn quan trọng hơn cả một vương triều?

Một câu hỏi như vậy, đối với nàng quá mức đơn giản.

Bởi vì chỉ duy nhất có một đáp án.

Nàng lại hít sâu một hơi, sau đó lắc đầu, cực kỳ nghiêm túc nói với Lý Vân Duệ: "Không thể nào ngờ, không thể nào ngờ Cửu Tử Tằm. . . lại ở ngay chỗ này."

Hai bàn tay nắm chặt của Lý Vân Duệ chợt buông lỏng ra.

Bởi hiểu rõ Sở Đế hơn ai hết, cho nên, nếu muốn, gã sẽ chẳng mất bao nhiêu chất xám sẽ suy đoán ra đáp án đó. Trước đây, gã chẳng qua là không muốn suy đoán mà thôi, giờ đã được Bạch Sơn Thủy đưa ra đáp án, vẻ mặt gã không có quá nhiều biến đổi.

"Cho nên ngươi không thể giết hắn."

"Nếu như suy đoán của ngươi là sự thật. . . Hắn chính người duy nhất mà Ngô Hoàng cho rằng tương lai có khả năng đánh bại được Nguyên Vũ Hoàng Đế."

"Ta có thể chết, nhưng ngươi phải bảo vệ hắn."

Lý Vân Duệ bình thản nhìn thẳng Bạch Sơn Thủy, nói nhấn mạnh từng chữ: "Sau khi ta chết, sẽ không còn ai có thể thấy hắn và Đại Sở Vương Triều có dính dáng gì đến nhau. Nhưng cũng giống như cái cách ngươi đã suy đoán ra điều đó, chỉ cần có người phát hiện ra ta và hắn có quan hệ, sẽ rất dễ dàng suy đoán ra thân thế của hắn."

Nói xong, Lý Vân Duệ cúi gập người hành lễ với Bạch Sơn Thủy.

Bạch Sơn Thủy cười gằn lắc đầu, khóe môi kiêu ngạo nhếch lên, nheo mắt lại, nói: "Không nên suy xét bất cứ chuyện gì chết dí theo một hướng. Trường Lăng là một ngôi thành tràn ngập vô số biến hóa, ai biết được sau này sẽ xảy ra chuyện gì. Người đó giúp Nguyên Vũ Hoàng Đế diệt ba Triều, ai biết được truyền nhân của hắn tương lai sẽ làm gì? Huống hồ, ngươi còn chẳng biết là ta sẽ làm gì."

"Ta không cho phép ngươi chết."

Sau khi dừng lại một chút, nàng nhìn Lý Vân Duệ bằng đôi mắt tràn ngập tự tin: "Ta sẽ truyền cho ngươi pháp quyết của Vân Thủy Cung. Ngươi đi theo ta, sẽ không có ai nghĩ rằng ngươi là người Sở."

Lý Vân Duệ lặng im không nói.

Lặng im thông thường có nghĩa là chấp nhận.

"Ta không bao giờ thích gửi gắm hy vọng vào người khác. Huống chi, đây chỉ là một ấu tằm chưa có thành tựu gì. Theo đánh giá của Sở Đế, hắn là người duy nhất có khả năng, nhưng mà ngươi cùng với sự xuất hiện của hắn đã làm hiện ra rất nhiều khả năng trước mắt ta."

Bạch Sơn Thủy thực sự trở nên vui vẻ, cười tít mắt lại thành một đường cong cong.

. . .

"Thiếu niên kia đang làm gì?"

"Hắn chuyển nguyên cả Ngô Đồng Rụng Lá tới bên đó. . . Thậm chí còn phá hủy đoạn tường bao mặt trước của Mặc Viên, dựng lên vài cửa hiệu mặt tiền, cho người khác tiến hành buôn bán miễn phí."

"Ai bỏ tiền, Vương Thái Hư? Hay là nhà của thiếu niên họ Thẩm đang theo đuôi hắn?"

"Là tiền của chính bản thân hắn. . . Những năm vừa rồi, quán rượu buôn bán rất tốt, dường như đã tích cóp được không ít tiền. Hơn nữa, có vẻ như hắn chẳng quan tâm mấy đến tiền bạc."

Trong một thư phòng yên tĩnh, ánh sáng mặt trời lấp loáng lọt qua song cửa trang trí hoa văn. Ả mỹ nhân đã tới Ngô Đồng Rụng Lá lúc trước đã thay đổi cung trang, ngồi tắm mình trong vầng sáng tươi đẹp.

Nghe người đàn ông trung niên mặc quan phục màu đen trước mặt bẩm báo xong, gương mặt bình thường tươi sáng như đồ sứ của thị lập tức sa sầm, ngay cả ánh mặt trời rực rỡ cũng không thể chiếu rõ được đường nét.

"Hắn làm vậy là muốn thể hiện trong lòng đang bất mãn, hắn rất bất mãn."

Thị trầm ngâm một lát rồi nặng nề phán một câu.

Mặc dù tên quan viên trung niên mặc đồ đen không hề phản ứng gì, nhưng sâu trong đôi mắt lại lóe lên cái nhìn mỉa mai. Lão ta thầm nghĩ, lập công lớn nhưng lại nhận được "Ban thưởng" như vậy, bất cứ một ai không phải là thằng đần rồi cũng sẽ bất mãn. Nhưng qua cách nói của vị quý nhân bên cạnh hoàng hậu này, việc bất mãn đó lại hoàn toàn giống như là bị cấm đoán.

"Hắn nên biết đó là ý của ai. Nếu như đã biết rõ ý chỉ của ai mà còn dám dùng phương thức này để thể hiện bất mãn. . . vậy thì sẽ vì việc đó mà phải trả một cái giá rất đắt."

"Cúi đầu mới có thể trưởng thành. Thân là thần tử, đầu tiên là phải biết tôn kính và tuân lời. Hy vọng sau chuyện này, hắn có thể hiểu được điều đó."

Vẻ lạnh lùng trên gương mặt ả mỹ nhân trong nội cung càng lúc càng lộ rõ. Thị nhìn tên quan viên trung niên, thong thả nói: "Vốn liếng để hắn tự tin có lẽ chính là tốc độ tu hành rất nhanh chóng của mình. Có lẽ hắn nghĩ trước khi Mân Sơn Kiếm Hội diễn ra, tu vi của hắn còn có đột phá lớn. Nếu là như vậy, ta sẽ không cho hắn quá nhiều thời gian. . . Ngươi thay ta đi Mân Sơn Kiếm Tông, ép Mân Sơn Kiếm Hội cử hành sớm vào mười ngày sau."

Tên quan viên trung niên hít sâu một hơi, gật đầu tuân lệnh, nhưng trong lòng lại đang lắc đầu than thở thay cho kẻ khác.

Chỉ là một quý nhân bên cạnh hoàng hậu đã có thể bắt Mân Sơn Kiếm Hội diễn ra sớm hơn dự định. . . Với cách làm như vậy, còn có kẻ nào dám thể hiện ra một chút bất mãn nào nữa sao?

Trong lòng lão ta lập tức ngập tràn thương cảm với tương lai của tên thanh niên trong quán rượu kia.

"Việc sắc lập Thái Tử sẽ xác định ngay dịp Mân Sơn Kiếm Hội mười ngày sau."

Nhưng dường như ả mỹ nhân trong nội cung còn chưa thấy đủ, hờ hững nhìn tên quan viên, nói thêm: "Đến lúc đó, có lẽ hắn sẽ hiểu rõ hơn nhiều, có một số việc không phải cứ muốn là hắn có thể làm."

Q3 - Chương 64: Chỉ còn đường chết

Tên quan viên mặc đồ đen cảm thấy lạnh giá trong lòng, nhận mệnh lui ra. Trước khi Lộc Sơn Hội Minh diễn ra, vị nữ chủ nhân trong Hoàng cung đã khống chế một số sự việc đến mức một tay che trời. Còn đến bây giờ, chỉ cần qua sự việc nhỏ bé này đã đủ để cho lão ta nhận ra một sự thật đáng sợ, sau này bà ta sẽ khống chế Tu Hành Giả Trường Lăng càng nghiêm ngặt hơn.

"Mời Lương Đại Tướng quân vào!"

Ả mỹ nhân nội cung hơi lên giọng ra lệnh cho tên quan viên trung niên đang đi ra cửa.

Ngoài sân yên tĩnh vang lên tiếng bước chân vững vàng, một luồng khí tức sát phạt khó tả tràn vào thư phòng. Đôi ủng chiến vượt qua cánh cửa sơn son, Lương Liên lập tức hiện ra trước mặt ả mỹ nhân nội cung.

Sau khi vào trong thư phòng, Lương Liên phớt lờ không thèm chào hỏi, từ từ ngẩng đầu lên. Thái độ lão ta bình thản như mặt nước phẳng lặng.

"Có lẽ ngài cảm thấy rất khó chịu."

Vẻ mặt hờ hững của ả mỹ nhân nội cung nhanh chóng biến thành lạnh lùng, đôi mắt thị bỏ qua thân hình thẳng như lưỡi kiếm của Lương Liên, nhìn xuyên qua khe cửa sổ ngắm bầu trời xanh thẳm ở bên ngoài: "Thông thường lần nào Hoàng Hậu nương nương cũng đích thân gặp ngài, hôm nay lại đổi thành ta, hơn nữa còn bắt ngài phải chờ. Thế nhưng, ta có thể nói cho ngài biết, nếu

như ngài không thể có một vài biểu hiện nào đó khiến Người hài lòng, sau này lúc nào cũng sẽ chỉ là ta gặp ngài."

Lương Liên nhớ tới gương mặt hoàn mỹ của hoàng hậu trong hậu cung, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười giễu cợt: "Bà ấy định khi nào đuổi ta ra khỏi Trường Lăng?"

Ả mỹ nhân nội cung thu hồi ánh mắt lại, nhìn thẳng vào lão ta, đáp: "Khi Mân Sơn Kiếm Hội kết thúc."

"Lộc Sơn Hội Minh vừa kết thúc, bà ấy quả nhiên đã cạn sạch kiên nhẫn."

Lương Liên lắc đầu, không nói gì nữa, quay người đi ra ngoài luôn.

Nét mặt ả mỹ nhân nội cung mỹ nhân không có bất cứ biến đổi nào. Thị chỉ bình thản nói với theo một câu: "Mân Sơn Kiếm Hội sẽ tổ chức sớm vào mười ngày sau."

Vừa bước tới cánh cửa sơn son, Lương Liên nghe thấy thị nói vậy, lông mày chợt cau lại. Bàn chân lão ta vừa nhấc lên sựng lại, không hạ xuống được nữa.

"Mân Sơn Kiếm Tông sẽ khai sơn sau mười ngày nữa."

Cùng lúc Lương Liên rời khỏi gian thư phòng đó, tên quan viên trung niên mặc đồ đen đang leo lên một chiếc xe ngựa màu đen đang đứng chờ mình. Sau khi màn xe hạ xuống, lão ta khẽ nói với một tên quan viên còn trẻ đang cung kính đứng chờ bên cạnh xe.

Gió buổi sớm vẫn mang theo hơi lạnh, xung quanh Mặc Viên Chu gia trước kia luôn yên tĩnh thì nay lại ầm ĩ như cái chợ, náo

nhiệt khác thường.

Gần chỗ một bức tường cao bị phá bỏ, ít nhất có năm sáu toán thợ đang làm việc hối hả. Trong khi đó, các gia đình trước kia cư trú ở Ngô Đồng Lạc thì giờ đang chuyển đồ đạc vào trong Mặc Viên. Một vài bộ quần áo nằm dưới đáy hòm một thời gian rất dài nay mới thấy ánh sáng mặt trời, được phơi phóng khắp nơi trong nội viên. Không ít láng giềng, sau khi hân hoan túm tụm bên ngoài căn phòng mà mình đã chọn, bỗng chợt cau mày tính toán xem cần phải mua thêm những gì. Căn phòng đẹp đẽ như thế có nên mua thêm bếp lò cho vào trong phòng hay không, những chiếc chăn đệm chằng chịt miếng vá đặt lên cái giường lớn được chạm trổ tinh xảo kia có phải là quá mức khập khễnh không tương xứng hay không.

Vài gia đình láng giềng ở phố kế bên tò mò chạy tới xem, ngưỡng mộ bàn tán về việc ngày trước khu Mặc Viên này cao thâm khó tiếp cận tới cỡ nào. Đồng thời, họ cũng hảo tâm chỉ cho biết khu chợ gần đây nhất, giếng nước có thể vo gạo rửa rau được gần đây nhất ở chỗ nào, hồ nước nằm ở nơi đâu,. . .

"Ngày trước Mặc Viên Chu gia cao thâm tĩnh lặng biết bao, có gọi là Kiếm Viện tu hành cũng không ngoa. Vị thiếu niên quán rượu kia chưa tới được mấy ngày, đã thẳng tay biến nơi đó thành một cái chợ, thật sự là một trò đùa quá lố."

Trong một gian nhã thất trên tầng hai của một quán trà cách đó không xa, một người đàn ông trung niên mặc áo trắng nói bằng giọng mang hàm ý chế giễu: "Có lẽ Trịnh Tụ tuyệt đối không tài nào nghĩ ra, vị thiếu niên quán rượu này lại dùng cái trò này để biểu hiện sự bất mãn của mình."

"Cho nên Mân Sơn Kiếm Tông sẽ khai sơn sau mười ngày nữa?" Một người đàn ông áo đen đứng bên cạnh lão ta nhếch mép cười

gằn, "Phải nói, để đáp trả lại biểu hiện bất mãn của tên thiếu niên quán rượu này, đưa ra hành động thực tế khiến cho hắn không có đủ thời gian để chuẩn bị, thực ra là đang diễn trò cho tất cả mọi người cùng xem."

Người đàn ông áo đen có gương mặt mang nét đẹp rất nam tính, có vẻ còn rất trẻ, nhưng hai hàng lông mày đã lốm đốm có sợi bạc. Mặc dù trên người ông ta không tỏa ra một chút khí thế nào đáng sợ, nhưng chỉnh khí chất đó lại khiến người ta cảm thấy nguy hiểm cực độ.

Người đàn ông trung niên mặc áo trắng quay sang nhìn lão ta, thong thả nói: "Đây là việc có thể đoán trước được. . . Trước Lộc Sơn Minh Hội, những môn phiệt không được lòng bà ta vẫn còn ôm tư tưởng cầu may có thể bình an sống ở Trường Lăng. Thế nhưng, trong Lộc Sơn Hội Minh, bà ta và Nguyên Vũ đã làm được tất cả những việc mà mình muốn làm. Cho nên, sau này người nào làm bà ta khó chịu hay yêu thích đều không thành vấn đề, mà vấn đề là bà ta phải chọn người nào làm trụ cột tương lai của Đại Tần, bắt buộc phải diệt trừ người nào."

Người đàn ông áo đen gằn giọng nói: "Cho nên Trịnh Tụ làm vậy là bởi muốn cố ý diễn một chiêu trò cho tất cả triều ta xem. Mục đích chính của bà ta hiển nhiên là muốn nhìn xem rốt cục có ai không tuân theo. Lộc Sơn Minh Hội là thời điểm Nguyên Vũ đánh dẹp cường giả trong thiên hạ, còn Mân Sơn Kiếm Hội sẽ là thời điểm bà ta muốn xử lý triệt để một vài vấn đề trong triều ta."

Người đàn ông trung niên mặc áo trắng nói bằng giọng than thở: "Tên thiếu niên quán rượu này quả thực có đôi mắt sáng như đuốc, cho nên mới dùng phương pháp này để biểu thị sự bất mãn đối với bà ta. Tuy nhiên, nói gì thì nói, cho dù chúng ta không nhúng tay vào, chỉ cần Ly Lăng Quân và Hoàng Hậu có ý kiến, hắn sẽ không bao giờ có khả năng đi được quá xa trong Mân Sơn Kiếm Hội, chứ chưa cần nói đến việc giành được một trong ba vị trí

đứng đầu chung cuộc."

"Nếu Trịnh Tụ đã thích đùa giỡn như thế, vậy thì mọi người chẳng ngại ngần gì cùng tham gia chơi đùa một chút."

Người đàn ông mặc áo đen nhìn Mặc Viên đã chìm vào trong bóng tối, thản nhiên nói: "Ta cá là thiếu niên này có khả năng giành được một trong ba vị trí đứng đầu chung cuộc."

. . .

Ép Mân Sơn Kiếm Hội cử hành sớm, điều đó hoàn toàn không có nghĩa là hoàng hậu Đại Tần hoặc là ả cung nữ làm việc cho bà ta có lòng dạ hẹp hòi, ganh đua với cả một thiếu niên bán rượu, mà là một cách thể hiện thái độ coi thường, hoặc có thể nói là một loại khí phách.

Đại Tần năm Nguyên Vũ thứ mười hai, Lộc Sơn Hội Minh kết thúc đúng vào thời điểm giao thời giữa hai mùa xuân hạ. Sau khi giấu tài một thời gian dài, vương triều Đại Tần chợt bùng nổ với khí thế thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, Đế vương và hoàng hậu đã ngồi vững vàng trên ngôi vị Hoàng Đế và ngôi vị Hoàng Hậu, rốt cục lần thứ hai cho thấy khí phách.

Trong căn tiểu viện trước kia Chu gia lão tổ đã sống, Đinh Ninh nhìn Vương Thái Hư đã hồng hào sắc mặt trở lại, nhíu mày hỏi: "Tin tức chính xác?"

Vương Thái Hư nhìn hắn, đáp: "Chính xác không thể chính xác hơn!"

Đinh Ninh trầm ngâm giây lát rồi mới lên tiếng: "Giúp ta chuẩn bị xe ngựa, ta muốn lập tức quay về Bạch Dương động."

"Ngươi định làm thế nào?"

Sau khi Vương Thái Hư ra về, thân hình Trưởng Tôn Thiển Tuyết hiện ra ở sau lưng Đinh Ninh. Giọng nói lạnh nhạt của nàng mang âm điệu nghiêm trọng hiếm thấy.

"Mấy chục ngày rút ngắn lại còn mười ngày, nếu cứ làm theo cách thức bình thường, ngươi tuyệt đối không kịp nâng cao tu vi của mình từ Tam Cảnh Trung phẩm lên Tam Cảnh Thượng phẩm. Trịnh Tụ đã công khai tỏ rõ ý ra như vậy, nếu không đạt tới Tam Cảnh Thượng phẩm, ngươi chắc chắn sẽ rất khó mà giành được chiến thắng trong Mân Sơn Kiếm Hội. Nếu không thể giành chiến thắng, ngươi sẽ không thể nào bước chân vào Mân Sơn Kiếm Tông để tu hành quyết pháp mà mình cần. Ngươi sẽ chết rất nhanh."

"Nhưng nếu như ngươi vận dụng thủ đoạn đặc biệt, để trong thời gian ngắn ngủi sắp tới nâng tu vi của mình lên Tam Cảnh Thượng phẩm. . . Chỉ sợ bí mật của ngươi sẽ bị hoàn toàn lộ ra. Đến lúc đó, ngươi cũng sẽ chết."

"Bất cứ lựa chọn theo cách nào, dường như cũng chỉ có con đường chết. Ta không nghĩ ra, cho nên ta muốn biết ngươi đi Bạch Dương động thực ra là định làm cái gì?"

Hàng mi cong vút rung rung, Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn Đinh Ninh đang lâm vào trầm tư, hỏi.

"Ta sẽ không lộ ra Cửu Tử Tằm."

"Hiện giờ chưa hẳn đã coi như chỉ có đường chết không có lối thoát. . . Bởi vì tất cả mọi người đều cho rằng, quyển kinh ta tu luyện chỉ là Linh Nguyên Đại Đạo Chân Giải tầm thường. Nhưng trên thực tế, quyển kinh ta đã lấy được ở Kinh Quyển Quật của Bạch Dương động lúc trước chính là Trảm Tam Thi Vô Ngã Bản Mệnh Nguyên Thần Kinh."

. . .

Trương Nghi đích thân điều khiển xe ngựa chạy như bay về Bạch Dương động.

"Tiểu Sư đệ. . ."

Gió thổi loạn mái tóc Trương Nghi, cũng thổi loạn đầu óc y. Bởi vậy, y lại tiếp tục sai lầm, quen mồm gọi nhầm hắn là Tiểu Sư đệ.

"Không có gì."

Đang lim dim mắt trong thùng xe, Đinh Ninh khẽ ngước đầu lên, ngẫm nghĩ giây lát rồi nói tiếp: "Thân thể động chủ không tốt lắm. Nếu nghĩ theo chiều hướng tích cực, Mân Sơn Kiếm Hội diễn ra sớm hóa ra lại là chuyện tốt."

Trương Nghi ngẩn ra, lập cảm thấy cổ họng nghèn nghẹn, nhất thời khó mà thốt lên lời. Một lát sau, y mới gật đầu, nhẹ nhàng hỏi: "Đệ có bao nhiêu lòng tin?"

"Bảy phần mười." Đinh Ninh đưa ra câu trả lời sau khi suy nghĩ nghiêm túc trong chốc lát.

"Bảy phần mười?" Trương Nghi hoảng sợ thất thanh.

Bởi vì cảm nhận được Đinh Ninh không hề nói đùa, cho nên y mới thực sự khiếp sợ. Chỉ có y, Thẩm Dịch và Tiết Vong Hư mới biết rõ ngay từ đầu, vị trí mà Đinh Ninh muốn giành được trong Mân Sơn Kiếm Hội, hoàn toàn không phải là một trong mười thứ hạng xuất sắc nhất hay là một trong ba vị trí dẫn đầu, mà là vòng nguyệt quế của ngôi vị quán quân!

Đinh Ninh thản nhiên gật đầu, thì thầm giống như đang tự chế giễu chính mình: "Ngay cả tính mạng cũng mang ra đánh cược, nếu vẫn không thể nắm chắc được bảy phần mười, vậy thì thật sự là quá yếu. . ."

. . .

Bên trong sơn môn Bạch Dương động là một thế giới yên tĩnh. Sau khi hàn huyên với một vị sư thúc vài câu cho phải phép, Trương Nghi và Đinh Ninh lướt dọc theo đường núi lên đỉnh. Trương Nghi dừng lại bên ngoài Kinh Quyển động, còn Đinh Ninh vẫn tiếp tục bay lên bên trên, cuối cùng lướt vào căn nhà cỏ nằm giữa khe núi.

Vẫn giống như những lần tu hành trước kia, Đinh Ninh lại ngồi lên một chiếc bồ đoàn trong gian nhà tranh, sau đó lặng lẽ nhắm mắt lại, gần như chỉ trong nháy mắt đã chìm vào trạng thái tu hành Thức niệm nội quan.

Nhưng khác hẳn với ngày thường, lần này ngay sau khi bắt đầu tu hành, khí tức trên cơ thể Đinh Ninh lập tức trở nên cuồng bạo.

Trong cơ thể hắn vang lên vô số tiếng tằm. Những âm thanh đó khiến cho người ta có cảm giác giống như là có muôn vàn con tằm nhỏ đã sắp chết đói, đang ào ạt lao về phần thân dưới của hắn, tranh nhau nghiến ngấu lá dâu mơn mởn, nuốt vào trong bụng.

Phần thân dưới của hắn phát ra ánh sáng mờ nhạt.

Một tiếng rách toạc đột ngột vang lên, chiếc bồ đoàn không biết được đan bằng loại linh thảo nào, chỉ trong nháy mắt đã tan nát thành vô số mảnh vụn.

Linh khí đang êm ả thẩm thấu, chỉ trong nháy mắt đó đã biến thành một dòng nước chảy xiết cuồng bạo, tràn vào cơ thể hắn với một tốc độ kinh hoàng.

Cùng lúc đó, bàn tay phải đang nắm chặt của hắn dường như đã trở nên trong suốt, tỏa ra vô số vì sao lấp lóe.

Năm ngón tay hắn cùng bị một sức mạnh kỳ dị nào đó từ từ kéo thẳng ra.

Nhân Vương Ngọc Bích vẫn một màu trắng tinh lơ lửng trong lòng bàn tay hắn, vô số vì sao bay xung quanh theo một quỹ đạo cố định, giống như một hệ ngân hà độc lập.

Thân hình Đinh Ninh chợt rung lên. Trong cơ thể hắn liên tục phát ra năm tiếng động nhỏ, giống y như năm cái gông xiềng nối tiếp nhau bị mở ra, khí tức bao bọc bên ngoài cơ thể hắn chợt trở nên cuồng bạo thêm vài phần.

Gương mặt hắn trở nên đỏ bừng như bị sốt cao. Tiếp đó, từ bên trong cơ thể hắn, từng tia sáng ngũ sắc chói lọi đột nhiên không ngừng nối tiếp nhau xuyên thấu qua da thịt, càng ngày trở nên chói lọi hơn, nhìn không khác gì da thịt hắn đang bắt đầu bốc cháy rừng rực.

Q3 - Chương 65: Xông vào cõi chết, có tìm được đường sống

Ánh sáng chói lọi theo đúng năm màu của ngũ khí trong cơ thể.

Ngũ khí dày đặc đến mức giống như sắp bùng cháy. Ngũ tạng, nơi sinh ra ngũ khí trong cơ thể hắn, dường như cũng sắp cháy bùng lên.

Nếu vượt quá khả năng chịu đựng của cơ thể, đương nhiên sẽ sinh ra đau đớn vô hạn, cơ thể hắn lập tức sinh ra phản ứng theo bản năng.

Trái tim hắn đập dữ dội, máu chảy cuồng bạo như nước lũ trong mạch máu. Mồ hôi đầm đìa chảy ra, nhưng lập tức bị nhiệt độ cơ thể làm bay hơi.

Cơ thể đau đớn, nhưng chân mày hắn không hiểu sao lại giãn ra.

Tính cách thuộc về bẩm sinh, nhưng có rất nhiều khi, dường như lại có thể bị lây nhiễm từ người khác.

Ở bên cạnh Trường Tôn Thiển Tuyết một thời gian dài, mặc dù hắn vẫn duy trì được tỉnh táo trước sau như một, nhưng yêu ghét lại trở nên hết sức rõ ràng.

Cảm xúc căm hận trở nên thuần chất và cực đoan hơn, không pha trộn với bất cứ cảm xúc nào khác, giống như tuyết trắng và than đen vậy, tách bạch rõ ràng.

Không có bất cứ pha tạp nào, yêu là yêu ghét là ghét, mặc dù

cơ thể đau đớn, nhưng tâm trạng lại rất thoải mái.

Ả cung nữ kia họ Dung, đã đi theo sát Trịnh Tụ ngay từ khi còn bé, là người quen thuộc Trịnh Tụ nhất, hiểu ý Trịnh Tụ nhất, cho nên thị giống như là một bộ óc khác của Trịnh Tụ vậy. Tất cả những gì thị làm, hoàn toàn đều xuất phát từ ý định trong đầu Trịnh Tụ.

Mân Sơn Kiếm Hội cử hành sớm, mục đích chính là muốn làm cho hắn mất hết cơ hội giành chiến thắng. Nhưng, quyển kinh mà hắn lấy được ở Bạch Dương Động lại không phải là Linh Nguyên Đại Đạo Chân Giải tầm thường không lạ lẫm với bất cứ ai, mà là Trảm Tam Thi Vô Ngã Bản Mệnh Nguyên Thần Kinh mang đặc tính tàn bạo.

Dùng môn công pháp này thiêu đốt ngũ tạng để kích thích ngũ khí, tuy rằng khiến cho cơ thể mà ngũ tạng đã sẵn quá vượng của hắn càng thêm héo mòn, giống như đặt một ngọn nến bản chất đã cháy rất nhanh vào trong đống than hồng để đốt vậy. Nhưng làm vậy ít ra có thể che giấu Cửu Tử Tầm của hắn, ít nhất có thể ngụy tạo ra lời giải thích cho việc tu vi của hắn đột ngột tăng lên một biên độ lớn chỉ trong một thời gian ngắn ngủi khiến người khác tin tưởng.

Để làm cho Trịnh Tụ phải thất vọng, đau đớn như vậy đột nhiên trở thành một niềm khoái lạc.

Trương Nghi đăm đắm nhìn vào thung lũng có chứa Linh Mạch, nhìn vào căn nhà tranh Đinh Ninh đang ở bên trong.

Kể từ mùa đông năm ngoái đến giờ, y vẫn luôn tu hành ở trong Ngô Đồng Rụng Lá, tuy nhiên lại phải giành phần lớn thời gian để chăm sóc Tiết Vong Hư. Mặc dù đối với Tu Hành Giả, có thể nói dùng rất nhiều thời gian để làm những việc lặt vặt là việc làm lãng phí, nhưng những cảm ngộ đạt được trong đời thường, những thu hoạch qua những câu đối thoại thông thường lại chưa bao giờ

nhiều đến thế. Y, người đã ăn sâu vào trong tiềm thức thói quen gọi Đinh Ninh là "Tiểu sư đệ", chưa bao giờ từng nghĩ tới mình sẽ biểu hiện thế nào ở Mân Sơn Kiếm Hội, mà dồn hết toàn bộ tâm trí vào Đinh Ninh.

Hiện giờ, trên danh nghĩa thì y đang xem kinh ở Kinh Quyển Động, nhưng thực tế bản thân lại đang hộ pháp cho Đinh Ninh tu hành trong khe núi có chứa Linh Mạch của Bạch Dương Động, bảo đảm hắn có thể yên tĩnh không bị quấy nhiễu trong quá trình tu hành.

Nghĩ đến thân thể ngày càng suy nhược của Tiết Vong Hư, nghĩ đến Mân Sơn Kiếm Hội có ý nghĩa quan trọng đến nhường nào đối với Đinh Ninh, y không kìm được âm thầm trầm trọng nhắn nhủ trong lòng: "Tiểu sư đệ. . . nhất định phải thắng đấy!"

. . .

Trong khe núi vắng lặng, thời gian vẫn tiếp tục trôi.

Ngũ tạng đã quá vượng sẵn của Đinh Ninh vẫn trong trạng thái bùng cháy dữ dội, ngũ khí và Linh khí cùng nhau ào ạt đổ dồn vào trong cơ thể, chui xuống Khí Hải, hóa thành Chân Nguyên.

Sức sống đang thực sự bị thiêu đốt.

Tốc độ lưu thông máu nhanh hơn, nhưng số lượng máu trong các mạch máu không hiểu sao lại trở nên ít ỏi, tủy xương hắn cũng bắt đầu rơi vào tình trạng khô kiệt.

Mái tóc đen nhánh của hắn dần dần xuất hiện những sợi bạc lốm đốm.

Ngay cả ngũ tạng dường như cũng bắt đầu trở nên khô héo.

Toàn bộ những triệu chứng đó đang báo cho hắn biết, cơ thể mình đang phát sinh biến đổi theo chiều hướng bất ổn. Đối với Tu

Hành Giả bình thường, chỉ sợ sự biến đổi đó sẽ dẫn tới khủng hoảng tinh thần ở mức tối đa, nhưng mà gương mặt hắn vẫn bình thản như không có gì xảy ra xen lẫn với nét khoái cảm.

Thời gian trôi qua, Chân Nguyên trong cơ thể hắn càng lúc càng lớn mạnh, càng lúc càng bành trướng.

Cuối cùng. . .

"Phốc" "Phốc" hai tiếng động khẽ chợt vang lên từ bên trong hai gian nhà tranh yên tĩnh khác.

Hai cái bồ đoàn trống không cùng đồng loạt phát nổ, nhưng muôn vàn mảnh vụn cây cỏ lại không hề bắn tung ra bốn phía, mà bị hút hết vào trong Linh Mạch vẫn đang liên tục tỏa ra Linh khí.

Linh Mạch biến thành hai vòng xoáy có lực hút cực lớn, hút tất cả mọi thứ vào trong.

Toàn bộ Linh khí của ba Linh Mạch bị muôn vàn con tằm nhỏ vô hình ở phần thân dưới của Đinh Ninh hút vào, cuồng bạo như thác lũ chui vào cơ thể hắn.

Trong khe núi đột nhiên sinh ra dòng khí lưu khác thường. Vô số cơn gió không biết đến từ nơi nào, hỗn loạn lọt qua khe hở của cả bốn mặt nhà tranh. Ba gian nhà tranh không chịu nổi áp lực đến từ bên ngoài, đồng loạt đung đưa rồi đổ sụp vào phía trong.

Có vài bóng người xuất hiện trên đường núi, chỉ chực bay vọt tới khe núi bên kia.

Nhưng Trương Nghi vẫn đứng bất động bên ngoài Kinh Quyển Động, đột ngột cúi gập người thi lễ với mấy người đó, lắc đầu, nói: "Đừng!"

. . .

Muôn vàn cỏ tranh cùng với lá rụng và cỏ khô bị cuốn tới, tầng tầng lớp lớp bao phủ bên ngoài thân thể Đinh Ninh.

Bên ngoài thân thể Đinh Ninh giống như đã sinh ra một cái kén khổng lồ màu héo úa.

Một lượng Linh khí kinh khủng nhất thời không thể dung hợp được, biến thành một dòng thác hỗn loạn điên cuồng chảy trong cơ thể Đinh Ninh. Trong cơ thể Đinh Ninh liên tục phát ra tiếng xé rách, không riêng gì mạch máu, ngay cả một số cơ cũng không thừa nhận nổi áp lực, rách ra.

Từng cái nháy mắt một, thân thể Đinh Ninh giống như đã bị bơm căng sắp nổ tung thành vô số mảnh vụn, nhưng bất cứ lúc nào cũng có một số con tằm nhỏ vô hình xuất hiện đúng chỗ đúng lúc, dốc hết khả năng nuốt hết số Linh khí dư thừa gây ra tình trạng căng phồng.

Cuối cùng, toàn bộ những dòng thác Linh khí chảy hỗn loạn trong cơ thể hắn lần lượt biến thành từng cái vòng xoáy có sức hút vô tận.

"Phựt!"

Một trong số Linh Mạch bên dưới người hắn phát ra tiếng dây chão bằng da trâu bị đứt đoạn.

Linh khí bên trong Linh Mạch này đã khô kiệt.

"Phựt!" "Phựt!"

Tiếp theo là Linh Mạch thứ hai, thứ ba.

Ba Linh Mạch của Bạch Dương đều đã hoàn toàn khô kiệt.

Trong cơ thể hắn lại sinh ra thêm vô số con tằm nhỏ vô hình. Toàn bộ những con tằm nhỏ vô hình đó được sinh ra chỉ để làm

một việc, liều mạng nuốt sạch Linh khí trong cơ thể hắn.

Lực hấp dẫn khủng khiếp trong cơ thể hắn bắt đầu triệt tiêu.

Chân Nguyên càng lúc càng đông đặc lại, không ngừng xông thẳng tới một số khiếu vị trong cơ thể hắn. Bên trong những cái khiếu vị đó, giống như có vô vàn cánh cửa muốn mở ra để nối thông với thế giới bên ngoài cơ thể hắn.

Điều đó đại biểu cho một cảnh giới khác.

Hắn có thể trùng kích vào một cảnh giới khác, nhưng hắn thừa hiểu thế này là đã đủ.

Cho nên hắn từ từ mở mắt ra, dùng hết khả năng tán đều Chân Nguyên ra từng ngóc ngách hẻo lánh trong cơ thể mình.

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ lá khô bao bọc quanh thân thể hắn rơi xuống, bắn tung ra bốn phía như bọt sóng thủy triều.

Trên con đường núi ngoài Kinh Quyển Động, Trương Nghi nhắm chặt mắt lại, lông mi hơi rung rung, gương mặt trắng bệch như tuyết.

Hắn rất căng thẳng.

Bất kể là trận gió núi nhẹ nhàng bất chợt xuất hiện, hay bây giờ đã đến lúc phải rời Bạch Dương Động đi Mân Sơn Kiếm Tông, nguyên nhân nào cũng đủ để y khẳng định mình sắp nhìn thấy Đinh Ninh đi ra.

Sau lưng y đã ướt đẫm.

Một luồng gió nhẹ ùa tới.

Một bóng dáng quen thuộc lọt vào trong tầm mắt y.

Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần từ trước, nhưng đến khi tận mắt

nhìn thấy Đinh Ninh, y vẫn cứ ngây người ra, quên cả hít thở.

"Tiểu sư đệ. . ."

Sâu trong đôi mắt y, hoàn toàn đã bị nỗi khiếp sợ chiếm cứ.

Gió nhẹ làm tóc Đinh Ninh bay phất phơ.

Trên mái tóc đen nhánh, có vô số sợi trắng lốm đốm.

Đinh Ninh dường như đã lớn thêm vài tuổi, nhưng thân thể lại không cao lớn hơn, mà trái lại còn có vẻ gầy tóp đi một chút.

Điều khiến y khiếp sợ nhất chính là, dưới lớp da nhợt nhạt của Đinh Ninh giống như có một dải cầu vồng mỏng manh đang di động, có vẻ như ánh sáng rực rỡ sắc màu đó bất cứ lúc nào cũng có thể xuyên thủng qua da thịt tỏa sáng chói lọi ra bên ngoài.

"Tiểu sư đệ. . . đệ. . ."

Cuối cùng y cũng lờ mờ cảm nhận được Chân Nguyên của Đinh Ninh đã biến hóa ra sao, để đạt được điều đó Đinh Ninh đã phải trả một cái giá lớn tới nhường nào. Trong đôi mắt y lại một lần nữa bị chiếm cứ bởi nỗi khiếp sợ.

"Đại sư huynh, đừng gọi nhầm nữa."

Nhưng Đinh Ninh vẫn thản nhiên khẽ gật đầu với y, bình tĩnh nói: "Hiện giờ tiểu sư đệ Thẩm Dịch có lẽ đang ở Mặc Viên, chúng ta phải xuất phát đi đón tiểu sư đệ và động chủ rồi."

. . .

Sắc xuân dần phai nhạt, sắc hạ dần đậm nét, không khí đã có vẻ khô nóng hơn.

Nhiều ngày không mưa, bánh xe lăn trên đường cuốn lên một đám bụi mù mịt.

Trong một cái đình nằm trên đồi ở vùng đồng nội Trường Lăng, người đàn ông mặc áo đen mang khí chất điềm tĩnh, nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy hết sức nguy hiểm, đang pha trà bằng một chiếc ấm sắt.

Ông ta thờ ơ nhìn từng chiếc xe ngựa lướt qua trên đường, trầm ngâm không nói câu gì.

Người mặc áo trắng, lúc trước đứng quan sát Mặc Viên cùng với ông ta, giờ đang rửa chén. Nhìn một cỗ xe ngựa màu đen chạy qua, lão quay sang nhìn người đàn ông áo đen ngồi bên cạnh, hỏi: "Giờ ngươi đang nghĩ gì?"

Ý nghĩ con người thường sẽ luôn thay đổi, mặc dù chỉ cách có vài ngày, nhưng lão vẫn muốn xác định lại cách nhìn của người đàn ông áo đen này một lần nữa.

"Mân Sơn Kiếm Hội đã sắp cử hành rồi, còn có thể nghĩ gì được nữa?"

Thấy ông ta quá thận trọng, người áo đen mỉm cười chế giễu, "Ta chỉ hy vọng tên thiếu niên quán rượu kia sẽ không thay đổi ý định, đừng đến mức ngay cả Mân Sơn Kiếm Hội cũng không dám tham gia."

Về phần chiếc xe ngựa mà người đàn ông trung niên mặc đồ trắng đã nhìn chằm chằm vào trong thời gian mấy hơi thở, cung nữ họ Dung đang ngồi trong thùng xe của nó.

Với địa vị tầm như mình, thị hiển nhiên có thể đi vào sơn môn của Mân Sơn Kiếm Tông trước khi tông phái này khai sơn, không cần phải chờ đợi ở bên ngoài như những quan viên bình thường cũng như toàn bộ đệ tử của các cứ địa tu hành đến tham gia Mân Sơn Kiếm Hội.

Nhưng không hiểu vì sao thị lại không muốn đến Mân Sơn

trước đại đa số những người khác. Cho nên, thị đột nhiên thò tay gõ nhẹ lên thùng xe hai cái, ra hiệu cho người đánh xa hãm tốc độ chậm lại.

Hai chiếc xe ngựa với những thùng xe được phủ kín nệm êm thoải mái dễ chịu, đã đứng chờ sẵn ở cửa chính của Mặc Viên. Khi Trương Nghi vừa đánh một xe ngựa khác đến cửa chính Mặc Viên, thì cũng là lúc Vương Thái Hư và Thẩm Dịch dìu Tiết Vong Hư đi ra đến nơi.

"Quá mạo hiểm!"

Vừa mới nhìn thấy Đinh Ninh nhảy xuống xe phía sau Trương Nghi, Tiết Vong Hư đã lập tức lắc đầu, thốt ra câu nói đó.

"Tìm đường sống trong cõi chết."

Đinh Ninh trang nghiêm thi lễ với lão rồi nói tiếp: "Hơn nữa, làm như vậy sẽ không cần phải lo ngược tính xuôi, có thể giúp cho con người ta càng chuyên tâm hơn."

Vương Thái Hư hít sâu một hơi, đôi con ngươi đã phản ánh ra hết tâm trạng đang rối bời của lão.

"Thái độ chần chừ thường là thái độ nguy hiểm nhất!" Nhưng Đinh Ninh không khác gì đã nhìn thấu suy nghĩ trong đầu lão, lập tức lên tiếng trấn an lão.

Việc đã đến nước này.

Nên Vương Thái Hư không nói gì nữa.

Bởi vậy lên đường thôi.

Hai chiếc xe ngựa đã sắp sẵn nệm êm, bắt đầu lìa khỏi Mặc Viên, lao nhanh tới Mân Sơn.

Q3 - Chương 66: Ngăn cản

Phía tây nam Trường Lăng là nơi sông Bạch Thủy và Vị Hà nối liền nhau. Cuối nguồn sông Bạch Thủy có một vùng núi non, theo truyền thuyết thì Mân Sơn Kiếm Tông chính là nằm ở đó.

Xe ngựa đều dừng lại tại một bãi cỏ phía cuối đường cái. Thời gian đến khi Mân Sơn Kiếm Tông khai sơn chỉ còn nửa canh giờ nữa, ngoại trừ những khuôn mặt muôn hình muôn vẻ nhưng đều đang kích động ngóng trông của những người trẻ tuổi thì nơi đây còn có vài nhóm kỵ binh toàn thân khôi giáp đứng canh bốn phía, tạm thời dựng lên rất nhiều hành trướng, bên trong có các quan viên của Tông Pháp Ty đang khẩn trương kiểm tra lại lễ khí cùng tế phẩm.

Tại những chỗ vắng người đều có một kiếm sư mặc áo đen hoặc xanh, mặt không biểu cảm đứng trông coi, trên người toát ra âm khí mù mịt, mặt trời chiếu vào cũng không hết, không phải là người của Giám Thiên Ty mà là của Thần Đô Giám.

Mân Sơn Kiếm Hội hàng năm tất nhiên đều cực kỳ long trọng, mà lần Mân Sơn Kiếm Hội này vì Nguyên Vũ Hoàng Đế muốn tế trời đất tổ tiên, lập ra Thái Tử, nên nhất định sẽ trở thành một đại sự lưu truyền trong sử sách.

Trên bãi cỏ trước ngọn núi xanh còn có rất nhiều du khách bình thường, bọn họ chỉ thuần túy muốn đến xem cảnh tượng lúc Mân Sơn Kiếm Tông khai sơn. Lúc này đây, bọn họ đang nhìn vào những cây cổ thụ xanh tốt phía cuối bãi cỏ, tâm tình càng ngày càng trở nên khẩn trương chờ đón.

Những cây cổ thụ kia rõ ràng còn thấp hơn ngọn núi phía sau

rất nhiều, thế nhưng khi những du khách này phóng tầm mắt nhìn qua lại cảm giác như ngọn núi xanh đó đã bị những cây cổ thụ này che phủ, rõ ràng có thể trông thấy nó vươn lên đến tận trời mây nhưng lại không thể nhìn được hình dáng rõ ràng.

Mấu chốt chính là, bọn họ cũng đều biết bên trong những ngọn núi xanh kia có một đỉnh cao nhất được gọi là Ma Thiên, lúc này đây vẫn còn chưa hiện ra trong tầm mắt!

Đối với người tu hành mà nói, ẩn giấu một ngọn núi lớn như vậy khỏi tầm mắt mọi người là một thủ đoạn vô cùng kinh thiên, không còn thuộc lý luận tu hành thông thường của những phàm phu tục tử nữa. Hình ảnh này trong mắt bọn họ đã gần tương đương với một thần tích.

Chỉ là phản ứng chờ mong của bọn họ trong mắt một số người lại là vô cùng ngây thơ đến nực cười.

Thí dụ như cung nữ họ Dung bên cạnh Hoàng Hậu kia.

Nàng đang ở trong cỗ xe ngựa tại vị trí cuối cùng, cách những quan viên và các thí sinh được đề cử khá xa, xung quanh phần lớn là những du khách đến xem náo nhiệt.

Lúc này ánh mắt của nàng đang xuyên qua khe hở của tấm màn xe nhìn vào những người đó, trong đôi mắt trong veo dần hiện lên chút vẻ chán ghét.

Không bao lâu sau, một loạt rung động được truyền tới từ mặt đất phía xa. Ngay cả những người bình thường đến xem náo nhiệt cũng có thể cảm thấy được sự dị thường, liền xôn xao cả lên. Hai tiếng ngựa hí vang lên, thùng xe vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Cung nữ này hiểu ý tứ của phu xe, nàng liền duỗi ngón tay ra gõ nhẹ vào vách của buồng xe hai cái, con ngựa liền an tĩnh trở lại.

Ánh mắt lạnh lùng của nàng nhìn về phía cuối đường, hai con

mắt đang mang đầy vẻ chán ghét dần trở nên bình tĩnh.Kèm theo rung động trên mặt đất, tiếng người dần dần trở nên ồn ào. Những quân lính trước đó đi tuần tra dần dần hợp lại, ngăn cách ra một con đường phía trước khu rừng cổ thụ.

Bỗng mấy trăm cỗ khí lưu màu xanh từ trong rừng cổ tản mạn phía dưới mặt đất ra khắp nơi mà không hề có dấu hiệu nào báo trước. Mặt đất đang rung chuyển bỗng đột nhiên yên tĩnh lại trong nháy mắt, hơn mười cây cổ thụ xanh tốt liền biến mất khỏi mắt mọi người, thay vào đó làm một Ngọc Môn màu xanh.

Gần như không ai chú ý tới hình dáng cái Ngọc Môn màu xanh này to nhỏ thế nào, bởi vì ngay khi Ngọc Môn xuất hiện, một sơn đạo thẳng tắp cùng một ngọn núi lớn màu xanh cũng xuất hiện hoàn chỉnh trước mắt mọi người.

Sơn đạo cùng ngọn núi này xuất hiện bất ngờ đến vậy, đối với tuyệt đại đa số mọi người đều giống như là hai thứ được mạnh mẽ nhét vào trong ánh mắt.

Sơn đạo cùng ngọn núi xanh đều thẳng tắp như thân kiếm, lại mang theo một loại Kiếm Ý sắc bén khiến cho phần lớn mọi người đều cay mắt chảy lệ, càng muốn nhìn rõ toàn cảnh thì sơn đạo cùng ngọn núi kia lại càng trở nên mờ ảo.

Lễ nhạc du dương vang lên, tất cả quan viên của các ty đều lần lượt đi qua Ngọc Môn màu xanh để tiến vào sơn đạo.

Sau khi tất cả các quan viên đã đi qua sơn môn của Mân Sơn Kiếm Tông, các Sư trưởng cùng thí sinh cũng dồn dập xuống xe, bắt đầu lần lượt đăng ký vào danh sách để đi vào sơn môn.

Bầu không khí dần dần trở nên nghiêm túc, lặng yên không tiếng động.

“Sao vẫn chưa tới vậy, chẳng nhẽ thật sự sợ vỡ mật sao?”

Trong hàng ngũ, một thiếu niên mặc áo gấm hoa lệ quay đầu nhìn lại mấy lần, không kìm được liền nhủ thầm.

Vào lúc yên tĩnh thế này, một câu nói thầm như vậy tự nhiên sẽ trở nên vô cùng chói tai, sư trưởng của hắn là một trung niên áo bạc đang đứng bên cạnh liền khẽ tái sắc mặt, thấp giọng quát: " Tạ Trường Thắng, ngươi lúc này còn dám nói năng tùy tiện sao! Coi chừng ta hủy bỏ tư cách tuyển sinh của ngươi đấy!"

Tên thiếu niên này vẻ mặt thì non nớt nhưng lại làm bộ không để bất cứ chuyện gì trong lòng, chính là Tạ Trường Thắng, con trai độc nhất của Quan Trung cự phú Tạ gia. Nghe người Sư trưởng trung niên quở mắng, hắn liền tức giận cãi: " Trần sư thúc, tư cách tuyển sinh lần này là do ta mạnh bạo dùng rất nhiều ngân lượng đổi lấy đó! Vàng ròng bạc trắng đã đưa, người có tư cách gì để hủy bỏ tư cách dự thi của ta chứ, dù có là quan chủ chỉ sợ cũng không dám nói như vậy!"

Sư trưởng trung niên áo bạc liền lắc đầu, quay bộ mặt tức giận đi không thèm nhìn Tạ Trường Thắng nữa.

"Ta tưởng là ai, hóa ra lại là đứa con trai độc nhất của Tạ gia… Lại là mạnh bạo dùng tiền mua danh ngạch."

Mà những thí sinh tu hành giả xung quanh nghe được câu chuyện của Tạ Trường Thắng đều lộ ra vẻ mặt châm chọc, rõ ràng là tu vi của Tạ Trường Thắng không đủ để đại diện Bạch Vân quan tới tham gia cái Mân Sơn Kiếm Hội này, nhưng hắn lại mạnh bạo dùng tiền tài cực lớn thay đổi thành như vậy.

"Tên kia thiếu niên quán rượu kia vì sao bây giờ còn chưa đến?"

Hiểu được thân phận của Tạ Trường Thắng, đương nhiên phần lớn những người nghe được hắn nói thầm đều đoán được hắn nói tới Đinh Ninh.

Sau khi trải qua Lộc Sơn Hội Minh, thứ tự trên Tài Tuấn Sách liền có rất nhiều thay đổi, trong đó tên một số người đã biến mất, mà tên của một số người khác thì nhanh chóng leo cao. Mặc dù chưa từng nghe nói Đinh Ninh đã từng động thủ cùng ai, tuy nhiên sau khi Chu gia không hiểu vì sao lại mai danh ẩn tích khỏi Trường Lăng, Mặc viên của Chu gia lại thuộc về tên thiếu niên quán rượu đó khiến cho thứ tự bài danh của hắn trên Tài Tuấn Sách cũng lặng lẽ tăng lên thứ hai mươi chín, là người có sự tăng hạng kinh người nhất.

Mặc kệ đến cùng đã có chuyện gì xảy ra trong toàn bộ Lộc Sơn Hội Minh, tên thiếu niên quán rượu Đinh Ninh tự nhiên đã trở thành một trong những đối thủ cần cảnh giác trong lòng những thí sinh tham gia Mân Sơn Kiếm Hội này.

Vậy mà bây giờ tên thiếu niên quán rượu đó lại vì một vài nguyên nhân ngoài ý muốn nào đó mà trực tiếp từ bỏ lần thịnh hội này sao?

"Ta tin tưởngnhất định hắn sẽ tới."

Thanh âm kiên định của một nữ tử vang lên truyền vào tai của Tạ Trường Thắng.

Lông mày của Tạ Trường Thắng hơi nhíu lại, không cần quay đầu nhìn hắn cũng đoán được đó là tiếng của Nam Cung Thải Thục.

Sau Ngọc Môn màu xanh có một vài quan viên mặc quần áo đen phụ trách ghi chép những công việc của lần kiếm hội tuyển sinh này. Phía sau những quan viên đó là một quan viên tuổi tác đã cao, cũng mặc quần áo đen nhưng không hề cầm giấy bút mà chỉ lẳng lặng đứng quan sát. Lúc này khi nghe được những lời của Nam Cung Thải Thục hắn liền nghĩ đến tính tình của nữ chủ nhân bên trong Hoàng Cung kia, khóe miệng lộ ra vẻ giễu cợt nhàn nhạt, thầm nghĩ dù có tới thì cũng đã sao?

"Nếu không tới thì đúng là đáng tiếc."

Đúng lúc này, một thanh âm lạ lùng cùng lúc truyền vào tai đám người Tạ Trường Thắng và cả quan viên lớn tuổi mặc quần áo đen kia.

Tạ Trường Thắng quay đầu lại, đồng tử nhanh chóng co rút.

Quan viên mang quần áo đen nhìn theo thanh âm kia, hô hấp cũng không khỏi hơi ngừng lại.

Người lên tiếng chính là Cố Tích Xuân. Đối với đám người Tạ Trường Thắng tất nhiên hắn chẳng xa lạ gì, nhưng chỉ qua thời gian mấy tháng, hình dáng của hắn đã thay đổi mạnh. Vóc người hắn trở nên thon gầy, cả khuôn mặt cũng hẹp dài đi không ít, mà khiến cho người ta khiếp sợ chính là hai con mắt trũng sâu như vẫn luôn đắm chìm trong bóng tối thâm trầm, khóe mắt lại có vài sợi tơ máu như sẵn sàng bung ra khỏi thịt da.

Có tiếng vó ngựa vang lên trên đường.

Lúc này các thí sinh xếp hàng cũng sắp qua hết sơn môn, vài du khách mắt vẫn đang không ngừng rơi lệ, không cách nào nhìn rõ hình dạng của đỉnh Ma Thiên cùng Mân Sơn Kiếm Tông phía sau núi liền che mắt xoay người lại, nghĩ thầm rốt cuộc là người phương nào mà kiêu căng đến như vậy, bây giờ mới thèm tới.

Cung nữ họ Dung nét mặt vẫn vô cảm, khoan thai nhìn hai chiếc xe ngựa kia, phảng phất giống như đang nhìn hai con kiến hôi không đáng kể.

Ngay khi hai chiếc xe ngựa dừng lại, Đinh Ninh liền vén rèm xe lên, khiến cho nàng cảm nhận được khí tức trên người hắn trong nháy mắt. Tròng mắt của nàng liền tràn ngập vẻ khiếp sợ, sau đó là âm trầm.

Mặt mũi nàng lạnh lùng, tản mác ra một thứ ánh sáng lộng

lẫy, sau đó nàng khẽ quát một tiếng, xe ngựa liền di chuyển, ngăn cản trước mặt đám người Đinh Ninh vừa xuống xe.

Ngay khi chiếc xe ngựa vừa di chuyển, Đinh Ninh đã biết được người trong đó là ai. Hắn hít sâu một hơi, nét mặt cũng rất lạnh lùng.

Trương Nghi cùng Thẩm Dịch đang bận dìu đỡ Tiết Vong Hư xuống xe liền chợt cảm thấy được một cỗ hàn ý phát ra từ trong xe ngựa, liền cứng đờ người không hiểu, trong cơ thể sinh ra một nỗi hoảng sợ cực lớn.

"Ngươi làm ta quá thất vọng."

Màn xe rung động như thủy triều, lộ ra một khe hở, khiến cho nét mặt lạnh lùng của cung nữ họ Dung hiện ra trước tầm mắt của đám người Đinh Ninh trong nháy mắt rồi lại biến mất sau rèm, chỉ có thanh âm vô cảm vẫn chậm rãi truyền ra: “Ta có thể dễ dàng tha thứ cho những việc làm tùy hứng tại Mặc Viên của ngươi, thế nhưng ngươi không nên lại làm như vậy.”

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn màu đen của màn xe, đáp: "Ta không hiểu ý tứ của ngươi."

Cung nữ họ Dung phía sau màn xe đen cũng không hề cãi lại hay quát mắng, chỉ dùng giọng điệu đều đều nói lại:” Ngươi không nên làm như vậy.”

Theo những lời nói đó, bầu không khí đang khô nóng bỗng trở nên lạnh lẽo.

Trước người Đinh Ninh bỗng xuất hiện một cái tay.

Một cái tay được hình thành từ Thiên Địa Nguyên Khí.

Q3 - Chương 67: Thề giết

Khi bầu không khí khô nóng phía trước người trở nên lạnh lẽo, thân thể của Trương Nghi liền cứng đờ, vỏ kiếm hắn đeo bên hông bắt đầu rung động… Theo bản năng hắn muốn xuất thủ, dù hắn biết rõ thân phận của cung nữ họ Dung ở trong xe ngựa kia vô cùng tôn quý, tôn quý đến mức tùy ý nói ra một câu khẩu dụ cũng có thể khiến cho rất nhiều tu hành giả như hắn biến mất khỏi Trường Lăng.

Nhưng đúng lúc đó, Tiết Vong Hư đang được hắn dìu đỡ liền khẽ lắc đầu.

Lắc đầu không phải là ngăn lại, mà là nói cho Trương Nghi biết bất kỳ động tác gì đều vô ích.

Thiên Địa Nguyên khí đã ngưng tụ ra một thứ gốm sứ tỏa ra màu trắng lạnh rực rỡ, nhìn như đồ sứ được nung từ lò gốm tốt nhất thiên hạ vậy. Khi nó xuất hiện trước mặt của Đinh Ninh, không khí trước mặt Đinh Ninh và Trương Nghi đã bị ép thành thực chất, Trương Nghi dù muốn rút kiếm cũng không sao làm được.

Đinh Ninh hơi cúi đầu nhìn xuống bàn tay mình, hắn căn bản cũng không có cách nào chống lại. Nhưng điều khiến cho người ta khó hiểu là hắn lại dùng một giọng điệu lạnh lùng khẽ nói: “ Chẳng qua chỉ là đệ lục cảnh giới đỉnh phong mà thôi.”

Giữa hai hàng lông mày của cung nữ họ Dung cũng xuất hiện hàn ý, dưới góc nhìn của nàng thì tất cả những chuyện này đều chỉ để dạy cho tên thiếu niên quán rượu kia tuân theo chút quy củ của Trường Lăng, nàng không hề cân nhắc xem mình đối với gã thiếu

niên đó có công bằng hay không mà chỉ cho rằng hắn đang khăng khăng phạm hết sai lầm này đến sai lầm khác.

Trước người của nàng, màn xe màu đen lại một lần nữa cuộn lên như sóng trào.

Thiên Địa Nguyên khí đã ngưng tụ thành sứ liền đánh vào người của Đinh Ninh.

Một tiếng "Phốc" nhỏ vang lên.

Thứ nhìn như rất nặng kia lại biến mất vô hình, giống như đã tan vào trong thân thể của Đinh Ninh.

Quần áo phía sau lưng hắn liền gồ lên trong nháy mắt, bên trong da thịt phát ra những âm thanh rất nhỏ, tựa như có rất nhiều bì phiệt (*) đang xì hơi.

(*) Bì phiệt: Cái phao được chế tạo bằng da dê.

Áo vải màu xanh liền sáng lên, bắn ra vô số những tia sáng. Mỗi một tia sáng đều tản mạn ra một luồng gió mạnh, bên trong mỗi luồng gió ẩn chứa khí tức trong suốt tinh thuần.

Sắc mặt của Thẩm Dịch cùng Trương Nghi đều trở nên trắng bệch, hai người vô cùng kinh sợ và phẫn nộ, thân thể không ngừng run rẩy.

Nét mặt của Đinh Ninh vẫn bình tĩnh lạnh lùng, không hề thay đổi nhưng da thịt của hắn đã tái đi mấy phần, dưới da thịt màu trắng xám như có rất nhiều con rết nhiều màu sặc sỡ đang bò, có vẻ như sẽ chui ra khỏi thân thể hắn bất cứ lúc nào.

Những du khách cách đó không xa đều không hiểu nơi đây đã xảy ra chuyện gì, những trong tiềm thức của họ đều cảm giác được khí tức tử vong, liền kinh hãi dồn dập mà thoái lui.

Tấm màn xe màu đen lại khẽ lay động, cung nữ họ Dung ngồi bên trong lạnh lùng nhìn Đinh Ninh, chậm rãi lên tiếng: " Dựa theo phán đoán của Phương Tú Mạc, ngươi chỉ cần bắt đầu tu hành thì sẽ không sống được tới lúc tráng niên, hiện giờ ngươi lại mạnh mẽ thôi động ngũ khí, thời gian sống tối đa cũng chỉ còn có mấy năm nữa."

Đâm đầu vào chỗ chết để tìm đường sống ư? Ngươi cho rằng lợi dụng công pháp mạnh mẽ để thôi động ngũ khí tràn đầy ngũ tạng, từ đó khiến cho tu vi nhanh chóng tăng cao thì có thể chiếm được một vị trí bên trong kiếm hội này?"

Nàng dừng lại một chút, lắc đầu rồi tiếp tục nói, ngữ điệu còn lạnh lùng hơn trước: " Nhưng bây giờ hẳn là ngươi đã hiểu, đâm đầu vào cửa tử nhưng sau đó sống hay là chết há có phải là chuyện tự ngươi có khả năng quyết định?"

"Ngươi… Ngươi sao lại như thế!"

Bởi vì phẫn nộ mà vẻ mặt của Trương Nghi từ tái nhợt đã chuyển thành đỏ tươi. Hắn muốn mở miệng mắng người cung nữ này nhưng bình thường vốn luôn là người khiêm tốn lễ nghi, dù đang phẫn nộ đến cực điểm nhưng cuối cùng hắn lại chỉ có thể quát ra một câu như vậy.

Bàn tay được ngưng tụ từ Thiên Địa Nguyên khí kia cũng không gây ra tổn thương thực sự cho Đinh Ninh, chỉ mạnh mẽ bức đại đa số những Chân Nguyên tích tụ trong người Đinh Ninh ra ngoài.

Tu vi của Đinh Ninh hiện tại đã đến Thượng phẩm của Đệ Tam cảnh giới, nhưng trong cơ thể hắn lại trống rỗng vô cùng, không có bao nhiêu Chân Nguyên có thể dùng được. Mấu chốt là bởi Mân Sơn Kiếm Hội bắt đầu sớm khiến cho Đinh Ninh căn bản không có đầy đủ thời gian để bổ sung Chân Nguyên.

Thần sắc của cung nữ họ Dung không thay đổi, ánh mắt của nàng đưa sang phía Trương Nghi đang đứng cạnh Tiết Vong Hư.

Bên trong bầu không khí khô nóng đột nhiên lại một lần nữa sinh ra một tia khí lạnh.

Trên bầu trời như có một bóng ma rơi vào người của Trương Nghi, Thẩm Dịch cùng Tiết Vong Hư.

Hô hấp của Đinh Ninh chợt ngừng lại

Trương Nghi, Thẩm Dịch chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, mà Tiết Vong Hư đang được bọn họ dìu đỡ cũng nhẹ nhàng ho khan một tiếng, khóe miệng hiện ra chút khổ sở.

“Đồ độc phụ này!”

Trương Nghỉ chợt cảm thấy được rõ ràng chuyện vừa xảy ra, mặc dù trước đó cũng phẫn nộ đến cực điểm nhưng hắn không hề mắng ra lời nào khó nghe, vậy mà giờ đây, lần đầu tiên trong đời hắn chân chính lớn tiếng chửi bới, nguyền rủa.

“Để đệ tử Bạch Dương động tham gia Mân Sơn Kiếm Hội đã là khoan dung lớn nhất.”

Cung nữ họ Dung nét mặt vẫn không đổi, lạnh lùng nhìn Đinh Ninh cùng Tiết Vong Hư: “ Chẳng qua là đã cho các ngươi quá nhiều cơ hội, vậy mà các ngươi còn không biết hối cải… Tiết Vong Hư, mặc dù để cho ngươi đến xem Mân Sơn Kiếm Hội này, nhưng thân thể của ngươi quá kém, không có cách nào xem hết được đâu.”

Thẩm Dịch ngẩn ngơ, hắn cảm thấy sự lạnh lẽo vừa rồi thấm sâu đến tận xương tủy, thế nhưng lúc này thân thể của hắn đã trở nên ấm lên. Hắn cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra khiến cho đại sư huynh thường ngày luôn luôn ôn hòa giờ lại phẫn nộ đến thế. Nhưng khi nghe được những lời này của cung nữ họ Dung,

hắn liền hiểu ra sự lạnh lẽo kia đối với mình không thấm vào đâu, nhưng đối với Tiết Vong Hư đã vô cùng suy yếu thì sẽ có ảnh hưởng thế nào.

Thân thể hắn không khỏi run rẩy.

“Để cho ngươi xem Mân Sơn Kiếm Hội cũng không có nghĩa là để cho ngươi xem hết toàn bộ nó đâu.”

Nét mặt của cung nữ họ Dung lại càng trở nên lạnh lẽo : “ Ta muốn đích thân dạy các ngươi tuân theo quy củ của Trường Lăng, lẽ nào các ngươi vẫn còn chưa hiểu sao?”

Tay của Trương Nghi ngày càng run rẩy, những đốt ngón tay ngày càng trở nên trắng bệch, hắn liền muốn rút kiếm.

"Ta hiểu."

Nhưng đúng lúc này, Đinh Ninh liền bước lên một bước.

Đinh Ninh bước một bước dài, che kín hắn khỏi tầm mắt của chiếc xe ngựa màu đen kia.

Đôi mắt của cung nữ họ Dung đột nhiên híp lại.

Lúc này nàng không phóng xuất ra bất kỳ chút Thiên Địa Nguyên khí nào, nhưng không khí trước người nàng lại tràn ngập khí tức lạnh lẽo.

Mà khiến cho cảm giác của nàng càng thêm lạnh băng là sát ý trên vẻ mặt bình tĩnh của Đinh Ninh lúc này.

Lúc này nét mặt của hắn như bị che lấp bởi vô số tầng băng mỏng được lưỡi kiếm gọt giũa, tầng tầng lớp lớp sắc bén, không sao nhìn thấu.

“Ta hiểu, bởi vì Lộc Sơn Hội Minh đã kết thúc, tất thảy mọi chuyện đều không ngoài ý muốn cho nên ngươi không cần phải

bận tâm đến ý nghĩ cùng nhận định của rất nhiều người.” Đinh Ninh nhìn thẳng vào nàng ở phía sau tấm rèm đen, nói.

“Thế nhưng ngươi hẳn là cũng hiểu, trong đó có một số việc chính bởi ta nên cuối cùng mới không xuất hiện điều gì ngoài ý muốn.”

“Ta không cần ban thưởng gì cả, ta chỉ muốn dùng thực lực của chính mình yên lặng tham gia Mân Sơn Kiếm Hội, để Động chủ cố gắng xem được hết lần Mân Sơn Kiếm Hội này, ta có gì sai sao?”

Sắc mặt của cung nữ họ Dung trở nên âm trầm.

Nàng căn bản không thèm xem xét những lời này đến cùng là có đạo lý gì hay không, bởi vì đối với nàng mà nói thì Đinh Ninh ngay cả ngón tay của nàng cũng không bằng.

"Ngươi hơi quá đáng rồi."

Đinh Ninh hít sâu một hơi, hắn không hề che giấu sát ý của chính mình chút nào, chuyên chú nói: “ Nếu ngươi chỉ nhắm vào ta vậy cũng chẳng sao, thế nhưng ngươi lại…”

"Đinh Ninh!"

Tiết Vong Hư dường như biết Đinh Ninh định nói ra nói điều gì, sắc mặt liền chợt biến, cố sức quát ra một câu.

“Ngươi chẳng qua chỉ là một cung nữ thôi, chẳng qua chỉ là một kẻ tu vi dừng ở Đệ lục cảnh giới đỉnh phong, một cung nữ chưa đến Đệ Thất cảnh giới mà thôi, ngươi nghĩ rằng ngươi là ai?” Nhưng Đinh Ninh không hề ngừng lại, hắn nhìn mảnh vải đen phía trước, bình tĩnh nhấn mạnh: “ Sau Mân Sơn Kiếm Hội, ta nhất định sẽ khiêu chiến ngươi… Nhất định sẽ giết chết ngươi!”

Một tên tu hành giả cảnh giới chẳng qua chỉ là Đệ tam Thượng

Phẩm dám nói như vậy với một tu hành giả cảnh giới ở Đệ Lục đỉnh phong như vậy thì quả là nực cười đến phi thường.

Vậy mà lúc này lại không có có bất cứ người nào cảm thấy buồn cười.

Đôi mắt của cung nữ họ Dung híp lại, như mãnh hổ nhìn thấy máu tanh.

"Ngươi còn có thể sống bao lâu?"

Nàng nở nụ cười lạnh, sau đó nói tiếp, uy nghiêm đến đáng sợ: " Nếu như trong tương lai ngươi thật có dũng khí khiêu chiến với ta, ta sẽ cho ngươi cơ hội."

"Ngươi không có cách nào cự tuyệt, tại Trường Lăng cự tuyệt lời khiêu chiến quyết đấu là một sự tình đáng thẹn, ngươi tuyệt đối sẽ không bao giờ tiếp nhận nổi sự nhục nhã đó từ một người như ta. Hơn nữa chắc chắn ngươi cũng có người thân." Đinh Ninh nhìn cung nữ đó, lặp lại từng tiếng một: " Ngươi chẳng qua chỉ là một cung nữ."

"Ngươi uy hiếp ta sao?"

Cung nữ họ Dung nở một nụ cười tràn đầy vẻ đùa cợt.

Tu hành giả cấp thấp trong Trường Lăng như Đinh Ninh đối với nàng quá mức nhỏ bé, cho nên dù giọng điệu của hắn như vậy thì nàng cũng không có bao nhiêu phẫn nộ

"Động chủ. . ."

Trương Nghi phát ra một tiếng rên rỉ.

Thân thể của Tiết Vong Hư vẫn liên tục yếu đi, thế nhưng hiện tại… Tốc độ yếu đi này hắn thậm chí có thể cảm giác được.

Tiết Vong Hư khẽ thở dài một tiếng.

Lão nhìn Trương Nghi và Thẩm Dịch đứng bên người, lại nhìn Đinh Ninh ở trước mặt và sơn môn của Mân Sơn Kiếm Tông, cảm giác của lão lúc này lại là vừa thỏa mãn vừa bất đắc dĩ, không thể miêu tả cho rõ ràng.

"Ngươi bây giờ có thể cầu xin ta."

Đinh Ninh nhìn mảnh vải màu đen, giọng nói lạnh lẽo vô cùng: “ Các thí sinh tham gia Mân Sơn Kiếm Hội đều đã tiến vào trong sơn môn, kế tiếp Thánh Thượng sẽ tế trời, lập Thái tử, bất luận là kẻ nào cũng không thể ngăn cản. Ta nếu hiện tại không vào được sơn môn thì tất cả mọi người đều sẽ cho rằng là do ngươi chặn ta. Chặn không cho ta vào sơn môn, ai cũng sẽ thấy ngươi đã làm quá đáng. Mặc dù ngươi không thèm để ý đến nhận định của người khác, nhưng ít ra cách làm của ngươi cũng muốn để cho người ta có khả năng tiếp thụ ở trong lòng… Cho nên bây giờ ngươi có thể cầu ta, cầu ta tiến vào trong sơn môn của Mân Sơn Kiếm Tông.”

"Láo xược!"

Cung nữ họ Dung quát mạnh một tiếng, nét mặt nàng thay đổi mấy lần, sau đó nàng duỗi ngón tay gõ nhẹ vào thùng xe một cái.

Cỗ xe ngựa của nàng liền phóng như điên, rời khỏi chỗ của đám người Đinh Ninh.

Nàng tất nhiên không cho rằng đám người Đinh Ninh thực sự đã đến đây mà lại không bước vào trong Mân Sơn Kiếm Tông, cho nên nàng dĩ nhiên sẽ không thực sự cầu xin hắn.

Chẳng qua là nàng bị bắt buộc phải rời xa khỏi Đinh Ninh, để biểu hiện chính mình căn bản không hề muốn chặn đường, chuyện này đối với nàng mà nói cũng là một thất bại nhục nhã khó có thể tha thứ.

"Tiểu Sư đệ. . ."

Khóe miệng của Trương Nghi co quắp, hắn lại hô lên cái xưng hô sai lầm quen thuộc. Lúc này đây, hắn thực sự rất muốn khóc.

Bởi vì sau lần kiếm hội này, rất có khả năng hắn không chỉ mất đi ân sư mà còn mất luôn cả người sư đệ trước mắt này.

"Chúng ta cùng vào sơn môn."

Thế nhưng, Đinh Ninh lại chỉ bình tĩnh, lạnh lùng xoay người lại, đi về phía hắn nói. “Đại Sư huynh, để đệ đỡ Động chủ, đệ có vài lời muốn nói riêng với người.”

Q3 - Chương 68: Lấy cớ

"Sư huynh. . ."

Tuy rằng xưng hô bất đồng nhưng khi gọi ra một tiếng này, Thẩm Dịch và Trương Nghi đều vô cùng bi ai.

"Ngươi cùng Đại sư huynh đi trước đi, ta đỡ động chủ một mình là được rồi."

Đinh Ninh tuy có thể giữ cho ngữ khí của mình vẫn luôn bình thản nhưng động tác của tay hắn vẫn tỏ rõ tâm tình của hắn hiện giờ không hề bình tĩnh – hắn gần như ngang ngược gạt Thẩm Dịch sang một bên, rồi đẩy Thẩm Dịch cùng Trương Nghi đi về phía trước.

"Thực xin lỗi."

Đinh Ninh nhẹ giọng nói, lời này không phải nói với Thẩm Dịch mà là với Tiết Vong Hư.

Tiết Vong Hư cười khổ nhìn Đinh Ninh, nói: " Đến mạng của mình con cũng liều ném đi, mà còn xin lỗi ta sao?"

Yết hầu của Đinh Ninh khẽ nhúc nhích, như đang cố gắng nuốt cái gì.

Hắn trầm mặc một lúc rồi ngẩng đầu nhìn về bóng lưng đang rung động không thôi của Trương Nghi và Thẩm Dịch phía trước, cuối cùng liền hạ quyết tâm, thì thào cực nhỏ nói: " Con nhớ sau khi trở về từ Vu Sơn đã hỏi qua người là có muốn tiếp tục sống sót không, kỳ thực đó cũng không phải là câu hỏi suông."

Đồng tử của Tiết Vong Hư vốn không có bao nhiêu thần thái,

đang cực kỳ bình thản như một đầm nước đục ngầu thì khi nghe được những lời của Đinh Ninh, phía sâu trong đôi đồng tử đó liền dậy sóng.

Trái tim của lão như triệt để khôi phục lại sức sống, như đang mãnh liệt co bóp không ngừng bơm sự khiếp sợ đi khắp cơ thể lão.

Cảm giác khiếp sợ này so với khi lão vừa mới đột phá Thất Cảnh, cảm thụ sự khác biệt giữa Thất Cảnh và Lục Cảnh còn mãnh liệt hơn.

"Từ nãy đến giờ là. . . ?"

Lão cảm nhận được vô số tia Nguyên Khí dũng mãnh đang tiến vào trong cơ thể mình, cảm nhận được từng tia từng tia Nguyên Khí một, liền khó khăn ngẩng đầu nhìn Đinh Ninh.

Đinh Ninh nhẹ gật đầu.

"Hóa ra ngươi lại là. . ."

Tiết Vong Hư nhìn khuôn mặt ngưng trọng của Đinh Ninh, trong lòng càng lúc càng cảm thấy không thực.

Vô số ký ức và hình ảnh mãnh liệt hiện về trong đầu lão, như có vô số không gian thời gian đang chồng chéo khiến cho lão nhất thời hoàn toàn mất đi năng lực suy nghĩ. Nhưng biến hóa ở sâu trong thân thể lại khiến cho lão nhanh chóng tỉnh táo lại.

"Không được."

Lão lắc đầu, nói khẽ: "Không có ý nghĩa gì."

Đinh Ninh trầm mặc một lát, hắn muốn mở miệng nói.

Nhưng Tiết Vong Hư nhìn hắn rồi nhẹ nhàng nói khẽ: “ Ta nói không có ý nghĩa vì không phải ngươi chỉ cần để ta sống sót là xong, chúng ta có thể vượt qua Mân Sơn Kiếm Hội hay không, có

thể đào thoát hay không… Ta biết rõ nếu ngươi đã quyết định như vậy thì tất nhiên có khả năng chạy thoát."

Đinh Ninh mím chặt môi...Nhưng hắn vẫn trầm mặc.

Tiết Vong Hư cảm khái nhìn hắn, ánh mắt trở nên cực kỳ phực tạp: "Ta thật không ngờ hóa ra ngươi lại là truyền nhân của hắn. Ta chưa bao giờ nghĩ chuyện như vậy lại có thể phát sinh, dù lúc trước có người đặt ra giả thiết như thế với ta, hỏi ta nếu có một chuyện giống vậy xảy ra thì ta sẽ có tâm tình thế nào, ta cũng không làm sao mà tưởng tượng được. Nhưng mà khi một chuyện như vậy đã thực sự xảy ra trước mắt, ngoài khiếp sợ thì ta nên làm cái gì đây?"

"Dù sao ta cũng là người Tần, dù có ra sao thì ta cũng trung thành với thánh thượng, mặc kệ thánh thượng vì cướp lấy ngôi vị hoàng đế mà áp dụng bao nhiêu thủ đoạn thiếu quang minh, nhưng người vẫn là một Hoàng Đế được lòng dân." Tiết Vong Hư nở nụ cười đắng chát: " Ngươi vì muốn ta sống sốt mà để lộ ra công pháp chính thức, đó là một quyết định tối quan trọng, mà đối với ta mà nói, quyết định này cũng quá mức quan trọng rồi."

"Ta không biết tương lai ngươi định làm gì, nhưng ta dù sao cũng là người Tần… Cho nên quyết định cuối cùng của ta chỉ có thể là không giúp bên nào cả."

"Trước khi ngươi trở về từ Vu Sơn, ta đã từng nói với ngươi một câu sống chết có số."

Tiết Vong Hư thở hổn hển, có chút suy yếu, nhưng lão vẫn kiên trì ngẩng đầu lên nhìn Đinh Ninh, nói: " Ta chết đi ở đây thì đó là mạng của ta, ngươi không thể liều mạng được."

"Không giúp bên nào?"

Đinh Ninh vẫn luôn trầm mặc liền nhếch môi, nở một nụ cười

thảm đạm nói: “Lão đầu, người hà tất phải lấy cớ vì con như vậy?”

"Ngươi đừng quên đã đồng ý sẽ cho ta được phong quang."

Tiết Vong Hư nở một nụ cười, không tranh cãi cùng Đinh Ninh. Sâu trong đôi mắt của lão có chút không cam lòng, nhưng đôi mắt đó lại càng ngày càng nhu hòa và bình tĩnh. “ Nếu có thể hãy đứng đầu thay cho Bạch Dương Động.”

Đinh Ninh hít sâu một hơi, chậm rãi hỏi: “ Người không thể trụ tới lúc đó mà biết được, vậy còn có ý nghĩa gì sao?”

"Có ý nghĩa."

Tiết Vong Hư nhọc nhằn gật đầu: “ Ngươi đã có thân phận như thế, chỉ cần ngươi nhận lời ta liền nghĩ ngươi sẽ có thể làm được, chỉ cần tưởng tượng đến cảnh tượng đó ta đã rất vui.”

Đinh Ninh lại một lần nữa trầm mặc không đáp lời.

"Đây là cơ duyên."

“Ta có cơ duyên gặp gỡ được truyền nhân của hắn tại Bạch Dương Động, điều này đã đủ để cho ta cảm nhận được sự kỳ diệu của nhân sinh, đủ để cảm thấy vinh hạnh rồi.”

Tiết Vong Hư bình tĩnh nhìn hắn nói: “ Cho nên bây giờ ngươi không có gì là khó lựa chọn cả.”

“Đối với sinh tử của chính mình thì luôn là một sự lựa chọn rất dễ dàng, nhưng nếu là của người bên cạnh thì đó là một sự lựa chọn rất khó khăn.”

Đinh Ninh cúi đầu một lúc lâu rồi nói vậy.

Khi hắn nói, vô số những sợi tơ vô hình đang dũng mãnh tiến vào cơ thể của Tiết Vong Hư đồng thời cũng bắt đầu thu hồi.

Thân thể của Tiết Vong Hư bỗng tràn ngập sự thống khổ cực lớn.

Tiết Vong Hư lại càng thêm suy yếu, lão cảm giác được thân thể của mình đang không ngừng yếu đi, nhưng lão vẫn cười cười, vỗ vỗ vào sau lưng của Đinh Ninh.

***

Phía sau Ngọc Môn màu xanh của Mân Sơn Kiếm Tông, đa số các thí sinh đã tụ tập tại sơn đạo đối diện với sơn môn.

Sơn đạo này thẳng tắp, dẫn thẳng lên trên ngọn núi cao chọc trời . Tuy rằng bị Kiếm Ý làm chói mắt khiến cho người ta không thể nào trông thấy được là dẫn lên cao tới đâu, nhưng ai cũng có cảm giác con đường đó giống như một vết kiếm thẳng tắp chém từ đỉnh núi cao trong mây xuống đến tận chân núi.

Toàn bộ sơn đạo đều được trải ngọc bích, mặt ngọc thuần khiết không hề có một tia tạp sắc, vật liệu quả là xa xỉ đến khó có thể tưởng tượng.

Phía trước sơn đạo là một mảnh đất trống, bên trên được đặt rất nhiều lễ khí.

Tại một chỗ của sơn đạo, nơi mọi người vô cùng khó khăn mới có thể nhìn đến, lúc này những đám mây trắng như đã bị người vén mở, để lộ ra một Tế Thiên đài (*) màu vàng sáng.

(*) Tế Thiên đài: Đài để tế trời.

Bất luận là ai cũng đều có thể tượng tượng ra đó nhất định là nơi Thánh Thượng sẽ xuất hiện khi tế trời đất cúng tổ tiên, lập ra Thái tử.

Mặc dù tất cả đều cách cái Tế Thiên Đài kia rất xa, nhưng tuyệt đại đa số đều cố sống cố chết muốn đến gần Thánh Thượng

hơn một chút, cho nên tuy rằng lúc này không được phép tiến vào trong sơn đạo nhưng bọn họ vẫn cố hết sức lại gần.

Nhưng có một phần nhỏ là ngoại lệ,

Tạ Trường Thắng đứng ở phía cuối của những thí sinh, các sư trưởng của Bạch Vân Quan dẫn hắn đến đây đều cảm thấy xấu hổ nên đã tránh ra xa, nhưng đối với Tạ Trường Thắng mà nói thì đám người ở phía cuối này quá nửa đều là người quen, trong đó làm hắn nhức đầu nhất chính là tỷ tỷ của hắn Tạ Nhu.

Nhưng khi hình dáng của Đinh Ninh cùng Tiết Vong Hư vừa xuất hiện trong tầm mắt, hắn liền hoàn toàn không để ý đến Tạ Nhu nữa.

Hắn không biết giữa đám người Đinh Ninh và cung nữ họ Dung kia đã xảy ra chuyện gì, nhưng đứng ở đằng xa chứng kiến Trương Nghi cùng Thẩm Dịch, lại nhìn thấy Đinh Ninh dìu Tiết Vong Hư đi tới, phần ủy mị nhất trong trái tim hắn như bị đánh trúng, lông mày của hắn liền nhăn tít lại, cả người tràn ngập cảm giác đau lòng.

Cảm giác này không phải chỉ mình hắn mới có, mấy quan viên đang mang trang phục đen đứng phía sau Ngọc Môn màu xanh cũng đột nhiên ngưng sắc mặt, hô hấp khẽ ngừng lại.

Thực tế lúc Đinh Ninh cùng Tiết Vong Hư đi tới gần, khi cảm giác được khí tức trên người của Đinh Ninh cùng Tiết Vong Hư, tên quan viên mặc trang phục màu đen vẫn một mực đứng chắp tay kia cũng nhíu mày lại, khuôn mặt trắng lập tức biến thành đỏ ửng, một cảm giác phẫn nộ không thể nào khống chế liền tràn ngập thân thể của hắn.

Trái ngược với viên quan kia, Khuôn mặt Tạ Nhu vốn đang ửng đỏ lại trở nên tái nhợt đi, ngày càng trắng bệch.

Khi Nam Cung Thải Thục và Từ Hạc Sơn đứng bên cạnh nàng nhìn rõ được thần sắc của Trương Nghi và Thẩm Dịch, hai tay của bọn họ cũng bắt đầu run rẩy không ngừng.

"Tự làm tự chịu."

Đúng lúc này, một gã thiếu niên mặc cẩm phục màu lam nhạt đứng bên cạnh liền cười lạnh một tiếng khinh bỉ: “ Đây chính là kết cục của kẻ tự cho mình là thông minh.”

Tạ Trường Thắng bỗng nhiên quay người.

Nếu là bình thường, hắn nhất định sẽ dùng những lời ác độc nhất để mắng lại tên thiếu niên không quen này.

Nhưng khi nhìn thấy cảm giác trầm mặc và áp lực tỏa ra từ thân thể của đám người Đinh Ninh, hắn chẳng còn ý muốn mắng chửi gì nữa, trong lòng hắn lúc này chỉ có một cảm giác khô khốc, đó là sát ý.

"Người kia là ai?"

Hắn chỉ lạnh giọng hỏi Nam Cung Thải Thục và Từ Hạc Sơn đang đứng bên cạnh.

"Chu Vong Niên, hiện tại đang đứng sau Đinh Ninh một bậc trên Tài Tuấn Sách." Lời nói của Nam Cung Thải Thục rất tối nghĩa, tựa hồ như trả lời vô cùng khó khăn, mỗi lời nói đều lạnh như băng.

“Sao hả, hỏi ta là ai với giọng như vậy, chẳng nhẽ còn muốn sau này đi báo thù sao?”

Tạ Trường Thắng không mắng chửi người nhưng câu hỏi của hắn lại lọt vào tai của Chu Vong Niên khiến cho Chu Vong Niên khinh thường cười lạnh.

Khuôn mặt của hắn cũng non nớt như Tạ Trường Thắng, nhưng lại còn cuồng ngạo hơn Tạ Trường Thắng rất nhiều.

Không chỉ bởi vì tu vi của hắn hơn xa Tạ Trường Thắng mà còn vì tổ phụ của hắn là một vị đại nhân quyền cao chức trọng trong Sử Ti.

Đệ tử nhà quyền quý như hắn trời sinh đã không để con nhà thương nhân vào mắt, những kẻ xuất thân từ phố phường thì lại càng không.

Hô hấp của Tạ Trường Thắng bỗng trở nên nặng nề.

"Ngươi có tư cách gì để chê cười hắn?"

Đúng lúc này, một thanh âm lạnh lùng bỗng vang lên.

Đám người Chu Vong Niên và Nam Cung Thải Thục khẽ giật mình, nhìn về hướng giọng nói phát ra, chỉ thấy viên quan mặc trang phục màu đen chẳng biết từ bao giờ đã tới sát bên người bọn hắn.

Người quan viên trung niên này vẻ mặt lạnh lẽo, nhìn thẳng vào Chu Vong Niên rồi lãnh đạm nói: “ Muốn chê cười người khác không thức thời thì phải xem lại chính mình có tư cách để thức thời hay không, xem lại xem ánh mắt của những quý nhân trong cung có thể nào rơi vào trên người mình hay không đã.”

“Diều Hâu trên trời dù có gãy cánh thì vẫn là Diều Hâu, còn gà con dù có cố kêu to thế nào cũng chỉ là gà con thôi.”

Nói xong hai câu đó, quan viên trung niên kia liền quay mặt đi không nhìn Chu Vong Niên nữa, mà Chu Vong Niên nghĩ tới ý tứ của những lời này liền không nói nổi tiếng nào, sắc mặt trở nên trắng xanh, trông khó coi đến cực điểm.

"Hà Triêu Tịch. . ."

Đúng lúc đó, hô hấp của đám người Tạ Nhu bỗng nhiên dừng lại, một bóng người đi ra từ bên cạnh, hướng về phía Đinh Ninh và Tiết Vong Hư lúc này vừa mới đi qua Ngọc Môn màu xanh, lẳng lặng xoay người đỡ Tiết Vong Hư, không hề nói câu nào.

Bóng người này mặc phục trang của Thanh Đằng Kiếm Viện, dáng người tuy không lớn nhưng lại như ẩn chứa một lực lượng sẵn sàng bùng nổ, chính là đệ tử xuất sắc nhất của Thanh Đằng Kiếm Viện: Hà Triêu Tịch.

Tuy Bạch Dương Động đã sát nhập vào Thanh Đằng Kiếm Viện, nhưng kỳ thực hắn không có quan hệ gì lớn với Tiết Vong Hư.

Nhưng giờ đây, hắn dùng hành động trong im lặng để biểu lộ thái độ của mình.

Chu Vong Niên nhìn Hà Triêu Tịch đi bên cạnh Đinh Ninh và Tiết Vong Hư, sắc mặt lại càng trở nên khó coi.

Q3 - Chương 69: Qua đời

Trong lúc yên tĩnh, ánh sáng phát ra từ Ngọc Môn màu xanh của Mân Sơn Kiếm Tông chiếu vào đám người Đinh Ninh khiến cho bóng hình của bọn hắn bỗng trở nên chói mắt.

Trên thực tế, tất cả các thí sinh đều đang nhìn vào kẻ đến trễ nhất - Đinh Ninh.

Cái tên tu hành giả trẻ tuổi tại Trường Lăng này tu vi cũng không phải là cao tuyệt, nhưng kể từ khi hắn gia nhập Bạch Dương Động liền phát ra hào quang vô cùng chói mắt. Thậm chí, đối với ánh hào quang của tên thiếu niên quán rượu thiên tài này mỗi thí sinh trong lòng đều có cách nhìn cùng phán đoán riêng, không hề giống nhau.

Nhưng lúc này khi nhìn thấy vẻ trầm mặc của Đinh Ninh đang dìu đỡ Tiết Vong Hư, tất cả các thí sinh chẳng hiểu vì sao đều mơ hồ cảm thấy bất an, cảm thấy một tia khí tức nguy hiểm vô cùng khó hiểu.

Cố Tích Xuân đứng giữa các thí sinh, hắn cảm thấy nếu vị trí của Đinh Ninh trên Tài Tuấn Sách đã cao đến như vậy thì ít nhất Đinh Ninh sẽ không bị đào thảo sớm, việc giao thủ giữa hắn và Đinh Ninh cũng nhất thời không phải vội vã.

Hắn thậm chí còn không muốn vội nhìn Đinh Ninh.

Nhưng khi Đinh Ninh vừa đến lại như mang theo một ma lực vô tận cuốn hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Hắn nhìn vào Đinh Ninh, lại nhìn sang Tiết Vong Hư đang đứng cạnh Đinh Ninh, hai con ngươi như đang bị hãm sâu trong

bóng tối bỗng nhiên phát sinh dị trạng, khiến người ta cảm giác có một đám dầu lửa đang hừng hực cháy trong đôi mắt hắn, tỏa ra khói đặc cuồn cuộn.

Đứng bên cạnh Cố Tích Xuân là một gã sư trưởng của Ảnh Sơn Kiếm Quật. Ngày thường gã là vị sư thúc quan tâm đến tu hành của Cố Tích Xuân nhất, sau khi Cố Tích Xuân có được lĩnh ngộ kinh người, địa vị của gã trong Ảnh Sơn Kiếm Quật cũng được đề cao hết sức, vậy nên vào một dịp quan trọng như thế này gã cũng đi theo cùng Cố Tích Xuân.

Lúc này cảm giác được dị trạng đang phát sinh trên người Cố Tích Xuân, vị sư trưởng trung niên này liền nhíu mày, nhẹ giọng khuyên nhủ: " Không cần để ở trong lòng, người này nghịch lại thịnh tình của Hoàng Hậu nên nhất định sẽ không thể có được thu hoạch gì tại Mân Sơn Kiếm Hội đâu, sau lần kiếm hội này tự nhiên hắn sẽ trở nên nhạt nhòa trong tầm mắt của mọi người tại Trường Lăng."

Cố Tích Xuân hiểu được ý tốt của vị sư thúc này, sắc mặt liền hơi dịu lại, chầm chậm nói: " Nếu là một ánh sao băng, ta cũng hy vọng ánh sao băng này kết thúc ở trong tay ta, như vậy ánh sáng của nó mới có thể làm cho ta thêm rạng rỡ."

"Nếu thực có cơ hội thì tất nhiên là tốt, nhưng cũng không thể quá cố chấp." Người sư trưởng trung niên của Ảnh Sơn Kiếm Quật gật đầu, nhìn về Tiết Vong Hư ở nơi xa, hơi đồng tình nói: " Nếu quá mức bướng bỉnh sẽ gặp kết cục giống với Tiết Vong Hư."

Ánh mắt nhìn Tiết Vong Hư của rất nhiều người cũng đều có chút tiếc hận pha lẫn với đồng tình.

Trên Thất Cảnh thì là tông sư.

Đến được Thất Cảnh là thành tựu bậc nào, vậy mà một tông sư Thất Cảnh chính thức lại chỉ muốn nhìn mấy tên đệ tử thân

thiết nhất thể hiện trong Mân Sơn Kiếm Hội cũng không được.

Lúc này đa số mọi người đều có thể khẳng định Tiết Vong Hư sẽ chết trước khi Mân Sơn Kiếm Hội chính thức bắt đầu.

Trước khi Mân Sơn Kiếm Hội diễn ra, thánh thượng còn tế trời đất báo tổ tiên, lập ra Thái Tử.

Phần lớn mọi người đều nghi ngờ không biết Tiết Vong Hư có thể chống đỡ đến sau khi thánh thượng tế trời xong hay không.

***

Bản thân Nam Cung Thải Thục chính là đệ tử của Thanh Đằng Kiếm Viện, sau khi Hà Triêu Tịch nghênh đón đám người Đinh Ninh, nàng cũng không hề do dự đi theo đến bên người Đinh Ninh.

Tạ Trường Thắng làm việc chẳng bao giờ suy nghĩ nhiều, cho nên hắn cũng không hề do dự ra nghênh đón.

Lần này Tạ Nhu không hề ngăn trở hắn.

Xuất giá tòng phu, nàng đã sớm lập lời thề không lấy ai khác ngoài Đinh Ninh, tuy rằng Đinh Ninh không công nhận lời thế đó nhưng đối với nàng mà nói bây giờ bất kể Đinh Ninh làm ra chuyện gì nguy hiểm thì nàng vẫn nguyện đi theo hắn.

Từ Hạc Sơn hơi do dự một chút rồi cũng đi đến cạnh Nam Cung Thải Thục.

Những người này cùng với Trương Nghi và Thẩm Dịch tạo thành một đoàn người nhỏ, mơ hồ ngăn cách với mọi người xung quanh.

Bởi vì không có nhiều người lắm cho nên không có cảm giác bi tráng, thay vào đó lại có chút bi thương.

"Thời gian không đủ."

Từ khi đi qua Ngọc Môn màu xanh của Mân Sơn Kiếm Tông Đinh Ninh vẫn luôn luôn trầm mặc, đến lúc này khi đứng cuối hàng ngũ hắn mới chịu để cho Hà Triêu Tịch gánh vác toàn bộ trọng lượng của Tiết Vong Hư, sau đó nhẹ giọng nghiêm túc nói thầm bên tai của Tiết Vong Hư: “ Bởi vì phải giúp Bạch Dương Động đứng đầu nên đệ tử không thể cùng người đi nốt đoạn đường cuối cùng này nữa rồi.”

Hô hấp của Tiết Vong Hư lúc này đã vô cùng khó khăn, nhưng khi nghe Đinh Ninh nói vậy lão liền cố tỏ vẻ tươi cười, ôn hòa nói: “ Ta ra đi cũng an tâm.”

"Đại sư huynh, người hãy cùng động chủ đi tới cuối đoạn đường."

Đinh Ninh dựa người vào Trương Nghi rồi thi lễ thật sâu với Tiết Vong Hư.

Khi tất cả mọi người đều không phát ra tiếng động, hắn liền hít một hơi thật sâu, sau đó nhắm hai mắt lại.

Bọn người Nam Cung Thải Thục và Tạ Trường Thắng không rõ ý tứ trong lời nói của Đinh Ninh cùng Tiết Vong Hư, nhưng ngay khi Đinh Ninh nhắm mắt lại bọn hắn lập tức đều vô cùng khiếp sợ.

Bởi bọn hắn cảm thấy ngay khi Đinh Ninh nhắm mắt lại, thân thể hắn liền lập tức biến thành một hồ nước tuyệt đối yên lặng, trong hồ nước có khí cơ huyền diệu đang lưu động, xung quanh Thiên Địa có rất nhiều luồng khí bọn hắn thậm chí không cảm giác được đang lẳng lặng chảy vào trong hồ nước đó.

Đây chính là tu hành.

Cho dù là tu hành giả có tu vi tới Ngũ Cảnh hay Lục Cảnh thì cũng vẫn cần một khoảng thời gian nhất định để thu liễm tâm thần, bài trừ tạp niệm, sau đó mới có thể tiến vào trạng thái nhập

định để tu hành. Vậy mà Đinh Ninh lại không cần bất cứ thời gian chuẩn bị nào, vừa nhắm mắt đã lập tức tiến vào trạng thái tu hành trong tích tắc!

Chuyện này rõ ràng là không có khả năng, vậy mà lại phát sinh ngay trước mắt bọn họ.

Ngoài chuyện đó ra, điều khiến bọn họ càng khiếp sợ chính là dù với tu vi của bọn họ thì cũng có thể cảm giác được thân thể của Đinh Ninh trống rỗng vô cùng, trống rỗng đến độ như một cái hồ đã cạn sạch nước, đến cả hơi nước trong đất bùn ướt át cũng đã bị ép ra đến quá nửa.

"Có người làm cho Đinh Ninh gần như hết sạch Chân Nguyên."

Sắc mặt của Tạ Trường Thắng trở nên mờ mịt cực độ, hắn hít sâu một hơi, nhìn Trương Nghi và Thẩm Dịch hỏi: “ Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Hốc mắt của Thẩm Dịch đỏ lên, hắn mở miệng muốn nói điều gì đó nhưng đúng lúc đó, thanh âm của Trương Nghi lại khẽ vang lên, run rẩy hồi đáp: “ Chuyện này không liên quan đến ngươi.”

“Sao lại nói là chuyện không liên quan đến ta?”

Tạ Trường Thắng hiểu rõ ý tốt của Trương Nghi, nhưng hắn vẫn không nhịn được mà phẫn nộ kêu lên: “ Hiện tại chúng ta đứng bên người các người, chẳng nhẽ vẫn còn chưa có đủ tư cách xem dây là chuyện của chúng ta sao?”

"Không nên ầm ĩ nữa."

Thanh âm của Thẩm Dịch vang lên.

Tạ Trường Thắng quay đầu đi, càng thêm phẫn nộ. Hắn muốn chất vấn Thẩm Dịch thân là Bạch Dương đệ tử để làm cái gì, nhưng khi hắn quay lại thì lập tức không thể nào nói ra được nữa.

Tất cả mọi người bên cạnh hắn lúc này cũng đều không phát ra được bất cứ một âm thanh nào.

Bởi vì giờ đây Tiết Vong Hư đã há miệng, thực sự không phát ra được bất cứ một âm thanh nào.

Vị lão nhân này như còn muốn nói điều gì đó mà không thể, cuối cùng lại vẫn để lộ ra một tia vui vẻ bất đắc dĩ.

Đúng lúc này, phía trước vốn đang im ắng liền rung động một hồi.

Âm thanh lễ nhạc trang nghiêm vang lên từ Tế Thiên đài.

Tạ Trường Thắng bỗng nhiên ngẩng đầu.

Hắn hiểu được tiếp theo Nguyên Vũ Hoàng Đế sẽ xuất hiện. Về lý mà nói, trước thời khắc này hắn cũng phải giống hệt với những thí sinh xung quanh, ánh mắt nóng bỏng chờ mong, trong lòng tràn ngập sự sùng kính. Vậy mà giờ đây trong mắt hắn chỉ tràn đầy phẫn nộ, lửa giận trong lòng như muốn phun ra đến tận Tế Thiên Đài.

Trên Tế Thiên Đài có một biển người đang quỳ lạy.

Nguyên Vũ Hoàng Đế cầm một cái chuông vàng trong tay, tự tin tiêu sái mà đi về phía trước của Tế Thiên Đài.

Phù Tô khoác trên người trang phục lộng lẫy đang ở phía sau hắn một trượng, sau lưng Phù Tô là mấy tên Tu Hành Giả mặc áo xanh.

Khi bóng hình màu vàng sáng kia vừa xuất hiện trong tầm mắt, tất cả các thí sinh đang đứng trên sơn đạo liền cảm thấy cảm giác cay mắt lúc trước đã không còn, tựa như có một khí tức nhu hòa dị thường tạo thành một cái ô khổng lồ vô hình che chắn đi toàn bộ Kiếm Ý của ngọn núi Mân Sơn.

Cảm giác khi tự mình thấy được cảnh giới của thân ảnh màu vàng kia khiến cho phần lớn thí sinh đều kích động, sùng bái đến cực điểm, từng tràng hô vạn tuế vang lên.

Thân ảnh màu vàng sáng trên Tế Thiên Đài kia cũng không ngăn cản những tiếng hô đó, hắn bắt đầu đọc văn tế trời, thậm chí ngữ điệu vẫn giống hệt như lúc bình thường nói chuyện, không hề cải biến.

Nhưng những âm thanh trong núi lại không thể nào lấn át được thanh âm của hắn.

Từng tiếng một phát ra từ miệng hắn đều được khuếch trương, truyền rõ ràng vào tai của mỗi người.

Ngay khi hắn nói tiếng đầu tiên, ánh mặt trời tựa hồ như càng trở nên chói mắt.

Mỗi người đều được bao bọc bởi một tầng ánh sáng vàng rực.

Nhưng chính lúc này, thần quang trong mắt Tiết Vong Hư lại biến mất.

Lão không thể nghe được bài văn tế trời của Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Vào lúc này, lão đã bình thản qua đời.

Đinh Ninh cũng không nghe được những lời khấn trời trong văn tế của Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Hắn quên đi tất cả để tập trung vào tu hành, bổ sung chân nguyên.

Trương Nghi cùng Thẩm Dịch cũng không hề nghe được bài văn tế trời của Nguyên Vũ Hoàng Đế, tâm trạng của bọn hắn đang bị chiếm cứ bởi một nỗi bi ai vô cùng lớn.

Phía sau Tế Thiên Đài, sau khi nghe được tên của chính mình được xưng lên, người đã trở thành Thái Tử - Phù Tô cố sức nhìn xuống dưới kiếm tìm.

Hắn muốn tìm xem Đinh Ninh đang ở nơi nào.

Nhưng vì khoảng cách quá xa, hắn căn bản không thể nhìn rõ được những chuyện xảy ra ở bên dưới, cũng không thấy rõ được chỗ đứng của đám người Đinh Ninh.

Q3 - Chương 70: Kiếm Hội bắt đầu

Tuy nói những cấp bậc lễ nghi phức tạp rườm rà có thể giúp tăng cảm giác thần bí cùng trang nghiêm nhưng ai cũng biết bản thân Nguyên Vũ Hoàng Đế lại vô cùng không thích chúng, cho nên văn tế trời báo tổ của hắn vô cùng đơn giản, chỉ có hơn mười câu ngắn ngủi trình bày rõ ràng về thành tựu hắn đạt được sau khi đăng cơ tại Đại Tần và nguyên nhân vì sao lập Phù Tô lên làm thái tử.

Sau khi niêm phong cái chuông vàng đang cầm trong tay ở núi đá trước Tế Thiên Đài, vị Đế Vương vĩ đại nhất từ trước đến nay của Đại Tần liền xoay người lại, bóng dáng màu vàng bắt đầu biến mất khỏi tầm mắt của mọi người, tấm màn che vô hình cũng dần mất đi khiến cho những người đang nhìn lên trên ngọn núi này lại một lần nữa bị kiếm ý làm chói mắt đến đau nhức vô cùng.

Một ánh mắt vô cảm đảo qua các thí sinh và các đội ngũ cùng Sư trưởng.

Có rất nhiều người nhạy cảm cảm thấy được ánh mặt kia và nhìn lại, liền phát hiện ra đó là một cung nữ đứng sau các viên quan của Tông Pháp Ty.

Hiểu được cung nữ này chính là người có nhiệm vụ tuyển sinh và dẫn đường cho các thí sinh, nét mặt của các Sư trưởng liền trở nên lạnh lẽo. Mặc dù hai mắt của mọi người đều đang vô cùng đau đớn nhưng không ai dám để rơi bất cứ một giọt nước mắt nào.

Bọn họ rất sợ người cung nữ này cảm thấy mình vì chuyện Tiết Vong Hư qua đời mà bi ai rơi lệ.

Có lẽ nếu biểu hiện sự cảm thông rõ ràng thì kết quả sau đó tại Mân Sơn Kiếm Hội sẽ vô cùng bất lợi.

Đến thời gian bắt đầu của Mân Sơn Kiếm Hội còn có thể dịch chuyển đến sớm hơn như vậy thì thay đổi được các hạng mục tỷ thí bên trong Kiếm Hội cũng đâu có gì là lạ?

Huống chi các hạng mục tỷ thí hàng năm của Mân Sơn Kiếm Hội vẫn luôn khác biệt, muốn vài tên tu hành giả trong Mân Sơn Kiếm Tông điều chỉnh một hai hạng mục còn đơn giản hơn nhiều so với dời ngày tổ chức Mân Sơn Kiếm Hội.

Viên quan mặc đồ đen lúc trước đã lên tiếng mắng Chu Vong Niên chậm rãi đi đến phía sau Trương Nghi và Thẩm Dịch.

Lúc này Tiết Vong Hư đã qua đời, nếu dựa theo lẽ thường thì không thể nào để di thể của Tiết Vong Hư nằm lại ở giữa sân, chẳng qua hắn rất đồng tình với cảnh ngộ của đám người Đinh Ninh và Thẩm Dịch, cho rằng nàng cung nữ kia xử lý chuyện này quả là có phần quá đáng cho nên giờ đây hắn lại cực kỳ quan tâm đến tâm tình của đám người Trương Nghi.

Nhưng hắn không ngờ rằng ngay khi vừa dừng chân lại, còn chưa mở miệng ra thì Trương Nghi đang đứng phía trước đã quay lại khom người thi lễ một cái thật sâu với hắn.

“ Mời đại nhân chăm sóc di thể của Động chủ cho ổn thỏa, chờ sau khi Mân Sơn Kiếm Hội kết thúc chúng ta sẽ đem di thể của Động chủ về Bạch Dương động an táng.”

Viên quan mặc đồ đen này nhíu mày, không biết nên nói điều gì, nhưng khi Trương Nghi vừa thẳng người lên thì có người đã hỏi:

"Sư huynh, tại sao?"

Thẩm Dịch không thể hiểu được vì sao Trương Nghi lại hành

động như thế, hắn khiếp sợ và bi thương nhìn Trương Nghi, kêu lên thành tiếng.

Trương Nghi lau nước mắt.

Thực ra hắn đang không ngừng rơi lệ.

Động tác gạt lệ này làm cho hắn trông vô cùng nữ tính, thế nhưng khuôn mặt đầy vệt nước mắt đó lại lóe lên một vẻ kiên nghị không thể nói nên lời.

“Động chủ còn nằm nơi đây, tất cả chúng ta đều không thể suy nghĩ được gì. Chúng ta cần phải cân nhắc thật tốt xem tiếp theo phải làm gì.”

Hắn nhìn Thẩm Dịch trả lời.

Hô hấp của viên quan trung niên hơi ngừng lại, hắn nhìn Đinh Ninh vẫn ngồi một bên, hai mắt nhắm chặt tựa như hoàn toàn cắt đứt mọi liên hệ với thế giới bên ngoài, sau đó lại nhìn Trương Nghi, trong lòng vô cùng tôn kính Tiết Vong Hư.

“Đây cũng là lý do vì sao ngươi có thể bình thản ra đi như thế.”

“Bất luận là ai có được đệ tử như vậy cũng đều đáng được kiêu ngạo.”

Viên quan áo đen này không hề gọi những người còn lại qua trợ giúp, chỉ tự mình đỡ lấy Tiết Vong Hư, tựa như đang dìu bạn bè đi tản bộ, chậm rãi đi về phía sau. Cùng lúc đó, hắn hơi quay đầu lại, nhẹ nhàng thành khẩn nói như vậy.

"Sư huynh, chúng ta phải cân nhắc cái gì?"

Thẩm Dịch trước giờ vẫn cố nén để không rơi lệ. Tại Quan Trung rơi lệ trước mặt địch nhân được cho là biểu hiện hèn yếu,

vô cùng mất mặt, vậy mà đến giờ khắc này nước mắt của hắn đã không kìm được mà chảy ra.

Tuy hắn đã chính thức trở thành đệ tử của Bạch Dương Động nhưng thực ra hắn chưa từng ở tại Bạch Dương Động để tu hành, ngay cả động Kinh Sử của Bạch Dương Động cũng chưa tiến vào, trước giờ luôn một mực theo hầu bên người Tiết Vong Hư.

Cho nên trên thực tế hắn chính là đệ tử chân truyền cuối cùng của Tiết Vong Hư, Tiết Vong Hư chính là lão sư của hắn.

Giờ đây trong đầu hắn chỉ nghĩ rằng, Đinh Ninh đến giờ còn chưa mở mắt ra để nhìn lão sư lần cuối thì sao có thể để cho người khác mang lão sư đi?

Hắn không thể nào nghĩ đến chuyện gì khác.

“Giành vòng nguyệt quế để cúng tế linh hồn lão sư trên trời.”

Trương Nghi nghiêng đầu, không ngừng rơi nước mắt nhìn Đinh Ninh ở bên cạnh, nói: “ Đây là chuyện mà Tiểu Sư Đệ cần làm.”

Hắn lại một lần nữa xưng hô sai.

Nhưng ai cũng biết Tiểu Sư Đệ mà hắn nói là Đinh Ninh.

Thẩm Dịch hơi hoảng hốt, mơ hồ có chút tỉnh lại từ trong bi thương, nếu như không thể giúp Đinh Ninh chuyện gì, nếu như Đinh Ninh không thể nào thắng được Mân Sơn Kiếm Hội thì tất cả những chuyện hiện tại Đinh Ninh đang làm sẽ đều trở nên vô nghĩa.

“Đinh Ninh không có lòng dạ đàn bà giống như ngươi.”

Đúng lúc đó, thanh âm lạnh như băng của Tạ Trường Thắng vang lên.

Thẩm Dịch không khỏi nhìn vào Tạ Trường Thắng.

Tạ Trường Thắng nhìn hắn và Trương Nghi, cười lạnh rồi nói tiếp: " Quý nhân ở trong cung không muốn cho hắn thắng, nếu hắn thắng được chính là mạnh mẽ đánh thắng vào mặt của quý nhân kia… Cho nên Đinh Ninh không phải muốn cúng tế Động chủ có linh thiêng ở trên trời, mà là muốn thay động chủ đánh mạnh vào mặt mũi của quý nhân ở trong cung. Các ngươi hẳn là cũng hiểu Bạch Dương Động bị sát nhập vào Thanh Đằng Kiếm Viện là bởi ý tứ của ai, nếu như đệ tử của Bạch Dương Động cuối cùng lại có khả năng thắng được trong Mân Sơn Kiếm Hội, người tu hành trong thiên hạ sẽ thấy thế nào?"

Tạ Trường Thắng vừa nói xong, ngay cả Nam Cung Thải Thục cùng Từ Hạc Sơn cũng đều vã mồ hôi lạnh trên lưng.

"Một nơi tu hành bị quý nhân trong cung hủy bỏ tại sao lại có thể thắng được bên trong Mân Sơn Kiếm Hội có hào quang vạn trượng? Điều này không phải sẽ chỉ rõ ra rằng nơi tu hành đó cực kỳ ưu tú, căn bản không nên bị phế trừ sao?"

Tạ Trường Thắng nhìn xung quanh cười lạnh, lộ ra vẻ vô cùng cô đơn. Hắn nói chậm lại: " Ta không biết các ngươi nghĩ thế nào nhưng ta đã quyết sẽ làm một việc tại Mân Sơn Kiếm Hội này, đó chính là giúp Đinh Ninh chiến thắng."

Bàn tay của Nam Cung Thải Thục không tự chủ được mà run lên.

Tạ Trường Thắng tỉ mỉ nói ra suy nghĩ của mình làm trong lòng nàng sợ hãi khôn cùng.

Thế nhưng nàng vẫn gật đầu một cái, nói: "Ta cũng thế."

Thẩm Dịch theo bản năng quay đầu nhìn về phía Trương Nghi.

Không phải hắn sợ, mà là theo thói quen thường ngày hắn

muốn nghe ý kiến của Đại Sư huynh.

Trương Nghi nhìn Tạ Trường Thắng nói: “ Ta không thể nào đại diện cho ý kiến của các ngươi nhưng trong ba sư huynh đệ Bạch Dương Động chúng ta thì người có hy vọng thắng nhiều nhất tất nhiên là Đinh Ninh, Mân Sơn Kiếm Hội cường giả như mây, ta và Thẩm Dịch vốn không có bao nhiêu cơ hội thắng.”

Bộ dạng của hắn vẫn lề mề như trước, cách nói chuyện vẫn uyển chuyển nhưng tất cả mọi người đều hiểu ý của hắn.

“Việc đầu tiên là kế tiếp sẽ tỷ thí cái gì?”

Đúng lúc này, thanh âm của Hà Triêu Tịch liền vang lên.

Ngày thường hắn đến đi luôn vội vàng, bận bịu tu hành không có bao nhiêu thời gian để cùng người ta nói chuyện nên từ lúc nhìn thấy đám người Tiết Vong Hư và Đinh Ninh hắn vẫn luôn trầm mặc, đến giờ mới mở miệng nói ra một câu này đã khiến cho Tạ Trường Thắng chợt thấy phiền não.

"Chúng ta làm sao biết được tiếp theo sẽ tỷ thí cái gì!"

“Chỉ có tên nhân tài được Đinh Ninh cứu mạng ở phía trên kia mới biết được tiếp theo sẽ tỷ thí cái gì.”

Hắn buồn bực và tức giận ngẩng đầu lên nhìn Tế Thiên Đài ở cuối tầm mắt, nói hai câu này rồi nhổ mấy ngụm nước miếng.

“Chuyện đó và Phù Tô không có quan hệ gì, hắn căn bản không thể quyết định bất cứ việc gì ở đây.”

Tạ Nhu thấp giọng khiển trách, trong đôi mắt đẹp cũng hiện ra vẻ nôn nóng và phẫn nộ khó mà áp chế.

Bất kể bàn bạc thương lượng thế nào, bất kể những người xung quanh Đinh Ninh dự định vào thời khắc thích hợp sẽ không

màng bản thân để giúp hắn, nhưng thứ cuối cùng sẽ quyết định tất cả chính là quy tắc tỷ thí.

Mà cái quy tắc tỷ thí này lại không phải do mấy người bọn họ quyết định

Lúc này, bọn họ giống như một bầy kiến nhỏ đang bò trên chảo nóng.

***

Hơn một nghìn nam nữ trẻ tuổi đang đứng trên sơn đạo trước ngọn Ma Thiên của Mân Sơn Kiếm Tông, gió núi thổi tay áo bay lất phất, ánh sáng chói mắt mạ vàng thân thể họ.

Âm thanh lễ nhạc vẫn còn tiếp tục được tấu lên, nhưng từ sâu trong Mân Sơn bỗng có một tiếng động mạnh vang lên lanh lảnh, tựa như có một người đang đứng rất xa đột nhiên búng vào mũi kiếm.

Tất cả đoàn người xôn xao lên.

Phía trên sơn đạo đang không có bóng người đột nhiên xuất hiện một chùm ánh sáng vặn vẹo như gợn nước, một Kiếm Sư mặc áo xanh bỗng hiện ra từ hư không, xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Áo xanh trên người Kiếm Sư này dù chỉ có một màu nhưng lại là một màu xanh ngọc thuần khiết, dù trong toàn bộ Trường Lăng hay bất cứ nơi nào khác cũng không hề nhìn thấy. Khuôn mặt của hắn đoan trang, nói năng thận trọng, nhìn không ra được là bao nhiêu tuổi, trên người toát ra một cảm giác sắc sảo và uy nghiêm khó tả.

Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn là kiếm địa mạnh nhất thiên hạ, bất kỳ một Sư trưởng nào ra ngoài đều trở thành nhân vật gây kinh sợ một phương, nhưng lúc này đa số ánh mắt

của các thí sinh lại không ngừng nhìn chăm chăm vào người của Kiếm Sư áo xanh kia.

Bởi vì sau khi Kiếm Sư áo xanh này xuất hiên, màn ánh sáng kỳ dị trên sơn đạo liền như thủy triều chậm rãi thoái lui, cuối cùng chẳng còn lại thứ gì. Trên sơn đạo thẳng tắp dẫn lên tận đỉnh của ngọn núi xanh bỗng đột nhiên xuất hiện một cái cửa.

Một Đại môn bằng thanh ngọc đang đóng chặt.

Gã Kiếm Sư mặc áo xanh đang đứng ở một bên của Đại môn bằng thanh ngọc, mà sau đại môn đó sơn đạo bỗng như bị ai đó xóa đi, đột nhiên biến mất.

Thật giống với một bức tranh ban đầu liền một khối, sau đó lại đột ngột xuất hiện một chỗ trống trơn, nhưng những hình ảnh khác thì vẫn còn ở đó.

"Kiếm hội đã bắt đầu, xin mời vào cửa."

Gã Kiếm Sư áo xanh này bình thản nhìn tất cả mọi người bên dưới, đơn giản nói.

Q3 - Chương 71: Ý định của Đinh Ninh

Đại môn bằng thanh ngọc rất lớn, lớn tựa như một cái cổng thành.

Kiếm sư áo xanh đứng nghiêm bên cạnh cửa, dù hắn chỉ xuôi tay đứng lặng thinh nhưng phong thái tự nhiên dã vượt qua tất cả các sư trưởng dẫn thí sinh tới đây. Hắn yên lặng mời mọi người qua cửa nhưng cái Đại môn này hiện giờ vẫn còn đang đóng chặt, trong lòng tất cả các thí sinh trên sơn đạo đều tự biết cái Đại Môn bằng ngọc này không thể dễ dàng đi qua.

Tất cả các thí sinh đều muốn được gợi ý thêm một chút, nhưng vẻ mặt của kiếm sư áo xanh vẫn phẳng lì như ngọc, hiển nhiên không định nói thêm gì nữa.

Hắn đứng yên ở đó, trầm mặc như một bức tượng.

“Lẽ nào đi qua Đại môn này chính là khảo hạch đầu tiên?”

Tạ Trường Thắng híp mắt nhìn cái Đại môn thanh ngọc to như cửa thành, nhỏ giọng hỏi đám người Trương Nghi bên cạnh: “ Là muốn kiểm tra cảm giác hay là lĩnh ngộ? Chỗ trống phía sau Đại môn kia là để làm gì?”

Trương Nghi lắc đầu đáp: “ Bất kể là kiểm tra điều gì thì chỉ sợ cũng phải lại gần một chút thì mới có thể đoán được.”

"Vậy đến lúc nào thì đánh thức hắn?"

Tạ Trường Thắng xoay người nhìn về phía Đinh Ninh.

Kiếm hội đã bắt đầu, cũng không thể để cho Đinh Ninh cứ mãi nhắm mắt tiếp tục tu hành.

Nhưng không cần phải đánh thức, khi hắn vừa xoay người nhìn về phía Đinh Ninh thì đã thấy Đinh Ninh đang nhìn lại hắn.

Đinh Ninh đã tỉnh lại.

Ngay khi Đại môn thanh ngọc kia xuất hiện, Đinh Ninh liền tỉnh lại.

Hắn không hề hỏi ai về chuyện của Tiết Vong Hư, chỉ bình tĩnh ngẩng đầu nhìn vào Đại môn kia.

Chỉ trong tích tắc khi ánh mắt chạm nhau, sự buồn bực của Tạ Trường Thắng chợt biến mất, thay vào đó là một cảm giác cực kỳ không thoải mái.

Lúc này vẻ mặt của Đinh Ninh vẫn bình thản yên lặng như phần lớn thời gian khác nhưng sâu trong tròng mắt của hắn lại lấp lánh ngũ sắc yêu dị, giống như từ đáy mắt đã bốc cháy lên một ngọn lửa năm màu.

Mấu chốt là ở chỗ hắn có thể khẳng định Đinh Ninh có sát ý và lửa giận nhưng căn bản lại không thể nhìn ra.

Hoặc có thể nói cả người Đinh Ninh lúc này đang tĩnh lặng, lạnh băng như mũi kiếm, dù không tỏa ra bất cứ hỏa khí gì nhưng nếu tùy tiện động vào hắn sẽ khiến người ta chảy máu.

"Chúng ta vào thôi."

Đinh Ninh nói, bắt đầu cất bước di chuyển.

Tạ Trường Thắng liền nhướng mày.

Trạng thái của Đinh Ninh khiến cho hắn tuy có chút sợ hãi nhưng lại không kiềm được mà cảm thấy hưng phấn.

Trực giác của hắn cho biết Mân Sơn Kiếm Hội năm nay sẽ xảy ra những chuyện không giống với bình thường.

***

Bất kể Đại môn bằng thanh ngọc đại diện cho sự bắt đầu của Mân Sơn Kiếm Hội này huyền diệu đến cỡ nào thì khi đến gần tất nhiên vẫn có thể hiểu rõ hơn một chút.

Khi Đinh Ninh bắt đầu bước đi, hơn một nghìn thí sinh đứng đằng trước hắn cũng đã bắt đầu di chuyển. Thí sinh đứng ở đầu sơn đạo gần với Đại môn thanh ngọc nhất chỉ có thể cảm nhận được khí tức hùng vĩ và trầm trọng của nó, trên mặt ngọc trơn như đổ mỡ cũng không có bất kỳ dấu vết hay Phù văn nào, có muốn đưa tay ra đẩy cửa cũng không biết phải đẩy ở đâu.

Bởi vì không hề cảm giác có sự nguy hiểm hay sát cơ khủng bố nào tồn tại nên những thí sinh này vô thức ngày càng lại gần, cho đến khi chỉ còn cách đại môn vài bước, cả người chìm trong ánh sáng màu xanh mờ nhạt tỏa ra từ thanh ngọc.

Hơn một nghìn thí sinh tụ tập thành tầng thành lớp phía trước Đại môn, chen chúc sát nhau, dần dần tạo thành một vòng vây không thể chen qua.

Khi đám người Đinh Ninh đi vào vòng vây, mọi người trong đó liền xôn xao, rất nhiều người nghĩ đến chuyện lúc trước mà không tự chủ đứng tránh ra một chút, nhường cho Đinh Ninh đi qua.

Nhưng không phải là toàn bộ.

Một thí sinh cảm thấy được sự đè ép từ phía sau, lại đang đứng đối diện với Đại môn phát ra khí tức hùng vĩ, trầm trọng nên không có chỗ mà xoay trở, hắn liền tức giận quay người quát về phía sau: “ Chen chúc cái gì mà chen chúc, nếu muốn đến trước sao không cố gắng đi sớm đi, giờ cứ lấn tới lấn lui cản trở người ta

tham ngộ là sao?”

Thanh âm của tên thí sinh này cũng không lớn, nhưng vào lúc xung quanh đang yên tĩnh không một tiếng động này tiếng quát của hắn liền trở nên chói tai.

Hơn nữa trên người hắn đang mặc trang phục Bạch Đế Sái Ngân Tinh, khi vừa xoay người lại những ngôi sao bạc trên tấm áo trắng của hắn đều lấp ánh như hóa thành ánh kiếm bay lượn.

Đây chính là đồng phục của Dưỡng Tinh Kiếm viện.

Năm nay Dưỡng Tinh Kiếm viện chí có đúng một thí sinh là Thiệu Dương Minh, đứng ở vị trí thứ hai mươi lăm trên Tài Tuấn Sách.

Cho nên tên thí sinh này tất nhiên chính là Thiệu Dương Minh, lời nói của một người như hắn hiển nhiên là vô cùng có trọng lượng.

Mười mấy tên thí sinh đứng phía sau Thiệu Dương Minh cũng nhìn xuống dưới, ánh mắt không vui.

Đoàn người liền tách ra.

Ánh mắt của Thiệu Dương Minh rơi vào vào người Đinh Ninh.

Đinh Ninh ở phía trước Thiệu Dương Minh, chỉ còn cách hắn vài chục bước. Sau khi Thiệu Dương Minh đã lên tiếng, Đinh Ninh liền gật đầu với hắn, bình tĩnh nói: “ Vô ý tứ rồi, xin nhường một chút, ta muốn qua cửa.”

Thiệu Dương Minh nghe vậy liền giận dữ nói: "Thứ tự trước sau như vậy, vì sao ta lại phải nhường?”

Rất nhiều người xung quanh cũng không thể lý giải được sự bình thản lạnh lùng hiện tại của Đinh Ninh, mặc dù họ cảm thấy

tình trạng của Đinh Ninh quả là khiến người ta đau lòng, nhưng Mân Sơn Kiếm Hội này chỉ sợ chính là chuyện quan trọng nhất trong cuộc đời của bọn họ, sao lại có thể chỉ vì lão sư của ngươi vừa chết mà ta liền cảm thấy muốn nhường ngươi được?

Nhưng Đinh Ninh vẫn bình thản như cũ.

Hắn nhìn Thiệu Dương Minh nói: " Bởi vì ta muốn đi qua cửa từ chỗ của ngươi."

Cả con đường liền trở nên tĩnh lặng.

Vẻ mặt của Thiệu Dương Minh liền biến đổi trong phút chốc, mắt hắn trợn lên, trợn to đến cực điểm.

Ngay cả đám người Tạ Trường Thắng đứng phía sau Đinh Ninh trong mắt cũng tràn ngập sự nghi ngờ.

Lúc này tất cả mọi người mới ngộ ra, Đinh Ninh ngay từ phút đầu tiên đã nói " Ta muốn vào cửa" chứ không phải là muốn lại gần quan sát.

Lẽ nào chỉ trong quá trình đi từ đằng xa tới đây hắn đã có thể hiểu được sự huyền diệu của Đại môn này?

"Ta không muốn lãng phí thời gian."

Trong ánh mắt khiếp sợ của tất cả mọi người, Đinh Ninh liền nói tiếp.

Sau đó hắn tiếp tục đi về phía trước.

Không có ai ngăn cản hắn nữa,

Ngay cả kẻ trước đó có thái độ kịch liệt nhất là Thiệu Dương Minh cũng vô thức xoay người lại, cùng với những người xung quanh nhường ra một con đường.

Đinh Ninh đi thẳng qua đám người bọn họ, tiến về phía Kiếm Sư mặc áo xanh đang đứng cạnh Đại môn bằng thanh ngọc kia.

Trong ánh mắt đạm bạc của Kiếm Sư áo xanh bỗng xuất hiện một tia sáng rực rỡ khác thường.

“Kính mong Tiên sinh cho ta qua cửa."

Đinh Ninh đi tới trước người hắn, nghiêm túc kính cẩn khom người thi lễ thật sâu.

Kiếm Sư áo xanh hơi cúi người đáp lễ, đồng ý.

Đại môn nặng nề chậm rãi tách mở, tỏa ra một chùm hào quang, đằng sau nó tựa như có một thế giới mới tràn đầy ánh sáng.

Chỉ như vậy sao?

Phần lớn các thí sinh đứng nhìn đều kinh ngạc đến khó tả. Đinh Ninh chẳng hề làm gì, chỉ nghiêm túc thi lễ rồi hỏi xin qua cửa, sau đó gã Kiếm Sư áo xanh kia liền mở cửa ra cho hắn vào.

Đây là cách để đi qua Đại môn bằng thanh ngọc sao?

Đinh Ninh không hề dừng lại, hắn gật đầu cám ơn Kiếm Sư áo xanh một cái rồi tiếp tục đi vào giữa luồng sáng của đại môn, biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

“Chuyện này là sao?”

Tạ Trường Thắng cũng ngây người ra, tại Mân Sơn Kiếm Hội được cả thiên hạ nhìn vào này sao lại có cái cách tiến vào Đại môn như vậy chứ?

“Tôn sư trọng đạo… Hiểu biết lễ nghi… Đại môn này chính là đạo lý đó. Mân Sơn Kiếm Tông ngay từ đầu đã muốn thức tỉnh thí sinh, mặc kệ ngươi có tu vi gì, mặc kệ thân phận tương lai của ngươi ra sao cũng đều phải nhớ tôn sư, biết lễ.

“Nhưng Đinh Ninh sư đệ rất giỏi ở chỗ, hắn trong lúc đi tới đây hắn đã nhìn ra khí tức của Đại môn này gắn liền với người Sư trưởng của Mân Sơn Kiếm Tông nên chỉ có Sư trưởng đó mới có thể mở được đại môn. Hắn cảm giác được điều đó nên mới có thể hiểu được ý tứ của Đại môn thanh ngọc này, mới có thể trở thành người đầu tiên qua cửa.”

Một giọng nói nhẹ nhàng truyền vào tai của đám người Tạ Trường Thắng.

Hô hấp của Tạ Trường Thắng hơi ngừng lại, hắn quay đầu.

Hắn nhận ra người vừa nói chính là Trương Nghi với những vệt nước mắt còn chưa khô.

Ngay khi hắn quay đầu lại, Trương Nghi cũng đã lướt qua người hắn đi về phía gã Kiếm Sư màu xanh kia.

"Kính Mong Tiên sinh cho phép ta qua cửa."

Giống hệt với Đinh Ninh, Trương Nghi cũng nghiêm túc thi lễ với Kiếm Sư mặc áo xanh.

Tiếp đó Kiếm Sư liền đáp lễ và đồng ý.

Đại môn thanh ngọc lại sáng ngời.

Trương Nghi theo sát Đinh Ninh, là người thứ hai biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

"Đại Sư huynh."

Thẩm Dịch hít sâu một hơi, bước nhanh về phía trước.

Hắn hiểu rõ Trương Nghi vô cùng, hắn biết Trương Nghi ngày thường quả thật có chút không quyết đoán, hơn nữa Trương Nghi cũng không thích gây huyên náo, cho nên hắn hiểu ra lúc này Trương Nghi muốn qua cửa thứ hai chỉ vì muốn theo sát Đinh

Ninh.

Bóng dáng của Thẩm Dịch cũng nhanh chóng biến mất bên trong ánh sáng của Đại môn.

***

"Rất giỏi."

Nhìn thấy sự việc như vậy, viên quan trung niên mặc đồ đen kia liền phát ra một tiếng cảm khái tự đáy lòng.

Rất nhiều Sư trưởng dẫn thí sinh đến đây cũng cảm khái như vậy.

Bọn họ hoặc nói ra miệng, hoặc chỉ thầm nhủ trong lòng, một nửa là dành cho những người trẻ tuổi kia, một nửa còn lại là để tiễn đưa Tiết Vong Hư.

Cung nữ họ Dung đứng ở cách Đại Môn màu thanh ngọc này cũng không xa.

Lúc này khi các thí sinh còn lại còn chưa kịp phản ứng, Đinh Ninh và những người xung quanh hắn đều đã lần lượt biến mất khỏi tầm mắt của nàng, đi vào luồng ánh sáng bên trong Đại môn.

"Muốn tranh giành vị trí đệ nhất sao?"

Lúc này nàng lại phảng phất biến thành người hiểu rõ Đinh Ninh nhất, liền chậm rãi lầm bầm.

Khuôn mặt nàng tỏa ra ánh sáng lộng lẫy như gốm sứ, càng nhìn càng thấy giống như khuôn mặt của một bức tượng phật chứ không còn giống con người.

Nàng không cho Đinh Ninh giành được thắng lợi trong Mân Sơn Kiếm Hội.

Nhưng Đinh Ninh lại không chỉ muốn thắng lợi.

Hắn muốn giành vòng nguyệt quế, hắn muốn được đứng đầu!

Hơn nữa hiện giờ Đinh Ninh ra vẻ ta đây khiến cho nàng mơ hồ cảm thấy, Đinh Ninh muốn qua mỗi giai đoạn, mỗi cuộc tỷ thí tại Mân Sơn Kiếm Hội đều là người đầu tiên qua ải, muốn trở thành người luôn luôn đứng đầu!

Q3 - Chương 72: Hóa ra là vậy

Trên Tế Thiên Đài có không ít quan viên đang bận bịu thu dọn lễ khí.

Hoàng Chân Vệ đứng ở một góc đài, chăm chú nhìn Đại môn bằng thanh ngọc kia.

Thân là Ty thủ của Tông Pháp Ty, ngày hôm nay tất nhiên hắn mặc trang phục lộng lẫy đi dự hội, nhưng so với lúc tham gia Lộc Sơn Hội Minh thì trông hắn mệt mỏi vô cùng, thậm chí còn có một cảm giác yếu ớt khó tả.

“Ngươi thấy thế nào về hành động này của Đinh Ninh?”

Một thanh âm nữ lạnh lẽo vang lên từ phía sau lưng hắn.

Hoàng Chân Vệ hơi ngạc nhiên quay đầu lại, trong nháy mắt liền nhìn rõ khuôn mặt đối phương, trong lòng lại càng thêm kinh ngạc.

Hắn nhìn Phan Nhược Diệp đang mặc cung trang màu tím nhạt, trực tiếp nói ra sự ngạc nhiên trong lòng: “ Nghe nói Phan Cung chỉ tính tình thanh nhã trời sinh, mọi sự tình ngày thường đều không quan tâm đến, sao hôm nay lại cố ý nhắc tới Đinh Ninh này.”

“Nếu thật sự là chẳng quan tâm đến chuyện gì thì cần gì phải đi Lộc Sơn chứ.”

Nguyên khí đã tích cóp trong mười năm bị tiêu xài hết sạch khiến cho Phan Nhược Diệp cũng lộ ra vẻ yếu ớt và mệt mỏi giống như Hoàng Chân Vệ, vẻ mặt bà vẫn không hề đổi sắc, khẽ nói tiếp:

“ Dù sao cũng có chút duyên phận, Hoàng ty thủ lại là người cơ trí nhất tại Trường Lăng, ta muốn lắng nghe chút ý kiến của ngươi cũng là chuyện rất bình thường.”

"Tại hạ đâu dám."

Hoàng Chân Vệ chắp tay hành lễ, khẽ thở dài một tiếng rồi nói: “ Rất giỏi và rất đáng gờm, nhưng hắn làm như vậy như là muốn tử chiến đến cùng, không có bao nhiêu đường sống… Tiếp theo nếu muốn vượt lên trước tất nhiên sẽ cần hao tổn rất lớn, đến phần sau kiếm hội khi các thí sinh tranh đấu với nhau, tất nhiên hắn sẽ phải chịu thiệt.”

Phan Nhược Diệp trầm mặc trong chốc lát rồi hỏi: “ Ý của ngươi là hắn không có nhiều khả năng có thể giành được thắng lợi cuối cùng?”

Hoàng Chân Vệ gật đầu.

Bản thân đã không có ưu thế, lại còn tự khoác cho mình một thứ gông xiềng… Hắn nghĩ dù là Lão sư của hắn phán đoán chuyện này cũng sẽ cho là Đinh Ninh không có nhiều khả năng thắng lợi, trừ phi có kỳ tích xuất hiện.

Thế nhưng kỳ tích đâu có nhiều như vậy.

Trong mắt của cung nữ họ Dung, trên đời này căn bản không hề có kỳ tích.

***

Trương Nghi đi xuyên qua tia sáng của Đại môn bằng thanh ngọc.

Sau đó hắn liền ngây người.

Sau tia sáng của đại môn không hề có thế giới nào mới lạ, chỉ

có sơn đạo lát ngọc vẫn như cũ chạy thẳng tắp về phía trên đỉnh núi.

Chẳng qua thoạt nhìn đã thấy có sự khác biệt.

Sơn đạo bằng thanh ngọc dẫn lên ngọn núi không hề bằng phẳng như nhìn từ phía ngoài, thực ra nó dốc đứng dị thường.

Cái sơn đạo này giống như được khảm trên một vách đá dựng thẳng đứng.

Dọc theo sơn đạo ngọc có thung lũng, có khe núi, cũng có đền đài cung điện.

Lúc này ở cuối tầm mắt của hắn là một đại điện màu đồng xanh, mà giữa hắn và tòa đại điện đó có ba cột Huyền Thiết trụ đen thui đang yên tĩnh bay lơ lửng.

Nói là Huyền Thiết trụ chỉ vì đó là ấn tượng đầu tiên khi mới đảo mắt qua.

Trong nháy mắt sau đó, hắn liền thấy rõ thực ra đó là ba cái Kiếm Thai (*)

(*) Kiếm Thai: Phôi của kiếm.

Ba cái Kiếm Thai còn chưa được hoàn thành triệt để, nhưng dưới sự rèn giũa vô tình hay hữu ý của thợ rèn đã hơi có hình của một thanh kiếm.

Đinh Ninh đang yên lặng đứng dưới cái Kiếm Thai thứ nhất.

Kiếm Thai rất lớn, còn cao hơn, to hơn người hắn một chút.

Trương Nghi qua cửa thứ hai chính là để theo sát tên “Tiểu sư đệ” này của mình, vì thế hắn tỉnh lại trong chớp mắt, hơi nhún chân đi đến sát phía sau của Đinh Ninh.

Kiếm Thai màu đen được một loại lực lượng thần bí nâng đỡ, trôi nổi ngay trước mặt hắn.

Mặt ngoài của Kiếm Thai vô cùng thô sơ, không hề có hoa văn gì đặc biệt, chỉ có vết búa rèn đập mặt sắt thành lồi lõm không đều, những vết này cùng nhô lên trên thân kiếm, uốn éo trong mắt của Trương Nghi, vừa vặn che khuất toàn bộ sơn đạo.

Hô hấp của Trương Nghi không tự chủ được mà ngưng lại.

Hắn cảm thấy có một loại Nguyên Khí cổ quái nào đó đang lưu động nhưng lại không thể xác định được là cái gì.

Nhưng hắn có thể khẳng định luồng Nguyên Khí cổ quái lưu động kia đang cầm giữ hắn phía trước sơn đạo này, nếu như hắn không thể lĩnh ngộ ra thì sẽ không sao đi qua được cây Kiếm Thai.

“Cây Kiếm Thai này là kiểm tra cảm ngộ, không cần phải suy nghĩ điều gì khác, chỉ cần nắm chắc được hướng chảy của một luồng Kiếm khí ở trong này là được.”

Đúng lúc này, thanh âm nhẹ nhàng của Đinh Ninh liền vang lên.

Sau khi hơi xoay người lại về phía Trương Nghi để nói câu này, hắn liền nhắm đôi mắt lạimột lần nữa.

Trương Nghi lại một lần nữa ngây người.

Hắn cảm giác được ngũ khí trong cơ thể của Đinh Ninh cũng đang lưu động có quy luật, cho nên lúc này không phải Đinh Ninh đang nhắm mắt tĩnh tâm để cảm ngộ, mà là hắn một lần nữa nhập định tu hành, bổ sung Chân Nguyên.

Nếu nói đây là kiểm tra cảm ngộ, sao hắn lại chỉ bổ sung Chân Nguyên? Nếu không cảm ngộ, vậy thông qua bằng cách nào?

***

Chặng thứ nhất Đại môn thanh ngọc thực ra cũng không hề khó, chỉ cần có một người hiểu ra và làm mẫu thì sau đó tất cả mọi người đều có thể bắt chước để thông qua.

Cho nên sau chặng Đại môn, Mân Sơn Kiếm Tông cũng chưa loại bỏ bất cứ thí sinh nào, chẳng qua là đúng như Trương Nghi nói, qua màn đó bất luận kẻ nào trong tương lai có thể đi vào trong Mân Sơn Kiếm Tông học tập đều phải nhớ kỹ việc tôn sư trọng đạo, hiểu biết lễ nghi.

Chẳng qua chính mình không thể tự ngộ ra phương pháp qua cửa, chỉ nhìn người khác làm mẫu để đi qua nên rất nhiều thí sinh tự nhiên đều cảm thấy khó chịu trong lòng, đặc biết là một vài nhân tài ưu tú có tâm cao khí ngạo, song bọn hắn lại càng vội vã muốn đuổi theo sát phía sau.

Bản thân việc hơn nghìn thí sinh đều đi qua thi lễ một cái tất nhiên tốn rất nhiều thời gian, thêm vào đó có vài người ở hàng đầu nhưng lại không đến thi lễ đầu tiên nên thời gian lại bị kéo dài thêm không ít.

Song khi phần lớn mọi người đều tiến vào đại môn màu xanh ngọc, trước Kiếm Thai đâu đâu cũng có người, động nghịt như ở ngoài khi trước, vậy mà vẫn chưa có bất kỳ ai có thể đi qua được Kiếm Thai.

Dưới bóng của Kiếm Thai có một thiếu niên mặc áo bào màu đỏ thẫm, nét mặt có chút tái nhợt đang xoay người lại, có chút thất thần nhìn Đinh Ninh ở cách đó không xa.

Hắn là Giản Đạo Mai, đệ tử của Trọng Hoa Kiếm viện, đứng ở vị trí thứ hai mươi trên Tài Tuấn Sách, tuy vậy sau một lúc lâu tìm hiểu tâm thần của hắn đã bị tổn hao quá nhiều, quần áo ướt đẫm mồ hôi.

Vị trí của hắn trên Tài Tuấn Sách cao như vậy, mà cho đến lúc này hắn cũng chỉ có thể cảm nhận được một đạo Nguyên Khí đang chảy khắp Kiếm Thai, nhưng luồng Nguyên Khí cực nhanh này cùng với bản thân Kiếm Thai liên hệ thế nào đến cách đi qua nơi này thì hắn đã suy nghĩ cẩn thận mà vẫn chưa tìm ra.

Hắn lại càng thấy khó hiểu rằng vì sao đến lúc này Đinh Ninh vẫn còn nhắm mắt tu hành bổ sung Chân nguyên?

Đến cùng thì khi nào Đinh Ninh mới bắt đầu tìm hiểu chuôi Kiếm Thai màu đen này?

Lông mày của một thiếu niên mặc áo bào trắng tính vốn đang nhíu chặt giờ lại chợt giãn ra.

Tuổi của hắn nhìn xấp xỉ với Trương Nghi, thân thể đã hoàn toàn nảy nở nên nhìn vô cùng cao lớn.

Khuôn mặt của hắn tuấn tú, mái tóc dài đen được cuốn lên bằng một cái vòng ngọc trắng, nhìn vô cùng gọn ghẽ.

Hắn nằm trong nhóm người tiến vào ở giữa, thế nhưng lúc này hắn đã cảm giác được rõ ràng đạo Nguyên khí trên Kiếm Thai màu đen kia, cũng đã phát hiện ra phương pháp đi qua Kiếm Thai này, nên hắn quyết định hành động.

Nhưng đúng lúc đó, hai con ngươi của Giản Đạo Mai liền kịch liệt co lại.

Trong sân vang lên những tiếng kinh hô bị kiềm chế.

Hai mắt của Đinh Ninh đã mở ra.

Không hề có bất kỳ động tác dư thừa nào, Đinh Ninh bắt đầu cất bước di chuyển, đi về phía Kiếm Thai màu đen đang lơ lửng trước mặt hắn.

Khi phần lớn mọi người còn chưa kịp phỏng đoán xem hắn muốn làm gì thì Đinh Ninh đã xuất kiếm.

Hắn yên lặng rút Mạt Hoa Tàn Kiếm bên hông ra rồi xuất ra một kiếm đơn giản dị thường, đâm vào một chỗ trên Kiếm Thai màu đen.

Một tiếng coong vang dội.

Âm thanh này không vang, nhưng thân thể của rất nhiều người lại không khỏi rung lên một cái.

Mặt ngoài của Kiếm Thai đột ngột sáng lên.

Những chỗ lồi lõm kia liền đột nhiên tỏa ra hồng quang nỏng rực, tựa như có ánh lửa đang cuộn trào mãnh liệt muốn phun cả ra ngoài.

Nhưng trong chớp mắt kế tiếp lại không có chuyện gì phát sinh nữa.

Kiếm Thai màu đen chẳng hề di động chút nào, hồng quang bên trên Kiếm Thai vừa hiện ra lại biến đi trong nháy mắt, như bị nhấn chìm trong thủy triều.

Đinh Ninh đã thu kiếm, đi qua Kiếm Thai màu đen.

"Tiểu Sư đệ. . ."

Trương Nghi kêu lên thành tiếng.

Hắn lại một lần nữa gọi sai, nhưng lần này trong tiếng kêu của hắn sự ngạc nhiên còn nhiều hơn khiếp sợ.

Mặc dù được Đinh Ninh nhắc nhở ngay từ đầu, nhưng cho đến giờ hắn mới lờ mờ đoán ra được phương pháp thông qua, vậy mà dựa vào biểu hiện lúc này của Đinh Ninh, hắn trước tiên liền hiểu ra hiển nhiên ngay từ lúc đầu Đinh Ninh đã biết rõ phương pháp đi

qua cây Kiếm Thai màu đen này!

Hắn theo sát Đinh Ninh thông qua Đại môn, đi tới phía sau Đinh Ninh chỉ trong một thời gian ngắn, vậy mà chỉ như thế thôi Đinh Ninh đã tìm ra được phương pháp thông qua chuôi Kiếm Thai màu đen này!

Tên tiểu sư đệ này của mình…. Thật là như thần nhân vậy!

Khi trong lòng của Trương Nghi đang tràn ngập sự kinh hỉ như thế, tên thiếu niên mang áo bào trắng lúc nãy đang định bước qua chuôi Kiếm Thai màu đen này liền cau mày thật sâu.

Sâu trong con ngươi của hắn là lãnh ý.

Hóa ra là ngay từ đầu đã hiểu ra?

Đây là tốc độ lĩnh ngộ cỡ nào?

Hơn nữa vì sao ngay khi hắn nghĩ tới việc đi qua Kiếm Thai, Đinh Ninh liền vừa vặn ngừng bổ sung Chân Nguyên rồi thông qua trước hắn… Đây là trùng hợp sao?

Giản Đạo Mai ngơ ngác nhìn bóng lưng của Đinh Ninh sau Kiếm Thai màu đen, thân thể không tự chủ được mà run lẩy bẩy.

Hắn hoàn toàn không thể tin được những gì mình vừa thấy lại là sự thực, nhưng một kiếm vừa rồi của Đinh Ninh đã giải đáp được nghi hoặc cuối cùng trong lòng hắn, khiến hắn hiểu ra mối liên hệ trực tiếp giữa đạo Nguyên Khí đang lưu chuyển cực nhanh trên Kiếm Thai với bản thân chuôi Kiếm Thai.

“Hóa ra là như vậy!”

Càng ngày càng có nhiều người ngộ ra, lại càng khiếp sợ vô cùng.

Một thiếu niên mặc đạo bào màu đen như mực đi về phía

Kiếm Thai.

Rất nhiều người biết hắn là Phạm Tinh Lăng đến từ Đồng Mộc Đạo quan.

Phạm Tinh Lăng vừa có đốn ngộ, liền theo bản năng đi tới.

Hắn cũng đã xác định được chỉ cần xuất kiếm cắt đứt sự lưu động của đạo Nguyên Khí kia, để đạo Nguyên Khí này ứ trệ lại trên Kiếm Thai thì Nguyên Khí bên trong Kiếm Thai cũng sẽ đỡ đẫn ngừng lại trong chốc lát mà không bộc phát ra, khiến hắn có thể nhân cơ hội đi qua giống Đinh Ninh.

Vì vậy hắn cũng xuất kiếm.

Thanh kiếm của hắn là một Đạo kiếm đen nhánh, dài khoảng ba thước.

Coong một tiếng, thanh Đạo kiếm đen nhánh cũng đâm trúng vào một chỗ đằng trước Kiếm Thai màu đen.

Mặt ngoài Kiếm Thai màu đen cũng liền sáng lên.

Nhưng chẳng biết tại sao, sau đó một chớp mắt trên bề mặt lồi lõm của Kiếm Thai bỗng phát ra hồng quang, nhưng không biến mất lặng lẽ như vừa rồi mà phát ra rất nhiều tiếng nổ vang.

Giống như rất nhiều người đang cùng lúc dùng búa sắt được nung đỏ đập lên thanh Kiếm Thai này.

Phốc phốc phốc phốc. . .

Đạo kiếm đen nhánh trong tay Phạm Tinh Lăng như bị rất nhiều nhiệt khí tràn vào.

Cả người hắn rung mạnh, thân thể liền lùi về phía sau một chút, vừa mở miệng ra liền phun luôn một ngụm máu tươi.

Q3 - Chương 73: Kiếm Ý hợp nhất

Gần như tất cả thí sinh đều thay đổi sắc mặt.

Chỉ là một ít khí kình lộ ra mà đã làm cho Phạm Tinh Lăng chấn động, bị thương hộc máu, một thanh kiếm thai thô kệch của Mân Sơn Kiếm Tông lại ẩn chức lực lượng kinh khủng như vậy sao!?

Lúc này đây, trong lòng tất cả bọn họ thì bên trong thanh kiếm thai màu đen xấu xí kia chính là vô số cự nhân hung hãn tay đang cầm thiết chùy nung đỏ, bọn chúng chỉ chờ để phóng thích ra lực lượng trong đó mà thôi!

Phạm Tinh Lăng tay cầm chuôi kiếm đen kịt mà lui liền mấy bước, không chỉ cả người hắn chấn động không thôi mà trùng kích từ trong tâm trí còn kinh khủng hơn nhiều. Từ vẻ mặt cho đến thân thể hắn đều trắng bệch, không có chút khí huyết nào cả.

“Tại sao lại như vậy?”

Nam Cung Thải Thục đang đứng không xa Phạm Tinh Lăng, khó tin lên tiếng.

Nghi ngờ của nàng lúc này cũng là thắc mắc của rất nhiều người đang đứng ở đây.

Mọi người đều thấy được hai người kia đều dùng một loại phương pháp giống nhau, vậy thì tại sao Đinh Ninh kia lại có thể thông qua một cách thuận lợi mà Phạm Tinh Lăng lại bị thanh kiếm thai kia trùng kích đến hộc máu!?

“Tâm kiếm tương thông, tâm động, kiếm chưa động”

Nghe được câu hỏi của Nam Cung Thải Thục, Trương Nghi quay đầu nhìn nàng và đám người Tạ Trường Thắng rồi nhẹ nói một câu như vậy. Vẻ mặt của gã vô cùng trịnh trọng. Bởi vì Đinh Ninh đã đi qua Kiếm thai màu đen kia rồi, gã cũng muốn theo sau.

Chỉ là sau khi nói một câu này, gã liền cất bước đi qua Phạm Tinh Lăng, hướng về phía Kiếm thai màu đen kia.

Gã hít sâu một hơi rồi xuất kiếm.

Một âm thanh thật lớn vang lên. Mặt ngoài của Kiếm thai chợt sáng ngời, lóe lên ánh sáng màu đỏ nóng rực.

Chẳng qua sau một chớp mắt cũng không có cái gì xảy ra. Trương Nghi thu kiếm rồi đi đến bên cạnh chuôi Kiếm thai màu đen kia.

Giữa tràng lại trở nên tĩnh mịch một lần nữa. Trương Nghi trở thành người thứ hai vượt qua khảo hạch.

Trong mắt của Nam Cung Thải Thục ánh lên một kia sáng khác thường.

“Tâm kiếm tương thông, tâm động kiếm chưa động”. Lời nói này của Trương Nghi thật sự quá đơn giản, vừa rồi nàng còn chưa thể nào lý giải được nhưng khi thấy một kiếm này của gã đã làm này hiểu rõ hơn rất nhiều.

“Phải thật nhanh, thật chuẩn, tia kiếm khí kia giống như rắn độc, phải nhanh và linh hoạt; trong nháy mắt khi kiếm của chúng ta đánh xuống phải để mũi kiếm tự đâm về phía trước, không thể quá nhanh cũng không thể quá chậm được.”

Nàng vô cùng nghiêm túc khi nói câu này với đám người Tạ Trường Thắng ở bên cạnh, rồi sau đó cũng cất bước đi về phía

Kiếm thai màu đen đó.

Lại là một âm thanh lớn vang lên.

Nam Cung Thải Thục cũng đi qua Kiếm thai màu đen, trở thành người thứ ba qua thông qua khảo hạch.

“Là ý gì đây? Cái gì là không thể quá nhanh cũng không thể quá chậm chứ?”

Vẻ mặt Tạ Trường Thắng cực kì khó coi. Hắn cũng có cảm ngộ riêng của mình nhưng hiển nhiên không bằng Nam Cung Thải Thục.

“Tia kiếm khí này phối hợp với cả chuôi Kiếm thai kia rất đặc biệt, dường như lúc chúng ta xuất kiếm, cũng là lúc lực kiếm khí cân bằng với lực lượng trên kiếm của ta, như vậy sẽ không kích phát lực lượng bên trong kiếm thai.”

Thẩm Dịch nghiêm túc nghe Tạ Trường Thắng, rồi nhẹ nói: “Nếu xuất kiếm quá sớm sẽ va chạm ngay với tia kiếm khí kia hoặc xuất kiếm quá muộn sẽ tạo khoảng cách với nó quá nhiều, rồi sau khi vạ chạm sẽ không thể thông qua được. Lúc nãy, Trương Nghi sư huynh nói ‘Tâm kiếm tương thông, tâm động kiếm chưa động’ có phải muốn nói về việc tâm và kiếm cùng động không? Dù sao đi nữa, cảm giác và hành động cũng là hai sự việc khác nhau a.”

Sau nhiều lần phân tích của Trương Nghi, Nam Cung Thải Thục cùng Thẩm Dịch đã làm cho Tạ Trường Thắng hiểu rõ sự tình, chẳng qua Thẩm Dịch vẫn còn đôi chút bận tâm. Dù sao Tạ Trường Thắng vẫn luôn không thích hắn. Nếu lý giải của hắn không hoàn toàn chính xác, lại để cho Tạ Trường Thắng làm theo lý giải sai lầm của hắn thì chắc chắn gã sẽ thêm ghét hắn mà thôi. Cho nên Thẩm Dịch tự mình thử trước xem sao. Vì thế hắn liền đi về phía trước, hướng về phía Kiếm thai màu đen. Sau khi điều chỉnh ba lần hô hấp, hắn liền xuất kiếm.

Ngay lúc này một tiếng động lớn vang lên.

“Sư huynh!”

Thẩm Dịch phát ra một tiếng kêu vui mừng, lúc âm thanh đó truyền vào tai của mọi người cũng là lúc hắn vượt qua Kiếm thai đuổi theo hướng bọn Đinh Ninh.

Không khí lại trầm lắng một lần nữa.

Ba tên thiếu niên của Bạch Dương Động kia lại vượt qua toàn bộ khảo hạch.

Tạ Trường Thắng lạnh lùng cất bước. Gã chẳng hề để Thẩm Dịch vào mắt, chẳng qua dường như tên đó so với gã còn mạnh hơn không ít, tất nhiên gã sẽ không vui gì.

“Xuy” một âm thanh vang lên. Một đạo kiếm khí từ trong tay gã bắn ra, cắt ngang không khí rồi đâm thẳng vào Kiếm thai màu đen.

Âm thanh như tiếng gõ chuông trong trẻo lại vang lên lần nữa. Lúc này, tất cả mọi người đều chắc chắn rằng Tạ Trường Thắng sẽ dễ dàng thông qua như mấy người phía trước. Chẳng qua, chuyện không ai ngờ rằng trong Kiếm thai màu đen kia chợt vang lên một tiếng nổ.

“Phốc…”

Thân thể Tạ Trường Thắng chợt ngơ ngẩn, dường như gã đang muốn đứng lại đó. Chẳng qua gã không thể nào kiên trì được sau đó phải bước lùi một bước, nửa thân trên bị đẩy ra phía sau, gần như ngã xuống đất. Ngay lúc đó, một đóa hoa máu từ miệng hắn phún ra. Nhìn ngụm máu này mọi người mới kịp hiểu Tạ Trường Thắng đã thất bại rồi, chẳng qua làm cho mọi người càng thêm không ngờ đến chính là, sau khi phun ngụm máu ra, Tạ Trường Thắn lại quát to một tiếng. “Ta không tin!” Sau đó, gã giống như

thẹn quá hóa giận mà đâm ra một kiếm toàn lực.

Lại một âm thanh vang lên.

Bên trong Kiếm thai lại phát ra một tiếng nổ vang quỷ dị, kình lực mạnh mẽ kia lại tràn ra. Tạ Trường Thắng lại lui về sau và tiếp tục nôn ra máu tươi một lần nữa.

Nhìn cảnh tượng thê thảm kia, vẻ mặt Tạ Nhu còn trắng hơn Tạ Trường Thắng, nàng hét lên một tiếng.

“Ngươi đang làm chuyện điên rồ gì vậy hả!?”

Nhưng mà, Tạ Trường Thắng dường như đang rất giận dữ, bất chấp tất cả lại vung kiếm đâm tới Kiếm thai màu đen kia lần nữa.

“Mặc kệ ta!”

Kiếm thai lại chấn động. Tạ Trường Thắng lại phun máu.

Rất nhiều thí sinh khác đều nhíu mày thật sâu, đối với bọn họ thì hành động này của Tạ Trường Thắng không khác gì tự sát cả.

Nhưng Tạ Trường Thắng vẫn không dừng tay, gã hoàn toàn không để ý gì đến thương thế của bản thân, dường như gã đang muốn nhổ hết máu trong cơ thể ra ngoài vậy.

Gã lại tiếp tục xuất kiếm.

Tạ Nhu cùng Từ Hạc Sơn không còn bình tĩnh được nữa, cả hai đồng thời phi thân lướt tới.

Đúng lúc này, lại một âm thanh nữa vang lên, chẳng qua Tạ Trường Thắng không có lui lại nữa. Thân thể hắn lắc mạnh rồi sau một lát hắn từ từ lướt qua bên cạnh Kiếm thai.

Tạ Nhu cùng Từ Hạc Sơn chợt dừng lại. Tất cả thí sinh ở phía sau cũng ngây ngốc.

“Chẳng phải cuối cùng cũng phải để ta đi qua hay sao.”

Câu nói của Tạ Trường Thắng vang lên trong tai của tất cả mọi người, gã cũng không xoay người lại, cứ hung hăng nhổ một ngụm bọt máu (DG: nước bọt và máu) rồi bước đi.

Tất cả thí sinh ở phía sau đều trầm mặc không nói.

Lúc trước khi bước vào Thanh ngọc sơn môn, rất nhiều người đều nghe câu nói này của gã, ai ai cũng thấy kẻ này có chút trơ trẽn. Chẳng qua chỉ là một cái quần là áo lượt, vô tích sự dùng rất nhiều vàng bạc để đổi lấy tư cách tham gia Mân Sơn Kiếm Hội mà thôi. Nhưng khi Tạ Trường Thắng xuất kiếm, nhìn kiếm thế của gã thì phần đông thí sinh còn lại đã biết kiếm kỹ của gã đã vượt qua rất nhiều người ở đây rồi. Hơn nữa, lúc này đây dù cho gã đang rất chật vật nhưng rõ ràng là đã vượt qua khảo hạch rồi. Rất nhiều người cảm thấy dùng dũng khí để thông qua khảo hạch là một loại phương thức vô ích. Chẳng qua, có mấy ai có được can đảm sợ không để thông qua cửa này như gã.

***

Có lẽ thuyết pháp Tâm Kiếm tương thông trong lời nói của Trương Nghi chính là phương thức tu hành nào đó ở Bạch Dương Động, nếu nói chính xác thì ở tu hành giới gọi là Kiếm Ý hợp nhất.

Lúc ý niệm động cũng là lúc kiếm đã đánh tới.

Đương nhiên nếu so sánh thì ý niệm luôn nhanh hơn hành động, cho nên muốn đạt đến cảnh giới này thì thường là kiếm thế phải đi đầu, trong lòng luôn có kiếm. Cho nên trong điển tịch tu hành không gọi là Ý Kiếm hợp nhất mà gọi là Kiếm Ý hợp nhất.

Muốn giữ cho kiếm trong lòng luôn đi trước còn dựa vào cảm giác cùng với phán đoán thật sớm, kiếm kỹ cũng phải sử dụng tinh tế, chuẩn xác cùng với sự thuần thục cao…, thật sự có rất nhiều

điều vi diệu, khó nói rõ. Có thể ngộ ra đạo lý này đã rất khó rồi, còn làm được Kiếm Ý hợp nhất, hay đơn giản hơn là gần giống với Kiếm Ý hợp nhất lại càng khó hơn nhiều lần.

Cảnh giới kiếm thuật của Tạ Trường Thắng còn chưa chạm đến cảnh giới như vậy. Gã không làm được nhưng nếu muốn thông qua cửa này gã phải dùng phương pháp liều mạng, dốc hết sức lực mà thôi.

Chẳng qua có nhiều kẻ ở đây còn không có ý chí như hắn, kể cả những kẻ thông minh hơn hắn một chút cũng không có loại dũng khí này.

Cho nên, cửa ải này làm cho rất nhiều người phải lưu lại.

Bắt đầu từ chỗ Kiếm thai màu đen này, Mân Sơn Kiếm Hội này sẽ đào thải rất nhiều thí sinh.

Trong lúc nhiều người đang trầm ngâm suy nghĩ vấn đề này thì thông bầu không khí ở đây càng trở nên áp lực, lặng lẽ.

Sau một thời gian ngắn, lại có một thiếu nữ cao gầy đứng trước Kiếm thai rồi xuất kiếm.

Lúc âm thanh vang lên cũng là khi thiếu nữ này vượt qua kiếm thai đi về phía trước.

Gần như tất cả mọi người đều nhận biết thiếu nữ này, chính là thân tỷ tỷ của Tạ Trường Thắng, Tạ Nhu.

Một khắc trước, phần lớn bọn họ cũng xem Tạ Nhu là một trong những kẻ dựa vào tiền bạc mới có tư cách tham gia đại hội thì giờ đây bọn hắn biết mình thật sự sai rồi. Ít nhất so ở tu vi thì trưởng nữ của Tạ gia còn ưu tú hơn cả Tạ Trường Thắng.

Lúc Tạ Nhu thông qua, nàng gật đầu nói với Hà Triêu Tịch cùng Từ Hạc Sơn:

“Ta đi trước một bước!”

Lại là một tiếng vang đánh vào lòng tất cả thí sinh. Dường như đây chỉ là một chuyện bình thường như đuổi theo bước chân của đồng môn mà thôi, Hà Triêu Tịch dễ dàng vượt qua Kiếm thai, thậm chí có nhiều người còn không thấy rõ khi hắn xuất kiếm.

Tiếp theo Từ Hạc Sơn cũng tiến lên.

Y cũng không giống Hà Triêu Tịch đã nắm vững trụ cột nên cực kì nắm chắc việc này; vì vậy y cực kì cẩn thận, đứng trước Kiếm thai tập trung tư tưởng hơn mười tức rồi vững vàng đâm ra một kiếm.

Lại một tiếng vang, không có điều gì ngoài ý muốn phát sinh. Từ Hạc Sơn cũng đã thông qua.

Lúc trước y cùng đám người Đinh Ninh tự kết thành một nhóm nhỏ, đám thi sinh còn lại cũng không muốn tiếp cận với bọn họ, giờ phút này cả đoàn đội kia lại thông qua hết. Phía trước Kiếm thai chợt xuất hiện một khoảnh đất trống giống như nước trong một cái chậu bị ai đó múc đi một khoảnh nhưng mà nước những chỗ khác lại không chảy qua lấy đầy nơi đó, khiến người ta có cảm giác cực kì quái dị.

Mấy khắc sau, từng tiếng nghẹn ngào rất nhỏ vang lên phá vỡ không khí tĩnh mịch.

Một gã thí sinh biết mình không có chút hi vọng gì để thông qua cửa này, lại nghĩ đến những cố gắng cùng trả giá của mình trong những năm qua, chợt thấy bản thân cùng những người kia có quá nhiều chênh lệch, trong tâm quá đau khổ mà không nhịn được che mặt khóc nức nở.

Q3 - Chương 74: Sơn đạo và Kiếm

Lại một tiếng vang nữa, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn lại, người thông qua Kiếm thai là một thiếu niên dáng người thon gầy, vẻ mặt u ám, hai đồng tử của hắn lúc nào cũng như bị bao phủ bởi một tầng bóng râm vậy. Gần như tất cả mọi người ở đây đều biết người này, hắn chính là Cố Tích Xuân của Ảnh Sơn Kiếm Quật.

Hơn một năm trước, thực lực của Cố Tích Xuân còn chưa được xếp vào năm mươi hạng đầu trên "Tài Tuấn Sách", song khi hắn xuất hiện trên đó thì xuân qua đông đến, nhân tài trên đó thay đổi rất nhiều lần thì vị trí của hắn lại chưa từng thay đổi, vẫn là vị trí thứ ba cao ngất kia.

Ở phía sau, có một thiếu niên toàn thân áo trắng, mái tóc đen dài buộc dây ngọc trắng muốt đang nhìn theo bóng lưng của Cố Tích Xuân, chân mày của thiếu niên này cũng đã nhíu lại.

Lúc thiếu niên áo trắng đi về phía Kiếm thai, thì có cũng một người mặc y phục màu vàng nhạt vẻ mặt lạnh lùng đang đi đến đó, hơn nữa so với thiếu niên áo trắng này còn nhanh hơn một chút.

Chẳng qua, khi tên áo vàng kia thấy được khuôn mặt của thiếu niên áo trắng thì liền ngừng lại. Bởi vì, thiếu niên áo trắng kia chính là Diệp Hạo Nhiên, nhân tài đứng thứ hai trong "Tài Tuấn Sách".

Mân Sơn Kiếm Hội chỉ lấy vị trí mười hạng đầu, những người đứng đầu này sẽ có cơ hội được đưa vào Mân Sơn Kiếm Tông để tu

hành một khoảng thời gian nhất định. Mà ba người đứng đầu lại có thể giống như những đệ tử chính thức của Kiếm Tông này, được quyền tu hành trong ẩn địa Kinh Quyền Khố.

Theo một ý tứ nào đó thì những kẻ có thể xếp hạng nhóm đầu trên "Tài Tuấn Sách" dù không thể tự do ra vào ẩn địa Kinh Quyển Khố nhưng lại có cơ hội tu hành trong Mân Sơn Kiếm Tông.

Mà thân phận Tu Hành Giả đi ra từ Mân Sơn Kiếm Tông lại khác xa với những Tu Hành Giả bình thường bên ngoài.

Lúc này khi nhìn Diệp Hạo Nhiên tiến lên, trong mắt của mọi người đều ánh lên vẻ kinh sợ cùng tâm tình phức tạp.

Bởi vì phía trên "Tài Tuấn Sách" có ghi rõ, Diệp Hạo Nhiên chính là Tu Hành Giả xuất thân từ phủ Ly Lăng Quân. Mà phủ đệ kia đã trở thành một mảnh hoang tàn rồi.

Vừa mới đây, Ly Lăng Quân đã trở thành đế vương của vương triều Đại Sở. Vậy nên, khi Diệp Hạo Nhiên tham gia Mân Sơn Kiếm Hội, cũng không ai rõ trong lòng hắn đang ẩn chứa tư vị như thế nào.

Một ánh kiếm từ tay Diệp Hạo Nhiên lóe lên. Ánh kiếm này mang vẻ đặc trưng của kiếm nước Sở, ánh kiếm nhỏ bé nhưng có màu xanh da trời nhàn nhạt cực kì hiếm thấy, nó như được lấy xuống từ bầu trời tinh khiết trên kia.

Lúc tiếng động nổ vang cũng là lúc thân ảnh Diệp Hạo Nhiên lướt qua Kiếm thai nhẹ nhàng như một đóa mây trắng.

***

Diệp Hạo Nhiên cảm nhận được nhiều ánh mắt phức tạp ở sau lưng mình, nhưng thiếu niên này không hề để trong lòng, vẻ mặt hắn bình tĩnh nhìn về trước chỉ thấy Đinh Ninh đang ngửa đầu nhìn chuôi Kiếm thai thứ hai trước mặt.

Diệp Hạo Nhiên chắp tay đi đến bên cạnh đám người Đinh Ninh, ánh mắt hắn rơi trên thanh Kiếm thai màu đen đang lơ lửng trong không trung kia, chợt tim hắn nảy lên mãnh liệt, khó mà khống chế.

Khi nhìn từ xa thì thanh Kiếm thai này với thanh ngoài kia không có nhiều khác biệt, chẳng qua ở mặt ngoài Kiếm thai này lại có vô số vết kiếm sâu cạn, lớn bé khác nhau; những vết kiếm này chiếm hết bề mặt Kiếm thai, hơn nữa chúng giao thoa với nhau tạo thành một dạng văn tự.

Những văn tự này kết nối với nhau tạo thành từ trang từng trang điển tịch giảng giải về cách dùng kiếm.

Đây chính là Kiếm Kinh!

Trước đây Diệp Hạo Nhiên cũng có suy đoán qua một chút nhưng hắn không thể nào nghĩ tới bên ngoài Kiếm thai thứ hai này lại khắc mười mấy quyển Kiếm Kinh!

Mười mấy quyển Kiếm Kinh này sắp xếp rất có quy tắc, tuy rằng văn tự là do vết kiếm tạo thành, kiểu chữ cũng không thống nhất nhưng mỗi chữ đều rất rõ ràng; đầu đuôi mỗi quyển đều được phân rất rõ ràng, giống như là khảm thẳng mười mấy quyển kinh này vào trên thân Kiếm thai xù xì kia vậy.

Sau nữa, làm cho hắn cực kì kinh hãi chính là kiếm pháp trong mỗi quyển kinh kia đều cực kì tinh diệu, hiếm thấy trên đời. Hắn có thể chắc rằng, đối với phần lớn Tu Hành Giả bây giờ, chỉ cần đạt được một bộ Kiếm Kinh trong này thôi cũng sẽ đạt được rất nhiều chỗ tốt.

Nhưng mà tại sao Mân Sơn Kiếm Tông lại khắc mười mấy quyển Kiếm Kinh ở đây? Bày ra ở nơi khảo hạch này là có ý gì đây?

Diệp Hạo Nhiên thật sự cảm thấy khó hiểu. Ngay lúc nay, dường như hắn cảm nhận được một chút khí tức khác lạ nên chợt qua đầu nhìn lại. Chỉ thấy cách hắn hơn một trượng, Đinh Ninh đã không còn ngẩng đầu nhìn nữa mà đã nhắm mắt minh tưởng tu hành, bổ sung chân nguyên lần nữa.

Trong lòng Diệp Hạo Nhiên dâng lên một chút cảm giác khó nói, lông mày hắn lại nhăn lên.

“Cho dù để nhiều loại Kiếm Kinh ở đây thì sao, có thể tìm hiểu thông suốt một ít bộ phận, lĩnh ngộ một chút kiếm thức trong đó cũng không quá mười mấy người mà thôi.”

Nhưng ngay lúc này, một âm thanh lãnh lót lại truyền vào tai hắn. Diệp Hạo Nhiên khẽ xoay người nhìn kẻ đang đi đến gần mình, chính là Cố Tích Xuân.

“Dù sao bọn họ(ý nói là Mân Sơn Kiếm Tông)cũng không để cho người ta dễ dàng thấu hiểu Kiếm Kinh như vậy.”

Cố Tích Xuân cũng không nhìn hắn, chỉ yên lặng nhìn phía sau Kiếm thai mà thôi. Ánh mắt gã nhìn rất gần, chỉ là nó đang hướng về sơn đạo xanh ngắt phía sau Kiếm thai mấy trượng mà thôi.

Dường như chỗ đó không có gì cả. Nhưng mà lông mày Diệp Hạo Nhiên lại hơi nhướng lên, vẻ mặt lạnh lùng. Hắn liếc nhìn Cố Tích Xuân mà nói.

“Ngươi cũng chẳng tốt lành gì cả.”

Cố Tích Xuân hơi trào phúng mà nói: “Chúng ta cùng là một loại người a.”

Diệp Hạo Nhiên không lên tiếng nữa, vẻ mặt trở nên bình thường rồi chợt bước đi. Hắn lướt thẳng qua Kiếm thai đang lơ lửng kia, hướng về phía sơn đạo xanh ngắt mà đi.

Lúc này, có rất nhiều người đã thông qua khảo hạch đầu tiên, khi thấy động tác của Diệp Hạo Nhiên thì bọn họ đều lo lắng. Chẳng lẽ chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi kia Diệp Hạo Nhiên đã hiểu rõ nội dung trên thanh Kiếm thai thứ hai rồi? Vượt qua cả đám người Bạch Dương Động tới trước sao?

Diệp Hạo Nhiên bước đi cực kì vững vàng, không nhanh không chậm. Hắn đi đến sơn đạo kia, giống như trước đó không có phát sinh chuyện gì cả.

Nhưng bản thân hắn cảm giác được, trong không khí bình tĩnh kia có mười mấy đạo khí cơ bí ẩn lặng lẽ lướt qua người.

Mười mấy đạo khí cơ kia giống như mây mù lúc sáng sớm, càng ngày càng thâm trầm rồi sau đó hạ xuống sơn đạo trước mặt hắn.

Ngay lúc đó, tất cả mọi người đang đứng gần thanh Kiếm thai thứ hai đều cảm nhận được biến hóa trong không khí.

Sơn đạo xanh ngắt dưới chân Diệp Hạo Nhiên chợt dâng lên màn sương mù màu xanh nhạt. Toàn bộ sơn đạo phía trước đều phủ một màn sương xanh như vậy.

Màn sương này cực kì nhạt nhòa giống như một tấm lụa mỏng mà thôi. Chẳng qua, tấm lụa mỏng này lại toát ra một màu xanh ngọc sáng bóng. Ánh sáng chiếu vào đó càng trở nên lung linh.

Trong sương mù màu xanh kia xuất hiện một bóng dáng thẳng tắp.

Nháy mắt, sương mù xung quanh bóng dáng kia đều kịch liệt rung động rồi từ từ tách ra thành hai bên, tạo thành vô số gợn sóng.

“Xùy!” Một tiếng vang lên. Ngay lập tức màn sương này bị đánh tan tác, biến thành từng đoàn sương nho nhỏ bắn tung tóe

khắp nơi.

Cuối cùng thì bóng dáng thẳng tắp kia cũng lộ rõ.

Đó là một thanh kiếm. Một thanh trường kiếm màu xanh ngọc.

Phía sau trường kiếm xanh ngọc kia chính là một khối đá xanh ngọc lót trên lối đi, nó đang đi khuyết một chỗ. Mà nhìn hình dạng bị khuyết kia thì chính là thanh trường kiếm xanh ngọc này đây. Thì ra, trường kiếm kia trồi lên từ trên sơn đạo.

Mắt Diệp Hạo Nhiên khẽ híp, hắn xuất kiếm.

Lần này động tác xuất kiếm của hắn cực kì chậm rãi, vì thế ngoại trừ Đinh Ninh đang nhắm mắt thì tất cả mọi người ở đây đều thấy rõ ràng phối kiếm của hắn.

Kiếm này khoảng sáu thước, rộng hơn một ngón tay, thân kiếm thuần một màu xanh da trời, hai bên mũi kiếm cực kì trong suốt.

Dù là thân kiếm hay mũi kiếm đều không phải là kim loại, dường như được dung luyện từ một loại tinh thạch nào đó.

Thanh kiếm này khiến người ta thấy có vẻ sơ sài nhưng khi hắn chậm rãi rút kiếm và không ngừng truyền chân nguyên vào thì nó càng trở nên nặng nề, mũi kiếm liền thoát ra khỏi vỏ. Trên thân kiếm chấn động ầm ầm, xung quanh dần dần sinh ra kiếm ảnh cực lớn đang vặn vẹo.

Cũng trong tích tắc này, trường kiếm xanh ngọc như có ai điều khiển, chém về phía hắn.

Trong không khí vang lên một tiếng nổ mạnh như sấm xuân.

Q3 - Chương 75: Đều là vấn đề

Diệp Hạo Nhiên khẽ nhếch môi, vẻ mặt ngưng trọng, kiếm trong tay như côn , nảy lên bay về phía trước rồi chém xuống thanh trường kiếm xanh ngọc kia.

Thanh trường kiếm trồi lên từ sơn đạo kia làm cho hắn cảm giác như đang đối mặt với một ngọn núi nặng nề đang xé gió bay đến, cuồng bạo vô song.

Lúc kiếm trong tay hắn cùng thanh trường kiếm gặp nhau thì nhiều tiếng kêu kinh ngạc từ phía sau hắn vang lên.

Kiếm của hắn xoay vòng tạo ra một bóng mờ vặn vẹo, to lớn như ngưng thành thực, bóng mờ đó chính là một con giao long màu xanh da trời.

Giao long kia giống như vật sống, từng mảnh lân giáp trên người như mảnh vỡ cứng rắn trên sông băng vạn năm vậy. Cũng vì vậy mà thanh kiếm này có tên là Hàn Li Kiếm, chính là một trong thập đại danh kiếm của Trường Lăng ngày xưa.

Trong nháy mắt, lúc thanh danh kiếm này chém trúng thanh trường kiếm xanh ngọc kia, một tiếng "bộp" khẽ vang lên, ngay chỗ mũi kiếm, kiếm khí khuếch thành một vòng tròn tản ra bốn hướng.

Dường như thanh trường kiếm không thể nào chống đỡ được nên bị đánh xoay về phía sau, nháy mắt bay xa không biết bao nhiêu trượng.

Một kiếm bẩy lên, đánh bay thanh trường kiếm mà Diệp Hạo Nhiên dùng là Khiêu Sơn Kiếm thức, chẳng qua trong lòng hắn

chẳng có chút vui sướng gì, ngược lại càng cảm thấy nguy hiểm.

Bên trong khói xanh nhàn nhạt trên thông đạo trước mặt hắn lại lặng lẽ hiện lên một bóng mờ.

Vèo một tiếng! Đột nhiên bóng mờ kia xé đôi màn sương rồi hướng về phía hắn!

Lông mày Diệp Hạo Nhiên nhíu càng sâu.

Một đạo kiếm ý tinh thuần từ trên thân kiếm của hắn phát ra rồi biến mất không còn dấu vết.

Thiên địa nguyên khí thánh kiết như vô số sợi dây chợt kết lại trước người hắn. Trong phút chốc, động tác của hắn cũng vô cùng đơn giản, chỉ là giơ kiếm chắn trước ngực.

Nhưng mà mọi người lại nhìn không thấy kiếm của hắn.

Bỗng nhiên thiên địa nguyên khí trước người hắn kết thành một màn sáng hình tròn, giống như một quả cầu thủy tinh tỏa ánh sáng óng ánh. Giống như hắn đang cầm một quả cầu thủy tinh vậy.

"Ầm" một tiếng động lớn nổ vang. Giống như thiên lôi thật sự đánh đến trước người hắn vậy.

Thân thể Diệp Hạo Nhiên bất động nhưng dưới hai chân hắn lại tuôn ra rất nhiều kình khí, đế giày hắn như muốn cháy lên vậy.

Nhiều tiếng hô kinh ngạc và hoảng sợ vang lên từ phía sau.

Cho đến lúc này, đám người phía sau hắn mới thấy rõ bóng mờ ẩn chứa lực lượng kinh khủng đâm tới màn sáng trước người Diệp Hạo Nhiên lại là một thanh trường kiếm xanh ngọc.

Diệp Hạo Nhiên thoáng nhìn thanh trường kiếm xanh ngọc mạnh mẽ kia, thật ra lực lượng trong chiêu kiếm này không thể

làm hắn lui được nhưng mà lúc này hắn đã hiểu quan hệ giữa chuôi Kiếm thai thứ hai đằng kia cùng với sơn đạo xanh biếc này; cho nên hắn trầm mặc lui về phía sau.

Ngay khi hắn bước lui thì sương mù nhạt trên sơn đạo cũng biến mất, hai thanh trường kiếm xanh ngọc kia như được một lực lượng nào đó ân cần dẫn dắt trở lại vị trí cũ trên thềm đá.

Sơn đạo xanh ngắt kia trở lại như lúc đầu, không còn bất kì dấu vết khác lạ nào khác.

Đối với những thí sinh mới kia thì tình cảnh đó làm cho họ chấn động không thôi.

Nhìn Diệp Hạo Nhiên đi trở về, Cố Tích Xuân lẳng lặng ngẩng đầu, khẽ nói.

“Có lẽ ta với ngươi phải hợp tác một chút rồi.”

Dường như từ lúc đầu, Diệp Hạo Nhiên đã không thích Cố Tích Xuân cho nên lúc này hắn cũng không nhìn thẳng vào Cố Tích Xuân, chỉ lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Một người hay hai người cũng như vậy cả thôi.”

Chân mày Cố Tích Xuân liền nhíu lên, ánh mắt âm lãnh của y lại quét về phía trước sơn đạo xanh ngắt kia.

“Trên sơn đạo kia, còn có vô số kiếm nữa sao?”

Diệp Hạo Nhiên cũng không nói thêm gì, ánh mắt hắn nhìn về đám người Trương Nghi. Ngoại trừ lúc hắn đối chiến với hai thanh trường kiếm xanh ngọc kia thì từ đầu đến cuối ánh mắt của đám người Trương Nghi đều nhìn về Kiếm thai khắc đầy Kiếm kinh ở kia. Ánh mắt hắn rơi trên người Đinh Ninh đang lặng yên nhắm hai mắt ở kia, trong lòng lạnh lùng nói.

“Mặc dù ta cùng Cố Tích Xuân có tìm hiểu lẫn nhau, cũng tự

mình thử qua mới nhanh chóng hiểu rõ ý nghĩa của cửa này. Lẽ nào ngươi chỉ cần nhìn Kiếm thai này vài lần, ở xa mà trông Kiếm đạo mà đã hiểu rõ đạo lý ư?

***

Lúc Diệp Hạo Nhiên nhìn Đinh Ninh thì cũng có người đang nhìn hắn và Cố Tích Xuân. Người nhìn hắn là một thiếu niên anh tuấn cũng mặc áo trắng, so với Đinh Ninh có vẻ lớn hơn một chút nhưng vẫn còn trẻ so với đám người Trương Nghi.

Áo choàng trên người thiếu niên anh tuấn kia cũng trắng tinh, còn ánh lên một ít ánh sáng lóng lánh, lành lạnh như đang kết một tầng băng sương. Dù là lúc Diệp Hạo Nhiên bước lên sơn đạo kia hay lúc hắn đối chiến với hai thanh trường kiếm thì khuôn mặt của thiếu niên áo trắng này vẫn bình tĩnh như nước, chẳng qua trong mắt lại ánh lên vẻ vô cùng tự tin. Theo sát bên cạnh thiếu niên áo trắng này còn có một nam tử thanh tú cùng một nữ tử thanh nhã, bọn họ cũng chỉ là những thiếu niên thôi.

Nam tử thanh tú kia thấp hơn thiếu niên áo trắng một chút, quần áo toàn một màu đen, chỉ có ống tay cùng cổ áo là màu đỏ sẫm. Nữ tử thanh nhã kia lại mặc một áo bào màu sợi đay (DG: có lẽ là màu khói, màu đang mốt 2015 hiện nay), trường kiếm nàng đang đeo bên hông cũng rất thanh nhã, chuôi gỗ màu trắng, vỏ làm bằng mảnh trúc màu vàng nhạt.

Ánh mắt của thiếu niên áo trắng cũng không dừng trên người Diệp Hạo Nhiên quá lâu, nên không đến chú ý của hắn.

“Đây chính là Niệm Kiếm Đạo trong truyền thuyết của Mân Sơn Kiếm Tông.”

Thiếu niên áo trắng quay đầu khẽ nói với hai tên đồng bạn: “Đây là một phần trong kiếm trận hộ sơn của Mân Sơn Kiếm Tông. Chẳng qua dù như thế náo đi nữa, trước giờ vẫn chưa có ai thấy

qua đi.”

“Đã là hộ sơn đại trận thì không chỉ đơn giản như vậy, phải là nghìn kiếm, vạn kiếm mới đúng.”

Nữ tử áo đay nhìn thiếu niên một chút rồi nhã nhặn nói ra: “Có thể là do cảm ứng khí thế, có bao nhiêu người đi lên thì sẽ có bấy nhiêu thanh kiếm bay ra. Chỉ là nhìn uy lực của hai kiếm kia thì có lẽ Mân Sơn Kiếm Tông đã động tay áp chế lực lượng kiếm trận tương đương với lực lượng của người tu hành ở cảnh giới thứ ba mà thôi. Hoặc là bản thân kiếm trận này có nhiều tầng, chẳng qua lúc nãy chỉ là tầng có uy lực thấp nhất thôi.”

“Có lẽ không chỉ đơn giản như thế.”

Nam tử áo đen mỉm cười ôn hòa nói: “Vừa rồi thanh trường kiếm kia sử dụng Xuân Lôi Trọng Sơn Kiếm nên Diệp Hạo Nhiên mới dùng chiêu Khiêu Sơn Kiếm để ứng đối nhưng khôi ngờ trong đó lại không có bao nhiêu lực lượng hư lôi kiếm, đạo kiếm thức thứ hai lại sử dụng toàn lực của chiêu Xung Sơn Kiếm. Lực lượng của hai đạo kiếm kia cũng không kinh hãi gì nhưng biểu hiện lại cực kỳ tinh diệu.”

“Cho nên sơn đạo của cửa thứ hai này, chắc là dùng vô số kiếm chiêu tinh diệu tạo thành”. Thiếu niên áo trắng gật đầu, nói tiếp: “Hẳn là những Kiếm kinh khắc trên Kiếm thai kia sẽ bao gồm nhiều cách phá giải kiếm chiêu. Nếu lĩnh ngộ càng nhiều thì càng dễ đi qua sơn đạo này… Nếu không, cho dù cậy mạnh cũng phải trả một cái giá rất lớn mới có thể qua được.”

Lúc này, cách bọn họ không xa cũng có rất nhiều thí sinh đang bàn luận sôi nổi về cửa ải thứ hai này. Nghe ý kiến người ngoài nhiều một chút, cùng nhau thượng lượng một ít đều tốt hơn tự nghĩ một mình. Nhưng mà những thí sinh thương lượng rời rạc kia cũng không cần đưa ra ý kiến gì nữa. Đơn giản là vì không có bất kì nhóm nào mạnh hơn ba người này gộp lại.

Vì thiếu niên áo trắng này chính là Trần Ly Sầu, đệ tự kiệt xuất nhất của Bạch Lộ Biệt Viện, chiếm vị trí thứ năm trên Tài Tuấn Sách. Còn nam tử áo đen bên cạnh chính là Từ Liên Hoa, xuất thân từ Từ Hầu phủ, chiếm vị trí thứ sáu trên Tài Tuấn Sách. Và thiếu nữ áo đay còn lại chính là Hạ Uyển, đệ tử mạnh nhất trong lớp trẻ của Tố Tâm Kiếm Trai, nàng cũng chiếm vị trí mười hai trên Tài Tuấn Sách.

Nếu không nhìn tu vi của bọn họ, chỉ là Bạch Lộ Biệt Viện chính là cấp dưới của Mân Sơn Kiếm Tông, còn Từ Hầu Phủ chính là Phủ đệ Quý tộc và Tố Tâm Kiếm Trai là một trong những nơi lâu đời nhất tại Trường Lăng. Đương nhiên đám đệ tử xuất thân từ những nơi này đều hiểu rõ Mân Sơn Kiếm Tông hơn nhiều người ở đây.

“Có lẽ đây chính là ý của Thánh thượng muốn chúc mừng Lộc Sơn Hội Minh và việc thành lập Thái tử… Khiến cho Mân Sơn Kiếm Tông mang mười mấy bộ Kiếm kinh ra thì chỉ cần đến đây tuyển sinh, dù không thông qua cũng có khả năng thu được không ít chỗ tốt, lĩnh ngộ được nhiều chiêu thức tuyệt diệu của Mân Sơn Kiếm Tông đi.” Từ Liên Hoa mỉm cười, nói: “Dệt hoa trên gấm, phúc phận khắp nơi, mọi người đều vui.”

Hạ Uyển thoán nhìn Đinh Ninh ở đằng xa, nhẹ giọng nói: “Thật ra ta có hai điểm không rõ lắm. Loại trận pháp hộ sơn này nên giữ bí mật mới tốt, vì sao lần này lại phải bày ra, còn có… Nếu đã không muốn để tên thiêu niên Bạch Dương Đông kia thắng lợi thì vì sao lại để việc cảm giác cùng lãnh ngộ làm chủ ở mỗi cửa ải chứ? Tên thiếu niên Bạch Dương Động kia nửa ngày Thông Huyền, một tháng Luyện Khí, giỏi nhất là cảm giác cùng với lĩnh ngộ. Cái này không phải là ưu tiên cho hắn sao?”

“Việc quân cơ thường vô hình, lúc nào cần giấu, lúc nào phải lộ đều có ý riêng, có lẽ sau Lộc Sơn Hội Minh, Thánh thượng cảm thấy phải lộ ra chút thực lực rồi.”

Từ Liên Hoa thoáng nhìn Đinh Ninh, ánh mắt lóe lên chút thông cảm: “Có thể trong cung dùng tế thiên (DG: nghi thức cúng ông trời ấy) lập Thái tử là để lấy cớ làm cho Mân Sơn Kiếm Tông đồng ý tổ chức kiếm hội trước thời hạn. Chẳng qua, bọn họ chắc chắn sẽ không lựa chọn theo bất kỳ ý tức của ai cả, bởi vì đây là chuyện riêng của Mân Sơn Kiếm Tông rồi, bọn họ sẽ không để cho bất kì ai nhúng tay vào nội tình sư môn đâu, hơn nữa các ngươi cũng rõ Tông chủ của Mân Sơn Kiếm Tông có tính tình như thế nào rồi đấy.”

Nghĩ đến nhiều chuyện liên quan đến tông chủ của Mân Sơn Kiếm Tông này, Hạ Uyển cùng Trần Ly Sầu đều rất tán thành ý này.

Trần Ly Sầu nhìn Từ Liên Hoa nói: “Cho nên? Nếu mấy ải đầu lấy cảm giác và lãnh ngộ làm chủ thì tất nhiên những cửa sau không có chuyện lại giống y như thế được đi?”

Từ Liên Hoa gật đầu: “Tất nhiên rồi, tỷ thí của Mân Sơn Kiếm Hội mỗi năm đều khác nhau, dĩ nhiên sẽ rất đặc sắc.”

Hạ Uyển khẽ thở dài.

Càng về sau Mân Sơn Kiếm Hội càng khó, nếu cảm giác cùng lĩnh ngộ đã xuất hiện rồi thì phải sau lại là những thứ không liên quan đến cảm ngộc nữa, muốn thắng lợi đã khó càng thêm khó.

“Hiển nhiên sẽ không thiếu việc chiến đấu.”

Từ Liên Hoa dừng một chút nhìn Trần Ly Sầu cùng Hạ Uyển rồi nói tiếp: “Hơn nữa, chỉ cần những chuyện trước đây cũng biết, so với dĩ vãng thì Mân Sơn Kiếm Hội năm nay sẽ mất nhiều thời gian hơn, cho nên giữ gìn thể lực, chân nguyên hay sự chịu đựng… cũng là vấn đề rồi.”

Trần Ly Sầu nhíu mày một cái, nghiêm túc nói: “Cho nên không

thể gấp được.”

Hạ Uyển nhìn hắn một cái, nói: “Cũng chưa phải là lúc gấp gáp, không vội gì.”

Q3 - Chương 76: Tám thanh kiếm

Sắc trời dần ngả sang chiều, một thiếu nữ có vạt áo trên dưới đều thấm đầy máu tươi đi qua thanh Kiếm Thai đầu tiên rồi ngồi sụp xuống bên cạnh, trong nhất thời không có cả khí lực để tiếp tục đi về phía trước

Ở phía trước nàng không xa có tổng cộng hơn ba trăm thí sinh, còn phía sau nàng cũng không còn mấy người vẫn bị kẹt lại ở trước thanh Kiếm thai thứ nhất.

Trong hơn ngàn thí sinh, có không ít kẻ rốt cuộc cũng lựa chọn cách làm giống như nàng và Tạ Trường Thắng để vượt qua khảo thí, nhưng dù vậy thì cuối cùng cũng chỉ có hơn ba trăm người thông qua. Có nhiều kẻ không thể đi lên như vậy, lại thêm không ít người cũng giống với thiếu nữ này, trên người đầy mùi máu tanh khiến cho không khí xem kiếm tuy vẫn luôn tĩnh lặng nhưng lại tràn đầy một cỗ khí tức vô cùng thê thảm.

Những Kiếm Kinh khắc ở trên thanh Kiếm thai thứ hai đều là những chiêu số hiếm thấy trên đời, tinh diệu đến dị thường. Quan trọng nhất chính là mỗi một vết kiếm được khắc lên đều tương ứng với những kiếm chiêu được Kiếm Kinh ghi chép, thông qua kích thước, hướng đi của những vết kiếm này có thể tìm hiểu được chút ít về cách thức phát lực hay tốc độ xuất kiếm nhanh hay chậm cho phù hợp.

Đây cũng giống như được những danh sư tại Mân Sơn Kiếm Tông tự mình chỉ dạy, dù cho cuối cùng không đạt được cơ hội tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông học tập đi chăng nữa thì việc có thể

tham ngộ được chút ít trên những Kiếm Kinh này cũng sẽ giúp tăng thêm thực lực trong tương lai.

Cho nên bất kể là Diệp Hạo hay là Trần Ly Sầu lúc trước theo sát đám người Đinh Ninh đến nơi này thì cũng đều giống như người thiếu nữ đến được đây cuối cùng kia, tất cả đều không vội vã rời đi.

Không có bất cứ người nào chủ động đi khiêu chiến cái Sơn đạo lát thanh ngọc ở phía trước.

Tất cả mọi người đều lẳng lặng đứng hoặc ngồi xem kinh, vô cùng chăm chú cảm ngộ những kiếm chiêu trong đó.

Màn đêm kéo xuống.

Đêm dần tối hơn.

Bóng tối bao trùm khắp núi rừng ở hai bên sơn đạo lát thanh ngọc, sự ẩm ướt trong không khí ngày càng tăng, cuối cùng hóa thành những giọt sương sớm nhỏ giọt ở khắp nơi trên sườn núi.

Đầu tóc, quần áo của rất nhiều thí sinh đều bị sương sớm làm cho ướt nhẹp nhưng bọn họ lại tựa như không hề biết đến.

Tòan bộ tâm trí của bọn họ đã bị những kiếm chiêu tinh diệu tuyệt luân này hấp dẫn, thậm chí quên mất cả thời gian trôi.

Chỉ cần thể lực và tinh thần còn kiên trì được thì phần lớn trong số họ thậm chí còn hy vọng có thể cứ thế mà xem tiếp cho đến khi hiểu được tất cả những Kiếm Kinh, nắm giữ được tất cả những kiếm thức.

Bầu trời phía Đông dần dần chuyển sang màu trắng bạc. Một đêm đã sắp qua, một gã thí sinh đi tới gần thanh Kiếm thai, mệt mỏi dụi mắt. Hắn nhìn thấy thanh Kiếm thai màu ngăm đen như cũng có chút trắng ra.

Lúc này đang là đầu hạ, tất nhiên không thể có sương mù. Hắn liền cảm thấy trên thân kiếm hình như cũng có đầy sương đọng.

Nhưng chỉ trong nháy mắt sau, hô hấp của tên thí sinh này bỗng nhiên dừng lại, con mắt trừng lớn đến cực độ.

Hắn hoài nghi rằng mình đã nhìn lầm.

Bởi vì những vết kiếm bên trên Kiếm thai đang biến mất.

Rất nhiều tiếng hô kinh ngạc vang lên, hợp thành một đám âm thanh hỗn loạn, nhắc nhở cho hắn biết đây không phải là ảo giác của một mình mình.

Rất nhiều thí sinh đang ngồi trên mặt đất liền đứng lên.

Bên trên Kiếm thai màu đen có rất nhiều bụi phấn trắng nhỏ li ti đang rơi xuống từ những vết kiếm nhỏ, giống như một căn phòng có tường trát vôi (*) đã bị đóng kín nhiều năm giờ bỗng nhiên lại được mở ra khiến cho có luồng gió mới mạnh mẽ tiến vào, làm bức tường vôi bong ra từng mảng.

(*) DG: nguyên bản là trát phấn, nhưng ta nghĩ để là vôi thì hợp lý hơn

Nhìn thấy vậy, gần như tất cả các thí sinh đều chấn động trong im lặng.

Bọn hắn đã bắt đầu hiểu ra ngay từ khi người lưu lại những vết kiếm kia bắt đầu thi kiếm thì những luồng kiếm khí phát ra kỳ thực đã chấn nát mặt ngoài của thanh Kiếm thai thành bụi phấn.

Chặt đứt hay đâm thửng một thứ kim loại cứng thì tương đối là đơn giản, nhưng chấn vỡ kim loại thành bụi phấn thì phải là sức mạnh cỡ nào?

Mà qua thời gian một ngày đêm, lúc này Kiếm Ý mới phát ra…

Đây cũng là loại cảnh giới gì?

***

Mân Sơn Kiếm Tông dựng lên rất nhiều doanh trướng ở trong núi.

Những doanh trướng này có thể để cho các quan viên cùng các sư trưởng đưa tiễn các thí sinh đến nơi tu hành nghỉ ngơi dài ngày, đồng thời vị trí của những doanh trướng này cũng giúp cho bọn họ thấy rõ được quá trình tỷ thí.

Nghe thấy những tiếng hô kinh ngạc vang trên sơn đạo, cung nữ họ Dung đang ngồi ở chính giữa doanh trướng liền buông chén trà nhỏ ở trong tay xuống, tự nhủ một cách trào phúng: “Thật sự là không cần gấp sao?”

Mân Sơn Kiếm Tông tất nhiên sẽ không thể để cho tất cả các thí sinh cứ mãi dừng lại ở trước thanh Kiếm thai này.

Bố trí như vậy tượng trưng cho việc hạn định thời gian để cho thí sinh dừng lại trước thanh Kiếm thai này là một ngày.

Thời gian thống nhất như vậy có vẻ như rất công bằng, nhưng thực ra lại cực kỳ bất công.

Bởi vì những người càng đến sau thì thời gian tìm hiểu lại càng ít, như thiếu nữ đến vào xế chiều kia so với mấy người Trương Nghi qua đầu thì đã mất đi gần nửa thời gian tìm hiểu.

Từ những điều trên mà nói, Đinh Ninh vượt lên phía trước cũng vừa vặn có thêm được khá nhiều thời gian, nhưng từ giờ trở đi những thí sinh còn lại cũng có thể bắt đầu vượt lên trước.

Tranh lên trước ngay từ đầu, Đinh Ninh nếu muốn là kẻ đầu tiên thông qua một lần nữa thì sẽ không thể nào có đủ thời gian để tu luyện bổ sung toàn bộ Chân Nguyên.

Dù là một ngày một đêm thì cũng không đủ cho Đinh Ninh bổ sung Chân Nguyên.

Hơn nữa nàng cũng không tin rằng chỉ trong thời gian nhìn ngắn ngủi ban đầu, Đinh Ninh đã có thể lĩnh ngộ được những Kiếm Kinh bên trên Kiếm Thai kia.

Hiện tại vết kiếm đã biến mất, toàn bộ Kiếm Kinh đã trở thành tro bay lả tả, Đinh Ninh có muốn nhìn cũng không còn kịp nữa.

“Dừng lại ở đây chính là kết quả tốt nhất cho ngươi.”

Vậy nên người cung nữ họ Dung này không nhịn được mà nhẹ giọng tự nhủ một câu như thế.

Tinh thần đang đắm chìm bên trong vết kiếm, đang tìm hiểu một đoạn Kiếm Kinh thì đột nhiên lại bị cắt ngang, loại cảm giác này là vô cùng thống khổ..

Nhất là khi đang sắp đoạt được, kiếm chiêu đã sắp hình thành trong đầu thì lại đột nhiên bị gián đoạn, như thanh kiếm đột nhiên gãy đôi, loại cảm giác này lại càng khó chịu.

Diệp Hạo Nhiên chính là đang như thế.

Khi vết kiếm biến thành tro bay đi, hắn thống khổ như muốn rên lên, nhưng chỉ nháy mắt sau đó hắn đã vô thức quay đầu lại nhìn về phía Đinh Ninh.

Lúc này những tiếng hô kinh ngạc xung quanh đã tụ lại như thủy triều.

Mà ngay khi hắn nhìn đến, giọt sương sớm đọng trên lông mi của Đinh Ninh liền rung động rồi rơi xuống, Đinh Ninh đã mở mắt ra.

Cung nữ họ Dung kia cho rằng ngay khi thanh Kiếm thai này

bắt đầu biến hóa thì những thí sinh kia có thể sẽ tranh nhau lên trước, bắt đầu tranh thủ thời gian vì bản thân.

Nhưng lúc này phần lớn những thí sinh đang nhìn thanh Kiếm thai đã biến thành trống không vẫn còn chưa hồi phục lại tinh thần.

"Chúng ta đi."

Ngay sau khi mở mắt ra, Đinh Ninh liền đi tới bên cạnh đám người Trương Nghi rồi lên tiếng, sau đó mới bình tĩnh tiến lên phía trước.

Cho nên hắn vẫn là người đầu tiên qua ải.

Lúc này những ánh bình minh đầu tiên đã chiếu đến.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào hắn, trên người của hắn cũng như tỏa ra một vầng hào quang khó hiểu.

Tất cả đều tĩnh lặng

Tâm tình của tất cả đều ngưng đọng vì những hành động của Đinh Ninh lúc này.

Thiếu nữ đến cuối cùng có vạt áo trước sau đều thấm đầy máu tươi kia vốn đang cảm thấy trong lồng ngực tràn đầy sự đau buồn và phẫn nộ thì khi nhìn thấy bóng lưng bình tĩnh đến cực điểm của Đinh Ninh, toàn bộ tâm trí nàng liền bị hấp dẫn đến dần dần quên cả tình trạng của bản thân,

“Hắn giống như rất có lòng tin.”

Trần Ly Sầu chớp mạnh đôi mắt một cái để giảm bớt cảm giác chua xót trong con ngươi, nói.

Từ Liên Hoa trầm ngâm rồi đáp: “Bọn hắn đều muốn đi qua cùng lúc.”

Hạ Uyển nhíu chặt đôi lông mày, ngưng trọng nói: “ Xem bọn hắn muốn làm gì rồi hẵng nói.”

Lúc này cũng không phải chỉ có một mình Đinh Ninh đi về phía trước.

Trương Nghi đợi tất cả mọi người, kể cả Tạ Trường Thắng đang bị thương không nhẹ rồi toàn bộ đều đi sau lưng của Đinh Ninh, hướng về phía sơn đạo bằng Thanh ngọc.

Theo như Hạ Uyển thấy thì trong những người này, chí ít cũng có một kẻ không thể nào thông qua được sơn đạo ở phía trước.

Nhưng lúc này nàng lại phát hiện ra một điều khiến nàng khó có thể hiểu được.

Tinh thần của những người này thoạt nhìn đều sung mãn hơn nhiều so với những thí sinh xung quanh.

Đinh Ninh tu hành cũng coi như là đã có sự nghỉ ngơi tốt nhất trong một ngày một đêm, tinh thần của hắn thập phần sung mãn cũng là chuyện bình thường. Lúc này, thân thể của Đinh Ninh đang có những giọt sương thi nhau rơi xuống như một lá sen sau cơn mưa, so với những người xung quanh thì vô cùng có sức sống.

Nhưng không chỉ có hắn mà cả đám người Trương Nghi cũng tựa như đang ở trong trạng thái tinh thần tốt hơn nhiều sơ với những thí sinh xung quanh.

Cùng là tìm hiểu thanh Kiếm Thai trước mặt, vì sao những người này lại hao tổn tinh thần ít hơn?

Không thể giải thích được tại sao cho nên nàng cảm thấy rằng chỉ sợ sẽ có việc ngoài ý muốn phát sinh.

***

Sơn đạo lát thanh ngọc rất rộng rãi.

Khoảng cách giữa đám người Trương Nghi và Đinh Ninh rất gần.

Cho nên bọn hắn gần như đồng thời cùng bước chân vào như Cố Tích Xuân vào Diệp Hạo Nhiên, nhưng ngay từ đầu họ đã phát hiện ra có một khí tức khó hiểu trong khu vực này.

Khuôn mặt của Đinh Ninh vẫn vô cùng bình tĩnh như trước.

Nhưng thần sắc của đám người Trương Nghi lại càng thêm khẩn trương.

Hai bên sơn đạo lát Thanh ngọc có rất nhiều gốc cỏ dại. Lúc trước, khi Diệp Hạo Nhiên đặt chân đến khu vực này thì sương mù màu xanh nhạt liền dâng lên trên sơn đạo bằng thanh ngọc, nhưng những gốc cỏ dại này cũng chỉ dao động dập dờn trong gió. Vậy mà khi Đinh Ninh cùng đám người Trương Nghi vừa đặt chân đến đây, khi đám sương mù xanh nhạt kia đã bắt đầu tràn ngập khắp nơi trên sơn đạo thì rất nhiều gốc cỏ dại ở hai bên đường liền đột nhiên bị đứt lìa.

Cỏ xanh đứt lìa một cách im lặng.

Trong màn sương màu xanh nhạt ở ngay phía trước bọn hắn đã xuất hiện rất nhiều bóng mờ, nhìn tựa như những đám cỏ xanh đã đột nhiên mọc cao lên đến eo.

Lúc này không khí càng trở nên tĩnh mịch, tựa như cả tiếng hít thở cũng không có.

Bởi vì tất cả mọi người đều biết rõ những thứ kia không phải là cỏ xanh, mà là kiếm.

Đinh Ninh, Trương Nghi, Thẩm Dịch,… Đám người bọn hắn có tổng cộng tám người, nhưng lúc này trên sơn đạo bằng Thanh ngọc

lại xuất hiện rất nhiều cái hố nhỏ hình kiếm, từ trong đó lại không chỉ có tám chuôi trường kiếm màu bằng Thanh ngọc nhô lên.

Tất cả mọi người đều có thể tưởng tượng ra, dù mỗi lần chỉ có tám chuôi kiếm công kích tám người đi chăng nữa thì một một lần kiếm công cũng nhất định sẽ như mưa to gió lớn, kiếm nối tiếp kiếm, so với hai thanh kiếm lúc trước Diệp Hạo Nhiên phải đón đỡ cũng không mấy khác biệt.

Thời gian chớp nhoáng này không cho mọi người suy nghĩ nhiều.

Khi những ngọn cỏ xanh bên lề đường đứt đoạn, ngọn cỏ còn chưa rơi xuống đất thì màn sương mù màu xanh nhạt đã bị một lực lượng cuồng bạo và hỗn loạn xé rách ra, chia năm xẻ bảy.

Tầm mắt của mọi người đều trở nên rõ ràng đến khác thường.

Hơn mười thanh trường kiếm bằng thanh ngọc lẳng lặng đứng đó như vệ sĩ, trong đó có tám thanh đang phát ra những tiếng rít gào khác nhau, hóa thành kiếm quang.

Rồi sau đó ,trên sơn đạo màu xanh ngọc lại có một thanh trường kiếm màu xanh bay lên như trước.

Một thanh trường kiếm cực nhanh, ngay cả bóng kiếm kéo theo cũng cực kỳ mờ nhạt, tựa như một nét mực phai mờ vì bị nước giội vào, nhìn thì nhu hòa vô lực nhưng không gian trước mũi kiếm đã bị Kiếm khí nén ép đến biến dạng, tựa như có hơn chục luồng nước trong suốt đang không ngừng chuyển động.

Một thanh trường kiếm bằng Thanh ngọc vô cùng dữ dội, Nguyên Khí bên trong như không ngừng nổ tung khiến cho không khí xung quanh liên tục bạo động, hình thành vô số những hạt bụi kỳ dị.

Một thanh trường kiếm bằng Thanh ngọc như biến thành xích

sắt, thân kiếm nằm ngang, Thiên Địa Nguyên khí phía trước không ngừng hội tụ tạo thành những bọt nước màu xanh.

Một thanh trường kiếm khác yên lặng tiến lên, thân kiếm tỏa ra vô số luồng ánh sáng khiến mọi người không sao nhìn rõ, giống như đã biến thành một mặt kính mỏng manh.

***

Tám thanh kiếm mang theo những kiếm chiêu khác nhau nhưng tất cả đều rất trôi chảy tự nhiên, giống như được phát ra từ tám gã Kiếm Sư đã thuần thục kiếm chiêu đến cực điểm. Kiếm khí bên dưới kích động, những ngọn cỏ còn chưa kịp rơi xuống đất đã bị cắt vụn hết, hóa thành bụi phấn.

Tám kiếm cùng lúc đánh ra, hướng về phía tám bóng hình kia.

Q3 - Chương 77: Thủy Linh Lung

Kiếm chiêu của tám thanh kiếm này đều tinh diệu đến dị thường, lại thêm Kiếm Ý cực kỳ lưu loát như được những Kiếm Sư đã thành thục nhiều năm tự tay thi triển ra vậy, uy lực tất nhiên là rất kinh người.

Nhưng điều khiến cho tất cả mọi người đều không ngờ tới là đối mặt với tám kiếm công kích như vậy mà Đinh Ninh lại không hề rút kiếm.

Hắn vẫn bình tĩnh như cũ, tự tin tiến về phía trước như thể tám thanh trường kiếm màu xanh kia căn bản không hề tồn tại.

Điều lại càng khiến người ta khiếp sợ và khó hiểu là không chỉ có hắn mà cả đám người Trương Nghi, Tạ Nhu cũng đều không xuất kiếm.

Lúc này, chỉ có ba người Hà Triều Tịch, Thẩm Dịch và Nam Cung Thải Thục là rút kiếm ra.

Ba đạo kiếm quang phát ra chống lại tám kiếm đang chém tới từ bốn phía.

Ba người Hà Triều Tịch, Thẩm Dịch và Nam Cung Thải Thục đều vô cùng khẩn trương, hơn nữa những kiếm chiêu mà ba người vừa sử dụng đều là những Kiếm chiêu vừa tham ngộ được trên thanh Kiếm thai vừa nãy, cho nên nhìn kiếm quang biến hóa tuy tinh diệu nhưng lại có cảm giác vô cùng chậm chạp và ngượng tay.

Ba kiếm như vậy thì sao có thể ngăn cản được tám thanh kiếm

với Kiếm Ý lưu loát kia chứ?

Nhưng chỉ trong nháy mắt đã có mấy âm thanh vang dội vang lên, ba đạo kiếm quang kia vẫn lóe sáng trên không như cũ, trong không khí có vài tiếng xì xì nhẹ, phảng phất như có thứ gì đó bị đâm thủng.

Đám người Đinh Ninh vẫn hoàn hảo không có chút tổn hại gì.

Tám thanh trường kiếm bằng Thanh ngọc liền tản ra bốn phía.

Có thanh trường kiếm bay ngược về phía sau, có cái lại chỉ hơi đổi phương hướng, lướt qua bên cạnh đám người Đinh Ninh, lại có thanh như chuồn chuồn gãy cánh, xiêu vẹo đâm vào khoảng không.

Bên trong không khí có Thiên Địa Nguyên khí đang tiêu tán giống như bụi mù, cũng giống như mưa tuyết đang rơi.

Rất nhiều thí sinh cuối cùng không sao khống chế tâm tình được nữa liền hô lên thành tiếng, có vẻ không thể nào tin được.

“Sao có thể như vậy!”

Sắc mặt của Hạ Uyển trở nên tái nhợt, trong tròng mắt của nàng tràn ngập sự khiếp sợ đến ngẩn ngơ.

Từ Liên Hoa bên cạnh nàng cũng khẽ run rẩy không nói, vô thức hồi tưởng lại từng biến hóa nhỏ nhất của ba kiếm kia.

"Kiếm trận, là Kiếm trận."

Trần Ly Sầu nói, ngưng trọng dị thường.

Lúc này hắn không kịp suy nghĩ về biến hóa của những ánh kiếm kia, nhưng hắn có thể khẳng định là chỉ có khả năng này.

Ngay khi thanh âm của Trần Ly Sầu vang lên, lại có thêm tám

đạo kiếm quang nữa gào thét phá không mà đi, tập kích đám người Đinh Ninh.

Đinh Ninh vẫn không hề xuất kiếm.

Mấy người Trương Nghi bên cạnh hắn cũng không hề, người xuất kiếm vẫn là Hà Triều Tịch, Thẩm Dịch và Nam Cung Thải Thục như cũ.

Lần này bên trong không khí vang lên rất nhiều âm thanh như tiếng đậu rang, còn có những khí kình mắt thường có thể nhìn thấy, hình dáng như viên ngọc bắn ra khắp xung quanh.

Nhưng kết quả vẫn giống hệt như trước.

Tám thanh trường kiếm màu xanh lại một lần nữa tản ra bốn phía.

“Bọn họ đều dùng những Kiếm chiêu bên trong cùng một bộ Kiếm Kinh.” Lúc này Từ Liên Hoa sau khi nhớ lại thì cuối cùng cũng hiểu được đại khái lộ tuyến của ba thanh kiếm kia, liền trầm giọng thốt.

“Đều dùng những Kiếm chiêu bên trong cùng một bộ Kiếm Kinh?”

Tay phải Hạ Uyển không tự chủ được nắm vào chuôi kiếm của mình, hơn nữa lại ngày càng nắm chặt.

Nàng vẫn không sao hiểu được như cũ.

Trần Ly Sầu hít một hơi thật sâu, lông mày của hắn nhăn tít lại.

“Vậy mà lại thực sự có thể!”

Tạ Nhu ở phía sau Đinh Ninh, ngắm nhìn bóng lưng của hắn, tâm trạng trong lòng không ngôn từ nào có thể diễn tả được.

Nàng và Trương Nghi cùng tất cả mọi người, bao gồm cả ba người Nam Cung Thải Thục đang dụng kiếm cũng phải đến giờ mới tin chắc được những lời nói của Đinh Ninh là sự thật.

Trên sơn đạo lát Thanh ngọc, gió, sương, mưa, tuyết, sấm sét liên tiếp hiện ra, từng thanh trường kiếm liên tiếp bay lên, liên tiếp chém vào đám người Đinh Ninh đang tiến lên trên sơn đạo.

Kiếm chém tới tất nhiên phải nhanh hơn so với những thanh kiếm đang vô lực rơi xuống, cho nên xung quanh đám người Đinh Ninh khi vô số những thanh kiếm còn đang rơi tung tóe thì đã có những ánh kiếm mới bay đến tấn công.

Đám người kia vẫn tiến lên theo Đinh Ninh, số kiếm xung quanh bọn họ ngày càng nhiều, cảnh tượng ngày càng chấn động.

“Quả thực là cùng một bộ Kiếm Kinh.”

Trần Ly Sầu hơi quay đầu qua phía Từ Liên Hoa, hỏi: “ Đây là bộ nào trên Kiếm thai?”

Từ Liên Hoa hơi híp mắt lại, không trả lời ngay.

Lúc này đám người Đinh Ninh bị rất nhiều trường kiếm màu xanh ngọc đang bay lượn bao phủ khiến cho bóng dáng của bọn họ khó có thể nhìn rõ, nhưng khi những Kiếm chiêu của ba người Hà Triều Tịch, Thẩm Dịch và Nam Cung Thải Thục ngày càng thuần thục như ý thì xung quanh bọn họ liền xuất hiện những vành đai nước óng ánh.

Những vành đai óng ánh này thực sự là nước thật, khi kiếm chém vào liền bắn ra những làn sóng lớn.

“ Là bộ Kiếm thai thứ bảy, ta có xem qua nhưng lại không tìm hiểu kỹ.”

Sau mấy hơi thở nàng mới lên tiếng đáp.

“Sao có thể như vậy.”

Sắc mặt của Hạ Uyển lại càng thêm tái nhợt, ánh mắt của nàng nhìn vào bóng dáng mờ ảo của Đinh Ninh, nàng run giọng lặp lại câu nói lúc trước.

Hơn mười bộ Kiếm Kinh được khắc trên Kiếm thai đều huyền ảo tinh diệu dị thường, nếu là tu hành giả có tư chất bình thường thì chỉ sợ rằng có luyện tập mấy năm cũng chưa chắc đã nắm được một Kiếm chiêu trong đó. Trong thời gian ngắn ngủi thế này, không ai có thể tham ngộ thấu đáo được những Kiếm Kinh kia, dù có là loại thiên tài giống như nàng cũng chỉ có thể miễn cưỡng lĩnh hội được Kiếm chiêu bên trong một, hai bộ Kiếm Kinh mà thôi.

Đinh Ninh từ khi bắt đầu cất bước di chuyển cho đến tận bây giờ đều không hề xuất thủ nhưng ngay từ đầu thần thái của hắn đã rất bình tĩnh và tự tin, cộng thêm phản ứng của những người phía sau hắn nữa thì Hạ Uyển có thể khẳng định sở dĩ có thể xuất hiện chuyện như thế này đều là bởi Đinh Ninh.

Nhưng nàng nhớ rõ rằng, khi nàng vừa đến đây thì Đinh Ninh đã bắt đầu nhắm mắt tu hành.

Hắn nhìn thanh Kiếm thai này trong bao lâu?

Đã được thời gian nửa tuần trà chưa?

Mặc kệ thứ Kiếm Kinh này là Kiếm Kinh loại gì mà có thể giúp bọn họ chỉ với ba người xuất kiếm đã có thể ngăn cản được sự chém giết của những trường kiếm Thanh ngọc với những Kiếm chiêu tinh diệu kia, nhưng lẽ nào hắn chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy đã có thể tìm ra một bộ Kiếm Kinh có thể chống lại thanh Kiếm thai đó?

Thứ hạng bài danh trên Tài Tuấn sách của nàng cao hơn Đinh Ninh rất nhiều, nàng lại chưa từng giao thủ cùng Đinh Ninh, vậy

mà lúc này nhìn bóng lưng của hắn nàng lại đột nhiên có chút mất tự tin, tâm trạng cũng trở nên lạnh lẽo.

Tại nơi cực hàn(*) phía Bắc, khi bão tuyết đột nhiên kéo về, những dã thú bình thường không thể nào sống chung được cũng có lúc cùng tập hợp lại một chỗ để vượt qua cơn bão.

(*) Cực hàn: nơi vô cùng lạnh.

Nhân loại khi đối mặt với cường địch cũng có đôi khi như thế.

Lúc này, Cố Tích Xuân và Diệp Hạo Nhiên liền nhích lại gần nhau hơn một chút.

“Đây chính là một bộ Kiếm Kinh có khả năng phòng thủ cực kỳ nghiêm mật.” Cố Tích Xuân nhìn sơn đạo bên trên rồi quay về phía Diệp Hạo Nhiên, nhẹ giọng thốt: “ Chẳng qua là nó quá nhu hòa, quá chậm rãi, sau khi đi ra khỏi Mân Sơn Kiếm Tông thì vào lúc bình thường hắn sẽ không có nhiều tác dụng, cho nên ta nhìn lướt qua cũng không để vào lòng.”

Nghe thấy lời nói của Cố Tích Xuân lúc này vẫn còn kiêu ngạo như vậy, Diệp Hạo Nhiên liền lạnh lùng chế giễu: “ Vào lúc bình thường không có bao nhiêu tác dụng? Quá nhu hòa, quá chậm rãi chỉ là vì cảnh giới của chúng ta chưa đủ để thi triển nó thôi… Nếu có người có thể liên thủ giống như ba người bọn họ, lại xuất kiếm cực nhanh thì bộ Kiếm Kinh này chỉ sợ chính là Kiếm Kinh có năng lực phòng ngự mạnh nhất thiên hạ.”

Sắc mặt của Cố Tích Xuân hơi trở nên âm trầm nhưng hắn cũng không tranh cãi cùng Diệp Hạo Nhiên, chỉ chậm rãi nói: “ Nhìn những người đó thì sợ là cũng chỉ toàn lực tìm hiểu một bộ Kiếm Kinh này mà thôi.”

Khi hắn nói ra câu đó, Hà Triều Tịch, Nam Cung Thải Thục và Thẩm Dịch đã dừng xuất kiếm.

Toàn lực sử kiếm liên tục đối phó với tám thanh kiếm kia liên tiếp tấn công tất nhiên hao tổn rất nhiều Chân Nguyên và thể lực, cho nên lúc này những người xuất kiếm đã đổi thành Tạ Nhu, Tạ Trường Thắng và Từ Hạc Sơn.

Ba người Tạ Nhu cũng thi triển những Kiếm chiêu bên trong bộ Kiếm Kinh đó.

Kiếm chiêu thi triển ra óng ánh như nước chảy, nhìn thì như sơ hở cực lớn nhưng không hiểu sao lại phối hợp với nhau hoàn hảo đến không chê vào đâu được, chặn lại hết những thanh kiếm tới gần bọn họ.

Quãng đường từ thanh Kiếm thai thứ hai cho đến thanh Kiếm thai thứ ba trên sơn đạo lát thanh ngọc không dài, lúc này nhóm người Đinh Ninh đã đi qua được quá nửa cho nên bất kỳ ai cũng đều có thể khẳng định những người này sẽ bình yên vô sự mà thông qua, giá phả trả cũng vô cùng nhỏ.

Bên trong một doanh trại của Mân Sơn Kiếm Tông, mấy tu hành giả trung niên đang đứng sóng vai, trong đôi mắt sâu như biển cả có thần sắc không nói nổi nên lời.

“Cái này chính là Kiếm Kinh Thủy Linh Lung của Vân Thủy cung.”

Đều là những Sư trưởng nổi danh, tu hành kiệt xuất, hiểu biết của bọn họ tất nhiên là rộng lớn hơn của những thí sinh kia rất nhiều. Một người trong số đó nhẹ giọng than: “ Nhưng dù là Vân Thủy Cung năm đó cũng ít lưu ý đến bộ Kiếm Kinh này, ngay cả Bạch Sơn Thủy hình như cũng không hề tu luyện nó, ai mà lại ngờ được bộ Kiếm Kinh này có thể có biến hóa như vậy?”

“Thủy Linh Lung huyền diệu ở chỗ nó ngưng kết ra những vành đai nước óng ánh kia. Bản thân những vành đai nước óng ánh thì không có bao nhiêu uy lực, nhưng nó lại chuyển động rất

nhanh xung quanh thân thể mà phương hướng chuyển động lại luôn bất đồng, những thanh kiếm đi vào bên trong đều sẽ bị sức nước hãm lại, khiến cho trongthời gian ngắn không thể nào thi triển được Kiếm thế thu phát như ý."

Một người khác chậm rãi lắc đầu nói: "Chẳng qua là một thanh kiếm thì dù có nhanh hơn nữa cũng không thể nào bảo vệ được không gian mấy thước xung quanh, ba người cùng xuất kiếm lại sử dụng những chiêu thức bất đồng, ngược lại lại như có một người đang thi triển một Kiếm chiêu với tốc độ nhanh hơn mấy lần… Nếu không nhìn thấy tận mắt thì ta cũng không sao tin được việc dùng những Kiếm chiêu này lại có thể tạo thành một Kiếm trận phòng ngự hiệu quả như vậy."

"Lẽ nào Bạch Dương Động cũng có Kiếm Kinh của Vân Thủy Cung?"

Một người nhìn theo bóng dáng của Đinh Ninh, không nhịn được mà nhẹ giọng nói thầm.

"Bạch Dương Động không thể nào có bộ Kiếm Kinh này."

Có một người nói vậy.

Thế nhưng lời nói của người đó những kẻ kia không sao nghe được.

Bởi vì người vừa nói câu đó lúc này đang đứng ở trong một tòa cung điện bằng Thanh ngọc.

Tòa cung điện bằng ngọc này ở trên lưng chừng một vách đá cheo leo tại Ma Thiên Lĩnh của Mân Sơn Kiếm Tông.

Tại Mân Sơn Kiếm Tông, nơi này là cấm địa với rất nhiều đệ tử.

Người nói ra câu này là một thiếu nữ mặc trên người bộ bào

phục màu xanh ngọc.

Tuổi của nàng cùng lắm chỉ bằng với Tạ Nhu, mặt mũi trông rất ngây thơ, bộ ngực còn bằng phẳng, rõ ràng là thân thể còn chưa nảy nở.

Nhưng khi nàng đứng xuôi tay lại có một khí độ khó có thể miêu tả được thành lời.

“Thủy Linh Lung là bí truyền của Vân Thủy cung, ngọc quyết (*) ghi chép Thủy Linh Lung được lấy ra từ mật tàng sau khi Vân Thủy cung bị diệt, sau đó luôn luôn nằm bên trong Mân Sơn Kiếm Tông… Bộ Kiếm Kinh này cũng là do ta tự tay chọn, tự tay khắc lên, nhưng ngay cả ta cũng không biết được bộ Kiếm Kinh này có tác dụng như vậy, làm sao có thể tiết lộ ra ngoài trước thời hạn được chứ.”

Hai mắt của nàng hơi trầm xuống, nàng quay về phía một nam tử trẻ tuổi đứng bên cạnh đang mặc bào phục màu xanh ngọc giống mình , nhạt giọng nói.

Q3 - Chương 78: Chọn kiếm

Có thể đứng ở cấm địa của Mân Sơn Kiếm Tông để lặng lẽ quan sát trận kiếm hội này thì tất nhiên không phải là nhân vật tầm thường.

Nam tử trẻ tuổi bên cạnh thiếu nữ này khí khái điềm tĩnh, nhưng đến từng sợi tóc cũng như phát ra Kiếm Ý, dường như tùy tiện phát ra một sợi cũng có thể giết người.

Nghe những lời kia của thiếu nữ, hắn trầm tĩnh suy tư trong chốc lát rồi quay đầu chăm chú nhìn thiếu nữ đó, hỏi: " Nếu đổi lại là ngươi thì có thể chọn một bộ Kiếm Kinh rồi sau đó tìm hiểu ra cách phá pháp trận chỉ trong thời gian ngắn như vậy không?"

"Không thể." Thiếu nữ lắc đầu, thẳng thắn nói.

Nam tử trẻ tuổi cũng lắc đầu, nhẹ giọng cảm khái: " Vậy là ngay cả ngươi cũng không thể."

"Trừ phi…" Lông mày của thiếu nữ hơi nhíu lại, trên trán như xuất hiện mấy vết kiếm.

Nam tử trẻ tuổi khẽ run người, đang muốn nói thì nàng lại lập tức lắc đầu , nói tiếp: " Vẫn không thể."

Nàng vừa nghĩ tới một khả năng.

Trừ phi được tận mắt nhìn thấy những tu hành giả mạnh mẽ của Vân Thủy Cung thi triển qua bộ Kiếm Kinh này, gặp được rất nhiều Kiếm chiêu trong đó, hơn nữa những Kiếm chiêu đó phải được dùng để đánh nhau sinh tử, được thi triển với tốc độ cực nhanh thì có lẽ nàng mới có thể liên tưởng được, mới có thể làm

được những điều giống với tên thiếu niên quán rượu kia chỉ trong một thời gian ngắn ngủi.

Nhưng tên thiếu niên quán rượu kia mới bao nhiêu tuổi?

Vân Thủy cung của nước Ngụy đã diệt vong từ rất lâu trước khi hắn sinh ra, vài tên đại nghịch còn lưu lại của Vân Thủy cung cũng không tu luyện loại Kiếm Kinh này.

Theo cách nhìn của nàng thì tên thiếu niên quán rượu dĩ nhiên là không thể nào từng gặp loại Kiếm chiêu kia, lại càng không cần phải nói đến việc nhìn thấy người ta dùng loại Kiếm chiêu đó để đánh nhau sinh tử.

Cho nên không bằng thì nói là không bằng, nàng rất coi thường chuyện thấy mình thua kém thì liền kiếm cớ.

“Toàn bộ lần kiếm hội tỷ thí này đều do ngươi xử lý, nếu thanh Kiếm thai thứ nhất là ngươi kiểm tra nền tảng của bọn chúng, thanh Kiếm thai thứ hai là ngươi kiểm tra khả năng lĩnh ngộ, vậy thanh Kiếm thai thứ ba này ngươi muốn kiểm tra điều gì?”

Nam tử trẻ tuổi tò mò nhìn nàng, hỏi: “ Trên thanh Kiếm thai thứ ba này ngươi sắp xếp thứ gì?”

Theo tên nam tử trẻ tuổi này thì có vài thứ còn quan trọng hơn nền tảng và khả năng lĩnh ngộ, chẳng hạn như ý chí, hoặc là sự trưởng thành của tâm trí, hoặc là kinh nghiệm chiến đấu.

Nhưng hắn không ngờ thiếu nữ kia lại đáp rằng: “ Con để cho bọn chúng chọn kiếm.”

"Chọn kiếm?"

“Thân là một kiếm sư thì điều đầu tiên là phải hiểu được chính mình, biết rõ sở trường và sở đoản của bản thân.” Thiếu nữ

này tuy còn trẻ tuổi nhưng giọng điệu nói chuyện lại giống như một sư trưởng đã từng dạy dỗ qua rất nhiều đệ tử, giọng điệu của nàng trầm tĩnh và chắc chắn, khiến cho người ta có cảm giác không thể nào chất vấn được. “Nếu như ngay cả một thanh kiếm có thể bù đắp khuyết điểm, nâng cao thực lực của chính mình mà còn không chọn được thì sao xứng để vào Mân Sơn Kiếm Tông học tập chứ.”

Nghe nàng giải thích như vậy, nam tử trẻ tuổi liền nở một nụ cười khổ, nói: “ Xem ra là ngươi muốn cuộc tỷ thí này trở nên công bằng hơn một chút.”

Các thí sinh thuộc những nơi tu hành khác nhau, phẩm chất các thanh bội kiếm mà họ sử dụng tất nhiên là cũng bất đồng, ví như Diệp Hạo Nhiên sử dụng Hàn Li Kiếm được chế tạo từ Li Long Tinh chân chính, chỉ sức mạnh của bản thân thanh kiếm thôi cũng đã đủ để tạo thành uy hiếp cho phần lớn các thí sinh khác.

Nếu có thể lấy được một bội kiếm có cấp bậc ngang hàng với Hàn Li Kiếm thì chí ít cũng không phải chịu thiệt thòi vì ngoại vật.

“Phần tỷ thí tiếp theo sẽ đáng xem hơn một chút.” Thiếu nữ kia không ý kiến lại mà chỉ gật đầu, thản nhiên nói: “ Lợi dụng mọi khả năng để khiến cho mình nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, đây mới là phẩm chất cần có với mọi tu hành giả.”

Nam tử trẻ tuổi thấy lòng nao nao, có chút tiếc nuối nói: “ Chỉ tiếc là mấy người Bạch Dương động dường như đều chỉ tìm hiểu một bộ Kiếm Kinh kia.”

“Tất cả mọi người đều từ bỏ bản thân để tên thiếu niên quán rượu có thể giành chiến thắng cuối cùng.”

Nét mặt của thiếu nữ nghiêm lại, nàng chân thành nói: “ Mặc kệ kết quả cuối cùng như thế nào, bản thân những người đó và những chuyện họ làm đã là đáng để tôn kính.”

Có thanh kiếm đang lượn vòng rồi rơi xuống, có thanh kiếm lại đang trôi nổi trên không, nhưng đã không còn thanh nào chém tới.

Đến đây thì Đinh Ninh đã đi qua cửa này, hắn ngừng bước nhìn thanh Kiếm thai thứ ba đang ở cách đó không xa, trầm mặc một hồi.

Hắn biết biểu hiện của mình lúc này đã đủ để cho người ta khiếp sợ, thậm chí đủ để cho người nào đó cũng cảm thấy có đôi chút khó xử, hai cửa ải vừa qua cũng đã giúp hắn có đầy đủ thời gian bổ sung Chân Nguyên, mặc dù hiện tại Chân Nguyên trong cơ thể vẫn chưa tràn đầy nhưng hắn biết thời khắc khó khăn nhất đã trôi qua.

Giống như lúc này vậy, đêm tối đã qua, ánh ban mai đã tràn ngập khắp ngọn Mân Sơn.

Nhưng mặc kệ biểu hiện của hắn xuất sắc thế nào, hoàn mỹ ra sao, Tiết Vong Hư cũng không thấy được.

Ông ấy đã mất.

Mỗi người đều phải đối mặt với sinh tử.

Những kẻ còn sống sẽ phải trải qua khoảnh khắc thân nhân, bằng hữu của mình rời khỏi thế gian.

Hắn đã phải trải qua rất nhiều lần.

Thế nhưng hắn vẫn khổ sở không chịu nổi.

"Sư đệ. . ."

Trương Nghi cảm giác được sự trầm mặc của hắn, hiểu được vì sao hắn lại đột nhiên trầm mặc. Chính vì vậy, mũi hắn cũng cay cay, nghĩ xem nên an ủi Đinh Ninh ra sao.

Thế nhưng Đinh Ninh không để hắn có cơ hội nói ra bất cứ

câu an ủi nào.

"Đi thôi."

Hắn thấp giọng nói vậy rồi hơi ngẩng đầu lên, đi về phía trước thanh Kiếm thai.

Tạ Trường Thắng cầm thanh kiếm, không ngừng thở dốc.

Thương thế bên trong cơ thể khiến cho phế phủ (*) của hắn nóng lên từng đợt, khí huyết lưu chuyển bất thường, thế nhưng hắn vẫn rất hưng phấn, rất kiêu ngạo.

(*) phế phủ: Lá phổi.

Hắn biết rằng trong hơn ba trăm thí sinh kia chỉ sợ chưa có tới một phần ba là có thể qua cửa này.

Chính vì vậy, chí ít thì hắn cũng có thể nằm trong một trăm kẻ đứng đầu Mân Sơn Kiếm Hội.

Hắn không khỏi nghĩ đến cha của mình khi biết tin tức này sẽ mừng rỡ thế nào.

“Là ý gì vậy?”

Nhưng khi hắn định thần lại nhìn về thanh Kiếm thai phía trước, sau khi nhìn rõ nó trong nháy mắt hắn liền ngẩn cả người.

“Đi vào Kiếm cốc, tự chọn một thanh kiếm.”

Trên thanh Kiếm thai thứ ba này cũng có vết kiếm, nhưng những vết kiếm này chỉ hợp lại thành một câu đơn giản đến cực điểm như vậy.

Ở dưới chữ viết có một địa đồ được khắc bằng vết kiếm.

“Phải rời khỏi sơn đạo thanh ngọc này, không tiếp tục đi lên

nữa?”

Trương Nghi cũng ngẩn người, hắn thấy theo chỉ dẫn của địa đồ này thì bọn họ nhất định phải rời khỏi sơn đạo lát thanh ngọc, đi vào lối rẽ bên cạnh chuôi Kiếm thai này.

Hắn không thể xác định được trong chuyện này rốt cuộc là còn có ý tứ sâu xa gì khác hay không.

Chẳng nhẽ vết kiếm và địa đồ này còn ẩn giấu sự kiểm tra đặc biệt nào đó chứ không phải chỉ nông cạn là những chữ viết và bản đồ?

“Rất có ý tứ.”

Đúng lúc đó, Đinh Ninh bình thản nói ra bốn từ.

Hắn bắt đầu cất bước di chuyển, tiến thẳng về cái lối rẽ được vẽ trên địa đồ kia rồi nói tiếp: “ Người bố trí rất có ý tứ, lòng dạ còn thâm sâu hơn Bách Lý Tố Tuyết nhiều.”

Bách Lý Tố Tuyết mà Đinh Ninh vừa nói là một cái tên vô cùng vang dội, chính là Tông chủ của Mân Sơn Kiếm Tông.

“Trực tiếp kêu tên của Tông chủ Mân Sơn Kiếm Tông ở trong này như vậy hình như có vẻ không được tốt cho lắm?”

Tạ Trường Thắng tự thấy bản thân mình ngày thường cũng coi như là có gan làm loạn, nhưng ở bên trong Mân Sơn Kiếm Tông thì hắn không thể nào bình tĩnh đánh giá Tông chủ của Mân Sơn Kiếm Tông được như thế.

“Rốt cuộc là còn có ý gì, ta không hiểu rõ.”

Hắn nhìn Đinh Ninh, ho nhẹ một tiếng rồi hỏi tiếp.

“Không có ý gì, chỉ là để chúng ta tự mình đi chọn một thanh kiếm mà thôi.” Đinh Ninh quay đầu nhìn hắn một cái rồi nói tiếp: “

Mân Sơn Kiếm Tông tùy ý ném ra một ít Kiếm Kinh mà còn tinh diệu hơn so với bảo vật trấn phái của một số nơi tu hành, vậy giờ bọn họ tùy tiện vứt ra mấy thanh kiếm tất nhiên cũng sẽ tốt hơn so với phần lớn những thanh kiếm ở bên ngoài."

Tạ Trường Thắng chấn kinh, hỏi: "Tặng không sao?"

Đinh Ninh lắc đầu đáp: " Cũng không có khả năng hào phóng (*) như vậy, tối đa cũng chỉ là cho mượn dùng bên trong kiếm hội này thôi."

(*) Nguyên tác là tài đại khí thô nghĩa là rất nhiều tiền, mà thôi ta dịch là hào phóng cho dễ hiểu.

Tạ Trường Thắng liền khinh thường nói: " Vậy thì có nghĩa gì, nếu ta có nhiều kiếm tốt như vậy thì thậm chí có thể tặng không."

"Nếu ngươi mà làm Tông chủ của Mân Sơn Kiếm Tông thì chỉ sợ rằng mười cái Mân Sơn Kiếm Tông cũng bị ngươi đem đi tặng hết." Tạ Nhu giễu cợt nói.

Tạ Trường Thắng tất nhiên không dám tranh cãi với nàng, lập tức dời trọng tâm câu chuyện sang hướng khác, hỏi: " Nếu vậy thì để chúng ta đi chọn một thanh kiếm làm gì? Rốt cuộc là có ý nghĩa gì?"

Đinh Ninh đáp đơn giản: " Để cho phần tỷ thí tiếp theo lại càng thêm công bằng và đặc sắc. Có vài người không có được thanh kiếm như ý ở trong tay thì nay lại đột nhiên có được, hoặc cũng có thể có vài thanh kiếm có công dụng đặc biệt, vì vậy sẽ sinh ra rất nhiều khả năng hơn, những cuộc chiến cũng có nhiều biến hóa hơn."

Nghe Đinh Ninh giải thích rõ ràng, Tạ Trường Thắng liền cả kinh, sợ hãi hỏi: " Vậy cũng có nghĩa là tiếp theo đây các thí sinh sẽ chiến đấu với nhau?"

Đinh Ninh gật đầu. “Mân Sơn Kiếm Tông cho mượn kiếm thì đương nhiên là muốn chúng ta dùng nó để chiến đấu, đâu thể nào cho mượn để cắt củ cải được.”

Không ai cảm thấy câu nói đùa này của Đinh Ninh buồn cười.

(Ta cũng chả thấy buồn cười :cuoichet: - DG)

Nếu như tiếp theo từng người một phải chiến đấu thì sẽ không còn bất cứ thủ đoạn hay tiểu xảo gì nữa.

Hơn nữa lúc này bọn họ đã tiến vào một vùng thung lũng.

Sơn cốc này rất hoang vu, không hề có cây cối, đâu đâu cũng chỉ đầy cỏ hoang mọc lộn xọn, nhưng ở trung tâm sơn cốc lại có một tòa cung điện màu xanh.

Bề ngoài của cung điện màu xanh đó rất bình phàm, giống như một điện thờ tầm thường, chỉ có điều là nó rất to lớn, hơn nữa khí tức lại vô cùng lạnh lẽo.

Theo như chỉ dẫn của địa đồ thì Mân Sơn Kiếm Tông sắp xếp cho bọn họ tự chọn kiếm ở bên trong tòa cung điện màu xanh này.

“Nếu là tự lấy một thanh kiếm thì có lẽ nên đơn độc đi vào.”

Lông mày của Đinh Ninh đột nhiên nhăn tít lại, hắn cảm giác được điều gì đó, liền đứng lại.

"Có Pháp trận sao?"

Ngay sau khi Đinh Ninh dừng lại, Trương nghi mới cảm giác được điều đó, trong ánh mắt liền xuất hiện một tia khiếp sợ: “ Những thứ chúng ta đang thấy lúc này cũng không phải là thật?”

Tạ Trường Thắng và Nam Cung Thải Thục liếc mắt nhìn nhau, bọn họ đến giờ vẫn còn chưa phát hiện ra điều gì không đúng, nhưng theo như lời nói của Đinh Ninh và Trương Nghi thì … Phía

trước có tồn tại một Pháp trận đặc biệt sao?

“Ta không thể xác định được đó là Pháp trận gì, lúc này ta cũng không biết rốt cuộc là trong đó có những thanh kiếm nào.”

Đinh Ninh suy nghĩ một chút rồi quay đầu nhìn Trương Nghi, nhẹ giọng nói: “ Nếu như bên trong có kiếm của Triệu Kiếm Lô thì huynh hãy chọn một thanh.”

Trương Nghi ngẩn người, tất cả mọi người còn lại cũng đều sửng sốt.

“Cô có thể chọn một thanh kiếm đặc biệt nặng nề… thế nhưng bên trong nếu có một thanh kiếm có thân màu trắng, chuôi kiếm là một thanh tiểu kiếm màu bạc uốn lượn, hoặc có một thanh có chuôi màu đồng cổ, trên thân kiếm có rất nhiều lỗ vuông như tiền đồng thì nhất định hãy chọn một trong hai thanh đó.” Đinh Ninh không giải thích gì, chỉ quay đầu nhìn Nam Cung Thải Thục và nhẹ nhàng nói vậy.

“Thẩm Sư đệ, có một có một thanh tiểu kiếm toàn thân đều làm bằng ngọc đen, trên chuôi kiếm có Phù văn quấn quanh, Phù văn màu xanh đen, nhất định ngươi sẽ muốn chọn thanh kiếm này.” Không hề dừng lại chút nào, hắn lại xoay người sang nhìn Thẩm Dịch rồi nói tiếp: “ Nếu không có thanh kiếm này, ngươi hãy chọn một thanh kiếm mỏng và nhẹ một chút để có thể xuất kiếm nhanh hơn.”

Q3 - Chương 79: Kiếm thi hải

Thẩm Dịch và tất cả mọi người đều dùng ánh mắt như nhìn thấy quái vật nhìn Đinh Ninh, cả bọn chấn kinh đến mức nói không ra lời.

“Đây cũng chỉ là phỏng đoán, bên trong chưa chắc có những thanh kiếm như ta vừa nói. Nhưng ta hy vọng mọi người nhớ kỹ, nếu gặp phải thanh kiếm nào đó tương tự thì ngàn vạn lần không được nhận lầm.”

Nét mặt Đinh Ninh vẫn bình tĩnh như cũ.

Hắn quay đầu về phía Tạ Trường Thắng: “Ngươi phải chú ý tìm một thanh mà toàn bộ thanh kiếm giống như dùng Phát Tinh(*) để đúc thành kiếm.”

(*) Phát tinh: tinh thể trong suốt, phát ra ánh sáng.

Lông mày Tạ Trường Thắng nhíu lại, lập tức hỏi: “Phát Tinh?”

“Là một loại tinh thạch hiếm thấy, mới nhìn trong suốt, sáng óng ánh nhưng bên trong có rất nhiều đường chỉ màu vàng.” Đinh Ninh nhìn gã nói tiếp: “Nhìn qua thanh kiếm này cũng giống với Phát Tinh nhưng thực ra là dùng một loại chất liệu nào đó được cô đọng lại rồi làm ra. Trên chuôi kiếm có đồ án Tam Túc Kim Thiềm(*).”

(*) Tam Túc Kim Thiềm: con cóc vàng ba chân.

“Nếu không có thanh kiếm này, ngươi tìm thanh đoản kiến toàn thân màu xanh, dài chừng ba thước rưỡi(*), không có bất kỳ hoa văn nào. Mặc dù không truyền dẫn bất kỳ chân nguyên nào

nhưng cũng tự nhiên tỏa ra một quầng ánh sáng màu xanh. Nếu ngay cả thanh kiếm này cũng không có thì ngươi đành tự mình từ từ chọn vậy."

(*) Một thước bằng 0,3m, ba thước rưỡi là dài khoảng hơn 1m.

Nói xong mấy câu, Đinh Ninh chuyển hướng nói với Tạ Nhu: "Nếu may mắn, cô có thể chọn một thanh trường kiếm màu tím nhạt, trên thân kiếm có phù văn hình tia chớp rất nhỏ. Hoặc cũng có thể chọn một thanh giống với Huyền Thiết Hắc Kiếm bình thường nhưng ở mũi kiếm có nhiều lỗ nhỏ, nếu không nhìn kỹ mũi kiếm thì không thể nào nhìn ra. Lỡ như không có hai thanh kiếm này, cô chọn một thanh kiếm có thủy linh khí nồng đượm là được."

"Trong đó có khả năng có một thanh kiếm lớn màu xanh, thanh kiếm này là Tử Mẫu Kiếm, trên thân kiếm có kèm theo một thanh kiếm nhỏ. Nếu không có, Hà huynh tìm một thanh trường kiếm màu đỏ có hoa văn cây Tùng, khi chạm vào thân kiếm tự nhiên nóng lên, ngón tay tiếp xúc sẽ có cảm giác hơi đau đớn."

"Từ huynh, có một thanh kiếm nhìn qua giống như bị tuyết phủ, tỏa ra hơi sương. Tốt nhất là lấy thanh kiếm này, nếu không có thì huynh một thanh trường kiếm có màu xanh đậm, phía trên có gắn phù văn mảnh như lá liễu nhô lên. Nếu không có, huynh cố gắng chọn một thanh trường kiếm có thân hẹp, dài."

Không dừng lại chút nào, hết Tạ Nhu rồi đến Hà Triêu Tịch, tiếp theo là Từ Hạc Sơn, sau khi nói xong mấy câu này, Đinh Ninh bắt đầu cất bước đi về phía trước.

Trương Nghi theo bản năng cũng nhanh chóng đi theo.

Mặc dù lời của Đinh Ninh nói với Trương Nghi rất ngắn gọn nhưng lại lại khiến tâm thần của y rối loạn, có nhiều vấn đề phải

suy nghĩ.

Triệu Kiếm Lô(*)… Tại sao Đinh Ninh muốn y chọn một thanh kiếm của Triệu Kiếm Lô?

(*) Triệu Kiếm Lô: Lò rèn kiếm của ông chủ họ Triệu.

Vì sao Đinh Ninh cảm thấy trong kia có khả năng có kiếm của Triệu Kiếm Lô.

***

Đột nhiên có một trận gió lạnh thổi nhẹ qua mặt.

Trong tích tắc, Trương Nghi phát hiện bóng dáng Đinh Ninh đi phía trước biến mất, thân thể của y bị một luồng thiên địa nguyên khí không cách nào chống lại cuốn lên, trong nháy mắt đã bay đi.

Cảnh vật trước mặt chợt thay đổi.

Ngày thường tâm tình Trương Nghi hết sức trầm ổn nhưng khi thấy rõ cảnh tưởng xuất hiện trước mặt trong nháy mắt này, y không thể nào không kêu lên một tiếng khó nghe, như là âm thanh của gà khi bị cắt tiết vậy.

Không có cỏ dại, không có cung điện.

Toàn bộ cỏ dại và cung điện màu xanh lúc trước biến mất.

Xung quanh y không có một ngọn cỏ mà toàn là cát vàng, giống như là đang ở sa mạc.

Nhưng trong vùng sa mạc này cắm đầy các loại kiếm!

Ngàn, vạn thanh kiếm được cắm ngay ngắn hoặc cắm chênh chếch trên nền cát đá màu vàng. Thân kiếm tỏa ra vô số ánh kiếm đan vào nhau tạo thành một màn sáng trùng điệp. Tựa hồ trên không trung có vô số lăng kính phản chiếu hình y ở trong đó.

Trương Nghi không kiềm chế được mà kinh hãi.

Y hoàn toàn không ngờ trong này lại có nhiều kiếm như vậy.

Y cảm thấy hình như kiếm phong và kiếm khí của những thanh kiếm này như muốn cắt y ra thành trăm mảnh. Bầu không khí tĩnh mịch sền sệt như nước kẹo đường, gió lạnh liên tiếp thổi qua nhưng trên mặt đất, những hạt cát bé nhỏ nhất cũng bị đè ép đến mức không dịch chuyển được.

Một vùng chết chóc, không có chút sinh khí nào.

Kiếm cắm vào cát, hoặc ngay ngắn, hoặc xiên vẹo, như là vô số Kiếm sư đã chết đi.

Cảm giác đầu tiên của y là nơi này không phải là kiếm cốc mà giống như một kiếm trủng thật lớn, xung quanh chất đầy "thi thể" kiếm.

Thân thể và hai tay y bắt đầu run rẩy, sau đó theo bản năng y bắt đầu tìm kiếm. Đinh Ninh nói y kiếm một thanh của Triệu Kiếm Lô.

Kiếm từ Triệu Kiếm Lô cũng có nhiều loại khác nhau, nhưng có thể đại biểu cho Triệu kiếm lô thì chỉ có một loại kiếm trông như cái lò lửa lớn(*) này thôi.

(*) Kiếm từ Triệu kiếm lô này được dẫn nguyên địa linh khí và hỏa khí, cho nên nóng vô cùng, kiếm lúc nào cũng tuôn trào hơi nước và nhiệt khí bốc lên trông như cái bếp lò vậy

Bản thân Triệu Kiếm Lô cũng chỉ là một cửa hàng rèn sắt bình thường.

Mỗi thanh kiếm ở đây đều do vị tông sư Triệu Kiếm Lộ và các đệ tử chân truyền tự tay đúc lấy. Trong quá trình rèn đã thấm vào trong mỗi thanh kiếm không biết bao nhiêu thiên địa nguyên khí,

chân nguyên và dẫn không biết bao nhiêu hỏa ý vào lò lửa.

Cho nên những thanh kiếm kia chính là những thanh kiếm tiêu biểu của Triệu Kiếm Lộ. Cho dù có bao nhiêu bụi đất phủ lấp cũng sẽ tỏa ra hỏa khí dày đặc, giống như là một lò hỏa khí lớn liên tục tỏa ra hơi nước.

Chỉ liếc mắt một cái, Trương Nghi đã nhìn thấy có đến ba luồn hỏa khí đỏ thẫm như ba cái lò lớn bốc lên giữa trời đất.

Lúc này, Trương Nghi bắt đầu hiểu những thanh kiếm này được lấy từ đâu, vì sao bên trong Mân Sơn Kiếm Tông lại có một kiếm trủng(*) lớn như vậy?

(*) Kiếm trủng: mộ kiếm.

Y bắt đầu nghĩ đến… Đại Tần diệt tam triều, giai thoại này hùng vĩ, bi tráng đến mức nào. Chuyện xưa đã qua biết bao năm tháng, rất nhiều sách sử chỉ viết qua loa nhưng sự thật là có bao nhiêu Kiếm sư mạnh mẽ đã ngã xuống.

Để giết rất nhiều Kiếm sư mạnh mẽ, vương triều Đại Tần phải trả bao nhiêu cái giá, có bao nhiêu tu hành giả, quân lính vì đó mà chết?

Khí huyết trong lồng ngực y bốc lên không thôi, suy nghĩ trong lòng như triều dâng sóng dậy. Nhưng lúc này, có một điều hắn khó có thể khó hiểu, tại sao lúc nãy Đinh Ninh đoán ra nơi đây có thể có những thanh kiếm này tồn tại?

Nhưng sau khi dừng mấy hơi thở để suy nghĩ, y bắt đầu đi về phía ba “lò lửa lớn” kia.

Chỗ này có ngàn, vạn thanh kiếm, trong đó có rất nhiều danh kiếm từng lưu danh trong điển tịch của giới tu hành. Những thứ có sắc thái truyền kỳ thường có sức hấp dẫn đặc biệt, nếu không phải Đinh Ninh bảo y chọn một thanh kiếm của Triệu Kiếm Lô mang

theo người thì có lẽ y sẽ không chọn bất kỳ thanh kiếm nào.

Bởi vì trên người hắn có mang một thanh kiếm rất mạnh, đối với hắn mà nói thì nó còn quý giá hơn tất cả kiếm ở đây cộng lại.

Nhưng mà kiếm của Triệu kiếm lô xứng đáng được bất kỳ người tu hành nào trên cõi đời này tôn kính.

Do đó, Trương Nghi hết sức tôn kính khi đến gần ba thanh kiếm của Triệu Kiếm Lô, thậm chí còn cúi người thi lễ một cái.

Toàn thân ba thanh kiếm Triệu Kiếm Lô đều đỏ thẫm, rõ ràng là dùng kim loại mà rèn thành. Nhìn hồi lâu, y cảm nhận hình như trước giờ xung quanh chúng vẫn luôn có ngọn lửa thiêu đốt. Mặc dù không khí trong kiếm hải này đậm đặc, sền sệt như nước kẹo đường nhưng ba thanh trường kiếm màu đỏ thẫm phát ra hỏa khí nóng rực, chấn động đến mức màng tai Trương Nghi vang lên mấy tiếng nổ liên tiếp.

Kiếm của Triệu Kiếm Lô đều là một trong những kiếm tốt nhất trong thiên hạ, giữa chúng rất khó phân biệt cao thấp.

Trương Nghi không do dự lâu, y cảm thấy trong ba thanh kiếm này có một thanh kiếm tỏa ra nhiệt độ cao nhất.

Lúc y đang chọn lựa kiếm của Triệu Kiếm Lô thì ở một chỗ khác sâu trong kiếm hải, Nam Cung Thải Thục lại khó đưa ra lựa chọn.

Sự kinh hãi của cô còn lớn hơn so với Trương Nghi.

Kiếm trong kiếm hải quá nhiều, vậy mà hai thanh mà Đinh Ninh nói đều có, vậy mà cô đều tìm được!

Thân kiếm màu trắng mờ, chuôi kiếm lại là một thanh kiếm nhỏ màu bạc uốn khúc.

Hoặc là một thanh kiếm bản rộng màu đồng thiếc, trên thân kiếm có rất nhiều lỗ nhỏ hoa văn như đồng tiền.

“Những người này lựa chọn rất kỳ quái.”

Thiếu nữ mặc áo khoát dài màu xanh ngọc không nhịn được nói ra.

Cung điện màu xanh mà nàng đang đứng nằm ở bên một vách núi phía trên Kiếm cốc này.

Nàng là người bố trí trận này của tỉ thí, tất nhiên nàng có thể thấy bất kỳ cử động của thí sinh nào trong kiếm cốc.

“Cứ cho là ta thì lần đầu tiên tiến vào kiếm cốc này thì cũng phải khiếp sợ, sau đó đi dạo tìm kiếm cũng hết hai canh giờ. Đối với người dùng kiếm mà nói, những thanh kiếm này đều có sức hấp dẫn hơn bất kỳ vật gì trên đời. Nhưng mục đích của họ họ lại cực kỳ rõ ràng, dứt khoát… Dường như là đã sớm biết trong này có những thanh kiếm như thế, vào đây rồi trực tiếp đi tìm những thanh có chủ ý từ trước. Chuyện này là sao nhỉ?”

Lông mày nàng nhíu chặt hỏi nam tử trẻ tuổi bên cạnh.

Nam tử trẻ tuổi là sư trưởng của nàng, nàng không lý giải được vấn đề, đương nhiên gã cũng không đưa ra đáp án.

“Chuyện này hẳn là có quan hệ với tên thiếu niên quán rượu kia.”

Nàng cúi đầu, suy nghĩ trong chốc lát, nét mặt đột nhiên lạnh lẽo, nói: “Ta chỉ hy vọng đây không phải là ăn gian, không có người nào tiết lộ nội dung kiếm hội.”

Q3 - Chương 80: Phải giải thích cho ta

“ Ngược lại, ta thật ra rất muốn nhìn xem hắn sẽ chọn thanh kiếm nào.”

Nói xong câu đó, khuôn mặt của nàng lại càng trở nên lạnh lùng hơn, giống như lớp băng cứng trên mặt sông trong mùa đông rét đậm.

Đinh Ninh bĩnh tĩnh, chăm chú nhìn ngắm biển kiếm này, nhìn ngắm phần mộ của hàng vạn thanh kiếm, trầm mặc im lặng.

Trong này có vô số kiếm tốt, hơn nữa phẩm chất của rất nhiều thanh thậm chí có thể dùng hai chữ “Tuyệt thế” để hình dung, chắc chắn là không hề thua kém những thanh kiếm trong kho kiếm thực sự của Mân Sơn Kiếm Tông chút nào, chúng phải nằm ở đây cũng chỉ vì xuất xứ của mình.

“Vì sao lại phải chinh chiến và sát phạt không ngừng?”

“Bởi vì quần hùng trục lộc (*), tổng cộng thiên hạ được chia làm bảy nước.”

(*) Trục lộc: nghĩa là đuổi hươu. Trong 'Sử Ký, Hoài Âm Hầu liệt truyện' có ghi: vua Tần mất con hươu, thiên hạ cùng săn đuổi. Sau này dùng để chỉ việc tranh giành thiên hạ.

“Chỉ có thống nhất thiên hạ mới có thể ngừng sự chinh chiến sát phạt liên miên này lại.”

“Đúng vậy.”

Đinh Ninh trầm mặc nhìn biển xác kiếm này, những âm thanh kia như vang lên trong tai hắn, giống như hàng vạn thanh kiếm giờ đây đều đang nói chuyện.

Thanh âm của chúng tràn ngập sự phẫn nộ và trào phúng, càng ngày càng ồn ã, hệt như hàng vạn chủ nhân của những thanh kiếm này đều sống dậy, cười lạnh với hắn.

“ Ý nghĩ của một người không thể đại diện cho suy nghĩ của tất cả mọi người trong thiên hạ.”

“ Mượn cớ chấm dứt sát phạt để đi sát phạt người khác quả thực là sai lầm.”

Đinh Ninh hít sâu một hơi rồi hướng về phía hàng vạn thanh kiếm kia, nhẹ nhàng nói hai câu đó, sau đó hắn chỉ khom người thi lễ một cái rồi quay lại đi thẳng ra ngoài.

Bên trong đại điện bằng ngọc, nét mặt của thiếu nữ áo xanh liền cứng đờ.

“ Ý của hắn là gì? Chẳng lẽ không có thanh kiếm nào lọt vào mắt ? ” Nam tử trẻ tuổi đứng bên cạnh nàng cũng ngẩn người.

Thiếu nữ áo xanh khiếp sợ nhìn Đinh Ninh đang đi ra từ kiếm cốc, nàng bắt đầu có cảm giác những suy đoán trước đây của mình là không đúng.

"Ta muốn lại gần thêm một chút để nhìn bọn chúng."

Nàng hít sâu một hơi rồi nói với nam tử trẻ tuổi như vậy.

***

Bên trong cốc có biển kiếm chứa đến hàng vạn thanh, sát ý và Kiếm khí sắc bén lẽ ra phải phá nát mặt đất đến không còn một ngọn cỏ nào, biến nơi đây thành tử địa, vậy mà từ ngoài nhìn vào

thì nơi đây vẫn đầy những bụi cỏ dại tự do mọc khắp nơi. Ở giữa sơn cốc có một tòa cung điện bằng Thanh ngọc mà không ai nhìn thấy.

Đám cỏ dại ở ranh giới pháp trận bỗng hơi lay động, sau đó có một vết chân xuất hiện, thân ảnh của Đinh Ninh liền đột nhiên hiện ra.

Hắn không hề chọn bất kỳ thanh kiếm nào mà chỉ đi vào nhìn thoáng qua, cho nên ngay cả trong phần chọn kiếm này hắn cũng là người thứ nhất đi ra, vẫn mang danh đứng đầu như cũ.

"Chờ tất cả mọi người đi ra đông đủ thì gọi ta."

Hắn dùng chính Mạt Hoa Tàn Kiếm ở bên người của mình khắc hàng chữ đó trên mặt đất, sau đó lại ngồi xếp bằng, bắt đầu nhắm mắt tu hành.

Qua thời gian mấy chục hơi thở sau, ở không xa phía trước người hắn bỗng lại xuất hiện một vết chân, bóng dáng của một nữ tử cao gầy liền hiện ra trong không khí, đó chính là Tạ Nhu.

Trong mắt Tạ Nhu tràn đầy vẻ kinh ngạc khó có thể miêu tả thành lời.

Sau khi nhìn thấy Đinh Ninh đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, lòng nàng liền hơi bình tĩnh lại, ánh mắt không tự chủ được mà nhìn vào tay phải của mình.

Trong tay nàng có một thanh kiếm đen tuyền.

Thanh kiếm này bất kể là vẻ ngoài hay cách hoàn thiện, hay trọng lượng đều giống như đúc với Huyền Thiết Kiếm được bách luyện(*)- thanh kiếm thường gặp nhất ở Trường Lăng.

(*) Bách luyện: Luyện trăm lần.

Nếu như hiện tại có người đi vào Kiếm cốc này, nhìn thấy thanh kiếm trong tay nàng thì nhất định họ sẽ cảm thấy nàng đã chọn một thanh bình thường nhất.

Thế nhưng ở mũi của thanh kiếm đen này có một loạt những lỗ thủng vô cùng nhỏ.

Giống như Đinh Ninh nói, nếu không nhìn kỹ thì không thể nào thấy được.

Nàng căn bản không hề biết đây là loại kiếm gì, nhưng đó chính là một trong hai thanh kiếm mà Đinh Ninh đã nhắc nhở đặc biệt với nàng.

Trong biển kiếm đó, thanh kiếm đen tuyền, được chế tạo bình thường nhất như thế lại vô cùng dễ nhận ra, cho nên nàng sau khi liếc nhìn liền tiến lên xác định xem trên mũi kiếm có một loạt lỗ nhỏ như Đinh Ninh bảo hay không, sau đó liền lựa chọn nó mà không hề do dự.

Vì thế nàng chỉ mất rất ít thời gian đã là người thứ hai đi ra từ biển kiếm.

Nàng ngồi xuống nghỉ ngơi bên cạnh Đinh Ninh.

Nhưng chỉ hơn chục hơi thở sau, trong không khí bỗng nhiên có một cỗ khí tức nóng rực.

Trương Nghi đang cầm trong tay một thanh kiếm của Kiếm Lô liền xuất hiện ở trước mặt nàng.

Trương Nghi lúc này vẫn đang kinh ngạc khó tin, nhưng hắn là kẻ giữ lễ nhất nên vẫn đi về phía Tạ Nhu vừa đứng dậy thi lễ một cái, sau đó mới cẩn thận nhìn quanh người Đinh Ninh.

Hắn thậm chí còn tỉ mỉ dò xét bên trong ống tay áo của Đinh Ninh, sau đó liền nhìn Tạ Nhu với vẻ mặt không thể tin nổi, hỏi: “

Hắn không chọn kiếm sao?”

“Dường như là không.” Tạ Nhu lắc đầu, nhẹ giọng đáp: “ Lúc ta đi ra thì hắn đã nhập định tu hành.”

Trương Nghi cười khổ một tiếng, hắn vốn là người rất ưa động não nhưng sau khi ở bên cạnh Đinh Ninh thì đã có bao nhiêu sự việc hắn không thể nghĩ ra.

“Đúng là có kiếm của Triệu Kiếm Lô.” Nhìn nửa người của Trương Nghi đang bị ánh kiếm nóng rực nhuộm đỏ, Tạ Nhu không nhịn được mà nhẹ nhàng nói.

Sắc mặt của Trương Nghi chợt trở nên nặng nề, hắn nhẹ giọng nói: “ Đa số danh kiếm của ba triều Hàn, Triệu, Ngụy đều ở bên trong đó.”

Đúng lúc đó, trên bãi cỏ ở phía sau hắn liền phát ra một âm thanh lạ, lại có người đi ra từ trong pháp trận.

Trương Nghi xoay người lại thì thấy kẻ đi ra là Hà Triều Tịch.

Tay của Hà Triều Tịch xách theo một thanh kiếm rộng bản màu xanh, chuôi kiếm trông hết sức mộc mạc khiến cho người ta có cảm giác trông nó giống với một thanh Trảm Mã trường đao.

“Đây là một thanh Tử Mẫu Kiếm?”

Trương Nghi nhớ tới những lời Đinh Ninh nói liền tò mò hỏi.

Kiếm của vương triều Đại Tần rất ít khi có hình dáng và cấu tạo kỳ lạ, còn giống như Tử Mẫu Kiếm thì hắn chưa từng thấy qua.

Hà Triều Tịch hít sâu một hơi rồi gật đầu, nâng thanh kiếm rộng màu xanh này lên trước mặt Trương Nghi và Tạ Nhu.

“Thanh kiếm nhỏ này để làm gì vậy?”

Trương Nghi cẩn thận nhìn trong chốc lát mới phát hiện ra trên thân của thanh kiếm này có một thanh trường kiếm dài và nhỏ khác, hai đường thẳng trên thân kiếm mà mới nhìn qua tưởng là phù văn thực ra lại chính là hai cái rãnh, Trương Nghi có cảm giác thanh kiếm nhỏ này có thể trượt theo hai cái rãnh này để bay ra khỏi thanh kiếm lớn, nhưng thanh kiếm nhỏ này lại không có chuôi, không thể cầm trên tay được.

Có lẽ nào thanh kiếm nhỏ không chuôi đấy có khả năng trong một thời khắc nào đấy sẽ bắn ra và đả thương địch thủ sao?

Chẳng qua là nếu chỉ như thế thì thanh kiếm kia cũng quá bình thường.

“Rốt cuộc là cái loại Pháp trận quái quỷ gì vậy, ở bên trong muốn thử thế nào cũng không được, đây gọi là thách ngươi chọn được sao?”

Hà Triều Tịch còn chưa mở miệng trả lời thì một tiếng kêu buồn bực đã vang lên từ phía sau lưng hắn.

Tạ Trường Thắng đang cau có liền xuất hiện.

"Nhỏ giọng chút!"

Sợ Tạ Trường Thắng quấy nhiễu đến Đinh Ninh, Tạ Nhu liền thấp giọng quát hắn, sau đó làm mặt lạnh hỏi: “ Tất cả đều không thể thử được sao?”

Tạ Trường Thắng nhìn thấy Đinh Ninh đã đang nhắm mắt tu hành thì cũng sững sờ, sau đó hắn vô thức thấp giọng xuống, nhìn đám người Tạ Nhu, khó hiểu hỏi: “ Lẽ nào các ngươi ở bên trong không hề thử thanh kiếm mình lựa chọn sao?”

Tạ Nhu lắc đầu rồi nhìn sang Trương Nghi và Hà Triều Tịch.

Trương Nghi cũng lắc đầu, tiếp theo hắn, Hà Triều Tịch cũng

lắc đầu.

“Coi như là không nghi ngờ gì Đinh Ninh đi… Nhưng các ngươi không có chút hiếu kỳ nào sao?” Tạ Trường Thắng lắc đầu bất đắc dĩ rồi nói tiếp: “ Ở trong đó có thể truyền Chân Nguyên vào những thanh kiếm này nhưng lại không sao phát ra được Kiếm khí, chính vì thế nên không thể nào thử được.”

Tạ Trường Thắng dừng lại một chút rồi bất mãn nói tiếp: “ Ta vốn muốn mang cả hai thanh ra ngoài nhưng trên Kiếm Thai lại viết là tự lấy một thanh, nếu như mang cả hai đi ra chỉ sợ sẽ giống như gian lận trong sòng bạc, là phá vỡ quy củ, có khi lại bị hủy bỏ luôn tư cách tham gia kiếm hội nên đành phải bỏ qua ý nghĩ đó.”

“Ngươi tìm được cả hai thanh kiếm Đinh Ninh nói với ngươi?”

Tạ Nhu nghe được câu nói của Tạ Trường Thắng, ánh mắt nàng liền dừng trên thanh trường kiếm trong tay hắn.

Đây là một thanh kiếm chế tạo rất đúng khuôn phép, là một Tinh Kiếm được làm bằng chất liệu cực kỳ đặc biệt.

Toàn bộ thân kiếm sáng long lanh, lấp lánh như thủy tinh tinh khiết, nhưng bên trong lại có vô số những sợi tơ tự nhiên màu vàng, mà ở phía dưới chuôi kiếm những tia sợi màu vàng đã chạy ra mặt ngoài, hình thành nên một đồ án Tam Túc Kim Thiềm (*).

(*) Tam Túc Kim Thiềm là con cóc vàng ba chân. Đừng nhìn ta, ta cũng không biết đó là loại đồ án gì :cuoichet: (Dịch giả)

“Hai thanh kiếm cách nhau không xa, gần như tìm được cùng một lúc.” Tạ Trường Thắng gật đầu đáp.

“Cho nên đứng giữa hai thanh kiếm thì ngươi khó lòng lựa chọn?” Trương Nghi cũng dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn thanh kiếm trong tay Tạ Trường Thắng, tiếp tục hỏi: “ Vậy vì sao ngươi lại chọn thanh kiếm này?”

“Các ngươi chưa từng nhìn thấy qua thanh đoản kiếm màu xanh kia, nếu như là lúc bình thường để thanh đoản kiếm màu xanh và thanh kiếm trong tay ta này trước mặt các ngươi, các ngươi nhất định sẽ chọn thanh đoản kiếm màu xanh. Bởi vì thanh đoản kiếm đó quá mức sắc bén, ngay cả Kiếm khí cũng có thể đả thương người. So sánh với nó thì thanh kiếm này quả thực là quá yếu, dường như có thể bị thanh kiếm kia tùy tiện cắt đứt.” Tạ Trường Thắng ngửa tay trái ra, hướng về phía Trương Nghi, nói tiếp: “ Nếu như không phải là Đinh Ninh nói trước thì chắc chắn ta cũng không chọn thanh kiếm này.”

Trên lòng bàn tay của Tạ Trường Thắng có một vết máu, lúc này máu vẫn còn đang rỉ ra.

“Kiếm khí cũng có thể đả thương người?” Trương Nghi, Hà Triều Tịch và Tạ Nhu cùng hít vào một ngụm khí lạnh.

Tạ Trường Thắng cười lạnh một tiếng rồi nói: “ Bàn tay của ta còn cách mũi kiếm một tấc mà đã bị cắt một vết như vậy.”

“Đó rốt cuộc là thứ kiếm gì?” Tạ Nhu thậm chí không nhịn được mà hơi hoài nghi Tạ Trường Thắng có đang nói thật hay không.

“Tên của kiếm không quan trọng.”

Tạ Trường Thắng chỉ lắc đầu, nhìn Đinh Ninh rồi nói: “ Hiện tại điều khiến ta không hiểu nổi là vì sao Đinh Ninh lại cảm giác được bên trong sẽ có những thanh kiếm như thế tồn tại, lẽ nào hắn đã biết bên trong là biển kiếm đó?”

“Thanh Kiếm đó là Hải Trãi kiếm, dùng một sừng của con Hải Trãi chế thành, xuất xứ từ nước Triệu ngày trước. Nhưng ta cũng không thể nào hiểu được tại sao hắn lại biết bên trong có tồn tại thanh kiếm đó, tại sao hắn lại biết được bên trong có khả năng là biển kiếm như vậy, vì thế nên hắn sẽ phải giải thích cho ta.”

(*) Hải Trãi (Haechi) : Đây là một con vật trong truyền thuyết mà Việt Nam không có, nghe nói nó chính là linh vật của Seoul. Các bạn có thể google chữ獬豸 hoặc là haechi rồi vào phần hình ảnh để xem, trông nó giống con kỳ lân nhưng thực ra không phải là kỳ lân đâu nhé.

Giọng của một nữ tử khác vang lên từ phía sau.

Thế nhưng tất cả mọi người đều biết đó không phải là Nam Cung Thải Thục.

Bởi vì giọng của Nam Cung Thải Thục không thể lạnh lùng, không thể oai phong như thế.

Toàn thân Trương Nghi khẽ rung lên, hắn xoay người lại, chỉ thấy một thiếu nữ mặc áo xanh xuất hiện trong tầm mắt.

Ngay sau đó, hai mắt của hắn liền cảm thấy đau đớn.

Bởi vì vào lúc này, một nam tử trẻ tuổi, một kẻ mà ngay cả sợi tóc trên đầu cũng phát ra Kiếm khí cũng xuất hiện phía sau thiếu nữ áo xanh.

Q3 - Chương 81: Kinh hãi

Sắc mặt của Tạ Trường Thắng chợt trở nên trắng bệch như tuyết.

Sau trận đánh lúc trước khi đi qua thanh Kiếm Thai thứ nhất, hắn bị trọng thương đến ho ra máu nhưng cũng không cảm thấy quá kinh sợ, vậy mà khi nhìn thấy thiếu nữ áo xanh này, trong nháy mắt hắn liền sinh lòng sợ hãi.

Loại sợ hãi này lại giống như bản năng và thiên tính của động vật vậy, không hề phụ thuộc vào sự chênh lệch của thực lực, giống như sự sợ hãi của một con dê đực trưởng thành khi nhìn thấy một con sói nhỏ.

Trước đây hắn đã gặp qua vô số thanh niên tuấn kiệt nhưng lại chưa bao giờ có cảm giác như vậy.

“Cô rốt cuộc là loại quái vật đáng sợ gì?”

Nhìn thiếu nữ mặc áo xanh, trong lòng hắn trước tiên liền vang lên câu nói đó, sau đó một chớp mắt hắn liền nghĩ đến một khả năng khiến cho cả người trở nên lạnh cứng.

Tình trạng của Tạ Nhu và Hà Triều Tịch so với Tạ Trường Thắng cũng không hề tốt hơn, lúc này chỉ có mỗi Trương Nghi là có thể hành động.

Bởi vì hắn giữ lễ, cho nên dù trong giây lát hắn cũng cảm thấy hết sức kinh khủng nhưng vẫn thi lễ với thiếu nữ áo xanh cùng nam tử trẻ tuổi ở phía sau kia một cái.

"Xin hỏi?”

"Ta là Tịnh Lưu Ly."

Thiếu nữ áo xanh liền trả lời trực tiếp, không thèm để ý đến việc một câu trả lời đơn giản và thô bạo của nàng đã gây nên sóng to gió lớn đến thế nào trong lòng những người này.

“Cho nên hẳn là các ngươi đều hiểu ta có thể khiến hắn nhất định phải giải thích cho ta.”

Trên mặt thiếu nữ như có ánh sáng lạnh lập lòe, nàng nhìn Trương Nghi rồi nói tiếp.

Trương Nghi không sao bày tỏ được bất kỳ ý kiến nào khác.

Tên của Tịnh Lưu Ly này quả thực đã là tư cách lớn nhất.

Cho dù không ở bên trong Mân Sơn Kiếm Tông thì tên của nàng cũng có đủ tư cách để yêu cầu rất nhiều người đi làm rất nhiều chuyện.

Bởi vì từ năm Nguyên Võ thứ nhất cho đến bây giờ, nàng và An Bảo Thạch của Linh Hư Kiếm Môn luôn được mọi người cho là tu hành giả mạnh nhất trong tương lai của Đại Tần Vương triều.

Hay nói cách khác, nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra thì người thiếu nữ áo xanh ở trước mắt hắn này chính là người thừa kế của Mân Sơn Kiếm Tông trong tương lai.

Tông chủ đời kế tiếp của Mân Sơn Kiếm Tông.

Mà lúc này, thiếu nữ áo xanh đã nghiễm nhiên có được một chút oai phong của Tông chủ.

Trương Nghi chậm rãi gật đầu.

Hắn liền muốn quay người qua bên cạnh, nhưng thiếu nữ nổi danh nhất thiên hạ Tịnh Lưu Ly này lại ngăn cản hắn.

"Ta có thể chờ."

Nàng thoáng nhìn qua hàng chữ bên cạnh Đinh Ninh rồi nói: “ Để đảm bảo sự công bằng trong tỷ thí, ngươi có thể không cần phải đánh thức hắn, không cần cắt đứt sự tu hành của hắn, có thể làm theo lời hắn nhắn lại, đợi sau khi toàn bộ người của các ngươi đi ra mới gọi hắn dậy.”

Những lời này của nàng rất đúng mực.

Đám người Trương Nghi không còn lời nào để nói.

Đúng lúc đó, một cỗ hàn ý lạnh thấu xương đột nhiên xuất hiện trong không khí.

Trên những bụi cỏ ở ranh giới pháp trận đột nhiên liền xuất hiện sương trắng, sau đó bóng dáng Từ Hạc Sơn xuất hiện.

Tay của hắn cầm theo một thanh kiếm màu trắng tinh, thuần khiết như tuyết trắng, giống như là một thanh kiếm được tạo ra từ tuyết đọng vậy.

Thế nhưng xung quanh thanh kiếm này từ đầu chí cuối đều có những sợi khí lạnh mỏng như tơ, không có loại tuyết đọng nào có thể lạnh lẽo đến như vậy.

Chợt nhìn thấy Tịnh Lưu Ly, thân thể của Từ Hạc Sơn trước tiên cũng cứng đờ.

“Đó chính là Hàn Giang Thiên Tuyết Kiếm, là bản mệnh kiếm của một tên cung phụng nào đó bên cạnh Ngụy Đế của Vương triều Đại Ngụy ngày xưa. Mặc dù đã mất đi bản mệnh Nguyên Khí nhưng ở bên trong sơn cốc này nó vẫn là thanh kiếm lạnh nhất.” Tịnh Lưu Ly lãnh đạm nói, thậm chí còn không xoay người nhìn Từ Hạc Sơn chút nào.

Từ Hạc Sơn đã đi ra, chỉ còn lại Nam Cung Thải Thục và Thẩm

Dịch.

“Kiếm này tên là Hận Triện Chi, là kiếm của tông chủ của Thiên Liên Cung nước Hàn.” Tịnh Lưu Ly gần như không ngừng lại, vẫn nói tiếp.

Nàng còn chưa nói hết thì bóng dáng của Thẩm Dịch đã hiện ra.

Thẩm Dịch cầm trong tay một thanh kiếm toàn thân đều đen như mực, sáng bóng. Chuôi kiếm màu xanh thẫm, có hoa văn quấn quanh.

Nói xong câu đó, dường như biết Nam Cung Thải Thục sẽ không nhanh chóng xuất hiện luôn nên Tịnh Lưu Ly liền ngừng lại.

“Vậy kiếm của ta là kiếm gì?

Tạ Trường Thắng không nhịn được mà lên tiếng.

Lúc này trong lòng hắn cảm thấy vô cùng sợ hãi và bất lực, vì vậy hắn lên tiếng cũng có một nửa là bởi muốn thoát ra khỏi sự sợ hãi này.

“Một kiếm soi rọi mười chín thành, đây chính là kiếm của danh tướng số một của Triệu Vương Triệu ngày xưa là Triệu Khoát, Diệu Quang Kiếm. Chỉ là khi nó xuất hiện ở trong tay hắn thì lúc nào cũng tỏa ra hào quang vạn trượng nên cực ít người có thể thấy được rõ ràng chân thân của kiếm.

Tịnh Lưu Ly hững hờ nhìn Tạ Trường Thắng một lát, dường như đã nhìn ra được tâm niệm lúc này của hắn, khóe miệng lộ ra nét trào phúng mờ nhạt như có như không.

Tạ Nhu cắn chặt hàm răng.

Nàng cũng rất muốn biết thanh kiếm trong tay mình rốt cuộc

là gì, nhưng trực giác của nàng lại cảm thấy càng hỏi nhiều thì càng thêm bất lợi cho Đinh Ninh.

Lúc này Tịnh Lưu Ly đang nhìn Tạ Trường Thắng, lại tiếp tục chậm rãi nói: " Sở dĩ Nam Cung Thái Thục chậm là vì nàng cũng khó có thể lựa chọn giống như ngươi, nàng muốn chọn một trong hai thanh Ngư Trường Kiếm và Chú Kim Kiếm, nhưng nàng thận trọng hơn ngươi."

"Hiện tại nàng đã chọn xong, nàng lựa chọn Ngư Trường Kiếm."

Chẳng biết tại sao, khi nghe Tịnh Lưu Ly nói lạnh lùng và bình thản, nhìn thấy ý vị trào phúng như có như không ở khóe môi nàng, Tạ Trường Thắng lại cảm thấy buồn bực và xấu hổ vô cớ.

“Ngư Trường Kiếm là loại kiếm gì?” Hắn ưỡn thẳng cổ, mạnh bạo hỏi.

“Các ngươi chắc chắn còn chưa từng nghe qua cả tên của thanh kiếm này. Chủ nhân của những thanh kiếm đó đều chết trận trước khi các ngươi ra đời, trong đó có nhiều người rất mạnh mẽ nhưng cho đến khi chết trận vẫn không được nổi danh, rất ít được ghi chép lại trong điển tịch, vì vậy nên ta lại càng không rõ vì sao hắn lại dặn các ngươi lựa chọn những thanh kiếm đó.”

Tịnh Lưu Ly không trả lời câu hỏi của hắn, dời ánh mắt sang người Đinh Ninh, sắc mặt lại càng lạnh lẽo. Tiếp đó, nàng nói: “ Có thể đánh thức hắn rồi.”

Bụi cỏ ở ranh giới pháp trận lại phát ra tiếng động lạ.

Bóng dáng của Nam Cung Thải Thục đến giờ đã hiện ra.

Tịnh Lưu Ly nói sao làm vậy, chờ tất cả mọi người chọn kiếm xong thì đánh thức Đinh Ninh.

Trương Nghi chật vật nuốt nước miếng một cái, đưa tay trái ra vỗ vỗ vào vai của Đinh Ninh, động tác cứng ngắc đến dị thường.

Lông mi của Đinh Ninh nâng lên, hắn mở mắt.

Lông mày của thiếu nữ áo xanh không tự chủ được mà nhăn tít lại.

Bởi vì ánh mắt của Đinh Ninh nhìn vào nàng đầu tiên, vậy mà nét mặt của hắn vẫn bình tĩnh như cũ.

"Ta là Tịnh Lưu Ly."

Nàng nhìn chăm chú vào mắt của Đinh Ninh, nói từng từ một: “Ngươi phải trả lời ta một vài vấn đề, chuyện này quyết định việc ngươi có thể tiếp tục tham gia Mân Sơn Kiếm Hội hay không.”

Đinh Ninh trầm mặc nhìn Tịnh Lưu Ly.

Khi thực sự nhìn thấy được thiếu nữ trong truyền thuyết này hắn mới xác định được những lời đồn đại đều là thật.

Cảm nhận được khí tức của thiếu nữ này, hắn có thể khẳng định dù nàng ở trong Ba Sơn Kiếm trường vào thời nó cường đại nhất… Nếu như thiếu nữ này sống ở thời đại đó, nhất định nàng vẫn chiếm được một vị trí trong số những cường giả đỉnh cao.

Con mắt của Tịnh Lưu Ly không khỏi hơi híp lại.

Nàng không quen với việc có người đứng trước mặt mình mà vẫn bình tĩnh như vậy, cũng không quen với việc có người không đáp lời mình ngay lập tức.

Ngay khi nàng đang muốn lên tiếng lần nữa thì Đinh Ninh lại gật đầu.

“Làm sao ngươi biết những thứ kiếm này?”

“Làm sao ngươi cảm giác được trong kiếm cốc này có khả năng chứa một biển kiếm như vậy?”

“Chẳng lẽ có người đã tiết lộ trước cho ngươi toàn bộ nội dung của Mân Sơn Kiếm Hội?”

“Nếu quả thật là như thế thì dù thân phận trong Mân Sơn Kiếm Hội của người kia lớn cỡ nào, chắc chắn cũng không thể bảo vệ được ngươi.”

Nét mặt của Tịnh Lưu Ly lạnh lùng, nàng liên tục mở miệng nói bốn câu.

Nghe giọng điệu của nàng, ngay cả Tạ Trường Thắng cũng bắt đầu nghi ngờ có người tiết lộ trước toàn bộ nội dung của Mân Sơn Kiếm Hội cho Đinh Ninh.

Bởi vì với những biểu hiện trước đó của Đinh Ninh, dường như ngoại trừ lý do gian lận ra thì không thể giải thích hợp lý được bằng bất cứ cách nào khác.

Thế nhưng Đinh Ninh lại bắt đầu giải thích.

Hắn bình tĩnh nói: “Ta biết có những thứ kiếm này bởi vì ta đã ở chung với lão tổ của Chu gia trong một thời gian rất dài, ta được nghe lão nói về vô số những danh kiếm trước đây. Những cây kiếm này chẳng qua chỉ là một phần trong số đó.”

Sắc mặt của Tịnh Lưu Ly lại càng lạnh lùng hơn.

Lão tổ của Chu gia tuy là một lão già ở Trường Lăng nhưng thực sự lão có biết những thanh kiếm này hay không thì không ai có thể kiểm tra được, đặc biệt là hiện tại lão đã chết đi, bất kỳ ai đang bị truy cứu lại đặt sự giải thích của mình trên một kẻ đã chết cũng không thể nào khiến cho người ta tin phục.

Nhưng nàng không mở miệng ngay, bởi lẽ nàng muốn xem

Đinh Ninh trả lời vấn đề kế tiếp kia của nàng như thế nào.

Đó mới thực sự là vấn đề khó giải thích.

“ Ta cảm thấy bên trong Kiếm cốc có thể là biển kiếm như vậy là vì thanh Kiếm Thai thứ hai.” Đinh Ninh bình tĩnh nói tiếp, không hề ngừng lại chút nào.

Một tia sáng lóe lên trong mắt Tịnh Lưu Ly, trong chốc lát nàng lên tiếng hỏi: “ Chuyện đó có quan hệ gì với thanh Kiếm thai thứ hai?”

“Những Kiếm Kinh được khắc trên thanh Kiếm thai đó đều không giống với Kiếm Kinh của Đại Tần Vương triều chúng ta, ngoài ra trước đây Mân Sơn Kiếm Tông chưa bao giờ có tiền lệ tiết lộ Kiếm Kinh của mình ra ngoài, hơn nữa những bộ Kiếm Kinh đó đều rất tốt, rất thâm ảo, vì vậy nên ta nghĩ những bộ Kiếm Kinh đó chỉ có thể đến từ những nơi tu hành của ba nước đã bị Đại Tần chúng ta tiêu diệt, là vật của người ngoài nên để người ngoài xem được cũng không sao.”

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn nàng, nói: “ Bất luận kẻ nào cũng đều có nhược điểm, bao gồm cả kẻ sắp xếp những giai đoạn của Mân Sơn Kiếm Hội này. Ta muốn thắng được cái kiếm hội này thì tất nhiên sẽ coi người sắp xếp Mân Sơn Kiếm Hội như là địch nhân để phỏng đoán, suy nghĩ xem người này làm việc có theo quy luật gì không. Nếu vật trên chuôi Kiếm thai thứ hai đều đến từ bên ngoài, vậy thì ta nghĩ trong phần chọn kiếm cũng có thể là những vật từ bên ngoài như vậy.”

“Nếu như Kiếm Kinh trên thanh Kiếm thai thứ hai đều tinh diệu tuyệt luân như vậy thì ta nghĩ theo cách làm việc của người này… Phần chọn kiếm tại kiếm cốc tiếp theo tất nhiên cũng sẽ đều là những thanh kiếm hết sức kinh người.”

“Cho nên ta cảm thấy có thể sẽ có rất nhiều danh kiếm đến từ

tam triều kia, nhưng ta không ngờ được là lại có nhiều kiếm như vậy, là cả một ngôi mộ kiếm."

Nghe Đinh Ninh bình tĩnh nói rõ những chuyện này, sâu trong ánh mắt của Tịnh Lưu Ly xuất hiện ánh khiếp sợ chân chính.

Vấn đề mà nàng cảm thấy khó có thể trả lời vậy mà lại đến từ những suy đoán hợp lý như thế.

Mấu chốt chính là, chính nàng vừa nghe Đinh Ninh nói người sắp xếp Mân Sơn Kiếm Hội…Chẳng lẽ ý của nghĩa lời nói của Đinh Ninh là hắn có thể làm được như vậy bởi vì tính nết và quy luật làm việc của mình có một chút nhược điểm hay sao?

Chỉ cần là nhược điểm thì có thể lợi dụng.

Cho nên nàng thực sự kinh hãi.

Q3 - Chương 82: Thực tế

“ Nếu các ngươi nghi ngờ ta gian lận thì ta muốn hỏi rốt cuộc là ai trong Mân Sơn Kiếm Tông biết được tất cả những bố trí này? Nếu là ta thì ta sẽ không cho rằng người của Mân Sơn Kiếm Tông giúp đỡ ta gian lận, bởi vì trên người ta chẳng có chỗ tốt nào để cho hắn.”

Đinh Ninh quay đầu đi, nhìn về phía những doanh trướng ở trên sườn núi phía xa, nói bằng một giọng điệu bình tĩnh mà lạnh lùng: “ Ta chỉ là một đệ tử bình thường của Bạch Dương động mà thôi.”

Tịnh Lưu Ly nhìn thấy mái tóc của Đinh Ninh đã có vài sợi bạc, liền trầm mặc trong giây lát.

Sau đó nàng lại hỏi tiếp: “ Vì sao ngươi vào trong Kiếm cốc mà không chọn thanh kiếm nào?”

“Đây cũng là chuyện cá nhân của riêng ta.” Đinh Ninh quay đầu lại nhìn nàng, nói.

Tịnh Lưu Ly nói: "Đây là vấn đề cuối cùng mà ta hỏi ngươi, hơn nữa ngươi cũng có thể coi đây là vấn đề riêng của ta nữa."

“Ta không chọn kiếm bên trong vì rất nhiều nguyên nhân.” Đinh Ninh nhìn thanh Tàn Kiếm bên eo mình, không kiên nhẫn nói: “ Tình cảm cá nhân là một nguyên nhân, thanh kiếm này là của một vị Sư trưởng trong sư môn ban tặng, nó có ý nghĩa rất quan trọng đối với ta. Bản thân việc dùng kiếm cũng là một nguyên nhân khác, ngươi hẳn là có thể hiểu được ta không phải là thí sinh có tu vi hay Chân nguyên mạnh nhất ở đây, nếu ta muốn thắng thì không thể nào chỉ dựa vào Chân Nguyên cùng kiếm lực của mình.

Mặc dù ta có thể tìm được một danh kiếm có uy lực không tầm thường nhưng những người còn lại cũng có thể tìm được những danh kiếm không tầm thường như vậy, thế nên về mặt sức mạnh ta vẫn không thể nào chiếm được ưu thế. Vậy nên, muốn chiến thắng bọn họ thì ta chỉ có thể dựa vào thanh kiếm của mình, vậy nên tất nhiên ta cần thanh kiếm mà mình quen thuộc nhất."

Nghe Đinh Ninh giải thích như vậy, ngay cả tên nam tử trẻ tuổi đứng sau Tịnh Lưu Ly cũng cảm thấy kinh ngạc.

Chẳng những hắn kinh ngạc vì Đinh Ninh còn trẻ tuổi mà đã có được sự lĩnh ngộ đầy đủ như thế, mà hắn còn khiếp sợ lòng tin của Đinh Ninh.

"Ngươi muốn dựa và khả năng vận dụng Kiếm chiêu và Kiếm ý vượt trội của mình để chiến thắng đối thủ." Tịnh Lưu Ly gật đầu, màn sương lạnh lẽo bao trùm trên mặt nàng đã biến mất hoàn toàn, thay vào đó khuôn mặt của nàng lại như phát ra một tia sáng kỳ lạ.

Đinh Ninh cũng gật đầu nói: " Chiến đấu không chỉ là so khí lực, đây là đạo lý rất đơn giản."

"Ngươi nói rất có lý, ta hy vọng cuối cùng ngươi có thể thắng được."

Tịnh Lưu Ly nói xong liền xoay người lại, thân ảnh của nàng trong nháy mắt đã biến mất trong không khí, mặc dù mọi người biết rõ đó là do sự tồn tại của Pháp trận nhưng vẫn có chút cảm giác không thật.

Người như nàng ta lại xuất hiện ngay trước mặt vốn đã là có chút không thật rồi, đặc biệt là câu nói cuối cùng của nàng lại càng khiến cho người ta cảm thấy không thật hơn.

Người như nàng ta không cần phải dối trá.

Nàng nói hy vọng Đinh Ninh cuối cùng có thể thắng được thì nghĩa là nàng thực sự rất tán thưởng Đinh Ninh.

Nam tử trẻ tuổi toàn thân phát ra Kiếm Ý áy náy cười với Đinh Ninh, dường như đang xin lỗi vì bọn họ đã làm mất chút thời gian của hắn, sau đó hắn cũng không nói gì mà xoay người biến mất.

Khi thân hình của hắn đã biến đi, sau đó mấy hơi thở Trương Nghi mới hồi phục được tinh thần, hắn nhìn Đinh Ninh bằng một ánh mắt cao hứng thay cho sư đệ, run giọng nói: " Sư đệ, ngay cả Tịnh Lưu Ly cũng hy vọng đệ có thể thắng được, đệ quả thực là rất giỏi đấy."

Nói xong câu đó hắn lại cảm thấy điều gì không đúng, liền hít sâu một hơi rồi lại nói: " Sư đệ nhà ta vốn rất giỏi... Mặc kệ là cuối cùng có thể thắng được hay không, sư huynh cũng rất tự hào về đệ."

"Đây không phải là thời điểm để tán dương và đắc ý, đi thôi, có người đuổi tới rồi."

Đinh Ninh liếc mắt trở lại một cái rồi nói một câu không có mấy cảm tình, sau đó liền bắt đầu cất bước di chuyển.

"Là Diệp Hạo Nhiên, người của phủ Ly Lăng Quân."

Nhìn bóng người màu trắng vừa xuất hiện trong tầm mắt kia, Nam Cung Thải Thục liền ngưng trọng nói: " Chúng ta lẽ ra phải lưu lại một người ở phía sau để xem biểu hiện của bọn họ khi đi qua thanh Kiếm thai kia."

"Không có quá nhiều tác dụng, thanh Kiếm thai kia không tạo ra được uy hiếp chân chính đối với hai mươi thứ hạng đầu trên Tài Tuấn Sách, căn bản không thể nào buộc họ lộ ra sức mạnh thực sự đang che giấu." Đinh Ninh còn không buồn quay đầu lại, "Nhìn cũng chỉ lãng phí thời gian."

Tịnh Lưu Ly xuyên thẳng qua Kiếm cốc, đi về một phía khác .

Bàn chân nàng nhẹ nhàng đạp lên cát vàng trên mặt đất, nhưng lại kiến cho vô số thanh kiếm bên trong Kiếm cốc rung lên.

Nam tử trẻ tuổi đứng sau lưng nàng đột nhiên nhíu mày, trầm giọng hỏi: " Ngươi đang có chiến ý, lẽ nào ngươi lại cảm thấy hắn sẽ trở thành đối thủ của mình?"

"Trực giác là một thứ rất khó nói, đặc biệt là ngươi luôn biết trực giác của ta rất chính xác, giống như khi ta lần đầu tiên nhìn thấy An Bảo Thạch, lúc đó hắn chẳng qua chỉ là một đứa trẻ mới bắt đầu tu hành, thế nhưng trực giác của ta lại cho biết hắn sẽ là đối thủ của ta trong tương lai."

Nàng cũng không hề quay đầu lại, chỉ từ từ nói tiếp: "Trực giác của ta đối với tên thiếu niên quán rượu cũng vậy, chẳng qua điều đầu tiên là hắn phải sống sót được đã, bởi vì hắn chẳng còn lại bao nhiêu thời gian."

***

"Người vừa nãy đúng là Tịnh Lưu Ly sao?"

Đã đi theo Đinh Ninh một lúc lâu mà Tạ Trường Thắng vẫn còn có vẻ không thể tin nổi, thậm chí càng ngày lại càng kinh hỉ, "Ta thế mà lại gặp được Tịnh Lưu Ly."

Tạ Nhu bình thường rất ít khi nuông chiều hắn, lúc này liền lập tức trầm sắc mặt, nói : " Nhìn biểu hiện của ngươi kìa, vừa nãy đến thở cũng không dám thở mạnh, hiện giờ còn vui vẻ cái nỗi gì?"

Tạ Trường Thắng hơi chậm lại, lập tức liền thẹn quá hóa giận mà nói: "Đây chính là Tịnh Lưu Ly đó!"

"Vậy thì có gì mà phải cao hứng?" Tạ Nhu nhìn hắn hỏi: " Chỉ

mới thấy người ta mà đã có bộ dạng cao hứng đến thế này, ngươi có phải là nam tử của Tạ gia không ?"

Tạ Trường Thắng lại càng tức giận nói: " Vậy đệ còn phải thế nào, chẳng nhẽ đệ có thể lấy nàng về hay sao!"

Tạ Nhu không thèm nhìn hắn nữa, nói: " Sợ rằng nghĩ như vậy thôi cũng không dám."

Nếu như là ngày thường thì chỉ sợ Tạ Trường Thắng đã sớm chẳng cãi cọ cùng nàng, nhưng hôm nay chẳng biết tại sao Tạ Trường Thắng lại như bị chạm phải nọc, liền giận giữ quát lớn: "Có gì mà đệ không dám nghĩ!"

Vừa nói ra những lời đó, Tạ Trường Thắng liền đột nhiên cảm thấy xung quanh trở nên hoàn toàn yên lặng, ngay cả Đinh Ninh ở phía trước cũng dừng lại một chút.

Ánh mắt nhìn hắn của tất cả mọi người đều rất cổ quái, ngay cả ánh mắt của Trương Nghi cũng còn cổ quái.

"Làm sao?"

Mặt của Tạ Trường Thắng chợt đỏ bừng, hắn kêu lên.

Trương Nghi vốn là dạng quân tử khiêm nhường, hắn cảm thấy rõ ràng là mình vừa có chút vô lễ, giờ lại nhìn thấy Tạ Trường Thắng nhìn mình kêu to mà hỏi vậy khiến cho hắn tự cảm thấy phải cấp tốc đáp lời, cho nên hắn do dự một chút rồi lúng túng nói: " Lấy Tịnh Lưu Ly làm vợ… Chuyện này mà cũng dám nghĩ, Tạ Trường Thắng, ngươi quả thực là rất giỏi."

Khuôn mặt của Tạ Trường Thắng liền cứng đờ.

Thẩm Dịch nhìn hắn, muốn cười mà không dám cười.

Trương Nghi lại thành thật nói: "Đúng là ngươi muốn tự đặt

cho mình một mục tiêu, mục tiêu càng cao thì thông thường thành tựu lại càng lớn.”

Từ Hạc Sơn và Nam Cung Thải Thục cùng nhìn Tạ Trường Thắng, ánh mắt cũng rất đồng tình.

Tạ Trường Thắng ngẩn ngơ, không nói thêm gì nữa, chỉ trầm sắc mặt rồi cúi đầu đi theo sau Đinh Ninh.

Nhưng sau khi đi được mấy chục bước, khi tất cả mọi người đều đã cho qua chuyện này thì Tạ Trường Thắng lại đột nhiên ngẩng đầu lên, giống như đang tức giận, hung dữ nói: “ Ai quy định nam tử phải có tu vi cao hơn nữ tử mới có thể lấy nàng chứ, ta lấy đó làm mục tiêu thì sao?”

“Ngươi nói nghiêm túc à?” Lần này ngay cả Hà Triều Tịch vốn luôn trầm mặc ít nói cũng nhịn không được mà khiếp sợ nhìn hắn, hỏi.

Tạ Trường Thắng tức giận nhìn lại, dường như không hề muốn trả lời câu hỏi của hắn.

Hà Triều Tịch có chút xấu hổ, ngượng ngùng nói: “ Cần phải ưa thích nàng ta, không nên vì bực bội mà…”

Tạ Trường Thắng lại càng thêm tức giận, “Ngươi cảm thấy dung mạo nàng có chỗ nào không ưa nhìn, nàng có chỗ nào không ưu tú?”

Tịnh Lưu Ly hình như… Đúng là dung mạo rất ưa nhìn, hơn nữa nếu nói nàng không ưu tú thì còn ai ưu tú nữa ?

Nhưng mà chuyện này dường như cũng hơi hoang đường.

“Nếu như lấy mục tiêu là có thể làm cho người ta nhìn mình bằng đôi mắt khác thì tại sao ta lại không làm chứ?” Tạ Trường Thắng đã khôi phục lại điệu bộ bình thường, hừ lạnh một tiếng.

"Rất giỏi."

Trương Nghi lại thành thật tán thưởng một câu nữa.

Đi theo địa đồ trên thanh Kiếm thai thứ ba thì bọn họ đã đến được vách đá ở trước sơn cốc này, đến nơi bọn họ đang nói chuyện.

Ở giữa vách đá có một con đường nhỏ chật hẹp, đi qua con đường nhỏ hẹp này khung cảnh trước mặt liền bỗng nhiên trở nên rộng lớn, một sơn cốc lớn hơn xuất hiện.

Ở trước mặt bọn họ có mấy căn lều gỗ đơn sợ, trông hơi giống với chuồng trại gà vịt của những nông dân ở chốn thôn quê của Trường Lăng. Bên trong những căn lều đơn sơ đó có mùi thơm của thức ăn tỏa ra.

Đối với mấy người đã qua một ngày một đêm chưa ăn gì thì mùi thơm của thức ăn tất nhiên là vô cùng mê hoặc, nhưng đám người Đinh Ninh và Trương Nghi lại tiếp tục nhìn về phía sau của những căn lều đơn sơ đó.

Phía sau những căn lều đơn sơ là một mảnh đất rộng bằng phẳng, dường như thường ngày được rất nhiều người bước qua mài nhẵn cho nên mặt đất cứng rắn và bóng loáng, trông như được lát bằng gạch đá vậy.

Trên mặt đất có vài vết kiếm chia mảnh đất này thành rất nhiều khu vực có kích thước bằng nhau.

“Lẽ nào những thí sinh đến đây sẽ phải quyết đấu trong những khoảng sân được vết kiếm phân chia kia?”

Nam Cung Thải Thục liền hít sâu một hơi, không nhịn được liền nhẹ giọng nói: “ (Quy củ) Thật là cũ”

"Rất cũ, nhưng lại rất thực tế."

Đinh Ninh bước vào trong căn lều đơn sơ.

Thức ăn bên trong căn lều đơn sơ cũng rất thực tế, một cái nồi sắt nằm bên trên cái bếp lớn vẫn còn đang tỏa ra khí nóng, trong nồi đầy cơm tẻ, bên cạnh đó còn có hai cái nồi sắt kích thước bằng nhau, bên trong theo thứ tự là một khối thịt kho lớn cùng một loại rau luộc bình thường nhất.

Q3 - Chương 83: Nhân trù

Bình thường thì thịt mỡ kho tàu và rau luộc thanh đạm chính là sự phối hợp tốt nhất, là đồ ăn thường xuyên xuất hiện nhất trong ba bữa ăn mỗi ngày ở các nhà bình dân của Trường Lăng. Nhất là khi đói bụng, những đồ ăn này cộng với cơm trắng nóng hổi lại càng có thêm một sự hấp dẫn đến khó tả.

Những đồ ăn này tất nhiên là để dành cho những thí sinh tới được đây. Trong căn lều đơn sơ có một bàn gỗ, bên trên mặt bàn có bát đũa sạch sẽ và một chữ vô cùng đơn giản được hợp thành từ những vết kiếm: “Dùng”.

“Vậy cũng coi như không tệ, không cần phải chiến đấu trong cơn đói.” Bụng Hà Triều Tịch sôi to như tiếng sấm, hắn hơi xấu hổ nói.

Khi ở Thanh Đằng Kiếm Viện hắn làm việc và nghỉ ngơi cực kỳ có quy củ, thời gian ăn ba bữa trong ngày đều luôn luôn chính xác, như vậy mới có thể đảm bảo được hắn luôn ở trong trạng thái tốt nhất để tu hành. Hiện giờ sau khi đã trải qua một ngày một đêm không ăn uống thì chỉ sợ hắn còn bị ảnh hưởng nhiều hơn so với người bình thường.

Trương Nghi và Thẩm Dịch chăm sóc Tiết Vong Hư ở ngõ Ngô Đồng Rụng Lá đã thành thói quen nên hiện tại xới cơm cho mọi người rất tự nhiên và thuần thục, rải thịt kho tàu và rau luộc lên trên bát cơm trắng thơm ngon, lại tinh tế chan thêm một ít nước canh.

Bát đầu tiên làm vậy chính là bởi thói quen khi xới cơm cho Tiết Vong Hư, điều đó lại một lần nữa nhắc nhở cho Trương Nghi

nhớ tới sự thật rằng Tiết Vong Hư đã qua đời, khiến vành mắt hắn lập tức lại hơi hoe đỏ.

“Bát cơm này chính là cho động chủ.”

Vì vậy hắn khổ sở cúi đầu xuống, cắm một chiếc đũa vào trong bát cơm đầu tiên rồi đặt ở đầu bàn ăn.

Tạ Trường Thắng không muốn chuyện này trở nên thêm nặng nề, hắn nhìn thoáng qua chén cơm mà Thẩm Dịch đang đưa cho mình, nhìn lớp thịt heo bóng loáng ở phía trên rồi thuận miệng nói: “ Như thế này rất giống với bữa cơm của tử tù trong lao ngục trước khi bị chặt đầu.”

Nam Cung Thải Thục nghe thấy vậy liền bất đắc dĩ nói: “ Ngươi không thể nói đến điều gì may mắn hơn sao?”

"Ăn cơm, ăn cơm."

Hà Triêu Tịch đã đói meo, liền bất chấp hình tượng mà cắm đầu ăn liên tục.

Đinh Ninh cũng bưng một chén cơm lên, nhưng chỉ mới ăn một miếng thì lông mày của hắn đã hơi nhíu lại.

Mùi hương của thức ăn rất thơm, vị cũng không hề có gì lạ nhưng vô số những con tằm nhỏ vô hình bên trong cơ thể hắn đã tự nhiên phản ứng lại, xao động lên.

Cửu Tử Tằm mà hắn tu luyện là công pháp huyền ảo nhất thiên hạ, cảm giác ở bên trong cơ thể còn mạnh hơn rất nhiều lần so với phần lớn những công pháp khác, cho nên trong nháy mắt sau hắn cũng cảm thấy được những luồng khí vô cùng có hại tràn ngập vào trong cơ thể mình.

Hiển nhiên là những thức ăn này đều có vấn đề, bên trong đích thực có ẩn chứa một loại độc tố kỳ lạ nào đó.

Nhưng những đồ ăn do Mân Sơn Kiếm Tông chuẩn bị tại sao lại phải có vấn đề?

Đinh Ninh buông bát đũa xuống, nhìn đám người Hà Triều Tịch đang ăn uống rất ngon lành, lại nghĩ tới Tịnh Lưu Ly vừa xuất hiện khi nãy, ánh mắt liền lóe lên một cái nhưng rồi vẫn tiếp tục trầm tư.

Thịt kho tàu và rau luộc ăn cùng với cơm là món ăn hợp khẩu vị của Hà Triều Tịch nhất, hắn dùng đũa và hai ba cái đã ăn xong một chén cơm, nhanh chóng ăn đến chén thứ ba.

“Sư đệ, đệ cũng ăn nhiều một chút đi.”

Trương Nghi nhìn thấy Đinh Ninh dừng đũa không ăn thì liền cho rằng Đinh Ninh đang khổ sở, hắn liền nuốt một cái, ngừng ăn để nhẹ giọng an ủi Đinh Ninh.

Đinh Ninh nhìn hắn một cái rồi lắc đầu, không hề nói gì.

Trương Nghi lại càng thêm khổ sở, nhất thời cũng cảm thấy khó mà ăn tiếp.

Nhưng đúng lúc này, Đinh Ninh đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn về một túp lều cạnh đó ở phía ngoài.

Trương Nghi không biết vì sao Đinh Ninh lại làm vậy, hắn cũng vô thức ngẩng đầu lên nhìn theo ánh mắt của Đinh Ninh, sau đó lập tức cảm thấy kinh hãi.

Cách hắn và Đinh Ninh không đến mấy trượng, bên dưới một mái hiên, chẳng biết từ bao giờ đã có một bóng người màu xanh đang đứng đó.

Đây cũng là một gã nam tử trẻ tuổi mặc bào phục màu xanh ngọc.

So với tên nam tử trẻ tuổi khi nãy đi cùng Tịnh Lưu Ly thì khuôn mặt của tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông đang đứng dưới mái hiên rất gần bọn hắn này vô cùng bình thường, quan trọng nhất là trên người của gã không hề có Kiếm Ý sắc bén gì.

Thậm chí đến giờ hắn còn không cảm thấy được nam tử trẻ tuổi này có bất kỳ khí tức nào của Tu Hành Giả hay không.

Nếu người nam tử này cởi bộ quần áo màu xanh ngọc đại diện cho Mân Sơn Kiếm Tông kia ra thì chỉ sợ nếu gặp được gã trong một ngõ phố nào đó tại Trường Lăng thì hắn sẽ không hề để ý.

Lúc Trương Nghi đang giật mình, ngây người nhìn gã tu hành giả của Mân Sơn Kiếm Tông vừa đột nhiên xuất hiện thì đám Tạ Trường Thắng mới phát hiện ra người này đã đến, liền đồng loạt buông bát đũa ở trong tay xuống.

“Vì sao ngươi không ăn?”

Người nam tử mặc áo xanh có khuôn mặt cực kỳ bình phàm kia không hề để ý đến ánh mắt của bọn họ, chỉ nhìn Đinh Ninh và hỏi.

Giọng nói của hắn cũng cực kỳ bình thường, ngữ khí bình thản, không hề có gì đặc biệt.

Đinh Ninh nhìn lại hắn, bình tĩnh nói: “ Không muốn ăn.”

“Vì sao lại không muốn ăn, chẳng nhẽ hương vị của đồ ăn không tốt sao?” Nam tử áo bào xanh hỏi, vô cùng hòa hoãn.

Nam Cung Thải Thục đột nhiên thấy phát lạnh trong lòng, gã nam tử áo xanh này khiến cho người ta cảm thấy hắn như một đầu bếp trong tửu lâu đang hỏi thăm khẩu vị của khách hàng.

Đinh Ninh không trả lời ngay.

“Ta là một người rất biết nấu ăn trong Mân Sơn Kiếm Tông, hơn nữa ta cũng tự thấy bữa cơm ta nấu còn ngon hơn của đa số những quán rượu trong Trường Lăng, quan trọng nhất là rất nhiều năm qua ta không hề tự tay nấu cho người khác ăn.” Nam tử áo bào xanh nhìn bát cơm trước mặt Đinh Ninh, tiếp tục nói.

Khi hắn nói những lời này, ngữ khí vẫn ôn hòa như trước, hoàn toàn giống với đầu bếp của một quán rượu đang thỉnh cầu khách hàng nể mặt hắn chút ít mà động đũa, hương vị của những thức ăn này lại thực sự xuất sắc dị thường, mặc dù cơm đã được hâm nóng rất lâu nhưng độ mềm bên trong vẫn vô cùng phù hợp, hương vị của thịt kho tàu thì không thể tìm ra được bất kỳ một khuyết điểm nhỏ nhặt nào. Tuy vậy, khi nghe được những lời này của hắn, Tạ Trường Thắng liền như liên tưởng đến chuyện gì đáng sợ, sắc mặt bèn hơi xám lại, nhất là Hà Triêu Tịch đã nhanh chóng ăn xong ba chén cơm liền có cảm giác dạ dày của mình hơi co thắt.

“Ngài là Cảnh Nhận tiền bối?”

Nam Cung Thải Thục cố nén sự kinh hãi trong lòng, lên tiếng hỏi.

Nam tử áo bào xanh liền khiêm tốn nhìn nàng, vuốt cằm đáp: “ Chính là tại hạ, Cảnh Nhận.”

Hà Triêu Tịch lập tức cảm giác không chỉ dạ dày đang co thắt mà còn có chút buồn nôn.

Đám người Tạ Trường Thắng cũng bắt đầu thấy sợ hãi trong lòng, bởi vì người trước mặt này chính là “Nhân trù” (*) trong truyền thuyết.

(*) Nhân trù: Kẻ nấu người, đại loại là ăn thịt người ấy.

Ngày xưa khi Đại Tần Vương triều còn chiến tranh với Hàn, Triệu, Ngụy, Cảnh Nhận của Mân Sơn Kiếm Tống vẫn còn là một

gã đệ tử giống như bọn hắn.

Nhưng dù như vậy thì người đệ tử này của Mân Sơn Kiếm Tông vẫn để lại rất nhiều ghi chép.

Gã đã từng ám sát mấy vị tướng lãnh trọng yếu của Đại Hàn Vương Triều, có một lần gã đã ẩn núp trong doanh trại đóng quân của mấy vạn quân Đại Hàn Vương Triều hơn mười ngày, kết quả là trong quân doanh kia không có một ai phát hiện ra sự hiện diện của gã, đến sau khi gã ám sát thành công rồi rời đi cũng không hề bị người nào phát hiện ra tung tích.

Nhưng ghi chép kinh người nhất có liên quan đến gã là khi đang ở tại một thành trong nước Hàn, gã ngụy trang thành một đầu bếp người Hàn và bị chiêu mộ thành binh lính, vì vậy gã liền nhập quân và trở thành đầu bếp, sau đó gã liền hạ độc giết hơn ngàn người cùng lúc khiến cho danh tướng của Hàn Vương triều lúc bấy giờ là Hàn Tụng vô cùng tức giận, phái ra năm nghìn kỵ binh tinh nhuệ và mười mấy tu hành giả đuổi giết, bức gã phải tiến về phía cực Bắc nước Hàn, đến một ngọn núi đầy tuyết phủ. Quân Hàn sử dụng hơn ba nghìn bộ binh tinh nhuệ phối hợp với tu hành giả xông vào núi đuổi giết, nhưng kết quả cuối cùng là Cảnh Nhận thì vẫn còn sống nhăn mà ba nghìn bộ binh cùng mười mấy Tu Hành Giải vây giết gã kia thì chết hơn phân nửa.

Bản thân vùng núi phía bắc nước Hàn vốn đã vô cùng ít thứ ăn được, hơn nữa quân Hàn vì muốn cắt đứt nguồn lương thực của Cảnh Nhận nên khi bộ binh đi qua nơi nào là đuổi tận giết tuyệt đến cả động vật nhỏ và cỏ cây ở nơi đó, ngay cả những tiểu đội trước khi lên núi tìm kiếm gã mỗi ngày cũng phải ăn uống no nê, sau đó không hề mang theo bên người bất kỳ đồ ăn gì khác.

Theo một vài ghi chép thì Cảnh Nhận phải dựa vào việc giết và ăn thịt chính địch nhân thì mới còn sống sót.

Trong thời gian chiến tranh thì đây cũng là hành động bất đắc

dĩ vì sinh tồn, mặc dù Cảnh Nhận chưa bao giờ mở miệng công nhận điều đó nhưng mọi người vẫn khoác cho gã một cái ngoại hiệu là "Nhân trù."

Tuy vậy, có thể khẳng định Cảnh Nhận của Mân Sơn Kiếm Tông là một thích khách cực kỳ cường đại, vả lại hắn không chỉ là một kiếm khách mà đồng thời còn là một tông sư về dùng độc.

Nhân vật như vậy tất nhiên là một truyền thuyết có thật đối với những hậu bối Trường Lăng này.

Tạ Trường Thắng hoàn toàn không ngờ đến, ở thời khắc này, vào tại chỗ này mà hắn lại có thể gặp được một nhân vật trong truyền thuyết như vậy.

"Hợp khẩu vị hay không không quan hệ."

Nhưng Đinh Ninh vẫn bình tĩnh như trước, hắn lắc đầu nói.

"Vậy thì ngươi cũng phải ăn một bát."

Cảnh Nhận lắc đầu như có chút bất đắc dĩ, sau đó gã nói: " Bởi vì trong thức ăn này có độc."

Sắc mặt của cả đám Trương Nghi và Tạ Trường Thắng đều thay đổi triệt để.

Chính miệng nói cho người ta biết là có độc mà lại còn bắt ăn, đây là ý gì?

Chẳng lẽ đây là người của Hoàng Hậu, tại Mân Sơn Kiếm Tông cũng có thể một tay che trời hay sao?

Nhưng đúng lúc đó, Cảnh Nhận lại khiêm tốn nói rõ: " Bởi vì đây là quy tắc của kiếm hội… Vốn dĩ ta không cần phải nói rõ thế này, bởi vì ta cho rằng mình hạ độc tu hành giả dưới Thất cảnh thì họ căn bản không thể nào nhận ra, ta cũng vô cùng tự tin vào

hương vị cũng như cách phối hợp đồ ăn của mình, nhưng ta thật không ngờ là có người nhịn đói cả một ngày một đêm mà vẫn còn không muốn ăn đồ ăn của ta làm."

Nói xong những lời này, gã lại lắc đầu, có chút rầu rĩ than: " Đây rốt cuộc là đạo lý gì chứ!"

Đám người Tạ Trường Thắng im lặng.

Bọn họ đều cảm thấy Cảnh Nhận nói những lời này hẳn là để thuyết phục bọn họ, bởi vì hạ độc là quy tắc của kiếm hội... Để cho bọn họ trúng độc? Đây là loại đạo lý gì?

"Đây không phải thuốc độc bình thường."

Cảnh Nhận nhìn lướt qua tất cả mọi người rồi chậm rãi giải thích: " Đây là Thất Diệp Tán, một loại độc của Đại Ngụy ngày xưa. Thất Diệp Tán có dược lực rất kỳ lạ, sau khi tu hành giả bình thường trúng độc thì căn bản không có bất cứ phản ứng gì, nhưng khi động thủ với người khác làm Chân Nguyên vận chuyển kịch liệt lên thì dược lực của Thất Diệp Tán sẽ ảnh hưởng đến khí huyết và nội tạng trong cơ thể, không chỉ làm cho người ta có cảm giác thống khổ vô cùng mà còn có thể làm mất đi nhiều chức năng trong cơ thể, giống như là chính thức bị trúng phải một loại kịch độc khác hoặc là bị trọng thương vậy. Cho nên Thất Diệp Tán này còn có một biệt danh khác là Thất Thành Tán, ý nói khi trúng loại độc này thì tu hành giả chỉ có thể sử dụng tối đa bảy phần lực lượng của bản thân để ra tay, nếu dùng quá số đó thì thân thể liền không chịu nổi.

"Đây là loại đạo lý gì?"

Tạ Trường Thắng cuối cùng cũng nhịn không được mà kêu lên, nghĩ đến việc trong người mình đã có loại chất độc này liền xanh mặt nói: " Đây là quy tắc biến thái gì của kiếm hội vậy!"

“Quy tắc này cũng không phải do ta đặt ra, nhưng ta rất đồng ý với đạo lý trong đó.”

Cảnh Nhận không thèm để ý đến hắn, mỉm cười nói: “ Phần lớn những lần chiến đấu mà một gã tu hành giả phải trải qua trong đời chỉ sợ đều diễn ra khi trạng thái của hắn không phải là tốt nhất, thậm chí nhiều khi còn phải chiến đấu trong lúc bị thương, cho nên chiến đấu dưới loại trạng thái này mới thật sự là có ý nghĩa. Vả lại khống chế Chân Nguyên của mình, khống chế thân thể của mình, làm thế nào tiết kiệm được thêm Chân Nguyên, cái đó gọi là thu phóng tự nhiên. Nếu ngay cả việc cảm nhận thương thế của cơ thể, ngay cả việc sử dụng vài phần năng lực của mình, dưới tình huống bị thương cố hết sức để kéo dài thời gian chiến đấu, cố hết sức để phát huy chiến lực của mình mà còn không làm được thì không xứng được làm đệ tử của Mân Sơn Kiếm Tông chúng ta, thậm chí được tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông học tập thôi cũng không xứng.

“Bởi vì Mân Sơn Kiếm Tông chúng ta muốn loại Kiếm Sư có thể chiến đấu thực thụ, có thể thực sự giết người chứ không phải loại kiếm sư chỉ biết dùng kiếm chiêu để múa may.” Nói đến câu này, trên mặt Cảnh Nhận mới hơi xuất hiện chút kiêu ngạo.

Q3 - Chương 84: Sự can đảm chân chính

"Nếu như ta cứ mặc kệ dược lực của Thất Diệp tán mà dốc hết sức chiến đấu, lẽ nào ngươi lại thấy chết không cứu, để ta ngay lập tức độc phát thân vong?

Sắc mặt Tạ Trường Thắng tái xanh, nhìn Cảnh Nhận kêu lên: "Nếu thật bị độc chết, món nợ này phải tính trên đầu ai đây?"

"Thất Diệp Tán sẽ chỉ làm hoạt động trong cơ thể bị rối loạn, không đến mức khiến người ta độc phát thân vong ngay được. Nếu như ngươi thật sự không chú ý đến độc tính của Thất Diệp Tán mà cường hoành sử dụng chân nguyên, đến lúc đó ngươi ắt sẽ cảm nhận được sự thống khổ của những kẻ mắc bệnh nan y đang hấp hối cận kề cái chết."

Cảnh Nhận không tức giận chút nào, trái lại còn cảm thấy thú vị, miệng điểm nụ cười: "Những thống khổ khi ấy không phải chỉ bằng một chút can đảm mà chịu đựng được. Huống chi chính ngươi tự làm độc tính phát tác, đến lúc tỷ thí bị người ta một kiếm giết chết, dù thế nào thì món nợ này cũng không thể đổ lên đầu ta được."

Tạ Trường Thắng cả giận nói: "Độc phát mới bị người giết, tức là do độc, làm sao mà không tính trên đầu ngươi?"

Cảnh Nhận mỉm cười nói: "Ta chỉ là nghe theo mệnh lệnh sư môn. Nếu như muốn tính, thì chỉ có thể tính với Mân Sơn Kiếm Tông. Ta lại không phải người đứng đầu ở Mân Sơn Kiếm Tông, dù trời sập xuống cũng chưa đến phiên ta đỡ."

Tạ Trường Thắng không nói được gì nữa.

Người đứng đầu Mân Sơn Kiếm Tông dĩ nhiên chính là tông chủ Mân Sơn Kiếm Tông. Theo những lời đồn đại trên thế gian thì mặc dù tông chủ Mân Sơn Kiếm Tông yêu thích sự thanh tịnh, chưa từng hạ sơn nhưng lại là kẻ tính toán chi ly, bao che khuyết điểm, có thù tất báo.

Ai mà dám tìm tông chủ Mân Sơn Kiếm Tông tính sổ đây?

Đúng lúc này, bỗng có tiếng nhai nuốt khe khẽ vang lên.

Tạ Trường Thắng giật mình quay đầu lại thì thấy Đinh Ninh đã bưng bát cơm lên bắt đầu ăn, hơn nữa còn chẳng khác gì lúc hắn ăn cơm tại ngõ Ngô Đồng Rụng Lá, trông điệu bộ rất là ngon lành.

Cảnh Nhận cũng nhìn Đinh Ninh, trên mặt vẫn mang theo nụ cười ôn hòa, thế nhưng trong ánh mắt lại không dấu được vẻ tán thưởng.

Mân Sơn Kiếm Hội đối với mọi người ở Mân Sơn Kiếm Tông là một đại hội rất lớn nên bọn họ tự nhiên cũng rất chú ý tới tiến trình của kiếm hội.

Cả tiến trình của Đinh Ninh từ trước tới giờ đều khiến gã vô cùng tán thưởng.

Nhưng dù là tán thưởng, dù lấy địa vị của gã tại Mân Sơn Kiếm tông cũng không thể nào bỏ qua kỳ kiếm hội đạo khảm này mà ban tặng cho Đinh Ninh tư cách tiến thẳng vào Mân Sơn Kiếm Tông học tập.

Có đôi khi quy củ chính là quy củ.

Không có quy củ, thì sẽ không có quy tắc.

Nhìn thấy Đinh Ninh bắt đầu bưng chén cơm lên ăn, Tạ

Trường Thắng muốn giận cũng không giận được. Thế nhưng hắn vẫn không cam lòng mà quay đầu lại nhìn Cảnh Nhận nói: "Dược lực Thất Diệp Tán phi thường đặc biệt, tất cả mọi người chỉ có thể dùng bảy thành công lực, tu vi cao bảy thành, tu vi thấp vẫn bảy thành... Vậy chẳng phải tu vi cao sẽ chiếm ưu thế nhiều hơn tu vi thấp à? Cùng yếu đi như nhau mới có ý nghĩa chứ."

"Thế nào, không lẽ ngươi muốn gạt bỏ lợi thế tu vi trời sanh của người ta sao?". Cảnh Nhận càng ngày càng cảm thấy Tạ Trường Thắng thú vị quá chừng, nhịn không được bật cười: "Nếu là như vậy, có vài người chăm chỉ khổ luyện nào có còn ích lợi gì? Tất cả mọi người sẽ không cần khổ cực tu luyện chân nguyên, cũng không cần dùng chân nguyên để chiến đấu nữa."

Tạ Trường Thắng bị chặn họng, không thể tìm được lời phản bác.

Cảnh Nhận nhìn hắn với ánh mắt đầy thâm ý, tiếp theo trầm giọng nói: "Huống chi tuy nói là bảy phần, nhưng cái khó là mọi người làm sao có thể khống chế chuẩn xác để không vượt qua số đó? Chiến đấu sau khi đã phục dụng Thất Diệp tán cũng giống như người bình thường bịt mắt dạo chơi trên vách núi, càng gần với vách núi thì càng chiếm được nhiều chỗ tốt, song nếu vượt qua ranh giới thì sẽ ngã thẳng xuống vách núi mà chết. Có vài người để an toàn đi ít hơn vài bước chân, cự ly cách vách núi cũng xa hơn một ít, vậy hắn cũng chỉ có thể vận dụng năm sáu thành chân nguyên. Có vài người gan lớn thì đi nhanh về phía trước vài bước, áp sát đến vách núi, nói không chừng có thể vận dụng trên sáu thành. Về phần thất thành... Đối với các ngươi lại khó khăn vô cùng."

Càng nghe sắc mặt Tạ Trường Thắng càng trở nên khó coi, nhưng Trương Nghi thì càng nghe càng tỏ vẻ tôn kính. Đến đây, gã không khỏi quay sang khom người thi lễ với Cảnh Nhận một cái, nghiêm túc nói: "Tiên sinh giải thích rất tường tận, tại hạ được lợi

rất nhiều, cảm ơn tiên sinh."

Cảnh Nhận cũng chắp tay nhã nhặn đáp lễ. Nếu không phải gã tự lộ thân phận, sợ rằng chẳng ai dám cho gã chính là "Nhân trù" kinh khủng trong truyền thuyết kia.

Hà Triêu Tịch bưng bát cơm lên ăn. Vốn dĩ sức ăn của gã cũng rất mạnh, lúc này gã đã biết Thất Diệp Tán không phải là loại độc dược có tác dụng tầm thường. Trong mắt gã, cơm và thức ăn lại trở nên ngon lành như cũ. Chỉ là gã vẫn còn một chút lo lắng nên buông bát cơm xuống, kính cẩn nói: "Tiên sinh, độc Thất Diệp Tán này trúng vào thì nặng nhẹ ra sao?"

"Kỳ thực chỉ cần ăn hết một nửa chén, hoặc ăn nhiều hơn nữa là được. Vì lý do an toàn, ta cũng muốn nhìn tận mắt mỗi người các ngươi ăn một chén, độc tố của Thất Diệp tán rất thú vị, có ăn nhiều hơn cũng không sao. Đây cũng không phải loại độc tích tụ, trải qua mấy ngày độc tố sẽ tự động tiêu tán, không để lại vết tích." Cảnh Nhận kiên nhẫn giải thích lần thứ hai.

Không ăn không được, ăn nhiều không vấn đề gì, mùi vị thịt kho tàu và rau xanh này thực sự rất ngon mà lại còn do Cảnh Nhận, tu hành giả trong truyền thuyết đích thân xuống bếp nên mọi người đều an tâm dùng cơm.

"Thất Diệp Tán này thực sự ăn nhiều cũng không có vấn đề gì à?"

Sau một lát, Tạ Trường Thắng đột nhiên biến sắc kêu lên: "Nhưng vì sao bụng ta lại có chút đau mơ hồ thế này?"

Nghe hắn kêu vậy, những người còn lại nhất thời đều trở nên căng thẳng, song Cảnh Nhận mặt vẫn không đổi sắc, thản nhiên liếc hắn một cái: "Một ngày đêm không ăn gì, giờ ăn liền một lúc bốn chén cơm, bao tử nở căng ra dĩ nhiên là đau buốt."

Tạ Trường Thắng đơ người.

Nam Cung Thải Thục định cười nhưng lại cười không nổi.

Trương Nghi chăm chú nhìn Tạ Trường Thắng, trấn an nói."Thời gian vẫn còn đủ, đợi đợt tỷ thí kế tiếp bắt đầu, sẽ không có vấn đề gì."

"Tiền bối, kế tiếp phải chờ thí sinh đến đông đủ mới có thể tiến hành tỷ thí tấn cấp sao?"

Lúc này, Đinh Ninh bỗng chen miệng nói: "Chắc sẽ không đơn giản như vậy chứ?"

"Hửm?"

Cảnh Nhận khẽ "hừm" một tiếng, quay đầu lại với vẻ ngoài ý muốn thì thấy Đinh Ninh đang bình tĩnh chăm chú nhìn vào vệt kiếm ngang dọc nơi giữa sân. Lông mày Cảnh Nhận hơi nhíu, hỏi ngược lại: "Vì sao ngươi lại cho rằng sẽ không đơn giản như vậy?"

"Lúc trước trông thấy cách bố trí ở đây, vãn bối liền biết đó là để thuận tiện cho việc tỷ thí tấn cấp một đối một ở màn kế tiếp, nhưng hiện tại lại phát sinh cửa ải này của tiền bối." Đinh Ninh quay đầu lại nhìn gã bình tĩnh nói: "Tiền bối từng nói Mân Sơn Kiếm Tông chỉ thu nhận kẻ biết cách dùng kiếm giết người chân chính chứ không cần phường múa kiếm thông thường. Tiền bối cũng có nói phần lớn những cuộc chiến mà người tu hành trải qua trong đời đều không phải ở trạng thái khí định thần nhàn, đôi bên tinh thần đầy đủ, công bằng tỷ thí một đối một mà là vừa gặp đã chiến đấu. Trong đó có nhiều khi còn đang bị truy sát, hoặc là đã trải qua một thời gian dài giao chiến ở trên chiến trường; thậm chí đôi lúc còn bị thương mà vẫn chiến đấu thật lâu; hoặc là mang thương thế sau khi bị truy sát, vây khốn, đuổi giết. Muốn thật sự tiếp cận được với loại tình huống này, chỉ bằng vào lượng chân nguyên đã bị hạn chế mấy thành ắt sẽ không đủ."

Dừng một lúc, Đinh Ninh nói tiếp: "Nếu loại nhân vật như tiền bối đã lộ diện, tốn nhiều công sức tự mình làm cơm và rau cải rồi bỏ độc vào, đương nhiên sẽ không có khả năng chỉ dùng một ít thủ đoạn thế này. Vậy nên vãn bối nghĩ mọi chuyện không đơn giản đâu... Có lẽ sẽ gây cho chúng vãn bối sự mệt mỏi, thậm chí làm tổn hại tới chúng vãn bối một chút."

Khuôn mặt Cảnh Nhận rất dửng dưng, thần tình trên mặt gã từ đầu đến cuối cũng rất bình thường, nhưng giờ khắc này nghe được những điều mà Đinh Ninh vừa nói, khuôn mặt gã lại bỗng nhiên trở nên nghiêm túc hẳn, thậm chí còn phát ra những tia sáng quái dị.

"Suy đoán của ngươi rất đúng. Bởi vì phụ trách kiếm hội lần này cũng là một vị thiên tài, mà thiên tài thì luôn hướng đến sự hoàn mỹ và cực đoan." Gã nhìn Đinh Ninh với vẻ trang trọng, gật đầu, nghiêm túc nói: "Đã tham gia kiếm hội, ắt đều phải là hạng kiệt xuất tài giỏi anh tuấn, trăm dặm mới tìm được một người. Nhưng hạng vừa kiệt xuất tài giỏi anh tuấn mà lại trẻ tuổi, có thành tích chiến bại trong chừng mực thì lại càng ít hơn nữa. Rất nhiều người trong đó chưa từng bị thương nghiêm trọng lần nào, mà đối người tu hành thì việc bị thương cũng được xem như một món kinh nghiệm vô cùng quan trọng. Chỉ e có vài kẻ mường tượng sau khi bị chém hơn mười mấy vết thương, máu chảy dầm dề rồi lại phải tiếp tục giao chiến còn cảm thấy kinh hãi khôn cùng. Nếu bọn họ thực sự gặp hoàn cảnh bị một kiếm đâm vào bụng, sợ rằng lúc ấy ngay cả nửa phần chiến lực bọn họ cũng không phát huy ra nổi, chứ chưa cần nói đến việc tìm sống trong cái chết."

"Tuyệt đại đa số thanh niên đều hiểu lòng dũng cảm mười phần quan trọng, song lại không rõ cái gì là dũng cảm thật sự, bởi vì bọn họ vốn dĩ chưa từng trải qua trường hợp như vậy." Nhìn khuôn mặt đã cắt không còn giọt máu của Tạ Trường Thắng, Cảnh Nhận bổ sung thêm một câu.

Khuôn mặt gã vẫn giữ nguyên vẻ nghiêm túc.

Bởi vì thiên tư của Đinh Ninh khiến gã kính trọng thêm vài phần, thậm chí còn xen lẫn ít kính nể. Gã giống Tịnh Lưu Ly, đều mong muốn Đinh Ninh có thể dành chiến thắng cuối cùng. Vậy nên lúc này lời nói của gã không phải là chuyện phiếm, mà là thực sự truyền đạt kinh điển giảng dạy của Nho gia, cũng tựa như sư trưởng đang truyền thụ kinh nghiệm vậy.

Trương Nghi có thể cảm giác được điều này nên vẻ mặt cũng rất nghiêm túc, còn chuẩn bị thi lễ.

Nhưng Tạ Trường Thắng lại không muốn tiếp nhận ý tốt này. Hắn giữ bộ mặt lạnh lùng, kêu lên: "Rốt cuộc là ai đưa ra chủ ý biến thái như vậy? Lẽ nào các ngươi thực sự muốn thử một kiếm trên bụng chúng ta?"

"Có thể sẽ bị thử nhiều hơn một kiếm, ngươi nên tự quan sát lấy."

Cảnh Nhận vẫn không hề tức giận mà rất tán thưởng hạng người ngay thẳng như Tạ Trường Thắng. Lúc nói ra câu nhẹ nhàng đó với Tạ Trường Thắng, đầu gã hơi quay lại nhìn nghiêng qua.

Sơn cốc này vốn dĩ chỉ là một mảnh đất rộng bằng phẳng, song hiện giờ lại có một hình ảnh màu xanh từ từ hiển lộ giữa không trung.

Cùng lúc đó một cung điện khổng lồ màu xanh cũng xuất hiện ở ngay góc sơn cốc.

Trước bọn họ cũng từng gặp cung điện màu xanh nhưng chẳng qua chỉ là hư ảnh. Nhưng hiện tại mọi người lại dám khẳng định đây chính là cung điện thực.

Bơi vì ngoại trừ màu sắc và ánh sáng phản chiếu bên ngoài cực kỳ chân thực, nơi cung điện này xuất hiện có khí tức thật, hơn nữa

bên trong còn có rất nhiều trận pháp vốn dĩ không thể bắt chước và những âm thanh kỳ dị không có quy luật rõ ràng.

Q3 - Chương 85: Rốt cuộc là kẻ nào?

Người của Mân Sơn Kiếm Tông rất thực tế nên sẽ không cố tình làm ra vẻ huyền bí. Bởi vậy, không cần Cảnh Nhận nói rõ thì mọi người cũng đã biết cửa ải tỷ thí cuối cùng hẳn phải là cung điện màu xanh này.

Tạ Trường Thắng nhìn cung điện màu xanh, càng ngày càng cảm thấy da thịt trên bụng mình phát lạnh, mường tượng thực sự bị mũi kiếm đâm vào. Hắn cắn răng, quay đầu nhìn Cảnh Nhận hỏi:

"Rốt cuộc trong này có cái gì?"

Cảnh Nhận lắc đầu, nghiêm mặt nói: "Bên trong có cái gì ta không thể giải thích rõ sớm được. Nhưng chúng ta từng nói với các ngươi sau khi đi vào các ngươi nhất định sẽ rất mệt mỏi, có thể bị thương, hoặc cũng có thể sẽ bị đâm rất nhiều kiếm. Vậy nên các ngươi có quyền từ bỏ cuộc khảo nghiệm này."

Tạ Trường Thắng nổi giận: "Từ bỏ cái rắm! Đã vất vả đến đây rồi mà ngươi còn bắt chúng ta từ bỏ? Ngươi có biết ta phải tốn bao nhiêu ngân lượng mới lấy được một vị trí trong kiếm hội này không?"

Trương Nghi nhìn Tạ Trường Thắng với vẻ bất đắc dĩ, nhẹ giọng nói: "Tiên sinh cũng chỉ có ý tốt thôi."

Cảnh Nhận không tức giận chút nào, mỉm cười nói: "Không còn cách nào khác, tốn ngân lượng để mua được vị trí, có thể ăn một chén cơm do đích thân ta làm, thật sự không thể dễ dàng gì."

Tạ Trường Thắng cả giận nói: "Đâu chỉ một chén, ta ăn tới bốn chén."

Cảnh Nhận nhìn hắn ưỡn cái bụng lên, lắc đầu nói: "Vậy ngươi cũng phải cẩn thận hơn một chút. Bằng không bị kiếm đâm thủng, cơm và thức ăn chảy đầy ra đất, chỉ sợ về sau ngươi khó lòng mà ăn ngon miệng được nữa."

Tạ Trường Thắng ngực phập phồng dữ dội: "Thân là tiền bối vậy mà lại cố ý đe dọa bọn ta, ngươi không thấy nhàm chán sao?"

"Đó là lời khuyên chân thành từ một vị trưởng lão." Cảnh Nhận chăm chú nhìn hắn, chậm rãi nói: "Có một số kẻ tu hành có cơ hội liền ăn no nê đã đời nên phải chịu cái kết bụng bị đâm thủng... Tình huống loại này chỉ e dù không chết thì cũng sẽ ảnh hưởng tới sự ngon miệng. Thậm chí qua hơn mười năm, mỗi khi ăn đều không tự chủ được nghĩ tới tình huống năm xưa, nhất là khi ăn gì đó có hình thù không đẹp, kết quả mọi thứ trong bụng ngươi lại tiếp tục chảy xuôi ra."

Tạ Trường Thắng cứng đờ người.

Những lời này của Cảnh Nhận vẫn bình thản như trước, nhưng Tạ Trường Thắng lại nghe được cảm xúc ẩn sâu trong đó.

Nếu không từng tận mắt thấy cảnh tượng như vậy, tuyệt đối sẽ không thể thuật lại với giọng bình tĩnh mà chân thành đến thế,

Bất luận là ai rơi vào tình huống cực kỳ gian khổ bị đâm xuyên bụng, sau đó phải tiếp tục giết địch như trước mà tới cuối cùng vẫn có thể sống sót, hẳn đều phải là kẻ rất giỏi.

Cả người cứng đờ mất một lúc, Tạ Trường Thắng mới hít sâu vào một hơi, quay sang khom người với Cảnh Nhận, trầm giọng nói: "Ta bái phục ngươi."

Cảnh Nhận liếc hắn một cái, cảm thấy hắn hạ giọng như vậy

mới thật sự là buồn chán.

"Tiên sinh." Trương Nghi đắn đo một chút rồi nói. Ánh mắt hắn nhìn Cảnh Nhận càng tỏ vẻ tôn kính.

Cảnh Nhận nhìn lại hắn: "Ừ?"

Trương Nghi hướng về phía cung điện màu xanh, hỏi: "Khi nào chúng ta mới tiến nhập vào cung điện thưa tiên sinh? Ra vào cung điện, có yêu cầu gì không?"

"Kỳ thực ta cũng không biết bên trong cung điện có bố trí thứ gì."

Cảnh Nhận nhìn Trương Nghi bằng ánh mắt ôn hòa, thong thả nói rõ ràng: "Ta chỉ phụ trách đưa các ngươi đi vào. Nhưng ta có thể đảm bảo những gì bố trí ở trong đó đều tuyệt đối công bằng với các ngươi. Về phần thời gian tiến vào thì tầm một nén nhang sau khi ta ăn cơm xong, vậy nên các ngươi chỉ có một chút thời gian để chuẩn bị."

"Nếu quả thật như tiên sinh nói. Giả dụ bọn ta đều thọ thương nghiêm trọng sau khi đi vào mà sau đó còn phải chờ tốp người sau đi vào tiếp tục tiến hành tỷ thí, vậy có công bằng hay không?" Trương Nghi do dự một chút sau đó hỏi.

"Có thể thời gian nhiều thì vết thương sẽ càng chảy máu nhiều, hoặc cũng có thể các ngươi sẽ được thêm thời gian để xử lý thương thế." Cảnh Nhận nhã nhặn nói: "Cụ thể ra sao, xét đến cùng đều do năng lực của mỗi người."

Lời cũng đã giải thích tương đối rõ ràng, thậm chí Trương Nghi còn mường tượng rằng nếu như không phải Cảnh Nhận tương đối yêu thích Đinh Ninh thì nhất quyết sẽ không giải thích kỹ lưỡng như thế.

"Tiến và thoái trong cuộc thi tuy rằng rất khó, nhưng lúc nào

cần tiến, lúc nào cần thoái phải suy nghĩ cho thật kỹ càng và chắc chắn." Cảnh Nhận cũng nhìn Đinh Ninh rồi nói.

Đinh Ninh nhìn lại gã, bình tĩnh nói: "Ta tiến vào cuộc thi."

Cảnh Nhận không cần nhiều lời nữa, bình tĩnh nhìn Đinh Ninh và đám người bước lên con đường đó.

Sơn cốc yên tĩnh, có tiếng vang vọng của bước chân mơ hồ truyền đến. Lát sau, một thân ảnh màu trắng xuất hiện trong lều trước tầm mắt mọi người.

Chọn kiếm xong liền đuổi kịp đám Đinh Ninh, đây đích thị là Diệp Hạo Nhiên.

Đinh Ninh bình tĩnh chăm chú quan sát Diệp Hạo Nhiên đang chậm rãi tiến gần đến. Trong tay Diệp Hạo Nhiên vẫn là thanh Hàn Ly kiếm, trên người không thấy còn bội kiếm nào khác. Thời gian hắn ở Kiếm Cốc cũng chưa được lâu, dù là chọn kiếm cũng nhất định phải là loại đoản kiếm thật ngắn.

Đúng lúc này Cảnh Nhận hơi ngẩng đầu, quay lại khoát tay với Đinh Ninh và mọi người, nói: "Đi thôi."

Thời gian tiến vào cung điện đã đến, Đinh Ninh đứng lên, chỉ là bộ dạng của hắn so với trước bất đồng. Trước khi bước đi, hắn nhìn mọi người nghiêm túc nói: "Bảo trọng."

"Sư đệ, Cảnh tiên sinh nói phải biết tiến biết thoái. Nếu thực sự không được thì nhất định đừng nên cố gắng quá." Trương Nghi tỏ ra khẩn trương, hắn do dự một chút rồi nói tiếp: "Nhất định phải sống sót ra khỏi cung điện."

"Bất luật người tu hành xuất sắc nào cũng là tài sản trân quý của thánh thượng, khảo nghiệm này chẳng qua chỉ là một phân đoạn, chưa phải là cuộc đấu một đối một cuối cùng. Cho dù khó tránh khỏi thụ thương, Mân Sơn Kiếm Tông cũng sẽ không để cho

chúng ta chết một cách dễ dàng như vậy."

Đinh Ninh lắc đầu nói: "Ta chỉ muốn mọi người nhớ mình đã trúng Thất Diệp tán, chỉ được sử dụng bảy phần công lực. Thêm một điều nữa là dù các ngươi không muốn từ bỏ, cũng nên chú ý đến thương thế của mình, không nên để thương thế ảnh hưởng tới việc tu hành sau này."

Trương Nghi cũng muốn nói với mọi người như vậy, song nhìn mái tóc Đinh Ninh có chỗ đã điểm bạc, thậm chí dưới da ẩn ước hiện ra ánh sáng, hắn lại không thể thốt nên lời.

Đinh Ninh xoay người đi chỗ khác, bước đi về phía cung điện màu xanh.

Kỳ thực điều hắn muốn nói nhất lúc này chính là các ngươi không cần quá miễn cưỡng, bởi vì thật sự ta không cần các ngươi hỗ trợ. Song hắn cũng hết sức rõ ràng rằng bằng hữu sẽ không quan tâm đến việc sự tương trợ của mình có hữu ích hay không mà vẫn sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ một phần. Giống như ba năm gió tanh mưa máu trước khi Nguyên Võ hoàng đế đăng cơ, có vài kẻ biết việc mình làm không có ý nghĩa gì lớn nhưng vẫn kiên quyết phải làm.

Thời điểm kiểu này, tốt nhất là chấp nhận, không nên cự tuyệt.

Không bao lâu sau, đám người Đinh Ninh đã đi tới trước cửa cung điện màu xanh.

Hơn mười bậc thềm đá bước lên cửa đá đang đóng chặt của cung điện, cả thềm đá và cửa đá đều phủ kín rêu xanh.

Lúc Đinh Ninh vừa bước lên thềm đá đầu tiên cũng là cánh cửa màu xanh cao bằng hai người tự nhiên mở ra.

Một làn hơi nước cũng tuôn ra thấm ướt cả gương mặt Đinh

Ninh.

Vô số những tạp âm bên trong cũng chợt trở nên rõ ràng, mường tượng ở đó có một cái thác nước đổ xuống những núi đá và thực vật có kích thước bất đồng làm phát sinh ra các loại âm thanh nước chảy khác nhau.

Một màn đen kịt không có chút ánh sáng nào, hơi nước dày đặc, căn bản không thể nhìn thấy cảnh vật bên trong.

Đinh Ninh vẫn không dừng lại mà lẳng lặng đi tới cửa.

Bên trong hình như có một thông đạo rất dài, rất nhiều ngấn nước từ phía trên liên tục chảy xuống hai bên.

"Không thể cảm nhận, vậy nên luôn phải đi sau mới biết được rốt cuộc bên trong có cái gì, ta là kẻ thứ nhất đi vào."

Đinh Ninh xoay người nhẹ giọng nói với Tạ Trường Thắng câu này rồi đi thẳng vào bên trong bóng tối.

Tạ Trường Thắng há miệng còn chưa kịp đáp gì thì thân hình của Đinh Ninh đã xa khuất tầm mắt.

"Ta sẽ là người thứ hai đi vào."

Loại cảm giác này làm Tạ Trường Thắng cảm thấy hơi khó chịu. Tuy rằng từ khi nghe Cảnh Nhận giải thích về cung điện màu xanh trên bụng hắn vẫn có cảm giác lạnh lẽo rét buốt, song lúc này hắn lại tranh lên dẫn đầu Trương Nghi và Thẩm Dịch, đưa chân bước vào làn hơi nước phía trước.

"Ta... !"

Trong suy nghĩ của hắn, toàn bộ mặt đất phía trước có nhiều chỗ khá trơn trợt nên khi đặt chân xuống phải cẩn thận chú ý, nhưng hắn có tưởng tượng cũng không dám tin rằng mình vừa đạp

xuống thì thân thể cũng ngay lập tức mất đi trọng tâm, cả người ngã quỵ rồi rơi xuống!

Dưới chân là một mảnh trống rỗng.

Từ bên ngoài thoạt nhìn thì tưởng có thông đạo, song thực ra không hề tồn tại.

Vô số bọt nước và tiếng kêu hỗn loạn của côn trùng xung kích lên người hắn, khiến hắn có cảm giác giống như đang có vô số bàn tay lạnh giá vuốt qua da thịt mình, tiên huyết trong cơ thể cũng như thủy triều ập tới não bộ, mường tượng muốn xông qua huyệt Thiên Linh cái trên đỉnh đầu.

Bất luận cảm giác kiểu gì cũng đều như đang nhắc nhở Tạ Trường Thắng rằng hắn thật sự có thể rơi từ trên cao xuống, chính là rơi từ trên đỉnh thác nước xuống đầm sâu bên dưới.

Sẽ không ngã chết luôn chứ?

Nếu bên dưới thực sự là đầm sâu nước siết thì ai có thể bảo đảm công bằng, lẽ nào may mắn thì không đụng núi đá, còn nếu xui xẻo thì sẽ phải trọng thương sao?

Ở khoảng khắc bị khựng lại đầu tiên, Tạ Trường Thắng thực sự muốn ngay lập tức gào lên xem thử rốt cuộc tên biến thái nào bố trí ra phân đoạn này trong cuộc tỷ thí.

Nhưng mà hắn không thể gào lên tiếng nào.

Một âm thanh "bụp" vang lên!

Lúc này hắn đã rơi xuống trên một vật gì đó rất cứng, chỉ cảm thấy đau đớn vô cùng, máu nhồi lên làm hắn thiếu chút nữa phun thẳng ra.

"Xoẹt!"

Hắn lại có cảm giác thân thể mình như một con cá nhỏ trơn tuột, trượt thật nhanh xuống vật cứng kia, tuy tiếng nước chảy dưới đáy dường như rất gần nhưng hắn thủy chung vẫn không thể chạm tới được mặt nước.

"A!"

Sự phẫn nộ của hắn rốt cuộc cũng bị nỗi sợ hãi lấn át hoàn toàn. Một tiếng hét hoảng sợ vang lên từ miệng hắn.

Ngay lúc tiếng hét hoảng sợ này vang lên cũng là lúc trước mắt hắn xuất hiện một vầng ánh sáng chói mắt.

"Phốc!"

Hắn cảm nhận được một luồng khí và hơi nước từ trong vầng sáng phun ra.

Kế tiếp trong nháy mắt, một vùng đất ở bên ngoài cũng bỗng dưng sáng đến lóa mắt.

Một tiếng phịch vang lên, hắn lại rơi trở về không gian thực, chỉ thấy trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa là ngất đi.

Ánh ban mai phủ xuống dòng suối bên cạnh bụi gai. Bụi gai màu đỏ thẫm cao đến thắt lưng người, theo gió lất phất chầm chậm như một dòng thủy triều đỏ thẫm.

Tạ Trường Thắng ho khan, không ngừng trút ra hơi lạnh trong người, chật vật bò lên từ chính giữa bụi gai.

Lúc hắn hít thở, trên người liền bị gai nhọn của bụi gai đâm vào tạo ra rất nhiều vết thương nhỏ. Tạ Trường Thắng rốt cuộc cũng thấy được hoàn cảnh mình đang ở hiện nay. Trong nháy mắt kế tiếp, hắn gào lên với vẻ tức giận không gì sánh được: "Rốt cuộc là kẻ nào biến thái như vậy, là kẻ nào?"

Q3 - Chương 86: Biển bụi gai

Đây là một vùng bình nguyên phủ đầy những bụi gai đỏ thẫm cao ngang eo người, cành lá những bụi gai này vừa mỏng vừa sắc, nhỏ chỉ bằng một phần mấy ngón tay nên nhẹ nhàng lắc lư, nhấp nhô như từng đợt sóng khí có gió thổi qua.

Chẳng qua, bên trên những cành lá đỏ thẫm đó là những móc gai sắc nhọn, cứng rắn. Khi Tạ Trường Thắng ngã vào đó, không chỉ bị cào ra nhiều vết thương mà còn có nhiều dằm gai dính vào bên trong da thịt nữa.

Chẳng biết có phải liên quan đến trận pháp hay không mà cả vùng bình nguyên đỏ thẫm bát ngát này cực kì giống một vùng biển đỏ thẫm, chỉ có ở bốn phía chân trời mới có thể thấy mấy bóng dáng cung điện màu xanh như ẩn như hiện, có lẽ muốn tới đó phải mất thời gian mấy ngày mới đủ.

Ánh mặt trời chói lóa, chiếu vào người còn thấy nóng bỏng, cực kì chân thật.

Tuy rằng lúc nãy dầm mình trong mưa và rơi xuống trong bóng đêm, hoàn toàn không thấy gì xung quanh nhưng Tạ Trường Thắng có thể chắc rằng hắn thật sự rơi từ trên cao xuống, rồi trượt dọc theo một cái khe hay cái hốc nào đó rồi rơi mạnh xuống đây.

Thời gian cũng không lâu lắm.

Chắc hẳn vùng bình nguyên này là một chỗ nào đó trong Thiên Ma Lĩnh, có lẽ là một sơn cốc trống trải nào đó dưới chân núi. Chẳng qua, trực giác lại nói cho hắn biết, có lẽ nơi này ở ngay trong lòng núi Ma Thiên Lĩnh.

Trong rất nhiều điển tịch cũng có nói qua, những tông môn cường đại thời xa xưa, khi chọn sơn môn đều tìm nơi có linh mạch, sau một thời gian sẽ gọt giũa núi non, bố trí cho thích hợp, dựa trên khí thế của núi, của nước, của gió mây mà bố trí trận pháp tương ứng, rồi đào rỗng thân núi, hoặc có thể xây dựng cung điện khổng lồ dưới lòng đất hay trên bình nguyên.

Những nơi này sẽ tụ tập nhiều linh khí trở thành nơi thí luyện, tu hành lý tưởng hay dùng cho gieo trồng linh thảo, cũng có thể trở thành nhà kho chứa linh vật. Trải qua vô tận năm tháng cùng những biến đổi, diệt vong của những môn phái cổ xưa kia, nếu ngẫu nhiên những nơi này vẫn còn lưu lại, đến đời sau thì sẽ trở thành những bí tàng theo cách nói của Tu Hành Giả hậu thế.

Những chỗ bí tàng này đều mang đến chấn động cho tất cả Tu Hành Giả ở Trường Lăng. Chẳng qua lúc này đây, Tạ Trường Thắng lại đang phẫn nộ muốn phát điên vì cách bụi gai mà hắn đang nằm gần một trượng là một dòng suối nhỏ đang chảy róc rách. Nếu lúc nãy hắn rơi vào cái dòng suối kia thì chắc chắn sẽ dễ chịu hơn bụi gai này gấp nhiều lần rồi. Nhưng mà người bố trí chỗ này cứ một mực làm cho hắn rơi ngay vào bụi gai khủng khiếp kia.

“Quá độc ác, giống như đang ngồi nhìn một kẻ đang khát khô cổ họng, không cho nước thì đã đành, đằng này lại trói tay, chân kẻ đó lại rồi để nước trược mặt để trêu ngươi mà, quá độc ác mà!!!”

Tạ Trường Thắng nhìn những cánh bèo đang bềnh bồng trôi trên dòng suối đang chảy trước mặt mà chửi rủa không ngừng trong lòng, chẳng qua những móc gai dăm vào da thịt lại khiến hắn không thể chịu nỗi nữa, hắn bắt đầu rút những dằm gai mà khuôn mặt vặn vẹo vì đau đớn.

Việc bị dằm ghim vào tay thì có nhiều người đã trải qua, chỉ cần rút dằm trong tay ra là sẽ mau hết đau nhưng nếu không rút ra được thì vết thương sẽ đau âm ỉ mãi, đôi khi chạm vào còn gây

đau đớn gấp mấy lần, thậm chí là mưng mủ, sưng đỏ. Bởi thế, cái gọi là phải nhổ "đinh trong mắt, gai trong thịt" chính là như vậy.

Chẳng qua, Tạ Trường Thắng rơi thẳng vào bụi gai, toàn thân bị đâm không biết bao nhiêu là dằm thì làm sao rút cho hết đây?

Cuối cùng, sau khoảng thời gian một nén nhang, Tạ Trường Thắng đành buông xuôi, rồi lại gào lên phẫn nộ: "Chẳng lẽ ngươi không biết như vậy rất đau hay sao? Sao ngươi không tự mình thử nghiệm cái chủ ý quái quỷ này đi!"

Tiếng thét trong bụi gai của Tạ Trường Thắng vang đi rất xa nhưng không có chút hồi âm nào cả.

(DG: dịch tới đây nhớ tới tựa truyện " Tiếng chim hót trong bụi mận gai" :cuoichet:)

Rõ ràng là lúc này Đinh Ninh cùng đám người Trương Nghi đều đã đi vào vùng đầy bụi gai đỏ thẫm này mới đúng, chẳng qua lại không thấy bất kỳ bóng dáng ai cả, cứ như đã bị bụi gai cắn nuốt hết rồi.

Không có bất kỳ gợi ý nào khác, phải đi đâu tiếp đây?

Dựa theo tư duy bình thường thì có lẽ đáp án nằm ở những cung điện màu xanh ở phía xa kia hoặc đơn giản nó là cửa ra của đợt khảo thí này.

Nhưng lỡ như mấy cái cung điện đó chỉ là những thứ ngụy trang có chủ đích thì sao? Nếu trận này không áp dụng theo những suy luận thường tình thì như thế nào đây?

Nhưng mà muốn di chuyển trong những bụi gại này cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Sau khi gào thét một hồi, Tạ Trường Thắng cũng im lặng, mặt hắn âm trầm, rồi lặng lẽ điều tra tỉ mỉ xung quanh mấy bụi gai.

Chẳng qua trong những bụi gai tầm thường này chẳng có gì khác lạ, hơn nữa cả vùng bình nguyên này như bị nhấn chìm bởi một màu đỏ thẫm, dù cho có đường đi cũng không thể nào nhìn thấy được. Giống như dòng suối kia, nó chảy qua trước mặt hắn một đoạn rồi uốn lượn và khuất mất sau những bụi gai.

Nhưng Tạ Trường Thắng là người luôn quyết đoán, sau một ít thời gian hắn đã nhanh chóng chưa ra quyết định.

Hắn đi về phía dòng suối.

“Đúng là ngu ngốc mà.”

Lúc hai chân hắn bước vào dòng suối lạnh thì cũng là lúc Tịnh Lư Ly nói ra lời đánh giá. Hai con ngươi lấp lánh như lưu ly của nàng hiện lên vẻ không hài lòng. Bản thân nàng là người sắp đặt trận này trong thịnh hội nên lúc này nàng với một nam tử áo xanh, toàn thân phủ đầy kiếm ý cùng nhau đứng trên một vách núi ở phía sau Tạ Trường Thắng. Dưới chân nàng có một khe nứt hẹp dài, bên đó vang lên mấy âm thanh nước chảy. Những dòng nước vẫn đang phun liên tục từ khe hở kia, sau đó bị một lực lượng nào đó chấn thành sương rồi bay khắp cả vùng bụi gai đỏ thẫm.

Vách núi nàng đang đứng bị trận pháp ngăn cách nên Tạ Trường Thắng hoàn toàn không thể nào cảm nhận được sự hiện diện của nàng, mà cho dù hắn biết đi nữa cũng không thể nào phá được trận pháp để gặp nàng.

Chẳng qua khi Tạ Trường Thắng gào thét phẫn nộ, nàng vẫn có thể nghe rõ.

“Tất nhiên đi trong khe nước dễ dàng hơn đi trong bụi gai rồi nhưng nếu từ đâu ngươi đã rơi ngày vào bụi gai thì nên hiểu rõ, ta bố trí trận này là không muốn cho ngươi thoải mái chút nào. Nếu ngươi thông minh một chút sẽ biết khe nước này cũng có nguy hiểm đi nha. Hơn nữa, cả người ngươi đều là dằm gai, vết thương

không xử lý mà đi dưới nước càng dễ bị chảy mủ hư thối mà thôi."

Lúc trước, nàng cũng không có bình luận gì với Tạ Trường Thắng, chẳng qua sau khi chê một câu ngu ngốc nàng lại không nhịn được mà thốt lên mấy câu này.

Khi nghe nàng nói những lời này, nam tử áo xanh cạnh bên mỉm cười, nói: "Hắn không biết những bụi gai này từng là khảo nghiệm của đệ tử Mân Sơn Kiếm Tông nên lớn tiếng phàn nàn cũng không lạ. Đàn ông Quan Trung vốn tính tình ngay thẳng nên nói vậy thôi, chẳng qua là sau khi Thanh sư đệ đòi mảnh bụi gai này cũng đã phong kín mười năm qua, cũng không biết hắn đã làm ra cái thứ đồ gì nữa đây?"

Tịnh Lưu Ly không có trả lời ngay mà chỉ nói: "Sau này mọi người cũng sẽ thấy thôi."

Nam tử áo xanh trẻ tuổi cười khổ một cái, nói: "Nhưng mà ném bọn người kia vào nơi này, cũng không có chút nhắc nhở nào thì có vẻ không thỏa đáng lắm đi?"

Tịnh Lưu Ly quay đầu nhìn hắn một cái, nói: "Nếu như trong đầu bọn chúng lo lắng về sinh tồn thì cũng không cần phải suy nghĩ những thứ khác nữa, nhắc hay không cũng chẳng quan trọng."

Nam tử áo xanh ngẩn người, nói: "Nhưng cũng không nên để xảy ra án mạng a."

Sắc mặt Tịnh Lưu Ly trầm lại, nói: "Nếu như bọn chúng quá ngu xuẩn, tự tìm cái chết thì ai cũng không ngăn được."

***

Trước người Đinh Ninh cũng có một dòng suối chảy nhẹ nhàng.

Hắn cũng rơi xuống bụi gai cách dòng suối một trượng, trên người cũng ghim rất nhiều gai nhọn cứng và dài hơn cả gai xương rồng. Chẳng qua, so với tâm tình phẫn nộ của Tạ Trường Thắng thì hắn lại vô cùng bình thản. Loại đau đớn trên thân thể này so với những gì hắn đã trải qua hay những thống khổ trên tinh thần thì chẳng có gì đáng nói.

Hắn khác với đám người Tạ Trường Thắng, tuy rằng chưa từng đặt chân đến Mân Sơn Kiếm Tông nhưng hắn cũng hiểu không ít về nơi này, dựa theo tốc độ rơi cùng thời gian mà tính sơ qua thì có lẽ vùng bình nguyên đỏ thẫm này là ở sâu trong lòng núi.

Cho nên có thể đây chính là Dưỡng Thực Tràng trong truyền thuyết của Thanh Diệu Ngâm trên Mân Sơn Kiếm Tông.

Bởi vì một đời Tông chủ của Mân Sơn Kiếm Tông và một số người của Ba Sơn Kiếm Tràng thà chết cũng không thèm qua lại với nhau cho nên trong cuộc chiến tranh giữa Đại Tần cùng ba triều Hàn, Triệu, Ngụy, Mân Sơn Kiếm Tông chưa từng xuất lực lần nào, hơn nữa còn đóng cửa sơn môn nhiều năm, thậm chí còn không nhúng tay vào những hỗn loạn ở Trường Lăng trong ba năm nữa. Chính vì thế mà có nhiều Tu Hành Giả cường đại và ưu tú của Mân Sơn Kiếm Tông mới có được khoảng thời gian tu hành yên tĩnh để trở nên cường đại hơn, về sau Mân Sơn Kiếm Tông mới cùng với Linh Hư Kiếm Môn trở thành hai tông môn dụng kiếm hùng mạnh nhất. Chẳng qua trong tông môn này cũng có một ít kẻ mạnh mẽ khác người. Ví như là Thiên Hạ đệ nhất độc, Tông sư Nhân trù Cảnh Nhận.

Mà Thanh Diệu Ngâm kia cũng là một trong những quái nhân đó. Thứ hắn am hiểu nhất chính là nuôi dưỡng. Chẳng qua hắn không nuôi chim thú bình thường. Tương truyền hắn nuôi nhiều loài côn trùng, dị thú, cổ quái, hiếm lạ, rồi lại nhập lại để tạo thành một chuỗi thực vật. Chuỗi thực vật này cực kì hữu dụng,

như cung cấp hung thú cho tu hành giả điều khiển, hoặc tạo ra những loài dị thú có thể tự sản sinh ra các loại bảo vật có giá trị cao.

Nhưng dù sao đối với tu hành giả thì những con hung thú hay dị thú kia cũng vô cùng kỳ dị và khủng bố như ma thần vậy cho nên, dù là trong Mân Sơn Kiếm Tông thì Thanh Diệu Ngân cũng có ngoại hiệu là Thần Ma Dưỡng Thực Giả. Hơn nữa, Mân Sơn Kiếm Tông từng vì hắn mà mở ra mấy cái Dưỡng Thực Tràng.

Mà nơi này lại là một trong những Dưỡng Thực Tràng lớn nhất, nó chính là bình nguyên ở sâu trong lòng núi Ma Thiên Lĩnh, từng là nơi thí luyện của đệ tử Mân Sơn Kiếm Tông, cũng chính là vùng bụi gai đỏ thẫm mà hắn đang đứng đây.

Trong suy nghĩ Đinh Ninh chợt nhớ cái vùng bình nguyên này đã bị phong kín rất nhiều năm rồi.

Đến cuối cùng thì cái Dưỡng Thực Tràng này biến thành chỗ như thế nào nữa đây?

Q3 - Chương 87: Vận khí phân chó

Nước suối cũng không có độc gì hơn nữa lại còn mát mẻ, ngọt lành, nhiệt độ cũng vừa phải, dù phải lội trong nước nhưng cũng hơi lạnh mà thôi, không có chút cảm giác khó chịu nào cả.

Đinh Ninh cũng từ từ đi đến phía dòng suối, dùng tay khỏa mặt nước, hắn biết dòng suối này cực kỳ nguy hiểm. Vì nó quá yên lặng.

Dù cho nước suối có trong đến mức nào đi nữa, chỉ cần chất nước không vấn đề gì thì nếu không có cá lớn cũng phải có chút côn trùng, tôm cá nhỏ trong đó. Nhưng mà, trong dòng suối này không có gì cả.

Ngoại trừ đáy nước có những cọng bèo màu xanh thì dường như trong suối thì không có bất kì sinh vậy nào sống cả. Chỉ là sau khi trầm mặc một chút, Định Ninh vẫn bước vào dòng suối mà lội đi.

“Cứ nghĩ hắn khác với những tên kia, thì ra cũng lỗ mãng như nhau cả thôi.”

Nhìn thấy Đinh Ninh cũng làm giống những người khác, Tịnh Lưu Ly có chút thất vọng lắc đầu, lạnh giọng nói.

Nhưng nam tử áo xanh sau lưng nàng cũng lắc đầu mà nói: “Ta lại thấy khác.”

Tịnh Lưu Ly nhíu mày: “Người thấy khác cái gì?”

Nam tử áo xanh, toàn thân phát ra Kiếm Ý nhìn nàng rồi thốt:

“Trước giờ, tất cả phân đoạn khảo hạch hắn đều muốn giành hạng nhất, cho nên cửa này cũng không ngoại lệ. Đám người Diệp Hạo Nhiên sẽ mau vào đây, cho nên lựa chọn của hắn không phải là lỗ mãng, mà là muốn tiết kiệm thời gian thôi.”

Ánh mắt Tịnh Lưu Lý chớp lóe một cái, sau đó nàng gật đầu nói: “Ta thấy sư thúc nói cũng đúng lắm, chẳng qua như vậy không quá tự phụ hay sao?”

“Đôi khi tự phụ quá mức cũng đồng nghĩa với ngu xuẩn mà thôi.” Sau khi dừng một chút, nàng lại bổ sung thêm một câu.

Nghe nàng nói những lời này, nam tử áo xanh khẽ cười một tiếng, nghĩ thầm trên thế gian này, chỉ cần là thiên tài đích thực thì có mấy ai không phải cực kỳ tự phụ, không phải nàng cũng như vậy sao?

***

Ánh mặt trời vẫn cứ chói như vậy, khi thân thể đã quen với nhiệt độ của nước thì dòng chảy của nước cũng có hiệu quả giảm đau.

Tạ Trường Thắng luôn chú ý tập trung vào những bụi gai hai bên bờ suối; dòng suối này cũng không sâu lắm, ở hai bên gần bờ cũng chỉ sâu tới đầu gối mà thôi nhưng lội trong đó và so với bụi gai hai bên thì cả người lại thấp đi vài phần, tầm mắt cũng bị chắn, không thể nhìn tình hình ở xa được.

Nếu như có động tĩnh gì, chắc chắn phải đến rất gần mới có thể phát hiện được.

“Nếu đã bày ra cái gì rồi thì sao không để nó mau xuất hiện cho rồi đi? Không lẽ nhìn chúng ta như thế này rất vui hay sao?”

“Nếu ngươi cảm thấy như thế này rất vui thì ngươi chính là một tên biến thái.”

Tạ Trường Thắng vẫn như trước, lâu lâu lại phát ra mấy câu chửi bới.

Khác với những người tu hành bình thường, hắn không có chút kiên nhẫn nào, quan trọng hơn chính là hắn đã rất mệt mỏi rồi.

Mặc dù dòng nước ôn hòa có tác dụng giảm đau nhưng những dằm gai nhọn kia vẫn truyền vào đầu hắn những cơn đau dữ dội mỗi khi bước đi.

Loại đau đớn này càng kéo dài càng làm cho người ta tổn hao thể lực và tinh thần càng nhiều.

Bình thường, hắn đi bộ liên tục năm sáu canh giờ mới thấy nhiều mệt mỏi, còn bây giờ loại cảm giác vô cùng mệt này chỉ đi ba canh giờ đã cảm thấy rõ ràng rồi.

Lúc người ta đã quá mệt thì sự chú ý cũng sẽ giảm xuống một cách vô thức.

Hơn nữa, hắn chỉ luôn tập trung chú ý những bụi gai hai bên bờ nên không phát hiện được dòng suối đằng trước chợt gợn lên một tầng sóng nước khác thường. Dưới sóng nước bắt đầu xuất hiện nhiều bóng mờ đang di chuyển.

Những bóng mờ kia di chuyển rất nhanh và dày đặc, tích tắc đã đến gần người Tạ Trường Thắng mà trước đó không gây ra chút cảm ứng nào cả, thậm chí hắn còn thấy sắc trời hơi tối nên ngẩng đầu nhìn bầu trời.

“Thật ngu xuẩn!”

Tịnh Lưu Ly đã chú ý Tạ Trường Thắng từ trước, nên khi thấy hắn ngẩng đầu nàng cười lạnh, rồi lên tiếng mắng một câu, đồng thời tay trái khẽ động, một cây sáo nhỏ màu đỏ thẫm chợt xuất hiện trong lòng bàn tay nàng.

Trong thế giới của tu hành giả, sinh tử chỉ phân biệt trong nháy mắt, mà trong lúc này Tạ Trường Thắng lại ngẩng đầu một cái, đối với nàng đã là mấy cái nháy mắt rồi. Cho nên phản ứng của hắn như thế cũng đủ chết đi nhiều lần rồi.

Mà nam tử áo xanh cạnh nàng lúc đầu còn nhíu mày, vẻ mặt ngưng trọng nhưng khi thấy cây sáo nhỏ như làm từ Hồng San Hô ở hải ngoại thì hoàn toàn nhẹ nhõm.

Tạ Trường Thắng còn chưa hết ngẩng đầu.

Chợt tiếng nước bị khuấy động quanh người hắn vang lên.

Sự tĩnh lặng trong dòng suối liền biến mất, vô cùng vô tận những bóng đen lướt đi trong nước hoặc phóng từ dưới suối đến người Tạ Trường Thắng.

Đến lúc này, Tạ Trường Thắng vẫn còn chưa thấy rõ hình dáng của những bóng đen này nhưng trong lòng hắn dâng lên từng hồi rung động, cảm giác sợ hãi, kinh khủng bùng lên át đi cả sự đau đớn trên người.

Một lớp bùn cát cùng bèo xanh vỡ nát, hỗn độn dưới chân hắn ầm ầm nổ tung, chân nguyên trong cơ thể hắn theo bản năng dồn về đôi chân, cùng lúc đó tay phải cũng nhanh chóng lấy chuôi kiếm chắn ngang trước người.

Chỉ là ngay lúc này, có nhiều bóng đen đã nhanh chóng bắn trên người hắn, trong đó có hai cái rơi trên canh tay mà hắn rút kiếm.

Một tiếng hét thảm từ miệng Tạ Trường Thắng vang lên.

Trên người và cánh tay của hắn cùng phun nhiều máu tươi.

Một bóng đen nhanh nhất mang theo huyết nhục còn tươi mà phát ra mấy tiếng xèo xèo hưng phấn.

Lúc này, Tạ Trường Thắng mới cúi đầu thấy rõ những bóng đen này, đó chính là những con chuột lớn.

Những con chuột này chắc chắn không phải là loại chuột bình thường, có lẽ ngày thường chúng hoạt động trong nước nhiều nên lông đen dính chặt toàn thân, ngay cả cái đuôi dài kia cũng được phủ một tầng lông đen nhánh.

Loài chuột bình thường cũng không dữ dằn và tàn bạo như vậy, khi khí tức máu huyết tản ra trong nước, dòng suối đằng trước Tạ Trường Thắng như bùng nổ, như vô số mũi tên đen bắn xuống mặt nước vậy; chỉ là những bóng đen này là hướng lên trên mà phóng đi, như một cơn thủy triều màu đen tỏa ra một khí tức điên cuồng.

Đầu ngón tay Tịnh Lưu Ly đã đọng chân nguyên, thấm vào trong cây sáo nhỏ.

Nhưng đúng lúc này, trán nàng khẽ nhíu rồi không làm gì nữa.

Cuối cùng Tạ Trường Thắng đã chém ra trong khi gào lên thê thảm.

Một đạo ánh kiếm lẻ loi chém thẳng về phía thủy triều đen đang điên cuồng kia, nhìn qua cứ như một ánh nến nhỏ yếu có thể bị dập tắt bất kỳ lúc nào trong gió lớn.

Đến Tạ Trường Thắng cũng tự thấy tử vong đã ập đến, rồi sau đó toàn thân mình sẽ bị những con chuột đen tàn bạo kia cắn nuốt, cả người sẽ như một cái tổ ong, lộ ra từng cái xương trắng.

“Phù!”

Nhưng làm cho hắn bất ngờ chính là, trong không khí chợt vang lên một hồi thanh âm xì xào mang theo cỗ khí tức nóng rực.

Âm thanh kia làm hắn nhớ ngay đến Triệu Kiếm Lô.

Vì loại âm thanh này cực kỳ giống với tiếng khí nóng trong lò lửa phun ra.

Sau đó trong nháy mắt, tiếng kêu thảm của hắn ngừng hẳn, đôi mắt mở to hết cỡ.

Một chùm kiếm khí trắng lờ mờ như hơi nước xuất ra, rồi chợt sinh ra rất nhiều tơ lửa màu vàng, Kiếm khí kia nhóm những tơ lửa vàng.

Trước mặt hắn, một chùm mây lửa màu vàng như ráng chiều sinh ra, đẹp như như đuôi của phượng hoàng trong truyền thuyết, hướng về đằng trước mà quét ngang qua.

Vô số tiếng kêu thảm thiết, the thé vì bị thiêu đốt truyền ra từ trong đám mây kia nhưng cũng rất nhanh đã tắt lịm.

Tạ Trường Thắng nhấc người nhảy lên trên bờ, rơi vào một bụi gai, trên đùi và toàn thân hắn lại bị gai đâm lần nữa, chẳng qua lúc này hắn lại không có chút cảm giác đau nào cả

Bởi vì hắn đang quá khiếp sợ và không thể nào tin được.

Đám mây vàng như ráng chiều phủ mấy trượng trên mặt khe suối, rất nhiều chuột đen đều đang bị thiêu đốt, có thể thấy rõ bộ lông đen kia nhanh chóng bị thiêu rụi, thân thể tráng kiện của chúng cũng bị thiêu đến óng ánh, thậm chí còn đang chảy liên tục từng lớp mỡ màu vàng. (DG: chuột đồng nướng trui.)

Tại sao lại như vậy?

Chiêu kiến này làm sao có thể tạo nên đám mây vàng kia, hơn nữa lại bao phủ một vùng lớn như thế này được?

Hô hấp của Tạ Trường Thắng thắt lại, ánh mắt của hắn vô thức nhìn về cánh tay đang cầm kiếm.

Hắn thấy kiếm trong tay mình đang trở nên sáng bóng, trong suốt, có nhiều tia sáng màu vàng ẩn trong đó như đang muốn xông ra ngoài.

Lúc này hắn mới nhìn rõ lại, đây cũng không phải là chuôi kiếm mình hay dùng thường ngày, mà chính là thanh kiếm bị Đinh Ninh bảo hắn chọn.

***

“Hải Trãi Kiếm phối cùng Bạch Vân quan Bạch Vân Liễu Nhiễu Kiếm ý, cùng kích thích nguyên khí lại tạo ra dị biến như thế sao?”

Ánh sáng vàng kia phản chiếu trong mắt của Tịnh Lưu Ly, nàng híp mắt lại, như đang hỏi nam tử phía sau mà cũng như đang hỏi chính mình.

Trong mắt nam tử áo xanh của lóe lên vẻ kinh ngạc, hắn chân thành nói: “Ta cũng không biết.”

“Thúc là người xem Kiếm kinh nhiều nhất trong Mân Sân Kiếm Tông mà, ta không nghĩ là lão tổ họ Chu kia biết nhiều hơn người đâu. Nếu ngay cả sư thúc cũng không biết thì sao Đinh Ninh kia lại biết? Chẳng lẽ là trùng hợp!?” Tịnh Lưu Ly quay đầu liếc nam tử áo xanh mà nói.

“Có lẽ lão tổ họ Chu trùng hợp hiểu cũng nên, có lẽ do lão đã xem qua một ít điển tịch của triều khác cũng không chừng, ngoài trừ như vậy chỉ có trùng hợp mà thôi, ta cũng không nghĩ ra khả năng nào khác nữa.” Nam tử áo xanh cười khổ nói.

Tịnh Lưu Ly thu hồi cây sáo nhỏ, ánh mắt lại nhìn về Tạ Trường Thắng đang rơi trong những bụi gai, ánh mắt nàng lóe lên chút không vui, lạnh nhạt nói: “May mắn là nhờ thanh kiếm mà thôi.”

Lúc này nói ra với giọng điệu như vậy thì Tạ Trường Thắng lại

không cảm thấy chút may mắn nào.

Hắn cảm thấy bóng ma chết chóc vẫn chưa biến mất.

Những con chuột bị thiêu kia cũng không có làm cho những con khác hoảng sợ, thủy triều đen kia vẫn điên cuồng lao ra từ trong dòng suối, bắn về phía hắn.

Cùng lúc đó, hắn cảm giác được một chút rung động truyền tới từ chỗ xa xăm nào đó.

Q3 - Chương 88: Diễn biến không thể ngờ

Theo bản năng, Tạ Trường Thắng cảm thấy sợ hãi. Đối mặt những động tĩnh kỳ dị đang truyền tới từ biển bụi gai đỏ thẫm kia, hắn cảm thấy mình chỉ như một con chuột nhỏ bé trên cánh đồng hoang vu, không biết những động tĩnh đằng xa kia là một biển lửa đang thiêu đốt mọi thứ, hay một cơn địa chấn làm rung chuyển cả đại địa.

Trên người hắn còn mấy vết thương đang há miệng, nhất trên cánh tay phải có hai vết thương vô cùng đau đớn, khiến cho hắn cảm thấy mê muội, nhưng lúc này đã không còn bất kỳ lựa chọn nào khác, hắn chỉ có thể xuất kiếm.

Cho nên hắn hít sâu một hơi, cắn chặt răng đối mặt với đám chuột nước đang điên cuồng xông tới, vung kiếm một lần nữa.

Kiếm thế vẫn là Bạch Vân Liễu Kiếm của Bạch Vân Quan, hắn vung kiếm lên, kiếm quang hình thành một phù tuyến đặc biệt trên không trung, hút lấy phần lớn Thiên Địa Nguyên Khí xung quanh tạo thành Kiếm khí bồng bềnh, nhu hòa như mây trắng.

Giống như một kiếm lúc trước, lại có vô số ánh sáng màu vàng tỏa ra từ thân kiếm. Những tia sáng đó không hề ấm áp chút nào, nhưng khi rơi vào trong Kiếm Khí nhu hòa kia thì lại giống như vô số đám lửa rơi vào trong dầu nóng, lập tức đốt cháy đám Kiếm Khí như mây trắng kia, làm nó bốc cháy mãnh liệt, phun cả ra ngoài.

Kiếm ý của Bạch Vân Liễu Kiếm kia chính là một bí pháp công thủ toàn diện của Bạch Vân Quan, cũng là một trong những Kiếm Kinh thượng thừa nhất của môn phái, với tu vi thực sự của Tạ

Trường Thắng thì chỉ có thể che chắn được khoảng một trượng xung quanh mình, nhưng khi những tia sáng màu vàng kia bắn ra và bùng cháy, chỉ trong khoảnh khắc toàn bộ những con chuột lớn màu đen ở trong khoảng bốn năm trượng trước người hắn đều biến mất hoàn toàn, trở thành những khối thịt vàng ươm, ứa mỡ, không ngừng rơi xuống nước.

Cảnh tượng đó làm cho Tạ Trường Thắng có thêm lòng tin, hắn lại hít sâu thêm một hơi, cố gắng làm tinh thần tỉnh táo lại rồi chém thêm một kiếm về phía trước.

Một tiếng xoẹt vang lên.

Nhờ một kiếm lúc trước tranh thủ được chút thời gian, Tạ Trường Thắng liền hươ Diệu Quang Kiếm lên cắt xuống một mảnh vải rách từ áo của mình, nhanh chóng băng bó lại vết thương đang chảy máu trên cánh tay. Sau đó, hắn cắn răng, tay phải nắm chặt lấy chuôi thanh Diệu Quang Kiếm.

Đồng tử trong mắt hắn như đang cháy lên một ngọn u hỏa khác thường, như đã bị mùi thịt mùi thịt cháy và máu tươi kích thích cho điên cuồng. Những con chuột đen đều cảm thấy sợ hãi, liền nhao nhao chạy trốn.

Bỗng trong dòng suối xuất hiện một làn sóng mới.

Dị động từ đằng xa khiến hắn kinh hãi ngay từ ban đầu giờ đã đến gần.

Tạ Trường Thắng ngừng lại.

Hộ hấp của hắn cũng hơi dừng.

Bầy chuột lớn đang lui về phía sau tạo thành một làn sóng đen. Làn sóng đen đó đập vào con sóng mới đang vọt tới ở cách hắn mười trượng.

Con sóng đang vọt tới vốn trong suốt, có thể nhìn xuyên qua, ở phía ngoài được bao bởi một lớp bọt màu trắng. Nhưng chỉ trong nháy mắt sau khi va chạm với con sóng màu đen kia, toàn bộ đám bọt trắng liền biến thành màu đỏ tươi của máu.

Một mùi máu tanh nồng nặc lại lan ra trên mặt suối.

Tiếng của vô số những hàm răng sắc nhọn đang nhai xương truyền tới từ dưới nước, bầy chuột màu đen vốn đang điên cuồng giờ đã trở nên hoảng sợ, vô số những con chuột lớn nhảy lên hai bên bờ, muốn thoát ra khỏi dòng suối này.

Nhưng có vô số những tia sáng bạc cũng đồng thời lao ra từ dưới nước, đuổi theo những con chuột lớn màu đen.

Tạ Trường Thắng không cần phải ra tay nữa, tất cả những còn chuột lớn màu đen giờ đều đang bị đuổi giết, không rảnh mà bận tâm tới hắn, nhưng hắn căn bản vẫn không dám buông lỏng thanh kiếm trong tay.

Toàn bộ tia sáng bạc vừa bắn ra từ trong dòng suối đều là những con vật nhỏ màu bạc, vẻ ngoài trông giống với thằn lằn bình thường, chỉ khác ở chỗ chúng có một bộ phận giống như mang cá, mới liếc qua liền có thể đoán được vì sao chúng có thể hô hấp ở dưới nước. Hàm răng nhỏ của chúng trông có vẻ rất ngắn, cũng không hề sắc bén, vậy mà… Để có thể cắn xé và nhai nuốt huyết nhục nhanh như thế thì tốc độ cắn của những hàm răng này nhất định phải rất nhanh.

Lúc này, trong mắt của Tạ Trường Thắng thì tốc độ cắn xé của những con vật nhỏ màu bạc có hình dáng như thằn lằn này còn nhanh hơn cả tốc độ xuất kiếm của Kiếm Sư bình thường. Thậm chí, sự di động và cắn xé của cái đầu và hàm răng bọn chúng còn để lại những tàn ảnh hư ảo.

Với tốc độ như vậy, chỉ trong thời gian một hơi thở những con

chuột lớn màu đen vừa nhảy lên từ dòng suối vốn còn lành lặn kia giờ đã chỉ còn những mẩu chi thừa.

Theo bản năng, Tạ Trường Thắng muốn chạy trốn.

Nhưng đúng lúc này, một cảnh tượng ngắn hiện lên trong mắt đã khiến cho hắn phải dừng lại.

Một vài con vật nhỏ màu bạc giống thằn lằn đã trèo lên trên hai bờ suối, mang theo cái bụng phình căng.

Những con vật vừa mới được ăn no bằng một tốc độ kinh người đó liền bắt đầu nằm ngủ.

Trên người chúng xuất hiện một vài vết nứt màu bạc, dĩ nhiên là đang lột da bằng một tốc độ mắt thường cũng có thể nhìn thấy.

Chúng càng lột da thì tứ chi lại càng như teo lại.

Hiển nhiên là chúng đang lột xác thành một sinh vật khác bằng một tốc độ cực nhanh, hay nói cách khác là chúng đang trưởng thành.

Cũng đúng lúc này, Tạ Trường Thắng nghe được rất nhiều tiếng sột soạt.

Những âm thanh này đến từ biển bụi gai ở hai bên bờ suối.

Thân thể của Tạ Trường Thắng lại một lần nữa cảm thấy rét lạnh.

Theo bản năng, hắn bước mấy bước về phía mép nước.

Rất nhiều con trùng màu đỏ thẫm chui ra từ trương đất bùn, xuất hiện ngay bên cạnh mấy con vật nhỏ đang lột da kia.

Những con trùng màu đỏ thẫm đó nhìn chỉ giống con giun, nhưng sau khi đến gần những con vật màu bạc đang lột da kia,

bọn chúng liền thi nhau há miệng ra.

Miệng của bọn chúng trông rất lớn, rất mềm mại, bên trong không hề có răng, nhưng những cái miệng đó đang chậm rãi nuốt chửng những con vật đang lột da kia vào trong bụng, cảnh tượng trông vô cùng khủng khiếp.

Những con vật nhỏ màu bạc đang lột da kia căn bản không thể phản kháng, mà những con còn lại ở trong dòng suối sau khi săn giết được những con chuột lớn và xé thành mảnh nhỏ thì cũng nuốt cả thịt lẫn xương vào trong bụng rồi trèo lên bờ, bắt đầu lột da, bắt đầu bị những con trùng đỏ thẫm vừa mới chui ra kia nuốt chửng.

Những con vật nhỏ màu bạc kia như đều cam tâm tình nguyện bị nuốt bởi những con trùng đỏ này, chúng như là đồ ăn được chăn thả của những con vật kia vậy.

Sắc mặt của Tạ Trường Thắng ngày càng trắng bệch.

Hắn cảm giác được sau khi ăn uống, có từng cỗ Nguyên Khí đang được tạo ra trong bụng của những con trùng màu đỏ thẫm, bắt đầu thấy có sương trắng xuất hiện xung quanh miệng của những contrùng đó, sau đó lại có thêm vụn băng.

Đây là một quá trình tiến hóa rất nhanh mà hắn căn bản không thể nào giải thích được.

Những con trùng đỏ thẫm này giống như những tu hành giả đang ăn Linh dược để tu luyện, bên trong cơ thể có một lượng Thiên Địa Nguyên Khí đặc thù đang được tích lũy dần.

Đàn chuột màu đen biến thành đồ ăn của những con thằn lằn bạc, sau đó những con vật đó lại trở thành đồ ăn của những con trùng màu đỏ thẫm, rồi những con trùng đỏ đó bắt đầu hóa thành một loại dị thú có được lực lượng của băng sương.

Quá trình như vậy lại xuất hiện ngay trước mắt Tạ Trường Thắng với một tốc độ kinh người. Hai tay càng ngày càng rét lạnh, Tạ Trường Thắng phát hiện ra chính mình đã trở thành một thứ mồi nhử ngay từ đầu, mùi vị của máu tươi trên người hắn chính là mồi dẫn để phát động toàn bộ quá trình này.

"Những thứ kia sẽ biến thành vật gì chứ?"

Trên một vách núi mà Tạ Trường Thắng không thể nào nhìn thấy, ánh mắt của nam tử mặc áo bào xanh đứng sau lưng Tinh Lưu Ly cũng bắt đầu xuất hiện sự khiếp sợ, hắn bắt đầu khiếp sợ công việc hơn mười năm nay của Thanh Diệu Ngâm tại cái Dưỡng Thực Tràng này.

Trên thế gian có tồn tại rất nhiều dị thú có thể khống chế được Thiên Địa Nguyên Khí giống tu hành giả, từ loại bậc thấp như Hỏa diễm Huyền Quy trong sa mạc, như Băng Sương Dực Xà trên hàn mạc cho đến loại bậc cao như Hàn giao tại hàn đàm, như Ma Chương dưới đáy biển sâu nơi hải ngoại, nhưng những dị thú này chỉ giống như tu hành giả trong loài thú, chúng biến đổi tự nhiên qua nhiều thế hệ, lại thêm việc phải sống trong hoàn cảnh khắc nghiệt nên trong quá trình thích nghi với bên ngoài mới có thể sử dụng được một ít Thiên Địa Nguyên Khí nhờ bản năng.

Như vậy trong một thời gian cực ngắn thì không thể nào biến một loài thú từ không thể sử dụng Thiên Địa Nguyên Khí sang có thể sử dụng Thiên Địa Nguyên Khí, cũng giống như là trong thời gian ngắn không thể nào cường ngạnh biến đổi những người bình thường không thể tu hành trở thành tu hành giả.

Đây há lại là chuyện sức người có thể làm.

Vậy mà chuyện đó lại đang liên tục diễn ra trước mắt hắn.

"Thanh sư thúc đặt tên chúng là Huyền Sương Trùng, Huyền Sương khí do chúng phun ra có thể biến thành những mảnh băng

đâm ra giống như những thanh kiếm băng của tu hành giả vậy.

Tịnh Lưu Ly quay đầu lại liếc nhìn nam tử mặc áo bào xanh, chậm rãi nói: " Mấu chốt nhất chính là trong cơ thể của những con Huyền Sương Trùng này có thể có một ít Huyền Sương đan châu dùng để luyện chế đan dược."

Nam tử áo bào xanh không nói gì.

Hắn hít sâu một hơi, dời ánh mắt đang nhìn Tạ Trường Thắng sang Đinh Ninh.

Đinh Ninh lúc này cũng đang đi trong một cái khe nước cùng loại ở nơi khác.

Trước người hắn không xa cũng bắt đầu xuất hiện một con sóng màu đen.

Con sóng màu đen này cũng là do những con chuột lớn màu đen hợp thành với một số lượng kinh người.

Hắn cũng phải đối mặt với một quá trình y hệt như thế , chẳng qua là thời gian trải qua quá trình đó của hắn muộn hơn Tạ Trường Thắng một chút.

"Hình như hắn đã phát hiện ra sự bất thường."

Nam tử áo xanh nhìn thấy Đinh Ninh vốn đang không ngừng tiến lên thì giờ đã ngừng lại,tuy ánh mắt như đang nhìn về phía con sóng màu đen kia nhưng Đinh Ninh lại không hề rời khỏi dòng suối.

Vậy nên điều này làm cho hắn cảm thấy hơi khó hiểu.

"Đối mặt với một tình huống dị thường như vậy mà hắn vẫn rất có lòng tin? Hắn không chọn bất kỳ thanh kiếm nào trong Kiếm Cốc." Trong lúc nhìn Đinh Ninh và chờ đợi, đột nhiên hắn lại nghĩ

đến một vấn đề, “ Vậy hắn dùng thanh kiếm nào?”

Lông mày của Tinh Lưu Ly chau lại, đáp với thanh âm hơi khác thường: “ Là Mạt Hoa Kiếm.”

Thân thể của nam tử áo bào xanh chấn động, khuôn mặt hắn ngập tràn sự kinh ngạc, “ Mạt Hoa kiếm?”

“Vì tàn khuyết quá mức nên không ai nhìn ra được” Tịnh Lưu Ly chầm chập nói.

Nam tử áo bào xanh không nói gì, trong ánh mắt hắn có một tia sáng khác thường.

Đinh Ninh lặng lặng đứng trong dòng suối.

Theo cảm giác của hắn, bên trong khe suối yên tĩnh này đã xuất hiện vô số dòng chảy hỗn loạn.

Hắn đợi con sóng màu đen tới gần.

Khi mặt nước bắt đầu chấn động, từng bóng đen bắt đầu bắn ra từ bọt nước, chuôi kiếm hắn đang nắm chặt liền bắt đầu tuôn ra Chân Nguyên.

Thân của tàn kiếm ngắn ngủn bỗng nhiên tỏa sáng, vô số đóa hoa trắng nhỏ bé liền nở rộ.

Trên thân của tàn kiếm có vô số những vết rạn nhỏ tỏa ra, kéo dài ra khỏi thân kiếm.

Trên dòng nước phía trước hắn tựa như có một chùm tóc dài đang bay lả tả.

Một bước tường được tạo ra, chắn trước mặt những con chuột lớn màu đen, một bức tường tử vong.

Thân thể của bọn chúng bị từng tia kiếm bay ra xuyên thủng,

mà những tia kiếm này cũng không hề ngừng lại, vẫn tiếp tục đâm tới, xuyên qua thân thể của những con chuột đen tiếp theo ở phía đằng sau.

Q3 - Chương 89: Rốt cuộc thì hắn muốn làm gì

Từng cơn từng cơn sóng máu liên tiếp xuất hiện trên làn nước suối trong suốt, nhanh chóng nhuộm dòng suối thành một màu đỏ tươi gai mắt. Những con chuột lớn màu đen ở phía sau vẫn không hề sợ hãi mà tiếp tục lao lên trước, rồi sau đó lại bị những tia kiếm tiếp theo xuyên thủng.

Trên mỗi tia kiếm có một bông hoa nhỏ trắng tinh nở ra, bập bềnh bên trên dòng máu, như một đóa hoa nở rộ trong địa ngục.

Làn máu dần dần lan ra quanh người Đinh Ninh nhưng khuôn mặt hắn vẫn bình tĩnh đến cực điểm như trước, Chân Nguyên do hắn phát ra cũng vô cùng ổn định, những tia kiếm giăng đầy trong từng tấc không gian trên dòng suối trước người.

Những con chuột to lớn màu đen này đều rất kỳ dị, động tác còn nhanh hơn so với phần lớn những tu hành giả ở đệ tam cảnh giới , vậy mà không hề có con nào trong số chúng có thể xuyên qua được những tia kiếm dày đặc kia. Chúng càng lao vào trong màn kiếm thì trên dòng suối đỏ lại càng xuất hiện nhiều chuỗi xác chuột màu đen, trông như những xâu kẹo hồ lô.

“Quả đúng là như thế.”

Lúc này, nét mặt của nam tử áo bào xanh đứng phía sau Tịnh Lưu Ly đã trở nên cực kỳ nghiêm túc, hắn hơi xúc động nói: “Khả năng kéo dài và dát mỏng của Mạt Hoa Tàn Kiếm quả là đệ nhất thiên hạ.”

“Không chỉ khả năng kéo dài và dát mỏng mà khả năng tiếp

nhận Chân Nguyên cũng là đệ nhất thiên hạ.”

Như vừa tự chữa lại lời nói của mình, hắn hơi dừng lại một chút rồi sau đó lại lắc đầu, nói tiếp: “ Dường như Chân Nguyên có mạnh hơn nữa thì thanh kiếm này cũng có thể chịu được … Chân Nguyên càng mạnh thì những tia kiếm kia sẽ càng dài, uy lực sẽ lại càng kinh người.”

“Ta đã từng nghe người ta nói sư thúc từng rất muốn khiêu chiến một vài cường giả đương thời của Ba Sơn Kiếm tràng, bao gồm cả chủ nhân của thanh Mạt Hoa Kiếm này… Bây giờ nhìn kiếm này, người cảm thấy có thể thắng được chủ nhân của thanh Mạt Hoa Kiếm hay không?” Tịnh Lưu Ly xoay đầu lại, nhìn gã nam tử áo xanh đang cảm khái một mình này, nghiêm túc hỏi bằng một giọng điệu chân thành muốn thỉnh giáo.

“Đó chỉ là khi còn trẻ chưa biết gì nên có lúc nói năng xằng bậy mà thôi.” Nam tử áo bào xanh cười cười tự giễu, nghiêm túc đáp: “ Nếu là ta của bây giờ phải đối mặt với chủ nhân năm đó của thanh kiếm này thì cũng không có khả năng chiến thắng, bởi kiếm của ta một khi đã bị hủy thì sẽ không thể chiến đấu nổi nữa, nhưng thanh kiếm này dù có tàn cũng vẫn có khả năng tái chiến.”

Tịnh Lưu Ly hơi nhíu mày, có chút không phục thay cho tên nam tử áo xanh: “ Dù có mạnh mẽ trở lại thì không phải cũng chỉ là một thanh kiếm gãy sao?”

“Kiếm mặc dù gãy nhưng thân kiếm lại có thể nhờ Chân Nguyên được rót vào mà kéo dài ra, so với lúc không gãy cũng không có gì khác biệt. Thân kiếm lại có thể tạo ra vô số những vết nứt vô cùng nhỏ dựa vào Chân Nguyên mạnh mẽ … Kiếm vỡ thành tia, khi đối địch ngược lại lại có nhiều công dụng, theo một ý nghĩa nào đó thì thanh kiếm này trái lại đã có được một sinh mệnh mới.” Nam tử áo bào xanh nhìn Đinh Ninh đang đứng bất động bên trong dòng suối màu đỏ, không kềm được mà nhẹ giọng thở dài, nói: “ Hoặc nói cách khác là tên thiếu niên quán rượu kia đã tạo ra

cho thanh kiếm này một sinh mệnh mới.”

Tịnh Lưu Ly là thiên tài chân chính, thiên hạ khó có thể sánh vai cùng, trong mắt nàng rất nhiều tên được gọi là thiên tài trong Trường Lăng thực ra lại ngu xuẩn đến không chịu nổi, vậy nên nàng hiển nhiên có một sự kiêu ngạo phi thường, đối với rất nhiều nhân vật của của Ba Sơn Kiếm Tràng ngày trước, thậm chí đối với cả chủ nhân của thanh thanh Mạt Hoa Kiếm này nàng cũng đều cảm thấy không phục. Vậy mà hiện giờ, khi nghe nam tử áo xanh nói vậy nàng lại không có bất kỳ dị nghị nào, chỉ trầm mặc, im lặng.

Tốc độ giết chuột của những tia kiếm nhỏ bên trên có nở ra bông hoa màu trắng kia thậm chí còn nhanh hơn đám mây bị lửa vàng thiêu đốt rất nhiều, nhưng nó lại lạnh lùng, tàn nhẫn mà không hề phát ra tiếng động, không như ánh lửa sáng ngời kia mang theo sức nóng có thể làm cho trực giác của những con chuột biến dị này sợ hãi, vì thế mặc cho những con đằng trước đã ngã xuống, những con chuột đen ở phía sau vẫn tiếp tục xông tới trước mặt Đinh Ninh, dường như chỉ khi nào chúng bị những tia kiếm kia giết chết toàn bộ thì con sóng màu đen này mới có thể chấm dứt vậy.

Nhưng Đinh Ninh không hề muốn mãi tiêu phí đi những Chân Nguyên quý báu.

Thanh kiếm trong tay hắn vốn đang nhẹ nhàng, liên tục phun ra Chân Nguyên thì bỗng nhiên ngừng lại trong chớp mắt.

Khi chân nguyên của hắn bị gián đoạn, những tia kiếm đang trôi nổi ở trước mặt hắn liền bắt đầu co lại, rút về.

Vô số những tia kiếm đang tản ra liền tụ lại, biến thành một thanh kiếm.

Vô số những xác chuột đang bị những tia kiếm xuyên qua liền

bị ép lại với nhau, trong nháy mắt nổ tung thành vô số mảnh vụn to nhỏ khác nhau.

Dòng suối trước mặt Đinh Ninh vốn đã trở nên hơi sền sệt do chứa đầy máu tươi thì nay như biến thành một nồi cháo đang sôi sục.

Toàn bộ những con chuột đen ở phía sau chợt phát hiện ra động tác của mình đang chậm đi, nguyên nhân là bởi chúng như đã chui vào một nồi cháo vô cùng dặc dính. Trong nháy mắt tiếp theo chúng bỗng nhìn thấy có vô số mảnh thịt vụn của đồng loại đang trôi nổi ở trước mắt, dính vào người chúng.

Cuối cùng chúng cũng cảm giác được một sự sợ hãi từ bản năng.

Chúng bắt đầu điên cuồng lui về phía sau, hình thành một con sóng màu đen quay ngược lại.

Đinh Ninh yên lặng ngẩng đầu nhìn con sóng ở phía sau.

Giống hệt với diễn biến Tạ Trường Thắng gặp phải, ở phía sau con sóng màu đen xuất hiện một con sóng khác màu bạc, sau đó chúng va vào nhau, trở thành một sóng máu hỗn loạn.

Vô số con vật nhỏ hình dạng giống thằn lằn lao tới ăn những con chuột biến dị bằng một tốc độ kinh người, sau đó một phần lớn trong số chúng leo lên hai bên bờ, bắt đầu lột da, tứ chi bắt đầu khô khéo, dường như muốn biến đổi sang một hình dạng khác. Nhưng từ những bụi gai hai bên bờ suối đã có rất nhiều con trùng đỏ chui ra nuốt chửng những con vật nhỏ kia, trong thân thể chúng bắt đầu sinh ra nguyên khí băng hàn.

Đây là diễn biến bất thường, là một cảnh tượng khó có thể tưởng tượng ra , vậy mà trong toàn bộ quá trình đó Đinh Ninh từ đầu đến cuối vẫn không có bất kỳ hành động gì, chỉ bình tĩnh mà

nhìn.

Hắn thậm chí còn không bước lên bờ, để mặc cho nước suối bẩn thỉu tanh hôi đến cực điểm trôi qua và thấm vào người. Một lát sau, nước suối lại trở nên trong suốt, tiếp tục gột rửa cho hắn.

“Vì sao hắn còn chưa đi?”

Nam tử áo bào xanh ở phía sau Tịnh Lưu Ly lại một lần nữa nhíu mày không hiểu.

Lúc này Tạ Trường Thắng đã nhân dịp những con rắn đỏ đang biến dị mà thoát đi từ lâu. Nếu như đổi lại là chính mình thì hắn cũng hoặc là tận dụng thời gian để rời đi như Tạ Trường Thắng, hoặc là nhân lúc những con trùngđỏ này chưa biến đổi hoàn toàn để đại khai sát giới, cố hết khả năng để đánh chết tất cả bọn chúng, bởi lẽ nếu nói những con chuột biến dị màu đen kia tương đương với võ giả bình thường của thế gian, vậy thì những con trùng đỏ sau khi biến đổi xong sẽ tương đương với tu hành giả bình thường, hai thứ này khác hẳn nhau về bản chất.

Hắn cảm thấy dù Đinh Ninh có lòng tin có thể giết chết được toàn bộ những con Huyền Sương Trùng biến dị kia thì cái giá mà hắn phải trả nhất định cũng rất nặng nề.

Tịnh Lưu Ly lắc đầu, nàng cũng không hiểu lúc này Đinh Ninh đang làm gì.

Nơi đây chính là Mân Sơn Kiếm Tông, đặc biệt nàng lại chính là “tên sắp xếp biến thái” trong miệng của Tạ Trường Thắng, tất cả những giai đoạn này đều là do nàng bố trí, vậy mà Đinh Ninh lại hết lần này đến lần khác khiến cho nàng không thể đoán ra. Tất cả những anh tài trẻ tuổi khác tham gia Kiếm hội đều được nàng đánh giá trong lòng theo hai mức: ngu ngốc hoặc có thể đào tạo được, nàng ở vị trí giám khảo, dùng ánh mắt bề trên để xem xét những người đó, nhưng cảm giác của nàng với Đinh Ninh lại hoàn

toàn khác biệt.

Đinh Ninh tựa như một điều bí ẩn vậy, thậm chí Tịnh Lưu Ly còn có cảm giác mình còn không bằng hắn trên nhiều khía cạnh.

Mặc dù so với nàng thì tu vi của Đinh Ninh vẫn còn rất thấp, nhưng hắn lại gây ra một loại áp lực khó tả cho nàng.

Trước đây, chỉ có An Bảo Thạch của Linh Hư Kiếm Môn là có thể làm như vậy.

“Mặc kệ là hắn muốn làm gì… Chỉ xem biểu hiện thôi thì hắn đã có đủ tư cách để tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông tu hành.” Tịnh Lưu Ly trầm mặc trong chốc lát rồi nói.

Nam tử áo bào xanh khẽ vuốt cằm, biểu lộ sự tán thành.

Tịnh Lưu Ly từ từ ngẩng đầu, lãnh đạm nói: “ Nhưng hắn vẫn phải tuân thủ quy tắc của Kiếm Hội như trước, phải thắng được bên trong Kiếm Hội.”

Nam tử áo bào xanh nhìn gò má của nàng mà mỉm cười.

Quy củ chính là quy củ, đặc biệt Kiếm Hội này còn được toàn bộ Đại Tần Vương Triều dõi theo nên hiển nhiên không thể nào dễ dàng mở ra một cánh cửa với riêng người nào, nhưng những lời nói này của Tịnh Lưu Ly đã một lần nữa bộc lộ mong muốn của nàng, đó là mong muốn cho Đinh Ninh có thể chiến thắng .

Mà vốn được coi là Sư trưởng phụ trách việc hướng dẫn nàng trên con đường tu hành, hắn tất nhiên cũng mong muốn một người có thể thực sự gây ra áp lực chân chính cho nàng như Đinh Ninh có thể tiến vào trong Mân Sơn Kiếm Tông tu hành.

***

Toàn bộ những con vật màu bạc sau khi ăn chán chê đều đã

tiến vào trạng thái lột da trong lúc ngủ, hai bên bờ suối đều được phủ bởi một màu trắng bạc. Tiếp đó, sau khi chúng bị những con trùng đỏ nuốt chửng, màu trắng bạc liền dần dần trở nên thưa thớt.

Huyền Sương khí trong cơ thể của những con trùng đỏ ngày càng đậm đặc. Ngay từ đầu bên khóe miệng chúng đã có Huyền Sương Khí được phun ra, hình thành nên những vụn băng bám vào mép, khi thời gian dần trôi qua, những vụn băng được hình thành từ hàn khí này đã dần dần bao phủ khắp toàn thân chúng.

Những con trùng màu đỏ giờ đây như được phủ thêm một lớp áo giáp Huyền Băng, mà cũng bởi hình dạng của những vụn băng này cũng không hề bằng phẳng mà lồi lõm nhấp nhô nên bề ngoài của chúng lại càng trở nên dữ tợn và hung ác.

Khi những con vật nhỏ màu bạc đã ngày càng thưa thớt, khiến những con trùng toàn thân đang khoác đầy vụn băng cuối cùng cũng bắt đầu chú ý đến Đinh Ninh đang bình tĩnh chờ đợi trong suối nước.

Một con rắn ở rất gần Đinh Ninh liền hơi do dự mà mở miệng ra.

Một đám khí lạnh ngưng tụ trong miệng nó.

Tuy động tác mở miệng của nó chậm chạp, nhưng tốc độ ngưng tụ của đám hàn khí lại nhanh như tốc độ xuất kiếm của tu hành giả.

Một tiếng xùy vang lên.

Luồng khí lạnh biến thành một trụ băng dài khoảng một thước, sau đó trụ băng liền hóa thành một đạo hàn quang bắn thẳng vào ngực Đinh Ninh.

Đinh Ninh nhìn chăm chăm vào đạo hàn quang đó, vung kiếm

lên.

Một tiếng rắc vang lên, một bông hoa trắng tinh nở rộ trên thân kiếm làm thanh trụ băng vỡ vụn, rất nhiều vụn băng rơi xuống con suối ngay trước mặt hắn.

Thân kiếm khẽ rung lên, lông mày của Đinh Ninh hơi nhíu lại.

Sức mạnh của một đòn này hơi vượt qua dự tính của hắn.

Thế nhưng động tác của hắn không hề dừng lại, sau khi ngăn cản đòn tấn công của trụ băng kia, tay của hắn liền tuôn ra một luồng Chân Nguyên, truyền vào trong Mạt Hoa Tàn Kiếm. Sau đó, Mạt Hoa Tàn Kiếm lại trầm ổn chém về phía trước.

Trong không khí xuất hiện một luồng sát ý lạnh thấu xương.

Một đạo Kiếm phù màu trắng được tạo ra, sau đó nó hóa thành một luồng kiếm khí màu trắng xóa. Luồng kiếm khí đó phóng ra từ thanh kiếm của hắn, quét lên trên bờ.

Luồng kiếm khí này bao phủ hết hơn chục con trùng, khiến cho những vụn băng vừa mới hình thành trên người chúng vỡ vụn ra, sau đó huyết nhục của chúng đều bị cắt lìa, biến thành hơn chục tảng thịt rời.

“Vẫn phải giết sao?”

Nam tử áo xanh phía sau Tịnh Lưu Ly vốn đang cảm thấy khó hiểu thì bỗng ồ lên một tiếng, động tác tinh tế khi nãy của Đinh Ninh đã làm cho hắn chú ý.

Đinh Ninh tỉ mỉ quan sát phản ứng của tất cả những con Huyền Sương Trùng kia, sau đó ngẩng đầu lên nhìn ra phía xa hơn.

Ở phía xa, bên trong những bụi gai đỏ thẫm dường như lại có động tĩnh khác thường.

“Hắn cố ý chờ những còn Huyền Sương Trùng kia biến đổi hoàn tất rồi mới giết là để chờ xem có còn thứ gì đi tới nữa hay không?”

Lông mày của nam tử áo xanh nhíu chặt lại, không nhịn được mà nói tiếp: “ Chẳng qua là đối phó với những con Huyền Sương Trùng đã không hề dễ, giờ đây thứ mới xuất hiện kia lại còn lợi hại hơn cả Huyền Sương Trùng, hắn làm vậy không phải là tự đặt mình vào hoàn cảnh bất lợi hay sao?”

Q3 - Chương 90: Giải đố

Chẳng lẽ hắn muốn giải quyết tất cả mọi phiền toái trong một lần?

Hay hắn hy vọng có một chủng loài còn cường đại hơn sẽ đối phó với đám Huyền Sương Trùng kia?

Tịnh Lưu Ly hít sâu một hơi rồi lắc đầu.

Nàng cảm thấy nếu đổi lại là mình thì nàng tuyệt đối sẽ không có ý tưởng cầu may như vậy.

“Ta nghĩ mãi mà vẫn không rõ cuối cùng thì ngươi muốn làm gì… Cho nên nếu như những việc làm tiếp theo của ngươi có thể khiến ngươi chỉ phải trả một cái giá thật nhỏ để thông qua nơi này, thì ít nhất ngươi cũng mạnh hơn ta về mặt ý tưởng và sách lược.

Nàng nhìn bóng hình đang đứng yên trầm tĩnh của Đinh Ninh mà lẩm bẩm nói ra những suy nghĩ trong lòng mình, không hề có chút che giấu nào.

Những động tĩnh trong đám bụi gai đỏ thẫm phía đằng xa ngày càng trở nên rõ ràng, nhưng toàn bộ sự chú ý của nam tử áo xanh đứng đằng sau Tịnh Lưu Ly đã bị Đinh Ninh hấp dẫn.

Lúc này trong mắt gã bỗng có một tia sáng đặc biệt lóe lên, gã đã nhìn thấy một cảnh tượng không hề tầm thường.

Trước người Đinh Ninh có vô số những đóa hoa trắng nõn nở ra.

Sau khi giết chết hơn chục con Huyền Sương Trùng chỉ trong

một kiếm, Đinh Ninh lại tiếp tục vung kiếm về phía trước.

Một kiếm này mang theo hơi ẩm đậm đặc, trong không gian phía trước hắn bỗng xuất hiện một đám mây đen, sau đó có vô số những hạt mưa lấp lánh rơi xuống.

“Đây là Mặc Viên kiếm pháp của Chu gia.”

Tịnh Lưu Ly không hề quay đầu lại nhìn xem thần sắc của nam tử áo xanh, nhưng nàng vẫn lên tiếng tiếp lời gã, lẩm bẩm như độc thoại: “ Một kiếm tạo mưa, kiếm thức này quả là vô cùng tinh diệu, nhưng nếu hắn toàn lực ra tay thì uy lực hoàn toàn không chỉ có như vậy.”

Nam tử áo bào xanh không trả lời, vấn đề trong câu nói của Tịnh Lưu Ly chính gã cũng nhìn ra được.

Một kiếm xuất thân từ Mặc Viên Tàn Quyển của Chu gia này uy lực không tầm thường, phạm vi bao phủ lại vô cùng lớn, thực sự đúng là kiếm thức tốt nhất để đối phó với địch nhân có số lượng đông. Nhưng nhìn những đóa hoa nhỏ đang nở rộ trên lưỡi kiếm của Đinh Ninh thì có thể khẳng định hắn không hề dùng toàn lực, một kiếm này sẽ không giết được bất cứ con Huyền Sương Trùng nào.

Nam tử áo xanh là một trong những cường giả có thể đếm trên đầu ngón tay của Mân Sơn Kiếm Tông, đối với thế gian mà nói thì gã lại càng cường đại.

Tên của gã là Đàm Thai Quan Kiếm, về kinh nghiệm xem kiếm, kinh nghiệm ước đoán lực lượng kiếm khí của gã thì thế gian không ai so bì được.

Bởi vì sau khi Tần diệt tam triều thì những danh kiếm trong thiên hạ hầu như đều thuộc về nước Tần, mà sau khi Ba Sơn Kiếm Tràng mất đi thì những danh kiếm đó đều được chuyển cho Mân

Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn, hiện tại thì số kiếm được ấn giấu bên trong Mân Sơn Kiếm Tông đã sớm vượt qua cả Ba Sơn Kiếm Tràng ngày xưa.

Cho nên phán đoán của hắn tất nhiên là không có vấn đề.

Vô số những hạt mưa rơi xuống rào rào làm cho rất nhiều bụi cây đầy gai đều gãy vụn, tất cả các con Huyền Sương Trùng đang bị bao phủ trong làn mưa đều bị đánh vỡ những khối băng giáp trên người. Chúng bị đánh cho đau đớn khổ sở, liền không ngừng lăn lộn trên mặt đất, nhưng không hề có bất kỳ con Huyền Sương Trùng nào chết đi, thậm chí còn không có con nào bị thương nghiêm trọng.

Điều đó cũng đồng nghĩa với việc chúng sẽ phản kích lại rất nhanh.

Trong nháy mắt sau đó, mấy trăm con Huyền Sương Trùng bị những hạt mưa rơi đánh trúng đến đau đớn khổ sở không thể chịu được liền bắt đầu phản công.

Chúng đồng thời phát ra một tiếng kêu 'Hi…i…iiii' kỳ quái.

Trong không khí bỗng xuất hiện hàng trăm luồng khí đang ngưng kết lại, sau đó chúng hóa thành hàng trăm trụ băng đâm tới.

Một cây hoặc một vài trụ băng đâm tới thì tối đa cũng chỉ tương đương với một kích của tu hành giả Đệ Tam cảnh, không có quá nhiều uy hiếp đối với tu hành giả có thể đến được biển bụi gai đỏ thẫm này. Nhưng uy thế của mấy trăm trụ băng đồng thời đâm tới kia lại hoàn toàn khác biệt.

Thân ảnh của tất cả những con Huyền Sương Trùng trước mặt Đinh Ninh liền lập tức biến mất trong màn sương lạnh trắng xóa.

Chỉ còn lại những mũi nhọn của trụ băng đang xé gió lao tới lóe sáng bên trong màn sương.

Thậm chí làn nước suối vốn chỉ hơi lành lạnh cũng lập tức trở nên buốt giá thấu xương, mặt nước còn đông lại thành một tầng băng lạnh.

Rất nhiều vụn băng vô cùng nhỏ trong không khí được thổi tới trước tiên, bay vào mặt Đinh Ninh.

Trên bề mặt quần áo của Đinh Ninh cũng lập tức có đầy băng ngưng kết, hàn ý lạnh thấu xương khiến cho đôi môi vốn đã mất đi huyết sắc của hắn trở nên trắng bệch đến dị thường, làm người ta có cảm giác hắn dù thế nào cũng khó ngăn cản được một kích này.

Nhưng lúc này hắn thậm chí còn không thèm động bước.

Hắn vẫn chỉ trầm tĩnh đứng vững như trước, mặt băng mỏng vừa mới đông lại quanh hai chân hắn còn không xuất hiện một vết rạn nào.

Những vết rạn trên thanh Mạt Hoa Tàn Kiếm của hắn lại một lần nữa sáng lên.

Chỉ trong tích tắc, màn sương lạnh màu trắng đã quét qua suối nước đóng băng trước mặt, vùi lấp toàn bộ thân ảnh của Đinh Ninh vào trong đó.

“Hắn vẫn không hề dùng toàn lực.”

Lúc này Tịnh Lưu Ly mới xoay người lại, nói một câu cùng Đàm Thai Quan Kiếm với vẻ mặt nghiêm túc.

Ngay khi những tiếng đầu tiên của nàng vang lên thì trong màn sương trắng đang bao phủ Đinh Ninh bỗng có vô số tia sáng lấp lánh xuất hiện, giống như đang có thêm những trụ băng khác đâm vào.

Nhưng chỉ một nháy mắt sau, vô số những mảnh băng vụn khác nhau liền bắn ngược ra ngoài.

“Đây là một thức dùng để phá tiễn của Lãnh Điện nước Ngụy.

Đây là một thức có ở trong hơn chục quyển Kiếm Kinh được khắc trên thanh Kiếm Thai thứ hai, thức này chuyên dùng để chống lại mưa tên trên chiến trường, nó tinh tế ở chỗ chỉ mượn lực và đổi hướng rất nhiều những mũi tên đang bay tới xung quanh người chứ không làm gãy chúng, thậm chí còn không làm giảm đà bay của tên mà chỉ khiến chúng bay vòng qua người rồi va đập vào rất nhiều những mũi tên khác đang bay loạn xung quanh, mượn lực để phá lực. Trong làn mưa tiễn với hàng vạn mũi tên đang bay tới, kiếm giả có thể nắm giữ được kiếm thức tinh diệu này không chỉ bảo vệ được bản thân an toàn mà thậm chí còn có thể bảo vệ được phạm vi hơn mười trượng xung quanh, đánh cho vô số những mũi tên trong phạm vi mười trường đó trở thành những mảnh vụn bay tán loạn.

Chẳng qua một kiếm thức thiên về sự khéo léo như thế tất nhiên còn khó nắm bắt hơn cả những kiếm thức thiên về vận dụng Chân nguyên rất nhiều, mà thời gian Đinh Ninh đi qua thanh Kiếm thai thứ hai tới chặng kế tiếp lại vô cùng ngắn ngủi, vậy mà hắn không chỉ hướng dẫn đám người Trương Nghi tu tập Kiếm Kinh của Vân Thủy cung mà hiện giờ lại còn sử ra được một kiếm thức trong quyển Kiếm Kinh khác.

Huống chi từ việc lĩnh ngộ cho đến việc vận dụng trong thực chiến còn có một khoảng cách lớn mà hầu hết các tu hành giả đều khó có thể vượt qua.

“Xem hiểu xong liền có thể vận dụng được ngay, toàn bộ Mân Sơn Kiếm Tông này cũng chỉ có mình ngươi là có thể làm điều đó.”

Đàm Thai Quan Kiếm nhìn rất nhiều những trụ băng vỡ vụn đang làm cho màn sương trắng ngày càng trở nên dày đặc , liền nhịn không được mà hít sâu một hơi rồi nói tiếp với Tịnh Lưu Ly: “ Cố gắng kích thích thêm nhiều Huyền Sương Trùng phun ra Huyền Sương khí thế này cũng tương đương với việc bị rất nhiều người

vây công, nhưng như vậy cũng là làm hao phí đi Chân Nguyên của chúng. Những Huyền Sương Trùng đang phát ra Huyền Sương Khí này giống như những tu hành giả không tích tụ được nhiều chân nguyên trong người, chỉ có thể phát ra được vài kiếm thôi."

"Trong một lúc khiến cho thật nhiều địch nhân hao phí đi hết Chân Nguyên là một cách ứng biến rất tốt khi bị vây công." Tịnh Lưu Ly nhẹ gật đầu, mặt không lộ biểu tình . Nàng đồng ý với phần lớn giả thuyết của Đàm Thai Quan Kiếm, nhưng đến phần sau thì lại lập tức biểu lộ sự bất đồng: "Số lượng Huyền Sương Trùng trước mắt quá nhiều, nếu chỉ nghĩ đơn giản như vậy thì những việc làm kia sẽ không có nhiều ý nghĩa, hơn nữa hắn đã cảm giác được có bầy dị thú khác đang tiếp cận cho nên có lẽ sẽ không có ý nghĩ này."

Đàm Thai Quan Kiếm bất đắc dĩ lắc đầu.

Trong những bụi gai màu đỏ thẫm nhanh chóng xuất hiện rất nhiều những tia sáng màu u lam quỷ dị, đáp án (của vấn đề trên - DG) sẽ lộ ra rất nhanh nên hắn không hề muốn hao phí tâm tư mà đi suy đoán xem Đinh Ninh rốt cuộc là muốn làm gì.

Đám sương lạnh màu trắng đang lấp kín mặt suối, bao phủ hết người Đinh Ninh vẫn chưa tản ra, mà trong không gian trên dòng suối lại một lần nữa xuất hiện một đám mây mưa.

Một tràng âm thanh rào rào của những giọt mưa lạnh đang rơi xuống lại một lần nữa vang lên trong đám Huyền Sương Trùng.

Ít nhất có mấy trăm con Huyền Sương Trùng bị những hạt mưa rơi vào mà đau đớn khó chịu, chúng cùng đồng thời phát ra những tiếng 'Hi…i…iiii" kỳ dị, đồng thời gấp rút ngưng tụ những luồng khí trong miệng lại. Hàng trăm trụ băng lại một lần nữa bắn thẳng vào trong màn sương trắng.

Nhưng không giống với lần trước, mặc dù Đàm Thai Quan

Kiếm chẳng suy đoán gì nhiều thì cho đến lúc này ánh mắt của gã vẫn không đừng được mà tràn đầy ánh khiếp sợ.

Vô số những vụn băng bắn ra ngoài tung tóe, đồng thời trong màn sương trắng có một đạo kiếm quang đâm thẳng về phía trước.

Kiếm quang tách đôi màn sương, bóng dáng Đinh Ninh liền hiện ra rõ ràng trong tầm mắt của gã và Tịnh Lưu Ly.

Thân thể của Đinh Ninh như bị đạo kiếm quang này kéo bay, rởi thẳng vào bên trong bầy Huyền Sương Trùng.

Đạo kiếm quang của hắn nhanh vô cùng, nhưng khi hai chân của hắn vừa mới chạm đất thì nó liền biến đổi ngay lập tức, không còn chém ra nữa đột nhiên xoay ngang ra, cả lưỡi kiếm đập mạnh vào phần dưới một con Huyền Sương Trùng.

Toàn bộ đám giáp băng trên người con Huyền Sương Trùng liền nổ tung, từng mảnh từng mảnh bắn ra ngoài.

Những mảnh băng sắc nhọn thậm chí còn cắt vài vết trên da thịt Đinh Ninh, để lại trên người hắn vài vết máu.

Nhưng Đàm Thai Quan Kiếm và Tịnh Lưu Ly vẫn có thể khẳng định con Huyền Sương Trùng này chưa chết.

Đinh Ninh không hề thu kiếm lại.

Hắn khom người xuống, đắt lưỡi kiếm trên người con Huyền Sương Trùng.

Con Huyền Sương Trùng liền hơn run rẩy và uốn éo.

Xung quanh người Đinh Ninh là tầng tầng lớp lớp những con Huyền Sương Trùng, nhưng chẳng biết tại sao chúng không hề tấn công Đinh Ninh, ngược lại còn sợ hãi mà thoái lui như thủy triều.

“Ngựa có ngựa đầu đàn, sói cũng có sói đầu đàn, thật không

thể ngờ được trong loại trùng này cũng có thủ lĩnh như vậy.”

Đàm Thai Quan Kiếm liền nói trước tiên, vô cùng cảm khái.

“Không đơn giản vậy đâu.”

Nhưng đúng lúc đó, Tịnh Lưu Ly lại lắc đầu.

Nàng nhẹ giọng, nghiêm túc nói: “Chỉ dùng dùng thủ đoạn chế trụ (*) thủ lĩnh mà muốn khống chế được những con Huyền Sương Trùng này thì vẫn là quá chủ quan. Nếu thực sự không muốn bị đám Huyền Sương Trùng này sát thương thìhắn chỉ cần hành động giống như Tạ Trường Thắng, nắm chắc thời gian mà chạy trốn khỏi nơi này là được.”

(*) Chế trụ : Khống chế.

“Quả thực chính là giải đố.”

Đàm Thai Quan Kiếm cười khổ nói: “Nhiều năm quan sát Mân Sơn Kiếm Hội như vậy, ta còn chưa bao giờ phải vất vả và khổ não thế này.”

Tịnh Lưu Ly đáp lại lạnh như băng: “ Đó là bởi vì sau khi đệ tử xuất hiện thì chưa bao giờ có thêm một ai giống như hắn.”

Q3 - Chương 91: Tu hành giả và quân đội

Đạm Thai Quan Kiếm cũng có cùng suy nghĩ như vậy.

Trong hơn mười năm ở Mân Sơn Kiếm Tông, gã đã từng gặp qua rất nhiều hạng kiệt xuất tài giỏi anh tuấn, song lại chưa từng gặp được loại thiên tài như Đinh Ninh.

Rõ ràng không thể so sánh kiến thức và sự lĩnh ngộ của Đinh Ninh với Tịnh Lưu Ly, nhưng hắn lại giống như một thanh bảo kiếm chưa tuốt ra khỏi vỏ, bình thường không hề tỏ ra kiêu ngạo chút nào.

Rõ ràng hắn chỉ là một thiếu niên nhưng lại có khí chất giống như đã từng trải nhiều chuyện.

Đạm Thai Quan Kiếm thậm chí còn dám khẳng định nếu không phải những quý nhân trong cung quá dồn ép hắn, nếu không phải Tiết Vong Hư chết đi ở Mân Sơn kiếm hội, tên thiếu niên này cũng tuyệt đối sẽ không bộc lộ tài năng quá mức như vậy.

Nhưng hạng người kiểu này nếu đã quyết làm một chuyện gì đó thì hắn sẽ còn bất chấp hậu quả hơn so với người bình thường. Trước đó, tại mỗi phân đoạn cuộc thi Đinh Ninh đều quyết tâm dành hạng nhất, chính là có ý muốn thể hiện mình. Hiện tại chỉ e những kẻ quan sát kiếm hội đều đã biết Đinh Ninh đã nhất quyết phải lấy danh hiệu hạng nhất, song gã lại đang lo rằng cho dù Đinh Ninh có thể toại nguyện thì cái giá phải đánh đổi cũng sẽ rất lớn.

Đàm Thai Quan Kiếm càng trầm mặc suy nghĩ, màu xanh thẫm

càng phủ kín hai con ngươi trong trẻo của hắn.

Những cái bóng màu xanh thẫm di chuyển trong bụi gai đỏ sậm ngày một rõ hơn, rốt cuộc cũng hiện hình.

Những cái bóng màu xanh thẫm này cực kỳ giống châu chấu, thậm chí có thể nói không khác gì một con châu chấu bình thường, nhưng bên ngoài thân thể chúng lại có một làn khói xanh thẫm lượn lờ bao phủ, nhìn thoáng qua còn tưởng đang bị bốc cháy. Kích thước thân thể chúng giống như sơn dương trưởng thành, vậy nên khi chạy nhanh thì đầu và lưng luôn cao hơn ngọn bụi gai.

Do cự ly quá xa nên Đại Thai Quan Kiếm hoàn toàn vô pháp xác định trong cơ thể những "châu chấu" kia rốt cuộc có ẩn chứa loại thiên địa nguyên khí nào và có thể dùng cách nào để đối phó. Nhưng chí ít hắn cũng có thể khẳng định nguyên khí của những châu chấu có phần mạnh hơn Huyền Sương Trùng, song lại không có trí tuệ.

Cũng bởi vì đang lao đến đàn Huyền Sương Trùng với tốc độ rất nhanh, những "châu chấu" này liền tạo thành mấy dòng nước lũ, trong đó có hai dòng ở hai bên vượt qua con suối, đánh bọc hậu phía sau, hình thành một vòng vây hoàn mỹ.

Mấu chốt nhất là số lượng đám "châu chấu" này cũng chẳng khác gì châu chấu bình thường là mấy, thực sự rất nhiều.

Đàn Huyền Sương trùng mà Đinh Ninh đối đầu lúc trước đã chẳng khi gì một đại quân, đám "châu chấu" trước mặt hiện giờ lại càng giống Hổ Lang kỵ binh của Đại Tần đang bao vây đám Huyền Sương trùng lại.

Đám châu chấu chi chít nhau hợp lại tạo thành những vòng vây trùng trùng điệp điệp.

Nhưng khuôn mặt Đinh Ninh vẫn vô cùng bình tĩnh y hệt trước

kia.

Lúc này hắn bỗng cúi người xuống, tay trái cầm con Huyền Sương trùng đã mất đi giáp băng trên người và bị hắn kề kiếm dưới đất lên. Sau đó tay trái cầm con Huyền Sương trùng này, tay phải cầm kiếm, đi đến ranh giới nơi đám Huyền Sương trùng đang dừng lại.

Chỗ đó dày đặc Huyền Sương trùng, hầu như con nào cũng đang ép chặt với đám châu chấu màu xanh thẫm.

Những châu chấu màu xanh thẫm chẳng khác gì những kỵ quân được huấn luyện nghiêm chỉnh tinh nhuệ, sau khi bao vây được đám Huyền Sương trùng thì tạm thời bất động, khí thế sừng sững hoàn toàn khác biệt với đám Huyền Sương trùng. Nhưng khi Đinh Ninh bình tĩnh đi tới, đám châu chấu này lại xôn xao hẳn lên.

Cơ thể cứng rắn của chúng ma sát vào nhau tạo thành những đốm lửa màu xanh thẫm, đồng thời phát ra âm thanh mài dũa khiến người ta bất giác cũng cảm thấy răng mình đau buốt.

Lông mày Tịnh Lưu Ly hơi nhíu lên.

Lúc này lòng nàng cũng có chút xao động, năm đầu ngón tay ma sát vào nhau trong vô thức, cùng lúc đó liền có những sợi tơ hình dáng như kiếm khí tuôn ra từ năm đầu ngón tay nàng, ngưng tụ thành thực chất rồi rơi xuống trên vách đá.

Mấy đạo kiếm khí đã ngưng tụ thành thực chất này nhìn thì tưởng như bình thường, song lại xuyên thẳng xuống phía dưới nền đá, chỉ để lại mấy lỗ kiếm sâu hoắm.

Cũng trong nháy mắt ấy, Mạt Hoa kiếm trong tay Đinh Ninh bỗng phát sáng, lần thứ hai nở rộ ra những cánh hoa dày đặc.

Đám châu chấu vốn chỉ đang nhốn nháo một chút cũng bỗng nổi loạn cả lên. Hai càng sau vừa dài vừa sắc bén của bọn dùng

khua mạnh trên mặt đất khiến bùn đất không ngừng bay lên tạo thành từng làn sóng lớn. Vô số bóng màu xanh thẫm ở trong làn sóng đất thoắt ẩn thoắt hiện, khung cảnh hùng vĩ không sao miêu tả bằng lời.

Toàn bộ Huyền Sương trùng càng thêm sợ hãi, đồng loạt lui một bước, thân rắn đỏ sậm cuộn tròn lại trong không gian chật chội, mường tượng muốn dùng tốc độ nhanh nhất để chồng lên nhau để tạo thành một quả cầu thịt đỏ sậm thật lớn ở chính giữa.

Đúng lúc này, Đinh Ninh cũng hít sâu một hơi, lao tới phía trước làn sóng đất.

Đối diện Đinh Ninh, một con châu chấu cảm thấy nguy hiểm, thân hình nó điên cuồng lồng lộn. Theo đó, luồng khói màu xanh thẫm trên người nó hình thành vô số gợn sóng li ti. Những gợn sóng này trông như những ký hiệu, bắt đầu hút thật nhanh thiên địa nguyên khí xung quanh.

Nhưng trong chớp mắt đó, một luồng kiếm quang đã chém xuống cổ nó.

Luồng kiếm quang này chém vào khe hở nơi cổ trên lớp vỏ của nó một cách chuẩn xác, sau đó cắt qua nhẹ nhàng như cá lội trong nước.

Kế đến đầu lâu của nó rơi xuống.

Hai càng sau vừa dài vừa sắc bén của nó vẫn tiếp tục điên cuồng đào bới khiến bùn đất bắn tới người Đinh Ninh. Động tác Đinh Ninh không hề dừng lại chút nào. Kiếm trong tay hắn từ dưới đưa lên, đâm thẳng vào bụng của một con châu chấu bên phải, cắt đứt hơn nửa bụng của nó. Mũi kiếm lại tiếp tục mạnh mẽ đâm vào mắt một con châu chấu khác, xuyên thẳng vào não.

Đinh Ninh không ngừng lao đến phía trước, nhưng từ lúc hắn

chạm mặt với làn sóng đất do những con châu chấu tạo thành đến giờ, hắn chỉ bước có duy nhất một bước chân.

Chỉ là một, vậy mà hắn lại giết chết ba con châu chấu ngay lập tức.

Song vào lúc này, tất cả những châu chấu đều đã kịp thời tỉnh lại.

Những gợn sóng màu xanh thẫm xung quanh thân thể chúng bắt đầu biến mất, thân thể chúng cũng đột nhiên cao lớn hẳn lên.

Những gợn sóng hấp thụ nguyên khí sau cùng đã hợp với hai càng sau của bọn chúng, tạo thành hai luồng ánh sáng nhọn hoắt đâm vào bùn đất phía dưới, giúp thân thể chúng vươn lên thật cao.

Đây đúng làm một việc khiến người ta không cách nào tưởng tượng ra nổi.

Những con "châu chấu" giống như đang đi cà kheo hoặc đang cầm hai thanh kiếm dài màu xanh đậm.

Đạm Thai Quan Kiếm vô cùng ngạc nhiên.

Nhưng càng làm hắn ngạc nhiên hơn chính là cảnh tượng kế tiếp.

Hơn mười làn sóng bụi bặm xung quanh thân thể Đinh Ninh nổ tung rồi bốc lên cao.

Toàn bộ bọn châu chấu trong mười làn sóng bụi bặm đó cũng nhảy lên thật cao, sau đó dậm thẳng xuống đầu Đinh Ninh.

Vũi khí của bọn chúng là hai cái càng sau cực to.

Mà lúc này đây hai càng sau bọn chúng đã hợp với hai luồng kiếm quang màu xanh thẫm thẳng tắp.

Vậy nên cảnh tượng hiện tại... Nhìn qua hệt như những con "châu chấu" đang cầm trong tay hai thanh trường kiếm màu xanh thẫm bay lên trời, từ bốn phía đâm tới Đinh Ninh.

"Thanh sư đệ đặt tên mấy thứ này là gì vậy?"

Đạm Thai Quan Kiếm không nhịn được nhẹ giọng hỏi Tịnh Lưu Ly.

Ngoại trừ mấy con đứng gần nhất với Đinh Ninh thì những con châu chấu khác đều đã bay lên trời. Lúc này ngoài việc đột nhiên trở nên cao lớn thì chúng cũng không có động tác tùy tiện nào khác, hơn nữa còn kết hợp với nhau càng chặt chẽ sau đó chậm rãi di chuyển về phía Đinh Ninh.

Đây hệt như một loại đấu pháp mà kỵ binh dùng để dồn ép tu hành giả cường đại, mượn bức tường người kiên cố để giảm không gian hoạt động của tu hành giả xuống mức thấp nhất.

Nếu một tu hành giả không thể nào tung hoành liều chết trong trận với một đội quân, sức mạnh đã giảm hơn phân nữa, kế đến kết quả ắt sẽ bị giết chết rất nhanh.

"Hoàng Trùng"

Nghe Đạm Thai Quan Kiếm hỏi, bởi vì đang dồn hết sự tập trung lên người Đinh Ninh nên Tịnh Lưu Ly chỉ trả lời đơn giản bằng hai chữ.

"Hoàng Trùng?" Đạm Thai Quan Kiếm giật mình, "Cái tên bình thường như vậy sao?"

"Là hoàng trong hoàng đế."

Tịnh Lưu Ly biết Đạm Thai Quan Kiếm nghe nhầm chữ mới cau đôi mày sắc lẹm lại giải thích: "Trong các loài trùng, có những loài ngoại tộc đơn độc so với loài do Thanh sư thúc nuôi dưỡng

còn cường đại hơn. Nhưng mà mặc kệ loài ngoại tộc đơn độc cường đại bao nhiêu cũng không có bất cứ tộc quần nào có thể so sánh với loài này. Bởi vì loại tộc quần này hoàn toàn giống như một đội quân bí mật. Càng không có bất kỳ tộc quần nào địch nổi loài tộc quần này, vậy nên Thanh sư thúc đặt tên cho nó Hoàng Trùng.

Đạm Thai Quan Kiếm trầm mặc lần thứ hai.

Tu hành giả chỉ có một mình, đích xác không có cách nào chống lại một đội quân hùng mạnh.

Vậy mà hiện tại Đinh Ninh lại làm chuyện như vậy.

Hơn nữa hắn hoàn toàn không cố gắng tìm kiếm thủ lĩnh của đám trùng giống với trận đánh Huyền Sương trùng lúc trước. Điều hắn làm lúc này là triển khai giết chóc thực sự.

Một cơn mưa lạnh bao phủ lấy mười mấy con Hoàng Trùng trên không trung.

Chỉ trong nháy mắt, những bộ vị yếu kém trên người mười mấy con Hoàng Trùng này đã bị những lực dứt khoát bất đồng, cộng thêm hơi lạnh thấu xương và sát ý trong những giọt mưa trong suốt xuyên thủng, đi qua thân thể bọn chúng sau đó biến thành những tia máu màu vàng rồi rơi xuống mặt đất, tạo nên vô số lỗ nhỏ trên đó.

Đinh Ninh càng tiến càng nhanh.

Tàn ảnh của hắn lướt qua, những Hoàng Trùng này cũng theo đó rơi rụng. Hắn lại khom người, bám sát về phía đám Hoàng Trùng.

Kiếm quang lóe lên, máu màu vàng xanh trên người mấy con hoàng trùng phun ra như suối, sau đó chúng loạng choạng rồi ngã xuống.

Thân ảnh của hắn đã xuất hiện ở giữa chỗ trống của mấy con hoàng trùng. Những bông hoa nhỏ màu trắng trên thân Mạt Hoa Tàn Kiếm biến mất, nhưng động tác của hắn cơ hồ càng trở nên nhanh hơn. Thân thể hắn va chạm với một con Hoàng Trùng bên cạnh, Mạt Hoa Tàn Kiếm trong tay liền cắt đứt đầu nó ngay.

Đạm Thai Quan Kiếm hít sâu một hơi.

Gã lần thứ hai xác định, Đinh Ninh đích xác muốn cùng đám Hoàng Trùng có số lượng đông kinh khủng kia so thử ai liều mạng và quyết liệt hơn. Hắn thực sự giống như một tu hành giả đang đơn độc đối chọi với một đoàn kỵ binh hùng mạnh, thậm chí còn muốn dùng sức một mình giết sạch đoàn kỵ binh này.

Q3 - Chương 92: Kinh động

Đinh Ninh dán sát vào thân thể đang chuyển động của con Hoàng Trùng không đầu.

Hắn xoay người kéo thân thể nó, dùng nó như một tấm khiên che một bên người mình lại.

Cùng lúc đó, Mạt Hoa Tàn Kiếm trong tay hắn chém vào mắt của một con Hoàng Trùng phía trước mặt liền ba phát bằng tốc độ nhanh đến kinh hãi.

Nhưng con Hoàng Trùng này không lập tức chết đi. Từ trong miệng vết thương và mồm nó phun ra máu tươi màu vàng xanh, thân thể dường như không còn tự khống chế được nữa mà điên cuồng xô đẩy liên tục.

Cuối cùng, một con Hoàng Trùng bên cạnh nó cũng bị mất thăng bằng. Trong khoảnh khắc kế tiếp liền biến thành mất thăng bằng thực sự bởi vì kiếm trong tay Đinh Ninh đã chém vào phần gốc nơi càng sau của con Hoàng Trùng này, khiến cái càng đó đứt lìa hoàn toàn.

Con Hoàng Trùng vừa bị biến thành một chân cảm thấy sợ hãi vô cùng liền nhảy dựng sang một bên, thân thể va chạm mạnh với mấy con Hoàng Trùng khác, tạo nên âm thanh chát chúa giống như quả hạch đào bị vỡ vụn.

"Hắn đã hiểu được cách dùng kiếm chân chính."

Tịnh Lưu Ly điềm đạm nhìn Đinh Ninh đang xung phong liều chết trong làn sóng bụi bặm rồi nói. Sau đó lại cảm thấy thiếu gì đó, nàng bổ sung thêm một câu: "Hắn đã hiểu được chiến đấu chân

chính là gì!"

Đạm Thai Quan Kiếm vẫn trầm mặc như trước, không thốt lên câu nào.

Chỉ là trong chốc lát sau đó, chân mày gã bỗng nhíu lại.

Một tiếng "bộp" nhỏ vang lên trên lưng Đinh Ninh.

Đương nhiên hiện tại gã không cách nào nghe rõ được âm thanh ở khoảng cách xa đến vậy, song trong tầm mắt gã lại bắt được hình ảnh một đám bụi bặm đang nổ tung trên lưng Đinh Ninh, tiếp đến là một khối đá sắc nhọn bắn ra mang theo máu tươi.

Động tác của Đinh Ninh vẫn không dừng lại chút nào, nhưng thân thể thì hơi nghiêng về phía trước. Cũng có thể lúc hắn đâm vụt qua bị lệch phương hướng so với ban đầu. Đáng lý nên đâm vào gáy của một con Hoàng Trùng thì hắn lại đâm vào lớp vỏ phía trên của nó.

Trên thân kiếm của Mạt Hoa kiếm phát ra những tia sáng màu trắng, vẫn mạnh mẽ đi thẳng về phía trước, xuyên thủng lớp vỏ của con Hoàng Trùng này rồi đâm thẳng vào da thịt nó.

Dầu vậy, chỉ sai lệch một chút, bên hông của Đinh Ninh liền xuất hiện thêm một vệt máu.

Hai đốm lửa xanh thẫm liếm qua người Đinh Ninh. Hắn hóa thành một luồng sáng lao vút về phía trước, trong nháy mắt lại có thêm ba con Hoàng Trùng trên thân thể tuôn ra máu tươi màu vàng xanh.

Biết dùng kiếm chân chính đó là có thể dùng chiêu kiếm hiệu quả nhất sát nhân. Dùng số ít chiến đấu và bản thân khi chiến đấu bị hãm vào trong vòng vây của một đội quân có khác biệt rất lớn.

Đạm Thai Quan Kiếm hiểu rất rõ hai câu mà Tịnh Lưu Ly vừa nói khác nhau rất nhiều. Việc Đinh Ninh xông vào giữa trận địa của Hoàng Trùng đó là lựa chọn phương thức cận chiến nhằm tiết kiệm chân nguyên trong người đến mức tối đa. Khiến đối phương bị thương nặng mà không giết chết chúng luôn, đây cũng là kinh nghiệm cơ bản và thủ đoạn thường dùng của tu hành giả cần có khi bị hãm vào vòng vây của một đội quân.

Đối phương bị thương nặng trước khi chết, thân thể sẽ sinh ra một vài phản ứng trong vô thức khiến trận vây công bị rối loạn, giúp hắn có được một ít không gian để hoạt động.

Nhưng số lượng Hoàng Trùng vô cùng nhiều, Đạm Thai Kiếm Quan cảm thấy cho dù là chính bản thân mình ở mức tu vi bị áp chế tương tự Đinh Ninh thì cũng phải trả giá rất lớn mới có thể giết sạch hết đám Hoàng Trùng kia.

Càng then chốt hơn là nếu đã quyết định chém giết theo kiểu này, kết quả cuối cùng sẽ có rất nhiều yếu tố không thể lường trước, hoặc có thể nói là vận khí.

Rất nhiều tu hành giả cường đại chết trận trong chiến trường không phải vì chân nguyên cạn kiệt, mà thường là vì đạp trúng mảnh gươm, đao gãy ẩn trong đất cát, hoặc là bị vấp vài thứ, thậm chí có khi do tốc độ của bản thân quá nhanh nên khiến thân thể và áo giáo bị vỡ vụn, hoặc bị mũi nhọn của chiến xa lướt ngang qua mà chết.

Tu hành giả sẽ dồn toàn bộ sự chú ý và cảm nhận của bản thân lên hoạt động của đối thủ, nên ở trong chiến đấu diễn ra vừa nhanh, vừa hỗn loạn như vậy sẽ không thể nào chú ý tới toàn bộ những vật chết (bất động) nhỏ nhặt xung quanh mình được.

Những binh khí gãy rơi trong đất cát, mảnh kim loại, thậm chí một vài viên đá sắc nhọn, một ít rễ cây thực vật, vào một số tình huống có thể sẽ trở thành uy hiếp trí mạng.

Giống như vừa rồi thứ bắn trúng lưng Đinh Ninh chính là do hai càng sau của một con Hoàng Trùng khi rơi xuống đất khiến một hòn đá sắc nhọn gần đó bay lên.

Đinh Ninh đã cho tất cả thấy ý chí và nghị lực kinh người của mình, đối phó với tình huống cực kỳ hoàn mỹ, nhưng dù sao hắn vẫn bị thương.

Mà những điều ngoài ý muốn như vậy, ở trong chiến đấu sẽ còn rất nhiều.

"Càng lúc, hắn càng nhanh hơn!"

Đúng lúc này, Tịnh Lưu Ly lại lên tiếng. Giọng nói lạnh lùng của nàng đầy vẻ nghiêm trọng: "Hoặc cũng có thể nói, càng lúc hắn lại càng thuần thục, lão luyện hơn!"

Trong khoảnh khắc nghe Tịnh Lưu Ly nói vậy, Đạm Đài Quan Kiếm như bị điện giật, đầu óc rối loạn. Gã không phát hiện sự việc này cùng Tịnh Lưu Ly. Mặc dù Đinh Ninh đang bị hòn đá sắc nhọn đâm vào tạo thành một vết thương trên lưng, bên eo cũng có hai vết thật dài, máu từ bên trong liên tục chảy ra, song tốc độ mà hắn dùng để vung kiếm giết chết đám Hoàng Trùng hình như nhanh hơn trước một chút.

Sự chênh lệch này chỉ có loại tu hành giả cấp bậc như Tịnh Lưu Ly và Đạm Thai Quan Kiếm mới nhận ra được, và đây cũng chính là thức tế đang xảy ra vào hiện tại.

Lúc này, Đinh Ninh đang biểu hiện giống những tu hành giả đã từng thân kinh bách chiến. Song sự thay đổi rất nhỏ kia nhắc nhở Đạm Thai Quan Kiếm rằng Đinh Ninh vẫn còn đang trong giai đoạn từ không quen tay cho đến thuần thục, lão luyện.

Khi không quen tay mà đã vậy, huống hồ khi đã thuần thục thì trong chiến trận, trình độ chém giết của hắn sẽ đạt tới mức nào?

Sắc mặt Đạm Thai Quan Kiếm bắt đầu trở nên trắng bệch.

"Tâm trạng của ta bây giờ rất khó miêu tả thành lời."

Tịnh Lưu Ly xoay người nhìn gã, không chút e dè nói: "Lúc tu vi ta bằng hắn, tối đa chỉ có thể làm được giống hắn bây giờ. Nhưng hiện tại hắn còn chưa thuần thục, động tác xuất kiếm càng lúc càng nhanh, càng lúc càng thoải mái tùy ý. Cho nên bây giờ ta thực sự cảm thấy như đang chính mắt nhìn thấy bị người khác vượt qua."

Đạm Thai Quan Kiếm nhìn vẻ mặt phức tạp của Tịnh Lưu Ly, trong miệng nổi lên tư vị khô khốc.

Đặt mình vào hoàn cảnh kẻ khác, gã hoàn toàn có thể hiểu tâm trạng Tịnh Lưu Ly vào thời khắc này.

Tịnh Lưu Ly chính là người có tư chất tu hành tốt nhất Trường Lăng, thậm chí là trong toàn bộ Đại Tần Vương Triều. Từ khi nàng tu hành đã có vô số kẻ tuổi trẻ tài cao đuổi theo, song dù là An Bão Thạch cũng chỉ có thể sóng vai nàng, chưa từng có ai vượt qua nàng được.

Vậy mà bây giờ nàng lại chính mắt nhìn thấy có người về phương diện dùng kiếm chiến đấu lại vượt qua mình.

Đạm Thai Quan Kiếm nhẹ nhàng ho khan một tiếng, dường như vậy mới trừ được sự khô khốc trong miệng gã. Kế đến gã nhìn Tịnh Lưu Ly, nghiêm túc nói: "Tâm trạng của ta cũng rất khó mà diễn tả thành lời. Bởi vì nếu cứ theo đà này... Trình độ sử dụng kiếm của hắn có thể sẽ đạt đến mức như ý, thậm chí bất kỳ yếu tố ngoài ý muốn nào cũng không thể ảnh hưởng đến hắn được. Cảnh giới nhàn nhã dạo bước, vung kiếm là giết chết địch nhân, dù là vào lúc Đại Tần diệt tam triều năm đó cũng chỉ có rất ít cường giả mới làm được."

Tịnh Lưu Ly xoay người nhìn về phía Đinh Ninh đang thoắt ẩn thoắt hiện trong làn sóng bụi bặm.

Từ lúc nàng nhắc nhở Đạm Thai Quan Kiếm rằng Đinh Ninh đang càng ngày càng nhanh cho đến khi hai người kết thúc đối thoại, tuy mới nhìn qua thì có vẻ thân thể Đinh Ninh càng lúc càng bẩn, song ngay cả một vết thương mới cũng không có.

Làn sóng bụi bặm xung quanh hắn ngày càng loãng, bởi vì xung quanh người hắn đã toàn là xác chết của Hoàng Trùng.

Máu tươi màu vàng xanh chảy ra từ trong cơ thể những Hoàng Trùng này biến bụi bặm thành bùn nhão sền sệt.

Đồng thời những con Hoàng Trùng thất bại không ngừng bay vọt đi, hai chiếc càng màu xanh thẫm thường xuyên đâm thủng một vài Hoàng Trùng trọng thương chưa chết, sau đó kéo theo vô số máu tươi và da thịt đã nát bấy ra ngoài.

Các mảnh vỏ vỡ vụn của những Hoàng Trùng đã nát bấy này đều hết sức sắc bén, đặc biệt là hai chiếc càng còn mọc đầy gai sắc như loan đao, da thịt tu hành già chỉ cần chạm vào thì ắt sẽ phải chịu những vết thương rất kinh khủng. Dầu vậy, lúc này Đinh Ninh tuy vẫn di chuyển thần tốc như trước, nhưng dưới chân lại giống như có mắt, mỗi bước đều đạp chuẩn xác không chút sai sót xuống nơi an toàn.

Dưới sự xông xáo của hắn, vòng vây do Hoàng Trùng hình thành đang từ từ tan rã.

Trong phạm vi mười trượng xung quanh người hắn, xác Hoàng Trùng chết chồng chất lên nhau, mường tượng như đang xây nên một bức tường thành màu xanh thẫm.

Còn đám Huyền Sương Trùng đỏ sậm bên kia cũng đã hoàn toàn tụ lại một chỗ, tạo nên một quả cầu thịt bên bờ thành. Chúng

chờ đợi cái chết đến với mình đã lâu nhưng lòng vẫn vô cùng sợ hãi. Hiện tại không nhịn được cũng ngẩng đầu lên, muốn nhìn cho rõ chuyện gì đang xảy ra.

Đúng lúc này, bên trong dòng suối ở đằng xa có một luồng khí tức bị biểu hiện của Đinh Ninh làm kinh động.

Mặt suối cũng rung động ngày càng nhanh, gợn nước ngày càng dày đặc, cuối cùng va chạm vào nhau tạo thành những giọt nước bắn lên.

Những giọt nước bắn lên này lại bị một sức mạnh thẳng tắp tách ra từ chính giữa.

Giống như có một thanh đại kiếm vô hình thẳng tắp đang xuyên qua mặt suối.

Phía sau nơi sức mạnh thẳng tắp này phát ra, trong làn hơi nước, trên mặt suối, bỗng xuất hiện một vết chân.

Phía trên vết chân, mơ hồ hiện ra một thân ảnh màu xanh.

Chỉ là tốc độ của thân ảnh màu xanh quá nhanh, sau khi những vết chân liên tục xuất hiện được mười mấy cái thì vết chân đầu tiên mới biến mất. Vậy nên trước lúc y bước đi, căn bản không thể nào nhìn rõ diện mạo, chỉ có thể nhìn loáng thoáng được người này hình như là một nam tử có chòm râu rất dài.

Bóng người xanh đến chỗ cách bọn Hoàng Trùng đang vây quanh Đinh Ninh gần trăm trượng thì dừng lại, tiếp đến người phát ra kình khí phóng về bốn phía, chém nát toàn bộ những bụi gai màu đỏ sậm hai bên, biến chúng thành khói bụi bay lả tả rồi mới hiện thân.

Đây là một người đàn ông mặc áo bào màu xanh ngọc đã rách tươm, râu tóc bù xù, nhìn giống như một thổ dân ở sâu trong núi đã nhiều năm không tiếp xúc cùng ngoại giới.

Vì vậy, y chỉ có thể là chủ nhân của mục trường (nơi chăn nuôi) này, kẻ đã ở trong vùng đất bí ẩn của Mân Sơn Kiếm Tông suốt mười năm không ra - Thanh Diệu Ngâm.

Q3 - Chương 93: Phá vây

Nhìn những con côn trùng đang vây quanh Thanh Diệu Ngâm mà sâu trong mắt Đạm Thai Quan Kiếm ánh lên vô số tâm tình khó nói.

Hắn biết mười mấy năm qua, Thanh Diệu Ngâm vẫn luôn ở trong vùng đất bí ẩn này, nhưng mà nơi này chính là bình nguyên ở dưới lòng đất Ma Thiên Phong, một mật địa cực kỳ lớn, dù cho là gã cũng không rõ Thanh Diệu Ngâm đã ở nơi nào. Cũng hơi mười năm rồi, gã chưa gặp lại Thanh Diệu Ngâm lần nào.

Tuổi thọ của tu hành giả dài hơn phàm nhân rất nhiều nhưng mà mười mấy năm trời cũng là khoảng thời gian dài đăng đẳng.

Nhưng Tịnh Lưu Ly lại khác với Đạm Thai Quan Kiếm, vòng khảo hạch này của kiếm hội là do nàng phụ trách, dĩ nhiên trước đó nàng đã gặp qua vị sư thúc đang ẩn cư ở nơi bí ẩn này rồi. Nhưng mà trong mắt nàng cũng vẫn chứa đầy những tâm tình phức tạp.

Bởi vì nàng cực kì hiểu rõ, theo lẽ thường thì chắc chắn không có chuyện Thanh Diệu Ngâm xuất hiện trong cửa này của kiếm hội.

Lúc Thanh Diệu Ngâm xuất hiện cũng làm cho nàng và Đàm Đài Quan Kiếm cùng rất nhiều người đang ở phía trên cao kia hiện ra thân ảnh.

Phần lớn những người kia chính là Sư trưởng từ các nơi đến đây để theo dõi Kiếm hội, ngoài ra còn có một ít quý nhân trong triều. Dĩ nhiên Mân Sơn Kiếm Tông sẽ để họ quan sát toàn bộ quá trình của Kiếm hội, chẳng qua là nhìn thấy cũng không có nghĩa là

sẽ biết rõ chi tiết trong đó, cho nên vị trí của bọn họ không thể nào so với hai người Tịnh Lưu Ly.

Tại nơi bọn họ nhìn xuống thì dù là Thanh Diệu Ngâm, Đinh Ninh hay là những thí sinh còn lại đều bé như con kiến mà thôi.

Nếu không phải lúc nãy do Đinh Ninh truyền chân nguyên vào Mạt Hoa Tàn Kiếm làm cho nó chợt lóe sáng thì chưa chắc gì những người trên kia đã thấy hắn dùng kiếm, ngược lại tình cảnh từng con Hoàng Trùng đột nhiên rơi liên tiếp quanh người hắn sẽ trở nên vô cùng quỷ dị.

***

Trong mắt hai người Tịnh Lưu Ly thì Đinh Ninh sử dụng kiếm ngày càng lưu loát, từ chỗ trúc trắc đã dần thành thạo hơn nhiều nhưng mà chỉ mình hắn biết, bản thân mình chỉ đang diễn kịch mà thôi.

Đối với kiểu chiến trận xung phong liều chết như thế này thì hắn có nhiều kinh nghiệm hơn những gì mấy người kia có thể tưởng tượng. Chẳng qua, dù cho hắn có kinh nghiệm phong phú ra sao đi nữa thì trong lúc này phải luôn xông tới không ngừng nên làm tiêu hao rất nhiều tinh thần và thể lực.

Hô hấp của hắn ngày càng nóng rực, cả lồng ngực như muốn cháy lên, mùi máu tanh đặc sệt trong không khí cứ từng đợt tràn vào phổi làm cho hắn thở cũng khó khăn hơn nhiều.

Nhưng nét mặt Đinh Ninh vẫn bình tĩnh như cũ, hắn chắc rằng người kia chính là Thanh Diệu Ngâm… Cho dù Thanh Diệu Ngâm chỉ đứng bên ngoài mà nhìn nhưng Đinh Ninh biết mình chắc chắn sẽ giết hết tất cả những con Hoàng Trùng còn sót lại trước khi hao hết thể thực.

Cho nên hắn vẫn bình tĩnh xuất kiếm một cách hoàn mỹ, dùng

tốc độ cực nhanh để xông tới chém những con Hoàng Trùng kia.

Cả khuôn mặt Thanh Diệu Ngâm bị che khuất bởi râu tóc bù xù nên không nhìn ra vẻ mặt y như thế nào, chẳng qua mỗi lần Đinh Ninh đâm ra một kiếm thì ánh mắt y lại lóe lên mãnh liệt từng cái.

Trong mắt y, dường như Đinh Ninh và thanh kiếm trong tay là hai phần tách rời.

Trong cảm nhận của y, tiếc thở dốc nặng nề hay những mệt nhọc trên thân thể của Đinh Ninh chẳng có quan hệ gì với thanh kiếm trong của hắn.

Ánh mắt y càng trở nên khó hiểu, phẫn nộ và cả ngơ ngẩn nữa.

Xác của những con Hoàng Trùng ngày càng nhiều.

Với khoảng cách xa như vậy mà y còn có thể thấy mặt nước đục ngầu một màu xanh vàng cực kỳ kinh khủng.

Nhìn thấy số Hoàng Trùng ngày càng ít đi, y cảm thấy không thể nào chịu được nữa.

Cũng ngay lúc thì dường như Đinh Ninh cũng đã cố hết sức, Mạt Hoa Tàn Kiếm trong hắn rền lên một tiếng vang dội.

Lúc một con Hoàng Trùng bay lắc lư từ không trung xuống thì cả người nó rung mạnh, thì ra một kiếm kia của Đinh Ninh không chém trúng chỗ hiểm của nó, mà lại chém ngay trên giáp xác cứng rắn.

Nhưng mượn lực chấn động này, vài tia kiếm khí tách ra từ mấy vết rạn trên thân kiếm, nương theo chân nguyên được truyền đến và đâm thẳng vào đầu con Hoàng Trùng này cùng hai con đang bay phía trước.

Ba con Hoàng Trùng này bị thương nặng nhưng lại chưa chết, chúng cực kỳ đau đớn nên bay ngược ra ngoài, tích tắc đâm ầm ầm vào những con Hoàng Trùng khác làm cho chúng bay tứ tung, rơi cả xuống đất.

"Đủ rồi!"

Cuối cùng thì Thanh Diệu Ngâm cũng không thể chịu được nữa nên lạnh lùng hét lên một tiếng.

Nhưng cuộc chiến vẫn đang diễn ra.

Những con Hoàng Trùng kia hoàn toàn không hiểu lời y, còn Đinh Ninh cũng không có khả năng dừng lại khi đang bị đám trùng này vây khốn, bằng không thân thể hắn sẽ có thêm mấy chục lỗ thủng thì sao.

Ánh mắt của Thanh Diệu Ngâm như muốn bốc cháy. Y cũng nhận ra sai lầm của mình nên lật tay lấy một cây sáo nhỏ màu đỏ tươi.

Nương theo chân nguyên được y rót vào theo những ngón tay, chỉ thấy xung quanh cây sáo đỏ kia xuất hiện những gợn sóng khí mà mắt thường có thể thấy được. Hình như nó không phát ra âm nào cả nhưng sau một khắc, bỗng nhiên cả đàn Hoàng Trùng cùng Huyền Sương Trùng như bị đóng băng, thân thể chúng đều rung mạnh.

Sau đó cả đàn Hoàn Trùng còn sót lại bắt đầu rút đi như thủy triều. Thân thể bọn chúng không nhỏ, lúc mới xuất hiện, chỉ thấy những bụi gai kia chỉ cao đến thắt lưng chúng mà thôi. Vậy mà khi chúng rút lui, cả thân thể run rẩy, sợ hãi, cúi sấp xuống đất, nhìn qua chẳng còn thấy màu u lam sáng bóng nào nữa, chỉ còn những bụi gai đang tản ra những gợn xóng xa dần.

Nhưng mấy con Huyền Sương Trùng lại đứng im đó. Khi đàn

Hoàng Trùng lui hết thì một cỗ kiếm ý khủng khiếp tràn đến phía trên chúng.

Dường như có một thanh kiếm lớn vô hình đang mạnh mẽ đâm từ trên không trung xuống.

Mặt đất chấn động mãnh liệt, trong người đàn trùng phát ra nhiều tiếng vỡ nát nho nhỏ, từng đợt từng đợt máu huyết bị nghiền nát trào ra từ trong miệng chúng.

Ngoại trừ những con Huyền Sương Trùng mà Đinh Ninh để bên ngoài thì tất cả đều chết hết.

Ở trên bờ núi cao cao kia, có rất nhiều thân hình những tu hành giả nhỏ xíu như kiến, đang quan sát kiếm hội không chịu được mà lùi về sau một bước.

Trong Mân Sơn Kiếm Tông, Thanh Diệu Ngâm cũng không phải cường giả dùng kiếm nhưng uy lực một kiếm này của y cũng rất hiếm thấy trong những người cùng thế hệ.

“Có cần ngăn y lại không?” Nhìn Thanh Diệu Ngâm ra tay, Đàm Đài Quan Kiếm quay đầu, ngưng trọng nhìn Tịnh Lưu Ly mà hỏi.

Tịnh Lưu Ly không chút do dự lắc đầu, nói: “Không cần đâu.”

Đinh Ninh thở mạnh, hổn hển đạp lên đống xác trùng, theo từng bước chân hắn, từng đoàn máu tươi sền sền xanh vàng tóe lên.

“Sao lại như vậy?”

Nhìn thân hình Đinh Ninh bước qua đám xác trùng cao như bức tường kia, Thanh Diệu Ngâm phẫn nộ nói ra một câu, cũng chẳng giới thiệu cái gì cả; khi âm thanh của y chưa dứt đã thấy thân ảnh xuất hiện trước mặt Đinh Ninh.

Trong chốc lát, Đinh Ninh cũng không trả lời Thanh Diệu Ngâm mà lại đứng một bên thở dốc rồi chắp tay thi lễ.

“Bất kỳ tu hành giả nào dưới Thất cảnh, cho dù là tổ hợp quân đội của tu hành giả cấp thấp cùng Kiếm Sư cũng không có chuyện địch lại mấy trăm kẻ thù. Đây là đạo lý được ghi chép trong nhiều điển tịch tu hành rồi, dù cho ngươi không có sư phụ hướng dẫn thì chắc chắn ngươi đã biết qua rồi chứ. Chẳng lẽ đạo lý cơ bản như vậy ngươi lại không biết sao?” Thanh Diệu Ngâm phẫn nộ nhìn Đinh Ninh, nói không ngừng: “Số lượng Hoàng Trùng của ta còn gấp mấy trăm lần. Vì sao ngươi không trốn đi từ đầu mà lại đi chiến đấu với những con trùng này? Chẳng lẽ mắt ngươi bị mù? Dù cho có mù cũng phải cảm cảm giác được nguyên khí xung quanh bị đám trùng này khuấy động chứ!”

Có rất nhiều người không thể hiểu được sự phẫn nộ trong lòng của Thanh Diệu Ngâm.

Rõ ràng những nhân vật cường đại như Thanh Diệu Ngâm, nếu bọn họ tức giận thì sẽ tỏa ra nhiều loại khí tức khinh khủng, tạo cho những tu hành giả khác nhiều áp lực nặng nề. Nhưng nhìn Đinh Ninh vẫn cứ bình tĩnh trả lời: “Tuy rằng những con trùng này giống quân đội nhưng dù sao cũng không phải quân đội chính thức.”

“Cái gì mà giống lại không phải chứ.”

Thanh Diệu Ngâm lạnh lùng nói: “Cho dù Hổ Lang kỵ binh cũng không có chuyện mọi người đều là tu hành giả.”

Đinh Ninh điều chỉnh hô hấp, lắc đầu, nói: “Không liên quan gì đến chiếc lực cá nhân cả, quân đội có một thứ gọi là hi sinh.”

Thanh Diệu Ngâm chợt chững lại.

Đinh Ninh lại nói tiếp: “Nói cho công bằng thì sức chiến đấu

của những con trùng của ngài đã gần bằng kỵ binh trong quân đội của tu hành giả nhưng dù sao đi nữa chúng chỉ biết những thủ đoạn công kích bình thường mà thôi, lại không biết chủ động hi sinh. Còn quân đội lại không như thế, bọn họ có thể vì mục đích tạo ra vết thương chí mạng cho những tu hành giả cường đại mà kiên quyết phát động quân giới, không tiếc phải hi sinh những quân nhân tu hành giả xung quanh đó."

Dĩ nhiên những chuyện này, không lý nào Thanh Diệu Ngâm lại không biết.

Ngoài trừ ví dụ Đinh Ninh nói, thậm chí y còn có thể liệt kê ra vô vàn những hi sinh khác mà quân đội làm ra chỉ vì vây giết tu hành giả.

Chẳng qua, do y quá giận nên không nghĩ thông những đạo lý này mà thôi. Về sau, y cũng bình tĩnh hơi một chút.

Sau đó y nhìn thẳng Đinh Ninh, hỏi về vấn đề quan trọng nhất: "Dù cho ngươi cảm thấy những con trùng này không so được với quân đội chính thức nên có lòng tin chém chết hết chúng… Nhưng quan trọng là vì sao ngươi lại chọn như thế ngay từ đầu? Vì sao ngươi không giết những con Hoàng Sương Trùng kia nhưng lại chém chết đàn Hoàng Trùng?"

"Bởi vì đây là một loại xiềng xích kỳ lạ."

Đinh Ninh khẽ ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt y, từ tốn nói: "Trước khi bước vào mảnh bụi gai này, Cảnh Nhận tiền bối có nói qua với chúng ta, đợt khảo hạch này sẽ làm chúng ta mệt mỏi cực độ, thậm chí là bị thương. Mà lực lượng của Huyền Sương Trùng lại không đủ mạnh, chỉ sợ cũng không thể làm tổn thương những thí sinh khác."

"Vốn Huyền Sương Trùng trước mặt chúng ta đã hoàn toàn dị biến cho nên ta liền khẳng định, dù cho nhân lúc chúng biến hóa

mà trốn hay giết chết chúng thì chắc chắn sẽ kích phát một mắt xích kế tiếp."

"Có thể những con Huyền Sương Trùng sẽ thành thức ăn cho đám Hoàng Trùng, rồi chúng sẽ lại dị biến hoặc giả sẽ biến thành một mắt xích kế tiếp nào đó nữa. Đến cuối cùng, có thể ta sẽ phải đối mặt với nhiều thứ hơn nữa, thậm chí còn bị thương nghiêm trọng hay phải rời khỏi cuộc thi này cũng không chừng."

"Cho nên nếu ta không muốn những chuyện như vậy xảy ra thì chỉ có thể nghĩ cách phá hủy một mắt xích trong đó, chỉ cần phá hủy hoàn toàn một khâu trong đó thì xiềng xích kia chắc chắn sẽ không mở ra được, lúc đó ta mới có thể lấy một cái giá thật nhỏ để hoàn thành cuộc khảo nghiệm này."

Lúc Đinh Ninh từ tốn kể rõ nguyên nhân, Thanh Diệu Ngâm càng trở nên khiếp sợ và trầm mặc hơn.

"Ngươi làm rất đúng."

Sau khi trầm mặc mấy chục hơi thở, y hít một hơi sâu nhìn Đinh Ninh nói ra.

Q3 - Chương 94: Khó xử

"Ngươi tên gì? Xuất thân từ nơi nào?"

Kế tiếp, Thanh Diệu Ngâm nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Đinh Ninh, chăm chú hỏi.

Đinh Ninh đáp bằng giọng không kiêu ngạo, cũng không siểm nịnh: "Bạch Dương động, Đinh Ninh."

"Bạch Dương động?"

Thạch Diệu Ngâm ngạc nhiên một phen.

Lúc lão đang hỏi Đinh Ninh thì trong đầu đã xuất hiện tên của mấy nơi tu hành hiển hách. Lão nghĩ Đinh Ninh hẳn phải xuất thân từ những nơi này. Nhưng mấy chữ Bạch Dương động cũng vô cùng xa lạ với lão. Lão phải mất một ít thời gian mới nhớ mơ hồ rằng, đó là một địa điểm tu hành không hề nổi danh ở Trường Lăng.

"Rất giỏi!"

Thanh Diệu Ngâm thoáng trầm mặc, sau đó nhìn Đinh Ninh thốt ra câu trên.

Đinh Ninh không trả lời, vẫn bình tĩnh chờ đợi.

Sự phẫn nộ và khó hiểu trong mắt Thanh Diệu Ngâm đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là càng nhiều tán thưởng và tiếc nuối.

"Thân thể của ngươi có vấn đề rất nghiêm trọng."

Hắn nhìn chỗ điểm bạc trên tóc Đinh Ninh, cảm nhận ngũ khí trong cơ thể hắn rồi chậm rãi nói.

Đinh Ninh gật đầu nhìn lão, đáp: "Vậy nên văn bối nhất định phải thắng trong kiếm hội. Giúp bản thân có cơ hội tiến nhập vào Mân Sơn Kiếm Tông học tập."

Ánh mắt Thanh Diệu Ngâm lóe lên, cũng gật đầu: "Không sai!"

"Ngươi có thể đi."

Sau đó lão đưa tay điểm một cái về phía tòa cung điện ở phía xa xa, nói: "Chỗ đó là lối ra!"

Đinh Ninh khom người bái tạ, kế đến, tay trái chuẩn bị buông con Huyền Sương trùng xuống. Đúng lúc này, lông mày Thanh Diệu Ngâm hơi nhếch lên: "Ý tứ trong lời nói của ta, ngươi thật sự đã hiểu chưa?"

Đinh Ninh ngẩng đầu đáp: "Ý của tiền bối là văn bối không cần tham gia cuộc tỷ thí này nữa, có thể trực tiếp rời đi?"

Thanh Diệu Ngâm không ngờ Đinh Ninh hoàn toàn hiểu rõ ý đồ của mình, bất giác ngẩn ra, vô thức nói: "Ngươi thực sự hiểu?"

"Nếu tiền bối nói cách làm của văn bối đúng, tiền bối không xuất hiện, văn bối cũng có thể dùng cách ít tổn thất nhất giải quyết đám Hoàng Trùng, thuận lợi vượt qua cuộc tỷ thí này." Đinh Ninh nhã nhặn nhìn Thanh Diệu Ngâm: "Tiền bối nói thẳng với văn bối cung điện chính là cửa ra, ý bảo văn bối không cần ở lại đây nữa. Chỉ là văn bối không hiểu, tại sao tiền bối ngăn cản văn bối giết những Hoàng Trùng, mà lại muốn văn bối giết đám Huyền Sương trùng?"

Đinh Ninh nhìn thoáng qua bụi gai màu đỏ thẫm ở phía xa, tiếp: " Nếu để nhiều người dự thi tiến vào bụi gai này tỷ thí, nói vậy Huyền Sương trùng và Hoàng trùng ở đó rất nhiều, còn ở chỗ văn bối đang đứng chỉ có một đám thôi."

Nghe Đinh Ninh giải thích vậy, mắt Thanh Diệu Ngâm sáng rực

lên: "Ngươi hiểu những dị trùng biến dị là một vòng bao bọc một vòng. Ngươi cho rằng chỉ cần phá hư một mắt xích trong đó thì cũng giống như tu hành giả chúng ta sử dụng chân nguyên mà có vài kinh mạch bị bế tắc, lập tức không trở thành một vòng tuần hoàn hoàn mỹ. Nhưng chuyện ta làm lại khiến vòng tuần hoàn nhất định phải hình thành, cuối cùng giúp ta đạt được thứ mình mong muốn, sự tương tác trong đó cũng hết sức phức tạp. Một số tộc quần phải giữ vững một số lượng nhất định mới không bị tự nhiên tiêu diệt, vài tộc quần khác thì phải có đủ sức mạnh mới không bị đào thải."

Nói đến đây, Thanh Diệu Ngâm hơi ngừng lại, ánh mắt cũng dừng lại trên con trùng đỏ thẫm trong tay Đinh Ninh.

Sau đó lão nói với giọng điệu vừa khác thường, vừa ngưng trọng: "Ở nơi này, trong quá trình phát triển tiến hóa và sản sinh tuần hoàn, không gì tối kỵ bằng chuyện bị ép săn và ăn thịt thiên địch của mình. Ví dụ trong cánh đồng hoang vu thì thiên địch của thỏ rừng là chim ưng, từ nhỏ nó đã là thức ăn của chim ưng nên trời sinh đã có lòng sợ hãi với loài này. Tuy nhiên, nếu một ngày tộc quần thỏ rừng vì một nguyên nhân nào đó mà nảy sinh biến hóa, không còn sợ chim ưng nữa, thậm chí còn muốn chống lại chim ưng thì vòng tuần hoàn kia cũng sẽ hoàn toàn thay đổi. Giống nhân loại chúng ta vào thời viễn cổ chỉ dùng phương pháp ăn tươi nuốt sống, căn bản không cách nào chống lại yêu thú thái cổ. Khi đó chúa tể thiên địa dĩ nhiên là yêu thú mạnh mẽ. Nhưng từ khi nhân loại chế tạo được một ít vũ khí, thậm chí xuất hiện tu hành giả, nhân loại chúng ta liền bắt đầu thay đổi thiên địa này, trở thành chủ nhân của nó."

Đinh Ninh liếc qua Huyền Sương trùng đỏ thẫm trong tay, rồi lại nhìn đàn Huyền Sương trùng bị Thanh Diệu Ngâm giết chết rồi rơi rụng, liền hiểu những lời Thanh Diệu Ngâm nói. Hắn buông thỏng tay trái, thả Huyền Sương trùng trong tay xuống.

Đúng lúc này, giọng Thanh Diệu Ngâm lại cất lên:

"Đương nhiên ta không thể vì một con Huyền Sương trùng mà xuất kiếm."

Thanh Diệu Ngâm nhìn Đinh Ninh và Huyền Sương trùng trong tay hắn, thản nhiên nói: "Không ngờ được ngươi có thể nghĩ ra phương pháp phá giải như vậy, ép ta phải ra gặp, cũng xem như hữu duyên. Nếu ngươi không chê nó lớn lên quá xấu, không muốn thay ta giết nó, thì ngươi có thể mang nó rời khỏi nơi này."

Đinh Ninh ngẩn ra.

Sao hắn lại không hiểu Thanh Diệu Ngâm có ý tiễn mình đi. Tuy ở trong mật địa, con Huyền Sương trùng này trông cực kỳ bình thường, sức mạnh cũng không quá cường đại, nhưng cuối cùng khi cả đàn của nó đã bị diệt vong trong chuỗi thức ăn ở nơi đây, ma nó lại không phải loài do tự nhiên sinh ra, đến chừng ấy e rằng chỉ còn lại một con trong tay mình. Nó ít nhất sẽ trở thành đầu đàn của một tộc côn trùng. Quan trọng nhất, nhân vật cỡ Thanh Diệu Ngâm có ý định ra đưa tiễn, vậy tương lai, con Huyền Sương trùng này chỉ sợ có một ít khả năng không thể lường trước.

"Đa tạ tiền bối!"

Không chút do dự, Đinh Ninh bái tạ Thanh Diệu Ngâm lần thứ hai.

"Không cần khách khí!"

Thanh Diệu Ngâm phất phất tay, cũng quay người rời khỏi. Chỉ là trong lúc lão chuẩn bị bước đi đã nhàn nhạt bồi thêm một câu: "Chí ít, con Huyền Sương trùng này cũng da cứng thịt dày lắm đấy!"

Lông mày Đinh Ninh cau lại, vừa nhìn thoáng qua Huyền Sương trùng trong tay, vừa liếc về phía bụi gai tùng màu đỏ thẫm,

tiếp tục lần thứ hai hiểu ra ý tứ của Thanh Diệu Ngâm.

Hắn đưa tay trái ra trước người, sau đó dùng Huyền Sương trùng trong tay như một tấm chắn, đi vào trong bụi gai đỏ thẫm.

Những bụi gai đỏ thẫm san sát nhau quẹt qua thân thể Huyền Sương trùng đều bị gãy, căn bản không thể đâm vào da thịt của nó.

Huyền Sương trùng trong tay Đinh Ninh cũng không ngừng cọ quậy, hình như có chút đau đớn, nhưng không dám tùy tiện nhúc nhích.

Một người một trùng tiến lên trong biển gai đỏ thẫm.

Các quan viên quan sát kiếm hội trên sườn núi và những tu hành giả đến từ những vùng đất tu hành khi nhìn thấy cảnh tượng này, toàn bộ đều trở nên trầm mặc.

Tất cả đều hiểu ý của Thanh Diệu Ngâm.

Tòa cung điện màu xanh trong mắt Đinh Ninh thì rất xa, mà trong mắt những người quan sát từ trên cao thì lại là tòa gần Đinh Ninh nhất.

***

"Có cần ngăn cản hắn không?"

Thấy cảnh tượng trước mắt, Đạm Thai Quan Kiếm quay đầu nhìn Tịnh Lưu Ly hỏi.

Gã đã lần thứ hai dùng giọng điệu như vậy để nói.

Cả hai lần, ý tứ đều giống nhau. Mân Sơn Kiếm Tông có quy củ, gã không muốn Thanh Diệu Ngâm tạo thành ảnh hưởng gì cho Đinh Ninh.

Thế nhưng Tịnh Lưu Ly vẫn như trước không chút do dự, vẫn

kiên quyết lắc đầu: "Không cần!"

Đại khái phải cho Đạm Thai Quan Kiếm một lời giải thích, nàng chậm rãi nói: "Thanh sư thúc vốn dĩ sẽ không xuất hiện. Nếu thúc ấy bị buộc phải xuất hiện, đây tự nhiên cũng là bản lĩnh của hắn. Mọi thứ là do hắn tạo ra, vậy thì làm sao có thể vì thế phá hỏng quy củ được?"

Đạm Thai Quan Kiếm gật đầu, không hề dị nghị nữa.

Gã nhìn Đinh Ninh đi vào trong biển gai đỏ thẫm bên dưới, trong mắt lần nữa xuất hiện vẻ tán thưởng và cảm khái.

Lúc này, những thí sinh khác có lẽ còn đang gặp phải uy hiếp của Huyền Sương trùng, khi Huyền Sương trùng phát sinh dị biến thì bỏ chạy như Tạ Trường Thắng, hoặc nghĩ cách giết chết Huyền Sương trùng, còn nếu lựa chọn cách vượt qua cuộc thi tại những bụi gai san sát thì hắn còn đang tao ngộ những nguy hiểm khác.

Nếu Thanh Diệu Ngâm đã vì Đinh Ninh mà chỉ rõ lối ra, còn ban tặng cho Đinh Ninh một Huyền Sương trùng như vậy, con đường về sau của Đinh Ninh nhất định sẽ bằng phẳng, không có bất kỳ uy hiếp nào, vậy nên cũng sẽ không có bất ngờ gì xảy ra. Đinh Ninh lại là người thứ nhất vượt qua cuộc tỷ thí tuyển chọn này, hơn nữa còn lại là người trả cái giá nhỏ nhất.

Dầu vậy, Đạm Thai Quan Kiếm không dị nghị với cách nói của Tịnh Lưu Ly, không có nghĩa người khác sẽ không dị nghị.

Sau khi thời gian tầm mười hơi thở trôi qua, trong thông đạo sau lưng gã và Tịnh Lưu Ly chợt xuất hiện một thân ảnh màu vàng.

Đây là một người trung niên nam tử có dáng vẻ cẩn trọng.

Y mặc một chiếc áo bào màu vàng tầm thường, hiển nhiên không phải tu hành giả của Mân Sơn Kiếm Tông, cũng không phải quan viên trong triều phối hợp tổ chức kiếm hội, nhưng chẳng biết

vì sao lại trực tiếp xuất hiện ở nơi này.

Khi cách phía sau Đạm Thai Quan Kiếm và Tịnh Lưu Ly tầm mười mấy trượng thì y dừng lại, khom mình hành lễ.

Không đợi y mở miệng, trên mặt Tịnh Lưu Ly đã điểm nụ cười nhạt.

"Về nói cho chủ tử họ Dung của ngươi biết!" Nàng ngay cả xoay người lại cũng không, vừa giễu cợt, vừa lạnh lùng nói: "Nhúng tay vào kiếm hội? Không đồng tình với quyết định của kiếm hội? Ý Nàng cho rằng Thanh sư thúc cho Đinh Ninh trực tiếp thắng là bất công? Nói cho nàng biết... Khu nuôi trồng này của Thanh sư thúc nếu so sánh với Mân Sơn Kiếm Hội, thì dù mười kiếm hội đi nữa cũng không bằng!"

"Còn có!" Nàng khinh thường cười lạnh, đối mặt với người đàn ông áo vàng nói: "Nói với chủ tử họ Dung của ngươi, nếu không muốn bị ta đá ra ngoài, thì nên tỏ ra ngây ngô mà xem cuộc vui. Nàng ta cho mình là thân phận gì mà dám đến nói luyên thuyên với ta? Nếu không muốn quá mức khó xử, thì đừng nên tự chuốc lấy khó xử!"

Q3 - Chương 95: Đâm

"Nếu không muốn quá mức khó xử, thì đừng nên tự chuốc lấy khó xử"

Cung nữ họ Dung chậm rãi lặp lại những lời mà người đàn ông trung niên nhắn lại cho nàng. Trong lúc hơi thở y đang nặng nề, cứ tưởng rằng nàng nhất định sẽ vô cùng giận dữ. Nào ngờ cung nữ họ Dung chỉ giơ cánh tay lên, ra hiệu y có thể rời khỏi.

Nhìn bóng dáng người đàn ông trung niên biến mất khỏi sơn đạo, khuôn mặt cung nữ họ Dung cũng chợt xuất hiện vẻ u ám.

Nếu Tịnh Lưu Ly đã tỏ rõ thái độ như vậy thì dù có dùng miệng lưỡi tranh đoạt cỡ nào cũng đã không còn ý nghĩa.

"Thực ra ta phái người đi tìm ngươi, chẳng qua là tỏ lòng tôn trọng với chủ nhân. Dù sao Mân Sơn Kiếm Tông cũng là nhà của người. Nhưng ta đành xin lỗi, ta chỉ là một hạ nhân nên chỉ có thể để ý đến kết quả cuối cùng, làm sao chú tâm tới quá trình của nó có khiến mình khó xử hay không?" Cung nữ họ Dung xoay người, đầu hơi cúi, nhìn về nơi có thể mơ hồ thấy bóng dáng Tịnh Lưu Ly dưới sườn dốc, bình thản lẩm bẩm: "Hy vọng là kiếm hội lần này không chỉ mình tên thiếu niên quá rượu kia chịu giáo huấn, mà kẻ thân là người được Mân Sơn Kiếm Tông tông chủ quyết định cho kế thừa cũng phải bị giáo huấn!"

"Thị sẽ không từ bỏ chỉ vì mấy câu đó của người đâu!"

Đàm Thai Quan Kiếm nhìn Tịnh Lưu Ly nói.

"Đương nhiên đệ tử biết thị sẽ không bỏ qua." Tịnh Lưu Ly chế giễu nói tiếp: "Tuy nhiên, có cơ hội mắng thị, đệ tử phải tận

dụng!"

Đạm Thai Quan Kiếm đành cười khổ lắc đầu.

Mặc kệ Tịnh Lưu Ly có thiên tài đến mức nào cũng vẫn còn quá trẻ, vậy mới có tính cách độc ác nhưng cũng rất thú vị thế này.

"Có cần ngăn cản hắn không?"

Sau khi lắc đầu, Đàm Thai Quan Kiếm chợt hỏi.

Đây đã là lần thứ ba gã hỏi câu này.

Hai lần trước đều vì Thanh Diệu Ngâm, mà chuyện này gã đã thống nhất ý kiến với Tịnh Lưu Ly, nên hiện tại hỏi là vì đã xuất hiện có biến cố mới xuất hiện.

"Không cần!"

Cũng giống hai lần trước đó, Tịnh Lưu Ly lắc đầu không chút do dự: "Quy tắc kiếm hội là do đệ tử định ra, nếu đệ tử không quy định không thể làm vậy, thì cũng không có lý do để ngăn cản. Điều mấu chốt là chuyện này liên quan đến sự kiêu ngạo của đệ tử, giống như thiếu niên trong quán rượu kia mặc dù biết thị sẽ ra tay đối phó nhưng vẫn như trước, cho rằng thị sẽ không thể ngăn cản hắn thắng cuộc được. Mà ngay cả đệ tử cũng tin thị không thể thành công!"

Đạm Thai Quan Kiếm nhìn khuôn mặt đầy kiêu ngạo của nàng, cũng cảm thấy đây là tính cách thú vị của tuổi thiếu niên.

"Đệ tử vừa mới mắng thị, ngay lập tức đã có biến hóa, lẽ nào thị có khả năng gì? Hay là tại tin tức đã truyền vào trong Mân Sơn Kiếm Tông?" Đúng lúc này, Tịnh Lưu Ly quay đầu lại, nhìn hắn hỏi.

Đạm Thai Quan Kiếm ung dung nở nụ cười: "Bất kỳ ngoại nhân

nào cũng không có khả năng truyền tin tức vào trong Mân Sơn Kiếm Tông chúng ta, huống chi còn vào thời điểm này? Chẳng qua quân đội có vài thuật khí truyền tin đặc biệt, vị dụ Lưỡng Tâm Trùng, Khiên Cơ Giác, quận Giao Đông hay hải ngoại thì có Cảm Ứng Châu. Loại châu này được tạo ra tự nhiên dưới đáy biển, một đôi hai cái, nếu một hạt bị tổn hại thì nguyên khí hạt kia cũng tiêu tán rồi vỡ ra. Đây chính là thuật khí đơn giản nhất dùng để truyền quân lệnh. Còn như muốn xuất kích hay lui lại, hoặc truyền lệnh cụ thể giống vậy thì khó làm được."

"Đệ tử biết rất ít những thứ kiểu này."

Đạm Thai Quan Kiếm lơ đễnh nói: "Những thứ đó không thể so với tu hành mà chỉ cần trải qua, nghe qua là biết. Thậm chí, có lẽ ngươi cũng không cần biết."

Tịnh Lưu Ly hiểu ý Đạm Thai Quan Kiếm.

Mân Sơn Kiếm Tông có đủ loại người tu hành khác nhau, còn nàng chỉ cần trở thành thanh kiếm mạnh nhất của Mân Sơn Kiếm Tông trong tương lai là được.

Nàng thậm chí còn đại biểu cho thái độ của Mân Sơn Kiếm Tông, căn bản không cần ra ngoài.

Trước khi trở thành thanh kiếm mạnh nhất, nàng cũng cảm thấy không ra khỏi Mân Sơn Kiếm Tông chẳng phải điều gì không hay, cuộc đời sẽ trở nên phát chán. Bởi vậy hiện tại nàng gật đầu, không nói thêm gì, ánh mắt xuyên qua biển gai đỏ thẫm, tập trung lên người một thí sinh.

Thí sinh này là một thiếu niên mặt đen thui, trán và xương gò má hơi nhô cao, ngày thường không dễ nhìn, vóc dáng cũng không cao lớn, thậm chí lưng còn hơi còng.

Lúc trước bên trong mấy cuộc tỷ thí, biểu hiện của hắn hết sức

tầm thường, phần lớn không chú ý hắn đã qua mấy cửa ải kia khi nào.

Sau khi hắn tiến vào khu bình nguyên trong lòng đất này, gia nhập vào nhóm thí sinh trong đó, vẫn không hấp dẫn sự chú ý của quá nhiều người.

Nhưng hắn lại là người có danh tiếng lớn nhất, thần bí nhất trong đám thí sinh.

Bởi vì hắn chính là người xếp hàng thứ nhất trong Tài Tuấn Sách – Liệt Huỳnh Hoằng.

Ngoại trừ biết hắn đến từ vùng duyên hải quận Giao Đông, có thể là tu hành tại hải ngoại. Có một số tu hành giả am hiểu nhiều thủ đoạn ở hải ngoại và Trường Lăng hầu như cũng không hiểu rõ về hắn.

Lúc trước, hắn bận một chiếc áo thô màu vàng đất, còn giờ này trên người lại là một chiếc áo bào đỏ thẫm.

Chiếc áo bào này là dùng sợi cây gai đỏ thẫm ở đây tạo thành. Tuy rằng rất thô ráp song lại cứng cỏi bền bỉ vô cùng, chẳng khác nào một lớp giáp mây mỏng khiến bụi gai không thể đâm vào.

Quan trọng nhất, hắn không mất bao nhiêu thời gian để hoàn thành chiếc áo, hoàn toàn không giống với tu hành giả dùng kiếm mà cứ như một người thợ thủ công tài ba nhất .

Hiện tại, hắn đang xuyên thẳng qua bụi gai rậm rạp, mặc dù tốc độ vẫn như trước, không tính là nhanh lắm, nhưng gần như hòa mình vào bụi gai, chẳng khác nào một con sói cô độc vừa cẩn thận vừa trầm tĩnh đang chuẩn bị đi săn, hoặc một con cá mập đang trườn mình tại bãi nước cạn.

"Thị muốn cho Đinh Ninh hiểu, càng nỗ lực, càng phản kháng thì sẽ mất đi càng nhiều. Đến lúc đó, sợ rằng người chết không

phải chỉ có một mình Tiết Vong Hư!" Tịnh Lưu Ly nhìn thân ảnh Liệt Huỳnh Hoằng, chậm rãi nói: "Có nhiều tu hành giả không màng đến sinh tử bản thân mình, nhưng cứ không ngừng tự gây áp lực như vậy, cũng rất dễ làm tinh thần bản thân tan vỡ!"

Nghe giọng điệu Tịnh Lưu Ly, Đạm Thai Quan Kiếm quay đầu nhìn nàng, nghiêm túc nói: "Bởi vậy, không nên quá mức lưu ý đến bất kỳ kẻ nào, bằng không sẽ xuất hiện rất nhiều nhược điểm."

"Còn sư thúc?" Nghe Đạm Thai Quan Kiếm dùng thân phận sư trưởng khuyên bảo, Tịnh Lưu Ly cũng nhàn nhạt hỏi lại.

Đạm Thai Quan Kiếm mỉm cười, nói với vẻ tự nhiên: "Ta chỉ để ý tới kẻ mạnh hơn ta, vậy nên cho dù có nhược điểm thì người khác cũng khó lòng nắm bắt được."

Liệt Huỳnh Hoằng đương nhiên vô cùng am hiểu cách truy tung (theo dấu) tu hành giả. Giữa hai người mới có đoạn đối thoại này là bởi vì Liệt Huỳnh Hoằng đã khóa được một con mồi.

Lúc này, hắn gần như đang tiến thẳng về con mồi này.

Vậy nên tuy tốc độ của hắn không quá nhanh, nhưng lại vẫn rất nhanh tiếp cận được con mồi này.

***

Suối nước mát lạnh, những bụi gai hai bên bờ suối dù có làm người ta chán ghét song cũng giống đa số thực vật khác, đều tỏa ra một mùi hương thơm ngát.

Trước khi Thẩm Di đến Trường Lăng cũng không khác với những thiếu niên ở Quan Trung, có can đảm, có bốc đồng. Tính tình và lối hành sự không thể xem là cẩn thận và trầm ổn.

Nhưng sau khi được Tiết Vong Hư chiếu cố ở ngõ Ngô Đồng Rụng Lá nửa năm, ở trong con ngõ tầm thường lụn bại này từ lúc

mặt trời mọc đến khi mặt trời lặn, ngày bình thường ngoài tu hành ra thì mọi chuyện cũng bình thường. Ngoại trừ tiếp thu sự giáo dục của Tiết Vong Hư, việc tu hành kiếm thuật đạt tiến bộ rất lớn, tính tình cũng dần trở nên cực kỳ trầm ổn.

Vậy nên mặc dù mười phần mệt mỏi, cơ thể đau đớn không ngừng, những tòa cung điện màu xanh kia lại ở khá xa, mường tượng không bao giờ đến gần được, lòng hắn cũng không có chút nôn nóng nào.

Do đó, khi cảm nhận được sau bụi gai rậm rạp có động tĩnh nhỏ, hắn trước tiên dừng lại, cầm kiếm, xoay người.

Nhưng động tĩnh mà hắn vừa cảm nhận được lại đột nhiên biến mất.

Hắn chỉ còn thấy một vùng bụi gai đỏ thẫm yên tĩnh.

Lông mày Thẩm Dịch nhíu lại. Hắn biết đó không phải ảo giác, vậy nên hắn cố gắng bình tĩnh hết sức và chờ đợi.

Thời gian từ từ trôi qua, cánh tay cầm chuôi kiếm của Thẩm Dịch như đã biến thành tượng đá.

Bỗng từ chính giữa vùng bụi gai nổi lên một cơn gió.

Bụi gai đối diện hắn ngã rạp xuống, vô số cành cây gãy rời ra tạo thành rất nhiều những đoạn nhỏ theo gió mạnh vút tới trước mặt hắn.

Một tiếng "xuy" nhỏ vang lên, Thẩm Dịch đã rút kiếm. Thế nhưng ngay lúc đó, ánh mắt của hắn cũng hiện lên vẻ hoảng sợ.

Sự tập trung của hắn đã dồn hết về cơn gió lốc, song lúc này hắn lại cảm nhận được từ phía sau có ánh kiếm đang chém tới, hắn liền biết mình đã chậm một bước. Thế nhưng hắn cũng không vì thế mà hoảng sợ. Kiếm của hắn như cũ thuận thế dùng tốc độ

nhanh nhất chém về phía trước. Hai chân và eo cũng đồng thời dùng sức, trong nháy mắt đã xoay ngang người lại.

Một ánh kiếm bạc đã tiếp cận cơ thể hắn.

Cũng trong khoảnh khắc ấy, kiếm trong tay Thẩm Dịch cũng lóe sáng.

Một vầng sáng chói mắt khác thường nổ tung trước người Thẩm Dịch. Kế đến, bao quanh thân thể Thẩm Dịch là một màu đen tuyền, chẳng khác gì bóng đêm chợt kéo đến, ánh kiếm bạc cũng biến mất trong bóng đêm này.

Chủ nhân của ánh kiếm bạc này không cách gì nhìn rõ nữa nên quát một tiếng thật lớn, dứt khoát lui về phía sau.

Thẩm Dịch một kiếm bức lui kẻ đánh lén nhưng trong lòng lại không vui mừng chút nào.

Bởi vì đúng lúc này, hắn liền cảm nhận được bên trong cơn gió lốc phía sau xuất hiện một ít mùi vị lạnh lẽo.

Mùi vị của kim loại.

Cơn gió lốc lướt nhẹ tới lưng Thẩm Dịch, không những mang theo những cành cây bị gãy của bụi gai đỏ thẩm mà còn có thêm những thứ khác.

Hiện tại khoảng cách giữa lưng hắn và mấy thứ này đã quá gần, cho nên dựa vào mùi vị kim loại lạnh lẽo ấy, trong đầu hắn xuất hiện hình ảnh mấy đoạn kiếm thật mỏng đang sắp tiếp xúc với lưng mình.

Sự thật cũng chính là như vậy.

Cái bóng mờ mờ của mấy đoạn kiếm sắc bén như những khúc xương cá hẹp dài thậm chí đã đâm vào lưng hắn.

Q3 - Chương 96: Cùng chiến

Cách đánh này khác hẳn với thủ đoạn chiến đấu của Kiếm Sư Trường Lăng, Thẩm Dịch đã không còn kịp tránh né những mảnh kiếm kia nữa, lòng hắn lạnh băng, chuẩn bị đón nhận việc bị những mảnh kiếm sắc bén đó đâm vào trong da thịt.

Nhưng hắn không ngờ rằng khi mình xoay người lại vung mạnh kiếm, để lại một đạo tàn ảnh thì bỗng có một lực lượng quỷ dị liền lặng lẽ được tạo ra.

Vài tiếng xoẹt xoẹt nho nhỏ vang lên, những mảnh kiếm kia xé rách quần áo ở đằng sau, cứa ra vài vết thương rỉ máu trên lưng hắn, nhưng chúng lại không thể cắt sâu được vào trong da thịt mà bị luồng lực lượng quỷ dị kia hút lấy, liền bay về phía thanh kiếm màu đen trong tay hắn.

Chủ nhân của làn kiếm quang màu bạc vẫn không nhìn thấy được chuyện gì đã xảy ra, nhưng hắn cảm nhận được rõ ràng rằng thứ lực lượng quỷ dị của mà kiếm quang kia tạo ra thậm chí còn ảnh hưởng đến cả ánh kiếm màu bạc của mình, tựa nó đang bị vài rễ cây leo màu xanh trói buộc.

Hắn chưa từng nghe nói tới loại kiếm thuật như vậy nên tất nhiên trong lòng liền tràn ngập cảm giác không thể hiểu nổi, thế nhưng tâm cảnh của hắn vẫn cực kỳ bình tĩnh. Hắn chỉ lùi lại vài bước cho đến khi giẫm vào trong khe suối, đôi chân khuấy lên hai đám bọt nước.

Thân thể của Thẩm Dịch hơi cứng lại, hắn nhìn thanh kiếm trong tay mình, tâm trạng trở nên hết sức phức tạp.

Bốn mảnh kiếm màu lam nhạt bị hút vào, dính lên trên thân

kiếm bằng ngọc đen, trông như có bốn con bướm xinh đẹp đang đậu lên.

Hắn hiểu rõ rằng cái lực lượng quỷ dị vừa được sinh ra khi hắn vung kiếm kia không phải đến từ chiêu thức của mình mà đến từ bản thân thanh kiếm này.

Lúc trước khi Tịnh Lưu Ly xuất hiện có nói rõ rằng trường kiếm toàn thân bằng ngọc đen, chuôi màu xanh có hoa văn quấn quanh hiện đang nằm trong tay hắn này được gọi là "Hận Triền Chi", là kiếm của Tông chủ Thiên Liên cung nước Hàn.

Chẳng qua là thanh kiếm này trông không có gì khác biệt so với những thanh kiếm khác, cho nên hắn và đám người Trương Nghi không hề biết đến sự đặc biệt của nó.

Sau khi cảm thấy khiếp sợ và may mắn, hắn lại mơ hồ cảm nhận được sức mạnh của bản thân thanh kiếm này vô cùng phù hợp với Kiếm Ý mà hắn am hiểu nhất, trong lòng lại sinh ra sự kính nể vô hạn đối với Đinh Ninh.

Lúc này khi đối mặt với cường địch, lẽ ra hắn phải tâm vô tạp niệm, chỉ tập trung vào việc đối phó với địch nhân, nhưng sự may mắn của chiêu kiếm vừa rồi lại khiến cho hình bóng của Đinh Ninh, Trương Nghi và Tiết Vong Hư hiện lên trong đầu hắn.

Lưng của hắn có cảm giác dính và ẩm ướt, hắn biết đó là máu tươi đã thấm vào trong quần áo.

Nhưng trái lại, trong lòng hắn lại có một cảm giác vui sướng và bình yên không sao tả xiết.

Thu hoạch lớn nhất của hắn khi đi tới Trường Lăng chính là được trở thành đệ tử của Bạch Dương Động.

Trên đời có vô số nơi tu hành tốt hơn Bạch Dương Động, nhưng trong lòng hắn thì không thể tìm được ở đâu những sư

huynh tốt hơn Đinh Ninh và Trương Nghi, cũng không thể tìm được ở đâu một sư tôn tốt hơn Tiết Vong Hư.

Chỉ cần có thể cùng chiến đấu với Đinh Ninh và Trương Nghi, hắn đã cảm thấy vui sướng và kiêu ngạo.

“Không phải là do sức mạnh của chiêu kiếm mà là do bản thân thanh kiếm kia có vấn đề.”

Lúc này, giọng nói của chủ nhân thanh kiếm màu bạc kia liền vang lên, chân hắn hơi giẫm giẫm khuấy lên thêm một đám bọt nước, tiếng nước chảy cũng vang lên, âm thanh có chút hỗn loạn.

"Ngươi là Liệt Huỳnh Hoằng."

Khi Thẩm Dịch nhìn rõ được hình bóng và khuôn mặt của đối phương, hắn liền gọi thẳng tên ra.

Mặc dù biểu hiện trước đó của Liệt Huỳnh Hoằng vô cùng khiêm tốn nhưng gã vẫn là thí sinh đứng đầu trên Tài Tuấn Sách, thế nên Thẩm Dịch tất nhiên là có chú ý đến sự tồn tại của gã.

“Tại sao ngươi lại đánh lén ta?”

Nghĩ đến việc người này xuất thân từ thị tộc quản lý quận Giao Đông của Hoàng hậu, Thẩm Dịch liền hiểu ra vì sao Liệt Huỳnh Hoằng lại xuất thủ. Bởi vì vốn đã biết rõ đáp án cho nên câu hỏi của hắn không phải là để hỏi, vậy nên ngữ khí của hắn lại càng quyết liệt hơn.

Ánh mắt của Liệt Huỳnh Hoằng vẫn nhìn vào mấy mảnh kiếm bị hút chặt vào thanh trường kiếm trong tay Thẩm Dịch, đôi mắt gã không hề biểu lộ bất kỳ sự gợn sóng nào của tâm tình.

“Ta không ngờ ngươi có thể tiếp được chiêu kiếm này của ta.”

Gã nhìn Thẩm Dịch, mở miệng nói.

Giọng nói của gã mang theo khẩu âm của vùng duyên hải Giao Đông, thậm chí còn có chút khó nghe, nhưng Thẩm Dịch lại có thể cảm nhận được rõ ràng sự tán thưởng chân thành trong đó.

Sau đó gã không hề có bất kỳ động tác thừa nào, chỉ trực tiếp xuất kiếm.

'Ầm' một tiếng, thanh kiếm trong tay của hắn vừa mới vung ra, Kiếm thế còn chưa hình thành thì bên trong không khí đã có một tiếng sấm nổ vang lên.

Nét mặt của Thẩm Dịch liền có chút tái nhợt.

Trong khoảnh khắc rất ngắn vừa nãy, hắn cũng đã kịp nhìn kỹ thanh trường kiếm màu bạc trong tay Liệt Huỳnh Hoằng.

Thanh trường kiếm màu bạc này trông mỏng nhẹ khác thường, trên thân kiếm có một đạo Phù văn màu lam được khắc sâu đến nỗi khiến cho người ta lo ngại khi va chạm kịch liệt không rõ đạo phù văn đó có có bị vỡ tan tành hay không.

Đúng lúc này, bầu không khí trong tầm mắt hắn đã bị tách đôi, có thể thấy được những gợn sóng khí đang lan tỏa sang hai phía. Thanh trường kiếm màu bạc trong tay Liệt Huỳnh Hoằng như một con thuyền thiếp giáp đang rẽ sóng mà đánh tới.

Một kiếm này không hề đẹp mắt.

Sau một kiếm vô ích hồi nãy, chiêu kiếm tiếp theo này của Liệt Huỳnh Hoằng này chỉ thuần túy là lực lượng.

Lúc này, uy thế của chiêu kiếm đó đang liên tục nhắc cho Thẩm Dịch nhớ lại rằng theo như Tài Tuấn Sách, tu vi của Liệt Huỳnh Hoằng chính là Đệ tứ cảnh trung phẩm, tu vi của gã đó so với hắn ước chừng cao hơn hẳn đến một đại cảnh giới.

Cũng vào lúc này, chiêu kiếm đó còn nhắc nhở cho Thẩm Dịch

biết Liệt Huỳnh Hoằng vẫn luôn muốn dùng thủ đoạn nhanh nhất, trực tiếp nhất để kết thúc trận chiến này.

Trước đây Thẩm Dịch không hề có kinh nghiệm chiến đấu cùng với một tu hành giả có tu vi hơn mình hẳn một đại cảnh giới, thế nên hắn căn bản không hề tự tin, nhưng chẳng biết tại sao nội tâm hắn bỗng sinh ra một sự can đảm vô cùng, không hề muốn từ bỏ.

Hắn chật vật hít vào một hơi, thanh trường kiếm ngọc đen như mực trong tay liền nhanh chóng dựng lên.

Xuy một tiếng, làn kiếm quang cong như một cái sừng dê cứng được phát ra, nghênh tiếp kiếm chiêu của Liệt Huỳnh Hoằng. Đó chính là chiêu Bạch Dương Khiêu Giác trong Bạch Dương Kiếm Kinh.

Đây vốn là chiêu kiếm có khả năng giằng co tốt nhất trong Bạch Dương Kiếm Kinh, là chiêu kiếm phù hợp nhất để lấy yếu chống mạnh. Thẩm Dịch cũng có thể coi là đệ tử thân truyền cuối cùng của Tiết Vong Hư, vì vậy hắn đương nhiên là nắm rõ được chân ý của Kiếm chiêu này, vậy mà hắn vẫn không thể trụ vững hoàn toàn trước kiếm chiêu của Liệt Huỳnh Hoằng.

Một âm thanh chấn động vang lên, Thẩm Dịch không kềm được mà kêu lên một tiếng đau đớn. Lòng bàn chân hắn tựa như đang bốc cháy, liên tục ma sát với mặt đất làm xới tung cả đám bụi mù, cả người trượt nhanh về phía sau, chỉ trong khoảnh khắc đã bị những bụi gai cào ra vô số vết xước dày đặc.

Từng cây từng cây gai nhọn đứt ra đâm vào trong da thịt hắn, khiến cho hắn cảm thấy đau đớn vô cùng, cả cánh tay đang cầm kiếm cũng hơi co quắp lại.

Một kiếm đã đẩy lui được Thẩm Dịch nhưng Liệt Huỳnh Hoằng không hề dừng lại chút nào, Chân nguyên trong cơ thể gã

vẫn cuồng bạo tuôn ra, Kiếm chiêu cũng không hề đứt đoạn, thanh trường kiếm trong tay gã lại tiếp tục chém mạnh về phía Thẩm Dịch.

Thanh trường kiếm trong tay Thẩm Dịch đã bị gạt ra trước trán, lúc này gã biết đã không còn khả năng ngăn cản được kiếm chiêu kia nữa, liền hét lên một tiếng giận dữ, trường kiếm trong tay phun ra một dòng nước trong suốt chắn giữ trước người.

Dòng nước đó chợt gia tốc cho thanh kiếm trong tay Thẩm Dịch, một chiêu vốn không kịp thực hiện kia liền trở thành một Kiếm thế hoàn chỉnh.

Bên trong dòng nước chảy xuất hiện vài vết mực

Màu đen như mực trên thanh trường kiếm ngọc của Thẩm Dịch bỗng càng thêm thâm trầm.

Lông mày của Liệt Huỳnh Hoằng khẽ giật, đây là lần thứ hai gã cảm nhận được thanh kiếm trong tay Thẩm Dịch đang phát ra lực hấp dẫn, tuy vậy gã không hề chống lại mà để mặc cho kiếm thế của mình bị hút vào.

Kiếm thế của gã lại càng trở nên nhanh hơn, đường kiếm không hề hoa mỹ chém thẳng vào lưỡi kiếm của Thẩm Dịch.

Tiếng kiếm chạm nhau lại vang lên chấn động.

“Xùy Xùy”, kình khí như những mũi tên bắn ra bốn phía, lòng bàn tay Thẩm Dịch tóe ra hơn chục giọt máu tươi, hào quang của thanh trường kiếm ngọc đen trong tay hắn cũng bị đánh cho ảm đạm.

Nhưng đúng lúc đó, những vết mực vừa xuất hiện bên trong dòng nước kia liền mất màu, biến thành những luống ánh sáng trắng trông như những đạo Phù văn mới được tạo ra, ánh hào quang màu đen đang ảm đạm liền bị thu hút vào trong những

luồng sáng này, rồi sau đó lại được ngưng tụ trên thân kiếm của Thẩm Dịch một lần nữa.

Tiếng gai cào vào thịt lại vang lên trong không khí.

Thẩm Dịch lần thứ hai hét lên đau đớn.

Thân thể hắn bị chấn động phải lui lại hơn mười trượng, máu thịt trên người lại càng be bét.

Nhưng cuối cùng thì thanh kiếm trong tay hắn cũng không bị chấn động đến mức văng ra khi tiếp chiêu kiếm kia.

“Kiếm chiêu rất có ý tứ.”

Tịnh Lưu Ly khi nhìn thấy cảnh tượng đó liền không nhịn được mà nói vậy.

“Thẩm gia và Bạch Dương động đều không có kiêm chiêu đó, loại Kiếm phù này có lẽ là xuất thân từ Mặc Viên tàn quyển của Chu gia” Đàm Thai Quan Kiếm lẳng lặng nói: “ Có điều chỉ trong một thời gian ngắn như thế mà đã có thể vận dụng được Kiếm thế của Vân Thủy Cung lĩnh ngộ được trên thanh Kiếm thai lúc trước, rất khá.”

Lúc này trên sườn núi nơi nhiều Sư trưởng của các chốn tu hành đang xem cuộc chiến cũng vang lên nhiều tiếng kêu kinh ngạc cùng tiếng xì xào.

Rất nhiều người ngạc nhiên trước thực lực của Liệt Huỳnh Hoằng, cũng ngạc nhiên vì Thẩm Dịch lại có thể tiếp được chiêu kiếm đó của gã.

Liệt Huỳnh Hoằng khẽ cau mày, đôi mắt gã vẫn không biểu lộ cảm xúc gì đặc biệt.

Quá trình trưởng thành của gã khác với đa số các thí sinh,

chiến đấu … đặc biệt là những cuộc chiến tàn khốc gã đã phải trải qua quá nhiều lần.

Mặc dù biểu hiện của Thẩm Dịch hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của gã, nhưng gã có thể khẳng định đối phương không thể đỡ nổi kiếm tiếp theo.

Thẩm Dịch cắn răng dùng tay trái xoa bóp cánh tay phải, hắn cũng có thể khẳng định mình không thể đỡ nổi kiếm tiếp theo của đối phương.

Nhưng đúng lúc đó, Liệt Huỳnh Hoằng liền đột nhiên xoay người.

Trong không gian trên mặt suối phía sau hắn bỗng nhiên có một tiếng 'Coong' trầm đục vang lên, giống như có người đột nhiên gõ vào một cái chuông đồng lớn.

Ánh mắt của Liệt Huỳnh Hoằng lóe lên dữ dội, trường kiếm trong tay gã nâng lên.

Không khí xung quanh cơ thể gã bỗng như ngưng kết lại, một tiếng 'Ầm' vang lên như có một cây chùy vô hình đột nhiên đập tới.

Cơ thể gã hơi lui lại, lùi về phía sau một bước, hướng về phía âm thanh vừa mới vang lên.

Bên trong con suối có một bóng người có vẻ hết sức mệt mỏi đang đi tới.

"Mặc kệ là ai sai khiến ngươi đối phó với Thẩm Dịch, hắn cho ngươi bao nhiêu thì ta cho ngươi gấp đôi chỗ đó."

Một thanh âm vô cùng quen thuộc, một giọng nói mang đầy vẻ tài đại khí thô (*) truyền vào tai Thẩm Dịch.

(*) Tài đại khí thô: Tiền nhiều như nước.

Q3 - Chương 97: Hoa trên nước

Nghe được giọng nói quen thuộc đó, Thẩm Dịch trước tiên liền cảm thấy vui mừng. Biển bụi gai trong lãnh địa của Mân Sơn Kiếm tông này được bao phủ bởi một pháp trận kỳ dị nên chỉ có ở khoảng cách cực gần thì hình ảnh và âm thanh mới không bị ngăn trở, chính vì thế không thể nào nhìn thấy được những người ở phía đằng xa. Hắn không thể đoán được sẽ gặp lại Tạ Trường Thắng vào đúng lúc này, nhưng vẫn cảm nhận được gã ngay tức khắc.

Hắn thực sự không ngờ được có thể gặp được Tạ Trường Thắng vào lúc này.

Nhưng hắn lại lập tức cảm thấy khẩn trương và bất an đến cùng cực.

Bởi vì hắn biết rõ đây không phải là chuyện tiền bạc có thể quyết định được, cho nên trong nháy mắt tiếp theo hắn liền vô thức hét lên một câu với Tạ Trường Thắng đang đi tới trên con suối: " Tạ Trường Thắng, ngươi đi mau."

Ai cũng có thể nghe được sự ân cần thực sự bên trong tiếng la hét của hắn, vậy mà Tạ Trường Thắng lại chẳng có vẻ gì là cảm kích, còn cười lạnh một tiếng: " Đi cái gì mà đi, mau cái gì mà mau, có thể dễ dàng đi mau được thật sao?"

Thẩm Dịch liền há hốc mồm, trong nhất thời cũng cừng đờ.

Lúc này hắn mới hoàn toàn thấy rõ được bóng hình Tạ Trường Thắng.

Đúng là Tạ Trường Thắng rất khó đi được mau.

Ngoài trừ việc cũng bị rất nhiều gai đâm vào giống như hắn, trên ngực, bụng và sau lưng Tạ Trường Thắng (*) còn có rất nhiều vết thương kinh khủng đang há miệng, những vết thương đó đã mưng mủ từ lâu, tuy rằng không biết Tạ Trường Thắng đã dùng phương pháp gì để cầm được máu nhưng những đám mủ đó trông còn khó chịu hơn cả những vết thương đang chảy máu đầm đìa.

(*) Nguyên bản là Thẩm Dịch nhưng có lẽ tác giả viết nhầm, ở đây đang miêu tả Tạ Trường Thắng.

Chuôi Tinh kiếm có pha lẫn rất nhiều sợi tơ vàng lúc này đang được Tạ Trường Thắng dùng như một cây gậy chống.

Lần trước Thẩm Dịch nhìn thấy Tạ Trường Thắng thì hắn vẫn còn đang bừng bừng khí thế, quần áo sang trọng, vậy mà giờ đây trông hắn như một tù nhân phải chịu trọng hình trong thủy lao, sự tương phản đó càng làm cho nội tâm của Thẩm Dịch chấn động dữ dội hơn.

"Thật không biết tại sao Tiết động chủ lại thu ngươi làm quan môn đệ tử."

Nhìn bộ dạng cứng đơ của Thẩm Dịch, sắc mặt đang tái nhợt vô cùng của Tạ Trường Thắng cũng lộ ra vẻ tức giận, hắn cười lạnh nói: " Ngươi quả là khác xa so với Đinh Ninh, nếu là hắn thì chỉ sợ ta chỉ cần ngồi chơi xem cuộc vui, đâu cần phải lãng phí sức lực mà hỗ trợ chứ."

Thẩm Dịch có chút xấu hổ nói: "Ta tất nhiên là không bằng được Đinh Ninh sư huynh."

Lồng ngực của Tạ Trường Thắng phập phồng dữ dội, tựa như Thẩm Dịch làm cho hắn càng tức giận thêm, nhưng hắn vẫn cố đè nén lửa giận xuống, sắc mặt trở nên âm trầm, nhìn Liệt Huỳnh Hoằng hỏi: "Xem ra ngươi không hề muốn tiếp nhận lời đề nghị của ta?"

Liệt Huỳnh Hoằng nhìn hắn, nhớ lại một kiếm vừa nãy của Tạ Trường Thắng, không hề trả lời.

"Nếu như hai người chúng ta mà còn không đối phó được với hắn thì thà chết luôn ở đây cho xong." Trên mặt của Tạ Trường Thắng xuất hiện một màn sương lạnh, hắn nói với Thẩm Dịch.

Thẩm Dịch khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, tuy rằng lúc này cảm giác run rẩy trên cánh tay đã miễn cưỡng biến mát nhưng hắn vẫn cảm giác mình và Tạ Trường Thắng không thể đối phó nổi với Liệt Huỳnh Hoằng.

Liệt Huỳnh Hoằng vẫn không hề đáp lại như trước.

Gã xuất kiếm, không hề có bất kỳ dấu hiệu nào báo trước.

Xuất kiếm với Tạ Trường Thắng.

Tuy rằng một kiếm cách không chấn động của Tạ Trường Thắng vừa rồi vô cùng thần diệu, nhưng bất luận nhìn từ phương diện nào thì tình trạng cơ thể của hắn đã chênh lệch với gã đến cực điểm, so với Thẩm Dịch thì còn dễ đối phó hơn.

Trong không gian trước người gã đột nhiên xuất hiện hơn mười đạo kiếm quang màu lam nhạt.

Trong hơn mười đạo kiếm quang đó đã ẩn chứa một lực lượng đáng sợ, mà khi Liệt Huỳnh Hoằng xé gió lao về phía trước, trường kiếm của gã lại chếch xuống, kéo lê trên mặt đất, từng luồng Chân Nguyên trong cơ thể gã được truyền ồ ạt vào trong thân kiếm, khiến bụi đất không ngừng bị xới tung lên, giống như những chiếc vây cá mập đang không ngừng nhô lên khỏi mặt đất mà quẫy đạp, không thể đoán được sẽ có biến hóa gì được sinh ra trong chớp mắt tiếp theo.

Nhìn thấy Kiếm thế kỳ quái như vậy, con ngươi của Tạ Trường Thắng liền co rút kịch liệt, nhưng hắn không hề né tránh

mà lại đứng thẳng lên, chém ra một kiếm về phía trước.

Thẩm Dịch kinh hãi hét lên một tiếng.

Đạo kiếm quang của Tạ Trường Thắng nhỏ yếu quá mức, so với kiếm quang của Liệt Huỳnh Hoằng thì nó chỉ như một ánh nến đang lập lòe, chỉ trong nháy mắt sau là sẽ tắt. Điều quan trọng nhất là một kiếm kia của Tạ Trường Thắng được xuất ra quá sớm, trông như hắn đã phí công mà chém vào trong không khí.

Liệt Huỳnh Hoằng cũng có chút kinh ngạc, nhưng gã lại cảm thấy Tạ Trường Thắng không thể yếu như vậy.

“Hô!”

Gã vừa sinh lòng cảnh giác thì trong không khí đã có một cỗ khí tức khô nóng được tuôn ra.

Một đám mây chân thực màu vàng đang bùng cháy được tạo ra, lập tức vượt qua không gian mấy trượng mà đánh vào người gã.

Những sợi tóc đang tung bay của gã lập tức trở nên vàng hoe, khô khốc, sau đó chúng bốc cháy.

Nhưng động tác của gã vẫn ổn định dị thường, thanh kiếm vẫn tiếp tục kéo lê trên mặt đất .

Từng sóng khí hình đuôi cá được thanh trường kiếm trong tay hắn phát ra, chúng hòa cùng màn kiếm quang trước người hắn rồi sinh ra một biến hóa kỳ dị: trước người hắn bỗng như có những chùm bọt nước màu lam nhạt đang tỏa ra, mà ở chính giữa đám bọt nước đó có một lực hút kinh khủng được hình thành.

Giống như đầu của một cự kình (*) đang mở miệng.

(*) Cự kình: Con cá kình lớn

Tất cả những đám mây vàng đang thiêu đốt kia đều bị dập tắt, bị đầu cự kình kia nuốt chửng.

Thẩm Dịch ở phía sau Liệt Huỳnh Hoằng liền kêu to lên một tiếng tràn đầy sự khiếp sợ.

Hắn có thể cảm nhận được lực hút kỳ dị kia đến từ bản thân thanh kiếm trong tay Liệt Huỳnh Hoằng, đồng thời cũng có thể khẳng định Tạ Trường Thắng không sao tiếp được một kiếm này.

Cho nên hắn liền liều lĩnh ra tay toàn lực, sử dụng kiếm chiêu nhanh nhất của mình.

Một tia chớp sáng ngời được tạo ra từ thanh kiếm của hắn, luồng lôi điện đi ngoằn ngoèo trong không khí, đánh vào sau lưng Liệt Huỳnh Hoằng.

Kiếm thế phía trước của Liệt Huỳnh Hoằng từ trước đến giờ vẫn chưa hề dừng lại thì đúng lúc này đã bị ép cho phải đổi hướng, hắn liếc mắt về phía sau, thanh kiếm trong tay liền ngăn chặn chuẩn xác đạo Lôi quang của Thẩm Dịch.

Một tiếng "Đang" chấn động vang lên, những đạo lôi quang bắn tung tóe ra bốn phía, như hoa lửa bắn ra khi đổ nước vào sắt đang rèn. Liệt Huỳnh Hoằng đã đến ngay trước người của Tạ Trường Thắng.

Hô Hấp của Tạ Trường Thắng dừng lại hoàn toàn, mắt hắn híp lại như một đường chỉ mỏng.

Hắn quát lên một tiếng chói tai, hoành ngang thanh kiếm chém về phía động mạch cổ của Liệt Huỳnh Hoằng.

Tay trái của Liệt Huỳnh Hoằng đánh ra, vỗ cực kỳ chuẩn xác vào thân kiếm của Thẩm Dịch đúng vào khi màn kiếm quang chỉ còn cách cổ hắn một thước (*).

(*) 1 thước = 0,33m

‘Ầm!’, một tiếng nổ lớn vang lên, trong không khí như có những làm sóng cực lớn tỏa ra từ vụ nổ.

Hô hấp của Tạ Trường Thắng dừng lại, hắn chỉ cảm thấy cánh tay phải đã tê dại, hoàn toàn mất đi cảm giác. Tay trái của hắn liền duỗi ra trong vô thức, nắm chặt lại thanh kiếm đang sắp rời khỏi tay kia. Nhưng đúng lúc này, hắn nhìn thấy những làn sóng khí tàn dư kia đang đánh vào cánh tay của mình.

Hắn dứt khoát quay đầu lại.

Cánh tay đó đã bị bẻ quặt khỏi vai của hắn.

Một tiếng ‘rắc’ vang lên.

Một âm thanh như tiếng gãy của củi khô vang lên từ trên vai hắn.

Dưới chân hắn, hai đám bọt nước liền bắn ra tung tóe, trong nháy mắt tiếp theo một tiếng kêu đau đớn vang lên, thân thể của hắn gục xuống, cả người ngã ngồi về phía sau tựa như một viên đá bị quăng xuống từ trên không, nện mạnh vào trong làn nước suối phía sau.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Thẩm Dịch đang tiếp cận phía sau lưng của Liệt Huỳnh Hoằng liền kinh hãi đến cực điểm, Chân nguyên trong người liên tục điên cuồng tuôn ra, nhập vào thanh trường kiếm trong tay.

Thân kiếm đen như mực bỗng phát ra một luồng sáng dài mỏng màu xanh kỳ dị, trông giống như có rất nhiều dây leo màu xanh đang sinh trưởng.

Liệt Huỳnh Hoằng cũng không thèm nhìn, chỉ tiếp tục lật tay chém ra.

Hắn mặc kệ cho thanh kiếm trong tay mình bị lực lượng của thanh ‘Hận Triền Chi’ hút vào, tựa như dùng một cây côn sắt đập tới.

Hô hấp của Thẩm Dịch dừng lại hoàn toàn.

Tay trái của hắn thu về phần eo của mình nhanh như chớp, sau đó lại duỗi ra phía trước.

Hắn còn có một thanh kiếm, một bội kiếm (*) chưa từng được sử dụng.

(*) Bội kiếm: Thanh kiếm đeo trên người thì được gọi là bội kiếm.

Lúc này Chân nguyên của hắn đều đã truyền vào trong thanh “Hận Triền Chi” trong tay phải, không hề còn lại chút Chân nguyên nào để rót vào thanh kiếm trong tay trái này, nhưng dù sao thanh kiếm thứ hai này cũng sắc bén dị thường.

Toàn bộ Chân nguyên của hắn đều rót vào thanh “Hận Triền Chi” trong tay phải, nhưng tất cả tinh thần lại tập trung vào thanh kiếm bên tay trái.

Kiếm này hội tụ tất cả tâm trí và hi vọng của hắn, nhanh như chớp đâm về phía ngực của Liệt Huỳnh Hoằng.

‘Xoẹt’, một tiếng rách vang lên.

Áo của Liệt Huỳnh Hoằng bị mũi kiếm kia xé rách.

Nhưng sắc mặt hắn lại không hề có bất kỳ biến hóa gì.

Thanh kiếm trong tay hắn lúc này đang va chạm cùng thanh “Hận Triền Chi”.

Lực chấn động vô cùng mạnh mẽ được sinh ra trên thanh kiếm của hắn.

Đôi mắt Thẩm Dịch tràn đầy cảm giác không thể tin nổi, hắn cảm thấy như có một ngọn núi áp tới thân thể mình, va chạm kịch liệt.

“Phụt” một tiếng, miệng hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Thân thể của hắn mất khống chế mà bay đi.

Thanh kiếm trong tay trái của hắn vẫn giữ nguyên thế đâm mãnh liệt, tuy nhiên mũi kiếm lại tách ra khỏi da thịt của Liệt Huỳnh Hoằng, ngày càng cách xa.

Rầm!

Thân thể của Thẩm Dịch nặng nề rơi xuống đất, làm tóe lên những mảng cây gai gãy vụn cùng vô số bụi mù.

Va chạm mạnh làm cho Thẩm Dịch không thở nổi, khiến hắn ho sặc sụa, lúc này toàn thân hắn không hề đau đớn mà chỉ cảm thấy lạnh lẽo, càng lúc càng lạnh như băng.

Trước đó hắn đã sớm lường được hai người dù liên thủ cũng chưa chắc đã là đối thủ của Liệt Huỳnh Hoằng, nhưng hắn thực sự không thể ngờ rằng dù đã dùng đến cách đánh lưỡng bại câu thương thì hai người vẫn không tạo ra được bất kỳ uy hiếp gì với gã, thậm chí còn không chém nổi một vết kiếm nào lên người gã.

“Quá yếu”

Tịnh Lưu Ly lắc đầu, lạnh lùng nói ra hai tiếng.

Ánh mắt của nàng nhìn vào Tạ Trường Thắng đang bò lên từ con suối.

Trước đây Tạ Trường Thắng có thể khiến cho nàng chú ý không phải do hắn ưu tú mà là bởi trong mắt nàng thì hắn vô cùng ngu xuẩn

Trong mắt nàng, Tạ Trường Thắng chính là tên ít có khả năng vượt qua được biển bụi gai để thông qua cuộc tỷ thí này nhất.

Hai tiếng bình phẩm vừa nãy của nàng tất nhiên là nhằm vào Tạ Trường Thắng.

Tạ Trường Thắng còn đang ho khan dữ dội hơn cả Thẩm Dịch.

Hắn bị sặc không ít nước bùn, liền ho đến mức như muốn khạc cả phổi ra.

Trên người hắn vốn có những vết thương trắng bệch đã được cầm máu thì nay chúng đều nứt toác trở lại, chảy ra máu đỏ tươi.

Vai trái của hắn lún thấp xuống, xương cốt bên trong đã gãy lìa không còn hình dáng.

Nhưng Liệt Huỳnh Hoằng trước đó vẫn luôn lạnh lùng thì giờ đây khi nhìn vào hắn, lông mày của gã lại chau lên, đột nhiên cảm thấy một tia nguy hiểm.

Tịnh Lưu Ly không thể chứng kiến được nét mặt của Tạ Trường Thắng, nếu không thì nàng cũng sẽ có cảm giác nguy hiểm giống hệt với Liệt Huỳnh Hoằng lúc này.

Bởi vì lúc này trong ánh mắt của Tạ Trường Thắng không có bao nhiêu sợ hãi, ngược lại nó đang bùng cháy lên một loại chiến ý cuồng nhiệt, một hào khí muốn ngọc nát đá tan, thậm chí còn pha lẫn một chút kiêu ngạo nữa.

Khóe miệng của hắn cũng mang theo một nét cười cuồng ngạo khó có thể miêu tả thành lời.

“Ngươi cho rằng như vậy là có thể thắng sao?”

Hắn cúi gập người ho dữ dội rồi nói với Liệt Huỳnh Hoằng như vậy. Sau đó, hắn miễn cưỡng giơ thanh kiếm trong tay lên.

Thẩm Dịch lúc này mới chật vật đứng lên. Nhìn thấy động tác của Tạ Trường Thắng, hắn há hốc mồm kinh ngạc, không nói nổi nên lời.

Bởi vì đúng lúc này, Tạ Trường Thắng đang đứng trong dòng nước vẩn đục liền giơ kiếm lên cắt một vết trên chân mình.

Máu đỏ tươi tuôn ra từ trên đùi hắn, tựa như một đóa sen hồng cực lớn đang nở ra trên mặt nước.

Q3 - Chương 98: Cuối cùng sẽ không để ta đi tìm chết

Tạ Tường Thắng, ngươi làm gì vậy?

Thẩm Dịch ngẩn ngơ, liền lập tức hô lên một tiếng khó tin.

Nếu nột quầng máu lớn đến vậy có thể xuất hiện xuất hiện bên trên làn nước suối đục ngầu, bao quanh người hắn thì chỉ có một khả năng có thể xảy ra, đó là động mạch chính ở chân đã bị cắt đứt. Mà việc cắt đứt đi động mạch chính ở chân mình đối với bất kỳ tu hành giả nào cũng chẳng khác gì tự sát.

Phần lớn máu tươi trong cơ thể chảy ra tất nhiên là vô cùng khó chịu, Thẩm Dịch hiển nhiên lại càng cho rằng Tạ Trường Thắng đang tự sát.

Nhưng khi Thẩm Dịch hô lên kinh ngạc, nét vui vẻ kỳ dị trên mặt của Tạ Trường Thắng lại càng đậm hơn.

Thanh kiếm trong tay hắn lại nâng lên lần nữa và lại tự chém lên đùi mình, mang theo một loại lệ khí độc ác và tàn nhẫn.

“Tạ Trường Thắng!”

Sắc mặt của Thẩm Dịch trở nên trắng bệch hết sức, mặc dù Liệt Huỳnh Hoằng không hề ngăn cản nhưng hắn vẫn khó có thể nhanh chóng giúp đỡ Tạ Trường Thắng cầm máu, mà không thể cầm máu cũng đồng nghĩa với việc Tạ Trường Thắng sẽ nhanh chóng tử vong. Hắn hoàn toàn không hiểu nổi vì sao Tạ Trường Thắng lại làm như vậy.

Hắn hoàn toàn không hiểu nổi ý nghĩa trong việc làm của Tạ

Trường Thắng, nhưng lúc này Liệt Huỳnh Hoằng đã có thể hiểu ra .

Hắn cảm nhận được mặt đất dưới chân đang sinh ra một loại chấn động vô cùng nhỏ.

Trong cảm nhận của hắn, không khí từ những bụi gai đỏ thẫm phía đằng xa kia đang bắt đầu xao động bất an, từng bụi gai đỏ thẫm đang bị một lực lượng cuồng bạo xé rách và nghiền nát.

Hắn nhìn Tạ Trường Thắng, hàng lông mày đã biểu lộ ra một loại tâm tình khó tả, liền không nhịn được mà hỏi: " Chẳng qua chỉ là một cuộc tỷ thí thôi, đáng giá sao?"

"Ra hay vào đều dựa vào nghĩa khí."

Gương mặt của Tạ Trường Thắng ướt đẫm, đó không phải là do nước suối bắn vào mà là vì hắn đã quá suy yếu nên mồ hội tự nhiên cũng toát ra, nhưng hắn vẫn trơ tráo mà nhìn Liệt Huỳnh Hoằng, cười lạnh nói: "Huống chi có công tích nước, có ngày suối tuôn." (*)

(*) Câu này ý nghĩa giống với Ăn quả nhớ kẻ trồng cây, nhưng ta không dịch thành như thế vì còn có câu sau.

Có công tích nước có ngày suối tuôn, nhưng con suối tuôn ra đó thường thường lại là suối máu.

Liệt Huỳnh Hoằng nhìn xuống con suối, thấy vũng máu đang lan ra trước người Tạ Trường Thắng thì liền trở nên hoàn toàn trầm mặc, hắn hiểu được ý tứ hai câu trên của Tạ Trường Thắng. Tạ Trường Thắng là bằng hữu của Đinh Ninh, hơn nữa Đinh Ninh lại từng có đại ân với Tạ gia.

Nhưng đúng lúc đó, một điều hắn chưa từng nghĩ đến lại xảy ra: Tạ Trường Thắng cũng nhìn lại hắn, dùng giọng nó đã trở nên vo cùng yếu ớt của mình để nói một câu đùa cợt: "Hơn nữa ta là Tạ

Trường Thắng, là kẻ thường xuyên thắng cược. Nơi đây là ở trong Mân Sơn Kiếm Tông chứ không phải bên ngoài, ta cá là Mân Sơn Kiếm Tông cũng không đến mức có thể thật sự trơ mắt ra nhìn ta chết.

Liệt Huỳnh Hoằng đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn ánh lệ quang đang lấp lóe trong mắt Tạ Trường Thắng.

Nhưng Tạ Trường Thắng lại không để ý đến thần sắc trong mắt gã nữa.

Bởi vì lúc này Tạ Trường Thắng đã hôn mê hoàn toàn, cả người đổ về phía sau như một cây gỗ nặng. Một tiếng 'Phịch' vang lên, sóng nước màu đỏ tươi bắn lên tung tóe.

Phía trên sườn núi, Tịnh Lưu Ly đang nhíu mày quan sát làn sóng nước đỏ tươi bắn lên, vẻ mặt liền trở nên lạnh lẽo, nhưng không phải là do câu đùa cợt kia của Tạ Trường Thắng.

Đàm Thai Quan Kiếm ngưng mắt nhìn những động tĩnh ở phía đằng xa. Nhìn bóng Tạ Trường Thắng ngã xuống, trong mắt hắn, tên thiếu niên Quan Trung ngu ngốc như đầu gỗ kia lại giống như đang kiêu ngạo đứng lên.

"Tên thiếu niên Quan Trung này quả là cũng có điểm rất được."

Hắn nói với Tịnh Lưu Ly như vậy.

Sau đó hắn đi về phía trước, trực tiếp bước lên khoảng không ở dưới chân mình.

Cả người của hắn vốn đều phát ra Kiếm ý, mà lúc này khi khẽ động, toàn thân hắn lại phát ra Kiếm quang.

Thân thể hắn liền hóa thành một đạo Kiếm quang chói mắt dị thường, phi xuống rất nhanh từ trên không.

Tuy rằng tu vi của Tạ Trường Thắng thấp kém nhưng dù sao hắn cũng là con trai của đệ nhất cự phú vùng Quan Trung, là người thừa kế sản nghiệp khổng lộ của Tạ gia trong tương lai. Vừa nãy hắn hành động quyết tuyệt như vậy hiển nhiên khiến cho rất nhiều sư trưởng của các chốn tu hành đang đứng xem cuộc thi trên triền núi đều cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

Chỉ là bọn họ gần như không kịp khiếp sợ.

Bởi vì Tạ Trường Thắng vừa mới ngã xuống, sóng nước đỏ tươi đang bắn lên còn chưa rơi trở xuống con suối thì hai chân của Đàm Thai Quan Kiếm đã chạm đến mặt nước.

Kiếm ý cùng Nguyên khí vô cùng cường đại ma sát với không khí khiến cho quanh chân hắn như đang bốc lửa, ánh lửa màu u lam (*) bùng cháykhiến cho mặt nước sôi trào, giống như muốn đun sôi kẻ vừa ngã xuống là Tạ Trường Thắng vậy.

(*) U lam: Màu lam trầm ý mấy lão.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, rất nhiều người đã không thể thấy rõ có một vét kiếm thật sâu bỗng đột nhiên xuất hiện, tách đôi làn nước đỏ tươi trong con suối, mà bóng dáng của Đàm Thai Quan Kiếm và Tạ Trường Thắng đều đã biến mất khỏi tầm mắt của Thẩm Dịch và Liệt Huỳnh Hoằng.

Trong nháy mắt sau, thân ảnh của Đàm Thai Quan Kiếm đang ôm Tạ Trường Thường liền hiện ra trước một tòa cung điện màu xanh.

Tòa cung điện màu xanh này cách con suối nơi Tạ Trường Thắng ngã xuống một khoảng xa đến kinh người, vậy mà Đàm Thai Quan Kiếm như tới được đây ngay lập tức.

Ánh lửa màu u làm bập bùng bay lượn dưới chân hắn, toàn thân hắn phát ra Kiếm Ý mạnh mẽ tách đôi toàn bộ đám khí lưu

hỗn loạn ra, khiến cho không gian quanh người cũng như ngưng lại vì cô đặc.

Trên sườn núi, rất nhiều tu hành giả đang quan sát kiếm hội liền biến sắc hoàn toàn.

Bọn họ căn bản không thể tưởng tượng nổi trên đời lại có người nhanh như vậy.

Đàm Thai Quan Kiếm có thể cảm nhận sự kinh hãi, thậm chí là khiếp sợ của những tu hành giả ở trên kia, nhưng sắc mặt của hắn vẫn cực kỳ lạnh lùng và bình tĩnh, trong đôi mắt không hề có chút đắc ý nào.

Hắn chính là người có thân pháp nhanh nhất trong Mân Sơn Kiếm Tông, đây cũng chính là nguyên nhân quan trọng nhất khiến cho hắn luôn đi cùng Tịnh Lưu Ly trong suốt cuộc hành trình.

Tạ Trường Thắng thực sự đã thắng cược, đây là cuộc tỷ thí của Mân Sơn Kiếm Tông cho nên bọn họ tất nhiên sẽ không trơ mắt nhìn bất cứ thí sinh nào chết đi.

Nhưng hiện tại, ngay cả Đàm Thai Quan Kiếm cũng không chắc chắn được có thể cứu nổi Tạ Trường Thắng hay không.

"Sư huynh..."

Hắn dừng lại trước cửa vào của cung điện màu xanh, vừa mới phát ra âm thanh thì bên trong cũng truyền ra một giọng nói cấp bách và nóng nảy: " Đến lúc nào rồi mà còn nói nhảm, còn không đưa thẳng hắn vào đây."

Ngay khi giọng nói này vang lên, một lực lượng nhu hòa cũng quét ra, cuốn lấy người Tạ Trường Thắng.

Thân thể của Tạ Trường Thắng bay lên từ trên tay của Đàm Thai Quan Kiếm, bay vào bên trong cung điện màu xanh.

Thần sắc của Đàm Thai Quan Kiếm ngược lại lại trở nên ngưng trọng thêm mấy phần.

Hắn chính là một trong những kẻ đứng đầu trong Mân Sơn Kiếm Tông, là người có thân pháp nhanh nhất, mà kẻ bên trong cung điện màu xanh này hiển nhiên cũng là người biết cách chữa bệnh, vậy mà kẻ ấy lại vội vã và nóng nảy như thế thì Tạ Trường Thắng có sống được hay không vẫn chưa thể biết được.

Một gia tộc phú khả địch quốc (*) có thể tạo nên một tiền đồ khác hẳn cho một tu hành giả, hơn nữa dựa vào biểu hiện hôm nay thì Đàm Thai Quan Kiếm cũng tin chắc rằng Tạ Trường Thắng nằm trong số những thí sinh đứng đầu... Vậy mà, một nhân tài trẻ tuổi, có thiên phú và tiền đồ như vậy lại liều mạng để đổi lấy kết quả gì?

Đàm Thai Quan Kiếm chầm chậm thở dài một hơi rồi quay người nhìn lại.

Liệt Huỳnh Hoằng vẫn chưa hề động đậy.

Chấn động dưới chân hắn ngày càng dữ dội, dòng suối đỏ tươi trước người hắn cũng bắn lên tầng tầng lớp lớp những bọt nước.

Sắc mặt của Thẩm Dịch trắng bệch vô cùng, hắn nhìn vô số sóng khí đang phát ra từ những khóm bụi gai đỏ thẫm xung quanh kia, cảm thấy những dị thú chưa biết tên bên trong đó đang tỏa ra từng đợt nguyên khí dao động. Cuối cùng hắn đã hiểu ra, chắc chắn Tạ Trường Thắng đã từng tiếp xúc với những dị thú kia rồi, biết rõ những tu hành giả trên người có mùi máu có thể hấp dẫn cả đàn dị thú như vậy tới, cho nên thời điểm khi Tạ Trường Thắng mới xuất hiện trước mắt hắn, tất cả các vết thương trên người Tạ Trường Thắng đều trắng bệch, không hề có chút huyết sắc nào.

Lúc trước để thoát ra khỏi sự truy lùng của những dị thú kia, chắc chắn Tạ Trường Thắng không chỉ đơn giản là cầm máu, chỉ

sợ hắn đã cố ý để cho nước suối lạnh buốt kia không ngừng tràn vào vết thương để pha loãng và cầm máu, mặc kệ việc những vết thương đó sau này có thể bị thối rữa, thậm chí khó mà khép miệng được.

Những tiếng rít khiến cho người ta kinh hãi lại một lần nữa vang lên từ bốn phía.

Những tiếng rít đó thực ra không phải là âm thanh gầm rú của những dị thú kia, mà là âm thanh do Nguyên Khí trong cơ thể chúng đang phun ra dữ dội và ngưng tụ lại phát ra

Đồng tử của Thẩm Dịch kịch liệt co rút lại . Đến lúc những bụi gai xung quanh bị Nguyên Khí mạnh mẽ xé nát hoàn toàn, biến thành những mảnh vụn văng ra khắp nơi, cuối cùng hắn mới có thể nhìn thấy rõ thân hình của những dị thú kia.

Tất cả chúng đều trông giống như châu chấu trưởng thành nhưng to hơn gấp mấy trăm lần, nhưng không giống với những con Hoàng Trùng lúc trước Đinh Ninh nhìn thấy, hai cái càng to khỏe của những con Hoàng Trùng này sau khi ngưng tụ Nguyên Khí cũng đã thực sự hóa thành màu xanh trắng, hoàn toàn biến thành một trụ băng xanh.

Một tiếng 'Xùy' nhỏ khẽ vang lên.

Một đạo kiếm quang lạnh lùng màu lam nhạt tấn công một con Hoàng Trùng.

Lúc này sâu trong đáy mắt của Liệt Huỳnh Hoằng đã lại trở nên hoàn toàn lãnh khốc, nhưng hô hấp của hắn lại nặng nề thêm mấy phần, hắn đã nhìn ra những dị thú này thực sự giống hệt với một đoàn quân chính quy, nhưng hiển nhiên hắn không chịu ngồi chờ chết.

Một tiếng 'Coong' vang lên!

Cổ tay của Liệt Huỳnh Hoằng chấn động, phần lòng bàn tay tiếp xúc với chuôi kiếm liền đau đớn một hồi.

Trường kiếm trong tay Liệt Huỳnh Hoằng không hề trì hoãn mà tiếp tục rạch vào cái càng to khỏe của con Hoàng Trùng, mũi kiếm đâm vào bụng của con Hoàng Trùng nửa thước, sau đó thanh kiếm lền xẻ đôi bụng nó, xuyên ra đến tận lưng.

Con Hoàng Trùng vừa bị chém liền nhảy lên một độ cao mà bình thường nó không thể nào nhảy tới, sau đó lại lập tức rơi bịch xuống đất. Đau đớn làm nó điên cuồng nhảy loạn, đâm cả vào người vài con Hoàng Trùng khác.

Một dòng máu tanh hôi bắn vào người Liệt Huỳnh Hoằng khiến hô hấp của hắn hơi ngừng lại. Mặc dù chỉ trong một kiếm hắn đã thăm dò được lực lượng của những con Hoàng Trung này ở mức độ nào, nhưng trong chớp mắt sau đám Hoàng Trung đằng sau lưng hắn đã rối loạn, không gian xung quanh hắn tràn ngập những con Hoàng Trùng, những tiếng "Vù vù vù vù" không ngừng phát ra, từng đám trụ băng trông giống như những cây trường mâu tràn ngập trong tầm mắt hắn.

Liệt Huỳnh Hoằng cấp tốc vung kiếm lên, ánh lam trên thân kiếm lại càng mãnh liệt, một đạo Kiếm khí màu lam được phun ra như suối, lập tức quét mạnh vào những cái càng sau to khỏe của hơn mười con Hoàng Trùng.

Nhưng cũng đúng lúc này, một tiếng rống phẫn nộ và thê lương liền vang ra từ miệng hắn.

Vai và lưng hắn đều đầm đìa máu tươi.

Một kiếm của hắn dù đã quét sạch cho hắn một khoảng không lớn để có thể hoạt động, nhưng những con Hoàng Trùng đã bị hắn chặt đứt cái càng sau lại càng thêm hỗn loạn, mà những cái càng có Thiên Địa Nguyên Khí ngưng tụ thành băng cứng sau khi bị

kiếm của hắn cắt đứt thì liền bị bắn ra tán loạn, còn đáng sợ hơn cả tên lạc trên chiến trường.

Trường kiếm của hắn rung chuyển dữ dội, rất nhiều đạo nguyên khí màu lam giống như những vây cá cứng rắn và sắc bén bay tán loạn ra ngoài, bắn vào người đám Hoàng Trùng, lập tức làm rất nhiều máu chảy.

***

Tịnh Lưu Ly vẫn trầm mặc im lặng.

Nhưng nàng bắt đầu thừa nhận quan điểm của Đàm Thai Quan Kiếm, tên Tạ Trường Thắng lúc trước vẫn bị nàng đánh giá là không đáng một xu này quả nhiên cũng có điểm rất được.

Q3 - Chương 99: Lại giành vị trí đầu

Tu vi Chân nguyên của Liệt Huỳnh Hoằng đã sắp vượt qua Đệ Tứ cảnh trung phẩm, tốc độ dánh chết những con Hoàng Trùng của hắn rất nhanh, cảnh tượng lại vô cùng chấn động nhưng trong ánh mắt của nàng thì so với Đinh Ninh, mỗi động tác của Liệt Huỳnh Hoằng lại có vẻ quá mức ngây ngô, quá mức không hiệu quả, đã lãng phí đi rất nhiều khí lực và Chân nguyên một cách không cần thiết.

Dù là lúc này số lượng Hoàng Trùng vây quanh hắn đã giảm bớt đi một nửa thì hắn cũng khó lòng giết được ra ngoài.

Liệt Huỳnh Hoằng mạnh mẽ hơn so với Thẩm Dịch và Tạ Trường Thắng quá nhiều, mà trường kiếm trong tay hắn lại là "Kình Thôn Kiếm", cũng là một danh kiếm nổi tiếng trong thiên hạ, có một vài công dụng đặc thù. Tạ Trường Thắng còn không tiếp nổi một kiếm của Liệt Huỳnh Hoằng, vậy mà nhờ vào thủ đoạn kia hắn lại liên tục đẩy Huỳnh Hoằng rơi vào hiểm cảnh.

Trong thế giới của tu hành giả , khi đánh giá thắng bại hay sinh tử đều không màng quá trình, chỉ nhìn kết quả.

Tạ Trường Thắng đã đạt được kết quả mà hắn muốn khiến cho cái nhìn của nàng đối với hắn có phần đổi khác. Nhưng trên sườn núi phía sau lưng nàng, một số sư trưởng của các nơi tu hành quan sát nhìn cảnh tượng Liệt Huỳnh Hoằng chiến đấu cùng những con Hoàng Trùng này lại ngày càng băn khoăn, có vài người thậm chí còn cảm thấy không thể chịu nổi. Một lão mặc áo bào có hoa văn trăng sao màu tím liền phẫn nộ và xúc động mà lên tiếng đầu tiên:

“ Thực lực của mỗi con dị trùng này đều có thể so với một tu hành giả Tam Cảnh trung phẩm, ngay cả người đứng đầu trên Tài Tuấn Sách mà cũng sắp trọng thương bỏ cuộc tại nơi này, tỷ thí như vậy là quá khó, không hề có ý nghĩa.”

Rất nhiều người đều đồng ý với lão già này, nhưng lại có vài người vẫn duy trì ý kiến bất đồng.

Ngay khi những lời của lão già kia vừa dứt thì đã có một loạt tiếng hừ lạnh vang lên.

“Nếu không đồng ý với quy tắc của kiếm hội thì đừng có tham gia. Những con dị trùng này chẳng qua cũng chỉ bằng với tu hành giả Đệ tam cảnh trung phẩm chứ có phải là Ngũ phẩm đâu, đâu thể vừa gặp là đã có thể giết chết các thí sinh được. Huống chi không phải chỉ cần dựa vào mỗi tu vi là có thể vượt qua được khảo nghiệm trong tỷ thí, lúc trước Tạ Trường Thắng cũng có biện pháp thoát khỏi sự truy lùng của những con dị trùng đó đấy thôi. Rõ ràng là phương thức hành động có vấn đề mà lại đổ cho cuộc tỷ thí không có ý nghĩa, đó chẳng phải là đái dầm đổ tại trym (*) sao?

(*) Xin lỗi mọi người, nguyên gốc là : không biết bơi lại nói ngại quần cộc lớn, nhưng ta thấy dịch thành thế kia rất vui :cuoichet: Ai có cao kiến gì thì vào topic bàn luận nhé.

Những lời này cả nội dung lẫn ngữ điều đều cực kỳ không khách khí, khiến cho lão già áo bào tím kia giận đến tím mặt. Hắn quay đầu lại định cãi cọ với người kia vài câu, nhưng khi nhìn thấy kẻ lên tiếng là một người trung niên mặc áo bào màu lam, mặt dài như mặt ngựa thì hô hấp của hắn liền ngừng lại, câu nói sắp thốt ra cũng phải cố mà nuốt xuống.

Người trung niên mặt ngựa mặc áo bào lam kia chính là Lục Thanh Cách của U Kiếm Tông, là nhân sĩ Quan Trung. Ở Quan Trung có rất nhiều người trẻ tuổi ưu tú có xuất thân bần hàn, khi

chưa trở thành tu hành giả hoặc trước khi nhập ngũ trong lúc mưu sinh ở Trường Lăng đều được Tạ gia giúp đỡ, chính vì thế phần lớn những tu hành giả xuất thân từ Quan Trung đều rất kính trọng Tạ gia.

Bác bỏ cuộc chiến kia cũng tương đương với việc bác bỏ thắng lợi mà Tạ Trường Thắng đã dùng cả tính mạng để đổi về, tu vi của lão già này không kém Lục Thanh Cách bao nhiêu nhưng Lục Thanh Cách lại trẻ hơn hắn, khí huyết mạnh mẽ hơn hắn rất nhiều nên nếu động thủ thực sự thì phần thua của hắn là nhiều hơn, hơn nữa việc đó có thể khiến cho rất nhiều tu hành giả xuất thân từ Quan Trung phẫn nộ.

Lão già kia liền không nói thêm gì nữa, nhưng Lục Thanh Cách lại từ từ nheo mắt lại rồi lạnh lùng nói một câu: " Vừa nãy khi Đinh Ninh đối diện với những con dị trùng này thì không có ai dị nghị gì, đến giờ nói những lời này chỉ e là đã hơi muộn."

Bốn phía trên sườn núi bỗng trở nên lặng thinh, khuôn mặt của lão già mặc áo tím cũng không hề tức giận thêm, ngược lại trong lòng lão lại cảm thấy lạnh lẽo.

Bởi vì tất cả mọi người đều hiểu những lời này của Lục Thanh Cách không phải nhằm vào lão, mà là công khai bày tỏ sự bất mãn với kẻ đứng sau lưng sai khiến Liệt Huỳnh Hoằng.

Ở đây có không ít người xuất thân từ quận Giao Đông, có không ít người nhận ân huệ từ trong cung, điều bọn chúng để ý nhất chính là ý kiến của nữ chủ nhân của nội cung kia. Những kẻ đó có số lượng cùng lực lượng lớn hơn rất nhiều so với một ít người đồng tình với cảnh ngộ của mấy người Bạch Dương Động, nhưng khi những kẻ ham sống tranh đấu với kẻ không hề màng sống chết thì số lượng lại không phải là điều quá quan trọng.

Bên trong sự tĩnh lặng, đôi mắt của Lục Thanh Cách lại càng híp chặt hơn, hàng mi đã khép chặt lại, mỏng như một mũi kiếm.

Nhìn thấy Tạ Trường Thắng được đưa vào trong cung điện màu xanh kia, hắn hít một hơi thật sâu, nội tâm lạnh lẽo như băng, thầm nghĩ tên sai khiến Liệt Huỳnh Hoằng làm chuyện này tốt nhất là nên cầu nguyện cho Tạ Trường Thắng có thể sống được đi, nếu không nhất định ngươi sẽ phải trả một cái giá cực lớn.

Hắn mặc kệ chuyện này có xuất phát từ lựa chọn của chính Tạ Trường Thắng hay không, hắn chỉ biết có một số việc không thể đi quá giới hạn.

Làm Tiết Vong Hư chết đi ngay khi Mân Sơn Kiếm Hội chưa bắt đầu, khiến Liệt Huỳnh Hoằng đuổi giết những hảo hữu của Đinh Ninh, trong mắt của rất nhiều người đã là vượt quá giới hạn.

Mảnh vải ở cửa một doanh trướng rung động dữ dội, phất phơ ra cả bên ngoài.

Cung nữ họ Dung tuy rằng có thực quyền còn hơn cả nhiều quan viên khác, nhưng thân phận của thị chẳng qua chỉ là một cung nữ trong nội cung mà thôi, cho nên lúc này thị không thể nào xuất đầu lộ diện, chỉ có thể nghỉ ngơi trong doanh trướng mà nghe bẩm báo.

Sau khi nge nam tử trung niên mặc áo vàng bẩm báo, khuôn mặt thị bắt đầu như có mây mù bao phủ, khắp thân thể thị phát ra một luồng nguyên khí đè ép không khí xung quanh người, luồng nguyên khí đó đang không ngừng bành trướng.

Thị chỉ thay mặt người khác mà làm việc, thị tranh đấu không phải vì vinh nhục và mặt mũi của mình, cho nên khi làm ra những sự việc kia thị hoàn toàn không thèm để ý đến cái nhìn của người khác, thậm chí còn không thèm để ý đến việc người khác vũ nhục mình, nhưng thị lại không thể để cho những việc mình làm bị thất bại.

Liệt Huỳnh Hoằng là con cờ quan trọng nhất trong tay thị,

nhưng ai có thể ngờ rằng một con cờ như thế lại bị loại bỏ trực tiếp bởi một tên thiếu niên Quan Trung tưởng như không cần phải để ý đến như Tạ Trường Thắng chứ?

Nghĩ đến việc này sẽ chỉ làm những tên thiếu niên kiêu ngạo kia lại càng kiêu ngạo thêm chứ chẳng có bất kỳ tác dụng răn dạy nào, sắc mặt thị lại càng khó coi hơn.

***

Những mẩu càng cụt của Hoàng Trùng cùng những trụ băng vỡ vụn rơi vãi khắp mọi nơi, làm cho Liệt Huỳnh Hoằng muốn tìm chỗ đặt chân cũng vô cùng khó khăn.

Chỉ trong thời gian mấy chục hơi thở mà trên người gã đã có mười mấy vết thương, trong đó đáng sợ nhất là một vết thương xuyên cả qua người.

Trong mắt của tất cả những người đang quan sát cuộc chiến thì kết cục của gã đã được định đoạt.

Nhưng gã lại không muốn từ bỏ như vậy.

Gã quát lên một tiếng thê lương, bên trong đồng tử bốc lên một ngọn lửa màu lục yêu dị , thanh Kình Thôn Kiếm trong tay cũng bắn ra hàng trăm ngàn tia kiếm quang màu xanh lục.

Những kiếm quang này tựa như một cành liễu đang rụng lá, phất phơ lay động.

Trong không khí vang lên nhiều tiếng nổ khiến cho người ta ghê răng.

Đó là những tiếng vỡ vụn của giáp xác, những tiếng xương cốt rạn vỡ cùng máu thịt bị nổ tung.

Một bóng người cũng máu tươi đầm đìa giống như gã, trông

ương ngạnh đến cực điểm hiện ra, mang theo một tấm màn đen hút lấy toàn bộ những tia kiếm quang đang bắn ra từ người gã.

'Ầm', một tiếng nổ mạnh vang lên.

Kình Thôn Kiếm trong tay gã bị một lực lượng trói buộc và hút lấy, liền đụng mạnh vào thanh trường kiếm trong tấm màn đen kia.

Chân nguyên trong cơ thể gã vô thức phun ra, một làn sóng khí nổ tung giữa hai thanh kiếm, thân thể của gã bị ép phải lui về phía sau ba bước, mà thân ảnh đã mạnh mẽ xông đến trước mặt hắn kia cũng bị một kiếm của gã đánh bay ra ngoài.

Diễn biến trong một chớp mắt này đã hoàn toàn cắt đứt hy vọng cuối cùng của Liệt Huỳnh Hoằng.

Khi tấm màn đen ở trong khoảng không trước mặt gã đang tiêu tán, quanh người hắn lại có hơn chục tiếng xé gió thê lương vang lên.

Bầu trời trên người gã như một bức tranh vải, bị những con Hoàng Trùng đang nhảy lên rất nhanh xé rách.

Trên sườn núi, rất nhiều sư trưởng của các nơi tu hành đang quan sát cuộc chiến đang nhìn theo bóng người bị đánh bay kia rơi vào trong những bụi gai, tâm tình lại một lần nữa bị chấn động.

Tiết Vong Hư đã thu được đồ đệ tốt.

Có người không nhìn được mà nhẹ giọng cảm khái.

Bóng người đang bay vào đám bụi gai, một lần nữa bị những cây gai cào ra vô số vết thương dĩ nhiên chính là Thẩm Dịch.

Một kiếm vừa nãy đã làm hao tổn toàn bộ lực lượng của hắn, lúc này hắn thậm chí không thể đứng lên.

Trên sườn núi, trong mắt của những sư trưởng của các nơi tu hành, Trương Nghi, Đinh Ninh và Thẩm Dịch - ba thí sinh và cũng là ba gã đệ tử thân truyền của Tiết Vong Hư này, kẻ thì đã ngã xuống, người thì vẫn đang khốn khổ cầu sinh, kẻ khác lại đã vượt qua khảo thí, bình tĩnh đi về phía cửa ra, nhưng bất kể là kẻ đã ngã xuống hay còn tiếp tục tiến lên đều làm cho đa số người trong bọn họ kính trọng và cảm khái, thậm chí còn ghen ghét.

***

Biển bụi gai đỏ thẫm này luôn luôn yên tĩnh bởi vì không gian ở đây đã bị nguyên khí của một pháp trận đặc biệt chia cắt, tại mỗi khu vực có kích thước khoảng hơn trăm trượng không khí và ánh sáng đều vặn vẹo kỳ dị khiến cho những luồng khí lưu và cả âm thanh bị truyền đi theo những phương hướng đặc biệt, thêm vào đó các luồng nguyên khí giao hòa và va chạm với nhau còn sinh ra những tia sáng kỳ diệu, khiến cho vùng bình nguyên tận sâu trong lòng núi, nơi không bao giờ nhìn thấy mặt trời này lại như được ánh nắng ấm áp bao trùm.

Chỉ là Đinh Ninh luôn luôn tính toán được thời gian trôi qua cực kỳ chuẩn xác nên hắn biết rõ rằng phía bên ngoài hiện giờ đã là đêm khuya.

Có lẽ cũng bởi vì phía bên ngoài đã là đêm khuya cho nên khi hắn mệt mỏi đi đến cung điện màu xanh được Thanh Diệu Ngâm chỉ dẫn khi trước và mở cánh cửa ra, những luồng gió lạnh liền thổi đến khiến cho một kẻ khắp người đang đầy mồ hôi như hắn rét run.

Ở cửa điện có một gã nam tử.

Gã nam tử này cũng mặc bào phục màu thanh ngọc đại diện cho thân phận tu hành giả của Mân Sơn Kiếm Tông, khuôn mặt vô cùng thanh tú và ôn hòa. Trong tay gã có một cuốn sách bằng thẻ tre, trên người lại không hề mang bội kiếm, cũng không hề phát ra

Kiếm ý sắc bén, khiến cho người ta cảm thấy gã không giống một Kiếm sư cường đại mà chỉ là một tiên sinh dạy đọc sách ở tại nhà.

Hắn cũng cảm khái nhìn Đinh Ninh đang đi đến rồi gật đầu hành lễ, chúc mừng Đinh Ninh đã thông qua cửa này. Nhưng sau đó hắn lại không kiềm được mà nhẹ hỏi: " Ngươi cần gì phải làm như vậy chứ?"

Đinh Ninh biết người nam tử này chính là một kiểu quân tử giống như Trương Nghi, đồng thời cũng hiểu rõ ý tốt của hắn.

Nhưng lúc này khi nghe thấy giọng nói của người nam tử đó, không hiểu sao hắn lại nhớ tới lần nói chuyện cùng Trưởng Tôn Thiển Tuyết, nhớ tới câu trả lời lúc đó của nàng.

"Bởi vì ta cảm thấy không công bằng."

Đinh Ninh hơi ngẩng đầu nhìn người nam tử này rồi bình tĩnh trả lời: "Vì thế nên ta phải làm như vậy."

Người nam tử kia liền thở dài, nhưng hắn lại không nói thêm gì nữa mà chỉ bước qua một bên nhường cho Đinh Ninh đi qua cửa điện.

Ngoài trừ Tịnh Lưu Ly thì không một ai khác có thể biết rằng người nam tử đứng ở cửa điện này thực ra cũng chính là một cửa ải khác.

Hắn kiểm tra phẩm cách và tính tình của các thí sinh.

Cho nên khi Đinh Ninh bước vào trong cung điện màu xanh kia thì thực ra hắn đã liên tiếp vượt qua cả hai cuộc khảo thí, và đều là kẻ đứng đầu.

Q3 - Chương 100: Thận trọng và dũng cảm

Ở một chỗ cao trên sườn núi, trong đám người đang đứng xem kiếm hội, có một vị quan viên trung niên tuấn mỹ có râu mặc quan phục màu xanh.

Nhìn vào Đinh Ninh đang bước vào trong cung điện màu xanh, một sư gia gầy gò đứng bên cạnh hắn liền có vẻ rất vui mừng, không sao bình tĩnh nổi mà nhẹ giọng nói: "Tư Không Đại nhân, chỉ còn lại một vòng thi cuối cùng."

Bên trong biển gai một màu đỏ thẫm này xem ra không có thương tích nặng, kẻ đứng đầu trên Tài Tuấn Sách là Liệt Huỳnh Hoằng cũng đã rút khỏi trận kiếm hội này, lại thêm Đinh Ninh vận dụng năng lực lộ ra Kiếm kỹ tuyệt đỉnh, mặc dù Sư gia này là kẻ đa mưu túc trí cũng cho rằng trong trận tý thí cuối cùng này Đinh Ninh có khả năng thắng cực lớn.

Theo ý của vị Sư gia này xem ra Đinh Ninh muốn tranh giành vị trí đầu bảng chiến là vì thể diện, thiên phú của hắn sợ rằng từ lâu đã được nhiều người trong Mân Sơn Kiếm Tông ưu ái, chỉ cần đứng ở một trong mười vị trí đầu, hắn nhất định có cơ hội vào Mân Sơn Kiếm Tông học tập, thậm chí có khả năng được vài nhân vật truyền kỳ tự mình chỉ bảo. Đến lúc đó, tên thiếu niên vận khí tốt này có thể dùng lâu hơn một chút, bọn họ chú ý tới gã thiếu niên này, thậm chí có thể nói là bỏ tiền vốn còn có thể thu được chút ít lời lãi.

Nhưng mà khi hắn mừng rỡ thì vị quan viên trung niên tuấn mỹ có râu mặc quan phục bên cạnh hắn - Lễ ty Phó Ty Thủ Tư

Không Liên lại có vẻ u buồn.

Tư Không Liên hơi lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Ngươi vẫn chưa hiểu rõ bà ta."

Sư gia ngẩn ra, chợt suy nghĩ cẩn thận lời Tư Không Liên nói xem “bà ta” là người nào, thân thể liền trở nên lạnh cóng.

"Bà ta chưa bao giờ đặt toàn bộ trứng gà vào trong cùng một cái rổ. Ngày trước khi chinh chiến cùng Tam Triều Hàn, Triệu, Ngụy, bà ta luôn làm chủ cuộc chiến, mặc dù đã tính toán hàng trăm lần, tựa như rắn đã chắc chắn nuốt được ếch rồi thì chúng ta vẫn cứ cẩn thận sắp đặt một sự chuẩn bị ở phía sau. Chẳng qua bây giờ thân phận của bà ta đã không còn giốngtrước, nếu như kiểm tra tỉ mỉ, là một tướng lĩnh thì bà ta sẽ thực sự bách chiến bách thắng, là một bách thắng tướng quân chưa bao giờ bại trận."

Tư Không Liên hít sâu một hơi, nặng nề nói chậm: "Chính vì ai cũng có thể đoán ra được Liệt Huỳnh Hoằng là người của bà ta, cho nên hắn lại không phải là quân cờ mà bà ta dựa vào, ngoài ra việc này rất quen thuộc… Mấu chốt nhất chính là cả thiên hạ người nào không biết bà ta lạnh lùng hà khắc?".

"Cung nữ họ Dung là người thay mặt bà ta làm việc, nếu cung nữ đó thể hiện rằng mình không muốn cho Đinh Ninh qua được kiếm hội lần này thì những kẻ ngăn cản Đinh Ninh chiến thắng sẽ không chỉ có nhân thủ của thị đâu, đó không phải là hậu thủ của bà ta."

Dừng một chút, tiếng của Tư Không Liên lạnh lẽo vang lên: "Tự nhiên sẽ có rất nhiều người tôn trọng ý kiến của bà ta, giúp bà ta hoàn thành chuyện như vậy, bà ta lạnh lùng hà khắc không chỉ để cho người khác nhận thấy không phản đối bà ta sẽ không có vấn đề gì mà là cho rất nhiều người thấy rằng không chịu giúp bà ta sẽ chịu trừng phạt nghiêm khắc."

Trong lòng Sư gia ngày càng lạnh lẽo, việc này rất đơn giản lại có vô số vấn đề.

Những người đứng về phía mình càng ít thì trong phần thi một chọi một tiếp theo lại càng phải chiến đấu dữ dội nhiều lần hơn.

Thậm chí có vài thí sinh vốn không hề có hy vọng thăng cấp cũng sẽ liều mạng chiến đấu với Đinh Ninh chỉ vì ý tứ của cung nữ họ Dung.

Bằng hữu bên cạnh Đinh Ninh vốn không nhiều lắm.

Đặc biệt là trong mắt đại đa số mọi người, rất nhiều bằng hữu đứng bên cạnh hắn đều rất khó qua cửa ải này.

. . .

Đinh Ninh đi vào cung điện màu xanh, trong điện chỉ có một con đường lát đá trải dài phủ đầy rêu xanh, uốn lượn quanh co, cơn gió hơi lạnh xuôi theo hướng con đường đá.

Đinh Ninh đi theo con đường đá về phía trước, một lúc khá lâu, cuối cùng đã đến cửa ra.

Bóng đêm thật dày.

Bên ngoài cửa ra chính là thung lũng bọn họ ăn đồ ăn lúc trước.

Bên trong cái lều đơn sơ đốt vài ngọn đèn.

Ngọn đèn chiếu ánh sáng lên thân ảnh, lộ ra bóng dáng lẻ loi của hắn.

Đinh Ninh mang theo cái bóng lẻ loi đi vào trong lều, bên trong lều thức ăn đã được dọn dẹp sạch sẽ, lúc này trên bàn ngoài tấm khăn trải trắng bình thường thì chỉ còn có một cây kim nhỏ nhưng sắc. (*cương châm: kim)

Đinh Ninh lấy cây kim hơ trên ánh lửa của ngọn đèn, sau đó lau đi vệt khói trên cây kim, bắt đầu kiên trì và cẩn thận khều hết những cái gai đầy khắp người.

Bóng dáng Tịch Lưu Ly xuất hiện tại một nơi hắn không thể nhìn thấy trên sườn núi.

Nàng nhìn chằm chằm vào Đinh Ninh rất lâu, vẻ thưởng thức trong mắt ngày càng nồng đậm.

Những cái gai ngày càng được nhổ sạch, thân thể trong trận chiến tiếp theo sẽ càng nhẹ gánh, hoạt động sẽ càng thoải mái, hơn nữa những cái gai này để trong người thời gian dài nhất định sẽ dẫn tới mưng mủ hoặc sinh ra các loại bệnh khác.

Chẳng qua việc khều sạch những cái gai này cũng không dễ chịu cho lắm.

Lấy ra từng cái gai nhọn dưới ánh đèn thế này sẽ rất hao tâm tổn sức, đặc biệt là thân thể đã vô cùng mệt mỏi, như vậy khều bỏ cái gai sẽ càng thêm mệt, đồng thời mỗi một lần kim rơi ra đều nhắc nhở chỗ kia của mình đang rất đau, đau đớn liên tiếp cũng khiến cho thể lực tiêu hao rất nhiều.

Vậy mà lúc này lại không nhìn thấy bất kì cảm giác nôn nóng nào của Đinh Ninh.

Hắn kiên trì khều đến cực kì cẩn thận, mặc dù Tịnh Lưu Ly nhìn không rõ lắm nhưng lại có thể tưởng tượng trên mặt bàn trước người hắn, những cái gai rơi xuống đã chất thành đống.

Trong bóng đêm, Cảnh Nhẫn cũng lẳng lặng nhìn Đinh Ninh.

Hắn cũng không che giấu vẻ tán thưởng của mình đối với Đinh Ninh chút nào.

Có thể lọt vào mắt của những người có đẳng cấp bậc này

trong Mân Sơn Kiếm Tông, thậm chí được họ chú ý và tán thưởng, sau bao năm tuyển sinh cũng chưa chắc đã có nổi một, hai người.

Nhưng chẳng qua là lúc này Cảnh Nhẫn cũng không che giấu vẻ lo lắng của mình chút nào.

Vấn đề hắn lo lắng cũng là vấn đề cơ bản cuối cùng.

Người ở bên Đinh Ninh thực sự quá ít, hơn nữa quy củ chính là quy củ, quy tắc của hội kiếm đã quy định, dù là Tịnh Lưu Ly, người đặt ra quy tắc cho kiếm hội này thì cũng không có khả năng thay đổi nó.

Đêm đã khuya.

Phần lớn những sư trưởng của các chốn tu hành đang đứng trên sườn núi quan sát kiếm hội đều chưa đi nghỉ, kể cả những sư trưởng mà các thí sinh của mình đều đã bị loại cũng vẫn tập trung chú ý vào trong biển bụi gai màu đỏ thẫm.

Trong ba gã đệ tử chân truyền thực sự của Bạch Dương Động, ngoại trừ Thẩm Dịch đã rời khỏi, Đinh Ninh đã vượt qua thì giờ chỉ còn lại có Trương Nghi.

Mà trong mắt các vị Sư trưởng ở nơi tu hành, tình trạng Trương Nghi lúc này cũng cực kỳ không ổn.

Không giống với một số thí sinh khác, Trương Nghi cũng không có lựa chọn đi trong khe suối hay đi dọc hai bên bờ mà là chọn đi ngang qua bụi gai.

Hắn không có tay nghề đan áo giáp mềm nhanh và tốt như Liệt Huỳnh Hoằng nhưng cũng không muốn gai đâm vào mình càng ngày càng nhiều để thương thế của mình trở nên ngày càng nặng nề khiến thân thể ngày một yếu ớt.

Cho nên hắn lựa chọn rút kiếm tiến lên chém bụi gai.

Lúc này trong tay hắn cầm một thanh kiếm của Triệu Kiếm Lô rất nóng, tự nhiên tản ra lực nóng mạnh khiến cho bụi gai trước mặt khô giòn, có thể nói ở chỗ này rất thích hợp cho một thanh kiếm phát huy tác dụng.

Nhưng mà động tác của hắn từ đầu đến cuối rất nhanh.

Từ đầu đến cuối hắn đều dùng tốc độ cực nhanh đi xuyên qua biển gai này.

Cứ duy trì tốc độ xuất kiếm liên tiếp rất nhanh cho dù đối thủ chỉ là cây cỏ, căn bản không cần vận dụng Chân nguyên, bất kỳ một tên Kiếm Sư nào cũng sẽ mệt chết đi.

Lúc này Trương Nghi đau nhức toàn thân không chịu nổi, từng đợt ủ rũ như thủy triều cuồn cuộn kéo tới khiến hắn thực sự có chút khó có thể chịu đựng, kiếm trong tay vốn đã nặng như núi nay lại càng trở nên nặng nề.

Mấu chốt nhất chính là Trương Nghi cảm thấy bốn phía hoang dã truyền tới một vài tiếng động kì lạ.

Bất kể là mặt đất rung động một chút, một luồng gió từ đằng xa thổi tới mang theo ý lạnh và chút biến động lất phất trên người, tất cả đều nhắc nhở hắn rằng trong biển bụi gai đỏ thẫm nhìn rất bình yên này đang có rất nhiều biến động mà hắn vốn không muốn gặp nhưng rồi vẫn sẽ nhanh chóng phải đối diện.

Bình thường hắn rất giữ lễ, trong mắt rất nhiều người là một kẻ lề mề lạ thường, làm việc luôn do dự nhưng bất kỳ sư trưởng nào trong Bạch Dương động đều biết hắn và Đinh Ninh đều là hai đồ đệ cực kỳ thông minh.

Từ lúc mới bắt đầu hắn đã phát hiện suối nước tịch mịch quá mức nên mới lựa chọn từ bên trong bụi gai trực tiếp tiến lên, đồng thời từ nơi này hắn cũng không có làm chậm trễ thời gian, hắn

đoán rằng mặc dù cẩn thận đi qua, ẩn nấp tung tích thì tuyệt đối vẫn sẽ có khả năng có thứ tìm tới nơi cho nên hắn một mực duy trì tốc độ cực nhanh đi xuyên qua biển gai này.

Chẳng qua là biển gai này thực sự quá lớn, lại có Pháp trận bao phủ, khiến hắn rất khó biết chắc chắn con đường thẳng ở phía trước, tới lúc này mặc dù hắn đã không còn gặp nguy hiểm trực tiếp thế nhưng trong mắt hắn cung điện màu xanh kia còn rất xa mà xung quanh bốn phía bát ngát đều có những biến dị đáng sợ được tạo ra.

Trực giác cho hắn biết rằng đã có thí sinh bị loại.

Đồng thời trực giác cũng cho hắn biết những thứ đáng sợ kia đang săn tìm những thí sinh khác giống như hắn.

Cảm giác bốn phía truyền tới động tĩnh đáng sợ của những thứ kia, Trương Nghi nhìn mình, mặc dù không dùng sức nhưng so với các bậc lão nhân tuổi cao cũng không khác mấy, hai tay cũng phát run, hắn hít sâu một hơi, trầm mặc chỉ chốc lát, tiếp đó làm ra hành động mà các Sư trưởng tu hành ở trên sườn núi căn bản không nghĩ tới đầu tiên.

Hắn dùng trường kiếm trong tay dọn một khoảng vừa đủ rồi nằm vật xuống, dùng trường kiếm trong tay san phẳng nơi đó, làm khô hơi nước, biến nơi đó thành vùng đất khô cằn cứng rắn, tiếp đó nằm xuống, bóp nhẹ chính cánh tay phải đau nhức của mình rồi chỉ chốc lát sau nhắm mắt lại bắt đầu ngủ.

"Hắn có ý gì đây?".

"Cho dù là mệt mỏi thật nhưng đã đến nước này sao còn có thể ngủ tiếp được?".

"Lẽ nào hắn không phát hiện ra những động tĩnh bất thường này?".

Ban đầu các Sư trưởng ở nơi tu hành cũng không biết hắn đang làm cái gì, sau đó thấy hắn nhanh chóng đi vào giấc ngủ say, cuối cùng có mấy người không nhịn được phát ra tiếng kinh hô khó lý giải.

"Rất dũng cảm."

Ở một phía trên đỉnh núi có một giọng nói vô cùng ôn hòa vang lên, vừa nghe đã khiến người ra cảm thấy thoải mái giống như có một làn gió mùa xuân hiu hiu thoảng qua.

Người nói ra mặc trên người triều phục màu vàng nhạt, Hoàng Chân Vệ hơi xúc động khe khẽ lắc đầu: "Thật sự rất dũng cảm."

Ở Trường Lăng thân phận của hắn cực kỳ cao quý, đương nhiên những người có thể đứng gần lão cực kỳ ít.

Chẳng qua tất cả mọi người khi nghe giọng nói của lão đều thấy những lời này là khen chứ không phải là quở trách.

Lúc này Đàm Thai Quan Kiếm đứng trong toà cung điện màu xanh, hắn thấy Trương Nghi hành động như vậy trong biển gai cũng không khỏi hơi xúc động.

Mấy đệ tử trong Bạch Dương động này rất có ý tứ.

Mặc dù theo như lời đồn, Trườn Nghi là thận trọng, do dự nhất nhưng cũng không tầm thường.

Trương Nghi ngủ cực kỳ ngon bởi vì đã mệt mỏi quá mức, thậm chí hắn còn phát ra vài tiếng ngáy... Hắn chẳng làm gì mà chỉ ngủ say, vậy mà vẫn khiến cho rất nhiều ánh mắt trên sườn núi phải chú ý tới mình.

Có một đám Hoàng Trùng đã ăn Huyền Sương Trùng, trông giống như du kỵ quân (*đảm nhiệm tuần tra đột kích kỵ binh hoặc tập kỉch bất ngờ ky binh) đang ở trong bụi rậm cách hắn một

khoảng không xa.

Thậm chí khoảng cách tới hắn cũng rất gần, chưa tới nửa dặm.

Chỉ cần bị chúng phát hiện thì Trương Nghi sẽ lập tức bị trọng thương trong khi đang ngủ và phải rút khỏi kiếm hội lần này.

Nhưng mà Trương Nghi đánh cược thắng.

Đàn Hoàng Trùng này chỉ lướt qua hắn.

Ước chừng sau hai canh giờ ngủ say, Trương Nghi mở mắt tỉnh lại.

Q3 - Chương 101: Quân tử

Rất may mắn, nhưng đó đồng thời cũng là thắng lợi của một lần đánh cuộc.

Trương Nghi ra sức xoa bóp khuôn mặt của mình để có thể tỉnh táo lại nhanh chóng.

Nghĩ đến Tiết Vong Hư đã mất, lại nghĩ đến việc Đinh Ninh không biết đã thông qua cửa này hay chưa, vì tình cảnh của Đinh Ninh hắn lại đau buồn đứng lên một lần nữa.

Nhưng hắn lại hít một hơi thật sâu, tự nhủ rằng bản thân mình càng phải kiên cường.

Bởi vì hắn hiểu rõ những người đứng về phía Đinh Ninh rất ít.

Mà hắn lại chính là đại sư huynh thực sự của Bạch Dương Động, bất cứ lúc nào hắn cũng phải là trụ cột để Đinh Ninh có thể dựa vào.

Trương Nghi nhìn thoáng qua tòa cung điện màu xanh đã ở gần đó rồi bắt đầu tiến về phía trước.

Tốc độ xuất kiếm và bước đi của hắn vẫn rất nhanh như trước, những bụi gai đã mọc thành hàng ở trước người hắn liền đổ rạp. Hắn cảm thấy ở bốn phía xung quanh cánh đồng bát ngát này có vài động tĩnh bất thường khiến cho nội tâm hắn thầm kinh hãi, nhưng đã là kẻ to gan có thể dám ngủ say ở ngay tại nơi này, hắn tất nhiên sẽ không tốn sức ngồi tưởng tượng đến những tình huống đáng sợ.

Nhìn Trương Nghi đã tỉnh dậy và tiếp tục đi về phía trước,

Đạm Thai Quan Kiếm lúc này đã trở lại bên cạnh Tịnh Lưu Ly liền không nhịn được mà khẽ nói:

"Chỉ ngủ có hai canh giờ mà khiến cho đánh giá của rất nhiều người về hắn đã thay đổi triệt để." Tịnh Lưu Ly lãnh đạm quay đầu lại nhìn Đạm Thai Quan Kiếm, nàng hiểu rõ Đạm Thai Quan Kiếm cũng bắt đầu tán thưởng Trương Nghi, nếu không thì hiện tại hắn đã không nhiều lời như vậy.

Đạm Thai Quan Kiếm lại không nói gì nữa.

Lông mày hắn khẽ nhăn lại, ánh mắt bình tĩnh nhìn vào Trương Nghi ở phía trước.

***

Trương Nghi đang vung kiếm không ngơi tay thì bỗng nhiên dừng lại.

Tay của hắn ngừng lại trước người nhưng nhiệt khí phát ra từ thanh trường kiếm của Kiếm Lô lại rung động ù ù, không ngừng thổi những sợi tóc của hắn bay phất phơ ra phía sau.

Đồng tử của hắn hơi co lại.

Khóm gai ở trước mặt hắn có màu đỏ tươi khác thường, hắn ngửi được mùi máu tanh mờ nhạt.

Hắn có thể khẳng định đây là máu tươi của tu hành giả, hơn nữa số máu này chỉ mới nhuộm đỏ những cành gai này cách đây không lâu, đến giờ vẫn chưa hoàn toàn đông lại.

Hắn đang hơi do dự một chút thì đúng lúc đó, mi tâm của hắn hơi nhói lên như bị kim châm.

Đó là một đạo Kiếm ý nguy hiểm.

Tuy đó không phải là cảm giác đau đớn thật sự mà chỉ là phản

ứng trong nhận thức theo bản năng của hắn, nhưng hắn có thể chắc chắn đây là Kiếm ý xuất ra khi tâm niệm của tu hành giả vừa động.

Hơn nữa nó có thể mang đến cho hắn cảm giác như vậy thì gã tu hành giả này nhất định phải rất mạnh mẽ, thậm chí còn mạnh hơn cả hắn.

Và điều quan trọng nhất là khoảng cách của gã tu hành giả này ở rất gần với hắn.

Hắn hít một hơi, thu lại thanh trường kiếm đang phát ra nhiệt khí rồi hoành kiếm ngang ngực, sau đó lại bắt đầu cẩn thận tìm kiếm gã tu hành giả kia.

Nhưng hắn thật sự không ngờ rằng mình có thể dễ dàng tìm ra vị trí của gã tu hành giả đó.

Lần theo những vết máu lốm đốm còn chưa đông lại và vài vết giẫm đạp, hắn tìm đến một bụi gai cách đó mấy trượng. Trong đó có một tên thiếu niên suy yếu đang ngồi.

Tên thiếu niên này đã yếu ớt tới cực điểm, thậm chí còn phải dựa vào thanh kiếm được cắm xuống đất ở sau lưng mới có thể miễn cưỡng ngồi vững.

Khi ánh mắt của Trương Nghi nhìn vào hắn, hắn liền miễn cưỡng ngẩng đầu lên.

Trương Nghi nhìn rõ khuôn mặt của hắn liền lập tức ngạc nhiên hỏi: “Từ Liên Hoa?”

Từ Liên Hoa chán nản nhìn hắn, thân thể gã khẽ chấn động, trong ánh mắt hiện lên chút cảm giác khó tả, tựa như hắn không thể nào hiểu được tại sao đến lúc này mà bộ dạng của Trương Nghi vẫn đang dồi dào tinh lực như vậy, thậm chí trên người hắn còn chẳng có bao nhiêu thương thế.

“Làm sao vậy?”

Trương Nghi khiếp sợ dùng kiếm mở ra một con đường rồi đi về phía trước, lại không nhịn được mà hỏi tiếp một câu: “Đã xảy ra chuyện gì.”

Nhưng vừa mới nhích lại gần hơn một chút, hắn đã ngửi thấy một thứ mùi hôi tanh.

Hắn không tự chủ được mà mở to hai mắt ra nhìn, lúc này mới bắt đầu nhận ra những vết bẩn màu vàng đen đang phủ khắp người Từ Liên Hoa thực ra không phải là nước bùn mà hắn phải là phân và nước tiểu của động vật.

Sở dĩ hắn có thể nhận ra Từ Liên Hoa nhanh chóng là vì tên này xuất thân từ Từ Hầu Phủ, lại bài danh thứ sáu trên Tài Tuấn sách, vả lại nếu như lần này Tài Tuấn sách không xuất hiện thì trong suy nghĩ của phần lớn lớp trẻ ở Trường Lăng, Từ Liên Hoa nhất định sẽ cùng Liệt Huỳnh Hoằng và Cố Tích Xuân giành vị trí dẫn đầu.

Không chỉ có tu vi đã bước chân vào Tứ cảnh mà Từ Liên Hoa còn có những lý giải rất độc đáo đối với nhiều Kiếm Kinh, Trương Nghi thật sự khó có thể tưởng tượng được điều gì đã xảy ra lại có thể biến gã thiếu niên trước khi tham gia Kiếm Hội còn như hạc giữa bầy gà này trở thành bộ dạng như thế.

Nhìn Trương Nghi kinh hãi mà trợn to đoi mắt, nội tâm của Từ Liên Hoa lại càng thêm phức tạp. Hắn hơi cắn răng, mặc cho đầu mình đổ gục xuống vô lực, sau đó khó khăn nói: “Nếu như không định ra tay đối phó với ta thì ngươi đi đi.”

Trương Nghi lại càng thêm kinh ngạc: “ Tại sao ta phải đối phó với ngươi?”

“ Bởi vì thứ hạng bài danh của ta ở trước ngươi xa…” Thanh

âm của Từ Liên Hoa lúc này có đôi chút do dự, nhưng nghĩ đến việc mình đã ở vào bước đường cùng thế này, lòng hắn lại trở nên nguội lạnh, liền cắn răng nói lạnh lùng: " Không chỉ là thứ hạng bài danh mà tu vi của ta cũng hơn xa ngươi, nếu bây giờ ngươi đối phó ta thì ít nhất cũng có thể hủy bỏ khả năng thông qua cửa này của ta, ít nhất cũng có thể loại đi một gã đối thủ mạnh mẽ."

Trương Nghi giật mình, hơi giận nói: " Bỏ đá xuống giếng há lại là hành động của quân tử?"

Từ Liên Hoa khó khăn ngẩng đầu nhìn Trương Nghi, không hề đáp lại.

Trương Nghi lại khẽ giật mình.

Hắn nhìn ra được trong đôi mắt của Từ Liên Hoa ngoại trừ sự phiền muộn ra thì còn có vô số tia nhìn không tin tưởng.

Khuôn mặt của Trương Nghi hơi cứng lại, hắn gật đầu thi lễ rồi sau đó lại tiếp tục đi về phía cung điện màu xanh, tiếp tục vừa vung kiếm chém bụi gai vừa rời đi.

Nhưng hắn lại lập tức nghe được đằng sau lưng có một động tĩnh khác thường.

Hắn quay đầu nhìn lại thì đã thấy thanh kiếm đang cắm ở dưới đất đã không còn đỡ được thân thể của Từ Liên Hoa nữa, Từ Liên Hoa liền ngã ngửa ra phía sau.

Tuy rằng Từ Liên Hoa cũng không phải quá mức suy yếu đến gục hẳn như hắn lo lắng, vẫn đang cố gắng để ngồi dậy nhưng hắn liền nhanh chóng nhìn thấy ở giữa cái áo bào rách nát của Từ Liên Hoa có một thứ đang chảy ra.

Sắc mặt của Từ Liên Hoa đại biến, gã liền dùng cả hai tay để bịt lại.

Trương Nghi cũng biến sắc mặt.

Hắn nhìn ra được thứ chảy đó chính là hỗn hợp của máu cùng phân và nước tiểu của động vật.

“Ngươi bị thương rất nặng?”

Hắn kêu lên kinh ngạc, trong nháy mắt tiếp theo, dựa vào động tác của Từ Liên Hoa hắn liền phán đoán ra một khả năng, hô hấp liền lập tức dừng lại: “ Động tĩnh ở khắp nơi quanh cánh đồng bát ngát này chính là một loại dị thú? Mùi máu tươi có thể hấp dẫn chúng đến?”

“Trương Nghi, ngươi muốn làm gì?” Từ Liên Hoa không trả lời vấn đề của hắn mà chỉ phát ra một tiếng gầm nhẹ yếu ớt.

Một cơn gió thổi vào mặt, Trương Nghi đã đến trước người gã.

Một chút Chân nguyên còn sót lại trong cơ thể gã đều hội tụ vào tay phải để chuẩn bị phóng ra.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng ‘Xoẹt’ bỗng vang lên khiến cho thân thể của Từ Liên Hoa cứng đờ.

Trương Nghi xé đứt hơn nửa ống tay áo của mình rồi ngồi xuống, băng bó miệng vết thương rất sâu kia bằng một động tác nhanh chóng dù có hơi luống cuống.

“Những kiếm hội trước đây đều không có cửa ải như thế này cho nên chúng ta chẳng ai mang theo thuốc cầm máu hay trị thương cả. Ta sẽ cố buộc chặt một chút, nhưng khi ngươi ra đến bên ngoài phải nhanh chóng bôi thuốc nếu không vết thương này sẽ càng thêm phiền phức.

Vừa vội vàng băng bó vết thương, Trương Nghi vừa nhẹ giọng nói, có chút áy náy pha lẫn khẩn trương.

“Ngươi muốn giúp ta?”

Từ lIên Hoa cứng người lại một hồi, trong ánh mắt có một tia khác thường. Gã khó khăn ngẩng đầu lên nhìn Trương Nghi rồi hỏi.

Trương Nghi lúc này đang vội vàng quan sát xem trên người gã có còn vết thương nào hay không, theo như hắn thấy thì chỉ có một vết trên ngực sâu đến tận phổi, có vẻ đã cực kỳ không xong. Hắn vô thức đáp: “ Thấy chết mà không cứu không phải là hành vi mà quân tử nên làm.”

Quân tử…

Hai từ này nếu là từ miệng kẻ khác nói ra thì Từ Liên Hoa sẽ cảm thấy cực kỳ giả dối, thậm chí còn bởi vì gã có xuất thân khác với những tu hành giả bình thường mà cảm thấy đối phương có mưu đồ, do đó lại càng có suy nghĩ không tốt.

Nhưng lúc này, nghĩ đến những sự việc mà tên thiếu niên quán rượu và người sư huynh Bạch Dương Động này của hắn gây nên, nghĩ đến đối tượng mà bọn họ tranh đấu cùng, nghĩ đến những bóng dáng bị cô lập đến trơ trọi của những người này, gã bỗng nhiên trầm mặc lại.

Thực sự khi thấy Trương Nghi rõ ràng vì mùi hôi tanh mà không tự chủ được phải nhăn mũi lại, nhưng trong trong quá trình băng bó và kiểm tra thương thế trên mặt và trong mắt của Trương nghi không hề có chút chán ghét nào, gã đột nhiên thấy cảm động trong lòng.

Quân tử ôn hòa như ngọc, lần đầu tiên hắn hiểu rõ được ý tứ của những lời này.

“Ngươi đi mau!”

Hắn hít sâu một hơi, không để ý đến việc có thể một lần nữa

động vào những vết thương của mình, hai tay liền đẩy ra quyết liệt, có chút thô bạo mà hất tay của Trương Nghi ra.

Trương Nghi ngẩn người nhìn hắn, có chút không hiểu hỏi: “Vì sao?”

“Nơi đây có một đàn dị trùng đông đúc, mỗi một nhánh của chúng số lượng ít nhất cũng phải mấy trăm, hơn nữa mỗi con dị trùng đều có thực lực như một Tam Cảnh tu hành giả.”

Từ Liên Hoa hít sâu một hơi, cố nén cơn ho khan lại, dùng tốc độ nhanh nhất để nói với Trương Nghi: “ Ta lưu lại nơi này chẳng qua là vì không muốn từ bỏ, ôm hy vọng cuối cùng xem có thể cầm máu, có thể khôi phục lại được một chút thể lực hay không, vốn cũng không có nhiều hy vọng lắm. Nếu một lần nữa hấp dẫn đàn dị trùng tới đây thì ngươi không thể nào đối phó nổi đâu.”

“Đàn dị trùng?” Trương Nghi lắp bắp kinh hãi.

Hắn còn muốn mở miệng nói gì đó thì Từ Liên Hoa đã thô bạo cắt ngang: “ Đừng lề mề nữa, đi mau nếu không sẽ không kịp nữa đâu! Mân Sơn Kiếm Tông đã có bố trí thế này thì chỉ cần ta nhận thua rời khỏi đây, tính mạng tất nhiên không còn vấn đề gì nữa, ta cũng chỉ ỷ vào điểm ấy mà muốn gắng gượng chống đỡ một lúc mà thôi. Nếu ngươi còn không đi, không lẽ muốn bồi tiếp ta cùng rời khỏi nơi này?”

Trương Nghi do dự trong thời gian mấy hơi thở.

Sau đó hắn khom người xuống cõng Từ Liên Hoa lên lưng.

Từ Liên Hoa không thể hiểu được, liền hỏi: “Ngươi làm cái gì vậy?”

“Khổ tu nhiều năm không dễ, ngươi bị thương đến như vậy cũng không chịu từ bỏ… Tâm trạng đó ta tất nhiên hiểu rõ.” Một tay Trương Nghi nâng hắn lên, tay kia cầm kiếm, hơi nghiêng đầu

khẽ nói: “ Ai cũng không muốn từ bỏ cơ hội tiến vào trong Mân Sơn Kiếm Tông học tập, nếu có thể ta tất nhiên là muốn giúp ngươi một tay.”

Từ Liên Hoa không ngờ được những lời nói của mình lại dẫn đến hậu quả đáng sợ như vậy, Trương Nghi lại có thể ra quyết định như thế. Hắn ngây ngốc trong chốc lát, nhịn không được mà kêu lên: “ Trương Nghi, lòng dạ của ngươi quá đàn bà!”

“Đầu óc của Trương Nghi làm sao vậy?”

Nhìn Trương Nghi đang cõng Từ Liên Hoa về phía trước, rất nhiều sư trưởng đang xem cuộc chiến trên sườn núi đều không sao hiểu nổi. Lục Thanh Cách, tu hành giả xuất thân từ Quan Trung lúc trước đã lên tiếng ủng hộ Tạ Trường Thắng liền thay đổi sắc mặt, phẫn nộ quát thành tiếng.

Cho dù là với hắn thì lòng dạ của Trương Nghi cũng quá mức đàn bà.

Biểu hiện này thậm chí đã thay đổi cách nhìn của hắn và rất nhiều người khác về Trương Nghi.

Thể lực của chính mình đã có vấn đề mà lại cõng thêm một người, khiến cho thể lực lại càng tiêu hao nhanh chóng.

Mà quan trọng nhất là Lục Thanh Cách và rất nhiều người trên sườn núi đều nhìn thấy rõ ràng, có một đám Hoàng Trùng đang chạy tới vùng này bởi chúng ngửi được mùi máu trên người Từ Liên Hoa lúc trước.

Thời điểm này, lựa chọn tốt nhất hiển nhiên là lợi dụng Từ Liên Hoa hấp dẫn đàn Hoàng Trùng kia, sau đó rời khỏi nơi này với tốc độ nhanh nhất.

Q3 – Chương 102: Khao khát

“Mau buông ta xuống!”

Từ Liên Hoa phẫn nộ nhìn gương mặt của Trương Nghi ở bên cạnh, nói: “ Ngươi như vậy đã là giúp đỡ ta rồi. Ta chỉ muốn cầu may, chứ với thương tích như thế này thì dù có thông qua được cửa này, ta cũng không thể chiến thắng được nhiều người trong phần tỷ thí để vào được mười thứ hạng đầu đâu.”

Trương Nghi luôn luôn là người tao nhã lễ nghi, hắn cho rằng việc cắt lời người khác là vô cùng vô lễ, vì thế hắn đợi cho Từ Liên Hoa nói xong mới lên tiếng giải thích: “ Đây thực ra là giúp đỡ lẫn nhau. Ta cõng ngươi cùng đi thì ít nhất có thể hiểu rõ thêm trong biển bụi gai này cuối cùng là có dị vật gì, còn về phần tỷ thí tiếp theo thì ngươi cũng không phải là hết sạch hy vọng, biết đâu Mân Sơn Kiếm Tông sẽ cho chúng ta thuốc và thời gian để trị thương… Hoặc biết đâu cũng chẳng có mấy người có thể thông qua cửa này, nếu số người ít hơn mười thì chỉ cần qua cửa này thôi là đã có thể tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông học tập rồi.”

Từ Liên Hoa ngẩn người ra rồi chợt giận dữ nói: “ Nói hươu nói vượn, sao có thể như vậy chứ.”

Trương Nghi liên tục vung thanh kiếm trong tay, hơi quay đầu nhìn gã nói: “ Mạnh như ngươi mà còn lâm vào tình cảnh như thế thì người khác cũng khó lòng mà thông qua cửa này, ngươi không được quên rằng mình đang xếp trong nhóm mười người đầu trên Tài Tuấn Sách. Theo như ta nhớ thì trên Tài Tuấn Sách chỉ có mười sáu người là có tu vi Chân Nguyên trên tứ cảnh, ngươi là một trong số đó.

Từ Liên Hoa lạnh giọng nói: “ Ngươi lấy ta làm ví dụ, nhưng nên nhớ chính ngươi mới là một ví dụ tốt nhất. Tu vi Chân Nguyên của ngươi chệnh lệch so với ta rất nhiều, nhưng đến giờ ngươi lại không hề có bất cứ tổn thương gì nghiêm trọng, cho nên chuyện này và tu vi Chân Nguyên cũng chẳng mấy liên quan.

Trương Nghi cũng nhẹ gật đầu đồng ý, đáp: “ Ngươi nói không sai, chuyện này và tu vi Chân Nguyên không có mấy liên quan, nó liên quan đến vận khí nhiều hơn.”

Không đợi Từ Liên Hoa lên tiếng, Trương Nghi lại nói tiếp: “ Nếu như là liên quan đến vận khí thì nhiều người hay ít người cũng chẳng quan trọng gì.”

Sắc mặt của Từ Liên Hoa lại càng thêm khó coi, hắn không tranh luận cùng Trương Nghi nữa mà trầm ngâm một lát rồi nói: “Xem ra vận khí của chúng ta cũng không tốt lắm.”

Trương Nghi cũng trầm mặc lại, hắn ngừng vung kiếm, cẩn thận lắng nghe một lát rồi quay đầu nhìn Từ Liên Hoa, nói: “ Chuyện này chưa chắc đã liên quan đến ngươi, ngươi nằm đúng trên đường đi của ta, mà những con dị trùng kia chỉ sợ cũng chưa hề đi xa, vẫn một mực tìm kiếm ngươi, vậy nên dù ta có bỏ ngươi xuống thì có thể vẫn sẽ gặp mấy con dị trùng đó.”

Từ Liên Hoa cắn răng, nghĩ thầm nói những lời nhảm nhí này thì có ý nghĩa gì. Trong không khí xung quanh có một khí tức lạnh băng truyền đến, khiến gã đoán rằng bầy Hoàng Trung kia giờ hẳn là đã phát hiện ra tung tích của bọn gã rồi, lúc này vẫn còn chưa xuất hiện trong tầm mắt chẳng qua cũng vì chúng đang tản ra để bao vậy mà thôi.

Gã cảm thấy đến lúc này thì có nói gì cũng là vô ích, nhưng Trương Nghi dĩ nhiên không hề thấy vậy, hắn vẫn còn rất nhiều lời muốn nói.

“Nếu như để cho ta lựa chọn lại lần nữa thì ta vẫn cứ chọn giúp ngươi. Bởi vì ngươi cứ một mực đuổi ta đi… Người có thể suy nghĩ cho người khác như ngươi cũng không có nhiều, ta cảm thấy ngươi rất đáng để kết giao bằng hữu.” Trương Nghi quay đầu lại chăm chú nhìn hắn, nhẹ giọng nói: “Thực ra ngươi và sư đệ ta là cùng một loại người.”

“Thật xin lỗi, ta so sánh ngươi với sư đệ ta không phải là để tự nâng bản thân lên hay cố ý hạ thấp ngươi.” Cảm thấy cách ví của mình hơi không ổn, Trương Nghi lại áy náy bổ sung thêm.

“Trương Nghi, đến giờ này mà ngươi còn nói được những thứ đó, thật là quá mức rề rà đó.” Từ Liên Hoa vốn đã cảm thấy có tức giận nữa cũng chẳng ý nghĩa gì, vậy mà vẫn không nhịn được mà phát cáu: “ Rốt cuộc là đầu ngươi có vấn đề gì?”

Trương Khi nghe được hắn tức giận mắng mình mà vẫn chẳng có chút sinh khí nào, chẳng biết tại sao lại càng áy náy hơn, “Ngươi có lẽ nên tận dụng thời gian để nói cho thêm chút ít chi tiết về những thứ liên quan đến bầy dị trùng này.”

Từ Liên Hoa hít sâu một hơi, cố làm cho mình bình tĩnh lại, liền lạnh giọng nói: “ Trước ta đã nói với ngươi là số lượng một nhánh nhỏ của đàn dị trùng này ít nhất cũng phải mấy trăm, hơn nữa thực lực mỗi con đều tương đương với một gã tu hành giả Đệ Tam cảnh, nhưng nếu nói chi tiết thì sức mạnh thân thể của bọn chúng còn mạnh hơn tu hành giả Tam cảnh một ít. Điều quan trọng nhất là hiện tại ngươi cũng có thể cảm giác được, chúng giống như một chi quân đội được huấn luyện nghiêm chỉnh vậy.”

“Giống như quân đội được huấn luyện nghiêm chỉnh?”

Trương Nghi cảm thấy khắp bốn phía đều có động tĩnh, sắc mặt liền tái nhợt lại: “ Vậy chúng chiến đấu như thế nào?”

Từ Liên Hoa lạnh giọng đáp: “ Những con dị trùng này khi

trưởng thành thì giống châu chấu bình thường như đúc, nhưng kích thước còn lớn hơn cả chúng ta, vỏ ngoài của chúng cũng như áo giáp vậy, vô cùng cứng rắn và nặng nề. Hẳn là do thân thể nặng nề như vậy nên chúng cũng không thể bay, nhưng lực bật của càng sau thì vô cùng kinh người, cho nên trong cự ly ngắn thì chúng cũng chẳng khác nào bay được cả. Trong cơ thể của bọn chúng có tích tụ những Nguyên Khí băng hàn quái dị, khi nhảy lên và công kích thì liền có băng ngưng tụ lại tại càng sau, chúng giống hệt với những tên tu hành giả cầm theo đôi kiếm băng không ngừng nhảy đến công kích vậy.

Trương Nghi có chút nghẹn giọng: " Đây là loại dị trùng gì vậy, sao ta mới nghe thấy lần đầu."

Từ Liên Hoa liền nhìn hắn một cái, không trả lời.

Trương Nghi liền nhịn không được mà hỏi tiếp: " Đám dị trùng này có giống với đàn sói, bên trong có thủ lĩnh không?"

Từ Liên Hoa không thèm khách khí chút nào, cười lạnh giễu: " Nếu như chúng giống với suy nghĩ của ngươi, có thủ lĩnh rõ ràng và khi mất thủ lãnh liền trở nên rối loạn thì ta lại có thể bị thương nặng đến thế này hay sao?"

Cùng lúc đó, Lục Thanh Cách đứng trên sườn núi đã tức giận đến khó tả mà quay đầu sang hướng khác, không muốn nhìn Trương Nghi nữa.

Trong lúc hành quân đánh trận thì sao lại có lòng dạ đàn bà vô ích như vậy chứ?

Trong mắt rất nhiều người thì mặc dù biểu hiện của Trương Nghi khi đánh bạc một phen là rất quyết đoán và dũng cảm, nhưng với loại tính tình cùng lòng dạ đàn bà như vậy thì tương lai hắn sẽ khó mà được trọng dụng.

Từ trên sườn núi nhìn xuống, có thể thấy Trương Nghi và Từ Liên Hoa đã hoàn toàn bị bầy Hoàng Trùng lúc trước còn đang tản mát vây quanh.

Tất cả các thân hình màu u lam đều tỏa ra khí tức lạnh lẽo, theo thời gian chúng dần dần tới gần Trương Nghi và Từ Liên Hoa, trông giống như một cái vòng thép màu u lam đang từ từ co rút lại.

Vị cung chủ Ương Cung Phan Nhược Diệp vẫn đứng bất động ở cạnh Hoàng Chân Vệ cách đó không xa, cả người không hề nhúc nhích giống như một pho tượng, thậm chí sắc mặt cũng không có bao nhiêu thay đổi.

Nhưng lúc này bà lại hơi quay đầu như phát hiện ra điều gì kỳ dị, liền liếc nhìn Hoàng Chân Vệ.

***

Trương Nghi và Từ Liên Hoa ngừng nói chuyện.

Trong đám bụi gai màu đỏ thẫm xung quanh hai người đột nhiên xuất hiện vài mảng trắng, sau đó những mảng trắng liền ngày càng dày, lặng lẽ bao phủ trên đầy những cành gai, biến chúng thành một màu trắng xóa.

Những đám băng trắng lan tràn trên những bụi gai đỏ thẫm như thủy triều dâng, khiến cho không khí xung quanh hai người ngày càng trở nên rét buốt, thậm chí còn dần dần sinh ra đám sương mù lạnh lẽo.

Một tiếng ‘Rắc’ vang lên.

Trong làn sương màu trắng bỗng nhiên hiện ra một cái đầu quỷ quái, sau đó lại có thêm rất nhiều cái đầu nữa xuất hiện.

Những cái đầu quỷ quái hiện ra từ trong màn sương này cũng không đem lại bao nhiêu sợ hãi, nhưng những vết thương trên

người Từ Liên Hoa lại bắt đầu nhộn nhạo, cảm giác rất không thoải mái.

Miệng Từ Liên Hoa có một cảm giác khô khốc khó gọi tên, nhưng chẳng biết tại sao hắn lại cảm thấy Trương Nghi lúc này đang hoàn toàn trấn định.

“Ngươi cố gắng ôm chặt lấy ta, đừng để rơi từ trên lưng xuống.”

Đúng như hắn đang phỏng đoán, Trương Nghi lại tiếp tục nói vào tai hắn: “ Ta không có thói quen một tay giữ người, một tay chiến đấu cho nên không thể nào giữ được ngươi.”

Cuộc chiến lập tức bắt đầu.

Những tiếng “Vù Vù Vù” vang lên, màn sương mù đang bao phủ khắp nơi liền bị phá vỡ, trong con mắt Trương Nghi phản chiếu hình ảnh hơn chục con Hoàng Trùng đang nhảy lên thật cao.

“Phương thức chiến đấu của những con dị trùng này rất đơn giản, chúng chỉ cứ thế nhảy lên rồi đâm nhanh tới.”

Từ Liên Hoa đã không còn kịp tranh luận thêm cùng Trương Nghi nữa. Nghĩ tới chuyện kia, hắn liền hít sâu một hơi rồi cắn răng nói.

Trương Nghi khẽ vuốt cằm, tỏ vẻ đã hiểu.

“Chỉ có thể dùng bảy phần lực lượng, nếu không độc tính sẽ phát tác.”

Đúng lúc đó, hắn cũng thầm nhắc nhở chính mình ở trong lòng.

Nhưng khi hắn bắt đầu di chuyển, hai chân vừa mới phát lực đã tuôn ra một luồng khí mãnh liệt.

Khi thân thể bắt đầu tăng tốc cực nhanh, ánh mắt hắn liền nhìn vào thanh trường kiếm của Triệu Kiếm Lô đang phát ra nhiệt khí trong tay.

Ánh mắt của hắn vừa bình tĩnh lại vừa tràn đầy một loại khát vọng khó có thể gọi tên.

Từ Liên Hoa không thể hiểu nổi tại sao hắn lại bình tĩnh và trấn định được như thế, nhưng ngay cả bản thân Trương Nghi cũng chẳng rõ vì sao.

Kiếm Ý mà hắn đã lấy được ở Mặc Viên có tầm sát thương bao trùm trong một khoảng cách lớn, khi đối mặt với số đông kẻ địch nhất tất nhiên sẽ có chút ưu thế.

Đương nhiên nếu chỉ dựa vào điểm đó thì không đủ.

Bởi vì hắn biết rõ "tiểu sư đệ" Đinh Ninh của mình chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ mà bảo hắn chọn lựa một thanh kiếm của Triệu Kiếm Lô.

Hắn vẫn muốn giúp đỡ Đinh Ninh.

"Giúp ta một chút!."

Hắn thành kính nhìn thanh kiếm trong tay, thầm nói một câu trong lòng rồi xuất kiếm.

Q3 - Chương 103: Làn mưa chết chóc

Thành kính đại biểu cho sự chuyên tâm không hai lòng.

Chuyên tâm không hai lòng xuất kiếm, Kiếm Ý liền tinh thuần.

Từng cỗ, từng cỗ Kiếm Khí cực kỳ tinh thuần được phóng ra từ mũi kiếm trên tay Trương Nghi và bay thẳng lên không trung, yên lặng mà cứng cỏi.

Bầu không khí phía trên bắt đầu ẩm ướt.

Trong tích tắc sau, Trương Nghi liền không chút do dự mà vung kiếm lên, chém về phía trước người.

Vô số Kiếm ý sắc nhọn liền ép xuống kịch liệt từ trên cao.

Cảm nhận được Kiếm Ý vô cùng tinh thuần và sắc bén này, Từ Liên Hoa đang nằm trên lưng Trương Nghi liền có vẻ lúng túng, trong mắt hắn hiện ra hiện ra một tia khiếp sợ, hắn biết rõ Trương Nhi là học viên xuất sắc của Bạch Dương Động, nhưng mà hắn không ngờ rằng tên này lại có thiên tư tại kiếm thuật như thế.

Chẳng qua là sự khiếp sợ mà Trương Nghi gây ra cho hắn vẫn chưa ngừng lại.

Lúc này Trương Nghi chỉ chuyên tâm vung kiếm, chân nguyên trong cơ thể không ngừng chảy vào thanh kiếm lô, từng cỗ nhiệt khí mênh mông như sóng lớn đánh ra, thân kiếm màu đỏ rực đang sáng dần lên, trở nên đỏ bừng như vừa lấy từ trong lò ra bằng một tốc độ kinh người

Kiếm khí tuôn ra từ lưỡi kiếm đỏ cũng ngày càng trở nên nóng rực, vài tiếng “xì xì xì” vang lên, cuối cùng nó bùng cháy lên mạnh mẽ.

Trong ánh mắt của Trương Nghi cũng tràn đầy sự khiếp sợ, hắn biết được chính Kiếm khí kia đang vẽ ra từng nét phù văn bốc cháy lên ở trên không, chỉ trong nháy mắt sau, trong tầm nhìn của hắn đã xuất hiện rất nhiều tia lửa đang bốc cháy.

Các tia lửa đỏ kia lan tràn trên không trung, phản chiếu trên những tấm giáp cứng của đám Hoàng Trùng, nhuộm chúng thành một màu đỏ rực. Nhưng những tia lửa này hoạt động rất có quy luật, không ngừng hút lấy những hơi nước ẩm ướt trong thiên địa.

Nhìn thân kiếm bắn ra vô số những tia lửa nhỏ bé đang hình thành trong không trung, lại nhìn hơi nước lấp lánh tụ lại phía trên những tia lửa đó, Trương Nghi liền có chút phản ứng.

"Hóa ra là vậy."

Hắn nhịn không được, thân hình run nhẹ, miệng lẩm bẩm.

Từ Liên Hoa chưa từng tận mắt nhìn thấy loại kiếm thức đến từ Mặc Viên này, phản ứng của hắn so với Trương Nghi chậm hơn một chút.

Gã bất giác ngẩng đầu.

Gã nhìn đến phía trước, trong thấy bầu trời xuất hiện vô số những hạt mưa lấp lánh.

Những hạt mưa óng ánh ở trung tâm, nhưng lại đồng dạng là tia lửa màu đó óng ánh.

Nước cùng lửa giao hòa cùng một chỗ.

Có điều hai loại nguyên khí này trời sinh tương khắc không thể

dung hợp, cho nên kì cảnh trước mắt chỉ tồn tại trong giây lát.

Chỉ trong nháy mắt, nước lửa va chạm, bắt đầu sắp nổ tung.

Từng hạt mưa mang theo sát ý ác liệt rơi xuống trên người những con Hoàng Trùng trước mặt gã và Trương Nghi, đồng thời những hạt mưa đó cũng liên tiếp nổ tung, biến thành từng luồng hơi nước mang theo sức nóng kinh người bắn ra ngoài.

Bành bành bành. . .

Đám hạt mưa óng ánh biến thành từng cột hơi nước hình trụ màu trắng, bắt đầu lao vào trùng kích vào thân thể Hoàng Trùng nhưng liền bị áo giáp cứng rắn của nó cản lại khiến chúng tan rã nhanh đến kinh người, nhưng vẫn phát ra những tiếng vang như búa đập.

Trên sườn núi cao, tất cả những sư trưởng tu hành đều không có khả năng nghe được âm thanh này, nhưng ngay khi âm thanh dày đặc đó khuếch đại trong tai của Trương Nghi và Từ Liên Hoa thì hô hấp của rất nhiều người cũng hoàn toàn dừng lại, ánh mắt đều không tự chủ được mà trợn to đến cực điểm, hai cái đồng tử co rút một cách kịch liệt.

Trong khu vực mười trượng ở trước mặt Trương Nghi, lũ Hoàng Trùng trong thời gian một hơi thở đã bị hơi nước màu trắng bao phủ hoàn toàn, trong nháy mắt, đám hơi nước màu trắng này liền kịch liệt sôi trào.

Không chỉ những con Hoàng Trùng vừa mới nhảy lên mà tất cả những con Hoàng Trùng bị hơi nước màu trắng bao trùm đều điên cuồng và liều lĩnh nhảy ra ngoài, làm người ta có cảm giác như dù chúng có nhìn thấy bên ngoài là vực sâu vạn trượng thì vẫn sẽ liều mạng nhảy ra.

Vì tình huống quá cấp bách, và cũng vì đã vận lực quá mạnh

cho nên dáng vẻ của những con Hoàng Trùng này đều cực kỳ cổ quái , thậm chí có thể dùng từ vặn vẹo để hình dung.

Những hạt mưa rơi xuống và hơi nước màu trắng cũng không thể xuyên thủng được lớp giáp xác cứng rắn của Hoàng Trùng, thậm chí trên người chúng còn không có bất kỳ vết thương rõ rệt nào, nhưng hai con ngươi vốn màu u lam như ngọc bích giờ đã biến thành màu xám đen dơ bẩn, khiến người ta đầu tiên liền liên tưởng đến những quả trứng muối đã ướp gia vị quá lâu.

Bên cạnh đó thân thể của Từ Liên Hoa cũng bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Vô số những âm thanh như tiếng những cỗ xe ngựa đang chạy nhanh va chạm vào nhau ngày càng trở nên nặng nề, khuếch đại trong tai hắn, khiến cho trái tim và da đầu của hắn run lên từng đợt.

Chí ít có hơn chục con Hoàng Trùng đang đứng thẳng bị những con Hoàng Trùng đang điên cuồng lao ra từ đám hơi nước màu trắng kia đánh ngã. Mà sau khi va đập vào đồng bọn, những con Hoàng Trùng đang lao ra đó cũng chạy tán loạn đi khắp các hướng khác bằng một tư thế vặn vẹo như đang phát điên.

Từ Liên Hoa biết rõ những con Hoàng Trùng này không chỉ đã biến thành mù lòa, mà nhiệt độ của đám hơi nữa màu trắng kia đã xâm nhập và người chúng qua những khe hở của giáp xác mà tạo nên thương thế nghiêm trọng cho đám Hoàng Trùng này, khiến cho chúng thống khổ đến không thể chịu được.

Đám hơi nước màu trắng còn chưa hoàn toán tiêu tán đột ngột dừng lại ngay trước người Trương Nghi

Đám hơi nước màu trắng chưa hoàn toàn tan mất này có ẩn chứa một nhiệt lượng kinh người, khiến cho hắn không dám tiếp xúc tùy tiện.

Phía trước bị cản đường nhưng đám Hoàng Trùng phía sau vẫn như không hề bị ảnh hưởng.

“Xùy xùy”, tiếng xé gió vang lên, Trương Nghi không cần quay đầu cũng biết có hơn chục con Hoàng Trùng đang lao về phía mình và Từ Liên Hoa, mà đằng sau đám Hoàng Trùng này lại có tầng tầng lớp lớp những con khác cũng đang lao tới.

Nhưng lúc này Trương Nghi vẫn bình tĩnh dị thường, trong ánh mắt lại có có một tia mừng rỡ.

Hắn ổn định thân thể, chém ra một kiếm về phía sau.

Trên không lại xuất hiện rất nhiều tia lửa màu đỏ rực.

Từ hỏa tuyến hình thành phù tuyến, từ phù tuyến lại hình một đạo kiếm ý nguyên vẹn.

Cơn mưa tử vong lại một lần nữa rơi xuống, hóa thành đám hơi nước màu trắng kinh khủng.

Trương Nghi xoay người nhanh chóng tiến về phía trước, một con Hoàng Trùng đang nổi điên, thân thể vặn vẹo lao ra từ trong đám hơi nước, tỏa ra mùi khét lẹt.

Từ Liên Hoa giống như một cái túi đeo bị mang đi mang lại một cách tùy tiện, nhưng trong lòng hắn lại không có một chút phẫn nộ.

Hắn thấy được hy vọng.

Lực lượng của bản thân thanh kiếm của Triệu Kiếm Lô này phối hợp với kiếm thế của Trương Nghi liền khiến hắn từ một gã kiếm sư bình thường trở thành một gã kiếm sư cực kì đáng sợ.

Không chỉ đối phó với những con Hoàng Trùng trước mắt này mà Từ Liên Hoa có thể khẳng định dựa vào thanh kiếm và đạo

kiếm thế này, Trương Nghi có thể chiến đấu vượt cảnh giới, dùng thực lực đấu với rất nhiều tu hành giả có tu vi Chân Nguyên vượt xa mình.

***

Đám Hoàng Trung biến thành mù lòa điên cuồng đi loạn, khiến cho một đàn Hoàng Trùng vốn biến tiến thoái như quân đội giờ không thể hợp lại thành đội ngũ được.

Tay trái của Trương Nghi vung ra, đánh ra một cỗ kình phong lướt nhẹ qua đám sương mù giờ đã trở nên mỏng manh, sau đó hắn một lần nữa tăng tốc, xuyên qua khu vực này.

Sương trắng ấm áp quét trên cơ thể, hóa thành những giọt nước vô cùng dễ chịu.

"Ngươi có nhận ra không, cái đám tộc trùng ngươi đối phó lúc trước có phải là đám này không, đây có phải là đám Hoàng Trùng luôn lùng sục quanh đây để tìm ra ngươi không?

Từ Liên Hoa quay đầu chăm chú nhìn Trương Nghi, có chút nghi vấn.

"Tại sao ngươi lại như vậy?"

Bởi Từ Liên Hoa không hiểu gì cho nên hắn liền thành thật hỏi tiếp: "Nếu bây giờ Chân Nguyên của ngươi dồi dào như trước, dù không thể giết chết được một chi Hoàng Trùng này thì ít nhất cũng có thể khiến chúng trở nên mù lòa và đun chúng thành châu chấu tái. Có phải là trước khi gặp được ta ngươi và đám dị trùng đó đã xảy ra chuyện gì hay không?"

"Với thanh kiếm này, ta có thể đối phó được nhóm Hoàng Trùng này." Trương Nghi khẽ gật đầu, hắn vẫn không ngừng tiến về phía trước, đồng thời nói tiếp: "Có điều nếu chúng ta liên tiếp gặp phải nhiều nhóm Hoàng Trùng biến dị như vậy, chân nguyên

của ta sẽ dần dần hao hết, chúng ta vẫn không cách nào thông qua cửa này."

"Nếu như Mân Sơn Kiếm Tông bố trí như thế, ta nghĩ cái rừng gai rộng lớn này bên trong sẽ có rất nhiều chi dị trùng tộc quần như vậy, có lẽ tất cả mọi người đang tham gia kiếm hội đều gặp ít nhất một vài chi."

"Nếu số lượng dị trùng tộc quần nhiều như vậy, chắc chắn sẽ không tụ lại một chỗ, điều đó nói lên rằng những dị trùng tộc này giống những đàn sói trên thảo nguyên, chúng sẽ phân chia ranh giới hoạt động, một tộc quần chỉ được hoạt động trong phạm vi nhất định nào đó"

“ Nếu ngươi xác định đàn dị trùng này luôn đuổi theo ngươi thì ta ngờ rằng để tránh việc tranh chấp, những đàn dị trùng này sẽ tự động lảng tránh nhau. Có lẽ khi đàn dị trùng này đang truy đuổi con mồi trong khu vực của mình thì những đàn khác sẽ tự giác lảng tránh.”

"Nếu thật sự như vậy, ta sẽ không dại gì tiêu diệt hết chi dị trùng này, ta nghĩ nên lưu lại một bộ phận, khiến chúng nó truy đuổi theo chúng ta như trước. Nếu làm như vậy chúng ta chỉ bị một chi dị tộc trùng truy đuổi, uy hiếp từ đó sẽ giảm xuống, cũng có thể tránh việc đón thêm sự truy sát từ các đàn dị trùng mới."

Trương Nghi vừa hỏi vừa giải thích đâu vào đấy khiến Từ Liên Hoa trên lưng hắn càng nghe càng trầm mặc.

Trương Nghi thậm chí còn tưởng là gã lâm vào hôn mê, liền quay đầu lại nhìn lại, thấy gã liền khó khăn ngẩng đầu nói: "Ngươi thật sự rất lợi hại."

Trương Nghi sững sờ.

Từ Liên Hoa trầm mặc hít sâu một hơi, nói tiếp: "Không chỉ tu

vi và kiếm thuật mà cả năng lực phân tích của ngươi cũng rất lợi hại.”

Trương Nghi lại sững sờ một chút, hắn vô thức nghĩ đến "Tiểu sư đệ" Đinh Ninh, lập tức có chút cảm giác xấu hổ.

"Vừa nãy ta còn cho là chúng ta đã tuyệt đối an toàn, đã nghĩ trước là có thể thông qua cửa này rồi, có điều sau khi nghe xong câu nói kia của ngươi ta mới hiểu được, bây giờ chúng ta mới an toàn thật sự." Từ Liên Hoa hít sâu một hơi, vừa cố gắng quay đầu nhìn bầy Hoàng Trùng đang chạy như điên vừa nói: "Chi Hoàng Trùng này có vài vết thương do chính tay ta gây ra, cho nên chúng chính là đàn mà ta đã gặp khi trước.”

Trương Nghi hiểu ra ý của gã, lập lức lại càng áy náy giải thích: "Chỉ là suy đoán của ta, chưa hẳn chính xác hoàn toàn."

Từ Liên Hoa vừa lắc đầu vừa nói: "Không, cho dù chỉ dùng năng lực của ngươi, ta có thể khẳng định cho dù có chút biến số, ngươi cũng có thể đem ta an toàn ra ngoài."

Trương Nghi lại lần nữa ngẩn người.

Hắn phát hiện mình bây giờ thực sự rất có lòng tin.

Tuy rằng lòng tin ấy phần lớn là từ thanh kiếm này, giống như lời cầu nguyện thành kính giờ đã được đáp lại.

Nhưng bất kể thế nào, hiện tại hắn thật sự rất có lòng tin.

"Ta vẫn còn một vấn đề trọng yếu." Nhưng lúc này thanh âm của gã lại vang lên bên tai Trương nghi: " Ta nhìn ánh mắt của ngươi, tựa hồ như lúc trước ngươi cũng không biết, chiêu thức đó phối hợp với thanh kiếm này lại sinh ra hiệu quả như vậy?"

"Ta lúc trước cũng không biết." với vẻ mặt thành khẩn, hắn khẽ gật đầu, sau đó hắn có chút do dự không biết có nên đem việc

thanh kiếm này là do Đinh Ninh chọn cho hắn kể cho Từ Liên Hoa nghe.

Nếu như nói ra, hắn lại cảm thấy sẽ rất khó để giải thích.

Nhưng mà Từ Liên Hoa lại như chỉ muốn nghe được câu trả lời như thế mà thôi.

"Ta đã biết." Trong nội tâm Từ Liên Hoa hiện lên một cảm xúc khó tả, "Cho nên Ngươi cũng không dám chắc, mà chỉ là liều mạng, dùng hết sức đưa ta ra ngoài."

Trương Nghi đã hiểu ý tứ trong câu nói của Từ Liên Hoa. Hắn vừa lúng túng vừa vội giải thích: "Tất nhiên, trước đó ta cũng không nắm chắc lắm nên nên mới cố ý làm như vậy để lấy được cảm kích và hòa hảo từ ngươi."

Từ Liên Hoa lại khó nhọc ngẩng đầu lên, nhìn Trương Nghi xem thường, cười lạnh một tiếng: "Ta đương nhiên biết rõ rằng đối với người như ngươi thì chuyện khó nhất là nói dối; điều ấy chẳng lẽ ta lại không nhìn ra, lại cần ngươi giải thích nữa?"

Trương Nghi lập tức có chút ngượng ngùng: "Không hiểu lầm là tốt rồi." Từ Liên Hoa liếc hắn một cái, mệt mỏi cúi đầu tựa ở đầu vai của hắn, sau đó nói khẽ: "Không lời nào cảm tạ hết được."

Tại Trường Lăng, phải là đại ân mới nói không lời nào cảm tạ hết được.

Trương Nghi hiểu rõ ý tứ Từ Liên Hoa, lập tức có chút sợ hãi, muốn mở miệng nói gì.

Nhưng Từ Liên Hoa lại yếu ớt nói thầm một câu: "Đừng nhiều lời nữa, giữ kiếm của ngươi cho tốt.”

Q3 - Chương 104: Kẻ thứ hai qua cửa

Trên sườn núi có rất nhiều sư trưởng của các chốn tu hành đang khiếp sợ đến khó tả, bọn họ không thể nào tưởng tượng được kiếm của Triệu Kiếm Lô phối hợp với kiếm thức trong Mặc Viên Tàn Quyển lại có thể sinh ra đột biến kỳ lạ như vậy, thực tế có rất nhiều người đều biết rằng nếu như cảnh giới tu vi của mình không vượt xa Trương Nghi bây giờ thì bản thân cũng rất khó tiếp được một kiếm kia của hắn.

Biểu hiện của Trương Nghi khiến cho nét mặt của những sư trưởng này đều biến hóa. Hoàng Chân Vệ nhìn thấy điều đó liền có chút cảm khái mà lắc đầu nhè nhẹ.

Trong mỗi lần Mân Sơn Kiếm Hội đều xuất hiện những biến số rất lớn, nhưng lần Mân Sơn Kiếm Hội này Đinh Ninh đứng đầu hết cửa này đến cửa khác, kẻ đứng đầu trên Tài Tuấn Sách là Liệt Huỳnh Hoằng thì chưa đến màn thi kiếm cuối cùng đã bị loại, cộng thêm cả biểu hiện của Trương Nghi lúc này nữa thì biến số của lần Mân Sơn Kiếm Hội này đã vượt xa những lần trước đó rồi.

“Tại sao Trương Nghi không giết hết vài con dị trùng còn lại này?”

Đúng lúc này, thanh âm lạnh lùng, trong trẻo của Phan Nhược Diệp liền truyền vào tai của Hoàng Chân Vệ: “Cứ mãi bị đám dị trùng này đuổi theo như vậy thì càng bị hao tổn khí lực chứ.”

Hoàng Chân Vệ quay đầu nhìn bà, ôn hòa giải thích: “Chắc là Trương Nghi phỏng đoán rằng giữa những đàn dị trùng này với nhau có một ranh giới riêng, những đàn dị trùng khác khi đánh hơi

thấy khí tức của đàn này thì sẽ không đến nữa. Nhìn tình hình trước mắt thì có vẻ như hắn đã đoán rất đúng."

"Cho nên hắn cố ý để lại vài con dị trùng đuổi theo mình, như vậy hắn có thể thông qua cửa này mà không gặp vấn đề gì." Phan Nhược Diệp nhìn thân hình đang lẩn khuất trong biển bụi gai của Trương Nghi, lại nhìn thẳng vào trong ánh mắt của Hoàng Chân Vệ rồi nói: "Trước đó ngươi luôn rất tán thưởng Trương Nghi, vậy mà khi hắn và Từ Liên Hoa bị những thứ dị trùng này vây quanh ngươi lại không có chút lo lắng nào, chẳng lẽ ngươi đã sớm biết hắn có thể dễ dàng thông qua cửa này sao?"

Hoàng Chân Vệ hơi ngẩn ra, chợt lắc đầu: "Tuệ nhãn của Phan Cung chủ như điện, chỉ là ngay khi hắn lựa chọn cõng Từ Liên Hoa đi cùng thì ta đã có ý buông lỏng, những chuyện phía sau không còn quan hệ nữa."

Phan Nhược Diệp hơi nhíu mày, bà không hiểu rõ ý của Hoàng Chân Vệ.

"Trương Nghi có phong thái của quân tử chân chính, ở trong mắt nhiều người thì điều đó rất tệ và không hợp nhãn, họ cho rằng hắn không quyết đoán, làm việc không phân biệt được nặng nhẹ, nhưng có lẽ Phan Cung chủ cũng rõ rằng tất nhiên sẽ có một vài người lại thực sự ưa thích loại tính tình này."

Hoàng Chân Vệ chậm rãi, ôn hòa nói: " Đường này không đi thì đi đường khác, thực tế không phải mỗi tu hành giả đều cần trở thành một tướng lãnh xông pha chiến trận, có không ít người hy vọng có thể dùng được loại quân tử chân chính như Trương Nghi, lương thiện mà trung thực, không có nguy cơ gì. Vậy nên ta mới cảm thấy nhẹ nhõm, bởi vì ta có thể khẳng định dù cho Trương Nghi cuối cùng không thể tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông tu hành thì rồi hắn cũng được người có tầm nhìn chọn lựa, sau này tất nhiên sẽ có những tao ngộ tốt."

Hoàng Chân Vệ dừng một chút rồi nhẹ giọng bổ sung: “Kết quả của Mân Sơn Kiếm Hội tất nhiên là quan trọng, nhưng tất cả mọi người trong Trường Lăng đều đang nhìn vào kiếm hội này, nếu ví các thí sinh như bảo thạch thì lần kiếm hội này cũng chẳng khác gì một quá trình lựa chọn ra những viên ngọc sáng, điều đó cũng vô cùng quan trọng.”

***

Ánh mắt của Đạm Thai Quan Kiếm không chỉ chăm chăm nhìn vào Trương Nghi và Từ Liên Hoa như những sư trưởng ở trên sườn núi.

Bởi vì gã phải đảm bảo việc mình có thể kịp thời xuất hiện ở bất cứ chỗ nào trong biển bụi gai kia, cho nên gã cần phải phát hiện sớm những chuyện ngoài ý muốn hơn tất cả những người khác.

Lúc này khi người đầu tiên vượt qua biển bụi gai là Đinh Ninh đã qua được đến hơn hai canh giờ, nhưng bởi vì cửa ải này rất khó khăn, những người còn lại không ai có thể buộc Thanh Diệu Ngâm phải xuất hiện giống như Đinh Ninh cho nên đến lúc này, vẫn chưa có người thứ hai qua cửa.

Khoảng cách của tất cả các thí sinh trong biển bụi gai với cửa ra đều rất xa, nhưng trong ánh mắt của Đạm Thai Quan Kiếm lúc này thì kẻ vượt qua thứ hai đã xuất hiện.

Đó là một thiếu niên dáng người nhỏ gầy, trên người mặc áo bào lụa màu đen.

Lúc này thì chí ít cũng có hơn chục thí sinh đang ở gần cửa ra hơn gã thiếu niên này, trong đó mấy người thậm chí còn gần hơn đến một nửa khoảng cách.

Nhưng Đạm Thai Quan Kiếm lại khẳng định thiếu niên áo đen

này chính là kẻ thứ hai qua cửa.

Bởi vì tên áo đen này giống với Trương Nghi, trên người không có mấy vết thương.

Hắn cũng đi đường thủy giống như Tạ Trường Thắng, dọc theo con suối quanh co uốn lượn mà tiến về phía trước cho nên đường đi cũng ngắn hơn, nhưng hắn lại không hề bị những con chuột biến dị màu đen kia tập kích.

Lúc này đây, trong mắt của Đạm Thai Quan Kiếm thì trên người hắn như mang theo một loại lực lượng quỷ dị, khiến cho tất cả những dị trùng trong biển bụi gai này thi nhau tránh né, không dám lại gần.

Vậy nên cửa ải này đối với tên thiếu niên áo đen tựa như hoàn toàn không tồn tại, hắn chỉ tiêu sái và lặng yên mà đi qua. Thứ duy nhất gây khó dễ cho hắn cũng chỉ là pháp trận bên trong biển bụi gai.

Lông mày của Đạm Thai Quan Kiếm từ từ nhăn lại.

Gã có chút không hiểu.

Một khắc sau, thân thể của gã đã biến mất trên sườn núi, rơi vào một chỗ bên trong biển bụi gai.

Hắn dừng chân trước một nơi ở đơn sơ thấp bé được dựng lên tùy tiện bằng những bụi gai đan xen vào nhau, bởi vì những bụi gai này đều còn sống cho nên nơi ở này không những trông thô kệch hết sức mà còn như hòa lẫn vào biển bụi gai màu đỏ thẫm, trở thành một thể thống nhất với nó.

“Thanh sư đệ.”

Đôi chân vừa dừng lại, Đạm Thai Quan Kiếm liền kêu lên một tiếng với bóng dáng đang ngồi trong chỗ ở này.

Bóng dáng đó tất nhiên là chủ nhân của biển bụi gai này, Thanh Diệu Ngâm.

Nhiều năm không gặp, khi cấm địa này được mở ra với Đạm Thai Quan Kiếm thì huynh đệ mới lại được nhìn thấy nhau nên gã cũng có nhiều hoài niệm.

Nhưng đáp lại câu thăm hỏi ân cần này của Đạm Thai Quan Kiếm lại là một tiếng quát khẽ dữ dằn.

Đồng tử của Đạm Thai Quan Kiếm hơi co lại.

Hắn phát hiện ra Thanh Diệu Ngâm mặc áo bào xanh cũ nát đang ngồi cạnh một con thú con màu trắng.

Con thú con đó trông rất giống với một con sư tử nhỏ lông trắng như tuyết, nhưng trên thế gian tuyệt đối không thể có bất kỳ loại sư tử nhỏ nào đáng sợ như vậy.

Bởi vì trước khi Thanh Diệu Ngâm phát ra tiếng quát khẽ dữ dằn kia, con thú con vốn đang lười biếng và ngoan ngoãn, thậm chí nằm yên không nhúc nhích giống như vật chết này đã đột nhiên đứng dậy, hơn mười luồng Nguyên Khí màu trắng liền mạnh mẽ tuôn ra từ bộ lông trắng như tuyết của nó, lan tỏa vào trong không khí xung quanh.

Tiếng quát dữ dằn của Thanh Diệu Ngâm chính là để bảo nó ngưng ngay động tác kế tiếp lại, nó cũng dừng hành động lại rất chính xác theo lệnh của hắn, nhưng đôi tròng mắt xanh đang xoay tròn vẫn liếc nhìn Đạm Thai Quan Kiếm với vẻ bất thiện. Nó lại nằm xuống đất một lần nữa, Nguyên khí màu trắng tỏa ra từ thân mình liền nhanh chóng biến mất.

Nhưng chỉ một chớp mắt sau, những tiếng rắc rắc liền vang lên đồng thời, chỗ ở đơn sơ nhỏ bé này liền như bị người ta chém từ trong ra ngoài vô số kiếm trong nháy mắt, từng đám bụi gai liền

đứt lìa thành mảnh vụn, rơi rụng lả tả, khi vừa chạm đất liền lập tức đóng băng.

Râu tóc của Thanh Diệu Ngâm liền trở nên trắng xóa, áo bào xanh trên người cũng đọng đầy sương trắng.

Hàn khí được khuếch tán ra tất nhiên không đủ để tạo thành uy hiếp với Đạm Thai Quan Kiếm, trên người gã tự nhiên phóng xuất ra vô số những Kiếm Ý li ti ngăn chặn những Thiên Địa Nguyên Khí băng hàn này lại ở bên ngoài, nhưng trong nháy mắt này một hình ảnh kỳ lạ liền được tạo ra: một lớp băng mỏng, tỏa ra ánh sáng lấp lánh vô cùng được hình thành bao quanh Đạm Thai Quan Kiếm, rồi trong nháy mắt sau nó liền bị vỡ vụn thành vô số mảnh, rơi rụng lả tả ra ngoài.

"Đó là thứ gì?"

Đạm Thai Quan Kiếm khiếp sợ nhìn con sư tử nhỏ màu trắng như tuyết bên cạnh Thanh Diệu Ngâm rồi hỏi.

Nhìn thấy tất cả đồ vật trong phòng đều đã vỡ vụn nhưng Thanh Diệu Ngâm vẫn chẳng hề biểu lộ sự tiếc nuối hay khó chịu gì, nhưng dù sao đây cũng là sư huynh của hắn, cho nên hắn liền gật đầu làm lễ rồi đáp: "Ấu thú của Tuyết Kỳ Lân, hoặc có thể nói tương lai nó sẽ biến thành ấu thú của Tuyết Kỳ Lân."

Thân thể của Đạm Thai Quan Kiếm khẽ chấn động, hô hấp hơi ngừng lại. Gã đã bắt đầu hiểu vì sao Thanh Diệu Ngâm lại phải tạo ra nhiều đàn Hoàng Trùng có thể ngưng tụ Nguyên Khí băng hàn bên trong cái biển bụi gai này như vậy. Gã khiếp sợ và kính nể nhìn tên sư đệ này của mình, áy náy nói: "Thật là có lỗi, không ngờ là sau bao nhiêu năm mới gặp mặt một lần mà ta vừa tới đã hủy đi chỗ ở của sư đệ như vậy."

"Chẳng lẽ giữa chúng ta mà còn phải nói nhảm như vậy sao?" Lông mày của Thanh Diệu Ngâm nhăn tít lại, hắn kiên nhẫn hỏi:

“Sư huynh vội vã đến gặp đệ có phải là vì phát hiện ra điều gì bất thường?”

“Có một tên đang đi trong cái biển bụi gai này của ngươi, mà những dị trùng do ngươi nuôi dưỡng kia tự nhiên đều lảng tránh, ta có thể khẳng định chắc chắn rằng tu vi của tên thiếu niên đó không cao đến mức khiến cho những con dị trùng kia phải sợ hãi.” Đạm Thai Quan Kiếm nhìn Thanh Diệu Ngâm rồi hỏi: “Vì sao lại thế?”

Thanh Diệu Ngâm tựa như cảm thấy vấn đề này quá ư là đơn giản, chưa cần suy nghĩ đã thuận miệng đáp: “Dược Nhân.”

Đạm Thai Quan Kiếm hơi ngẩn người: “Dược Nhân?”

Thanh Diệu Ngâm nhìn hắn một cái: “ Trong cơ thể có ẩn chứa một dược vật đáng sợ, đó chính là Dược Nhân.”

Đạm Thai Quan Kiếm có chút phản ứng lại, nhưng vẫn hoang mang khó hiểu mà hỏi: “Chỉ phục dụng (*) một ít dược vật mà đã có thể đối phó được với những con dị trùng này, cửa ải này có quá đơn giản với những người giỏi về dùng dược không?

(*) phục dụng: Uống vào, ăn vào.

Thanh Diệu Ngâm lắc đầu, có chút nhịn không được mà trào phúng: “Nếu là như vậy thì Tịnh Lưu Ly đã không bố trí như thế này. Muốn nuôi dưỡng những loại dị thú này cũng cần dùng không ít loại dược vật mạnh mẽ, thế nên nếu là loại dược vật mà tu hành giả bình thường có thể chịu đựng nổi thì sao có thể khiến cho những dị thú này sợ hãi chứ?

Ánh mắt của Đạm Thai Quan Kiếm lóe lên dữ dội, nhưng Thanh Diệu Ngâm không muốn phí thêm thời gian, liền nói thẳng: “ Bản thân Dược Nhân chính là thuốc, hắn chỉ là người được dùng để vận chuyển dược vật, huynh có thể xem hắn như một người đã

chết mang theo đan dược.”

Đạm Thai Quan Kiếm hít sâu một hơi.

Trong thế gian này, người đứng đầu về dùng dược trong Mân Sơn Kiếm Tông tất nhiên là Cảnh Nhận – kẻ có ngoại hiệu là Nhân trù. Nhưng gã vô cùng hiểu rõ rằng Cảnh Nhận chỉ lợi hại trong việc dùng độc giết người, chứ đối với phương diện nghiên cứu dược lý thì trong toàn bộ Đại Tần Vương Triều chỉ sợ cũng không có ai hơn được Thanh Diệu Ngâm.

Cho nên phán đoán của Thanh Diệu Ngâm là không có vấn đề.

“Tử sĩ?” Hắn trầm mặc một lúc rồi nhìn Thanh Diệu Ngâm, hỏi.

Thanh Diệu Ngâm không đáp mà chỉ dứt khoát gật đầu một cái.

Đạm Thai Quan Kiếm lại một lần nữa trầm tư.

Gã không nhận ra người thiếu niên áo đen này.

Điều đó ít nhất cũng cho thấy thiếu niên áo đen này không hề nổi danh, thực sự không thuộc nhóm đầu trên Tài Tuấn Sách.

Bất kể người thiếu niên áo đen này là tử sĩ của phe nào thì việc hắn có thể thông qua được những khảo nghiệm trước đó để tiến vào nơi này cũng đủ cho thấy thiên phú tu hành của hắn rất cao.

Cho nên gã tự nhiên cảm thấy rất thương tiếc.

Q3 - Chương 105: Tử sĩ nhà ai?

Trong dòng sông lịch sử không biết đã có bao nhiêu tu hành giả có thiên phú tu hành ưu tú phải sớm vẫn lạc (*), huống chi kiếm hội cũng có quy củ của kiếm hội, cho nên dù cho có thương tiếc thế nào, dù có biết thiếu niên áo đen này khi vượt qua cửa ải sẽ gây ra chút chuyện ngoài ý muốn thì Đạm Thai Quan Kiếm cũng không thể nào nhúng tay vào được.

(*) Vẫn lạc: rơi rụng.

“Đó là người phương nào?”

Tên thiếu niên áo đen này đang lội nước mà đi, ngày càng đến gần cửa ra tại cung điện màu xanh. Trên sườn núi có rất nhiều sư trưởng của các chốn tu hành cuối cùng cũng chú ý đến sự tồn tại của hắn, cuối cùng cũng phát hiện ra hắn chính là người thứ hai qua cửa sau Đinh Ninh.

“Thiếu niên kia là ai?”

Trong doanh trướng, hai hàng lông mày của cung nữ họ Dung chau lên khi nghe hồi báo từ nam tử trung niên áo vàng, có chút phiền não mà hỏi lại.

Nam tử áo vàng liền kính cẩn đáp: “Diệp Tránh Nam, chính là danh ngạch của Đàn Tâm Quan.”

Cung nữ họ Dung nhìn nam tử trung niên, ý bảo hắn rời đi rồi nở một nụ cười lạnh.

Đó là một đạo quán tu hành nằm ở vùng biên giới Ba Sơn, tuy rằng có được tư cách tham gia Mân Sơn Kiếm Hội nhưng sớm đã

suy tàn, những năm gần đây không hề cử người tới Trường Lăng. Nàng không tin rằng một chốn tu hành như vậy lại đột nhiên xuất hiện một gã thiên tài mà không bị bên ngoài chú ý.

Hiện tại điều duy nhất đáng để cho nàng suy nghĩ chính là cuối cùng thì tên thiếu niên áo đen tên Diệp Tránh Nam này là ai?

Khoảng cách giữa thiếu niên áo đen và cửa cung điện màu xanh ngọc càng gần thì tâm tình của những sư trưởng của các chốn tu hành cũng ngày càng phức tạp.

Đàn Tâm Quan thậm chí còn không cử sư trưởng cùng đi vào Trường Lăng.

Thực tế việc Diệp Tránh Nam thông qua được cửa này còn nhanh hơn xa các tài tuấn thành danh tại Trường Lăng đã là một vinh quang lớn lao cho cái chốn tu hành nhỏ bé kia.

Vậy nên bản thân chuyện này liền lộ ra vẻ ly kỳ cổ quái.

Tất cả những sư trưởng ở đây đều không quá tinh thông dược lý, không thể nào biết được vì sao tên thiếu niên áo đen này có thể bình yên vô sự mà trở thành người thứ hai qua cửa, nhưng bọn họ đều chắc chắn rằng hắn cũng giống như Liệt Huỳnh Hoằng, mang theo một sứ mạng nào đó trong người.

Trong tầm mắt của bọn họ, thiếu niên áo đen Diệp Tránh Nam như một cái bóng ma mờ ảo, nhẹ lướt về phía cửa ra của cung điện màu xanh.

Người canh giữ ở cửa điện này vẫn là nam tử áo bào xanh, kẻ không giống với Kiếm Sư mà lại trông như một tiên sinh dạy học bình thường kia.

Khi bóng dáng của Diệp Tránh Nam vừa hiện ra ở trước mặt thì hắn vẫn còn đang chăm chăm nhìn vào chiếc thẻ tre ở trong tay, thần sắc bình tĩnh pha lẫn một tia vui mừng khó hiểu. Nhưng

khi vừa nhìn vào Diệp Tránh Nam thì sắc mặt của hắn liền đại biến, hắn thậm chí còn không nói thêm được lời nào, chỉ nhanh chóng hết sức mà tránh sang một bên, sau đó chỉ vào bậc thang ở phía sau rồi nói: “Đó chính là cửa ra.”

Diệp Tránh Nam khom người tạ ơn, sau đó cũng không nói nhiều, chỉ lướt qua người hắn rồi từ từ bước lên bậc thang.

Trong sơn cốc đã là sáng sớm.

Đinh Ninh vừa mới xử lý xong vết thương trên người, hắn thực sự đã mệt mỏi đến cùng cực, đã nghĩ đến việc tìm một chỗ nằm xuống nghỉ ngơi một lát. Nhưng đột nhiên hắn nhanh chóng cảm thấy có một cỗ khí tức cực kỳ khác thường đang đi tới, sau đó vô số tiểu tằm đang ẩn nấp trong cơ thể hắn liền tự nhiên bắt đầu bạo. Động! (*)

(*) Chỗ này nguyên tác cũng ngắt từ bạo động như vậy.

Vô số những con tằm nhỏ vô hình đang ẩn náu sâu trong cơ thể hắn bắt đầu rung động đến điên cuồng, bắt đầu chuẩn bị đi ra làm cho thân thể của Đinh Ninh không khỏi có chút run run.

Đinh Ninh hít một hơi thật sâu, những con tiểu tằm đang bắt đầu bạo động trong cơ thể như muốn lao ra bên ngoài đều bị hắn cứng rắn trấn áp theo từng nhịp thở, khiến chúng nhanh chóng mai danh ẩn tích trong người hắn trở lại.

Hắn nghiêng người dựa vào một cây cột bên trong căn lều, khuôn mặt vẫn bình tĩnh như trước, ánh mắt không ngay lập tức rơi vào những bậc đá từ cung điện màu xanh kia mà chỉ nhìn xuống đất.

Ở đó có một con trùng màu đỏ thẫm xấu xí, chính là con Huyền Sương Trùng đầu lĩnh, là lễ vật mà Thanh Diệu Ngâm đã tặng cho hắn.

Con Huyền Sương Trùng này đã bị trúng một chiêu nặng của hắn trong biển bụi gai, lại gặp phải nỗi khiếp sợ rất lớn, vả lại nó chưa bao giờ nhìn thấy bóng đêm thâm trầm thế này nên khi vừa đến nơi đây thì liền ngất đi. Nhưng lúc này, ngay khi vô số tiểu tằm vô hình trong cơ thể Đinh Ninh bạo động thì con Huyền Sương Trùng cũng được đánh thức.

Thân thể đang nằm trên mặt đất của nó run lên, sau đó nó liền muốn dùng hết sức để chạy trốn khỏi Đinh Ninh.

Ánh mắt của Đinh Ninh lúc này liền nhìn vào nó.

Hắn không có bất kỳ động tác gì, chỉ khẽ lay động ánh mắt, từ từ phóng ra một vài tiểu tằm từ sâu trong cơ thể.

Khi những tiểu tằm trong cơ thể Đinh Ninh lại hoạt động trở lại, con Huyền Sương Trùng liền càng thêm run rẩy, ngay cả ý chí chạy đi cũng bị triệt tiêu hoàn toàn, nó nhanh chóng cuộn người lại thành một đống.

Thực ra không phải là hắn hoàn toàn không để ý đến con trùng xấu xí này.

Con trùng này ít nhất cũng có thực lực gần bằng một tu hành giả Đệ Tam cảnh, nếu có thể làm cho nó nghe lời thì cũng tương đương với việc có một tên tùy tùng không tệ, huống chi từ những biểu hiện mới đây thì có lẽ năng lực cảm giác của nó thậm chí còn hơn xa cả những tu hành giả cường đại.

Thanh Diệu Ngâm là một trong những nhân vật đỉnh cao nhất bên trong Mân Sơn Kiếm Tông, mà Mân Sơn Kiếm Tông lại là một tồn tại khiến cho toàn bộ thế gian phải ngước nhìn, vì thế lễ vật do hắn đưa tặng hiển nhiên sẽ tồn tại vô hạn những khả năng, không thể nào chỉ đơn giản như thế. Hơn nữa Đinh Ninh cũng tuyệt đối không phải là tu hành giả bình thường, hắn mơ hồ cảm thấy rằng con sâu xấu xí này khi rơi vào tay hắn chỉ sợ còn có

nhiều tác dụng hơn so với tưởng tượng của Thanh Diệu Ngâm.

Lúc này hắn không thèm để ý đến tư thái của mình nữa, vì hắn hiểu rất rõ quá trình thuần hóa dị thú.

Bước khó khăn nhất trong thần hóa dị thú làm làm cho nội tâm chúng sinh lòng sợ hãi.

Đó là bước khó khăn nhất, nhưng hiện tại hắn lại thực hiện được một cách dễ dàng. Con Huyền Sương Trùng này tuy không giống với bất kỳ dị thú nào trong tự nhiên nhưng nó cũng có linh trí không thấp, thế nên hắn không cần phải cố gắng làm điều gì cả, chỉ cần mang theo con trùng xấu xí này theo người thì một thời gian sau nó sẽ phải từ từ mà hiểu rõ ý đồ của hắn.

Có thể nói, đối với hắn thì Mân Sơn Kiếm Hội chính là một lần đánh cược.

Hiện tại con trùng xấu xí này đã là một thu hoạch ngoài ý muốn, tiếp theo trong lần thịnh hội này có thể có thêm một thu hoạch ngoài ý muốn nào nữa hay không?

Hay là sẽ thất bại và chết đi?

Một bóng dáng màu đen xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Diệp Tránh Nam đang không ngừng đi tới, không ngừng tiến lại gần.

***

Đinh Ninh bình tĩnh và chăm chú nhìn lên người tên thiếu niên áo đen có tuổi xấp xỉ mình.

Hắn nhìn đến nỗi tên thiếu niên áo đen toát cả mồ hôi, cho nên phía sau lưng hắn có một vệt nước rất rõ ràng.

Trong vệt nước đó có vài vết dầu màu đen pha lẫn mà nếu

không cẩn thận thì sẽ nhìn không ra.

Những vệt đen này thấm vào trong áo bào của Diệp Tránh Nam, trông rất giống như chiếc áo đen trên người hắn ngâm nước lâu ngày nên tự nhiên bị phai màu.

Nhưng Đinh Ninh lại nhìn được vô cùng rõ ràng rằng những vệt đen kia chính là thấm ra từ bên trong da thịt hắn.

Từng lỗ chân lông trên người Diệp Tránh Nam đều đang tiết ra những chất dầu màu đen đó.

Khuôn mặt Đinh Ninh vẫn bình tĩnh như trước, ngay cả ánh mắt cũng không có chấn động nào rõ ràng, nhưng suy nghĩ của hắn lại đang xoay chuyển bằng một tốc độ kinh người.

Hắn chậm rãi nhăn mũi hít, cẩn thận ngửi mùi của vệt nước kia, sau đó hắn nhạy cảm nhận ra một thứ mùi phức tạp.

Những vệt đen đang hòa trộn bên trong vệt mồ hôi kia khi mới ngửi thấy thì có mùi hơi giống như hương hoa tường vi, nhưng sau đó nó lại nhanh chóng trở thành mùi hương ngọt ngào lạnh băng như mùi sữa, rồi cuối cùng lại hóa ra một mùi chua cay dữ dội.

Lông mày hắn lập tức nhăn lại, hắn không thể đoán được đây là loại dược lực gì, ít nhất là trong trí nhớ của hắn thì mình chưa bao giờ gặp qua loại dược vật nào như thế.

Nhưng hắn có thể khẳng định thân thể của tên thiếu niên áo đen này căn bản không thể chịu nổi dược lực của loại dược vật kia.

Đạm Thai Quan Kiếm không thể giải thích được ngay vì sao Diệp Tránh Nam có thể vượt qua biển bụi gai bình yên vô sự, nhưng Đinh Ninh lại có thể đoán ra ngay lập tức giống như Thanh Diệu Ngâm rằng tên thiếu niên áo đen này là chính một Dược

Nhân.

“Ngươi là tử sĩ.”

Đối với những thứ mình không rõ thì tự nhiên con người sẽ sinh lòng cảnh giác, cho nên Đinh Ninh nhìn Diệp Tránh Nam đang đi đến dưới thềm mà lên tiếng không một chút chần chừ, bình tĩnh mà lạnh lùng hỏi thẳng hắn:

“Ngươi là tử sĩ nhà ai?”

Diệp Tránh Nam ngẩng đầu.

Mặt mũi hắn trông rất bình thường, nhưng gương mặt không lớn nên nhìn cũng rất thanh tú.

Giờ phút này ánh mắt của hắn đang rất bình yên, tuy vậy nó vẫn pha lẫn một tia sáng ngoài ý muốn.

“Cảm ơn ngươi.”

Hắn không trả lời câu hỏi của Đinh Ninh trước tiên mà chỉ nghiêm túc khom người hành lễ, gửi lời cảm ơn tới Đinh Ninh.

Lông mày của Đinh Ninh liền chau lên, hắn hỏi: “Tại sao phải cám ơn ta?”

“Bởi vì ta vốn cho rằng ta là thí sinh đầu tiên có thể vượt qua được cái biển bụi gai đằng sau kia, ta vốn cho rằng ta sẽ phải ở lại chỗ này mà đợi ngươi, mà có thể sẽ vĩnh viễn không đợi được ngươi đi đến. Nếu quả thật như vậy thì cái chết của ta sẽ trở nên vô giá trị.” Diệp Tránh Nam nhìn Đinh Ninh rồi thành khẩn nói: “ Nhưng mà ta thật không ngờ hóa ra ngươi đã ở sẵn đây… Ngươi thật sự còn ưu tú hơn nhiều so với tưởng tượng của ta.”

Đinh Ninh nhìn hai mắt hắn, trầm ngâm hỏi: “Ngươi không tới để giết ta hay sao?”

“Đây là Mân Sơn Kiếm Tông, nếu như ta tới giết ngươi thì nếu động thủ ở đây, ta sẽ chết nhanh hơn ngươi rất nhiều.” Diệp Tránh Nam nở một nụ cười, khẽ nói: “Ta đương nhiên không tới giết ngươi, ta tới đây để giúp ngươi.”

“Cảm ơn.”

Đinh Ninh gật đầu đáp lễ, sau đó hắn nói khẽ: “Như vậy lại trở về vấn đề cũ, rốt cuộc thì ngươi là tử sĩ nhà ai?”

Q3 - Chương 106: Hoàn Dược

Diệp Tránh Nam nhìn Đinh Ninh rồi lắc đầu: “Ta không thể nói.”

Đinh Ninh cau lông mày lại, trái lại lại tạ lỗi, nói: “Thực xin lỗi, có lẽ bởi ta đã quá mức mệt mỏi cho nên khả năng suy đoán cũng bị ảnh hưởng.”

“Không sao.”

Diệp Tránh Nam như cười cười tự giễu, nhìn Đinh Ninh rồi nói: “Tại Trường Lăng này ai mà không sợ hoàng hậu trả đũa.”

Lời nói đó quả là đại nghịch bất đạo, đầu óc của Đinh Ninh vốn đang có chút hỗn loạn thì khi nghe câu đáp của hắn liền lập tức chấn động, trở nên sáng suốt trở lại.

Đinh Ninh nhìn khuôn mặt của Diệp Tránh Nam, có chút khiếp sợ mà hỏi: “Ngươi có quan hệ thế nào với Diệp Tung?”

Diệp Tránh Nam giật mình, dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn Đinh Ninh rồi từ từ nói: “Quả nhiên là kiến thức của ngươi uyên bác, ông ấy là tiểu thúc của ta.”

“Ngươi là…” Đinh Ninh nhìn hắn, hô hấp hơi ngừng lại.

Diệp Tránh Nam đã khôi phục lại sự bình thản, nói: “Xem ra ngươi thực sự đã nghe nói tới không ít chuyện cũ ở Trường lăng, biết được một ít sự tình của Diệp gia chúng ta.”

Đinh Ninh ngẩng đầu lên, dùng sức bấm vào giữa lông mày một cái để cho mình thêm tỉnh táo.

“Ngươi mang đến thứ thuốc gì vậy?” Hắn nghiêm túc nhìn Diệp Tránh Nam, chăm chú hỏi.

Diệp Tránh Nam cũng nghiêm túc lên, đáp: “Hắc Long Mộc.”

Lông mày của Đinh Ninh đột nhiên giật giật, “Đến từ hải ngoại?”

Diệp Tránh Nam nhìn hắn một cái rồi nhẹ gật đầu.

Đinh Ninh hít sâu một hơi rồi từ từ thở ra, trầm mặc lại.

Hắn mơ hồ nhớ được mình đã từng nghe đến tên của loại dược vật này, chẳng qua là trong ấn tượng của hắn thì hình như nó xuất thân tại Quỳnh Quang Đảo, một trong các đảo ngoài hải ngoại, mà Quỳnh Quang Đảo này chính là nơi tu hành của tên Quách Đông Tương, kẻ đã chết trong Lộc Sơn Hội Minh vì đại cục của Hoàng Đế Đại Tần

Lúc này hắn còn không biết được cuối cùng thì loại dược vật này có tính chất thế nào, nhưng nó có thể xuất hiện ở đây thì có lẽ là một số người ở trên hòn đảo nơi hải ngoại kia đang biểu lộ thái độ với Hoàng đế và hoàng hậu nước Tần.

“Thời gian không sai biệt lắm.”

Diệp Tránh Nam nhìn Đinh Ninh đang trầm mặc rồi nhẹ giọng nói một câu.

Sau đó thân thể của hắn bắt đầu run rẩy.

Loại run rẩy này giống như đã ngâm người trong cái lạnh của nước mưa thật lâu, cái lạnh như xuyên sâu vào trong cơ thể.

Tay phải của hắn run rẩy đưa ra, từng sợi dược khí màu đen được tuôn ra từ lòng bàn tay hắn theo sự thúc giục của chân nguyên.

Ngoài chân nguyên ra còn có những giọt tinh huyết li ti màu đỏ tươi cũng đang thấm ra từ lòng bàn tay hắn.

Dược khí màu đen đang được ngưng tụ ngày càng nhiều trong tay hắn, trông như một đốm lửa màu đen đang bùng cháy, mà trên ngọn lửa màu đen đó có rất nhiều giọt máu tươi bay lơ lửng.

Từng giọt máu tươi này trông giống như những viên đan dược được thiêu bên trong ngọn lửa màu đen đang cuồn cuộn cháy, chúng cũng nhanh chóng chuyển sang màu đen và thu nhỏ lại thành những hạt nhỏ sáng lấp lánh, sau đó dần dần tụ lại cùng một chỗ.

Nhìn hình ảnh đó, thân thể của Diệp Tránh Nam lại càng run rẩy kịch liệt hơn.

“Ta không muốn sự trợ giúp của các ngươi.”

Nhưng đúng lúc này, Đinh Ninh lại nhìn hắn rồi lắc đầu nói: “Mặc kệ ngươi là người nhà ai, ta đều không muốn thiếu nợ các ngươi.”

Diệp Tránh Nam ngẩn người, nhưng động tác lại không hề dừng lại, hắn chỉ nhìn Đinh Ninh rồi nói: “Không ai cần ngươi trả nợ nhân tình.”

“Chuyện này không phải như vậy.”

Đinh Ninh nhìn hắn rồi bình tĩnh nói tiếp: “Chuyện của ta vốn chỉ là tranh đấu cá nhân, nhưng nếu tiếp nhận sự trợ giúp của các ngươi thì ta lại càng bị cuốn vào trong nhiều chuyện hơn.”

Diệp Tránh Nam nhìn ánh mắt quái dị đang dâng lên của Đinh Ninh, “Ngươi vẫn tính rất xa.”

Thần sắc của Đinh Ninh vẫn không hề thay đổi, hắn hỏi: “Vì sao ngươi lại nghĩ thế?”

Diệp Tránh Nam cau mày nói: “Ta vốn nghĩ ngươi chỉ không tiếc bất cứ giá nào để lấy được ngôi đầu, không ngờ rằng ngươi còn tính cả những chuyện sau khi đã lấy được ngôi đầu.”

Đinh Ninh nhẹ gật đầu, chân thành nói: “Tất nhiên ta không muốn giống như ngươi, chiếm được ngôi đầu rồi sau đó chết đi.”

Diệp Tránh Nam nhìn mái tóc của Đinh Ninh đã điểm vài sợi bạc, liền cảm thấy lời nói của hắn có chút buồn cười, nhưng hắn chỉ trầm ngâm một khoảng thời gian ngắn ngủi rồi nói: “Mặc kệ là ngươi muốn thế nào, cũng nên biết trước xem dược lực của Hắc Long Mộc này như thế nào rồi hãy nói.”

Đinh Ninh không nói gì, đồng ý nghe xem Hắc Long Mộc rốt cuộc có công dụng kinh người ra sao.

Diệp Tránh Nam gật đầu tạ lễ rồi nói: “Hắc Long Mộc là một loại cây mọc ra từ thi thể của Hắc Huyết Giao nơi hải ngoại, tuy là cây nhưng dược lực của nó lại như được kế thừa hoàn mỹ đặc tính Chân Nguyên của Hắc Huyết Giao. Không những nó có thể kết hợp với Chân Nguyên của tu hành giả, nhanh chóng hóa thành một lượng lớn Thiên Địa Nguyên Khí làm uy lực khi ra tay của tu hành giả đại tăng mà điểm mấu chốt chính là dược lực của nó có năng lực giúp cho huyết nhục sinh sôi ở một mức độ kinh người, dù ngươi có phải chịu những vết thương rất nghiêm trọng do kiếm gây ra cũng có thể nhanh chóng phục hồi trở lại như cũ.”

Diệp Tránh Nam dừng lại một chút rồi nhìn Đinh Ninh, có chút cảm khái mà nói tiếp: “Trong truyền thuyết nơi hải ngoại thì Hắc Huyết Giao vốn được xưng tụng là Bất Tử Giao, được cho rằng dù bị chém đứt đầu cũng có thể hồi sinh. Mặc dù điều đó có chút phóng đại nhưng năng lực phục hồi kinh người của nó thì đúng là sự thật không thể nào chối cãi.”

Đinh Ninh trầm ngâm rồi nói: “Nói cách khác, chỉ cần ta tiếp nhận loại dược lực do ngươi mang đến này thì trong màn tỷ thí

tiếp theo có bị người ta chém cho một kiếm cũng chưa chắc đã chết, thậm chí còn có thể nhanh chóng phục hồi lại như cũ đúng không?"

Diệp Tránh Nam không hề chần chừ mà nhẹ gật đầu nói: "Bị đâm một hai kiếm cũng không vấn đề gì, hơn nữa dược lực còn có thể duy trì được trong nhiều năm."

Bị đâm một hai kiếm ở đây tất nhiên không bao gồm những vết thương chí mạng như bị một kiếm chém đứt tâm mạch hay là đánh nát ngũ tạng, lại càng không bao gồm việc bị chém mất đầu, đây chẳng qua chỉ là nếu thân thể bị một vết thương xuyên thấu ở bất kỳ vị trí nào thì cũng có thể nhanh chóng phục hồi lại như cũ, thậm chí còn có thể không ảnh hưởng đến trận tỷ thí tiếp theo mà thôi. Có thể nói loại dược lực thế này đã là thế gian khó có thể tưởng tượng ra rồi.

Hải ngoại sản sinh ra nhiều linh dược kinh thế, đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho những năm này các chiến thuyền thiết giáp của Đại Tần Vương Triều vẫn luôn cần mẫn buôn bán và kiếm tìm ngoài đó.

Nhưng trong tất cả những linh dược ở vùng hải ngoại thì Hắc Long Mộc cũng là một trong những linh dược kinh người nhất.

Diệp Tránh Nam cho rằng căn bản không cần phải tranh cãi cùng Đinh Ninh, chỉ cần bàn bạc với hắn về dược lực của thứ này thì có lẽ không một tu hành giả tham gia Mân Sơn Kiếm Hội nào có thể cưỡng được sức hấp dẫn của nó.

Hắn chờ đợi Đinh Ninh trở nên kích động rồi đáp ứng.

Nhưng hắn không ngờ rằng sắc mặt của Đinh Ninh vẫn bình tĩnh y như cũ.

Đinh Ninh nhìn hắn rồi lắng lặng lắc đầu: "Ta không muốn bị

người ta đâm một kiếm lên người mình, hơn nữa nếu như ta đã có thể thuận lợi vượt qua được cửa ải vừa rồi thì tiếp theo dù không có Hắc Long Mộc ta cũng có thể đứng đầu."

Diệp Tránh Nam ngây người ra trong một khoảng thời gian chừng mấy hơi thở, sau đó đôi mắt hắn trợn to, nhìn Đinh Ninh với ánh mắt không thể nói lý lẽ: "Ngươi cảm thấy ngươi nhất định có thể đứng đầu? Tu vi Chân Nguyên của ngươi còn chưa đạt đến Tứ cảnh, rốt cuộc ngươi có biết trong màn thí kiếm tiếp theo sẽ gặp được những đối thủ như thế nào hay không?"

"Trước khi Mân Sơn Kiếm Hội bắt đầu thì ai dám cho rằng ta sẽ đứng đầu, cho dù chỉ là đứng đầu trong một cửa ải nào đó? Vậy mà đến giờ ta qua mỗi cửa đều luôn luôn đứng đầu."

Đinh Ninh nhìn Diệp Tránh Nam rồi chậm rãi nói tiếp: "Nếu ta đã nắm chắc được mọi chuyện thì lại càng không thể tiếp nhận một mạng này của ngươi."

Diệp Tránh Nam hoàn toàn cứng người, dược lực đang tuôn ra từ trong cơ thể cũng trở nên đình trệ.

"Ngươi có lẽ cũng hiểu ta sẽ không đổi ý." Đinh Ninh nhìn Diệp Tránh Nam, bình tĩnh nói.

"Ta không thể hiểu nổi suy nghĩ của ngươi."

Diệp Tránh Nam hít sâu một hơi, tận lực làm cho mình bình tĩnh lại, "Ngươi cũng hiểu rõ rằng bất kể mình có tiếp nhận hay không thì ta vẫn chắc chắn sẽ phải chết."

Đinh Ninh nhìn đám dược khí đang chảy cuồn cuộn trong tay hắn, đôi mắt liền hơi híp lại. Hắn cảm thấy những con tiểu tằm trong cơ thể đều đang xao động, liền lắc đầu đáp: "Chưa chắc."

Diệp Tránh Nam khó khăn nuốt một ngụm nước miệng, áp chế cơn giận dữ đang dâng lên trong lòng rồi lạnh giọng nói: "Ngươi

hoàn toàn không hiểu rõ dược lực của thứ Hắc Long Mộc này. Không cần Chân Nguyên và khí huyết trong cơ thể ta thúc đẩy và chuyển hóa thì bản thân dược lực của nó đã là kịch độc rồi, ta không thể nào chịu đựng được cho nên sẽ nhanh chóng tử vong. Mà ta lại dùng Chân Nguyên và khí huyết để cất giữ nó, nhưng chân nguyên và khí huyết của ta vẫn còn chưa đủ nên cuối cùng ngũ tạng của ta đều sẽ trúng độc mà vong.

“Ngươi có thể luyện dược cho chính mình sử dụng.” Đinh Ninh vẫn tiếp tục lắc đầu, nhìn hắn nói.

Diệp Tránh Nam liền giận quá hóa cười: “Một người cực đói thì có thể tự ăn thịt mình để sống hay sao?”

“Hắc Long Mộc ta chưa từng gặp qua nhưng Hắc Huyết Giao thì ta lại hiểu rõ. Ngươi đã nói dược lực của Hắc Long Mộc kế thừa đặc tính Chân nguyên của Hắc Huyết Giao, vậy nên tất nhiên nó có thể bồi dưỡng được sinh cơ.

Đinh Ninh nhìn khuôn mặt phẫn nộ của hắn rồi nói tiếp: “Ong mật cũng ăn mật ăn do chính mình chế biến, cũng chưa từng có ai nói rằng một người thì không thể tự ăn đan dược do chân nguyên và khí huyết của chính mình luyện chế.

“Mà điều quan trọng nhất chính là nơi đây là Mân Sơn Kiếm Tông.”

Đinh Ninh ngửa đầu ngắm nhìn ngọn núi cao trong trời mây rồi khẽ nói: “Mân Sơn Kiếm Tông sẽ không để cho bất cứ thí sinh nào chết đi một cách đơn giản cả, chỉ cần bọn họ có khả năng thì nhất định sẽ cứu ngươi, đây chính là quy củ của kiếm hội. Chỉ cần ngươi làm theo lời ta bảo thì cơ hội sống sót sẽ vô cùng lớn.”

Nghe giọng nói bình tĩnh của Đinh Ninh, Diệp Tránh Nam vẫn cảm thấy vô cùng vớ vẩn, nhưng hắn không nhịn được mà bắt đầu suy nghĩ về những lời này, thậm chí còn bắt đầu cảm thấy điều đó

thật sự có khả năng trở thành sự thật.

“Nếu như ngươi thật sự muốn giúp ta thì hãy làm theo lời ta bảo, đừng giữ khư khư lấy cái ý nghĩ của mình như vậy nữa, hãy để cho ta bắt đầu nghỉ ngơi.”

Thanh âm của Đinh Ninh lại một lần nữa vang vọng trong tai hắn: “Ta sẽ cho ngươi chứng kiến ta đoạt được ngôi vị đầu tiên.”

Diệp Tránh Nam trầm mặc không nói gì.

“Ngươi không có sự lựa chọn nào khác.”

Đinh Ninh nhìn hắn rồi nhắm mắt lại, “Nếu không muốn chết đi một cách vô ích thì ngươi chỉ có thể tin tưởng ta.”

Q3 - Chương 107: Nảy sinh chán ghét

Diệp Tránh Nam nhìn Đinh Ninh đã nhắm mắt lại, y cảm thấy mình khó có thể thuyết phục được hắn.

"Ta không biết ngươi vì cái gì mà còn do dự, nếu ta là kẻ quá kiêu căng ngạo mạn thì tuyệt đối không có khả năng nói muốn đoạt hạng nhất liền có thể chiếm giữ được vị trí ấy từ đầu cho tới giờ. Ta thật không rõ, chuyện này ta nhất định có thể làm được, vì sao lại phí đi một mạng người nhỉ?"

Đinh Ninh nhắm mắt, mệt mỏi nói ra một câu, sau đó liền gục đầu xuống, hơi thở nhanh chóng trở nên đều đều, tự nhiên. Hắn dựa người vào cột gỗ, như là đã ngủ say.

Diệp Tránh Nam nhìn Đinh Ninh đã ngủ say, sau một lúc trầm mặc, mặt y nhăn nhó nói: "Người không hiểu là ta… Nếu là người khác thì dù có nắm giữ khả năng thắng chắc cũng sẽ quyết định không từ chối quả chín đã đưa đến tận cửa, nhất định không cự tuyệt thêm một phần bảo đảm."

Dù là phú thương giàu bằng một nước thì cũng sẽ không ngại tiền tài trong nhà mình nhiều thêm. Đây là đạo lý đúng ở mọi nơi mọi lúc, huống hồ trong mắt Diệp Tránh Nam, có lẽ Đinh Ninh rất cần một phần bảo đảm này.

Y hoàn toàn không thể giải thích vì sao. Một lát sau y bắt đầu cân nhắc đến vấn đề sinh tử của mình.

Y không sợ chết, nhưng không thể chết một cách vô dụng.

Lúc này, bốn phía quanh túp lều đơn sơ yên tĩnh không một bóng người. Nhưng đây là bên trong kiếm hội, nếu hắn muốn sử dụng biện pháp nào đó mạnh mẽ, bức bách Đinh Nhinh làm chuyện gì đó, nhất định sẽ có cường giả của Mân Sơn Kiếm Tông xuất hiện ngay trước mặt. Huống hồ nếu thật sự cô đọng ra Huyết Dược để sử dụng thì đó cũng là lúc hắn sắp chết.

Nếu như có thể chính thức trở thành tử sĩ, trong lòng Diệp Tránh Nam tự nhiên có thể sinh ra dũng khí để đánh cược với tính mệnh.

Hắn muốn đánh cuộc một lần, quyết tâm cô đọng ra Hắc Long Mộc Huyết Dược. Sau đó đặt viên Huyết Dược này trước người Đinh Ninh. Đánh cược rằng sau khi y chết, có thể Đinh Ninh sẽ nhặt viên Huyết Dược này lên.

Nhưng vào lúc này, y cảm nhận được một ánh mắt khác thường.

Y cúi đầu xuống, nhìn trên mặt đất cạnh người Đinh Ninh có một con Huyền Sương Trùng màu đỏ thẫm.

Một lần nữa từ chỗ sâu trong đáy mắt Diệp Tránh Nam lóe lên một tin khó tin.

Trong biển bụi gai, y không chịu nhiều công kích của Huyền Sương Trùng. Lúc bắt đầu kiếm hội, Đinh Ninh không mang theo con trùng nào lớn như vậy, cho nên con trùng đỏ thẫm này hẳn là Đinh Ninh đoạt được trong biển bụi gai khi nãy.

Trong thời gian ngắn ngủi, đương nhiên Huyền Sương Trùng sẽ không phục tùng. Nhưng lúc này, y có thể cảm giác được con Huyền Sương Trùng này đang tỏ ra sợ hãi đối với Đinh Ninh… Một sự sợ hãi âm thầm, cho dù sau khi Đinh Ninh ngủ say, nó cũng không dám chạy trốn, cứ như vậy nằm bên cạnh hắn mà sợ hãi.

Diệp Tránh Nam nhìn Huyền Sương Trùng một lúc, lại tiếp tục trầm mặc, sau đó y thay đổi quyết định.

Trong cơ thể y, chân nguyên lần nữa không ngừng đẩy dược khí và khí huyết chảy về phía lòng bàn tay. Dược khí trên tay Diệp Tránh Nam càng lúc càng nồng đặc, trông không giống như lửa đen mà giống như là một dòng dầu đen bắt đầu chuyển động.

Bên trong dầu đen có vài giọt máu đỏ tươi, trông như từng viên bảo thạch màu hồng thoáng hiện rồi biến mất trong chớp mắt, nhanh chóng hóa thành tinh thể màu đen rất nhỏ.

Tại vị trí ở giữa dòng dầu đen, dược khí bắt đầu khởi động, chất thuốc lỏng óng ánh màu đen từ từ đứng lên không theo quy tắc nào.

So với giấy, khuôn mặt Diệp Tránh Nam còn muốn tái nhợt hơn.

Mặc dù quá trình này y đã được miêu tả, xem qua vô số lần nhưng chỉ khi tự mình trải qua, y mới biết để làm được như thế phải khó khăn bực nào.

Diệp Tránh Nam không cách nào đứng vững, y rất nhanh ngã ngồi xuống đất. Bởi vì quá suy yếu nên cơ thể y bắt đầu nóng lên, mồ hôi trên người túa ra mỗi lúc một nhiều. Lỗ chân lông trên da thịt y không hề có khí thoát ra nhưng mỗi giọt mồ hôi lại óng ánh dị thường, làm cả người hắn giống như một con suối trong đang chảy xuôi.

Thời gian càng trôi qua, ý thức của y càng mơ hồ, khi Diệp Tránh Nam cảm thấy thân thể mình tựa hồ như sắp rơi xuống vực sâu, y khẽ kêu lên một tiếng thê lương, chân nguyên còn lại trong cơ thể từ lòng bàn tay ào ào tuôn ra.

“Oành” một tiếng vang dội, chân nguyên tuôn ra nhưng dường

như chưa kịp giữ lại dược khí màu đen, vô số tia khí màu đen từ lòng bàn tay Diệp Tránh Nam thoát ra, trông như một đóa hoa cúc tím cực lớn chợt nở rộ.

Thân thể Diệp Tránh Nam vô lực ngã về phía trước. Trong nháy mắt trước khi ngất đi, lòng bàn tay y đang nắm chặt liền mở ra, bên trong ngưng kết một viên thuốc nhỏ dài đen óng ánh, nhanh chóng bỏ viên thuốc vào miệng.

Viên thuốc óng ánh trôi xuống cổ phát ra một vang nhỏ, thân thể Diệp Tránh Nam hôn mê nằm trên mặt đất không ngừng run lên. Da thịt đã trắng bệt như tờ giấy nhanh chóng tiết ra một lớp bùn máu màu đen, mỗi lúc một nhiều, như là muốn hình thành một lớp vảy rồng màu đen vậy.

Một đạo kiếm ý kinh người phá không hạ xuống, ngay lúc chạm đến mặt đất liền biến mất. Gió nhẹ thổi qua làm lay động những sợi tóc của Đinh Ninh, thân ảnh Đàm Thai Quan Kiếm xuất hiện bên cạnh Diệp Tránh Nam.

Giống như quang ảnh giao nhau, lúc thân ảnh Đàm Thai Quan Kiếm hạ xuống cạnh Diệp Tránh Nam, Cảnh Nhận cũng đã xuất hiện ngay chỗ đó.

“Bây giờ xử lý sao?”

Ánh mắt Đàm Thai Quan Kiếm ngưng trọng nhìn Diệp Tránh Nam đang không ngừng run rẩy, hốc mắt y bị một lớp bùn máu màu đen bao phủ, hỏi.

Cảnh Nhận hơi nhíu mày, gã không trả lời mà bình thản hỏi lại: “Muốn cứu hay không cứu?”

Lập tức lông mày Đàm Thai Quan Kiếm nhăn thật sâu, hắn biết rõ sở dĩ Cảnh Nhận hỏi câu này vì nếu cứu, Mân Sơn Kiếm Tông nhất định phải trả một cái giá rất lớn.

"Phải cứu."

Nhưng hắn không có chút nào chần chờ, nhanh chóng gật đầu, nghiêm túc nói: “Cũng không phải chỉ vì quy củ của Mân Sơn Kiếm Tông ta.”

Cảnh Nhận khẽ vuốt cằm, nhìn Đàm Thai Quan Kiếm nói: "Một mình ta không làm được."

Đàm Thai Quan Kiếm không nói nhiều lời, một cỗ nguyên khí nhu hòa từ tay áo hắn tuôn ra, cuốn lên thân thể Diệp Tránh Nam.

Lúc chuẩn bị rời khi, đột nhiên hắn nhớ ra chuyện gì, quay đầu trịnh trọng nói với Cảnh Nhận: "Thanh sư đệ đang nuôi một ấu thú, đợi thêm một thời gian nữa, chưa đến lúc thì không nên quấy nhiễu hắn."

Cảnh Nhận hơi ngẩn ra, nghĩ thầm không biết Thanh Diệu Ngâm đang nuôi dưỡng thứ gì mà Đàm Thai Quan Kiếm lại trịnh trọng thông báo như vậy.

“May mà ngươi nghĩ ra được biện pháp này.”

Trước khi rời đi, Cảnh Nhận quay đầu nhìn Đinh Ninh, nhẹ giọng cảm thán nói: “Ta đã thấy vô số tu hành giả nhưng chưa từng thấy đám người nào như vậy."

Nói xong câu này, thân ảnh của gã, Đàm Thai Quan Kiếm và Diệp Tránh Nam liền biến mất khỏi mặt trước của túp lều.

Hơi thở của Đinh Ninh vẫn đều đặn như trước, lúc Cảnh Nhận nhìn mình, bề ngoài hắn vẫn ở trong trạng thái ngồi ngủ nhưng chỉ khi thân ảnh đám người Đàm Thai Quan Kiếm biến mất, hắn mới chính thức an tâm, thực sự chìm vào giấc ngủ.

***

Lúc Đinh Ninh thực sự bắt đầu lâm tình trạng ngủ say, Phù Tô đứng trước một tòa điện của Mân Sơn Kiếm Tông đang cúi đầu chờ đợi.

Tất cả kiến trúc của Mân Sơn Kiếm Tông đều dùng đá xanh để xây dựng, nhưng màu của cung điện này lại là màu vàng óng ánh.

Bởi vì tòa điện này là hành cung của hoàng đế Đại Tần.

Mặc dù Mân Sơn Kiếm Tông cao ngạo nhưng cũng phải thần phục trước bậc đế vương mạnh nhất trong thiên hạ, biểu lộ ra sự tôn kính thật sự.

Cửa điện hé mở, một lão nhân đi ra.

Lão nhân mỉm cười nhìn Phù Tô, hai tay lão đút vào trong tay áo. Chỉ nhìn qua trang phục màu trắng bằng gấm, người khác không cách nào liên tưởng lão với hình ảnh một trong hai vị Thừa tướng của vương triều Đại Tần.

Phía sau lão, ánh sáng thần diệu mà tinh tế từ cung điện chiếu ra, giống như có rất nhiều ngôi sao lóe sáng, mang theo một cỗ khí tức uy nghiêm, chí cao giáng xuống. Cửa điện mở hoàn toàn, Nguyên Vũ Hoàng đế mặc trang phục bình thường hàng ngày lướt qua chỗ lão nhân, xuất hiện trước mặt Phù Tô.

Nguyên Vũ Hoàng đế lắc đầu, phất tay, ý bảo Phù Tô không cần đa lễ, ôn hòa hỏi: “Ngươi cố ý tới tìm ta là muốn xin tha cho thiếu niên Bạch Dương Động kia?"

Nghe phụ vương nói thẳng mục đích đến gặp của mình, Phù Tô lập tức khẩn trương, vốn những lời gã cân nhắc hồi lâu nhưng giờ lại thấy khó có thể mở lời. Gã cúi đầu thấp xuống, sau một lúc do dự, cảm thấy có nói nhiều cũng bằng thừa, Phù Tô mở miệng, ngập ngừng nói: “Phụ vương, hắn là bằng hữu của con.”

Nguyên Vũ Hoàng đế cười, sau đó chợt im bặt, nhìn gã lắc

đầu, nói: “Quả nhân hiểu rõ ý của ngươi, nhưng ngươi và hắn chắc chắn không thể thành bằng hữu.”

Thân thể Phù Tô cứng đờ, đến hơi thở cũng dừng lại.

Nguyên Vũ Hoàng đế ngẩng đầu, nhìn đám mây trôi ngang sườn núi phía xa, chậm rãi nói: "Năm xưa, quả nhân gặp ‘người đó’ rồi trở thành bằng hữu tốt. Lúc này, quả nhân chưa trở thành Thái tử, cả hai gặp gỡ nhau rồi, tình cảm nồng đậm. Thế nên chỉ cần 'người đó' không làm bậy quá trớn thì quả nhân vẫn sẽ cho phép hắn càn quấy. Cho dù là những năm quả nhân sắp đăng cơ, quyền hành thực tế đã nắm trong tay thì cũng thế cả."

Nghe được những lời này, thần sắc trên mặt Phù Tô trở nên nhợt nhạt, trong lòng khiếp sợ bất an, mắt hiện lên vẻ khó tin.

"Ngươi cũng biết nếu là trước đây thì những lời này quả nhân không có khả năng nói với ngươi."

Nguyên Vũ Hoàng đế nhìn Phù Tô, nói: “Có điều bây giờ ngươi đã là Thái tử Đại Tần, có một số đạo lý ngươi nên nhớ cho kỹ. Thiếu niên này hành sự liều lĩnh, quật cường, nếu như ngươi và hắn trở thành bạn bè, lại hơi dung túng, tương lai liền có thể tạo thành sóng gió to hơn. Quả nhân có thể cho phép một số tu hành giả hồ đồ nhưng tuyệt đối không cho ngươi đi vào vết xe đổ ấy. Hơn nữa, ngươi phải cố gắng nhớ kỹ, trước giờ ý kiến của quả nhân và mẫu hậu ngươi đều giống nhau. Ngươi sợ mẫu hậu không đồng ý nên đến chỗ này tìm quả nhân, cảm thấy có thể ta sẽ đặc biệt khai ân, suy nghĩ này hoàn toàn sai lầm.”

Nhìn thấy đầu Phù Tô càng cúi thấp hơn, thân thể gã cũng khẽ run, thanh âm Nguyên Vũ Hoàng đế trở nên ôn hòa đi một chút: “Có điều hôm nay ngươi mở miệng xin tha cho hắn, chỉ cần ngươi nhớ kỹ những lời và đạo lý hôm nay quả nhân nói, quả nhân có thể cho hắn một chút cơ hội.”

Phù Tô cảm động đến cực điểm, lập tức quỳ sát xuống.

“Ngươi xem hắn là bằng hữu, nhưng để qua việc này, cuối cùng ta muốn biết hắn có xem ngươi là bạn bè hay không, có thể vì ngươi mà trả một cái giá nào đó không.” Nguyên Vũ Hoàng đế nhàn nhạt nói: "Nói cho hắn biết, nếu từ bỏ hạng nhất, dù là đứng thứ hai trong kiếm thí thì quả nhân sẽ hứa cho hắn một vị trí nào đó.”

Phù Tô cảm động không nói nên lời.

"Đi đi."

Nguyên Vũ Hoàng đế phất tay, ý bảo gã có thể rời đi.

Phù Tô lần nữa lạy tạ ơn.

Nguyên Vũ Hoàng đế mỉm cười, song sau khi Phù Tô quay người rời đi, lông mày y đột nhiên hơi nhíu lại.

Khuôn mặt Phù Tô trong sáng, thiện lương đến cực điểm, nhưng lúc ánh mắt y lướt qua, trong lòng đột nhiên sinh ra cảm thấy có chút chán ghét, chỉ là y không rõ cảm giác này phát sinh vì đâu.

Q3 - Chương 108: Bài học đầu tiên

- Cậu định cứ như thế đi gặp Đinh Ninh luôn à?

Đúng lúc này, có một giọng nói già cả nhưng hiền lành vang lên từ phía sau.

Phù Tô ngạc nhiên quay lại nhìn lão già mặc áo gấm màu trắng đã tới sau lưng hắn.

- Nghiêm Tướng.

Phù Tô kính cẩn thi lễ với lão già, hỏi với vẻ khó hiểu:

- Ý của ngài là?

Người trông như một lão hủ bình dân này dĩ nhiên là một trong hai thừa tướng Đại Tần - Nghiêm Tướng.

Lúc trước ở Lộc Sơn hội minh, trong trận đại chiến đoạt lấy Dương Sơn Quận, danh tướng Đại Sở là Phạm Đông Lưu đã tử trận dưới kiếm của Hoàng hậu, nhưng mọi người hiểu rõ người chịu trách nhiệm thống soái toàn quân vẫn là Nghiêm Tướng.

Có thể dẫn một nhánh quân lớn tiến vào Dương Sơn Quận thần không biết quỷ không hay như thế, chỉ một điểm đấy cũng đủ chứng minh sự đáng sợ của lão nhân này.

- Tịnh Lưu Ly sẽ không để cậu gặp người thiếu niên trong Bạch Dương Động đâu.

Nghiêm Tướng thở dài đáp lễ, rồi hòa nhã nói tiếp:

- Kỳ thật có là người khác đi nữa cũng sẽ không đáp ứng cho cậu gặp thiếu niên đó.

Phù Tô ngẩn người:

- Tại sao?

- Vì Mân Sơn kiếm hội là chuyện nội bộ của Mân Sơn Kiếm Tông, họ sẽ không để ai nhúng tay thay đổi diễn biến của kiếm hội, dù là cậu cũng không thể.

Nghiêm Tướng nhìn Phù Tô, mỉm cười nói:

- Có nhiều chuyện cần phải để ý tới quy củ hay mặt mũi của người khác, dù có thể làm nhưng không thể làm công khai được.

Phù Tô nhất thời có phản ứng, khẩn thiết nói:

- Thỉnh Nghiêm Tướng giúp đỡ.

Nghiêm Tướng gật đầu chấp thuận. Lão nhìn Phù Tô vui mừng khôn xiết mà lòng tự giễu, sau hôm nay, vị Thái tử tương lai kia có thể sẽ bắt đầu hiểu được thế nào là quyền lực.

****

Đinh Ninh ngủ một giấc rất sâu.

Có thể nói đây là lần hiếm hoi hắn ngủ sâu như vậy.

Không phải vì hắn quá mệt mỏi, mà bởi vì đây là kiếm hội của Mân Sơn Kiếm Tông, dù gì cũng cho hắn cảm giác an tâm hơn so với Trường Lăng ngoài kia.

Danh tự người thứ ba qua ải còn chưa xuất hiện. Trong sơn cốc yên tĩnh có tiếng bước chân, ánh sáng trước mặt Đinh Ninh hơi vặn vẹo, sau đó, một nam tử trung niên mặc đồ xanh ngọc xuất hiện phía trước hắn.

Lập tức Tịnh Lưu Lý cũng xuất hiện ở bên ngoài căn lều.

Tịnh Lưu Ly nhìn bóng lưng người nam tử đó với vẻ lạnh lùng, tư thế sẵn sàng xuất kiếm.

Người nam tử mặc đồ xanh ngọc kia là một trong số những sư thúc của nàng, địa vị ở Mân Sơn Kiếm Tông không hề thấp, chẳng qua theo lý mà nói, gã không nên xuất hiện ở đây.

- Không cần khẩn trương, ta chỉ phụng mệnh Tông chủ đến hỏi hắn mấy câu.

Nam tử trung niên cảm nhận được sát ý của Tịnh Lưu Ly nhưng không quay đầu lại mà chỉ lạnh nhạt nói như thế.

Tịnh Lưu Ly cũng lặng thinh, nàng cau mày, thân ảnh khẽ động rồi biến đâu mất.

Người nam tử khẽ cười, một cơn gió nhẹ xuất hiện giữa gã và Đinh Ninh, sau đó lướt nhẹ qua trán người thiếu niên.

Cơn gió mang theo những giọt nước lạnh như băng, làm ướt cả trán của Đinh Ninh.

Đinh Ninh tỉnh lại.

Chợt thấy một tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông xa lạ đứng cứng đơ trước mặt mình, hắn mất một lúc thích nghi rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Nhìn cặp mắt vừa mới đỏ ngầu liền chuyển sang bình tĩnh đến lạ, nam tử trung niên khen thầm trong bụng, gã mỉm cười, nhẹ giọng áy náy:

- Thật là ngại quá, ta không phải đến giục ngươi tiến hành kiếm thí kế tiếp... thật ra ta chỉ là một gã thuyết khách.

Đinh Ninh nhướng mắt, đầu tiên hắn kiểm tra cơ thể một lượt,

nắm chắc tu hành giả trước mặt kia không cảm giác được điều gì dị thường trong người mình, sau đó hắn mới nghiêm túc ngước nhìn người nọ.

Nhìn gương mặt chính khí lẫm lẫm của người nam tử, hắn xác định người này và hắn tuyệt đối không quen biết.

- Ông tên gì?

Đinh Ninh ngồi dựa lưng vào vách, lên tiếng hỏi.

- Hà Sơn Gian.

Người kia mỉm cười, trả lời đơn giản.

Đinh Ninh nhìn gã rồi hỏi tiếp:

- Ông có chuyện gì muốn nói?

- Ta đến theo lời của Thái tử.

Đinh Ninh nhíu mày, im lặng.

Hà Sơn Gian tiếp tục:

- Thái tử mở lời xin tha cho ngươi trước mặt thánh thượng, thánh thượng niệm tình ngươi là bạn thân của thái tử, kim khẩu đáp ứng, nếu ngươi không đứng đầu thì sẽ không cần lo lắng tương lai tại Trường Lăng.

Đinh Ninh cúi đầu, nói:

- Ta biết rồi.

Hà Sơn Gian bỗng ngẩn ngơ.

Không cần lo lắng tương lai tại Trường Lăng, đây là chính miệng thánh thượng đảm bảo, lời hứa như vậy ngay bản thân gã

cũng cảm thấy ganh tị, nhưng tên thiếu niên trước mặt kia chỉ buông lơi một câu "ta biết rồi".

Hắn không nhịn được, cất tiếng hỏi:

- Rốt cuộc ngươi có hiểu lời nói ta truyền đạt không vậy?

Đinh Ninh trả lời, không hề ngẩng đầu:

- Ta biết rõ.

Hà Sơn Gian lúc này cũng nhăn mặt, gã trầm ngâm một lát rồi hỏi tiếp:

- Ngươi không muốn nói gì sao?

Đinh Ninh lắc đầu.

Hà Sơn Gian hít sâu một hơi nhưng không nói gì thêm, gật đầu tỏ ý mình đã nghe được, sau đó quay người ra khỏi túp lều.

***

Nhai đạo nhá nhem một thứ ánh sáng kỳ lạ.

Thân ảnh Hà Sơn Gian thấp thoáng xuất hiện trên đường, thẳng tiến về phía cung điện sắc vàng xa xa.

Mỗi lần gã liếc mắt về phía có ánh hoàng kim đó, ánh mắt của gã càng thêm sốt ruột.

Gã biết sau khi rời khỏi Mân Sơn Kiếm Tông thì tương lai của gã giống như trời cao biển rộng, một tiền đồ sáng lạng đang chờ đón gã.

Phù Tô cũng đang đứng đợi gã ở ngoài hành cung, thấy Hà Sơn Gia từ đằng xa, ánh mắt hắn cũng trở nên sốt ruột lạ lùng.

Hắn muốn hỏi chuyện của Đinh Ninh ngay lập tức.

Nhưng đúng lúc này, Hà Sơn Gian bỗng dừng bước.

Có một thân ảnh lướt qua con đường rồi dừng lại sừng sững như một bức tượng, mà những tia sáng kỳ lạ chớp tắt trên con đường lúc trước dường như cũng bị một thứ sức mạnh vô hình phá vỡ.

Thứ sức mạnh đó hướng thẳng lên không trung, chiếu sáng con đường trước mặt Hà Sơn Gian.

Phù Tô ngạc nhiên tròn mắt, hắn không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng hắn có cảm giác bất an lạ thường.

Một thân ảnh màu trắng xuất hiện sáng ngời trên con đường ngọc xanh.

Người này rõ ràng là tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông, mà trong tất cả tu hành giả của tông môn này chỉ có một người cực ưa sạch sẽ, thường xuyên vận áo trắng, khác biệt hoàn toàn so với những tu hành giả mặc áo xanh ngọc khác.

Người này chính là tông chủ của Mân Sơn Kiếm Tông - Bách Lý Tố Tuyết.

Phù Tô kinh ngạc không nói nên lời, hai mắt của hắn bị chói sáng đau đớn.

Nhưng chẳng biết tại sao, khi hắn đối mặt với những người khác trong Mân Sơn Kiếm Tông, thường thì kiếm ý khiến hắn chói mắt sẽ làm hắn không thể nào nhìn thấy thân ảnh của đối thủ, nhưng hiện tại vị tông chủ trong truyền thuyết kia, ở khoảng cách xa như vậy, mà thân ảnh của y lại hiện ra rất rõ ràng.

Cảnh vật xung quanh con đường đều không rõ nét, chỉ có thân ảnh của Bách Lý Tố Tuyết hiện rõ mồn một trong mắt của hắn.

Thậm chí hắn còn nhìn rõ gương mặt của Bách Lý Tố Tuyết.

Những lời đồn nói rằng tông chủ của Mân Sơn Kiếm Tông là một người để tóc xõa dài, khuôn mặt có thể dùng hai từ xinh đẹp để hình dung, thậm chí có phần thon gọn hơn đa số những nữ nhân khác trong Trường Lăng.

Tuế nguyệt không hề để lại một chút dấu vết trên người y, nhìn trông rất trẻ tuổi, chỉ chừng ngoài hai mươi.

Bách Lý Tố Tuyết toàn thân trắng tinh lạnh lùng nhìn Hà Sơn Gian đứng cứng đơ trên nhai đạo.

Ánh mắt Hà Sơn Gian không còn tí sốt ruột nào nữa, toàn bộ đã biến thành sự hoảng sợ.

- Mân Sơn Kiếm Tông có điểm nào không tốt?

Bách Lý Tố Tuyết lên tiếng.

Thanh âm của y rất nhẹ, hơn nữa rất dễ nghe, rất êm tai.

Cơ thể Hà Sơn Gian như có vô số mảnh băng va chạm leng keng, tản mác hàn ý lạnh lẽo khiến thân thể hắn phát run lên.

- Chẳng lẽ không tốt hơn thế giới bên ngoài tranh quyền đoạt lợi, thân bất do kỷ hay sao?

Bách Lý Tố Tuyết lạnh lùng nhìn gã, nói tiếp.

Hà Sơn Gian hít sâu một hơi, gã không thể nào khống chế cơn run, nhưng vẫn cố gắng khom mình hành lễ thật sâu, gã nói:

- Phụng mệnh mà đi, mong Tông chủ niệm chút tình cũ, thả cho ta một con đường sống.

Mắt Bách Lý Tố Tuyết thoáng nét trào phúng:

- Coi như ngươi phụng mệnh Trịnh Tụ hoặc ai đó, đều là tu hành giả của Đại Tần, trước giờ ngươi sống trong Tông môn nhiều năm cũng không làm chuyện gì sai trái, ta có thể sẽ tha cho ngươi, nhưng ngươi đã làm sai một việc.

Mồ hôi lạnh trên người Hà Sơn Gian tuôn như thác, gã biết đã hết đường thoát, nhưng trong lòng vẫn ấm ức khó hiểu, gã không chịu được cất tiếng hỏi:

- Ta làm sai chuyện gì chứ?

- Chính là việc làm một người thuyết khách, ngươi đã có thể chọn cách khác để tiếp cận tiểu tử kia.

Bách Lý Tố Tuyết căm ghét nhìn gã, lạnh lùng nói tiếp:

- Nhưng ngươi lại lấy danh nghĩa của ta.

Hà Sơn Gian ngẩn ngơ.

Nháy mắt sau, gã bỗng sợ hãi tột độ, gã mở lớn miệng định kêu to, muốn dốc hết sức chạy đến hành cung phía xa.

Nhưng ngay khi gã há miệng, gã liền phát hiện mình đã không thể thốt nên lời.

Cổ họng gã đã xuất hiện mấy đạo bạch quang.

Liền sau đó gã té xuống, lộ ra bạch quang phía sau gáy, hàn khí lạnh thấu xương tràn ngập quanh thân gã.

Gã lập tức biến thành một thi thể bị bao trùm bởi màn sương dày đặc.

Bách Lý Tố Tuyết nhìn cái xác không vương một giọt máu của Hà Sơn Gian mà vẫn còn cảm thấy chán ghét hệt như trước.

Y không quay đầu nhưng biết rõ Phù Tô đang kinh hãi há hốc

miệng, và không thể phát ra thanh âm nào.

- Mọi người đều nói ta rất hẹp hòi... Mân Sơn Kiếm Tông có quy tắc riêng, bất kể là ai muốn lấy quyền thế ra mà chèn ép chúng ta, tất sẽ phải trả cái giá lớn. Bài học này, ngươi hãy nhớ kỹ.

Bách Lý Tố Tuyết nhếch miệng cười, nói một lời thật lòng với vị thái tử Đại Tần rồi biến mất giữa nhai đạo.

Đứng sau lưng Phù Tô còn chưa hết kinh hãi, Nghiêm Tướng cũng nhếch miệng mỉm cười.

Đây cũng là bài học đầu tiên lão dành cho hắn.

Q3 - Chương 109: Sư huynh

Trong mắt của những người quyền quý chân chính như Nghiêm Tương, việc động kiếm giết người chẳng qua chỉ là thủ đoạn thấp kém nhất, học vấn thật sự phải là bỗn cợt sự cân bằng, khống chế nhiều phương thế lực ở trong tay. Mà với tư cách là một Thái tử, tương lai trở thành người thừa kế vương vị của Đại Tần thì ít nhất phải hiểu rõ được mỗi ý chỉ mình đưa ra sẽ dẫn tới hậu quả gì, kéo theo những biến động lớn như thế nào.

Cung nữ họ Dung tất nhiên còn hiểu những đạo lý này hơn phần lớn người ở Trường Lăng, cho nên khi nghe hồi báo rằng một gã tu hành giả Thất cảnh mạnh mẽ bị Bách Lý Tố Tuyết vốn ít khi lộ diện trực tiếp chém chết giữa đường, khóe miệng của thị cũng chỉ lóe lên một tia vui vẻ âm lãnh và tàn khốc.

Ngay cả một người như Hà Sơn Gian cũng có thể hi sinh tùy ý, vậy thì một gã thiên tài vốn có thân thể ngũ khí quá vượng, sẽ sớm lão hóa thì có đáng gì. Tại Trường Lăng, bất kỳ tu hành giả nào cũng là tài sản riêng của thánh thượng và hoàng hậu, người ngoài nếu muốn sử dụng một khối ngọc thạch trong hoàng cung thì chính là tội chết, nhưng chủ nhân của hoàng cung lại có thể dùng mảnh ngọc thạch đó phủ kín trên mặt đất chỉ để trang trí mà thôi.

Thị tiếc rằng Đinh Ninh không được nhìn thấy tận mắt cảnh tượng Bách Lý Tố Tuyết giết chết Hà Sơn Gian, nếu được như vậy, thị cảm thấy Đinh Ninh sẽ hiểu rõ rằng đối với quyền quý chân chính tại Trường Lăng, sự giãy giụa của hắn chẳng có bất kỳ nghĩa lý gì.

Mân Sơn Kiếm Tông cũng không hề muốn giấu giếm việc tông chủ Bách Lý Tố Tuyết đã lâu chưa từng lộ diện ra tay giết chết Hà

Sơn Gian, khi cung nữ họ Dung nhận được hồi báo thì tin tức đó cũng đã lan truyền khắp trên sườn núi.

Hầu hết sư trưởng của các chốn tu hành đến đây quan sát kiếm hội đều khiếp sợ vô cùng.

Mặc dù mấy năm nay Hà Sơn Gian làm việc cho triều đình, đã tiết lộ không ít nội tình của Mân Sơn Kiếm Tông cho hoàng cung ở Trường Lăng, nhưng dù sao đó cũng không phải là thông đồng với quốc gia địch, huống chi hiện giờ Nguyên Vũ Hoàng Đế vẫn còn ở bên trong Mân Sơn Kiếm Tông, rốt cuộc là Bách Lý Tố Tuyết có bao nhiêu lá gan mà dám giết chết Hà Sơn Gian ngay trước mặt Hoàng Đế.

Tịnh Lưu Ly quay đầu nhìn về phía sơn đạo mà thi thể của Hà Sơn Gian nằm xuống.

Ánh sáng trước mặt nàng bỗng bị bóp méo rất nhanh, Bách Lý Tố Tuyết như đi qua một cánh cổng ánh sáng kỳ dị, xuất hiện trước mặt nàng.

Người ngoài không thể nhìn thấy vị tông chủ trong truyền thuyết của Mân Sơn Kiếm Tông này nhưng nàng lại được gặp mặt rất nhiều, cho nên trên mặt nàng không có mấy vẻ bất ngờ. Nàng chỉ kính cẩn thi lễ một cái rồi nói: “Sư tôn.”

“Tên thiếu niên kia rất thú vị, chỉ là người ở đầu đường và cuối đường thường thường vẫn khác nhau.”

“Nếu như có nhiều người muốn nói chuyện cùng tên thiếu niên này đến thế, nhiều tiểu quỷ như vậy, thế thì cứ để cho họ nói hết, để cho tiểu quỷ hiện hình nhiều hơn một chút đi.”

Mặt Bách Lý Tố Tuyết như phủ băng, hắn nhìn qua Tịnh Lưu Ly nói hai câu đó rồi xoay người, biến mất trong làn ánh sáng bị bóp méo.”

Tịnh Lưu Ly cúi thấp đầu trầm ngâm một lát, đã hiểu rõ được ý tứ trong lời nói của Bách Lý Tố Tuyết.

Tâm tình của tất cả sư trưởng các chốn tu hành lại càng nhanh chóng trở nên phức tạp.

Bọn họ vừa được cho biết rằng trong phần kiếm thí cuối cùng, bọn họ có thể tiến gần vào trong sơn cốc để xem.

Có thể tiến gần vào trong sơn cốc để xem… nghĩa là có thể truyền đạt một vài tin tức cho thí sinh một cách dễ dàng, mà mấu chốt nhất là Mân Sơn Kiếm Tông có thể sẽ không ngăn cản một vài người truyền tin tức cho thí sinh, chính vì thế nên cái chết của Hà Sơn Gian lại càng trở nên vô nghĩa, cái chết của hắn hoàn toàn giống như một trò đùa.

Dám đùa giỡn thánh thượng, chẳng nhẽ Mân Sơn Kiếm Tông thực sự không sợ trở thành một Ba Sơn Kiếm Tràng thứ hai sao?

Đến lúc này, rất nhiều người bắt đầu cảm thấy đồng tình với Bạch Dương Động, thậm chí bắt đầu đồng tình với Thanh Đằng Kiếm Viện.

Bởi vì ngay tại lúc này, trong biển bụi gai đã xuất hiện người thứ ba và người thứ tư vượt qua kiểm tra.

Bóng dáng của Trương Nghi và Từ Liên Hoa từ từ hiện ra từ trong bóng râm của sườn núi.

Lúc Trương Nghi gặp Từ Liên Hoa, ít nhất có hơn mười thí sinh gần cửa ra hơn bọn hắn, nhưng bởi vì hắn không bị bất cứ tổn thương nào, hơn nữa suy đoán của hắn lại không hề có sai lầm, trên đường đi không hề có đàn Hoàng Trùng nào tạo thành uy hiếp với hắn và Từ Liên Hoa, cho nên hắn và Từ Liên Hoa trái lại đã trở thành người thứ ba và thứ tư vượt qua kiểm tra sau Diệp Tránh Nam.

Tuy rằng Diệp Tránh Nam vượt qua trước Trương nghi, nhưng hắn đã rời khỏi kiếm hội.

Từ Liên Hoa được Trương Nghi cõng ra, cho nên Trương nghi cũng được coi như là người thứ hai vượt qua được biển bụi gai, trở thành một trong những thí sinh đứng đầu kiếm hội.

Cung nữ họ Dung đại diện cho ý nghĩ của nữ chủ nhân của Hoàng Cung, không muốn tu hành giả của Bạch Dương Động nổi tiếng trong lần kiếm hội này, vậy mà hai tên thiếu niên của Bạch Dương Động này lại trêu cợt thị hết lần này đến lần khác.

Rất nhiều người cũng bắt đầu lo lắng rằng nữ chủ nhân của hoàng cung sẽ vì sự đùa cợt của Bách Lý Tố Tuyết mà càng giận lây sang Bạch Dương Động, giận lây sang Thanh Đằng Kiếm Viện.

***

“Là chúng ta đi ra quá muộn?”

Trương Nghi nhìn sơn cốc yên tĩnh trước mắt, không nhịn được mà có chút xấu hổ.

Từ Liên Hoa nhíu mày lại, hắn không nhịn được mà muốn mắng Trương Nghi ngu xuẩn, với thực lực của hắn mà còn phải chịu thương thế nghiêm trọng như vậy, làm sao có nhiều người có thể đi ra nhanh hơn bọn hắn chứ. Tuy vậy, nghĩ đến việc trong phần lớn thời điểm Trương Nghi còn thông minh hơn mình nhiều, hắn nhịn được mà nói: “Thả ta xuống.”

“Sao không có một người nào vậy?”

Trương Nghi kinh ngạc nhìn sơn cốc trống trải cùng những túp lều tựa như không có một bóng người, lại có chút do dự mà quay đầu lại, nói: “Ngươi có muốn ta cõng ngươi đến túp lều kia rồi mới thả xuống không?”

Từ Liên Hoa nhịn không được mà tức giận mắng: “ Nhiều hay ít hơn vài bước thì có quan hệ gì?”

Trương Nghi kịp nhận ra hình như mình đã quá mức lề mề, liền ngượng ngùng buông Từ Liên Hoa xuống. Nhưng vừa đi về phía trước vài bước, hắn đã “A” lên một tiếng, kêu to mừng rỡ.

Từ Liên Hoa đụng mạnh vào lưng do Trương Nghi đột nhiên ngừng lại, vết thương trên người lập tức đau nhói lên một hồi, hắn không nhịn được mà tức giận hỏi: “Làm cái gì vậy?”

“Ngươi nhỏ giọng chút ít đi.”

Trương Nghi mừng rỡ không nói nên lời, quay đầu bảo hắn vậy.

“Chính ngươi cũng lớn tiếng như vậy, lại bảo ta nói nhỏ?” Từ Liên Hoa cảm thấy đầu óc của Trương Nghi quả thật đã có vấn đề, song khi nhìn được rõ cảnh tượng bên trong túp lều thì hắn lập tức hiểu được vì sao Trương Nghi lại thế.

“Vậy mà hắn lại đứng đầu?”

Nhìn Đinh Ninh đang nghiêng người dựa vào cây cột ngủ say sau một cái bàn, thấy trên người Đinh Ninh không có nhiều vết thương rõ ràng, lại xác định được những túp lều bên cạnh không có người nào nữa, Từ Liên Hoa liền trầm mặc lại, sinh lòng kính nể.

Lần một lần hai còn có thể giải thích là trùng hợp, nhưng quá nhiều sự trùng hợp thì sẽ trở thành tất nhiên.

“Tiểu... sư đệ của ta thực sự phi thường.”

Trương nghi đã vào trong căn lều, đi đến trước ngước Đinh Ninh, chân tay nhất thời cũng có chút cảm giác luống cuống.

Từ Liên Hoa lại càng trầm mặc.

Bởi vì hắn nhìn thấy trên mặt bàn bên trong những căn lều này chỉ có để những tấm vải gạc cầm máu đơn giản nhất chứ không có bất kỳ dược vật trị thương đặc hiệu nào.

Hắn hít một hơi thật sâu rồi cầm vài tấm vải gạc đi tới một khoảng đất trống đầy nắng sau căn lều, bắt đầu vạch những chỗ quần áo rách rưới đã dính vào cả vết thương của mình ra.

Quần áo dính dớp và vết máu bong ra từng mảng từ người hắn, lông mày của hắn không ngừng giật giật, miệng vết thương lại bắt đầu chảy máu.

Trương Nghi đi đến sau lưng Từ Liên Hoa, nhìn thấy những vết máu và quần áo đã bong tróc ra khỏi người nhưng Từ Liên Hoa vẫn mặc cho vết thương chảy máu mà không lập tức dùng vải gạc băng bó lại, hắn liền không nhịn được mà hỏi: " Ngươi không băng bó lại thật à?"

Từ Liên Hoa bất đắc dĩ nhìn Trương Nghi như nhìn một đứa trẻ vô tri, buồn phiền nói: "Đương nhiên là không phải thế."

Trương Nghi ngẩn người ra, hỏi: "Vậy ngươi đang làm cái gì vậy?"

"Ngươi cũng thấy đấy, nơi đây không có dược vật trị thương nào khác, hẳn là Mân Sơn Kiếm Tông muốn chúng ta mang theo vết thương để tham gia phần kiếm thí tiếp theo." Từ Liên Hoa ngẩng lên, híp mắt nhìn mặt trời phía trên đỉnh đầu, từ từ nói: "Sư tôn của ta nói trong tình huống không còn cách nào khác, đôi khi máu tươi của bản thân và ánh mắt trời cũng là một loại dược vật đối với vết thương mới."

"Phơi nắng cũng có ích?" Trương Nghi hoài nghi nhìn những vết thương đang chảy máu trên người Từ Liên Hoa.

“Dùng ánh mặt trời để hong khô vết thương, khiến vết thương có thể đông lại tự nhiên được hết cỡ, sau đó mới dùng vải gạc cầm máu chắc chắn sẽ có ích hơn việc cố cầm máu một cách cưỡng ép bằng vải gạc.” Từ Liên Hoa cúi đầu xuống, lạnh lùng nhìn những vết thương đang chảy máu trên người mình, trầm mặc một lát rồi nói tiếp: “Ta hy vọng là có ích.”

Trương Nghi biết rõ tình trạng thân thể của Từ Liên Hoa không lạc quan, hắn khó khăn nuốt từng ngụm nước miếng, cảm nhận ánh mặt trời ấm áp rồi nói chân thành: “Ta cũng hy vọng là có ích.”

Từ Liên Hoa không trả lời lại, hắn hít sâu một hơi rồi bắt đầu cầm kiếm của mình lên, cắt đi những chỗ đã thối rữa trên vết thương.

Đôi khi tác dụng tốt nhất của bằng hữu chỉ là để có người bầu bạn mà thôi.

Trương Nghi nhìn bộ dạng không cần mình giúp của Từ Liên Hoa, do dự một chút rồi hỏi: “Dù sao phơi nắng cũng tốt, ta có nên đem sư đệ của mình tới đây không?”

Từ Liên Hoa bị đau, trầm giọng đáp: “ Đó là sư đệ của ngươi, có nên đem qua đây không thì có quan hệ gì với ta?”

Nghĩ đến biểu hiện lúc trước của Đinh Ninh, Trương Nghi biết rõ dù Đinh Ninh có bị tỉnh dậy thì cũng có thể nhập nội tu hành hoặc ngủ lại rất nhanh, cho nên hắn cười cười áy náy rồi quay lại bên trong túp lều, ôm Đinh Ninh ra bằng động tác nhẹ nhàng, êm ái nhất, đổ một ít cỏ khô trải ra rồi đặt Đinh Ninh lên đó.

Vẫn là ngủ, nhưng hắn hy vọng Đinh Ninh có thể ngủ thoải mái hơn một chút, ấm áp hơn một chút.

Liếc mắt qua nhìn thấy được toàn bộ những việc làm của

Trương nghi, Từ Liên Hoa vẫn cảm thấy hắn quá mức cẩn thận, quá mức mẹ già, nhưng hắn không thể không thừa nhận bất cứ ai cũng đều hy vọng mình có một sư huynh có thể dễ dàng khiến cho người ta cảm thấy ấm áp như thế.

Trương Nghi cũng bắt đầu xử lý những vết thương của mình, toàn bộ sơn cốc lại trở nên yên tĩnh.

Đúng lúc này, trên sườn núi lại có bóng sáng chớp động.

Lại thêm một kẻ đã vượt qua kiểm tra xuất hiện.

Q3 - Chương 110: Trào phúng

Một gã thiếu niên mặc đồ bạc đi ra từ trong bóng râm trên sườn núi.

Trên người hắn cũng không có bất kỳ vết thương nào rõ ràng như Đinh Ninh, thậm chí ngay cả chiếc áo bào màu bạc trông cũng mới tinh, không hề có vết rách nào.

Nhưng chẳng biết tại sao trông gã thiếu niên này còn có vẻ mệt mỏi và yếu ớt hơn cả Từ Liên Hoa.

Vừa ngẩng đầu lên nhìn ánh mặt trời chói mắt, thân thể của gã thiếu niên này liên thoáng lảo đảo, tựa như cả việc nhấc chân lên cũng không muốn làm nữa, chỉ cần ngồi bệt xuống đất mà thôi.

Nhưng bỗng có tiếng bước chân vang lên từ con đường lát đá trên sườn núi phía sau hắn.

Tên thiếu niên áo bạc này liền hít sâu một hơi, hắn không muốn người ta nhìn thấy bộ dạng vô cùng yếu ớt và vô lực của mình, liền cứng rắn mà đứng thẳng lên, quay người nhìn về phía sườn núi mà mình vừa đi khỏi.

Bên trong bóng râm đột nhiên có một bóng dáng đầy máu đang lay động, trông vô cùng quỷ dị.

Lông mày của thiếu niên áo bạc liền nhướng lên, hắn ngờ rằng tinh thần của mình đã bị tiêu hao quá nhiềukhiến cho cảm giác có vấn đề.

Qua khoảng vài tức thời gian sau, khi tiếng bước chân ngày càng gần, một thân ảnh thon gầy liền hiện ra trong tầm mắt hắn.

“Cố Tích Xuân?”

Đồng tử của thiếu niên áo bạc hơi co rút lại, hắn bất ngờ lên tiếng.

Bởi vì không muốn mình có vẻ quá suy yếu cho nên giọng nói của thiếu niên áo bạc này còn vang dội hơn so với lúc bình thường, nó vang vọng rất xa bêntrong sơn cốc tĩnh mịch, khiến cho ngay cả Trương Nghi và Từ Liên Hoa đang xử lý vết thương cũng nghe được rõ ràng.

“Cố Tích Xuân?”

Từ Liên Hoa nhíu mày. Cái tên này chẳng xa lạ gì với tất cả tu hành giả trẻ tuổi tại Trường Lăng, Từ Liên Hoa cũng không hiểu vì sao một gã thí sinh của Ảnh Sơn Kiếm Quật, tu vi chỉ là Tam Cảnh thượng phẩm mà lại có thể bài danh thứ ba trên Tài Tuấn Sách, thậm chí còn vượt qua kẻ mà trước kia ai cũng nghĩ là sẽ đứng đầu – Độc Cô Bạch của Độc Cô Hầu Phủ.

“Là Dịch Tâm.”

Lúc này, câu đáp đó liền vang lên trong một túp lều trên sườn núi.

“Ngươi rất quen thuộc với Dịch Tâm hay sao?” Từ Liên Hoa kỳ quái nhìn Trương Nghi, nhẹ giọng hỏi.

Đối với toàn bộ Trường Lăng thì Cố Tích Xuân chỉ là nhân tài mới nổi mà thôi, Từ Liên Hoa tất nhiên là không có nhiều giao thiệp với hắn. Còn Dịch Tâm thì tuy nổi danh nhưng Tâm Gian Tông lại là một tông môn chú trọng sự tĩnh tu, ngày thường do lo sợ đệ tử bị nhiễm tục khí(*) cho nên luôn đóng cửa sư môn, vì vậy tuy Từ Liên Hoa biết Dịch Tâm nhưng lại không có mấy giao tình với hắn.

(*) Nguyên văn là nhiễm “yên hỏa khí”, nghĩa là nhiễm khói

lửa.

Trương Nghi nói, có chút ngượng ngùng: “Ta không quen biết hắn, chẳng qua là khi Tài Tuấn Sách mới ra, sư đệ Đinh Ninh của ta bị buộc phải đánh cùng với Chu Tả Ý một trận, lúc đó Dịch Tâm liền lên tiếng nói không ít lời công đạo cho nên ta mới nhớ rõ hắn.”

Từ Liên Hoa liền hơi ngẩn người ra, “Chỉ nói qua vài câu mà ngươi đã nhớ rõ được thanh âm của hắn, trí nhớ của ngươi quả là tốt đó.”

Trương Nghi lại càng thêm xấu hổ, liền nói: “Đâu có, đâu có.”

Từ Liên Hoa liền nhíu mày, nhịn không được mà nói: “Mặc dù biết là ngươi chỉ khiêm tốn mà thôi, nhưng ta vẫn muốn nói sau này ngươi đừng có khiêm tốn thì hơn, nếu không kẻ không hiểu rõ tính tình của ngươi chắc chắn sẽ cho rằng ngươi giả dối.”

Trương Nghi liền sửng sốt.

Hai người đều không quen biết Cố Tích Xuân và Dịch Tâm, thậm chí Trương Nghi còn vì quan hệ với Đinh Ninh mà có chút khoảng cách với Cố Tích Xuân cho nên bọn họ đều không lên tiếng mời, lúc này chỉ thấp giọng mà thì thầm với nhau.

“Nghe nói Niệm Kiếm của Tâm Gian Tông vô cùng độc đáo, chưa tới Đệ Ngũ Cảnh vẫn có thể dùng được phi kiếm, kiếm khí linh hoạt như vật sống vậy. Dù ta chưa từng nhìn thấy nhưng chắc hẳn lời đồn cũng không ngoa, nếu không thì Dịch huynh đã không thể qua được cửa này đầu tiên.” Đúng vào lúc này, lại có tiếng nói truyền tới từ lối đi trên sườn núi, truyền rõ ràng vào tai bọn hắn.

Nghe được thanh âm đó, Từ Liên Hoa liền hơi ngẩn người ra rồi lập tức phản ứng lại, hơi trào phúng nói: “Trương Nghi, ngươi có thấy không, tên Cố Tích Xuân đúng là tự phụ, vừa nhìn thấy

bên trong túp lều không có ai lại cho rằng trước hắn và Dịch Tâm không có ai qua được."

Trương Nghi liền nhẹ gật đầu, khẽ nói: "Cố Tích Xuân đúng là có chút tự phụ."

Lúc này người vừa lên tiếng nói với Dịch Tâm hiển nhiên chính là Cố Tích Xuân.

So sánh với khi kiếm hội vừa bắt đầu thì bề ngoài Cố Tích Xuân tựa như không hề thay đổi gì, trên người hắn không có bất kỳ vết thương nào, trông khí sắc toàn thân cũng vô cùng bình ổn, chỉ là là trong khóe mắt có vài sợi tơ máu rõ nét mà thôi.

Thậm chí có thể miêu tả Cố Tích Xuân bằng mấy chữ "khí định thần nhàn", điều này làm cho Dịch Tâm lại càng thấy quái dị trong lòng.

"Niệm Kiếm của Tâm Gian Tông chúng ta tuy nổi danh nhưng chỉ sợ là Kiếm Kinh của Ảnh Sơn Kiếm Quật các ngươi lại càng thêm tinh diệu." Sau khi trầm mặc một lát thì Dịch Tâm liền từ từ lên tiếng.

Cố Tích Xuân mỉm cười lơ đãng rồi xoay người sang hướng khác, nhìn lên sơn đạo, "Dù sao thì cũng không phải là tên kia đứng đầu."

Dịch Tâm đương nhiên hiểu rõ tên kia trong lời nói của Cố Tích Xuân chính là Đinh Ninh, chỉ là lúc này bản thân hắn cũng không có ý nhắm vào Đinh Ninh, lại đang mệt mỏi đến cực điểm cho nên tạm thời cũng không muốn nói tiếp.

Nhưng đúng lúc đó thì sự vui vẻ của Cố Tích Xuân nhanh chóng phải thu lại.

Bởi vì trên sườn núi sau lưng hắn bỗng có tiếng bước chân vang lên.

Ánh mắt của hắn liền trở nên lạnh lẽo.

Hắn có chút lo lắng rằng Đinh Ninh sẽ xuất hiện vào đúng lúc này, nhưng cho dù có như vậy thật thì Đinh Ninh cũng đã tụt lại phía sau hắn.

Nhưng đồng tử của hắn lại co lại mạnh mẽ, trên khuôn mặt nhanh chóng hiện lên thần sắc không thể tin nổi.

Một thiếu nữ dáng người cao gầy xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Trong số những thí sinh tham gia kiếm hội thì nữ ít hơn nhiều so với nam, mà nữ tử này so với những người còn lại thì càng khiến cho Cố Tích Xuân thêm khiếp sợ.

Nếu lúc này Trương Nghi đang ở trong túp lều cách đó vài gian có thể chứng kiến thiếu nữ đang đi tới thì chắc hẳn hắn cũng không dám tin tưởng vào đôi mắt của mình.

Bởi vì thiếu nữ đang đi tới này chính là Tạ Nhu.

Tuy rằng Tạ Nhu rất nổi danh tại Trường Lăng và Quan Trung nhưng đó là vì nàng là trưởng nữ của Tạ gia nên có tham gia quản lý rất nhiều sinh ý của Tạ gia ở Quan Trung chứ không phải do tu vi của nàng.

Cố Tích Xuân hoàn toàn không ngờ được nàng có thể vượt qua được biển bụi gai kia, lại càng không nghĩ tới nàng có thể xuất hiện nhanh chóng như thế.

Tạ Nhu cũng không đi được nhanh, có vẻ phải cố sức vô cùng.

Nhưng mà khuôn mặt của Cố Tích Xuân lại càng thêm cứng đờ, bởi vì hắn nhìn thấy Tạ Nhu cũng không có bất kỳ vết thương nào.

Ánh mắt hắn liền rơi vào trong tay Tạ Nhu.

Sau đó ánh mắt của hắn lại càng trở nên không thể tin nổi.

Đó là một thanh hắc kiếm trông giống hệt với những trường kiếm được chế tạo bình thường của Đại Tần, đang được Tạ Nhu dùng làm gậy chống. Trên người nàng cũng không thấy đeo bất kỳ bội kiếm nào khác.

“Ta vừa nghe được lời ngươi mới nói.”

Đúng lúc này, Tạ Nhu cũng đã đi ra khỏi bóng râm trên sườn núi, từ từ bước ra ngoài ánh nắng. Nàng nhìn thoáng qua những túp lều không một bóng người, sau đó liền nhìn Cố TÍch Xuân bằng một ánh mắt bi thương và phẫn nộ rồi nói: “Kể cả hắn không thể vượt qua được cửa này thì ngươi vẫn cứ không bằng hắn.”

Cố Tích Xuân từ từ nhướng mày, sắc mặt dần trở nên lạnh lẽo.

Hắn không khỏi nhớ tới Tạ Trường Thắng.

Tạ Trường Thắng trước đây cũng thích nhất là giễu cợt hắn.

Thế nhưng đó là trước đây.

Trước đây có thể không có nghĩa là bây giờ cũng thế.

“Ta không hiểu ý của ngươi.”

Vì vậy, hắn lạnh lùng lắc đầu và nói vậy với Tạ Nhu.

Nghĩ đến việc Đinh Ninh không thể vượt qua được biển bụi gai, sau đó không thể nào thắng được kiếm hội này, tâm trạng của Tạ Nhu lại càng thêm buồn bã. Nàng cắn chặt hàm răng, đang muốn nói tiếp thì Cố Tích Xuân đã đến ngay trước mặt nàng.

“Năng lực của một gã tu hành giả được thể hiện trên nhiều khía cạnh, nếu ngươi cứ cố nói rằng ở một vài phương diện ta

không thể bằng hắn thì ta cũng không biết nói gì hơn."

Khóe miệng của Cố Tích Xuân mang một vẻ châm biếm lạnh lùng: "Ngươi muốn bảo rằng trước đây ta luôn qua cửa sau hắn thì ta cũng không thể nói gì hơn, nhưng kiếm hội này chỉ nói đến kết quả cuối cùng. Một vì sao rơi dù có ngời sáng thế nào thì cũng chỉ là sao băng mà thôi."

Thân thể của Tạ Nhu không tự chủ được mà run lên.

Khi không nhìn thấy bóng dáng của Đinh Ninh, tâm cảnh của nàng đã sớm trở nên hỗn loạn, lúc này cũng không biết phải phản bác những lời trào phúng của Cố Tích Xuân như thế nào.

Cuộc nói chuyện của Cố Tích Xuân và Tạ Nhu vang đến tận những túp lều phía đằng xa.

Thấy Trương Nghi muốn lên tiếng nhưng lại còn chút do dự, Từ Liên Hoa không nhịn nổi nữa mà cười lạnh khinh bỉ: "Trương Nghi, lỗ tai của ngươi điếc sao, đến giờ mà ngươi vẫn còn nhẫn nhịn, không lẽ muốn đợi cho Tạ Nhu không chịu được nữa mà quyết đấu cùng hắn thì ngươi mới lên tiếng nói Đinh Ninh đã sớm ở đây sao?"

Nghe được những lời đó của Từ Liên Hoa, Trương Nghi vẫn đang suy nghĩ về hữu lễ hay vô lễ lúc này mới bừng tỉnh lại.

Hô hấp của hắn ngừng lại, liền định lên tiếng.

Nhưng đúng lúc này, trong túp lều vốn đang yên tĩnh bỗng vang lên một tiếng động trầm đục, giống như có một người vừa đá vào góc lều.

Thân thể ba người Cố Tích Xuân, Dịch Tâm và Tạ Nhu đều đồng thời chấn động, vô thức quay người lại, nhìn vào trong túp lều.

Trương Nghi và Từ Liên Hoa cùng ngẩn người ra, trong mắt đều hiện ra một tia không thể tin nổi, chẳng lẽ trong túp lều này vẫn còn có người khác.

Một bóng dáng màu đỏ thẫm xuất hiện trong tầm mắt của đám người Cố Tích Xuân.

Tạ Nhu ngây người.

Dịch Tâm cũng chấn động.

Khuôn mặt của Cố Tích Xuân hơi cứng lại, liền dừng một chút rồi nói: “Hóa ra là…”

“Sao nơi đây lại có loại dị trùng này?”

Nhưng cũng đúng lúc đó, một tiếng hô kinh ngạc lại vang lên sau túp lều.

“Trương Nghi?”

Tạ Nhu lại ngây người thêm một lúc rồi mới kịp phản ứng, liền kinh hỉ kêu thành tiếng.

Sắc mặt của Dịch Tâm lập tức trở nên vô cùng đặc sắc.

Tâm trạng của Cố Tích Xuân bỗng như rơi xuống đáy vực, rồi sau đó như rơi xuống tận địa ngục.

“Không cần phải khẩn trương, con trùng này là của ta.”

Đúng lúc này, một giọng nói bỗng vang lên khiến cho thân thể của hắn trở nên lạnh cứng.

Q3 - Chương 111: Liên Hoành

Khi giọng nói đó vừa vang lên, sơn cốc bỗng trở nên tĩnh lặng.

Tạ Nhu nhìn về phía túp lều nơi giọng nói đó vang ra, kích động đến khó tả.

Dịch Tâm cảm thấy vô cùng lúng túng, hắn vốn cho rằng mình qua cửa này đầu tiên, ai ngờ đằng sau túp lều đã có không ít người tụ tập.

Trương Nghi rất xấu hổ, cảm giác mình đã gây ra động tĩnh quá lớn , quấy nhiễu Đinh Ninh nghỉ ngơi.

Từ Liên Hoa vô cùng kinh ngạc, hắn không thể hiểu nổi vì sao Đinh Ninh lại mang được một con trùng dài như vậy đi ra, hơn nữa Đinh Ninh lại có thể yên giấc ở bên cạnh nó, không lẽ con trùng này đã thực sự bị hắn thuần phục rồi sao?

Chỉ là trong một thời gian ngắn ngủi như vậy sao có thể làm được điều này chứ?

Tâm tình của mỗi người một vẻ, nhưng lúc này không người nào còn chế nhạo Cố Tích Xuân nữa, thậm chí không ai thèm nhìn tới hắn. Ngay khi thanh âm của Đinh Ninh vang lên, con Huyền Sương Trùng vừa bò ra từ căn lều kia liền từ từ vòng lại, bò về phía sau căn lều.

Bộ dạng của nó có vẻ như đang vô cùng sợ hãi, nhưng lại không dám không trở về bên cạnh Đinh Ninh, lại muốn tìm kiếm sự an toàn bên hắn cho nên dáng bò của nó trông vô cùng hài hước.

Nhưng Cố Tích Xuân lại cảm thấy con trùng dài này cứ như đang bò trên mặt hắn.

Cố Tích Xuân trầm mặc một lát, cuối cùng vẫn không nói được lời nào, liền đi một mình về phía một căn lều.

“Sư đệ…”

Trương Nghi là người đầu tiên phá vỡ sự yên lặng, hắn quay người nhìn Đinh Ninh đang ngồi trên mặt đất, không nhịn được mà định nói lời xin lỗi.

“Huynh đến đây cùng Tạ Nhu sao?” Đinh Ninh nhìn hắn một cái rồi trực tiếp cắt ngang lời xin lỗi.

Trương Nghi giật mình, lập tức lại có chút lo lắng, liền nhẹ gật đầu.

“Các ngươi và Cố Tích Xuân là kẻ thù sao?” Từ Liên Hoa không nhịn được mà hỏi xen vào.

Trương Nghi lắc đầu đáp: “Không phải là kẻ thù.”

Từ Liên Hoa lập tức nhíu mày, nhìn Trương Nghi với vẻ không tin tưởng: “Không phải là kẻ thì thì sao có thể như vậy.”

Thần sắc của Trương Nghi trở nên hơi cổ quái, hắn liền thấp giọng nói: “Chẳng qua là lúc trước mỗi lần hắn nói Đinh Ninh sư đệ thế nào cũng thất bại thì lại lập tức nhìn thấy lời nói của mình là sai.”

“Rất nhiều lần trước đây?”

Từ Liên Hoa suy nghĩ một chút về những lời nói của Cố Tích Xuân với Dịch Tâm khi hắn tự nhận mình là người thứ hai qua cửa, cùng với những lời nói của hắn với Tạ Nhu sau đó, lại nhìn cảnh tượng trước mắt liền không nhịn được mà lắc đầu, có chút

đồng tình nói: “Quả là rất thảm.”

“Tuy vậy đây cũng không phải là không thù oán gì… Đang vào lúc tự thấy mình phong quang nhất thì bị bôi tro trát trấu vào mặt, chuyện này mới thực sự là đại thù.”

Ánh mắt của Từ Liên Hoa lại rơi vào người Đinh Ninh và con Huyền Sương Trùng đang bò về phía hắn, hỏi tiếp: “Tại sao ngươi lại có thể mang một con trùng ra ngoài như vậy?”

“Sư đệ, đây là Từ Liên Hoa, chúng ta là bằng hữu.” Trương Nghi biết rõ tính khí Đinh Ninh không hề tốt như mình, hắn sợ Đinh Ninh vô lễ với Từ Liên Hoa nên liền vội vàng xen vào một câu.

Thần sắc của Đinh Ninh lại không hề có biến hóa gì rõ ràng, hắn chỉ liếc nhìn Từ Liên Hoa rồi nói đơn giản: “Nơi này là Mân Sơn Kiếm Tông.”

Từ Liên Hoa ngẩn người rồi sau đó lập tức có phản ứng.

Nơi này là Mân Sơn Kiếm Tông, mà Mân Sơn Kiếm Tông lại là chốn tu hành “keo kiệt” nhất, nếu bọn họ không cho phép thì không ai có thể mang bất kỳ một cọng cây ngọn cỏ nào ra khỏi Mân Sơn Kiếm Tông cả.”

“Lúc trước ta không nhìn thấy các ngươi, còn tự cho mình là kẻ thứ nhất qua cửa. Đinh Ninh, ngươi quả thật rất lợi hại… Mân Sơn Kiếm Hội trải qua nhiều năm như vậy cũng chỉ có mình ngươi là được Mân Sơn Kiếm Tông ban thưởng trực tiếp ngay trong kiếm hội.”

Đúng lúc này, thanh âm của Dịch Tâm liền vang lên, hắn và Tạ Nhu đã đi qua túp lều, đi tới mảnh đất trống đang ngập tràn ánh nắng này.

Đinh Ninh chăm chú nhìn Dịch Tâm rồi gật đầu làm lễ, lại

trầm mặc một lát mới nói tiếp: “Nếu như động chủ biết được thì sẽ rất cao hứng.”

Tất cả lại một lần nữa rơi vào tĩnh lặng.

Một gã thí sinh giành được ngôi đầu, làm được những điều mà tất cả các thí sinh trước đó đều không làm được thì sư trưởng của chốn tu hành đó tất nhiên sẽ cao hứng phi thường.

Đáng tiếc là Tiết Vong Hư đã không thể nào trông thấy được nữa.

“Mặc kệ có ý nghĩa gì hay không, ta vẫn bội phục các ngươi.” Dịch Tâm trầm mặc một lúc rồi nghiêm túc nói như vậy, sau đó hắn lại ngồi xuống.

“Thực ra…”

Trương Nghi có chút do dự nhưng cuối cùng vẫn nhẹ giọng nói: “ Thực ra tất cả chúng ta đều đứng về phía Đinh Ninh sư đệ nếu như có thể, ý của ta là, nếu như không cản trở cơ hội tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông tu hành … thì tất cả chúng ta có thể đều cố hết sức giúp Đinh Ninh sư đệ đoạt ngôi vị quán quân được không?”

“Lần này ngươi trái lại lại không lề mề, lại có dũng khí nói ra những lời như vậy.” Từ Liên Hoa quay đầu nhìn Trương Nghi, hơi trào phúng nói: “ Ngươi cho rằng đây là việc đơn giản như mời khách ăn cơm sao?”

Trương Nghi khẽ cúi đầu xuống, không dám nhìn ánh mắt của Từ Liên Hoa, nhưng vẫn nói: “ Kỳ thật có lẽ các ngươi đều đã nghe qua vài sự tình của Bạch Dương Động, cũng biết rằng có nhiều chuyện rất không công bằng đối với Bạch Dương Động và sư đệ của ta… Ta chỉ muốn rằng nếu như lần này chúng ta không đứng ra đấu tranh một lần thì sau này bà ta muốn một chốn tu hành thế

nào thì nó đều phải như thế. Nếu không có người đứng ra đấu tranh với những người kia, ta nghĩ sau này bọn họ lại càng không cần phải đếm xỉa đến cảm giác của người khác."

"Đây không phải là giúp đỡ sư đệ của ta hay giúp đỡ Bạch Dương Động."

Trương Nghi cúi thấp đầu, khổ sở nói: "Bạch Dương Động đã không còn tồn tại, động chủ cũng đã không còn ở đây… Đây là giúp đỡ tất cả các chốn tu hành ở Trường Lăng. Nếu như đổi lại là đệ tử của một chốn tu hành khác gặp phải chuyện này thì ta chắc chắn cũng giúp đỡ."

Nội tâm của Dịch Tâm và Từ Liên Hoa cùng chấn động đồng loạt.

Nhưng điều quan trọng nhất là, dù Trương Nghi có rất nhiều khuyết điểm nhưng hắn giống như là một hồ nước trong veo, ai ai cũng có thể trông thấy rõ ràng.

Ai nấy đều thấy được Trương Nghi đang rất thành thật.

Một người như hắn cố gắng thuyết phục mọi người, thương tâm, khổ sở rồi tự trách mình, chẳng hiểu sao lại làm nhân tâm xúc động đến lạ thường.

Dịch Tâm và Từ Liên Hoa nhất thời đều im lặng.

Bản thân Tạ Nhu vẫn đứng về phía Đinh Ninh nên tất nhiên nàng không cần phải tỏ thái độ gì.

Vậy nên lúc này không hề có ai tỏ thái độ.

Trương Nghi lúc này cũng không hề cảm thấy thất vọng, hắn nghĩ tới điều gì, liền xoay người nhìn sang chỗ khác, nhìn những căn lều đang cản trở tầm mắt hắn và nói: "Nếu không thì chúng ta dỡ hết những túp lều này xuống để có thể nhìn thấy được xem ai

đã qua cửa, mà những người vừa qua cửa kia cũng sẽ không cho rằng chưa có ai đến đây cả, tránh lại sinh ra hiểu lầm khiến cho mọi người lúng túng.

Nghe được những lời đó, Dịch Tâm liền nhịn không được mà cười khổ.

Trương Nghi thật sự là loại người mà kẻ khác liếc qua đã dễ dàng nhìn thấu được tâm địa của hắn, mặc dù mới tiếp xúc với Trương Nghi không lâu nhưng hiện giờ hắn nghe qua đã hiểu được ý tứ của Trương Nghi.

Điểm chính không phải là thấy được ai đi đến, mà là sợ những người đi đến lại tưởng rằng trước đó chưa có ai, lại nói ra những điều làm cho bản thân phải lúng túng.

Tên Trương nghi này thật sự suy nghĩ cho người khác, không muốn mọi người phải xấu hổ.

Nhìn gương mặt của Trương Nghi, Dịch Tâm nhịn không được mà khẽ thở dài một tiếng, hắn cảm thấy rất khó hiểu được vì sao Cố Tích Xuân lại phải kết thù với những người này.

***

Thấy không ai phản đối, Trương Nghi liền bắt đầu hành động, tháo bỏ những tấm ván gỗ của căn lều nằm đối diện bọn họ.

Trên sườn núi lại có bóng người đang lảo đảo, lại có thêm thí sinh vượt qua cửa ải kia.

Trương Nghi tràn ngập hy vọng mà giương mắt nhìn lên, hắn hy vọng được nhìn thấy bóng dáng của Thẩm Dịch hoặc là đám người Tạ Trường Thắng, Nam Cung Thải Thục, nhưng nội tâm của hắn lại lập tức trầm xuống.

Người mới tới mặc bào phục màu trắng toàn bộ, toàn thân

sạch sẽ như không dính một hạt bụi nào, chính là Diệp Hạo Nhiên xuất thân từ Ly Lăng Phủ.

Tháo xuống vài tấm ván gỗ cũng giống như mở ra một cánh cửa trong ngõ Ngô Đồng Rụng Lá đang bị phủ kín bởi những cửa hàng.

Vừa đi ra khỏi bóng râm trên sườn núi, ánh mắt của Diệp Hạo Nhiên liền dễ dàng gặp được ánh mắt của Trương Nghi và những người khác.

Đầu tiên hắn liền chứng kiến Đinh Ninh và Trương Nghi đã tới được đây rồi, hai đồng tử của Diệp Hạo Nhiên liền co rút lại. Sau đó Diệp Hạo Nhiên lại nhìn thấy ngoại trừ Tạ Nhu ra thì còn có Dịch Tâm và Từ Liên Hoa đang ngồi, khiến cho lông mày của hắn lập tức nhăn vào.

Hắn nhíu lông mày, trầm mặc nhìn Dịch Tâm và Từ Liên Hoa.

Dịch Tâm và Từ Liên Hoa cũng thấy ánh mắt của Diệp Hạo Nhiên đang nhìn mình.

Sau đó Từ Liên Hoa liền thoáng nhìn qua Dịch Tâm.

Thần sắc của Dịch Tâm vẫn như thường, Từ Liên Hoa lại nhìn thoáng qua ánh mặt trời ấm áp phía trên cao rồi từ từ nằm xuống tấm ván mà Trương Nghi vừa tháo ra.

Lông mày của Diệp Hạo Nhiên giật giật, hắn không nhìn vào những người ở đây nữa mà đi về phía một túp lều ở bên cạnh.

“Sao vậy?”

Trương Nghi cảm thấy bầu không khí có chút không ổn, liền nhịn không đượnc mà nhẹ giọng hỏi.”

“Huynh có những lúc rất lợi hại, nhưng cũng có những lúc

khiến cho người ta không biết phải làm sao.”

Đinh Ninh nhìn hắn rồi đáp: “Có giúp hay không, có làm bằng hữu hay không, nan đề như vậy nhất định phải chính miệng nói ra hay sao?”

Thân thể của Trương Nghi đột nhiên chấn động, hắn vừa kịp phản ứng thì đã thấy Từ Liên Hoa và Dịch Tâm đều mở miệng, khóe môi run rẩy.

“Đừng nói nhảm nữa.”

Từ Liên Hoa khoát tay áo, hắn đã đang nằm trên tấm ván gỗ do Trương Nghi gỡ xuống: “Chẳng lẽ ta cảm thấy ngủ trên tấm ván gỗ do ngươi dỡ thoải mái hơn ngủ trên mặt đất thì cũng phải đặc biệt cám ơn ngươi sao?”

Trương Nghi giật mình, có chút xấu hổ, nhưng sau đó một lát hắn vẫn cảm thấy nên làm gì đó cho đám người Từ Liên Hoa, liền nhịn không được mà hỏi: “Các ngươi có muốn uống nước hay không? Ta thấy trong phòng có sẵn nồi và bếp đấy, ta đi nhóm lửa đun nước cho các ngươi uống nhé?”

Q3 – Chương 112: Đám người ban đầu phản đối

Từ Liên Hoa muốn thuận miệng nói, hay là ngươi dọn bát đũa cho chúng ta ăn luôn đi?

Nhưng nhìn gương mặt sạch sẽ của Trương Nghi, hắn có một loại cảm giác như bị đánh bại, đành phải nuốt những lời đó xuống.

Phía trước những túp lều bỗng có mây đen ngưng tụ, một trận mưa dày đặc rơi xuống.

Nhưng phía sau sơn cốc lại có khói bếp tỏa ra.

Trương Nghi không phải là thuận miệng nói bừa, hắn thực sự lấy nồi sắt ra, sau đó dùng Kiếm Ý của mình ngưng ra một trận mưa rồi nhóm lửa đun nước.

Trên sườn núi có rất nhiều sư trưởng của các chốn tu hành đang quan sát khói bếp dâng lên trong sơn cốc, trong lòng cảm khái vô bờ.

Vốn kiếm hội đang vô cùng nghiêm túc và nặng nề, vậy mà hành động nhóm lửa đun nước của Trương Nghi rốt cuộc lại vô tình điểm thêm cho nó rất nhiều hơi hướm của sinh hoạt đời thường như trên từng ngõ phố.

Thực ra có rất nhiều người biết rõ rằng khi Tiết Vong Hư tĩnh dưỡng tại ngõ Ngô Đồng Rụng Lá sau trận chiến với Lương đại tướng quân, ngày thường lão luôn được đám người Trương Nghi chăm sóc.

Lúc này nhìn điệu bộ nhóm lửa thuần thục của Trương Nghi ở

đằng xa, rất nhiều người liền tự nhiên tưởng tượng ra hình ảnh Trương Nghi vô cùng cẩn thận chăm sóc Tiết Vong Hư tại ngõ Ngô Đồng Rụng Lá, lòng lại càng trở nên trầm mặc.

Nhưng cũng có rất nhiều người trầm mặc theo một cách khác. Ở một chỗ trên sườn núi, trong đôi mắt của Phó Ti Thủ Ti Không Liên bắt đầu xuất hiện những ánh sáng mừng rỡ.

Trước đó hắn vô cùng bi quan.

Những người đứng về phía Đinh Ninh càng ít thì trong phần thí kiếm tiếp theo Đinh Ninh lại càng phải chiến đấu vất vả nhiều lần, đây là đạo lý vô cùng đơn giản.

Nhưng bây giờ sự tình đã có chút biến chuyển, mà kẻ mang đến những chuyển biến này chính là người mà đa số đều không chú ý, thậm chí còn bị phần lớn coi thường là không có chí tiến thủ - Trương Nghi.

Có thể làm thay đổi toàn bộ đại cục một cách vô hình như vậy, người như thế sao có thể là kẻ tầm thường, không có chí tiến thủ chứ?

***

Củi lửa nấu bếp dần dần cháy mạnh, nước đã sắp sôi nhanh chóng.

Lúc này trên sơn đạo, các thí sinh đang lũ lượt đi ra.

Ngoại trừ Đinh Ninh thì rất nhiều người khác đều có thời gian qua cửa không chênh lệch nhiều so với Cố Tích Xuân, có lẽ khi Cố Tích Xuân vào đến nơi thì rất nhiều người khác cũng đang tiếp cận cửa ra.

Một thiếu nữ trang nhã mặc áo bào màu trắng xuất hiện trong tầm mắt của Từ Liên Hoa.

Ánh mắt của Từ Liên Hoa lập tức sáng lên.

Hắn đang nằm nghiêng quan sát lối ra, không hề có phong phạm của cao thủ, khi thấy nàng liền lập tức vẫy vẫy tay.

Thiếu nữ hơi sững sờ rồi lập tức bước về phía Từ Liên Hoa.

Nàng trực tiếp bước xuyên qua những căn lều, lúc đi đến chỗ trống đã được Trương Nghi tạo ra, nàng không nhịn được mà quay đầu lại liếc hắn một cái.

“Làm thế nào mà ngươi không hề bị sao hết vậy?”

Nhìn thiếu nữ mặc áo báo trắng đang đi đến trước mặt mình này, Từ Liên Hoa liền trở mình ngồi dậy, hỏi rất giản đơn.

Người thiếu nữ này tất nhiên chính là Hạ Uyển, thí sinh ưu tú của Tố Tâm Kiếm Trai.

Nhìn những mảnh vải cầm máu được quấn chằng chịt khắp người Từ Liên Hoa, lông mày của Hạ Uyển liền lập tức nhăn lại, trong mắt hiện lên thần sắc may mắn.

“Lúc trước ta đã chọn thanh Đa Bảo Kiếm của Hàn Địa Kiếm Các.”

Nàng thoáng nhìn qua Đinh Ninh ở phía sau Từ Liên Hoa và Dịch Tâm ở bên cạnh, sau đó lại nhìn con Huyền Sương Trùng đang cuộn lại bên cạnh Đinh Ninh, ánh mắt liền trợn to đến cực điểm.

Sau khí sửng sốt một lúc, nàng liền hồi phục tinh thần, lại nhìn Từ Liên Hoa mà giải thích: “Đa Bảo Kiếm có chứa rất nhiều thuật khí (*), bên trong còn có các cơ sợi, rất hợp để đối phó với số lượng lớn dị trùng.”

(*) thuật khí: Đại loại như chứa cơ quan ý.

Từ Liên Hoa ngẩng đầu nhìn trường kiếm có chuôi màu đen, thân kiếm màu xanh mà Hạ Uyển đang đeo trên lưng, dò hỏi: “Cùng loại với bán mã tác(*) đúng không?”

(*) Bán mã tác: Dây chăng ở chỗ tối để ngáng cho ngựa đối phương ngã.

Hạ Uyển liền dứt khoát gật đầu nhẹ, đáp: “Cùng loại.”

Từ Liên Hoa bình luận đúng chỗ cốt yếu: “ Vận khí không tệ.”

Hạ Uyển không nói gì nữa, chỉ nhìn hắn.

“Trương Nghi đang tự đun nước uống.” Từ Liên Hoa nhìn nàng rồi nói.

Chỉ với một câu này, Hạ Uyển đã nhìn ra được ý của hắn.

Sau đó nàng liền ngồi xuống chỗ đất trống bên cạnh Từ Liên Hoa, có chút mệt mỏi nói: “Uống nước nóng dù sao vẫn dễ chịu hơn một chút.”

Tiếp theo, nàng cũng không cách nào kìm nổi tính tò mò bẩm sinh của thiếu nữ, liền khẽ hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra với con trùng kia vậy?”

***

Đinh Ninh không hề nhắm mắt ngủ.

Nghỉ ngơi quá nhiều trái lại có thể khiến cho phản ứng trở nên chậm chạp, vì thế hắn luôn luôn điều chỉnh thân thể của mình ở trong một trạng thái có lợi cho chiến đấu.

“Thực ra Tạ Trường Thắng cũng rất có cơ hội vượt qua.”

Khi Hạ Uyển và Từ Liên Hoa đang nói chuyện, hắn không quay đầu lại mà khẽ nói với Tạ Nhu: “ Tuy rằng ta không thể nào đoán

trước được sau phần chọn kiếm trong Kiếm Cốc sẽ gặp cửa ải như thế này, nhưng kiếm mà hắn chọn cũng vừa vặn thích hợp để ứng đối."

"Sức chịu đựng của Hà Triêu Tịch là tốt nhất, ta thậm chí còn cho là hắn có thể đi ra được sớm hơn ta và Trương Nghi sư huynh, xem ra là ta cũng đã xem thường huynh ấy rồi."

Đinh Ninh nhìn Trương Nghi đang nhóm lửa, thấp giọng nói: "Thực ra trong tất cả … Người ta lo lắng nhất lại là Thẩm Dịch. Dưới tình huống và vận khí như nhau thì kiếm thuật và thanh kiếm mà Từ Hạc Sơn và Nam Cung Thải Thục chọn lựa thích hợp hơn so với hắn một chút.

Tạ Nhu ngắm nhìn gò má của hắn, trong lòng cảm động đến khó hiểu.

Tuy rằng trong phần lớn thời gian Đinh Ninh đều tựa như bình tĩnh tuyệt đối, không có bao nhiêu tâm tình đặc biệt, thậm chí giống như một ngọn núi cao đã đóng băng làm cho người ta cảm giác khó mà tiếp cận, nhưng nàng biết rõ trên nhiều khía cạnh thì hắn giống hệt với Trương Nghi, không hề khác biệt.

Đúng lúc này, nàng đột nhiên bị chấn động đến mức đứng bật dậy.

Bởi vì có một người đang đi ra từ sơn đạo trên sườn núi, lại hướng thẳng về phía Trương Nghi đang nhóm lửa, đi tới chỗ của nàng và đám người Đinh Ninh.

Thời điểm này đã có không ít những thí sinh đi ra, trong đó không thiếu những tài tuấn có thứ hạng cao trên Tài Tuấn Sách, nhưng mà trong tất cả những người đã đi ra trước đây, thậm chí tính cả Đinh Ninh thì cũng không có bất cứ ai có được thần thái nhẹ nhõm như người này.

Mà thậm chí bên trong sự nhẹ nhõm ấy còn có chút sung sướng.

Cứ như cái biển bụi gai kinh khủng kia đối với hắn quen thuộc như là nhà vậy, hắn chỉ vừa mới ăn một bữa cơm trưa quen thuộc rồi sau đó thoải mái đi bộ ra khỏi nhà.

Đây là một thiếu niên trông còn nhỏ gầy hơn cả Đinh Ninh, trên người mặc bộ áo vải xanh rất bình thường, chẳng qua là ngay từ lúc kiếm hội bắt đầu hắn đã làm cho rất nhiều người chú ý. Thực tế là vào lúc này, khi hắn mang theo một dáng điệu nhẹ nhõm, thậm chí là cảm giác hưởng thụ xuất hiện trong tầm mắt của mọi người thì bóng dáng của hắn cũng như sáng lên, hấp dẫn tất cả ánh nhìn xung quanh.

Khi hắn tiêu sái đến gần, trong đầu Tạ Nhu không ngừng hiện ra các tin tức liên quan đến người này.

Độc Cô Bạch.

Là con trai của Độc Cô Lương Sinh.

Độc Cô Lương Sinh là người trẻ nhất trong số mười ba tướng lãnh được phong Hầu.

Huyết mạch của Độc Cô gia có chút đặc biệt, thường thường chỉ là nhất mạch đơn truyền, hơn nữa hậu nhân Độc Cô gia khi còn nhỏ thân thể đều yếu ớt lắm bệnh, nhưng khi đến mười bốn mười lăm tuổi, thân thể trưởng thành thì lại nhanh chóng bộc lộ rõ thiên phú tu hành.

Thiên phú tu hành của Độc Cô gia cũng vô cùng đặc biệt.

Không chỉ có tốc độ phá cảnh vô cùng nhanh mà người của Độc Cô gia còn rất ưa thích một vài kiếm thức đơn giản, khi hợp lại thì dù vung mái tóc lên cũng sinh ra uy lực cực lớn.

Từ khi Độc Cô Lương Sinh được phong Hầu thì Độc Cô gia trở nên vô cùng cường thịnh, nhưng bọn họ không dùng những Linh Dược để tẩm bổ cho hậu nhân mà lại tin tưởng một gia tướng mang theo Độc Cô Bạch đi du lịch bốn phương, đi từ các nơi biên hoang nghèo nàn nóng bức cho tới các nơi chinh chiến, theo lời nói của Độc Cô Lương Sinh thì đó chính là dùng Thiên Địa Nguyên Khí và chiến khí cùng chiến hồn làm thuốc, dùng thiên đạo tự nhiên để bồi dưỡng nên người.

Độc Cô Bạch đã trở thành kẻ đầu tiên của Độc Cô gia khỏe mạnh ngay từ khi còn nhỏ, trở thành một thiên tài tu hành.

Cho nên trước khi Tài Tuấn Sách ra mắt thì tất cả những người trẻ tuổi ở Trường Lăng, kể cả đám người Từ Liên Hoa đều cảm thấy kẻ đứng đầu nhất định là Độc Cô Bạch.

Trương Nghi cũng vô cùng sửng sốt.

Hắn là người không bao giờ che đậy điều gì, cho nên khi Độc Cô Bạch đi tới bên người thì chân tay hắn thậm chí còn hơi luống cuống.

“Ngươi đang làm cái gì?”

Độc Cô Bạch lại có chút tò mò mà hỏi.

Hắn chính là tu hành giả duy nhất của Độc Cô gia mạnh khỏe được ngay từ khi còn nhỏ, nhưng lúc này Trương Nghi vẫn cảm thấy so với những bạn bè cùng lứa thì sắc mặt của Độc Cô Bạch vẫn hơi vàng vọt như sáp nến, kể cả giọng nói lúc này cũng hơi lanh lảnh chói tai.

“Ta đang đun nước.” Hắn thầm nghĩ trọng lòng rằng nếu như Độc Cô Gia không có cố tật di truyền như vậy thì thật tốt, đồng thời cũng không dám lãnh đạm, liền đứng dậy chắp tay làm lễ.

Độc Cô Bạch lại khẽ giật mình, nhất thời quên cả đáp lễ, hỏi:

“Chỉ là đun nước sao?”

Trương Nghi ngẩn ngơ.

“Vậy thì mời Trương huynh đợt lát nữa cùng làm chén trà nóng.”

Nhưng Độc Cô Bạch đã nở một nụ cười, chắp tay đáp lễ lại rồi đi xuyên qua túp lều, hướng về phía Đinh Ninh.

Từ Liên Hoa và Hạ Uyển không nhịn được mà liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều có chút cảm giác khó tin.

Bất kể là thần sắc hay lời nói của Độc Cô Bạch đều khiến cho bọn họ cảm thấy hắn đang muốn lựa chọn giống mình.

“Ngươi là Đinh Ninh, ta đã biết, ta là Độc Cô Bạch.”

Mọi người ai cũng biết hắn là Độc Cô Bạch, nhưng khi đi đến trước người Đinh Ninh hắn vẫn nói một câu như vậy.

Sau đó trong ánh mắt khiếp sợ của vô số người trên sườn núi, Độc Cô Bạch trực tiếp ngồi xuống trước mặt Đinh Ninh.

“Ta có vài kiếm thức không hiểu rõ, ở phương diện này ngươi giỏi hơn ta, ta nghĩ có lẽ chúng ta nên giúp nhau cùng thảo luận một chút.

Nhìn Đinh Ninh không có ý cự tuyệt, Độc Cô Bạch liền hỏi rất nghiêm túc.

“Không phải là lấy cớ để ngồi chỗ này sao?” Đinh Ninh nhìn hắn, cũng rất nghiêm túc mà hỏi nhẹ.

Độc Cô Bạch lắc đầu: “Đương nhiên là không phải.”

“Huống chi nếu ta muốn ngồi chỗ này cũng đâu cần phải lấy cớ”. Sau đó hắn lại không nhịn được mà bật cười.

Nét tươi cười của kẻ đã từng được công nhận là thiếu niên đệ nhất trong các tài tuấn trẻ tuổi tham gia kiếm hội này vẫn còn mang theo vài phần ngây thơ và chất phác, nhưng trong đó lại có sự bá đạo và ngạo khí không thể nói lên lời.

Q3 - Chương 113: Vấn đề là rất nhiều kiếm

Sau đó ánh mắt của hắn lại rơi vào Huyền Sương Trùng ở bên cạnh Đinh Ninh.

Ánh mắt của Độc Cô Bạch rất ôn hòa, khóe miệng của hắn vẫn mang theo một tia mỉm cười nhưng chẳng biết tại sao con Huyền Sương Trùng lại vô cùng sợ hãi, thân thể của nó không tự chủ được mà cuộn sát vào người Đinh Ninh.

Chứng kiến động tác của con Huyền Sương Trùng, lông mày của Đinh Ninh thoáng nhíu lại, nhưng Độc Cô Bạch đã thu liễm sự vui vẻ lại, hắn chăm chú nhìn Đinh Ninh rồi nói: “Ta cảm thấy được kiếm thức này rất hữu dụng với mình, uy lực cũng rất lớn nhưng ta và lão sư lại không sao tìm hiểu được rõ ràng.”

Nghe Độc Cô Bạch nói như vậy, khuôn mặt của đám người Từ Liên Hoa dần trở nên nghiêm túc, sau đó lại ngày càng khiếp sợ.

Tuy mấy câu nói đó của Độc Cô Bạch cực kỳ đơn giản nhưng lại mang đến những thông tin khiến cho người ta khiếp sợ.

Hiển nhiên là Độc Cô Bạch muốn thỉnh giáo Đinh Ninh về kiếm thức.

Người của Độc Cô Gia mỗi thời đều là thiên tài kinh tài tuyệt diễm, có thể trở thành lão sư của Độc Cô Bạch thì tu vi và thận phận tất nhiên lại càng kinh người. Vậy mà một thứ mà cả Độc Cô Bạch lẫn lão sư của hắn đều không hiểu thấú thì giờ lại chuẩn bị được đem ra để nhờ Đinh Ninh chỉ giáo.

Độc Cô Bạch nhìn Đinh Ninh rồi nói tiếp: “ Kiếm thức Khổng Tước Lục này xuất phát từ Minh Vương tàn kinh, chính là bộ tàn kinh mà Úy Lão Tử tu luyện.”

Đám người Từ Liên Hoa vốn đã vô cùng khiếp sợ, khi nghe thấy cái tên này thì trong lòng lập tức dậy lên sóng to gió lớn.

Trong điển tịch của toàn bộ các tu hành giả tại Trường Lăng, Úy Lão Tử còn có một cái tên khác là “Phiên Lang Vương.”

Ngày xưa toàn bộ khu vực từ phía bắc Quan Trung cho đến vùng quan ngoại đều là thuộc khống chế của Phiên tộc, mà thủ lĩnh của tất cả các phiên tộc ấy chính là Úy Lão Tử.

Úy Lão Tử xưng vương hơn hai mươi năm, từ đầu đến cuối đều chinh chiến không ngớt với quân đội của Đại Tần Vương Triều, cho đến trước khi Nguyên Vũ hoàng đế đăng quang một năm mới bị quân đội Đại Tần đánh bại và giết chết, mà người giết chết Úy Lão Tử hồi đó chính là Đại tướng Thiên Lương quân của Đại Tần – Độc Cô Lương Sinh.

Độc Cô Lương Sinh được phong Hầu chính là nhờ lần lập đại công bình định Phiên vương này.

Trong ghi chép của rất nhiều điển tịch thì Đại Tần Vương Triều không thể an ổn trong hơn hai mươi năm, dù phần lớn nguyên nhân là do bị ba triều Hàn, Triệu, Ngụy kiềm chế nên phần lớn lực lượng của Đại Tần Vương Triều lúc đó đều được sử dụng để chinh chiến với ba triều này, nhưng còn một nguyên nhân nữa cũng không thể bỏ qua đó là Úy Lão Tử chính là một trong những tu hành giả mạnh nhất thiên hạ khi ấy.

“Mặc dù Úy Lão Tử bị gia phụ giết chết nhưng đó không phải là bởi tu vi cá nhân của hắn không bằng gia phụ, để giết chết hắn Thiên Lương quân phải trả một cái giá vô cùng lớn.”

“Sau khi Úy Lão Tử chết, phần lớn Kiếm Kinh này bị cha ta đoạt được, mà nó cũng có thể coi là Kiếm Kinh mạnh nhất của Độc Cô gia chúng ta.”

Độc Cô Bạch nhìn đám người Từ Liên Hoa đang khiếp sợ khó tả và Đinh Ninh vẫn đang bình tĩnh như trước, lời nói lại càng trở nên chậm rãi: “Trực giác của ta cho thấy một thức Khổng Tước Lục này rất mạnh, chẳng qua là tìm hiểu mãi mà vẫn không thể tham ngộ được.”

Trực giác đôi khi là một thứ rất hư vô mờ mịt, nhưng với một ít người thì có thể dùng từ thiên phú đặc biệt để hình dung.

“Cho ta xem Khổng Tước Lục.”

Đinh Ninh không nói lời thừa nào, ngay khi Độc Cô Bạch ngừng giảng giải, hắn liền lặng lẽ nói.

Độc Cô Bạch cũng không hề do dự, liền cho tay vào ngực lấy ra một tấm da thú.

Tấm da thú này có một màu xanh lục hiếm thấy vô cùng quỷ dị, nhìn qua thì nó có vẻ vô cùng bền bỉ, nhưng khắp nơi đều thủng lỗ chỗ như bị mối ăn, rất nhiều chữ viết và hình vẽ phía trên cũng bị mài mòn như sắp biến mất, vừa nhìn đã thấy là một vật vô cùng cũ kỹ.

Đến cả Trương Nghi đang đun nước cũng có chút thất thần, quên cả nhìn lửa cháy.

Đồng tử của Đinh Ninh hơi co lại, trong lòng cũng sinh ra sự kính trọng vô hạn đối với thiếu niên Độc Cô gia này. Đây hiển nhiên chính là bản gốc của Minh Vương Kiếm Kinh của Úy Lão Tử, trên đó có vài kiếm chiêu bí mật của Độc Cô Bạch, vậy mà hắn lại có thể trực tiếp đem ra như vậy.

Mà động tác của hắn lại không hề có bất kỳ sự do dự nào.

Đinh Ninh đưa tay ra nhận lấy mảnh da thú của Độc Cô Bạch rồi sau đó trải ra trước mắt.

Ánh mắt của Độc Cô Bạch không dừng lại quá lâu trên tấm da thú mà mình đã xem kỹ vô số lần này.

Hắn quen thuộc từng con chữ, từng hình vẽ, thậm chí là từng lỗ thủng và nếp gấp của tấm da thú này.

Khi Đinh Ninh vừa cúi xuống, bắt đầu chăm chú quan sát tấm da thú này được một lúc thì hai đồng tử của hắn liền hơi co rút lại.

Một cỗ trực giác mãnh liệt lại tràn ngập trong tim hắn.

Hắn hít sâu một hơi rồi bắt đầu trầm mặc chờ đợi.

Ngày càng có nhiều thí sinh đi ra từ bóng râm nơi sườn núi, tất cả những thí sinh này đều không biết tấm da thú trong tay Đinh Ninh là thứ gì, cũng không biết hiện tại hắn đang làm việc chi nhưng khi nhìn thấy rõ người đang ngồi cạnh Đinh Ninh thì tất cả đều vô cùng khiếp sợ.

Bọn hắn không rõ vì cái gì mà Từ Liên Hoa, Hạ Uyển, Dịch Tâm, thậm chí cả Độc Cô Bạch đều yên lặng ngồi cạnh Đinh Ninh.

***

Không chỉ có những thí sinh này cảm thấy không sao hiểu nổi.

“Ngươi có nghĩ đến việc này không?”

Phan Nhược Diệp nhìn những bóng hình trẻ trung đang đắm chìm trong ánh mặt trời dưới kia, quay đầu nhìn Hoàng Chân Vệ, lạnh lùng hỏi.

“Không có.”

Hoàng Chân Vệ trực tiếp lắc đầu, nhưng sau đó lại ôn hòa nói: “Nhưng ta có thể hiểu được nguyên nhân của chuyện đó.”

Phan Nhược Diệp nhìn hắn một cái.

Hoàng Chân Vệ có chút cảm khái mà nói: “ Bởi vì bọn chúng đều rất trẻ tuổi… Bởi vì còn quá trẻ nên rất dễ dàng xúc động, bản thân việc dùng ý nghĩ của người trưởng thành để dự đoán hành vi của bọn chúng đã là rất sai lầm. Hơn nữa bởi vì bọn chúng còn quá trẻ cho nên nếu có làm sai việc gì thì thường thường cũng sẽ không bị bề trên trách phạt quá nghiêm khắc.”

Tiểu hài tử làm sai thì dĩ nhiên sẽ dễ được tha thứ hơn so với người lớn.

Tiểu hài tử lại càng hào phóng của cải hơn.

Chẳng qua là dù có như vậy thì tên thiếu niên quán rượu này lại có thể thắng hay sao?

Phan Nhược Diệp nhìn bóng dáng của Đinh Ninh ở phía đằng xa, có chút không hiểu rõ tâm tình của chính mình.

***

Cái nồi vang lên âm thanh lục bục.

Nước đã sôi.

Trương Nghi mở nắp nồi ra, tỷ mỉ rót nước sôi vào vài cái bát sứ rồi sau đó bắt đầu bưng nước cho mọi người.

“Mời dùng trà.”

Sau khi đem một chén nước nóng đến trước mặt Độc Cô Bạch, Trương Nghi liền khom người xuống thi lễ vô cùng biết ơn.

Trong suy nghĩ của hắn thì bất kỳ một hành vi nào có thể giúp

được "tiểu sư đệ" của mình đều đáng được cảm tạ.

Nhưng vừa mới nói xong thì hắn liền nhận ra rằng bát nước trong veo, đến một lá trà cũng không có, vì vậy hắn lại cảm thấy mình dùng từ không phải phép, đành ngượng ngập nói lại: "Mời uống nước."

Độc Cô Bạch cười cười, đón lấy bát nước của Trương Nghi đang đưa tới, chuẩn bị mở miệng nói.

Nhưng đúng lúc này nụ cười của hắn bỗng cứng lại.

Bởi vì Đinh Ninh vốn một mức cúi đầu xem Kiếm Kinh giờ đã ngẩng đầu lên.

Đinh Ninh ngẩng đầu lên nhìn về phía xa, về phía bóng râm trên sườn núi.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều không tự chủ được mà bị hắn kéo theo, cùng nhìn về phía đó.

Trương Nghi quay người, sau đó hắn thấy rõ một người đang đi ra từ trên sườn núi, trong mắt liền tràn ngập vẻ vui mừng và kinh ngạc, nhịn không được mà kêu lên: "Nam Cung Thải Thục!"

Lúc này thiếu nữ đó đã bị máu tươi nhuộm đỏ nửa người, mái tóc vô cùng lộn xộn, đi đứng cũng cực kỳ khó khăn, nhưng vừa nghe tiếng kêu vui mừng của Trương Nghi thì nàng cũng kinh hỉ hô lên một tiếng, cả người bỗng như tràn đầy khí lực, liền bước một bước dài về phía trước.

Độc Cô Bạch biết rõ người thiếu nữ này chính là Nam Cung Thải Thục của Thanh Đằng Kiếm Viện, hắn hiểu được sự mừng rỡ của đám người Trương Nghi nhưng trong lòng thì không khỏi hơi thất vọng.

Nhưng đúng lúc này, giọng nói của Đinh Ninh bỗng vang vọng

vào tai bọn họ.

“Ta đã biết điểm mấu chốt.”

Một loạt tiếng hít sâu vang lên.

Ánh mắt của tất cả mọi người xung quanh đều nhìn vào Đinh Ninh.

Độc Cô Bạch cũng cảm giác được nét mặt của mình đang trở nên cứng ngắc vô cùng, hắn không tự chủ được mà lên tiếng: “Ngươi đã biết mấu chốt?”

Đinh Ninh dùng tay vuốt ve mảnh da thú màu lục, nhẹ gật đầu đáp: “Để ta xem kiếm của ngươi.”

Độc Cô Bạch hít một hơi thật sâu.

Tay trái hắn nhận lấy mảnh da thú và đút vào trong ngực, sau đó tay phải liền rút kiếm ra.

Một vòng sáng màu xanh nhạt đẹp mặt xuất hiện trong mắt mọi người.

Trong tay Độc Cô Bạch xuất hiện một thanh trường kiếm mỏng như cánh ve.

Chuôi kiếm có màu vàng nhạt, lưỡi kiếm mà xanh lục, mỏng đến mức trong mờ, bên trên có khắc rất nhiều phù văn trông tựa như sắp xuyên thủng cả lưỡi kiếm mỏng.

Cả thanh kiếm này trông cứ như cánh một con chuồn chuồn.

“Thanh kiếm này chính là bội kiếm của Úy Lão Tử năm đó, trước đây hắn dùng thanh kiếm duy nhất này để đối địch.” Độc Cô Bạch lại hít sâu thêm một hơi rồi nhìn Đinh Ninh và nói: “Ta cũng không chọn bất kỳ thanh nào khác trong kiếm cốc.”

Nam Cung Thải Thục còn chưa đi xuyên qua các túp lều để đến được trước mặt bọn hắn, đám người Từ Liên Hoa còn chưa kịp suy nghĩ đến ý tứ trong lời nói của Độc Cô Bạch thì Đinh Ninh đã nhìn hắn và bình tĩnh nói: “Cho nên năm đó phụ thân ngươi cùng các tướng lĩnh của Thiên Lương quân chưa từng được thấy Úy Lão Tử dùng đến kiếm thức Khổng Tước Lục này.”

Thân thể của Độc Cô Bạch chấn động mạnh, hắn cực kỳ trịnh trọng nhìn Đinh Ninh rồi nhẹ gật đầu, đáp: “Đúng vậy.”

Ánh mắt và thần sắc của đám người Từ Liên Hoa lại một lần nữa hiện lên vẻ khó tin.

Đinh Ninh đương nhiên không thể nào thấy được cảnh chiến đấu trên chiến trường năm đó, hiện giờ hắn có thể khẳng định như vậy thì chỉ có một khả năng, đó chính là hắn đã hoàn toàn nhìn thấy được điểm mấu chốt của kiếm thức này.

Không khí tựa hồ như có chút đình trệ.

Độc Cô Bạch nhìn Đinh Ninh rồi hỏi: “Vấn đề là ở thanh kiếm?”

Đinh Ninh lắc đầu, nói: “Vấn đề nằm ở rất nhiều thanh kiếm.”

Q3 - Chương 114: Người đó là ai

“Vấn đề nằm ở rất nhiều thanh kiếm?”

Độc Cô Bạch bỗng nhiên nhận ra được điều gì đó, sắc mặt liền trở nên tái nhợt.

Đinh Ninh nhìn hắn một cái, không nói gì.

Độc Cô Bạch nhìn Đinh Ninh, không nhịn được mà lặp lại: “Thực sự vấn đề nằm ở nhiều thanh kiếm?”

Đinh Ninh vẫn yên lặng như trước, chỉ nghiêm túc nhẹ gật đầu với hắn.

Cuộc nói chuyện của hai người cứ như là đánh đố, thế nhưng tất cả mọi người ở đây đã nghe ra được một ít ý nghĩa.”

“Chẳng lẽ một thanh kiếm thì không thể thi triển được kiếm thức?” Hạ Uyển vô thức lên tiếng.

Đinh Ninh nhẹ gật đầu lần nữa: “Có rất nhiều kiếm thức không thể thi triển được bằng một thanh kiếm.”

“Nhưng kiếm thức này hết sức đặc thù, song kiếm cũng không thi triển được…” Độc Cô Bạch ngẩng đầu lên, hỏi một câu tối nghĩa: “Cần rất nhiều kiếm?”

Từ Liên Hoa đã hiểu ra, nhưng lại không thể tưởng tượng nổi: “Rất nhiều thanh kiếm thì phải thi triển thế nào?”

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn tất cả mọi người, khẽ nói: “ Muốn thi

triển được kiếm thức cần đến rất nhiều thanh kiếm này thì trước tiên tay của người dụng kiếm cần phải rất nhanh, hơn nữa không hẳn là nắm rất nhiều thanh kiếm trong tay mà là khi vừa chém ra một kiếm, trong lúc thanh kiếm đó còn đang phóng ra thì tay đã phải đổi sang một thanh kiếm khác rồi."

Tất cả mọi người nghĩ đến hình ảnh như vậy, trong nhất thời đều khiếp sợ trong im lặng.

Khóe miệng Độc Cô Bạch thậm chí còn hiện ra một nét khổ sở , run run nói:

"Khổng Tước Lục… Khổng tước xòe hết đuôi mới có thể thực sự trở thành khổng tước lục, cho nên kiếm thức này thực ra không khác biệt lắm với việc phóng xuất ra rất nhiều thanh kiếm đúng không?

Đinh Ninh đáp: "Hoàn toàn chính xác, không có nhiều khác biệt."

Độc Cô Bạch có chút thất thần, hỏi: "Sao ngươi có thể nghĩ đến chuyện đó, hơn nữa lại nhanh như vậy…"

"Chướng ngại trong suy nghĩ nhiều khi đến từ chính những tư duy cố hữu. Hầu như tất cả các Kiếm Kinh đều theo đuổi sự khống chế kiếm một cách tuyệt đối, kiếm như tay người, không thể rời xa, tuy nhiên dù sao cũng có vài kiếm thức đi theo những đường rẽ khác. Khi ta cảm thấy suy nghĩ mãi mà vẫn không ra thì liền thử thay đổi hoàn toàn cách nghĩ, những điều tưởng như hoàn toàn hợp đạo lý thì nay liền trở nên không hợp. Đầu tiên là nghĩ đến kết quả, sau đó tiếp tục tìm tòi suy luận xem làm cách nào để đi tới được kết quả đó." Đinh Ninh bình tĩnh giải thích.

Đáy mắt của Độc Cô Bạch bỗng trở nên mờ mịt trong phút chốc, rồi sau đó nó lại sáng lên như những vì sao.

Trí óc hắn lại càng trở nên sáng rõ, hắn tưởng tượng đến rất nhiều thanh kiếm đang đồng thời bay lên, sao đó những thanh kiếm liền bay đi theo những lộ tuyến bất đồng, trông giống như một con khổng tước đang xòe đuôi, mỹ lệ đến dị thường.

Trong mắt hắn như đang tràn ngập một màu xanh lục diễm lệ vô cùng.

Những vấn đề phức tạp làm khó hắn rất nhiều năm bỗng nhiên đã được giải đáp.

Hắn đã hiểu được một thức Khổng Tước Lục này.

Sự rung động cực độ trong đôi mắt hắn từ từ rút đi như thủy triều, thay vào đó là sự kính nể.

“Cám ơn đã chỉ điểm.”

Hắn đứng dậy, nghiêm túc khom người thật sâu thi lễ với Đinh Ninh.

Tất cả mọi người đều để ý đến cách dùng từ của hắn.

Lúc đầu hắn nói là nghiên cứu và thảo luận, hiện tại hắn lại dùng từ chỉ điểm.

Cùng một thế hệ mới nói là nghiên cứu và thảo luận, còn khi sư trưởng dạy bảo vãn bối thì gọi là chỉ điểm.

Độc Cô Bạch hiện giờ đang dùng thái độ như đối diện với sư trưởng trước Đinh Ninh nhưng tất cả mọi người xung quanh hắn đều không hề cảm thấy có gì không hợp lý.

“Ngươi có lẽ sẽ đứng đầu kiếm hội này.”

Độc Cô Bạch lại nói tiếp một câu.

“Như vậy là một kiếm này… đã thông suốt sao?” Trương Nghi

hỏi Độc Cô Bach.

Hắn có lẽ là người duy nhất ở đây không quá khiếp sợ mà chỉ cảm thấy cao hứng, thậm chí trong tiềm thức hắn còn cảm giác việc "tiểu sư đệ" của mình có thể ngộ ra được kiếm thức ảo diệu này là chuyện rất bình thường. Lúc này, hắn chỉ có chút hoài nghi Độc Cô Bạch chưa chính thức tập luyện thì phán đoán của gã liệu có vấn đề gì hay không mà thôi.

"Đã thông suốt."

Độc Cô Bạch nghiêm túc trả lời, sau đó hắn đi lên phía trước, lại gần mấy tấm ván gỗ của những túp lều đã bị phá dỡ rồi ngồi xuống phía dưới Đinh Ninh, sau đó bắt đầu dùng trường kiếm mỏng như cánh chuồn bổ vào tấm ván gỗ, bắt đầu đẽo gọt ra môt cây kiếm khác.

Ở phía xa có rất nhiều người đều không nghe được cuộc đối thoại của Độc Cô Bạch và Đinh Ninh, bọn họ hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra, cũng không biết hiện tại Độc Cô Bạch đang làm gì mà trông giống như chẻ củi, nhưng bọn họ có thể nhìn thấy Độc Cô Bạch hành lễ rồi sau đó ngồi xuống phía dưới Đinh Ninh, cộng với việc Dịch Tâm, Từ Liên Hoa và Độc Cô Bạch đều ngồi xung quanh Đinh Ninh mà ai nấy đều càng thêm khiếp sợ.

Nam Cung Thải Thục đi xuyên qua túp lều đến bên cạnh Đinh Ninh rồi ngồi xuống.

Toàn bộ vạt áo trái của nàng đã bị máu tươi nhuộm đỏ, nhưng khi Trương Nghi vừa đón chào, muốn mở miệng ra hỏi thăm thương thế thì nàng đã nói với hắn ba tiếng vô cùng đơn giản: "Ta không sao."

Nhìn nàng ngồi xuống bên cạnh mình, Đinh Ninh cũng chỉ nhẹ gật đầu, không hề nói điều gì.

Sự dũng cảm của Nam Cung Thải Thục và sự bình tĩnh của Đinh Ninh làm cho tâm tình của rất nhiều người đang đứng đằng xa đều khó mà bình tĩnh.

***

“Ngươi đang nhìn ai vậy?”

Hắn phát hiện ra từ nãy đến giờ Đinh Ninh vẫn luôn chăm chú nhìn ra xa. Lúc đầu hắn còn cho rằng Đinh Ninh đang lo lắng cho đám người Tạ Trường Thắng và Thẩm Dịch còn chưa đi ra, nhưng sau đó hắn lại từ từ cảm thấy trong phần lớn thời gian ánh mắt của Đinh Ninh đều không nhìn vào lối ra nơi sườn dốc kia mà trông sang các thí sinh đã đi ra, hiện đang nghỉ ngơi hoặc đang xử lý thương thế trên cơ thể.

Nghe được câu hỏi của Từ Liên Hoa, Đinh Ninh liền lắc đầu: “Không biết.”

Từ Liên Hoa ngạc nhiên: “Không biết?”

“Không có nhiều người có thể thực sự tạo thành uy hiếp với ta.” Đinh Ninh biết rõ hắn đang khó hiểu, liền vừa quan sát những thí sinh phía xa vừa giải thích: “Hiện tại trong những người này thì chỉ có Diệp Hạo Nhiên và Cố Tích Xuân là có thể tạo thành uy hiếp với ta… Nhưng chắc chắn là không chỉ có hai người bọn họ.”

“Ý ngươi là có người che giấu thực lực chân chính, hơn nữa có thể hắn còn mạnh hơn cả Diệp Hạo Nhiên và Cố Tích Xuân?” Từ Liên Hoa đã minh bạch được ý tứ của Đinh Ninh, ánh mắt liền lóe lên mãnh liệt: “Ngươi muốn sớm tìm ra hắn?”

Đinh Ninh nhẹ gật đầu.

Hắn còn quen thuộc thủ đoạn mà hoàng hậu am hiểu nhất hơn bất cứ người nào, cho nên hắn biết kẻ đứng đầu trên Tài Tuấn Sách Liệt Huỳnh Hoằng nhất định không phải là lực lượng cuối

cùng của bà ta.

Hơn nữa người này nhất định còn mạnh hơn cả Liệt Huỳnh Hoằng.

Nếu hắn chỉ nắm giữ những Kiếm Kinh tinh diệu hơn Liệt Huỳnh Hoằng thì Đinh Ninh vẫn chẳng coi vào đâu, nhưng nếu tu vi chân nguyên của hắn vượt xa Liệt Huỳnh Hoằng thì hắn không thể nắm chắc tuyệt đối được phần thí kiếm nếu không sớm tìm ra và nhận biết được lực lượng của người này.

Mà điều khiến cho tâm tình của hắn cũng hơi nặng nề đó là, ít nhất cho đến bây giờ hắn vẫn chưa phát hiện ra được người kia là ai.

***

Người đó là ai?

Từ Liên Hoa nhìn bóng hình của những thí sinh ở phía xa, hô hấp bất giác trở nên dồn dập hơn.

Hiện giờ trừ những người đang ngồi vây quanh Đinh Ninh thì đã có mười lăm, mười sáu thí sinh khác qua cửa.

Hắn gần như nhận ra được toàn bộ mười lăm, mười sáu tên thí sinh này, quá nửa trong số đó tuy không bị thương nặng như hắn nhưng trong hoàn cảnh bình thường cũng có thể tính là trọng thương.

Chỉ có bốn gã là nhìn bên ngoài không có chút thương thế nào.

Ngoại trừ Cố Tích Xuân và Diệp Hạo Nhiên ra thì còn có một gã thiếu niên mặc quần áo màu vang nhạt cùng một thiếu nữ mặc áo bào trắng giống như Hạ Uyển.

“Rất ít khả năng là Tống Ngọc Minh.”

Đúng lúc này, giọng nói của Hạ Uyển vang lên bên cạnh hắn.

Từ Liên Hoa không quay đầu lại nhìn Hạ Uyển, hắn nhẹ gật đầu, ánh mắt đã chuyển sang thiếu nữ mặc quần áo trắng.

Tống Ngọc Minh chính là tên thiếu niên mặc trang phục màu vàng nhạt, hắn là thí sinh đến từ Trầm Sơn Kiếm Viện.

Sỡ dĩ nói rất ít khả năng là hắn không chỉ vì viện trưởng của Trầm Sơn Kiếm Viện vô cùng bảo thủ, ngày trước chính là một trong số những người thông cảm với cảnh ngộ của Ba Sơn Kiếm Tràng, đối với việc Bạch Dương Động bị sát nhập với Thanh Đằng Kiếm Viện cũng từng tỏ vẻ bất mãn, mà còn vì phụ thân của Tống Ngọc Minh chính là Đại tướng quân Tống Thiên Tụng của quận Quảng Dương.

Những người đứng ở vị trí như Tống Thiên Tụng chắc chắn không bao giờ cho phép con của mình bị người khác khống chế, kể cả người đó có là nữ chủ nhân của Trường Lăng.

Không thể là Tống Ngọc Minh, vậy chẳng nhẽ là thiếu nữ mặc trang phục màu trắng tên Tô Tân kia?

Một nữ tu hành giả đến từ Thiên Tuyết Đạo Quan?

Thiên Tuyết Đạo Quan là một nơi thanh tu thuần túy, không bao giờ tham dự vào công việc của triều đình, bình thường thu nhận cực ít đệ tử. Vả lại đệ tử của họ dù có tu vi ở cấp độ nào thì cũng lưu lại trong sư môn cả đời, thoát ly thế tục.

Chẳng lẽ nữ tu hành giả này cũng giống như Hà Sơn Gian vừa bị Bách Lý Tố Tuyết giết chết kia, không thể chịu được sự cô đơn lạnh lẽo?

Lông mày của Từ Liên Hoa nhăn lại thật sâu, nhưng đúng lúc này một tiếng hô kinh hỷ của Hạ Uyển liền vang lên.

Từ Liên Hoa quay đầu lại, trong mắt cũng lập tức tràn ngập sự mừng rỡ.

Bởi vì lúc này có một bóng dáng vô cùng quen thuộc đang đi ra giữa sơn đạo trên sườn núi.

Trần Ly Sầu đang bước ra, cả người mặc quần áo trắng.

Trần Ly Sầu chính là một hảo hữu có quan hệ rất thân thiết với hắn và Hạ Uyển.

Ly Sầu Liên Hoa, thậm chí Từ Liên Hoa nhiều lúc còn tưởng tượng rằng nhiều năm về sau tên của mình và người hảo hữu này sẽ được ghép lại với nhau, trở thành một truyền thuyết nào đó.

Giống như Trương Nghi vẫn luôn lo lắng cho an nguy của đám người Thẩm Dịch, hắn và Hạ Uyển cũng luôn lo lắng cho an nguy của Trần Ly Sầu.

Nhưng chỉ sau một hơi thở, nét kinh hỉ trong mắt Từ Liên Hoa liền biến mất.

Khuôn mặt của hắn cũng trở nên cứng ngắc.

Hắn thấy Trần Ly Sầu hơi dừng lại.

Chẳng qua là sau khi dừng lại một chút, hai ánh mắt gặp nhau, hắn liền cảm giác được ý tứ ở sâu trong thâm tâm của Trần Ly Sầu.

Hạ Uyển cũng cảm thấy, đôi môi của nàng khẽ run rẩy.

Trần Ly Sầu lại bắt đầu động bước.

Hắn trầm lặng đi xuyên của túp lều, lướt qua khe thủng lớn được Trương Nghi và Độc Cô Bạch dỡ ván tạo ra mà đi tới trước người Từ Liên Hoa mà Hạ Uyển, nhưng ngừng lại khi còn cách một trượng.

Từ Liên Hoa không nhìn Trần Ly Sầu mà nhìn xuống mặt đất cách mình một trượng, trầm mặc.

Lúc này dù nói ra bất cứ điều gì cũng đều thấy khó xử và không vui.

“Đôi khi phải cúi đầu mới có thể qua cửa.”

Trần Ly Sầu mở miệng, nhưng hắn không nói với Từ Liên Hoa và Hạ Uyển mà nhìn Đinh Ninh, thấp giọng nói nghiêm túc.

Đinh Ninh vẫn luôn bình tĩnh nhìn Trần Ly Sầu đi đến, khi nghe những lời đó khuôn mặt của hắn cũng không biến đổi gì, chỉ hơi ngẩng đầu, nghiêm túc đáp trả: “Ta chỉ biết là cúi đầu xuống sẽ không thể nhìn được thanh kiếm đang chém tới phía trên mình, lại càng dễ bị một kiếm chém bay đầu.”

Q3 - Chương 115: Người cuối cùng xuất hiện

Trần Ly Sầu hơi khom người bày tỏ kính trọng với Đinh Ninh, sau đó từ từ xoay người nhìn Từ Liên Hoa và Hạ Uyển.

- Ta không muốn các ngươi đi chung với hắn.

Hắn trầm mặc trong chốc lát rồi nói:

- Đây là hành động không khôn ngoan.

Từ Liên Hoa nhìn khuôn mặt người bạn tốt được ánh nắng nhuộm vàng óng ánh, khóe miệng dần hiện ra một chút dáng cười tự giễu.

Sau đó hắn cúi đầu.

Đối với hắn mà nói, có đôi khi cúi đầu chỉ là không muốn để người khác nhìn thấy thất vọng và khổ sở của bản thân.

- Con người khi còn sống dù sao vẫn làm một vài sự tình không khôn ngoan... Bởi vì có rất nhiều thứ so với lí trí và trí tuệ càng quan trọng hơn, ví dụ như tình bằng hữu.

Từ Liên Hoa cúi đầu từ tốn nói.

Gió nhẹ trong sơn cốc thổi lên người Trần Ly Sầu.

Gió nhẹ đầu hạ rất ấm nhưng mà Trần Ly Sầu lại cảm thấy hơi rét lạnh.

Hắn và Từ Liên Hoa quen biết nhau đã nhiều năm, cho nên lúc

này hắn hoàn toàn đoán ra ý tứ những lời này của Từ Liên Hoa.

Nếu như trước mắt không phải là Đinh Ninh, nếu thay đổi Trần Ly sầu là đệ tử Bạch Dương động thì bởi vì tình bằng hữu Từ Liên Hoa sẽ đứng bên cạnh Trần Ly Sầu.

Nhưng hiện tại hắn không muốn đứng bên cạnh Từ Liên Hoa, tình bằng hữu kia hiển nhiên đã không còn.

Trong miệng Trần Ly Sầu chợt đắng chát, hắn không cách nào lại mở miệng khuyên bảo Từ Liên Hoa, sau khi hít một hơi thật sâu, hắn quay đầu nhìn về phía ánh mắt Hạ Uyển.

Nhưng Hạ Uyển lại quay đầu đi, tránh né ánh mắt của hắn.

Trần Ly Sầu đã có được câu trả lời.

Hắn cũng có chút khó chịu, nhưng hắn không cho rằng lựa chọn của mình là sai lầm.

Trong nhìn nhận của hắn, tình bằng hữu cũng có thể lựa chọn.

Rõ ràng có thể lựa chọn tiền đồ tươi sáng, vì cái gì hết lần này tới lần khác lại muốn chọn đi cùng với một ít người đến một con đường tử lộ nhìn thấy rõ là chật hẹp.

Hắn lặng lẽ xoay người, chuẩn bị băng qua căn lều đi về phía khác bên cạnh.

- Muốn uống nước nóng không?

Đúng lúc này, một giọng nói hơi câu nệ nhưng tỏ ra rất có lễ độ truyền vào tai hắn.

Hắn nhăn mày, theo thanh âm nhìn lại thấy Trương Nghi bưng một chén nước nóng đang nhìn hắn rất chân thành.

Trần Ly Sầu nhìn vào ánh mắt Trương Nghi.

Ánh mắt Trương Nghi rất chân thành.

- Ta không thể hiểu nổi.

Trần Ly Sầu không có đi tiếp nhận cái bát trong tay Trương Nghi mà xoay người tiếp tục rời đi, có chút cười tự giễu, khẽ nói:

- Ai sẽ vì một chén nước nóng liền có thể cùng chết chung chứ?

Nghe thấy lời nói của hắn, Từ Liên Hoa vẫn lặng im không nói.

Hắn cho rằng lời Trần Ly Sầu nói là đúng.

Chẳng qua là có một vài chuyện chỉ liên quan đến cảm tình mỗi người, đối với đúng hoặc sai không có quan hệ.

- Có phải là hắn không?

Khi Trần Ly Sầu xoay người rời đi thì Hạ Uyển đã ngoảnh lại nhìn bóng lưng hắn, lúc Trần Ly Sầu đi xa nàng mới nhẹ giọng nói.

- Sẽ không.

Vẫn luôn chăm chú vót mộc kiếm, lúc nãy cũng chưa từng nhìn Trần Ly Sầu một lần, Độc Cô Bạch cực kì chắc chắn trả lời câu hỏi của nàng:

- Nếu như là quân cờ cuối cùng mà bà ta chôn giấu thì Trần Ly Sầu sẽ không cố ý nói những lời này.

Hạ Uyển uống một ngụm nước ấm.

Vốn là một người bị đói đã lâu, cho dù là uống loại nước tinh khiết này cũng sẽ có cảm giác ngọt, nhưng mà lúc này tại trong miệng lưỡi nàng không hiểu lại lan tràn vị đắng chát.

Tuy rằng bên mình còn có Từ Liên Hoa, Độc Cô Bạch, và Dịch

Tâm ; nhưng phía đối diện có Diệp Hạo Nhiên, Cố Tích Xuân... Bây giờ lại thêm Trần Ly Sầu, trong thí sinh có năm gã trước kia bài danh trong Tài Tuấn Sách mà đã có ba gã chắc chắn là đối thủ của bọn hắn.

Nàng vô cùng hiểu rõ thực lực của Trần Ly Sầu, nàng tự biết rằng Trần ly Sầu mạnh hơn nàng không ít. Nếu là lúc bình thường thì giữa Từ Liên Hoa và Trần Ly Sầu khó đoán thắng bại, nhưng hiện tại thương thế Từ Liên Hoa rất nghiêm trọng thì làm sao có thể chiến đấu?

- Còn có Liệt Huỳnh Hoằng, còn có quân cờ kia...

Nàng hít thật sâu một hơi, chậm rãi nói ra.

Nàng không nói hết câu nhưng mọi người nơi đây đều rõ ràng ý tứ nàng.

- Vì sao Liệt Huỳnh Hoằng còn chưa đi ra?

Nam Cung Thái Thục đang tự xử lý vết thương trên cánh tay trái của chính mình bỗng lạnh giọng nói.

Cả đám còn chưa biết Liệt Huỳnh Hoằng đã không có khả năng đi ra bởi vì Thẩm Dịch và Tạ Trường Thắng, trong suy nghĩ của mỗi người thì tuy rằng Liệt Huỳnh Hoằng vẫn chưa xuất hiện nhưng xuất hiện chỉ là vấn đề thời gian.

Lúc này, ở một phía mặt khác của căn lều đã có khoảng mười sáu mười bảy tên thí sinh, bất kể là nhìn từ phương diện số lượng hay là xếp hạng trên Tài Tuấn sách thì với bọn họ bên này đều cũng là tình thế hoàn toàn xấu.

***

Tiếng bước chân Trần Ly Sầu dần xa.

Trong gian phòng lại một lần nữa yên tĩnh, yên tĩnh đến mức khiến người ta có chút bất an.

- Kỳ thật cũng không phức tạp như vậy.

Đinh Ninh rất thích yên tĩnh nhưng hắn không muốn để những người xung quanh mình bất an, vì vậy hắn bình tĩnh lên tiếng:

- Có nhiều người như vậy, tỷ lệ thắng cuối cùng đã nhiều hơn rồi.

Ánh mắt mọi người xung quanh đều tập trung trên người hắn.

Ngay cả Độc Cô Bạch đang cúi đầu vót chuôi mộc kiếm thứ năm cũng ngẩng đầu lên nhìn hắn.

- Ta không rõ lòng tin của ngươi ở đâu ra, chỉ là ta cảm thấy con người khi còn sống luôn muốn làm một vài sự việc càn rỡ, làm vài việc khiến bản thân cảm thấy kiêu ngạo.

Dịch Tâm đột nhiên nở nụ cười, chân thành nói:

- Cho dù lần này thất bại cũng phải làm đủ càn rỡ để ta có thể cảm thấy kiêu ngạo, nhưng ta vẫn hy vọng cuối cùng ngươi có thể thành công.

Hạ Uyển không có lên tiếng nhưng tâm tình nàng đã bình tĩnh lại một cách khó có thể giải thích.

Nàng bắt đầu hiểu rõ điều này bởi vì nó có ý nghĩa... chỉ cần cảm thấy một việc có ý nghĩa thì việc tu hành trong quá khứ dường như sẽ trở nên có ý nghĩa.

Trong ánh mắt nàng bắt đầu phát ra ánh sáng lóng lánh tuyệt diệu lạ thường.

Nàng suy đoán việc này có lẽ là điểm miêu tả chính xác tính cách thẳng thắn của Kiếm Kinh trong Tố Tâm Kiếm Trai.

Ánh mắt Nam Cung Thái Thục ngay lúc này cũng đột nhiên phát sáng.

- Hà Triêu Tịch đi ra rồi!

Nàng lộ ra tiếng thở phào kinh hỉ.

Thân ảnh to lớn cực kì quen thuộc nhìn thoáng qua có chút mệt mỏi từ trong sơn đạo giữa sườn núi đi ra.

- May mà có ngươi ở bên cạnh ta, nếu không ta thực sự muốn khóc mất.

Từ Liên Hoa cười cười tự giễu nói với Hạ Uyển đứng bên cạnh.

- May mà lúc trước ta cũng không có bao nhiêu bằng hữu nên không có xúc động như vậy.

Độc Cô Bạch cũng nở nụ cười.

Trong tầm mắt bọn họ, Hà Triều Tịch khắp người đầy vết máu trong nháy mắt khi nhìn thấy đám người Đinh Ninh liền không chút do dự đã đi đến.

- Kết giao bằng hữu cũng phải cần xem thời cơ.

Dịch Tâm bổ sung thêm một câu.

Sau đó hắn cũng nở nụ cười.

Trong tâm Hạ Uyển đột nhiên cảm thấy ấm áp.

Nàng cũng không nhịn được mà nở nụ cười, bởi vì nàng biết rõ mình có thể vừa mất đi một bằng hữu nhưng tại nơi đây nàng lại có được rất nhiều bằng hữu chân chính.

- Thật là nghĩ không ra, ở vào hoàn cảnh này mà còn có thể

cười được.

Một gã thiếu niên mặc cẩm phục lam nhạt đứng từ xa nhìn dáng tươi cười của đám người, nhịn không được mà nhíu mày nói với người đứng bên cạnh.

Gã thiếu niên này chính là Chu Vong Niên, người đã từng có cuộc chiến miệng lưỡi với Tạ Trường Thắng khi vừa mới bắt đầu kiếm hội.

Hiện tại, sau lưng bộ cẩm phục trên người hắn đầy miệng vết thương chảy máu, có vài vết thương thậm chí còn lòi ra cả xương trắng, một gã tuyển sinh phía sau lưng đang giúp hắn băng bó.

Không biết vì sao khi nhìn dáng tươi cười của những người kia khiến nội tâm hắn cảm thấy rét lạnh hơn so với vết thương sau lưng.

Căn lều đơn sơ ngăn cách đám người hai phe một cách tự nhiên, đám người ở bên Đinh Ninh vẫn có vẻ ít ỏi như trước khi so sánh với đám người bọn họ nhưng hiện tại đám Đinh Ninh chỉ an tĩnh ngồi đó khiến không chỉ là Chu Vong Niên mà hầu như mọi người nơi đây đều dường như cảm giác được áp lực càng lúc càng lớn từ đám người Đinh Ninh mang đến.

***

Thời gian chậm rãi trôi qua, sắc trời dần dần tối lại.

Từ lúc thí sinh đầu tiên cho đến thí sinh thứ hai thứ ba đi ra thì khoảng cách giữa các thí sinh đi ra càng ngày càng dài, đến rất lâu sau đó cũng không có người xuất hiện.

Nội tâm Trương Nghi đột nhiên trầm xuống.

Trong tầm mắt hắn xuất hiện một vài tu hành giả trẻ trung mặc áo bào xanh nhạt. Những tu hành giả này đang từ nhiều chỗ

sơn đạo bên sườn núi đi về phía sơn cốc chỗ bọn họ.

Tu hành giả Mân Sơn Kiếm tông lần lượt xuất hiện, hắn chỉ nghĩ đến một khả năng đó là cửa ải biển bụi gai gặp lúc đầu kia đã gần đến lúc kết thúc.

Lúc này, hắn không vì Liệt Huỳnh Hoằng chưa xuất hiện mà cảm thấy mừng rỡ, hắn chỉ suy nghĩ đám người Thẩm Dịch vì sao còn chưa xuất hiện.

Một tràng âm thanh ồn ào khác thường vang lên.

Tuyệt đại đa số tuyển sinh trong sơn cốc cũng bắt đầu phát giác ra sự thực này.

Từ Liên Hoa và Hạ Uyển nhịn không được liếc mắt nhìn nhau, nhưng vào lúc này, giữa sườn núi bỗng vang lên tiếng bước chân trầm trọng.

Đã đến thời điểm thu quan nên hầu như hô hấp của mọi người đều theo tiếng bước chân trầm trọng này mà bắt đầu trở nên nặng nhọc.

Từng tiếng bước chân trầm trọng tựa như tiếng trống trận thình thịch vang lên quanh quẩn trong trái tim mọi người.

Nam Cung Thái Thục đột nhiên mở trừng mắt lớn hết cỡ.

Nàng và mọi người đồng thời nhìn thấy được thân ảnh kia, nhưng bởi vì người kia cực kì quen thuộc với nàng tại nơi đây cho nên nàng là người đầu tiên nghẹn ngào kêu lên:

- Từ Hạc Sơn!

Một vài tiếng hô khó tin khẽ vang lên.

Nam Cung Thái Thục không có nhìn lầm.

Lúc này đi ra không phải là Liệt Huỳnh Hoằng mà là Từ Hạc Sơn.

- Tại sao có thể như vậy?

Chu Vong niên không kiềm chế được mà kêu lên.

Tất cả mọi người đều biết Liệt Huỳnh Hoằng xếp hạng thứ nhất trong Tài Tuấn sách rất mạnh, còn Từ Sơn Hạc đối với bọn họ mà nói thì chỉ là tồn tại có thể xem nhẹ.

Rất nhiều thí sinh bên cạnh cách hắn không xa đều nhíu mày thật sâu.

Từ Hạc Sơn lại là người bên nhóm Đinh Ninh.

Tại thời điểm này, dù cho bên Đinh Ninh chỉ là có thêm một người cũng khiến bầu không khí chuyển động xung quanh bọn họ trở nên nặng nề hơn rất nhiều.

Thế nhưng cũng vào lúc này, tất cả âm thanh đột nhiên biến mất.

Bởi vì dường như Từ Hạc Sơn nghe được tiếng kêu của Nam Cung Thái Thục mà đột nhiên dừng lại.

Khi thân thể dừng lại, Từ Hạc Sơn ngẩng đầu.

Hắn nhìn về phía Nam Cung Thái Thục và chỗ Đinh Ninh, miệng mở lớn muốn nói chuyện nhưng không có bất kì thanh âm gì được phát ra mà chỉ có một ngụm máu tươi tuôn trào từ miệng hắn.

Lúc máu tươi từ miệng hắn tuôn ra, mọi người mới nhìn đến hai tay của hắn luôn gắng sức giữ lấy phần bụng.

Khe hở giữa các ngón tay hắn vậy mà vẫn liên tục có máu tươi chảy ra.

Lúc này dường như sức lực hắn đã hoàn toàn kiệt quệ, tay không thể che được nữa mà buông ra.

Khi hai tay hắn buông tay thì một dòng máu tươi trộn lẫn cả mảnh ruột từ vết thương trên bụng tuôn ra.

Tất cả mọi người ngừng hô hấp.

Toàn bộ cơ thể Nam Cung Thái Thục cứng đờ, sắc mặt chuyển sang màu trắng như tuyết.

Một đạo kiếm quang từ không trung hạ xuống, trong nháy mắt khi Từ Hạc Sơn ngửa mặt ngã xuống đã đến bên cạnh người hắn.

Kiếm quang chỉ lóe lên thì bóng dáng Từ Hạc Sơn đã biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Nhưng cảnh tượng trong nháy mắt kia đã khắc sâu vào trong đầu óc mỗi người.

Từ lúc trước khi bước vào biển bụi gai thì Cảnh Nhẫn đã nói qua là cửa ải này cực kì khó khăn, thậm chí có nguy cơ bị thủng ruột nát bụng nhưng mà mọi người lại không nghĩ đến chuyện đó sẽ thật sự xảy ra.

Mặc dù vết thương như vậy chưa hẳn là vết thương hoàn toàn trí mệnh nhưng hình ảnh đó thật sự khó mà thừa nhận đối với rất nhiều tuyển sinh trẻ tuổi như bọn họ.

Thân thể Chu Vong Niên bắt đầu run rẩy kịch liệt.

- Đây có lẽ chính là kết cục khi đứng ở cạnh hắn.

Giọng nói của hắn cũng có chút run rẩy, ẩn chứa sợ hãi mà lẩm bẩm.

Q3 - Chương 116: Người cuối cùng tới

Trương Nghi nhìn về phía xa, trên mặt đất là một vết máu vẫn còn hơi ấm, đau buồn không tự giác bước về phía trước.

Trong tiềm thức hắn vẫn muốn hỏi mấy tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông mặc thanh ngọc bào kia, đến cùng là tính mạng của Từ Hạc Sơn có gặp phải nguy hiểm hay không.

Lông mày Đinh Ninh hơi nhíu lại, hắn nhớ lại từng chi tiết hình ảnh, sau đó ngẩng đầu nhìn Trương Nghi lắc đầu nói:

- Không nên đi, Từ Hạc Sơn sẽ không chết.

Trương Nghi vẫn luôn rất tin tưởng lời hắn nói, bước chân dừng lại rất tự nhiên.

- Nếu thương thế thật sự trí mạng, người của Mân Sơn Kiếm Tông đã sớm bắt đầu trị liệu, không thể để hắn cứ đi ra như vậy. Hắn bị thương nặng như vậy mà còn có thể kiên trì vượt qua cửa này... thì đây chính là điều mà hắn có thể kiêu ngạo, các ngươi cũng có thể cảm thấy kiêu ngạo.

Từ Liên hoa híp mắt chậm rãi nói.

Nam Cung Thải Thục cúi thấp đầu, nàng cảm thấy Từ Liên Hoa nói đúng, nhưng mà chuyện như vậy xảy ra với bạn tốt của mình vẫn làm cho thân thể của nàng trở nên lạnh lẽo.

Tạ Nhu cũng có cảm giác như thế.

Mấy tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông đã tiến vào sơn cốc này,

nếu Từ Hạc Sơn thật sự là người cuối cùng vượt qua kiểm tra, điều đó có nghĩa là Thẩm Dịch cùng Tạ Trường Thắng đã bị giữ lại tại biển bụi gai kia, sẽ không xuất hiện ở nơi này nữa.

Toàn bộ sơn cốc yên tĩnh trở lại.

Một tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông mặc thanh ngọc bào đi ra từ sơn đạo giữa sườn núi, bước đi dưới ánh tà dương, cái bóng đen của hắn kéo dài ra sau lưng làm cho người ta cảm giác như muốn chư kín cả sơn đạo.

Bỗng nhiên tất cả thí sinh trong sơn cốc có cảm giác khác thường, nhao nhao ngẩng đầu lên.

Trên sơn đạo giữa sườn núi xuất hiện rất nhiều thân ảnh của tu hành giả.

Thông qua trang sức và quần áo trên người những tu hành giả kia, các thí sinh đều dễ dàng đoán được bọn họ là các tu hành địa và một ít quan viên của triều đình.

Những sư trưởng của các nơi tu hành cùng quan viên triều đình này cũng đã tiến vào sơn cốc này.

Mặc dù không biết vì cái cái gì những sư trưởng cùng quan viên này được cho phép tiến vào sơn cốc quan sát trong khoảng cách gần, nhưng mà tất cả những dấu hiệu này làm cho hầu hết thí sinh một lần nữa cảm thấy rất kinh sợ.

Trước mắt một vòng kiểm tra lại kết thúc... Từ Hạc Sơn vậy mà lại thật sự là thí sinh cuối cùng vượt qua biển bụi gai, vậy Liệt Huỳnh Hoằng, kẻ đứng đầu trên Tài Tuấn Sách đã đi đâu?

Ngay vào lúc này, một thiếu nữ xuất hiện trên sườn núi, gió nhẹ thổi qua vách núi, nàng không chút nghĩ ngợi liền trực tiếp sải bước đi xuống dưới.

Bào phục màu thanh ngọc khẽ phất phơ như lá sen, thân ảnh trên không trung của nàng lướt qua hầu hết các sư trưởng vẫn còn đang bước đi trên sơn đạo, lặng lẽ bay xuống giữa cốc.

Nhìn thấy thiếu nữ có khuôn mặt non nớt nhưng trong ánh mắt lại ẩn chứa sự tự tin mạnh mẽ và uy nghiêm này, tuyệt đại đa số thí sinh cảm thấy áp lực như bị núi đè, đồng thời một tia không xác định trong nội tâm cũng tiêu tan hết.

Mặc dù đây là bên trong Mân Sơn Kiếm Tông, trong tất cả đệ tử chân truyền của Mân Sơn Kiếm Tông cũng chỉ có một thiếu nữ còn trẻ như vậy mới dám không chút cố kỵ cảm giác của người khác, gần như có thể gọi là vô lễ, lướt qua tất cả sư trưởng, thậm chí đối với những tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông còn lại lớn tuổi hơn, nàng vẫn là thái độ như thế.

Nàng chỉ có thể là Tịnh Lưu Ly.

Ngay cả Tịnh Lưu Ly cũng đã xuất hiện, cửa ải trước mắt tất nhiên chắc chắn đã kết thúc.

Trừ mấy người Đinh Ninh ra, các thí sinh còn lại đều chưa từng gặp thiếu nữ trong truyền thuyết này. Lúc này trông thấy Tịnh Lưu Ly thật sự xuất hiện trước mắt mình, ánh mắt của những thí sinh này đều trở nên cực kỳ phức tạp, hâm mộ, ghen ghét, kinh sợ... rất nhiều loại suy nghĩ liên tục thay nhau xuất hiện tại chỗ sâu trong đồng tử trong mắt của bọn hắn.

Ánh mắt Tịnh Lưu Ly từ đầu đến cuối vẫn rất bình tĩnh, mặc dù đứng trên mặt đất nhưng vẫn toát ra vẻ kiêu ngạo như đứng trên cao nhìn xuống.

Nàng tuyệt đối có tư cách để kiêu ngạo, bởi vì ít nhất trong chuyện tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông để học tập thì những người trong cốc này vẫn còn đang đuổi theo bước chân của nàng từ rất nhiều năm trước.

- Kết thúc!

Không hề có lời dạo đầu nào, cũng không hề tự giới thiệu, ánh mắt Tịnh Lưu Ly đảo qua tất cả thí sinh trong cốc, sau đó rất đơn giản nói ra ba chữ.

Nàng cũng không nói tới bất kỳ cái gì khác, sau khi nói ra ba chữ đó nàng không hề dừng lại mà nói tiếp:

- Kế tiếp, mục khảo thí cuối cùng chính là thi kiếm. Sau thời gian nửa chung trà, các ngươi dựa theo kết quả rút thăm tiến hành tỷ thí. Trong khoảng thời gian này không cho phép các ngươi tiếp nhận bất kỳ trị liệu nào từ bên ngoài, sau khi tỷ thí bắt đầu cũng không cho phép nói chuyện với những người đến xem.

Tịnh Lưu Ly giải thích quy tắc thi kiếm cũng rất đơn giản, chỉ nói mấy câu xong nàng liền đi về phía túp lều đơn sơ vô hình trung ngăn cách hai trận doanh.

Ánh hoàng hôn càng kéo xuống, thân ảnh của nàng càng lúc càng siêu phàm thoát tục, hơn nữa tựa hồ mang theo ma lực khó tả làm cho rất nhiều người cảm thấy hành động của đi về phía túp lều ngăn giữa hai bên của nàng ẩn chứa thâm ý nào đó.

Ánh mắt Từ Liên Hoa lướt qua thân ảnh Tịnh Lưu Ly, đặt lên người tất cả sư trưởng đã lần lượt tiến vào sơn cốc.

Những tu hành giả tu luyện kiếm kinh và công pháp khác nhau tiến vào làm cho thiên địa nguyên khí trong sơn cốc tựa hồ có chút hỗn loạn, khiến tâm tình của y cũng trở nên lộn xộn.

Lông mày của y nhíu lại thật chặt, âm thanh nhẹ nhàng mà lạnh lẽo hỏi:

- Nàng có ý gì? Giải thích quy tắc tổng cộng chỉ ba câu nói, cuối cùng cũng không đề cập thêm một câu về tỷ thí một chọi một. Kỳ thật ba câu nói đó, câu cuối cùng là quan trọng nhất.

- Nàng muốn cho một số người cơ hội nói chuyện.

Nghe thấy lời đó, Đinh Ninh quay đầu, nhìn y bình tĩnh nói:

- Hoặc là Mân Sơn Kiếm Tông muốn cho một số người cơ hội nói chuyện, muốn nhìn một số người xem họ thể hiện được bao nhiêu. Sau khi tỷ thí bắt không không cho phép nói chuyện cùng những người đến xem, có nghĩa thời điểm này nàng cho phép bọn họ nói cái gì đó.

Lông mày Từ Liên Hoa vẫn không giãn ra, y vẫn không thể hoàn toàn giải thích được.

- Bên trong Mân Sơn Kiếm Tông nhất định là có chuyện gì đó xảy ra.

Đinh Ninh ngẩng đầu nhìn về giữa vách núi phía xa, chậm rãi nói:

- Chỉ là chúng ta không nhìn thấy mà thôi.

- Có một số ít người ngược lại nắm bắt được thời gian.

Tiếp đó hắn lại không nhịn được khẽ châm biếm một câu, khóe miệng lô ra tia cười lạnh đầy trào phúng.

Có vài sư trưởng của các nơi tu hành vẫn còn đi trên sơn đạo, chưa chính thức đặt chân vào sơn cốc này, vậy mà lúc này có một gã trung niên mặc hoàng bào vượt qua đám người đi ra, bước nhanh tới.

Ánh mắt mọi người đều tập trung lên người gã trung niên mặc hoàng bào.

Tất cả đều có thể xác định được gã trung niên mặc hoàng bào này muốn tiếp cận ai.

Tịnh Lưu Ly đang chắp tay đứng trong túp lều đơn sơ khóe

miệng toát ra một tia khinh thường lạnh lẽo rất châm biếm, nhưng nàng chỉ trầm mặc nhìn xem, không có ý định ngăn cản gã trung niên mặc hoàng bào.

- Ta không biết hắn còn có thể nói cái gì.

Nam Cung Thải Thục nhìn người đang chạy nhanh tới kia, thấy thân ảnh gã trung niên mặc hoàng bào càng ngày càng gần với vẻ mặt lạnh lùng nói.

Tính cách của nàng vốn là ghét ác như thù, dám nói ra, gã trung niên mặc hoàng bào này là tên người hầu của cung nữ họ Dung kia, theo nàng thấy, Tiết Vong Hư cũng đã chết, cung nữ họ Dung kia tự mình ra tay tại sơn đạo. Cung nữ kia hẳn là không có mặt mũi nào lại phái người đến nói gì đó chứ, hơn nữa vô luận nói cái gì đi nữa cũng không có ý nghĩa.

Âm thanh của nàng không nhỏ, tu vi chân nguyên của gã trung niên ở trên nàng rất nhiều, nghe được rất rõ ràng, nhưng sắc mặt của hắn vẫn rất bình thản, thâm chí có vẻ rất tự nhiên vừa ý.

Sau khi chạy qua túp lều đơn sơ, gã trung niên liền ngừng lại, kính cẩn khom mình thi lễ với Đinh Ninh một cái.

- Ta vẫn chưa biết quyết định cuối cùng của ngài.

Sau đó gã trung niên mặc hoàng bào mở miệng, âm thanh bình ổn nói:

- Nhưng trước khi đưa ra quyết định cuối cùng, ta hi vọng ngài nghiêm túc suy nghĩ một chút... bởi vì chắc ngài cũng hiểu, thứ ngài cự tuyệt không chỉ là tiền đồ của một số người, ngài còn cự tuyệt một tình bạn chân thành tha thiết từ một người.

Bọn Từ Liên Hoa cùng Trương Nghi đứng ngẩn ra, nhất thời không kịp hiểu ý của gã trung niên.

Đinh Ninh ngẩng đầu, lần nữa nhìn về nơi cao trên núi.

Hắn biết rõ trên cao đó có người đang nhìn hắn, chẳng qua hắn không thể nhìn thấy đối phương mà thôi.

Chỉ một động tác như vậy thôi, làm cho đám người Liên Hoa hiểu được ý của gã trung niên nói đến chính là Thái tử Phù Tô.

- Hèn hạ.

Từ Liên Hoa đột nhiên phẫn nộ, không nhịn được lớn tiếng nói ra.

Độc Cô Bạch ở một bên cười cười tự giễu.

Trong tay quyền quý chân chính, bất kì vật gì đều có thể dùng làm thủ đoạn đối địch, so với những quyền quý chân chính thì tu hành giả đơn độc quá nhỏ bé.

- Có lẽ ngươi muốn tiến vào mười thứ hạng đứng đầu không khó, nhưng mà muốn đứng đầu thì hiện tại quá khó rồi.

Gã trung niên nhìn Đinh Ninh còn chưa đáp lại, xoay người sang chỗ khác nhìn tất cả thí sinh bên cạnh túp lều, giọng nói vô cùng thành khẩn:

- Các ngươi chỉ có mấy người như thế, đối mặt với số lượng gấp mấy lần các ngươi, sau một vòng, trong các ngươi có người chiến bại, đại đa số trước mặt các ngươi đều là tử chiến địch nhân... Nếu đã không thể đoạt được vị trí đầu tiên, chi bằng đừng từ chối ý tốt của một số người.

Nghe thấy những lời này của gã trung niên mặc hoàng bào, tinh thần Đinh Ninh lại bình tĩnh như trước, hắn lắc đầu nói:

- Nếu như là bằng hữu chân chính, sau khi bị cự tuyệt ý tốt, vẫn xem ta là bằng hữu như trước.

Trung niên mặc hoàng bào không nói nữa, khom người thi lễ rời khỏi.

Đinh Ninh bình tĩnh làm cho tâm tình của đám người Liên Hoa cũng nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Bọn họ nhìn những thí sinh ở xa, biết rõ lời của gã trung niên không phải không có đạo lý.

Liếc qua, xa xa tổng cộng có 37 tên thí sinh đang đứng, là số lượng nhiều hơn bọn hắn bên này gấp bốn lần.

Qua vòng thứ nhất, số người của bọn hắn bên này bị đào thải mất hơi nhiều, bên trong hai mươi mấy tên thí sinh còn lại, có thể chỉ có hai ba tên là người của bọn hắn bên này.

Bọn hắn thật sự rất là thế đơn lực mỏng.

Ngay tại lúc này, thân thể gã trung niên đang rời đi hơi ngừng lại.

Bởi vì vào lúc này, bên trong đám thí sinh phía trước bọn hắn có một người chậm rãi bước ra ngoài, đi tới đám người Đinh Ninh.

Người nọ giống như sợ lạnh, áo bào rõ ràng dày hơn bình thường rất nhiều.

Đám người Từ Liên Hoa cùng Hạ Uyển nhìn thân ảnh của người này, nét mặt nhanh chóng trở nên đầy kinh ngạc:

- Lệ Tây Tinh?

Q3 - Chương 117: Hỏa thiêu

Trầm lặng mà mạnh mẽ, hung ác nham hiểm mà cẩn thận, mặc áo bào dầy hơn rất nhiều so với các thí sinh còn lại, Lệ Tây Tinh đang từ từ đi tới làm cho người ta cảm giác giống như là một con sói cô độc.

Hắn ở trong Trường Lăng cũng không nổi danh, cho đến lúc này, tuyệt đại đa số thí sinh trong kiếm hội cũng không biết thân phận của hắn, thậm chí còn cho rằng hắn là người đến từ vùng biên cương, nhưng mà Từ Liên Hoa cùng Hạ Uyển hiển nhiên là biết rõ thân phận của Lệ Tây Tinh. . . Cũng chính bởi vì Lệ Tây Tinh quá mức trầm lặng và không làm cho người ta chú ý, cho nên đến khi Lệ Tây Tinh đi ra từ trong đám người, nàng mới nghĩ đến vừa rồi khi mà mình tính toán lại không đề ý đến một gã cường giả như vậy tồn tại.

Mấy năm nay Lệ Tây Tinh cũng không ở trong Trường Lăng, không ai thấy hắn xuất hiện, nhưng mà trong những người bị lưu đày đến Nguyệt Thị Quốc lúc trước thì Lệ Tây Tinh là một người nổi bật trong những đám bạn cùng lứa tuổi.

Nếu một mình chống lại Lệ Tây Tinh, nàng cũng không có bao nhiêu tin tưởng để thắng được đối phương.

Nàng cũng không thể hiểu hành động bây giờ của Lệ Tây Tinh là có ý gì.

Trước kia Đinh Ninh cũng chưa từng thấy qua Lệ Tây Tinh, cũng không biết Phù Tô đã từng ngăn cản Lệ Tây Tinh gặp mặt mình, chẳng qua hắn nghe Từ Liên Hoa cùng Hạ Uyển nói ra tên thì cũng lập tức đoán được thân phận người này.

Hắn hơi nhướng mày, nhìn Lệ Tây Tinh đi tới nhưng cũng không nói gì.

Lệ Tây Tinh cũng không lên tiếng.

Hắn đi thẳng đến bên cạnh đám người Đinh Ninh cùng Từ Liên Hoa, sau đó tùy tiện ngồi xuống một khối đất trống.

Lông mày Từ Liên Hoa dần dần nhăn lại, đang định lựa lời để mở miệng, nhưng mà tình trạng kiểu này đối với người quân tử như Trương Nghi mà nói lại dường như chẳng có chút trở ngại, nhìn Lệ Tây Tinh ngồi xuống, Trương Nghi đã cảm kích còn mang theo chút ngượng ngùng mà thi lễ một cái, nhẹ giọng hỏi: "Ngươi cũng muốn trợ giúp Đinh Ninh Sư Đệ nhà ta sao?"

Lệ Tây Tinh vẫn không lên tiếng, hắn cũng không đáp lễ, chẳng qua chỉ nhẹ gật đầu.

"Vì cái gì?"

Hạ Uyển nhìn Lệ Tây Tinh, có chút hoài nghi.

Hô hấp của Độc Cô Bạch không tự chủ được mà hơi dừng một chút.

Hắn cũng rời khỏi Trường Lăng tử nhỏ, cũng không xuất hiện bao nhiêu giống như Lệ Tây Tinh, nhưng hắn đã nghe qua một ít lời đồn về Lệ Tây Tinh, hắn cảm thấy tâm địa kiểu người như Lệ Tây Tinh thật ra rất yếu ớt, thái độ Hạ Uyển như vậy có lẽ sẽ đưa tới rất nhiều hậu quả không tốt.

Độc Cô Bạch không thể đoán trước điều gì xảy ra, cho lên khi mà hắn nhìn Lệ Tây Tinh thì trong ánh mắt lập tức dâng lên địch ý mãng liệt.

Nhưng mà lại làm cho Độc Cô Bạch có chút ngoài ý muốn chính là, Lệ Tây Tinh cũng không có biểu hiện gì với Hạ Uyển, chỉ

từ từ quay đầu nhìn Đinh Ninh.

"Gia phụ hy vọng ta sẽ đối phó ngươi."

Nghe được câu đầu tiên khi hắn mở miệng, Từ Liên Hoa cùng bọn người Trương Nghi đều ngạc nhiên.

"Cho nên ta không đến ngay từ đầu."

Nhưng Lệ Tây Tinh lại tiếp tục nói tiếp, "Ta thích người có nguyên tắc. . . Tại Trường Lăng nhiều khi phải thuận theo, nhưng ta không thích thuận theo, nguyên tắc của ta là thuận theo tâm ý."

"Tựa như Đoan Mộc Tịnh Tông ngày hôm đó, tất cả mọi người đều cho là ta không nên đánh hắn, cũng không cho ta đánh hắn, nhưng ta vẫn đánh hắn gẫy hai cái xương sườn."

"Mới vừa nghe đối thoại của ngươi với người nọ, ta xác định ngươi cũng không muốn thuận theo, cho nên ta tới đây. Huống chi thanh kiếm muốn đối phó ngươi đã rất nhiều, nhiều hơn ta nữa một thanh kiếm cũng không có ý nghĩa gì."

Nghe những lời này vào cảm thấy đặc biệt quái dị.

Hoặc là cách giải thích đặc biệt quái dị.

Thế cho nên Dịch Tâm đang đứng một bên cũng không nhịn được mà nhíu mày.

Nhưng chẳng biết tại sao, đối với người như Lệ Tây Tinh mà nói, nghe lý do như vậy lại làm cho người ta hết sức tin tưởng.

Đinh Ninh nhìn Lệ Tây Tinh, không hỏi những vấn đề khác, chẳng qua nói rất nghiêm túc: "Ngươi mới trở lại Trường Lăng không lâu."

Tất cả mọi người bây giờ mới phản ứng, ánh mắt nhìn Lệ Tây Tinh càng trở nên khác biệt.

Một câu nói của Đinh Ninh liền chỉ ra việc Lệ Tây Tinh làm như vậy có khả năng nhận hậu quả chính là lại lần nữa bị lưu đày.

Lệ Tây Tinh im lặng một lúc, rồi nói: "Trường Lăng chưa chắc tốt hơn Nguyệt Thị Quốc, ít nhất trong mắt ta là như thế."

Nghe hắn trả lời như vậy, lông mày Độc Cô Bạch đột nhiên buông lỏng, trong lòng tự nhiên sinh ra một chút tôn trọng.

"Nói rất hay."

Từ Liên Hoa cũng không nhìn Lệ Tây Tinh nữa, quay đầu nhìn đám tuyển sinh phía xa, nhìn thân ảnh Trần Ly Sầu dần dần biến mất, hơi trào phúng nói: "Cái gì thuận theo hay không thuận theo, người sống trên đời, mấu chốt còn không phải muốn mình mở tâm, nếu tu hành mà có lực lượng cũng không vui, vậy còn muốn tu hành làm cái gì."

Trương Nghi cũng hoàn toàn buông lỏng, đối với Lệ Tây Tinh lại càng thêm kính nể, lần nữa thi lễ nói: "Đa tạ."

"Không cần cám ơn ta." Lệ Tây Tinh lạnh lùng nói: "Ta hiện tại đứng cùng một bên với các ngươi cũng chưa chắc đã giúp được cho các ngươi, bởi vì vào mấy năm trước Đoan Mộc Tịnh Tông cũng đã là đệ tử của Mân Sơn Kiếm Tông."

Từ Liên Hoa cùng đám người Độc Cô Bạch liếc mắt nhìn nhau, bọn họ đều biết đây là sự thật, Đoan Mộc Tịnh Tông của Đoan Mộc hầu phủ cách đây ít năm thông qua đại thí của Mân Sơn Kiếm Tông, đã tu hành nhiều năm trong Mân Sơn Kiếm Tông, chẳng qua là trong lúc nhất thời bọn hắn cũng không nghĩ đến điểm này.

Trương Nghi sững sờ: "Ý của ngươi. . . Chẳng lẽ ngươi cảm thấy nếu là bởi vì có ngươi tương trợ, Đinh Ninh sư đệ ta mặc dù đoạt được thủ danh tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông học tập, Đoan Mộc Tịnh Tông cũng sẽ bởi vì quan hệ của ngươi mà trả thù sư đệ

ta?"

"Có lẽ ngươi cảm thấy không có khả năng."

Lệ Tây Tinh không nhìn Trương Nghi, chỉ lạnh lùng nhìn về phía xa, "Nhưng Đoan Mộc Tịnh Tông chính là người như vậy."

Chính xác là Lệ Tây Tinh không hề nói đùa.

Bất kể là vẻ mặt hay là giọng nói, hắn đều làm cho người ta có một loại cảm giác không thuyết phục và khó gần.

Nhưng mà dường như Trương Nghi lại không cảm thấy như vậy, ở trong mắt hắn, Lệ Tây Tinh đã trở thành bằng hữu của hắn, nếu đã là bằng hữu, hắn có thể bao dung.

Hắn không kìm được mà có chút tò mò hỏi: "Ta nghe kể, hồi xưa lúc mà ngươi đánh gãy xương sườn Đoan Mộc Tịnh Tông, hắn mới năm tuổi, vì sao ngươi lại có nhận định như vậy?"

"Năm tuổi?"

Lệ Tây Tinh không nhịn được mà cười trào phúng: "Cho nên đại khái ngươi như thế nào cũng không nghĩ tới một đứa trẻ năm tuổi làm sao sẽ âm hiểm ác độc như vậy, chỉ là bởi vì không thích một người, sẽ thường xuyên làm một vài chuyện ác sau đó nói dối vu oan lên người kia, còn có thể thường xuyên thả một vài đồ ăn cắp được vào trong nước uống của người kia, thậm chí còn bố trí một vài tay chân ở trên bậc thang, để làm cho người khác ngã gãy tay gãy chân."

Tất cả mọi người giật mình.

Ngay cả Đinh Ninh cũng ngẩn người.

Tay chân Trương Nghi tự nhiên phát lạnh.

Dừng lại thời gian mấy hô hấp, hắn nhìn Lệ Tây Tinh có chút

nghi ngờ, thanh âm khẽ run nói: "Ngươi nói là lúc Đoan Mộc Tịnh Tông năm tuổi, liền dùng trăm phương ngàn kế ở khắp nơi hại ngươi?"

Lệ Tây Tinh không trả lời.

Hắn vốn không am hiểu nói chuyện với người khác, cho nên hắn cảm thấy mình không cần trả lời.

"Cho lên lần trước ngươi đánh gẫy xương sườn hắn, cũng không phải là nhất thời xung đột, mà là trước kia hắn đã làm rất nhiều chuyện như vậy. . . Ngươi chịu đựng hắn đã lâu rồi?" Trương Nghi bắt đầu có chút hiểu ra, thân thể của hắn khẽ run run, hắn bắt đầu cảm thấy nếu như những chuyện kia đều thật sự, đối với Lệ Tây Tinh nhiều năm bị lưu đầy như vậy thật sự là bất công.

Lệ Tây Tinh trầm mặc một lúc.

"Nếu chỉ là như vậy, có lẽ ta sẽ không ra tay nặng như vậy."

Đột nhiên, hắn ngẩng đầu, phẫn giận lên: "Ta nuôi một con chó, một con chó nhỏ bị vứt đi lúc còn đang bú sữa mẹ, nhưng đến khi mà con chó ấy hơi lớn, ta cuối cùng cũng không cần cho nó uống sữa dê, mà nó cũng có thể chạy theo ta đi khắp nơi, thì nó lại chết trôi trong giếng."

Ánh mắt Đinh Ninh hơi chớp động.

Từ Liên Hoa cùng đám người Hạ Uyển không nhịn được mà hít sâu một hơi, liếc mắt nhìn nhau.

Sắc mặt Trương Nghi tái nhợt: "Là Đoan Mộc Tịnh Tông đem nó vứt xuống giếng?"

"Một đứa bé làm việc rất khó không để lại dấu vết, muốn đi kiểm chứng cũng không khó, rất nhiều người cũng có thể đơn giản

điều tra ra. . . Kể cả cha ta cũng biết đó là do Đoan Mộc Tịnh Tông gây nên, cho nên hắn cố ý yêu cầu ta không nên làm lớn chuyện. Cũng chỉ người có xuất thân như Đoan Mộc Tịnh Tông làm vậy, mới có thể khiến phụ thân cố ý cảnh cáo ta."

Lệ Tây Tinh nở nụ cười: " Người Đoan Mộc gia cũng đưa một chó nhỏ đáng yêu cho ta. . . Chỉ là bọn hắn cũng không biết vậy chỉ càng làm cho ta xác định đó chính là Đoan Mộc Tịnh Tông. Rồi ta đáp ứng tất cả mọi người, nhưng mà ta không muốn thuận theo. Cho nên ta đã đánh gẫy xương sườn Đoan Mộc Tịnh Tông."

"Nếu như không phải lúc ấy ta quá nhỏ, khí lực của ta chưa đủ, xuất thủ của ta còn chưa đủ ác, Đoan Mộc Tịnh Tông đã bị chết rồi."

Trong ánh mắt lóng lánh của Lệ Tây Tinh có một loại thần sắc vô cùng thê thảm mà khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung, hắn hít sâu một hơi, nói tiếp: "Bởi vì ta lúc ấy cũng không chỉ muốn đánh gẫy mấy cái xương sườn của hắn, mà là muốn giết hắn."

Bởi vì một con chó con mà muốn một người đền mạng.

Chuyện này hình như quá mức tàn nhẫn.

Nhưng mà chuyện này lại phát sinh ở trên người một đứa trẻ sáu tuổi cùng một đứa trẻ năm tuổi, dường như có chút gì đó không đúng.

Ít nhất ngay cả Trương Nghi cũng không có biện pháp phán đoán chuyện này của Lệ Tây Tinh là đúng hay sai.

Hắn chỉ cảm thấy Đoan Mộc Tịnh Tông không nên làm như vậy, thì chuyện này sẽ không phải xảy ra.

"Đối với nữ nhân kia, các ngươi giống như một con chó."

"Ta cũng chỉ giống như một con chó. Một con chó có thể tùy ý

bị bóp chết, hoặc là bị ném vào trong giếng."

"Nhưng cho dù là chết, ta cũng không để cho bọn họ vui sướng như vậy."

Lệ Tây Tinh cũng không biết tại sao hôm nay mình nói nhiều như vậy, nguyên nhân có thể là vì những chuyện cũ mà hắn gần như đã quên đi nên mới tức giận như vậy, nhưng trong lòng hắn lại cảm thấy hết sức thoải mái.

Ngực hắn nóng lên như có ngọn lửa đang thiêu đốt.

Đinh Ninh quay đầu nhìn hắn một cái, nhưng lại nở nụ cười.

"Vậy liền chiến một trận."

Tiếng cười của hắn vang lên, sau đó đứng lên.

Trong tích tắc này, trong lồng ngực của tất cả mọi người quanh người hắn dường như có ngọn lửa được đốt lên.

Q3 - Chương 118: Hắc kiếm ảm đạm vô quang

Mặt trời sắp lặn xuống dưới đường chân trời. Lúc này, mây trên bầu trời quang đãng bị ráng đỏ thẫm như sắp bị bốc cháy.

Tất cả thí sinh, dù có vài người bị trọng thương cũng cố gắng đứng dậy, bởi vì lượt kiếm thí cuối cùng sắp bắt đầu.

Tạ Nhu nhìn nghiêng Đinh Ninh. Nàng thấy ánh mắt Đinh Ninh đang dần sáng lên, mà bầu trời kề bên hắn lại đang dần tối đi. Nàng cúi đầu thấy cái bóng của mình tựa như một đôi cánh nhàn nhạt ở phía sau cái bóng Đinh Ninh.

Càng lúc nàng càng cảm thấy bản thân mình không thuộc về thế giới của hắn, thế nhưng vào lúc này, nàng lại nghĩ dù chỉ có thể làm một đôi cánh vô hình nhỏ bé sau lưng Đinh Ninh thì nàng cũng sẽ dốc hết sức của mình.

- Mỗi sinh mạng đều có những lúc không chấp nhận cam chịu số phận.

Cung nữ họ Dung đi ra khỏi doanh trướng để nghỉ ngơi, đi qua bên cạnh người trung niên mặc áo vàng, thị nhìn lên đám mây đỏ như lửa ở phía xa, lãnh đạm nói:

- Có điều ta muốn dạy cho đám người bọn chúng biết phải cam chịu số phận.

- Trời sinh núi đều có cao có thấp huống chi là người. Thông thường, những ngọn núi thấp rất muốn tranh giành với những ngọn núi cao, ngoại trừ uổng phí khí lực còn làm cho mình và

những người khác đều không được thoải mái.

- Chỉ vì một con chó mà bị lưu đày, trong mắt trẻ con là đại biểu cho chính nghĩa nhưng trong mắt người lớn thì là ngu ngốc.

Người trung niên mặc áo vàng im lặng nghe cung nữ họ Dung nói, trong mắt của gã không hề có chút thần sắc bất mãn hoặc phản đối nào.

Bởi vì gã cảm thấy cung nữ họ Dung nói rất chính xác, gã từng trải qua thời kỳ không chấp nhận số phận nhưng hiện tại, gã lại đang rất cam chịu nó.

Người chấp nhận số phận thường không có nhiều chuyện không cam lòng, nhưng ở đời, khó khăn nhất lại chính là cam chịu số phận.

Đường đi vào sơn cốc có rất nhiều quan viên, Phó Ti thủ Lễ Ti Ti Không Liên đứng dậy nhìn nhóm người Đinh Ninh, thời gian dần trôi, mắt y càng lúc càng sáng.

Đàm Thai Quan Kiếm yên lặng xuất hiện sau lưng Tịnh Lưu Ly.

- Bao nhiêu năm qua, có lẽ kiếm thí lần này là đặc sắc và kịch tính nhất.

Đàm Thai Quan Kiếm trầm mặc nhìn tất cả thí sinh đứng hai bên túp lều ở phía xa, lắc đầu, có chút cảm khái nói.

Tịnh Lưu Ly gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nàng không hề có chút gì kiêu ngạo, nguyên nhân chủ yếu là vì người thiếu niên xuất thân từ con hẻm nhỏ, có nơi tu hành không tốt nhưng không cam chịu số phận kia.

- Trình Đông Lai.

Một tiếng hô thanh lãnh, lạnh lùng đột ngột vang lên trong sơn

cốc.

Thí sinh nghe tên mình được gọi giật nảy người, gã nhìn về phía tu hành giả mặc trang phục màu xanh ngọc của Mân Sơn Kiếm Tông vừa phát ra tiếng.

- Đầu với Chung Quý.

Mãi cho đến khi tu hành giả của Mân Sơn Kiếm Tông này cất tiếng tiếp theo, thí sinh và những người xung quanh mới kịp phản ứng. Không có bất kỳ lời giới thiệu nào, lượt kiếm thí cuối cùng đã chính thức bắt đầu.

- Chuyện này không công bằng.

Tại trong nháy mắt mới kịp thời phản ứng, tên thí sinh thứ nhất bị đọc tên liền kêu lên thành tiếng như người mất hồn.

Trong lòng rất nhiều người cũng đều cảm thấy như vậy.

Ngươi này tên là Trình Đông Lai xuất thân từ Bí Thạch Đạo Quán, vị trí trên bài vị mới nhất của Tài Tuấn Sách là bốn mươi một, đối thủ của hắn là Chung Quý xuất thân từ Cảnh Niên Kiếm Viện, đứng hàng thứ hai mươi mốt trên Tài Tuấn Sách. Trên phương diện tu vi của hai người thì có chênh lệch không nhỏ. Thực tế lúc này trên đùi bên trái của Trình Đông Lai có một vết thương bị đâm xuyên rất nghiêm trọng, không chỉ hành động khó khăn, mà còn nếu như hoạt động kịch liệt có thể dẫn tới chảy máu nhiều. Trái lại trên người Chung Quý chỉ có một ít vết thương nhẹ.

"Không công bằng chuyện gì?"

Nhưng mà nghe được tiếng thất thần hô to của Trình Đông Lai, người tu hành tuyên bố giao đấu của Mận Sơn Kiếm Tông chỉ nhìn hắn một cái với vẻ mặt không chút thay đổi, chậm rãi nói: "Giao đấu chẳng qua là tùy ý rút ra, tu vi chênh lệch chỉ là vấn đề tu hành thường ngày, vết thương trên người cũng chỉ là do cửa ải

trước lưu lại. Chẳng lẽ ngươi cảm thấy Kiếm Hội chỉ có một cửa ải Kiếm Thí cuối cùng này, những khảo hạch lúc trước đều không tính?"

"Nếu cảm thấy không công bằng thì có thể tự động bỏ quyền." Sau khi dừng lại một lúc, ngươi tu hành Mân Sơn Kiếm Tông này lại không có chút tình cảm nào mà bổ sung một câu.

Sắc mặt tên thí sinh Trình Đông Lai kia trăng bệch giống như tuyết, song khi nghe xong những lời này hắn lại không thể nói nên lời, cũng không dám nói ra lời phản bác nào.

Các thí sinh còn lại cũng chỉ có thể bảo trì trầm mặc.

Như vậy, việc giao đấu chỉ là do người tu hành Mân Sơn Kiếm Tông này tiện tay rút ra, hiển nhiên ở trong đó có rất nhiều chỗ nên cân nhắc cùng chất vấn. Thực tế là hiện tại có tổng cộng bốn mươi lăm thí sinh đã thông qua các cửa ải phía trước, như vậy nếu giao đấu 1 với 1 thì nhất định sẽ có một người có ít hơn một trận chiến, chuyện này chiếm ưu thế rất lớn.

Nhưng mà đây là Kiếm Hội của Mân Sơn Kiếm Tông, đây chính là quy củ của Mân Sơn Kiêm Tông. Giống như lời nói của người tu hành Mân Sơn Kiếm Tông này, nếu như cảm thấy không công bằng thì ngoại việc rút khỏi thì không có khả năng tồn tại những biện pháp khác.

"Tôn Trường Trị, đấu với Tăng Khai Thiên."

"Nhiếp Nham, đấu với Mạt Ngự."

"..."

Người tu hành tuyên bố giao đấu của Mận Sơn Kiếm Tông cũng không có hứng thú nhìn vẻ mặt của đám người Trình Đông Lai, mà chỉ là tiếp tục không nhanh không chập đọc lên từng cặp đấu.

Nghe hắn tuyên bố, nét mặt của các thí sinh đều khác nhau, phản ứng cũng khác nhau. Có một số thì tỉnh táo, một số thì im lặng cười lạnh, một số thì tươi cười một cách miễn cưỡng, một số thì lại là mặt xám như tro, một số thí sinh cẩn thận thì lại phát hiện ra được giữa sơn cốc này đã được dùng kiếm vẽ ra tám sân đấu theo tám phương.

"Hoàng Phổ Liên, đấu với Tạ Nhu."

Giống như trong dự đoán của những thí sinh này, sau khi đọc đến cặp giáo đấu thứ tám thì người tu hành Mân Sơn Kiếm Tông trên mặt dường như không có biểu cảm này dừng lại, sau đó tùy ý chỉ về phía tám mặt sân đấu kia ý bảo hiện tại những thí sinh được đọc tên để giao đấu có thể vào sân.

Ngay sau khi nhìn theo người tu hành Mân Sơn Kiếm Tông này dùng tay chỉ về phía những sân đấu sắp lầm vào trong bóng tối kia, hầu như ánh mắt của tất cả các thí sinh đều rơi vào trên người Tạ Nhu.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Tuy rằng tất cả mọi người đều muốn xem Đinh Ninh chiến đấu nhất, nhưng mà trong mười sáu người nhóm đầu tiên bắt đầu Kiếm Thí này thì Tạ Nhu là một người duy nhất đứng bên cạnh Đinh Ninh, ở vào vị trí hơi nghiêng về mặt khác của túp lều đơn sơ (?).

Ánh mắt đám người Từ Lân Hoa đều rất ngưng trọng.

Hoàng Phổ Liên đứng hàng thứ mười bảy trên Tài Tuấn Sách, mà Tạ Như nguyên bản cũng không tu hành tại Trường Lăng nên ở trên Tài Tuấn Sách nàng căn bản không có bất kỳ bài danh nào.

Tại trong mắt đại đa số thí sinh, nàng cũng giống như Tạ Trường Thắng đều phải dựa vào tài lực của Tạ gia, dùng thủ đoạn

không vẻ vang nào đó mới lấy được tư cách tham gia Mân Sơn Kiếm Hội.

Tạ Nhu cũng chưa từng nghĩ tới mình lại là người tu hành đầu tiên xuất chiến ở bên này, lúc này dưới những ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người nàng không nhịn được bắt đầu khẩn trương, tay phải cầm kiếm bắt đầu hơi run run.

Trường kiếm màu đen trong tay nàng cũng theo đó mà không ngừng rung động.

Nhìn thanh kiếm màu đen có bề ngoài không khác nhau so với trường kiếm bình thường của Đại Tần trong tay nàng, đại đa số thí sinh đều càng thêm cảm thấy được nàng không thể nào có cơ hội chiến thắng.

Nhưng mà không ai chú ý tới, cách phía sau lưng Hoàng Phổ Liên không xa có một tên sư trưởng tu hành địa mặc bào phục giống như Hoàng Phổ Liên lại biến đổi sắc mặt. Hắn đường nhiên không có khả năng dự liệu được Hoàng Phổ Liên sẽ đối đầu với Tạ Nhu, nhưng mà hắn lại nhớ tới một ít hình ảnh ở trên biển bụi gai.

Hắn há miệng ra, nhịn không được mà muốn lên tiếng.

Nhưng mà cũng ngay trong nháy mắt này, một gã người tu hành Mân Sơn Kiếm Tông đột nhiên xuất hiện trước người hắn.

Người tu hành Mân Sơn Kiếm Tống này từ bến cạnh đi đến, lúc này chỉ là đưa lưng về phía hắn, nhưng mà người tu hành này muốn lên tiếng nhắc nhở Hoàng Phổ Liên lại bỗng nhiên ý thức được chuyện gì mà khuôn mặt tại nhợt rồi ngậm miệng lại.

Kiếm Thí đã bắt đầu, dựa theo quy củ do Tịnh Lưu Ly nói, hắn hiện tại không thể nói lên bất kỳ câu nhắc nhở nào.

Tạ Nhu hít một hơi thật sâu, chuẩn bị lên sân đấu.

Nét mặt Đinh Ninh bình tĩnh nhìn nàng nhẹ nhàng gật đầu.

Chỉ một động tác đơn giản như vậy nhưng mà Ta Như lại đột nhiên tư tin hơn rất nhiều.

Tay cầm kiếm của nàng không còn run rẩy.

...

Hoàng Phổ Liên cũng đã bước đi lên phía trước hướng về phía một sân đấu được vẽ bằng kiếm. Thân hình của hắn cao lớn, vẻ mặt nghiêm túc lạnh nhạt, ánh mắt cũng vững vàng nhìn thẳng về phía trước làm cho người khác có một loại hương vị như tướng lĩnh ở trong quân.

Bản thân Thiết Bình Kiếm Viện mà hắn đang tu hành rất ưa thích phái học sinh đi ra chiến trường tu hành. Dựa theo một ít tinh tức chính xác, Hoàng Phổ Liên cùng một ít học sinh của Thiết Bình Kiếm Viện có tham gia một ít chiến đấu khi quân đội Đại Tần thu phục quận Dương Sơn vào đêm trước khi diễn ra Lộc Sơn Hội Minh.

Đối với Tạ Nhu, ngay từ lúc bắt đầu hắn cũng đã rất tự tin.

Cho nên hắn thậm chí không có quay đầu nhìn sư trưởng của mình, cũng không nhận ra được có một người tu hành Mân Sơn Kiếm Tông cố ý ngăn cản trước người sư trưởng mình.

Hắn cũng rất có phong độ thủ lễ của tu hành giả Trường Lăng, không có đi về phía sân đầu gần mình nhất mà đi về phía sân đấu gần với Tạ Nhu nhất.

"Mời."

Ngày lúc Tạ Nhu đi đến đối diện với hắn và dừng lại thì hắn mới rút kiếm ra nâng lên ngang ngực gật đầu làm lễ.

Lúc này phần lớn các cặp đấu còn lại cũng đã vào chỗ, chỉ là cặp chiến đấu này có ý nghĩa đặc thù cho nên đa số ánh mắt của những người bên ngoài đều vẫn tập trung vào trên người hắn và Tạ Nhu.

Sắc trời đã dần tối, nhưng mà bất kỳ người nào của Mân Sơn Kiếm Tông cũng không hề có ý định nhóm lửa chiếu sáng. Song khi Hoàng Phủ Liên rút kiếm nâng lên ngang ngực thì phạm vi tầm hơn mười trượng quanh sân đấu đều sáng lên.

Trường kiếm trong tay Hoàng Phổ Liên toàn thân màu vàng, kim quang chói mắt giống như thật, mà sau khi hắn hơi tuôn ra chân nguyên thì phù văn trên thân kiếm liền tự nhiên hình thành bảy quầng sáng chói mắt rực rỡ.

Thanh kiếm này chính là Thất Diệu Kiếm.

Ngày xưa là Tông Chủ kiếm trứ danh thuộc về tu hành địa Thất Diệu Cung của đất Hàn.

Một thành rơi xuống Kiếm Cốc của Mân Sơn Kiếm Tông, lại bị Hoàng Phổ Liên lựa chọn ra hảo kiếm trong lần Kiếm Hội này.

"Mời."

Tạ Như cũng vắt ngang kiếm trước ngực nói.

Kiếm đen trong tay nàng dưới sự chiếu rọi chói mắt của kiếm quang đối phương càng ảm đạm không ánh sáng.

Nhưng mà không biết tại sao, mí mắt Hoàng Phổ Liên không tự giác được mà hơi nháy giống như cảm nhận được một cổ khí tức nguy hiểm không thể nói nên lời.

Q3 - Chương 119: Độc Long Thiền

Đồng tử của Hoàng Phổ Liên cũng co rút kịch liệt.

Hắn không thấy có chân nguyên chuyển động ở mặt ngoài thanh hắc kiếm, toàn bộ chân nguyên của Tạ Nhu đã đi qua chuôi kiếm mà trực tiếp truyền vào trong thân!

Cùng lúc đó, hắn nhìn thấy có một đám khí màu tím bay lên từ mũi thanh hắc kiếm.

Vô số sợi khí màu tím nhỏ li ti như châm được phun ra từ mũi thanh hắc kiếm bằng một tốc độ kinh người, chỉ trong nháy mắt trước mặt của hắn đã có một tầng sương mù màu tím. Bóng dáng của Tạ Nhu liền trực tiếp tan biến vào trong đó.

Hắn quát lên một tiếng chói tai.

Thanh Thất Diệu Kiếm vẫn hoành ngang trước ngực thì giờ đã được duỗi thẳng ra.

Bảy luồng ánh sáng chói mắt trên thân kiếm liền hợp lại, tạo thành một bức tường ánh sáng di động ngay trước người hắn.

Đây chính là kiếm thức phòng thủ trứ danh cuả Thiết Bình Kiếm Viện: “Hoành Sơn Đoạn.”

Khi chân nguyên của Tạ Nhu dũng mãnh truyền trực tiếp vào thanh hắc kiếm thì hắn cũng đã chắc chắn được rằng thanh kiếm trong tay đối phương hoàn toàn không phải là cương kiếm được bách luyện gì cả, hơn nữa chắc chắn nó còn là một danh kiếm kinh người.

Trong lúc còn chưa rõ thanh kiếm trong tay Tạ Nhu rốt cuộc là có năng lực kinh người như thế nào, tất nhiên hắn sẽ sử dụng một kiếm thế phòng thủ vững vàng.

Sương mù màu tím yếu ớt bị hắn hoành kiếm đánh tan trong nháy mắt, bóng dáng của Tạ Nhu lại hiện ra.

Nhưng đúng lúc đó, một mùi hương say người liền xông thẳng vào trong tâm trí, khiến cho đầu óc hắn bỗng nhiên mê muội.

“Độc!”

Hoàng Phổ Liên lập tức phản ứng lại, liền vô cùng cấp bách mà quát lên một tiếng chói tai . Mượn một tiếng quát này, hắn cưỡng ép phun ra chân nguyên và toàn bộ không khí trong lồng ngực.

Cùng lúc đó, trường kiếm màu vàng trong tay hắn liền tỏa ra ánh sáng chói lòa, mang theo một cỗ lệ khí chưa từng có mà tiếp tục chém về phía trước.

Không khí phía trước hắn không ngừng chấn động ầm ầm, ngay sau đó một tiếng nổ liền vang lên, thanh kiếm của hắn giống như một cây cột lớn được nhiều tên lực sĩ khiêng lên rồi đột ngột đánh vào người Tạ Nhu.

Đây chính là “Lôi Sơn Thức” của Thiết Bình Kiếm Viện, dù nó không phải là kiếm thức tinh diệu và ngoan độc nhất thì chắc chắn cũng là một trong những kiếm thức cương liệt nhất.

Mặc kệ màn sương tím ẩn chứa độc tố bậc nào, hắn vẫn có lòng tin đánh bại được Tạ Nhu trước khi độc phát.

Sắc mặt của Tạ Nhu trắng nhợt, thanh hắc kiếm ảm đạm vô quang trong tay nàng liền phóng ra, nhưng nó không chém ra phía trước mà lại lướt về đằng sau.

Thân thể của nàng được thanh kiếm này kéo đi tránh khỏi vòng chém giết, trông như một con chim yến vút bay.

Trong ánh mắt của rất nhiều thí sinh dần xuất hiện những tia sáng ngoài ý muốn

Ngoại trừ thanh kiếm thì bọn họ đã bắt đầu phát hiện ra chính Tạ Nhu cũng không hề yếu như mình tưởng tượng. Một chiêu "Yến Tường Trảm" vốn dùng để tấn công nhanh lại được nàng vận dụng để lướt ngược về sau tránh né, quả là vô cùng tinh diệu.

Phần lớn những người này cũng không thể nào phản ứng được nhanh hơn hoặc tốt hơn.

Nhưng trong mắt của đa số mọi người thì Tạ Nhu vẫn không thể nào chiến thắng.

Bởi vì Hoàng Phổ Liên cũng biến chiêu cực nhanh.

Một tiếng "Roẹt" vang lên.

Khi dư âm của tiếng nổ còn chưa biến mất trong không khí đã vang lên âm thanh như tiếng xé vải.

Hoàng Phổ Liên ngẩng cao đầu, trường kiếm trong tay hắn chém xuống rồi sau đó lại múa lên.

Một luồng lửa đỏ rực phóng ra từ thân kiếm, lướt nghiêng mà phi tới, đuổi theo thân thể đang tung bay của Tạ Nhu.

Luồng lửa này nhìn qua giống như là lửa thiêu mây trời, mà tên của kiếm thức cũng chính là "Hỏa Thiêu Vân." Kiếm ý hoành ngang nhiều trượng trên không trung, Tạ Nhu lúc này có mọc cánh cũng không kịp trốn tránh.

Tạ Nhu chỉ có thể đón đỡ.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Trương Nghi liền khẩn trương

đến cực điểm, hô hấp hoàn toàn dừng lại.

Hắn cảm thấy Hoàng Phổ Liên thực sự rất mạnh, nếu đổi mình vào trong hoàn cảnh của Tạ Nhu thì chưa chắc đã có thể tiếp được một kiếm này.

Tiếng mưa gió mãnh liệt vang lên, tiếp theo đó liền có tiếng sấm sét.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy Tạ Nhu không hề để ý đến đà bay của mình. Mặc kệ thân thể đang rơi xuống tự do, nàng vẫn vung thanh trường kiếm lên, trong tích tắc đã liên tục chém ra phía trước hơn mười kiếm như điên loạn.

Kiếm khí điên cuồng bắn ra cuốn theo thiên địa nguyên khí tạo thành mưa gió, sau đó trong làn mưa liền xuất hiện từng tia chớp tím.

Sự khiếp sợ trong mắt của rất nhiều thí sinh lại càng đậm.

Đây chính là kiếm thức "Quan Ải Phong Lôi" của Quan Trung.

Một kiếm này rất mạnh.

Nhất là khí thế của nó, cực mạnh.

Bọn họ hoàn toàn không ngờ được một thiếu nữ như Tạ Nhu lại có thể thi triển ra kiếm ý giống hệt với rất nhiều đại hào kiệt của Quan Trung này.

Hoàng Phổ Liên cũng không ngờ.

Nhưng hắn vẫn không cho rằng mình sẽ thất bại.

Nghĩ đến lời cảnh báo lúc trước của Cảnh Nhận, hắn hít vào một hơi thật sâu, vừa khống chế chân nguyên đang bắt đầu cuồng bạo của mình vừa truyền một cỗ chân nguyên vào bên trong thanh Thất Diệu Kiếm.

“Xoẹt xoẹt xoẹt…”

Những tiếng đâm liên tiếp vang lên.

Phong Vũ đã chính thức đụng vào Hỏa Thiêu Vân.

Một tiếng ‘Oanh’ trầm đục.

Chỉ trong tích tắc toàn bộ làn mưa đã trở nên tán loạn, thân thể đang rơi tự do của Tạ Nhu lập tức chấn động, sau đó liền văng ra ngoài như diều đứt dây.

Hô hấp của mọi người xung quanh đã hoàn toàn dừng lại, rất nhiều người híp mắt nhìn thân thể của Tạ Nhu đang bay ngược ra, nghĩ xem Hoàng Phổ Liên nên chấm dứt trận đấu bằng cách nào.

Nhưng đúng vào lúc này, thân thể đang lao mạnh về phía trước của Hoàng Phổ Liên bỗng đột ngột dừng lại.

Đất dưới chân hắn đã bị những hạt mưa li ti làm ướt, nhưng khi hắn đột nhiên phanh lại thì liền có hai làn sóng bụi đột ngột nổ tung ra dưới hai chân hắn.

Hắn lại phát ra một tiếng kêu to.

Tiếng kêu lần này tràn ngập sự sợ hãi vô bờ.

Bên trong luồng lửa đỏ rực đang phân tán cùng những tia chớp và hạt mưa li ti có hơn trăm tia sáng đen đang bắn về phía hắn!

Khi hắn vừa mới kịp phát hiên những tia sáng màu đen nhỏ như lông trâu này thì đã có cảm giác rõ ràng rằng những tia sáng đó đến từ mũi kiếm của Tạ Nhu.

Những tia sáng màu đen này đến từ thanh hắc kiếm trong tay Tạ Nhu, nhờ chân nguyên đang phun ra mãnh liệt của nàng mà được bắn ra ngoài thuận theo kiếm thế!

Mấu chốt nhất là những tia sáng đen này mang theo khí tức vừa thơm mát lại vừa tanh hôi, trong nháy mắt đã khiến cho hai đồng tử của hắn bắt đầu mờ mịt.

Khi hai làn sóng bụi nổ tung dưới chân, cánh tay phải đang cầm kiếm của hắn liền chuyển động vô cùng uyển chuyển, cấp tốc xoay tròn.

Một vòng kiếm quang được tạo ra và khuếch đại ở trước người.

Kiếm quang màu vàng rực trước người hắn tạo thành một chiếc dù bằng ánh sáng.

“Đây là kiếm thức gì?”

Một gã thí sinh khiếp sợ kêu lên.

Đây hiển nhiên là một kiếm thức phòng ngự còn kinh người hơn cả “Hoành Sơn Đoạn” nhưng gã lại chưa từng nghe nói tới, hẳn đó là một trong những bí kiếm của Thiết Bình Kiếm Viện.

Tất cả những tia sáng màu đen đang bay tới trước mặt Hoàng Phổ Liên đều bị một kiếm này ngăn trở.

Nhưng đúng lúc này sắc mặt của Hoàng Phổ Liên lại hoàn toàn trở nên trắng bệch.

Một cỗ hắc khí truyền dọc theo lưỡi kiếm trong tay hắn, qua chuôi kiếm mà truyền vào lòng bàn tay.

Hắn bỗng có cảm giác suy yếu như nhiều ngày không được ăn cơm, cảnh tượng trước mắt lập tức trở nên hoàn toàn mờ mịt.

Hắn đã không thể nhìn được nữa.

Một tiếng ‘Bịch’ trầm đục vang lên đằng trước mặt.

Hắn biết rõ đó chính là âm thanh Tạ Nhu chạm đất.

Tay của hắn cố sức nâng lên, muốn ném thanh kiếm này đi, biến nó thành một ngôi sao băng.

Nhưng khí lực của hắn trong thoáng chốc đã bị rút cạn, vừa giơ tay lên hắn đã cảm thấy mình không thể ném nổi thanh kiếm này đến được chỗ của Tạ Nhu.

“Sao có thể chứ!”

Tất cả khí lực còn lại của hắn hóa thành một tiếng thét khó tin.

Thất Diệu Kiếm trong tay hắn đã rơi trên mặt đất, trở nên ảm đạm vô cùng

Cả người của hắn trở nên thoát lực mà ngã về phía trước, hai đầu gối quỳ lên trên mặt đất.

“Rốt cuộc đây là loại kiếm gì?”

Rất nhiều tiếng kinh hô cũng đồng thời vang lên.

Trong số những người lên tiếng thậm chí còn có một vài sư trưởng đang xem cuộc chiến.

Tất cả mọi người đều đã hoàn toàn hiểu ra thanh kiếm của Tạ Nhu có ẩn chứa kịch độc kinh người, trên thanh hắc kiếm ảm đạm vô quang đó có rất nhiều cái lỗ có thể phun ra kịch độc.

Nhưng điều làm cho bọn họ cảm thấy khó hiểu đến cực độ chính là, nếu như thanh kiếm này ẩn chứa kịch độc khủng bố như thế thì lẽ ra Tạ Nhu cũng phải trúng độc mới phải.

Với việc truyền nguyên khí vào bên trong thanh kiếm thì khí độc lẽ ra cũng phải tràn ngập vào trong cơ thể nàng.

Nhưng đúng lúc này, Tạ Nhu đã đứng lên sau khi rơi xuống đất.

Toàn thân nàng vẫn run rẩy và lảo đảo, nhưng bóng dáng của nàng lại làm cho tim của rất nhiều người đập nhanh.

“Độc Long Thiền! Là Độc Long Thiền!”

Một tiếng kêu sợ hãi không biết được phát ra từ đâu, nhưng chỉ nghe giọng nói là đã có thể cảm thấy rõ ràng rằng nội tâm người này đang tràn ngập sự kinh hãi.

“Độc Long Thiền!”

“Vậy mà lại là…”

Rất nhiều sư trưởng của các chốn tu hành cùng thí sinh đều hít vào một ngụm khí lạnh, thân thể bỗng nhiên cứng ngắc.

Cuối cùng vẫn có người nhận ra được thanh kiếm này.”

Bên trong một căn lều, Tịnh Lưu Ly cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nói.

Đạm Thai Quan Kiếm có chút cảm khái mà quay đầu lại, nhìn vào bóng Đinh Ninh đang chìm trong ánh hoàng hôn.

Thanh kiếm này là một truyền kỳ.

Nó từng là bội kiếm của Liên Phả, tu hành giả mạnh nhất Vương triều Đại Triệu ngày xưa.

Bên trong thanh Huyền Thiết Kiếm nhìn rất bình thường này kỳ thật có khảm một viên Đan tinh được lấy ra từ cơ thể của Độc Long. Tùy vào chân nguyên mạnh hay yếu mà Đan Tinh sẽ tiết ra các loại độc tố khác nhau, nhưng chuôi kiếm của thanh kiếm này lại được chế tạo từ sừng của Hoàng Long, có thể dễ dàng triệt tiêu được sự uy hiếp của độc tố.

Trong cuộc chiến giữa hai triều Tần, Triệu, có lần thanh kiếm này đã giết hơn một vạn quân Tần.

Bởi lẽ đây là chuyện xưa từ vài thập niên trước, cho nên thanh kiếm này và chủ nhân của nó đã biến mất khỏi tầm mắt của tu hành giả trong thiên hạ rất lâu, có rất ít người nhận ra được nó.

Vậy mà tên thiếu niên quán rượu này lại có thể nhớ rõ.

Chẳng lẽ hắn lại biết sau khi Liên Phả chết, thanh kiếm này thuộc về viên tướng trấn giữ cửa quan Triệu Khoát, cuối cùng khi quân đội Đại Tần công phá cửa quan nó lại được chuyển đến Mân Sơn Kiếm Cốc hay sao?

“Thằng…”

Trương Nghi nhìn Tạ Nhu đang cầm kiếm, nhất thời cũng cảm thấy khó tin.

Nhưng khi vừa run rẩy lên tiếng thì hắn cũng bắt đầu hiểu ra vì sao Tạ Nhu có thể thông qua được cửa ải trước dễ dàng hơn đa số các thí sinh.

Q3 – Chương 120: Thắng liên tiếp, tùy ý.

Tại Trường Lăng, việc dùng độc bị xem là ám muội, tuyệt đại đa số các chốn tu hành đều chính thức coi đó là bàng môn tà đạo, nhưng lúc này lại không có bất kỳ gã thí sinh nào cảm thấy chiến thắng của Tạ Nhu là bất công.

Bởi vì thanh kiếm này xuất phát từ Kiếm Cốc của Mân Sơn Kiếm Tông.

Tất cả mọi người đều thầm nghĩ trong lòng, nếu như Tạ Nhu không chọn lựa thanh hắc kiếm ảm đạm vô quang kia thì khi bọn hắn tiến vào trong Kiếm Cốc chắc chắn cũng không chọn nó.

So với thí sinh thì sự khiếp sợ trong lòng của các sư trưởng đang xem cuộc chiến còn lớn hơn.

Bởi vì bất kể là về tu vi hay kinh nghiệm chiến đấu thì bọn họ đều vượt xa các thí sinh ở đây, cho nên bọn họ cũng có thể nhìn ra được thanh "Độc Long Thiền" này vô cùng thích hợp với kiếm thức sở trường của Tạ Nhu.

Nếu như chiêu "Quan Ải Phong Lôi" không phóng ra cuồng phong mưa bão mà công kích như vậy thì thanh "Độc Long Thiền" này cũng không thể lập tức phóng ra các tia độc tố.

Tạ Nhu cũng có chút không dám tin mình có thể chiến thắng Hoàng Phổ Liên.

Nàng bước về phía Đinh Ninh cùng đám người Trương Nghi, ngẩng đầu lên nhìn Đinh Ninh, không nhịn được mà muốn nói điều

gì đó.

“Điều tức.”

Nhưng khi nhìn thân thể đang không ngừng run rẩy của nàng, Đinh Ninh chỉ nhẹ giọng nói hai tiếng đó.

Tạ Nhu hơi dừng lại, sau đó nàng nhẹ gật đầu, có chút ngượng ngùng mà cúi đầu xuống và bắt đầu điều tức.

Lúc này khí tức trong cơ thể đang hỗn loạn không chịu nổi, ngũ tạng cũng chịu chút ít chấn thương, vì vậy Tạ Nhu cũng thực sự muốn lập tức tĩnh tâm điều tức, nhưng khi Đinh Ninh nhìn thấy bộ dạng nghe lời đó của nàng thì nội tâm lại có cảm giác lạnh lẽo , hắn tự hỏi bản thân mình đối xử với nàng như vậy là đúng hay sai, phải chăng hắn đã quá lạnh lùng với nàng.

“Hà Triêu Tịch đấu với Lục Đoạt.”

Khi ánh mắt của rất nhiều người vẫn đang lưu lại trên thanh kiếm trong tay Tạ Nhu, sự khiếp sợ trong lòng họ vẫn còn chưa tan biến thì một giọng nói lạnh lùng đã vang lên.

Lúc này bảy trận quyết đấu còn lại vẫn còn chưa kết thúc.

Nhưng một khoảng sân vừa thừa ra, gã tu hành giả sắp xếp kiếm thí của Mân Sơn Kiếm Tông liền tựa như không muốn nó bị bỏ trống, lập tức sắp xếp thêm một trận quyết đấu khác.

Trong hai người quyết đấu lại vừa vặn có một người đứng về phía Đinh Ninh là Hà Triêu Tịch.

Đối thủ của Hà Triêu Tịch chính là Lục Đoạt xuất thân từ Thiên Dưỡng Kiếm Viện, bài danh thứ hai mươi hai trên Tài Tuấn Sách, cao hơn xa so với Hà Triêu Tịch.

Chỉ là vào lúc này hầu hết ánh mắt của mọi người dều ngừng

lại trên thanh kiếm trong tay Hà Triêu Tịch.

Nhìn thanh kiếm rộng bản màu xanh trông như trảm mã trường đao trong tay hắn, tất cả các thí sinh đứng ở phía túp lều bên kia đều không kìm được mà thầm hỏi trong lòng, đây là thanh kiếm gì vậy?

“Ta đi đây.”

Lông mày của Hà Triêu Tịch chau lên, hắn nói ba tiếng vô cùng đơn giản với Đinh Ninh và đám người Trương Nghi rồi bước về phía khoảng sân trống.

Một gã thiếu niên mặc áo bào tím cũng đồng thời cất bước, hiển nhiên hắn chính là Lục Đoạt, đệ tử trẻ tuổi xuất sắc nhất trong thế hệ này của Thiên Thọ Kiếm Viện.

So với Hà Triêu Tịch thì thân hình của hắn rất gầy gò, nhìn qua quả thực trông như một thiếu niên so với người trưởng thành vậy, nhưng dù có thắng lợi của Tạ Nhu vừa xảy ra trước đó thì hắn vẫn tự tin tuyệt đối khi đối mặt với Hà Triêu Tịch của Thanh Đằng Kiếm Viện.

Cho nên khi nhìn Hà Triêu Tịch đang bình tĩnh bước ra, gã thiếu niên gầy gò này thậm chí còn nhoẻn miệng cười trào phúng.

“Mời.”

Hà Triêu Tịch vừa đi vào trong sân đã lập tức dừng lại, sau đó không hề làm bất cứ động tác thừa nào, chỉ hoành kiếm ngang ngực rồi nói ra một tiếng với Lục Đoạt.

Lục Đoạt nhíu mày, cũng hoành kiếm ngang ngực.

Hà Triêu Tịch liền xuất kiếm.

Một tiếng ‘Oanh’ lớn vang lên

Sóng bụi mù mịt bốc lên dưới chân Hà Triêu Tịch, thân thể hắn liền bắt đầu tăng tốc cực nhanh.

Lục Đoạt hơi ngừng lại, trong mắt có chút khiếp sợ.

Hắn không ngờ Hà Triêu Tịch lại trực tiếp như thế.

Hơn nữa Hà Triêu Tịch trong tích tắc đã bộc phát ra một lực lượng vô cùng cường đại, hắn còn chưa kịp làm bất cứ động tác gì thì đối phương đã lại gần hơn mười trượng.

Hai làn sóng bụi bốc lên từ dưới chân của Hà Triêu Tịch cũng không tản ra xung quanh mà vọt tới ngay trước mặt hắn giống như hai mũi tên lớn.

Nhưng dù đã bị mất tiên cơ, Lục Đoạt vẫn không hề bối rối.

Hắn rít lên một tiếng, thanh trường kiếm màu bạc trong tay vẽ ra một làn kiếm quang thanh thoát.

Hắn nghiêng người ra khỏi tàn ảnh của mình, luồng kiếm quang thanh thoát đâm về phía bên của Hà Triêu Tịch.

Dùng công đối công, lấy tốc độ đối tốc độ.

Hắn có lòng tin rằng mình nhanh hơn Hà Triêu Tịch.

Bởi vì bản thân hắn chính là đệ tử xuất kiếm nhanh nhất trong Thiên Dưỡng Kiếm Viện, tất cả những kiếm kinh mà hắn sở trường đều là kiếm kinh truy cầu tốc độ.

Một tiếng ‘Xoẹt’ khẽ vang lên.

Trên cánh tay trái của Hà Triêu Tịch như có một ngọn đèn vừa được thắp .

Đó chính là quần áo của hắn đã bị Kiếm Khí sắc bén xé rách, sau đó không khí xung quanh cũng bị dồn nén và ma sát kịch liệt

khiến cho một luồng khói xanh liền bốc lên.

Đạo kiếm quang thanh thoát của Lục Đoạt tuy phát ra sau mà đến trước.

Hà Triêu Tịch vẫn chưa kịp biến chiêu, thanh kiếm rộng bản màu còn đang chém ra phía trước.

Ít nhất trong một kiếm này thì Lục Đoạt thực sự đã nhanh hơn hắn rất nhiều.

Nhưng một tích tắc sau, trong mắt của Lục Đoạt và rất nhiều thí sinh và sư trưởng đang xem chiến đều hiện lên sự khiếp sợ và khó tin.

Hà Triêu Tịch vẫn không hề biến chiêu.

Ngược lại, hắn dùng tay trái của mình trực tiếp đón đỡ thanh kiếm của Lục Đoạt.

Một âm thanh nhỏ vang lên, một tia máu tươi bắn ra từ cánh tay trái của Hà Triêu Tịch, sau đó có tiếng xương cốt va đập vào kim loại.

Toàn bộ sắc mặt của Lục Đoạt đều trắng như tuyết.

Kiếm trong tay hắn đã chém xuyên qua cánh tay trái của Hà Triêu Tịch và kẹt cứng vào trong xương, nhưng Hà Triêu Tịch dường như không hề cảm thấy chút đau đớn nào, thanh kiếm rộng bản màu xanh trong tay vẫn không hề chậm lại.

Một luồng kiếm phong cuộn trào như đã thực sự áp sát tới lồng ngực của Lục Đoạt.

Trong sự sợ hãi khủng khiếp, Lục Đoạt liền thét lên một tiếng the thé, trường kiếm màu bạc trong tay liền muốn chém ngang ra phía ngoài, chặt đứt cánh tay của Hà Triêu Tịch rồi chém vào eo

hắn.

Nhưng cũng đúng lúc này Hà Triêu Tịch liền gầm nhẹ lên một tiếng, tốc độ của thanh kiếm rộng bản đã nhanh hơn một phần.

Kiếm quang màu xanh hoàn toàn tràn ngập trong hai con ngươi của Lục Đoạt.

Chiến ý của hắn đã hoàn toàn tan vỡ.

Dưới sự uy hiếp của tử vong, chân nguyên trong cơ thể điên cuồng tuôn ra dưới bàn chân theo bản năng.

Hắn buông tay rời kiếm, thân thể bay ngược ra phía sau như lá rụng.

Hà Triêu Tịch vẫn tiến về phía trước, vung kiếm lên.

Trong ánh mắt hoảng sợ đến cực điểm của Lục Đoạt, một suối máu điên cuồng phun ra từ ngực đến bụng dưới của hắn!

Một âm thanh rút kiếm lạnh lùng vang lên.

Một vết thương kinh khủng xuất hiện trên ngực và bụng của Lục Đoạt, gần như cắt đứt đôi người hắn.

Thân ảnh của Đạm Thai Quan Kiếm đang đứng cạnh Tịnh Lưu Ly liền biến mất.

Ngay khi máu tươi đang điên cuồng phun ra từ ngực và bụng của Lục Đoạt, gã đã xuất hiện bên cạnh hắn, trong nháy mắt sau hắn mang theo Lục Đoạt biến mất trong bóng râm phía sau ngọn núi.

Thân thể của Hà Triêu Tịch khẽ lảo đảo một cái.

Hắn cắm thanh kiếm rộng bản màu xanh xuống đất, sau đó cầm vào thanh trường kiếm màu bạc đang kẹt trong cánh tay trái

của mình rồi rút nó ra giữa một lần hô hấp.

Tiếng cạo xương chói tai vang lên.

Sắc mặt của rất nhiều thí sinh lại càng thêm trắng bệch.

Hà Triêu Tịch dùng miệng cắn một đầu của cuộn băng vải, sau đó tay phải liên tục quấn băng cầm máu.

Trương Nghi cũng khiếp sợ không nói nên lời.

Hắn cũng không ngờ rằng Hà Triêu Tịch lại dùng phương pháp quyết liệt như vậy để nhanh chóng thắng cuộc.

Từ Liên Hoa và Hạ Uyển liếc mắt nhìn lẫn nhau.

Sau đó hai người không hẹn mà cùng hít sâu vào một hơi.

Bọn họ cần làm tâm tình mình bình tĩnh lại một chút.

Cánh tay trái của Hà Triêu Tịch bị thương quá nặng, chỉ sợ tiếp theo sẽ không thể nào cử động được liên tục, nhưng liều một cánh tay trái, Hà Triêu Tịch đã mạnh mẽ đánh bại được Lục Đoạt… Thậm chí ngoại trừ một kiếm rất nhanh kia, Lục Đoạt không có cơ hội biểu hiện bất cứ điều gì khác.

Chiến đấu như vậy, thắng liên tiếp như vậy khiến cho bọn họ cảm thấy muốn quan sát kỹ nhóm người Đinh Ninh thêm một lần nữa.

“Chá Hắc Thạch, đối phương là Trầm Hương.”

“Tiêu Đình đấu với Triệu Bệnh Chu.”

Hô hấp của rất nhiều người vẫn còn chưa thông suốt thì tên tu hành giả phụ trách phần kiếm thí của Mân Sơn Kiếm Tông đã lên tiếng, không có bất cứ tâm tình gì, chỉ cần thấy có trận đấu kết thúc là lại sắp xếp một cuộc giao đấu mới.

“Trần Ly Sầu đấu với Từ Liên Hoa.”

“Cái gì!”

Giống như bị một cơn sóng nhấc lên, còn chưa kịp rơi xuống thì đã có một cơn sóng cao hơn đánh tới, vừa nghe được thanh âm như vậy, không ít thí sinh liền không kìm được mà hét lên một tiếng kinh hãi.

Từ Liên Hoa ngây người ra.

Hạ Uyển há to miệng, ánh mắt khó tin trợn to đến cực điểm, nàng chính là một trong số những người vừa kinh ngạc hô lên.

Trần Ly Sầu đang đứng trong bóng râm đối diện cũng hoàn toàn ngây dại.

“Tại sao lại có thể như vậy?”

Sau đó một hơi thở, thanh âm có chút biến đổi của Trần Ly Sầu liền vang lên, hắn nhìn tên tu hành giả mặt không biểu tình của Mân Sơn Kiếm Tông mà la lên thất thanh: “Ngươi cố ý hay sao?”

Tất cả mọi người đều có thể hiểu được tâm tình của hắn lúc này.

Những tiếng hô kinh ngạc vừa rồi không chỉ vì đây là một cuộc quyết đấu vô cùng quan trọng của hai người có thứ hạng cực cao trên Tài Tuấn Sách, mà hơn nữa còn ai cũng đều biết rõ trước khi tiến vào sơn cốc này, Trần Ly Sầu và Từ Liên Hoa vẫn còn là một đôi bạn vô cùng thân thiết.

Vừa mới quyết liệt với nhau, phân cách với nhau ở hai đầu những căn lều thì giờ hai người đã lập tức bị sắp đặt cho phải quyết đấu cùng nhau, quả là cũng hơi quá tàn khốc.

Nhưng lúc này khi nghe được câu hỏi nghẹn ngào của Trần Ly Sầu, gã tu hành giả đang cầm đống hồ sơ trong tay liền lắc đầu, vẫn không hề có tâm tình gì như trước, không lạnh không nhạt mà đáp: “Không phải ta cố ý, chỉ là tùy ý thôi.”

Q3 – Chương 121: Cuộc chiến lạ lùng

Thái độ của gã tu hành giả của Mân Sơn Kiếm Tông khi nói những lời này cũng rất tùy ý, thân thể của Trần Ly Sầu không ngừng run rẩy nhưng vẫn không sao phản bác được.

“Không sao.”

Từ Liên Hoa hít vào một hơi thật sâu, khôi phục lại sự bình tĩnh, sau đó chậm rãi đi về phía khoảng sân trống.

“Ta không muốn như vậy.”

Trần Ly Sầu đi đến trước mặt của Từ Liên Hoa, khổ sở nói.

“Bởi vì không đành lòng cho nên mới khổ sở.” Từ Liên Hoa không nhìn Trần Ly Sầu mà chỉ hướng mắt về phía bầu trời trên cao, bình tĩnh đáp.

Hô hấp của Trần Ly Sầu thoáng ngừng lại, hắn trầm mặc một lát rồi lại khổ sở nói: “Dù sao chúng ta cũng đã từng là bạn thân.”

“Ta biết, dù sao chúng ta cũng từng là bạn thân, cho nên nếu lỡ có đả thương đối phương cũng không cần phải nhiều lời.” Từ Liên Hoa nghiêm túc đáp, “ Cuộc chiến này ta sẽ xuất toàn lực không lưu thủ, cho nên ngươi cũng chẳng cần phải lưu tình.”

Trần Ly Sầu nhìn Từ Liên Hoa, “Thương thế của ngươi quá nặng.”

Từ Liên Hoa cười cười tự giễu: “Nếu như chỉ có thể đánh được một trận thì giúp bọn họ loại bỏ gã đối thủ xếp thứ năm trên Tài

Tuấn Sách cũng tốt."

"Ngươi còn có thể thắng được ta sao!"

Nghe Từ Liên Hoa nói vậy, Trần Ly Sầu đột nhiên phẫn nộ: "Vì sao đến lúc này rồi mà ngươi vẫn còn chấp mê bất ngộ!"

Từ Liên Hoa cúi đầu xuống nhìn Trần Ly Sầu đang phẫn nộ, hắn chỉ bình tĩnh giơ tay lên và nói: "Mời."

Lửa giận của Trần Ly Sầu như bị một hồ băng nuốt chửng, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Từ Liên Hoa, hắn biết rõ giờ nói bất cứ điều gì cũng chỉ thêm tức giận.

Tay trái của hắn nắm chặt vào thanh kiếm bên hông, sau đó hơi khom người với Từ Liên Hoa và nói: "Mời."

Tất cả ánh mắt của các thí sinh đang đứng ngoài quan sát đều tập trung vào hai người.

Không chỉ vì hai người là hảo hữu nhưng lại chiến đấu cho hai phe khác nhau, mà còn bởi vì hai người đại diện cho những thiếu niên có chiến lực mạnh nhất trong thế hệ này của Trường Lăng. Đối với tất cả mọi người, khi những gã đứng đầu trên Tài Tuấn Sách thực sự chém giết sinh tử, chỉ cần thực lực không quá cách biệt thì bất cứ sự tình gì cũng có thể phát sinh.

Đối với rất nhiều người, dù không thể qua được vòng kiếm thí thì việc được quan sát cuộc chiến giữa những cường giả thế này đã là bài học bổ ích rồi.

Khom người lại là thể hiện sự khiêm nhường, nhưng đối với Trần Ly Sầu thì đó không phải là động tác dư thừa.

Khi khom người, phần lưng của hắn cũng từ từ phóng ra một cỗ chân nguyên thúc đẩy không khí đi dọc lên trên lưng. Trên đầu hắn bỗng có những làn khí trắng bay lên tựa như khói mây.

Trong đôi mắt của rất nhiều thí sinh hiện lên vẻ khiếp sợ.

Dù sao bọn họ cũng không thể sánh được với cường giả như Trần Ly Sầu. Hắn chỉ vừa mới khởi động đã như giương sẵn cung chờ bắn, huyền ảo vô cùng.

"Đệ tứ cảnh!"

Trương Nghi không tự chủ được mà thở nhẹ ra một tiếng.

Hắn đã cảm thấy ngoại trừ chân nguyên thì cơ thể của Trần Ly Sầu còn từ từ phóng ra một ít Thiên Đia Nguyên Khí.

Tứ Cảnh Dung Nguyên.

Chỉ có tu hành giả đạt tới đệ tứ cảnh thì mới có thể dung hợp được một ít thiên địa nguyên khí với chân nguyên trong người, biến thân thể của mình thành một bình chứa thiên địa nguyên khí để phóng ra khi chiến đấu.

Tu vi của Trương Nghi cũng đã đạt đến đệ tam cảnh đỉnh phong, chỉ còn cách tứ cảnh một lần đốn ngộ nữa, nhưng bước phá cảnh này chính là bước gian nan nhất, rất nhiều người mất cả đời vẫn bị kẹt lại tại đó.

Chênh lệch giữa hai tầng này không chỉ nằm ở lực lượng chân nguyên mà còn nằm ở những thủ đoạn chiến đấu mà tu hành giả Đệ Tam cảnh khó mà nắm được.

Việc Trần Ly Sầu vừa bắt đầu đã thi triển khí tức của Tứ Cảnh đã nói lên rằng hắn sẽ vận dụng hết toàn lực, nhưng ánh mắt của Từ Liên vẫn vô cùng lạnh lùng và bình tĩnh.

Hắn đứng bất động tại chỗ, sau đó bỗng chém thẳng một kiếm về phía trước.

Kiếm trong tay hắn không biết được chế tạo từ loại tinh thạch

nào mà lại mỏng manh hơn lưỡi kiếm bình thường, có màu hồng phấn nhạt sáng bóng, nhìn qua trông vô cùng đẹp đẽ.

Nhưng khi hắn chém ra một kiếm này thì trong không khí lại có một khí tức dữ dội được tỏa ra.

Không hề có vết kiếm.

Nhưng phía ngoài hơn mười trượng lại xuất hiện một vệt sáng hình vòng cung như quầng trăng đỏ rực.

Quầng sáng này xuất hiện ngay sau lưng Trần Ly Sầu rồi lập tức biến mất.

Một đám bùn đất bắn lên, bóng dáng của Trần Ly Sầu cũng biến mất khỏi vị trí cũ. Mặt đất nơi hắn vừa đứng xuất hiện một vết kiếm hình cung.

Thân ảnh của Trần Ly Sầu hiện ra cách đó một trượng.

“Thiên Nguyệt Minh?”

Khẽ xoay đầu nhìn vết kiếm hình cung kia, Trần Ly Sầu lên tiếng, có chút không chắc chắn.

Trong tích tắc khi hắn vừa lên tiếng từ Từ Liên Hoa vốn đang đứng bất động đã liên tục chém ra thêm vài kiếm nữa.

Mỗi một kiếm chém ra, quanh người Trần Ly Sầu liền xuất hiện một quầng sáng.

Những quầng sáng này khi vừa xuất hiện thì có màu đỏ rực, nhưng khi các quầng sáng khác xuất hiện trên không trung ngày càng nhiều thì ánh sáng do chúng chiếu ra cũng ngày càng rực rỡ, trông chúng bắt đầu giống với mặt trăng đang di chuyển tuần hoàn.

“Là Thiên Nguyệt Minh, không ngờ rằng cuối cùng ngươi đã

luyện thành nó.”

Nhìn cảnh tượng đó, Trần Ly Sầu có chút cảm khái mà lên tiếng.

Vừa nói hắn cũng vừa xuất kiếm.

Rất nhiều người đều biết rằng Trần Ly Sầu thuận tay trái. Hắn vừa bắt đầu thì tay trái liền hút thanh kiếm ra từ trong vỏ, những đám mây trắng đang trôi lơ lửng trên đỉnh đầu liền bỗng ngưng kết thành những giọt nước lấp lánh.

Kiếm của Trần Ly Sầu màu trắng hoàn toàn, kiếm quang phản chiếu trong những giọt nước lấp lánh kia cũng khiến cho chúng trông như những viên bi trắng.

Khi trường kiếm của hắn vừa rời vỏ thì những giọt nước lấp lánh kia cũng không hề rơi xuống, chúng giống như những giọt sương sớm đọng trên lá cây đang đung đưa theo làn gió nhẹ.

Vòng mặt trăng đang liên tục quay tròn bay lên, từng đạo kiếm ý ác liệt lao tới theo những đường cong quỷ dị, không ngừng chém vào Trần Ly Sầu.

Những giọt sương đang chuyển động lơ lửng trong không trung dần tan biến, từng vệt kiếm đánh ra chấn tan hơi nước.

Nhưng không có bất kỳ vết kiếm có thể đến gần được Trần Ly Sầu hơn một trượng. Tuy thế, cảm nhân được kiếm ý xung quanh ngày càng trở nên ác liệt, đôi mắt của Trần Ly Sầu cũng bất giác nheo lại.

Hắn đã hoàn toàn rút kiếm ra, mũi kiếm đã rời khỏi vỏ.

Hắn lập tức phản công.

Tay phải của hắn vuốt dọc theo lưỡi kiếm, năm đầu ngón tay

chỉ cách lưỡi kiếm sắc bén một khoảng cách bằng sợi tóc.

Đầu ngón tay cuả hắn không ngừng phun ra từng đợt thiên địa nguyên khí, chúng va chạm vào lưỡi kiếm và bị chẻ thành vô số những sợi tơ tỏa ra bốn phía xung quanh.

Đây là một kiếm cực kỳ tao nhã, tựa như đánh đàn vậy.

Những sắc mặt của rất nhiều thí sinh đang xem liền đại biến, ngay cả khuôn mặt Hạ Uyển cũng trở nên trắng bệch như tuyết.

Hầu hết mọi người đều có thể cảm giác được chuyển động của những sợi tơ được chẻ ra từ thiên địa nguyên khí này vô cùng có quy luật chứ không hề hỗn loạn chút nào, chúng kết thành một đạo kiếm phù trên không trung!

Nhìn thì có vẻ đơn giản, nhưng việc chỉ dựa vào chân nguyên và thiên địa nguyên khí, năm ngón tay thực hiện vài động tác nhỏ đã tạo nên một

đạo kiếm phù như thế là vô cùng tinh tế và vi diệu, không phải chuyện một tu hành giả bình thường có thể làm.

Trong không khí bỗng nhiên có hơi lạnh được sinh ra!

Hiện tại đang là đầu hạ, nhưng khi những đạo kiếm phù được ngưng tụ ra thì lại có vô số hơi lạnh từ khắp nơi trong thiên địa ùa về.

Những giọt sương cũng đóng băng lại trong khoảnh khắc, biến thành màu trắng.

Từng mảng sương trắng bay về phía Từ Liên Hoa đang đứng yên thi kiếm.

Sương trắng tuy mềm nhẹ nhưng lại ẩn chứa một lực lượng kinh hồn, chúng kéo dài ra thành những sợi trắng vô cùng mỏng

manh, nhìn qua cứ như Trần Ly Sầu đang khống chế vô số thanh kiếm trắng đâm vào Từ Liên Hoa.

Ánh mắt của Từ Liên Hoa cũng nghiêm túc lại.

Hắn nhắm mắt, thu hồi thanh kiếm trong tay.

Kiếm quang xoay quanh thân thể của hắn một vòng.

Kiếm khí như những bức tường mỏng mọc lên từ dưới mặt đất xung quanh hắn.

Kiếm khí lấp lánh mang theo chút bụi phấn, trông tựa như vô số cánh hoa sen.

“Thiên Biện Liên.”

Trần Ly Sầu khẽ giật mình, giọng nói có chút ngoài ý muốn.

Trong không khí có vô số tiếng nổ lốp bốp vang lên, những sợi sương trắng kia liền thi nhau bay ngược lại.

Tay phải của Trần Ly Sầu liền đưa ra phía trước.

Trong tay hắn như xuất hiện một quả cầu lớn vô hình.

Nhưng trong nháy mắt này đã có vô số những sợi sương trắng xẹt qua thân thể hắn, trên da thịt hắn liền xuất hiện rất nhiều vết thương nông sâu khác nhau, trên khuôn mặt trắng nõn cũng có hơn chục vệt máu.

“Chưa bao giờ thực sự chiến đấu với ngươi.”

“Hóa ra ngươi lại mạnh đến như vậy.”

Nhưng động tác của Trần Ly Sầu vẫn không hề dừng lại, thanh kiếm trong tay trái của hắn đâm thẳng ra ngoài.

Kiếm quang màu trắng va chạm vào quả cầu lớn vô hình trong tay hắn.

Tất cả mọi người đều nghe thấy một tiếng cắt xoẹt.

Quả cầu vô hình được ngưng tụ bằng chân nguyên và thiên địa nguyên khí đã bị vỡ thành vô số mảnh.

Trước thân thể của Trần Ly Sầu xuất hiện một dòng sông trắng.

Từ Liên Hoa cảm thấy khó mà hít thở, hắn chật vật đứng lên, không ngừng ho ra bọt máu.

Thân thể của hắn đã tới cực hạn, nhưng hắn vẫn không muốn từ bỏ.

Tay trái của hắn đặt vào chuôi kiếm của mình.

Hắn đã bị kiếm khí từ đằng xa của Trần Ly Sầu ép cho không thở nổi, vậy mà lúc này hắn lại bắt đi về phía trước.

Thanh kiếm kịch liệt quay tròn giữa hai tay hắn.

Một đạo kiếm khí thẳng tắp phóng ra từ mũi kiếm đang xoay tròn, ngưng tụ thành một cây châm.

“Toản Sơn Châm!”

Có người khiếp sợ kêu lên.

Cây châm kiếm khí đâm vào giữa dòng sông màu trắng.

Kiếm khí nhỏ như châm nhưng lại tung hoành như cự thạch (*), dòng sông trắng liên tiếp bị phá hủy.

(*) Cự thạch: tảng đá lớn.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Trần Ly Sầu cũng chậm rãi hít vào.

Trước đây Từ Liên Hoa là bằng hữu tốt nhất của hắn, vậy mà cuộc chiến này lại vô cùng lạ lẫm.

Hắn trầm mặc quan sát đạo kiếm khí đã ngưng tụ đến cực điểm đang xoay tròn, không hề thay đổi động tác mà chỉ bình ổn truyền chân nguyên của mình vào trong thân kiếm.

“Ngươi sẽ không thành công đâu.”

“Ngươi dùng đấu pháp lưỡng bại câu thương… Ngươi cho rằng ta sẽ sợ chết mà nhường ngươi, từ đó ngươi sẽ có được cơ hội mà lợi dụng.”

“Thế nhưng ngươi hiểu ta không đủ.”

Hắn lạnh lùng tự nhủ ở trong lòng.

Q3 - Chương 122 : Vở kịch lớn bắt đầu

Kiếm khí thật nhỏ như châm phá sóng mà vào, buông xuống mi tâm Trần Ly Sầu.

Trường Hà màu trắng liên tiếp sụp đổ, bọt nước chồng chất tầng tầng lớp lớp chụp về trước ngực Từ Liên Hoa.

Cái này tuyệt đối là lưỡng bại câu thương, người bên ngoài nhìn thấy Trần Ly Sầu dễ dàng tránh được, dù sao Từ Liên Hoa đã đến cực hạn, một kiếm này thi triển ra xong sợ sau đó cũng không cách nào thi triển ra được các uy lực kiếm chiêu cùng loại.

Nhưng khiến cho mọi người khiếp sợ là Trần Ly Sầu cũng không tránh.

Hắn trầm mặc nhìn xem đạo kiếm khí này đâm về mi tâm của hắn, chân nguyên vững vàng từ tay tuôn vào thân kiếm, thể nội tích góp tất cả Thiên Địa Nguyên Khí dọc theo kinh mạch hướng về mi tâm.

Từ cổ của hắn cho đến mi tâm, lập tức tuôn ra vô số cỗ khí lưu màu trắng. Những khí lưu màu trắng này giao thoa với nhau tạo thành một cái mặt nạ màu trắng, chụp vào trên mặt hắn.

Mà trên mi tâm của hắn, lại có một vệt màu xanh hiện ra rõ ràng.

Một đạo Nguyên Khí màu xanh ngưng tụ, tựa như một cái bia màu xanh trước mặt, nghênh đón Kiếm Khí đâm về mi tâm của hắn.

Quần áo của Từ Liên Hoa bị Phong Lưu thổi vào bay phất phới như cờ xí, một ít góc áo bị xé nát từ người của hắn bay lên như bươm bướm.

Nháy mắt sau đó, bọt nước màu trắng vỗ vào người hắn, kiếm khí của hắn muốn đánh về cái bia màu xanh nho nhỏ.

Nhưng vào lúc này, ánh mắt của hắn không nhìn vào Trần Ly Sầu mà hướng về bầu trời.

Kiếm ý của hắn lao thẳng lên không.

Người của hắn cũng tựa như Hồ Điệp bay lên, bay về phía trên không.

Nghìn con sóng chồng chất tuôn qua dưới chân hắn.

Một tiếng kêu bén nhọn vang lên.

Kiếm khí đâm ra, trên tấm bia nho nhỏ màu xanh lưu lại một vết kiếm, sau đó hướng lên, trong cuồng phong xuất hiện một chỗ trống rõ ràng cực điểm, Kiếm Khí phóng lên muốn đem bầu trời đâm thủng.

Thời gian giống như dừng lại.

Trong mắt của Trần Ly Sầu đã không còn sự bình tĩnh mà xuất hiện một sự khiếp sợ khó lý giải, cái bia nho nhỏ màu xanh trước mi tâm của hắn bỗng nhiên văng tung tóe, biến thành vô số đầu sóng nhỏ màu trắng.

Những bọt nước màu trắng này cùng với thể nội của hắn thấm ra hoàn toàn bất đồng khí tức, ầm ầm nện thẳng vào mặt của hắn!

Một tiếng đùng vang lên!

Những tiếng kinh hô không thể tin được vang lên.

Cả người Trần Ly Sầu giống như một cái cọc gỗ bị ném bay ra ngoài, phần gáy của hắn vang lên tiếng xương nứt vỡ.

Ngay sau đó một tiếng oanh nặng nề vang lên, thân thể Trần Ly Sầu rơi xuống đất, chấn ra một chùm bụi sóng văng khắp nơi.

Đứng ngoài quan sát trong trận doanh một mảnh tĩnh mịch.

Từ lúc bị đánh trúng đến rơi xuống đất, trong thế giới Tu Hành Giả là một khoảng thời gian rất dài, nhưng mà cho đến lúc này, tuyệt đại đa số tuyển sinh xem cuộc chiến đều không kịp phản ứng tại sao có thể như vậy.

Trần Ly Sầu bị bụi đất bao phủ nhưng chưa chết, trong ánh mắt của hắn nhộn nhạo mờ mịt cùng tâm tình rung động, cảm giác được thân thể của mình không thể nào cử động, tiếp theo cảm giác được phần cổ của mình dưới một kích kia phía dưới đã đứt gãy nhiều chỗ.

Đạo Kiếm Ý vừa kích vào mi tâm của hắn tựa hồ vẫn còn quanh quẩn trước người của hắn, hắn mơ hồ bắt đầu minh bạch... Một kiếm kia dĩ nhiên là lợi dụng Nguyên Khí của hắn, đúng là tại hắn ngưng tụ Nguyên Khí lên mang ra một đạo phù ý!

"Tá Sơn Ngân!"

"Cái này chính là Tá Sơn Ngân kiếm thức từ Từ Hầu phủ của các ngươi!"

Một dòng máu tươi từ môi hắn tuôn ra, sau đó hắn càng thêm không hiểu kêu lên "Tại sao có thể như vậy?"

Thanh âm quanh quẩn trong sơn cốc, thậm chí át đi tất cả các thanh âm chiến đấu gần đó.

Thanh âm này đã trở thành tiếng vọng trong lòng rất nhiều tuyển sinh xem cuộc chiến.

Ánh mắt của bọn hắn đều rơi vào trên người Từ Liên Hoa.

Bởi vì Trần Ly Sầu hô lên tên kiếm thức này, cho nên bọn hắn biết rõ Trần Ly Sầu giờ phút này khó hiểu không phải là bản thân của kiếm thức này.

Mấy giọt máu từ khóe miệng Từ Liên Hoa nhỏ xuống.

Nhìn xem người hảo hữu ngày xưa bây giờ ngã xuống trong bụi bặm, Từ Liên Hoa trầm mặc một lát, nói:" Bởi vì kỳ thật ngươi vẫn luôn sợ ta."

Trần Ly Sầu ngẩn ngơ, càng có vẻ khó tin lên tiếng:" Sợ ngươi?"

"Tuy rằng trên quyển sách nhân tài bài danh cao hơn ta, nhưng mà ngươi vẫn sợ hãi bị ta vượt qua."

Từ Liên Hoa nhìn xem hắn, chậm rãi gật nhẹ đầu:" Ngươi đối với ta rất hiểu rõ, lại càng sợ hãi ta... Cho nên ta biết rõ vừa rồi ngươi tuyệt đối không nhường, bởi vì ngươi muốn tốc chiến tốc thắng, ngươi không muốn có chuyện gì phát sinh ngoài ý muốn, hơn nữa ta biết rõ ngươi tu hành Thanh Sam Bi."

"Làm sao có thể?" Trần Ly Sầu lần nữa kêu lên:" Ngươi làm sao có thể biết rõ?"

"Bởi vì đến thời điểm kiếm hội, trong ánh mắt của ngươi mang theo vẻ thỏa mãn cùng mừng rỡ khác hẳn ngày thường, ta liền biết rõ ngươi nhất định là tu thành Thanh Sam Bi."

Từ Liên Hoa nhẹ nhàng ho khan, nhìn xem hai mắt hắn thất thần, mặt không biểu tình lắc đầu:" Kỳ thật ta rất hiểu rõ ngươi, bởi vì ta biết rõ cảm thụ trong lòng của bằng hữu, cho nên ta biết rõ ngươi nhất định sẽ dùng một kiếm kia để đối phó với ta. Chỉ tiếc ngươi chưa đủ cảm thụ trong lòng của bằng hữu, không thể hiểu được ta. Cho nên ngươi vì thế phải bại."

Nói xong câu nói kia, Từ Liên Hoa không hề nhìn đến Trần Ly Sầu, quay người hướng về phía đám người Đinh Ninh đi đến.

Cho đến lúc này, rất nhiều tuyển sinh mới kịp phản ứng... Từ Liên Hoa chiến thắng Trần Ly Sầu, hơn nữa Từ Liên Hoa cũng không có ngã xuống, thậm chí còn có thể đối mặt với một gã đối thủ khác.

Trước tiên là Tạ Nhu, tiếp theo là Hà Triêu Tịch, bây giờ tới Từ Liên Hoa.

Ba người này trong mắt mọi người, đều là dạng tốt thí dễ dàng bị loại bỏ, nhưng mà bọn hắn hết lần này tới lần khác đã lấy được thắng lợi.

"Tại sao có thể như vậy?"

Một gã thiếu niên áo lam cũng nhịn không được nữa phát ra thanh âm giống như Trần Ly Sầu.

Hắn cảm thấy tại đây quả thực như có một loại ma chú gì đó ảnh hưởng đến kiếm thức.

"Chu Vong Niên."

Đúng lúc này, tên Tu Hành Giả của Mân Sơn Kiếm Tông rất tùy ý rút ra một cái tên tuyển sinh để thi đấu, thét lên tên của hắn.

Người thiếu niên áo lam này, chính là tên từng lên tiếng trào phúng Đinh Ninh, lại cùng Tạ Trường Thắng từng xung đột ngôn ngữ (nói nôm na là ...chửi nhau) Chu Vong Niên.

Nghe được tên của mình, thân thể Chu Vong Niên đột nhiên chấn động, nhưng trong nháy mắt kế tiếp, thân thể của hắn chấn động càng thêm kịch liệt.

"Đấu với Đinh Ninh." (chết mày chưa)

Tên Tu Hành Giả của Mân Sơn Kiếm Tông rất tùy ý hô lên tên Đinh Ninh.

Xung quanh chợt im lặng tĩnh mịch.

Thậm chí rất nhiều đôi đang giao đấu đều tạm thời dừng tay lại.

Vở kịch lớn lúc này mới thực sự mở màn.

******

"Sư..." Trương Nghi quay đầu nhìn Đinh Ninh, tuy rằng biết rõ Đinh Ninh xuất chiến là chuyện sớm hay muộn mà thôi, nhưng mà lúc này không biết là bởi vì loại tâm tình nào, hắn lại khẩn trương nói không ra lời.

"Đừng lo lắng gì cả, yên tâm đi."

Đinh Ninh nhìn hắn một cái, nhẹ giọng nói ra một câu, sau đó hướng về Từ Liên Hoa lúc này đang lê bước trở về gật đầu tạ ơn, sau đó bình tĩnh đi về sân thi đấu.

Nhìn xem bộ dáng không hề bận tâm của Đinh Ninh, rất nhiều sư trưởng Tu Hành Địa trong ánh mắt đều hiện lên vẻ thưởng thức, nhưng mà nhìn thấy mái tóc Đinh Ninh lấm tấm điểm bạc như là từng giọt sương trắng, những vị này đều âm thầm thở dài.

Tịnh Lưu Ly lông mày hơi hơi nhăn lên, trong ánh mắt hào quang không ngừng chớp động.

Nàng phát hiện trong lòng mình đầy nỗi chờ mong.

Nhìn xem Đinh Ninh bước ra, Chu Vong Niên nuốt xuống từng ngụm nước miếng, sau đó hít sâu một hơi, cũng bắt đầu bước ra, khóe miệng hiện lên một tia vui vẻ lạnh như băng.

Vừa lướt qua vết kiếm trên mặt đất, xem như chính thức bước

vào sân thi đấu, Chu Vong Niên ngẩng đầu lên nhìn Đinh Ninh và bắt đầu nói.

"Những người bên cạnh ngươi quả thật làm cho rất nhiều người ngoài ý muốn."

Chu Vong Niên cười lạnh nhìn xem Đinh Ninh, nói:" Nhưng bất kể người bên cạnh ngươi có thắng nhiều hơn nữa, chỉ cần ngươi thua thì cũng không còn ý nghĩa."

"Ngươi nói không sai."

Đinh Ninh nhìn hắn, nhàn nhạt trả lời.

Chu Vong Niên cho rằng Đinh Ninh sẽ phản bác, không ngờ Đinh Ninh lại nói ra một câu như vậy, nhất thời sững sờ không biết trả lời thế nào.

"Cho nên ta sẽ không thua."

Đinh Ninh nhìn ánh mắt kinh ngạc của hắn, bình tĩnh nói:" Hơn nữa đối với ngươi cũng không cần nói ra những lời này, bởi vì ta biết rõ ngươi nói ra những lời này chẳng qua là tự động viên bản thân, chỉ là muốn tăng cường sự tin tưởng cho bản thân, nhưng mà cái này có thể mang đến hiệu quả trái ngược."

Sắc mặt Chu Vong Niên trắng nhợt, lạnh giọng nói:" Ta "tự sướng"… ý lộn tự động viên bản thân?"

"Từ biểu hiện của ngươi, ngươi so với lúc Mân Sơn Kiếm Hội vừa mới bắt đầu đã có được lòng tin."

Đinh Ninh liếc nhìn chuôi kiếm đang nắm trong tay của hắn, nói:" Tin tưởng của ngươi chỉ vẻn vẹn là trong chuôi kiếm này."

Thân thể Chu Vong Niên lập tức cứng lại, nhất thời đúng là nói không ra lời.

Tất cả những tuyển sinh đang đứng bên ngoài, kể cả một ít đang tạm dừng lại để xem trận chiến này, tất cả đều không rõ ý tứ của Đinh Ninh khi nói ra những lời này.

"Ngươi từ trong Kiếm Cốc chọn thanh kiếm này, hẳn là danh kiếm ngày xưa của Đại Ngụy Bách Nhãn Kiếm."

"Dùng tu vi của ngươi, có thể từ trong biển bụi gai đi ra, mà toàn thân không mang theo bất kỳ thương thế nào, chỉ có một khả năng chính là ngươi đã tu luyện Thiền Sơn Kiếm Tràng Thiên Ma Ngâm Kiếm Kinh."

"Thiên Ma Ngâm Kiếm Kinh cùng Bách Nhãn Kiếm phối hợp với nhau rất tốt, chỉ cần một ít tà âm liền làm cho tâm thần hoảng hốt, những côn trùng bình thường kia căn bản là không biết làm thế nào để chiến đấu."

"Nhưng mà loại tà âm này đối với Tu Hành Giả tâm chí kiên định, vả lại đã sớm có chuẩn bị thì vô dụng."

Đinh Ninh nhìn chằm chằm vào ánh mắt của hắn, bình tĩnh nói ra:" Cho nên ngươi không có khả năng chiến thắng được ta."

"Ngươi..." Chu Vong Niên muốn cố gắng giữ tỉnh táo, muốn làm ra bộ dạng không thèm để ý, nhưng mà sắc mặt của hắn không cách nào che giấu, trở nên càng ngày càng tái nhợt, môi của hắn cũng bắt đầu run rẩy.

"Chênh lệch quá xa."

Đàm Thai Quan Kiếm đứng xa xa nhìn hai tên thiếu niên, nhịn không được nhẹ giọng nói một câu với Tịnh Lưu Ly đứng phía trước.

"Hắn không chỉ nhằm vào một mình Chu Vong Niên." Thanh âm Tịnh Lưu Ly lạnh lùng nói:" Hắn muốn công tâm tất cả mọi người nơi đây."

Q3 - Chương 123: Sư đệ nhà ngươi, thật sự rất mạnh

Bách Nhãn Kiếm, Thiên Ma Ngâm Kiếm Kinh, tuyệt đại đa số tuyển sinh thậm chí đều chưa nghe qua những cái tên này, nhưng mà nhìn xem Chu Vong Niên thần sắc biến hóa, tất cả mọi người biết rõ những gì Đinh Ninh nói đều là sự thật.

Trong thế giới Tu Hành Giả, kiến thức cũng là một loại lực lượng.

Lúc này tất cả những tuyển sinh nơi đây cũng đã cảm nhận được lực lượng của Đinh Ninh. Cổ Tích Xuân trầm mặc nhìn xem Chu Vong Niên đối diện với Đinh Ninh, hốc mắt hơi lõm xuống lộ ra màu đỏ hồng khác thường, bàn tay đang nắm chuôi kiếm theo bản năng nắm chặt hơn.

Tuy rằng lúc trước có được lòng tin tuyệt đối, nhưng giờ phút này hắn không thể tránh khỏi cảm giác bị uy hiếp.

Cũng đúng lúc này, hai đồng tử ửng đỏ của hắn đột nhiên co rút lại. Trong sơn cốc không hề có một ngọn đèn dầu nào, nhưng rất nhiều trường kiếm trong tay Tu Hành Giả tản ra một vầng sáng, hắn và tất cả những tuyển sinh đứng bên ngoài đều thấy rõ ràng Đinh Ninh hơi xoay người lại, liếc nhìn trên mặt đất.

Hầu như tất cả những tuyển sinh đều hiện lên vẻ khiếp sợ trong đôi mắt. Chỗ đó có một con rắn màu đỏ sẫm nằm sấp.

Ngay từ khi bọn hắn bắt đầu tiến vào sơn cốc này, những con rắn này đã làm cả bọn khiếp sợ, nhưng mà khi kiếm hội bắt đầu, bọn hắn hầu như quên mất sự tồn tại của loài rắn này.

Nhưng một động tác nhỏ này của Đinh Ninh, gần như đã nhắc nhở tất cả bọn hắn.

Con rắn này vẫn đi theo sau lưng Đinh Ninh như trước.

Mặc dù hiện tại nó có vẻ co rúm lại, nhưng mà vẫn ngoan ngoãn đi theo sau lưng Đinh Ninh.

Điều này đại biểu cho việc thần phục.

Hình ảnh như thế càng làm cho mọi người kinh sợ.

“Hắn đúng là cố ý đấy.”

Chứng kiến cử động nhỏ vừa rồi của Đinh Ninh, Tịnh Lưu Ly liền dùng một thanh âm chỉ có Đàm Thai Quan Kiếm mới có thể nghe rõ, chậm rãi nói ra.

Đàm Thai Quan Kiếm khẽ vuốt cằm, cách nhìn của hắn cũng đồng dạng như thế.

Tịnh Lưu Ly khẽ rũ mí mắt xuống, nói:” Nhưng ta cảm thấy hắn không chỉ đơn giản như thế.”

Sẽ không đơn giản như vậy?

Vậy kế tiếp hắn có thể làm gì nữa?

Đàm Thai Quan Kiếm khóe miệng hiện lên vẻ tự giễu, thế hệ thiên tài trẻ tuổi của Trường Lăng quả thật không đơn giản.

“Ngươi không có khả năng chiến thắng được ta.”

Nhưng vào đúng lúc này, Đinh Ninh lại bình tĩnh lên tiếng, hắn nhìn vào gương mặt biến sắc tái nhợt của Chu Vong Niên, lập lại những lời này một lần nữa, sau đó nghiêm nghị nói tiếp :” Ta đáp ứng Tiết động chủ sẽ lấy thủ danh (đứng thứ nhất), cho nên khi ra tay ta tuyệt đối không lưu thủ.”

Hai tay Chu Vong Niên đều run rẩy, nghe những lời này của Đinh Ninh, hắn nhịn không được liền nghiêm nghị la lên:" Ngươi nói muốn lấy thủ danh là lấy được hay sao? Đinh Ninh, ngươi không cảm thấy quá mức buồn cười hay sao?"

Đinh Ninh nhìn Chu Vong Niên đã đại loạn tâm thần, không nói thêm gì nữa, chẳng qua là thần sắc an bình cầm lấy chuôi kiếm Mạt Hoa Tàn Kiếm. sau đó giơ ngang kiếm làm lễ.

"Biết rõ thì như thế nào? Những kẻ chết trên chiến trường phần lớn là loại nói như rồng leo, làm như mèo mửa!"

Chu Vong Niên lại không thể nào khống chế tâm tình của mình, quát lên chói tai, một tiếng boong vang lên, một đạo kiếm quang thoát ra khỏi vỏ kiếm.

Thanh kiếm trong tay hắn có chuôi màu đen, có rất nhiều tia phù văn màu bạc quấn quanh, trên thân kiếm lại có những phù văn hình bầu dục màu bạc che kín, nhìn qua giống như có hằng trăm con mắt.

Vừa thoát ly khỏi vỏ kiếm, Chân Nguyên trên thân kiếm đã chảy xuôi ra, gió trong sơn cốc thổi lướt nhẹ qua thân kiếm, trên thân kiếm những phù văn màu bạc này liền vang lên vô số thanh âm nức nở nghẹn ngào.

Thanh âm này, giống như là sau một trận đại chiến, trên tường thành phụ nữ và trẻ em cất tiếng nỉ non khóc than.

Chân Nguyên từ Chu Vong Niên trong bàn tay tuôn ra, lại cũng không giống như thủy ngân chảy giống như trôi chảy, trong đó có kỳ diệu ngừng ngắt, từng cỗ một Chân Nguyên giúp nhau đụng vào nhau, sửa sang chuôi kiếm tại kéo lê đồng thời chấn động đứng lên, trên thân kiếm phù văn trong phát ra thanh âm bỗng nhiên biến đổi.

Những tiếng khóc trên tường thành kia lập tức trở nên bén nhọn dị thường, giống như lá có vô số móng vuốt sắc bén cào sát lên mặt kiếng, âm thanh này làm cho rất nhiều tuyển sinh đang xem cuộc chiến nổi lên cảm giác sợ hãi, gai ốc nổi lên từng đợt, trong ngực dâng lên phiền muộn, muốn nôn mửa bất tận.

Nhưng mà cùng lúc đó, phía trên không trung lại vang lên thanh âm du dương, giống như có rất nhiều thân ảnh không nhìn thấy ghé qua.

Rất nhiều người trở nên hoảng hốt, kiếm quang mà Chu Vong Niên vừa chém ra, trong ánh mắt của bọn hắn cũng trở nên mông lung, không quá chân thật.

Tịnh Lưu Ly đôi mắt thanh tịnh như lưu ly, tất nhiên nàng không bị ảnh hưởng của Ma Âm, ánh mắt nàng rơi vào trên người Đinh Ninh.

Đúng vào lúc này Đinh Ninh xuất kiếm.

Tuy rằng nàng cũng như rất nhiều người trong lúc này không cách nào nhìn được vào đôi mắt Đinh Ninh, nhưng nhìn tư thái yên lặng của Đinh Ninh trong chớp nhoáng này, nàng cũng cảm giác được là Đinh Ninh căn bản cũng không bị ảnh hưởng gì.

Động tác của Đinh Ninh cũng không tính là nhanh.

Lúc thân thể của Chu Vong Niên phá không, kiếm quang màu đen xen lẫn màu bạc lóng lánh chỉ cách thân thể của Đinh Ninh mấy trượng, lòng bàn tay của Đinh Ninh mới bắt đầu thấm ra Chân Nguyên.

Chân Nguyên lưu động cũng không vội vàng, chẳng qua là lộ ra vẻ vững vàng.

Khi kiếm của Chu Vong Niên cách hắn khoảng một trượng, Chân Nguyên từ lòng bàn tay của hắn bắt đầu chảy đến đoạn thứ

nhất của Mạt Hoa Tàn Kiếm.

Mạt Hoa Tàn Kiếm bắt đầu nở rộ những bông hoa trắng nõn tinh tế, sau đó đoạn thứ nhất trên thân kiếm xuất hiện một vết rách.

Đinh Ninh thoáng vung kiếm một phát.

Một chiêu nhu hòa mà tùy ý.

Tựa như ban đêm của mùa hè, một gã đứng trước đình nghỉ mát thấy một con đom đóm bay về phía mình, tùy ý lấy cây quạt ra vỗ vỗ.

Nhưng mà lần vung kiếm này, trong không khí xuất hiện rất nhiều Kiếm Khí có hình dáng như những sợi tơ mỏng.

Kỳ diệu hơn, những kiếm khí giống như sợi tơ mỏng sáng ngời này đang bay lượn trong không trung đột nhiên ngưng kết ra vô số điểm nhàn nhạt ánh huỳnh quang, tựa như vô số con đom đóm bay múa, xinh đẹp mà chân thật.

Những ánh huỳnh quang này đồng loạt hướng về Chu Vong Niên mà bay múa qua. Cánh tay Chu Vong Niên đột nhiên duỗi thẳng.

Theo cánh tay duỗi thẳng ra của hắn, thanh kiếm trong tay hắn cũng giống như đột nhiên kéo dài ra, nhìn thấy đã muốn đâm vào lồng ngực Đinh Ninh.

Nhưng đúng vào lúc này, trong miệng hắn bỗng nhiên vang lên một tiếng kêu kỳ quái mang theo vẻ sợ hãi cùng không cam lòng.

Ma Âm đột nhiên ngưng bặt, thân hình hắn văng ra xa hơn mười trượng.

Từng sợi máu tươi, từ trên thân hình của hắn chậm rãi nhỏ

xuống.

Nhìn xem Đinh Ninh đã thu kiếm, thần sắc trên mặt hắn hiện lên vẻ không thể tin được.

Tuyệt đại đa số tuyển sinh đang xem cuộc chiến nhìn xem thật nhiều suối máu chảy xuôi trên người Chu Vong Niên, trên mặt cũng hiện lên thần sắc không thể tin được.

Mặc dù lúc này Chu Vong Niên vẫn còn có thể đứng thẳng, nhưng mà bọn hắn dám khẳng định trong cơ thể của Chu Vong Niên rất nhiều huyết mạch đã bị đâm thủng, thậm chí nội phủ cũng chịu không ít tổn thương, căn bản là không thể nào chiến đấu được nữa.

Nói cách khác, Đinh Ninh chỉ cần …một nốt nhạc. Đinh Ninh chỉ cần một kiếm đã đánh bại Chu Vong Niên.

Suy nghĩ thấu đáo điều này, những tuyển sinh càng thêm khiếp sợ.

Một kiếm này của Đinh Ninh tinh diệu đến cực điểm, kiếm thức của Bạch Dương Động căn bản là không có khả năng đạt đến.

“Là kiếm thức ghi trên kiếm thai!”

Có người khiếp sợ kêu lên.

Phát ra thanh âm này là Thạch Quan Tử, xuất thân từ Hoành Vân Kiếm Quan, tại quyển sách nhân tài đứng hàng thứ 14.

Những người xung quanh đều hướng ánh mắt về phía hắn, Thạch Quan Tử thanh âm khẽ run, nói:” Là một kiếm thức trong kiếm kinh ghi trên kiếm thai.”

"Hàn Địa Lưu Huỳnh Kiếm Kinh trong Loạn Lưu Huỳnh Kiếm Thức." Tịnh Lưu Ly hơi nghiêng đầu nhìn Đàm Thai Quan Kiếm,

hoặc như là nói cho Đàm Thai Quan Kiếm nghe, hoặc như là tự nhủ: "Hắn nguyên lai là muốn mang đến cảm giác sợ hãi càng lớn cho những người này, hiện tại những người này nghĩ đến càng minh bạch. . . Có hay không giống như là mình đang dọa chính mình đây?"

Lúc này bầu không khí đã thập phần trầm trọng, nhưng mà Đàm Thai Quan Kiếm lại không nhịn được cười.

Trận đấu lại rơi vào im lặng.

Một gã Mân Sơn Kiếm Tông Tu Hành Giả đã đến bên người Chu Vong Niên, nghĩ cách cầm máu cho Chu Vong Niên.

Nếu như Tu Hành Giả của Mân Sơn Kiếm Tông can dự vào, đại biểu cho trận quyết đấu này đã chấm dứt.

Đinh Ninh dĩ nhiên quay người.

Con rắn màu đỏ thẫm kia có chút co rúm lại, nhưng cũng lập tức bò sát theo bước chân của hắn.

Lúc này càng ngày càng có nhiều tuyển sinh đã nghĩ thông suốt.

Một kiếm này của Đinh Ninh lập tức đánh bại Chu Vong Niên, nguyên nhân trọng yếu nhất không phải hắn gặp may, cũng không phải năng lực cảm ngộ của Đinh Ninh quá mức khủng bố, chẳng qua là chỉ một thời gian ngắn ngủi, từ kiếm thai học được một chiêu kiếm thức cường đại mà tinh diệu.

Mà nguyên nhân trọng yếu nhất, chính là thời cơ Đinh Ninh xuất thủ quá mức tinh chuẩn.

Mỗi một điểm huỳnh quang cũng sắc bén giống như phi nhận, hơn nữa bay múa khắp nơi, số lượng kinh người, nếu lấy thực lực của Chu Vong Niên dù có bận vẫn có thể ung dung tiếp được một

kiếm, mặc dù không thể ngăn trở tất cả huỳnh quang cũng có thể sử dụng kiếm ngăn cản phần lớn, ít nhất đảm bảo những bộ vị trọng yếu trên thân thể không bị đâm trúng.

Nhưng mà dưới một kiếm này Chu Vong Niên lại hoàn toàn không có năng lực đánh trả.

Bởi vì thời điểm Đinh Ninh cho những huỳnh quang này bay lên, đúng lúc Chu Vong Niên biến chiêu, đột nhiên xuất ra sát chiêu.

Kiếm Ý của Chu Vong Niên đã thành, không kịp cải biến.

Xuất kiếm, tốc độ chảy của Chân Nguyên, Kiếm Khí nhảy lên không, hình thành Kiếm Phù, bay ra huỳnh quang hoàn thành một chiêu kiếm thức tinh diệu, Đinh Ninh đã nắm chắc từng điểm thời gian đến hoàn mỹ, không thể nào bắt bẻ.

Một tiếng vỗ tay rất lớn phá vỡ yên lặng.

Trương Nghi vui mừng đến cực điểm quay đầu qua, chỉ thấy Độc Cô Bạch đang dùng sức vỗ tay.

“Cho dù thay đổi kiếm thức khác, Đinh Ninh cũng có thể rất dễ dàng đánh bại Chu Vong Niên chỉ với một kiếm.”

Nhìn thấy Trương Nghi quay đầu lại, khuôn mặt của Độc Cô Bạch cũng đỏ hồng khác thường, hắn nghiêm túc nói:” Sư đệ nhà ngươi, thật sự rất mạnh.”

Bình thường Trương Nghi vốn khiêm tốn đến cực điểm, nhưng mà nghe được câu ca ngợi này của Độc Cô Bạch, hắn lại không giữ được khiêm tốn mà trả lời đầy kiêu ngạo:” Sư đệ của ta, vốn là rất mạnh.”

“Hắn đúng là cố ý dọa người, mới cố ý sử dụng chiêu số ghi trên kiếm thai.” Từ Liên Hoa khó khăn lắm mới nuốt xuống từng

ngụm nước, nghiêm mặt nói:" Thế nhưng rõ ràng hắn cũng đem ta hù chết rồi."

Q3 - Chương 124: Nữ tử thiên hạ lắm kiêu hùng

Không biết tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông dùng thủ đoạn gì mà chỉ qua thời gian mấy hơi thở, vết thương của Chu Vong Niên đã ngừng chảy máu, có điều hắn nhìn Đinh Ninh bình thản trở về chỗ lại nghĩ đến những lời mình nói trước trận đấu này, xấu hổ và giận dữ đến chịu không nổi mà ngất đi.

Tạ Nhu rất kích động. Nàng nhìn Đinh Ninh đang trở lại mà hưng phấn đến nói không ra lời, mặt cũng đỏ bừng lên.

Nàng cho rằng Đinh Ninh sẽ thắng, nhưng không ngờ Đinh Ninh lại thắng Chu Vong Niên một cách nhẹ nhàng như sư trưởng đang giáo huấn đệ tử của mình.

So sánh với không khí náo nhiệt của túp lều bên này, bên kia túp lều lại càng thêm vắng lặng.

Trước lúc Đinh Ninh ra tay, rất nhiều người đều cho rằng hắn khoa trương, mà mục tiêu lấy thứ hạng đầu lại càng đáng chê cười.

Bởi vì dựa theo ghi chép trên Tuấn Tài Sách, tổng cộng có mười sáu người có tu vi bước vào Tứ cảnh, còn Đinh Ninh dù cho sắp đạt đến cảnh giới đó nhưngdù sao sự thật thì hắn vẫn chưa chính thức bước vào Tứ cảnh.

Mặc dù trong số tu hành giả bước vào Tứ cảnh kia có một ít bị loại nhưng vẫn còn rất nhiều người có tu vi vượt xa Đinh Ninh.

Giữa Tứ cảnh cùng Tam cảnh tồn tại một khoảng cách không

thể vượt qua.

Mà bây giờ… Đinh Ninh dùng một kiếm đánh bại Chu Vong Niên, dễ dàng như Tứ cảnh thắng Tam cảnh.

Tất cả mọi người đều phải thầm thừa nhận rằng Đinh Ninh có thực lực đánh vượt cấp, nói cách khác, hắn thật sự có thực lực tranh vị trí thứ nhất.

Nhìn phía túp lều đang lặng ngắt như tờ kia, Tịnh Lưu Ly biết rõ Đinh Ninh đã thu được hiệu quả như mong muốn.

Theo nàng thấy, Đinh Ninh không chỉ thực hiện hoàn mỹ một kiếm kia, mà mỗi một động tác, mỗi một câu, thậm chí ngay cả thần sắc đều hoàn mỹ dị thường.

Từ lúc vừa mới bắt đầu, Đinh Ninh đều ở vào hoàn cảnh cực kỳ bất lợi, thậm chí ngay cả chân nguyên trong cơ thể cũng bị ả cung nữ họ Dung ép kiệt, nhưng mà từng bước một, thiếu niên đến từ quán rượu này đã từ từ đảo ngược, khiến người ta có một loại cảm giác mơ hồ tựa như hắn đã sớm khống chế toàn bộ cục diện.

Trương Nghi nhìn Đinh Ninh đang đi về mà kiêu ngạo, hắn cảm giác mặt mình cũng sáng rực rỡ hẳn lên, là chân chính phong quang, thế nhưng rồi hắn lại nghĩ tới Tiết Vong Hư, lập tức ánh mắt mơ hồ có nước.

- Trương Nghi…

Nhưng vào lúc này, y bỗng giật mình tỉnh lại, bởi vì y đã nghe được tu hành giả an bài đối trận gọi tên mình.

- … đấu với Hạ Uyển.

Tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông kia giữ nguyên vẻ mặt vô cảm cùng ngữ khí tùy ý như trước, thế nhưng khi hắn báo ra cái

tên này, xung quanh lại ồ lên một tiếng.

Khuôn mặt Từ Liên Hoa cứng lại.

Mới vừa một thoáng trước hắn còn rất thưởng thức tên tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông luôn tùy ý kia, nhưng thời điểm này gần như nàng muốn kêu ra tiếng giống Trần Ly Sầu lúc trước.

Thân thể Trương Nghi cũng có chút cứng ngắc xoay người lại, nhìn về Hạ Uyển đang đứng ở sau lưng.

Hạ Uyển cau mày thật sâu, vẻ mặt nhìn như vẫn giữ được bình tĩnh nhưng hai tay lại khẽ run lên.

Rất nhiều người giờ mới nhớ rằng chính mình đã bỏ quên một đạo lý cực kỳ đơn giản.

Đó là dù cho khu nghỉ ngơi đã phân rõ làm hai phe, nhưng Mân Sơn Kiếm Tông sẽ không an bài trận đấu theo phe.

Bên Đinh Ninh sẽ không chỉ gặp được người phe khác, mà đồng dạng cũng gặp được người của mình.

Cho nên mặc dù mở màn Đinh Ninh một kiếm như vậy, mặc dù lúc trước Tạ Nhu và Từ Liên Hoa chiến thắng, thế nhưng bọn hắn muốn thắng chung cuộc thì không thể quá đơn giản như vậy.

Trong lúc các thí sinh khác nhao nhao bàn tán, kẻ mặc một thân đồ trắng, có chút cảm giác hạc giữa bầy gà – Diệp Hạo Nhiên lại không hề có vẻ kinh ngạc, chỉ khẽ cười.

Gã giống Tịnh Lưu Ly, cũng hiểu được lúc trước Đinh Ninh biểu hiện bất kể điều gì đều có thể nói là hoàn mỹ. Nếu coi như đây là hai quân đối chiến, Đinh Ninh đã thành công bày mưu tính kế để khí thế bên mình triệt để áp đảo đối phương.

Nhưng mà chỉ một chuyện ngoài ý muốn như thế này lại làm

khí thế mà hắn tạo nên bị giảm đi hơn nửa.

Nhìn hướng Trương Nghi cùng Hạ Uyển, hắn rất chờ mong biểu hiện kế tiếp của hai người này sẽ càng thêm ảnh hưởng tới khí thế phe Đinh Ninh.

***

- Ta…

Lúc này, Trương Nghi theo bản năng lên tiếng, phản ứng đầu tiên của y là muốn trực tiếp nhận thua.

Bởi vì y căn bản không cân nhắc tới bản thân, không cân nhắc có thể tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông tu hành có ý nghĩa ra sao đối với một tu hành giả. Y chỉ muốn "tiểu sư đệ" của mình có thể chiến thắng sau cùng. Theo suy nghĩ của y, để cho Hạ Uyển không tốn khí lực đi tiếp mới càng thêm có lợi cho cục diện.

Song ngay lúc y vừa mở miệng, Hạ Uyển đã nhìn ra y đang nghĩ gì.

- Ta nhận thua.

Trước khi Trương Nghi kịp nói xong, Hạ Uyển đã ngẩng đầu lên, mở miệng, bình tĩnh mà kiên định nói ra một câu này.

Tất cả mọi người lập tức ngơ ngẩn.

- Sao… sao có thể có chuyện này.

Trương Nghi ngây người thoáng chốc, lập tức luống cuống tay chân:

- Cô…

- Ta biết rõ ngươi muốn nói gì.

Y còn chưa nói xong đã bị Hạ Uyển cắt ngang.

Hạ Uyển trực tiếp ngồi xuống cạnh Từ Liên Hoa, sau đó nhìn Trương Nghi đang không biết làm sao, nghiêm túc lắc đầu:

- Dù là ngươi cho rằng ta có thể còn mạnh hơn ngươi, nhưng mà ta và ngươi không giống nhau, ta đi tiếp cũng không phải đệ tử Bạch Dương Động đi tiếp. Nếu như muốn giúp… Vậy phải giúp triệt để một chút.

Trương Nghi ngẩn ngơ.

Tính cách y tuy có chút nhu nhược, có chút cổ hủ, nhưng mà cũng không đần, cho nên y lập tức hiểu ý Hạ Uyển.

Mà tuyệt đại đa số thí sinh ở đây cũng đều đã minh bạch ý tứ những lời Hạ Uyển nói.

Đinh Ninh nhất định phải đoạt ngôi đầu, là vì phong quang của Bạch Dương Động.

Mà hai đệ tử Bạch Dương Động lấy được thành tích ưu việt trong kiếm hội, tự nhiên là càng thêm phong quang so với một.

Lựa chọn của Hạ Uyển trong mắt nhiều người là có chút không khôn ngoan, là hành động theo cảm tình.

Nhưng mà điều này đại biểu cho thái độ của nàng.

Bởi vì đám người Đinh Ninh này, trong mắt rất nhiều người vốn là không khôn ngoan, luôn hành động theo cảm tính.

- Ý ta đã quyết, hơn nữa nếu như ta đã công khai nhận thua, sư trưởng của Mân Sơn Kiếm Tông đương nhiên đã ghi nhận, giờ ngươi có nói thêm điều gì cũng vô nghĩa.

Nhìn thấy Trương Nghi còn muốn nói gì đó, Hạ Uyển cúi đầu xuống, trầm giọng nói một câu này.

Ai nấy đều thấy được nàng có chút khổ sở.

Dù sao nàng đã vì tham gia lần kiếm hội này mà bỏ ra quá nhiều, nàng cũng luôn mơ ước có thể tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông học tập.

Nhưng mà lúc này, tất cả mọi người đều có thể nhìn ra nàng đã quyết.

- Nữ tử Trường Lăng lắm kiêu hùng.

Nhìn Hạ Uyển khổ sở rồi lại kiên quyết, Đàm Thai Quan Kiếm đang đứng bất động trong khu nghỉ ngơi cũng phải nhẹ giọng cảm thán một câu.

Lời này của hắn hiển nhiên tính cả Tịnh Lưu Ly bên trong, nhưng mà nghe được lời tán dương này, Tịnh Lưu Ly lại hơi nhíu mày, cải chính:

- Là nữ tử thiên hạ lắm anh hùng.

Nghĩ đến Bạch Sơn Thủy, lại nghĩ tới người mạnh nhất Triệu Kiếm Lô là Triệu Tứ, lại nhìn thấy chuôi tàn kiếm trong tay Đinh Ninh, thân thể Đàm Thai Quan Kiếm không khỏi khẽ chấn động, nghiêm mặt nói:

- Nói cũng đúng.

- Đừng lề mề nữa.

Thấy Trương Nghi cứ đứng loay hoay mãi không biết nên làm sao cho phải, Đinh Ninh chỉ đơn giản ngồi xuống, sau đó bình tĩnh nhìn Trương Nghi, nói:

- Nếu đã thế này, trận chiến kế tiếp không được phụ ý tốt của người ta.

Mặt Trương Nghi hơi cứng lại, hắn hít sâu một hơi, cực kỳ

trang trọng thi lễ với Hạ Uyển, nói khẽ:

- Nhất định không phụ lòng Hạ cô nương.

Thấy động tác của đại sư huynh, Đinh Ninh nhịn không được khẽ nhếch môi, nhẹ giọng trêu chọc:

- Cái gì mà không phụ lòng cô nương, làm như bàn chuyện hôn nhân không bằng.

Nghe lời này, Hạ Uyển hơi xấu hổ, trên gương mặt trắng nõn hiện lên một làn ửng đỏ, còn Trương Nghi thì kinh hãi, run giọng nói:

- Sư… sư đệ, chuyện này sao có thể nói giỡn, chẳng phải làm hỏng danh dự của Hạ cô nương sao.

- Nghỉ ngơi đi.

Đinh Ninh vỗ một cái xuống tấm ván gỗ cạnh mình, ý bảo Trương Nghi nên ngồi xuống:

- Cây ngay không sợ chết đứng, danh dự há nói mất là mất.

Đằng xa xa, vị tu hành giả chịu trách nhiệm an bài tỷ thí của Mân Sơn Kiếm Tông thấy Đinh Ninh còn muốn tùy ý hơn cả mình, khuôn mặt vẫn luôn vô cảm giờ lại có lóe ra một ít hào quang khác thường trong ánh mắt.

Tiếp theo, khi lão thấy được hai cái tên trong cuốn sách mình ngẫu nhiên nhìn trúng, ánh mắt lại càng tràn ngập vẻ hứng thú.

Lão muốn nhìn một chút, sau khi mình đọc lên hai cái tên này, Đinh Ninh sẽ có phản ứng gì.

Q3 - Chương 125: Hai kiếm

Lão nhìn Đinh Ninh, sau đó tùy tiện đọc hai cái tên trong cuốn sách với vẻ hứng thú:

- Cố Tích Xuân đấu với Nam Cung Thải Thục.

Theo tiếng của lão, Cố Tích Xuân bỗng nhiên ngẩng đầu, bên cạnh hắn có rất nhiều tiếng thở nhè nhẹ vang lên.

Trong những tiếng thở nhẹ này chứa đựng nhiều tâm tình phức tạp, đồng cảm có, hả hê có, trong số đó lại có không ít tiếng thở phào hàm chứa tâm tình như vừa trút được gánh nặng.

Không ít thí sinh biết Cố Tích Xuân từng có va chạm với nhóm người Đinh Ninh, mà từ lúc vừa mới bắt đầu, Nam Cung Thải Thục đã là một trong những người kiên định đứng bên cạnh hắn.

Đây tuyệt đối là trận đấu giữa hai phe đối nghịch, nhưng rõ ràng cũng là trận đấu giữa mạnh và yếu.

Thậm chí, Nam Cung Thải Thục còn không có tên trong số năm mươi thứ hạng đầu trong Tuấn Tài Sách. Mà vị trí của Cố Tích Xuân trong Tuấn Tài Sách là thứ ba, lúc trước trong biển bụi gai, Cố Tích Xuân hoàn toàn chưa chịu tổn thương nào nhưng Nam Cung Thải Thục lại đang bị thương rất nặng.

Đối với một số ít người, trận đấu này còn có ý nghĩa quan trọng là Cố Tích Xuân sẽ động thủ trước mặt tất cả mọi người.

Ở Trường Lăng, Ảnh Sơn Kiếm Quật không được tính là nơi tu hành đặc biệt xuất sắc. Tuy trong lớp tu hành giả cùng thế hệ của Ảnh Sơn Kiếm Quật, Cố Tích Xuân cũng là người nổi bật nhưng lúc

trước cũng chỉ có chút danh tiếng. Nhưng trong thời gian nửa năm ngắn ngủi, y đã vọt lên trở thành một trong những nhân tài trẻ tuổi mạnh nhất của Trường Lăng. Bản thân chuyện này cũng đã có vô số nghi vấn.

Đối với những thí sinh muốn có kết quả tốt tại Môn Sơn Kiếm Hội mà nói, nghi vấn về y cũng đồng nghĩa với nguy hiểm.

***

Trong tiếng thở phào của rất nhiều người, lông mày Đinh Ninh khẽ nhíu lại.

Nhìn thấy Đinh Ninh hơi nhíu mày, từ đầu đến giờ, tu hành giả phụ trách chọn cặp đấu của Mân Sơn Kiếm Tông chưa từng biểu lộ sắc mặt nhưng lúc này, khóe miệng của lão khẽ nhếch lên, cảm thấy có chút vui vẻ, trong bóng đêm người ngoài khó có thể phát hiện ra. Lão nghĩ thầm:

- Ngươi lúc nào cũng tỏ ra bình tĩnh nhưng đến thời điểm gặp khó xử thì cũng giống như người thường mà cau mày lại.

Nam Cung Thải Thục hít một hơi thật sâu, nàng nhìn thoáng qua Đinh Ninh và đám người Trương Nghi, trên mặt không có chút sợ hãi nào mà lùi lại.

- Cô nhận thua đi.

Nhưng đúng lúc này, Đinh Ninh chợt lên tiếng, truyền vào tai nàng rất rõ ràng.

Nam Cung Thải Thục lập tức ngẩn người, hỏi:

- Vì sao?

- Cô không phải là đối thủ của hắn.

Đinh Ninh nhìn chăm chú lên khuôn mặt kiên cường của nàng,

lắc đầu, trịnh trọng nói:

- Không có ý nghĩa gì cả.

Nếu người khác dám nói với nàng như vậy, nhất định nàng sẽ tức giận, nhưng Nam Cung Thải Thục biết Đinh Ninh phán đoán không sai.

- Thật sự một chút khả năng cũng không có?

Nàng nhíu mày thật sâu, nhìn Đinh Ninh nói với giọng không cam lòng.

- Một chút khả năng cũng không có.

Đinh Ninh nhìn nàng, nói thẳng:

- Thậm chí lưu lại cho hắn một vết thương nhẹ cũng không thể.

Nam Cung Thải Thục trầm mặc một hồi, sau đó nói:

- Ngươi có thể đoán loại kiếm kinh hắn tu luyện… hoặc có thể nói lý do vì sao hắn đột nhiên trở nên mạnh mẽ không?

Đinh Ninh lắc đầu:

- Không biết.

Nam Cung Thải Thục ngẩng đầu, đưa mắt nhìn đôi mắt sáng như tia chớp trong bóng đêm của hắn, nói:

- Ta nghĩ ta có thể tiếp hắn một kiếm.

Lông mày Đinh Ninh đã giãn ra lập tức nhíu trở lại.

- Ta biết ngươi lo lắng, sợ ta bị thương quá nặng.

Nam Cung Thải Thục nhìn Đinh Ninh, nhẹ giọng nói hết sức

nghiêm túc:

- Nhưng ta hứa với ngươi, ta chỉ xuất một kiếm… Ta chỉ cho các ngươi xem hắn xuất kiếm thế nào, sau đó liền nhận thua.

Lông mày Đinh Ninh không giãn ra nhưng hắn cũng không phản đối, hắn suy nghĩ rất nhanh sau đó khẽ gật đầu:

- Nếu đã vậy, ngươi không nên ra một kiếm, ngươi cần đánh hai kiếm.

Nam Cung Thải Thục hơi ngẩn ra, nàng không rõ ý trong câu nói này của Đinh Ninh.

Đinh Ninh nói tiếp:

- Nghịch Thủy Hàn, sau đó Thiên Phàm Tẫn.

Nhất thời, Nam Cung Thải Thục hiểu được một chút rồi lại không rõ ý của hắn lắm.

Nghịch Thủy Hàn và Thiên Phàm Tẫn là những chiêu kiếm mà nàng và đám người Trương Nghi bắt gặp trên kiếm đạo lúc trước, là kiếm thức trong Thủy Linh Lung Kiếm Kinh của Vân Thủy Cung ở kiếm thai.

Đương nhiên, kiếm thức trong Thủy Linh Lung Kiếm Kinh cực kỳ tinh diệu, nhưng đối với kiếm ý của hai chiêu kiếm thức này và cả phương pháp vận chuyển chân nguyên lại có sự khác nhau rất lớn, dường như hoàn toàn không cách nào sử dụng chúng cùng một lúc.

Đinh Ninh không giải thích, hắn chỉ bình tĩnh nhìn nàng.

- Được.

Nam Cung Thải Thục cũng không nói gì thêm, khẽ gật đầu, bắt đầu bước tới.

- Sư đệ… Thật sự sẽ không sao chứ?

Sau một hồi do dự, Trương Nghi vẫn nhịn không được, cực kỳ lo lắng hỏi.

- Hãy coi như đây là sự tin tưởng lẫn nhau.

Đinh Ninh quay đầu nhìn Trương Nghi, nói tiếp:

- Nếu như đã tin tưởng nhau thì sẽ không có vấn đề gì.

***

Cổ Tích Xuân nhàn rỗi đứng trong sân đấu nhìn Nam Cung Thải Thục từ từ đi tới, mắt y bất giác nheo lại.

Y thấy rõ Nam Cung Thải Thục và Đinh Ninh nói chuyện với nhau, chỉ là không nghe nội dung nói chuyện của hai người.

Lẽ nào Đinh Ninh cảm thấy Nam Cung Thải Thục có khả năng thắng y?

Điều này khiến y cảm thấy như mình bị làm nhục.

Tay phải của y đặt lên chuôi kiếm, đưa ngang kiếm trước ngực, một cỗ khí tức cực kỳ âm lãnh từ trong vỏ kiếm của y phát ra bên ngoài.

Lập tức, mấy thí sinh đứng gần Cố Tích Xuân cảm thấy hô hấp khó khăn, ánh mắt không tự chủ nhìn về thân ảnh trước mặt.

Chẳng biết tại sao, bọn họ cảm giác có một cỗ khí tức tức quỷ dị và nguy hiểm phát ra từ dưới chân mình.

Nam Cung Thải Thục nhìn thẳng Cố Tích Xuân, đương nhiên nàng cũng cảm thấy cỗ khí tức quỷ dị này. Thậm chí, cỗ khí tức đó còn khiến vết thương trên người nàng giống như có nước đá lạnh xối qua. Dù vậy, lúc này nàng đang cố gắng nhớ lại lời của Đinh

Ninh về hai chiêu kiếm, mặt nàng thoáng lộ vẻ trầm ngâm, suy tư.

Sắc mặt Cố Tích Xuân âm trầm thêm vài phần, y nhìn Nam Cung Thải Thục đi vào sân đấu, nói:

- Mời!

Nam Cung Thải Thục đang mải suy nghĩ về hai chiêu kiếm thức kia nên có chút nhập thần, người không cử động, theo phản xạ trả lời:

- Mời!

Sắc mặt Cố Tích Xuân càng thêm âm trầm, đặc biệt màu đỏ của mắt nơi hốc mắt càng thêm đậm, dường như máu từ trong thân thể y có thể từ đó mà chảy ra ngoài.

Y bắt đầu rút kiếm.

Thanh kiếm của y có màu đỏ sậm, theo đà rút kiếm, đầu vỏ kiếm phát ra màn sáng màu đỏ rực rỡ. Thân kiếm đỏ như máu, trông nó giống như một dòng máu tươi tuôn ra từ trong vỏ kiếm.

Mãi đến lúc này, Nam Cung Thải Thục mới đột nhiên bừng tỉnh.

Bình thường, trong chiến đấu, phản ứng này của nàng là quá mức chậm chạp, mới bắt đầu mà đã dễ dàng mất tiên cơ, thậm chí còn không kịp đoán hướng kiếm của đối phương.

Nhưng nàng quyết định tin Đinh Ninh, bây giờ nàng hoàn toàn không cần suy nghĩ nữa, cũng không cần nhìn Cố Tích Xuân sử dụng kiếm thế gì.

Nàng bừng tỉnh, đột nhiên trong chớp mắt, Nam Cung Thải Thục không chút nghĩ ngợi rút kiếm trong tay làm vang lên một tiếng rít như xé gió.

Kiếm thế tuy nhanh nhưng không rời rạc, hợp thành một thể thống nhất.

Trong khoảnh khắc, xung quanh nàng hình thành một dòng nước chảy lấp lánh.

Cùng lúc đó, kiếm trong tay nàng chém thẳng ra ngược với dòng nước.

Chiêu kiếm này có tên là "Nghịch Thủy Hàn" trong kiếm kinh Thủy Linh Lung của Vân Thủy Cung.

Nếu trong tay Nam Cung Thải Thục là một thanh kiếm lớn, nhất định đạo kiếm quang này sẽ giống như chiếc thuyền lớn đang bơi ngược dòng, mang theo khí chất ngang tàng và bất khuất. Nhưng trong Kiếm cốc, Nam Cung Thải Thục lại chọn một thanh kiếm nhỏ, chỉ dài có một xích(*), thân kiếm lại uốn lượn một cách kỳ dị. Khi kiếm quang phát ra, thanh kiếm giiống như một con rắn đang bơi ngược dòng.

(*) 1 xích = 0,3m

Điều khiến mọi người thêm giật mình là chuôi kiếm của nàng có màu bạc, thân tiểu kiếm có màu trắng nhạt. Tuy nhìn qua thấy nhỏ nhưng thanh kiếm này lại cực kỳ sắc bén, hầu hết tu hành giả đứng xem đều cảm thấy khiếp sợ. Tiểu kiếm lướt đi trong dòng nước hầu như không bị lực cản của nước ngăn lại, dòng nước bị chẻ đôi khiến người khác có cảm giác giữa dòng nước và thanh tiểu kiếm như được ngăn cách một tầng không khí rất mỏng.

Có mặt nơi đây đều là những tu hành sư trưởng cường đại vượt xa tu hành giả cùng thời. Vì thế dù quá nửa trong bọn họ đều chưa từng thấy Thủy Linh Lung Kiếm Kinh của Vân Thủy Cung, nhưng ngay thời điểm Nam Cung Thải Thục thi triển một kiếm này, bọn họ cũng có thể dễ dàng đoán được rằng chỗ lợi hại của một kiếm này là ở kiếm khí chém ngược dòng nước óng ánh kia

làm văng ra rất nhiều thủy tuyến(*) sắc bén, như thể vô số lưỡi kiếm bằng nước đồng thời đâm về đối thủ.

(*) Thủy tuyến: tia nước

Nhưng có lẽ là do đặc điểm của thanh kiếm của Nam Cung Thải Thục nên lúc này chiêu kiếm không phát động ra bất kỳ thủy tuyến nào mà phát ra rất nhiều tia sáng chói mắt.

Trong nháy mắt, kiếm quang trong tay Nam Cung Thải Thục dường như biến thành vô số thanh kiếm.

Vô số kiếm quang chói mắt phóng tới như muốn bao phủ lấy Cố Tích Xuân, trong số đó, khó có thể phân biệt kiếm nào mới là thật.

Sắc mặc rất nhiều thí sinh trở nên tái nhợt.

Bọn hắn đột nhiên nhận ra nếu đổi lại là mình thì chưa chắc có thể đỡ được một kiếm này của Nam Cung Thải Thục.

Sâu trong đáy mắt Cố Tích Xuân cũng hiện ra một tia khiếp sợ nhưng mặt sắc mặt y vẫn không thay đổi chút nào.

Y dùng trường kiếm màu máu chém ra một kiếm nhưng phải phải đánh về phía trước mà là chém xéo xuống mặt đất trước mặt.

Ầm ầm ầm…

Một tràng âm thanh nhức óc truyền đến tai tất cả mọi người.

Trong ánh mắt khiếp sợ của đa số mọi người, vô số bụi đất dưới mặt đất run rẩy rồi bay lên thành hình trụ phóng tới.

Trong trụ, bụi đất li ti tương tác, va chạm vào nhau tạo thành một cơn bão cát, thân ảnh Cố Tích Xuân nhanh chóng biến mất trong trụ bụi.

Cùng lúc đó, trong bão bụi cuồn cuộn, xuất hiện một kiếm ý lạnh thấu xương.

Đám bụi trở nên vặn vẹo, biến ảo, tạo thành hình dáng một vật có đầu nhọn, giống như có rất nhiều thanh kiếm trong sóng bụi tràn đến.

Q3 - Chương 126: Ngẫu nhiên như cũ

Hàng loạt tiếng hít thở vang lên.

Trăm thí sinh dự đấu kiếm bị bụi mù che khuất tầm mắt, mà điều khiến cho người ta kinh hãi nhất là đám bụi hình kiếm đều ẩn chứa lực lượng cường đại và chân thực.

Loại lực lượng này căn bản là kém xa so với chân nguyên mà Cố Tích Xuân đánh ra, hầu như tất cả những người xem cuộc chiến tuyển sinh này đều cảm giác được nguyên nhân vì sao lực lượng của Cố Tích Xuân lại được phóng đại lên rất nhiều.

- Vì sao lại như vậy?

Trước khi đám bụi hình kiếm được tạo thành, lúc mà từng đám bụi hình trụ bắt đầu bay lên khỏi mặt đất thì lông mày Từ Liên Hoa đã nhíu lại rất sâu, hắn không kìm được mà trầm giọng hỏi.

Hắn vừa hỏi vừa nhìn về phía Đinh Ninh, bởi vì hắn biết Đinh Ninh hiểu được chuyện gì đang xảy ra hơn tất cả mọi người đang ở đây, thậm chí hiểu rõ hơn cả nhưng sư trưởng của các chốn tu hành kia.

Tuy nhiên Đinh Ninh cũng không quay đầu lại nhìn hắn, chỉ bình tĩnh trả lời:

- Đường kiếm chân thật thì càng dễ dàng ngưng tụ thiên địa nguyên khí.

Độc Cô Bạch nhíu mày:

- Địa Mạch Kiếm?

Đinh Ninh gật đầu:

- Một loại Địa Mạch Kiếm.

- Thật sự sẽ không sao chứ?

Nghe những lời đối thoại này, Hạ Uyển nhịn không được mà nhìn về phía thân ảnh của Nam Cung Thải Thục, hỏi.

Địa Mạch Kiếm là môn kiếm thuật cực kỳ cường hãn, kiếm khí từ thân kiếm tản xuống khắp nơi dưới mặt đất, lưu lại từng đạo kiếm ẩn hợp nhất với những thông đạo mà địa khí lưu thông, giống như là khắc phù văn dưới mặt đất vậy. Bởi vì phù văn này giống hệt với phù văn được khắc trên Phù khí, có thể tồn tại lâu hơn những dấu vết mà kiếm khí lưu lại trong không khí, cho nên tác dụng dẫn tụ thiên địa nguyên khí của nó lại càng mạnh hơn.

Loại kiếm thuật này thường được ghi chép bên trong vài cuốn sách cổ, hiện nay nó đã thất truyền tại Trường Lăng, thật không ngờ sẽ xuất hiện ở trong tay Cố Tích Xuân.

Nam Cung Thải Thục căn bản không biết Địa Mạch Kiếm là gì.

Thậm chí, lúc này ngay cả khí tức của Cố Tích Xuân nàng cũng không cảm nhận được, hoàn toàn không biết Cố Tích Xuân đang đứng chỗ nào ở phía trước kia.

Nàng chỉ có thể cảm giác được một kiếm này rất cường đại, cường đại đến nỗi chắc chắn lúc này nàng không thể nào chống lại.

Nhưng mà, nàng đã xác định từ đầu là muốn đánh ra hai kiếm, bây giờ một kiếm đã được đánh ra, còn một kiếm nữa với nàng mà nói tất nhiên cũng muốn đánh ra nốt.

Cho nên nàng không ngừng xuất kiếm, muốn sử dụng kiếm thế "Thiên Phàm Tẫn".

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Trong không khí phía trước nàng bỗng nhiên vang lên hoàng loạt tiếng xé gió sắc bén.

Hơn mười đạo kiếm khí bắn ra từ đoản kiếm trong tay nàng, từng dòng nước lóng lánh ở khu tuyển trạch vây quanh nàng đột nhiên chậm lại, cùng lúc đó, nàng cảm giác được một cỗ lực lượng cực lớn truyền vào người qua thanh kiếm mà không có cách nào chống lại, ngay sau đó trong không khí cũng truyền lại lực lượng giống y như vậy.

Hai chân nàng bỗng nhiên bị nhấc lên khỏi mặt đất, thân thể không tự chủ được mà bay ngược lại phía sau.

Thời điểm mà thân thể nàng bắt đầu bay ngược lại, nàng mới nhìn thấy một rừng kiếm quang màu trắng như những cánh buồm, đến giờ Thiên Phàm Tẫn kiếm thế mới chính thức được hình thành.

Một tiếng quát chói tai khó hiểu khẽ vang lên trong màn bụi, kèm theo đấy là từng tiếng va đập nặng nề, rừng kiếm quang màu trắng như những cánh buồm kia trực tiếp bị một thanh kiếm bụi trong màn bụi kia đánh nát.

Nhưng đúng lúc này, trong lúc bay lại phía sau, Nam Cung Thải Thục đã hiểu được kiếm thứ hai này có tác dụng gì.

- Ta nhận thua.

Trên không trung, nàng rất dứt khoát lên tiếng rồi hạ kiếm xuống, sau đó sự khiếp sợ bắt đầu dâng lên trong lòng.

Lúc này một loạt tiếng khinh ngạc cũng bắt đầu vang lên.

Tất cả mọi người bây giờ mới kịp phản ứng, kiếm thứ hai của Nam Cung Thải Thục chính là để rút lui, dùng để thoát ra khỏi phạm vi bao trùm của kiếm thế Cố Tích Xuân đánh ra.

Nhưng mà "Thiên Phàm Tẫn" rõ ràng là một chiêu thức tiến về phía trước, ngay cả phần lớn sư trưởng của các chốn tu hành lúc nhìn Nam Cung Thải Thục thi triển một kiếm này cũng không ngờ rằng nó còn có thể sinh ra hiệu quả như vậy.

Lúc đầu một chiêu "Nghịch Thủy Hàn" cũng là chiêu thức tấn công về phía trước, nhưng rõ ràng là hai chiêu tấn công tiến về phía trước hợp lại với nhau lại có thể tạo ra hiệu quả như thế, khi kiếm thế thứ hai vừa xuất hiện đã tạo ra phản lực đẩy Nam Cung Thải Thục bay về phía sau rất xa.

Nếu đây là những kiếm chiêu mà Nam Cung Thải Thục bình thường vẫn rèn luyện thì đã không thể làm cho người khác cảm thấy khiếp sợ như vậy. . . Đây chính là kiếm kinh của Vân Thủy Cung mà nàng học được trên kiếm thai lúc trước, một kiếm thức lạ lẫm như thế, vì sao Nam Cung Thải Thục lại có thể hiểu mà vận dụng được như vậy?

Tất cả ánh mắt của người xem cuộc chiến này đều nhìn lại trên người Đinh Ninh.

Tuy rằng ngoại trừ đám người Trương Nghi, còn lại tất cả mọi người đều không nghe được Đinh Ninh cùng Nam Cung Thải Thục nói chuyện, nhưng mà giờ phút này tất cả mọi người đều có thể khẳng định, hai kiếm như thế chỉ có thể xuất phát từ Đinh Ninh.

Chẳng qua là Đinh Ninh nhìn kiếm thai được bao lâu?

Trên đời lại có quái vật có năng lực lĩnh ngộ như thế sao?

- Có ý tứ.

Tu hành giả của Mân Sơn Kiếm Tông chịu trách nhiệm sắp xếp

kiếm thí kia cũng hơi ngẩn ra, lẩm bẩm một câu, sau đó lại không kìm được mà khẽ thở dài:

- Rất giỏi.

Bất kể là Tịnh Lưu Ly, người chịu trách nhiệm toàn bộ kiếm hội hay những tu hành giả của Mân Sơn Kiếm Tông chịu trách nhiệm cho một phần khảo hạch, đối với Mân Sơn Kiếm Tông mà nói thì họ đều là những tồn tại vô cùng đặc thù, những tu hành giả bình thường khác của Mân Sơn Kiếm Tông đều không thể so sánh được. Vậy nhưng, hầu như tất cả những tu hành giả của Mân Sơn Kiếm Tông chịu trách nhiệm cho mỗi phần khảo hạch đều đánh giá biểu hiện lần này của Đinh bằng hai chữ:

- Rất giỏi.

Điều này trong tất cả cuộc Mân Sơn Kiếm Hội từ trước tới nay là chưa từng có.

Bụi kiếm bỗng nhiên tiêu tán.

Bụi bặm vốn là thứ cực kỳ nhẹ nhàng, nhưng khi mà kiếm ý của Cố Tích Xuân biến mất, tất cả bụi bặm trôi lơ lửng ở trước mặt Nam Cung Thải Thục bỗng nhiên rơi xuống như một tấm rèm, làm cho người ta có cảm giác nặng nề một cách dị thường.

Thân ảnh Cố Tích Xuân sau khi hạ xuống lại lần nữa xuất hiện sau lớp bụi, kiếm của y đã vào vỏ, quần áo trên người sạch sẽ như mới, thần thái thập phần tiêu sái, y cũng chỉ xuất ra một kiếm liền thắng được một trận, nhưng mà vẻ thâm độc trên mặt y lúc này lại càng đậm.

Nam Cung Thải Thục trực tiếp nhận thua, làm cho sát ý của y không có chỗ để phát tiết, giống như dùng tất cả sức lực để chuẩn bị đánh người nhưng cuối cùng lại phải buông tay.

Hơn nữa cho dù y thể hiện ra thực lực kinh người như vậy, thì

tiêu điểm của tất cả mọi người lúc này vẫn là Đinh Ninh, ngay cả lời khen rất giỏi của tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông kia cũng là nói với Đinh Ninh.

- Hy vọng ta có thể gặp ngươi.

Y hít một hơi thật sâu, liếc nhìn Đinh Ninh ở đằng xa, tự nhủ trong nội tâm như vậy, sau đó liền im lặng xoay người, quay về chỗ ban đầu.

Y hiểu rõ là hoặc mình phải đoạt được vị trí đừng đầu, hoặc là mình có thể đánh bại Đinh Ninh trong cuộc kiếm thí này, nếu không thì vẫn mãi không thể nào trả thù sự nhục nhã lúc trước.

***

Bên chiến thắng lại giống như là mình thất bại, bên thất bại lại giống như là mình chiến thắng, tự nhiên lại có thể kéo lại một chút khí thế, sau khi tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông sắp xếp cuộc kiếm thí này khẽ thở dài một tiếng "Rất giỏi", lão liền quyết định sẽ làm cho cuộc kiếm thí này trở nên thú vị hơn.

Vì vậy lão chọn tên một người, sau đó tùy ý nhìn tên một người khác trên quyển sách, bắt đầu lên tiếng:

- Trương Nghi...

Toàn trường bỗng nhiên yên tĩnh.

Trương Nghi và đám người Từ Liên Hoa xung quanh ngạc nhiên liếc mắt nhìn lẫn nhau, thậm chí còn cho là mình nghe lầm, hoặc là tu hành giả của Mân Sơn Kiếm Tông kia tính sai.

Nhưng tu hành giả của Mân Sơn Kiếm Tông kia vẫn tiếp tục lên tiếng:

- ... đấu với Hạ Tụng.

- Ta đấu với Trương Nghi?

Trước khi những người phe Đinh Ninh kịp thắc mắc, một âm thanh chất vấn lạnh lùng đã vang lên.

Người lên tiếng chính một thiếu niên mặc áo đen, lông mày đang khẽ cau lại, không che giấu được sự bất mãn trong ánh mắt nhìn tên tu hành giả của Mân Sơn Kiếm Tông.

- Không sai.

Tu hành giả của Mân Sơn Kiếm Tông không biểu lộ gì trên nét mặt, chỉ nhìn gã một cái rồi nói vậy.

Người thiếu niên áo đen không kìm nén được sự tức giận, khó chịu nói:

- Ta cùng Trương Nghi đã qua vòng một, những người còn lại vòng thứ nhất cũng chưa đánh xong, bây giờ lại sắp xếp chúng ta quyết đấu, như vậy thật sự công bằng sao?

Đối mặt với câu hỏi của người thiếu niên áo đen, tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông vẫn không biểu lộ một chút tình cảm nào, chỉ hỏi ngược lại một câu:

- Ai quy định tất cả thí sinh tham gia kiếm thí phải vượt qua vòng thứ nhất rồi mới tiến hành đợt thứ hai?

Thiếu niên áo đen ngẩn ra.

Việc này tất nhiên là chuyện thông thường trong những cuộc tỷ thí bình thường, nhưng đây là Mân Sơn Kiếm Hội, quy tắc kiếm thí đều là do Mân Sơn Kiếm Tông, hoặc có thể nói là do tu hành giả của Mân Sơn Kiếm Tông vui buồn đều không biểu hiện trước mắt này quyết định.

- Đều là những người đã qua một vòng tỷ thí, có cái gì gọi là

bất công? Đã đánh qua mấy vòng tất nhiên ta đều nhớ kỹ, sẽ không để các ngươi đánh nhiều hơn một vòng nào.

Tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông nhìn thiếu niên áo đen đang ngây người, mặt không biểu tình chậm rãi nói:

- Thời gian ngươi hoàn thành tỷ thí gần bằng với Trương Nghi thắng Hạ Uyển, cho nên các ngươi đấu với nhau tự nhiên là công bình nhất, nếu miễn cưỡng nói bất công thì chỉ có thể nói vận khí ngươi không tốt bằng Trương Nghi, không gặp được đối thủ bỏ quyền thi đấu thôi.

- Nhớ đúng số vòng, không hề sai sót.

Thiếu niên áo đen cúi người thi lễ với tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông một cái, dùng việc này để thay cho sự xin lỗi.

Gã đã nhanh chóng bình tĩnh trở lại nhưng những thí sinh và tất cả sư trưởng ở các chốn tu hành lại nhanh chóng lâm vào cảnh khiếp sợ khó tả.

- Chẳng lẽ lần này cũng không phải do lão cố ý?

Âm thanh tức giận của Từ Liên Hoa đột ngột vang lên.

Ánh mắt hắn nhìn thẳng vào tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông, trong đó tràn ngập lửa giận đang thiêu đốt.

Người thiếu niên áo đen kia chính là Hạ Tụng, đối thủ của Trương Nghi do tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông này sắp xếp.

Lúc này Từ Liên Hoa phẫn nộ là vì Hạ Tụng đứng thứ mười một trên Tài Tuấn Sách.

- Sự phẫn nộ của ngươi có thể lý giải là vì ngươi không có lòng tin đối với bằng hữu của mình?

Nhìn ánh mắt phẫn nộ của Từ Liên Hoa nhưng tu hành giả của

Mân Sơn Kiếm Tông vẫn nở nụ cười cực kỳ ít thấy, sau đó sắc mặt không chút thay đổi trả lời:

- Ta vẫn lựa chọn một cách tùy ý như cũ, ta chỉ lựa chọn một người trong nhóm thí sinh đã tỷ thí xong, đương nhiên cũng không phải cố ý an bài cho hắn một đối thủ quá mạnh.

Q3 - Chương 127: Sư huynh nhà ta

Nghe tu hành giả của Mân Sơn Kiếm Tông trả lời, Từ Liên Hoa cười lạnh, không chút khách khí nói:

- Ông làm sao chứng minh là ông tùy ý mà không phải là do cố ý chọn? Ai biết được ông có tư tâm gì không?"

Vấn đề này của Từ Liên Hoa là cực kỳ gay gắt, thậm chí mang theo một loại chỉ trích ác ý, thí sinh bình thường có loại suy nghĩ này chỉ sợ cũng không dám nói ra khỏi miệng, nhưng mà phụ thân của Từ Liên Hoa là một trong thập tam Hầu của vương triều Đại Tần, hắn có đầy đủ thân phận và dũng khí để có thể nói ra lời như vậy.

Nghĩ đến cảnh ngộ lúc trước ở Hà Sơn Gian, tất cả những sư trưởng ở các chốn tu hành cũng không biết tu hành giả của Mân Sơn Kiếm Tông này, trong lòng họ đều xuất hiện chút cảm giác lạnh lẽo, nhìn kỹ tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông kia sẽ trả lời thế nào, nhưng người này lại không phật lòng chút nào, lạnh nhạt nói:

- Ta lấy bản thân ta để chứng minh.

- Lấy chính bản thân ông?

Từ Liên Hoa hơi trào phúng nói:

- Chứng minh như thế nào?

Tu hành giả của Mân Sơn Kiếm Tông này hơi ngẩng đầu nói:

- Bởi vì ta là Lâm Tùy Tâm, ta làm việc luôn luôn tùy tâm tùy ý,

chưa bao giờ bị bất luận kẻ nào thao túng, ngay cả Bách Lý Tố Tuyết cũng không sai khiến được ta.

Sắc mặt tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông này vẫn như trước, không có bất kỳ sắc thái tình cảm rõ ràng nào, hơn nữa giọng điệu nói chuyện cũng vẫn tùy ý như cũ, nhưng mà khi nghe được tên của lão, xung quanh bắt đầu vang lên một loạt tiếng kinh hô.

Tiếng kinh hô này thậm chí còn vang dội hơn gấp mấy lần so với lúc Đinh Ninh dùng một kiếm đánh bại Chu Vong Niên.

- Ngài...

Kiêu ngạo như Từ Liên Hoa cũng hoàn toàn ngây người, mắt hắn trợn tròn, rung động nhìn tu hành giả của Mân Sơn Kiếm Tông này, chỉ có thể nói ra một chữ, nhưng tự nhiên đã là dùng tới kính ngữ.

- Xuất hiện ở mấy cửa ải lúc trước cũng đều là nhân vật như sư thúc Cảnh Nhận và Thanh Diệu Ngâm, đến cuộc kiếm thí quyết định cuối cùng này, tại sao mấy người này lại cảm thấy Lâm sư bá là nhân vật bình thường hơn so với những người như Cảnh Nhận sư thúc?

Nhìn thí sinh và tất cả sư trưởng ở các nơi tu hành Địa đang khiếp sợ đến nỗi khó có thể khiếp sợ hơn được nữa, Tịnh Lưu Ly có chút khinh bỉ khẽ giễu cợt nói. Nhưng ngay cả chính nàng, ánh mắt nhìn tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông này so với lúc nhìn đám người Cảnh Nhận lại càng thêm tôn kính hơn một chút.

- Có lẽ bây giờ ngươi đã hiểu ta sẽ không bị người khác làm ảnh hưởng, càng không có khả năng bởi vì một ít nguyên nhân bên ngoài mà cố ý làm khó dễ phía các ngươi?

Nhìn Từ Liên Hoa nói không ra lời, tu hành giả của Mân Sơn Kiếm Tông kia bình thản nói.

Thần trí Từ Liên Hoa đã hồi phục, cúi người thi lễ một cái biểu thị sự tôn kính thật sự, giọng nói run run:

- Tại hạ không có dị nghị gì.

- Không thể tưởng tượng được người này chính là tiền bối Lâm Tùy Tâm.

Độc Cô Bạch hoàn toàn không để ý phản ứng của Từ Liên Hoa mà ngẫu nhiên đưa mắt nhìn về phía cuốn sách trên tay tu hành giả kia, không kìm nén được khẽ nói một câu:

- Thật ra trận kiếm hội này... chỉ cần được nhìn thấy những nhân vật trong truyền thuyết này cũng đã cảm thấy đáng giá.

Không nghi ngờ, Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn là những tông môn tu hành mạnh nhất thiên hạ, loại cường đại này không phải vì có một số tu hành giả đặc biệt nổi tiếng và cường đại mà là có rất nhiều tu hành giả cường đại, thậm chí có rất nhiều tu hành giả có thể nói là truyền kỳ.

Trong Mân Sơn Kiếm Tông, có rất nhiều tu hành giả có thể nói là truyền kỳ, Lâm Tùy Tâm là một người trong số đó, thậm chí lão là người duy nhất có thể không cần để đến ý kiến của Bách Lý Tố Tuyết.

Bởi vì lão chính là sư huynh của Bách Lý Tố Tuyết, hơn nữa đã từng là Chưởng môn sư huynh, là người kế thừa tông chủ do tông chủ đời trước chỉ định, chỉ vì tính tình của lão quá mức tùy ý, rất nhanh liền đem cái chức vị tông chủ này giao cho Bách Lý Tố Tuyết.

Thậm chí ngay cả việc tu hành của lão cũng quá mức tùy ý, toàn bộ việc tu hành cũng dựa vào tâm tình, căn bản không tận lực truy cầu cảnh giới.

Cho nên có một vài lời đồn, lão và Nguyên Vũ Hoàng Đế giống

nhau, đều là tu hành giả hoàn toàn có khả năng đạt lên Bát cảnh, chỉ là vì lão không truy cầu cảnh giới tu hành, cho nên hiện tại thiên hạ lúc này mới chỉ có một mình Nguyên Vũ Hoàng Đế tu đến Bát cảnh.

Về việc tính tình tùy ý của lão còn lưu truyền lại rất nhiều chuyện cũ, bởi vì lão tùy tính nên lão có thể vì một người không liên quan gì đến tu hành giả, xâm nhập ngàn dặm trong hoang mạc đuổi giết một đám đạo tặc cường đại, thậm chí những tên đạo tặc kia thực lực vẫn còn cao hơn lão. Bởi vì lão tùy tính nên lão đã cự tuyệt rất nhiều lời mời cùng yêu cầu của vô số quý nhân, thậm chí ngay cả thời điểm tông chủ đời trước của Mân Sơn Kiếm Tông hay bây giờ là Bách Lý Tố Tuyết yêu cầu lão xuất thủ, lão cũng đã từng cự tuyệt.

Phẩm tính một người, không phải biểu hiện ở một sự tình nào đó, mà là thể hiện ở việc lựa chọn trong rất nhiều thời khắc sinh tử. Tất cả mọi người ở đây không ai hoài nghi Lâm Tùy Tâm nghe theo ý nguyện của người khác, thậm chí tất cả mọi người ở đây đều hiểu rằng, Lâm Tùy Tâm xuất hiện ở giai đoạn sau cùng của kiếm hội này, chỉ có thể là vì bản thân lão cảm thấy hứng thú.

Nếu như không có bất kỳ người nào có dị nghị, cuộc tỷ thí giữa Trương Nghi và Hạ Tụng tất nhiên sẽ bắt đầu.

- Không được nhu nhược.

Đinh Ninh nhìn Trương Nghi, rõ ràng là sư đệ nhưng lại giống như sư trưởng chăm chú nhắc nhở, nói:

- Huynh phải hiểu được một điểm, đối mặt với đối thủ như vậy, mặc dù huynh thật sự muốn giết đối phương, huynh cũng không có khả năng giết được.

Nghĩ đến mình thân là sư huynh mà vẫn còn phải nhờ sư đệ hao tâm tổn trí, Trương Nghi có chút xấu hổ khẽ gật đầu.

- Lúc do dự, hãy nhớ tới Tiết Động chủ.

Đinh Ninh cũng gật đầu nhẹ một cái, sau đó lại bổ sung một câu.

Trương Nghi ngẩn ngơ, khẽ cúi đầu xuống.

- Tiểu sư đệ, ta biết rồi.

Hắn thầm nói một cấu, cũng không cần phải nói nhiều liền xoay người sang chỗ khác.

Lúc tâm tư trong đầu không được ổn định, Trương Nghi mới có thể gọi sai theo thói quen, gọi Đinh Ninh là tiểu sư đệ.

- Trương Nghi nhu nhược là do bản thân hắn quá mức thiện lương khoan hậu.

Nhìn bóng lưng Trương Nghi, Từ Liên Hoa quay đầu lại nhìn Đinh Ninh, không e dè dùng giọng lạnh lùng nói về cái nhìn của mình đối với Đinh Ninh:

- Ngươi vừa nãy nhắc đến Tiết Động chủ, không khác nào ép hắn dốc sức liều mạng.

- Ta hiểu rõ ý của ngươi.

Đinh Ninh nhìn khuôn mặt có chút lạnh giá của Từ Liên Hoa, bình tĩnh nói:

- Cảm nhận của ngươi ở đây là dưới tình huống huynh ấy không địch lại Hạ Tụng, bởi vì ta đề cập tới Tiết Động chủ với huynh ấy nên huynh ấy sẽ không dễ dàng nhận thua, như vậy huynh ấy có khả năng liều đến nỗi ngay cả mạng mình cũng không cần. Ngươi để ý như vậy là bởi vì ngươi coi huynh ấy là bằng hữu chân chính, nhưng ngươi không được quên, huynh ấy chính là sư huynh của ta. Bây giờ Động chủ không còn ở đây nữa, huynh ấy và

Thẩm Dịch là hai người thân nhất của ta ở Bạch Dương Động, trong lòng ta phải chú ý an nguy của bọn họ hơn ngươi.

- Ta hiểu rõ sư huynh của ta hơn ngươi.

Sau đó hơi ngừng lại một chút, Đinh Ninh quay đầu lại nhìn Trương Nghi đã đi vào sân đấu, giọng nói nhẹ nhàng mà lại rất nghiêm túc:

- Huynh ấy tuyệt đối mạnh hơn so với tưởng tượng của tất cả mọi người các ngươi.

Trong lời nói của Đinh Ninh có loại lực lượng khó tả có thể làm cho người ta trở lên bình tĩnh, Từ Liên Hoa cũng đã bình tĩnh trở lại, hơi khẽ chau mày, nói:

- Ý của ngươi là hắn có khả năng đánh thắng được Hạ Tụng?

- Trong chiến đấu chân chính, phát ra được tác dụng mang tính quyết định không chỉ có tu vi, còn có rất nhiều nhân tố khác, ví dụ như trí tuệ. Sư huynh của ta có trí tuệ hơn xa so với đại đa số người.

Đinh Ninh nhẹ nhàng gật đầu, nói ra.

Từ Liên Hoa im lặng trở lại.

Hắn nghĩ, với tu vi của mình mà vẫn còn bị thương nặng trong biển bụi gai, nhưng Trương Nghi lại có thể mang theo mình đi ra mà không mất sợi tóc nào, cho nên hắn cảm thấy Đinh Ninh nói đúng.

***

Phía ben kia túp lều, tất cả thí sinh cũng không ai xem trọng Trương Nghi.

Cho dù là bọn họ thấy được biểu hiện của Trương Nghi trong

biển bụi gai, chỉ sợ bọn hắn cũng cảm thấy Trương Nghi sẽ thua là điều không thể nghi ngờ.

Người soạn thảo Tài Tuấn Sách, nhất định là uyên bác sáng suốt, rất hiểu việc tu hành, là đại tu sĩ có ánh mắt cực cao, cho nên hầu như tất cả tu hành giả trong Trường Lăng đều thừa nhận uy tín của Tài Tuấn Sách.

Ngay cả năm mươi thứ hạng đầu của Tuấn Tài Sách mà Trương Nghi cũng không thể bước vào, còn Hạ Tụng lại được xếp hạng thứ mười một.

Trương Nghi luôn luôn tu hành ở Bạch Dương Động, Bạch Dương Động ở toàn bộ Trường Lăng mà nói chỉ có thể coi là tông môn hạng ba, cho nên lúc Tiết Vong Hư thể hiện ra tu vi Thất Cảnh mới có thể làm cho người ta cảm thấy giật mình. Mà Hạ Tụng là đệ tử của Tri Thiên Kiếm Tràng, ở Trường Lăng, Tri Thiên Kiếm Tràng tuy không bằng hai siêu tông môn Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn, nhưng tuyệt đối cũng là một trong những nơi tu hành mạnh mẽ ngay phía sau.

Vào mùa xuân năm nay, ở Thiên Tu Viện của Tri Thiên Kiếm Trang, Hạ Tụng ngộ được khí cơ, bước vào Tứ cảnh, còn Trương Nghi vẫn còn dừng lại ở Tam cảnh.

Hạ Tụng cũng cho là như vậy.

Cho nên nhìn Trương Nghi đang cúi thấp đầu đi về phía mình ở hướng đối diện, người thiếu niên áo đen cường đại này hơi nhíu mày, nhưng tay phải vẫn đặt lên trên chuôi kiếm được treo ở bên hông, gật đầu làm lễ với Trương Nghi, nói:

- Ngươi xuất thủ đi.

Trương Nghi hơi khom người làm lễ, nắm lấy trường kiếm Triệu Kiếm Lô mà vẫn luôn giống như có ngọn lửa mạnh mẽ đang

thiêu đốt ở bên trong, giơ ngang trước ngực, nhưng lại nói:

- Mời Hạ huynh trước.

Hạ Tụng hơi ngẩn ra:

- Ngươi để ta xuất thủ trước?

Trương Nghi kính cẩn nói:

- Vừa rồi Hạ huynh đánh nhiều hơn ta một trận, tất nhiên ta có phần chiếm ưu thế.

Nghe Trương Nghi trả lời, khóe miệng Hạ Tụng từ từ để lộ ra một vẻ chế giễu không dễ phát hiện.

Gã để ý, từ khi bắt đầu kiếm hội, Tiết Vong Hư chết, Đinh Ninh bắt đầu biểu hiện ra thái độ thề không cúi đầu, trận kiếm hội này đối với tất cả mọi người trong Bạch Dương Động đều mang ý nghĩa tàn khốc, mà giờ phút này Trương Nghi vẫn làm ra vẻ ta đây như thế, quả thật giống y như lời đồn: quá cổ hủ, quá mềm yếu.

Đối thủ như vậy, tất nhiên sẽ khiến lòng gã nảy sinh sự xem thường.

- Đã như vậy, xin mời.

Gã cũng không từ chối nữa, tay phải từ từ đặt lên chuôi kiếm màu hơi vàng, sau đó xuất kiếm.

Một âm thanh vang lên, một đạo kiếm khí thẳng tắp, sáng loáng như thực chất cắt thẳng về phía trước, ngay trong khoảnh khắc lại chia làm ba luồng, vẫn bay thẳng về phía trước như cũ, cắt về phía Trương Nghi.

Đây là tam phân kiếm thức bình thường, sở dĩ gã xuất ra kiếm thức như vậy, một là không muốn chiếm tiện nghi của Trương Nghi, hai là kiếm ý này cực kỳ vững chắc, gã tự cho là ở tình

huống tu vi cao hơn đối thủ, gã chỉ cần thận trọng là lấy được thắng lợi.

Trương Nghi ngẩng đầu.

Đối mặt với ba luồng kiếm khí đang chém tới, hắn lựa chọn nhảy lên.

Dưới chân hắn xuất hiện hai dòng khí làm cho cả người của hắn nhảy lên cao, trường kiếm nóng rực trong tay cũng tùy ý chém ra phía trước.

Bỗng nhiên trên không trung có chút ẩm ướt.

Cảm nhận được một chút hương vị của hơi nước, lập tức Hạ Tụng đứng yên không động đậy, vẻ mỉm cười đầy trào phúng trên khóe miệng lại càng thêm rõ ràng.

Kiếm trong tay gã nghiêng lên rồi đâm ra, theo cổ tay gã khẽ nhúc nhích, một vòng sáng chập chờn từ trên kiếm của gã tản phát ra.

Biết mình biết người, trăm trận trăm thắng.

Gã từng nghe nói qua việc Trương Nghi ra tay một lần tại ngõ Ngô Đồng Rụng Lá, biết Trương Nghi ở bên trong Mặc Viên Chu gia ngộ được một chiêu kiếm ý rất mạnh, sẽ có có vô số hạt mưa sắc bén từ phía trên không rơi xuống, bao trùm phạm vi cực lớn.

Nhưng nếu mà là mưa, vậy thì gã chỉ cần một cái ô.

Vừa vặn trong Tri Thiên Kiếm Tràng có một thức kiếm thế "La Thiên Tán" rất mạnh.

Màn sáng lờ mờ được tạo ra, giống như là một cái ô phi thường hoa lệ.

Nhưng ô đã chuẩn bị mà mưa lại không rơi.

Khi Trương Nghi nhảy lên, hơi nước đang ngưng tụ trước người bỗng nhiên phát ra âm thanh xé gió lạnh lẽo.

Theo Trương Nghi vung kiếm, một dòng nước lóng lánh giống như một con rồng quay cuồng vặn vẹo trên không trung lấy tốc độ khủng khiếp hung hăng vọt tới trước mặt Hạ Tụng.

Vô số cảm giác khiếp sợ dần hiện ra trong mắt Hạ Tụng.

Gã nín thở, mạnh mẽ đem kiếm thế ép xuống.

Ầm, một tiếng vang thật lớn do phía màn sáng và dòng nước lóng lánh mạnh mẽ va vào nhau, nổ tung thành một đoàn bọt nước kinh người.

Phản ứng của gã cực nhanh nhưng kiếm thế đã hết.

Còn kiếm thế của Trương Nghi vẫn còn.

Ngay lúc này, tóc của Trương Nghi dựng lên như rất nhiều con rắn đang vũ động tinh tế. Bên bờ nguy hiểm, hắn tận lực khống chế tốc độ chân nguyên tuôn ra trong cơ thể, gắng hết sức nhanh chóng rót chân nguyên vào thân kiếm trong tay.

Oành, một tiếng chấn động không ngừng vang lên.

Một đoàn sóng lửa từ trên thân kiếm tuôn ra, thiêu cháy vô số giọt nước xung quanh, trong khoảnh khắc đem những giọt nước này thiêu cháy thành vụ khí ẩn chứa sức nóng cường đại, đánh đến trước người Hạ Tụng.

Tất cả những người xem kiếm thí đều nín thở.

Các thí sinh mặc dù ở khoảng cách rất xa cũng đều cảm nhận được luồng sóng nhiệt lan đến trước mặt.

Tất cả mọi người đều khẳng định Hạ Tụng không kịp ứng biến, hoàn toàn không có khả năng thoát ra khỏi phạm vi bao phủ

của màn khí sương mù kia.

Từ Liên Hoa cũng hoàn toàn ngơ ngẩn, y cũng không nghĩ tới Trương Nghi sẽ có biến hóa như thế, có thể phát động một kích mãnh liệt tuyệt vời như vậy.

- Đưa một có thể trả lại ba, đây chính là sư huynh nhà ta.

Vào lúc này Đinh Ninh bình tĩnh ngưng mắt nhìn luồng sóng khí nóng rực kia, nhẹ giọng nói.

Q3 - Chương 128: Một thanh kiếm khác

Cùng lúc Đinh Ninh mở miệng, một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên từ trong sóng khí nóng rực.

Theo âm thanh thê lương thảm thiết này, làn khí nóng rực được đánh ra như sóng lớn bỗng nhiên ngừng lại, tiếp theo là bị một cỗ lực lượng kinh khủng làm cho nổ tung thành vô số bạch tuyến, xuy xuy bắn ra bên ngoài.

Thân ảnh Hạ Tụng hiện ra rõ ràng ở trung tâm sóng khí bị nổ tung đó, trên người gã không chỉ có uy lực còn sót lại, bên ngoài quần áo còn có một tầng khí lưu chuyển động theo quy luật, làm cho nhiều người xem kiếm thí cảm thấy tim đập nhanh một cách bất an, đồng thời đầu tiên đều cho rằng Hạ Tụng đã dùng thủ đoạn kinh người nào đó hoàn toàn chặn đứng một kiếm này của Trương Nghi.

Nhưng ngay sau khi nhìn rõ khuôn mặt của Hạ Tụng, trong nháy mắt những người này đều không tự chủ được mà phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Gương mặt Hạ Tụng vốn anh tuấn, trắng trẻo, bây giờ toàn bộ đều xuất hiện đầy bong bóng nước làm cho người khác nhìn thôi cũng đã cảm thấy vô cùng đau nhức .

- Có phải là vẫn có một chút nhu nhược?

Nhìn thấy cảnh như vậy, lông mày Từ Liên Hoa cau lại, không kìm được nói với Đinh Ninh.

Lúc này, khuôn mặt Hạ Tụng tuy rằng cực kỳ đáng sợ, nhưng gã dù gì cũng là tu hành giả đạt đến Tứ cảnh, cho nên Từ Liên Hoa có thể khẳng định vừa rồi vì không muốn bị đun sôi nên gã đã đem thiên địa nguyên khí tích góp trong cơ thể thể xuất ra. Bây giờ Hạ Tụng vẫn còn đứng vững, tức vẫn có thể chiến đấu như cũ.

Chỉ cần có thể tiếp tục chiến đấu, cho dù thiên địa nguyên khí tích góp được trong cơ thể không còn như thì số lượng chân nguyên của Hạ Tụng cao hơn Trương Nghi, bản thân gã lại là tu hành giả Tứ cảnh, gã chắc chắn có được nhiều thủ đoạn chiến đầu huyền diệu hơn Trương Nghi.

Theo y quan sát, nếu như một kiếm của Trương Nghi có hiệu quả, hẳn là không nên cho Hạ Tụng bất kỳ cơ hội thở dốc nào, nên tiếp tục xuất kiếm, nhưng hiện tại Trương Nghi lại nhìn Hạ Tụng giống như có chút không đành lòng, không tiếp tục đoạt lấy cơ hội tấn công tiếp.

Tuyệt đại đa số những người ở đây, cho dù là cường giả như Độc Cô Bạch, Hạ Uyển và Dịch Tâm đều có cái nhìn giống với Từ Liên Hoa, cho rằng việc Trương Nghi dừng lại chờ đợi đã làm cho ưu thế được hình thành nhờ một kiếm kia hoàn toàn biến mất.

- Chờ cái gì? Chẳng lẽ cảm thấy một kiếm như vậy cũng đã có thể đánh bại Hạ Tụng sao?

Phía bên kia túp lều, thậm chí có người phát ra tiếng cười lạnh nói như thế.

- Sư huynh của ta là tín nhân(*).

(*) Tín nhân: người giữ chữ tín

Nhưng khi đối mặt với nghi vấn như vậy, Đinh Ninh vẫn lắc đầu, bình tĩnh nói:

- Sư huynh của ta nếu như đồng ý với ta là sẽ không nhu

nhược thì bây giờ huynh ấy chờ đợi tất nhiên là xuất phát từ suy tính khác chứ không phải là do nhu nhược.

Từ Liên Hoa khẽ nhíu mày, y có phần không đồng ý cách nhìn của Đinh Ninh.

Vấn đề tính cách, thông thường là vấn đề khó vượt qua nhất.

Đúng lúc này, Hạ Tụng lên tiếng:

- Ta thừa nhận đã xem thường ngươi.

Hạ Tụng cố gắng không nhìn lên bất kỳ chỗ da thịt nào trên người, nhưng chỉ cần ánh mắt liếc qua bong bóng nước, gã tự nhiên biết trên hình ảnh gương mặt mình và da thịt trên thân thể ra sao. Nghĩ đến bộ dạng của mình trong ánh mắt mọi người, cảm giác này khiến gã khó chịu hơn cả đau đớn, do đó hai tay gã vốn vững vàng thì bây giờ lại không ngừng rung động.

- Nhưng ngươi không nên quá mức kiêu ngạo, không nên cảm thấy chỉ cần một kiếm là có thể đánh bại ta.

Gã cắn chặt răng, nhìn Trương Nghi đang đứng ở phía đối diện cách mình mấy trượng, âm thanh cố gắng phát ra qua kẽ răng.

Chẳng biết tại sao khi gã vừa nói một câu này, tất cả những người xem kiếm thí, kể cả tên thí sinh lúc trước nhịn không được mà cười lạnh nói Trương Nghi đang chờ cái gì kia, đều cảm thấy có chút gì đó không đúng.

Có điều Hạ Tụng không cho tất cả những thí sinh này có đủ thời gian suy nghĩ, sau khi nói ra một câu kia, gã hét to lên một tiếng.

Theo tiếng hét to này, phía sau gã xuất hiện năm đạo quang văn sáng ngời.

Kiếm trong tay gã lúc này còn chưa động, ai cũng không biết năm đạo quang văn sáng ngời như chiếc cánh dài được tạo ra như thế nào, nhưng chỉ trong chớp nhoáng, trên bầu trời xuất hiện năm đám mây mầu trắng như đang xen lẫn vào nhau.

Năm đám mây màu trắng lấy tốc độ kinh người hạ xuống, hội tụ bên trên thanh kiếm trong tay Hạ Tụng.

Chuôi kiếm này của gã có màu vàng nhạt lập tức như được đắp một lớp vỏ ngoài màu trắng.

Gã xuất kiếm.

Thân ảnh của gã và Bạch Khôi Kiếm phá không lao tới, đòn tấn công nhắm thẳng về phía Trương Nghi.

- Đây kiếm thức gì?

Sắc mặt Hạ Uyển lập tức thay đổi, không thể tin được mà phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Một kiếm này giống như là bản lĩnh của tu hành giả đạt tới Bàn Sơn Cảnh mới có, nói chính xác là quả thực có thiên địa nguyên khí hội tụ trên thân kiếm của Hạ Tụng... Mặc dù đây không thể nào là Bàn Sơn Cảnh thật sự, nhưng cũng là một loại mô phỏng bản lĩnh của Bàn Sơn Cảnh.

Kiếm quang xuyên qua, mũi kiếm tách không khí ra làm hai rồi đẩy sang hai bên giống như một làn sóng hỗn loạn đang không ngừng gào thét, phát ra tiếng trầm đục.

Bởi vì có rất nhiều thiên địa nguyên khí hội tụ giống như Bàn Sơn Cảnh, một kiếm đơn giản như vậy đã biến thành một kiếm thức cương mãnh nhất mà nàng chưa từng nhìn thấy.

- Thiên Địa Hợp. . . Chỉ có thiên hợp mà không cùng địa hợp, một kiếm cường đại nhất cùng tinh diệu nhất trong Tri Thiên Kiếm

Kinh lại bị biến thành một kiếm chỉ có cái dũng của thất phu.

Bên trong túp lều, Tịnh Lưu Ly lắc đầu, ánh mắt tuyệt mỹ của nàng toàn bộ đều là thần sắc coi thường.

Nàng có chút xem thường Hạ Tụng khi thi triển một kiếm này, nhưng trong mắt tuyệt đại đa số thí sinh cùng tuyệt đại đa số sư trưởng ở các chốn tu hành thì Trương Nghi tuyệt đối không có khả năng đỡ được một kiếm này.

Từ khi bắt đầu, phản ứng của Trương Nghi hình như đã chậm.

Khi mà kiếm ý của Hạ Tụng rời khỏi, Trương Nghi vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, cho nên bây giờ hắn không còn cách nào để né một kiếm này.

Hắn chỉ có thể đỡ.

Phốc phốc hai tiếng chấn động nhẹ nhàng vang lên dưới chân Trương Nghi.

Thân thể của hắn khom xuống, thanh trường kiếm của Triệu Kiếm Lô đỏ thẫm trong tay hắn bắt đầu tản ra khí tức nóng rực mạnh mẽ hơn.

Khô ý bắt đầu tỏa ra trong không khí.

Tất cả mọi người giống như chứng kiến một cái sừng dê đỏ thẫm uốn lượn vừa cứng vừa dày đón nhận một kiếm này của Hạ Tụng.

Bạch Dương Thiêu Giác, là ý muốn giằng co.

Một chiêu Trương Nghi thi triển lúc này chính là kiếm thức phòng ngự đứng đầu trong tất cả kiếm kinh của Bạch Dương Động.

Hắn đã được Tiết Vong Hư tự tay dạy dỗ, công thêm với tính

cách của mình, hắn càng dễ dàng lĩnh hội chân ý của kiếm thức này. Do đó, có thể nói, bây giờ thi triển kiếm thức này là vô cùng phù hợp.

Một tiếng nổ mạnh như tiếng trống nặng nề vang lên.

Kiếm quang mang theo khôi giáp màu trắng trong tay Hạ Tụng chấn động, hoàn toàn bị một chiếc sừng dê đỏ thẫm cứng rắn chặn lại, cảm giác trì trệ bắt đầu xuất hiện.

Bên trong chấn động rất dữ dội, toàn bộ bong bóng óng ánh ở da thịt trên toàn thân Hạ Tụng bị phá vỡ, vô số giọt dịch thể giống như mồ hôi văng ra, bắn tung tóe.

Hạ Tụng cảm thấy đau đớn.

Gã hét to một tiếng, kiếm trong tay phải vẫn tiếp tục dồn lên phía trước.

Sừng dê đỏ thẫm hơi nghiêng lên, hai chân Trương Nghi cách mặt đất một chút, giống như một con dê rừng đối đầu với đối thủ có lực lượng chênh lệch quá lớn, dùng cả người đều chống cự không nổi, sắp bị đánh rơi từ trên vách núi xuống.

Chất liệu trường kiếm của Triệu Kiếm Lô là đệ nhất thiên hạ, lúc này giữa hai lực lượng lớn kiềm chế lẫn nhau nên cả hai thanh hơi cong lại và không ngừng nứt ra.

Cũng vì không ngừng nứt ra, cho nên Trương Nghi buông tay.

Vào lúc một loạt tiếng kinh hô không thể hiểu được, Trương Nghi dứt khoát buông thanh trường kiếm của Triệu Kiếm Lô đang nắm chặt trong tay phải ra.

Xùy một tiếng.

Trường kiếm đỏ thẫm bị đánh bay ra sau, xẹt qua gương mặt

hắn, như một con sông đỏ bị thiêu đốt, thậm chí cắt đứt một vạt tóc bên cạnh tai hắn, có điều ánh mắt hắn vẫn yên lặng như cũ.

Bởi vì chuôi kiếm này thoát ly khỏi tay hắn, giống như một con dê rừng bị gãy sừng, trong nháy mắt lực lượng này không cách nào truyền lên người hắn, cho nên hai chân hắn lại lần nữa hạ xuống đất, giống như một con dê rừng phải trả một cái giá cực lớn để tạm thời không bị đối thủ trực tiếp đánh rơi xuống vách núi.

Cùng lúc đó, tay trái của hắn vẫn luôn luôn giấu trong tay áo nhanh như một tia chớp đưa ra phía trước.

Ống tay áo của hắn vỡ ra.

Một đạo kiếm quang hơi cong từ ống tay áo vỡ tan của hắn được phát động.

Lại thêm một loạt tiếng kinh hô như thủy triều vang lên.

Ngay cả Hạ Uyển cũng khiếp sợ mà mở to hai mắt, không kìm được che kín miệng mình.

Kiếm quang được phát động từ trong tay áo của Trương Nghi rất nhỏ bé, kiếm quang cũng rất giản dị tự nhiên, thậm chí không có bất kỳ một chút rực rỡ chói mắt nào, nhưng mà một đạo kiếm quang này giống như trước, tạo thành một cái Sơn Dương Giác vừa dày vừa rộng.

Lại là một chiêu Bạch Dương Thiêu Giác.

Chỉ là thay bằng một cánh tay khác và một thanh kiếm khác.

Lại thêm tiếng trống mạnh mẽ vang lên trong không khí.

Ánh mắt chứa đầy sự phẫn nộ cùng với chiến hỏa đang thiêu đốt của Hạ Tụng trong khoảnh khắc đã thay đổi thành khiếp sợ cùng không thể tin được.

Gã cảm thấy kiếm mình bị ngừng lại, cảm giác như là đụng phải một ngọn núi.

Chuôi kiếm này rất nhỏ bé, gã thậm chí có cảm giác đấy chỉ là tảng đá bình thường được tạo hình giống như tiểu kiếm mà thôi, nhưng ở trong tay Trương Nghi lực lượng còn cường đại hơn so với chuôi trường kiếm của Triệu Kiếm Lô kia.

- Làm sao có thể?

Hô hấp của gã hoàn toàn dừng lại, thân thể đang tiến lên cũng dừng lại, một kiếm này của gã đã bị Trương Nghi hoàn toàn ngăn cản, nhưng mà trong tiềm thức của gã tự nhiên không có khả năng chịu thua như vậy, gã cảm thấy mình vẫn có thể chiến thắng được Trương Nghi như trước.

Chuôi kiếm của gã đột nhiên hạ xuống, trong khi đó cổ tay bắt đầu đung đưa, chuôi kiếm liền giống như một thanh chùy nhỏ trùng trùng điệp điệp đâm vào bụng dưới của Trương Nghi.

Trương Nghi vẫn luôn luôn vững vàng ghim chặt trên mặt đất vào lúc này lại lui về sau.

Hắn lui về sau một bước.

Bởi vì hai chân chôn sâu vào trong đất, cho nên một bước lùi này, mặt đất dưới chân hắn nổ tung văng lên một đám bụi đất.

Cùng lúc hắn lui về sau, mũi đoản kiếm trong tay trái hắn đâm vào giữa đoản kiếm trong tay Hạ Tụng, làm chuôi kiếm của Hạ Tụng đánh lệch vị trí, đánh lệch khoảng không bên trái bụng Trương Nghi.

Ngay sau đó, năm ngón tay phải Trương Nghi hợp lại thành kiếm, đâm thẳng vào phần cổ của Hạ Tụng.

Hạ Tụng sợ hãi kêu to một tiếng, tay trái hắn nắm lại thành

quyền hung hăng đánh về phía cổ tay phải của Trương Nghi.

Xẹt một tiếng, trên nắm đấm của gã xuất hiện mấy đường máu rất sâu, một chùm huyết vụ bị văng ra.

Chỉ trong tích tắc năm ngón tay Trương Nghi lấy tốc độ ánh sáng biến thành móng vuốt, mạnh mẽ cào lên trên nắm đấm của gã.

Dính một trảo này, thân thể Hạ Tụng hơi bị mất cân bằng.

Từ khi bắt đầu chiến đấu đên bây giờ, lần đầu tiên Trương Nghi trầm giọng quát khẽ một tiếng, thân thể của hắn đột nhiên lao về phía trước, từng bước trở về vị trí cũ, cả người hắn đã tiếp cận giữa người Hạ Tụng, xô vào ngực gã.

Vai phải hắn như chùy, mạnh mẽ đánh vào ngực Hạ Tụng.

Bành một tiếng nổ mạnh nặng nề.

Tuyệt đại đa số người xem kiếm thí bỗng nhiên cảm thấy lông mày nhảy dựng, trong miệng không khỏi cảm thấy khô khốc.

Phốc!

Một dòng máu tươi từ trong miệng Hạ Tụng phun ra, chuôi kiếm trong tay phải gã cũng đã rơi xuống sau lưng Trương Nghi, còn thân thể gã bay ngược sau, chuôi kiếm này của gã cuối cùng cũng chỉ là lướt qua đầu vai Trương Nghi.

- Đây này là Bản mệnh kiếm của Tiết Động chủ?

Nhìn thân ảnh Hạ Tụng bay ngược trên không trung, đôi lông mày đang nhíu chặt của Từ Liên Hoa được giãn ra, y hít một hơi thật sâu, ánh mắt rơi vào thanh đoản kiếm trong tay Trương Nghi, đồng thời nhẹ giọng hỏi.

Q3 - Chương 129: Tạo thế

Chuôi tiểu kiếm trong tay Trương Nghi thấm đầy máu tươi, liên tục dựa vào hai chiêu Bạch Dương Thiêu Giác ngăn cản một kích Thiên Địa Hợp của Hạ Tụng nhưng do lực lượng quá cường đại làm cho hổ khẩu hắn bị mài nát, rách tả tơi.

Nhưng lúc này hắn vẫn cố gắng nắm chặt thanh tiểu kiếm, có lẽ do quá dùng sức lên giữa kẽ tay bắt đầu có từng dòng máu nhè nhẹ chảy ra.

Lúc này, thanh tiểu kiếm đã dừng lại, mặt ngoài của nó lại càng trở nên thô ráp và u ám, cộng thêm cảm giác tròn lẳn khi cầm trong tay khiến nó chẳng khác gì một hòn đá bình thường.

Nhìn thấy thanh tiểu kiếm Từ Liên Hoa hơi ngập ngừng rồi khẽ hỏi Đinh Ninh.

- Ta còn cho rằng Tiết động chủ đem thanh kiếm này truyền cho ngươi.

Đinh Ninh nhìn y nói:

- Sư huynh khoan hậu và chững chạc hơn ta nhiều, thanh kiếm này đương nhiên là phải truyền lại cho huynh ấy.

Trong lúc hai người nói chuyện, Hạ Tụng đã nặng nề rơi xuống đất không thể đứng lên, trận đấu vừa bắt đầu diễn ra đã làm cho rất nhiều người kinh sợ.

Tiểu kiếm mà Trương Nghi nắm chặt trong tay chính là thanh Bản mệnh kiếm đã cùng Tiết Vong Hư gây chấn động toàn bộ Trường Lăng vào mùa đông năm ngoái, tuy rằng khi chủ nhân chết

đi thì lực lượng của nó cũng tan theo, thanh kiếm lại một lần nữa trở thành vật chết, nhưng do được Tiết Vong Hư dùng cả đời để bồi dưỡng nên nó có thể hỗ trợ rất nhiều cho các kiếm kinh trong Bạch Dương Động, ít nhất khi Trương Nghi thi triển một chiêu Bạch Dương Thiêu Giác thì chỉ sợ không có bất kỳ một thanh kiếm nào trong thiên hạ có thể thích hợp hơn nó.

Lúc trước, những người trong Trường Lăng cũng không chú ý nhiều đến Trương Nghi, vậy mà bây giờ thanh tiểu kiếm này lại nằm trong tay hắn chứ không phải Đinh Ninh.

Cuối cùng, điều làm cho tất cả sư trưởng ở các chốn tu hành đang xem trận đấu này phải kinh hãi chính là những hình ảnh song phương chiến đấu khi nãy, Trương Nghi một kiếm chiếm được tiên cơ sau đó lại dừng lại dường như muốn chọc giận Hạ Tụng làm cho gã bắt đầu tấn công mãnh liệt, cũng chỉ khi tính toán trước như vậy Trương Nghi mới có thể trong thời gian ngắn hai tay thi triển hai thức Bạch Dương Thiêu Giác.

Vì vậy lúc Trương Nghi dừng lại đều không phải là tính cách của hắn do dự hay quá nhân hậu.

Hay là lúc quyết định thắng bại Trương Nghi biểu hiện ra khả năng cận chiến cũng đã vượt qua cả Hạ Tụng.

Tất cả điều ấy làm cho những thí sinh đang xem cuộc chiến đều không kịp phản ứng, Trương Nghi không phải nhỏ yếu như trong suy nghĩ của bọn họ, việc làm mọi người lầm tưởng như vậy chỉ là vì hắn quá khiêm tốn cùng với ít xuất hiện mà thôi.

Thời điểm này, gã thí sinh lúc trước đã cười lạnh giễu Trương Nghi còn chờ đợi cái gì, sau đó lại thấy có điều gì đó không ổn khi Hạ Tụng đáp trả thì giờ đây đã hiểu ra điều bất ổn đó nằm ở chỗ nào.

Lúc trước, Hạ Tụng nói Trương Nghi kiêu ngạo nhưng nghĩ lại

từ lúc kiếm hội bắt đầu đến giờ hay là ngay cả khi hắn đánh bại Hạ Tụng, người xếp hạng mười một trên Tài Tuấn Sách, Trương Nghi cũng chưa từng tỏ ra mình là kẻ kiêu ngạo, trong ánh mắt hắn chỉ có sự áy náy mà thôi.

Trên ý nghĩa nào đó thì Trương Nghi không được tính là cường giả mà phải che giấu thực lực, ngay cả chuôi Bản mệnh kiếm mà Tiết Vong Hư để lại cho hắn cũng không đem lại bất kỳ tác dụng hoặc mang tính quyết định gì, nhưng càng như thế lại càng làm cho những thí sinh đang xem cuộc chiến tuyển sinh này cảm thấy trong lòng có một chút lạnh lẽo khó hiểu.

Trương Nghi từ từ thu hồi tiểu kiếm nhìn Hạ Tụng đang nằm dưới đất không ngừng ho ra máu mà cảm thấy vô cùng áy náy, rốt cuộc vẫn hắn vẫn không kiềm chế được khom người thi lễ, chân thành nói:

- Thật có lỗi... Có điều ta chưa bao giờ khinh thường ngươi, cũng chưa bao giờ nghĩ một kiếm lại có thể đánh bại ngươi.

Tuy biết rõ là Trương Nghi chân thành tạ lỗi nhưng lúc này Hạ Tụng chỉ cảm thấy giận dữ và xấu hổ, gã lại tiếp tục phun ra một ngụm máu.

- Một đám người cường đại thì đáng sợ hơn so với chỉ có một người cường đại.

Tịnh Lưu Ly nói với Đàm Thai Quan Kiếm đang đứng bên cạnh, ánh mắt lại nhìn về hướng mép núi xa xa nơi có trướng bồng của cung nữ họ Dung, rồi tiếp tục trào phúng nói:

- Ngay cả Lâm sư bá cũng cảm thấy lần kiếm hội này càng ngày càng thú vị, ta ngược lại muốn xem người nọ chuẩn bị kết thúc như thế nào.

Tuy rằng phe Đinh Ninh có Nam Cung Thải Thục và Hạ Uyển

đã rời khỏi kiếm hội, nhưng do Trương Nghi chiến thắng Hạ Tụng, vì vậy dù thế nào thì phe Đinh Ninh cũng có nhiều người mạnh hơn.

Nhìn Trương Nghi quay trở lại bên đám người Đinh Ninh, khóe miệng Lâm Tùy Tâm lần nữa xuất hiện một tia vui vẻ hiếm thấy.

Chính là vì có cùng ý nghĩ với Tịnh Lưu Ly, lão cảm thấy lần kiếm hội này càng ngày càng thú vị, vì thế sau khi Đinh Ninh dùng một kiếm đánh bại Chu Vong Niên chấn nhiếp toàn trường, lão liên tục an bài Nam Cung Thải Thục, Trương Nghi, Hạ Uyển thay nhau lên thi đấu.

Sở dĩ Lâm Tùy Tâm an bài kiểu như vậy là muốn giúp Đinh Ninh dựng lên khí thế, rồi sau khi khí thế mà Đinh Ninh vất vả mới có thể tạo được bị phá hư thì lão lại muốn xem hắn có cách nào để có thể lấy lại.

Hai phe tỷ thí cũng giống như hai quân đội đối đầu, điều mà Lâm Tùy Tâm muốn nhìn ở đây chính là năng lực điều quân cũng như khả năng lãnh đạo của Đinh Ninh.

Hiện tại không chỉ Đinh Ninh mà ngay cả bọn người Trương Nghị, từng người biểu hiện ra năng lực đều làm cho lão cảm thấy rất bất ngờ, giờ đây lão đã hiểu rõ tất cả, tự nhiên muốn đền bù chút gì đó để khiến lần kiếm hội này càng trở nên công bằng.

Cho nên không cần nhìn danh sách đang cầm trong tay, lão lập tức báo ra tên một người:

- Độc Cô Bạch.

Nghe được cái tên này làm cho rất nhiều người đang có mặt ở đây cảm thấy khiếp sợ, liên tục những tiếng hít thở trầm trọng giống như thủy triều vang lên.

- ... đấu với Tông Tĩnh Thu.

Lâm Tùy Tâm tùy ý lật qua danh sách, rồi sau đó đọc lên cái tên đầu tiên mà lão nhìn thấy.

- Đến phiên ta ra sân.

Nghe được tên đối thủ, Độc Cô Bạch nhìn Đinh Ninh rồi liếc qua đám người Từ Liên Hoa đang đứng bên cạnh, bình tĩnh nói một câu rồi bắt đầu bước về phía Trương Nghi đang trở lại.

Trước khi kiếm hội bắt đầu, Độc Cô Bạch chỉ tập trung tinh thần đẽo kiếm, giờ đây những cây kiếm hắn đẽo được đã chất một đống nằm trên mặt đất ngay cạnh chân y, nhưng y lại không mang theo một thanh nào cả.

Mà hiện giờ mặt mũi đối thủ của y đang trắng bệch, thậm chí chỉ thiếu chút nữa là khóc lên.

Độc Cô Bạch chưa từng xuất thủ tại Trường Lăng, nhưng thời điểm Tài Tuấn Sách xuất hiện, tất cả nhân tài trẻ tuổi trong Trường Lăng đều cho rằng Độc Cô Bạch mới là người đứng đầu trong danh sách, tuy rằng sau đó người đứng đầu được ghi trong danh sách là Liệt Huỳnh Hoằng, nhưng hiện tại Liệt Huỳnh Hoằng đã bị loại trong biển bụi gai. Vì thế, lúc này Độc Cô Bạch tự nhiên là người đứng đầu trong danh sách đó.

Mà Tông Tĩnh Thu xuất thân từ Ngọc Thiềm đạo quán, trong Tài Tuấn Sách thì gã xếp hạng dưới ba mươi, vả lại chân trái lúc này còn đang bị thương nên mọi hành động đều không tiện, trong con mắt của mọi người thì đều xem đây là cuộc chiến quá mức chênh lệch.

***

Độc Cô Bạch đi qua Trương Nghi, hai người cùng gật đầu thi lễ với nhau, sau đó lại tiếp tục tiến vào sân thi đấu mà Trương Nghi cùng Hạ Tụng vừa sử dụng.

Nhìn đối thủ đầy khó khăn phải chống kiếm xuống đất mà đi còn vẻ mặt thì như sắp khóc, Độc Cô Bạch hơi trầm ngâm một chút rồi lên tiếng:

- Ngươi bị thương rất nặng, ta sẽ xuất ra một kiếm, chỉ cần ngươi có thể đỡ được một kiếm của ta, ta sẽ nhận thua.

- Xuất ra một kiếm?

Tiếng kêu vang lên khắp nơi.

Tông Tĩnh Thu đang như sắp khóc đột nhiên ngẩn ngơ, gã ngẩng đầu lên với vẻ mặt không thể tin được, trong ánh mắt lại một lần nữa lóe lên tia hy vọng.

- Việc này quá là tự đại.

Hạ Uyển nhíu mày, không kiềm chế được nói ra.

Nàng không nghi ngờ thực lực của Độc Cô Bạch.

Nàng có thể khẳng định nếu như là bình thường Độc Cô Bạch chỉ cần một kiếm tùy ý là có thể đánh bại Tông Tĩnh Thu, nhưng vấn đề bây giờ là lại trực tiếp nói ra như vậy, Tông Tĩnh Thu sẽ không cần nghĩ nhiều mà chỉ cần toàn tâm chú ý phòng thủ.

Thương thế của gã tuy rằng không nhẹ nhưng trên thực tế toàn lực phòng ngự một chiêu cũng sẽ không phải là vấn đề lớn.

Theo nàng thấy Độc Cô Bạch làm như vậy là quá nguy hiểm hơn nữa lại không cần thiết.

- Hắn muốn đả kích sĩ khí đối phương.

Trương Nghi vừa về đến trước mặt Hạ Uyển nghe nàng nói như vậy liền nhẹ nhàng giải thích:

- Lúc trước Đinh Ninh sư đệ chỉ dùng một kiếm đánh bại Chu

Vong Niên đã làm cho sĩ khí đối phương bị giảm nhiều, nếu lần này Độc Cô Bạch lại một kiếm đánh bại đối thủ thì bên kia sẽ càng thấy khẩn trương hơn. Áp lực lớn, lại quá khẩn trương, như thế sẽ dẫn đến phạm phải sai lầm.

Nghe Trương Nghi giải thích, cặp lông mày Hạ Uyển từ từ buông lỏng, nàng thấy gương mặt Trương Nghi vẫn điềm đạm không có chút lo lắng, nhẹ gật đầu nói:

- Sư đệ ngươi nói không sai, ngươi mạnh hơn nhiều so với chúng ta nghĩ.

- Đâu có, đâu có.

Khuôn mặt Trương Nghi đỏ ửng liên lục lắc đầu.

- Mạnh hơn chúng ta nghĩ nhưng phải thêm một cái điều kiện chính là lúc mà ngươi không tỏ ra nhu nhược.

Nhìn bộ dạng Trương Nghi mà Hạ Uyên không nhịn được mà cười đùa cợt, nàng nói:

- Nói thật, lúc tỷ thí với Hạ Tụng, ngươi lại không tỏ ra nhu nhược, điều này làm ta cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Trương Nghi càng thêm xấu hổ, cúi đầu nói:

- Lúc trước tiểu sư đệ đã đặc biệt nhắc nhở ta về việc này, vả lại nhờ Hạ Uyển cô nương ta mới có thể tiến vào vòng trong, nếu bởi vì sự nhu nhược của ta mà làm thua trận, như thế thật có lỗi vơi Hạ Uyển cô nương.

- Hóa ra là vì Hạ Uyển.

Từ Liên Hoa cười đùa.

- Ta... cái này...

Trương Nghi sững người, cảm thấy có gì đó không đúng nhưng cũng không biết giải thích thế nào, gương mặt nhất thời đỏ bừng lại không nói ra lời.

Sắc mặt Hạ Uyển cũng hơi đỏ, hung hăng trừng mắt sang Từ Liên Hoa.

Nhưng từ Liên Hoa quay mặt đi, vẻ mặt nghiêm túc trầm giọng nói:

- Đều biết Độc Cô Bạch rất mạnh, nhưng rốt cuộc là mạnh như thế nào thì phải xem một kiếm này rồi.

Chú ý của Hạ Uyển cũng bị rời đi, hai mắt của nàng hơi co lại, bởi vì lúc này kiếm của Độc Cô Bạch đã từ từ được rút ra.

Q3 - Chương 130: Đối với tất cả mọi người

Bội kiếm của Độc Cô Bạch là Úy Lão Tử Kiếm, lúc trước hắn hướng về Đinh Ninh thỉnh giáo kiếm chiêu thì đám người Hạ Uyển đã biết, nhưng tất cả thí sinh ở túp lều khác đều không biết Độc Cô Bạch sử dụng kiếm gì, lúc này khi mà hắn bắt đầu rút kiếm, thì những thí sinh này đều ngưng thần nín thở, đầu tiên là muốn nhìn rõ hình dáng thanh kiếm này.

Nhưng mà động tác Độc Cô Bạch rút kiếm lại vô cùng chậm, trong thời gian mấy hô hấp, kiếm của hắn chẳng qua mới chỉ rút ra được một tấc ngắn ngủn, ở miệng vỏ kiếm chẳng qua mới chỉ lộ ra một chút ánh sáng màu xanh biếc, nhưng mà lúc này, hô hấp của tất cả các thí sinh đều không tự giác được mà dồn dập hẳn lên.

Bởi vì trên toàn bộ đầu cánh tay phải của Độc Cô Bạch, đã chảy ra từng luồng Chân Nguyên màu trắng mà mắt thường có thể nhìn thấy, từng luồng Chân Nguyên màu trắng này tản ra khí tức phi thường hùng hậu và bá đạo, nhưng lại tràn một cách ổn định vào trong chuôi kiếm trong tay hắn.

Hơn một nửa thân kiếm vẫn nằm trong vỏ, rồi bắt đầu phát ra âm thanh chấn động 'ê a', giống như tiếng sáo ở thương thuyền* (thuyền buôn) đang di chuyển trên sông lớn, theo từng luồng Chân Nguyên đang liên tục được dồn vào, tay phải Độc Cô Bạch vẫn nắm chặt chuôi kiếm rồi chầm chậm rút ra, nhưng mà thân kiếm ở trong vỏ kiếm như đang liều mạng giãy giụa, bên trong vỏ kiếm chớp động từng tầng ánh sáng, so với một đoạn thân kiếm đã lộ ra bên ngoài thì vỏ kiếm lại càng sáng hơn.

Cảm thụ được khí tức Chân Nguyên bá đạo của Độc Cô Bạch vượt qua bản thân mình không biết bao nhiêu lần, hô hấp của Tông Tĩnh Thu càng ngày càng khó khăn, từng giọt mồ hôi từ mi tâm hắn không ngừng chảy xuống.

Hắn không biết Độc Cô Bạch truyền Chân Nguyên vào trong vỏ kiếm như vậy là có ý gì, hắn chỉ cảm thấy càng chờ đợi thì càng nguy hiểm, nhưng mà hắn lại không dám tấn công trước, đối với hắn mà nói, hy vọng duy nhất chính là thời điểm mà kiếm thế Độc Cô Bạch hình thành, hắn sẽ cố hết sức thi triển ra một bộ kiếm ý đầy đủ, vốn chuyên dùng để ngăn cản kiếm thức.

Tư thế rút kiếm của Độc Cô Bạch vẫn vô cùng chậm chạp, nhưng vỏ kiếm bên eo hắn sắp không thể chứa được toàn bộ ánh sáng vào bên trong, cả vỏ kiếm gần như trở nên trong suốt, thậm chí bắt đầu nứt ra một vài tia sáng.

Nhưng cũng vào lúc này Độc Cô Bạch đột nhiên nhấc chân phải lên rồi nặng nề giẫm xuống mặt đất phía trước, còn kiếm ý mà hắn tích góp cũng được bộc phát ra!

" bùm bùm" một tiếng nứt vang lên, thanh kiếm nắm trên tay phải hắn cuối cùng cũng đã hoàn toàn thoát khỏi vỏ kiếm, nhanh như một tia chớp đâm về phía Tông Tĩnh Thu.

Đồng thời một loạt tiếng hoảng sợ không kìm chế được mà vang lên.

Không cách nào dùng ngôn từ để diễn tả tốc độ một kiếm này của Độc Cô Bạch.

Trong nháy mắt, khi mà Độc Cô Bạch xuất kiếm, thì lực lượng tích góp bên trong vỏ kiếm, hình thành một cỗ khí lưu đáng sợ dọc theo miệng rồi đẩy mũi kiếm rời vỏ, trong tích tắc liền sinh ra lực đẩy kinh người đối với thanh kiếm đang xoay tròn bay về phía trước.

Cùng lúc đó, mặt đất trước người Độc Cô Bạch nổ tung, lực lượng sinh ra khi hắn đạp một bước, hội tụ với chân nguyên trong cơ thể cùng thiên địa nguyên khí khi tràn vào chuôi kiếm sinh ra một loại lực lượng mới, dung hợp hoàn mỹ với một kiếm này.

Thân kiếm kéo lê một đường vòng cung trên không trung, mũi kiếm bay về phía Tông Tĩnh Thu được vài thước, thì hai bên mũi kiếm đã sinh ra từng đoàn từng đoàn gợn sóng âm bạo mà mắt thường có thể thấy được.

Nhưng mà càng làm người kinh hãi chính là, thời khắc cuối cùng mà mũi kiếm thoát ly khỏi vỏ kiếm, viền dưới mũi kiếm cắt lên miệng vỏ kiếm, chẳng những khiến cho vỏ kiếm xoay tròn bay về phía, hơn nữa toàn bộ vỏ kiếm cũng vỡ ra toàn bộ như là Thiên Nữ Tán Hoa.

Mảnh vụn vỏ kiếm vỡ ra, trước khi bay đến thân kiếm thì bị lực lượng tản ra trên thân kiếm phá thành nhiều mạnh vụn nhỏ, khiến cho tốc độ từng mảnh bay nhanh hơn, cuối cùng trực tiếp bốc cháy trong không khí, giống như vô số ngôi sao băng nhỏ kéo theo một vệt khói dài đánh tới Tông Tĩnh Thu.

Đồng tử Tông Tĩnh Thu bị vô số vệt khói phủ kín, thậm chí ngay cả vẻ mặt sợ hãi cũng bị bao phủ hoàn toàn.

Hắn vẫn luôn tập chung toàn lực chuẩn bị kiếm thức để phòng ngự, nhưng mà chứng kiến một kiếm này của Độc Cô Bạch, trong đầu hắn nghĩ không ra bản thân có kiếm thức gì để có thể chống đỡ một kiếm như vậy.

Trong nháy mắt, hắn cắn chặt răng, dùng một tư thế cổ quái mà cuộn tròn mình lại, Chân Nguyên trong cơ thể liên tục không ngừng truyền vào bên trong thanh kiếm đặt ngang trước ngực, từng luồng kiếm quang trong suốt như ngọc hiện lên chồng chất ở trước người hắn, kết thành một con Thiềm Thừ*(con cóc) bằng ngọc mờ mờ ảo ảo.

Những kiếm quang hình thành quang ảnh Thiềm Thừ cũng không lớn, thậm chí không thể che chắn tất cả thân thể hắn lại, nhưng hắn cũng không hy vọng xa vời mình có thể ngăn cản những mảnh vỏ kiếm vụn đang phóng đến như sao băng kia, hắn chỉ hy vọng mình có thể ngăn cản thanh kiếm trong tay Độc Cô Bạch, hy vọng những mảnh vỏ kiếm vụn đã đâm qua thân thể mình không phải là vị trí chí mạng, sau đó bản thân mình còn có thể kiên trì mà đứng thẳng.

Bởi vì hắn chỉ cần chống đỡ một kiếm.

Chỉ cần hắn vẫn có thể đứng thẳng sau một kiếm này của Độc Cô Bạch, hắn liền có thể đạt được thắng lợi.

Giữa tràng còn có rất nhiều tu hành giả có kiến thức phi thường cường đại, đối với việc Chân Nguyên hội tụ thiên địa nguyên khí ngưng tụ thành lực lượng đều có phán đoán rất chuẩn xác, nhìn Tông Tĩnh Thu thi triển một kiếm như vậy, rất nhiều người trong bọn họ đều nhăn mày thật sâu.

Bởi vì bọn họ đều cảm thấy Tông Tĩnh Thu có khả năng đỡ được một kiếm này.

Mặc dù kế tiếp trong nháy mắt, rất nhiều mảnh vụn nhỏ đem thân thể Tông Tĩnh Thu xuyên thủng, nhưng mà chỉ cần có thể bảo vệ bộ phận trọng yếu của thân thể thì Tông Tĩnh Thu sẽ không bị ngã xuống.

Nhưng mà vào lúc này lại xuất hiện hình ảnh làm cho bọn họ căn bản không thể tưởng tượng được.

Độc Cô Bạch thu kiếm.

Vốn Độc Cô Bạch đang tiến công vô cùng thô bạo lại cứng rắn dừng lại, thu kiếm.

Kiếm trên tay phải hắn lấy tốc độ kinh người để tấn công cũng

đã bất khả tư nghị thu hồi lại phía sau, đặt vào bên eo mà nay đã không còn vỏ kiếm.

Theo hắn thu kiếm, mũi kiếm làm cho không khí phía trước trong nháy mắt đều như bị rút sạch, một đạo phù ý đặc biệt được yên lặng tạo ra.

Phốc phốc phốc phốc. . .

Bỗng nhiên phía trước hắn như là tuôn ra vô số cánh hoa rất nhỏ.

Mỗi một cánh hoa nhỏ này đều là tiểu kiếm do mảnh vỏ kiếm vỡ tạo thành, hơn nữa khi bị nổ tung thì được tăng tốc cùng với sinh ra hình ảnh của âm bạo.

Mà những tiếng phốc phốc dày đặc liên tiếp vang lên kia, chính là những âm thanh mà mảnh kiếm quang đâm thủng thân thể Tông Tĩnh Thu, đâm thủng hư ảnh Ngọc Thiềm*(cóc bằng ngọc) phát ra.

Vô số hình ảnh cánh hoa rất nhỏ như một đóa hoa đang nở rộ trên không trung, rất nhiều mảnh vỏ kiếm vỡ như là tiểu kiếm đâm xuyên qua thân thể Tông Tĩnh Thu, làm cho sau lưng hắn bắn ra vô số đóa huyết hoa nhỏ.

Ánh mắt Tông Tĩnh Thu mở lớn hết cỡ, thân thể hắn như bị điện giật, ý thức nói cho hắn biết hắn phải đứng vững, phải giơ được kiếm lên, nhưng mà lực lượng đánh lên người cùng đánh sâu vào trong thân thể hắn lại không cho phép hắn làm như vậy.

Thân thể hắn bị mất khống chế rồi lộn một vòng về phía sau, mạnh mẽ rơi xuống đất.

Một loạt tiếng kinh hô cùng kiếm minh vang lên như thủy triều, còn kèm theo cả tiếng gào thét hoảng sợ.

Tiếp theo trong bóng tối có rất nhiều kiếm quang lóe sáng, kèm theo đó rất nhiều tiếng kim loại vang lên chói tai.

Độc Cô Bạch ngừng lại, tay trái bịt mũi, tránh cho bản thân đỡ bị ho khi hít phải đám bụi đang bay ở phía trước.

Những mảnh vỏ kiếm vỡ kia thậm chí đã bắn đến những thí sinh ở phía sauTông Tĩnh Thu, có một vài thí sinh chở tay không kịp, thậm chí ngay cả khi đã xuất kiếm cũng không thể đối phó được những mảnh vỡ này bị nó làm cho bị thương.

"Hắn cố ý hay sao?"

Nhìn túp lếu khác có chút hỗn loạn, cùng với âm thanh có chút hoảng sợ, Dịch Tâm vẫn luôn luôn im lặng vì quá mệt mỏi cũng không nhịn được mà trợn mắt há mồm khẽ lẩm bẩm.

Hạ Uyển cũng có chút im lặng.

Một kiếm này không ai có thể nói là Độc Cô Bạch cố ý, nhưng mà nhìn hình ảnh như vậy thì ai cũng cho rằng một kiếm này hoàn toàn là do Độc Cô Bạch hướng về tất cả mọi người ở phía sau Tông Tĩnh Thu mà xuất ra.

Trương Nghi ngây người: "Cái này. . ."

"Muốn làm liền làm đến triệt để, đây chính là hào khí của Độc Cô gia." Từ Liên Hoa cười lạnh, quay đầu liếc nhìn Trương Nghi, nói: "Học Độc Cô Bạch nhiều một chút, như vậy sẽ không còn nhu nhược nữa."

Dường như Độc Cô Bạch cũng không còn cái gì để nhìn, bình tĩnh xoay người, tay trái vẫn bịt mũi sau đó đi về hướng đám người Đinh Ninh.

Tuy nhiên tất cả thí sinh bên cạnh túp lều kia cũng từ bóng lưng hắn mà đoán được một vài điều, nhiều người không nhịn

được mà tức giận la mắng.

Nếu như không phải bạn bè, thì đó chính là địch nhân, mượn cơ hội chém các ngươi một kiếm, cũng không có cái gì là ghê gớm.

Trong bóng tối, ánh mắt Lâm Tùy Tâm sáng hơn.

Hắn càng ngày càng thấy vui mừng, càng ngày càng thấy trận kiếm hội này thú vị.

Nhưng thời điểm này, nghe những tiếng chửi bậy kia, hắn cũng phải nhíu mày không vui.

Mọi người trong Mân Sơn Kiếm Tông đều ưa thích phương pháp trực tiếp nhất, đều có thói quen sử dụng kiếm để nói chuyện, vì vậy tuyệt đại đa số người trong Mân Sơn Kiếm Tông đều cực kỳ chán ghét những lời cãi nhau vô dụng cùng chửi bậy như vậy, Lâm Tùy Tâm lại càng ghét hơn nữa.

Sắp xếp của hắn vẫn rất tùy ý, bởi vì trong lòng không vui, cho nên lúc này hắn sắp xếp lại càng tùy ý.

Vì vậy trong đám người đang đứng chửi bậy đằng kía, hắn tùy ý chọn lựa một gã thí sinh, sau đó hô trước tên một người: "Đinh Ninh."

Tiếp theo hắn hô lên tên của thí sinh kia: "Đấu với Cung Mộc Vũ."

Giữa tràng tất cả âm thanh đều im lặng dừng lại.

Trương Nghi kinh ngạc nhìn Đinh Ninh , lại không kìm được quay đầu nhìn về phía Lâm Tùy Tâm.

"Sao lại là ta?"

Ngay trong sự yên lặng đó, một âm thanh nghi ngờ kêu lên: "Ta còn chưa tiến hành vòng tỷ thí thứ nhất."

Rất nhiều người cũng tỉnh táo lại, ánh mắt đều rơi lên người Lâm Tùy Tâm.

Người lên tiếng lúc này chính là thí sinh bị hắn gọi tên Cung Mộc Vũ.

Chẳng qua Cung Mộc Vũ ngay cả một cuộc tỷ thí đều không đánh, làm sao lại trực tiếp gặp phải Đinh Ninh người đã qua một vòng?

Nhưng mà đối diện với ánh mắt chất vấn của mọi người, Lâm Tùy Tâm chỉ nhàn nhạt trả lời: "Vòng thứ nhất ngươi không phải gặp đối thủ."

Trong bóng tối Cung Mộc Vũ ngây người.

Giữa tràng lại lần nữa lâm vào yên lặng.

Tất cả mọi người đều cực kỳ im lặng, cũng không có biện pháp chất vấn.

Bởi vì tổng cộng có bốn mươi lăm tên thí sinh thông qua được biển bụi gai, vậy trong vòng thứ nhất tất nhiên sẽ có người không phải gặp đối thủ.

Không phải gặp đối thủ vốn là việc vô cùng may mắn, nhưng mà thí sinh không phải gặp đối thủ này hiện tại lại bị an bài đối mặt với Đinh Ninh.

Q3 - Chương 131: Thắng lợi đơn giản và thú vị

Lúc này sắc mặt một gã sư trưởng Tu Hành Địa trở nên vô cùng khó coi, hắn chính là sư trưởng của Đông Hạo Kiếm Tông, người mang Cung Mộc Vũ tới tham gia Mân Sơn Kiếm Hội.

Chẳng qua bây giờ sắc mặt hắn khó coi không phải vì sắp xếp tùy ý của Lâm Tùy Tâm mà là vì phản ứng vừa nãy của Cung Mộc Vũ.

Tuy rằng trước đó Đinh Ninh biểu hiện ra chiến lực rất mạnh, đặc biết với việc vận dụng kiếm chiêu cùng nắm bắt thời cơ lại càng làm cho người khác cảm thấy kinh hoàng, nhưng mà tu vi Chân Nguyên của Cung Mộc Vũ so với Đinh Ninh thì cao hơn, trong mắt hắn cũng không phải là không có khả năng liều mạng, không đến nỗi vừa nghe xong đối thủ của mình là Đinh Ninh thì đã hốt hoảng lo sợ.

Huống chi chỉ có mười năm người thông qua ải biển bụi gai lúc trước, nếu như Lâm Tùy Tâm đã nói hắn vòng thứ nhất không phải gặp đối thủ, bây giờ chỉ cần có thể chiến thắng Đinh Ninh, thì ít nhất Cung Mộc Vũ cũng có thể tiến vào trước hạng mười hai.

Chỉ cần có thể đạt được vị trí cuối cùng trong mười thứ hạng, thì đã được phép tiến vào học tập trong Mân Sơn Kiếm Tông, tên sư trưởng Đông Hạo Kiếm Tông này nhìn ra, Cung Mộc Vũ đã lấy được cơ hội tốt nhất mà trước đó chưa từng có, chỉ cần có thể nắm chặt cơ hội này, thậm chí có thể cải biến vận mệnh cả đời hắn, nhưng mà biểu hiện bây giờ của Cung Mộc Vũ làm cho hắn thất vọng, chưa đánh mà lòng đã sợ, tu hành giả như vậy tuyệt đối

không thể trở thành một gã Kiếm Sư cường đại thật sự, đầu rồi sẽ trở thành viên đá kê chân trên con đường thành danh của người khác.

"Ngươi nhìn rõ chứ?"

Trong một bầu không khí yên lặng khó tả, Độc Cô Bạch đi đến trước mặt đám người Đinh Ninh, nhìn Đinh Ninh chuẩn bị ra thi đấu, nhẹ gật đầu, hỏi.

Đinh Ninh cũng bình tĩnh nhẹ gật đầu, nói: "Nhìn rõ rồi."

Nghe đối thoại đơn giản như vậy của hai người, thân thể Trương Nghi không kìm chế được mà rung động, giọng nói hoảng sợ: "Độc Cô huynh, hóa ra một kiếm vừa rồi của ngươi. . ."

Độc Cô Bạch liếc nhìn Trương Nghi, mỉm cười, coi như ngầm thừa nhận.

"Lợi hại."

Từ Liên Hoa nhíu mày, không muốn thừa nhận, nhưng lại nói ra hai chữ giống như là bất đắc dĩ thừa nhận.

Hạ Uyển cùng đám người Tạ Nhu cũng không kìm chế được mà hít một hơi thật sâu, trong lòng lại lần nữa biểu lộ ra cảm xúc kính nể.

Đến bây giờ các nàng mới hoàn toàn phản ứng, một kiếm vừa rồi của Độc Cô Bạch không chỉ là lập uy cùng bày tỏ thái độ của mình, mà còn buộc tất cả các thí sinh trong túp lều kia phải xuất kiếm ngăn cản.

Trong lúc không có chuẩn bị mà vội vàng xuất kiếm có thể sẽ để lộ ra nhiều điều, Độc Cô Bạch đã làm được điều ấy, mà Đinh Ninh đã sớm ý thức được điều này, từ trong đấy thấy được những thứ mà mình cần.

Độc Cô Bạch cùng Đinh Ninh, không thể nghi ngờ là hai người cực kỳ đáng sợ.

Làm cho các nàng cảm thấy may mắn cùng vui sướng đó chính là hai người kia đều ở trận doanh của mình.

***

Đinh Ninh bắt đầu bước đến.

Ánh mắt mọi người một lần nữa hội tụ trên người tên thiếu niên quán rượu trầm tĩnh này.

Sau một lát nụ cười như có như không trên khóe miệng Lâm Tùy Tâm đã biến mất, hắn lại lần nữa khôi phục bộ mặt không chút cảm xúc, song khi Đinh Ninh đi vào vết kiếm bị chém ra trên sân, hắn lại đột nhiên mở miệng, âm thanh chầm chậm nói: "Người thắng trận này, vòng tiếp theo sẽ không phải gặp đối thủ."

"Cái gì!"

Một loạt tiếng kinh hô vang lên như thủy triều.

Tiếng kinh hô lần này thậm chí còn vang dội hơn cả khi Độc Cô Bạch thi triển một kiếm dữ dội lúc trước.

"Tại sao có thể như vậy!"

Một gã thí sinh không nhịn được phẫn nộ kêu lên.

Bản thân người thắng trong cuộc so tài này cũng đã có thể tiến vào trước mười hai, lại tiếp tục không phải gặp đối thủ, chính là trực tiếp bước vào trước sáu, như vậy đã có thể đạt được tư cách tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông tu hành.

"Vì cái gì không thể như vậy?"

Lâm Tùy Tâm quay đầu lại, trên mặt vẫn không biểu lộ gì như

trước, chẳng qua là trong hai tròng mắt có chút trêu tức: "Sau đợt thứ hai không chỉ bọn hắn ở vòng này không phải gặp đối thủ, mà sẽ có rất nhiều người cũng không phải gặp đối thủ."

Sau khi dừng lại một chút, hắn dường như nhận ra suy nghĩ lúc này của rất nhiều người, hơi trào phúng nói: "Chẳng lẽ ngươi cho rằng đầu tiên ta sẽ chọn ra trước sáu, sau đó lại sắp xếp những người bị thua tỷ thí với nhau để chọn ra bốn gã? Ta không có nhiều rảnh rỗi để nhìn những kẻ bại trận thi đấu, tất nhiên sẽ từ trong quá trình tỷ thí trực tiếp gom góp ra mười người chiến thắng cuối cùng."

Nghe được từ "gom góp" mà hắn nói làm cho rất nhiều thí sinh cảm thấy cực kỳ phẫn nộ, nhưng mà lại không ai dám lên tiếng chất vấn.

Bởi vì không ai có thể thay đổi được sự tùy ý của Lâm Tùy Tâm, còn việc mấy người không phải gặp đối thủ cũng đều được lấy ra từ trong tay hắn, nếu muốn Lâm Tùy Tâm có thể tùy ý cho ai đánh thêm một trận nữa cũng được.

"Ngay cả can đảm bày tỏ sự phẫn nộ cũng không có, thì có tư cách gì mà xưng là đệ tử của Mân Sơn Kiếm Tông ta."

Nhìn bộ dáng những người này bị chọc giận đến đỏ bừng cả mặt mà lại không dám lên tiếng, Lâm Tùy Tâm mặt không biểu tình lắc đầu, đồng thời lạnh lùng nói ra một câu từ đáy lòng, xong rồi quay đầu đi, nhìn Đinh Ninh cùng Cung Mộc Vũ nói: "Các ngươi đã có thể bắt đầu."

Nghe những lời này của Lâm Tùy Tâm, trên khuôn mặt của Cung Mộc Vũ hiện lên một mảnh đỏ bừng. Mặc dù có chút e ngại thực lực Đinh Ninh, nhưng mà những lời này của Lâm Tùy Tâm đã kích thích hắn, hắn chỉ cần thắng trận này, hay có thể nói là trong toàn bộ quá trình kiếm thí hắn chi cần thắng một trần này là có thể trực tiếp đạt được tư cách tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông tu

hành!

Ngược lại với Cung Mộc Vũ đang kích động cùng phấn khởi trong lòng, thì Đinh Ninh vẫn như cũ, cực kỳ bình tĩnh.

Hắn muốn là người đứng đầu, cho nên sớm tiến vào mười thứ hạng đầu hay chậm tiến vào mười thứ hạng đầu một chút thì đối với hắn mà nói cũng không có khác biệt quá lớn.

Nếu như Lâm Tùy Tâm muốn cuộc kiếm thí này trở nên thú vị thêm một chút, vậy thì hắn sẽ khiến cho cuộc kiếm thí này trở nên thú vị một chút.

"Mời."

Vì vậy hắn không làm động tác thừa nào, nâng Mạt Hoa Tàn Kiếm ngang trước ngực, bình tĩnh nhìn Cung Mộc Vũ rồi nói ra một chữ.

Cung Mộc Vũ hơi do dự một chút, sau đó dường như không để ý đến điều gì, phát ra một tiếng kêu to, rồi xuất kiếm.

Chân Nguyên trong thể nội hắn theo tay trái tràn vào vỏ kiếm màu vàng kim óng ánh, còn tay phải thì chạm vào chuôi kiếm, cả thanh kiếm được rút ra khỏi trong vỏ.

Vỏ thanh kiếm của hắn có màu vàng kim chói mắt, chuôi kiếm cũng là màu vàng kim, mà thân kiếm được rút ra khỏi vỏ cũng đồng dạng là màu vàng kím chói mắt.

Vầng sáng trên thân kiếm tản ra mầu vàng kim chói mắt, hiện đầy hoa văn hình mãng xà, thanh kiếm này chính là Kim Mãng Kiếm của tông chủ Hàn Địa Kim Mãng Cung hồi trước.

Thanh kiếm này lớn hơn so với thanh kiếm bình thường một chút, tại lộ tuyến mà nó đánh ra thì nó chính là bá chủ. Sau một chút do dự ban đầu, trước mặt là việc trực tiếp tiến vào mười thứ

hạng đầu cực kỳ hấp dẫn, lòng dũng cảm để có thể tử chiến đến cùng của Cung Mộc Vũ cũng bị kích thích, tay phải hắn cầm chặt chuôi kiếm, Chân Nguyên trong thể nội nháy mắt thay đổi phương hướng, từ kinh mạch bên trái thân thể điên cuồng chảy sang kinh mạch phía bên phải, trong thân thể hắn đều phát ra tiếng nổ vang, mà thanh kiếm trong tay hắn lại càng phát ra kim quang rực rỡ, giống như một vầng mặt trời được trực tiếp sinh ra trong tay hắn.

Đây chính là Hạo Nhật Đông Thăng một trong những kiếm thức bí mật có uy lực lớn nhất của Đông Hạo Kiếm Kinh.

Nhìn một vầng mặt trời đang bay trên tay phải của Cung Mộc Vũ, sắc mặt tên sư trưởng Đông Hạo Kiếm Tông kia cũng bớt giận, ít nhất một kiếm này thì Kiếm Ý cũng sung mãn, không có bao nhiêu chỗ có thể bắt bẻ, hơn nữa trong mắt hắn thời điểm để thi triển một kiếm này cũng là lựa chọn rất tốt.

Tấn công là cách phòng ngự tốt nhất, hơn nữa uy lực một kiếm này tuy rằng cường đại, nhưng mà Kiếm Ý lại rất chậm, cũng cần không sử dụng toàn bộ lực lượng, bất cứ lúc nào đều có thể lưu lại một phần để linh động.

Nhưng mà trong nháy mắt, ánh mắt tên sư trưởng Đông Hạo Kiếm Tông này cùng với rất nhiều các sư trưởng Tu Hành Địa còn lại đều tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Bởi vì lúc này Đinh Ninh đã xuất kiếm.

Mạt Hoa Tàn Kiếm theo tay hắn thoải mái đưa về phía trước, một mảnh kiếm quang rậm rạp như một rừng lửa được đốt lên.

Ngay cả Trương Nghi cũng sợ đến nỗi phải mở to hai mắt để nhìn, hắn không được "Tiểu sư đệ" bây giờ đang làm cái gì.

Lúc này Đinh Ninh thi triển chính là Dã Hỏa Liệu Nguyên một thức trong Dã Hỏa Kiếm Kinh.

Một thức này có kiếm thế dầy đặc, cũng là kiếm thức có năng lực phòng thủ cực mạnh, nhưng mà tất cả mọi người đều cảm giác được lực lương Chân Nguyên của Đinh Ninh yếu hơn so với Cung Mộc Vũ, môt kiếm thức bình thường như vậy dường như không thể đở nổi một kiếm này của Cung Mộc Vũ.

Đúng lúc này từng tiếng va chạm vang lên.

Ánh sáng rực rỡ của mặt trời cùng cùng rừng lửa dầy đặc hỗ trợ nhau tỏa sáng, hai kiếm đã chính thức tấn công.

Đồng tử Cung Mộc Vũ cũng tràn ngập thần sắc khó hiểu.

Dựa theo cảm giác từ thân kiếm truyền lại hắn có thể cẩm nhận rõ ràng lực lượng chênh lệch của song phương, Đinh Ninh có xu hướng không thể ngăn nổi một kiếm này của hắn, nhưng mà nếu như không ngăn được, tại sao Đinh Ninh lại lựa chọn kiếm thức như vậy để đối ứng?

Chẳng lẽ là do phán đoán sai lầm, chẳng lẽ bởi vì biểu hiện của Đinh Ninh lúc trước làm cho người ta cảm giác năng lực của hắn đã được Thần hóa, chứ thật ra năng lực của hắn căn bản không có cường đại như vậy?

Cung Mộc Vũ hoàn toàn không thể hiểu được.

Chẳng qua là Đinh Ninh bây giờ đã không thể thay đổi bất kỳ một kiếm thức gì, trong thân thể hắn từng sợi nhỏ huyết nhục đều đang run rẩy, khiến cho hắn muốn đem một kiếm này đâm vào lồng ngực Đinh Ninh.

Hô hấp của hắn hoàn toàn dừng lại, ánh sáng trên thanh kiếm trong tay phát ra càng nhiều, ra sức tiến về phía trước.

Trong không gian nhỏ hẹp, từng tiếng kim loại va chạm với nhau nhanh chóng vang lên.

Tàn kiếm trong tay Đinh Ninh không cách nào ngăn được lực lượng phát ra từ Kim Mãng Kiếm, khiến cho tàn kiếm bị đẩy lệch sang một bên, lực va chạm cường đại khiến cho thân thể hắn có chút bất ổn, liền lùi lại hai bước.

Kiếm Ý của Cung Mộc Vũ đã phát huy tác dụng, mũi kiếm đâm thẳng vào hư ảnh tàn kiếm trong tay Đinh Ninh, sắp đâm vào ngực hắn.

Nhưng mà ngay lúc này, trong lòng tất cả mọi người đều dâng lên cảm giác khó tin và nực cười.

Bởi vì Đinh Ninh quay người lại, dùng mũi chân đã vào con trùng đỏ thẫm vẫn luôn nằm rúc ở sau lưng hắn.

Sau đó tay trái Đinh Ninh nắm vào phần cổ của nó, giống như cầm một thanh kiếm, tiếp đó lấy đầu nó trực tiếp đỡ lấy một kiếm của Cung Mộc Vũ .

Con Huyền Sương Trùng không thể nào nghĩ rằng sẽ phát sinh chuyện như vậy, cảm giác Kiếm Ý sắc bén đã đến trước mặt, khiến nó sợ hãi run rẩy toàn thân, dường như là theo bản năng, nó dốc sức liều mạng đem lực lượng tích góp được từ trong thể nội phun ra khỏi miệng.

Hô hấp của Cung Mộc Vũ hoàn toàn dừng lại, thân thể hắn trở lên cứng ngắc.

"Phốc" một tiếng.

Hắn nhìn thấy từ miệng con trùng đỏ thẫm phun ra một dòng nước lạnh thấu xương, đánh vào kiếm của hắn.

Lực lượng của dòng nước lạnh này đối với hắn mà nói căn bản là không quá mạnh, nhưng đại bộ phận lực lượng một kiếm này đã bị kiếm thức của Đinh Ninh triệt tiêu, lúc này Kiếm Ý đã đến giai đoạn cuối, không có khả năng tiếp tục sinh ra lực lượng.

Vì vậy hắn không có cách nào để ngăn cản.

Hắn vô cùng hoảng sợ khi thấy kiếm mình vì xung đột mà trở lên rung động.

Một cỗ lực lường mà hắn không cách nào kháng cự theo đó truyền đến, làm cho cánh tay cầm kiếm của hắn cũng bị nâng lên.

"Rắc. . ."

Trong không khí truyền đến âm thanh đóng băng rất nhỏ.

Sau khi phá được kiếm thức của hắn, dòng nước lạnh trong không khí ngưng tụ thành một cột nước đá trong suốt.

Đinh Ninh bình tĩnh cầm lấy con trùng đỏ thẫm, tiếp tục duỗi ra phía trước.

Cột nước đá trong suốt này đâm thẳng vào lồng ngực Cung Mộc Vũ.

Một dòng máu tươi nóng hổi men theo cột nước đá phun ra.

Tất cả mọi người ngẩn ngơ.

Ngay cả Lâm Tùy Tâm cũng ngẩn ngơ, hắn cũng không nghĩ tới sẽ có cảnh tượng như vậy xuất hiện.

Q3 - Chương 132: Mười thứ hạng đầu

Cung Mộc Vũ lại càng không thể tin.

Hắn nhìn thấy mặt mày Đinh Ninh bình tĩnh, nhìn xem Đinh Ninh cầm trong tay con rắn màu đỏ thẫm, trong lòng tràn ngập một cảm giác vô cùng vớ vẩn, nhưng mà khi nghe máu tươi của mình ma sát với nước đá phát ra tiếng xùy xùy, cảm giác lực lượng bên trong thân thể của mình tựa hồ lập tức bị rút sạch, cảm giác vớ vẩn trong lòng của hắn đã nhanh chóng bị cảm giác sợ hãi thay thế, hắn phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương dị thường.

Tại thời điểm hắn kêu lên thảm thiết này, Đinh Ninh đã lùi về sau mấy bước.

Máu tươi tản ra nhiệt khí hòa tan cùng với mãnh vỡ của nước đá lưu lại trong cơ thể của Cung Mộc Vũ, nhưng mà không có một giọt máu tươi nào phun lên người Đinh Ninh.

Một tiếng phù nhẹ vang lên, Kim Mãng Kiếm từ trong tay Cung Mộc Vũ rơi xuống, vô lực cắm trên mặt đất ở trước người hắn, ngay tại thời điểm thân thể của hắn ngã xuống, một gã Mân Sơn Kiếm Tông Tu Hành Giả đã xuất hiện kế bên hắn, thò tay đỡ lấy lưng hắn và bắt đầu dùng thuốc cầm máu.

Mất kiếm cùng với ngã xuống đất đối với Mân Sơn tu hành giả tham gia điều này có nghĩa là trận chiến này đã kết thúc.

Tiếng kêu thảm thiết của Cung Mộc Vũ vẫn còn dư âm lượn lờ trong tay mọi người, nhìn xem Đinh Ninh bình tĩnh thu kiếm cùng với khom người thả ra Huyền Sương Trùng đỏ thẫm, Từ Liên Hoa

phục hồi tinh thần lại, lắc đầu giống như tự giễu, nói:" Thoạt nhìn chẳng qua chỉ là một kiếm... Rốt cuộc có thể xem đây là một kiếm hay vẫn là một trùng?"

Thanh âm của Từ Liên Hoa cũng không phải là nhỏ, vào lúc yên lặng như thế này, hầu như tất cả mọi người đều nghe được.

Càng có nhiều tuyển sinh từ trong thất thần phục hồi lại tinh thần.

"Điều này chẳng lẽ là không tính không tuân theo quy định sao?"

Có tuyển sinh không nhịn được kêu lên.

"Ngu ngốc."

Nghe tên tuyển sinh kia kêu lên, Từ Liên Hoa khinh thường cười lạnh:" Ở đâu không tuân theo quy định?"

Lâm Tùy Tâm có chút hăng hái nhìn xem Từ Liên Hoa cùng tên tuyển sinh kia, nhưng lại không mở miệng.

Từ Liên Hoa khinh bỉ nhìn tên tuyển sinh này, giễu cợt nói:" Nếu là ngươi có năng lực, ngươi cũng có thể từ trong cửa kia tóm lấy vài con dị trùng đem ra, sau đó làm cho dị trùng ngoan ngoãn đi theo ngươi, sau đó cũng có thể đem mấy con dị trùng làm kiếm đâm đối thủ."

Nhìn tên tuyển sinh kia sắc mặt ngày càng tái nhợt, bờ môi run rẫy mà không nói ra lời, Trương Nghi ho nhẹ một tiếng, hy vọng Từ Liên Hoa có thể ngừng lời, cho tên tuyển sinh kia lưu lại chút ít thể diện.

Nhưng mà trái với mong đợi của Trương Nghi, Từ Liên Hoa lại không im tiếng chỉ lành lạnh cười một tiếng, nói:" Nếu như ngươi có nhiều năng lực hơn nữa, ngươi đại khái có thể thành lập một

đoàn quân dị trùng vì ngươi cống hiến, đến lúc đó ngươi chỉ cần mang một đám dị trùng đi ra, chỉ sợ kiếm thí này mọi người cũng không cần tranh giành nữa và ngươi nhất định chiếm lấy thủ danh."

Nghe Từ Liên Hoa cười nhạo không lưu tình chút nào, rất nhiều tuyển sinh đều rất phẫn nộ nhưng mà bọn hắn thực sự không tìm ra bất luận ngôn từ gì để phản bác.

Thắng lợi của Đinh Ninh ở trận chiến này, mấu chốt không phải là lợi dụng lực lượng của Huyền Sương Trùng, mấu chốt nhất chính là hắn có được Huyền Sương Trùng, có thể đem Huyền Sương Trùng dùng như bội kiếm, mấu chốt nhất ở chỗ hắn có thể chuẩn xác đoán được một kiếm kia của Cung Mộc Vũ đang bị kiếm của mình ăn mòn bộ phận lực lượng, lực lượng còn lại so với lực lượng của Huyền Sương Trùng nhỏ yếu hơn, mấu chốt cuối cùng là hắn có thể hoàn thành tất cả những chuyện như thế hoàn toàn trôi chảy và chuẩn xác.

Hiện tại, sau khi suy nghĩ lại một kiếm kia hay có thể nói là một trùng của Đinh Ninh làm nên hình ảnh chiến thắng cuối cùng, tất cả những tuyển sinh tại đây đều cảm thấy sự đáng sợ của Đinh Ninh, càng cảm giác được sự thành thạo của Đinh Ninh, thậm chí cảm giác được tất cả những việc xảy ra nơi đây hết thảy đều được Đinh Ninh đoán trước cùng nằm trong khống chế của hắn.

Tên sư trưởng của Đông Hạo Kiếm Tông lúc này vẻ tức giận trên mặt cũng đã hoàn toàn biến mất, chuyển hóa thành kính ý đối với Đinh Ninh.

Theo nhìn nhận của hắn, mặc kệ Cung Mộc Vũ cố gắng thế nào, trong trận chiến đấu này đều khó có khả năng là đối thủ của Đinh Ninh.

Bởi vì hắn chưa bao giờ thấy qua một người trẻ tuổi nào đáng sợ giống như Đinh Ninh, chưa bao giờ thấy qua một người có thiên

phú đáng sợ giống như Đinh Ninh.

"Không có nghi vấn gì hả?"

Lâm Tùy Tâm nhìn xem tên tuyển sinh kia cúi đầu xuống, nở một nụ cười nhạt hiếm thấy, nói:" Ngươi qua vòng tiếp theo."

Nghe Lâm Tùy Tâm nói một cách phong đạm vân khinh (gió nhạt mây nhẹ), rất nhiều người không nhịn được thiếu chút nữa là rên lên một cách đầy thống khổ.

Bởi vì bọn họ nhớ tới lời nói từ đầu của Lâm Tùy Tâm, nhớ tới chỉ cần chiến thắng trận này thì Đinh Ninh đã tiến vào mười thứ hạng đầu của Mân Sơn Kiếm Hội.

Mặc dù có tên cung nữ họ Dung công khai chất vấn, mặc dù có những người của bọn hắn chặn đánh, nhưng mà Đinh Ninh đã là người tuyển sinh đầu tiên tiến vào mười thứ hạng đầu, trở thành người tuyển sinh thứ nhất có được tư cách tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông tu hành.

Tại sơn đạo trong Âm Ảnh, tên trung niên áo bào vàng chuyên hồi báo tin tức cho cung nữ họ Dung cũng trong nháy mắt thất thần, hắn căn bản cũng không có nghĩ đến Đinh Ninh lại có thể đi đến một bước này.

Một Tu Hành Giả như Đinh Ninh, có thể một đường dùng thủ danh tiến vào mười thứ hạng đầu, đối với Bạch Dương Động mà nói đã là vinh quang lớn lao, nhưng mà nhìn xem bóng lưng của Đinh Ninh đang trầm mặc đi trở về lúc này, hắn biết rõ tên thiếu niên quán rượu không có khả năng cứ như thế mà đình chỉ bước chân.

"Chẳng qua là ngươi thật có thể thành công sao?" Trung niên áo bào vàng sâu trong đôi mắt dâng lên vô số tâm tình phức tạp.

Tại chỗ nghĩ ngơi trong doanh trướng, cung nữ họ Dung đã có

thể thấy rõ hết thảy sự tình phát sinh trong sơn cốc, không cần trung niên áo bào vàng hồi báo, lúc này trong sơn cốc rất nhiều người muốn gặp thị bởi vì phẫn nộ về việc Đinh Ninh tiến vào mười thứ hạng đầu, nhưng mà bọn hắn cũng không ngờ tới, lúc này trên khuôn mặt lạnh lùng của cung nữ họ Dung cũng chỉ có biểu lộ một tia trào phúng.

"Chẳng qua chỉ là tiểu hài tử chơi đùa."

Nhìn xem Đinh Ninh bình tĩnh quay về bên cạnh đám người Trương Nghi, lại nhìn xem bộ dạng Từ Liên Hoa trào phúng tên tuyển sinh kia, thị lạnh lùng nhẹ giọng lẩm bẩm chậm rãi.

Cái này là lời nói thật lòng của thị.

Dưới mắt của thị, những người trẻ tuổi này vô luận thiên phú có biểu hiện xuất sắc thế nào, so với những kẻ lọc lõi trong thế giới quyền mưu cùng lực lượng, cũng chỉ là trò đùa của tiểu hài tử mà thôi.

Lúc này ở một mảnh vách núi khúc giữa khác đối diện với thị, thân ảnh Phù Tô khẽ run lên nhìn xem con rắn màu đỏ thẫm đang co rúm lại đi theo sau lưng Đinh Ninh, hắn đã lo lắng cùng sầu não, lại cao hứng thay Đinh Ninh.

"Ngươi lần này tại sao không nói gì?" Tại một mảnh sườn dốc khúc giữa khác, Phan Nhược Diệp quay đầu nhìn xem ánh mắt đầy cảm khái của Hoàng Chân Vệ, nói ra.

Hoàng Chân Vệ mỉm cười tỏ vẻ hối lỗi, nói:" Lời hữu ích chỉ nói ba lượt, nói nhiều thành... bà Tám."

"Dịch Tâm!"

Trong sơn cốc, thanh âm của Lâm Tùy Tâm lại vang lên.

Tất cả mọi người cơ hồ đều nín thở.

Bất luận Dịch Tâm giờ phút này là thuộc về phe nào, tại quyển sách nhân tài hắn chiếm vị trí thứ bảy, cũng là nhân vật quan trọng có khả năng ảnh hưởng đến kết quả đoạt giải quán quân cuối cùng.

Đối diện với đám người Đinh Ninh, rất nhiều tuyển sinh thân thể cũng bắt đầu căng thẳng đã đứng lên, sợ kế tiếp sẽ nghe được tên mình.

”Không phải gặp đối thủ!”

Lâm Tùy Tâm ánh mắt như có như không xẹt qua thân thể của bọn hắn, sau đó mặt lạnh như tiền phun ra hai chữ.

Những tuyển sinh thân thể lập tức buông lỏng.

"Dịch Tâm! Như trước, không phải gặp đối thủ."

Nhưng mà khiến cho tất cả mọi người cũng không nghĩ tới là, Lâm Tùy Tâm rất nhạt nhẽo nhưng lại nói ra câu này.

Tất cả xôn xao!

Mặc dù biết rõ ép hỏi Lâm Tùy Tâm loại nhân vật như vậy có lẽ căn bản cũng không có được đáp án, nhưng mà một số tuyển sinh tức giận đến phẫn nộ, máu nóng dồn lên đầu nhịn không được tức giận kêu lên:" Ở đâu có cái đạo lý hai đợt liên tục không phải gặp đối thủ?"

"Vì cái gì không thể?"

Lâm Tùy Tâm tùy ý liếc nhìn tên tuyển sinh kia, mặt tỉnh bơ nói:" Nếu đám các ngươi có ý kiến, ta cũng cho các ngươi một cái cơ hội, ta có thể cho Dịch Tâm không luân không, chỉ cần trong đám các ngươi có người tự nguyện đối địch với Dịch Tâm."

Mấy tên tuyển sinh tức giận đến toàn thân phát run lên, thanh

kiếm bên trong vỏ kiếm phát ra thanh âm rõ ràng, nhưng mà bọn hắn ai cũng không dám lên tiếng.

Bởi vì, mặc dù tự nhận có thể cùng Dịch Tâm cường giả như vậy liều mạng, cũng không người nào nguyện ý cùng một đối thủ như Dịch Tâm đánh cuộc.

"Nếu như cuối cùng muốn an bài một số người luân không, với tư cách là thử quan cuối cùng của Mân Sơn Kiếm Tông, không cách nào chọn lựa người thích hợp luân không, cái này có mắt hay đui mù cũng như nhau mà thôi."

Lâm Tùy Tâm như trước không hề tình cảm xoay người nhìn xem mấy tên tuyển sinh, trào phúng nói:" Các ngươi không tự nguyện đối chiến cùng Dịch Tâm, chỉ một chút dũng khí cùng tâm huyết như vậy cũng không có, chẳng lẽ các ngươi hy vọng xa vời ta sẽ an bài các ngươi không phải gặp đối thủ?"

Nghe lời nói như vậy, rất nhiều người tức giận đến nỗi hô hấp không thông, nhưng mà những Địa sư trưởng thì lại không có bao nhiêu người cảm thấy hành vi này của Lâm Tùy Tâm là bất công.

Bởi vì bọn hắn đều cảm thấy mấy tên tuyển sinh nếu so sánh với Dịch Tâm, thậm chí với những người đã bị đào thải Nam Cung Thải Thục, Hạ Uyển thì khoảng cách chênh lệch quá xa.

Q3 - Chương 133: Thống khổ cũng là một loại kinh lịch

"Từ Liên Hoa."

Lâm Tùy Tâm xoay người nhìn thoáng qua chỗ đám người Đinh Ninh, không nhìn quyển sách trong tay đột nhiên hô lên tên của Từ Liên Hoa.

Rất nhiều tuyển sinh cắn chặt hàm răng, bọn hắn ngày càng cảm thấy Lâm Tùy Tâm cố ý muốn đem đám người của Đinh Ninh đưa vào mười thứ hạng đầu, nhưng bọn hắn thật không ngờ là ngay sau đó Lâm Tùy Tâm lại nói tiếp một cái tên.

"Đối chiến Bạch Nhược Trạch."

"Thật sự là tùy ý." Nghe Lâm Tùy Tâm báo ra tên đối thủ của mình, Từ Liên Hoa lắc đầu, cau mày nói nhỏ một câu.

Hắn cũng không thể giải thích tại sao Lâm Tùy Tâm lại có ý tưởng như thế.

Với những biểu hiện trước đây, bất luận kẻ nào cũng đều có thể cảm giác được ít nhất Lâm Tùy Tâm cũng có hảo cảm với những người đứng bên cạnh Đinh Ninh.

Nhưng mà theo an bài của Lâm Tùy Tâm lúc này, lại tựa hồ có khuynh hướng đem hắn đào thải.

Bạch Nhược Trạch tại quyển sách nhân tài đứng thứ hạng ba mươi hai, nhân vật trẻ tuổi tài tuấn của Cam Lộ Kiếm Viện, nếu như bình thường gặp nhau, Từ Liên Hoa có tám phần nắm chắc có thể đánh bại đối thủ, nhưng mà Từ Liên Hoa sau khi đánh bại Trần

Ly Sầu đã như nỏ mạnh hết đà, mà Bạch Nhược Trạch hầu như chưa có tổn thương chút nào, thậm chí ngay cả đánh bại đối thủ đệ nhất danh đều thập phần nhẹ nhõm.

“Chẳng lẽ cảm thấy Bạch Nhược Trạch so với ta ưu tú hơn?”

Tuy rằng không thể giải thích vì sao, nhưng mà Từ Liên Hoa cũng không muốn tranh cãi với Lâm Tùy Tâm, chỉ là có chút khó khăn đứng lên, bắt đầu chậm rãi đi về phía trước.

“Ngươi có ổn không đấy?”

Trương Nghi nhịn không được theo sát bên cạnh, quay đầu lại lo lắng nhìn Từ Liên Hoa, sau đó do dự nói:” Nếu thật sự không được cũng đừng quá miễn cưỡng.”

“Ta không muốn trả lời ngươi những lời này.” Từ Liên Hoa liếc nhìn Trương Nghi, sau đó quay đầu nhìn Hạ Uyển nói:” Hạ Uyển, ngươi trả lời cho mọi người biết Tu Hành Giả của Từ Hầu Phủ chúng ta là như thế nào.”

Trương Nghi ngạc nhiên quay đầu nhìn về phía Hạ Uyển.

Hạ Uyển hít sâu một hơi, chậm rãi nói:” Từ Hầu Phủ cho tới bây giờ chỉ có Tu Hành Giả chết trận chứ không có Tu Hành Giả nhận thua.”

Trương Nghi ngây người, nói không ra lời.

Đinh Ninh đứng cách Trương Nghi không xa, nhìn xem Từ Liên Hoa đang đi tới, hắn một mực không lên tiếng, đợi đến lúc Từ Liên Hoa đi sát bên hắn, hắn mới thì thầm:” Phía sau sườn trái ba tấc.”

Lông mày Từ Liên Hoa chau lên, cũng không trả lời, tiếp tục đi về phía trước.

Bạch Nhược Trạch đã đứng ở giữa sân chờ đợi.

Nhìn xem Từ Liên Hoa dừng lại đối diện với mình, hắn khom người thi lễ, áy náy nói:" Thực xin lỗi."

"Không cần nói lời xin lỗi với ta."

Nhìn xem vẻ hữu lễ khác biệt của Bạch Nhược Trạch, gương mặt của Từ Liên Hoa nghiêm nghị, thanh âm lạnh lùng vang lên:" Chẳng lẽ ngươi cảm thấy ta nhất định sẽ thua ngươi?"

Bạch Nhược Trạch vừa mới đứng thẳng người, nghe được câu này, mặt mũi hắn hơi cứng lại, lại hơi hơi khom người, nói:" Thực xin lỗi."

Hắn hai lần liên tục nói câu "Thực xin lỗi", thái độ đều thập phần thành khẩn, nhưng mà hắn là một đệ tử kiệt xuất nhất của Tu Hành Địa, ngày thường tự nhiên cũng cực kỳ kiêu ngạo, lúc này thần thái tuy rằng kính cẩn, nhưng mà sâu trong đôi mắt cũng lóng lánh ánh lửa phẫn nộ.

Từ Liên Hoa không thèm nhìn hắn, chẳng qua là nhìn bầu trời đen kịt phía trên tựa hồ đã bị Chư Thiên Tinh Thần che đậy, mặt không cảm xúc, nói:" Bắt đầu đi."

Bạch Nhược Trạch không do dự, cũng không nói gì thêm.

Hắn biết mình đã mười phần tiếp cận mười thứ hạng đầu của kiếm hội này, hắn tuyệt đối không thể vì một chút tâm tình mà bỏ qua cơ hội cải biến cả cuộc đời.

Thanh âm của Từ Liên Hoa vừa mới vang lên, hắn lập tức xuất kiếm.

Một tiếng boong nhỏ vang lên, thời điểm thanh âm này truyền vào tai mọi người, vỏ kiếm bằng da Lục Sa Ngư bên trái thân thể của hắn đã trống không, thanh kiếm trên tay phải của hắn đã hoàn thành một kiếm, không khí ở giữa hắn và Từ Liên Hoa không nhìn thấy bất cứ cái gì gọi là Thiên Địa Nguyên Khí nổ lên, chỉ xuất

hiện hơn mười đạo bóng kiếm màu u lam nhàn nhạt.

Mười đạo bóng kiếm màu u lam này như là Mị Ảnh du động dưới biển sâu, trong không khí tạo thành một hình dáng đinh ốc quỷ dị lặng yên đi về phía trước, phân biệt chia ra đâm vào vị trí các chỗ hiểm trên thân thể Từ Liên Hoa.

Ánh mắt Từ Liên Hoa lập tức nheo lại.

Tay của hắn nhanh chóng rút kiếm. Kiếm quang hồng nhạt lượn quanh thân thể của hắn, Kiếm Khí tựa như mọc thành phiến từ mặt đất chung quanh hắn đi lên trên, tựa như vô số cánh hoa sen tạo thành một đóa hoa sen.

Hơn mười đạo bóng kiếm màu u lam như quỷ mị chém loạn vào cánh hoa, lại bị bắn ra, toát ra từng đoàn từng đoàn khói màu u lam, thủy chung vẫn không cách nào tiến vào gần thân thể Từ Liên Hoa hơn một xích.

Nhìn xem cảnh tượng như thế, Bạch Nhược Trạch kêu to một tiếng, trên khuôn mặt tuấn tú xuất hiện thêm mấy phần tàn nhẫn.

Hai chân của hắn luân phiên đạp xuống đất, cả người tựa hồ không có sức nặng phiêu phiêu bay lên, trường kiếm màu u lam trong tay từ bên trên chém thẳng xuống đỉnh đầu Từ Liên Hoa.

Theo kiếm quang hoa rơi của hắn, kiếm quang phía dưới trên mặt đất hiện lên vô số sợi Nguyên Khí màu u lam, không ngừng hướng về thân kiếm hội tụ.

Vô số sợi Nguyên Khí màu u lam này tản ra hương vị âm hàn đặc biệt, hoàn toàn không giống khí tức của con người, từ mặt đất bốc lên lại không mang theo thanh âm, hình ảnh vô số sợi Nguyên Khí từ mặt đất đồng thời bốc lên tựa như có vô số đóa hoa nở rộ từ U Minh.

Mạch máu trên trán Từ Liên Hoa phồng lên, nhúc nhích như

những con giun.

Sau đó hắn lắc đầu thở dài, buông thanh kiếm đang nắm trong tay.

Hầu như tất cả mọi người đều cho rằng Từ Liên Hoa muốn buông xuôi, nhưng mà Trương Nghi lại biết rõ là không phải như vậy, cho nên khác với đa số mọi người, hắn rõ ràng nhìn thấy giờ phút này tay của Từ Liên Hoa đang hướng về vỏ kiếm bên cạnh eo.

Một tiếng oanh trầm đục.

Không khí xung quanh vỏ kiếm của Từ Liên Hoa đột nhiên bạo chấn.

Cũng trong chớp mắt vừa rồi, Bạch Nhược Trạch cũng cho rằng Từ Liên Hoa muốn buông tha, nhưng mà cảm giác được Từ Liên Hoa ngoài thân nổ lên khí tức, con ngươi của hắn kịch liệt co rút lại, không khỏi phát ra một tiếng kêu to.

Nguyên Khí màu u lam hội tụ trên thân kiếm của hắn kịch liệt ngưng tụ, thanh kiếm của hắn tựa như có một đầu Quỷ vật màu u lam muốn lao tới.

Nhưng đúng vào lúc này, Từ Liên Hoa đã duỗi tay ra.

Từ Liên Hoa nắm lấy vỏ kiếm, miệng của vỏ kiếm nhằm vào trường kiếm màu u lam trong tay Bạch Nhược Trạch đâm ra.

Bạch Nhược Trạch cơ hồ ngừng thở, hắn dùng hết khả năng điều chỉnh hướng đi của trường kiếm trong tay mình, nhưng mà hắn phát hiện động tác của Từ Liên Hoa so với hắn còn nhanh hơn!

Một tiếng boong nhỏ vang lên, giống như tiếng của trường kiếm tra vào vỏ, động tác của Từ Liên Hoa vô cùng chuẩn xác dùng bao kiếm của mình bao lấy trường kiếm của Bạch Nhược Trạch!

Kiếm trở vào bao, vô số tia Nguyên Khí màu u lam từ vỏ kiếm tuôn ra, trên thân kiếm Quỷ Vật màu u lam ngưng tụ lại cũng giống như bị một vật cứng rắn đập vỡ, mấu chốt nhất chính là vỏ kiếm này đã ngăn cách sự liên hệ của thanh trường kiếm cùng với Thiên Địa nguyên khí, tựa như cứng rắn chặt đứt rất nhiều phù tuyến kết nối với thanh kiếm này!

Hàn ý trong lòng của Bạch Nhược Trạch dâng lên không ngăn được, nhưng mà dù sao thì hắn cũng không phải là kẻ yếu, ngay tại lúc kiếm thức bị ngăn chặn một cách chớp nhoáng này, hắn tự nhiên cũng có đối sách, thân thể hắn lui về phía sau, rút kiếm, đồng thời Chân Nguyên trong thể nội của hắn cũng phát ra mấy phần cường thịnh trở lại, muốn dựa vào xu thế giằng co chớp nhoáng này, đem Từ Liên Hoa chấn động làm cho tổn thương càng thêm trầm trọng, trực tiếp làm Từ Liên Hoa bị thua.

Nhưng mà tại trong tích tắc này, trong lòng của hắn tuôn ra một loại cảm giác khó có thể tin được.

Một cỗ lực lượng mà hắn căn bản không thể nào kháng cự, từ chuôi kiếm trong tay hắn truyền đến.

“Làm sao có thể có lực lượng mạnh như thế?”

Ánh mắt của hắn trợn tròn đến cực hạn, miệng mở lớn có thể đút lọt quả trứng gà, ngay khi hắn còn chưa kịp kêu lên những lời này thì cánh tay của Từ Liên Hoa đã vung lên.

Vỏ kiếm kéo theo trường kiếm của hắn, mang theo một cỗ lực lượng cực kỳ bá đạo ngang ngược, giống như một cây roi sắt đánh thẳng vào sườn trái của hắn.

Thân thể Bạch Nhược Trạch theo bản năng muốn vặn vẹo né tránh, nhưng mà một cỗ lực lượng xuất hiện làm cho thân thể của hắn không thể nào né tránh như hắn mong muốn.

“Bành!”

Một tiếng va chạm nặng nề vang lên, dội vào trong tai tất cả mọi người, nháy mắt sau đó là âm thanh của tiếng xương vỡ vụn, bể nát thành từng mảnh nhỏ.

Bạch Nhược Trạch mở miệng phun ra cả một suối máu, cả người cong lại như con tôm bay ra, rơi xuống mặt đất cách đó mấy trượng.

Sư trưởng Tu Hành Địa phát ra một tiếng kinh hô bất khả tư nghị.

Cảm giác đối với Chân Nguyên lực lượng rõ ràng làm cho Tu Hành Giả càng khiếp sợ.

Bởi vì ở vào giai đoạn sau cùng của trận chiến đấu này, Từ Liên Hoa thực tế dùng lực lượng không hề hoa xảo đánh bại Bạch Nhược Trạch, mà khi trước bọn hắn xem ra, Từ Liên Hoa trước mặt của Bạch Nhược Trạch không có khả năng phát ra một lực lượng áp đảo như thế, tu vi của Bạch Nhược Trạch so với tu vi của bản thân hắn là một chênh lệch không nhỏ.

“Vậy mà…”

Nhưng mà chỉ một nháy mắt sau đó, tất cả những điều mà sư trưởng Tu Hành Địa cảm thấy không thể nào giải thích lại biết được toàn bộ đáp án.

Ánh mắt rung động của bọn hắn toàn bộ đều ngưng tụ trên mặt Từ Liên Hoa.

Từ Liên Hoa vẫn đứng thẳng bất động, nhưng mà trên mặt của hắn lại giống như mang một cái mặt nạ đầy màu sắc.

Ngũ quan của hắn bởi vì thống khổ mà vặn vẹo, thậm chí ngay cả một mảnh cơ bắp dài hẹp đều co quắp.

“Vậy mà mặc kệ độc tố trong thân thể…”

Có tuyển sinh nhìn thấy như vậy, kêu lên với vẻ kinh sợ khó tin.

Trương Nghi ngây người, toàn thân hắn cũng không kềm chế được mà run rẩy.

Đinh Ninh cùng Cảnh Nhận cẩn thận giải thích qua dược lực của Thất Diệp Tán, cho nên hắn biết rõ nếu như không để ý đến cái giới hạn kia mà cưỡng ép vận dụng hết tất cả Chân Nguyên sẽ gặp thống khổ bực nào, nhưng mà lúc này Từ Liên Hoa, lại vẫn có thể đứng đấy!

Lại để cho thân thể của Trương Nghi càng run rẩy hơn là Từ Liên Hoa không chỉ có cứng rắn đứng đấy, mà lại còn có thể lên tiếng.

Bởi vì thanh âm của Từ Liên Hoa lúc này đã vang lên.

“Hắn ngã rồi, ta còn đứng đây, cho nên hắn là ta thắng.”

Thanh âm của Từ Liên Hoa đã hoàn toàn cải biến, những thanh âm tựa hồ đều run rẩy, nhưng mà hắn vẫn có thể nói được nguyên câu.

Nghe thanh âm như vậy, ánh mắt của Lâm Tùy Tâm cũng hơi hơi nheo lại, hắn gật nhẹ đầu, chỉ đơn giản phun ra một chữ “Đúng”.

Hầu như tất cả mọi người đều rung động nói không ra lời.

Nhưng mà lúc này, thần sắc của Đinh Ninh vẫn rất bình tĩnh như cũ, hắn nhìn thân thể Từ Liên Hoa đang run rẩy, lên tiếng nói:” Ngươi vốn không cần hai chiêu, chỉ cần một kiếm là đủ.”

“Là vấn đề của ta.”

Từ Liên Hoa đã không cách nào quay người, nhưng thanh âm đã biến dị của hắn vẫn vang lên sau đó:" Bất quá không phải ta hoài nghi ngươi, mà ta biết rõ loại độc chất này nhất định rất thống khổ, ta cũng có chút sợ hãi sự thống khổ do loại độc chất này mang đến, cho nên ta thử không dùng phương pháp như vậy để chống đỡ."

Nói xong câu này, Từ Liên Hoa liền ngã về phía trước.

"Sư đệ!"

Nhìn xem Từ Liên Hoa ngã xuống, Trương Nghi hầu như khóc ngất :" Hắn đã như vậy, ngươi còn cùng hắn nói nhiều lời như thế."

"Nếu như muốn làm, phải làm đến mức tận cùng, có như vậy mới không phụ sự trả giá của hắn."

Đinh Ninh nhìn xem Từ Liên Hoa đang nằm dưới đất, vẫn bình tĩnh như trước nói một câu, sau đó lại nói khẽ rất nghiêm túc:" Thống khổ cũng là một loại kinh lịch."

Q3 - Chương 134: Núi sông trong lồng ngực, sinh tử ngoài suy xét

- Lúc đó ta chống đỡ được bao lâu?

Nhìn Từ Liên Hoa ngã xuống, mặt Tịnh Lưu Ly đanh lại, quay đầu hỏi Đàm Thai Quan Kiếm một câu.

Đàm Thai Quan Kiếm cẩn thận suy nghĩ một chút, nói:

- Cũng là nói mấy câu, nhưng so với hắn thì ngắn gọn hơn một chút.

Tịnh Lưu Ly trầm mặc một lát, nói:

- Lần kiếm hội này quả thật là không tệ.

Đàm Thai Quan Kiếm hiển nhiên hiểu nàng không phải đang tự khen mình an bài tốt lần kiếm hội này, cười nhạt một tiếng nói:

- Tuy hắn có thể chịu đựng thống khổ vượt qua cô, nhưng lúc ấy cô lại không có do dự giống hắn.

Tịnh Lưu Ly lắc đầu, lạnh lùng nói:

- Vượt qua là vượt qua, nếu cả hai cùng trúng chất độc đó, hắn có thể kiên trì lâu hơn một chút thì tức là ra nhiều hơn một kiếm so với ta, ta sẽ chết.

Đàm Thai Quan Kiếm biết mình không có khả năng thuyết phục Tịnh Lưu Ly loại chuyện này, hắn nhịn không được có chút

cảm khái nói:

- Có lẽ cũng bởi vì cô luôn cầu toàn như vậy, việc gì cũng muốn mạnh mẽ hơn người khác, cho nên cô mới là thiên tài tiến bộ nhanh nhất từ trước tới nay của Mân Sơn Kiếm Tông.

- Trước kia có thể là như vậy, về sau thì khả năng không phải.

Tịnh Lưu Ly nhìn Đinh Ninh đang cùng Trương Nghi nói chuyện, chậm rãi ngẩng đầu nhìn trời, tròng mắt đen nhánh tựa hồ như hòa làm một thể với sắc đêm.

Trước đó nàng đã gặp qua vô số thanh niên tài tuấn, nhưng chưa một ai có thể khiến nàng cảm nhận được áp lực.

Cho nên tuy rằng nàng luôn muốn tranh cường trong mọi việc, kỳ thực lại không hề vất vả, mà hiện tại rốt cuộc có một người có thể làm cho cảm thấy được áp lực, cũng như thấy được một không gian hoàn toàn mới.

Nàng có thể khẳng định tiến cảnh tu vi của mình nhất định sẽ nhanh hơn dĩ vãng.

- Thống khổ cũng là một loại kinh lịch.

Đinh Ninh nói những lời nghe thật bình thản, nhưng mà truyền vào trong tai Hạ Uyển lại thành ý vị hoàn toàn bất đồng.

Nàng ngẩng đầu, có chút tôn kính nhìn bóng Đinh Ninh.

Trong quá trình tu hành dĩ vãng, chỉ có lão sư của nàng mới nói được những lời làm cho nàng cảm nhận được ý vị đồng dạng.

Rõ ràng cũng chỉ là thí sinh như mình, nhưng năng lực mà Đinh Ninh biểu hiện ra ngoài lại càng ngày càng làm cho nàng cảm giác được hắn không phải là còn là thí sinh giống mình nữa.

Nàng hít một hơi thật sâu, bắt đầu thúc giục chân nguyên

trong cơ thể.

Một luồng khí tức kiên định mà cường đại từ mỗi tấc da thịt của nàng nhanh chóng khuếch tán ra ngoài.

Quanh thân thể nàng xuất hiện một luồng gió xoáy mắt thường có thể thấy được.

Trương Nghi vốn còn đang trong bi thống bỗng quay người, mà hình ảnh trước mắt kia để hắn khiếp sợ đến nói không ra lời.

Đám thí sinh ở khu nghỉ ngơi đằng xa cũng phát hiện dị trạng của Hạ Uyển ở bên này, từng tiếng kinh hô liên tiếp vang lên.

Sắc mặt Hạ Uyển biến đổi liên tục, gương mặt xinh đẹp đau đớn đến vặn vẹo, thân thể bắt đầu run rẩy kịch liệt không thể khống chế.

- Cô làm cái gì vậy?

Trương Nghi rốt cuộc có thể cất lời, mờ mịt mà bi thống kêu lên một tiếng.

- Đinh Ninh nói không sai.

Hạ Uyển dù đau đớn nhưng vẫn cố đáp lời:

- Ta muốn thử qua loại thống khổ này, ít nhất nếu sau này gặp phải việc tương tự sẽ dễ chịu hơn một ít.

Độc Cô Bạch cùng Dịch Tâm ở một bên cũng đã đoán ra đáp án như vậy, nhưng mà nghe Hạ Uyển tự mình nói ra vẫn đại chấn trong lòng, nghĩ thầm trách không được người này nhìn như một thiếu nữ hiền dịu lại có thể xếp vị trí cao như vậy trên bảng tài tuấn.

Mà Tịnh Lưu Ly càng thêm gần đám Đinh Ninh so với nhóm tuyển sinh đằng kia, hiển nhiên phản ứng càng nhanh khi thấy rõ

Hạ Uyển đang làm gì.

- Xem ra vẫn xem thường nàng.

Nàng khẽ cau mày, trong giọng nói có thêm một cảm xúc chưa từng xuất hiện.

Đúng lúc này, một cỗ khí tức tương tự từ phía sau Đinh Ninh bùng lên, làm nàng khẽ giật mình.

Cỗ khí tức tương tự này là phát ra từ trên người Nam Cung Thải Thục.

Nhìn Nam Cung Thải Thục đồng dạng toàn lực thúc giục chân nguyên trong cơ thể, đồng dạng dồn ép độc tố phát tác mà bắt đầu lâm vào thống khổ cực độ, đầu óc Trương Nghi trống rỗng, run giọng nói:

- Coi như là muốn tu hành cũng có thể đợi đến lúc kiếm hội chấm dứt mà…

Không cách nào cải biến sự thật trước mắt, hắn chỉ có thể lo lắng các nàng kế tiếp sẽ mất đi ý thức rồi tiếp nhận Mân Sơn Kiếm Tông cứu chữa mà không cách nào tiếp tục quan sát kiếm hội.

- Ta tu chính là Tố Tâm Kiếm, theo đuổi đường kiếm nhanh nhất, tâm vừa nghĩ tới sẽ lập tức làm.

Hạ Uyển nhìn hắn một cái, sau đó trước khi ngã xuống khó nhọc nói ra một câu kia.

Nghe được một câu như vậy, Tịnh Lưu Ly từ từ nhíu mày, nói:

- Nàng đã không cần đến Mân Sơn Kiếm Tông tu hành.

Đàm Thai Quan Kiếm trịnh trọng gật đầu, lần này hắn rất đồng ý với ý kiến của Tịnh Lưu Ly.

- Những người này đều điên rồi sao?

Nhìn Nam Cung Thải Thục cũng toàn lực thúc giục chân nguyên để độc phát tác, một gã thí sinh tại khu nghỉ ngơi tái mặt, nhịn không được lên tiếng.

Hạ Uyển cùng Nam Cung Thải Thục đều là thí sinh đã bị đào thải, nhưng mà hành động của hai người lại mang đến một áp lực rất lớn cho đám thí sinh.

- Nếu đã muốn giống như người thường sao còn làm tu hành giả?

Diệp Hạo Nhiên cau mày lại, nhìn tên thí sinh mặt tái nhợt bên cạnh, lại nhìn những gã thí sinh khác cũng đồng dạng tái mặt, thậm chí trán đổ đầy mồ hôi kia, hắn biết những người này chỉ như là tàn binh đi làm pháo hôi trên chiến trường, đối với kết quả cuối cùng sẽ không sẽ có bao nhiêu ảnh hưởng. Vì thế hắn vẫn giữ trầm mặc dù hắn biết nếu mình lên tiếng lúc này nhất định có thể vực dậy sĩ khí của những kẻ này, bởi đó là chuyện không có bao nhiêu ý nghĩa.

Hắn mau chóng bình tâm lại, sau đó đảo mắt qua rất nhiều gương mặt. Giống như Đinh Ninh, hắn cũng đang tìm kiếm nhân vật mấu chốt kia.

Thế nhưng cho tới bây giờ hắn vẫn không thể tìm ra quân cờ cuối cùng mà vị nữ chủ nhân Trường Lăng kia chôn giấu.

***

Trong lúc Mân Sơn Kiếm Tông ngăn cách thế ngoại cử hành một hồi kiếm hội náo động thiên hạ, tòa thành Trường Lăng đang chìm trong bóng đêm lại cũng có vô số người chưa ngủ.

Trong quán rượu Ngô Đồng Lạc vắng lặng, Trường Tôn Thiển Tuyết chậm rãi mở mắt.

Thời điểm này nơi đây yên tĩnh không một tiếng động, nhưng trong tai nàng lại nghe rõ tiếng bước chân.

Có người từ con ngõ đằng xa đang tới, hướng về nơi này.

Nàng chỉnh quần áo đứng lên, bước tới tiền viện, nhẹ nhàng như một làn gió thổi qua đêm, nhưng hàn ý cùng sát ý trong đôi mắt lại càng ngày càng lạnh lẽo.

Người đến là tu hành giả, mang theo một mùi vị nàng rất quen thuộc.

Dùng tu vi hiện tại của nàng, nàng nắm chắc tám phần trở lên có thể giết chết tu hành giả này, chẳng qua nàng cũng không cách nào yên lặng giết chết người này mà không bị phát hiện.

Nếu thật sự xuất hiện tình hình phải giết tu hành giả này, nàng có thể thông qua con đường mà Đinh Ninh đã làm dấu trên vách đá chạy khỏi Trường Lăng. Trong lúc Đinh Ninh tham gia kiếm hội, nàng sở dĩ lựa chọn ở chỗ này mà không phải ở tại Mặc Viên, cũng là bởi vì con đường mà Đinh Ninh lưu lại chỉ dẫn trên vách đá đều bắt đầu từ nơi này. Tại đây chạy trốn, xác suất thành công là cao nhất.

Nhưng mà mấu chốt là lúc này Đinh Ninh vẫn còn đang tham gia Mân Sơn Kiếm Hội, nàng chỉ cần bại lộ, Đinh Ninh sẽ không có khả năng sống.

Trong tiểu viện, độ ẩm tựa như tăng cao hơn.

Một giọt nước óng ánh lặng yên từ không trung rơi xuống, đúng hướng vườn hoa nho nhỏ trong tiểu viện.

Trường Tôn Thiển Tuyết vốn đã vén rèm định đi vào tiền viện, lúc này đột nhiên dừng lại, sau đó xoay người lần nữa trở về trong nội viện, trên khuôn mặt hoàn mỹ như vẽ của nàng bắt đầu có thêm một tầng sương lạnh.

Giọt nước kia vừa rơi xuống đất, trong nội viện đã xuất hiện một thân ảnh màu trắng.

- Tưởng là ai, hóa ra quả thật là Công Tôn đại tiểu thư. Chẳng qua là không ngờ đại tiểu thư Công Tôn gia lại khuynh quốc khuynh thành, càng nhìn càng thương như vậy. Ta cũng chưa từng nghĩ sẽ gặp đại tiểu thư Công Tôn gia ở loại địa phương này.

Một giọng nói cảm thán vang lên, âm thanh tuy nhỏ nhưng lại vang vọng khắp tiểu viện, còn mang theo một loại khí tức kiệt ngạo không ai bì nổi, loại này khí tức, chỉ có chính thức đại nghịch mới có.

Nguyên khí trên người như nước, lại có khí khái đại nghịch như vậy, hiển nhiên chỉ có thể là Vân Thủy Cung Bạch Sơn Thủy.

- Ngươi muốn chết hay là muốn sống?

Nhưng đáp lại, Trường Tôn Thiển Tuyết chỉ lạnh lùng trực tiếp hỏi.

Bạch Sơn Thủy hơi ngẩn ra, nàng không quen cách nói chuyện của Trường Tôn Thiển Tuyết, nhưng nàng vẫn nở nụ cười, chân thành nói:

- Muốn sống.

Trường Tôn Thiển Tuyết nhìn nàng một cái, hàn ý cùng sát ý trong mắt cũng không biến mất, không lên tiếng mà chờ đối phương nói tiếp.

- Vốn chỉ muốn gặp Đinh Ninh, nhưng nghĩ thì ngươi hẳn là kẻ giết chết sư huynh của ta, cho nên muốn gặp ngươi trước.

Bạch Sơn Thủy phủi phủi hai tay:

- Nếu như ngay cả ngươi cũng có thể ở cùng một chỗ với đệ tử

của người kia, ta tới đây tự nhiên là không phải tìm ngươi trả thù, mà là để cho ngươi biết, ta cũng có thể.

Trường Tôn Thiển Tuyết không có lãng phí khí lực đi suy nghĩ tại sao Bạch Sơn Thủy phát hiện Đinh Ninh cùng thân phận của mình, vẻ mặt của nàng càng lạnh thêm, lắc đầu, nói:

- Ta và ngươi không giống nhau.

- Ta biết rõ.

Bạch Sơn Thủy cười cười, rồi lập tức thu lại nụ cười, nói:

- Nhưng chúng ta có cùng chung địch nhân.

Trường Tôn Thiển Tuyết trầm mặc một lát mới nói:

- Ta không phụ trách những chuyện này.

Bạch Sơn Thủy khẽ giật mình, rồi lại lập tức thản nhiên nói:

- Đã như vậy, đợi kiếm hội chấm dứt, Đinh Ninh đi ra rồi hãy nói.

Đại nghịch làm việc, tự nhiên phàm nhân không thể suy đoán, Bạch Sơn Thủy lúc này tuyệt không phải địch thủ của Trường Tôn Thiển Tuyết, sinh tử đã treo tại một đường, rồi lại hoàn toàn không để ý. Đang khi nói chuyện Bạch Sơn Thủy đã lơ lửng bay ra khỏi tiền viện, chẳng qua là cuối cùng vẫn nhịn không được nói một câu:

- Sau tràng kiếm hội này, cái tên Đinh Ninh nhất định truyền khắp thiên hạ, nhưng sợ rằng không có ai nghĩ ra hắn là đệ tử của người kia.

Q3 - Chương 135: Thiếu một người

Tiếng của Bạch Sơn Thủy lí nhí như đang thì thầm, nhưng Trường Tôn Thiển Tuyết lại nghe rất rõ ràng. Nàng không nói gì, bỗng hàn ý trong mắt đậm thêm, mấy bụi cỏ dại sát vách tường phía sau Bạch Sơn Thủy đột nhiên phủ kín sương trắng, tiếp theo bị một cơn gió thổi qua bất ngờ vỡ tan thành từng mảnh vụn.

Điều này đại biểu cho sát ý cùng cường đại của Trường Tôn Thiển Tuyết. Bạch Sơn Thủy cũng cảm thấy hơi lạnh, nàng kéo cao cổ áo lên, sắc mặt vẫn bình thản như cũ mà tiêu sái biến mất trong con ngõ tối.

Cho dù là cô hồn dã quỷ nước mất nhà tan, hành tẩu tại Trường Lăng lần này cũng là cô hồn dã quỷ kiêu ngạo.

Bạch Sơn Thủy chậm rãi ngẩng đầu, chẳng qua trong ánh mắt kiêu ngạo lại bắt đầu xuất hiện tâm tình khác thường, mày cũng hơi nhăn lại.

Dưới bóng đêm hoàn toàn bao phủ, nàng không cách nào nhìn quá xa, nhưng từ mùi khói khét theo gió truyền đến cùng ánh lửa lấp loáng đang thiêu đốt ngôi nhà đằng xa kia, nàng có thể khẳng định chỗ đang cháy chính là khách điếm hiện mình đang ở.

Nàng vốn định về chỗ đó, nhưng vừa thấy cảnh này lập tức quay người, chọn một con đường khác có thể ra khỏi thành mà cất bước.

Bên trong quán rượu Ngô Đồng Lạc, Trường Tôn Thiển Tuyết lần nữa nằm xuống giường. Nàng không có thói quen nghĩ ngợi

lung tung, nhưng nội tâm yên tĩnh theo nàng nhiều năm qua rốt cuộc đã bị phá vỡ triệt để, tựa như như mặt hồ đang phẳng lặng bỗng có hòn đá nhẹ rơi, dấy lên từng đợt sóng.

Nàng cố gắng điều tức nhưng vẫn không sao tĩnh tâm lại, rốt cục nghiêng đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, có chút tức giận không biết bao giờ kiếm hội kia mới chấm dứt.

***

Đêm vẫn còn dài, Mân Sơn Kiếm Hội vẫn đang tiến hành, chẳng qua thí sinh còn có thể đứng vững đã ngày càng ít.

- Tạ Nhu, luân không(*).

(*) Luân không: không bị gặp đối thủ.

Tuy rằng biết rõ thắc mắc không có bất kỳ tác dụng gì, nhưng thời điểm nghe được Lâm Tùy Tâm nói câu này, một gã thí sinh bị kiếm đả thương trên ngực và eo vừa mới được tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông chữa trị, đang nằm ở một bên không cách nào nhỏm lên được vẫn nhịn không được tức giận kêu lớn:

- Còn công bằng nữa không, ta phải đánh tới ba trận, còn cô ta chỉ đánh một trận đã tiến vào mười thứ hạng đầu.

Nhìn thí sinh vừa thất bại tại trận thứ ba, không cách nào tiến thêm, đang tức giận đến độ ánh mắt muốn tóe lửa này, Lâm Tùy Tâm chỉ lạnh nhạt nói:

- Kỳ thật ngươi nên cảm tạ Từ Quân Tử.

Thí sinh này cùng rất nhiều thí sinh còn lại đều sững sờ, không rõ ý của Lâm Tùy Tâm.

- Người nói mấy câu với mỗi người các ngươi tại lối ra cửa ải lần trước chính là Từ Quân Tử.

Lâm Tùy Tâm cũng không nhìn sắc mặt những thí sinh này, tiếp tục chậm rãi nói.

Rất nhiều thí sinh bắt đầu ý thức được chuyện gì đó, sắc mặt nhanh chóng trở nên trắng bệch.

Trương Nghi nhìn phản ứng của những người kia, lại càng thêm mơ hồ, nhịn không được quay đầu nhìn đám Đinh Ninh, nhẹ giọng hỏi:

- Từ Quân Tử là?

- Không phải là họ Từ giống ta, mà là người sinh ra tại vùng đất Từ.

Từ Liên Hoa hít sâu một hơi, nhìn Trương Nghi nói:

- Không có bao nhiêu người biết rõ tên thật của ông ta, nhưng ta nghĩ có lẽ ngươi đã nghe qua chuyện 'cắt thịt nuôi cha mẹ'.

- Tiền bối ở lối ra cửa ải lúc trước lại là…

Trương Nghi rung động đến nói không ra lời.

Đất Từ có người quân tử nọ, biết lễ thủ nghĩa, hay làm việc thiện. Có một năm đại hạn, nơi đó không trồng nổi một cọng lúa, người nọ cũng tan hết gia tài. Một ngày kia rất nhiều dân đói ngửi thấy trong nhà người nọ có mùi thịt, liền nhao nhao giận dữ, cho rằng người nọ là ngụy quân tử, bề ngoài giả vờ như hết gạo, kì thực trong nhà vẫn còn thịt để ăn, bèn phẫn nộ đạp cửa lao vào, nhưng phát hiện sau đó lại làm bọn họ nước mắt giàn giụa. Hóa ra nhà người nọ cũng đã chẳng còn gì, cha mẹ sắp chết vì đói, để cứu cha mẹ, người nọ tự cắt bắp đùi của mình ra để hầm canh.

Sự tích như vậy tự nhiên được ghi chép tại rất nhiều sử sách, đối với nhiều người đồng dạng biết lễ thủ nghĩa mà nói, vị quân tử đất Từ kia thậm chí có thể xưng là Thánh Nhân. Có điều

Trương Nghi thật không ngờ người nọ lại chính là đệ tử của Mân Sơn Kiếm Tông, cũng căn bản không nghĩ đến người đứng ở lối ra của cung điện màu xanh tại biển bụi gai lại chính là vị quân tử đất Từ đó.

- Người có hy vọng tham gia Mân Sơn Kiếm Hội nhất của Khổ Đằng Kiếm Sơn các ngươi không phải ngươi, mà là sư đệ ngươi Kỳ Thu Hàn. Người khác không biết vì sao hai năm qua Kỳ Thu Hàn tiến cảnh không bằng ngươi, chẳng lẽ ngươi không biết?

Nhìn xem sắc mặt thí sinh kia đã xám như tro, quần áo toàn thân đều ướt đẫm mồ hôi, Lâm Tùy Tâm vẫn nhàn nhạt nói tiếp:

- Đối với mỗi thí sinh tham gia kiếm hội, Mân Sơn Kiếm Tông ta đều có suy tính, trước kỳ kiếm thí cuối cùng này, Từ Quân Tử sẽ xem phẩm cách của các ngươi, nếu không phải hắn cảm thấy ngươi còn có thể sửa đổi, ngươi căn bản sẽ không xuất hiện ở chỗ này. Đã cho ngươi một cơ hội, chính ngươi lại không giữ được còn muốn nói gì nữa?

Tên thí sinh kia sớm đã run rẩy toàn thân, đầu cũng không dám ngẩng lên, sao dám nói gì thêm.

Mà một ít thí sinh lúc trước bị an bài đánh thêm một trận, hoặc là không được luân không đều nghĩ đến vài chuyện mình đã làm trong quá khứ, không chỉ có mồ hôi trên lưng tuôn ra như suối, còn không dám nhìn về Lâm Tùy Tâm.

- Mân Sơn Kiếm Hội, mục đích cuối cùng là để Mân Sơn Kiếm Tông chọn lựa đệ tử.

Lâm Tùy Tâm không ngừng nói chuyện, ánh mắt không cảm xúc của hắn đảo qua tất cả mọi người, chậm rãi nói:

- Bất luận là quá trình gì cũng đều để cho Kiếm Tông chúng ta chọn lựa ra đệ tử thích hợp nhất tiến vào tông môn tu hành.

Không khí lần nữa tĩnh lặng xuống.

Nhưng chỉ mấy cái hô hấp sau, tiếng bước chân vang lên, một thiếu niên áo vàng bước tới, thi lễ với Lâm Tùy Tâm một cái, trầm giọng nói:

- Tiêu Thanh Lân ta tự nhận phẩm hạnh không có gì không hợp, đi cửa chính, đứng thẳng lưng, hơn nữa ta tự thấy tu vi không thua Tạ Nhu, nhưng ta lại phải đánh nhiều hơn Tạ Nhu một trận. Vì thế ta cho rằng kiếm hội này bất công, mặc dù là tính trên góc độ tông môn xuất thân, ta cũng không cho rằng ta không bằng Tạ Nhu.

Lâm Tùy Tâm nhìn hắn một cái, nói:

- Nàng có quá nhiều tiền so với ngươi.

Thiếu niên áo vàng này chấn động toàn thân, sắc mặt trắng nhợt, mà đám thí sinh chung quanh cũng nháo nhác xì xào lên, căn bản không có nghĩ đến Lâm Tùy Tâm sẽ nói ra một câu như vậy.

Nhưng Lâm Tùy Tâm lại tựa hồ không có nhìn thấy phản ứng của bọn họ, vẫn một bộ dáng vô cảm nói:

- Mân Sơn Kiếm Tông ta có rất nhiều phương pháp tu hành đặc biệt hao phí tiền tài, cũng chỉ có những người như nàng mới thừa nhận được, cho nên để những người đó tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông tu hành, thành tựu tương lai sẽ lớn hơn ngươi.

Thiếu niên áo vàng ngẩn người, hắn có chút không kịp phản ứng.

- Nguyên nhân ảnh hưởng đến tương lai của một tu hành giả có rất nhiều. Tạ gia tài lực quá sức hùng hậu, nàng lại can đảm hơn ngươi, bằng hữu bên cạnh nàng cũng cường đại hơn bằng hữu của ngươi quá nhiều. Đương nhiên không có việc gì là tuyệt đối, nhưng hiện tại tổng hợp các loại nhân tố, nàng trội hơn

ngươi.

Lâm Tùy Tâm nhìn hắn một cái, lại ngẩng đầu nhìn đám thí sinh vừa rồi còn xôn xao, hiện đã không nói lên lời mà lạnh nhạt nói:

- Mân Sơn Kiếm Tông ta cũng không chỉ cân nhắc gia thế của thí sinh, còn cân nhắc thí sinh có được bản lĩnh tu hành.

- Ngươi còn một trận cuối cùng.

Ánh mắt Lâm Tùy Tâm cuối cùng lưu lại trên người thiếu niên áo vàng, sau đó nói:

- Tiêu Thanh Lân, đấu với Dịch Tâm.

Thiếu niên áo vàng tên Tiêu Thanh Lân này đã hiểu ý tứ trong lời của Lâm Tùy Tâm.

Đây là cơ hội cuối cùng để hắn tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông tu hành.

Chỉ cần hắn có thể đánh bại Dịch Tâm, trong trận chiến đấu này thể hiện ra năng lực làm những tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông này lau mắt mà nhìn.

Nhưng mà chính mình có năng lực như vậy sao?

Càng hiểu rõ, hắn càng tuyệt vọng.

***

Cung nữ họ Dung đứng ở trước doanh trướng nghỉ ngơi, nhìn phía dưới sơn cốc, lúc này còn có mấy trận tỷ thí, nhưng đảo mắt qua những thí sinh còn lại, nàng biết cuộc tỉ thí này đã kết thúc.

- Đinh Ninh, Dịch Tâm, Trương Nghi, Tạ Nhu, Hà Triêu Tịch, Diệp Hạo Nhiên, Cố Tích Xuân, Độc Cô Bạch, Mộ Nguy Thành…

Khóe miệng nàng hơi nhếch lên, đọc ra một loạt cái tên, nhưng mà đột nhiên nàng dừng lại, trong mắt bắt đầu thoáng hiện thần sắc kinh dị.

Mười thứ hạng đầu tại kiếm hội sẽ có tư cách tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông tu hành, nhưng dựa theo Lâm Tùy Tâm an bài, sau khi cuộc tỷ thí này chấm dứt, cuối cùng lại chỉ còn lại chín người.

Lâm Tùy Tâm tuy rằng tùy ý, nhưng mà nhân vật như hắn chỉ vừa liếc một cái đã có thể tính rõ ngàn vạn đường kiếm chứ đừng nói là an bài mười người tiến vào quyết đấu cuối cùng, tuyệt đối không có khả năng xuất hiện sai lầm.

Vậy một người cuối cùng còn không xuất hiện là ai?

Trong khu nghỉ ngơi, thí sinh tại hai đầu không ngừng giảm bớt, ánh mắt của tất cả sư trưởng cũng trở nên càng ngày càng phức tạp.

Lúc trước người bên đầu phía Đinh Ninh tuyệt đối là số ít, mà bây giờ ngược lại chiếm đại đa số.

Mặc dù biết dũng khí chẳng qua một trong những tiêu chuẩn mà Lâm Tùy Tâm cân nhắc, những người bên phía Đinh Ninh có thể đi đến cuối cùng đều là vì thực lực bản thân, nhưng mà rất nhiều tu hành sư trưởng vẫn không khỏi nghĩ đến việc nếu đệ tử mình dẫn tới đứng ở phía Đinh Ninh thì sẽ có kết quả trái ngược thế nào.

***

Diệp Hạo Nhiên thu kiếm, quay người.

Đối thủ của hắn, một gã thí sinh mặc bào phục màu lam kinh sợ bưng kín cổ họng của mình, cũng không dám phát ra bất kỳ thanh âm nào. Trên cổ họng của hắn có một đường máu rất mảnh, đang không ngừng thấm ra máu tươi.

Ở một bên khác, Hà Triêu Tịch cùng đối thủ du đấu tới một nén nhang rồi dựa vào thể lực chiến thắng, đang khó nhọc tiến về hướng đám Đinh Ninh.

- Tại sao chỉ có chín người?

Từ trận thắng của Diệp Hạo Nhiên, có tu hành sư trưởng cũng cũng bắt đầu phát hiện vấn đề giống cung nữ họ Dung, nhịn không được kinh ngạc lên tiếng.

Q3 - Chương 136: Vòng đấu cuối cùng chọn mười thứ hạng đầu

Lâm Tùy Tâm an bài tuy thật sự rất tùy ý, nhưng trong toàn bộ quá trình, kể cả lúc lão trả lời chất vấn của thí sinh, đại đa số tu hành sư trưởng vẫn phát hiện ra quy luật, hoặc nói chính xác là quy củ.

Thời điểm trước khi bắt đầu Mân Sơn Kiếm Hội, Mân Sơn Kiếm Tông hiển nhiên đều đã điều tra kỹ càng mỗi thí sinh, không chỉ ở tu vi cùng thiên phú mà còn ở phẩm hạnh trong quá khứ.

Mấy cửa ải trước, biểu hiện của tất cả thí sinh đã cho Lâm Tùy Tâm một đánh giá tổng hợp.

Thí sinh có thiên phú cùng tu vi yếu, phẩm hạnh trong quá khứ có chút vấn đề thường thường sẽ bị an bài thêm một trận đấu trong giai đoạn kiếm thí cuối cùng.

Cái này nhìn như bất công, nhưng lại là Mân Sơn Kiếm Hội cho bọn họ cơ hội cuối cùng.

Chỉ cần có thể có thể thắng trận này, tiến vào mười thứ hạng đầu, sẽ vẫn có cơ hội tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông tu hành.

Mâm Sơn Kiếm Hội này cũng không phải là cuộc tỷ thí để xác lập hư danh, mà là cuộc tỷ thí để Mân Sơn Kiếm Tông chọn lựa ra đệ tử nhập môn.

Dựa theo quy củ mà Lâm Tùy Tâm thể hiện ra, hiện tại đại bộ phận tu hành sư trưởng đã nhìn ra ngoại trừ đám Đinh Ninh,

Trương Nghi, Dịch Tâm đã tiến vào mười thứ hạng đầu, đám Diệp Hạo Nhiên, Cố Tích Xuân, tính cả Quỷ Thuyền Sơn Môn Mộ Nguy Thành vị trí thứ tám trên bảng tài tuấn cũng đã không cần đánh nữa, trận tỷ cuối cùng thuộc về Hà Triêu Tịch cùng một thí sinh xuất thân từ Triêu Lộ Kiếm Viện tên là Lộc Khí Ca.

Lúc này tuy rằng Hà Triêu Tịch mỏi mệt không chịu nổi, thể lực cùng chân nguyên đều hao tổn kịch liệt, nhưng tình trạng của Lộc Khí Ca lại càng tệ. Thiếu niên bài danh không dưới bốn mươi tại Tuấn Tài Sách này đã gãy cánh tay trái, trên người không dưới mười vết thương đang rỉ máu, bởi vì mất máu quá nhiều mà trở nên cực kỳ suy yếu.

Trong mắt tất cả mọi người, người thắng trận cuối cùng này hẳn là Hà Triêu Tịch.

Chẳng qua tính cả Hà Triêu Tịch, trong mười thứ hạng đầu vẫn thiếu một thí sinh.

Chẳng lẽ là sự kiên trì của Lộc Khí Ca cũng được Lâm Tùy Tâm tán thưởng, tiếp đó hắn và Hà Triêu Tịch không cần chiến nữa, trực tiếp tiến vào vị trí cuối cùng trong mười thứ hạng đầu?

Nhưng mà đúng lúc này, Lâm Tùy Tâm đã phủ định giả thiết kia.

Bởi vì Lâm Tùy Tâm đã lên tiếng với Hà Triêu Tịch đang quay người đi trở về.

- Ngươi không cần trở về, bởi vì ngươi còn phải đánh một trận cuối cùng.

Mặt lão không hề có cảm xúc nhìn Hà Triêu Tịch đã toàn thân ướt đẫm mồ hôi mà nói một câu này, sau đó lại nói tiếp:

- Hà Triêu Tịch, đấu với Lộc Khí Ca.

- Cẩn thận chút.

Cùng lúc Hà Triêu Tịch dừng bước, Trương Nghi hướng về phía hắn nhẹ giọng hô một câu.

Bạch Dương Động quy về Thanh Đằng Kiếm Viện, Trương Nghi, Đinh Ninh cùng Hà Triêu Tịch, Nam Cung Thải Thục đều xem như đồng môn, vả lại từ đầu đến cuối đều kề vai sát cánh mà chiến, cho nên việc Trương Nghi cổ vũ nhắc nhở một câu như vậy người khác sẽ coi là bình thường, có điều với người trầm lặng như Trương Nghi thì lên tiếng công khai như thế đã rất không tầm thường.

Lúc này, tâm tình Trương Nghi thập phần phấn khởi và vui sướng.

Bởi vì y biết rõ, nếu như Tiết Vong Hư còn sống, nhìn thấy cả y và Đinh Ninh, còn có Hà Triêu Tịch đều có thể đi vào mười thứ hạng đầu nhất định sẽ rất vui vẻ, nhất định sẽ cảm thấy phong quang (*).

(*) Phong quang: nở mày nở mặt.

***

Hà Triêu Tịch gật nhẹ đầu, chậm rãi xoay người, cố gắng điều hoà hô hấp, đi về hướng sân đấu vừa mới chiến.

Ở một bên khác, một thiếu niên áo tím phải dùng băng vải cố định cánh tay trái lên thân thể, tóc cũng đã bị mồ hôi làm ướt đẫm cũng đang tập tễnh đi về phía Hà Triêu Tịch.

Mỗi bước đi của thiếu niên tên Lộc Khí Ca đến từ Triêu Lộ Kiếm Viện này tựa hồ đều phải tốn sức rất lớn. Nhìn tư thế đi đường của hắn, nhiều người thậm chí nhịn không được cảm thấy gã không phải đang đi trên đất bằng kiên cố mà là đang bước trên một bàn chông.

Thắng bại tựa hồ nhìn tư thái của gã đã có thể kết luận, nhưng vào lúc này, dị biến phát sinh khiến tất cả mọi người khiếp sợ.

Một đạo khí tức hư lãnh từ thân thể của Lộc Khí Ca phát ra, sau đó nhanh chóng phóng thích ra khắp không gian chung quanh.

Sở dĩ nói là hư lãnh, vì cỗ khí tức này làm cho người ta có cảm giác vốn phải rất rét lạnh, thế nhưng cái rét lạnh lại bị thân thể này tựa hồ đã biến thành hư không(*) của thiếu niên này hút sạch trở lại.

(*) Hư không: trống rỗng.

Loại cảm giác quỷ dị này đối với tất cả tu hành giả ở đây giống như là đang đứng trước một khối băng giữa mùa hè, ai cũng nghĩ mình sẽ được mát mẻ, thế nhưng mãi vẫn không thấy khí lạnh phát ra mà lại co rút lại vào bên trong khối băng.

Từ khi phóng ra khí tức hư lãnh này, mái tóc đen ướt đẫm mồ hôi của Lộc Khí Ca đã khô lại rồi tùy ý tung bay, làm lộ rõ bộ mặt trắng bệch không huyết sắc của gã.

Ngay sau đó, gương mặt của gã lõm xuống, tựa như đang cấp tốc gầy đi.

Không khí quanh người gã phát ra tiếng xì xì, có thật nhiều tia thiên địa nguyên khí không nhìn thấy bằng mắt thường từ bốn phương tám hướng vọt tới, dũng mãnh chui vào thân thể của gã.

Tựa như hồ nước khô cạn lập tức bị đổ đầy, người khác có cảm giác như thân thể của Lộc Khí Ca bắt đầu phình lên.

Khuôn mặt trắng bệch của gã bị bịt kín của một màu xanh thẫm sáng loáng, đôi má hóp lại khôi phục như lúc ban đầu.

Tất cả mọi người cảm giác được giống như suy yếu đã chạy ra

khỏi thân thể của hắn.

Gã lại trở nên cường đại.

- Tại sao có thể như vậy?

- Đây là công pháp gì?

Trương Nghi vừa mới đánh bạo nhắc nhở Hà Triêu Tịch giờ vô cùng khiếp sợ quay đầu nhìn Đinh Ninh, nhịn không được liên tục lên tiếng.

Đương trường, tất cả mọi người đều rất khiếp sợ.

Ngay cả Đinh Ninh cũng nhíu mày thật chặt, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Hắn biết rõ đây là công pháp gì, chẳng qua cũng chỉ là biết rõ chứ chưa từng thấy tận mắt.

Loại công pháp này rất huyền diệu, hơn nữa rất hữu dụng.

Cho nên lúc này hắn chăm chú mà nhìn, muốn rõ ràng hết thảy biến hóa của thiên địa nguyên khí chung quanh, kể cả hết thảy biến hóa trong thân thể của Lộc Khí Ca, thậm chí không có chú ý tới câu hỏi của Trương Nghi.

***

Khí tức hư lãnh trên người Lộc Khí Ca bắt đầu biến mất.

Ngay khi nó biến mất hoàn toàn, thân thể của gã bắt đầu phát ra cảm giác rét lạnh chân chính, mắt thường có thể thấy được từng làn sương trắng lạnh giá đang được tạo ra quanh thân thể gã rồi bắn ra ngoài, tựa như từng làn sóng băng chồm lên rồi ập xuống.

Lẫn trong đó còn có một dải nguyên khí màu đỏ nhạt, tựa như

một vạch máu dài hẹp.

- Trách không được nhất định muốn kiên trì.

Tịnh Lưu Ly nhìn dị tượng như vậy, nhíu mắt lại, lạnh lùng mỉa mai:

- Kiếm hội lần này thật sự là không đơn giản, cả loại công pháp như Huyết Sát Ma Công cũng xuất hiện.

- Huyết Sát Ma Công!

Nàng lên tiếng, qua thời gian mấy hơi thở sau mới có tu hành sư trưởng hét lên một tiếng kinh hãi.

- Lại là Huyết Sát Ma Công!

Một tiếng kinh hô này lập tức đưa tới hàng loạt tiếng kinh sợ.

- Đây rốt cuộc là loại công pháp gì?

Trương Nghi không thấy Đinh Ninh trả lời liền quay đầu nhìn về phía đám Độc Cô Bạch xin giúp đỡ, lúc này sự lo lắng của y cho Hà Triêu Tịch đã vượt qua cả tò mò.

- Là một môn công pháp tà môn tiền triều.

Độc Cô Bạch hít sâu một hơi, ngưng trọng nói:

- Dưới tình huống mất một lượng lớn máu, có thể đem mạch máu sắp trống rỗng của mình trở thành phù văn dẫn dắt thiên địa nguyên khí, chẳng qua là lợi dụng loại công pháp này sẽ hút về thiên địa nguyên khí quá mức âm hàn, mặc dù có thể trong thời gian ngắn tăng lên chiến lực, nhưng lại bất lợi với tu hành sau này.

Mặc dù Độc Cô Bạch nói như thế, nhưng Trương Nghi vẫn minh bạch chỗ cường đại của môn công pháp này.

Cho dù loại công pháp này có thể bị cho rằng là công pháp tà môn kích thích lực sinh mệnh nhất thời, nhưng ít nhất khiến tu hành giả sau khi đã chiến đấu sắp tàn lực trên chiến trường còn có thể trong thời gian ngắn tăng lên chiến lực, thậm chí trở nên càng cường đại hơn so với trước lúc bị thương.

Ở tình huống sống còn, tu hành giả cũng không suy tính được vấn đề tu hành sau này mà phải ưu tiên việc sinh tồn.

- Tất cả mọi người cảm thấy máu của ta sẽ nhanh chóng chảy khô, cảm thấy ta phải thua không cần nghi ngờ.

Vào lúc này, Lộc Khí Ca đã đi đến đối diện Hà Triêu Tịch rồi dừng lại, ngẩng đầu nhìn Hà Triêu Tịch lên tiếng:

- Thế nhưng ta không muốn bại.

Ngữ khí của gã rất bình thản, nhưng mà tất cả mọi người có thể cảm giác được quyết tâm của gã.

Hà Triêu Tịch bình thường ít nói, lúc này nghe được Lộc Khí Ca nói như vậy, hắn khẽ ngẩng đầu, nói:

- Ta cũng không muốn.

- Ngươi còn có thể thắng sao?

Lộc Khí Ca trào phúng liếc nhìn Hà Triêu Tịch cùng đại kiếm đeo sau lưng gã, nở nụ cười lạnh.

Gã cũng không phải người đặc biệt cuồng ngạo, nhưng mà lúc này, so sánh tình trạng đối phương với sự cười đại của bản thân khiến gã bất giác có sự thay đổi.

Cùng với bật ra tiếng cười lạnh, gã đạp mạnh lên mặt đất, xuất ra một kiếm ngang trời chém về phía Hà Triêu Tịch.

Gã thậm chí không có hoành kiếm thi lễ.

Nhưng hiện tại không ai để ý chi tiết nhỏ đó.

Trong tay gã nắm một thanh trường kiếm màu đồng đỏ, lúc này ẩn chứa lực lượng mà gã dùng một cái giá lớn đổi lấy, chỉ một thế kiếm đơn giản lại phát ra uy thế cực điểm, làm cho người ta cảm giác như một một ngọn núi từ trên trời đang đập thẳng xuống người Hà Triêu Tịch.

Còn Hà Triêu Tịch giống như là một cái cây nhỏ, chỉ có thể đợi bị nghiền thành bụi phấn.

“Keng” một tiếng.

Kiếm vẫn nằm trong tay Hà Triêu Tịch, nhưng mà thân thể của hắn bị bắn ra đằng sau.

Thân ảnh của Lộc Khí Ca xuất hiện tại nơi Hà Triêu Tịch vừa đứng.

Thân thể Hà Triêu Tịch mang theo đất bụi đập mạnh xuống đất, cách mép ngoài sân đấu chỉ có mấy xích.

(*) 1 xích = 33cm.

Từng vệt máu tươi theo tay hắn chảy xuôi xuống chuôi kiếm.

Khóe miệng của hắn cũng có máu chảy ra, nhưng mà mặt hắn vẫn bình tĩnh, ánh mắt hắn chiếu lên thanh trường kiếm có mặt lưỡi cực rộng của mình.

Q3 - Chương 137: Không thiếu

(*) Lời Vô Tội: "Hai chương trước xuất hiện một vấn đề, vì nhân vật tương đối nhiều nên ta lỡ quên, bỏ sót một nhân vật quan trọng là Lệ Tây Tinh. Nhân vật này có liên quan đến những tình tiết quan trọng trong cốt truyện nên trong hai chương 135, 136 quyển 3, ta có sửa và bổ sung một ít nội dung hai chương này, mời độc giả đọc lại, nếu không đọc thì có thể dẫn đến không thể hiểu khi đọc tiếp các chương tiếp theo. Tối hôm nay, hơi muộn một chút sẽ đăng thêm một chương."

(*) Lời dịch giả (kethattinhthu7): Do Kiếm Vương Triều đã vào danh sách truyện vip bên trang Tung Hoành của Trung Quốc, dịch giả không có cách nào lấy text được nên nội dung hai Chương 135, 136 Quyển 3 vẫn như cũ. Có lẽ ý trên của Vô Tội là lão ấy quên điền tên Lệ Tây Tinh vào trong danh sách chín người đứng đầu Mân Sơn Kiếm Hội.

Trong tất cả những trận đấu trước, Hà Triêu Tịch một mực dùng chuôi kiếm bản rộng màu xanh này mà chiến, chỉ là chuôi kiếm này quá mức bình thường, căn bản không hề lưu lại bất kỳ ấn tượng gì.

Giai đoạn chọn kiếm tại Kiếm Cốc lúc trước, Hà Triêu Tịch dù có đần cũng không có khả năng lựa chọn một thanh kiếm chỉ to bản chứ không hề có thêm cái gì đặc sắc.

Một tiếng hét lớn từ miệng Lộc Khí Ca phát ra, gã tựa hồ cảm thấy được có nguy hiểm nên vội xuất thủ, thân ảnh của gã lập tức xuất hiện trước người Hà Triêu Tịch, thanh kiếm màu đồng đỏ trong tay gã xì xì phun ra từng mảnh băng tuyết đỏ thắm như một ngọn núi lần nữa nện xuống đầu Hà Triêu Tịch.

Hà Triêu Tịch giơ kiếm ngăn lại.

Một tiếng nổ vang, mặt đất dưới chân hắn cũng bị chấn động mạnh tạo thành những gợn sóng.

Vốn chỉ như núi thường đập xuống, lần này đã hóa thành núi băng.

Sóng khí văng tứ tung, từng mảnh băng bén nhọn đỏ thẫm cắt qua người hắn, tạo thành vô số vết thương mới rỉ máu.

Nhìn cảnh như vậy, Trương Nghi lo lắng tới cực điểm, há to miệng quên cả hô hấp, cũng không phát ra được bất kỳ âm thanh nào.

Một búng máu từ miệng Hà Triêu Tịch phun ra.

Song cùng với một tiếng kêu đau đớn, Hà Triêu Tịch lại không bị đẩy bay như ban nãy, người hắn hơi cong lại, sau đó như một cây cung đã bắn ra tên duổi thẳng ra, kiếm trong tay hắn ra sức đẩy ngược lên, thậm chí mạnh mẽ đẩy Lộc Khí Ca cả người lẫn kiếm bắn ra sau.

Cũng ngay trong nháy mắt này, tay trái của Hà Triêu Tịch đã đặt lên chuôi kiếm, chân nguyên chảy xuôi theo đầu ngón tay trái vẽ lên thân kiếm một đạo phù văn.

Bên trong lưỡi kiếm to rộng của thanh kiếm này là một tiểu kiếm, chẳng qua nếu không đứng gần thì hoàn toàn nhìn không ra.

Lúc này theo đạo phù kia sáng lên, chuôi tiểu kiếm này dọc theo thân đại kiếm bay ra ngoài.

Vèo!

Một tiếng xé gió.

Lộc Khí Ca hoảng sợ nghiêng người, một đạo kiếm quang màu

xanh thật nhỏ mang theo một dòng khí xoáy, dùng tốc độ khủng khiếp xẹt sát qua thân thể gã.

Hà Triêu Tịch bắt đầu phản kích.

Hắn dùng khí lực toàn thân mà vung kiếm chém về Lộc Khí Ca.

Khí lực của hắn vốn lớn hơn đại đa số thí sinh, mà lúc này vung kiếm, không khí tràn vào lỗ hổng vốn của thanh tiểu kiếm, càng phát ra âm thanh cực lớn như sấm rền, khí thế kinh người không sao tả xiết.

Nhưng đối với Lộc Khí Ca, kinh người nhất không phải khí thế cùng lực lượng, mà là chuôi đại kiếm trong tay Hà Triêu Tịch tựa hồ đột nhiên nhẹ đi mấy lần, thế kiếm cũng so với trước nhanh hơn mấy phần!

Không khí điên cuồng tràn vào lỗ hổng trên kiếm, tựa như nâng cả chuôi đại kiếm này bay lên.

Lộc Khí Ca kinh hãi trở tay vung kiếm đỡ.

Thế kiếm của Hà Triêu Tịch lại biến, vốn đang chém lên đầu đối phương lại đổi sang vị trí cổ tay gã.

Những trận chiến trước, thế kiếm của Hà Triêu Tịch đều là nặng nề mà cương mãnh, mà giờ khắc này, kiếm của hắn lại nhẹ nhàng mà nhanh chóng.

Lộc Khí Ca không có thời gian hô hấp, trường kiếm trong tay cũng lần nữa co lại phòng ngự, nhưng mà vào lúc này, gã nghe được có tiếng kiếm rít từ sau lưng.

Gã theo bản năng quay đầu lại.

Xẹt qua trong mắt, gã nhìn thấy một đạo kiếm quang mỏng manh như là một làn sương mù màu xanh nhạt bay tới.

- Đây rốt cuộc là kiếm gì?

Trong đám thí sinh đang quan chiến có người khiếp sợ bật thốt.

Tiểu kiếm lại bay trở về đại kiếm màu xanh trong tay Hà Triêu Tịch.

Lộc Khí Ca không cách nào đồng thời ứng phó hai kiếm trước sau tấn công, chân nguyên từ cơ thể hắn tuôn ra, hai làn khói mù tựa như hai chiếc cánh nâng hắn lên rồi né sang một bên.

Hà Triêu Tịch cầm kiếm đuổi theo, tiểu kiếm vốn đã trở về đúng chỗ cũ trên thân đại kiếm lại vèo một tiếng, lẫn nữa bay ra đâm về Lộc Khí Ca.

Sắc mặt Lộc Khí Ca trở nên trắng bệch, ánh mắt nhìn chuôi tiểu kiếm kia vừa phẫn nộ vừa khiếp sợ. Gã hít sâu một hơi, kiếm trong tay dùng tốc độ nhanh nhất đâm tới tiểu kiếm kia.

Ngay sau đó là một tiếng “keng” kéo dài.

Một cơn chấn động mãnh liệt phát ra ngay trước người hắn, bên trong sóng khí tung tóe vang lên tiếng thét phẫn nộ của gã.

Gã đã chuẩn xác đâm trúng chuôi tiểu kiếm tốc độ kinh người kia, khiến nó như một chiếc lá bay ngược lại, thế nhưng không rơi xuống đất mà trở về đại kiếm trên tay Hà Triêu Tịch. Mà lúc này thanh đại kiếm kia đã dùng một tư thái vô cùng nhẹ nhàng nhưng mang theo tiếng nổ vang vô cùng quỷ dị mà chém tới trước ngực gã!

Hà Triêu Tịch dùng chẳng qua là một thanh kiếm.

Nhưng mà lúc này, Lộc Khí Ca giống như đang phải đối mặt với hai gã kiếm sư, còn là hai gã kiếm sư có thế kiếm cực nhanh!

Bên ngoài sân trái ngược, hoàn toàn im ắng.

Đây tuyệt đối là một trận chiến làm cho người khiếp sợ cùng ngoài ý muốn.

Khi Lộc Khí Ca triển lộ ra Huyết Sát Ma Công, hầu như tất cả mọi người bắt đầu cảm thấy thắng lợi đã thuộc về gã thì thanh kiếm của Hà Triêu Tịch lại thể hiện ra sự lợi hại của nó, thắng bại tựa hồ muốn đảo ngược.

- Là thanh khuyết kiếm kia?

Tại một mảnh đất trống quan viên triều đình chọn để dừng chân trong sơn cốc, Phan Nhược Diệp nhìn thanh kiếm trong tay Hà Triêu Tịch, nhịn không được nhẹ giọng hỏi Hoàng Chân Vệ bên cạnh.

- Tử mẫu kiếm rất hiếm, cũng chỉ có thanh tử mẫu kiếm từ Ba Sơn Kiếm Tràng này mới kỳ diệu như vậy.

Hoàng Chân Vệ có chút cảm khái khẽ gật đầu, nhẹ giọng trả lời.

Giữa sân lần nữa vang lên tiếng kêu gào hung ác mà thê lương.

Một đạo xích mang (ánh sáng đỏ thẫm) từ trước người Lộc Khí Ca tuôn ra, dài đến mấy trượng, giống như đuôi của sao chổi, nhưng gã như cũ không cách nào ứng phó song kiếm hợp kích, cả người không ngừng lui về phía sau, lui mãi lui mãi.

Liên tiếp có âm thanh sóng khí trùng kích vang lên.

Trên mặt đất trước mặt gã hiện ra một hàng dài những cái hố nhỏ, mà dù đã lùi đến cách mép ngoài sân đấu chỉ còn mấy trượng gã vẫn không có cách nào phản kích.

Thân thể gã lại bắt đầu hư lãnh.

Thiên địa nguyên khí mà Huyết Sát Ma Công dẫn tụ vào trong cơ thể gã sắp tiêu hao hết.

Lúc này lực lượng của gã vẫn còn ở trên Hà Triêu Tịch, bằng điểm này gã có thể đối phó một kiếm cao tốc, nhưng lại không đối phó được hai kiếm cùng nhanh.

- Ta không phải bại bởi ngươi, ta là bại bởi thanh kiếm trong tay ngươi.

Lộc Khí Ca biết mình phải thua, nhưng nghĩ đến chỉ còn thiếu chút nữa, chỉ bởi vì một thanh kiếm mà không cách nào tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông tu hành, gã cực kỳ không cam lòng, nhìn kiếm quang đã lần nữa phóng tới trước mặt mình, gã thét lên một tiếng thê lương rồi giơ cao kiếm trong tay, nhưng không phải đi nghênh đón kiếm của Hà Triêu Tịch, mà là cắt lên yết hầu của mình.

Kiếm của gã tất nhiên không nhanh bằng kiếm của Đàm Thai Quan Kiếm.

Kiếm quang màu đỏ thắm vừa mới thoáng hiện, một đạo kiếm ý đã đánh lên nó.

Lực lượng từ đạo kiếm ý này hoàn toàn triệt tiêu lực lượng một kiếm của gã, khiến cho kiếm của gã mềm nhũn rũ xuống trên mặt đất.

Hà Triêu Tịch cũng lập tức dừng lại, bởi vì Đàm Thai Quan Kiếm đã xuất hiện ở giữa hắn và Lộc Khí Ca.

Đàm Thai Quan Kiếm vuốt cằm nhìn Hà Triêu Tịch, sau đó xoay người nhìn Lộc Khí Ca đang bắt đầu run rẩy toàn thân, ôn hòa mà nghiêm túc nói:

- Trong đời tu hành giả, một cánh cửa đóng lại sẽ có cánh cửa khác mở ra, kết quả bết bát nhất chỉ có là tự mình trực tiếp đóng lại tất cả cửa.

Lộc Khí Ca đầu óc trống rỗng, gã tựa hồ vẫn không cách nào hiểu ý tứ những lời này, nhưng tử ý tràn ngập trong lòng vừa rồi đã bắt đầu tiêu tán.

Gã khổ sở cúi thấp đầu xuống.

- Thắng?

Trương Nghi ngây người mấy tức, rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, bắt đầu cuồng hỉ, tiếp theo bắt đầu bội phục.

- Tiểu sư đệ, đệ thật sự là thần nhân.

Y nhịn không được nhìn Đinh Ninh bên cạnh, rất nghiêm túc nói ra.

Đinh Ninh khẽ chau mày, không biết suy nghĩ cái gì, vẫn không có lên tiếng.

***

Trận chiến cuối cùng đã chấm dứt, đối với kết quả này Lâm Tùy Tâm rất hài lòng.

Lão cũng không che giấu tâm tình hài lòng, khóe miệng lộ ra một tia tiếu ý hiếm thấy.

Sau đó lão bắt đầu lên tiếng, nói:

- Đinh Ninh, Trương Nghi, Dịch Tâm, Tạ Nhu, Độc Cô Bạch, Diệp Hạo Nhiên, Cố Tích Xuân, Lệ Tây Tinh, Hà Triêu Tịch, các ngươi có thời gian một nén nhang để nghỉ ngơi.

Hiện tại chỉ còn có chín thí sinh, lão cũng chỉ đọc ra chín cái tên.

Bên ngoài sân lúc này có rất nhiều thí sinh bị loại đang cảm thấy ngũ vị hỗn loạn trong lòng, có vài người càng là thương tâm

cùng uể oải tới cực điểm, thấy vẫn thiếu một danh ngạch hận không thể dùng thân để thay thế, lúc này rút cục có người nhịn không được kêu lên tiếng:

- Đã là mười thứ hạng đầu có thể vào Mân Sơn Kiếm Tông tu hành, vậy còn thiếu một người là ai?

Nghe tiếng kêu này, Lâm Tùy Tâm cười nhạt, nói:

- Không thiếu.

- Không thiếu?

Những thí sinh kia không thể tin nhìn Lâm Tùy Tâm, căn bản không thể giải thích vì sao.

- Thêm vào Từ Liên Hoa, chính là mười người.

Lâm Tùy Tâm bình thản nói.

- Từ Liên Hoa?

Lời vừa nói ra, không chỉ những thí sinh cùng tu hành sư trưởng ngẩn ngơ, mà đám Trương Nghi cũng ngẩn ra.

- Tại sao có thể là Từ Liên Hoa!

Một gã thí sinh không nhịn được kêu lên.

Lâm Tùy Tâm liếc nhìn tên thí sinh kia, nói:

- Hắn thắng Trần Ly Sầu, sau đó trận tiếp theo luân không, tự nhiên tiến vào mười thứ hạng đầu, chẳng qua là thương thế quá nặng, không cách nào tiến hành tỷ thí tiếp mà thôi.

Tên thí sinh kia ngẩn ngơ, nói không ra lời.

Mà những thí sinh còn đang trong khu nghỉ ngơi cũng toàn bộ

nói không ra lời.

Một ghế trống sau cùng, chính là Từ Liên Hoa.

Cuối cùng mười thứ hạng đầu đứng, ngoại trừ Diệp Hạo Nhiên cùng Cố Tích Xuân ở ngoài, vậy mà toàn bộ đều là người từ đầu đứng bên cạnh Đinh Ninh.

Trong lòng tất cả những thí sinh này đều phức tạp tới cực điểm, trên mặt bắt đầu không hiểu sao nóng lên, như là xấu hổ, hoặc như là bị người hung hăng tát cho một tát.

Rất nhiều sư trưởng tu hành cũng cười khổ một cách khó hiểu.

Đó là kết quả không thể tin được, nhưng lại chân thật hiện lên trước mắt bọn họ.

Tạ Nhu cũng nhịn không được run rẩy cả người.

Nàng từng nghĩ qua nên vì Đinh Ninh mà cố gắng hết sức, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới mình có thể tiến vào mười thứ hạng đầu, tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông tu hành.

Thế nhưng vào lúc này, nàng lại thấy đôi chân mày của Đinh Ninh vẫn nhíu lại.

- Sao vậy?

Cảm giác vui sướng cùng kích động trong lòng nàng lập tức thối lui giống như thủy triều, nhịn không được nhẹ giọng mà hỏi.

- Không có gì.

Đinh Ninh chớp mắt một cái, nói.

- Đến cùng thì quân cờ trong hoàng cung là ai?

Tương tự, vào lúc này, Tịnh Lưu Ly một mực đứng bất động ở

trong khu nghỉ ngơi cũng đang hạ giọng nói với Đàm Thai Quan Kiếm cạnh mình:

- Lâm sư bá có lẽ đã nhìn ra, nhưng ta nhìn không ra.

Đàm Thai Quan Kiếm muốn mở miệng, nhưng mà lại cảm thấy một loại khí tức khác thường, lông mày hắn cũng nhíu lại, quay người nhìn qua hướng sơn đạo phía sau.

Q3 - Chương 138: Quân cờ ngoài sáng

Nhân vật như Đàm Thai Quan Kiếm tự nhiên mang theo khí thế đủ làm mưa gió một phương, tuy rằng trên người không thúc giục nửa phần chân nguyên, một cái xoay người cũng có thể khiến cho không gian quanh đó phải vặn vẹo theo ánh mắt y.

Đinh Ninh tức thì cảm thấy dị thường từ Đàm Thai Quan Kiếm, nhìn theo ánh mắt của Đàm Thai Quan Kiếm, hắn thấy trên sơn đạo ngang vách núi không biết từ lúc nào xuất hiện một thiếu niên mặc bào phục màu xanh ngọc.

Bào phục xanh ngọc của Mân Sơn Kiếm Tông, tự nhiên người đến là đệ tử Mân Sơn Kiếm Tông, hơn nữa thiếu niên kia khuôn mặt non nớt, nhìn qua tối đa cùng tuổi với đám Đinh Ninh, trong môn nhất định là hậu bối của Đàm Thai Quan Kiếm.

Nhưng mà Đinh Ninh lại hết sức rõ ràng, chỉ có khi tâm tình chấn động, hành động của Đàm Thai Quan Kiếm mới có thể bị đại đa số người cảm ứng được.

Tiếp theo hắn chú ý tới Tịnh Lưu Ly cũng nhíu mày thật sâu.

Toàn bộ Mân Sơn Kiếm Tông một đời tu hành giả mới, không người nào có tu vi có thể khiến Tịnh Lưu Ly cảm thấy phiền toái, cho nên cái nhăn mày kia chỉ có thể là vì thân phận của gã thiếu niên này, hơn nữa thiếu niên này xuất hiện, có lẽ cũng không trong sắp xếp của nàng.

- Là ai?

Đinh Ninh xoay người sang bên cạnh, nhìn thoáng qua Lệ Tây Tinh, hỏi.

Bình thường người chung quanh có gì không hiểu đều hỏi hắn, mà lần này lại trở thành hắn hỏi Lệ Tây Tinh.

Bởi vì hắn cũng cảm thấy Lệ Tây Tinh có một chút chấn động khác thường.

Trong mười thứ hạng đầu, Lệ Tây Tinh thuộc về một trong những người tiến vào nhẹ nhàng nhất.

Bởi vì gã xuất thủ hết sức lãnh khốc.

Loại lãnh khốc này là từ bản chất mà ra, tựa như thiên tính của một con hung thú hoang dã nào đó, loại lãnh khốc này không chỉ có là coi thường sinh tử của người khác, thậm chí coi thường sinh tử của chính mình, để cho người ta có cảm giác chỉ cần có khả năng giết chết đối thủ thì gã sẽ tuyệt đối không lưu tình.

Thậm chí loại lãnh khốc này để cho hai gã đối thủ mà gã gặp phải trực tiếp mất đi dũng khí chiến đấu mà nhận thua.

Người giống như Lệ Tây Tinh tuyệt đối sẽ không sợ hãi cường giả, chỉ có thể là gã nhận thức thiếu niên mặc bào phục xanh ngọc này.

Lệ Tây Tinh trầm mặc một lát mới nói:

- Ta sớm đã từng nói qua ta và các ngươi đứng cùng một phía chưa chắc là chuyện tốt.

Những người còn lại còn chưa kịp phản ứng, Đinh Ninh đã bình tĩnh nói:

- Hắn chính là Đoan Mộc Tịnh Tông sao?

- Đoan Mộc Tịnh Tông?

Trương Nghi kịp phản ứng, cả kinh nói:

- Hắn tới làm cái gì?

Độc Cô Bạch ngước nhìn thiếu niên kia, lông mày cũng nhíu thật sâu.

Đoan Mộc Tịnh Tông tuy rằng cũng là đệ tử nhập môn chính thức của Mân Sơn Kiếm Tông, nhưng địa vị ở trong Mân Sơn Kiếm Tông thua xa Tịnh Lưu Ly, hắn nghĩ mãi mà không rõ Đoan Mộc Tịnh Tông xuất hiện lúc này là định làm gì.

Chuyện huyên náo cũ tại Trường Lăng bởi vì quan hệ với hai Hầu phủ cho nên hầu như mọi người đều biết, vì thế tên thiếu niên non nớt mặc bào phục xanh ngọc kia chỉ vừa đi vào sơn cốc này là tất cả tu hành sư trưởng đã minh bạch thân phận của hắn, sắc mặt đều trở nên cổ quái.

Đoan Mộc Tịnh Tông đi hết sức vững vàng cùng an tĩnh.

Theo hắn càng ngày càng tới gần, tất cả mọi người đều thấy rõ ràng được khuôn mặt thanh tú kia.

Mặt hắn còn non nớt hơn cả đám Đinh Ninh, tựa như một tiểu hài tử còn chưa lớn.

Chẳng qua là trong lúc cất bước lại thể hiện ra loại phong phạm vượt xa thí sinh thông thường.

Ánh mắt trong suốt của hắn cũng chỉ chăm chú nhìn con đường dưới chân, không hề nhìn loạn xung quanh, đi thẳng tới hướng Lâm Tùy Tâm.

Trong đôi mắt của Lâm Tùy Tâm xuất hiện thần sắc hào hứng.

Tới khi còn cách hắn chừng năm trượng, Đoan Mộc Tịnh Tông đứng lại, sau đó khom người thi lễ một cái, cất lời:

- Tham kiến Lâm sư bá, tông chủ đã ân chuẩn đệ tử tới tham gia vòng thí kiếm cuối cùng, làm phiền sư bá an bài.

- Cái gì?

Trong sơn cốc ồn ào hẳn lên, tiếng nghị luận ông ông liên tục, nhưng ở kế tiếp một hơi sau đó, tiếng ồn ào lại bỗng nhiên biến mất.

Bởi vì Tịnh Lưu Ly đã xuất hiện bên cạnh Đoan Mộc Tịnh Tông.

- Ngươi muốn tham gia kiếm hội vòng mười thứ hạng đầu này?

Giọng nói lạnh băng của Tịnh Lưu Ly vang lên, truyền vào trong tai tất cả mọi người.

Đoan Mộc Tịnh Tông gật đầu, giống như xấu hổ nói:

- Thân là đệ tử nội môn còn tới tham gia kiếm hội này tự nhiên là không có đạo lý, cho nên đệ đã cầu kiến tông chủ, xin tông chủ cho phép đệ rời khỏi Mân Sơn Kiếm Tông, dùng thân phận thí sinh bình thường tham gia kiếm thí này. Tuy rằng quả thực là có chút hồ đồ, nhưng tông chủ vẫn cho phép. Nghĩ đệ thông qua cửa ải phía trước không có bất cứ vấn đề gì, tông chủ cũng chỉ để đệ dùng dược tán đồng dạng, sau đó lại cho đệ ăn một viên Hải Liễu Đan.

Trong sơn cốc lại lần nữa ồn ào.

Thời điểm tất cả mọi người biết được thân phận của hắn, cũng có thể đoán ra sự xuất hiện của hắn là vì mối thù ngày xưa, nhưng không ai nghĩ đến hắn lại dùng phương thức như vậy trả thù, cũng không có ai nghĩ đến Bách Lý Tố Tuyết vậy mà lại đồng ý.

- Muốn cho cường độ thân thể ngươi trở về bằng những người này thập phần đơn giản.

Tịnh Lưu Ly nhíu hai mắt lại mà nhìn Đoan Mộc Tịnh Tông, nói tiếp:

- Chẳng qua là sư tôn không có khả năng đồng ý.

- Có tiền lệ từ Hà sư thúc, đệ sao dám mượn danh nghĩa sư tôn.

Nét mặt Đoan Mộc Tịnh Tông không thay đổi nói:

- Chẳng qua là tông chủ cho phép đệ rời khỏi Mân Sơn Kiếm Tông, dùng thân phận thí sinh bình thường tới tham gia kiếm thí này, cũng có một điều kiện. Ngài nhớ đệ đã tu hành mấy năm tại Mân Sơn Kiếm Tông, liền nói với đệ, nếu đệ bại trong tay những người này, đệ sẽ bị tính là chưa từng thông qua kiếm hội, không còn là đệ tử của Mân Sơn Kiếm Tông.

Lời vừa nói ra, trong sơn cốc tất cả tu hành sư trưởng đang đợi quan chiến không khỏi khiếp sợ trong lòng, nhưng sắc mặt Tịnh Lưu Ly lại không hề thay đổi, chỉ có ngữ khí lạnh hơn:

- Nếu như sư tôn đã đồng ý, ta không có khả năng ngăn trở, chẳng qua là ngươi nhất định phải làm như vậy sao?

Đoan Mộc Tịnh Tông như xấu hổ cười cười, khom mình hành lễ với nàng, nói:

- Làm phiền sư tỷ, nhưng mong sư tỷ thành toàn.

Tịnh Lưu Ly không nói gì nữa, cũng không tiếp tục nhìn hắn, quay người đi trở về cạnh Đàm Thai Quan Kiếm trong khu nghỉ ngơi.

Mọi người cảm thấy khiếp sợ trong lòng, việc này như một

cơn bão đè nén đã lâu, giờ triệt để thổi quét ra.

- Tại sao có thể như vậy!

Mặt Tạ Nhu trở nên trắng bệch, bởi vì tâm tình chấn động quá mức kịch liệt, tiếng nàng cũng run lên.

Mục tiêu của tuyệt đại đa số thí sinh chẳng qua là tiến vào mười thứ hạng đầu, đạt được cơ hội tu hành tại Mân Sơn Kiếm Tông, nhưng Đinh Ninh là muốn đoạt được vị trí đầu bảng.

Đoan Mộc Tịnh Tông vào lúc này gia nhập tỷ thí, không thể nghi ngờ sẽ là đối thủ cường đại của Đinh Ninh, hơn nữa hắn đã tu hành tại Mân Sơn Kiếm Tông tu mấy năm, khả năng còn cường đại hơn với tất cả những người bài danh trước Đinh Ninh trên Tuấn Tài Sách!

Trương Nghi cũng tái mặt, bờ môi run rẩy, nhưng mà y lại không có cách nào phát ra dị nghị.

Bởi vì đây là quyết định đến từ chính tông chủ Mân Sơn Kiếm Tông, mà kiếm hội này vốn chính là nghi thức để Bách Lý Tố Tuyết chọn lựa đệ tử nội môn.

- Thật là một nước cờ lợi hại.

Độc Cô Bạch nhìn vẻ mặt tựa hồ rất ngây thơ vô hại của Đoan Mộc Tịnh Tông, khóe miệng lộ ra một tia trào phúng:

- Chúng ta đều cho rằng nàng mai phục một quân cờ ẩn, nhưng ai cũng không nghĩ tới, hóa ra nàng lại ngay mặt hạ cờ.

Dịch Tâm nghĩ thông suốt ý trong lời của Độc Cô Bạch, ngơ ngác nói không ra lời, nhưng trong lòng đang không ngừng phát ra hàn ý.

Lệ Tây Tinh một mực bị lưu đày tại quan ngoại, thẳng đến

mùa đông năm trước mới được cho phép trở về, chính là để tham gia kiếm hội lần này.

Mà nghĩ lại những lời Lệ Tây Tinh nói khi bắt đầu đứng cùng một chỗ, bọn hắn liền mơ hồ cảm giác được, Lệ Tây Tinh vốn nhận mệnh phải cùng Đinh Ninh là địch trong kiếm hội này, chẳng qua Lệ Tây Tinh lựa chọn phản nghịch.

Mà lúc này, Đoan Mộc Tịnh Tông dùng đại giới "trục xuất khỏi Mân Sơn Kiếm Tông" làm tiền cược tới tham gia tỷ thí, không có khả năng chỉ vì chút cừu hận lúc nhỏ.

Sau lưng Lệ Tây Tinh cùng Đoan Mộc Tịnh lúc này tựa hồ có dấu tích của nữ chủ nhân Trường Lăng trong hoàng cung kia, không chuyện gì là không thể hiện năng lực lật tay làm mây, trở tay làm mưa của người đó.

- Ngươi quả nhiên không thay đổi. Thậm chí vẫn cẩn thận như vậy, cẩn thận đến làm người khác phiền lòng.

Trong thời khắc tất cả đều tâm loạn, sắc mặt Đinh Ninh không có bao nhiêu thay đổi, chỉ có khóe miệng hiện thêm một tia trào phúng không ai thấy được.

Q3 - Chương 139: Mời đấu

Càng trẻ tuổi sẽ càng dễ xúc động cùng nhiệt huyết, mà càng trưởng thành sẽ lại càng thêm cẩn thận, suy tính thiệt hơn.

Vậy nên càng già sẽ càng biết sợ hãi, cũng càng sợ chết, ở Trường Lăng, người giống như Tiết Vong Hư lại càng thưa thớt.

Sơn cốc yên tĩnh trở lại, nhìn khuôn mặt non nớt của Đoan Mộc Tịnh Tông, hàn ý trong lòng những tu hành sư trưởng còn đậm hơn cả đám người Dịch Tâm cùng Độc Cô Bạch.

Bởi vì tận lực xóa sạch Ba Sơn Kiếm Tràng cùng các dấu vết quan hệ tới 'người đó', các loại điển tịch ghi chép về nữ chủ nhân Trường Lăng kia cũng rất ít.

Chẳng qua tất cả mọi người đều biết rõ nàng rất hoàn mỹ, hoàn mỹ từ dung mạo, tốc độ tu hành tới bày mưa tính kế, sự tình có nàng ở phía sau màn tựa hồ chưa bao giờ có thất bại.

Quá mức hoàn mỹ, liền hóa thành đáng sợ.

Mấu chốt nhất chính là, tựa hồ không chỗ nào nàng không có mặt, không lúc nào không nhắc cho tất cả tu hành giả Trường Lăng biết sự đáng sợ của nàng.

- Ngươi có biết hắn bây giờ là tu vi gì không?

Độc Cô Bạch khẽ cau mày, hỏi Lệ Tây Tinh.

Lệ Tây Tinh không nói gì, rất dứt khoát lắc đầu.

Ánh mắt Độc Cô Bạch đảo quanh mọi người, sắc mặt càng thêm ngưng trọng:

- Vậy là không ai biết tu vi hiện tại của hắn.

- Có lẽ hắn tu luyện Thiên Tức Công Pháp của Mân Sơn Kiếm Tông.

Đinh Ninh nhìn Độc Cô Bạch một cái, nói:

- Trừ phi hắn chính thức khai chiến, nếu không không ai có thể cảm giác được tu vi chân chính của hắn.

- Ngươi nhất định phải đoạt ngôi đầu?

Độc Cô Bạch cười khổ một cái, chăm chú nhìn Đinh Ninh hỏi.

- Nếu như hiện tại cảm thấy sợ hãi không muốn tranh ngôi đầu, vậy để ta đối mặt đi.

Không đợi Đinh Ninh trả lời, Lệ Tây Tinh đã trực tiếp lạnh nhạt nói:

- Dù là phải đối mặt với Đoan Mộc Tịnh Tông.

Nghe được hai người nói như vậy, Đinh Ninh chỉ bình tĩnh nói:

- Muốn ngôi đầu.

Trương Nghi hoàn toàn có thể lý giải ý tứ mấy câu này của Độc Cô Bạch, hắn bình thường khiêm tốn ôn hòa, nhưng lúc này kiên quyết nói:

- Sư đệ của ta không sợ chết, ta cũng không sợ.

Độc Cô Bạch trầm mặc một lát, nói:

- Không biết kế tiếp Lâm Tùy Tâm sẽ an bài như thế nào.

- Cái này đã không chỉ là ván bài giữa Bạch Dương Động cùng Trịnh Tụ.

Trong khu nghỉ ngơi, Tịnh Lưu Ly nhìn chăm chú lên thân ảnh Đinh Ninh, nói:

- Bây giờ còn là ván bài giữa sư tôn và Trịnh Tụ.

- Sư tôn kiêu ngạo.

- Người cho phép Đoan Mộc Tịnh Tông làm như vậy, chính là tiền đặt cược của người, người muốn cho Trịnh Tụ biết, bằng vào Mân Sơn Kiếm Tông, coi như là Trịnh Tụ có an bài, nàng cũng phải thua.

- Lâm sư bá hiểu rõ tinh thần của Mân Sơn Kiếm Tông hơn ta, càng hiểu rõ sư tôn rất kiêu ngạo, cho nên kế tiếp an bài tỷ thí sẽ tuyệt đối công bằng, không xen lẫn bất luận tâm tư gì.

Nói xong lời này, nàng quay đầu lại nhìn Đàm Thai Quan Kiếm đang lắng nghe, bổ sung một câu:

- Ta chỉ hy vọng Đinh Ninh đừng để sư tôn thất vọng.

Đàm Thai Quan Kiếm giữ vững trầm mặc.

Nhãn lực của Bách Lý Tố Tuyết tự nhiên vượt qua hắn lẫn Lâm Tùy Tâm cùng tất cả tu hành giả tại Mân Sơn Kiếm Tông, như vậy nghĩa là Bách Lý Tố Tuyết cũng xem trọng Đinh Ninh.

Chẳng qua đối tượng đánh cuộc của Bách Lý Tố Tuyết là hoàng hậu Trịnh Tụ, nên đương nhiên Bách Lý Tố Tuyết cũng không nắm chắc được bao nhiêu phần.

Sắc mặt Phan Nhược Diệp có chút rét lạnh.

Trước Lộc Sơn hội minh, nàng một mực tu hành ít xuất cung, mà một vị luôn yên tĩnh tu hành, trong nội tâm sẽ cực ít xuất hiện tâm tình đặc biệt.

Trong mắt của mọi người, nàng là người của hoàng hậu.

Chẳng qua là lúc này, nàng bắt đầu có chút minh bạch tại sao ngay từ đầu Lệ Tây Tinh phải làm lựa chọn như vậy, phản nghịch đứng ở bên Đinh Ninh.

Bởi vì nàng cảm giác được trong không khí chung quanh giống như có vô số sợi tơ nhện nhìn không thấy.

Những tơ nhện này đã kết thành một tấm lưới cực lớn.

Mà những sợi tơ này giống như những sợi dây trong suốt dùng để điều khiển rối gỗ, bám lên mỗi người ở nơi này.

Nàng không cảm thấy hoàng hậu làm những chuyện này là sai.

Chẳng qua là nàng cũng không muốn biến thành con rối bị điều khiển.

Trên đoạn sơn đạo giữa vách núi, nam tử trung niên áo bào màu vàng vẫn thay cung nữ họ Dung truyền tin tức cũng hiện vẻ đau khổ trên mặt.

Lúc trước hắn bắt đầu hoài nghi Đinh Ninh có thể đạt được thắng lợi, mà bây giờ, hắn lại lần nữa mất đi tin tưởng.

***

Chỉ còn một chút thời gian nghỉ ngơi, Đinh Ninh ngồi xuống.

Đám người Trương Nghi cũng muốn ngồi xuống theo.

Nhưng mà thân ảnh của bọn hắn lại đột nhiên cứng đờ.

Đinh Ninh ngẩng đầu lên, nhìn về phía khu nghỉ ngơi đối diện.

Sơn cốc như trước yên tĩnh, nhưng lại đã dấy lên một không khí khác thường.

Bởi vì Đoan Mộc Tịnh Tông cũng không có an định ngồi ở bên

kia, mà đang chậm rãi đi về hướng này.

Trong bóng tối, Đoan Mộc Tịnh Tông bước rất nhẹ, đôi môi mỏng hơi hồng của gã khẽ nhếch lên, vẻ mặt nơn nớt mang nét mỉm cười, nhìn không ra một chút cừu hận hay phẫn nộ nào.

- Đã lâu không gặp.

Còn cách đám Đinh Ninh một khoảng rất xa, gã đã nhìn Lệ Tây Tinh mà lên tiếng.

Khuôn mặt gã vẫn một vẻ mỉm cười, thậm chí làm cho người ta cảm giác vô cùng ngây thơ chất phác.

Nhưng càng là như thế lại làm cho nhiều người sinh ra rét lạnh trong lòng, cảm thấy người này có chút biến thái.

Lệ Tây Tinh lạnh lùng nhìn hắn, không muốn nói chuyện.

- Không thích nói chuyện rất tốt.

Đoan Mộc Tịnh Tông đi tới gần hơn, mỉm cười càng thêm thân thiết:

- Có biết năm đó vì sao ta giết con chó của ngươi không?

Lệ Tây Tinh bỗng nhiên ngẩng đầu, hô hấp cũng dồn dập lên.

- Bởi vì con chó kia không thích ta, cứ nhìn thấy ta là sủa.

Đoan Mộc Tịnh Tông mỉm cười nói:

- Ta rất ưa thích con chó kia, thế nhưng nó không thích ta, giống như năm đó ta cũng muốn kết giao bằng hữu cùng ngươi, thế nhưng ngươi thực sự không thích ta.

Lệ Tây Tinh lập tức gào lên:

- Ta muốn giết ngươi.

- Năm đó ngươi còn có thể, nhưng ngươi bây giờ giết không được ta.

Đoan Mộc Tịnh Tông lắc đầu, hé miệng nói:

- Năm đó ngươi đã bẻ gãy hai cái xương sườn của ta, hôm nay ta cũng muốn bẻ gãy hai xương sườn của ngươi.

Nói xong một câu này, gã không nhìn về Lệ Tây Tinh nữa, mà nhìn về Đinh Ninh đã ngồi xuống, mỉm cười nói:

- Kỳ thật ta tham gia kiếm thí còn có một nguyên nhân, là bởi vì ngươi.

Đinh Ninh nhìn gã một cái, cũng không đáp lời.

- Ngươi thật sự rất nực cười.

Khuôn mặt non nớt của Đoan Mộc Tịnh Tông không hề biểu lộ bất kỳ vẻ trào phúng nào, nhưng giọng nói lại tràn đầy đùa cợt:

- Ngươi ngay từ đầu muốn ngôi đầu, nhưng không nghĩ qua, năm đó chúng ta tham gia đại thí, tại trước khi bắt đầu cũng không dám vọng tưởng chiếm ngôi đầu. Chúng ta là xuất thân hạng nào, tu hành từ nhỏ cũng không dám như thế, vậy mà kẻ xuất thân như ngươi lại nói muốn ngôi đầu, không phải là đang giễu cợt chúng ta sao?

Dừng một chút, Đoan Mộc Tịnh Tông rất thành khẩn nói:

- Cho nên tại kiếm thí kế tiếp, có hai đối thủ ta hy vọng gặp được nhất, một là Lệ Tây Tinh, thứ hai chính là ngươi.

Một mảnh lặng như tờ.

Trong ánh mắt của rất nhiều tu hành sư trưởng xuất hiện thần

sắc càng thêm phức tạp.

Đoan Mộc Tịnh Tông lúc này hung ác, chỉ sợ cũng đại biểu vận mệnh kế tiếp của thiếu niên đến từ quán rượu này sẽ rất bi thảm.

Đinh Ninh nhìn Đoan Mộc Tịnh Tông, như trước không nói gì.

Đoan Mộc Tịnh Tông cũng không thèm để ý, mỉm cười, xoay người sang chỗ khác.

- Vào lúc ta biết chuyện cũ của ngươi cùng Lệ Tây Tinh, ta đã nghĩ nếu có ngày thực sự đánh với ngươi, ta cũng sẽ bẻ gãy hai cái xương sườn của ngươi.

Ngay lúc Đoan Mộc Tịnh Tông quay người, Đinh Ninh lại lên tiếng, nói ra:

- Chẳng qua hiện tại thấy ngươi, nếu ở trong kiếm thí gặp được, ta sẽ bẻ của ngươi bốn cái xương sườn.

Vẻ mặt Đinh Ninh rất bình thản, nói chuyện cũng rất nhẹ nhàng.

Trong ấn tượng của tất cả mọi người, đại đa số thời điểm hắn đều mang bộ dạng như thế.

Nhưng mà chẳng biết tại sao, bộ dạng đó dùng vào lúc này lại khiến đại đa số người có mặt cảm thấy hàn ý sinh ra trong lòng còn đậm đặc hơn cả lúc nghĩ tới hoàng hậu hoàn mỹ.

Bởi vì loại hàn ý này càng thêm chân thật.

Đoan Mộc Tịnh Tông chưa có trở về.

Vẻ tươi cười trên mặt gã đã biến mất.

Nhưng không đợi gã nói chuyện hoặc là có bất kỳ động tác nào khác, Đinh Ninh đã đứng lên.

Mấy tiếng kinh hô không thể khống chế vang lên.

Bởi vì Đinh Ninh lúc này cầm lên Mạt Hoa kiếm, sau đó hành lễ với Lâm Tùy Tâm đang đứng đằng xa, lên tiếng:

- Nếu cho phép, ta muốn cùng hắn quyết đấu.

Một loạt tiếng kinh hô càng thêm vang dội vang lên.

Đám Trương Nghi cùng Độc Cô Bạch cũng đều không thể tin nhìn Đinh Ninh, thậm chí hoài nghi ánh mắt cùng lỗ tai của mình.

Đinh Ninh nói những lời này, hiển nhiên là trực tiếp thách đấu.

Hắn muốn cùng Đoan Mộc Tịnh Tông quyết đấu.

Nếu là ở bình thường, lời thách đấu đã thành lập, chẳng qua đang trong kiếm hội, hắn phải được Lâm Tùy Tâm đồng ý.

Tất cả mọi người mang ánh mắt khiếp sợ tụ tập đến trên người Lâm Tùy Tâm.

- Mời ta trực tiếp quyết đấu?

Đoan Mộc Tịnh Tông qua thoáng giật mình liền nhếch môi nở nụ cười.

Q3 - Chương 140: Ác độc đối vô sỉ

Tất cả mọi người bên ngoài cảm thấy hắn nói cái gì đó khiến Lâm Tùy Tâm đồng ý nhưng biểu hiện của lão lại lần nữa làm mọi người bất ngờ.

Lão nhếch miệng cười, lắc đầu nói:

- Thực là xin lỗi, ta cự tuyệt.

Lông mày Lâm Tùy Tâm chau lên, liếc nhìn Đoan Mộc Tịnh Tông không nói gì.

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn chăm chú bóng lưng Đoan Mộc Tịnh Tông nói:

- Ngươi không dám?

Tim trong lồng ngực tất cả mọi người đập mạnh một cái, câu này không khác gì khiêu khích trắng trợn.

Dáng tươi cười của Đoan Mộc Tịnh Tông đột nhiên biến mất.

Gã xoay người lại, nhàn nhạt nhìn Đinh Ninh nói:

- Không cần phải vội."

Đinh Ninh cũng nhìn hắn, tâm tình thản nhiên nói:

- Muộn sẽ có thể xảy ra khả năng không gặp được.

Đoan Mộc Tịnh Tông không chút tức giận, ngược lại đột nhiên mỉm cười ngọt ngào nói:

- Ngươi rất tự tin.

- Dường như ngươi cảm thấy ngươi nhất định có thể đối phó được ta.

Đoan Mộc Tịnh Tông nói chuyện với Đinh Ninh nhưng ánh mắt đã rơi vào Lệ Tây Tinh phía sau Đinh Ninh, sau đó cười nói tiếp:

- Ta hiểu được ý của ngươi, ngươi cảm thấy so với Lệ Tây Tinh ngươi và ta đều mạnh mẽ nhưng lại cảm thấy Lệ Tây Tinh không bằng ta cho nên ngươi sợ trong kiếm thí kế tiếp ta gặp được Lệ Tây Tinh, hắn sẽ gặp bi thảm nên ngươi muốn sớm giải quyết ta.

- Ta từng xem qua ngươi xuất thủ, ngươi thực sự rất mạnh.

Dừng lại một chút, ánh mắt Đoan Mộc Hoàng Hôn rơi lên người Đinh Ninh, mỉm cười ôn hòa nói:

- Ta phải đoạt được thủ danh thì mới có thể lần nữa thành đệ tử Mân Sơn Kiếm Tông, cho nên nếu có thể thì càng cẩn thận một chút càng tốt. Trước hết có thể hao tổn chút ít khí lực giải quyết xong một ít đối thủ dễ dàng thì tốt hơn nhiều so với ngay từ đầu phải tiêu hao một lượng lớn khí lực.

- Vô sỉ.

Nghe những lời này, Tạ Nhu không nhịn được mắng thành tiếng.

Lúc trước là Đoan Mộc Tịnh Tông chủ động tới khiêu khích song khi Đinh Ninh chủ động khiêu chiến, gã lại nói ra những lời như vậy, hoàn toàn chính xác gã rất vô sỉ.

Đa phần mọi người ở đây cũng đều cảm thấy Đoan Mộc Tịnh Tông rất vô sỉ.

Nhưng mà càng là người vô sỉ, thường thường càng khó đối phó.

Có thể đối mặt khiêu khích mà vô sỉ như vậy, cái này chỉ khiến lòng người càng đánh giá gã cao hơn.

Có điều làm bọn họ khó có thể tưởng tượng là chẳng lẽ Đinh Ninh thật sự cảm thấy mình đủ sức đối phó Đoan Mộc Tịnh Tông?

- Ngươi thật sự nghĩ như vậy?

Đúng lúc này, một thanh âm lạnh lùng đột nhiên vang lên, khiến hô hấp mọi người cũng không khỏi ngừng lại.

Người lên tiếng chính là Lệ Tây Tinh.

Khuôn mặt Lệ Tây Tinh lạnh như băng nhìn Đinh Ninh.

- Hắn nói chẳng qua là suy đoán của hắn.

Đinh Ninh nhìn y nói.

- Nếu là như vậy, ta cám ơn ý tốt của ngươi.

Lệ Tây Tinh không hề nhìn Đinh Ninh, mà nhìn Đoan Mộc Tịnh Tông, lạnh lùng nói:

- Ta và ngươi quyết đấu.

Lúc người thiếu niên trầm mặc ít nói này phát ra câu đầu tiên, đa số mọi người đều đoán được kế tiếp y sẽ nói những lời này. Nhưng khi thực sự nghe được, mọi người vẫn không khỏi hít vào một tia lãnh khí.

Rất nhiều năm trước, ở Trường Lăng, mọi người đều biết họ có mối thù cũ, sự việc này làm ảnh hưởng đến cả hai Hầu phủ. Nếu quả thật hai bên được chấp nhận quyết đấu, với mối thù cũ, chỉ sợ trận chiến giữa hai thiếu niên so với quyết đấu bình thường

còn tàn khốc và máu tanh hơn nhiều.

Đoan Mộc Tịnh Tông nở nụ cười.

Gã cười thật ngọt ngào, trên khuôn mặt, nét trẻ trung non nớt vẫn như trước, nhìn không ra bất kỳ biểu lộ phẫn nộ nào, thậm chí còn thập phần ngây thơ.

Nhưng mà nhìn nét cười như vậy, đa phần mọi người, hàn ý trong lòng càng đậm. Rất nhiều người không tự chủ được nhìn vào Đinh Ninh vẫn bình tĩnh như trước, thậm chí bọn họ bắt đầu hoài nghi động cơ ban đầu của Đinh Ninh có hay không cố ý tạo cục diện như vậy, để cho Lệ Tây Tinh đứng ra quyết đấu, làm hao mòn thực lực Đoan Mộc Tịnh Tông.

Đôi môi Đoan Mộc Tịnh Tông hé mở, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, định nói chuyện.

Nhưng khiến mọi người không ngờ là Đinh Ninh đã lên tiếng.

- Không được đồng ý.

Đinh Ninh nhìn Đoan Mộc Tịnh Tông, đứng ngay trước mặt gã, nói.

Đoan Mộc Tịnh Tông hơi ngẩn ra, trào phúng hỏi:

- Vì sao ta không thể đồng ý?

- Chẳng lẽ ta còn sợ ngươi nói vài lới khích tướng mà kích động ta?

Dừng một chút, Đoan Mộc Tịnh Tông lại trào phúng bổ sung một câu.

- Ta không biết khích tướng để kích động ngươi, ta sẽ chửi, mắng ngươi.

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn Đoan Mộc Tịnh Tông, nói:

- Mà sẽ mắng rất khó nghe.

Những người lúc trước bắt đầu hoài nghi Đinh Ninh cũng không khỏi phải ngơ ngẩn, Lệ Tây Tinh đứng sau lưng Đinh Ninh nhíu mày, há miệng định nói.

- Quả thực là rất đáng cười.

Lúc này, Đoan Mộc Tịnh Tông lại cười lớn:

- Chẳng lẽ ta còn sợ ngươi mắng sao?

- Mẹ của ngươi là một kỹ nữ ở kỹ viện, ai biết bà ta bán nghệ không bán thân, hay thực ra là bán thân chứ không bán nghệ.

Đinh Ninh nhìn gã cất tiếng cười lớn, bình tĩnh nói.

"Hít...iiiiiít…"

Toàn bộ bên trong sơn cốc, lập tức vang lên một tràng tiếng hít vào hơi lạnh.

Toàn bộ nhiệt độ bên trong sơn cốc dường như cũng theo tràng hít vào khí lạnh này mà chân thật hạ thấp nhiệt độ xuống.

Tất cả tu hành sư trưởng không thể tin mà nhìn Đinh Ninh, thậm chí khuôn mặt còn đơ ra.

Lời mắng này ác độc tới cực điểm.

Bởi vì tất cả tu hành sư trưởng ở đây đều có tuổi và biết một ít chuyện xưa ở Trường Lăng, cho nên bọn họ đều biết mẫu thân Đoan Mộc Tịnh Tông là Chương Tiểu Hoàn, quả thật có xuất thân từ thanh lâu, là một trong những ca cơ(*) nổi tiếng nhất Trường Lăng thời đó.

(*) Ca cơ: như ca sĩ bây giờ.

Mặc dù chuyện xưa kể lại rất nhiều ca cơ đều là bán nghệ không bán thân, Chương Tiểu Hoàn cũng là một trong số đó. Nhưng những chuyện có liên quan tới thanh lâu "sương gió", làm sao có thể ghi chép, ít nhất là hiện giờ, sách sử Đại Tần cũng sẽ không lãng phí văn chương để ghi chép cuộc đời những ca cơ này.

Chuyện không có kết luận, liền không cách nào cãi lại.

Tất cả mọi người cho rằng Đinh Ninh sẽ ác mồm công kích Đoan Mộc Tịnh Tông nhưng lại không ngờ hắn ác độc như thế, trực tiếp hạ nhục mẫu thân gã.

- Lúc trước Đoan Mộc Tịnh Tông rất vô sỉ, hiện tại hắn lại rất ác độc.

Nghe trong sơn cốc âm thanh hít vào hơi lạnh, Tịnh Lưu Ly nói khẽ:

- Hắn là dùng ác độc đối vô sỉ.

Nàng giống như là tự nói mà cũng giống như đang nói cho Đàm Thai Quan Kiếm nghe. Lúc nàng nhẹ nhàng nói ra câu này, trong sơn cốc, ánh mắt mọi người đều chăm chú nhìn trên người Đoan Mộc Tịnh Tông.

Thí sinh bình thường tuyệt đối không dám dùng lời ác độc như vậy công kích mẫu thân Đoan Mộc Tịnh Tông, nếu coi như có thể trở thành đệ tử Mân Sơn Kiếm Tông, tất nhiên cũng sẽ bị Đoan Mộc Hầu phủ lãnh khốc trả thù, nhưng mà với Đinh Ninh thì khác biệt.

Ngay từ đầu, hắn đã biểu hiện là không sợ chết, ngay cả ả cung nữ họ Dung truyền lại ý tứ cũng không thèm để ý nên căn bản cũng sẽ không để ý Đoan Mộc Hầu phủ.

Cho nên hắn mới có thể mắng ra lời ác độc như vậy, hơn nữa mọi người khẳng định, kế tiếp hắn có thể còn mắng ác độc hơn nữa.

Nụ cười trên mặt Đoan Mộc Tịnh Tông và nét bình tĩnh cũng đã sớm biến mất.

Khuôn mặt non nớt của gã lúc này như phủ lên một tầng sương dày lạnh.

- Ngươi được lắm.

Gã nhìn Đinh Ninh, người mà mắng xong một câu vẫn không vội lên tiếng, gã hít sâu một hơi chỉ nói ba từ kia, sau đó gã quay người về phía Lâm Tùy Tâm, khom người nói:

- Kẻ hạ nhục phụ mẫu là đại thù, mời Lâm sư bá thành toàn.

- Sao thế? Chỉ là nghe người ta mắng một câu như vậy liền chịu đựng không nổi?

Vẻ mặt Lâm Tùy Tâm có chút châm biếm, nói:

- Nếu là ta, cho dù dùng lời khó nghe gấp mấy lần mắng phụ mẫu ta, ta cũng chỉ coi hắn thối lắm, tự nói tự nghe.

Đoan Mộc Tịnh Tông vẫn không thẳng người lên, lạnh giọng nói:

- Đệ tử tự nhiên không bằng Lâm sư bá.

- Ngươi gọi ta là sư bá, là người mình nên mới liền cho ngươi một lời khuyên cảnh báo.

Lâm Tùy Tâm thu lại vẻ mặt trào phúng, không hề biểu tình nói:

- Nếu như lời đều đã nói nhưng ngươi vẫn quyết ý như thế, ta

tự nhiên đồng ý.

Đoan Mộc Tịnh Tông nở nụ cười, lúc này, dáng tươi cười non nớt lại lộ ra vẻ cực kỳ tàn nhẫn làm cho lòng người thấy lạnh.

- Ngươi không muốn cùng ta quyết đấu, nhưng vẫn bị ta buộc quyết đấu, cho nên vẫn là ta thắng.

Nhưng Đinh Ninh trước sau vẫn bình tĩnh như lúc ban đầu, nhìn gã nói:

- Quyết đấu tiếp theo, ta vẫn như trước sẽ thắng ngươi.

Đoan Mộc Tịnh Tông nhìn hắn một cái, khinh miệt cười nhạo nói:

- Bây giờ nói những thứ này còn có ý nghĩa sao?

Lúc này, lại một phen xôn xao vang lên, vô số âm thanh hỗn loạn.

Mãi đến lúc này, mọi người mới hoàn toàn kịp phản ứng, cuộc quyết đấu này đã được quyết định! Trong tất cả trấn đấu sắp diễn ra, trận đầu tiên sẽ là trận quyết đấu giữa Đinh Ninh và Đoan Mộc Tịnh Tông.

Mà thời gian ngắn lúc trước, tất cả mọi người cho rằng Đoan Mộc Tịnh Tông là quân cờ mạnh nhất của vị nữ nhân hoàn mỹ trong hoàng cung.

Đầu óc Trương Nghi trống rỗng, khoảng cách giữa y và Đinh Ninh là gần nhất nhưng lúc này, y lại ngơ ngác, không thể tin đây là thật.

Nơi xa trong sơn cốc, lông mày Hoàng Chân Vệ không còn chau lại thật sâu, lúc này trong ánh mắt hắn bắt đầu lóe lên ra một loại tâm tình khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Hắn nghĩ tới một khả năng.

Hắn cảm thấy rất không có khả năng nhưng lại có khả năng.

Q3 - Chương 141: Dùng hung bạo để bắt đầu

Môi Cố Tích Xuân mím lại như sợi chỉ, mắt hắn lần nữa xuất hiện màu đỏ ửng kỳ dị. Hắn từ xa nhìn Đinh Ninh nhưng hoàn toàn không biết trong lòng Đinh Ninh đang suy nghĩ gì.

- Tại sao ngươi phải làm như vậy?

Lệ Tây Tinh cũng không hiểu được suy nghĩ của Đinh Ninh lúc này, y tiến lên một bước, nghiêm nghị hỏi Đinh Ninh.

Đinh Ninh không có trả lời y, hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua Trương Nghi đang hoàn toàn ngây người. Hắn như là đang tự nói mà cũng giống như là nói cho Trương Nghi nghe:

- Nếu đã muốn làm thì phải làm cho triệt để một chút.

- Ngược lại, có lẽ ta phải cảm ơn các ngươi.

Trước khi Lệ Tây Tinh lần nữa mở miệng định nói, Đinh Ninh nhìn y và đám người Độc Cô Bạch, nói tiếp:

- Không có các ngươi, ta muốn tiến vào mười thứ hạng đầu cuối cùng này sẽ không dễ dàng như vậy.

Nghe những lời hắn nói như vậy, hô hấp Lệ Tây Tinh và Độc Cô Bạch đồng thời ngưng lại, hai người cảm giác câu nói này của Đinh Ninh bao hàm ý tứ rất sâu xa. Nhưng ý tứ này như bị bao phủ bởi một lớp sương mù, hai người dường như có thể mơ hồ nhìn thấy nhưng vẫn không nắm bắt được.

Đinh Ninh không nói gì thêm, tiến về khoảng không phía

trước.

Đoan Mộc Tịnh Tông hơi nheo mắt, khí tức, chân nguyên trên người lần đầu tiên lưu động hiển lộ ra. Trong tích tắc, thân thể gã chợt giống như lá liễu bị gió thổi tới, dễ dàng bay lên trước mười mấy trượng, đợi Đinh Ninh đi đến trước người gã.

Gã là người duy nhất ở đây không hề suy nghĩ Đinh Ninh vì cái gì mà muốn làm như vậy.

Bụng dạ của gã rất hẹp hòi.

Cho nên, gã chỉ muốn giống như năm đó giết con chó của Lệ Tây Tinh, tự tay giết chết Đinh Ninh.

- Ta chỉ hy vọng ngươi sẽ ngã xuống trước khi kịp lên tiếng nhận thua.

Nhìn Đinh Ninh đi tới đối diện mình, mặt gã không biểu tình nói.

Đinh Ninh không hề suy nghĩ ý tứ trong câu này của gã là gì, hắn đơn giản rút ra Mạt Hoa tàn kiếm, nói:

- Vậy còn chờ gì nữa?

Rất nhiều tu hành sư trưởng nhíu mày thật sâu.

Lúc này, hình như thời gian nghỉ ngơi do Lâm Tùy Tâm cho phép hắn cũng không muốn sử dụng.

Đoan Mộc Tịnh Tông hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên.

Trong tay gã không có kiếm.

Tất cả mọi người không thấy kiếm của gã ở chỗ nào.

Ánh mắt gã tản mát ra hàn mang lạnh thấu xương, gã bắt đầu

hít thở.

Thời tiết lúc này đã vào hạ, bất luận hô hấp của ai, bình thưởng cũng không giống như mùa đông sản sinh ra khói trắng. Nhưng mà theo hơi thở ra, trong mũi gã phát ra hai đạo bạch khí.

Sau đó gã liếc nhìn Đinh Ninh.

Có điều, cùng với việc nhìn này, từ trong lỗ mũi gã bắn ra hai đạo bạch khí để lại trong không khí phía trước gã mấy vệt tàn ảnh.

Xoẹt! Một tiếng xé gió kịch liệt vang lên.

Hai cỗ bạch khí trong lỗ mũi gã bắn ra biến mất. Trong không khí, hiện ra một đạo kiếm quang rực rỡ như thật, dùng tốc độ khủng khiếp bắn về phía giữa hai hàng chân mày Đinh Ninh.

Lập tức, xung quanh vang lên vô số thanh âm khiếp sợ.

Tất cả mọi người nhìn ra đây là kỹ năng Kiếm Phù, lấy kiếm khí vẽ ra Phù, dẫn động thiên địa nguyên khí hội tụ nên kiếm ý chân chính công kích đối phương. Trong lúc hít thở, có lẽ Đoan Mộc Tịnh Tông lấy chân nguyên trong cơ thể và thiên địa nguyên khí để thi triển ra thủ đoạn này!

Trong những âm thanh khiếp sợ ấy, đột nhiên vang lên tiếng răng rắc, giòn tan, sau đó tuôn ra một cỗ hàn ý chân thật.

Trong sơn cốc, mọi người phát hiện âm thanh này đến từ trên người Đinh Ninh.

Mạt Hoa tàn kiếm trong tay phải Đinh Ninh không động, trên thân kiếm, thậm chí những cánh hoa trắng tinh đại biểu cho Mạt Hoa tàn kiếm cũng không nở rộ nhưng kiếm quang đâm về phía giữa hai lồng mày hắn đã vỡ vụn.

Khoảng không trước hai hàng chân mày hắn, kiếm quang rực

rỡ vỡ vụn như vô số vì sao nhỏ bị bắn ngược lại, lập tức hóa thành một dòng khí lưu óng ánh thật nhỏ. Xung quanh những ngôi sao nhỏ xíu và khí lưu này, xuất hiện một chùm màu đen bắt đầu chuyển động, phía ngoài chùm màu đen bắn ra vô số mảnh nhỏ màu xám lạnh như băng.

Nhiều tu hành sư trưởng có tốc độ phản ứng rất nhanh, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía tay trái Đinh Ninh.

Tuy tốc độ nổi danh của Đinh Ninh tại Trường Lăng nhanh đến kinh người, so với những tài năng trẻ tuổi khác ở Trường Lăng, có những vấn đề tu hành của hắn còn nằm trong bí mật nhưng rất nhiều tu hành sư trưởng biết trong Mặc viên, Đinh Ninh nhận một ít truyền thừa của Chu gia lão tổ, biết rõ Đinh Ninh nắm giữ thủ đoạn ngưng sát cực kỳ có uy lực.

Đồng tử Đoan Mộc Tịnh Tông hơi co rút lại, ánh mắt gã lần đầu tiên xuất hiện một tia ngoài ý muốn. Ngay sau khi kiếm quang của gã bị vỡ vụn, một thanh âm kỳ quái "răng rắc" giòn tan từ giữa răng môi gã vang lên.

Lúc này, ánh mắt của các tu hành sư trưởng có phản ứng nhanh nhạy còn chưa kịp nhìn xuống tay trái Đinh Ninh.

Trong không khí vang lên một tràng âm thanh dữ dội!

Hắc triều từ trong hai bàn tay Đinh Ninh tuôn ra!

Từng đạo Hàn Sát Kiếm Khí tích góp trong kinh mạch Đinh Ninh phóng tới, tạo thành một dòng thủy triều kinh khủng!

Hơn mười đạo Hàn Sát Kiếm Khí, chỉ trong một lần duy nhất đều tuôn ra, toàn bộ phóng tới phía trước mặt Đoan Mộc Trịnh Tông, tạo nên một hồi âm thanh quái dị.

Hầu như hô hấp của tất cả mọi người đều hoàn toàn dừng lại.

Hiện giờ khí trời hơi khô nóng, thậm chí còn có tiếng cóc vang lên giữa sơn lâm, nhưng bởi vì có dòng hắc triều hung bạo này khiến cho sơn cốc trở nên lạnh thấu xương.

***

Đồng tử Đoan Mộc Trịnh Tông co rút thành một chấm đen thật nhỏ, theo âm thanh răng rắc kỳ quái, tay phải của gã giơ lên, ống tay áo phải trực tiếp bị xé rách thành vô số mảnh bay phấp phới xung quanh, từng đạo kiếm quang màu đỏ tím xoay cuộn quanh cánh tay gầy yếu trắng trẻo của gã.

Tất cả mọi người đều thấy được kiếm của Đoan Mộc Tịnh Tông.

Đây là một thanh nhuyễn kiếm kỳ lạ màu đỏ tím, chỉ thời gian một hơi thở trước, thanh nhuyễn kiếm tựa như một rắn độc tiềm phục trong tay áo, cuộn quấn trên cánh tay gã.

Lúc này, theo kiếm quang màu tím đỏ bay ra, thanh nhuyễn kiếm vốn tản ra chút ít sự âm hàn giả trá thì giờ lại đồng thời tản mát ra khí tức cuồng bạo như sấm.

Thiên địa nguyên khí bị dẫn động mãnh liệt, kiếm quang quanh cánh tay gã cuộn thành từng vòng, xuất ra từng đạo lôi vân(*).

(*) Lôi vân: mây có sấm chớp.

Lôi vân nhanh chóng mở rộng, giống như phi đái(*) quấn quanh trên người tiên nữ lúc phi thiên trong tranh vẽ.

(*) Phi đái: sợi dây sau lưng tiên nữ, dễ hình dung hơn là Hỗn Thiên Lăng của Na Tra cũng là một dạng phi đái.

Trong tích tắc, lôi vân cuồng bạo tạo thành một tấm màn che chắn trước sự tấn công của hắc triều.

Hơn mười tiếng nứt kinh hãi lòng người đồng thời vang lên.

Bên trong lôi vân cuồng bạo cũng đồng thời tạo ra mười mấy đám mây đen yên tĩnh lạnh lẽo, tản mát khí tức đáng sợ ra bên ngoài.

Nhưng cũng vào lúc này, thân ảnh Đinh Ninh biết mất tại chỗ.

Trong không khí chỉ còn những tàn ảnh hoa trắng thật nhỏ.

Khoảng không giữa Đinh Ninh cùng Đoan Mộc Tịnh Tông, tựa như có Thiên Nữ tán hoa(*), từng đóa hoa ngợp trời như tuyết rơi xuống.

(*) Thiên Nữ tán hoa: Xuất phát từ điển cố Phật giáo, tưởng tượng đơn giản như cảnh tiên nữ rải hoa từ trên trời xuống.

Thân ảnh Đinh Ninh xuất hiện trong mây đen bập bềnh.

Bên trong đám mây, lôi quang chưa hoàn toàn tiêu tán, vẫn còn vài tia sáng màu xanh âm u lóe lên, nhanh đến nỗi dùng mắt thường khó có thể nhìn rõ.

Đoan Mộc Tịnh Tông lại phát ra tiếng kêu kì quái, nhuyễn kiếm màu đỏ tím trong tay giống như độc xà điên cuồng mổ tới.

Mũi kiếm của gã đâm tới, quầng hào quang sấm chớp màu xanh âm u nổ tung, lóe lên từng tia lửa chói mắt.

Đinh Ninh tiếp tục tiến về phía trước.

Quầng hào quang âm u màu xanh quanh người Đoan Mộc Tịnh Tông không ngừng lập lòe sáng tắt.

Đoan Mộc Tịnh Tông kêu lên những âm thanh quái dị, liên tiếp lui về phía sau.

Tần suất chấn động nơi cổ tay hắn dường như càng lúc càng

nhanh, làm cho nhuyễn kiếm màu đỏ tím trong tay Đoan Mộc Tịnh Tông rung loạn tựa như trong không khí quanh người gã mỗi lúc một thêm nhiều độc xà liên tục bay lượn mổ cắn.

Tuy nhiên, tất cả những bóng rắn màu đỏ tím này cũng chỉ có thể phóng tới phía trước người gã trong vòng ba thước.

Thậm chí, gã không thể đâm kiếm về phía trước!

- Đây là kiếm thức gì?

Bởi vì kiếm thức của Đinh Ninh quá nhanh khiến Đoan Mộc Tịnh Tông liên tục lùi lại hơn mười bước. Quanh người gã biến thành một vùng ánh lửa màu vàng, có mấy thí sinh kinh hãi kêu lên.

- Cực Quang Kiếm Kinh.

- Kiếm kinh nhanh nhất trên thanh kiếm thai thứ hai.

Hai mắt Tịnh Lưu Ly nheo lại, lẩm bẩm trong miệng. Lần này, không chỉ thanh âm của nàng lạnh lẽo mà trên mặt của nàng cũng toát ra vài phần lãnh ý.

- Trong thời gian ngắn ngủi như vậy, ngay cả Cực Quang Kiếm Kinh của Triệu vương cung ngày xưa mà hắn cũng lĩnh hội được?

Không chỉ có một mình Tịnh Lưu Ly nhìn ra kiếm thức nhanh đến mức không thể nhìn thấy thân kiếm do Đinh Ninh sử dụng, thân thể của các tu hành sư trưởng rung động gần như chết lặng, thậm chí bình thường hai tay cực kỳ ổn định bắt đầu có chút run rẩy.

Hô hấp Phan Nhược Diệp cũng triệt để dừng lại.

Nàng là một trong những tu hành giả có tu vi cao nhất ở đây, nhưng hiện tại nàng vẫn chưa nhìn ra chân nguyên, tu vi thực sự

của Đoan Mộc Tịnh Tông.

Bởi vì Đoan Mộc Tịnh Tông hoàn toàn không có cơ hội biểu hiện ra chân nguyên, tu vi thực sự của mình.

Đinh Ninh bất quá tối đa chỉ là Tam cảnh đỉnh phong, chưa vào Tứ cảnh. Chân nguyên, tu vi của Đoan Mộc Tịnh Tông nhất định là hơn xa Đinh Ninh nhưng ngay từ đầu đã bị Đinh Ninh trực tiếp áp chế, mất đi tiên cơ. Vào lúc này, dưới kiếm thế áp bách thuần túy chỉ cố gắng đạt được một chữ "nhanh" của Đinh Ninh, gã chỉ có cách ứng phó, căn bản ngay cả vận dụng chân nguyên, thi triển kiếm thức cũng không kịp.

Ngay cả chân nguyên lưu động cũng bị áp bách đến mức lưu thông khó khăn, kiếm trong tay không thể triển khai phản kích về phía trước, ai cũng có thể nhìn ra Đoan Mộc Tịnh Tông đã không còn có khả năng nhanh hơn được nữa.

- Ngươi còn có thể nhanh hơn nữa không?

Nhưng vào lúc này, tất cả mọi người thấy Đinh Ninh mở miệng, trong tai nghe thấy thanh âm đặc biệt bình tĩnh này của hắn.

Q3 - Chương 142: Gãy xương

Đoan Mộc Tịnh Tông không lên tiếng.

Gã căn bản không kịp phát ra âm thanh.

Một lời này, chỉ vừa nói ra từ đầu tiên, ánh mắt Đinh Ninh đã sáng lên, so với sao trên trời còn muốn sáng hơn.

Quanh thân Đinh Ninh đột nhiên xuất hiện rất nhiều khí tức nhu hòa.

Một dòng nước óng ánh được tạo ra chảy quanh cơ thể hắn.

Tuy là đêm tối, nhưng dòng nước này long lanh sáng, làm cho ai nấy đều cảm giác như đang nhìn mặt hồ dưới trời chiều.

Kiếm quang âm u màu xanh do Mạt Hoa tàn kiếm trong tay Đinh Ninh thi triển ra Cực Quang Kiếm Kinh, nhìn như không có bất kỳ thay đổi nào, nhưng khi dòng nước óng ánh kia xuất hiện, những kiếm quang âm u này đắm chìm trong đó tựa như hòa cùng dòng nước chảy, tốc độ nhanh hơn mấy phần!

Đoan Mộc Tịnh Tông không còn kịp suy nghĩ, tâm thần bị sợ hãi chiếm cứ, dốc sức lùi thật nhanh về đằng sau.

Gã còn không kịp suy nghĩ vì sao Đinh Ninh có thể nhanh đến loại trình độ này, nhưng mà gã biết mình khẳng định không theo kịp tốc độ của Đinh Ninh.

Nhưng mà tu hành giả giống như gã thì thân thể sẽ tự phản ứng khi sắp có chuyện phát sinh.

Hoặc là nói, thân thể hành động trước cả cảm giác.

“Ầm”, một tiếng nổ mạnh!

Mặt đất phạm vi vài thước quanh người Đoan Mộc Tịnh Tông đều bị đánh nát, vô số bụi đất cùng đá sỏi vụn mang theo lực đánh kinh khủng tạo thành một vòng gợn sóng tròn điên cuồng khuếch trương ra bên ngoài.

Thân thể Đinh Ninh như bị một chiếc xe ngựa đụng trúng, bắn ra đằng sau.

Trong mắt tất cả tu hành sư trưởng đều là rung động, mà trong ánh mắt đại đa số thí sinh đã bị loại lại đều là khiếp sợ và khó hiểu.

Bọn hắn căn bản không thể giải thích được hình ảnh trước mắt.

Bọn hắn không thể hiểu được vì sao trong tích tắc chung quanh Đoan Mộc Tịnh Tôn như là đã xảy ra bạo tạc, mà Đinh Ninh thi triển ra kiếm quang rõ ràng là đã đâm trúng Đoan Mộc Tịnh Tông lại bay ra ngoài.

"Đùng" một tiếng trầm đục.

Thời gian vào lúc này tựa hồ rất dài, nhưng kì thực rất ngắn.

Đây là tiếng Đinh Ninh hạ xuống đất.

Ngoài xa mấy trượng, hai chân Đinh Ninh trụ lại được trên mặt đất, dưới chân nổ bung hai luồng bụi sóng.

Sắc mặt của hắn có chút tái nhợt, chẳng qua là thân thể lại dị thường vững vàng, rơi xuống đất lập tức hai đầu gối hơi co lại, liền dễ dàng triệt tiêu xung lực, ổn định đứng vững.

Bụi đất từ từ tản hết, thân ảnh Đoan Mộc Tịnh Tông cũng hiện ra.

Sắc mặt gã trắng bệch như tuyết, trong con ngươi đều là khiếp sợ cùng mờ mịt.

Tuyệt đại đa số thí sinh đang quan chiến vẫn không hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng mà trong nháy mắt sau đó, trên hai chân Đoan Mộc Tịnh Tông bỗng nhiên phát ra rất nhiều tiếng xoẹt xoẹt làm người tim đập chân run.

Những thí sinh này vô cùng chấn động nhìn hai chân Đoan Mộc Tịnh Tông.

Trong con ngươi của bọn hắn phản chiếu hình ảnh của rất nhiều sợi dây mảnh màu đỏ tươi.

Đó là từng tia máu tươi, như những mảnh kiếm sắc bén đang từ hai chân Đoan Mộc Tịnh Tông phun mạnh ra bên ngoài!

Một tiếng kêu sợ hãi, phẫn nộ cùng khó hiểu vang lên.

Cho đến lúc này, Đoan Mộc Tịnh Tông mới phát ra một tiếng kêu kỳ quái.

Thân thể của gã không cách nào khống chế, lui về phía sau một bước bèn ngã ngồi xuống.

- Thế này là đã xảy ra chuyện gì?

- Tại sao có thể như vậy?

Thấy cảnh như vậy, rất nhiều thí sinh rốt cuộc không cách nào khống chế tâm tình của mình, thất thanh kêu lên.

Không có người trả lời bọn hắn.

Đinh Ninh đã điều hòa hô hấp và chân nguyên xáo động trong cơ thể, lên tiếng:

- Ta hy vọng ngươi sẽ không đơn giản nhận thua.

Cùng lúc hắn cất lời, thân thể hắn đã bắt đầu tiến tới.

Theo tiếng gió rít chói tai, một đạo kiếm quang màu trắng hướng từ dưới lên theo bước tiến của hắn hung hăng chém tới Đoan Mộc Tịnh Tông.

Đạo kiếm quang màu trắng này tựa như sừng của một con dê từ dưới chọc lên đối thủ.

Chính là chiêu Bạch Dương Thiêu Giác của Bạch Dương Động.

Kiếm ý chính thức của một kiếm này ở chỗ ẩn nhẫn cùng giằng co, dùng biểu hiện lúc trước của Đinh Ninh mà xét, hắn hoàn toàn có thể dùng kiếm thức tinh diệu hơn cho tiến công lúc này.

Trương Nghi vẫn luôn ngơ ngác nhìn trận chiến đấu này, lúc này không hiểu sao hốc mắt y lại hơi ướt.

Bởi vì y cảm giác được ý tứ của một kiếm này, cảm giác được một kiếm này của "tiểu sư đệ" muốn biểu hiện cái gì.

Dưới dạy bảo của Tiết Vong Hư, y cũng đã lĩnh ngộ ra chân ý của Bạch Dương Thiêu Giác, nhưng mà lúc này, y lại cảm thấy tựa hồ cả kiếm ý khi Tiết Vong Hư thi triển Bạch Dương Thiêu Giác cũng không bằng kiếm ý lúc này của Đinh Ninh.

Sắc mặt Tịnh Lưu Ly cũng có chút trắng bệch.

Mà ngay cả Đàm Thai Quan Kiếm cũng phải ngừng hô hấp mấy giây.

Đây là một kiếm có kiếm ý hoàn mỹ nhất hắn chứng kiến mấy năm nay.

***

Sắc mặt của đại đa số thí sinh đang xem cuộc chiến càng biến hóa kịch liệt, bọn hắn đều cho rằng Đoan Mộc Tịnh Tông đang ngã

ngồi trên mặt đất không có khả năng ngăn trở một kiếm này.

Chẳng lẽ Đinh Ninh trực tiếp muốn giết chết gã?

Chẳng qua là hiện tại tỷ thí còn chưa dừng lại, Đinh Ninh thừa thế tiến công, cũng không có gì đáng trách.

Lại một tiếng kêu phẫn nộ kì quái từ trong miệng Đoan Mộc Tịnh Tông bật ra.

Vết thương do kiếm gây ra trên hai chân gã vẫn còn đang phun máu tươi ra ngoài, phát ra những tiếng ọc ọc rợn người, thế nhưng trong tích tắc này gã lại cứng rắn đứng lên, chém một kiếm về đằng trước.

'Keng' một tiếng trầm đục.

Nhuyễn kiếm màu đỏ tím đập thật mạnh lên Mạt Hoa tàn kiếm, tiếp theo thân kiếm mềm mại như độc xà quấn lên thân kiếm của Đinh Ninh, muốn cắt về phía ngón tay Đinh Ninh!

Nhưng mà cũng vào lúc này, tay trái của Đinh Ninh đã hướng về ngực của Đoan Mộc Tịnh Tông.

Đoan Mộc Tịnh Tông duỗi tay trái ra nhanh như điện.

'Đùng' một tiếng nổ vang, ở nháy mắt tiếp theo, lại là một hồi tiếng kim loại va chạm cùng vô số tiếng kinh hô và tiếng xương gãy nứt mơ hồ!

Đoan Mộc Tịnh Tông điên cuồng phun ra máu tươi, thân thể suy yếu co lại, không cách nào khống chế lần nữa ngã ngồi xuống.

Tay trái Đinh Ninh vẫn bảo trì tư thế vươn về trước, sóng khí vẫn còn quấn quanh trên tay hắn.

Nhuyễn kiếm màu đỏ tím theo cú ngã của Đoan Mộc Tịnh Tông vô lực tuột ra khỏi Mạt Hoa tàn kiếm, ma sát lên thân kiếm tạo

thành hoa lửa xè xè.

- Tại sao có thể như vậy?

Rất nhiều thí sinh đến cả hô hấp cũng thấy khó khăn.

Trong nháy mắt vừa xong, lực lượng của Đinh Ninh lại áp đảo Đoan Mộc Tịnh Tông, tay trái của hắn vậy mà cứng rắn đẩy bật quyền trái của Đoan Mộc Tịnh Tông, tiếp theo hung hăng đánh lên ngực đối phương.

Không cần nghe rõ tiếng xương nứt, chỉ cần nhìn Đoan Mộc Tịnh Tông đang điên cuồng phun máu tươi từ trong miệng ra, bọn hắn có thể khẳng định xương ngực của Đoan Mộc Tịnh Tông nhất định đã gãy mấy chiếc.

Đinh Ninh thật sự đã bẻ gãy xương Đoan Mộc Tịnh Tông.

Nhưng mà điều này làm sao có thể?

Đoan Mộc Tịnh Tông có tu vi chân nguyên vượt xa Đinh Ninh, làm sao có thể kém về lực lượng?

Đinh Ninh lại bỏ qua khiếp sợ của bọn hắn.

Hắn không dừng lại chút nào, tiếp tục vung kiếm về phía trước.

Trên người hắn lúc này không có bao nhiêu khí tức chân nguyên lưu động, nhưng khi hắn bước xuyên qua khí lưu hỗn loạn và khói bụi lại sinh ra một cỗ uy thế khó có thể nói rõ.

- Thật mạnh!

Thẳng đến lúc này, Độc Cô Bạch mới lại có thể hít thở bình thường.

Hắn nhịn không được phun ra hai chữ này, nhưng lập tức lại

cảm thấy chưa đủ, tiếp tục thốt:

- Quá mạnh mẽ!

Con ngươi của Đoan Mộc Tịnh Tông tràn ngập thân ảnh của Đinh Ninh, cảm thụ được cỗ uy thế kia, mọi phẫn nộ đều triệt để biến thành sợ hãi.

Gã có thể xác định, nếu như mình không nhận thua, trong nháy mắt sau đó, Đinh Ninh tuyệt đối sẽ không chút lưu tình, lần nữa bẻ gãy thêm vài chiếc xương ngực của mình!

- Ta nhận thua!

Gã mở miệng, phát ra một tiếng thét hoảng loạn chói tai.

Đinh Ninh ngay lập tức thu kiếm, quay người.

Hết thảy an tĩnh trở lại.

Toàn bộ sơn cốc đều lập tức trở nên yên tĩnh.

Ngay cả tiếng hít thở cũng tựa hồ cũng biến mất, chỉ có tiếng ve kêu từ núi rừng xa xa truyền tới.

***

Tất cả thí sinh khiếp sợ nhìn Đinh Ninh, lúc này mới phản ứng kịp với kết quả trận chiến.

Đoan Mộc Tịnh Tông tham gia giữa chừng, thậm chí không tiếc dùng việc rời khỏi Mân Sơn Kiếm Tông làm tiền đặt cược, lại thua trong tay Đinh Ninh.

Sau đó tất cả bọn hắn bắt đầu không ngừng hồi tưởng lại những gì vừa mới nhìn thấy trước mắt.

Tiếp theo mặc dù người ngu dốt cũng bắt đầu từ từ hiểu rõ

ban nãy xảy ra chuyện gì.

Đinh Ninh trong nháy mắt thi triển ra tất cả tịch hàn kiếm khí tích góp trong cơ thể, dùng bạo liệt để bắt đầu, tiếp theo thi triển kiếm thức nhanh nhất, ép cho Đoan Mộc Tịnh Tông cả cơ hội phản kích cũng không có, Đinh Ninh khiến gã không có cơ hội thi triển, tận dụng ưu thế chân nguyên, tu vi vượt xa mình!

Lại kế tiếp trong nháy mắt, Đinh Ninh vậy mà dùng kiếm kinh của Vân Thủy Cung, lấy nó phối hợp cùng Cực Quang Kiếm Kinh, khiến cho xuất kiếm nhanh hơn mấy phần!

Thời điểm kiếm đã tới thân, Đoan Mộc Tịnh Tông rơi vào cảm giác sợ hãi tử vong, thân thể theo phản xạ làm ra phản ứng đem thiên địa nguyên khí cùng chân nguyên ép ra bên ngoài, tuy rằng sinh ra lực lượng cường đại tránh khỏi bị Đinh Ninh trực tiếp chặt đứt hai chân, nhưng mà thiên địa nguyên khí cùng chân nguyên trong cơ thể lại hầu như tiêu hao không còn, thậm chí chỉ sợ rằng khí huyết cũng bị chấn động tới cực điểm.

Cho nên đây chính là nguyên nhân thực sự việc tiếp đó Đoan Mộc Tịnh Tông không phát nổi lực lượng, không cách nào cùng Đinh Ninh chống lại, bị một kích làm gãy xương.

Đoan Mộc Tịnh Tông giống như là một thanh tuyệt thế bảo kiếm, nhưng mà thanh bảo kiếm này còn chưa có cơ hội ra khỏi vỏ đã bị bẻ gãy!

- Tại sao có thể như vậy?

Tuy rằng trong lòng biết rất rõ ràng nguyên nhân, nhưng mà cảm giác không thể tin vẫn tuôn trào mãnh liệt, để cho rất nhiều thí sinh nhịn không được lần nữa bật thốt.

Q3 - Chương 143: Quân tốt ngoài sáng và quân cờ ẩn

Ai cũng có thể cảm nhận được lực lượng chân nguyên ẩn chứa quanh thân Đoan Mộc Tịnh Tông trước khi gã bại.

Mặc dù có dược lực khắc chế, thậm chí còn có thể có thủ đoạn nào đó mà Bách Lý Tố Tuyết tạo thêm trước khi cho phép gã tham gia kiếm thí, nhưng tu vi chân nguyên mà Đoan Mộc Tịnh Tông biểu hiện ra ngoài khi vừa xuất hiện chí ít cũng ở Tứ cảnh đỉnh phong, chỉ bằng thân thể tự phản ứng khi có nguy hiểm, chưa ngưng tụ thành thiên địa nguyên khí cũng đã nổ ép Đinh Ninh bay ra ngoài.

Tu vi chênh lệnh một đại cảnh giới, khiến Đinh Ninh ở trước mắt gã tựa như tiểu hài tử so với người trưởng thành.

Tiểu hài tử sao có thể đánh thắng được người trưởng thành?

Thế nhưng tình hình bây giờ lại là người trưởng thành bị tiểu hài tử dùng một loạt đòn công kích nhanh như cuồng phong chèn ép, ngay cả cơ hội phản kích cũng không có.

Rất nhiều thí sinh thậm chí nảy sinh một cảm giác ấm ức khó hiểu.

Bởi vì bọn họ theo bản năng lấy mình thế vào vị trí của Đoan Mộc Tịnh Tông, nghĩ tới nếu như mình có được lực lượng cường đại như vậy mà lại gặp kết quả là cơ hội thể hiện cũng không có, thậm chí một kiếm cũng chưa xuất ra nổi, không thể không khó chịu.

Người đem mình đặt vào vị trí của Đoan Mộc Tịnh Tông đã ấm ức như vậy, Đoan Mộc Tịnh Tông thân là người trong cuộc đương nhiên càng khó chịu tới cực điểm.

Cảm giác này vượt qua thống khổ của thân thể hiện tại, để cho gã dù miệng vẫn còn tuôn ra bọt máu cũng không nhịn được điên cuồng hét lên:

- Ta nhất định sẽ giết ngươi! Ngươi ăn gian! Ngươi không thể nào là đối thủ của ta được!

Nghe tiếng la hét, Đinh Ninh chỉ bình thản trở về chỗ, không hề đáp lại, thậm chỉ cả mày cũng không nhíu lấy dù chỉ một cái.

Cũng như ban nãy, điều này khiến Đoan Mộc Tinh Tông ở trạng thái có lực mà không xuất được ra, gã ngẩn ngơ, càng thêm khó chịu, càng thêm không cam lòng kêu lên:

- Vì muốn thắng ta, ngươi đã dùng toàn bộ Hàn Sát kiếm khí tích cóp được, ta xem kế tiếp ngươi dựa vào cái gì để thủ thắng!

Tất cả thí sinh và tu hành sư trưởng đang đứng ngoài quan sát đồng thời chấn động trong lòng, đây quả thật là vấn đề Đinh Ninh phải đối mặt.

Đinh Ninh khẽ nhíu mày, ngừng lại, quay người nhìn về phía Đoan Mộc Tịnh Tông đang ngã ngồi trên mặt đất, chỉ thấy mặt gã lúc này vô cùng điên cuồng và dữ tợn.

- Hiểu rõ ta như vậy, mục đính thực sự để ngươi gia nhập kiếm thí hẳn là ta chứ không phải Lệ Tây Tinh.

- Cam chịu trở thành công cụ của người khác, cũng không phải làm tướng làm soái mà chỉ là quân tốt thí, giờ còn muốn phẫn nộ cùng không cam lòng sao?

Hai câu này nói không lớn, nhưng mà không chỉ Đoan Mộc

Tịnh Tông, rất nhiều thí sinh ở ngoài sân nghe được đều lập tức khựng người, thậm chí những người này còn không tự chủ được cúi xuống cái đầu bình thường vẫn ngẩng kiêu ngạo.

Bọn hắn đều hiểu rõ Đinh Ninh ám chỉ cái gì.

Tại lần kiếm hội cả thiên hạ dõi theo này, dù bọn hắn có biểu hiện ưu tú hơn cũng chỉ là binh sĩ hai bên giao đấu, còn Đinh Ninh lại chân chính làm tướng soái.

Hắn chiến đấu cho ý nguyện của bản thân mình, chiến đấu cùng cung nữ họ Dung và cái bóng dáng phía sau ả, chính là cái bóng dáng hoàn mỹ không chỗ nào là không có mặt kia.

Chỉ từ điểm này mà nói, hắn đã ở cao hơn một tầng so với tất cả mọi người.

Cho nên lúc này, tuy rằng Đinh Ninh nói rất bình thản, nhưng bọn hắn cũng có thể cảm giác được sự kiêu ngạo trong đó, loại này kiêu ngạo đủ để cho bọn hắn phải xấu hổ cúi đầu.

Đoan Mộc Tịnh Tông há to miệng, khuôn mặt cứng đờ, nhất thời không sao phản bác được.

Một tu hành sư trưởng quay người nhìn về nơi đóng quân tại vách núi phía sau lưng.

Y biết rõ lúc này cung nữ họ Dung kia nhất định cũng đang nhìn tới khoảng sơn cốc này.

Ở lần kiếm hội này, Đoan Mộc Tịnh Tông là một nước cờ thật độc, bố cục như vậy truyền đi, tuyệt đối sẽ làm cho người tu hành trong thiên hạ đều bội phục và sợ hãi năng lực của nữ tử hoàn mỹ trong hoàng cung kia.

Nhưng mà một nước cờ độc như vậy đã bị Đinh Ninh trực tiếp phá tan, tựa như một cái tát vô hình, vang dội tới cực điểm.

Y nghĩ sắc mặt cung nữ họ Dung lúc này nhất định rất đặc sắc.

***

Cung nữ họ Dung đúng như suy nghĩ của vị tu hành sư trưởng kia, đang trong bóng tối nhìn tới Đoan Mộc Tịnh Tông và Đinh Ninh.

Chẳng qua lại không hoàn toàn giống y nghĩ, sắc mặt ả không có biến hóa quá lớn, vẫn một vẻ lạnh lùng mà cao quý.

Đoan Mộc Tịnh Tông từ trạng thái ngây ngẩn cũng đã phục hồi tinh thần lại.

Gã là một kẻ cực kỳ nhỏ nhen, đương nhiên sẽ không bởi vì hai câu của Đinh Ninh mà tiêu trừ phẫn hận trong lòng. Gã cắn răng, nhịn không được muốn nói thêm mấy câu độc ác.

Thế nhưng vào lúc này, Đinh Ninh lại làm một chuyện để gã tiếp tục ngây người.

Đinh Ninh quay người thi lễ một cái với Lâm Tùy Tâm, sau đó nhìn Hà Triêu Tịch, nói:

- Ta muốn khiêu chiến Hà Triêu Tịch.

Một tràng tiếng kinh hô lại vang lên.

Ngay cả đám người Độc Cô Bạch cùng Dịch Tâm cũng khiếp sợ mở to hai mắt.

- Tiểu sư đệ… đệ… đệ…

Trương Nghi cũng không thể lý giải được Đinh Ninh nói vậy là có ý gì, y run rẩy đến không nói nổi một câu đầy đủ.

- Ngươi muốn lập tức khiêu chiến Hà Triêu Tịch?

Lâm Tùy Tâm thản nhiên nhìn Đinh Ninh, khóe miệng lộ ra một nét cười đầy ẩn ý.

Đinh Ninh khẽ gật đầu, nói:

- Nếu như được phép, ta muốn nghỉ ngơi thời gian một chén trà.

Một mảnh xôn xao.

Tất cả mọi người xác định chính mình không có nghe lầm, Đinh Ninh vừa mới ra tay đánh bại Đoan Mộc Tịnh Tông, giờ lại lập tức muốn khiêu chiến Hà Triêu Tịch, cùng Hà Triêu Tịch quyết đấu!

Riêng việc liên tiếp yêu cầu quyết đấu đã đủ làm cho người người khiếp sợ, lại thêm Hà Triêu Tịch còn là người đứng bên cạnh hắn từ đầu nữa, càng khiến người ta kinh ngạc.

Cũng vào lúc này, cung nữ họ Dung lại biến sắc, lần đầu tiên trong mắt ả xuất hiện vẻ khiếp sợ.

- Vì sao?

Trong ánh mắt chăm chú của mọi người, Hà Triêu Tịch vẫn luôn rất thu mình giờ nhíu mày, ngẩng đầu lên, nhìn Đinh Ninh hỏi.

Đinh Ninh nhìn y, không trả lời.

Nhưng chỉ thông qua ánh mắt, Hà Triêu Tịch biết rõ Đinh Ninh cảm thấy không cần trả lời.

- Ngươi phát hiện là ta từ lúc nào?

Hà Triêu Tịch trầm mặc một lát, rất nghiêm túc hỏi một câu, sau đó lại nhìn Đinh Ninh nói tiếp:

- Nếu ngươi không giải đáp nghi ngờ của ta, ta sẽ không đáp ứng cùng ngươi quyết đấu.

Một lời này vừa dứt, xung quanh lập tức vang lên vô số tiếng kinh hô. Đám người Trương Nghi và Tạ Nhu nhìn chằm chằm Hà Triêu Tịch, sắc mặt nhanh chóng tái nhợt.

- Hắn chính là quân cờ ẩn của hoàng hậu?

Tịnh Lưu Ly hít sâu một hơi, chậm rãi lắc đầu, nói:

- Ngay cả ta cũng nhìn không ra hắn chính là quân cờ ẩn.

- Rất giỏi!

Đàm Thai Quan Kiếm cảm thấy hai chữ kia có chút hơi kiệm lời, nhưng trầm ngâm một lúc vẫn thấy chỉ hai chữ kia mới lý giải tâm tình của hắn lúc này đúng nhất.

- Trước giải quyết Đoan Mộc Tịnh Tông, giờ lại trực tiếp khiêu chiến Hà Triêu Tịch.

Tịnh Lưu Ly cũng nở nụ cười cực kỳ hiếm thấy, nói:

- Muốn làm phải làm thật triệt để… Trận kiếm thí này đến cuối cùng là ta an bài hay là hắn an bài? Hắn thật sự muốn trực tiếp đánh bại từng người?

Một nơi khác tại sơn cốc, khóe miệng của Hoàng Chân Vệ hiện ra một nụ cười khổ, hắn cảm giác được suy đoán của mình đang biến thành sự thật.

Tiếng xì xào trong sơn cốc vẫn còn tiếp tục.

Giờ phút này, đa phần mọi người còn chưa nghĩ sâu xa được như Hoàng Chân Vệ và Tịnh Lưu Ly, bọn họ mới chỉ kịp phản ứng câu nói của Hà Triêu Tịch, nhận ra Hà Triêu Tịch chính là quân cờ ẩn kia!

Tận bây giờ họ mới nghĩ được Hà Triêu Tịch đích xác là lựa chọn tốt nhất cho vai trò quân cờ ẩn.

Bởi vì y quá mức bình thường, quá mức không hấp dẫn chú ý.

Rất nhiều người chỉ biết đến chuôi Tử Mẫu Kiếm kỳ lạ kia, chứ thậm chí còn không có bao nhiêu ấn tượng với mặt mũi của y.

Một quân cờ như vậy, dù là người ngoài mắt sáng còn nhìn không ra, tại sao người trong cuộc như Đinh Ninh lại có thể phát hiện?

Nghi vấn như vậy nếu không được trả lời, đổi lại là mình, chỉ sợ cũng không cách nào tĩnh tâm quyết đấu.

- Ngươi quá bình tĩnh.

Tiếng của Đinh Ninh vang lên, lập tức làm mọi tiếng xì xào biến mất.

- Từ đầu đến cuối ngươi đều quá mức bình tĩnh.

Hà Triêu Tịch nhíu mày thật sâu, y trầm ngâm một lát, nói:

- Lý do này không thể làm ta tin phục, chính ngươi cũng rất bình tĩnh.

- Ta và ngươi không giống nhau.

Đinh Ninh lắc đầu, nhìn y nói:

- Ta bình tĩnh nhìn đám người Trương Nghi, Tạ Nhu là vì ta xác định bọn họ có thể thắng, ta biết rõ kế tiếp sẽ phát sinh loại sự tình gì. Mà ngươi, đối với ta không hiểu, đối với bọn họ không rõ bằng ta, đối với những loại kiếm và kiếm kinh kia cũng không lý giải được như ta, thế nhưng lại bình tĩnh giống ta, chính là dị thường.

Dừng một chút, Đinh Ninh tiếp tục chậm rãi nói:

- Loại bình tĩnh này khiến cho vẻ vui mừng ngươi lộ ra khi thấy bọn họ chiến thắng đều có chút giả tạo, mà ánh mắt của ngươi cũng nói lên điều đó.

Hà Triêu Tịch giận tái mặt, giống như tự giễu nói:

- Tại hoàn cảnh thế này mà ngươi vẫn còn tâm tình cẩn thận phân biệt thần sắc rất nhỏ trong mắt mỗi người sao?

Đinh Ninh khẽ gật đầu, nói:

- Bởi vì ta không phải là quân cờ, thứ ta cần lưu ý không giống như các ngươi.

- Hay cho một gã thống soái.

Hà Triêu Tịch khẽ thở dài cảm khái một câu, sau đó tay y đặt lên chuôi kiếm của mình.

Hành động này để tất cả hiểu được y đã đáp ứng lời khiêu chiến.

- Tại sao?

Một giọng nói mang theo phẫn nộ cùng nghi hoặc bất chợt vang lên.

Trương Nghi nhìn Hà Triêu Tịch, lồng ngực phập phồng kịch liệt:

- Ngươi là đệ tử Thanh Đằng Kiếm Viện… Bạch Dương Động quy về Thanh Đằng Kiếm Viện, Đinh Ninh sư đệ nếu chiến thắng thì Thanh Đằng Kiếm Viện cũng được vinh quang.

- Mùa hè tới, ve sẽ chui ra khỏi mặt đất, kêu lên một tiếng làm ai nấy đều phải ngoái nhìn, thế nhưng rốt cục là con nào kêu vang

thu hút nhất lại rất quan trọng.

Hà Triêu Tịch bình thản đáp lời, lại ngẩng đầu nhìn phía xa xăm, nói:

- Hơn nữa các ngươi không biết, ta lại biết rõ, trước đây không lâu, trong phạm vi của Mân Sơn Kiếm Tông có một tu hành giả chết đi, người nọ cũng họ Hà.

Q3 - Chương 144: Phóng túng

Tu hành giả họ Hà kia là Hà Sơn.

Lúc này, đại đa số thí sinh đều không biết trước kiếm thí cuối cùng, trong Mân Sơn Kiếm Tông đã chết một tu hành giả như vậy, nhưng hầu như tất cả tu hành sư trưởng nơi đây lại đều biết có chuyện đó xảy ra.

Chỉ là bọn hắn không biết tại sao Hà Triêu Tịch lại biết được tin tức này, cũng không biết Hà Triêu Tịch cùng Hà Sơn có quan hệ thế nào.

- Người nọ là tiểu thúc của ta, từ nhỏ ta đã theo ông luyện kiếm.

Hà Triêu Tịch nhìn phía xa trong núi, chậm rãi nói.

Trương Nghi không biết xảy ra chuyện gì, hắn khó hiểu nhìn Hà Triêu Tịch, không rõ tu hành giả đã chết kia có quan hệ gì tới Đinh Ninh.

- Tiểu thúc của ta là tu hành giả ưu tú nhất Hà gia, ông nghe lệnh ai, Hà gia ta đương nhiên cũng nghe lệnh người đó.

Hà Triêu Tịch không nhìn Trương Nghi, nói tiếp.

Nghe được câu này, tất cả tu hành sư trưởng biết việc Hà Sơn chết trong tay Bách Lý Tố Tuyết đều đã rõ ràng, Hà Triêu Tịch cùng Hà Sơn, cộng thêm cả Hà gia vẫn luôn là người của vị nữ chủ nhân hoàn mỹ trong hoàng cung kia.

- Ngươi cứ như vậy cam tâm để người khác sử dụng?

Trương Nghi vẫn còn có chút không thể hiểu được nhìn Hà Triêu Tịch, run giọng nói:

- Ta vẫn luôn cho rằng tu hành giả nên hành sự theo chính lý trí của mình…

- Tiểu thúc của ta vì chuyện này mà chết, người giết tiểu thúc của ta đã đặt cược Đinh Ninh thắng, ta không muốn để hắn toại nguyện, đó chính là lý trí của ta.

Hà Triêu Tịch cắt lời Trương Nghi, đáp.

Rất nhiều tu hành sư trưởng lập tức nảy sinh cảm giác rét lạnh trong lòng.

Lời của Hà Triêu Tịch khiến bọn họ nghĩ tới việc những tu hành giả nào đi tìm cái chết, rồi lại chọn tu hành giả nào thích hợp chết nhất, có lẽ đều đã được tận lực an bài.

Nam tử trung niên áo vàng đứng ở trên sơn đạo cũng nhịn không được cảm thấy bi thương.

Toàn bộ Trường Lăng chính là một bàn cờ lớn.

Giống như hắn và Hà Triêu Tịch, dù là loại người nào cũng đều khó có khả năng thoát khỏi vận mệnh làm quân cờ.

Trương Nghi càng ngày càng cảm thấy lời Hà Triêu Tịch nói rất hoang đường, nhưng mà hắn tìm không ra từ ngữ nào để phản bác.

- Ta đi chờ ngươi.

Hà Triêu Tịch cũng không hề cùng hắn nói thêm cái gì, thu hồi ánh mắt xa xăm, liếc nhìn Đinh Ninh đang đứng cạnh, bắt đầu đi lên khoảng đất trống làm sân đấu.

Ánh mắt của mọi người tụ tập lại về phía Đinh Ninh, chỉ thấy

Đinh Ninh yên tĩnh nhắm mắt lại, dường như đang lợi dụng thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi này để tĩnh tu, bổ sung chân nguyên.

Lâm Tùy Tâm không nói không rằng, chỉ kiên nhẫn đợi.

Thời gian uống cạn chén trà rất ngắn, vừa hết giờ, Đinh Ninh đã lần nữa mở hai mắt.

Sau đó hắn thi lễ một cái với Lâm Tùy Tâm, nói:

- Kế tiếp xin tiền bối không cần tiếp tục an bài tỷ thí, ta sẽ khiêu chiến từng người bọn họ.

- Cái gì?

Lúc Đoan Mộc Tịnh Tông xuất hiện rồi nhanh chóng bị Đinh Ninh đánh bại. Ngay sau đó, Đinh Ninh nhận ra Hà Triêu Tịch chính là quân cờ ẩn, tất cả mọi người lập tức lâm vào kinh hãi mãnh liệt mà chết lặng. Song khi Đinh Ninh nói ra câu trên, bọn họ còn kinh hãi hơn nữa, thậm chí còn hoài nghi lỗ tai của mình.

Thân người Cố Tích Xuân và Diệp Hạo Nhiên đồng thời chấn động, hai người nhịn không được liếc mắt nhìn nhau.

Lúc Đinh Ninh nói với Lâm Tùy Tâm cũng không nhìn hai người bọn hắn, nhưng mà cả hai biết, đối tượng mà Đinh Ninh muốn lần lượt khiêu chiến tiếp đây chỉ có thể là bọn hắn.

Diệp Hạo Nhiên lập tức nhíu mày thật sâu.

Cổ Tích Xuân thì lại bật cười.

Hắn cười thật sự rất vui vẻ.

Đây quả thực là trò cười hài hước nhất trên thế gian.

Đám người Trương Nghi, Độc Cô Bạch, Dịch Tâm cũng toàn bộ ngây người.

Bọn hắn rốt cuộc hiểu được hàm nghĩa một câu ‘muốn làm phải làm thật triệt để’ của Đinh Ninh.

Đinh Ninh là muốn dùng lực lượng một người, trực tiếp liên tục đánh bại Hà Triêu Tịch, Cố Tích Xuân và Diệp Hạo Nhiên để đoạt được thứ hạng đầu.

- Ngươi đã sớm đoán ra hắn muốn làm như vậy?

Phan Nhược Diệp nghe tiếng kinh hô chung quanh, lại nhìn sắc mặt không có bao nhiêu thay đổi của Hoàng Chân Vệ, đôi mi thanh tú cau lại, lạnh lùng hỏi.

Hoàng Chân Vệ cười khổ một cái, nói khẽ:

- Lúc hắn lên tiếng khiêu chiến Đoan Mộc Tịnh Tông, ta đã có dự cảm, chỉ là không có nghĩ đến hắn lại thực sự làm vậy.

- Nếu là có thể dùng phương thức như vậy đoạt thứ hạng đầu, trực tiếp chấm dứt kiếm thí, tự nhiên càng thêm chói mắt, càng làm cho Bạch Dương Động cùng Tiết Vong Hư đạt được phong quang lớn nhất.

Phan Nhược Diệp không hề nhìn Hoàng Chân Vệ, hít sâu một hơi, nhẹ giọng lẩm bẩm:

- Hắn quả thực xứng với chuôi Mạt Hoa kiếm trong tay.

***

- Cũng chỉ có nhân vật như hắn mới có thể đem kiếm hội thiên hạ dõi theo biến thành ân oán giữa hắn và hoàng cung, cũng chỉ có hắn có thể làm được tuyệt như vậy.

Độc Cô Bạch phục hồi tinh thần lại, bội phục lắc đầu, nói:

- Chỉ cần hắn có thể thắng liên tiếp Hà Triêu Tịch, Cố Tích Xuân và Diệp Hạo Nhiên, chúng ta bỏ việc quyết đấu với hắn, tự

nhiên hắn sẽ đoạt hạng đầu.

Dịch Tâm cười khổ, nói:

- Nếu hắn có thể làm được, ngươi thật sự bỏ thi đấu sao?

Độc Cô Bạch nở nụ cười:

- Hắn vốn đã là sư phụ của ta, nếu hắn có thể thắng liên tiếp ba người, tự nhiên xứng đáng ngôi đệ nhất Mân Sơn Kiếm Hội lần này, chẳng lẽ ta còn có mặt mũi chiến cùng hắn?

- Là thắng bốn người.

Dịch Tâm cảm khái nói:

- Đoan Mộc Tịnh Tông, Hà Triêu Tịch, Cố Tích Xuân, Diệp Hạo Nhiên… Nhân tài trẻ tuổi tại Trường Lăng, ai có thể thắng liên tiếp bốn người này?

Trương Nghi há to miệng, rồi lại nói không ra lời.

Bởi vì cả hắn cũng cảm thấy căn bản không có khả năng.

Mặc dù hắn vẫn luôn cảm giác "tiểu sư đệ" của mình không phải người phàm, nhưng mà Đinh Ninh dù sao cũng là thân thể máu thịt, hắn cũng sẽ mệt mỏi, cũng sẽ đổ máu, chân nguyên cũng sẽ tiêu hao.

- Điều đó không có khả năng!

Rốt cuộc có thí sinh trong cơn rung động mãnh liệt mà thất thần hét lên.

- Có dám làm hay không là một chuyện, có thể làm được hay không lại là chuyện khác.

Đúng lúc này, một tiếng cười nhạo mang đầy vẻ châm biếm

vang lên, truyền rõ ràng vào tai mọi người.

Kẻ lên tiếng là Cố Tích Xuân.

Hốc mắt Cổ Tích Xuân đỏ đậm lên như là được bôi phấn, gã mang vẻ mặt giễu cợt nhìn Đinh Ninh đang bắt đầu đi về hướng Hà Triêu Tịch, tiếp theo cười lạnh nói:

- Tạ Trường Thắng đã từng nói qua mỗi lần ta bình luận về hắn thì đều sẽ xảy chuyện ra ngược lại, nhưng mà ta vẫn một mực không tin. Nếu là tu hành giả Tam cảnh có thể liên tục chiến thắng tu hành giả Tứ cảnh, vậy điển tịch tu hành trong thiên hạ còn cần phân chia cảnh giới rõ ràng như vậy để làm gì?

Đa số người nơi này đều không thích gã đệ tử Ảnh Sơn Kiếm Quật đột nhiên leo tới hạng ba Tuấn Tài Sách tên là Cố Tích Xuân này, càng không thích khí chất thiên về âm nhu của gã, nhưng giờ phút này lời nói của gã lại làm cho bọn họ đều chấn động trong lòng. Mà người có cùng cảnh giới với Cố Tích Xuân là Diệp Hạo Nhiên còn chưa kịp phản ứng trước hành động của Đinh Ninh.

Đinh Ninh còn chưa đến Tứ cảnh.

Hắn muốn thắng, sẽ phải liên tục đấu vượt cảnh giới mà thắng.

Đây tuyệt đối không có khả năng… Đây là sự tình mà sử sách cùng điển tịch thế giới tu hành đều chưa từng ghi chép qua.

Nhưng thật sự không có ghi chép tương tự như vậy sao?

Nhìn sắc mặt Cố Tích Xuân cùng những thí sinh kia, trong đôi mắt Tịnh Lưu Ly chỉ hiện duy nhất ý vị trào phúng.

Nàng thầm nghĩ, không phải là không có ghi chép, chẳng qua là Trường Lăng không có ghi chép như vậy, chỉ là các ngươi tuổi quá nhỏ, chưa từng gặp qua mà thôi.

***

Đinh Ninh không hề đáp lời Cố Tích Xuân.

Trong mắt hắn, thân là quân cờ ẩn của nữ nhân kia, Hà Triêu Tịch so với Cố Tích Xuân còn nguy hiểm hơn.

Trong lúc đối mặt với đối thủ như vậy, bỏ sức ra tranh cãi chỉ làm lãng phí tinh thần.

Một đám mây đen bay tới.

Mây che đi khoảng trời, làm sơn cốc càng thêm đen kịt.

Thời điểm vừa vặn.

Trong lòng Đinh Ninh rốt cuộc sinh ra chút khoái ý.

Đây là phóng túng.

Ở Trường Lăng lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên hắn nảy sinh loại khoái ý này, có thể phóng túng như vậy.

- Đến đây đi.

Hắn ngẩng đầu, nhìn Hà Triêu Tịch cao hơn hắn không ít, sau đó giơ Mạt Hoa tàn kiếm lên, hoành kiếm tại ngực, nói.

Hà Triêu Tịch cũng ngẩng đầu lên.

Y nghe được rất rõ tiếng ve từ đằng xa vọng lại.

Đối với y mà nói, âm thanh kia là thuộc về y.

Sau đó y cầm thanh kiếm Đinh Ninh giúp y chọn, không hề do dự ra tay.

Trong màn đêm tối đen như mực, vang lên một tiếng ve kêu chói tai.

Q3 - Chương 145: Phá

Mân Sơn Kiếm Hội vốn đã được cả thiên hạ trông theo, giờ bởi vì Đinh Ninh mà càng thêm nhiều sắc thái đặc biệt.

Từ khi lộ thân phận quân cờ ẩn, kẻ so với đại đa số thí sinh khác gần như không hề có tiếng tăm như Hà Triêu Tịch đã định trước sẽ được lưu danh trong điển tịch cho thế hệ sau.

Đây mới thực là không lên tiếng thì thôi, đã cất tiếng ai nấy đều phải kinh ngạc.

Song khi tiếng kiếm rít chói tai như ve kêu vang lên, Hà Triêu Tịch lại không hề tiến mà lùi lại.

Tư thái mỏi mệt lúc trước đã hoàn toàn biến mất, thân thể của y làm cho người ta cảm giác được một loại sức sống cùng lực lượng tràn ngập.

Một bước đạp xuống, dưới thân y tức thì xuất hiện một cái hố nhỏ, cả người như một mũi tên rời cung bắn ra ngoài. Cùng lúc đó, thanh kiếm không có gì nổi bật trên tay y lại phóng ra vô số đạo kiếm khí óng ánh mỏng như cánh ve, rạch ngang màn đêm chém về phía Đinh Ninh.

Đòn tấn công chớp nhoáng này khiến cho rất nhiều thí sinh cảm thấy bội phục, thậm chí tự hổ thẹn.

Bởi vì một kiếm này của Hà Triêu Tịch cực kỳ ổn định cùng tự tin.

Chuôi Tử Mẫu Kiếm trong tay y là Đinh Ninh lựa chọn thay, nhưng mà xuất kiếm không có nửa phần chần chờ, hơn nữa giờ

phút này y không hề vội.

Tựa hồ đối thủ của y không phải là kẻ sẽ khiến tên tuổi y vang danh thiên hạ, mà chỉ là một đối thủ bình thường.

Những thí sinh ở ngoài quan sát thử tự đem mình đặt vào vị trí của Hà Triêu Tịch, hiểu được là mình sẽ tuyệt đối không có tâm tính vững vàng như vậy.

Mấu chốt nhất chính là, vô luận chân nguyên hay là thể lực, lúc này Hà Triêu Tịch đều lộ ra vẻ vô cùng dồi dào.

Hiện tại ai cũng có thể nhìn ra được lúc trước Hà Triêu Tịch cố ý che giấu thực lực. Nhưng để làm được điều này, Hà Triêu Tịch đã bỏ ra một cái giá thật lớn: chảy rất nhiều máu, quần chiến thời gian rất dài với đối thủ.

Có thể bảo trì chân nguyên cùng thể lực dồi dào sau vô số lần bị thương cùng triền đấu mới là chỗ đáng sợ nhất và ưu thế lớn nhất của y.

Cho nên Hà Triêu Tịch căn bản không vội.

Y có thể cùng Đinh Ninh chậm rãi tiêu hao.

Bởi vì y cảm thấy Đinh Ninh nhất định sẽ vội hơn mình.

Bởi vì trong ý đồ của Đinh Ninh, không chỉ là đánh bại một mình y, mà là còn muốn lưu lại lực lượng để tiếp đó đối phó Cố Tích Xuân và Diệp Hạo Nhiên.

Đó là lý do kiếm đầu tiên y xuất ra dùng thức "Thiền Liêm Trọng".

Nhìn qua mỗi đạo kiếm khí đều mỏng như cánh ve, có vẻ thật yếu ớt, nhưng nếu Đinh Ninh muốn tiến thì những kiếm khí này sẽ lập tức chồng chất lên nhau, uy lực vô cùng.

Tịnh Lưu Ly nheo mắt lại, tựa như một con mèo nhìn chằm chằm con chuột mà xem Hà Triêu Tịch ra một kiếm này.

Nàng cho rằng một kiếm này cùng sách lược của Hà Triêu Tịch không hề có sai sót, muốn nhìn Đinh Ninh sẽ ứng đối thế nào.

Ve vẫn kêu vang như cũ.

Đinh Ninh đứng nguyên tại chỗ, đột nhiên đâm ra trước một kiếm.

Một loạt tiếng kinh hô vang lên.

Trương Nghi cùng Tạ Nhu tức thì mặt trắng như tuyết.

Thân thể của Đinh Ninh lập tức bị vô số đạo kiếm khí mỏng như cánh ve sầu cắt qua. Tới lúc kiếm khí hết đà tan đi, trong không khí đã xuất hiện rất nhiều những giọt máu li ti như hạt sương phiêu tán.

Trên người Đinh Ninh bị rạch đứt nhiều chỗ, bắn ra những tia máu tươi đẹp mà nóng hổi.

- Tại sao có thể như vậy?

Đa số thí sinh đều sửng sốt, trong lòng lại không thể ngăn chặn vang lên câu hỏi này.

Lúc trước là vì Đinh Ninh biểu hiện quá mạnh mẽ làm bọn hắn không thể tin, hiện tại bọn hắn đã tiếp nhận sự thật kia, giờ đến lượt hoài nghi tại sao người mạnh như thế có thể bị Hà Triêu Tịch gây ra nhiều vết thương nhường ấy.

Mà vừa không tin, bọn hắn cũng không hiểu mục đích một kiếm kia của Đinh Ninh.

Thế nhưng các sư trưởng của bọn hắn và tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông có tu vi cảnh giới vượt xa bọn hắn lại hiểu được.

- Lợi hại.

Cảnh Nhận lắc đầu, khẽ lên tiếng tán thưởng.

Tịnh Lưu Ly nhíu mày. Đinh Ninh cường đại đến nỗi làm nàng nổi lên cảm giác khẩn trương cùng không thoải mái, mặc dù nàng cũng rất thưởng thức Đinh Ninh.

Trên da thịt Đinh Ninh giờ phút này tuy rằng bị cắt ra rất nhiều vết máu, nhìn qua cực kỳ thê thảm, nhưng mà những vết thương này đều rất nông, thậm chí không cần xử lý cũng có thể tự cầm máu.

Mà vừa rồi Đinh Ninh xuất kiếm là để đánh bay mấy đạo kiếm khí có thể hình thành uy hiếp chân chính cho hắn.

Một kiếm này thậm chí không hề tiêu hao chân nguyên, dùng cái giá nhỏ nhất xóa đi uy hiếp lớn nhất.

Hà Triêu Tịch cũng không hiểu được một kiếm này của Đinh Ninh.

Thế nhưng y không hề nao núng, đường kiếm vẫn ổn định như cũ.

Thân thể của y vẫn còn đang bay về phía sau, hai chân chưa rơi xuống đất thì y đã xuất ra kiếm thứ hai.

Hơn mười đạo kiếm quang màu xanh dọc theo thân kiếm của y bắn ra trước, tốc độ kinh người, rồi lại uốn lượn biến hóa trên không trung, hơn nữa mỗi một đạo kiếm quang trước sau đều có bất đồng.

Hơn mười đạo kiếm quang này tựa như hơn mười gốc dây leo xanh đang cùng lúc muốn quấn lấy thân ảnh gầy gò của Đinh Ninh.

Đây chính là kiếm thức nổi danh của Thanh Đằng Kiếm Viện, "Thanh Đằng Nhiễu".

Đinh Ninh rất tự nhiên đi về phía trước.

Sau đó hắn lại ra một kiếm.

Lần này hắn xuất kiếm càng thêm đơn giản.

Mạt Hoa tàn kiếm trong tay hắn thậm chí làm cho người ta không hề có cảm giác đó là một thức kiếm, chỉ như một khúc côn ngắn đập một cái lên mỗi gốc dây leo xanh kia.

Sau đó, hắn từ từ bước tới trong tiếng xoẹt xoẹt vang lên từ hơn mười gốc dây leo đó.

Hơn mười đạo kiếm khí giống như dây leo đã rơi xuống sau lưng hắn.

Trong chớp nhoáng này, trong sơn cốc vang lên vô số tiếng kinh hô không thể kìm nén nổi.

Các thí sinh rốt cuộc đã hiểu.

Mà vị sư trưởng Thanh Đằng Kiếm Viện mang theo Hà Triêu Tịch cùng Nam Cung Thải Thục tới tham gia Mân Sơn Kiếm Hội càng không nhịn không bước lên một bước lên, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin.

Đinh Ninh dễ dàng phá một thức "Thanh Đằng Nhiễu"này.

Bất luận kiếm thức gì cũng đều có sơ hở, đều có điểm yếu có thể tìm ra, cũng có thể phá giải, nhưng dù là vị sư trưởng Thanh Đằng Kiếm Viện này cũng không ngờ được một chiêu "Thanh Đằng Nhiễu" lại bị người khá phá giải dễ dàng như thế!

Đinh Ninh tựa hồ chỉ nhìn thoáng qua đã thấy được chỗ yếu kém nhất trong kiếm thức này, sau đó hắn chỉ tiện tay gõ lên điểm

yếu đó là đã thoát khỏi lưới kiếm khí.

Chỉ là dựa vào mấy cái gõ nhẹ, thời cơ cùng bộ pháp, đơn giản như thế.

Phá giải như vậy, thậm chí khiến vị sư trưởng Thanh Đằng Kiếm Viện này không tự chủ được sinh ra cảm giác: hóa ra "Thanh Đằng Nhiễu" yếu như vậy, thậm chí bắt đầu hoài nghi tất cả kiếm thức trên Thanh Đằng Kiếm Kinh!

Hà Triêu Tịch thay đổi sắc mặt.

Hô hấp của y trong tích tắc này triệt để dừng lại.

Y không thể tin được, nhưng thân thể thì theo bản năng ra tiếp một kiếm.

Vô số kiếm khí màu xanh như những chiếc lá xuất hiện trước mặt y, bay lả tả về phía Đinh Ninh.

Đây là "Thiên Diệp Lạc" của Thanh Đằng Kiếm Viện. Lấy ý tưởng vô số lá xanh trên không trung bay xuống, những kiếm khí này tự nhiên càng thêm dày đặc, càng thêm lộn xộn, không thể tìm ra quỹ tích.

Tất cả tiếng kinh hô đều đã dừng lại.

Mọi ánh mắt đổ dồn lên người Đinh Ninh.

Đinh Ninh lại không hề có động tác kịch liệt gì.

Trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, hắn chỉ bình thản tiến tới như đang tản bộ, sau đó xuất kiếm.

Lá xanh đầy trời rơi xuống, tư thái của hắn vẫn tự nhiên như trước.

Hoặc gạt, hoặc đâm, hoặc chém, nhìn qua rất tùy ý đánh rơi

một ít lá xanh.

Trên mặt đất quanh người hắn phát ra những tiếng xoẹt xoẹt dày đặc, trên người lại xuất hiện những giọt máu li ti, nhưng mà hắn thành công rời khỏi khu vực lá xanh bay múa đầy trời, những nụ hoa trắng như tuyết trên Mạt Hoa tàn kiếm vẫn không có nở rộ.

Vị sư trưởng Thanh Đằng Kiếm Viện kia kinh hãi đến mức khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung, thân thể của ông run rẩy không ngừng.

Hà Triêu Tịch quên cả việc lui về phía sau, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Nhìn Đinh Ninh càng ngày càng tới gần, y rốt cuộc hiểu rằng mình không có khả năng dùng phương thức đánh xa tiêu hao để đối phó Đinh Ninh.

Một tiếng gào to dữ dằn từ trong miệng y bật ra.

Tiếp đó, hai cánh tay của y phình to gấp đôi, cơ bắp nổi lên cuồn cuộn, trường kiếm trong tay bỗng nhiên phát ra ánh sáng màu xanh chói mắt. Y giơ thật cao chuôi kiếm lên, cùng lúc đó hai chân dậm mạnh, cả người bật lên không trung.

Y tựa như nắm lấy một thanh cự phủ(*) khai sơn, muốn đem toàn bộ mặt đất chém ra một cái khe sâu, đập xuống chặn đầu chỗ Đinh Ninh!

(*) Cự phủ: búa lớn.

Đây là chiêu "Khai Sơn Phủ", rất nhiều Kiếm Sư trong quân Đại Tần đều biết dùng kiếm chiêu này, nó chỉ thuần túy truy cầu lực bạo phát trong khoảnh khắc.

Đã xác định không cách nào dùng phương pháp cũ để đối phó Đinh Ninh, Hà Triêu Tịch thay đổi chiến thuật, muốn dùng lực

lượng thuần túy áp đảo Đinh Ninh.

Nhưng mà cũng ngay trong nháy mắt này, Đinh Ninh lại ngừng tiến tới mà lùi một bước về sau.

Kiếm quang thật lớn chém xuống, đánh hụt đập lên mặt đất cách chỗ hắn đứng chưa đến nửa mét.

Vô số mảnh vụn đất đá bắn tung tóe lên trúng cả người hắn, nhưng hắn chỉ đơn giản nâng kiếm lên, nghiêng nghiêng đâm ra một kiếm.

Xùy một tiếng, lần này trên thân kiếm Mạt Hoa đã vang lên thanh âm kiếm khí phá không.

Hà Triêu Tịch kêu một tiếng kì quái, thân thể còn chưa rơi xuống vững vàng đã tự mình văng người ra sau, để lại tại vị trí cũ từng đạo tàn ảnh.

Trong không khí lại thấy những giọt máu li ti phiêu tán.

Trên bụng của y xuất hiện một vết máu mờ mờ.

Q3 - Chương 146: Như đám cháy rừng

Rất nhiều tu hành sư trưởng khiếp sợ đến không sao mở miệng.

Một kiếm này của Đinh Ninh quá xuất sắc, vị trí bộ pháp cũng như thời cơ xuất kiếm tinh diệu tới cực điểm. Đừng nói là một gã tu hành giả học kiếm mới chỉ một năm, kể cả tu hành giả chìm đắm mấy chục năm trong kiếm đạo như bọn họ cũng khó có thể làm được hoàn mỹ như vậy, thậm chí tuyệt đại đa số tu hành giả trong thiên hạ cả đời cũng không thể nào làm được hoàn mỹ như thế.

Tuyệt đại đa số tu hành giả cả đời đều làm không được, vậy mà một người trẻ tuổi có thể làm được. Trong mắt một ít tu hành giả, đây đã không quan hệ tới tu hành ngày sau, cũng không quan hệ dòng dõi xuất thân, chỉ liên quan tới thiên phú.

Cái này chân chính là tuyệt thế thiên phú.

Vết kiếm rất cạn, trên da thịt Hà Triêu Tịch chẳng qua chỉ nhỏ ra mấy giọt máu, nhưng mà vết kiếm này lại giống như vạch thẳng vào trong nội tâm của Hà Triêu Tịch.

Y ngừng lại, sắc mặt trắng bệch dị thường nhìn Đinh Ninh, hỏi:

- Tại sao có thể như vậy?

Đinh Ninh cũng không tiếp tục tiến công, dừng lại tại chỗ nhìn y, nói:

- Điểm mạnh nhất của ngươi là sức chịu đựng, điều này giúp ngươi chiến thắng rất nhiều người, thế nhưng lại không có tác dụng với ta. Bởi vì lực lượng chân nguyên cùng kiến thức kiếm kinh của ngươi quá mức bình thường, ngươi có dùng khí lực nhiều hơn nữa ta cũng có thể ứng phó không tốn bao nhiêu sức.

Tất cả thí sinh và tu hành sư trưởng đều rất nghiêm túc nghe Đinh Ninh nói chuyện.

Hầu hết bọn họ cũng cho rằng Đinh Ninh nói rất đúng.

Nhược điểm lớn nhất của Hà Triêu Tịch chính là kiếm thức y nắm giữ so với chín người đứng đầu còn lại quá mức bình thường.

Nhưng mà bọn họ lại cho rằng Đinh Ninh nói quả thực không có đạo lý.

Bởi vì coi như là bình thường… Từ biểu hiện vừa rồi của Hà Triêu Tịch mà xét, y cũng đã tiến vào Tứ cảnh, dùng cũng đã là kiếm chiêu tinh diệu của Thanh Đằng Kiếm Viện.

Một tu hành giả Tứ cảnh không cách nào bức bách tu hành giả Tam cảnh vận dụng toàn lực, một tu hành giả Tam cảnh nói tu hành giả Tứ cảnh có chân nguyên cùng kiếm thức quá mức bình thường, đây quả thực là hoang đường.

Nhưng vào lúc này, Đinh Ninh nhìn thẳng vào bộ mặt đã biến thành trắng bệch của Hà Triêu Tịch, nói tiếp:

- Chân nguyên của ngươi có thể mạnh hơn chút nữa không? Ngươi có lĩnh ngộ kiếm kinh nào tinh diệu hơn không?

Trong sơn cốc trở lại lặng ngắt như tờ.

Đinh Ninh nói những lời này rất bình thản, nhưng mà tuyệt đại đa số thí sinh nghe xong lại khó chịu không nói nên lời.

Lúc trước Đinh Ninh đối chiến Đoan Mộc Tịnh Tông cũng nói "Ngươi có thể nhanh thêm một chút không?"

Đoan Mộc Tịnh Tông không cách nào làm được nhanh hơn, cho nên gã thua.

Cho nên hiện tại ý tứ của Đinh Ninh vô cùng rõ ràng: nếu như chân nguyên của ngươi không thể mạnh hơn nữa, nếu như ngươi không còn kiếm kinh tinh diệu hơn Thanh Đằng Kiếm Kinh, vậy ngươi có thể nhận thua.

Trong câu nói bình thản như vậy lại toát ra một loại phóng túng đến cuồng ngạo, không hề đem đối thủ để vào mắt.

- Ta biết rõ ngươi rất mạnh, nhưng thật không ngờ ngươi mạnh như vậy.

Độc Cô Bạch quay đầu nhìn Trương Nghi, nhịn không được cười, nói:

- Ngươi vẫn còn xem thường sư đệ của mình đấy.

Trương Nghi ngơ ngác như là lâm vào trong mộng không cách nào tỉnh lại. Hắn đã nhìn thấy Đinh Ninh còn bình tĩnh hơn nữa, nhưng lại chưa từng thấy một tiểu sư đệ hừng hực như một đám cháy rừng thế này.

- Kế tiếp ta sẽ khiêu chiến ngươi. Ta sẽ cho ngươi biết tuy rằng Tạ Trường Thắng không ở chỗ này, nhưng mà lời ngươi nói vẫn sẽ thành trò cười như cũ.

Đúng lúc này, Đinh Ninh chợt quay đầu, nhìn Cố Tích Xuân nói.

Cố Tích Xuân lạnh mặt lại, nhếch mép nói:

- Thật sao?

- Ngươi không có kết cục khác.

Đinh Ninh nhìn gã một cái, sau đó xoay đầu lại, đối diện Hà Triêu Tịch chậm rãi giơ kiếm lên.

Hoặc là nhận thua, hoặc là xuất kiếm.

Hắn dùng động tác bức Hà Triêu Tịch lựa chọn.

Đầu óc Hà Triêu Tịch có chút trống rỗng.

Theo bản năng, y nhớ tới một kiếm chiêu mà lúc trước y lĩnh ngộ trên kiếm thai.

Đó là một chiêu trình độ tinh diệu vượt xa những kiếm chiêu còn lại y có.

Y đương nhiên không muốn nhận thua, cho nên đương nhiên phải dùng kiếm chiêu này.

"Crắc", một tiếng nứt vang lên từ trên cây đại kiếm màu xanh trong tay y.

Thanh tiểu kiếm nằm trên thân đại kiếm lần nữa thoát ly, hóa thành một đạo sao băng màu xanh tốc độ kinh người bắn thẳng đến Đinh Ninh. Ngay tại lúc đó, y điên cuồng múa đại kiếm, từng đạo kiếm khí như lưỡi thép của một chiếc quạt máy quay cuồng, biến thành từng đạo cuồng phong xoay tròn.

Sương mù trong bầu trời đêm bỗng nhiên dày đặc hơn, cuồng phong cuốn lấy sương mù, tạo thành vòi rồng xen lẫn rất nhiều giọt nước, giống như Giao Long từ bốn phương tám hướng đánh về phía Đinh Ninh.

Chân nguyên trong cơ thể Hà Triêu Tịch đã vận chuyển đến cực hạn, thậm chí gần phát động độc tố trong cơ thể, thân thể tựa hồ bắt đầu phát ra ánh sáng.

Nơi cuồng phong quét qua, cả đến mỗi cục đá trên mặt đất cũng đều bị xới tung lên. Hà Triêu Tịch đồng thời xông tới, trường kiếm màu xanh trong cuồng phong lóe ra rất nhiều kiếm ảnh sáng loáng, như là ánh chớp.

Một kiếm này là "Thập Phương Lôi Vũ" trong Ngụy vương cung ngày xưa, mặc dù không có "Lôi Long Kiếm" của vị kiếm sư cung đình năm đó phối hợp, nhưng lúc này Hà Triêu Tịch thi triển ra, cũng đã uy lực kinh người.

Nhìn thân ảnh Đinh Ninh biến mất trong vô số đạo cuồng phong, rất nhiều thí sinh đều tự nhận chính mình không tiếp được một kiếm như vậy.

Nhưng chỉ trong nháy mắt này, trong tai tất cả mọi người vang lên một tiếng kêu thanh thúy.

Tiếp theo tất cả mọi người khiếp sợ chứng kiến, từ trong vô số vòi rồng của Hà Triêu Tịch đột nhiên lộ ra một rừng hoa trắng.

Đồng tử Hà Triêu Tịch kịch liệt co rút lại, hô hấp cũng triệt để dừng lại, cuồng phong đột nhiên tản ra, thân ảnh Đinh Ninh lại xuất hiện, một kiếm đâm về phía cổ họng y!

Mắt thấy Thập Phương Lôi Vũ của mình tựa hồ không phát ra nổi bất cứ hiệu quả nào, hàn ý trong lòng Hà Triêu Tịch đã không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung. Nhưng trong nháy mắt này, y vẫn kịp vượt qua tốc độ cực hạn bình thường làm ra ứng đối.

Trường kiếm màu xanh trong tay y tức tốc chuyển hướng, giống như một cái đòn gánh hung hăng quét về cánh tay cầm kiếm của Đinh Ninh!

Đinh Ninh bỗng nhiên thu kiếm, hoành kiếm ngăn cản.

Lại là một tiếng ‘choeng’ vang dội.

Đinh Ninh như một con chim lớn bị gãy cánh lảo đảo ngược ra sau, rơi lại vào trong trận cuồng phong.

Trường kiếm trong tay Hà Triêu Tịch chấn động với tần suất cực nhanh, phát ra những tiếng u u kỳ dị.

Một kiếm này đem Đinh Ninh bức về trong trận lốc xoáy, thấy thế nào cũng là y thắng lợi, nhưng mà Hà Triêu Tịch lại cảm giác được có chỗ nào đó không đúng.

Cũng ngay một khắc này, hô hấp của y đột nhiên ngừng lại.

Một đạo ánh sáng xanh lấp lánh từ trong mưa gió bắn ra, phốc một tiếng, đâm thẳng vào bụng y.

Một vòi máu tươi từ bụng y phọt ra.

Hà Triêu Tịch vừa khiếp sợ vừa mờ kịt kêu thảm một tiếng, cả người không tự chủ được lùi về đằng sau.

Vô số tiếng hít mạnh vào vang lên.

Một thanh tiểu kiếm không chuôi màu xanh cắm thật sâu vào bụng Hà Triêu Tịch, mũi kiếm chui ra đằng sau lưng hắn.

Máu tươi như thể một con giun đang uốn mình, theo mũi kiếm cấp tốc ứa ra.

Hà Triêu Tịch cúi đầu.

Cho đến lúc này y mới xác định, đâm vào trong bụng mình chính là tiểu kiếm mà mình phóng ra.

Rõ ràng trong thời gian mấy hơi thở trước, trong cơ thể của y vẫn có rất nhiều khí lực, nhưng mà theo thống khổ kịch liệt từ vết thương trên bụng truyền tới óc, y cảm giác được khí lực trong cơ thể mình giống như đã bị rút sạch.

- Làm sao có thể như vậy?

Y nhìn về phía trước, khàn giọng kêu lên.

Trong lòng rất nhiều tu hành sư trưởng cũng đồng dạng vang lên thanh âm như vậy. Bọn họ hít một hơi thật sâu, nhìn trận lốc xoáy vẫn còn đang tàn phá, trong ánh mắt thậm chí không tự chủ được xuất hiện một ít kính sợ, tựa như bọn họ mặc dù là tiền bối Tịnh Lưu Ly nhưng khi nhìn nàng, trong ánh mắt bọn họ vẫn thể hiện sự kính sợ.

Bọn họ có thể suy nghĩ cẩn thận ra tại sao lại có kết quả như vậy.

Đinh Ninh phá một chiêu Thập Phương Lôi Vũ này, rồi lại đánh trúng chuôi tiểu kiếm, thoáng cải biến quỹ tích tiểu kiếm, cuối cùng tại thời điểm hoành kiếm đỡ đòn, lại làm mẫu kiếm kịch liệt chấn động, khiến nguyên khí trên mẫu khiến chạy loạn, không cách nào tiếp được tiểu kiếm bắn về.

Chỉ là bọn họ cũng không cách nào suy nghĩ cẩn thận làm sao Đinh Ninh có thể làm được những thứ này.

***

Lâm Tùy Tâm vốn luôn không có bao nhiêu biểu cảm giờ đã lần nữa nở nụ cười.

Lúc này, tiếng của Đinh Ninh lại vang lên, theo tiếng gió khuếch trương truyền vào tai tất cả mọi người.

- Đây là kiếm chiêu ghi chép trên kiếm thai, ta cũng xem qua, ngươi còn dám dùng?

- Huống chi ngươi dùng cũng không thành thạo.

- Huống chi trước khi ta nói những lời kia, đã biết rõ ngươi sẽ

sử dụng kiếm chiêu trên kiếm thai.

Theo mấy câu nói đó vang lên, thân ảnh Đinh Ninh chậm rãi lộ ra từ trận lốc xoáy, lần nữa xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Ánh mắt mọi người có chút ngơ ngẩn.

- Lẽ nào chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy hắn đã hiểu hết tất cả kiếm thức trên đó?

Một thí sinh đột nhiên nhịn không được thất thần kêu lên.

- Hiểu hết cũng không coi vào đâu.

Tịnh Lưu Ly cũng hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra, tự nhủ:

- Mấu chốt ở chỗ hiểu rồi, có thể nhìn ra nhược điểm của nó rồi đơn giản phá giải, đây mới thực sự là dùng kiếm.

Đinh Ninh quay người, nhìn về phía Cố Tích Xuân.

Ở phía sau hắn, Hà Triêu Tịch suy sụp ngã ngồi trên mặt đất.

Q3 - Chương 147: Kiếm chưa từng xuất hiện

Không ai nhìn Hà Triêu Tịch.

Trong núi rừng, tiếng ve vẫn vang lên như trước, nhưng những âm thanh này không thuộc về y.

Ve rời khỏi lòng đất vào mùa hè, nó không lên tiếng thì thôi nhưng một khi cất tiếng kêu thì ai nấy đều phải kinh ngạc.

Mọi thứ như cũ đều thuộc về Đinh Ninh.

Mọi ánh mắt đều quy tụ về trên người hắn.

Một số tu hành sư trưởng ở đây vừa nghĩ vừa khiếp sợ đến lặng người. Người như hắn nếu không đoạt hạng đầu thì còn ai nữa?

- Đối với tu hành giả có thiên phú không tồi thì chân nguyên, cảnh giới có thể dễ dàng tăng lên. Nhưng việc gặp chiêu phá chiêu, bản năng chiến đấu, khả năng lĩnh ngộ và sử dụng kiếm thức cùng kiếm ý đối với tu hành giả mà nói thì lại khó tinh tiến được.

Độc Cô Bạch nhìn Hà Triêu Tịch ngã xuống đất sau người Đinh Ninh tạo thành hai hình ảnh đối lập, hắn lắc đầu, sau đó mỉm cười với Lâm Tùy Tâm, khom mình hành lễ với lão rồi chân thành nói:

- Bất kể tỷ thí tiếp theo như thế nào, ta đều bỏ quyền tỉ thí.

Dịch Tâm ngẩn người, lập tức nhìn Lâm Tùy Tâm và lên tiếng:

- Ta cũng như thế.

Lúc này, không ai phát ra âm thanh gì lạ thường.

Bởi vì mọi người đều hiểu ý tứ câu vừa rồi của Độc Cô Bạch và Dịch Tâm.

Tất cả hành động của Đinh Ninh từ trước tới giờ đã cho thấy hắn tuyệt đối tín nhiệm Độc Cô Bạch và Dịch Tâm.

Đinh Ninh tin tưởng rằng chỉ cần hắn có thể đánh bại quân cờ ẩn là Hà Triêu Tịch, lại liên tục đánh bại Cố Tích Xuân và Diệp Hạo Nhiên. Như vậy, tất cả địch nhân của hắn cũng đều đã bị đánh bại, hắn dĩ nhiên không cần phải chiến đấu nữa.

Hiện tại, Độc Cô Bạch và Dịch Tâm đều công khai lên tiếng bỏ quyền tỉ thí, trừ việc cho Đinh Ninh thấy rằng bọn họ đáng giá được hắn tín nhiệm, mặt khác còn biểu lộ bọn hắn đã tin tưởng tiếp theo Đinh Ninh có thể đánh bại Cố Tích Xuân và Diệp Hạo Nhiên.

Khuôn mặt Trương Nghi hơi ngơ ngẩn nhìn Độc Cô Bạch và Dịch Tâm. Hắn có chút do dự, nhưng trong đầu hắn vẫn nghĩ tới câu nói kia của Đinh Ninh:

- Nếu đã muốn làm thì phải làm triệt để một chút.

Hắn không nhịn được, hít sâu một hơi sau đó hành lễ với Lâm Tùy Tâm, nói:

- Ta cũng vậy.

- Ta cũng bỏ quyền tỉ thí.

Tạ Nhu cũng hành lễ, nói.

Trong sơn cốc, không khí tựa hồ trở nên nặng nề hơn, thành ra khiến hô hấp của rất nhiều người khó khăn.

Hiện tại, mọi chuyện đã không còn quan hệ đến quyết đấu, bởi

vì hết thảy, cùng với Đinh Ninh chỉ còn lại có ba người thí sinh.

Trừ phi Cố Tích Xuân và Diệp Hạo Nhiên cũng bỏ quyền tỉ thí, hoặc là Cố Tích Xuân cùng Diệp Hạo Nhiên đấu với nhau trước một trận, nếu không hai người bọn họ không thể tránh khỏi phải quyết đấu với Đinh Ninh.

- Từ lúc bắt đầu gặp ta, ngươi liền không ngừng châm chọc ta. Sỡ dĩ như vậy là vì ngươi ghen ghét ta, ngươi không tin ta ưu tú hơn so với ngươi.

Đinh Ninh nhìn sắc mặt Cố Tích Xuân âm trầm tới cực điểm, chậm rãi nói:

- Cuối cùng, ngươi cảm thấy ta dễ bị khi dễ, cảm thấy Bạch Dương Động ta dễ khi dễ. Nếu như đổi lại là một người khác, là một tông môn cường đại thì ngươi hoàn toàn sẽ không làm như thế.

Biết được xuất thân của Đinh Ninh, lúc này trong lòng tất cả tuyển sinh và các tu hành sư trưởng quan chiến đều chấn động. Bọn họ cảm thấy những lời này của Đinh Ninh không chỉ nói cho Cố Tích Xuân nghe, mà còn là nói cho cung nữ họ Dung kia nghe.

Ánh mắt Cố Tích Xuân rũ xuống, lạnh nhạt đáp:

- Ở đâu còn có Bạch Dương Động.

Đinh Ninh cười cười, nói tiếp:

- Từ hôm nay trở đi, tất cả mọi người sẽ nhớ rõ Ảnh Sơn Kiếm Quật còn xa mới bằng Bạch Dương Động.

Cố Tích Xuân cười lạnh, hơi ngẩng đầu nhìn Đinh Ninh, nói:

- Ngươi cho rằng ngươi tất thắng, không thể nghi ngờ? Dù cho ngươi muốn tiết kiệm khí lực bằng cách nào, vừa rồi tiếp một

kiếm của Hà Triêu Tịch, không phải ngươi đã tiêu hao không ít khí lực và chân nguyên?

- Ta còn có thời gian nghỉ ngơi uống một chén trà.

Đinh Ninh cười châm biếm, nheo mắt nói:

- Thời gian tuy rất ngắn nhưng cũng đủ để ta có thể khôi phục chân nguyên vừa mới tiêu hao.

Nói xong câu này, hắn quay người nhìn Lâm Tùy Tâm, nói:

- Ta có thể có nghỉ ngơi trong khoảng thời gian uống cạn chén trà không?

Lâm Tùy Tâm cười cười.

Vì phải gật đầu liên tục nên giờ lão lại lười gật đầu.

Tất cả mọi người không ai dị nghị.

Mặc dù là kiếm thí nhưng dựa theo quy tắc bình thường nhất, khoảng cách mỗi cuộc quyết đấu đều cho một khoảng thời gian bằng uống một chén trà để thí sinh tự mình chữa thương và nghỉ ngơi.

Đinh Ninh trực tiếp nhắm mắt lại.

Tiếp theo, tất cả mọi người đều nhìn ra hắn đã trực tiếp bước vào trạng thái tu hành.

Rất nhiều thí sinh cảm thấy trong miệng dâng lên một vị đắng chát. Bọn hắn càng ngày càng cảm thấy Đinh Ninh đáng sợ, hơn nữa bọn hắn biết rõ sẽ tiếp tục nhìn thấy Đinh Ninh đáng sợ hơn nữa.

***

- Hiện tại chỉ còn lại có ba người, không còn có thể xảy ra khả năng khác.

Phan Nhược Diệp nhìn Hoàng Chân Vệ bên cạnh, hỏi:

- Ngươi cho rằng cuối cùng ai sẽ giành thắng lợi?

Hoàng Chân Vệ hơi do dự, câu trả lời có chút khó hiểu:

- Ta cảm thấy chắc là Đinh Ninh.

Bỗng nhiên, khuôn mặt Phan Nhược Diệp như có gió lạnh thổi qua, nói:

- Lý do ngươi cảm thấy lần này nàng sẽ bại? Lần đầu tiên nàng bại... bại trong tay người thiếu niên quán rượu này?

Hô hấp Hoàng Chân Vệ cũng trở nên khó khăn.

Chuyện này dường như không thể xảy ra, nhưng trong phán đoán của hắn, điều đó lại như sắp biến thành sự thật.

- Mặc dù có thể cuối cùng không đoạt được hạng đầu nhưng biểu hiện như vậy cũng đã đủ để Bách Lý Tố Tuyết ưa thích.

Phan Nhược Diệp không nhìn Hoàng Chân Vệ mà nhìn về cảnh ban đêm phía trước, ánh mắt nàng dường như không dừng lại ở bất kỳ điểm nào mà phân tán ra khắp màn đêm:

- Nếu nàng thật sự thất bại, với phán đoán của ngươi, vận mệnh của người thiếu niên này sẽ thế nào?

- Không biết.

Hoàng Chân Vệ lắc đầu.

Hắn thật sự không biết, bởi vì Trịnh Tụ chưa bao giờ bại, cho nên căn bản hắn không thể nào đoán được.

***

Thời gian uống cạn chén trà trôi qua rất nhanh.

Một lần nữa Đinh Ninh không cần bất kỳ ai nhắc nhở, hắn mở mắt, tỉnh lại.

Trong sơn cốc, mọi người trở nên ồn ào, sau đó lại nhanh chóng tuyệt đối yên tĩnh.

Cố Tích Xuân nhìn Đinh Ninh không nói gì. Màu đỏ nơi hốc mắt sâu hơi ướt của gã đột nhiên càng thêm đỏ, tựa hồ trong hốc mắt đó tràn đầy máu tươi.

Sau đó, gã trực tiếp rút kiếm.

Chuôi kiếm của gã có màu đỏ sậm, thân kiếm lại có màu đỏ tươi như máu. Theo hắn rút kiếm, tựa như có một cỗ máu loãng từ vỏ kiếm tuôn ra.

Lúc gã rút kiếm, Đinh Ninh cũng đồng thời vung kiếm.

Cả hai đều chán ghét nhau nên những lời cần nói đều đã nói, giờ phút này chỉ có chiến đấu.

Lại một trận chiến như hí kịch lập tức mở màn.

Ầm ầm ầm…

Một đường kiếm ý trầm trọng chém xuống trước người Cố Tích Xuân. Tiếp theo, mọi người nghe thấy tiếng không khí trên mặt đất tụ tập dồn nén lại đã từng nghe trước đó.

Từng trụ bụi nhỏ trên mặt đất bốc lên, va chạm vào nhau tạo thành một cơn bão cát.

Thân ảnh Cố Tích Xuân biến mất trong bụi cát.

Mà cát bụi cuồn cuộn lại bắt đầu biến hình kéo thành vô số bụi kiếm.

Giống như trước, Cố Tích Xuân dùng Địa Mạch Kiếm, bắt đầu ẩn náu trong đám bụi mù.

Trước đó, ngoại trừ Nam Cung Thải Thục, không ai có thể tiếp được một kiếm này của gã.

Trong trận quyết đấu lúc trước giữa Nam Cung Thải Thục và Cố Tích Xuân, tất cả mọi người đều nhìn ra Nam Cung Thải Thục được Đinh Ninh chỉ điểm. Nhưng lần này, mọi người nhìn thấy Đinh Ninh không dùng kiếm thức mà Nam Cung Thải Thục từng sử dụng.

Hắn vung kiếm rất nhẹ nhàng.

Tựa như đang dẫn động một luồng nước chảy mềm mại.

Theo một luồng khí tức mỏng tản ra, kiếm quang của hắn lướt qua, mang theo rất nhiều tia nước trong suốt óng ánh.

Những tia nước này bị kiếm quang của hắn đảo loạn, đánh vỡ, bắn ra vô số hạt nước nhỏ trong suốt, trông vừa giống như vẩy cá lại vừa giống như vô số mảnh vụn thủy tinh.

Thân ảnh Đinh Ninh ngập trong làn nước óng ánh, biến thành vô số thân ảnh Đinh Ninh khác.

- Đây là kiếm thức gì?

Mắt rất nhiều thí sinh hiện ra tâm trạng phức tạp đến cực điểm.

Sở dĩ kiếm của Cố Tích Xuân khó phòng là vì thân ảnh gã hoàn toàn biến mất, hầu như không thể cảm giác được gã ở đâu trong đám cát bụi. Mà bây giờ lại xuất hiện rất nhiều thân ảnh Đinh

Ninh, cũng khiến không người nào có thể xác định cái nào mới là thân ảnh Đinh Ninh thật.

Đây là dùng không đối không, dùng ẩn đối ẩn.

Hơn nữa, bọn hắn cũng có thể cảm giác được, Đinh Ninh thi triển một kiếm này như lúc trước không cần tiêu hao quá nhiều chân nguyên, ít nhất so với Cố Tích Xuân, một kiếm này tiết kiệm quá nhiều lực lượng.

Cố Tích Xuân ngừng lại.

Gã không cách nào cảm giác được cụ thể vị trí của Đinh Ninh.

Biến hóa của chiêu kiếm thức này đủ để hắn có thể ngưng tụ ra trăm, ngàn thanh bụi kiếm, biến thành cuồng phong bạo vũ lao tới tất cả thân ảnh Đinh Ninh ở phía trước. Có điều, gã có một loại dự cảm mãnh liệt rằng, nếu như mình làm vậy thì cũng chỉ làm hao phí lượng lớn chân nguyên của bản thân thôi.

Nguyên khí chấn động kịch liệt đột nhiên biến mất.

Tất cả cột bụi như mất đi sinh mệnh đột nhiên rơi xuống, mặt đất như trở thành mặt nước, gợn "bụi" bắn ra mọi nơi.

Thân ảnh gã từ trong sóng bụi hiện ra rõ ràng.

Hầu như đồng thời, đối diện gã, tất cả các mảnh óng ánh thủy quang cũng biến thành giọt nước rơi xuống.

Thân ảnh Đinh Ninh hiện ra.

Hai người cầm kiếm đứng đối diện nhau, giống như không có điều gì xảy ra.

- Ngươi rất may mắn.

Cố Tích Xuân lạnh lùng nhìn Đinh Ninh, lên tiếng:

- Ngươi có thể nhìn thấy một kiếm này của ta... Ở Ảnh Sơn Kiếm Quật cũng chưa bao giờ xuất hiện một kiếm này, ngươi không có khả năng từng thấy qua một kiếm như vậy. Cho nên, ngươi không có khả năng phá giải nó.

Đồng thời với thanh âm gã vang lên, tất cả màu đỏ thẫm nơi hốc mắt gã đều biến mất. Ngay lúc này, tay trái của gã bỗng nhiên sinh ra kiếm ý bén nhọn ác liệt, một làn sương mù đỏ thẫm dày đặc tuôn ra!

Q3 - Chương 148: Đan Hống Kiếm

Một luồng nhiệt khí khô nóng xuất hiện trong sơn cốc, mặc dù nhiệt độ của nó so với không khí xung quanh rõ ràng không cao hơn bao nhiêu, nhưng khi màu đỏ thẫm trong hốc mắt Cố Tích Xuân rút hết đi, luồng không khí ẩm ướt trước người Đinh Ninh cũng đồng thời biến mất.

Từ lúc bắt đầu khiêu chiến Đoan Mộc Tịnh Tông, khuôn mặt Đinh Ninh luôn một mực bình tĩnh, đến mức mang lại cho người khác cảm giác hắn rất lạnh lùng bá đạo. Nhưng khi cảm thụ được luồng nhiệt khí mạnh mẽ quỷ dị này, lông mày Đinh Ninh lập tức chau lại, hắn dùng tốc độ nhanh nhất lui về phía sau.

Đế giày của hắn vang lên thanh âm ma sát xoèn xoẹt như bị xé rách, thân ảnh nhanh chóng hướng phía sau lui lại, nhưng vẫn không bì kịp tốc độ màn sương mù đỏ thẫm phun ra từ tay trái Cố Tích Xuân!

Không có bất kỳ thanh âm nào, một luồng khí tức kinh khủng đã đến trước người của hắn.

Đôi môi Đinh Ninh mím lại thành một đường thẳng, Mạt Hoa Tàn Kiếm trong tay đột nhiên sáng lên, hắn tựa hồ không có bất kỳ động tác kịch liệt gì, nhưng mà trước ngực của hắn bỗng xuất hiện mấy kiếm quang màu xanh đen .

Oanh một tiếng, kiếm quang lập tức nổ tung, biến mất tại chỗ. Ngay tại đó, một đoàn lửa màu đỏ thẫm cũng bất ngờ xuất hiện và bạo liệt, nhìn từ xa tựa như hoa đào đang nở rộ.

Kiếm quang màu xanh trước thân thể Đinh Ninh liên tục chớp lên, nhưng cũng lại lập tức biến mất, so với sao băng ngẫu nhiên xẹt qua trong bầu trời đêm còn nhanh hơn. đồng dạng, những ngọn lửa màu đỏ thẫm cũng liên tục xuất hiện.

Đinh Ninh không ngừng lùi về phía sau, thân ảnh lay động quỷ dị, trước người hắn có từng đoàn từng đoàn khí diễm màu đỏ thẫm đang đánh đến, cùng với chúng là càng ngày càng có nhiều đóa hoa đào khai nở hơn.

Trong sơn cốc, hầu như mọi người đều nín thở quan sát, liền như Tịnh Lưu Ly, người kiêu ngạo nhất ở đây, khuôn mặt cũng trở nên rét lạnh, trong ánh mắt nàng thoáng hiện thần sắc khiếp sợ.

- Đây là kiếm gì?. Nàng hỏi Đàm Thai Quan Kiếm đứng ở bên cạnh.

Kiếm mà Cố Tích Xuân đang sử dụng nàng chưa từng thấy qua, thậm chí cũng chưa từng nghe nói tới. Đúng, là kiếm, mà không phải kiếm thức.

Trong cảm giác của nàng, màn sương mù đỏ thẫm từ tay trái Cố Tích Xuân tuôn ra là do vô số hạt bụi rất nhỏ tụ lại. Những hạt bụi này hoàn toàn bất đồng với Thiên Địa Nguyên Khí trong nội thể người tu hành. Nó cực kỳ nặng, hơn nữa dị thường khô nóng, nó khiến hơi nước trong không khí bị hấp thu không còn, rồi sau đó những hạt bụi này lại tiếp tục ngưng tụ thành hình dạng một đoàn đỏ thẫm. Tuy mờ mịt không rõ ràng, nhưng đó lại là một thanh kiếm, một thanh kiếm thực sự.

Thanh kiếm do vô số hạt bụi ngưng tụ lại ấy tựa như phi kiếm, từ trong tay Cố Tích Xuân hướng về trước người Đinh Ninh.

Kiếm này thoạt nhìn thì giống như Bản Mệnh kiếm cùng Phi kiếm của cường giả tu hành vậy, nhưng thật ra, vô luận nó được ngưng kết từ những hạt bụi mang khí tức cổ quái như thế nào đi

chăng nữa, nó cùng với Bản Mệnh kiếm của người tu hành vẫn có sự khác biệt rất lớn. Vì Tu vi Cố Tích Xuân vừa mới bước vào Tứ cảnh, căn bản không có khả năng lĩnh ngộ bản mệnh lĩnh vực.

Lông mày Đàm Thai Quan Kiếm cũng nhăn tít lại.

Sắc mặt hắn nặng nề nhìn trước người Đinh Ninh từng tầng hoa đào màu đỏ không ngừng nở rộ, ngưng trọng nói:

- Đây là Đan Hống Kiếm

Khuôn mặt Tịnh Lưu Ly không chút biểu tình, nàng lập lại một câu:

- Đan Hống Kiếm?

- Đưa thủy ngân vào trong nội thể, dùng chân nguyên bản thân dung dưỡng thành kiếm hình, kiếm này nằm giữa ranh giới vật bản mệnh và không phải bản mệnh, có được thần thái của bản mệnh, nhưng nội năng bản mệnh còn chưa đủ. Đây là thủ đoạn tu hành mà người luyện đan của U triều vô tình lĩnh ngộ ra.

Đàm Thai Quan Kiếm không nhìn nàng, tiếp tục giải thích:

- Người luyện đan U triều đều tập trung ở trong hoàng cung, cho nên loại thủ đoạn tu hành này không truyền ra ngoài. Sau khi U triều bị diệt vong thì nó cũng bị thất truyền theo. Vả lại, nó cũng thuộc về thủ đoạn có hại tới thân thể người tu hành cho nên rất ít sách cổ có ghi chép lại

Tịnh Lưu Ly lập tức cười lạnh:

- Nguyên lai là thủ đoạn không phải Bản Mệnh mà bắt chước Bản Mệnh. Thủy ngân đưa vào trong cơ thể đối với người tu hành tổn thương rất lớn. Lại dung luyện nó thành dạng bột phấn mà đưa vào trong kinh mạnh, hợp với Chân Nguyên thì càng trở nên khô nóng ác liệt... Trách không được tính tình Cố Tích Xuân càng

ngày càng nóng nảy .

Nghe lời nói của nàng mang hàm ý châm chọc cùng khinh thường, Đàm Thai Quan Kiếm lại lắc đầu và nói:

- Nhưng không thể phủ nhận, kiếm này thật sự rất nhanh.

Hắn là cao thủ xếp thứ nhất trong Mân Sơn Kiếm Tông, thậm chí là trong toàn thiên hạ nếu chỉ so vì về tốc độ, nên hắn có tư cách đánh giá tốc độ của kiếm nhất trong số những người ở đây.

Loại Đan Hống Kiếm này chưa phải là Bản Mệnh kiếm, cũng chẳng phải là phi kiếm, nhưng mà ít nhất nó có được thủ đoạn công kích gần bằng với phi kiếm Bản Mệnh, mặc dù giờ phút này, công kích bằng Đan Hống Kiếm chẳng qua là thủ đoạn tấn công sau cùng, nhưng mà đối với bất luận tu hành giả nào dưới Ngũ cảnh thì loại tốc độ công kích này đã là quá nhanh.

Trong thế giới của người tu hành, một điều được công nhận là tu hành giả Tứ cảnh không có khả năng ứng phó với tu hành giả Ngũ cảnh dùng phi kiếm, cho dù người nọ nắm giữ cách vận dụng phi kiếm thập phần vụng về.

Ý đến đâu, kiếm bay đến đó, loại tốc độ này so với chuyển động của cánh tay nhanh hơn rất nhiều, trừ phi có thêm mấy tu hành giả Tứ cảnh liên thủ mới có cơ hội chiến thắng. Chỉ thua ở một điểm, nhưng đó chính là sự khác biệt giữa tứ cảnh và ngũ cảnh, tựa như trời và đất, không thể so bì.

Lúc này tay phải Cố Tích Xuân đã triệt để buông xuống, mặc cho thanh kiếm đỏ tươi như máu rơi xuống trên mặt đất. Hai hàng lông mày Độc Cô Bạch cũng nhíu chặt lại, giọng nói mang theo một tia hàn ý:

- Trách không được hắn có thể bài danh trên ba thứ hạng đầu, bây giờ nghĩ lại, Địa Mạch Kiếm tuy rằng bất phàm, nhưng mà

muốn xếp trên các thiên tài khác quả thật là có chút không đủ dùng.

Giờ phút này,trong sơn cốc, ngoại trừ Đàm Thai Quan Kiếm, tất cả những người tu hành còn lại đều không biết Cố Tích Xuân dùng Kiếm gì, nhưng mà tất cả mọi người nhìn ra được tình cảnh Đinh Ninh vô cùng nguy hiểm.

Vì phải đối phó lại từng đạo kiếm ảnh màu đỏ thẫm biến hóa lúc hư lúc thật không ngừng ở giữa không trung, Đinh Ninh đã sử dụng Cực Quang kiếm là kiếm thức truy cầu tốc độ, mà lúc này bộ dáng Cố Tích Xuân lại lộ ra vẻ cự kỳ tùy ý.

So với trận đấu giữa Đinh Ninh và Đoan Mộc Tịnh Tông thi đấu trước đó, thì tình huống lúc này giống như hoàn toàn đảo ngược. Đinh Ninh giống như biến thành Đoan Mộc Tịnh Tông, mà Cố Tích Xuân tức thì biến thành Đinh Ninh.

Giống như lúc này, Cố Tích Xuân thật sự nói một câu lúc trước Đinh Ninh đã nói với Đoan Mộc Tịnh Tông.

Cố Tích Xuân đùa cợt nhìn xem Đinh Ninh, nói ra:

- Ngươi còn có thể nhanh hơn nữa không?

Theo câu nói này vang lên, không khí chung quanh thân thể hắn càng thêm kịch liệt chấn động, khí tức Chân Nguyên trên người hắn phát ra mạnh hơn mấy phần!

Một tiếng thở gấp vang lên, kiếm quang màu đỏ thẫm vốn mịt mù hư nhược bỗng biến lớn gấp mấy lần, và đường kiếm thẳng tắp ban đầu đột nhiên trở nên lắc lư vặn vẹo.

Cảnh này rơi vào trong mắt tất cả mọi người, tựa như là hắn và Đinh Ninh ở giữa bóng đêm, đột nhiên có đầu cá chép màu đỏ không ngừng nhảy lên trên mặt nước.

Một con rồi lại 1 con, trước người Đinh Ninh, nhiều đóa ngọn lửa không ngừng phun ra, như nhiều hoa đào đua nhau nở rộ. Ở trong mắt mọi người, cảnh này nhìn như có thật nhiều cá chép màu đỏ không ngừng nhảy lên đớp về hướng những đóa hoa đào.

Nhưng trên thực tế, những bông hoa đào này được tạo thành sau khi cá chép đã va chạm với Cực Quang Kiếm trước đó

Chỉ là bởi vì cá lao đến cực nhanh. Nhanh đến mức liền trong mắt những tu hành giả đều ỏi xuất hiện ảo giác.

Tịnh Lưu Ly híp mắt, đồng tử của nàng cũng bị kiếm quang nhuộm đỏ.

Kỳ thật nàng nhìn ra được lúc này tốc độ phi hành của Đan Hống Kiếm cũng không thực sự quá nhanh, nhưng vì lực lượng mang theo quá lớn, tự nhiên sinh ra chấn động, làm cho Đan Hống Kiếm cũng tự nhiên trở nên phiêu hốt bất định.

Đường kiếm phiêu hốt bất định càng làm cho đối thủ khó có thể phán đoán, liền tương đương với nhanh hơn.

. . .

Một đường huyết tuyến từ khóe miệng Đinh Ninh chảy xuôi xuống.

Theo thân thể của hắn kịch liệt lui về phía sau, những huyết tuyến này bị gió thổi bay về phía trước.

Kế tiếp trong nháy mắt, luồng huyết tuyến vỡ tan thành những giọt huyết châu, nhưng chúng không rơi xuống hoặc bay lả tả chung quanh mà là bay về phía trước, bị bụi thủy ngân khô nóng bao lấy, trong nháy mắt bị hút khô.

Giờ phút này tay cầm kiếm của Đinh Ninh vẫn ổn định như trước, không có bất kỳ biến hóa, chi tiết nhỏ này rất nhiều người

đều thấy được. Nhất là những người quan tâm đến an nguy của hắn.

Trương Nghi cũng nhìn rõ điều này. Hắn biết rõ Đinh Ninh nhìn như không việc gì, nhưng khi đối phương liên tục không ngừng trùng kích thì thương thế trong nội phủ Đinh Ninh đã nặng thêm.

Mặt khác, từ lúc Đinh Ninh bắt đầu khiêu chiến từng đối thủ, tình trạng của hắn đã rất không tốt, lúc này môi của hắn không ngừng run lên. Nhưng điều khiến đám người ở chung quanh không ngờ chính là lúc này Trương Nghi lại lên tiếng nói:

- Đinh Ninh sư đệ nhất định sẽ thắng.

Giọng của hắn tuy rằng run rẩy, nhưng mà lại tràn đầy sự kiên định cùng tin tưởng.

Sự kiên định này khiến cho trực giác bọn người Độc Cô Bạch cùng Lệ Tây Tinh cảm thấy hắn nói là có căn cứ, mà không phải là an ủi lòng mình.

Độc Cô Bạch quay đầu, chẳng qua là hắn chưa kịp nói gì, thanh âm Cố Tích Xuân tràn ngập trào phúng cũng đã vang lên:

- Ngươi còn có thể nhanh hơn được sao?

- Mặc dù ngươi còn có thể nhanh hơn, Chân Nguyên của ngươi lại có thể giúp ngươi chống đỡ được bao lâu?

Ánh mắt Cố Tích Xuân tràn ngập khoái ý.

Khoái ý lúc này lại để cho hắn cảm thấy chỉ nói một câu trào phúng là không đủ. Ngón giữa tay phải hắn bắt đầu bắn ra Nguyên Khí màu đỏ thẫm khiến người khác kinh hãi.

Trên không trung, những con cá chép màu đỏ bắt đầu co rút

lại, nhỏ đi.Chúng nó càng thêm ngưng tụ, nhỏ lại nghĩa là lực cản nhỏ đi nên chúng càng nhanh hơn.

Chỗ mấu chốt nhất là, Nguyên Khí màu đỏ thẫm từ lòng trong bàn tay phải hắn không rót vào Đan Hống Kiếm mà là đè lên thanh kiếm này, bám vào hai bên mũi kiếm.

Tựa như cá đỏ thêm vây.

Trong sơn cốc trở nên tuyệt đối tĩnh mịch, chỉ có thanh âm châm biếm của Cố Tích Xuân vọng lại.

Trong đầu rất nhiều người nghĩ đến kết cục, rằng một kích này lập tức rơi xuống trước người Đinh Ninh, trên thân thể Đinh Ninh sẽ xuất hiện vết thương cùng máu chảy.

Nhưng vào đúng lúc này, đầu Đinh Ninh hơi ngẩng lên.

Trong bóng đêm, Đinh Ninh lắc đầu.

Q3 - Chương 149: Không dám đánh

- Ngươi nhanh nhưng không nhất định ta phải nhanh theo ngươi.

- Cũng không phải ngươi dụng kiếm nhanh thì ta phải dùng kiếm nhanh hơn để ứng đối!. Đinh Ninh lên tiếng.

Ngay thời điểm hắn mở miệng nói câu nói đầu tiên, trước người Đinh Ninh, một đạo kiếm ý mới đã hình thành.

Đã không còn là Cực Quang Kiếm ý.

Mà thời khắc đạo kiếm ý này hình thành cũng rất đặc biệt, đó là ngay lúc Đan Hống Kiếm của Cố Tích Xuân dưới hình dạng cá chép ngưng tụ nhỏ lại và gia tăng tốc độ.

Lập tức, không khí khô nóng trước người Cố Tích Xuân đột nhiên ẩm ướt trở lại.

Một luồng hơi nước nhộn nhạo hình thành trước đạo kiếm ý của Đinh Ninh ngay khi hắn nói xong, làm cho không khí xuất hiện rất nhiều hư ảnh giống như gợn sóng.

Sau đó hắn liền thu kiếm.

Hầu như tất cả mọi người đều không dám tin vào mắt mình.

Hiển nhiên Đinh Ninh không muốn xuất ra Kiếm thứ hai.

Với tốc độ của Đan Hống Kiếm lúc này, hắn thu kiếm nghĩa là không có khả năng xuất ra kiếm thứ hai được nữa.

Chẳng lẽ, hắn chắc chắn một kiếm này đã đủ để đối phó với Cố Tích Xuân?

Nhưng mà điều này có thể sao?

Trong cảm nhận của tất cả mọi người, một kiếm này của Đinh Ninh kiếm ý cực kỳ mờ nhạt, thời điểm Đinh Ninh xuất ra kiếm này cũng không hề sử dụng lượng lớn Chân Nguyên, nên những tầng gợn sóng cũng không chứa nhiều lực lượng.

Chỉ như thế thì làm sao có thể chống đỡ được với kiếm của Cố Tích Xuân?

Dù cho xuất hiện kỳ tích là ngăn cản được, nhưng tại sao lại không xuất ra kiếm thứ hai?

...

Trong tích tắc này, chỉ có Đàm Thai Quan Kiếm, Tịnh Lưu Ly cùng một ít số người khác tựa như phát hiện ra điều gì, ở sâu trong đôi mắt họ bỗng nhiên sáng lên.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh.

Khi Đinh Ninh mới vừa lên tiếng, Cố Tích Xuân chỉ kịp nghe được một chữ, cho nên hắn căn bản không phát hiện có gì không đúng.

Bá. Một tiếng nứt vang lên.

Kiếm của Cố Tích Xuân đã phá không bay tới.

Trong tích tắc, Đan Hống Kiếm như cá chép nhập thủy, phá vỡ màn sóng nước mà chui vào, nó căn bản không bị cản trở gì.

Từng tầng sóng nước bị kích vỡ tạo thành vô số giọt nước cực nhỏ, ngay sau đó bị thủy ngân khô nóng hấp dẫn, bay về phía thân kiếm màu đỏ thẫm.

Những giọt nước này nhanh chóng bị hút vào bên trong thủy ngân, làm cho Đan Hống Kiếm đang dùng tốc độ kinh người đụng vào tầng tầng màn nước, càng tạo nên lực đè ép cường đại.

Những giọt nước chỉ nhỏ như hạt bụi nên thẩm thấu nhanh hơn, thậm chí vượt qua tốc độ quán thâu chân nguyên của Cố Tích Xuân vào Đan Hống Kiếm.

Thanh kiếm tựa như cá voi hút nước, tầng tầng gợn sóng đều bị nghiền nát, tất cả phấn nước lại bị hút vào thân kiếm.

Thủy ngân đang khô nóng đến cực điểm bỗng trở nên ướt át, tiếp theo, giống như trên ruộng đất khô hạn xuất hiện dòng nước chảy, trong thân kiếm cũng có một dòng thủy lưu di động như mạng lưới.

Thân kiếm như bong bóng bất đầu phồng lên, không phải là hư ảnh, mà thực sự bị phồng lên, sau đó trở nên không ổn định, bắt đầu lắc lư chấn động.Chỉ trong thời gian cực ngắn nó liền chấn động vô số lần.

Ngoại trừ Đàm Thai Quan Kiếm cùng một ít người, những tu hành giả còn lại đang xem cuộc chiến lúc này vẫn chưa phát hiện ra sự biến hóa kia của thanh kiếm, nhưng chủ nhân của kiếm - Cố Tích Xuân rốt cuộc cũng cảm nhận được có gì đó không ổn.

Chỉ tiếc hết thảy đã không kịp.

Đan Hống Kiếm đã đến trước mặt Đinh Ninh khi hắn còn chưa nói hết câu nói đầu tiên.

Mạt Hoa Tàn Kiếm vừa mới thu hồi đến bên hông.

Chuôi Đan Hống Kiếm màu đỏ thẫm đã hướng cổ họng Đinh Ninh đâm tới.

Thời điểm lúc Cố Tích Xuân vừa mới cảm thấy không ổn, Đan

Hống Kiếm còn cách cổ họng Đinh Ninh chưa đến ba thước.

Đến khi trong lòng của hắn xuất hiện khủng hoảng không sao hiểu được, mũi Đan Hống Kiếm chỉ còn vài tấc nữa là có thể xé rách cổ họng Đinh Ninh.

Kình khí lăng lệ đi trước mũi kiếm, mang theo gió rít đã rạch ra trên cổ Đinh Ninh một vết cắt nhỏ, từ đó bắt đầu chảy ra máu tươi.

Mắt thấy vết cắt nhỏ này sắp nhanh chóng mở rộng, chuẩn bị biến thành miệng vết thương bị xuyên thấu. Nhưng cũng chỉ trong chớp mắt này, Đan Hống Kiếm bất chợt sinh ra chấn động mãnh liệt nhất kể từ lúc hấp thu bụi nước, sau đó trực tiếp bạo liệt.

Thủy ngân vốn đang tụ lại, vững chắc như huyền thiết, bỗng nhiên bị dòng nước tách rời từng mảnh, trong nháy mắt nổ tung.

Kiếm khí dày đặc đủ mọi màu sắc bắn ra tứ phía, tạo ra một vụ nổ lớn nhất, mỹ lệ nhất kể từ khi Mân Sơn Kiếm Hội bắt đầu đến giờ . Bụi thủy ngân bị dòng khí lưu hất bay lên, tạo thành vô số đám mây hình thù kỳ dị, lại giống như một khối thực vật có thân, có cành, có rễ, có lá. Trên mỗi cành cây, bụi thủy ngân phân tán,chớp động tựa như hoa đào nở rộ.

Cây hoa này thập phần xinh đẹp mỹ lệ, đẹp hơn tất cả những cây đào tồn tại trên thế gian này, chỉ có điều, nó nhanh chóng vỡ tan.

Những bụi hoa bay lả tả, rơi vào trên người Đinh Ninh, khiến cho trên người hắn giống như bị phủ lên vô số bụi phấn, biến thành một người bột màu đỏ.

Chẳng qua Đinh Ninh vẫn không để ý, chỉ đứng tại đó như trước.

Kiếm của hắn đã thu lại bên eo.

Lúc đang nói, hắn dừng một lát. Thế nên một câu nói của hắn biến thành hai câu.

Vì thế khi gốc cây đào màu đỏ thẫm sụp đổ tản ra, thời điểm những hạt bụi thủy ngân ẩm ướt nặng nề từ trên không trung thẳng tắp rơi xuống thành những sợi tơ màu đỏ, câu nói thứ hai của Đinh Ninh mới vừa vặn truyền vào tai tất cả mọi người.

Lời còn chưa dứt, nhưng kiếm của Cố Tích Xuân đã biến mất.

...

Tất cả tĩnh lặng.

Mãi một hồi lâu sau khi Đinh Ninh dứt lời, trong sơn cốc mới có người từ trong giật mình tỉnh lại, phát ra tiếng động. Tiếp theo chính là những tiếng hít thở mạnh cùng tiếng kinh hô vang lên như thủy triều.

- Hắn chỉ dùng một chiêu 'Vân Vụ Khởi ' trong 'Phong Vũ Mang kiếm thức' của Vân Thủy Cung mà thôi .

Trong đám người hít một hơi thật sâu đó cũng có Tịnh Lưu Ly.

Nàng tiếp tục chậm rãi nói:

- Thậm chí đó còn chẳng phải là một chiêu kiếm nguyên vẹn.

Đàm Thai Quan Kiếm vẫn như đang quanh quẩn trong sự kinh diễm.

"Vân Vụ Khởi" trong "Phong Vũ Mang" Kiếm thức là chiêu thường dùng để ngưng tụ ra một ít hơi nước, là kiếm chiêu hướng đến sự hoán đổi và luân chuyển, tương đối nhu hòa, vậy mà Đinh Ninh lấy một chiêu như vậy trực tiếp phá Đan Hống Kiếm của Cố Tích Xuân.

Khi Đinh Ninh ứng đối với một Kiếm này, Đàm Thai Quan

Kiếm nghĩ tới rất nhiều cái khả năng có thể xảy ra , nhưng lại không ngờ tới lại có kết quả như vậy.

Nhưng vào lúc này, Tịnh Lưu Ly lại nhẹ giọng lên tiếng.

Lần này thần thái của nàng vô cùng nghiêm túc nói:

- Ta không bằng hắn.

Nụ cười trên mặt Lâm Tùy Tâm cũng đã biến mất.

Lão cau mày, nhìn xem Đinh Ninh người đầy bụi phấn, do dự một chút, lắc đầu và nói:

- Quá thần kỳ.

Tiếp theo lão lại cảm thấy kích động trong lòng, tâm tình không cách nào bình tĩnh như trước, rồi lại lẩm bẩm: "Quái vật."

Càng ngày càng có nhiều người từ tâm trạng cực độ khiếp sợ từ từ tỉnh lại.

- Đây là dạng năng lực lĩnh ngộ cùng sử dụng kiếm thuần thục đến bực nào? Xưa nay vẫn nói Độc Cô gia ta dụng kiếm am hiểu phản phác quy chân, nhưng so với hắn quả thực chính là trò cười.

Độc Cô Bạch vô cùng bội phục, nhìn Đinh Ninh mà nói ra một câu này. Sau đó hắn quay đầu nhìn về phía Trương Nghi đang ngốc trệ trên mặt đất, hỏi:

- Làm sao ngươi biết Đinh Ninh nhất định sẽ thắng?

- Bởi vì sư đệ so với chúng ta càng thông minh hơn, ngay khi chúng ta nghĩ đến Cố Tích Xuân khó có thể xếp vào ba thứ hạng đầu mà chỉ nhờ dùng Địa Mạch Kiếm, đệ ấy nhất định đã sớm đoán ra Cố Tích Xuân vẫn ẩn giấu kiếm chiêu còn mạnh hơn.

Ánh mắt Trương Nghi như trước chăm chú rơi vào trên người

Đinh Ninh, hắn có chút khó khăn trả lời Độc Cô Bạch:

- Nếu như sớm đã nghĩ đến, dùng tính tình của sư đệ, không tuyệt đối nắm chắc, đệ ấy không có khả năng dùng loại phương pháp liên tục khiêu chiến bọn họ, bởi vì... sư đệ hắn không chỉ muốn đơn giản chiến thắng... mà còn muốn mang vinh quang cho Tiết động chủ.

Những lời của Trương Nghi thuần túy là giải thích, nhưng mà đám người Độc Cô Bạch tự nhiên cũng nghe ra được một ít ý tứ trong đó, trong cuộc sống, có vài điều còn quan trọng hơn cả sinh tử.

- Hắn là một tín nhân (người đáng tin).

Lệ Tây Tinh hơi hơi cúi đầu, nói ra một câu này.

...

Cố Tích Xuân đứng bất động.

Mặt mũi của hắn trắng bệch tới cực điểm, mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuống, thấm ướt quần áo của hắn.

Hắn và Đinh Ninh đều không có tổn thương quá lớn, cách đó không xa, thanh Địa Mạch Kiếm mà hắn sử dụng trước đó vẫn còn cắm bên cạnh.

- Vì cái gì Cố Tích Xuân không tiếp tục xuất kiếm? mà Đinh Ninh vì sao lúc vừa nãy cũng không tiếp tục xuất kiếm?

Nhìn thấy cảnh như vậy, một gã tuyển sinh nhịn không được lên tiếng hỏi.

Lúc này, hắn thấy rằng, mặc dù một kiếm vừa rồi của Đinh Ninh huyền diệu khó có thể hình dung, nhưng công bằng mà nói, chiến đấu như vậy vẫn chưa thể chấm dứt.

Ngoại trừ tu vi Chân Nguyên, mọi mặt Đinh Ninh biểu hiện ra ngoài đều vượt xa Cố Tích Xuân, nhưng mà chỉ cần Cố Tích Xuân vô sỉ thêm một chút, không chịu nhận thua thì chiến đấu vẫn phải tiếp tục.

Dựa theo tất cả gì đã diễn ra ở các trận đấu trước, Đinh Ninh cũng không phải dạng người tâm từ thủ nhuyễn như Trương Nghi

- Con cho rằng Cố Tích Xuân hắn không muốn tiếp tục xuất kiếm sao? Không! Hắn căn bản không dám đi cầm thanh kiếm kia, căn bản là không dám xuất kiếm lần nữa.

Một người sư trưởng lạnh giọng đáp lại nghi vấn của hắn.

Người tuyển sinh này khẽ giật mình, ánh mắt lần nữa rơi vào trên người Cố Tích Xuân cùng Đinh Ninh, sau đó hắn và tất cả tuyển sinh còn lại đều minh bạch hàm ý trong lời của người sư trưởng kia.

Lúc này Địa Mạch Kiếm vẫn cắm nghiêng cách Cố Tích Xuân vài thước trên mặt đất.

Đinh Ninh đã thu kiếm, nhưng mà tay của hắn vẫn như trước đặt vào chuôi kiếm bên cạnh.

Đan Hống Kiếm thì đã tiêu tán.

Đinh Ninh như trước vẫn có thể rút kiếm rất nhanh.

Khoảng thời gian hắn rút thanh Địa Mạch Kiếm kia lên rồi xuất kiếm, có lẽ cũng đủ để một đạo Kiếm ý của Đinh Ninh chém đến trên người của hắn.

Cố Tích Xuân căn bản không có lá gan để thử.

Cho nên, hắn không phải là không muốn chiến, mà chẳng qua là bị Đinh Ninh nhìn như vậy , hắn liền không dám xuất kiếm.

...

Bờ môi Tạ Nhu một lần nữa run rẩy.

Chính nàng cũng không cách nào hình dung được tâm tình của mình lúc này.

Nhìn Cố Tích Xuân, nghĩ đến người này trước đây nói rất nhiều lời nhục nhã Đinh Ninh, nàng liền nghĩ tới Tạ Trường Thắng.

Nàng biết rõ nếu Tạ Trường Thắng có ở đây nhất định sẽ nói mấy câu gì đó.

Nàng bình thường rất chán ghét Tạ Trường Thắng hay gây chuyện thị phi, nhưng mà lúc này, nàng lại nhịn không được lên tiếng, đem lời mà Tạ Trường Thắng nhất định sẽ nói mà nói ra.

Thanh âm réo rắt của nàng truyền vào tai tất cả mọi người:

- Không dám đánh, lại không chịu nhận thua, nếu như ta là ngươi, dứt khoát tìm miếng đậu hũ đâm đầu vào chết cho rồi.

Q3 - Chương 150: Cùng phá cảnh

Thân thể Cố Tích Xuân vốn đang cứng ngắc, nghe được những lời của Tạ Nhu, thân thể y bắt đầu run rẩy.

Y không muốn mở miệng nhận thua.

Thực ra, còn có một cách khác để thừa nhận thất bại, chính là trực tiếp trầm mặc rời đi.

Nhưng mà lúc này bội kiếm của y còn ở trên mặt đất, nếu trực tiếp quay người ly khai, thì ngay cả chuôi kiếm này cũng mất.

Đối với Kiếm sư Trường Lăng, điều này chính là một loại sỉ nhục cực độ.

Y không muốn mở miệng, lại cũng không dám đi rút kiếm, đây mới thực là tình huống tiến thoái lưỡng nan.

Bởi vì khó lựa chọn, cho nên y như trước đứng ngây ra tại chỗ.

Hầu hết tất cả mọi người còn chưa hết khiếp sợ, bọn họ cũng đang kiên nhẫn chờ xem trận chiến liệu còn có biến hóa gì phát sinh, nhưng không phải ai cũng như vậy, đối với nhiều người, kết quả này đã định.

Lâm Tùy Tâm hơi xoay người, nhìn Cố Tích Xuân đang bất động run rẩy không ngừng sau câu nói của Tạ Nhu, cười lạnh:

- Vẫn không nhận thua, chẳng lẽ ngươi lại muốn để cho hắn đâm ngươi thêm một kiếm, hoặc là ta cho người tìm giúp ngươi

một miếng đậu hũ?

Cố Tích Xuân không cách nào bỏ ngoài tai lời nói này Lâm Tùy Tâm, nghĩ đến chuyện xảy ra hôm nay nhất định sẽ xuất hiện rất nhiều trong điển tịch đời sau, nghĩ đến những đàm luận chê bai trong đó, bờ môi y run rẩy hé mở mà không thể phát ra âm thanh, một búng máu không thể kiềm chế được phun ra.

Máu tươi phiêu tán, trước vạt áo Cố Tích Xuân xuất hiện thêm nhiều đóa hoa đào nở rộ.

Cố Tích Xuân mờ mịt nhìn từng giọt máu đỏ tươi rơi xuống đất, nở nụ cười thảm khốc, bao hàm sự đau đớn không nói ra được.

Y cảm giác được nghịch huyết trong cơ thể mình bắt đầu loạn động

Bất luận người tu hành bình thường nào cũng đều biết phải khống chế không cho nghich huyết chạy loạn trong cơ thể, bởi vì dòng khí huyết chảy ngược trong kinh mạch tất nhiên sẽ mang đến rất nhiều hậu quả khó lường.

Mà giờ khắc này Cố Tích Xuân lại cảm thấy hết thảy đều không còn ý nghĩa gì.

Bỏ ra nhiều tâm huyết như vậy lại không thể chiến thắng Đinh Ninh, thậm chí không cách nào tiếp được một kiếm của đối phương, cuộc sống như thế liệu còn có ý nghĩa gì.

Cố Tích Xuân lộ vẻ sầu thảm xoay người.

Trong tiếng cười khàn đặc, một ngụm máu tươi lần nữa từ giữa đôi môi y phun ra.

Tiếp theo y dùng tư thế rất khó coi té ngã trên mặt đất.

Sau đó y không thèm để ý chút nào, tiếp tục đứng lên, đi được mấy bước lại ngã sấp xuống.

Nhìn thấy thân ảnh y giãy dụa trong đêm tối, rất nhiều tuyển sinh đều cảm thấy chỉ còn một câu để hình dung hắn: như xác không hồn

- Không có thất bại, làm sao có chiến thắng. Vẻn vẹn chỉ dựa vào Kiếm thế tinh diệu người khác chưa từng gặp qua mà muốn hơn tất cả đối thủ, suy nghĩ này chính là sai lầm lớn nhất.

Tịnh Lưu Ly nhìn thân ảnh Cố Tích Xuân biến mất trong bóng đêm, không có chút nào đồng tình lắc đầu nói:

- Người như vậy, mặc dù tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông học tập thì hắn có thể có thành tựu gì

. . .

- Tiểu sư đệ!

Trương Nghi vọt tới bên cạnh Đinh Ninh, tay chân bắt đầu luống cuống phủi đi bụi phấn thủy ngân dính trên người Đinh Ninh.

Ai cũng có thể cảm nhận được hắn đang rất kích động và vui mừng, đối với người sư đệ của mình có vô hạn kính nể cùng yêu mến, cho nên nhìn động tác như vậy của hắn, không ai cảm thấy không ổn, chỉ là cảm thấy hắn vẫn cứ lề mề như cũ.

- Không cần mà đâu sư huynh

Đinh Ninh dùng tay áo xoa xoa chung quanh hốc mắt, sau đó đối với Trương Nghi lắc đầu, nói ra.

Trương Nghi dừng lại, nhìn khuôn mặt sạch sẽ của Đinh Ninh, lắc đầu, lần đầu tiên hiện lên vẻ cố chấp, nói:

- Chỉ cần thắng một trận nữa, đệ chính là thủ danh. Khi đó sẽ phong quang cỡ nào. . . Ta sao có thể để cho sư đệ ngươi mặc quần dơ bẩn nghênh đón phong quang như vậy được?

- Vẫn là không cần mà.

Đinh Ninh lần nữa lắc đầu, nhìn thoáng qua những tuyển sinh đứng xa xa, thanh âm trì hoãn:

- Sư huynh nhìn xem bọn họ. . . Coi như là ta hiện tại lôi thôi nhếch nhác, nhưng ánh mắt bọn họ nhìn ta có vẻ gì là khinh mạn chứ ?

Trương Nghi ngẩn người, hắn theo ánh mắt của Đinh Ninh đảo qua tất cả những tuyển sinh ở phía xa.

Nhìn thấy tất cả những người kia có chút run rẩy cùng ánh mắt không tự nhiên, trốn trán cái nhìn của Đinh Ninh, hắn bắt đầu hiểu rõ, lúc này so với lúc bắt đầu Kiếm hội đã không còn giống nhau, phong quang của Đinh Ninh đã chính thức bắt đầu.

Hắn lại nghĩ tới Tiết Vong Hư, nhất thời im lặng nghẹn ngào.

. . .

Chỉ còn một bước cuối cùng.

Ánh mắt mọi người đã rơi vào trên người Diệp Hạo Nhiên.

Kỳ thật mặc dù không đấu trận này, dù Đinh Ninh cuối cùng thua trong tay Diệp Hạo Nhiên, lúc này Đinh Ninh cũng đã là truyền kỳ trong Kiếm hội.

Coi như nhiều năm sau đó, rất nhiều người cũng sẽ nhớ rõ người thiếu niên quán rượu này, nhớ kỹ phong quang của hắn và Bạch Dương Động.

Nhưng tận mắt chứng kiến truyền kỳ này, ai cũng cảm thấy,

chỉ có tiếp tục đánh bại Diệp Hạo Nhiên, tuyên cáo rằng ở Đại Tần Vương Triều ngoại trừ An Bão Thạch cùng Tịnh Lưu Ly, đã xuất hiện quái vật tu luyện thứ ba tham gia vào thịnh hội, đó mới tính là hoàn mỹ phong quang.

Kỳ thật trong sơn cốc, có rất nhiều người không muốn nhìn thấy Đinh Ninh đạt được thủ danh, nhưng trong tiềm thức, họ lại muốn thấy một truyền kỳ như vậy xuất hiện, cho nên tâm tình của bọn họ rất mâu thuẫn, phức tạp khó tả.

Ánh mắt Đinh Ninh và Trương Nghi cùng nhìn đến Diệp Hạo Nhiên.

Đối diện với ánh mắt của Đinh Ninh, Diệp Hạo Nhiên là kẻ duy nhất không tránh đi.

Giờ phút này dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, khuôn mặt người thiếu niên xuất thân từ phủ Ly Lăng Quân này vẫn bình thản như ban đầu.

- Ta thật không ngờ ngươi có thể đi đến một bước này

Y nhìn Đinh Ninh, bình tĩnh lên tiếng:

- Kỳ thật lúc nhìn một Kiếm ngươi dùng để thắng Cố Tích Xuân, ta liền do dự có nên hay không tiếp tục trận chiến cuối cùng này, để có thể triệt để hoàn thành một đoạn truyền kỳ. Chẳng qua vừa rồi ta mới hiểu, bỏ hay không thực ra chẳng có ý nghĩa gì. Bởi vì ngươi đã có đầy đủ lòng tin, coi như ta không bỏ cuộc cũng chưa chắc có thể thắng ngươi. Ta nếu tiếp tục đấu, nói không chừng còn có thể chứng kiến biểu hiện của ngươi càng mạnh mẽ hơn chăng?

Đinh Ninh nhẹ gật đầu, không lên tiếng, nhưng Độc Cô Bạch lại là người thứ nhất khiếp sợ cùng kích động.

Bởi vì Đinh Ninh đi về phía Độc Cô Bạch, hướng về đám Kiếm

gỗ đã vót xong mà chưa sử dụng của hắn .

- Ngươi xác định thật sự có thể?

Độc Cô Bạch nhìn Đinh Ninh càng ngày càng gần, thanh âm run rẩy.

Xoẹt một tiếng, Đinh Ninh từ trên quần áo giật xuống một mảnh vải, đem tất cả Kiếm gỗ cuốn lại, vác trên lưng, hắn thuận thế khom người, đối với Độc Cô Bạch hành lễ gửi lời cảm ơn, đồng thời nói:

- Có thể.

Độc Cô Bạch sớm đã đem Trương Nghi cùng Đinh Ninh xem làm hảo bằng hữu, nhưng lúc này chứng kiến Đinh Ninh hành lễ, khuôn mặt hắn nghiêm túc, khom người thật sâu:

- Sau này kính xin vui lòng chỉ giáo.

Đây là lễ khi gặp sư trưởng.

Trong lòng Độc Cô Bạch, Đinh Ninh đủ để trở thành sư trưởng của hắn.

Độc Cô gia vốn vang danh thiên hạ về lĩnh ngộ cùng vận dụng Kiếm ý, Độc Cô Bạch - người có thiên phú cao nhất Độc Cô gia hiện giờ còn đối với Đinh Ninh làm như thế, riêng điều này đã làm cho tuyệt đại đa số người ở đây động dung.

Ngoại trừ đám người Trương Nghi ngay từ đầu đã hiểu rõ những cây Kiếm gỗ này dùng để làm gì, tất cả mọi người còn lại đều mờ mịt không rõ, chỉ biết những cây Kiếm này rõ ràng đều là của Độc Cô Bạch.

Khi nhìn Đinh Ninh lưng đeo những thanh Kiếm này quay người, một lần nữa đi về sân tỷ thí, tất cả những người xem cuộc

chiến, dù là các tuyển sinh cùng sư trưởng hay tu hành giả đều có cảm giác vô lực không hiểu.

Nếu như dùng những thứ này có thể xuất ra Kiếm thế mạnh mẽ nào đó, nói như vậy thì, Đinh Ninh vừa nãy chiến thắng Cố Tích Xuân, vẫn chưa vận dụng toàn lực, hắn đồng dạng vẫn còn có thủ đoạn khác còn cường đại hơn.

Tất cả những người này nhịn không được đều có suy nghĩ rằng, nếu Cố Tích Xuân nhìn thấy cảnh này, chỉ sợ y càng không cách nào thừa nhận thêm đả kích.

. . .

Một bó kiếm gỗ lớn thực sự có chút nặng, Đinh Ninh nhíu mày, không muốn tiếp tục phí phạm thời gian.

Hắn đối với Diệp Hạo Nhiên, hoành kiếm giơ lên trước ngực.

Diệp Hạo Nhiên mỉm cười.

- "Ta nhất định sẽ thua, ta sẽ giúp ngươi đoạt được thủ danh, nhưng mà ta cũng sẽ giết chết ngươi."

Y mỉm cười, nhưng trong lòng lại vang lên một câu nói ẩn chứa vô tận sát khí.

Sau đó y cũng không giống như tưởng tượng của mọi người là rút kiếm.

Y đối với Đinh Ninh gật đầu, sau đó nhắm mắt lại.

Một mảnh xôn xao.

Đột nhiên nhắm mắt dưỡng thần, thân ảnh y trở nên lạnh nhạt, bình tĩnh, khí độ thong dong.

Loại khí độ này đã vượt qua tất cả các tuyển sinh thi đấu trước

đó.

Mà trong nháy mắt kế tiếp, trên người của y bỗng nhiên toát ra một khí tức cường đại hoàn toàn khác biệt.

Xung quanh thân thể y giống như bỗng phá tung một tầng rào cản, có thật nhiều tia Thiên Địa Nguyên Khí được sinh ra, hoan hô nhảy nhót hướng về thân thể y mà lao tới.

- Đệ Ngũ Cảnh

Khi đa phần tuyển sinh còn chưa kịp phản ứng, mí mắt Tịnh Lưu Ly buông xuống, lạnh giọng nói:

- Lâm trận phá cảnh.

Thanh âm của nàng lúc này không có đè thấp, như hàn phong cuốn qua sơn cốc, khiến cho những người không rõ chuyện gì đanh phát sinh đều có phản ứng, phát ra từng mảnh kinh hô hỗn loạn.

Người tu hành phá cảnh là chuyện rất khó.

Càng đi lên cao thì càng khó, mỗi khi tiến thêm một Cảnh giới, càng có thêm nhiều người bị kẹt ở ranh giới phá cảnh. Thậm chí có người cả đời cũng không thể tìm ra cách vượt qua.

Nhưng mà lúc này, Diệp Hạo Nhiên lại nhẹ nhõm phá cảnh, điều này có nghĩa là hắn sớm đã có thể bước vào Ngũ Cảnh, nói cách khác lúc nào hắn đều có thể tiến vào Ngũ Cảnh.

Giữa Tứ Cảnh cùng Tam Cảnh, có thể hoặc không thể lợi dụng Thiên Địa Nguyên Khí khác biệt cực lớn.

Ngũ Cảnh cùng Tam Cảnh, cách biệt càng lớn hơn nữa.

Ngũ Cảnh nghĩa là có thể chính thức sử dụng phi kiếm.

Diệp Hạo Nhiên nhắm mắt lại liền bước vào Ngũ Cảnh, ai có

thể cam đoan y chưa từng tìm hiểu phương pháp dùng phi kiếm trước đó?

Đinh Ninh vẻ mặt hơi đình trệ.

Chân mày hắn cau lại.

Sau đó, một sự tình khiến cho tất cả mọi người không tưởng tượng được đã xảy ra.

Đinh Ninh cũng nhắm mắt lại.

Giữa trời đất xuất hiện càng thêm nhiều cuồng phong

Trong chốc lát, có thật nhiều thiên địa nguyên khí cũng bắt đầu tiến về phía thân thể của Đinh Ninh.

Tất cả hô hấp của mọi người lúc này đều dừng lại.

Ánh mắt Lâm Tùy Tâm cũng không khỏi trợn to lên.

Phá cảnh!

Đều phá cảnh vào lúc này!

Đinh Ninh cũng đang nhắm mắt phá cảnh!

Q3 - Chương 151: Lăng trì

Cùng là phá cảnh, vả lại lại Đinh Ninh chẳng qua là từ Tam cảnh lên Tứ cảnh, vậy mà sự chấn động hắn mang đến cho tất cả mọi người lại còn mãnh liệt hơn.

Bởi vì Đinh Ninh vừa mới đến Bạch Dương Động để tu hành từ mùa thu năm trước, mặc dù sau đó toàn bộ Trường Lăng đều biết Tiết Vong Hư cho phép Đinh Ninh sử dụng linh mạch của Bạch Dương Động để tu hành, nhưng đến giờ đã đột phá từ Tam cảnh lên Tứ cảnh, tốc độ tu hành như vậy dùng chữ quá nhanh cũng không đủ để hình dung, chỉ có thể nói là không thể tưởng tượng nổi.

Thực tế thì từ khi Đinh Ninh bắt đầu nửa ngày Thông Huyền, tốc độ tiến giai trong tu hành của hắn luôn luôn làm người ta chú ý, luôn luôn có dấu vết để lần theo. Phần lớn các chốn tu hành cũng biết khi trận kiếm hội này bắt đầu, hắn chỉ miễn cưỡng tiếp cận Tam cảnh đỉnh phong.

Vậy nên mới nói Diệp Hạo Nhiên có thể đã tính trước, cảnh giới tu vi kỳ thực đã sớm tới hạn rồi, chỉ là hắn che giấu mà tu vi nên mới một mực dừng chân ngay trước cánh cửa kia, đợi đến thời điểm này mới vượt qua. Đinh Ninh lại không như vậy, trước đó hắn không thể nào tới được cánh cửa này.

Vừa mới tới trước cánh cửa đã trực tiếp vượt qua luôn, loại người hoàn toàn không có chướng ngại tồn tại trong lúc phá cảnh này chưa hề được ghi chép trong sử sách, nếu không tận mắt thấy thì căn bản không thể nào tin nổi.

Toàn bộ sơn cốc tràn ngập những tâm tình rung động đến

không thể tưởng tượng, nhưng lúc này Tinh Lưu Ly lại nở một nụ cười.

Lúc trước nụ cười của nàng luôn rất lạnh lẽo, luôn tràn đầy nhuệ khí ganh đua, nhưng giờ đây nụ cười của nàng lại rất ấm áp, rất rạng rỡ.

Đàm Thai Quan Kiếm không nhịn được mà quay đầu lại nhìn nàng.

Hắn lo lắng tâm cảnh của Tịnh Lưu Ly đã xảy ra vấn đề, ảnh hưởng đến việc tu hành sau này.

“Ai dám tin chứ? Tuy rằng vào tuổi của hắn thì tu vi đó không phải là cao nhất, nhưng hắn chỉ mất một năm tu hành đã vượt qua phần lớn đám bạn cùng lứa tuổi, còn ai dám nghi ngờ hắn chỉ là phù dung sớm nở tối tàn?”

Tịnh Lưu Ly không nhìn Đàm Thai Quan Kiếm, nàng vẫn cười rạng rỡ như trước, nói tiếp: “Từ giờ trở đi, Mân Sơn Kiếm Tông đã có hai, trong khi Linh Hư Kiếm Tông chỉ có một. Mân Sơn Kiếm Tông của ta cuối cùng đã trở thành đệ nhất kiếm tông của Đại Tần.”

Đàm Thai Quan Kiếm giật mình.

Hắn lập tức nhận ra lo lắng của chính mình là sai lầm.

Mân Sơn Kiếm Tông có hai trong lời nói của Tịnh Lưu Ly, một tất nhiên là để chỉ nàng, còn lại thì chính là Đinh Ninh, mà Linh Hư Kiếm Môn có một hiển nhiên là nói An Bảo Thạch.

Cho nên Tịnh Lưu Ly có thể nói ra điều đó thì tầm cao của nàng đã hoàn toàn khác.

Nàng nhìn rất xa, hơn nữa còn là nhìn vào tương lai.

Lông mi của Diệp Hạo Nhiên khẽ run, sau đó đôi mắt của hắn mở ra, sáng như sao.

Quần áo trắng tinh trên người hắn mở rộng ra bốn phía xung quanh, trong sơn cốc có một đám Thiên Địa Nguyên Khí dao động mãnh liệt, bên trong xen lẫn một Kiếm Ý khiến người ta kinh hãi.

Khí tức trên thân hắn trầm lặng mà ổn định, Chân Nguyên và Thiên Địa nguyên khí trong người gấp rút vận chuyển, không hề có chút cảm giác trì trệ nào.

Đúng như phỏng đoán của mọi người trong sơn cốc, hắn đã sớm có thể bước vảo Ngũ cảnh, chỉ cần bước thêm một bước đó.

Cảm thấy khí tức đồng dạng và mới mẻ ở phía đối diện, đôi mắt của hắn cũng chẳng có bao nhiêu khiếp sợ. Hắn không nhịn được mà mỉm cười thêm một lần nữa, lẩm bẩm nói: “Thú vị.”

Đối với hắn, loại không tồn tại chướng ngại phá cảnh chưa từng được ghi chép trong sử sách này tất nhiên cũng là một sự tình không thể tưởng tượng nổi.

Chẳng qua trong mắt hắn thì Đinh Ninh là kẻ sắp chết rồi, cho nên Đinh Ninh có phá cảnh như vậy chẳng qua cũng chỉ khiến hắn cảm thấy thú vị chứ không gây ra được chút khiếp sợ nào.

Một tiếng “Vù” nhẹ vang lên từ giữa ống tay áo của hắn.

Một thanh tiểu kiếm màu trắng không có chuôi bay ra, giống như là có sinh mạng vậy.

Đồng tử của rất nhiều thí sinh và sư trưởng các chốn tu hành đang ở trong sơn cốc hơi co lại, bọn họ đều hiểu ra, giống như Đan Hống Kiếm là thanh kiếm chính thức của Cố Tích Xuân, thanh phi kiếm luôn được giấu kín trong ống tay áo này mới là thanh kiếm thực sự của Diệp Hạo Nhiên.

Sau tiếng vù nhỏ là một tiếng “véo” rít lên.

Thanh tiểu kiếm không chuôi màu trắng hóa thành một tia sáng, trong khoảnh khắc đã đến sau lưng Đinh Ninh, đâm chéo vào động mạch trên cổ hắn.

Đinh Ninh liền trợn mắt lên, tay của hắn cũng không kịp nâng lên, nhưng theo chân nguyên đang được rót vào kịch liệt, những vết rạn phía trước Mạt Hoa Tàn Kiếm liền tỏa sáng lấp lánh, những sợi tơ kiếm bay phấp phới, một vài sợi tơ màu xanh như kiếm khí được phân ra ngạnh kháng lấy thanh tiểu kiếm màu trắng.

Vừa va chạm với kiếm quang màu trắng, những sợi tơ này liền nhẹ nhàng bị thổi bay ra ngoài, những sợi tơ giống như kiếm khí màu xanh bị đứt gãy rồi lập tức biến mất, cổ của Đinh Ninh cũng xuất hiện vết máu, bắt đầu rỉ ra máu tươi.

Diệp Hạo Nhiên bình thản nhìn Đinh Ninh, hai tay buông lỏng tự nhiên, không thấy có động tác gì đặc biệt nhưng hào quang trên thanh tiểu kiếm đang bay lại ẩn đi, thanh kiếm biến mất vào trong màn đêm.

Phi kiếm biến mất không tung tích khiến cho những thí sinh đang đứng ngoài quan sát cảm thấy vô cùng sợ hãi trong lòng.

Tu hành giả dưới ngũ cảnh căn bản không có mấy khả năng chống cự với phi kiến quỷ thần khó lường như vậy, loại sợ hãi này giống như một vài động vật nhìn thấy thiên địch tự nhiên. Phi kiếm quỷ thần khó lường của Diệp Hạo Nhiên hiện tại cũng khiến bọn họ ý thức được rằng Diệp Hạo Nhiên đã sớm luyện tập phương pháp sử dụng phi kiếm bằng một cách thức nào đó, nếu đổi lại là những người này vào đối địch thì chỉ sợ đến phản ứng cũng không kịp, đã bị một kiếm giết chết rồi.

***

Chuôi phi kiếm màu trắng bay đi đâu?

Trong một bụi cỏ trước người Đinh Ninh vang lên một tiếng kêu rất nhỏ, một vài mảnh cây bay lên, nhưng hắn vẫn chỉ lẳng lặng chờ đợi như trước, không xuất kiếm ngay lập tức.

Một đạo kiếm ảnh mỏng manh bay sát đất, lặng yên không một tiếng động vượt qua đám cây cỏ đang bay loạn rồi sau đó nảy mạnh lên, bỗng nhiên hóa thành một tia chớp lao xuống từ trên không, hung ác đâm vào gáy của Đinh Ninh!

Ngay thời khắc đó, Đinh Ninh không hề liếc về phía sau lưng, eo của hắn mạnh mẽ phát lực, cả người vặn lại giống như xoay tròn, thanh Mạt Hoa Tàn Kiếm trong tay vung lên về hướng thanh phi kiếm ẩm hiểm kia đang bổ tới.

Dường như hắn có mắt đằng sau gáy, Mạt Hoa Tàn Kiếm va chính xác vào thanh tiểu kiếm màu trắng kia.

Một tiếng "Đang" bạo phát.

Thanh tiểu kiếm màu trắng lại văng về phía sau như trước, nhưng kiếm quang màu trắng trên thân kiếm lại sinh ra những rung động như gợn sóng.

Không dừng lại chút nào, Đinh Ninh không thèm quan tâm đến Diệp Hạo Nhiên ở phía sau cách đó không xa, thân thể vừa mới quay lại của hắn nhảy lên giống như một con báo, thanh kiếm trong tay còn chưa hoàn toàn thu lại đã hung mãnh chém xuống thêm một lần nữa.

Trong không khí lại phát ra một tiếng nổ đùng.

Thanh phi kiếm màu trắng lại văng ra.

Đinh Ninh lại tiến lên, thanh Mạt Hoa Tàn Kiếm trong tay tạo ra một hàng kiếm ảnh, một lần nữa chém chuẩn xác vào thanh tiểu

kiếm không chuôi!

Âm thanh bùng nổ lại vang lên.

Hiện giờ trong tay Đinh Ninh chỉ là một thanh tàn kiếm ngắn ngủi, vậy mà sự mạnh mẽ đã làm cho tất cả mọi người có cảm giác hắn đang nắm một thanh đại chùy.

Đinh Ninh truy đuổi theo thanh kiếm.

Sắc mặt của rất nhiều thí sinh trong sơn cốc càng ngày càng trắng bệch, nếu bọn họ gặp phải thanh phi kiếm như vậy thì chỉ có thể mặc cho thanh kiếm này chém giết trong tuyệt vọng, vậy mà hiện giờ Đinh Ninh ngược lại lại truy đuổi theo thanh kiếm này, không ngừng trảm sát.

Điệu bộ hung bạo như vậy trái lại lại khiến cho Đinh Ninh không bị trở nên bị động, nhưng chứng kiến hình ảnh đó, Diệp Hạo Nhiên chỉ cười nhạt, ánh mắt tỏa ra thần sắc chế giễu.

Năm ngón tay phải của hắn bắt đầu hơi động đậy, giống như đang gẩy vào một vài dây đàn vô hình. Đúng lúc đó, tốc độ lưu chuyển Chân Nguyên trong cơ thể hắn bỗng nhiên nhanh hơn.

Quanh thân thanh phi kiếm màu trắng đang không ngừng bị đánh bay trên không trung đột nhiên phát ra một tiếng nổ lớn.

Oành một tiếng, trong không khí dường như có hai thanh đại chùy hung bạo đập vào nhau.

Một luồng sóng khí mắt thường cũng có thể quan sát được trong màn đêm tỏa ra từ Đinh Ninh và chuôi tiểu kiếm.

Thân thể của Đinh Ninh mạnh mẽ dừng lại.

Thanh tiểu kiếm đơn giản không chuôi chỉ bay ra phía sau vài thước rồi mạnh mẽ vòng một đường, phá vỡ sóng khí vẫn còn

đang khuếch tán ra bên ngoài, nhanh như chớp đâm vào mi tâm của Đinh Ninh!

Đinh Ninh lui về phía sau.

Hai mũi chân trên mặt đất làm dấy lên vài đóa hoa bụi, thanh Mạt Hoa Tàn Kiếm trong tay từ từ mượn lực, cuốn bay thanh tiểu kiếm màu trắng.

Thanh tiểu kiếm màu trắng nhìn như không hề tiếp xúc với thân thể hắn chút nào, nhưng trên ngực áo hắn bỗng nhiên xuất hiện một vết rách, xuất hiện một vết thương mới.

Vù một tiếng, thanh tiểu kiếm màu trắng lại quay trở về một lần nữa, lướt sát mặt đất, cuốn lên một làn sóng bụi.

Hô hấp của hầu hết những sư trưởng các chốn tu hành đều trở nên trầm trọng hơn.

Biểu hiện của Đinh Ninh khi đối mặt với phi kiếm đã có thể nói là hoàn mỹ, nhất là biểu hiện tỉnh táo của hắn… Khi đối mặt với phi kiếm, có thể cố gắng giữ được tỉnh táo hay không là điều quan trọng nhất, sự tỉnh táo mà hắn biểu hiện đã không thua gì một vài Kiếm Sư tùy tùng.

Nếu như tu vi chân nguyên của Đinh Ninh lúc này gần bằng Diệp Hạo Nhiên thì dù Đinh Ninh có không biết cách ngự sử phi kiếm đi chăng nữa, trong mắt tất cả mọi người Đinh Ninh vẫn có khả năng lớn chiến thắng được Diệp Hạo Nhiên.

Nhưng hiện tại lực lượng chênh lệch nhau về bản chất, đó chính là vấn đề lớn nhất.

Những tiếng nổ nặng nề không ngừng vang lên.

Thanh tiểu kiếm không chuôi màu trắng không ngừng va chạm với Mạt Hoa Tàn Kiếm trên không trung.

Thân thể của Đinh Ninh không ngừng lắc lư, rung động kịch liệt, hắn nắm chắc quỹ tích vận hành của phi kiếm một cách chuẩn xác, nhưng mỗi lần phi kiếm bay tới đều lưu lại trên người hắn một vài vết thương.

Vẻ kích động đến đỏ bừng trên khuôn mặt của Trương Nghi đã biến mất, thay vào đó là một màu trắng bệch.

Hắn nhìn thấy trên người Đinh Ninh ngày càng có nhiều vết thương, cảm thấy được dụng ý ác độc của Diệp Hạo Nhiên.

Diệp Hạo Nhiên muốn giết chết Đinh Ninh.

Nhưng có những người như Đàm Thai Quan Kiếm và Lâm Tùy Tâm ở đây, hắn không thể nào giết chết Đinh Ninh trong một kiếm.

Nhưng hắn lại có thể không ngừng tạo thêm những vết thương trên người Đinh Ninh, máu tươi không ngừng chảy ra, thân thể của Đinh Ninh cuối cùng cũng sẽ cạn kiệt máu mà tử vong… Trừ phi Đinh Ninh nhận thua.

Chẳng qua là Trương Nghi biết rõ chắc chắn Đinh Ninh không bao giờ có thể nhận thua.

Cho nên phương thức giết chết Đinh Ninh một cách từ từ của Diệp Hạo Nhiên này cũng giống như lăng trì vậy.

Q3 - Chương 152: Khổng Tước Lục chân chính

Bàn tay phải lộ ra bên ngoài ống tay áo của Diệp Hạo Nhiên không ngừng gảy động, thỉnh thoảng nó lại gảy lên phát ra một thứ tiết tấu giết người.

Diệp Hạo Nhiên lẳng lặng nhìn áo bào trên người Đinh Ninh dần dần bị máu tươi nhuốm đỏ, nhận thấy ý chí Đinh Ninh kiên định vượt ra khỏi dự tính của mình thì trong lòng càng thêm tán tưởng, thế nhưng năm ngón tay thon dài của y đột nhiên chấn động, theo cử động này, thanh phi kiếm màu trắng sau lưng Đinh Ninh sáng thêm mấy phần, quanh thân kiếm xuất hiện một tầng sương trắng quỷ dị.

Thuận theo thanh tiểu kiếm màu trắng không ngừng bay múa, tầng sương trắng xung quanh Đinh Ninh càng ngày càng dày đặc.

Nhìn những sương trắng được tạo ra này, hầu như lông mày các người tu hành sư trưởng nhăn lại thật sâu.

Đây là kiếm thức Vu Sơn Vân Vũ Quyết được truyền thừa trong hoàng cung Đại Sở, là thuật phi kiếm tạo ra màn sương trắng, nó dây dưa kéo dài với mỗi Kiếm của Đinh Ninh xuất ra, khiến hắn tiêu hao rất nhiều lực lượng.

Trước đây, mỗi người đều có những tính toán riêng, nhiều người trong số họ không hy vọng Đinh Ninh chiến thắng, nhưng giờ phút này, mọi người nơi đây đều mong muốn Đinh Ninh thắng trận chiến này.

Bởi dẫu sao thì Đinh Ninh cũng là người Tần.

Lông mày Tịnh Lưu Ly lúc này nhăn càng sâu.

Nàng đương nhiên cảm thấy Đinh Ninh chưa thua, bởi Đinh Ninh đeo những thanh kiếm kia trên lưng tất nhiên là có dụng ý, mà đến bây giờ Đinh Ninh còn chưa vận dụng chúng, nghĩa là hắn chưa dùng toàn bộ thực lực.

Chẳng qua, nàng không hiểu Đinh Ninh đang chờ cái gì.

Miệng vết thương tuy rằng rất nhỏ, nhưng tất cả vết thương đều chảy ra máu tươi, máu trong cơ thể rất nhanh sẽ chảy hết.

Khóe miệng Diệp Hạo Nhiên bắt đầu lộ vẻ trào phúng.

Y cũng không biết Đinh Ninh đến cùng đang chờ cái gì, chẳng qua y đã nhận định rằng, mặc kệ cái tên Đinh Ninh này đang chờ điều gì thì hắn chỉ phí công mà thôi, chỉ càng tăng thêm sự thống khổ trước khi chết.

Y ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời tối đen.

Tiểu kiếm màu trắng đang phi hành trong màn sương trắng phát ra khí tức càng thêm rét lạnh, thời điểm xẹt qua người Đinh Ninh, nó không chỉ mang theo những giọt máu tươi mà còn mang theo từng mảnh huyết nhục bị cắt rời.

Ánh mắt Cảnh Nhận đã nheo lại.

So với rất nhiều tu hành giả, ông ta đã trải qua rất nhiều cảnh truy sát tàn khốc không thể tưởng tượng nổi. Thêm nữa, ông đối với thân thể tu hành giả có lý giải hơn người. Cho nên đến giờ phút này, so với bất kỳ tu hành giả nào ở đây, ông càng thêm hiểu rõ rằng lúc mà máu tươi chảy ra đến một mức độ nhất định thì thân thể sẽ có phản ứng gì.

Ông ta biết rõ đừng tưởng rằng lúc này Đinh Ninh nhìn như vẫn còn rất thanh tỉnh, nhưng nếu đổi lại là một tu hành giả bình

thường khác thì ý thức kẻ đó giờ đây đã sớm mơ hồ rồi.

Việc này có liên quan đến ý chí mạnh mẽ.

Có đôi khi, một người có ý chí kiên định cường đại đến mức quên hết những tổn thương trên thân thể, điều này sẽ khiến cho thân thể người đó sinh ra một lực lượng khác thường. Dẫu vậy, Cảnh Nhận cũng hoàn toàn rõ ràng hậu quả diễn ra tiếp đó...Sau khi thân thể đã vượt qua cực hạn trong một thời gian dài, người đó sẽ triệt để mất đi khả năng điều khiển thân thể của mình .

Khi đó ý thức không phải chậm rãi trở nên mơ hồ, mà chính là đột nhiên gián đoạn.

- Có lẽ thời gian cũng không sai biệt lắm.

Lâm Tùy Tâm từng thấy rất nhiều thương thế còn nghiêm trọng hơn trên người tu hành giả, cho nên dù lúc này trên người Đinh Ninh bị cắt ra vô số vết thương thật nhỏ như bị lăng trì thì gương mặt lão trước sau vẫn không lộ vẻ gì đặc biệt, nhưng sau khi ánh mắt Cảnh Nhận nheo lại mấy tức, lão cũng nhíu mày, nhẹ giọng thầm thì một câu như thế.

Đúng vào lúc này, Đinh Ninh bắt đầu cảm thấy mê muội.

Ý thức của hắn dường như muốn thoát ly thân thể mà bay lên không trung.

Chẳng qua tâm tình của hắn vẫn hoàn toàn bình tĩnh, bởi lẽ so với Cảnh Nhận, kinh nghiệm của hắn về vấn đề này còn khó tưởng hơn.

Hắn biết mình còn thời gian hơn mười lần hô hấp.

Tay trái của hắn duỗi ra phía sau, cầm một cây kiếm thô ráp.

Một tràng kinh hô không thể đè nén chợt vang lên.

Lúc này còn chưa có biến hóa gì khác thường cả, hình ảnh trong mắt mọi người chẳng qua là bàn tay Đinh Ninh thò ra lấy một thanh kiếm sau lưng, nhưng trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ, trong nháy mắt tiếp theo đó, một sự tình kinh người nhất định sẽ phát sinh.

Loại dự cảm này khiến cho rất nhiều người ở đây sớm bộc phát ra sự khiếp sợ.

Đinh Ninh vững vàng vung kiếm.

Bá một tiếng, kiếm chém ra, thân kiếm mang theo một đạo phù tuyến màu xanh lục kỳ lạ.

Đặc biệt hơn sau khi chém ra một Kiếm này, Đinh Ninh liền trực tiếp buông tay, theo xu thế một kiếm này, thanh kiếm này bay lên phía trước.

Một kiếm nối tiếp một kiếm.

Tất cả tiếng kinh hô dường như biến mất, bởi vì mọi người lúc này như lâm vào trạng thái chết lặng cùng sự rung động cường liệt.

Bình thường đều là tay phải Đinh Ninh dụng kiếm, nhưng giờ phút này, tay trái của hắn tựa hồ còn nhanh hơn tay phải.

Tay trái của hắn giống như biến mất trong không khí, nhưng lại bảo trì tần suất hoàn mỹ nào đó, vung chém không ngừng.

Chỉ trong nháy mắt, tất cả kiếm trên lưng toàn bộ đều được hắn chém ra hết.

Chỗ mấu chốt nhất là, Mạt Hoa tàn kiếm trên tay phải Đinh Ninh vẫn chuẩn xác đánh trúng phi kiếm bay tới.

Mọi người nơi này giống nhau đều sinh ra một loại ảo giác.

Người hoàn tất một kiếm như vậy không phải là một thiếu niên tu kiếm không lâu, mà là một gã đại kiếm sư đã dụng kiếm trăm năm rồi, hơn nữa cả đời hắn đều chỉ luyện tập một kiếm như vậy, đem kiếm trực tiếp biến thành một phản ứng tự nhiên của cơ thể.

Hô hấp của Độc Cô Bạch dừng lại.

Bởi vì lúc này trong óc cậu ta chỉ có một kiếm như vậy, cho nên cậu ta hiểu rõ kiếm này hơn bất kỳ ai ở nơi đây.

Độc Cô Bạch nhìn về những đường lục quang từ sau lưng Đinh Ninh bay ra, chúng hình thành một tấm màn kín(bình phong)* có màu xanh lục.

* Dịch: mình nghĩ nó giống cái quạt giấy mở ra hay đuôi chim công xòe ra thì đúng hơn

Thật khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung sự diễm lệ tới cực điểm của nó, nhưng đến lúc khuếch trương ra bên ngoài, tấm màn này liền lập tức biến mất.

Tất cả những thanh kiếm mang phù văn trên thân đều vỡ ra, chúng bị lực lượng cường đại triệt để xé nát, biến thành vô số sợi gỗ bay múa.

Thế nhưng những đường phù văn màu xanh lục lại không biến mất, mà chúng nối kết lại với nhau tạo thành một đường kiếm quang chính thức.

Đường kiếm quang này song song với mặt đất, dứt khoát lao thẳng tới, giống như muốn cắt lìa không gian phía trên và phía dưới để chúng triệt đề chia lìa nhau, nó lặng lẽ lao về phía thân thể Diệp Hạo Nhiên mà cắt tới.

Độc Cô Bạch biết rằng, đây mới là Khổng Tước Lục chân chính.

Lông mày Diệp Hạo Nhiên nhăn lại thật sâu, y phát hiện mình không kịp triệu hồi phi kiếm để ngăn đón một kiếm huyền diệu và cường đại này.

Đôi mắt y lập tức trở nên lóng lánh, thân thể không ngừng nổ vang, trong cơ thể có rất nhiều thiên địa nguyên khí mới được tạo ra.

Một cái thông đạo (đường đi) mới xuất hiện bên trong kinh mạch y, thiên địa nguyên khí bị hút vào cơ thể trước đây đều theo cái thông đạo này tuôn ra khỏi thân thể của y.

May mà y còn có một kiếm khác.

Trường Kiếm bên eo của y chấn động kêu lên.

Kiếm dài sáu thước, rộng bằng ngón tay*, Kiếm có màu xanh da trời, thanh kiếm từ đầu mũi đến cuối đều trong suốt, nó như bội kiếm từ vỏ kiếm bay ra rơi vào tay y.

* Nguyên văn Vietphrase là "nửa hai ngón tay"

Âm thanh do rất nhiều khí lưu phụt lên vang ra từ trên thân kiếm.

Từ mũi kiếm, vô số hạt bụi óng ánh phun ra tung tóe tạo thành một thứ giống như vòng tròn bằng thủy tinh óng ánh chắn trước người Diệp Hạo Nhiên.

Oanh! một tiếng nổ lớn vang lên.

Thân thể y dính đầy bụi đất, vòng tròn thủy tinh bị kiếm quang màu xanh lục trực tiếp cắt đứt, vỡ vụn ra thành bụi óng ánh bắn ra bốn phía, xung lực lưu lại trên người y tạo nên rung động vang lên tiếng ba ba.

Trên người y cũng tóe ra nhiều giọt máu tươi, lực phản chấn

cường đại khiến thân thể y bị bứng lên khỏi mặt đất mà bay về phía sau.

Dù thấy cảnh như thế nhưng Đinh Ninh không hề cảm thấy vui mừng chút nào, vì hắn biết rõ một kiếm này không đủ để đánh bại Diệp Hạo Nhiên, vả lại thời gian còn lại của mình không nhiều nữa.

Hắn hít vào một hơi thật sâu.

Một cỗ khí tức vừa âm lãnh vừa huyền diệu xuất hiện xung quanh hắn.

Bên trong thân thể của Đinh Ninh xuất hiện một cỗ khí lạnh, sau đó nó nhanh chóng biến mất, bên ngoài thân thể hắn phát ra khí lạnh.

Bằng mắt thường có thể thấy được xung quanh thân thể hắn có một lớp sương mù màu trắng được hình thành, nó phun tung tóe ra ngoài, tựa như trên mặt hồ nước xuất hiện một lớp băng đang kết tinh, nhưng chúng còn chưa có triệt để ngưng kết với nhau mà vẫn còn nhộn nhạo trên mặt hồ.

Một tia nguyên khí màu đỏ như một sợi máu mảnh dài hiện ra rõ ràng trong những phiến băng này.

- Huyết Sát Ma Công!

- Làm sao hắn có thể..?

Tuy rằng ai nấy đều đã chấn kinh đến lặng người, nhưng mà giờ khắc này, vẫn có nhiều người không thể ức chế nổi tâm tình của mình mà lớn tiếng kêu lên.

Ánh mắt Đàm Thai Quan Kiếm cũng trợn to, đồng tử tự nhiên co rút lại.

Hắn thấy được sự tình mà mình không thể giải thích được.

- Hóa ra là vậy!

Trong lòng Tịnh Lưu Ly thầm nhủ, nếu nàng đã cho rằng nếu Đinh Ninh mạnh hơn mình thì hết thảy sự việc đều có thể phát sinh.

Khuôn mặt Diệp Hạo Nhiên hơi cứng lại.

Thần sắc đùa cợt của y đã biến mất hoàn toàn.

Trong nháy mắt, y cũng hít vào một hơi thật sâu, sau đó giơ tay lên.

Y không triệu hồi phi kiếm.

Vào lúc này, thanh tiểu kiếm màu trắng không chuôi đã sắp rơi xuống đất được rót vào lực lượng mới phát ra tiếng hú gọi, lao về vị trí hậu tâm Đinh Ninh.

Q3 - Chương 153: Hắn là thủ danh

(*) Thủ danh: người đứng đầu.

Trên bầu trời, có một ngôi sao băng xẹt qua giữa màn đêm đen tối.

Thanh phi kiếm của Diệp Hạo Nhiên như lưu tinh từ phía sau phóng tới hậu tâm Đinh Ninh.

Chứng kiến cảnh này, trong ánh mắt rất nhiều người tu hành của Mân Sơn Kiếm tông đang đứng ngoài quan sát cũng toát ra hàn ý.

Mọi thời khắc chiến đấu đều có chênh lệch thời gian.

Nhiều khi thời cơ đến, có nắm bắt được hay không sai kém chỉ trong khoảnh khắc.

Đinh Ninh xuất ra Khổng Tước Lục chân chính, một kiếm của Diệp Hạo Nhiên không thể nào phòng ngự kín kẽ được. Hiện tại, y lại dùng thanh phi kiếm này để tấn công, thời gian giữa hai kiếm của hai bên có sự chênh lệch, nghĩa là tiếp theo y không thể ngăn cản kiếm của Đinh Ninh được nữa.

Dù cho Đinh Ninh chỉ dùng một kiếm đơn giản nhất chém lên người y, y cũng không thể ngăn cản.

Cho nên, hành động trên của y mang ý nghĩa là y lựa chọn đồng quy vu tận.

Ngay từ đầu kiếm hội, Đinh Ninh đã biểu hiện ra rằng việc

tranh đoạt hạng nhất lần này đối với hắn nặng ngang với sinh tử. Vì vậy, tất cả tu hành giả ở đây đều nghĩ rằng: so với sinh tử của mình, đối với Đinh Ninh chiến thắng còn trọng yếu hơn. Do đó, khi ứng đối với một kiếm này của Diệp Hạo Nhiên, nếu đổi lại là một ai khác thì người đó sẽ vì sợ chết mà tránh đi, còn Đinh Ninh chắc chắn sẽ không lùi bước.

Kết quả của chuyện này là hai người cùng chết.

Tuy rằng các tu hành giả ở đây đều hy vọng Đinh Ninh giành được thắng lợi, nhưng bọn họ không thể không thừa nhận, người thiếu niên đến từ nước Sở này vừa là kẻ điên vừa là quái vật.

Thời gian quá ngắn ngủi.

Tất cá mọi người còn chưa kịp suy đoán Đinh Ninh sẽ làm gì tiếp theo thì Đinh Ninh đã làm ra lựa chọn.

Trên thân Mạt Hoa tàn kiếm đã nở rộ vô số bông hoa trắng noãn, mắt thấy những đóa hoa này sẽ cùng kiếm ý lao về phía trước, nhưng chỉ trong tích tắc, Mạt Hoa tàn kiếm kiên định hướng về phía sau đánh tới.

"Đang", một âm thanh chói tai vang lên.

Tất cả mọi người cảm thấy trái tim mình như bị đánh trúng.

Đinh Ninh kêu lên đau đớn, lần đầu tiên thân thể hắn mất đi sự ổn định, lảo đảo tiến lên phía trước mấy bước.

Miệng Trương Nghi há ra lại không phát ra được thanh âm gì, chân nguyên trong cơ thể theo bản năng tuôn về lòng bàn chân, cả người như muốn nhào tới phía trước.

Tâm tình đám người Độc Cô Bạch như rơi xuống vực.

Hô hấp Tịnh Lưu Ly hơi ngừng lại, sắc mặt nàng trở nên cực

kỳ khó coi.

Diệp Hạo Nhiên nở nụ cười.

- Kết thúc.

Y thầm nhủ trong lòng như thế.

Sau đó, y buông thả ý niệm hạn chế chân nguyên lưu động trong mức giới hạn mà y vẫn giữ từ đầu đến giờ.

Chân nguyên còn lại trong thân thể y không bị câu thúc, không hề được giữ lại trong kinh mạch nữa, chỉ trong một cái chớp mắt, chúng liền từ năm đầu ngón tay trái y phun trào ra.

Một đoàn khí tức bàng bạc, khiến cho tất cả tuyển sinh nơi đây căn bản không thể chống lại được, lấy y làm trung tâm nổ tung.

Ngoại trừ Diệp Hạo Nhiên, tu vi của tất cả tuyển sinh còn lại trong sơn cốc chỉ là Tam cảnh hoặc Tứ cảnh.

Mà lực lượng Diệp Hạo Nhiên bày ra lúc này lại là lực lượng Ngũ cảnh chân chính.

Trên mặt Diệp Hạo Nhiên xuất hiện vô số đốm ban lấm tấm, vì y vận dụng tất cả lực lượng, không hề giữ lại chút nào đã làm cho độc phát tác, nhưng sự vui vẻ trên khóe miệng của y thì càng ngày càng nồng đậm.

Tất cả mọi người có thể cảm giác được trong không khí giống như xuất hiện một đường trường hà vô hình.

Đường trường hà này nhập vào trong thanh phi kiếm màu trắng vừa mới bị Đinh Ninh đánh bay về phía sau.

Thanh tiểu kiếm màu trắng không chuôi tản mát ra khí tức cuồng bạo, bởi vì được gia tốc cùng với chấn động kịch liệt, trong khoảng khắc nó trở nên hơi mờ mịt.

Diệp Hạo Nhiên không nhịn đau, y nhìn thanh tiểu kiếm một lần nữa từ phía sau bay về hậu tâm Đinh Ninh, y thuận theo ý thức thân thể, trực tiếp xoay người lại mà đi.

Đồng thời y cũng hô lên:

- Ta... nhận... thua!

Tương tự, việc này cũng có sự chênh lệch thời gian.

Dựa theo quy cũ kiếm hội, lên tiếng nhận thua chính là thua cuộc.

Nhưng lúc này, kiếm của y còn nhanh hơn thanh âm của y phát ra.

Mà một kiếm nhanh như vậy, ngay sau khi nó đâm thủng trái tim Đinh Ninh thì Đinh Ninh cũng không lập tức chết ngay, thậm chí với ý chí cường đại của mình, chỉ sợ Đinh Ninh còn đứng đó thêm được mấy tức nữa.

Tràng cảnh chiến đấu đang được mọi người chú mục ở nơi này chính là thịnh hội. Mà kết quả cuối cùng của thịnh hội này là bản thân y nhận thua, Đinh Ninh là người đoạt hạng nhất, nhưng tiếp theo Đinh Ninh sẽ chết.

Thân thể Trương Nghi ngay lúc này thực sự đã rời khỏi mặt đất, đã vượt qua tốc độ cực hạn thường ngày mà phiêu phù bay lên.

Nhưng thân thể gã có nhanh hơn nữa thì cũng không có khả năng nhanh hơn phi kiếm được, gã không có khả năng ngăn phía trước phi kiếm đang lao nhanh tới Đinh Ninh.

Bất kỳ ai cũng đều khẳng định rằng Đinh Ninh không thể đỡ nổi một kiếm này.

Bởi chuyện này không có chút liên quan gì tới thiên phú, mà thuần túy là do lực lượng quá chênh lệch.

Nhưng đúng ngay lúc này, trên người Đinh Ninh cũng toát ra một khí tức khác thường.

Da thịt của Đinh Ninh cũng trở nên ban bác.

Mạt Hoa Tàn Kiếm trong tay hắn lại sáng lên vô số tia sáng, sau đó cả thanh kiếm biến thành vô số sợi tơ thật nhỏ, chúng bắt đầu đan xen vào nhau trên không trung.

Khuôn mặt Đàm Thai Quan Kiếm đang căng thẳng đột nhiên thả lỏng, ngay sau đó trong con ngươi của hắn ánh lên sự khiếp sợ kèm theo sự tán thưởng.

Hiện giờ chỉ có hắn mới kịp cảm thấy một bức tranh kỳ dị mà tuyệt diệu.

Trên không trung, những đóa hoa thật nhỏ màu trắng trên kiếm ti đang bay múa ngày càng thêm nở rộ, những kiếm ti này giao thoa, dây dưa với nhau cùng một chỗ tựa như đang dệt vải vậy.

Ai có thể nghĩ ra thanh Mạt Hoa tàn kiếm này còn có thể vận dụng như thế chứ?

Phi kiếm màu trắng đụng tới những kiếm ti.

Kiếm ti không cách nào chống lại lực lượng của phi kiếm, nhưng những kiếm ti đã bện xoắn lại với nhau thành một tấm lưới, thậm chí là thành cái kén, chúng dây dưa trên phi kiếm, điều này giúp Đinh Ninh tranh thủ được một chút thời gian.

Sương mù máu phiêu tán rơi ra từ đầu ngón tay cầm kiếm của Đinh Ninh, hắn không thể cầm chặt Mạt Hoa Tàn Kiếm, nhưng mượn nhờ một kiếm này, thân thể hắn kiên quyết nghiêng sang

một bên trong khoảng thời gian cực ngắn.

Một tiếng "phốc" vang lên.

Thanh phi kiếm màu trắng mang theo cả Mạt Hoa tàn kiếm đâm lõm vào vai trái Đinh Ninh, tiếp đó nó xuyên qua thân thể hắn mang theo cột máu phun ra phía sau lưng.

Xương cốt vai trái gần như vỡ vụn, nhưng một kiếm này lại không đâm thủng và cắt nát trái tim Đinh Ninh.

Kiếm khí nghiền nát kèm kích bắn máu tươi phát ra tiếng xèo xèo rất nhỏ.

Lúc này Diệp Hạo Nhiên mới nói ra chữ thứ nhất trong câu "Ta nhận thua."

Không gian giống như ngưng kết lại, nhưng tiếp đó, hai chữ "nhận thua" của Diệp Hạo Nhiên vẫn khuếch trương như cũ mà truyền vào tai mọi người, nó toát ra sự quỷ dị vô cùng.

Trương Nghi đã phóng tới bên cạnh Đinh Ninh, vòng một tay ôm đỡ, gã cảm nhận thân thể Đinh Ninh tựa hồ nhẹ hơn bình thường, nhưng gã lại không biết mình nên làm cái gì bây giờ.

- Thật đặc sắc!

Lúc này, trong đầu óc trống rỗng của Trương Nghi vang lên thanh âm lớn tiếng ủng hộ, tiếp theo là tiếng vỗ tay vang lên.

Người vỗ tay chính là Lâm Tùy Tâm.

Tiếp nữa, những người tu hành đang đứng trong bóng tối của Mân Sỏn Kiếm Tông cũng bắt đầu vỗ tay, thậm chí ở nơi xa xa giữa đường núi cũng có thanh âm vỗ tay vang lên rõ ràng.

Trương Nghi chợt cảm thấy một trận gió lớn thổi qua, sau đó tay của gã bỗng nhẹ đi.

Thân ảnh Đàm Thai Quan kiếm biến mất, mà thân thể Đinh Ninh trong tay gã cũng biến mất theo.

***

- Tại sao y phải nhận thua?

- Tại sao đã nhận thua rồi mà y quyết phải giết Đinh Ninh cho bằng được?

- Vừa muốn cho Đinh Ninh đoạt thủ danh trong Mân Sơn kiếm hội, lại vừa muốn nhân cơ hội này giết chết Đinh Ninh.

Mặc dù giờ đây kết cục đã định, nhưng Tịnh Lưu Ly lại cúi thấp đầu nghiêm túc suy nghĩ, không ngừng tự nói.

- Như vậy có thể khẳng định: Ly Lăng Quân không muốn Hoàng hậu thắng lợi, gã không muốn Hoàng hậu vui vẻ.

- Nhưng gã cũng căm hận Đinh Ninh, gã muốn Đinh Ninh chết.

- Trong lời tuyên truyền mà người ta hay rêu rao, vị Hoàng tử này hay làm việc thiện, là người khiêm tốn, kết quả cuối cùng lại là kẻ có thù tất báo, là hạng người nhỏ nhen, lòng dạ không rộng rãi. Mai này, gã cũng chỉ là một vị vua tầm thường.

Dẫu thế, nàng lập tức minh bạch tại sao Diệp Hạo Nhiên lại làm như vậy, còn thuận tiện phán đoán về vị Sở đế tương lai.

- Cho nên hắn liều mạng bị lăng trì, chậm rãi tiêu hao chân nguyên Diệp Hạo Nhiên, sau đó xuất ra Khổng Tước Lục, tiếp đó dùng Huyết Sát Ma Công bức Diệp Hạo Nhiên sử dụng một kiếm cuối cùng kia... Hết thảy mọi việc vẫn luôn nằm trong tầm khống chế của hắn?

Tiếp theo, nàng cẩn thận nhớ lại từng chi tiết chiến đấu, sau đó lại thêm một lần khiếp sợ.

Nàng phát hiện cái kết quả cuối cùng này tuy rằng xuất phát từ lựa chọn của Diệp Hạo Nhiên, nhưng kỳ thật từ đầu đến cuối Diệp Hạo Nhiên cũng không có lựa chọn nào khác.

Bởi theo việc Đinh Ninh chảy máu không ngừng, chân nguyên Diệp Hạo Nhiên cũng không ngừng tiêu hao, đến lúc Đinh Ninh vận dụng Huyết Sát Công thì chân nguyên Diệp Hạo Nhiên còn thừa không nhiều lắm. Cho nên khi đó đối với Diệp Hạo Nhiên mà nói, thời cơ đã đến.

- Điều này chính theo như lời sư tôn nói, ta còn khiếm khuyết một thứ là đặt mình ngoài cuộc để quan sát, là năng lực nhìn nhận đại cục sao?

Tịnh Lưu Ly thở ra một hơi, trầm mặc không nói trong thời gian dài.

Nàng đã suy nghĩ rất nhiều chuyện mà toàn bộ sơn cốc bây giờ mới bắt đầu thức tỉnh.

Từng đợt tiếng kinh hô không ngừng vang lên .

- Hắn...

Tạ Nhu nhìn vào chỗ lúc trước khi Đinh Ninh ngăn cản một kiếm cuối cùng của Diệp Hạo Nhiên, thân thể và bờ môi cô run rẩy nói không nên lời.

- Hắn là thủ danh!

Lệ Tây Tinh chỉ đơn giản nói ra bốn chữ.

Thời điểm này, hắn là một trong những người trấn định nhất.

- Hắn sẽ không chết!

Tiếp theo, người thiếu niên, từ đầu đến giờ nhìn qua có vẻ như có chút sợ lạnh, khép cổ áo của mình lại, rất nghiêm túc trầm

giọng nói:

- Ta khẳng định.

Thanh âm Lệ Tây Tinh rất ổn định, cũng rất vang dội.

- Hắn là thủ danh... Hắn sẽ không chết...

Thanh âm này át đi rất nhiều tiếng kinh hô, phát ra tiếng vọng quanh quẩn trong sơn cốc.

Lúc này, Trương Nghi đã phục hồi tinh thần.

Gã nghe thấy tiếng vọng của nhiều người trong sơn cốc.

Gã nhận thấy ánh mắt nhìn tới của tất cả tuyển sinh và những người tu hành sư trưởng.

Nhìn qua bãi máu tươi của Đinh Ninh còn vương vãi trên mặt đất, cảm thấy máu tươi đều đang phát sáng, dù đang là ban ngày hay là đêm tối, gã cũng cảm nhận được có ánh sáng đang chiếu rọi từ trên bầu trời.

Gã ngẩng đầu lên, dường như nhìn thấy sự thỏa mãn của Tiết Vong Hư, ông lộ ra nụ cười như trẻ nhỏ khi nhìn mình và toàn bộ mọi chuyện xảy ra trong sơn cốc lúc này.

Gã hiểu rõ điều này chính là phong quang.

Chính tiểu sư đệ của mình mang đến phong quang này.

Q3 - Chương 154: Không cần người thương

Đinh Ninh thắng?

Người thiếu niên Bạch Dương Động thật sự đã đoạt được thủ danh trong kỳ Mân Sơn Kiếm hội này ư?

Tuy rằng ai cũng biết điều này là sự thật, ấy thế mà nhiều người vẫn không thể tin rằng: người thiếu niên Bạch Dương Động thật sự đã đánh bại an bài của cung nữ họ Dung, nói cách khác hắn đã chiến thắng ý muốn của vị Hoàng hậu chưa từng bị đánh bại kia.

Giữa lúc những tuyển sinh và tu hành giả ở đây còn trong trạng thái mờ mịt, nhìn những người này còn đứng ì ra đó, Lâm Tùy Tâm buông cuốn sách trong tay xuống, lão hắng giọng mang theo ý cười nhàn nhạt tuyên bố:

- Mân Sơn kiếm hội kết thúc, Đinh Ninh là thủ danh.

Lâm Tùy Tâm là người chủ trì khâu kiếm thí cuối cùng, cũng là người đại biểu cho cả Mân Sơn Kiếm Tông.

Khi thanh âm của lão vang lên, tất cả mọi người mới hoàn toàn bừng tỉnh, mới chính thức tiếp nhận sự thật này.

Rất nhiều tuyển sinh cùng nhìn nhau, nếu là trước đây, lúc bình thường bọn hắn đều là những tài tuấn ưu tú nhất, tâm tính mỗi một người đều rất là kiêu ngạo, nhưng lúc này từ trong ánh mắt đối phương, bọn hắn lại không thấy bất luận một vẻ không phục nào cả.

Không người nào không phục.

Không thấy ai không phục.

Bởi trong kiếm hội này, Đinh Ninh đã thể hiện ra những năng lực mà có lẽ cả đời bọn họ cũng không có khả năng thực hiện được.

Tiếp đến, họ nhìn về phía Trương Nghi.

Giờ phút này, bên người Trương Nghi trống không, Đinh Ninh không còn ở đó, nhưng tất cả mọi người biết rõ rằng hắn còn sống, cũng hiểu vinh quang kế tiếp đều thuộc về hắn. Thời điểm sau cùng khi mà vạn chúng chú mục thì hắn lại không có ở đây, việc này cho thấy rằng Đinh Ninh vẫn bình tĩnh trước sau như một tựa như cái tên của hắn vậy, điều này làm cho bọn hắn cảm thấy thật khó chịu nổi.

Giống như là hắn vừa khinh thường vừa hưởng thụ sự khiếp sợ, ghen ghét và hâm mộ từ bọn họ vậy.

Đinh Ninh bình tĩnh, điều này có thể lý giải là hắn khinh thường, khinh thường giải thích, khinh thường làm bạn với bọn hắn hay không?

Sự trầm mặc bao trùm sơn cốc.

Cách thức tiến hành của mỗi một kỳ Mân Sơn kiếm hội là hoàn toàn khác nhau, nhưng lại có chung một điểm là khi kiếm hội kết thúc thì đều là thời gian náo nhiệt nhất, có người thì chúc mừng nhau, nhiều kẻ thì khóc lóc thảm thiết, cũng có người hoan hô chiến thắng, nhưng không lần nào lại khiến cho mọi người trầm mặc như lần này.

Đôi khi vinh quang quá lớn cũng khiến người khác tự ti trầm mặc.

Trong một cung điện màu xanh trên một ngọn núi thuộc Mân Sơn Kiếm Tông, ngọn núi này thoạt trông như một thanh kiếm màu xanh lục đâm thẳng lên trời, trên đỉnh núi này, Bách Lý Tố Tuyết ăn vận một bộ đồ trắng đang lẳng lặng nhìn toàn cảnh trong sơn cốc như đang ngắm một bức họa, bỗng nhiên hắn nở một nụ cười sảng khoái.

Người như hắn tuyệt đối không bao giờ ức chế tâm tình của mình.

Vì thế hắn buông tiếng cười.

Tiếng ve kêu cùng tiếng cười trong trẻo theo gió núi từ trên cao vang vọng khắp sơn cốc.

Trong sơn cốc, tất cả những người tu hành sư trưởng cũng nghe được tiếng cười đó, tuy rằng không một ai nhìn thấy thân ảnh Bách Lý Tố Tuyết nhưng từ trong tiếng cười mang ý vị bao trùm thiên địa ấy, bọn họ biết rõ người kia chỉ có thể là vị tông chủ Mân Sơn Kiếm Tông.

Khi nghe thấy tiếng cười sảng khoái đó, trong lòng bọn họ càng thêm cảm khái.

Nhất là những người có thân phận và địa vị đặc thù.

Trên đường núi, gã đàn ông trung niên áo vàng thay cung nữ họ Dung hồi âm tin tức đang đứng lặng bất động, gã giống như hóa thành một con tò te nặn bằng đất sét.

Còn tâm tình vị quan Ti thủ Lễ Ti Ti Không Liên kia thì kích động không thể kiềm chế, đến nỗi toàn thân y run rẩy lắc lư.

Hoàng Chân Vệ quay đầu nhìn về phương hướng có tiếng cười của Bách Lý Tố Tuyết truyền tới, trong ánh mắt mang theo sự kính nể.

Nhưng Phan Nhược Diệp lại lắc đầu, sắc mặt nàng vẫn lạnh lùng như trước và nói:

- Ta nghĩ rằng nàng sẽ không bỏ qua chuyện này!

- Thánh thượng còn ở trên núi này...

Thanh âm của nàng có hơi trì hoãn rồi lại dùng giọng điệu còn lạnh lùng hơn để nói tiếp:

- ...Mặc dù chỉ nhắm vào sự an bài của Hoàng hậu, hành động này của Bách Lý Tố Tuyết đúng là làm càn hơi quá mức rồi!

- Kỳ thực, nàng là một nữ chủ nhân rất hợp cách!

Hoàng Chân Vệ rất ít khi cùng Phan Nhược Diệp tranh luận, nhưng lúc này y lại lắc đầu, tỏ ra cái nhìn bất đồng:

- Không ai ở Trường Lăng am hiểu và thích hợp làm nữ chủ nhân hơn nàng, bởi so với bất kỳ ai khác nàng hiểu được cách cân nhắc và khống chế.

- Đại Tần chúng ta không chỉ có Mân Sơn Kiếm Tông mà còn có Linh Hư Kiếm Môn.

Dừng lại chốc lát, Hoàng Chân Vệ vừa nhìn Phan Nhược Diệp vừa luận sự mà không một chút cố kỵ:

- Đại Tần chúng ta có thể mất đi một Mân Sơn Kiếm Tông, nhưng tuyệt đối không thể cùng lúc mất đi hai đại thánh địa tu hành, chỗ mấu chốt nhất là, nếu Mân Sơn Kiếm Tông mất đi thì Linh Hư Kiếm Môn rất nhanh cũng sẽ bị diệt vong.

Phan Nhược Diệp trầm ngâm giây lát rồi hỏi:

- Là vì cảm giác không an toàn hay sao?

Hoàng Chân Vệ rất kinh ngạc về việc Phan Nhược Diệp có thể

lý giải nhanh như thế, y gật đầu rồi nói nhỏ:

- An toàn là cảm giác thật kỳ diệu, một số người tình nguyện chấp nhận bản thân có một đối thủ cường đại tồn tại, mà không muốn thấy người đối thủ kia biến mất.

- Bởi vì đối thủ cường đại thường thường như xó nhà có nhau(*), chỉ một cây cột không thể chống vững nhà, nội tâm đã không yên rồi cộng thêm cảm giác không an toàn cũng đủ khiến cho một người làm ra sự tình khác thường...

(*) Thành ngữ Trung Quốc, ý là tương trợ, giúp đỡ nhau.

Khuôn mặt Phan Nhược Diệp bình tĩnh nhìn những tu hành giả trong sơn cốc, thanh âm nàng trì hoãn một lát rồi tiếp tục nói:

- ...Những người tu hành ở Trường Lăng đều không có cảm giác an toàn, nhưng nàng biết rõ giới hạn của nó ở đâu, do đó nàng khiến cho mỗi tu hành giả ở Trường Lăng đều có cảm giác không an toàn nhưng không để cho cảm giác ấy quá mức kiểm soát.

Hoàng Chân Vệ cảm thấy lời tổng kết của nàng rất đúng, hơn nữa y còn có chút kinh ngạc tại sao Phan nhược Diệp phải nói ra những lời này, cho nên nhất thời không biết nên nói cái gì.

Phan Nhược Diệp không nói gì thêm.

Nếu nàng ở lại nơi đây chỉ vì cái kết quả cuối cùng kia, hiện tại kết quả đã có, nàng cũng không cần lưu lại làm gì.

Vậy nên nàng gật đầu hành lễ với Hoàng Chân Vệ, quay người ly khai, thân ảnh mỹ lệ rất nhanh biến mất trong núi rừng âm u.

So với tràng cảnh trong sơn cốc, những nơi nghỉ ngơi trong doanh địa (nơi trú đóng) càng thêm tĩnh mịch.

Rất nhiều quan viên ghé qua nơi này đều ngầm sợ hãi và cố ý

tránh đi doanh trướng của cung nữ họ Dung.

Bọn hắn nghĩ rằng lúc này vị cung nữ họ Dung kia nhất định đang rất phẫn nộ, ai cũng không muốn lây nhiễm lửa giận của thị.

Nhưng mà ai cũng không ngờ được rằng, lúc này trong doanh trướng, khuôn mặt cung nữ họ Dung vẫn như trước, không có bất kỳ thần sắc phẫn nộ nào.

Thị chẳng qua chỉ cúi thấp đầu mà nghiêm túc trầm tư.

***

- Liệt Huỳnh Hồng ở đâu?

Khi tất cả tuyển sinh đã tiếp nhận sự thật Đinh Ninh đạt được thủ danh, rốt cuộc có người nhớ đến cái tên của tuyển sinh đứng đầu trong bảng xếp hạng Tuấn Tài Sách trước đây.

Bất kể là Diệp Hạo Nhiên hay Cố Tích Xuân, mặc dù cuối cùng hai người bọn hắn thua trong tay Đinh Ninh, nhưng dù gì bọn hắn cũng đã thể hiện thực lực vượt xa các tuyển sinh bình thường.

Liệt Huỳnh Hồng được xếp thứ nhất trong Tuấn Tài Sách, vì sao có thể thất bại ở bên trong biển bụi gai?

Huống chi trước đó mọi người đều biết rõ Liệt Huỳnh Hồng đến từ quận Giao Đông, như vậy gã hẳn phải là một quân cờ mấu chốt trong ván cờ của cung nữ họ Dung bày ra chứ.

Tuy rằng hầu hết các tu hành sư trưởng đều tận mắt chứng kiến cảnh Liệt Huỳnh Hồng rời khỏi như thế nào, nhưng khi tiến vào sơn cốc để quan sát, những người sư trưởng này cũng không có cơ hội cùng những tuyển sinh trao đổi về việc này, cho nên giờ phút này tất cả tuyển sinh cũng không biết Liệt Huỳnh Hồng đã gặp phải điều gì.

- Liệt Huỳnh Hồng bị đánh bại bởi Tạ Trường Thắng và Thẩm Dịch.

Có mấy người sư trưởng đồng thời lên tiếng, trả lời nghi vấn của người tuyển sinh kia.

Sơn cốc yên lặng trong chốc lát, rốt cuộc oanh một tiếng nổ tung.

Trong những người đi theo Đinh Ninh, chỉ có Tạ Trường Thắng cùng Thẩm Dịch không tiến vào đợt kiếm thí cuối cùng, nhưng mà ai cũng không nghĩ tới bọn hắn đã chiến thắng một trong những địch nhân trọng yếu nhất của Đinh Ninh?

Nói cho cùng, từ đầu tới cuối thắng lợi này giống như đều thuộc về những người của Bạch Dương Động.

Rất nhiều tuyển sinh đắng chát nghĩ rằng, từ đầu đến cuối, kẻ thắng đều là đám người Đinh Ninh.

***

- Đinh Ninh thắng, đoạt thủ danh...

- ...Đinh Ninh còn sống.

Một gã quan viên mặc phục triều từ cửa Mân Sơn Kiếm Tông đi ra, ngồi xe ngựa đi đến một nơi hoang vắng, nơi hoang vắng này đang có một cỗ xe ngựa rất lớn đang đỗ ở đó.

Trong xe ngựa, một người mang khí tức trầm tĩnh, nhưng y vẫn khiến người khác cảm giác được nguy hiểm, người nam tử áo đen này cầm lấy một bình trà nóng.

Đối diện với của y, một người nam tử áo trắng đang ngồi an tọa.

Nghe tin tức mà gã quan viên mang đến, người nam tử áo đen

cùng người nam tử áo trắng đều nhịn không được cười lên.

Hai người nhìn nhau, nam tử áo trắng nhịn không được nói:

- Chuyện không thể cũng xảy ra được, Trường Lăng này thật sự là nơi tồn tại vô số khả năng không thể đoán trước được.

***

Cảnh đêm vẫn bao phủ Trường Lăng như trước.

Nơi xa khói lửa đã sớm tắt, chẳng qua trong không khí mang theo càng thêm nhiều khí tức nguy hiểm.

Bạch Sơn Thủy đi xuyên qua các ngõ phố trong Trường Lăng.

Nàng đi lại rất cẩn thận, từng cái nhấc lên hạ xuống của thân thể đều bảo đảm chính mình sẽ không bị phát hiện bởi bất kỳ một tòa vọng lâu nào ở Trường Lăng.

Khi mà nàng chỉ cách Trường Lăng có một đoạn, cách không xa một nhánh sông Vị Hà.

Nhưng lúc này trong mắt của nàng lặng yên thoáng hiện hàn quang giống như một dải kiếm phong, nàng lập tức dừng bước, một thân ảnh phía trước từ đầu hẻm bên trái đi ra, đứng ngay dưới một mái hiên lợp ngói đen, gã lẳng lặng nhìn nàng.

- Ngươi đã trở lại Trường Lăng, ngươi có thể cùng ta nói chuyện.

Một thanh âm trầm thấp nhưng dị thường vững vàng hùng hậu vang lên.

- Lương Liên, Lương Đại tướng quân!

Ánh mắt Bạch Sơn Thủy híp lại, trong lòng khẽ run lên, nhưng nàng cười lạnh đáp lại:

- Ta đoán chính là ngươi.

- Ngươi có thể an nhàn đi qua, không cần thông báo, tuy rằng đang ở trong nội thành nhưng ta vẫn không thể an tâm được.

Thân hình Lương liên thẳng tắp tựa như một cây trường thương dựng đứng dưới mái hiên, gã nhìn Bạch Sơn Thủy, giọng nói lạnh lùng như chém đinh chặt sắt:

- Kỳ thật điều ta muốn không nhiều lắm, ta cũng không mong ngươi chết, ta chỉ muốn ngươi giao ra Cô Sơn Kiếm Tàng.

Bạch Sơn Thủy nở nụ cười chế nhạo:

- Cái này còn không nhiều?

Lương Liên lắc đầu rồi nói:

- Chỉ một ít thứ không thể làm cố quốc phục hồi như xưa được, chẳng lẽ nó so với sinh tử của ngươi còn trọng yếu hơn?

- "Người đó" cùng Ba Sơn Kiếm Tràng đều đã biến mất, trong Trường Lăng này có điều gì mà không có khả năng xuất hiện chứ?

Bạch Sơn Thủy thu liễm dáng tươi cười, ưỡn ngực, chậm rãi nói:

- Huống chi Cô Sơn Kiếm Tàng không phải ngươi muốn mà là thị muốn.

- Ngươi có thể sống sót được đều dựa vào sự thương hại của thị, ngươi có tư cách gì mà thương hại ta?

- ...Ta lại là người không cần người khác thương hại?

Bạch Sơn Thủy ngửa đầu.

Trên bầu trời, có một giọt nước óng ánh xuất hiện.

Q4 - Chương 1: Tùy tùng thân cận

Sau một trận mưa, trong một con phố không biết tên thuộc hẻm Tôn thị ở Trường Lăng.

Trận mưa đó chỉ bao phủ con phố rộng khoảng trăm trượng này. Nếu tiến vào sâu bên trong hẻm thì sẽ thấy bầu trời vô cùng thoáng đãng, mặt đường hoàn toàn khô ráo, ngay cả những cây cỏ dại sống được trên mái nhà có thể chịu hạn cũng đột nhiên bị hút mất nước, màu xanh lục từ từ biến mất rồi thân cây trở nên khô héo.

Nhưng những hộ dân cư trú ở nơi này lại không hề phát hiện ra chuyện dị thường gì đang diễn ra, thậm chí ngay cả tiếng mưa rơi cũng không nghe thấy.

Bởi vì trước khi trận mưa này rơi xuống thì đã có một làn khói trắng theo một cơn gió thổi tới bao phủ nơi đây. Những thứ khói trắng này mang theo mùi thơm dịu ngọt nhưng lại khiến cho người ta vốn đã đi vào giấc ngủ càng thêm ngủ say sưa.

Cơn mưa kia đã cọ rửa sạch sẽ những bụi bặm bám trên mái nhà và trong những kẽ đá nằm trên mặt đất, nhưng nó lại không thể nào xoá đi được nỗi lo lắng hiện lên giữa đôi chân mày của Bạch Sơn Thủy.

Từ lúc giọt nước óng ánh đầu tiên rơi xuống cho đến lúc trời mưa to như trút nước, chỉ diễn ra trong thời gian mười hơi thở, nhưng nàng đã cảm thấy mỏi mệt.

Vì sau trận đại chiến trên sông Vị Hà, tu vi của nàng vẫn chưa

khôi phục như thời kỳ đỉnh phong, hơn nữa lúc này trong ngõ phố có ba mươi thanh phi kiếm đang vòng quanh nàng. Một số thanh đang bay múa, số khác vẫn ẩn nấp trong mưa gió hoặc là ẩn nấp trên mái nhà, trong những vũng nước đục, thậm chí còn có thanh lẫn vào trong đám cỏ khô đang bay theo gió và có cả trong những mương nước có sóng gợn dập dờn. Chúng từ từ chậm rãi tiến gần về phía nàng.

Bất kỳ ai sử dụng phi kiếm trong đám người đang bao vây nơi này đều không phải là đối thủ của nàng. Đại đa số chủ nhân của những thanh phi kiếm này đều có thực lực kém nàng rất xa, không thể nào là đối thủ xứng tầm với nàng, nhưng vấn đề ở đây là số lượng phi kiếm quá nhiều.

Chỉ riêng việc luôn phải bảo trì cảnh giác với những thanh phi kiếm này cũng đã đủ làm cho nàng hao tổn quá nhiều tâm lực rồi. Thêm nữa, chỗ mấu chốt chính là, số lượng người đang điều khiển những thanh phi kiếm kia nếu so sánh với một chi quân đội của Đại Tần, chẳng qua cũng chỉ là những binh sĩ tiên phong với mục đích làm tiêu hao lực lượng của nàng mà thôi. Nàng biết rõ, giờ đây ẩn trong bầu trời đêm kia, vẫn còn những kiếm tu khác còn mạnh mẽ hơn chưa xuất hiện, cho nên nàng phải dùng toàn bộ tinh thần để cảnh giác những kẻ chưa xuất hiện đó.

Có hai thanh phi kiếm đã bị đập méo và rơi xuống đất ở bên cạnh nàng, chúng như cánh chuồn chuồn bị giẫm phải một cước, trông thực là thê thảm. Nhưng mới chỉ bỏ đi hai thanh phi kiếm mà đã có thể cầm chân nàng tại cái ngõ hẻm này trong thời gian mười hơi thở. Điều này cho thấy người tổ chức trận phục kích này rất giỏi trong việc bài binh bố trận.

Nhìn những thanh phi kiếm kia không vội vàng mà từ từ tiến lại gần, tựa như căn bản chúng không phải phi kiếm mà như một đội tuần tra đang đi tuần vậy. Bạch Sơn Thủy đã biết rằng thời khắc này mình không thể lưu lực được nữa rồi.

Đôi môi đỏ tươi nhấp lại thành một đường thẳng, đầu lưỡi hơi cuốn lên. Một viên đan dược màu vàng vẫn luôn nằm dưới lưỡi lặng lẽ trồi lên, đi vào giữa hai hàm răng rồi vỡ ra.

Viên đan dược lập tức vỡ vụn trong miệng nàng, nước thuốc màu vàng chảy xuống cổ họng đi vào trong bụng nàng.

Đôi hàng lông mày nhỏ nhắn của nàng cau lại, không biết là vì đau lòng hay vì sự đau đớn mà viên thuốc mang lại.

Tiếp đó nàng nâng bàn tay trái lên, ngón trỏ và ngón giữa nhập lại làm kiếm rồi lập tức đâm về phía bên trái mái hiên.

Một âm thanh trầm thấp chói tai vang lên.

Một thân ảnh màu xám từ trên mái ngói trồi lên, mang theo cột máu mà văng ra phía sau.

Ngay lúc đó, không trung phía trên đầu Bạch Sơn Thủy một lần nữa xuất hiện một giọt nước óng ánh hoàn toàn khác biệt với những giọt mưa khác.

Sở đi khác biệt như vậy, là bởi vì bên trong giọt nước này không hề chứa một loại tạp chất gì, nó bài xích tất cả bụi bẩn trong không khí và cả không khỉ ẩm ướt xung quanh.

Giọt nước này giống như từ trên trời rơi xuống, là vật không thuộc trần thế. Khi nó đang cấp tốc rơi xuống, giọt dịch thể* óng ánh này bắt đầu chấn động tạo ra vô số gợn sóng nhỏ, rất là tự nhiên (va chạm với không khí tạo ra gợn sóng).

*có hình dạng như nước

Lúc này, lông mày Bạch Sơn Thủy giãn ra.

Tốc độ rơi xuống của giọt nước óng ánh kia càng ngày càng nhanh, càng ngày càng óng ánh sáng ngời.

Toàn bộ bầu trời phía trên đỉnh đầu của nàng cũng bắt đầu chấn động.

Thân thể nàng giống như cây cỏ hồi sinh khi mùa xuân về, một số lượng thiên địa nguyên khí kinh người từ xung quanh bắt đầu hội tụ về phía nàng.

Bốn phương tám hướng xôn xao.

Ngay cả những dòng nước đang thuận theo địa hình trên mặt đất mà chảy về phía thấp hơn, đột nhiên chúng bắt đầu chấn động rồi chảy xuôi về phía nàng.

Trong bóng tối, rất nhiều người tu hành khiếp sợ ngước nhìn về giọt nước óng ánh đang rơi xuống kia. Bọn hắn có cảm giác như có một ngọn núi từ không trung rơi xuống trên đầu họ.

Một đường kiếm quang đậm màu xanh lục hình thành trong tay của Bạch Sơn Thủy.

Lực lượng ẩn chứa trong giọt nước óng ánh kia càng thêm khủng bố.

Xùy...Một thanh âm vang lên.

Trên bầu trời, một vòng sóng khí nổ bung lan ra, tất cả những hạt mưa đang rơi xuống đều nổ tung thành sương mù.

Giọt nước óng ánh xuyên qua mưa bụi rơi xuống, cái mái nhà trong ngõ phố này trong nháy mắt lập tức bị phá hủy.

Trường kiếm trên tay Bạch Sơn Thủy như một bích đầm* đón nhận dịch thể óng ánh như giọt nước đó.

* Hồ nước màu xanh

Giọt dịch thể mang theo uy áp của một ngọn núi lớn nhưng lại không rót vào thanh kiếm, mà nương theo ánh mắt nhíu lại, đồng

thời hàn mang trong mắt nàng hiện ra, giọt dịch thể này bị lực lượng thanh kiếm trong tay nàng chấn vỡ.

Do đó rất nhiều giọt nước nhỏ nổ tung bắn ra từ giọt dịch thể này.

Tương tự như một toà núi bị một kiếm chấn vỡ.

Mỗi một giọt nước thật nhỏ kia lại giống như một tảng đá lớn bị ném bay ra bốn phía.

Có thể nói rằng, trong mảng không gian này, vô số tảng đá lớn đang bay lượn.

Đương đương đương đương. . .

Những tiến động trầm đục do va chạm liên tục vang lên.

Tất cả những thanh phi kiếm đang bay lượn ờ trên không tức thì toàn bộ đều bị đánh trúng, khiến cho hào quang trên thân kiếm đều ảm đạm rồi rơi hết xuống đất.

Trong bóng tối, từng ngụm máu tươi không ngừng phun ra.

Chỉ là một giọt nước óng ánh rơi xuống thôi mà đã tạo ra tràng cảnh làm người khác rét lạnh như thế.

Tuy vậy, sắc măt Bạch Sơn Thủy không tốt hơn bao nhiêu, vì nàng biết chuyện này chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Một tiếng quát chói tai đầy khí tức bá đạo từ trong miệng của nàng vang lên.

Ngay lúc đó, nàng nhún nhảy lên băng qua tầng tầng phi kiếm.

Khi cách đỉnh viện còn một khoảng, trước mặt nàng bỗng xuất hiện một đường kiếm quang to lớn màu vàng, nó có uy lực vô cùng bá bạo chém về thân thể đang ở trên không trung của nàng.

Phịch... Một tiếng nổ lớn vang lên.

Dây cột tóc của nàng đứt đoạn, mái tóc đen mềm mại như thác nước xổ xuống vai nàng. Nàng cứng rắn chống đỡ đạo kiếm quang kia nên bị đẩy lui mấy trượng.

Bị một kiếm bức lui, theo thời gian trôi qua, nàng vẫn như trước không thể ra khỏi ngõ phố này. Miệng nàng nở một nụ cười khổ.

Nàng biết rõ rằng, trong đêm nay phần lớn những cường giả Trường Lăng có khả năng uy hiếp đến tính mạng của mình đều ở Mân Sơn, hoặc là cách Mân Sơn Kiếm Tông không xa. Vả lại, vì Lương Liên muốn lấy công chuộc tội nên hẳn sẽ không để công lao này rơi vào tay người khác. Cho nên ở đây dù xuất hiện kiếm tu có thực lực ngang bằng nàng thì cũng cực kỳ ít.

Cho dù người kiếm tu vừa rồi đã bức lui nàng, nhưng nàng cũng có đủ tự tin bản thân có thể ứng phó được, vấn đề ở đây là nàng thiếu một người tuỳ tùng thân cận để kề vai tác chiến với mình.

Nàng không thể đồng thời vừa ứng phó với công kích của người kia vừa phân tâm đối phó với thanh phi kiếm phóng tới, hơn nữa lúc này không chỉ cỏ một thanh phi kiếm.

Hơn nữa, Lương Liên còn chưa xuất thủ.

Nếu sư huynh của nàng ở nơi đây, ít nhất y có thể xé ra một lỗ hổng, nhưng mà y đã chết mất rồi.

Dường như có người nghe được tiếng kêu gọi của nàng, Giữa bức tường trắng ngói đen đột nhiên vang lên một tiếng kiếm minh thê lương.

Phốc phốc phốc phốc. .

Có hơn mười tiếng huyết nhục bị cắt phá vang lên. Một đường kiếm quang mang theo mùi máu tươi như lưu tinh phóng tới bên cạnh nàng.

Thanh phi kiếm này đã giết hơn mười kiếm tu, sau đó nó lao tới giống như có ý tứ thủ hộ cho nàng. Kiếm ý nó mang theo cũng hướng đến địch nhân phía trước nàng. Trong hoàn cảnh bây giờ, sự tình này mang lại cho người ta cái cảm giác là nó có thể cùng mình kề vai tác chiến.

Bạch Sơn Thủy cũng đang mong muốn điều này.

Nhưng mà chỉ trong nháy mắt, nàng bỗng nhiên cảm thấy không đúng, khuôn mặt chợt lạnh đi, trường kiếm như bích đầm trong tay nàng chém về phía thanh phi kiếm đang phóng tới kia.

Đường kiếm quang như lưu tinh kia mang khí tức cuồng bạo, trong khoảnh khắc nó kịch liệt tăng tốc. Khi bị một kiếm của Bạch Sơn Thủy chém trúng, trong nháy mắt toàn bộ thân kiếm lập tức uốn cong, nó vẫn bộc phát ra một loại khí tức khát máu điên cuồng rồi xoay tròn xung quanh thân thể Bạch Sơn Thủy.

Vùng áo bào bên eo nơi thắt lưng của nàng bị cắt ra một đường, máu tươi chợt phun ra.

Dồng tử của nàng hiện ra sự phẫn nộ đến cực điểm.

Binh bất yếm trá, đây là một thủ đoạn rất cao minh trong lúc chiến đấu, nhưng nàng lại không thích bị lừa gạt.

Chỉ trong tích tắc này, nàng thậm chí không cảm giác được có một thanh đại kiếm theo sau thanh phi kiếm âm hiểm vừa rồi, thanh đại kiếm này giả làm cỏ khô trôi nổi chảy xuôi theo dòng nước, nó đang chậm rãi tiến về phía nàng. Bởi vì lúc này nàng dùng toàn lực cảnh giác với Lương Liên, vì y vẫn còn đang ẩn dấu khí tức.

Mặc dù biết rằng điều này không có ý nghĩa, nhưng nàng cũng muốn có được một sự sảng khoái sau cùng.

Nếu Lương liên đã muốn lưu nàng, mà nàng lại không có cách thoát khỏi nơi này, như vậy cứ giết chết Lương liên trước đã.

Nhưng cũng trong tích tắc này, đột nhiên có một ît mãnh ngói vỡ từ mái hiên rớt xuống.

Mấy mảnh ngói vỡ đó lập tức rơi trúng thanh phi kiếm đang nguy trang thành cỏ khô trong dòng nước chảy kia, làm tung tóe lên những mảnh bọt nước.

Có một mảnh bọt nước ở dưới thanh phi kiếm bắn lên phía trên dòng nước đục trông thật cực kỳ quỷ dị, nhưng không một ai chú ý đến nó.

Cái mảnh bọt nước này bắn tung tóe lên cao. Thời điểm khi mà nó bắn lên cao quá mức thì người kiếm tu đã chém lui Bạch Sơn Thủy bỗng nhiêm cảm giác được điều bất thường.

Nhưng sự tập trung chú ý của hắn lại không ở nơi đó.

Vì hắn nghĩ ở nơi đó cũng có một đồng bạn của gã, đó cũng là một người kiếm tu cường đại có phi kiếm nguy trang thành cỏ khô.

Cho nên thời điểm gã làm ra phản ứng, muốn dùng phi kiếm để phòng ngự thì mảnh bọt nước đang bắn lên không trung đã rơi xuống cổ của gã.

Chỉ là một cái chạm nhẹ thôi thế nhưng đầu của gã đã lìa khỏi cổ.

- Thủ hộ cho ta!

Một tiếng nói quen thuộc vang lên.

Ngay thời điểm thanh âm này vang lên, Bạch Sơn Thủy hît một

hơi thật sâu, thân ảnh lập tức bay vút lên giống như một cơn sóng lao tới chỗ người nọ nơi sân nhỏ.

Xuy xuy xuy xùy. . .

Trong không khí vang lên một hồi âm thanh dữ dội

Có rất nhiều phi kiếm cùng vũ khí mang theo hàn mang chém về người mới xuất hiện này. Chuyện này nằm ngoài kế hoạch đã định sẵn của bọn chúng.

Bạch Sơn Thủy xuất kiếm.

Kiếm quang như một con sóng xanh biếc quét hết tất cả những hàn mang đang bao phủ người vừa xuất hiện kia.

Nàng đáp xuống sân, đứng bên cạnh người nọ.

Thân thể của nàng không ngừng rung động lắc lư, nhưng cánh tay cầm kiếm của nàng vẫn vững vàng như trước.

Lúc nãy nàng cần một gã tuỳ tùng, thế mà lúc này, nàng lại trở thành một người tùy tùng thân cận.

...

Q4 - Chương 2: Thiên hỏa

- Phi kiếm của ngươi rất mạnh.

Bạch Sơn Thủy nói với người trong sân:

- Chỉ là rất có thể ngươi sẽ phải chết.

- Ta sớm đã là một người chết.

Tu hành giả trong sân nhìn Bạch Sơn Thủy lắc đầu, khẽ nói:

- Ngươi cũng không nên hiểu lầm, ta chỉ là muốn đảm bảo ngươi không bị bọn chúng bắt sống, nếu thời khắc đó thật sự đến, ta sẽ giết ngươi trước. Cũng mong ngươi làm như vậy với ta, đừng để ta còn sống mà rơi vào tay bọn chúng.

Bạch Sơn Thủy nghe đối phương không khách khí nói như vậy, miệng cười tỏ ý hài lòng, ngẩng đầu đáp:

- Được lắm.

Cuồng phong nổi lên, cảnh đêm chợt loạn, trên bầu trời xuất hiện hơn mười đạo bạch tuyến cùng lúc bay về hướng sân nhỏ, những bạch tuyến này không biết là gì mà nhìn có chút giống kiếm trận của tu hành giả kiếm viện nào đó liên thủ thi triển, hoặc có thể là do thuật khí cường đại tạo ra. Cho dù chúng còn cách khá xa những vẫn có thể cảm giác được lực lượng kinh khủng ẩn chứa trong đó.

Nhưng tu hành giả bên cạnh Bạch Sơn Thủy lại không để ý tới những bạch tuyến này, mặc dù đang nói chuyện với Bạch Sơn Thủy song tinh thần của hắn luôn duy trì trên thanh phi kiếm khinh bạc kia.

Phi kiếm của hắn rất ngắn, từ trong nước đục bay ra có màu giống màu của nước đục. Nhưng khi hắn dùng một kiếm chém bay đầu cường giả thuộc hạ của Lương Liên thì thanh phi kiếm này biến thành màu tím sậm.

Trong khi hắn đang nói chuyện với Bạch Sơn Thủ, thanh phi kiếm của hắn đã thoát khỏi sự dây dưa với phi kiếm màu trắng, phá ngói nhập phòng, đâm xuyên qua thân thể lão giả áo xám.

Huyết vụ từ sau lưng lão giả áo xám lập tức tuôn ra. Lúc trước, thanh tiểu kiếm tựa như chiếc lá khô trôi trong khe nước thì giờ đột nhiên rơi xuống mặt đất.

Oanh!

Lão giả áo xám giờ đây giống như bị ngọn núi nhỏ đổ sụp vào một chỗ có không gian nhỏ hẹp, lão nhìn miệng vết chương nơi ngực, không cam lòng nói:

- Phiền Trác đã chết, người này từ đâu ra?

Trong bóng đêm lờ mờ, có thể nhìn thấy khuôn mặt của tu hành giả trẻ tuổi đứng cạnh Bạch Sơn Thủy, trong lòng tất cả những người tham gia vây giết nàng cũng đồng thời đều dâng lên một cảm giác khiếp sợ và khó hiểu như vậy.

Không ai biết người trẻ tuổi này đến từ đất Sở.

Không ai biết tên của hắn là Lý Vân Duệ.

Người trẻ tuổi bất ngờ xuất hiện này là một tu hành giả vô danh, trước đó hắn ở Trường Lăng giống như là không khí, không hề tồn tại.

Bạch Sơn Thủy không để ý đến phi kiếm Lý Vân Duệ, nàng ngẩng đầu, nhìn lên trời.

Trên bầu trời có mấy bạch tuyến mang theo ý vị thánh khiết, là hơn mười đạo thiên hỏa do thiên địa nguyên khí ngưng kết mà thành.

Cảm nhận được khí tức hoàn mỹ lãnh khốc sâu bên trong, Bạch Sơn Thủy có thể khẳng định những thiên hỏa này là của Trịnh Tụ. Chỉ là nàng có chút hơi khó hiểu, tuy rằng lực lượng những thiên hỏa rơi xuống này rất cường đại, nhưng nếu so với khí tức nàng cảm nhận được lúc trước ở trên sông thì hình như có thêm vài phần gắng sức, gượng gạo, không được tự nhiên.

Tất nhiên không có khả năng tu vi của Trịnh Tụ bị giảm xuống.

Đối với nàng, hiện tại không phải là lúc suy nghĩ về tu vi của Trịnh Tụ.

Nàng rất khó chống lại lực lượng của những thiên hỏa này, nhưng nàng vẫn phải ngăn cản.

Bạch Sơn Thủy ngưng mắt nhìn đám thiên hỏa lãnh khốc, kiêu ngạo vung kiếm lên.

Một dòng sóng xanh từ kiếm của nàng dâng lên, sau đó hóa thành thác nước phẫn nộ, cuốn ngược lên bầu trời.

Hơn mười đạo thiên hỏa nhất tề rơi cùng một lúc xuống chỗ nàng và Lý Vân Duệ. Đây là lực lượng nàng không cách nào chống lại được, nhưng theo thác nước cuốn ngược lên trời, hơn mười đạo thiên hỏa lao vào trong thác nước cuồn cuộn, phá sóng xuyên qua thác nước rồi tách ra từng đạo thiên hỏa rõ ràng theo thứ tự trước sau.

Tiếp đó, bản mệnh kiếm màu xanh đậm trong tay nàng biến mất.

Trong không khí, mười ngón tay nàng yên lặng ngưng kết ra

hơn mười giọt dịch thể óng ánh, theo thứ tự nghênh tiếp hơn mười đạo thiên hỏa kia.

Mỗi một lần va chạm giống như là mỗi lần chống đỡ với cự sơn, thiên địa nguyên khí hỗn loạn như có pháo hoa nổ.

Xung quanh tiểu viện này có hơn mười nhà dân vững chãi nhưng lúc này chúng dường như được làm bằng giấy đổ sụp xuống.

Sắc mặt Bạch Sơn Thủy cực kỳ tái nhợt. Nàng miễn cưỡng chặn những thiên hỏa này của Trịnh Tụ, trong lòng có chút kiêu ngạo, nhưng đúng lúc này nàng lại thấy bất an.

Một phi kiếm màu đen từ trong đống gạch ngói vụn bay ra. Thanh phi kiếm màu đen này rất bình thường, không có bất cứ khí tức nào đặt biệt, bình thường như miếng ngói vỡ, trước đó không có bất cứ biểu hiện nào khiến nàng chú ý, thậm chí nàng còn không cảm giác được.

Không chỉ bình thường giản dị, khí tức nội liễm mà thanh phi kiếm màu đen này còn nắm chắc thời cơ ra tay tinh chuẩn đến cực điểm, có phần giống như thời điểm Đinh Ninh giành được thắng lợi ở Mân Sơn kiếm hội.

Quan trọng nhất chính là sát ý của thanh phi kiếm này không hướng đến nàng, mà nhằm vào Lý Vân Duệ ở bên cạnh.

Nàng không còn kịp xuất kiếm để ngăn cản.

Nàng cảm thấy rất lạnh.

Trong không khí, vang lên một tiếng “phập”.

Đó là tiếng động của kiếm khi xuyên qua huyết nhục.

Có điều thanh phi kiếm này không đâm vào thân thể Lý Vân

Duệ.

Cánh tay trái Bạch Sơn Thủy đưa ra, chắn trước người Lý Vân Duệ.

Thanh phi kiếm màu đen đâm xuyên qua cánh tay trái Bạch Sơn Thủy, chủ nhân của nó đã lập tức nhận ra, mục đích kéo dài thời gian của nàng đã đạt được. Bởi vậy, thanh phi kiếm không tiếp tục bay về phía Lý Vân Duệ nữa, mà đột nhiên phát ra tiếng rít chói tai, bay thẳng lên trời, giống như muốn vượt ra khỏi tầm khống chế.

Lý Vân Duệ nhìn thoáng qua cánh tay trái Bạch Sơn Thủy đang giơ ngang trước người mình, nhìn máu tươi không ngừng tuôn ra từ miệng vết thương, sắc mặt hắn không có bao nhiêu biến đổi.

Hắn cũng không nhìn thanh phi kiếm mà chỉ cần chậm một chút hắn đã bị giết chết, Lý Vân Duệ rất bình thản khẽ gật đầu với Bạch Sơn Thủy, nói:

- Chúng ta đi.

Theo những thiên hỏa màu trắng rơi xuống, sát ý tồn tại khắp các ngõ hẻm bất chợt biến mất như thủy triều rút, phi kiếm ẩn nấp trong đêm tối như độc xà cũng lui về sau một chút.

Bạch Sơn Thủy hiểu rõ chuyện này là vì sự xuất hiện của Lý Vân Duệ.

Trong thành Trường Lăng, vốn một tu hành giả tuyệt đối vô danh như Lý Vân Duệ không thể xuất hiện ở đây, không ai đoán được bên cạnh nàng sẽ xuất hiện một tu hành giả mạnh mẽ như hắn.

Bởi vì sự xuất hiện đột ngột của Lý Vân Duệ nằm ngoài kế hoạch, khiến Lương Liên hoàn toàn không có cách nào nhanh chóng dẫn quân giết hoặc bắt giữ nàng trong đường phố này.

Thời gian chiến đấu trong đường phố càng dài đồng nghĩa dân chúng Trường Lăng tử thương càng nhiều.

Bất luận là người nào sống lâu năm ở Trường Lăng, kể cả là địch nhân của Trịnh Tụ là Bạch Sơn Thủy, cũng đều biết rõ người ngồi ở ngai vị Hoàng hậu kia là một nữ nhân rất lãnh khốc.

Thị sẽ không để ý đến cái giá phải trả lớn cỡ nào.

Có điều, Lương Liên lại không thể nào chấp nhận tổn thất lớn như vậy.

Bởi vì sau này, những người tử thương, những đại tổn thất đó sẽ không tính trên đầu thị mà là rơi xuống đầu y.

Cho nên, lúc này tấm lưới vây quanh Bạch Sơn Thủy và Lý Vân Duệ hơi buông lỏng, lộ ra một lỗ hổng nhỏ.

Đây chỉ là cố ý tạo ra lỗ hổng nhỏ, sau khi lao ra, không biết sau đó sẽ có điều gì đang chờ nàng và Lý Vân Duệ ở bên ngoài.

Có điều nàng vốn là đại nghịch, đương nhiên không có khả năng ngay cả dũng khí đi thử cũng không có.

- Đi.

Nàng thản nhiên gật đầu đồng ý, vẫn như trước, nàng như là tùy tùng tâm phúc lâu năm, như bóng với hình theo sát ở phía sau Lý Vân Duệ.

Máu tươi từ cánh tay của nàng không ngừng nhỏ xuống, tiếp đó huyết sắc càng lúc càng mờ nhạt một cách kỳ dị, từ trên cánh tay nàng nhỏ xuống không còn là máu tươi mà là từng giọt bọt nước óng ánh.

Từng giọt bọt nước óng ánh rơi xuống đất không phát ra bất kỳ âm thanh nào, men theo khe hở giữa đường đá xanh trong

đường phố Trường Lăng, trực tiếp thẩm thấu xuống lớp đất bùn kiên cố bên dưới.

Dưới mặt đất vang lên âm thanh như tiếng trống, ầm ầm vang vọng đến.

Âm thanh này càng ngày càng lớn, càng ngày càng kịch liệt.

Toàn bộ mặt đất Trường Lăng bắt đầu chấn động.

Rất nhiều tu hành giả Đại Tần ẩn núp trong bóng đêm hoảng sợ nhìn những chấn động liên tục trên mặt đất, không thể hiểu được tại sao với tu vi của Bạch Sơn Thủy có thể làm được như vậy.

- Tại sao làm được như vậy?

Lý Vân Duệ cũng không hiểu, lông mày hắn cau lại, nhịn không được nhẹ giọng hỏi.

Bạch Sơn Thủy kiêu ngạo nói:

- Ngươi luôn đi theo ta, ngươi nên biết những thứ ta đã xem qua nhiều nhất chính là thủy mạch Trường Lăng.

- Sông ngầm dưới mặt đất.

Nghe tới đây, Lý Vân Duệ hỏi lại, nhìn hắn dường như có chút xuất thần nhưng thật ra tinh thần vẫn luôn tập trung lên thanh phi kiếm đang bay lượn trên không trung.

- Chỉ để làm cho sông ngầm dưới mặt đất chấn động, thật là một việc quá lãng phí chân nguyên.

Bụi đất đọng trên mái nhà nhiều năm rơi xuống, ở nơi xa trên đường phố vang lên vô số thanh âm kinh hoảng, xen kẽ trong đó có rất nhiều tiếng ho khan.

Ánh lửa chiếu ra từ những chiếc đèn chụp.

Toàn bộ Trường Lăng như từ trong cơn mê bừng tỉnh.

- Loại người như ta, lúc chết cũng tất nhiên cũng phải oanh oanh liệt liệt, muốn yên lặng không một tiếng động giết ta, sao mà được chứ.

Nghe Lý Vân duệ hỏi, khóe miệng Bạch Sơn Thủy lại một lần nữa lộ ra vẻ tự ngạo:

- Dùng nhiều chân nguyên hơn một chút để đánh thức Trường Lăng thì thế nào?

Lý Vân Duệ nhìn nàng, im lặng không nói.

Bạch Sơn Thủy biết rõ lúc này hắn cảm thấy mình quá mức tự phụ, đây cũng không phải lá lúc cuồng vọng, nhưng nụ cười của nàng lại thêm một lần tự ngạo:

- Từ nay về sau hãy đi theo ta.

- Nếu hai người kia không xuất hiện, nếu chúng ta có thể ngăn cản kiếm của Trịnh Tụ, có lẽ chúng ta có thể còn sống ra khỏi tòa thành này.

Chân mày Lý Vân Duệ hơi nhíu lại.

Hắn vừa định nói, 'đối với mình, vấn đề có thể còn sống rời khỏi cái thành này chẳng có nghĩa lý gì', thì chợt cảm thấy mặt đất liên tục chấn động. Hơn nữa, hắn bỗng lờ mờ cảm nhận được hàm ý ẩn dấu bên trong câu nói của Bạch Sơn Thủy.

Hoặc nói cách khác là cảm thấy một tia sinh cơ.

Tia sinh cơ này, ít nhất đối với nàng là trọng yếu.

Q4 - Chương 3: Tử lộ

Chó sủa gà gáy, toàn bộ Trường Lăng chấn động bất an, rồi lại có rất nhiều người chìm vào giấc ngủ như ban đầu.

Ti Thủ Giám Thiên Ti Dạ Sách Lãnh ngồi ở lan can đầu bắc cây cầu tại cuối một ngõ hẻm.

Ở dưới cây cầu bắc qua sông nhỏ, nước sông sôi sục mạnh bạo khác thường, bùn trong nước không ngừng tuôn ra bong bong khí, nổi lên mặt nước, bọt nước văng vào cột đá ở dưới chân cầu, sắc mặt nàng bình tĩnh, tựa như hoàn toàn không thèm để ý.

Bên cạnh người nàng phía trên cầu đá, đều là căng ra cây dù màu đen.

Quan viên Giam Thiên Ti thân mặc hắc bào cầm cây dù màu đen che đi thân mình trong đêm tối, đứng dày đặc hỗn loạn cùng một chỗ, từ cầu đá chăm chú nhìn về hướng có vài đường phố kia.

***

Bạch Sơn Thủy đột nhiên dừng bước lại.

Nàng không tiến vào con hẻm phía trước mặt mà chuyển hướng sang sườn đông vào một con hẻm khác.

Lý Vân Duệ không chút do dự xoay người theo sát nàng như hình với bóng, lông mày cau lại nói:

- Giám Thiên Ti?

Bạch Sơn Thủy nhẹ gật đầu.

Lý Vân Duệ nhìn vẻ kiêu ngạo trên mặt nàng, trầm mặc một lát, nói:

- Vì sao không bắt đầu từ nơi ấy? Đó có thể là chỗ yếu nhất.

- Nếu như Trịnh Tụ đã ra tay thì toàn bộ Giám Thiên Ti đều đang chờ tại đó, vì ta mà chuẩn bị một trận chiến như vậy, mặc dù thật có thể từ nơi ấy thoát đi, nhưng chuyện kế tiếp lại không đơn giản như vậy.

Bạch Sơn Thủy cười cười:

- Nếu nhất định phải liều mạng, cũng không nhất thiết phải tìm một kẻ ngươi thấy thuận mắt mà liều mạng.

Bạch Sơn Thủy ngừng một lát, cũng không nhìn Lý Vân Duệ, sau đó tiếp lời:

- Tại Trường Lăng, muốn tìm ra được mấy người thuận mắt căn bản cũng rất khó a.

Lý Vân Duệ lắc đầu:

- Nếu như ngươi thực có ý đó, thì có lẽ càng nên đi hướng của nàng ta. Ngày đó trên Vị Hà, nàng ta đã không giữ được ngươi, hôm nay ngươi lại không từ nơi ấy xông ra, chỉ sợ người khác thực cho rằng nàng ta cùng thứ đại nghịch như ngươi có cấu kết gì đó, sau này tình cảnh của nàng ta tại Trường Lăng chỉ sợ càng thêm khó khăn.

- Ngày đó, hôm nay, sau này…

Bạch Sơn Thủy hơi trào phúng, quay đầu nhìn hắn một cái:

- Ta chỉ là nhìn nàng thuận mắt, ai quản được chuyện sau này xa như vậy, ta chỉ cầu thanh thản lúc này, về phần nàng sau này sống hay chết, nàng là người Tần, cùng ta có quan hệ gì.

Lý Vân Duệ chưa bao giờ nghe được đạo lý như vậy không khỏi có chút trì trệ.

Khuôn mặt Bạch Sơn Thủy bỗng nhiên trở nên ngưng trọng.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía xa xa.

Chỗ đó có một tòa vọng lầu trong bóng đêm toát lên vẻ nguy nga.

Bên trong vọng lâu không có bất kỳ ngọn đèn dầu nào, nhưng nàng lại cảm thấy tòa lâu tại nơi hẻo lánh này không ngừng toát ra một cỗ khí tức cao xa dị thường.

Vì vậy cảm giác của nàng đối với tòa vọng lâu này càng ngày càng trở nên khổng lồ.

- Là Mặc Thủ Thành.

Lý Vân Duệ cũng cảm thấy được khí tức cường đại khác thường này, hắn ngẩng đầu nhìn chỗ đó, nhẹ nói một câu, sau đó rất tự nhiên rẽ về hướng tây.

Chỉ có vị lão nhân kia mới có thể tản mát ra khí tức như vậy, đối với hắn và Bạch Sơn Thủy mà nói thì đây là một loại cảnh báo.

Nếu hắn và Bạch Sơn thủy cứ như cũ không để ý đến cảnh báo xông thẳng về phía trước, vẻ dị thường cao xa này sẽ chính thức hóa thành lực lượng quét xuống dưới mà không để ý đến việc đường phố có chịu ảnh hưởng hay không.

Thử một lần chính là chết.

Cho nên hắn và Bạch Sơn Thủy không thể đánh cuộc xem vị lão nhân kia có thể hay không thật sự không tiếc bất cứ giá nào toàn lực ra tay. Giờ phút này nếu không phải muốn quay đầu lại đi cùng với quân đội Lương Liên tử chiến, vậy chỉ còn lại Phương

Tây là có thể đột phá.

Lúc này đây ngược lại khoảng cách giữa bọn họ với Phương Tây cũng chính là khoảng cách giữa Trường Lăng và thông lộ ở đồng nội gần nhất, vả lại bên trong mảnh đồng nội đó có một nhánh sông Vị Hà.

Bạch Sơn Thủy không tỏ vẻ phản đối, đuổi theo thân ảnh Lý Vân Duệ.

Lúc này không bị phi kiếm tập kích, hai người kề vai sát cánh lướt đi, không phân biệt được ai là chủ tớ.

- Chỗ đó có mảnh bụi cỏ lau rất lớn, trước kia rất nhiều nghi phạm Trường Lăng bình thường cho rằng chạy tới đó rất dễ để đào thoát, nhưng đều đã bị chết ở trong đó, cho nên mảnh bụi cỏ lau ấy cũng được gọi là Tử Nhân Đãng (người chết lay động).

Bạch Sơn Thủy bó lại tóc tai đang tán loạn, tùy ý nói với Lý Vân Duệ. Nàng phát hiện mình thật sự có chút không quen với việc hóa trang thành con gái.

- Tên rất chuẩn xác.

Lý Vân Duệ quay đầu nhìn nàng, ngữ khí càng thêm nghiêm túc nói:

- Ngươi bây giờ nhìn rất đẹp, cho nên ta càng không thể để ngươi rơi vào trong tay của bọn chúng. Nếu như ngươi trốn không thoát, ta nhất định sẽ giết ngươi trước khi ngươi bị bọn chúng bắt được.

Bạch Sơn Thủy hơi ngẩn ra, minh bạch ý tứ trong lời nói của hắn. Nếu một nữ tử giống như nàng rơi vào thủy lao Trường Lăng, tao ngộ tiếp theo chỉ sợ đáng sợ hơn so với nam tử, nhưng mà nàng lại không thèm để ý chút nào, cười cười nói:

- Đa tạ ngươi khích lệ.

Mặt đất còn đang chấn động bất an, xà ngang giữa mái nhà phát ra âm thanh kẽo kẹt khiến lòng người kinh hãi, nhưng tiếng động nguy hiểm đối với nhận thức của hai người đột nhiên biến mất, hết thảy trở nên tĩnh lặng dị thường.

Không người ngăn trở.

Tựa như đôi tình nhân bình thường nào đó sau khi xem hội hoa đăng ra về, hai người bước chậm trên đường trong đêm khuya.

- Một mình một kiếm, những năm này chỉ có sư huynh của ta đi theo ta, bản thân ta đến một gã hảo hữu nam nhân thoáng tiếp cận đều không có.

Áp lực từ bầu không khí dĩ nhiên kinh người, nhưng Bạch Sơn Thủy lại không thèm để ý chút nào, chỉ nhìn hình ảnh dấu vết ẩm đạm trên con đường đá xanh, hờ hững nói:

- Lúc trước, nếu là có nam nhân nào dám nói những lời như vậy với ta, dù là ta không giết hắn, thì ít nhất cũng phải móc mắt của hắn xuống.

Lý Vân Duệ nhíu mày, cảm thấy Bạch Sơn Thủy hơi thô bạo, nhưng nghĩ đến tình cảnh của nàng lúc trước, lại liên tưởng tới lý tưởng trở nên cường đại của nàng, hắn liền hơi cúi đầu, lặng im không nói.

- Bất quá nghĩ đến bản thân trước khi chết, ngay cả một gã tri kỷ cũng chưa từng có, lại chưa từng được một lần trải qua tình yêu nam nữ, thật đúng là tiếc nuối.

Bạch Sơn Thủy nở nụ cười, nói tiếp:

- Hồi thiếu nữ, ta có tưởng tượng về mối tình đầu, nếu có

người bất chấp tính mạng mà bảo hộ ta, ta nhất định sẽ thích hắn. Những năm qua, mặc dù có sư huynh luôn cùng ta kề vai sát cánh chiến đấu, nhưng dù sao đó cũng là sư huynh, vả lại tu vi của ta luôn cao hơn huynh ấy, ngược lại đã từ rất lâu rồi ta mới là người bảo hộ huynh ấy. Cho tới hôm nay, ngươi chính là nam tử đầu tiên bất chấp tính mạng của mình bảo hộ ta như vậy.

Nghe đến đây, hô hấp của Lý Vân Duệ chợt dừng lại, cơ thể có chút khẩn trương.

- Ngươi đã cảm thấy ta xinh đẹp, hôm nay nếu đi ra ngoài mà không chết thì chúng ta có thể thử bắt đầu.

Bạch Sơn Thủy khẽ mím đôi môi, tiếp theo tự nhiên nói ra.

- Thử bắt đầu cái gì?

Lúc trước khi thân còn hãm trong sát trận Lý Vân Duệ xem thường sinh tử nhưng giờ đây mặt hắn đột nhiên biến sắc, kêu lên. Hắn quay đầu lại, lập tức nhìn thấy Bạch Sơn Thủy đang vô cùng vui vẻ, lập tức để ý, tức giận nói:

- Tới thời điểm này rồi mà còn đùa giỡn ta được.

Bạch Sơn Thủy bật cười ha hả, không hề có tí gì gọi là phong phạm thục nữ.

Sau mấy hơi thở, nàng thu lại dáng vẻ tươi cười, nói:

- Ta là Bạch Sơn Thủy, nói một là một, ngươi có khi nào nghe thấy Bạch Sơn Thủy ta nói giỡn?

Lý Vân Duệ ngẩn ngơ, suy nghĩ một chút tính nói gì về sự tình này, nhưng lại không nghĩ được lời nói phản bác gì, gương mặt tức thì đỏ lên, mím môi tức giận, cố gắng mãi mới rặn ra được hai chữ:

- Nhàm chán!

Nhàm chán sao?

Bạch Sơn Thủy cười mỉm.

Trong cuộc đời này chỉ sợ chưa có ngày nào thú vị như ngày hôm nay, cũng chưa bao giờ nguy hiểm như lúc này.

***

Lý Vân Duệ quay đầu đi chỗ khác, không muốn lại cùng Bạch Sơn Thủy nói chuyện.

Đường phố giờ đây tiếp tục không một tiếng người.

Tử Nhân Đãng ở rất xa, Bạch Sơn Thủy cũng đã có thể cảm giác được hơi nước ướt át phát ra từ cỏ lau.

Có tiếng tiêu vang lên từ giữa vùng cỏ lau.

Có người thổi tiêu trong Tử Nhân Đãng.

Tiếng tiêu thấp thoáng, chậm gần như không thành làn điệu, rõ ràng đang giữa mùa hè nhưng lại nghe như côn trùng mùa thu đang gào thét, cánh cỏ lau vô lực bị chấn động bay tán loạn giữa không trung.

Nhưng mà tiếng tiêu như vậy lại là có thêm lực lượng xuyên thấu kinh người, một mực xuyên qua vài dặm đồng ruộng, xuyên qua rất nhiều đạo đường phố, rõ ràng truyền vào trong tai Bạch Sơn Thủy cùng Lý Vân Duệ.

Vốn đã hạ quyết tâm không nói chuyện với Bạch Sơn Thủy, Lý Vân Duệ hít sâu một hơi, nhưng lại nhịn không được lạnh giọng hỏi:

- Là ai?

- Trần Giam Thủ.

- Tên thủ giam thần bí của Thần Đô Giám kia.

Bạch Sơn Thủy nói một câu nhưng tách ra làm hai lần ngắn gọn, Lý Vân Duệ cũng nghe được ý trong lời nói của nàng mà kinh ngạc.

Tiếp đó trong nháy mặt, Bạch Sơn Thủy lại cột lại tóc, cười cười nói:

- Có ý tứ… chúng ta từ bên đó xông ra. Trong những người Trường Lăng này, hắn là người duy nhất ta chưa từng thấy xuất thủ.

- Những người khác ngươi đều đã thấy họ ra tay?

Lý Vân Duệ cau mày, không tin nói.

- Nói ra chỉ sợ ngươi không tin, ngay cả khi ta không cần lộ diện cũng không có nghĩa là ta không ở đó.

Bạch Sơn Thủy khởi động hai tay, lạnh nhạt nhìn hắn, nói:

- Ngươi đừng quên từ lúc ta xuất sơn hành tẩu thì bản thân đã là đại nghịch, cố quốc bị diệt rất nhiều năm, mà trước đó ta cũng đã tham dự vô số chiến trường.

Lý Vân Duệ cúi gằm đầu xuống.

Trải nghiệm của Bạch Sơn Thủy dĩ nhiên hơn xa những tu hành giả bình thường, chỉ là… thần bí mặc dù có thú vị, nhưng thường thường cũng có nghĩa là không thể dự đoán được sẽ cường đại ra sao.

Nếu để cho hắn lựa chọn, hắn tình nguyện đi đối mặt với nữ tử Trường Lăng cường đại kia cùng toàn bộ Giám Thiên Ti, cũng không muốn giờ phút này đi đối phó với tên giám sát đầu thần bí

đang trong Tử Nhân Đăng.

Bạch Sơn Thủy chắp tay mà đi.

Hắn trầm mặc cúi đầu, đi theo.

- Ngoại trừ sư huynh của ta, ngươi là người đầu tiên có thể không quản sống chết, bất chấp con đường ta đi là tử lộ hay sinh lộ mà đi cùng ta.

Thanh âm của Bạch Sơn Thủy lần nữa truyền vào tai hắn.

Lý Vân Duệ tức giận thêm lần nữa, ngữ khí có phần nặng nề, nói:

- Nhàm chán cực độ!

- Nhàm chán sao?

Lần này Bạch Sơn Thủy nhàn nhạt đáp lại nói:

- Chẳng qua ta không muốn trong lòng ngươi chỉ có tử ý, nếu trên đời không có cái gì vui thì làm sao có thể giúp ta tiếp tục muốn sống?

Q4 - Chương 4: Nước chảy bèo trôi

Lý Vân Duệ trong lòng rất để ý, nghiêng đầu nhìn.

Nét vui vẻ trên khuôn mặt lạnh lẽo của Bạch Sơn Thủy lập tức biết mất, trở nên có chút cảm khái khó coi.

Bởi vì thủ đoạn làm việc của nàng so với tu hành giả Kiếm Lô càng thêm liều lĩnh cùng tàn nhẫn, cho nên dù không có sự kiện vừa chiến vừa ca tại Trường Lăng năm trước, hầu như trong mắt tất cả mọi người tại vương triều Đại Tần nàng chính là đại nghịch lớn nhất.

Nàng thành danh rất sớm, uy danh hiển hách, đối thủ lại là đệ nhất thiên hạ, tuổi tác sung mãn, tự nhiên càng làm nổi bật khí độ bễ nghễ thiên hạ của nàng.

Dù là lúc này nàng tu vi bị hao tổn, chân nguyên còn không bằng tu hành giả Thất cảnh bình thường, nhưng mà đối mặt với loại khí độ này của nàng, rất nhiều tu hành giả Thất cảnh bình thường chỉ e trước khi chiến đã cảm thấy lo sợ, trước kiếm ý của nàng liền tự nhiên yếu đi vài phần mà không cách nào địch nổi.

Có điều cả đời nàng thân là đại tông sư, lại hành tẩu rất nhiều năm, những chuyện nàng làm nếu không phải là luyện kiếm thì chính là chạy trốn rồi giết người, phiêu bạt như bèo, rồi lại không có bao nhiêu chuyện tình cảm tốt đẹp mong muốn được làm lại, cũng có rất nhiều chuyện muốn làm nhưng lại chưa một lần kịp thực hiện.

Nàng hiện giờ nói rất nhiều, chỉ là bởi vì nàng đối với chuyện

tối nay có thể sống sót hay không, cũng không có bao nhiêu tin tưởng, nếu là chết ở nơi đây thì có rất nhiều tiếc nuối.

Tiếng tiêu thủy chung vẫn loáng thoáng từ bên trong bụi cỏ lau vọng ra, khoảng cách ngày càng gần, tựa như tơ liễu tung bay trong ngày xuân như có như không, dây dưa không dứt làm cho người ta cảm giác rất không thoải mái.

Cái mảnh đất đầy bụi cỏ lau này tên là Tử Nhân Đãng đích thực rất lớn, một mảnh mênh mông, phảng phất muốn lan tràn tới tận chân trời.

- Nhân khẩu Trường Lăng tuy đông, nhưng tỉ lệ xung đột giữa tu hành giả, kiếm sư cùng quân đội lại nhiều hơn bất cứ quốc gia nào, trong sử sách đã ghi chép rất nhiều, cái này chính là cực kỳ hiếu chiến. Tuy rằng Nguyên Vũ dựa vào biến pháp Thương gia, thế cục ổn định, thu thuế nghiêm minh, Quan Trung lại là tám trăm dặm đất đai màu mỡ, mỗi một mẫu ruộng đồng sản xuất có thể nuôi sống một lượng lớn nhân khẩu vẫn còn dư, nhưng mà nếu chỉ có vậy thì một khi thế cân bằng bị phá vỡ, ngược lại tình cảnh sẽ càng thêm gian khó. Chỉ tiếc những người ở Ba Sơn Kiếm Tràng năm đó quá mạnh mẽ, mà chúng ta lại quá yếu, ngay cả một lần liên thủ chính thức cũng không có, cho nên tam triều mới có thể bị diệt một cách nhẹ nhàng như vậy.

Từ trong hẻm ra đến ngoài phố, tiếng tiêu kia nghe như muốn chỉ dẫn cho người ta đi về phía trước, trên đường không có bất kỳ người nào ngăn trở, Bạch Sơn Thủy nhìn bụi cỏ lau đã gần ngay trước mặt, không nhanh không chậm nói với Lý Vân Duệ đang ở bên cạnh.

Đối với những lời này, Lý Vân Duệ chắc hẳn thấy nó nhàm chán, trầm mặc một lát, nói:

- Tần mặc dù cường thịnh nhưng bên trong cũng bị tổn thương mấy phần, làm sao có thể buông lỏng được.

- Chết tuy nhiều nhưng quy thuận cũng không ít.

Bạch Sơn Thủy nở nụ cười lạnh, nói:

- Chết một trăm mà nạp tám mươi, lúc tam triều bị diệt, Tần mở rộng đâu chỉ là bản đồ, mà nhân khẩu Đại đô Trường Lăng trong mấy năm ngắn ngủi đã tăng lên không chỉ gấp đôi, chẳng lẽ do nam nữ Trường Lăng cố hết sức sinh ra?

Lý Vân Duệ lại trầm mặc lần nữa, sau đó chân chính có chút ít khâm phục nói:

- Không phải ai cũng có dũng khí như ngươi, càng có nhiều người cuối cùng chẳng qua là nước chảy bèo trôi.

Hai người đều không quay đầu lại.

Song dù không quay đầu lại, bằng vào tu vi của hai người cũng có thể cảm giác rõ ràng phía sau của bọn họ, trong những ngõ phố nhìn như yên lặng kia đã vô thanh vô thức tuôn ra vô số quân sĩ mặc Huyền Giáp.

Mặc dù mặc những thứ giáp nặng này trên người nhưng những quân sĩ vẫn hành động nhanh nhẹn như thường, thanh quang phản chiếu từ kim loại trên người tràn ngập con phố, che lấp hết mọi khe hở.

Bọn hắn giống như hai con kiến đứng trước cơn thủy triều đen tối, nhưng vẫn trò chuyện vui vẻ như cũ.

Bạch Sơn Thủy tuy rằng cuồng ngạo, song kì thực là người rất cẩn thận, nếu là trước khi di chuyển đi bị bao vây ở chỗ có ít dân cư trong Trường Lăng, nhất định đã sớm bị Bạch Sơn Thủy phát hiện, dân chúng Đại Tần trong phố là lá bùa hộ mệnh tương đối an toàn cho bọn họ.

Đây chính là do tu vi sư phụ thiên tử Mặc Thủ Thành vượt xa

Bạch Sơn Thủy ở trên vọng lâu từ xa cố ý biểu lộ sự tức giận, ý muốn nói chỉ cần Bạch Sơn Thủy không đi qua hướng kia, chỉ cần rời xa bá tánh bình dân của Trường Lăng, thì ông sẽ không ra tay.

Cho nên dựa theo phán đoán của Lý Vân Duệ, lúc trước phương vị mà Dạ Sách Lãnh thống soái Giám Thiên Ti lao ra là lựa chọn tốt nhất, hiện tại việc sắp sếp đường đi của địch nhận đã định, cách xa đường phố thì lá bùa hộ mệnh cuối cùng đã không còn.

- Nếu như hôm nay chúng ta có thể đào thoát, mong ngươi không nên hiểu lầm.

Lý Vân Duệ cảm giác được khí tức kim loại lạnh lẽo đằng sau bức tường liên miên bất tận kia, do dự một lát, sau đó trang trọng nói:

- Ta chỉ thực hiện sứ mạng của ta.

Bạch Sơn Thủy nhìn hắn một cái, khẽ gật đầu:

- Ngươi trung với lệnh vua phó thác, có điều coi như là muốn chết nhưng vẫn có thể lựa chọn muốn cùng ai chết cùng một chỗ.

Lý Vân Duệ lại trầm mặc một lát, thanh âm hơi chần chừ nói:

- Nói thật… ít nhất ta rất kính nể ngươi, cho nên ta hi vọng ngươi có thể sống sót.

Bạch Sơn Thủy nở nụ cười.

Sau đó nàng nhìn chằm chằm Lý Vân Duệ nói:

- Tu hành giả như ngươi tu vi đã đạt đến cảnh giới này, thường thường sẽ ngày càng trầm mê vào lực lượng đơn giản thô bạo, tùy ý dùng một kiếm chiêu nào cũng có thể khiến thiên địa nguyên khí bạo động, cảm giác dùng lực lượng tuyệt đối nghiền ép

đối thủ thường làm cho người ta khó mà kháng cự được. Ngươi vậy mà có thể khống chế dục vọng của mình, lại còn tinh tu phi kiếm chi thuật tinh tế tỉ mỉ như vậy thì đúng là ít càng thêm ít, cho nên ngươi với ta là những tu hành giả dùng phi kiếm giỏi nhất trong những năm gần đây. Còn sống, ta sẽ vẫn như trước thu ngươi làm tùy tùng.

Nghe nàng nói như vậy, khuôn mặt Lý Vân Duệ nhanh chóng nghiêm túc lại, thực sự không phải bởi vì ý tứ bao hàm trong lời nói của Bạch Sơn Thủy mà là vì lúc này, từ bụi cỏ lau gần trong gang tấc trước mặt của bọn họ tản mát ra vô số khí tức nguy hiểm cùng với một loại mùi tanh đặc biệt.

Một đạo cuồng phong từ trong bụi cỏ lau đánh ra.

Tiếp theo là vô số thanh âm dữ dằn vang lên.

Rất nhiều thanh cỏ lau giòn bị chém vụn, biến thành vô số mảnh cây cỏ theo gió phất phới bay lên trời. Cuồng phong cuốn những mảnh vụn lại phát ra âm thanh rít thê lương, vô số bóng đen xuyên ra.

Lý Vân Duệ ngẩng đầu lên, cẩn thận bình tĩnh nhìn vào khoảng không trong đêm đen, sau đó năm ngón tay phải khẽ run rẩy.

Một tiếng xoẹt nhẹ vang lên.

Phi kiếm của hắn không biết từ nơi nào bay ra, lao thẳng vào những mảnh vụn bên trong cuồng phong.

Sau một khắc, huyết vụ nồng đậm từ trong cuồng phong cùng mảnh vụn bắn ra, còn có số lượng lớn lông vũ màu đen bay toán loạn.

Một đạo bóng đen nặng nề như thiên thạch rơi xuống, rơi vào trước người hắn và Bạch Sơn Thủy.

Đây là một loài dị cầm, toàn thân lông đen, giống như là hạc, nhưng thân thể của nó so với loài chim ưng lớn nhất còn muốn lớn hơn gấp mấy lần.

Hai mắt nó đỏ rực diễm lệ như hồng bảo thạch, lúc bay lượn lông vũ màu đen lộn xộn tản mát ra một cỗ khí tức nhẹ nhàng, tựa như khí tức của gió đang lưu động trong đó.

Chẳng qua là ngay khi đầu dị cầm kia vừa rơi xuống, mấy chục con dị cầm giống nó đã rung trời che lắp mặt trời rơi xuống.

Hai mắt Bạch Sơn Thủy nheo lại, ngẩng đầu lên nhìn, nàng có thể khẳng định móng vuốt của những thứ dị cầm này sắc bén không thua gì bách luyện kiếm trong tay những kiếm sư bình thường ở Trường Lăng, vả lại những thứ dị cầm này tụ tập thiên địa nguyên khí rất tự nhiên, tốc độ mỗi một đầu dị cầm so với phi điểu bình thường nhanh hơn rất nhiều.

Mỗi đầu dị cầm này giống như một thanh phi kiếm.

Nhưng mà nàng vẫn như trước không có ý định xuất thủ, chỉ lặng yên đứng nhìn.

Chẳng qua ngay lập tức, ở chỗ cần cổ của mấy chục đầu dị cầm liền xuất hiện từng đạo vết máu rậm rạp, tụ thành lớp sương mù máu, huyết nhục đỏ tươi từ vết thương khuếch trương ngày càng lớn, tiếp đó lộ ra xương trắng lạnh lẽo.

Mấy chục đầu dị cầm thống khổ tới cực điểm, thân thể trên không trung điên cuồng giãy dụa, xoay tròn rồi rơi xuống.

Phía sau mấy chục đầu dị cầm, còn có vô số bóng đen cùng loại từ trong cuồng phong với mảnh vụn bay ra, ánh đỏ trong mắt lập lòe, làm cho cả bầu trời đêm đều tựa như được khảm nạm đầy bảo thạch màu đỏ.

Nhưng ngược lại, Bạch Sơn Thủy lại cúi đầu.

Nàng nhìn về mảnh đất hỗn độn phía trước.

Nước bẩn cùng bùn ở trong đó phát ra rung động khác thường.

Hào quang sáng ngời từ trong mắt nàng tuôn ra, tiếp đó nàng không chút do dự xuất kiếm.

Bản mệnh kiếm màu xanh đậm như nước trong đầm bay ra, trước người của nàng kiếm quang không xoáy lên như thác nước xanh thẳm, trên bầu trời cũng không có bất kỳ hơi nước ngưng tụ, nhưng trước người nàng những bụi cỏ lau đã bị nghiền nát lại càng rung động mạnh hơn.

Gợn sóng được tạo ra thành từng mảnh thật nhỏ như vẩy cá, nhất thời không rõ tung tích, bắt đầu phát ra kiếm ý sắc bén.

Những gợn sóng bất động này tựa như vô số mảnh kiếm sắc bén được dựng trên mặt đất.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Tiếng huyết nhục khi bị vô số lưỡi dao sắc bén xẹt qua như mở ngực phá bụng vang lên.

Rất nhiều thân ảnh toàn thân ướt sung nước bùn màu đen sền sệt so với đám dị cầm còn thống khổ hơn đang giãy dụa trên mặt đất, chúng kịch liệt ngã lăn ra, toàn bộ phần bụng đã sớm bị cắt thành một đống nát vụn, giờ phút này thân thể hoàn toàn biến dạng vì bị cắt đứt đang vặn vẹo cuồng loạn, thịt nát bay tứ tung.

Mặc dù là Lý Vân Duệ cũng phải tốn không ít thời gian mới có thể nhìn rõ ràng tất cả huyết nhục từ những thân ảnh trong nước bùn cuộn cuộn này là những con Tích Dịch màu đen lớn như cự thú. Thân thể của chúng giống như cá, lớp da cực kỳ rắn chắc và có tính đàn hồi. Nếu không phải bản thân mình dùng tốc độ cực nhanh, cùng với rất nhiều mảnh giống như sắt sắc bén cắt vào nước, nếu là đao kiếm của kiếm sư bình thường rơi vào trên người

chúng, rất có thể rất khó cắt được da nó.

- Bao giờ lúc đầu quân Tần cũng dùng thủ đoạn này?

Hắn lắc đầu, khó hiểu nhìn Bạch Sơn Thủy bên cạnh, hỏi:

- Huấn luyện những dị thú này không dễ, dùng chúng trong khi đại quân giao chiến càng có chỗ hữu dụng, cần gì phải vì đối phó chúng ta mà hao tổn như thế?

Bạch Sơn Thủy trên mặt nổi lên nụ cười lạnh, liếc qua Lý Vân Duệ, nói:

- Hiện giờ ta đã rõ dụng ý của Trịnh Tụ khi bức chúng ta đến nơi này là gì rồi.

Q4 - Chương 5: Chuẩn xác

- Người trẻ tuổi kia là ai?

Mặc Thủ Thành đang nhìn bao quát Trường Lăng thì bỗng giật mình, ánh mắt tang thương mà cơ trí nhìn đến con phố, nơi mà lúc trước Bạch Sơn Thủy và Lý Vân Duệ lao ra khỏi đó. Với giọng nói ôn hòa và chậm rãi, lão hỏi một tên tướng lĩnh mặc huyền giáp* vừa xuất hiện sau lưng hắn.

*Giáp màu đen tuyền

Tướng lĩnh mặc huyền giáp cực kỳ kính cẩn hướng về người lão nhân đang ngồi ở trên ghế mây cũ này khom người thi lễ một cái, sau đó mới bẩm báo:

- Các ty đều không có tình báo về người này.

Mặc Thủ Thành suy nghĩ một chút rồi nói:

- Cố hết sức bắt sống!

Săc mặt người tướng lĩnh mặc huyền giáp biến đổi trở nên hơi khó coi.

Nếu muốn lưu lại tính mạng của một tên đại nghịch như Bạch Sơn Thủy thì không biết sẽ phải trả cái giá lớn đến mức nào nữa? Hơn nữa người vừa mới thình lình xuất hiện kia giống như từ trên trời rơi xuống vậy, người thanh niên trẻ tuổi đó sử dụng thuật phi kiếm quỷ thần khó lường, đêm nay không biết sẽ có bao nhiêu quân sĩ và tu hành giả phải chết vì hắn nữa.

Nhưng mà y cũng biết chắc rằng vị lão nhân này khi nói ra câu đó thì cũng đã cân nhắc qua, việc phải trả cái giá lớn như vậy tất

nhiên là đáng giá.

Do đó y nghiêm trang khom mình hành lễ một lần nữa, nhận lệnh nói:

- Dạ!

- Dùng phi kiếm rất tốt, cũng rất là kiên nhẫn. Trong số những người trẻ tuổi ở Trường Lăng cũng không có mấy người đủ kiên trì tu luyện thuật phi kiếm được như thế.

Mặc Thủ Thành nghe tiếng bước chân của tên tướng lĩnh đã rời đi ở sau lưng, lão giống như có chút thương tiếc nhẹ giọng thầm thì.

Vọng lâu vẫn như trước hơi chút rung động, vào lúc này ghế mây dưới người lão đột nhiên vang lên tiếng nứt nhỏ.

Ghế dựa này làm bằng dây mây lâu năm, chỗ ngồi cũng làm bằng trúc già, dùng càng lâu thì càng trơn bóng, như vậy nằm hay ngồi càng cảm thấy thoải mái, chỉ là quá lâu thì nó lại dễ dàng bị mục nát.

Những năm qua, cái ghế dựa làm bằng mây mà lão đã ngồi quen này cũng dễ dàng bị đứt gãy đôi chỗ, chỉ là năm nay đặc biệt nó bị đứt gãy hơi nhiều.

Mặc Thủ Thành nhẹ nhàng lắc lắc đầu, cảm thấy sẽ có điềm xấu xảy ra.

***

- Là dụng ý gì?

Lý Vân Duệ quay đầu nhìn Bạch Sơn Thủy hỏi.

Lông mày của hắn vẫn còn nhăn lại như trước, nhưng cũng không phải do quấn quýt lo lắng về cái vấn đề này. Trong tình

huống nhất định phải chết như thế này, hắn cũng không thèm để ý vấn đề như vậy, điều khiến hắn khó chịu là mùi máu thịt tanh hôi gay mũi từ những con thú được quân Tần thuần hóa kia.

- Chỉ một chút mùi máu tanh như vậy thôi cũng không thể thích ứng, xem ra ngươi cũng chẳng có bao nhiêu kinh nghiệm chém giết tàn khốc.

Bạch Sơn Thủy tựa hồ hoàn toàn nhìn ra nguyên nhân làm hắn khó chịu, nàng nở nụ cười hơi chút chế giễu, sau đó nàng mới giải thích vấn đề kia:

- Rất nhiều thứ, bao quát cả chiến trận, cho dù là chuyên gia vũ khí, khi đã tạo ra vũ khí mới thì những vũ khí mới này đều phải trải qua một ít kiểm nghiệm qua thực chiến. Đặc biệt càng là vũ khí mạnh mẽ dùng để đối phó với người tu hành cường đại thì càng phải cần được thử nghiệm.

Lý Vân Duệ nhanh chóng hiểu được ý tứ của Bạch Sơn Thủy, đáp:

- Cho nên thị coi hai chúng ta như một công cụ để thử nghiệm?

- Công cụ để thử nghiệm như ta là rất hiếm có đấy!

Bạch Sơn Thủy kiêu ngạo nở nụ cười lạnh lẽo:

- Thị bày binh bố trận như vậy, chính là muốn dùng tình cảnh của ta bây giờ để truyền tin cho hết thảy mọi người đều biết rằng, mặc dù là đại nghịch như ta đây, ở trong mắt thị cũng chỉ là công cụ bị thị dùng để diễn luyện chiến pháp* và thử nghiệm vũ khí mới mà thôi.

* Phương pháp chiến đấu

- Nhìn sơ qua có lẽ là ngươi nói đúng, thị hoàn toàn không để

chúng ta vào mắt, nghĩ rằng chúng ta cũng không gây nổi sóng gió to lớn gì!

Lý Vân Duệ ngẩng đầu lên nói.

Đúng lúc này, trên bầu trời, lông chim màu đen cùng máu tươi bỗng nhiên rơi xuống nhiều hơn lúc trước.

Máu tươi đậm đặc rơi vào bên trong vũng bùn, thậm chí phát ra tiếng vang như tiếng mưa rơi xối xả.

Cũng không phải bởi vì phi kiếm của Lý Vân Duệ lúc này đã nhanh hơn trước.

Hắn dụng phi kiếm cũng giống như lời đánh giá của Mặc Thủ Thành, vẫn như trước dùng chiến pháp kiên nhẫn, mỗi một kiếm đều dùng lực vừa đúng, không lãng phí một tia chân nguyên nào.

Nguyên nhân của chuyện này là do những con chim quái dị kia đang điên cuồng lướt xuống thì chúng lại bát đầu mổ xé đồng bạn ngay trên bầu trời.

Xa xa, trong đám cỏ lau đang lay động vọng tới từng tiếng quát chói tai và phẫn nộ rất nhỏ, nhưng vẫn không có cách nào ngăn cản những con chim quái dị tự loạn trận cước mà tàn sát lẫn nhau.

Khí tức như vậy thậm chí ảnh hưởng đến những con thú kì dị ở trong bốn phía trên mặt đất.

Những con thú kì dị này cũng bắt đầu hỗn loạn, chúng không cắn xé lẫn nhau mà là sợ hãi chiến trường này, có một số con bắt đầu chạy thục mạng vào chỗ sâu trong đám cỏ lau.

- Nghe nói Mân Sơn Kiếm Tông có vùng đất gọi là Thần Ma Dưỡng Thực Tràng, Trịnh Tụ và Nguyên Vũ muốn dựa theo thủ đoạn này của Mân Sơn Kiếm Tông. Trịnh Tụ nhất định là cảm thấy thủ đoạn đó không tệ. Những con súc vật này có thể xuất hiện ở

trên chiến trường, để cho các vương triều khác nhìn thấy một lực lượng khác mới xuất hiện ở Trường Lăng. Chỉ đáng tiếc là thị đã nghĩ đến một kết quả quá tốt đẹp rồi.

Bạch Sơn Thủy phát ra tiếng cười lớn chế giễu càn rỡ:

- Những con súc vật này có lẽ chưa bao giờ gặp qua sát tinh chân chính, chẳng phải chỉ có thể dùng để hù doạ những kẻ tầm thường thôi sao?

Lý Vân Duệ nhìn nàng một cái, lắc đầu nói:

- Thật vô vị.

Bạch Sơn Thủy cũng liếc mắt nhìn hắn:

- Thú vị chứ! Bởi vì bọn họ có thể nghe được chúng ta, từng lời nói của chúng ta từ đầu tới đuôi nhất định sẽ truyền tới tai Trịnh Tụ.

Lý Vân Duệ trầm mặc chốc lát mới nói:

- Nhưng cuối cùng chúng ta vẫn phải chết, loại cười nhạo trước khi chết này thì có ý nghĩa gì cơ chứ?

Bạch Sơn Thủy nở nụ cười, mang theo một loại ý tứ đùa bỡn, nói:

- Nếu lỡ chúng ta có thể sống rời đi thì sao?

Lý Vân Duệ không đáp lại lời nàng, ngẩng đầu nhìn về bầu trời đêm phía trước, nhẹ giọng nói:

- Đến rồi.

Những con chim quái dị màu đen kia hầu như che lại bầu trời đã tiêu tan do tự loạn, còn sót lại chính là vô số đám thịt sống còn tỏa ra hơi nóng của máu tươi, bầu trời đêm lúc này không còn như

tấm vải màn sân khấu chỉ có một màu đen của máu, mà bây giờ trên cái màn vải đó còn xuất hiện vô số tia sáng lấp lánh màu xanh lục đầy diễm lệ.

Trong nháy mắt khi Lý Vân Duệ nói ra hai chữ trên, những tia sáng lấp lánh này đã lướt qua khoảng cách mấy trăm trượng, lao tới khoảng không phía trên đầu của hắn và Bạch Sơn Thủy.

Những tia sáng lấp lánh màu xanh lục mỹ lệ này chính là những mũi tên, còn chưa rơi xuống đất, chúng đã vỡ vụn ra giữa không trung.

Không có bất kỳ thiên địa nguyên khí nào xung kích xuống mặt đất, chỉ có một loại chấn động theo tần số rất cao do những mũi tên này vỡ vụn mà sinh ra.

Có một loại âm thanh không thể nghe thấy bao phủ khắp nơi.

Đồng tử Bạch Sơn Thủy trong nháy mắt co rút lại, trong đôi mắt ngấn nước long lanh và trên khuôn mặt cực kì tái nhợt của nàng, bỗng hiện ra rất nhiều ánh sáng màu đỏ.

Những ánh sáng màu đỏ này đều không phải do khí huyết lưu thông mà thành, mà bắt nguồn từ việc những mạch máu cực nhỏ vỡ tung ra.

Chân nguyên và khí huyết trong cơ thể nàng mặc dù chịu sự khống chế của nàng, nhưng cái loại chấn động quỷ dị kia, gây ra một luồng khí tức tử vong từ chỗ sâu nhất trong cơ thể nàng phát ra bên ngoài da và lan tràn toàn thân.

Nàng không có cách nào chống cự loại sức mạnh này, có cảm giác như cả người sắp vỡ vụn thành vô số mảnh nhỏ vậy.

Nhưng cũng chính vào lúc này, bàn tay của Lý Vân Duệ đã đặt lên vai nàng.

Trên tay của hắn cũng truyền tới một loại chấn động cao tần*.

* Chấn động có tần suất rất cao

Chỉ trong tích tắc, Bạch Sơn Thủy đã thoát khỏi bóng tối tử vong.

- Tại sao lại có thể như vậy được?

Tuy rằng bên trong cơ thể vẫn còn cảm giác khó chịu khiến cho Bạch Sơn Thủy hơi muốn nôn mửa, nhưng nàng lập tức hít vào một hơi thật sâu, rồi nhìn Lý Vân Duệ hỏi.

Có thể biết phương pháp ứng phó, nghĩa là Lý Vân Duệ đã sớm biết sự đáng sợ của loại vũ khí này, hơn nữa hắn cũng hiểu thấu triệt loại vũ khí này.

- Âm Phù tiễn!

Sắc mặt Lý Vân Duệ so với Bạch Sơn Thủy còn khó coi hơn, hắn dằn từng chữ một và dùng ngữ khí chỉ có hắn và Bạch Sơn Thủy nghe được mà nói tiếp:

- Triều của ta nghiên cứu loại thuật khí này đã mấy chục năm, chỉ là vẫn chưa có tiến triển mang tính đột phá. Đối với tu hành giả cường đại hiểu rõ được nguyên lý loại phù khí này thì cũng không khó phá giải nó, nhưng đối với tu hành giả và binh sĩ có lượng chân nguyên lực hơi yếu thì chúng lại là tai họa.

Bạch Sơn Thủy cau mày, nàng rất hiểu tâm tình lúc này của Lý Vân Duệ.

Vương triều Đại Sở là vương triều chế tạo phù khí mạnh nhất thiên hạ, phù khí cũng là căn cơ sinh tồn của đất nước hắn. Trước khi Nguyên Vũ đăng cơ, tất cả phương thức chiến đấu của quân Tần có thể nói là lấy kiếm làm chủ, lấy kiếm tranh thiên hạ. Sau khi Nguyên Vũ đăng cơ được ba năm, Trường Lăng đã bắt đầu

thành lập xưởng chế phù khí, nhưng dù tập trung rất nhiều nhân tài vật lực, cơ sở tích lũy làm sao có thể so sánh với những xưởng chế tạo của vương triều Đại Sở.

Lúc trước trong Lộc Sơn hội minh, vương triều Đại Tần bày ra một ít phù khí cường đại trước mặt ba đại vương triều còn lại.

Lửa nóng của những mũi tên kia thậm chí đủ để hòa tan đá núi, hơn nữa hiện tại lớp sau đã vượt lớp trước, nó đã mạnh hơn Âm Phù tiễn của Sở vương triều, căn cứ vào điều này thì rất dễ dàng suy ra một kết luận.

Ly Lăng Quân có thể trở lại quê hương làm vua, y phải trả một cái giá còn cao hơn nhiều so với sự tưởng tượng của người ngoài cuộc, thậm chí y còn bán đi toàn bộ lợi ích của vương triều Đại Sở!

Bạch Sơn Thủy rõ ràng rằng lúc này Lý Vân Duệ lo lắng nhất chính là sau khi chuyện phát sinh ở đây truyền về Sở, những người kia của vương triều Đại Sở sẽ phản ứng với tân hoàng đế ra sao, có phát sinh rung chuyển dữ dội gì hay không?

Đây mới thực sự là kế sách một ná bắn mấy chim.

- Mỗi một nước cờ của Trịnh Tụ đều có nhiều thâm ý, nếu nói đến sự tính toán nham hiểm như vậy thì theo ta không ai có thể bì kịp thị về khoản này.

Hô hấp của Bạch Sơn Thủy đã hoàn toàn ổn định, đối với nàng sinh tử một đường vừa rồi dường như không có tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì, nàng lại cười lạnh tiếp tục chế giễu một câu rồi nói tiếp:

- Đã có vô số người chịu thiệt trong tay thị, ngươi cũng không cần quá lo lắng cho tân quân của các ngươi.

Lý Vân Duệ nhíu mày.

Hắn không trả lời.

Cũng không phải là hắn không phát hiện ra trong lời nói của Bạch Sơn Thủy mang ý tốt khuyên nhủ, mà là lúc này tiếng tiêu vẫn đang mơ hồ truyền vào trong tai đột nhiên biến mất.

Cũng trong nháy mắt khi tiếng tiêu vừa ngừng, một đường kiếm quang hơi mỏng màu trắng xám, nó mang theo một luồng sát ý âm lãnh khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung theo gió phóng tới.

Phi kiếm của Lý Vân Duệ xé gió rơi xuống, đón lấy thanh phi kiếm màu trắng xám kia, hai thanh kiếm nhỏ trên không trung biến ảo mấy phương vị, nhưng chúng vẫn như trước không thực sự tiếp xúc nhau, tiếp theo từng thanh bay lượn về phía sau hắn.

Bạch Sơn Thủy không nhìn chuôi phi kiếm trắng xám mà bình tĩnh nhìn về phía trước.

Trong đám cỏ lau lầy lội, trộn lẫn vô số máu thịt vụn, một nam tử mặc áo dài đỏ thẫm chậm rãi xuất hiện trước mắt nàng và Lý Vân Duệ.

Nhìn nam tử cao gầy nhưng tràn ngập mùi vị làm người khác không thoải mái, Bạch Sơn Thủ trào phúng nói:

- Thì ra ngươi cũng dùng phi kiếm tốt đến thế?

Thần sắc trên mặt Lý Vân Duệ biểu hiện càng ngưng trọng.

Nam tử mặc áo dài đỏ thẫm này chính là vị Giám thủ Thần Đô giám thần bí kia.

- Ngươi không phải người Tần, nhưng khả năng sử dụng phi kiếm so với hầu hết kiếm sư ở Trường Lăng còn tốt hơn nhiều, ngươi cũng không dễ dàng gì mới làm được như thế!

Bạch Sơn Thủy nhìn vị Trần Giám thủ đang trầm mặc không nói kia, lại tiếp tục chế giễu một câu.

Lý Vân Duệ ngẩn ra, không nhịn được quay đầu nhìn về Bạch Sơn Thủy.

Hắn thường ngày căn bản không đi lại ở bên ngoài, vì lẽ đó tự nhiên không biết một ít bí mật.

Kẻ quanh năm đều ngồi ở trong xe ngựa hoặc là trong thính đường âm u, do vậy sắc mặt của vị Trần Giám thủ kia có chút trắng xám bất thường, y chậm rãi ngẩng đầu lên.

Y liếc mắt nhìn Bạch Sơn Thủy, tiếp theo lại nhìn thanh phi kiếm màu trắng xám bay trở về đến trước người mình, nhẹ nhàng nói:

- Đúng là không dễ dàng gì, vì lẽ đó thanh phi kiếm này của ta liền gọi Bạc Mệnh Kiếm.

Nghe lời nói của hắn, ánh mắt Lý Vân Duệ không khỏi rơi vào trên thanh kiếm kia.

Thanh kiếm kia xác thực trắng xám mỏng nhẹ như giấy.

Mệnh mỏng như giấy, tên kiếm rất chính xác.

Q4 - Chương 6: Cam lòng bại

Bạch Sơn Thủy nhìn thoáng qua chuôi phi kiếm màu trắng mỏng như tờ giấy này, lạnh nhạt nói với Lý Vân Duệ:

- Nó là của ngươi.

Lý Vân Duệ nhíu mày nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ chậm rãi gật đầu.

Khóe miệng Bạch Sơn Thủy nở nụ cười cao ngạo:

- Mặc kệ xảy ra chuyện gì, theo sát ta.

Sau đó, nàng quay người.

Ngay khi nàng quay người, bầu trời đen kịt bỗng sáng lên bởi vô số bó đuốc, giống như toàn bộ xung quanh Trường Lăng đối diện nàng đều được thiêu đốt, sáng rực lên.

Từ trong biển lửa, một tu hành giả có thân hình như được đúc từ sắt, đi từng bước kiên định, đều đều từ trong đám người đi ra.

Bạch Sơn Thủy lãnh đạm, trào phúng nói:

- Lương Liên, ta đang muốn tìm ngươi thì ngươi lại dám tới tìm ta?

Thần sắc Lương Liên hờ hững không thay đổi, đôi giày màu đen ổn định đạp lên đất trước mặt, sóng khí dưới chân tràn ra trên nền đất đen, như đóa đóa hắc liên nở rộ.

- Nực cười, người Tần thật là kiêu ngạo.

Bạch Sơn Thủy thấy Lương Liên không lên tiếng, càng thêm cay nghiệt cười nhạo nói:

- Cho dù là lính đối với lính, tướng đối với tướng thì ngươi cũng không đủ tư cách. Thân Huyền ở chỗ nào? Sao hắn không dám tới gặp ta?

Lương Liên như trước không trả lời, hắn tiếp tục dùng dáng đi ổn định đi về phía trước, khi đứng cách Bạch Sơn Thủy khoảng hơn mười trượng rồi mới bình tĩnh đưa tay phải ra.

Trong thiên địa bỗng vang lên một tiếnh "oanh" chấn động.

Mọi người lập tức cảm nhận được một cỗ khí tức tràn ngập cực kỳ tinh thuần của vật bản mệnh.

Một luồng ô quang như được kéo dài ra từ cánh tay hắn, luồng ánh sáng phình to rồi thu nhỏ, sau đó biến thành một thanh kiếm quang bản rộng thẳng tắp màu đen.

Thân kiếm một mặt có hình dạng trầm dày như vách đá đen nhánh bên bờ sông, mặt kia lại là hình gợn sóng nhộn nhạo, như có ngàn vạn con sóng đục ngầu đang chuyển động.

Hắn nâng kiếm ngang ngực, sau đó lạnh lùng nói:

- Mời.

Tiếp đó, hắn không hề chậm trễ nào lập tức xuất kiếm.

Vô số thiên địa nguyên khí điên cuồng dẫn động vào thanh bản mệnh kiếm, xung quanh hắn dường như xuất hiện một con đê uốn khúc quanh co.

Thân thể hắn cùng bản mệnh kiếm trong tay tản mát ra lực lượng mỗi lúc một mạnh, có điều cỗ lực lượng này vẫn chỉ súc tích ở bên trong khúc đê kia.

Một kiếm này, chính là thức mạnh nhất trong Vi Yển Kiếm Kinh mà ngày đó hắn dùng để đối chiến với Tiết Vong Hư, Quyết Đê Kiếm.

Tinh yếu của một kiếm này ở chỗ không ngừng áp xúc, cuối cùng khi đê lớn vỡ, tất cả lực lượng liền bùng phát.

Ngày đó, Tiết Vong Hư dùng Bạch Dương Thiêu Giác để ứng đối, không cho con đê này vỡ, mặc dù có vỡ nhưng cũng không cho cơn hồng thủy đơn giản trút về phía chính mình, mà khiến chúng đổ sang hai bên rồi biến mất.

Nhưng đối mặt một kiếm như vậy, nụ cười của Bạch Sơn Thủy càng thêm trào phúng:

- Đối mặt với ta mà ngươi lại dùng một kiếm này, có lẽ ngươi đã quên mất rằng ta chính là Cung chủ Vân Thủy Cung.

Nàng không xuất kiếm trước mà chỉ chờ đợi.

Lông mày Lương Liên nhíu lại, những đám mây trên bầu trời đêm đột nhiên bay toán loạn, kiếm thế đã thành, phía trước người hắn vang lên tiếng nổ kinh khủng, con đê lớn vô hình vỡ toang, một cỗ lực lượng cuồng bạo ầm ầm nổ ra, phóng tới Bạch Sơn Thủy.

Thiên địa nguyên khí xung chấn khiến tất cả bó đuốc cầm trong tay quân sĩ ở phía xa sau lưng Lương Liên lập tức cháy mạnh hơn, đồng thời lửa đuốc bị thổi bạt về phía sau, phát ra âm thanh vù vù.

Có thể nói, lực lượng, khí thế một kiếm này là hoàn mỹ, dường như nó không phải do lực lượng con người phát ra.

Có điều, đối mặt một kiếm như vậy, Bạch Sơn Thủy thậm chí không xuất kiếm của mình.

Tay trái của nàng khẽ vuốt một cái trong không trung.

Vài giọt nước óng ánh từ đầu ngón tay của nàng như trân châu óng ánh toán loạn bay ra, sau đó biến thành những dòng nước óng ánh giống như băng.

Những dòng nước óng ánh chảy này nếu so với đê vỡ tạo ra sóng đục cuồng bạo kia thì có vẻ vô cùng nhỏ yếu, song khi cả hai chạm nhau thì sóng đục cuồng bạo bá đạo kia lại không thể tiến lên, chỉ có thể xoay tròn cách người nàng mấy trượng.

Trước người nàng đang trống rỗng bỗng xuất hiện vòng xoáy nước lớn bằng tòa nhà đang kịch liệt xoay tròn.

Trong bóng đêm, rất nhiều tu hành giả Trường Lăng như nín thở, không nói tiếng nào.

Giữa lúc này, tiếng của Trần Giam Thủ lại vang lên.

Ánh lửa ở biên giới Trường Lăng cũng không chiếu được quá xa, ánh lửa xa xôi càng làm nổi bật thân ảnh một người bình thường ít khi xuất hiện trước mặt người khác. Thân ảnh vị Ti thủ Thần Đô Giám mỗi lúc một thêm vẻ âm u trầm lạnh, sắc mặt y vẫn như cũ mang theo một loại cảm giác chán chường khó tả.

- Ngày xưa, trong thiên hạ, không người nào có thể vượt qua Vân Thủy Cung nước Ngụy về thủ đoạn điều khiển nước. Ngày nay, cũng không có người nào có thể vượt qua Bạch Cung chủ.

Y chăm chú nhìn Lý Vân Duệ, giọng nói trầm thấp nhưng rõ ràng:

- Chỉ là ngươi có từng nghĩ tới, Lương đại tướng quân thân kinh bách chiến nhưng vì sao lại dùng kiếm thế như vậy trước mặt Bạch Cung chủ không?

Lý Vân Duệ bình tĩnh nhìn y, nói:

- Ta không muốn nghĩ, bởi vì chuyện đó không liên quan đến ta.

Khi hắn mở miệng nói tiếng thứ nhất thì trong bóng đêm, lập tức giữa hắn và Trần Giam Thủ xuất hiện hai đạo kiếm quang mắt thường không cách nào nắm bắt, tiếp theo một đóa hoa lửa chói mắt bất ngờ nở rộ.

Hai thanh phi kiếm đều theo sự chấn động của sóng khí, không ngừng rung động lắc lư, từ trong đóa hoa lửa chui ra.

Chỉ cần Lý Vân Duệ có một chút phân tâm hay tâm tình có một ít chấn động, có lẽ giờ phút này hắn đã chết.

Lông mày Trần Giam Thủ nhíu lại thật sâu.

Y xác định người trẻ tuổi vô danh ở Trường Lăng này đúng là kình địch bình sinh hiếm thấy.

***

Tay trái khẽ vuốt liền có thể đơn giản hoá giải một kiếm bá đạo vô song của Lương Liên, nhưng lúc này lông mày Bạch Sơn Thủy cũng nhíu lại thật chặt.

Nàng thu liễm bộ dáng vui vẻ trào phúng cùng khinh thường, cau mày nói:

- Ngay cả Tiết Vong Hư cũng không địch lại, ngươi làm sao có thể mạnh lên như vậy?

Lương Liên nhìn vòng xoáy xoay tròn, trên mặt ngoài vẻ lạnh lùng ra cũng không biểu lộ vẻ gì khác:

- Tại sao ta lại phải tỏ ra mạnh mẽ hơn Tiết Vong Hư?

Theo câu nói ra khỏi miệng hắn, trong trời đất lần nữa vang lên mấy tiếng nặng nề mà vang dội.

Tiếng thứ nhất như tiếng sét vang lên từ chính dưới chân hắn.

Đôi giày chiến bằng da trâu màu đen của hắn mặc dù bền chắc cũng nổ tung thành vô số mảnh, mảnh đất ẩm ướt hơi mềm trong bãi cỏ lau nhận lấy sự chấn động với sức lực khủng khiếp từ đôi chân của hắn, trở nên cứng rắn và vững chắc hơn cả con đường lát đá xanh ở Trường Lăng.

Mặc dù hai chân hắn cứng như sắt, nhưng vào lúc này, theo sự phát lực thì huyết nhục cũng nứt, sau đó nhỏ ra rất nhiều giọt máu tươi.

Dưới chân hắn xuất hiện hai dấu chân đỏ thẫm, mà thân thể hắn giống như đã trực tiếp vượt qua không gian, xuất hiện phía trước vòng xoáy xoay tròn.

Tay phải hắn cầm bản mệnh kiếm đâm thẳng vào vòng xoáy, tiếng nổ mạnh nặng nề thứ hai lại đến từ chính chuôi kiếm của hắn.

Quyền trái của hắn mạnh mẽ đánh lên chuôi kiếm của mình.

Một cỗ lực lượng kinh khủng truyền dọc theo chuôi kiếm vào thân kiếm.

Một nửa phù văn hình gợn sóng trên thân thanh bản mệnh kiếm như bị chấn bay ra, kiếm ý cuồng bạo dọc theo thân kiếm bắn về phía trước.

Tiếng nổ nặng nề thứ ba không hề bị gián đoạn vang lên.

Trong khoảnh khắc, vòng xoáy cao lớn như toà lầu lập tức sụp đổ.

Vố số sóng nước biến thành vô số thanh kiếm đè xuống không khí phía trước, như ngọn núi, bức tường đè xuống Bạch Sơn Thủy.

Phía trước Bạch Sơn Thủy đều là kiếm.

Bầu trời trước mắt nàng xuất hiện ngàn vạn thanh kiếm.

Thế nhưng giữa những thanh kiếm này, đáng sợ nhất là thanh kiếm đã bỏ đi phù văn, tựa như bờ đá ngăm đen kia. Ngàn vạn đường thủy kiếm bay giữa không trung, tất cả thiên địa nguyên khí tạo thành do kiếm đạo đều tập trung vào thanh kiếm trên tay Lương Liên.

Bạch Sơn Thủy xuất kiếm.

Trường kiếm trong tay nàng giống như bích đầm thâm u được nàng đâm thẳng về phía trước.

Trên thân kiếm, thiên địa nguyên khí chuyển động một cách kỳ diệu. Khi nó mới chỉ tiến về phía trước vài thước, nghìn vạn đường thủy kiếm trước người của nàng tựa như băng tuyết bị hòa tan hóa thành dòng nước chảy óng ánh, sau đó hội tụ thành bức tường.

Giữa nàng và Lương Liên xuất hiện một bức tường nước óng ánh.

Khuôn mặt Lương Liên không có bất kỳ thay đổi nào, hắn vẫn trầm mặc như trước, cầm kiếm đâm tới, không hề thay đổi thế kiếm.

Mũi kiếm ngăm đen cùng bức tường nước óng ánh chạm vào nhau, một tiếng nổ mạnh nặng nề lại lần nữa vang lên. Bức tường nước văng tung toé tản ra bên ngoài, mũi kiếm ngăm đen vẫn tiếp tục đâm về phía trước, sau đó chạm vào mũi kiếm màu xanh đậm của Bạch Sơn Thủy.

Hai mũi kiếm chạm nhau, một điểm tinh quang loé lên, như có một ngôi sao nhỏ được tạo ra ở đó.

Hô hấp Lương Liên dừng lại, một tiếng kêu đau đớn bật ra từ giữa hai môi, cả người hắn biến thành màu huyền thiết, da thịt bên ngoài chợt lóe sáng như ánh kiếm, sau đó thân hình hắn dừng lại.

Một vòng sóng khí vây quanh thân thể hắn nổ tung, mặt đất rung động lan ra bên ngoài.

Bạch Sơn Thủy được bao bọc trong sóng khí bay ngược ra sau, nện mạnh xuống mặt đất rồi nàng như một khối đá màu trắng bắn tung lên không trung.

Vô số âm thanh xoẹt xoẹt vang lên phía sau nàng.

Vô số cỏ lau trong cuồng phong bị kiếm khí trên người nàng xoắn nát thành từng mảnh nhỏ, giống như vụn tuyết bay múa đầy trời.

Ngay khi rơi xuống đất rồi lập tức bắn lên, Bạch Sơn Thủy khống chế được thân ảnh, thân thể tuy rằng vẫn như trước bay ngược về phía sau nhưng đã giữ được tư thế đứng thẳng.

Chỉ là trên môi nàng thấm ra mấy tia máu.

Mặt nàng tái nhợt, trong bóng đêm, áo trắng trên người nàng lại càng đặc biệt trắng, màu đỏ của máu nhỏ xuống áo trắng trông hết sức chói mắt.

Lúc này, năm đạo bóng kiếm giống như cuồng phong điên cuồng nhảy múa phóng vượt qua người Lý Vân Duệ.

Trên áo bào của Lý Vân Duệ xuất hiện năm vết rách.

Có sợi máu nhàn nhạt từ vết rách chảy ra.

- Thì ra ngươi mạnh như vậy.

Trần Giam Thủ vẫn mang cái bộ dạng chán chường kỳ dị như

trước, khẽ ngẩng đầu nói một câu này.

Lúc này, không biết những lời nói của y là đang khen ngợi Lý Vân Duệ chỉ chịu một chút ít tổn thương da thịt khi ngăn cản một kích kia hay là đang nói đến việc Lương Liên chỉ dùng một kiếm đã đánh bay Bạch Sơn Thủy.

Thanh âm của y vang lên, Lương Liên vẫn như trước lạnh lùng cầm kiếm, nhìn Bạch Sơn Thủy trên không trung.

Nhìn bóng lưng trầm lạnh như thiết của hắn, tất cả quân sĩ ở xa phía sau đều từ trong chấn động tỉnh táo trở lại.

Rốt cuộc, bọn họ cũng hiểu được vì sao ngày đó tướng quân của mình lại thua Tiết Vong Hư nhưng sau đó hắn vẫn lạnh lùng, không chút biến hóa nào như vậy.

Bọn họ rốt cuộc cũng hiểu được vì sao ngày xưa vị tướng quân này không hề quá mức xuất sắc so với đồng liêu, nhưng trong mấy cuộc đại chiến thì hắn lại nằm trong danh sách những người còn sống sau cùng.

Bởi vì hắn cam lòng bại.

Cũng là hai kiếm như nhau nhưng lại thể hiện ra uy lực hoàn toàn khác nhau.

Lương đại tướng quân mạnh hơn rất nhiều so với tưởng tượng của rất nhiều người.

Q4 - Chương 7: Hai bên cùng bại

Bạch Sơn Thủy lại rơi xuống đất một lần nữa, bị lực lượng kinh khủng đánh vào, hai chân nàng cày trên mặt đất hai cái rãnh thật sâu.

Ống tay áo bên phải của nàng đã hoàn toàn rách nát, khí huyết lượn lờ trên đôi tay trắng nõn như ngọc , như hoả diễm đỏ tươi đang thiêu đốt.

Nàng ngẩng đầu lên, bắt đầu ho khan, máu loãng tràn ra khoé miệng, sắc mặc thì càng ngày càng lạnh nhạt.

"Một kiếm này, ngươi thắng. Nếu là một trận so kiếm bình thường thì ta đã nhận thua nhưng tối nay không phải so kiếm mà là quyết đấu sinh tử."

Khi âm thanh này vang lên, mặt đất dưới chân nàng bỗng lún xuống trong im lặng, tạo thành một cái hố hình tròn hoàn mỹ. Sau đó, thân ảnh của nàng từ từ biến mất vào trong đó.

Nàng bắt đầu chạy thật nhanh, nhắm thẳng hướng Lương Liên mà chạy. Mặt đất không ngừng xuất hiện từng cái hố hình tròn hoàn mỹ. Ai cũng có thể tượng tượng được trong đó ẩn chứa lực lượng trùng kích kinh khủng như thế nào, vậy mà lại không có bất kỳ âm thành nào vang lên. Chỉ có vô số tia nước thấm ra từ trong đống bùn đất, bất chấp lực lượng cường đại đang đè xuống mà bay lên.

Ngay khi Bạch Sơn Thủy di chuyển thì trong không gian trời bắt dầu mưa, nhưng mà trận mưa này lại từ mặt đất hướng lên

bầu trời, tràn đầy khí tức nghịch thiên.

Lý Vân Duệ ngẩng đầu lên, bình tĩnh và chăm chú nhìn cái tên thủ lĩnh giám thị trong bóng tối kia, nghiêm túc hỏi: "Ngươi muốn cùng chết với ta sao?"

Khi những lời này vừa vang lên thì đồng thời phi kiếm trước người y cũng đã bắt đầu tăng tốc một cách kinh khủng.

Một đường kiếm thẳng tắp xuất hiện giữa y và Trần Giam Thủ.

Phi kiếm của y chỉ thuần túy bay theo một đường thẳng , nhắm ngay vào cổ họng của Trần Giam Thủ.

Trước đó, phi kiếm của y luôn bay theo kiểu lơ lửng chập chờn, làm cho người ta khó có thể nắm bắt được quỹ tích của nó. Nhưng lúc này nó chỉ thuần tuý bay theo một đường thẳng tắp, và tất cả mọi người đều nhận thấy phi kiếm của y cực nhanh.

Cảm nhận được kiếm ý của một kiếm này, con mắt Trần Giam Thủ híp lại, tuy vậy hắn vẫn không triệu hồi phi kiếm của mình. Tay phải khẽ nhúc nhích, phi kiếm của hắn cũng bay một đường thẳng tắp về phía trước, bay sát qua phi kiếm của Lý Vân Duệ và cũng nhắm thẳng vào cổ họng đối phương.

Cũng ngay trong tích tắc này, một thân ảnh già nua xuất hiện từ bụi cỏ sau lưng y, xuất kiếm, một đạo kiếm quang màu xám tản ra khí tức mốc meo chém về phía phi kiếm Lý Vân Duệ.

Đây không phải so kiếm, mà là quyết sinh tử.

Cho nên tại thời khắc này, Trần Giam Thủ cũng không cần phải một mình đối phó với phi kiếm Lý Vân Duệ

Hắn cũng có tuỳ tùng gần đây, hơn nữa tuỳ tùng này còn cường đại hơn so với một kiếm sư bình thường.

. . .

Đôi mắt Lương Liên cũng híp lại thành một đường nhỏ, nhìn Bạch Sơn Thủy đang dùng tốc độ khủng khiếp xông đến phía mình. Tuy có chút không hiểu được nhưng hắn lại không hề chần chờ. Đôi lông mày như đao khắc chậm rãi nhếch lên, sau đó thanh kiếm bản mệnh trong tay hắn từ từ được nâng cao lên, giơ cao hết cỡ rồi liên tiếp hung hăng đánh xuống tàn ảnh Bạch Sơn Thủy ở phía trước.

Oanh một tiếng trầm đục.

Tuy là kiếm thế nhưng lại giống như như một cây côn ngăn trời đánh về phía đầu Bạch Sơn Thủy.

Tất cả tàn ảnh biến mất.

Cơn mưa nghịch thiên bị một cỗ lực lượng khổng lồ đánh tan chỉ trong nháy mắt, thân ảnh Bạch Sơn Thủy liền hiện ra rõ ràng. Áo bào trên người nàng bị kéo hết cỡ về phía sau, vóc dáng kinh người lộ ra không sót một thứ gì. Thanh kiếm đang chém về phía Lương Liên của nàng bị đánh rơi, thân thể nàng cũng đập mạnh xuống đất, lùi về phía sau.

Trong đôi mắt Lương Liên xuất hiện một tia lãnh ý. Hắn trầm ổn tiến về trước một bước, thanh kiếm trong tay được giơ lên thêm lần nữa.

Nhưng mà cũng ngay trong nháy mắt này, đồng tử trong mắt hắn co rút lại.

Bạch Sơn Thủy liền lùi lại mười bước.

Mỗi bước của nàng đều hoàn mỹ đạp lên những cái hố tròn lúc trước.

Theo từng bước chân của nàng, trong từng cái hố nhỏ đều

phun ra một đạo bọt nước màu trắng.

Mười đạo bọt nước màu trắng đều phóng tới Lương Liên.

Lương Liên quát lên một tiếng chói tai, thân kiếm chém ngang.

Mười đạo bọt nước bạch sắc chồng lên nhau, trùng trùng điệp điệp đánh lên kiếm quang trước người hắn.

Mười cỗ lực lượng khổng hồ liên tục chồng lên nhau, tạo ra chấn động truyền từ thân kiếm đến cơ thể của hắn.

Thân thể Lương Liên nổi lên hào quang màu đen của sắt. Song, khi đạo man lực thứ bảy trùng kích lên kiếm của hắn thì rốt cuộc hắn đã không thể nào ngăn cản được, một tiếng kêu đau đớn vang lên, cả người hắn bay rớt ra ngoài.

Phụt một tiếng, thân thể của hắn còn chưa rơi xuống đất, một ngụm máu đã phun ra từ trong miệng.

. . .

Kiếm quang màu xám tản ra khí tức mốc meo chuẩn xác chém xuống phi kiếm của Lý Vân Duệ.

Nhưng mà cũng ngay trong chớp mắt này, thanh phi kiếm của Lý Vân Duệ đã phân thành hai.

Hai thanh phi kiếm giống như có sinh mạng chém về hai động mạch chủ trên cổ của Trần Giam Thủ.

Một tiếng quát chói tai không thể tin vang lên từ thân ảnh già nua kia. Kiếm quang màu xám mang theo một tàn ảnh, định chém vào cả hai thanh phi kiếm chỉ trong một lần.

Nhưng sau một tiếng chấn động vang lên, kiếm quang màu xám chỉ đánh bay được một đạo phi kiếm thì ngay lập tức bị chấn văng lên. Ngược lại, đạo phi kiếm còn lại giống như được rót vào

thêm lực lượng, tốc độ tiến về phía trước của nó nhanh hơn mấy phần!

Thân thể Trần Giam Thủ bay qua một bên.

Ngay khi phi kiếm của Lý Vân Duệ phân thành hai, thân thể của hắn cũng đã bay qua một bên, đồng thời phát ra tiếng hú gọi phi kiếm đang bay về phía Lý Vân Duệ. Thanh phi kiếm mang theo luồng khí tức điên cuồng quay trở về.

Nhưng dù thân thể nhanh nhạy hay là gọi thanh phi kiếm quay về để đuổi theo thì cũng đều không kịp tốc độ thanh phi kiếm của Lý Vân Duệ. Chỉ trong một hơi thở, cảm giác lạnh lẽo trên thanh phi kiếm đã chạm đến da thịt Trần Giam Thủ, nhắm động mạch chủ dưới da của hắn mà đâm vào.

Mắt thấy mình không có khả năng ngăn trở một kiếm này, vẻ mặt Trần Giam Thủ trở nên xám như tro, nhưng trong ánh mắt hắn vẫn không hề có nét sợ hãi nào. Đôi mắt của hắn trở nên trống rỗng tuyệt đối, tóc dài sau lưng tung bay trên phi kiếm.

Vô số tóc đứt đoạn bay ra, phi kiếm vẫn anh dũng tiến về phía trước. Trong lúc những đoạn tóc đứt tung bay, nguyên khí trời đất lại giúp cho Trần Giam Thủ giành được một chút tíc tắc thời gian.

Thân thể hắn thoáng nhô lên một chút, sau đó hắn dùng xương đòn của mình để chống đỡ một kiếm này.

Thân thể của hắn rất gầy vì thế xương đòn cũng như một mũi kiếm hẹp dài.

Rắc rắc, một tiếng nứt vang lên, xương đòn của hắn đứt gãy.

Phi kiếm thuận thế bay hướng lên, vẫn muốn cắt đứt động mạch cổ của hắn như trước.

Nhưng lúc này, phi kiếm mang theo khí tức điên cuồng cuối

cùng cũng đã về kịp. Trong tích tắc, mũi kiếm rất gian nan mới đụng trúng đuôi kiếm của Lý Vân Duệ.

Một đoàn sóng khí và hoả diễm u lam cùng nở rộ, thanh phi kiếm của Lý Vân Duệ chệch xuống và bay ra, trên vai trái của Trần Giam Thủ xuất hiện một vết thương sâu đến tận xương.

Thân ảnh già nua cầm trong tay thanh kiếm quang màu xám điên cuồng rống to một tiếng, rồi vung kiếm chém tới. Lý Vân Duệ đã chui thẳng vào trong đất bùn, rồi lập tức lao ra ở phía xa cùng với nắm bùn văng tung toé.

Tóc đứt, xương đòn gãy, vai tổn thương có thể thấy được xương bên trong, tất nhiên vai Trần Giam Thủ đầy máu, hơi thở yếu đi.

Một kiếm làm trọng thương gã giam thủ có địa vị còn đứng trên cả mười ba hải nhưng gương mặt của Lý Văn Duệ vẫn không hề tốt lên chút nào, một nửa thanh kiếm còn lại vẫn theo y mà lướt ra sau.

Bởi vì lúc này Bạch Sơn Thủy lại một lần nữa phóng tới Lương Liên.

Cả người nàng đều rướm máu do chấn động kịch liệt, mây máu lượn lờ, nhưng dưới chân nhàng lại xuất hiện những cái hố nhỏ hoàn mỹ thêm một lần nữa.

Lúc này cả Trần Giam Thủ và Lương Liên đều chịu trọng thương, theo lý mà nói , Bạch Sơn Thủy nên quay sang đây rồi cùng Lý Vân Duệ lao ra từ chỗ Trần Giam Thủ.

Bởi vì sau lưng Lương Liên còn có đại quân, còn có Kiếm Sư Trường Lăng rất cường đại. Mặc dù có thể giết chết Lương Liên, dù có thể xông qua đại quân nhưng cũng là xông vào trong thành Trường Lăng một lần nữa, như vậy thì có nghĩa gì?

Lý Vân Duệ không thể nào giải thích được vì sao Bạch Sơn Thủy lại hành động như vậy nhưng mà y nhớ rõ Bạch Sơn Thủy từng nói y phải đuổi kịp nàng, y lựa chọn tin tưởng vào Bạch Sơn Thủy.

Thân thể y cấp tốc lui ngược lại, đuổi theo tàn ảnh của Bạch Sơn Thủy.

Tiếng kinh hô như thuỷ triều vang lên.

Không ai ngờ được rằng Lương đại tướng quân vừa mới thể hiện ra lực lượng vượt xa so với quá khứ cùng với người đứng đầu Thần Đô Giám thần bí lại đồng thời chịu thua trong nháy mắt như vậy.

Lương Liên hít vào thật sâu, thân thể của hắn giống như càng thêm tràn đầy hơn, trường kiếm trong tay nhếch lên giống như đang nâng côn, đánh xuống giữa bản mệnh kiếm của Bạch Sơn Thủy.

Trong trời đất vang lên một tiếng nổ mạnh khó có thể dùng từ ngữ để tả được.

Giống như có người mang thần lực đang đóng cọc.

Lương Liên không thể lay động được kiếm Bạch Sơn Thủy. Trường kiếm trong tay hắn vẫn giữ nguyên tư thế nhếch lên như trước, nhưng mà thân thể như đúc bằng sắt của hắn lại bị kiếm Bạch Sơn Thủy đóng xuống mặt đất.

Sóng bùn từ quanh thân thể Lương Liên tràn ra bên ngoài.

Nhưng chỉ trong nháy mắt này, cả người Lương Liên đều bị chém lún vào trong đất, chỉ có cái đầu và cái tay phải giơ thanh kiếm còn ở phía trên mặt bùn.

Thân thể của hắn vốn cường tráng hơn Bạch Sơn Thủy nhiều,

vậy mà lúc này Bạch Sơn Thủy lại đứng thẳng trước mặt hắn, cao hơn hắn không biết bao nhiêu lần.

Bạch Sơn Thủy khẽ ho ra một ít bọt máu.

Trên mặt của nàng lại xuất hiện một tầng tiếu ý lạnh lùng. Kiếm của nàng thu hồi một chút do dư chấn, rồi sau khi ổn định lại đánh xuống một lần nữa.

Tiếng kinh hô hoảng sợ lại vang lên ở phía xa xa.

Ai cũng có thể nhìn ra được Lương Liên đã không còn khả năng để tiếp thêm một kiếm này, xung quanh cũng không ai có khả năng ngăn cản được.

Huống chi lúc này còn có một chuôi kiếm đã đến gần phi kiếm của Bạch Sơn Thủy.

Thân ảnh Lý Vân Duệ chỉ cách Bạch Sơn Thủy có hơn mười trượng, phi kiếm của y cũng đến bên người của Lương Liên.

"Rút cuộc cũng đã tới."

Nhưng mà vào lúc này, Bạch Sơn Thủy lại ngẩng đầu, dường như cũng nói giống câu của Lý Vân Duệ, hoặc là lẩm bẩm một câu nào đấy.

Lý Vân Duệ ngẩng đầu.

Trong bầu trời có mấy cái thiên hỏa nhợt nhạt.

Mấy cái thiên hỏa nhợt nhạt này và mấy cái thiên hỏa xuất hiện ở không trung vùng đường phố kia gần như giống nhau như đúc nhưng mà khônh biết tại sao mấy cái thiên hỏa nhợt nhạt cũng không tính là chói mắt nhưng lại làm cho mắt của hắn mở ra rất khó khăn.

Q4 - Chương 8: Hoảng loạn cùng an bình

Trong hoàng cung tĩnh mịch, hai chân Hoàng hậu đặt xuống mặt đất.

Thân hình hoàn mỹ của nàng tản mát ra vô số đạo ánh sáng lạnh lẽo mà tinh khiết, đoàn ánh sáng xuyên qua thiên tỉnh(*), bay đến tinh không mênh mông vô tận.

(*) Thiên tỉnh: cửa lấy ánh sáng trên nóc nhà

Gương mặt nàng cực kỳ hờ hững, một loại hờ hững không mang chút vui buồn của nhân gian.

Vùng đồng nội bên ngoài Trường Lăng, mấy đạo lưu hỏa nhợt nhạt rơi xuống từ không trung cũng lãnh khốc tới cực điểm.

Rất nhiều tu hành giả ở Trường Lăng, nhất là số ít tu hành giả đã trải qua cuộc binh biến máu tanh mười mấy năm trước, cảm thụ được loại khí tức lạnh lùng tuyệt đối đã lâu rồi chưa từng xuất hiện, bất giác toàn thân không khỏi phải run rẩy.

Bạch Sơn Thủy ngẩng đầu nhìn những đạo lưu hỏa này. Những gốc cỏ quanh thân nàng may mắn chưa bị phá hủy từ cuộc chiến ban nãy thì giờ nhao nhao gãy gập, ngã la liệt trên mặt đất.

Mặt đất giống như bị vô số nhát búa nhỏ vô hình đang không ngừng đập xuống, đất bụi không ngừng bắn tung lên.

Dường như mọi sự chuyển động đã ngừng lại trong nháy mắt, trường kiếm trong tay nàng duy trì khoảng cách mấy xích với Lương Liên. Những đạo lưu hỏa trắng nhạt kia nhìn thì có vẻ đang

ở rất xa nhưng mọi người điều biết, rất nhanh chúng sẽ đến gần thân thể Bạch Sơn Thủy và Lương Liên.

Lý Vân Duệ cảm thấy kính sợ.

Đây là sự kính sợ đối với lực lượng và kiếm ý.

Bên trong những đạo lưu hỏa trắng nhạt này ẩn chứa kiếm ý rất lạnh lẽo, giống như có thể làm tan vỡ hết thảy tình cảm trong thế gian, tinh khiết đến mức làm cho người ta cảm thấy nó mang theo một loại ánh sáng rực rỡ của thần.

Cho dù là loại kiếm ý nào, nếu đạt đến cực hạn thì có nghĩa là cường đại.

Một kiếm này, vượt ra ngoài phàm thế, gần như đạt đến thiên ý.

Tất cả mọi người đều biết vị nữ chủ nhân cường đại này của Trường Lăng chưa từng thua trận, nhưng tối nay, sau khi thấy được kiếm ý như vậy, Lý Vân Duệ mới hiểu được so với sự tưởng tượng của mình thì đối phương còn mạnh hơn rất nhiều lần.

Bây giờ còn có thể làm gì?

Nếu nói đây chính là điều mà Bạch Sơn Thủy chờ đợi, vậy chờ đợi điều này để làm gì?

Lý Vân Duệ nhắm hai mắt lại, không hề nhìn đến cỗ kiếm ý lạnh lùng đến tận cùng kia, phi kiếm của hắn toát ra khí tức an bình chờ đợi kết quả cuối cùng, vẫn giống như trước bay vòng quanh người mình và Bạch Sơn Thủy.

Vô thức hắn nghĩ đến, nếu thật sự chết cùng với nữ đại nghịch này ở đây thì cũng không tệ lắm.

Dưới uy áp của kiếm ý, thân thể Bạch Sơn Thủy bắt đầu run

rẩy kịch liệt. Tuy khuôn mặt xuất hiện thần sắc thống khổ nhưng ánh mắt nàng càng trở nên lóng lánh, khí thế càng thêm cuồng ngạo.

Kiếm của nàng không đánh về phía Lương Liên mà vung lên trên.

Một dòng sông xanh đậm như ngân hà hình thành phía trên đầu nàng nghênh đón mấy đạo thiên hỏa trắng nhạt tràn đầy thần tính.

Dòng ngân hà xanh đậm tản ra khí tức cương quyết và kiêu ngạo khó có thể dùng từ nào để mô tả. Nhưng dù sao nó cũng chỉ là khí tức nhân gian, nếu so với kiếm ý hoàn mỹ của thiên không trấn áp xuống thì căn bản không thể nào sánh được. Tất cả tu hành giả Trường Lăng ở phía xa đều cho rằng người đã bị thương nặng như Bạch Sơn Thủy căn bản không thể nào đỡ nổi một kiếm hoàn mỹ như vậy.

Có điều, cũng trong một cái chớp mắt này, dù bị một kiếm chém đứt xương đòn vai và gần như cắt đứt động mạch chủ cũng không làm cho Trần Giam Thủ thay đổi sắc mặt nhưng lúc này y lại đột nhiên biến sắc. Từ nãy đến giờ y chưa từng kêu to lên một tiếng, phi kiếm ủ rũ trước người bỗng nhiên sáng như ngôi sao, hoảng loạn phi vút đến Bạch Sơn Thủy.

Không người nào hiểu được sự hoảng loạn của Trần Giam Thủ, mà cũng không ai kịp nghĩ đến điều này!

Lưu hỏa nhợt nhạt rơi xuống đất.

Rất nhiều người cảm thấy hoảng sợ.

Chỗ nào lưu hỏa rơi xuống mặt đất thì lập tức dưới mặt đất nơi đó như có một thế giới đầy ánh sáng đang dần hình thành và không ngừng to ra. Mặt đất xuất hiện vô số vết nứt, trong vết nứt

cũng phát ra những luồng ánh sáng trắng nhạt thần diệu rực rỡ.

Hình ảnh này dừng lại trong đồng tử mọi người chỉ một chớp mắt.

Sau đó, mặt đất nổ tung, một quang đoàn(*) thật lớn từ dưới đất trồi lên, vô số đất đá vỡ vụn bay lên.

(*) Quang đoàn: vòng tròn ánh sáng.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy thân thể Lương Liên bay ra cùng những khối đất đá sau khi mặt đất nổ tung.

Trên người y toả ra ánh sáng huyền thiết đến chói mắt nhưng so với quang đoàn nhợt nhạt kia, ánh sáng ấy vô cùng ảm đạm, nhợt nhạt giống như là bóng mờ.

Phi kiếm Trần Giam Thủ đã đến mép ngoài quang đoàn nhưng bị khí tức khổng lồ đang khuếch trương ra bên ngoài ngăn cản, thế tới của phi kiếm chậm hẳn lại, so với hình ảnh chiến đấu lúc trước thì lúc này trông nó thật chậm chạp.

Chỉ là uy lực còn sót lại thôi mà cũng làm cho phi kiếm của tu hành giả Thất cảnh di chuyển khó khăn. Nhưng mà vào lúc này, một việc làm cho nhiều người ngừng thở chính là Bạch Sơn Thủy vẫn đứng vững như trước.

Thân thể Bạch Sơn Thủy bay lên, nàng đứng vững vàng trên một khối đất cũng đang bay lên.

Thân ảnh của nàng rất vững.

Nàng mặc áo trắng, quang đoàn màu trắng xanh dưới chân chiếu rọi đến, chẳng những quang đoàn không giảm cường độ sáng rực mà còn khiến nhìn nàng càng thêm chói mắt.

Tiếp theo, mọi người nhìn thấy thủy quang.

Quang đoàn màu trắng xanh phía dưới xuất hiện vô số dòng nước chảy óng ánh.

Thân thể Lý Vân Duệ như một cây đinh, đôi chân đóng chặt trên khối đất, một nửa thanh kiếm mỏng còn lại vẫn ngoan cường bay múa bên cạnh hắn và Bạch Sơn Thủy.

Trong tích tắc này, hắn và Bạch Sơn Thủy liếc mắt nhìn nhau.

Hắn đã hiểu được Bạch Sơn Thủy đang chờ đợi cái gì.

Lúc này, những rung động lắc lư trong thành Trường Lăng đã hoàn toàn ngừng lại. Tất cả những rung động lắc lư ấy giống như đã tìm được chỗ phát tiết. Mà lúc này, cửa ra sự phát tiết này lại ở ngay dưới chân bọn họ.

Tài điều khiển nước của Vân Thủy Cung nước Ngụy là đệ nhất thiên hạ. Trước đó, Bạch Sơn Thủy có nói với hắn, nguồn gốc của những rung động lắc lư là do dòng sông ngầm bên dưới Trường Lăng.

Dòng sông ngầm cũng là đường thuỷ, chỉ là nó nằm ở sâu dưới mặt đất. Chỉ có bắn thẳng lên cao, Bạch Sơn Thủy mới cảm giác được một cách rõ ràng tình hình của dòng sông ngầm này, vì vậy mà nàng sẵn sàng tiêu hao hết chân nguyên để tìm cửa vào dòng sông ngầm phù hợp.

Mấu chốt nhất chính là nàng nhất định phải có lực lượng thật cường đại giúp khơi thông một lối đi.

Muốn giữ chân tu hành giả cấp bậc như nàng, nhất định phải xuất hiện lực lượng mạnh hơn nàng.

Cho nên nàng một mực chờ đợi chính là lực lượng chân chính của Trịnh Tụ.

Vì vậy, nàng không lo ngại thân thể có tổn thương, chọn

phương thức chiến đấu như vậy với Lương Liên.

Một hố nhỏ hoàn mỹ, cơn mưa nghịch thiên bay lên, con suối dũng mãnh đánh úp về phía Lương Liên, kể cả chiêu kiếm của bản mệnh kiếm kia, tất cả đều vì bố cục sau cùng này.

Trịnh Tụ không muốn trực tiếp giết chết nàng.

Cho nên một kiếm cuối cùng này của Bạch Sơn Thủy tuy tràn đầy khí tức cuồng nhiệt và kiệt ngạo nhưng cũng là một kiếm chí nhu.

Nước nguyên bản là chí nhu.

Một kiếm này của nàng cũng không phải là để chống đỡ mà chẳng qua là dùng kiếm thế chí nhu để giữ mình.

Ngay tại thời khắc đó, Trần Giam Thủ cảm giác được kiếm ý được xuất ra của nàng nhưng đã trễ.

Vô số âm thanh mãnh liệt quát lên ở trong bụi cỏ lau đen kịt phía xa. Nhưng lúc này đường sống đã hiện, còn có ai có khả năng ngăn cản một Bạch Sơn Thủy như giao long về biển?

Dòng nước óng ánh từ mặt đất tuôn trào ra, quang đoàn màu trắng nhạt lạnh lẽo nhuộm màu nhân gian, rồi dần trở nên suy yếu vô lực, sau đó nhanh chóng sụp đổ và bắt đầu biến mất.

Dưới chân Bạch Sơn Thủy vang lên âm thanh của thiên quân vạn mã đang lao nhanh, vô số sóng khí trào ra, cuối cùng hoàn toàn phun ra một hơi, hoàn toàn đẩy ra hết. Ngàn vạn dòng nước hợp lại một chỗ tạo thành một cột nước thô to đến độ khó có thể tưởng tượng được, hướng lên bầu trời.

Ánh mắt Lý Vân Duệ lướt qua thân ảnh Bạch Sơn Thủy rồi nhìn đến hỏa tuyến nơi xa, nhìn quân đội Đại Tần sau vô số bó đuốc bị biến sắc, tự nhiên trong lòng hắn sinh ra kính ý đối với

bạch y nữ tử này. Nhưng vào lúc này, sự trầm ổn tỉnh táo lúc trước của hắn bất chợt biến mất.

Sắc mặt hắn kịch biến, lớn tiếng hô to với Bạch Sơn Thủy:

- Cẩn thận!

Trong cột nước cực lớn dưới chân Bạch Sơn Thủy lờ mờ xuất hiện một âm ảnh màu lục.

Trong khoảnh khắc Lý Vân Duệ lên tiếng, một tiếng 'rầm, ào' vang lên, âm ảnh kia như một loài thuỷ thảo đang sinh trưởng thật tốt vươn cao lên. Trong cột nước, xuất hiện một đạo sóng khí kinh khủng tách hoàn toàn cột nước ra!

Tâm Bạch Sơn Thủy bỗng trầm lặng tới cực điểm, toàn thân trở nên lạnh như băng.

Dưới chân, truyền đến khí tức nàng cảm thấy rất quen thuộc, thanh kiếm kia thuộc về Liên Ba, một trong thập tam Hầu của Đại Tần, mà người cầm kiếm lại chính là người trông coi Đại Phù Thủy Lao(*), Thân Huyền.

(*) Đại Phù Thủy Lao: ‘phù’ ở đây có nghĩa là nổi, nhà lao lớn có nước nổi.

Hai người này đều có tài điều khiển nước, là những đối thủ mà nàng kiêng kỵ nhất ở Trường Lăng. Ngay từ khi trận phục kích này bắt đầu, Bạch Sơn Thủy lo lắng nhất hai người này sẽ xuất hiện nhưng mà nàng không ngờ được rằng đối phương lại chọn lúc này, dùng cách thức này để xuất hiện.

Rút cuộc là lúc Trường Lăng bắt đầu rung động lắc lư, nữ nhân hoàn mỹ ở sâu trong hoàng cung kia đoán được dụng ý của nàng nên đã an bài hậu chiêu hay là do Thân Huyền quen thuộc mạch nước Trường Lăng nên tự thân dùng phương thức này để ám sát nàng. Lúc này, Bạch Sơn Thủy không thể nào đoán được, nàng

vô cùng phẫn nộ, lửa giận lạnh lùng từ trong lòng tuôn ra vô cùng vô tận giống như sẽ tuôn trào đến khắp nơi trong cơ thể nàng.

Lực lượng của nàng đã hết.

- Không nên!

Nhưng ngay trong tích tắc này, thân thể của nàng lại một lần nữa chấn động kịch liệt, một tiếng thét lớn vang lên.

Một đạo kiếm quang hơi mỏng mang theo khí tức không biết sợ là gì, xuyên qua sóng nước, nghênh tiếp cột thuỷ thảo giống như một kiếm quang màu xanh lục đậm đang mỗi lúc một lớn kia.

Một tiếng 'bùng' trầm đục vang lên.

Sóng gió mãnh liệt.

Mảnh kiếm khinh bạc kia theo sóng nước bay tứ tán ra ngoài.

Một đạo phi kiếm này không cách nào ngăn cản một kiếm tích luỹ đã lâu của Thân Huyền.

Lý Vân Duệ cũng biết mình không có khả năng chống đỡ được một kiếm này của Thân Huyền.

- Đi!

Hắn nhìn qua và rồi kêu lớn với Bạch Sơn Thủy, ngay khi tiếng kêu vang lên, thân thể hắn giống như một thanh kiếm lao nhanh ra ngoài.

Thân thể của hắn như kiếm chém ngang, chặn trước kiếm quang màu lục đậm.

Bạch Sơn Thủy im lặng.

Kiếm quang màu lục đậm xuyên qua thân thể Lý Vân Duệ,

dòng nước óng ánh chảy phía sau hắn trở nên đỏ tươi nhưng gương mặt hắn vẫn không hề xuất hiện chút gì hoảng loạn, ngược lại, càng trở nên bình tĩnh dị thường hơn.

- Đi!

Lý Vân Duệ mở miệng, Bạch Sơn Thủy không nghe được tiếng của hắn nhưng lại thấy rõ khẩu hình.

Ầm!

Nghìn sóng nước chồng chất, trong khoảnh khắc đã nuốt hết thân ảnh mấy người bọn họ.

Q4 - Chương 9: Ai có thể bất bại

Đêm yên tĩnh như nước, vài ánh ban mai bắt đầu xuất hiện nơi chân trời.

Toàn bộ Trường Lăng đương nhiên vẫn còn rất yên tĩnh. Choàng lên người lớp chăn mỏng, Mặc Thủ Thành cũng đang ngủ ngồi trên ghế mây, nhưng ngay khi có tiếng bước chân vang lên sau lưng thì lão liền chậm rãi mở mắt.

Tên tướng lãnh lão phái đi lúc trước đứng sau lưng, mang sắc mặt khó coi, gã khom người thi lễ một cái, giọng nói hơi nhỏ, nói:

- Bạch Sơn Thủy bỏ chạy, tu hành giả vô danh kia bị Thân Huyền bắt được.

Mặc Thủ Thành hơi ngẩn ra, trong đôi mắt ảm đạm hiện lên vẻ ngạc nhiên, lẩm bẩm:

- Lại chạy mất?

Tên tướng lãnh có khuôn mặt lạnh lùng hít sâu một hơi, khống chế tâm tình rồi gật nhẹ đầu, sau đó trầm giọng nói:

- Hoàng Ti Thủ truyền tin đến, Mân Sơn Kiếm Hội kết thúc, thủ danh là đệ tử Tiết Vong Hư, Đinh Ninh.

Mặc Thủ Thành lại kinh ngạc lần nữa.

Tướng lãnh có khuôn mặt lạnh lùng cũng không nói thêm, khom người lui ra.

Mặc Thủ Thành cúi đầu trầm mặc một lúc. Trong ánh ban mai, gió khẽ thổi lay động mấy sợi tóc như râu nhân sâm của lão, sau đó khoé miệng Mặc Thủ Thành hiện lên thần sắc cảm khái.

Tuy thân phận tu giả trẻ tuổi vô danh cường đại kia đáng giá để tìm hiểu nhưng lão biết rõ đêm nay, mục đích khiến Hoàng hậu sử dụng mọi thủ đoạn nhằm bắt giữ Bạch Sơn Thủy là vì Cô Sơn Kiếm Tàng, kết quả lại giữ tu hành giả vô danh này... Dù không tận mắt chứng kiến quang cảnh lúc đó nhưng lão có thể tượng tượng ra thực tế diễn biến như thế nào mới có thể dẫn đến kết quả như vậy.

Mà đây không phải là chuyện duy nhất, còn việc thiếu niên ở quán rượu kia giành được thủ danh ở Mân Sơn Kiếm Hội.

Hoàng hậu chưa bao giờ thua, vậy mà đêm nay lại liên tục bại hai lần.

Nghĩ đến một đạo kiếm ý lạnh lùng hoàn mỹ kia, suy nghĩ tại sao Bạch Sơn Thủy và người thiếu niên ở quán rượu có thể thắng được, lão nhân thủ thành già nua này không khỏi thở dài lần nữa, cảm thán việc Hoàng hậu bại trận tối qua, đúng là lạnh lùng tàn nhẫn thua bởi nhiệt huyết.

***

Ở Mân Sơn, bầu trời cũng ảm đạm, song khi sắc trời dần sáng lên thì ngọn núi cao nhất này giống như một thanh kiếm muốn đem cả bầu trời kia đâm thủng một lỗ. Nhưng cuối cùng 'bóng kiếm' lại dần nhạt đi, bắt đầu biến mất trong tầm mắt những người ngoài núi.

Chỗ cao nhất của đỉnh núi, Bách Lý Tố Tuyết im lặng đứng trước một vách đá dựng đứng, tựa như một vách đá khác càng thêm cao và lạnh vậy.

Nhìn Bách Lý Tố Tuyết đang lạnh lùng dõi hướng Trường Lăng, lông mày Tịnh Lưu Ly càng nhăn chặt hơn, cuối cùng thì nhịn không được hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Trường Lăng chấn động, tinh hỏa rơi xuống.

Bách Lý Tố Tuyết ngẩng đầu, hơi trào phúng:

- Có thể khiến Trịnh Tụ ra tay như vậy, chỉ có Cô Sơn Kiếm Tàng.

Sắc mặt Tịnh Lưu Ly bỗng nhiên lạnh đi, trầm mặc một lúc rồi mới nheo mắt nói:

- Hoàng Đế đã tới Bát cảnh, nếu Trịnh Tụ lại có được Cô Sơn Kiếm Tàng, chúng ta có nên lo lắng giống Ba Sơn Kiếm Tràng năm đó.

Bách Lý Tố Tuyết lắc đầu, cười lạnh nói:

- Bây giờ không giống ngày xưa, nào có chuyện dễ dàng như vậy. Ngày xưa Trịnh Tụ và Nguyên Vũ bắt buộc phải liên thủ để đối phó với kẻ địch lớn nhất, mà hiện tại, kẻ địch lớn nhất của chúng chính là mình. Người như bọn chúng vốn yêu bản thân mình nhất trên đời, tình cảm đối với người khác làm sao có thể cuồng nhiệt như đối với chính mình, tối đa cũng chỉ là cân nhắc đến quan hệ lợi ích mà thôi. Đừng nên tin hai người chúng là một, thân mật khắng khít. Đại Tần có hai Tướng mười ba Hầu, còn có hai Ti thủ, tính sơ sơ cũng thấy cường giả vô số, nhưng dù là Lộc Sơn hội minh hay như tối hôm nay thì được mấy kẻ ra tay? Đông Hồ, Nguyệt Thị, Tây Khương, dù gọi là nước phụ thuộc, nhìn qua có vẻ hoà hợp, nhưng vì sao lại phải hao phí ba quân ba Hầu trú đóng ở đó? Bên ngoài Liêu Đông, đằng sau Âm Sơn, có lúc nào bình yên?

Dừng một chút, Bách Lý Tố Tuyết liếc nhìn Tịnh Lưu Ly đang

trầm tư, lại nói:

- Khu vực Sở, Tề, Nguyên Vũ dám đặt ít Thất Cảnh sao?

Tịnh Lưu Ly nhíu mày suy tư, khẽ đưa tay lên cằm.

- Ngày trước Nguyên Vũ và Trịnh Tụ do sợ chết nên thao luyện nhân thủ, khống tiếc đại giới, phong quang ở Lộc Sơn hội minh, kỳ thật không phải phong quang của mình Nguyên Vũ sao? Nếu không có một Bát cảnh như hắn, Đại Tần ta có thể lấy được chỗ tốt ở Lộc Sơn hội minh sao?

Vẻ giễu cợt trên Bách Lý Tố Tuyết càng đậm:

- Màn kịch lớn này nhìn thì có vẻ nhộn nhịp náo nhiệt, nhưng nghĩ lại, đâu có được sự cường đại nhất của Ba Sơn Kiếm Tràng năm đó, lại há có thể so sánh với phong quang khi xưa? Ngày trước, nhân vật như Bạch Sơn Thủy, cho dù nhiều hơn vài tên thì có dám vào Trường Lăng?

Lông mày Tịnh Lưu Ly dần dãn ra.

Nhưng ngay lúc này, Bách Lý Tố Tuyết lại lạnh lùng nói thêm một câu:

- Đừng nói là Cô Sơn Kiếm Tàng cũng chưa chắc hiểu ra, dù là Trịnh Tụ hiểu được, vậy thì đã làm sao?

Tịnh Lưu Ly ngạc nhiên ngẩng đầu. Những lời trước của Bách Lý Tố Tuyết cũng không khó hiểu, nhưng nàng lại cảm thấy câu này có vẻ rất khó lý giải.

- Mân Sơn Kiếm Tông ta hiện tại không chỉ có ngươi, còn có Đinh Ninh.

Bách Lý Tố Tuyết nhìn nàng một cái, dường như có chút không vui, nói.

Tịnh Lưu Ly hơi ngẩn ra, lập tức đã hiểu được ý tứ của sư tôn mình. Nàng cũng không có bất kỳ sự lo âu thấp thỏm nào, gật nhẹ đầu, nói:

- Không sai.

Cuộc đối thoại giữa tông chủ đời này của Mân Sơn Kiếm Tông và tông chủ đời sau đã thông báo một giai đoạn mới. Tịnh Lưu Ly quay người, nhưng ngay khi cất bước thì thân ảnh đột nhiên dừng lại, xoay đầu nhìn Bách Lý Tố Tuyết, nghiêm túc nói:

- Sư tôn, thật sự người cho rằng chuyện 'người đó' lưu lại truyền nhân là lời đồn vô căn cứ?

Đây hiển nhiên là vấn đề mà hai người đã thảo luận qua, chân mày Bách Lý Tố Tuyết từ từ nhăn lại, trên mặt dần xuất hiện một tầng sương lạnh, nói:

- Ta tận mắt nhìn thấy 'người đó' chết, sẽ lại có chuyện gì? Cửu Tử Tằm huyền diệu cỡ nào, dù được truyền dạy bằng lời nói cùng ví dụ thật tường tận cũng chưa chắc có thể lĩnh ngộ và tu hành. Làm sao có một người có thể vô sự tự thông(*), tu luyện Cửu Tử Tằm đến cảnh giới nhất định được?"

(*) Không thầy cũng tự thông tỏ.

Tịnh Lưu Ly cảm thấy Bách Lý Tố Tuyết thật sự không vui nên lập tức khẽ khom người, thể hiện sự áy náy.

Khuôn mặt Bách Lý Tố Tuyết khôi phục lại bình tĩnh, nhẹ giọng khinh thường nói:

- Thế gian vốn không có quỷ, trong lòng người có quỷ thì mới có quỷ. Trịnh Tụ và Nguyên Vũ làm nhiều chuyện như vậy, đương nhiên sẽ có chút sợ hãi, đây cũng là chuyện bình thường.

Tịnh Lưu Ly không nhiều lời nữa, một tia nghi ngờ trong lòng

cũng bị câu nói khẳng định của sư tôn xoá sạch. Bước chân rời đi cũng nhanh nhẹ hơn.

Ánh mặt trời hiện ra, sắc vàng rực rỡ bắt đầu phủ lên trên dãy núi, cũng nhuộm lên người nàng một màu vàng óng ánh.

Bách Lý Tố Tuyết không quay người, ngược lại ngẩng đầu đón nắng vàng rực rỡ, nhìn ra thành Trường Lăng giữa trời đất kia, nở nụ cười giễu cợt:

- Nói là chưa thua bao giờ, chẳng qua do lúc trước những người mạnh nhất đều ở cạnh ngươi, sau này thì lại gặp đối thủ chưa đủ tư cách, không đủ mạnh mà thôi. Ngay cả người bất bại cũng đã bại, còn có ai sẽ bất bại đây?

***

Vị Hà êm đềm lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Một thân ảnh màu trắng dưới đáy sông từ từ hiện lên, sau đó bị những gợn sóng đánh đi, dạt đến bên cạnh rễ của vài cây liễu già ở ven bờ. Trong lúc chìm nổi, thân người dần bị cỏ nước và rễ cây liễu già trói lại, giống như sắp bị chúng hấp thụ thành chất dinh dưỡng, dần dần hoà làm một thể.

Nhiệt độ của ánh mặt trời làm thân ảnh màu trắng này khẽ nhúc nhích.

Bạch Sơn Thủy tỉnh lại.

Nàng thấy tình cảnh của mình, ánh mắt nhìn nghiêng, có thể thấy được thương thuyền xuôi ngược và tàu chiến giáp sắt cỡ lớn của Đại Tần ở phía xa.

Tuy tu vi nàng rất cao nhưng giờ phút này cũng cảm nhận được sự suy yếu, khí huyết và chân nguyên trống rỗng đến đáng sợ, da thịt của nàng trắng bệch như một xác chết trôi thật sự.

Nhưng nàng cũng không có hành động gì.

Nàng chỉ nằm như vậy trong nước, lẳng lặng ngắm nhìn bầu trời qua khe hở của những rễ cây.

Bầu trời vẫn là bầu trời kia.

Nhưng rất nhiều chuyện lại có sự thay đổi.

Lý Vân Duệ vốn phải đến giết nàng, vậy mà cuối cùng lại cứu nàng.

Mấu chốt nhất là nàng biết rõ Lý Vân Duệ sẽ không chết.

Nếu như chết rồi thì còn tốt.

Nhưng ở Trường Lăng, điều đáng sợ nhất đối với tu hành giả chính là Đại Phù Thủy Lao.

Mà Lý Vân Duệ đã rơi vào trong tay Thân Huyền, chủ nhân Đại Phù Thủy Lao.

Đêm qua, nàng là người chiến thắng Trịnh Tụ.

Nàng đã thành công mang theo Cô Sơn Kiếm Tàng trốn khỏi Trường Lăng, hơn nữa xác định chính mình còn có thể sống sót.

Nhưng lúc này nàng lại khác với Bách Lý Tố Tuyết, nàng không cảm thấy tâm tình vui vẻ chút nào.

Q4 - Chương 10: Thức tỉnh

Thời gian là thứ thực sự vô tình.

Ánh mặt trời trải rộng khắp Trường Lăng, phủ một tầng ánh kim lên từng cái sân nhỏ cũ nát ở trong thành.

Hầu hết dân chúng Trường Lăng đã dần dần biết được sự rung chấn vào đêm qua là do hành động của tên đại nghịch từng cuồng ca(*) ở nơi đây. Sự khủng hoảng bất an trong dân chúng từ lúc nửa đêm thì bây giờ cũng từ từ bình tĩnh lại. Cùng với đó, tin tức ở Mân Sơn Kiếm Hội cũng bắt đầu truyền bá ra khắp nơi trong thành.

(*) Ca hát một cách ngông cuồng ngạo mạn

Vì thế, có vô số âm thanh kinh ngạc không thể tin hòa cùng những tiếng than thở bất đồng vang lên khắp mọi ngõ ngách Trường Lăng.

Ngày hôm nay, trong thành Trường Lăng này, tỷ lệ cái tên "Đinh Ninh" được nhắc đến vượt xa "Bạch Sơn Thủy'. Đinh Ninh, người mà năm ngoái vẫn còn là một thiếu niên bình thường ở ngõ Ngô Đồng Lạc, không ngờ bây giờ đã đứng đầu trên bảng Mân Sơn Kiếm Hội, đây thực sự là một truyền kỳ quá tuyệt vời. Thực tế thì, cũng vì xuất thân của hắn mà người Trường Lăng càng thêm phấn khích.

Ngõ Ngô Đồng Lạc vốn yên tĩnh vắng vẻ mà giờ lại chật kín như nem cối. Có vô số xe ngựa chặn bên ngoài đường lớn, rất nhiều người chạy đến xem rốt cuộc cái ngõ hẻm này so với những nơi khác có điểm gì bất đồng, làm sao có thể sinh ra một quái vật như vậy.

Trước đây, toàn bộ Trường Lăng, toàn bộ Đại Tần Vương Triều chỉ có hai quái vật thực sự là Tịnh Lưu Ly và An Bão Thạch, mà bây giờ toàn bộ Trường Lăng, hay nói cách khác là cả Đại Tần Vương Triều, hoặc là cả thiên hạ cũng sẽ biết thêm một quái vật khác là Đinh Ninh.

Âm thanh huyên náo vang khắp đường phố, nhưng cái quán rượu đang khóa chặt cửa kia vẫn hiu quạnh như cũ.

Dư chấn đêm qua làm bụi đất bám dày đặc trên ván cửa. Trong tiếng khép cửa và tiếng thở dồn dập, bụi bặm bay lơ lửng khắp sảnh đường càng làm mọi thứ ở nơi đó thêm phần u ám.

Trong phòng ngủ ở hậu viện, Trường Tôn Thiển Tuyết đang trầm mặc ngồi ở mép giường, hai hàng mi dài khẽ nháy lên.

Mặc dù tin tức Đinh Ninh chiến thắng đã truyền đến, nhưng hiện tại nàng không biết Bạch Sơn Thủy còn sống hay đã chết? Không biết chuyện Bạch Sơn Thủy rời khỏi ngõ Ngô Đồng Lạc vào đêm qua có tạo cho mình nguy hiểm chí mạng gì hay không?

Đinh Ninh không về, nàng không thể nào an tâm được.

Ở chỗ sâu trong Hoàng Cung tĩnh mịch lạnh lẽo, dù một đêm chưa ngủ nhưng khuôn mặt Hoàng Hậu vẫn hoàn mỹ như cũ, không nhìn ra chút mỏi mệt nào, cũng không thấy bất kỳ cảm xúc gì khác với ngày thường.

Thị chỉ tự tay viết một phong thư, sau đó tùy ý giao cho người cung nữ đang đứng hầu bên cạnh, bình tĩnh nói: "Sai người đưa nó cho Trương Nghi."

. . .

"Nghe nói vào đêm qua, ở ngoại thành Trường Lăng xuất hiện hai thanh phi kiếm rất lợi hại, một kiếm có thể chống lại hơn mười thanh phi kiếm bình thường, không biết so với ngươi thì

sao?"

"Lâm trận phá Tứ cảnh, lại có thể đánh bại tu hành giả Ngũ cảnh, ngươi nói sau này ta có bản lãnh thắng được hắn không?"

Một người thiếu niên tuấn tú mặc áo gai đang hỏi.

Y đang đứng trên rìa của một vách đá dựng đứng, trước mặt của y không có gì ngoài mây mù nhàn nhạt trong một khoảng không. Có một thanh kiếm không cán màu vàng nhạt đang lơ lửng trước người y, nó khẽ rung theo hô hấp của y, khí tức trên thân kiếm vận chuyển theo một tiết tấu rất kỳ diệu, giống như có tính mạng riêng.

Chung quanh không có ai khác, nên y đang nói chuyện với thanh phi kiếm này.

Nhìn thái độ khi lúc này của y, có thể nhận ra đây không phải là do tâm huyết dâng trào, mà là y rất quen thuộc với việc này.

Phi kiếm mặc dù nhìn như có sinh mạng, nhưng cũng là vật chết không thể mở miệng, nói chuyện với phi kiếm của mình, hiển nhiên bình thường người này rất cô đơn lạnh lẽo.

Thiên tài chân chính, thường thường đều tịch mịch.

Ánh nắng tỏa khắp Trường Lăng, nhưng trong Trường Lăng vẫn có rất nhiều nơi hẻo lánh không thấy được ánh mặt trời.

Bên trong Ngư thị, mưa kéo đến che kín bầu trời, bóng quỷ trùng trùng điệp điệp. Ở đâu đó có tiếng đàn như ca mà cũng như khóc, cạnh một cánh cửa lạnh lẽo ẩm ướt, vài cây trúc đen đang chập chờn không thôi.

"Thật ra sự lãnh khốc của Hoàng Hậu không chỉ ở việc mượn đao giết người."

Với khuôn mặt ôn hòa và ngữ khí đều cực kỳ ôn nhu, người thiếu nữ mặc áo hồng nhẹ cúi đầu, nói khẽ với vị lão nhân lưng còng mặc áo đen ở bên cạnh: "Sự tình mà thị am hiểu và tàn nhẫn nhất, chính là lấy đi mất những người vốn đang ở bên cạnh ngươi mà ngươi quan tâm!"

. . .

Sau một đêm này, Trường Lăng có người vui, cũng có người buồn, lại cũng có người vừa mới tỉnh lại.

Tạ Trường Thắng khó khăn mở mắt ra.

Hắn cảm giác có thứ gì đó ở bên ngoài làm mắt mình rất đau nhức. Tiếp đó, hắn cảm nhận được nhiệt độ, thì lập tức hiểu thì ra đó là ánh mặt trời khiến hắn thấy chói mắt.

Hắn xác định bản thân vẫn còn sống.

Sau đó hắn nhịn không được mà bật cười.

Dù cơ thể không còn bao nhiêu khí lực, nhưng hắn vẫn dùng hết sức chỉ để nở nụ cười lớn thoải mái.

Quả nhiên Mân Sơn Kiếm Tông không trơ mắt nhìn hắn chết đi.

Hắn còn sống, nghĩa là hắn đã thắng lợi.

"Bị thương nặng như vậy còn dám cười lớn ầm ĩ, chẳng lẽ ngươi không sợ miệng vết thương nứt toác ra à?"

Đột nhiên, có một âm thanh đầy mỉa mai truyền vào tai hắn.

Ngay cả cảnh vật xung quanh Tạ Trường Thắng còn không thấy rõ, tự nhiên cũng không thấy được người đang nói này, nhưng hắn chẳng thèm để ý mà đáp: "Miệng vết thương có toác ra thì cũng không chết được!"

Người vừa lên tiếng lập tức khựng lại, dường như kẻ đó không biết phản bác lại những lời này như thế nào.

Tạ Trường Thắng đắc ý đảo mắt nhìn xung quanh, từ từ thấy rõ mình đang ở một căn phòng màu xanh.

Mặt đất, vách tường đều là màu xanh, chẳng qua cũng không thuần túy là màu xanh như ngọc.

Vì vậy hắn lại nhịn không được bĩu môi khinh thường, nói: "Đường bằng ngọc xanh, điện bằng ngọc xanh, vốn tưởng Mân Sơn kiếm tông cực kỳ có tiền, hóa ra trang hoàng bên ngoài thì đẹp tới cực điểm, nhưng ở trong này cũng chỉ là đá xanh có màu gần giống thôi!"

"Con buôn chính là con buôn, nhìn cái gì cũng mang mùi tiền."

Lại nghe tiếp thanh âm càng thêm lạnh lùng châm biếm, Tạ Trường Thắng miễn cưỡng hơi xoay đầu, khẽ giật mình.

Hắn thấy một thiếu nữ áo xanh đang đứng ở cửa và lạnh lùng nhìn mình, sau đó hắn lập tức nhớ ra người thiếu nữ này chính là người lúc trước đã làm mình cảm thấy xấu hổ tự ti, Tịnh Lưu Ly.

"Kỳ quái!" Hắn chỉ giật mình trong chốc lát, rồi nhịn không được thì thầm một tiếng.

Tịnh Lưu Ly nhìn hắn, nói: "Có gì kỳ quái sao?"

Tạ Trường Thắng do dự một chút mới thật thà đáp: "Hình như lúc trước ta rất sợ ngươi, nhưng hiện tại giống như không còn nữa rồi."

Tịnh Lưu Ly nhíu mày, nghi hoặc hỏi: "Ngươi có ý gì?"

Tạ Trường Thắng nở nụ cười: "Chắc là ta cũng đã chết một lần, còn sợ cái gì nữa chứ! Hơn nữa ta nghĩ rằng, ta đánh cược với

Mân Sơn kiếm tông một lần, đánh cược Mân Sơn kiếm tông sẽ không để ta chết, bây giờ ta đã cược thắng, cũng thắng cả Mân Sơn kiếm tông, đương nhiên sẽ không sợ một thiên tài Mân Sơn kiếm tông rồi!"

Tịnh Lưu Ly cười lạnh đầy trào phúng, xoay người sang chỗ khác, nói: "Đó là ý tưởng rất ngu xuẩn để tự an ủi mình đấy!"

Tạ Trường Thắng cũng không tức giận, nhìn bóng lưng của nàng, đột nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng, kêu lên: "Mân Sơn kiếm hội đã kết thúc rồi à?"

Tịnh Lưu Ly hơi dừng bước, đáp: "Đã kết thúc."

Toàn thân Tạ Trường Thắng cứng lại, hồi hộp hỏi: "Ai đứng đầu?"

Tịnh Lưu Ly cũng không quay đầu lại mà dùng giọng khẳng định đáp: "Đinh Ninh."

Tạ Trường Thắng ngẩn ngơ.

"Ha ha ha ha. . ."

Trong nháy mắt, một lần nữa hắn dùng hết sạch khí lực để cười như điên.

Tịnh Lưu Ly không quay đầu lại, lông mày nàng nhíu thật sâu.

Gặp phải cái tên đệ tử Quan Trung ngu xuẩn không biết sống chết này, ngay cả lí do tức giận thì nàng cũng không có.

Gần như cùng lúc đó, trong nội thành Trường Lăng còn có một người khác cũng tỉnh lại.

Người này là Lương Liên.

Thực tế thì gã cũng không thực sự hôn mê bất tỉnh, mà là do

gã tu luyện Vô Cực Kiếm Thân có thuật dưỡng kiếm rất đặc biệt, khiến cho người khác nhìn như đang ở trạng thái hôn mê. Gã có thể dùng công pháp này để khống chế và tu bổ nội thương.

Nhưng bây giờ, thời gian gã chữa thương còn chưa đủ, đáng ra phải hôn mê lâu hơn một chút mới tốt.

Nhưng gã biết mình phải tỉnh lại sớm hơn, cho dù vì thế mà rất nhiều vết thương ẩn khó có thể chữa lành, gã cũng muốn sớm tỉnh lại.

Trong tiếng vang phần phật của chiến kỳ, gã tỉnh dậy ở giữa doanh trướng, mở to hai mắt.

Chỉ là trong doanh trướng lúc này rất khác ngày thường, thậm chí ở cửa ra vào, ngay cả một tên lính cầm kiếm đứng gác cũng không có.

Gần như ngay lúc đó, trong một căn phòng cách chỗ của Tạ Trường Thắng không xa, Đinh Ninh cũng vừa vặn tỉnh lại.

...

Q4 - Chương 11: Mạng cứng lắm

- So với ta dự đoán, ngươi tỉnh lại sớm hơn ít nhất bốn canh giờ.

Lúc tỉnh lại, Đinh Ninh nghe được một thanh âm rất đỗi bình thường truyền vào tai.

Khuôn mặt người nói cũng rất phổ thông, đi ngoài đường cũng không mấy ai chú ý đến người có dung mạo thuộc dạng bình thường này.

Có điều, y có một quá khứ cực kỳ hiển hách, thậm khí chỉ cần kể lại thôi cũng đủ khiến cho người nghe cảm thấy kinh hãi.

Y là một trong những người mạnh nhất của Mân Sơn Kiếm Tông, "Nhân Trù"(*) Cảnh Nhận.

(*) Đầu bếp.

Đinh Ninh chậm rãi quay đầu lại nhìn Cảnh Nhận đang đứng cạnh giường đang quan sát mình, vẻ mặt hắn vẫn bình thường, chỉ nghiêm túc nói:

- Đa tạ.

Cảnh Nhận gật đầu đáp lại, nói:

- Không cần khách khí, từ nay về sau ngươi có thể gọi ta là sư thúc.

Đinh Ninh gật đầu, nói:

- Sư thúc.

Cảnh Nhận mỉm cười, chỉ tay về phía bên trái đầu giường Đinh Ninh nói:

- Bình thường, đọc sách lúc bị thương nặng là việc làm cho tinh thần hao tổn nhất, nhưng ngươi lại không giống người thường, vì vậy ngươi có thể xem qua quyển sách này một chút.

Đầu giường bên trái Đinh Ninh có để một quyển sách hơi mỏng.

Chất liệu giấy bình thường, mặc dù đây chỉ là bản chép tay chứ không phải sách cổ quý hiếm gì nhưng nếu lúc này có bất kỳ một tu hành giả nào khác ở Trường Lăng nhìn thấy quyển sách mỏng này thì nhất định sẽ cực kỳ kinh hãi.

'Tu Chân Thất Cấp' là tên của quyển sách mà Đinh Ninh nhìn thấy bên ngoài bìa, chỉ là thần sắc hắn lại không tỏ ra mừng rỡ như trong tưởng tưởng của Cảnh Nhận.

Hắn hơi cúi đầu, trầm ngâm một lát, sau đó nhìn Cảnh Nhận nói:

- Ta muốn quay lại Trường Lăng một chuyến.

Cảnh Nhận hơi ngạc nhiên nhìn Đinh Ninh, y cho rằng có thể Đinh Ninh chưa biết đây là kinh quyết dạng gì, vì vậy y ôn hòa giải thích:

- Quyển 'Tu Chân Thất Cấp' này là công pháp tự tu nhập môn của Mân Sơn Kiếm Tông, cũng có nghĩa là công pháp tổng quyết tu luyện chân nguyên của Mân Sơn Kiếm Tông. Tất cả những công pháp tu hành, phương pháp vận hành kinh mạch huyền diệu nhất trong tông môn đều dựa trên quyển tổng quyết này.

Đinh Ninh lắc đầu, nói:

- Ta biết rõ kinh quyết này là cái gì… Ta còn biết bản thân quyển Tu Chân Thất Cấp là một trong những bí điển của Mân Sơn Kiếm Tông. Cho dù là trong tông cũng chỉ có một ít đệ tử có cơ hội tu luyện, do đó, tiếp xúc qua nó cũng có thể đồng nghĩa với việc được học tập bí điển ghi chép tinh nghĩa tu luyện của Mân Sơn Kiếm Tông.

Cảnh Nhận càng ngạc nhiên, có điều y vẫn không hỏi vì sao Đinh Ninh lại muốn về Trường Lăng, hai mắt vẫn chăm chú nhìn Đinh Ninh nói:

- Ngươi nên biết thời gian của ngươi không nhiều lắm.

- Hiện giờ toàn bộ Trường Lăng đều bởi vì ngươi đoạt được thủ danh mà chấn động, nhưng cũng vì thắng lợi của ngươi nên bọn họ tạm thời không để ý đến một sự thật.

Cảnh Nhận dừng một chút, sau đó điềm đạm nói tiếp:

- Đối với người khác mà nói, giành được thủ danh ở Mân Sơn Kiếm Hội cũng đồng nghĩa với tiền đồ sáng lạn. Nhưng bọn họ không chú ý đến việc ngũ khí của ngươi quá vượng, ngươi phải tranh thủ thời gian.

Đinh Ninh bình thản nhìn y, nói:

- Ta biết rõ.

Cảnh Nhận gật nhẹ đầu, vô cùng nhẫn nại nói tiếp:

- Ta biết với ngộ tính của ngươi thì việc lĩnh hội kinh quyết sẽ rất nhanh, nhưng có một vài việc ngươi có lẽ không biết… Công pháp tu hành của Mân Sơn Kiếm Tông có chút không giống với những công pháp bình thường, hay nói quá lên là rất khác biệt.

Đinh Ninh nhìn hắn, không trả lời.

Cảnh Nhận cũng nhìn hắn, thời gian trôi qua được một lúc thì tiếp lời:

- Luận về thủ đoạn, mặc dù Mân Sơn Kiếm Tông không bằng một vài tông môn khác nhưng những năm qua cũng có tích lũy một ít đồ vật các chốn tu hành bình thường khác không có. Chỉ là có những việc, sức người có hạn, tông môn cũng không phải vạn năng. Trước mắt, đối với tình trạng thân thể của ngươi, chỉ có duy nhất một môn công pháp có thể giải quyết.

Đinh Ninh hiển nhiên biết y đang nói đến môn công pháp nào. Đối với hắn, ý nghĩa của môn công pháp này thậm chí còn hơn cả Cô Sơn Kiếm Tàng trong truyền thuyết kia. Vì vậy, mặc dù đoán ra môn công pháp Cảnh Nhận đang đề cập đến là gì nhưng lúc này đích thân nghe y nói vẫn khiến hô hấp của hắn không khỏi hỗn loạn, thân thể cũng bắt đầu mất kiểm soát mà hơi run rẩy.

Cảnh Nhận nhìn thẳng vào hai mắt Đinh Ninh, ngữ khí chậm rãi, vô cùng nghiêm túc nói:

- Môn công pháp này có điểm đặc biệt là ở chỗ Khí Hải, mà chỗ Khí Hải kia có tác dụng giống như ngũ tạng trong cơ thể. Thậm chí có thể coi như nó có công dụng thay thế ngũ tạng, song việc lĩnh hội nó lại vô cùng khó khăn. Ngay cả phương pháp tu hành cũng đòi hỏi nhất định phải đả thông rất nhiều khiếu vị. Mà việc đả thông từng khiếu vị đều cần phải có thời gian.

- Từ trước đến giờ, số lượng đệ tử trong Mân Sơn Kiếm Tông hiểu thấu và chọn tu hành môn công pháp này là cực ít.

Cảnh Nhận cười khổ một cái, nói tiếp:

- Mấu chốt nhất chính là không phải tu hành giả nào trong Mân Sơn Kiếm Tông có đủ tư chất cũng được chọn tu hành môn công pháp này. Kiếm Tháp Cửu Trọng(*), mỗi tầng đều phải lập rất nhiều công trạng cho Mân Sơn Kiếm Tông.

(*) Trọng: tầng.

Đinh Ninh hít sâu một hơi, nói:

- Nếu môn công pháp này trọng yếu như vậy, lẽ ra phải để trên tầng cao nhất của Tàng Kinh Kiếm Tháp. Cho nên nói… phải vì Mân Sơn Kiếm Tông lập nhiều đại công thì mới có thể tới xem được?

Cảnh Nhận gật đầu.

Đinh Ninh trầm ngâm nói:

- Không thể phá lệ?

- Đây là quy củ của Mân Sơn Kiếm Tông.

Cảnh Nhận cười khổ nói:

- Ở Mân Sơn Kiếm Tông ta, quy củ là thứ không thể phá.

- Người người giữ vững quy củ, Mân Sơn Kiếm Tông so với Trường Lăng mạnh hơn nhiều.

Đinh Ninh trầm mặc một lát, sau đó nói.

Cảnh Nhận cho rằng Đinh Ninh vì cảnh ngộ của Bạch Dương Động nên mới có cảm khái như vậy, cho nên y cũng không bình luận gì, chỉ nói:

- Nếu ngươi đã biết những điều này thì nên tranh thủ một chút.

Đinh Ninh liếc thoáng qua bản điển tịch, sau đó quay qua nhìn Cảnh Nhận, nói:

- Nếu có thể, xin sư thúc giúp ta chuẩn bị xe ngựa, trên xe ta sẽ bắt đầu xem.

Cảnh Nhận hơi ngẩn ra, chợt gật đầu nhẹ, nói:

- Thân phận bây giờ của ngươi khác xưa, nếu ngươi đã quyết ý phải về Trường Lăng thì không chỉ chuẩn bị một chiếc xe ngựa.

***

Lương Liên từ trên giường chậm rãi ngồi dậy.

Sau khi thức giấc không lâu, hô hấp của hắn vốn đã điều hòa, song khuôn mặt của hắn lại một nữa trở nên lạnh lùng, hô hấp cũng bắt đầu hỗn loạn.

Sau đó hắn ngồi thẳng dậy, ho khan kịch liệt ra cả bọt máu.

Tiếng bước chân vang lên.

Một gã phó tướng mặc Huyền Giáp khom người, vén mành vải đi vào.

Lương Liên nhìn người phó tướng có lẽ đã chờ ngoài doanh trướng từ sớm này, ánh mắt không đổi chỉ phất tay, nói:

- Gọi quân sư sang đây.

Người phó tướng cúi đầu xuống, ánh mắt không ngừng lóe sáng, đáp lời lui ra.

Rất nhanh, tấm màn doanh trướng lại một lần nữa được vén lên, tức thì âm thanh chiến kỳ bay phần phật ở ngoài truyền vào trong lều vải càng thêm rõ ràng. Ngay lúc này, Kỳ Bát Mặc vận đồ màu đen xuất hiện trước mặt Lương Liên.

Lương Liên không ngừng ho khan, sắc mặt hờ hững nhìn Kỳ Bát Mặc, hỏi:

- Hai kẻ kia thế nào?

Kỳ Bát Mặc kính cẩn khẽ khom mình hành lễ, nói:

- Tu hành giả vô danh vào Đại Phù Thủy Lao, Bạch Sơn Thủy trốn thoát.

Hô hấp của Lương Liên ngừng lại, sau đó hắn lại ho khan kịch liệt. 'Phù' một tiếng, một đoàn huyết vụ từ miệng hắn phun ra.

Kỳ Bát Mặc ngẩng đầu, đang định mở miệng nói, song trong tích tắc gã cảm thấy như bị luồng lãnh ý phảng phất từ chỗ sâu nhất trong lòng đất tập kích thẳng vào đại não. Sắc mặt gã lập tức đại biến, hai chân dừng lại, thân thể bay ngược ra sau. Cùng lúc ấy, thiên địa nguyên khí từ thanh tiểu kiếm màu sắc loang lổ như cành mai vàng nhuộm đầy tuyết trắng ở trong ống tay áo bên tay phải lao ra!

Trong chớp mắt, tất cả lều lớn xung quanh dưới áp lực cường đại của lực lượng tỏa ra đều bắt đầu phồng lên, phát ra âm thanh bạo liệt khiến người ta cảm thấy kinh hãi!

Sắc mặt Lương Liên vẫn hờ hững như cũ, ngồi ngay ngắn bất động.

'Keeng' một tiếng, trước người hắn, ánh sáng của bản mệnh kiếm lóe lên, như hắc long rời bến, lập tức lao vào phi kiếm mỏng hẹp trong tay của Kỳ Bát Mặc, trực tiếp đánh văng chuôi tiểu kiếm này, đâm vào thân thể gã.

"Xoẹt" một tiếng, toàn bộ doanh trướng trong chớp mắt xuất hiện hơn mười vết rách, bằng mắt thường có thể thấy được sóng khí từ vết rách thoát ra ngoài.

Bên trong, một tiếng kêu cực kỳ thê lương thảm thiết vang lên, cơ thể Kỳ Bát Mặc mang theo hai màn cửa phá không bay ra ngoài rơi xuống đất ngay trước cửa.

Phụt!

Lương Liên lại phun ra một ngụm máu.

Ngụm máu màu đỏ tươi này đích thực là biểu hiện của thương thế ngày càng nghiêm trọng.

Toàn bộ phế phủ của Kỳ Bát Mặc đều bị một kiếm này xé rách, xương cốt cùng nội tạng vỡ vụn đều bị đánh nát, lộ rõ cả ra ngoài. Nhưng gã vẫn còn sống, đôi mắt mắt tràn ngập sự không cam lòng cùng khó tin, huyết nhục từ trong miệng không ngừng chảy ra, nhưng hắn vẫn cố nói:

- Vì sao?

- Ta và ngươi đều hiểu rất rõ.

Lương Liên lạnh lùng nhìn kẻ cả người đẫm máu trước mặt, mí mắt rũ xuống:

- Ta và người đều là những kẻ sống sót trong chiến đấu, am hiểu nhất chính là cầu sống.

- Ta hiểu rõ nơi ấy, ngươi cũng quen thuộc, chỉ cần giết ngươi… thì quan ngoại của chúng ta chỉ còn mình ta am hiểu.

- Ả muốn cho ngươi thay thế ta, bây giờ ta giết ngươi thì việc lĩnh quân đến loại địa phương đó vẫn như trước chỉ còn duy nhất một mình ta.

- Ta chết, ngươi sống, hoặc ngươi chết, ta sống.

- Ngươi là người rất thông minh, chỉ là ngươi chưa đủ tàn nhẫn, làm việc quá chậm, mấu chốt nhất là tu vi của ngươi không bằng ta. Đó là lý do tại sao bao nhiêu năm qua, cho dù ngươi và ta cùng sống sót, nhưng ta là tướng quân, nhưng ngươi vẫn như cũ chỉ là một quân sư.

Nghe thấy những thanh âm lạnh lùng này, Kỳ Bát Mặc thống

khổ trút hơi thở cuối cùng.

Lương Liên không đi tới nhìn thi thể gã, cũng không để tâm đám quân sĩ chạy đến sau khi nghe tiếng động đang vô cùng khiếp sợ, chỉ lạnh lùng nghĩ tới nữ tử hoàn mỹ nhưng lãnh khốc kia, cúi đầu tự nói:

- Ta bò ra từ trong biển xác chết, mấy năm này ở Trường Lăng một đường máu mà đi lên… Mạng ta cứng lắm, muốn ta chết cũng không dễ dàng như thế được.

Quân kỳ bên ngoài doanh trướng bay phấp phới trong gió, át đi thanh âm của hắn.

Q4 - Chương 12: Khóc trước phần mộ

Thần Đô Giám, thành nam Trường Lăng.

Thoạt nhìn, kiến trúc bên ngoài của nơi này trông giống như những đạo quán khác, lúc nào cũng tỏa ra khí tức âm u lãnh lẽo. Ngoại trừ mấy đại nhân vật trong hoàng cung, tất cả quyền quý của vương triều Đại Tần đều có tâm lý đề phòng và sợ hãi nơi này. Nhưng lúc này, ánh mắt rất nhiều người trong tòa kiến trúc này lại lộ ra sự sợ hãi lẫn đề phòng.

Chỉ vì một nữ tử mặc áo trắng.

Dạ Sách Lãnh bước xuống xe ngựa, một mình men con đường đá màu xám tiến vào trong sân nhỏ âm u lạnh lẽo.

Những tia nắng chói mắt từ trên trời chiếu nghiêng xuống mặt tường rồi soi lên người nàng.

Chỗ sâu nhất trong sân, một chiếc xe ngựa đang đỗ bên cạnh gốc cây mục.

Xe ngựa có màu tím đậm thâm trầm, mặt gỗ trơn bóng phản xạ ánh sáng được điêu khắc hoa văn, phù điêu khắc dày đặc, cộng với việc dùng vàng, đá quý khảm nạm khiến chiếc xe trở nên xa hoa lộng lẫy đến cực điểm.

Dạ Sách Lãnh dừng lại trước xe ngựa, nàng nở nụ cười, hướng về phía thư phòng ở nội viện, nói với giọng hơi châm biếm:

- Đây chắc là chiếc xe ngựa làm từ gỗ Đàn Hương tím của phủ Ly Lăng Quân, không ngờ lại bị ngươi lấy đi, đường đường là Ti

Thủ Thần Đô Giám mà cũng ưa thích vật tầm thường như vậy?

- Vật tầm thường hay không ta không nghĩ đến, chỉ là do thích mùi của bản thân loại gỗ này.

Thanh âm bình thản từ cánh cửa khép hờ truyền ra, dường như có chút trống rỗng.

- Bỏ qua hình dạng và cấu tạo đẹp đẽ bề ngoài, chỉ xét về mùi thì đúng là khó có loại gỗ nào bằng gỗ Tử Đàn, cũng coi như tạm chấp nhận được.

Dạ Sách Lãnh từ từ quay người, không hề có ý định bước tới, chỉ nhìn đám bụi nhỏ xíu đang bồng bềnh trôi nổi dưới ánh sáng trong căn phòng khép hờ kia, lãnh đạm nói:

- Có điều, người khác có lẽ không biết tu vi phi kiếm của ngươi, nhưng ta sao lại không biết? Ta không muốn Bạch Sơn Thủy chết thì còn có lý do, nhưng ngươi thì vì cái gì?

Người bên trong cánh cửa hơi trầm mặc một lát, sau đó nói:

- Chẳng lẽ ngươi thật sự không biết.

Dạ Sách Lãnh đáp:

- Ta thật sự không biết.

- Có mới nới cũ.

Người bên trong lại trầm mặc rồi tiếp:

- Nhưng ta làm vậy cũng không phải vì bản thân mình.

- Mặc kệ ngươi vì ai, ta hy vọng sau này ngươi không nên làm như vậy nữa.

Dạ Sách Lãnh ngẩng đầu lên, bình tĩnh mà lạnh lùng nói:

- Ta là ta, ngươi là ngươi, ngươi nên biết ta không muốn thiếu nợ ngươi cái gì.

Bên trong cánh cửa không hề đáp lời.

Dạ Sách Lãnh cũng không nói gì thêm, quay người rời đi.

Nhưng trong khoảnh khắc nàng vừa mới cất bước thì từ bên trong chỗ hé của cánh cửa trông vắng vẻ kia lại vọng ra thanh âm:

- Có một việc ta không ghi chép trình báo lên trên. Lộ tuyến của Bạch Sơn Thủy hơi có vấn đề, dường như cô ta cố tình đi qua một số đường phố.

Dạ Sách Lãnh đột nhiên quay người lại.

***

Một tu hành giả mặc áo bào màu vàng từ trong xe ngựa đi ra, chân dẫm lên thảm cỏ mềm mại ở cánh rừng bên ngoài sơn môn Mân Sơn Kiếm Tông.

Mân Sơn Kiếm Hội tuy đã kết thúc nhưng những tu hành sư trưởng đến đây xem hội và một số quan viên triều đình vẫn chưa rời đi hết. Nhìn tu hành giả mặc áo bào màu vàng này, lại cảm nhận được khí tức trên người, bọn họ lập tức biết gã đến từ nơi nào, trong mắt mỗi người xuất hiện đủ loại cảm xúc khác nhau.

Tu hành giả mặc áo bào màu vàng này làm việc cực kỳ kính cẩn và nhún nhường, gã nói nhỏ mấy tiếng với một đệ tử mặc áo xanh chịu trách nhiệm tiếp đón của Mân Sơn Kiếm Tông, sau đó liền quay trở về xe ngựa, yên tĩnh chờ đợi.

Nghĩ tới tâm tình của nữ chủ nhân cao quý trong nội cung kia chắc chắn không tốt, tất cả tu hành sư trưởng và quan viên triều đình không dám cố ý ở lại. Thậm chí trước đó có vài người còn muốn ở lại thêm một lúc thì bây giờ đều rời đi sớm. Rất nhanh,

xung quanh cánh rừng này trở nên yên tĩnh và thêm phần đẹp đẽ.

Tu hành giả áo xanh của Mân Sơn Kiếm Tông đi xuyên qua rừng, tiến đến chỗ xe ngựa của tu hành giả áo vàng, theo sau là Trương Nghi trầm mặc im lặng.

Tu hành giả áo vàng kia đã trực tiếp thông báo thân phận và mục đích đến của gã. Có điều, Trương Nghi không hiểu vì sao với thân phận của mình lại khiến nữ tử tôn quý đến cực điểm kia cố ý làm ra an bài như vậy.

Cho nên càng đến gần chiếc xe ngựa này, hắn càng cảm thấy rung động lẫn bất an.

Nhìn thấy Trương Nghi, tu hành giả áo vàng liền bước xuống xe.

Tiếp đó, từ rất xa, gã khom người thi lễ với tu hành giả dẫn đường của Mân Sơn Kiếm Tông và Trương Nghi.

- Nương nương sai ta giao phong thư này cho ngươi.

Không nói thêm bất kỳ lời thừa thãi nào, nhìn tu hành giả áo xanh né sang một bên, gã tiến đến trước mặt Trương Nghi, với khuôn mặt cung kính, gã bình thản nói một câu, sau đó lấy ra một phong thư từ trong tay áo đưa cho Trương Nghi.

Khuôn mặt Trương Nghi lập tức trở nên tái nhợt, chưa tiếp xúc với phong thư nhưng hai tay hắn đã run rẩy.

Nhưng hắn không nói tiếng nào, chỉ khẽ cúi đầu, mở phong thư. Nhìn thấy nét chữ xinh đẹp ẩn chứa lực lượng cường đại kia, hai tay của hắn càng thêm run rẩy.

- Ta biết rồi.

Xem đi xem lại ba lần liên tiếp, sau khi chắc chắn bản thân

không bỏ sót bất kỳ một chữ nào, xác nhận không hề hiểu sai ý tứ của bất cứ chữ nào trong đó, hắn khom người thi lễ một cái với tu hành giả áo vàng, sau đó nói:

- Ta đồng ý đề nghị này.

Tu hành giả áo vàng nhìn khuôn mặt Trương Nghi từ trắng bệch bắt đầu trở nên kiên nghị, lại nhìn đôi tay của Trương Nghi vẫn đang không ngừng run rẩy, gã vươn tay ra, dường như muốn thu lại phong thư này. Nhưng ngay khi ngón tay gã vừa mới tiếp xúc với phong thư, nó liền bị một lực lượng nhu hòa chấn nát vụn, trực tiếp hóa thành những hạt bụi nhỏ xíu từ trong tay Trương Nghi bay ra.

Đây là một loại cảnh giới tu hành cường đại, nhưng đối với nữ tử hoàn mỹ trong cung kia mà nói, tu hành giả áo vàng này cũng chỉ là một kẻ truyền tin bình thường.

Trong sơn môn Mân Sơn Kiếm Tông, dưới chân núi có một tiểu viện cạnh đường núi xanh ngắt.

Một số đệ tử mới nhập môn hoặc những đệ tử giống như Trương Nghi sắp nhập môn đều tạm trú ở đây.

Trương Nghi về tới tiểu viện đang ở tạm, hắn không nói chuyện gì với mấy người Độc Cô Bạch, vào phòng liền đóng cửa lấy giấy bút.

Khuôn mặt hắn vẫn trắng bệch như trước nhưng hai tay đã ổn định trở lại.

Hắn bình tĩnh viết một phong thơ để lại trên mặt bàn, sau đó đẩy cửa rời đi.

***

Một đám mây đen đang hờ hững trôi trên bầu trời.

Con diều hâu màu đen bay xuyên qua tầng mây, đột nhiên lướt đến một ngọn núi màu đen.

Ngọn núi đen này cũng không quá cao lớn, cũng chẳng có cành cây ngọn cỏ nào sinh trưởng bên trên, nhưng lại có vô số mộ bia lớn nhỏ đứng sừng sững thành rừng với nhau.

Ngoài núi còn lưu lại một cánh quân ngự giá(*).

(*) Bảo vệ vua.

Trong sơn cốc gần đỉnh núi có một ngôi mộ, trước bia mộ có một người đầu đội đế quan(*) nhỏ.

(*) Mũ vua/vương miện.

Tề đế mang vẻ mặt đau thương đang đứng trong sơn cốc.

Cả sơn cốc, cả ngọn núi, chỉ có một mình y đứng thẳng.

Thời điểm Trương Nghi đẩy cửa rời đi sau khi để lại phong thư, Tề đế cũng đang nhìn phong thư bí mật vừa được đưa đến tay.

Y không hề bình tĩnh như vậy.

Sau khi xem cẩn thận đến tận chữ cuối cùng trong phong thư bí mật, y trực tiếp bật khóc thành tiếng, khóc rất to, rất thê lương.

- Nhược(*) Sư! Người ra đi không oán hận, nhưng sau khi người đi, cuộc sống thường ngày của ta khó có thể yên ổn, trong mơ ta thường xuyên thấy cảnh quân Tần như hổ lang phá thành mà vào, không ai có thể ngăn cản.

(*) Nhược: trong kinh Phật nghĩa là trí tuệ, Tề đế gọi Nhược Sư với Yến Anh để bày tỏ sự cung kính.

- Nhược Sư! Mân Sơn Kiếm Hội vừa kết thúc, người có biết

rằng Trường Lăng lại có thêm một thiếu niên thiên tài như Tịnh Lưu Ly, An Bão Thạch không?

- Ôi Nhược Sư! Ngẫm lại thật là đau lòng… thời điểm Ba Sơn Kiếm Tràng còn cường thịnh, đất Tần đã sinh ra rất nhiều thiên tài khiến người ta nghĩ mãi cũng không rõ vì sao, chẳng lẽ Nguyên Vũ hắn thật sự được ý trời phó thác?

- Nhược Sư! Trong thiên hạ, không có người trẻ tuổi nào có thể bì được với Tịnh Lưu Ly và An Bão Thạch. Qua mười năm nữa, chỉ sợ bọn chúng sẽ không có đối thủ. Tại sao đã có hai quái vật như thế mà ông trời vẫn còn thấy chưa đủ, bây giờ lại còn xuất hiện thêm một người nữa. Ngược lại, chúng ta thật là khổ, người vất vả lắm mới truyền lại được một đồ nhi nhưng lại đột ngột bảo hắn chôn chung với người, việc này rốt cuộc là có ý gì?

- Mỗi lần nghĩ đến nơi này, ta đều hận không thể đi cùng với người.

- Nhược Sư! Nếu không phải nghĩ đến bách tính Tề quốc, ta thực hận không thể chết cùng người.

Tề đế khóc đến nỗi chẳng còn phong thái của bậc đế vương, nước mắt giàn giụa.

Phần mộ trước người y vẫn lặng yên không biến hóa, thậm chí ngay cả rễ cỏ cũng chẳng dài thêm được chút nào. Bình thường đến nỗi không một tu hành giả nào có thể cảm giác được khí tức gì khác thường, nhưng khi tiếng khóc của y càng ngày càng to thì bùn đất trên phần mộ lại bắt đầu khẽ rung.

Rõ ràng chỉ là bùn đất màu đen đang rung động nhưng nó lại đang tỏa ra một luồng khí tức khó chịu như nhìn thấu Tề đế.

Tề đế trợn to mắt, thanh âm đau buồn ngừng lại, nhưng thi thoảng vẫn còn nức nở.

Sự an tĩnh đến cô độc này càng bị quấy rầy, thì khí tức không mấy vui vẻ kia lại càng trở nên sắc bén hơn.

Bùn đất ở đỉnh mộ bị đốt sạch như tro nhang theo gió bay đi, sau đó, một điểm sáng màu đen chậm rãi đi ra.

Một nhánh cỏ màu đen âm u và phát ra khí tức âm lãnh bỗng nhiên mọc ra từ trong đó.

Gốc cỏ đen này chỉ có một lá, lúc mọc ra còn hướng về phía Tề đế, nhưng chẳng mấy chốc ngọn cỏ lại nhắm ngay hướng Đại Tần Trường Lăng.

Tiếng nức nở của Tề đế ngừng lại, sau khi quyến luyến chốc lát, y khom người bái lạy phần mộ rồi lập tức quay người. Trên mặt Tề đế tuy vẫn còn đọng lại nước mắt, nhưng sâu trong đôi mắt ánh lên sự vui mừng.

Q4 - Chương 13: Bước đầu tiên

- Quả là càn quấy! Khinh Mân Sơn Kiếm Tông là cổng thành cửa tiệm sao, muốn đến là đến, muốn đi là đi?

- Ngươi cũng thật ngu xuẩn! Người khác muốn mang thư vô, ngươi liền cho ả truyền tin vào sao?

Âm thanh dạy dỗ đầy phẫn nộ không ngừng vang lên giữa sơn cốc.

Tu hành giả trẻ tuổi mặc bào phục xanh ngọc của Mân Sơn Kiếm Tông cúi đầu, đứng trước mặt nam tử trung niên nghe răn dạy, trong lòng cảm thấy vô cùng ủy khuất. Hắn thầm nghĩ, theo quy củ trước giờ, nếu bên ngoài có người đến đưa tin thì mình phải báo ngay, huống chi kẻ đến đưa tin kia là ai? Chẳng lẽ mình có khả năng từ chối được sao?

Huống chi, ai mà nghĩ được có kẻ đã vào Mân Sơn Kiếm Tông rồi mà sau đó viết thư để lại rồi rời đi?

- Hồ sư bá, xảy ra chuyện gì thế?

Thanh âm lạnh lẽo rất đặc trưng, ẩn chứa sự uy nghiêm từ giữa sơn đạo vang lên, thân ảnh Tịnh Lưu Ly hiện ra.

- Trịnh Tụ sai người đưa thư cho Trương Nghi, sau đó Trương Nghi để lại thư rồi rời khỏi sơn môn.

Nam tử trung niên vẫn còn tức giận, nếu như chỉ là những đệ tử miễn cưỡng qua được kiếm hội như những năm trước thì không tính. Đằng này, kiếm hội năm nay so với những lần trước kịch liệt hơn rất nhiều, người được chọn cuối cùng đều là những nhân tài

có thể đào tạo, đặc biệt biểu hiện của Trương Nghi lại càng xuất chúng.

Đối với tất cả các tông môn mà nói, người như Trương Nghi có lẽ còn trọng yếu hơn so với một người sử dụng kiếm đơn thuần, quan trọng hơn là hắn có thể sẽ trở thành trụ cột của tông môn.

- Trịnh Tụ sai người đưa thư cho Trương Nghi, Trương Nghi liền ra khỏi Mân Sơn Kiếm Tông ta?

Cặp mắt của Tịnh Lưu Ly hơi nhíu lại, nhìn tu hành giả trung niên, nói:

- Trong thư nói gì?

Tu hành giả trung niên của Mân Sơn Kiếm Tông nén giận, đưa bức thư hơi mỏng trong tay cho Tịnh Lưu Ly, đồng thời nói:

- Chỉ nói là trong kiếm hội hắn nhờ Hạ Uyển nên mới được thông qua, hắn vì điều này mà cảm thấy xấu hổ, nay xin chúng ta thay thế hắn bằng Hạ Uyển.

Khuôn mặt của Tịnh Lưu Ly không chút thay đổi, đảo mắt nhìn bức thư một lượt, thản nhiên nói:

- Rõ ràng là quân tử, muốn tìm lý do thoái thác rồi nhân tiện nhắc đến Hạ Uyển, ngược lại làm lộ ra lý do giả dối.

Tu hành giả trung niên mặc dù có thân phận cao hơn nàng không ít nhưng đối với những chuyện thế này lại cần biết ý kiến của Tịnh Lưu Ly. Vì vậy, sau khi nghe được Tịnh Lưu Ly nói thế, hắn lập tức cau mày nói:

- Chúng ta nên làm như thế nào? Không biết Trịnh Tụ dùng cái gì uy hiếp khiến hắn lựa chọn như thế.

- Hắn và Đinh Ninh đều cùng một loại người, đều không thể uy

hiếp.

Tịnh Lưu Ly nhìn tu hành giả trung niên, bình tĩnh nói:

- So với Đinh Ninh, Trương Nghi rõ ràng là người chú trọng đến đại cục hơn. Vì vậy, chuyện này tối đa chỉ là một cuộc giao dịch. Có thể khiến Trương Nghi chịu hi sinh như vậy, có khả năng là Trịnh Tụ đã đưa ra hứa hẹn gì đó về tương lai của Đinh Ninh và Bạch Dương Động.

Sau khi dừng một chút, nàng nhìn tu hành giả trung niên đang chờ đáp án của mình, nói tiếp:

- Tu hành bên ngoài và bên trong tông môn có gì khác nhau? Hắn cho rằng bản thân rời khỏi Mân Sơn Kiếm Tông thì không phải là đệ tử của Mân Sơn Kiếm Tông nữa, đó chỉ là ý nghĩ của hắn. Đối với ta mà nói, có lẽ vì chuyện này mà Mân Sơn Kiếm Tông ta có thể có thêm một đệ tử tốt. Biểu hiện của Hạ Uyển mọi người cũng nhìn thấy, cô ấy hoàn toàn vượt trội so với những kẻ được gọi là tuấn kiệt Trường Lăng kia.

Tu hành giả trung niên giật mình, hắn nhìn khuôn mặt vẫn còn lộ nét non nớt của Tịnh Lưu Ly, trong lòng không nén được nảy sinh sự tôn kính thật lớn đối với nàng.

So với nhiều người ở Trường Lăng, quái vật như Tịnh Lưu Ly đúng là lợi hại hơn rất nhiều.

- Rất nhiều người gặp chuyện sẽ thay đổi, nhưng người như Trương Nghi sẽ không thay đổi.

Tịnh Lưu Ly liếc mắt nhìn tu hành giả trung niên, quay đầu nhìn ngọn núi bên ngoài, thản nhiên nói:

- Bởi vì hắn làm mọi thứ cũng là vì chú ý đến đại cục, cho dù hi sinh bản thân thì cũng muốn đám sư đệ của hắn có thể có một tiền đồ sáng lạn. Vì vậy, sư tôn cũng có thể yên tâm khi đặt một bộ

kiếm kinh phù hợp vào tay hắn.

Tu hành giả trung niên không nói gì, chỉ gật đầu tỏ ý đã hiểu.

***

Lá thư mỏng tới tay Đinh Ninh.

Đinh Ninh chăm chú xem từng nét chữ trên giấy, sau đó khẽ gật đầu với Cảnh Nhận rồi thu lại lá thư.

Nhìn thấy tinh thần hắn thực sự bình thản, không có chút nào cố ý giả bộ, Cảnh Nhận nói nhỏ:

- Xem ra ngươi thực sự không hề lo lắng cho sư huynh mình?

- Người giống như đại sư huynh ta, mặc dù có đôi lúc lề mề, nhưng nếu so với ta thì chắc chắn luôn được mọi người chào đón.

Đinh Ninh nhìn y, mỉm cười nói:

- Người thích huynh ấy chắc chắn nhiều hơn so với người ghét huynh ấy, ta có cái gì phải sợ?

Cảnh Nhận suy nghĩ một chút, nói:

- Ngươi không quan tâm Tiết động chủ được an táng ở đâu sao?

Đinh Ninh hơi trào phúng, nói:

- Nếu như thị có thể khiến đại sư huynh của ta rời khỏi Mân Sơn Kiếm Tông thì cho dù Tiết động chủ được chôn cất ở đâu, nơi đó nhất định sẽ rất phong quang.

Cảnh Nhận nhìn hắn một lát rồi lắc đầu, khẽ thở dài:

- Kỳ thực, khuyết điểm lớn nhất của ngươi chính là quá mức

lão luyện, đôi khi người đối với tuổi của ngươi, để tồn tại ở Trường Lăng, có lẽ ngây thơ sẽ tốt hơn.

Đinh Ninh nói:

- Bây giờ không phải vẫn đang tốt sao?

Cảnh Nhận không muốn cùng hắn thảo luận vấn đề này, ánh mắt y nhìn xuống quyển kiếm kinh mở được một nửa chỗ đầu gối của Đinh Ninh, nói:

- Ngươi xem được đến đâu rồi?

Đinh Ninh nhìn y một cái:

- Nếu hiện giờ sư thúc đã chuẩn bị xong việc ta về Trường Lăng, khi nào tới Trường Lăng, có lẽ cũng vừa xem hết.

Cảnh Nhận giật mình, nói:

- Quả nhiên chuyện lĩnh ngộ kiếm kinh này không phải là vấn đề gì đối với ngươi.

Đinh Ninh gật đầu, đáp:

- Chuyện này quả thực không phải là vấn đề, vấn đề ở chỗ, sư thúc nghĩ kỹ giúp ta… có thể lập bao nhiêu đại công để nhanh chóng tiếp xúc được với mấy công pháp tu luyện chân nguyên mà người nói?

Cảnh Nhận nhìn Đinh Ninh, nghiêm túc nói:

- Chỉ cần cơ thể ngươi mau khôi phục thì vẫn có thể kiếm được cách.

Đinh Ninh không nói gì thêm.

Nhưng Cảnh Nhận lại tiếp:

- Có một sư bá sẽ cùng ngươi về Trường Lăng.

Khi những lời này của y vừa vang lên, ngay lập tức cửa phòng đang khép hờ bị đẩy ra, một nam tử có khuôn mặt ngăm đen đi vào.

Đây rõ ràng là một nam tử sụp mi dễ bảo, trầm tĩnh ít nói, nhưng ngay khi nhìn đến người này, trước mắt Đinh Ninh như xuất hiện một khối nham thạch màu đen.

Ngay sau đó, mỗi lúc lại xuất hiện nhiều thêm những khối nham thạch màu đen hiện ra trước mắt, chúng "giam" chặt không gian quanh hắn, khiến Đinh Ninh hầu như không có cách nào hít thở được.

Điều này xuất phát từ cảm giác.

Đinh Ninh chưa từng gặp qua nam tử có khuôn mặt ngăm đen này, nhưng hắn biết thân phận gã.

Đến lúc này rồi, ngoại trừ Bách Lý Tố Tuyết, truyền kỳ cuối cùng trong Mân Sơn Kiếm Tông rốt cuộc đã xuất hiện trước mặt hắn.

Giống như đám người Cảnh Nhận, Đàm Thai Quan Kiếm, đây là nhân vật thậm chí có thể làm lay động đến những kẻ quyền quý nhất ở Trường Lăng.

Gã họ Thiệu, tên Sát Nhân.

Thiệu Sát Nhân là tên thật của gã, không phải là ngoại hiệu hay cách gọi khác.

Bởi vì nghĩa phụ Thiệu Hâm của gã từng là kẻ cắt đầu người lợi hại nhất biên cảnh đất Triệu.

Cái gọi là cắt đầu người chính là không hỏi phải trái trắng đen,

chỉ cần có đủ tiền thì cho dù có là phụ nữ hay trẻ em đều có thể thuê sát thủ giết người.

Thiệu Hâm thu một đám cô nhi, huấn luyện chúng giết người từ nhỏ, mà Thiệu Sát Nhân chính là người mạnh nhất trong số đó.

Bởi vì tất cả cô nhi khác đều đã chết, chỉ còn lại có mỗi mình gã là người cuối cùng.

Còn nữa, Thiệu Hâm cùng với một số tay sai mạnh mẽ của lão đều đã chết trong tay Thiệu Sát Nhân.

Lúc giết sạch đám người này, Thiệu Sát Nhân mới mười chín tuổi.

Không giống với những nhân vật truyền kỳ khác của Mân Sơn Kiếm Tông, Thiệu Sát Nhân gần như vô danh.

Thậm chí rất nhiều lão nhân ở Trường Lăng cũng không biết trong Mân Sơn Kiếm Tông có một người như vậy tồn tại.

- Thiệu sư bá không thích nói chuyện, nhưng ta nghĩ với tính cách của ngươi, ngươi sẽ quen thôi, hơn nữa cũng sẽ không cảm thấy khó chịu.

Cảnh Nhân nhìn bộ dạng hơi ngẩn ra của Đinh Ninh, ôn hòa nói.

Đinh Ninh nở nụ cười.

Trực giác của hắn cho rằng rất nhiều người sẽ gặp xui xẻo.

- Chúng ta có thể xuất phát chưa?

Hắn cầm kiếm kinh lên, mở ra, vỗ vỗ mép giường, nói với Cảnh Nhận và Thiệu Sát Nhân.

Cảnh Nhận gật đầu, Thiệu Sát Nhân không nói gì, gã đi thẳng

tới cõng Đinh Ninh lên đi ra khỏi phòng.

Một cỗ xe ngựa đang đứng ở cuối sơn đạo màu xanh ngọc trong Mân Sơn Kiếm Tông chờ Thiệu Sát Nhân và Đinh Ninh.

Thiệu Sát Nhân biết những điều cố kỵ của thương thế Đinh Ninh nên đi cực kỳ chậm chạp, đồng thời phần lưng gã luôn tản mát ra một tầng thiên địa nguyên khí nhu hòa, bao quanh cơ thể Đinh Ninh.

Chỉ là Đinh Ninh không để ý đến những thứ này.

Điều hắn chú ý chính là lộ tuyến lưu chuyển chân nguyên trong cơ thể Thiệu Sát Nhân.

Thiệu Sát Nhân mang hắn để vào thùng xe ngựa, đóng cửa xe, lại vén rèm cửa sổ lên một chút để ánh nắng có thể soi vào. Lúc xe ngựa bắt đầu lăn bánh, Đinh Ninh cũng tiếp tục xem xách.

Thế nhưng, suy nghĩ của hắn lại hoàn toàn không đặt trên cuốn Tu Chân Thất Cấp này.

Trong cơ thể hắn, ngũ khí cực kỳ thịnh vượng bắt đầu lưu động theo lộ tuyến hoàn toàn mới. Theo sự biến hóa của ngũ khí ở Khí hải, Ngọc cung và Thiên khiếu cũng có sự biến hóa, chân nguyên mới sinh trong người bắt đầu chảy khắp cơ thể, một ít kinh mạch khô héo như gặp cơn mưa rào bắt đầu hồi phục trở lại.

Công pháp Mân Sơn Kiếm Tông quả nhiên hữu dụng.

Mặc dù chỉ từ phương pháp tu hành chân nguyên trụ cột của Mân Sơn Kiếm Tông trong quyển Tu Chân Thất Cấp và đoán được một ít huyền cơ khí tức lưu chuyển trong cơ thể Thiệu Sát Nhân nhưng cũng đủ khiến cơ thể của hắn được rất nhiều chỗ tốt.

Trong mắt những quyền quý ở Trường Lăng, hắn đã thành công đoạt được thủ danh ở Mân Sơn Kiếm Hội. Nhưng chỉ có hắn

và Trưởng Tôn Thiển Tuyết biết… mấy năm nay hắn ở Trường Lăng, chuyện muốn làm nhất chính là tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông.

Tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông là bước đầu tiên của việc hắn chính thức bắt đầu báo thù.

Q4 - Chương 14: Yên, Thượng Đô

Ở ngõ Ngô Đồng Rụng Lá, mỗi sáng sớm thức dậy, bưng bát trước mặt là Đinh Ninh lại tận lực suy nghĩ đến việc làm thế nào để tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông. Việc thông qua Vương Thái Hư gia nhập Bạch Dương Động cũng chỉ vì sau khi Bạch Dương Động sáp nhập vào Thanh Đằng Kiếm Viện, đệ tử Bạch Dương Động sẽ có được tư cách tham gia Mân Sơn Kiếm Hội.

Có điều, bất cứ kế hoạch nào, cho dù chu đáo chặt chẽ đến đâu đều sẽ có những tao ngộ, biến hóa không thể lường trước. Ở Bạch Dương Động, hắn được Lý Đạo Ky tặng Mạt Hoa tàn kiếm, gặp được sư trưởng như Tiết Vong Hư, có được sư huynh như Trương Nghi, lại còn có một sư đệ là Thẩm Dịch.

Thêm nữa, lúc ở Ngư Thị giết chết Tống Thần Thư, hắn còn biết được tin tức của Lâm Chử Tửu.

Lâm Chử Tửu bị giam trong Đại Phù Thủy Lao nhiều năm như vậy, đối với y đã không còn tồn tại cái gì gọi là hi vọng. Y chẳng qua chỉ dựa vào một tia chấp niệm mà sống.

Mỗi lần nghe tiếng nước chảy ở Trường Lăng, cho dù là hạt mưa từ trên trời rơi xuống hay chỉ là âm thanh nước vo gạo, giặt quần áo ở trong ngõ, hắn đều không thể an tâm.

Cho nên, hắn đã đi nhanh đến một bước này thì bây giờ lại cảm thấy phải gắng gấp gáp thêm một chút.

Chữ "tình" chính là nhược điểm lớn nhất của hắn.

Chẳng qua là sau khi trải qua rất nhiều chuyện, hắn liền hiểu thêm: so với bất cứ thứ gì trên thế gian, chữ "tình" vốn là thứ quan trọng hơn hết. Đây cũng là chỗ khác biệt lớn nhất giữa hắn với Nguyên Vũ, Trịnh Tụ. Hắn có thể gặp chuyện không may nhưng Trưởng Tôn Thiển Tuyết không được phép xảy ra chuyện gì.

Hắn biết rõ, bình thường Trưởng Tôn Thiển Tuyết chỉ là không thích suy nghĩ mấy chuyện không liên quan đến tu luyện, nhưng thực ra nàng lại thông minh hơn rất nhiều người. Vốn khi còn ở Ngô Đồng Rụng Lá, không có nhiều người chú ý đến nàng lắm, nhưng sau khi hắn đi được bước đầu tiên này, nhất định nàng sẽ rơi vào tầm mắt của nhiều kẻ.

- Thiệu sư bá, khi tới Trường Lăng, sư bá trước tiên giúp ta tìm một khách điếm cũ.

Cảm giác nhờ pháp môn tu hành chân nguyên của Mân Sơn Kiếm Tông khiến thân thể có sự biến hóa hoàn toàn mới, ở trong xe, Đinh Ninh ngẩng đầu nói nhỏ với Thiệu Sát Nhân đang tĩnh tọa ngồi phía trước chậm rãi đánh xe.

Thiệu Sát Nhân khẽ vuốt cằm, hoàn toàn không hỏi nguyên do, cực kỳ đơn giản đáp:

- Được.

Đinh Ninh chợt cảm thấy an lòng.

Hắn buông cuốn kinh trong tay xuống, nhắm mắt lại.

Dựa theo pháp môn tu hành chân nguyên của Mân Sơn Kiếm Tông, ngũ khí trong cơ thể hắn lại một lần nữa bắt đầu từ từ lưu chuyển.

Đã tới Tứ cảnh.

Tứ cảnh Dung Nguyên, Ngũ cảnh Thần Niệm, chiếu theo tốc độ tu hành của hắn lúc trước, nhanh nhất cũng phải sau mấy năm hắn mới có thể từ Tứ cảnh tiến lên Ngũ cảnh. Nhưng bây giờ hắn có Nhân Vương Ngọc Bích từ Sở đế, hơn nữa, lúc ở Bạch Dương Động còn tình cờ lấy được Trảm Tam Thi Vô Ngã Bản Mệnh Nguyên Thần Kinh, dù cho tạm thời không có cách nào đạt được Tục Thiên Thần Quyết, chỉ dựa vào pháp môn tu hành của Mân Sơn Kiếm Tông thì tốc độ tu hành của hắn cũng sẽ tăng nhanh gấp mấy lần.

Lúc này vừa mới vào hạ, nếu mọi thứ thuận lợi thì đến đông chí năm nay hắn có thể bước vào Ngũ cảnh.

***

Tà dương buông xuống.

Trong lúc Đinh Ninh ngồi trên xe ngựa đi về Trường Lăng thì theo hướng ngược lại, Trương Nghi đang đi dọc theo dấu vết còn sót lại của bánh xe ngựa, hắn lững thững đi trên đường không có mục đích.

Nhìn hai bên đường, thời điểm chiều tối dưới ánh tà dương càng làm cánh đồng hoang vu xung quanh càng thêm phần ảm đạm, hắn cảm nhận được sự tịch liêu cùng bi thương.

Trương Nghi không nhận ra có một tu hành giả mặc trang phục màu xanh ngọc của Mân Sơn Kiếm Tông xuất hiện nơi xa trên sơn lĩnh sau lưng hắn.

Tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông nhìn thấy thân ảnh của Trương Nghi, ánh mắt gã cụp xuống, đang định tăng nhanh cước bộ nhưng đột nhiên đôi chân mày cau lại rồi dừng bước.

- Ngươi đang nghĩ gì vậy?

Một thanh âm lạnh lùng vang lên truyền vào tai Trương Nghi.

Trương Nghi đang hơi cúi thấp đầu bỗng nhiên bừng tỉnh, hắn đưa mắt nhìn chỗ phát ra thanh âm, nhìn thấy một nam tử áo đen chẳng biết từ lúc nào đã đứng cạnh bụi cỏ dại ven đường.

Nét mặt nam tử áo đen lạnh lùng, từ trên khuôn mặt nhìn không ra dấu vết của năm tháng. Nhưng từ trên người y lại toát ra một cỗ khí tức quyền quý không ai sánh bằng.

Trương Nghi không nhận ra nam tử áo đen này, nhưng chỉ dựa vào tình huống đối phương đến bên cạnh mà mình không hề phát hiện, như là từ trong không khí đột ngột xuất hiện trước mặt, Trương Nghi liền biết rõ tu vi đối phương vượt xa mình. Thần sắc hắn hơi ngạc nhiên thi lễ:

- Tiền bối…

- Ta biết rõ trong lòng ngươi đang rất cảm khái.

Nam tử áo đen nhìn hắn một cái, sau đó chấp tay ngắm cỏ dại dưới trời chiều, giọng nói như tự giễu tiếp lời:

- Thật ra, cho dù không phải ở trong khung cảnh chiều tà giữa đồng cỏ dại hoang vu lạnh lẽo mà ở tại nơi phồn hoa nhất của Trường Lăng thì nhiều khi lòng ta cũng sẽ nảy sinh những cảm khái như vậy… Trường Lăng lớn như thế, người càng ngày càng đông, nhưng vì sao hết lần này tới lần khác không ai buông tha ta?

Trương Nghi ngẩn người, hắn không rõ ý đồ của nam tử áo đen này khi đến đây, chỉ là theo bản năng lại thốt lên một tiếng:

- Tiền bối…

- Diệp Tránh Nam là người của ta.

Nam tử áo đen khoát tay áo, toát ra một khí thế thật lớn, tùy ý nói:

- Ta không muốn Trịnh Tụ được như ý, cho nên cùng thị đánh cuộc một lần, chỉ là ta thật sự không ngờ sư đệ của ngươi lại cự tuyệt hảo ý của ta. Nhưng hiện tại xem ra lựa chọn của hắn quả thật chính xác. Hắn căn bản không cần trợ giúp của ta.

Hô hấp của Trương Nghi dừng lại, trong lòng cảm thấy phát lạnh.

Trước khi Mân Sơn Kiếm Hội được tiến hành và cho đến lúc kết thúc, thân phận cùng biểu hiện của rất nhiều người đều là bí mật. Nhưng sau khi Mân Sơn Kiếm Hội chấm dứt, thân phận của rất nhiều nhân vật tại Mân Sơn Kiếm Hội lại lộ ra chút ít, như vật bí ẩn dưới nước rồi cũng phải trồi lên.

Có một số suy đoán vĩnh viễn không được chứng minh đúng sai, nhưng trong lòng rất nhiều người thông minh đều mơ hồ chỉ về một đáp án nào đó.

- Trong miệng rất nhiều người Trường Lăng, chúng ta chính là những kẻ quyền quý cũ.

Nhìn bộ dạng ngưng thở của Trương Nghi, môi nam tử áo đen hơi nhếch, trực tiếp nói ra đáp án.

Trương Nghi hiển nhiên biết rõ mấy từ “quyền quý cũ” trong miệng người nam tử này mang ý nghĩa như thế nào, khuôn mặt hắn hơi nghiêm lại, nói:

- Ông vì sao lại tìm ta?

- Ngươi không cần biết làm gì.

Nam tử áo đen mang theo vẻ tự tin mãnh liệt, lạnh lùng nhìn Trương Nghi, hỏi:

- Bây giờ ngươi muốn đi đâu?

Trương Nghi hơi do dự, không trả lời.

Nam tử áo đen hơi trào phúng, nói:

- Tiếp nhận an bài của Trịnh Tụ, đi đến mấy vùng biên cương vắng vẻ không có được mấy hộ gia đình để dạy người ta tu hành?

Trương Nghi ngẩn ngơ.

Nam tử áo đen nhìn hắn một cái, nói:

- Ngươi không cần đi… Trước khi ngươi đến đó, tất cả những nơi tu hành không có tu hành giả Tứ cảnh đều đã biến mất. Địa phương kia đã bị mã tặc quét sạch.

Trong lòng Trương Nghi chợt cảm thấy lạnh lẽo, ánh mắt tràn ngập sự kinh ngạc không thể tin được.

- Ngươi cảm thấy khó hiểu, cảm thấy ta không thể nào thấy được thư tay của Trịnh Tụ viết cho ngươi?

Nam tử áo đen như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn, vẫn như trước không cho hắn có cơ hội mở miệng, không ngần ngại nói tiếp:

- Muốn đạt được mục đích, có rất nhiều con đường có thể đi. Ta không cách nào xem được bức thư của Trịnh Tụ đưa cho ngươi, nhưng lại có thể từ những mệnh lệnh của thị truyền đến biên thành mà biết rõ thị muốn ngươi làm cái gì? Hoặc nói cách khác, trong quá trình thị truyền đạt ý chỉ, trong những quan viên chấp hành chúng có người của ta. Trước khi ngươi lên đường, chỗ tu hành kia, thậm chí là cả tiểu thành kia cũng đã biến mất nên ngươi dĩ nhiên không cần để ý đến mệnh lệnh của thị nữa. Thậm chí, vì phòng ngừa ngươi lo lắng quá nhiều, ta còn có thể tạo hiện trường giả chết trên đường cho ngươi.

Trương Nghi hít sâu một hơi, cố nén nỗi khiếp sợ trong lòng

nhìn nam tử áo đen hệt như có bóng tối bao trùm này, run giọng nói:

- Ông muốn ta làm gì?

- Vừa rồi ta đã nói qua, ngươi không cần làm cái gì cả.

Nam tử áo đen nhàn nhạt cười:

- Chỉ với biểu hiện của ngươi và sư đệ Đinh Ninh của ngươi cũng đã khiến ta rất hài lòng, rất thỏa mãn. Phàm bất cứ điều gì khiến Trịnh Tụ không vui, ta liền không ngại làm thêm vài chuyện. Nếu Trường Lăng không tha cho ngươi, trong thiên hạ tự nhiên sẽ có chốn cho loại người như ngươi dung thân. Ta chỉ là giới thiệu một chỗ cho ngươi đi.

Trương Nghi mịt mờ nói:

- Đi nơi nào?

Nam tử áo đen nói:

- Yến, Thượng Đô, Tiên Phù Tông.

Thân thể Trương Nghi chấn động mạnh, theo bản năng, kinh sợ thốt lên:

- Làm sao có thể!

Nam tử áo đen khẽ nhíu mày, bình tình nhìn hắn:

- Ngươi cảm thấy nơi nào là không có khả năng?

- Tiên Phù Tông là tông môn mạnh nhất của vương triều Đại Yên, ta lại là người Tần, mặc dù có ông giới thiệu nhưng Tiên Phù Tông làm sao có thể thu nhận ta được?

Trương Nghi nhìn nam tử áo đen, cả kinh nói:

- Huống chi, cho dù Tiên Phù Tông thu nhận ta, nhưng ta thân là người Tần, há lại có thể đến tông môn của Đại Yến tu hành?

- Vì sao lại không nhận ngươi? Là đệ tử Mân Sơn Kiếm Tông được chú ý thì Tiên Phù Tông sẽ chướng mắt?

Nam tử áo đen giễu cợt, cười lạnh nói:

- Ta đã nói như vậy, tức là khẳng định Tiên Phù Tông sẽ thu nạp ngươi, mấu chốt chỉ ở ngươi có muốn đi hay không…Về phần ngươi nói thân là người Tần nên không thể đến tông môn địch quốc tu hành, không đi thì thế nào? Hay ngươi định đến vùng biên cương của Đại Tần ta, sau đó tìm một thôn trang nhỏ, tĩnh lặng mà sống một cuộc sống tầm thường, lấy vợ sinh con, sống nốt quãng đời còn lại. Tới lúc về già lại hồi tưởng về quãng thời gian ngươi sống ở Trường Lăng, hoặc là nghe được những tin tức bi thảm của sư đệ mình ở Trường Lăng nhưng bản thân mình lại mềm yếu vô lực, hoàn toàn không thể giúp đỡ bất cứ điều gì cho bọn hắn?

Thân thể Trương Nghi không ngừng run rẩy, mồ hôi trên trán và sau lưng bắt đầu tuôn ra, tay chân thì lại lạnh như băng.

Nam tử áo đen không nhìn hắn nữa, y xoay người sang hướng khác ngắm cảnh tà dương đang chầm chậm buông xuống, chậm rãi nói:

- Ta khác với Trịnh Tụ, ta sẽ không yêu cầu ngươi làm bất cứ chuyện gì, kể cả sau khi ngươi tu hành ở Tiên Phù Tông. Ngươi cũng không cần cảm thấy chúng ta có bất cứ liên quan gì. Ngoài ra, trong thiên hạ không phải chỉ có mỗi Mân Sơn Kiếm Tông, Tiên Phù Tông chưa hẳn đã thua kém Mân Sơn Kiếm Tông. Trịnh Tụ không cho ngươi ở lại Mân Sơn Kiếm Tông, nhưng ta vẫn có thể mang đến cho ngươi một nơi tu hành tương đương…Về phần tương lai thì lại quá mức xa xôi, nếu nói tu hành ở địch quốc nhất định sẽ phải đối địch với Đại Tần thì thật là chuyện nực cười.

- Chỉ có cường giả chân chính mới có thể tự quyết định được con đường của mình.

Nam tử áo đen quay đầu lại nhìn Trương Nghi, sau đó dẫm lên cỏ dại rời đi nhưng thanh âm của y vẫn truyền vào tai Trương Nghi rất rõ ràng:

- Nhưng trước hết phải trở thành cường giả chân chính đã.

Q4 - Chương 15: Hy vọng

Trương Nghi nhìn bóng lưng nam tử áo đen, nội tâm kích động khó có thể nhanh chóng bình tĩnh.

Đối với cả vương triều Đại Tần mà nói, những quyền quý xưa cũ của Trường Lăng là những người đặc biệt. Một mặt, hiện nay Trường Lăng không dung túng họ, nhưng ở một phương diện khác, họ nắm trong tay rất nhiều sản nghiệp, thậm chí có một số ngành nghề thông thương với địch quốc, một vài "mạch máu" quốc gia đều do họ điều khiển. Điều này khiến nữ chủ nhân Trường Lăng không có cách nào dễ dàng tách bọn họ ra khỏi Trường Lăng.

Đây là chuyện điển hình của việc lấy hay bỏ, chung quy cũng bởi vì bọn họ còn đủ cường đại.

Về phần Trương Nghi, bây giờ hắn nên làm thế nào, cầm hay buông?

Nắng chiều chiếu trên con đường bằng phẳng, không khí cũng bắt đầu trở nên mát hơn.

Bởi rằng tâm tình quá mức kích động nên ngay cả khi tu hành giả mặc thanh sam của Mân Sơn Kiếm Tông như ngọn gió nhanh chóng lướt tới sau lưng mà hắn vẫn không hề hay biết.

Điều này khiến tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông cực kỳ không vui, lông mày y nhíu lại thật sâu.

"Biểu hiện lúc này của ngươi chênh lệch quá xa so với lúc ở Kiếm Hội, thân là một kiếm sư thì đương nhiên lúc nào cũng phải đề cao cảnh giác, nhất là ở ngoài Trường Lăng, những kẻ muốn giết ngươi không cần lo lắng bản thân có đi ra được Trường Lăng

không nên bọn chúng chẳng cần kiêng nể gì.”

Nghe thanh âm, Trương Nghi giật mình xoay người lại.

Nhìn thấy bào phục màu xanh ngọc đặc thù trên người đối phương, cảm giác được khí tức đâm thiên diệt địa từ y, Trương Nghi lập tức mắt biết được thân phận đối phương, nhưng như vậy càng làm cho đầu óc hắn thêm hỗn loạn, bất giác nhịn không được nảy ra ý nghĩ ‘ngày hôm nay rốt cuộc làm sao vậy’.

“Phương pháp cách số, phùng* năm với bảy”. Tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông này thường xuyên thấy đủ các loại thiên tài quái vật, lúc này nhìn Trương Nghi ngu ngơ như vậy thì trong lòng cảm thấy khó chịu, lạnh giọng nói một câu, sau đó lấy từ trong tay áo ra một cái hộp sắt lạnh lẽo đưa cho Trương Nghi.

Trương Nghi theo bản năng nhận lấy chiếc hộp sắt trông rất bình thường này, trái tim bất giác đập mạnh, nhịn không được hỏi:

“Đây là cái gì? Cái gì mà ‘phương pháp cách số, phùng năm với bảy?”

“Tự mình suy nghĩ đi, nếu như ngay cả điểm này mà cũng không nghĩ ra…”

Lông mày tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông chau lại. Y vốn là muốn nói “nếu ngay cả điểm này mà không nghĩ ra thì căn bản không xứng làm đệ tử của Mân Sơn Kiếm Tông” nhưng lại cảm thấy câu này có chút không ổn nên ngừng lại một chút, sau đó sửa lời:

“… thì cứ phá cái hộp này là được.”

Nhìn sắc mặt không vui của đối phương, Trương Nghi nhớ lại mọi khi Đinh Ninh hay nói bộ dạng mình lề mề, hắn bình tĩnh trở lại, ánh mắt chuyển từ trên người tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông sang chiếc hộp sắt trên tay.Sau đó hắn mở chiếc hộp sắt ra.

Trong hộp sắt chỉ có một tấm da dê hơi mỏng, được gấp lại rất đơn giản, cho nên khi nhìn qua hắn nhìn thấy rất nhiều nét mực. Chỉ là lộ ra một vài nét mực rời rạc một cách kỳ dị nhưng hắn lập tức cảm nhận được một cỗ kiếm ý vô cùng khủng bố.

Lập tức, hai mắt hắn cảm thấy đau đến rơi lệ.

Ngay sau đó, những kiếm ý này ép đến người Trương Nghi, làm cho khí huyết trong cơ thể hắn vận chuyển không đều, thậm chí hắn có cảm giác như muốn thổ huyết.

Cơ thể Trương Nghi chấn động mạnh, sau đó hắn run sợ ngẩng đầu lên.

“Cái này là…”

Hắn cực kỳ kinh hãi nhìn tu hành giả mặc thanh sam trước mặt, nghĩ tới Tịnh Lưu Ly,thậm chí là cả Đàm Thai Quan Kiếm cũng không thể nào có loại loại khí tức sắc bén như vậy. Trong nháy mắt, hắn lập tức tỉnh ngộ: - Đây là Bách Lý tông chủ tự mình…

Tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông cảm thấy không cần phải trả lời. Y xoay người bỏ đi.

“Ngươi hãy tự suy nghĩ mà xem, ở Trường Lăng, ngươi chỉ là một tiểu nhân vật không quan trọng, nhưng lại có ba nhân vật cao cấp nhất Trường Lăng hoặc trực tiếp đến gặp ngươi hoặc tự tay viết thư cho ngươi. Do đó, ngươi không thể nào là một tiểu nhân vật được.”

“Đệ tử của Mân Sơn Kiếm Tông ta và đệ tử của những người Ba Sơn Kiếm Tràng ngày xưa đều giống nhau, không thể nào là tiểu nhân vật.”

Trước khi thân ảnh đối phương biến mất, nghe y nói hai câu này, cả người Trương Nghi nhịn không được mà run lên.

Nhờ những tia nắng chiều cuối cùng, Trương Nghi khó khăn mở tấm da dê trong hộp sắt. Hai mắt hắn càng thêm đau đớn, nước mắt rơi lã chã, chỉ là khi nhìn thấy mấy câu đầu, hô hấp của hắn lập tức trở nên hỗn loạn, khi thì dồn dập, khi thì ngừng lại.Đây là một bộ kiếm kinh.

“Phương pháp cách số, phùng năm với bảy” là một loại phương pháp đọc.

Chỉ chú ý những chữ thứ năm và thứ bảy kia mới có thể thấy được văn tự chính thức của bộ kiếm kinh này, mới lĩnh ngộ được ý nghĩa chân chính cúa nó.

Có thể khiến Bách Lý Tố Tuyết tự thân động thủ, hơn nữa còn dùng phương pháp này để che dấu thì ý nghĩa của bộ kiếm kinh này tại Mân Sơn Kiếm Tông tuyệt đối không tầm thường. Hơn nữa, cũng chỉ có một mình Bách Lý Tố Tuyết mới có thể hiểu. Điều này có nghĩa là đệ tử thân truyền của tông chủ.

Nghĩ thông suốt những điều này, Trương Nghi rốt cuộc cũng hiểu được ý nghĩa câu nói của vị tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông kia.

Đệ tử thân truyền của tông chủ Mân Sơn Kiếm Tông - Bách Lý Tố Tuyết sao có thể là nhân vật nhỏ bé được?

Những tia nắng cuối cùng của ngày rơi xuống. Cảnh quang hoang dã xung quanh hắn đã dần chìm vào đêm tối.

“Nếu đã làm thì phải làm đến cùng.”Trong đầu hắn lại một lần nữa nhớ tới lời nói của Đinh Ninh.

Nghĩ đến rất nhiều chuyện bản thân đã trải qua, nghĩ đến cái chết của Tiết Vong Hư, nghĩ đến những hình ảnh đọng lại từ kiếm hội, nghĩ đến bức thư của nữ chủ nhân trong Hoàng Cung sau kiếm hội viết cho mình, nghĩ đến việc đổi nó lấy phong quang, hắn

cảm thấy những lời Đinh Ninh nói quá đúng.

Lấy tấm da dê từ trong hộp sắt cất kỹ vào trong người, lại cất hộp sắt đi, sau đó hắn ngẩng đầu nhìn về ngôi sao sáng nhất trên bầu trời Đại Yên, rồi bắt đầu cất bước.

***

Tại trạm gác bên cạnh sông, tiếng vó ngựa vang lên dữ dội, làm vô số chim chóc nghỉ đêm sợ hãi bay lên.

Một dãy đuốc thắp lên, chiếu sáng rực cả bờ sông. Từ trên ngựa nhảy xuống một gã tướng lãnh giáp trụ đen kịt nhưng không hề có chút xíu âm thanh nào vang lên khi hắn chạm đất. Vừa nhảy xuống, thuận tay vươn ra, đem tuấn mã sau lưng ngừng lại.**

“Chính là chỗ này?”

Tên tướng lãnh này nhìn thoáng qua tình hình xung quanh, nhìn về phía trước mặt, hai đứa bé khoảng bảy tám tuổi, hắn lạnh giọng hỏi một gã binh sĩ phía sau.

Hai đứa bé này là một đôi trai gái, nhìn giống như huynh muội, từ cách ăn mặc trên người thì có thể biết được đây là con của một hộ ngư dân quanh đây.

Nghe thấy thanh âm của tên tướng lãnh này, lại nhìn thấy đồ án hung ác khắc trên áo giáp đen kịt lấp lóe dưới ánh lửa, hai đứa bé lòng đầy sợ hãi, há hốc miệng không nói nên lời, sau đó òa khóc.

Tên tướng lãnh này hít sâu một hơi, trong lòng càng thêm bực bội, nhưng ngay khi hắn ngồi xổm xuống thì đột nhiên biến sắc, trong đồng tử vô thức toát ra lãnh ý cùng sát ý đậm đặc.

Nhấc mấy cọng liễu khô dưới đám rễ cây lên, hắn thấy một vài sợi gấm bạc đã ngâm nước. Gần như ngay lập tức, hắn khẳng định

nơi đây chính là chỗ Bạch Sơn Thủy đã ẩn thân.

Cả một khu vực Vị Hà, không biết bao nhiêu thuyền cùng Đại Tần tu hành giả đang lùng sục tung tích của Bạch Sơn Thủy, nhưng nào có ai ngờ rằng, Bạch Sơn Thủy từ trước đến giờ giống như một cái xác chết, trôi nổi tại giữa vài cọng liễu già dưới đống rễ cây? Đây là nơi mà mọi thuyền bè qua lại trên sông đều có thể nhìn thấy, nhưng cuối cùng chỉ có hai đứa bé vô tình thấy được.

Thuận theo ý trời, cái này mới là phương pháp tốt nhất để chạy trốn sao?

Nhưng tại hội minh Lộc Sơn, thánh thượng nhất kiếm bình sơn, nếu nói là thiên mệnh thì cũng chỉ có thể quy về Trường Lăng, kẻ này là nghịch tặc thì sao có thể hết lần này đến lần khác có thể chạy thoát!

Nghĩ đến những người Tần đã chết trong tay của Bạch Sơn Thủy, lửa giận của hắn lại càng mãnh liệt. Nhìn mấy sợi gấm bạc đang trôi nổi lềnh bềnh, hắn biết rằng mình đã bỏ lỡ cơ hội bắt được Bạch Sơn Thủy, lần sau muốn đối phó với kẻ đại nghịch này không biết phải trả một cái giá lớn cỡ nào.

Không cách nào phát tiết được sự phẫn nộ của mình, khí tức của hắn không ngừng tỏa ra khiến cho nước sông gào thét, dựng nên từng cơn sóng cuồn cuộn.

***

Tại nơi sâu nhất trong Đại Phù Thủy Lao, Lâm Chử Tửu bị trói vào trong nước, trôi nổi như lục bình đang yên tĩnh cảm nhận những dao động truyền đến từ bên ngoài.

Đối với những người khác mà nói thì điều này chẳng có ý nghĩa gì cả, nhưng đối với kiểu sinh hoạt buồn tẻ ngày nào cũng như ngày nào của hắn thì đây chính là một sự thay đổi.

“Chàng trai trẻ, ngươi rất giỏi. Từ ngày cái thủy lao này được dựng lên tới nay, ngươi là người thứ hai khiến cho Thân Huyền phải bó tay.”

Hắn cúi đầu,nhìn những gợn sóng lắc lư, chân thành khen ngợi. Âm thanh theo tiếng nước chảy truyền rõ ràng đến phía xa, chỉ là không có bất kỳ ai đáp lại.

Lâm Chử Tửu nhìn mặt nước không ngừng lay động, hắn biết chàng trai trẻ kia không có hôn mê nên nói tiếp: “Ta biết rõ ngươi không tin tưởng ta, nhưng mà ta biết ngươi cùng với những kẻ trước đây được đưa đến để đạt được sự tín nhiệm của ta hoàn toàn bất đồng. Bởi vì có một số thủ đoạn mà Thân Huyền đã sử dụng trên người ta,…ta biết chỉ có loại người như thế nào mới có thể chịu đựng được. Vì thế, ngươi có thể không tin tưởng ta, nhưng ta có thể tin tưởng ngươi.”

Qua hồi lâu, từ thủy lao bên cạnh truyền đến âm thanh yếu ớt nhưng rõ ràng: “Ngươi là ai?”

“Ba Sơn Kiếm Tràng, Lâm Chử Tửu!”

Đầu thủy lao bên kia sau khi trầm mặc một lát, nói: “Không thể nào!”

Lâm Chử Tửu nở nụ cười, nói: “Ai cũng cho rằng ta đã chết, nhưng ta sự thật là ta vẫn sống sờ sờ nơi đây.”

Đầu kia thủy lao lại chìm vào im lặng.

Lâm Chử Tửu mỉm cười, tiếp lời: “Hiện tại có lẽ ngươi còn nghi ngờ ta, vì sao ta laị nói thẳng với người mà mình không hề quen biết như vậy.”

Đầu bên kia cũng không phủ nhận, “Đúng”

Lâm Chử Tửu bình tĩnh nói: “Bởi vì không một ai nghĩ rằng

những người đã đến đây rồi có thể đi ra ngoài được. Tương tự như lúc Thân Huyền mang ngươi đến đây, chính là muốn nói cho ngươi biết, ta đã tốn thời gian vài chục năm vẫn không thể ra ngoài được."

"Hắn muốn cho ngươi tuyệt vọng. Tuyệt vọng chính là biện pháp tốt nhất có thể cạy miệng được ta và người."

Lâm Chử Tửu ngẩng đầu lên, nhìn về hướng thủy lao bên cạnh, thản nhiên nói: "Thế nhưng ta lại cho rằng hắn vẫn sẽ thất bại như lúc trước mà thôi. Hơn nữa ta sẽ cho ngươi hy vọng, chỉ cần ngươi chống chọi đủ lâu, ngươi phải tin tưởng ta nhất định có thể mang ngươi ra ngoài."

Đầu kia thủy lao không đáp lại, chỉ có tiếng rên rỉ truyền đến như có như không. Mặt nước lại càng thêm rung động.

Lâm Chử Tửu biết một vòng tra tấn mới lại bắt đầu. Có thật nhiều cực hình mà nhớ lại hắn đều cảm thấy sợ hãi, giờ đây lại rơi vào trên người chàng trai trẻ kia.Hắn cho người thanh niên đó hứa hẹn và hy vọng, nhưng thật sự có hy vọng sao?

Lâm Chử Tửu cúi đầu, nhìn những rung động trên mặt nước lạnh lẽo, lại trầm mặc.

———

* Phùng (逢) – tương phùng, gặp mặt.

** Nguyên bản: Tha thuận thủ nhất xả, tiện tương thân hậu đích bôn mã đái đình.

Q4 - Chương 16: Ám sát

Từ lúc Mân Sơn Kiếm Hội kiếm hội bắt đầu, đến khi kết thúc, Bạch Dương Động Đinh Ninh giành được vị trí đứng đầu, rồi tới việc Lương Liên xua quân bắt Bạch Sơn Thủy trong đêm, tính ra trong khoảng thời gian này đã xảy ra rất nhiều đại sự khiến cho cả Đại Tần vương triều chấn động nhưng thật sự mà nói quãng thời gian này không hề dài.

Trước khi Mân Sơn Kiếm Hội bắt đầu, có hai gã Tu Hành Giả mặc y phục bình thường như đại đa số người Tần chui vào trong hai doanh trướng nằm trên một gò đất nhỏ. Hai người này rõ ràng xuất phát từ cùng một nơi, nhưng lại không có nói chuyện với nhau, ngay cả khi hai doanh trướng nằm cách xa nhau chỉ chừng hơn mười trượng.

Cái gò đất nhỏ này nằm ở đoạn giữa Mân Sơn Kiếm Tông và Trường Lăng.

Sáng tinh mơ nọ, hai gã Tu Hành Giả này cùng lúc đến đây, song vẫn cứ giữ im lặng với nhau như trước, cả hai cùng nhìn về đám khói bếp bốc lên từ ngọn núi phía xa xa, sau đó bắt đầu chuẩn bị.

Trong hai người đó, người nam tử có mái tóc ngắn, dáng người nhỏ gầy cẩn thận kéo ống tay áo lên, sau đó bắt đầu điều tức, qua vài nhịp hô hấp thổ nạp không ngừng, mặt mũi của hắn càng ngày càng trở nên tỉnh táo trang ghiêm, cả người hắn dần dần lộ ra một tầng hào quang như bạch ngọc, làm cho người ta dấy lên cảm giác thanh tân như vừa mới được gột rửa.

Trên đầu gã Tu Hành Giả trung niên còn lại đang cài một mộc

hoàn, ghim lại mái tóc. Người mặc bào phục màu trắng, khuôn mặt gầy gò, nhìn sơ qua rất giống với tiên sinh của một giáo viện nào đó ở Trường Lăng. Nhưng gã chuẩn bị lại không giống như một phu tử.

Gã chỉ dùng một miếng tơ lụa màu trắng, không ngừng lau đi lau lại một thanh tiểu kiếm màu vàng.

Nam tử tóc ngắn đang tĩnh tâm thổ nạp cảm ứng được điều gì đó trước tiên, liền ngẩng đầu, nghiêm nghị nhìn về phía con đường đi lên Mân Sơn Kiếm Tông.

Từ lúc hắn ngẩng đầu cho đến chừng hơn mười hơi thở về sau, ở cuối tầm mắt trên con đường kia có bóng dáng của một chiếc xe ngựa chậm rãi xuất hiện.

Ánh mắt chớp động, ống tay áo của hắn hơi lay động, có hai đạo tia sáng yếu ớt từ đó bay ra, nhưng không phải là phi kiếm mà là hai phi trùng nhỏ màu bạc, cỡ bằng ngón trỏ. Hai con phi trùng bay sát mặt đất, xuyên qua những bụi cỏ, tia sáng trên người chúng cũng biến mất, lặng lẽ lao thẳng đến cỗ xe ngựa ở phía trước.

Tu Hành Giả trung niên trông giống như phu tử kia thì bình tĩnh nhìn trời, ánh mắt trong veo đón lấy ánh mặt trời buổi sớm, không hề sợ những quang mang chói mắt ấy chút nào, hai mắt gã tỏa sáng, những tia sáng như bị hai đồng tử của gã hút vào chỗ sâu thẳm nhất trong con ngươi, ở đó kim tuyến bắt đầu giăng chằng chịt.

Hai con phi trùng kỳ dị có đôi cánh mỏng màu bạc, bên trên có hoa văn giống với phù văn được hình thành tự nhiên, phía trong có một tầng kết tinh màu vàng nhạt hơi mỏng, chính là do nam tử tóc ngắn kia thường ngày không ngừng truyền thiên địa nguyên khí vào để ngưng kết nó.

Lúc này đây dưới sự dẫn dắt của hắn, hai con trùng màu bạc này khép đôi cánh lại, sau đó chui xuống dưới mấy chiếc lá rụng trong đống bùn đất, đợi xe ngựa đến.

Xe ngựa ngày càng tới gần, lông mày của hai gã Tu Hành Giả này bất giác hơi nhăn lên.

Khí tức của tên Tu Hành Giả bên trong xe ngựa đối với bọn hắn mà nói là vô cùng yếu ớt, có thể xem như không đáng kể, song tên Tu Hành Giả mặc bào phục màu xanh ngọc của Mân Sơn Kiếm Tông đang ngồi ở đầu xe ngựa lại tỏa ra khí tức cực kỳ đáng sợ. Mặc dù cách một quãng rất xa nhưng bọn hắn vẫn không kiềm chế được mà hơi run lên.

Chẳng qua đây là hai đánh một cục diện, tuy rằng mấy ngày này ở đây không có nói chuyện gì với nhau nhưng hai gã Tu Hành Giả này đều biết một chút về một vài thủ đoạn đặc biệt và cảnh giới của đối phương. Vì thế, giờ đây hai kẻ này mới có thể giữ vững niềm tin mãnh liệt như trước.

Trên thực tế bọn hắn có thể khẳng định Tu Hành Giả Mân Sơn Kiếm Tông này không phải là Đàm Thai Quan Kiếm.

Chỉ cần không phải là Đàm Thai Quan Kiếm thì đối với bọn họ cho dù là đám người Cảnh Nhận đến, bọn họ vẫn có khả năng cao là ám sát thành công.

Cự ly của xe ngựa còn cách chỗ hai con phi trùng ẩn nấp khá xa, song không hề có dấu hiệu gì báo trước, đột nhiên nét mặt của hai gã Tu Hành Giả này biến sắc, đồng thời cảm thấy như có một cơn rét lạnh của cái chết đột ngột bao trùm lấy thân thể.

Tu Hành Giả trung niên trông giống như phu tử kia hét lên một tiếng thê lương, trong tích tắc tiểu kiếm màu vàng kim trong hắn nổi lên rất nhiều hỏa tuyến màu vàng, tạo thành một cái lồng đặc biệt, bao phủ cả người hắn và gã Tu Hành Giả bên cạnh.

Nhưng vẫn y như lúc trước, quá chậm, lúc những hỏa tuyến màu vàng này dấy lên thì một kiếm quang màu xám mang theo vô tận sát ý khủng bố đã trảm tới cổ của tên Tu Hành Giả tóc ngắn kia.

Lúc này tên Tu Hành Giả tóc ngăn kia cũng vừa hiển lộ rõ cảnh giới cường đại của mình. Trên bầu trời, có một lượng thiên địa nguyên khí khổng lồ như núi ép xuống, mà ngay sau đó là một lượng chân nguyên và thiên địa nguyên khí kinh người được súc tích trong kinh mạch của hắn cũng bắt đầu bắn ra.

Một tiếng “Phù” nhẹ vang lên.

Dễ dàng thấy được tu vi của người này đã đạt tới Bàn Sơn Cảnh, trong tích tắc người Tu Hành Giả tóc ngắn chưa kịp làm bất cứ điều gì thì đã bị một kiếm chặt đứt đầu, Nguyên Khí cường đại bắn ra ngoài khiến cho không chỉ đầu lâu của hắn văng lên cao mà còn làm cho khí huyết trong cơ thể ngay lập tức phun thẳng lên trời, sau đó biến thành những huyết vụ rơi xuống làm nhuộm đỏ cho cả tầng trời phía trên.

Giữa gò núi này, không có bất kỳ mùi vị huyết tinh nào, máu trong thi thể không đầu đã biến mất hết thành một cái xác khô queo như đoạn gỗ mục, đi được một quãng về phía trước thì ngã xuống, khung cảnh trông vô cùng khủng bố thậm chí làm con người ta cảm thấy buồn nôn.

Những hỏa tuyến màu vàng kim cuối cùng cũng kết thành lồng, bao bọc toàn bộ thân thể của tên tu hành giả bộ dáng giống phu tử kia, nhưng mặc dù được những hỏa quang màu vàng chiếu xuống song sắc mặt của hắn lại trắng bệch đến tột cùng.

"Nam Việt Tu Hành Giả?"

Một thanh âm chậm rãi ma mị từ khu rừng bên cạnh vang lên, tiếp đó thân ảnh của một nam tử mang y phục bó sát người hiện

ra trong tầm mắt của hắn.

"Ngươi là dạ lang Tu Hành Giả?"

Liên tục hai câu nói giống như tự lẩm bẩm với mình nhưng lại như đại chùy giáng mạnh vào trái tim của Tu Hành Giả này, khiến cho ngay cả những hỏa tuyến màu vàng kim cũng bắt đầu khẽ run lên.

Đánh mắt xéo qua bên kia, cỗ xe ngựa vẫn tiếp tục đi về phía trước, cỗ khí tức kinh khủng lúc trước đã biến đâu mất, ban đầu có bóng người màu xanh ngồi yên trên xe giờ cũng không thấy đâu chỉ còn lại bộ bào phục màu xanh được bỏ lại ở chỗ ngồi trên đầu xe.

"Ngươi rút cuộc là ai?"

Tu Hành Giả này nói một cách gian nan.

Hắn đã hiểu đối phương làm thế nào tiếp cận được mình một cách lặng lẽ như thế, nhưng vẫn như trước hắn không thể hiểu được vì sao, ở Mân Sơn Kiếm Tông ngoại trừ Bách Lý Tố Tuyết và Đàm Thai Quan Kiếm thì làm gì có Tu Hành Giả nào có thể đáng sợ đến nhường này. Người này làm sao chỉ dựa vào một đoàn thiên địa nguyên khí để chống đỡ quần áo mà che giấu được cảm giác của mình và người tông sư đến từ Nam Việt này.

“Là ai phái các ngươi đến đây?”

Thiệu Sát Nhân không thèm quan tâm đến câu hỏi của hắn, trái lại nhìn vào khuôn mặt trắng bệch của Tu Hành Giả trung niên này mà hỏi ngược lại.

Tên Tu Hành Giả này nhếch môi lên, không trả lời.

Sắc mặt của Thiệu Sát Nhân không hề biến đổi, vốn dĩ hắn không am hiểu chuyện tra khảo này mấy, cũng chẳng hứng thú

quá nhiều với nó. Trên đời này, hắn chỉ am hiểu một việc duy nhất, đó chính là giết người.

Hắn xuất kiếm.

Một kiếm đâm thẳng, không có bất kỳ hoa xảo nào.

Mũi thanh trường kiếm màu xám nhạt như thủy tinh trong tay hắn mang theo tốc độ kinh người đụng thẳng vào lớp lá chắn lửa màu vàng.

Tu Hành Giả trung niên kia hoảng sợ hét to lên một tiếng, không hề giữ lại chân nguyên trong cơ thể mà tuôn ra hết, tiểu kiếm sáng lên màu vàng kim như muốn tan chảy ra, trong nháy mắt mũi kiếm màu xám đâm thủng màn lửa vàng rực, trùng trùng điệp điệp đánh lên thanh kiếm màu xám đó, ngọn lửa màu hoàng kim tựa như kim dịch thuận theo thân kiếm màu xám khi nó đâm vào mà phủ lên, Thiệu Sát Nhân thấy kim dịch sắp phủ lên năm ngón tay đang cầm kiếm của mình, hắn nhíu mày, tư thế cầm kiếm không đổi, há miện thổi một hơi.

Một đạo tiểu kiếm đơn sơ màu xanh như lá trúc từ trong miện hắn bay ra ngoài, đâm xuyên qua những hỏa tuyến màu vàng bị vỡ, lao thẳng đến mi tâm của Tu Hành Giả trung niên.

Tu Hành Giả trung niên hoảng sợ, năm ngón tay trái vung vẩy liên tục, mấy đạo kiếm khí ngưng thực đánh lên thanh tiểu kiếm màu xanh, đập bay nó ra ngoài.

Tay trái Thiệu Sát Nhân hơi động, một đạo kiếm quang nhỏ cùng cực từ móng tay ngón trỏ của hắn bắn ra.

Tu Hành Giả trung niên vặn mạnh người, muốn tránh đạo kiếm quang này. Nhưng, phù một tiếng, mắt của hắn trợn trừng lên, không thể tin nổi mà nhìn xuống dưới bụng, chỉ thấy một đoàn huyết quang từ chỗ bụng tuôn ra. Thiệu Sát Nhân bình tĩnh

lui lại.

Ánh lửa màu vàng đã đốt cháy một tầng da thịt trên ngón tay của hắn, thế nhưng không thể tiến thêm được nữa.

Khí hải đã bị đâm thủng, tên Tu Hành Giả trung niên suy sụp ngồi rạp xuống đất.

Hắn nhìn mũi chân của Thiệu Sát Nhân thì mới hiểu được rằng ngọn gió kia là xuất phát từ lòng bàn chân của Thiệu Sát Nhân bắn ra. Tên Tu Hành Giả trung niên này cảm thấy chuyện này vô cùng vớ vẩn, không thể nào tin được.

Đã là một Tu Hành Giả cường đại như vậy, tại sao lại còn dùng tới mấy thủ đoạn nhỏ như vậy, tại sao lại có thể có nhiều thủ đoạn con con như vậy được!

Nhưng Thiệu Sát Nhân lại không hề cảm thấy hứng thú với suy nghĩ của tên Tu Hành Giả trung niên này. Đối với hắn mà nói, đã từ có một thời gian, giết người có nghĩa là sinh tồn.

Tay trái của hắn không chút chậm chạp chém tới, một luồng khí sắc bén theo chưởng bay ra cắt bay cổ người Tu Hành Giả trung niên.

Đầu lâu của gã Tu Hành Giả trung niên này rớt từ trên cổ xuống, lăn dọc theo con dốc nghiêng nghiêng.

Thiệu Sát Nhân yên tâm quay người đi.

Xe ngựa đã đi đến gò núi phía dưới.

Ở trên xe ngựa, khóe miệng Đinh Ninh khẽ mỉm cười khi nhìn thấy màn chiến đấu kinh tâm động phách này.

Bất luận là ai sắp xếp hai gã thích khách như vậy, giờ đây gã nhất định sẽ cảm thấy cực kỳ ảo não và đau lòng.

Q4 - Chương 17: Vấn đề

Thời điểm hai gã cường giả xuất thân từ bên ngoài Đại Tần còn chưa kịp vận dụng đến thủ đoạn mạnh mẽ nhất của mình đã bị người am hiểu giết người nhất Mân Sơn Kiếm Tông - Thiệu Sát Nhân giết chết, cung nữ họ Dung đang băng qua những doanh trướng san sát nhau, đi thẳng vào đại doanh ở trung tâm, ngồi xuống đối diện với Lương Liên.

Lương Liên đang uống thuốc.

Chén nước thuốc sánh đặc như mực, nhìn sơ qua đã thấy đắng cùng cực. Người bình thường chỉ muốn làm một hơi cạn sạch chén, sau đó ngậm ngay một muỗng đường trắng tráng miệng, nhưng hắn lại dửng dưng như không, nhâm nhi chậm rãi như đang thưởng trà.

Cung nữ họ Dung lạnh lùng nhìn hắn, nói:

- Nương nương rất thất vọng về ngươi.

- Ta cũng rất thất vọng.

Lương Liên ngừng lại, nhìn vào nước thuốc trong chén, trầm ngâm một lát rồi nói:

- Lúc trước ta có lòng tham vẫn còn chưa được thỏa mãn, cứ một lòng nghĩ mãi tới chuyện phong Hầu. Sau đó, cho dù không thể tìm được một vị trí vững chãi ở Trường Lăng thì ít nhất cũng vẫn có được một mảnh đất phong. Nhưng mãi đến ngày hôm qua, ta mới hiểu rõ tất cả những thứ ấy đều là suy nghĩ hão huyền. Trong lòng Thánh thượng và nương nương đều không muốn nhớ đến Ba Sơn Kiếm Tràng và 'người đó', muốn cho tất cả những kẻ đi

theo Thánh thượng từ những năm đầu tiên người đăng cơ đều phải biến mất, há nào lại có thể phong Hầu cho một kẻ như ta?

- Sự tồn tại của ta gợi nhớ cho rất nhiều người về những chuyện cũ kia.

Dừng lại một chút, sau đó Lương Liên nở nụ cười hơi châm biếm. Nụ cười lạnh lẽo, như vẻ sắc lạnh lóe lên của một mũi tên xẹt trên bầu trời mênh mông giữa một trận chiến trường.

- Đây chỉ là suy nghĩ của cá nhân ngươi.

Khuôn mặt của cung nữ họ Dung không đổi, nhìn Lương Liên, nói:

- Mặc dù nương nương rất thất vọng, nhưng vẫn coi trọng năng lực của ngươi. Chỉ cần Lương đại tướng quân tiếp tục cố gắng làm tròn chức trách của mình thì mấy việc mờ ám liên quan tới ngươi trong sử sách mai sau cũng tự nhiên được xóa hết, người đời sẽ chỉ ghi nhớ đến chiến công của ngươi.

- Sở dĩ những người Ba Sơn Kiếm Tràng biến mất chính là vì xem trọng đến chuyện quá xa mà lại không để ý đến trước mắt. Hiện tại còn mấy ai không để ý chuyện trước mắt mà chỉ nhìn về phía xa như vậy?

Lương Liên lạnh lùng nhìn cung nữ họ Dung:

- Ta chỉ muốn biết ý chỉ của nương nương mà ngươi mang đến là gì?

Cung nữ họ Dung nhìn hắn, bình tĩnh nói:

- Nương nương cho ngươi lãnh quân đi Nam Việt. Nếu có cơ hội, người hi vọng ngươi có thể giống như những Hầu gia quan ngoại, được phong Hầu ở Nam Việt.

Ánh mắt Lương Liên hơi nheo lại, bưng chén thuốc lên nốc cạn một hơi. Nước thuốc đắng như dao trôi xuống cổ họng, thanh âm của hắn vì vậy chợt trở nên rét lạnh đến cực điểm:

- Phong Hầu ở Nam Việt? Nương nương cũng thật coi trọng ta a. Chưa tính tới việc tu hành giả Nam Việt thủ đoạn vô cùng quỷ dị, đến cả khí hậu cũng không có cách nào thích nghi được, ngày đông rét căm căm, ngày hè lại cực nóng, chướng khí xà trùng, không cái nào không lấy mạng người. Chiến pháp mà quân ta am hiểu là kỵ binh bắn tên và phù xa lại gần như vô dụng…

- Nương nương muốn ngươi đi chứ không muốn nghe ý kiến của ngươi, chỉ muốn ngươi phục tùng. Nói cho ngươi biết tin tức này sớm là để cho ngươi có thể chuẩn bị, cũng nói lên sự tôn trọng của người đối với ngươi.

Thanh âm của cung nữ họ Dung bình thản, không chút khách khí cắt lời Lương Liên:

- Còn về chuyện người cho ngươi đi Nam Việt, tự nhiên là đã có sắp xếp. Ngươi có bao giờ nhìn thấy người để những lương tài chi đống của Đại Tần đi vào chỗ chết?

Dứt lời, thị xoay người đứng dậy, không nhìn đến sắc mặt của Lương Liên, thi lễ thật sâu một cái, sau đó xoay người đi ra.

Lương Liên quay đầu, nhìn vài mái hiên ở Trường Lăng qua cửa sổ của doanh trướng, trầm mặc một lúc lâu.

Trải qua bao nhiêu năm lăn lộn, điều hắn thật sự muốn làm, đó chính là trèo lên cao hơn, không muốn làm một con chó bị kẻ khác thòng dây thừng vào cổ. Nhưng bao nhiêu năm đi theo mấy người kia, giờ nghĩ lại, thân phận hắn ngược lại còn thấp kém hơn cả một con chó nữa.

***

Giữa mùa hè, trong xe cực kỳ oi bức. Trải qua cái thời kỳ chiến đấu diệt ba triều Hàn, Triệu, Ngụy, trải qua thuở ban đầu Nguyên Vũ đăng cơ mưa gió đẫm máu ấy, giờ đây không chỉ là toàn bộ Trường Lăng và vương triều Đại Tần mà là cả thiên hạ, những cường giả giống như những người Ba Sơn Kiếm Tràng ngày xưa, một người có thể địch vài người, thậm chí là địch được mười cường giả Thất cảnh đã cực kỳ thưa thớt như mao phượng lân giác. Cường giả nghịch thiên đã ít như vậy, bây giờ lại có cường giả cấp bậc cỡ này đánh xe cho mình, nên Đinh Ninh rất an tâm mà cuốn màn xe lên, mặc cho gió từ hai bên cửa sổ lùa vào.

Cửa sổ xe mở rộng, không khí tràn vào, đồng thời người trên đường cũng có thể nhìn thấy người trong xe.

Chiếc xe vừa mới rẽ vào một con phố của Trường Lăng, đã có một gã nam tử đứng tuổi mặc áo ngắn bằng sợi tơ chạy lại chào đón, hành lễ từ xa, kính cẩn nói:

- Thái Hư tiên sinh sai ta mang thư đến.

Xe ngựa hơi ngừng lại, Thiệu Sát Nhân không cảm giác được có gì nguy hiểm, cho nên gã cũng không tỏa ra bất cứ sát ý nào.

- Là người của ta.

Đinh Ninh nhìn về phía lưng của gã, nhẹ giọng nói một câu.

Thiệu Sát Nhân im lặng, khẽ vuốt cằm, điều khiển xe ngựa đi đến bên cạnh trung niên nam tử thay Vương Thái Hư đưa tin kia.

Gã đang nắm chặt lá thư trong tay từ từ đưa vào cửa sổ xe, sau đó lui lại hai bước, cung kính đợi.

Đinh Ninh mở thư ra, nhìn vào tờ giấy vừa mới mở ra, bỗng nhiên sững người lại.

Sau một lúc lâu, hắn ngẩng đầu nói với nam tử trung niên

ngoài cửa sổ:

- Ta đi thẳng đến Mặc Viên, nhờ Vương Thái Hư đón dì nhỏ của ta cùng đến đó.

Nam tử trung niên cung kính hành lễ, sau đó lui đi.

Thấy tư thế kính cẩn của người nam tử trung niên này, lại nghĩ tới chuyện giữa cái tên Vương Thái Hư – nhân vật giang hồ và Đinh Ninh đã làm trong nửa năm qua, Thiệu Sát Nhân không nhịn được mà khẽ lắc đầu. Người thiếu niên xuất thân từ quán rượu này vốn đã không phải là người bình thường, thế mà những đối thủ của hắn trong kiếm hội kia lại hết lần này tới lần khác coi hắn như một kẻ bình thường.

Trong lòng nghĩ như vậy nhưng gã cũng không nói gì, xe ngựa không nhanh không chậm di chuyển trên đường phố Trường Lăng, hướng về Mặc Viên.

Phân tranh đã quá nhiều, giết người cũng đã quá nhiều, chẳng qua Thiệu Sát Nhân được Bách Lý Tố Tuyết nhờ vả phải bảo vệ Đinh Ninh an toàn nên gã mới ra tay thu thập hết tất cả những kẻ muốn giết Đinh Ninh, chứ bản thân gã không có hứng thú tham gia bất kì âm mưu hay thế lực nào cả. Lúc xe ngựa dừng trước cửa Mặc Viên, Thiệu Sát Nhân mới mở miệng nói:

- Ta ở đây chờ, không cần để ý đến ta.

Đây là lời Đinh Ninh thích nghe nhất, hắn có chút chật vật bước ra khỏi xe. Đối với người cả đời chỉ biết giết người, ngoại trừ sát nhân ra thì có lẽ vị Tu hành giả này hình như không còn biết đến gì khác nên hắn chỉ có thể thi lễ coi như thay lời cảm ơn.

Bức tường cao vút của Mặc Viên sớm đã bị đập bỏ, thay vào đó là một dãy cửa hàng hướng mặt tiền ra ngoài đường. Nhìn thấy người từ trong xe ngựa đi ra chính là Đinh Ninh, hàng xóm láng

giềng từ trong những cửa hiệu lập tức hô hào phấn khích chạy lại.

Đinh Ninh đoạt được thủ danh ở Mân Sơn Kiếm Hội là muốn hoàn thành lời hứa với Tiết Vong Hư, muốn Bạch Dương Động được phong quang. Thế nhưng Đại Tần là lấy võ lấy kiếm lập quốc, nên chuyện này đối với mấy người hàng xóm láng giềng rời từ Ngô Đồng Lạc đến đây mà nói, hiển nhiên chính là vô thượng vinh quang.

Phương thức biểu đạt sự kính ngưỡng và yêu thích của bọn họ đối với Đinh Ninh cũng rất đơn giản, mộc mạc và vô cùng trực tiếp. Chủ quán tiệm mì quen với Đinh Ninh nhất nên cũng hô to nhất:

- Đinh Ninh cái tên hỗn đản này, sau này đến tiệm của ta ăn mì ta sẽ không lấy tiền.

Đinh Ninh Nghe bọn họ kêu gào thì biết rõ vì sao bọn họ vui vẻ, do đó hắn cũng hét to lên một tiếng:

- Ô kìa, nếu không có các vị hàng xóm láng giềng chiếu cố ta, không có mỗi ngày một tô mì kia thì làm gì có được thủ danh này.

Những lời này vừa thốt ra giống như tràng pháo nổ giòn giã điểm lên trong bữa tiệc ăn mừng, lập tức có hàng loạt tiếng hoan hô, âm thanh trầm trồ khen ngợi vang lên.

Đinh Ninh mỉm cười, chắp tay tạ lễ một vòng, lại kiên nhẫn nói chuyện với những người hàng xóm láng giềng này một hồi. Sau đó cùng với họ, người ôm người đỡ đi vào trong vườn.

Vương Thái Hư đã an bài mấy tì nữ chờ sẵn. Các nàng bèn đưa Đinh Ninh vào tiểu viện nơi lão tổ Chu gia ở trước kia trong Mặc Viên.

Trong tiểu viện, còn có một nam tử trung niên nhìn qua có hơi yếu ớt đang đợi.

- Trước kia đều là ông hư nhược, ngược lại bây giờ người yếu ớt là ta.

Đinh Ninh nhìn đến người này, không nhịn được mà lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng.

Người đàn ông trung niên này dĩ nhiên là Vương Thái Hư. Lão nhìn khuôn mặt tái nhợt của Đinh Ninh, nở nụ cười:

- Tiếp theo ta nên làm như thế nào?

Sau đó, lão thu lại bộ dạng tươi cười, nhẹ giọng thẳng thừng hỏi Đinh Ninh.

Hiện tại lão đã là nhân vật giang hồ có quyền thế nhất Trường Lăng, nhưng quyền thế này từ đầu đến cuối đều đến từ Đinh Ninh và việc giao dịch với đám quyền quý trong quân đội kia. Trước khi Đinh Ninh còn chưa đoạt được thủ danh của Mân Sơn Kiếm Hội thì mối quan hệ giữa lão và mấy kẻ quyền quý trong quân đội vẫn có thể duy trì được, nhưng giờ đây, tất cả mọi thứ đều có thể thay đổi.

Lão không lo lắng đến sống chết của mình, nhưng lại không yên lòng với an nguy của những người đi theo mình ở Trường Lăng này.

- Sẽ không khác gì so với lúc trước, có khi còn tốt hơn.

Đinh Ninh nằm xuống chiếc ghế trúc ở trước mặt, sau đó nhìn nhân vật giang hồ kiêu hùng ở Trường Lăng đang tràn đầy lo lắng này, nghiêm túc nói:

- Trịnh Tụ tự tay viết cho sư huynh ta một bức thư, khiến huynh ấy rời khỏi ta. Thị là một người rất giỏi việc cân nhắc tính toán khi giao dịch, cho nên sắp tới thị sẽ cho ta rất nhiều điều kiện coi như là đền bù tổn thất.

- Trước kia ta và ông đều không có chỗ dựa, nhưng hiện giờ đã khác, chỗ dựa của chúng ta là Mân Sơn Kiếm Tông.

Đinh Ninh ngừng lại một chút, sau đó nhìn Vương Thái Hư nói tiếp:

- Thị coi như đã không thành công ngăn cản được ta đoạt lấy vị trí thủ danh của Mân Sơn Kiếm Tông. Vậy thì việc tiếp theo thị cần phải làm chính là mua chuộc. Đối với thị mà nói thì lợi dụng một kẻ hữu dụng vĩnh viễn có lợi hơn là hủy diệt kẻ đó.

Lông mày Vương Thái Hư cau lại, lão cẩn thận suy tư những lời này, nói:

- Vậy chỉ cần phải chờ đợi?

- Đợi sự sắp xếp của thị, còn thêm sự an bài của Mân Sơn Kiếm Tông, nghiêm khắc mà nói, hiện giờ ta và ông đều là người của Mân Sơn Kiếm Tông.

Đinh Ninh bình tĩnh nói:

- Nhưng trước hết ông giúp ta điều tra xem sư huynh ta đã đi đâu.

Vương Thái Hư gật đầu.

Đinh Ninh hỏi:

- Trong thư ông nói Bạch Sơn Thủy tuy đã trốn thoát, nhưng một đồng bọn khác của nàng có khả năng đã vào Đại Phù Thủy Lao?

Vương Thái Hư không hiểu được vì sao Đinh Ninh lại cố tình nhắc tới chuyện này, nhưng lão vẫn gật đầu:

- Đúng vậy.

- Mấy ngày qua vì sao người của Giám Thiên Ti lại thỉnh thoảng ghé qua Ngô Đồng Lạc?

Đinh Ninh hỏi tiếp.

Vương Thái Hư không trả lời.

Lão nghe ra được đây là Đinh Ninh tự nói với bản thân hắn. Hơn nữa đây cũng không phải là vấn đề của lão, mà là của Đinh Ninh.

Q4 - Chương 18: Khách trong mưa

Vương Thái Hư rời khỏi tiểu viện.

Ở trong phòng ngủ, Đinh Ninh nằm trên giường ngủ mềm mại, cái loại cảm giác kiệt sức cùng với sự mệt mỏi lúc thương thế mới lành mà nguyên khí lại tiêu hao hết làm cho hắn cảm thấy buồn ngủ. Nhưng trong căn phòng tĩnh lặng này, hắn lại không muốn ngủ một chút nào, càng ngày càng cảm thấy sốt ruột.

Đây đúng là vấn đề của hắn.

Hắn biết rõ cảm xúc này bắt nguồn từ việc báo thù chính thức bắt đầu, như mũi tên đã bắn ra không thể nào thu hồi lại được, tâm tình này còn đến từ việc hắn hiện giờ đang chờ Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Hắn im lặng tu hành ở trong ngõ Trường Lăng, chờ thời cơ báo thù đã biết bao nhiêu năm qua, Trưởng Tôn Thiển Tuyết có thói quen chỉ lo tu hành, mọi chuyện khác thì để cho hắn động não, còn hắn không biết tự khi nào đã có thói quen có nàng chờ hắn ở quán rượu Ngô Đồng Rụng Lá. Nàng im lặng giống như bao năm qua nàng vẫn yên lặng chờ đợi cùng với hắn.

Nếu đã có thói quen, thì sẽ có nhược điểm.

Sốt ruột, không còn giữ được bình tĩnh nữa, thì lại càng dễ nhớ đến những chuyện kia nhiều hơn, nhớ lại những người đã chết từ rất lâu kia, nghĩ đến Tiết Vong Hư vừa mới qua đời cách đây không lâu, căn phòng vắng lặng, Đinh Ninh càng ngày càng cảm thấy cô độc, nhưng ở trên ngực và bụng đang bị thương chỉ

cảm thấy sự giận dữ như lửa đang không ngừng bốc lên mãnh liệt.

Tiếng bước chân trong trẻo lạnh lùng mà quen thuộc vang lên, truyền vào tai của hắn.

- Người Mân Sơn Kiếm Tông ở bên ngoài kia là ai?

Đinh Ninh nhìn Trưởng Tôn Thiển Tuyết đẩy cửa vào, nghe lời nàng hỏi, ánh mắt của hắn đọng lại trên khuôn mặt như tranh vẽ của nàng, trong tức thời không trả lời lại.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết có hơi không vui, khẽ cau mày.

Đinh Ninh hít sâu một hơi, nói:

- Thiệu Sát Nhân, ta nhớ đã từng đề cập qua với cô, là đệ tử được lão tông chủ Mân Sơn Kiếm Tông nhặt ở trên núi về, đệ nhất sát nhân, nếu như là chính thức giao chiến sinh tử, tất cả mọi người ở Mân Sơn Kiếm Tông, ngoại trừ Bách Lý Tố Tuyết ra, chỉ sợ ngay cả Đàm Thai Quan Kiếm cũng chết trong tay hắn.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết khẽ nhíu mày, hồi tưởng lại trong chốc lát, thanh âm lạnh lùng, hỏi:

- Sao ta lại không nhớ ra ngươi từng nhắc qua tên Thiệu Sát Nhân nhỉ?

Lập tức cả người Đinh Ninh như đóng băng.

Hắn phát hiện hôm nay tình trạng của bản thân đúng là có vấn đề rất lớn, vậy mà lại vô tình nói bậy một câu rất nghiêm trọng.

Chỉ là hôm nay Trưởng Tôn Thiển Tuyết cũng có hơi bực dọc, nàng cũng không liên tưởng gì quá nhiều, không để ý gì thêm về vấn đề này nữa, nhưng thần sắc lại lạnh lùng thêm mấy phần:

- Đêm đó Bạch Sơn Thủy đến Ngô Đồng Rụng Lá tìm ta.

Cơ thể Đinh Ninh càng thêm lạnh giá, hắn ngẩng đầu lên một cách gian nan, nhìn Trưởng Tôn Thiển Tuyết:

- Vương Thái Hư nói cho ta biết, những ngày qua mấy người Giám Thiên Ty thường xuyên xuất hiện xung quanh Ngô Đồng Rụng Lá, lúc trước ta không rõ nguyên nhân vì sao, bây giờ nghĩ lại chắc là do đêm đó Bạch Sơn Thủy từ đây rời đi… Mà ở Ngô Đồng Rụng Lá, trừ ta ra, hình như không có bất kỳ đối tượng nào đáng giá cho Bạch Sơn Thủy để mắt đến, vì vậy Giám Thiên Ty nhất định sẽ tra xét Bạch Sơn Thủy và chúng ta có quan hệ gì.

Một tầng sương lạnh chậm rãi nổi lên trên khuôn mặt của Trưởng Tôn Thiển Tuyết:

- Dạ Sách Lãnh nhất định sẽ nghĩ đến cái chết của Phiền Trác, vì vậy… nàng ta có lẽ sẽ rất nhanh phát hiện ra thân phận chân chính của ta?

Đinh Ninh trầm mặc một lát:

- Cô phải rời khỏi Trường Lăng.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết cũng im lặng một lát, nói:

- Ta sẽ không rời khỏi Trường Lăng.

Nét mặt của Đinh Ninh lập tức chuyển qua màu đỏ tươi, nhưng vì cảm xúc đang quá mức xúc động, hắn mở cửa ra nhưng lại không nói nên lời, kèm theo tiếng mở cửa là một trận ho khan kịch liệt.

- Rời khỏi Trường Lăng, sau đó là chạy trốn không ngừng sao?

Khuôn mặt của Trưởng Tôn Thiển Tuyết khôi phục lại nét bình tĩnh, lạnh lùng nói:

- Ta muốn đánh cược một phen.

Cuối cùng hô hấp của Đinh Ninh đã có chút ổn định lại, tức giận nói:

- Cô đánh cược thế nào?

- Ai cũng muốn biết thái độ chính thức của Dạ Sách Lãnh.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lạnh lùng nói:

- Ai cũng muốn biết Dạ Sách Lãnh thủy chung là người của hoàng đế Nguyên Vũ hay tâm vẫn còn hướng đến người đã dạy nàng kiếm pháp kia.

- Sau đó thì sao? Ngộ nhỡ nàng ta là người của hoàng đế Nguyên Vũ, cô định đợi đến lúc giống như Bạch Sơn Thủy bị đại quân vây giết sao? Không phải ai cũng có vận khí như Bạch Sơn Thủy, không phải ai cũng có cao thủ sử dụng kiếm đi chết thay mình!

Đinh Ninh vô cùng phẫn nộ, gần như gào lên.

- Đây là chuyện của ta, nếu như ngươi cảm thấy không có hy vọng, ngươi cứ rời khỏi Trường Lăng là được.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lãnh đạm liếc qua Đinh Ninh, hơi trào phúng:

- Không phải ngươi trước giờ vẫn luôn muốn biết rốt cuộc tâm Dạ Sách Lãnh hướng về ai sao?

Đinh Ninh nói không ra lời.

Hắn hiểu rõ chuyện nàng đã quyết định sẽ không có cách nào thay đổi.

- Đây là đồ vật của ngươi.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết tiện tay lấy một chiếc hộp bí mật

màu xanh đồng từ trong tay áo, đưa cho Đinh Ninh.

Đinh Ninh giả bộ nhìn chiếc hộp đồng đựng Nhân Vương Ngọc Bích, trầm ngâm không nói.

- Ngươi vội vã chạy về Trường Lăng như thế, vậy mà gặp ta lại không muốn nói chuyện gì?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn bộ dạng hiếm khi sa sút như vậy của Đinh Ninh, vẫn lạnh lùng trước sau như một:

- Nếu như ngươi không muốn rời khỏi Trường Lăng, mà muốn ở lại giúp ta đánh cuộc một keo này, vậy thì ít nhất phải nói cho ta biết bước kế tiếp nên làm như thế nào.

Đinh Ninh hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

- Nếu như Giám Thiên Ty đã phát hiện, vả lại cô đã không muốn rời khỏi Trường Lăng, vậy thì chỉ có ở đây chờ đợi kết quả… Còn nữa, giúp ta trị thương.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết liếc mắt nhìn qua Đinh Ninh, không nói thêm lời nào, ý bảo Đinh Ninh tránh sang một bên, sau đó nàng buông rèm, chuyển xuống dưới bên cạnh Đinh Ninh.

Nàng cũng giống như tất cả những nữ tu hành giả khác, thật ra đều thích vô cùng sạch sẽ, người của Đinh Ninh hôm nay không tính là sạch sẽ, thậm chí các loại cao dược còn mơ hồ thẩm thấu qua vải gạc, nhiễu xuống giường, nhưng lần này nàng lại không có bất kỳ ý kiến gì, chỉ là lúc nằm xuống, đôi môi dường như hơi run.

Nàng cũng giống như mọi khi mặc quần áo nằm nghiêng người, Đinh Ninh không nhìn vào mặt nàng, hắn lúc này đang tập trung suy nghĩ về thương thế của bản thân và vấn đề tu vi.

Hắn lại để cho Trưởng Tôn Thiển Tuyết chờ đợi, nhưng chính hắn cũng phải chuẩn bị một chút.

Vô số âm thanh nhỏ xíu vang lên trong cơ thể của hắn.

Trong lòng bàn tay của hắn, khối ngọc bích màu trắng thuần bên trong là những vết lốm đốm khô vàng kia không ngừng nhảy lên.

Từng cỗ nguyên khí nóng ran đang điên cuồng chạy vào kinh mạch, cảm giác nóng rực ở trong kinh mạch làm cho hắn như muốn bốc cháy, nhưng mỗi khi hắn cảm thấy không chịu đựng nổi, trong nháy mắt từ trên người Trưởng Tôn Thiển Tuyết tỏa ra khí tức băng hàn trấn áp lại cảm giác nóng rực kia, sau đó giao hòa hoàn mỹ cùng một chỗ lại với nhau.

Những nguyên khí này đều dựa theo lộ tuyến tu hành của Mân Sơn Kiếm Tông mà lưu chuyển trong kinh mạch, những chỗ tổn hại trong cơ thể giống như hạn hán gặp mưa rào, khôi phục với tốc độ mà tu hành giả bình thường khó có thể tưởng tượng được.

Bước đầu tiên của việc báo thù là tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông đã bắt đầu, bởi vì công pháp tu hành chân nguyên của Mân Sơn Kiếm Tông và sở tu Cửu Tử Tằm của hắn có công hiệu bổ sung cho nhau kinh người, giờ đây lại còn có Nhân Vương Ngọc Bích, thêm vào đó là Trưởng Tôn Thiển Tuyết song tu phụ trợ, nên tốc độ chữa thương và tu hành của hắn đã đạt tới mức chưa bao giờ có, tốc độ này căn bản không thể nào tưởng tượng được.

Mà ngay cả chính hắn cũng không biết, Mạt Hoa tàn kiếm bên cạnh người cũng bị khí tức của hắn nhiễm lên, nó tự động phát sáng lên có cảm giác như gặp lại cố nhân, trên thân kiếm không ngừng tỏa ra những noãn hoa nhỏ trắng xinh đẹp li ti.

***

Một tiếng sấm sét vang lên từ trên trời, âm thanh rơi xuống một cách nặng nề.

Ngày hè oi bức bị đám mây dày đặc xua tan, một trận mưa to lớn như trút nước rơi xuống trong lúc rất nhiều người còn chưa kịp chuẩn bị.

Mưa rơi từ trên mái hiên xuống tựa như một màn nước, Dạ Sách Lãnh hai chân để trần, hồn nhiên như thiếu nữ, nàng ôm đầu gối ngồi tựa lưng trên ghế trúc, nàng nhìn bầu trời tựa như một tấm màn đen nặng nề ở xa xa, nhìn sấm sét chớp giật ở trong, nhìn về hướng Mặc Viên.

Hàn ý từ trên người Trưởng Tôn Thiển Tuyết tỏa ra bất quá chỉ bao trùm không gian quanh người nàng chừng vài thước, ngay cả Thiệu Sát Nhân ở trong xe ngựa ngoài cửa lớn Mặc Viên cũng không thể cảm nhận được, nhưng nàng tựa hồ lại cảm giác được cơn rét lạnh từ chỗ sâu trong Mặc Viên truyền đến, khuôn mặt nàng hiện lên nét ửng đỏ khác thường, trái lại nàng lại rùng mình dường như bắt đầu run rẩy không ngừng.

Không một ai có thể biết được rốt cuộc nội tâm của nàng thế nào.

Trong mấy năm nay, ngay cả người theo nàng leo lên được gần vị trí Trần Giam Thủ, hay thậm chí là lão bộc vẫn nhất nhất hầu cận bên cạnh nàng kia cũng không hiểu được trong lòng nàng thật sự đang suy nghĩ gì.

Chẳng qua là nàng ở Trường Lăng mặc dù nhìn phong quang vô hạn, nhưng việc sinh tồn ở đó tính ra còn gian nan hơn.

Năm ngoái trong cơn mưa to như thác đổ kia, nàng nhận lệnh phải từ hải ngoại trở về, cũng không đi vào Trường Lăng, mà kẻ thật sự tiến vào Trường Lăng lại là người của Triệu Kiếm Lô, làm cho nàng cảm thấy rằng việc đã xảy ra rồi thì không cách gì thay đổi được, Trường Lăng đã bắt đầu có những biến động khó tả.

Tình thế bây giờ đã chứng minh linh cảm của nàng vô cùng

chính xác.

Cơn mưa lớn năm ngoái đánh dấu một cuộc biến động, cơn mưa năm nay sẽ có gì thay đổi?

Cánh cửa nặng nề ở trước sân nhà nàng bị người bên ngoài chậm rãi đẩy vào.

Dạ Sách Lãnh lập tức ngẩng đầu lên.

Trong màn mưa phía trước xuất hiện ánh hào quang trong suốt, giọt mưa đột nhiên rơi chậm lại, dường như tất cả chúng bị ép bay sang hướng khác, hướng về phía người đang đẩy cửa bước vào này.

Nhưng đúng lúc này, dưới cái nhíu mày của Dạ Sách Lãnh những giọt mưa ấy lại một lần nữa giống như thoát khỏi sự cưỡng ép mà rơi xuống mặt đất.

Có người đẩy cửa vào rồi nhân tiện đóng cửa lại.

Đây là một nữ tử cao gầy mặc áo vải màu xanh.

Bộ quần áo xanh rộng thùng thình mà nàng đang mặc trên người ướt sũng dính sát vào cơ thể, nhưng làm cho nàng trông nhếch nhác nhất chính là mái tóc lộn xộn bị xoắt tít lại với nhau.

Làn da của nàng trắng bệch nhìn không có một chút huyết sắc.

Thoạt nhìn nàng trông giống như một lữ khách bình thường đã ngâm mưa rất lâu, trên người không có bất cứ khí tức mạnh mẽ gì.

Song Dạ Sách Lãnh hiểu rõ nàng là người thế nào, cũng biết rõ rằng chỉ khi nàng ấy đẩy cửa vào mới khiến cho mình chú ý, không phải do bản thân của mình đang thất thần mà còn vì đối phương đã hòa thành một thể với cơn mưa này.

Dạ Sách Lãnh đứng lên, khuôn mặt nhăn lại, cười lạnh:

- Cơn mưa này đột nhiên đổ xuống, nói ngừng liền ngừng, Bạch Sơn Thủy, ngươi đúng là trong đầu đầy nước đến không muốn sống, dám đến nhà tìm ta?

Q4 - Chương 19: Chấp niệm

Nữ tử cao gầy trong mưa hiển nhiên là Bạch Sơn Thủy.

Nàng nhìn thấy sát ý lạnh lùng giữa hàng lông mày của Dạ Sách Lãnh, nhưng vẫn đi xuyên qua đình viện, thẳng hướng Dạ Sách Lãnh đang đứng dưới mái hiên che mưa, hỏi:

- Nói cái gì mà dám với không dám, hiện tại ta còn không tiếp nổi một kiếm của ngươi, trời mưa hay tạnh có quan hệ gì?

Khuôn mặt Dạ Sách Lãnh không chút biểu tình nhìn Bạch Sơn Thủy, còn chưa kịp mở miệng thì Bạch Sơn Thủy đã mệt mỏi nói tiếp:

- Cho ta tô mì, tốt nhất cho thêm chút thảo dược bồi bổ khí huyết.

Dạ Sách Lãnh cau mày lại:

- Ngươi cho rằng ta sẽ giúp ngươi?

Bạch Sơn Thủy đã xuyên qua màn mưa, đi đến trước người nàng. Bước chân cũng không ngừng lại mà đi thẳng tới đứng cạnh nàng bên mái hiên che mưa này, bình thản nói:

- Ngươi sẽ giúp ta.

Dạ Sách Lãnh cười lạnh:

- Ta đường đường là Ti Thủ Đại Tần mà lại giúp tên đại nghịch nhà ngươi?

Dung nhan Bạch Sơn Thủy cực kỳ tiều tụy, nhưng nghe được

những lời này của Dạ Sách Lãnh thì lại nở nụ cười, cười đến xuất hiện một tia đỏ ửng:

- Ngươi không chỉ là đồ đệ của hắn, hơn nữa lại còn giống Trưởng Tôn Thiển Tuyết, cũng chung tình với hắn.

Ánh mắt Dạ Sách Lãnh bỗng nhiên nheo lại, lạnh giọng nói:

- Bạch Sơn Thủy, ngươi thật sự cho là ta không dám giết ngươi?

- Muốn giết thì đã giết từ lâu rồi.

Vẻ ửng đỏ khác thường trên khuôn mặt của Bạch Sơn Thủy ngày càng lan rộng. Nàng đùa cợt nhìn Dạ Sách Lãnh, cười nói:

- Xem ra trong lòng ngươi, hắn vẫn quan trọng hơn Nguyên Vũ.

Dạ Sách Lãnh hít sâu một hơi, nhìn như sắp bộc phát. Nhưng bỗng dưng nàng bình tĩnh lại, trầm mặc một lát, sau đó lạnh nhạt nói:

- Nguyên Vũ làm sao có thể hơn hắn được, làm sao có thể quan trọng bằng hắn.

- Xem ra là ta đã đoán đúng, hay có thể nói là ta đã đánh cuộc thắng.

Bạch Sơn Thủy bèn bước tới gian phòng phía sau lưng Dạ Sách Lãnh, trên khuôn mặt mệt mỏi lần nữa hiện lên nét bướng bỉnh xen lẫn với kiêu ngạo.

Nhìn xem Bạch Sơn Thủy đi vào phòng, bắt đầu cởi đồ rồi thay bằng một bộ quần áo sạch sẽ khác của mình, Dạ Sách Lãnh không nói gì. Nàng chỉ đi về phòng bếp phía dưới bắt đầu nấu nước.

Quần áo của Dạ Sách Lãnh có hơi chật một chút so với dáng

người của Bạch Sơn Thủy. Sau khi nàng ta hơi vung tay mấy cái, cảm thấy rất không thoải mái bèn quyết định bỏ qua tất cả quần áo mà chỉ lấy một bộ quan bào Giám Thiên Ti màu đen khoác lên người.

- May mà ta là nữ.

Dạ Sách Lãnh đã nấu xong mì, bưng vào trong phòng đặt trên bàn, nhìn đôi chân dài trắng nõn lộ ra dưới lớp áo đen khi nàng ta đi đi lại lại, lạnh lùng nói.

- Đáng tiếc là từ trước đến giờ ta chưa bao giờ xem mình là nữ.

Bạch Sơn Thủy cười cười, bưng bát mì trước mặt bắt đầu ăn. Chỉ mới ăn được một miếng, chân thành khen ngợi:

- Dạ Ti Thủ không những sử dụng kiếm giỏi mà nấu mì cũng thật ngon.

Dạ Sách Lãnh nhìn nàng một cái, không nói gì.

Bạch Sơn Thủy không thèm để ý đến phong phạm thục nữ mà ăn sạch bát mì trước mặt, rồi húp cạn nước mì, tiện tay đưa ống tay áo lau khóe miệng, nhìn ra ngoài trời mưa to như trút, cảm khái hỏi:

- Phải chăng ta là người đầu tiên nếm mì do Dạ Ti Thủ tự tay nấu?

Dạ Sách Lãnh mệt mỏi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, cũng nhìn mưa to như trút ngoài cửa sổ, đáp:

- Người thứ hai.

Bạch Sơn Thủy liền giật mình, nàng chợt hiểu ra người thứ nhất trong lời Dạ Sách Lãnh nói là ai, không khỏi có chút xuất

thần.

- Rừng xanh còn đó, sợ gì không có củi đun. Lúc trước ngươi vừa ca vừa chiến tại đường phố Trường Lăng, đầy vẻ cuồng ngạo. Nhưng nhiều năm qua cũng chỉ cuồng ngạo như vậy một lần, người ngoài có thể không biết nhưng ta lại biết rõ ngươi nhịn được.

Dạ Sách Lãnh không có nhìn nàng, chỉ là chậm rãi nói tiếp:

- Với tính tình của ngươi, nếu như đã trốn ra được một con đường sống, thì có muốn vào thành lại cũng không cần phải đánh cược mạo hiểm như vậy, trực tiếp đặt mạng mình vào trong tay ta.

- Vì cái gì?

Không đợi Bạch Sơn Thủy trả lời, Dạ Sách Lãnh chậm rãi quay đầu sang nhìn nàng rồi nói tiếp:

- Bởi vì cái tên nam tử rơi vào tay Thân Huyền?

Bạch Sơn Thủy gật đầu, cũng không phủ nhận, đáp:

- Tình là một chữ khó mà giải thích nhất, ít nhất ta thiếu nợ hắn một chữ tình.

Dạ Sách Lãnh trầm ngâm trong giây lát, nói:

- Không phải là người của Vân Thủy Cung ngươi?

Bạch Sơn Thủy lắc đầu.

Dạ Sách Lãnh gật đầu:

- Việc này thật hiếm có.

Bạch Sơn Thủy nở nụ cười, nhìn nàng, nói:

- Nói một chút về chuyện của ngươi và hắn đi?

Dạ Sách Lãnh hơi cúi thấp đầu, trầm mặc một lát, nói:

- Lúc ta mới gặp hắn, ta còn chưa bắt đầu tu hành, chỉ là một hài đồng ngốc nghếch.

- Hả?

Bạch Sơn Thủy vuốt lại tóc, bắt đầu im lặng nghe chuyện xưa của nàng.

- Lần đầu nhìn thấy hắn, là khi hắn so kiếm cùng Đông Phương Tố tại bờ Vị Hà. Ta nhớ năm đó hắn chỉ một kiếm đánh bại kiếm sư trẻ tuổi nổi danh nhất Trường Lăng Đông Phương Tố. Ta cảm thấy hắn vô cùng uy phong, vô cùng tiêu sái. Ta liền muốn bắt đầu muốn tu hành, muốn tiếp cận hắn.

- Phụ thân ta là một thương nhân bình thường, mẫu thân của ta lại là vợ nhỏ. Biết ta có ý muốn học kiếm, ông đánh ta một trận gần chết.

- Ta liền bỏ trốn khỏi nhà, trực tiếp đi tìm hắn.

- Ta đã đến chỗ quân doanh của hắn, nhìn thấy người ta gầy như que củi, những quân sĩ trong doanh đều cười ta. Nhưng mà khi hắn nhìn thấy, lại không cười, mà còn thật sự dạy ta học kiếm.

Mưa rơi rả rích, nghe Dạ Sách Lãnh bình thản kể lại. Bạch Sơn Thủy cũng bắt đầu nhớ tới rất nhiều chuyện trước kia, nhớ tới phong thái năm đó của 'người đó', nàng cũng không thể không nghĩ rằng nếu đổi lại là mình ở Trường Lăng lúc ấy, mình cũng sẽ ngưỡng mộ 'người đó' đến không còn thuốc chữa.

Chỉ là nghe đến đây, qua một lúc lâu sau vẫn không nghe Dạ Sách Lãnh nói gì. Nàng không nhịn được nhấp một ngụm trà lạnh rồi hỏi:

- Về sau thì sao?

- Về sau, không có về sau rồi.

Dạ Sách Lãnh nhìn nàng một cái, thản nhiên nói:

- Nguyên Vũ và Trịnh Tụ đột nhiên liên thủ lại phát động binh biến tại Trường Lăng. Ngoại trừ một vài cao thủ ở bên ngoài ra thì toàn bộ Ba Sơn Kiếm Tràng đều ngã xuống tại đó. Còn hắn cuối cùng cũng đã chết trận ở Trường Lăng. Mặc dù ta được hắn truyền dạy kiếm, nhưng lúc đó chỉ là Lục cảnh thì có thể có tác dụng gì chứ?

Bạch Sơn Thủy nghĩ đến gió tanh mưa máu tại Trường Lăng năm đó, cùng với ba năm tàn sát đẫm máu kế tiếp, cũng trầm mặc một hồi lâu, nói:

- Hắn quá tin tưởng vào Nguyên Vũ và Trịnh Tụ.

- Nguyên Vũ có thể chinh phạt được thiên hạ, nhưng không cách nào chinh phạt được nhân tâm. Cho nên làm sao bì kịp được với hắn? Về phần chuyện của ta và hắn cũng nhạt nhẽo không có gì, làm gì có cái tư tình giống như ngươi nghĩ. Lúc ấy, nữ tử hâm mộ hắn rất nhiều, mà hắn lại chung tình như vậy thì sao có thể động tình với kẻ khác được?

Dạ Sách Lãnh bó tóc lại, nhìn về mái ngói đen phía xa:

- Nếu như đã nhìn lầm người, thì không thể trách ai được.

Bạch Sơn Thủy lại trầm mặc hồi lâu, nói:

- Sự thật ở mấy chuyện xưa thường là bình thường nhưng lại tàn khốc.

Dạ Sách Lãnh quay đầu nhìn nàng:

- Tiếp theo ngươi định làm gì?

Bạch Sơn Thủy trả lời:

- Chỉ có ở nơi đây mới không bị Giám Thiên Ti và Thần Đô Giám điều tra, ta phải ở lại nơi này.

- Ta biết rõ đêm đó ngươi đi qua Ngô Đồng Lạc, cho nên ngươi cũng nên nói thật một chút.

Dạ Sách Lãnh nhìn nàng, nét mặt tĩnh lặng, nhưng trong đôi mắt lóe lên tia sáng dị thường mà lạnh thấu xương.

Bạch Sơn Thủy hơi sựng lại, lông bắt đầu chau lại.

- Đó là Công Tôn đại tiểu thư.

Nàng hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên nhìn Dạ Sách Lãnh nói tiếp:

- Người ở cùng với Đinh Ninh ấy, không phải là Trưởng Tôn Thiển Tuyết gì cả, mà là đại tiểu thư Công Tôn gia.

Cơ thể Dạ Sách Lãnh bỗng nhiên cứng đờ, khuôn mặt không còn một chút huyết sắc, hai tay không tự chủ được khẽ run lên.

***

- Ngươi không nên làm như vậy.

Triệu Hương phi đặc biệt thong thả nói ra kèm theo một chút lãnh ý.

Trước mặt nàng là Ly Lăng Quân với khuôn mặt trắng bệch dị thường, hai tay hắn lúc này cũng giống như Dạ Sách Lãnh, không ngừng run rẩy.

Nàng và Ly Lăng Quân đang đứng ở một gian phòng hoa lệ nhất trong Sở vương cung. Trên mặt đất xung quanh hai người là rất nhiều mảnh thi thể vỡ vụn của tu hành giả tung tóe khắp nơi,

trên tấm rèm đang buông xuống còn dính đầy những huyết nhục vụn vỡ.

Mười mấy tên thái giám đang lặng lẽ quét dọn.

Nàng nhìn thanh trường kiếm màu cam uốn lượn đang cắm nghiêng trên đất bên cạnh Ly Lăng Quân, nói tiếp:

- Ta không biết tên thiếu niên xuất thân quán rượu ở Trường Lăng kia rốt cuộc có đụng chạm gì đến ngươi… Ta chỉ biết là ngươi và hắn chênh lệch quá lớn. Ta cũng chỉ biết là nếu ngươi không cố tình dùng lực lượng lớn như vậy đi ám sát hắn thì những người này có lẽ sẽ không oán hận ngươi đến như thế. Có lẽ trận ám sát này sẽ không xảy ra, Tấn tướng quân cũng sẽ không chết ở chỗ này.

Bờ môi của Ly Lăng Quân cũng run rẩy lên, chậm rãi mở ra.

- Không nên mượn mấy cái cớ như trực giác hay số mệnh gì đó mà nói với ta. Ta không có tâm tình với mấy cái này.

Triệu Hương phi không đợi hắn giải thích mà nói tiếp:

- Ta chỉ hi vọng ngươi hiểu rõ, vốn dĩ lúc đầu có rất nhiều người không chấp nhận chuyện của ta và ngươi… Ngươi đưa ra quyết định gì cũng phải vì Đại Sở mà không phải vì tình cảm cá nhân. Nếu không thì không chỉ có ngươi, mà ngay cả ta cũng có khả năng bị giết.

- Ta biết rồi.

Ly Lăng Quân cúi đầu, sau chốc lát mới nói ra.

Thật ra hắn cũng không thể hiểu được tại sao mình nhất định phải giết chết Đinh Ninh. Cái chấp niệm này tựa như một thứ gì đó không thể lý giải được theo lý lẽ thông thường, giống như có một con độc xà trong lòng hắn, tuy rằng từ đầu đến cuối chỉ ở

trong một góc hẻo lánh nhưng vẫn khiến cho hắn cảm giác không an lòng, là cảm giác uy hiếp không thể hiểu được.

Triệu Hương phi không nói thêm gì nữa.

Cảnh tượng máu tanh được nhanh chóng dọn dẹp. Mọi thứ lại sạch sẽ như lúc ban đầu, tràn ngập hương trầm thơm ngát, tất cả đều trở nên vô cùng thơm tho.

Triệu Hương phi đi về phía Ly Lăng Quân, quần áo trên người chậm rãi rơi xuống, lộ ra một thân hình hoàn mỹ như ngọc.

Tay của nàng hướng về lồng ngực lạnh như băng của Ly Lăng Quân, rồi nhanh chóng khiến cho bộ ngực của hắn bắt đầu nóng lên.

Động tác của nàng vô cùng mê hoặc lẳng lơ, nhưng ở sâu thẳm trong đôi mắt lại rất thanh tịnh.

Thật ra cả nàng hay Ly Lăng Quân đều không có cái loại mong muốn này trên thân thể của người kia. Nhưng chỉ có điều này mới có thể tạo thành một mối liên hệ gắn liền nàng với Ly Lăng Quân với nhau, tựa như một nghi thức thần thánh đánh dấu cho sự đồng nhất trong cùng một trận tuyến giữa hai người.

Q4 - Chương 20: Khách nhân liên tiếp đến

- Nếu như ta thua cuộc, Dạ Sách Lãnh thực sự là người của Nguyên Vũ, liệu chúng ta có thể giống như Bạch Sơn Thủy, chạy thoát ra khỏi Trường Lăng không?

- Không thể, bởi vì lúc đó thân phận cô đã bị lộ, ta lại đạt được thủ danh của Mân Sơn Kiếm Hội. Thông minh như Trịnh Tụ, nhất định sẽ đoán ra được... Hơn nữa, đối với thị, hai chúng ta thực sự trọng yếu hơn so với toàn bộ Cô Sơn Kiếm Tàng.

- Ngươi và Thiệu Sát Nhân thật sự đã gặp phải hai sát thủ là tu hành giả Nam Việt?

- Không phải cả hai, mà chỉ có một gã là tu hành giả Nam Việt, kẻ còn lại đến từ Dạ Lang Quốc, đây là tin tức Vương Thái Hư thăm dò được, có lẽ quan viên điều tra còn chưa đủ kinh nghiệm.

- Là Trịnh Tụ?

- Thị không yếu như vậy. Chẳng qua là mượn kiếm giết người mà thôi, đó chẳng phải là thủ đoạn am hiểu nhất của Trịnh Tụ hay sao! Nhưng mà lần này mục tiêu không phải nhắm vào ta, mà chính là mượn Mân Sơn Kiếm Tông giết chết hai gã sát thủ.

- Vậy thì còn kẻ nào muốn giết ngươi?

- Có thể sai khiến tông sư đến Nam Việt và Dạ Lang Quốc, ngoại trừ người nước Sở đã từng tới Ngô Đồng Lạc của chúng ta, chỉ sợ cũng không còn ai khác.

- Ly Lăng Quân?

- ...

Tại Mặc Viên, Đinh Ninh cùng Trưởng Tôn Thiển Tuyết mỗi ngày đều có những cuộc đối thoại chóng vánh.

Vẫn giống như ngày xưa tại Ngô Đồng Lạc, thời gian nói chuyện của hai người thường rất ngắn, nhưng sự việc nói đến đều là những chuyện lớn liên quan đến sinh tử.

Nhưng qua cách nói chuyện, có thể thấy tâm tình hai người càng ngày càng là trở nên bình tĩnh, dường như chuyện nói đến không hề liên quan đến chính mình.

Sau trận mưa lớn, cả thành Trường Lăng cũng trở nên an bình một cách kỳ lạ, trời xanh không mây, không khí thoáng đãng. Giữa ngày hè cũng thấy mát mẻ.

Sáng sớm, sau khi ăn sang với một đĩa lòng non xào dưa, Đinh Ninh tìm trong đống đồ vật hỗn độn mà gia nhân Mặc Viên trước kia để lại, lấy ra một chiếc xẻng đồng nhỏ, cầm ra vườn, bắt đầu chậm rãi lật đất, thay đổi vị trí một ít hoa cỏ.

- Ngươi còn định nghiên cứu thêm cả về bố trí trận pháp hay sao?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết vừa nói vừa đem quần áo mới giặt vắt lên dây phơi. Chỉ có điều, một tuyệt thế mỹ nữ như nàng lại làm những việc hết sức bình thường thế này, tự nhiên gây ra cho người khác cảm giác khang khác, giống như hình ảnh như vậy không nên phát sinh.

Đinh Ninh nghe vậy cũng dừng một chút, nhìn nhìn nàng, nói:

- Đạo tu hành trăm lối đi, tu hành giả muốn tiến bộ, không nên xem thường bất cứ con đường nào.

- Có lẽ năm đó, giết chết hắn không chỉ là kiếm mà còn có rất

nhiều những thủ đoạn mà hắn đã xem thường như thế này.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết cụp mí mắt, lãnh đạm nói.

Đinh Ninh trầm mặc một lát, cũng khẽ gật đầu.

- Trách không được năm đó hắn một mực tha thiết ước mơ, muốn phải lấy được công pháp tu hành của Mân Sơn Kiếm Tông. Người khác bị thương như vậy, nằm ba tháng cũng chưa chắc có thể xuống đất, mà ngươi chẳng qua là an dưỡng mấy ngày liền có thể bình phục được như vậy.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn thoáng qua Đinh Ninh, tiếp tục nói:

- Chỉ cần nhìn ngươi bây giờ cũng biết, Cửu Tử Tằm khi kết hợp với công pháp của Mân Sơn Kiếm Tông sẽ đạt được hiệu quả gì. Nếu không phải năm đó hắn quá mức kiêu ngạo, không muốn dùng tiểu xảo để giành được công pháp, mà Bách Lý Tố Tuyết lại quá mức keo kiệt, đến sơn môn cũng không thèm mở ra... có lẽ hắn cũng sẽ đạt được công pháp Mân Sơn Kiếm Tông, kết quả sau đó sẽ thay đổi chăng?

Đinh Ninh cúi đầu nhìn xẻng đồng trong tay, nói:

- Không có nhiều nếu như như vậy.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết quay người, hướng về phía tiểu viện của nàng đi tới, nói:

- Có thật là Bách Lý Tố Tuyết năm đó chỉ vì bị hắn nhìn ra kiếm chiêu, bình luận rằng kiếm thức của y không tốt, sau đó liến tức giận, không bao giờ muốn gặp lại hắn?

Đinh Ninh hơi hơi dừng lại, đáp:

- Không biết.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết không lên tiếng nữa, đối thoại giữa hai người chấm dứt như những lần trước đó.

Đinh Ninh cúi đầu, tiếp tục đào đất, đào thêm một ít khe rãnh, di chuyển một ít đá cây.

Trong cơ thể của hắn, vô số tiểu tằm đang không ngừng phun những sợi tơ giống như chân nguyên, mà ngũ tạng lại chiếu theo phương pháp vận hành chân nguyên của Mân Sơn Kiếm Tông mà lưu động, tạo thành một vòng tuần hoàn đặc biệt.

Bất kể tu hành giả nào nếu chứng kiến được việc này đều kết luận được, cho dù Đinh Ninh lúc này dừng tu luyện công pháp của Mân Sơn Kiếm Tông, hay là dứt bỏ công pháp của bản thân cũng đều sẽ lâm vào tuyệt cảnh.

Bởi vì đây là hai loại phương thức tu hành đồng thời.

Qua mấy ngày vừa rồi, hắn đã đem hai loại công pháp dung hợp hoàn mỹ, thậm chí có thể coi như khai sáng ra một loại công pháp mới. Cường độ chân nguyên trong nội thể hắn đang tăng trưởng không ngừng với một tốc độ không ai có thể lý giải nổi. Chỉ sợ U Đế năm đó nổi danh về việc tiến cấp nhanh chóng cũng khó bằng được hắn lúc này.

Đinh Ninh có thể khẳng định, chỉ cần tiếp tục ở tại Trường Lăng bình tĩnh tu hành, chắc chắn hắn sẽ trở thành tu hành giả Thất cảnh trẻ tuổi nhất trong lịch sử.

Nhưng theo suy nghĩ của Trưởng Tôn Thiên Tuyết, tốc độ tu hành của Đinh Ninh có nhanh hơn nữa cũng không quan trọng bằng thái độ của Dạ Sách Lãnh lúc này.

Cho dù không có quân đội xuất hiện bao vây Mặc Viên, cũng không có nghĩa là nàng đã tỏ rõ lập trường, biết đâu ngoài kia đã có thiên la địa võng đã bày ra.

***

Thời gian trôi đi, trải qua sự kiện Lộc Sơn hội minh cùng Mân Sơn Kiếm Hội, cả thành Trường Lăng tựa hồ càng trở nên trầm mặc an tĩnh.

Lúc này, việc Đinh Ninh bố trí lại hoa cỏ trong Mặc Viên đã trôi qua được mấy ngày, có một chiếc xe ngựa, mái che chạm khắc cầu kì chậm rãi chạy đến, xe ngựa dừng lại trước đại môn Mặc Viên, bỗng phía sau lại có một cỗ xe ngựa bình thường khác xuất hiện.

Một nữ tử vận trang phục cung nữ từ phía trước trong xe ngựa bước ra.

Cung nữ họ Dung bình thản đứng trước đại môn Mặc Viên đã bị cày xới, đất đá ngổn ngang, xung quanh còn có tiếng ve nhức óc. Thị dừng lại hồi lâu, một lúc sau mới hướng đến cỗ xe ngựa của Mân Sơn Kiếm Tông, chậm rãi thi lễ và nói:

- Ta phụng mệnh tới gặp Đinh Ninh.

Trong xe ngựa không có có bất cứ động tĩnh gì.

Nhưng cung nữ họ Dung biết rõ trong đó không phải không có người, mà sự im lặng đó chỉ đại biểu là quý nhân trong đó không phản đối thị.

Cung nữ họ Dung khuôn mặt không thay đổi lần nữa thi lễ một cái, sau đó bắt đầu tiến vào.

Từ trong xe ngựa của cung nữ họ Dung, hai thị nữ bước ra mang theo mấy hộp gấm vuông, khẩn trương đi theo phía sau thị.

Vương Thái Hư sớm đã an bài tất cả nhân thủ bên trong Mặc Viên, nên ngay trước khi cung nữ họ Dung tiến vào, Đinh Ninh đã nhận được hồi báo, chậm rãi rửa sạch tay, chờ cung nữ họ Dung

trước cửa ra vào.

Đứng xa xa nhìn cung nữ họ Dung ngày càng tới gần, khuôn mặt Đinh Ninh trở nên bình tĩnh, cũng không nói bất cứ điều gì.

Cung nữ họ Dung đứng xa xa nhìn Đinh Ninh ở trên bậc thang, liền đi đến trước mặt hắn, hạ thấp người thi lễ một cái, nói:

- Nương nương đã ban xuống thánh dụ, bởi vì vừa qua đệ tử Bạch Dương Động biểu hiện quá mức ưu dị, cho nên Thanh Đằng Kiếm Viện từ nay đổi tên thành Bạch Dương Động. Tất cả sự vụ sư môn sẽ do sư thúc Lý Đạo Ky của ngài toàn quyền xử trí.

Nói xong, lại dừng một chút nhìn phản ứng của Đinh Ninh rồi mới tiếp tục:

- Tiết động chủ có công dạy dỗ được nhiều nhân tài trụ cột quốc gia cho Đại Tần ta, cho quy táng tại hậu lăng, lễ nghi mai táng thực hiện theo cấp bậc quốc sĩ.

- Ngoài ra, nương nương cũng nghĩ tới thương thế của ngài, cố ý dặn dò ta đưa tới thuốc trị thương cùng vài vật đại bổ.

Đinh Ninh nhìn thị, không có phản ứng gì.

Sau khi thấy thị dừng hẳn lại, mới bình tĩnh hỏi:

- Nói xong rồi hả?

Lông mày cung nữ họ Dung cau lại, hơi hơi do dự, đáp:

- Ngài là người thông minh, cho nên ta không cần nhiều lời.

Đinh Ninh gật đầu, ánh mắt lướt qua thị, nhìn vào những hộp gấm trên tay hai thị nữ phía sau, hỏi:

- Đây chính là những thứ ngươi mang đến cho ta?

Cung nữ họ Dung nhìn hắn, đáp:

- Vâng.

Đinh Ninh nghe vậy, cũng không thèm nhìn lại thị, động thân bước tới, tiếp nhận hộp gấm từ tay hai thị nữ, sau đó tiếp tục bước về phía trước, đi về phí đại môn Mặc Viên .

Cung nữ họ Dung lông mày xoắn lại, còn hai thị nữ khuôn mặt đều có chút biến sắc nhìn theo Đinh Ninh, không biết hắn định làm gì.

Đinh Ninh bình tĩnh tiêu sái đi ra khỏi Mặc Viên đại môn.

Cách đó không xa có một dòng suối, trước đây vốn vô cùng trong xanh thanh tịnh, nhưng vì hiện nay xung quanh có rất nhiều bình dân từ Ngô Đồng Lạc chuyển đến, cho nên dòng nước bắt đầu trở nên có chút không sạch sẽ.

Nhìn những rau quả cùng bọt bẩn lơ lửng trên mặt nước một lúc, Đinh Ninh liền mở tất cả hộp gấm, cũng không nhìn xem bên trong có thứ gì, lật úp, đem toàn bộ đổ vào dòng nước.

Phía sau vang lên hai tiếng kinh hô không thể đè nén.

Hai thị nữ hoàn toàn biến sắc, các nàng thế nào cũng không dám nghĩ tới Đinh Ninh sẽ hành động như vậy.

Cung nữ họ Dung có vẻ bình tĩnh hơn, đi theo Đinh Ninh ra khỏi cửa, khi còn cách hắn khoảng mấy trượng, lông mày thị hơi nhíu lại, thanh âm lạnh lùng nói:

- Những vật này tương đương với mấy năm thuế má của cả một thành thị

Đinh Ninh bình tĩnh xoay người, nhìn thị, hỏi:

- Vậy thì sao?

Cung nữ họ Dung nén giọng nói:

- Đền bù như vậy, chẳng lẽ ngài cảm thấy còn chưa đủ?

Đinh Ninh nhìn thị tận lực giữ khuôn mặt ôn hòa cùng với ánh mắt áy náy, liền nở nụ cười:

- Người đã chết, còn có thể đền bù tổn thất sao?

- Nếu như nói đền bù tổn thất.

Hắn không nhìn cung nữ họ Dung, đi ngược trở về đại môn Mặc Viên:

- Trừ phi ngươi có thế khiến cho Động chủ sống lại để người chứng kiến ta đoạt được thủ danh.

- Ta đã làm được điều hứa với Động chủ, nhưng mà người lại không thể nhìn thấy. Đền bù tổn thất còn có ý nghĩa gì?

- Lý Đạo Ky sư thúc cũng sẽ không trở về, kể cả là để lo việc tang ma. Cho dù nghe được chuyện hôm nay ta đã làm, hẳn sư thúc cũng sẽ đồng ý.

Đinh Ninh dừng bước trước cánh cửa đại môn, hơi xoay người lại nhìn cung nữ họ Dung, rất nghiêm túc nói ra:

- Hơn nữa, có lẽ ngươi vẫn còn nhớ lúc trước tại Mân Sơn Kiếm Tông, ta đã nói với ngươi những gì.

Nói xong một câu này, Đinh Ninh trực tiếp đi qua đại môn, hướng về nội viện, cũng không nhìn thị thêm một lần nào nữa.

Cung nữ họ Dung cũng không nhìn lại Đinh Ninh.

Thực tế thị không có tức giận quá nhiều, chẳng qua là cảm thấy Đinh Ninh rất ngu xuẩn.

Nhưng thị vẫn không khỏi bắt đầu nhớ lại những lời Đinh Ninh đã nói với thị trước khi Mân Sơn Kiếm Hội bắt đầu.

- Sau khi Mân Sơn Kiếm Hội kết thúc, ta nhất định sẽ khiêu chiến ngươi... Ta nhất định sẽ giết chết ngươi!

Vừa nghĩ đến những lời này, thị bỗng cảm thấy một luồng lãnh ý chạy qua thân thể, cảm giác này đã rất nhiều năm không xuất hiện trên người thị.

Q4 - Chương 21: Sự việc bị lãng quên

- Thiên Tượng Bồ Đề, Chúc Long Đan, Hỏa Quy Đảm... Những mùi này ngay cả ta cũng đã rất nhiều năm rồi không ngửi thấy được, ngươi không thèm để ý mà đổ toàn bộ đi, không cảm thấy lãng phí sao?

Nhìn thấy Đinh Ninh đi trở về trong viện, lại cầm lấy cái xẻng nhỏ, Trưởng Tôn Thiển Tuyết cười lạnh nói:

- Những vật kia ít nhất có thể giúp cho tu vi của ngươi tăng lên nhanh hơn rất nhiều.

Đinh Ninh nhìn nàng một cái, nói:

- Không có thiếu chút thời gian như vậy.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết im lặng chốc lát, nói:

- Ít nhất hẳn là trước mắt thị còn chưa biết thân phận của chúng ta, nếu không thị sẽ không phái người đưa những vật này đến cho ngươi. Ngươi làm như vậy, không sợ hoàn toàn chọc giận thị?

Đinh Ninh nói:

- Kỳ thật thị cũng không thích người quá nghe lời.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết không khỏi nổi giận lên, trên mặt là một mảnh sương lạnh:

- Chẳng lẽ thị là kẻ ham thích bị ngược đãi?

Đinh Ninh đang định tiếp tục trả lời, nhưng mà ánh mắt của hắn vừa vặn rơi vào một khối bùn đất vừa mới được xới lên, trên khối bùn đất kia có hai con giun nhỏ màu đỏ tươi, hắn nao nao, nói:

- Ta quên mất một việc.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhíu mày, lại bị hấp dẫn sự chú ý:

- Việc gì?

Đinh Ninh buông cái xẻng đi ra ngoài, đáp:

- Ta để quên một món đồ trên xe ngựa.

Chiếc xe ngựa kia thoạt nhìn rất bình thường, đã dừng ở trước cửa Mặc Viên thật lâu, thậm chí trên thùng xe đã phủ một tầng bụi mỏng, nhưng mà ngoại trừ con đường này và thế giới tu hành giả, nó lại hoàn toàn ngăn cách người bình thường ra bên ngoài, rất nhiều tu hành giả Trường Lăng hiện giờ đều biết chiếc xe ngựa kia đại biểu Mân Sơn Kiếm Tông.

- Gần đây tâm cảnh của ngươi hơi loạn.

Khi Đinh Ninh ra khỏi Mặc Viên, đến gần chiếc xe ngựa này, một giọng nói từ dưới bóng cây gần chiếc xe ngựa truyền vào trong tai Đinh Ninh.

- Thiệu sư thúc.

Đinh Ninh khom người, chăm chú thi lễ với Thiệu Sát Nhân đang ngồi trên một chiếc chiếu trúc dưới bóng cây.

- Tại Mân Sơn Kiếm Hội, hầu như toàn bộ tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông đều đã từng thấy biểu hiện của ngươi.

Thiệu Sát Nhân hơi ngẩng đầu nhìn Đinh Ninh:

- Tâm tư của ngươi cẩn thận và tỉnh táo, ngay cả chúng ta đều tự thấy không bằng, nhưng mà đến bây giờ ngươi mới nhớ phải quay lại xe ngựa lấy đồ vật... thật sự kém khá xa. Thủ danh trong Mân Sơn Kiếm Hội chỉ là hư danh, nếu như bị hư danh chi phối, vậy sau này tên của ngươi cũng sẽ thực sự trở thành hư danh.

Bình thường Thiệu Sát Nhân vô cùng ít nói, thậm chí có thể khiến người ta hoài nghi là có lẽ hắn không biết nói, bây giờ nghe được những lời này của hắn, Đinh Ninh hiểu rõ ý của hắn, nhưng mà Đinh Ninh cũng biết việc khiến cho tâm của mình loạn hoàn toàn khác so với suy nghĩ của Thiệu Sát Nhân.

Cho nên hắn lại khom người thi lễ thật sâu với Thiệu Sát Nhân:

- Cảm ơn Thiệu sư thúc nhắc nhở.

Sau đó hắn vén rèm xe lên, bước vào.

Trong góc của thùng xe, có một cái rương gỗ nho nhỏ đang mở ra.

Trong rương gỗ, con Huyền Sương Trùng do Thanh Diệu Ngâm tặng cho hắn đang nằm co ro ở đó.

Con Huyền Sương Trùng này vì quá mức sợ hãi khí tức trên thân Thiệu Sát Nhân nên cuộn tròn thân thể lại. Lúc trước bởi vì vẫn còn Đinh Ninh ở trong xe nên nó còn loáng thoáng cảm nhận được hơi thở quen thuộc, hơi cảm thấy an toàn.

Khi Đinh Ninh rời khỏi thùng xe mà quên đem nó theo, nó cảm thấy cực kỳ sợ hãi.

Không khí Trường Lăng nóng bức lại là thứ mà nó chưa bao giờ biết đến, nó nghĩ thầm làm sao mà trên đời này lại có chỗ đáng sợ như vậy. Giờ phút này, theo Đinh Ninh lại vén rèm xe, cảm nhận được khí tức trên thân Đinh Ninh, thân hình đang co rút

thành một cục cứng ngắc như sắt của nó lập tức nhúc nhích, nó không ngừng run rẩy lên. Nếu như có tuyến lệ, nó nhất định sẽ gào khóc, nhất định nước mắt sẽ rơi như mưa.

Nhìn thấy dáng vẻ run rẩy của con Huyền Sương Trùng này, lập tức Đinh Ninh cảm thấy hơi ngượng, bưng cái rương gỗ lên nói nhỏ:

- Thật xin lỗi.

Nghe được giọng nói của Đinh Ninh, con Huyền Sương Trùng này càng thêm kích động, thiếu chút nữa đã nhảy vào trong ngực của hắn.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết vẫn ở chỗ cũ trong viện chờ Đinh Ninh, nhìn Đinh Ninh đi đến trước người, thấy dáng vẻ khó coi của con Huyền Sương Trùng trong rương, lại tiếp tục nhíu mày thật sâu:

- Đây là cái gì?

- Thứ này do Thanh Diệu Ngâm nuôi dưỡng, hắn tặng ta.

Đinh Ninh chỉ ngẩng đầu nhìn Trưởng Tôn Thiển Tuyết nói một câu này, Huyền Sương Trùng trong hòm gỗ đã ngừng hẳn run rẩy.

Không khí bên ngoài vẫn nóng bức như trước, nhưng nó lại rõ ràng cảm nhận được loại khí tức huyền sương trong thân thể Trưởng Tôn Thiển Tuyết, chẳng qua là loại cảm thụ này khiến nó cảm giác mình như đến một cái thế giới tràn đầy khí tức huyền sương, khiến nó cảm thấy thoải mái.

Từ khi nó tỉnh lại, nhờ có một chút linh trí, nhạy bén cảm giác được khí tức huyền sương trong thiên địa, sau khi một sợi khí tức huyền sương nhỏ bé tự nhiên dũng mãnh mà tràn thân thể nó, trong đầu của nó lập tức xuất hiện một cái thế giới tràn đầy huyền

sương, nó bất chợt nhận ra đây có lẽ là thế giới dành riêng cho nó tu hành.

Nhưng mà thế giới như vậy hiện giờ rõ ràng xuất hiện ở trước mặt nó, nó giật mình mà quên đi sợ hãi, không khỏi nghĩ đến, lẽ nào nàng là đồng loại của bọn nó, là vua của bọn nó?

Đương nhiên là nó không biết nói chuyện, nhưng Trưởng Tôn Thiển Tuyết lại không phải tu hành giả bình thường, nàng nhận ra cảm thụ của nó thông qua một ít khí tức biến hóa từ trên thân thể nó.

- Có chút thú vị.

Nàng trông thấy con côn trùng dài dài xấu xí này hơi ngước đầu, giống như nó đang nhìn thấy một mảnh thiên địa trong truyền thuyết, lông mày nàng đang nhíu chậm rãi thả lỏng ra, nói một câu như vậy.

Gần đây tính tình của nàng cao ngạo mà lạnh lùng, bình thường càng chẳng muốn tiếp xúc với người khác, lại càng khó có thể khen ngợi thứ gì đó, lúc này mặc dù chỉ là lạnh nhạt nói một câu 'có chút thú vị' cũng đã là hiếm thấy khích lệ.

Về phần đẹp xấu, nàng lại không có khái niệm gì.

Đối với nàng mà nói, có vài người dung mạo rất đẹp nhưng lại rất xấu, có vài người dung mạo rất xấu nhưng trong mắt của nàng cũng không khó coi.

Huyền Sương Trùng cũng nhạy bén cảm giác được cảm thụ của nàng, mừng rỡ đến toàn thân lại rung động, cái đầu đang hơi ngẩng lên vào lúc này cúi thật sâu xuống, biểu đạt sự tôn kính và thần phục của nó.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn nó, không nói gì thêm.

Một đám huyền sương nguyên khí cực kỳ đậm đặc mà lại mỏng manh, không có bất kỳ hàn ý, nhẹ nhàng từ đầu ngón tay của nàng chảy xuôi vào trong miệng Huyền Sương Trùng.

Huyền Sương Trùng thành kính mà tham lam mở miệng ra, hút toàn bộ sợi huyền sương nguyên khí này vào.

Thật giống như một cái hồ nước đang tĩnh lặng bị một cái thác nước có thể tích lớn hơn cả cái hồ này đổ vào, toàn bộ hồ nước sôi trào lên.

Toàn thân nó run lên bần bật, da thịt màu đỏ thẫm trên thân nó vang lên âm thanh tựa như xé vải.

Lỗ chân lông trên thân nó, lúc bình thường rất khó mà nhìn thấy, đều nở phồng lên, nhưng không thấy có bất kỳ khí lưu lao ra.

Trên trán của nó nhanh chóng ngưng kết ra một khối sương ban màu trắng, tựa như một cái bớt.

Cảm thụ được sự biến hóa của con Huyền Sương Trùng này, cảm giác nguyên khí trong cơ thể nó tương dung và lớn mạnh, Đinh Ninh hơi xúc động nhìn Trưởng Tôn Thiển Tuyết, nói:

- Quả nhiên là giống như tưởng tượng của ta.

- Nó cuối cùng sẽ biến thành cái gì?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn con trùng dài màu đỏ thẫm này, hỏi.

Đối với nàng mà nói, đây là một loại quá tình tu hành khó có thể hiểu nổi, ngay cả thân thể thất cảnh của nàng đều không thể hoàn toàn tiếp nhận được nguyên khí của thanh kiếm trong cơ thể kia, nhưng thân thể của con trùng dài này lại có thể dung nạp hấp thu một cách hoàn mỹ giống như trời sinh ra đã là như vậy.

- Không biết.

Đinh Ninh lắc đầu:

- Nhưng ta có thể khẳng định, chắc chắn nó sẽ lợi hại hơn nhiều so với chút ít độc trùng của tên tu hành giả Nam Việt kia.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết trực tiếp cầm lấy cái rương chứa Huyền Sương Trùng trong tay Đinh Ninh, quay về chỗ cái tiểu viện sâu nhất, cũng không ngoái đầu lại, nhẹ nhàng uyển chuyển nói:

- Cái này cũng cần phải có thời gian.

Đinh Ninh không nói gì thêm, đi đến chỗ cái xẻng đang cắm nghiêng nghiêng, tiếp tục đào đất.

Tâm cảnh của hắn đã trở nên bình tĩnh không ít.

Thật ra hắn hiểu rõ Trịnh Tụ hơn bất cứ kẻ nào, nếu như Trịnh Tụ bắt đầu hoài nghi thân phận thật sự của hắn và Trưởng Tôn Thiển Tuyết, như vậy hôm nay cung nữ họ Dung cũng sẽ không mang những thứ ban thưởng quý hiếm kia đến đây.

- Ngươi thật sự không phải là người của Nguyên Vũ sao? Như vậy rốt cuộc đêm đó có chuyện gì xảy ra với ngươi, vì sao không xuất hiện?

Hắn cúi đầu, nghĩ đến tên nữ Ti thủ ưa thích mặc đồ trắng kia, tự giễu cười cười.

Hiện tại hắn và Trưởng Tôn Thiển Tuyết giống như là đang đợi sự phán quyết, nhưng mà trong cái Trường Lăng này, ai lại không giống như là đang đợi sự phán quyết?

***

Sau khi cung nữ họ Dung đi khỏi không lâu, Đinh Ninh đi ra xe ngựa mang con Huyền Sương Trùng đã bị hắn lãng quên thật lâu

trở về, lại không lâu sau, Thiệu Sát Nhân vẫn ngồi trên chiếu dưới tàng cây lại nhè nhẹ ngẩng đầu lên.

Ở đầu kia của con phố, xuất hiện một tên thiếu niên.

Thiệu Sát Nhân chỉ liếc nhìn thiếu niên kia, lại lập tức cúi thấp đầu xuống, chẳng thèm để ý.

Thiếu niên mặc áo đen, sắc mặt và da thịt đều vàng như nến, thoạt nhìn giống như đã trải qua một cơn bệnh nặng, nhưng dường như cũng không có bất kỳ một loại bệnh nào có thể khiến cho da thịt một người trở thành như thế.

Hắn bước tới Mặc Viên, cũng không đi vào mà là bắt đầu lẳng lặng vẩy nước quét rác, vệ sinh một ít chỗ bẩn bên ngoài Mặc Viên.

Hành vi khó hiểu như vậy rất nhanh dẫn tới sự chú ý của viên ngoại trong viện, lúc gã thiếu niên này đã quét sạch nửa con đường bên ngoài Mặc Viên, Đinh Ninh đi xuyên qua quán mì, từ cửa quán mì bước ra trông thấy tên thiếu niên kia.

- Diệp Tránh Nam?

Đinh Ninh ngơ ngẩn.

Thiếu niên áo đen buông vật trong tay, rất nghiêm túc khom người hành lễ với hắn.

Đinh Ninh hoàn lễ, cau mày lại mà nhìn tên tử sĩ đã từng muốn dâng thuốc cho chính mình lúc ở Mân Sơn Kiếm Hội, nhưng lại bị mình từ chối, hỏi:

- Ngươi đây là?

Diệp Tránh Nam nhìn hắn, đáp:

- Ta thiếu nợ người đã trả xong, hiện tại thiếu nợ ngươi.

Đinh Ninh lắc đầu:

- Ngươi không hề nợ ta.

Diệp Tránh Nam nói:

- Ta thiếu ngươi một mạng.

Đinh Ninh bất đắc dĩ nhìn hắn:

- Ta không cần ngươi trả.

Diệp Tránh Nam không nói gì nữa, bắt đầu quét dọn tiếp.

Đinh Ninh cười khổ nói:

- Ta không thích quá sạch sẽ.

Diệp Tránh Nam buông vật trong tay, bắt đầu quay sang nấu nước giúp cho mỗi cái cửa hiệu bên mặt tiền đường.

- Ta không có chỗ ăn cơm.

- Nếu như ngươi có lòng tốt, cho ta xin một ngày ba bữa ăn là đủ rồi.

Trước khi Đinh Ninh lại muốn mở miệng, y rất nghiêm túc và kính cẩn nói với Đinh Ninh.

Q4 - Chương 22: Cầu còn không được

Đinh Ninh nhìn tên thiếu niên cố chấp này liền nghĩ tới rất nhiều cố nhân, sau khi im lặng một lát, nói:

- Người như ngươi, ở đâu cũng có cơm ăn, cần gì phải đến chỗ của ta.

- Ai cũng sẽ không từ chối một gã tử sĩ làm môn khách cho mình, nhưng ngươi lại không ngừng từ chối.

Diệp Tránh Nam cúi đầu nhìn mặt đất dưới chân Đinh Ninh, nói:

- Lúc tại Mân Sơn kiếm hội cũng vậy, ngươi xem trọng tánh mạng của ta, cho nên ta cũng sẽ xem trọng tánh mạng của ngươi. Nếu có người muốn giết ngươi, nhất định phải bước qua thi thể của ta.

Đinh Ninh há hốc mồm, nhưng mà hắn chưa kịp nói cái gì, Diệp Tránh Nam đã nói tiếp:

- Ngươi không cần từ chối ta nữa, bởi vì vô luận ngươi từ chối như thế nào, ta cũng sẽ không đi, vì đây là lựa chọn của ta.

- Hơn nữa ta bội phục ngươi.

Sau khi dừng một chút, Diệp Tránh Nam ngẩng đầu nhìn Đinh Ninh nói:

- Ta bội phục ngươi và đám người Trương Nghi, so sánh với các ngươi, nhân sinh của ta giống như trống rỗng và không có ý

nghĩa, ta muốn trở thành người như các ngươi.

Đinh Ninh lắc đầu:

- Thật ra cũng đều không có ý nghĩa gì.

Diệp Tránh Nam nói:

- Nhưng ít ra sảng khoái.

Đinh Ninh nhìn ánh mắt sáng ngời của hắn, không cách nào nói gì nữa.

Hắn biết mình không thể nào có thể thay đổi quyết định của Diệp Tránh Nam, cũng giống như chỉnh mình không thể nào thay đổi quyết định của chủ nhân trước kia của Mạt Hoa Kiếm.

Bởi vì nhân sinh khó được nhất chính là sảng khoái.

Thấy Đinh Ninh không nói nữa, Diệp Tránh Nam hơi khom mình hành lễ, lại cầm lấy cái chổi bắt đầu quét dọn.

***

- Thật ra ta rất hâm mộ ngươi.

Trong trạch viện của Dạ Sách Lãnh, Dạ Sách Lãnh vừa nhìn bình thuốc trước người, vừa thản nhiên nói:

- Ít nhất ngươi làm việc đều rất sảng khoái.

Bạch Sơn Thủy ngồi trên một chiếc giường êm cách nàng không xa khẽ cười một tiếng, cũng đang nhìn hơi ấm từ bình thuốc, không có trả lời vấn đề này, chỉ là nói:

- Không nghĩ tới Dạ Ti thủ lại còn là một vị dược sư.

Dạ Sách Lãnh giống như tự giễu:

- Bệnh lâu thành thầy thuốc.

Bạch Sơn Thủy nhìn nàng một cái, trong ánh mắt thoáng qua một chút cảm xúc phức tạp:

- Thật ra thì ta mới nên là người hâm mộ ngươi... Tu hành giả trong thiên hạ chỉ thấy đại nghịch như ta ngạo tiếu sơn lâm, khoái ý ân cừu, nhưng không có ai từng nghĩ tới các ngươi chẳng qua là vì có quá nhiều lo lắng cho nên mới không cách nào giống như ta, mà ta chỉ là kiếm đã tu thành, những thứ cần lo lắng gánh vác đã hoàn toàn không có. Núi sông đã mất, tông môn đã diệt, đừng nói tới những hảo hữu kia, ngay cả những người chỉ từng có đôi chút cùng xuất hiện, coi như là cố nhân hợp ý cũng đã bị chết sạch, mỗi khi nhìn trời chiều thật sự là cô đơn, tâm tình không khỏi thê lương.

Thang thuốc đã hơi sôi, nhưng mà đợi đến lúc mấy chén nước sắc thành một chén, còn phải cần không ít thời gian.

Dạ Sách Lãnh nghe lời Bạch Sơn Thủy nói, nghĩ lại những sự việc diễn ra trong hơn mười năm này, chỉ cảm thấy giật mình như mơ một giấc mơ lớn.

Những người đã từng tiên y nộ mã, cầm kiếm tiếu ngạo dường như còn ở trước mắt, vì sao đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, đã qua lâu như vậy đây?

Bạch Sơn Thủy vốn là đã không muốn nói nữa, nhưng đúng vào lúc này, bỗng nhiên nàng cảm giác được cái gì, lông mày cau lại:

- Kỳ quái.

Tiếp đó gió nhẹ thổi qua, nàng đã từ trên giường êm đứng dậy, hướng về phía cửa bước ra.

Dạ Sách Lãnh nhìn thoáng qua bình thuốc, sau đó đi theo nàng,

có chút cẩn thận hỏi:

- Sao thế?

Bạch Sơn Thủy không có trả lời nàng ngay.

Ánh mắt của nàng đã rơi vào bên cạnh tường.

Bên cạnh tường là một cái cống lộ thiên.

Những giọt mưa trên mái hiên rơi xuống, cuối cùng tất cả đều hội tụ đến trong khe nước này, khe nước này xuyên tường mà ra, sau đó lại hội tụ đến trong những mương nước lớn hơn dọc theo hai bên đường phố Trường Lăng.

Ngày bình thường giặt giũ quần áo, rửa xe cho ngựa uống, đều sử dụng nước sạch trong những mương máng này.

Bởi vì vài ngày trước mưa to, cho nên bây giờ nước trong những mương này đều rất đầy, gần như ngang bằng với mặt đường, hơn nữa so với thường ngày cũng không trong sạch.

- Có dược khí.

Bạch Sơn Thủy mở miệng nói ba chữ.

Dạ Sách Lãnh không có hiểu lầm, bởi vì vào lúc Bạch Sơn Thủy mở miệng, một cổ khí tức nhu hòa từ thân thể Bạch Sơn Thủy phân ra, chảy qua chỗ hơi nước nhàn nhạt đang bốc lên trên khe nước.

Hơi nước liền giống như một cái khăn lụa do những sợi tơ mềm nhẹ kết thành, chậm rãi phiêu độn bay về phía trước người Bạch Sơn Thủy.

Không ngừng có bọt nước óng ánh thật nhỏ lắng đọng lại, không ngừng rơi vào lòng bàn tay Bạch Sơn Thủy, như sương sớm trên lá cây vòng vo một vòng, sau đó lại biến mất không còn thấy

bóng dáng tăm hơi.

Dạ Sách Lãnh cũng bắt đầu ngửi được dược khí ở trong những bọt nước óng ánh kia.

Lông mày của nàng nhíu chặt.

Hương vị dược khí thập phần lộn xộn, đúng là hội tụ rất nhiều loại linh dược hiếm thấy mà ngay cả nàng cũng khó có được.

- Những dược vật này chỉ có thể đến từ trong nội cung.

Nàng quay đầu, nhìn Bạch Sơn Thủy nói.

Bạch Sơn Thủy gật đầu.

Rất nhiều linh dược thập phần quý hiếm đối với tu hành giả trên thế gian vậy mà rơi vào trong nước bẩn bên đường phố Trường Lăng, loại chuyện này khó có thể lý giải được, sợ rằng cũng chỉ có tại Trường Lăng mới có thể xuất hiện. Chỉ là Trường Lăng lại có một nữ tử giống như Dạ Sách Lãnh vậy, những linh dược không hiểu vì sao lọt vào trong nước bẩn này, đối với nàng mà nói cũng chính là cơ duyên trời ban.

Hơi nước thủy chung nhẹ nhàng phiêu động không ngừng, dưới ánh mặt trời càng trở nên trong suốt không thể nhận ra, bọt nước óng ánh trong lòng bàn tay Bạch Sơn Thủy nhưng lại không ngừng xuất hiện.

Dạ Sách Lãnh nhìn xem hình ảnh như vậy, nói:

- Ngự thủy thuật của Vân Thủy Cung quả nhiên là đệ nhất thiên hạ.

Trên mặt Bạch Sơn Thủy xuất hiện ánh sáng rực rỡ kỳ dị, nàng quay đầu nhìn Dạ Sách Lãnh, nói:

- Tuy rằng thuật ngự thủy của Vân Thủy Cung là đệ nhất thiên

hạ, nhưng mà sát ý cũng không bằng Thiên Nhất Sinh Thủy của Dạ Ti thủ.

Dạ Sách Lãnh nhìn vào ánh mắt của nàng, hỏi:

- Có lẽ có thể học hỏi lẫn nhau?

Bạch Sơn Thủy nở nụ cười:

- Đây vốn là việc ta tưởng tượng lúc trước, nhưng cảm thấy là việc không thể thực hiện được.

Trong một nhịp thở sau đó, Bạch Sơn Thủy thu liễm vui vẻ, rất nghiêm túc gật đầu làm lễ:

- Cầu còn không được, hơn nữa có lẽ chúng ta còn có thể cùng nhau tìm hiểu một ít những thứ khác, ví dụ như Cô Sơn Kiếm Tàng.

***

Sau khi Diệp Tránh Nam quét dọn sạch sẽ con đường quanh Mặc Viên, lại đi giúp những láng giềng chung quanh làm lấy việc vặt vãnh, tu bổ phòng ốc, gánh nước bổ củi... Những người ở Ngô Đồng Lạc vốn là chất phác, thấy Diệp Tránh Nam tài giỏi như thế, lại nghe nói Diệp Tránh Nam không nhà để về, không cần Đinh Ninh an bài, những hàng xóm láng giềng này cũng đã an bài cho Diệp Tránh Nam một gian nhà, càng không cần lo một ngày ba bữa cơm.

Lúc hắn bưng cái chén sứ lớn rẻ tiền mà những láng giềng của Ngô Đồng Lạc thường hay sử dụng bắt đầu ăn cơm tối, hắn nhìn thấy một cái thân ảnh thoạt nhìn rất cô đơn, cũng không kiêu ngạo, nhưng có vẻ hơi bướng bỉnh khó thuần đang đi tới chỗ của mình.

Hắn để chén xuống, nhìn bóng người càng ngày càng gần này,

nhìn đối phương tại trong ngày mùa hè như thế này mà lại mặc quần áo dày cộm, hơi ngước đầu, nói khẽ:

- Ta biết ngươi... ngươi là Lệ Tây Tinh.

Thiếu niên chậm rãi đi trong ánh tà dương, đi đến trước người hắn đúng là Lệ Tây Tinh.

- Ta là Lệ Tây Tinh.

Y đi đến bên cạnh người Diệp Tránh Nam, ngồi xuống bậc thang bên cạnh Diệp Tránh Nam, kẻ không am hiểu nói chuyện với người khác như hắn nhất thời lại rơi vào trầm mặc.

Diệp Tránh Nam có chút ít tò mò nhìn y:

- Ngươi tới tìm Đinh Ninh?

- Ta vốn là định nói cho hắn biết, ta phải đi.

Lệ Tây Tinh thoáng nhìn sâu trong Mặc Viên, đáp.

- Ngươi tới cáo biệt?

Diệp Tránh Nam cảm thấy khiếp sợ:

- Ngươi là một trong mười người đứng đầu Mân Sơn Kiếm Hội, có thể tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông tu hành, vì sao còn phải đi?

Lệ Tây Tinh không vội trả lời.

Diệp Tránh Nam có chút kịp phản ứng, nhưng vẫn khó hiểu nói:

- Hiện tại ngươi đã coi như là đệ tử Mân Sơn Kiếm Tông, mặc dù gia đình ngươi không hài lòng khi ngươi làm những việc đó tại Mân Sơn Kiếm Hội, nhưng theo lý cũng không có khả năng lại giận

lây sang ngươi. Theo cách làm việc của Mân Sơn Kiếm Tông, cũng nhất định sẽ che chở ngươi.

- Ta tất nhiên không sợ.

Lệ Tây Tinh lắc đầu:

- Chỉ là bất kể ta làm trái mệnh lệnh của cha ta như thế nào, cha ta vẫn là cha ta... Ta không sợ người khác làm gì ta, nhưng ta bận tâm người khác đối với cha ta ra sao.

Diệp Tránh Nam ngẩn ra, hắn đã bắt đầu hiểu ý tứ của Lệ Tây Tinh.

- Ngươi muốn chính mình gánh chịu trách nhiệm, vậy ngươi muốn đi đâu?

Sau khi ngẩn ngơ, hắn nhịn không được nhìn Lệ Tây Tinh hỏi.

- Ta quay trở lại quan ngoại. Nếu bọn hắn đều không hoan nghênh ta ở lại Trường Lăng, thích lưu đày ta tại quan ngoại, ta quay về quan ngoại là được.

Lệ Tây Tinh đứng lên, nói với Diệp Tránh Nam:

- Ta vốn là muốn cáo biệt với hắn, nhưng mà đi đến nơi đây, lại nghĩ đến chuyện này cũng không có ý nghĩa gì, ngươi nhắn lại với hắn sau cũng được.

- Đợi một chút...

Nhìn bóng lưng Lệ Tây Tinh lẳng lặng mà quay đi, Diệp Tránh Nam hít sâu một hơi, nói:

- Ngươi coi hắn là bằng hữu, hắn tự nhiên cũng xem ngươi là bằng hữu.

Lệ Tây Tinh gật đầu, không nói thêm gì nữa, thân ảnh của y

dưới ánh tà dương dần dần bị kéo dài, cuối cùng biến mất trong tầm mắt Diệp Tránh Nam.

Một gã trung niên nam tử có khuôn mặt bình thường, quần áo cũng hết sức bình thường tại nơi cửa Mặc Viên đưa mắt nhìn Lệ Tây Tinh rời đi.

Ngay cả Diệp Tránh Nam đều không có chú ý tới là gã đã đến khi nào, thậm chí đến tận lúc này đều không có chú ý tới sự hiện hữu của gã.

Tên nam tử trung niên này thoạt nhìn hết sức bình thường, sẽ dễ dàng bị người quên lãng sau khi gặp mặt, gật đầu hành lễ với Thiệu Sát Nhân vẫn đang ngồi trên chiếu dưới tàng cây, sau đó bước qua cửa lớn, đi vào nội viện Mặc Viên.

Đinh Ninh từ trong chỗ tiểu viện sâu nhất đi ra, xa xa thi lễ một cái với tên nam tử thoạt nhìn rất bình thường này:

- Cảnh Nhận sư thúc.

Q4 - Chương 23: Hồ điệp vỗ cánh

Cảnh Nhận bình thản hoàn lễ, sau đó nhìn Đinh Ninh nói:

- Lệ Tây Tinh vừa mới ghé qua, vốn là muốn cáo biệt cùng ngươi, hiện tại hắn đã đi.

Đinh Ninh lẳng lặng một lát, đáp:

- Hắn là một cái bằng hữu rất đáng giá quý trọng.

Dừng một chút, hắn lại hỏi:

- Hắn đi nơi nào?

Cảnh Nhận đơn giản dị thường đáp:

- Quan ngoại.

- Cũng tốt.

Đinh Ninh nghĩ nghĩ, ngẩng đầu nhìn Cảnh Nhận:

- Cảnh Nhận sư thúc đã nghĩ ra cách để ta có thể lập đại công cho Mân Sơn Kiếm Tông?

Cảnh Nhận nhìn Đinh Ninh, không có trả lời ngay mà lại nói:

- Trương Nghi, đại sư huynh của ngươi đang đi đến Yên Triều.

Đinh Ninh nhíu nhíu mày:

- Việc này không giống như là sắp xếp của thị.

Cảnh Nhận nhẹ gật đầu:

- Sau khi Trương Nghi rời khỏi Mân Sơn Kiếm Tông, Dạ Kiêu đã đích thân gặp hắn, Dạ Kiêu là một trong những thủ lĩnh của nhóm quyền quý cũ ở Trường Lăng, cho nên đây có lẽ cũng là sự sắp xếp của bọn họ.

Đinh Ninh trầm ngâm suy nghĩ, sau đó hỏi:

- Cho nên Mân Sơn Kiếm Tông muốn ta làm việc gì đó có liên quan đến Yên?

Cảnh Nhận nhìn hắn, vẫn không trả lời thẳng mà nói:

- Quan hệ của ngươi và Vương Thái Hư không tầm bình thường, chúng ta muốn mượn sức lực của Vương Thái Hư.

Đinh Ninh nhìn Cảnh Nhận, rất nghiêm túc hỏi:

- Mân Sơn Kiếm Tông muốn Vương Thái Hư làm việc gì?

Cảnh Nhận đáp:

- Muốn hắn đi Yên, khiến hắn không làm giang hồ kiêu hùng ở Trường Lăng, mà sẽ làm giang hồ long đầu ở Yên.

Nói xong câu đó, hắn cảm thấy nhất định Đinh Ninh sẽ có chút khiếp sợ, dù sao một gã giang hồ kiêu hùng đã đứng vững gót chân ở Trường Lăng muốn vượt qua thiên sơn vạn thủy mà đi đến một cái đô thành xa lạ xưng hùng thật sự là chuyện rất xa vời, huống chi đó là đô thành địch quốc.

Nhưng mà khiến hắn bất ngờ là biểu lộ của Đinh Ninh thủy chung rất bình tĩnh.

- Vì sao cần phải làm như vậy?

Đinh Ninh chỉ bình tĩnh hỏi:

- Tại sao Mân Sơn Kiếm Tông lại có ý tưởng này?

Cảnh Nhận chậm rãi nói:

- Hoàng đế Nguyên Vũ một kiếm bình sơn ở Lộc Sơn hội minh, lực áp tam triều, nhưng mà nhìn chung toàn cục của Lộc Sơn Hội Minh, chúng ta cũng có không ít chỗ phải lo lắng. Sở, Tề đã dùng hết toàn lực, Tiên Phù Tông của Yên lại không như thế. Tu hành giả tầm thường có lẽ cho rằng Tiên Phù Tông so với Mân Sơn Kiếm Tông chúng ta và Linh Hư Kiếm Môn có hơi kém một chút, nhưng chúng ta lại biết rõ không phải như thế.

Đinh Ninh nghe rất chăm chú, lông mày bất chợt nhíu lại:

- Cho nên Mân Sơn Kiếm Tông cảm thấy có khả năng Trịnh Tụ sẽ có an bài nào đó ở Yên?

Cảnh Nhận gật đầu, ngữ khí bình thản nhưng không hề e dè nói:

- Tại Đại Tần, hiện tại không có lực lượng nào có thể khiến cho Mân Sơn Kiếm Tông không có chỗ sinh tồn, nhưng nếu như hoàng hậu còn có một quân cờ cường đại ẩn núp, vậy thì kết quả sẽ khác.

- Ta sẽ đề nghị Vương Thái Hư đi Thượng Đô Yên Triều.

Đinh Ninh đáp:

- Ông ta sẽ chấp nhận đề nghị của ta.

Nghe Đinh Ninh trả lời thuyết phục như thế, Cảnh Nhận lại có chút không thích ứng, hơi ngẩn người.

Đinh Ninh nói tiếp:

- Bởi vì gút mắc với vị tướng quân kia trong quân đội, đại đa số huynh đệ của ông ấy đã chết đi, tuy nhiên bởi vì liên quan đến

Tiết động chủ triển lộ Thất cảnh, cuối cùng Vương Thái Hư mới đạt đến địa vị bây giờ. Nhưng vì Trường Lăng nước quá trong, vốn không thích hợp cho những người như bọn họ sinh tồn. Hơn nữa ta nghe nói Yên Thượng Đô so với Sở còn có vẻ loạn hơn một chút, càng loạn lại càng dễ dàng đặt chân.

Cảnh Nhận gật đầu:

- Yến đế thấy được lý do Đại Tần cường đại, muốn học biến pháp của Tần, nhưng mà lại không có những người có thể đè ép được cả bầy giao long như Đại Tần năm đó. Cho nên Thượng Đô bây giờ hoàn toàn chính xác càng loạn hơn so với lúc Trường Lăng biến pháp năm đó.

Sau khi dừng một chút, y lại nhìn Đinh Ninh, nói:

- Phương pháp và quy tắc trong đường phố, chúng ta cũng không tinh thông, ngươi có bạn tri kỷ như Vương Thái Hư, đúng là thích hợp đi Thượng Đô. Mân Sơn Kiếm Tông chúng ta không thể lộ liễu nhúng tay vào chuyện như vậy, cho nên những tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông đã lọt vào trong tầm mắt Trịnh Tụ sẽ không thể đi Yên, nhưng cũng không có nghĩa là Mân Sơn Kiếm Tông chúng ta không có kẻ nào có thể đi Yên.

- Ta đây biết rõ.

Đinh Ninh nhìn y một cái, nói:

- Ai cũng sẽ âm thầm cất giấu mấy chuôi kiếm.

Trong mắt Cảnh Nhận lóe lên quang diễm hiếm thấy, đây là yêu thích và tán thưởng đối với Đinh Ninh, đồng thời cũng vì công việc có thể trôi chảy hoàn hảo mà mừng rỡ.

- Chỉ cần Vương Thái Hư xuất phát đi Yên, ngươi liền có thể vào kiếm tháp tìm hiểu Tục Thiên Thần Quyết.

- Xa xứ là người khác xa xứ, học tập chí cao tâm pháp của Mân Sơn Kiếm Tông lại là ngươi, việc buôn bán của ngươi ngược lại là làm thật tốt.

Cảnh Nhận vừa rời khỏi, âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng của Trưởng Tôn Thiển Tuyết liền vang lên ở sau lưng Đinh Ninh:

- Mặc dù Yên Đô cách xa Trường Lăng, nhưng nếu như Trịnh Tụ có thể nhúng tay, mọi thứ sẽ không đơn giản như vậy, đừng nói ngươi không biết nguy hiểm trong đó.

- Tuy rằng nguy hiểm, nhưng đối với tình cảnh của chúng ta, đây cũng là đường lui tốt nhất cho hắn.

Đinh Ninh quay lại nhìn dung nhan xinh đẹp của nàng, nói:

- Cô có lẽ sẽ không thể không rõ điểm ấy.

- Có một số việc một khi bắt đầu bước đầu tiên, liền không có khả năng dừng lại.

Nhìn thấy Trưởng Tôn Thiển Tuyết không nói thêm gì nữa, Đinh Ninh nói tiếp:

- Theo lý mà nói, nếu cô thật sự đánh bạc thắng, Dạ Sách Lãnh suy đoán ra cô là ai, vậy nàng ta sẽ rất nhanh tới gặp cô. Nàng càng không xuất hiện thì càng đại biểu cho bất thường, cũng có nghĩa sẽ càng nguy hiểm, có thể rời khỏi mà không bị cuốn vào, tốt nhất là rời khỏi.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn hắn, nhếch miệng cười chế nhạo, có lẽ còn muốn châm chọc hắn thêm một câu, nhưng chẳng biết tại sao, hôm nay lại không muốn nói thêm gì nữa.

Nàng xoay người sang chỗ khác, hít sâu một hơi, đưa mắt nhìn về góc tường bên cạnh.

Ở chỗ đó có một khóm hoa sậm màu, trên đóa hoa có một con bướm vàng bình thường đang đậu.

Bướm vàng nhẹ nhàng phe phẩy cánh, không có bất kỳ tiếng gió, nhưng mà trong lòng của nàng lại đang sinh ra một tràng giông tố thật lớn.

***

- Thuốc là do Đinh Ninh đổ vào trong mương... Đúng là tên thiếu niên quán rượu vừa mới đoạt được thủ danh ở Mân Sơn Kiếm Hội kia. Trịnh Tụ phái cung nữ họ Dung đi gặp hắn, toàn bộ linh dược mang đến đều bị hắn đổ vào trong mương nước trước cửa Mặc Viên.

Dạ Sách Lãnh dùng ngón tay kẹp một cuộn giấy nho nhỏ, thuật lại nội dung trong đó cho Bạch Sơn Thủy ở bên cạnh nghe, sau đó trên mặt xuất hiện biểu tình cổ quái.

- Trong tràng mưa to năm trước, khi ta trở về gặp đệ tử thứ bảy của Triệu Kiếm Lô. Bắt đầu từ khi đó, Trường Lăng đã yên bình thật lâu liền dường như nổi lên sóng gió mãnh liệt không ngừng. Ta nhớ rằng ngày hôm đó ta đã thấy tên thiếu niên quán rượu này một lần.

Cuộn giấy tại trong tay của nàng bắt đầu trở nên ẩm ướt, sau đó giống như bị ngâm nước thật lâu mà bắt đầu mềm nhũn, cuối cùng biến thành bột giấy chảy qua khe hở ngón tay của nàng xuống, nàng nhìn Bạch Sơn Thủy với vẻ cổ quái, không khỏi nở nụ cười:

- Bây giờ nghĩ lại, nguyên do của tất cả những sóng gió mãnh liệt này, đều bắt đầu từ cái ngày ta nhìn thấy tên thiếu niên quán rượu này.

Bạch Sơn Thủy không nói gì, nhìn nụ cười cổ quái của nàng,

biết không cần mình giải thích, nàng cũng đã tiếp cận với chân tướng rồi.

Vì 'người đó' mà nước mất nhà tan, lưu lạc giang hồ rày đây mai đó, lại vì Trưởng Tôn Thiển Tuyết là đệ tử bên người của người nọ mà khiến cho Phàn Trác sư huynh chết đi, lại vì đệ tử của 'người đó' mà quen biết với Lý Vân Duệ, dù là bản thân bị trọng thương, thực sự lại bởi vì đệ tử của 'người đó' đổ vào trong mương nước rất nhiều linh dược, lại cùng Dạ Sách có thể trao đổi tìm hiểu tuyệt học với nhau, đạt được rất nhiều chỗ tốt, ngay cả những thương tích tiềm ẩn thật lâu lúc trước cũng đều có thể khôi phục, thậm chí tu vi cũng có thể tiến nhanh.

Cả cuộc đời mình, cũng dường như đã sớm rơi vào cái số mệnh này.

- Kiến trúc và đường xá ở Trường Lăng của các ngươi đều ngăn nắp như vậy, lăng mộ của người Tần các ngươi, phải chăng cũng đều là vuông vuông vức vức?

Bạch Sơn Thủy cũng không khỏi nở nụ cười, nhìn Dạ Sách Lãnh hỏi.

Dạ Sách Lãnh nhìn nàng mỉm cười, nhìn những mái hiên xa xa của Trường Lăng, lại tiếp tục nở nụ cười:

- Ý của ngươi là toàn bộ Trường Lăng cũng giống như phần mộ?

- Một cái phần mộ thật lớn, không biết tống táng bao nhiêu anh hùng hào kiệt. Những nhân vật vô địch một thời kia, cuối cùng cũng hóa thành đất vàng.

Bạch Sơn Thủy cười ha hả không hề có phong phạm thục nữ, trước người của nàng, lại trống rỗng ngưng tụ ra vài giọt nước óng ánh, chỉ là ở trong những giọt nước lần này lập lòe vô số kiếm

quang, tựa như ẩn chứa vô số tiểu kiếm trong suốt càng thêm nhỏ bé.

Sâu trong đôi mắt Dạ Sách Lãnh lập tức thoáng qua một tia dị sắc, nàng chân thành nói:

- Bạch Sơn Thủy, quả nhiên kiếm tu của ngươi rất mạnh.

Bạch Sơn Thủy nhìn nàng một cái, cũng thật tâm nói:

- Điểm mạnh nhất của ta vẫn là vận khí.

Dạ Sách Lãnh cúi đầu, nhìn ngắm hai tay của mình.

Về mặt lĩnh ngộ kiếm quyết và phương pháp tu hành, nàng vốn là không có khả năng chậm hơn so với Bạch Sơn Thủy.

Bởi vì nàng thời gian nàng trở thành tu hành giả tại Trường Lăng muộn hơn so với rất nhiều người, nhưng mà bước vào Thất cảnh so với tuyệt đại đa số người lại nhanh hơn.

Chỉ là từ khi Bạch Sơn Thủy đến đây, sau khi suy đoán ra tên nữ tử mỹ lệ ngay cả đến Ly Lăng Quân đều động dung trong quán rượu kia là Trưởng Tôn Thiển Tuyết, kẻ cùng 'người đó' từng có quan hệ rất lớn, tâm tình của nàng đã không còn bình tĩnh như vẻ bên ngoài như vậy nữa.

Thực tế khi xác định truyền nhân của người kia có khả năng thật sự xuất hiện... Tâm tình của nàng liền chấn động càng thêm kịch liệt.

Lúc này hai tay của nàng không hề rung động, nhưng mà nguyên khí xung quanh bàn tay lại không ngừng nhộn nhạo giống như những dòng thủy lưu rất nhỏ.

Nàng cho là mình đã trải qua vô số mưa gió, ngay cả những gió tanh mưa máu trong mấy năm trước khi Nguyên Vũ đăng cơ

cũng có thể mặt không đổi sắc mà thừa nhận, nhưng đến khi sau nhiều năm chờ đợi rốt cục nghênh đón kết quả, nàng lại phát hiện mình vẫn còn không cách nào bình tĩnh.

Nàng rất nóng lòng.

- Đại khái còn bao lâu nữa ngươi mới có thể khôi phục nguyên khí?

Lúc lại ngẩng đầu lên, nàng nhìn Bạch Sơn Thủy hỏi.

- Kiên nhẫn một chút.

Bạch Sơn Thủy nhìn nàng, đáp:

- Chỉ cần thêm mấy ngày hỏa hầu, ta liền có thể giết Thân Huyền.

Q4 - Chương 24: Cùng một buổi sáng sớm

Có thể chiến thắng và có thể giết chết, trong thế giới của tu hành giả đây là hai cái khái niệm hoàn toàn bất đồng.

Kể từ một trận chiến trên Vị Hà năm ngoái, Bạch Sơn Thủy liên tục thất bại, thật giống như Trường Lăng là một tòa thành tràn đầy vận rủi đối với nàng, nhưng mà đến hôm nay đã hết cơn khổ cực đến ngày sung sướng, cảnh giới tu hành cao hơn một tầng.

- Chúc mừng.

Dạ Sách Lãnh nhẹ giọng chúc mừng, lại lắc đầu, nói:

- Đại Phù Thủy Lao không phải đơn giản như ngươi tưởng tượng, không phải chỉ cần có năng lực giết chết Thân Huyền là đã đủ.

- Ta không thể nào ra tay.

Sau khi dừng một chút, Dạ Sách Lãnh lại nhìn Bạch Sơn Thủy, nói tiếp:

- Ta và ngươi không giống nhau, ta phải cam đoan mình có thể ở lại Trường Lăng.

- Ta hiểu rõ.

Bạch Sơn Thủy mỉm cười, nói:

- Nếu ta ra tay, thậm chí sẽ không khiến cho người khác phát giác ra Thiên Nhất Sinh Thủy của ngươi. Ta biết rõ chỉ dựa vào

một người là căn bản không đủ, cho nên ta sẽ tìm Công Tôn gia đại tiểu thư.

- Tạm thời gọi nàng là Trưởng Tôn Thiển Tuyết, nàng thiếu ta một mạng, sư huynh ta một mạng.

Bạch Sơn Thủy hít sâu một hơi, nói:

- Nàng không cách nào từ chối ta.

Dạ Sách Lãnh bình tĩnh quay đầu đi:

- Ta hy vọng ngươi có thể thành công.

- Người có thể đứng ở phía đối lập với Nguyên Vũ và Trịnh Tụ còn lại bao nhiêu?

Bạch Sơn Thủy tự giễu cười cười:

- Nếu như vậy mà còn không thể thành công, vậy thì chỉ có xem như Trường Lăng là phần mộ, đem bản thân mai táng tại nơi này.

***

Hè nóng bức đã tới, chỉ có sáng sớm mới có đôi chút mát mẻ.

Bởi vì ngoài cửa Mặc Viên tồn tại một chiếc xe ngựa của Mân Sơn Kiếm Tông kia, cho nên có rất ít tu hành giả đi ngang qua, chỉ có dân chúng Ngô Đồng Lạc ở một đoạn nhà nhỏ đối diện là càng trở nên náo nhiệt, dần dần biến thành một cái chợ bán thức ăn.

Vương Thái Hư xuống xe ngựa, nhìn thấy chợ bán thức ăn bên kia rộn ràng bon chen, liền không khỏi lắc đầu.

Biến một chỗ cao sang và lạnh lùng như Mặc Viên trở thành một nơi bình dị dễ gần như thế, chuyện như vầy cũng chỉ có tên thiếu niên ở trong viện kia mới có thể làm ra được.

Đã ra vào Mặc Viên rất nhiều lần, hiện giờ trong viện rất nhiều người phụ trách sinh hoạt bình thường hàng ngày cũng đều là thân tín của y, chỉ là lần này sắc mặt Vương Thái Hư lại hết sức trầm trọng.

Y bước nhanh thẳng tắp xuyên qua những đình viện bên ngoài, đi đến chỗ tiểu viện sâu nhất trong Mặc Viên, nơi mà Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết sinh sống.

Khi nhìn thấy Đinh Ninh đang đợi mình, y liền nhíu mày, hỏi:

- Ngay cả viết thư đều cảm thấy không an toàn... Là chuyện gì?

- Lại qua một ngày.

Đinh Ninh nhìn hai bên tóc mai bạc trắng của Vương Thái Hư, lại khẽ ngẩng đầu hơi xúc động mà nhìn ánh mặt trời mới lên, sau đó mới chậm rãi nói ra:

- Ta định đề nghị ông đi Yên Triều Thượng Đô.

Vương Thái Hư có chút nhướng mày, không nói tiếng nào, chỉ nhìn Đinh Ninh.

Đinh Ninh dần dần kể lại nội dung đối thoại giữa mình và Cảnh Nhận một lần, kể cả cái đoạn quyết định thay cho Vương Thái Hư mà chưa được y đồng ý.

Sau khi Đinh Ninh thuật lại xong, cuối cùng nhìn Vương Thái Hư nói:

- Cái này vừa nghe tựa như là một cái giao dịch, ta dùng ông để đổi lấy ích lợi cho ta, nhưng ông nên biết không phải là như vậy.

- Ta sẽ đi chuẩn bị.

Khuôn mặt Vương Thái Hư nhìn không ra biểu lộ dư thừa, y

lẳng lặng nhìn Đinh Ninh, nói:

- Đã viết thư cũng không an toàn, ta sẽ nghĩ cách lưu lại một người ở Trường Lăng, tuy rằng đi đến Đại Yên cũng phải mất mấy tháng, nhưng có lẽ sẽ hữu dụng.

Đinh Ninh cũng lẳng lặng nhìn y, nói:

- Sau khi từ biệt, không biết năm nào sẽ gặp lại.

Xa xa trên đường phố Trường Lăng, có một đoàn quân đang rời khỏi Trường Lăng, xe ngựa như rồng, rất nhiều dân chúng ven đường đang xếp hàng vui vẻ tiễn đưa, các loại màu sắc điểm tâm cùng với hoa quả tươi mới giống như không cần tiền mà dốc sức liều mạng nhét đầy trên các chiếc chiến xa.

Có tiếng trống cũng lập tức vang lên, theo đó là tiếng hoan hô loáng thoáng, thậm chí truyền vào Mặc Viên nơi đây, truyền vào trong tai Vương Thái Hư và Đinh Ninh.

Đinh Ninh hơi nhíu mày, hỏi:

- Đây là âm thanh gì?

Vương Thái Hư thoáng phân biệt phương hướng một chút, đáp:

- Là đưa tiễn người, tướng quân Hổ Lang Bắc Quân. Hắn đạt được phong thưởng, dẫn quân đi quan ngoại đồn trú. Lúc trước hắn dựa vào vũ dũng xưng danh, am hiểu tập kích ban đêm, được người xưng là Dạ Phi Báo tướng quân. Hiện tại có lẽ đúng là đang chính thức hành quân rời thành, toàn thành vui vẻ tiễn đưa.

Đinh Ninh suy nghĩ một chút:

- Là tâm phúc của Lương Liên?

Vương Thái Hư gật đầu.

- Xem ra thị đã triệt để thất vọng đối với hắn.

Đinh Ninh bắt đầu nhẹ nhàng mà cười:

- Có thể chẳng mấy chốc hắn cũng sẽ rời khỏi Trường Lăng.

Trong ánh mắt Vương Thái Hư dâng lên một ít lãnh diễm hiếm thấy:

- Trong lần chiến đấu khi phục kích Bạch Sơn Thủy lúc trước, chắc hẳn hắn phải bị thương rất nặng.

- Không nên nghĩ trước khi rời khỏi Trường Lăng mà thuận tiện xử lý chuyện này, Trịnh Tụ đã không muốn cho hắn chết, chỉ muốn phái hắn đi nơi khác, mặc dù hắn đã bị thương nặng cũng sẽ không dễ giết so với lúc khác.

Đinh Ninh nhìn ra ý của y, lắc đầu:

- Hơn nữa ý nghĩ của ông cũng chính là suy tính của hắn, hắn cũng sẽ nghĩ đến trước khi rời đi Trường Lăng xử lý sạch sẽ một ít việc khiến hắn khó chịu. Ông với ta khác nhau, ta đã là đệ tử chân truyền được Mân Sơn Kiếm Tông phái người thủ hộ, mà ông dù sao chỉ là một gã giang hồ kiêu hùng, giết chết ông cũng sẽ không khiến cho Trịnh Tụ thất vọng thêm đối với hắn, cũng sẽ không thay đổi được việc hắn phải rời khỏi Trường Lăng, cho nên ông phải đi thật sớm. Thừa lúc này rút đi, như vậy sẽ làm cho người ta cảm thấy là ông tránh tai họa, mà sẽ không khiến cho người ta nghĩ rằng ông đi đến Yên Triều Thượng Đô.

- Từ trước đến giờ lời ngươi nói chưa bao giờ sai, cho nên ta sẽ đi thật nhanh.

- Người mà ta lưu lại chính là cái người tên Bạch Nam Khê. Giày của hắn không giống với người khác, người khác nhìn không ra, nhưng ta tin ngươi nhìn ra được.

Sau khi nói với Đinh Ninh hai câu này, Vương Thái Hư không hề nán lại thêm, lập tức quay người bước nhanh rời đi.

Một sợi tóc động mà toàn thân cũng động, nhân vật như y phải rời khỏi Trường Lăng cũng cần rất nhiều thời gian.

- Lương Liên chính là kẻ năm đó đã bán đứng Lý Quan Lan mà ngươi đã nói?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết liền giống như là cái bóng của Đinh Ninh, thân ảnh Vương Thái Hư vừa mới biến mất trong tầm mắt Đinh Ninh, nàng liền xuất hiện ở sau lưng Đinh Ninh.

Mà Đinh Ninh cũng rất quen thuộc điều này.

Hắn không quay đầu nhìn Trưởng Tôn Thiển Tuyết, mà chỉ khẽ gật đầu.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn bóng lưng của hắn, nhưng thật giống như nhìn thấu thân thể của hắn, lạnh lùng nói:

- Ngươi định thừa lúc hắn chưa kịp rời khỏi Trường Lăng đi giết hắn?

Đinh Ninh không phủ nhận:

- Nếu như đến một nơi quá mức xa xôi, nếu muốn giết hắn, vậy sẽ không biết năm nào tháng nào.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nghe âm thanh hơi có vẻ tiêu điều của hắn, nói:

- Thế nhưng mới vừa rồi ngươi cũng đã nói, hắn so với lúc bình thường càng khó giết hơn.

Đinh Ninh khẽ thở dài một tiếng:

- Cho nên chỉ có thể đợi.

- Nếu có cơ hội xuất hiện.

Hắn xoay người lại, nhìn Trưởng Tôn Thiển Tuyết đã bắt đầu không muốn nói chuyện, rất nghiêm túc nói:

- Trước hết ta sẽ giết ả cung nữ họ Dung kia, bởi vì thị tương đối dễ giết.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết quá mức quen thuộc Đinh Ninh, từ trong ánh mắt của hắn nàng thấy được một ít hào quang lóe lên, nàng biết có chút ít kế hoạch đang hình thành trong đầu hắn.

- Như vậy đành tiếp tục đợi thôi.

- Đợi đến lúc bị người giết, hoặc là giết người.

- Dù sao ta cũng không muốn phải đợi thêm nữa.

Nàng hoàn toàn khác lúc bình thường nói liên tục ba câu, sau đó mới nhếch đôi môi, quay người đi trở về phòng ngủ của mình.

- Ai ngờ đợi một lần lại lâu đến vậy?

Đinh Ninh ngồi lên trên bậc thang, lẳng lặng nhìn phía xa nơi âm thanh truyền tới, lặng lẽ lẩm bẩm:

- Nói đến chờ đợi... không ai sẽ đợi lâu như chúng ta, cũng sẽ không có chờ đợi thống khổ như vậy.

Hắn có chút khó hiểu, vì sao Dạ Sách Lãnh vẫn chưa xuất hiện trước mặt hắn.

***

Khi hắn ở nội thành Trường Lăng chờ đợi, Trương Nghi đang bôn ba ở biên cảnh Tần Sở.

Chẳng biết tại sao, cái tên quyền quý cũ thích mặc áo đen kia

hứa rằng chắc chắn Tiên Phù Tông sẽ thu hắn làm đồ đệ, nhưng lại không có an bài dọc đường cho hắn, không có công văn thông quan chính thức, một tu hành giả Đại Tần như hắn liền không có khả năng đi xuyên qua đại đa số đô thành của Sở vương triều để tiếp tục đến nội địa Yên Triều, giáp giới với Sở vương triều.

Sau khi hắn đi đường vòng ở biên giới Tần Sở, ngủ ngoài trời mấy ngày, rốt cục đã gặp được một đoàn ngựa thồ.

Đoàn ngựa thồ này nghiêm chỉnh mà nói là đang làm sinh ý, chỉ là không thuộc về hiệu buôn lớn cho nên tại đất Sở không cách nào cạnh tranh với các hiệu buôn lớn nước Sở, không có cách nào sinh sống cho nên chỉ có dùng nhân lực và thời gian đổi lấy chút ít lợi nhuận, dựa vào biên giới Tần Sở, đem một ít lá trà và gấm lụa sản xuất ở Tần vận chuyển đến vùng biên cương Yên Triều. Đồng thời cũng thu một ít thù lao, tiện đường chở một ít người ở nước Tần muốn quay về Yên Triều.

Bởi vì loài ngựa chuyên chở không được nhiều, cho nên tiện đường chở thêm người nước Yên rất không có khả năng là đào phạm hoặc là nhân vật cao cấp quan trọng khác, thường thường cũng chỉ là một ít lão binh, tạp dịch và thợ xây lưu lạc trong chinh chiến ngày xưa ở nước Tần. Trong một đoàn ngựa thồ như vậy cũng không tồn tại nhân vật gì đó thực sự lợi hại, cùng lắm chỉ là vài tên võ giả am hiểu dùng đao và cung tên.

Cho nên sau khi phát hiện thân phận Trương Nghi là tu hành giả, tuy rằng căn bản không biết rõ Trương Nghi là tu hành giả cấp bậc nào, đoàn ngựa thồ này liền rất dễ dàng thu nhận Trương Nghi.

Dù sao cũng là đang đi lại trong chốn biên giới hoang vu, khả năng gặp gỡ mã tặc đều rất nhỏ, nhưng chưa hẳn sẽ không đụng độ một ít kẻ cướp giả mạo mã tặc đi ra tống tiền, thậm chí còn có một ít mãnh thú trong truyền thuyết.

Bôn ba trong ngày hè nóng bức là một việc làm cho người khác rất khó chịu, nhất là đối với một ít trưởng lão tuổi già thân thể vốn rất yếu ớt.

Cho nên sáng sớm hôm đó, một lão giả đã thanh toán xong một ít thù lao để cho đoàn ngựa thồ này thuận đường chở về biên giới nước Yên bắt đầu nôn mửa.

Tuy rằng người dẫn đầu đoàn ngựa thồ này đã an bài cho lão một thớt ngựa tính tình rất dịu dàng ngoan ngoãn thay cho đi bộ, nhưng lão giả này vẫn cứ nôn mửa không ngừng.

Trong ngày hè, mùi nôn mửa khó ngửi không chỉ dính đầy quần áo trước người lão nhân mà còn làm dơ bẩn các thứ đồ vật bên yên ngựa phía dưới.

Chứng kiến hình ảnh như vậy, ngoại trừ người dẫn đầu đoàn ngựa thồ cau mày ném cho lão một cái khăn vải ướt lạnh ra, những người chung quanh lão nhân đều là nhịn không được bịt kín miệng mũi, cố gắng tránh xa một chút, nhưng mà Trương Nghi lại đi tới vuốt lưng cho lão nhân, đồng thời cũng giúp lão nhân lau chùi, mớm nước ấm cho lão.

Q4 - Chương 25: Kính trọng người lớn tuổi

Đồng tình và thương cảm là cảm xúc mà người bình thường đều sẽ có được, nhưng mà đường dài bôn ba tràn đầy gian nguy, mặc dù là một ít tu hành giả đều sẽ thường xuyên chú ý thể lực và tinh thần của mình, ai cũng không muốn phức tạp, bỗng dưng tăng thêm cho mình chút ít gánh nặng.

Nhìn Trương Nghi đi ra phía trước chăm sóc vị lão nhân này, tuyệt đại đa số người trong đoàn ngựa thồ cũng không cảm thấy kính nể và xấu hổ, ngược lại khóe miệng toát ra vẻ không cho là đúng hoặc hơi châm biếm.

Bởi vì bọn họ ai cũng có thể nhìn ra vị lão nhân này cũng không phải chỉ là bị cảm nắng hoặc là đã ăn thứ gì đó mà khiến cho phải nôn mửa như vậy, mà cơ bản là do thân thể quá suy nhược.

Thân thể quá suy nhược lại thêm phải lặn lội đường xa, tình trạng như vậy sẽ xuất hiện nhiều lần, thậm chí còn có khả năng chết tha hương trên đường.

Chỉ cần bắt đầu chăm sóc, như vậy đương nhiên tiếp đó sẽ không thể nào bỏ mặc không quan tâm, chiếu cố vị lão nhân này liền hoàn toàn biến thành chuyện của một mình hắn.

Mấu chốt nhất chính là, tính tình của lão nhân này lại hết sức quái dị, rất có thể là quân nhân Yên Triều lúc trước khi đang cùng Đại Tần chinh chiến thì bị bắt giam một thời gian và bị ép làm khổ dịch rất nhiều năm, cho nên lời nói đối với những người trong đoàn ngựa thồ đều cực kỳ láo xược, hơn nữa thường xuyên cậy già

lên mặt, khiến cho người khác hết sức không ưa.

Trương Nghi lại không có bất kỳ suy nghĩ thừa thải, có lão nhân thân thể không khỏe cần chăm sóc, hắn đủ khả năng, liền tự nhiên muốn đưa tay tương trợ, đối với hắn mà nói việc này đơn giản giống như đói bụng phải ăn cơm, khát phải uống nước vậy.

Hắn cũng không vì mùi khó ngửi mà lộ ra bất cứ vẻ không vui nào, cực kỳ tỉ mỉ lau đi vết nôn dính trên ngực lão nhân.

Uống mấy ngụm nước ấm, lão nhân mặc áo bào xám, khuôn mặt tiều tụy, tóc khô héo giống như những cọng cỏ khô cắm ở trên đầu này rốt cục có thể hô hấp bình thường, vượt qua cơn khó thở. Nhưng mà nước ở trong bụng lão ta bốc lên, trong ngực lúc đó lại sinh ra một trận khó chịu, cũng không để ý Trương Nghi đang giúp lão lau chùi, lại trực tiếp nôn ọe, liên tục nôn mửa ra.

Dùng tu vi của Trương Nghi lúc này, dù cho lão nhân cũng là một tu hành giả giống như hắn, vào lúc này đâm ra một kiếm, mặc cho hai người đang ở sát bên nhau như thế, hắn đều có thể có phản ứng kịp thời. Nhưng mà lúc này, một tay hắn đang vuốt lưng cho lão nhân, bởi vì sợ động tác quá mức kịch liệt mà làm cho lão ngã ngựa, cho nên hắn chỉ thu tay lại, hơi né thân sang bên cạnh, khiến cho tay áo và một góc áo bào của mình dính không ít dịch nôn mửa của lão.

Dù vậy, trong lòng Trương Nghi cũng không cảm thấy chán ghét chút nào.

Nhưng hắn không ngờ rằng cái vị lão nhân này lại nổi giận lên, nhìn xem túi nước trong tay hắn, dùng khẩu âm rất rõ ràng của nước Yên tức giận nói:

- Trong bụng ta khó chịu như vậy mà ngươi còn cho ta uống nước, ngươi đang chê ta nôn mửa còn chưa đủ nhiều sao!

Nghe được những lời này của vị lão nhân, những người trong đoàn ngựa thồ chung quanh vốn đã né tránh không kịp đều là cau chặt chân mày, nghĩ thầm cái vị lão nhân này thực là hoàn toàn là kẻ không biết lý lẽ.

Trương Nghi cũng giật mình, nhưng lại không có bất kỳ tức giận, ngược lại khom người xuống mà tạ lỗi, nhẹ nhàng giải thích nói:

- Nôn mửa quá nhiều, dễ dàng mất nước, trong loại thời tiết nóng bức như thế này rất dễ khiến cho thân thể không thể chịu đựng.

Lão nhân lại nôn ọe thêm mấy cái, âm thanh trong bụng và trong cổ vang lên khiến cho mọi người đi cùng chung quanh đang trầm lặng cúi đầu nhìn xuống đất, cảm thấy bắt đầu có chút khó chịu. Nhưng mà vị lão nhân này lại cười lạnh, dùng âm thanh không lớn lắm, nói:

- Nếu như vậy, nên tìm cho ta nước thảo dược hoặc là nước muối nhạt, tại sao chỉ là loại nước không lạnh không nóng này?

Ngữ khí của lão nhân khiến cho rất nhiều người chung quanh đều trở nên tức giận, nhưng Trương Nghi lại không có bất kỳ cảm xúc tức giận nào, hắn giật mình:

- Tiên sinh nói đúng.

- Trước hết ta lau chùi giúp ông, sau đó ta sẽ cho ông uống chút nước muối.

Hắn lại áy náy mà nói câu này, sau đó lại tiếp tục lau chùi áo bào và yên ngựa giúp lão nhân.

Nhìn thái độ kính cẩn như thế của Trương Nghi, khuôn mặt lão nhân có chút cứng đờ, nhưng mà thân thể không khỏe lại khiến cho tâm tình của lão không tốt thêm chút nào, trong yết hầu lão

phát ra một âm thanh mơ hồ không rõ, liền dùng dằng nghiêng đầu đi, không thèm nhìn Trương Nghi.

Người Tần, nhất là người Tần ở vùng Quan Trung và Trường Lăng đều là kẻ thích mềm không thích cứng, đối với kẻ không quen biết cũng không có bao nhiêu lòng vị tha. Nhìn thấy phản ứng của vị lão nhân này, La Chung Cảnh, thủ lĩnh của đoàn ngựa thồ, một gã nam tử hơn bốn mươi tuổi, thân thể chắc nịch, tóc cắt rất ngắn, trên má trái có một cái vết sẹo rất rõ cũng lập tức híp mắt, nở nụ cười lạnh, nói:

- Thật là không biết phải trái, cứ một mực ra vẻ ta đây, quan tâm quái gì đến lão ta, chẳng lẽ trong mấy chục năm nay người Tần chúng ta giết người Yên còn ít hay sao?

Nghe lời nói ấy, đôi mắt lão nhân đang sụp mí vì thân thể không còn chút sức lực nào lại lập tức phẫn nộ lên, cất giọng the thé nói:

- Các ngươi đã thu tiền tài của ta đấy, chẳng lẽ người Tần các ngươi đều là kẻ không thủ tín nghĩa sao?

La Chung Cảnh nhìn thẳng vào mặt vị lão nhân này, lạnh lùng trào phúng nói:

- Có muốn ta trả lại tiền tài cho ông ngay bây giờ rồi quẳng ông lại đây không?

Sắc mặt vị lão nhân này trắng bệch, nhất thời nói không ra lời.

Trương Nghi cười khổ với La Chung Cảnh một cái, nói khẽ:

- Dù sao lão giả vi tôn(*)

(*) Người già phải được ưu tiên.

La Chung Cảnh cười lạnh nói:

- Ta thấy là già mà không đáng giá tôn kính.

Trương Nghi lại há miệng muốn nói thêm gì nữa, nhưng tên thủ lĩnh của đoàn ngựa thồ này lại quay đầu đi cực kỳ dứt khoát, cất giọng lạnh lùng nói:

- Chúng ta chỉ là bèo nước gặp nhau, tiên sinh cũng không phải người thường, đương nhiên chúng ta tôn kính, cũng muốn nương nhờ sức lực của tiên sinh, chỉ là trong giọng điệu của người này vốn có ý vũ nhục Đại Tần ta, hiện tại lại không biết phải trái, chúng ta thật sự khó có thể cùng lão ta đồng hành, nếu như tiên sinh niệm tình lão ta tuổi già muốn tiếp tục trong nom, vậy mọi chuyện liên quan đến lão sẽ không dính líu gì đến chúng ta.

Trong lòng Trương Nghi hơi khổ, nhìn khuôn mặt của lão nhân càng lộ vẻ xám trắng lại thập phần không đành lòng, chỉ do dự một chút liền gật đầu.

Vẻ mặt của La Chung Cảnh cũng đã không còn bất cứ biến hóa nào rõ ràng, chỉ là trong lúc hữu ý vô ý, hắn và những người còn lại trong đoàn ngựa thồ lại giãn ra thêm một khoảng cách nữa với lão giả này.

Lão nhân nước Yến này mắt thấy bị những người còn lại trong đoàn ngựa thồ tự nhiên xa cách thêm ra, vẻ kiêu ngạo cũng giảm đi rất nhiều, cũng lộ ra càng thêm héo hắt, chỉ là trong khi ánh mắt lưu chuyển, nhìn thấy Trương Nghi vẫn ở bên cạnh mình như trước, sâu trong ánh mắt lão ta vẫn lộ vẻ lạnh lùng và không thích như cũ.

***

Hoàng hôn dần tối, ánh mắt cũng dần dần bị cản trở, dưới sự dẫn dắt của vị thủ lĩnh giàu kinh nghiệm, đoàn ngựa thồ bắt đầu cắm trại nghỉ ngơi ở một chỗ dốc thoải, bắt bếp nấu cơm.

Biết rõ trong lòng mọi người của đoàn ngựa thồ đã cực kỳ chán ghét vị lão nhân này, Trương Nghi dựng lều của mình ở tít mãi ngoài rìa, cách xa đoàn ngựa thồ mấy trượng, đồng thời tìm vài thứ thảo dược đuổi muỗi chung quanh đó mà rải quanh lều.

Nhìn thấy Trương Nghi chăm sóc tên lão già nước Yên này tỉ mỉ như thế, đại đa số người trong đoàn ngựa thồ không thể hiểu nổi, nhưng mà dựa vào sự kính sợ đối với một người tu hành, khi đồ ăn đã chín vẫn có người bưng hai phần đưa đến lều của Trương Nghi.

Đương nhiên là đồ ăn dọc đường của đoàn ngựa thồ rất đơn sơ, món chính chỉ là khoai lang khô nấu nhừ, món phụ thì là một ít thịt vụn khô nấu chung với một ít rau dại quanh đó thành súp thịt băm.

- Ta muốn ăn súp thịt băm, không ăn khoai.

Nhìn đồ ăn đưa đến, lão già nước Yên đã an giấc được một lúc thật lâu lại thể hiện ra bộ mặt bá đạo mà không chút nào giảng đạo lý kia, trực tiếp cầm lấy bát súp thịt băm, tiếp đó lại đem một phần súp thịt băm khác cũng đổ vào trong bát, sau đó bắt đầu ăn một cách thản nhiên.

Trương Nghi lần đầu tiên nhíu mày, lại không phải nổi giận mà chỉ lo lắng nói:

- Bụng ông rất yếu, nên ăn ít để điều dưỡng, ăn nhiều thịt như vậy rất không tốt.

Lão nhân nước Yến này dường như căn bản cũng không có nghe thấy lời Trương Nghi nói, sau khi ăn sạch phần súp thịt băm trong bát mới xoay người sang chỗ khác, lạnh nhạt nói:

- Ngươi là người Tần, ta là người Yên, vì sao ngươi phải giúp ta như vậy? Ai biết ngươi đang toan tính điều gì... Nhưng mà bất

kể ngươi toan tính cái gì, ta khuyên ngươi nên yên ổn mà nghỉ ngơi, trên người ta không còn chút tiền tài nào, chỉ mong muốn dù chết cũng phải chết ở quê nhà mới đi theo đoàn ngựa thồ người Tần các ngươi chịu tội.

- E rằng tiên sinh đã hiểu lầm rồi.

Trương Nghi nhìn ánh mắt lạnh lùng của lão già này, thành khẩn nói:

- Tôn lão kính lão, chỉ là bản phận.

- Thiên hạ không có bữa ăn miễn phí.

Lão già nở nụ cười lạnh, nói:

- Nếu ngươi nói tôn lão kính lão là bổn phận của ngươi, hiện tại thân thể của ta rất mệt mỏi khó chịu, ta đang muốn có chút nước ấm để tắm, ta thấy bọn họ có chút sợ hãi ngươi, chắc hẳn ngươi chính là tu hành giả hiếm thấy, kiếm chút ít nước ấm để cho ta tắm rửa cũng không phải là không thể làm được. Có thể ngươi cũng biết rõ, đối với tình trạng thân thể của ta, không có nước ấm tắm rửa chỉ sợ sẽ mọc lên nhọt độc, chết ở trên đường là chuyện tất nhiên.

Trương Nghi nhìn thoáng qua lão già, hắn không có tức giận mà lại cảm thấy lời nói của lão già kia là sự thật .

Hắn đảo mắt nhìn nhìn chung quanh, sau đó nhẹ gật đầu, nói:

- Vậy xin tiên sinh đợi chút.

- Hắn định làm cái gì?

Đám người trong đoàn ngựa thồ nghi hoặc mà nhìn Trương Nghi đang bắt đầu bận rộn.

Bọn hắn chứng kiến Trương Nghi đến mượn cái nồi sắt nấu

súp của đoàn ngựa thồ bắt đầu nấu nước, sau đó lại đi tới một khối đá cứng rắn trên sườn núi, bắt đầu động kiếm.

Trong kiếm quang chớp động, từng hòn từng hòn đá lớn bay lên.

Sau khi nước trong nồi đã sôi, đầu tiên Trương Nghi đổ nước lạnh đã lọc sạch vào trong hố đá vừa đào, sau đó lại đổ nước nóng vào.

Sau khi thử độ ấm của nước, hắn quay về chỗ lão già.

Lúc này toàn bộ người trong đoàn ngựa thồ rốt cục kịp phản ứng, hao tốn nhiều công sức như vậy, thậm chí sử dụng đến chân nguyên rất quý giá của tu hành giả, chỉ là để hầu hạ lão già này đi tắm.

- Đầu óc của hắn có vấn đề sao?

La Chung Cảnh, thủ lĩnh đoàn ngựa thồ nhịn không được trầm giọng mắng.

Q4 - Chương 26: Đại sự

Mặc dù tu hành giả cường đại có thể nhập định tu hành rất nhanh nhưng quá trình thiên địa nguyên khí và ngũ khí trong cơ thể chuyển hóa thành chân nguyên thì lại mất rất nhiều thời gian. Bình thường, trong hoàn cảnh ở nơi mà bất kỳ lúc nào cũng có thể đụng độ với mã tặc, binh phỉ hoặc bị mãnh thú tập kích thì tu hành giả đương nhiên sẽ không khả năng lãng phí chân nguyên, sẽ cố gắng bảo trì lượng chân nguyên trong cơ thể ở tình trạng dồi dào nhất.

La Chung Cảnh, thủ lĩnh đoàn ngựa thồ, không phải là tu hành giả nhưng gã đã gặp qua không ít tu hành giả. Do đó, lúc Trương Nghi dùng kiếm chém tảng đá lớn thành bồn tắm, gã có thể xác định Trương Nghi không phải tu hành giả mạnh mẽ đến mức có thể tùy ý lãng phí chân nguyên.

Cho nên, trong mắt gã, hành vi của Trương Nghi lúc này là vô cùng ngu xuẩn.

Nhưng đối với Trương Nghi thì hắn lại không thấy vậy.

Giống như lúc ở Mân Sơn Kiếm Hội, có vài chuyện, rất nhiều người xem là không có chút ý nghĩa, nhưng đối với Trương Nghi thì những điều đó so với tính mạng hắn còn quan trọng hơn.

Bởi vì như thế, hắn mới là chính mình, mới là Trương Nghi.

Trước khi lão nhân cởi quần áo đi tắm, hắn cẩn thận thử nước đủ ấm chưa, thậm chí hắn còn đi xung quanh hái ít lá, dược thảo có tác dụng trị chứng phong thấp, phát ban và đau nhức cho vào trong nước.

Thêm nữa, hắn còn lấy quần áo của lão nhân giặt thay cho lão. Giặt xong, hắn dùng chân nguyên quý giá của mình để hong khô, làm cho quần áo lão nhân sạch sẽ như mới.

Nhìn tư thái ôn hòa đoan chính của hắn, nhìn quần áo lão nhân sạch sẽ như mới, mùi khó ngửi lúc trước không còn bay vào trong mũi, chẳng biết tại sao, mới lúc trước La Chung Cảnh còn tức giận, không nhịn được mắng Trương Nghi thì bây giờ, trong lòng gã lại cảm thấy có tâm tình khác.

Có lẽ do ngồi tắm trong bồn nước nóng thật lâu, lại còn được mặc một bộ quần áo sạch sẽ, trong cổ lão nhân phát ra vài tiếng thỏa mãn. Nhưng lão vẫn như trước không hề nói cảm ơn Trương Nghi mà thản nhiên chui vào trong lều, nhanh chóng ngủ say.

Trương Nghi kiểm tra chiếc lều một chút, xác định gió núi không thổi trực tiếp vào mặt lão nhân, lúc này hắn mới quay lại chỗ bồn đá lão nhân tắm lúc nãy đốt một đống lửa.

Khi củi đã hóa thành than đỏ, không bốc khói làm gay mũi nữa, Trương Nghi cực kỳ nghiêm túc cẩn thận lấy ra bộ kiếm kinh từ trong áo ngực do chính Bách Lý Tố Tuyết viết, bắt đầu chăm chú đọc.

Kiếm ý trên cuốn kiếm kinh này cực kỳ cao ngạo, tựa như đang ở tại chóp băng trên đỉnh ngọn núi cao nhất của Mân Sơn có luồng gió rét buốt quất vào mặt, khiến hai mắt hắn cảm thấy đau nhức đến không chịu được, da mặt bị lạnh run như có băng châm đâm thủng.

So với tính cách hiền lành, nho nhã của Trương Nghi, loại kiếm ý này cực kỳ không hợp. Có điều, đối với hắn, quyển kiếm kinh này nói lên sự tán thưởng và coi trọng của Mân Sơn Kiếm Tông, là vinh quang lớn, đồng thời cũng là áp lực rất nặng. Do đó, hắn sẽ cố gắng hết sức chuyên chú học tập bộ kiếm kinh này.

Cùng với việc trong lòng thật sự tôn kính và cảm ơn chứ không phải chống lại kiếm ý này, ngược lại khiến hắn tiếp thu kiếm kinh nhanh hơn, giống như là đang đuổi theo bước chân của Bách Lý Tố Tuyết, tinh thần hắn hoàn toàn chìm đắm vào từng nét bút sắc bén.

Nếu tu hành giả phụng lệnh đưa bộ kiếm kinh này nhìn thấy trạng thái tu hành lúc này của Trương Nghi, nhất định y sẽ vì tốc độ tu hành của hắn mà vô cùng khiếp sợ.

Tâm thần Trương Nghi theo chuyển động của nét bút mà động theo. Bất giác, hắn quên mất thời gian trôi qua, thậm chí quên mất cả hoàn cảnh chung quanh, cũng quên mất ý nghĩa những văn tự trên kiếm kinh.

Tâm trí trống rỗng của hắn vút bay theo nét bút nhanh thoăn thoắt, tựa như ngọn gió đang xuyên qua hẻm núi, như sao băng đang vút qua giữa trời, như cá bỗng chồm khỏi mặt nước rồi phút chốc biến mất để lại những bọt nước tung tóe.

Nét bút giống như một thanh kiếm đang bay múa, tạo ra muôn vàn đường nét huyền ảo trong cảm nhận của hắn.

Tất cả đều diễn ra trôi chảy, trôi chảy như một việc đương nhiên.

Trên thực tế, bộ kiếm kinh này tỏa ra kiếm ý cô độc mà kiêu ngạo như chóp băng chìm trong gió lạnh trên đỉnh Mân Sơn chỉ thể hiện ra cảm ngộ và tính cách riêng của Bách Lý Tố Tuyết, chỉ là đường nét diễn giải bộ kiếm kinh này mà không phải ý nghĩa vốn có của nó.

Chân ý chính thức của bộ kiếm kinh này chính là “kiếm tâm thông minh”(*), chính là “lý sở đương nhiên”(**).

(*) Kiếm tâm thông minh: kiếm và tâm trí tương thông, hiểu rõ

nhau.

(**) Lý sở đương nhiên: chuyện đương nhiên.

Rất nhiều người nói với ngươi đạo lý nhưng thực ra đó chưa hẳn chân lý chân chính.

Chỉ khi ngươi nghe xong, sau đó cho rằng đó là đạo lý đương nhiên thì nó mới trở thành đạo lý chính thức của ngươi.

Quân tử chân chính không vì ngoại vật mà nhiễm bẩn, cũng không vì ngoại vật mà vi phạm đạo lý của chính mình.

Chỉ khi nào hành vi cũng như lúc sử dụng kiếm thuận theo đạo lý của bộ kiếm kinh này, hắn mới có thể xuất ra kiếm ý chân chính.

Nếu Trương Nghi giống với những kẻ ngụy quân tử ở Trường Lăng, thường nghĩ một đằng làm một nẻo, dù có bộ kiếm kinh này thì cũng không thể nào lĩnh ngộ được ý nghĩa vốn có của nó.

Do đó, Bách Lý Tố Tuyết muốn chọn một bộ kiếm kinh chính xác, trước tiên y phải chọn chính xác người tu luyện.

Ý thức của Trương Nghi hoàn toàn chìm trong sự chuyển động trôi chảy, nhanh thoăn thoắt của nét bút. Mãi đến khi gặp một nét bút cao vút đến tận trời, hắn chợt cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, giống như toàn bộ linh hồn từ thiên linh cái thoát ra khỏi cơ thể bay lên không trung, cúi xuống quan sát thân thể mình.

Cảm giác huyền diệu như vậy vừa mới lạ, vừa làm người ta sợ hãi.

Trương Nghi thức tỉnh, hắn giật mình nhận thấy quần áo của mình bị sương sớm thấm ướt đẫm, bầu trời phía xa chuyển sang màu xám bạc, vậy mà đã qua một đêm yên tĩnh.

Tất cả nét bút sắc bén vừa rồi như thủy triều rút đi trong thức hải, nhưng khi những nét chữ này "rút đi", chúng tựa như để lại trên "bờ cát" một vệt, trong đầu hắn xuất hiện một đường kiếm rất rõ ràng.

Hắn ngộ ra một kiếm.

Hắn lĩnh ngộ được kiếm đầu tiên của bộ kiếm kinh này.

"Tang", như có một âm thanh vang lên trong đầu làm hắn bừng tỉnh, sâu trong tim hắn bỗng nhiên nhiều hơn một thông đạo. Nhưng điều khiến hắn cảm thấy mơ hồ đến mở to hai mắt chính là hắn cảm thấy dao động của nguyên khí trước người mình có chút hơi nhanh. Có điều, hết lần này tới lần khác, hắn không cảm giác được bất kỳ nguyên khí nào thoát ra từ cơ thể, thậm chí chân nguyên trong người cũng không hao tổn chút nào.

Một cảm giác cực kỳ thông thuận và khoan khoái dễ chịu tràn ngập khắp cơ thể Trương Nghi.

Đúng lúc này, trong lều, lão nhân nước Yên trở mình tỉnh lại.

Hai con ngươi của lão vốn đục ngầu chợt trở nên óng ánh, thật giống như chấn động nguyên khí vừa rồi đều hội tụ trong mắt lão.

Nhưng điều này chỉ xuất hiện trong nháy mắt rồi đôi mắt ấy lại trở nên đục ngầu.

- Ta muốn uống nước.

Sau đó, lão dùng ngữ khí bất thiện trực tiếp la lớn với Trương Nghi.

Nghe tiếng ông lão kêu, Trương Nghi không suy nghĩ nữa, hắn cẩn thận cất cuốn da dê nhỏ vào trong người đi tới trước lều nơi lão nhân ngủ.

- Ta muốn uống nước nóng, không phải nước ấm.

Lão nhân hình như thấy hắn tới không đủ nhanh, tức giận nói.

- Dạ.

Trương Nghi không nói gì thêm, quay người đi về phía đoàn ngựa thồ nghỉ, bước chân nhanh thêm vài phần.

***

Phương Đông sáng lên màu trắng bạc, lúc Diệp Tránh Nam tỉnh lại rời khỏi phòng, phát hiện có một nam tử tuấn tú mày kiếm mắt sáng đang đứng cạnh cỗ xe ngựa Mân Sơn Kiếm Tông trước cổng Mặc Viên.

Diệp Tránh Nam là thiếu niên không sợ cường địch, thậm chí không sợ chết, nhưng khi thấy người nam tử anh tuấn này, hắn lập tức cảm thấy khẩn trương và nhút nhát, vẫn cảm thấy kính sợ như trước.

Vì nam tử anh tuấn này là Đàm Thai Quan Kiếm.

Đã từ lâu rồi, mọi người đều cho rằng, ngoại trừ Bách Lý Tố Tuyết, Đàm Thai Quan Kiếm là người mạnh nhất của Mân Sơn Kiếm Tông.

Thậm chí, rất nhiều tu hành giả Thất cảnh đều nghĩ mãi mà không rõ tại sao Đàm Thai Quan Kiếm lại có thể nhanh như vậy. Y và kiếm của y vì sao có thể đột phá lẽ thường, nhanh hơn gấp mấy lần so với phi kiếm của tu hành giả bình thường.

Đàm Thai Quan Kiếm không nói chuyện với Thiệu Sát Nhân đang khoanh chân ngồi trên chiếu, nhưng y cũng không vội vã vào trong Mặc Viên, giống như là y đang yên tĩnh đợi mặt trời mọc.

Ở Kiếm Hội, Diệp Tránh Nam đã gặp qua Đàm Thai Quan

Kiếm, nhưng chẳng biết tại sao, mặc dù là quan trọng như Kiếm Hội nhưng hắn lại cảm thấy Đàm Thai Quan Kiếm cũng không nghiêm túc, chăm chú bằng hôm nay.

Mặc dù không có trình tự lễ tiết gì phức tạp, Đàm Thai Quan Kiếm chẳng qua chỉ đứng đó chờ mặt trời mọc, nhưng Diệp Tránh Nam có cảm giác rất rõ ràng sắp có đại sự phát sinh.

Phương Đông, mặt trời đã mọc, tỏa ra hàng vạn kim quang làm bầu trời hoàn sáng rõ.

Diệp Tránh Nam ngơ ngác nhìn, chỉ thấy trên người Đàm Thai Quan Kiếm như được phủ lên một tầng ánh sáng màu vàng.

Sau đó, Đàm Thai Quan Kiếm từ xa gật đầu chào hắn, rồi y hơi khom người chào Thiệu Sát Nhân.

Tiếp theo, một cỗ khí tức nhu hòa từ trong cơ thể y tuôn ra làm thân thể y trở nên hết sức sạch sẽ, trên áo bào màu xanh ngọc, một chút bụi nhỏ cũng bị thổi đến không còn một hạt.

Sau đó, Đàm Thai Quan Kiếm cất bước đi vào Mặc Viên.

Q4 - Chương 27: Thì ra là như vậy

Diệp Tránh Nam không biết Đàm Thai Quan Kiếm đã sớm đến Mặc Viên nhưng lại kiên nhẫn chờ đến lúc mặt trời mọc, mới chính thức tiến vào bên trong là có ý gì.

Nhưng Đinh Ninh lại biết rõ.

Hắn là một trong những người đầu tiên biết Đàm Thai Quan Kiếm đến đây vào lúc nào. Sau khi tắm rửa, thay một bộ quần áo mới sạch sẽ, hắn yên tĩnh chờ mặt trời mọc.

Sở dĩ trang trọng như vậy là vì, đối với hắn, chuyện trọng đại này còn quan trọng hơn so bất kì kẻ nào.

Điều này đồng nghĩa với việc hắn được tân sinh.

Từ ngày đầu tiên bắt đầu tu hành trong thành Trường Lăng, hắn nhất định phải lấy bằng được Tục Thiên Thần Quyết của Mân Sơn Kiếm Tông. Bằng không, tất cả đều vô nghĩa, chờ hắn ở phía trước chỉ có tử vong.

Tục Thiên Thần Quyết là tuyệt học cao nhất của Mân Sơn Kiếm Tông, là một loại biểu tượng cho cả tông môn, mang theo ý niệm thần thánh nào đó. Công pháp như vậy ban cho đệ tử học tập, làm sao lại vào thời khắc ánh sáng tăm tối nhìn không rõ ràng mọi thứ, phải lén lén lút lút như chuột chạy trong đêm tối được?

- Ngươi biết rõ lý do ta đến?

Đàm Thai Quan Kiếm chậm rãi bước vào Mặc Viên, nhìn Đinh Ninh toàn thân sạch sẽ thanh tịnh đang chờ mình. Trước tiên, y

đáp lễ lại màn hành lễ của Đinh Ninh rồi ôn hòa hỏi.

Đinh Ninh gật đầu, có chút phiền muộn nhẹ giọng hỏi lại:

- Vương Thái Hư đã đi rồi?

Đàm Thai Quan Kiếm nhìn hắn, trong ánh mắt lại lần nữa toát ra một chút tán thưởng không chút che giấu:

- Hắn đã lên đường đi Yên.

Trong giây lát, Đinh Ninh khôi phục lại vẻ bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn y, hỏi khẽ:

- Không phải nói là phải đến Kiếm Tháp của Mân Sơn Kiếm Tông sao? Sao sư thúc lại phải trực tiếp mang đến đây?

- Mân Sơn Kiếm Tông rất trọng quy củ nhưng không trọng tiểu tiết. Một kẻ kiêu hùng tại Trường Lăng vậy mà đối với ngươi lại nói gì nghe nấy, năng lực của ngươi khiến chúng ta đều rất kinh ngạc.

Đàm Thai Quan Kiếm nhìn hắn, nói tiếp:

- Lúc đầu còn nghĩ đây là một việc rất khó giải quyết, nhưng không ngờ qua tay ngươi lại trở nên dễ dàng xử lý đến như vậy. Nghĩ tới chuyện ngươi không còn bao nhiêu thời gian nữa, cho nên tông chủ quyết định để ta đem cuốn kinh thư này đến tận đây cho ngươi.

Đinh Ninh không nói gì thêm.

Hắn cúi đầu đứng cung kính, mặc dù không có thêm bất kì lễ tiết dư thừa gì, nhưng vẻ mặt hắn cực kỳ nghiêm túc chờ đợi Đàm Thai Quan Kiếm truyền lại kinh thư.

Sự tôn trọng trong lòng còn quan trọng hơn so với nghi thức bên ngoài rất nhiều.

Đàm Thai Quan Kiếm càng thêm hài lòng với Đinh Ninh.

Y cũng không nói gì thêm gì, vẻ mặt nghiêm trang lấy một hộp ngọc màu xanh từ trong tay áo ra, cầm lấy bằng cả hai tay đưa tới trước mặt Đinh Ninh .

Đinh Ninh đưa hai tay ra đón lấy. Hộp ngọc rất nhỏ, tựa như loại hộp chữ nhật nhỏ dùng để đựng cây quạt giấy quý báu thường dùng trong thành Trường Lăng. Hộp cũng không nặng bao nhiêu nhưng hai tay hắn không thể kiềm chế được mà bắt đầu run rẩy.

- Ngươi xem xong rồi thì giao nó cho Thiệu sư thúc ngoài cửa.

Đàm Thai Quan Kiếm nhìn hai tay run rẩy của Đinh Ninh, y cho rằng đây là phản ứng bình thường khi tâm tình kích động. Y vỗ nhẹ bả vai Đinh Ninh một cái, sau đó ôn hòa nói tiếp:

- Bộ công pháp này thật sự rất khó lĩnh ngộ, cho nên ngươi phải nắm chặt thời gian.

Dừng một chút, Đàm Thai Quan Kiếm nhìn thẳng vào hai mắt Đinh Ninh:

- Nếu như ngươi có chuyện gì khó xử lý, có thể nói với ta, ta sẽ xử lý giúp ngươi.

Khóe miệng Đinh Ninh lộ ra một tia cười khổ bất đắc dĩ. Hắn suy nghĩ một chút, đáp:

- Đảm bảo an toàn cho Vương Thái Hư và sư thúc Lý Đạo Ky của ta, còn nữa… đảm bảo lão đầu được mai táng tử tế.

Nghe Đinh Ninh yêu cầu như vậy, Đàm Thai Quan Kiếm khẽ gật đầu, ôn hòa nói:

- Mấy chuyện này ngươi không cần lo lắng, ngươi chỉ cần an

tâm tu hành.

Đinh Ninh khom mình hành lễ.

Đàm Thai Quan Kiếm nhìn Đinh Ninh, trong ánh mắt đầy sắc thái chờ mong. Cách nhìn của y và đám người Tịnh Lưu Ly hoàn toàn giống nhau, y cực kỳ tin tưởng Đinh Ninh có thể thông hiểu được Tục Thiên Thần Quyết.

***

Không giống như bình thường, Đàm Thai Quan Kiếm đi rồi, Trưởng Tôn Thiển Tuyết không đột ngột xuất hiện sau lưng hắn nữa.

Đinh Ninh biết rõ là bởi vì Trưởng Tôn Thiển Tuyết quá mức cao ngạo và cố chấp.

Nhiều năm về trước, 'người đó' không có cơ hội bước vào Mân Sơn Kiếm Tông, dẫn đến không có cách nào bù đắp được vài chỗ thiếu sót trong quá trình tu hành của mình. Về chuyện này, tuy Trưởng Tôn Thiển Tuyết chưa từng biểu hiện bất cứ thái độ gì với Đinh Ninh, nhưng hắn biết rất rõ, trong lòng nàng vẫn luôn không tha thứ cho Bách Lý Tố Tuyết.

Bởi vì theo cách nghĩ của nàng, 'người đó' không đạt được Tục Thiên Thần Quyết, dẫn đến tiến cảnh tu vi gặp gông cùm xiềng xích, trở thành một trong những nguyên nhân trọng yếu nhất khiến 'người đó' cuối cùng phải chết trận tại Trường Lăng.

Tuy rằng nàng cũng không thể tha thứ cho 'người đó'.

Nhưng đây là yêu, là hận của riêng nàng.

Cho nên, nàng căn bản sẽ không liếc mắt nhìn Tục Thiên Thần Quyết của Mân Sơn Kiếm Tông, cho dù là đây là một trong những công pháp cao minh nhất trên đời.

Đinh Ninh đi vào chỗ sâu nhất trong phòng ngủ nơi tiểu viện của mình.

Cây Sơn Trà đại thụ ngoài cửa sổ ngăn cản hầu hết ánh nắng sáng sớm dưới tán lá của nó, chỉ còn để lại những đốm sáng thật nhỏ len lỏi chiếu xuống bên dưới. Gốc Sơn Trà này được Đinh Ninh di chuyển từ khu vườn bên ngoài tiểu viện tới đây. Tuy mùa này chuyển cây không thích hợp lắm nhưng nó vẫn sống được, lại còn rất tươi tốt, khiến cho tiểu viện lúc trước vốn ngập tràn hàn ý thì bây giờ bắt đầu tản ra chút sinh cơ.

Đinh Ninh nhìn hộp ngọc màu xanh đặt ở trên mặt bàn đỏ sậm, trầm mặc một lúc lâu.

Chính xác mà nói, nếu như rất nhiều năm trước, 'người đó' đạt được bộ công pháp này thì có lẽ rất nhiều chuyện căn bản sẽ không phát sinh.

‘Người đó’ có lẽ sẽ sớm tiến thẳng vào Bát cảnh đỉnh phong, thậm chí bước vào Cửu cảnh.

Cường đại đến siêu thoát, sẽ khiến cho Nguyên Vũ và rất nhiều người vứt bỏ mấy ý tưởng sau đó.

Nguyên Vũ vẫn là sẽ trở thành vị hoàng đế của đế quốc cường đại nhất, nhưng sẽ vẫn giống như trước đây, thỉnh thoảng nghe theo vài ý kiến của 'người đó'.

Ba Sơn Kiếm Tràng cũng sẽ không biến mất, có khi còn trở nên càng cường đại hơn.

Trịnh Tụ cũng sẽ không lộ tính cách lãnh khốc vô tình, sẽ trở thành thê tử ôn nhu của 'người đó'.

Rất nhiều người cũng sẽ không chết đi.

Trên Vị Hà, trên dòng Thục Thủy ở Ba Sơn, vào một đêm mưa

đầy phiền muộn, tiểu lâu trong rừng trúc có thể ngập tràn trong âm thanh cười vui và tiếng ca tiêu dao.

Còn có một người đang ở đầu thuyền nhỏ trôi xuôi dòng, rượu say túy lúy cố gắng mò vớt trăng trong dòng nước.

Tất cả, tất cả mọi chuyện này có lẽ đều sẽ khác.

Có điều, nếu như vậy thì có thật sự hoàn mỹ?

Rất nhiều người, 'người đó' vĩnh viễn nhìn không thấu. Có rất nhiều chuyện, 'người đó' vĩnh viễn không hiểu được.

Hộp ngọc màu xanh lẳng lặng nằm yên giữa nhưng đốm sáng yếu ớt thưa thớt chiếu xuống ấy. Rõ ràng hộp ngọc còn chưa được mở ra, nhưng Đinh Ninh lại như nhìn thấy được cả hai cuộc đời khác hẳn nhau.

Thời gian dần trôi qua,tâm tình Đinh Ninh cũng hoàn toàn bình tĩnh lại.

Hắn vươn tay ra, không chút khó nhọc mở ra hộp ngọc màu xanh.

Không gió mà bay, ống tay áo của hắn cũng bay phất phới.

Bên trong hộp ngọc xanh, có một quyển sách màu xanh mỏng.

Mỗi một tờ đều như dùng sợi tơ được chế từ ngọc xanh bện thành. Có điều, ngọc xanh là vật cứng rắn nhưng dễ vỡ, không biết làm cách nào chế thành sợi tơ lại có vẻ mềm mại như thế. Hơn nữa, còn có thể khiến người khác vừa nhìn đã nhận ra được làm từ ngọc xanh, bất phàm là ở chỗ đó.

Đinh Ninh hít sâu một hơi, những sợi tơ tắm trong người bắt đầu bay múa.

Quyển sách mỏng màu xanh này lại tự động tản những tia

thiên địa nguyên khí ra bên ngoài, tựa như dòng suối phun cuồn cuộn không dứt.

Thói quen tu hành của hắn là trước tiên bắt đầu những vấn đề lớn, hiểu điểm chính yếu trước, những thứ chi tiết sẽ trở nên không quá khó hiểu.

Do đó, hắn không sốt ruột đi cảm ngộ những thiên địa nguyên khí này từ đâu ra. Không để ý đến một vài tia thiên địa nguyên khí cuối cùng hơi khác biệt tự tản ra không trung hình thành nên phù văn lưu động không nhìn thấy bằng mắt thường được, Đinh Ninh trực tiếp lật giở quyển sách mỏng màu xanh ra.

Trên mặt trang sách màu xanh có rất nhiều hào quang trong suốt, tựa nhưng ánh sáng lóe lên của những giọt nước lấp lánh. Thế nhưng, mỗi giọt ánh sáng lấp lánh trong suốt hiện lên lại mang theo hình dáng của một thanh kiếm.

Cũng không dồn hết tâm trí.

Trong nháy mắt, Đinh Ninh cảm giác toàn bộ tinh thần sa vào trang sách màu xanh cùng những giọt nước lóe ra ánh sáng trong suốt này.

Hắn giống như đang đứng trong thế giới của ngọc xanh.

Bên ngoài thân thể hắn lơ lửng rất nhiều thanh trường kiếm trong suốt với những hướng kiếm khác nhau, thanh nào cũng đều to lớn hơn thân thể hắn.

Hắn bắt đầu nhìn từng thanh trường kiếm trong suốt, thời gian dần qua, hắn bắt đầu đi lại trong thế giới cảm giác này.

Hắn xuyên qua những thanh trường kiếm trong suốt lơ lửng bất động.

Những thanh trường kiếm trong suốt này vẫn không nhúc

nhích, nhưng lại bắt đầu biến lớn lên, vươn dài đến vô tận về hướng mà mỗi thanh kiếm chỉ đến từ lúc đầu.

Phần lớn hướng những thanh trường kiếm trong suốt này đều chỉ lên trên, như là muốn đâm lên bầu trời, tản ra khí tức cao ngạo khó tả. Những thanh trường trong suốt kéo dài đến vô tận, tựa hồ như đâm thủng cả bầu trời phía trên, đột phá qua cả giới hạn ban ngày và đêm tối.

Những thanh trường kiếm trong suốt bắt đầu sáng lên, tựa như có vô số ánh sao sáng thông qua lỗ thủng trên bầu trời chiếu xuống, hoặc cũng có thể là bản thân của những thanh trường kiếm trong suốt này đã tự biến thành những ánh sao đó.

Bản thân mỗi thanh trường kiếm trong suốt là một ngôi sao.

Khí tức trên người Đinh Ninh không có bất kỳ thay đổi nào.

Cho dù là Trưởng Tôn Thiển Tuyết đang ở cùng tiểu viện với hắn cũng hoàn toàn không có chút cảm giác thân thể hắn có biến đổi gì.

Nhưng trên da thịt của hắn có rất nhiều điểm sáng màu bạc chợt lóe sáng ra khỏi người.

Trong thế giới cảm giác, Đinh Ninh chợt ngẩng đầu lên.

Một nỗi buồn bực vô cớ kèm theo cảm khái vô hạn tràn về trong hắn, thậm chí mang theo một tia bi thương, hắn nhẹ giọng tự nói:

- Thì ra là như vậy.

Q4 - Chương 28: Thiên mệnh tụ họp

Bản chất của tu hành chính là không ngừng tìm hiểu những huyền bí của thân thể và thiên địa xung quanh. Đến một cảnh giới nhất định thì có thể thông hiểu rất nhiều đạo lý.

Với một số tu hành giả có kinh nghiệm vượt xa người thường thì có rất nhiều thứ chỉ cần biết rõ cách thức.

Tựa như việc bọn họ đã biết rõ quanh thân thể có vô số lộ tuyến vận hành của thiên địa nguyên khí thì việc cần biết chỉ còn là những lộ tuyến nào có tác dụng, làm cách nào tác động lên chúng; chứ không như những tu hành giả thông thường còn không biết những lộ tuyến kia là ở đâu.

Miêu tả một cách chuẩn xác hơn, vô số tu hành giả ưu tú tới cực điểm đã dùng rất nhiều năm tháng để không ngừng thử nghiệm theo những cách thức khác nhau, nhằm kích thích những lộ tuyến kia, thăm dò phản ứng sinh ra.

Phần lớn trong số họ đều không đạt được thành công, bởi vì quá trình thử nghiệm này liên quan rất lớn tới vận khí. Thế nhưng cũng có một số ít người sáng tạo được ra những bộ công pháp cường đại, từ đó mới có được những bản ghi chép kinh thế để lại cho đời sau.

Đối với những tu hành giả có kinh nghiệm tu hành ngang bằng, thậm chí cao hơn những người thành công kia, nếu có được những bản ghi chép này thì chính là trực tiếp bỏ bớt đi quá trình thử nghiệm mù quáng.

Trong mắt bất kì kẻ nào tại Mân Sơn Kiếm Tông, Đinh Ninh còn không được tính là đặt chân đến cổng vào của tu hành giả. Nếu hắn muốn hiểu được phù văn đơn giản này, cùng với những thứ mà bộ điển tịch không chữ muốn nói, cộng thêm sự tương liên giữa thiên địa nguyên khí và các lộ tuyến thì sẽ cần một thời gian rất, rất dài.

Bởi vì đã có rất nhiều thiên tài của Mân Sơn Kiếm Tông đạt đến Thất cảnh, mất đến nửa đời người còn chưa lĩnh ngộ được hết chân ý của Tục Thiên Thần quyết.

Nhưng mọi người không thể ngờ rằng Tục Thiên Thần Quyết chẳng qua chỉ là một cánh cửa với Đinh Ninh mà thôi.

Dường như hắn chỉ cần đẩy nhẹ một cái, ngay trong buổi sáng sớm này, đã dễ dàng mở cánh cửa này ra.

Đẩy cửa chỉ cần một khoảnh khắc. Nhưng để nhìn thấy Tục Thiên Thần Quyết, nhìn thấy cánh cửa này thì lại phải mất rất nhiều năm.

Điều làm hắn hết sức cảm khái chính là, Trịnh Tụ - nữ chủ nhân tôn quý nhất ở sâu bên trong hoàng cung kia, lại không thể nào nhìn thấy quyển bảo điển chí cao của Mân Sơn Kiếm Tông này. Nếu không nàng nhất định sẽ phát hiện ra vài điểm tương hỗ và tương khắc giữa công pháp sở tu của nàng và quyển công pháp này. Nhất định nàng sẽ không tiếc bất cứ giá nào đoạt lấy hoặc hủy diệt nó.

Nếu không phải năm đó 'người đó' và Bách Lý Tố Tuyết trở mặt với nhau nên cả đời không được bước vào Mân Sơn Kiếm Tông.

Nếu 'người đó' có thể đi vào Mân Sơn Kiếm Tông, Trịnh Tụ cũng có thể theo cùng, từ đó nhìn thấy được quyển công pháp này thì sẽ như thế nào?

Cho nên đây là vận mệnh.

Thứ khó lường nhất chính là vận mệnh.

Đinh Ninh hít một hơi thật sâu, ánh mắt đầy sầu não cũng bình lặng trở lại.

Hắn chậm rãi thu lại quyển ngọc kinh màu xanh, cất vào trong hộp.

Khi hắn đóng nắp hộp lại, nguyên khí cũng không còn phun ra từ trong Tục Thiên Thần Quyết nữa, tóc hắn cũng không còn bị thổi bay lên. Thế nhưng ngay vào lúc này, thanh Mạt Hoa Tàn Kiếm hắn đeo bên hông lại bắt đầu không ngừng run rẩy.

Chân nguyên trong thể nội hắn cũng bắt đầu lưu động.

Vô số kiếm ti ở cuối Mạt Hoa Tàn Kiếm dần tỏa sáng, tựa như vô số đóa hoa trắng thi nhau nở rộ. Mũi kiếm ti cũng bắt đầu sáng lên, tựa như những ánh sao chiếu xạ.

Ngũ khí trong thể nội Đinh Ninh cuộn trào mãnh liệt.

Ngũ khí trong ngũ tạng như hơi của một chiếc nồi hấp sôi sục, mạnh mẽ bốc lên; còn ngũ tạng của hắn lại giống như nước trong nồi hấp, không ngừng khô cạn.

Nước cạn thì nồi sẽ nứt vỡ, cũng là thời điểm ngũ tạng suy bại.

Mà lúc này ngũ khí trong Khí Hải của Đinh Ninh lại bốc cháy càng thêm kịch liệt, khiến nhiệt độ tăng thêm, làm cho ngũ khí phát ra càng mãnh liệt. Nước trong 'nồi' sắp cạn rồi.

Song những luồng khí bị thiêu đốt này dần cô đọng lại rồi bỗng va chạm, chèn ép lẫn nhau. Dưới nhiệt độ cực cao, có vô số điểm sáng bạc được tạo ra, tựa như vô số ngôi sao nhỏ được hình

thành trong quá trình nổ tung và thiêu đốt này.

Tinh thần nguyên khí trong trời đất đang xoay chuyển bên ngoài thân thể hắn bắt đầu bị lay động.

Những ngôi sao nhỏ màu bạc trong thể nội Đinh Ninh không ngừng bị nén lại, trở nên giống như một thỏi nam châm, tạo ra lực hút càng lúc càng lớn với đám tinh thần nguyên khí mỏng manh này.

Những ngôi sao nhỏ màu bạc kia khiến tinh thần nguyên khí bị hấp dẫn mà tụ tập tới theo vô số lộ tuyến không nhìn thấy được, tựa vô số đợt mưa dầm liên tục rót vào trong thân thể hắn.

Ngũ khí vẫn không ngừng bị bức ra khỏi ngũ tạng, không ngừng bị bốc cháy, thế nhưng tinh thần nguyên khí từ bốn phương tám hướng không ngừng vọt tới lại hơn xa ngũ khí bị thiêu đốt.

Vì thế nước ở 'nồi' trong cơ thể hắn không bị cạn sạch, ngược lại còn nhiều hơn.

Những kinh mạch và huyết nhục khô cạn trong cơ thể hắn cũng được tẩm bổ mà dần trở nên sung mãn hơn, tràn trề sinh cơ.

Đây mới thật là cảm giác thoát khỏi tử vong, như được sinh ra lần nữa.

Vô số tiểu tằm ẩn tại nơi sâu nhất trong cơ thể hắn cũng nhận được 'cơn mưa' này, trở nên vô cùng thoải mái, đột nhiên rục rịch thức dậy.

Hình người trong mảnh Nhân Vương Ngọc Bích nơi lồng ngực hắn cũng đột nhiên tỏa ra ánh sáng đỏ nhạt, rồi như cảm ứng được cái gì đó mà bắt đầu điên cuồng xoay chuyển.

Hai mắt Đinh Ninh vẫn nhắm lại,nhưng lông mi không kìm được mà giật giật.

Hắn thật sự đang rất khiếp sợ.

Tốc độ tu hành này đến hắn cũng không tưởng tượng nổi.

Cửu Tử Tằm cộng thêm Tục Thiên Thần Quyết đã thể hiện ra được hiệu quả cực kỳ kinh người, mà lúc này Nhân Vương Ngọc Bích cũng thể hiện công hiệu mạnh mẽ gấp mấy lần so với bình thường!

Thời gian không ngừng trôi qua, chân nguyên vốn chỉ như tia nước nhỏ chảy xuôi trong thể nội hắn càng ngày càng trở nên hùng hậu, bắt đầu dần trở thành con sông nhỏ chảy xiết.

Ngũ tạng vốn khô kiệt như cũng hóa thành con suối được tích tụ rất nhiều nước mà ào ạt chuyển động.

Cho dù cố ý áp chế, nhưng tại Mân Sơn Kiếm Hội, hắn thật sự khó khăn lắm mới đột phá Tứ cảnh. Sau đó bản thân lại bị trọng thương nên không có bao nhiêu thời gian tu hành. Nhưng khiến hắn khiếp sợ chính là cảm giác được khoảng cách đến Tứ cảnh trung phẩm đã không còn xa nữa.

***

- Rất nhiều thiên mệnh tụ họp tại Trường Lăng.

Tại một nơi đẹp đẽ mà tĩnh mịch sâu trong hoàng cung, thư phòng của hoàng hậu, hoàng hậu Trịnh Tụ đang đứng trước ao sen, nhìn linh khí dày đặc trên những đóa linh liên trắng tinh khiết, vẻ mặt bình thản, chậm rãi nói với cung nữ họ Dung đang cung kính cúi đầu phía dưới:

- Từ lúc Đại Tần ta diệt Hàn, cả thiên hạ đều nói như vậy. Bởi vì những ngôi sao sáng nhất đều tập trung phía trên bầu trời Trường Lăng. Qua bao nhiêu năm nay, thiên thời, địa lợi đều như xác thực cho câu nói này. Đại Tần ta có Quan Trung với tám trăm dặm đất đai màu mỡ, liên tục nhiều năm mưa thuận gió hòa, căn

bản chưa từng gặp phải thiên tai. Ngày trước ta lo lắng nhất là nước Triệu, thế nhưng vương triều Triệu trước kia đã bị diệt. Họa ngoại xâm từ Sở, Yến, Tề ta lại không hề lo lắng. Có lo lắng chẳng qua chỉ là chuyện của chính Trường Lăng ta.

- Nhất định phải có uy thế, người khác mới sợ hãi.

- Cũng như quy tắc của Mân Sơn Kiếm Tông vậy, phải làm cho người ta cảm thấy được ngươi cũng có quy tắc. Phải khiến người ta nhìn vào sẽ thấy, chỉ cần là nhân tài Đại Tần thì ngươi có thể nhượng bộ và dễ dàng tha thứ hơn, như vậy tự nhiên tất cả nhân tài cũng sẽ lấy Đại Tần làm trọng.

- Hết thảy đều ở ngoài sáng, mọi người nhiều nhất chỉ cảm thấy được ta ngang ngược mà không sinh ra nhiều tư tưởng khác.

Hoàng hậu nói xong mới thật sự ngẩng đầu lên, nhìn cung nữ họ Dung nói:

- Về phần ngươi có chút sợ hãi thiên phú của Đinh Ninh, sợ sau khi hắn nhận được Tục Thiên Thần Quyết, tốc độ tu hành nhanh hơn, đến một ngày kia hắn thật sự khiêu chiến rồi giết chết ngươi, ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, nếu như ngươi đã thay ta làm mấy chuyện này thì ta tất nhiên cũng sẽ không để hắn có cơ hội khiêu chiến ngươi, sẽ không để chuyện đó phát sinh. Còn Tục Thiên Thần Quyết… Rơi vào trong tay hắn thì đoạt lấy từ trong tay hắn, càng là dễ dàng hơn là ở trong Kiếm Tháp của Mân Sơn Kiếm Tông.

Cung nữ họ Dung đứng trước mặt hoàng hậu lại không sợ hãi như những người khác, thị yên lặng gật đầu, nói:

- Nô tì đã hiểu.

- Những năm này, có thể khiến ngươi thật sự cảm thấy sợ hãi, chỉ có duy nhất thiếu niên quán rượu này.

Nhìn cung nữ họ Dung cung kính hành lễ cáo lui, hoàng hậu mỉm cười, thản nhiên nói:

- Ta càng ngày càng có hứng thú với gã thiếu niên này.

Cung nữ họ Dung tựa như lại cúi đầu thấp hơn, nghĩ thầm thừa nhận sợ hãi vẫn còn tốt hơn nhiều so với tìm chết.

- Có rất nhiều thiên mệnh tụ họp tại Trường Lăng. Chẳng qua, ai mới thật sự là người đạt được thiên mệnh, còn chưa nhất định.

Bóng dáng cung nữ họ Dung biến mất khỏi đại điện. Vẻ mặt hơi cười của hoàng hậu cũng biến mất, sự lạnh lùng sâu trong đôi mắt được hoàn toàn khôi phục lại.

Nàng lạnh lùng tự nói một câu. Đột nhiên cả người hơi chấn động, nàng quay đầu nhìn lên bầu trời.

Lúc ánh mắt nàng chạm đến màn trời màu lam thì cảm giác đã hướng tới mảnh tinh không phía xa xôi hơn nữa.

Qua rất nhiều năm rồi, ngôi sao lạnh lẽo kia tựa như đã trở thành đồ chơi của một mình nàng. Nàng không chạm được tới tinh thần nguyên khí, nhưng cũng không có người nào chạm đến được.

Thế nhưng lúc này nàng lại cảm thấy dường như tinh thần nguyên khí giữa thiên địa này như chợt yếu bớt đi. Chẳng qua biến hóa này phát sinh ở đâu thì nàng lại không cách nào nắm bắt được.

Thậm chí trong tích tắc này, nàng còn cho rằng đó chỉ là ảo giác của mình.

Q4 - Chương 29: Thành toàn

Xe ngựa ngày càng cách xa Trường Lăng. Dần dần, đã không còn nhìn thấy bóng dáng Trường Lăng hùng vĩ nữa.

Vương Thái Hư vén tấm rèm thùng xe lên, nhìn lại Trường Lăng nhưng ánh mắt y lại không có bao nhiêu cảm khái.

Y còn không đi cáo biệt Đinh Ninh.

Bởi vì đối với y mà nói, quan trọng không phải là cáo biệt, mà quan trọng là còn có thể gặp lại được nữa hay không.

Đoàn xe dừng lại tại một bến tàu.

Gã phu xe giúp Vương Thái Hư đánh xe đi về phía chiếc xe ngựa cuối cùng trong đoàn rồi trèo vào, chuẩn bị nghỉ ngơi. Điều này làm mọi người trong đội xe đều rất khó hiểu, bởi vì đã sắp phải lên thuyền rồi, nhưng lại chưa có ai thay cho phu xe kia.

Đúng lúc này, một nam tử mặc hắc y từ trên thuyền lớn bước lên bờ.

Hắn đi thẳng đến cỗ xe ngựa của Vương Thái Hư, dùng đôi tay hết sức trầm ổn nắm chặt lấy đầu dây cương ngựa của xe.

Một động tác nhỏ nhặt nhưng hắn làm qua rất thuần thục. Bởi vì, hắn vốn là xa phu của Vương Thái Hư.

Cạnh một nhà kho tối tăm gần bến tàu, hai gã nam tử ăn mặc như phu khuân vác nán lại tại đó, lưng ngồi dựa vào tường.

Bọn họ nhìn qua như rất mỏi mệt, buồn ngủ đến nỗi tùy ý dựa đại vào trong đám dây thừng, đòn gánh mà nghỉ. Nhưng thực tế cả

hai đều đang quan sát đoàn xe của Vương Thái Hư.

Nhìn người nam tử áo đen từ trên thuyền bước xuống, ánh mắt hai nam tử ăn mặc như phu khuân vác bất giác cảm thấy hơi rùng mình.

Cũng vào lúc này, hai gã nam tử mặc đồ như phu khuân vác đột nhiên cảm giác có gì đó nên ngẩng đầu.

Đoàn xe của Vương Thái Hư bắt đầu lần lượt lên tàu.

Đây là một con thuyền thiết giáp dùng để thông thương với hải ngoại. Lúc này, chẳng biết từ lúc nào, trên đầu boong thuyền xuất hiện một nam tử trẻ tuổi đứng ở đó.

Trẻ tuổi chẳng qua chỉ là cảm giác, là cảm thấy người nọ tràn ngập sức sống.

Thế nhưng người nọ lại là một người mù.

Hai mắt y mở to nhưng lại không hề chớp, hơn nữa, đối với ánh sáng xung quanh, y không có chút phản ứng nào.

Chỉ là, có lẽ người nọ là một người mù đáng sợ nhất trên đời.

Bởi vì trong nhận thức của hai nam tử ăn mặc như phu khuân vác kia, người mù trẻ tuổi này lại như một cái bếp lò thật lớn.

Lửa trong lò hừng hực nóng cháy, tựa như muốn đốt cháy cả thuyền thiết giáp to lớn mà hắn đang đứng bên trên này, đốt đến nóng chảy ra.

Một trong hai gã nam tử ăn mặc như phu khuân vác kia cúi thật thấp đầu xuống.

Nam tử còn lại sau đó cũng cúi đầu xuống, hỏi khẽ:

- Thôi tướng quân, chúng ta nên làm thế nào?

Nam tử được gã gọi là Thôi tướng quân lạnh lùng đáp:

- Tất nhiên là không làm gì cả, nếu không chỉ có nước chịu chết mà thôi.

- Là người của Triệu Kiếm Lô?

Nam tử cạnh y không cam lòng, nói khẽ:

- Có nên báo cho Giám Thiên Ti biết không?

- Đây chỉ là thù riêng của Lương đại tướng quân. Ngươi không được quên vì sao chúng ta lại bị trục xuất khỏi Trường Lăng.

Người được gọi là Thôi tướng quân lại cười lạnh:

- Nếu không có khả năng giải quyết bọn chúng, đám người Triệu Kiếm Lô vẫn mãi là địch nhân của Trịnh Tụ. Địch nhân càng mạnh thì càng tốt. Huống chi đối phương đã rời khỏi Trường Lăng, báo cho Giám Thiên Ti biết thì có ý nghĩa gì?

Nam tử bên cạnh y dường như không hoàn toàn tán thành với lời vừa rồi. Gã trầm mặc một lát, nói tiếp:

- Bọn chúng muốn đến hải ngoại làm gì?

- Lên trên một đội thuyền đi hải ngoại không có nghĩa là nhất định phải đi hải ngoại.

Nam tử được xưng là Thôi tướng quân có chút châm biếm:

- Bọn chúng có thể rời thuyền đi bất cứ nơi nào. Sau khi vượt qua rất nhiều cửa khẩu, tiếp theo thì đã không có khả năng truy xét xem bọn chúng đi đâu. Về phần bọn chúng rời khỏi Trường Lăng làm gì, chuyện này có liên quan tới chúng ta sao? Chúng ta sắp phải đến vùng đất man di biên cảnh Nam Việt, bây giờ điều cần phải lo lắng là vấn đề của mình.

- Hẳn là hai gã quân nhân.

Sau khi điều khiển vững vàng cỗ xe ngựa của Vương Thái Hư xuống thuyền, người từ lâu mất tung tích khỏi Trường Lăng này dĩ nhiên là Kinh Ma Tông nói với Vương Thái Hư trong xe:

- Lão đại muốn giết chết bọn chúng không?

Giọng nói của hắn vẫn cực kỳ kính cẩn với Vương Thái Hư như trước, nhưng so ra, lại càng thêm vài phần kiên định và đầy lực lượng, khiến người khác không thể nào nghi ngờ năng lực của hắn.

- Hẳn là người của Lương Liên Lương đại tướng quân. Chỉ sợ đa số người ở Trường Lăng này, kể cả hoàng hậu cũng xem thường hắn.

Vương Thái Hư có chút giật mình, lại lắc đầu, nói:

- Không cần làm mọi chuyện phức tạp thêm.

Kinh Ma Tông cúi đầu, không nói thêm gì nữa, tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Người mù trẻ tuổi trên boong thuyền cũng không quan tâm tới hai tên tu hành giả giả trang thành dáng vẻ hai tên phu khuân vác. Hai mắt y trống rỗng không biết nhìn về đâu, nhưng lại đi về phía một gã mặc áo vải bình thường đang điềm tĩnh ngồi gọt rau quả cạnh một đầu bếp nữ trung niên đang ngồi giết cá.

- Có thể chung sống hòa bình không?

Y tựa như đi ngang qua người đầu bếp nữ trung niên phụ trách bếp núc trên thuyền, nhẹ giọng nói:

- Kể cả chuyện không nên để lộ cho Mân Sơn Kiếm Tông biết quan hệ của chúng ta và Vương Thái Hư. Hay là, đợi thuyền chạy

ra được một khoảng cách đủ xa, ta liền động kiếm giết người.

Động tác người nữ đầu bếp trung niên không ngừng lại, thị vẫn thuần thục giết cá, moi nội tạng ra, chuẩn bị tiện tay ném cho một con mèo đen đang nằm trong góc khuất cách đó không xa, đồng thời rất đơn giản mà bật ra một chữ:

- Ừ.

Người mù trẻ tuổi tựa như không cảm giác được sự có mặt của thị, y không ngừng lại mà đi thẳng vào khoang thuyền. Chỉ là, giọng nói của y vẫn truyền vào tai nữ đầu bếp trung niên này như trước, thế nhưng thanh âm đã mất đi vẻ sát phạt mà chuyển thành thỉnh cầu ôn hòa:

- Có thể để lại bong bóng cá được không, ta thích ăn.

Nữ đầu bếp trung niên không trả lời, chỉ đơn giản gỡ lấy bong bóng cá trong đám nội tạng chuẩn bị vứt đi.

***

Mặt nước nơi đây liên thông với Vị Hà không ngừng dập dềnh. Mà nơi sâu nhất trong Đại Phù Thủy Lao tại Trường Lăng, mặt nước cũng đang dập dềnh, hơn nữa còn hiện ra rất nhiều bọt biển trắng.

Nghe thấy tiếng rên rỉ bị kềm nén trong phòng giam phía trước, Lâm Chử Tửu hơi khó khăn ngẩng đầu lên, đám tảo biển như vô số sợi tóc dài rơi ra. Y nhàn nhạt cười, không cho là đúng mà hỏi:

- Ta hi vọng cầu sống là đến từ việc ta biết Cửu Tử Tằm đã xuất hiện tại Trường Lăng. Có Cửu Tử Tằm, có nghĩa là địch nhân của ta sẽ phải sợ hãi. Nghĩ đến việc dù địch nhân của ta cường đại đến thế nào mà vẫn sợ hãi như trước, ta thật cảm thấy rất cao hứng. Nhưng còn ngươi, hi vọng của ngươi là đến từ đâu?

Một hồi lâu sau, tiếng rên rỉ từ phía phòng giam bên kia biến mất. Một chút âm thanh mơ hồ không rõ vang lên:

- Lúc trước ta còn sống chỉ là vì đi tìm chết. Nếu như đã được người cứu sống thì tất nhiên cũng phải sống cho thật tốt.

Lâm Chử Tửu cười cười:

- Cái này hình như có chút giống với nghĩ một đằng, nói một nẻo.

Giọng nói từ phía phòng giam bên kia biến mất một lúc lâu, rồi lại vang lên:

- Nàng sẽ xuất hiện trước mặt ta. Dù không cứu được ta, nàng cũng sẽ chết trước mặt ta. Ta đợi nàng.

- Lý do thú vị.

Lâm Chử Tửu cười vui vẻ, chân thành nói:

- Ta và ngươi cùng đợi ở đây vậy.

Trên thềm đá lạnh lẽo ở một nơi cách không xa hai phòng giam này, Thân Huyền tựa như một bóng đen u tối trầm mặc nghe hai người này nói chuyện với nhau.

Rất nhiều năm qua, y không cạy ra được lấy một lời từ trong miệng của Lâm Chử Tửu.

Vậy mà bây giờ lại có thêm một tên trẻ tuổi vô danh này nữa.

***

Dạ Sách Lãnh cũng đang yên tĩnh đứng bên cạnh mương nước nơi rìa sân nhỏ, nước trong mương cũng đang không ngừng dập dềnh.

Phía trước người Bạch Sơn Thủy đã không còn hơi nước màu trắng bốc lên.

Một giọt nước óng ánh trước thân thể nàng không ngừng ẩn hiện theo từng nhịp hô hấp, rồi sau đó là cảm giác giọt nước đó như càng ngày càng nặng nề hơn.

Nhìn cảnh tượng như vậy, Dạ Sách Lãnh biết toàn bộ tu vi của Bạch Sơn Thủy đã được khôi phục. Hơn nữa, có vẻ như cảnh giới của Bạch Sơn Thủ lại tiến được thêm một bước rất lớn, thậm chí còn trở nên đáng sợ hơn cả thời kỳ toàn thịnh lúc trước.

Nàng cảm giác được tâm niệm của Bạch Sơn Thủy. Thế nhưng nàng vẫn lắc đầu một cái, nói:

- Ngoài Mặc Viên có một tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông, tu vi không chênh lệch với Đàm Thai Quan Kiếm bao nhiêu. Hắn như là một người canh cổng bên ngoài Mặc Viên.

Bạch Sơn Thủy thừa hiểu không chênh lệch với Đàm Thai Quan Kiếm là có ý gì. Nếu như ở trong Mặc Viên, có lẽ nàng nắm chắc có thể dấu giếm khí tức để không bị tu hành giả này phát hiện. Nhưng tu hành giả này lại canh giữ bên ngoài Mặc Viên, bất kỳ người nào muốn đi vào Mặc Viên đều khó tránh được tai mắt của hắn.

Hai hàng lông mày của cô hơi cau lại. Chỉ là trong chốc lát, sau đó cô chăm chú nhìn Dạ Sách Lãnh, hỏi:

- Hắn đã từng gặp qua ngươi chưa?

Dạ Sách Lãnh nhìn cô, nói:

- Ngươi muốn giả dạng thành ta đi vào?

Bạch Sơn Thủy gật đầu:

- Chỉ cần ngươi giúp, ta có thể vào được.

- Ngươi không cảm thấy như vậy rất tàn nhẫn sao?

Dạ Sách Lãnh quay đầu đi, không hề nhìn cô:

- Ngươi đi như vậy, tất nhiên ta phải ẩn nấp kĩ ở đây. Chẳng qua ngươi có nghĩ tới là, ta ở đây chờ lâu như vậy. Nhưng nhìn lại… ngươi có thể đi mà ta lại không thể?

Bạch Sơn Thủy tự nhiên biết chuyện này ẩn chứa ít nhiều cảm tình và hung hiểm trong đó.

Vẻ mặt của cô dần nghiêm túc lại, sau đó cúi người thi lễ thật sâu với Dạ Sách Lãnh rồi nói:

- Thỉnh Dạ Ti Thủ thành toàn.

- Giúp ta diễn thật tốt tuồng vui này. Giữa trưa đi, đến hoàng hôn thì phải về đấy.

Dạ Sách Lãnh lạnh lùng nói:

- Ta cũng tiện thể đi giết một người.

Q4 - Chương 30: Chuyện năm xưa, "Không phải ta giết ngươi!"

Vào ngày hè, sau giờ ngọ là thời gian buồn ngủ nhất trong ngày. Dọc theo con đường rộng lớn, một gã thủ tướng canh giữ vọng lâu đang chậm rãi cất bước.

Cũng không có một gã tùy tùng nào đi theo hắn cả, xung quanh vọng lâu có một vài quân sĩ cùng với quan viên cấp thấp nhìn theo bóng dáng của hắn đang di động, thế nhưng không có ai cảm giác được hắn có gì khác biệt so với mọi ngày.

Gã tướng lãnh thủ vệ vọng lâu này là Mộc Phong Vũ, cũng giống như tất cả thủ tướng các vọng lâu khác, hắn chính là quan viên cao nhất tại vọng lâu này. Chẳng qua là so với các thủ tướng khác có công trạng hiển hách thì hắn có vẻ rất bình thường. Hầu hết binh sĩ đều không thể hiểu được vì sao hắn lại có thể trở thành thủ tướng của vọng lâu này.

Mộc Phong Vũ thường ngày sinh hoạt cũng cực kỳ đơn điệu, chỗ ở của hắn cách vọng lâu cũng không xa. Trong thời gian nghỉ của ngày, hắn có thói quen trờ lại chỗ ở nghĩ ngơi nữa canh giờ, sau đó trở lại vọng lâu.

Mộc Phong Vũ theo thói quen rời đi trong ánh mắt của quân sĩ cùng hạ cấp quan viên, nhìn thấy sự nghi hoặc của đám thuộc hạ, khóe miệng hắn cũng thường xuyên nổi lên nụ cười tự giễu.

Hắn tất nhiên rõ ràng vì sao mình được trở thành thủ tướng vọng lâu.

Tại hơn mười chỗ vọng lâu trong Trường Lăng, hắn trấn thủ nơi này là một khu vực trung ương của Trường Lăng, nhìn như là ở trung tâm, nhưng phía trước không dựa vào bên ngoài, phía sau không dựa vào hoàng cung, chính vì thế nơi đây cũng không phải là khu vực trọng yếu gì. Ở nơi đây cho dù có phát hiện điều gì bất thường thì chắc chắn nơi khác đã phát hiện từ sớm rồi!

Vì vậy, nơi đây chính là chỗ vô dụng nhất.

Nơi không có chuyện gì cũng có nghĩa là nơi an toàn nhất, cũng là nơi không có trách nhiệm gì, cũng có nghĩa là nơi đây khá là nhàm chán.

Chính vì thế, giống với nhiều quý phụ trong Trường Lăng, hắn nuôi một con chó.

Đó là một con chó đen bình thường, nhưng mà rất có linh tính, cực kỳ nhu thuận làm cho người ta yêu thích. Mỗi ngày phải chuẩn bị chút ít đồ ăn cùng thức uống cho con chó này cũng là một trong những nguyên nhân chính mà hắn phải trở về chỗ ở. Sau đó cùng con chó này chơi đùa một lát.

Thường ngày, khi hắn đẩy cánh cửa trúc đi vào thì con chó đen này vui mừng vẫy đuôi chạy xuống đón hắn, vui mừng chạy nhảy xung quanh rồi đi theo hắn vào trong.

Thế nhưng khi hắn vừa vào trong nhà thì đầu con chó đen này lại bị rơi ngay xuống.

Không có máu tươi rơi vãi khắp nơi, thậm chí con chó vẫn bảo trì tư thế đứng, phần cổ bị đứt được một tầng ánh sáng mỏng bịt lại, từ đó có thể thấy vô số mạch máu cùng xương trắng với huyết nhục, khiến người khác nhìn qua liền cảm thấy buồn nôn.

Cơ thể Mộc Phong Vũ trong nháy mắt liền trở nên lạnh cứng, thế nhưng khuôn mặt của hắn càng ngày càng lạnh lùng hơn. Hắn

đứng nguyên tại chỗ cười lạnh nói:

- Ta không biết ngươi là ai, nhưng mà ngươi nên biết rằng chỉ cần nguyên khí nơi đây có chút dao động thì ít nhất sẽ có ba tòa vọng lâu chú ý tới.

Không có ai đáp lại lời của hắn, chỉ có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên.

Khi ánh mắt xéo qua thấy một vòng màu trắng, khuôn mặt lạnh lùng của Mộc Phong Vũ bỗng nhiên biến sắc, thất thanh kêu lên thành tiếng:

- Dạ Ti thủ?

Dạ Sách Lãnh đang cầm trên tay một ly trà nguội, đứng dưới mái hiên lẳng lặng nhìn hắn.

Cơ thể Mộc Phong Vũ trong chớp mắt đã ướt đẫm mồ hôi, hắn cố gặng ra nụ cười, nói:

- Không biết Dạ Ti thủ có ý gì?

- Nguyên Vũ năm thứ ba ta đã tra ra được chuyện của ngươi, lúc đấy ta đã muốn tới hỏi thăm ngươi rồi!

Dạ Sách Lãnh không nhìn hắn nữa mà cuối đầu nhìn cốc nước trà xanh biếc trong tay, nhìn lá trà xanh trôi nổi lơ lửng trong cốc tiếp lời:

- Không nghĩ tới phải đợi cho đến hôm nay.

Nghe những lời đó, mồ hôi trên người Mộc Phong Vũ càng thêm ướt đẫm, yết hầu của hắn có chút khô khốc, cứng ngắc mở miệng:

- Hạ quan không rõ ý của Dạ Ti thủ!

Dạ Sách Lãnh vẫn với giọng nói bình thản:

- Nếu không phải do ngươi giả truyền tin tức, thay đổi quân lệnh, ít nhất khi Trường Môn quân đến chỗ của hắn, dù không sống được thì hắn cũng không dễ dàng chết như vậy. Ai có thể nghĩ tới một tên truyền lệnh nho nhỏ mà khi ấy lại dám giả tạo quân lệnh, hại chết ít nhất bảy tên cường giả Thất cảnh?

Thân thể Mộc Phong Vũ không ngừng run rẩy, hắn cuối cùng cũng hiểu được chuyện năm đó cũng không giấu giếm được tất cả mọi người.

- Quan trọng là, ngươi giả tạo quân lệnh lại để sót ta.

Dạ Sách Lãnh khóe miệng xuất hiện một ít nụ cười tự giễu mà đầy lãnh ý:

- Cho đến khi ta biết chuyện thì mọi việc đã kết thúc, nhưng mà hầu hết mọi người lại cho rằng ta đã biết chuyện này, chính vì thế họ cho rằng ta cố tình án binh bất động, ngay cả Trịnh Tụ và Nguyên Vũ đều cho rằng ta là người đứng về phía bọn hắn.

Khuôn mặt Mộc Phong Vũ trở nên xanh mét. Hắn biết rất rõ dù có từ chối kiểu gì đi chăng nữa thì cũng không có tác dụng gì. Mang theo một ý nghĩ điên cuồng, hắn nở nụ cười nói:

- Đã như vậy Dạ Ti thủ ngươi lẽ ra phải cám ơn ta mới phải, nếu như hết thảy đều không thể thay đổi, nếu như chỉ vì cái sai của ta mà để cho ngươi sống sót, còn trở thành Ti thủ Đại Tần, vậy thì ném lao phải theo lao, dù sao cũng cũng lắm kẻ muốn leo lên vị trí của ngươi mà không được.

- Lúc ấy, một mình ngươi thì không thể sửa đổi và giả tạo quân lệnh được, phía sau ắt hẳn phải có một nhân vật lợi hại hơn ngươi rất nhiều!

Dạ Sách Lãnh không để ý tới sự điên cuồng trong mắt hắn,

chẳng qua là yên tình nhìn vào chén nước trà trong tay nói một câu:

- Nói cho ta biết kẻ đứng phía sau ngươi là ai?

- Nếu như ngươi quyết tâm muốn giết ta, vậy thì ta nói hay không nói thì có gì khác nhau?

Mắt Mộc Phong Vũ nheo lại, nói thêm một câu:

- Ta chỉ không hiểu là ngươi đã ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, vì sao bây giờ lại không nhịn được nữa?

Dạ Sách Lãnh ngẩng đầu lên liếc nhìn Mộc Phong Vũ một cái.

Nàng không nói gì nhưng Mộc Phong Vũ bất giác nghĩ tới điều gì đó nên thanh âm bỗng nhiên trở nên quái dị:

- Ngươi đã xác định được truyền nhân của 'người đó'?

Nàng không trả lời vấn đề của hắn, chỉ nói:

- Chết thoải mái và chết thống khổ có sự khác biệt rất lớn!

- Ta biết rõ ngươi bây giờ là một trong những tu hành giả mạnh nhất ở Trường Lăng, nhưng e rằng ngươi cũng không có khả năng im hơi lặng tiếng giết ta mà ba tòa vọng lâu kia không có phát hiện ra!

Mộc Phong Vũ cố trấn định nhìn Dạ Sách Lãnh:

- Hơn nữa ta chẳng qua chỉ là một tiểu nhân vật, ta không thể nào hiểu được ngươi vì sao phải mạo hiểm như vậy để giết ta.

- Ngươi chẳng qua là một tên tu hành giả bình thường, không có chút thiên phú nào, hiện cũng chỉ vừa qua khỏi Ngũ cảnh, nhưng mà ngươi lại là một người thông minh. Nếu như ngươi đủ thông minh thì chắc nghĩ đến là hiểu ngay.

Dạ Sách Lãnh nở nụ cười lạnh, lộ ra hai cái má lúm đồng tiền xinh đẹp:

- Bởi vì ta biết rõ trên người ngươi có lẽ còn có một nhánh Hoàng Tê Giác.

Hoàng Tê Giác cũng không phải là sừng Tê Ngưu gì, mà chỉ là một loại linh dược có màu vàng dưới đáy biển sâu.

Loại linh dược này chỉ có một công hiệu, làm tăng lên một khoảng lớn tu vi của tu hành giả dưới Lục cảnh.

Dạ Sách Lãnh đã qua Thất Cảnh từ lâu, vì thế loại linh dược này đối với nàng cũng không có công dụng gì.

Hô hấp của Mộc Phong Vũ dường như ngừng lại, hắn không thể nào tin được rằng 'người đó' thật sự có lưu lại truyền nhân.

- Ngươi đã quyết ý muốn ta chết, vậy thì cùng chết đi.

Mộc Phong Vũ tất nhiên là không thể ngồi chờ chết, hắn há to miệng, muốn thốt lên như thế, đồng thời chân nguyên trong người hắn cũng vận chuyển kịch liệt.

Nhưng mà hắn một chữ cũng không thốt lên được, chén nước trà trong tay Dạ Sách Lãnh đã khô hết.

Nước trà trong chén nàng đang cầm không một dấu hiệu mà khô hết, ngay cả cái lá trà bên trong cũng hoàn toàn biến thành một lá trà khô rơi xuống đáy cốc, dường như là một lá trà chưa bao giờ được ngâm qua nước.

Khi nước trà biến mất, Mộc Phong Vũ chỉ cảm thấy toàn thân da thịt bỗng nhiên trở nên nặng nề.

Cơ thể hắn trở nên vô cùng cứng ngắc, trong đồng tử ngoài vẻ điên cuồng thì chỉ còn có sợ hãi.

Mồ hôi trên người hắn bị một thứ lực lượng mạnh mẽ dẫn dắt, tạo thành một lớp màng nước bên ngoài cơ thể, màng nước này không ngừng hấp thu nước trong thiên địa nguyên khi, dần dần trở thành một cái quả cầu nước trong suốt.

Hắn không cách nào hô hấp được, cũng không cách nào cử động. Ngay cả chân nguyên trong cơ thể cũng không cách nào phát ra.

Dạ Sách Lãnh chỉ lãnh đạm nhìn hắn.

Hắn đã không cách nào nào nhúc nhích.

Thiên địa nguyên khí không một chút chấn động.

Trong tiểu viện cực kỳ yên tĩnh, dường như không có bất cứ điều gì xảy ra.

Quả cầu nước kia chầm chậm bành trướng ra bên ngoài, một vài giọt nước nhỏ nhỏ xuất hiện khe hở, từ cái khe đấy có rất nhiều bóng bóng khi từ từ thấm vào. Theo những giọt nước nhỏ kia dần dần thấm vào trong phế phủ của Mộc Phong Vũ.

Hắn rất giống như là bị ngâm trong một loại nước có thể giết người vậy. Giờ phút này trong phổi hắn tràn ngập nước cực kỳ khó chịu, nhưng mà trong cơ thể lại đạt được một ít dưỡng khí duy trì tính mạng, nhất thời không có cách nào chết được.

Bởi vì quá mức thống khổ, mặt mũi của hắn bắt đầu vặn vẹo cùng run rẫy kịch liệt.

- Ta nói rồi, chết thoải mái và không thoải mái khác biệt rất lớn!

- Ngươi không có con cháu, căn bản không phải sợ người khác trả thù, ta vẫn không thể hiểu được ngươi vì cái gì mà kiên trì không chịu nói?

- Chỉ cần ngươi nói cho ta tên của kẻ đó, ta sẽ cho ngươi chết một cách thanh thản, giống như con chó kia vậy.

Dạ Sách Lãnh nói xong ba câu, sau đó chỉ im lặng nhìn hắn chờ đợi.

Mộc Phong Vũ bờ môi bắt đầu nhúc nhích, hắn không phát ra được âm thanh nào nhưng mà Dạ Sách Lãnh có thể thông qua khẩu hình của hắn mà rõ ràng hắn nói cái gì: 'Coi như là ngươi giết ta, cũng sẽ có người nhìn ra là ta bị ngươi giết'.

Dạ Sách Lãnh lại nở nụ cười, cười đến mức bộ ngực cũng đều run rẩy:

- Không phải là ta giết ngươi, là Bạch Sơn Thủy giết ngươi. Hiện tại ta đang ở Mặc Viên của Chu Gia.

Nàng đánh giá Mộc Phong Vũ hoàn toàn chính xác, hắn là người rất thông minh, hắn nghĩ tới một khả năng, một chút chờ mong cũng triệt để tiêu biến, chỉ còn lại sự hoảng sợ.

Q4 - Chương 31: Gặp mặt

Thiên Nhất Sinh Thủy và công pháp của Vân Thủy Cung chính là pháp quyết ngự nước mạnh nhất thiên hạ, Thiên Nhất Sinh Thủy vô cùng cương ngạnh, mà công pháp Vân Thủy Cung thiên về nhu hòa, nếu cả hai hòa hợp rất dễ tái sinh cảnh tượng đỉnh cao, lấy tu vi của Mộc Phong Vũ đối mặt với Dạ Sách Lãnh thì một chút động tĩnh cũng không thể làm nỗi.

Đây là người mà Dạ Sách Lãnh muốn giết từ năm Nguyên Vũ thứ ba, nhưng mà giờ phút này chứng kiến nỗi sợ hãi bên trong mắt hắn, Dạ Sách Lãnh lại không có bao nhiêu khoái ý.

Nỗi thống khổ này không có bất cứ một người bình thường nào có thể chịu đựng được, nhưng mà Mộc Phong Vũ vẫn không có mở miệng nói ra tên của kẻ đó.

Binh biến trong Trường Lăng năm đó, ngoài trừ Nguyên Vũ Hoàng Đế và Hoàng Hậu Trịnh Tụ còn có một người cực kỳ trọng yếu, âm thầm nổi lên, địa vị của người này lúc đó phải rất cao, năng lực cũng rất cường đại, hơn nữa cũng không phải là một trong những vương hầu và hai tướng bây giờ.

Dạ Sách Lãnh có rất nhiều thù hận với đại nhân vật ẩn nấp trong bóng tối này, hơn nữa đây là một mỗi uy hiếp cực lớn đối với nàng. Nếu như nói tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông đạt Tục Thiên Thần Quyết chính là bước đầu tiên trong việc báo thù của Đinh Ninh, như vậy Dạ Sách Lãnh muốn chính thức báo thù thì bước đầu tiên phải tìm ra người này rút cuộc là ai.

- Rốt cuộc là ngươi đang sợ cái gì?

Nhìn Mộc Phong Vũ đang cực kỳ thống khổ nhưng vẫn không

mở miệng, sắc mặt của nàng càng ngày càng lạnh, nụ cười trên mặt đã tắt hẳn, hai cái má lúm đồng tiền dường như cũng kết xuất hàn băng.

- Hắn còn có cái gì có thể uy hiếp được ngươi, uy hiếp của hắn chẳng lẽ so với cái chết thống khổ còn đáng sợ hơn sao?

Mộc Phong Vũ đã đau khổ đến cực điểm, toàn thân bắt đầu run rẩy, thậm chí không khống chế được mà đại tiện, tiểu tiện luôn, môi của hắn điên cuồng nhấp nháy, nhưng mà Dạ Sách Lãnh nhìn ra được hắn chỉ đang chửi rủa độc ác mà thôi.

Bóng dáng Dạ Sách Lãnh biến mất khỏi nội viện.

Nhưng mà quả cầu nước bao vây lấy Mộc Phong Vũ vẫn không tiêu tan.

Thường ngày, nữa canh giờ này chính là thời gian Mộc Phong Vũ buông lỏng, nhàn nhã nhất, mà bây giờ lại trở thành khoảng thời gian cuối đời của hắn với sự tra tấn hành hạ.

Trong cái giờ ngọ buồn ngủ nhất của mùa hè này, Mộc Phong Vũ chậm rãi chết đi trong thống khổ cùng cực.

…..

Sau giờ ngọ, trong Mặc Viên rất yên tĩnh, nhưng mà ngõ nhỏ ở ngoài viện lại rất náo nhiệt.

Lão bản của vài cái của hàng nhỏ đang tụ tập đánh bạc, chốc chốc còn vang lên vài tiếng thét mắng tức giận của mấy bà lão.

Diệp Tránh Nam đang dưới bóng râm cạnh căn phòng nhỏ của mình chăm chỉ luyện kiếm.

Kiếm của hắn rất đặc biệt, toàn thân màu vàng kim, mới nhìn qua thì thấy phù văn trên thân kiếm gấp lại rất kỳ lạ, nhưng mà

nhìn kỹ thì thấy thân kiếm phẳng phiu bóng loáng dị thường, những cái phù văn trông như bị gấp lại kia giống như là được chiếu lên thân kiếm vậy.

Kiếm pháp của hắn cũng rất kỳ quái.

Mỗi một kiếm chém ra, xu thế của kiếm giống như gấp không khí lại, hình thành liên tiếp như gợn nước màu hoàng kim.

Hắn luyện tập cực kỳ chăm chú, thậm chí quên cả nóng bức, quần áo ướt đẫm mà không biết. Nhưng mà hắn đột nhiên có cảm giác cổ quái, ngừng lại, nhìn về một hướng.

Hắn đã biết nơi phát ra sự khác thường.

Đó là chỗ ngồi của Thiệu Sát Nhân, vừa rồi Thiệu Sát Nhân nhìn hắn một cái.

Diệp Tránh dừng lại. Hắn suy tư một chút rồi thu kiếm, đi trở về chỗ của mình, lấy một cái chiếu trúc rồi đi đến chỗ của Thiệu Sát Nhân, sau đó trải cái chiếu trúc cách chỗ Thiệu Sát Nhân không xa, ngồi xuống.

- Ta sẽ không dạy ngươi kiếm thuật!

Bình thường cả ngày Thiệu Sát Nhân hầu như không nói một câu, nhưng lúc Diệp Tránh Nam vừa ngồi xuống hắn liền mở miệng nói ra câu này.

Người như hắn nếu cự tuyệt thì rất lạnh lùng, so với đại đa số người thì càng làm tổn thương người khác hơn.

Diệp Tránh liếc nhìn Thiệu Sát Nhân, sắc mặt cũng không có cải biến bao nhiêu, chỉ lắc đầu nói:

- Tiền bối có hứng thú với ta, nếu không vừa rồi cũng không có xem ta luyện kiếm.

Thiệu Sát Nhân lắc đầu nói:

- Có hứng thú nhìn và có hứng thú dạy hay không là hai chuyện khác biệt.

Dừng lại một chút, Thiệu Sát Nhân nói tiếp:

- Hơn nữa ta là người của Mân Sơn Kiếm Tông, nếu muốn ta chỉ dạy thì ít nhất phải thông qua Mân Sơn Kiếm Hội, mà người lại không có thông qua Mân Sơn Kiếm Hôi.

Những lời này so với trước đó càng làm người ta tuyệt vọng, nhưng mà Diệp Tránh vẫn không có cảm thấy chán nãn hay phẫn nộ, chỉ là trầm mặc một chút rồi nói:

- Ta nghe nói tiền bối là tu hành giả am hiểu giết người nhất, ta không cần kiếm thuật của Mân Sơn Kiếm Tông, chỉ cần tiền bối dạy ta giết người như thế nào.

- Muốn giết người?

Thiệu Sát Nhân tựa như nghe thấy một một chuyện cười, cực kỳ hiếm thấy nở nụ cười, sau đó lại giống như tự giễu nói:

- Có ai thích giết người chứ?

- Giết người so với bị người giết vẫn tốt hơn.

Trầm mặc một lát, Diệp Tránh nói tiếp:

- Trên đường trở về thăm quê hương, phụ mẫu ta bị một đám mã tặc giết chết, ta ẩn nấp trong núi của bọn chúng hơn hai tháng, giết chết bảy tên mã tặc, nếu lúc ấy thủ đoạn giết người của ta mạnh hơn một chút thì ta đã sớm giết hết đám mã tặc đó, cũng sẽ không bị bắt.

Có lẽ là gợi lại ký ức tương tự, lần này Thiệu Sát Nhân không có trực tiếp từ chối mà giữ trầm mặc.

Diệp Tránh cũng không nói thêm gì nữa, im lặng ngồi trên chiếu bên cạnh hắn.

Lông mày Thiệu Sát Nhân hơi hơi nhíu lên, nói:

- Vì sao ngươi xuất kiếm lại mang nhiều chiết ảnh như vậy? (Chiết ảnh – hình ảnh bị gãy khúc – Amschel)

Diệp Tránh Nam ngẩn ra.

- Kiếm của ta là Hoán Ảnh, ta tu luyện Lược Ảnh Kiếm Kinh, cả hai tương hỗ lẫn nhau.

Thiệu Sát Nhân lắc đầu, mặt không chút biểu tình nói:

- Bóng kiếm biến hóa hơn kiếm, muốn cho kiếm ảnh phong phú hơn thì cần phải có kiếm kinh mạc trắc hơn để tương phối, đó là cách làm của tu hành giả bình thường. Nhưng muốn giết người thì không thể nào làm giống với cách của họ.

Diệp Tránh Nam sửng sốt.

Thiệu Sát Nhân cũng mặc kệ hắn có hiểu hay không hiểu, tiếp tục nói:

- Muốn cho kiếm ảnh sinh ra nhiều kiếm ảnh hơn nữa rất đơn giản, nhưng muốn cho rất nhiều kiếm ảnh đó không sản sinh ra kiếm ảnh nữa cũng rất khó.

- Người khác cảm thấy lúc ngươi nhất định phải tròn thì ngươi lại một mực thẳng, hơn nữa lần nào cũng phải làm như thế.

Thiệu Sát Nhân rất tự nhiên nói tiếp:

- Đó chính là phương phát tốt nhất để giết người.

Trong ánh mắt của Diệp Tránh Nam phát ra ánh sáng kỳ dị, hắn không nói gì thêm, chỉ cuối người thật sâu bái Thiệu Sát Nhân

một cái.

Nhưng lúc này Thiệu Sát Nhân lại quay đầu đi.

Hắn hướng về giữa con đường phía trước, chỗ ấy xuất hiện một cỗ xe ngựa màu đen.

Đỉnh đầu xe ngựa rất tròn, giống như là một cái dù mưa thật lớn trên đỉnh đầu.

Cảm giác được cỗ khí tức truyền ra từ trong chiếc xe ngựa kia, trên mặt Thiệu Sát Nhân xuất hiện một tầng lãnh ý, nhưng hắn vẫn không có ngăn cản gì, chỉ lạnh lùng nhìn cỗ xe ngựa đó đi vào Mặc Viên.

Trong Mặc Viên rất yên tĩnh, Đinh Ninh đang yên lặng nhắm hai mắt, nhưng mà lúc chiếc xe ngựa đó tiếp cận cái mảnh vườn này, thân thể của hắn không tự chủ được mà run lên.

Hắn mở mắt.

Dạ Sách Lãnh cuối cùng đã đến.

Xe ngựa màu đen đứng ở cửa ra vào bên trong vườn.

Quan viên đánh xe của Giám Thiên Ti dò xét một vòng, sau khi xác định không có người tới gần cái vườn này, hắn khom người hành lễ với cỗ xe ngựa màu đen này rồi rút đi.

Đinh Ninh chậm rãi xuyên qua đình viện, hướng về cái xe ngựa màu đen này.

- Thật ra thì ta rất thích đi thẳng vào vấn đề, ta không phải là người các ngươi muốn đợi. Nhưng ta đến đây có lẽ đã đủ để biểu đạt ý nghĩa.

Nghe thanh âm êm ái truyền ra từ trong chiếc xe ngựa, bước chân Đinh Ninh đột nhiên ngừng lại.

- Bạch Sơn Thủy?

Từng âm thanh lạnh lùng vang lên, gương mặt lạnh lẽo của Trưởng Tôn Thiển Tuyết xuất hiện cách sau lưng Đinh Ninh một quãng.

- Công Tôn đại tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt. Có điều lần này ngươi muốn giết ta e là không có dễ như vậy.

Tiếng cười trêu tức vang lên.

Chiếc màn xe màu đen bị một làn gió ướt át từ trong đẩy ra, Bạch Sơn Thủy mặc Giám Thiên Ti quan bào cười nhạt nhìn Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết không thích vui đùa như thế, trong đối mắt xinh đẹp của nàng xuất hiện thần sắc tức giận.

- Trước đây Vân Thủy Cung luôn luôn kiếm soát công pháp của mình cực kỳ nghiêm khắc, không nghĩ tới có ngày có thể cùng Thiên Nhất Sinh Thủy tương hội.

Đinh Ninh khôi phục bình tĩnh, nhìn Bạch Sơn Thủy trong xe ngựa màu đen lạnh lẽo nói.

- Không hổ là truyền nhân của Vương Kinh Mộng.

Bạch Sơn Thủy cảm khái nhìn Đinh Ninh, chân thật nói:

- Nếu là thiên hạ có một ai đó có thể khiến cho ta chân chính bội phục, vậy thì người đó nhất định là Vương Kinh Mộng….Ngay cả truyền nhân cũng không ai bằng.

Đột nhiên nghe được cái tên của người đó, mà không chỉ một lần, lửa giận trong mắt Trưởng Tôn Thiển Tuyết cùng hàn ý bỗng nhiên mãnh liệt, giống như một trận phong bạo muốn phun ra.

Đinh Ninh quay đầu lại nhìn nàng một cái, sau đó nhìn Bạch

Sơn Thủy, nghiêm túc nói:

- Nếu ngươi muốn cùng chúng ta hợp tác làm vài thứ gì đó thì ít nhất phải chú trọng cảm thụ của người khác.

- Ta xin lỗi.

Bạch Sơn Thủy nói một câu này với Trưởng Tôn Thiển Tuyết, sau đó nghiêm túc khom người thi lễ với Đinh Ninh một cái làm lễ.

- Mong rằng tiên sinh giúp ta cứu người nọ trong Đại Phù Thủy Lao.

Bạch Sơn Thủy lớn tuổi hơn Đinh Ninh rất nhiều, lại thành danh rất lâu rồi, không thể nghi ngờ gì là bậc tiền bối, nhưng mà giờ phút này lại tôn xưng Đinh Ninh là tiên sinh, giống như xem Đinh Ninh là người cùng vai vế, tôn kính tới cực điểm.

- Người nọ đến từ Sở.

Không đợi Đinh Ninh trả lời, nàng lại nhìn Đinh Ninh bổ sung một câu.

- Hắn và ngươi cũng đã gặp, nếu hắn ở trong Đại Phù Thủy Lao không chịu nỗi, khi đó người biết rõ thân phận của ngươi không chỉ có có ta và Dạ Sách Lãnh.

- Vì vậy Dạ Sách Lãnh là người của chúng ta?

Đinh Ninh chưa kịp mở miệng nói thì Trưởng Tôn Thiển Tuyết đã lạnh lùng nhìn hắn mà hỏi.

Đinh Ninh nhìn nàng một cái.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết không nói gì nữa, quay người đi về sương phòng phía sau lưng.

Đối với nàng mà nói, nếu kết quả ngày hôm nay đã như vậy thì

sự tình sau đó nàng không cần phải suy tính nữa.

- Ta đến nơi này, nàng đi giết người. Tuy ta không biết nàng đi giết người nào, nhưng nhất định là chuyện của năm đó.

Bạch Sơn Thủy cũng không có nhìn Trưởng Tôn Thiển Tuyết mà nhìn Đinh Ninh nói:

- Ngay từ đầu ta đã không có cược sai, nàng quả là một người trọng tình nghĩa.

- Không có đề cập tới Cô Sơn Kiếm Tàng đầu tiên mà là cứu người trong Đại Phù Thủy Lao, Bạch cung chủ cũng là nhất đẳng nhân vật trọng tình trọng nghĩa.

Đinh Ninh ngẩng đầu lên, hít sâu một hơi, chậm rãi nói.

Bạch Sơn Thủy cười cười, không chút do dự cương quyết nói:

- Chỉ cần có biện pháp cứu người, Cô Sơn Kiếm Tàng có thể từ từ cùng nhau tìm hiểu.

Q4 - Chương 32: Thống khổ

Trong khắp cả thế gian này, có thể nói Cô Sơn Kiếm Tàng mang một ý nghĩa cực kì quan trọng. Bạch Sơn Thủy nổi danh trong các tu hành giả đối địch với Đại Tần, cũng chính là vì trong tay nàng có Cô Sơn Kiếm Tàng, hoàn toàn không phải vì thân phận Cung chủ Vân Thủy Cung của mình.

Chẳng qua khi nghe Bạch Sơn Thủy nói mấy lời này, Đinh Ninh khẽ nhíu mày. Không rõ hắn đang suy nghĩ gì, cũng không trả lời ngay lập tức.

Bạch Sơn Thủy nhìn thiếu niên có khuôn mặt non nớt nhưng lại có vẻ hết sức trầm tĩnh này, hai hàng lông mày cau lại, nói:

- Ngươi yên tâm, từ trước tới nay, Bạch Sơn Thủy ta nói một là một.

Đinh Ninh lắc đầu, nhìn gương mặt đầy kiêu ngạo của nàng, đáp:

- Bạch cung chủ là một người có tình có nghĩa. Ta không phải lo lắng Bạch cung chủ, chẳng qua Đại Phù Thủy Lao kia không đơn giản như Bạch cung chủ nghĩ.

Bạch Sơn Thủy nở nụ cười, nói:

- Chính vì cảm thấy không đơn giản nên ta mới đến nhờ tiên sinh và Công Tôn đại tiểu thư giúp đỡ. Tiên sinh càng cẩn thận, ta càng cảm thấy chuyện này càng có thể thực hiện được.

Đinh Ninh hít sâu một hơi. Từ khi Bạch Sơn Thủy mang theo khí tức riêng có Dạ Sách Lãnh vào Mặc Viên, trong lòng hắn đã bắt

đầu nổi lên sóng gió cuồn cuộn đến cực điểm. Lúc này, hắn khó nén được bình tĩnh, hai tay khẽ run rẩy.

- Ta vốn cũng muốn cứu một người trong Đại Phù Thủy Lao ra.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Bạch Sơn Thủy, nói tiếp:

- Chỉ là muốn cứu người từ trong Đại Phù Thủy Lao ra, cần có ít nhất năm tu hành giả Thất cảnh trở lên.

Bạch Sơn Thủy không hỏi Đinh Ninh muốn cứu ai trong Đại Phù Thủy Lao, chỉ nhíu mày nói:

- Dạ Sách Lãnh sẽ không xuất thủ.

Đinh Ninh có chút khó nhọc lắc đầu:

- Sẽ không xuất thủ thì tính ra cũng có chút ít tác dụng, thế nhưng tính cả nàng ta, chúng ta vẫn còn thiếu ít nhất hai tu hành giả Thất cảnh.

Bạch Sơn Thủy trầm mặc lại.

Nàng biết rõ thiếu hai tu hành giả trong lời Đinh Ninh vừa nói là đã tính cả Trưởng Tôn Thiển Tuyết rồi.

Tuy nói còn thiếu hai người, nhưng tu hành giả Thất cảnh vốn thưa thớt, huống chi đây còn là Trường Lăng. Có thể kiếm đâu ra hai cường giả Thất cảnh dám can đảm cướp người từ trong Đại Phù Thủy Lao?

- Nhất định phải có năm người?

Nàng trầm mặc một lát rồi ngẩng đầu lên nhìn Đinh Ninh, hỏi.

Đinh Ninh nhìn nàng, thành thật đáp:

- Từ năm Thất cảnh trở lên là ước đoán đảm bảo nhất.

Bạch Sơn Thủy nở nụ cười.

Nụ cười của nàng luôn kiêu ngạo, nhưng lúc này lại mang vẻ thảm đạm không nói ra được. Tựa như một đóa hoa hướng dương đã từng mang một màu vàng óng ả, nay lại trắng bệch dưới ánh mặt trời.

- Thỉnh tiên sinh nghĩ thêm biện pháp.

Nàng không ra khỏi xe ngựa, nhưng lại khom mình thật sâu thi lễ trong cỗ xe, nói tiếp.

Đinh Ninh trầm mặc một lát, đáp:

- Trừ phi tìm được thêm được một người nữa.

Bạch Sơn Thủy nhìn Đinh Ninh, nói:

- Thiếu một người thì khả năng thành công sẽ kém đi một phần.

Đinh Ninh khẽ gật đầu:

- Ta sẽ cố nghĩ cách.

Bạch Sơn Thủy cười cười tự giễu. Nàng khẽ quay đầu nhìn quanh quang cảnh Mặc Viên, nói:

- Có chuyện ta phải cám ơn ngươi. Nếu ngươi không đổ toàn bộ linh dược Trịnh Tụ ban thưởng cho ngươi xuống mương nước. Ta cũng không có khả năng tới gặp ngươi nhanh như vậy. Có lẽ đây là thiên ý a.

Đinh Ninh cũng cười cười tự giễu:

- Thiên ý, am hiểu nhất là trêu người.

- Xem ra ngươi không tin vào Thiên Ý.

Bạch Sơn Thủy cười đến phóng túng, sau đó mới chậm rãi thu nụ cười lại, nói:

- Ngoại trừ Cô Sơn Kiếm Tàng và chờ đợi ra, còn cần ta làm gì nữa không?

Đinh Ninh suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói thẳng:

- Giúp ta giết Lương Liên.

- Xem ra Lương đại tướng quân thật sự không khiến người khác yêu thích mà.

Vẻ mặt Bạch Sơn Thủy lạnh lùng, nói:

- Yên tâm, hận ý của ta với hắn không ít hơn các ngươi đâu.

Đinh Ninh khom người hành lễ, đáp:

- Vậy thì đa tạ Bạch cung chủ.

- Hiện tại ta sẽ ở lại phủ của Dạ Ti thủ. Nếu các ngươi muốn tìm ta thì cứ tìm gặp Dạ Ti thủ là được. Hôm nay ta phải về sớm, tránh mang đến bất tiện cho Dạ Ti thủ.

Bạch Sơn Thủy cười nhạt một tiếng, nói xong câu này thì cũng tiện tay hất nhẹ một cái. Một đạo ánh sáng vàng đen rơi vào trong tay Đinh Ninh, đồng thời tấm màn xe trước người nàng cũng rơi xuống, che mất hình dáng của nàng.

Tiếng vỗ tay từ trong xe ngựa vang lên.

Tên quan viên Giám Thiên Ti đánh xe kiên nhẫn đứng chờ bên ngoài viện nhanh chóng bước đến. Gã kính cẩn gật đầu chào, sau đó lập tức đánh xe chạy nhanh ra khỏi Mặc Viên.

- Đây là cái gì?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết đột ngột xuất hiện sau lưng Đinh Ninh, hai hàng lông mày cau lại, ánh mắt nàng lại rơi vào lòng bàn tay của hắn.

Đang lẳng lặng nằm yên trong lòng bàn tay Đinh Ninh lúc này là một mảnh ngọc phù màu vàng đen.

Mảnh Ngọc phù này cũng không phải còn nguyên vẹn mà bị thiếu mất vài góc nữa, bên trên là rất nhiều đường cong như có ai đó tiện tay khắc loạn lên.

Ánh mắt Đinh Ninh vốn đang chăm chú tập trung trên một vài đường cong này thì giọng nói của Trưởng Tôn Thiển Tuyết vang lên. Đinh Ninh chậm rãi quay người lại, liếc nhìn Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhưng không nói gì.

Từ trong ánh mắt hắn, Trưởng Tôn Thiển Tuyết như đọc được điều gì đó, lông mày cau lại, có chút không tin tưởng được, hỏi:

- Cô Sơn Kiếm Tàng?

Đinh Ninh ngẩng đầu nhìn về phía cỗ xe ngựa đang lướt nhanh đi xa, nói rất thật lòng:

- Cô Sơn Kiếm Tàng thể hiện ra thành ý lớn nhất. Có điều mọi chuyện còn chưa thành mà dám đưa Cô Sơn Kiếm Tàng vào tận tay chúng ta… Lòng dạ Bạch Sơn Thủy thật sự rất rộng rãi như trong lời đồn.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết trầm mặc không nói gì.

Ngay từ lúc vừa mới gặp Bạch Sơn Thủy, nàng đã không thích nàng ta. Cảm giác như Bạch Sơn Thủy này liều lĩnh quá mức. Nhưng bây giờ, khi nghĩ đến Bạch Sơn Thủy đang ngồi trong cái cỗ xe lớn màu đen đó, nàng cảm nhận được Bạch Sơn Thủy này cũng

rất cô đơn.

Trầm mặc nhưng vẫn không quay người rời đi, điều này cho thấy là cuộc nói chuyện giữa hai người còn chưa kết thúc.

Đinh Ninh thừa hiểu điểm này, cho nên hắn cũng yên lặng, chờ cho Trưởng Tôn Thiển Tuyết lên tiếng.

- Thứ mà ngươi muốn lấy, đã lấy được hết rồi.

Yên lặng một hồi lâu, Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn Đinh Ninh, nói ra một câu.

Đinh Ninh cũng yên lặng một lát, sau đó ngẩng đầu nhìn nàng, nói:

- Ở Trường Lăng này, có nhiều thứ còn quan trọng hơn hai thứ đồ này lắm.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết không hề nhìn Đinh Ninh mà lạnh lùng nói:

- Trong Cô Sơn Kiếm Tàng này có cái gì?

- Rất kỳ quái.

Ánh mắt Đinh Ninh lại tập trung nhìn lên ngọc phù trong tay lần nữa, sau đó hắn nghiêm túc lắc đầu:

- Hoàn toàn khác so với tưởng tượng trước kia của ta.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nói:

- Có ý gì?

- Bởi vì lúc trước cũng từng xuất hiện qua mảnh vỡ của Cô Sơn Kiếm Tàng, cho nên cô cũng thừa biết có hai suy đoán khác nhau liên quan tới Cô Sơn Kiếm Tàng. Một loại thì cho rằng chính

bản thân ngọc phù này chính là Cô Sơn Kiếm Tàng, phù văn được chạm khắc phía trên nó là một loại pháp môn tinh diệu nhất của Cô Sơn Kiếm Tông. Mà một suy đoán khác thì lại cho rằng ngọc phù này chính là bảo đồ của Cô Sơn Kiếm Tàng, dựa vào đây có thể tìm ra được bí khố Cô Sơn Kiếm Tàng.

Đinh Ninh ngừng một chút rồi ngẩng đầu nhìn Trưởng Tôn Thiển Tuyết, nói tiếp:

- Hiện tại, coi như Cô Sơn Kiếm Tàng này đã gần như nguyên vẹn… Nhìn qua phía trên bề mặt thì đây tựa như một pháp môn vận dụng thiên địa nguyên khí rất cường đại, còn ẩn giấu kiếm đạo chí cao trong đó. Nhưng ta lại cảm giác không được như vậy. Theo ghi chép thì kiếm pháp sát phạt của Cô sơn Kiếm Tông là độc nhất vô nhị, nhưng pháp môn trên mảnh Ngọc phù này lại cho ta cảm giác như sát ý vẫn còn chưa đủ, hoặc là nói sát ý đã bị tiêu tán đi, cảm giác to lớn và trống rỗng khó miêu tả được.

- To lớn và trống rỗng?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết cau mày, không tự chủ mà lặp lại.

- Sát ý không ngưng tụ mà lan tràn ra khắp nơi, hẳn pháp môn này dùng để đối phó với thiên quân vạn mã. Thế nhưng đây lại không phải phương pháp chiến đấu của một tu hành giả. Trong quân đối có rất nhiều tu hành giả mạnh mẽ, mấy người này hoàn toàn có thể tản ra để ngăn cản.

Đinh Ninh nhìn vào gương mặt tuyệt đẹp mà lạnh lùng của nàng, lắc đầu:

- Pháp môn như vậy thì không có nhiều tác dụng.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết rất nghiêm túc suy nghĩ. Nàng nghĩ mãi cũng không ra, bèn không suy nghĩ nữa, nói:

- Vậy chỉ cần thử qua không phải sẽ biết sao?

Đinh Ninh nhìn nàng, cười khổ một tiếng:

- Thất cảnh còn chưa được.

- Thất cảnh còn chưa được?

Vốn là Trưởng Tôn Thiển Tuyết đã chuẩn bị quay người đi, nhưng nghe được hắn nói vậy, bước chân chợt khựng lại. Nàng đột ngột quay người lại nhìn hắn, giọng nói cũng lạnh đi:

- Ý ngươi là, dù tu hành giả Thất cảnh có thể hiểu được pháp môn này, cũng không đủ khả năng thi triển hoàn chỉnh được?

Đinh Ninh nghiêm túc gật đầu, xác nhận:

- Ta rất chắc chắn.

Ánh mắt của Trưởng Tôn Thiển Tuyết lại rơi xuống miếng ngọc phù Cô Sơn Kiếm Tàng trong tay Đinh Ninh, cười lạnh:

- Nói vậy, chẳng lẽ vật kia không có ích lợi gì đối với Nguyên Vũ?

Đinh Ninh hiểu được ý của nàng là gì, bèn nhanh chóng cất miếng ngọc phù này vào ngực, đáp:

- Không nên có ý nghĩ phá hủy nó, nó còn có ích đối với chúng ta.

- Trong Trường Lăng này, ngươi chạy đi đâu tìm thêm hai tu hành giả Thất cảnh dám đối đầu với Trịnh Tụ, dám đi cướp Đại Phù Thủy Lao?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết không dây dưa đến vấn đề này nữa mà lạnh lùng hỏi.

Đinh Ninh trầm mặc lại.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lại cười lạnh:

- Ngư thị?

Đinh Ninh hít sâu một hơi, không đáp.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết quay người sang hướng khác, cười lạnh nói:

- Đã hại người ta trở thành cô hồn dã quỷ không nhà để về, cuối cùng vẫn không được yên ổn.

Nhìn bóng lưng nàng rời đi, vẻ mặt Đinh Ninh lại trở nên kiên định, nói:

- Ngư thị sẽ là lựa chọn cuối cùng của ta.

- Tuy rằng tới bây giờ, ta vẫn không cho rằng Ngư thị có thể an bình ở Trường Lăng lâu dài được.

Ngừng một chúng, sau đó hắn nói thêm.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết cũng không trào phúng gì Đinh Ninh thêm nữa.

Bởi vì nàng biết rõ, trong lòng Đinh Ninh lúc này đang hết sức thống khổ.

Mà nàng, trong lòng lúc này cũng đang dần bắt đầu có chút thống khổ.

Q4 - Chương 33: Làm từng bước

Bạch Sơn Thủy ngồi trong cỗ xe màu đen, lặng yên không nói gì.

- Thất cảnh…

Nàng trầm ngâm, chậm rãi ngẩng đầu, nhẹ giọng lẩm bẩm:

- Trận chiến trên sông Vị Hà tại Ngư Thị ngày trước, có bốn bé gái mồ côi, trong tối tăm đó vô tình đoàn tụ. Bây giờ, đến Công Tôn đại tiểu thư cũng đã xuất hiện, còn Triệu Diệu ngươi lại đang ở đâu?

Triệu Diệu chính là Triệu Tứ tiên sinh.

Sau khi chiến xong một trận tại Ngư Thị, bản mệnh kiếm của Triệu Tứ bị hủy, nàng ta cũng mất tung tích luôn. Nhưng Bạch Sơn Thủy luôn cảm thấy Triệu Tứ tiên sinh kia rất giống mình, mỗi khi nhìn màu sắc tường xám, ngói đen của tòa hùng thành này, cả hai đều sẽ cảm thấy không cam lòng.

Rõ ràng đã từng là đối thủ luận kiếm sinh tử. Nhưng lúc này nghĩ đến Triệu Diệu, không hiểu sao trong lòng nàng lại có chút cảm khái, có chút ấm áp, có chút mong chờ.

***

Nơi biên cảnh của nước Sở, đoàn ngựa thồ cũng đã ngày càng đến gần đất Yên.

Bởi vì phải chịu đựng quá nhiều mỏi mệt mà tâm tình phần

lớn đám người này càng thêm nóng nảy. Nhưng với lão nhân mà Trương Nghi luôn chăm sóc thì lại khác, có thể là vì gần trở về đến quê nhà nên tâm tình của lão mỗi ngày một tốt hơn. Lão không còn liên tục đòi hỏi và tuôn ra mấy lời độc địa nữa, phần lớn thời gian lão đều lâm vào trầm mặc. Trong đôi mắt mờ đục híp lại kia như đang không ngừng nhớ lại chuyện gì đó.

Khi đã nhìn thấy một vài thôn trang nơi biên cảnh đất Yên, tinh thần của lão nhân tựa như tốt hơn rất nhiều. Thậm chí sau khi dùng xong cơm tối mà Trương Nghi đưa tới, lão còn hiếm hoi cười với hắn, lại còn như biết tỏng Trương Nghi mà nhìn hắn cười trào phúng:

- Mấy kẻ tu hành giả trẻ tuổi như ngươi không nên đi theo đoàn ngựa thồ như chó nhà có tang thế này. Chắc ở Trường Lăng, ngươi đã phạm phải trọng tội nào đó, cho nên mới phải dùng cách này chạy trốn khỏi đó.

Trương Nghi hơi sững người, có hơi lúng túng đáp:

- Tiên sinh hiểu lầm rồi.

- Không phạm vào trọng tội thì vì cái gì?

Khóe miệng lão nhân càng thêm phần châm biếm.

Trương Nghi ngẩn người, nhất thời hắn không biết trả lời vấn đề này như thế nào.

Lão nhân lại cười thêm lần nữa:

- Còn nói không phải phạm trọng tội?

Trương Nghi suy nghĩ một chút, đáp:

- Ta đã đắc tội với một đại nhân vật.

Lão nhân nhìn hắn đầy coi thường, nói:

- Ngươi là tu hành giả, chẳng qua chỉ đắc tội với một đại nhân vật mà cũng không dám ở lại Trường Lăng, thật cũng quá hèn nhát đi.

- Không phải ta e ngại đại nhân vật kia.

Nghĩ đến mấy chuyện mà mình và 'tiểu sư đệ' của mình đã làm trong Mân Sơn Kiếm Hội, trên mặt Trương Nghi bất giác hiện nét lấp lánh rạng ngời hiếm có:

- Chỉ là ta lựa chọn như vậy thì mới khiến cho tình cảnh của người ta quan tâm tốt hơn một chút.

- Hi sinh bản thân, thành toàn cho người khác. Nghe qua thật vĩ đại.

Lão nhân nhìn qua Trương Nghi đầy thâm ý:

- Vậy ngươi có nghĩ tới bản thân ngươi không?

Trương Nghi rất nghiêm túc gật đầu, nhìn về phía đất Yên nơi xa:

- Ta phải cố gắng mạnh mẽ hơn… Chỉ có trở nên mạnh mẽ, ta mới có thể bảo vệ được những người khác.

Lão nhân cười cười.

Lúc đó Trương Nghi còn đang nhìn về phía xa kia, không nhìn thấy được khuôn mặt vô cùng ôn hòa hoàn toàn khác xa với bình thường của lão.

- Ta mệt rồi, đi lấy nước rửa chân cho ta.

Lão vẫn cư xử như bình thường, vẫn cứ sai bảo Trương Nghi.

Trương Nghi đứng lên, không suy nghĩ nhiều, lập tức đi bưng lấy thau nước ấm đến.

Khi hắn bưng chậu nước ấm quay lại, bỗng ngây người ra.

Trước mắt hắn, không thấy bóng dáng lão nhân.

Nơi lão nhân vừa ngồi, chỉ còn có một vài dấu vết quẹt quẹt qua bằng than củi, viết ba chữ xiêu vẹo:

- Ta đi rồi.

Lúc Trương Nghi vội vàng lớn tiếng gọi thì lão nhân đang nhẹ nhàng đi xuyên qua vùng đất hoang dã đã chìm trong màn đêm này.

Quanh người lão như luôn có một đoàn nguyên khí đặc biệt vây quanh, khiến lão như một cơn gió, lướt nhẹ trên ngọn cỏ mà đi qua.

Nếp nhăn trên mặt lão vẫn như trước nhưng cảm giác suy yếu và già nua đã bị cái khí độ cường đại trên người dần dần loại bỏ đi, cuối cùng đã hoàn toàn biến mất trên người lão.

Bên dưới một gốc cây đã chết chỉ còn trơ lại thân cây khô, có một đốm đỏ như một ngọn lửa đang bùng cháy.

Tới gần mới thấy được rõ, thì ra là một con tiên hạc màu đỏ lửa.

Khi lão nhân vừa tới gần thì con tiên hạc màu đỏ lửa này dang rộng hai cánh ra, rồi bay lên.

Lão nhân đơn giản bước về phía trước rồi ngồi xuống, nhưng lại ngồi ngay đúng trên lưng con tiên hạc này.

Tiên hạc yên lặng lướt lên trên cao rồi biến mất trong tầng mây của bầu trời đêm.

- Ta thấy ngươi thật sự là người rất tốt, thế nhưng trong thế đạo ngày nay, người tốt chưa hẳn là được báo đáp tốt.

La Chung Cảnh, thủ lĩnh đoàn ngựa thồ hàng, đi đến trước mặt Trương Nghi, nhìn vẻ mặt thất vọng và lo lắng cực độ của hắn sau khi tìm kiếm khắp vùng quanh đây mà không tìm được gì. Y cũng không nhiều lời nói thêm gì cả, chỉ vô cùng nghiêm túc nói một câu.

Trương Nghi hiểu được ý của thủ lĩnh đoàn ngựa thồ này, cũng biết đối phương là có ý tốt.

Nhưng hắn vẫn lắc đầu, nói nhỏ:

- Nếu như cứ nghĩ như vậy thì chỉ còn cái ác, không còn thiện.

La Chung Cảnh thở dài một tiếng, không nói thêm gì nữa

Nhìn người tu hành giả trẻ tuổi khiêm tốn luôn cẩn thận chăm sóc ông lão người Yên lấy ơn báo oán kia từng li từng tí một. Lúc đầu mọi người còn thắc mắc không hiểu ra sao, thế nhưng dần dà tất cả cũng đều âm thầm chấp nhận như một chuyện bình thường. Trong lúc vô hình đó, tất cả bọn họ còn như cảm nhận được, một vị quân tử chân chính là thế nào.

Một vị quân tử chân chính, có thể sinh tồn được trong một thiên hạ mạnh được yếu thua như lúc này hay không?

Trong lúc Trương Nghi đang lo lắng cho vị lão nhân đột nhiên biến mất thì lão cũng đang lo chuyện làm sao thuyết phục được mấy người kia đồng ý tiếp nhận tu hành giả trẻ tuổi vừa đặt chân đến Đại Yên này.

***

Đinh Ninh cau mày ngồi trước bàn.

Miếng ngọc phù đại biểu cho Cô Sơn Kiếm Tàng đang nằm yên tĩnh trên mặt bàn trước mặt hắn.

Trong đầu hắn đang hiện ra hình ảnh có vài đường cong lượn lờ xoay chuyển, vừa vặn bổ sung hoàn hảo cho phần khuyết thiếu lớn nhất trên miếng Ngọc phù, gần như nối kết một cách hoàn mỹ với những đường cong vốn có trên miếng Ngọc phù này.

Cô Sơn Kiếm Tàng mà Bạch Sơn Thủy nhìn thấy cũng không hoàn chỉnh bằng hắn.

Chẳng qua khi ý niệm của hắn hoàn toàn men theo những đường nét gần như hoàn chỉnh này mà đi, thì lại càng cảm giác rõ ràng được những suy đoán mà hắn nói với Trưởng Tôn Thiển Tuyết lúc trước càng thêm chính xác.

Nếu lực lượng từ Bát cảnh trở lên dựa theo những lộ tuyến phát tán ra bên ngoài, những thiên địa nguyên khí cường đại chảy xiết giữa thiên địa ở Trường Lăng sẽ tạo ra kết quả gì?

Đinh Ninh mơ hồ cảm giác dường như mình đã bắt được manh mối có liên quan tới đáp án chính xác. Thế nhưng vẫn cứ như còn có một tầng vải mỏng che phủ lấy, không cách nào có thể chân chính chạm tới được.

Có chút loạn.

Tựa như có chút thanh âm lao xao từ phía xa truyền tới.

Nghe như tiếng cười nói hoan ca đầy vui vẻ văng vẳng từ trên tửu lâu. Đinh Ninh hiểu rõ, là do tâm mình loạn.

- Không được như vậy.

Hắn cau mày, thấp giọng quát chính bản thân mình.

Sau đó, mặt mày hắn dần khôi phục lại vẻ bình tĩnh như cũ.

Nếu như rối loạn đến mức không nghĩ ra được cách thức gì, thì cũng chỉ còn cách làm theo từng bước một.

Cung nữ họ Dung vẫn luôn là nanh vuốt của Trịnh Tụ, có thể coi đây là món nợ mới chồng với rất nhiều nợ cũ.

Người đánh xe ngựa ngày xưa, bây giờ lại trở thành Lương Liên Lương đại tướng quân đang chuẩn bị rời khỏi Trường Lăng.

Đã như vậy… Trước tiên, giết chết Cung nữ họ Dung đã.

Thật ra, làm từng bước một cũng chính là phương thức khiến người ta dễ dàng tỉnh táo lại nhất.

Hắn cất kỹ miếng ngọc phù vào trong người rồi đi ra nội viện. Sau đó đi thẳng ra tới cổng Mặc Viên, đứng trước mặt Thiệu Sát Nhân đang xếp bằng trên tấm chiếu dưới một gốc cây, nghiêm túc khom người thi lễ, nói:

- Ta muốn giết cung nữ họ Dung.

Gương mặt của Thiệu Sát Nhân lại không chút biến đổi khi đột nhiên nghe được mấy lời này. Y chỉ khẽ ngẩng đầu lên liếc nhìn Đinh Ninh một cái rồi lạnh lùng nói:

- Hoàng hậu sẽ không cho ngươi có cơ hội công khai giết thị. Nhưng nếu âm thầm hành động thì cũng có thể giết được.

- Như vậy thì tất cả mọi người sẽ cho rằng Mân Sơn Kiếm Tông giúp ta giết thị.

Đinh Ninh lắc đầu:

- Ta muốn dùng thân phận đệ tử Bạch Dương Động công khai giết thị.

Thiệu Sát Nhân là tu hành giả am hiểu giết người nhất của Mân Sơn Kiếm Tông. Từ lời nói có thể giết của y ẩn chứa rất nhiều ý nghĩa. Câu nói rõ ràng dứt khoát của y biểu lộ một ý tứ nào đó, nhưng y lại không bác bỏ lời của Đinh Ninh, chỉ trầm ngâm một lát

rồi nói:

- Hoàng hậu không cho ngươi cơ hội khiêu chiến và giết thị một cách công khai. Nhưng ngươi có thể dồn ép, tới mức thị không còn nhịn được nữa.

- Ta muốn biết làm thế nào để thị không thể nhịn được.

Đinh Ninh lại hành lễ với Thiệu Sát Nhân thêm lần nữa.

Hắn thừa biết có thể Thiệu Sát Nhân không biết rõ, nhưng không có nghĩa là Mân Sơn Kiếm Tông không tìm ra được phương pháp.

Q4 - Chương 34: Chịu đựng

- Nếu ta đã nói ngươi có thể dồn ép đến mức ả không nhịn được nữa, thì dĩ nhiên là có cách.

Thiệu Sát Nhân nhìn Đinh Ninh, thản nhiên nói:

- Nhưng ả đã Lục cảnh, còn ngươi chỉ mới Tứ cảnh. Ngươi làm sao khiến ta tin là ngươi không phải đang hành động theo cảm tính? Nếu vất vả bức ép được ả tiếp nhận quyết đấu với ngươi, nhưng ngươi lại bị giết chết, thì ta không chỉ tổn thất một chút sức lực như vậy mà thôi.

Đối mặt với chất vấn của Thiệu Sát Nhân, Đinh Ninh chỉ vô cùng đơn giản là ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt của gã, nói:

- Ta đã lĩnh ngộ được Tục Thiên Thần Quyết.

Cả người Thiệu Sát Nhân khẽ chấn động, đột nhiên ngẩng đầu.

Đinh Ninh bình thản nghênh đón ánh mắt không chút tin tưởng của gã, khẽ gật đầu.

Thiệu Sát Nhân nhíu mày, đột nhiên nở nụ cười:

- Đúng là một chuyện thú vị.

***

- Trước tiên, ta muốn giết ả cung nữ kia, sau đó nghĩ cách giết Lương Liên, cướp Đại Phù Thủy Lao. Nếu như mọi chuyện đều thuận lợi thì chúng ta có thể rời khỏi Trường Lăng. Kế hoạch của ta là vậy.

Trở về tiểu viện nơi sâu nhất trong Mặc Viên, Đinh Ninh không để Trưởng Tôn Thiển Tuyết đến tìm hắn như thường lệ, mà đến thẳng bên ngoài phòng ngủ của nàng, nói:

- Giết ả cung nữ kia trọng yếu đến vậy sao?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết không ra ngoài, chỉ có giọng nói trong trẻo và lạnh lùng vọng ra.

- Được Mân Sơn Kiếm Tông chú ý càng nhiều, thì những việc ta muốn làm càng thêm khó khăn hơn. Nếu muốn làm một vài chuyện tránh khỏi tai mắt của Mân Sơn Kiếm Tông, thì trước hết phải để họ thấy ta đủ cường đại đã.

- Muốn giết chết cung nữ kia trước khi Lương Liên rời khỏi Trường Lăng, ta không cảm thấy ngươi có thể làm được.

- Không thể tưởng tượng được, thì sẽ không làm được. Chỉ cần ta có ý nghĩ như vậy, Mân Sơn Kiếm Tông nhất định sẽ làm vài chuyện gì đó cho ta. Bởi vì ta đã là đệ tử lĩnh ngộ được Tục Thiên Thần Quyết của Mân Sơn Kiếm Tông.

Đinh Ninh cúi đầu nhìn xuống dưới chân mình, nói tiếp:

- Cô đã đặt cược vào Dạ Sách Lãnh, đã cược thắng. Nhất định Dạ Sách Lãnh sẽ làm vài thứ gì đó. Nàng ta đã ở Trường Lăng lâu đến vậy, thì mấy thứ nàng ta làm, chắc chắn sẽ không tầm thường.

Trong phòng một mảnh yên tĩnh.

- Ngoại trừ Dạ Sách Lãnh, chúng ta còn có Tạ gia. Tạ Trường Thắng và Tạ Nhu cũng sẽ giúp ta. . .

Đinh Ninh nói tiếp:

- Cho nên nghĩ kỹ lại, lần báo thù này sẽ nhanh hơn, sẽ có nhiều hi vọng hơn.

Nói xong câu này, không nghe thấy trong phòng vọng ra thanh âm gì nữa, Đinh Ninh bèn quay người rời đi.

Thật ra mấy chuyện này cũng chỉ là lời tán nhảm vô dụng giữa hắn và Trưởng Tôn Thiển Tuyết như những lần nói chuyện thường ngày mà thôi. Nhưng hôm nay hắn cố tình tìm Trưởng Tôn Thiển Tuyết nói mấy lời này, là vì cảm giác được tâm tình của nàng tựa như có chút sa sút.

Nói thế nào đi nữa, hắn vẫn hi vọng Trưởng Tôn Thiển Tuyết có thể vui vẻ lên một chút.

Chỉ là lúc này, phân tích mãi hắn cũng không biết lí do vì sao Trưởng Tôn Thiển Tuyết lại không vui.

Ngay khi hắn chuẩn bị quay người trở về phòng, thì giọng nói trong trẻo và lạnh lùng của Trưởng Tôn Thiển Tuyết lại vọng ra.

- Trước kia ngươi tính toán không bỏ sót chuyện gì, là vì ngươi đều làm từng bước một. Nhưng lần này chỉ vì quá mức lo lắng cho Lâm Chử Tửu trong Thủy Lao nên tâm tình ngươi đã rối loạn. Năm đó hắn bại, là bại do tâm loạn, bại là do quá mức để tâm tới những người ở bên cạnh hắn….Nếu như ngươi muốn báo thù thành công, cũng đừng dẫm vào vết xe đổ của hắn.

Thân thể Đinh Ninh sững lại.

Giọng nói của Trưởng Tôn Thiển Tuyết vẫn cứ vang lên bên tai hắn:

- Loại chuyện báo thù này, nhất định phải thật lãnh khốc. Nếu như năm đó hắn không hề để ý đến sinh tử của mấy người kia, mưu rồi hành động, như thế thì đã sớm báo được thù rồi. Nếu không muốn ta chết, thì không cần phải lo lắng chuyện sống chết của ta. Bây giờ như vậy, sau này cũng thế.

Đinh Ninh chậm rãi cúi đầu xuống, hắn không đáp lại gì cả,

chỉ lặng yên trở về phòng ngủ của mình.

***

Cỗ xe ngựa của Giám Thiên Ti chậm rãi xuyên qua mấy ngõ phố trong Trường Lăng, nghênh đón rất nhiều ánh mắt kính sợ và phức tạp nhìn theo, cuối cùng dừng lại tại trước cửa viện của Dạ Sách Lãnh.

Bạch Sơn Thủy xuyên qua tiểu viện u tĩnh, cảm nhận được có tiếng động bên trong, gương mặt trong sáng chậm rãi nở một nụ cười mỉm.

Nàng không đi về phòng ngủ của mình, mà chầm chậm bước về phía nhà bếp.

Mở cửa nhà bếp ra, Dạ Sách Lãnh với một thân quần áo trắng đang ngồi lặng yên trước bếp lò.

- Tâm tình của ngươi hình như rất không tồi.

Dạ Sách Lãnh không quay đầu lại, thản nhiên nói.

Bạch Sơn Thủy mỉm cười, đáp:

- Thanh danh đại nghịch tuy vang dội, nhưng lại chỉ toàn độc lai độc vãng, không có lấy một chỗ dựa. Lần này không phải chỉ một mình đơn độc giãy dụa, mà đột nhiên còn có thêm nhiều bằng hữu cùng đối nghịch với Nguyên Vũ và Trịnh Tụ như vậy, tâm tình ta tất nhiên không tệ.

Dạ Sách Lãnh cũng nở nụ cười. Nhìn nghiêng qua cũng thấy được cái lúm đồng tiền bên má nàng.

- Nhìn qua, tâm tình ngươi cũng không tệ.

Bạch Sơn Thủy kéo chiếc ghế trúc bên cạnh đến ngồi xuống cạnh Dạ Sách Lãnh. Đột nhiên ngửi thấy mùi thuốc truyền ra từ

trong ấm thuốc trên bếp lò. Gương mặt nàng chợt biến, lại có chút nghẹn ngào:

- Hoàng Tê Giác, Hải Lưu Ly, Ngao Long Đan... Trấn Hải Thảo... Sao ngươi lại có thể có nhiều như vậy...

Dạ Sách Lãnh quay đầu, nhìn thấy Bạch Sơn Thủy biến sắc như vậy có chút đắc ý, lại nhìn thấy bộ ngực Bạch Sơn Thủy khẽ phập phồng, nhớ tới lời mình nói trong tiểu viện của Triệu Trảm khi mới trở về Trường Lăng, nàng nhịn không được hé miệng cười trêu:

- Nữ tử hải ngoại có nhiều người ngực lớn. Tuy ta đã ở hải ngoại nhiều năm, nhưng so ra vẫn kém xa Bạch cung chủ.

Những lời này tựa như là một câu nói vô thưởng vô phạt, thế nhưng Bạch Sơn Thủy lại như đột nhiên hiểu ra, đôi mắt thanh tú khẽ nheo lại.

- Ngươi đã tu hành ở hải ngoại nhiều năm, đấu thú giết giao, nhập hải kiếm dược, có được nhiều Linh dược thế này sao lại không sử dụng?

Dạ Sách Lãnh kiêu ngạo cười cười, cũng không trả lời thẳng vào câu hỏi của Bạch Sơn Thủy, mà nói:

- Nếu tu hành quá nhanh, Trịnh Tụ làm sao yên tâm đối với ta được.

Vẻ mặt Bạch Sơn Thủy chợt nghiêm lại:

- Trước đây người ta nói Dạ Ti Thủ là thiên tài tu hành hiếm thấy ở Trường Lăng nhưng ta lại không cho là đúng, còn thầm nghĩ rằng đã đạt được chân truyền của "người đó" mà cảnh giới tu hành chẳng qua chỉ có vậy. Hôm nay mới hiểu, thì ra Dạ Ti Thủ cố tình khống chế tốc độ tu hành của mình lại.

Nhìn Bạch Sơn Thủy nghiêm túc như vậy, nhưng Dạ Ti Thủ lại không cho là đúng, chỉ lắc đầu:

- Thiên tài chân chính năm đó, ngoại trừ Nguyên Vũ và Trịnh Tụ, còn lại đã chết hết từ lâu rồi.

Lần này Bạch Sơn Thủy không đáp lại câu nói của nàng, chỉ cau mày lại, có chút cảm khái nói:

- Kiếm được nhiều linh dược tại hải ngoại như vậy, ngươi lại không dùng đến. Lúc đó lại không có bất kỳ tin tức gì về Cửu Tử Tằm, "người nọ" cũng hoàn toàn biến mất trong tất cả cố sự của Đại Tần các ngươi, vậy mà ngươi vẫn có thể chịu đựng được…Đời ta rất hiếm khi bội phục ai, còn người đời đều nói Dạ Ti Thủ ngực nhỏ nên lòng dạ cũng nhỏ, nhưng ta lại thật lòng bội phục Dạ Ti Thủ.

- Kiểu như nắng hạn gặp mưa rào, một khi đã có tin tức, rồi sợ bản thân là người trong cuộc, tâm tình bị ảnh hưởng khiến mọi chuyện dễ xảy ra vấn đề. Tên thiếu niên quán rượu kia là truyền nhân của hắn, lại nói đến những chuyện thiếu niên đó bày mưu nghĩ kế làm ra, ta không tự chủ mà đặt cược mọi thứ lên người hắn.

Dạ Sách Lãnh nhìn ấm thuốc đang sôi sục trên bếp lò, chậm rãi nói tiếp:

- Hôm nay ngươi gặp hắn, lại không mang theo cái chấp niệm như ta, chắc hẳn sẽ nhìn thấy vài thứ rõ ràng hơn so với ta. Ngươi đừng ngại nói thẳng cho ta biết, ta làm như vậy có vấn đề gì hay không?

Bạch Sơn Thủy cười cười, nói:

- Ta giao Cô Sơn Kiếm Tàng cho hắn. Ngươi nói xem có vấn đề gì hay không?

Dạ Sách Lãnh giật mình.

- Ngươi cảm thấy hài lòng với biểu hiện cẩn thận trước kia của hắn, cho nên mới đem hết thảy đặt cược lên người hắn.

Bạch Sơn Thủy nhìn Dạ Sách Lãnh, có chút ngạo nghễ đáp:

- Ta đặt cược tất cả lên người hắn là vì nguyên nhân khác. Ta thấy tính tình hắn chân thật, khi đạt được Cô Sơn Kiếm Tàng cũng không đặc biệt mừng rỡ mà lại càng thêm lo lắng thâm trầm. Cái loại lo lắng này là đến từ băn khoăn cho an nguy của người khác.

Dạ Sách Lãnh đã trầm mặc một lát, nói:

- Sở dĩ hắn thất bại, chỉ bởi vì chưa đủ lãnh khốc. Không nghĩ tới truyền nhân của hắn cũng như vậy.

Bạch Sơn Thủy nhìn nàng một cái.

- Như thế thì tốt chứ sao.

Dạ Sách Lãnh lắc đầu, ánh mắt rơi xuống ngực nàng ta, không khỏi nghĩ thầm trong lòng, nữ tử này không chỉ có ngực lớn mà lòng dạ cũng rất lớn.

Dường như Bạch Sơn Thủy hiểu được ý tứ trong ánh mắt nàng bèn trừng mắt liếc nàng một cái, nói:

- Lo nấu thuốc của ngươi cho tốt vào, nấu gần khô rồi, uổng phí tâm huyết nhiều năm như vậy.

***

Đôi lời dịch giả (hoangtruc) về tên chương:

(*) Nguyên bản tên chương là "熬" (Ngao), từ này có lẽ mang 2 nghĩa:

1. "Chịu đựng": ý nói về sự nhẫn nhịn chịu đựng của Dạ Sách Lãnh trong bao nhiêu năm qua.

2. "Nấu": ý nói về chuyện Dạ Sách Lãnh đang nấu thuốc (một trong hai phân cảnh quan trọng của chương - trong lúc nấu thuốc, Dạ Sách Lãnh đối thoại rất nhiều với Bạch Sơn Thủy).

Q4 - Chương 35: Tuyết Mân Sơn, Nồi trong lửa

Bởi vì Mân Sơn rất cao nên có tại đây có tuyết.

Trong một tòa điện màu xanh nằm ngay giữa lằn ranh phủ tuyết của ngọn núi, Tạ Trường Thắng đang quấn một tấm mềm lông dày màu xanh tựa người bên cửa sổ. Hắn vừa duỗi cổ ra ngoài nhìn một tòa điện màu xanh thấp hơn và cả vùng sơn cốc ngoài kia, vừa không hài lòng mà lẩm bẩm:

- Nơi lạnh như vậy, chẳng lẽ các ngươi không nghĩ nên có thêm một chậu than, còn để thêm vài miếng thịt dê lên trên hay sao?

Sau lưng hắn là một tu hành giả trung niên Mân Sơn Kiếm Tông đang đứng thẳng người. Vốn sắc mặt người này đã có chút bất thiện, nghe thấy nói vậy thì chuyển sang âm trầm thêm vài phần nữa, lạnh giọng đáp.

- Nếu như muốn thoải mái, dễ chịu thì ở chỗ này không chịu đi làm cái gì? Tổ chức kiếm hội bao nhiêu năm qua, những nhân tài thiếu niên tham gia còn khó trị liệu hơn so với người đều đã đi hết rồi. Chỉ còn ngươi là viện cớ mãi không chịu đi.

Tạ Trường Thắng quay đầu nhìn y, rất thản nhiên đáp lời:

- Thương thế của ta vẫn chưa tốt, nếu không ta còn ở đây làm gì?

- Viện cớ thương thế chưa tốt, cố chấp ở lại Mân Sơn Kiếm Tông ta. Cả ngày hết nhìn đông đến nhìn tây, tìm kiếm xem thử có

học trộm được cái gì hay không.

Tu Hành giả trung niên Mân Sơn Kiếm Tông lại cười lạnh nói tiếp:

- Ngươi không thể lọt vào được mười hạng đầu trong Mân Sơn Kiếm Hội, lại cứ cứng đầu ở lại Mân Sơn Kiếm Tông ta, không thấy xấu hổ?

- Ta xấu hổ cái gì? Chẳng lẽ có ai thấy biểu hiện của ta trong Mân Sơn Kiếm Hội là rất mất mặt?

Tạ Trường Thắng quay đầu liếc nhìn người Tu Hành giả Mân Sơn Kiếm Tông này:

- Nếu như đã cảm thấy nơi này có lợi, có thể nghĩ ra được biện pháp ở lâu hơn một ngày nữa thì được gọi là có bản lĩnh.

Hai hàng lông mày của người trung niên này nhẹ cau lại, ánh mắt đầy tức giận. Nhưng còn chưa đợi y nói gì thì Tạ Trường Thắng đã đầy khinh thường nói tiếp:

- Người cũng không cần xen vào chuyện của người khác. Mấy người Cảnh Nhận bọn họ thừa hiểu tình huống của ta, nếu bọn họ muốn đuổi ta đi thì ta đã không còn ở đây từ lâu rồi. Ta còn có thể viện cớ như vậy được sao?

Tu hành giả trung niên này chợt ngẩn ngơ, cảm thấy Tạ Trường Thắng nói không phải không có lý.

Tuy nói Tạ Trường Thắng tựa như quá mức vô lại, thế nhưng Mân Sơn Kiếm Tông cũng không chính thức cho hắn cơ hội học tập. Chuyện này dường như hoàn toàn không trái với quy củ của Mân Sơn Kiếm Tông.

Nghĩ đến điểm này, tu hành giả trung niên của Mân Sơn Kiếm Tông cảm thấy, có lẽ tông chủ Bách Lý Tố Tuyết có dụng ý sâu xa

nào đó mới cho phép Tạ Trường Thắng ở chỗ này. Sau một lúc, vẻ âm trầm và tức giận trên mặt y đã nhanh chóng biến mất, thần sắc dần ôn hòa trở lại. Y thò tay lấy một phong thư từ trong ống tay áo ra, đưa cho Tạ Trường Thắng.

- Thư của ai?

- Của Đinh Ninh sư điệt đấy.

- Đinh Ninh?

Ánh mắt Tạ Trường Thắng chợt sáng ngời, dùng tốc độ nhanh nhất chộp lấy lá thư. Sau đó hắn mở ra, nhưng chỉ vừa đảo mắt nhìn qua đã không nhịn được mà bật cười.

- Ta chỉ lo ngươi không muốn. Nếu đã nói là muốn, vậy thì không phải đơn giản sao?

- Bút, giấy đến!

Tiếp theo, hắn tiện tay cầm lá thư vung vẩy, rất hào khí quay qua vị tu hành giả trung niên của Mân Sơn Kiếm Tông này hô lớn.

Sắc mặt người tu hành giả trung niên này vừa mới có chút ôn hòa, lập tức chuyển sang khó coi. Nói gì thì nói, Tạ Trường Thắng là hậu bối, vậy mà dám sai sử y như với hạ nhân. Đối với một người cổ hủ như y mà nói thì đây quả thật chính là đại nghịch bất đạo.

- Trừng cái gì mà trừng. Đây cũng không phải là người làm giúp ta.

Tạ Trường Thắng nhìn thấy sắc mặt của y, nhưng lại bất mãn kêu lên:

- Là ta đang giúp đệ tử thiên tài Đinh Ninh của Mân Sơn Kiếm Tông các người làm việc đấy. Chẳng lẽ người không hiểu là Quan

Trung Tạ gia chúng ta đang dốc hết lực lượng toàn tộc ra giúp hắn?

Người tu hành giả trung niên Mân Sơn Kiếm Tông này giật mình, sắc mặt khẽ run một cái. Sau đó y gật đầu làm lễ, tôn kính nói:

- Nói rất đúng, ta sẽ lập tức chuẩn bị giấy bút.

…

- Mặc kệ bên ngoài bình luận thế nào về tên thiếu niên Tạ gia này, nhưng xem ra tên thiếu niên này đối mặt với dạng người gì cũng sẽ không bị thua thiệt. Không hiểu là do tính cách trời sinh, hay là do di truyền của dòng họ Quan Trung Tạ gia nữa.

Đàm Thai Quan Kiếm đứng bất động bên cửa sổ của một tòa điện màu xanh đối diện với chỗ Tạ Trường Thắng. Gã nhịn không được mà khe khẽ lắc đầu, nói ra.

Hai tòa điện cách nhau rất xa, ở giữa còn có mây trắng lượn lờ che phủ nhưng Đàm Thai Quan Kiếm lại nghe được rất rõ cuộc đối thoại giữa Tạ Trường Thắng và người tu hành giả trung niên kia.

- Chỉ là ngộ tính của tên thiếu niên Tạ gia này bình thường. Con đường tu hành sau này chỉ sợ khó mà đuổi theo được với mấy người kia.

Đàm Thai Quan Kiếm là một tu hành giả có tính tình cực kỳ cao thượng. nhưng chẳng biết tại sao lại thật sự rất có hảo cảm với cái tên thiếu niên có chút vô lại này, cho nên gã nhịn không được lại khẽ thở dài một tiếng.

Đứng cạnh gã là một thiếu nữ mặc áo bào xanh, chính thị Tịnh Lưu Ly.

Nghe tiếng thở dài này, Tịnh Lưu Ly nhìn gã rồi bình thản nói:

- Trường Lăng có trăm hạng người, cũng không phải chỉ có Tu Hành Giả biết sử dụng kiếm mới đạt được thành tựu.

Đàm Thai Quan Kiếm nhịn không được bật cười, nói:

- Tầm nhìn cao hơn thì sẽ thấy khác hẳn. Thật sự ngươi rất thích hợp với vị trí tông chủ trong tương lai.

- Tiếp nhận vị trí tông chủ…

Hai đầu mày của Tịnh Lưu Ly khẽ nhăn lại, liếc nhìn Đàm Thai Quan Kiếm nói:

- Kỳ thật con không hiểu vì sao sư tôn rõ ràng còn đang trong thời kỳ đỉnh phong, lại cứ ôm lấy cái ý tưởng nhường chức vị tông chủ. Con không biết là người có ý gì.

Đàm Thai Quan Kiếm giật mình, chợt suy nghĩ đến xuất thần. Một lát sau gã mới cười khổ:

- Chỉ sợ không ai biết được trong lòng hắn đang có ý gì.

- Con định đi Mặc Viên.

Tịnh Lưu Ly thu lại ánh mắt đang nhìn về tòa điện màu xanh đối diện. nàng xoay người lại, rồi chậm rãi lên tiếng.

Đàm Thai Quan Kiếm nhìn nàng kỳ quái:

- Ngươi đi Mặc Viên làm gì?

- Nếu như hắn muốn ép cung nữ kia quyết đấu, lại còn viết thư cho Tạ Trường Thắng thì có nghĩa là hắn rất có lòng tin giết chết được cung nữ họ Dung. Hơn nữa cũng đã vạch nên kế hoạch.

Gương mặt như ngọc lưu ly của Tịnh Lưu Ly như được phản chiếu vẻ lạnh lẽo của băng tuyết nơi vách núi này, mang theo thanh âm đầy cảm khái khó hình dung được nói tiếp:

- Ngay cả ta còn không nắm chắc tất thắng khi quyết đấu sinh tử với một cao thủ như cung nữ họ Dung kia. Mà một kẻ tu hành giả vừa mới bước vào Tứ cảnh lại nhanh chóng có lòng tin có thể giết chết được ả. Thực lực hắn nhảy vọt như vậy, thì quá trình này đối với ta mà nói, đều là những kinh nghiệm tu hành quý giá. Hơn nữa, hắn luôn cho ta cái cảm giác mọi giây mọi phút đều đi trước ta, cấp cho ta một áp lực thật lớn như không cách nào vượt qua được. Ta phải đảm bảo trước khi hắn thành công ép được cung nữ họ Dung đồng ý quyết đấu, hắn thật sự có đủ năng lực giết chết ả.

Đàm Thai Quan Kiếm cẩn thận suy nghĩ một chút. Gã cảm thấy lời này của Tịnh Lưu Ly rất đúng.

….

Tại một nơi thanh lãnh sâu trong Mặc Viên, cũng là tiểu viện nơi Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết cư ngụ, mấy chuyện mà Đinh Ninh cố tình nói với Trưởng Tôn Thiển Tuyết lúc trước dường như cũng không làm thay đổi thứ gì cả. Cái không khí của tiểu viện vẫn đầy vẻ trầm muộn…Thậm chí trong ngày khô nóng của mùa hè này, còn có một tia hàn ý như có như không.

Bên trong viện chỉ có chút hàn ý như có như không, còn trong phòng ngủ của Trưởng Tôn Thiển Tuyết thì tựa như rét đậm.

Trên những tấm màn, mành cửa, bên phía trong của song cửa sổ, thậm chí cả trên vách tường đều kết một tầng sương lạnh dày đặc màu xanh đậm.

Một thanh trường kiếm màu xanh đen với vẻ thâm trầm đến cực điểm, hoàn toàn không giống như vật thuộc về nhân gian đang lơ lửng trước người Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Thanh kiếm này rét lạnh đến cực điểm. Từng đợt nguyên khí lạnh lẽo dày đặc tản ra bên ngoài thanh kiếm như những đám hỏa diễm màu xanh đen đang không ngừng thiêu đốt trong không khí.

Trong cảm giác của tu hành giả, mỗi sợi nguyên khí màu xanh đen này lại như chứa đựng lấy rất nhiều cái thế giới băng tuyết bên trong.

Đám nguyên khí lạnh lẽo dày đặc tựa như một đám lửa từ thanh trường kiếm xanh đen này lại tự động bay về phía thân thể Trưởng Tôn Thiển Tuyết. Khi đến gần người nàng, chúng lại ngưng kết thành những sợi tơ đen nhỏ.

Bên dưới đám tơ đen, là con Huyền Sương trùng đỏ thẫm đang không ngừng há to miệng tham lam hớp lấy.

Trên người nó cũng bị một tầng băng dày đặc đông kết lại. Thân thể nó không ngừng run rẩy ớn lạnh, khiến người khác cảm giác như nó không cách nào chịu đựng được cái rét lạnh này, như muốn hoàn toàn bị đông cứng.

Nhưng trong cái rét lạnh như muốn đông cứng lại đó, bởi vì không ngừng bị khí tức sương lạnh dày đặc ngấm vào, thân thể của nó bắt đầu sinh ra những biến đổi rất nhỏ.

Màu đỏ thẫm bóng loáng mềm mại trên người nó cũng dần bị nhuộm thành một màu xanh đen, dần dần trở nên thô ráp hơn. Trên cái đầu tròn vo của nó nhú lên hai cái điểm thật nhỏ. Cái điểm nhỏ xíu nhô lên đó mắt người thường không cách nào nhận ra được, nhưng trong cảm giác của Tu Hành giả như Trường Tôn Thiển Tuyết lại cực kỳ rõ ràng.

Cảm giác được sự biến hóa đó, tâm cảnh luôn lành lạnh của Trưởng Tôn Thiển Tuyết lại tự nhiên nảy sinh ra một tia vui vẻ.

Cửu U Minh Vương Kiếm là do Minh ngọc thu thập được trong vực sâu luyện chế thành. Mà Minh ngọc thì lại là tên của một loại nội đan Minh ngư trong vực sâu tích tụ lại. Mặc dù là tu hành giả như nàng, đạt được công pháp phù hợp thì lúc bắt đầu dung luyện thanh kiếm này cũng không cách nào thừa nhận được, phải cần

thêm Đinh Ninh song tu trợ giúp.

Sinh vật bình thường, kể cả những dị thú cường đại ở xứ lạnh khác đều khó có khả năng thừa nhận và hấp thu lấy nguyên khí của Cửu U Minh Vương Kiếm. Trừ phi bản thể của nó cũng ẩn chứa huyết mạch của Minh hàn nơi vực sâu, là đám sinh vật vốn đã sinh sống nơi vực sâu này.

Suy đoán này cùng với những suy đoán trước kia của nàng lại giống hệt nhau, có lẽ chính bản thân loại Huyền Sương trùng của Mân Sơn Kiếm Tông này cũng tới từ một loại vực sâu như vậy.

Bên trong Mân Sơn Kiếm Tông có vực sâu?

Hay Mân Sơn vẫn là núi cao?

Cái lạnh lẽo của Mân Sơn, là đến từ độ cao hay là từ hàn khí nơi vực sâu?

Bởi vì sự biến hóa mạnh mẽ của Huyền Sương trùng mà Trưởng Tôn Thiển Tuyết cảm thấy mừng rỡ, đồng thời trong đầu cũng nảy sinh ra vài khả năng.

…

Bên ngoài Trường Lăng, tại một nơi thôn quê với vài mái nhà tranh bên bờ Vị Hà.

Nơi đây là bãi bồi của con sông, có địa thế khá cao. Tuy hoàn toàn nằm bên ngoài Trường Lăng, thế nhưng đứng đây có thể nhìn thấy được toàn bộ hình dáng hùng vĩ của Trường Lăng và cả vùng giáp ranh của nó nữa.

Trong đó có một gian nhà tranh quay mặt về phía dòng nước. Trong gian nhà tranh có một cô gái nhỏ gầy, mặc áo vải đang nấu canh cá.

Rõ ràng chậu than đang nấu nồi canh không có nhiều củi đốt, nhưng lửa lại cháy rất mãnh liệt. Mỗi ngọn lửa bốc lên lại có hình góc cạnh tựa như từng thanh kiếm nhỏ vậy.

Trong cái tầm thường lại ẩn chứa lấy kiếm đạo chi ý cường đại. Nàng chính là Triệu Tứ.

Truyền nhân mạnh nhất của Triệu kiếm Lô, danh chấn thiên hạ, sau trận đánh trên sông Vị Hà ngày đó thì đã mất tung tích, vì vậy thế gian cũng ít bớt đi vài phần chú ý đến nàng.

Bởi vì nàng đã bị mất đi bản mệnh kiếm.

Bản mệnh kiếm hội tụ vô số bản mệnh nguyên khí của một tu hành giả, là vô số năm tháng bồi dưỡng mà thành. Bởi vì còn trọng yếu hơn cả hai cánh tay của tu hành giả, cho nên một khi bản mệnh kiếm bị đánh mất, cũng có nghĩa lực lượng cũng sẽ bị suy yếu đi vài phần.

Nhưng trong chớp mắt, Triệu Tứ đang yên lặng nấu cá chợt khẽ chấn động thân hình, rồi đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn trời.

Ngọn lửa trong chậu than trước mặt nàng chợt bùng lên hừng hực, bao phủ toàn bộ cái nồi sắt vào bên trong.

Q4 - Chương 36: Cuối cùng nàng đã đến Mặc Viên

Sau trận đánh tại Vị Hà, nàng đã sớm đoạn tuyệt liên hệ với Bản Mệnh Kiếm, có thể xem là Bản Mệnh Kiếm đã bị phá hủy, biến thành vẫn thạch không biết đã rơi xuống nơi nào.

Nhưng mà trong sát na vừa qua, nàng đột nhiên cảm nhận được một tia Bản Mệnh Khí tức của bản thân.

Tu hành giả cùng vật Bản Mệnh của bản thân có một loại liên hệ kỳ diệu, trong nháy mắt vừa rồi, thân thể của nàng lại sinh ra đồng cảm với nguyên khí, do đó nàng đã cảm giác được Bản Mệnh Kiếm tồn tại.

Nhưng cảm giác này cũng chỉ tồn tại trong tích tắc đã bị nàng chặt đứt.

Mất đi Bản Mệnh Kiếm, lại sinh ra đồng cảm, chỉ có thể là Bản Mệnh Kiếm của nàng đã bị người khác khống chế.

Chỉ cần Bản Mệnh Kiếm bị người khác không chế, thông qua sự liên hệ giữa nàng và nó rất có khả năng để cho người khống chế cảm giác được sự hiện hữu của nàng, thậm chí biết được đại khái vị trí của mình.

Vì vậy, dù khao khát với chuôi Bản Mệnh Kiếm này một cách mãnh liệt không ngôn ngữ nào có thể hình dung, nhưng mà nàng vô cùng kiên quyết chặt đứt liên hệ giữa bản thân cùng với Bản Mệnh Kiếm.

Đừng nói là tráng sĩ đoạn tay, dù là vứt đi tính mạng, người

Triệu Kiếm Lô cũng có dũng khí. Chẳng qua là đối với tu hành giả của Triệu Kiếm Lô, kiếm chính là tính mạng. Bản thân đánh mất kiếm, chỉ cần nó còn tồn tại trên đời thì nhất định phải tự tay tìm về.

Trong nồi sắt dưới ngọn lửa hừng hực, nồi canh cá nháy mắt bị đốt khô, thịt cá bị nướng thành than đen, bốc lên mùi vị cực kỳ khó ngửi.

Nhưng mà Triệu Tứ thản nhiên như không ngửi thấy, chỉ quay mặt nhìn về Trường Lăng.

Trong phút giây ngắn ngủi vừa rồi, nàng có thể cảm giác được kiếm của mình ở tại Trường Lăng.

Sâu trong Hoàng Cung, ánh sáng tinh khiết từ trên giếng chiết xạ qua thủy tinh, vung vãi ra khắp nơi, chiếu rọi khắp ao Linh Liên, linh khí mịt mù, hoàn toàn không giống như là ở nhân gian.

Trước ao Linh Liên, một dung nhan hoàn mỹ dường như không thuộc về nhân gian này, sâu trong đôi mắt Trịnh Tụ cũng sinh ra một quy luật chuyển động có khó thể hình dung, khiến cho những đóa Linh Liên trước người tựa hồ cũng sợ hãi.

Nàng nhíu lông mày lại rất sâu.

Trong nhận thức của nàng, chuôi kiếm của Triệu Kiếm Lô này vẫn đang phiêu đãng trong tinh không vô tận, trước sau bị Tinh Hỏa trắng xanh bao bọc, bị cưỡng ép rèn luyện cùng cải biến.

Tiếp tục tu hành như thường ngày, nàng cũng không muốn thông qua thanh kiếm này truy tìm vị trí của Triệu Tứ.

Nàng cũng không muốn bất cứ kẻ nào biết được thanh kiếm này rơi vào trong tay mình, kể cả Triệu Tứ.

Triệu Tứ cũng phản ứng cực kỳ quyết đoán, cho nên nàng cũng

không thể nào xác định chuôi Bản Mệnh Kiếm này trong nháy mắt có sinh ra liên hệ với Triệu Tứ. Nhưng mà nàng lại cảm thấy có một chút cổ quái.

Tiếp tục tu hành, lần nữa nàng lại cảm giác được rõ ràng, có người tu luyện khí cơ tiếp xúc với thiên địa nguyên khí, đối với tu hành của nàng sinh ra một loại nhiễu loạn cực kỳ vi diệu.

Tục Thiên Thần Quyết trước giờ luôn luôn là công pháp mạnh mẽ nhất, thần bí nhất của Mân Sơn Kiếm Tông. Nàng chỉ biết là Tục Thiên Thần Quyết cực kỳ mạnh mẽ, nhưng lại không biết Tục Thiên Thần Quyết rốt cuộc có nội dung gì, hơn nữa tại trong tiềm thức của tu hành giả, Tục Thiên Thần Quyết cực kỳ khó lĩnh ngộ, cho nên nàng căn bản chưa từng chưa từng đem biến hóa như thế mà suy tưởng đến tên thiếu niên quán rượu kia.

Nàng chỉ là mơ hồ cảm thấy, Trường Lăng xuất hiện kẻ tu luyện một môn công pháp cực kỳ đặc biệt. Mà tên tu hành giả này làm cho nàng cực kỳ không vui.

***

Một phong thư từ Mân Sơn Kiếm Tông truyền ra, rơi vào trong một gian phòng của hội quán Quan Trung tại Trường Lăng.

Lão chưởng quầy sau khi nhìn thoáng qua một chút liền không do dự lấy bút giấy ghi chép nhiệt tình, lưu loát. Một gã phụ tá nhìn gã chưởng quầy như thế có chút không hiểu nỗi, nhíu mày hỏi:

- Phong thư này của thiếu gia sự tình cực kỳ trọng đại, chẳng lẽ ngay cả lão gia người cũng không cần hỏi qua sao?

Lão chưởng quầy này làm việc cực kỳ trầm ổn, cũng không vội vã trả lời, chầm chậm tiến hành đóng dấu, sau đó lấy ra mấy tấm thiếp mời màu hồng.

Nhìn qua mấy tấm thiếp mời màu hồng này bị đốt cháy sơ sơ

một góc, tên phụ tá này triệt để biến sắc, ngay cả âm thanh cũng có chút cải biến.

- Chưởng quầy, người làm cái này là…

- Lão gia đã đặc biệt thông báo từ trước, chuyện của Đinh Ninh thiếu gia chính là sự tình trọng yếu nhất của Tạ gia, vì vậy ý của thiếu gia kỳ thật không có gì ảnh hưởng cả.

Lão chưởng quầy ra hiệu cho tên phụ ta này tiếp tục mài mực, đồng thời nói ra:

- Đây là ý tứ của lão gia, lão gia cũng Tạ gia đều thiếu nợ ân tình của hắn.

Tên phụ tá này ngẩn ngơ.

Nhưng mà lão chưởng quầy này lại không nhịn được ngẩng đầu nở nụ cười:

- Thiếu gia tại Mân Sơn Kiếm Hội dù chưa có lọt vào mười thứ hạng đầu, nhưng mà lại cùng với Thẩm thiếu gia liên hợp đánh bại được ví trí đệ nhất trong Tài Tuấn Sách, hơn nữa cho đến bây giờ vẫn còn có thể ở lại Mân Sơn Kiếm Tông, đại tiểu thư còn được lọt vào mười thứ hạng đầu. Điều này bao nhiêu năm rồi chúng ta không có làm được? Trước đây có thể tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông học tập, có kẻ nào không phải là đệ tử môn hầu hoặc là thế hệ con cháu của đại tướng?"

Ngừng một chút, lão chưởng quầy này lại càng thêm kiêu ngạo, càng thêm vui vẻ:

- Lần Mân Sơn Kiếm Hội này, có người nào của Quan Trung là không nở mày nở mặt? Lần này Tạ gia thỉnh cầu bọn hắn giúp đỡ, bọn họ ai không giúp?

Tên phụ tá này hít sâu một hơi, còn muốn nói tiếp cái gì,

nhưng mà lão chưởng quầy nhìn hắn một cái thâm ý, âm thanh chậm rãi nói:

- Sinh ý đều có tròn có khuyết, dù là thua thiệt lợi ích thì cuối cùng vẫn là muốn mặt mũi, thanh danh, là ngươi có thể nuôi dưỡng bao nhiêu người. Có ân tất báo đều không thể nào làm được thì sinh ý sao có thể dài lâu, sao phải để trong lòng nhất thời được hay mất?

- Người nói đúng!

Tên trợ tá lập tức tỉnh ngộ, cung kính khom người hành lễ, rồi tiếp tục mài mực.

…….

Một chiếc xe ngựa có mái vòm như là một chiếc dù che màu đen đang chậm rãi đi tới ngõ phố của Trường Lăng, hướng Mặc Viên của Chu gia.

Nhìn chiếc xe ngựa này, dù là vài quan viên thân mặc hắc y chịu trách nhiệm cảnh giới của Giám Thiên Ti đều có chút không thể hiểu được, vì sao lấy thân phận của Dạ Ti Thủ như vậy, trong mấy ngày ngắn ngủi lại phải đến Mặc Viên tận hai lần?

Xe ngựa màu đen này dừng lại cách cổng lớn của Mặc Viên chừng mười trượng.

Một gã quan viên mặc hắc y có chút anh tuấn của Giám Thiên Ti bước nhanh đến bên cạnh xe ngựa, hướng xe ngựa khom người hành lễ thật sâu, dùng thanh âm thật trầm thấp mà cực kỳ nhanh bẩm báo:

- Cách đây nữa canh giờ, Quan Trung Tạ gia phát tiêu vĩ tín* đến tất cả đại thương hội của Quan Trung xin giúp đỡ, thỉnh cầu tất cả đại thương hội của Quan Trung trợ giúp thu mua hai loại dược vật là Thiên Ma La cùng Lang Độc Hoa. Thiên Ma La làm cho

tinh thần của tu hành giả phấn chấn, trong thời gian ngắn khiến cho khí huyết của tu hành giả lưu thông nhưng số lượng lớn thì dễ dẫn tới ảo giác. Lang Độc Hoa là vật chứa hỏa khí, ăn vào sẽ dẫn tới khí huyết quá mạnh mẽ, rất dễ sinh ra đau nhức, trong ngoài đều suy yếu.

*Tiêu vĩ tín, một phong thư tín mà đốt đi một góc, ở đây chỉ một cách truyền tin của Quan Trung Tạ gia, thể hiện mức độ quan trọng của nội dung bên trong – Dịch giả Amschel.

- Ta không muốn nghe những lời nói nhảm.

Trong xe ngựa vang lên âm thanh lãnh đạm mà ẩn chứa uy thế cường đại.

- Ngươi hẳn phải biết là ta muốn biết cái gì.

Tên quan viên trẻ tuổi của Giám Thiên Ti lập tức toát đầy mồ hôi, càng thêm kính cẩn nói: - -

- Điều tra ra được là do Tạ Trường Thắng từ trong Mân Sơn Kiếm Tông truyền thư ra, nguyên nhân sâu xa bên trong còn đang tiếp tục suy xét.

- Đi đi.

Trong xe ngựa phun ra hai chữ đơn giản dị thường.

Xe ngựa màu đen tiếp tục hướng về phía cổng chính của Mặc Viên, mà tên quan viên trẻ tuổi này như được đại xá, cuối đầu nhanh chóng rời đi.

Không có ai ngăn trở.

Thiệu Sát Nhân đang ngồi trên ghế trúc ngay cả mí mắt đều không có nháy một cái.

Xe ngựa màu đen xuyên qua mảnh vườn bên ngoài, tiếp cận

tiểu viện của Đinh Ninh, rèm xe im lặng đẩy ra bên ngoài.

Dạ Sách Lãnh đang mặc một bộ áo trắng, yên tĩnh ngồi ở trước xe, nàng nhìn Mặc Viên yên tĩnh trước mặt mà trong ánh mắt dâng lên cảm khái vô hạn.

Dù chỉ là một truyền nhân, nhưng chung quy là vẫn muốn gặp lại!

Q4 - Chương 37: Đơn giản

Trong sân, Đinh Ninh đang đứng trước cánh cửa nhỏ chờ nàng.

Thế gian này khó hiểu nhất là nhân tâm.

Mùa hè năm trước, mưa to như rót, Đinh Ninh đứng từ rất xa nhìn nàng một cái, cùng ngày ấy, cùng chứng kiến Triệu Trảm chết đi, nàng vẫn lộ ra dáng vẻ nàng cùng cái Trường Lăng này không hợp, nhưng mà hắn vẫn không dám xác định lòng nàng hiện đang hướng về ai.

Cho đến khi Bạch Sơn Thủy mang theo khí tức của nàng đến đây.

Dạ Sách Lãnh rất nhanh thấy được dáng vẻ đang mặc thanh sam của tên thiếu niên kia, hắn đang đứng trước cái cửa nhỏ trong sân.

Nàng cứ ngỡ rằng mình sẽ rất kích động, hoặc là xúc động. Nhưng mà nàng phát hiện ra tâm tình của mình lại rất bình tĩnh.

Nở nụ cười hơi tự giễu một cái, lộ ra hai cái má lúm đồng tiền xinh xắn.

Chờ đợi quá lâu, việc báo thù này đã trở thành tính mạng của bản thân nàng, tựa hồ cùng người khác không có bao nhiêu liên quan.

Hơn nữa dù là thành công hay không thì cũng không cách nào thay đổi được những chuyện đã xảy ra.

Báo thù chỉ vì khoái ý.

Mà khoái ý đến từ tâm ý cùng quá trình báo thù của bản thân, đến từ chính những sự việc mà bản thân muốn làm, không liên quan gì đến kết quả.

Nhìn Dạ Sách Lãnh đi xuống xe ngựa, thần sắc điềm tĩnh đang chầm chậm đi tới, tâm cảnh của Đinh Ninh cũng bỗng nhiên trở nên bình tĩnh hơn.

Hắn cảm nhận được khoái ý của nàng, cảm nhận được nàng không thẹn với lương tâm.

Hắn liền nghĩ đến những việc tiếp theo mình nên làm, dù kết quả như thế nào thì cuối cùng cũng không thẹn với lương tâm.

Nhìn nàng một bộ y phục trắng, nhìn khuôn mặt xinh đẹp không còn chút ngây ngô, Đinh Ninh không nhịn được cười rộ lên.

“Xin chào! Ngươi khỏe không.”

Dạ Sách Lãnh cũng nở nụ cười.

Hai câu nói cực kỳ đơn giản, nhưng mà lại bao gồm tất cả tâm tình phong phú của nàng.

Sau đó nàng lại không nói thêm bất kỳ một câu nói nhảm nào, chỉ nhìn Đinh Ninh với giọng điệu như nói chuyện bình thường hỏi: “Nữa canh giờ trước, Quan Trung Tạ gia phát tiêu vĩ tín*, gửi đến toàn bộ các thị tộc phú hào của Quan Trung cùng với những tu hành giả từ Quan Trung, nhờ thu thập hai loại dược vật là Lang Độc Hoa và Thiên Ma La, đây là bút tích của ngươi….. ngươi muốn làm gì?”

*Tiêu vĩ tín, Một phong thư tín mà đốt đi một góc, ở đây chỉ một cách truyền tin của Quan Trung thể hiện sự quan trọng của nội dung bên trong – Dịch giả Amschel.

Đinh Ninh nhìn nàng, cũng dùng một loại giọng điệu bình thản

nói thẳng: “Ta muốn giết tên cung nữ kia!”

Dạ Sách Lãnh không có kinh ngạc, nở nụ cười càng thêm sáng lạn hơn một chút: “Làm sao để giết?”

Đinh Ninh nói: “Ta muốn bức nàng đáp ứng cùng ta quyết đấu. Mân Sơn Kiếm Tông sẽ giúp ta nghĩ biện pháp, có Giám Thiên Ti hỗ trợ, chuyện này đơn giản hơn rất nhiều.”

Dạ Sách Lãnh không có suy nghĩ thêm, chỉ mỉm cười nói: “Việc này rất đơn giản, cung nữ cũng là người, nàng cũng có tình lang.”

“Ngươi biết?” Đinh Ninh có chút kinh ngạc.

Dạ Sách Lãnh nhìn hắn một cái, “Dung cũng nữ cũng không phải là một tiểu nhân vật bình thường, ta biết cũng không có gì kỳ lạ.”

“Vậy càng đơn giản!”

Đinh Ninh cười cười, tựa như giảng giải một việc rất nhỏ, không có bao nhiêu ý nghĩa mà nói: “Ta có Cửu Tử Tằm, còn có Tục Thiên Thần Quyết. Thiên Ma La cũng Lang Độc Hoa có thể làm cho ngũ khí của ta càng tràn đầy hơn nữa, lấy Cửu Tử Tằm hành công có thể làm cho tốc độ tu hành của ta rất nhanh, sẽ không bị hai loại dược vật này gây hại, mà Tục Thiên Thần Quyết có thể bảo dưỡng thân thể, tiêu trừ tác dụng phụ của Cửu Tử Tằm.”

“Tục Thiên Thần Quyết là công pháp bổ sung hoàn mỹ cho Cửu Tử Tằm, vì vậy ngươi nhất định phải tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông….” Dạ Sách Lãnh nghĩ đến người kia, năm đấy một mực muốn tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông nhưng thủy chung lại bị cự tuyệt tại ngoài sơn môn, nhịn không được mà nhẹ nhàng lắc đầu, trong lòng cũng cảm thán không thôi.

“Hơn nữa tại Bạch Dương Động ta còn lấy được một môn công pháp có thể che giấu.” Đinh Ninh cũng cảm khái nói: “Tục Thiên

Thần Quyết quá mức thần bí, bên ngoài không có ai biết được Tục Thiên Thần Quyết là công pháp như thế nào, mà Mân Sơn Kiếm Tông dù có kinh ngạc trước tốc độ tu hành của ta thì cũng chỉ cho rằng ta vô tình lấy được Trảm Tam Thi Vô Ngã Bản Mệnh Nguyên Thần Kinh tại Bạch Dương Động"

"Không giết người thì thôi, đã giết thì trực tiếp giết người của Trịnh Tụ, hơn mười năm trước cho đến nay, tại Trường Lăng này chỉ có nàng nghĩ đến việc muốn giết ai, nhưng mà không có ai dám giết người của nàng." Dạ Sách Lãnh cười cười nói: "Tiếp theo thì sao?"

"Tiếp theo giết Lương Liên, sau đó cướp Đại Phù Thủy Lao." Đinh Ninh nhìn nàng, thu lại dáng vẻ tươi cười, cực kỳ nghiêm túc mà nói ra: "Sau đó chúng ta ly khai Trường Lăng."

"Sau đó chúng ta vào Bát Cảnh."

"Sau đó chúng ta lại đánh giết trở lại."

Đinh Ninh ngẩng đầu, hai mắt sáng ngời nhìn nàng, cuối cùng chậm rãi nói: "Đây chính là toàn bộ kế hoạch của ta!"

Dạ Sách Lãnh nở nụ cười lạnh, nói: "Kế hoạch nghe thật tốt đẹp!"

"Hi vọng thật sự tốt đẹp!"

"Hi vọng thật sự tốt đẹp!"

Dạ Sách Lãnh tươi cười lặp lại những lời này một lần nữa, sau đó từ trong tay áo móc ra một cái bình ngọc màu trắng.

Cái bình ngọc trắng này còn mang theo hơi ấm của cơ thể nàng, bên trong đầy dung dịch thuốc màu vàng đen, nhìn qua sền sệt như muốn ngưng đọng lại.

“Kế hoạch của ngươi cùng ta tương hợp.”

Nhìn Đinh Ninh, mang theo một chút thỏa mãn, chậm rãi lên tiếng: “Có Tạ gia làm những chuyện này để che giấu, cũng không có người nghĩ đến tu vi của ngươi vì sao đột nhiên lại tăng mạnh có liên quan đến ta.”

“Dù sao người nhắm vào ta so với nhắm vào ngươi nhiều hơn nhiều.”

Dừng một chút, Dạ Sách Lãnh nhìn Đinh Ninh nói tiếp: “Ta sẽ tận lực giảm đi việc giúp đỡ ngươi, bởi vì chỉ cần ta làm một vài chuyện thì có thể sẽ lưu lại dấu vết, có khả năng sẽ phát hiện ra mối liên hệ giữa ta và ngươi.”

Đinh Ninh trầm mặc một chút rồi nói: “Ta hiểu rồi!”

“Vậy tạm biệt!” Dạ Sách Lãnh nở nụ cười, quay lưng đi về phía xe ngựa màu đen cách đó không xa, mặc dù là nhìn một bên, cũng có thể thấy rõ ràng hai cái má lúm đồng tiền xinh đẹp trên gương mặt nàng.

“Tạm biệt!”

Đinh Ninh nhìn bóng lưng của nàng, nhé giọng nói ra hai chữ này.

Nàng không có hỏi hắn chuyện truyền thừa, từ khi nào đạt được, hắn cũng không có hỏi nàng vì sao năm đó không có xuất hiện tại địa phương đã định.

Mọi thứ chung quy lại đều có nguyên nhân, những việc đã qua đã không còn trọng yếu, quan trọng là….bọn hắn hy vọng tương lai có thể tốt đẹp.

Hắn cầm bình ngọc màu trắng phát ra ánh sáng rất nhỏ nhưng lại khá nặng trong lòng bàn tay, đi trở về phòng của mình.

Sau đó đơn giản dị thường cầm lọ thuốc đổ hết vào trong miệng.

Trong cơ thể của hắn vang lên một tiếng nổ.

Dung dịch thuốc này tựa như vố số ngôi sao ở trong thân thể hắn bay vụt ra, mang theo lực lượng kinh khủng.

Nhưng mà cùng lúc đó, trong cơ thể hắn tuôn ra vô số tiểu tằm, hướng về những ngôi sao này.

Vô số dung dịch thuốc như những ngôi sao không ngừng bị cắn nuốt, sau đó những con tằm này phun ra một lượng ngũ khí kinh người, đưa vào kinh mạch của hắn, tập trung tại Khí Hải của hắn, ngưng tụ lại thành chân nguyên.

Tinh thần, ý niệm của hắn tựa như cùng chân nguyên kết hợp, cả hai tựa hồ như muốn dần dần hòa thành một thể, trong chân nguyên cũng bắt đầu có tinh thần lóng lánh.

Với một tốc độ kinh người, tu vi của hắn đang không ngừng tăng lên.

Lấy tốc độ như vậy, chỉ sợ thời gian không đến một ngày đêm hắn có thể từ tu vi mới bước vào Tứ Cảnh không lâu trực tiếp đạt tới Tứ Cảnh trung phẩm như thế giới Tu Hành Giả vẫn nói.

Hơn nữa Đinh Ninh bây giờ cũng có thể khẳng định, lúc qua Tứ Cảnh trung phẩm, những ngôi sao dược khí kia trong cơ thể hắn vẫn còn tồn tại một số lượng lớn.

Tu vi tăng lên đơn giản như vậy, thật sự quá đơn giản.

Nhưng mà đây là do Dạ Sách Lãnh tu hành tại hải ngoại hơn mười năm sinh tử đánh đấm, trong mưa gió bão bùng tích mà lũy ra.

Nói đơn giản, sao có thể đơn giản?

Q4 - Chương 38: Thiếu nữ học tập báo thù

Thời gian dần dần trôi qua, ngay đêm biến ảo, Trường Lăng đã vào thời tiết nóng bức nhất.

Sâu trong Mặc Viên, một tiểu viện yên tĩnh, rõ ràng là ban ngày, nhưng mà lại có vô số ngôi sao tỏa ra ánh sáng, hoặc nói là khoảng cách thiên địa nguyên khí rơi xuống nơi đây khó có thể hình dung được, bị một loại lực lượng vô hinh ngưng tụ lại thành tinh hoa sền sệt, mắt thường khó có thể nhìn được, cuối cùng theo một ít lộ tuyến cố định liên tục lấy tốc độ dũng mãnh tiến vào thân thể Đinh Ninh.

Trên người Đinh Ninh tản ra nhiệt khí cuồn cuộn, rất giống như Thánh Nhân trong truyền thuyết, ở sau lưng tạo thành đám mây ngũ sắc.

Da thịt của hắn dường như biến thành ngọc thạch, tản ra một loại ánh sáng mượt mà.

Cuối cùng làm cho người khác kinh hãi bất an đó là trong thân thể của hắn truyền ra vô số thanh âm sàn sạt, tựa như có vô số tiểu tằm đang nhai nuốt lá dâu.

Thiên địa nguyên khí từ bốn phía trong trời đất hòa nhập vào trong cơ thể hắn, ban đầu lốm đa lốm đốm hỗn tạp đã triệt để cùng chân nguyên của hắn hòa làm một thể, chân nguyên lưu động trong cơ thể hắn tựa như một dạng dịch thể, óng ánh chảy xuôi trong kinh mạch.

Chân nguyên càng mạnh mẽ hơn nữa đang tiếp tục cải biến

thân thể của hắn, cải biến luôn cả cảm giác.

Trên thực tế cũng không phải là lực lượng tinh thần vô hình trong thời gian ngắn được tăng cường, mà là do phạm vi thu nạp nguyên khí mở rộng, giống như một người cầm bó đuốc đi trong bóng đêm, bó đuốc trên tay càng ngày càng sáng thì hắn càng có thể nhìn đến địa phương xa hơn.

Trông thấy chính là biết.

Nguyên bản đối với thiên địa nguyên khí ngoài thân, chân nguyên có chút bài xích, bắt đầu dung hợp hoàn mỹ, thu vào trong cơ thể là chân chính vượt qua Tứ Cảnh trung phẩm.

Chân nguyên mạnh mẽ hơn một chút, phù văn bên trong không khí có thể tồn tại lâu hơn một chút, dựa vào ý niệm có thể điều động được chân nguyên chảy xuôi trong phù văn, khu động kiếm khí vận hành, điều này chính là tiến thêm một bước, Ngũ Cảnh.

Từ khi mới vào Tứ Cảnh rồi đạt tới Tứ Cảnh trung phẩm, nhòm ngó sang Ngủ Cảnh đối với tu hành giả bình thường mà nói, có lẽ tiêu tốn thời gian là mấy năm, thậm chí là nữa đời, nhưng mà Đinh Ninh hoàn thành quá trình này chỉ dùng một phần mấy con số đó.

……..

Tại trong thành đầy ắp tiếng ve, một thiếu nữ mặc áo trắng đeo trường kiếm, từ đường phố đối diện Mặc Viên chậm rãi đi tới.

Thân thể của nàng rất nhẹ, giống như là mèo đi trên đường, không có bất kỳ âm thanh nào, vì vậy cũng không có làm cho bao nhiêu người chú ý!

Nhưng mà Thiệu Sát Nhân đang xếp bằng trên chiếu lại lập tức ngẩng đầu lên, tràn đầy kinh ngạc.

Thiếu nữ từ phía xa xa hướng Thiệu Sát Nhân gật đầu hành lễ, sau đó đi qua cánh cửa lớn đang mở của Mặc Viên, trực tiếp đi vào phía trong Mặc Viên.

Tu vi cùng tuổi tác của nàng tự nhiên không thể nào vượt qua Thiệu Sát Nhân, rõ ràng là hậu bối của Thiệu Sát Nhân.

Toàn bộ Trường Lăng, ở trước mặt Thiệu Sát Nhân mà thiếu nữ này có khí độ như thế, chỉ có thể là Mân Sơn Kiếm Tông tông chủ đời kế tiếp Tịnh Lưu Ly, trước đây là một trong hai quái vật của Trường Lăng.

Bởi vì đối phương là người mà sư tôn cực kỳ coi trọng, vả lại chính bản thân cũng cực kỳ tôn kính đối phương, vì vậy lúc đến gần tiểu viện, Tịnh Lưu Ly mới phóng thích ra một ít khí tức mà bình thường sẽ không phát ra.

Một chút gió mát dâng lên trước người nàng, trong không trung nắng ráo sáng sủa bỗng xuất hiện rất nhiều hơi lạnh trong suốt, giống như những giọt nước thật nhỏ, phản chiếu cùng chiết xạ ánh mặt trời, tạo thành một đạo cầu vồng nho nhỏ mà xinh đẹp.

Đinh Ninh sớm đã cảm giác được nàng đến, nhưng lúc nàng phóng thích ra khí tức của mình, hắn mới đẩy của phòng đi ra khỏi tiểu viện, nghênh đón người thiếu nữ này, nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì nàng chính là Mân Sơn Kiếm Tông kế nhiệm tông chủ.

Nhìn Đinh Ninh xuất hiện trong tầm mắt, khuôn mặt rạng rỡ mang theo một chút kiêu ngạo, nhưng mà vẫn khiến người ta cảm thấy nàng phải là như thế, Tịnh Lưu Ly gật đầu làm lễ.

Đinh Ninh khom người hoàn lễ, hỏi:

- Vì sao ngươi lại tới đây?

- Có tin đi liền có hồi âm, bằng hữu của ngươi Ta Trường

Thắng chuẩn bị một ít gì đó cùng hồi âm cho ngươi, ta tiện đường mang tới!

Tịnh Lưu Ly nhìn Đinh Ninh, tiếp tục nói:

- Đồng thời ta cũng đến học tập ngươi!

Đinh Ninh khẽ giật mình, nhịn không được cười lớn, nói:

- Ta có tư cách gì có thể cho ngươi học tập?

Tình Lưu Ly liếc nhìn Đinh Ninh, nghiêm túc nói:

- Ta có thể không có bổn sự lớn như thế, chỉ hao phí chừng đấy thời gian từ lúc mới vào Tứ Cảnh liền đạt tới Tứ Cảnh trung phẩm.

Gương mặt Đinh Ninh lập tức nghiêm túc lại, lông mày cau lên:

- Ngươi tu tập công pháp gì mà ngay cả tu vi tiến cảnh chân thật cũng có thể cảm giác được?

Tịnh Lưu Ly cũng không có cố kỵ nói thẳng:

- Ta tu chính là Hàn Sơn Tuyết.

Đinh Ninh chợt nhíu mày, nhưng mà hắn còn chưa kịp lên tiếng, Tịnh Lưu Ly đã bổ sung một câu:

- Kiếm của ta là Ánh Tuyết Kiếm.

Nếu là người khác chắc sẽ không hiểu hai câu này có ý gì, nhưng mà Đinh Ninh lại rất rõ ràng.

- Có thể nhìn thấu cảnh giới chân thật của người khác thì đó chính là tiên cơ.

Hắn liếc nhìn Tịnh Lưu Ly bình tĩnh nói.

- Thật ra ngoài trừ tu vi, ta còn muốn học tập ngươi một vài điều.

Tịnh Lưu Ly nhìn Đinh Ninh bình tĩnh nói:

- Sư tôn cho rằng ta còn quá mức đơn thuần, quá mức đơn thuần thì chưa thể nào đảm nhiệm vị trí tông chủ.

Nhìn Tịnh Lưu Ly mang khí độ nhất phái tông chủ, cùng mang theo vẻ nghiêm túc trên khuôn mặt nói rằng mình đơn thuần, Đinh Ninh không nhịn được bật cười.

- Có gì buồn cười cơ chứ.

Tịnh Lưu Ly nhíu mày, nghiêm túc nói tiếp:

- Ví dụ như chuyện giết cung nữ họ Dung này, ta muốn học tập ngươi…..Mân Sơn Kiếm Tông có một tên nghịch đồ, Mân Sơn Kiếm Tông ta rất muốn thanh lý môn hộ, nhưng mà hắn một mực ở trong triều đảm nhiệm quan tước, cực kỳ được coi trọng, nếu là trực tiếp giết hắn, sư tôn ta không thể nào ăn nói với Nguyên Vũ Hoàng Đế, hơn nữa tên kia rất vô liêm sĩ, ru rú trong nhà, không chấp nhận bất cứ lời mời quyết đấu của tu hành giả nào. Ta nghĩ dù là có công khai ước chiến, hắn cũng sẽ không đồng ý. Ta muốn giết hắn, tình hình cũng giống như ngươi muốn giết tên cung nữ kia. Thiệu sư thúc cho ngươi một cái đề nghị, mà ngươi cảm thấy cái đề nghị kia có thể thực hiện được ngay lập tức, cực kỳ có lòng tin là làm được, vì vậy ta muốn theo ngươi học tập, muốn xem ngươi làm như thế nào?

Nhìn người thiếu nữ chăm chú và nghiêm túc này Đinh Đinh không khỏi trầm mặc.

Mân Sơn Kiếm Tông kế nhiệm tông chủ được Bách Lý Tố Tuyết giao phó cho thiếu nữ này, người gánh chịu có thừa dũng

cảm thường thường càng có nhiều tinh thần hy sinh.

- Đây là thư của Tạ Trường Thắng, hắn có nhờ ta mang ít đồ cho ngươi.

Tịnh Lưu Ly tiện tay đem đồ vật trong tay áo lấy ra đưa cho Đinh Ninh, đồng thời có chút trào phúng:

- Tạ gia vì ngươi mà ngay cả tiêu vĩ tín cũng đã phát ra, như vậy đồ vật hắn cho ngươi có lẽ không có tác dụng gì.

Đồ vật giao cho Đinh Ninh rất đơn giản, một phong thư bình thường, một viên minh châu phát ra ánh sáng đỏ như lửa, một cái vỏ sò màu vàng chạm trổ hình cái tiểu ấn.

Đinh Ninh bình tĩnh mở thư ra xem.

Chữ viết trên trong rất cẩu thả, nhưng mà người viết rõ ràng dùng sức rất mạnh, rất vui mừng, nét bút đưa đi vô cùng nhanh, in hằn ra cả phía sau mảnh giấy.

Phía trên viết cũng cực kỳ đơn giản:

- Chuyện ngươi nói ta đã an bài xong xuôi. Cần tiền làm việc ngươi chỉ cần cầm ấn của ta đến bất kỳ một thương hội nào của Tạ gia để lấy tiền. Nếu bọn hắn keo kiệt, ngươi trực tiếp đem viên Dạ Hỏa Minh Châu này của ta ra thế chấp, đây là thứ tổ mẫu để lại cho ta, bọn hắn sẽ dùng số tiền lớn để mua về.

Đinh Ninh cũng không có ý che đậy, Tịnh Lưu Ly cũng không có ý lảng tránh, cho nên nàng có thể thấy rõ trên trang giấy này viết cái gì, nàng nhìn thấy liền có chút cười cợt xem thường mà nói:

- Thương nhân giàu có quần áo lụa là chính là thương nhân giàu có quần áo lụa là, lúc nào cũng tản ra khí tức tiền tài.

Đinh Ninh cũng không có trực tiếp đáp lại những lời này, chỉ bình tĩnh nhìn nàng một cái mà nói:

- Ngươi hẳn là đã nghe qua chuyện Trường Lăng lập trụ trước đây?

Tịnh Lưu Ly nhíu mày nói:

- Cái gì mà Trường Lăng lập trụ?

- Ngay cả ngươi cũng không có nghe qua, rất nhiều sự tình đáng được tôn kính tựa hồ đã bị mai một rồi.

Đinh Ninh lắc đầu, nhìn bầu trời Trường Lăng xa xa, chậm rãi nói:

- Ngày xưa Thương đại nhân phế bỏ luật lệ cũ, cách tân, hầu như những điều hắn nói không có ai tin, hắn liền tìm một cái cây cột gỗ cực kỳ dễ dựng thẳng lên, treo giải thưởng một ngàn vàng cho bất kỳ ai có thể dựng thẳng được cái cột gỗ kia. Ban đầu không có ai tin, cảm thấy cái này có cạm bẫy gì, về sau có người đi thử, nhẹ nhàng dựng được cây cột này đứng thẳng lên, Thương đại nhân lập tức thưởng ngàn vàng. Sau đó ai cũng biết Thương đại nhân nói là làm, như vậy luật lệ mới mới có thể phổ biến xuống cực kỳ nhanh.

Tịnh Lưu Ly sắc mặc dần dần nghiêm túc, không có lên tiếng.

Đinh Ninh nhìn nàng một cái, nói tiếp:

- Chuyện này ở dưới một cái góc độ khác, có thể hiểu là trọng thưởng xuống dưới ắt có dũng phu, hơn nữa tu hành giả chúng ta cũng không thèm để ý tiền tài, kỳ thật rất nhiều người ở Trường Lăng lại để trong lòng chuyện tiền tài sinh hoạt.

Tịnh Lưu Ly khẽ giãn lông mày ra.

- Vì vậy, ý của ngươi là tiền tài rất hữu dụng…..một người biết cách sử dụng tiền tài, thì đó cũng là một loại năng lực?

Đinh Ninh gật nhẹ đầu cười nói:

- Tạ Trường Thắng chính là ví dụ tốt nhất, hắn coi trọng tiền tài nhất, cũng đồng thời tiền tài là thứ mà hắn không có coi trọng nhất, tiêu tiền như nước. Nhưng mà hắn đạt được rất nhiều thứ, ví dụ như sự trợ giúp của người khác, ví dụ như môn khách, bằng hữu….

Tịnh Lưu Ly nghĩ đến bộ dạng kẻ mặt dày mày dạn ở lại Mân Sơn Kiếm Tông kia, trong lòng khó mà sinh ra được chút hảo cảm.

Ánh mắt nàng hơi trầm xuống nói:

- Vì thế, số lượng lớn tiền tài rất hữu dụng cho việc đối phó với tên cung nữ kia của ngươi?

Đinh Ninh hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra, thành thật nói:

- Mọi thứ đã sẵng sàng!

Tịnh Lưu Ly ánh mắt híp lại, trong đồng tử bắn ra hai luồng hào quang như thanh kiếm sắc ra khỏi vỏ.

- Vậy ngươi chuẩn bị làm như thế nào?

Đinh Ninh quay đầu nhìn về phía bức tường cao lớn của Mặc Viên bị hắn phá đi, bên kia hiện đã có rất nhiều người sinh sống, họ đều là hàng xóm láng giềng ở hèm Ngô Đồng chuyển đến.

Lộ ra chút thổ bỉ nhưng rất chân thực chậm rãi nói:

- Cả đời người, điều cơ bản nhất vẫn là ăn, uống, ở, mặc các thứ.

Q4 - Chương 39: Hắn ở trên lầu ngắm phong cảnh

Tịnh Lưu Ly có chút khó hiểu, nhưng nghĩ đến Đinh Ninh sẽ làm mấy chuyện này trước mắt mình nên cũng không phải suy nghĩ thêm nhiều, chậm rãi cất tiếng nói:

- Tuy rằng không biết ngươi cùng Tạ gia qua lại như thế nào, nhưng mà e rằng Tạ Trường Thắng sợ Tạ gia không muốn cho ra quá nhiều tiền tài là lo lắng vô cớ rồi. Tạ gia Tiêu vĩ tín tương đương với thư báo ân, muốn tất cả những người Quan Trung từng thụ qua ân huệ của Tạ gia hết lòng tương trợ, như vậy sao có thể keo kiệt tiền tài.

- Suy nghĩ nhiều là suy nghĩ nhiều, ít ra hắn đem tình bạn hữu so với bất cứ thứ gì đều trọng yếu hơn.

Đinh Ninh nhìn viên Dạ Hỏa Minh Châu trong tay, rất nghiêm túc nói ra:

- Cái này chính là một trong những phẩm chất sáng giá nhất của hắn.

Tịnh Lưu Ly nhíu mày, nghĩ đến biểu hiện của hắn từ lúc Mân Sơn Kiếm Hội cho đến bây giờ, cảm thấy tựa như Đinh Ninh nói cũng không phải không có đạo lý.

Đinh Ninh cười một cách khó hiểu, nhìn Tịnh Lưu Ly mặc bộ y phục màu trắng cực kỳ bình thường hỏi:

- Ngươi vì sao không mặc y phục của Mân Sơn Kiếm Tông?

- Thông qua y phục của Mân Sơn Kiếm Tông, người ta rất dễ

dàng đoán ra được ta là ai. Không phải bởi vì tu vi của ta, mà bởi vì thận phận của ta nên không có mấy kẻ dám trêu vào. Làm việc mà bị người ta nhìn chòng chọc thì cũng không tiện.

Tịnh Lưu Ly nhìn thoáng qua Đinh Ninh, nói:

- Hơn nữa kinh nghiệm chiến đấu thực tế, cũng không có ai ngại có quá nhiều.

Đinh Ninh lại nở nụ cười,

- Tại một nơi như Trường Lăng này, muốn gây phiền toái cùng chiến đấu cũng không đơn giản, chỉ cần đến lúc đó ngươi không hiềm ta lợi dụng ngươi là được.

Tịnh Lưu Ly nhíu mày, khuôn mặt nghiêm túc hẳn lên:

- Nếu như muốn theo ngươi học tập, trong thời gian này ta tất nhiên là học trò của ngươi. Ngươi muốn ta làm cái gì, ta sẽ làm.

Đinh Ninh suy nghĩ một chút, nói:

- Bảo ngươi hỗ trợ đào đất trồng hoa cũng được?

Tịnh Lưu Ly nhìn hắn một cái, rất dứt khoát mà hỏi:

- Muốn đào ở đâu, trồng hoa gì?

Đinh Ninh nhìn nàng nở nụ cười,

- Ngươi đeo kiếm vẫn làm cho người khác chú ý, quá mức sắc bén, kiếm cũng thu lại.

Quá mức tùy tính thì hoàn toàn sẽ không khiến người khác chú ý.

Không người nào nghĩ tới thiên tài được Mân Sơn Kiếm Tông cực kỳ coi trọng, Tịnh Lưu Ly lại đi vào Trường Lăng mà không có

một chiếc xe ngựa, không có một gã sư trưởng đi cùng.

…….

Tất cả mọi người, nhất là trong tư liệu của các đại nhân vật thật sự, Tịnh Lưu Ly luôn luôn có Đàm Thai Quan Kiếm – người xuất kiếm nhanh nhất Mân Sơn Kiếm Tông đi bên cạnh.

Theo bọn hắn, Đàm Thai Quan Kiếm luôn luôn đi bên cạnh Tịnh Lưu Ly cũng không phải là dạy bảo, mà mục đích chính là bảo hộ.

Tịnh Lưu Ly bản thân lại có thủ đoạn ẩn nấp hành tung.

Vì vậy, dù cho Dung cung nữ có tai mắt khắp cả Trường Lăng cũng không biết rằng Tịnh Lưu Ly đã đi ra khỏi Mân Sơn Kiếm Tông, lẻ loi một mình đi vào Mặc Viên của Chu gia.

…….

Cung nữ họ Dung thông thường sinh hoạt cũng không đơn điệu như những cung nữ bình thường khác, từ một ý nào đó mà nói, nàng giống như là một cái bóng của hoàng hậu Trịnh Tụ, một cái ý chí chạy khắp Trường Lăng.

Nàng cần thường xuyên ra vào Hoàng Cung, thậm chí có lúc nàng phải đi quận Giao Đông xử lý một chút công việc bí mật, vì vậy thường ngày nàng cũng không có ở trong cung. Nàng thường xuyên cư trú trong ngõ hẻm Nam Thiên La, trong cái ngõ nhỏ đó phần lớn cũng là gia quyến của những người trong nội cung.

Đình viện của nàng cũng không lớn, nhưng mà nằm tại ví trí tốt nhất của cái hẻm này, trên đình viện của nàng có một dòng nước, mà chỗ đình viện của nàng chính là nơi đầu nguồn hình thành một cái dòng suối thanh tịnh.

Thị nữ hầu hạ của nàng đã theo nàng mấy năm, vì vậy hiểu rất

rõ ràng sở thích của người quý nhân trong nội cung này, biết rõ người quý nhân trong nội cung này mỗi sáng sớm rất thích băng ẩm, vì vậy lúc sáng sớm khô ráo của mùa hạ sẽ đi lấy ít nước suối thật trong làm canh giải nhiệt hạt sen hoặc đậu xanh, thêm vào chút ít vụn băng để ướp lạnh.

Trong những ngày mùa hè, sau khi rửa mặt lúc sáng sớm rồi uống một chén canh ngâm băng, ăn một ít rau xanh cùng trái cây, điều này đã trở thành thói quen rất nhiều năm nay của cung nữ họ Dung.

Thói quen lâu ngày dần dần biến thành một điều gì đó tự nhiên.

Lúc sáng sớm mặt trời còn chưa mọc, cung nữ họ Dung cẩn thận rửa mặt, sau đó đi vào đình viện, ngồi trong nội viện phủ đầy cây nho, mở cái tráo trúc* đã được đậy lại từ trước lên. Cầm cái chén canh đậu xanh, lông mày nàng không tự giác được nhăn lên.

*Tráo - cái lồng bàn

Không đợi nàng mở miệng, một thị nữ bên cạnh đã hạ thấp giọng nói khó khăn nói ra:

- Thật sự là trùng hợp, phòng băng của nhà Lý Ký phía Nam đã đóng cửa, mà phòng băng xa hơn ở phía Thành Tây lượng băng dự trữ đã bán hết sạch, vì vậy vụn băng để ướp lạnh cái này nhất thời không tìm ra được.

Thói quen đã hình thành bị phá vỡ tất nhiên sẽ khiến tâm tình người ta không được tốt, huống chi cung nữ họ Dung hiểu rất rõ một cái phòng trữ băng đủ để cung cấp cho rất nhiều phú hộ sử dụng trong suốt mùa hè đã bán hết là khái niệm như thế nào.

Cái này quá dễ làm cho người ta liên tưởng tới Tiêu vĩ tín của Quan Trung Tạ gia đã phát ra.

- Vung tiền như rác chỉ để cho ta không uống được một chén canh đậu xanh ướp lạnh?

Chậm rãi bưng chén canh đậu xanh lên uống, trên gương mặt trắng sáng như sứ của nàng không có một chút tức giận, ngược lại khóe miệng của nàng lại xuất hiện một chút tươi cười cùng trào phúng.

- Suy nghĩ của những Quan Trung hào khách này thật là thú vị.

Một chén canh đậu xanh ướp lạnh bất quá cũng chỉ làm cho nàng không vui một chút, xem ra cũng không thể nào ảnh hưởng được cái gì, nhưng mà đúng lúc nàng đang châm biếm nói ra, bưng chén canh lên chuẩn bị uống một hơi, nàng hơi nhích mũi một chút, lông mày lập tức nhíu lại.

- Là cái gì mà thúi như vậy?

Thị nữ bên cạnh nàng theo bản năng mà bịt kín miệng mũi, chán ghét lẫn buồn bực nói ra.

Cái ngõ hẻm này trước đây rất thanh tịnh, bây giờ cũng mơ hồ phát ra tiếng chửi rủa khó chịu, rất nhiều âm thanh mở cửa mà ra.

Cung nữ họ Dung là một tu hành giả cường đại, cho nên nàng căn bản cũng không cần đi ngoài mà vẫn biết ngoài đó xảy ra chuyện gì.

Một vài đoàn xe ngựa thồ đi ngang qua phụ cận cái hẻm.

Mà vài đoàn xe ngựa thồ này lại vừa vặn đi ngay đầu hướng gió.

Đoàn ngựa thồ này cũng chỉ là vận chuyện một ít hàng hóa bình thường, chỉ là thời tiết quá nóng, trên người những con ngựa này tản ra mùi vị cực kỳ khó ngửi.

Mùi tanh tưởi càng nhiều hơn nữa đến từ chính túi phân sau lưng mỗi con ngựa.

Trong túi phân kia có một ít phân ngựa tỏa ra mùi vị làm cho mấy trái nho trên giàn đang sinh trưởng bị hun đến mức muốn lên men, làm cho người ta cảm giác trên người phát ra mùi vị cơm nhão bị thiu.

Nàng còn nghe thêm được tiếng quát mắng vang lên, ánh mắt hơi trầm xuống, sắc mặc dần dần trở nên khó coi.

Những người đẩy cửa ra bên ngoài thương lượng cùng đoàn xe ngựa thồ cũng không có đạt được bất cứ kết quả gì.

Bởi vì đoàn ngựa thồ kia làm việc hoàn toàn đúng, không có bất cứ vấn đề gì. Mặc dù là những túi phân kia tỏa ra mùi vị tanh tưởi nhưng mà đó là đồ vật thiết yếu khi đi trong thành, túi phân treo ở sau mỗi con ngựa làm cho những con ngựa này đi trong đường phố không có rơi vãi phân ngựa ra ngoài.

Tuyến đường mà đoàn ngựa thồ đi qua cũng là con đường mà họ có quyền được đi, cư dân xung quanh ngõ hẻm muốn cản trở đoàn ngựa thồ đi tiếp thì thật không có chút đạo lý nào.

Nhưng mấu chốt chính là, nơi đây bình thường không có đoàn ngựa thồ đi qua, hơn nữa lại đứng ở nơi đây ngay vào giờ phút này.

Quan trọng hơn nữa là những cái con ngựa kia thải ra phân và nước tiểu hết sức tanh tưởi, chứng tỏ rằng chúng đã được ăn một loại cỏ đặc thù nào đó.

Có thể càn rỡ trực tiếp mua hết một căn phòng dự trữ băng thì tất nhiên có khả năng khiến cho đoàn ngựa thồ này đi trái đường mà vòng qua nơi đây.

Mấy cái này chẳng qua cũng chỉ là một chút thủ đoạn vô sỉ

nhỏ nhoi, ảnh hưởng cũng chỉ là một chút tâm tình của nàng, nhưng mà Tạ gia vừa phát ra tiêu vĩ tín không lâu liền xuất hiện chuyện như thế, như vậy rõ ràng hết thảy mọi thứ chỉ để nhắm vào nàng.

Trầm mặc một vài giây, nàng ngẩng đầu lên quát bảo mấy tên thị nữ đang chuẩn bị chạy ra cửa lý luận với đoàn ngựa thồ kia, đồng thời cho người chuẩn bị xe.

Nếu như hoàng hậu chính miệng ân chuẩn cho nàng an toàn, vì vậy nàng biết rằng chỉ cần mình không đáp ứng quyết chiến cùng Đinh Ninh thì không cần cân nhắc chuyện an toàn của bản thân.

Nàng hiểu rất rõ những người Quan Trung này nếu đã vô sĩ thì có vô số thủ đoạn mà nàng không thể nào nghĩ tới.

Dù là có giải quyết phiền toái trước mắt thì sẽ có thêm nhiều phiền toái mới.

Nếu không muốn cho nàng yên ổn ở nhà dùng điểm tâm thì chỉ cần đổi một chỗ khác là được.

Trường Lăng lớn như vậy, chẳng lẽ những hào khách Quan Trung này có thể dùng đoàn ngựa thồ lấp hết?

Nàng đi ra ngoài sân nhỏ, leo lên xe ngựa.

Không có phát sinh điều gì ngoài ý muốn, xe ngựa nhanh chóng ly khai cái hẻm nhỏ hôi thôi ngút trời này, bắt đầu hướng về một cái hẻm nhỏ u tĩnh, vắng vẻ.

Trong cái hẻm nhỏ này có rất nhiều tiểu điếm có thức ăn hết sức thanh cao cùng tao nhã.

Nhưng mà nàng ở trong chiếc xe ngựa này còn chưa kịp lái vào hẻm, một gã một nam tử mặc áo ngắn, nhìn qua rất hào phóng, đi

qua từng cái cửa hàng, đồng thời thanh toán cho lão bản mỗi cửa hàng một khoản tiền tương đương mấy ngày doanh thu, muốn những cái cửa hàng này đóng cửa, không buôn bán.

Một vài khách nhân đang dùng cơm trong cửa hàng cũng nhận được một khoản bồi thường kha khá đều vui sướng rời đi.

Chỉ có một người duy nhất không vui chính là cung nữ họ Dung này.

Lúc xe ngựa nàng tiến vào cái hẻm này, trong hẻm đã trở nên u tĩnh, hầu như tất cả các cửa hàng đều đã đóng cửa.

Nàng giống như một trận ôn dịch.

Tất cả những nơi nàng đến như là biến thành một khu vực chết.

Ánh nắng đã bắt đầu lan tỏa, nóng muốn trêu ngươi.

Xa phu bắt đầu rối rắm, không biết làm như thế nào, nàng trầm mặc một chút rồi nói:

- Đi Hỉ Sáo Lâu.

Hỉ thượng mi sao (**), Hỉ Sáo Lâu là một trong những tửu lâu nổi tiếng nhất Trường Lăng, hơn nữa lửu lâu này còn thuộc về quận Giao Đông.

Nàng không tin những người Quan Trung này có cách khiến nàng không thể nào ở trong tòa tửu lâu này yên tĩnh ăn uống.

Xa phu rất quen thuộc chỗ tửu lâu này, xe ngựa tựa hồ cũng trở nên mau lẹ hơn một chút, thành thạo tiến đến một cây cầu đá cách tửu lâu không xa, bánh xe hơi hơi nhảy lên, tựa như muốn bay lên.

Nhưng mà vào lúc này, cung nữ họ Dung đã khôi phục lại vẻ

mặt bình thường bỗng nhiên ngẩng đầu.

Nàng nghe được rất nhiều tiếng vó ngựa.

Những nơi trước đây nàng đến giống như là ôn dịch lướt qua, trở thành một con phố chết, nhưng lúc này nàng đi đến thì bỗng nhiên đường phố lại hết sức náo nhiệt.

Nhiều ngõ nhỏ xung quanh xuất hiện rất nhiều đoàn ngựa thồ.

Những đoàn ngựa thồ này tựa hồ cũng rất gấp, ai cũng vội vã giành đường.

Vì thế mà trong khoảng thời ngắn, xung quanh xe ngựa của nàng trở nên chật chội như nêm.

Vố số tiếng ồn ào ầm ĩ theo đoàn ngựa thồ vang lên.

Sau đuôi mỗi một con ngựa đều mang theo một túi phân, từ trong ấy tản ra một tảnh tưởi xông lên người.

Nàng giống như đang đặt mình trong một đống phân.

Nhưng cũng vào lúc này, nàng tựa như cảm ứng được điều gì, dọc theo khe ở trên bức rèm của xe ngựa nhìn ra ngoài.

Chỗ đó chính là Hỉ Sáo Lâu.

Trước lan can trên lầu cao, một gã thiếu niên mặc thanh y bình thường đang đứng đạm nhiên nhìn nàng như đang ngắm phong cảnh, trong tay còn bưng một chén canh đậu xanh ướp lạnh, bên ngoài chén còn đọng lại đầy những giọt nước.

= = = = = = = = = = = =

Chú thích:

** Hỉ thượng mi sao – Ở Tàu Khựa (Việt Nam cũng có), chim

Hỉ Thước (Hay còn gọi là chim khách, còn có tên là Bồ Các ở miền Bắc, Ác Là ở miền Nam Việt Nam) được xem như là loài chim mang đến điềm lành, người ta cho rằng loài chim này có thể biết trước được sự việc, chim Hỉ Thước “喜鹊”, chữ đầu tiên là “喜” (Hỉ) có nghĩa là tốt lành, hạnh phúc. Còn các nhánh của hoa Mai là “梅梢” nghe giống giống như là đuôi lông mày “眉梢”. Như vậy, sự kết hợp này mang ý nghĩa như là “thật vui mừng khi biết được một điều tốt lành” – Hỉ thượng mi sao – Nhướng mày vui mừng.

Cụm từ này xuất phát từ một trong những trong những ý nghĩa của loài hoa Mai với phong thủy, nếu bạn đọc có hứng thú tìm hiểu thêm thì google search cụm từ “Chim Ác Là & hoa Mai phong thủy”. Có rất nhiều điều thú vị đấy nhé! – Dịch giả Amschel.

Q4 - Chương 40: Giết con mèo kia

Hầu hết những thanh niên tài tuấn ở Trường Lăng đều không dám dùng loại tư thái từ trên nhìn xuống như thế này để nhìn nàng, càng không cần phải nói cái chén kia là băng ẩm.

Vì vậy, người thiếu niên này chỉ có thể là Đinh Ninh.

Dung cung nữ hơi nheo mắt lại, chỉ nhìn trong mấy hơi thở sau đó liền đi xuống xe.

Nàng là một tu hành giả cường đại, đoàn ngựa thồ hỗn loạn xung quanh xe cũng không thể nào có khả năng ngăn cản nàng đi về phía trước.

Nàng giống như là nhàn nhã dạo chơi, nhưng mà lại giống như một làn gió mát di chuyển qua, người không dính một hạt bụi, rất dễ dàng từ trong đoàn ngựa thồ hỗn loạn mà đi ra, hướng về phía Hỉ Sáo Lâu.

Có lẽ là cố ý hiển lộ tu vi, bên ngoài thân thể của nàng thậm chí còn xuất hiện một đoàn ánh sáng óng ánh, không chỉ có mùi hôi thối dơ bẩn, ngay cả hơi nóng cũng bị ngăn cách ở bên ngoài.

Không có người ngăn cản, nàng đi lên lầu, đi thẳng đến phía sau Đinh Ninh.

Chỗ cao có gió, hơn nữa sau khi nàng ly khai, cái đoàn ngựa thồ kia cũng chậm rãi tản đi, cho nên ở đây không còn chút mùi hôi nào.

Đinh Ninh nhất thời cũng không có quay người lại, ánh mắt

của nàng trước tiên rơi vào trên lưng Đinh Ninh, tiếp theo đó rơi vào trên chén băng ẩm mà Đinh Ninh đang cầm trên tay.

Khóe miệng của nàng nổi lên một chút cười lạnh mỉa mai, âm thanh chậm rãi nói:

- Quả nhiên là một chén canh đậu xanh ướp lạnh.

Đinh Ninh không có nhìn nàng, chậm rãi uống cạn chén canh đậu trong tay, sau đó buông thỏng cho cái chén trên tay rơi xuống lầu, phát ra một tiếng vỡ vụn thanh thúy.

Lúc cung nữ họ Dung hơi nhíu lông mày lại, hắn xoay người lại, nhìn người cung nữ này nói:

- Dù là Hỉ Sáo Lâu làm thì mùi vị cũng chẳng có gì đặc biệt.

Trên mặt người cung nữ này cũng không có gì là tức giận, ánh mắt cũng bình tĩnh nhìn Đinh Ninh nói:

- Nếu chỉ là muốn hả giận thì cũng không cần phải phí công như vậy, nếu chỉ là muốn ta tạ lỗi, ta có thể vĩnh viễn không bao giờ uống loại canh đậu xanh ướp lạnh này.

- Ngươi cũng đã chết rồi thì xin lỗi còn có tác dụng gì?

Đinh Ninh nhìn nàng lắc đầu, thản nhiên nói:

- Ta không giống với Trương Nghi sư huynh, ta tương đối thực tế. Cái gọi là phong quang đều phải để cho người ta thấy được mới chính thức gọi là phong quang, chung quy lại cũng chỉ là muốn cho lão nhân kia vui vẻ. Hiện tại chôn cất có lớn lao phong quang thì cũng có ý nghĩa gì?

- Lão đầu cả đời dễ dàng nhượng bộ, dễ dàng tha thứ, tâm nguyện cuối cùng cũng chỉ là được xem hết kiếm hội. Nhưng mà chút thời gian cuối cùng này của hắn cũng bị ngươi tàn nhẫn cướp

đoạt….ngươi chỉ là một tên cung nữ a.

Đinh Ninh cười cười, nhìn cung nữ họ Dung này chân thật mà nói:

- Ngươi cảm thấy rằng ta chỉ muốn hả giận thôi sao?

Dung cung nữ ánh mắt lạnh lùng "ngươi chỉ là một tên cung nữ", câu nói đó tại Mân Sơn Kiếm Hội nàng đã nghe Đinh Ninh nói qua, nhưng mà lần này nghe Đinh Ninh nói lại, trong lòng nàng lại mang một cảm thụ khác.

- Ngươi muốn bức ta và ngươi quyết đấu, sau đó giết chết ta?

Nàng trầm mặc một lát, sau đó ngẩng đầu bình tĩnh mà lạnh lùng nhìn Đinh Ninh nói:

- Ta sẽ không đáp ứng yêu cầu quyết đấu của ngươi!

- Cũng không phải là ta cảm thấy ngươi có đủ thực lực giết được ta, mà là ta sẽ không vi phạm ý chỉ của hoàng hậu nương nương.

Dung cung nữ chậm rãi nói tiếp:

- Bây giờ, sau Mân Sơn Kiếm Hội, ngươi đã chứng minh được mình đủ tư cách cùng An Bão Thạch và Tịnh Lưu Ly sánh vai là thiên tài, tương lai chính là nhân tài trụ cột của Đại Tần vương triều ta, vì vậy, dù bây giờ ta có đủ năng lực giết chết ngươi nhưng ta cũng không ra tay. Chỉ cần hoàng hậu nương nương yêu thích ngươi, ta liền không tiếp nhận yêu cầu quyết đấu của ngươi.

Đinh Ninh cười nói:

- Ta nghe nói ngươi có nuôi một con mèo, màu lông của nó hơi xanh, thập phần quý hiếm, hơn nữa còn cực kỳ nhu thuận.

- Chỉ là vật ngoài thân mà thôi, nếu ngươi thích, hôm nay ta sẽ

cho người đem đến Mặc Viên, mặc ngươi xử trí.

Dung cung nữ lạnh lùng cười rộ lên, lắc đầu mà nói:

- Ngươi làm những thứ này đối với ta không có tác dụng gì, ta có thể ở trong cung, dù là ở trong cung một thời gian rất dài…..Chung quy lại, những thủ đoạn này của ngươi cũng không thể nào sử dụng được trong hoàng cung, hơn nữa những đại tộc Quan Trung này cũng không thể nào giúp đỡ ngươi một cách không giới hạn được.

Đinh Ninh thu lại dáng vẻ tươi cười, nhìn nàng mà nói:

- Điểm cuối cùng ngươi làm cho người ta sinh ra chán ghét đó chính là quá mức tự đại, mặc dù là miệng nói xin lỗi nhưng mà lại không có bất kỳ một chút thành ý nào. Coi như là cho ngươi thêm một cơ hội, chắc hẳn ngươi cũng sẽ làm chuyện tương tự. Không giết ngươi thì trong lòng ta sẽ không thoải mái, đại sư huynh của ta bị các ngươi bức đi cũng không vui sướng, sư đệ Thẩm Dịch của ta cũng cũng không vui sướng

Ánh mắt cung nữ họ Dung cũng lạnh đi mấy phần, nhưng mà nàng chưa kịp nói thêm gì nữa thì trên đường phố cách đó không xa bỗng nhiên phát ra một tiếng quát mãnh liệt, tiếp theo liền vang lên tiếng vó ngựa như sấm.

Nàng vừa đảo mắt qua, một con tuấn mã đã phát cuồng, dọc theo đường phố mà chạy tới như điên. Rầm một tiếng, con tuấn mã đã phát cuồng này đâm sầm con ngựa kéo xe ở phía trước đầu xe của người cung nữ họ Dung này, hai con ngựa đụng vào nhau, cả hai con máu tươi vung ra, óc văng đầy đất.

Người phu xe của cung nữ họ Dung này hoảng sợ biến sắc, phát ra một tiếng kêu sợ hãi, cả người thiếu chút nữa bị hất văng từ đầu xe bay ra ngoài, mà người cưỡi trên con tuấn mã phát cuồng kia sau khi trở mình rơi xuống đất liền khom người thi lễ

với người phu xe một cái áy náy nói:

- Ngựa bị hoảng sợ, thế cho nên mới dẫn tới cái tai họa này, cái này….ta bồi thường.

Điều này cũng không thể nào là trùng hợp ngoài ý muốn.

Đinh Ninh cũng không có dấu diếm chút nào, thấy cái cảnh máu tươi lẫn óc vung vãi khắp nơi mà hắn vẫn bình tĩnh nhìn người cung nữ này nói:

- Chúng ta không thể thống khoái thì cũng không cho ngươi thống khoái, chỉ cần ngươi một ngày không cùng ta quyết đấu, chuyện như thế này lúc nào cũng có thể phát sinh, ngươi ở Trường Lăng này muốn thay xe ngựa cũng không thể, chỉ có thể tự thân mà đi bộ về hoàng cung.

- Cũng may là đường không có quá xa.

Họ Dung cung nữ ánh mắt triệt để băng lạnh, nói:

- Thì ra nguyên nhân cuối cùng khiến ngươi không có thoải mái chính là chuyện Trương Nghi ly khai. Ngươi phải hiểu rằng, tại Trường Lăng, bất cứ tu hành giả nào cũng phải nghe theo ý chỉ của toàn bộ vương triều Đại Tần, các ngươi là con dân của Đại Tần. Các ngươi dù có tu hành trở nên cường đại thì cũng phải biết là vì ai mà dốc sức, nếu không, cho dù thiên phú tu hành có cao hơn nữa cũng chỉ tự tìm đường chết.

- Ngươi còn tự đề cao bản thân mình quá.

Vẫn dùng một dáng vẻ muốn bức người ta nổi điên nhìn cung nữ họ Dung, Đinh Ninh chậm rãi lên tiếng:

- Ngươi chẳng qua chỉ là một tên cung nữ, hầu hết mọi người tại Trường Lăng này đều cho rằng ta muốn khiêu chiến ngươi hoàn toàn là có lý do.

- Ta ở Trường Lăng mấy chục năm, trải qua vô số chuyện, có ngọn gió nào, có cơn sóng nào mà chưa từng gặp qua. Ngược lại là ta muốn xem ngươi có cách gì có thể bức ta tiếp nhận khiêu chiến. Hơn nữa ngươi đã muốn gây phiền toái cho ta, ta đương nhiên cũng sẽ tìm ngươi gây chuyện, đây là chuyện hết sức công bằng.

Họ Dung cung nữ không cần phải nhiều lời nữa, quay người ly khai.

- Xem ra ả hoàn toàn không có e ngại sự uy hiếp của ngươi.

Lúc hình dáng của cung nữ họ Dung từ từ đi bộ trên đường dài tiêu thất, Tịnh Lưu Ly một thân mặc áo tơ trắng bình thường xuất hiện sau lưng Đinh Ninh, nhìn hướng cung nữ họ Dung biến mất nghiêm túc nói.

Đinh Ninh gật đầu nhẹ, nói:

- Chỉ một ít thủ đoạn như thế tất nhiên không có khả năng làm cho ả e ngại, nhưng mà theo thời gian dần dần qua, tâm tình của ả sẽ thay đổi, bắt đầu xoắn xuýt, không bằng sớm đáp ứng cùng ta quyết đấu, loại xoắn xuýt này cộng với phẫn nộ rất dễ dàng làm cho tâm tình của ả bất định.

Tịnh Lưu Ly có chút khó hiểu, trầm ngâm nói:

- Vì cái gì mà tâm tình của ả sẽ biến hóa, xoắn xuýt không bằng sớm đáp ứng cùng ngươi quyết đấu?

Đinh Ninh nở nụ cười, nói:

- Bởi vì ả phát hiện tu vi của ta đang không ngừng tăng lên, tăng tiến càng ngày càng mạnh.

Ánh mắt Tịnh Lưu Ly sụp xuống, nàng đã hiểu được ý tứ của Đinh Ninh.

Đinh Ninh nhìn nàng một cái nói:

- Tiếp theo ta muốn làm chính là để cho ả biết tu vi của ta đang nâng lên rất nhanh, lấy tốc độ khủng khiếp mà tăng lên.

Dừng một chút, sau đó Đinh Ninh cười cười nói:

- May mà ả nói cũng sẽ cho ta một chút phiền toái, ta muốn cho ả biết rằng, không cần cố gắng hết sức thì tu vi của ta cũng tăng trưởng cực kỳ nhanh chóng.

Tịnh Lưu Ly gật nhẹ đầu, khiêm tốn thỉnh giáo mà nói:

- Tên tình nhân kia của ả thì sao?

Đinh Ninh nói:

- Đó là cọng rơm cuối cùng để đè chết lạc đà, vì thế tạm thời không có động đến hắn. Ngược lại nên xúc tiến bọn họ gặp nhau nhiều hơn, để hắn có thể an ủi ả nhiều hơn nữa.

Tịnh Lưu Ly cẩn thận suy nghĩ một chút, nói:

- Thụ giáo.

- Đi thôi, chúng ta đến nhà ả.

Nói xong câu này, Đinh Ninh liền đi xuống lầu.

Ở phía sau hắn, Tịnh Lưu Ly nhẹ giọng hỏi:

- Đi làm gì?

Đinh Ninh nói:

- Đi lấy con mèo của ả.

Lông mày Tịnh Lưu Ly cau lại, có chút khó hiểu.

Đinh Ninh quay đầu lại nhìn nàng một cái, nói:

- Có nhiều thứ địch nhân biểu hiện không thèm để ý nhưng thật sự thì hoàn toàn không phải như vậy. Hơn nữa cho dù thật sự không để ý, lúc đồ vật của họ từng thứ từng thứ bị người khác lấy đi thì trong lòng cũng không thể nào thoải mái.

Hàng lông mày Tịnh Lưu Ly buông ra, nhẹ gật đầu:

- Muốn giết con mèo kia của ả?

- Giết để làm cái gì, chúng ta đem về nuôi thật tốt.

Đinh Ninh nở nụ cười.

- Không thoải mái trong khoảng thời gian dài so với không thoải mái trong phút chốc thì càng thêm không thoải mái.

Tịnh Lưu Ly suy nghĩ một chút, nói:

- Vậy chi bằng làm cho tên tình nhân kia di tình biệt luyến?

Đinh Ninh nhịn không được cười lên, nói:

- Di tình biệt luyến đến nơi nào? Chẳng lẽ ngươi nghĩ cách làm cho tên tình nhân kia thích ngươi?

Tịnh Lưu Ly nghiêm túc nói:

- Nếu có tác dụng thì ta có thể thử một lần.

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của nàng, lại thấy cái khí thế non nớt mà uy nghiêm, điệu cười của Đinh Ninh càng thêm sáng lạn:

- Được rồi, được rồi, ta nghĩ hắn cũng không có phẩm vị cao như thế.

- Giết con mèo trong nhà của ta!

Tại một nơi mà Đinh Ninh cùng Tịnh Lưu Ly không thể nhìn thấy, một mình cung nữ họ Dung đang chậm rãi bước đi trên đường, trước người nàng xuất hiện một gã nam tử trung niên mặc áo bào màu vàng, cung nữ họ Dung đi lướt qua bên cạnh hắn, đồng thời lạnh lùng nói nhẹ một câu.

Q4 - Chương 41: Dạy và học

Đinh Ninh cùng Tịnh Lưu Ly một trước một sau tiêu sái dưới Hỉ Sáo Lâu, chuẩn bị leo lên xe ngựa.

Đinh Ninh ngồi vào thùng xe, Tịnh Lưu Ly ngồi trên đầu xe bắt đầu đánh xe.

Nàng ra Mân Sơn Kiếm Tông chính là học tập Đinh Ninh, trong khoảng thời gian này nàng tự nhận là đệ tử của Đinh Ninh, thái độ như vậy nên làm những chuyện này cũng rất tự nhiên.

Mặc dù khuôn mặt nàng so với lúc ở Mân Sơn Kiếm Hội không có gì thay đổi, lúc này cũng không có trang điểm gì, nhưng người ở đó trông thấy nàng cũng cực ít, hơn nữa lúc này nàng đánh xe thay Đinh Ninh tự nhiên là tốt nhất che giấu thân phận.

Bởi vì ai cũng sẽ không nghĩ tới tông chủ đời sau của Mân Sơn Kiếm Tông, thiếu nữ thiên tài trong truyền thuyết Tịnh Lưu Ly vậy mà thay Đinh Ninh đánh xe.

Mọi người ven đường dù vô tình hay hữu ý quan sát chiếc xe ngựa này đều nghĩ rằng, người thiếu nữ này là do Vương Thái Hư, kiêu hùng ẩn dưới mặt đất Trường Lăng này tìm một thị nữ xứng đáng cho hắn, hoặc chỉ là một người sư muội tại Bạch Dương Động.

Tịnh Lưu Ly đối với đường phố Trường Lăng chưa quen thuộc nhưng đối với Đinh Ninh lại rõ như lòng bàn tay, nghe Đinh Ninh chỉ huy đánh xe, giới thiệu đường phố ven đường, nàng không khỏi nhíu mày, thầm nghĩ nếu cùng Đinh Ninh chiến đấu trong ngõ phố Trường Lăng, vô hình đã kém hắn nửa phần vì đánh mất địa lợi.

Nhìn thần sắc đang nhíu mày, lại cảm thấy khí tức biến hóa trên người nàng, Đinh Ninh liền biết rõ trong lòng nàng tràn đầy suy tư đều có thể cản trở tu hành, vì vậy hắn nhịn không được có chút cảm khái nói khẽ:

- Người si mới có thể đạt đến cực trí, ngươi trời sinh si tại tu hành, gặp bất cứ cái gì đều là tu hành, coi như thiên phú không tốt được như ngươi bây giờ, người bình thường nhất định cũng không có khả năng đuổi kịp.

- Ta sợ tương lai có thể không đuổi kịp ngươi.

Tịnh Lưu Ly bình tĩnh đáp lại.

Thời điểm nàng nói những lời này không có ngẩng đầu, chỉ bình tĩnh nhìn về mặt đường phía trước nhưng ngay tại thời điểm nói ra nàng bỗng nhiên ngẩng đầu.

Phía trước bên trên thạch đạo vang lên tiếng sấm.

Một con ngựa kéo một chiếc xe chạy như điên về phía trước mặt xe ngựa của nàng cùng Đinh Ninh.

Trên xe ngựa chở không phải là thùng xe như bình thường, mà là mấy cái thùng phân.

Nghe thấy âm thanh truyền tới rõ ràng, đối với tu hành giả thì hoàn toàn có đủ thời gian để phản ứng.

Con mắt Tịnh Lưu Ly hơi hơi nheo lại, Đinh Ninh phía sau nàng đã nhẹ nói:

- Thủ đoạn của Dung cung nữ.

Lông mày Tịnh Lưu Ly chau lên, Đinh Ninh cũng đã nói tiếp:

- Định trụ xe ngựa. . . Nếu không nước phân rơi đầy đất, xe ngựa chúng ta đi qua cũng nhuộm thối như vậy.

Ngay tại lúc âm thanh vang lên, bên người Tịnh Lưu Ly có gió thổi qua, xe ngựa đã hơi nhẹ đi, thân ảnh Đinh Ninh đã nhẹ nhàng từ trong xe bay ra.

Tịnh Lưu Ly biết rằng Đinh Ninh nói đúng, nhưng cho đến khi Đinh Ninh lướt qua bên cạnh, nàng còn không hiểu hắn sẽ xử lý như thế nào.

Giết ngựa rất dễ dàng, đem ngựa cùng thân xe thoát ly cũng dễ dàng, nhưng nhìn cái thùng phân lung lay sắp đổ, dù là phương thức nào thì thân xe nặng nề với con ngựa kia không muốn lật cũng rất khó

Cũng ngay trong nháy mắt này, Đinh Ninh đã xuất kiếm.

Nhìn người hai bên đường chạy trốn lộn xộn, nhưng thực ra có rất nhiều ánh mắt nghiêm túc nhìn biểu hiện của Đinh Ninh.

Lúc Đinh Ninh xuất kiếm, những ánh mắt vốn lạnh lùng nghiêm túc đều lập tức tràn ngập rung động và tâm tình không thể hiểu được.

Mạt Hoa tàn kiếm trong tay Đinh Ninh đâm ra phía trước.

Trên thân kiếm lập tức nở rộ vô số hoa trắng nõn tinh tế, theo thân kiếm phía trước tách ra thành vô số tơ mỏng.

Những thứ thật nhỏ kiếm tia này giống như tóc trắng bay ra, bên trên mỗi một căn kiếm tia nở rộ lấy vô số hoa trắng nõn tinh tế.

Trong không khí bay ra thật nhiều hoa nhỏ đẹp mắt tinh tế, mỗi một đóa đều nở rộ ra khí tức thiên địa nguyên khí đặc biệt.

Cái này đã không đơn thuần là khí tức chân nguyên.

Chân nguyên thu nạp hoàn mỹ dung hợp một ít thiên địa

nguyên khí, cái này ít nhất đã là Tứ Cảnh Dung Nguyên trung cấp.

Từ Mân Sơn Kiếm Hội đến nay mới qua bao lâu?

Khi đó Đinh Ninh chỉ là sơ nhập Tứ Cảnh, huống chi ở trong Mân Sơn Kiếm Hội hắn còn chịu trọng thương, đến bây giờ cố gắng hết sức hồi phục thương thế không nói, tu vi cũng đã qua Tứ Cảnh trung cấp.

Điều này sao có thể?

Nhưng mà làm bọn hắn khiếp sợ cùng không hiểu còn không chỉ như thế.

Kiếm tia từ Mạt Hoa tàn kiếm trong tay Đinh Ninh tản ra, mỗi một đám kiếm tia phía trước trong khoảnh khắc chảy ra một đám nước chảy óng ánh.

Mỗi một đám kiếm ti giống như biến thành một cành liễu xuyên vào hồ nước, ngay sau đó bị gió thổi lên trong, rơi ra nước chảy óng ánh.

Vô số nước chảy đâm vào cơ thể con tuấn mã đang phát cuồng, tuấn mã vẫn chạy như điên nhưng mà thế lao tới ngày càng trì hoãn.

Đinh Ninh vung kiếm.

Nước chảy đột nhiên ngừng lại đồng thời con tuấn mã cũng gần như ngừng lại, bốn vó vô lực xông về trước.

Kiếm quang Đinh Ninh vung xuống chặt đứt dây cương, dây buộc, càng xe các loại cùng xe ngựa có khả năng liên hệ, một kiếm hai đoạn.

Ngựa ầm ầm ngã xuống đất.

Mà thùng xe sau lưng nó hơi hơi loạng choạng, dưới một kiếm

Đinh Ninh tiện thế vỗ xuống, hoàn toàn dừng lại.

Tịnh Lưu Ly sớm đã ngừng lại, xuống xe ngựa.

Nàng điều khiển xe cách con ngựa với xe chở phân này khoảng mấy trượng.

- Ngựa nuôi dưỡng không dễ, cũng không phải lỗi của nó, đã có năng lực làm cái xe này hoàn toàn dừng lại thì cần gì phải giết nó?

Nàng nhẹ giọng, nhưng rất nghiêm túc hỏi.

Đinh Ninh quay người đi trở về xe ngựa, nói:

- Đã bị uống Xích Thạch Tán, sống không được, chỉ tăng thêm thống khổ.

Lông mày Tịnh Lưu Ly lập tức nhăn lại thật sâu:

- Trong nháy mắt làm ra nhiều phán đoán như vậy, ta chính xác nên theo ngươi học tập.

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn nàng một cái, đưa tay chỉ một cái đường tắt ở bên cạnh xe ngựa, nói:

- Từ nơi này đi, vượt qua một đoạn này, cũng sẽ không lãng phí bao nhiêu thời gian.

Tịnh Lưu Ly khuôn mặt rất nghiêm túc, nhưng lộ ra rất bình tĩnh.

Nàng không nói nhiều thêm nữa, nghe lời điều khiển xe tiến vào cái đường tắt kia, một mùi thơm tươi mát mà ngọt ngào truyền vào trong mũi của nàng.

Ngỏ hẻm này hai bên gieo không ít Hoa Chi Tử (Hoa Dành Dành), đóa hoa trắng đang nở chồng chất tươi đẹp như tuyết.

Nghĩ đến khoảng cách vừa rồi con ngựa kia dừng lại, Tịnh Lưu Ly biết rõ là xuất phát từ Đinh Ninh tận lực khống chế, nàng liền hít sâu một hơi nói:

- Mặc dù vừa rồi cùng ngươi nghĩ đến ứng đối kiếm chiêu giống nhau, ta có lẽ vẫn không bằng ngươi.

- Kiếm chiêu trong mắt của ta chỉ cần dùng đến chỗ tốt, căn bản không cần so đo tuyệt đối hoàn mỹ.

Đinh Ninh nhìn bóng lưng của nàng, chăm chú nói ra:

- Trên đời căn bản không có tuyệt đối hoàn mỹ, hơn nữa đối thủ cũng không có khả năng ứng phó hoàn mỹ tuyệt đối.

- Đối thủ cũng không có khả năng ứng đối hoàn mỹ?

Tịnh Lưu Ly suy tư về ý nghĩa những lời này, lông mày không tự giác nhăn càng ngày càng sâu, đạo lý bên trong những lời này, làm cho nàng cũng hiểu được càng ngày càng sâu.

Xe ngựa dần dần thoát khỏi những ánh mắt đang nhìn Đinh Ninh.

Mà trong những ánh mắt này, sự khiếp sợ vẫn không ngừng khếch đại.

Hết sức kinh hãi, đó chính là tâm cảnh hiện giờ của những người này.

Ngoại trừ vượt qua Tứ cảnh trung cấp, một kiếm kia chính là Vân Thủy Cung Thiên Thủy Nhiễu.

Một kiếm này nguyên bản cần rất nhiều kiếm mở đầu mới có thể chính thức thi triển ra, giống như là một loại kiếm thế bên trong kiếm trận.

Nhưng mà Đinh Ninh chỉ mượn nhờ đặc tính của Mạt Hoa

kiếm, một kiếm đã có thể thi triển ra.

Cách thi triển này không chỉ là một chiêu kiếm thế diễn dịch thật tốt, mà gần như là sáng tạo ra một cái mới.

Trừ một kiếm này, tiếp theo một kiếm cắt, một kiếm đập, lực lượng khống chế đều rất tinh chuẩn.

Ngay cả kiếm thế cũng có thể vận dụng đến mức như thế, so với tu vi tiến bộ càng khiến người ta cảm thấy sợ hãi hơn.

Tứ Cảnh trung cấp khiêu chiến Lục Cảnh trước giữ vẫn là một hành động muốn chết, nhưng không hiểu sao, trong lòng những người này lại bắt đầu lo lắng an nguy của cung nữ họ Dung.

…

Hương hoa tràn ngập hẻm nhỏ cực kỳ yên tĩnh, tẩy rửa tất cả sát ý, người đi đường cũng cự kỳ thưa thớt.

Chỉ là tay của Tịnh Lưu Ly theo bản năng đưa xuống bên hông.

Chỗ đó vốn là kiếm của nàng, chỉ là giờ phút này nàng sờ tới lại không có kiếm của mình ở đó.

- Tuyệt đối không nên có hành vi nào trở thành thói quen.

- Đặc biệt là đối với người sử dụng kiếm, bất cứ hành vi theo thói quen nào cũng là nhược điểm chí mạng.

Nhìn Tịnh Lưu Ly đã ý thức được vấn đề, Đinh Ninh nhẹ nhàng nói hai câu này.

Ánh mắt của hắn và Tịnh Lưu Ly cùng rơi vào một gã khuân vác bên bờ giếng đầu ngõ.

Tên khuân vác kia nhìn qua không có gì dị thường, đang dùng nước lau sạch thân thể, chỉ là Tịnh Lưu Ly và hắn đều biết rõ

người nọ không phải là kẻ khuân vác bình thường.

- Bộ dạng hắn cầm miếng vải có vấn đề.

Tịnh Lưu Ly khẽ vuốt cằm, tỏ vẻ mình đã thụ giáo, đồng thời hơi xoay đầu lại hỏi Đinh Ninh:

- Ngươi làm thế nào nhìn ra được?

- Nơi đòn gánh bị mài mòn cùng thân hình của hắn không hợp.

Đinh Ninh nhìn nàng một cái nói:

- Bên trong hẻm Ngô Đồng rụng lá có rất nhiều khuân vác, hình dáng bả vai kia, cọ sát cùng đòn gánh không có cái nào bị mài mòn giống như vậy.

Cho nên cái đạo lý này là cái bình thường lại gặp cái không tầm thường.

Nghĩ đến Trương Nghi đang ở trong phố xá tầm thường tiến bộ, Tịnh Lưu Ly lại như có điều suy nghĩ.

- Hắn không có sát ý.

Đinh Ninh lại nhẹ giọng nói một câu:

- Bình thường đi qua là được.

Tịnh Lưu Ly lại có chút ít khó hiểu.

Bất kỳ tu hành giả nào muốn tập kích, nhất là sát thủ, đều che giấu sát ý của mình, vì cái gì Đinh Ninh lúc này có thể khẳng định đối phương không có sát ý?

Nhưng cũng vào lúc này, một thanh âm nhẹ nhàng ngưng tụ lại truyền vào tai nàng cùng Đinh Ninh.

- Dung cung nữ có rất ít nhược điểm, những điều các ngươi thấy, đều không phải là nhược điểm của nàng.

Q4 - Chương 42: Ý đã quyết

Âm thanh này tất nhiên là do người tu hành có dáng vẻ của kẻ khuân vác phát ra, vậy mà nhìn bên ngoài vẫn thấy hắn đang lau mồ hôi, dường như không phải đang nói chuyện cùng bọn họ.

Tịnh Lưu Ly nhìn hành vi quái dị của người tu hành này lông mày dần dần nhướn lên, chuẩn bị lên tiếng, nhưng đúng vào lúc này, âm thanh của Đinh Ninh từ phía sau nàng vang lên:

- Mặc kệ không cần hỏi, nghe là được.

Tịnh Lưu Ly ánh mắt hơi lóe lên, không nói thêm lời nào nữa, tiếp tục đánh xe ngựa tiến lên như bình thường.

- Nói cách khác, rất nhiều nhược điểm của nàng đều đều là giả vờ.

- Mèo của nàng đã chết vào lúc các ngươi đến sân của nàng, là do nàng ra lệnh giết chết.

- Nàng cũng lạnh lùng tàn nhẫn như hoàng hậu nương nương vậy, loại tàn khốc này không chỉ là đối với người khác, đối với chính mình cũng giống như vậy.

- Ngay cả đối xử tên tình nhân cũ của nàng thì cũng như vậy, mặc dù các ngươi ở trước mặt nàng dằn vặt tên tình nhân cũ kia thì cũng không có chút tác dụng nào, bởi vì người như nàng ta, từ đầu đến cuối yêu nhất vẫn là chính mình.

- Ở trong thiên hạ này, ở Trường Lăng này, nàng chỉ e ngại một điều, đó là hoàng hậu nương nương. Điểm yếu duy nhất của nàng là ở tại hoàng hậu nương nương… Các ngươi muốn đối phó

với nàng, trừ khi có thể tìm ra chỗ không trung thành của nàng với hoàng hậu nương nương lúc trước đây hoặc nàng vẫn đang che giấu. Chỉ cần có chuyện như vậy liên tiếp lộ ra ngoài, nàng mới ngày càng sợ hãi, mới lo lắng các ngươi không ngừng vạch trần mà làm cho hoàng hậu đối với nàng thực sự bất mãn, do đó chấp nhận cùng ngươi quyết đấu, muốn chấm dứt chuyện này.

…

Lông mày của Tịnh Lưu Ly từ hơi hơi nhíu lại dần dần trở thành nhíu chặt.

Cho đến khi xe ngựa đi ra cái ngõ hẻm này, âm thanh của người tu hành mang dáng vẻ người khuân vác kia không còn truyền đến nữa, Tịnh Lưu Ly mới mở miệng, nhẹ giọng nói:

- Người này nói hình như rất hợp lý.

Đinh Ninh gật gật đầu, cũng nói nhẹ giọng như vậy:

- Đúng là rất hợp lý, hơn nữa không phải là người bình thường, biết rất nhiều, ngay cả chuyện Dung cung nữ có một tên tình nhân cũ như vậy mà cũng biết.

Tịnh Lưu Ly suy một cái, nhất thời ánh mắt hơi trầm xuống, nói:

- Đoán được ra thân phận của người này hay không?

Đinh Ninh bình tĩnh nói:

- Khả năng lớn nhất giống như cung nữ kia, là người bên cạnh hoàng hậu.

Tịnh Lưu Ly quay đầu, nghiêm túc nhìn Đinh Ninh một chút:

- Dùng cái gì để đoán như vậy?

- Chuyện tình nhân của cung nữ họ Dung này dù sao cũng vô cùng bí ẩn, ngay cả Mân Sơn kiếm tông các ngươi cũng không biết, cũng chỉ có Giám Thiên ty mới biết, cả Trường Lăng, biết nhiều như Giám Thiên ty như thế chỉ có Thần Đô giám và người bên cạnh hoàng hậu.

Đinh Ninh nhìn nàng một cái, ra hiệu cho nàng tập trung đánh xe, đồng thời nói chậm rãi:

- Hơn nữa ngươi chưa chú ý giọng nói và cách xưng hô của hắn… Hắn mỗi khi nói đến Trịnh Tụ thì đều xưng hô là hoàng hậu nương nương, giọng nói cũng vô cùng tôn kính. Người của Thần Đô giám luôn luôn cẩn thận, không thể gây chuyện, càng không thể dính líu đến ta và Mân Sơn kiếm tông. Nguyên Vũ và Trịnh Tụ lo ngại nhất là quan giám sát Thần Đô giám và Giám Thiên ty kết bè đảng với người khác. Người của Thần Đô giám nếu dám làm chuyện như vậy, dù là xưng hô hay giọng nói cũng không thể tôn kính như thế.

Tịnh Lưu Ly trầm ngâm một chút, nói:

- Chỗ để ta học tập từ ngươi quả thật rất nhiều, có điều đều là người bên cạnh hoàng hậu thì tại sao lại giúp ngươi đối phó với cung nữ họ Dung, hay là tung hỏa mù?

- Có phải tung hỏa mù hay không, từ từ thử sẽ biết.

Đinh Ninh nhìn dáng vẻ nàng cực kỳ khiêm tốn, không nhịn được nở nụ cười:

- Còn chuyện đều là người bên cạnh hoàng hậu vì sao lại phải giúp ta đối phó với cung nữ họ Dung, ta cũng khó biết được nguyên nhân, dù sao ta không thể chuyện gì đều biết.

Tịnh Lưu Ly suy tư, gật gật đầu thể hiện rằng mình đồng ý, sau đó lại hỏi:

- Những năm nay, cung nữ họ Dung giống như là bóng dáng của hoàng hậu, có khả năng tồn tại chỗ bất trung đối với hoàng hậu sao? Dù là có, nếu người kia muốn giúp chúng ta vì sao không nói rõ?

- Có thể là nghi ngờ, nhưng không chắc chắn. Dù sao chỉ cần có chỗ hoài nghi thì có thể tra ra được.

Đinh Ninh nhìn Tịnh Lưu Ly, nói:

- Đối phương ngay cả chuyện tình nhân cũ của nàng như vậy đều nói thẳng ra, đúng là tin tưởng năng lực của chúng ta chắc chắn đã biết được điểm ấy, cho nên, có lẽ hắn cảm thấy không cần nói thêm chúng ta cũng tra được ra, huống chi không phải trong nội bộ cũng không quá khó.

- Ít nhất có chuyện hắn nói rất đúng, nhắc nhở ta.

Sau khi dừng một chút, Đinh Ninh chăm chú nói tiếp rằng:

- Sự sợ hãi lớn nhất của nàng chính xác đến từ Trịnh Tụ, chỉ có chuyện dính dáng đến Trịnh Tụ, nàng mới rơi vào nỗi sợ hãi to lớn nhất. Mà mấu chốt nhất, từ đầu đến cuối Trịnh Tụ yêu nhất vẫn là chính mình. Nàng đối với Trịnh Tụ quen thuộc và hiểu rõ, cho nên càng thêm sợ hãi.

Tịnh Lưu Ly quay đầu nhìn Đinh Ninh một chút, nói:

- Hình như ngươi cũng hiểu rất rõ hoàng hậu.

Đinh Ninh bình tĩnh nói:

- Ta nghe chuyện cũ đủ nhiều, hơn nữa đại sư huynh Trương Nghi của ta còn không biết đến nơi nào.

Khoảng cách xe ngựa đến nơi ở của cung nữ họ Dung càng ngày càng gần.

Một tiếng mèo rít thảm thiết vang lên rõ ràng.

Trong sân của cung nữ họ Dung, tên hầu gái hàng ngày chăm sóc cung nữ họ Dung cầm trong tay một chiếc kéo, run rẩy cả người, gần như muốn khóc.

Trên người nàng vương máu tươi, trên mắt đất ở trước người có một con mèo màu lông hơi lam vẫn chưa hoàn toàn tắt thở, còn đang liên tục co giật.

…

Giống như rất nhiều sáng sớm trước đây, Trương Nghi vào lúc tiếng gà gáy thứ nhất tỉnh dậy, không chần chừ chút nào đứng lên, mặc quần áo, gấp chăn màn, bắt đầu rửa mặt.

Mặc dù ở trong khách sạn vẫn cẩn thận tỉ mỉ.

Hành trình của người quân tử không do bởi thứ bên ngoài mà ở trong tâm.

Có một số việc làm hắn rất khó hiểu, từ Tần đến đất Yên, dọc theo đường đi đều không có ai sắp xếp, đến mức hắn nhất định phải theo đoàn ngựa thồ kia vòng qua biên giới Sở Yên, nhưng mà sau khi đến đất Yên, mặc dù là trong thôn trang ở biên giới đều có người đón tiếp, một đường sắp xếp cho hắn ăn uống sinh hoạt thường ngày, cho đến khi đưa hắn vào Yến đô.

Bây giờ ngoài cửa khách điếm hắn ở này đã đỗ một chiếc xe ngựa. Hôm nay chiếc xe ngựa kia sẽ đưa hắn đi vào Tiên Phù tông.

Lúc này ở trên đất trống tràn ngập nắng sớm trước sơn môn Tiên Phù tông đã tụ tập không ít thí sinh trẻ tuổi do các nơi của Đại Yến vương triều tiến cử mà đến đây.

Đất tu hành ở Đại Yến vương triều cũng không tập trung như Đại Tần vương triều, cho nên đa số những thí sinh từ khắp nơi đến

này đều phong trần mệt mỏi.

Tiên Phù tông là tông môn được công nhận mạnh nhất Đại Yến vương triều, trong toàn bộ thiên hạ Tiên Phù tông đều chiếm địa vị cực trì quan trọng.

Rất nhiều năm qua, trong những người tu hành nổi tiếng nhất Đại Yến vương triều, mười tên có ít nhất bảy, tám tên từ Tiên Phù tông ra.

Sau khi dùng qua điểm tâm nhẹ nhàng, Trương Nghi đi theo xe ngựa tới trước sơn môn Tiên Phù Tông, nhìn phía trên núi nằm từng căn nhà cỏ vô cùng đơn sơ, lại nhìn thấy ngoài cửa môn phái dựng lên một tòa bia đá màu đen, bên trên khắc rất nhiều chữ viết của người tu hành mạnh mẽ ở Đại Yến vương triều, thậm chí là rất nhiều bút tích của các vị Hoàng Đế, rất tự nhiên có cảm giác kính nể, tiếp theo lại hơi xấu hổ.

Hắn tự hiểu kiếm đạo của hắn và phù đạo của Tiên Phù tông hình như hơi không phù hợp.

Hiện tại nhìn khắp nơi, hơn một nửa thí sinh đến trước cửa môn phái Tiên Phù tông này đều nhìn những chữ viết trên bức tường kia như mê như say, nhưng hắn lại chỉ cảm thấy những chữ viết kia mang hơi thở quá cao vời, giống như trôi nổi ở trên trời.

Không chỉ lo lắng mình sau khi vào Tiên Phù tông có thể đuổi kịp những tên tuấn kiệt tuổi trẻ ở đất Yên hay không, bây giờ hắn thậm chí lo lắng rằng mình không thể vượt qua kì thi của Tiên Phù tông.

Còn việc kì thi của Tiên Phù tông vừa đúng lúc này bắt đầu, hắn tiềm thức cho rằng chỉ là tình cờ đúng dịp.

Nhưng mà những thí sinh phong trần mệt mỏi kia không ai có ý nghĩ như hắn.

Bởi những thí sinh kia đã đến sớm nửa tháng.

Kì thi của Tiên Phù tông do một số nguyên nhân mà người ngoài không biết mà chậm đến nửa tháng.

Hắn giống như tất cả các thí sinh, nhìn như không có bất kì người Tiên Phù tông nào phối hợp, nhưng mà tất cả hành tung của hắn lại liên tục bị đưa đến trong một gian nhà lá ở Tiên Phù tông.

Trong nhà lá này có tổng cộng ba ông lão.

Một người trong đó là lão già hắn chăm sóc trong đoàn ngựa thồ kia.

- Sư huynh, ngươi thực sự định thu hắn làm đệ tử làm đệ tử thân truyền?

Nghe câu hỏi của một ông lão khác, vị lão nhân này cảm khái lắc lắc đầu, nói:

- Sư đệ, ngươi đã hỏi giống như vậy ba lần rồi.

Người lão nhân có khuôn mặt gầy gò, sợi tóc có chút nguyên khí màu xanh mơ hồ di chuyển kia cũng lắc lắc đầu, nói:

- Hỏi ba lần ở những thời điểm khác nhau, đúng là ta cho rằng sư huynh có thể đổi ý.

Lão nhân than nhẹ một tiếng, cũng không trả lời.

Đây chính là ý này đã quyết.

Một lão giả khác lông mày trắng lại chậm rãi nhíu mày, chuẩn bị mở miệng.

- Viên sư huynh, ngươi hiểu nhất sự cân bằng hòa hợp, tự biết cân nhắc và cân bằng mọi thứ, nhưng mà cân bằng hòa hợp này với nợ nhân tình hoàn toàn không liên quan.

Lão nhân nhìn lão giả lông mày trắng kia, lắc lắc đầu, nhìn bên ngoài nhà cỏ, nhẹ giọng nói:

- Bởi vì tất cả những thứ này cũng không ngăn nổi được việc thật sự yêu thích.

- Ta thật sự là yêu thích phẩm tính của tên thiếu niên Trường Lăng này.

Lão nhân ôn hòa mà kiên trì nói rằng:

- Đây mới là nguyên nhân mấu chốt ta phải đem hắn thu làm môn hạ.

Lão giả lông mày trắng bất đắc dĩ cười cợt, nói:

- Sư đệ ngươi dù sao cũng là chủ của một tông, ý đã quyết, chúng ta đúng là không cần nói nhiều.

Lão nhân thoả mãn nở nụ cười, nói:

- Quân tử như ngọc, không kể nơi chốn, không xem xuất thân, người như vậy ít nhất sẽ không phụ tâm huyết của chúng ta.

Trong ánh nắng ban mai, hai lão nhân khác cũng đã chấp nhận niềm yêu thích thực sự của vị lão nhân này, cũng bị ý vui của hắn cảm hóa theo.

Ngoài sơn môn của Tiên Phù tông, không cách nào tập trung vào những nét mực trên bức tường kia, Trương Nghi bị vài tiếng chim hót hấp dẫn, hắn tò mò ngẩng đầu, nhìn thấy một chỗ nóc của bức tường bay ra mấy con Hỉ Thước.

Q4 - Chương 43: Cảm giác không an toàn

Sáng sớm gặp được Hỉ Thước, đây là điềm báo có chuyện tốt.

Lúc này Trương Nghi vẫn không biết, dù đại thí vẫn chưa bắt đầu nhưng chắc chắn hắn đã trở thành đệ tử thân truyền của tông chủ Tiên Phù Tông.

Dù cân nhắc lợi hại như thế nào cũng phải dựa vào tình thế hiện tại và tương lai mà cân nhắc, nhưng mà cũng không bằng thật sự yêu thích.

Yêu và hận là hai thứ tình cảm hừng hừng nhất trong cuộc sống.

…

- Nàng ngoan độc còn hơn nhiều so với chúng ta tưởng tưởng, thật khó đối phó.

Tịnh Lưu Ly ghìm xe ngựa dừng lại, chậm rãi nói với Đinh Ninh, trong đôi mắt nghiêm túc đã xuất hiện một chút hàn ý.

Nàng đã nghe được một tiếng kêu thảm của con mèo, không cần thấy tận mắt, dựa vào cảm giác nàng đã biết rõ trong sân kia đã xảy ra chuyện gì.

- Ngược lại đã hại con mèo này.

Đinh Ninh bất đắc dĩ lắc đầu:

- Vốn là muốn mang nó đi Mặc Viên nuôi dưỡng thật tốt.

Tịnh Lưu Ly quay đầu, khẽ cau mày nhìn hắn, không biết những lời này của hắn rốt cuộc là nói thật hay chỉ là thuận miệng mà nói.

- Nếu như ngay từ đầu nàng đã khó chơi đến như thế, lại có người xuất lực hỗ trợ chúng ta, kế hoạch này phải thay đổi.

Đinh Ninh không có để ý ánh mắt của nàng, cúi đầu trầm ngâm nói:

- Chúng ta đi thành Nam.

Tịnh Lưu Ly gật nhẹ đầu, nhìn thoáng qua phương hướng, bắt đầu đánh xe, đồng thời nhẹ giọng hỏi:

- Đi thành Nam làm cái gì?

Đinh Ninh nói:

- Đi tìm tên tình nhân cũ kia của nàng.

Tịnh Lưu Ly nhíu mày, nói:

- Ngươi không phải nói trước hết không đả động đến hắn?

Đinh Ninh trầm mặc một lát, nói:

- Trịnh Tụ lãnh khốc vô tình, nhưng thật ra nàng cũng rất giỏi chịu đựng, chỉ có một thứ không thể dễ dàng tha thứ đó chính là có người chiếm lấy đồ của nàng.

Tịnh Lưu Ly quay đầu liếc nhìn Đinh Ninh nói:

- Ngươi vì sao lại hiểu rõ hoàng hậu như vậy?

Đinh Ninh nói:

- Ngươi không nên đi lệch quá xa, về phần ta, vì sao ta hiểu

nàng, tương lai ngươi sẽ biết.

Tịnh Lưu Ly cau mày lại suy nghĩ một chút, nói:

- Ngươi nói nàng nhất định không thể nào dễ dàng tha thứ người khác chiếm đoạt tài sản của mình, nó liên quan gì tới việc chúng ta đi gặp tên tình nhân của ả cung nữ này?

Đinh Ninh nhìn bóng lưng của nàng bình tĩnh nói:

- Lạm dụng chức quyền cũng có nghĩa là sử dụng tài sản riêng của nàng, không được nàng cho phép mà điều động tu hành giả cũng là chiếm hữu tài sản riêng của nàng, nếu như không phải là ý tứ của nàng, điều động làm chết đi tu hành giả càng là việc mà nàng không thể nào dễ dàng tha thứ. Dung cung nữ này đã theo Trịnh Tụ nhiều năm như thế, nàng tuyết đối không dám âm thầm vụng trộm một ít bảo vật hữu dụng đối với tu hành của Trịnh Tụ hoặc không thể nào dám giấu diếm một ít tin tức. Nhưng mà ả chính là người truyền đạt lời nói của Trịnh Tụ, mọi người đều hiểu rõ địa vị của ả còn cao hơn nhiều quan viên ở Trường Lăng, ả muốn làm chuyện gì có khi chỉ cần biểu đạt một chút thái độ. Như vậy trong nhiều năm liền, vì quyền thế của mình, ả có thể vô tình phạm phải một vài sai lầm. Có thể ả không dám cố ý, nhưng vô tình thì khó mà tránh khỏi. Tên tình nhân củ kia bên cạnh ả nhiều năm như thế, chắc hẳn cũng sẽ biết rất nhiều chuyện của ả.

Sắc mặc Tịnh Lưu Ly trầm xuống, cẩn thận suy nghĩ một chút, nói:

- Ngươi nói rất có lý, nhưng mà tên tình nhân cũ kia dù có biết thì tại sao phải nói cho ngươi biết? Ở Trường Lăng, dù là ta cũng không thể lạm dụng tư hình.

- Ngươi suy nghĩ nhầm hướng rồi, thường thường kiếm chính là phương pháp cuối cùng giải quyết vấn đề.

Đinh Ninh nói khẽ:

- Nếu như ngay cả những người bên cạnh hoàng hậu cũng biết người cung nữ này lãnh khốc như thế thì tên tình nhân cũ kia không thể không biết. Tình cảm của con người, trong nhất thời yêu đương cuồng nhiệt có lẽ khiến hai mắt sẽ lu mờ, nhưng về sau tự nhiên sẽ dần sáng tỏ, tự nhiên sẽ nhìn ra bản tính. Dù ban đầu, tên tình nhân cũ của ả thật lòng yêu thích, đến lúc thấy rõ ả, chỉ sợ đa phần là lợi dụng và nương dựa lẫn nhau.

- Cảm giác không an toàn.

Dừng lại một chút, Đinh Ninh nhìn bóng lưng của nàng nghiêm túc nói ra:

- Hắn sẽ có cảm giác không an toàn, chúng ta muốn lợi dụng chính là cảm giác không an toàn của hắn.

- Thường thường kiếm chính là phương pháp cuối cùng giải quyết vấn đề…..Trong tông môn của chính mình, không phải lúc nào cũng có thể tùy tiện động kiếm.

Tịnh Lưu Ly rủ mí mắt xuống, nghĩ đến trong Mân Sơn Kiếm Hội, sư tôn của mình gần như không coi Nguyên Vũ Hoàng Đế vào đâu, một kiếm giết người, chậm rãi lên tiếng:

- Đi theo ngươi lúc nào cũng có thu hoạch.

Đinh Ninh nhìn nàng, tiện miệng nói khẽ:

- Chỉ hy vọng ta sẽ không khiến ngươi lầm đường lạc lối.

Tịnh Lưu Ly lạnh nhạt nói:

- Đường tùy tâm sinh, lạc lối hay không lạc lối, coi như lệch ra ngoài cũng không thể trách người khác.

Đinh Ninh không nói thêm gì nữa, chỉ là chỉ về phía trước nói:

- Quẹo phải chỗ đường lớn phía trước.

…

Trường Lăng rất lớn, xe ngựa đi qua ngõ hẻm thì không thể nhanh được.

Vì thế mà theo con đường ngắn nhất mà Đinh Ninh chỉ, đến tận lúc giữa trưa Tịnh Lưu Ly mới lái được chiếc xe ngựa này đến một vườn trà ngoài ngoại thành của thành Nam.

Vườn trà không phải ở trên sườn núi, mà là ở bên cạnh một ruộng dâu ven cảng sông.

Những cái lá trà kia nhìn to mọng, nhưng trong mắt nhiều người phú quý yêu thích trà chỉ sợ nó không đáng giá nhắc tới.

Vì vậy những cái lá trà này thường là tùy tiện lựa chút lá non mà ngắt lấy, cũng chẳng phân biệt thời tiết, tùy tiện sao một chút rồi đem bán cho những cái quán trà ven đường.

Nhất là những cái quán trà phủ kín hai bên quan đạo, vị càng thô chát thì càng giống với hương vị trà, một chén trà lạnh đối với những người đặt chân đến quả là thứ tuyệt hảo để giải khát.

Chủ vườn trà rất am hiểu việc tận dụng khả năng sản xuất, cho nên khi Đinh Ninh cùng Tịnh Lưu Ly đến mảnh vườn trà này, có một hương vị trà pha lẫn hương vị bánh rán dầu từ trong một gian nhà trúc đơn sơ nhẹ nhàng phiêu tán ra ngoài.

Đinh Ninh chun cái mũi, mỉm cười nói:

- Trà già hầm ngỗng già.

Tịnh Lưu Ly nhìn hắn một cái, cũng không có nói cái gì.

- Ăn cơm trước.

Đinh Ninh cười cười, sau đó rảo bước đi trước, thẳng đến cái gian nhà trúc đơn sơ kia.

Bên ngoài gian nhà trúc dựng một cái bếp đơn sơ.

Bên trên bếp lò có một cái nồi sắt đen, bên trong có nấu một con ngỗng già chặt nhỏ. Con ngỗng già này đã nấu thật lâu, trộn lẫn một ít lá trà vừa to vừa thô, nước canh như tương, nhưng mà mỡ lại giống như bị lá trà hấp thu hết, nhìn không có ngán.

Một gã trung niên nam tử dáng người cao lớn mặc một cái áo tơ trắng đang lần lượt cho vào gia vị cuối cùng là tỏi và hành tây.

Nhìn Đinh Ninh cùng Tịnh Lưu Ly đi tới, cảm thụ được khí tức trên hai người này, sắc mặt hắn không khỏi ngưng đọng lại, hơi hơi trì trệ.

- Ăn cơm.

Đinh Ninh cũng không có nói nhảm, chỉ đơn giản phun ra hai chữ, sau đó tự nhiên bê tới hai cái ghế gỗ, cầm hai bộ bát đũa từ trên cái bàn bên cạnh, lấy chút nước trong xối lên, rồi ngồi xuống cách cái nồi trước mặt trung niên nam tử, từ trong cái hũ bên cạnh bới cơm ra, cho mình một bát, bới thêm cho Tịnh Lưu Ly một bát, sau đó cầm cái bát mà người trung niên nam tử này đã để sẵn trước đó bới giúp hắn một bát nữa.

Nhìn hết thảy động tác của Đinh Ninh, người trung niên nam tử này hơi hơi nhíu mày, nhưng lại không có lên tiếng ngăn trở.

Cho đến khi Đinh Ninh gắp một cục thịt ngỗng bắt đầu ăn, người trung niên nam tử này mới tao nhã khách sáo hỏi một câu:

- Mùi vị thế nào?

- Mặc dù gia vị không bằng đầu bếp bên ngoài, nhưng lại hơn ở chỗ có một mùi vị khác.

Đinh Ninh cười cười nói:

- Quan trọng nhất là con ngỗng này là ngỗng già.

Sắc mặt người trung niên nam tử này càng trì trệ, không nói thêm gì nữa, chỉ gắp thức ăn ăn cơm.

Sau một bát, nhìn cái hũ cơm đã thấy đáy, hỏi một câu:

- Có muốn nấu thêm một ít cơm hay không?

- Cũng được, nhân lúc nấu cơm nói chuyện một chút.

Đinh Ninh gật nhẹ đầu, nhìn người nam tử trước sau vẫn rất khách sáo nói:

- Chả trách Dung cung nữ nhiều năm rồi vẫn một mực ưa thích ngươi. Ngươi thật sự có chút đặc biệt. Không hỏi cái gì, tùy ý mà lại yên bình, hoàn toàn có thể khiến cho rất nhiều chuyện trong lòng nàng cảm thấy thoải mái.

Người nam tử đã bắt đầu vo gạo, nghe Đinh Ninh nói mấy câu đó, trong mắt của hắn xuất hiện một ít khiếp sợ:

- Ngươi là Đinh Ninh?

Đinh Ninh hơi khom người làm lễ, nói:

- Đúng là Bạch Dương Động Đinh Ninh.

Trung niên nam tử này hít sâu một hơi, tiếp tục vo gạo, đồng thời rửa sạch một ít rau dại để vào trong nồi ngỗng già hầm cách thủy, có chút do dự nói:

- Hà tất phải làm tuyệt tình như vậy?

- Là nàng trước đó đã làm tuyệt tình như thế.

Đinh Ninh nhìn người nam tử này, khôi phục dáng vẻ bình thường, trước sau như một nói ra:

- Chỉ cần nàng để cho Tiết lão đầu chứng kiến được kết quả cuối cùng, thì hiện giờ ta cũng sẽ không làm tuyệt tình như vậy.

Trung niên nam tử này thuần thục đem nồi sắt bưng xuống, dù rau dại vừa mới bỏ vào cái nồi sắt đang sôi, đem cái hũ mới thay gạo vào đặt lên lò, thành khẩn nói:

- Thế nhưng ngươi tìm ta cũng không có tác dụng gì, dù ngươi giết ta, cũng chẳng có chút lợi ích gì.

- Đối với nàng, ngươi có lẽ trọng yếu hơn con mèo kia.

Đinh Ninh lắc đầu, cho thêm một cây củi vào cái lò, nhìn ngọn lửa mới cháy lên, hắn nói tiếp:

- Ta chỉ là thể hiện một chút ý muốn đối phó con mèo kia, nàng liền trực tiếp hạ lệnh giết chết con mèo đó.

Nam tử trung niên này ngồi xuống, trầm mặc.

- Vấn đề bây giờ là, nếu ngươi cam tâm vì nàng mà không tiếc bất cứ giá nào, chấp nhận ta làm tổn thương sao?

Đinh Ninh nhìn người nam tử đang trầm mặc này, bình tĩnh nói:

- Nếu ngươi cảm thấy như vậy, ngươi có thể kiên trì đứng về phía nàng.

Nhìn người nam tử vẫn đang trầm mặc này, Đinh Ninh dừng lại vài giây, sau đó nghiêm túc hỏi tiếp:

- Nếu hôm nay ta không làm gì cả, chỉ là ăn của ngươi hai bát cơm, sau đó ly khai, ngươi cảm thấy nàng sẽ cho rằng giữa ta và ngươi không còn có phát sinh cái gì?

Q4 - Chương 44: Y nói láo

Người nam tử trung niên có khí chất trầm tĩnh này yên lặng suy nghĩ hồi lâu, rồi mới tiến tới cái hũ bốc đầy hơi nóng.

Sau đó y mới ngẩng đầu nhìn vào Đinh Ninh, hỏi:

- Chỗ mấu chốt là ngươi muốn giết nàng ấy, nếu ta nói cho ngươi biết một ít sự tình, liệu nàng ấy có chết hay không?

Đinh Ninh nhìn người tên Trương Lộ Dương này, cảm nhận thần sắc biến hóa vi diệu trong mắt y, thẳng thắn hỏi lại:

- Rất đơn giản, đến cùng là ngươi muốn nàng ta chết, hay không chết!?

Nghe những lời này, Tịnh Lưu Ly vốn đang ngồi yên tĩnh như một thị nữ bất giác ngẩng đầu lên. Nàng bỗng nhiên nghĩ rằng, lý giải ban đầu của mình về Trương Lộ Dương có khả năng đã sai rồi.

Trương Lộ Dương nhìn Đinh Ninh đáp:

- Ta phải xác nhận ngươi có đủ năng lực giết được nàng ấy hay không đã?

Đinh Ninh nở nụ cười duỗi tay giật lấy đôi đũa.

Trương Lộ Dương biến sắc, ngón tay chỉ vừa động đậy, đầu nhọn đôi đũa trong tay Đinh Ninh đã thay đổi phương vị, chỉ sang phía dưới sườn phải của y.

Nhìn hai động tác rất nhỏ này của Đinh Ninh, khuôn mặt Tịnh Lưu Ly lập tức trở nên ngưng trọng.

- Nghe nói lúc ngươi ở Mân Sơn Kiếm Hội, chỉ cần xem qua Kiếm Kinh liền thấu hiểu, năng lực lý giải như vậy thì người bình thường thật sự chẳng thể nào tưởng tượng nổi. Hôm nay tận mắt thấy, ta mới hiểu ngươi không chỉ dụng kiếm thức trôi chảy mà cả tiến cảnh tu vi Chân nguyên cũng chưa từng thấy bao giờ.

Trương Lộ Dương nhìn Đinh Ninh thu hồi chiếc đũa, hít sâu một hơi, nghiêm túc nói :

- Chẳng qua là tứ cảnh trung giai khiêu chiến lục cảnh, có phải là hơi nóng vội rồi không?

- Ta sẽ lên Ngũ cảnh.

Đinh Ninh rất thuần thục khơi củi lửa trong lò, tự nhiên nói ra:

- Đến Ngũ cảnh ta lập tức có thể sử dụng phi kiếm, việc giết nàng ta quả thực không khó.

Khóe miệng Trương Lộ Dương chợt hiện ra một tia cười khó hiểu, y thắc mắc:

- Mất bao lâu?

Đinh Ninh nhìn y, trả lời:

- Không lâu nữa, tại nơi này, trước khi hạ tàn (hết hè).

- Đã sống chung với nàng ta nhiều năm như vậy, chẳng lẽ ngươi thật sự mong nàng ta sẽ chết sao?

Trương Lộ Dương còn chưa kịp nói tiếp, ở bên cạnh Tịnh Lưu Ly đã không nhịn được, lạnh lùng truy vấn.

- Không phải ta mong nàng ấy chết, mà là nàng ấy nhất định sẽ giết ta!

Trương Lộ Dương bùi ngùi lắc đầu, tiếp tục:

- Bởi vì ta biết một bí mật của nàng ấy, mà hiện tại các người đã biết sự hiện hữu của ta. Cho nên tuyệt đối nàng ấy sẽ không để một bí mật như vậy tiếp tục tồn tại.

Tịnh Lưu Ly có chút khó hiểu cau mày hỏi:

- Điều đó có thật sự là bí mật?!

- Đương nhiên đó là bí mật!

Trương Lộ Dương cảm khái nở nụ cười, khẳng định nói:

- Vì trước khi bị các người tìm được, ta vẫn nghĩ rằng cả đời này không một ai biết ta và nàng ấy có mối liên hệ gì ở Trường Lăng.

- Chẳng lẽ cung nữ không thể có tình nhân sao?

Tịnh Lưu Ly không hiểu vặn hỏi:

- Coi như là lấy chồng sinh con, lại có gì không được?

Nói xong câu đó, Tịnh Lưu Ly nhận thấy cả Trương Lộ Dương và Đinh Ninh đều nhìn mình một cách cổ quái.

- Làm sao, ta nói sai chỗ nào ư?

Tịnh Lưu Ly hồn nhiên nhìn hai người, hỏi.

Đinh Ninh khẽ cười, giải thích:

- Chuyện thành gia lập thất, nếu đó là kết quả của tình yêu thật sự thì đương nhiên chẳng có chút vấn đề gì. Nhưng nếu đó chỉ như một thứ công cụ để giải quyết nỗi cô đơn, hoặc là nàng ta chỉ tạm thời muốn tìm sự an bình khác thôi, ngươi thử nói xem điều đó còn có ý nghĩa gì không?

Tịnh Lưu Ly nhăn mày thật sâu, trầm mặc không nói, dường

như đã hiểu đôi phần:

- Lúc ở bên Hoàng hậu, nàng ta đương nhiên có nhiều chỗ khó giải quyết, không vừa lòng, nhưng nếu để Hoàng Hậu biết rõ nàng ta có cảm giác không an toàn, cần một chỗ an ủi khác bên ngoài, thì chỉ riêng điều này đã là một bí mật rồi.

Thần sắc Trương Lộ Dương có chút thảm đạm, y nở nụ cười khổ, nói:

- Ta vốn chỉ là một gã giáo tập bình thường của Thanh Dương Kiếm Viện, trời sinh tính tình đạm bạc, không thích tranh đấu công danh, nên mới thuê mảnh vườn trà này để ẩn cư. Lúc mới quen nàng ấy, liền cho rằng hai chúng tôi tâm đầu ý hợp, nhưng mà ở chung lâu ngày lại phát hiện không phải thế.

Sắc mặt Tịnh Lưu Ly vẫn khó coi như trước, ẩn ý của Trương Lộ Dương thì nàng đã rõ ràng mười phần, chẳng qua là chẳng thể nào chấp nhận được. Cứ coi như là xưa không bằng nay*, nhưng nam tử này cũng đã từng yêu Dung cung nữ, vậy hiện nay y có thể ngoan độc xuống tay ép nàng ta vào đường chết được sao?

(*) Xưa không bằng nay: Ý là tình hình xưa không thể đem so sánh với nay nên không thể chấp là vì tình cũ mà bỏ mạng.

- Thực ra, cũng giống như các ngươi nghĩ có thể thu thập được một ít tin tức từ ta, thì nàng ấy chắc chắn sẽ nghĩ, lúc ở chung với nhau, ta nhất định đã biết rất nhiều chuyện không nên biết. Khi thức thì không nói, nhưng nàng ấy lo lắng chuyện lúc ngủ nói mê, có để lộ ra điều gì không?

Trương Lộ Dương hiểu suy nghĩ trong lòng Tịnh Lưu Ly, tự giễu cười, nói tiếp:

- Những năm gần đây số lần nàng ấy đến đây càng ngày càng nhiều. Không biết là do nàng ấy cần thêm an ủi vỗ về, hay là vì

không yên lòng về ta.

- Hơn nữa có lẽ biết rất nhiều bí mật, nàng ấy lại không thể nói với bất kỳ ai khác. Cho nên nàng ấy quả thật có nói mớ.

Nhìn hàng lông mày có chút nhướng lên của Tịnh Lưu Ly, Trương Lộ Dương lắc đầu nói:

- Trong mơ, nàng ấy đều có ý uy hiếp, còn nói muốn giết ta.

- Vậy vì sao ngươi còn không rời bỏ nàng ta chứ?

Tịnh Lưu Ly theo bản năng hỏi câu này, nhưng lời vừa ra miệng thì liền biết nó thật dư thừa.

- Bỏ nàng ấy, thì nàng ấy thật sự sẽ động thủ, và ta có lẽ đã trực tiếp bị chôn trong vườn trà này rồi.

Nhưng mà Trương Lộ Dương vẫn trả lời.

Bàn tay đặt trên cái hũ đang sôi, một cỗ thiên địa nguyên khí nhu hòa từ lòng bàn tay y tuôn ra bao trùm lên toàn bộ hũ, phong bế tất cả hơi nước bay ra ngoài.

Đến lúc toàn bộ cái hũ như muốn vỡ tan, y mới nhấc cái hũ lên, đặt trên bàn rồi thản nhiên cười nói với Đinh Ninh và Tịnh Lưu Ly:

- Cơm đã chín, thêm một chén nữa đi!

Cho đến lúc này, Tịnh Lưu Ly mới nhớ tới vai trò của mình, nhận lấy bát của Đinh Ninh, xới cơm cho Đinh Ninh.

- Mân Sơn Kiếm Tông có thể bảo đảm an toàn cho ngươi, chỉ cần ngươi muốn thì có thể ly khai Trường Lăng bất cứ lúc nào.

Đinh Ninh nhìn qua thủ đoạn của tu hành giả, rõ ràng mỗi một hạt cơm đều óng ánh tròn đầy, cầm cái muôi trúc múc một muỗng

xì dầu đậm đặc rưới lên cơm, sau đó nghiêm túc hỏi:

- Bây giờ, ngươi có thể nói cho chúng ta biết nàng ta có bí mật gì rồi chứ?

…

- Kỳ thật trước đây, cung nữ được Hoàng hậu yêu thích nhất cũng không phải nàng ấy, mà là một cung nữ họ Hoàng .

Trương Lộ Dương nhận chén cơm đầy từ Tịnh Lưu Ly, bắt đầu chậm rãi ăn, thời gian dần qua, mới nói:

- Chẳng qua cung nữ kia tiết lộ một ít chuyện không nên nói, cho nên liền bị ban chết.

Tịnh Lưu Ly muốn mở miệng, nhưng lần này nàng đã kịp nhớ tới thân phận của mình, lại nhớ kỹ Đinh Ninh muốn mình nói ít nghe nhiều, cho nên liền tỉnh ngộ, cúi đầu xuống an tâm ăn cơm.

- Người cung nữ kia có quan hệ với một bí mật trước khi thánh thượng đăng cơ ba năm.

Trương Lộ Dương không nhìn nàng, chỉ nhìn Đinh Ninh nói tiếp:

- Thánh Thượng từng có khoảng thời gian không gần nữ sắc, khi ấy Hoàng hậu đã ở cùng với người kia. Nhưng bà ta đã cải trang thành một nữ tử khác, rồi phát sinh quan hệ với thánh thượng, thánh thượng không còn con đường nào khác nên mới nhanh chóng phát động biến cố lớn kia.

Mặc dù đã bình tâm để ngồi nghe câu chuyện, nhưng khi nghe đến mấy câu này, sắc mặt Tịnh Lưu Ly lập tức biến đổi.

Cái bí ẩn này thật sự quá lớn.

Đinh Ninh hít sâu một hơi. Hắn để chén cơm xuống, nhìn

Trương Lộ Dương chậm rãi nói:

- Chuyện là như vậy, nhưng sự thật là do Dung cung nữ mượn danh nghĩa cung nữ kia truyền ra ngoài phải không?

Trương Lộ Dương nhẹ gật đầu, cười khổ một cái:

- Chuyện đó thiếu chút nữa bị người ta ghi thành truyện ký. Năm đó Hoành Nho thư viện cùng với Đạo Nhất thư cục** bị một mồi lửa đốt đi, là vì có liên quan đến chuyện này, người đọc sách bị thiêu cũng đến gần trăm người.

(**) Đạo Nhất thư cục - nhà in Đạo Nhất.

- Chỉ một chuyện như vậy cũng đủ rồi.

Đinh Ninh nhẹ gật đầu đồng ý.

- Kỳ thực, trong chuyện này có một sơ hở, cho nên nàng ấy mới ngày đêm thấp thỏm, nhiều lần nói mớ trong mơ.

Trương Lộ Dương nhìn Đinh Ninh, tiếp tục nhẹ nhàng nói:

- Vào ngày nàng ấy hành sự, tạo thành cục diện tra ra chuyện của cung nữ họ Hoàng lộ tin tức, thì thực ra, ngay lúc đó cung nữ họ Hoàng đang gặp một người, người đó có thể làm chứng. Chẳng qua, người kia không biết là cái chết của của cung nữ họ Hoàng cùng với việc hỏa hoạn của Đạo Nhất thư cục và Hoành Nho thư viện có liên can với nhau, nên y cũng không biết lúc ấy xảy ra chuyện gì. Mà chính cung nữ họ Hoàng cũng không biết manh mối được tra ra từ đâu.

- Lúc đó, những hồ sơ điều tra vụ án chắc chắn không có lí do gì để tồn tại, nhưng trí nhớ Hoàng hậu rất tốt. Chuyện này khắc rất sâu trong lòng bà ta, nên bất luận là chi tiết gì thì bà ta nhất định sẽ nhớ rất rõ.

- Người kia chính là Mặc Thủ Thành. Nàng ấy không có năng lực thiết lập ván cục để giết được người có địa vị như vậy, cho nên việc này thủy chung là tâm kết của nàng ấy.

. . .

Lúc Trương Lộ Dương nói xong, thì Đinh Ninh cũng ăn xong chén cơm từ lâu.

Hắn nhìn thấy Tình Lưu Ly còn nửa bát cơm, đứng lên, khom người thi lễ với Trương Lộ Dương, nói:

- Đa tạ tiên sinh tương trợ.

Nhìn hắn đứng dậy hành lễ rời đi, Tịnh Lưu Ly cũng lập tức đứng dậy đi theo.

Trương Lộ Dương sau khi đáp lễ cũng không đưa tiễn.

Chẳng qua là, lúc Tịnh Lưu Ly bắt đầu đánh xe, thời điểm thùng xe khẽ nhúc nhích, Đinh Ninh nhẹ nhàng khẳng định:

- Y nói láo!

Q4 - Chương 45: Làm thế nào để tương kế tựu kế?

Tịnh Lưu Ly vẫn còn đang đắm chìm trong những tiết lộ của Trương Lộ Dương về mối tình với Dung cung nữ cùng chuyện bí mật giữa Trịnh Tụ và Nguyên Vũ Hoàng Đế, chợt nghe Đinh Ninh nói vậy, cho dù nàng kiếm tâm trầm ổn cũng không khỏi hơi chấn động, nói khẽ:

- Có ý tứ gì?

Đinh Ninh nhìn thoáng qua gian nhà tranh bên trong vườn trà, nói một cách đơn giản dị thường:

- Hắn sơ hở quá nhiều.

Tịnh Lưu Ly nhăn tít lông mày lại hỏi:

- Ta nhìn không ra một sơ hở nào!

Âm thanh Đinh Ninh trở lại hòa hoãn:

- Sơ hở lớn nhất chính là hắn biết sự tình từ việc Dung cung nữ nói mê. Dù trong nội tâm còn cất giấu nhiều bí mật hơn nữa thì ngươi có nghe qua Lục Cảnh Tu Hành Giả nói mê khi ngủ hay không?

Tịnh Lưu Ly quay đầu nhìn hắn một cái, không nói gì.

- Đã qua Ngũ Cảnh, tâm niệm tựa như thông thần, Chân nguyên cùng Thiên Địa Nguyên Khí đối với việc điều dưỡng thân thể đã vượt qua hầu hết dược vật thế gian, thần hồn yên ổn, chỉ sợ trong mộng vừa nói ra một lời sẽ lập tức tỉnh giấc, làm sao có

thể nói ra một đoạn chuyện dài như vậy.

Đinh Ninh bình tĩnh nói tiếp:

- Đã đến Lục Cảnh tiếp cận Thất Cảnh thì càng không cần phải nói, tiếng mưa gió lọt vào tai tựa như tiếng sấm, âm thanh thảo trùng dị động xa xa có thể phân biệt rõ ràng, thân thể linh mẫn dị thường, như sấm sét vang dội trước mắt nhất định sẽ làm người tu hành kinh tỉnh. Trừ phi tu hành giả này đã đến cảnh giới ấy nhưng lại bị trọng thương, hoặc là quanh năm bị bệnh, lúc này thần hồn suy nhược. . . Chỉ là ta và ngươi đều đã gặp Dung cung nữ, ả khí tức trầm ổn, chẳng qua là thiên phú có hạn mới chậm chạp mà chẳng thể nào thấy được ngưỡng cửa Thất Cảnh, như vậy thì sao ả có thể thường xuyên nói mê được chứ?

Tịnh Lưu Ly thần sắc càng ngày càng ngưng trọng, lạnh giọng nói:

- Đây thật là một sơ hở lớn.

- Hắn dám lừa gạt vì chúng ta chưa qua Lục Cảnh, cảm thấy chúng ta có lẽ không biết gì về tình trạng Lục Cảnh.

Đinh Ninh ngẩng đầu, mang theo một tia lãnh ý nói ra:

- Vừa rồi tu vi của hắn ngươi cũng đã thấy, hắn đã tới Lục Cảnh. Lục cảnh làm sao lại không biết tình trạng của Lục Cảnh.

- Sử dụng một câu chuyện hết sức kinh hoàng làm chấn động tâm tình sẽ dễ dàng đánh gục sức phán đoán của người nghe.

Dừng lại một chút, Đinh Ninh lại chậm rãi nói tiếp:

- Hắn nói Trịnh Tụ trực tiếp cải trang thành một nữ tử khác để tạo dựng mối quan hệ với Nguyên Vũ, do đó Nguyên Vũ không thể không phát động binh biến, loại chuyện thế này đã đủ khiến người ta chấn động. Hơn nữa tất cả sự tình hắn nói về hỏa hoạn của Đạo

Nhất thư cục và Hoành Nho thư viện đều là sự thật, đều có căn cứ, nghe hắn nói chuyện tất nhiên tâm tư cũng sẽ bị hắn lôi kéo, sẽ cho rằng hắn nói đều là sự thật. Đây là thủ đoạn công tâm rất thường gặp, rất nhiều người, thực tế có rất nhiều tướng lãnh chỉ huy tác chiến đều biết sử dụng.

Trên mặt Tịnh Lưu Ly phủ lên một tầng sương lạnh:

- Ý của ngươi là ngay cả bản thân chuyện này đều giả dối?

- Quan tâm làm gì chuyện này là thật hay giả.

Đinh Ninh mang một tâm thái bình tĩnh không chút lãnh ý nói tiếp:

- Ít nhất bên trong có chút ít mắc xích là giả, mặc dù chúng ta có thể khiến việc như vậy rơi vào tai Trịnh Tụ, nhưng nhất định chuyện này cũng chẳng có quan hệ gì với cung nữ họ Dung, Trịnh Tụ sẽ chỉ cảm thấy chúng ta vì báo thù mà không từ thủ đoạn, bịa đặt một ít chuyện vũ nhục đến danh dự của nàng, đến lúc đó chúng ta chẳng có kết cục tốt đẹp.

Hai tay Tịnh Lưu Ly có chút dùng sức, nhịn không được muốn lập tức dừng cương ngựa.

- Đừng nên dừng lại, nói không chừng hắn vẫn còn trông theo chúng ta.

Đinh Ninh lắc đầu nói khẽ.

Tịnh Lưu Ly hít sâu một hơi tiếp tục đánh xe, sau đó nói:

- Cho nên hắn không hề muốn Dung cung nữ chết, hắn muốn giúp Dung cung nữ đối phó chúng ta.

Đinh Ninh cười khẽ gật nhẹ đầu:

- Hắn còn sơ hở rất nhiều. . Lúc ta nói Mân Sơn Kiêm Tông có

thể bảo hộ cho hắn, thậm chí để lộ ra có thể cho hắn lên núi tị nạn, hắn chẳng hề mừng rỡ, thậm chí ánh mắt hắn còn có chút lảng tránh. Lúc chúng ta rời đi, hắn thở phào nhẹ nhõm như là cuối cùng đã làm xong một việc, nhưng căn bản không muốn hỏi khi nào người Mân sơn Kiếm Tông sẽ đến, chúng ta an bài cho hắn tiến lên núi thế nào. Những vấn đề này đều chưa xác định, chúng ta đều không an bài. Có quan hệ sinh tử mà hắn lại không một chút lo lắng.

Tịnh Lưu Ly lại trầm mặc một lát rồi nói:

- Ngươi nói những điều này ta đều đã hiểu, nhưng từ đầu ngươi đã biết rõ hắn đang nói láo, ngươi cũng không vạch trần, không có cách nào tìm trong miệng hắn chút ít bí mật về cung nữ họ Dung, chẳng lẽ ngươi còn có thể tương kế tựu kế?

- Ta không có cách nào tương kế tựu kế!

Đinh Ninh nhìn nàng, trong mắt hiện lên một tia tâm tình kỳ quái:

- Chỉ là nói chuyện cùng hắn làm ta liên tưởng đến một ít chuyện, đủ để cho ta nghĩ ra được biện pháp đối phó Dung cung nữ.

Tịnh Lưu Ly quay đầu nhìn hắn kỳ quái:

- Biện pháp gì?

Đinh Ninh nhìn về chỗ rất xa phía Hoàng cung thản nhiên nói:

- Trường Lăng bây giờ có rất nhiều chuyện chỉ Trịnh Tụ và Dung cũng nữ mới biết. Chỉ cần người thứ ba biết rõ những chuyện này, nhất định là do Dung cung nữ để lộ ra. Mặc dù chuyện này không truyền đến tai Trịnh Tụ, nhưng Dung cung nữ nhất định sẽ sợ hãi.

Tịnh Lưu Ly không thể giải thích vì sao đành nhìn Đinh Ninh, nói chẳng ra lời.

Nàng chỉ suy đoán, nếu chỉ có Hoàng Hậu cùng Dung cung nữ biết rõ sự tình, những người khác làm sao có thể biết? Nếu có người khác biết thì cũng chỉ sợ là Trường Lăng lão nhân Chu gia lão tổ hay là Tiết Vong Hư biết được, thế nào lại chỉ có đúng Hoàng Hậu cùng Dung cung nữ biết rõ sự tình?

- Hiện tại ngươi không cần biết rõ. Ngươi đã theo ta học tập, chỉ cần ngươi nhớ kỹ những quá trình này, sau này tự nhiên sẽ hiểu.

Đinh Ninh không giải thích gì thêm, chẳng qua là đón lấy ánh mắt khó hiểu của nàng nói tiếp:

- Trương Lộ Dương sử dụng câu chuyện đáng sợ như vậy để dụ chúng ta mắc câu, mạo hiểm để làm Trịnh Tụ tức giận, đây chính là đánh bạc với sự sinh tử của chính mình. . Hắn có thể làm như thế chỉ có thể nói rõ một điều, Dung cung nữ cùng hắn giễu cợt tưởng thật nhưng là giả, đã gạt được hết tất cả mọi người.

Tịnh Lưu Ly chợt thông suốt:

- Cho nên Dung cung nữ với Trương Lộ Dương là tình yêu đích thực sống chết có nhau.

Đinh Ninh gật đầu mang theo một chút khoái ý nói thêm:

- Cho nên tấm chân tình của Trương Lộ Dương thật là hữu dụng. Vào thời khắc then chốt, Trương Lộ Dương chính là con cờ để đánh sập phòng tuyến cuối cùng trong nội tâm của ả.

Tịnh Lưu Ly lại lâm vào trầm mặc:

- Những chuyện này tựa như ngươi trời sinh đã thông hiểu. Kỳ thật vị trí tông chủ đời sau của Mân Sơn Kiếm Tông ngươi làm sẽ

hợp hơn ta.

Đinh Ninh nhìn nàng, lần này hắn không trả lời. Thực ra không phải bởi những lời từ Tịnh Lưu Ly, mà bởi vì hắn lại nghĩ tới một người từ rất lâu kia thật sự rất giống. Cuộc nói chuyện đã hết, nhưng xa hành vẫn không ngừng.

Tạm biệt vườn trà yên lặng, xe ngựa lại bắt đầu đi vào đường phố Trường Lăng phồn hoa.

Đinh Ninh bên trong xe tựa như hơi mệt, hai mắt híp lại. Bỗng nhiên ánh mắt Tịnh Lưu Ly trở nên sắc bén, chỉ là lần này nàng che dấu vô cùng tốt, cũng không lập tức ngẩng đầu hay theo bản năng đem lực chú ý đến bên eo mình nữa.

Phía trước có một tòa trà lâu rất lớn.

Tại cửa ra vào trà lâu có một gã thiếu niên áo lam từ trong đi ra, hướng phía nàng và Đinh Ninh bước tới. Nàng cũng không có ngừng xe ngựa lại, chỉ là tiếp tục đi về phía trước một cách vô thức.

Lúc cách nàng khoảng hơn mười trượng, cánh tay của người thiếu niên áo lam đã đặt lên chuôi kiếm. Một cỗ kiếm ý mịt mù từ người hắn nhẹ tán ra. Giữa con đường bụi bặm chậm rãi lơ lửng trước người hắn, sau đó tạo thành một chuôi kiếm hoành ngang trước xe ngựa.

Ý tứ đã rất rõ ràng.

Ngay cả hai bên đường, cho dù là những kẻ nhàn rỗi đang cắn hột dưa bên song cửa trà lâu trong nháy mắt cũng đều rõ ràng ý tứ của thiếu niên này.

Người thiếu niên áo lam này muốn khiêu chiến người trong xe ngựa.

. . .

Trên gương mặt Dung cung nữ tản ra một tầng ánh sáng xanh rực rỡ như sứ.

Lúc này nàng đang trên đường hồi cung, mặc dù một bước cũng không dừng lại nhưng những sự tình liên quan Đinh Ninh vẫn không ngừng truyền đến tai nàng. Nàng đã biết có một xe chở phân đang đi về hướng Đinh Ninh. Nàng cũng biết Đinh Ninh đi đến vườn trà. Nàng cũng biết có một gã thiếu niên áo lam khiêu chiến Đinh Ninh.

Dung diện nàng tựa hồ không có gì cải biến, chỉ là sâu trong mắt có một ít lãnh diễm chậm rãi thiêu đốt.

Chiếc xe chở phân kia, kể cả người thiếu niên áo lam lúc này chỉ sợ tất cả người Trường Lăng đều cho rằng là ý của nàng.

Nhưng nàng thập phần rõ ràng, những người này không có liên can gì đến nàng.

Như vậy rút cuộc là ai làm ra chuyện này, là do Đinh Ninh tự làm ra, hay là những đại nhân vật Quan Trung kia? Nàng không thể giải thích nổi.

Nàng có điều không biết, lúc này trên đường phố cách trà lâu mà thiếu niên áo lam đang đứng không xa có một gã tướng lãnh mặc y phục bình thường hàng ngày đang ngắm phong cảnh.....

Q4 - Chương 46: Ứng chiến

Đứng giữa đường là một thiếu niên mặc áo lam dùng một thanh trần (bụi) kiếm ngăn Tịnh Lưu Ly đang lái xe ngựa, tên của hắn cũng rất có ý tứ, gọi là Trần Phù Trần (bụi bặm).

Nhìn Tịnh Lưu Ly ghìm ngựa dừng xe, thiếu niên áo lam khẽ khom người với thùng xe sau lưng nàng, nói:

- Tại hạ Trần Phù Trần, muốn khiêu chiến Đinh Ninh.

Trần Phù Trần từ từ phóng xuất ra một luồng kiếm ý mơ hồ lướt nhẹ qua đám bụi đất trên đường khiến người đi lại hai bên đường cảm thấy người thiếu niên áo lam này bất phàm, khi nghe đến hai tiếng 'Đinh Ninh', xung quanh lập tức xôn xao, vang lên từng tiếng hô kinh ngạc.

Tuy Mân Sơn Kiếm Hội kết thúc đã khá lâu, nhưng cái tên 'Đinh Ninh' này thực sự quá vang dội, lập tức làm cảm xúc mọi người trở nên kích động.

- Trong xe ngựa là người thiếu niên ở quán rượu trong Ngô Đông Lạc?

- Người này là Đinh Ninh, thủ danh tại Mân Sơn Kiếm Hội?

Trong lúc rất nhiều người phát ra âm thanh khiếp sợ, ánh mắt bất giác bị hấp dẫn bởi một cỗ xe ngựa nhìn như rất bình thường thì tấm màn che bên ngoài thùng xe chợt mở ra.

Đinh Ninh từ trong đi ra.

Tất cả mọi người xung quanh đều thấy rõ thần sắc bình tĩnh của người thiếu niên này, lại nhìn thấy bên cạnh eo của hắn đeo

một thanh tàn kiếm, lập tức vô số âm thanh vui mừng vang lên, như sóng triều cuốn ra đường phố xung quanh.

Ở Mân Sơn Kiếm Hội, Đinh Ninh đoạt được thủ danh, việc này đối với những người sống trong ngõ hẻm thành Trường Lăng mà nói thì chỉ có trong truyền thuyết, dù hắn có thủ đoạn kinh người như thế nào nhưng thực tế vẫn chưa từng nhìn thấy, lúc này lại có người trên đường khiêu chiến Đinh Ninh, đối với bọn họ, đây là cơ hội tận mắt quan sát Đinh Ninh xuất kiếm.

Đây mới thực sự là thịnh hội trong phố xá.

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn chăm chú vào vẻ mặt đầy chiến ý của thiếu niên áo lam, nhất thời không trả lời.

Lông mày Tịnh Lưu Ly cau lại, dùng thanh âm chỉ có nàng và Đinh Ninh mới có thể nghe được, nói:

- Đánh hay không đánh, ngươi nhanh quyết định, nếu không chỉ sợ cửa hàng quanh đây sẽ vì chen lấn mà sụp.

- Đây không phải vấn đề đánh hay không mà là xử trí vấn đề của hắn như thế nào.

Ánh mắt Đinh Ninh vẫn như cũ dừng lại trên người thiếu niên áo lam, cũng dùng thanh âm chỉ có hai người có thể nghe được, chậm rãi nói:

- Cùng ra một kiếm nhưng có rất nhiều loại lựa chọn, trực tiếp giết chết đối phương, hoặc khiến đối phương trọng thương, hoặc ép đối phương quăng kiếm nhận thua. Trong tương lai, sau khi cô trở thành tông chủ Mân Sơn Kiếm Tông, đây là vấn đề nhất định phải suy tính. Cô đã gọi ta là thầy, hướng ta học tập, trong mắt ta, việc này là một trong những thứ quan trọng sau này cô phải học.

Tịnh Lưu Ly có chút ảo não, thầm nghĩ chẳng qua chỉ là so kiếm mà thôi, làm sao phải phiền toái như thế, song lại cảm thấy

lời của Đinh Ninh rất có đạo lý, vì vậy nàng khống chế cảm xúc của mình, nói khẽ:

- Vậy phải xử lí như thế nào?

- Đồ vật trong cái lầu uống trà mà hắn đi ra đều rất quý, người bình thường tiêu phí không nổi. Mặc dù hắn đi ra từ cái lầu uống trà kia, quần áo trên người cũng coi như đẹp đẽ quý giá nhưng sắc mặt, cử chỉ lại có chút câu nệ, khi đi ra lại lộ ra vẻ nhẹ nhõm, điều này nói lên hắn không phải xuất thân từ người nhà phú quý. Cô hãy nhìn mặt mũi, tay chân và da thịt hắn đều hơi thô ráp, không giống loại con cháu hàng ngày được bổ dưỡng, bảo dưỡng. Lúc hắn tự xưng Trần Phù Trần, ngữ khí cực kỳ tự nhiên bình tĩnh, điều đó cho thấy đó là tên thật của hắn, tu vi của hắn rất cao, dùng tên thật nhưng ở thành Trường Lăng lại không có danh tiếng, điều này cho thấy hắn đến từ bên ngoài thành. Lại nhìn ánh mắt của hắn nóng bỏng đến cực điểm, trên mặt phô bày khát vọng nhanh chóng thành danh... Nhìn nhiều như vậy, đại khái có thể đoán ra, hắn hẳn là một tên khổ tu bên ngoài đã lâu, một thiếu niên xuất thân bình thường khát vọng đến Trường Lăng thành danh, có lẽ không biết Trường Lăng xảo trá, bị người khác lợi dụng.

Đinh Ninh nhẹ giọng nói những thứ này, sau đó nói tiếp với Tịnh Lưu Ly:

- Đã hiểu rõ những vấn đề này, đối với hắn động kiếm như thế nào, đều tùy vào cô. Cô phải hiểu một điểm, động kiếm ở Trường Lăng, tuyệt đối không thể chỉ suy nghĩ vấn đề trước mắt ai mạnh hơn ai.

Càng nghe, khuôn mặt Tịnh Lưu Ly càng ngưng trọng, nàng cảm thấy trước kia dường như có rất nhiều chuyện mình không hề để ý, hoặc có thể nói thân phận được chỉ định làm tông chủ Mân Sơn Kiếm Tông đời sau vô tình khiến nàng trở nên không để ý đến quá nhiều chuyện.

Bởi vì có một số việc tựa hồ không cần chính nàng phán đoán, tự nhiên sẽ có đám người Đàm Thai Quan Kiếm nói cho nàng kết quả phán đoán.

- Mặc kệ ta có cần tự mình phán đoán hay không, đối với mỗi việc, riêng bản thân ta nhất định phải có suy đoán của mình.

Nàng hít sâu một hơi, gật đầu nói.

Đinh Ninh cười cười, không nói gì nữa.

Lúc khóe miệng Đinh Ninh nở nụ cười, lông mày Trần Phù Trần bỗng nhiên nhướn lên.

Kiếm ý của y đã sớm xao động bất an, sở dĩ y có thể kiên nhẫn chờ đợi một thời gian ngắn vừa rồi là vì ánh mắt bình tĩnh của Đinh Ninh, tuy vô hình nhưng có lực chấn nhiếp khó tả với y.

Theo quan sát của y, Đinh Ninh thành danh ở Mân Sơn Kiếm Hội, chính mình lại yên lặng vô danh, y cần đạp lên thanh danh của Đinh Ninh để nổi tiếng. Lúc này thân phận của y chỉ là hậu bối, chờ đợi cũng là bình thường.

Còn có một nguyên nhân khác quan trọng hơn, là người trong thành nghe được tin đến đây xem chiến còn chưa đủ nhiều... Đối với y mà nói, người đến xem trận chiến này càng nhiều, đồng nghĩa với việc sau này người truyền bá thanh danh thay hắn càng nhiều.

Mà lúc này, dòng người khắp các đường phố xung quanh đến càng lúc càng đông, đợi một thời gian ngắn nữa, chỉ sợ chỗ động tay cũng không có.

Lông mày của y chau lên, môi hé mở, kiếm trong tay cũng khẽ nâng, định lên tiếng.

Nhưng đúng lúc này, Đinh Ninh nhìn y, lên tiếng:

- Ngươi có tư cách gì khiêu chiến ta?

Lời vừa nói ra, khắp nơi đều yên tĩnh.

Lập tức, đường phố bốn phía đang lộn xộn ngay cả một tí thanh âm đều không có.

Trong thời tiết nóng bức, những người đến xem cuộc chiến bị nhét chung một chỗ, vậy mà không có một tí huyên náo, theo bản năng cảm thấy lời Đinh Ninh nói cũng đúng.

Trần Phù Trần hơi ngạc nhiên.

Lúc trước, y chỉ cảm thấy tu hành giả ở Trường Lăng cao ngạo, hơn nữa trong truyền thuyết, tu hành giả của Trường Lăng nổi tiếng dũng mãnh, chưa bao giờ sợ hãi bất kỳ khiêu chiến nào, lảng tránh khiêu chiến đều bị coi là nhu nhược và bị người khác xem thường, cho nên y chưa bao giờ cân nhắc vấn đề này.

- Tu vi của ta đã tới Ngũ cảnh.

Sau khi ngẩn người, y hít sâu một hơi, nhìn Đinh Ninh, nói ra một lý do y cho rằng có sức thuyết phục nhất.

Tiếng hô kinh ngạc vang lên.

Không thiếu tu hành giả đang xem chiến, bọn họ tự nhiên biết rất rõ việc thiếu niên áo lam chỉ bằng chừng ấy tuổi mà tu vi đã đến Ngũ cảnh là có ý nghĩa như thế nào.

Nhưng khuôn mặt Đinh Ninh vẫn bình tĩnh như trước, hắn nhìn thoáng qua Trần Phù Trần, nói rõ ràng:

- Vậy thì sao? Một ít đối thủ trong Mân Sơn Kiếm Hội ta gặp cũng đã sớm qua Ngũ cảnh.

Trần Phù Trần cứng đờ.

Rất nhiều tu hành giả xung quanh cảm thấy thiếu niên áo lam hoàn toàn có đủ tư cách khiêu chiến Đinh Ninh cũng sửng sốt.

- Muốn khiêu chiến ta, ít nhất cũng phải ở Trường Lăng có chút thanh danh. Ngươi nóng vội.

Đinh Ninh cũng không cho bọn họ có nhiều thời gian suy nghĩ, hắn nhìn Trần Phù Trần rồi nói tiếp:

- Nếu ngay cả thị nữ của ta ngươi cũng đánh không lại thì có tư cách gì khiêu chiến ta?

- Cái gì?

Nghe những lời này của Đinh Ninh, xung quanh vang lên đầy tiếng kinh hô, ánh mắt Trần Phù Trần và toàn bộ những người khác đột nhiên tập trung vào Tịnh Lưu Ly.

Thân thể Trần Phù Trần khẽ run.

Y cảm nhận được mình bị miệt thị, không khỏi phẫn nộ.

- Nếu ta thắng thị nữ của ngươi?

Y hít sâu một hơi, ưỡn ngực, sau đó rất trực tiếp nói ra:

- Sau đó đánh một trận với ngươi được hay không?

- Nếu ngươi có thể đánh thắng nàng, ta liền tiếp nhận khiêu chiến của ngươi.

Đinh Ninh mỉm cười, ngồi ở mái hiên tại giao lộ.

Nụ cười nhạt nhẽo của hắn lại khiến Trần Phù Trần càng thêm phẫn nộ, lửa giận trong mắt dường như muốn bốc cháy lên.

- Ta khiêu chiến cô trước.

Hắn hít sâu một hơi, nhìn Tịnh Lưu Ly, nói từng chữ một, đồng thời chậm rãi giơ lên thanh kiếm vẫn đang nắm chặt.

Kiếm của y giấu trong vỏ kiếm bằng gỗ.

Chuôi kiếm của hắn chế tạo từ một loại ngọc thạch nào đó, giờ phút này theo khí tức của hắn bắt đầu khởi động, trên chuôi kiếm màu xám nhạt dường như có một đường mây màu trắng dài hẹp muốn bay ra.

Nghe lời nói của y đầy tức giận và hàn ý nhưng Tịnh Lưu Ly ngay cả lông mi cũng không nhúc nhích một chút.

Nàng chỉ nghiêm túc và tỉnh táo nhìn chuôi trần (bụi) kiếm trước người hắn, giống như muốn từ trong những tầng bụi đất hơi mỏng kia nhìn ra đóa hoa, đồng thời giọng nói của nàng cực kỳ bình thản:

- Ta nhận lời khiêu chiến của ngươi.

Q4 - Chương 47: Gông cùm xiềng xích và mượn thế

Lồng ngực Trần Phù Trần phập phồng nhấp nhô kịch liệt, lửa giận trong mắt như muốn lao ra ngoài.

Nhìn cảnh y không thể kiềm chế nỗi tức giận vì mình ứng chiến, Tịnh Lưu Ly từ từ nhíu mày, nói:

- Mặc kệ ngươi tự tin như thế nào, ít nhất cũng nên hiểu rằng, bây giờ ở Trường Lăng này ngươi không là gì cả. Nếu ngay cả cảm xúc của chính mình cũng không thể điều chỉnh, chỉ sợ ngươi cũng không nán lại ở đây được bao lâu.

Nàng, Tịnh Lưu Ly.

Một trong hai kẻ tu hành yêu nghiệt nhất được toàn bộ Đại Tần vương triều công nhận, người sẽ thừa kế chức tông chủ Mân Sơn Kiếm Tông. Mặc dù dáng vẻ lúc này hoàn toàn giống một thị nữ, nhưng khi nàng nói chuyện luôn có một loại uy thế đặc biệt tỏa ra, khiến cho hô hấp của Trần Phù Trần khẽ chậm, trong lúc vô hình cơn tức giận cũng biến mất hơn nửa, tâm cảnh tự nhiên bình tĩnh lại.

Chỉ trong tích tắc tiếp theo, khóe miệng Trần Phù Trần lộ ra một chút tự giễu. Y nghĩ đến việc, ngoại trừ tu vi bản thân đủ để kiêu ngạo, dường như thân phận của y cũng không khác thị nữ của Đinh Ninh là mấy.

Trong thời gian ngắn, tâm cảnh của y đã tĩnh lặng hơn mấy phần, chỉ một cái hít thở, cơn tức giận biến mất hết, chút tự giễu trên khóe miệng cũng không còn, trên khuôn mặt tràn đầy một loại

cảm xúc - nghiêm túc.

- Mời!

Y khẽ gật đầu nghiêm nghị, kiếm để ngang trước ngực. Nhưng thấy Tịnh Lưu Ly vẫn đứng thẳng bất động như trước, y có chút khó hiểu, trầm giọng nói:

- Kiếm của ngươi đâu?

Tịnh Lưu Ly hờ hững nhìn hắn, lạnh nhạt bảo:

- Kiếm của ngươi ra thì ta tự nhiên động kiếm.

Quan sát loại khí độ này của Tịnh Lưu Ly, Trần Phù Trần càng không dám khinh địch, khẽ nhíu mày, nói:

- Đã vậy, ta đây lập tức xuất kiếm!

Một tiếng “Kiếm” vừa vang lên, y cũng ra kiếm.

- Xuy xuy xuy xy. . .

Vô số âm thanh phát ra do dòng khí ma sát (tiếng kiếm minh) từ chuôi đến thân kiếm màu xám nhạt. Tiếng "Kiếm" còn chưa tiêu mất, thanh kiếm này đã hoàn toàn rời vỏ. Trên mũi kiếm tỏa ra rất nhiều tia kiếm khí màu xám, tựa như kéo theo một đống lớn dây tua vậy.

Cũng trong tích tắc này, chuôi kiếm cũng đã rời khỏi lòng bàn tay của y.

Dù thanh kiếm này đã rời khỏi tay, nhưng vẫn bị điều khiển của theo ý của y, di chuyển theo lộ tuyến mà y muốn.

Đây chính là phi kiếm.

Thanh trường kiếm màu xám nhạt xoáy đứng lên, như một cái

đuôi sao chổi màu xám xẹt qua, phóng đến trước mặt Tịnh Lưu Ly.

Trong chớp nhoáng, phi kiếm thuật mà Trần Phù Trần biểu hiện ra cũng không quá kinh diễm, so với việc rút kiếm rồi ném bay ra ngoài cũng không khác nhau mấy; nhưng lí do khiến bốn phía xung quanh vang lên tiếng hô kinh ngạc, chính là ngay lúc kiếm xoay tròn bay ra, những bụi bặm trên mặt đất trước mặt y đồng thời cũng nhao nhao lơ lửng bốc lên.

Những bụi đất này lúc trước bị kiếm ý trên người y kéo theo, tạo thành hình dáng một thanh bụi kiếm chắn ngang giữa đường, mà bây giờ, thanh bụi kiếm này lại được điều khiển đối diện với Tịnh Lưu Ly, chính thức tỏa ra kiếm ý lợi hại.

Trong tích tắc, thanh bụi kiếm này đã phóng ra, dường như còn nhanh hơn phi kiếm màu xám nhạt.

Một kiếm xuất ra vậy mà lại tạo thành hai luồng kiếm ý dùng để đối địch, đây tuyệt đối là bí thuật hiếm thấy trong cùng thế hệ!

Rất nhiều tu hành giả đứng ngoài quan sát khó có thể tin khi nhìn Trần Phù Trần dụng kiếm, không tin thiếu niên vô danh này lại có thể thi triển ra một chiêu kiếm như vậy. . . Bọn họ có thể khẳng định, dưới chiêu kiếm này, trong số những thanh niên tài tuấn ở Trường Lăng, chỉ có cực ít người có thể đón được.

Không ai cho rằng thị nữ của Đinh Ninh có thể đỡ.

Nhưng vào lúc này, một biến hóa xảy ra khiến cho mọi người càng không tưởng được.

Tịnh Lưu Ly đưa tay ra.

Trên tay của nàng không có kiếm, trong tay áo cũng không xuất hiện ánh kiếm. Nhưng theo tay phải của nàng vươn thẳng về phía trước, kích động nguyên khí trên đầu ngón tay, thì chuôi bụi kiếm đang đâm tới kia bỗng nhiên nát bét, hóa thành vô số bụi bay

lần nữa.

Nhưng điều làm cho mọi người khiếp sợ là, khi những hạt bụi này tản ra đồng thời chúng lại lặng yên tụ lại rồi gia tốc, càng lúc càng nhanh, tạo ra một dòng khí lưu màu trắng hẹp dài trong không khí.

Mỗi một hạt bụi có quỹ tích riêng, trong chốc lát lại hình thành một thanh bụi kiếm mới.

Thanh bụi kiếm này nhắm ngay vào Trần Phù Trần, ngay cả kiếm ý cũng giống hệt lúc y thi triển, nhưng lúc này nó lại mạnh hơn.

“Xoẹt”, một tiếng nứt vang lên.

Dường như không gian trước người Trần Phù Trần bị thanh bụi kiếm này chém ra một vệt.

Nó dùng một tốc độ khó có thể tưởng tượng đã đến trước ngực y.

Lúc này phi kiếm của y mới bay khỏi tay chưa đến một trượng, căn bản không kịp ngăn cản thanh bụi kiếm này. Hiện tại y chính là một người tay không!

Sắc mặt Trần Phù Trần trắng bệch, trong mắt chỉ còn vẻ khiếp sợ và không thể tin nổi. Tích tắc, dùng tốc độ cực nhanh, hai tay của y lập tức hợp lại với nhau, tất cả chân nguyên trong cơ thể đều không giữ lại chút nào, từ khe hở của hai tay áp súc thành con dao găm, không chút do dự mà đâm ra.

Ầm!

Trước người của y, một đám bụi nổ tung.

Từng hạt bụi bên trong phát ra ánh lửa, tựa như đang bốc

cháy.

Trong tiếng kinh hô như biển gầm, chân Trần Phù Trần bất ổn, cả người bị vụ nổ chấn bay ra ngoài.

Thân thể Tịnh Lưu Ly không bị gì cả.

Trong khoảnh khắc vừa rồi khi thanh bụi kiếm va chạm với lực lượng của Trần Phù Trần, nàng đã chặt đứt liên hệ với nó.

Thời điểm khí lưu bốn phía còn chưa quét đến trước người, nàng bình tĩnh bước lên một bước, sau đó giơ tay về phía trước.

Thanh trường kiếm màu xám nhạt bị mất đi khống chế đang lượn vòng trên không trung kia, rất nhanh liền rơi vào tay nàng.

Sau đó nó giống như là kiếm của Tịnh Lưu Ly từ trước đến nay, không có chút kháng cự nào. Nàng tiến lên trước, chém ra một luồng kiếm ý.

“Đùng!”

Có một tiếng vang nhỏ phát ra.

Đám bụi vừa mới nổ bung, như muốn bốc cháy hết kia bị luồng kiếm ý này cắt làm hai nửa.

Kiếm khí cường đại không dừng lại mà lướt đến trước người Trần Phù Trần.

Trần Phù Trần kêu to, hai tay lại đẩy ra phía trước.

“Phịch” một tiếng vang lên.

Y đã bị đánh bay, thân thể va chạm kịch liệt với mặt đất, bụi bặm bắn ra tung tóe.

Tịnh Lưu Ly cúi đầu xuống, không thèm nhìn, tùy ý ném thanh

kiếm trong tay ra.

Trường kiếm màu xám nhạt rơi xuống mặt đất trước người Trần Phù Trần, cắm thẳng tắp vào một tảng đá trên đường, khẽ lắc lư.

Trần Phù Trần gắng gượng đứng thẳng người từ trên mặt đất, há miệng như muốn nói cái gì đó. Nhưng cũng ngay trong nháy mắt này, trường kiếm màu gỉ sét lay nhẹ phát ra một luồng lực lượng như một cơn sóng, vỗ vào lồng ngực y.

Y há hốc mồm, không phát ra được thanh âm nào, miệng phun ra một ngụm máu tươi lên mặt đất.

. . .

Ngay cả một khắc Tịnh Lưu Ly cũng không dừng lại, xoay người rồi trở về xe ngựa. Bốn phía đường phố vừa rồi còn vang lên tiếng kinh hô, bây giờ chỉ còn là sự yên lặng.

Rất nhiều người dụi dụi con mắt, không những không thấy rõ, mà còn xem không hiểu.

Mặc dù không thấy rõ và xem không hiểu, mọi người đều rõ ràng cảm thấy người "Thị nữ" này rất mạnh.

- Tại sao có thể như vậy?

Rất nhiều tu hành giả nhìn bóng lưng của Tịnh Lưu Ly, khiếp sợ đến mức hai tay không tự chủ mà run rẩy.

Đây không phải chênh lệch về tu vi. . . Mà là Tịnh Lưu Ly căn bản cũng không sử dụng kiếm của mình, trên người nàng hình như cũng không mang kiếm!

Đầu tiên là sử ra bụi kiếm, tiếp theo là dùng bội kiếm của Trần Phù Trần đánh trả.

Rõ ràng Trần Phù Trần ra một kiếm mà hình thành hai kiếm. Nhưng Tịnh Lưu Ly trước tiên lấy được bụi kiếm, rồi lại tiện tay lấy luôn bội kiếm của y.

Dùng kiếm của Trần Phù Trần để hạ gục y, vậy mà y lại không có chút năng lực kháng cự nào.

Người này, rốt cuộc là ai!?

Tại sao có thể mạnh như vậy?!

- Ta hiểu được ý của ngươi.

Trong ánh mắt khiếp sợ cùng khó hiểu của tất cả mọi người, Tịnh Lưu Ly hơi khom người thi lễ với Đinh Ninh, dùng thanh âm chỉ hai người mới có thể nghe thấy, nói khẽ:

- Ngươi không cho ta bội kiếm, không phải là không muốn để cho ta ỷ lại kiếm của mình hay muốn ép ta nghĩ ra càng nhiều cách đối địch, mà là không muốn ta biến nó thành một thói quen cố định.

Đinh Ninh khẽ gật đầu, mỉm cười nói:

- Một ít tư duy cùng thói quen cố định, mới chính là gông cùm xiềng xích lớn nhất của Tu hành giả.

Người chung quanh đều không nghe được đối thoại giữa Tịnh Lưu Ly và Đinh Ninh, nhưng mà tất cả họ đều thấy được động tác cùng thần thái của hai người.

Trong mắt mọi người ở đây, là cảnh thầy trò chào nhau rất chân thật và tự nhiên .

Vì vậy tất cả họ càng khó có thể giải thích làm sao Đinh Ninh lại có một người thị nữ mạnh đến vậy.

- Còn đây là dựa thế. Có một số thời điểm Trịnh Tụ cũng

không cần quan tâm những suy nghĩ của người bình thường tại Trường Lăng, nhưng phần lớn người Trường Lăng là người thường, bọn họ thường thường có thể trợ giúp thúc đẩy rất nhiều chuyện.

Đinh Ninh nhẹ giọng nói những lời này với Tịnh Lưu Ly.

Sau đó hắn ngẩng đầu, chắp tay làm lễ với tất cả những ai còn đang rung động sau khi xem cuộc chiến, nói:

- Lúc trước, ở Mân Sơn Kiếm Hội, cung nữ họ Dung trước mặt ta bức ép khiến Tiết động chủ Bạch Dương Động không thể nào chứng kiến kết quả kiếm hội, trước đó còn làm cho ta hao hết chân nguyên. Mong mọi người hãy bình luận phân xử, ta muốn công khai khiêu chiến, quyết đấu với nàng ta, điều này có đạo lý hay không?

Nói xong một câu này, hắn không nói gì nữa, ý bảo Tịnh Lưu Ly có thể rời đi.

Bởi vì hắn biết không cần nhiều lời, chỉ cần nói như vậy, cũng đủ để khiến những người Trường Lăng nghe được mà đi tìm hiểu chuyện xưa. Đồng thời cũng làm cho chuyện hôm nay, cùng với chuyện đã từng xảy ra ở Mân Sơn Kiếm Hội đều được truyền bá đến từng cái ngóc ngách ở thành Trường Lăng này.

Q4 - Chương 48: Đại Tự Tại

- Là Tịnh Lưu Ly?

- Chỉ có thể là Tịnh Lưu Ly!

- Nhìn dáng vẻ của nàng, hình như là bái Đinh Ninh làm thầy?!

…

- Tu hành, cần học tập rất nhiều tri thức, không chỉ liên quan đến tu vi Chân nguyên và kiếm thuật tinh tiến.

Trong một tòa vọng lâu cách khu phố này không xa, Hoàng Chân Vệ với khuôn mặt ôn nhã cùng với Mặc Thủ Thành tóc trắng lưa thưa như rễ sâm, đã xem trận chiến này từ đầu đến cuối.

Nghe lời nói của Mặc Thủ Thành, Hoàng Chân Vệ lại có chút xấu hổ, nói:

- So tu vi Chân nguyên hay kiếm thuật, con đều không bằng lão sư.

- Thầy chỉ đi sớm hơn con một đoạn, còn con lại đi nhanh hơn so với lão già này.

Mặc Thủ Thành cười cười, bảo.

- Hoàng hậu nương nương vẫn cho phép hắn tiếp tục như vậy sao?

Hoàng Chân Vệ bỗng nhiên có hơi trầm mặc, chậm rãi hỏi.

Mặc Thủ Thành nhìn hắn một cái, nói:

- Con cũng biết tính cách hay bao che khuyết điểm của Bách Lý Tố Tuyết rồi đấy. Hoàng hậu nương nương cho dù có ý gì, ít nhất cũng phải khiến chuyện này trở nên công bằng một chút.

Hoàng Chân Vệ im lặng không nói.

Mặc Thủ Thành biết y không phải đang lo lắng thay cung nữ họ Dung kia, mỉm cười, nói tiếp:

- Thật ra chuyện này cũng không liên quan đến Hoàng hậu nương nương và Mân Sơn Kiếm Tông, mà là giữa Đinh Ninh và Dung cung nữ. Nếu Dung cung nữ không đồng ý quyết đấu với Đinh Ninh, thì ai cũng không thể ép nàng ta.

- Nàng ta chỉ là một cung nữ, không phải danh kiếm sư, cũng không phải danh tướng Đại Tần, căn bản không cần để ý đến thanh danh bản thân.

Mặc Thủ Thành ngẩng đầu nhìn Đinh Ninh trong cỗ xe ngựa ở đằng kia, lại nhìn Tịnh Lưu Ly ở đầu xe, thản nhiên nói:

- Huống chi nàng ta cũng không quan tâm thanh danh của mình sẽ như thế nào?

- Thật ra chính điều đó mới làm con lo lắng!

Hoàng Chân Vệ ngẩng đầu lên, trong mắt chỉ toàn thần sắc lo lắng, nói tiếp:

- Dung cung nữ càng khó đối phó, thì con lại càng lo Đinh Ninh sẽ làm ra một số chuyện quá mức.

Mặc Thủ Thành hiểu rõ ý của y, lắc đầu nói:

- Cũng không nên quá ái tài, bằng không chính là dung túng.

Hoàng Chân Vệ giật mình, cảm giác không biết từ khi nào mà bản thân y hoàn toàn hơi thiên vị quá mức với người thiếu niên

quán rượu này.

- Lúc diệt ba triều Hàn, Triệu, Ngụy cần phải dũng mãnh. Khi đó quốc lực cũng không vượt xa mấy triều kia, cho nên người đó cố ý khởi xướng đấu kiếm, lại cổ vũ việc tuyên dương một ít sự tích của Kiếm Sư, làm cho người bình thường sùng bái họ; bởi vậy hình thành dân phong hiện tại của triều đình ta. Thật ra sau khi ba triều bị diệt, người nọ muốn cấm hết những thứ như đấu kiếm đấy.

Mặc Thủ Thành cúi thấp đầu xuống, mang theo một chút cảm khái, nhẹ giọng tiếp tục nói:

- Chẳng qua là bỗng nhiên đột biến, người nọ chết đi, cũng không ai dám nhắc lại ý của hắn.

Hoàng Chân Vệ khiếp sợ nhìn lão nhân này. Khoan bàn về những lời vừa rồi, chính là ý tứ của lão nhân lúc này, y đã theo lão nhiều năm, nhưng cũng chưa từng thấy lão nhân này biểu lộ thái độ của mình.

- Chúng ta sẽ làm gì tiếp theo?

...

Tịnh Lưu Ly ngay cả kiếm của mình cũng không đụng tới, tiện tay lấy kiếm đánh bại một người có thể khinh thường tuyệt đại đa số thanh niên tài tuấn ở Trường Lăng. Vậy mà trên mặt không có chút đắc ý nào, trên cỗ xe ngựa vẫn đang thong thả tiến về phía trước, nàng thuận miệng hỏi Đinh Ninh đi đâu.

Đinh Ninh trả lời đơn giản:

- Quay về Mặc Viên.

Trong tiếng vó ngựa cùng bánh xe nghiền ép mặt đường, Tịnh Lưu Ly hỏi:

- Quay về Mặc Viên làm gì?

Đinh Ninh buông tấm màn che xuống, không cho bất kì kẻ nào thấy thân hình của hắn, đồng thời nói khẽ:

- Nhóm linh dược đầu tiên của Tạ gia là Thiên Ma La và Lang Độc Hoa có lẽ đã đến.

Tịnh Lưu Ly không muốn hỏi nhiều, xe ngựa rất nhanh quẹo trái, lượn quanh đến chỗ Mặc Viên.

. . .

Hai cỗ xe ngựa che bằng loại vải dầu vừa nặng vừa dày dừng ở trước cửa Mặc Viên.

Hai tên xa phu sắc mặt đen nhẻm, tướng mạo nhìn qua tương đối hung ác. Dù dưới ánh mặt trời chói chang chiếu xuống, nhưng hai tên xa phu này đều lộ ra thần sắc cực kỳ kính cẩn nghe lời.

Dưới ánh nắng thiêu đốt, mồ hôi dính ở áo vải đen trên người bọn họ đều bị bốc hơi khô, dần dần xuất hiện một tầng muối trắng như tuyết .

Cỗ xe ngựa mà Tịnh Lưu Ly lái dần xuất hiện trong tầm mắt của họ. Khi thấy Đinh Ninh đang ngồi trong xe, sắc mặt hai tên xa phu này lập tức hiện lên sự vui mừng. Hai người này một bước nhảy xuống khỏi xe ngựa, đợi đến lúc Tịnh Lưu Ly lái xe đến cách người hơn mười trượng, thì khom người thi lễ thật sâu.

Ở thời điểm hai người này hành lễ , con ngựa trước người Tịnh Lưu Ly đột nhiên cảm giác được thực cốt lãnh ý*. Cảm giác kinh khủng này làm nó toàn thân cứng đờ, không dám nhúc nhích, xe ngựa lập tức bất động.

(*) Lạnh từ trong xương

- Ngay cả làm xa phu, ngươi cũng là xa phu tốt nhất ở Trường Lăng!

(Biên: Chứ sao! Có xa phu nào vừa trẻ đẹp vừa thông minh, tu vi cao lại dễ bảo ko?):nhamnho:

Đinh Ninh vén rèm cửa xe lên, nói với Tịnh Lưu Ly một câu này, rồi xuống xe nghiêm túc khom người đáp lễ lại hai tên xa phu.

Nhìn Đinh Ninh tôn kính đáp lễ, sự kính trọng trong mắt hai tên xa phu càng đậm thêm.

Một tên xa phu hơi lớn tuổi hành lễ lần nữa, kính cẩn nói:

- Bên trong là đồ vật mà thiếu chủ nhà ta đưa tới. Sau này khả năng thu thập khó khăn hơn, khoảng cách thời gian đưa đến có thể sẽ lâu một chút.

- Ngươi chuẩn bị dùng những vật này như thế nào?

Đợi hai tên xa phu xốc lên tấm vải dầu trầm trọng, mang mấy cái rương trúc thông khí vào nội viện, Tịnh Lưu Ly mới nhìn Đinh Ninh, hỏi.

Đinh Ninh nói:

- Nấu nước phục dụng, đun lửa sắc trong nửa canh giờ, là có thể bỏ bớt độc tính.

- Chỉ như vậy?

Lông mày Tịnh Lưu Ly cau lại, nàng trầm ngâm, sau đó khẽ nói:

- Là công dụng của Tục Thiên Thần Quyết ?

Đinh Ninh gật nhẹ đầu, sau đó chăm chú nhìn Tịnh Lưu Ly, nói tiếp:

- Tiếp theo ngươi có thể sẽ rất vất vả, phải không ngừng giúp ta nấu thuốc.

Lông mày Tịnh Lưu Ly lại nhăn lần nữa, có chút không tin, nàng hỏi:

- Không gián đoạn?

Đinh Ninh lại gật đầu, khẳng định nói:

- Có lẽ là nấu ba bình cùng lúc.

Thân thể Tịnh Lưu Ly khẽ chấn động, lập tức trong ánh mắt bắn ra một ít tia sáng không thể tin nổi. Nhưng lúc quay đầu nhìn, nàng lại chứng kiến thần sắc Đinh Ninh bình tĩnh mà quả quyết.

Hai tên xa phu mang hàng hóa chất ở chỗ sâu nhất trong vườn nhỏ, sau đó lập tức cáo từ ly khai.

Lúc Đinh Ninh mở ra một cái rương trúc đang đặt ở trước mặt, con ngươi Tịnh Lưu Ly không tự giác khẽ co rụt lại.

Nàng thấy bên trong để ba lò than cao tầm hai thước, còn có hơn mười bình thuốc bằng gốm thô.

Ba lò than được đặt song song dựa vào tường ở trong vườn nhỏ này.

Lửa than dấy lên rất nhanh, ngọn lửa thè lưỡi ra liếm lên bình thuốc.

Trong ba cái bình đều đổ đầy hai loại dược thảo xanh hồng. Mới chỉ rót đầy nước nấu một lát, thì đã tràn ra rất nhiều khí độc màu xanh hồng, lượn lờ ở trên ba bình thuốc.

Nhìn khí độc bốc lên, dù biết rõ Đinh Ninh đã có chuẩn bị nhưng Tịnh Lưu Ly vẫn không nhịn được, ngẩng đầu nhìn Đinh Ninh đang đứng ở một bên, thử khuyên bảo:

- Ngươi có lẽ đã xem qua không ít điển tịch, nên biết hầu như tất cả chúng đều có ghi chép, lúc tu hành ở mấy cảnh đầu, nên tránh việc mượn dùng ngoại vật, chứ đừng nói là phục dụng quá nhiều dược vật như vậy. Cho dù chỉ ăn thịt, vật có chất béo quá nhiều, cũng có thể khiến cơ thể có nhiều tạp chất, cuối cùng không thể giống Bát Cảnh triệt để tương hợp với Thiên Địa Nguyên Khí tinh khiết, thủy chung không cách nào dò xét đến Bát Cảnh.

- Những ghi chép này rốt cuộc có đúng hay không ta cũng không thể xác định!

Đinh Ninh rất thâm ý nhìn thoáng qua Tịnh Lưu Ly, đáp:

- Ta chỉ biết nếu là tự tại tùy ý, tựa như đứng trước tâm ý của chính mình, hiểu được thế nào là chụp vào gông cùm xiềng xích.

Nghe những lời này của Đinh Ninh, thân thể Tịnh Lưu Ly không khỏi chấn động, thốt ra ba chữ "Đại Tự Tại".

- Ngươi biết tu luyện chân chính của ta là Đại Tự Tại kiếm?

Thực ra lúc này, Tịnh Lưu Ly nhịn không được muốn thốt ra một câu như vậy.

Chẳng qua trong lòng nàng vô thức lại cảm thấy điều đó không có khả năng. Những lời này của Đinh Ninh vô hình trung có một tầng chân ý mà nàng nghĩ mãi không ra, khiến tinh thần xúc động thật sự quá lớn, cho nên nàng mới thốt ra ba chữ này…

Q4 - Chương 49: Hàn ý

Tâm không tự nhiên, kiếm làm sao có thể tự tại?

Lúc này Đinh Ninh không để ý đến sắc mặt Tịnh Lưu Ly, mà chỉ cúi đầu nhìn bình thuốc.

Đây là chân ý của Đại Tự Tại kiếm. Thế nhưng tu hành giả khắp thiên hạ từ lúc mới bắt đầu tu hành, đã tự nhiên tiếp nhận vô số tư tưởng mà cổ nhân, tiền bối lưu truyền xuống, dần dần loại tư duy cố hữu 'Một số việc có thể làm, một số lại không thể làm' được hình thành.

Như vậy, từ lúc bắt đầu tu hành, họ đã vô ý thức tự bó buộc chính mình.

Không thấy chân ý, thì không đến được cảnh giới kia.

Không đến được cảnh giới kia, sẽ không biết mình sai ở chỗ nào?

Lòng ái tài không chỉ Hoàng Chân Vệ mới có. Trong khoảng thời gian này, Tịnh Lưu Ly thực sự xem Đinh Ninh là sư trưởng; Đinh Ninh cũng có ý dạy bảo, nhưng Tịnh Lưu Ly rốt cuộc có thể đi đến một bước kia không, thì nàng phải tự lĩnh ngộ lấy.

Tịnh Lưu Ly cũng nhận ra điều này, chậm rãi cúi đầu, tâm tình bình phục, như có điều suy nghĩ nhìn lò lửa.

Nước thuốc trong bình đang không ngừng sôi trào, từ màu xanh đỏ nhạt chậm rãi biến thành màu đen sền sệt. Qua nửa canh giờ, khí độc màu xanh hồng lượn lờ bên trên bình thuốc hoàn toàn biến mất.

Đinh Ninh bình tĩnh đổ thẳng nước thuốc trong ba bình vào một cái ấm bằng đá thô, mà thường được dùng cho việc uống trà lạnh. Sau đó hắn cầm một cái chén nhỏ, thổi nhiệt khí giống như uống trà, bưng lên uống.

Nước thuốc trôi vào bụng, hắn cảm giác nơi huyết nhục tiếp xúc với nó lập tức biến thành màu đen. Dược lực hỗn tạp và mãnh liệt theo mạch máu đi khắp cơ thể, vô số mạch máu đỏ tươi biến thành dây leo màu đen, không ngừng lan tràn ở trong cơ thể hắn.

Vốn là máu thịt đỏ tươi mà giờ lại bắt đầu thối nát, như đóa hoa tươi đẹp rực rỡ lập tức héo úa, ngay cả bề mặt trái tim cũng xuất hiện vô số mạch máu màu đen. Nhưng cũng trong nháy mắt đó, bên trong cơ thể hắn có vô số con tằm vô hình chậm rãi lao ra.

Hắn uống từng ngụm nước thuốc sền sệt. Thứ nước màu đen này từ cổ họng đi xuống bụng, ở trong cơ thể hắn bộc phát thành vô số sợi tơ đen, cùng lúc, đàn tằm vô hình cũng đồng loạt thôn phệ cẩn thận từng tí một.

Một loại tần suất quỷ dị làm người khác không cách nào tưởng tượng được.

Vô số con tằm nhỏ này đồng loạt cắn hút những bộ phận dược lực sinh ra độc tố trong cơ thể Tu hành giả, thôn phệ sạch phần độc hại trong từng ngụm nước thuốc Đinh Ninh uống.

Tuy những sợi tơ đen kia vẫn đang khuếch tán bên trong cơ thể như trước, nhưng đã biến thành dược lực cực kỳ tinh thuần, máu thịt thối nát lại lần nữa có sinh cơ bừng bừng, tỏa ra sức sống càng thêm kinh người.

Ngũ khí trong cơ thể Đinh Ninh bỗng nhiên càng ngày càng mãnh liệt, thậm chí làm ngũ tạng của hắn cũng nhanh chóng bành trướng.

Ngũ khí điên cuồng tràn vào Khí Hải, lập tức đè ép làm Chân nguyên trong cơ thể hắn tản mát ra hào quang óng ánh.

Tịnh Lưu Ly chợt ngẩng đầu, vô cùng khiếp sợ nhìn Đinh Ninh.

Nàng cảm giác được, trong cơ thể Đinh Ninh như nhiều hơn năm đường Linh Mạch.

Năm đường Linh Mạch liên tục không ngừng phun ra linh khí.

Nàng hít sâu một hơi, ánh mắt rơi vào sợi tóc trên đỉnh đầu hắn.

Mái tóc trên đầu Đinh Ninh vốn trắng bệch, không biết là do Chân nguyên trong người hắn biến hóa, hay là do tác dụng của dược lực, có thể thấy bằng mắt thường, mái tóc đó đang khôi phục lại màu đen.

Nàng yên lặng nhìn biến hóa như thế, chậm rãi thở ra một hơi.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, nàng tuyệt đối không thể tin tưởng lại có tốc độ tu hành như vậy trên đời.

Mặc dù bằng khả năng nghịch thiên của Cửu Tử Tằm cùng với Tục Thiên Thần Quyết, có thể tiếp nhận hoàn mỹ được bộ phận độc tố trong hai loại linh dược này; nhưng mùi vị lưu lại trong miệng của mỗi loại linh dược thì không thể nào tiêu trừ.

Nước thuốc cực đắng cực chát.

Thế mà ánh mắt Đinh Ninh lại càng toát ra vẻ bình tĩnh.

Khổ đau trong cuộc đời thường do bản thân tạo nên, nhưng nếu người khác gây đau khổ cho hắn, thì hắn hy vọng tương lai có cơ hội hoàn lại đầy đủ cho kẻ đó.

. . .

Ở nơi sâu trong hoàng cung Trường Lăng yên tĩnh mà cao quý, vài cây linh liên sinh trưởng ở Linh Mạch khẽ rung rinh giữa bầu trời trong xanh.

Cung nữ họ Dung kính cẩn đứng bên dưới Linh tuyền trì tử*, đối diện với nàng ta chính là nữ chủ nhân khiến hầu hết người Trường Lăng cực kì sợ hãi.

(*) Ao nhỏ được tạo thành từ dòng suối linh mạch

Khuôn mặt Hoàng Hậu vẫn hoàn mỹ không tỳ vết, không thấy bất kỳ cảm xúc nào rõ ràng, giống như thần linh.

- Tên thiếu niên Trần Phù Trần kia, chắc không phải là ngươi phái đi nhỉ?

Thị cũng không nhìn cung nữ họ Dung mà chỉ quan sát mấy đóa linh liên trắng noãn kia, phát ra thanh âm trong trẻo.

Dung cung nữ thành thật đáp:

- Không phải là nô tì phái đi!

Hoàng Hậu nhẹ gật đầu, nói:

- Ngươi không cần đáp ứng gặp hắn.

Dung cung nữ vâng lời đáp "Dạ", Hoàng Hậu liền không nói thêm gì nữa.

Cung nữ họ Dung cáo lui đi khỏi thư phòng Hoàng hậu, nàng ta rất rõ ý tứ của thị, nhưng cũng bởi vì quá rõ ràng, chỉ một câu nói "Ngươi không cần gặp hắn" cũng đủ khiến cho nàng ta chút lạnh lẽo khó hiểu.

. . .

Đỉnh Mân Sơn.

Người đời không biết cái lạnh ở Mân Sơn đến từ đâu, lại càng không biết rất nhiều hàn khí ở đỉnh Mân Sơn bị một pháp trận kéo đến, dồn vào một chỗ, hình thành loại băng tinh lởm chởm trong phạm vi vài trượng.

Bên trong đống băng tinh lởm chởm này, có một căn phòng băng bị kiếm bổ ra một cách sơ sài, chính là chỗ ở của Bách Lý Tố Tuyết.

Mọi người đều biết tính cách Bách Lý Tố Tuyết quái gở, thủy chung sống tại nơi chí cao chí hàn* ở Mân Sơn. Hầu hết tu hành giả suy đoán hắn tu luyện công pháp hoặc kiếm ý cực hàn, chỉ có Bách Lý Tố Tuyết biết rõ không phải thế.

(*) Cực cao cực lạnh

Người thiên hạ không biết chính là không có tri kỷ, đồng thời cũng là lừa gạt người trong thiên hạ.

Giữa căn phòng băng, khóe miệng trắng như tuyết của hắn càng được băng giá tô điểm thêm, trên người hắn luôn có một loại ý vị tự giễu và đùa cợt nhàn nhạt.

Sau khi chậm rãi xem qua mấy cuốn hồ sơ, hắn tùy ý ném chúng sang một bên. Mấy cuốn hồ sơ này đã bị khí lạnh xung quanh bao trùm rất nhanh, đóng băng.

Hắn khẽ ngẩng đầu, đi ra ngoài.

Cách phòng hắn không xa có một thiếu nữ dáng người cao gầy đang đứng, chính là trưởng nữ Tạ Nhu của Tạ gia Quan Trung.

Tuy rằng phần lớn hàn khí trên đỉnh Mân Sơn hội tụ ở phòng băng của Bách Lý Tố Tuyết, nhưng cho dù chỉ có chút khí lạnh sót lại, cũng làm cho sắc mặt Tạ Nhu lạnh đến thâm đen, thân thể không ngừng run rẩy.

- Ngươi có tin kỳ tích có trên đời không?

Bách Lý Tố Tuyết nhìn Tạ Nhu, nhàn nhạt hỏi.

Đã đứng chờ trong cảnh băng thiên tuyết địa* này mấy canh giờ, Tạ Nhu bỗng nhìn thấy Bách Lý Tố Tuyết, lại nghe được câu nói vừa rồi, nàng ngạc nhiên hé miệng, hàm răng không ngừng va vào nhau, không biết nên nói gì.

(*) Trời băng đất tuyết

- Thật ra từ đầu đã không có cái gọi là kỳ tích!

Bách Lý Tố Tuyết cũng không chờ Tạ Nhu trả lời, chỉ liếc nàng một cái. Sau đó hắn nhanh chóng dời ánh mắt lên những đám mây trôi, lạnh lùng bảo:

- Dù đủ nghị lực và dũng khí, nhưng với thiên phú tu hành của ngươi, đỉnh phong cả đời này ngươi có thể đạt đến, chỉ sợ tối đa là Thất Cảnh.

Tạ Nhu vẫn chưa hiểu lời nói của hắn.

Nhưng lần này Bách Lý Tố Tuyết lại không nói tiếp nữa, mà là đợi nàng đáp lời.

Nàng vẫn không biết nên trả lời như thế nào, nhưng với tính cách của mình, khiến nàng rốt cuộc trả lời:

- Có thể tới Thất Cảnh cũng đủ rồi!

- Cho nên đây là lựa chọn của ngươi. Ngươi tin rằng không có cái gọi là kỳ tích, cũng không có thứ gọi là không cam lòng, chấp nhận điều này.

Bách Lý Tố Tuyết đơn giản phất tay, ý bảo nàng có thể rời đi.

Lúc Tạ Nhu vẫn còn ngẩn ngơ tại chỗ, hắn tiếp tục thản nhiên

nói:

- Mân Sơn Kiếm Tông không chỉ có một loại phương pháp dùng đổi tài lực lấy tu vi, nhưng Đại Tần chỉ có một Tạ gia. May mà ngươi cũng không làm ta thất vọng, cho nên ngươi đi tìm Thanh Diệu Ngâm, y sẽ giúp ngươi đến Thất Cảnh, song cả đời này ngươi chỉ đạt đến Thất Cảnh.

Hô hấp của Tạ Nhu dừng hẳn lại, nhưng nàng cũng bắt đầu minh bạch ý tứ của Bách Lý Tố Tuyết.

- Cũng không cần phải gấp.

Bách Lý Tố Tuyết quay người, thanh âm trong trẻo mà đầy cao ngạo lạnh lùng tiếp tục truyền vào tai Tạ Nhu:

- Ngươi phải bế quan rất lâu ở Mân Sơn Kiếm Tông!

. . .

Ngay lúc Bách Lý Tố Tuyết quay người, cung nữ họ Dung đã đi đến hoàng cung thiên uyển của mình.

Mặc dù đã quyết định khoảng thời gian này luôn ở lại nội cung, nhưng nàng ta vẫn là một trong những người có tin tức linh thông nhất ở Trường Lăng.

Cho nên một số tin tức có liên quan đến Đinh Ninh, vẫn dùng tốc độ nhanh nhất không ngừng truyền đến tay nàng.

Nàng ta biết tu vi Đinh Ninh đã vượt qua Tứ Cảnh trung giai.

Biết Tịnh Lưu Ly bây giờ đang đi theo Đinh Ninh, thậm chí dường như còn là đệ tử của hắn.

Cũng biết bây giờ quần hào Quan Trung đã mang những vị thuốc lấy được đưa đến Mặc Viên. Tuy không rõ chúng rốt cuộc dùng để làm gì, nhưng chắn chắn có quan hệ với việc tu hành của

hắn.

Hơn nữa thái độ hôm nay của Hoàng Hậu hiển nhiên làm nàng ta cảm nhận được áp lực cực lớn.

Thế nên lúc đi vào cái thiên uyển không người này, nàng ta nhịn không được thì thào một câu:

- Vì sao không buông tha cho ta?

Nhưng chỉ sau một hô hấp, trong lòng của nàng ta bỗng hiện lên khuôn mặt Đinh Ninh, cũng vang lên đáp án mà hắn sẽ nói:

- Ngươi cũng có buông tha Tiết lão đầu đâu!

Sự thật rất tàn khốc.

Trong đó rõ ràng lại có hàn ý.

Q4 - Chương 50: Người sắc thuốc

Thật sự, làm đi làm lại một việc là chuyện rất khô khan nhàm chán.

Nếu không nghỉ ngơi mà vẫn làm một việc giống nhau, thời gian dài sẽ là một loại tra tấn.

Nghe nói, trong rất nhiều nhà tù, thủ đoạn bức cung được các cai ngục am hiểu nhất, cũng là phương pháp hữu hiệu nhất chính là việc không cho tù nhân ngủ trong một thời gian dài, thủ đoạn này được thực hiện liên tục cho đến khi tinh thần của họ hoàn toàn sụp đổ.

Tịnh Lưu Ly không ngừng sắc thuốc.

Bởi vì không có ngoại lực ép buộc, nàng chỉ có thể dùng ý chí bản thân để chịu đựng, cho nên sau một thời gian, cảm giác mỏi mệt tích lũy mỗi lúc một nhiều.

Trên đời này, tu vi cực mạnh có thể làm được những chuyện rất kinh người, nhưng đồng dạng, tài lực kinh người cũng có thể làm được những chuyện đó, ví dụ như chuyện cự phú Quan Trung thu gom được hai xe dược thảo này.

Thiên Ma La và Lang Độc Hoa đều là những linh dược cực kỳ quý hiếm, tỷ như Lang Độc Hoa, loại linh dược này sinh trưởng đơn lẻ, ngay cả đồng rêu là nơi thích hợp sinh trưởng nhất vì có nhiệt độ chênh lệch rất lớn giữa ngày và đêm nhưng trong phạm vi vài dặm cũng chỉ có thể chỉ tìm được một cây.

Vậy mà không bao lâu, hai xe Thiên Ma La và Lang Độc Hoa đã được đưa đến.

Muốn sắc nhiều dược thảo như vậy thành dịch thuốc, tất nhiên cần thời gian rất dài.

Từ lúc bắt đầu sắc thuốc, đã liên tục mấy ngày nàng chưa từng chợp mắt.

Sở dĩ không ngủ không nghỉ, không phải vì nàng muốn dùng ý chí bản thân dốc sức chịu đựng mà là vì Đinh Ninh cũng chưa từng nghỉ ngơi.

Khi nàng sắc xong ba bình thuốc mới, Đinh Ninh cũng vừa uống hết ba bình cũ, một loại tần suất không đổi gần như hoàn mỹ.

Nhìn Đinh Ninh uống thuốc vẫn mang vẻ bình tĩnh không khác gì mấy ngày trước, khiến suy nghĩ trong lòng Tịnh Lưu Ly bây giờ không phải là tốc độ tăng tu vi trái với lẽ thường của hắn, mà là nhịn không được nảy sinh ý nghĩ, tuy những người trẻ tuổi tài tuấn ở Trường Lăng cũng có thể dùng phương thức này để tăng tu vi, mỗi lần uống loại thuốc như thế này thì tu vi cũng sẽ tăng một ít, nhưng nếu phải uống không ngừng, chỉ sợ những người kia cũng không đủ nghị lực để liên tục duy trì lâu như vậy.

Chỉ sắc thuốc thôi cũng đã làm nàng cảm thấy vất vả, huống chi là việc liên tục uống vào người thứ thuốc đắng chát thế này.

- Ta thật sự rất bội phục ngươi.

Cho nên, khi tần suất uống thuốc ổn định gần như hoàn mỹ của Đinh Ninh rút cuộc đã xuất hiện biến hóa, hắn ngừng lại, ý bảo nàng không cần tiếp tục sắc thuốc, Tịnh Lưu Ly quay đầu nhìn thoáng qua hai loại dược thảo không còn thừa nhiều lắm, sau đó nhìn mái tóc Đinh Ninh đã hoàn toàn biến thành màu đen, rất chân

thành nói.

- Bội phục ta cái gì?

Đinh Ninh tiện tay hái mấy quả từ một cây sơn trà đã chín mọng trong nội viện, chậm rãi nhấm nuốt mùi vị khổ tận cam lai(*), sau đó nhìn Tịnh Lưu Ly mỉm cười, hỏi:

- Bội phục đã lâu như vậy mà ta không đi vệ sinh hả?

(*) Từ đắng đến ngọt.

Tịnh Lưu Ly không cười, khẽ gật đầu nghiêm túc nói:

- Cái này cũng là một điểm khiến ta bội phục.

Sắc mặt và phản ứng của nàng khiến Đinh Ninh ngẩn người, cười khổ nói:

- Nghiêm túc quá… đến cười cũng không nổi.

Tịnh Lưu Ly không cảm thấy câu vừa rồi của mình có ý châm chọc, nàng liếc Đinh Ninh, hỏi:

- Dược thảo chưa hết, rõ ràng ngươi vẫn còn dư lực để tiếp tục, hơn nữa dường như tu vi cũng không tăng tới mức thực sự đột phá, vì sao lại muốn ngừng?

- Chúng ta phải ra ngoài.

Đinh Ninh cũng không dài dòng, nhìn nàng rất trực tiếp nói:

- Kế hoạch chúng ta dự tính từ đầu để đối phó Dung cung nữ chính là không ngừng cho thị áp lực. Mà không ngừng tạo áp lực, so với chỉ duy nhất một lần áp lực thì hữu dụng hơn nhiều.

- Loại chuyện áp lực này giống như mệt mỏi dần dần được tích lũy, khi đó nó mới trở nên đáng sợ nhất.

Dừng một chút, mùi vị đắng chát trong miệng Đinh Ninh đã biến mất, thay vào đó là vị ngọt mát của quả sơn trà chín, hắn nhấc cước bộ, đi ra ngoài:

- Tu vi hiện tại đã đủ để đối phó Ngải đại phu.

Tịnh Lưu Ly đi theo hắn, lông mày cau lại, hỏi:

- Ngải đại phu là ai?

Đinh Ninh đáp:

- Lão bản Thọ Xuân đường, đồng thời cũng là một trong những danh y Trường Lăng.

Tịnh Lưu Ly hỏi tiếp:

- Lão thì có quan hệ gì với Dung cung nữ?

Đinh Ninh nhìn nàng một cái, giải thích:

- Trước kia, Dung cung nữ chịu ân huệ của lão, mấy năm nay Dung cung nữ có được quyền thế nên lão được hồi báo rất nhiều, Thọ Xuân đường có thể được như ngày hôm nay, phần lớn cũng vì lí do này.

Tịnh Lưu Ly không hiểu nhìn hắn:

- Chỉ bởi vì là ân nhân của Dung cung nữ, ngươi đã muốn đối phó lão?

- Đương nhiên không chỉ bởi nguyên nhân này.

Đinh Ninh bình tĩnh nói:

- Có điều bây giờ ta không thể nói nguyên nhân khác cho cô.

Tịnh Lưu Ly không hỏi nữa.

Trong khoảng thời gian này, nàng đã chính thức coi Đinh Ninh là sư trưởng, nếu sư trưởng không tiện nói, tất nhiên nàng sẽ không truy hỏi.

- Thành Tây, gần tòa lầu bảy góc phía bắc.

Sau khi nói một câu để xác thực phương hướng, Đinh Ninh liền bước vào trong xe ngựa, nhắm mắt lại, bắt đầu nghỉ ngơi.

Một nam tử trung niên mặc thường phục đang đứng trước cửa sổ của tòa trà lâu cách Mặc Viên không xa, nhìn chiếc xe ngựa đi ra từ Mặc Viên, khóe miệng y hơi toát ra nét giễu cợt.

Nhưng đúng lúc này, trong lòng y đột nhiên sinh ra chút cảm giác khác thường, dường như có thứ gì đó đang kề sát sau lưng làm y cảm thấy không thoải mái.

Y bỗng nhiên quay người, lập tức nhíu mày thật sâu.

Bởi vì phía sau gã không có gì khác thường cả.

Chiếc xe ngựa đi ra từ Mặc không biết đã tác động thần kinh của bao nhiêu người.

Lúc Tịnh Lưu Ly điều khiển chiếc xe ngựa này tiến vào thành Tây, cuối cùng chạy thẳng về phía tòa vọng lâu. Sâu bên trong hoàng cung Trường Lăng, Dung cung nữ đã biết mục đích của chuyến đi này.

Dung cung nữ đứng ở dưới mái hiên, yên lặng nhìn phương hướng của tòa vọng lâu ở thành Tây, tuy khuôn mặt vẫn trầm tĩnh như cũ nhưng hô hấp không khỏi bắt đầu nặng nề hơn.

Vậy mà lại đi đến Thọ Xuân đường, chẳng lẽ Đinh Ninh đã tin chắc rằng có thể đối phó người đó?

***

Ngải đại phu là một trung niên nam tử rất hòa thuận.

Lão là một trong những danh y Trường Lăng, lại nắm giữ thuật sử dụng chân nguyên lưu thông máu để kích phát sinh cơ tự nhiên, một ít phương pháp trị liệu thủ đoạn cũng cần dùng đến chân nguyên, do đó tu vi của lão không phải bí mật gì.

Ở Trường Lăng, một trung niên nam tử mất mấy chục năm mới đạt đến Ngũ cảnh, rõ ràng người đó không tính là có thiên phú tốt gì.

Nhưng tuyệt đại đa số tu hành giả cũng biết, tu hành giả có cường đại hay không, chưa bao giờ chỉ dựa vào tu vi chân nguyên là có thể kết luận.

Ngải đại phu mặc một bộ áo tơ mỏng đang đứng trước cửa trạch viện rộng mấy chục mẫu nhìn cỗ xe ngựa kia tiến đến.

Trạch viện của lão nằm ngay cạnh Thọ Xuân đường.

Thọ Xuân đường là y quán rất nổi danh ở toàn bộ Trường Lăng, vậy mà khí phái còn xa mới bằng trạch viện này.

Rất nhiều người xứ khác hoặc người không sống lâu ở Trường Lăng đều không thể liên hệ lão bản Thọ Xuân đường với chủ nhân của trạch viện này.

- Ngươi muốn ta ra tay hay tự mình ra tay?

Lúc nhìn nam tử trung niên đang đứng một mình trước cửa này, Tịnh Lưu Ly quay đầu hỏi Đinh Ninh ở trong xe.

Đinh Ninh từ từ mở mắt, vô cùng đơn giản đáp:

- Để ta.

- Được.

Tịnh Lưu Ly khẽ gật đầu, một luồng kiếm ý từ người nàng phóng ra phía trước rơi xuống chỗ cách xe ngựa chừng bảy mươi bước.

Sau khi phóng ra tất cả mệt mỏi, nàng cúi đầu, trực tiếp lâm vào ngủ say.

Xe ngựa vẫn vững vàng đi về phía trước, nhưng khi đi thêm được bảy mươi bước, đến nơi mà luồng kiếm ý của nàng vừa rơi xuống, con ngựa đang kéo xe chợt thấy cực kỳ sợ hãi, lại cứng đơ tại chỗ lần nữa.

Đinh Ninh không để ý con ngựa không dám nhúc nhích, cũng không chú ý Tịnh Lưu Ly vừa ngồi ngủ mà bình tĩnh xuống xe.

Ngải đại phu cách hắn có mười trượng.

Sau đó hắn rất đơn giản gật đầu làm lễ với lão, nói:

- Ta muốn khiêu chiến với ông.

Ngải đại phu cũng cực kỳ đơn giản cười đáp:

- Vậy thì bắt đầu.

Q4 - Chương 51: Phá Ngũ Cảnh

Ngay lúc Ngải đại phu lên tiếng, Thiên Địa Nguyên Khí bên ngoài cơ thể lão chợt xảy ra biến hóa, tản mát một loại khí tức sắc bén nào đó.

Tịnh Lưu Ly vừa mới lâm vào ngủ say, nhưng chỉ sau mấy hơi thở, lông mi nàng khẽ chớp, rồi mở hai mắt ra.

Ngay lập tức lâm vào ngủ say, nghỉ ngơi cực ngắn để tiêu trừ một ít mỏi mệt, cố gắng làm mình càng thêm thanh tỉnh, đây là khả năng mà Tịnh Lưu Ly đã phải trải qua rất nhiều ma luyện khó có thể tưởng ở Mân Sơn Kiếm Tông mới có thể làm được.

Dùng ý chí của nàng tuyệt đối có thể kiên trì không cần nghỉ ngơi một thời gian dài. Nàng muốn một giấc ngủ say ngắn ngủi chính là vì muốn suy nghĩ càng thêm rõ ràng, không bỏ qua bất cứ một hình ảnh nào trong cuộc chiến giữa Đinh Ninh với Ngải đại phu.

Chỉ là nàng không ngờ sẽ nhanh như vậy. . . Trong tưởng tượng của nàng, Đinh Ninh và Ngải đại phu ít nhất phải đối thoại với nhau vài lời, thậm chí Đinh Ninh phải dùng một ít thủ đoạn mới có thể ép Ngải đại phu động thủ với hắn.

Giấc ngủ sâu cực kỳ ngắn ngủi giống như cùng lúc liên tục xuyên qua các tầng không gian ý thức khác nhau, ngược lại càng làm đầu nàng mơ hồ, suy nghĩ có chút hỗn loạn khó hiểu.

Nhưng sự nhạy cảm vẫn khiến nàng nhận thấy có điểm quỷ dị.

Nàng đã dần quen thuộc Đinh Ninh, nàng cảm thấy lúc Đinh Ninh đối mặt Ngải đại phu cũng không có loại sắc bén thực sự như

thời điểm đối mặt Dung Cung Nữ và tên tình nhân cũ của ả.

Cho nên khi ánh mặt trời chói chang làm nàng phải híp mắt lại nhìn Ngải đại phu, nàng đã cảm thấy dường như lão cũng không phải bị bức bách, mà là đang thúc đẩy trận chiến này.

. . .

Đinh Ninh cũng không cho nàng đủ thời gian thanh tỉnh và suy tư, Ngải đại phu vừa dứt lời, hắn liền khẽ gật đầu, nâng Mạt Hoa Tàn Kiếm lên trước ngực, bình tĩnh nói:

- Bắt đầu thôi.

Ngải đại phu nhẹ nhàng lắc đầu, làm bộ cảm khái.

Vẻ mặt lão vô cùng ôn hòa, hơn nữa lão là danh y, ngày thường đối diện đều là các bệnh nhân đang đau đớn quằn quại vì đủ loại bệnh kinh niên khó trị, ánh mắt và ngữ khí luôn theo thói quen tạo sự an ủi cho người bệnh, cho nên lúc này thần thái nói chuyện của lão càng làm người ta thấy thân cận.

Nhưng ngay lúc lão lắc đầu, ống tay áo bên phải của lão đã rách ra.

Một ánh kiếm đen kịt, màu sắc giống như vết cáu bẩn lâu năm trên ấm trà cũ, mang theo khí tức thô bạo khác hẳn vẻ mặt của lão, trực tiếp xé rách ống tay áo, rơi xuống mặt đất, nhưng lúc cách mặt đất chỉ có một tấc, bỗng nhiên lại phát ra tiếng vù vù trầm thấp, như thiểm điện lao về phía hai chân Đinh Ninh.

Một loạt tiếng kinh hô vang lên khắp đường phố.

Bởi vì trận quyết đấu giữa Đinh Ninh và Ngải đại phu bắt đầu quá nhanh, khiến người đi bên đường thậm chí còn chưa phản ứng được chuyện gì đang diễn ra.

Nhất là những người quen biết Ngải đại phu, căn bản cũng không nghĩ đến việc Ngải đại phu là một Kiếm Sư, hơn nữa vừa ra tay đã là phi kiếm!

Chỉ có Tu Hành Giả trên Ngũ Cảnh mới có thể điều khiển phi kiếm, phi kiếm rời khỏi thân thể Tu Hành Giả nhưng vẫn hoạt động theo ý chí của Tu Hành Giả, trong mắt người đời, Kiếm Sư có thể vận dụng phi kiếm, đã thoát ly phạm trù Kiếm Sư bình thường.

Mặc dù trong trận chiến giữa các đại quân với nhau, rất nhiều Kiếm Sư trên chiến trường đều có khả năng vận dụng phi kiếm, nhưng xung quanh mỗi một tên Kiếm sư như thế, cũng sẽ có rất nhiều quân sĩ cường đại bảo hộ.

Đinh Ninh ở Mân Sơn Kiếm Hội đã chiến thắng đối thủ vận dụng phi kiếm, nhưng ở Trường Lăng, thậm chí toàn bộ thế gian, hầu hết là người bình thường cùng với Tu Hành Giả cũng chưa từng gặp kẻ nào còn chưa thể khống chế được phi kiếm lại một mình khiêu chiến một Kiếm Sư có khả năng vận dụng phi kiếm.

Dù là thân hình như thế nào, đối với quỹ tích chuyển động như thiểm điện của phi kiếm mà nói, đều quá chậm.

Lúc ánh kiếm đen kịt như vết trà ố rơi xuống đất, Đinh Ninh đã động chân.

Chân trái hắn nặng nề giẫm lên mặt đất, toàn bộ thân thể bắt đầu gia tốc về phía trước.

Hắn không thể vận dụng phi kiếm, phải cận thân, hơn nữa chỉ cận thân mới tạo ra uy hiếp thực sự cho đối phương, mới có thể ảnh hưởng phi kiếm đối phương đang khống chế.

Nhưng ngay lúc chân trái của hắn vừa giẫm lên mặt đất, ánh kiếm đen kịt đã cách mắt cá chân trái chưa đầy ba thước!

Nhưng cũng đúng lúc này, “xùy” một tiếng rách vang lên.

Ánh kiếm mang theo hàn sát ý nồng đậm rơi xuống phía trước phi kiếm đen kịt.

Thanh phi kiếm chỉ cần một ý niệm là có thể thay đổi phương hướng lại không kịp trốn tránh, đụng thẳng vào ánh kiếm này.

Không có bất kỳ tiếng kim loại va chạm nào.

Chỉ có tiếng "răng rắc" như băng cứng vỡ vụn khẽ vang lên.

Rất nhiều ánh mắt có thể thấy được những mảnh vỡ óng ánh bay đến phỉa trước mắt cá chân Đinh Ninh, nhưng lúc này thân thể hắn đã lướt đi, chỉ để lại những mảnh vỡ tản ra phía dưới chân, nở rộ thành vô số ngọn lửa xanh đen, giống như một đóa hoa xanh đen tà ác.

Ánh mắt Ngải đại phu hơi run sợ.

Lão biết Đinh Ninh rất mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh đến mức này.

Thậm chí phi kiếm của lão không dám tiếp tục chém tới bất cứ phần nào trên thân thể Đinh Ninh nữa, mà bay thẳng sang bên cạnh Đinh Ninh, kéo giãn ra một khoảng cách.

Bởi vì lúc này bề mặt phi kiếm của lão đã ngưng tụ một tầng sương lạnh mỏng manh, thứ Tinh Thần Hàn Sát Nguyên Khí này mang theo lực lượng có thể bài xích các loại Thiên Địa Nguyên Khí khác, thậm chí khiến nguyên khí bên trong phù văn phi kiếm của lão có chút bất ổn.

Mũi chân lão hạ xuống cũng làm tóe lên một đám bụi.

Cả người lão lùi nhanh về phía sau.

Đinh Ninh tiến lên, lão liền lùi xuống.

Nhưng Đinh Ninh còn chưa thực sự xuất kiếm.

Hắn chỉ vận dụng một thanh tiểu kiếm được ngưng tụ bằng Tinh Thần Hàn Sát Nguyên Khí trong cơ thể.

Thanh Mạt Hoa Tàn Kiếm đang để ngang trước ngực hắn, ngay lúc cơ thể hắn lướt đi, ở dưới chân nở rộ một đóa hoa màu xanh đen, nó cũng liền đâm ra.

Bầu trời nắng ráo sáng sủa. nhưng trong tích tắc khi hắn thực sự động kiếm, bầu trời phía trên Ngải đại phu, bỗng nhiên xuất hiện từng giọt từng giọt mưa.

Những giọt mưa rơi xuống, nhìn như nhu hòa, nhưng rơi lên mái nhà cửa viện sau lưng Ngải đại phu, lập tức hiện ra mặt dữ dằn, một mảnh âm thanh dày đặc toàn tiếng vỡ vụn nổ vang, vô số đá sỏi vỡ ra bay lên.

Bóng dáng Ngải đại phu đột nhiên ngừng lại.

Rất nhiều người đi theo chiếc xe ngựa Tịnh Lưu Ly điều khiển không dám tin vào mắt mình.

Lúc này bóng người Đinh Ninh đã gần với Ngải đại phu hơn, thanh phi kiếm màu trà ố rơi đằng sau lưng Đinh Ninh.

Chỉ một kiếm, Đinh Ninh liền ép mở được phi kiếm của Ngải đại phu, ép lão ngừng lùi về phía sau.

Hiện tại những người này vẫn chưa cẩn thận cảm giác sự tiến bộ của tu vi Đinh Ninh, nhưng một Tu Hành Giả Tứ Cảnh đối mặt một Kiếm Sư Ngũ Cảnh có thể vận dụng phi kiếm, trong lúc đối mặt, dường như lại trực tiếp liền chiếm thượng phong, điều này đã đủ làm bọn họ khiếp sợ.

Chỉ một kiếm, ở đây đã không có Tu Hành Giả nào coi trọng Ngải đại phu.

Nhưng đúng vào lúc này, bầu không khí lại phát sinh biến hóa

khác hẳn.

Một mảnh tiếng kinh hô không áp chế nổi vang lên.

Ngải đại phu ngừng lại, liếc nhìn Đinh Ninh.

Ống tay áo bên trái của lão, lúc này cũng đã rách ra.

Tay trái của lão cầm một cái đĩa tròn màu ám kim, trông như cái khay miệng hẹp đựng đồ ăn chay mà rất nhiều gia đình ở Trường Lăng vẫn dùng.

Lúc này Chân Nguyên trong cơ thể Ngải đại phu không giữ lại chút nào dũng mãnh tràn vào cái đĩa tròn này, vô số ánh sao màu ám kim bắt đầu bay ra.

Chúng giống như những hạt bụi thật sự, quay quanh người Ngải đại phu.

Những ánh sao này tụ lại dày đặc, tạo thành một cái lồng bằng bụi hình chuông che bên ngoài cơ thể lão.

- Hỗn Kim Tráo!

Có người trên đường giật mình hét ra tên của thứ này.

Đây là một món Phù Khí rất nổi danh, đến từ cái xưởng nào đó của Đại Hàn Vương Triều, ngày xưa đã nhiều lần xuất hiện trong các cuộc chiến giữa Đại Tần Vương Triều và Hàn Vương Triều, khi quân đội của Đại Hàn Vương Triều triệt để tan tác, Đại Hàn Vương Triều biến mất trong lịch sử, thì thứ này đối với các Kiếm Sư có thể vận dụng phi kiếm tựa như tùy tùng trung thành nhất, vậy mà bây giờ nó lại xuất hiện trong tay một danh y Trường Lăng.

Mấu chốt nhất chính là, Tu Hành Giả dưới Thất Cảnh cũng có thể sử dụng món Phù Khí này, hơn nữa Chân Nguyên của Tu Hành Giả càng lớn, nó phát huy ra lực lượng càng mạnh.

Ngải đại phu đã đến Ngũ Cảnh.

Cho nên lực lượng Hỗn Kim Tráo phát ra lúc này, liền tương đương một Tu Hành Giả Ngũ Cảnh cầm kiếm bảo vệ mọi hướng quanh người lão.

Đinh Ninh chỉ có lực lượng của Tứ Cảnh, làm sao có thể phá được phòng ngự của Ngũ Cảnh?

Dựa theo lẽ thường của giới tu hành, Ngải đại phu đã ở cảnh giới bất bại.

Nên hiện tại kể cả Tịnh Lưu Ly cũng bắt đầu hoài nghi, liệu có phải bởi vì lúc đầu mình vừa lâm vào ngủ say đã lập tức tỉnh dậy hay không làm cho phán đoán của bản thân có chút sai lầm.

Nhưng Đinh Ninh không cho nàng thời gian suy tư.

Trong nháy mắt khi những ánh sao bay tán loạn, tay trái của hắn đã nâng thẳng tắp.

Tiếng nổ kinh khủng liên tiếp vang lên.

Thời điểm màng nhĩ mọi người đau đớn vì tiếng nổ truyền vào tai, từng thanh Hàn Sát tiểu kiếm màu xanh đen, đã đụng toàn bộ lên cái lồng bằng bụi ám kim

Tất cả Hàn Sát tiểu kiếm, một kiếm nối liền một kiếm, tất cả đều đụng vào cùng một chỗ!

Nguyên Khí bên trong cái lồng bằng bụi rung mạnh, Ngải đại phu kêu lên một tiếng đau đớn, sắc mặt lão đột nhiên trắng bệch.

Từng đám lửa xanh đen nổ tung chồng lặp lên nhau, bẻ gãy ra vô số gợn sóng trong suốt, trong tích tắc cái lồng bằng bụi không biết đã rung động bao nhiêu lần, nhưng vẫn còn chưa bị phá vỡ!

Ngay cả tiếng kinh hô cũng không kịp phát ra, thì lại có thêm

một kiếm đâm lên trên cái lồng bằng bụi.

Đinh Ninh đi đến phía trước nơi mấy đám lửa nổ tung, trong tay hắn là thanh Mạt Hoa Tàn Kiếm được che kín bởi rất nhiều đóa hoa trắng nhỏ vụn, hung hăng đâm lên cái cái lồng bằng bụi này.

Ngải đại phu biết thắng bại đã ở ngay trước mắt, con ngươi của hắn kịch liệt co rút, ánh mắt lại chớp động dữ dội, thanh phi kiếm kia như lưu tinh lao về sau lưng Đinh Ninh.

Đinh Ninh không thèm để ý thanh phi kiếm này.

Hắn chỉ đem tất cả lực lượng của bản thân, đâm về phía trước.

“Oanh” một tiếng nổ mạnh, cái lồng bằng bụi phía trước mũi kiếm của hắn bỗng nhiên khuyết mất một miếng.

Hỗn Kim Tráo bị phá.

Q4 - Chương 52: Tâm tình đã quên

Kiếm ý từ chỗ bị gãy của Mạt Hoa tàn kiếm xuất ra, kèm theo đó là Tinh Thần Hàn Sát Nguyên Khí và những bụi cát màu vàng đen kia, toàn bộ bắn vào ngực của Ngải đại phu.

Một tiếng "khụ" trầm đục vang lên, ngực Ngải đại phu nhanh chóng bị lõm xuống, cả người lão cong lại như cánh của một con chim hung hãn đang lao đi, đập thẳng lên cửa viện.

Lại một tiếng nổ vang lên, cả cánh cửa ngoài sân vỡ nát, bắn ra vô số mảnh vụn.

Ngải đại phu chán nản ngồi sụp xuống mặt đất, phun ra một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ cả những vụn gỗ lãng đãng rơi trước mặt.

Chuôi phi kiếm màu trà ố sau lưng Đinh Ninh đang trực chỉ, bỗng nhiên vô lực, chỉ xẹt qua bên tai Đinh Ninh rồi bay tiếp được mấy trượng, đinh một tiếng rơi xuống đất.

Đinh Ninh nhìn chuôi phi kiếm rơi xuống đất này, không hề có ý định tiến lại gần.

Toàn bộ tu hành giả đang xem trận chiến đều rúng động, không thốt lên lời.

Từ lúc bắt đầu trận chiến, xuất kiếm giao thủ rồi cuối cùng phá một kiếm này của Ngải đại phu, đều là Đinh Ninh dẫn dắt trận chiến.

Nếu tu vi của đối thủ ngang mình thì một màn tấn công liên

tục như vậy chỉ làm cho người ta chỉ thấy chấn động, nhưng chênh lệch giữa Ngải đại phu và Đinh Ninh là một cảnh giới, hoàn toàn nắm giữ được tiết tấu của một kiếm mạnh mẽ như vậy không chỉ làm cho người ta cảm thấy kinh động mà còn khiến cho họ bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Đối với Ngải đại phu vô lực đứng dậy, miệng tràn đầy máu tươi, Đinh Ninh chỉ khẽ vuốt cằm, quay người đi về xe ngựa của mình.

Cho đến lúc này, rất nhiều người mới từ từ bình tĩnh lại, bắt đầu nghĩ lại những gì vừa mới xảy ra.

“Làm sao có thể có tốc độ tu hành như vậy được!”

Càng suy nghĩ kỹ càng cảm thấy khiếp sợ, loại cảm xúc này thậm chí còn làm cho một số ít người phải kêu lên nghẹn ngào, hơn nữa trong số những người này còn là những vị tu hành giả có tu vi cao nhất đang ở xung quanh quan sát trận chiến.

Bởi vì bọn họ đoán được tu vi của Đinh Ninh.

Lúc Mân Sơn kiếm hội kết thúc, Đinh Ninh chỉ là Tứ cảnh.

Điều này tuyệt đối không thể sai, bởi vì lúc ở Mân Sơn Kiếm Hội có vô số sư trưởng các môn phái đích thân quan sát, Đinh Ninh có muốn che giấu tu vi cũng không được.

Trong Mân Sơn kiếm hội, Đinh Ninh bị trọng thương, sau đó quay về Mặc Viên dưỡng thương.

Nhưng khi hắn đi từ Mặc Viên ra gặp Dung cung nữ, lúc một kiếm giết tuấn mã thì tu vi đã ở Tứ cảnh trung phẩm.

Lúc này đây cách khi ấy chỉ có mấy ngày nhưng tu vi của Đinh Ninh vậy mà lại tiến thêm một bước dài như thế rồi!

Đây là khái niệm gì?

Trong tất cả sách sử hay điển tích cũng không có ghi chép gì về tốc độ tu hành nhanh như vậy.

Đây rõ ràng là điều vô lý, nhưng hết lần này đến lần khác xảy ra trước mắt họ một cách chân thật, làm cho tâm trạng của bọn họ khó mà kiềm chế được.

***

Nhìn bộ dáng bình tĩnh tiêu sái trở về xe ngựa của Đinh Ninh, Tịnh Lưu Ly cúi thấp đầu xuống, không hề lên tiếng.

Lúc nàng đánh xe ngựa rời khỏi con đường, dù sau lưng phát ra những tiếng kinh hô như triều dâng, nàng vẫn giữ nguyên tư thế cúi đầu, song thanh âm trầm thấp lại truyền vào trong xe đến tai Đinh Ninh.

- Ngải đại phu là người của chúng ta?

- Sao cô biết?

Đinh Ninh cũng cúi thấp đầu, có chút mệt mỏi tựa vào vách xe, nhẹ giọng hỏi lại.

- Quá nhanh, nói quá ít.

Tịnh Lưu Ly thốt ra:

- Có cảm giác như lão quá dứt khoát đồng ý chiến đấu với ngươi.

Đinh Ninh vẫn giữ nguyên tư thế, nói:

- Lão không có khả năng từ chối. Lão không thể chọc vào những kẻ Quan Trung kia, cũng không như Dung cung nữ có thể trốn vào nội cung. Lão biết rằng nếu không dứt khoát đồng ý, lão

có thể sẽ gặp phải rất nhiều rắc rối sau đó.

- Không chỉ là chuyện này.

Tịnh Lưu Ly nhíu mày, trầm ngâm chốc lát, song lại không biết diễn tả bằng lời như thế nào, chỉ nói:

- Hình như có chút không đúng.

Đinh Ninh hơi ngẩng đầu nhìn bóng lưng của nàng, nghiêm túc nói:

- Cô có tiến bộ.

Nghe được xác nhận, Tịnh Lưu Ly trái lại lại thấy không hiểu, lặng im không nói.

Nàng trầm ngâm suy nghĩ một lúc, sau đó mới tiếp tục nói:

- Rốt cuộc ngươi không để ý thanh phi kiếm mà phá Phù khí của lão là bởi vì lão vốn là người của chúng ta, mà nếu như lão không phải người của chúng ta, có phải ngươi cũng làm như vậy, tin bản thân đủ để phá vỡ Phù khí phòng ngự, cũng tin tưởng phi kiếm của lão không gây thương tổn ngươi?

Đinh Ninh biết rõ nàng đang suy nghĩ điều gì, lại một lần nữa nghiêm túc trả lời:

- Nếu lão không phải là người của chúng ta, ta cũng sẽ làm y chang như vậy.

Lông mày Tịnh Lưu Ly nhảy lên, nhịn không được mà quay đầu lại.

Nhưng Đinh Ninh lại nói tiếp:

- Ta biết cô nghĩ gì… Theo ý cô, phi kiếm của lão dường như còn nhanh hơn ta một phần, vì vậy cô cảm thấy khó mà hiểu được

vì sao ta dám làm như vậy, hơn nữa vì sao cuối cùng lại còn nhanh hơn lão.

- Bởi vì lão phải suy nghĩ nhiều hơn ta, dù cho lão thực sự là đối thủ, lão cũng phải suy nghĩ nhiều hơn ta một việc.

Đinh Ninh dừng lại một chút, sau đó nhìn nàng nói:

- Trước đó lão suy nghĩ xem mình có thể ngăn cản một kích này của ta hay không, hoặc cũng có thể nghĩ đến ta làm như vậy liệu có còn thủ đoạn nào ở sau đó không. Cho dù lão theo bản năng suy đoán được mình có thể ngăn được một kích này của ta, lão cũng chậm hơn ta. Bởi vì ta chỉ muốn đâm vào mà không chừa đường rút lui. Cô phải hiểu rằng, mặc dù có một số ít người có thể sử dụng hai thanh kiếm, nhưng ở cùng một thời điểm, kẻ ấy tuyệt đối không có cách nào phân tâm quản được hai chuyện. Lão suy nghĩ việc phòng ngự, tấn công sẽ chậm lại.

Với những vấn đề niên quan đến phương diện tu hành, Tịnh Lưu Ly tuyệt đối thông minh hơn so với đại đa số tu hành giả.

Nàng gật đầu rất nhanh, biểu thị mình hiểu lời Đinh Ninh nói, sau đó lại lên tiếng:

- Ngải đại phu tuy rằng bị thương nặng những sẽ không chết… Vì vậy đây là kế một đá ném hai chim. Ngươi tìm hắn quyết đấu, vừa để ả cung nữ kia nhìn thấy sự tiến bộ kinh người của ngươi, tạo áp lực to lớn lên thị, lại có thể làm cho thị càng tín nhiệm Ngải đại phu. Ngải đại phu sau này có lẽ còn có thể trở thành quân cờ trọng yếu đối phó với bà ta.

Đinh Ninh gật đầu nhẹ, đặc biệt chân thành nói:

- Cô thật sự tiến bộ rất nhiều.

Tịnh Lưu Ly xoay người qua, cũng hơi hơi khom người đáp lại, vô cùng chân thành gửi lời cảm ơn tới hắn:

- Đa tạ quá khen.

Nghe nàng nói bốn chữ này, Đinh Ninh hơi tự giễu, đáp lại:

- Nghe vào như thế nào lại giống như đang hại cô.

***

Trận chiến này xảy ra vô cùng nhanh, chấm dứt cũng rất mau chóng, mà kết quả truyền đi lại còn nhanh hơn nữa.

Ở một góc trong tiểu viện của Dạ Sách Lãnh, một gốc Hoa Chi Tử âm thầm nở rộ, làm không gian thêm xinh đẹp mà tĩnh mịch, vang lên thanh âm một con bồ câu đưa tin màu lam bay vào.

Con bồ câu này bay vào đây đã nhiều lần rồi nên rất quen với Bạch Sơn Thủy, do đó khi Bạch Sơn Thủy hướng tay về phía nó, nó cũng không tránh, để yên cho Bạch Sơn Thủy gỡ lá thư ở dưới chân của nó ra.

Bạch Sơn Thủy xem nội dung tin tức được báo, nhìn qua Dạ Sách Lãnh đang đứng trang nghiêm ở một bên, nở nụ cười vô cùng cảm khái:

- Không hổ là truyền nhân của hắn, không phải ngẫu nhiên mà có thể làm được chuyện Tứ cảnh thắng Ngũ cảnh như vậy.

Dạ Sách Lãnh không trả lời, lấy cuộn giấy trong tay của nàng, nhìn kỹ càng, sau đó quay đầu qua nhìn Bạch Sơn Thủy cười cười, lộ ra hai má lúm đồng tiền đẹp mắt:

- Y có lẽ đã lĩnh ngộ được Tục Thiên Thần Quyết.

Bạch Sơn Thủy nhíu mày.

Dạ Sách Lãnh thu lại nụ cười, đầu hơi rũ xuống, nhẹ nhàng nói:

- Ngày trước hắn vẫn luôn muốn có được Tục Thiên Thần Quyết, nhưng đến cuối cùng vẫn không được như ý nguyện. Nếu như hắn có được nó thì có lẽ Trường Lăng cũng không giống như Trường Lăng hiện giờ.

- Ta chỉ hướng về tương lai, không nhìn lại quá khứ.

Trong lời nói của Bạch Sơn Thủy mang theo chút ngạo ý:

- Nếu như hắn muốn bức ả cung nữ kia, ta chỉ hi vọng hành động của hắn sẽ nhanh hơn một chút.

***

Trong lúc này, kết quả của trận chiến giữa Ngải đại phu và Đinh Ninh truyền vào chỗ sâu trong hoàng cung, rơi vào tai Dung cung nữ.

Khuôn mặt thị không có bất kỳ biến hòa nào.

Không phải bởi vì bình tĩnh, mà là vì sợ hãi.

Đối với thị mà nói loại cảm xúc sợ hãi này đã rất lạ lẫm từ lâu rồi, thị thậm chí đã quên mất nó như thế nào.

Cũng không phải thị kiêu ngạo.

Mà thị hiểu rất rõ vị trí của mình.

Thị trung thành với Hoàng hậu, chắc chắn có được chốn yên thân mà gửi phận.

Mà bây giờ suy nghĩ đó cũng không thể nào ngăn được loại cảm xúc này lan tràn khắp người của thị.

Sau hơn mười hô hấp, thân thể vẫn không ngừng run rẩy của thị chầm chậm đứng lên.

- Làm sao như vậy được, tu vi của hắn làm sao có thể tăng lên nhanh đến như vậy.

Thanh âm của thị vang lên.

Thanh âm đó khác thường, chói tai vô cùng.

Thị không biết đó là thanh âm mình phát ra, thậm chí còn cho rằng cái đó không phải là thanh âm của mình.

***

- Đã qua Tứ cảnh trung phẩm...

Cùng lúc đó, Hoàng hậu hơi ngẩng đầu lên, không nhìn tên nam tử trung niên mặc áo bào màu vàng đứng thẳng người, đang cung kính ở ngoài thư phòng, mà nhìn những tia sáng tinh khiết rơi trong sân.

"Tục Thiên Thần Quyết." Nàng chậm rãi nói ra bốn chữ này ở trong lòng.

Q4 - Chương 53: Ký ức đã quên

Trên đường đá trong thành Trường Lăng, xe ngựa không thể nào di chuyển nhanh được, nhưng tin tức truyền đi lại nhanh hơn xe ngựa nhiều lắm.

Lúc mọi người ở ven đường biết được tin tức, nhìn thấy chiếc xe ngựa kia xuất hiện, trong ánh mắt rất nhiều người, nhất là những tu hành giả, ngoại trừ sự rung động còn ánh lên cả thần sắc cuồng nhiệt lẫn sùng bái.

Trên tầng thượng của cửa hiệu cầm đồ Lưỡng Tằng Lâu, một quan viên trung niên hơi mập, đỉnh đầu bị hói nhẹ, vẻ mặt phức tạp nhìn Tịnh Lưu Ly đang lái xe và thùng xe ở sau lưng nàng, nhịn không được mà lắc đầu.

Y là Mạc Thanh Cung.

Một trong những "chó dữ" có kinh nghiệm phong phú nhất của Thần Đô Giám, là quan viên tiếp xúc với Đinh Ninh sớm nhất, cũng là quan viên đầu tiên vô cùng thưởng thức Đinh Ninh.

- Đại nhân, ánh mắt của ngài quả là chuẩn xác… Bây giờ ai cũng biết tên thiếu niên này bất phàm, nhưng không ngờ, lần đầu tiên ngài nhìn thấy hắn trong trận mưa năm đó đã cảm thấy hắn xuất chúng rồi.

Ánh mắt của một gã quan viên Thần Đô Giám bên cạnh hắn vẫn một mực bị chiếc xe ngựa này hấp dẫn, cũng không nhìn thấy bộ dạng đang lắc đầu của Mạc Thanh Cung, gã nhịn không được nhẹ giọng cảm thán nói.

- Chỉ tiếc rằng cách nhìn hiện tại của ta đối với thiếu niên này

đã thay đổi.

Mạc Thanh Cung quay đầu nhìn gã, hơi lạnh lùng đáp lại.

Quan viên Thần Đô Giám bên cạnh y lập tức kinh ngạc, khó hiểu nhìn Mạc Thanh Cung, không biết vì sao y lại nói như vậy.

- Thiếu niên này vẫn không rõ mình phạm sai lầm gì.

Mạc Thanh Cung thôi không nhìn gã, hai mắt nheo lại nhìn Tịnh Lưu Ly đang đánh xe, mặt không đổi nói:

- Ngươi để ý một chút ánh mắt của những người này khi nhìn hắn, nhớ năm đó, ngoại trừ 'người đó' thì người Trường Lăng có bao giờ nhìn người khác bằng ánh mắt cuồng nhiệt và sùng bái như thế này?

- Qua nhiều năm như vậy rồi, người Trường Lăng mới dùng ánh mắt này nhìn một người, kể cả thánh thượng cũng không có được ánh mắt này của dân chúng, dù là sau khi Lộc Sơn hội minh kết thúc.

Mạc Thanh Cung ngừng một chút, cũng không để ý đến phản ứng của tên tâm phúc bên cạnh, chậm rãi nói tiếp:

- Năm đó thánh thượng ẩn giấu tài năng quá mức nên mọi ánh mắt cơ bản không rơi vào người, mà thánh thượng hiện giờ… Sau Lộc Sơn hội minh, người Trường Lăng vẫn không nhìn người như vậy, không phải vì thánh thượng không đủ mạnh mẽ mà là do đa phần mọi người đều cho rằng Bát cảnh đánh thắng Thất cảnh, mạnh thắng yếu thua là chuyện quá bình thường. Đối với đại đa số người Trường Lăng, bọn họ không sùng bái những điều bình thường, mà sùng bái những truyền kỳ, những người không ngừng sáng tạo ra những kỳ tích như vậy.

Mạc Thanh Cung nói xong những lời này thì im lặng chốc lát, sau đó nhận định tiếp:

- Thánh thượng nhất định không hi vọng lại có một người nữa như vậy xuất hiện, thánh thượng đương nhiên là chủ nhân của Trường Lăng và cả thiên hạ, cho nên hành vi của thiếu niên này là không thể được.

***

- Mới vừa rồi có một tu hành giả Lục cảnh trên lầu của cửa hiệu cầm đồ. Trong hẻm bên cửa hàng trà đang đóng kia có một Ngũ cảnh. Còn có tên vừa mới cưỡi ngựa sát ngang qua chúng ta, cũng là một tu hành giả Ngũ cảnh.

Đinh Ninh ở trong xe nhìn như đang ngủ, nhưng sau khi đi qua chỗ Mạc Thanh Cung ở hiệu cầm đồ thì cặp mắt của hắn cũng không mở ra mà đột nhiên nói với Tịnh Lưu Ly một câu.

Lông mày của Tịnh Lưu Ly cau lại, nàng không biết đột nhiên Đinh Ninh nói như vậy là có ý gì.

Đinh Ninh vẫn như trước không mở mắt, song thanh âm khe khẽ vẫn tiếp tục truyền rõ ràng đến tai của nàng, làm đôi mày nhăn sâu hơn:

- Khi đối chiến với một tu hành giả, điều đầu tiên cần đảm bảo không phải là làm sao đánh bại đối thủ một cách nhanh chóng, mà là an toàn của bản thân. Đại đa số những tu hành giả cường đại không chết trong lúc chiến đấu một chọi một, mà là chết trong hỗn loạn và ám sát. Cho nên là một tu hành giả, lúc nào cũng phải chú ý xung quanh những người có thể gây uy hiếp đến mình, cho dù là một kẻ mà ngươi cho rằng vô cùng yếu, nhưng chỉ cần kẻ đó có khả năng đả thương cô thì cô nhất định phải để ý đến kẻ đó.

Tịnh Lưu Ly suy nghĩ một chút, tuy rằng nàng không hiểu tại sao Đinh Ninh lại nói những đạo lý ấy ngay lúc này, nhưng nàng cảm thấy Đinh Ninh nói hoàn toàn chính xác, đúng là bản thân mình nên chú ý đến điều này cho nên nàng cũng không nói gì

thêm, khẽ vuốt cằm tỏ ý rằng mình đã nhớ rồi.

- Chúng ta nghỉ ngơi khoảng ba canh giờ, sau đó cô lại tiếp tục nấu thuốc giúp ta.

Đinh Ninh nói tiếp:

- Năm ngày sau chúng ta đi tìm Tiền đạo nhân.

Tịnh Lưu Ly đột nhiên ngẩng đầu lên.

Nàng muốn hỏi chút vấn đề, nhưng ngay lúc này có một chiếc xe ngựa tiến sát lại.

Xa phu hướng về phía nàng hành lễ.

Người điều khiển xe ngựa bái kiến nàng, chính là hai xa phu trung niên người Quan Trung, thay Tạ gia đưa đến hai xe dược vật.

- Lúc ra ngoài gặp chút chuyện ngoài ý muốn.

Không nói thêm bất cứ lời thừa thãi nào, chiếc xe ngựa này đã dừng sát bên cạnh xe của nàng, người Quan Trung này khom người thi lễ với Đinh Ninh đang ngồi trong xe ngựa một cái thật sâu, tiếp đó nói khẽ:

- Đoàn xe chở dược vật của chúng ta bị tập kích, nhóm dược vật thứ hai bị phá hủy hoàn toàn.

Ánh mắt Tịnh Lưu Ly lạnh xuống.

Nhưng thanh âm vẫn bình tĩnh như trước của Đinh Ninh từ trong xe vang ra:

- Chắc là nữ chủ nhân trong cung không muốn ta có thể thành công, cho nên ngươi thay ta chuyển lời cho Tạ Trường Thắng, tạm thời không cần giúp ta thu mua dược vật, nếu không thể đến tay ta

thì chỉ phí công vô ích.

Nghe được thanh âm bình tĩnh như vậy, thần sắc tôn kính của người truyền tin đến từ Quan Trung này càng đậm hơn, y cũng không nói gì thêm, lại khom người thi lễ, sau đó đánh xe ngựa rời đi.

- Ngươi cho rằng đó là hoàng hậu?

Tịnh Lưu Ly buông lỏng dây cương, để cho xe ngựa tiếp tục đi về phía trước, đồng thời hỏi.

- Ngoài bà ta ra không có bất cứ ai dám đắc tội với tất cả cự phú ở Quan Trung.

Đinh Ninh hít sâu một hơi, mở mắt ra, trào phóng nói:

- Ta biết rõ bà ta nhất định sẽ ra tay, nhưng mà thật không ngờ bà ta lại đơn giản dùng thủ đoạn thô bạo như vậy.

Tinh Lưu Ly cau mày, trầm mặc một lát, xoay người lại, nhìn Đinh Ninh hỏi:

- Tiền đạo nhân mà ngươi vừa nói đến là ai?

- Lão sư của Dung cung nữ, người dẫn dắt thị nhập môn tu hành.

Đinh Ninh nói:

- Bây giờ là quán chủ Hoàng Dương đạo quán.

Đinh Ninh dường như biết rõ khúc mắc của Tịnh Lưu Ly, dừng lại một chút, không đợi nàng hỏi đã nói tiếp:

- Đối với việc liên tục duy trì áp lực với người khác mà nói, ba đến năm ngày là quãng thời gian thích hợp. Theo dự tính ban đầu của ta, Tạ gia trong năm ngày này sẽ đưa đến nhóm dược vật thứ

hai, có thể làm cho tu vi của ta tiến thêm một bước nữa, tiếp cận Tứ cảnh thượng phẩm."

Tinh Lưu Ly suy tư một lát, hỏi:

- Ngươi đơn giản muốn cho người khác chứng kiến tu vi của mình tiến bộ thần tốc, hay là chỉ khi đạt đến tu vi này mới có thể đánh bại được Tiền đạo nhân kia?

Đinh Ninh nhìn nàng, nhẹ gật đầu:

- Tiền đạo nhân có vẻ khó đối phó.

Tịnh Lưu Ly trầm ngâm nói:

- Nếu như hoàng hậu đã tỏ thái độ như vậy, thì từ nay về sau Tạ gia khó mà có khả năng đưa được dược vật gì đến Mặc Viên.

Đinh Ninh không lên tiếng, nhưng nhẹ gật đầu thêm lần nữa.

Hàn ý trong mắt Tịnh Lưu Ly càng đậm hơn, mơ hồ thấy cả một tia phẫn nộ.

Nhưng mà lúc này đây, trên mặt Đinh Ninh lại thấy được thần sắc khó có thể miêu tả bằng lời.

Lúc trước hắn đã đợi ở Ngô Đồng Lạc quá lâu rồi.

Lại thêm có rất nhiều chuyện vốn dĩ đã xảy ra nhiều năm về trước, cách đây rất lâu, thậm chí đã phai nhạt đi trong ký ức của hắn.

Nhưng mấy ngày gần đây làm những chuyện như vậy, khiến ánh mắt cuồng nhiệt của những người đi đường xung quanh rơi lên người hắn, hắn lại bắt đầu nhớ lại một ít chuyện.

Trong tất cả những người ở Trường Lăng, Trưởng Tôn Thiển Tuyết ghét nhất chính là hoàng hậu Trịnh Tụ.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết căn bản không muốn hắn đề cập đến Trịnh Tụ, mà chính hắn cũng không muốn nhớ lại những việc liên quan đến Trịnh Tụ, nhưng Tạ gia đột nhiên báo lại Trịnh Tụ làm những việc này, khiến cho hắn nhớ lại chút ký ức đã quên, có liên quan đến Trịnh Tụ.

Q4 - Chương 54: Thuộc hạ vương hầu

- Hẻm phía trước quẹo trái.

Nét mặt Đinh Ninh từ từ bình tĩnh lại rồi nói với Tịnh Lưu Ly.

Dù chỉ là một câu chỉ đường bình thường nhưng Tịnh Lưu Ly lại nghe ra có chút bất thường trong đó. Sự tức giận trong đôi mắt băng hàn của nàng mau chóng biến mất, sau đó gật đầu ngoan ngoãn như một thị nữ, tiếp tục chuyên tâm đánh xe.

- Thẳng phía trước...Lại quẹo trái…

Tịnh Lưu Ly không biết Đinh Ninh muốn đi đâu tiếp, nhưng nàng có thể chắc chắn rằng Đinh Ninh không đi về Mặc Viên. Tất cả những người vẫn đang một mực chú ý đến hướng đi của chiếc xe ngựa này cũng nhanh chóng phát hiện được điều đó.

Mới đầu ngày hôm nay, Đinh Ninh dùng tu vi Tứ Cảnh chiến với Ngũ Cảnh đã đủ khiến cả Trường Lăng kinh sợ, chẳng lẽ hắn còn muốn đi làm việc gì nữa?

Còn Đinh Ninh, thời gian đã quá lâu rồi nên cho dù cố gắng nhớ lại hắn cũng chỉ nhớ được một chút ký ức mơ hồ. Vì thế hắn chỉ đường chậm, Tịnh Lưu Ly cũng vội vàng đánh xe chậm lại theo.

Đối với Đinh Ninh, hắn đã vô cùng quen thuộc đường phố ở Trường Lăng, thậm chí hắn còn biết là lầu canh nào sau khi nó truyền tin tức đi, thời gian, vị trí chính xác của tất cả các nhánh quân đội đóng tại Trường Lăng.

Nhưng Trường Lăng hôm nay cũng không còn là Trường Lăng của trước kia nữa.

Hắn coi trọng hiện tại nên không có nhiều hứng thú tìm hiểu bộ dạng của những đường phố hay các tiểu viện này của nhiều năm về trước để làm gì.

Rất nhiều tiểu viện đã biến đổi hoàn toàn. Có một số ít vốn ban đầu là nơi đồng ruộng nay biến thành phường thị náo nhiệt, có chỗ xưa kia là tửu phường giờ đây lại là xưởng nhuộm. Lại có nơi trước đó là xưởng nhuộm nhưng hiện tại lại biến thành kỹ viện, thanh lâu…

- Hình như biến thành tư gia.

Suy nghĩ về những thay đổi của đường phố và những tiểu viện kéo dài ở đó, dần dần Trường Lăng trong trí nhớ của hắn cũng từ từ khớp với Trường Lăng ngày nay một cách hoàn hảo, sau đó hắn nhịn không được khẽ nói một câu.

- Cái gì?

Tịnh Lưu Ly nghe được thanh âm của hắn, liền xoay đầu lại hỏi.

Đinh Ninh ngẩng đầu lên, nhìn về một chỗ phía trước, cũng không trả lời câu hỏi của nàng, chỉ khẽ nói:

- Đã đến rồi.

Theo hướng ánh mắt của Đinh Ninh, Tịnh Lưu Ly nhìn thấy một mái hiên nhà màu xám tro.

Cũng là mái hiên màu xám, nhưng có chỗ lại không giống với đại đa số mái hiên thông thường ở Trường Lăng. Ở nơi đầu hồi của viền mái hơi cong lên, tựa như một đôi lông chim nho nhã đang bay lên.

Lông mày nàng bất chợt nhíu lại. Nàng biết rõ kiểu dáng của loại mái hiên này là ở quận Giao Đông. Những người đang chú ý chiếc xe ngựa khi nhìn về hướng đi của nó cũng nhìn ra được mục đích của Đinh Ninh chính là tiểu viện kia, nhưng dù là chủ nhân của tiểu viện này thì cũng cảm thấy rất nghi hoặc, không biết vì sao đối phương lại tới.

. . .

Đối mặt với Tịnh Lưu Ly - người có thể là môn chủ tiếp tiếp theo của Mân Sơn Kiếm Tông, còn có thêm thiên tài như Đinh Ninh thì không có bất cứ chủ nhân của tiểu viện nào có thể thờ ơ, cũng không có bất kỳ kẻ nào dám dùng thái độ kiêu căng mặc kệ, trừ phi là hắn không hề biết thân phận của hai người này.

Lúc Tịnh Lưu Ly dừng xe ngựa trước cổng chính của tiểu viện, chủ nhân của tiểu viện từ một gian phòng trong đó chậm rãi đi ra.

Người này là một nam tử trung niên để râu ngắn, trên người mặc một bộ áo tơ màu đen.

Tịnh Lưu Ly không biết thân phận của nam tử này nhưng nàng nhìn ra được sắc mặt của hắn trông rất khó coi, như thể gã hoàn toàn không hoan nghênh nàng và Đinh Ninh đến đây.

Lông mày của Đinh Ninh hơi nhăn lại.

Đinh Ninh biết rõ lai lịch của người đàn ông trung niên này nhưng cũng không nhớ ra mình cùng với hắn có va chạm gì với nhau không, thế nên hắn có hơi thắc mắc vì sao sắc mặt của đối phương lại biểu hiện như vậy.

Hắn xuống xe ngựa, khom người xuống thi lễ với nam tử rồi nói:

- Vãn bối Đinh Ninh, bái kiến Lưu Cung Tướng.

Cung Tướng không phải là tên của người này, mà là một chức quan.

Nam tử trung niên họ Lưu này là một trong những thủ tướng trấn giữ cửa Hoàng Cung của Đại Tần.

Đinh Ninh dùng lễ của văn bối chào hỏi, trong khi thân phận tướng giữ cửa cung không quá cao đối với hắn và Tịnh Lưu Ly đã được xem là kính cẩn vô cùng, nhưng trên mặt của hắn lại nở ra một nụ cười lạnh.

Hắn khẽ vuốt cằm, hờ hững nói:

- Không biết cao đồ Mân Sơn Kiếm Tông đột nhiên giá lâm, thành ra không kịp tiếp đón từ xa. Chẳng hay các ngươi tới đây là có chuyện gì?

- Lúc còn ở quán rượu Ngô Đồng Rụng Lá, văn bối đã nghe đồn nhiều năm trước kia, nơi đây từng là Kim Quế tửu phường nổi danh nhất Trường Lăng, hiện giờ tuy rằng đã không còn, nhưng nghe nói cả mảnh Kim Quế Lâm vẫn còn được bảo tồn.

Đinh Ninh nhìn sắc mặt không vui của Lưu Cung Tướng, bình thản nói tiếp:

- Văn bối muốn xin được tiến vào Kim Quế Lâm… Đào một gốc kim quế dời về Mặc Viên.

- Ngươi có ý gì?

Nghe được lời của Đinh Ninh nói, Lưu Cung Tướng hơi ngẩn ra, rồi chợt cau mày, trầm giọng hỏi.

Đinh Ninh đáp:

- Chẳng qua lúc trước nấu rượu, tại hạ đã có ý muốn làm một chút rượu hoa quế, ngày hôm nay nhân tiện đi ra ngoài, chợt nhớ

trong Mặc Viên vẫn còn đất trống, không bằng hay nhất là đến Kim Quế Lâm xin một cây mang về. Hôm nay nếu Lưu Cung Tướng chịu bỏ thứ yêu thích, ngày sau tự nhiên tại hạ sẽ hết sức hồi báo.

Lưu Cung Tướng ngạc nhiên, bởi vì quá sức kinh ngạc nên hàn ý trên khuôn mặt cũng bớt đi ít nhiều.

Tịnh Lưu Ly cũng nhịn không được mà quay đầu qua nhìn Đinh Ninh. Ngay cả nàng cũng cho rằng mấy lời này của Đinh Ninh cũng hơi hoang đường, không thể làm cho người ta tin được.

Đinh Ninh lại chẳng nôn nóng, chỉ bình tĩnh nhìn Lưu Cung Tướng và đợi câu trả lời của ông ta.

Đưa ra lý do gì cũng không quan trọng lắm, quan trọng là hắn đã biểu hiện thái độ của mình. Hắn biết rõ Lưu Cung Tướng nhất định hiểu được bốn từ "hết sức hồi báo" của mình có sức nặng tới cỡ nào. Dù sao giờ phút này, bốn từ mà hắn nói không khác bao nhiêu so với chính Tạ gia Quang Trung nói. Huống hồ sau lưng hắn còn có Mân Sơn Kiếm Tông.

- Thực xin lỗi, ta không đồng ý.

Lưu Cung Tướng hít một hơi thật sâu, thần sắc ngạc nhiên trên mặt dần biến mất, sự lạnh lùng khôi phục lại trong ánh mắt của ông ta, tiếp đó ông ta lắc đầu đáp.

Đinh Ninh nhìn ông ta, truy vấn:

- Cho dù từ chối, cũng cần phải có lý do.

- Lý do sao?

Lưu Cung Tướng biết rõ trọng lượng trong lời nói của Đinh Ninh nhưng hắn chỉ nở nụ cười lạnh kèm thêm ý trào phúng càng lúc càng đậm.

- Lý do thật ra rất đơn giản.

Hắn hạ thấp thanh âm, ngay cả đôi môi cũng như bất động, lạnh lẽo đáp:

- Thực ra, cũng không phải vì ta muốn nịnh nọt ả cung nữ họ Dung kia… trái lại, ta rất không ưa những kẻ cáo mượn oai hùm, nhưng thật đáng tiếc, ta là thuộc hạ cũ của Lương đại tướng quân. Ngươi có lẽ cũng biết rõ ngươi và Vương Thái Hư có ý nghĩa như thế nào đối với Lương đại tướng quân.

Ánh mắt Đinh Ninh lóe lên một tia lạnh lẽo. Hắn cảm thấy hơi bất ngờ.

Bốn chữ "Lương đại tướng quân" này căn bản cũng ở trong kế hoạch của hắn, chỉ là thuộc phần sau. Hắn không nghĩ nó lại xuất hiện lúc này.

- Xem ra ông ta cũng không vô dụng giống như trong tưởng tượng của nhiều người.

Đinh Ninh nhìn vị Cung Tướng này, khóe miệng nở ra một tia cười lạnh:

- Ngươi thật sự đã suy xét kỹ đến hậu quả khi đưa ra quyết định như vậy?

- Không cần phải uy hiếp ta, báo ân là chuyện rất bình thường.

Lưu Cung Tướng hơi nheo mắt lại, ngẩng đầu, không thèm nhìn Đinh Ninh mà lạnh nhạt nói:

- Lương đại tướng quân mà còn gặp phải cảnh ngộ thế kia, người như ta có thể ở Trường Lăng làm một gã Cung Tướng đã là rất tốt rồi. Ta cũng không ước mơ xa xôi có thể tiến thêm một bước nữa.

- Quân nhân bọn ta làm việc rất đớn giản, hơn nữa trong mấy ngày nay ta cũng biết ngươi am hiểu nhất là dùng thủ đoạn.

Dừng lại một lát, tên Cung Tướng này nhìn Đinh Ninh, khinh bỉ nói:

- Nếu như ngươi dám khiêu chiến ta, lại còn có thế đánh thắng ta, đừng nói là một cây kim quế, cho dù ngươi đem toàn bộ Kim Quế Lâm từ trong tư trạch của ta chuyển đi cũng được.

Hắn nói ra những lời ấy với thanh âm không thấp, cho nên rất nhiều người đều nghe được, sau đó bọn họ cũng không nhịn được mà lắc đầu.

- Ta biết với tu vi của mình mà nói những lời như vậy thì thật trơ tráo.

Tên Cung Tướng nhìn Đinh Ninh, hơi chế giễu nói tiếp:

- Nhưng ngươi giờ là người của Mân Sơn, hiện giờ ngươi dùng thủ đoạn dồn ép ả cung nữ kia cũng vô sỉ như vậy.

Tịnh Lưu Ly nhíu mày, quay qua nhìn Đinh Ninh. Nàng không biết một gã Cung Tướng có tu vi Lục Cảnh trung phẩm nói như vậy thì Đinh Ninh sẽ dùng biện pháp gì.

Đinh Ninh trầm ngâm không nói.

Biện pháp lúc nào cũng có, nhưng hiện tại, trong một khoảng thời gian ngắn hắn cũng nghĩ không ra có cách nào có thể giúp hắn đi vào mảnh Kim Quế Lâm kia.

Chính vào lúc ấy, một thanh âm từ trong con đường tắt phía sau hắn và Tịnh Lưu Ly đứng vang lên.

- Đồng ý cho hắn.

Một câu thật ngắn gọn.

Nhìn theo nơi âm thanh vang lại, mọi người thấy một gã thanh niên tóc dài mặc áo dài màu tím nhạt chậm rãi đi tới.

- Nếu không ta sẽ thách đấu với ngươi.

Người này có khuôn mặt thanh tú, tóc dài buông tự do xuống sau lưng. Hắn chăm chú nhìn khuôn mặt của Lưu Cung Tướng đang dần chuyển thành trắng bệch, nói:

- Tiếp đó có lẽ chúng ta sẽ lưỡng bại câu thương.

Lúc thấy rõ dung mạo người thanh niên này, rất nhiều người tụ tập xung quanh đều cảm thấy khiếp sợ, không thể tưởng tượng được.

Đại Tần thập tam hầu - người thanh niên này là thuộc hạ dưới trướng của một trong mười ba vương hầu đó. Mà vị vương hầu này bình thường cũng không ở Trường Lăng.

Bọn hắn bắt đầu hiểu ra lý do vì sao.

Q4 - Chương 55: Đào cây

Vương triều Đại Tần liên tiếp diệt ba triều Hàn, Triệu, Ngụy. Tổng cộng mười ba người được phong hầu.

Mười ba vương hầu này cùng thuộc hạ chia nhau trấn giữ một phương, như mười ba hòn đá tảng kiên cố vững chãi, chịu trách nhiệm nâng lấy đế quốc cường đại trước nay chưa từng có. Nói về địa vị của mười ba vị vương hầu này ở vương triều Đại Tần thì tất nhiên vượt xa địa vị những vị quan trong triều khác.

Địa vị của bọn họ bắt nguồn từ vô số cường giả địch quốc chết dưới tay họ, bắt nguồn từ vô số quân công mà bọn họ lập được, và cũng bắt nguồn từ sức mạnh to lớn mà bọn họ nắm giữ.

Nói theo một ý nào đó, lãnh thổ Đại Tần hiện giờ to lớn như vậy là do bọn hắn chiến đấu mà có được, bọn họ tất nhiên sẽ nắm giữ những địa vị phi phàm.

Cho nên bọn hắn với Trường Lăng mà nói đương nhiên là tầng lớp quyền quý thực sự, trong một số chuyện có thể đưa ra ý kiến cùng thái độ của bản thân.

Người thanh niên này là thuộc hạ dưới trướng của một vị vương hầu nào, xuất hiện ở thời điểm này, tất niên là đại biểu cho thái độ của vị vương hầu đó.

Nếu y là người của Độc Cô hầu phủ thì còn có thể nói là nguyên nhân xuất phát từ Độc Cô Bạch, nhưng hắn lại thuộc về một hầu phủ không liên quan gì đến Đinh Ninh nhất.

Lại liên tưởng đến lúc trước Phương Tú Mạc rời đi trước Lộc Sơn hội minh, tại hội minh đó thì kinh mạch của Phương Hướng

đứt đoạn, tu vi mất hết, Phương hầu phủ gần như chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa, một số người ở đây đã bắt đầu kịp nhận ra thanh niên này đại biểu cho thái độ của tất cả hầu phủ.

Đã nhiều năm trong quá khứ, tuy rằng hoàng hậu Trịnh Tụ khống chế, quản lý Trường Lăng rất nghiêm khắc, nhưng nàng xử lý mọi việc cực kỳ công bằng hợp lý, chưa bao giờ vượt qua ranh giới vô hình đó.

Hiện tại tất cả vương hầu tự nhiện sẽ hi vọng hoàng hậu Trịnh Tụ tiếp tục tuân theo nguyên tắc làm việc lúc trước của nàng.

Điều quan trọng nhất là, bọn họ không muốn nhìn thấy chuyện 'điểu tận cung tàn'(*) phát sinh.

(*) Chim bị săn hết thì cung tên cũng bị vứt xó.

Đối với thái độ của Trịnh Tụ với Bạch Dương Động, những vị vương hầu này cũng không tỏ ý kiến gì, nhưng sự việc Tiết Vong Hư chết trước khi Mân Sơn kiếm hội bắt đầu, mâu thuẫn giữa Đinh Ninh và Dung cung nữ, những vị vương hầu này bắt đầu biểu đạt ý kiến của mình.

Lưu Cung Tướng cũng không phải là tu hành giả mới bước chân vào đời, cho nên gã hiểu ý tứ ẩn chứa của việc người thanh niên kia ra mặt thay cho Đinh Ninh hơn đa số người ở đây.

Gã có thể mạo hiểm đắc tội với một hầu phủ nào đó, nhưng gã tuyệt đối không dám đắc tội với tất cả vương hầu, bởi vì trong số đó có một số vương hầu tính tình lãnh khốc, thủ đoạn rất tàn nhẫn.

Sắc mặt của gã thay đổi rất nhiều lần, nhưng gã vẫn không lên tiếng.

Thanh niên có mái tóc dài, gương mặt tuấn tú quay đầu nhìn về phía Đinh Ninh, nhẹ giọng nói:

- Vẫn cần một bậc thang để xuống.

Đinh Ninh quay về phía y, khom người tạ ơn, tiếp theo lại xoay người nhìn Lưu Cung Tướng, chăm chú thi lễ một cái, nói:

- Mong tướng quân thành toàn.

Lưu Cung Tướng trầm mặc một lát, không nói điều gì, chỉ xoay người đi về phía nội viện của mình.

Tất cả mọi người im lặng nhìn Tịnh Lưu Ly cùng Đinh Ninh tiến vào nội viện của gã, đều không rõ Đinh Ninh cuối cùng muốn làm cái gì.

- Lẽ nào ngươi thật sự muốn đào một gốc cây Quế Hoa mang về?

Tinh Lưu Ly cũng không hiểu Đinh Ninh muốn làm cái gì, nàng thấy nếu như không phải có người thanh niên đại biểu cho tất cả hầu phủ kia giải vây cho, nhuệ khí của Đinh Ninh sẽ chịu tổn hại lớn. Lúc này nhìn thấy Đinh Ninh trực tiếp đi về phía rừng Quế Hoa ở hậu viện, nàng theo theo sát Đinh Ninh, không nhịn được hỏi.

Đinh Ninh không quay đầu lại, chỉ nhẹ giọng đáp:

- Lát nữa cô đào cây Quế Hoa kia, cố gắng thêm chút, đào thêm đất mang về.

Lông mày của Tịnh Lưu Ly nhất thời cau lên, thế nhưng nàng cũng không nói thêm gì nữa, chỉ tiếp tục vờ như một thị nữ thật sự cúi thấp đầu xuống, đi theo sau Đinh Ninh.

Nhưng mà nàng không ngờ, Đinh Ninh lại không duy trì im lặng như vậy, đi hơi chậm lại rồi hỏi ngược lại:

- Thông qua chuyện hôm nay, cô rút ra được điều gì?

Tịnh Lưu Ly giật mình, hỏi:

- Điều gì?

- Mọi việc đều phải chú ý đến một chữ lý.

Đinh Ninh không quay đầu lại, chỉ chậm rãi lên tiếng:

- Có đôi khi không phải chỉ cần kiếm trong tay đủ tàn nhẫn là không cần nói lý. Bởi vì hầu hết mọi người đều lo lắng những lúc không nói lý như vậy sẽ rơi vào chính mình.

***

Rừng Quế Hoa trong phủ của Lưu Cung Tướng rất lớn, phần lớn cây Quế Hoa cũng đã rất già.

Có lẽ vì những cây Quế Hoa này đều đã nhiều năm tuổi, cực khó có được, nên Lưu Cung Tướng cũng không thay đổi bố cục của mảnh rừng Quế Hoa này quá nhiều.

Ngay cả hồ nước nho nhỏ trong rừng Quế Hoa cũng không có thay đổi.

Lúc này hoa sen trong hồ đã nở rộ.

Đinh Ninh ngồi xuống một tảng đá cạnh hồ nước, trầm lặng nhìn ao hoa sen này một hồi lâu, lúc này mới đứng lên, đá vào cạnh bên của tảng đá một cái, nói khẽ với Tịnh Lưu Ly đang đợi:

- Cắt theo hình tròn đến đây là dừng, sâu sáu thước bắt đầu từ gốc, không được làm tổn thương bên trong.

Tịnh Lưu Ly cẩn thận suy nghĩ ý nghĩa trong những câu nói của Đinh Ninh, tiếp đó ánhmắt nàng nhìn sang cây Quế Hoa gần tảng đá này nhất.

Chiều cao của cây Quế Hoa này khá thấp, thế nhưng thân cây

lại vô cùng tráng kiện nhìn qua là thấy được hoa quế hẳn sẽ nở dày đặc trong mùa thu năm nay.

- Lỡ làm tổn thương cành lá có sao không?

Sau mấy tức, nàng nghiêm túc nhìn Đinh Ninh hỏi.

Đình Ninh nhìn nàng một cái rồi nói:

- Không sao cả.

Ánh mắt của Tịnh rơi vào Mạt Hoa tàn kiếm treo bên eo Đinh Ninh:

- Ngươi không bảo ta mang kiếm.

- Cô không cần kiếm của ta.

Ánh mắt của Đinh Ninh rơi vào cây Quế Hoa ở đằng kia, nói:

- Cô có thể coi nó như kiếm.

Tịnh Lưu Ly bỗng nhiên có điều lĩnh ngộ.

Nàng lại trầm mặc mấy giây, rồi quay người lại rất nghiêm túc khom người thi lễ với Đinh Ninh, tiếp theo liền xoay người, đứng đối diện cây Quế Hoa kia, sau đó nắm lấy một cành cây nhỏ đâm nghiêng trước mặt nàng.

Giống như động tác rút kiếm, nàng nắm cành cây nhỏ này rút ra.

Phía dưới bùn đất phát ra rất nhiều âm thanh kỳ lạ, tựa như tiếng thiết cắt.

Nhưng chỉ trong nháy mắt này, lông mày của nàng nhíu lại càng lúc càng sâu, nàng cảm thấy mình vẫn không cách nào không chế được kiếm ý như vậy.

Cho nên nàng ra thay đổi chỉ trong khoảng khắc…

Cành cây nhỏ này bị bẻ gãy, ở trong tay nàng lại như biến thành một đoạn kiếm.

Sau đó nàng vung xuống mặt đất, chân nguyên trong thân thể tuôn ra.

Cành cây nhỏ chỉ lay động trong phút chốc, không chịu nổi sức mạnh kinh khủng như vậy mà hóa thành tro bụi.

Song chỉ trong nháy mắt, cành cây nhỏ quét ra một đường vòng cung.

“Xùy một tiếng”, một vệt kiếm quang dọc theo cây Quế Hoa kia, kéo lê thành một vòng tròn hoàn mỹ, rơi xuống dưới đất.

Tịnh Lưu Ly đi một bước về phía trước, lập tức lại nắm lấy một cành cây nhỏ, lần thứ hai nhấc lên.

Cả cây Quế Hoa trông giống như một thanh kiếm bị rút ra khỏi vỏ, cùng với đó một đống đất tròn bị kéo lên từ mặt đất.

Răng rắc, một tiếng vang nhỏ.

Tịnh Lưu Ly lại bẻ gẫy một cành cây nhỏ.

Cổ tay phải Tịnh Lưu Ly khẽ nhúc nhích, rồi lắc từ dưới lên trên.

Cành cây nhỏ này dễ dàng gạt bỏ đi bùn đất ở dưới đáy rễ cây, sau đó đem cả cây Quế Hoa cùng với một đống bùn đất nhấc lên.

Cành cây nhỏ chỉ to bằng ngón tay gánh lấy cả cây Quế Hoa cùng bùn đất nặng nề, thế mà không cong một chút nào, nhưng hai chân của Tịnh Lưu Ly cũng hơi lún xuống mặt đất, âm thanh “xuy xuy” trong ống tay áo của nàng không ngừng vang lên, sắc mặt cũng không thỏa mái.

- Tâm cảnh tự tại, thuận theo tự nhiên. Không hạn chế thứ gì làm kiếm, mới là kiếm ý của cô. Tự tin quá mức vào kiếm của mình, tự nhiên sẽ nảy sinh ra ý nghĩ chỉ cần một kiếm đã có thể chiến thắng đối thủ, nhưng loại ý nghĩ này chưa chắc đã phù hợp với loại kiếm ý mà cô tu hành.

Nhìn Tịnh Lưu Ly cũng không phải quá thoải mái, Đinh Ninh nói một cách chậm rãi mà rõ ràng, xong mới bắt đầu cất bước, đi ra ngoài.

Tịnh Lưu Ly quả thật đang rất không thoải mái, nàng vẫn duy trì chân nguyên cường đại liên tục phát ra, thân thể nhìn như đã có chút cứng nhắc, thế nhưng nghe được những lời này của Đinh Ninh, hơi thở của nàng hơi ngừng lại, rồi nàng hướng về Đinh Ninh khom người thi lễ, xong cất bước đi, đồng thời hỏi:

- Bỏ luôn vào thùng xe?

- Bỏ luôn vào thùng xe, ta ngồi bên ngoài cũng được.

Đinh Ninh không quay đầu lại, nói:

- Không được làm tổn thương bùn đất.

Không được làm tổn thương bùn đất, đây là một lời nói rất kỳ lạ, nhưng Tịnh Lưu Ly cảm thấy mình hiểu được trọn vẹn ý của hắn.

Đám người chờ bên ngoài phủ Lưu Cung Tướng vô cùng khiếp sợ khi nhìn thấy Tịnh Lưu Ly dùng một cành cây nhỏ gánh cả cây Quế Hoa đi ra.

Ầm một tiếng.

Bọn hắn còn chưa kịp thích ứng với hình ảnh như vậy, Tịnh Lưu Ly đã đi đến trước xe ngựa, cành cây nhỏ trong tay vung xuống.

Cành cây nhỏ này dễ dàng quét nát thùng xe, sau đó nhẹ nhàng đỡ lấy cây Quế Hoa.

Khối bùn đất vẫn giữ nguyên hình dạng như cũ, nhẹ nhàng tiếp xúc với sàn xe, cũng không có nứt ra chút vụn đất nào.

- Xuất kiếm quan trọng nhất là kết quả, cũng không cần từng kiếm phải hoàn mỹ, chỉ cần mỗi kiếm xuất ra tự nhiên, kết quả cuối cùng cũng sẽ rất tự tại.

Đinh Nnh hài lòng liếc nhìn Tịnh Lưu Ly rồi ngồi xuống.

Hắn ngồi ở trước cây, do không có bùn đất rơi vãi nên chỗ ngồi vẫn sạch sẽ như trước.

Q4 - Chương 56: Rượu mừng

Xe ngựa quay về Mặc Viên.

Tuy chưa từng nghỉ ngơi trong nhiều ngày liền nhưng trên đường trở về, Tịnh Lưu Ly lại có cảm giác rất rất kỳ diệu. Dường như nàng đã quên mất mỏi mệt.

Trên người nàng vẫn luôn tản ra một tầng ánh sáng lờ mờ nhàn nhạt. Tầng ánh sáng lờ mờ này tựa như một thanh bảo kiếm tuyệt thế ngay từ đầu đã bộc lộ ra khí thế sắc bén, nhưng dần dần hào quang đó lại trở nên óng ánh mà không hề chói mắt.

Bây giờ cả nàng và Đinh Ninh đều là nhân vật hết sức quan trọng ở Trường Lăng. Ven đường có không biết bao nhiêu tu hành giả cường đại không rời mắt khỏi hai người, tự nhiên trong số họ cũng có người phát hiện ra loại khí tức biến hóa vi diệu này.

Những người này bắt đầu cảm thấy khiếp sợ.

Bọn họ nghĩ mãi cũng không rõ là cuối cùng đã có chuyện gì xảy ra tại mảnh rừng Quế Hoa trong phủ đệ của Lưu Cung tướng, không biết chuyện gì đã khiến Tịnh Lưu Ly đột nhiên phát sinh ra biến hóa như thế.

Nhìn gốc cây Quế Hoa được đặt yên ổn vững chãi trên xe ngựa, nhìn đám bùn đất bên dưới gốc Quế Hoa với vết cắt gọt sắc ngọt đến mức nhiều người không rõ làm sao Tịnh Lưu Ly có thể làm được như vậy.

Bọn họ chỉ có thể có thể chắc chắn rằng, từ lúc Tịnh Lưu Ly vừa mới bắt đầu vào thành Trường Lăng đến khi khí chất biến hóa, mà thực ra khí tức này gần giống như là một loại đốn ngộ,

đều là nhờ Đinh Ninh.

- Đôi khi, thật không thể không khâm phục được.

Một tên thiếu niên đứng trong một ngõ hẻm, nhìn theo cỗ xe ngựa đang quay về Mặc Viên, sâu trong ánh mắt càng thêm vẻ tôn kính. Cuối cùng, y khom người, nghiêm túc thi lễ với cỗ xe kia một cái.

Người thiếu niên này cũng là một nhân vật có tên trong danh Tài Tuấn Sách, nhưng bài danh của người này cũng không nằm ở vị trí cao, trong kiếm thí tại Mân Sơn Kiếm Tông cũng không đi được tới cuối cùng mà bị đào thải giữa chừng. Cho dù là cả Đinh Ninh và Tịnh Lưu Ly đều không chú ý tới sự hiện diện của y nhưng y vẫn hành lễ rất nghiêm túc với hai người. Đây hoàn toàn xuất phát từ kính nể và tôn trọng.

Thiếu niên đến cỡ tuổi của y, thường là càng sùng bái anh hùng.

Tuy là đối thủ cạnh tranh trong Mân Sơn Kiếm Hội nhưng sau khi kiếm hội chấm dứt, Đinh Ninh dám vì sư môn mà kháng cự lại, bây giờ lại vì Tiết Vong Hư mà báo thù nên trong mắt y, hắn chính là anh hùng.

Mà thái độ của y, hiển nhiên cũng đại biểu cho thái độ của phần lớn người trẻ tuổi trong Trường Lăng.

***

Một đường đi về, Tịnh Lưu Ly cũng không lên tiếng. Chỉ đến khi cỗ xe ngựa chở gốc Quế Hoa này tiến vào Mặc Viên, tầng ánh sáng lờ mờ nhàn nhạt quanh người nàng mới dần biến mất.Tiếp đó nàng quay đầu lại, bình tĩnh nhìn Đinh Ninh đang ngồi đó, rồi hỏi:

- Trong đất bùn bên dưới gốc cây này có gì?

Những người khác nghĩ mãi không rõ hành động của Đinh Ninh, chỉ cho là việc hắn vào mảnh rừng Quế Hoa đào gốc Quế Hoa kia là có liên quan tới chuyện tu hành của Tịnh Lưu Ly. Nhưng thông qua tất cả chi tiết lúc trước, Tịnh Lưu Ly có thể khẳng định trong đám bùn đất bên dưới gốc Quế Hoa, có lẽ có vật gì đó rất quan trọng đối với Đinh Ninh, liên quan đến chuyện đột phá tu vi của hắn.

Đinh Ninh ngẩng đầu nhìn nàng một cái, còn chưa mở miệng thì Tịnh Lưu Ly đã nhìn ra được ý tứ trong mắt hắn bèn thay Đinh Ninh nói thẳng ra:

- Sau này ta sẽ biết được, phải không?

Đinh Ninh nhịn không được mà cười khẽ, sau đó gật đầu đáp:

- Ta cho rằng chuyện quan trọng nhất mà cô cần suy tính lúc này không phải là chuyện của ta.

Tịnh Lưu Ly cũng nhìn hắn một cái, hỏi:

- Còn phải nấu thuốc giúp ngươi nữa hay không?

- Sau ba ngày nữa hãy nói tiếp.

Đinh Ninh lắc đầu.

Tịnh Lưu Ly ừ nhẹ một tiếng, nhìn gốc Quế Hoa sau lưng Đinh Ninh, hỏi:

- Ngươi tự xử lý?

Đinh Ninh khẽ gật đầu đáp:

- Tự ta sẽ xử lý.

Tịnh Lưu Ly không nói thêm gì nữa mà đánh xe ngựa đi thẳng đến cửa ra vào một nơi sâu nhất của Mặc Viên rồi bước xuống xe.

Sau đó nàng cũng không quay đầu nhìn lại mà đi thẳng về sương phòng của mình để nghỉ ngơi.

Đinh Ninh thừa hiểu tính nàng nên cũng không cần nhìn xem Tịnh Lưu Ly có bước vào phòng hay không. Chẳng qua hắn cũng bước xuống xe ngựa, rồi lẳng lặng nhìn gốc Quế Hoa này.

Gốc Quế Hoa đã bị chặt đứt không ít rễ cây, gần như toàn bộ rễ cây đâm sâu xuống mặt đất đều đã bị cắt đứt. Xem chừng năm nay cây này còn sống được cũng khó khăn lắm rồi chứ đừng nói đến chuyện có thể nở hoa. Chẳng qua rất nhiều năm trước, gốc Quế Hoa này chính là gốc cây tươi tốt nhất trong cả mảnh rừng Quế Hoa kia.

Rất nhiều năm trước kia, người nào đó đã quen biết với một nữ tử đến từ quận Giao Đông tại mảnh rừng Quế Hoa này.

Người đó choáng ngợp trước vẻ xinh đẹp và tài trí của nữ tử kia. Mà người đó cũng đúng là vừa gặp đã thương nữ tử này.

Người đó cho rằng hắn và nàng sẽ kề vai sát cánh cả đời này với nhau.

Về sau, người đó quen biết thêm được với rất nhiều huynh đệ có cùng chí hướng, thường xuyên đến quán rượu nơi mảnh rừng này để uống loại rượu chưng cất từ Quế Hoa.

Uống rượu ngon mà chiến thiên hạ.

Mọi chuyện dường như đều rất hoàn mỹ.

Rồi một ngày người đó đột nhiên nảy ra ý tưởng trộm lấy một vò rượu ngon nhất mà quán vừa mới cất, thả vào trong đó thêm chút ít linh dược khiến mùi vị rượu thêm tuyệt vời hơn nữa. Sau đó, hắn đem vò rượu này chôn dưới gốc Quế Hoa tươi đẹp nhất ở đây.

Nhờ năm tháng chầm chậm ủ lấy.

Người đó muốn chờ tới tiệc cưới của hắnvà nữ tử kia mới bí mật lấy vò rượu này ra, để khiến cho tên chủ quán rượu và tất cả tri kỷ của hắn ngạc nhiên, kinh hỉ.

Nhưng rượu đã lâu năm, người lại không còn.

Nữ tử đến từ quận Giao Đông kia đã trở thành nữ chủ nhân của Trường Lăng, trở thành hoàng hậu của cả vương triều Đại Tần.

Người đó và rất nhiều bằng hữu cùng chí hướng, toàn bộ đã chết trận tại Trường Lăng.

Cái quán rượu kia cũng đã biến mất.

Rất nhiều thứ trọng yếu hơn còn không được nhớ tới, huống chi chỉ là một vò rượu ngon xuất phát từ một ý nghĩ đột nhiên nảy sinh, không có ý nghĩa, chỉ là dệt hoa trên gấm kia.

Đây chỉ là một vò rượu mừng đã bị hoàn toàn lãng quên.

Cho dù năm đó hết thảy mọi thứ không thay đổi, có khi vò rượu này cũng chưa chắc được nhớ tới.

Nhưng mà bởi vì báo thù mà vò rượu này lại lần nữa xuất hiện.

Đinh Ninh xuất kiếm.

Vô số kiếm ti phân tán từ Mạt Hoa tàn kiếm, nhẹ nhàng xâm nhập vào lớp bùn đất dưới gốc cây Quế Hoa.

Đám kiếm ti này yên ắng bao trùm lấy vò rượu màu xám đang ngủ say trong đám bùn đất, rồi kéo thẳng vò rượu này khỏi lớp bùn đất .

Kiếm khí phát ra từ kiếm ti nhanh chóng quét sạch mọi vật cản, từng mảng bùn đất rơi vãi xuống, bay lả tả trông như vô số cánh hoa nhỏ màu trắng noãn.

Vò rượu không nhỏ.

Bởi vì ít nhất phải đủ cho mấy chục người, mỗi người một chén.

Tầng bùn đất phong kín vò rượu rất kĩ lưỡng, không để một chút mùi rượu nào lọt ra ngoài.

Người đó có làm chuyện gì cũng đều truy cầu cực hạn, nhưng lại không thể tính trước được tương lai.

Một tiếng bộp nhỏ vang lên.

Đinh Ninh vung chưởng đánh vỡ lớp niêm phong.

Vò rượu chứa đầy chất lỏng màu vàng kim óng ánh trước kia, nay chỉ còn hơn nửa vò.

Đinh Ninh ngẩng đầu.

Một vài chuyện tình, một vài gương mặt đã biến mất trong trí nhớ hắn, bất giác nhanh chóng hiện ra trong đầu.

- Mời đám các ngươi.

Hắn khẽ nói một câu, thu kiếm, một tay nâng vò rượu đổ thẳng vào miệng.

Hắn uống lấy từng ngụm từng ngụm rượu.

Mùi vị của vò rượu này, thật sự rất tuyệt vời.

Hương vị mỹ diệu từ Quế Hoa tốt nhất và vài vị linh dược thêm vô năm đó được hòa quyện lại làm một, cảm giác trong veo

ngòn ngọt vào đến cổ họng lại như lửa cháy. Cho dù là tiên tửu trong truyền thuyết có lẽ cũng chỉ được như vậy mà thôi.

Thế nhưng lúc này, trong miệng Đinh Ninh lại đắng chát còn hơn cả vị đắng của những dược thang từng uống lúc trước.

Những linh dược mà năm đó chỉ đơn thuần là vì truy cầu hương vị, đối với cả gã và những bằng hữu của gã mà nói, thì có tác dụng tăng trưởng tu vi cực kì bé nhỏ. Nhưng đối với tu vi cảnh giới hôm nay của hắn mà nói, lại vô cùng trọng yếu.

Từng đoàn từng đoàn khí lưu mãnh liệt hòa theo cảm giác say rượu khuyếch tán ra, không ngừng nổ tung trong thân thể hắn, không ngừng đổ vào trong Khí Hải.

***

Mùi hương Quế Hoa, thật ra được rất nhiều người ưa thích.

Một nơi sâu trong hoàng cung, nữ tử người quận Giao Đông năm đó đang ngồi trên ghế phượng. Nàng đang nghe một tu hành giả trung niên áo vàng đang đứng ngoài cửa bẩm báo, đầu tóc hoàn mỹ chậm rãi ngẩng lên, ánh mắt tựa như không vương chút tình cảm nhân gian xuyên qua cửa sổ bên cạnh, nhìn ra phía hoa uyển bên ngoài.

Chỗ đó, cũng có vài gốc cây Quế Hoa cao lớn.

Ngoại trừ một tia kinh ngạc lóe lên trong ánh mắt, nàng vẫn lạnh lùng như cũ, không có thêm chút tâm tình dư thừa nào.

Nàng cũng không hiểu Đinh Ninh và Tịnh Lưu Ly đến mảnh rừng Quế Hoa đào đi một gốc Quế Hoa là có ý gì.

Bởi vì quá mức xa xôi.

Bởi vì có rất nhiều chuyện quá mức nhỏ bé lại quá mức xa xôi.

Những thứ như vậy nàng đã sớm quên hết, sớm bị năm tháng lặng yên xóa sạch sẽ trong trí nhớ của nàng.

Nàng đã sớm không còn nhớ rõ về mảnh rừng Quế Hoa kia.

Q4 - Chương 57: Hiếu kỳ

Sáng sớm, đường phố yên tĩnh vang lên lên tiếng vó ngựa.

Tại Trường Lăng, xe ngựa qua lại trên đường phố là chuyện rất đỗi bình thường.

Nhưng thanh âm này lại đến từ Mặc Viên.

Rất nhiều tu hành giả ngày thường chỉ chuyên chú tu dưỡng công phu, lúc này đột nhiên đều ngẩng đầu nhìn về nơi bắt nguồn của thanh âm kia.

Rất nhanh, một cỗ xe ngựa hiện ra trong tầm mắt bọn họ.

Đánh xe vẫn là Tịnh Lưu Ly.

Ba ngày trước, từ phủ Cung tướng đào được cây Quế Hoa trong mảnh rừng Quế Hoa đem ra ngoài, nàng đã xuất một kiếm chấn vỡ thùng xe để chở gốc Quế Hoa về Mặc Viên. Hiện tại xe ngựa đã không còn thùng xe, Đinh Ninh ngồi trên đó không khác gì ngồi trên một cái càng xe chuyên dùng chở hàng, không có vật che chắn gì xung quanh.

Nhưng không có ai cảm thấy buồn cười, chẳng qua trong lòng bọn họ ít nhiều đều dâng lên tâm tình khiếp sợ và bất an.

Bởi vì trước đây cứ mỗi lần cỗ xe ngựa này mà đi ra khỏi Mặc Viên thì đều sẽ gây những chuyện đủ khiến cả Trường Lăng khiếp sợ.

….

Ở thành bắc Trường Lăng có một đạo quán, trước cửa trồng

rất nhiều cây hoàng dương cao lớn.

Vào ngày thường có rất ít người lui tới đạo quán. Nhưng khi chiếc xe ngựa rời khỏi Mặc Viên dần hướng tới gần nơi này, đạo quán cũng nhanh chóng rơi vào tầm mắt mọi người trong Trường Lăng.

Tịnh Lưu Ly ngừng xe ngay trước cửa ra vào của đạo quán. Sau đó, hàng lông mày của nàng lập tức cau lại.

Đại môn sơn đen của đạo quán vẫn khép kín, không có dấu hiệu sẽ có người ra nghênh đón.

Sở dĩ Tịnh Lưu Ly nhíu mày là vì bản thân nàng thừa biết tên đạo nhân trong đạo quán kia đã biết thân phận của nàng. Trên ý nghĩa nào đó, nàng là đại biểu cho Mân Sơn Kiếm Tông.

Sau cỗ xe ngựa, hàng loạt cỗ xe và đám người khác kéo tới. Xung quanh đạo quán thanh tịnh thưa người cũng dần ồn ào tiếng người. Tuy vậy trong đạo quán vẫn yên tĩnh im ắng như cũ, đến tiếng bước chân cũng không nghe thấy.

Đinh Ninh vẫn ngồi trên xe ngựa mà không bước xuống xe.

Ánh mắt mọi người đều rơi xuống người hắn. Ai cũng đang nghĩ xem hắn tới đây với mục đích gì, và kế tiếp thì hắn sẽ định hành động ra sao ?

Tịnh Lưu Ly vẫn nhíu mày mà ngoái nhìn Đinh Ninh lúc này vẫn còn đang ngồi yên trên xe.

Nàng nghĩ cứ cái đà này thì phải lên tiếng thôi. Nhưng nếu lên tiếng rồi mà người trong đạo quán vẫn một mực giả chết, không ai để ý thì lại không biết nên ứng phó như thế nào. Đối với nàng mà nói, không biết xử trí ra sao mới chính là chuyện cực kỳ mất mặt.

Ngay lúc nàng quay đầu nhìn lại thì Đinh Ninh ngẩng đầu lên.

Hắn vừa ngước nhìn lớp lớp tán lá hoàng dương phủ kín trên đỉnh đầu vừa đưa tay sờ soạng trên người rồi cầm một túi rượu lên.

Trong túi đúng là có rượu. Tịnh Lưu Ly ngửi được mùi rượu nồng đậm khi Đinh Ninh ngửa cổ uống. Hương vị khiến nàng cảm thấy rất thoải mái thậm chí còn khiến nàng thèm thuồng, muốn được uống thử. Nhưng đúng lúc đó thì Đinh Ninh lên tiếng:

- Mấy gốc Hoàng Dương này hẳn là đã có từ lúc có đạo quán này?

Giọng nói của hắn như mang theo loại ma lực vô hình nào đó, khiến Tịnh Lưu Ly theo bản năng đưa mắt nhìn theo ánh nhìn của hắn.

Ánh nắng len lỏi theo từng khe hở của tán lá dầy rậm rơi xuống, khiến mắt nàng bất giác nheo lại.

Những gốc hoàng dương này đã già lắm rồi.

Những vật lâu năm thường tự nhiên cũng có một loại mỹ cảm rất riêng biệt.

Nhưng điều khiến mắt nàng hơi nheo lại là vì nàng cảm nhận được sát khí của Đinh Ninh.

- Chặt đứt gốc cây này.

Đinh Ninh buông túi rượu xuống, liếm liếm khóe miệng, nở nụ cười hiếm hoi lộ ra hàm răng trắng sáng. Sau đó hắn nhẹ giọng nói:

- Nếu không có ai chịu ra thì chặt hết mấy gốc hoàng dương này đi.

Ánh mắt Tịnh Lưu Ly cụp xuống

Nàng đã học được cách ứng phó nếu sau này phải đối mặt với loại tình huống này.

Nàng nhẹ gật đầu, xuống xe.

Trên người nàng bắt đầu tản mát ra một quầng sáng lờ mờ nhàn nhạt kì dị. Nàng đưa tay phải ra, tựa như đang vuốt ve lấy thân cây Hoàng Dương trước người. Nhưng khi tầng ánh sáng bên ngoài bàn tay tiếp xúc với thân cây thì lập tức toàn bộ cành lá cũng xuất hiện một tầng ánh sáng nhàn nhạt xung quanh.

Liền sau đó gốc hoàng dương chợt như hán tử say rượu, xiêu xiêu vẹo vẹo đổ nghiêng sang cây bên cạnh. Cành lá va chạm vào nhau, phát ra vô số âm thanh tuy không vang dội nhưng lại khiến người ta hết sức kinh hãi.

Tịnh Lưu Ly nhìn gốc cổ thụ đổ xuống mà cảm thấy tiêng tiếc. Thế nhưng không biết vì sao khi mùi rượu lan vào khoang mũi, nàng lại cảm thấy rất sung sướng.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt khiếp sợ của tất cả mọi người, nàng đi thẳng tới gốc hoàng dương cổ thụ bên cạnh.

- Mấy gốc cây này đã làm gì mà khiến ngươi căm phẫn đến vậy ?

Nhưng vào lúc này, một tiếng thở dài kéo dài từ trong đạo quán vọng ra ngoài.

Tịnh Lưu Ly cau mày lại, bước chân khẽ ngừng. Đúng lúc ấy giọng nói của Đinh Ninh lại vang lên bên tai nàng:

- Chém.

Ánh mắt Tịnh Lưu Ly lại lóe sáng mãnh liệt, nàng không chút chần chừ, giơ tay chém xuống lần nữa.

Gốc cổ thụ trước người nàng vang lên tiếng ‘Rầm…ào…ào’ rồi cứ vậy đổ xuống.

Trước cửa đạo quán đột nhiên bị mất đi hai gốc hoàng dương, sân bãi chợt trở nên trống trải hẳn.

Cửa đạo quán vang lên rầm một tiếng, rồi bị người bên trong đẩy mở ra. Một đạo nhân lớn tuổi đứng ngay cửa ra vào, sắc mặt lão vốn đã trắng, nay lại càng thêm tái nhợt.

- Những gốc hoàng dương này là chính tay sư tổ ta gieo trồng, đến nay cũng đã được hơn ba trăm năm.

Chòm râu dài của lão đạo mặt trắng nhợt này khẽ run rẩy, lão nhìn qua Đinh Ninh và Tịnh Lưu Ly:

- Ta thật không biết, rốt cuộc các ngươi muốn gì!

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn lão một cái, ánh mắt lại rơi xuống cạnh hông lão. Sau đó hắn lắc đầu, thản nhiên nói:

- Ngươi đã cầm theo kiếm…cho nên có lẽ ngươi biết rất rõ là ta muốn làm gì.

Lông mày Tịnh Lưu Ly lập tức cau lại. Nàng thấy ống tay áo của lão đạo rất rộng, cho nên vỏ kiếm bên hông cũng bị che khuất đi, chỉ còn lộ ra một đoạn nhỏ.

Đây là một đoạn vỏ kiếm bạch ngọc rất nhỏ. Bởi vậy, có thể đoán được kiếm chắc chắn cũng rất nhỏ.

Lão đạo sĩ mặt mày tái nhợt này dĩ nhiên là Tiền đạo nhân.

Nghe Đinh Ninh thản nhiên nói vậy, ánh mắt lão rơi xuống hai gốc cổ thụ Hoàng Dương đã đổ xuống đất. Nhìn cành lá lòa xòa đầy đất, cả người lão bắt đầu khẽ run rẩy, nói:

- Ngươi ép người quá đáng.

- Không nên dùng thủ đoạn vụng về như vậy.

Đinh Ninh có chút trào phúng mà cười cười, đáp:

- Nếu như ngươi thật sự muốn trốn, có thể đóng cửa đạo quán rồi lẩn đến nơi xa xôi nào đó. Vờ đóng cửa chờ đợi, kiếm ý sung mãn phóng xuất, là đã sớm có tâm mơ tưởng thay thị giết chết ta. Ngươi đã già chừng này, đã sớm nhìn thấu rất nhiều chuyện, hai gốc cổ thụ hoàng dương không thể khiến ngươi đau lòng đến mức này được. Khiến người khác cảm thấy là ta ép ngươi quá đáng, ngươi vì bức bách mới xuất thủ…Thủ đoạn vụng về như vậy, thật không có ý tứ gì cả.

Tịnh Lưu Ly yên lặng lắng nghe, nghĩ đến một vài chi tiết lúc trước mà Đinh Ninh vừa đề cập, vẻ mặt nàng càng lúc càng khinh thường. Đến khi Đinh Ninh nói xong, nàng liền khinh bỉ hừ lạnh một tiếng:

- Lão già vô sỉ.

Gương mặt Tiền đạo nhân đã hơi sượng, nghe thấy tiếng hừ lạnh này của Tịnh Lưu Ly, sắc mặt lão càng trở nên khó coi đến cực điểm.

Ngay sau đó thân thể lão đột nhiên thôi run rẩy, khóe miệng chợt hiện lên một nụ cười đầy băng hàn và tàn nhẫn :

- Ngươi thật sự…

Lão nhìn Đinh Ninh, gằn nhẹ từng chữ một:

- Muốn bức ta giết chết ngươi sao?

Đinh Ninh nhìn khóe miệng lãnh khốc của lão, rồi mỉm miệng cười. Hắn không thẳng thắn đáp trả mà chỉ nhẹ giọng nói:

- Ngươi hẳn là có một sư huynh, mà đạo quán này vốn là nên

thuộc về người đó…Nhưng hiện tại đạo quán này lại thuộc về ngươi, chỉ bởi vì ả cung nữ kia là đồ đệ của ngươi. Chỉ cần dựa vào điểm này cũng đủ để ta có lý do giết ngươi.

Tiền đạo nhân hít sâu một hơi.

Lão không nói thêm gì nữa, chỉ ngẩng đầu nhìn Đinh Ninh, nói:

- Ta chấp nhận lời khiêu chiến của ngươi.

Thanh âm của câu nói này rất vang dội. Ít nhất thì tất cả những người đứng trong phạm vi mấy trăm trượng đều có thể nghe thấy.

Tịnh Lưu Ly quay người, bước ra phía sau Đinh Ninh mà đi, đồng thời khẽ hỏi:

- Ngươi thật sự chuẩn bị giết lão?

Đinh Ninh nhìn nàng đáp:

- Lão có lý do đáng phải chết. Nếu lão muốn giết ta, ta đây sẽ giết lão.

Tiền đạo nhân không nghe thấy được mấy lời Đinh Ninh nói với Tịnh Lưu Ly, nhưng lão vẫn cảm giác được sự tự tin của Đinh Ninh.

- Kỳ thật cho dù không phải là vì nàng nhưng với thái độ hiện tại của ngươi thì ta cũng muốn thử xem có thể giết được ngươi hay không.

Tiền đạo nhân thu lại vẻ lãnh khốc, nghiêm túc nhìn Đinh Ninh rồi nói:

- Ta sống tại Trường Lăng đã lâu, tiếp xúc với rất nhiều tu hành giả cường đại nhưng chưa từng gặp người nào chỉ có tu vi như vậy mà lại có tự tin giết chết ta. Chỉ dựa vào sự tò mò này

cũng đã đủ khiến ta muốn thử ra tay một lần.

- Nói cách khác, chỉ bởi vì đồ nhi kia của ta lại khiến ta do dự. Nếu ta thua ngươi, chết trong tay ngươi thì sẽ ảnh hưởng ra sao đến nàng.

Lão ngừng lại một chút, sau đó nhìn Đinh Ninh nói tiếp:

- Với tư cách là một Kiếm sư ở Trường Lăng này, thật sự rất khó cự tuyệt một việc hấp dẫn như thế vậy…Dù cho ta có chết trong tay ngươi, chỉ sợ một trận chiến như vậy vẫn được sử sách ghi chép lại.

- Ta đây sẽ khiến ngươi được sử sách ghi chép lại.

Đinh Ninh nở nụ cười, nói:

- Bởi vì tu vi của ngươi mạnh hơn ta rất nhiều, cho nên ta sẽ không khiêm nhường, mà sẽ xuất thủ trước…Thỉnh!

Ngay khi chữ 'thỉnh' vừa vang lên. Đinh Ninh đã xuất thủ.

Hắn cầm lấy chuôi Mạt Hoa Kiếm, đâm thẳng ra phía trước.

Tiền đạo nhân lại không cảm thấy bất ngờ. Bản thân lão tu phi kiếm, lấy nhanh làm chủ. Chính lão cũng đoán được Đinh Ninh sẽ xuất thủ trước, mà dù cho hắn có xuất thủ trước thì lão cũng không cho rằng hắn thật sự có thể đoạt được tiên cơ.

Ngay khi Đinh Ninh vừa mới nắm chặt lấy chuôi Mạt Hoa Tàn Kiếm, bên hông của lão cũng vang lên một tiếng. Rồi một thanh tiểu kiếm ẩn giấu bên trong vỏ kiếm bạch ngọc cũng từ trong vỏ kiếm bay ra.

Nhưng cũng chính trong lúc này lão chợt ngạc nhiên cảm thấy một cỗ kiếm ý xuất hiện bên cạnh mình. Cỗ kiếm ý này hoàn toàn khác hẳn với kiếm ý của Đinh Ninh.

Q4 - Chương 58: Không nói ra được chân tướng

Lão cảm giác cỗ Kiếm ý này không mãnh liệt, nhưng lại hết sức nguy hiểm.

Trong thời gian gấp rút mà ngắn ngủi, lão cũng đã nghĩ thông suốt vì sao cỗ Kiếm ý này lại mang đến cảm giác hết sức nguy hiểm.

Bởi vì Kiếm ý này, là đến từ chính Tịnh Lưu Ly.

Tịnh Lưu Ly là đệ tử chân truyền của tông chủ Mân Sơn Kiếm Tông Bách Lý Tố Tuyết, tu hành bí kiếm tối cao của Mân Sơn Kiếm Tông, tất nhiên không một Kiếm sư Trường Lăng bình thường nào có thể so được với Kiếm ý của nàng.

Thế nhưng dưới sự theo dõi sít sao của vạn chúng trong một trận quyết đấu, chẳng lẽ còn có thể ăn gian, lấy một địch hai?

Tiền đạo nhân không cách nào lý giải được.

Lão không nhịn được mà nhìn thoáng qua phương hướng xuất phát của cỗ Kiếm ý kia, hoặc nói là nơi mà cảm giác được cỗ Kiếm ý tập kích đánh tới đây.

Nhưng chỗ đó lại không có gì cả.

Chỉ có một cái cọc gỗ.

Là phần gốc còn lại của cây Hoàng Dương vừa mới bị chặt đứt, vẫn còn tuôn chảy nhựa cây ra ngoài.

Kiếm ý là đến từ vết cắt trơn nhẵn trên gốc cây, nhưng chỉ là Kiếm ý mỏng manh, không phải là cỗ Kiếm khí chân thật nào cả.

- Tá Kiếm Ý! Mạc Thiên Bí Kiếm!

Tiền đạo nhân đột nhiên bừng tỉnh hiểu ra lý do, rồi kinh hô một tiếng.

Nguyên nhân của tiếng kinh hô này, là vì lão phát hiện ra mình đã chậm mất rồi.

Xuy xuy xuy xuy. . .

Một tiếng xé gió rít lên mạnh mẽ lấn át cả tiếng kinh hô của lão.

Đinh Ninh nâng Mạt Hoa Tàn Kiếm lên. Thế nhưng có thể tạo thành uy hiếp đối với Tiền đạo nhân trong tích tắc này lại là Tinh Thần Hàn Sát Kiếm khí được hắn tích góp trong thể nội.

Chỗ đáng sợ nhất của Tiền đạo nhân, đó là phi kiếm của lão còn nhanh hơn phi kiếm của phần lớn Kiếm sư trong Trường Lăng. Cho nên nếu muốn thắng Tiền đạo nhân, hắn cần phải truy cầu lấy tốc độ cực hạn.

Ngay khi Tiền đạo nhân bị đạo Kiếm ý kia hấp dẫn, thì chân phải hắn đạp mạnh xuống phiến đá dưới mặt đường. Phiến đá dưới chân lập tức nổ tung, dựa vào lực phản chấn mạnh mẽ đó, thân thể Đinh Ninh như một mũi tên bắn thẳng về phía trước. Đồng thời Hàn Sát Kiếm khí tích góp trong thể nội hắn cũng trong tích tắc đó mà tuôn ra, lưu loát từ đầu tới cuối, như hai thanh hắc kiếm thật dài, lập tức đâm tới trước ngực Tiền đạo nhân.

Đã truy cầu tốc độ cực hạn thì hắn cũng đã sớm nghĩ kỹ từng thời điểm là phải nên làm thế nào. Hàn Sát Kiếm khí từ kinh mạch hai tay lao ra, thậm chí hai bắp tay hắn còn đang run rẩy và rung lắc nhẹ, không hiểu sao Đinh Ninh có thể cưỡng ép tay phải đâm

ra thẳng tắp.

Thủ đoạn tương tự, không khác gì với lúc hắn đối phó với Ngải đại phu. Nhưng Tiền đạo nhân thừa biết, so với lúc đối phó với Ngải đại phu thì lúc nàyĐinh Ninh còn có thêm một đạo mật kiếm rất trọng yếu nữa.

Vốn lão có thể xuất kiếm nhanh hơn Ngải đại phu không biết bao nhiêu lần, thế nhưng bởi vì một đạo kiếm ý mỏng manh không có thật kia mà phản ứng của lão lại chậm hơn hẳn so với Ngải đại phu.

Mấu chốt nhất chính là lão lại không có cái thủ đoạn phòng ngự như của Ngải đại phu.

Cũng giống như tất cả các Kiếm sư sở trường về Phi kiếm, cận chiến chính là điểm yếu kém nhất của lão.

Sau tiếng kinh hô kia, sắc mặt lão cũng biến đổi kịch liệt. Một thanh phi kiếm đơn giản dài chừng một xích đã xông tới dao động chuẩn xác ngay trước hai đạo kiếm quang màu đen kia, chấn nát bấy tiểu kiếm từ Hàn Sát. Rồi thuận thế đó, thanh phi kiếm này tiến thẳng một đường về phía trước, hướng thẳng về phía cánh tay phải của Đinh Ninh.

Tuy thiên phú có hạn, sau khi bước qua bốn mươi tuổi thì tu vi lão đã không cách nào tiến thêm được, nhưng lão đã bỏ ra không biết bao nhiêu năm khổ công vào thanh phi kiếm này. Cho dù Đinh Ninh vừa ra tay đã khiến lão đầy khiếp sợ, lão vẫn có lòng tin đánh tan được một kiếm của Đinh Ninh trước khi thanh kiếm này rơi xuống người mình. Thậm chí còn có thể trực tiếp giết chết được hắn.

Hai mắt Đinh Ninh sáng ngời, tay trái chém ra, không chút do dự đập lên thanh phi kiếm này.

Mũi kiếm đâm xuyên qua bàn tay hắn như đâm thủng miếng đậu hũ. Một cột máu đỏ tươi từ bàn tay Đinh Ninh phun ra, ống tay áo bên trái của hắn ướt đẫm.

Thân kiếm phát ra tiếng va chạm với xương cốt vang lên chói tai, khiến mặt mày tất cả Tu hành giả đang quan sát ở bốn phía xung quanh tái nhợt lại. Hai mắt Tiền đạo nhân khẽ nheo lại, hết thảy mọi chuyện đến lúc này đều vẫn nằm trong dự liệu của lão. Tích tắc kế tiếp, thanh phi kiếm này vẫn sẽ thuận thế đâm xuyên qua bàn tay Đinh Ninh, chặt đứt lấy cổ tay phải đang cầm kiếm của hắn.

Nhưng tích tắc tiếp theo, lão lại tựa như một đầu hung thú rống gào đầy hung tợn.

Thanh kiếm của lão không xuyên được qua bàn tay của Đinh Ninh, Mạt Hoa Tàn Kiếm trong tay Đinh Ninh lại đã hung hăng đâm thẳng vào ngực lão. Kiếm ti tản ra, lập tức đem toàn bộ cơ quan nội tạng trong ngực lão xoắn thành một đống bùn nhão!

Mãi đến lúc này, từng tràng kinh hô hoảng sợ và tiếng thét chói tai mới vang lên.

Phần lớn những người vây quanh đây đều đã từng chứng kiến rất nhiều trận quyết đấu, thế nhưng chưa có trận quyết đấu nào khiến họ cảm nhận được máu tanh và tàn khốc như thế này.

Trong tiếng kêu thảm đầy thê lương, chân nguyên hoàn toàn tán loạn, Tiền đạo nhân đưa hai tay chụp thẳng về phía mặt của Đinh Ninh. Một chút chân nguyên còn lại điên cuồng chạy loạn trong một chưởng này của lão tựa như hóa thành những tia chớp lượn lờ.

Vẻ mặt Đinh Ninh không chút biểu tình. Hắn buông tay phải ra, xoay người lao thẳng vào trong ngực Tiền đạo nhân, tay trái lại chụp ngược về phía bụng lão.

Trong tay trái hắn, vẫn còn thanh phi kiếm của Tiền đạo nhân đang mắc kẹt lại.

Phốc!

Phốc!

Phốc!

...

Mỗi tiếng động nặng nề đâm rách huyết nhục vang lên, lại khiến trái tim của đám người vây quanh co thắt kịch liệt lại một lần.

Chỉ trong một hơi thở đó, Đinh Ninh đã đâm thẳng mấy nhát vào chỗ khí hải của Tiền đạo nhân. Mũi kiếm đâm vào khí hải khiến chân nguyên trong thể nội lão hoàn toàn tán lạc không cách nào tụ lại được.

Thân thể của Tiền đạo nhân cuối cùng cũng không cách nào đứng vững được nữa. Dưới sự trùng kích ngược lại của khí huyết và chân nguyên tuôn ra từ khí hải, cả người lão lảo đảo muốn lùi về phía sau.

Đinh Ninh đứng thẳng người lên.

Trong tràng cảnh máu tươi bắn ra tung tóe, ánh mắt hắn khẽ nheo lại, bàn tay trái không hề ngừng lại mà chụp thẳng về phía cổ họng của Tiền đạo nhân.

Tất cả mọi người đều nghe được một thanh âm như tiếng đèn lồng bị nứt vỡ ra.

Tiền đạo nhân như một con dã thú bị trọng thương, rú thảm lên rồi sau đó ngừng bặt lại, chỉ còn lại là tiếng phun xùy xùy tung tóe của máu tươi và một loại thều thào.

Cổ của lão không chỉ có thêm một cái lỗ thủng.

Toàn bộ cần cổ của lão như bị thụt xuống phía dưới.

Đến lúc này, dưới ánh mắt theo dõi của tất cả mọi người, động tác của Đinh Ninh vẫn chưa từng ngừng lại.

Tay phải hắn đưa về phía bàn tay trái của mình, theo một tiếng vang nhỏ, hắn rút thanh phi kiếm đâm vào giữa bàn tay trái ra. Rồi ném thanh kiếm này như ném một thanh chủy thủ bình thường vào thẳng ngực Tiền đạo nhân.

Tuy rằng nhìn những vết thương đáng sợ trên người Tiền đại nhân là có thể thấy rõ, lão không có khả năng sống nổi. Nhưng lúc thanh phi kiếm vang lên một tiếng xùy…rồi đâm chính xác vào vị trí trái tim của lão, trái tim của tất cả mọi người nơi đây vẫn không khỏi run lên.

Đinh Ninh lại không tiến đến.

Hắn ngừng lại, đưa tay phải lên, trong tay phải đã cầm sẵn một miếng băng vải cầm máu.

Sau đó, hắn dùng một tốc độ nhanh đến kinh người băng bó lấy vết thương của mình, cầm máu lại.

Xe ngựa ra khỏi Mặc Viên mấy lần, nhưng trước đó chưa lần nào hắn bị thương.

Lần này mặc dù hắn bị thương, nhưng hình ảnh hắn giờ phút này so với mấy lần trước càng làm người ta cảm thấy đầy nóng cháy trong cái hàn ý lạnh lẽo.

Một mảnh tĩnh mịch.

Chỉ có tiếng máu chảy xùy xùy, và âm thanh khục khục cổ quái truyền ra từ cổ họng bị xuyên thủng của Tiền đạo nhân.

Tiền đạo nhân vô cùng hoảng sợ bóp chặt lấy yết hầu mình.

Lão cố gắng hé miệng.

Lúc này không phải lão muốn phát ra tiếng kêu la thảm thiết hay không cam lòng gì cả, mà chỉ muốn gắng sức truyền lại một tin tức.

Bởi vì lão biết rõ chân tướng.

Lão biết rõ tại sao mình phải chết!

Trong mắt tất cả mọi người vây xem xung quanh, là Đinh Ninh dùng thủ đoạn tàn nhẫn với chính bản thân hắn. Trong chớp mắt đó hắn đã sử dụng xương bàn tay cứng rắn kẹp lấy phi kiếm của lão lại.

Nhưng chỉ có lão mới biết rõ sự thật. Trong nháy mắt đó, có vô số đạo kình lực cổ quái phá hủy tất cả chân nguyên của lão bám trên thanh phi kiếm.

Cái lực lượng kia tựa như…là vô số tiểu tằm!

Ngay trong nháy mắt này, Đinh Ninh ngẩng đầu lên. Ánh mắt hắn bình tĩnh nhưng lại thâm sâu như hải vực khiến Tiền đạo nhân không hiểu sao như bị khựng lại.

Sau đó Đinh Ninh tiến lên một bước, đến trước người lão.

- Có lẽ bây giờ ngươi đã hiểu rõ chân tướng.

- Ngươi chết trong tay ta, không oan.

- Bởi vì không chỉ tu vi và thủ đoạn sử dụng kiếm của ngươi, mà một ít thói quen theo bản năng khi đối địch của ngươi, ta đều rõ ràng.

- Bây giờ có lẽ ngươi đã hiểu rõ, ta không chỉ vì báo thù cho

Tiết lão đầu.

Nghe mấy lời mà Đinh Ninh gần như không nhúc nhích môi khi ghé sát tai lão nói ra, Tiền đạo nhân càng há miệng lớn hơn, càng muốn hô lớn lên.

Nhưng lão phát hiện, từ khi khựng lại lúc nãy thì lão đã không thể phát ra bất kì âm thanh nào được nữa.

Lão vô cùng hoảng sợ nhìn Đinh Ninh, rồi ngã ngửa ra phía sau, ầm ầm đổ xuống đất.

Vô số tiếng kinh hô và tiếng thét chói tai vang lên.

Mãi đến lúc này, khiếp sợ và hoảng hốt mới bắt đầu lan tràn.

Đây mới thật sự là một trận chiến sinh tử, mà người chiến thắng trận này vẫn là Đinh Ninh.

- Làm sao ngươi có được bí kiếm của Phương hầu phủ.

Trong mắt của Tịnh Lưu Ly lại không có quá nhiều khiếp sợ.

Nếu Đinh Ninh đã có lòng tin đến tìm tên đạo nhân này thì nàng liền chắc chắn Đinh Ninh có thể chiến thắng.

Lúc này, trong ánh mắt của nàng chỉ có rất rất nhiều điều khó hiểu.

- Đó không phải là bí kiếm của Phương hầu phủ, mà là bí kiếm của Ba Sơn Kiếm Tràng.

Khi Đinh Ninh quay người lại, theo bản năng nàng cảm thấy Đinh Ninh lại dùng câu trả lời thường hay đáp lại câu hỏi của nàng, chính là câu ‘sau này ngươi sẽ biết.’ Thế nhưng Đinh Ninh lại nhẹ giọng trả lời lại, làm cho nàng sửng sốt.

- Chúng ta đến mảnh vườn trà.

Tiếp đó hắn lại bình tĩnh nói một câu, lại làm cho nàng thật sự khiếp sợ.

- Đến mảnh vườn trà?

Nàng theo bản năng lập lại ba chữ kia.

Lúc Đinh Ninh đi ngang qua người nàng, hắn bèn quay đầu nhìn nàng một cái, khẽ nói:

- Trong vòng một ngày, điều khó có thể thừa nhận được khi vừa mất đi một người thầy thân thiết vô cùng trọng yếu, là mất đi thêm một gã người yêu, hay là nhìn tên người yêu kia phải nhận lấy thống khổ so với chết còn dễ chịu hơn?

Q4 - Chương 59: Ta tới khiêu chiến ngươi

Nghe Đinh Ninh nói mấy lời này. Tịnh Lưu Ly không nói thêm gì, chỉ nhìn thoáng qua Tiền đạo nhân đã té xuống mặt đất rồi lập tức quay người đi. Ngay lúc đó, nàng cũng nhẹ giọng nói với Đinh Ninh:

- Thái độ của ngươi như vậy có quá lãnh khốc với lão hay không. Dù sao trước mặt nhiều người như vậy, giết chết một người…Người nên biết, đại đa số người trong Trường Lăng này không thích hoàng hậu, cũng vì nàngquá mức lãnh khốc.

- Có thể cuối cùng ta cũng không được đại đa số người Trường Lăng ưa thích.

Đinh Ninh ngồi lên xe ngựa, nhìn tay trái bị thương của mình, chân thành nói:

- Ta đã rất mệt rồi, cho nên cũng không cách nào bận tâm tới suy nghĩ của mấy người này được nữa.

Lông mày Tịnh Lưu Ly hơi cau lại, nghĩ đến chuyện tu hành mấy ngày qua của Đinh Ninh, còn cảnh tượng hắn kiên quyết dùng tay ngăn lấy thanh kiếm trong trận quyết đấu vừa rồi, nàng liền cúi đầu xuống, không nói thêm gì nữa, bắt đầu đánh xe chạy.

…..

Cung nữ họ Dung đang đứng chờ dưới mái hiên.

Ánh sáng mặt trời ngày hè chiếu xuống mái nhà vàng óng bị phản chiếu lại, có chút chói mắt.

Thị biết rõ Đinh Ninh đến đạo quán Hoàng Dương.

Thời điểm cỗ xe ngựa kia ra khỏi Mạc Viên, thị liền biết hôm nay nhất định có chuyện phát sinh.

Thật ra ngày thường thị cũng không để tâm nhiều tới Tiền đạo nhân. Thậm chí còn có chút quên lãng đến sự hiện diện của lão, tựa như cảm giác của một người trẻ tuổi xa quê hương đã lâu, càng lớn tuổi thì người đó như dần quên lãng cha mẹ, quên đi những người bạn bè thân thiết.

Nhưng dù sao đã là con người, thì không có khả năng không còn chút tình cảm gì nữa.

Trước khi được Tiền đạo nhân nhìn trúng, thu làm đồ đệ thì thị chỉ là một đứa trẻ mồ côi lưu lạc đầu đường. Kết cục trước mắt lúc đó chỉ có hai con đường, hoặc là chết nơi đầu đường, hoặc trở thành một kỹ nữ non trẻ có kết cục bi thảm trong thanh lâu mà thôi.

Tiền đạo nhân không chỉ có ơn dạy bảo thị, mà còn có công nuôi dưỡng nữa.

Cũng như việc ngày thường Tiền đạo nhân dần quên mất thị, nhưng khi nhìn thấy Đinh Ninh thì suy nghĩ đầu tiên của lão vẫn là muốn giúp thị giết chết Đinh Ninh. Thì khi Đinh Ninh chính thức tìm tới Tiền đạo nhân, những ân huệ khi xưa, đủ loại áy náy và thiện niệm cũng bắt đầu tràn ngập trong lòng thị.

Thị không hi vọng Tiền đạo nhân gặp chuyện không may.

Tiếng ve kêu trong đình viện chợt ngừng lại.

Có người đến.

Một Tu hành giả trung niên mặc áo bào vàng xuất hiện ở cửa ra vào nơi đình viện, hơi chút khom người về phía thị.

- Tiền đạo nhân đã chết.

Tâm tình Cung nữ họ Dung đột nhiên trầm xuống, không rõ là trầm xuống đến đâu. Chỉ biết là cả người thị lúc này tựa như bị rơi xuống đáy vực sâu thẳm vô hình.

Tu hành giả trung niên áo bào vàng chậm rãi thẳng người lại, ánh mắt lóe chút ánh sáng khác hẳn ngày thường. Chẳng qua lúc này Cung nữ họ Dung không có tâm trí để ý đến y, cho nên căn bản cũng không phát hiện điều khác lạ này.

Ánh sáng lóe lên khác thường trong mắt Tu hành giả trung niên mặc áo bào vàng nhanh chóng biến mất. Sau đó y cúi đầu, nói tiếp:

- Cỗ xe ngựa kia chưa trở về Mạc Viên, mà đang đi tới mảnh vườn trà kia.

Khi cung nữ họ Dung nghe thấy tin Tiền đạo nhân đã chết, cả người thị chỉ cứng ngắc lại. Nhưng khi nghe được mấy lời người Tu hành giả trung niên mặc áo bào vàng này nói, thị ngẩng đầu lên như không thể tin nổi, trực tiếp kinh hô nghẹn ngào:

- Sao có thể như vậy?

Trong mắt rất nhiều người biết đến cung nữ họ Dung tại Trường Lăng, thị chính là một tượng đất không có bao nhiêu tình cảm, lãnh khốc không khác gì Hoàng hậu nương nương. Cho nên không ai có thể tưởng tượng được, tiếng la thất thanh như vậy lại xuất hiện trên người thị được.

Tu hành giả trung niên áo bào vàng lại cúi thấp đầu một chút, nói tiếp:

- Nương nương không muốn ngươi xuất cung.

Thân thể và gương mặt của cung nữ họ Dung lại cứng đờ lại.

Gương mặt thị đã không còn chút huyết sắc, nhìn qua tựa như một người tuyết đắp nặn vào ngày đông được đặt trong nội cung.

…….

Vùng ngoại thành phía nam, mảnh vườn trà.

Trong lúc Tịnh Lưu Ly đang đánh cỗ xe ngựa đi về khu vườn trà này, thì một gã nam tử đầu đội nón tre, người mặc áo tơ đen cũng đang từ một ngõ nhỏ đi thẳng tới mảnh vườn trà này.

Chắn giữa y và mảnh vườn trà là một khu rừng trúc rộng hơn mười dặm. Trong đó còn có một dòng suối nhỏ, một cây cầu gỗ nhỏ bắc ngang qua con suối với rất nhiều dây leo xanh ngắt quấn trên thành cầu. Thậm chí đám dây leo xanh ngắt này còn thòng cả xuống mặt nước trong vắt phía dưới, nhìn qua hết sức xinh đẹp.

Người nam tử này lại như không tồn tại trong tầm mắt của bất kỳ người nào.

Nhưng y đột nhiên cảm nhận được cái gì đó, bèn ngừng lại.

Ngay khi y vừa ngừng lại, cái nón tre trên đầu như bị thứ gì đó sắc bén chém xuống, cắt nát ra rồi rơi xuống mặt đất.

Dưới vành nón tre là một gương mặt như được sống trong an nhàn sung sướng, mái tóc đen dài và sạch sẽ được buộc gọn lại bằng một cái vòng bạch ngọc phía trên, ngũ quan thanh tú. Trên gương mặt nam tử không nhìn ra được bao nhiêu tuổi tác đó, còn có hàng lông mày được cắt tỉa gọn gàng khiến người khác không những cảm giác được sự hoàn mỹ mà còn dị thường tinh xảo nữa.

- Thật sự phải như vậy sao?

Đôi lông mày tinh xảo của người này hơi nhướng lên, y vừa mở miệng nói ra câu này thì một thanh trường kiếm đen nhánh đã đột ngột xuất hiện, yên ắng lơ lửng trước người y.

Thân kiếm rõ ràng rất cứng rắn, nhưng lúc này nó lại chậm rãi bay lượn quanh người y, khiến người khác có một loại cảm giác đặc biệt linh động và mềm mại.

Thanh kiếm này khi thì xuất hiện trước người, khi thì xuất hiện sau lưng y. Nhưng bất luận là nhìn ở góc độ nào thì thanh kiếm đen nhánh và người nam tử này đều mang đến cho người khác cảm giác không có đủ thời gian để tấn công được.

- Không nhất định phải vậy.

Giọng nói Thiệu Sát Nhân vang lên.

Vốn trên cầu gỗ quấn đầy dây leo xanh biếc không có bóng dáng người nào cả, nhưng khi than âm của gã phát ra, thì bóng dáng gã cũng xuất hiện trên cái cầu gỗ này.

- Chỉ cần ngươi đứng lại đây, chờ mấy chuyện ở vườn trà chấm dứt thì không nhất định phải như vậy.

Sắc mặt Thiệu Sát Nhân không biểu tình nhìn người nam tử này.

- Ngươi rất biết giết người.

Nam tử áo đen khẽ nheo mắt lại nhìn Thiệu Sát Nhân, lắc đầu nói:

- Nhưng chưa chắc ngươi đã là đối thủ của ta.

Thiệu Sát Nhân lạnh lùng nhìn y một cái, đáp:

- Ta không bao giờ nghĩ chuyện làm đối thủ của ai cả…Ta chỉ biết là giết người, hoặc là bị giết.

Dừng một chút, Thiệu Sát Nhân nhìn mấy mảnh vỡ của cái nón tre dưới chân người này, khóe miệng hiện lên vẻ châm biếm nhàn nhạt:

- Từ Phần Cầm, nếu ngươi thật sự có lòng tin thì cái nón tre trên đầu cũng đã không bị phá nát.

Nam tử áo đen nở ra một nụ cười kiêu ngạo, nhìn gã đáp:

- Có lẽ do ta cố ý thì sao?

Ánh mắt Thiệu Sát Nhân sa sầm xuống, gã lạnh lùng nhìn chuôi kiếm đen đang di chuyển xung quanh nam tử áo đen này, nói:

- Người thừa biết ta không thích nói đùa, cho nên ngươi có thể thử.

Vẻ vui vẻ của nam tử áo đen biến mất, hàng mày cau lại. Y cũng không cần phải nhiều lời, vì thanh hắc kiếm chẳng qua chỉ bay lượn mà không hướng về phía trước một chút nào cả.

- Thật ra chúng ta ở nơi này cũng không có bao nhiêu ý nghĩa.

Vài hơi thở sau đó, nam tử áo đen lắc đầu, nói.

Thiệu Sát Nhân nhìn y một cái, nói:

- Hoàn toàn chính xác không có ý nghĩa. Cuối cùng thì cái cỗ xe kia cũng tiến vào vườn trà. Bởi vì chỉ có một mình nàng là không muốn cỗ xe ngựa tiến vào vườn trà, còn đa số rất nhiều người tại Trường Lăng này lại muốn để cỗ xe kia tiến vào trong đó.

…

Xe ngựa đã đến gần vườn trà.

Đối với Tịnh Lưu Ly mà nói, quãng đường chiếc xe ngựa đi từ đạo quán Hoàng Dương tới nơi này đều là một đoạn đường bằng phẳng, không có lấy nửa phần trở ngại.

Cũng giống như lần đến vườn trà lúc trước. Tại bên ngoài

vườn trà, Đinh Ninh xuống khỏi xe ngựa rồi đi bộ dọc theo bờ ruộng, đi về phía ngôi nhà trúc đơn sơ trong vườn.

Chủ nhân vườn trà, nam tử trung niên yên tĩnh tên Trương Lộ Dương kia đang nấu nước. Nhìn thấy Đinh Ninh và Tịnh Lưu Ly đi tới, y đặt ấm nước xuống, gật đầu chào hai người.

Đinh Ninh gật đầu đáp lễ, sau đó nói:

- Ngươi nói dối.

- Tiền đạo nhân đã chết, là bị ta giết.

- Hiện tại, ta tới khiêu chiến ngươi.

Q4 - Chương 60: Đánh cược và nhục nhã

Trương Lộ Dương khẽ cứng người lại, có chút khó khăn ngẩng đầu lên, sắc mặt dần tái nhợt.

Lúc Đinh Ninh nói rằng Tiền đạo nhân đã chết, vẻ mặt hắn cực kỳ bình tĩnh như trước. Tựa như đấy là một chuyện không có ý nghĩa gì với hắn.

Cái vẻ mặt này lại khiến y cảm giác được, đối với Đinh Ninh mà nói thì y cũng không có ý nghĩa. Thậm chí y cũng không còn sức để biện bạch.

- Ngươi cảm thấy ta nói dối từ lúc nào?

Y ngừng lại rất lâu, rồi mới nhìn Đinh Ninh rồi mở miệng hỏi.

Đinh Ninh nhìn y, đáp:

- Từ khi vừa mới bắt đầu.

***

Vườn trà nơi bãi bồi con sông thường vắng người, nhưng lúc này lại có rất nhiều người theo đuôi Đinh Ninh và Tịnh Lưu Ly đến đây, thậm chí trong này còn có một vài dân chúng bình thường tại Trường Lăng. Tuy đoàn người đông đúc đang cố sức giảm thấp tiếng ồn của mình xuống, nhưng đối với người ngày thường luôn chỉ ở trong hoàn cảnh yên bình và tĩnh mịch như Trương Lộ Dương mà nói, thì tiếng ồn xung quanh càng lúc càng ầm ĩ, càng lúc càng làm đầu óc y như phình to ra.

Y không tin Đinh Ninh có thể giết chết được Tiền đạo nhân, nhưng những đám người dày đặc đang vây lấy vườn trà này… vẻ mặt của những người đó, những tiếng ồn ông ông như khếch đại trong tai y, không ngừng nhắc nhở cho y biết. Đây là sự thật.

Tiền đạo nhân đã chết.

Nếu như trong cùng một ngày, mình cũng bị giết chết, nàng ấy sẽ như thế nào?

Đột nhiên y hiểu ra ý định của Đinh Ninh.

- Ngươi quá ác độc.

Cả người y bắt đầu run rẩy.

- Không cho một lão nhân sắp chết được nhìn lấy lần cuối cùng, đó là mới là cái ác độc nhất.

Đinh Ninh không nhìn vào mặt y mà ngẩng đầu nhìn về dãy núi phía xa, chậm rãi nói ra.

Nghe thấy mấy lời này của Đinh Ninh, cả người Trương Lộ Dương ngừng run rẩy, trở nên lạnh như băng:

- Ta sẽ không đáp ứng lời khiêu chiến của ngươi.

- Ở Trường Lăng, một kiếm sư, nhất là một kiếm sư có tu vi cao hơn người khác lại không dám tiếp nhận khiêu chiến của người đó thì sẽ bị người ta xem thường, bị phỉ nhổ. Xem ra vì thị, ngươi thậm chí còn không tiếc danh dự của mình, không tiếc quan tâm xem người khác nhìn ngươi thế nào.

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn Trương Lộ Dương, khẽ trào phúng lắc đầu.

- Thế nhưng nàng sẽ đối xử với ngươi lại như vậy không?

Trương Lộ Dương hít sâu một hơi, nhìn xem Đinh Ninh, đáp:

- Sẽ.

- Đây chẳng qua chỉ là suy nghĩ của riêng ngươi.

Đinh Ninh nhìn hắn một cái, nói:

- Ta có thể đánh cược với ngươi.

Trương Lộ Dương hỏi:

- Đánh cược cái gì?

Đinh Ninh nhàn nhạt nhìn gã một cái, đáp:

- Ta cược là ta ở đây chờ cho tới khi mặt trời lặn, thị cũng sẽ không tới nơi này. Nếu thị tới đây trước khi mặt trời lặn, ta sẽ từ bỏ chuyện khiêu chiến ngươi.

Trương Lộ Dương đã trầm mặc một lát, nói:

- Không phải ai cũng tự do thoải mái.

- Ta đồng ý chuyện này.

Đinh Ninh nhìn về hướng Trường Lăng to lớn phía xa, nói tiếp:

- Không phải ai cũng tự do. Mấu chốt ở chỗ mỗi người nguyện trả giá bằng cái dạng hi sinh gì.

- Ngươi không có lòng tin ở thị?

Đinh Ninh ngừng một chút, sau đó nhìn thẳng vào mắt gã nói tiếp:

- Nếu như ngươi và ta đều có lòng tin như vậy, thì ngươi có dám đánh cược với ta?

Sắc mặt Trương Lộ Dương càng tái nhợt hơn, y ngẩng đầu nhìn Đinh Ninh, hỏi:

- Nếu như trước lúc mặt trời lặn, nàng tới đây… trừ phi ngươi cũng từ bỏ việc khiêu chiến nàng.

Y nói mấy lời này có chút lộn xộn nhưng Đinh Ninh và Tịnh Lưu Ly lại hiểu rõ được ý tứ của y.

Tịnh Lưu Ly cảm thấy mấy lời này của Trương Lộ Dương rất lợi hại. Nàng không nhịn được mà ngẩng đầu nhìn qua Đinh Ninh.

Nhưng nàng không ngờ chính là Đinh Ninh không chút do dự, cười cười đáp ứng:

- Được, nếu như thị tới đây trước khi mặt trời lặn, ta lập tức từ bỏ khiêu chiến thị.

Trương Lộ Dương chớp lấy đôi mắt sáng ngời, nhưng chẳng biết vì sao khi y nhìn thấy gương mặt đầy bĩnh tĩnh và tự tin của Đinh Ninh, trái tim y đột nhiên trầm xuống.

Kế đó y trầm mặc một lúc lâu.

Sau đó, hai đầu gối gã chạm đất, như quỳ xuống trước Đinh Ninh.

Xung quanh vườn trà là một mảnh ồn ào.

Không ai rõ vì sao chủ nhân của vườn trà này lại đột nhiên quỳ trước Đinh Ninh.

Tịnh Lưu Ly cũng lắp bắp kinh hãi.

Nàng xem ra nếu như đối phương đã chấp nhận đánh cược, thì hai bên nên yên lặng chờ đợi kết quả. Hơn nữa thái độ của Đinh Ninh kiên quyết như thế, cho dù Trương Lộ Dương quỳ xuống cầu xin thì cũng không có chuyện Đinh Ninh thay đổi chủ ý.

- Hắn đây là muốn chịu nhục nhã. Trước mặt bao nhiêu người như vậy mà phải quỳ gối trước mặt chúng ta. Tất nhiên là một loại nhục nhã rất lớn.

Lúc này thì giọng nói của Đinh Ninh đã vang lên.

Đinh Ninh quay đầu nhìn thấy nàng vẫn còn chưa hiểu rõ được, bèn nói tiếp:

- Nếu như chúng ta chẳng qua chỉ là yên ổn ở đây uống chút trà, ăn chút cơm, tất nhiên Dung cung nữ sẽ không đến. Nhưng y nhất định phải khiến Dung cung nữ đến.

Tịnh Lưu Ly lập tức hiểu ra, lạnh giọng nói:

- Cho nên y phải để cho Dung cung nữ biết y đang ở chịu nhục nhã lớn như vậy. Y không thèm để ý sau này người Trường Lăng nhìn y thế nào, không thèm để ý Dung cung nữ nghĩ về y như thế nào. Y chỉ là muốn Dung cung nữ đến đây. Y muốn Dung cung nữ thắng trận đánh cược này, để sau này không cần phải chết trong tay ngươi.

Đinh Ninh đã trầm mặc một lát, nói khẽ:

- Rất đáng thương.

Tịnh Lưu Ly nhíu mày.

Nàng không lý giải được ý tứ trong câu nói vừa rồi của Đinh Ninh là nói tới việc Dung cung nữ căn bản sẽ không tới đây. Từ đầu đến cuối đều là Trương Lộ Dương đã yêu phải một người không xứng để gã yêu sâu đậm như vậy

- Ta có thể giúp ngươi một chút.

Đinh Ninh bước tới trước mặt Trương Lộ Dương đang quỳ, bình tĩnh nói:

- Ta có thể giúp ngươi phải chịu lấy nhục nhã đến như vậy.

Trương Lộ Dương cúi thấp đầu xuống.

Tuy đây là lựa chọn của y, nhưng vô số âm thanh ầm ĩ đang ngày càng khuếch đại bên tai, y cũng không ngờ vì nhục nhã này mà toàn thân không ngừng run rẩy.

Y vẫn tiếp tục quỳ.

Đinh Ninh vẫn một mực tiếp tục đứng trước người y.

Tựa như vĩnh viễn không ngừng.

***

Trong hoàng cung.

Dung cung nữ vẫn luôn đứng chờ dưới mái hiên.

Những chuyện liên quan tới cỗ xe ngựa kia từ lúc đến vườn trà trở đi không ngừng được truyền về bên tai thị.

Lúc này, khoảng cách giữa thị và khu vườn trà rất xa. Bằng mắt thường căn bản không thể nhìn xuyên ra khỏi hoàng cung, xuyên qua nửa cái Trường Lăng để nhìn đến cái bóng dáng trong vườn trà kia.

Nhưng những tin tức truyền về đủ khiến thị như đã đứng bên ngoài khu vườn trà.

Tựa như thị có thể nhìn thấy tận mắt cảnh Trương Lộ Dương quỳ gối trước mặt Đinh Ninh.

Cả người thị không ngừng run rẩy.

Ngoại trừ Tịnh Lưu Ly thì không còn ai khác biết cuộc đánh cược giữa Đinh Ninh và Trương Lộ Dương. Nhưng thị lại rất rõ

ràng nguyên do Trương Lộ Dương phải thừa nhận nhục nhã như vậy.

Thị vô cùng rõ ràng, chỉ cần thị xuất hiện ở vườn trà, đáp ứng khiêu chiến của Đinh Ninh thì chuyện như vậy sẽ chấm dứt.

Bây giờ thị còn có thể nắm chắc được việc giết chết Đinh Ninh.

Thế nhưng… hoàng hậu không muốn thị xuất hiện trước mặt Đinh Ninh, không muốn thị quyết đấu một trận với Đinh Ninh.

Cả người thị vẫn không ngừng run rẩy, thị cũng cúi thấp đầu xuống.

Vườn hoa trước mắt thị, từ màu sắc ánh sáng từ vàng óng ánh đền dần trở tối đi.

Thời gian yên ắng trôi qua.

Mặt trời ngày hè chói chang trên bầu trời cũng dần chậm rãi di chuyển, dần dần lặn về phía Tây.

Rất nhiều người đứng chờ bên ngoài vườn trà cũng đã bắt đầu thấy sốt ruột.

Trong cái nhìn của bọn họ, người nam tử trung niên kia vẫn còn quỳ trước người Đinh Ninh trong khu vườn trà, cũng không biết còn quỳ ở đó đến bao lâu nữa.

Đây là vì cầu xin tha thứ sao?

Y muốn cầu xin Đinh Ninh tha thứ chuyện gì?

Những người này không thể hiểu được.

Trong vườn trà, sắc mặt Trương Lộ Dương ngày càng tái nhợt lại.

Một tu hành giả như y, cho dù có quỳ như vậy một ngày một đêm cũng không có vấn đề gì. Nhưng lúc này, quần áo y ướt đẫm mồ hôi, sau đó lại bị hơi nóng bốc hơi hong khô lại, kết đóng thành một tầng sương muối bên trên bề mặt lớp quần áo trên người.

Thể lực y cũng đã bắt đầu không chống đỡ nổi.

Q4 - Chương 61: Thì ra ngươi cũng ở đây

Đinh Ninh quay đi, không thèm nhìn y nữa.

Y nhìn mọi người đang dần mất kiên nhẫn, thấy mặt trời gần ngả về chiều, mặt y cũng trở nên khó coi.

- Còn chưa đến sao.

Hắn không quay người lại, nói với Trương Lộ Dương:

- Ta đã nói với ngươi rồi, thị chắc chắn sẽ không đến.

Trương Lộ Dương ngẩng đầu, miệng há rộng như một con cá mắc cạn, nhìn những tia sáng cuối cùng trong ngày trên bầu trời, y cũng đã tự biết kết quả, rằng nàng sẽ không đến.

- Tại sao lại như vậy?

Tia ánh sáng cuối cùng trong mắt hắn gần như sắp hoàn toàn biến mất.

Tịnh Lưu Ly nhìn người nam nhân này, trong tâm nàng vừa có chút buồn thương, vừa có chút đồng cảm.

- Đừng để y chết.

Ngay lúc đó, giọng nói trầm thấp của Đinh Ninh vang lên trong tai nàng.

Tịnh Lưu Ly khẽ nhíu mày, vẫn còn chưa hiểu ra là chuyện gì thì cùng lúc đó, nàng cũng cảm thấy một cỗ kiếm ý phát ra.

Trương Lộ Dương vẫn quỳ ở đó, thân hình y dường như định đứng dậy, trên tay đã có thêm một đạo kiếm quang lấp lánh, nhìn như một giọt sương long lanh trên cành lá buổi bình mình. Nhưng đạo kiếm quang này lại không đâm về phía Đinh Ninh, mà là Trương Lộ Dương tự đâm vào ngực mình.

Giây phút đó, Tịnh Lưu Ly đã hoàn toàn thấu hiểu cái cảm giác đau thương như muốn chết đó, nàng dậm chân.

Một đám cây cỏ bay lên, vừa có vẻ dịu dàng, lại mang theo khí thế uy nghi của một đỉnh núi cao, đánh về phía thanh kiếm trên tay Trương Lộ Dương.

Một tiếng kêu khẽ vang lên, đạo kiếm quang trong tay Trương Lộ Dương đã bị đánh rơi trên mặt đất.

Xung quanh bỗng trở nên ồn ào.

Mọi người trong vườn trà vốn đã mệt mỏi và hết kiên nhẫn rồi, lại đột nhiên xảy ra tình huống như thế, lập tức kinh ngạc hô lên.

- Vì cớ gì ngươi thất bại, không phải ngươi không biết, mà là ngươi không muốn tin như thế. Cứ chết đi như thế là đáng giá lắm sao?

Đinh Ninh chậm rãi quay người lại, ánh mắt bình tĩnh nhìn Trương Lộ Dương, rồi nói:

- Cứ ở mãi trong cái vườn trà này, đối với ngươi chẳng khác gì như một cái nhà lao, ta không tin rằng ngươi chưa từng có ý định rời khỏi nơi này.

Trương Lộ Dương vẫn im lặng.

Trong bóng tối, không thể nhìn rõ sắc mặt y.

Đinh Ninh cũng không nhìn lại hắn nữa, mà quay lại liếc nhìn về phía Tịnh Lưu Ly, nói:

- Đi thôi.

Tịnh Lưu Ly như một thị nữ ngoan ngoãn đi theo hắn ra khỏi vườn trà, đợi đến khi xa phu cho xe chạy nhanh ra khỏi vườn trà, nàng không nhịn được nữa nhẹ giọng hỏi Đinh Ninh:

- Vì sao ngươi lại bảo ta cứu Trương Lộ Dương?

- Chết đi được thì thật dễ dàng.

Trong bóng đêm, Đinh Ninh khe khẽ nói:

- Nhưng còn sống... đó mới là một loại day dứt khôn nguôi.

Tịnh Lưu Ly suy nghĩ một lát,rồi nói:

- Vì thế mà ngươi cho rằng hôm nay để cho Trương Lộ Dương còn sống, thì còn ảnh hưởng đến Dung cung nữ nhiều hơn là để y chết?

- Ừ.

Đinh Ninh trả lời rất đơn giản.

Trong lúc xe ngựa bắt đầu chạy nhanh ra khỏi vườn trà, Dung cung nữ vẫn đứng dưới mái hiên.

Những chuyện xảy ra trong vườn trà lúc sau cùng, thị đều nghe thấy.

Thị biết rõ Trương Lộ Dương không chết, y vẫn còn sống.

Nhưng không hiểu sao, khi nghe thấy rằng Tịnh Lưu Ly đã ngăn không cho Trương Lộ Dương tự sát, thị lại không hề cảm thấy may mắn, mà thấy như trái tim của thị bỗng rơi xuống một

vực sâu vô cùng.

Dưới đáy vực là một ma vương, có khuôn mặt giống y như khuôn mặt của Đinh Ninh.

Tên ma vương đó nắm lấy trái tim của thị rồi há miệng nuốt luôn vào bụng.

Toàn thân thị trở nên yếu ớt, vô lực vô cùng.

Lúc này toàn bộ cả Trường Lăng và hoàng cung, tất cả đều vụt biến mất, như không còn gì tồn tại cả.

Thị dường như đã mất tất cả ở chính tại Trường Lăng này.

***

- Nói thật thì hắn đã làm ta rất kinh ngạc, nếu ta mà là Bách Lý Tố Tuyết, nhất định ta sẽ bắt hắn quay về Mân Sơn Kiếm Tông, chứ không để cho hắn đấu đá lung tung ở Trường Lăng này.

Lúc bóng đêm đã phủ xuống, nam tử áo đen nhìn chăm chú Thiệu Sát Nhân đang đứng trên cầu, nói một cách thành thật.

Thiệu Sát Nhân hiểu ý tứ của y, nhưng chỉ lạnh lùng nhìn lại, đáp:

- Ngươi không có tư cách nhận xét Bách Lý Tố Tuyết.

Gã nam tử áo đen chợt thấy lạnh run, thanh hắc kiếm bên người y phát ra tiếng kêu quỷ dị, nhưng y cũng không nói thêm được lời nào, quay người rời đi.

***

Tại một bến sông cách không xa chỗ gã áo đen và Thiệu Sát Nhân nói chuyện, có hai cô gái đang đứng song song.

Hơi nước mờ nhẹ trên mặt sông, như một tấm khăn lụa mỏng vừa vặn che khuất thân hình hai nàng.

- Y là Từ Phần Cầm.

Dạ Sách Lãnh nhìn theo hướng gã áo đen rời đi, nói với Bạch Sơn Thủy đứng bên cạnh:

- Y là gã ngư dân ngày xưa ở quận Giao Đông, được Trịnh Tụ truyền cho Sát Sinh Kiếm Kinh của Ba Sơn Kiếm Tràng.

Bạch Sơn Thủy cười kiêu căng, rồi nói:

- Thì ra là trợ thủ số một của Trịnh Tụ có bộ dạng như thế.

Dạ Sách Lãnh sửa lời cô:

- Là sát thủ số một, chứ không phải trợ thủ số một.

- Bởi thế y chính là người bảo vệ Lương Liên rời khỏi Trường Lăng.

Bạch Sơn Thủy nói rất thản nhiên:

- Ta sẽ giết hắn.

- Ta ngày càng có lòng tin với hắn.

- Ta tin tưởng hắn sẽ giúp ta cứu người bên trong Đại Phù Thủy Lao, chính vì thế nên ta sẽ thực hiện lời hứa với hắn, đi giết Lương Liên.

***

- Ngươi đang nghĩ gì vậy?

Xe ngựa đi trên đường phố trong thành Trường Lăng, cũng như những lúc khác, Đinh Ninh không nói nhiều, nhưng hôm nay,

Tịnh Lưu Ly lại cảm thấy Đinh Ninh hơi yên lặng quá.

- Ước chừng nửa tháng nữa, ta sẽ đủ năng lực đánh bại Dung cung nữ, thật ra thời gian này, ta hi vọng nàng đừng tới tìm ta.

Đinh Ninh nói một câu.

Tịnh Lưu Ly nhíu mày:

- Chỉ chừng đó thời gian, ngươi có thể đạt đến Ngũ cảnh sao?

Đinh Ninh không để ý đến câu hỏi của nàng, chỉ khe khẽ nói tiếp:

- Ta đang nghĩ đến Vương Thái Hư và sư huynh của ta.

- Vương Thái Hư đi đường vòng, chắc cũng vừa mới đến.

Tịnh Lưu Ly quay đầu nhìn hắn, rồi nói:

- Trương Nghi có lẽ đã đến được một thời gian rồi.

***

Tiên Phù Tông.

Mặt nước bên trong miệng chiếc giếng cổ phản chiếu rõ ánh trăng trên bầu trời.

Trương Nghi để gánh nước xuống, nhìn ánh sáng của mặt trăng phản chiếu trên mặt nước, hắn nhìn khuôn mặt của mình trong bóng nước, có chút xấu hổ, rồi lại ngẩn ngơ.

Trong cuộc tuyển chọn của Tiên Phù Tông, hắn biểu hiện rất bình thường, mà chính hắn cũng không hiểu vì sao lại có thể vượt qua được cuộc thi tuyển, rồi trở thành một đệ tử của Tiên Phù Tông.

Mà sau khi tham gia học tập tại Tiên Phù Tông, thành tích của hắn cũng rất bình thường, thậm trí đôi khi còn không hoàn thành được một số yêu cầu của thầy dạy, vì thế mà hắn thường xuyên bị phạt.

Giống như ngày hôm nay, hắn tính sai một đường phù văn đơn giản nhất, vô tình làm vỡ mấy cái vạc nước, nên bị phạt gánh nước cho toàn bộ vạc nước trong Tiên Phù Tông. Hắn nghĩ đến vị tiểu sư đệ uy phong tám phương tại Mân Sơn Kiếm Hội, mà lòng lại cảm thấy vui mừng, nhưng nghĩ lại thì hắn lại càng thêm xấu hổ.

- Ta đường đường là đại sư huynh của Bạch Dương Động, vậy mà không thể đạt được mười hạng đầu trong Mân Sơn Kiếm Hội, lại còn thất bại thành ra thế này. Phải chăng ta không hợp phong thủy ở đất Yên này, hay căn bản là ta không phù hợp với Tiên Phù Tông?

Một âm thanh vang lên.

Trương Nghi giật mình một cái. Hắn cảm thấy âm thanh này rất quen thuộc.

Hắn nhìn về hướng phát ra âm thanh, thấy bóng người trong đêm, hắn liền sửng sốt.

Nhìn kỹ quần áo và trang sức trên thân người nọ, hắn lại đứng ngây ra mấy giây, mang theo vẻ khó tin hỏi:

- Tô Tần... ngươi cũng ở chỗ này sao?

- Thiên hạ này thật là nhỏ bé. Ta đã vào Tiên Phù Tông, không ngờ ngươi cũng vào được Tiên Phù Tông đấy.

Trong bóng đêm, người nọ nhìn Trương Nghi, cười cười:

- Chẳng qua là, có vẻ ta thích hợp với Tiên Phù Tông hơn

ngươi, vì thế mà hiện tại ta đã là đệ tử đủ tư cách gia nhập Chân Phù Điện.

Q4 - Chương 62: Chính là như vậy

Trương Nghi hơi ngạc nhiên. Hắn dụi dụi mắt nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn không có gì thay đổi.

Tô Tần vẫn đứng đó, trên người vẫn mặc y phục Tiên Phù Tông nhưng ký hiệu hắc tuyến thêu trên cổ áo và tay áo thì nhiều hơn. Thấy vẻ mặt ngỡ ngàng của Trương Nghi, y mỉm cười đắc chí:

- Ngươi hẳn là muốn biết vì sao ta chọn ở lại đất Yên, không những vậy còn thắc mắc tự hỏi làm sao một người tàn phế như ta lại có thể trở thành đệ tử Tiên Phù Tông.

Y nâng cánh tay tàn phế, trông cực kỳ dữ tợn và không hợp với dáng người cũng như khuôn mặt của mình, giễu cợt nhìn Trương Nghi nói tiếp:

- Ta có thể nói cho ngươi biết nguyên nhân... Tất cả đều nhờ vào hoàng hậu.

- Là hoàng hậu Trịnh Tụ sao?

Tuy khó tin nhưng Trương Nghi biết hoàng hậu mà Tô Tần nói đến tuyệt đối không phải là hoàng hậu của vương triều Đại Yên mà là nữ chủ nhân lãnh khốc của Trường Lăng kia.

Tô Tần khẽ gật đầu rồi ngước nhìn lên bầu trời đêm, dường như ánh sáng trăng sao hơi có chút chói sáng khiến mắt y hơi nheo lại:

- Việc Ly Lăng Quân có thể xưng đế, ta có thể bỏ nước Sở để

đầu nhập thành đệ tử Tiên Phù Tông, tất cả đều nhờ nàng. Ngươi cũng có thể đến đây chắc là nhờ các cựu quý tộc của Trường Lăng an bài cho.

Tô Tần im lặng một lúc, ánh mắt nhìn Trương Nghi có ý mỉa mai, y chậm rãi nói tiếp:

- Ta sở dĩ nói cho ngươi biết những điều này là muốn ngươi biết rằng bà ta cường đại hơn ngươi tưởng tượng nhiều... Nhiều tu hành giả ai cũng nói bà ta nắm giữ trật tự Trường Lăng trong tay nhưng thật ra càng đi xa khỏi Trường Lăng bao nhiêu thì mới biết bà ta đáng sợ bấy nhiêu. Ngươi đừng tưởng rằng đất này đã là phúc địa, rằng đã đến được nơi đây là đã có thể thoát khỏi sự khống chế của bà ta, cũng đừng nghĩ rằng đám quý tộc kia vô duyên vô cớ giúp ngươi, không đòi hồi báo bất cứ điều gì.

Trương Nghi ngơ ngẩn nhìn Tô Tần, mồ hôi tuôn như tắm, hai tay bất chợt run rẩy.

Tất cả những điều ngày hắn đều không ngờ tới... Nếu thậm chí ngay cả việc Ly Lăng Quân xưng đế mà hoàng hậu Trịnh Tụ cũng có thể can thiệp vào, sức ảnh hưởng trong vương triều nước Yên sâu rộng đến như vậy thì tương lai của hai đại vương nước Sở và nước Yên sẽ ra sao?

- Cho nên ngay cả 'người đó' cũng chết về tay bà ta.

Tô Tần nhìn sắc mặt tái nhợt của Trương Nghi mà cười giễu, đáp:

- Cho đến bây giờ ta vẫn luôn luôn cho rằng người đáng sợ nhất ở Trường Lăng chính là Trịnh Tụ chứ không phải là cái người tự xưng là hoàng đế kia đâu.

Trương Nghi lấy lại bình tĩnh, nhìn Tô Tần hỏi:

- Rốt cục ngươi muốn gì, tại sao lại nói cho ta biết những điều

này?

Vẻ mặt Tô Tần càng lúc càng trào phúng, y bật cười. Tiếng cười dần dần nghe có vẻ thê lương đến nỗi mặt mũi và cả những vết sẹo trên tay cũng trở nên rúm ró dữ tợn.

- Đại sư huynh à, là vì cừu hận, vì cố chấp mà thôi... Hồi ở Bạch Dương động, ta vẫn luôn không biết tại sao một người như ngươi, ngu dốt thua kém ta đủ bề mà lại được các sư thúc, sư đệ yêu mến. Nếu không nhờ Đinh Ninh thì suốt đời ngươi cũng không thể là đối thủ của ta.

- Hiện tại Đinh Ninh không có ở đây. Đây là Tiên Phù Tông. Rút cục không có ai quấy rầy chúng ta.

Trương Nghi ngẩn ngơ nhìn bóng Tô Tần khuất dần trong bóng đêm, bên tai còn nghe văng vẳng tiếng cười bi ai vọng lại, hắn bất giác kêu lên:

- Nhưng ta không muốn tranh giành cái gì với ngươi cả."

Tô Tần không quay người lại mà ứng tiếng, giọng rền vang:

- Nhưng ta thì lại muốn.

***

Dung cung nữ không đi nghỉ mà vẫn đứng dưới mái hiên, lặng nhìn bóng đêm dày nặng đè phủ trên thành Trường Lăng mãi cho đến khi sắc đêm tan dần dưới ánh sáng bạc từ bầu trời phương đông rọi đến.

Thị một mực chờ đợi nhưng cuối cùng vẫn không có tin tức gì từ trà viên. Người kia đã rời khỏi Trường Lăng rồi.

Tuy Trương Lộ Dương không chết nhưng không hiểu tại sao điều đó lại khiến thị đau đớn, còn tệ hơn cả cái chết. Thị biết mình

đã vĩnh viễn mất y.

Y không hề yêu thị, không bao giờ tha thứ cho thị, cũng như không thể chấp nhận bản thân mình là một cái cớ của thị nữa.

Tiễn đạo nhân cũng đã chết rồi.

Trong thành này, cuối cùng thị chẳng còn ai thân thích lẫn bằng hữu.

***

Tịnh Lưu Ly đang say ngủ. Buổi bình minh con người ta thường hay ngủ sâu.

Đinh Ninh vẫn mở mắt, ngồi xếp bằng ở trên giường. Cửa phòng của hắn chỉ khép hờ, ai đó chỉ cần đẩy nhẹ một chút mà vào. Ánh mắt của hắn tuy trầm tĩnh nhưng trong lòng thì đột nhiên dậy sóng. Dù không nghe thấy tiếng bước chân nhưng chỉ cần cảm thấy mùi hương quen thuộc là hắn biết Trưởng Tôn Thiển Tuyết đến. Ở nơi tàn khốc, lạnh lẽo này, chỉ cần có ý liếc mắt nhìn nhau đã là đáng quý.

Một giọng nói thanh lãnh vang lên:

- Có lẽ ngươi dùng được nên ta cho ngươi mượn.

Rồi bóng một luồng hắc ảnh rơi xuống trước mặt hắn như một làn gió nhẹ.

Nói xong, Trưởng Tôn Thiển Tuyết quay người đi thẳng ra cửa.

Đây chính là Huyền Sương Trùng. Có điều nó không giống như con trùng hắn đã từng thấy qua, trong bóng tối, thân thể con này như một hạt kim cương lấp lánh ánh sáng, đầu của nó lại có thêm hai cái sừng.

Ở Trường Lăng hiếm khi nào Đinh Ninh cảm thấy hạnh phúc.

Nhưng lúc này, hắn mỉm cười thật sự vui vẻ, vui vẻ không phải vì Huyền Sương Trùng biến dị mà ở việc nàng cho hắn con trùng này.

Con Huyền Sương Trùng này vẫn rất sợ hắn, thân run lập cập.

Tiếng gà gáy vang lên râm ran trong phố. Cả Trường Lăng cựa mình thức giấc.

Tịnh Lưu Ly cũng đã thức giấc.

Nàng đứng rửa mặt bên giếng cổ trong sân mặc viên, sau đó im lặng nhớ lại sự việc đã xảy ra trong đêm trước. Sau khi phân tích nghiệm ra được một vài điều, nàng mới thong thả đi về phía phòng ngủ của Đinh Ninh.

- Hôm nay làm gì?

Nàng không kiềm được hỏi.

Mỗi ngày nàng chỉ cần rong xe ra ngoài một lần thì ít nhiều gì cũng có thu hoạch. Bởi vậy mỗi ngày nàng rất trông mong muốn biết Đinh Ninh làm việc gì.

- Đêm qua lúc trở về, ta có gặp một người mang một đôi giày khác thường.

Hắn nhìn nàng cười cười, nói tiếp:

- Ta để lại cho y hai phong thư. Thành ra trong mấy ngày sắp tới chúng ta không cần phải làm gì hết. Chờ thêm hơn mười ngày nữa đi.

Tịnh Lưu Ly nhíu chặt mày. Đêm qua chính là nàng đánh xe về nhưng lại không thấy ai cả.

- Là ai vậy?

- Ngươi làm sao gửi được thư cho y?

Nàng nhìn Đinh Ninh, hỏi liền hai câu.

Đinh Ninh nhìn thẳng nàng đáp:

- Ta nhìn thấy người của Vương Thái Hư. Lúc xe ngựa rẽ lối, ta ném thư vào bụi cỏ bên trái. Ở vị trí đó thì không ai có thể thấy được cử động của ta.

Tịnh Lưu Ly vẫn nhíu mày hỏi:

- Vậy làm sao ngươi biết được người kia có bắt được hai phong thư đó hay không?

- Bởi vì đó là người mà Vương Thái Hư phái đến.

Đinh Ninh mỉm cười nói:

- Vì là người của hắn nên khi ta cố ý nhìn y, mắt lại liếc nhanh qua bên trái nên tự nhiên y phải bắt được hai phong thư kia.

Tinh Lưu Ly ngẫm nghĩ một hồi mới chấp nhận cách giải thích của Đinh Ninh. Lát sau nàng không kiềm được lại hỏi tiếp:

- Y mang giày như thế nào? Tại sao ta lại không thấy có gì khác biệt?

Đinh Ninh mỉm cười, cảm thấy điểm này đúng là có chỗ ngộ nghĩnh.

- Vương Thái Hư có nói với ta là lưu người cho ta. Hai người đi giày không giống nhau nhưng ta lại không để ý khác nhau ở điểm nào. Có dịp xem kỹ sẽ hiểu thôi.

Đinh Ninh phì cười:

- Hắn mang giày của Vương Thái Hư, là đôi Vương Thái Hư mang khi ta gặp hắn lần gần đây nhất... Cho dù mang vừa chân thì Vương Thái Hư cũng không sợ lây bệnh phù chân cho tên kia.

Tịnh Lưu Ly ngẩn người, cảm thấy chuyện này vô cùng hài hước nhưng tính nàng không thích chế giễu người khác nên cũng không phụ họa theo mà ngược lại còn nghiêm mặt bảo:

- Không phải là ta không có khả năng quan sát sự việc mà là trừ ngươi ra thì e rằng không ai có thể nhìn ra đôi giày kia có điểm gì đặc biệt.

Đinh Ninh gật đầu, vừa cười lớn vừa nói:

- Chỉ có đôi giày bình thường đó mới có thể lây bệnh phù chân cho người kia.

- Vậy hai bức thư kia rốt cục là gửi cho ai?

Tịnh Lưu Ly nhìn hắn nghiêm túc hỏi, nét ngài dịu lại.

- Một bức là cho y, yêu cầu y giúp ta, còn bức kia là dành cho một số nhân vật quan trọng của Trường Lăng. Ta có chút việc, phải nhờ cô giúp ta.

Đinh Ninh nhìn nàng đáp.

Tịnh Lưu Ly ngẫm nghĩ một hồi rồi đáp:

- Cho nên ý của ngươi là... dùng thủ đoạn cuối cùng để đối phó với Dung cung nữ? Hơn mười ngày nữa ngươi sẽ đột phá tu vi, thị không chờ được sẽ đi tìm ngươi?

Đinh Ninh nhìn nàng, trong lòng thầm nghĩ là không chỉ có như thế nhưng lời ra đến miệng thì lại đáp thành:

- Chính là như vậy.

Q4 - Chương 63: Đêm hôm đó

Một đôi giày da bò màu đen từ trên cây đáp xuống, đè bẹp con sâu nhỏ dưới đất. Dường như cảm thấy vừa dơ vừa khó chịu nên chủ nhân đôi giày giơ chân sau lên, cọ cọ mấy cái vào phiến đá ở trên đường.

Đôi giày này tuy trông rất tầm thường nhưng da rất mềm, mỏng, mang vào chắc chắn là rất thoải mái.

Cùng lúc đó, ở trong một ngõ hẻm vắng vẻ có một nam tử trung niên đang phóng mắt nhìn về phía Mặc Viên, hốt nhiên trong lòng sinh ra dự cảm chẳng lành, giống như đang ở trong bụi cỏ mai phục địch thì độc xà đột nhiên xuất hiện phía sau. Cảm giác này gã đã kinh qua một lần nên không dám cho là ngẫu nhiên.

Gã xoay người lại. Ở trên lầu hai của trà lâu này, sau lưng gã là một cái cầu thang tịnh không một bóng người.

Cũng ngay trong thời khắc này, sắc mặt gã trở nên tái nhợt. Gã đột nhiên nhận ra sự nguy hiểm cảm thấy hồi nãy chính là xuất phát từ đằng sau cái ấm trà kia.

Gã há to miệng, tưởng chừng có thể rống lên một tiếng thật to. Nhưng chân nguyên của hắn phóng ra vẫn còn chậm hơn bình trà đặt trên cái khay bất động kia. Ấm trà khẽ động, từ vòi phun ra một vòng nước như một đường kiếm, dễ dàng xuyên thấu qua gáy của gã, cắm thẳng vào trong não.

Hai mắt của gã đột nhiên trợn ngược, đồng tử tràn ngập máu tươi, thân thể trở nên cứng đờ.

Trong tiệm trà, không ai phát hiện ra trên lầu hai xảy ra

chuyện gì. Tại bàn trà ở lầu một cũng có thủ hạ của nam tử trung niên, nhưng bọn họ thậm chí cũng chẳng cảm thấy có gì khác thường.

Còn tại chân tường, mặt hậu của trà lâu, có một người đang đứng bán hoa thì một nữ tử cao gầy đi ngang qua, quần áo rất thanh lịch nhưng không biết vì lẽ gì mà người qua kẻ lại đều không trông thấy rõ ràng diện mục.

***

Tin người nam tử trung niên tử vong truyền đến trong đại trướng Liễu Hổ Lang Bắc quân.

Một nam tử trẻ tuổi vận thường phục, một chân quỳ trên đất, vừa cung kính hướng về Lương Liên đang ngồi xếp bằng ở giữa đại trướng vừa nghiêm túc thuật lại chi tiết và phỏng đoán cá nhân về cái chết của người kia cho hắn nghe. Lương Liên lạnh lùng nhìn người thanh niên, ánh mắt cũng thờ ơ không kém.

Hắn không thích thuộc hạ lúc bẩm báo tự phỏng đoán thêm thắt cảm tính cá nhân. Hơn nữa, hắn cũng biết, sau khi người quân sư đã đi theo mình lâu năm bị giết chết thì người trẻ tuổi này cũng quá nóng lòng biểu hiện, hòng mong muốn trở thành quân sư mới của hắn.

Tuy trong lòng không thích người này nhưng hắn cũng vẫn dễ dàng tha thứ vì y cũng khá trung thành.

- Người giết chết Tả tướng quân không thể nào là Bạch Sơn Thủy.

Hắn lắc đầu, nhìn khuôn mặt người nam tử trẻ tuổi đờ ra vì bị phản bác, chậm rãi nói:

- Cho dù ta lúc toàn thịnh cũng không thể vô thanh vô tức giết chết Tả tướng quân.

Nam tử trẻ tuổi vốn cho rằng Lương Liên non nớt nhưng phán đoán thật ra lại chính xác, lúc này nghe Lương Liên nói vậy, thì vẻ mặt hơi suy sụp, dường như đã hiểu ra được điều gì đó.

- Tên thiếu niên ở cửa hàng rượu bây giờ là người của Mân Sơn Kiếm Tông. Mân Sơn Kiếm Tông nổi tiếng là bao che khuyết điểm. Cũng chỉ có họ mới có thực lực như vậy.

Lương Liên đứng dậy, chậm rãi vươn vai, ho khan vài tiếng. Hắn nhìn Trường Lăng mênh mông trước mặt, lạnh lùng nói tiếp:

- Có rất nhiều người muốn mau chóng bức ta rời khỏi Trường Lăng. Ta có thể không thèm đếm xỉa đến bọn họ nhưng lại không thể bỏ qua Mân Sơn Kiếm tông.

***

Tại vườn trà ở ngoại ô thành nam.

Hôm đó, sau khi Đinh Ninh bỏ đi, tuyệt đại đa số mọi người ở Trường Lăng đều muốn biết người trà sư trung niên sau khi quỳ hẳn một ngày cuối cùng có kết cục ra sao. Hơn nữa người ta cũng bắt đầu biết được người này và Dung cung nữ - kẻ bức tử Tiết Vong Hư - thật ra là một đôi tình nhân.

Tất cả chỉ là đoán già, đoán non. Đối với tuyệt đại đa số người ở Trường Lăng, chỉ riêng việc có liên quan đến Dung cung nữ thôi cũng đã không nên dây vào.

Vì vậy nên sau khi Đinh Ninh đi khỏi, chẳng có ai dám vào vườn trà nhìn ngó.

Hôm nay, có một người nông phu không hiểu chuyện đánh xe bò vào vườn trà. Gã là người quen cũ của Trương Lộ Dương, sống bằng nghề nuôi gà vịt ở ngoại thành Trường Lăng, hằng năm đều chở các loại phân bón đến, vì không sống trong nội thành nên không biết chuyện đã xảy ra nơi đây.

Sau khi vào trong vườn, gã thấy tro bếp nguội lạnh không chỉ cách đây một vài ngày, rõ ràng trúc lư của Trương Lộ Dương đã không còn người cư ngụ. Nghi hoặc nhìn quanh, đến khi lại chỗ Trương Lộ Dương thường tắm giặt, vo gạo, gã mới ngẩn ngơ, không kiềm được kinh nghi mà kêu lên.

Trên mặt đất có rất nhiều bạch cốt. Đây chỉ là xương vịt bình thường, đã bị kiến nhấm hết thịt, nhưng những mẩu xương nhỏ này lại được sắp xếp thành vài chữ. Tất cả hợp thành một mốc thời gian.

Người nông phu nghĩ ngợi, đó là ngày trước khi hoàng đế Nguyên Vũ đăng cơ ba năm. Gã còn nhớ rõ rằng ba ngày sau thì tiên hoàng băng hà.

Người nông phu không tìm thấy Trương Lộ Dương thì cảm thấy kỳ lạ, bèn rời vườn đi hỏi thăm tin tức mới biết sự tình. Gã cảm thấy thật bất ngờ, sau đó tự nhiên thuận miệng nhắc đến chỗ bạch cốt tự khó hiểu kia.

Không ai có thể giải thích được cho gã.

Ai nghe chuyện cũng cảm thấy chỗ văn tự kia rất có thể là do Trương Lộ Dương lưu lại nhưng để nói lên điều gì, đại biểu cho cái gì thì không ai biết.

Tuy nhiên Dung cung nữ thì biết rõ. Hay nói cho đúng hơn, cả thành Trường Lăng này chỉ có thị và hoàng hậu biết rõ.

Lúc tin tức từ vườn trà truyền đến, thị đang ở trong khuôn viên hoàng cung. Thị không còn đứng dưới mái hiên nữa mà đờ đẫn ngồi cạnh cửa sổ, toàn thân lại không kìm được run rẩy.

Thị nhớ rất rõ ngày này. Bởi vì đó là ngày mà 'người đó' trở về, ở cùng với hoàng hậu trong một đình viện tại Trường Lăng, cùng quấn quýt nhau cả đêm.

Hoàng hậu tuy xuất hành bí ẩn nhưng là do thị dàn xếp nên cũng chỉ có thị biết.

Mà khi đó hoàng hậu thật ra cũng đã muốn cùng hoàng đế Nguyên Vũ phát động binh biến để đối phó với 'người đó' và Ba Sơn Kiếm Tràng.

Đêm hôm đó, hoàng hậu đối với 'người đó' vẫn một mực ân cần, chiều chuộng.

Nhưng hoàng đế lại không biết việc này.

Vào ngày đó có thể còn có rất nhiều chuyện khác phát sinh nhưng tự nhiên thị lại liên tưởng đến đêm hôm đó. Bởi vì thị biết hoàng hậu chắc chắn cũng nghĩ như vậy.

'Người đó' đã chết rồi.

Trương Lộ Dương làm sao biết được đêm đó đã xảy ra chuyện gì?

Dung cung nữ run rẩy, mồ hôi đầm người.

Thị biết bản thân tuyệt đối không nói mớ nhưng lại bắt đầu hoài nghi không biết có phải hiện tại đã sinh tật hay không.

Nhưng thị có thể chắc chắn rằng hoàng hậu nhất định sẽ cảm thấy ngày tháng mà Trương Lộ Dương lưu lại có ý ám chỉ đêm đó.

***

- Hắn là có ý gì?

Dạ Sách Lãnh có chút mỏi mệt, tiêu sái trở về tiểu viện mình ở, ung dung ngồi trên ghế trúc Mại Hoa Nữ hỏi.

- Hình như là muốn cùng đối phó Lương Liên và Dung cung nữ.

Bạch Sơn Thủy nhìn Dạ Sách Lãnh, cười khẩy đáp:

- Hình như mọi việc càng lúc càng trở nên thú vị.

Q4 - Chương 64: Quen thuộc

- Đúng là một nữ nhân điên khùng.

Dạ Sách Lãnh cau mày nhìn Bạch Sơn Thủy đang cười cực kỳ kiêu ngạo, nhịn không được mà lạnh giọng nói một câu.

Mặc kệ kế hoạch của Đinh Ninh có hoàn mỹ hay không, trong kế hoạch này, Bạch Sơn Thủy muốn tự mình đối phó Từ Phần Cầm.

Ngoài hoàng hậu ra, y chính là kiếm sư mạnh nhất cả quận Giao Đông.

- Nói hay lắm, cứ như ngươi cũng không là một nữ nhân điên khùng không bằng.

Bạch Sơn Thủy cười càng thêm xinh đẹp.

Dạ Sách Lãnh ngồi xuống ghế trúc cạnh nàng, gục đầu xuống, sâu bên trong đôi mắt lại bắt đầu hiện ra một loại cảm xúc mơ màng.

Phong cách hành sự của Đinh Ninh càng ngày càng làm cho nàng nhớ tới 'người đó', càng ngày làm nàng thấy quen thuộc.

Kế hoạch của 'người đó' cũng thường đi theo từng bước, vô cùng hoàn mỹ.

Sau này hắn thất bại, chỉ vì ngay từ đầu đã tin tưởng nhầm một số người.

Thói quen của hoàng hậu Trịnh Tụ là làm bất cứ chuyện gì cũng lưu lại một hậu thủ, mà thói quen làm việc của 'người đó' lại

luôn là “một đá ném hai chim”, cùng lúc tính toán nhiều người, hơn nữa thường làm cho không ai có thể tìm được liên hệ chung.

"Không chỉ truyền thừa công pháp tu hành, chẳng lẽ phương pháp làm việc cũng đã được truyền thừa rồi hay sao, hơn nữa là sau khi ngươi chết nhiều năm như vậy?" Dạ Sách Lãnh nghĩ vậy, nhưng lại lập tức thấy suy nghĩ của mình rất điên cuồng, cảm thấy mình đúng là một nữ nhân điên khùng.

***

Một ngày sau khi Đinh Ninh giết Tiền đạo nhân, tiến vào vườn trà làm tình nhân bí mật của Dung cung nữ phải quỳ lạy, tất cả người Trường Lăng lại chờ đợi chiếc xe ngựa kia lần nữa đi ra khỏi Mặc Viên.

Lộc Sơn hội minh chấm dứt, quận Dương Sơn thu hồi, Mân Sơn kiếm hội đã kết thúc, cả vương triều Đại Tần tạm thời không có đại sự gì, nên Đinh Ninh báo thù nghiễm nhiên trở thành vở kịch lớn nhất mùa hè này.

Nhưng khiến mọi người không ngờ là xe ngựa của Mặc Viên chưa đi ra thì đã có một chiếc xe ngựa đầy đủ sức nặng tới.

Chiếc xe ngựa này đến từ phủ Phương hầu.

Đinh Ninh cũng không hỏi nhiều, ra khỏi Mặc Viên, lên thẳng chiếc xe ngựa này.

Tịnh Lưu Ly vẫn như một thị nữ thực sự, đi theo hắn, an vị như một tùy tùng dưới trướng.

Lần này mặc dù Đinh Ninh không giải thích, Tịnh Lưu Ly cũng biết vì sao chiếc xe ngựa của phủ Phương hầu đến.

Bởi vì thời điểm giết Tiền đạo nhân, Tá kiếm ý Đinh Ninh đã dùng để phá tiên cơ của Tiền đạo nhân, không phải xuất phát từ

Bạch Dương Động, cũng không từ Mân Sơn Kiếm Tông, mà xuất phát từ phủ Phương hầu.

Mân Sơn Kiếm Tông điều tra từng thí sinh tham gia Mân Sơn kiếm hội, tất cả các ty cũng sẽ hợp tác, mà trong tư liệu của Mân Sơn Kiếm Tông, Đinh Ninh chưa từng tiếp xúc với phủ Phương hầu, làm sao biết được bí kiếm của phủ Phương hầu.

Chiếc xe ngựa này không chạy nhanh về phủ Phương hầu mà nhanh chóng đến một tiểu viện vắng vẻ có chút hoang vu.

Đinh Ninh vẫn rất bình tĩnh, vì hắn quen thuộc từng phố lớn ngõ nhỏ của Trường Lăng hơn bất cứ người nào, thậm chí hắn biết chủ nhân tiểu viện này là người nào.

Tiểu viện vắng vẻ mà có chút hoang vu này là nơi lúc trước Phương Tú Mạc bế quan tu hành.

Lúc cửa tiểu viện mở, một mùi thuốc nồng đậm bay ra làm hô hấp của Tịnh Lưu Ly vô thức ngừng lại.

Nàng đã thay Đinh Ninh sắc thuốc khá lâu, nhưng mùi vị đắng chát của những dược vật đó vẫn kém hơn nhiều so với mùi thuốc này.

Trong mùi thuốc này chứa ít nhất năm, sáu chục loại dược vật có dược tính cực kỳ mãnh liệt.

Mùi thuốc đến từ một nam tử ngồi trên ghế mây trước hồ nước.

Gần như toàn bộ thân thể y được băng bó dày đặc.

Tựa như chỉ có băng bó như vậy, y mới có thể miễn cưỡng duy trì hình người, miễn cưỡng ngồi trên chiếc ghế kia quan sát Đinh Ninh và Tịnh Lưu Ly.

Tịnh Lưu Ly vô thức nheo mắt lại.

Không phải vì mùi thuốc, mà bởi vì thân phận và sự tôn kính với nam tử này.

Nàng biết rõ nam tử này là Phương Hướng.

Tuy ở Lộc Sơn hội minh có ảnh hưởng mấu chốt, nhưng kinh mạch Phương Hướng lại đứt thành từng khúc.

- Mời ngồi.

Hầu gia từng uy chấn bốn phương nhưng khuôn mặt hiện giờ vô cùng tái nhợt, hư nhược hơn rất nhiều so với Vương Thái Hư thời điểm bị ám sát, hơi ngẩng đầu nhìn Đinh Ninh và Tịnh Lưu Ly đi vào tiểu viện, nói.

Đầu cũng là bộ vị duy nhất hắn có thể cử động.

Đinh Ninh rất nghiêm túc khom mình hành lễ với y, sau đó ngồi xuống chiếc ghế mây trước mặt Phương Hướng.

Bên cạnh Đinh Ninh vẫn còn một chiếc ghế mây, hiển nhiên là chuẩn bị cho Tịnh Lưu Ly, nhưng Tịnh Lưu Ly cũng không ngồi xuống, chỉ kính cẩn cúi đầu sau lưng Đinh Ninh.

Thấy cảnh tượng như vậy, ý vị thưởng thức trong mắt Phương Hướng càng đậm.

- Ngươi làm sao có Tá kiếm ý của nhà ta?

Nhưng y nói chuyện rất trực tiếp, không có bất kỳ khai vị gì, hỏi thẳng Đinh Ninh.

Đinh Ninh nhìn ánh mắt hắn, cũng trực tiếp trả lời:

- Phương Tú Mạc từng đến Ngô Đồng Lạc xem ta.

Tịnh Lưu Ly lập tức nhíu mày.

Cái này có thể là chi tiết Mân Sơn Kiếm Tông xem nhẹ, nàng nhớ rất rõ trong ghi chép không có sự kiện như vậy.

Phương Hướng nhìn Đinh Ninh, nhất thời không nói gì thêm, sau đó nở nụ cười:

- Vậy là chính đệ đệ ta đã truyền cho ngươi, dù lúc đó ngươi vẫn chưa là tu hành giả?

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn ánh mắt cùng điệu bộ tươi cười của y, không trả lời.

Phương Hướng nói tiếp:

- Cho nên chỉ cần ta xác định chuyện này là thật, tức là tiến cảnh tu vi của ngươi có liên quan đến đệ đệ ta, hay nói cách khác, ngay từ lúc đó, ngươi là đệ tử thân truyền của hắn?

Lông mày Tịnh Lưu Ly chậm rãi vén lên, nàng cảm thấy những lời này của Phương Hướng có ý vị công kích rất đậm.

Nhưng Đinh Ninh chỉ bình tĩnh nghe, không trả lời.

- Chuyện này có thật hay không, chỉ cần đệ đệ ta về, dĩ nhiên biết rõ.

Phương Hướng nhìn Đinh Ninh tiếp tục nói.

Đinh Ninh nhìn y đáp:

- Có lẽ hắn vĩnh viễn không về được Trường Lăng, hoặc là lúc hắn trở về ông đã không còn ở đây.

Nghe Đinh Ninh trả lời như vậy, Phương Hướng thu lại bộ dáng tươi cười, trở lại là một người hư nhược. Y chăm chú nhìn Đinh Ninh, nói:

- Chỉ cần ngươi cho rằng lúc đó đệ đệ ta thật đã truyền thụ cho ngươi công pháp tu luyện, chuyện đó luôn luôn là sự thật.

Tịnh Lưu Ly không khỏi ngơ ngẩn, nàng không ngờ Phương Hướng sẽ nói như vậy.

Đinh Ninh cũng không trả lời chính diện, chẳng qua là ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào vóc người Phương Hướng đã bị co rút một nửa, cũng rất nghiêm túc nói:

- Kết quả có lẽ rất thê thảm.

Phương Hướng cười cười tự giễu, cúi đầu nhìn thoáng qua người mình:

- Còn có thể thê thảm đến đâu nữa?

Đinh Ninh nhìn hắn nhẹ gật đầu, không nói gì nữa.

- Trong xe có lễ vật ta cho ngươi.

Phương Hướng dường như không có khí lực để lãng phí, y cúi đầu rồi nói một câu.

Đinh Ninh nhìn bộ dáng của Phương Hướng, đôi mắt hơi nheo lại, trong đầu có một vài ý tưởng mới, nhưng hắn cũng không nói gì thêm, khom người thi lễ một cái, quay người rời đi.

Vẫn là xe ngựa đưa bọn hắn đến đây, nhưng trên chỗ nệm ngồi êm ái có thêm một cái hộp sắt màu đen.

Đinh Ninh mở cái hộp sắt không khóa này, bên trong có một quyển tập rất mỏng.

- Phương Hướng đưa cho người cái gì?

Tịnh Lưu Ly rốt cuộc không nhịn được hỏi.

- Một ít bí kiếm còn lại của phủ Phương hầu, còn có một ít trao đổi tâm đắc của ông ta và Phương Tú Mạc về công pháp và kiếm chiêu.

Đinh Ninh cũng không ngẩng đầu lên, nói.

Tịnh Lưu Ly ngẩn người, sau đó nàng cuối cùng đã chính thức hiểu rõ ý tứ trong cuộc nói chuyện của hai người.

Sau mấy tức, nàng lại hiểu thêm một vài chuyện, quay đầu nhìn Đinh Ninh:

- Có phải lúc ngươi khiêu chiến Tiền đạo nhân, ngươi cố ý dùng Tá kiếm ý để dẫn dắt cục diện như hiện tại… Tất cả đã nằm trong kế hoạch của ngươi? Hoặc có thể nói, ngươi có rất nhiều phương pháp có thể giết chết Tiền đạo nhân, nhưng lựa chọn dùng Tá kiếm ý để mở màn?

- Trên đời không có nhiều trùng hợp như vậy.

Đinh Ninh nhìn nàng một cái, chậm rãi nói tiếp:

- Ta chỉ biết nhất định phủ Phương hầu không vì năm đó lựa chọn ta mà hối hận.

Tịnh Lưu Ly trầm mặc một lát, nói:

- Tình tiết trong kế hoạch đều rất hoàn mỹ.

Đinh Ninh không hề nhìn nàng, chỉ chăm chú nhìn quyển tập mỏng trong tay, nói khẽ:

- Ta nhất định phải hiểu rõ nhiều thứ bên trong, để khi đối mặt với Dung cung nữ, ta phải dùng một ít thứ trong đây để giết chết nàng. Quyển tập này không phải hôm nay mới đến tay ta, mà đã đến vào ngày Phương Tú Mạc đến xem ta, vậy nên ta phải biểu hiện ra là ta đã rất quen thuộc với những thứ bên trong.

Q4 - Chương 65: Một bức tranh thủy mạc

Vở kịch lớn giữa hè dường như càng ngày càng biến hóa, làm người ta cảm thấy thêm thích thú.

Một nam nhân bình thường, một mực ru rú trong vườn trà lại là tình nhân bí mật của cung nữ tâm phúc bên cạnh Hoàng hậu.

Thiếu niên quán rượu mà mọi người cho rằng không có bối cảnh gì, hóa ra lại có quan hệ không tầm thường với Phương Hầu phủ.

Tình tiết trong vở kịch được tận lực lưu truyền, nên tốc độ truyền bá vô cùng nhanh.

Hơn một nửa người dân Trường Lăng rất nhanh chóng cũng biết được sự thật kia, mà những hàng xóm láng giềng của Đinh Ninh từng sinh hoạt tại Ngô Đồng Rụng Lá cũng đã xác minh, trước khi Đinh Ninh tiến vào Bạch Dương Động tu hành, Phương Tú Mạc quả có tiếp xúc với Đinh Ninh.

Trong hồ sơ điều tra của Thần Đô Giám cũng chỉ ghi là: Phương Tú Mạc từng đến Ngô Đồng Rụng Lá xem Đinh Ninh.

Nhưng ai biết được Phương Tú Mạc đơn thuần chỉ "xem" Đinh Ninh hay còn làm chuyện bí mật gì khác?

Trước khi Lộc Sơn hội minh diễn ra, Nguyên Vũ Hoàng đế đã tỏ ý muốn Phương Tú Mạc đi theo nhưng Phương Tú Mạc lại lựa chọn rời bỏ Trường Lăng, rất nhiều Tu hành giả cường đại lúc đó đã bắt đầu mơ hồ cảm thấy, cường giả mạnh nhất Phương Hầu

phủ không phải là Phương Hướng, mà là tu hành si Phương Tú Mạc.

. . .

- Phương Tú Mạc chẳng lẽ đã thực sự dạy hắn thứ gì đó, ta cảm thấy có gì đó không đúng, thế nhưng nếu không đúng thì làm sao hắn có được Tá kiếm ý của Phương Hầu phủ?

Tạ Trường Thắng đứng trước ô cửa sổ màu xanh, cảm thấy khó hiểu, tự mình nói vài câu rồi quay người nhìn Tu hành giả trung niên mặc bào phục xanh ngọc phía sau.

Tu hành giả trung niên lặng yên nhìn hắn nghĩ thầm: "Hắn là bằng hữu tốt của ngươi, ngươi còn không rõ thì ta làm sao mà hiểu được."

- Muốn ta làm chuyện như vậy, xem ra trận chiến giữa hắn và Dung cung nữ sẽ đến rất nhanh thôi.

Không tìm được câu trả lời, Tạ Trường Thắng thở dài một cái, vươn tay phải ra ngoài cửa sổ.

Những mẩu giấy viết thư bị xé nát từ đầu ngón tay của hắn bay bay đi, trông như những bông tuyết trắng.

- Chỉ tiếc là ta vẫn còn thương nặng, không thể tận mắt nhìn thấy trận chiến này.

Nghe được câu phía trước của Tạ Trường Thắng, tu hành giả mặc bào phục xanh ngọc của Mân Sơn kiếm tông sinh ra chút ít chờ mong, nhưng nghe được câu kế tiếp của Tạ Trường Thắng, mặc dù thường thấy sóng to gió lớn, hắn vẫn không nhịn được mà trợn mắt há mồm, nghĩ thầm tại sao trên đời lại có người da mặt dày như vậy?

"Bị thương nặng?"

“Còn tổn thương cái quái gì nữa?”

“Tên mặt dày này ở Mân Sơn kiếm tông lâu như vậy rồi, mỗi ngày chỉ nghĩ xem có học trộm được cái gì không, vẫn muốn ỷ lại thêm nữa?”

Nghĩ đến một vị sư thúc đã nói, da mặt dày đến mức làm người ta phải tán thưởng cũng là một loại bản lãnh, Tu hành giả trung niên này không nhịn được lắc đầu, nhưng trong lòng không có chút tức giận nào cả, thậm chí còn vì Đinh Ninh mà thêm hảo cảm với Tạ Trường Thắng, lông mày cau lại nói:

- Ngươi là một trong những bằng hữu tốt nhất của Đinh Ninh, nếu như cảm thấy hắn sắp quyết đấu với Dung cung nữ, chẳng lẽ không muốn rời Mân Sơn kiếm tông để xem? Dùng da mặt của ngươi …

Hắn vốn là muốn nói, da mặt dày như ngươi, có lẽ ra khỏi Mân Sơn kiếm tông cũng tìm được cớ trở về, dù sao Bách Tông chủ cũng ngầm đồng ý thái độ của ngươi. Nhưng sau lại thấy lời nói như vậy không ổn, hắn cuối cùng cũng không nói ra miệng.

Tạ Trường Thắng với mấy tên sư trưởng Mân Sơn kiếm tông trong điện đã tiếp xúc nhiều rồi, sớm hiểu rõ tính cách của những người này, cũng đã đoán ra nửa câu sau hắn muốn nói gì, nhưng hắn chỉ cười cười, không chút xấu hổ, đương nhiên nói:

- Ta lại không hề lo lắng, dù sao kết quả vẫn là Đinh Ninh thắng. Một trận chiến chẳng có tý hồi hộp nào, ta ngay cả đem bạc đi đánh cược cũng không có hứng thú.

Sư trưởng Mân Sơn kiếm tông này từ lâu đã vô cùng thưởng thức Đinh Ninh, nhưng vẫn có chút lo lắng nói:

- Dù sao tu vi vẫn chênh lệch quá nhiều.

Tạ Trường Thắng liếc hắn một cái nói:

- Chuyện này khó hơn được đoạt thủ danh trong Mân Sơn kiếm hội? Khó hơn được bức Dung cung nữ kia đến mức này? Khó hơn được dùng thời gian ngắn như vậy đã tiếp cận Ngũ cảnh?

Nghe Tạ Trường Thắng liên tiếp chất vấn ba câu như vậy, sư trưởng của Mân Sơn kiếm tông này sững sờ, nhưng ngay lập tức cảm thấy rất có lý.

Tạ Trường Thắng quay đầu về phía cửa sổ, nhìn một vài Tu hành giả Mân Sơn kiếm tông đang luyện kiếm trong sơn cốc, ngạo nghễ cười cười, nói tiếp:

- Huống chi hắn lúc trước phá mấy cảnh đầu đều không có bất kỳ khó khăn nào, nếu bây giờ nói với ta, hắn trực tiếp từ Tứ cảnh lên Ngũ cảnh, hoàn toàn không gặp trở ngại khi phá cảnh, ta cũng sẽ không bất ngờ chút nào.

Sư trưởng trung niên này cùa Mân Sơn kiếm tông không nhịn được mà đứng dậy, sắc mặt hơi trắng ra.

Nghe những lời này, hắn vô thức nghĩ đến, nếu phá cảnh không gặp bất kỳ trở ngại nào, loại Tu hành giả này thật sự quá khủng bố, chưa từng có trong sử sách của Trường Lăng, toàn bộ Vương triều Đại Tần hay toàn bộ thiên hạ.

Đối với tất cả Tu hành giả mà nói, thời gian phá cảnh luôn dài hơn thời gian tu luyện đến ranh giới phá cảnh.

Bởi vì khó khăn nhất luôn là thăm dò trong một thế giới chưa biết để tìm ra những quy tắc vận hành, cảm nhận được nguyên khí trong thế giới bí ẩn đó, chứ không ở quá trình rèn luyện thân thể hay tích lũy chân nguyên.

Thế nên những người ngu ngốc đều giống nhau, coi tu hành đơn thuần là kiên trì tích lũy chân nguyên, cả đời chỉ có thể dừng ở Tam cảnh Tứ cảnh, họ không có năng lực khám phá tân thế giới

như những cường giả trên Thất cảnh.

Nếu như mới nhìn qua mà đã hiểu rõ được tân thế giới, căn bản không tồn tại trở ngại, người đó sẽ là loại thiên tài gì đây?

Cuối cùng hắn có thể đến cảnh giới gì?

Sư trưởng trung niên của Mân Sơn kiếm tông càng nghĩ càng thấy đáng sợ, căn bản không thể tưởng tượng nổi.

Thân thể của hắn bắt đầu run rẩy.

Ô...ô...n…g một tiếng, trên không trung hiện ra một đạo kiếm quang xanh biếc, chiếu sáng cả gian phòng.

Thư hồi âm của Tạ Trường Thắng đã quay về Trường Lăng.

Gia nhân cửa ngõ của Tạ gia bắt đầu có một số hoạt động, nhiều người Trường Lăng đã phát hiện ra, thần kinh không khỏi căng lên.

Những người này đều cảm thấy chuyện này đã đến thời điểm kết thúc, lúc đó không phải Dung cung nữ chết, mà chính là Mặc Viên Đinh Ninh chết.

Thế nhưng mặc dù Đinh Ninh đã làm nhiều sự tình như vậy, làm cho Dung cung nữ rất nhục nhã, làm cho thị trở thành người thực sự cô đơn, nhưng giờ phút này thị vẫn ở sâu bên trong Hoàng cung.

Những chuyện kia cuối cùng cũng không bức được Dung cung nữ ra ngoài, Đinh Ninh còn có thủ đoạn gì nữa để ép thị xuất cung?

…

Việc quan trọng nhất của Tịnh Lưu Ly trong những ngày qua là quan sát Đinh Ninh.

Nàng hiểu rõ hơn Tạ Trường Thắng, vở kịch lớn này hiện đã đến thời điểm kết thúc rồi, nhất là khi thấy Đinh Ninh sáng sớm hôm nay không ở trong tiểu viện tu hành như thường lệ, mà đi đến một ngọn núi nhỏ, địa phương cao nhất trong Mặc Viên. Thần sắc của Đinh Ninh hôm nay cũng làm nàng hơi lạ lẫm.

Nhưng nàng vẫn chưa nghĩ ra cọng rơm cuối cùng để đè chết lạc đà là cái gì.

Đinh Ninh đã đi đến chỗ cao nhất ngọn núi.

Trên đây có một ngôi lầu, chính là chỗ Chu gia gia chủ và Tiết Vong Hư từng ngồi uống trà.

Đinh Ninh nhìn khay trà bày biện trên một cái bàn lớn có lẽ được dùng vào khi đó, trầm mặc hồi lâu, sau đó hắn đi lên sân thượng của tòa lầu, quan sát toàn bộ Mặc Viên, rồi nhìn Hoàng cung ở phía xa xa.

- Kỳ thực có một số việc không phức tạp như tưởng tượng.

Đinh Ninh quay đầu nhìn Tịnh Lưu Ly đi phía sau, chậm rãi nói:

- Đã có lúc tưởng không còn biện pháp nào, nhưng khi đã thông suốt rồi lại thấy đơn giản đến không ngờ.

- Cọng rơm cuối cùng để đè chết lạc đà, kỳ thực đến từ chính bản thân ta.

Nói xong những lời này, Đinh Ninh ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời cao.

Tịnh Lưu Ly bỗng nhiên cảm ứng được điều gì, tuy rằng sớm biết chuyện như vậy có thể xảy ra, nhưng trong thời khắc này, sắc mặt nàng vẫn trắng bệch, hô hấp vô thức ngừng lại.

Một cỗ khí tức mới lạ từ trên người Đinh Ninh khuếch tán ra, giống như thủy ngân chảy xuôi từ dốc núi xuống.

Rất nhiều Thiên Địa Nguyên Khí từ trên bầu trời hân hoan lao đến, hòa nhập vào thân thể Đinh Ninh.

Oanh một tiếng từ trong thân thể Đinh Ninh, ánh mắt hắn lập tức sáng rực lên mấy lần.

Một đám mây màu trắng khác thường xuất hiện trên đỉnh núi nhỏ này, tựa như một cái đuôi trắng tà mị.

Rất nhiều người bên ngoài Mặc Viên thấy được dị trạng như vậy, trong nội tâm bắt đầu thấy khiếp sợ.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu.

Mạt Hoa tàn kiếm bên eo Đinh Ninh bắt đầu tỏa sáng.

Tay Đinh Ninh cũng không động, cũng không chạm vào thanh kiếm, nhưng thanh Mạt Hoa tàn kiếm này bắt đầu nở rộ vô số bông hoa nhỏ trắng noãn.

Sau đó thanh tàn kiếm này không gặp bất cứ trở ngại nào mà phi ra, bay lên cao.

Rất nhiều bông hoa nhỏ xíu trên bầu trời rơi xuống.

Rất nhiều người thấy một đạo kiếm quang lặng lẽ phóng lên bầu trời, tràn đầy tinh thần bất khuất.

Đạo kiếm quang này xông thẳng vào đám mây trắng.

Ba

Một tiếng vang nhỏ.

Như tiếng bong bóng vỡ tan.

“Phá cảnh…”

Không cần suy nghĩ nhiều, hai chữ kia hiện ra trong đầu rất nhiều người.

Tiếp theo là tiếng ầm ầm như đá lăn.

Tiếp theo là tiếng sấm cùng tiếng trống.

Tiếp theo mây trắng biến thành mây đen.

Tiếp theo hơi nước tràn ngập bầu trời.

Tịnh Lưu Ly chỉ nhìn lên bầu trời, vẫn chưa hít thở lại bình thường.

Bầu trời như hiện ra một bức tranh thủy mạc khổng lồ, toàn bộ bầu trời như biến thành một bức tranh.

Vô số hạt mưa bắt đầu rơi xuống.

Tất cả các hạt mưa đều có hai màu đen trắng.

Rất nhiều người khiếp sợ, ngẩng đầu nhìn bức tranh thủy mạc trên bầu trời Mặc Viên.

Bọn họ nhìn thấy đạo kiếm quang trong bức tranh vẫn còn lóe sáng, đang bay lượn trong màn mưa.

Đó là một thanh phi kiếm.

Phi kiếm của Đinh Ninh.

“Ngũ cảnh.”

“Đinh Ninh vậy mà phá Ngũ cảnh.”

“Vừa vào Ngũ cảnh vậy mà đã sử dụng được phi kiếm.”

“Tại sao có thể như vậy?”

Vô số âm thanh xôn xao như dòng nước lũ truyền vào Mặc Viên, vào tai Tinh Lưu Ly.

Tịnh Lưu Ly chậm chạp hô hấp trở lại.

Nàng rốt cuộc hiểu cọng rơm cuối cùng là cái gì?

Đinh Ninh phá cảnh… Sự kiện như vậy chắc chắn đè sập phòng tuyến rơm rạ cuối cùng trong nội tâm Dung cung nữ.

Q4 - Chương 66: Chưa gặp nhau

Cơn mưa hai màu đen trắng mờ ảo bao phủ toàn bộ Mặc Viên.

Trường Lăng trong bao nhiêu năm qua cũng đã không còn thấy những ánh mắt cuồng nhiệt và sùng bái của những tài năng trẻ tuổi như khi họ dõi theo trận mưa này.

Xa xa bên trong một tòa vọng lâu màu trắng tỏa sáng chói mắt dưới ánh mặt trời, Hoàng Chân Vệ và Mặc Thủ Thành cảm khái, trong mắt cũng toát ra vẻ khiếp sợ.

Lão nhân có mái tóc phất phơ như rễ nhân sâm thu lại ánh mắt đang nhìn cơn mưa, rồi chuyển sang nhìn xuống đường phố bên cạnh.

Lão bắt gặp ánh mắt cuồng nhiệt của những người tuổi trẻ này, thì không kìm được nhẹ giọng thở dài:

- Cũng giống như năm đó.

Hơi thở Hoàng Chân Vệ hơi ngừng một chút.

Hắn hiểu rõ ý tứ trong những lời này của Mặc Thủ Thành.

Chỉ có trong những trận so kiếm trước kia tại Trường Lăng, lúc người đó xuất thế ngang trời, thì toàn bộ người trẻ tuổi trong thành Trường Lăng mới xuất hiện ánh mắt như vậy.

Sau khi người đó chết đi, người ta không còn nhìn thấy thần sắc như vậy trên người trẻ tuổi nữa.

Cũng không chỉ có Hoàng Chân Vệ và vị lão nhân chủ quản của tất cả các tòa vọng lâu từ trên cao quan sát Mặc Viên.

Trong Trường Lăng Hoàng cung Tu hành địa, Vị Ương Cung Cung chủ Phan Nhược Diệp lúc này cũng đã ở trên một tòa vọng lâu khác ngắm nhìn Mặc Viên.

Nàng vẫn luôn rất yêu quý Đinh Ninh .

Trong tất cả ghi chép của vô số triều đại tại thế giới Tu Hành Giả, thời gian nhanh nhất bước vào Ngũ Cảnh là ba năm .

Mà Đinh Ninh cũng dùng tốc độ tu hành như vậy để đột phá cảnh giới, thêm nữa khi đột phá cảnh giới thì liền dùng phi kiếm suất ra vô vàn kiếm ý trong Mặc Viên tàn quyển, điều này không thể nghi ngờ đã làm thay đổi toàn bộ nhận thức, lập nên kỳ tích chưa từng có trong thế giới Tu hành giả.

Chỉ có điều là hôm nay trong khi nhìn trận mưa kia ở Mặc Viên, chẳng biết tại sao nàng lại không hề có chút vui mừng.

Nàng đang dự đoán một số chuyện.

Chẳng qua là nàng bất giác nghĩ đến kết cục của Dung cung nữ . . . bất kể là tốt hay xấu, thì cũng đều có thể là kết cục trong tương lai của nàng.

Xa xa bên ngoài Mặc Viên có rất nhiều ngọn núi nhỏ.

Trên một ngọn núi nhỏ đó có một tòa phủ đệ rất lớn.

Lúc này trong một lương đình trên ngọn núi nhỏ đó, có một thân ảnh nhìn giống như một ngọn núi bằng thịt.

Thân hình to béo như thế khiến người ta cảm giác như một ngọn núi, rõ ràng cũng chỉ có thể là Hoành Sơn Hứa hầu.

Đại Tần vương Triều mười ba Vương hầu, không mấy người

thường xuyên xuất hiện ở Trường Lăng, mà vị Hứa Hầu Hoành Sơn này lại hầu như chưa bao giờ ly khai Trường Lăng .

- Cũng chỉ là một cung nữ, chẳng lẽ lại quan trọng hơn cả thiên hạ hay sao?

Thân hình như ngọn núi thịt của hắn lắc lư một cái, hình như là lắc đầu cảm thán, vậy mà làm cho cả cả ngọn núi chấn động theo.

Bạch Sơn Thủy và Dạ Sách Lãnh cũng đang nhìn về hướng Mặc Viên.

Hai người là những người có cảm giác nhạy bén nhất đối với hơi nước trong Trường Lăng, lúc này đương nhiên biết rõ những biến hóa ở trên bầu trời Mặc Viên là do đâu.

- Trận mưa này thật sự rất tốt.

Bạch Sơn Thủy nhịn không được bật cười.

Vô số người cũng nhìn về hướng Mặc Viên.

Thực tế, đối với những người không phải ở Trường Lăng hay ở Đại Tần Vương triều mà nói thì trận mưa đen trắng này không chỉ có ý nghĩa là phá vỡ kỷ lục tu luyện trong thế giới Tu hành giả, mà còn có nghĩa là bố cục trong tương lai của toàn bộ thiên hạ đã bị thay đổi triệt để.

Một trận mưa này chẳng qua chỉ là bao phủ Chu gia Mặc Viên.

Nhưng mà lại tựa như bao phủ toàn bộ Trường Lăng, cùng toàn bộ thiên hạ.

Bên trong Hoàng cung Trường Lăng, Hoàng hậu nương nương Trịnh Tụ đứng trên một vài cọng sen rơi xuống, còn lại toàn bộ đã kết thành linh liên đài sen, trầm mặc không nói gì. Hiện giờ đang

là ban ngày mà mơ hồ lại có tinh quang từ người nàng phát ra, không ngừng rơi vãi vào sân vườn, cùng với thân thể của nàng tạo thành một hình ảnh xinh đẹp khó có thể tưởng tượng được.

Cách vị trí của nàng một khoảng không xa nhưng bị ngăn cách bởi rất nhiều sân nhỏ, hướng vào sâu bên trong Hoàng cung, Nguyên Vũ Hoàng đế mặc áo vải cũng ngẩng đầu nhìn về phía Mặc Viên.

Ánh mắt của y bị che khuất bởi cung điện trùng trùng điệp điệp, nhưng mà sâu trong đôi mắt lại phản chiếu rõ tia sáng đen trắng.

- Thật sự là kỳ tích.

Dù người này có là vị Đế vương cường đại nhất thì cũng không khỏi cảm thán một tiếng, cất lời tán thưởng từ tận đáy lòng.

Trong đại doanh của Hổ Lang Bắc quân, Lương Liên bỗng nhiên nghe được một tiếng rít gió dị thường.

Hắn đi ra khỏi đại doanh, hướng về nơi đóng quân bên ngoài.

. . .

Dung cung nữ đứng ở dưới mái hiên màu vàng.

Thị không nhìn thấy được Mặc Viên.

Nhưng mà thị cũng đã biết có một trận mưa đen trắng đang rơi xuống Mặc Viên, thị cũng biết rõ vừa rồi có một đạo kiếm quang bay lên từ Mặc Viên.

Từ khi Trương Lộ Dương ly khai Trường Lăng, mỗi ngày thị đều đứng lặng tại đây rất lâu, ngơ ngác nhìn về hướng vườn trà, tựa như một cái tượng đất.

Lúc này thị rút cuộc bắt đầu động đậy, thị nhìn về bức tường ở

bốn phía, sau đó nhìn về bức tường Hoàng cung ở phía xa.

Thị đột nhiên nở một nụ cười.

Nụ cười cực kỳ sầu thảm.

- Nơi đây thật sự rất giống một nhà tù.

- Ta cả đời ở nơi này, chưa từng có ngày nào vì chính mình mà sống vui vẻ.

- Chỉ cần ta có thể giết ngươi, ta sẽ giết ngươi.

Vị Tu hành giả trung niên mặc áo bào màu vàng hay ra vào Hoàng cung vừa đi ra từ thư phòng của Hoàng hậu, tiến về phía cái sân nhỏ mà Dung cung nữ đang đứng.

Bước chân hắn vẫn giống như thường ngày.

- Ta cũng chưa bao giờ sống vì chính mình một ngày nào, nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ vì chính mình mà sống một ngày trọn vẹn. Ta nghĩ ngươi cũng giống như vậy.

Hắn nói với cung nữ họ Dung ở trước viện, trong lòng cũng tự nhủ một câu như vậy.

Khóe miệng của hắn cũng hiện ra vẻ tươi cười, không phải vẻ tươi cười sầu thảm, mà là một loại rất kỳ quái, nụ cười ẩn dấu sự mong chờ cùng dũng cảm.

Sau đó hắn đẩy cánh cửa sân khép hờ, bước vào.

Ban đầu hắn còn hơi khom người, nhưng rất nhanh đứng thẳng lại.

Nội viện trống không, không thấy bóng dáng Dung cung nữ đâu nữa.

Dung cung nữ đã không còn ở đây.

Lúc này, thị đang đi xuyên qua một dãy cung điện ở bên cạnh, đi về hướng lối thường dùng để ra khỏi cung nằm bên cạnh cửa cung.

Trong Hoàng cung, đa số mọi người biết tin tức từ Mặc Viên muộn hơn thị nhiều lắm.

Dọc đường đi, có nhiều cung nữ, thị vệ dù thấy được thị, nhưng chỉ cảm thấy kinh ngạc, chứ không rõ tại sao thị vốn đã hạ quyết tâm ở trong hoàng cung mà bây giờ lại đi ra ngoài ra.

Thị rảo bước đi nhanh và cũng giống bình thường, không người nào dám ngăn trở thị.

Trước khi mọi người kịp phản ứng thì thị đã xuất cung, đi vào đường phố Trường Lăng

. . .

Trận mưa đen trắng cũng không kéo dài lâu.

Lúc những vụn hoa kiếm màu trắng trên không trung biến mất, Mạt Hoa tàn kiếm mang theo âm thanh rung động nhỏ bay xuống bên thân Đinh Ninh.

Đinh Ninh nhìn thanh Mạt Hoa tàn kiếm dường như đang lắc lư rung động một cách hưng phấn, hắn cảm thấy rất hài lòng.

- Đi thôi.

Hắn nhẹ giọng nói với Tịnh Lưu Ly một câu.

- Không muốn đi xe sao?

Tịnh Lưu Ly theo thói quen đã chuẩn bị xe ngựa, nhưng nàng nhìn thấy Đinh Ninh sau khi từ trong tiểu viện đi ra lại không đi về

hướng xe ngựa mà nàng chuẩn bị, mà lắc lắc đầu ra hiệu với nàng, trực tiếp đi ra ngoài. Lại liếc thấy Đinh Ninh nhét con Huyền Sương trùng vào cái hộp dài rồi đeo trên lưng, nàng lập tức ngẩn người.

- Tại sao nó lại thành ra như vậy?

Đinh Ninh quay đầu nhìn nàng một cái, nói: "Về sau ngươi sẽ biết."

Trước khi hắn mở miệng thì Tịnh Lưu Ly đã dự cảm được hắn trả lời như vậy, cho nên nàng cực kỳ tự nhiên mím chặt môi, không nói thêm gì nữa.

Đinh Ninh đi ra khỏi Mặc Viên.

Bên ngoài Mặc Viên, Diệp Tránh Nam đứng cúi đầu.

Lúc trước mỗi khi Tịnh Lưu Ly cùng Đinh Ninh ra khỏi Mặc Viên thì hắn cũng chỉ đưa mắt nhìn, giống như một gã tạp vụ sửa sang mọi thứ trong Mặc Viên, nhưng hôm nay khi thấy bóng dáng Đinh Ninh đi ra, hắn lập tức đuổi theo.

Hắn đi phía sau Tịnh Lưu Ly, cách Tịnh Lưu Ly mấy trượng.

Hắn nhìn bóng lưng Đinh Ninh, trong lòng càng run.

Sau lưng Đinh Ninh đeo một cái hộp sắt đen rất lớn.

Trường Lăng có rất nhiều Kiếm sư thích đeo hộp kiếm sau lưng, che giấu trường kiếm của bản thân.

Chỉ có điều là không có hộp kiếm nào lớn như thế.

Mặc dù nhìn không rõ, nhưng hắn có thể khẳng định, hôm nay Đinh Ninh đi ra ngoài, hoàn toàn khác so với thường ngày.

Đinh Ninh cũng đi vào đường phố Trường Lăng.

Mặc dù có vô số người ánh mắt luôn tập trung trên người hắn, nhưng hắn đối với những chuyện này thì đã vô cùng quen thuộc, hắn đi qua các ngõ hẻm trên đường với tốc độ cực nhanh.

Cho nên bóng dáng của hắn, Tịnh Lưu Ly cùng Diệp Tránh Nam rất nhanh biến mất trong tầm mắt của mọi người .

Tâm tình rung động vẫn còn khuếch tán và lan tràn khắp Trường Lăng .

Khuếch tán cùng lan tràn còn có tin Dung cung nữ ra khỏi Hoàng cung và Đinh Ninh ra khỏi Mặc Viên.

Sau đó càng nhiều người biết tin Dung cung nữ và Đinh Ninh đều đã đi vào đường phố Trường Lăng nhưng không biết hai người sẽ ghé qua những đâu hay sẽ gặp nhau ở chỗ nào.

Q4 - Chương 67: Không ngõ hẻm

Dung cung nữ đi rất nhanh.

Thị tùy ý vào một trang viện, thay một bộ quần áo khác.

Ngày thường, thị muốn tìm được tung tích một người ở Trường Lăng rất dễ dàng, còn người khác muốn theo dõi thị thì lại rất khó khăn.

Vậy nên chỉ cần thị không dừng tại một nơi nào quá lâu thì những người khác đều chậm hơn thị một bước, bọn họ chỉ biết được những nơi thị đã ghé qua.

Thị ghé qua một tòa đại viện hoang phế.

Ngoài đại viện trước kia vốn có một dàn sân khấu diễn kịch rất cao .

Nhưng bây giờ dàn sân khấu đó đã không còn, cầu thang đi lên sân khấu cũng đã mục nát, trên mặt bàn rơi đầy gạch ngói vỡ, cỏ dại mọc khắp nơi.

Ở chỗ này thị thấy được người kia cùng huynh đệ của hắn.

Thị rất ngưỡng mộ bọn hắn, muốn trở thành một thành viên trong đó.

Sau đó thị rút cuộc có cơ hội trở thành môn khách của Trịnh gia quận Giao Đông, làm thị nữ của nữ nhân hoàn mỹ bên cạnh hắn.

Thị đi qua sân khấu, xuyên qua một chuồng ngựa.

Chuồng ngựa cũng đã hoang vu, cỏ dại rậm rạp mọc cao khắp nơi.

Xa xa bên cạnh bến sông có một nghĩa địa hoang tàn.

Thị nhớ rõ chính là ở chỗ này đã làm ra một việc thị không muốn làm nhất, đó là cố ý làm chậm trễ một đạo quân lệnh, để cho người kia vì thế mà bị chết trận.

Còn người kia, đã từng là một trong số những người Ba Sơn Kiếm Tràng mà thị từng ngưỡng mộ nhất.

Thị không dừng lại.

Thân ảnh thị nhanh chóng xuất hiện ở một mảnh rừng ngân hạnh.

Phía cuối rừng cây hạnh có hai cây cầu nhỏ, hướng về hai phía khác nhau.

Thị đi qua một cây cầu trong đó .

Đây là hai cây cầu mà năm đó khiến thị do dự rất lâu, sau khi thị đi qua cây cầy kia thì thị bắt đầu phát hiện ra, con người mình muốn trở thành càng ngày càng xa với mình hiện tại.

Thị lại vòng qua một con đường, đến một phường thị náo nhiệt.

Ở chỗ này, từ bắc đến nam toàn bộ đều là cửa hàng, dùng gậy trúc chống mành che.

Dù là ngày hè nóng nực thì phường thị vẫn vô cùng náo nhiệt, bốc lên đủ loại mùi thịt, cá ướp muối.

Mùi tanh hôi nồng đậm bốc lên, khiến thị không ngăn được mà

liên tưởng đến mùi máu tươi .

Thị nhớ lại cái ngày Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ ba năm trước.

Nơi này như một cái cối xay thịt.

Trên trời, vô số phi kiếm giống như mũi tên dễ dàng bị bẻ gãy, rơi xuống dày đặc trong đám bùn máu.

Thi thể của những Tu hành giả cảnh giới Tứ cảnh Ngũ cảnh chồng chất như núi, giống như quân sĩ tầm thường.

Tất cả công trình kiến trúc nơi đây đều biến thành bột phấn, mỗi một đạo kiếm quang rơi xuống đều như núi đổ, huyết lãng cùng cả trăm khối thi hài phiêu tán rơi rụng bốn phía, giống như sóng vỗ lên lớn thuyền.

Năm đó, thị đứng trên sân khấu đã chứng kiến những người kia phần lớn đều bị chết ở nơi này.

Thị đứng ở phía xa nhìn lại, không biết là nên cảm thấy may mắn hay sợ hãi, không cách nào đứng thẳng được, ngồi dưới đất không ngừng run rẩy, cuối cùng thân thể trở nên lạnh như băng.

Sau đó, thị trở nên lạnh lùng, lãnh khốc.

Năm đó sau khi thị đi theo vị tiểu thư Giao Đông quận, liền không còn cảm giác sợ hãi nữa.

Thị biết mình đã hoàn toàn trở thành cái bóng của Hoàng Hậu .

Bóng dáng rất cô đơn, chỉ duy nhất một cái.

Thị đã đi dọc theo bờ sông, nơi này cách khu vườn trà không xa.

Năm đó thị đã vừa lạnh lùng vừa tiêu sái đến nơi đây, đã gặp gỡ tên trà sư yên lặng kia.

Hắn không biết thân phận của thị, cho rằng thị là đệ tử của Tu hành địa nào đó đi lạc, hoặc là tiểu thư, hoặc là môn khách may mắn còn sống sót của một nhà nào đó.

Hắn đã cưu mang thị.

Nhưng mà vì cái gì, cuối cùng hắn lại không còn ở đây?

Thị không để ý đến bùn đất lầy lội bên bờ sông, mà ngồi xuống bên mảnh vườn trà kia.

Thị ôm lấy đầu của mình, bắt đầu run rẩy như lúc nhìn thấy núi thây trước kia vậy.

Thị cảm giác giống như quay về đến lúc đó.

Không biết vì cái gì, suy nghĩ của thị trở nên tỉnh táo hệt như khi đó.

Thị nghĩ đến tất cả mọi chuyện Đinh Ninh đã làm đối với mình , nghĩ đến ngày phát sinh tất cả những việc này, thị cũng cảm nhận được sự quen thuộc.

Chẳng qua là khi thị nghĩ lại tất cả địa phương vừa đi qua, nhớ tới hai cây cầu kia, thị lại nhanh chóng đứng lên.

Hướng phố phường Trường Lăng, thị bắt đầu tìm kiếm những nơi Đinh Ninh đã ghé qua .

. . .

Tịnh Lưu Ly như một thị nữ yên lặng đi theo sau lưng Đinh Ninh, Diệp Tránh Nam cũng yên lặng đi theo phía sau lưng Đinh Ninh.

Tốc độ Đinh Ninh băng qua đường phố so với Dung Cung Nữ còn nhanh hơn, hơn nữa hắn còn đi qua rất nhiều đường tắt.

Nhưng mà hắn cứ chốc lát lại dừng ở một số nơi.

Nơi đầu tiên hắn dừng lại là một hẻm nhỏ không tên.

Là căn nhà nhỏ của nông dân bình thường, bên cạnh có một tấm bia đá gãy vỡ, phía trên đã phủ đầy rêu xanh.

Đinh Ninh dừng lại, rồi mở hộp sắt trên lưng ra.

Một đạo Kiếm Ý từ hộp sắt bay ra, sau đó trên tấm bia đá mất đi một mảng rêu xanh, lộ ra một vết cắt ngay ngắn, rồi cỗ Kiếm Ý mơ hồ giống như một cơn gió bình thường, bay lại vào trong hộp sắt của Đinh Ninh.

Tịnh Lưu Ly cùng Diệp Tránh Nam đột nhiên cảm thấy hô hấp như ngừng lại.

Bọn họ căn bản không cách nào cảm thấy Kiếm Ý mơ hồ này. . . Mà để cho bọn họ không cách nào cảm giác được thì chỉ có thể nói rằng trình độ như thế là rất cao. Nhưng Đinh Ninh hành động như thế, lại khiến bọn họ minh bạch Đinh Ninh đang làm cái gì.

Nhất là Tịnh Lưu Ly.

Nàng không thể tin rằng Đinh Ninh lại có thể nắm giữ kiếm kinh trong thời gian ngắn như vậy.

Đinh Ninh tiếp tục đi qua những con phố khác.

Hắn đi qua một bức tường cũ loãng lổ.

Trên mặt tường cổ, vôi vữa đã rới rớt, lộ ra một chút cho dù người đến sau xem xét thế nào cũng không nhìn ra dấu vết gì.

Hắn đi qua một con đường bằng đá rộng lớn có rất nhiều xe

ngựa chạy qua.

Đất đá trong các khe hở dưới mặt đường bị bắn lên khe khẽ.

Hắn đi qua một vườn rau.

Trong một trận mưa to vào mùa hè năm trước, Dạ Sách Lãnh trở về, trong lúc cùng Triệu Kiếm Lô Triệu Trảm chiến đấu, đã có một cỗ Kiếm Khí bắn ra vô tình hủy đi vườn rau này.

. . .

Ngoại trừ Tịnh Lưu Ly và Diệp Tránh Nam, một ít Tu Hành Giả vẫn luôn theo sát hắn, nhưng đều bởi vì không đủ gần, nên căn bản không thể cảm giác được cỗ khí tức như thế.

Trong mắt tất cả mọi người bọn hắn, chẳng qua là Đinh Ninh chọn một đường tắt để đi đến một hội quán.

Chỗ hội quán kia gọi là Huyền Hồ Đường, là một tiệm thuốc rất lớn .

Trong tất cả các tiệm thuốc ở Trường Lăng, có thể coi là tiệm thuốc có vị trí thứ hai.

Sau khi Đinh Ninh xuất hiện trước tiệm thuốc, rất nhiều người mới bắt đầu ý thức được tiệm thuốc này đã được chuyển qua Tạ gia Quan Trung quản lý.

Chủ nhân Huyền Hồ đường – Tôn Hạnh Đường là một trong những y sư nổi tiếng nhất Trường Lăng, hắn chính là người Quan Trung.

Lúc Đinh Ninh đi vào cổng chính của Huyền Hồ đường, lão nhân đã hơn bảy mươi tuổi này đã đứng chờ trước cửa Huyền Hồ đường.

– Ngươi đã vào Ngũ Cảnh.

Nhìn Đinh Ninh bình tĩnh chào mình, sau vị lão nhân này cũng đáp lễ, rồi vô cùng nghiêm túc trầm giọng nói:

– Chưa bao giờ có Tu Hành giả tiến vào Ngũ cảnh nhanh như vậy . . . Cho nên ngươi ngàn vạn lần không thể sơ xuất.

– Ta hiểu ý của ngài.

Đinh Ninh cười cười, nói:

– Ngài hy vọng ta không nên nhất thời vội vã, nhưng mà nếu người ta già rồi mới vội vã, thì ngược lại đã chậm rồi. Có lẽ sau này ngài cũng sẽ thay đổi.

Lão nhân hơi ngẩn ra, chợt khom người nghiêm trang thi lễ một cái:

– Chuyện Tu hành ta không hiểu bằng ngươi, nhưng mà ngươi nói những lời này, cũng cho ta thấy có chút đạo lý làm người.

Đinh Ninh cũng lần nữa khom người đáp lễ:

– Làm phiền tiền bối rồi.

Lão nhân gật đầu, lấy lại vẻ bận rộn như trước, nhưng hôm nay lại vô cùng vắng vẻ, đại đa số y sư đều rải rác trong y quán.

Đinh Ninh ngừng lại.

Hắn hạ hộp sắt trên lưng xuống, dựng thẳng đơn giản ở phía sau lưng, sau đó hắn đứng yên ở cửa ra vào của y quán, nhìn đại lộ trước mặt.

Thấy hắn hoàn toàn dừng lại, tất cả mọi người cũng liền minh bạch, hắn ở chỗ này là chờ Dung cung nữ.

Tịnh Lưu Ly và Diệp Tránh Nam liếc nhìn nhau, hai người càng khẳng định Đinh Ninh sẽ ở lại chỗ này không đi đâu nữa.

Cho nên hai người đi tới sau lưng Đinh Ninh, phía sau bóng của cánh cửa Huyền Hồ Đường.

Không hiểu sao trong không gian vang lên một tiếng tiếng sấm.

Bầu trời không hề có mây đen, như là một người nào đó vì trận chiến sắp diễn ra mà nổi trống.

. . .

Bầu trời không có mây đen.

Bên trong một con đường tắt bay ra một mảnh mây đen dày đặc.

Tất cả mọi người ở một bên sợ hãi dạt luôn sang hướng khác.

Dưới ánh mặt trời chiếu trên Trường Lăng, có rất nhiều người bung dù che nắng, nhưng không có người nào cầm cái dù màu đen nặng nề như vậy.

Nhìn cái dù tụ tập như mây đen dày đặc như thế, mọi người biết Giam Thiên Ti Ti Thủ Dạ Sách Lãnh đã đến.

Cách chỗ hội quán không xa có một cây cầu đá.

Một chiếc xe ngựa đứng ở trên cầu đá.

Chiếc xe ngựa nhìn bình thường, nhưng có mùi âm u ẩm mốc, tuy thế lại khiến cho rất nhiều Tu hành giả không dám đi qua chỗ đó.

Ngay cả những thường dân bình thường nhất cũng kết thành biển người như thủy triều, đi về hướng hội quán kia.

Từ trên cao vọng lâu nhìn xuống, ngõ hẻm bên trong Trường Lăng, có vô số người như những con kiến tiến về phía hội quán mà đi.

Hoàng Chân Vệ vừa mới ngắm cảnh ở vọng lâu gần hội quán nhất, trong ánh mắt cũng tràn đầy vẻ lo lắng cùng tán thưởng.

Loại tình cảnh muôn người đều đổ xô ra đường này, đã rất nhiều năm rồi chưa từng xuất hiện qua.

Nhưng đồng thời hắn lại có chút run sợ.

Bởi vì sư phụ của hắn là Mặc Thủ Thành còn chưa tới.

Mà hắn lại không biết nguyên nhân vì sao.

Q4 - Chương 68: Đau lòng

Giam Thiên Ti Ti thủ Dạ Sách Lãnh đã đến.

Thần Đô Giám Trần Giam Thủ cũng đã đến.

Hắn thậm chí còn thấy một cỗ xe ngựa của Phương Hầu phủ, ở trong đó hẳn là Phương Hướng đã bị tàn phế.

Còn có rất nhiều đại nhân vật bên trong đám người, mấy tuyệt thế cường giả của Mân Sơn kiếm tông cũng ở trong đó.

Nhưng một người luôn quan sát Đinh Ninh kĩ càng, không có bỏ qua bất kỳ một trận chiến nào của Đinh Ninh, Mặc Thủ Thành, lại không xuất hiện.

Hoàng Chân Vệ cảm thấy không hiểu, hắn thậm chí bắt đầu lo lắng, có phải thân thể Mặc Thủ Thành xảy ra điều gì không.

Càng nhiều người tiến đến khu phố này.

Mọi sự chú ý của Trường Lăng đều hướng vào đây.

Không chỉ vì Đinh Ninh là thủ danh Mân Sơn kiếm hội, cũng không chỉ vì đây là trận chiến kết thúc của một vở kịch lớn, mà quan trọng nhất đây là một cuộc chiến vượt cảnh giới.

Trong trí nhớ của rất nhiều người Trường Lăng, "người đó" cũng chỉ từng nói là dưới Tứ cảnh không có gì khác nhau.

Thế nhưng hiện giờ Đinh Ninh mới chỉ Ngũ cảnh, Dung cung nữ kia đã là Lục cảnh. Nếu Ngũ cảnh có thể chiến thắng Lục cảnh, điều này cũng đủ để thay đổi nhận thức của tất cả mọi người.

Con đường Đinh Ninh đứng đã chật cứng người, nhưng những gã cầm ô đen sớm đã dừng xe ngựa quây xung quanh khoảng đất Đinh Ninh đứng, nên trước người Đinh Ninh trông vẫn khá trống trải.

Trong đám đông nổi lên chút bạo động khác thường.

Những chiếc ô đen đột nhiên tách ra một lối đi, để cho một người trẻ tuổi, nhìn qua hơi lớn hơn Đinh Ninh một chút, đi đến.

Đinh Ninh nở nụ cười ôn hòa, sau đó hơi khom người hành lễ với thanh niên này.

Thanh niên này là Từ Hạc Sơn.

Hắn cũng hành lễ với Đinh Ninh, sau đó nghiêm túc nói:

- Bọn hắn vẫn còn ở trong Mân Sơn kiếm tông luyện tập nên để cho ta tới đây.

Nghe được câu này, lông mày Tịnh Lưu Ly chau lên.

Nàng biết rõ "bọn hắn" trong lời Từ Hạc Sơn là nhóm Tạ Trường Thắng, những bằng hữu kia của Đinh Ninh.

Từ Hạc Sơn là đại diện của bọn hắn.

Mặc dù chỉ có Từ Hạc Sơn đến nhưng hắn nói những lời này, ý nghĩa chính là những người trẻ tuổi kia vẫn đứng cùng một chỗ với Đinh Ninh như trước.

Bầu trời vang lên một tiếng sấm rồi lại yên tĩnh, thời tiết nóng bức mà rất nhiều người tụ tập như thế này nên không khí rất khó chịu, nhiều người oi bức không chịu nổi, gần như muốn ngất đi.

Nhưng tinh thần mọi người chấn động khi đám người ngoài xa bỗng nhiên nổi lên những rung động khác thường, rất nhiều người còn phát ra những tiếng kinh hô.

Một nữ tử có khuôn mặt lạnh lùng, mặc áo bào của nông phụ bình thường, chậm rãi xuyên qua đám người.

Phần lớn mọi người không nhận ra nữ tử này, nhưng từ khí tức khác thường trên người, cùng phản ứng và ánh mắt của một số người, tất cả mọi người dễ dàng đoán được nữ tử này là Dung cung nữ.

Bởi vì thân phân phận đặc biệt của thị và tính chất của trận chiến này, cùng với khí tức khác thường phát ra từ người thị, đám người hai bên tuy rằng đã rất hỗn loạn, nhưng trong vô thức tránh ra. Đám người trước thị tách ra như thủy triều, làm lối đi càng thêm rộng lớn.

Tất cả mọi người đều muốn nhìn thấy kết quả của cuộc chiến này.

Nhưng cũng có người không muốn thấy trận chiến này xảy ra.

Đó là một trung niên nam tử, nhìn Dung cung nữ đến trước mình, hơi gật đầu, nói khẽ:

– Xin đừng… Hoàng hậu chắc chắn không muốn như vậy.

– Không muốn như vậy, sau đó thì sao?

Khuôn mặt Dung cung nữ không biểu tình, liếc nhìn trung niên nam từ này, rồi đi qua người hắn.

Trung niên nam tử này khẽ giật mình, không biết những lời này của Dung cung nữ có ý gì.

Thanh âm lạnh lùng của Dung cung nữ lại tiếp tục truyền vào tai gã:

– Sau đó chờ hắn đột phá Lục cảnh, Thất cảnh, rồi đến giết ta sao? Sau đó tất cả điều ta có khả năng làm là ở trong Hoàng cung,

chờ hắn đến giết ta?

Trung niên nam tử không cách nào trả lời được.

Đối với gã mà nói, khi đã đề cập đến Hoàng hậu mà Dung cung nữ cũng không quay đầu lại, hắn đã không cách nào trả lời.

Sau đó không có người nào ngăn trở nữa.

Đường phố đang ồn ào biến thành một mảnh yên lặng.

Những người tưởng như ngất đi trong không khí oi bức này, cũng bắt đầu đã có kiên nhẫn.

Dung cung nữ đã đi tới biên giới những cái ô đen.

Những cái ô đen như bao phủ gương mặt thị, làm người ta không nhìn rõ tâm tình trên mặt thị.

Tiếp theo những cái ô đen tách ra, nàng đi tới trước tầm mắt của Đinh Ninh.

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn Dung cung nữ tiến đến gần, lạnh lùng lên tiếng:

– Ta muốn khiêu chiến ngươi.

Thanh âm của hắn không vang dội, nhưng truyền đi khắp khu phố này, làm rất nhiều người run rẩy.

Dung cung nữ chậm rãi ngẩng đầu.

Thị trầm mặc nhìn Đinh Ninh, huyết sắc trên môi ngày càng đậm, sau đó lắc đầu, nói:

– Lần này không phải ngươi muốn khiêu chiến ta, mà là ta muốn khiêu chiến ngươi.

Những tiếng hít thở nặng nề của những người xung quanh vang lên.

Rất nhiều người đã từng phỏng đoán hai người sẽ nói gì trong tình hình như thế này, nhưng không ai ngờ được hai người khiêu chiến ngay khi vừa gặp.

Nhưng lúc mọi người vẫn đang khiếp sợ, Đinh Ninh nở nụ cười thỏa mãn.

– Ta đáp ứng khiêu chiến của ngươi.

Tiếp theo hắn thu lại dáng tươi cười, nhìn Dung cung nữ, nghiêm túc nói.

Dung cung nữ nhìn Đinh Ninh, trên mặt đột nhiên có chút quái dị, nói:

– Những chữ bên trong vườn trà không phải do hắn lưu lại.

– Ngươi nói đến hàng chữ xếp từ bạch cốt kia?

Đinh Ninh thản nhiên nhìn Dung cung nữ, nói:

– Không phải do hắn lưu lại, nhưng cũng có thể là do hắn nói cho người khác biết.

– Nhưng quan trọng nhất là không ai biết ngày kia đại biểu cho cái gì, mà bây giờ nói những thứ này còn có ý nghĩa sao?

Trước khi Dung cung nữ mở miệng, Đinh Ninh hơi châm biếm, nói tiếp:

– Chỉ cần ngươi chết rồi, tất cả đều kết thúc.

Dung cung nữ nở nụ cười.

Thị đã rất lâu không cười như vậy, nên nụ cười của thị hết

sức thảm đạm cùng cổ quái.

– Người cho rằng ta sợ chết, nên mới quyết định cùng ngươi quyết đấu sao?

Thị lắc đầu, nói khẽ:

– Ngươi sai rồi, ta chỉ muốn chuộc lỗi… Nếu như tất cả đã qua đều không có ý nghĩa gì, ta hiện tại phải cứu chuộc, cũng chỉ còn có Trương Lộ Dương.

Đinh Ninh trầm mặc một lát, nói:

– Cũng chỉ có người chết mới có ý nghĩa như vậy, mới có thể làm ta muốn nhiều sự tình không có ý nghĩa nào như vậy.

Dung cung nữ khôi phục lại sự hờ hững, khuôn mặt thoáng hiện nét cao quý như ngọc:

– Ta sẽ cho ngươi chết trước mặt ta.

Đinh Ninh nở nụ cười:

– Vậy ngươi có thể thử xem.

– Đã là sinh tử chiến, vậy ngươi còn chờ cái gì nữa?

Dung cung nữ ngẩng đầu, trào phúng nhìn Đinh Ninh, chậm rãi nói.

Một luồng khí tức tươi sống từ người thị phát ra làm phiến đá dưới chân thị nát thành bụi đất, như một dòng suối bắt đầu tấn công Đinh Ninh.

Vì đây là lựa chọn của chính thị.

Vì đấy là ngày thị vì chính mình mà sống, nên thị cần trận chiến này nhanh chóng bắt đầu.

…

Một gã hắc y đội nón lá trúc dừng lại.

Lúc này hắn cách mảnh vườn trà của Trương Lộ Dương không xa.

Địa điểm Đinh Ninh và Dung cung nữ gặp nhau cách mảnh vườn trà này rất xa, nhưng theo tin tức hắn lấy được lúc trước, đây là chỗ gã có thể ngăn được Dung cung nữ.

Nhưng mà lúc này, theo tin tức mới nhất gã nhận được, hắn biết được tin tức truyền đến lúc trước có vấn đề.

Ít nhất mốc thời gian có vấn đề rất lớn.

Mặc dù gã mau hơn chút nữa, cũng không có khả năng chặn được Dung cung nữ ở chỗ này.

Vậy là ai có năng lực lớn như vậy, có thể sửa đổi lại tin tức đến tay hắn?

– Thực ra giả truyền quân lệnh cùng với cố ý làm chậm trễ thời gian truyền tin tức, đây vốn là thủ đoạn Trịnh Tụ am hiểu nhất.

Thởi điểm gã dừng chân lại đây, bỗng nghe được một âm thanh của một nữ tử, mang theo khí tức đặc biệt cương quyết bướng bỉnh, truyền vào tai gã.

Một thanh hắc kiếm vô thanh vô tức, lặng yên lơ lửng, như là vật có sinh mạng, bắt đầu quay xung quanh người gã.

Hắc y nam tử suy nghĩ một chút, hai mắt dưới chiếc nón lá trúc bỗng nhiên sáng lên, có chút không tin tưởng nói:

– Bạch Sơn Thủy?

– Bích Hải Triều Sinh kiếm ý vốn hoa mỹ mà mạnh mẽ, nhưng mà bộ kiếm kinh này theo Trịnh Tụ tới tay ngươi, lại bị ngươi luyện thành ý cảnh u mộng quỷ khí như vậy, thật sự là đáng tiếc.

Bạch Sơn Thủy bước lên dòng sông, như mang theo vẻ khinh bỉ nhìn nam tử này, lắc lắc đầu.

Hắc y nam tử nở nụ cười.

Gã cười làm chiếc nón lá trúc trên đầu vỡ vụn thành vô số sợi nhỏ.

– Bạch Sơn Thủy, là cái gì cho ngươi có lòng tin như vậy đến khiêu chiến ta?

Nghe những lời này của gã, Bạch Sơn Thủy cũng nở nụ cười.

Nàng bướng bỉnh nhìn nam tử này, nói:

– Có lẽ ngươi càng quan tâm tại sao ta lại muốn đối phó ngươi?

Tử Phần Cầm hơi ngẩn ra, chợt nở nụ cười, nói:

– Sinh tử mới quan trọng, lúc này không cần chú ý đến điều khác.

Bạch Sơn Thủy hài lòng, ngẩng đầu lên nhìn trời, nói:

– Hôm nay Trịnh Tụ bỗng chốc mất đi hai người như cánh tay trái bờ vai phải của mình, không biết thị có đau lòng không?

Q4 - Chương 69: Ngự kiếm ý

Bụi đất nhiều năm tích tụ trong khẽ hở những phiến đá xùy xùy thổi ra rồi tập hợp lại thành trận thế, trong mắt mọi người là một thanh đại kiếm trước người Dung cung nữ.

Hôm nay, trong đám người chạy tới xem có rất nhiều Tu hành giả, còn có cả những ẩn thế cường giả của những tông môn, lúc này chứng kiến ánh mắt cũng không khỏi nheo lại, sắc mặt khẽ biến.

Bọn hắn lúc trước đối với Dung cung nữ ít nhiều coi thường, nhưng bây giờ bọn hắn biến mình sai rồi.

Dung cung nữ dù sao cũng là một lão nhân của Trường Lăng, thị từng trải qua thời đại huy hoàng nhất, cũng là niên đại máu tanh nhất.

Những Tu hành giả thị từng chứng kiến đều là những cường giả đứng đầu.

Thị từng chứng kiến đám người Ba Sơn kiếm tràng cường thịnh, cũng tận mắt thấy Ba Sơn kiếm tràng tiêu vong.

Có lẽ rất nhiều Kiếm kinh mạnh mẽ nhất cũng đã từng qua tay thị.

Vậy nên lúc này thị xuất thủ cũng nhắc nhở những Tu hành giả, người có những kinh nghiệm như vậy nhất định sẽ không tầm thường.

Như thuộc hạ của những cường giả năm đó, tùy tiện một gã môn khách, thậm chí xa phu, nhưng đối với bên ngoài mà nói cũng

rất cường đại.

Dung cung nữ này cũng cường đại như vậy.

Thậm chí còn mạnh mẽ vượt xa tưởng tượng của bọn hắn.

Những thứ bụi đất này mơ hồ lưu động thành một thanh đại kiếm, tản ra sát ý chân thật. Đây là một kiếm trận công thủ toàn diện.

Với kiếm trận như vậy, Nguyên khí tấn công Dung cung nữ đều sẽ bị nghiền nát, huống chi là phi kiếm?

Ngay cả Hoàng Chân Vệ trên vọng lâu cũng cảm thấy Đinh Ninh không thể phá vỡ kiếm trận này.

Theo hắn, Đinh Ninh muốn đối phó với cung nữ này chỉ có thể dựa vào phi kiếm, nhưng hiện tại khoảng cách giữa Đinh Ninh và Dung cung nữ quá gần, chỉ chưa đến mười trượng.

Với một Tu hành giả Lục cảnh, khoảng cách này không đáng kể chút nào.

Trong nhận thức của Dung cung nữ, giữa thị và Đinh Ninh cũng không có khoảng cách.

Một thanh đại kiếm đang đứng giữa thị và Đinh Ninh, tiếp theo thị sẽ cho toàn bộ kiếm trận này tấn công Đinh Ninh.

So với kiếm trận của thị, Đinh Ninh hoàn toàn như là một chiếc thuyền nhỏ đối mặt với bão táp trên biển lớn.

Ai cũng cảm thấy hắn không thể chống chọi được.

Ngoại trừ những người luôn đứng phía sau hắn, Tịnh Lưu Ly và Diệp Tránh Nam.

Ánh mắt hai người đã rơi vào cái thùng sắt đựng đứng sau

Đinh Ninh.

Cũng đúng lúc này, Đinh Ninh mở hộp sắt ra.

Một đạo kiếm ý ngay lập tức bay ra từ trong hộp sắt.

Đạo kiếm ý này màu xanh nhạt và rất nhỏ, giống như là mảnh rêu xanh, có vẻ mềm mại vô lực.

Đạo kiếm ý này nghênh đón thanh đại kiếm, kiếm trận đang áp tới, giống như là một thanh chủy thủ nhỏ bé quẹt nhẹ lên bức tường.

Thanh chùy thủ nhỏ bé quẹt nhẹ lên bức tường, chỉ có thể làm quẹt được ít lớp trát tường, làm sao có thể ngăn cả bức tường đang áp đến.

Nhưng mà chỉ cần quẹt nhẹ một cái như vậy, cả bức tường trước mắt bị cắt đôi.

Đạo kiếm ý màu xanh nhạt lặng lẽ tiến tới trung tâm của kiếm trận, thanh đại kiếm.

Một mảnh hô hấp khó có thể tin được vang lên.

Tất cả những Tu hành giả đều không thể tin được đạo kiếm ý đạm mạc này có uy lực như vậy, đồng từ co rút lại mãnh liệt.

Bọn hắn cũng không kịp nhận thức đạo kiếm ý này sinh ra như thế nào.

Nhưng thời điểm tâm tình bọn hắn tràn ngập cảm xúc khó có thể tin được, Đinh Ninh đã cho bọn hắn đáp án.

Một đạo kiếm ý từ trong hộp sắt tiếp tục bay ra.

Đạo kiếm ý mang theo rất nhiều bông hoa nhỏ xíu này đối với mọi người ở đây đều không xa lạ gì.

Nhưng mà trong nhận thức của những Tu hành giả cường đại, thanh tàn kiếm hôm nay rất khác so với bình thường.

Màu sắc thanh tàn kiếm không có bất kỳ thay đổi nào nhưng lại đem đến cho bọn hắn một cảm giác xa lạ.

Trên Mạt hoa tàn kiếm vốn có vô vết rạn bằng thẳng.

Những vết rạn này như là sinh ra lúc thanh kiếm bị gãy, một luồng sức mạnh xâm nhập vào tận phù văn bên trong, xuyên qua rồi lan tràn đến chuôi kiếm.

Những vết rạn này rất bằng thẳng.

Nếu như những tia kiếm không tiêu tan, nếu như trong những vết rạn không nở rộ những bông hoa trắng noãn thì rất khó nhìn ra.

Nhưng trong nhận thức của những Tu hành giả cường đại hôm nay, những vết rạn của thanh tàn kiếm này lại không bằng thẳng.

Những tia kiếm khác nhau được sinh ra rồi bện lại, tạo thành kiếm ý.

Khe hở không hoàn toàn bằng thẳng, trên thân kiếm lại có những hoa văn bất đồng, nên những Tu hành giả này đều nhận thấy lạ lẫm.

Ngay khi đạo kiếm ý màu rêu xanh lặng lẽ lao đến kiếm trận áp tới, thanh Mạt Hoa tàn kiếm từ hộp sắt lập tức bay lên, thân kiếm cũng đột nhiên biến mất.

Sau đó một đạo kiếm ảnh màu xám tro từ chuôi Mạt Hoa tàn kiếm bay ra.

Đạo kiếm ảnh như một mảnh bức tường màu xám tro này rơi vào kiếm trận, lập tức đè sập chuôi đại kiếm này.

Dung cung nữ sau khi đã mất tất cả mọi thứ, đã không còn quan tâm thứ gì trên đời này. Thị đã dồn tất cả oán khí của bản thân, thi triển một kiếm trận khổng lồ.

So sánh với kiếm trận như vậy, những đạo kiếm ý này thật quá mức nhỏ bé, yếu ớt.

Nhưng những đạo kiếm ý này có ý cảnh cường đại đến mức làm người ta có chút run rẩy.

Chỉ vài kiếm ý, nhưng dường như mang theo năng lực có thể thay đổi quy tắc Thiên Địa Nguyên Khí, trực tiếp đè sập kiếm trận đang áp tới.

Hơn nữa những kiếm ý này vẫn còn rất nhiều ...

Một đạo lại một đạo, kiếm ý được sinh từ Mạt Hoa tàn kiếm lao về phía trước, phá tan kiếm trận áp tới.

Oanh một tiếng nổ mạnh.

Kiếm ý như mang theo một sức mạnh khổng lồ, lao tới và lập tức biến một kiếm trận hoàn chỉnh thành vô cùng lộn xộn.

Một kiếm trận tưởng chừng khí thế vô song của Dung cung nữ bị phá vỡ đơn giản như vậy.

– Tá kiếm ý?

Có người kịp phản ứng, kêu thành tiếng.

Nhưng thêm vài Tu hành giả nữa kịp phản ứng biết rõ là hắn nói sai.

Tá kiếm ý chỉ có thể dùng chân nguyên kích phát một ít kiếm ý vừa mới thi triển, chẳng qua chỉ tương đương với mô phỏng một ít khí tức.

Cho nên đây là Ngự kiếm ý.

Toàn bộ Phương hầu phủ, nghe nói cũng chỉ có Phương Tú Mạc mới lĩnh ngộ được bí kiếm này.

Sử dụng kiếm phù tạo ra kiếm ý, dùng làm thủ đoạn đối địch.

Những tia kiếm trên Mạt Hoa tàn kiếm của Đinh Ninh được bện lại, kết thành từng đạo phù.

Cho nên trong khoảng khắc này, Đinh Ninh giống như là mượn kiếm của rất nhiều cường giả.

Giống như kiếm ý vừa mới đè sập hoàn toàn kiếm trận kia, khiến rất nhiều người liên tưởng tới một kiếm cường đại của Hoành Sơn Hứa hầu giao chiến với Dạ Sách Lãnh ngày đó.

– Đinh Ninh ... Hắn thực sự là Phương Tú Mạc thân truyền?

Có người không nhịn được mà nghẹn ngào kêu lên.

. . .

Nội tâm Dung cung nữ co rút lại mãnh liệt.

Thời điểm đạo kiếm ý đầu tiên của Đinh Ninh từ hộp sắt bay ra cũng là lúc da thịt thị tự nhiên có một loại cảm giác khó chịu.

Khiếp sợ tột cùng lại càng khiến trái tim thị bơm máu kịch liệt, làm đôi môi của thị thêm phần đỏ tươi.

Oanh một tiếng dữ dội.

Kiếm trận của thị lập tức bị phá.

Nhưng cũng đúng lúc này, hai đạo kiếm ý cường đại tiến lên nghiền nát kiếm trận còn sót lại, hướng về thị.

Một cái lò lớn ẩn chứa cả Thiên Địa.

Một đạo sóng lớn ngập trời.

Đây chính là kiếm ý của Triệu Trảm và Dạ Sách Lãnh.

Đây là một kiếm phân sống chết trong trận tử chiến của hai người.

Giờ đây hai đạo kiếm ý này cùng đồng thời xuất hiện nhưng không giao chiến với nhau, mà đồng thời hướng thẳng đến một địch nhân.

Thủy hỏa lặng yên giao hòa với nhau, dùng chân nguyên của Đinh Ninh kích phát, tạo ra một lực lượng vượt xa cảnh giới hiện tại của hắn.

Dung cung nữ hoàn toàn không có thời gian để suy tư.

Hai tay của thị đẩy ra phía trước.

Khí tức đến từ bản mệnh kiếm của thị tuôn ra.

Vẫn không hề có bất kỳ âm thanh nào.

Nhưng có một đạo quang diễm vô cùng mỹ lệ nở rộ ngay trước người thị.

Đó là một khối nước óng ánh, được boa phủ bởi vô số hỏa diễm xung quanh nó nổ tung.

Một tiếng kêu đau đớn phát ra từ Dung cung nữ, những giọt máu trên môi thị bật ra. Thân thể của thị cũng chấn động, tựa như một con diều bị đứt dây, bị ném bay ra phía sau.

Một vòng những chiếc dù màu đen rất nhanh đã lùi về phía sau, dẫn đến những tiếng kinh hô do bị chen lấn.

Khu vực chiến đấu đã mở rộng, khu đất trống ban đầu đã không còn đủ dùng.

May mà những người đứng gần nhất đều là những Tu hành giả cường đại, chen lấn như vậy cũng không làm phát sinh quá nhiều hỗn loạn.

Khối nước óng ánh hoàn toàn nổ tung, biến thành vô số giọt nước bay lả tả.

Những giọt nước lại bị vô số hỏa diễm thiêu cháy, biến thành một vùng hơi nước hình cầu khổng lồ.

Ánh mắt của Dung cung nữ phải híp lại khi nhìn thấy một đạo kiếm ý mang theo luồng chân khí trắng noãn bay tới người mình.

Đó là phi kiếm của Đinh Ninh, thanh Mạt Hoa tàn kiếm.

Đồng thời thân ảnh của hắn cũng tự nhiên biến mất trong vùng hơi nước quanh người thị.

Q4 - Chương 70: Bí kiếm liên miên

Cung nữ họ Dung không sợ Đinh Ninh. Trong vòng ba trượng quanh thân là vùng khống chế của thị. Đinh Ninh tuyệt đối không có khả năng tiếp cận mà không bị phát hiện. Điều quan trọng là thực lực hai người chênh lệch rất lớn, hắn chỉ có thể lợi dụng phi kiếm để uy hiếp. Bởi vậy thị chỉ cần chống chọi được với phi kiếm của Đinh Ninh là đủ.

Chỉ trong chớp mắt, một luồng thiểm điện lóe thành chuôi phi kiếm nằm trong tay, vung lên thì bản mạng kiếm của thị đã hình thành.

Đó là một thanh đoản kiếm dài hai xích khô vàng như bị cháy sém, tựu như sắc lá chuối khô mùa thu, thế nhưng lại tỏa ra bạch quang trắng đục nhìn vô cùng lãnh khốc.

Một kiếm chém xuống, trong khoảng không trước mặt vụt thành một vầng sáng chói, một trận cuồng phong dấy lên.

Trong khoảnh khắc, tất cả hơi nước và một vài đường hỏa tuyến chưa tắt đã bị thổi sạch. Không gian trước mặt thị liền trở nên yên tĩnh.

Không thấy bóng dáng Đinh Ninh đâu.

Tịnh Lưu Ly và Diệp Tránh Nam vẫn đứng trước cửa dưới bóng râm mái hiên, một đạo kiếm quang khổng lồ xuất hiện chắn trước mặt hai người ngăn cản tất cả hơi nước và hỏa tuyến đang bị thổi bay về phía hai người họ. Trước mặt bọn họ vẫn tịnh không thấy thân ảnh Đinh Ninh lẫn cái hộp sắt to lớn kia.

Không biết Đinh Ninh đã lui về trong trạch viện ở phía sau hay là vẫn ẩn nấp trong các ngõ phố xung quanh, tuy vậy chuôi phi kiếm đang tỏa ra những luồng ánh sáng trắng như những bông hoa đang nở rộ kia thì vẫn lơ lửng trên không trung như cũ. Tàn kiếm này giống như chuồn chuồn trong gió bão, lắc lư rồi rớt xuống.

Dung cung nữ đã sử xong một đường kiếm. Chỉ cần thị huy động thêm bản mạng kiếm một lần nữa thì không biết phi kiếm của Đinh Ninh sẽ bị đánh bay đến nơi nào.

Nhưng ngay lập tức, một loạt âm thanh như tiếng đồ vật bị đập vỡ vang lên. Thanh âm từ chính ngay sau lưng thị dội đến.

Hết thảy tu hành giả quan sát trận chiến đều thất kinh, ngơ ngác nhìn ra sau lưng Dung cung nữ.

Tuy đang mùa hè nhưng từng mảng băng tuyết sau lưng thị đang rào rào bùng nổ.

Rắc ! Rắc ! Rắc !

Dung cung nữ chao người về phía trước, đế giày hai chân ghìm trên đất, bụi tung mịt mù, sau một lúc thì trụ được thân hình, hai chân vùi trong một đống đá vụn, phía sau lết thành hai cái rãnh sâu. Y sam trên lưng tơi tả còn đọng lại vài giọt máu, dưới ánh nắng trông óng ánh đến chói mắt.

Mọi người nếu trước đó không thấy đã xảy ra chuyện gì thì bây giờ liên tiếp lên tiếng kinh hô.

Cung nữ họ Dung nhíu mày, ho nhẹ một tiếng, từ trong lồng ngực hộc ra hơi trọc khí. Cảm thấy hơi lạnh ngấm vào tận xương tủy, băng tuyết tan chảy, thẩm thấu qua da thịt, thị hơi ngẩng đầu lên, miệng lẩm bẩm, thanh âm lạnh giá: "Hàn thiền biến."

Nhưng vào lúc này, chuôi phi kiếm cuồng bạo vốn đã tiêu tán lại đột nhiên gia tốc, nó không nhằm xuống thị mà đập thẳng

xuống nền đá trên đường như sao băng.

Ầm một tiếng.

Phi kiếm vừa chạm mặt đường, dưới chân Dung cung nữ bắn lên vô số ánh lửa. Một chút bụi đất cùng đá vụn bốc lên, sức nóng kịch liệt biến chúng thành nham thạch nóng chảy nhằm hun cháy thân thể của thị.

Mọi cảm khái liền biến mất, nét mặt của thị chợt đanh lại. Một dòng thiên địa nguyên khí từ trong cơ thể nhanh chóng phát ra, dần dần bao bọc phủ kín toàn thân thành như một bức tượng sứ. Vô số tia lửa từ dưới chân thị bắn lên, lao thẳng vào tầng giáp nguyên khí. thế nhưng chúng không cách nào xuyên qua được, sau đó lại tung tóe ra xung quanh. Nếu không phải ngày hè tiết trời oi ả nóng nực thì đây hẳn là một cảnh tượng tuyệt mỹ.

"Liệt ngục dẫn".

Trên vọng lâu, toàn bộ tâm thần Hoàng Chân Vệ đã bị phi kiếm của Đinh Ninh thu hút từ lâu, trong đầu lão chợt vang lên tên của bí kiếm, trong lòng chợt cảm thấy kích động, một cảm giác vừa hồi hộp khẩn trương vừa tiếc nuối lan tràn.

Thực lực giữa Đinh Ninh và Dung cung nữ dù sao cũng chênh lệch quá lớn, dù là bí kiếm dẫn phát kiếm ý như vậy thì cũng không thể phá vỡ được nguyên khí hộ thể của thị.

Ngay tại lúc tâm niệm của lão đang đưa ra nhận xét, trên người của cung nữ họ Dung lại phát ra một tiếng nổ mạnh.

Phi kiếm từ trên mặt đất bay lên, tăng mạnh tốc độ bắn về mi tâm của cung nữ họ Dung. Trong lúc thị lạnh lùng vung kiếm, chuôi phi kiếm đang kịch liệt gia tốc thì quặt tránh, kéo theo một vệt kiếm quang như đuôi sao chổi.

Bản mạng kiếm của Dung cung nữ không đánh trúng phi kiếm,

chỉ đánh vào phần kiếm quang phía sau. Tuy kiếm quang bị gián đoạn nhưng kiếm ý thì không dễ dàng tiêu tán như thế.

Một đạo kiếm quang đánh vào mặt thị, vẫn là không thể phá vỡ tầng nguyên khí hộ thân nhưng cũng lưu lại trên da mặt thị một vệt đỏ, giống như bị ngươi ta tát mạnh một cái.

Cung nữ họ Dung ngẩng đầu, đi về phía ngõ phố. Thị chắc chắn Đinh Ninh không lui về hậu viện phía sau Tịnh Lưu Ly mà trốn ở trong những ngõ phố.

Phi kiếm của Đinh Ninh lúc này đã vòng về, không e ngại mà tỏa ra ánh sáng chói mắt. Trong chốc lát, quang lượng càng lúc càng chói sáng đến mức không thể tưởng tượng được. Giống như mặt trời rơi xuống nhân gian, ánh sáng trắng đến nỗi khiến cho người ta phải nhắm mắt lại, đến nỗi ai nấy cũng cảm giác nhãn cầu bị sức nóng làm khô kiệt.

Một tiếng rắc nhỏ vang lên.

Khi quang mang chói mắt tiêu tán, mọi người có thể lại nhìn thấy thì từng tràng tiếng kinh hô liền vang lên.

Trên bụng trái của cung nữ họ Dung lại có thêm một vết thương nhỏ, máu đang chậm rãi thấm ra. Thị bước chân trái lên, dưới chân phải có một tầng chân nguyên thoát ra, nâng thân thể thị lên khỏi mặt đất. Lần này bị thương khiến thị cất tiếng rên rỉ, lần đầu tiên trên mặt hiện ra vẻ đau đớn.

Chuôi phi kiếm kia bay ra cách thị mấy trượng thì đột nhiên chấn động. Trong không khí liền cuồn cuộn mấy luồng sóng vô hình kịch liệt đập lên người Dung cung nữ. Thân thể của thị bay về phía trước, lần này thì không thể tự giữ thăng bằng mà va mạnh vào tường viện trước mặt.

Phi kiếm của Đinh Ninh quỷ mỵ biến mất, lẫn vào trong lớp

lớp bụi mù đang phát tán kia. Thân ảnh của Dung cung nữ trong nháy mắt lại hiện ra trong đám bụi, trên mặt lại có thêm một vết thương rất nhỏ.

Tất cả cường giả đứng vây xem, thậm chí ngay cả mấy tên cung phụng Giam Thiên ty cầm dù đen kia cũng đều bị chấn động.

"Hàn thiền biến"

"Liệt ngục dẫn"

"Tuệ yêu vỹ"

"Nhật miện kiếm"

"Thiết ngọc kiếm"

"Thiên hạo ba"

"Nghịch quang kiếm"

"Tiềm trần ẩn"

Bí kiếm liên miên... Ai cũng biết Đinh Ninh sẽ sử dụng phi kiếm để đấu với cung nữ họ Dung nhưng thật không ngờ hắn lại điều khiển tốt đến như vậy, hết chiêu này đến chiêu khác, tựa hồ như vĩnh viễn không hết.

Bình thường thuật sử dụng phi kiếm, hoặc là truy cầu nhanh như điện, hoặc quỷ dị phiêu hốt, hoặc ẩn nấp vô tung. Đối với một kẻ tu hành giả vừa mới nắm giữ phi kiếm mà nói, có thể điều khiển xuất sắc một thuật đã khó huống hồ là còn có thể phát động bí thuật dẫn phát nguyên khí đặc biệt. Điều cuối cùng khiến các tu hành giả khiếp sợ chính là những bí thuật này không phải là của cùng một tông môn.

Hàn Thiền Biến chính là của Mân Sơn Kiếm tông, Liệt Ngục Dẫn là kiếm ý của đất Triệu, Tuệ Yêu Vỹ là của Đại Hàn xưa, còn

Thiết Ngọc Kiếm lại chính là của Phương Hầu phủ...

Bí thuật phi kiếm của nhiều nhà như vậy hôm nay lại tập trung hết vào tay của một người, phô diễn điêu luyện liên miên bất tuyệt. Chẳng những vậy, người này chỉ mới vừa bước vào ngũ cảnh. Chuyện này nếu như không tận mắt nhìn thấy mà chỉ nghe nói thì khó mà tin được.

***

Thương tích trên người cung nữ họ Dung thật ra đều rất nhẹ. Mọi tu hành giả đều biết chúng không có chút nguy hiểm gì đối với thị. Tuy vậy, những vết thương chảy ra máu tươi khiến quần áo của thị loang lổ thấm đỏ, trông cũng có vẻ thê thảm.

Nhưng điều quan trọng nhất chính là, bây giờ đối mặt với thị vẫn chỉ là thanh phi kiếm này. Thị thậm chí cũng không thấy được thân ảnh của Đinh Ninh ở đâu.

Các tu hành giả quan sát trận chiến thậm chí trong lòng cũng bắt đầu có chút thông cảm với ả cung nữ này. Bất giác bọn họ nghĩ đến một điều, có khi nào từ đầu đến cuối thị chỉ chiến đấu như vậy, căn bản không thể nhìn thấy bóng dáng của Đinh Ninh, dần dần bị phi kiếm của hắn giết chết từ từ.

Nhưng vào lúc này, Dung cung nữ lại ngẩng đầu lên, mặt mũi tái nhợt, môi bầm đỏ như muốn xuất huyết.

"Ngươi tưởng rằng chỉ cần như vậy là đủ thắng ta sao?"

Giọng nói không có chút nào đau đớn, nếu có thì chỉ là vẻ lạnh lùng.

Q4 - Chương 71: Trò chơi trốn tìm

Từ khi bắt đầu chiến đấu đến giờ, cung nữ họ Dung cơ bản là chưa nhìn thấy thân ảnh của Đinh Ninh. Nhưng thị vẫn không có cảm giác bản thân sẽ bại trận.

Thị chỉ cần tìm ra được Đinh Ninh, sau đó xuất hiện trước mặt hắn, lúc đó Đinh Ninh chắc chắn sẽ chết. Phi kiếm như lúc nãy, thị còn có thể chống đỡ rất nhiều. Nhưng Đinh Ninh thì lại không thể chống được một kiếm của thị.

Thị ngẩng đầu lên, hơi nghiêng về phía các ngõ phố bên trái và bắt đầu mở miệng, khiến cho rất nhiều tiếng hô kinh sợ phát ra từ phía sau những chiếc ô màu đen.

Những chiếc ô màu đen nhìn như những đóa hắc liên (hoa sen màu đen) bay lên, bắn thẳng về phía ngõ phố đang đặc kín người đứng xem.

Kiếm bản mệnh trong tay cung nữ họ Dung bỗng biến mất. Nhưng khi từng âm thanh phát ra từ miệng thị, mỗi một tiếng đều mang theo một đạo kiếm khí bản mệnh trong đó.

Vẫn là những kiếm khí sáng lóa lạnh lùng như những mảnh sứ. Từng đạo kiếm khí bay thẳng đến con phố nơi mà ánh mắt của thị đang tập trung, cắm thẳng xuống.

Những tia kiếm khí đó thật sự rất nhỏ, nhưng khi chúng cắm xuống thì lại dẫn dắt rất nhiều thiên địa nguyên khí ngưng tụ thành vô số những tia kiếm khí khác còn nhỏ hơn. Những kiếm khí này khi cắm xuống bên trong con phố kia, thì sẽ không có bất kì ai

hay bất kì cái gì có thể trốn thoát được.

Mái nhà bị đâm thủng, tường bao bị đánh tan, một vài con chó mèo trong ngõ vừa mới cảm nhận được nguy hiểm thì thân thể chúng đã tan thành từng mảnh. Kiếm khí vẫn cắm xuống mặt đất không ngừng, cắm sâu xuống cả bên dưới mặt đất, khiến cho từng đợt sóng khí văng ra xung quanh.

Rất nhiều tiếng thét kinh sợ vang lên, cả những tu hành giả cầm ô màu đen cũng phải tức giận quát lên. Từ trên những cái ô màu đen phát ra một loạt sóng khí, cố hết sức để bảo vệ đám thường dân đang la hét kinh hoảng kia.

Sóng khí màu trắng vẫn nhẹ nhàng tiến lên, thân ảnh cung nữ họ Dung đã xuất hiện bên trong làn sóng khí màu trắng này. Thị đứng trên đống phế tích, đứng giữa đám người đang hoảng sợ muốn chết xung quanh. Thân ảnh của thị hiện ra với vẻ cực kỳ lạnh lùng.

Nhưng cùng với đó là sự tự tin trong ánh mắt thị cũng đã biến mất.

“Sao có thể như vậy?”

Thị kêu lên với giọng nghẹn ngào.

Rất nhiều tu hành giả đứng xung quanh cũng có chung cảm nhận với thị.

Một vài tu hành giả vốn không quen biết lẫn nhau, nhưng có thể cảm nhận được tu vi của nhau, bọn họ cũng đang bắt đầu nhìn về phía đối phương như muốn nhận được câu trả lời từ người trước mặt.

Lúc chuôi phi kiếm phát động tạo ra nhiều bí kiếm, bọn họ cũng cảm nhận được khí tức của người sử dụng phi kiếm từ trong mảng nguyên khí hỗn loạn. Bọn họ cũng khẳng định rằng Đinh

Ninh đang đứng ở chỗ đó.

Cứ cho là Đinh Ninh có thể độn thổ, thì dưới một kiếm kia của cung nữ họ Dung, hắn cũng khó mà ẩn thân được nữa. Nhưng sự thật là Đinh Ninh cũng không có ở đó.

Vậy thì Đinh Ninh đang ở đâu?

Chuyện khiến cho đám tu hành giả này càng thêm mờ mịt, càng khiếp sợ hơn chính là bọn họ phát hiện cả phi kiếm của Đinh Ninh cũng đã biến mất.

Vừa rồi khi kiếm khí của cung nữ họ Dung cắm xuống, tinh thần của đám bọn họ đều tập trung toàn bộ vào những trạch viện bị phá nát kia. Nhưng mà một thanh phi kiếm vừa rồi vẫn còn đang lơ lửng rồi bỗng dưng thoát ly khỏi cảm nhận của nhiều người như vậy. Đây gần như là một việc không thể nào thực hiện được.

Song Đinh Ninh hết lần này tới lần khác, hắn lại làm được.

Bụi bặm tràn ngập làm cho đống phế tích nhìn như càng thêm nóng bức. Nhưng ngón tay của cung nữ họ Dung càng trở nên lạnh hơn.

Chuôi phi kiếm kia cũng đã biến mất trong cảm nhận của thị. Cảm giác lạnh lẽo đang dần lan tỏa từ chỗ ngón tay ra toàn bộ cơ thể thị.

Đây rõ ràng là một trận quyết đấu sinh tử, nhưng Đinh Ninh lại đang biến nó thành một trò chơi trốn tìm.

Thị không có cảm giác sợ hãi. Nhưng bù vào đó thị lại càng tức giận hơn. Thị đã quyết định sống vì chính mình một ngày, liều mình tới đây để giết Đinh Ninh, nhưng thị lại sợ mình không giết chết được Đinh Ninh. Vì đó mà bờ môi ẩm ướt của thị giờ đây đã chính thức rỉ máu.

Thị cắn nát bờ môi của mình, mở miệng, thị đang tức giận muốn quát tháo. Nhưng cũng chính trong thời khắc này, một mảng bụi đất bay lên từ phía sau lưng thị. Thị quay người, thân thể tự phản ứng bay về phía ngược lại rất tự nhiên.

Một tiếng động nhỏ vang lên.

Dưới bàn chân thị tuôn ra một mảnh máu tươi. Đánh trúng bàn chân thị chẳng qua chỉ là một đạo bạch khí.

Đạo bạch khí này chính là kiếm thế mà thị vừa kích phát lúc trước, hơn nữa nó cũng không mang theo khí tức của kiếm ý, đã chẳng còn chút uy lực nào nữa. Nhưng bên trong đạo bạch khí này lại chứa đựng một thanh phi kiếm, thanh phi kiếm lặng yên không một tiếng động, không có chút sát cơ nào.

Phi kiếm xuyên thủng lòng bàn chân thị rất nhanh, sau khi xuất hiện bất ngờ, nó lại biến mất trong rãnh đất dưới cơ thể thị. Vết thương phi kiếm gây ra cũng không lớn, nhưng lại âm hiểm đâm rách vài mạch máu quan trọng dưới lòng bàn chân. Máu tươi phun ra từ dưới chân thị, thậm chí còn bắn cả ra phía trước.

Bởi vì tức giận cùng đau đớn, khuôn mặt cung nữ họ Dung ngay lập tức cau lại. Nhưng thị cũng chẳng thể làm được gì hơn. Thanh phi kiếm kia lại tiếp tục biến mất khỏi cảm giác của thị.

Trốn tìm là trò chơi mà đám trẻ con ở Trường Lăng rất thích. Nhưng lúc này, nhìn dáng vẻ cung nữ họ Dung đầm đìa máu tươi trên người, tất cả mọi người lại khó có thể liên tưởng đến một trò chơi vui vẻ.

Tuy rằng cung nữ họ Dung chỉ cần một ý nghĩ là đã có thể vận dụng chân nguyên để cầm máu. Nhưng chỉ là một chút thời gian đó, cơ thể của thị cũng đã mất rất nhiều máu. Đây đã là một kiếm có thể chính thức tạo ra uy hiếp đối với thị.

...

Thân thể cung nữ họ Dung hạ xuống mặt đất. Trong thời khắc chạm đất, miệng vết thương ở bàn chân trái của thị cũng đã không còn chảy máu nữa. Có một tầng ánh sáng đã lấp đầy miệng vết thương lại.

Mặt đất dưới chân thị như đang sôi trào lên. Từng cỗ chân nguyên cường đại nhọn hoắt từ mười đầu ngón tay thị bắn ra. Chúng không bắn tới mặt đất, mà bắn lên bầu trời trên đầu mọi người.

Nhưng luồng khí lưu chúng tạo ra lại ảnh hưởng đến toàn bộ mặt đất bên dưới, cuốn theo vô số sỏi cát ở dưới bay lên cao. Một cơn bão cát cứ như thế mà được hình thành.

Số lượng cát sỏi càng ngày càng nhiều hơn. Cát sỏi và gió lốc bên trong cơn bão va chạm với nhau khiến chúng càng trở nên sắc bén hơn. Cảm giác khô nóng của mọi người đứng trên phố biến mất, thay vào đó là cảm giác ngày một khó thở hơn. Tất cả khí tức nóng nực cùng không khí xung quanh đều bị cuốn tới cơn bão cát của cung nữ họ Dung.

Oanh!

Cơn bão cát chuyển sang màu đỏ.

Rực lửa.

Nổ tung.

Không khí bị đốt nóng đến cực hạn mang theo vô số cát sỏi sắc bén rồi nổ tung, bắn ra xung quanh, không chỗ nào không có.

Lúc trước Đinh Ninh đánh ra một đạo bí kiếm nhìn giống như có một mặt trời rơi xuống, nhưng chẳng qua chỉ là ánh sáng. Hiện tại một tiếng nổ phát ra, mang theo đó thì lại là lực lượng khổng

lồ. Nó giống như một mặt trời đỏ lựng đang phát nổ.

Cho nên mặc dù đang đứng ở phía xa, ai nấy cũng có thể nhìn được một đống lửa đỏ đang khuếch tán, và cảm nhận được cả nguyên khí đang kịch liệt dao động. Đây là lực lượng mà ngay cả tu hành giả thất cảnh cũng chưa hẳn có thể đánh ra được. Bởi vì đa số tu hành giả thất cảnh, không ai muốn sử dụng chân nguyên của mình một cách phóng túng như thế.

...

"Động tĩnh lớn như vậy sao?"

Từ Phần Cầm mặc một bộ y phục màu đen, gã cảm nhận được nguyên khí dao động từ nơi mình đứng. Gã nhíu mày, kinh ngạc lên tiếng. Bạch Sơn Thủy đang đứng trên mặt sông vẫn kiên nhẫn đứng theo dõi gã.

Gã và Bạch Sơn Thủy đã đứng nhìn nhau rất lâu.

Chiếc nón vành lá trúc trên đầu gã trước đó đã vỡ vụn thành vô số mảnh nhỏ, nhưng lúc này những mảnh nhỏ đó vẫn còn đang chậm rãi lơ lửng trên đỉnh đầu gã. Như thể giữa hai người hiện tại, thời gian như đang ngừng trôi vậy.

Một tiếng động lớn vang lên. Trên bầu trời dội lại tiếng sấm nổ.

Nhưng khác với tiếng sét đánh giữa trời quang trước đó, tiếng sấm nổ này kéo theo một quầng mây đen đến che kín bầu trời trên thành Trường Lăng. Có hơi ẩm từ đằng xa thổi tới.

Bạch Sơn Thủy đột nhiên mỉm cười với gã.

Một khoảng hơi nước từ bên trong con sông phía sau nàng đang phiêu đãng dâng lên.

Trong lòng Từ Phần Cầm bỗng dưng giật nảy. Gã chợt hiểu ra, Bạch Sơn Thủy không ra tay không phải là vì đang chờ gã lộ sơ hở, mà chẳng qua là nàng đang chờ đợi một thời cơ như thế này.

Chờ đợi sơ hở cùng với chờ đợi thời cơ xuất thủ, đối với gã và Bạch Sơn Thủy mà nói thì đây hoàn toàn là hai chuyện khác nhau. Nếu là chờ đợi sơ hở có nghĩa là nàng đang kiêng kị khả năng của gã, nhưng nếu là chờ đợi thời cơ thì chính là thời cơ để giết chết gã.

Cũng giống như cung nữ họ Dung khi thị đứng ở đống phế tích mà không tìm thấy thân ảnh của Đinh Ninh, lòng tin của gã lúc này bỗng dưng biến mất sạch sẽ.

Gã quát lên một tiếng thật to, vô số những sợi trúc trên đỉnh đầu gã lúc này bắn ra thật nhiều những đạo khí lưu. Chúng bắn ra xung quanh, lập tức đan lại vào với nhau thành một tấm phù lớn. Trường kiếm màu đen đang bay quanh thân thể gã lúc này lại càng chuyển động nhanh hơn. Nó tạo thành một bóng kiếm màu đen hoàn toàn bao bọc thân thể gã vào bên trong, giống như một con quay màu đen vậy.

Gã khác với cung nữ họ Dung vội vã giết chết Đinh Ninh. Đây là Trường Lăng, chỉ cần gã cầm cự được, không để Bạch Sơn Thủy miểu sát gã, thì lúc đó người chết chính là Bạch Sơn Thủy.

...

Xung quanh Huyền Hồ đường đang chịu một trận mưa lớn. Lúc cơn mưa này rơi xuống, bên trong đám người cầm ô màu đen xuất hiện một thân ảnh nữ tử mặc y phục màu trắng.

Nữ tử này, mới nhìn qua thì cảm thấy giống như một thiếu nữ rất xinh đẹp. Nhưng đa số tu hành giả ở đây khi nhìn thấy thân ảnh này, trong lòng bọn họ tự nhiên sinh ra một cảm giác vô cùng kính sợ.

Mưa bụi từ trên trời rơi xuống mang theo một cỗ khí tức cường đại của thất cảnh. Hạt mưa rơi xuống ngõ phố, bảo vệ đám dân thường đang cực độ hoảng sợ cùng với một vài đệ tử có tu vi yếu kém của các địa phương tu hành. Những hạt mưa này cũng không cản trở những luồng nguyên khí cùng với đống cát bụi đang bùng cháy kia, chẳng qua chỉ là dệt thành một tấm lưới lớn bên ngoài chiến trường mà thôi.

Trong lúc những luồng khí bốc cháy cùng với cát sỏi vẫn đang bay múa. Phía bên phải một tòa trạch viện sụp đổ đầu tiên kia, nơi đó xuất hiện thân hình của Đinh Ninh.

Q4 - Chương 72: Thủ đoạn

Bước chân của Mặc Thủ Thành bỗng dừng lại. Y đã cách Bạch Sơn Thủy và Từ Phần Cầm không xa, thậm chí vào lúc này y cũng có thể cảm nhận được rõ ràng vị trí của hai người bọn họ.

Nhưng y vẫn muốn đi vào gần hơn chút nữa. Vì vậy mà y đã bỏ lỡ thời cơ xuất thủ tốt nhất.

Y hít sâu một hơi rồi lại thở dài.

Nhìn vài sợi tóc từ trên trán mình rủ xuống, nhìn những giọt sương trắng ngưng đọng trên những sợi tóc bạc trắng vì hơi ẩm xung quanh, y nghĩ đến khoảng cách sai lầm của mình. Có lẽ đây là thứ gọi là ý trời.

Y là một trong những lão nhân đứng sau cùng của Trường Lăng, đối với từng địa hình từng căn nhà từng kiến trúc, y đều rất quen thuộc. Chỉ có những con sông ngầm dưới mặt đất giăng khắp nơi kia là y không quen thuộc bằng Bạch Sơn Thủy mà thôi.

Bạch Sơn Thủy dùng dằng dừng lại ở Trường Lăng bao lâu nay, chỉ vì lĩnh ngộ Cô Sơn Kiếm Tàng. Sau này tuy rằng vẫn không thể hiểu ra chân ý của Cô Sơn Kiếm Tàng, nhưng vô tình cô nàng lại có được sự hiểu biết rất rõ ràng đối với hệ thống thủy văn của Trường Lăng.

Cho nên ngày hôm nay, cô nàng đã đánh cả y và Từ Phần Cầm rơi vào bên trong dòng sông ngầm bên dưới lòng đất.

Cô nàng đã ẩn nấp thành công. Và cũng thành công trong việc khiến cho Mặc Thủ Thành không thể nắm bắt được thân ảnh của nàng.

Cô nàng cũng đã thành công trong việc chơi trốn tìm với Mặc Thủ Thành.

Hơi nước rơi xuống mặt đất, rất nhanh chúng đã lại bị hơi nóng làm cho bốc hơi. Sương trắng lượn lờ xung quanh đám người tụ tập trên phố đứng xem Đinh Ninh và cung nữ họ Dung.

Dạ Sách Lãnh cảm nhận được rõ ràng những chấn động rất nhỏ trên mặt nước dưới những cái giếng trong con phố.

Cho đến tận bây giờ, những việc Đinh Ninh làm vẫn toàn là những kỳ tích. Kế hoạch mà hắn định ra ngay từ ban đầu, cũng không hề có một chút sai sót nào.

....

Cung nữ họ Dung phát ra tiếng hét thê lương. Ánh mắt của thị nhắm chặt lại, máu tươi bắn ra bốn phía kéo lê thành những sợi tơ.

Thị bắt đầu cảm thấy chính thức bị tử vong uy hiếp.

Bởi vì nhiều năm rồi không phải trải qua chiến đấu khốc liệt như vậy, cũng không nhận lấy một tổn thương nào, cho nên lúc này cho dù là thương thế bên ngoài cơ thể hay tổn thương bên trong đều được phóng đại gấp nhiều lần trong ý thức của thị.

Chỉ có thị mới là người rõ ràng nhất số chân nguyên trong cơ thể mình và cũng cảm nhận được chân thật nhất. Chân nguyên của thị đã bị hao tổn rất nhiều.

Nhưng lúc này thị cũng không còn bất kỳ lựa chọn nào khác. Thị bắt buộc phải tìm thấy thân ảnh của Đinh Ninh.

“Bí kiếm tối cao của Phương Hầu Phủ!”

"Mặc Viên Tàn Quyển!"

“Rốt cuộc ngươi còn những thủ đoạn nào nữa!”

“Ta không tin ngươi có nhiều thủ đoạn đến mức dùng mãi không hết!”

Trong tiếng hét thê lương, rất nhiều người đều không tự chủ mà cảm thấy lạnh run.

Nương theo những tiếng hét thê lương của cung nữ họ Dung, kiếm bản mệnh của thị xuất hiện. Nó phóng thẳng lên không trung trên cao, trong nháy mắt, bản mệnh kiếm đã lên cao vượt qua cả giới hạn có thể nhìn thấy của tất cả mọi người.

Kiếm bản mệnh của thị bay lên đến độ cao mà mọi người xung quanh cũng chẳng thể nhìn thấy được nữa, thế nhưng nó vẫn đang tiếp tục phóng thẳng lên cao nữa.

Cung nữ họ Dung ngửa đầu nhìn lên, trong mắt thị bắt đầu chảy ra huyết lệ (máu kèm nước mắt).

Lúc này, thị không lo sợ Đinh Ninh đánh lén, mà sự lo lắng lại ở trong không trung cao vô tận kia, không biết có Tinh Hỏa bay tới ngăn cản hay không.

Thị lo sợ ý chỉ của nữ nhân cao quý nhất trong hoàng cung kia. Thậm chí ngay cả lúc này, trên kiếm bản mệnh của thị cũng đang tỏa ra ý tứ cầu khẩn cực kỳ mãnh liệt. Thị cầu xin chủ nhân của thị có thể ban cho mình một trận đấu công bằng.

Thị cảm giác dường như ở bên ngoài hư không vô tận, có chút ánh sáng lấp lánh, giống như một cái nháy mắt của người nào đó.

Không có Tinh Hỏa rơi xuống.

Cung nữ họ Dung càng thét lên thê lương hơn, trong tiếng thét lại mang theo một chút vui mừng.

Trong không trung vô tận kia phát ra một tiếng nổ ầm vang. Tất cả mọi người ngẩng đầu lên nhìn về phía bầu trời, chỉ thấy một vật thể màu đen đang lao xuống với một tốc độ nhanh không tưởng.

Đây là phi kiếm của cung nữ họ Dung. Hiện tại nó còn nhanh hơn cả một viên sao băng.

Bởi vì sao băng rơi xuống thì cũng chỉ là mang theo cái đuôi cuồn cuộn khói đặc, thế nhưng kiếm bản mệnh của thị thì khác. Phía trước mũi kiếm không ngừng phát sinh những vụ nổ.

Bằng mắt thường có thể nhìn thấy những luồng sóng xung kích đang chồng chất lên nhau trong không khí. Khi thanh phi kiếm này chạm đến mặt đất, nó liền xuất hiện ngay phía trước người cung nữ họ Dung.

Mặt đất lay động giống như sóng nước. Đám người xung quanh cảm thấy hoảng sợ bất an. Thế nhưng lần này đám người Dạ Sách Lãnh đứng ở ngay gần nhất lại không ra tay.

Phòng ốc xung quanh cũng không bị sụp đổ bất kì cái nào. Tất cả lực lượng của một kiếm này, cuối cùng cũng bay về một điểm được cho là rất kì lạ.

Oanh

Trong đám cửa hàng dày đặc, bỗng nhiên có một cửa tiệm biến mất, giống như bị một quyền vô hình cực lớn đập nát. Tất cả bụi mù vậy mà lại bốc lên cao, bay về phía bầu trời, biến thành một cột khói cao ngút trời.

Bên trong cột khói ngút trời, như có một tia chớp bằng kim loại.

Tiếng hô hào bị dồn nén nãy giờ, rốt cuộc đã bộc phát toàn bộ, âm thanh phát ra như triều dâng.

Đó là phi kiếm của Đinh Ninh.

Một kiếm này không trực tiếp đánh trúng Đinh Ninh, chẳng qua chỉ là bắt được phi kiếm của Đinh Ninh. Nhưng cung nữ họ Dung đã không còn tâm trạng vui vẻ kia, thị lại không cảm thấy thất vọng chút nào.

Thân hình thị phiêu đãng bay lên, lao về phía cột khói ngút trời kia. Thị giơ tay chụp vào tàn kiếm Mạt Hoa.

Lực lượng lớn như vậy trùng kích lên phi kiếm, không có bất kỳ một gã kiếm sư dưới lục cảnh nào có thể chống cự nổi. Chuôi phi kiếm gặp phải một đòn nặng như thế, người điều khiển phi kiếm đương nhiên cũng bị trùng kích mà trọng thương.

Đối với cung nữ họ Dung mà nói, chỉ cần phá được thanh phi kiếm, khiến cho Đinh Ninh không cách nào sử dụng lại thanh phi kiếm này. Thì trận chiến này không nghi ngờ gì nữa, Đinh Ninh chắc chắn phải thua.

Thậm chí thị cũng chẳng cần vội vã tìm ra Đinh Ninh đang chơi trốn tìm với thị kia. Lúc đó thị chỉ cần bình tĩnh điều tức dưỡng thương cùng với bổ sung chân nguyên mà thôi.

Trong hàng loạt tiếng hô hoán như triều dâng, chuôi tàn kiếm Mạt Hoa bay lên cùng bụi mù đã rơi vào trong tay của thị. Chuôi tàn kiếm này dính đầy bụi đất, vầng sáng cũng đã biến mất, không còn bất kỳ năng lực phản kháng nào.

Tịnh Lưu Ly ngẩng đầu lên, nàng nhìn rõ một màn này. Ngay cả nàng cũng cảm thấy cung nữ họ Dung đang bay trên cao cạnh cột khói kia giống như một ma thần.

Sắc mặt của nàng trở nên cực kỳ khó coi.

Đối với kiếm sư thì kiếm chính là mạng. Nàng không thể nghĩ được ngay cả tàn kiếm cũng đã rơi vào tay cung nữ họ Dung thì

Đinh Ninh còn có thể đánh thắng trận này bằng cách nào.

Đúng lúc này, cột khói cực lớn kia đột nhiên tách ra. Giữa mùa hè, một tia sáng màu trắng tuyết rạch vào cột khói tách ra.

Đinh Ninh lại xuất hiện. Trên cột khói, một vết cắt khác xuất hiện, chính là nơi hiện ra thân ảnh Đinh Ninh.

Trong tay hắn đang cầm một thanh trường kiếm rất dài, nhìn không ra màu sắc ban đầu của thanh kiếm. Bởi vì trên thân kiếm đang bao trùm một lớp tuyết trắng dày dặc.

"Ánh Tuyết kiếm!"

Hoàng Chân Vệ đứng trên vọng lâu giật mình, theo bản năng y đã thốt ra tên của thanh kiếm này.

Tịnh Lưu Ly cũng ngây người. Đây là bội kiếm của nàng.

Cũng chính là một trong những thanh kiếm mạnh nhất của Mân Sơn Kiếm Tông. Từ khi nàng đi theo Đinh Ninh học tập, thanh kiếm này đã bị Đinh Ninh thu giữ.

Lúc này Đinh Ninh sử dụng nó, nàng đã nghĩ tới rồi. Nhưng điều nàng không nghĩ đến chính là kiếm ý mà Đinh Ninh đang sử dụng. Nàng cũng không nhận ra một kiếm này của Đinh Ninh thuộc về loại bí kiếm nào.

Nhưng uy lực của một kiếm này, loại khí tức cực hàn này còn mạnh hơn cả khi nàng dùng chân nguyên phối hợp với thanh kiếm này phát ra “Hàn Sơn Tuyết” chỉ nàng có.

Thân hình cung nữ họ Dung thẳng tắp. Thị không suy nghĩ bất cứ điều gì, có chăng chỉ là huy động tàn kiếm Mạt Hoa trong tay mà thôi. Những kiếm tơ phía trước tàn kiếm Mạt Hoa bị phân tán, lập tức nó phát ra vô số tiếng rít thê lương, giống hệt tiếng thét thê lương của thị trước đó.

Mảng băng tuyết đang bay về phía thị bị nứt vỡ. Giữa đám băng tuyết đang bay loạn, thân thể Đinh Ninh rung mạnh như bị sét đánh trúng, bắn thẳng ra ngoài rồi rơi xuống. Trong miệng hắn phun ra mấy ngụm máu.

Dưới loạt âm thanh hô hào, ánh mắt cung nữ họ Dung trở nên điên cuồng, tâm tình thị dường như cũng được khích lệ cực độ. Thị sải chân bước về phía trước. Thân thể thị trực tiếp di chuyển hơn mười trượng trong hư không, đuổi theo hướng thân hình Đinh Ninh bị đánh bay.

“Thủ đoạn của ngươi là như vậy sao?”

“Còn có thủ đoạn nào nữa không?”

Chân trái của thị lúc đầu bị Đinh Ninh đâm thủng, bây giờ lại bắt đầu đổ máu không ngừng. Rất nhiều miệng vết thương trên cơ thể thị cũng đang bắt đầu đổ máu, nhưng thị lại chẳng thèm quan tâm.

Bởi vì thị thấy, tất cả đã chấm dứt rồi.

Trên vọng lâu cách đó không xa, quần áo trên người Hoàng Chân Vệ nhẹ nhàng tung bay. Y đang do dự, không biết có nên ra tay không.

Tàn kiếm Mạt Hoa trong tay cung nữ họ Dung quét về phía cổ Đinh Ninh.

Lúc này thị mới biết bản thân mình tại sao lại hận Đinh Ninh như thế, nhất định phải tận mắt nhìn thấy đầu của hắn bay ra khỏi cổ mới cảm thấy sảng khoái. Bởi vì Đinh Ninh đã làm cho thị căm hận tất cả mọi thứ, thậm chí thị căm hận cả chính bản thân mình.

Càng ngày càng nhiều tiếng kinh hô vang lên. Lúc này Đinh Ninh đang bị trọng thương như thế, ngay cả chân nguyên trong cơ

thể hắn cũng chưa chắc đã có thể vận chuyển tốt được, thì làm sao có thể chống đỡ được một kiếm này của cung nữ họ Dung kia. Huống chi lúc này cung nữ họ Dung còn tiếp cận rất gần.

Nhưng chính lúc này, cung nữ họ Dung lại cảm nhận được một cỗ khí tức khác thường. Thị vô thức nhìn về phía tay phải của mình.

Q4 - Chương 73: Gặp lại

Tay phải chính là tay thị cầm kiếm. Thanh kiếm thị cầm lại là tàn kiếm Mạt Hoa của Đinh Ninh.

Cỗ khí tức khác thường này dường như đến từ trên người Đinh Ninh. Như thể một đốm lửa thả vào thùng dầu, nó khơi dậy khí tức nào đó bên trong tàn kiếm Mạt Hoa.

Thị chẳng kịp suy nghĩ vì sao lại như thế, cũng chẳng kịp nghĩ xem cỗ khí tức khác lạ này sẽ mang đến hậu quả gì nữa. Thị chỉ cảm thấy đó là mối nguy hiểm tất yếu.

Một cảm giác nguy cơ ập tới còn mãnh liệt hơn so với lúc phi kiếm đâm thủng lòng bàn chân khiến cho trái tim thị như thắt lại. Ngay lúc đó, chân nguyên trong cơ thể thị đã ầm ầm tập trung đến ngón giữa trên bàn tay phải, tiếp theo đó là dẫn động nguyên khí thiên địa phát ra một lực lượng đáng sợ.

Tàn kiếm Mạt Hoa bỗng nhiên tỏa sáng.

Theo lý thì Đinh Ninh đã mất đi quyền khống chế đối với chuôi tàn kiếm nho nhỏ này rồi. Nhưng điều khiến cho rất nhiều tiếng hô hoán xung quanh bỗng nhiên im bặt chính là, trên thân chuôi tàn kiếm này lại nở rộ vô số bông hoa nhỏ màu trắng.

Vô số bông hoa trắng nhỏ đang nở ra với tốc độ rất nhanh, hầu như bao trùm toàn bộ thân kiếm. Nó còn kinh khủng hơn so với lúc Đinh Ninh sử dụng thanh kiếm này.

Một cỗ kiếm ý tỏa ra khiến mọi người kinh sợ. Nó phát ra cùng lúc với cỗ lực lượng đáng sợ của cung nữ họ Dung bắn ra từ bàn tay phải thị.

Giống như Ngự Kiếm Ý.

Hoặc có thể nói trong thoáng chốc này, tất cả các cường giả đứng xem cuộc chiến đều cho rằng đó là Ngự Kiếm Ý.

Chẳng qua là bên ngoài tàn kiếm Mạt Hoa lại không có bất kỳ lực lượng nào. Đạo kiếm ý này đến từ chính từng sợi kiếm tơ bên trong, giống như bản thân của thanh kiếm, lại giống như linh hồn của thanh kiếm.

Bành! Hai cỗ lực lượng bắn ra va chạm vào nhau ngay tại chỗ ngón tay cung nữ họ Dung, sau đó phát ra một vụ nổ cực mạnh.

"Là Yên..."

Một tiếng thất thanh vang lên.

Tiếng nói này tuy già nua, nhưng chủ nhân của giọng nói lại là một gã cường giả thất cảnh, một lão nhân bình thường luôn ẩn thế của một địa phương tu hành. Cho nên, mới chỉ là hai chữ thôi, nhưng nguyên khí thiên địa trong đất trời đã nổ vang, giống như hai tiếng sấm rền trên mặt đất bằng phẳng.

Chỉ trong phút chốc, lão nhân Trường Lăng này cùng với một vài tu hành giả đã trải qua những năm tháng kia đồng thời nhận ra. Bọn họ đều nhận ra… Lúc này, lực lượng phát ra từ bên trong tàn kiếm Mạt Hoa, chính là một đạo kiếm ý đang dẫn động Ngự Kiếm Ý.

Đạo kiếm ý này đến từ trên chính bản thân thanh tàn kiếm Mạt Hoa. Hay nói đúng hơn là đến từ chủ nhân của tàn kiếm Mạt Hoa.

Ngự Kiếm Ý vốn chỉ là thủ đoạn mô phỏng kiếm ý tạo thành tấm phù lớn của đại kiếm sư. Nhưng đạo kiếm ý mà Đinh Ninh phát ra lúc này, nguồn gốc của nó lại là ở bản thân thanh kiếm, thậm chí nó còn mang theo chút khí tức còn sót lại của chủ nhân

cũ sau lần sử dụng cuối cùng. Giống như bản thân thanh kiếm này đang tự thiêu đốt linh hồn của nó lần cuối.

Trong tiếng nổ lớn, thân thể cung nữ họ Dung chấn động mạnh, mặt thị trắng ởn, nhợt nhạt. Tay phải của thị biến thành một mảnh máu thịt.

Thị đang kiềm chế lực lượng của tàn kiếm Mạt Hoa, kiềm chế kiếm ý của nữ tử quật cường trong Ba Sơn Kiếm Tràng kia. Thế nhưng bàn tay phải của thị không thể cứng được bằng tàn kiếm Mạt Hoa, máu thịt và xương trắng không thể chịu được lực lượng trùng kích lớn như thế.

Một cỗ khí tức âm lãnh xuyên tới phá tan bàn tay thị khiến nó nổ tung thành những mảnh máu thịt, rồi tiếp tục đâm thẳng về phía thân thể của thị với vẻ lãnh khốc.

“Sao có thể như thế được?”

Một gã quan viên thuộc hạ của Giam Thiên Ti cầm chiếc ô màu đen lâm vào tình trạng không thể khiếp sợ hơn, gã không nhịn được phải thốt lên kinh hãi.

Là thuộc hạ của Dạ Sách Lãnh, quan viên như gã mà dưới tình huống như vậy lại không khống chế được tâm tình của mình thốt lên tiếng kinh hô như vậy, là chuyện rất nghiêm trọng.

Nhưng lúc này lại chẳng có ai quan tâm tới gã. Ngay cả Dạ Sách Lãnh cũng không thèm quan tâm.

Nàng giống với tất cả những tu hành giả ở đây. Tuy rằng trong mắt không nhìn thấy tàn ảnh hay hình ảnh nào, nhưng trong tiềm thức của mọi người, ai nấy cũng cảm nhận được kiếm trong tay Đinh Ninh đã tiếp cận được với thân thể của cung nữ họ Dung.

Không ai có thể giải thích được tại sao Đinh Ninh có thể khống chế được chân nguyên đang chấn động mạnh trong cơ thể của

hắn, rồi lại đâm ra được một kiếm như thế.

Cung nữ họ Dung cũng không thể giải thích được. Lúc này, chân nguyên trong cơ thể của thị đang cực kì hỗn loạn.

Nhưng thị vẫn còn cánh tay trái, cho nên thị vẫn chưa cảm nhận thấy tử vong đang đến gần. Thị vẫn tin chắc rằng chỉ cần dùng cánh tay trái của mình cũng đủ để đối phó một kiếm này của Đinh Ninh, sau đó có thể phản công và giết chết Đinh Ninh.

Tay trái của thị đâm thẳng về phía trước. Tất cả chân nguyên hỗn loạn trong cánh tay trái cùng với nguyên khí thiên địa đã được thị ép bắn ra từ đầu ngón tay.

Đinh Ninh hít sâu một hơi. Ánh Tuyết Kiếm trong tay hắn không hề hoa mỹ chút nào, đơn giản mà va chạm với lực lượng cung nữ họ Dung đang bắn về phía hắn.

Trong chớp mắt, sắc mặt của hắn biến thành trắng bệch. Phụt! Hắn lại lần nữa phun ra một ngụm máu, nhưng Ánh Tuyết Kiếm trong tay hắn thì không bị đánh lui về phía sau một chút nào, tiếp tục đâm về phía trước.

Đây chính là bí kiếm của Bạch Dương Động.

Bạch Dương Thiêu Giác.

Cung nữ họ Dung hít một hơi thật sâu. Thị chỉ cần thời gian một hơi thở là có thể điều khiển chân khí trong cơ thể theo ý mình. Chỉ cần một chút thời gian là thị có thể giết chết Đinh Ninh.

Song, lúc này khí hải của thị đột nhiên đau nhói lên.

Thị kinh ngạc nhìn xuống. Vị trí chỗ khí hải ở bụng của thị xuất hiện một cái lỗ. Một cái lỗ xuyên thấu từ trước ra tận phía sau.

Thân thể thị bắt đầu run rẩy, nhưng trong ý thức của thị vẫn là một sự mờ mịt khó hiểu, thậm chí thị còn không tin đây là sự thật.

Nhưng sự thật chính là, tu vi của thị cứ theo dòng khí lưu chảy xuôi ra ngoài từ vị trí bị đục thủng kia. Như thể bao năm qua thị khổ tu không có tác dụng gì vậy. Tất cả lực lượng trong cơ thể thị biến mất hoàn toàn, cơ thể thị bị chân nguyên cùng nguyên khí thiên địa phản chấn, văng lên không trung phía sau.

Tất cả mọi người đứng xem xung quanh trên phố cũng phải khiếp sợ mà không hiểu gì.

Đó là một đạo kiếm quang. Chính là tàn kiếm Mạt Hoa lúc trước rơi xuống như bị mất điều khiển.

Nhưng chính trong khoảnh khắc đó, chuôi tàn kiếm Mạt Hoa này lại cứ thế bay lên, đâm thủng khí hải của cung nữ họ Dung, rồi nó bay thẳng lên không trung phía sau lưng thị.

Không ai có thể giải thích được trong lúc bị trọng thương như thế, Đinh Ninh làm cách nào có thể cưỡng ép khống chế được chân nguyên trong cơ thể. Không ai giải thích được tại sao Đinh Ninh có thể dùng Bạch Dương Thiêu Giác để đối phó lại với cỗ lực lượng còn mạnh hơn rất nhiều so với hắn. Mà cuối cùng hắn vẫn còn có thể tiếp tục sử dụng thanh tàn kiếm Mạt Hoa đã rơi xuống đất từ trước kia.

Không ai có thể giải thích được. Đây chính là kỳ tích.

Ngũ cảnh khiêu chiến lục cảnh, bản thân sự việc này chính là kỳ tích.

Tất cả mọi người đang chứng kiến kỳ tích này diễn ra.

Bịch! Bịch!

Liên tiếp vang lên hai tiếng động như đồ vật gì rơi xuống đất. Đinh Ninh cùng cung nữ họ Dung rơi xuống đất.

Trên mặt đất, bụi bay mù mịt. Trong đám bụi đất đó, Đinh Ninh đang cố gắng để ngồi dậy một cách khó khăn. Toàn thân hắn cũng dính đầy máu tươi và bụi đất, có vẻ cũng cực kỳ thê thảm. Thế nhưng trên khuôn mặt hắn lại đang nở một nụ cười rất tươi.

Chuôi tàn kiếm Mạt Hoa lấp lánh hàn quang cũng đang bay một cách khó khăn. Nó giống như một con chuồn chuồn mất một bên cánh, bay liệng chập chờn rồi rơi xuống. Chỗ thanh kiếm rơi, chính là vị trí cung nữ họ Dung rơi xuống trước đó.

Cung nữ họ Dung ngã vật xuống đống cát bụi, thị không thể nào ngồi dậy được. Máu tươi từ tất cả những miệng vết thương trên cơ thể thị đang lũ lượt tuôn ra, nhìn giống như một con giun dài màu đỏ đang bò trong đống cát bụi.

Đường phố xung quanh lâm vào sự yên lặng. Như thể toàn bộ đất trời đều yên tĩnh.

Mọi người đứng nhìn chuôi phi kiếm đang xiêu xiêu vẹo vẹo rơi thẳng xuống chỗ cung nữ họ Dung. Bọn họ biết rõ kết quả của trận chiến này sẽ không thay đổi.

Sau khi cung nữ họ Dung rơi xuống đất, thị đã dùng hết sức lực còn lại để lật người. Lúc này thị đang ngửa mặt nhìn lên bầu trời, đồng tử nở to, còn mang theo một vẻ mờ mịt. Dường như thị hoàn toàn không cảm nhận được ánh mặt trời chiếu chói mắt. Tất cả tâm tình của thị có lẽ cũng đã theo máu tươi chảy ra khỏi cơ thể rồi.

Thị cảm thấy thân thể của mình trống rỗng. Thị không nhìn thấy chuôi phi kiếm đang rơi thẳng về phía mình. Những gì thị nhìn thấy chỉ là khoảng không trống rỗng.

Đột nhiên thị cảm thấy buồn cười. Thì ra ở Trường Lăng lâu như vậy, làm nhiều việc như vậy, cuối cùng những gì thị cảm nhận được chỉ là sự trống trải. Rốt cuộc là thị chẳng có gì.

Một tiếng động nhỏ vang lên. Thanh tàn kiếm Mạt Hoa rơi xuống, đâm vào tâm mạch của thị.

Thân thể của thị cũng không nhúc nhích chút nào. Như thể thanh kiếm này có đâm hay không đâm vào người thị cũng vậy.

Tất cả người đứng xem lại run lên. Giống như thanh kiếm này đang đâm xuyên qua thân thể bọn họ chứ không phải ai khác.

Lúc này, tất cả đều bất động. Chỉ có Đinh Ninh là người đang cười duy nhất. Mọi người cảm nhận được sự vui sướng của hắn.

Chẳng hiểu sao, có lẽ là do kiếm ý của chiêu Bạch Dương Thiêu Giác vẫn còn. Mọi người bất giác lại nghĩ tới Tiết Vong Hư của Bạch Dương Động, nghĩ tới lão nhân chết đi trước khi kiếm hội Mân Sơn bắt đầu.

Thật ra, ở đây có rất nhiều người đều hi vọng Đinh Ninh có thể chiến thắng, hi vọng cung nữ họ Dung có thể bị giết chết. Nhưng khi điều này trở thành sự thật, nhìn thấy thần sắc của Đinh Ninh và cung nữ họ Dung, trong lòng bọn họ lại chẳng có chút vui sướng hay mừng rỡ nào.

Đúng lúc này, bầu trời đột nhiên tối sầm. Không có mây đen, nhưng bầu trời bỗng nhiên tối đen.

Hai tay Đinh Ninh hơi run rẩy. Đây là hơi thở mà hắn vô cùng quen thuộc.

Hắn biết là ai đã đến.

Q4 - Chương 74: Không thể lãnh khốc được như người

Không có mây đen nhưng bầu trời bỗng nhiên tối sầm, đó là bởi vì có rất nhiều ánh sáng khác lạ cùng với nguyên khí đã che đi áng mặt trời. Những ánh sáng kì lạ này đủ để khiến cho đa số tu hành giả ở đây cảm thấy run rẩy sợ hãi.

Bởi vì trong quá trình chính bản thân bọn họ tu hành cũng chưa từng tiếp xúc với loại ánh sáng nào có ẩn chứa nguyên khí. Hoặc có thể nói là trong cuộc đời bọn họ chưa từng có cơ hội tiếp xúc với thứ ánh sáng có chứa nguyên khí như vậy. Cũng vì loại ánh sáng này có nguồn gốc từ hư không vô tận, bình thường sẽ không xuất hiện chốn nhân gian.

Ngay khi nhận ra, những tu hành giả cường đại đều sợ hãi cúi đầu xuống. Như thể cúi đầu vẫn chưa đủ để biểu đạt sự kính sợ, thân thể bọn họ cũng hơi khom xuống theo. Có cảm giác như những tu hành giả này đang trở nên nhỏ bé hơn nhiều so với ngày thường.

Về phần đám dân chúng Trường Lăng kia, họ nhìn thấy bầu trời cũng đang tối đi, khi những ánh sáng kì lạ kia xuất hiện, chẳng biết khi nào ở giữa chiến trường lại xuất hiện một thân ảnh nữ nhân hoàn mỹ. Tất cả đều rung động, suýt chút nữa thì quỳ rạp xuống mặt đất.

Không ai dám lên tiếng vào lúc này.

Nhưng tất cả mọi người đều biết rõ, nữ nhân hoàn mỹ như thể không nhiễm khí tức bụi trần này chính là nữ chủ nhân của Trường Lăng và cả Vương triều Đại Tần – Hoàng hậu nương

nương.

Hoàng Chân Vệ cũng cực kì khiếp sợ nhìn về phía bóng dáng đang che lấp hết ánh sáng mặt trời kia. Giống như tất cả những sắc màu của trời đất này đều tụ tập lên thân ảnh hoàn mỹ đó. Y không thể ngờ rằng Hoàng hậu nương nương sẽ xuất cung, sẽ xuất hiện ở đây.

Đinh Ninh chẳng ngẩng đầu, hắn ho ra một ngụm máu. Cảm nhận được khí tức quen thuộc này, tuy rằng đã cố gắng khiến cho hai tay không phát run, nhưng cơ thể của hắn như thể lại đang run lên bần bật.

Hắn phát hiện ra rằng, tuy hắn cực kì căm hận kẻ đến từ quận Giao Đông này, kẻ đã cải biến toàn bộ Trường Lăng cùng với Vương triều Đại Tần. Thế nhưng khi thật sự đối mặt với ả lúc này, vẫn là việc vô cùng khó khăn đối với hắn, khó có thể chấp nhận được.

Không biết là hắn không muốn nhìn hay không dám nhìn nữa. Từ đầu đến giờ hắn đều không nhìn ả đến một cái.

Ánh tinh quang che lấp mặt trời. Hoàng hậu nương nương của Vương triều Đại Tần hàng lâm nơi đây.

Bên trong tâm mạch của cung nữ họ Dung, một vòi máu tươi đang chảy xuôi theo vết đâm của tàn kiếm ra nền đất bụi bặm bên dưới. Cung nữ họ Dung không nhìn thấy phi kiếm đâm một nhát cuối cùng vào cơ thể thị, nhưng lúc này, thị lại thấy rõ nữ nhân hoàn mỹ như đang che cả ánh mặt trời đứng phía trước thị.

Trước đó thị cảm thấy toàn bộ cố gắng của mình là vô ích, tất cả đều là sự trống rỗng, thị chỉ cảm thấy buồn cười cho tất cả những việc đã qua, thậm chí cũng chẳng thấy thống khổ chút nào. Thế nhưng lúc này, vào chính thời khắc cuối cùng của cuộc đời, ngay khi nhìn thấy nữ nhân hoàn mỹ này, thân thể của thị lại bắt

đầu run lên. Thị cảm nhận được nỗi thống khổ cực lớn.

Thị bắt đầu hiểu ra được, cả đời này thị đều bị hình bóng của nữ nhân này bao phủ.

Đối với người khác, thậm chí cả bản thân thị cũng thấy, mọi ánh hào quang của thị trước giờ đều đến từ trên thân nữ nhân này, quyền thế của thị cũng đủ lớn đến dọa người. Nhưng lúc trước khi chết, thị mới biết được, bởi vì nữ nhân này quá hoàn mỹ và cường đại, cho nên khi đứng cùng với ả, thị thậm chí không còn là bản thân mình được nữa.

Thị chỉ thấy sợ hãi. Tất cả vẫn luôn là sự sợ hãi đối với ả.

Hoàng hậu nương nương bước tới trước người thị. Nhìn thấy thân thể run lên không ngừng, khóe mắt đang liên tục chảy ra huyết lệ của cung nữ họ Dung, lông mày của ả từ từ chau lại. Như thể trên mặt ả lóe lên một tia sáng khó có thể lý giải.

“Tại sao?”

Ả nhìn cung nữ họ Dung đang cảm nhận nỗi thống khổ cuối cùng của cuộc đời. Ả nhẹ nhàng nói với giọng điệu tiếc nuối pha lẫn chút tức giận: “Ta đã nói chỉ cần ngươi không xuất cung, ta sẽ có thể bảo vệ cho ngươi được bình an. Tại sao ngươi lại phải xuất cung?”

Cung nữ họ Dung nhìn Hoàng hậu. Lẽ ra lúc này thị đã phải chết rồi. Nhưng thị phát hiện ra mình vẫn còn sống, vẫn còn sức để có thể nói chuyện được.

Một cỗ sinh khí từ trong tay áo của Hoàng hậu nương nương tuôn ra, nhập vào cơ thể của thị, thay thế cho sinh khí cuối cùng chảy xuôi trong cơ thể thị. Loại khí tức tiên linh này, vẫn siêu phàm thoát tục như thế, không giống với khí tức của nhân gian. Nhưng cỗ hơi thở này đối với cung nữ họ Dung mà nói thì lại quá

quen thuộc. Quen thuộc đến mức trong đầu thị trực tiếp xuất hiện hình ảnh của một cái ao sen, Hoàng hậu nương nương ngày nào cũng hao phí không ít thời gian đứng trước cái ao sen kia.

Trong mắt của người khác, thì cỗ khí tức này chính là một đạo bạch khí thánh khiết.

Đinh Ninh không ngước đầu lên, nhưng hắn cảm nhận được cỗ khí tức này một cách rõ ràng. Hắn cảm nhận được cung nữ họ Dung đáng lẽ đã phải chết rồi thì nay lại được kéo dài hơi tàn, trong lòng hắn lập tức trở nên lạnh lẽo.

Người chết thì sẽ không thể nói được, sẽ có thể che giấu được rất nhiều bí mật. Nhưng lúc này, cung nữ họ Dung vẫn chưa chết. Chỉ cần thị nói ra một bí mật, hắn và rất nhiều người trong Trường Lăng này lập tức sẽ phải chết. Hoặc là sẽ có người nhận được kết cục còn thê thảm hơn cả cái chết. (Các bạn đang đọc truyện được dịch trên diễn đàn bachngocsach.com)

...

Trong đầu cung nữ họ Dung có vô số lời muốn nói.

Dược lực của Linh liên chỉ kéo dài hơi tàn cho thị, cuối cùng thị vẫn sẽ phải chết, nhưng điều đó lại khiến thị trở nên yên lặng hơn so với bất kì lúc nào khác. Thị đã suy nghĩ thông suốt từ những chiêu thức giao thủ cuối cùng của Đinh Ninh. Thị cũng đã hiểu được tại sao Đinh Ninh có thể giết chết mình trong hoàn cảnh khó khăn như vậy.

Thì ra là như thế.

Không chỉ bởi vì Tiết Vong Hư, mà còn vì người kia cùng với rất nhiều người khác của Ba Sơn Kiếm Tràng đã chết dưới thủ đoạn của thị.

Thị có cơ hội, có đầy đủ thời gian để nói ra. Nhưng ngay khi

nghe được âm thanh tràn đầy tiếc hận của nữ nhân đang đứng che lấp bầu trời trước mặt thị, thị lại không nói ra lời nào, mặc cho thời gian quý trọng trôi qua.

Thị nhớ lại những hình ảnh tốt đẹp từ rất lâu về trước. Nhớ tới trước khi đi theo nữ nhân này, nhớ tới hình ảnh của những người thị đã từng ngưỡng mộ, hình ảnh bọn họ chiến đấu. Thị nhớ tới thời điểm mình và gã trà sư kia gặp nhau, nhớ tới những lúc hai người họ giúp đỡ kiềm chế lẫn nhau, dường như sẽ là như vậy cho đến suốt đời.

Thế nhưng cuối cùng những hình ảnh đó đều biến mất. Cuối cùng tất cả cũng chỉ là trống không.

Ánh mắt thị lại lần nữa chảy ra từng dòng huyết lệ. Thị nhìn nữ nhân hoàn mỹ kia, chủ nhân của thị. Vang lên trong đầu thị là câu nói cuối cùng của ả: “Tại sao ngươi lại phải xuất cung?”

“Bởi vì, ta vẫn không thể lãnh khốc được như người.” Thị nở nụ cười ảm đạm, huyết lệ tuôn rơi. Thị dùng chút sức lực cuối cùng cố gắng nói ra một câu.

...

Khí tức của Hoàng hậu nương nương đột nhiên dừng lại. Ả ngẩn người tại chỗ.

Ả không ngờ được rằng câu cuối cùng cung nữ họ Dung nói ra sẽ là câu nói như vậy. Bởi vậy mà trong khoảnh khắc đó, thân thể của ả bỗng cảm thấy rét lạnh, cứng đờ. Nhưng cảm giác đó cũng chỉ xuất hiện thoáng chốc.

Ngay sau đó, lông mày ả chau lại. Toàn bộ sự phẫn nộ, tiếc hận trong ánh mắt ả bỗng biến mất, trở thành vẻ hờ hững. Hoặc có thể nói đã biến thành ánh mắt của Thần Phật không chứa đựng chút nào tình cảm của nhân gian. Có chăng chỉ là sự khống chế đối

với thế gian mà không mang theo bất cứ tình cảm cá nhân nào.

Trên khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết thời gian, không có bất kì khuyết điểm nào, ả hờ hững đánh ánh mắt về phía Đinh Ninh đang cúi đầu ho ra máu trên mặt đất. Tiếp đó ả lạnh lùng lên tiếng: "Ta thấy ngươi vẫn còn lưu thủ, ít nhất thì cũng nể mặt ta."

Những lời này không đầu không đuôi, hơn nữa còn nói to rõ ràng, toàn bộ tu hành giả ở hiện trường đều có thể nghe rõ. Không ai cảm thấy ả bá đạo, chỉ nghĩ rằng với thân phận của ả thì câu nói như vậy là rất bình thường, đương nhiên.

Thậm chí còn có người bắt đầu nhớ lại lúc ả tỏ rõ hảo ý với Đinh Ninh, nhớ lại những hành động đáp lại của Đinh Ninh. Theo bản năng, bọn họ cảm thấy Đinh Ninh dường như hơi quá phận nếu như hắn không đưa ra được lời giải thích.

Nhưng điều làm cho mọi người ở đây cảm thấy bất ngờ chính là, khi Hoàng hậu nương nương với thân phận cực kỳ tôn quý đã tự mình nói chuyện với hắn. Thì Đinh Ninh chỉ phun ra một ngụm máu rồi khẽ trả lời: "Thật xin lỗi."

Chỉ là ba chữ, lại khiến cho mọi người đều cảm thấy rét run.

Sau khi Đinh Ninh trả lời, Hoàng hậu nương nương quay người, không nói thêm bất kỳ lời nói nào nữa. Sự thật thì ả cũng chẳng có lời nào để nói nữa.

Ánh mặt trời dần trở lại. Những ánh tinh quang kia dần biến mất. Thân thể Hoàng hậu cũng bắt đầu biến mất cùng với ánh tinh quang đó.

Đinh Ninh vẫn không ngẩng đầu lên.

Đây chính là lần đầu tiên hắn và Hoàng hậu nương nương gặp lại nhau.

Q4 - Chương 75: Hào quang trong mùa hè

Một ít cường giả tu hành của Trường Lăng cảm giác hoàng hậu nương nương rời đi đều trầm lặng.

Bọn họ không cách nào biết được tâm tình của Đinh Ninh, hắn lại một lần nữa cự tuyệt hảo ý của hoàng hậu.

Thiếu niên xuất thân từ quán rượu Ngô Đồng lúc này mặc dù cúi mặt nhưng trước sau chưa từng cúi đầu.

Tầm mắt mọi người lần nữa tập trung lên người Đinh Ninh.

Nhiều người nhìn xem thiếu niên ngồi trong vũng máu, còn thường xuyên ho ra máu nên thậm chí họ bắt đầu lo lắng hắn có phải bị thương quá nặng hay không, sẽ mãi ảnh hưởng tu vi tiến cảnh sau này.

Trong thế giới tu hành giả, để chân nguyên hỗn loạn di chuyển trong cơ thể lại cưỡng ép sử dụng liền tương đương với không để ý chân nguyên loạn xuyên kinh mạch.

Tiếng bước chân vang lên dồn dập.

Mấy tên y sư trong y quán bước nhanh ra, danh y sư đầu tiên nâng Đinh Ninh dậy cũng đã nhét một viên đan dược vào miệng hắn và bắt đầu trị liệu.

"Đừng cho bất kỳ kẻ nào tiến vào y quán để tránh ảnh hưởng trị thương."

Sắc mặt chủ nhân y quán Tôn Hạnh Đường ngưng trọng nói

với đám người Tịnh Lưu Ly ở cửa ra vào.

Tất cả mọi người trong ngõ phố thấy hình ảnh như vậy liền hiểu tại sao từ đầu Tạ gia Quan Trung muốn bao gian phòng này của y quán.

Tịnh Lưu Ly khẽ gật đầu.

Nàng nhìn thoáng qua người Đinh Ninh rồi lướt đi sau đó rất không có phong phạm ngồi xuống giữa cánh cửa y quán.

Nàng cúi đầu suy nghĩ, cảm thấy cao hứng thay cho hắn.

Bởi vì phần lớn những người trên đường phố này chỉ thấy thời khắc Đinh Ninh báo thù, thấy khoái ý của hắn nhưng không có mấy người giống nàng liếc thấy hắn trả giá cái gì, chịu đến nỗi khổ thế nào.

Nhưng đồng thời nàng cảm thấy cả sự việc dường như có chỗ không đúng.

Không phải vì cuối cùng Đinh Ninh có thể vận dụng phi kiếm mà là còn có cái gì rất quan trọng không đúng.

Nàng cúi thấp đầu, căn bản không để ý người khác suy tư, lông mày nhíu lại càng chặt.

Hoàng hậu nương nương trở lại bên trong xe phượng.

Xe phượng của nàng ngừng trên trung ương trục đường lớn Trường Lăng.

Tua cờ chế từ vàng ròng che đi thân ảnh của nàng.

Nàng ngồi trên ghế phượng, ánh mắt lạnh lùng xuất hiện ý phẫn nộ lần nữa.

Nàng biết rõ giờ này Bạch Sơn Thủy đang chiến đấu với Từ

Phần Cầm.

Đến lúc này chiến đấu còn chưa kết thúc chỉ có thể nói rõ thực lực của Bạch Sơn Thủy đã vượt xa khỏi dự tính của nàng.

Hôm nay nàng không chỉ mất đi người cung nữ này.

Thủy mạch (nước ngầm) dưới lòng đất là thế giới không rõ.

Bởi vì không biết nên trong đa số sách vở đều gọi thủy mạch là Minh Hà cùng Âm Hà.

Không chỉ quanh năm không thấy ánh mặt trời mà còn âm u lạnh lẽo cùng trầm trọng!

Không chỉ là độ sâu còn có rất nhiều sức nặng đất đai cùng nguyên khí chảy trong dòng nước ngầm này trở nên cực kỳ trầm trọng, nó đặt trên người tu hành giả thì hoàn toàn bất đồng với việc chiến đấu trên mặt đất.

Điều khiến Từ Phần Cầm bắt đầu sợ hãi chính là trong Âm Hà này chỉ có hai người, không còn ai nhúng tay.

Lúc trước hắn và Bạch Sơn Thủy đánh nhau chỉ khiến cho hai người tiến vào Âm Hà càng sâu.

Nước âm hàn chảy ngày càng mạnh khiến trường kiếm màu đen di chuyển quang thân thể chịu áp lực ngày càng lớn, hắn cảm giác toàn bộ động tác trở nên chậm, phòng thủ tùy lúc xảy ra vấn đề.

Nếu phòng thủ vô dụng, hắn chỉ còn cách phản kích.

Trường kiếm luôn kịch liệt xoay quanh người hắn xuyên qua nước chảy như hắc tinh chậm chạp và ổn định tiến tới thân thể Bạch Sơn Thủy.

Không có bất kỳ ánh sáng nên không thấy rõ thân thể nàng

nhưng trước sau vẫn tồn tại một dòng nước chảy xanh biếc còn thâm trầm hơn hắc ám bập bềnh bên ngoài thân, không ngừng tỏa ra sát ý chân thực.

Từng đạo kiếm khí tối tăm màu xanh lục không hề trở ngại xuyên ngược chiều Âm Hà đâm tới Từ Phần Cầm.

Từ lúc hắc kiếm của Từ Phần Cầm tiến lên trong nước thì trên người hắn đã nhiều hơn chừng mười vết thương, có vài chỗ thậm chí tới xương, dòng máu từ đó chảy ra xuôi theo dòng nước nhìn như cơ thể hắn đeo mấy sợi dây băng màu đỏ hồng.

Chuôi kiếm này của Từ Phần Cầm so với dòng nước ngoài thân của Bạch Sơn Thủy lộ ra thật nhỏ bé.

Giống như một cái lưỡi câu nho nhỏ chống lại một đầu cá voi xanh.

Nhưng thần sắc của hắn không có bao nhiêu thay đổi. Một kiếm này nguyên bản đã gọi là Điếu* Kình kiếm. (*: câu)

Lúc hắc kiếm tiếp xúc với quang ảnh to lớn màu xanh biếc kia thì trong nháy mắt toàn bộ quang ảnh đã bị kiếm thế ngăn chặn, không còn ánh kiếm nào có thể chảy xuôi đi ra.

Vô số đạo hào quang từ thân thể Từ Phần Cầm xuyên suốt bắn ra.

Đây là nguyên khí đất trời trong cơ thể hắn chân thật bùng cháy.

Nguyên khí bùng cháy sinh ra một đường dài hẹp chói mắt, tựa như dây đàn cháy tuyệt.

Cả người hắn như cây đàn tranh đang bùng cháy.

Đây cũng là điểm đáng sợ nhất của hắn.

Chỉ có cực ít người biết được, hắn sở dĩ có tên Từ Phần Cầm vì hắn sở tu chân nguyên công pháp gọi là Phần Cầm kinh.

Mộn công pháp này chỗ đáng sợ nhất là phương pháp có thể bùng cháy lượng lớn chân nguyên trong nháy mắt, đạt được lực lượng càng mạnh mẽ.

Cỗ lực lượng này mặc dù có thể duy trì trong thời gian rất ngắn nhưng để sát nhân hay chạy trốn là đã đủ.

Lúc giọt nước óng ánh hóa thành sông lớn đánh hắn vào đáy sông Âm Hà thì hắn đã xác định cảnh giới của Bạch Sơn Thủy tăng trưởng khác hoàn toàn.

Nàng bây giờ đã không còn là Bạch Sơn Thủy đầu đường cuồng ca thời chiến ở Trường Lăng.

Nhưng dù sao Bạch Sơn Thủy cũng không phải Bát Cảnh.

Hắn có thể xác định chỉ cần mình có thể chạy ra Âm Hà là có thể sống tốt.

Chỉ cần thời gian nháy mắt mà thôi.

Hắn vững tin trừ khi Bạch Sơn Thủy là Bát Cảnh, nếu không thì không có khả năng tại trong chớp mắt phá vỡ Điếu Kình kiếm.

Tất cả nguyên khí như chùm dây đàn bùng cháy đâm lên trên, toàn bộ dòng nước quanh hắn bốc hơi, bắn thân thể hắn lên trên với tốc độ kinh người.

Nhưng cũng ngay lúc này, sắc mặt hắn trở nên ảm đạm dị thường.

Hắn cảm giác dưới đáy Âm Hà xuất hiện một lực lượng mới.

Nó giống như không rõ từ Âm Hà tạo ra, nhưng đồng dạng cường đại như Bạch Sơn Thủy.

Hơn nữa luồng sức mạnh này như là mưa to đột phát, so với nàng còn muốn bạo liệt làm hắn cảm thấy một loại quen thuộc.

Hắn kịp phản ứng nguồn gốc luồng lực lượng này đến từ người phương nào.

"Dạ..."

Hắn không thể tin kêu thành tiếng.

Nhưng hắn chỉ kịp kêu lên một chữ.

Mà một chữ tại dòng sông dưới mặt đất không cách nào truyền ra.

Luồng sức mạnh xuôi theo Âm Hà đến gần như dung hợp hoàn mỹ với sức mạnh của Bạch Sơn Thủy.

Bên trong tai hắn phát ra tiếng nứt răng rắc, trên người hắn cũng như vậy.

Chuôi hắc kiếm bị phản chấn lại đâm thật sâu vào người hắn, bụng gần như bị cắt hoàn toàn.

Khí huyết cùng cơ quan nội tạng bị nghiền nát đồng thời bốc cháy.

Hào quang từ cơ thể hắn phun ra càng nhiều.

Oành!

Một chỗ bờ sông đồng nội Trường Lăng đã phát sinh bạo tạc.

Mảng cỏ lau bốc cháy.

Một đoàn ánh sáng từ dưới đất bay lên, bachngocsach. com phóng tới không trung.

Xe phượng trên đường lớn Trường Lăng trở về.

Lúc đoàn ánh sáng này xuất hiện phía chân trời thì xe phượng bỗng nhiên trầm xuống.

Mấy nghìn sợi kim tuyến che xe đồng loạt bồng bềnh ra ngoài, phát ra tiếng vang như chuông gió.

Nữ tử hoàn mỹ đến từ quận Giao Đông khẽ nâng đầu nhìn về phương hướng kia.

Nàng biết rõ xảy ra chuyện gì, mặt mũi của nàng càng lạnh lùng hơn so với thấy cung nữ kia chết đi, chỉ có lạnh lùng không biến hóa.

Q4 - Chương 76: Phong doanh

Tịnh Lưu Ly vẫn còn ngồi suy tư trên bậc thềm.

Trực giác của nàng giống như bắt được đồ vật rất đơn giản nhưng nghĩ mãi không ra.

Hào quang vùng đồng nội chỉ xuất hiện trong chớp mắt.

Nhưng nguyên khí hùng mạnh lại đưa tới một trận gió.

Rất nhiều doanh trướng trong đại doanh Hổ Lang bắc quân phe phẩy.

Lương Liên xếp bằng trên ghế trúc đột nhiên mở mắt.

Hắn là cường giả thất cảnh, tất nhiên cảm giác trận gió khác thường này là nguyên khí chấn động, không giống với nơi khác Trường Lăng, trận gió này thổi vào doanh trướng nhiều hơn một phần lạnh lẽo thấu xương.

Chỉ trong tích tắc Lương Liên mở mắt, sợi tóc cùng lông mi của hắn liền kết ra một tầng băng sương xanh đen.

Phảng phất có một luồng rét lạnh đến từ chỗ sâu nhất trong lòng đất phá không đi tới trước người hắn.

Sắc mặt hắn kịch biến không kịp suy tư, hay tay đập xuống án thư trước người.

Oành một tiếng, án thư nát bấy, một tấm khiên tròn màu vàng đen bay ra hiện lên phù văn màu đỏ tươi hình hoa hồng, trong nháy mắt dẫn động nguyên khí trời đất như núi tới.

Toàn bộ lều lớn trung quân như khí cầu bị xì hơi bỗng nhiên sụp đổ.

Kế tiếp toàn bộ doanh trướng như da nứt bị kiếm đâm ra.

Một ánh kiếm u lam sâu xa cực điểm không biết từ chỗ nào bay tới, như phá vỡ không gian xuyên qua toàn bộ Hổ Lang bắc quân chỉ thẳng đại trướng trung quân tới chỗ Lương Liên cả người đang giống như phồng lên.

Vô số tiếng quát nghiêm nghị vang lên.

Ánh kiếm bay múa, chí ít có hơn mười thanh phi kiếm mang theo quyết ý mạnh mẽ đón nhận ánh kiếm kia.

Từng tiếng ‘rắc rắc rắc’ kết băng nổ vang làm lòng người rung động.

Trên đường bay của ánh kiếm màu lam đen này không chỉ nghênh tiếp mấy thanh phi kiếm trực tiếp kết băng rơi xuống mà ngay cả mấy tên tu hành giả điều khiển chúng cũng trực tiếp bị đông tại chỗ thành băng điêu mất mạng.

Nhưng điều khiến trái tim mấy kiếm sư chặn đường kia đập nhanh là cho đến lúc này bọn hắn đều không thể xác định người điều khiển ở nơi nào.

Sắc mặt Lương Liên trầm xuống như đeo mặt nạ huyền thiết, trái tim của hắn co rút dữ dội, hắn biết rõ chủ nhân ánh kiếm này là ai và cũng biết mình không cách nào địch nổi.

"Đông Nam, ba bốn bảy!"

Hắn kêu lên vị trí của nữ tử kia, cũng ngay lúc đó đa phần chân nguyên trong tích tắc tràn vào dưới thân thể.

Chăn lông dưới chân hắn đã nổ nát bấy lộ ra mảnh bạch ngân

như tia chớp.

Sáu cây cột sắt sáu cạnh từ dưới đất mọc lên bao hắn vào trung tâm.

Ánh kiếm xanh đen không biết từ bao xa bay đến va chạm mãnh liệt với sáu cây cột phát ra tiếng nổ tung dữ dội.

Một tiếng nổ mạnh gấp mấy trăm lần so với âm thanh này gần như phát ra cùng lúc, chiếm cứ toàn bộ quân doanh không gian trống.

Tất cả xe phù trong doanh địa Hổ Lang bắc quân phát ra ánh sáng chói lọi.

Một biển ánh sáng được tạo ra trong doanh địa.

Ngay sau đó, vô số vật to lớn bay ngang trên bầu trời.

Mấy chục đóa sóng khí như mây trắng nổ tung giữa không trung.

Mấy chục cây trường mâu thuật khí to như vòng eo người trưởng thành phá mây rơi xuống chỗ Lương Liên chỉ thị.

Nguyên khí ma sen băng hàn không ngừng từ chỗ đó khuếch trương ra ngoài, lúc này đã tạo thành một trận bão tuyết.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết đứng ở trung tâm bão tuyết.

Tất cả quân sĩ cùng tu hành giả Hổ Lang bắc quân triệt để phẫn nộ.

Bọn họ biết rõ tu hành giả trong trận bão tuyết này cường đại tới cực điểm, thậm chí hơn xa người cường đại nhất trong quân doanh là Lương Liên. Nếu không Lương đại tướng quân cũng không kích phát thuật khí phòng ngự mạnh nhất là Lục Môn Thiên Tỏa rồi.

Nhưng trong toàn bộ lịch sử vương triều Đại Tần còn chưa từng có bất kỳ một đại tướng quân nào bị ám sát trong trung quân.

Trong lịch sử có một ít tướng quân vương triều đối địch nắm mười vạn quân bị tu hành giả Tần ám sát nhưng vương triều Đại Tần chưa từng bị như vậy.

Nhất là loại trực tiếp ám sát không kiêng sợ gì như này.

Hiện tại bất kỳ một đội mấy vạn quân Đại Tần đều được phân phối phù khí đủ để giết một hai tên cường giả Thất Cảnh, huống chi Hổ Lang bắc quân bảo vệ an toàn cho Trường Lăng! Tinh nhuệ chi sư của vương triều Đại Tần!

Thật lúc cần thiết, cho dù dùng thân thể của toàn bộ đội quân này để lấp vào thì đại đa số binh sĩ bọn họ cũng không chớp mắt một cái.

Dũng mãnh, đây cũng là chỗ đáng sợ nhất của quân Tần trong mắt các quân đội triều khác.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết rất rõ ràng dù người đó lúc toàn thịnh cũng không có khả năng một người trực tiếp khiêu chiến một đội quân như vậy.

Lúc người nọ chết trận ở Trường Lăng, tất cả tu hành giả tu vi chí cao cũng rõ ràng một khái niệm, kẻ mạnh nhất trên thế gian này tối đa chỉ có thể giết chết hai ba mươi tên thất cảnh, giết hơn hai vạn quân Tần mà thôi.

Huống chi trôi qua vài chục năm, phù khí của quân đội thiên hạ đã có bước tiến nhảy vọt, uy lực mạnh hơn.

Giây phút mấy chục cái phù khí kim loại xuyên mây mà ra, Trưởng Tôn Thiển Tuyết đều cảm nhận được nó hùng mạnh và hoàn toàn chưa từng gặp qua.

Mà mọi thứ đầy đủ bây giờ chỉ là xuất phát từ kế hoạch của người nào đó.

Nàng chỉ chấp hành kế hoạch của người này.

Cho nên nàng căn bản không cần cân nhắc cái gì.

Nàng ngẩng đầu nhìn mấy chục cây mâu dài rơi xuống phía mình, cho đến khi ánh sáng kim loại bao lấy gió tuyết ngoài thân, cho đến khi thấy rõ phù văn rồng cuộn tròn trên thân mâu thì nàng mới phóng thích tất cả chân nguyên, nguyên khí tích súc cùng tất cả sức mạnh trong khí hải của chuôi bản mệnh kiếm này.

Bão tuyết từ thân nàng cuốn ra tứ phía.

Toàn bộ trường mâu bị bão tuyết cuốn lấy bay ngược trở về rơi xuống trung quân.

Gió tuyết tràn ngập trong doanh địa.

Đỉnh doanh trướng lật tung sau đó rớt xuống mặt đất vang lên thanh âm như kim thiết, nguyên bản là da dẻo vậy mà cứng rắn bị nứt vỡ.

Ánh mắt rất nhiều tu hành giả từ phẫn nộ hóa thành kinh sợ.

Lúc trước bọn hắn đã nghe qua một ít truyền thuyết của Công Tôn đại tiểu thư, cũng biết rõ chuôi kiếm này rơi vào tay nàng.

Nhìn thấy rất nhiều doanh trướng bị đóng băng triệt để, bọn hắn không cách nào liên hệ lực lượng như vậy với vị đại tiểu thư trong truyền thuyết kia.

Phía trước ánh mắt bọn hắn bị màu xanh đen tràn ngập, hoàn toàn mất đi tung tích của nữ tử.

Lúc bọn hắn xoay người muốn nghe tiếp chỉ thị của đại tướng quân thì hô hấp như ngừng lại.

Mấy chục cây trụ băng to lớn nhìn như mất trật tự đứng sừng sững tại trung quân.

Phù văn rồng cuộn bên trên thân mâu dường như kéo dài tới bên ngoài, huyền băng xanh đen giống như rồng kéo dài lên trên.

Những trụ băng này phong tỏa toàn bộ trung quân, gió tuyết bên ngoài đã nhanh chóng tiêu giảm nhưng gió tuyết bên trong những trụ băng này ngày càng dày.

Hàn sát nguyên khí ngày càng đậm hơn, mặc dù là tu hành giả ngũ cảnh lục cảnh trong quân đều không thể tới gần, bachngocsach. com máu tươi có cảm giác muốn đông lại.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết xa xa liếc chỗ quân doanh kia một cái.

Những cây mâu kim loại lớn kia hiện tại đã kế thừa kiếm ý từ chuôi kiếm trong cơ thể nàng.

Nguyên khí quá mức hùng mạnh của chuôi kiếm này rót vào bên trong mấy cây mâu dài đủ để duy trì kiếm ý một thời gian không ngắn.

Nàng cảm nhận được sự mạnh mẽ của mình.

Nàng rất hài lòng.

Nhưng nàng đã dùng hết tất cả sức mạnh trong cơ thể nên hiện tại nàng không khác một người bình thường.

Nàng hít sâu một hơi, quay người bắt đầu đi về phía rừng cây.

Trong rừng cây có một chiếc xe ngựa dừng ở đó.

Thân hình người điều khiển xe rất thấp bé, mặc dù nhìn thấy Trưởng Tôn Thiển Tuyết làm tất cả những chuyện như vậy nhưng cũng không quá mức rung động, chỉ là không hiểu hỏi: "Chỉ như

vậy? Người đó giết Lương Liên?"

Trưởng Tôn Thiển Tuyết vẫn biểu lộ lành lạnh như trước, nàng dường như không muốn trả lời nhưng vì tôn trọng người này nên không kiên nhẫn lạnh lùng nói: "Chuyện kia không liên quan tới ta rồi."

Q4 - Chương 77: Nhất Tuyến Thiên

Thân thể Lương Liên lạnh như thiết.

Toàn bộ sợi tóc, lông mày bị đông lại như châm cứng.

Trên da thịt hắn kết một tầng sương mỏng màu xanh đen sáng bóng.

Toàn bộ đại doanh trung quân Hổ Lang bắc quân chân chính trở thành Cửu U Minh vực.

Ánh mắt Lương Liên nhìn lên hai tay mình.

Hắn nhìn da tay bị nứt ra do đông lạnh, cảm thụ kiếm khí chí hàn trong thiên hạ sát phạt cơ thể, cảm nhận nội thương biến hóa càng thêm nghiêm trọng nhưng sắc mặt hắn chỉ hờ hững, trong lòng thản nhiên thấy không hiểu.

Phong danh tất nhiên là không cho những bộ hạ của mình tiến vào khu vực trung quân.

Cực hàn như vậy tất nhiên tổn thương bất kỳ tu hành giả nào tiến vào... Nếu như nói Công Tôn đại tiểu thư vì yêu hận năm đó cảm thấy bất công cho người nọ, không chờ được hắn rời khỏi Trường Lăng để có cơ hội ra tay.

Vậy sau khi nàng rời khỏi còn ai có thể đi vào nơi này giết hắn?

Toàn bộ Trường Lăng, trong những người này còn ai có thể đứng ngang hàng với nàng tiến vào đây giết hắn?

Bỗng nhiên ánh mắt hắn hơi nheo lại.

Khóe mắt bị đông cứng rạn nứt chảy máu nhưng lập tức bị khí lạnh đông lại tạo thành vệt màu hồng.

Trong gió tuyết xanh đen đột nhiên xuất hiện một bóng người đeo rương trên lưng.

Trong rương chứa đầy băng tinh màu xanh đen, trông thật lớn như một cái quan tài.

Đây là một thiếu niên, nguyên bản không thể ở chỗ này.

Quân tình thường thường báo cáo nhanh nhất.

Lương Liên không có ra quân doanh nhưng cũng biết kết quả cuối cùng của trận chiến vừa mới kết thúc kia.

Trong báo cáo quân tình, gã thiếu niên này bị tổn thương rất nặng.

Con mắt Lương Liên chậm rãi mở to, khóe mắt lại rạn nứt thêm chút ít.

Hắn không nhịn được cười giống như phát hiện chuyện gì đặc biệt buồn cười.

Sau đó hắn chăm chú nhìn gã thiếu niên này hỏi: "Cửu Tử Tằm?"

Thiếu niên này chính là Đinh Ninh.

Hắn làm sao đều không thể xuất hiện ở nơi này nhưng hết lần này tới lần khác lại hiện diện trong gió tuyết.

Hắn không có ho ra máu.

Hơn nữa bão tuyết xung quanh cũng không tạo thành tổn

thương thực sự cho hắn, ngược lại dường như còn giúp lấp đầy một số nơi trong cơ thể thiếu niên.

Sắc mặt Đinh Ninh có chút tái nhợt.

Nhưng mà hắn rất trấn định, hô hấp cực kỳ suôn sẻ, hơn nữa còn tản ra ý vị hùng mạnh trước nay chưa từng có.

Hắn lúc này so với thời điểm chiến đấu cùng Dung cung nữ thì càng sắc bén.

Giờ đây, Đinh Ninh mới đúng là thanh bảo kiếm ra khỏi vỏ.

"Giả trang trọng thương, sau đó tới giết ta. Như vậy không ai nghĩ ra được là ngươi, thực tế nếu ta chết trong tay Cửu Tử Tằm, chết vì truyền nhân của người kia thì ngươi càng được bỏ ngay liên quan."

Trước khi Đinh Ninh lên tiếng, Lương Liên lắc đầu, như đùa cợt lại như tán thưởng nhẹ nói: "sau này không ai sẽ nghĩ tới ngươi chính là truyền nhân Cửu Tử Tằm, thật sự là kế hoạch hoàn mỹ một mũi tên trúng mấy con chim. Không hổ là truyền nhân người kia."

Đinh Ninh lẳng lặng nhìn hắn, rốt cuộc hé môi nói: "Ai cũng sẽ không nghĩ tới ngày xưa một người chăn ngựa lại dựa vào bán bạn cầu vinh trở thành Lương đại tướng quân hôm nay."

Lương Liên lạnh lùng trào phúng: "người chăn ngựa liền nhất định phải là người chăn ngựa sao?"

Đinh Ninh lắc đầu đáp: "không nhất định, nhưng dùng phương pháp này trở thành Lương đại tướng quân, đáng chết."

"Ta thật sự rất yêu thích ngươi."

Lương Liên ngẩng đầu sau đó thành khẩn nói: "Người nọ tìm

được truyền nhân đều là mạnh mẽ như vậy... Như ta chết đi, ai sẽ nghĩ tới người ám sát ta chính là ngươi, ai sẽ nghĩ được trong một ngày ngươi giết hai tên đại địch? Chỉ là ngươi muốn hoàn thành kế hoạch như vậy thì điều đầu tiên phải giết được ta."

"Dù sao hiện tại ta cũng là đại tướng quân chỉ thiếu quân công mà chưa được phong Hầu thôi."

Lương Liên dừng lại một chút nở nụ cười khiến vụn băng trên mặt rơi xuống, "ta là tu hành giả thất cảnh, không phải chỉ là một tên cung nữ."

Đinh Ninh lắc đầu nhìn người đại tướng quân tràn đầy ý trào phúng rồi thành khẩn sửa lại cách nói của hắn: "là một tu hành giả bị trọng thương."

"Hàn ý đã đến thời gian đậm đặc nhất, sau đó chuyển từ đậm sang nhạt, đây là thời cơ ra tay tốt nhất ngươi còn chờ cái gì?"

Lương Liên thu lại vui vẻ nhìn cái rương bằng băng như quan tài sau lưng Đinh Ninh hỏi, "ta cũng rất tò mò, sau khi vận dụng nhiều thủ đoạn như vậy thì ngươi còn cái gì? Ngự kiếm ý sao, ngự kiếm ý của Công Tôn đại tiểu thư rồi sau đó bão tuyết tan biến cho đại quân bên ngoài của ta giết vào sao?"

Đại tướng quân chiến đấu không chỉ tu vi mà còn có thủ đoạn công tâm.

Nhưng cái này không có tác dụng với Đinh Ninh.

Ngay cả Dạ Sách Lãnh, Bạch Sơn Thủy cùng Trưởng Tôn Thiển Tuyết và càng nhiều nhân vật kinh tuyệt đã cam tâm trở thành quân cờ trong kế hoạch của hắn, lúc này hắn cũng chỉ làm theo kế hoạch mà thôi.

Khi Lương Liên nói chuyện công tâm thì hắn biết rõ y sắp ra tay, sau đó chuẩn xác đoạt trước thời cơ.

Rương sắt băng như quan tài sau lưng hắn vang lên răng rắc mở ra một tấc.

Tàn kiếm Mạt Hoa từ đó bay ra, mấy bóng mờ trên thân kiếm tiêu tan.

Lương Liên bỗng nhiên quay đầu.

Trong gió tuyết, một luồng kiếm ý phá không tới sau lưng hắn!

Sức mạnh hắn khó đã thông cũng vô thức từ trong tay hắn dâng lên.

Một âm thanh trầm đục vang lên, thân thể hắn lắc lư thoáng qua.

'Rào', một mảng sóng nước màu đen rơi vãi sau đó nhanh chóng hóa thành những viên băng rớt xuống mặt đất sau lưng hắn

Hắn chậm rãi cầm lấy trường kiếm chất phác sau lưng, khóe miệng thấm máu tươi nhanh chóng bị đông cứng lại.

"Ngự kiếm ý."

"Đây là kiếm ý của Bạch Sơn Thủy."

Lương Liên nhìn Đinh Ninh trong gió tuyết chậm rãi lên tiếng.

"Ngươi nắm bắt thời cơ quá tốt... Bạch Sơn Thủy vừa sử dụng kiếm nên luồng kiếm ý này rất mạnh... ngươi còn có cái gì?"

Hắn muốn xem Đinh Ninh còn có chiêu gì nhưng tất nhiên không ngốc đợi Đinh Ninh tung ra tất cả thủ đoạn.

Kiếm trong tay hắn dường như không có bất kỳ động tác nhưng xoẹt một tiếng, bầu trời gió tuyết bị nứt ra một góc, một dòng khí tức khủng bố ngưng tụ như côn, tựa thiên phạt cực kỳ ngang ngược đập xuống.

Đây là sức mạnh thất cảnh.

Trong thân thể Đinh Ninh phát ra rất nhiều âm thanh nổ tung, theo lý mà nói lúc này hắn không thể nào động đậy.

Nhưng cũng đúng lúc này, trong cơ thể thiếu niên vang lên vô số tiếng tằm.

Bên ngoài thân thể xuất hiện vô số tằm nhỏ chằng chịt như ánh sao mà mắt thường có thể thấy được.

Trong không khí kêu lên vô số âm thanh sàn sạt.

Chân nguyên không gì sánh được trong cơ thể Đinh Ninh chảy xuôi ra ngoài.

Hòm sắt sau lưng phát ra tiếng kêu sắc nhọn tràn đầy sợ hãi.

Kế đó rương sắt mở ra vài thước.

Một trận bão tuyết do nguyên khí huyền sương trong rương bộc phát hình thành.

Vô số tằm nhỏ tràn ngập bên ngoài thân thể Đinh Ninh đồng thời há miệng phun ra gió tuyết hơn mười năm song tu cùng Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Giống như là cởi bỏ được trói buộc.

Đây là chân chính ngang ngược.

Ngang ngược còn có kiếm ý của Đinh Ninh.

Trong lúc tàn kiếm Mạt Hoa bay múa, tất cả nguyên khí trời đất trước người hắn biến hóa, biến thành kiếm ý mà Lương Liên không cách nào đã thông cùng với tới.

Tất cả kiêu căng cùng tự tin của hắn biến mất toàn bộ.

Hắn bắt đầu hiểu ra sai lầm của mình.

"Ngươi..."

Hắn muốn lên tiếng.

Nhưng bởi vì quá sợ hãi nên không cách nào phát ra tiếng.

Một kiếm này Đinh Ninh còn chưa xuất hết.

Xuy xuy xuy xuy một trận nổ vang.

Tiểu kiếm hàn sát trong cơ thể hắn tận số bay ra.

Những thanh tiểu kiếm này bay thẳng ra nhưng không tụ lại một điểm mà kéo thành nhiều tuyến đường thẳng.

Mỗi một tuyến đường đều là một đạo phù đặc biệt.

Bão tuyết mới hình thành đều quay về bên trong những phù này.

Sau đó tất cả sức mạnh thay đổi biến thành kiếm quang.

Một ánh kiếm Lương Liên chưa từng thấy qua.

Ánh kiếm này nếu như hắn chưa trọng thương thì có thể vận dụng triệt để sức mạnh thất cảnh để đón đỡ.

Vậy mà lúc này hắn có thể cảm giác rõ ràng sức mạnh của mình thiếu một chút.

Chỉ kém một chút, liền định sống chết.

Một kiếm này tên là Nhất Tuyến Thiên.

Kiếm ý của Lương Liên cũng triệt để dâng lên.

Kiếm trong tay hắn vẫn còn bảo trì tư thế tiến lên nhưng mi

tâm đã xuất hiện một sợi tơ máu.

Một sợi tơ máu không ngừng mở rộng.

Q4 - Chương 78: Kinh sợ

"Hóa ra ngươi không phải..."

Lương Liên nhìn chằm chằm Đinh Ninh, sau đó mi tâm hắn chảy ra một giọt máu.

Trong lúc hắn ngã xuống, băng tuyết xanh đen kết đầy bên ngoài da, chỉ là băng tuyết lần này cũng không đơn giản đóng bên ngoài thân thể mà là thấm vào bên trong da thịt.

Thời điểm chạm đất, hắn đã biến thành băng điêu màu xanh đen.

Tên đại tướng quân cả đời trải qua vô số lần chinh chiến, rất nhiều lần bò ra từ đống người chết, rốt cuộc chết đi như thế.

Hắn không muốn chết.

Nhưng cuối cùng hắn chết trước khi rời khỏi Trường Lăng.

Không ai nghe được nội dung câu nói cuối cùng của hắn, càng không biết nó cất giấu bí mật gì.

Đinh Ninh trở bao tay che miệng mũi của mình.

Trong tay hắn lúc này đang cầm một miếng vải bông dày.

Trong nháy mắt miếng vải bông tiếp xúc bên miệng, hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Khí tức của hắn không thuận.

Trong miệng mũi không ngừng phun mạnh máu tươi nhưng

toàn bộ đều bị miếng vải bông che lại.

Tầm mắt của hắn có chút mơ hồ.

Mỗi một lần hắn hô hấp đều cảm thấy như có đao nhỏ cạo ngực mình một cái, hơn nữa đao nhỏ như có gắn cương châm, xâm nhập vào trong xương ngực.

Chỉ là hắn rất vui vẻ, hắn cười ra máu.

"Kiếm ý của Bạch Sơn Thủy... Tất cả sức mạnh của Trưởng Tôn Thiển Tuyết, còn có nhiều năm chờ đợi, bây giờ rốt cuộc có thể giết chết ngươi, ngươi còn không chết sao?"

Hắn dị thường thỏa mãn nhìn thi thể Lương Liên, sau đó hô hấp thật sâu bắt đầu chạy nhanh.

Hắn chạy về phía biên giới bão tuyết.

Chỗ đó có một cái ao nước cho ngựa uống.

Lúc này nước trong ao đã biến mất toàn bộ, chỉ có một chỗ thông với Âm Hà dưới mặt đất.

Xe ngựa chạy như điên trên vùng đồng nội Trường Lăng.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhắm mắt lại dựa vào nệm êm trên xe.

Lúc ấy nàng đã đem tất cả sức mạnh bộc phát ra trong nháy mắt, lúc này nàng không khác gì người bình thường.

Nhưng cảnh giới vẫn còn như cũ.

Cảm giác của nàng hùng mạnh so với đại đa số người tu hành Trường Lăng.

Bỗng nhiên nàng mở đôi mắt ngẩng đầu, mặc dù ánh mắt bị

nóc xe ngựa che khuất nhưng lúc này khuôn mặt xinh đẹp tuyệt vời tràn đầy phẫn nộ.

Một luồng lửa xuất hiện trong bầu trời cực cao.

Một viên tinh hỏa màu trắng nhạt tận trong hư không rơi xuống.

"Cái đó và ngươi không quan hệ."

"Một kiếm này của Trịnh Tụ vì ta mà không phải vì ngươi."

Vào lúc này, xa phu quay đầu nói nhẹ một câu này với nàng.

Sau đó người xa phu có dáng dấp thấp bé này đứng lên xe bay tới một đỉnh núi.

Xe ngựa tiếp tục chạy vội trên đường, rất nhanh có xa phu khác từ bên cánh rừng lướt ra rơi vào đầu xe.

Phẫn nộ trên mặt Trưởng Tôn Thiển Tuyết chưa tiêu nhưng nàng cảm giác được hướng đi của viên tinh hỏa kia, nàng triệt để tỉnh ngộ vì sao Đinh Ninh nhất định muốn nàng phóng hết toàn bộ chân nguyên cùng nguyên khí.

Mất đi tất cả khí tức, hoàng hậu nương nương hồi cung không có khả năng cảm giác được chỗ của nàng.

"Ngươi hiểu rất rõ ràng!"

Nhưng sau nháy mắt tỉnh ngộ, phẫn nộ trên mặt nàng càng dữ dội. (ghen)

Mà sự tức giận ấy lộ ra rất đơn thuần, tựa như thiếu nữ chưa rành thế sự.

Tên xa xu thấp bé đã đến một đỉnh núi.

Đỉnh núi không cao nhưng cây tạp rất nhiều.

Lúc người xa phu chân chính triển lộ khí tức của mình thì tất cả cây trên đỉnh núi chuyển sang màu hồng sau đó bốc cháy.

Xa phu thấp bé ngửa đầu nhìn trời.

Viên tinh hỏa màu trắng nhạt trong bầu trời đã có thể thấy được bằng mắt thường rơi xuống đỉnh núi này.

Tất cả ngọn lửa trên cây tạp nương theo khí tức của người xa phu, tỏa ra ý vị bất khuất kiên cường không gì sánh được.

Cả ngọn núi biến thành cái lò lớn.

Một cái lò lớn rừng rực khó mà miêu tả bằng lời.

Tất cả ngọn lửa bốc khỏi cây tạp.

Những thân cây này bùng cháy biến thành thành than đen, sau đó nhanh chóng chuyển sang hồng rồi thành màu trắng tro, tất cả ngọn lửa bị bốc lên sau đó hội tụ tới đỉnh núi. Ngọn lửa nương theo chiến ý cuồng nhiệt của người xa phu ngưng tụ thành một thanh kiếm lửa, nghênh đón ngọn lửa không có nhiệt độ đến từ bầu trời kia.

Oành, trong bầu trời xuất hiện sấm sét.

Khi trước bất kể là ngọn lửa bùng cháy trên đỉnh núi, hay viên tinh hỏa tái nhợt rơi xuống đều quá mức xa xôi và nhỏ bé với Trường Lăng, nhưng âm thanh sấm sét vang lên khiến cho bất kỳ người nào trong Trường Lăng đều thấy rõ hai luồng lửa to lớn nổ bung trên bầu trời đồng nội rồi.

Một vệt trắng nhạt tản lên phía trên như đóa sen trắng thánh khiết.

Một luồng lửa đỏ rực quay cuồng không thôi, giống như một

lò nước thép nung đỏ.

Rất nhiều người tu hành Trường Lăng nhìn xem ngọn lửa đỏ rực này thì sắc mặt lập tức khó coi tới cực điểm.

Bọn hắn biết rõ chỉ có một nơi mà người tu hành có thể đánh ra kiếm ý như thế.

Trên đỉnh núi, đầu tóc xa phu bay loạn xạ, ánh lửa trên bầu trời rọi lên sợi tóc nàng một mảnh đỏ thẫm.

Mặt đất ngoài thân nàng đều là tro tàn nhưng ánh mắt chứa ý kiêu ngạo không nói nên lời, nàng cho người ta cảm giác như một con phượng hoàng niết bàn trùng sinh.

Trong thành Trường Lăng, hoàng hậu nương nương ngồi trong xe phượng dù nghe sấm sét cũng không ngẩng đầu nhưng trong đôi mắt lãnh khốc lại nặng nề mấy phần, giống như sinh ra một tầng sương thu mỏng.

Sau rất nhiều năm, nàng chân chính bắt đầu cảm thấy kinh sợ.

Dung cung nữ chết rồi.

Từ Phần Cầm chết rồi.

Trong nhận thức, Lương Liên trong bão tuyết có thể cũng chết rồi.

Những người trước sau dốc sức phục vụ hoặc toàn tâm toàn ý dốc sức cho nàng đều chết đi trong một ngày, tên bại tướng Triệu kiếm lô Triệu Tứ vậy mà tiếp được một kiếm của nàng... Nhưng cũng không chỉ có mấy thứ này.

Đại tiểu thư Công Tôn gia, Vân Thủy cung Bạch Sơn Thủy, còn có Triệu kiếm lô... Điều khiến nàng kinh sợ là những người này dường như bị một đôi tay vô hình xếp đặt.

Nó khiến nàng trong lúc vô hình cảm giác quen thuộc, cảm thấy người kia trước sau còn tồn tại.

Những năm này như thiên mệnh một mực khống chế Trường Lăng chính là nàng.

Năm đó làm ra quyết định, người kia là hồi ức không chịu nổi mà nàng không muốn nhớ lại.

Đã từng tất cả ngọt ngào sau đêm quyết định uốn mình theo người, liền đều biến thành sỉ nhục.

Hiện tại Dung cung nữ đều chết hết.

Người kia cũng đã chết.

Đêm đó không ai còn biết rõ.

Nhưng tên trà sư trung niên kia có biết không?

Một chuỗi chữ bằng xương là ai an bài tới?

Thân thể của nàng không có bất kỳ biến hóa.

Nhưng xe phượng lại rung động lắc lư.

Rất nhiều tinh hỏa hỗn loạn bay lả tả trên không trung cực cao.

Trong khi bầu trời phát ra tiếng sấm sét, Tịnh Lưu Ly ngồi suy ngẫm ngoài y quán bỗng nhiên ngẩng đầu.

Nàng nhìn thấy hai luồng lửa phía xa xa kia, khiếp sợ đến như ngừng thở.

Nàng biết chỗ khác đã phát sinh chuyện quan trọng.

Trong nháy mắt, nàng đã giác ngộ mình suy nghĩ không đúng

chỗ nào rồi.

Nàng nhìn thấy những con huyền sương trùng thay đổi.

Chúng nó nhất định có thể trợ lực rất lớn cho Đinh Ninh.

Nhưng trong toàn bộ chiến đấu với Dung cung nữ, nàng lại không thấy Đinh Ninh vận dụng huyền sương trùng.

Theo sự hiểu rõ của mình với Đinh Ninh, bachngocsach. com hắn tuyệt đối không có khả năng xuất hiện sai lầm bỏ qua bất cứ đồ vật gì có thể lợi dụng được.

Không có bất kỳ chần chừ, Diệp Tránh Nam còn chưa kịp phản ứng biến hóa cảm xúc trên mặt nàng thì thân ảnh Tịnh Lưu Ly đã biến mất ở cửa sân.

Nàng dùng tốc độ nhanh nhất xuyên qua viện nhỏ tới gian phòng có mùi thuốc nồng nhất.

Ngay khi người trong phòng phát ra tiếng quát kinh sợ thì tay nàng đẩy cửa ra.

Nhưng khi thấy tình hình bên trong thì nàng lại ngẩn người.

Trên giường trong gian phòng khắp nơi đều là máu, Đinh Ninh ngủ mê không tỉnh.

Một danh y sư phẫn nộ nhìn nàng, ánh mắt như muốn phun ra lửa.

Tịnh Lưu Ly trầm mặc một hơi thở, sau đó áy náy gật đầu lui ra khỏi phòng, tiện tay khép cửa lại.

Q4 - Chương 79: Vô Thượng Linh Hư

Lúc tất cả cây tạp trên gò núi hóa thành tro tàn thì thân ảnh của Triệu Tứ trên đỉnh núi biến mất.

Những đốm tinh hỏa màu trắng nhạt phiêu tán trên bầu trời đã biến mất toàn bộ, nhưng ngọn lửa màu hồng do cây tạp bùng cháy vẫn trôi dạt như cũ giữa không trung, tựa như một cái lò lửa ngày càng lớn.

Một kiếm này của hoàng hậu nương nương cùng Triệu Tứ, tinh hỏa mặc dù đến từ ngôi sao vĩnh hằng bất biến ngàn vạn năm trong vô tận hư không lại thua bởi lửa cây tạp thế gian.

Bởi vì lửa của cây tạp thế gian, là bốc cháy cuộc đời mình trong nháy mắt.

Trong đại doanh Hổ Lang bắc quân, không đợi tất cả băng trụ tan hết, một số người tu hành không để ý khí lạnh đến từ U Minh tạo thành tổn thương vọt tới đại doanh trung quân.

Sau đó bọn họ nhìn thấy Lương đại tướng quân biến thành băng điêu ngã xuống đất.

Trong băng màu xanh đen, mi tâm của Lương Liên có một đầu chỉ đỏ nhìn thấy mà giật mình, trong cảm giác của bọn họ còn có kiếm ý dập dờn kinh tâm động phách.

Trong lúc nhất thời, tâm tình những người tu hành trong quân thân kinh bách chiến này kích động không kềm chế được, ngoài kinh sợ còn là khó nói nên lời.

Ngoài ngỗ phố y quán nơi Đinh Ninh và Dung cung nữ quyết đấu, người vây xem đã rời đi chỉ còn một mảnh yên tĩnh.

Từ trong ánh mắt khó hiểu của Diệp Tránh Nam và Từ Hạc Sơn, Tịnh Lưu Ly một lần nữa đi ra cửa sân, chẳng biết tại sao trong lòng nàng càng thêm kính nể Đinh Ninh, chỉ là hai chân thật giống như đeo chì có chút nặng nề.

Khí tức trong bầu trời hơi hỗn loạn.

Hơn nữa bởi vì rất nhiều cường giả hoàn toàn phóng thích khí tức của mình nên sắc trời đều ám xuống, rõ ràng không có mây đen nhưng thật giống như có mây đen che đậy ảm đạm.

Có vài giọt mưa rơi xuống đất trước người Tịnh Lưu Ly.

Trong mưa còn mang theo một tia hàn ý U Minh, như hòa tan băng tuyết bay lả tả trong đại doanh Hổ Lang bắc quân.

Lúc này Tịnh Lưu Ly đột nhiên ngẩng đầu.

Trong ngõ hẻm nơi đám người rời đi xuất hiện một tên thiếu niên.

Thiếu niên mặc áo bào tím rất đẹp.

Nhưng chẳng biết tại sao áo bào tím trên người gã lại cho người khác một loại cảm giác mờ ảo, khí tức cả người cũng là như thế, biến ảo khôn lường giống như là một áng mây.

Đồng tử Diệp Tránh Nam đang ngồi trên bậc cửa ra vào co rút dữ dội.

Hắn thấy rõ khuôn mặt thiếu niên này.

Gã thiếu niên có một khuôn mặt sạch sẽ, nhìn qua có chút non nớt cùng trẻ trung, nhưng lại cho hắn một loại cảm giác nguy hiểm hết sức đáng sợ, khiến khí huyết trong cơ thể không khỏi lao

nhanh.

Trong ấn tượng của hắn, dù lần đầu tiên nhìn thấy Tịnh Lưu Ly thì chỉ có cảm giác nhìn lên cao cùng kính sợ, cũng không có cảm thấy toàn thân nguy hiểm thế này.

Gã thiếu niên này là ai?

Hô hấp của hắn bắt đầu ngừng lại.

Tịnh Lưu Ly thì khác, chỉ là nhìn thấy gã thiếu niên này trong mắt nàng sẽ biết người kia là ai.

Toàn bộ Trường Lăng ngoại trừ Đinh Ninh chỉ có một người cho nàng cảm giác như vậy.

"An Bão Thạch."

Lông mày nàng nhíu lại, gọi tên thiếu niên như đám mây bay tới này.

Từ Hạc Sơn phía sau cũng hoàn toàn ngây người.

Cùng Tịnh Lưu Ly xuất hiện ở Trường Lăng đủ để chấn động toàn bộ hoàng thành thì sự xuất hiện của An Bão Thạch từ Linh Hư kiếm môn cũng ý nghĩa phát sinh sự việc không tầm thường.

Thiếu niên áo bào tím cười cười.

Nụ cười này làm cho thiếu niên có thêm vài phần khí tức nhân gian, giống như áng mây rơi xuống mặt đất.

Chỉ là người trời hạ phàm nhưng cũng không giống ở nhân gian, cho nên mặc dù chân thực lại tăng thêm khí tức yêu dị.

"Ta chính là An Bão Thạch."

Hắn bắt đầu nhìn Tịnh Lưu Ly không che giấu ý thù địch, cũng

không có cấp bậc lễ nghĩa gì trực tiếp hỏi: "Ngươi có biết vì sao những năm này người Trường Lăng đặt chúng ta song song nhưng ta một mực không ra Linh Hư kiếm môn tìm ngươi không?"

Tịnh Lưu Ly nghiêm túc lạnh lùng nhìn gã đáp: "không biết."

An Bão Thạch nói: "Bởi vì trước sau ta cảm thấy ngươi không bằng ta, ta không cần chứng minh cho người khác nhìn."

Giọng điệu gã rất bình thường, vẻ mặt cũng rất lạnh nhạt, không có bộ dạng cao ngạo chút nào.

Chỉ là cả người của gã hết lần này tới lần khác cho người ta cảm giác cao ngạo không thể so sánh, ngay cả Từ Hạc Sơn cao hơn gã nửa cái đầu đều có cảm giác ngẩng đầu nhìn.

Tịnh Lưu Ly không có tức giận, chỉ nhìn gã rồi hỏi: "rồi bây giờ?"

An Bão Thạch nhìn thoáng qua sau lưng Tịnh Lưu Ly, "hiện tại đã có người đủ để đặt ngang hàng với ta, cho nên ngươi không còn là đối thủ của ta."

Tịnh Lưu Ly nở nụ cười nói: "Cho nên ý của ngươi là sau này ta không xứng nổi danh cùng với ngươi, cho nên đặc biệt tới nói cho ta biết một tiếng?"

An Bão Thạch nhìn nàng tuy cười nhưng khuôn mặt lạnh ghê người, nghiêm túc lắc đầu.

"Ta ra Linh Hư kiếm môn, vốn là đến xem một trận chiến này của Đinh Ninh."

Sau khi lắc đầu, gã dùng một giọng điệu cảm khái nghiêm túc nói tiếp: "Đinh Ninh đã dám khiêu chiến Dung cung nữ, chính là có khả năng chiến thắng, với cảnh giới tu hành của hắn, dù là có khả năng thắng cũng đáng giá ta đặc biệt đến xem. Nhưng ngươi cũng

cho ta bất ngờ, tuy trong tay không có kiếm nhưng kiếm ý càng mạnh so với trước."

"Ngươi tại Trường Lăng đã tiến bộ rất lớn, đủ cho ta thử ngươi một kiếm."

Diệp Tránh Nam cùng Từ Hạc Sơn nghe được lời này thì thân thể không tự chủ kéo căng.

Cái này khác gì khiêu chiến.

Hôm nay đã phát sinh đủ sự việc khiếp sợ, mà khi tất cả mọi người cho rằng tuồng kết thúc thì An Bão Thạch như nhân vật lưu truyền xuất hiện trước mắt bọn hắn... Toàn bộ việc này cùng ánh sáng ảm đạm trước mắt giống như không quá chân thật.

Hơn nữa bọn hắn biết rõ Tịnh Lưu Ly tuyệt đối không có khả năng lảng tránh khiêu chiến như vậy.

Sau một cái hít thở, Tịnh Lưu Ly gật đầu nói: "Được."

Xoẹt một tiếng.

Áo bào tím của An Bảo Thạch nứt một vết nhỏ nhưng sắc mặt gã không có gì thay đổi.

Gã như một danh thần tử trong thiên quốc, thần sắc như trước không có bất kỳ cao ngạo nhưng lại cho người khác cảm giác cực kỳ cao ngạo, gã gật đầu ra ý "mời" Tịnh Lưu Ly.

Mắt Tịnh Lưu Ly híp lại một chút.

Kiếm ý nàng tích góp phát ra rất tự nhiên.

Phong ba đáng sợ trước người nàng.

Những phù tuyến nguyên khí lưu thông trong không khí đều giống như kiếm ý của nàng.

Ở giữa đất trời, dường như khắp nơi đều là kiếm của nàng.

Kiếm của nàng dường như tồn tại trong bất kỳ một đạo phù tuyến vô hình giữa trời đất, tùy thời có thể rơi vào người An Bão Thạch.

Đây cũng là kiếm ý chân chính của Đại Tự Tại kiếm.

Không có kiếm nhưng quanh thân An Bảo Thạch tận là kiếm.

Không thể nghi ngờ đây là một kiếm mạnh nhất của Tịnh Lưu Ly, mạnh đến nỗi thân thể Từ Hạc Sơn đều run rẩy.

Mãi đến lúc này hắn mới hiểu được, quái vật Tịnh Lưu Ly được vinh danh trong thế hệ trẻ Trường Lăng mạnh cỡ bao nhiêu.

Trong trời đất đều là kiếm.

Như thế nào có thể đỡ được một kiếm này.

Nhưng An Bảo Thạch chỉ đứng nơi đó không nhúc nhích chút nào.

Gã rõ ràng đứng ở nơi đó nhưng cả người dường như không tồn tại.

Hết thảy tận không.

Hết thảy là trống rỗng, mặc dù kiếm rơi xuống cũng chỉ rơi vào không trung.

Tịnh Lưu Ly hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi thở ra.

Kiếm ý giữa trời đất đến đây biến mất.

"Đây chính là Vô Thượng Linh Hư?"

Nàng là hỏi An Bảo Thạch cũng như hỏi chính mình.

An Bảo Thạch nhìn nàng rất tự nhiên gật đầu.

Hai người giống như chưa từng chiến đấu nhưng đã phân thắng bại.

Hai ống tay áo của Tịnh Lưu Ly nát đến vai, lộ ra hai cánh tay trắng như ngó sen.

Sắc mặt An Bảo Thạch như trước không thay đổi, tự nhiên tản ra khí chất yêu dị không thuộc về con người, bachngocsach. com gã không có nhìn lại Tịnh Lưu Ly mà lướt qua người nàng nhìn viện nhỏ sau lưng.

Sau đó gã liền quay người rời khỏi.

Ánh sáng trên mảnh đất trống lại ảm đạm rồi.

Nhìn bóng lưng gã rời đi, Diệp Tránh Nam cùng Từ Hạc Sơn thấy Tịnh Lưu Ly bất động đột nhiên cảm thấy khổ sở.

Bởi vì bọn hắn cảm thấy hiện tại trong lòng Tịnh Lưu Ly sẽ khó chịu.

Có điều bọn hắn không nghĩ được chính là Tịnh Lưu Ly quay người lần nữa ngồi xuống bậc thềm, không có chuyện gì xảy ra.

Nàng không có bất kỳ cảm xúc khó chịu nào.

HẾT QUYỂN IV

Q5 - Chương 01: Đêm Thượng Đô

Trăng tròn vành vạnh phản chiếu dưới đáy giếng nước.

Yên Thượng Đô, Tiên Phù Tông, bên cạnh miệng giếng, Trương Nghi đang dừng chân nghỉ ngơi, xoa nắn bả vai phải đã bắt đầu sưng tấy.

Đối với loại người Tu Hành như y, gánh nước chẳng phải là việc khó khăn gì, chẳng qua bên trong Tiên Phù Tông đường đi rất nhiều nơi gần như khác hẳn với bên ngoài. Khi gánh nước qua những nơi đó còn khó khăn hơn nhiều so với người thường gánh nước lên núi.

"Vì sao ngươi không từ bỏ?"

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai y. Y biết chắc đó là Tô Tần.

Y từ từ xoay người sang bên đó, nhìn Tô Tần tiến lại gần trong bóng tối, tỏ vẻ khó hiểu.

Tô Tần lạnh nhạt nhìn lại y, dừng lại ở phía bên kia giếng nước, sau đó lại hỏi câu đó một lần nữa: "Vì sao ngươi không từ bỏ?"

Trương Nghi hơi sững người ra. Nhưng theo đúng lễ độ, y vẫn lên tiếng đáp lại: "Tại sao ta lại phải từ bỏ?"

"Ngươi có tu vi cao nhất ở Bạch Dương Động, được sư trưởng ưu ái nhất, khi ở Mân Sơn Kiếm Hội cũng đã giành được cơ hội bước vào Mân Sơn Kiếm Tông học tập, có thể nói là nổi tiếng khắp

Trường Lăng. Nhưng khi đến nơi này, ngươi lại biến thành kẻ kém cỏi nhất trong những kẻ kém cỏi. Chỉ riêng tháng này, ngươi đã liên tục bị phạt gánh nước bảy lần."

Tô Tần nói tiếp bằng giọng hơi giễu cợt: "Trong đám nhập môn cùng với ngươi, kẻ kém cỏi nhất cũng đã bước vào điện thứ ba. Nhưng còn ngươi, ngay cả đạo phù của điện thứ nhất vẫn chưa thể hiểu được tường tận. Ngươi đừng có nói với ta là mình không thấy khó chịu."

Cuối cùng Trương Nghi cũng hiểu ra, nhưng gương mặt ôn hòa của y vẫn không có thay đổi gì mấy, bởi y tin chắc Tô Tần không bao giờ có thể hiểu được mình.

Y rất coi trọng lễ nghĩa. Nhưng đối với loại người không bao giờ chịu hiểu người khác như Tô Tần, y thừa hiểu có nói thêm cái gì cũng chẳng có bất cứ tác dụng nào, cho nên y nín thinh không nói thêm câu gì.

Có đôi khi, một người giống như y vậy, dù chỉ tỏ thái độ ôn hòa trầm tĩnh, nhưng rơi vào mắt vài người lại có nghĩa là khinh thường lẫn chống đối.

Tô Tần nhìn y, lông mày gã dần nhíu lại.

"Hãy nhìn đạo phù này."

Gã kéo dài giọng bảo Trương Nghi: "Đây là một trong ba mươi đạo phù mạnh nhất Tiên Phù Tông."

Dứt lời, tay trái gã khẽ lay động.

'Tách tách', vài tiếng động khe khẽ phát ra từ cái thùng nước bằng gỗ bên cạnh Trương Nghi.

Trương Nghi nhìn lướt qua thùng nước rồi quay đầu nhìn vào tay trái Tô Tần. Y cảm thấy khiếp sợ, gương mặt hơi tái đi.

Nước bên trong cái thùng gỗ ở cạnh y không hề suy chuyển, nhưng mặt ngoài chiếc thùng lại xuất hiện mấy khe nứt, nước từ bên trong đang rỉ ra ngoài.

Mặc dù tay trái Tô Tần vẫn co quắp quái dị, vẫn là cánh tay tàn tật cả đời này khó có khả năng cầm lại được kiếm, nhưng Trương Nghi đột nhiên cảm nhận được rõ ràng, đạo phù kia xuất phát từ chính tay trái của gã.

Nhìn gương mặt hơi tái đi của Trương Nghi, Tô Tần khoái trá mỉm cười, "Mất cái nọ được cái kia. Máu thịt và kinh mạch co rúm không thể nào dùng kiếm lại được nữa, nhưng vẫn có thể xuất ra phù ý khác với người thường. Ngươi có hiểu được cảm thụ được hi vọng trong tuyệt vọng là thế nào hay không?"

"Chúc mừng!" Trương Nghi thốt lên.

Y đã không còn yêu mến cái gã Tô Tần này nữa, cho dù đối phương đã từng là người sư đệ mà mình kính trọng. Nhưng lúc này, khi bản thân nói câu chúc mừng đó vẫn rất chân thành, bởi vì y nghĩ đến một điều, nếu Tô Tần thực sự được phúc trong họa, nhờ thế cánh tay tàn tật đó có thể giúp cho gã thi triển ra phù ý mạnh hơn bình thường, như vậy niềm căm hận trong lòng y đối với tiểu sư đệ mà mình yêu thích sẽ bớt đi rất nhiều.

Chẳng qua là y vẫn quá mức lành, hoặc có thể nói là không đủ hiểu loại người như Tô Tần.

Tô Tần nghe thấy y chúc mừng, nụ cười trên mặt dần biến mất, cuối cùng biến thành vẻ châm biếm lạnh giá.

"Hiện giờ Tiên Phù Tông cũng giống như nước trong cái thùng này. Lúc ngươi gánh lên núi, nước sẽ rỉ ra ngoài một nửa. Cho nên, ngươi sẽ phải gánh gấp đôi lượng nước lúc trước."

"Cho dù từ lúc này trở đi không ngừng nghỉ, ngươi cũng phải

gánh đến lúc trăng lên giữa đỉnh đầu. Đợt kiểm tra sớm ngày mai, do tinh thần mỏi mệt, ngươi có lẽ sẽ không thể thông qua. . . Sau đó ngươi sẽ lại phải tiếp tục gánh nước."

"Ngươi nói ngươi không khó chịu. Nhưng hai cái thùng nước và đường núi gập ghềnh này sẽ hành hạ ngươi không ngừng nghỉ, ta chắc chắn không tin ngươi không khó chịu."

Lạnh lùng nói xong những lời cay độc này, Tô Tần quay người bỏ đi thẳng, không một lần ngoái đầu lại.

Trương Nghi vẫn không thể hiểu được Tô Tần.

Nhưng y không vì vậy mà tìm sư trưởng báo cáo lại tường tận.

Y cảm thấy chỉ vì phải gánh thêm một chút ít nước đã phải tìm sư trưởng Tiên Phù Tông để kiện cáo là điều cực kỳ vô nghĩa.

Chẳng qua thời gian gánh nước sẽ eo hẹp đi rất nhiều.

Cho nên y không nghỉ ngơi nữa, bắt đầu tiếp tục gánh nước.

Nước giếng trong veo không ngừng rỉ ra từ khe nứt của chiếc thùng gỗ, nhỏ giọt, rơi xuống con đường núi rêu xanh.

Tô Tần nói không sai.

Tới lúc trăng lên đỉnh đầu, y vẫn còn chưa gánh nước xong.

Hai bả vai y đã đỏ tấy lên, sưng vù. Không cần nói đến đòn gánh, chỉ cần vai áo chạm vào, trọng lượng không đáng kể của nó cũng đủ làm y cảm thấy đau thấu tim gan.

Bước chân của y thực sự càng ngày càng nặng nề.

Nặng nề dẫm nát một vài đám rêu khô héo trên đường núi.

Những giọt nước rỉ ra từ thùng gỗ lẫn giọt mồ hôi trên người y

không ngừng rơi xuống, thấm vào rất nhiều thảm rêu đã khô héo trên con đường núi.

Y vẫn tiếp tục kiên trì.

Khuôn mặt ôn hòa mà không hề mất đi kiên nhẫn.

Nhưng bất chợt, đôi mắt y trở nên tràn ngập kinh hãi.

Y nhìn thấy rất nhiều tia sáng màu bạc kỳ quái.

Những tia sáng rất yếu ớt đó xuất phát từ chính mặt ngoài mấy chục bậc thềm đá trên con đường núi đang hành hạ y này.

Những tia sáng màu bạc yếu ớt đó phát ra từ những chỗ rêu đã tróc ra. Tia sáng ở mỗi một bậc tạo thành một ký tự huyền ảo khôn tả khi rơi vào trong mắt y.

Y vẫn không thể hiểu thấu được hàm nghĩa sâu xa trong những ký tự này.

Bởi vì không thể nào hiểu thấu, cho nên y đương nhiên chỉ quan sát hình thái nguyên thủy nhất của chúng.

Khi quan sát hình thái của những ký tự này, Chân nguyên trong cơ thể y bị lực lượng kỳ quái phát ra từ những bậc thềm đá này áp chế đột nhiên bắt đầu vận chuyển khắp toàn thân theo hình dạng của chúng, hình thành một vòng tuần hoàn quái dị.

Chân nguyên trong cơ thể y bắt đầu từ từ vận chuyển.

Dưới sự giam cầm của lực lượng gấp mấy lần lực lượng của bản thân, Chân nguyên của y đã thực sự bắt đầu có thể vận chuyển.

Chân nguyên có thể vận chuyển được có nghĩa là có thể sử dụng.

Gánh nước đang đè nặng trên hai vai y, dưới sự gánh đỡ của chân nguyên, bắt đầu trở nên không còn sức nặng.

Sau đó hô hấp của Trương Nghi đình chỉ, tâm trạng càng lúc càng khiếp sợ.

Những ký tự được hình thành từ những tia sáng phát ra từ thềm đá rõ ràng kết lại thành một quyển công pháp vận chuyển chân nguyên.

Hơn nữa, phối hợp với lực lượng của những bậc thềm, y có thể cảm nhận được tuy rằng chân nguyên của mình lưu chuyển rất chậm chạp, nhưng lại có thể nghiền nát mọi chướng ngại vật ở vô số nơi trong cơ thể mình, làm cho cơ thể mình đang phát sinh một ít biến đổi về chất.

Nếu so với quyển công pháp y tu luyện ở Bạch Dương Động, quyển công pháp chân nguyên này mạnh hơn rất nhiều lần.

Bước chân của y đột nhiên đình chỉ.

Trăng đã ngả sang đầu.

Tia sáng màu bạc trên thềm đá bắt đầu biến mất, giống như những ký tự kia chưa từng tồn tại.

Trương Nghi bắt đầu hiểu ra, do lượng nước rỉ ra từ trong thùng và mồ hôi mình chảy ra đủ nhiều, đồng thời ánh trăng trên bầu trời cũng đủ độ sáng cần thiết, cho nên mới đủ điều kiện khiến cho những vết tích trên thềm đá bình thường không thể nhận ra kia phát ra những tia sáng bạc mờ ảo.

Nhưng tại sao trên bậc thềm đá này lại có thể có những vết tích như thế?

Tại sao lại có một quyển công pháp như vậy, mà bình thường không có bất cứ sư trưởng nào đề cập tới?

Trương Nghi nghĩ nát óc mà không hiểu.

Y đương nhiên không hề hay biết, trong lúc bản thân chìm đắm vào trong cảm nhận vừa rồi, hóa ra có một vị lão nhân không rõ lai lịch đang đứng trong một gian nhà tranh ở đối diện con đường núi quan sát mình. Đôi mắt lão ngập tràn vui mừng lẫn cảm khái.

Tiên Phù Tông có rất nhiều thượng phù có uy lực siêu cường, nhưng thực ra ở giữa núi non thiên nhiên của Tiên Phù Tông mới ẩn dấu chân phù mạnh nhất do các thế hệ tông chủ lưu lại.

Rất nhiều người, cả đời luôn chăm chăm truy tìm các thủ đoạn đối địch siêu mạnh trong một vài điển tịch và giáo án, nhưng ngay cả một đạo chân phù họ cũng không thể phát hiện ra.

Nguyên nhân sâu xa là do mắt những kẻ đó quá cao, lúc nào cũng chỉ nhìn lên trời, chỉ mong bay cao lên trên đó, không chịu cúi đầu nhìn đường, hay là bởi vì lý do nào khác?

Bất kể như thế nào, chưa qua mùa hạ đầu tiên, Trương Nghi đã thu được một trong những chân phù mạnh nhất Tiên Phù Tông.

Vị lão nhân này rất hài lòng, đồng thời cũng khẳng định quyết định của mình là chính xác.

. . .

Trăng vượt quá đỉnh đầu, ánh trăng bắt đầu mờ đi.

Trong một ngõ nhỏ ở Thượng Đô vang lên vài tiếng chó sủa.

Cái đô thành này của vương triều Đại Yên đã tồn tại qua cả trăm năm, mặc dù có thay đổi, nhưng lại không có chỉnh đốn và cải cách triệt để lẫn bài bản giống như Trường Lăng của vương triều Đại Tần, cho nên phòng ốc chỗ cao chỗ thấp, đường đi chỗ rộng chỗ hẹp, nhà cửa cũ mới đan xen, nhìn có vẻ rất mất trật tự.

Bản dịch sớm nhất tại Bạch Ngọc Sách. Cảnh tượng sầm uất lẫn tươi mới kéo dài cả trăm năm khiến cho cái đô thành này có nét độc đáo riêng, nhưng đồng thời cũng làm cho đêm tối trở nên càng thêm phức tạp.

Một người xứ lạ dẫn theo một tùy tùng, rõ ràng không quá quen thuộc ngõ hẻm này.

Y đã dẫm vào một vũng nước.

Giày cũng bẩn hết.

Người tùy tùng phía sau lại nhẹ nhàng linh hoạt tránh được tất cả những vũng nước có thể làm bẩn đôi giày mới của mình. Đôi giày vô cùng sạch sẽ.

Tiếng chó sủa đã ngừng. Ở hai đầu con ngõ nhỏ phức tạp này hóa ra lại có rất nhiều bóng người đang tụ tập.

Giống như đã đoán được trước, người xứ lạ lập tức chắp tay thi lễ với đối phương, giọng nói vừa mang phần mỏi mệt, vừa mang phần yếu ớt: "Chẳng qua chỉ kiếm miếng ăn, mong chư vị đương gia nhường đường!"

Q5 - Chương 02: Suy nghĩ chủ quan

"Thượng Đô đã loạn, người xứ khác muốn kiếm ăn ở đây không dễ."

Một giọng nói ưu sầu vang lên, cứ như bề trên đang chân tình dạy dỗ con cháu. Nhưng chỉ sau một hơi thở, giọng nói đã biến thành gay gắt, từng từ từng từ giống như tiếng băng nứt vỡ, "Nơi bảy phố mười sáu con hẻm này rất rộng, muốn nhường ra cho một lối không phải việc khó khăn gì, quan trọng là nhường cho ai. . . Nếu không đáng nhường sẽ thực sự khiến cho mấy người chúng ta rất khó xử lý, chẳng biết chừng sẽ tạo thành một trận tai ương."

Nghe thấy vậy, người khách lạ nhếch môi cười, nói: "Cho nên nghĩ đi nghĩ lại, chẳng bằng mấy người các ngươi đồng loạt đối phó ta. Đối với các ngươi, việc này có lẽ sẽ không khó làm."

"Thực sự là thú vị!"

Giọng nói lại chuyển từ gay gắt sang ưu sầu.

Đội hình mờ ảo trong ngõ hẽm tách ra, một ông lão có vẻ gầy quắt queo trong bóng đêm, ngồi trên một chiếc xe lăn tiến lên phía trước.

"Chúng ta thừa hiểu ngươi là rồng sang sông, người môn khách sau lưng xác thực là Thất Cảnh, nếu không đám người Thích lão quỷ sẽ không hiểu tại sao lại lặng lẽ không một tiếng động lăn đùng ra chết toàn bộ."

Ông lão ưu sầu mỉm cười, "Nhưng mà bảy phố mười sáu hẻm

lớn như vậy, chỉ bằng một vị Thất Cảnh đã muốn trấn áp chúng ta. . . Việc như thế này thường không bao giờ có khả năng thành công."

"Nếu muốn thương lượng thì đã chẳng đến mức chặn cả hai đầu đường, tốt xấu gì cũng phải để cho người khác đường lui." Người khách lạ cũng mỉm cười đáp lại: "Trên đường phố, ngay cả quân sĩ tuần tra trị an cũng không thấy bóng một toán. Nếu đã ngấm ngầm liên hệ trước như vậy, xem ra việc tiếp theo đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi."

Ông lão thoáng giật mình, ngẩng đầu lên nhìn người khách lạ, "Ngươi rất thông minh, đáng tiếc là ngươi không sao đoán ra được ý định của Trương tướng quân. Tối nay vì sao bảy phố mười sáu hẻm này lại không có lấy bóng dáng quân sĩ của bất cứ đội tuần tra trị an nào? Nếu hiểu được ý Trương tướng quân, vì sao ngươi không nương nhờ bóng đêm chạy trốn, vì sao lại còn đến đây?"

"Có lẽ là các ngươi đã hiểu lầm ý Trương tướng quân. Nếu như ngài không muốn ta có mặt ở đây, vậy thì tối nay cũng sẽ không cho ta cơ hội tới." Người khách lạ nhìn lão nhân bằng ánh mắt khác lạ, thở dài: "Bích lão quỷ Hướng Thiên Môn, ngươi đã ngồi ỳ trên ghế này quá lâu rồi, đã quên hẳn năm ấy mình ngồi lên vị trí này bằng cách nào mất rồi."

"Có lẽ ngươi nghĩ sai rồi."

Người khách lạ dừng một chút rồi tiếc nuối nói: "Có lẽ ngươi đã quên, ngươi ngồi vị trí này vững vàng như thế chỉ bởi vì những vị quý nhân chính thức của Thượng Đô này muốn như vậy. Việc đầu tiên ngươi cần làm chính là phải làm cho họ cảm thấy thoả mãn. Tối nay ta có thể xuất hiện ở nơi đây, xuất hiện ở trước mặt của ngươi, nguyên nhân chính là vì một vài vị quý nhân cảm thấy ngươi ngồi ở vị trí này đã quá lâu, đã không còn biết cách động não nữa. Có lẽ là họ cảm thấy ngươi quản lý không tốt, nơi đây cần một người quản gia mới, hoặc có thể chỉ là vì họ muốn thấy

một vài sự việc mới mẻ chăng?"

Giọng nói ưu sầu của ông lão không cất lên được nữa.

Lão trầm ngâm một lúc lâu, sau đó thong thả gật đầu nói: "Nếu như các vị quý nhân đã sinh ra ý nghĩ như vậy, vậy thì biện pháp duy nhất khiến họ bỏ cách suy nghĩ này đi chính là chứng minh ta vẫn còn có thể ngồi ở vị trí này, chứng minh ta mạnh hơn so với tưởng tượng của họ."

Người khách lạ lắc đầu, chân thành nói: "Đó không phải là biện pháp duy nhất, ta mong rằng ngươi có thể cân nhắc đến một vài biện pháp ôn hòa một chút."

"Ta đã già!"

Giọng nói lão nhân lại trở nên ưu sầu, "Ta sẵn lòng, thế nhưng tất cả những người chung quanh ta sẽ không tình nguyện tặng chỗ ngồi của ta cho một người khách lạ như ngươi như vậy. Ta cần phải chứng minh năng lực của mình cho những vị quý nhân kia thấy, nhưng đồng thời ngươi cũng phải chứng minh năng lực thực sự của mình cho tất cả các huynh đệ này của ta."

Người khách lạ suy nghĩ một chốc, y định mở miệng nói chuyện.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc này, y nghe thấy mấy tiếng rít thê lương.

"Phi kiếm trong Yến Đô thành hóa ra vẫn kém trong Trường Lăng rất nhiều."

Người khách lạ khẽ thở dài, nhìn lão nhân trong bóng tối trước mặt, nói bằng giọng cực kỳ nghiêm túc: "Đã già như vậy rồi, vì sao còn nóng nảy đến thế, vì sao còn làm việc không chừa lại lối thoát như vậy chứ?"

Ông lão ngồi trên xe lăn nín thinh.

Đối với loại người như lão, nếu như đã đưa ra quyết định, vậy thì không cần thiết phải nói gì nữa.

Mấy phi kiếm bay theo quỹ tích rối mắt trong bóng đêm, lao về phía người khách lạ.

Tùy tùng phía sau y xuất kiếm.

'Oanh' một tiếng vang dội.

Chỉ trong vòng một hơi thở, mấy phi kiếm bị đánh bay không sót một cây nào.

Toàn trường vang lên tiếng thét kinh ngạc.

Ông lão ngồi trên xe lăn vừa lâm vào trầm lặng đột nhiên ngẩng phắt đầu lên, tâm trạng kinh sợ tới cực điểm.

Theo cảm nhận của lão, đại kiếm của tùy tùng sau lưng người khách lạ giống hệt như một chiếc chùy sắt cực lớn.

Vài phi kiếm kia không những bị đánh bay, hơn nữa còn bị hủy hoại hoàn toàn.

Lực đánh này kinh người tới mức độ nào!

Dù lão đã nhận ra, gã tùy tùng là một vị Thất Cảnh. Nhưng sức mạnh ngay trong chớp mắt lúc đối phương ra tay đã chứng tỏ cho lão biết, gã tùy tùng thực sự không chỉ là một vị Thất Cảnh bình thường!

"Ta mong rằng ngươi có thể thay đổi quyết định!"

Người khách lạ liếc lão một cái, nhắc lại câu nói này lần nữa một cách rất nghiêm túc.

Một lá phù xanh ngắt giống hệt như lá cây đột nhiên rơi xuống trước mặt y, sau đó tỏa ra khí tức mà chỉ Thất Cảnh mới có.

Một ngọn lửa màu xanh đen bùng lên từ lá phù.

Lá phù này mới chân chính là sát chiêu.

Tuy rằng mấy thanh phi kiếm kia hung bạo, nhưng chỉ nhằm mục đích dẫn dắt thanh kiếm của gã tùy tùng sau lưng y đi một chớp mắt.

Nhưng cũng đúng ngay lúc này, một lần nữa ông lão và rất nhiều người trong bóng tối chặn đường con hẻm phải rung động không sao hiểu được, trên tay người khách lạ xuất hiện một thanh kiếm màu đỏ rực.

Ánh kiếm vừa lóe lên, dù thân thể người khách lạ chấn động dữ dội, nhưng đạo phù màu xanh lá đã bị một kiếm này đánh văng ra xa, rách thành hai nửa.

Tiết diện lát cắt trên lá phù màu xanh rất mỏng, nhưng lại phun ra một luồng lửa nằm ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Toàn bộ nguyên khí tích tụ ở bên trong phun ra từ lát cắt này.

Trên bầu trời, hai luồng lửa màu xanh lá kinh người va đập vào nhau, lập tức bắn hai nửa rách của lá phù cách nhau tầm hơn mười trượng.

Ánh lửa xanh lục nhưng chói ngời chiếu sáng mặt tất cả mọi người trong ngõ hẻm, kể cả ông lão trên xe lăn.

Ông lão trên xe lăn rõ ràng đang run rẩy dữ dội. Khi lão nhìn lên hai con rồng lửa trên bầu trời, ngay cả những nếp nhăn cũng phát ra màu xanh lục. Lão không thể tin được hét lên, giống như một đứa trẻ chơi trò trẻ con bị bắt nạt, "làm sao có thể, tại sao ngươi cũng là Thất Cảnh!"

Đúng vào lúc này, một ánh kiếm lóe lên sau lưng ông lão.

Lúc mới xuất hiện, ánh kiếm ảm đạm đen đúa. Nhưng chỉ trong chớp mắt, ánh kiếm đó đã giống như một thanh côn sắt nung đỏ, chói mắt nóng bỏng đến mức độ kinh người.

Một tùy tùng sau lưng ông lão thét lên một tiếng kinh sợ tới cực điểm rồi quay người xuất kiếm.

Kiếm của kẻ này rất nhanh, hơn nữa còn rất mạnh.

Tất cả mọi người xung quanh gã, kể cả vị lão nhân mà gã bảo vệ cũng đều tin chắc gã có thể ngăn chặn được một kiếm này.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, thanh kiếm giống như cây côn sắt bị nung đỏ đột nhiên thay đổi phương hướng, đâm về phía gã tùy tùng.

Gã tùy tùng chợt kinh sợ, gã cảm nhận được hơi thở của tử thần.

Gã chắc mẩm mình sẽ chết.

Gã rút kiếm về.

Nhưng một tiếng 'xoẹt' vang lên, thân thể gã tùy tùng này cứng đờ.

Gã chợt phát hiện kiếm ý đòi mạng này hướng về phía mình, nhưng bản thể thanh kiếm vẫn không hề thay đổi phương hướng ban đầu.

Thanh trường kiếm giống như côn sắt nung đỏ đâm xuyên qua ghế dựa xe lăn, xuyên qua thân thể của ông lão. Mũi kiếm ló ra trước ngực ông lão, tỏa ra hơi nóng hừng hực.

Gã tùy tùng thét lên một tiếng điên dại.

Gã không hiểu tại sao mình lại không thể ngăn được một kiếm này.

Ông lão thực sự rất mê mang.

Lão chợt tỉnh ngộ, bất kể là cú đánh kinh thiên động địa của tên tùy tùng kia, hay là người khách lạ đột nhiên thể hiện ra thực lực Thất Cảnh, tất cả chỉ nhằm che dấu một kiếm cuối cùng này. Tuy nhiên, dù nghĩ đến nát óc nhưng đến lúc này lão vẫn không hiểu được, vì sao trong một trận chiến cách đây không lâu người khách lạ này rõ ràng vẫn chưa phải là Thất Cảnh, nhưng chỉ qua một thời gian ngắn ngủi, người này lại thực sự bước vào Thất Cảnh. Lão cũng không tài nào hiểu nổi, lực lượng một kiếm này rõ ràng không mạnh, tại sao lại có thể đâm xuyên qua thân thể mình.

"Thật sự xin lỗi!"

Lúc này người khách lạ khom mình hành lễ với lão, chân thành tạ lỗi: "Ngươi không chết, sẽ có rất nhiều người phải chết."

Cảm nhận được những người có mặt trong ngõ hẻm đã rơi vào tình trạng kinh hãi đến mức độ cứng đờ người ra, tên tùy tùng sau lưng người khách lạ hạ thanh đại kiếm của mình xuống, nhẹ nhàng nói: "Vương Thái Hư, ngươi cũng thực sự khiến ta thất kinh rồi!"

"Thực ra yếu tố rất quan trọng mang tính quyết định lại nằm ở những gì một người đặc biệt đã nói với ta."

Nhận thấy mọi việc đã định, người khách lạ thu kiếm lại, khoanh tay đứng, lắc đầu đáp lại: "Ngay trước khi ta rời khỏi Trường Lăng lần trước, hắn đã nói với ta, thực ra mấu chốt phá cảnh không nằm ở thiên phú, mà nằm ở tình cảm cháy bỏng nhất."

Tên tùy tùng sau lưng hắn hơi ngẩn ra, giống như ngộ ra điều gì đó.

Người khách lạ nói bằng giọng như gió thoảng: "Ban đầu ta cũng không hiểu, sau khi ngươi đi cùng với ta, ta ở ngay bên cạnh cảm nhận kiếm ý của ngươi, đến khi càng cách Trường Lăng càng xa, ta mới dần dần hiểu ra. Những người tu hành giống như ngươi, nguyên do cuối cùng thường có thể đột phá đến cảnh giới rất cao là vì thù nhà nợ nước. . . Bản dịch sớm nhất tại Bạch Ngọc Sách. Yêu hận tình thù của các ngươi phong phú hơn xa người tu hành bình thường, tình cảm của các ngươi cháy bỏng hơn hẳn họ. Tình cảm càng cháy bỏng. . . cảm nhận dường như sẽ càng thêm mãnh liệt. Tình cảm con người mới luôn là lực lượng mạnh nhất trên thế gian này."

Tùy tùng sau lưng chăm chú suy nghĩ một chốc. Gã nghĩ đến những người tu hành xuất sắc nhất và hùng mạnh nhất năm xưa của đất Triệu lẫn Trường Lăng. Hình như đích xác là không có một ai chịu khom lưng với người khác để sinh tồn, hình như họ đều là người có tính cách chân tình tới cực điểm, gã lập tức cảm thấy như vậy mới thỏa đáng hơn.

Q5 - Chương 03: Ánh sáng cuối cùng

Trăng vượt quá ngang đầu là lúc ban đêm tối tăm nhất, nhưng lại là thời điểm chợ cá Trường Lăng náo nhiệt nhất.

Trong một gian phòng đốt trầm hương, một cây trúc đen tịch liêu sinh ra và lớn lên, rồi lại lặng yên biến mất.

Người con gái mặc áo chẽn hồng ôm đàn đứng cạnh cửa sổ, tầm mắt bị mái hiên che mưa nặng nề tối om che khuất, tâm trí lại trôi nổi về nơi xảy ra mấy trận chiến đấu trong ngày hôm nay.

Gương mặt nàng vẫn vương nét sầu não như thường lệ. Hết nghĩ đến cái ngày hai người con gái nước mất nhà tan gian khổ chiến đấu trên dòng Vị Hà, lại nghĩ đến một kiếm mà đại tiểu thư nhà Công Tôn thi triển ra ngày hôm nay, tâm trạng của nàng chấn động càng lúc càng mãnh liệt.

Lại có một cây trúc đen hiện ra giữa khoảng đất trống sau lưng nàng. Chẳng qua là nó không còn biến mất cùng với hơi thở của nàng giống như những cây lúc trước nữa, mà nó đột nhiên nở hoa, một đóa hoa đỏ thẫm.

Ngay lúc cây trúc này nở hoa, trong cơ thể nàng cũng đồng thời xuất hiện biến đổi huyền diệu.

Da thịt nàng nhanh chóng biến thành màu đen tuyền giống như cây trúc đen, sau đó lại nhanh chóng biến mất, không có bất cứ điểm gì khác với lúc bình thường.

Con ngươi trong mắt nàng nở rộng hơn so với bình thường

một phần, khiến cho tròng mắt của nàng càng đen hơn, nhưng lại có vẻ sáng hơn.

Trong bóng tối u ám ngoài cửa căn phòng, một cây trúc đen cũng bắt đầu lay động dữ dội.

Vị lão bộc thường ngày vẫn luôn theo sát nàng gõ cửa đi vào, chỉ nhìn nàng mà trầm ngâm không nói năng gì.

Lão biết trước nàng sớm có thể phá cảnh, nhưng nàng vẫn luôn kìm nén, đồng nghĩa với việc thực thi một khế ước vô hình với giới quyền quý của Trường Lăng, cho nàng một nơi yên ổn để náu mình ở nơi đây.

"Cái ngày Bạch Sơn Thủy chiến đấu với Triệu Tứ trên dòng Vị Hà, ta đã cảm nhận được rồi."

Vị lão bộc nhà họ Thương không nói năng bất cứ câu gì, nhưng nàng vẫn cứ nói tiếp, vẫn bằng giọng nói dịu dàng, bi thương tới cực điểm như mọi khi: "Hai nàng đó đều là những người nước mất nhà tan. Ngẫm lại, ta cũng đâu khác gì họ, nhà cũng đã mất, cũng là cô hồn dã quỷ ở cái đất Trường Lăng này, vẫn luôn bị nhìn chằm chằm. Hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, chỉ bo bo lo cho thân mình thì làm sao có thể lo cho thân mình được."

Lão bộc nhà họ Thương tiếp tục trầm ngâm thêm một lúc rồi mới mở miệng: "Tiểu thư quả thực vẫn còn ghi nhớ kẻ thù của nhà."

"Luôn ghi nhớ kẻ thù của nhà, cũng mãi ghi nhớ cả ân huệ đã nhận."

Cô gái áo đỏ nhẹ nhàng nói bằng giọng đều đều, "Sống yên ổn ở Trường Lăng nhiều năm như vậy, ít nhất đã biết được năm ấy nếu như không phải người nọ gấp rút đuổi tới kịp thời, nhà họ

Thương thực sự sẽ không còn lại một ai. Ta, một bé gái mồ côi, báo thù thì thực sự không trông chờ gì nữa rồi, mối thù này rồi sẽ phai nhạt, nhưng ơn huệ thì nhớ mãi không quên. Hôm nay tâm trạng không yên, nguyên nhân chủ yếu chỉ vì Cửu Tử Tằm."

Nàng quay đầu lại nhìn vị lão bộc với cái lưng đã bắt đầu còng xuống, nói tiếp: "Bạch Sơn Thủy, Triệu Tứ, còn cả vị Công Tôn đại tiểu thư kia nữa, những người này là nhân vật cỡ nào! Nếu như không phải vì Cửu Tử Tằm, dù thế nào ta cũng không thể tin được ngày hôm nay sẽ thiêu đốt Chân Nguyên bản thân như vậy. Chỉ cần Cửu Tử Tằm tồn tại, Trường Lăng sẽ không có khả năng yên tĩnh. Cuối cùng, chúng ta cũng sẽ không còn khả năng yên ổn ở lại Ngư Thị để kéo dài hơi tàn. Không cần biết chúng ta có phải là loại người kia không, Trịnh Tụ sẽ vẫn quy chúng ta về loại người đó. Bởi dù sao đi nữa, theo cách nhìn nhận của bà ta và Nguyên Vũ, chúng ta chẳng qua cũng chỉ là lũ cá con lọt lưới năm ấy mà thôi."

Lão bộc nhà họ Thương lại lâm vào trầm tư, cuối cùng thở dài một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Có tông sư Thất Cảnh chết đi, lại có người lặng lẽ phá cảnh, thành công bước vào tông sư Thất Cảnh, cuộc đời biến đổi vô thường, vô số ân oán, đó mới chính thức là Trường Lăng.

. . .

Mặc Thủ Thành đi vào đại doanh Bắc quân Hổ Lang.

Hoàng Chân Vệ kính cẩn đi theo phía sau lão.

Một vài quan viên Thần Đô Giám lặng lẽ tản ra, rút những cây thiết mâu cực lớn cắm xuống đất, tạo thành một khu vực bão tuyết ngay cả Lục Cảnh cũng không thể xâm nhập vào được.

Trung tâm đại doanh, thi thể Lương Liên vẫn chưa được thu dọn, vẫn nằm nguyên ở chỗ hắn ta đã tử vong.

Băng tuyết trên người hắn ta đã tan hết. Trong thời tiết nóng bức mùa hạ, đám băng tuyết kia đã tan chảy thành nước, ngấm vào đất đai dưới thân thể hắn.

Thân thể hắn ta theo đó cũng biến thành khô quắt, hơn nữa sắc màu u tối còn ám sâu vào trong cơ thể.

Nhìn sơ qua, hắn hoàn toàn không giống như một vị tướng quân vừa mới chết trận, mà giống như là một cái xác khô quắt đã chết từ rất lâu, vừa mới trồi lên từ dưới lớp bùn lầy.

Mặc Thủ Thành đứng bên cạnh thi thể Lương Liên trầm ngâm một lúc lâu.

"Chung quy vẫn là người chiến đấu giành thiên hạ cho Đại Tần ta."

Nói xong, lão cách không hút một lá đại kỳ vào tay, phủ lên thi thể Lương Liên.

"Là Cửu Tử Tằm."

Sau đó lão quay người lại, khẽ gật đầu với Hoàng Chân Vệ, nói cụt ngủn.

Nỗi khiếp sợ hằn sâu trong tròng mắt Hoàng Chân Vệ. Gã thừa hiểu, nếu như vị lão nhân này đã khẳng định như thế, đã chứng tỏ Cửu Tử Tằm không phải vô căn cứ, mà thực sự tồn tại, hơn nữa đã phát triển đến một mức độ kinh người, thậm chí đủ giết Lương Liên.

Mặc Thủ Thành lại gật đầu một cái, nói: "Thứ giết chết hắn chính là Nhất Tuyến Thiên. . . là một trong những Kiếm Ý mạnh nhất của người nọ. Dù gặp phải một lực lượng hùng mạnh đến thế nào đi nữa, vẫn có thể cắt ra Nhất Tuyến Thiên."

Hoàng Chân Vệ không biết nói cái gì, chỉ nín lặng lắng nghe.

Mặc Thủ Thành nói tiếp: "Kẻ giết chết Lương Liên còn chưa tới Thất Cảnh. Chưa tới Thất Cảnh đã có thể xuất ra Kiếm Ý như vậy. . . Năm xưa, người nọ cũng phải đến Thất Cảnh mới có thể lĩnh ngộ được Kiếm Ý thế này."

Hoàng Chân Vệ lại càng không biết nói gì. Gã không thể tin được trên đời này còn có người có thiên phú mạnh hơn hẳn so với người nọ.

"Có lẽ người nọ đã có truyền nhân từ lâu lắm rồi, chẳng qua là tên truyền nhân đó không bao giờ chịu lộ mặt mà thôi."

"Có lẽ việc người nọ thu đồ đệ từ sớm, ngay cả Hoàng Hậu cũng không biết. Những gì hắn làm, không phải việc gì Hoàng Hậu cũng biết."

Mặc Thủ Thành khác hẳn với mọi khi, lão hoàn toàn không hề cho Hoàng Chân Vệ nhiều thời gian để kịp tự suy ngẫm, nói tiếp luôn: "Hoàng Hậu sẽ nổi điên."

Hoàng Chân Vệ ngẩng phắt đầu lên.

Gã không thể nào hiểu ngay được ẩn ý trong câu nói này, nhưng chỉ cần hai chữ 'Hoàng Hậu' dường như đã đủ khiến cho gã cảm thấy hơi thở lạnh giá bên trong câu nói đó.

"Cửu Tử Tằm và Cửu U Minh Vương Kiếm đồng thời xuất hiện, Bạch Sơn Thủy giết Từ Phần Cầm, Triệu Tứ dẫn dắt ép Hoàng Hậu đánh ra một kiếm, kể cả việc Cửu Tử Tằm thông qua sông ngầm dưới mặt đất ra vào nơi đây, toàn bộ những sự việc này không hề đơn lẻ."

Mặc Thủ Thành nhìn Hoàng Chân Vệ, thong thả nói: "Thứ duy nhất trên thế gian này có thể làm loạn đầu óc Hoàng Hậu chỉ có thể là Cửu Tử Tằm. Nếu như biết được truyền nhân của Cửu Tử Tằm là ai, chắc chắn sẽ không xảy ra nhiều rối loạn. Nhưng hiện

giờ vẫn không rõ truyền nhân của Cửu Tử Tằm là ai; hơn nữa, dường như kẻ đó còn mạnh hơn xa tưởng tượng của bà ấy. . . Người ta lo lắng nhất thực ra chính là bà ấy. Ta lo lắng về hành động tiếp theo của bà ấy."

Gương mặt Hoàng Chân Vệ bắt đầu trắng bệch.

Gã nhớ lại rất nhiều chuyện cũ xảy ra ở Trường Lăng vào thời điểm Nguyên Vũ Hoàng Đế lên ngôi ba năm trước.

Cuối cùng gã cũng hiểu được thầy của mình lo lắng việc gì.

"Thánh thượng đã là Bát Cảnh, quốc thái dân an, vương triều Đại Tần chưa bao giờ cường thịnh đến thế. Cho dù Cửu Tử Tằm đã trưởng thành đến mức độ này, cho dù Bạch Sơn Thủy lẫn người của Triệu kiếm lô càng ngày càng mạnh, nhưng nếu so với vương triều Đại Tần hiện giờ, họ vẫn quá mức nhỏ yếu."

Dù biết gã đã hiểu, nhưng Mặc Thủ Thành vẫn tiếp tục giải thích: "Sau Lộc Sơn hội minh, mối uy hiếp từ ba triều đã bị diệt tận gốc, Hoàng Hậu làm việc càng không kiêng nể. Bà ta trở nên lạnh lùng tàn khốc, sẽ ngày càng lạnh lùng tàn khốc hơn."

Hô hấp của Hoàng Chân Vệ vì vậy mà trở nên khó khăn, "Thầy, giờ con nên làm cái gì?"

Mặc Thủ Thành nhìn người đệ tử ruột, đôi mắt thoáng hiện lên sắc thái trìu mến lẫn thương cảm, khẽ thở dài một tiếng, nói: "Điều tra, tra ra ai là Cửu Tử Tằm. . ."

Dừng lại một chút, lão quay đầu nhìn thi thể Lương Liên đã được đại kỳ phủ kín rồi mới nói tiếp: "Nếu đã đến tận đây giết hắn, chắc chắn có lối ra vào, chắc chắn có dấu vết. Chỉ có tra ra ai đã thực sự nhận được truyền thừa Cửu Tử Tằm thì Hoàng Hậu mới không nổi điên."

Hoàng Chân Vệ lại cảm thấy khó hiểu.

Những việc điều tra như thế này chẳng phải là công việc của Thần Đô Giám và Giám Thiên Ti hay sao?

Vì sao thầy mình muốn mình đi điều tra?

Nhưng dù sao bản thân cũng là một trong những người trí tuệ nhất Trường Lăng, cho nên gã nhanh chóng hiểu được ý của vị lão nhân này, "Thầy, người không tín nhiệm Thần Đô Giám và Giám Thiên Ti?"

"Ở Trường Lăng, vĩnh viễn không được quá mức tín nhiệm bất cứ kẻ nào."

Mặc Thủ Thành nhếch môi cười ảo não, nói: "Hơn nữa ta không còn quá nhiều thời gian."

Hoàng Chân Vệ nhìn vào đôi mắt ảm đạm đột nhiên trở nên ưu sầu của lão, trái tim lập tức nhói lên, khiếp sợ kêu lên thành tiếng, "Thầy..."

Mặc Thủ Thành xua tay, nói khẽ: "Tối đa còn lại ba tháng nữa."

Nghe thấy câu này, Hoàng Chân Vệ hoàn toàn bị niềm thống khổ xâm chiếm. Gã không thể tin được điều đó là sự thật. Gã không thể tin được vị lão nhân thủ thành đã rất nhiều năm này đã thật sự tới thời điểm phải rời xa trường thành này. Nhưng gã vẫn cứ hiểu, đây là điều vô cùng chân thật.

"Chỉ vì thời gian của ta không còn đủ, cho nên mọi việc đều phải nhanh."

Mặc Thủ Thành nhẹ nhàng mà vô cùng chuyên chú nói: "Giống như một cây nến sắp tắt, luôn có người chờ đợi muốn tìm biện pháp lợi dụng ánh sáng lóe lên trước khi tắt của nó để làm một vài việc."

Q5 - Chương 04: Khúc mắc

Chỉ trong vòng một ngày một đêm vừa rồi, Trường Lăng đã xảy ra quá nhiều sự việc rung động lòng người.

Trong một trận quyết đấu, Đinh Ninh vừa mới bước chân vào Ngũ Cảnh giết chết cung nữ họ Dung có tu vi đã đến Lục Cảnh đỉnh phong. Bởi vậy, Hoàng Hậu nương nương vẫn không rời hoàng cung một bước đã phải xuất cung, khiến cho rất nhiều người được nhìn thấy phượng nhan.

Kế đó, toàn bộ giếng trong Trường Lăng đều phụt lên dòng nước màu đỏ thẫm. Nghe nói, nguyên nhân là vì kẻ địch nguy hiểm Bạch Sơn Thủy của Vân Thủy Cung đã lại quay về Trường Lăng, giết chết một vị tông sư Đại Tần.

Nhưng điều làm lòng người chấn động nhất là tin tức cuối cùng.

Đại tướng quân Lương Liên của Bắc quân Hổ Lang đã bị ám sát ngay trong đại doanh của Bắc quân.

Đối với dân chúng bình thường của Trường Lăng, đây chính là sự việc trước nay chưa từng có cũng như đã vượt ra khỏi sức tưởng tượng của họ.

Nhưng đối với những người chuyên đứng ở trên cao của Trường Lăng, Lương Liên chết có nghĩa là sự việc vẫn luôn đồn đại kia là có thực.

Cái người Cửu Tử Tằm đó đích xác là đã có truyền nhân.

Hơn nữa Cửu Tử Tằm đã bắt đầu báo thù.

Khác với Mặc Thủ Thành, tuyệt đại đa số người tu hành của Trường Lăng không có tầm nhìn, không có trí óc tầm cỡ như của lão.

Mặc dù vào lúc Nguyên Vũ Hoàng Đế lên ngôi ba năm trước, sử sách Đại Tần đã bắt đầu xóa sạch mọi tư liệu liên quan đến người đó, nhưng trong một khoảng thời gian dài trước đó, trong lòng tuyệt đại đa số người tu hành của Trường Lăng, hắn ta vẫn là một truyền kỳ, vẫn là đối tượng được sùng bái cuồng nhiệt.

Dùng kiếm đánh bại anh hùng trong thiên hạ, bách chiến bách thắng, có được người phụ nữ hoàn mỹ nhất trên đời, liên tiếp đánh bại ba triều, làm cho vương triều Đại Tần trở thành vương triều hùng mạnh nhất trên đời. Một nhân vật như vậy, vậy mà đột ngột quay đầu phản bội, sau đó dưới sự đàn áp tanh máu trong một thời gian dài đằng đẵng, đã biến mất khỏi Trường Lăng.

Rất nhiều người không thể nào phản bác, cuối cùng đành ngậm ngùi chấp nhận sự thực đó. Nhưng có nhiều lúc, khi nhớ tới hoặc là có kẻ dám nhắc đến tên người đó, hắn ta vẫn là tượng đài vô địch trong tâm trí của họ.

Mặc dù cuối cùng chết trận, nhưng lúc đương thời đã có bao nhiêu kiếm sư Thất Cảnh chết dưới tay người đó?

Người đó chính là vô địch.

Nếu làm cho người ta cảm thấy vô địch, họ sẽ sùng bái.

. . .

Ánh trăng mờ ảo chiếu vào Tinh Thạch trong suốt khúc xạ thành ánh sáng mê hồn, hắt lên người Hoàng Hậu đang đứng trước ao linh liên.

Trên con đường trước mặt nàng, một người đàn ông mặc áo vải đang bước tới. Hắn ta đi thẳng đến bên cạnh nàng, cùng đứng

ngắm những đài sen trong làn linh khí mờ ảo.

Khắp cả Trường Lăng, chỉ có một người đàn ông có được phong thái như vậy.

Hắn ta đương nhiên là Nguyên Vũ Hoàng Đế.

"Không cần để ý tới Cửu Tử Tằm."

"Nguy hiểm không phải là bản thân Cửu Tử Tằm, mà là khả năng lôi kéo lòng người."

"Người định làm thế nào?"

"Có một việc muốn làm nhưng vẫn chưa đi làm. Toàn bộ người tu hành của các cứ địa tu hành trong Đại Tần ta lúc nào cũng có thể chiêu mộ vào quân đội, chinh chiến vì nước nhà."

"Định áp dụng như thế nào?"

"Nguyệt thị đã thần phục, còn lại Ô thị, nếu bình định xong Đông Hồ, sau này chinh phạt Yên, Tề sẽ không phải lo phía sau sinh loạn."

Hai người trao đổi cực kỳ bình thản, giống như một đôi vợ chồng bình thường cưới nhau đã lâu đang nói chuyện phiếm giết thời gian. Mặc dù vậy, giọng nói hai người vẫn rõ ràng mang theo một khí thế hùng mạnh, đến mức nếu như nội dung cuộc trao đổi này lọt ra ngoài sẽ thừa sức làm bão tố không ngừng nổi lên.

Người tu hành ngự trị lớp người bình thường. Trong cõi trần tục, họ có được đặc quyền nhất định. Trên thực tế, hầu hết các cứ địa tu hành không có quan hệ gì với triều đình thì sẽ có được địa vị siêu việt. Bởi vậy, cho dù chỉ ép Bạch Dương Động sát nhập vào Thanh Đằng Kiếm Viện đã đủ làm phát sinh rất nhiều sự kiện. Thậm chí việc Đinh Ninh giết chết cung nữ họ Dung gần đây, theo ý kiến của rất nhiều người, cũng có thể nói là Bạch Dương Động

đã phản kháng thắng lợi.

Có rất nhiều người tu hành của các cứ địa tu hành, bởi vì một vài nguyên nhân có liên quan đến sư môn, bởi vì huynh đệ, sư thúc sư bá trong sư môn của mình nhậm chức trong quân đội Đại Tần, nên đã tòng quân để rèn luyện, tu hành. Thậm chí, họ còn ở lại trong quân một thời gian dài, trở thành tướng lãnh, kiến công lập nghiệp.

Hầu hết tướng lãnh và quan viên trong quân đội lẫn trong triều đình Đại Tần Vương Triều đều đi theo con đường này.

Quân công phong thưởng gắn liền với việc chém giết kẻ địch. Dần dần, mục đích duy nhất của hầu hết các người tu hành khi gia nhập vào cứ địa tu hành chỉ là vì muốn kiến công lập nghiệp, cuối cùng được phong đất phong Hầu.

Trên thực tế, đối với một số người tu hành mà tổ tiên không có chiến công, xuất thân từ cùng khổ, nguyện vọng đó lại càng thêm phần bức thiết.

Cho nên, quá trình đó đã biến thành một lối mòn quen thuộc.

Mà ngay giờ phút này, vị Hoàng Hậu hùng mạnh nhất Đại Tần từ xưa tới nay lại đang đàm luận để cưỡng ép thay đổi triệt để cái lối mòn quen thuộc này.

Dùng mệnh lệnh triều đình chiêu mộ người tu hành của một cứ địa tu hành nào đó gia nhập quân đội tham chiến, điều này cũng đồng nghĩa là triều đình khống chế tất cả các cứ địa tu hành một cách tuyệt đối.

Nếu như biết được điều đó, chắc chắn tất cả các người tu hành sẽ kinh hoàng lẫn tức giận.

Nhưng các cứ địa tu hành đâu có hay, kể từ cái năm Ba Sơn Kiếm Tràng biến mất trở đi, hai người nam nữ hiện đang đứng bên

hồ linh liên này đã có ý tưởng quán triệt cái chính lệnh đó đến tất cả các cứ địa tu hành của vương triều Đại Tần, ngoại trừ Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn. Hơn nữa, trải qua thời gian dài như vậy, ý tưởng đó vẫn chưa bao giờ lụi tàn.

Trong khi đó, ngoại trừ Mặc Thủ Thành chỉ biết âm thầm lo lắng ra, e rằng toàn bộ Trường Lăng không có ai có thể nghĩ tới, vì quán triệt một chính lệnh, Hoàng Hậu không ngại phát động một cuộc chiến tổng động viên toàn quốc.

Nhưng mà vị đế vương mặc áo vải bên cạnh nàng ta lại chẳng thèm nhíu lông mày lấy một cái, chỉ là ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi bằng giọng bình thản như thường lệ: "Chờ một chút?"

Hoàng Hậu cũng ngẫm nghĩ một lúc, sau đó không tỏ vẻ dị nghị gì, khẽ gật đầu.

Nguyên Vũ Hoàng Đế nắm lấy tay nàng ta, lặng lẽ đứng bên nhau một lúc. Trước khi đi, hắn ta ôn hòa nói: "Đừng để ý đến chuyện ngày trước!"

Hoàng Hậu nín lặng một lúc rồi mới đáp: "Ta chỉ quan tâm người có luôn đứng ở bên cạnh mình hay không mà thôi."

Nguyên Vũ Hoàng Đế mỉm cười, nói: "Không nên nghi ngờ."

Hoàng Hậu cũng mỉm cười.

Nhưng ngay khi bóng dáng Nguyên Vũ Hoàng Đế biến mất trong tầm mắt, nụ cười của nàng ta lập tức biến mất không còn dấu vết. Gương mặt hoàn mỹ bóng láng như làm bằng sứ của nàng ta lại lạnh tanh, khiến cho người ta ngờ rằng nụ cười của nàng chưa bao giờ từng xuất hiện trên gương mặt đó.

"Nếu không cần để ý, cần gì phải nhắc đến điều đó?"

Đứng nhìn đài sen lắc lư trong ao linh liên, nàng thầm nhủ

một cách mỉa mai.

. . .

Trong đêm tối, Đinh Ninh lại bắt đầu ho khan dữ dội, lại tiếp tục ho ra máu mấy lần.

Cửu U Minh Vương Kiếm cùng với Cửu Tử Tằm đồng thời hiện thế, đã phóng thích toàn bộ lực lượng tích lũy qua rất nhiều năm, kinh mạch của hắn thực sự đã bị trọng thương ngoài sức tưởng tượng.

Nếu không có Tục Thiên Thần Quyết, hắn đã chết từ lâu.

Trong lúc hắn gian nan điều tức, những con tằm nhỏ vô hình bắt đầu xuất hiện tại những chỗ bị thương nghiêm trọng nhất trong cơ thể hắn, thậm chí tập trung lại một chỗ, thay thế kinh mạch đã đứt đoạn để Tục Thiên Thần Quyết Chân Nguyên miễn cưỡng có thể vận chuyển.

Lương Liên đã chết.

Ngũ Cảnh đã tới.

Nhưng trong lòng hắn rõ như ban ngày, đến Ngũ Cảnh, hắn giống như một ông chủ lớn đã dùng hầu như hết sạch những gì mình đã tích cóp từ trước.

Quá trình từ Ngũ Cảnh đến Lục Cảnh, hắn sẽ không còn dễ dàng như thế nữa, sẽ cần rất nhiều thời gian.

Đối với hắn, có thể nói biện pháp tốt nhất hiện nay chính là rời khỏi nơi này, rời khỏi Trường Lăng, thậm chí rời khỏi đất Tần.

Nhưng khi Đại Phù Thủy Lao còn chưa bị phá, hắn nhất định phải ở lại Trường Lăng.

Mấu chốt là ở chỗ, tìm đâu ra một vị Thất Cảnh cường đại nữa

cho đủ số?

. . .

"Ta muốn nói cho Thân Huyền biết một vài chuyện."

Ngâm mình trong làn nước sâu thẳm nhất Đại Phù Thủy Lao, Lâm Chử Tửu ngẩng đầu lên, mái tóc như rong rêu chảy nước tong tỏng.

Không có ai đáp lại lão.

Lâm Chử Tửu chợt cười giễu cợt, nói: "Ta muốn nói cho hắn biết một vài bí mật có quan hệ tới dòng chữ bằng xương trong khu vườn trà đó."

Vẫn không có người đáp lại.

Nhưng một bóng người nhanh như chớp xuất hiện trước mặt lão.

"Ngươi cũng là một trong những tâm phúc của Trịnh Tụ, hiện giờ người cung nữ kia đã chết, Từ Phần Cầm cũng đã chết, Lương Liên cũng đã chết, ngươi có sợ không?"

Nhìn thân hình lừng lững như cây cột sắt xám xịt trong bóng tối của Thân Huyền, Lâm Chử Tửu cười cợt hỏi.

Thân Huyền không trả lời, nhưng lão ta không kìm được phải hít sâu một hơi.

Tâm trạng của lão ta không tài nào bình tĩnh lại được.

Lão ta không thể giải thích vì sao.

Những năm vừa qua, Lâm Chử Tửu bị giam trong gian thủy lao nằm sâu nhất này, đoạn tuyệt mọi liên hệ với bên ngoài, người có thể tiếp xúc với lão chỉ có mỗi bản thân mình. Ngay cả nước chảy

qua gian thủy lao cũng đã trải qua xử lý bằng biện pháp đặc thù, kể cả tần suất chấn động lẫn đặc tính nguyên khí đều bị sửa đổi toàn bộ. Chương dịch sớm nhất tại reader của Bạch Ngọc Sách. Thế nhưng, trong những năm vừa qua, Lâm Chử Tửu vẫn có thể không ngừng biết bên ngoài ra sao, thậm chí ngay cả đêm hôm nay xảy ra chuyện gì hắn cũng biết rõ từng chi tiết.

Trong khoảnh khắc này, lão ta thật sự có phần tin tưởng Lâm Chử Tửu có thể đọc được suy nghĩ của người khác.

Nhưng dù sao lão ta cũng là một trong những người có tâm địa lạnh lùng sắt đá nhất toàn bộ Trường Lăng, cho nên đôi mắt lão ta vẫn không thể hiện ra bất cứ cảm xúc gì, ngay cả giọng nói cũng không hề có biểu cảm vang lên: "Ngươi nói là muốn báo cho ta về một vài bí mật có quan hệ tới dòng chữ bằng xương trong khu vườn trà đó."

"Chắc là Trịnh Tụ muốn xoa dịu nghĩa đệ ta, một đêm hết sức dịu dàng triền miên, không biết đã phải dùng đến bao nhiêu bí thuật khuê phòng rồi."

Lâm Chử Tửu phá ra cười, cười ha hả.

Trong thủy lao bên cạnh cũng có một tiếng cười suy yếu vang lên.

Sắc mặt Thân Huyền biến đổi, dù trong bóng đêm vẫn có thể nhận ra.

Lâm Chử Tửu cười càng thêm sặc sụa, "Nếu như ta bảo với ngươi là ta đoán đấy, ngươi sẽ cảm thấy thế nào? Ta biết rõ vào cái đêm xuất hiện dòng chữ bằng xương đó, nghĩa đệ ta đã có mặt tại Trường Lăng, xác thực là tới để gặp nàng ta. Nguyên Vũ chắc hẳn cũng biết đêm hôm đó nghĩa đệ ta có mặt tại Trường Lăng. Nếu như ta có thể đoán được điều đó, ngươi nghĩ hắn có thể đoán ra được hay không? Ngươi nói hắn có khúc mắc hay không?"

Q5 - Chương 05: Hâm rượu

Vài năm gần đây, Thân Huyền vẫn luôn tìm mọi cách cạy miệng Lâm Chử Tửu nói ra những bí mật ngày trước của người đó.

Lâm Chử Tửu được mọi người trong Ba Sơn Kiếm Tràng thừa nhận là quân sư, rất nhiều sự việc đều do chính tay lão sắp đặt. Nhưng đến cuối cùng, bởi vì người đó chết đi, rất nhiều người đã phản bội, khiến cho toàn bộ bố cục đó rối loạn, thoát ra khỏi tầm khống chế.

Nhưng tất cả mọi người đều tin chắc một điều, lão nhất định đã khống chế một vài thứ gì đó, lưu lại cho những người kia một vài thứ gì đó.

Bản thân lão chính là một bảo tàng.

Nhưng lúc này, khi Lâm Chử Tửu bảo rằng sẽ nói cho mình nghe những gì mình muốn biết, Thân Huyền cảm thấy thân thể bỗng nhiên càng lúc càng lạnh buốt, thậm chí còn buốt giá hơn cả Lâm Chử Tửu đang ngâm mình trong làn nước u ám lạnh lẽo.

"Tên cung nữ đã đi theo Trịnh Tụ nhiều năm, chưa bao giờ phản bội bà ta đã chết rồi."

"Kẻ giúp bà ta giết rất nhiều đối nghịch, Lương Liên chết rồi."

"Kẻ giúp bà ta bí mật ám sát rất nhiều người, Từ Phần Cầm cũng đã chết."

"Ngươi cũng là người bên cạnh bà ta, ngươi cảm thấy mình có thể thoát khỏi kết cục như vậy không?"

Nhìn Thân Huyền lặng im như thóc, Lâm Chử Tửu mỉm cười

nói tiếp: "Ngươi muốn biết bí mật của ta, nhưng nếu ta nói ra bí mật đó, ngươi xác định bản thân dám nghe?"

Thân Huyền từ từ ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Chử Tửu ngâm mình dưới nước, không nói câu gì.

Lão ta chợt quay người, đi thẳng ra ngoài.

"Hoặc là vì bí mật mà chết, hoặc là ngươi vĩnh viễn ở lại chỗ này, giống như phạm nhân ở nơi đây, vĩnh viễn không thấy mặt trời."

Lâm Chử Tửu cũng ngẩng đầu lên, nhìn theo bóng lưng của lão ta, nói tiếp: "Nếu ngươi muốn rời khỏi nơi đây, thay thế vị trí của một số kẻ ở bên ngoài, trừ phi ta cũng thoát khỏi nơi này."

Thân Huyền vẫn không hề lên tiếng.

Lão ta nín lặng đi xuyên qua vài gian thủy lao nằm dưới sâu nhất ở khu vực này, đến bên lan can một cây cầu sắt rồi đứng lại, trầm ngâm suy nghĩ rất lâu.

Lão ta thừa biết có vài câu Lâm Chử Tửu nói ra nhằm mục đích đánh đòn tâm lý, nhưng đồng thời cũng biết có mấy câu lão nói là chính xác.

"Có lẽ ngươi nên tin một điều."

"Cửu Tử Tằm chưa bao giờ bại."

"Sở dĩ Vương Kinh Mộng bại, chẳng qua là do hắn tin Trịnh Tụ và Nguyên Vũ."

"Nhưng hiện giờ Cửu Tử Tằm vẫn còn tồn tại, đối tượng phải tranh đấu biến thành Trịnh Tụ và Nguyên Vũ. Ngươi có dám chắc Trịnh Tụ và Nguyên Vũ sẽ là kẻ giành được thắng lợi cuối cùng?"

Đúng lúc này, giọng nói của Lâm Chử Tửu lại vang lên.

Giọng nói của Lâm Chử Tửu vang dội chưa từng có, truyền từ nơi sâu thẳm nhất trong nhà tù đến lỗ tai lão ta rõ mồn một.

"Lời hứa của ta đáng tin hơn của Trịnh Tụ và Nguyên Vũ, ngươi có muốn nghe lời hứa của ta không?"

. . .

Diệp Tránh Nam ngồi ở trên bậc thềm của y quán.

Một chiếc xe ngựa xuất hiện ở trong tầm nhìn của y. Ánh mắt y lập tức trở nên cảnh giác.

Nhưng đến khi chiếc xe ngựa này dừng lại, khi cảm nhận được hơi thở âm u mốc meo trên thân thể của người bước ra từ bên trong xe ngựa, vẻ cảnh giác trong ánh mắt y lập tức biến thành khiếp sợ, còn có cả kính sợ.

Y không nói câu gì, mà chỉ đứng dậy cúi đầu, nhường đường.

Người này không thể ngăn cản.

Y cũng chẳng có năng lực ngăn cản được.

Bởi vì người này là Giám thủ Thần Đô Giám.

Mặc dù đang giữa ngày hè, dù từ trong thùng xe nóng bức chui ra nhưng Trần Giám thủ vẫn mặc áo bào có vẻ rất dày. Áo bào đỏ thẫm, nhưng sắc đỏ thẫm đó có vẻ như vẫn không thể nào che giấu được làn da xám nhợt trên gương mặt của lão.

Cùng với bước đi của lão, hơi thở âm u mốc meo tràn vào bên trong y quán, lan tới gian phòng của Đinh Ninh.

Cảm nhận được hơi thở đó, Đinh Ninh tương đối khó chịu. Hắn ho khan một tiếng, nhưng vẫn giãy dụa ngồi dậy, dựa vào một cái nệm êm, chờ vị Giám thủ này tới.

Trần Giám thủ sai hai gã y sư trực cửa luân phiên thủ mở cửa phòng, sau đó ra hiệu cho hai kẻ này tạm lánh đi chỗ khác.

Lão từ từ đẩy cửa phòng ra, chỉ bước vào trong có vài bước. Lão nhìn tên thiếu niên nằm trên giường, khuôn mặt không có bất cứ biểu cảm gì, hai hàng lông mày hơi nhướng lên.

Lão tin chắc đối phương đã biết được mình là ai, nhưng vẻ mặt của thiếu niên vẫn bình thản như thường, bình thản đến mức không nhìn thấy có bất cứ sắc thái khác lạ nào.

Cho nên lão chẳng thèm dông dài nói lời thừa thãi, lập tức hỏi ngay: "Ta tới gặp ngươi, chỉ là điều tra theo thông lệ."

"Bao gồm cả việc ngươi giết chết tên cung nữ kia, Trường Lăng đã xảy ra rất nhiều việc, cho nên ta phải tới xem xét ngươi theo thông lệ một chút." Sau khi dừng lại một chút, lão nhìn thẳng vào Đinh Ninh, nói tiếp: "Ta phải bảo đảm ngươi không có vấn đề gì, bởi vì nếu như ta đoán không sai, kế tiếp Ôn Hậu Linh sẽ tới gặp ngươi."

Đinh Ninh khẽ gật đầu, nói: "Mời Giám thủ cứ tự nhiên!"

Trần Giám thủ khẽ gật đầu. Mùi mốc meo trong không khí ở trong phòng đột nhiên trở nên nồng nặc hơn hẳn, có một số đám nấm mốc lác đác lặng yên hiện ra ở một vài xó xỉnh u ám.

Một luồng hơi thở làm cho người khác cực kỳ khó chịu bay ra từ thân thể Trần Giám thủ, ám vào cơ thể Đinh Ninh.

Trần Giám thủ cảm nhận một cách cực kỳ kỹ lưỡng.

Cho đến khi mười hơi thở trôi qua, lão mới khẽ gật đầu một cái.

Đám nấm mốc lác đác mọc ở những xó xỉnh u ám trong phòng nhanh chóng khô héo, biến thành một lớp bụi màu xám nhợt.

"Công pháp này đích xác rất kỳ diệu, không hổ là đệ nhất thiên hạ!"

Nói xong, lão lập tức quay người định ra về.

Đinh Ninh hơi kỳ quái liếc nhìn lão, hỏi: "Ngài xác định là ta bằng cách nào?"

Trần Giám thủ không quay đầu lại, đáp lại bằng giọng hờ hững: "Ta hiểu Dạ Sách Lãnh."

Đinh Ninh cau mày lại, nghiêm túc hỏi: "Tại sao ngài lại giúp ta?"

Trần Giám thủ đã đi ra khỏi cửa phòng, lão ngẩng đầu nhìn lướt qua bầu trời, đáp: "Chỉ vì ta muốn giúp Dạ Sách Lãnh."

"Có lẽ không chỉ như thế."

Đinh Ninh lắc đầu, nói: "Nếu không thì với tu vi của ngài. . . ngày hôm đó Bạch Sơn Thủy đã không tài nào chạy thoát."

Trần Giám thủ dừng lại.

Lão thừa hiểu, qua hơi thở mà mình thi triển ra vừa mới rồi, đối phương đã biết được cảnh giới thực sự của mình. Lão lắc đầu, khóe miệng chợt nhếch lên thành một nụ cười giễu cợt: "Vẫn chỉ là vì giúp nàng lẫn giúp chính mình. Trường Lăng luôn cần có kẻ địch hùng mạnh, nếu không thì sự hiện hữu của chúng ta sẽ không còn ý nghĩa."

Đinh Ninh cũng mỉm cười châm biếm, "Xem ra việc bà ta và Nguyên Vũ quá mạnh, thực sự luôn làm cho người ta không thoải mái."

"Một núi không thể chứa nhiều hổ."

Trần Giám thủ tiếp tục bước đi, thản nhiên nói: "Trên sử sách,

những vị đế vương hùng mạnh nhất, có thể nói là có khả năng phá trời mở cõi, cuối cùng bên cạnh thực sự sẽ chẳng còn ai đứng ngang hàng nữa, chỉ còn lại vô số người ngước nhìn lên từ dưới chân họ. Đó là một quá trình hết sức tự nhiên. Tuy rằng người nọ đã chết, nhưng ý tưởng xâm chiếm tiêu diệt sáu triều, hình thành nên một giang sơn thống nhất, dựng nên cơ nghiệp muôn đời, lại chưa bao giờ tắt cả. Đến lúc dã tâm lớn đến mức đủ để giết chết người mình thương yêu nhất, đủ để giết chết bạn bè thân thiết nhất của chính mình, thì lúc đó dã tâm này đã thực sự vượt ra khỏi tầm khống chế."

Đinh Ninh trầm tư nói: "Ai mà chẳng muốn áp đặt ý tưởng của mình cho tất cả những người khác."

Trần Giám thủ không nói thêm gì nữa, bóng dáng lão thong dong biến mất khỏi căn viện.

"Mệnh trời hướng về Trường Lăng, bởi vì những cường giả làm cho người ta chói mắt nhất hầu hết đều tập trung ở nơi đây. . . Nhưng đồng thời Trường Lăng cũng là nơi khó quản lý nhất, bởi vì cường giả có đầu óc thông minh ở nơi đây quá nhiều. . ."

Nghĩ tới câu nói đó, Đinh Ninh bật cười, cười đến mức đau làm mặt hơi méo đi.

Thực ra, nghĩ cho kỹ, việc cần làm nhất hiện giờ chẳng qua chỉ là thuận theo tự nhiên.

Nhưng có một số người lại luôn muốn phá vỡ tự nhiên.

. . .

Trong tiểu viện yên tĩnh, bếp dùng để đun trà nhưng lại hâm rượu.

Rượu hâm uống vào ngày hè là thứ rượu mạnh nhất.

Cho nên Bạch Sơn Thủy nhìn Dạ Sách Lãnh vừa đặt chén rượu xuống bên cạnh bếp trà, giống như đang nhìn một người điên.

Lúc này, gương mặt Dạ Sách Lãnh đỏ rừng rực, hơn nữa còn không ngừng hiện ra nét tươi đỏ khác lạ, một sắc đỏ mà chỉ lúc nàng còn là thiếu nữ mới có, cho nên nàng có vẻ giống như một người điên.

"Đây là rượu mừng!"

Dạ Sách Lãnh đã ngà ngà say. Nàng nhìn Bạch Sơn Thủy bằng đôi mắt đã bắt đầu mơ màng, nói: "Hắn đã bảo với cô, Đại Phù Thủy Lao còn thiếu một vị Thất Cảnh, hiện giờ đã đủ."

Bạch Sơn Thủy giật mình.

Sau đó, trên mặt nàng cũng bắt đầu hiện lên sắc tươi đỏ. Nàng mỉm cười, cầm lấy một chén rượu. Sau khi uống chén rượu mạnh đã hâm nóng, nàng chợt cảm thấy toàn thân như bị một ngọn lửa thiêu đốt. Sẵn tính hào phóng, nàng buột miệng khen: "Quả nhiên đủ mạnh, thật sự là phương pháp dễ uống!"

Dạ Sách Lãnh cười làm hai má hiện lên hai cái lúm đồng tiền, nói: "Đây chính là phương pháp mà khi người nọ dùng để uống với những người khác khi ở Trường Lăng."

Bạch Sơn Thủy lại giật mình, khen: "Thực sự bội phục!"

Dạ Sách Lãnh cười thành tiếng.

Bạch Sơn Thủy không nhịn được hiếu kỳ, hỏi: "Vị Thất Cảnh cuối cùng là ai?"

Dạ Sách Lãnh nhìn thẳng vào nàng, đáp: "Một bé gái mồ côi ở chợ cá."

Bạch Sơn Thủy lại khen: "Vậy thì thực là khéo lắm thay!"

Q5 - Chương 06: Làm cho bà ta cô độc

Lúc uống rượu, có người thích hâm nóng, có người lại thích ướp lạnh.

Đã quá giữa hè, nhiệt độ ban ngày ở Trường Lăng vẫn rất cao, nhưng ban đêm lại dịu mát hẳn lại.

Bên trong chén ngọc chính là rượu quý Bồ Đào, cho thêm vài miếng băng làm lạnh. Bên ngoài chén ngọc ám đầy hơi lạnh. Trong cái mâm cạnh chén đựng đầy trái cây với đủ loại màu sắc đã được rửa sạch. Trong vườn cây cảnh phía trước, đom đóm bay lượn lờ.

Một người mặc đồ đen, trên khuôn mặt không thấy được dấu vết của năm tháng, bưng chén rượu lên, không vội uống cạn mà chỉ thong thả nhâm nhi chỗ rượu trong ly, răng và môi người này đã nhuộm một màu đỏ tươi như máu.

Mặc dù chỉ mặc quần áo tơ lụa màu đen bình thường, nhưng nếu xét về khí chất quý phái, cả Trường Lăng quả thực không tìm được mấy người vượt qua lão. Bởi vì khí chất quý phái đó, không chỉ được hình thành qua vô số năm tháng được ăn ngon mặc đẹp mà còn được tích lũy dần qua thời gian dài nắm quyền sinh sát trong tay.

Y chính là người đã dẫn dắt Trương Nghi đến Tiên Phù Tông, thủ lĩnh của giới quyền quý Trường Lăng ngày trước.

Hầu hết người Trường Lăng đều không hay biết đến sự hiện hữu của lão. Thậm chí, kể cả những người biết đến sự hiện hữu của một người như lão, cũng không hay biết tên thật của lão là gì,

mà chỉ thường quen miệng gọi lão là "Dạ Kiêu".

"Trịnh Tụ bản chất là một con mụ điên. Mụ ta còn chưa nổi điên chẳng qua chỉ là vì chưa bị kích thích đủ."

"Số lượng người bên cạnh mụ vốn dĩ đã không quá nhiều, vừa khéo ta lại rất ghét Ôn Hậu Linh."

"Mụ mà nổi điên thì chúng ta phải làm sao đây?"

"Sở sắp loạn, Yên quá sâu, Tề vừa khéo."

Ngồi bên cạnh người mặc đồ đen là một văn sĩ trung niên hòa nhã. Dù hai người chỉ trao đổi vài câu hời hợt, nhưng nội dung chính lại quan trọng đến mức đủ để ảnh hưởng tới toàn bộ Trường Lăng.

Thong thả nhâm nhi hết rượu trong ly, người mặc đồ đen đứng dậy rồi biến mất vào trong màn đêm của Trường Lăng.

. . .

Lại là lúc trăng treo đỉnh đầu.

Tiên Phù Tông. Trương Nghi không hề bị phạt, nhưng y vẫn tiếp tục gánh nước.

Khi y đi qua đoạn đường núi lúc trước, nơi đó đã không còn tỏa ra những tia sáng mờ ảo nữa, bởi vì bước chân y đã trở nên rất vững chãi, nước trong thùng cũng không còn sánh ra nữa.

Bước chân y nhẹ tênh.

Dù vẫn chưa hiểu được ý nghĩa những phù văn lúc trước, nhưng y lại đột nhiên hiểu được những con đường vận chuyển Chân Nguyên trong cơ thể mình, đã hiểu được công pháp Chân Nguyên đó.

Công pháp Chân Nguyên đó phối hợp với con đường núi nơi đây phát ra một lực lượng huyền ảo, khiến cho thân thể y càng lúc càng kiên cường dẻo dai, càng lúc càng mạnh mẽ.

Chỉ sau vài ngày ngắn ngủi, sự thay đổi đó đã thực sự khiến y phải khiếp sợ.

Dù một số đồ vật sắc bén, thậm chí là sắt mỏng, đâm vào da thịt của y cũng chỉ để lại một vệt trắng mờ nhạt.

Tiên Phù Tông đích xác là một nơi đủ khiến cho lòng người khiếp sợ.

Dù thân thể của y có thay đổi đáng sợ dưới tác động của công pháp Chân Nguyên cao thâm đó, nhưng nhận thức về phù đạo vẫn dậm chân tại chỗ, y vẫn thuộc diện kém cỏi nhất trong hàng ngũ đệ tử gia nhập môn phái cùng lứa.

Điều này vẫn làm cho y cảm thấy tương đối xấu hổ.

Trên đường núi trước mặt, một vệt sáng mờ mờ ảo ảo đã cắt đứt suy nghĩ của y, hấp dẫn sự chú ý của y.

Đó là một loại dịch nhờn phát ra ánh sáng yếu ớt.

Trương Nghi dừng lại, phản ứng ban đầu là kinh ngạc khó hiểu.

Loài vật lưu lại loại dịch nhờn phát sáng đó là một con ốc sên nhỏ.

Đó là một con ốc sên có vẻ rất bình thường, nhưng con đường núi này ẩn dấu đạo lý huyền diệu, e rằng ngay cả Tu Hành Giả cấp thấp cũng không đi lại dễ dàng. Một con ốc sên bình thường thế này làm sao có thể bò ngang qua đây, có thể lưu lại một vết tích như vậy?

Trương Nghi kinh ngạc quan sát con ốc sên vẫn đang tiếp tục bò trên thềm đá. Y quan sát rất lâu, cuối cùng đã bắt đầu hiểu ra nguyên cớ.

Bởi vì thân thể con ốc sên này rất mềm.

Bởi vì con ốc sên này bò với tốc độ vô cùng chậm chạp, thậm chí chậm hơn rất nhiều so với tốc độ bình thường của loài sên.

Nhưng mà càng chậm chạp, thời gian tiếp xúc với thềm đá càng dài, dấu vết để lại cũng càng rõ ràng hơn.

Sau khi trải qua thời gian tu hành trong rất nhiều năm, Trương Nghi chưa bao giờ có ý nghĩ tư lợi, mà chỉ dựa vào nỗ lực và tâm trí kiên định, từng bước một tu hành rồi tiến bộ. Hình như y cực hiếm khi có giác ngộ giống như thể hồ quán đỉnh.

Nhưng trong một tích tắc này, trong đầu y giống như có một tia chớp xẹt qua.

Y giống như bị điện giật.

Không hiểu sao y lại nắm lấy thanh kiếm dấu trong tay áo.

Đó là một thanh kiếm rất ngắn, giống như được làm bằng đá, là thanh kiếm Tiết Vong Hư đã truyền lại cho y.

Cùng lúc đó, trong đầu y chợt xuất hiện một luồng kiếm ý sắc bén đến độ làm cho ý thức y phải cảm thấy đau đớn.

Tiếp đó là dấu vết phát quang do con ốc sên kia để lại xuất hiện.

Y vô thức thúc đẩy Chân Nguyên chuyển động. Chân Nguyên thông suốt và vô cùng thong thả chảy xuôi vào thanh kiếm y đang cầm.

Y không hề ý thức được, cũng không nhận ra điều đó.

Nhưng thanh kiếm đá trong tay y chợt lóe sáng, những điểm sáng nhẹ nhàng bắn tóe ra, giống như có người cầm búa và đục đang khắc lên thân kiếm một ký hiệu nào đó.

. . .

Lúc Trương Nghi đạt được giác ngộ mà tất cả Tu Hành Giả đều tha thiết ước mơ tại Tiên Phù Tông ở Yên Thượng Đô, Đinh Ninh lại bỏ bê chữa thương, hắn đang chờ đợi, đang suy tư.

Bên cạnh Trịnh Tụ có một người tên là Ôn Hậu Linh.

Đại đa số thời điểm kẻ này sẽ không xuất hiện. Nhưng mỗi lần Trịnh Tụ xuất hiện trên chiến trường, thi triển Tinh Hỏa kiếm giáng từ trên trời xuống là lại một lần kẻ này xuất hiện bên cạnh Trịnh Tụ giống như hình với bóng.

Bao giờ cũng giữ lại một chiêu phòng thân, đó là phong cách làm việc của Trịnh Tụ.

Mỗi lần bà ta xuất hiện trên chiến trường, y như rằng sẽ đúng vào thời khắc quan trọng nhất, sẽ dùng kiếm để biểu hiện ra sự hiện diện của mình.

Đóng vai trò là tùy tùng ẩn trong bóng tối đi theo sát bà ta trên chiến trường, Ôn Hậu Linh là chiêu phòng thân của bà ta, đương nhiên là hết sức mạnh mẽ.

Ôn Hậu Linh cũng là một trong những bè lũ Tu Hành Giả phản bội của Ba Sơn Kiếm Tràng.

Tuy hắn đã thiết lập nên một bố cục như thế, khiến cho tất cả mọi người ở Trường Lăng sẽ tự động loại trừ mối liên quan giữa mình và Cửu Tử Tằm. Nhưng bởi vì quá mức kín kẽ không có lấy một điểm đáng nghi, cho nên dù Trịnh Tụ đã đích thân đến xem rồi nhưng vẫn không yên tâm, bà ta còn phái cả Ôn Hậu Linh đến xem.

Ngay cả Trần Giám thủ còn khẳng định Ôn Hậu Linh không tài nào cảm nhận được sự khác thường của hắn, cho nên điều Đinh Ninh đang lo lắng hiện giờ hoàn toàn không phải là việc đó. Hắn lo lắng hơn hết là tâm trạng của bản thân, sợ mình sẽ không làm chủ được thân thể làm lộ thái độ thù địch.

Mặc dù tâm trạng đã được khống chế tới mức hoàn hảo, nhưng một số phản ứng rất nhỏ của thân thể vẫn có thể làm lộ ra rất nhiều thứ.

Là người tùy tùng như cái bóng bên cạnh Trịnh Tụ rất nhiều năm, sở trường của Ôn Hậu Linh chính là năng lực nhìn ra điều đó.

Nhưng vì sao Ôn Hậu Linh còn chưa tới?

Đến cả Trần Giam Thủ còn biết chắc là lão ta sẽ đến, vì sao lúc này lão ta còn chưa đến?

. . .

Ngoài cửa quán rượu Ngô Đồng Rụng Lá, một chiếc xe ngựa đỗ lại.

Một vị trung niên chăm chút vô cùng tốt cho đến từng cái móng tay, bước ra khỏi chiếc xe ngựa.

"Tại sao ngươi lại phải đến nơi này?"

Đúng vào lúc này, một giọng nói hờ hững, nhưng lại làm cho người ta tự nhiên cảm thấy cao quý lẫn uy nghiêm, vang vọng khắp bốn phía trong bóng tối.

Người đàn ông trung niên chui từ trong xe ngựa ra chính là Ôn Hậu Linh.

Lão ta mặc áo bào màu vàng nhạt, nhưng cơ thể lại tỏa ra một luồng nguyên khí dao động, giống như muốn hút tất cả mọi thứ

xung quanh lại rồi nuốt chửng vào trong cơ thể mình.

Riêng khí tức này đã đủ khiến cho rất nhiều Tu Hành Giả Thất Cảnh phải cảm thấy sợ hãi.

Nhưng lúc này, khi Ôn Hậu Linh nghe thấy giọng nói vang vọng khắp bốn phía trong bóng tối đó, vẻ mặt lão ta chợt biến đổi khó có thể nhận ra.

"Một Tu Hành Giả đi lại trong một thời gian rất dài ở một vùng nào đó, dù thế nào cũng sẽ để lại một vài dấu vết, một vài dấu vết mà ngay cả chính bản thân hắn cũng không hề để ý tới."

Lão trầm ngâm một lát, lên tiếng trả lời người hỏi, sau đó hỏi ngược lại: "Còn ngươi, tại sao lại muốn tới nơi này?"

"Ngươi nói thử coi!" Trong bóng tối vang lên tiếng cười mỉa mai, "Lúc đầu bên cạnh bà ta có vô số người có thể dùng, nhưng dạo này càng ngày càng ít đi. Ta rất muốn thử xem, người bên cạnh càng ngày càng ít đi, bà ta sẽ có cảm nhận như thế nào."

Lông mày Ôn Hậu Linh nhíu chặt: "Ngươi dám giết ta ở chỗ này?"

Trong bóng tối vang lên một câu nghiêm túc: "Ta muốn thử xem!"

Ôn Hậu Linh trầm giọng xuống: "Bởi vì Cửu Tử Tằm hiện thế?"

Người trong bóng tối cười gằn: "Thừa lời!"

"Vậy cứ thử xem!"

Ôn Hậu Linh lắc đầu.

Lão ta không có bất cứ động tác thừa thãi nào, thân thể cũng chẳng phát ra bất cứ tia sáng nào, nhưng chỉ trong một tích tắc đó, toàn bộ bóng tối u ám trong phạm vi hơn trăm trượng xung quanh

lại giống như bị hút sạch vào bên trong thân thể lão ta. Toàn bộ khu vực rộng trăm trượng xung quanh lão ta đột nhiên trở nên sáng ngời.

Nhưng cũng trong tích tắc đó, gương mặt lão ta biến thành trắng bệch.

Theo bóng tối co rút lại, một sợi tơ đen thui lặng lẽ không một tiếng động chui vào thân thể lão ta. Mãi đến khi nó chui vào hẳn trong cơ thể, lão ta mới phát giác ra.

Đây là trận quyết đấu huyền ảo khó có thể miêu tả bằng lời của tầng thứ Thất Cảnh, Nguyên Khí mạnh mẽ chém giết trên mây trời. Một người mặc đồ đen đã ở sau lưng lão ta từ bao giờ, hầu như dính sát vào cơ thể lão ta.

Trong một chớp mắt, Ôn Hậu Linh đã kịp nhìn thấy người đó.

Khí tức đối phương mạnh hơn lão ta, khuôn mặt tuấn tú hơn, ngay cả móng tay cũng được chăm sóc kỹ lưỡng hơn lão ta.

Trong chớp mắt đó, lão ta thực sự có cảm giác tự ti, không sao sánh bằng đối phương.

"Sở dĩ đám các ngươi nhiều lần thất bại trước những kẻ mà mình gọi là đại nghịch, nguyên nhân chính là vì các ngươi quá ỷ lại vào Trường Lăng, quá ỷ lại vào người khác, cho nên quên mất rằng sống chết của bản thân thực ra cần chính tay mình nắm giữ."

Nói xong, người mặc đồ đen ngẩng đầu lên.

Lão nheo mắt lại.

Trên vọng lâu đằng xa, một khí tức cường đại bay lên, hóa thành một kiếm ý kinh khủng hạ xuống.

Ôn Hậu Linh chợt thét lên một tiếng thê lương.

Bên trong đồng tử hai mắt lão ta bắn ra vô số tia sáng màu đen. Bản dịch sớm nhất tại reader của Bạch Ngọc Sách. Chỉ nháy mắt sau, thân thể lão ta nổ tung.

Cùng lúc thân thể lão ta nổ tung, rất nhiều nơi trong khu phố này, vô số chùm sáng màu đen cũng đồng thời nổ tung.

Kiếm ý kinh khủng phủ xuống từ trên vọng lâu, cắt ngang qua một chùm sáng màu đen.

Chùm sáng đó lập tức tan biến vào hư vô, trên mặt đất hiện ra một đường rãnh sâu, còn có một vệt máu trong rượu quý đựng trong cái chén ngọc đang tỏa hơi lạnh.

Q5 - Chương 07: Vào ngày mai luôn

Nắng sớm lại lên.

Một khí tức quen thuộc chợt xuất hiện trong tầm cảm nhận của Đinh Ninh. Hắn không hiểu rõ lắm, người đến đúng ra phải là Ôn Hậu Linh, vì sao giờ lại biến thành Dạ Sách Lãnh?

Cửa phòng bị đẩy ra.

Hắn cảm thấy ánh mắt của người đó dán lên người mình.

Hắn nhìn thẳng vào mắt của người đó. Đập vào mắt là một Dạ Sách Lãnh trong bộ váy áo màu trắng quen thuộc, nhưng chẳng biết tại sao, hôm nay bộ váy áo đó dường như lại trắng tinh khôi hơn rất nhiều.

Đây chẳng phải là lần thứ nhất Dạ Sách Lãnh và hắn gặp nhau. Nhưng hôm nay, theo cảm nhận qua cái nhìn của hắn, nàng dường như lại có rất nhiều điểm khác với ngày thường.

"Ôn Hậu Linh chết rồi!"

Dạ Sách Lãnh nhìn hắn nhẹ nhàng dịu dàng nói một câu. Chẳng có vẻ gì là sắp phải đi ngay, nàng đóng cửa phòng lại rồi ngồi xuống phía đối diện với hắn ở bên kia cái bàn, quan sát phản ứng của hắn.

Đinh Ninh hơi ngẩn ra.

Đây thật sự là việc làm hắn phải bất ngờ.

Hắn hiểu Ôn Hậu Linh rất rõ, cho nên dám chắc cả Trường Lăng không có mấy người có thể giết chết lão ta.

Dạ Sách Lãnh quan sát hai hàng lông mày hơi nhíu lại khó có thể nhận ra của hắn, quan sát gương mặt trầm ngâm suy nghĩ của hắn. Đối với nàng, có thể nói gương mặt này thật sự khác rất nhiều so với ấn tượng về người nào đó trong tâm trí của nàng. Nhưng chẳng biết tại sao, trái tim nàng lại càng lúc càng đập dữ dội, "Là Dạ Kiêu ra tay!"

"Dạ Kiêu có thể giết chết lão ta?" Sắc mặt Đinh Ninh trở nên nghiêm trọng. Nhưng nghĩ đến Trần Giám thủ, hắn đột nhiên lại không kìm được mỉm cười tự chế giễu: "Trường Lăng tàng long ngọa hổ! Xem ra, thường ngày rất nhiều người quá giỏi che giấu. Có một số người thật sự lợi hại hơn so với ta nghĩ rất nhiều."

"Vào thời điểm Lương Liên bị Cửu Tử Tằm giết chết, toàn bộ Trường Lăng ai ai cũng biết lúc ấy ngươi đang ở nơi này. Cho nên, bây giờ theo nhìn nhận của toàn bộ người Trường Lăng, ngươi không có khả năng có quan hệ gì với Cửu Tử Tằm. Đến giờ, kể cả những vị vương hầu của Trường Lăng cũng chỉ đưa ra suy đoán tạm thời, ông ta đã thu một đồ đệ từ sớm, tuổi tác của tên đồ đệ đó đã lớn, nếu không thì đã chẳng có khả năng lĩnh hội được Kiếm ý Nhất Tuyến Thiên." Dạ Sách Lãnh nhìn xoáy vào Đinh Ninh, "Nhưng mà ta biết chắc ngươi là ai, vậy, thực ra ngươi là ai?"

Nhưng mà ta biết chắc ngươi là ai, thực ra ngươi là ai?

Nghe hai câu khẳng định và câu hỏi này có vẻ rất mâu thuẫn, nhưng gương mặt trầm tĩnh của Đinh Ninh bỗng chợt không còn trầm tĩnh nữa.

Bởi vì trên gương mặt Dạ Sách Lãnh lăn dài một giọt nước lóng lánh.

Giọt nước đó không phải do bất kỳ Nguyên Khí nào ngưng tụ

lại hình thành, mà là một giọt nước mắt lóng lánh.

Thế gian này, lực lượng mạnh nhất vẫn luôn là tình cảm cháy bỏng giữa người với người.

Trái tim của Đinh Ninh bị lực lượng mạnh mẽ đó đốn rụng. Hắn trầm ngâm, gục đầu xuống.

"Có ý nghĩa chăng?"

Sau khi trầm ngâm rất lâu, hắn không trả lời thẳng vào câu hỏi của Dạ Sách Lãnh, mà chỉ đáp lại bằng một câu hỏi như vậy.

Dạ Sách Lãnh nhìn hắn mỉm cười, một nụ cười vương niềm héo hắt, "Ngươi có biết vì sao ta nhất định phải ở lại Trường Lăng không? Ngươi có biết để ở lại Trường Lăng, ta đã làm bao nhiêu việc mà mình không muốn làm hay không? Giờ ngươi cảm thấy ta hỏi một câu như vậy có ý nghĩa hay chăng?"

Đinh Ninh nói: "Ngươi biết thừa là ông ta đã chết rồi mà."

"Lúc đầu ta cũng nghĩ như vậy."

Dạ Sách Lãnh cũng cúi đầu xuống, giống như một đứa trẻ cần hơi ấm giữa trời đông se lạnh: "Ta chỉ muốn nhìn một cái xem thực chất hắn có truyền nhân hay không, truyền nhân đó rốt cục muốn làm cái gì, cho đến khi ta nhìn thấy ngươi."

"Ngươi còn rất trẻ, ta biết chắc Thân Huyền nhìn xương đoán tuổi sẽ không bao giờ sai. Ngươi sinh ra sau khi hắn chết được ba năm, tu vi thực sự bây giờ của ngươi mới chỉ đến Ngũ Cảnh, vậy tại sao ngươi lại biết nhiều chuyện như vậy? Tại sao biết nhiều người như vậy? Tại sao biết kiếm ý Nhất Tuyến Thiên?"

Dạ Sách Lãnh vẫn không hề ngẩng đầu lên, nhưng giọng nói của nàng chợt trở nên dồn dập, "Không có ai hiểu rõ về kiếm ý Nhất Tuyến Thiên hơn ta. Ta không tin có ai ngoài người được hắn

đích thân truyền thụ ra có thể lĩnh ngộ được kiếm ý đó."

"Thân xác đã thành tro, không để lại cái gì, lấy đâu ra phương pháp sống lại từ cõi chết?" Đinh Ninh cũng mỉm cười, nụ cười cũng vương niềm héo hắt: "Ngươi có tin vào những chuyện chết đi sống lại thế này không?"

Dạ Sách Lãnh ngẩng đầu lên nhìn hắn, đáp lại một cách hết sức nghiêm túc: "Ta hy vọng việc chết đi sống lại là có thật."

"Vẫn không có ý nghĩa gì!"

Vẻ mặt trở nên lạnh nhạt, Đinh Ninh chầm chậm nói: "Cho dù chết đi sống lại là có thật, ta cũng không bao giờ là cái người mà ngươi quen biết kia."

Dạ Sách Lãnh đột nhiên phá ra cười.

Vẻ đau buồn trong đôi mắt chợt mất sạch, nàng cười nắc nẻ như một đứa con nít.

"Rất nhiều thứ sẽ biến đổi, một số ít người lại không thay đổi."

Nàng nhìn Đinh Ninh, thong thả nói: "Tranh luận những điều này xác thực là chẳng có ý nghĩa gì. Ta đến đây là vì có một việc quan trọng muốn nói cho ngươi biết, số người phá ngục đã đủ."

Dường như cảm nhận được điều gì đó, Đinh Ninh đột nhiên trở nên khẩn trương, hỏi: "Là ai?"

Dạ Sách Lãnh nhìn hắn một cái, đáp: "Ngư Thị, đại tiểu thư nhà họ Thương."

Đinh Ninh chợt ho dữ dội.

Đây là điều hắn không mong muốn nghe thấy nhất, nhưng cuối cùng lại vẫn không nằm ngoài linh cảm của bản thân.

"Xem ra, ngươi chẳng hy vọng nàng ta tham dự vào chuyện này một chút nào."

Dạ Sách Lãnh cười ứa cả nước mắt, thậm chí hai mắt đã bắt đầu trở nên có vẻ ướt rượt quyến rũ: "Thế nhưng dù sao đây cũng là lựa chọn của chính nàng ta, cũng giống như ta chọn ở lại Trường Lăng vậy, chỉ là lựa chọn của riêng mình ta, không liên quan gì đến ngươi."

Đinh Ninh ngơ ngẩn.

"Lâu lắm rồi, kể từ khi Trịnh Tụ vào Trường Lăng trở đi, bà ta vẫn chưa bao giờ chịu thua thiệt gì. Nhưng mấy ngày vừa qua, bà ta lại chịu thiệt quá nhiều. Giờ Ôn Hậu Linh chết rồi. . . bà ta cuối cùng sẽ làm một việc khác thường nào đó."

Dạ Sách Lãnh nhìn Đinh Ninh, nói tiếp: "Đám người Dạ Kiêu không mong muốn rời khỏi Trường Lăng nhất nhưng vẫn cam lòng rời khỏi nơi đây, cũng giống như ta vậy, đã mệt mỏi với vùng đất này từ lâu rồi. Cho nên, nếu thật sự lo lắng cho an nguy của chúng ta, việc cứu Lâm Chử Tửu phải nhanh hơn một chút, không nên có bất cứ do dự nào nữa."

Đinh Ninh rất thong thả khẽ gật đầu, đáp: "Vào ngày mai luôn!"

. . .

Ra khỏi y quán, Dạ Sách Lãnh trèo lên xe ngựa đang đợi mình ở bên ngoài.

Xe ngựa bắt đầu chạy đi, nàng không hề buông rèm, ngắm nhìn những bức tường lẫn mái ngói ven đường.

Mặt trời buổi sớm đang lên cao. Dưới ánh nắng vàng nhạt, những vách tường xám tro và mái ngói đen ánh lên vẻ bóng loáng đầy trang nghiêm.

Tiêu cự mắt hướng về phía xa hơn, nàng nhìn những vọng lâu đứng sừng sững như những người khổng lồ phía đằng xa, khóe miệng dần nhếch lên thành một nụ cười giễu cợt: "Ngày xưa sắp đặt những thứ này, đến hôm nay trái ngược chúng lại biến thành vật bó buộc chân tay chính mình. . ."

Sau khi nhìn những vật thể đó một lúc, cuối cùng nàng cảm thán một câu, "Trường Lăng. . . thật sự rất hùng vĩ! Bất kể như thế nào, người kiến tạo ra tòa thành hùng tráng như thế này năm xưa, thật sự rất rất giỏi."

Năm ấy, khi những người đó đã công thành danh toại, nàng mới chỉ là một thiếu nữ mới lớn.

Khi nàng có mối tình đầu, những người đó đã chết.

Nàng cảm thấy mình luôn chậm mất nửa nhịp.

Đến giờ, người và vật đều không còn, nhưng cuối cùng vẫn còn chưa muộn.

Tay nàng vỗ nhẹ lên cửa sổ thùng xe ngựa. Xe ngựa thong dong đi xuyên qua phố phường, cuối cùng tới một cây cầu rất cổ.

Đó là một trong số rất ít những chiếc cầu cũ không đủ năng lực cho xe ngựa vượt qua của Trường Lăng, chỉ được giữ lại để nhằm giúp cho việc đi lại qua một số cửa hàng xung quanh đó được tiện lợi, ngay cả vòm cầu bên dưới cũng đã tàn tạ sắp sập đến nơi. Ở một bên đầu cầu có một cây lựu hiếm hoi, ngay cả cây lựu này cũng đã rất già cỗi.

Bên kia đầu cầu có một tiệm bán dầu vừng. Bên cạnh tiệm dầu vừng là một tiệm làm đậu hũ bán. Giữa hai cửa tiệm là một con hẻm chật hẹp, nhưng lại có một người thầy tướng số mù lòa ngồi ghế trúc xem tướng số ở nơi này.

Tuổi tác của thầy tướng số mù lòa không đáng coi là cao, chỉ

tầm ba mươi mấy tuổi, hơn nữa lại còn vô cùng sạch sẽ trắng trẻo, giống như một vị thư sinh. Nhưng vì không có vẻ ngoài thần bí, cho nên dường như y không có mấy khách xem.

Nàng đi thẳng tới chỗ vị thầy tướng số mù lòa đó. Sau khi đi một mạch vượt ra phía sau người này, nàng hỏi: "Vô Huyền Cầm của ngươi ở đâu?"

Vị thầy tướng số mù lòa không hề đáp lại.

Nàng lùi lại. Sau khi lùi đến đối diện với vị thầy tướng số mù lòa, nàng nhìn thẳng vào mắt người này, mỉm cười nói: "Ngươi quả nhiên là giả mù lòa, nhưng điếc thật."

Thầy tướng số mù lòa vừa nhìn nàng, thân thể đột nhiên trở nên run rẩy.

"Không nên có phản ứng đặc biệt nào!"

Dạ Sách Lãnh hít sâu một hơi, rồi nhanh chóng lập lại lần nữa, "Vô Huyền Cầm của ngươi ở đâu?"

"Đi theo ta!"

Người thầy tướng số mù lòa đứng bật dậy, đi sâu vào bên trong con hẻm.

Bên trong con hẻm có một căn viện cũ kỹ bé xíu.

Y đi thẳng vào trong căn viện đó, vào trong gian phòng ngủ duy nhất.

Cuối cùng, thân thể người thầy tướng số mù lòa giống như đã được giải thoát, lại trở nên run rẩy dữ dội.

Trong đôi mắt y xuất hiện ánh sáng. Y nhìn đôi môi Dạ Sách Lãnh, chăm chú đến độ khiến người khác cảm thấy y là người biến thái.

"Cửu Tử Tằm."

Dạ Sách Lãnh thẳng thắn không kiêng kỵ phun ra ba từ, sau đó nói tiếp: "Ta cần ngươi báo cho Lâm Chử Tửu biết, ngày mai sẽ cứu hắn ra. Ta còn cần ngươi nghĩ cách đưa một người vào trong Đại Phù Thủy Lao."

Q5 - Chương 08: Nếu có thể quay về

Một ngõ nhỏ tĩnh lặng giống y như Ngô Đồng Rụng Lá, hộ dân cư trú cũng là vài gia đình cùng khổ ở tầng đáy của Trường Lăng.

Tiếng cười đùa khả ố không ngừng vọng ra từ một quán rượu nhỏ.

Người nấu ăn lẫn bưng bê chỉ là một vị phu nhân, không có ai giúp đỡ. Mặc dù lúc này chỉ có một bàn khách, nhưng vị phu nhân này chỉ có một mình, chạy qua chạy lại toàn thân đẫm mồ hôi, đến mức quần áo bằng vải thô cũng dính sát vào người.

Vị phu nhân này có nét đẹp riêng. Còn ánh mắt của khách ngồi bàn đó lại tương đối suồng sã, không ngừng dán vào cái cổ da trắng như tuyết, dán vào chỗ quần áo ướt đẫm nơi bộ ngực của cô ta, khiến cô ta xấu hổ không ngừng. Nhưng cô ta lại không dám biểu lộ ra mặt, dù vậy gương mặt vẫn càng lúc càng đỏ ửng.

Thấy gương mặt cô ta như vậy, khách uống rượu ngồi bàn đó lại càng thêm suồng sã, càng gào thét lớn tiếng hơn.

Đúng lúc này, cửa vào có người đến.

Đó là một thợ tỉa hoa.

Người quanh khu phố này đều biết mặt người thợ tỉa hoa này, nhưng chỉ biết ông ta họ Trương.

Ông ta kiếm sống bằng cách giúp mấy nhà phú hộ chăm sóc hoa cỏ, bình thường không dành dụm được gì. Thân thể vừa cường tráng vừa đen, không giỏi ăn nói, cho nên dù tuổi tác đã

vượt qua bốn mươi, nhưng vẫn không có bất cứ cô gái nào để ý đến ông ta, hơn nữa lại còn là cô nhi.

Người như vậy, cho dù thường xuất hiện ở cửa vào cũng sẽ không làm đám khách uống rượu ở bàn kia chú ý. Nhưng trong ngày hôm nay, khi ông ta xuất hiện ở cửa vào, tiếng hò hét cười đùa khả ố của bàn khách uống rượu đó lại đột nhiên tắt ngấm.

Người thợ tỉa hoa rất đen đúa, thấp đậm cầm một cái kéo cắt tỉa hoa khá lớn. Trên ống quần dây toàn bùn đất, có vẻ không khác gì với thường ngày, nhưng trên mặt của ông ta lúc này lại vương nét cười vui vẻ.

Người ở vùng này chưa ai từng nhìn thấy ông ta mỉm cười như vậy bao giờ.

Ngay cả vị phu nhân chủ quán rượu này cũng sửng sốt mất một thoáng. Chẳng biết tại sao, cô ta cảm giác được tấm lòng của ông ta, cảm giác được nụ cười đó có vẻ lâu lắm mới trở lại trên môi, đến mức bắt đầu cảm thấy mừng rỡ thay cho ông ta.

Trong khoảng lặng có vẻ quái dị, người này thợ tỉa hoa họ Trương đi tới chỗ bàn khách uống rượu bên kia, sau đó nói với tên đàn ông tóc ngắn mặc áo gấm cầm đầu đám người đó: "Tổng cộng ngươi thiếu hai mươi ba lần tiền rượu và thức ăn. Mau thanh toán luôn số nợ này đi."

Tên đàn ông tóc ngắn mặc áo gấm hiển nhiên không phải người lương thiện. Sau khi sững sờ một chốc, hai hàng lông mày gã nhướng lên đồng thời khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười lạnh lùng. Nhưng chỉ một tích tắc sau, tên đàn ông tóc ngắn mặc áo gấm chợt cảm thấy hoảng sợ vì cảm thấy một áp lực khổng lồ ép lên thân thể mình.

Gã phát hiện ra mình không thể nhúc nhích.

"Trả tiền rượu rồi đi ngay!"

Thợ tỉa hoa họ Trương nhìn gã, nhắc lại một lần nữa.

Tên đàn ông tóc ngắn mặc áo gấm đột nhiên phát hiện mình có thể cử động. Gã hoảng sợ móc một túi tiền từ trong tay áo ra, chẳng kịp nhìn đến nó, vừa đặt xuống mặt bàn đã đi thẳng ra ngoài cửa quán.

Mấy người đồng bạn bên cạnh gã trợn mắt há hốc mồm, chẳng ai hiểu tại sao gã lại phản ứng như vậy, bởi vì ngay cả một chút xíu khác thường nào bọn chúng cũng không cảm giác được.

Đợi đến khi bọn chúng ù ù cạc cạc đuổi kịp tên đàn ông tóc ngắn mặc áo gấm hốt hoảng chạy ra khỏi cửa quán, tên đàn ông đó không hiểu sao đột nhiên dừng lại.

Gã nhìn xuống chỗ đũng quần của mình.

Gã đã mất cảm giác ở nơi đó.

Lúc này thứ chảy ra từ chỗ đó của gã, làm ướt đũng quần của của gã, là máu đỏ tươi.

Mắt mấy tên đồng bọn trợn tròn. Cùng lúc tên đàn ông tóc ngắn mặc áo gấm phát ra tiếng thét kinh hoàng, mấy tên đồng bọn của gã cũng đồng thời hét lên kinh hoàng không kém.

Tên đàn ông tóc ngắn mặc áo gấm cuối cùng phát ra một tiếng thét thê lương thảm thiết.

Sau đó gã ngã lăn ra chết.

"Sau này chỉ sợ khó mà giúp cô giải quyết phiền toái."

Trong quán rượu, thợ tỉa hoa họ Trương nhìn xoáy vào vị phu nhân, nhẹ nhàng nói: "Nếu như sau này không chết, ta sẽ dẫn cô rời khỏi Trường Lăng."

Ngay khi ông ta nói xong, tiếng thét thê lương của tên đàn ông tóc ngắn mặc áo gấm cũng đồng thời vang lên.

"Sau này chỉ sợ khó mà giúp cô giải quyết phiền toái."

Trong lúc nhất thời, gương mặt vị phu nhân chủ quán rượu dần biến thành màu trắng. Cô ta không kịp nhận thức được, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Đến khi thợ tỉa hoa họ Trương quay người đi ra, lúc nhìn theo bóng lưng đôn hậu của ông ta, cô ta mới bắt đầu nhận thức được câu nói đó của đối phương ẩn chứa ý nghĩa gì, cuối cùng mới kịp nhận ra đối phương thực sự không phải là người bình thường.

Cô ta là người bình thường.

Nhưng lúc thợ tỉa hoa họ Trương đi thêm được mấy bước nữa, không hiểu cô lấy lòng can đảm từ đâu ra, cả gương mặt trắng bệch chợt biến thành đỏ ửng, lớn tiếng nói, "Ta chờ ngươi!"

Thợ tỉa hoa họ Trương mỉm cười.

Ông ta không thèm để ý tới bất cứ tiếng động nào khác lẫn ánh mắt nhìn về phía mình của những người khác trong con phố này, thân hình như bóng ma lóe lên rồi biến mất ở góc con phố.

Một nhân vật giang hồ bình thường chết đi, không thực sự tạo ra bất cứ phản ứng kích động tức thời nào.

Sau khi đi xuyên qua mấy đường phố con hẻm, ông ta giảm tốc độ. Giống như đang đi chăm sóc đám hoa cỏ lúc thường ngày, ông ta cầm cây kéo tỉa hoa từ từ bước đi.

. . .

Thành đông Trường Lăng có khá nhiều vườn đào.

Đào mọc thành rừng trải khắp trên sườn núi nhỏ mấp mô. Nếu

vào ngày xuân, hoa đào rực rỡ, đẹp không sao tả xiết. Hoa đào trong rất nhiều những bức tranh của họa sĩ trứ danh của Trường Lăng, phần lớn có xuất phát điểm từ nơi này.

Hiện giờ là chính giữa thời kỳ đào đang chín quả, đương nhiên không thể nào còn hoa đào nữa. Nhưng chẳng biết tại sao, trong khe núi phủ kín sương trắng lại chẳng hề thiếu đào đang nở hoa.

Lúc hoa đào nở rộ nhất, một chiếc lá non cũng chẳng có.

Dưới chân dốc chỉ có một tấm bia đá nhỏ án ngữ. Nhưng cho dù toàn bộ khe núi này cực kỳ đẹp và tĩnh mịch, thì ngay cả những vị khách cao sang quyền quý lẫn các họa sĩ cũng không dám đi vào bên trong.

Bởi vì trên tấm bia đá nhỏ đó có hai chữ, "Ngự cấm."

Hai chữ này được viết bởi chính tay Nguyên Vũ Hoàng Đế .

Thân hình người thợ tỉa hoa họ Trương xuất hiện trong rừng đào, hướng đi của ông ta là tới cái khe núi này.

Giống như chẳng hề nhìn thấy tấm bia đá đó, ông ta thẳng một đường đi tới khe núi, xuyên qua rừng đào đang nở hoa.

Ở nơi đẹp nhất của vườn đào có một gian tiểu viện trang nhã, tĩnh lặng.

Trong tiểu viện có một người rất nam tính, tuấn tú như sắc đào.

"Diệp Tân Hà, không sao ngờ được ngươi vẫn còn sống."

Thợ tỉa hoa họ Trương nắm cây kéo, đi tới trước cửa viện, ánh mắt lướt qua khung cửa rộng mở, nhìn thẳng vào người đàn ông tuấn tú đó, nói.

"Ngay từ Lộc Sơn hội minh, ngươi chắc hẳn đã biết ta vẫn còn

sống. Cho nên, câu nói này có lẽ phải do ta nói ra mới đúng. Trương Thập Ngũ, ta thực sự không biết ngươi hóa ra vẫn còn sống." Người đàn ông tuấn tú nhìn người thợ tỉa hoa, có phần hơi ngạc nhiên.

Thợ tỉa hoa họ Trương cười cười, "Còn sống mà cũng như đã chết rồi!"

Diệp Tân Hà nhìn ông ta, nhíu mày nói: "Trương Thập Ngũ, ta và ngươi hình như không có thù hận gì."

Thợ tỉa hoa họ Trương lắc đầu, đáp: "Chẳng phân biệt được thị phi đại nghĩa, đó chính là thù hận lớn nhất."

Diệp Tân Hà nhìn thợ tỉa hoa họ Trương, mỉm cười, "Đừng nói là lúc còn ở Ba Sơn ngươi đã không phải là đối thủ của ta, hiện giờ coi như ngươi nhân lúc ta bị thương chưa bình phục có thể giết được ta, nhưng ngươi có thể rời khỏi đây được sao?"

Thợ tỉa hoa họ Trương cũng mỉm cười, nói: "Ta định cho ngươi một cơ hội công bằng. Nhưng hiện giờ, ta chỉ muốn giết chết ngươi, về phần có thể rời khỏi đây hay không, ta chưa từng nghĩ tới."

Diệp Tân Hà ngẩng đầu lên, thong thả nói: "Đáng tiếc hôm nay ngươi không giết được ta!"

Thợ tỉa hoa họ Trương dường như cảm giác được điều gì đó. Nhưng ông ta không nói bất cứ câu gì nữa, ánh mắt chiếu thẳng vào cổ họng Diệp Tân Hà.

Cây kéo tỉa hoa trong tay ông ta tách ra.

Một cây kéo hoàn chỉnh, sau khi tách ra biến thành hai thanh kiếm.

Hai thanh kiếm bay ra khỏi tay ông ta, có vẻ giống như chỉ là

hai thanh phi kiếm bình thường.

Nhưng ngay khi hai thanh kiếm rời khỏi tay ông ta, màu sắc ban đầu cùng trắng như bạc của chúng biến đổi, một thanh biến thành màu trắng muốt như tuyết, trong khi thanh kiếm kia lại biến thành đen thui.

Kiếm phân âm dương.

Người thợ tỉa hoa này chính là Kiếm chủ Âm Dương của Ba Sơn Kiếm Tràng ngày trước, Trương Thập Ngũ.

Kiếm mới chỉ rời xa người ông ta một trượng, tất cả hoa đào trong khe núi chợt tàn lụi, cánh hoa héo úa bay lả tả, rơi rụng.

Căn viện cạnh Diệp Tân Hà cũng vậy, hoàn toàn vỡ thành mảnh nhỏ, giống hệt như những cánh hoa đào kia, bay loạn xạ khắp không trung.

Một kiếm ý xoay tròn đồng thời không ngừng lớn mạnh, hướng về thân thể của lão ta.

Mái tóc đen của Diệp Tân Hà bắt đầu bay phấp phới.

Trước mặt lão ta, một thanh kiếm bay lơ lửng.

Thanh kiếm đó mang theo khí tức rất hùng mạnh, thậm chí dường như còn mạnh hơn so với Nguyên Khí trên cơ thể lão ta. Bản dịch sớm nhất tại reader của Bạch Ngọc Sách. Chỉ có điều, trên thân thanh kiếm đó đã xuất hiện rất nhiều vết rạn.

Một tiếng 'rẹt...' vang lên.

Từ trên bầu trời, một tia chớp khổng lồ trắng lóa mắt giáng xuống, va chạm dữ dội với vòng xoáy đen trắng bao quanh người lão ta.

Hai môi lão ta trở nên đỏ tươi, miệng trào máu đỏ rực, giống

như đang ngậm mấy cánh hoa đào.

Nhưng ngay trong một chớp mắt đó, lão ta lại chợt mỉm cười, nhìn về phía ngọn núi sau lưng Trương Thập Ngũ.

Tiếng động ầm ầm chợt vang lên.

Giữa đất trời dường như mở ra một cánh cửa.

Một mảng vách núi vỡ vụn.

Vô số đất đá bắn ra tung tóe từ trong làn sương trắng.

Một chiếc chiến xa giống như làm hoàn toàn bằng đồng xanh, mang theo khí thế khủng bố, mang theo vô số đá vụn lao từ trong làn sương trắng ra ngoài.

Tướng lãnh trên chiến xa, toàn thân phủ kín bởi giáp vảy màu xanh, giống như một vị thần dưới địa ngục.

Phía sau chiếc chiến xa, vô số ánh kim loại sáng chói tạo thành một vùng sương trắng dày đặc.

Q5 - Chương 09: Con đường sắp tới

Người bình thường chỉ nghe thấy tiếng ì đùng như sấm đánh, không thể biết được thực chất đã xảy ra chuyện gì. Nhưng đất rung núi lở, Nguyên Khí rung chuyển dữ dội, điều đó lại không thể nào tránh thoát được cảm giác của các Tu Hành Giả hùng mạnh.

"Xảy ra chuyện gì?"

Trong thâm cung, giọng nói của Hoàng Hậu vang lên.

Ngay sau khi giọng nói của bà ta vang lên chỉ hơn mười hơi thở, một người đàn ông trung niên mặc áo bào vàng đã xuất hiện ở bên ngoài thư phòng của bà ta.

"Trương Thập Ngũ định hành thích Diệp Tân Hà. Sự việc xảy ra đột ngột, trước khi đến bẩm báo thì ta đã điều động Đông Lăng Quân đến đó. Đến giờ, có lẽ Đông Lăng Quân đang giao chiến với Trương Thập Ngũ."

Người đàn ông trung niên mặc áo bào vàng hơi cúi đầu xuống, nhưng kể cả là hô hấp hay khí tức của ông ta đều hết sức dồn dập, chứng tỏ y đã thực sự chạy gấp rút đến đây để bẩm báo.

"Trương Thập Ngũ?"

Thân hình Hoàng Hậu nương nương xuất hiện trước mặt người đàn ông trung niên mặc áo bào vàng, cách y không xa. Gương mặt vô cảm, bà ta nhìn về phía Đào Hoa Cốc, "Hắn vẫn còn sống?"

Người đàn ông trung niên mặc áo bào vàng không hề trả lời bà

ta.

Sau khi cung nữ họ Dung chết, lão đã trở thành một trong những người thân cận của Hoàng Hậu nương nương hiểu rõ bản tính của bà ta nhất.

Cho nên y thừa hiểu, câu hỏi này mình không cần phải trả lời.

"Nếu Trương Thập Ngũ còn sống, tại sao hắn lại xuất hiện vào lúc này. Hắn muốn giết Diệp Tân Hà, chẳng lẽ chỉ là vì đến bây giờ mới phát hiện ra Diệp Tân Hà đang dưỡng thương ở đó?"

Tiếp đó, Hoàng Hậu nương nương dùng giọng lưỡng lự nói.

Người đàn ông trung niên mặc áo bào vàng hơi do dự một chốc. Đúng lúc y định mở miệng nói, thì cũng là lúc Hoàng Hậu nương nương đột nhiên bắt đầu nói tiếp.

"Lúc trước, cho dù là Giám Thiên Ti hay là Thần Đô Giám cũng hoàn toàn không tài nào phát hiện ra. Không giống với Triệu Trảm kia, vào nửa năm trước ả đã phát hiện ra manh mối. Mất thời gian nửa năm, cuối cùng ả mới tìm ra được hắn đang náu mình ở Trường Lăng."

Hoàng Hậu nương nương không có bất cứ xúc cảm nào, khuôn mặt vẫn hoàn mỹ như thường lệ, "Hôm nay mới phát hiện ra Trương Thập Ngũ còn sống, nhưng Binh Mã Ti vẫn có thể biết được, vẫn kịp thời điều động Đông Lăng Quân đang đóng quân ở ngay gần. Xét theo chiều hướng nào đi nữa, điều này cũng quá mức trùng hợp."

"Nếu như Trương Thập Ngũ chết trận ngay trong Đào Hoa Cốc, thì hoàn toàn không còn là trùng hợp nữa."

"Nếu như Trương Thập Ngũ không chết trận, mà chỉ bị Diệp Tân Hà và Đông Lăng Quân bắt giữ, vậy cũng chẳng phải là trùng hợp."

"Nếu như Trương Thập Ngũ không chết, thì sau đó nhất định phải đưa hắn đến Đại Phù Thủy Lao giao cho Thân Huyền."

Hoàng Hậu nương nương hoàn toàn chẳng cần câu trả lời của y. Bà ta thu hồi ánh mắt đang nhìn về phương xa, nhìn thẳng vào người đàn ông trung niên mặc áo bào vàng, sau đó dùng ngữ điệu lạnh lùng mang tính đàn áp nói: "Lệnh cho Mặc Thủ Thành tới Đại Phù Thủy Lao, lệnh cho Hổ Lang Quân phong tỏa bên ngoài Đại Phù Thủy Lao, lệnh cho Bạch Tướng quân đích thân dẫn quân tới Đại Phù Thủy Lao, lệnh cho Quách Đông Sơn cùng áp giải Trương Thập Ngũ quay về Đại Phù Thủy Lao."

Người đàn ông trung niên mặc áo bào vàng hơi khẽ gật đầu, rồi lập tức quay người đi ra ngoài.

Hô hấp của y vẫn còn đang rất dồn dập, bước chân cũng rất vội vàng.

Nhưng ngay khi xoay người, y đã tức khắc nhếch mép thành một nụ cười mang ý vị khó tả.

Hoàng Hậu nương nương chẳng qua chỉ đưa ra một giả thiết.

Nhưng tất cả mấy mệnh lệnh mà bà ta đưa ra, lại dùng để thu một cái lưới cực lớn.

Hiện giờ, chỉ cần trong Đại Phù Thủy Lao xảy ra biến cố, cái lưới này sẽ trói chặt toàn bộ những người dám tới Đại Phù Thủy Lao, rất khó có người nào có thể chạy thoát.

Chỉ cần thông qua biểu hiện của bà ta, người đàn ông trung niên mặc áo bào vàng đã cảm thấy bà ta đáng sợ hơn so với thường ngày.

Không biết là do mấy người cung nữ họ Dung và Từ Phần Cầm liên tục chết đi làm cho bà ta bắt đầu khôi phục lại bản tính lạnh lùng tàn khốc, hay là vì bà ta đã nắm bắt tường tận những kẻ địch

mà một thời đã từng là người thân quen của mình, khiến cho chỉ trong thoáng chốc bà ta đã trở nên mạnh mẽ hơn so với chính mình ở thời kỳ Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ ba năm về trước.

Tuy nhiên, cho dù bà ta đáng sợ đến cỡ nào, vượt quá dự liệu của đối thủ ra sao, cho dù cái lưới này của bà ta giăng ra hoàn mỹ đến thế nào đi nữa, mấu chốt nhất vẫn cứ là lúc thu cái lưới này.

Còn y, hiện giờ chính là người đi thu lưới.

Hoàng Hậu nương nương không nhìn thấy nụ cười mang ý vị khó tả nơi khóe miệng của y.

Lúc này, cho dù người đàn ông trung niên mặc áo bào vàng có đối mặt với bà ta đi nữa, sợ rằng bà ta cũng khó có thể phát hiện ra điểm khác thường của người tu hành giả quận Giao Đông này.

Bởi vì lúc này bà ta rất phẫn nộ.

Lúc bà quay người lập tức, lạnh lùng trong đôi mắt lần nữa dần hiện ra rồi phẫn nộ u hỏa.

"Trương Thập Ngũ. . . ngay cả ngươi mà vẫn còn sống. . . Cái đám người đáng phải chết từ lâu như các ngươi, rốt cục là còn có bao nhiêu người còn sống?"

. . .

Một tên tướng lãnh ngã nhào xuống đám bụi đất, máu tươi hòa với thịt vụn nát liên tục ộc ra khỏi miệng y.

Bộ giáp nặng trên người y đã nát tươm, rất nhiều mảnh vỡ kim loại găm vào trong da thịt y. Phần thân thể từ eo y trở xuống đã bị lực lượng cường đại xé nát bấy. . . Khắp khe núi, đâu đâu cũng là mảnh vỡ kim loại màu xanh của áo giáp lẫn lộn với những đoạn chân tay bị cắt lìa, cùng với đoạn kiếm gãy, mảnh vụn chiến xa.

Y nhất định sẽ phải chết.

Bị tàn phá giống như thân thể của y, còn có đội quân ma quỷ dưới địa ngục lao ra từ trong đám sương trắng kia.

Tất cả những điều này khiến y vô cùng thống khổ.

Nhưng ngay khi y sắp tắt hơi, đôi mắt lại chợt sáng lên niềm kiêu hãnh lẫn vui mừng.

Bởi vì Trương Thập Ngũ chưa chết.

Trương Thập Ngũ bị bắt giữ.

Diệp Tân Hà ngồi dưới đất.

Bên sườn trái lão ta có một vết thương hết sức đáng sợ, thậm chí có thể loáng thoáng nhìn thấy nội tạng của lão ta.

Đáng sợ nhất chính là một luồng Nguyên Khí vẫn còn đang tàn phá trong nội phủ của lão ta. Nếu muốn ngăn chặn lực lượng chưa tiêu tán này thì còn cần không ít thời gian.

Toàn thân lão ta bê bết vết máu, giống như toàn bộ hoa đào trong khe núi đều bám lên người lão ta vậy.

Lão ta nhìn đám bụi đất trên con đường ngoằn ngoèo dẫn vào khe núi, gương mặt hết sức khó coi.

Nguyên nhân hoàn toàn không phải vì chiều hướng xấu của vết thương trên người, mà là vì lão ta phát hiện ra, cho dù mình không hề bị thương ở Lộc Sơn hội minh đi chăng nữa, cảnh giới của Trương Thập Ngũ cũng sẽ tuyệt đối không dưới bản thân.

Một tên kiếm sư ngày trước hoàn toàn không phải là địch thủ của mình, đến giờ đã có phần nào áp đảo lão ta. Điều này làm cho lão ta khó mà bình tâm lại được.

"Lánh đời vài chục năm qua, tu vi của ngươi không ngờ lại mạnh đến mức độ như vậy. . . Mạnh đến mức đủ để làm thay đổi kết quả của cả hội minh trong Lộc Sơn hội minh. Nhưng, một người giống như ngươi vậy, hiển nhiên không chịu xuất hiện tại Lộc Sơn hội minh, mà lại chỉ vì có liên quan đến Cửu Tử Tằm, tình nguyện xuất hiện vào thời điểm này!"

"Cho dù người đó tu luyện Cửu Tử Tằm đến cảnh giới như thế, cuối cùng vẫn phải chết ở Trường Lăng. Hiện giờ, Trịnh Tụ và Nguyên Vũ còn mạnh hơn so với ngày đó, khống chế Trường Lăng so với lúc ấy còn chặt chẽ hơn, thực ra các ngươi đang toan tính điều gì? Các ngươi không cảm thấy làm vậy là ngu xuẩn sao?"

"Trương Thập Ngũ. . . Ngươi còn sống, vậy Nhiếp Ẩn thì sao? Mao Thất Tầng thì sao? Có phải họ cũng vẫn còn sống hay không?"

Tâm trạng không yên, cuối cùng biến thành sợ hãi.

Nếu như ngay cả người cũ Trương Thập Ngũ cũng có thể đàn áp được Đào Thần Kiếm của lão ta, vậy thì mấy người không được lão ta để vào mắt đã biến mất cùng với thời điểm Ba Sơn Kiếm Tràng bị diệt khi ấy, giờ có lẽ cũng đã đủ sức giết chết lão ta.

Đến khi ngăn chặn thành công luồng kiếm ý chạy tán loạn trong người mình, toàn thân Diệp Tân Hà trở nên lạnh giá khác thường.

Lão ta nghĩ tới cái chết của Lương Liên.

Ở Trường Lăng, đối với một số người, Cửu Tử Tằm mang tới hy vọng và niềm tin; Nhưng đối với một số người khác, lại là cái chết cùng với sợ hãi.

. . .

Người đàn ông trung niên mặc áo bào vàng ra khỏi Hoàng Cung.

Sau khi y đi ra khỏi nơi đó, một số Tu Hành Giả mặc áo sam xanh bắt đầu bay vọt đi với tốc độ nhanh nhất, lần lượt hướng tới một vài vọng lâu.

Sau lưng người đàn ông trung niên mặc áo bào vàng, mấy con chim ưng cũng vỗ cánh, lao lên trên tầng mây, bay về khắp các hướng của Trường Lăng.

Toàn bộ những điều đó có vẻ không có gì khác với thường ngày, nhưng chỉ có riêng y mới biết, thời gian những tin tức này chuyển đến tay một số nhân vật mấu chốt nào đó đều chậm trễ hơn một chút, một vài nội dung sẽ có độ sai lệch nhỏ bé.

Cũng giống y như thủ đoạn mà Hoàng Hậu nương nương giỏi sử dụng nhất năm ấy.

Chẳng qua, trong ngày hôm nay, sau khi bà ta áp dụng những thủ đoạn mà mình thành thạo nhất này, kết quả lại không nằm trong ý muốn của bà ta, mà là kết quả y muốn có.

Y đi thẳng một mạch.

Y họ Vương, cho nên y không cần lấy lòng Nguyên Vũ.

Y tên Đăng Trình. Nhưng ngay từ khi còn ở quận Giao Đông, y đã bắt đầu hầu hạ đại tiểu thư Trịnh gia Trịnh Tụ, chưa bao giờ từng chính thức đăng trình.

Nhưng lúc ở Mân Sơn Kiếm Hội, y đã đánh cược với chính mình một lần.

Cho nên, hôm nay y quyết định chính thức đăng trình.

Y sải bước, thẳng tiến ra bên ngoài thành.

Ở một khu vực khác của Trường Lăng, Thân Huyền đi ra ngoài Đại Phù Thủy Lao.

Lúc Thiên Quân Môn nặng nề mở ra, lão ta chắp tay sau lưng xuất hiện dưới ánh mặt trời.

Ánh mặt trời hôm nay dường như có vẻ hết sức chói mắt.

Lão ta nhìn về cuối con đường sáng chói, đôi mắt híp lại thành một đường thẳng.

Không chỉ Hoàng Hậu nương nương, hôm nay lão ta cũng có một linh cảm hiển hiện.

Cho nên, hiện giờ lão ta không phải đang đợi người, mà đang tìm kiếm con đường sắp tới của chính mình, đang tiến hành suy ngẫm lần cuối cùng, xem mình nên đi con đường nào.

Q5 - Chương 10: Hoa sóng đua nhau nở

Cùng lúc Đông Lăng Quân phá núi lao ra, Hoàng Chân Vệ đang ở trong đại doanh Hổ Lang Quân.

Y đứng trước một cái giếng nước cho ngựa uống.

Đây chính là con đường do lúc trước Công Tôn gia đại tiểu thư đã phóng thích lực lượng tích cóp qua nhiều năm, hình thành nên bão tuyết tạo ra, giúp cho Cửu Tử Tằm đi vào giết chết Lương Liên rồi lại quay ra.

Lúc này, dù y đang đứng bên cạnh miệng giếng, nhưng trong đầu lại là hình ảnh đã xảy ra ngày hôm ấy.

Người đó lao ra cùng với dòng nước phun trào, lặng lẽ hiện thân bên cạnh Lương Liên, bão tuyết đầy trời lại biến thành đồng minh của hắn.

Nếu người đó đã ra vào thông qua cái giếng nước cho ngựa uống này, thì chỉ cần leo xuống, đi tới chỗ con sông ngầm dưới đất, có lẽ sẽ thu được một vài manh mối có tác dụng.

Sau cuộc đối thoại với lão sư ngày hôm ấy, Hoàng Chân Vệ đã nhận ra mình phải dựa vào chính bản thân để tìm ra một vài manh mối có liên quan đến Cửu Tử Tằm một cách nhanh nhất.

Nhưng mãi đến ngày hôm nay, khi đã xác định được con đường người đó ra vào chính là cái giếng này, y lại có phần nào do dự.

Từ Phần Cầm chết chính là ở chỗ con sông ngầm.

Bạch Sơn Thủy là Tông sư khống chế nước đứng đầu thiên hạ, ngay cả Từ Phần Cầm còn không phải là địch thủ, y đương nhiên không thể nào chiến thắng Bạch Sơn Thủy dưới con sông ngầm đó.

Có lẽ nào cái động ra vào này chính là một mồi nhử được sắp đặt sẵn để lôi kéo y hoặc các người tu hành khác của Trường Lăng tự chui đầu vào?

Bản thân là người đứng đầu một ty, hơn nữa vì liên quan đến công pháp tu hành, y có vai trò quan trọng đối với Trường Lăng vượt xa Từ Phần Cầm. Cho nên, không phải y sợ chết, mà chỉ là không dám mạo hiểm một cách bừa bãi.

Nhưng đúng vào lúc này, y chợt cảm thấy Đào Hoa Cốc chấn động.

Y cảm nhận được Kiếm Ý này kinh khủng đến thế nào mới có thể làm cho Nguyên Khí trời đất chấn động.

Y không biết đó là Trương Thập Ngũ, thậm chí cũng không biết Diệp Tân Hà đang ở nơi đó. Nhưng y khẳng định, ngày hôm nay Trường Lăng lại có sự việc khác thường nảy sinh.

Vừa nghĩ tới những gì Mặc Thủ Thành đã nói với mình, gương mặt y lập tức tái nhợt.

Một trận chiến có nhiều tông sư tham gia như vậy, giống như một mồi lửa, một mồi lửa đủ để thiêu cháy toàn bộ Trường Lăng.

Y hít sâu một hơi.

Sau đó y không còn do dự nữa, bước một bước về phía trước rồi rơi thẳng vào trong lòng cái giếng.

Không phải y cố ý muốn giành bằng được công lao kỳ vĩ, mà chỉ vì không muốn lại nhìn thấy cái cảnh gió tanh mưa máu khi Nguyên Vũ đăng cơ ba năm về trước.

Một con rồng bụi bặm, mang theo mùi máu tanh mà chỉ Thân Huyền mới có thể cảm nhận được bằng khứu giác, xuất hiện trong tầm nhìn đôi mắt màu xám của lão ta.

Ngay trong khoảnh khắc đó, cuối cùng lão ta đã đưa ra quyết định.

Lão ta lui vào trong bóng tối phía sau Thiên Quân Môn, đợi đội quân giấu mình bên trong con rồng bụi bặm đó đến.

Một tiếng động khe khẽ vang lên, cơ thể Hoàng Chân Vệ giống như một tảng đá chìm xuống đáy giếng.

Khi cơ thể y rơi vào trong dòng nước đen kịt chảy xuôi, một tên người tu hành nhỏ nhắn đang du hành trong làn nước u ám từ lúc nào. Nhưng mặc dù đang ở sâu dưới mặt nước, cơ thể người tu hành này lại đỏ rực một cách trái ngược, giống như đã biến thành một khối sắt thép đã được nung đỏ.

Một tờ thư mật rơi vào tay Mặc Thủ Thành đang ở trên vọng lâu.

Trong đôi đồng tử đã mờ đục của vị lão nhân râu tóc bạc trắng như cước, lập tức lóe lên ánh sáng sắc bén. Lão hít sâu một hơi, thân thể lập tức bay xuống dưới chỗ một góc khuất.

Cùng lúc đó, một nơi bên trong Tàng Kinh quật của Kiếm Viện, đột nhiên vang lên tiếng kiếm ngân.

Trước khi hầu hết số người trong kiếm viện còn chưa có phản ứng nào, một luồng kiếm quang đã cắt ngang qua bầu trời. Có rất nhiều người ngẩng đầu lên, nhưng chỉ kịp loáng thoáng nhìn thấy bóng hình mờ ảo một người tu hành đứng trên luồng kiếm quang đó, bồng bềnh lướt đi.

Phía đông có một khu lăng mộ cổ, không biết được xây dựng từ thời đại nào.

Lúc một con ưng đen đáp xuống đám cỏ hoang, cửa một lăng mộ cổ bỗng nhiên mở tung, một luồng gió lạnh thấu xương thổi từ bên trong ra.

Chỉ một nháy mắt sau, một đội kỵ quân đen thui tuôn ra.

Đội kỵ quân màu đen này, cho dù là ngựa hay quân sĩ cưỡi bên trên đều được bao phủ kín mít trong giáp đen thui. Mặt ngoài giáp đen chi chít phù văn huyền ảo hình ngôi sao, ngay cả trên mặt nạ bảo hộ cũng không nhìn thấy có lỗ thoáng khí để hít thở.

Tranh bị như vậy đích xác là thiết kỵ. Nhưng khi đội kỵ quân lao ra từ bên trong lăng mộ cổ, lại lặng yên không một tiếng động, chạy băng băng mà không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Đám người này hoàn toàn không giống một đội quân còn sống, mà giống như một đội quân nào đó vừa xông ra từ địa ngục tối tăm.

. . .

Con rồng bụi bặm dần dần tản đi trong tầm nhìn của Thân Huyền, toàn bộ đồng tử của lão bắt đầu biến thành màu xanh âm u.

Đó là một đội quân hơn ngàn người, mang theo vài chục chiếc phù văn chiến xa.

Đôi mắt Thân Huyền vẫn luôn thấp thoáng ánh lên ý vị châm biếm, cuối cùng cố định tiêu cự ở chính giữa đội quân đó.

Giữa đội quân có một xe chở tù.

Một vài sợi Khốn Long Tác màu bạc chuyên dùng để trói chặt người tu hành, xuyên thân thể một người trong chiếc xe chở tù đó.

Phạm nhân trong xe chở tù cúi gục đầu, khắp toàn thân đầy

những vết thương đáng sợ, máu thịt bầy nhầy, không nhìn ra được gương mặt vốn có.

"Yên tâm, vẫn chưa chết được!"

Một tướng lãnh, áo giáp trên người đã vỡ nát, đi tới trước mặt Thân Huyền. Thấy đôi mắt Thân Huyền chỉ dán vào người phạm nhân đó, gã lạnh lùng thốt ra câu nói đó trước tiên.

"Thân đại nhân!"

Sau đó, gã mới gật đầu thi lễ, nghiêm trọng nói: "Mong đại nhân coi sóc kỹ lưỡng. . . Đại nhân nên biết, để bắt sống hắn đưa đến đây, Đông Lăng Quân chúng ta đã phải trả một cái giá khá lớn."

Thân Huyền chẳng thèm bỏ vào tai những lời nói của tên tướng lãnh này. Lão ta chỉ thờ ơ khẽ gật đầu, ra hiệu cho đối phương đưa phạm nhân trong xe chở tù vào trong nhà lao.

Tra xét nhân thân cực kỳ đơn giản.

Kiếm ý còn sót lại trên cơ thể của Kiếm chủ Âm Dương Ba Sơn Kiếm Tràng ngày trước, bất cứ ai cũng không tài nào mô phỏng ra được. Hơn nữa, chỉ riêng kiếm ý ác liệt còn rơi rớt lại trên người ông ta sau trận chiến, đã thực sự đủ làm cho lòng người rung động.

Thân Huyền không hề nhìn tới mặt Trương Thập Ngũ. Trước hết, theo lệ thường, lão ta kiểm tra Khốn Long Tác trong xe chở tù. Đến khi khẳng định trong cơ thể Trương Thập Ngũ không còn bất cứ một chút Chân Nguyên nào, lão ta sai một vài y quan và ngục quan đang đứng đợi sẵn sau lưng mình áp giải xe chở tù vào trong nhà lao.

Nhìn hành động và thái độ của Thân Huyền, gương mặt đã âm u của tên tướng lãnh cầm đầu càng âm u hơn.

Nhưng đúng ngay vào lúc ấy, gã đột nhiên cảm nhận được điều gì đó. Bộ giáp nặng trên người kêu loảng xoảng, gã quay phắt người lại.

Một người con gái mặc đồ trắng xuất hiện ở giữa những lùm cây, thản nhiên bước tới gần.

Con gái Trường Lăng thích mặc bộ váy trắng thì chỉ có một, hoặc có thể nói người mặc như thế làm cho người ta ấn tượng nhất chỉ có một, đó chính là Ti thủ Giám thiên ti Dạ Sách Lãnh.

Nhưng người con gái này lại cao thon hơn Dạ Sách Lãnh.

Mặc dù nhìn từ xa không thấy rõ khuôn mặt, nhưng tên tướng lãnh này lại có cảm giác, biểu hiện trên mặt nàng còn kiêu ngạo, hoặc có thể nói là cương quyết hơn cả Dạ Sách Lãnh.

Nàng thong dong đi qua vùng đất cát bước tới gần.

Nàng nhìn đội quân tinh nhuệ trứ danh của quân đội Đại Tần, nhưng lại giống như nhìn vào không khí.

"Bạch Sơn Thủy!"

Tên tướng lãnh Đại Tần rít lên ba từ qua kẽ răng.

Ngay trong chớp mắt đó, một tiếng kiếm ngân thê lương chợt vang lên.

Đông Lăng Quân dù sao cũng là một trong đội quân tinh nhuệ của quân đội vương triều Đại Tần, chưa cần gã kịp hạ lệnh thì đã tự nhiên làm ra hành động chuẩn bị ứng chiến.

Nhưng trái tim gã tướng lĩnh Đại Tần này lại không ngừng chìm xuống.

Đội quân này vừa mới trải qua một trận chiến, hơn nữa giờ còn phải đối mặt với một kẻ địch hùng mạnh là Bạch Sơn Thủy.

Hô hấp của Thân Huyền thoáng ngừng lại mất một chốc.

Vào lúc này, khóe miệng lão ta của chợt nhếch lên khiến gương mặt bản thân vương nét trào phúng. Lão ta đã biết dự đoán của mình là chính xác.

. . .

Tiếng kiếm ngân thê lương vang lên.

Hơn mười phi kiếm cảm ứng được nguy hiểm tột độ, chấn vỏ bay ra.

Nhưng ngay trong tích tắc đó, một giọt nước trong vắt rơi từ trên mây trời xuống.

Giọt nước trong vắt đó rơi thẳng vào một thanh phi kiếm màu hồng ngọc trong số hơn mười thanh phi kiếm đó.

Thanh phi kiếm ấy có khí thế ổn định nhất, chứng tỏ trong trận đại chiến lúc trước, chủ nhân của nó không mất sức quá nhiều sức lực như những kiếm sư còn lại.

Mặc dù rơi từ trên cao xuống, nhưng khi giọt nước trong vắt đó rơi xuống sát mặt đất, mười đạo phi kiếm kia lại chỉ mới vừa bay lên tới đỉnh đầu.

Giọt nước rơi vào chính giữa đám kiếm quang.

Chỉ là một giọt nước trong vắt như giọt mưa, nhưng khi nó tiếp xúc với mặt đất, lại biến thành sấm sét kinh hoàng.

Oành!

Một tiếng nổ điếc tai vang lên.

Thân hình tên kiếm sư đó chia năm xẻ bảy trong luồng sóng khí. Thanh kiếm nhỏ màu hồng ngọc, chưa tới một hơi thở trước

vẫn còn mang khí thế ổn định nhất, đột ngột trở nên ảm đạm mất hết hào quang, phát ra một tiếng rít thê lương, lắc lư rơi xuống đất.

Đấy mới chỉ là sức tàn phá ban đầu của vụ nổ.

Cùng lúc thân thể tên kiếm sư đó chia năm xẻ bảy, một con sóng nước khổng lồ cứ như hiện ra từ giữa không khí, nổ tung ra bốn phía.

Tiếng thét đồng loạt vang lên.

Mười mấy tên quân sĩ bị con sóng vỗ trúng, thân thể bị hất lộn nhào, máu phun ra khỏi miệng thành vòi.

Bạch Sơn Thủy mỉm cười.

Trước mặt nàng hiện ra một vệt kiếm quang xanh thẳm đến mức nhìn cứ như màu đen.

Nàng cầm thanh kiếm đó, chém bừa ra phía trước.

'Oành' một tiếng, hai thanh phi kiếm đánh úp về phía nàng đã bị chém một nhát cong veo, quay mòng mòng văng ngược trở lại.

Trong đội quân, hai gã kiếm sư cùng lúc thét lên đau đớn, đồng thời không sao trụ vững lại được, mặt trắng như giấy, ngã nhào xuống đất.

Trên thân kiếm màu xanh thẳm vương vãi ra rất nhiều hơi nước màu xanh thẳm.

Trong trận hình đội quân này, hoa sóng đua nhau nở.

Q5 - Chương 11: Lửa sông ngầm

"Thiên Khu! Thất Hiên!"

Tiếng quân lệnh nghiêm khắc chợt vang lên.

Trong trận hình hoa sóng đang đua nở, bỗng dưng có hơn mười vầng sáng màu xanh chói mắt chợt nổ tung.

Trong những vầng sáng màu xanh đó, thân thể mười mấy kiếm sư giống như mất hết sức nặng, chỉ trong khoảnh khắc đã rơi xuống xung quanh Bạch Sơn Thủy.

Hơn mười luồng kiếm quang đủ các màu mang theo sát ý lạnh thấu xương, khiến khoảng không xung quanh Bạch Sơn Thủy biến thành long lanh giống như thủy tinh.

"Nói đến dũng mãnh coi thường cái chết, có lẽ không có bất cứ một đội quân nào có thể vượt qua quân Tần các ngươi."

"Nghe nói, nguyên nhân chính là do năm xưa mỗi khi chiến đấu, những người của Ba Sơn Kiếm Tràng luôn dũng mãnh coi thường cái chết lao lên đằng trước, cho nên mới tạo thành khí thế như hiện nay của các ngươi."

"Nhưng cuối cùng thì sao? Ba Sơn Kiếm Tràng ngược lại bị chính người của các ngươi tiêu diệt."

"Trước kia, người Tần các ngươi là kẻ yếu. Tất cả các ngươi phải liều mạng mới có thể không bị các triều đối địch tiêu diệt. Nhưng vào thời điểm diệt ba triều, Tần đã thực sự trở thành kẻ mạnh. Giờ các ngươi liều mạng, nguyên nhân chính là vì Nguyên

Vũ Hoàng Đế hay là vì con mụ đàn bà người quận Giao Đông đã đánh cắp thành quả của Ba Sơn Kiếm Tràng đây?"

Bạch Sơn Thủy vẫn giữ thái độ cứ như nhìn vào không khí. Nàng chỉ châm biếm mấy câu rồi đi thẳng về phía trước.

Những kiếm quang đến từ mọi hướng đó, giống như đã khóa chặt không gian xung quanh nàng, nhưng cuối cùng lại rớt lại ở sau lưng nàng.

Kiếm trong tay nàng chém ra phía trước.

Một luồng kiếm quang màu xanh thẳm giống như vây đuôi cá mập, dán sát mặt đất lao về phía trước, cắt ngang qua cả đội quân trước mặt.

Để lại trên mặt đất một vết kiếm sâu hoắm chạy thẳng tắp.

Chỉ một chớp mắt sau, trong vết kiếm này chợt vang lên tiếng nước chảy một cách quái dị.

Một tiếng nổ đinh tai vang lên.

Một cơn sóng hùng vĩ trắng lóa chợt hiện ra từ không khí, giống như một con Giao Long màu trắng khổng lồ, trườn về phía trước. Về phần Bạch Sơn Thủy, nàng cầm kiếm trên tay đứng ngay trên đỉnh cơn sóng đó.

Khi con sóng hùng vĩ này lan tới, không biết bao nhiêu quân sĩ dũng mãnh coi thường cái chết của Đông Lăng Quân bị đánh bay ra ngoài. Ngay cả những chiếc phù xa nặng nề cũng nổi lềnh bềnh trên mặt nước giống như gỗ mục, trôi dạt sang hai bên.

Gương mặt hơn mười tên kiếm sư sau lưng Bạch Sơn Thủy khó coi đến đỉnh điểm.

Họ chẳng những toàn bộ một kiếm là bại, mà đến ngay cả lực

lượng ở mép ngoài con sóng lớn này bản thân cũng không có năng lực chống lại. Họ chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn Bạch Sơn Thủy phá trận trong nháy mắt, ngay cả việc kéo dài thời gian một chút xíu cũng không thể thực hiện được.

"Thân đại nhân, chẳng lẽ ngài còn không chịu ra tay?"

Viên tướng lãnh cầm đầu mặc giáp xanh nhìn Đông Lăng Quân bị cắt ngang, gương mặt hết sức khó coi, xoay người lại. Y đã hiểu ra, Bạch Sơn Thủy đáng sợ hơn so với đồn đại. Hiện giờ, Đông Lăng Quân không có năng lực đối phó được.

Cho dù có không thương tiếc biến toàn bộ thuộc hạ thành vong hồn dưới kiếm của Bạch Sơn Thủy đi nữa, cũng hoàn toàn không có nghĩa lý gì.

Thân Huyền thừa hiểu tâm trạng hiện giờ của viên đại tướng Đông Lăng Quân này.

Nhưng đáp lại lời thỉnh cầu của viên tướng lãnh, lão ta chỉ thờ ờ lắc đầu, nói: "Bên ngoài Trường Lăng không thuộc về phạm vi quản lý của ta. Việc mà ta phải làm, chỉ là đảm bảo Đại Phù Thủy Lao an toàn, chỉ là đảm bảo phạm nhân bên trong không bị cứu ra, hoặc là chưa có lệnh xử tử mà đã chết."

Vị đại tướng mặc giáp xanh của Đông Lăng Quân còn chưa kịp phẫn nộ, gương mặt thờ ơ của Thân Huyền ở đối diện đã biến mất khỏi tầm nhìn của y.

Bởi vì Thiên Quân Áp* ở giữa y và Thân Huyền đã hạ xuống.

*Áp: trong sông làm cánh cửa ngăn nước, lúc nào thuyền bè đi qua thì lại mở ra, chỉ vừa một chiếc thuyền đi cứ nối đuôi nhau mà qua gọi là áp (Thiều Chửu).

Rất nhiều cửa ngăn nước cũng được gọi là Thiên Quân Áp.

Nhưng toàn bộ Trường Lăng, thậm chí là toàn bộ Đại Tần Vương Triều, lại không có bất cứ cửa ngăn nước nào kiên cố bằng Thiên Quân Áp của Đại Phù Thủy Lao.

Cho nên, khi cánh cửa chặn nước này hạ xuống, khi sóng khí cuốn theo bụi đất đập vào mặt, ngay cả ý nghĩ rút kiếm ra chém vào cánh cửa đó cho hả giận vị đại tướng Đông Lăng Quân này cũng không có. Tràn ngập trong cõi lòng y chỉ là cảm giác lạnh buốt đến thấu tim gan.

Bạch Sơn Thủy lướt sóng lại gần.

Bạch Sơn Thủy đang trực chỉ đến y.

Viên tướng lãnh hít sâu một hơi, một thanh kiếm Bản Mệnh màu lam xuất hiện trong tay.

Dù y đang nắm chặt thanh kiếm Bản Mệnh trong tay, nhưng cả cánh tay lẫn thân thể lại đồng thời bắt đầu run rẩy dữ dội.

Nguyên nhân hoàn toàn không phải là vì bản thân sợ hãi hay tử vong đang tiếp cận.

Mà bởi y khẳng định, cho dù mình có chết đi nữa, quân sĩ Đông Lăng Quân ở hai bên con sóng lớn này sẽ vẫn tiếp tục lao về phía Bạch Sơn Thủy, họ rồi cũng sẽ chết hết.

Lúc này y chỉ đang lưỡng lự.

Lưỡng lự cân nhắc xem mình có nên phát ra quân lệnh, ra lệnh cho đội quân này lùi lại hay không.

Đánh liều dùng cái chết và việc bản thân sau này bị người đời sỉ nhục, để đổi lấy sinh mạng cho những thuộc hạ này của mình.

Kiếm Ý đầy trời còn chưa tiếp cận, quần áo của y đã ướt đẫm.

Chỉ đơn thuần là chênh lệch về mặt cảnh giới. Y không tài nào

hiểu được, tại sao trong hoàn cảnh Kiếm Khí bổn mạng đã chắn trước mặt, nhưng hơi nước vẫn có thể tấn công vào cơ thể của mình.

Cuối cùng y đã đưa ra quyết định, chuẩn bị mở miệng, trước khi chết ra lệnh cho đội quân đã què quặt này rút lui.

Nhưng đúng vào lúc này, Kiếm Ý mênh mông kia lại không buông xuống.

Giọng Bạch Sơn Thủy chợt nhẹ nhàng vang lên bên tai y.

"Chỉ một vài chớp mắt, ta sẽ không giết thuộc hạ của ngươi, ngươi đừng ngăn cản ta."

Viên đại tướng Đông Lăng Quân ngẩn người, không hiểu nổi câu nói này có ý gì. Nhưng chỉ tích tắc sau, Kiếm Ý kinh khủng đã ép tới.

Oành!

Màng nhĩ của y đau buốt, trong đầu lùng bùng tiếng nổ. Thân thể giống như mất hết sức kháng cự, bị một lực cực lớn đánh bay đi. Y nặng nề đập lưng vào Thiên Quân Môn, sau đó bị hất văng trở lại không trung.

Một đám sương máu phụt ra từ miệng viên tướng lãnh.

Nhưng viên tướng lãnh này lại phát hiện ra mình chưa chết.

Một kiếm này nguyên bản đủ để giết chết y, nhưng y vẫn còn sống.

. . .

Thân Huyền thong thả đi sâu vào trong Đại Phù Thủy Lao.

Sau Thiên Quân Môn, một cái cửa chặn nữa đã được hạ xuống

ở phía sau lão ta.

Ven hai bên con đường lão ta đang đi, nước đang thẩm thấu qua khe hở giữa những khối đá vuông, từng giọt một nhỏ xuống bên rìa con đường bằng đá.

Nhưng không hiểu tại sao, nước hai bên con đường đá chợt bắt đầu chuyển động, tỏa ra ánh sáng bạc mờ ảo.

Nhịp bước của lão ta không nhanh không chậm.

Chiếc xe chở tù giam giữ Trương Thập Ngũ lúc trước, đã được đưa vào sâu trong Đại Phù Thủy Lao.

Lúc vị tướng lãnh Đông Lăng Quân va chạm dữ dội với Thiên Quân Môn, một tiếng 'coong' vang lên. Trong lòng Đại Phù Thủy Lao giống như có tiếng chuông gióng lên, từng đợt sóng âm nối tiếp nhau truyền ra xa, lan tới tận nơi sâu thẳm trong Đại Phù Thủy Lao.

Sâu trong Đại Phù Thủy Lao, còn có cánh cửa thứ ba.

Một cánh cửa vô hình.

Trong bóng tối, một cái lồng ánh sáng trong suốt lóe lên, ngăn cách toàn bộ âm thanh ở bên ngoài.

Nhưng cái lồng ánh sáng đó chỉ có thể ngăn cản được âm thanh mà tai con người có thể nghe được, cũng chỉ có thể ngăn âm thanh truyền từ bên ngoài vào trong, nhưng không thể nào ngăn cản âm thanh lan truyền theo các hướng khác, ví dụ như. . . sâu trong lòng đất.

Trong dòng sông ngầm u ám dưới lòng đất.

Dòng nước đen thui chảy cuồn cuộn mang theo áp lực khổng lồ, dường như muốn cuốn phăng tất cả mọi thứ trên đường đi của

nó.

Nhưng lúc này, giữa dòng con sông ngầm, một thân hình đỏ rực như sắt nung, lại đang lẳng lặng đứng thẳng tắp.

Lúc tiếng tiếng va đập kia lan truyền sâu vào lòng đất.

Dưới đáy con sông ngầm sinh ra một trận rung động khác thường, cơ thể mảnh dẻ nhưng sừng sững như núi đó bỗng nhiên động.

Vừa chuyển động là giống y như nổi lửa một cái lò khổng lồ trong lòng con sông ngầm.

Một đám lửa bừng bừng, ngoan cường cháy giữa dòng con sông ngầm, bùng lên với tốc độ khủng khiếp, thực sự nuốt chửng cả con sông.

Ngọn lửa rừng rực cùng với hơi nước đẩy lùi cả dòng chảy. Ngọn lửa chói mắt phóng tới vách đá cứng rắn trước mặt bóng người đó.

Giữa vách đá có một cái cửa ngăn nước nhỏ bé, thỉnh thoảng toát ra một vài bong bóng khí.

Lúc ngọn lửa lao tới cái cửa chặn nước nhỏ bé đó, ngay khi tiếp xúc với một vài cái bong bóng khí, vụ va chạm lập tức tạo ra một lực lượng đáng sợ. Bằng một tốc độ nằm ngoài sức tưởng tượng, lực lượng đó xuyên thủng vào bên trong.

Trên mặt vách đá cứng rắn hiện ra vô số khe nứt đỏ rực lửa. Khe nứt không ngừng lan rộng, không ngừng sụp đổ!

Mặt ngoài vách đá đang sụp đổ, một dòng lửa đỏ rực chảy xuôi xuống, đó chính là nham thạch nóng chảy.

Vách đá không ngừng sụp đổ, giống như một ngọn núi hùng vĩ

đang đổ sụp từ chân lên tới đỉnh.

Bóng người trong lửa đỏ xuyên qua đá vụn của vụ sụp đổ, liên tục hướng lên trên.

Trước mặt nàng, khi đá đã không còn sụp đổ nữa, hiện ra một rừng ánh sáng kim loại lấp lánh. Vô số cây trụ bằng huyền thiết chặn kín đường đi của nàng.

Không lưỡng lự nào một chút nào, nàng bước thẳng một mạch xuyên qua.

Cả người nàng giống y như một thanh kiếm lửa khổng lồ, chém thẳng vào những cây trụ bằng huyền thiết.

Trụ bằng huyền thiết đứt đôi.

. . .

Xì xì xì xì. . .

Cùng lúc đó, làn nước trong mỗi một gian thủy lao âm u của Đại Phù Thủy Lao đồng thời bắt đầu phát ra những tiếng động kỳ lạ, bắt đầu nổi lên bong bóng khí.

Thân hình chìm trong lửa đỏ tiếp tục tiến bước.

Trước mặt nàng hiện lên ánh sáng bạc chói mắt.

Ánh sáng bạc chói mắt đó chiếu sáng thân hình cô đơn, mảnh dẻ của nàng.

Nàng, hiển nhiên là Triệu Kiếm Lô, Triệu Tứ.

Q5 - Chương 12: Thua vì sợ

Ánh sáng bạc đó xuất phát từ một vách tường ngay trước mặt nàng.

Phải nói là một tấm bia đồ sộ thì mới chính xác hơn phần nào.

Lúc này nàng đang ở một nơi giống như một cái hang ngầm hùng vĩ. Trong lòng hang, có một thứ giống hệt như một tấm bia đồ sộ cắm sâu xuống đất ở ngay chính giữa.

Thứ làm cho người ta cảm giác là một tấm bia đồ sộ đó, một nửa trồi trên mặt, một nửa chìm dưới nước, đang ở ngay trước mặt của nàng.

Tấm bia đồ sộ này được chế tạo hoàn toàn bằng một kim loại màu xám xanh nào đó. Mặt ngoài của nó có rất nhiều rất phù văn sâu hoắm, những tia ánh sáng màu bạc chói mắt kia được phát ra khi những phù văn đó chuyển động theo quỹ tích.

Đó chỉ là một tấm bia đồ sộ không có một chút hơi thở của sự sống nào.

So với tấm bia đồ sộ đó, cơ thể Triệu Tứ giống như một chú cá bé nhỏ đang đối mặt với đáy một chiếc thuyền lớn .

Nhưng khi đối mặt với tấm bia đồ sộ, nàng lại cười tươi rói.

"Lại gặp nhau!" Nàng nói với tấm bia lạnh lẽo đáng sợ đó.

Sau đó, nàng vận chuyển toàn bộ Chân Nguyên và nguyên khí trời đất trong cơ thể chạy dọc theo kinh mạch, bất chấp hậu quả, điên cuồng phóng hết ra bên ngoài.

Nàng một đường phá đá xông lên. Khi nàng tới được đây, dòng nước của con sông ngầm nằm sâu dưới mặt đất cũng đồng thời tuôn trào lên theo.

Trong dòng nước âm u đó, có rất nhiều tơ sợi màu đen bắt mắt, đen thui và sền sệt.

Lúc này, vào thời điểm Kiếm Ý của nàng bắn ra mãnh liệt nhất, những sợi tơ đen thui đó đột nhiên tách hẳn ra khỏi dòng nước. Toàn bộ là những sợi dầu đen mỏng manh.

Khi tiếp xúc với nguyên khí trời đất không ngừng tuôn ra từ trong cơ thể nàng, những sợi tơ dầu đen đó giống như một sinh vật đột nhiên gặp được đối tác mà mình đang mòn mỏi chờ đợi trong đời, nóng lên hừng hực. Sau đó là một tiếng nổ 'oành', toàn bộ những sợi tơ dầu đen đó biến thành vô số thanh kiếm lửa.

Đó là một cảnh tượng khó có thể miêu tả bằng lời.

Vô số thanh kiếm lửa xuyên qua làn nước, mang theo khí thế rạch trời phá đất, hung bạo đâm thẳng vào đám phù văn trên tấm bia đá đồ sộ.

Vô số làn sóng khí sinh ra từ những vụ nổ trên tấm bia trước mặt nàng.

Vô số đám bọt nước giống như bột phấn nhỏ xíu nở bung.

Vô số đốm lửa bạc trắng chói mắt văng ra từ trong đám phù văn.

Những đốm lửa bạc trắng chi chít khiến cho cái hang ngầm sáng bừng lên như một khung trời chói lọi, nhưng lại không hề có độ nóng, mà chỉ có hơi lạnh và chết chóc.

Đó chính là khí tức mà nàng đã quen thuộc, khí tức của hoàng hậu Trịnh Tụ.

Phù văn trên tấm bia đồ sộ xuất hiện vết rạn.

Những tia sáng bạc trắng chói mắt lưu chuyển như một dòng nước chảy lập tức biến mất.

Khí tức trong cơ thể Triệu Tứ chấn động hết sức dữ dội. Miệng cũng rỉ ra máu tươi đỏ chót, nhưng khóe miệng nàng lại nhếch lên thành một nụ cười kiêu ngạo vốn có.

Nàng chẳng qua chỉ bại bởi một kiếm của Trịnh Tụ trên dòng Vị Hà ngày hôm đó.

Kể từ đó, mỗi khi đấu với Trịnh Tụ, lần nào nàng cũng là người thắng.

"Triệu Kiếm Lô mất kiếm, nhất định sẽ tự tay lấy lại!"

Khi đứng nhìn tấm bia đồ sộ, nàng thầm nói một cách kiên định.

Lúc dòng chảy của những đốm lửa trên tấm bia tiêu tán, vô số ánh sao vô hình bình thường vẫn phủ xuống Đại Phù Thủy Lao đột nhiên đứt đoạn.

Điều này đương nhiên không thoát ra khỏi cảm giác của Hoàng Hậu nương nương trong hoàng cung.

Nhưng trên gương mặt hoàn mỹ không tỳ vết của bà ta lại chẳng có biểu hiện tức giận nào, mà chỉ thấp thoáng hiện lên một nụ cười lạnh lùng tàn khốc.

Bà ta cảm thấy dự tính của mình là hoàn toàn chính xác.

Cũng giống hệt như con người hiểu bà ta nhất năm đó, mà người bà ta hiểu nhất khi ấy cũng chính là người đó.

Tác phong làm việc hiện giờ của Cửu Tử Tằm có vẻ rất giống người đó.

Cho nên bà ta mới có thể dự đoán được trước.

Cho nên bà ta chẳng thèm để ý tới lần thắng bại trước mắt này. Bà ta cảm thấy cứ để đến sau này hãy thu lưới, khi đó sẽ một mẻ hốt gọn tất cả những kẻ đại nghịch này.

Thậm chí bà ta đã bắt đầu nghĩ tới viễn cảnh, mình nhìn thấy tất cả những kẻ này bị giam cùng một lượt trong Đại Phù Thủy Lao.

. . .

Cùng lúc những đốm sáng màu bạc trên tấm bia đồ sộ trước mặt Triệu Tứ tiêu tán, những đốm sáng trong suốt vô cùng vô tận đang trôi nổi trong Đại Phù Thủy Lao cũng lập tức biến mất.

Một loạt tiếng chấn động và tiếng nổ kỳ dị vang lên bên trong Đại Phù Thủy Lao.

Bộ váy áo trắng lay động, Bạch Sơn Thủy đứng trước cửa Thiên Quân Áp.

Phía sau nàng, vị tướng lãnh bị đánh văng ra xa, gắng gượng đứng lên trong đám cát bụi.

Đội quân lại một lần nữa chỉnh đốn lại đội hình, tạo thành một nửa hình vòng tròn, vây Bạch Sơn Thủy vào giữa. Chỉ có điều, bởi vị tướng lãnh đó không đưa ra mệnh lệnh, cho nên họ không hề lập tức phát động một đợt tấn công mới.

Mặc dù tất cả đám quân sĩ Đông Lăng Quân này không hề nghe thấy câu nói của Bạch Sơn Thủy giống như vị tướng lãnh kia, nhưng khi họ nhìn nàng đứng trước cửa Thiên Quân Áp, trong lòng đồng loạt sinh ra một cảm giác quái dị.

Họ cùng có một cảm giác, chỉ trong tích tắc nữa, cái cửa chặn nước này sẽ bay lên.

Ngay trong chớp mắt đó, hô hấp của tất cả bọn họ hoàn toàn đình chỉ.

Bạch Sơn Thủy mỉm cười.

Trước mặt nàng, mặt đất dấy lên một cơn sóng bụi.

Thiên Quân Áp bắn tung lên trời.

Không một chút chần chừ, nàng đi thẳng về phía trước.

Thân hình mảnh dẻ xinh đẹp nhưng lại tỏa ra khí thế cương quyết khó tả, cứ thế lướt qua Thiên Quân Áp.

. . .

Tiếng chấn động và tiếng nổ vang lên khắp toàn bộ Đại Phù Thủy Lao.

Toàn bộ Đại Phù Thủy Lao chấn động.

Mặc dù người bình thường Trường Lăng không được nhìn thấy bên trong Đại Phù Thủy Lao, nhưng trong đó lại có rất nhiều quan viên khiến người ta sợ hãi.

Hiện giờ, khi cảm giác toàn bộ Đại Phù Thủy Lao rung rinh, đám quan viên thường ngày vẫn làm cho người ta phải sợ hãi đó, đã bắt đầu cảm nhận được nỗi sợ hãi.

Nhưng đó chưa phải là tất cả.

Lúc Bạch Sơn Thủy đi tới trước cửa chặn thứ hai.

Dòng chảy ngập bên trong hành lang đột nhiên đổ dồn ra bên ngoài, giống như một nắm đấm thật lớn nện như búa bổ vào cánh cửa chặn nước đó.

Sau đó cánh cửa cong vẹo, lộ ra khe hở đủ cho Bạch Sơn Thủy

đi vào.

Dòng nước hung hãn trước mặt Bạch Sơn Thủy giống như bị thuần phục, tách ra chảy qua hai bên người nàng rồi đổ ra phía bên ngoài.

Mặt đất bên ngoài Đại Phù Thủy Lao, sóng nước dâng ngập tầng bụi đất.

Khu vực đất đai vẫn luôn khô cằn, lúc này lại giống như một bãi biển.

Hành lang phía trước Bạch Sơn Thủy, dòng nước chảy hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại vô số khối đá vuông vắn nhấp nhô.

Ở phía cuối hành lang, một người thản nhiên đang đứng sừng sững.

Bạch Sơn Thủy phá vỡ Đông Lăng Quân ở bên ngoài, vượt qua Thiên Quân Áp tới đây, khí thế đã mạnh đến mức cao nhất trong cuộc đời mình. Nhưng người đang ngăn phía trước nàng vẫn không có lấy một chút sợ hãi nào, khí tức trên cơ thể người đó lại lao vọt về phía nàng giống như thủy triều, tạo áp lực ngược trở lại phía nàng.

Người này chẳng phải là Thân Huyền.

Đó là một ông lão mặc đồ xanh.

Ngũ quan lão ta đều rất nhỏ, mặt lại rất dài, khiến cho cả khuôn mặt lão ta giống như một tấm bản bằng trúc xanh phẳng lì.

Nhìn thấy ông lão này, Bạch Sơn Thủy mỉm cười, nói: "Đỗ Thanh Lê, ngươi cho rằng có thể cản được ta?"

Lông mày ông lão này hơi nhíu lại một cái khó mà phát hiện ra.

Trên đời có lẽ không ai không biết, Đại Phù Thủy Lao có hai vị cung phụng ẩn thế của Hoàng Cung Đại Tần. Nhưng lại có rất ít người biết tên của họ, càng hiếm có người lần đầu tiên gặp đã có thể nhận ra họ là ai.

"Ta không phải người Tần, đương nhiên không thể nào biết rõ tên gọi của ngươi. Thậm chí có thể nói, trước thời điểm ta chuẩn bị đi vào nơi đây, ta hoàn toàn không biết tới sự có mặt trên đời của hai người ngươi và Đỗ Hồng Đàn."

Nhìn thấy ông lão không biết phải đáp lại ra sao, Bạch Sơn Thủy lại cười tươi tắn thêm một chút, "Ngươi nên biết là ai đã nói cho ta biết đấy. Ta có thể không hề giấu diếm nói cho ngươi biết, hôm nay hắn sẽ không xuất hiện đâu. Chúng ta có thể đi vào nơi đây, có lẽ ngươi đã hiểu được năng lực của hắn ra sao. . . Mặc dù hôm nay chúng ta thất bại, ngươi cũng không thể nào thoát khỏi sự trả thù của hắn."

Trong lúc Đại Phù Thủy Lao chấn động, dù đối mặt với Bạch Sơn Thủy lúc nàng đang mạnh mẽ nhất nhưng khí thế vẫn không yếu đi một chút nào, thời điểm này ông lão lại đột nhiên cảm thấy mầm mống sợ hãi nảy sinh.

"Cửu Tử Tằm. . ." Thừa hiểu 'hắn' mà Bạch Sơn Thủy nói đến là ai, lão ta buột miệng nói.

Thời điểm này, chính là thời cơ ra tay mà Bạch Sơn Thủy đang chờ đợi.

Bạch Sơn Thủy ra tay.

Trường kiếm xanh thẫm đến tối đen trong tay nàng biến mất.

Trước mi tâm ông lão, một chấm sáng màu lục gợn lên. Giữa ánh lục dập dờn, một cây châm màu xanh lá hiện ra.

"Đúng là Cửu Tử Tằm! Nhưng ngay cả ta ngươi còn không

thắng được, thì cần gì phải sợ Cửu Tử Tằm trả thù nữa?"

Mãi đến lúc này, giọng nói mang đầy châm chọc của Bạch Sơn Thủy mới bắt đầu vang lên.

Đồng tử của ông lão cung phụng Hoàng Cung lập tức co rút. Cảm nhận được cây châm nhỏ kia ngưng kết Kiếm Ý, lão ta không buồn quan tâm đến lời châm chọc của Bạch Sơn Thủy, thê lương rít lên, "Chiêu thức này cũng do tên truyền nhân của Cửu Tử Tằm dạy cho ngươi!"

Ngay khi lão bắt đầu rít lên thê lương, trên tay lão ta cũng đồng thời có một kiếm quang nhỏ xíu màu lục phát sáng, giống như một cành trúc nhỏ bé yếu ớt. Nhưng nó không quét thẳng về phía luồng Kiếm ý của Bạch Sơn Thủy, mà lại quét về phía lông mày trái của chính lão ta.

Một tiếng rít nhỏ vang lên.

Kiếm ý đó của Bạch Sơn Thủy không hiểu sao đột nhiên biến mất.

Phía trên lông mày trái lão ta xuất hiện một vết thương. Máu tươi chảy xuống, che kín con mắt trái bẩm sinh ti hí của lão ta.

Tiếng thét thảm thiết vang vọng trong hành lang.

Bạch Sơn Thủy đã xuất kiếm thứ hai.

Bản mệnh kiếm lại hiện ra trong tay nàng.

Trong chớp mắt, phía trước bản mệnh kiếm hiện ra mười bảy giọt nước màu xanh biếc.

Mười bảy giọt nước màu xanh biếc bắt đầu gia tốc, nhanh chóng biến thành những vệt dài.

Q5 - Chương 13: Chuyện nên phát sinh

Đỗ Thanh Lê và Bạch Sơn Thủy đều là người tu hành thất cảnh không tầm thường. Vừa rồi, vì ngăn cản một kiếm của Bạch Sơn Thủy mà lão cung phụng này đã chịu kiếm ý của chính mình quét qua, dù chỉ là vệt kiếm sướt trên lông mày trái nhưng kiếm ý vẫn nhập vào óc tạo thành thương nặng.

Lúc này, mặc cho đã mất khống chế nhiều chỗ trên thân thể nhưng dẫu sao thì lão cũng là tông sư chân chính, là một tông sư may mắn còn sống sót khi trải qua những năm chém giết tàn khốc kia ở Trường Lăng.

Đối mặt với thanh kiếm do mười bảy giọt nước xanh lam biến thành của Bạch Sơn Thủy, đồng tử màu đen của lão nhanh chóng chuyển thành nhạt, xám ngoắt một mảnh.

Có thể thấy vô số nguyên khí màu xám liên tục từ khe hở của bức tường đá đen trên đỉnh đầu tuôn vào người lão. Nhìn bên ngoài thì cơ thể lão không đổi, nhưng người ta lại có cảm giác là nó đang không ngừng biến to ra.

Một thanh kiếm nhỏ mới được tạo thành từ mười bảy giọt nước màu xanh lam bỗng nhiên nứt vỡ, từ trên không rơi xuống cứ như nắm đất cát.

Bạch Sơn Thủy lui một bước. Những viên đá dưới chân nàng lặng yên vỡ nát, một vết nứt lớn như lưới nhện lan ra xung quanh.

Đỗ Thanh Lê nửa khuôn mặt bê bết máu, nhưng nét mặt lại bình tĩnh lạ thường.

Đã tu luyện trong Đại Phù Thủy Lao nhiều năm, dịch bởi Bạ ch ng ọc s ách, từ mặt nào đó có thể nói nơi này là thế giới của Đỗ Thanh Lê, lão không tin mình sẽ thua một đứa hậu bối.

Bạch Sơn Thủy nhíu mày, một giọt nước trong suốt như pha lê hoàn toàn không màu lặng lẽ xuất hiện trước mặt, nhưng nó vẫn lơ lửng trên không trung, giống như nàng đang phân vân, không biết phải làm gì để uy hiếp đến người cung phụng già vậy.

*****

Ngay khi Bạch Sơn Thủy bị Đỗ Thanh Lê ngăn chặn, mực nước của thủy động nơi Triệu Tứ đang di chuyển bắt đầu giảm xuống.

Dòng sông ngầm vì thủy áp mà tạm thời bắt đầu giảm xuống.

Rời khỏi nước.

Trong tầm mắt của Triệu Tứ, xuất hiện một ông già đang đứng trên một mỏm đá nhô ra như mỏ chim ưng trên bức tường đá đối diện.

Ông lão này cũng mặc áo lam, ngũ quan rất nhỏ mà khuôn mặt lại rộng.

Đối diện với Triệu Tứ, lão già đang ngước nhìn từ dưới lên này có khí thế không hề yếu kém, thậm chí có phần còn mạnh hơn nàng một chút.

Cho nên lão tự nhiên là một người cung phụng khác canh giữ ở đây, Đỗ Hồng Đàn.

Thật lâu trước đây, hai anh em họ Đỗ là hạng người tài tuấn xuất chúng ở Trường Lăng, tốc độ tu luyện đột phá cảnh giới cũng hiếm thấy. Tuy nhiên hai anh em có tính tình hoàn toàn khác nhau.

Tính khí của Đỗ Hồng Đàn tương đối bộc trực và tự kiêu.

Lúc này, nhìn thân hình Triệu Tứ đang rời khỏi máng xối, lão trực tiếp không khách khí khuyên bảo:

— Hài tử, đây là Trường Lăng. Đây là phòng giam được canh giữ nghiêm ngặt nhất Trường Lăng, cũng là nhà của chúng ta, đây là nơi mà ngươi nên đến hay sao?

Sau khi nước rơi xuống thì chỉ còn không khí, mà lúc này, Triệu Tứ đang đứng trên không.

Sức nóng bốc lên dưới chân, như một đám mây nâng đỡ cơ thể nhỏ bé xinh xắn nhưng mạnh mẽ của nàng.

Trong khi nghe Đỗ Hồng Đàn nói, nàng ấy đã đi ngược lên trên.

— Nếu các ngươi không vào đất Triệu, ta sao lại tới đây?

Nàng nhìn thẳng mặt Đỗ Hồng Đàn, nói một cách chính trực mà không chút tức giận:

— Là đám các người tiến vào nhà của ta.

Đỗ Hồng Đàn lắc đầu khinh thường, đáp lời:

— Bất kể thế nào, bây giờ là đang ở trong nhà ta.

Nhận xét của lão có vẻ ngang ngược và vô lý.

Nhưng lão gọi Triệu Tứ, người có thể đại diện cho Triệu Kiếm Lô là hài tử, chỉ riêng điều này đã là sự kiêu ngạo và ngang ngược đến cực điểm.

— Không chào hỏi là vô lễ, nói không thông thì chỉ có thể dùng kiếm giải quyết.

Triệu Tứ đã ở bên trên Đỗ Hồng Đàn, nhưng khi nói ra điều này, nàng ấy vẫn tiếp tục tiến lên cao.

Thanh kiếm bổn mạng của nàng đã bị phá hủy trong trận chiến trên sông Vị. Tuy nhiên, tái sinh từ nghịch cảnh đã cho nàng thấy một trời đất mới. Một cỗ kiếm ý nóng bỏng tuôn ra từ cơ thể, nàng đã xuất kiếm.

Một đường chỉ đỏ xuất hiện ở dưới đáy khối cự bi phía trước thân thể nàng.

Sau đó tấm bia to lớn nặng chí ít nửa vạn cân này đã bị cắt vỡ.

Ánh sáng phù tuyến lại xuất hiện trên cự bi, nhưng nó không còn tuôn ra ngọn Tinh hỏa lạnh lùng nữa, mà là một ngọn lửa đỏ rực như dung nham núi lửa, khiến toàn bộ tấm bia nóng lên và bắt đầu biến đỏ.

Cự bi lúc này đã trở thành kiếm của nàng và đập thẳng vào Đỗ Hồng Đàn ở phía đối diện.

Đỗ Hồng Đàn đã rất ngang ngược và vô lý với nàng. Mà phản ứng của nàng lúc này còn ngang ngạnh hơn.

Nhìn thấy một thanh kiếm lớn hung hăng đánh tới, sắc mặt Đỗ Hồng Đàn dần trở nên ngưng trọng, lão chân thành cảm thán:

— Những người tu hành Triệu Kiếm Lô quả nhiên là thiên tài hiếm có trên đời. Như vừa rồi trong chớp mắt phá vỡ trận pháp thì lập tức đã có thể chống lại phù tuyến ngọn lửa Tinh hỏa ở bên trong, và cũng chỉ có người của Triệu Kiếm Lô mới có khí phách dùng một thanh kiếm như vậy.

Khi lão đang nói, thanh kiếm bằng tấm bia khổng lồ đã đến trước mặt.

Tấm bia to đã đỏ rực toàn bộ, đỏ đến mức có thể hóa lỏng bất cứ lúc nào.

Nhiệt độ cực cao khiến tóc lão lập tức khô héo và cháy lên.

Tuy nhiên, lão chỉ đưa tay ra.

Khi lão vươn tay ra, vô số hắc khí tràn ra từ mỏm đá bên trên như đống cát đen chảy xuống, không ngừng rơi xuống mu bàn tay.

Bàn tay của lão lập tức đặt lên khối cự bi nóng đỏ.

Bên trong nó phát ra từng đợt âm thanh rít như một con tàu thép khổng lồ bị ma sát.

Toàn bộ cự bi dừng lại đột ngột.

Cơ thể của Đỗ Hồng Đàn thậm chí còn không bị rung lắc.

Thân hình của lão so với tấm bia to lớn này thì rất nhỏ bé, nhưng những vụn đá dưới chân lại không hư hao một chút nào.

Bởi vì chính luồng khí màu đen phun ra từ lòng bàn tay của lão đã chịu hết toàn bộ lực lượng.

Trong khe hở của mỏm đá phía trên đầu, đống cát đen tiếp tục rơi xuống, tiếp nhận một kiếm ngang ngược vô song của Triệu Kiếm Lô.

Triệu Tứ nắm tay trái lại, ngón giữa và ngón trỏ tay phải chĩa vào nhau như một thanh kiếm, điểm lên cự bi.

Tấm bia khổng lồ bổ xuống như một thanh kiếm, thân thể của nàng ở phía trên, nàng dùng hết sức toàn thân cùng trọng lượng của nó để dồn ép lên Đỗ Hồng Đàn.

Thấy một kiếm như vậy bị Đỗ Hồng Đàn chặn lại hoàn toàn, lông mày nhíu lại thật sâu, nàng cười nhạo:

— Không nghĩ tới đường đường là cung phụng hoàng cung Trường Lăng lại không tu kiếm, mà lại dùng thủ đoạn u ám của quỷ tu.

Nghe ra sự giễu cợt của nàng, Đỗ Hồng Đàn chỉ lắc đầu, cười nói:

— Hài tử. Ngươi đừng quên là, khi ta thành danh thì Nguyên Vũ và người đó vẫn chưa được sinh ra. Vào lúc đó, Trường Lăng đâu phải thế giới của kiếm sĩ?

Triệu Tứ không có phản bác. Bởi nàng nhớ rằng đây là sự thật.

Hơn nữa nàng đã sử dụng tất cả sức mạnh của mình, chỉ nói thêm một câu cũng đã vô cùng khó khăn.

Nhưng Đỗ Hồng Đàn vẫn thoải mái như cũ.

Lão thương cảm nhìn Triệu Tứ đã đến cực hạn, tiếp tục nói:

— Từ tiền triều đã có Đại Phù thủy lao. Ở đây từng có rất nhiều cường giả chết không nhắm mắt, tràn ngập oan khuất. Luận chuyện tu luyện về Quỷ đạo, thì toàn bộ Trường Lăng còn có nơi nào thích hợp hơn ở đây ư? Ngay từ đầu ta đã nhắc nhở ngươi đây là Đại Phù thủy lao, là nhà của ta ... Chỉ cần ta ở đây là lúc ta mạnh nhất. Ngươi vì phá bia mà hao tổn rất nhiều nguyên khí, làm thế nào mà đánh bại ta bây giờ?

Đống cát đen rơi nhiều thêm.

Cự bi dần dần bị đẩy lên, ép ngược về phía Triệu Tứ.

*****

Quân đội Đông Lăng quân bắt đầu dàn trận bên ngoài Đại Phù thủy lao. Vị tướng lĩnh cầm đầu nghĩ đến khí phách và lời nói của Bạch Sơn Thủy trước đó, sắc mặt hiển hiện tâm tình bất định.

Ở nơi sâu nhất của ngục tối, văng vẳng tiếng bước chân.

Thân Huyền xuất hiện trong một gian thủy lao sâu nhất.

Nhìn thấy bộ dạng của gã, đang ở trung tâm ngục tối như chiếc lá sen thối nát, Lâm Chử Tửu chợt bật cười.

— Bây giờ ngươi hiểu ý ta rồi chứ?

Y nhìn biểu cảm như không có chuyện gì của gã thì cười nói.

— Bạch Sơn Thủy chưa hẳn đánh bại Đỗ Thanh Lê, còn Triệu Tứ không phải là đối thủ của Đỗ Hồng Đàn. Ta không biết tại sao ngươi lại cười vui vẻ như vậy. — Thân huyền lạnh lùng đáp khi nhìn Lâm Chử Tửu đang cười.

Nụ cười của Lâm Chử Tửu vẫn không hề suy giảm, y đáp:

— Ta mỉm cười vì ngươi đã lựa chọn rất đúng.

— Không có sự lựa chọn.

Thẩm Huyền cúi đầu, lạnh lùng nói với khí thế mạnh mẽ:

— Muốn cười được ở bên ngoài, ít nhất phải đối phó được hai gã cung phụng và nhất định phải thắng được ta.

Lời nói của gã thật khó hiểu.

Nhưng vào lúc này, trong một phòng giam ở gần đó, có một khí tức (hơi thở) khác thường tản mát ra.

Một khí tức rất mạnh với một ý chí bất khả chiến bại.

Trong phòng giam đó, Trương Thập Ngũ đang hấp hối vừa được đưa mang vào giam giữ.

Người của Đại Phù thủy lao sẽ không để người hấp hối chết đi, nhưng cũng sẽ không để người sắp chết có sức sống mạnh mẽ hơn, đặc biệt là cao thủ tông sư ở cảnh giới thứ bảy.

Một tông sư còn mạnh hơn tông sư bình thường.

Tuy nhiên, lúc này, khí tức tỏa ra từ trong phòng giam đó lại một lần nữa khiến nhiều người trong toàn bộ thủy lao cảm thấy kinh hãi, bất an.

Ánh mắt Thân Huyền không có gì thay đổi.

Tựa hồ như, điều này vốn là chuyện nên xảy ra.

Q5 – Chương 14: Dã kiếm

Hai tên quản ngục mặc áo choàng màu xanh lam xuất hiện trước cửa phòng giam đầu tiên.

Trước khi cửa phòng giam được mở ra, thì từ cửa thông gió nho nhỏ đã có hai thanh phi kiếm khác nhau nhanh như điện đâm thẳng tới Trương Thập Ngũ đang ở bên trong.

Trương Thập Ngũ đang nằm trên giường đá, Khí Hải đã bị dây thừng, dây thép có khắc phù chú đặc thù nhất xuyên thủng, thậm chí trên người cũng bị dây quấn quanh trói chặt, không thể tự sát được. Tuy nhiên lúc này, bên ngoài cơ thể hắn dường như đang bùng cháy và có những dòng khí đỏ thắm không ngừng phun ra, cứ như những bông hồng đỏ tươi đang nở rộ.

Đối mặt với hai thanh phi kiếm nhỏ bay tới, Trương Thập Ngũ chỉ mỉm cười mà không có động tác gì.

Tuy nhiên, điều khiến hai tên quản ngục sửng sốt biến sắc, chính là hai thanh kiếm đang bay đi bỗng đứng lại trên không trung không cách nào giải thích và cũng không tiến tới được!

Cho đến lúc này, hai người mới nhớ rằng trên đời này có một loại kiếm kinh gọi là Niệm kiếm.

Nó giống như cách Dịch Tâm dùng tâm niệm (điều khiển) kiếm ở kiếm hội Mân Sơn.

Kiếm sư loại này tu là ý niệm.

Dù khi thân thể bị mất kiểm soát, nhưng ý chí và lực Tinh Thần (trí lực) của họ lại mạnh mẽ vượt xa người thường, cho nên

họ có thể tụ lại nguyên khí trời đất, biến thành kiếm ý mạnh mẽ.

Chỉ trong khoảnh khắc tiếp theo, máu trào ra từ miệng của hai tên quản ngục, và chúng trực tiếp mất liên hệ với hai thanh phi kiếm của mình.

Hai thanh kiếm bay lơ lửng trong làn sóng khí đỏ tươi và dính chặt vào nhau tựa như một chiếc kéo.

“Rặc Rặc… Pặc Pặc…” Có mấy tiếng động vang lên, và tất cả các thứ dây nhợ xuyên xỏ Khí Hải của Trương Thập Ngũ đều bị nứt, đứt đoạn.

Khi những sợi kim loại này bị kéo ra khỏi cơ thể, máu ngay lập tức chảy ra theo vết thương.

Trong nháy mắt tiếp theo, một âm thanh “Xuy Xuy” yếu ớt vang lên từ trong cơ thể Trương Thập Ngũ. Những sợi dây đâm sâu vào cơ thể của hắn theo kinh mạch chặn dòng chân khí đều lao ra ngoài, phiêu đãng lơ lửng trong không khí như những cành liễu phất phơ trong gió.

Trương Thập Ngũ mỉm cười ngồi dậy.

Tất cả máu tươi chảy ra giờ hòa hợp với nguyên khí trời đất một cách kỳ lạ, đươc thần trí của hắn dẫn dắt, một lần nữa rút ra rồi tụ lại, giống như nhiều dải băng đỏ, nổ bung mà ra.

Một tiếng nổ ”Rầm” vang lên.

Cánh cửa nhà tù làm bằng sắt đen nặng nề bị đánh bay ra ngoài.

Hai gã quản ngục đang trào máu dữ dội cùng với năm sáu gã ngục tốt khác tới sau còn chưa kịp né tránh, thì đã bị cánh cửa sắt va vào đập bay, kêu gào thảm thiết.

Một dải băng màu đỏ lao đi như vật sống, vượt qua khoảng cách hơn mười trượng, rơi xuống người Lâm Chử Tửu đang ở chỗ sâu nhất trong thủy lao.

Thân Huyền vẫn đứng yên như trước.

Những dòng khí màu đỏ tươi được hòa trộn từ nguyên khí và máu giống như dải băng đỏ này bay múa qua người gã một cách kỳ lạ, tạo thành một bức tranh kỳ dị và lộng lẫy.

Khi dải băng đỏ đầu tiên rơi vào trong cơ thể Lâm Chử Tửu, thân thể thối rữa liền toát ra hơi thở sự sống.

— Cung dưỡng bằng huyết tế, công pháp như vậy mà cũng bị Ba Sơn Kiếm Tràng các ngươi tìm được. Những người muốn tới cứu các ngươi, những kẻ đang ẩn náu trong bóng tối không biết đã bỏ ra bao công sức.

Thân Huyền giễu cợt nhìn Lâm Chử Tửu đang bắt đầu tái sinh trong nước.

— Điều đó nghĩa là ta làm người không tính là thất bại.

Lâm Chử Tửu cười đáp.

Cơ thể y dần dần nổi lên khỏi mặt nước.

Tất cả các phù khí trói buộc cơ thể y, bao gồm hết các dây thép và dây thừng vàng đâm xuyên người đều bị ép ra ngoài.

Những sợi dây và mảnh thừng này sau khi ra ngoài lại không phất phơ và rơi xuống như bên Trương Thập Ngũ, mà thay vào đó, chúng bay đến trước mặt y và bắt đầu nhanh chóng đan bện vào nhau, theo một phương thức kinh dị mà dễ thấy, biến thành hình thanh kiếm.

Chân mày Thân Huyền nhíu lại thật sâu.

Thanh kiếm tạo thành trước người Lâm Chử Tửu không chỉ toát ra một luồng sinh khí mạnh mẽ, thậm chí nó còn mang một mùi máu thịt khó có thể diễn tả thành lời.

Gã bắt đầu tỉnh ngộ.

Mấy năm nay, những vật này giam cấm hết thảy mọi thứ trong cơ thể Lâm Chử Tửu, mà mọi thứ trong cơ thể y cũng đang săn sóc và luyện hóa chúng.

Đây là một thanh kiếm mà Lâm Chử Tửu đã dành hơn mười năm để dưỡng nuôi, không chỉ bằng nguyên khí mà còn bằng chính cả máu thịt mình!

Lúc kiếm mới thành, chưa uống máu địch cũng là lúc hung ác nhất!

Những sợi dây thép và mảnh thừng này bện càng lúc càng dày càng đặc, nhìn không thấy kẽ hở.

Một thanh kiếm dài màu đỏ thẫm được hình thành, phản chiếu ánh sáng đỏ khắp phòng.

Thân Huyền dần dần thay đổi sắc mặt.

*****

Giọt nước óng ánh lẳng lặng lơ lửng trước mặt Bạch Sơn Thủy, lắc lư không ngừng, nhưng lại ngập ngừng không tiến.

Đỗ Thanh Lê liếc nhìn Bạch Sơn Thủy, ý tứ hàm xúc trong đồng tử càng ngày càng đậm.

Nhưng mà lúc này Bạch Sơn Thủy lại phủi tay đứng lên, đối mặt với lão mà cười nói:

— Ngươi biết không? Kỳ thật, ta không cần phân thắng bại với ngươi.

Sự chấn động trong đầu Đỗ Thanh Lê hiện tại vẫn chưa tiêu, lão sững sờ, không hiểu được ý của câu nói đó.

— Ta chỉ cần giữ ngươi ở đây.

Bạch Sơn Thủy thản nhiên giải đáp: - Chính là vậy!

Đỗ Thanh Lê không nghĩ lời nàng có lý, nhưng lão có một dự cảm không ổn. Bạn đang đọc truyện được dịch ở Bạch Ngọc Sách

Vì vậy, lão phải lập tức quyết phân thắng bại.

Chỉ trong nháy mắt, nguyên khí trời đất kinh thiên động địa mà lão tích tụ nhiều năm trong cơ thể đều bộc phát.

Trong không gian giữa lão và Bạch Sơn Thủy, giống như có thêm một gã khổng lồ vô hình dữ dội tiến đánh về phía trước.

Một làn sóng xung kích có thể nhìn thấy bằng mắt thường lao về phía Bạch Sơn Thủy với tốc độ kinh hoàng.

Bạch Sơn Thủy không có di động, nhưng giọt nước óng ánh kia lại bắt đầu thay đổi hóa thành vô số giọt nước, rồi thành vô số cái bong bóng, từng lớp từng lớp bao bọc lấy người nàng.

Sóng xung kích dồn dập ập lên những lớp bong bóng.

Các tầng sức mạnh dần dần liên tục biến mất trong các khoảng trống giữa mỗi lớp, nhưng những cái bong bóng trong như pha lê lại không bị vỡ.

Ý tứ hàm xúc trong con ngươi duy nhất của Đỗ Thanh Lê đột nhiên biến thành khiếp sợ.

— Kiếm ý mạnh nhất Vân Thủy Cung chúng ta, là chí nhu. — Bạch Sơn Thủy đứng giữa vô số cái bong bóng, như thể đang nhìn lão qua vô số thế giới óng ánh, nhẹ nhàng nói.

Đỗ Thanh Lê thân thể bắt đầu lạnh đi nhanh chóng.

Lão nhận ra rằng mình và hầu hết các người tu hành ở Trường Lăng đã phạm một sai lầm nghiêm trọng.

Trước đây bọn họ đã nhìn thấy mặt cứng rắn nhất của Bạch Sơn Thủy, mà lại không nhận ra mặt mềm yếu nhất của nàng ta.

*****

"Ngươi còn chưa lui sao?"

Đỗ Hồng Đàn nhìn Triệu Tứ với ánh mắt đồng tình.

Cự bi như một thanh kiếm khổng lồ chém về phía lão đã từ từ bị đẩy lên trên.

Vô số cát đen chảy vào mu bàn tay lão như thác nước, sau đó lại hóa thành dòng khí đen chảy ra từ trong lòng bàn tay, rơi vào cự bi.

Đôi tay lão tựa như đang dán chặt vào bia.

Cả người lão đang tiến lên phía trước.

Cự bi dần dần nghiêng lên trên, trọng lượng tự nhiên đè về phía đầu kia — Triệu Tứ.

Theo ý muốn của lão, khi trọng lượng của tấm bia này dồn hết lên người Triệu Tứ, nàng sẽ hoàn toàn không thể chịu nổi, đến lúc đó cả người có lẽ sẽ vỡ thành vô số mảnh.

— Mặc dù ta thực sự hy vọng ngươi sẽ tiếp tục kiên trì, hy vọng ngươi sẽ chết ở đây ... nhưng ngươi thực sự muốn như vậy sao?

Với vẻ đồng tình rõ ràng, lão nhìn Triệu Tứ đang im lặng và tiếp tục hỏi.

Triệu Tứ vẫn không đáp.

Đỗ Hồng Đàn đột nhiên nghoảnh đầu lại. Để xem ai đang đọc truyện trên Read er B ạ c h Ngọc S á c h.

Bởi vì lão cảm thấy một hơi thở khiến bản thân rơi vào nguy hiểm ngay lúc này.

Lúc lão quay đầu lại, một ít nguyên khí sau lưng giống như thác cát đen đột nhiên ngưng tụ, hóa thành mấy cây trúc đen, sau đó chúng nở rộ những bông hoa đỏ thắm.

Khuôn mặt Đỗ Hồng Đàn lập tức biến sắc.

Tay của lão nhanh chóng tách khỏi cự bi rồi vỗ mạnh ra sau.

“Ầm”, có một tiếng nổ lớn vang lên.

Một luồng năng lượng đen kịt phun ra từ khoảng không sau lưng, bộc phát ra bán kính hàng chục mét.

Trong bóng tối, một cô gái u tĩnh* với chiếc áo choàng màu đỏ thẫm xuất hiện.

(*) trầm tĩnh và vương nét âm u.

Cô ôm đàn cổ và từ từ ngẩng đầu lên, khóe miệng đỏ ngầu, nhưng hai con ngươi lúc này đều là màu đen, hơn nữa một luồng khí đen khiến người kinh hãi chảy xuôi ra.

— Thương đại tiểu thư?

Đỗ Hồng Đàn càng không thể tin được, kinh ngạc thốt lên.

Người con gái u tĩnh không đáp.

Tay cô gái búng vào cây đàn.

Vài sợi dây đen bay lên và biến mất trong không trung.

Đỗ Hồng Đàn hét lên một tiếng, và đống cát đen rơi xuống xoay quanh cơ thể lão.

Trên bãi cát đen, vài cây tre đen ngoan cường mọc lên.

Triệu Tứ khẽ nheo mắt.

Hai ngón tay của nàng rời khỏi cự bi, và sau đó nắm nhẹ.

Tấm bia to lớn đột nhiên bùng cháy, biến thành vô số sắt lỏng cháy lượn vòng trong cát đen.

Vô số luồng khói trắng phun ra.

Tiếng hét sắc bén của Đỗ Hồng Đàn tiếp tục vang lên.

Triệu Tứ tiếp tục tiến về phía trước.

Khi cự bi biến mất, bên trong lóe lên một tia sáng đỏ.

Tủy sắt ngưng tụ thành một thanh kiếm nhỏ nóng cháy đỏ rực.

Triệu Kiếm Lô giỏi nhất là dã kiếm (rèn kiếm, đúc kiếm).

Tay Triệu Tứ nắm chặt thanh kiếm vừa mới luyện ra, bổ xuống cát đen phía trước.

Đỗ Hồng Đàn hoàn toàn ngừng thở.

Đây là nhà, là nơi lão mạnh nhất, nhưng với đại tiểu thư họ Thương thì đó cũng là nơi mạnh nhất của cô.

Mà một kiếm mãnh liệt như mặt trời máu của Triệu Tứ, cũng là khắc tinh trời sinh của năng lượng quỷ khí âm u.

Vì vậy, lão không thể nào chặn được.

Lão không thể là đối thủ của hai cô gái này, mà chỉ đành trơ mắt nhìn thanh kiếm nhỏ tiến tới và đâm vào cơ thể mình.

“Phập”

Cơ thể lão đã bị kiếm đâm xuyên.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, cả người lão liền bùng cháy.

Q5 - Chương 15: Dõi mắt nhìn quanh, tâm mờ mịt

Đối với người tu hành cảnh giới thứ bảy thì tất cả các trận chiến diễn ra trong khu vực nhà tù này không tính là xa xôi gì.

Tất cả cao thủ tông sư thất cảnh ở nơi đây đều cảm nhận được cái chết của Đỗ Hồng Đàn.

Hơi thở của Đỗ Thanh Lê ngay lập tức biến gấp. Lão nhìn Bạch Sơn Thủy trong tầng gợn sóng mà hét lớn:

— Đừng tưởng rằng các ngươi rồi có thể thoát ra được nơi này ...!

— Ta biết.

Tuy nhiên, tiếng hét chói tai của lão đã bị cắt ngang bởi lời nói bình thản của Bạch Sơn Thủy:

— Từ lúc Tinh Hỏa phù bị hủy, một số phù khí cơ quan sẽ tự nhiên thay đổi chức năng của nó, và nhiều cấm chế đã được khởi động. Nhưng bọn ta vẫn còn thời gian nửa tách trà ... Ngươi đừng quên rằng còn có người hiểu rõ nơi này hơn các ngươi.

Đỗ Thanh Lê im bặt.

Lão đã cảm nhận sự hoảng loạn ở sâu trong lòng.

***

Thanh kiếm đỏ thẫm chứa đầy sát khí đáng sợ, ngạo nghễ xé nát bầu không khí âm u trong ngục giam.

— Ngươi nghĩ muốn cái giá gì mới tốt?

Lâm Chử Tửu đứng trên mặt nước đang sôi trào. Ánh sáng màu đỏ thắm ngưng lại trên khuôn mặt hắn, giống như một chiếc mặt nạ đỏ tươi, quỷ dị mà xinh đẹp.

Thân Huyền không nói gì thêm.

Một bóng kiếm khổng lồ xuất hiện trong làn nước u ám bên dưới Lâm Chử Tửu.

Một đường kiếm ý kinh người chạy dọc theo cánh tay thò ra của Thân Huyền, xuyên qua mặt nước, cắt bầu trời, tuôn ra không ngừng.

Lâm Chử Tửu đã xuất kiếm.

Đường kiếm đỏ thẫm và yêu dị chỉ lóe lên một cái, mà tất cả nước dưới người hắn đã biến mất.

Thân hình Thân Huyền bay ngược ra ngoài, gió bỗng nổi lên dọc theo hành lang phía sau, không biết đã bị đẩy lui về nơi nào.

Một cánh tay dừng ở trên không trước mặt Lâm Chử Tửu.

Cánh tay này dừng lại một hơi, sau đó nó hóa thành sương máu, bị hút vào trong kiếm của hắn.

— Cúng tế chỉ một cánh tay cho kiếm của ta, cái giá này là quá nhỏ.

Chỉ một kiếm đã cắt đứt đi một cánh tay của Thân Huyền, kẻ đã khiến vô số người ở Trường Lăng khiếp sợ, nhưng Lâm Chử Tửu có vẻ không hài lòng lắm. với ai đọc truyện mà không like ở B ạch ngọc s ách.

Hắn lắc đầu và cầm kiếm đi về phía bức tường dẫn đến phòng giam bên cạnh.

Bức tường sắt đen cực dày bị cắt ra như tờ giấy.

Hắn đi qua.

Ở giữa phòng giam, có một người tu luyện rất trẻ tuổi bị nhốt.

Người này chính là Lý Vân Duệ, kẻ mà đến cả Thân Huyền cũng phải bó tay bất lực.

Lâm Chử Tửu vung kiếm dễ dàng cắt đứt mọi thứ xuyên qua cơ thể Lý Vân Duệ, một tay đỡ y rồi dìu đến phòng giam thứ 3. Sau khi cắt bức tường lần nữa, chuôi kiếm đỏ rực trên tay hắn liền phân tán, chia thành nhiều luồng rồi chui trở lại cơ thể, giống như kiếm được tra vào vỏ.

Sau đó, hắn cũng dựng người Trương Thập Ngũ lên. Với tâm tình kích động, vui mừng đến mức không nói nên lời, Lâm Chử tửu gật đầu và chỉ nói:

— Đi thôi!

***

Khi luồng kiếm khí chém Thân Huyền bị vỡ vụn thành gió, phun ra từ vực sâu của thủy lao, có nghĩa là thời cơ đã đến.

Bạch Sơn Thủy cười nhạt một tiếng, nghiêm túc nói với Đỗ Thanh Lê rằng:

— Chỉ là một gã đệ tử mà đã như thế này, thì việc ba triều đại bị Tần diệt trước đây không tính là oan uổng.

Trong khi đang nói, cơ thể của nàng dường như bị gió trong đường hầm thổi bay lên và trôi nhẹ nhàng ra ngoài.

Đỗ Thanh Lê không ra tay.

Bởi vì những lớp bong bóng chí nhu bao quanh Bạch Sơn Thủy

vẫn còn đó, kiếm ý của lão không thể phá vỡ được.

Và lý do quan trọng khác là những lời nói của nàng ta khiến lão cảm thấy sợ hãi hơn.

Lão cũng biết người đó đáng sợ như thế nào.

Những kế hoạch được vạch định bởi người đàn ông đó đan xen vào nhau, và không bao giờ thất bại.

Thân thể Bạch Sơn Thủy bay ra khỏi nhà tù.

Tầng tầng lớp lớp bong bóng nước óng ánh khúc xạ ánh sáng như cầu vồng dưới ánh mặt trời, đẹp vô cùng.

Một cảm xúc kỳ lạ hiện lên trong mắt của vị tướng cầm đầu Đông Lăng quân, nhưng quân lệnh mà hắn ta quát lên lại không hề có chút do dự nào.

Trong phút chốc, vô số nhuệ khí (vũ khí sắc bén) xông phá lên không trung.

Vô số đường kiếm quang lạnh lẽo và ánh kim loại bén nhọn lao vào các bong bóng nước bên ngoài Bạch Sơn Thủy.

Tuy nhiên, từng đợt hít ngụm khí lạnh không thể tin được đã vang lên.

Những thanh kiếm, phù khí và mũi tên này không chỉ không thể xuyên thủng được các bong bóng nước, mà còn bị đẩy hết lên cao.

Rồi những cái bong bóng nước sáng lấp lánh như cầu vồng, biến thành những giọt nước trong suốt trong tầm mắt của họ.

Một trận mưa cứ vậy mà rơi.

Trong làn mưa pha lê dày đặc, giọng hát của Bạch Sơn Thủy

đã mất đi, nhưng mơ hồ vẫn vọng lại âm điệu vui tươi nhàn nhạt trong tai họ: "Đời ta thích học kiếm, mười năm trú ở hàn đàm ..."

Không ít người tu hành ngự kiếm trong Đông Lăng quân mất đi mục tiêu. Bọn họ ngơ ngác nhìn những giọt nước bắn tung tóe trên áo giáp vỡ nát của vị tướng quân ở phía trước, mơ màng trông phi kiếm của mình đang lượn quanh từng mảng sóng nước trên không trung, cả bọn nhanh chóng chìm vào im lặng.

Dù là kẻ địch nhưng họ không thể không kính nể Bạch Sơn Thủy khẳng khái anh hùng.

Trong ấn tượng của họ, trước đây ở Trường Lăng số người anh hùng và nhiệt huyết giống như vậy không biết có bao nhiêu.

Tuy nhiên, theo sự biến mất của những người đó, loại người anh hùng nhiệt huyết này dường như đã biến mất, hoặc là không đứng ở bên họ.

***

Mặc Thủ Thành theo gió mà đi.

Dáng dấp già nua của lão giống như một viên đá bị máy bắn đá trên vọng lâu phóng đi, ném từ tháp pháo này sang tháp pháo khác, xuyên thẳng qua từng khu phố.

Vào lúc này, lão mới ngẩng đầu lên.

Vẫn còn một khoảng cách xa mới đến Đại Phù thủy lao, ít nhất bây giờ lão không thể gây ra bất kỳ mối nguy hiểm nào cho Bạch Sơn Thủy và những người khác.

Tuy nhiên, lão đã cảm nhận được Bạch Sơn Thủy đã rời đi.

Lão đã trễ một bước.

Nếu như lần trước là không biết nơi Bạch Sơn Thủy xuất thủ,

nhưng lần này Hoàng hậu nương nương đã đoán trước được chuyện sẽ xảy ra trong thủy lao, làm sao có thể đi trễ một bước đây?

Lông mày nhíu lại thật sâu, lão không tài nào hiểu được.

***

Gặp phải tình cảnh khó hiểu hơn cả Mạc Thủ Thành, là đội kỵ binh giáp đen xông ra từ cổ lăng ở ngoại ô phía đông Trường Lăng.

Chi kỵ binh giáp màu đen này, dù là kỵ mã hay kỵ sĩ đều mặc giáp đen thẫm màu, bề mặt áo giáp được bao phủ bởi những chữ phù văn huyền bí như những vì sao, thậm chí mặt nạ cũng không thấy lỗ thông hơi.

Một người một ngựa trông vô cùng trầm nặng, nhưng trong quá trình chạy vó ngựa lại không ngưng nghỉ, cứ như cưỡi gió mà đi vậy. Điều này có nghĩa là mỗi binh sĩ trên ngựa đều là một người tu luyện, cảnh giới đều không thấp.

Điều này giống hệt như một đội quỷ binh lao ra từ Địa Ngục u minh.

Đây cũng là đội quân mạnh nhất không thể bàn cãi của vương triều nhà Tần.

Tuy nhiên, đội quân tưởng như không gì có thể ngăn cản được này lại dừng lại vì bàn tay giương lên của một vị tướng quân.

Vị tướng một mực cúi thấp đầu ngẩng đầu lên.

Huyền giáp trên người gã cũng là màu đen, nhưng mặt nạ lại làm bằng bạch kim, cho nên nhìn qua cực kỳ lạnh lẽo và quỷ dị.

Đôi kiếm cắm xéo ở trên lưng gã lúc này lộ ra sát khí lãnh khốc tới cực điểm.

Trên con đường núi phía trước, giữa những đám mây mù không bình thường, một câu kinh ngạc khó tin vang lên:

— Bạch tướng quân!?

— Quách Đông Sơn?

Vị tướng lãnh đáp lại với giọng điệu không cảm xúc.

Người tu hành đứng trên kiếm quang bay ra khỏi sương mù, nhìn vị tướng và chi quân đội mạnh nhất của Đại Tần có thể giết mình mấy lần, không khỏi thốt lên:

— Chuyện gì đang xảy ra ở đây ? !?

***

Một đội quân lớn di chuyển trong vùng hoang dã như một khối.

Đội quân này có khí thế sói cắn hổ vồ, một nửa là Bắc quân Hổ Lang do Lương Liên chỉ huy, nửa còn lại là đội quân Hổ Lang phía Nam do đại tướng quân Tạ Cựu Yên chỉ huy.

Đại tướng Lương Liên bị ám sát ngay trong đại doanh có quân sĩ bảo vệ, đó là một nỗi hổ thẹn khó có thể rửa sạch đối với toàn bộ quân đội Đại Tần, đặc biệt là đội quân Hổ Lang phương Bắc.

Vì vậy, vào lúc này chi quân đội này đi rất gấp. Bọn họ muốn nhanh chóng đến Đại Phù thủy lao, để hoàn thành quân lệnh được ban xuống.

Tuy nhiên, giống như Quách Đông Sơn nguyên bản phải đi tới Đại Phù thủy lao rồi lại ngăn chặn Sát Thần quân, lúc này ánh mắt của tất cả binh sĩ Hổ Lang Bắc quân lại vô cùng tức giận và tuyệt vọng.

Họ nhìn thấy một cơn bão quen thuộc, kèm theo đó là cảm

giác ớn lạnh thấu xương.

Cuối hè, sắp sang thu.

Điều chào đón họ vào lúc này là một trận bão tuyết đã từng quét qua đại doanh của mình.

Một thân ảnh như đúc bằng gang gầm to lên một tiếng, đúng là vị tướng quân Tạ Cựu Yên kia.

Y mặc bộ giáp da mềm màu đen và một chiếc áo choàng đen dài đằng sau.

Sau khi cưỡng ép vượt qua cơn bão này, bộ giáp da trên người và chiếc áo choàng đen phía sau y đều bị đóng băng.

Vị tướng lãnh này rung lắc hai chân, băng cứng nứt ra rơi xuống đất.

Tuy nhiên, khi nhìn xung quanh thì y không còn thấy thân ảnh Trưởng Tôn Thiển Tuyết đâu nữa.

Q5 - Chương 16: Vui mừng

Sát Thần quân là đội quân mạnh mẽ nhất của Đại Tần.

Mặc dù vị tướng đứng đầu Bạch Khải không phải là người tu hành có tu vi cá nhân và sức chiến đấu cao nhất, nhưng khi kết nối thành một khối với đội quân phía sau, thì hắn là vị tướng mạnh nhất vương triều Đại Tần.

Khi cảm thấy sự kinh ngạc của cao thủ thất cảnh ở trước mặt, thì sát tâm của hắn liền xuất hiện sự lăn tăn. Hắn nhìn về phía Đại Phù thủy lao, trong lòng cũng lộ ra vẻ mơ hồ khó hiểu.

Hoàng hậu nương nương chưa từng sai lầm trong vô số trận chiến... Chẳng lẽ lần này là do bà ấy rời xa chiến trường quá lâu nên nảy sinh vấn đề?

Vào thời khắc này, ở Trường Lăng cũng có nhiều người đang mờ mịt.

Mặc Thủ Thành đã dừng lại.

Một vài cọng tóc trắng rơi xuống, thậm chí lão còn không phát hiện ra. Chỉ là những nếp nhăn trên trán và khóe mắt đã lặng lẽ hằn sâu thêm, và thêm vài cái nữa.

Lão hiểu rõ Hoàng hậu nương nương hơn vị tướng quân chỉ biết giết người kia, biết rằng chỗ Hoàng hậu sẽ không xảy ra vấn đề.

Nếu Hoàng hậu đã không có vấn đề gì, thì vấn đề là ở Cửu Tử Tằm.

Kể từ khi Cửu Tử Tằm chính thức lộ ra dấu vết, công bố sự

tồn tại của mình với Trường Lăng và thậm chí với cả thiên hạ, hắn đã chiến thắng Hoàng hậu.

Hoàng hậu không thể tìm thấy hắn. Mà những người xung quanh bà lại không ngừng ít đi.

Với những người như Mặc Thủ Thành, thì đây là một tín hiệu cực kỳ nguy hiểm. Nghĩa là... dù chỉ là một kẻ truyền nhân, sau khi đối mặt với hoàng hậu, trong cuộc đấu công bằng giữa hai bên, truyền nhân của Cửu Tử Tằm vẫn có thể giành được chiến thắng.

Cho nên hiện tại lão không chỉ lo lắng Hoàng hậu sẽ phát điên, mà còn lo lắng Hoàng hậu nương nương sẽ không địch lại Cửu Tử Tằm trong tương lai.

Là một trong những người khôn ngoan nhất ở Trường Lăng, lão biết rằng bây giờ chả ích gì khi nghĩ về tương lai xa xôi.

Tuy nhiên, lúc nghĩ đến một vương triều đã hùng mạnh như thế, bá tánh đang an cư lạc nghiệp trong hòa bình như lúc này, lão vẫn cảm thấy đau đớn, rên rỉ ở trong lòng.

***

Đối với Hoàng hậu, biến cố ở Đại Phù thủy lao là chuyện trong dự liệu, nhưng còn với toàn bộ Trường Lăng thì chuyện xảy ra ở đó chỉ là một tai nạn bất ngờ.

Quan chức Thần Đô Giám không biết.

Người của Giám Thiên Tư cũng không khác gì.

Xe ngựa của Dạ Sách Lãnh đang lăn bánh về ngõ Thiên Lạc, một gián điệp của vương triều Đại Yên có thể đang ẩn nấp ở đó.

Trần Giam Thủ còn đang xem xét các hồ sơ của Duyệt Quyển tông (bộ phận Giám sát).

Còn Hoàng hậu lúc này thì đang kiên nhẫn đứng chờ trước ao Linh liên.

Trên khuôn mặt hoàn mỹ của bà ta hiện một nụ cười nhàn nhạt, nụ cười ẩn hiện nét tàn nhẫn hiếm thấy.

Trong kế hoạch của mình, hôm nay Ba Sơn Kiếm Tràng ... Hoặc là nói tàn quân của người đó sẽ tan thành mây khói, hơn nữa rất có thể lần ra dấu vết của Cửu Tử Tằm từ bọn chúng!

Cửu Tử Tằm không biến mất, thì hàng ngày mình sống khó mà bình an được.

Bà biết Hoàng đế Nguyên Vũ cũng như vậy, nếu không sẽ không đến nơi người đó chết mỗi năm một lần.

Rất nhiều người Trường Lăng chắc chắn rằng người đó đã chết vào lúc đó, chết đến mức không để lại một hạt bụi nào.

Song, ngay khi bà cho rằng đã hoàn toàn có được Trường Lăng, có được thiên hạ, thì bóng dáng của Cửu Tử Tằm lại xuất hiện.

Điều đau khổ nhất của nhân sinh, là khi bạn cảm thấy rằng một số điều đã có thể quên sạch rồi, vậy mà lại có ai đó vẫn buộc bạn không ngừng phải nhớ lại. Và khi bạn cho rằng bạn đã thắng, thì bạn lại thấy rằng thực sự bạn vẫn chưa thắng được.

Bà biết rằng Nguyên vũ cũng vậy.

Cho nên bà đã nhiều năm không vui, đã bao lâu rồi không có tươi cười.

Chỉ khi biết được bí mật về Cửu Tử Tằm, mới chân chính khiến Cửu Tử Tằm thực sự biến mất khỏi thế giới này.

Hôm nay cuối cùng cũng có một cơ hội như vậy.

Vì vậy, bà ta nở một nụ cười hiếm hoi.

Bà kiên nhẫn chờ.

Một lúc lâu sau, lông mày bà ta từ từ nhướng lên.

Xuất hiện trước mặt bà không phải là người đàn ông trung niên đã theo mình nhiều năm giống như cung nữ họ Dung, mà là một người cung nữ.

Người cung nữ này không biết bà ta đang vui hay giận dữ, chỉ dám tiến nhanh lên, cung kính cúi đầu giống như người trung niên áo vàng thông thường làm, rồi bẩm báo.

Tin tức từ Đại Phù thủy lao, rõ ràng chi tiết từ từ truyền vào tai bà ta.

Sự vui sướng trong lòng đã biến mất từ lâu, khi bà ta nghe được những lời đầu tiên.

Hoàng hậu im lặng, trên mặt không có biểu cảm gì.

Người cung nữ báo cáo thấy chủ thượng không có phản ứng gì, không biết bà có nghe rõ không, nhưng nàng cũng không dám ngẩng đầu nhìn, chỉ có thể tiếp tục duy trì tư thế cung kính bất động.

— Tại sao có thể như vậy?!

— Chẳng lẽ ngươi thực sự trở về từ cõi chết!?

Hoàng hậu ngẩng đầu nhìn bầu trời phía trước, tức giận hét lên những lời như vậy.

Người cung nữ không nghe được tiếng hét giận dữ này. Bởi vì trước khi tràng tiếng hét vang lên, trong khoảng không này đã gợn lên những gợn sóng vô hình, một luồng gió nguyên khí dao động đã thổi tới chấn cho nàng choáng ngất đi, và bay ra ngoài.

— Ngươi dám phản bội ta, ngươi làm sao có thể phản bội ta!?

Hoàng hậu hít một hơi thật sâu và lạnh lùng thốt lên.

Là kẻ am hiểu thủ đoạn dùng người nhất, vì vậy bà ta ngay lập tức hiểu được người nào mới có năng lực làm ra những chuyện như vậy.

***

Hoàng Chân Vệ qua lại trong lòng sông ngầm đen kịt.

Chân nguyên rút ra từ trong cơ thể y đến từ nguyên khí đất trời phát ra ánh sáng màu vàng mông lung nhàn nhạt, tựa như một ngọn nến có thể tắt bất cứ lúc nào.

Y không tìm ra dấu vết ra vào nào của Cửu Tử Tằm.

Điều khiến tim đập nhanh là y cảm thấy một sự chấn động khó mà diễn tả được.

Y cách Đại Phù thủy lao rất xa, không biết có chiến đấu ở đó. Hơn nữa, y có thể chắc chắn rằng sự chấn động này đến từ một người có cùng công pháp tu luyện với mình.

Hoàng đế Nguyên Vũ.

Lúc này chỉ có y mới cảm nhận được hơi thở rung động của Hoàng đế.

Hoàng đế Nguyên Vũ đã khám phá cảnh giới thứ tám nhờ áp lực của Lộc Sơn Hội Minh, cho nên sự chấn động lúc này không thể là đột phá lần nữa.

Vì vậy, bây giờ Hoàng chân Vệ có tâm trạng cũng rất kích động, không thể tưởng nổi chuyện hệ trọng gì mà có thể khiến Hoàng đế xuất hiện tâm tình như vậy.

Nhưng y cảm thấy đó là điềm xấu.

***

Có một chút mát mẻ bất chợt xuất hiện trong y quán.

Đang ngồi trên giường, Đinh Ninh nhìn ra ngoài cửa sổ và mỉm cười. Nụ cười của hắn cũng ẩn chứa những cảm xúc sâu kín.

Hắn nhìn Trưởng Tôn Thiển Tuyết đẩy cửa bước qua, nhìn thật sâu, tựa như muốn nàng dung nhập vào ánh mắt của mình.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết quay đầu lại, không nhìn mặt hắn, nhưng giọng nói trong trẻo lạnh lùng như trước đây vẫn vang lên:

— Khi nào thì ngươi đi gặp Lâm Chử Tửu?

Đinh Ninh nhìn nàng và nói chậm rãi:

— Khi chắc chắn rằng tất cả chúng ta đều an toàn.

***

Trong hoàng cung.

Hoàng hậu đẩy mở cánh cửa khép hờ ở Ngự Thư phòng .

Bà ta bước vào, nhìn Hoàng đế Nguyên Vũ mặc áo vải đang đứng trước một tấm bản đồ lớn, lạnh lùng nói:

— Đây không phải là một cuộc chiến công bằng. Bất kỳ sự bất mãn nào với vương triều Đại Tần và Trường Lăng, ngay cả những bất mãn trong quá khứ, tất cả đều được áp lên đầu hai ta.

Hoàng đế Nguyên Vũ bình tĩnh nhìn bà ta mà không đáp.

Hoàng hậu lại nhìn gã, nói tiếp:

— Lần trước người kêu ta chờ xem, ta nghe lời. Hiện tại ta không muốn chờ nữa.

Bà ta dừng lại một chút mới nói hết:

— Nếu như không thể trừ bỏ hết kẻ địch, vậy thì đơn giản tàn nhẫn một lần nắm hết vào tay.

Hoàng đế mỉm cười.

— Bất kể nàng đưa ra quyết định gì…

Gã ôn nhu khẳng định:

— … thì cuối cùng ta đều đứng bên nàng. Bằng không, ta nhìn bản đồ này làm gì?

Hoàng hậu nhìn vẻ mặt ôn hòa của gã, trong lòng hơi chút cảm động.

Bà biết rằng người đàn ông quyền lực này đã làm quá nhiều cho mình, nhưng cái cảm giác đó chỉ xuất hiện trong khoảnh khắc.

Vì bà ta cũng biết rằng, nhiều lúc mình chỉ là nữ chủ nhân. Như vậy, tất cả tiếng xấu trong nhà đều do bản thân mình gánh hết.

Ít nhất thì hầu hết người dân Trường Lăng đều tin rằng, Hoàng đế Nguyên Vũ chỉ chuyên tâm tu luyện mà không hỏi han tới triều chính.

Điều quan trọng nhất là, từ trước đến nay trong lòng bà ta không có niềm vui thực sự.

Không có niềm vui thực sự, làm sao một người có thể nhận được niềm vui từ một người khác?

Bà cũng nhìn Hoàng Nguyên Vũ và mỉm cười.

Nụ cười của bà ta thật quyến rũ, thật hoàn mỹ.

Đẹp đến mức làm say lòng người.

Sau đó bà ta quay người rời đi.

Hoàng đế Nguyên Vũ nhìn bóng lưng xinh đẹp ấy, tâm ý trong lòng khó bình.

— Hãy để Ngư Thị biến mất!

Khi đi đến thư phòng của mình, bà ta nói với hai cung nữ theo sau một câu như vậy.

Q5 - Chương 17: Bắt đầu nổi điên

Có một chi quân đội như quỷ binh giết ra từ Địa Ngục u minh đã đến Đại Phù thủy lao.

Sau một tiếng nổ "Rập" vang vọng khi dừng lại, đội quân này dường như mới biến thành đội quân người, vó ngựa chạm đất phát ra âm điệu đồng đều.

Với hai thanh kiếm dắt chéo lưng, vị tướng chỉ huy Sát Thần quân Bạch Khải cúi đầu cảm nhận sát khí từng tồn tại trong phương trời đất này, sát ý ẩn sâu trong con ngươi sau chiếc mặt nạ bạch kim càng thêm đậm.

Không nhiều người biết lai lịch của hắn, chỉ biết rằng đội quân này từng tồn tại chỉ vì một mục đích duy nhất, đó là giết người đó.

Nghe nói, mỗi một người trong Sát Thần quân đều đã trải qua quá trình huấn luyện tàn khốc khó tưởng tượng nổi. Họ đều là những sát thủ trong trăm có một ở quận Giao Đông.

Cái gọi là "trong trăm có một" tức là chỉ chín mươi chín người còn lại đã chết trong quá trình đào thải. Người còn lại bây giờ có lẽ còn đáng sợ hơn chín mươi chín kẻ kia.

Người chỉ huy một đội quân như vậy đương nhiên là Sát Thần trong Sát thần.

Cho nên hôm nay, chỉ cần hít thở không khí dưới ánh mặt trời, vị tướng đeo mặt nạ bạch kim này dường như đã ngửi được sát khí lan tràn của Trường Lăng.

Một con ưng lông đen hạ xuống từ trên trời, mang theo quân lệnh mới.

Không nói lời nào, sau khi đọc xong quân lệnh mới nhất, người thống soái với sát ý dạt dào trong mắt liền vung tay quay đầu lại, cả chi quân đội như một đám quỷ mị lại theo sau.

***

Một đội quân đang đi ở vùng nông thôn, kỵ binh đi ngang qua ruộng nương, nhưng hoa màu trong ruộng nương chỉ lắc lư theo gió mà không bị gãy.

Những kỵ binh này lao đi như gió, không chút sức nặng.

Có một đứa trẻ đang khóc trong nông trại, người nông phụ đang bận rộn với khung cửi nên không có thời gian chăm sóc nó. Bỗng nhiên đứa trẻ đang khóc liền im bặt, người mẹ kinh ngạc quay đầu sang thì thấy được một cảnh tượng mà bà không bao giờ quên.

Đó là một đội quân toát ra sự lạnh lùng đến mức không thể tưởng tượng nổi đang cưỡi gió mà đi, ngang qua cửa sổ nhà bà.

***

Bầu trời ban đêm ở Ngư Thị trong trẻo và lạnh lùng. Ban đêm nhộn nhịp phồn hoa, tiếng quát rầm rĩ.

Có lẽ do nhánh quân này hành quân quá nhanh, hoặc là nói bản thân người ở Ngư Thị như những cô hồn dã quỷ trôi nổi bên ngoài Trường Lăng bị phủ lấp bởi lều lán* che mưa dày đặc. Cho nên khi nhánh quân này đến bến sông, nơi Ngư Thị lạnh lẽo này, không một ai quan tâm đến sự xuất hiện đột ngột của quân đội cả.

(*) 雨棚, Hán-Việt là vũ bằng, tạm dịch là lều lán hoặc lều bạt che mưa

Thủ lĩnh Sát Thần quân Bạch Khải ngừng lại.

Lúc hắn dừng lại thì không có động tác dư thừa nào, nhưng người phó tướng phía sau đã dẫn đội kỵ binh tiến lên phía trước. Sau đó giọng nói uy nghiêm của gã vang lên, vọng khắp lán che mưa của cả khu Ngư Thị.

— Hoàng lệnh! Bỏ nơi này!

Gã chỉ nói tổng cộng năm từ, một lần duy nhất nhưng âm thanh lại vang dội không ngừng, giống như quân lệnh nguy cấp của vô số danh tướng liên tục quát lên.

Cả Ngư Thị bắt đầu rúng động.

Nó giống như có rất nhiều con ong vò vẽ đột nhiên tràn vào một tổ ong thường.

Một vài người dưới lều bạt gần nhất xuất hiện dưới ánh mặt trời.

Một người trung niên ăn mặc như tiên sinh dạy học với sắc mặt rất tái nhợt, ngẩng đầu nhìn chi quân đội, chậm rãi chất vấn:

— Cho dù là muốn dọn dẹp, thời gian đâu?

Lúc này, gã phó tướng đi đầu liếc nhìn y và đáp:

— Không phải về thời gian, là ở thái độ.

Người đàn ông trung niên kia hiểu được ý tứ của câu nói, trong lòng chợt lạnh, nhưng hai ba người phía sau vẫn không hiểu ra sao, quát lớn:

— Ý các ngươi là gì? Bức chúng ta rời đi thì cũng cần cho thời gian chuyển dời chứ? Còn có, chúng ta sẽ ở đâu khi rời khỏi đây?

Tên phó tướng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về nơi mấy người

quát mắng mà đáp:

— Một nơi vốn không nên tồn tại từ đầu, cần giải quyết cái gì? Du hồn dã quỷ, nên ở đâu thì đi nơi đó!

— Nếu chúng ta không rời đi thì sao? – Một tràng tiếng chế nhạo trùng điệp vang lên từ những bóng người dưới lán che.

Gã phó tướng không đổi giọng tiếp tục nói, nhưng trong lòng mọi người nghe đều cảm giác được một cỗ sát khí lạnh lẽo:

— Ngươi dám chống lại hoàng lệnh?!

— Ngươi nói tất cả chúng ta là cô hồn dã quỷ, còn có cái gì là dám hay không? – Những bóng người trong bóng râm lại tiếp tục giễu cợt.

— Chết!

Một tiếng rít gào cực kỳ đơn giản mà lạnh lùng được thốt lên.

Khi tiếng nói đó vang lên, gã phó tướng và kỵ mã dưới thân đã vọt lên qua đầu của người trung niên dáng văn sĩ thư sinh, lao về phía mấy người dưới lều lán ở phía sau y.

“Xoẹt”, có tiếng xé gió lạnh lùng vang lên, dưới thân ngựa một tia sáng màu đen nhanh như chớp giật vụt ra từ tay gã đã đâm thủng nóc lán.

Bóng người ma quái dưới cái lán bị chọn đầu tiên không hề kịp phản kháng.

“Hí hí iii…”, con ngựa của gã phó tướng hí một tràng, quay đầu xoay người lại và lập tức bật nhảy lên không như bay mà trở về chỗ cũ.

Nhìn kỹ thì, vũ khí trong tay viên phó tướng trông như một tia sét màu đen lạnh băng kia hóa ra là một cây thương dài.

Đúng lúc này, ngay khi con ngựa của gã trở lại chỗ cũ, bóng người ma quái bị chọn đầu tiên kia đã bị cây thương xuyên thủng người, móc lên không và ném xuống bên bờ cảng sông.

Máu tươi trào ra từ cơ thể người đó.

Viên phó tướng đeo mặt nạ đen chĩa mũi thương về phía trước, máu chảy trên mũi thương đen thành từng giọt từng giọt.

Bức tranh máu me như vậy đủ để hầu như những người địa phương các nơi bị sốc, hoặc thậm chí là trấn trụ viên tướng trấn thủ một thành nhỏ.

Tuy nhiên, ở đây lại là Ngư Thị, chỗ trú ngụ của rất nhiều cô hồn dã quỷ. Thậm chí rất nhiều kẻ liều lĩnh, tội phạm cần chỗ ẩn nấp đều chọn nương náu nơi này.

Ngọn thương của gã phó tướng chỉ đâm rách nóc một cái lán. Còn lúc này, đỉnh năm sáu cái lán khác cũng bị xuyên thủng.

Có năm thanh phi kiếm vụt bay về gã.

Giết gà dọa khỉ là chiêu mà ai cũng biết dùng.

Đối với người ở Ngư Thị, viên phó tướng trực tiếp giết một kẻ cãi lời là giết gà dọa khỉ. Ngược lại, chỉ cần bọn họ có thể đáp lễ, giết chết viên phó tướng này thì cũng tương tự.

Trong nháy mắt xuất hiện năm thanh phi kiếm là điều mà khó thấy ở nơi khác, đây cũng là lý do thực sự khiến các thế lực bên ngoài không thể chen chân vào Quỷ thị.

Chỉ là bọn họ không biết đây là chi quân đội dạng gì.

Họ cũng không biết rằng, ngay cả khi có thể giết được gã phó tướng, sát khí và quyết tâm của nhánh quân đội này vẫn sẽ không đổi.

Hơn nữa, trước một đội quân như vậy, bọn họ căn bản không có cách nào giết được bất kỳ một viên phó tướng nào.

Nhìn năm thanh kiếm bay vút tới từ trong lán gãy, gã phó tướng không hề động đậy gì, dù chỉ là đổi tư thế cầm thương.

Có hai kỵ binh phía sau gã di chuyển.

Một tên phó tướng khác đã đến bên cạnh gã.

Tên phó tướng này cũng có hai thanh bội kiếm cắm chéo trên lưng, nhưng so với hai kiếm của Bạch Khải thì chúng lại rất ngắn.

Tuy nhiên, khi tên phó tướng trở tay rút hai cây kiếm ra, thân kiếm cọ vào bao liên tục phát ra âm thanh.

Một tràng tiếng hô hoảng sợ vang lên.

Hai thanh kiếm của người này giống như hai sợi trường tiên bình thường được gấp trong bao, khi rút ra thì thân kiếm như con rắn không ngừng bò trườn ra. Và hình dạng của thân kiếm cũng giống vậy, cơ thể của con rắn không chỉ tròn trịa mà trên đó còn có vảy ngạnh (móc câu).

Lúc này tên phó tướng xuất kiếm.

Hai tay cùng ra một kiếm, vô số bóng hình rắn xuất hiện trên không.

Đinh đinh đinh đinh, đó là tiếng kim loại va chạm vào nhau.

Năm thanh phi kiếm đánh úp đều bị mấy cái móc ngạnh của hai thanh kiếm kỳ lạ kia khóa lại.

Năm thanh phi kiếm giãy dụa kịch liệt, uy lực cực lớn không phải là thứ mà tên phó tướng có thể chống lại được, có lẽ người này sắp bị kéo rớt khỏi ngựa.

Tuy nhiên, song kiếm của người này chỉ cần kiềm giữ năm thanh phi kiếm trong chốc lát.

Gã phó tướng còn lại đã ra tay.

Những mảnh kim loại phần cánh tay của bộ huyền giáp nháy lên như dòng nước chảy, tạo thành một cây cung dài màu đen.

Bốn mũi tên được phóng ra trong nháy mắt.

Mấy mũi tên này của gã đều là những phù tiễn rất độc đáo, thân và lông đuôi của mũi tên được làm bằng thép đen lạnh lùng huyền ảo, còn đầu mũi tên lại là một viên ngọc màu đỏ đậm.

Bốn mũi tên này đều nhanh hơn đại đa số phi kiếm của những người tu hành ở Trường Lăng.

Chỉ là bốn đường tên xẹt qua, “phốc phốc phốc phốc phốc" vài cái, dưới bóng râm lều lán liền xuất hiện một màn mưa máu. Năm thanh phi kiếm đang giãy dụa kịch liệt lập tức mất đi sinh lực, rơi xuống đất.

Chỉ cần bốn mũi tên, đã giết chết năm người tu hành có khả năng sử dụng phi kiếm!

Ngư Thị rơi vào tĩnh lặng.

Chỉ có những cơn run rẩy xuất hiện như gợn sóng nơi những lều lán gần đó, sau đó lan ra xa.

Mọi người cuối cùng cũng hiểu được sức mạnh thực sự của Sát Thần quân, và cũng bắt đầu hiểu rằng sức mạnh của đội quân này không thể đo lường bằng sức mạnh của một đội quân bình thường khác.

Gã phó tướng cầm thương đứng đầu phớt lờ mấy người đầu tiên rời khỏi Ngư Thị, mà thúc ngựa tiến về phía trước.

Chiến mã như cũ ngự gió vút đi tựa như khách nhân tới từ Địa ngục âm u, trường thương trong tay ngẫu nhiên đâm chọt, mỗi lần vung lên là một cái nóc lán bay lên rồi rơi vào bên bờ cảng sông.

Không ai dám ngăn cản.

Đội quân này tiến quân thần tốc thẳng vào Ngư Thị.

...

Trên tòa vọng lâu gần Ngư Thị nhất, Hoàng Chân Vệ gặp được thầy mình, Mặc Thủ Thành.

Khi gặp lại nhau, hắn không thể tin vào mắt mình. Bởi trong khoảnh khắc, hắn cảm thấy lão đã già vô cùng.

Già không chỉ là khuôn mặt, mà còn ở tinh thần.

Nhìn Ngư Thị có thể bao quát trong tầm mắt, Hoàng Chân Vệ cánh môi đều run rẩy, gọi: — Sư phụ... !

— Sự điên cuồng đã bắt đầu...

Mặc Thủ Thành quay đầu lại, cười khổ nhìn hắn, bảo nhỏ:

— Lúc này không thể ngăn được nữa, con chỉ có quyền lựa chọn đứng về bên nào.

*****

P.s (Lời tác giả):

Hôm nay như cũ vẫn không kịp giờ, cho nên ngày mai vẫn canh ba. Không kịp chủ yếu là do tình tiết tốn quá nhiều thời gian, việc đặt bút viết ra thực sự không khó. Tình tiết gần nhất là chỗ quan trọng nhất của toàn quyển, hơn nữa biến hóa phi thường nhanh, nên tình huống cần suy xét thêm bỏ đặc biệt nhiều, chủ yếu là quy hoạch cho toàn cục.

Q5 - Chương 18: Một cái thùng cho ngựa uống nước dẫn tới chiến tranh

Dưới bầu trời đêm, một dòng suối trông như dải lụa sáng ánh bạc chảy ngang qua đồng cỏ vô tận trên thảo nguyên.

Con suối này là ranh giới tự nhiên giữa vương triều Đại Tần và quốc gia Ô Thị. Một bên là nước Ô Thị ở trên đồng cỏ, bên kia là thành thị biên quan của Đại Tần.

Trên thượng lưu từ từ trôi xuống một cái thùng gỗ.

Một người đàn ông lực lưỡng, đầu trọc, nhưng râu ria ngồm ngoàm tiện tay vớt lấy cái thùng. Y thấy nó tuy cũ nhưng rất sạch sẽ, liền đổ nước vào rồi đưa cho một con ngựa trắng xám phía sau uống nước.

Bỗng có tiếng bước chân đạp lên cỏ tiến đến.

Người tráng hán này theo âm thanh nhìn lại, đôi mày rậm chậm rãi dựng lên khiêu khích.

Trong mắt y hiện lên một bóng người còn đen nặng hơn màn đêm.

Người đến là một biên quân người Tần có dáng người nhỏ thấp hơn y rất nhiều. Gã mặc áo giáp da màu đen và cầm một thanh kiếm bằng sắt đen rất bình thường.

— Đó là thùng cho ngựa uống nước của ta.

Gã biên quân đi tới bên bờ suối, khi thấy ánh mắt khiêu khích trước mặt thì sắc mặt lập tức trở nên lạnh lẽo âm trầm, chỉ vào cái thùng gỗ sau lưng y mà nói.

Người đàn ông cường tráng đầu trọc khinh thường nhìn gã quân nhân thấp hơn mình nửa cái đầu, bảo:

— Thùng gỗ trôi từ trên xuống, ngươi lại nói nó thuộc về ngươi. Nếu thượng công chúa trôi xuống đây, ngươi cũng nói thuộc về ngươi hả?

Gã quân nhân Đại Tần lạnh lùng lắc đầu, đáp:

— Dù đưa thượng công chúa thảo nguyên các ngươi cho ta thì ta cũng chả thèm. Ta chỉ muốn cái thùng của mình.

Người tráng hán nghe thế thì lập tức đỏ bừng cả mặt, tức giận quát: — Ngươi nói cái gì!?

Gã biên quân không nhìn y, chỉ nhìn cái thùng gỗ phía sau, lập lại:

— Trả thùng gỗ cho ta.

— Là nó?

Tên tráng hán đầu trọc cực giận mà bật cười, sẵn cầm lấy chuôi đao dài treo trên yên ngựa, cười gằn bảo:

— Vậy ngươi có dám qua sông mà lấy?

Trong con ngươi hiện lên nét cổ quái, gã quân nhân chậm rãi đáp:

— Là ngươi bức ta đấy!

Người tráng hán mỉm cười, y không nghĩ tên biên quân này lại dám vượt qua biên giới. Nhưng nhịp thở tiếp theo, nụ cười của y

trở nên cứng nhắc.

Người binh sĩ mặc áo giáp đen bắt đầu lội qua suối.

"Keng", có âm thanh phát ra.

Ngay lúc gã biên quân Đại Tần bước lên nền đất vững chắc, thanh trường đao của người tráng hán đã ra khỏi vỏ.

Thân đao trong tay phản chiếu dưới ánh trăng, y chỉ thẳng vào ngực gã binh sĩ, lạnh lùng nói:

— Lui về!

Gã biên quân Đại Tần cầm chuôi kiếm trong tay, không nhìn y mà chỉ nhìn cái thùng, khiêu khích nói:

— Nếu ta không lui thì sao?

Người tráng hán đầu trọc sững người, lạnh lùng bảo:

— Nếu không lui, ta lập tức giết ngươi!

Gã binh sĩ người Tần chế nhạo khinh thường, một tay cầm chuôi kiếm bước tới lấy cái thùng.

— Muốn chết!

Người tráng hán phẫn nộ quát một tiếng và nâng đao thúc về phía trước với ý định chỉ để dọa dẫm. Tuy nhiên, điều khiến y không ngờ là khi đẩy cây đao đến thì gã biên quân lại không tránh. “Phập”, với một cú đâm, cây đao dài trong tay y đã xuyên thủng cơ thể của gã binh sĩ.

Người tráng hán sững sờ trong chốc lát, dưới ánh trăng sắc mặt nhanh chóng tái đi trông thấy.

— Ngươi…!

Y nhìn vệt máu dài chảy ra từ trong miệng gã biên quân trúng đao của mình, làm sao cũng không thể tin nổi chuyện xảy ra trước mắt, nhất thời cứng họng không nói tiếp được.

— Chỉ vì một cái thùng gỗ, có đáng không!?

Lúc này, gã quân nhân người Tần không nhìn cái thùng gỗ nữa, mà là ngẩng đầu nhìn mặt trăng trên cao với chút hoài niệm. Vừa nhìn vầng trăng sáng vằng vặc, gã vừa lẩm bẩm câu nói ấy.

Một tiếng hét hoảng sợ vang vọng trong bầu trời đêm.

Nhìn cái xác người Tần đã gục chết dưới thanh đao của mình, vị tráng hán đầu trọc nước Ô Thị ngày thường vốn dũng cảm và thiện chiến vào lúc này lại run rẩy cả người.

Y không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

***

Lãnh thổ vương triều Đại Tần thực rộng lớn.

Từ biên cảnh Ô Thị đến Trường Lăng, ngay cả ưng bay cũng không biết phải bay bao lâu.

Dưới ánh trăng sáng, một người thiếu niên bước vào một ngôi phủ đệ lịch sự tao nhã và ngồi xuống trong một lương đình bên hồ sen.

Một cung nữ xinh đẹp đi sau lưng hắn.

Thiếu niên không quay đầu lại, chỉ thản nhiên hỏi:

— Nếu Hoàng hậu nương nương tìm ta, tại sao không tới gặp ta?

— Hoàng hậu lát nữa sẽ đến.

Người cung nữ xinh đẹp nhẹ nhàng đáp rồi đứng sang một bên.

Thiếu niên hơi nhíu mày.

Ánh trăng và ánh sao như chợt bừng sáng một cái.

Thiếu niên quay đầu lại, nhìn thấy hoàng hậu bước đi chậm rãi, hoa dung hoàn mỹ tới cực điểm.

Thanh niên trang nghiêm cúi đầu trước bà ta và chào hỏi:

— An Bảo Thạch bái kiến nương nương!

Khuôn mặt của hoàng hậu vẫn ánh lên nét sáng sứ không thể tả được. Bà ta nhìn An Bão Thạch, không cần lời dạo đầu mà trực tiếp vào thẳng vấn đề với giọng chậm rãi:

— Nguyệt Thị đã thần phục, chỉ còn Ô Thị. Nếu lại bình Đông Hồ, sau này việc chinh phạt Yên, Tề sẽ không còn hậu hoạn nữa.

An Bảo Thạch sững sờ, hắn chỉ cần hít thở một lần thì liền hiểu được ý tứ đáng sợ ẩn hàm trong lời nói của hoàng hậu.

Hắn khẽ nhíu mày không trả lời.

— Có chút người có thể dùng, có người khó chịu dùng.

Hoàng hậu nhìn hắn, rồi biểu:

— Ta muốn nghe ý kiến của ngươi.

An Bão Thạch suy nghĩ một chút, rồi cười đáp:

— Người sinh ra, việc cần phải làm là đại sự. Và việc mà người làm là đại sự lớn nhất trên đời.

Hoàng hậu rất hài lòng với câu trả lời, mỉm cười. Nhưng nụ

cười của bà ta cũng tỏa ra ánh sáng sứ lạnh lùng, không có chút vui mừng nào.

***

Trong kiếm viện Thanh Đằng.

Một gã kiếm sư đi đến cửa sân viện.

Thanh kiếm của gã rất rộng và to.

Các cao thủ kiếm thuật khác ở Trường Lăng đều mang kiếm trên lưng, cầm kiếm trên tay, hoặc đeo kiếm trên eo nhưng gã lại đạp kiếm mà đi.

Đây là Quách Đông Sơn.

Hoàng hậu lệnh gã đưa Trương Thập Ngũ đến Đại Phù thủy lao, nhưng vì vấn đề truyền lệnh nên đã ngăn cản người tu hành Sát Thần quân.

Một người ẩn tu không nổi danh lắm, nhưng rất nhiều quyền quý đều biết gã là một tông sư rất mạnh.

Chuyến thăm đêm khuya của một gã tông sư như vậy đương nhiên có ý nghĩa sâu xa.

Viện trưởng học viện, Địch Thanh Mi là người đầu tiên xuất hiện trước mặt gã.

Quách Đông Sơn biểu hiện khiêm tốn.

Đầu tiên gã cầm kiếm và cúi chào Địch Thanh Mi, nhưng sau đó sắc mặt trở nên nghiêm túc và chậm rãi nói:

— Địch viện trưởng, cuộc chiến giữa Ô Thị và Đại Tần sẽ bắt đầu vào tối nay.

— Cái gì!? — Địch Thanh Mi biến sắc, lão còn tưởng rằng mình nghe lầm.

— Những lời mới đây của ta toàn bộ đều là nhiều lời, ngươi nghe rồi thì quên đi. Hiện tại thiên hạ đều không biết cuộc chiến giữa Đại Tần ta và Ô Thị sắp bắt đầu, nhưng ba ngày sau, vương triều chúng ta sẽ giao chiến với Ô Thị. Chính Ô Thị đã khơi mào cuộc chiến vào đêm nay.

Quách Đông Sơn lặng lẽ nhìn Địch Thanh Mi, tiếp tục nói:

— Đây là cuộc chiến của cả vương triều, vì vậy Hoàng hậu đã ra lệnh cho Học viện Thanh Đằng rằng, trừ những giảng sư dạy học hằng ngày ra thì tất cả kiếm sư và học sinh đều đi tới biên cảnh Ô Thị, bao gồm cả Địch viện trưởng.

Địch Thanh Mi bất ngờ run rẩy cả người và nhìn Quách Đông Sơn đầy hoài nghi.

— Yên tâm, không phải chỉ có Học viện Thanh Đằng.

Quách Đông Sơn hít một hơi thật sâu, nhìn lên vầng trăng tròn sáng ngời, chậm rãi nói tiếp:

— Tất cả các nơi tu hành ở Trường Lăng đều như thế ... Kiếm viện Thanh Đằng và Bạch Dương động sẽ tiếp tục tồn tại trong tương lai, nhưng các học sinh tương lai sẽ phải chấp nhận điều lệnh của Binh Mã ti, hiệu lực vì triều ta.

Nói là an tâm, nhưng những lời này càng khiến Địch Thanh Mi sửng sốt đến mức khó có thể đồng ý. Cho dù ngày thường là người không dám xúc phạm đến ý chỉ của vị nữ chủ nhân nơi thâm cung kia, thì lúc này lão cũng phải run giọng mà thốt lên:

— Điên rồi sao?!

***

— Điên rồi hả!?

Ai đó đã nói điều tương tự trong đêm nay.

Chỉ là tâm tình của người này rất bình tĩnh.

Đó là một người đàn ông trung niên mặc áo tơ trắng, phía sau y là một tòa đạo quán cũ kỹ.

Trên mái hiên lâu đời của đạo quán mọc lên rất nhiều hoa cỏ.

Những thứ hoa cỏ này có màu vàng ánh kim rất độc đáo, không bị tàn lụi dưới tuyết rơi vào mùa đông, còn tỏa ra ánh sáng như báu vật (bảo quang).

Ngôi đạo quán này tên là Bảo Quang quan.

Lúc này, đứng trước mặt người đàn ông trung niên áo trắng là một vị quan viên Binh Mã ti.

Cấp bậc người viên chức này cũng đủ cao. Bởi vì khí tức trên người gã đủ mạnh, mạnh đến mức gần như bao phủ toàn bộ tòa đạo quán.

— Không chỉ riêng Bảo Quang quan, tất cả cứ địa tu hành khác đều giống vậy.

— Bảo Quang quan là do tiên đế ngự tứ xây dựng, nằm ở nội thành Trường Lăng. Lục đại nhân người là một vị tông sư, có lẽ hiểu rõ mọi chuyện nên ứng với lòng Trời mà làm. — Nghe được câu trả lời của người trung niên, tâm trạng của vị quan viên cũng bình tĩnh lại, gã kiên nhẫn khuyên nhủ.

Người đàn ông trung niên áo trắng lắc đầu, cười bảo:

— Ta chỉ nghe nói có một số việc nên làm, và có chút việc lại không thể làm.

Dừng trong chốc lát, y nhìn vị quan viên rồi mới tiếp tục:

— Ngài cũng là một người tu hành, chắc biết rằng điều mà nhiều người tu hành muốn không phải là danh vọng hay giàu sang, mà là tâm ý Tự do.

Gã quan viên cấp cao của Binh Mã Ti hơi nheo mắt lại, đang định khuyên tiếp, thế nhưng người đàn ông trung niên lại cắt ngang:

— Không cần dùng đại nghĩa để áp ta. Phải hiểu rằng hầu hết các nơi tu hành đều giống Triệu Kiếm Lô, nếu muốn biến mạnh, thì kẻ thù bên ngoài và địch bên trong có gì khác nhau chứ?

Gã quan quan viên hít sâu một hơi rồi hỏi:

— Ngươi tâm ý đã quyết?!

Người trung niên áo trắng không nói thêm gì nữa.

Một đường kiếm ý trắng trong tinh thuần thoát ra khỏi cơ thể y.

Một thanh kiếm bản mạng màu trắng lặng lẽ xuất hiện trước mặt y, và trên bầu trời có tiếng vọng như một ngọn núi lớn di động.

Tuy nhiên, ngay vào lúc này, y đã ngẩng đầu lên.

Y nhìn về phía một tòa vọng lâu.

Có một luồng sức mạnh phát ra từ đỉnh vọng lâu, tựa như thể cả cái vọng lâu đổ dồn về phía người y.

Q5 - Chương 19: Ta chỉ là quản gia

Vẻ đau đớn khôn tả hiện rõ trên gương mặt người trung niên mặc áo lụa trắng.

Trong chớp nhoáng này, y hiểu được lựa chọn của vị lão nhân đã canh giữ trên vọng lâu nhiều năm.

— Ngài muốn nhìn thấy một đế quốc cường thịnh, nhưng sao có thể bỏ qua biết bao nhiêu người tu hành phải chết?

— Ta hiểu tâm ý của ngài, chỉ tiếc là ta không chấp nhận điều đó.

Dù cũng cảm nhận được cỗ lực lượng trên vọng lâu đã bị tận lực giữ chậm lại, nhưng y vẫn lắc đầu.

Hơn nữa, y không đồng ý cách xử sự của vị nữ chủ nhân hoàng cung và hoàng đế ngự trên ngai vàng kia.

Nếu có thể thỏa hiệp, y sẽ thỏa hiệp, nhưng không thể thỏa hiệp thì chỉ có thể dùng kiếm.

Ở Trường Lăng, nhiều chuyện chỉ có thể dùng kiếm thay lời nói.

Ngay cả khi không thể chiến thắng, ít nhất thanh kiếm này có thể biểu đạt tâm ý của mình.

Tất cả những cây hoa cỏ trên mái hiên của Bảo Quang quan ở phía sau người trung niên đều vỡ vụn trong tích tắc.

Những cỏ hoa này đã lớn lên ở đây không biết bao nhiêu năm, trong phút chốc chúng tỏa ra ánh sáng mềm mại nhu hòa, dũng mãnh tràn vào thân kiếm trước người y.

Khí tức huyền ảo và mạnh mẽ như vậy thậm chí còn khiến gã quan viên Binh Mã ti biến sắc mặt. Gã không ngừng thối lui, để lại vô số dòng khí nổ tung ngay trên không.

Nhưng mà, thanh kiếm thuần trắng trước mặt người trung niên không chém lên người gã quan viên, cũng không chĩa lên ngăn cản cỗ lực lượng trên vọng lâu, mà là phóng thẳng lên trời.

Có tiếng nổ đùng vang vọng.

Lúc này, tất cả những người đi bộ trên các con phố ngõ hẻm của Trường Lăng đều nhìn về hướng Bảo Quang quan.

Một trụ ánh sáng trắng thuần xuất hiện trong thành Trường Lăng, đủ cao để chạm vào vầng trăng sáng.

Đối với người bình thường, đây chỉ là một màn thần kỳ khó hiểu, nhưng với nhiều người khác thì đó là một lời cảnh báo, một loại tâm ý.

Người đàn ông áo trắng duỗi hai tay ra sau, chân nguyên và nguyên khí trời đất trong cơ thể y không ngừng tuôn ra ngoài như một dòng sông dài.

Khi trong cơ thể y đã cạn kiệt chân nguyên và nguyên khí, tia sáng trắng trong cuối cùng cũng chậm rãi biến mất.

Thanh kiếm trắng thuần bay đến nơi rất cao đã quay trở lại, phát ra ánh sáng trắng noãn và đẹp như pha lê.

Nó rơi xuống như sao băng xẹt.

Người trung niên này ngửa người nghênh đón thanh kiếm.

“Phụt”

Thanh kiếm này đâm thủng trái tim, rồi xuyên qua cả cơ thể của y. Mang theo dòng máu đỏ chảy xuôi, nó cắm lên nền đá ở phía sau.

***

Hoàng hậu đứng bên ao Linh liên có những bông hoa nở rộ.

Trụ ánh sáng và đường kiếm trắng đó rất chói sáng, bà ta đương nhiên nhìn thấy rất rõ.

Không biết vì sao, bà ta lại tự nhiên tức giận.

Bởi bà ta nhớ đến Yên Tâm Lan.

Nghĩ đến đường kiếm ý bất khuất thà gãy không cong đồng dạng như vậy.

***

Máu của người đàn ông áo trắng phun mạnh ra ngoài, tiếp tục phun lên thanh kiếm trắng, rồi chảy xuôi như dòng suối nước trong các khe rãnh trên mặt đất.

Quyết định của y rất dứt khoát, kiếm cũng nhanh nên chết nhanh không chút đau đớn, vẻ mặt thanh thản.

Rồi cánh cổng đạo quan đóng kín phía sau bất chợt mở ra với tiếng cọt kẹt.

Một người thiếu nữ có khuôn mặt tròn đã ra xem vào thời điểm này.

Nơi bóng đêm sau lưng cô gái, vẫn còn rất nhiều thiếu niên hoặc thiếu nữ đang co rúm run rẩy liên tục.

Cô gái mặt tròn đi đến phía sau người đàn ông áo trắng, cầm chuôi kiếm đầy máu rồi rút nó lên khỏi mặt đất.

Nhìn không thấy biểu hiện vui buồn trên gương mặt cô gái khi rút kiếm, gã quan lớn Binh Mã ti đứng trên mặt đất cảm thấy tim mình như thắt lại, không khỏi trầm giọng hỏi những người sau lưng:

— Cô bé này là ai?

— Hồ Kinh Kinh. – một người quan viên đứng sau gã không khỏi thở mạnh hơn một chút, trả lời:

— Đồ đệ của Lục Trần, cô nhi.

Gã quan lớn có chút không đành lòng, nhưng khi nhìn thấy cô gái mặt tròn đã cầm kiếm lên, lại thấy mấy bóng người đằng sau cô bắt đầu rối loạn, gã hiểu rõ nhất định phải khống chế cục diện lúc này.

Vì vậy, gã lại hít một hơi thật sâu và nghiêm nghị hỏi:

— Ngươi muốn gì?

Người thiếu nữ ngẩng đầu, không có nước mắt, chỉ đáp với giọng điệu bình thản mà lại khiến tim người ta đập nhanh:

— Tham chiến ... Không phải đã nói với sư phụ là muốn chúng ta đi biên cảnh sao?

Gã quan lớn của Binh Mã ti chợt đứng hình, đầu óc trì trệ không hiểu.

Một số tu hành giả phía sau gã và mấy thân ảnh học viên đứng xem ở đằng sau cô gái mặt tròn cũng vậy.

Nhưng điều kỳ lạ là mọi người đều hiểu tâm tư của cô gái trẻ lúc này là gì ... Thứ nhất, cô bây giờ chưa đủ mạnh, hai là cần phải

sống sót.

Vị quan lớn đơ người một lúc, sau đó đau đớn nhắm mắt lại.

"Điên rồi sao!?"

Trong lòng gã lúc này cũng phải bật lên ba chữ này.

Gã không đặt câu hỏi về quyết tâm của Hoàng hậu, cũng không nghi ngờ rằng bà không thể làm được điều đó. Tuy nhiên, kể từ đêm nay, cuộc sống của biết bao người sẽ bị biến đổi bởi lựa chọn điên rồ của bà ta, và có bao nhiêu người đáng sợ sẽ được tạo ra trong tương lai đây?

...

Ở xa xa phía sau người vị quan lớn Binh Mã ti này, có một chiếc xe ngựa đang đậu lại.

Có một người cung nữ trong xe ngựa.

Hiện tại người cung nữ này tiếp quản một phần quyền lực của cung nữ họ Dung. Vì mới nắm quyền không lâu nên tính tình nàng không lạnh lùng, và dung mạo cũng xinh đẹp hơn cung nữ họ Dung.

Ngồi đối diện với nàng là An Bão Thạch.

— Ta thực thưởng thức người nữ sinh Bảo Quang quan này.

Khi nhìn người thiếu nữ mặt tròn rút kiếm và nghe câu trả lời của cô ấy, An Bảo Thạch quay đầu nhìn về phía cung nữ, nói:

— Mặc dù nàng ta có thiên phú bình thường, không bằng hầu hết thí sinh tham dự kiếm hội Mân Sơn, tu vi hiện tại cũng thấp, nhưng ta nghĩ nàng ta nhất định sẽ mạnh mẽ hơn đại đa số tài tuấn Trường Lăng.

Người cung nữ xinh đẹp nghiêm túc gật đầu đáp:

— An tiên sinh nói rất đúng.

An Bão Thạch cười nhạt, nói tiếp:

— Nhưng dù tốt thế nào cũng vô dụng, bởi trong số những người trẻ tuổi này ở Trường Lăng, ta vẫn là kẻ mạnh nhất.

Những lời này thực cuồng vọng, nhưng hết thảy thần thái và giọng điệu của hắn đều cho người ta cảm giác đó là đương nhiên.

Người cung nữ lại nghiêm túc chân thành nói:

— An tiên sinh nói phải!

***

Đinh Ninh đứng trước cửa sổ mặc quần áo vào.

Hắn nhẹ nhàng ho khan.

Hắn đã bắt đầu vận dụng Cửu Tử Tằm và Tục Thiên Thần quyết để chữa trị vết thương, nhưng biết rằng mình không thể để lộ quá nhanh.

Nhìn cột sáng biến mất ở tòa đạo quán, hắn nói với giọng hơi lạnh đi:

— Trịnh Tụ thật sự bắt đầu phát điên rồi.

— Ngươi đang cảm thấy tự hào hay không vui?

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Trưởng Tôn Thiển Tuyết vang lên từ trong bóng tối.

Đinh Ninh quay lại, nhìn nàng và đáp:

— Khi nhìn thấy quá nhiều người chết đi mà bản thân lại bất

lực, thì ta không còn kiêu ngạo nữa.

— Cửu Tử Tằm còn tồn tại, bà ta và Nguyên Vũ sẽ không vui.

Đinh Ninh trầm mặc một lúc rồi mới tiếp tục:

— Nhưng nếu bà ta và Nguyên Vũ chưa chết, ta cũng sẽ không vui.

***

Hoàng Chân Vệ không có ở trên vọng lâu.

Nhưng y cảm nhận được cỗ sức mạnh phát ra từ tòa vọng lâu kia, tất nhiên y cũng nhìn thấy cột sáng ngút trời phát ra ở Bảo Quang quan. Y đứng một lúc lâu, không cử động được, hơi thở cũng khó bình thường lại.

Dường như y có thể nhìn thấy vẻ bất lực và buồn bã trong mắt vị lão nhân lúc này. Y cũng có thể nhận ra được ý chí kiên định của người đàn ông áo trắng khi đối mặt với thanh kiếm của mình.

Hoàng Chân Vệ biết rằng tiếp theo sẽ có nhiều người chết đi. Biết rõ kế tiếp sẽ có một trận gió tanh mưa máu giống như ba năm trước lúc Nguyên Vũ đăng cơ, thậm chí còn dữ dội hơn.

Y đau đớn cắn môi tứa máu.

“Cửu Tử Tằm!”

Những tiếng nói đó cứ liên tục vang lên trong lòng y.

Lúc này, y chỉ nghĩ trong lòng rằng, nếu muốn kết thúc chuyện này, muốn ngăn hoàng hậu và thánh thượng lại, thì chỉ có thể tìm ra Cửu Tử Tằm.

*****

Trên dòng sông Vị, một chiếc thuyền nhỏ đang lững lờ trôi.

Bạch Sơn Thủy cùng với Triệu Tứ, còn có Lâm Chử Tửu và Trương Thập Ngũ đều ở trong chiếc thuyền lá này, vì vậy đè cho thuyền ăn nước sâu, và có vẻ sẽ chìm xuống bất cứ lúc nào.

Kể từ khi cột sáng thắp lên khắp nội thành Trường Lăng, Bạch Sơn Thủy liền đứng chắp tay ở mũi thuyền. Nàng híp mắt và hỏi:

— Lâm quân sư, chúng ta có thể làm gì?

Lâm Chử Tửu lắc đầu nói vào trong khoang thuyền:

— Ta cái gì đều không làm được. Kỳ thật ta không phải quân sư, mà chỉ là một quản gia.

Trương Thập Ngũ không có phản ứng gì.

Y bị thương rất nặng. Lúc này y ở phía sau Bạch Sơn Thủy yên tâm trông bếp lò, trên bếp đang sôi sùng sục một nồi canh thịt bò.

Lâm Chử Tửu rất thích uống canh thịt bò, hắn đã lâu không ăn món này rồi.

Triệu Tứ nghe vậy thì sững sờ, nhìn Lâm Chử Tửu mà hỏi:

— Ý của ngươi là gì?

P.s (tác giả): Ngày mai nhiều nhất chỉ có canh ba, ai cũng không tưởng được đi...

Q5 - Chương 20: Sự tình năm đó

Lâm Chử Tửu nhìn nồi canh thịt bò vốn đã nấu đủ đậm đà.

Đã lâu không được ăn món khoái khẩu này, lúc này không biết sức dụ hoặc của nồi canh như thế nào, nhưng vì biết vẫn chưa đến thời điểm tốt nhất để thưởng thức nên hắn vẫn nhịn, chờ đợi tiếp.

— Lúc Tần đánh bại ba triều, Ba Sơn Kiếm Tràng được công nhận là tông môn mạnh nhất thiên hạ. Mọi người trong thiên hạ đều cho rằng ta là quân sư của những người đó vào lúc đó, và cho rằng rất nhiều mưu đồ đều là do ta vạch ra...

Lâm Chử Tửu cười cười, tiếp tục:

— ...Nhưng trên thực tế, phần lớn mưu kế đều xuất phát từ hắn.

Triệu Tứ nhíu mày, nhìn Lâm Chử Tửu thẳng thắn nói về chuyện năm đó. Nàng bày tỏ cảm xúc của mình:

— Ngươi nên biết rằng trước đây, trong danh sách người nước Tần mà Triệu Kiếm Lô của ta muốn giết nhất, ngươi thuộc vào top ba người đứng đầu. Người trong thiên hạ đều biết rất nhiều quỷ kế đều là của ngươi, nhưng bây giờ ngươi lại nói những việc này không liên quan gì đến mình sao?

— Bởi vì bản thân nó cũng là một mưu kế.

Lâm Chử Tửu ngẩng đầu, nhìn nàng, trong lòng có chút xúc động, rồi tiếp tục giải thích:

— Khi đó, mọi người đều biết Vương Kinh Mộng là người sử kiếm mạnh nhất trong Ba Sơn Kiếm Tràng. Hắn biết rằng không ai là đối thủ của mình khi độc đấu, và hắn cũng hiểu rằng, khi biết rõ hắn không chỉ có chiến lực mạnh nhất Trường Lăng, mà còn là quân sư của kiếm phái Ba Sơn bọn ta nữa, thì tất cả kẻ địch sẽ chỉ có một ý tưởng duy nhất là: giết hắn bằng mọi giá.

Triệu Tứ và Bạch Sơn Thủy nhìn nhau, hai nàng hiểu những gì Lâm Chử Tửu đang nói, chẳng qua là vẫn chưa thể tin ngay được.

Dẫu sao thì, có quá nhiều chuyện xưa về Lâm Chử Tửu và họ cũng từng trải qua rất nhiều chuyện trong đó.

— Ý của ngươi là, đây chỉ là một chiến lược để chia sẻ mối nguy hiểm của hắn ta? — Bạch Sơn Thủy nhịn không được nhìn Lâm Chử Tửu mà hỏi lại.

— Trong mắt nhiều người lúc đó, một quân sư liệu sự như thần thì đáng sợ hơn nhiều một kiếm sư vô địch. — Lâm Chử Tửu lại cười, nói cặn kẽ hơn:

— Hơn nữa, đối với tất cả mọi người thì ta dễ bị giết hơn hắn nhiều, cho nên, vẫn luôn có nhiều người đi ám sát ta hơn là hắn. Muốn giết hắn không biết phải bố cục như thế nào, còn để ám sát ta thì chỉ cần tìm được thời cơ thích hợp và bố trí hai hoặc ba người tu hành mạnh hơn ta mà thôi. Ở khía cạnh nào đó, ta là một cái vỏ bọc, là miếng mồi dụ để thu hút nhiều sát thủ đến tìm cái chết.

Triệu Tứ nghe vậy thì liền nhớ đến mấy người đại tông sư đã chết vì ám sát Lâm Chử Tửu, nàng càng cảm thấy sự mỉa mai và bi ai.

— Ba Sơn Kiếm Tràng thực sự khủng khiếp!

Bạch Sơn Thủy tự giễu cười, hỏi sang vấn đề chính:

— Quản gia có nghĩa là gì?

— Nghĩa là gia sản.

Lâm Chử Tửu trả lời không chút lảng tránh:

— Trí nhớ của ta rất tốt. Trí óc của ta là một cuốn sổ ghi chép. Ta biết người nào là người của Ba Sơn Kiếm Tràng bọn ta, và cũng biết một số thứ thuộc về Ba Sơn Kiếm Tràng ở đâu.

Triệu Tứ và Bạch Sơn Thủy giờ đã hiểu tường tận, đồng thời nói:

— Ý của ngươi là, trong Ba Sơn Kiếm Tràng còn có rất nhiều... nhiều thứ không bị Trịnh Tụ và Nguyên Vũ khống chế?

Lâm Chử Tửu lại không nhịn được nở nụ cười, giảng giải:

— Kiếm cùng với kiếm kinh chỉ là thứ bên ngoài mà thôi, bằng không ngươi cho rằng tại sao Trịnh Tụ và Nguyên Vũ lại luyến tiếc giết ta trong nhiều năm vậy chứ?

Triệu Tứ càng thêm khó hiểu.

Năm đó, kiếm phái Ba Sơn có biết bao nhiêu là danh kiếm và kiếm kinh uy lực. Không biết mười năm qua, những thứ đó đã tạo ra biết bao nhiêu cường giả ở Trường Lăng. Nếu kiếm và kiếm kinh của một môn phái không phải là thứ quan trọng nhất, thì đó là cái gì? Thứ gì quan trọng nhất?

Lâm Chử Tửu biết nàng nghe không hiểu. Hắn cũng biết mấy người này đều là người đáng tin cậy, hơn nữa cũng không có nhiều người giống như các nàng vậy.

Lúc này nồi canh thịt đã đến lúc ăn ngon nhất.

Vì vậy, hắn ra hiệu cho Trương Thập Ngũ dập lửa, sau đó múc đầy một bát, và từ từ uống.

— Để so sánh...

Thoải mái thưởng thức tư vị một hồi lâu, hắn mới nói tiếp:

— ...Trịnh Tụ nghĩ rằng vương triều Đại Sở đã là của bà ta, nhưng đối với Ba Sơn Kiếm Tràng, thì hơn phân nửa của nó thuộc về bọn ta.

Triệu Tứ và Bạch Sơn Thủy đồng thời rung động. Một tầng sóng nước bên mép thuyền tức khắc rung rinh, bị khí tức của hai người chấn thành vô số hạt mịn như mớ bột mì trắng mịn, phun vẩy lên mặt nước đen ngòm.

— Tính đi đếm lại, nhưng lại không tính đến người trong nhà mình.

Lâm Chử Tửu nhìn vầng trăng tròn trên mặt nước, nhưng cái vẻ đắc thắng trên mặt không biết đã mất tăm mất tích lúc nào. Hắn khẽ thở dài, bộc bạch:

— Không chết trong tay nhiều đối thủ mạnh như vậy, mà lại chết bởi người một nhà. Nếu không phải hắn đã chết, thì hiện tại đừng nói là Sở, ngay cả hai vương triều kia đừng mong còn tồn tại.

Cả Triệu Tứ và Bạch Sơn Thủy đều im lặng một lúc lâu. Điều họ nghĩ đến đầu tiên là về gia sản trong vương triều Đại Sở mà hắn nói đến.

Bạch Sơn Thủy hít sâu một hơi, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, ngập ngừng hỏi: — Triệu Yêu Phi?

Lâm Chử Tửu gật đầu.

Triệu Tứ sửng sốt thốt lên: — Sao có thể!?

Lâm Chử Tửu nghiêm túc nhìn nàng mà nói:

— Mỗi người đều có phương pháp của riêng mình.

Triệu Tứ định phản bác, nhưng khi nghĩ đến Trịnh Tụ thì sắc mặt nàng trở nên khó coi, nói không nên lời.

Lâm Chử Tửu giễu cợt nhìn nàng, bảo:

— Ly Lăng Quân là tân hoàng đế Đại Sở có liên quan đến sự sắp xếp của Trịnh Tụ. Nhưng ngươi hẳn sẽ không nghĩ ra, chuyện này lại là do bọn ta thuận nước đẩy thuyền.

Trong nháy mắt này, Triệu Tứ có ý muốn lật úp nồi canh trước mặt Lâm Chử Tửu đấy.

May mắn thay, lời nói tiếp theo của hắn đến đủ nhanh:

— Ta đã sử dụng một phần tài sản của Ba Sơn Kiếm Tràng để giúp Ly Lăng Quân trưởng thành thật nhanh… Bất cứ thứ gì bị thúc giục lớn nhanh như thổi đều luôn có khiếm khuyết, ý tưởng của Trịnh Tụ cũng vậy. Vì vậy bọn ta đã thành công đưa Ly Lăng Quân lọt vào tầm ngắm và trở thành con tốt của bà ta. Còn bọn ta thì cũng không hy vọng người kế vị Đại Sở có năng lực khống chế mạnh mẽ.

— Cho nên Trịnh Tụ hy vọng có thể khống chế Đại Sở thông qua Ly Lăng Quân. Nhưng trên thực tế, ngươi cho rằng các ngươi sẽ dễ dàng khống chế Ly Lăng Quân hơn? — Bạch Sơn Thủy nở nụ cười khâm phục, lại hỏi:

— Đây cũng là mưu kế năm xưa của người đó sao?

— Không phải.

Lâm Chử Tửu lắc đầu, nói thêm:

— Hai người chưa hiểu đủ về Trịnh Tụ. Kết cục cuối cùng trong cách làm của Trịnh Tụ đều là tắm máu tươi tàn độc. Bà ta yêu cầu Ly Lăng Quân quay về, là muốn trong các cuộc chiến tương lai có thể dễ dàng đối phó Đại Sở do y nắm quyền. Còn về

mưu kế này ...

Ngừng một chút, hắn tự giễu cười một tiếng rồi mới tiếp tục:

— Đây là chủ ý của ta. Sau khi hắn qua đời, bọn ta vẫn muốn làm chút gì đó, chỉ hy vọng mình không làm gì sai.

Triệu Tứ nghe ra ẩn ý trong lời nói của hắn, nhíu mày thật sâu, rồi hỏi:

— Ngươi không biết truyền nhân của hắn, không biết an bài của hắn sao?

—Ta không phải người thân thiết với hắn nhất. Bọn ta tuy rằng là huynh đệ, nhưng không gần gũi đến mức có thể gối đầu chung giường trút bầu tâm sự

Khi Lâm Chử Tửu nhớ về thời gian cuối cùng của người đó, nét thảm đạm trong nụ cười còn ảm đạm hơn cả ánh trăng trong nước. Hắn giãi bày:

— Nếu ta biết, thì chắc chắn Trịnh Tụ đã biết điều đó rồi. Hồi đó, không ai ở Ba Sơn nghĩ rằng hắn có truyền nhân. Bởi vì hắn rất mạnh, lại chưa phải lúc mạnh nhất, không cần vội vàng tìm người kế thừa.

Nghĩ tới kẻ thù mà mình khó có thể đối phó vào lúc đó đã kết thúc theo cách này, Triệu Tứ cảm thấy hơi buồn bực.

Nàng ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng, không che giấu tâm tình lúc này mà chế nhạo:

— Nói không chừng, tất cả các ngươi đều chưa đủ hiểu hắn?

Lâm Chử Tửu nhìn nàng mà tạm thời không nói, khiến Triệu Tứ cảm thấy có chút kỳ quái.

— Thời điểm khi chết, một người mới dễ dàng nhìn thấu

người khác và bản thân mình.

Lâm Chử Tửu uống cạn bát canh trong tay, nói chậm rãi:

— Hắn chết ở Trường Lăng. Còn có ai thấy không rõ hắn ư?

Bạch Sơn Thủy hỏi nữa:

— Ngươi có chắc là hắn đã chết?

Lâm Chử Tửu thản nhiên đáp:

— Chiến đấu cạn kiệt đến giọt máu cuối cùng, thân thể của hắn đã hóa thành tro tàn, cuối cùng không còn lại gì, còn có thể sống sao?

Triệu Tứ nhớ rằng lúc đó có vô số người chứng kiến, không khỏi nghi ngờ. Sau khi suy nghĩ một chút, nàng mới đưa ra thắc mắc:

— Các ngươi đều là người thông minh như vậy, tại sao hắn lại phải chết ở Trường Lăng?

— Vì trận chiến đó của hắn thực sự đã cứu rất nhiều người ra khỏi Trường Lăng.

Lâm Chử Tửu cười mỉa mai, giải thích thêm:

— Bởi vì giống với kết cục Ba Sơn Kiếm Tràng ngọc nát đá tan, thì sau lưng chuyện này vẫn còn nhiều ẩn tình mà không mấy người biết.

P.s: Nếu bạn thích "Kiếm vương triều", xin đừng ngần ngại chia sẻ cho bạn bè nhé.

Q5 - Chương 21: Đứng đầu quần long

Bạch Sơn Thủy và Triệu Tứ liếc mắt nhìn nhau, nhưng không nói gì.

Bởi vì hai người đều biết rằng, giống như những chuyện mà Trịnh Tụ đang làm vào tối nay, một khi bắt đầu thì sẽ không dừng lại.

Vì cho rằng hai người là người đáng tin cậy, nên Lâm Chử Tửu mới bắt đầu giảng giải một ít chuyện xưa, và bắt đầu nói cho họ những điều nên chú ý khi đối địch với Trịnh Tụ và Nguyên Vũ. Hắn sẽ không dừng lại, chắc chắn sẽ tiếp tục.

— Sau khi Nguyên Vũ lên ngôi, việc giết rất nhiều người và đốt sách không chỉ xóa sạch sự tồn tại của Vương Kinh Mộng.

— Nhiều người biết rằng Trịnh Tụ là kẻ tàn nhẫn độc ác, nhưng họ vẫn đánh giá thấp sự tàn ác ấy.

Lâm Chử Tửu cười mỉa mai, như họ nghĩ, một câu tiếp một câu được hắn nói ra.

— Một trong những lý do hắn phải đến Trường Lăng là vì quận Dương Sơn.

— Hắn sinh ra ở quận Dương Sơn. Lúc đó, sau khi phát động cuộc chính biến ở Trường Lăng, Trịnh Tụ đưa cho hắn một bức thư. Nội dung bức thư là nếu hắn không đến Trường Lăng, thì bà ta sẽ ra lệnh cho quân đội tàn sát quận Dương Sơn, giết hết người của mười ba thành trong quận, ngay cả phụ nữ và trẻ em cũng

không tha.

— Để cho hắn tin vào quyết tâm của mình, bà ta đã trực tiếp tàn sát một thành trì. Đội quân đồ thành lúc đó chính là Sát Thần quân bây giờ.

— Đó là thành Tiêu Vệ? — Hơi thở bắt đầu trở nên hỗn loạn, Triệu Tứ hỏi lại:

— Vậy lúc đó không phải do quân Sở tàn sát hàng loạt dân trong thành ư?

— Chi Sở quân đó cũng bị Sát Thần quân tiêu diệt, nhưng lại phải cõng tội danh thay bọn chúng.

Lâm Chử Tửu lại tiếp tục giễu cợt:

— Cho dù cuối cùng hắn đã theo hiệp nghị đến và chết ở Trường Lăng, nhưng quận Dương Sơn vẫn bị bà ta cắt nhượng cho nước Sở. Hoàng đế Đại Sở thấy vô duyên vô cớ có được món hời lớn, nên cũng không lên tiếng đính chính, cứ để cho chi Sở quân kia gánh tội giùm.

Sắc mặt chuyển sang càng khó coi, Bạch Sơn Thủy hỏi tiếp:

— Vậy sau này Ba Sơn Kiếm Tràng bị hủy diệt cũng vì thủ đoạn đồng dạng?

— Thế thì không phải.

Sau khi im lặng một lúc, hắn mới kể tiếp:

— Khi đó, trong kiếm phái Ba Sơn có sự chia rẽ.

— Nguyên nhân không phải do sự phản bội của một vài người.

— Yên Tâm Lan cảm thấy rằng tâm ý của hắn khi chịu chết là để kết thúc chuyện này, và nàng ấy cũng quyết định làm theo tâm

nguyện đó của hắn, không muốn bọn ta tiếp tục dùng tính mạng mình áp vào chuyện đó (báo thù), không muốn mọi thứ do sự hy sinh của rất nhiều nhân tài xây đắp nên rồi lại bị phá hủy như thế. Nhưng một số người trong bọn ta lại không muốn làm theo.

— Đây là lựa chọn của từng người. Cũng giống như lựa chọn của người ở Trường Lăng, có người chọn từ bỏ cái tôi để thành toàn tập thể, họ muốn thấy sự ra đời của một triều đại hùng mạnh chưa từng có, thiên hạ thống nhất và không có chiến tranh. Đây cũng từng là ước mơ của người đó ... Nhưng nhiều người cuối cùng vẫn là tâm ý khó bình (khó nguôi ngoai).

— Chung quy là do Rắn mất đầu, không lạnh lùng tàn nhẫn được như Trịnh Tụ.

Sau khi lại trầm mặc một hồi lâu, Lâm Chử Tửu mới nói tiếp:

— Hắn không chỉ là hình tượng bất khả chiến bại của Ba Sơn Kiếm Tràng, quan trọng nhất hắn còn là thủ lĩnh của quần long. Không ai nghĩ đến chuyện hắn sẽ chết trước... Tóm lại kiếm phái Ba Sơn mạnh nhất thiên hạ cứ như vậy mà rối loạn.

— Thực tế không có cơ hội. Nếu có cơ hội, ta rất muốn gặp hắn trước khi chết để hỏi tâm nguyện cuối cùng của hắn là gì. Về thiên hạ, về Trịnh Tụ và Nguyên Vũ.

— Là chắp tay giao thiên hạ cho Trịnh Tụ và Nguyên Vũ, để hai kẻ đó hoàn thành những gì chúng ta muốn làm, tạo nên một triều đại chưa từng có, hay là điều gì khác?

Không một ai lên tiếng vào lúc này.

Bởi quan điểm và cách làm của mỗi người là khác nhau.

Nhìn qua, có những người, những việc khi nghe theo, làm theo ý kiến và phương pháp hành sự của người còn lại sẽ bị đánh giá là xuẩn ngốc. Nhưng như cũ, những người đó vẫn đáng để họ kính

nể.

Điểm mấu chốt là, giả thuyết của Lâm Chử Tửu không thể thành. Bởi họ không thể quay về thời điểm người đó chết trận và xuất hiện bên cạnh hắn để hỏi.

Có lẽ khi đó, người đó rất khó đưa ra lựa chọn, nhất là khi nhận thấy mình không thể hoàn toàn kiểm soát được mọi thứ, không thể đưa ra lựa chọn thay cho người khác.

— Ta ở trong thủy lao mấy năm nay coi như tốt. Ít nhất ta có thể nghe, nhưng không thể làm rất nhiều chuyện.

Giọng nói của Lâm Chử Tửu lại phá vỡ sự im lặng chết chóc:

— Vì vậy, bây giờ ta không thể quyết định mình phải làm gì tiếp theo. Nếu Cửu Tử Tằm đã có thể tính toán không bỏ sót cứu thoát được ta, thì ta rất muốn nghe ý kiến của hắn, cái nhìn của hắn về thiên hạ này.

Hắn ngẩng đầu, nhìn lướt qua mấy người Bạch Sơn Thủy, Triệu tứ, chậm rãi cười nói:

— Các ngươi đều là Mãnh long quá giang, có thể tụ lại với nhau... Vậy, hắn chính là con rồng đứng đầu.

Sóng trên mặt sông lại lặng yên lần nữa.

Những lời của Lâm Chử Tửu chứa đựng quá nhiều thông tin, quá nhiều thứ của quá khứ, hiện tại và những điều sẽ xảy ra trong tương lai.

Nhưng nghĩ đến người thiếu niên đã làm được những điều khó tin kia, Bạch Sơn Thủy và Triệu Tứ tự nhiên cảm thấy lời của hắn có lý.

— Còn có chuyện phải vui mừng... Một số người ở Ba Sơn

Kiếm Tràng có thể không tán thành ý kiến của ta như trước kia, nhưng bọn họ nhất định sẽ có hảo cảm với Cửu Tử Tằm, ít nhất sẽ không trở thành kẻ thù của chúng ta. — Lâm Chử Tửu có chút xúc động cảm khái, hài lòng mà nhẹ nhàng nói.

— Chỉ là qua đêm nay, với Trường lăng chúng ta thực sự là cô hồn dã quỷ rồi.

Đúng lúc này, trên mặt nước mênh mông vang lên một giọng nói nhẹ nhàng ôn nhu và cực kỳ trầm tĩnh.

Một chiếc thuyền lá màu đen lặng lẽ xuất hiện trên mặt nước kèm theo sương mù màu đen, xuất hiện không xa nơi con thuyền của bọn họ đang đậu.

Đầu thuyền có một ông già còng lưng đang đứng chống sào tre, sau lưng lão là một cô gái ôm đàn, sau lưng cô gái là một nam thanh niên trẻ tuổi ngồi trong khoang thuyền.

— Người trẻ tuổi đúng là nhanh khỏi thật.

Lâm Chử Tửu nhìn chàng trai trẻ, không nhịn được cười nói.

Bạch Sơn Thủy cũng nhìn y, nhưng hai má lại ửng hồng.

Chỉ là dẫu sao nàng cũng là một đại tặc có tính cách thẳng thắn, khí phách lớn. Vì vậy, nàng ngay lập tức mỉm cười ngạo nghễ và bảo:

— Không chết là tốt rồi. Những gì ta đã nói, ta luôn giữ lời.

Triệu Tứ liếc nhìn nàng, sau đó nở nụ cười khó tả, nói:

— Đúng là quá xảo. Hôm nay hình như là lễ Thất Tịch, trùng phùng nơi cầu Hỉ Thước.

***

— Hôm nay vừa vặn là lễ Thất Tịch.

Dạ Sách Lãnh đứng ở đầu cầu, nhìn nơi có cột sáng cao vút biến mất, nàng nghe thấy tiếng bước chân phía sau, nhưng không quay đầu lại, tiếp đó liền nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

— Hữu tình là hữu tình, vô tình chính là vô tình. Đêm thất tịch, tám tịch, chín tịch, một trăm tịch vạn tịch thì có ích gì? Quả là tự lừa mình dối người!

Nàng cũng không quay đầu mà lại nói lời thờ ơ.

Người ở phía sau mặc một chiếc áo choàng đỏ thẫm, nhưng vẫn không che giấu được sự cô đơn và làn hơi ẩm mốc. Trần Giam Thủ nhìn bóng lưng của nàng, nhưng không hiểu sao lại mỉm cười, nói:

— Nếu có thể đứng ngắm nàng từ đằng sau, thì đã viên mãn rồi.

Dạ Sách Lãnh không đáp lại, nhưng nàng không rời đi, chỉ đứng trên đầu cầu nhìn bầu trời đêm chỗ đó.

Cách nàng hơn mười trượng, Trần Giam Thủ cũng không nói chuyện, chỉ yên lặng nhìn bầu trời đêm, khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt.

***

— Cửu Tử Tằm còn tồn, bà ta và Nguyên Vũ sẽ không vui.

— Nhưng nếu bà ta và Nguyên Vũ chưa chết, ta cũng sẽ không vui.

Sau khi Đinh Ninh nói hai câu này, thanh âm của Trưởng Tôn Thiển Tuyết không còn vang lên trong bóng tối nữa. Như là thói quen ở ngõ Ngô Đồng Rụng Lá, đây nghĩa là kết thúc cuộc đối

thoại giữa hai người.

Tuy nhiên, Đinh Ninh không quay lại giường của mình mà đi về phía gian phòng tối của Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

— Ngươi muốn làm gì?

Giọng nói lạnh lùng của Trưởng Tôn Thiển Tuyết vang lên, có chút băng lãnh khó mà tả được.

Đinh Ninh đáp: — Giúp ta chữa thương.

Một cỗ sát khí hiện ra trước khi bàn tay hắn đẩy cửa.

— Không phải vì hôm nay là đêm Thất Tịch đâu...

Đinh Ninh lắc đầu, khẽ nói: — ...Chỉ là bởi vì ta còn sống sót.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết đang đứng sau cánh cửa, gương mặt vẫn lạnh lùng nhưng lông mi vẫn không ngừng nhảy lên, trong lòng bỗng trở nên hằn học, nhịn không được hỏi:

— Ngươi nghĩ hôm nay Trịnh Tụ và Nguyên Vũ sẽ như thế nào?

— Đồng sàng dị mộng.

Đinh Ninh cười nhạt mà đáp:

— Hôm nay Đồng sàng dị mộng sao mà quá nhiều. Vậy thì sao lại bận tâm đến những thứ gian phu dâm phụ này.

Không thèm để ý, có lẽ là thái độ cần thiết của Trưởng Tôn Trưởng Tuyết vào lúc này.

Dừng bận tâm, đại biểu là một loại để ý khác.

Đinh Ninh vươn tay đẩy cửa bước vào.

*****

P.s (tác giả):

Lễ Thất Tịch liều mạng gõ chữ, gõ đến nóng đầu. Nima, cuối cùng cũng được mát mẻ, từ gian phu dâm phụ này!

Q5 - Chương 22: Đại nghĩa

Sau Bảo Quang quan là Kiếm Phường Lư Thạch.

Bên trong Kiếm phường Lư Thạch hiện rất nóng.

Bởi có một người đàn ông cởi trần đang rèn kiếm.

Khi cột sáng nơi đạo quán Bảo Quang xông lên ngút trời, người đàn ông quay người lại nhìn thoáng qua, nhưng tay vẫn không ngừng lại.

Trên tay y là một cây búa màu vàng. Cây búa này nhỏ hơn nhiều so với những chiếc búa được các xưởng đúc kiếm khác sử dụng để luyện sắt đen, nhưng nó lại có vẻ trầm nặng kinh người. Mỗi lần nó đánh vào thân thanh kiếm bị nung đỏ, cả mặt đất kiếm phường liền lập tức rung lắc dữ dội, và hoa văn sắt đen tự nhiên trên kiếm thai bị nung đỏ lại gợn lăn tăn như sóng.

Thời điểm ngay sau ba nhịp thở khi cột sáng trên bầu trời Bảo Quang quan biến mất, thì có một tràng tiếng vó ngựa dập dồn vang lên trên đường phố ngoài Kiếm phường Lư Thạch.

Hơn một chục quan viên Binh Mã ti tiến vào kiếm phường và xuất hiện trước mặt người đàn ông cầm búa.

Gã quan viên cầm đầu muốn nói chuyện. Tuy nhiên, người đàn ông không cho gã cơ hội đó.

Tiết tấu gõ chiếc búa vàng vào kiếm thai đỏ rực đột nhiên nhanh hơn.

Trên mặt đất cũng có một tầng sóng gợn được tạo ra.

Hơn mười gã quan viên Binh Mã ti đều chao đảo, nghiêng trái ngã phải... Họ đều là những người tu hành mạnh mẽ, không thể đứng vững đồng nghĩa với việc chân nguyên trong cơ thể đang chấn động.

Trong ánh mắt của những người này đều hiện lên nét kinh hãi không thể tin nổi.

Bọn họ biết nơi này là vị trí thứ hai sau Bảo Quang quan thì tất có dụng ý, nhưng lại không ngờ chủ nhân của kiếm phường nhỏ bé này lại mạnh đến mức như vậy, trực tiếp chào hỏi bọn họ theo cách này.

— Kỳ thực, ta vẫn luôn muốn lĩnh giáo qua kiếm ý của ngài.

Người đàn ông rèn kiếm không thèm để ý đến những tên quan binh, chỉ ngước nhìn một chỗ trên bầu trời đêm mà nói ra câu này.

Có một tòa vọng lâu ở nơi đó.

Một luồng sức mạnh cường đại đang dựng dục tích tụ* trên tòa vọng lâu đó.

(*Ngôn ngữ game: đang gồng)

Khi y nói xong, cây búa vàng nơi tay đã dừng lại trên kiếm thai đỏ rực, không nhấc lên nữa.

Bởi chỉ sau một đập này thì cây búa đã hoàn toàn bị chấn vỡ, biến thành vô số mảnh vụn màu vàng.

Những mảnh vỡ này không hề bay tứ tung, mà là bị hấp thu hết vào kiếm thai bên dưới theo một lần rung động trên thân kiếm.

Sự rung động trên kiếm làm tan chảy hết những mảnh kim loại này, sau đó sự rung chấn này cũng không bị truyền xuống dưới mặt đất mà trực tiếp tản vào không trung.

Kiếm thai trực tiếp biến mất.

Tuy nhiên, vô số gợn sóng màu vàng thực sự xuất hiện trên không trung, nghênh đón cỗ kiếm ý đã ngưng tụ trên vọng lâu.

Một vách tường căn phòng của kiếm phường giống như giấy mà dễ dàng bị hủy đi, gợn sóng màu vàng kim lao ra, va chạm với kiếm khí vô hình to lớn như va vào bức tường khổng lồ.

“Oanh”, có một tiếng nổ lớn phát ra. Giống như có hai ngọn núi cực bự va vào nhau trên bầu trời.

Tòa vọng lâu khẽ rung lên, vị lão nhân ở trên đỉnh tháp nhìn xuống chỗ nơi mình đạp chân.

Một vết nứt mỏng xuất hiện trên tảng đá cứng dưới chân lão.

Tia sáng trong đồng tử của lão mờ đi, xuất hiện những đường máu hằn lên nếp nhăn nơi khóe mắt.

— Không hổ là người đã bảo vệ Trường Lăng nhiều năm. Hủy một thanh kiếm đã được tôi luyện nhiều năm như vậy mà vẫn không thể địch lại.

Người đàn ông cởi trần tôn kính nói ra câu này và phun máu.

Không chút do dự, y quay người bỏ đi.

Y bước dần xa khỏi tòa vọng lâu, bức tường trước mặt dường như không tồn tại, bị dòng khí do cơ thể y sinh ra dễ dàng xé toạc.

Tuy nhiên, mới chỉ vừa đi qua một con phố, y đã dừng lại.

Bởi dưới gốc cây hòe bên đường trước mặt, có một thanh niên đang đợi đó.

— An Bão Thạch?

Người đàn ông cởi trần chỉ cau mày, thì đã biết người thanh niên này là ai.

Gây cho người ta cảm giác như đám mây phiêu nhiên dừng ở trên mặt đất, người thanh niên cúi đầu thi lễ với người đàn ông cởi trần, nói:

— Mạc Yết tiền bối nếu đã thử qua Thủ Thành kiếm, chắc sẽ không muốn bỏ qua một kiếm của Linh Hư Kiếm Môn. Sư trưởng trong tông ta cũng rất ngưỡng mộ kiếm ý của tiền bối, nếu ta bỏ lỡ thì ta cũng sẽ hối hận.

Người đàn ông ở trần đột nhiên bật cười.

Y đưa ngón tay ra chỉ vào An Bão Thạch, cười đến mức thân thể phải rung lên.

— Một trong hai vị thiên tài được công nhận ở Trường Lăng, quái vật mạnh nhất trong lịch sử Linh Hư Kiếm Môn, không ngờ lại nguyện ý làm chó. Uổng phí biết bao tâm huyết của Linh Hư Kiếm Môn.

Trong tràng tiếng cười như vậy, vẻ mặt của An Bão Thạch không đổi, nhưng ánh mắt của hắn càng thêm vẻ kiêu ngạo.

— Mọi người đều có cái nhìn khác nhau. Ta chỉ quan tâm... làm thế nào để kiếm ý của mình mạnh hơn thôi.

— Thử hỏi nếu không có Hoàng hậu, ta làm sao có nhiều cơ hội để thỏa thích thả ra kiếm ý, đâu ra nhiều cơ hội giao thủ mặc kệ sống chết với nhiều tông sư như vậy?

Nghe được những lời này của hắn, người đàn ông liền dừng cười, biết tên quái vật này thực là quái vật, là loại cuồng si tu hành kiểu khác giống như Tô* Tú Mạc vậy.

(*) trongkimtrn: Giữ theo văn bản, nhưng có gì đó sai sai,

“Phương” chứ nhỉ?)

— Ngươi và Trịnh Tụ đúng là hợp rơ. Hai người đều đủ lãnh khốc. Theo như lời ngươi, bất kỳ ai cũng chỉ là công cụ để nâng cao kiếm ý của ngươi.

Nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt y lại trở nên cổ quái, y chậm rãi nói tiếp:

— Nhưng vì ngươi xưng ta một tiếng tiền bối, ta nhắc nhở ngươi một câu rằng, việc tu luyện của Trịnh Tụ đã bị đình trệ không tiến kể từ khi Nguyên Vũ lên ngôi. Bà ta hiện tại chính là tương lai của ngươi.

An Bão Thạch chăm chú suy tư trong thời gian một nhịp thở.

Sau đó hắn nói với người đàn ông cởi trần:

— Vậy thì ít nhất ta phải đến một bước kia đã.

Người đàn ông nhẹ nhàng ho khan một cái, rồi nói:

— Ra tay vào lúc này cũng xem như công bằng.

Nói xong, từ trong cơ thể của y lại lần nữa phóng ra một cỗ kiếm ý kinh người.

Vô số hạt, mảnh sáng mang theo khí tức bản mạng chợt hiện ra trong không gian xung quanh y và An Bão Thạch, như thể có vô số mạt sắt được tạo ra khi rèn đập kiếm vậy.

An Bão Thạch vươn tay xẹt ngang qua không khí, tư thế như thể đang phóng ra một thanh kiếm, nhưng không ai có thể nhìn thấy kiếm ý của hắn đi đến chỗ nào.

Tiếp đó, trong con ngươi của hắn ánh lên vẻ khiếp sợ.

Sau đó, thân thể hắn giống như một thanh kiếm thai bị gõ đập,

chấn động rung lắc không biết bao nhiêu lần.

Máu túa ra từ lỗ mũi và khóe miệng của hắn.

Người đàn ông cởi trần dừng động tác, y lắc đầu, rồi ngã ra sau.

Sau chốc lát trầm mặc, An Bão Thạch mới cúi đầu về phía tòa vọng lâu ở xa xa, sau đó hắn cũng khom người hành lễ với người đàn ông ở trần đã tắt thở.

Hắn cảm ơn vị lão nhân trên vọng lâu và xin lỗi người đàn ông ở Kiếm phường Lư Thạch.

Hắn không ngờ rằng người đàn ông này có thể phá vỡ kiếm ý của mình ngay cả khi bị thương nặng như vậy. Điều đó có nghĩa là kiếm ý của hắn không đủ mạnh.

Một vị tướng quân mặc giáp đen nghiêm nghị đứng sau lưng Mặc Thủ Thành đang mỏi mệt. Dù không nói gì, nhưng hơi thở nặng nề của y khiến Mặc Thủ Thành hiểu y đang nghĩ gì.

Mặc Thủ Thành khẽ thở dài và biểu:

— Ta biết ngươi cảm thấy không công bằng, nhưng đối với sự lựa chọn của ta, An Bão Thạch không thể chết được... Hơn nữa, ngay cả An Bão Thạch còn không thèm quan tâm, thì ta còn để ý người Trường Lăng nghĩ gì hay sao?

Vị tướng quân lạnh lùng khẽ run lên, cúi đầu chào Mặc Thủ Thành rồi nói: — Tiên sinh đại nghĩa!

***

— Sao người có thể quyết định làm như vậy!?

— Như Hạc trạch nhi ngư*(**), đây là dao động nền tảng quốc gia!

(*) Vì lợi ích trước mắt

— Mệnh Trời quy về Trường Lăng. Sở dĩ Trường Lăng chúng ta tài tuấn xuất hiện lớp lớp, là bởi những cứ địa tu hành không bị ước thúc, những người tu hành ở đó đều gia nhập quân đội vì quân công, đây là thuận theo tự nhiên... Việc người làm bây giờ là tự hủy căn cơ… Thật là quá điên rồ!

Ở sâu trong cung điện, nơi hàng lang yên tĩnh ngày xưa giờ đứng đó mười mấy vị quan viên.

Hoàng hậu đứng trên bậc thềm ngọc bích, lạnh lùng nhìn những vị quan viên không muốn sống đó và lắng nghe những câu nói giận dữ này.

— Theo cái nhìn của các ngươi là làm dao động nền tảng quốc gia, nhưng theo ta đó chỉ là nỗi đau nhất thời.

— Nếu không biến cách, mệnh Trời sao có thể quy về Trường Lăng!?

— Các ngươi đừng quên rằng, năm đó Thương gia đã chủ trì biến pháp, cải tổ nội chính (cải cách về quyền quý xưa cũ).

— Đây là Vạn lưu hợp dòng*, đâu ra việc lấy đá hủy nền móng?!

(*) Tập hợp lực lượng các nơi về cùng một chỗ

— Ta sở dĩ làm như vậy, là vì làm cho Đại Tần mạnh mẽ hơn mà thôi!

— Các ngươi nên hiểu rằng quyết định của ta sẽ không thay đổi, cũng nên minh bạch những gì mà tất cả các ngươi cần làm là: lựa chọn.

— Đại Tần dùng kiếm lập quốc, nói nhảm là thứ vô dụng nhất!

Bà ta lắng nghe một hồi lâu, sau đó chỉ đơn giản nói ra những lời này, sau đó xoay người đi về thư phòng của mình.

…(((&)))…

(**) Xin nói thêm về chú thích 涸泽而渔, tức Hạc trạch nhi ngư: Xả hết nước hồ đầm để bắt cá. Ẩn dụ về việc chỉ vì cái lợi trước mắt, không nghĩ đến lâu dài. (Ví dụ như ở VN, vì làm thủy điện mà phá rừng, vì khai thác khoáng sản mà hủy hoại môi trường, vì ngoại tệ mà bán tài nguyên đất nước…)

Q5 - Chương 23: Thầy trò trò chuyện

Sau Bảo Quang quan là Kiếm phường Lư thạch, sau Lư Thạch là Kiếm viện Thanh Sơn.

Cựu viện trưởng của kiếm viện là Nhiếp Ẩn Sơn, thân phận của lão rất đặc biệt, từng một lần làm thống soái chỉ huy quân đội Đại Tần chiến đấu với vương triều Hàn. Trong mắt rất nhiều quan viên Binh Mã ti ở Trường Lăng, nếu lão không bị thương nặng trong trận chiến với Hàn ở núi Cự lang, mất đi một cánh tay cầm kiếm mà phải sớm thoái ẩn (nghỉ hưu non), thì lão đã có thể chiếm một chỗ trong Đại Tần Thập Tam Hầu rồi.

Bản thân là một thống soái, nên việc Nhiếp Ẩn Sơn sớm thoái ẩn là điều đáng tiếc. Nhưng với tư cách là hiệu trưởng của Kiếm viện Thanh Sơn, thì lão lại được an nhàn hưởng phúc nhiều năm, hơn nữa còn dạy được một học trò tốt.

Người học trò của lão tên là Ân Tầm, một người từng bị ruồng rẫy trong kiếm viện. Nhưng dưới sự chỉ dạy của lão, trong số đám tài tuấn trẻ trung xưa ở Trường Lăng, y là người đã đột phá cảnh giới thứ bảy với tốc độ phá cảnh có thể được xếp vào năm hạng đầu.

Ân Tầm mạnh nhất là phi kiếm, dù đến thất cảnh vẫn vậy.

Y được Trường Lăng công nhận là, tông sư có phi kiếm quỷ dị hay biến đổi, khiến người ta khó có thể phát hiện ra vị trí nhất.

Mặc dù y tu luyện kiếm pháp, không đi theo hướng quỷ đạo âm u, nhưng tất cả người tu hành Trường Lăng đều quen gọi y là

Quỷ Kiếm sư.

Lúc cột sáng nơi Bảo Quang quan phóng lên trời, Nhiếp Ẩn Sơn lập tức liền gọi Ân Tầm đến trước mặt mình.

Lúc này, quân đội vẫn chưa đến Kiếm viện Thanh Sơn và chủ nhân của Kiếm phường Lư Thạch vẫn chưa so kiếm với Mặc Thủ Thành. Tuy nhiên, Nhiếp Ẩn Sơn đã biết Hoàng hậu ban mệnh lệnh gì trong đêm nay. Lão chỉ nói vài câu đơn giản, cho Ân Tầm biết những chuyện đang xảy ra ở Trường Lăng.

Phản ứng đầu tiên của Ân Tầm vô cùng kịch liệt, quanh người y xuất hiện rất nhiều kiếm quang sáng ngời. Đây là dấu hiệu lực lượng được tích súc trong cơ thể không kiềm giữ được thoát ra bên ngoài.

— Đừng làm như họ!

Nhưng mà Nhiếp Ẩn Sơn nhìn y bình đạm khuyên nhủ:

— Thầy gọi con tới là để khuyên ngăn, không muốn con giống như họ.

Ân Tầm tự nhiên không hiểu nổi. Sau khi hít một hơi thật sâu, y mới thốt lên: — Tại sao?

Nhiếp Ẩn Sơn không trả lời ngay, mà thay vào lại hỏi ngược lại:

— Vậy con nghĩ việc tốt nhất nên làm là gì?

Ân Tầm nhìn lão và đáp:

— Rời khỏi Trường Lăng.

Ngừng lại một chút, y mới tiếp tục lạnh lùng nói:

— Nếu có quá nhiều cứ địa tu hành phản đối, thì tự nhiên bà

ta sẽ không thành công.

Nhiếp Ẩn Sơn lắc đầu, biểu:

— Sẽ không có quá nhiều nơi tu hành chống lại.

Nhìn cột sáng vừa mới biến mất kia, Ân Tầm liền cảm thấy lời nói của người thầy mà mình luôn kính trọng và yêu quý thật nực cười.

Y nghĩ đến ba năm trước khi Nguyên Vũ lên ngôi... Chẳng lẽ Trường Lăng hiện tại có thể chịu được màn máu tanh mưa máu nữa hay sao? Dám hứng chịu cơn mưa máu này ư?

— Trường Lăng bây giờ không còn là Trường Lăng của quá khứ nữa.

Nhiếp Ẩn Sơn nhìn thấu suy nghĩ của y, nở nụ cười khó phân được là vui hay buồn, giảng giải:

— Con có lẽ hiểu rõ, Thập Tam hầu hiện tại là kết quả sau một lần tỉa gọt vào năm đó. Cả Nghiêm tướng và Lý tướng sẽ không phản đối... Từ giữa vài năm trước, Linh Hư Kiếm Môn và Mân Sơn Kiếm Tông đều đã không thèm đếm xỉa đến những chuyện ở Trường Lăng. Hai tông môn này không ra mặt, chính là Rắn mất đầu. Động tác của bà ta càng quyết liệt, thì càng dễ thành công.

— Cuối cùng, Trường Lăng đương nhiên sẽ mất đi rất nhiều người tu hành, thậm chí tổn thất rất nhiều nơi tu hành, thế nhưng, quyền lực sẽ tập trung về Hoàng thành. Đây là chuyện mà không có triều đại nào trước đó làm được.

Nhìn Ân Tầm mang vẻ mặt ngày càng khó coi, Nhiếp Ẩn Sơn chậm rãi giảng tiếp:

— Điểm mấu chốt chính là Hoàng thành tập quyền. Việc này do người đó đề xuất trong giai đoạn đầu của Thương gia biến

pháp. Qua nhiều năm, Trịnh Tụ và Nguyên Vũ chỉ dựa theo con đường thống nhất thiên hạ của hắn vạch ra lúc đó mà thôi. Cho dù Nghiêm tướng, Lý tướng hay các vương hầu ... Hầu hết họ đều đồng ý với cách nhìn này, những người không chung nhận thức, không đồng ý đều đã bị thanh trừng, không cách nào leo lên được vị trí cao trong quá trình biến pháp từ những năm đó.

— Cái gì!?

Ân Tầm rốt cuộc không thể kiểm soát được cảm xúc của mình, thốt lên với giọng điệu không thể tin.

— Vào thời điểm đó, những người kia một mực tụ lại chặt chẽ với nhau để có thể đánh bại quyền quý xưa cũ và thành công biến pháp. Mãi cho đến khi thành lập nên vương triều Đại Tần hùng mạnh như ngày hôm nay…. Chính là do dã tâm và quan điểm của người đó khi xưa.

Nhiếp Ẩn Sơn bật cười, cảm khái:

— Ngay cả ở thời đại của U đế, mặc dù lúc đó vạn nước thiên hạ phải thần phục, nhưng khi U đế chết thì vương triều cũng tan rã, các chư hầu công quốc vẫn tiếp tục chinh phạt. Chưa từng có vương triều nào có thể thực sự làm được Thiên hạ nhất thống. Mà ước muốn của người đó không chỉ là thống nhất thiên hạ, mà còn là tập trung hết cả quyền lực vào tay triều đình, một lệnh thông mà thiên hạ thông.

Sau khi ngừng lại mấy nhịp thở, nhìn đứa học trò đang không biết nói gì, lão mới nói tiếp:

— Hắn cho rằng nếu tất cả các nơi tu hành đều hợp về với quân đội, triều đình có thể quản lý quân đội và thần dân đều như nhau. Cho dù một số nơi tu hành mất đi năng lực chủ động tự thay đổi, nhưng chỉnh thể sức mạnh vẫn mạnh hơn rất nhiều so với hiện tại. Dùng trường học làm nơi tu luyện, người trong thiên hạ

này ai cũng có thể tu hành, trường học đầy đường. Khi đến lúc thích hợp, bọn họ sẽ lại lựa chọn ra tân tú. Đây là suy nghĩ năm đó của người đó.

Ân Tầm như trước vẫn không nói gì.

Nhiếp Ẩn Sơn lại cười, cười đến xúc động, tiếp tục:

— Chỉ là, chuyện này tự nhiên tương đương với một lần biến pháp. Những năm gần đây, Trịnh Tụ chỉ là không có dũng khí như vậy.

Ân Tầm chợt bừng tỉnh, hoàn toàn tỉnh lại.

Y nhìn thầy mình và nói thật lớn: — Là Cửu Tử Tằm!

Lần này đến phiên Nhiếp Ẩn Sơn im lặng.

Ân Tầm tiếp tục với giọng lạnh lùng:

— Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn tồn tại nhưng không đủ năng lực cầm đầu. Cửu Tử Tằm đứng đầu quần long. Chính vì bà ta sợ Cửu Tử Tằm, sợ rằng nhiều người tu hành ở Trường Lăng sẽ bị Cửu Tử Tằm lợi dụng. Bà ta muốn dùng hết khả năng để biến toàn bộ vương triều Đại Tần thành thùng sắt giang sơn, dù Cửu Tử tằm có mạnh đến mấy cũng khó làm gì được. Một người làm sao có thể chống lại được cả một triều.

Bất chợt, Nhiếp Ẩn Sơn lại khẽ thở dài: — Chỉ là đáng tiếc...

Lúc này Ân Tầm có chút tức giận không hiểu, vặn hỏi:

— Bà ta đã được định sẵn để thành công, tại sao lại là điều đáng tiếc?

— Đáng tiếc bà ta vẫn bị chậm mất nhiều năm.

Nhiếp Ẩn Sơn nhìn y nghiêm túc lắc đầu, và giải thích:

— Năm mà Ba Sơn Kiếm Tràng bị diệt mới là thời cơ tốt nhất. Nhiều cứ địa tu hành ở Trường Lăng đã bị giết sạch, đặc biệt là toàn bộ triều đình đã bị tẩy trừ qua một lần, không có suy nghĩ nào khác. Chỉ tiếc lúc đó người đó một người một kiếm tiến nhập Trường Lăng, giết quá nhiều người tu hành của bà ta và Nguyên Vũ, Yên Tâm Lan của kiếm phái Ba Sơn cũng chọn cách làm tương tự. Cho nên khi đó, bà ta và Nguyên vũ không có đủ cường giả để dùng, nếu lại mạnh tay làm ra chuyện này, e rằng ba triều Sở, Yên, Tề sẽ liên minh lại với nhau.

— Hiện tại đã muộn nhiều năm như vậy, không ít người đã sinh ra ý khác. Bà ta lần này thành công càng dễ dàng, nhưng có nhiều người không thích bà ta cũng không chết đi, về sau sẽ có càng nhiều tai họa ngầm. Cái thùng sắt giang sơn này, còn chưa phải là thùng sắt như ý.

— Mặc dù hồi đó bà ta đã thành công giết chết người đó, nhưng người đó đã dựa vào thanh kiếm của mình mà giết rất nhiều người của bà ta như vậy, lại để lại Cửu Tử Tằm, phải mất nhiều năm sau bà ta mới có thể làm được như vậy. Theo thầy, nếu lấy một trận chiến toàn cục để luận, cả hai mỗi bên chỉ thắng một ván mà thôi. Bạn đang đọc truyện được dịch ở Bạch ngọc sách.

Ân Tầm biết sư phụ mình từng là thống soái toàn quân, cái nhìn và độ cao tự nhiên rất khác với những tông sư bình thường. Lúc này y đã hoàn toàn hiểu rõ thầy mình chỉ yêu cầu y chấp nhận mệnh lệnh của Trịnh Tụ, không phản kháng, nhưng mà y lại chợt cảm thấy khuất nhục và rối ren trong lòng.

Nhiếp Ẩn Sơn nhìn người học trò cưng từ từ cúi đầu nhưng đôi môi lại đang run rẩy, như thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng y.

Lão khẽ thở dài, ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng nơi bầu trời đêm, nhẹ giọng bảo:

— Rốt cuộc là dựa theo đại nghĩa, xây dựng nên một đế quốc

trường tồn chưa từng có, hay là con cảm thấy bất công, cảm thấy hành vi của người khác quá đáng khinh nên muốn chiến đấu một lần? Trường Lăng những ngày đó, nhiều người cũng đưa ra những lựa chọn khác nhau, nhưng thực ra, quyết định cuối cùng chỉ là dựa theo khí phách và tình cảm của bản thân họ.

— Con là học trò mà ta một tay dạy dỗ…

Nhiếp Ẩn Sơn lại quay đầu, nhìn về phía Ân Tầm, bộc bạch:

— Nếu con muốn chiến, ta cũng mong con chiến vì triều đình, vì người thân và bạn bè. Tốt hơn hết là con nên kiềm chế bản thân lại, không tham gia vào những ân oán giữa bà ta và người khác. Nhân sinh vốn như một cuộc chiến, ở đâu mà không phải chiến đấu chứ!

*****

P.s (tác giả):

Tạp văn, kết quả sau khi bị ép bức ra của ngày hôm qua, đoạn chuyển tiếp của chương bị cường nghạnh bài trừ. Thật sự không có cách nào. Nếu không cập nhật sẽ bị mắng chửi thảm hại. Nhìn thấy đủ loại thê thảm. Tâm trạng không thể giải thích bằng lời. Canh ba ngày mai.

Q5 - Chương 24: Thuận thế mà đi

Có bao nhiêu người thì có bấy nhiêu ý kiến.

Chẳng qua là, đêm nay là đêm cực kỳ dày vò với hầu hết các người tu hành ở Trường Lăng.

Từ vọng lâu, cỗ lực lượng hùng mạnh không cách nào ngăn cản rơi xuống, hết cái này đến cái khác. Mỗi luồng sức mạnh thường thường vô tình giết chết một cường giả hay có một nơi tu hành sụp đổ.

Hoặc là thần phục.

Bọn họ biết vị lão nhân thủ thành kia rất mạnh. Nhưng khi lần lượt cảm nhận được sức mạnh hùng hậu này dường như không bao giờ hết, thì trong lòng bọn họ vẫn bị chấn động, chỉ nghĩ mình vẫn còn đánh giá thấp thực lực của người này.

— Đúng là điên rồi!

Trong một con hẻm nhỏ, một người tu hành cầm bội kiếm cảm nhận được lực lượng mạnh mẽ nơi những tòa vọng lâu lần lượt trút xuống, tưởng tượng ý vị máu tanh ẩn chứa trong từng luồng sức mạnh ấy, với sắc mặt vô cùng khó coi gã nói với đồng đội bên cạnh:

— Thậm chí dù y theo ý muốn của Hoàng hậu, tất cả những nơi tu hành đều hoàn toàn thần phục hoàng cung, bọn họ sẽ bị điều động như một đội quân, nhưng mà bà ta lại không nghĩ rằng, những vị tông sư ẩn cư đứng đầu các nơi tu hành này lại là bình

chướng tự nhiên bảo vệ Trường Lăng. Bọn họ mới là nguyên nhân thực sự khiến nhiều người tu hành các triều khác không dám dễ dàng xâm nhập Trường Lăng! Cho dù Hoàng hậu có thể thành công, thì sau này Trường Lăng sẽ trở nên trống rỗng.

— Nếu trống rỗng thì có làm sao?

Người đồng đội bên cạnh cũng mang sắc mặt khó nhìn, lạnh lùng nói:

— Hoặc là bà ta chính là cố ý khiến Trường Lăng trống rỗng, để dẫn dụ những người kia vào. Như vậy, Trường Lăng sẽ biến thành một cái bẫy cực lớn.

— Hôm nay Mặc Thủ Thành phóng ra nhiều kiếm như vậy, chẳng lẽ lão không nhớ tới tấm gương Thương gia ngày xưa hay sao?

Người tu hành mang bội kiếm nói câu này với giọng tức giận, nhưng trong khoảnh khắc tiếp theo, cơ thể gã liền cứng đờ.

Có một người đàn ông mặc áo choàng vàng nhạt đi ngang qua con đường đá trước mặt y.

Theo phía sau xa xa người đàn ông đó là một số quan viên và tuỳ tùng.

Nhiều người tu hành ở Trường Lăng đều nhận ra, người đàn ông văn nhã và thanh lịch mặc chiếc áo choàng màu vàng nhạt này là Hoàng Chân Vệ.

Và Mặc Thủ Thành mà gã đang chỉ trích đúng là người thầy đáng kính nhất của y.

Hoàng Chân Vệ đang đi ngang con hẻm này.

Y nghe rõ cuộc nói chuyện giữa hai người tu hành kia, nhưng

trong cõi lòng y lúc này lại không có chút tức giận nào, mà chỉ có sự đau đớn và nỗi bi ai đang tăng dần thêm mà thôi.

Y biết rằng những gì mà hai gã tu hành đang nói trong căn hẻm là đúng.

Là người thực hiện ý chỉ của Hoàng hậu, thầy mình được định trước sẽ trở thành người gánh chịu lửa giận của rất nhiều người.

Nhiều người đều hận Hoàng hậu, nhưng đồng thời cũng sẽ hận chết thầy mình.

Nếu Mặc Thủ Thành là loại người đầy dã tâm như Lương Liên, thì y đã cảm thấy lòng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Nhưng y biết rằng thầy mình lúc này chỉ là ngọn đèn cạn dầu, còn sống là vì cống hiến chút ánh sáng cuối cùng cho vương triều này.

Hơn nữa, y biết rất rõ tình trạng cơ thể của Mặc Thủ Thành, biết thầy mình lúc này chắc chắn rất mệt mỏi. Mỗi lần phát ra cỗ lực lượng như vậy thì đều là thêm một gánh nặng lên cơ thể vốn suy nhược của lão.

Vì vậy, mỗi khi luồng sức mạnh trên tháp pháo xuất hiện, y càng cảm thấy bất lực.

Y đã không ngủ không nghỉ truy tìm dấu vết, nhưng chung quy vẫn không tìm ra được manh mối nào.

Ngay đúng lúc này, y cảm giác được trên tháp pháo lại sinh ra một cỗ lực lượng khác, mang sức mạnh còn lớn hơn lần trước.

Luồng sức mạnh vô hình giống như thiên phạt này giáng xuống trong nội thành Trường Lăng. Hoàng Chân Vệ biết rằng nơi đó là Bán Sơn Kiếm Đường.

Đây là một trong những cứ địa tu hành có số lượng học sinh và giáo viên đông nhất ở Trường Lăng.

Cảm nhận được một kiếm hùng mạnh như vậy, hình ảnh nơi đó gần như trực tiếp xuất hiện trong óc của y.

Nhiều học sinh và giáo viên đang cầm kiếm chiến đấu với quân đội, nhưng ngay lúc đó, thì một đường kiếm ý khủng khiếp lại rơi xuống. Sau đó, những người này liền hóa thành từng bãi máu trước sảnh kiếm đường.

— Sư phụ!

Hoàng Chân Vệ kêu lên trong đau đớn.

Y biết rằng khi thanh kiếm này rơi xuống thì sư phụ càng thêm kiệt quệ, và còn hiểu rằng thầy mình vào lúc này còn đau đớn hơn cả y khi xuất ra một kiếm như vậy.

Đằng trước kiếm đường có thêm một cái rãnh dài mấy trượng.

Một làn sóng máu trào dâng từ trong cái khe rãnh đó .

Bên trong làn sóng máu có rất nhiều ánh kiếm ảm đạm, đoạn kiếm gãy, và nhiều mảnh áo quần đã hư hại.

Nhìn cái khe rãnh này, rất nhiều học sinh và giáo viên của Bán Sơn Kiếm Đường không thể tin vào mắt mình. Bọn họ không thể tin trước đó chỉ một nhịp thở thôi, ở nơi đó là những giáo viên và bạn bè của mình đã bị một luồng sức mạnh nghiền nát, sau đó biến thành một làn sóng máu như vậy.

Sóng máu dâng lên như bức tường.

Nó như thể che lấp ánh trăng, toàn bộ vầng trăng sáng tỏ dường như trở nên đỏ như máu.

Nhìn vào cái khe rãnh, những người tu hành còn sống của Bán

Sơn Kiếm Đường bất giác rùng mình, không thể tiến thêm một bước.

Trên vọng lâu, các nếp nhăn trên khuôn mặt Mặc Thủ Thành hằn thêm sâu, đến nỗi trên da mặt lão đầy tia máu, dường như những nếp nhăn này đã trở thành vết nứt, máu trong cơ thể lão chảy ra từ những vết nứt này.

Vị tướng đứng nghiêm nghị phía sau vịn lão dựa vào chiếc ghế mây, nhịn không nổi mà thăm hỏi:

— Ngài có muốn nghỉ ngơi một chút không?

Mặc Thủ Thành lắc đầu biểu:

— Người khác có thể nghỉ ngơi, nhưng ta không thể.

Người tướng quân nghiêm nghị chậm rãi cúi đầu xuống.

Gã biết rằng sau đêm nay, nhiều người sẽ chỉ nhớ đến đêm nay Mặc Thủ Thành đã giết chết không biết bao nhiêu người, nhưng ít ai dám khẳng định rằng, lão đã tránh cho nhiều người hơn phải chết.

***

Đêm nay, không ai chú ý đến y quán ở Trường Lăng được Tạ gia bao trọn.

So với ngày thường thì tâm tình của Trưởng Tôn Thiển Tuyết lúc này có phần kích động hơn, vì vậy trận gió tuyết trong phòng nàng cũng mãnh liệt hơn bình thường một chút.

Dù ở trên cùng một chiếc giường, nhưng nàng và Đinh Ninh lại ngồi cách nhau nửa bước chân.

— Ngươi có chắc nguyên khí của ta có thể giúp chữa thương?

Nhìn Đinh Ninh ngồi bên cạnh vì rét lạnh mà run rẩy không ngừng, nàng hỏi hắn bằng thanh âm trong trẻo.

— Đối với ta, nguyên khí của cô giống như một loại thuốc gây nghiện đã dùng lâu ngày vậy.

Đinh Ninh nhìn nàng, gật đầu chắc chắn, nghiêm túc nói:

— Cơ thể của ta đã quen với việc có nguyên khí như vậy ở trong người. Sau khi ta phóng hết nó ra lúc đối địch với Lương Liên, thì cơ thể không cách nào thích nghi được.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết im lặng một lúc rồi nói:

— Chẳng qua là vì thói quen thôi.

Đinh Ninh không chút do dự lắc đầu, đáp:

— Không chỉ là do thói quen.

Sau khi trầm mặc một hồi lâu, Trưởng Tôn Thiển Tuyết mới bật ra một câu:

— Thật sự có cơ hội bắt đầu lại cuộc đời sao?!

Đinh Ninh cũng im lặng một lúc rồi mới bảo:

— Cái tận cùng của cuộc sống mà người ta phải đối mặt vẫn là tâm ý của chính mình, thứ sau hết mà bạn tìm kiếm chỉ là sự bình yên nơi nội tâm. Khi bạn hiểu rõ mình thực sự muốn cái gì, khi bạn thực sự nhìn rõ nó thì mọi chuyện sẽ suôn sẻ. Đó là: thuận theo tự nhiên.

— Thuận theo tự nhiên!? — Trưởng Tôn Thiển Tuyết rất hiếm khi cười. Nàng nhìn về hướng mà luồng sức mạnh trên tòa vọng lâu buông xuống mà nói:

— Những chuyện xảy ra tối nay, không thể không khiến người

ta nhớ đến nhiều chuyện từ nhiều năm trước. Con người thật sự có thể buông bỏ cừu hận ư? Nếu như tất cả người trong nhà bị diệt hết, toàn bộ người thân của mình đều chết vì ai đó, nàng ấy còn có thể tha thứ cho người đó không?

Đinh Ninh khẽ cúi đầu, không trả lời câu hỏi của Trưởng Tôn Thiển Tuyết, cũng không nhìn nụ cười ảm đạm của nàng, chỉ chậm rãi nói:

— Hết thảy ân oán chắc chắn sẽ có lúc kết thúc. Ta không thích tòa thành này. Vậy thì giờ đây chúng ta có thể rời đi.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết đột nhiên quay đầu lại, nhìn hắn.

— Tối nay, chết là những người không chịu khuất phục trước ý nguyện của Trịnh Tụ, nhưng Đứng mũi chịu sào lại là Mân Sơn Kiếm Tông.

Đinh Ninh từ tốn giải thích:

— Nếu muốn hoàn toàn thành công, Trịnh Tụ cần phải chứng minh cho mọi người thấy bà ta đã quyết tâm đến mức nào. Cách duy nhất là khiến Mân Sơn Kiếm Tông cũng tuân theo mệnh lệnh của bà ta.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lạnh giọng hỏi:

— Bách Lý Tố Tuyết sẽ đáp ứng sao?

— Hắn sẽ đồng ý.

Đinh Ninh gật đầu, giải đáp:

— Bởi vì những gì Trịnh Tụ làm tối nay sẽ khiến hắn hiểu rằng bà ta sẽ không tiếc mọi giá để đạt mục đích. Mân Sơn Kiếm Tông đứng mũi chịu sào, hắn đồng ý sớm chừng nào, thì bà ta sẽ để cho cái giá hắn trả càng ít.

Sau khi tạm dừng một lát, hắn trào phúng tiếp tục nói:

— Đây là giao dịch giữa các thế lực quyền quý. Mọi người sẽ không nói ra miệng, nhưng trong lòng bọn họ đều rõ từng đường đi nước bước. Lúc này, Trịnh Tụ chỉ muốn hắn thể hiện một chút thái độ. Hơn nữa, Bách Lý Tố Tuyết sẽ đồng ý vì một khía cạnh khác, đó là ta và Tịnh Lưu ly đều đang ở Trường Lăng. Đối với hắn, đây là tương lai của Mân Sơn Kiếm Tông.

— Tịnh Lưu Ly chắc là sẽ chuẩn bị trở lại Mân Sơn Kiếm Tông.

— Theo thái độ của Trịnh Tụ, ta sẽ bị điều chuyển đến chiến trường biên ải, ở một nơi nào đó cùng với nhóm người tu hành và học sinh cãi lời, là những người dám bất chấp mệnh lệnh của bà ta.

— Nhưng dù sao ta cũng là đệ tử của Mân Sơn Kiếm Tông, nên nếu ta yêu cầu dẫn theo một số người đến đó thì chắc sẽ được chấp thuận.

Bởi vì sợ Trưởng Tôn Thiển Tuyết sẽ phản đối, sau khi nói những lời này thì hắn liền bổ sung một câu:

— Biện pháp đối phó tốt nhất thực sự là thuận thế mà làm, theo ý của đối phương mà đi, sau đó lợi dụng đối phương. Nương theo ý của kẻ địch, thường thường có thể liệu được tiên cơ.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết quay đầu đi không nhìn hắn hoặc là không để ý đến những lời đó. Nàng chỉ lạnh lùng bảo:

— Theo ta, đó chỉ là vì ngươi quá hiểu mụ ta.

Không biết vì sao, Đinh Ninh chợt khẽ mỉm cười, rồi nói:

— Đây chỉ là một phương diện trong đó.

Q5 - Chương 25: Chỗ nào không phải là Trường Lăng

Trần Giam Thủ nhìn bóng lưng của Dạ Sách Lãnh, cả đêm không nói một lời.

Vào buổi sáng sớm, Dạ Sách Lãnh đang đứng như tượng đất trên đầu cầu thì chợt quay người lại. Ánh mắt của nàng rơi vào một cái mương nước bình thường ở bên cạnh.

Nước chảy xuôi trong mương bên đường giờ giống như áo choàng trên người Trần Giam Thủ, có màu đỏ sẫm và gợn lên mùi máu.

— Đêm nay ngươi đứng ở chỗ này nhìn ta, vì ngươi sợ hoàng hậu làm ra chuyện điên rồ hơn, nhân cơ hội đối phó ta.

Dạ Sách Lãnh khẽ mím môi, không cười nhưng vẫn lộ ra hai má lúm đồng tiền xinh đẹp, nói tiếp:

— Ngươi xem, sau đêm qua, ngay cả nước trong mương ở đây cũng bị máu tươi nhuộm đỏ. Ta ở Trường Lăng, chuyện nghĩ đến đều là sống hay chết, nào có thời gian rảnh rỗi.

Trần Giam Thủ nở một nụ cười hiếm thấy, trong nụ cười còn có ý vị như nắng ban mai:

— Không thích ở đây thì thôi. Không phải là không đi được.

— Đi đâu?

Dạ Sách Lãnh một lần nữa thể hiện ra khí phách không cho chối cãi như khi xưa đối mặt với Triệu Trảm, nhẹ giọng bảo:

— Mặc Thủ Thành lựa chọn trở thành bàn đạp cho tham vọng bá chủ của hoàng hậu, giúp bà ta làm nên bá nghiệp vĩ đại mà từ thiên cổ tới nay chưa ai từng làm được. Ta tin vào phán đoán của người đó, sau này Đại Tần của chúng ta sẽ nuốt chửng ba vương triều Sở, Yên, Tề. Khi đó, thiên hạ tuy to lớn, nhưng chỗ nào mà không có Trường Lăng, có nơi nào để đi đây?

— Đừng nói đến núi tiên nơi hải ngoại.

Sau chốc lát dừng lại, nàng nghiêm túc nhìn Trần Giam Thủ đang định mở miệng mà nói:

— Từ đại nhân từng mang theo ta cùng với toàn bộ chiến hạm bọc thép của Đại Tần ra các đảo ngoài biển, thậm chí đã thống nhất hầu hết các quốc đảo đó.

Không phải là một bá tánh bình thường của Trường Lăng, nên Trầm Giam Thủ biết rằng những gì mà Dạ Sách Lãnh nói là chuyện có thể xảy ra.

Vì vậy, trong lúc nhất thời y khó có thể phản bác.

— Nếu muốn thật sự rời khỏi Trường Lăng, thì phải chấm dứt mọi ân oán tại Trường Lăng. Bằng không, thiên hạ này nơi nào mà không phải là Trường Lăng chứ!?

Dạ Sách Lãnh cười cười, quay người trở lại cây cầu, rồi đi về con phố ở đầu cầu bên kia, lẩn khuất khỏi tầm nhìn của Trần Giam Thủ trong ánh nắng ban mai.

***

Trong ánh ban mai, Đinh Ninh thong thả rời khỏi phòng và đi vào trong sân.

Đây không phải là giả vờ.

Dù được rất nhiều danh y ở Trường Lăng chữa trị, thậm chí có cả Cửu Tử Tằm và Tục Thiên Thần quyết, thì việc giết Lương Liên sau khi giết cung nữ họ Dung đã khiến cơ thể hắn hoàn toàn vượt quá giới hạn chịu đựng.

Nếu không có Tục Thiên Thần quyết, thì rất nhiều vết thương tiềm ẩn trong cơ thể hắn cả đời này đừng mong chữa khỏi được, và sẽ ngày càng nặng thêm.

Khi hắn bước từ dưới mái hiên ra ngoài đón nắng sớm, Tịnh Lưu Ly liền xuất hiện ở cổng sân.

Cô cũng bước đi rất chậm, vẻ mặt mệt mỏi đến cực điểm, ngay cả hai chân cũng hơi run run.

Diệp Tránh Nam, người đã canh chừng trước cổng y quán, nhìn cô mà sửng sốt, không tài nào hiểu nổi.

Cậu có thể cảm nhận được hơi thở lúc này của Tịnh Lưu Ly rất bình thường, đôi chân run rẩy kia chẳng qua là do phản ứng tự nhiên của cơ bắp.

— Có vẻ như cả đêm qua cô đã xem rất nhiều trận chiến.

Khi Diệp Tránh Nam còn chưa kịp phản ứng, Đinh Ninh đã nhìn Tịnh Lưu Ly và lên tiếng.

— Ta chỉ bỏ lỡ hai kiếm của Mặc Thủ Thành. — Tịnh Lưu Ly gật đầu đáp lại.

Diệp Tránh Nam lắp bắp kinh hãi, sau đó hoàn toàn hiểu ra. Đêm qua, Tịnh Lưu Ly đúng là đuổi theo ánh kiếm của Mặc Thủ Thành, xem rất nhiều kiếm của lão và cũng chứng kiến nhiều cuộc quyết đấu tay đôi giữa các tông sư.

— Ta đã thấy một kiếm của An Bảo Thạch. Hiện giờ, hắn mạnh hơn ta.

Sau một lát dừng lại, Tịnh Lưu Ly nhìn Đinh Ninh và nghiêm túc nói.

— Cùng là thiên tài, còn cần xem ai học nhanh hơn. Kẻ đuổi theo tất phải nhanh hơn một chút. Cô sẽ bắt kịp hắn sớm thôi. — Đinh Ninh nhìn cô, cũng nghiêm túc bảo:

— Vì không có nhiều người nhìn thấy được nhiều lần tông sư giao chiến như vậy. Nếu trở về Mân Sơn Kiếm Tông tĩnh tu, cô nhất định sẽ có nhiều thu hoạch.

Tịnh Lưu Ly khẽ nao nao, từ lời nói bình thản của Đinh Ninh, cô nghe ra được vài ẩn ý phi thường nên lặp lại theo bản năng:

— Quay về Mân Sơn Kiếm Tông?!

— Cô chắc sẽ sớm trở lại Mân Sơn thôi. — Đinh Ninh nhìn cô và gật đầu.

Tịnh Lưu Ly còn chưa hiểu ra nên tự nhiên nói:

— Ta còn muốn lưu lại để học mà.

Đinh Ninh lắc đầu nói: — Sư phụ cô sẽ bảo cô quay về.

Qua những ngày theo Đinh Ninh học hỏi, Tịnh Lưu Ly chắc chắn đã tiến bộ rất nhiều. Cùng nghe được những lời này thế mà Diệp Tránh Nam lại không thể nghĩ thông được những ẩn ý trong đó. Nhưng Tịnh Lưu Ly đã bắt đầu hiểu ra, vẻ mặt chuyển sang khó nhìn. Cô hỏi:

— Còn ngươi thì sao?

— Nguyệt Thị đã thần phục, chỉ còn Ô Thị. Nếu lại bình Đông Hồ, việc chinh phạt Yên, Tề sau này sẽ không còn hậu hoạn nữa.

Đương nhiên Đinh Ninh không thể nghe thấy cuộc nói chuyện giữa hoàng hậu và Nguyên Vũ, nhưng lúc này, hắn cũng nói y

chang như vậy.

Sau đó, hắn vừa nhìn Tịnh Lưu Ly vừa bổ sung:

— Về phần Sở, có vẻ như bà ta chưa bao giờ lo lắng.

Đây là tình hình bố cục của thiên hạ, Tịnh Lưu Ly có tầm nhìn vẫn còn bị hạn chế ở Trường Lăng, tự nhiên không thể hiểu được, vì vậy cô lại một lần nữa cúi đầu như một người thị nữ mà nói: — Xin chỉ giáo!

— Trong một đêm chinh phục hết những cứ địa tu hành ở Trường Lăng, khiến tất cả người tu hành ở đây phải khuất phục, việc đầu tiên phải làm sau đó là chuyển hết những người tu hành này đi, để tránh những rắc rối trong tương lai. Cách tốt nhất để làm việc này là đưa họ từ nơi giết chóc này vào trong một cuộc giết chóc khác, khiến bọn họ có thêm kẻ thù mới. Chỉ có chiến tranh mới thỏa mãn mọi nhu cầu trên.

Đinh Ninh nhìn về hướng tây bắc và hơi chế giễu:

— Cho nên nếu ta đoán không sai, bây giờ chiến tranh giữa Đại Tần và Ô Thị đang nổ ra. Những người tu hành ở các cứ địa tu luyện trong thành Trường Lăng sẽ bị xua đến biên quan để chinh phục Ô Thị.

Tịnh Lưu Ly cau mày. Cô không tức giận, ngược lại trong lòng lại có chút bội phục sự quyết đoán của hoàng hậu.

— Ý của ngươi là Mân Sơn Kiếm Tông của ta cũng sẽ nhận mệnh lệnh của hoàng hậu, tiếp nhận mộ binh như những nơi tu hành này và tới biên giới giáp Ô Thị? — Nàng chau mày hỏi lại hắn.

Đinh Ninh lắc đầu, đáp:

— Còn hơn thế nữa, ta sẽ bị phái tới biên giới Đông Hồ.

Tịnh Lưu Ly mày nhíu càng sâu hơn: — Đông Hồ!?

— Đông Hồ và Ô Thị như môi hở răng lạnh, đồng thời dân phong của hai nước đều dũng mãnh thiện chiến. Cho nên khi Ô Thị bị tấn công thì Đông Hồ tất sẽ không ngồi yên quan chiến. Dù Đông Hồ không huy động quân đội cả nước nhưng bí mật cử một số quân đi hỗ trợ là chắc chắn. Vì thế quân đội Đại Tần không thể không phòng.

Đinh Ninh nhìn cô và tiếp tục giảng giải:

— Đông Hồ giáp giới với Sở, Tề và nơi đó cách xa biên ải Ô Thị. Có quá nhiều biến số ở đó, tự nhiên càng thêm nguy hiểm. Ngay cả là người tu hành của Mân Sơn Kiếm Tông, e cũng khó kiểm soát nơi đó ở trong tay được

Nét mặt của Tịnh Lưu Ly trở nên thêm khó coi.

— Không cần nghĩ ngăn cản. — Đinh Ninh cười nhẹ rồi bảo:

— Ta nói cụ thể chuyện này như vậy là bởi ta không muốn cô làm gì cả. Vì đã đoán trước được, ta đương nhiên sẽ không có chuyện gì.

Sau khi cúi đầu suy nghĩ một hồi, Tịnh Lưu Ly ngẩng đầu nhìn hắn bằng ánh mắt kỳ quái mà nói:

— Vì thế nên ngươi thực hy vọng rời khỏi Trường Lăng?

Đinh Ninh cười đáp:

— Kiến công lập nghiệp, không phải là điều mà đa số người tu hành đều theo đuổi sao? Nơi càng nguy hiểm, càng dễ dàng tích lũy quân công.

— Nhưng ngươi không thuộc vào đại đa số đó. Vì vậy, lựa chọn và việc tính toán không bỏ sót của ngươi khiến ta cảm thấy

có điều gì đó không đúng. — Tịnh Lưu Ly kết thúc vấn đề bằng câu này, và sau đó cô khom người thật sâu trước mặt Đinh Ninh mà nói:

— Không cần biết dự đoán hôm nay của tiên sinh có thành sự thật hay ta có phải lập tức trở về Mân Sơn hay không, cảm tạ tiên sinh ngươi mấy ngày nay đã dốc lòng dạy dỗ. Nhưng trong tương lai, ta không muốn tiên sinh và ta trở thành kẻ thù.

— Có thành kẻ địch của nhau hay không có lẽ không phải do ý chí của chúng ta quyết định.

Đinh Ninh bình đạm nói câu này, sau đó ngẩng đầu nhìn con đường ngoài cửa.

Nơi xa xa trên con đường có khói bụi mịt mù bay lên.

Một thân hình trông như núi thịt xuất hiện trong tầm mắt của họ với uy áp đáng sợ.

Đây là Hoành Sơn Hứa Hầu, một trong Đại Tần Thập Tam Hầu.

Nhưng có người còn xuất hiện nhanh hơn gã là một người đàn ông anh tuấn mặc áo choàng xanh.

Đúng là Đàm Thai Quan Kiếm.

— Là dẫn ta quay lại Mân Sơn Kiếm Tông? — Tịnh Lưu Ly trực tiếp hỏi khi Đàm Thai Quan Kiếm bước qua cổng sân.

Đàm Thai Quan Kiếm hơi ngẩn ra và gật đầu.

— Đinh Ninh muốn lưu lại, đi biên quan? — Tịnh Lưu Ly nhìn y và hỏi tiếp.

Đàm Thai Quan Kiếm nhất thời không trả lời hay phủ nhận gì cả. Sau một lúc trầm ngâm, y mới đáp:

— Tùy theo ý chỉ của hoàng hậu.

Tịnh Lưu Ly không để ý sắc mặt của y, mà quay đầu sang Đinh Ninh mà bảo:

— Ngươi đoán đúng!

Đinh Ninh liếc sang Đàm Thai Quan Kiếm và nói:

— Ta muốn dẫn theo một số người, và cần một hoặc hai ngày chuẩn bị.

Lần này Đàm Thai Quan Kiếm không do dự, chỉ nói với giọng áy náy:

— Cái này không có vấn đề gì.

*****

P.s (tác giả):

Trạng thái thật thảm không nỡ nhìn, thậm chí tôi cảm thấy hơi thất vọng với những gì mình đã viết, tôi đã thất bại! Chương thứ ba của ngày hôm nay được chuyển sang ngày mai, và ngày mai là ba chương, tôi nghĩ ít nhất văn của ngày mai sẽ tốt hơn hôm nay nhiều.

Q5 - Chương 26: Nhìn sang Đông Hồ

Trong ánh nắng ban mai, khi mà Hoành Sơn Hứa Hầu với tạng người như núi thịt bước vào y quán chỗ Đinh Ninh, thì nhiều người Trường Lăng lại đang ngước nhìn từng tòa vọng lâu ở trong thành.

Một đêm đi qua, bọn họ mới thực sự hiểu vị lão nhân thủ thành ấy mạnh ra sao. Bọn họ phát hiện người này thậm chí có thể là người tu hành mạnh nhất Trường Lăng dưới trướng Hoàng đế Nguyên Vũ.

Chỉ là ánh mắt của bọn họ khi nhìn lên những tòa vọng lâu trong ánh ban mai ấy, thì hầu hết đều là vẻ phẫn hận hơn là sự kính sợ nhiều lắm.

Có rất ít người được tiếp xúc với vị lão nhân này, cho nên cũng hiếm người có thể hiểu được nỗi lòng của lão.

Nhất là những người còn sống của các cứ địa tu hành bị ép buộc phải phục tùng trong một đêm này, chỉ nhớ rằng đêm qua ông lão này đã giết biết bao nhiêu người (vô tội). Nhớ rõ ràng những người thân quen bên cạnh họ, thậm chí cả những người mà họ kính trọng nhất đã chết trong tay lão như thế nào. (=Tao ghim mầy rồi nha mầy)^^

— Thưa thầy, con không có cách nào tìm ra manh mối về Cửu Tử Tằm.

Trong ánh nắng sớm, Hoàng Chân Vệ một lần nữa leo lên vọng lâu, lên đến chỗ cao nhất của tòa tháp, y nhìn ông lão đang ngồi

trên chiếc ghế đan bằng mây và trông thì già nua đến mức khó tả thành lời chỉ sau một đêm. Với đôi mắt ngập tràn nỗi đau khổ, y hỏi:

— Chẳng lẽ người cố ý cho con một tia hi vọng như vậy để con không ở bên cạnh ngăn cản. Cửu Tử Tằm tính toán quá tường tận kín kẽ, người như con làm sao có thể tìm được?

Nghe y nói xong, Mặc Thủ Thành cười cười, sau đó nghiêm túc bảo:

— Đừng tự coi thường mình, bởi con chính là đệ tử của ta.

Ngay cả vị tướng quân lạnh lùng nghiêm nghị đứng sau lưng lão cũng hiểu rằng, câu nói này là lời khen hay nhất.

Bởi toàn bộ Trường Lăng đều biết Mặc Thủ Thành chỉ nhận hai đồ đệ, một người là Hoàng đế Nguyên Vũ trong những năm đầu, và Hoàng Chân Vệ sau này.

— Bây giờ nghi ngờ ta hay bản thân con đều không có ý nghĩa gì.

Mặc Thủ Thành chậm rãi ngẩng đầu, vừa ngẩng đầu lên, trên bầu trời dường như lại có thêm một vết rách, một cỗ lực lượng cực lớn khác rơi xuống một nơi nào đó ở Trường Lăng.

Hoàng Chân Vệ ngửi thấy mùi máu.

Địa đểm buông xuống của một kiếm này quá xa, ngay cả khi nó tạo ra một làn sóng máu giống như đêm qua thì Hoàng Chân Vệ cũng khó thể ngửi thấy mùi máu ở đó được.

Vì thế mùi máu này tỏa ra từ trên người Mặc Thủ Thành, từ những nếp nhăn trên mặt lão.

Máu thực sự đang chảy xuôi từ trong những nếp nhăn đó.

Khuôn mặt của lão trông như là bị cắt bởi nhiều kiếm, cứ như những kiếm ý của các cao thủ đêm qua rốt cuộc cũng rơi vào người lão.

Nhìn cảnh tượng như vậy trong ánh ban mai, Hoàng Chân Vệ thở mạnh như cá mắc cạn, khát khô nước mà há to miệng, nhưng y lại không tài nào thở được và cũng không thể nói nên lời.

Tia sáng trong con ngươi mờ đi thêm vài phần, nhưng biểu cảm trên mặt Mặc Thủ Thành vẫn không đổi.

Một cỗ hơi thở mạnh mẽ khác từ trong cơ thể lão phóng ra, khiến toàn bộ máu chảy ra từ nếp nhăn trên mặt đều bay ra ngoài.

— Không!

Hoàng Chân Vệ rõ ràng cảm nhận được điều gì đó, và cuối cùng y đã thảng thốt hét lên.

— Một kiếm cuối cùng này cần được hoàn thành.

Sau khi ôn hòa nói ra câu này, Mặc Thủ Thành liền lập tức phun ra một búng máu.

Một mảng sương máu bắn tung tóe trên ngực lão.

Đường kiếm ý hoàn toàn ngưng tụ trên bầu trời và rơi xuống.

Khi kiếm ý này rơi xuống, thân thể lão hoàn toàn xụi lơ ngã ngồi xuống cái ghế mây ở phía sau, nếp nhăn trên mặt hằn sâu vào tận xương tủy, mấy cọng tóc trắng còn sót lại trên đầu cũng rơi rụng hết.

Tựa như một ngọn nến, cháy đến phút cuối thì thành tro tàn.

***

Tại nơi mà đường kiếm ý cuối cùng này rơi xuống, có một số

quan viên Võ ti đang đứng đằng sau một chi quân đội đang sẵn sàng đón địch.

Đường kiếm ý buông xuống, một bức tường cao phía trước của nhánh quân chợt bị cắt đứt, đằng sau vết chém trên bức tường cao là một màn sương máu bốc lên.

Sắc mặt của mấy gã quan viên Võ ti hơi buông lỏng.

Lúc này, một tờ quân lệnh đã được chuyển cho mấy người này.

— Mân Sơn Kiếm Tông vậy mà đồng ý? Người thiếu niên quán rượu cũng bình thản tiếp nhận?

Xem xong, trong số mấy gã quan viên vừa buông lỏng tâm tình thì có người bây giờ lại tỏ ra vừa vui mừng vừa ngạc nhiên.

Và cũng có một gã võ quan khác có thiện cảm không hiểu được với Đinh Ninh, người được người dân Trường Lăng gọi là thiếu niên hàng rượu. Người này ngẩng đầu lên và nhìn về phía tây bắc.

Phần cuối của lãnh thổ vương triều Đại Tần, là một cánh đồng hoang vu mênh mông không thấy điểm cuối.

Lúc này, mặc dù cái nóng mùa hè ở Trường Lăng vẫn chưa tiêu mất, thì thảm thực vật ở đó đã nhuốm màu sương trắng.

Trong cái lạnh thấu xương, đại đội trưởng một đội kỵ binh hét lên những âm thanh kỳ lạ, đến rồi đi như gió.

Họ săn bắt và giết chết các loài động vật sống trên đất hoang, kể cả hạt của một số loài cỏ dại cũng không bỏ qua.

Trong mắt những người Đông Hồ này, đây là mùa thu hoạch, và đồng cỏ rộng lớn có đủ không gian để họ thu hoạch từng vùng, để họ có đủ cơm ăn áo mặc.

Tuy nhiên, đối với một số quân đội ở Đại Tần, các bãi chiến trường mà Đông Hồ đã đi qua có nghĩa là quét sạch.

Đông Hồ không có nhiều người tu hành lắm, nhưng họ lại có rất nhiều loại vũ khí thiên kỳ bách quái giống như thuật khí đủ khả năng giết chết các người tu hành. Điều quan trọng nhất là một số chiến xa không thể theo kịp bước chân người Đông Hồ.

Và viện quân thì rất khó đến gần.

Ít nhất là trong quá khứ, quân đội của Đại Tần không có kinh nghiệm chiến đấu chống lại Đông Hồ, chứ chưa nói đến chiến thắng.

Vào lúc này, mấy người quan viên Võ ti đang suy xét là, từ khi vị nữ chủ nhân hoàng cung nổi điên dám làm ra quyết định như vậy, nghĩa là tình huống mà Đinh Ninh gặp phải có thể còn nguy hiểm hơn hầu hết binh lính miền biên cương. Vì vậy, không ai nghĩ rằng có gì sai khi Đinh Ninh mang theo một số người đến Đông Hồ.

***

Mân Sơn Kiếm Tông, sương mù trong núi có sự khác biệt rất nhỏ.

Trong một tòa điện các màu xanh dùng để dưỡng thương, Tạ Trường Thắng mở ra một phong thư.

Chỉ nhìn lướt qua một lần, khuôn mặt vốn dĩ đang vui vẻ của cậu ta đột nhiên trở nên tức giận, sau đó không kìm được mà kêu lên:

— Đinh Ninh, ngươi đây là có ý gì?! Ngươi bảo Nam Cung Thải Thục cùng đi tới Đông Hồ, nhưng lại không mang ta theo. Ngươi đây là coi thường ta hay xem tỷ tỷ của ta chết rồi hả!?

Giọng nói tức giận của cậu ta vang vọng trong tòa điện các màu xanh lam này. Người sư trưởng thật thà của Mân Sơn Kiếm Tông vẫn luôn sống ở trong này nghe vậy thì cau mày, nhưng trong khoảnh khắc tiếp theo y liền sững sờ.

— Người đâu nhanh tới. Ta muốn rời khỏi Mân Sơn Kiếm Tông!

Khi Tạ Trường Thắng hô lên những lời này lần thứ hai, người sư trưởng mặc áo choàng xanh ngọc đã xuất hiện trong tầm mắt của cậu ta.

— Ngươi thật sự muốn rời khỏi Mân Sơn Kiếm Tông? — Mặc dù biết chắc mình không nghe lầm, nhưng người này vẫn còn chút giật mình mà hỏi lại.

— Hắn không cho ta đến biên quan Đông Hồ, thì chẳng lẽ ta thật sự không thể đi hay sao?

Tạ Trường Thắng lớn tiếng chế nhạo:

— Chẳng lẽ ta tự mình đi còn không được sao?

Không ai ở Mân Sơn Kiếm Tông ngăn cản Tạ Trường Thắng, bởi cậu ta không phải là đệ tử của Mân Sơn, chỉ là mọi người đã quen với việc này, giống như đã quên đi chuyện cậu ta vẫn ở đây suốt thời gian qua.

***

Đinh Ninh muốn hai hoặc ba ngày để chuẩn bị, thực ra chỉ là để chữa lành vết thương và chờ một số người.

Ở Trường Lăng, hắn vốn chỉ là một "Thiếu niên hàng rượu" bình thường, nên cũng không cần chuẩn bị đồ đạc gì.

Vào lúc này, có một con ngựa đang phi nước đại xuất hiện

trong tầm mắt của hắn, trên lưng ngựa là một thiếu nữ với vẻ anh tư hiên ngang như cũ.

Cô gái này là Nam Cung Thải Thục, người khiến Tạ Trường Thắng tức giận.

Nam Cung Thải Thục và Đinh Ninh đã không gặp nhau kể từ lần ở kiếm hội Mân Sơn. Trong khoảng thời gian này, Đinh Ninh đã làm ra một số chuyện gây chấn động không ít người, đúng là xưa đâu bằng nay.

Nam Cung Thải Thục vẫn đang cường điệu nghĩ xem tình cảnh đặc biệt thế nào khi gặp lại Đinh Ninh trên đường đi. Nhưng không hiểu sao, khi cô thực sự nhìn thấy hắn đang đợi mình với chiếc áo choàng trên vai, thì điều đầu tiên cô nghĩ đến là hình ảnh ngày ấy, cảnh Tiết Vong Hư chết ở bên ngoài kiếm hội Mân Sơn.

Nghĩ thế, lỗ mũi hơi đau, cô có chút tự hào về Đinh Ninh.

Sau khi xuống ngựa, cô kìm nước mắt, nặn ra vài nụ cười và bảo:

— Đinh Ninh, ta rất tự hào về cậu đấy.

— Ta chỉ tận hết sức lực để làm những gì muốn làm…

Đinh Ninh cười cười, tiếp tục:

— … Nhưng thực ra đã kéo theo không ít người xuống nước.

Nam Cung Thải Thục an ủi nói:

— Chung quy thì đó là lựa chọn của chính ta thôi.

— Cô ở Mân Sơn Kiếm Tông chưa được bao lâu, nhưng đã trở nên như bà cụ non rồi. — Đinh Ninh lại cười trêu chọc Nam Cung Thải Thục, nhưng sau đó hắn nhanh chóng thu lại nụ cười và từ tốn hỏi:

— Cô có biết tại sao ta muốn cô đi cùng tới Đông Hồ không?

Nam Cung Thải Thục lắc đầu.

Đinh Ninh nhìn cô và nghiêm túc giải đáp:

— Bởi ta đã hỏi Hoành Sơn Hứa Hầu một số chuyện. Gã đã nói với ta rằng cha cô sẽ là một vị tướng chỉ huy trọng yếu của biên quân ở biên giới với Đông Hồ.

Nam Cung Thải Thục sửng sốt.

Đinh Ninh tiếp tục nói:

— Ta nghĩ, chắc là vì quan hệ bạn bè giữa ta và cô mới khiến cho hoàng hậu điều ông ấy đến đó. Cho nên ta nghĩ có lẽ khi cô ở bên cạnh ông ấy, thì sẽ cảm thấy an tâm hơn không ít.

Nam Cung Thải Thục hít thở sâu và gật đầu.

Sau đó cô cười nhẹ rồi đáp:

— Với tư cách là lính và được chiến đấu trong quân đội dưới trướng cha ta, cho dù kết quả ra sao, ta cũng nên cảm ơn cậu.

— Ta muốn biết Mân Sơn Kiếm Tông sắp xếp an bài cho mấy người kia như thế nào. — Đinh Ninh nhìn cô và hỏi.

Q5 - Chương 27: Đơn giản thường bị xem nhẹ

— Mân Sơn Kiếm Tông không có an bài những người khác.

Nam Cung Thải Thục nhìn Đinh Ninh lắc đầu trả lời:

— Nếu không phải do cậu yêu cầu, ngay cả ta cũng sẽ ở lại Mân Sơn Kiếm Tông tu hành.

Đinh Ninh không kinh ngạc chút nào. Ngẫm nghĩ một hồi hắn mới hơi hài lòng nói:

— Mân Sơn Kiếm Tông đã trả giá để cho hoàng hậu hài lòng, đây là bà ta ban thưởng.

Nam Cung Thải Thục hiểu ý của hắn, nên mới hỏi:

— Cậu đang lo lắng bà ta sẽ đối xử với chúng ta giống như Trương Nghi?

— Ra lệnh ngăn cách người thân và bạn bè, đây là thủ đoạn mà bà ta am hiểu nhất. — Đinh Ninh nói với vẻ chế nhạo.

Nam Cung Thải Thục hơi giật mình, cô nghĩ đến việc Đinh Ninh giết cung nữ họ Dung cũng là để đáp lễ hoàng hậu vì đã xử trí Trương Nghi như thế.

— Có thể cho phép Tạ Trường Thắng lưu lại Mân Sơn Kiếm Tông hơn hạn định và hình như hắn đã giữ rất nhiều tuyển sinh bị thương nặng ở lại đó. — Sau một nụ cười mỉa mai, Đinh Ninh nhìn Nam Cung Thải Thục mà nói hết ý:

— Bách Lý Tố Tuyết đã thay đổi một chút rồi.

Nam Cung Thải Thục cảm thấy rằng mình không thể tùy ý bình luận về hạng người ở cấp độ kia như Đinh Ninh được, vì vậy cô ấy không có tiếp lời.

***

Đỉnh núi Mân Sơn cực kỳ lạnh.

Bách Lý Tố Tuyết nhìn tuyết trên núi, và chậm rãi hỏi một người tu hành mặc trang phục xanh ngọc của Mân Sơn Kiếm Tông ở phía sau:

— Hắn không yêu cầu gì khác?

Người kia cung kính lắc đầu đáp:

— Ngoài yêu cầu những người đó đi cùng, thì hắn cũng không đòi hỏi gì nữa.

Bách Lý Tố Tuyết nhàn nhạt bảo:

— Không đòi hỏi gì nữa, điều đó chứng tỏ hắn rất tự tin.

Người tu hành kia đang đứng cung kính nghe vậy thì có chút ngoài ý muốn, mới hỏi lại:

— Cứ đáp ứng hoàng hậu như thế này sao?

— Thời điểm không cần thiết thì đừng trở mặt, bằng không chỉ gọi là lỗ mãng.

Bách Lý Tố Tuyết nói chậm rãi không chút biểu cảm:

— Cho dù nhất thống như thế nào, vẫn luôn có một ít thanh kiếm đủ khiến bà ta và Nguyên Vũ kiêng kị. Vậy cần chi Cá chết lưới rách.

***

Với nhiều người ở Trường Lăng, nơi còn lạnh hơn cả đỉnh Mân Sơn chính là chỗ sâu của hoàng cung.

Trong một tòa điện lớn ở nơi đó, trên con đường đá trước thư phòng của hoàng hậu, có một người đàn ông mặc áo bào xám đang quỳ gối.

Người này có dáng cao to, ngay cả khi quỳ trên mặt đất thì vẫn lộ vẻ rất cao lớn. Chỉ là nơi ống tay áo vốn là cánh tay phải của gã nay đã trống không, đoạn tay áo ấy đang khẽ đung đưa trong gió.

Bộ dáng lúc này của gã trông thực thê lương và rất khiêm tốn.

Không ai có thể liên tưởng nổi người này với Thân Huyền, chủ nhân của Đại Phù thủy lao được.

Không biết gã đã quỳ bao lâu rồi.

Trong thư phòng phía trước, rốt cuộc cũng có một giọng nói lãnh khốc vang lên:

— Ta chỉ bảo kêu ngươi tới gặp, sao ngươi lại quỳ?

Thân Huyền nhìn mặt đất trước đầu gối, không ngẩng đầu lên mà thưa rằng:

— Thủy lao bị phá, Lâm Chử Tửu mất tích, là thần thất trách, đến nhận hình phạt.

— Nếu ngươi trong lòng không thẹn, đã tận hết sức, thì căn bản không cần quỳ. — Thanh âm của hoàng hậu tiếp tục vọng ra từ thư phòng.

Nghe được câu nói lạnh lùng mà uy nghiêm này, Thân Huyền không có phản bác, chỉ cúi đầu im lặng.

— Ta vốn tưởng rằng ngươi thích Đại Phù thủy lao…

Hoàng hậu tiếp tục:

— Ở đó ngươi có thể gặp được nhiều hạng người tu hành và có thể học được rất nhiều phương pháp tu luyện từ miệng bọn họ, cho nên những năm qua, tu vi của ngươi đã thăng tiến rất nhanh. Đừng quên rằng trong số những người cùng độ tuổi với ngươi, có nhiều người tu hành có thiên phú hơn ngươi mà giờ lại kém xa ngươi.

— Nhưng hiện tại ta mới biết ngươi không thích, không hề tương đồng với biểu hiện bên ngoài của ngươi.

— Nếu là do ta phán đoán sai, thì đó đương nhiên là lỗi của ta, không phải của ngươi.

— Ngươi chắc biết rõ rằng, trừ khi ta không mở miệng, còn nếu đã nói, thì những gì ta đã nói chắc chắn sẽ được thực hiện.

— Ta có thể cho ngươi một lời hứa.

Giọng nói vang lên từ thư phòng không còn lạnh lùng khắc nghiệt như trước nữa, mà bắt đầu trở nên bình thản:

— Nếu thích, ngươi có thể theo quân đội đến Đông Hồ… Chỉ cần ngươi có thể lấy được Tục Thiên Thần quyết từ người thiếu niên đó, thì ngươi sẽ là vị Hầu gia thứ 14 của Đại Tần, và ta có thể cho ngươi được lựa chọn đất phong.

Thân Huyền thân thể không có một chút run rẩy nào, nhưng cơ thịt trên mặt lại khẽ co giật.

Sau khi hít sâu một hơi, thì gã chậm rãi đứng dậy và thưa:

— Thần đi Đông Hồ.

Tiếng nói của hoàng hậu lại vang lên:

— Ta hy vọng lần này ngươi thực sự thích nó.

Thân Huyền ngẩng đầu đáp: — Thần rất thích!

***

Trường Lăng sẽ luôn là nơi chứa đựng vô vàn nỗi buồn và niềm vui.

Có người thích tất cũng có người buồn.

Với tâm trạng vô cùng bi thương, Hoàng Chân Vệ nhìn Mặc Thủ Thành đang lặng yên nằm trên chiếc ghế mây, nói với giọng khẽ run run: — Sư phụ, chờ con!

Mặc Thủ Thành chậm rãi ngẩng đầu, liếc y một cái rồi gật đầu.

Hoàng Chân Vệ quay người và bước xuống vọng lâu.

Y đi về phía hoàng cung, cả người y như tắm trong ánh nắng mai.

Y biết sư phụ mình đã đến thời điểm cuối cùng của cuộc đời, không biết còn sống được bao lâu nữa, nên muốn hoàn thành tâm ý cuối cùng của mình cho sư phụ.

Thầy mình có thể tùy thời ra đi bất cứ lúc nào.

Y biết với thể trạng lúc này của sư phụ, ở lại lâu một chút là thêm phần đau đớn, nhưng y muốn thầy mình đợi y trở về từ hoàng cung.

Bởi y muốn đòi hỏi hoàng hậu một chuyện.

Ít ra thì thầy mình không giống với gia chủ của Thương gia hồi đó. Chí ít thì thầy mình sẽ đỡ bớt được tai tiếng hơn.

Đây là ý định chân thật nhất của y với tư cách là một người đệ tử.

Y cực muốn hoàn thành điều này.

Tuy nhiên, y lại không biết rằng ngay khi y rời khỏi tòa vọng lâu, với ý muốn của Mặc Thủ Thành thì vị tướng lạnh lùng nghiêm nghị xoay chiếc ghế mây, để lão có thể nhìn thấy thân ảnh Hoàng Chân Vệ đang đi xa.

— Có ý nghĩa gì đâu!

Mặc Thủ Thành dường như đang nói với Hoàng Chân Vệ hay cũng như đang nói với bản thân mình và cho cả vị tướng đứng sau lưng:

— Đợi khi con sống đến tuổi như ta, con sẽ hiểu rằng sống chết trên đời không có gì hơn được việc thuận theo tâm ý của mình (bản tâm). Người một khi chết rồi thì mọi thứ đều giai không, có thể khiến trong lòng bình an là đủ, nào còn để ý vấn đề gì sau đó nữa!?

Nói xong những lời này, lão liền đắp chăn lên người và khép hai mắt lại, trông cứ như là rơi vào giấc ngủ rất sâu vậy.

***

Hoàng Chân Vệ bước rất nhanh, như là đang xuyên qua tấm màn nắng sớm của Trường Lăng.

Đi tới một chỗ nào đó, y bất chợt dừng lại.

Ngay chỗ này, y có thể nhìn thấy một ngõ phố có phần hoang vắng cách đó không xa.

Con ngõ đó là Ngô Đồng Rụng Lá.

Vào lúc này, y không nghĩ đến những chuyện gì khác về người

thiếu niên hàng rượu, mà chỉ nghĩ đến hình ảnh một thiếu niên đang đứng trước người Tiết Vong Hư đã chết trước khi bắt đầu tham dự kiếm hội Mân Sơn.

Hình ảnh trong óc, hình ảnh của mình lúc này và Đinh Ninh dần dần trùng lặp vào nhau.

Y nghĩ đến tâm trạng của mình lúc này, chính là nỗi niềm của Đinh Ninh lúc đó.

Y chỉ dừng lại trong một chớp mắt, sau đó tiếp tục đi.

Rồi ngay sau đó, cả người y đột ngột ngưng lại.

Với nền tảng tu vi của mình, y có thể nghe thấy rất nhiều thanh âm tinh tế.

Ngày thường, từ lâu y đã quen với việc có cả đống âm thanh hỗn tạp của sinh linh từ trên trời dưới đất lọt vào tai. Rồi sau đó y tự nhiên sẽ loại bỏ những tạp âm đó, nghe được những gì mình muốn nghe.

Y thực tự nhiên nghe được âm thanh, là thanh âm mà bản thân y muốn nghe.

Cơ thể y run lên một cách mạc danh kỳ diệu. Bởi giọng nói mà y nghe thấy trong vô thức lúc này, chỉ là một cuộc nói chuyện bình thường giữa hai người qua đường.

— Con gái của Chương thợ rèn lớn lên trông càng xinh đẹp, giống y đúc mẹ con bé khi còn trẻ, như tạc từ cùng một khuôn ra vậy.

— Rõ ràng là cái miệng có nhiều điểm trông giống Chương thợ rèn hơn. Ta xem ngươi là già quá rồi nhớ không rõ. Cho dù là cùng một bức họa do một người họa sĩ vẽ hai lần, cũng không thể giống nhau hoàn toàn được.

— Tính tình ngươi thật là thất thường...

Nghe cuộc trò chuyện thường nhật hay xuất hiện trên phố phường như vậy, Hoàng Chân Vệ biết rằng mình đã mắc một sai lầm nghiêm trọng, nói khác đi, là vì mình đã xem nhẹ một điều.

Có đôi khi, có những manh mối ta phải đau khổ tra tìm mà chẳng thấy tăm hơi, nhưng thực ra nó đã sớm xuất hiện trước mắt ta như cỏ dại bên đường, thường thường hay bị bỏ qua. (Tưởng xa tận chân trời, hóa ra lại gần ngay trước mắt)

Nhiều người đã kiểm tra qua Đinh Ninh.

Từ trận bão tố ngay sau khi Dạ Sách Lãnh quay trở lại Trường Lăng, Thần Đô Giám đã cẩn thận kiểm tra Đinh Ninh, bao gồm cả dì nhỏ của hắn, Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Cho dù Thần Đô Giám cảm thấy không có vấn đề gì, thậm chí còn hủy đi hồ sơ của Đinh Ninh, nhưng mà vẫn có một số quyền quý muốn điều tra lai lịch của hắn cho rõ ràng. Tin tức trong hồ sơ đương nhiên sẽ không ít hơn Thần Đô Giám.

Ngay từ sau Lộc Sơn Hội Minh, Hoàng Chân Vệ đã đọc qua một số tư liệu về Đinh Ninh. Trong những tư liệu đó, đương nhiên có cả Trưởng Tôn Thiển Tuyết. Xuất thân của Đinh Ninh và Trưởng Tôn thiển Tuyết không có vấn đề gì. Y thậm chí còn xem qua gia phả của cả hai người.

Trong gia phả của Trưởng Tôn Thiển Tuyết còn có một bức chân dung của mẹ nàng. Trong bức chân dung ấy, dung mạo của Trưởng Tôn Thiển Tuyết và mẹ nàng trông y hệt nhau. Không chỉ ngoại hình, mà kể cả biểu cảm cũng y chang nhau.

Trên đời không tồn tại hai dòng sông giống y như nhau, cũng không có hai người có ngoại hình y như đúc, đây là đạo lý đơn giản nhất.

Khi đó y chỉ đọc lướt qua gia phả, không chăm chú mấy. Y chỉ nghĩ rằng mẹ của Trưởng Tôn Thiển Tuyết cũng như nàng, quả thực là một mỹ nhân có dung mạo tuyệt thế mà thôi.

Nhưng nếu bức chân dung đó được vẽ ra dựa trên hình mẫu chính là Trưởng Tôn Thiển Tuyết, thì tất nhiên nó là giả.

Giả tạo là vấn đề lớn nhất.

Q5 - Chương 28: Bình thản rời thành

Đằng sau một vấn đề giản đơn mà bị xem nhẹ tất có rất nhiều câu hỏi.

Chỉ một niệm thông ☆ thì tất cả thông ☼. Trong quá trình không cần suy nghĩ này, chỉ cần thấu suốt một điểm thôi thì rất nhiều câu hỏi ẩn chứa trong đó rốt cuộc đều có thể giải thích được.

Làm thế nào mà Đinh Ninh tu hành nhanh như vậy.

Vì sao Đinh Ninh có thể sống sót khi đồng hành với lão tổ Chu gia!?

Vì sao trong nháy mắt hắn chỉ liếc nhìn qua mà có thể thông hiểu vô số kiếm kinh.

Tại sao Đinh Ninh lại nghiêm túc và bình tĩnh như vậy.

Và tại sao hắn có thể chiến đấu vượt cảnh giới?

...

Trong chớp mắt này, trong đầu Hoàng Chân Vệ giống như có vô số người đang tụng kinh, tất cả đều vang vọng cái tên Đinh Ninh và ba chữ Cửu Tử Tằm.

Cả người y như ngưng đọng. Dưới ánh nắng mai càng ngày càng sáng, thì y càng ngày càng cảm thấy hoang đường và nực cười biết bao, cơ hồ muốn khóc lên.

Nhân sinh thực sự buồn cười đến vậy sao!?

Khi ta cất công tìm kiếm lại chẳng được gì, đến khi chuyện đã rồi thì nó lại lặng lẽ xuất hiện trước mặt.

Khi y còn chưa kịp lạc (trôi)^^ trong tâm tình ấy, thì bỗng có một chiếc lông vũ màu đen nhẹ rơi xuống trước mặt dưới màn nắng sớm.

Cơ thể không ngừng run rẩy, Hoàng Chân Vệ ngẩng đầu lên. Chưa bao giờ y cảm thấy ánh mặt trời rất là chướng mắt như lúc này.

Y nhìn thấy một con chim bồ câu đen đang vỗ cánh, từ hoàng cung bay ra. Con chim mang theo hoàng lệnh.

Y đang trên đường đến hoàng cung, nhưng ý chỉ của Hoàng hậu đã tới trước.

Y gỡ lấy thư tín từ chân chim câu, gỡ ra và giải mật bức mật thư được thông cáo cho các Ti Thủ, sau đó bàn tay y run rẩy càng thêm dữ dội.

Cũng ngay lúc này, Hoàng Chân Vệ nghe thấy một tiếng vang nhỏ vọng ra từ tòa vọng lâu ở đằng xa. Y cứng ngắc quay người lại và nhìn thấy một dải trắng thuần được buông xuống.

Là đồ đệ còn lại duy nhất của Mặc Thủ Thành sau Hoàng đế Nguyên Vũ, Hoàng Chân Vệ đương nhiên biết ý nghĩa của tiếng chuông vang ở trên vọng lâu và băng vải trắng rủ xuống đó mang ý nghĩa gì.

Y biết rằng, cuối cùng thầy đã không thực hiện được lời hứa với mình.

Nói cách khác, sư phụ khôn ngoan hơn y, nhìn xa trông rộng, biết rằng dù y có vào cung cũng không thay đổi được cái gì.

— Thầy ơi!

Y kêu lên trong đau đớn, hoàn toàn không để ý đến ánh nhìn của mọi người xung quanh, và trên khuôn mặt đau khổ hiện lên những giọt nước mắt trong như pha lê đang trượt dài.

Hết thảy đều không đổi.

Thầy mình đã chết. Ý chỉ của Hoàng hậu đã được ban bố.

Y muốn sư phụ trước khi chết biết rằng một số tai tiếng sẽ không được áp đặt lên người thầy, và thầy xứng đáng được tôn vinh.

Thế nhưng, thầy mình đã không thể nhìn thấy.

Việc mà y muốn làm nhất cũng không thể thành công.

Sau khi chết, thầy mình sẽ phải gánh chịu rất nhiều tội danh, lời phỉ nhổ và sự căm hận vô cùng.

Trong khoảng thời gian đau đớn tột cùng này, y hiểu rằng thầy mình lựa chọn thản nhiên tiếp nhận những điều đó. Tất cả những nỗ lực, trả giá của thầy đều là vì một đế chế vô cùng huy hoàng và to lớn sẽ sinh ra trong tương lai, một đế chế xưa nay chưa từng có.

Tuy nhiên, y lại không thể bình thản đón nhận.

Âm thanh duy nhất vang lên trong tâm trí y lúc này là lời thầy đã nói:

"Điều duy nhất con có thể làm bây giờ là: lựa chọn."

☆☆☆

Hoàng Chân Vệ lúc này đứng giữa một con phố dài.

Một số thuộc hạ của y không muốn người xung quanh nhìn

thấy sự thất thố đó của y nên đã ra tay khiến con phố trở nên vắng vẻ.

Nhưng đứng trên con phố im ắng này, bức tranh trước mặt y lại không ngừng biến hóa.

Y như là đang đứng trước một đống xác chết khổng lồ vào năm đó.

Nhìn thấy một kiếm sư hùng mạnh bất khả chiến bại, người đã lãnh đạo Đại Tần diệt ba vương triều, cuối cùng chết đi, thân thể bị vô số ánh kiếm chém thành tro tàn, cuối cùng ngay cả tro cũng không tồn.

Và y dường như lại đứng trước Ba Sơn Kiếm Tràng.

Dãy núi Ba Sơn khổng lồ cao không thấy đỉnh, giống như một phương trời đất thần thánh đang áp chế y, làm cho y ý thức được mình nhỏ bé đến mức không thở nổi.

Song, khi cuối cùng chuôi kiếm Mạt Hoa bị đứt gãy, lúc kiếm phái Ba Sơn biến mất, y cảm thấy Ba Sơn to lớn kia đột nhiên sụp đổ, và vô số bóng đen đổ ập xuống người mình.

Rất nhiều người vì vương triều ngày càng hùng mạnh này mà đã dành cả cuộc đời của họ cho nó, tận đến lúc chết.

Tuy nhiên, họ đã không nhận được những gì xứng đáng được hưởng.

Ngay vào khoảnh khắc Hoàng Chân Vệ đứng trước cánh cửa của lựa chọn, y liền nhớ đến cái nhìn hấp hối của người đàn ông ở giữa đống xác khổng lồ đó.

Có ai sai không?

Cửu Tử Tằm là sai sao?

Hoàng Chân Vệ càng thêm đau đớn mà nhắm mắt lại, nhưng ánh nắng chói chang vẫn chiếu rọi cảnh vật trước mắt đó của y, đỏ bừng một mảnh.

Suy cho cùng, mọi sự lựa chọn đều xuất phát từ cảm xúc thật trong tim.

Y đã hiểu tường tận ý nghĩa trong lời nói của thầy mình.

Sư phụ của mình đã đưa ra một lựa chọn mà lão nghĩ là đúng và ưa thích.

Nhưng thầy mình sẽ không cản trở sự lựa chọn của bản thân mình.

Bởi vì đó là thầy mình, là người thầy thực sự thương yêu đệ tử.

Hoàng Chân Vệ dùng sức nhắm mắt lại.

Sau đó y mím chặt môi và nghiến răng.

Vì dùng quá sức mà máu chảy ra từ kẽ răng, chảy xuống khóe miệng mà y không hề hay biết.

.....

☆☆☆

.....

Khi Hoàng Chân Vệ đưa ra lựa chọn, thì Đinh Ninh đang thản nhiên chuẩn bị hành trang.

Hắn đã thông báo cho Binh Mã ti.

Theo quy định, bất kỳ một người tu hành nào chưa có quân công thì khi tham gia quân đội sẽ là một binh sĩ bình thường. Tuy

nhiên, vì thân phận đặc thù và bởi vì thỏa hiệp với Mân Sơn Kiếm Tông, nên hắn được đãi ngộ như một vị tướng lãnh bình thường, được Binh Mã ti phân phối cho ba cỗ xe ngựa, nghênh đón hắn lên đường.

Vì chưa trở về Mặc Viên, nên không có cuộc chia tay đặc biệt nào.

Ngoài ba gã đánh xe được Binh Mã ti phân cho, một người tỳ nữ linh hoạt dáng thô kệch để sai vặt, thì chỉ còn bốn người bọn hắn bao gồm hắn, Trưởng Tôn Thiển Tuyết, Nam Cung Thải Thục và Diệp Tránh Nam.

Một cuộc chia ly như vậy có vẻ hơi lạnh lẽo, nhưng với Đinh Ninh thì tình cảnh rời thành thị như thế này lại là sự nhẹ nhõm.

Cho nên bất kỳ Cành mọc trên cành* nào đương nhiên sẽ khiến hắn không vui.

Vì vậy việc ngăn cản khi hắn chuẩn bị lên xe ngựa, khi hắn nhìn thấy một người thiếu niên xuất hiện trong tầm mắt, thì sắc mặt hắn đột nhiên biến lạnh, như bị phủ lên một tầng sương giá.

Nam Cung Thải Thục vốn là con nhà tướng, đã từng thấy rất nhiều cuộc viễn chinh kiểu như này, nên cô đã lo liệu hết những thứ cần mang theo, khiến ba gã binh lính đánh xe của Binh Mã ti rất khâm phục.

Vào lúc cô đang kiểm tra một số loại thuốc dự phòng, thì cảm nhận được khí tức lạ lùng kia, cô quay lại nhìn.

— Là An Bão Thạch?

Chỉ thoạt nhìn qua, cô liền quay sang Đinh Ninh cách đó không xa mà nhẹ giọng hỏi.

Người thiếu niên đang tới có dáng người không cao lắm.

Nhưng cảm giác mà hắn ta mang đến lại cao hơn bất kỳ tài tuấn trẻ tuổi nào mà Nam Cung Thải Thục từng thấy.

Ngay cả cảm giác mà Tịnh Lưu Ly tác động lên cô cũng không mạnh mẽ bằng.

Đinh Ninh chưa từng chính thức nhìn thấy An Bão Thạch, nhưng lại biết người thiếu niên trông như đám mây bay lơ lửng trên bầu trời này chỉ có thể là An Bão Thạch.

— Ta tới là muốn nói cho ngươi một số chuyện.

Không có bất kỳ lời dạo đầu nào và cũng không có lễ nghi, An Bão Thạch đi đến nơi chỉ cách Đinh Ninh vài bước chân rồi dừng lại, mỉm cười với hắn và bảo:

— Tịnh Lưu Ly đã bại trong tay ta.

Đinh Ninh nhìn hắn ta mà không đáp.

— Bây giờ ngươi là đối thủ duy nhất của ta. Ta hy vọng sau khi thắng cung nữ họ Dung, ngươi sẽ không lười biếng. — Hắn ta mỉm cười với Đinh Ninh và tiếp tục:

— Và ta cũng sẽ đi đến biên quan Đông Hồ.

— Ngươi nghĩ rằng ta sẽ buông lỏng à? — Đinh Ninh chăm chú đối mặt với hắn ta mà hỏi lại.

An Bão Thạch cười nói: — Sẽ không là rất tốt.

Nam Cung Thải Thục và Diệp Tránh Nam nghe vậy thì đồng thời cau mày, đều không vui.

Cái vẻ không thích của hai người không phải vì An Bão Thạch kiêu ngạo và tự phụ, mà là vì phản ứng của Đinh Ninh. Bọn họ đều cảm thấy hắn đáp lại câu này có vẻ yếu thế, không có lợi hại như trước đây.

Nhưng mà, tiếp đó, Đinh Ninh lại bồi thêm một câu:

— Chỉ là ta lười biếng thì liên quan (quái) gì đến ngươi?

An Bão Thạch hơi giật mình.

— Đối thủ của ngươi là Tịnh Lưu Ly.

Đinh Ninh không hề để mắt đến An bão Thạch nữa mà bắt đầu lên xe, nói hết ý:

— Tịnh Lưu Ly sẽ đánh bại ngươi, căn bản không cần ta.

Đến lượt An Bão Thạch cau mày, thật sâu.

Nhưng hắn ta không cãi, chỉ đáp nhẹ:

— Đã vậy thì hẹn gặp lại ở biên quan Đông Hồ.

Nam Cung Thải Thục bật cười.

Cô cũng bắt đầu lên xe, sau đó đồng thời nghiêm túc nói với An Bão Thạch:

— Đừng cứ lải nhãi cái gì biên quan Đông Hồ như là cựu binh lão tướng rồi ấy. Ngươi chắc hiểu rằng đây vẫn còn là cơ mật của Binh Mã ti.

An Bão Thạch không quan tâm đến sự khiêu khích này, mà chỉ cười nhẹ rồi quay người bỏ đi.

Thế là ba cỗ xe ngựa bắt đầu di chuyển và thong thả rời khỏi Trường Lăng.

*****

(*) 节外生枝: Cành phụ mọc trên cành. Đây là một thành ngữ Trung Quốc, có nghĩa là cành con mọc lên ở những nơi cành không

nên sinh ra, khiến cành chính bị suy yếu. Nó là một phép ẩn dụ để chỉ những vấn đề mới phát sinh bên cạnh những vấn đề ban đầu, cũng thường ám chỉ việc cố tình thiết lập chướng ngại để ngăn cản việc giải quyết vấn đề cách suôn sẻ.

Q5 - Chương 29: Quân sư

Cuối hè năm Nguyên Vũ thứ mười hai lịch Đại Tần, vương triều Đại Tần và nước Ô Thị nảy sinh xung đột nơi biên giới.

Nguyên nhân xung đột chỉ là do một cái thùng gỗ cho ngựa uống nước.

Chỉ vì một cái thùng ấy mà một binh sĩ của Đại Tần đã tử trận.

Vào đêm đó, biên quân của Đại Tần yêu cầu nước Ô Thị giao nộp chiến binh đã giết chết binh sĩ Đại Tần.

Nhưng bên Ô Thị nhấn mạnh rằng binh sĩ nước Tần đã vượt biên.

Tuy nhiên, bên phía biên quân Đại Tần thì tin rằng đó thực sự là thùng cho ngựa uống của quân Tần. Người lính đó chỉ yêu cầu trả lại một cách hợp lý mà không được đáp ứng!

Vì vậy, sau khi yêu cầu bị cự tuyệt, biên quân Đại Tần đã thực hiện một hành động rất quyết liệt.

Một chi biên quân đã quyết đoán phát động tấn công vào chỗ đóng quân của chiến binh kia của Ô Thị.

Cuộc xung đột này càng ngày càng gay gắt, cùng với việc quân đội Đại Tần không ngừng gia tăng, nó nhanh chóng biến thành một cuộc chiến tranh.

Tuy nhiên, chỉ cần những ai đời sau có chút đầu óc mưu mô thì họ sẽ dễ dàng nhận ra rằng, vào đúng ngày mà người lính nước Tần chết vì cái thùng gỗ ấy, đã có rất nhiều nhánh quân của Đại Tần bắt đầu di chuyển vượt dãy Âm Sơn để đến biên giới giáp Ô

Thị.

Rất nhiều người tu hành ở Trường Lăng cũng lên đường vào đêm hôm đó, vội vã đến nơi vốn là vùng đất hoang nghèo nàn trong mắt người Tần.

Hơn nữa, với cái nhìn của các nhà nghiên cứu chiến tranh ở đời sau, Đại Tần tuyệt đối đã nắm bắt thời cơ quá tốt.

Mấy nước gần nhất với nước Ô Thị là Nguyệt Thị và Tây Khương. Nguyệt Thị đã trở thành nước chư hầu của Đại Tần. Sau khi chiến tranh nổ ra, quân đội Nguyệt Thị trực tiếp tham dự cuộc chiến chống lại Ô Thị.

Còn bản thân Tây Khương vừa mới trải qua một cuộc nội chiến, có mấy gã vương tử đã hợp tác với nhau để giết cựu vương, nhưng họ đã bị vương hậu dẫn dắt quân đội lần lượt chinh phục. Giờ đây, người mẫu hậu quyền lực đó đã trở thành người lãnh đạo thực sự của Tây Khương. Cho nên nước này căn bản không còn dư lực để bố trí quân đội hỗ trợ Ô Thị.

***

Vào cuối hè năm Nguyên Vũ thứ mười hai, Đinh Ninh là một trong số rất nhiều người tu hành ở Trường Lăng đang vội vã đến Âm Sơn.

Những người tu hành nào chưa từng tham gia chiến tranh, dù thuộc cảnh giới nào, đều thuộc loại binh lính mới nhập ngũ và được các sĩ quan trưng binh của Binh Mã ti hộ tống. Truyện được dịch trên trang reader, Bạ_ch ng_ọc sá_ch.

Quân lệnh của Đại Tần cực kỳ nghiêm ngặt. Nếu có kẻ vi phạm nhẹ khiến sự vụ chậm trễ thì bị quan trưng binh tước đi quân công, phế bắt cưỡng bức lao động. Còn nếu nặng làm lỡ thời cơ chiến đấu, tức thì bị hành quyết.

Vì vậy, chi quân đội vận chuyển tân binh không chỉ là để hộ tống, mà còn giống như một đội quân áp giải tù nhân, với sứ mạng nhất định phải đưa người đến tận nơi.

Bởi lúc này là thời chiến, bắt đầu xuất phát từ Trường Lăng, thân là tướng lãnh của quan trưng binh được điều tới biên ải, nhánh quân này của Đinh Ninh là một bộ phận của Túc Vệ quân thường trú đóng cách Trường Lăng 130 lý*.

(*) Theo hệ đo lường cổ Trung Hoa, thì 1 lý hay 1 dặm (市里, li) = 15 dẫn = 500 m

Nhánh quân này có quân số 2.000 người, nhưng lại mang theo một lượng lớn công cụ bằng sắt và đồng, thuộc loại vật dụng dùng hàng ngày của biên quân và công cụ khai hoang.

Giống như nhiều triều đại trước, Đại Tần cũng kiểm soát chặt chẽ khoáng sản và đồ dùng kim loại có khả năng sản xuất ra thuật khí và một số vũ khí mạnh mẽ. Hầu hết các xưởng sản xuất cũng được tập trung tại Trường Lăng.

Ngay khi chiến tranh ập đến, mọi thứ cần thiết sẽ theo quân như nước chảy ra ngoài. Mặc dù làm tiêu tốn rất nhiều nhân vật lực trên đường đi, nhưng điều này cũng tạo ra lợi thế: chính lệnh tất đạt. Hơn nữa, quân đội Đại Tần phản ứng cực kỳ nhanh.

Trưởng quan cao nhất của nhánh quân này tên là Quách Phong, nhân sĩ Quan Trung, là người quen cũ với cha và ông của Nam Cung Thải Thục. Ông cũng rất kính trọng Đinh Ninh.

Khi đợi được nhóm người Đinh Ninh đến, thì cả đội quân bắt đầu chính thức lên đường. Việc đầu tiên ông ta làm là ngay lập tức mời Đinh Ninh và Nam Cung Thải Thục lên chiến xa của mình.

— Rất nhiều người Trường Lăng đã nghe qua nhiều chuyện về ngài.

Vị tướng lãnh này không cao, thậm chí người còn hơi còng, trên đỉnh đầu đã hói, nhưng toàn thân ông vẫn toát lên sự sắt đá của người lính đã trải qua vô số trận chiến máu tanh. Ông rất kính trọng Đinh Ninh, vừa gặp đã cúi đầu chào, giọng điệu thì khiêm tốn đến cực điểm:

— Đặc biệt là ta nghe nói chuyện ngài cự tuyệt Ly Lăng Quân, làm sao giúp một gã giang hồ tên Vương Thái Hư trở thành thủ lĩnh ngầm của Trường Lăng, cho nên ta biết thực lực của ngài không chỉ nằm ở tu vi hay khả năng chiến đấu vượt cảnh giới, mà còn ở tầm nhìn xa trông rộng và năng lực bày mưu tính kế.

Đinh Ninh không phải là người thực sự khiêm tốn, càng không thích lời khách sáo, cho nên sau khi nghe những lời của vị tướng quân thì hắn chỉ nghiêm túc gật đầu một cái và bảo:

— Ta bị thương quá nặng. Nếu chiến đấu chắc sẽ không xuất lực được bao nhiêu. Trên đường đi có thể trợ giúp Quách tướng điều gì, thì tướng quân cứ mở miệng.

Quách Phong rất hài lòng với thái độ và càng thêm thưởng thức Đinh Ninh nên cười đáp:

— Ngài nên làm quân sư của ta ... Đương nhiên chỉ là thuận tiện giúp đỡ chút chuyện dọc đường.

Ngừng một chút, ông lập tức giảm nụ cười, chậm rãi nói tiếp với giọng lạnh đi:

— Hành trình quá xa, danh tiếng của ngài thì quá lớn. Ta sợ rằng trên đường đi sẽ không quá bình yên.

Đinh Ninh liếc nhìn người có tướng mạo bình thường này mà nói:

— Tướng quân thật là người thông minh.

— Ngài* nghĩ sao về cuộc chinh phạt Ô Thị lần này của Đại Tần chúng ta? – Quách Phong không hề khiêm tốn nữa, mà hỏi Đinh Ninh.

(*) Người dịch: Nguyên văn là "ngươi" chỉ ý ngang hàng, không tôn kính, nhưng vì cho thống nhất nên để vậy.

— Mấu chốt nằm ở thái độ của vương triều Đại Sở cách Ô Thị một dãy Âm Sơn. Dù là Tây Khương hay Đông Hồ đều không thể cải biến vận mệnh của Ô Thị. — Đinh Ninh cười nhẹ đáp:

— Động tác lớn như vậy, ngay cả Túc Vệ quân các ông cũng được điều đi, còn không biết có bao nhiêu người tu hành bị chuyển ra Trường Lăng nữa. Nếu không đánh hạ được Ô Thị thì sao có thể cam tâm!?

Quách Phong gật đầu bảo: — Ta tán thành quan điểm của ngài.

Đinh Ninh nhìn ông ta, rồi tiếp tục giảng giải:

— Đông Hồ tất nhiên sẽ phái quân tới. Không chỉ bởi Đông Hồ và Ô Thị như Môi hở răng lạnh, mà còn là, nếu Ô Thị quy về Đại Tần, chúng ta chỉ cần ngừng mậu dịch nơi quan ải, thì mười năm tới quân đội Đông Hồ sẽ không còn đủ vũ khí để dùng. Nhưng dù là Đông Hồ phái binh hay Đại Sở vượt qua dãy Âm Sơn, thì đường đi vẫn còn xa xôi cách trở, cho nên Ô Thị nhất định sẽ cố gắng kéo dài thời gian, không muốn bị Đại Tần chúng ta đánh bại ngay. Đại Tần ta sở dĩ thành lập biên thành sau dãy Âm Sơn là bởi trước đó Đông Hồ nổi danh là mọi rợ nơi hoang mạc, bọn chúng am hiểu nhất là dùng kỵ binh tập kích, mà quân Tần chúng ta lại khó đuổi kịp ở trên đấy. Còn đóng quân dưới Âm Sơn, hơn một tháng sau, nơi này sẽ bị tuyết phủ, cho nên dù bọn chúng muốn điều gì thì cũng phải kéo dài đến lúc tuyết tan đã.

Quách Phong ánh mắt kích động mãnh liệt, có chút chuyện ông có nghĩ tới, nhưng một số lại không nghĩ thấu đáo được như Đinh

Ninh. Điều quan trọng nhất là ông cho rằng Đinh Ninh nói rất có lý.

— Nhưng có lẽ hoàng hậu cũng đã cân nhắc tới cái này rồi, cho nên quân đội mới mang theo nhiều đồ như vậy.

Đinh Ninh từ từ quay người lại, nhìn những cỗ xe đang áp tải quân nhu rồi mới tiếp tục:

— Vậy nên bà ta sẽ không nóng vội, mà là đánh thực ổn thỏa mặc kệ đối phương muốn kéo dài đợi đến khi tuyết tan mới quyết chiến. Lựa chọn như vậy thì thương vong sẽ giảm đi rất nhiều, nhưng cũng sẽ lâu dài và gian nan hơn. Hơn nữa với những đội quân có quân số nhỏ, sẽ xuất hiện nhiều biến số.

Quách Phong hít sâu một hơi, nhìn Đinh Ninh một cách nghiêm túc, bảo:

— Điểm đến cuối cùng của chúng ta đều là Đông Hồ. Nơi đó, chúng ta chắc sẽ thuộc về một đội quân nhỏ.

Đinh Ninh cười đáp:

— Tới được Đông Hồ mới như thế. Còn trên đường tới Đông Hồ, e rằng giống như tướng quân nghĩ, chúng ta chỉ là mồi nhử mà thôi.

Quách Phong có vẻ không ngạc nhiên với câu nói này, nhưng sắc mặt ông trông càng lạnh hơn.

— Tướng quân đã nói rồi, danh tiếng của ta quá lớn, tốc độ tiến cảnh lại quá nhanh. Đối với ba vương triều kia thì, đây là một mối uy hiếp lớn.

Đinh Ninh từ tốn nói tiếp:

— Trong nhánh quân này của tướng quân không có nhiều

người tu hành lợi hại, cho nên với những người muốn ám sát ta thì bọn họ không cần trả giá quá nhiều.

— Vì ngài hiểu rõ ràng hơn ta, có nghĩa là ngài có đủ khả năng để nhắc nhở ta kịp thời làm ra phản ứng.

Ông nhìn về con đường phía trước và chậm rãi bảo:

— Nhiệm vụ của ta không chỉ là đưa các ngươi đến đúng thời hạn, mà còn là tận hết khả năng, giúp những con sói con theo ta xuất chinh này có thể an toàn trở về nhà, càng nhiều càng tốt.

*****

P.s (tác giả):

Tôi đã viết ra câu chữ trong chương này mà không thể giải thích được. Vẫn là tiết tấu cũ. Hãy xem liệu chúng ta có thể có ba chương vào ngày mai hay không.

Q5 - Chương 30: Tiếng chuông ở Tiên Phù Tông

Việc truyền tin tức giữa hai nơi luôn mất thời gian.

Tại Trường Lăng, dù không ai dám chặn chim câu đen hoặc ưng đen đưa tin, nhưng vì là tin mật, thì việc viết, truyền thư, nhận và xử lý, phải qua nhiều khâu như thế nên thời gian tiêu tốn càng nhiều.

Cũng giống như việc hoàng hậu đã đoán trước sẽ có biến cố ở Đại Phù thủy lao nhưng vẫn thua Cửu Tử Tằm. Lý do là vì chênh lệch một chút thời gian đó.

Điều khiến hoàng hậu càng thêm tức giận là bà ta đã nếm trải cảm giác bị người thân phản bội.

Trong khi từng cỗ sức mạnh vô cùng lớn từ trên vọng lâu đánh xuống trong thành Trường Lăng và thu gặt vô số mạng người tu hành, và khi rất nhiều người tu hành đang được điều chuyển đến biên cảnh Ô Thị, thì nơi vương đô Đại Yên xa xôi, những người ở đây mới vừa biết được những chuyện đã phát sinh trước đó ở Trường Lăng.

Trong một gian giảng đường của Tiên Phù Tông, Trương Nghi xếp bằng trên chiếu tại cuối lớp.

Hắn đã quen ngồi ở vị trí kém cỏi nhất này, vi hắn nghe không hiểu những kiến thức về phù đạo của giáo viên Tiên Phù Tông dạy.

Một chỗ không hiểu thì chắc chắn không theo kịp.

Hắn cũng đã quen với ánh mắt khinh bỉ của những bạn học

xung quanh.

Hành động này không chỉ bởi vì hắn vẫn mãi không thể tiến cảnh, mà còn bởi vì hắn là người Tần.

Sau khi vương triều Đại Tần diệt Hàn, Triệu, Ngụy, tất cả các nước còn lại đều mang địch ý với Tần. Đặc biệt là ở hội minh Lộc Sơn, nước Tần đã trở thành công địch của thiên hạ.

Hôm nay, Trương Nghi phát hiện bạn học quanh mình hơi khác lạ. Thậm chí người giáo viên nhìn hắn cũng hơi khác so với bình thường.

Trương Nghi vốn theo không kịp so với cả lớp, hơn nữa lại đang cảm thấy hoang mang nên hắn càng thêm hồ đồ.

Chính vì thế khi tiết học kết thúc, người giáo viên hỏi Trương Nghi và một bạn học khác vài vấn đề đơn giản thì hắn đều không trả lời được.

Rất nhiều người đều không hiểu tại sao Trương Nghi có thể vào học ở đây. Cả người giáo viên đang dạy hắn cũng vậy.

Người này nhìn thấy Trương Nghi đang xấu hổ thì lắc lắc đầu, hỏi thêm một vấn đề:

— Câu hỏi đơn giản như vậy mà trò còn không trả lời được. Vậy trò có biết sư đệ Đinh Ninh của mình đã làm ra việc gì ở Trường Lăng hay không?

Trương Nghi sững sỡ một lúc, nhưng lại không xấu hổ cúi đầu nữa mà theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn, vội vàng hỏi:

— Sư đệ Đinh Ninh làm sao?

— Hắn đã là người tu hành trẻ nhất trong lịch sử đạt đến Ngũ Cảnh.

Người giáo viên nhìn thật kĩ Trương Nghi, dừng một chút rồi mới tiếp tục:

— Sau khi hắn vào Ngũ Cảnh, lập tức khiêu chiến người cung nữ bên cạnh hoàng hậu có tu vi tiếp cận Lục Cảnh đỉnh phong. Chắc trò cũng đã gặp qua cung nữ đó ở kiếm hội Mân Sơn. Hắn đã thành công, trong trận quyết đấu công bằng mà giết chết người cung nữ đó.

Những bạn học ở đây đều đã biết chuyện này, nên ánh mắt của bọn họ nhìn hắn bao hàm rất nhiều tâm tình. Còn Trương Nghi, nghe được những lời này thì run rẩy cả người, bờ môi cũng run run.

— Lão sư... Chuyện này... — Hắn vui mừng đến mức không nói nên thành câu.

— Thiên Mệnh tụ tại Trường Lăng. Những năm gần đây thiên hạ đều phải công nhận tài tuấn hàng đầu đều xuất từ Trường Lăng. Nhưng cùng có xuất thân từ động Bạch Dương, tại sao chênh lệch giữa hai người lại lớn đến như vậy? Một người khiến cho kẻ khác khó mà với tới, một người lại là...

Người giáo viên chỉ mới nói đến đây, câu khẩu nghiệp còn lại chưa xong thì đã khó thể khống chế được lửa giận của mình. Lão quơ quơ tay áo rồi lập tức đi ra khỏi giảng đường.

Lão đã nhịn được để không nói ra những lời thô tục, nhưng như thế thì có khác gì đâu.

Không ai an ủi Trương Nghi.

Đa số ánh mắt khi nhìn hắn lại thêm phần tức giận.

Bởi vì lúc này hắn không hề tỏ ra xấu hổ chút nào mà lại đang vô cùng vui mừng, sung sướng.

Người ta có ưu tú thế nào thì cũng đâu phải là ngươi, dù cho người đó là sư đệ của mình thì sao chứ?

Hoặc là người này bẩm sinh đã nhu nhược, căn bản không thể trở thành người tài giỏi.

Một thiếu nữ xinh đẹp đứng lên, tức giận liếc nhìn Trương Nghi, đang chuẩn bị rời khỏi giảng đường.

Cô không phải học sinh ưu tú nhất ở đây, cũng không phải người có tu vi hay ngộ tính cao nhất, nhưng thân phận lại cao quý nhất.

Cô là Mộ Dung Tiểu Ý, dì nhỏ* của cô đang là hoàng hậu của vương triều Đại Yên.

(*) Người biên: nguyên văn "tiểu cô".

Tại trong dòng tộc hoàng hậu và hoàng thân quốc thích, vì được hoàng hậu vô cùng yêu thích nên có thể coi cô ấy là công chúa đương triều cũng không sai.

Hơn nữa, hoàng hậu sinh ra ba hoàng tử, nhưng lại không hề sinh được một cô công chúa nào.

Nhờ thân phận như thế, ngày thường luôn là giáo viên là người ra khỏi lớp đầu tiên rồi đến phiên cô là người thứ hai, sau đó mới đến những người còn lại.

Cô yêu hay ghét ai cũng sẽ ảnh hưởng đến thái độ của những học sinh khác ở trong lớp.

Khi cô ấy đứng dậy, không thèm nhìn Trương Nghi thì các học sinh khác cũng đồng loạt đứng dậy và làm như thế.

Nhưng đúng lúc này, từ trong núi vang lên một tiếng chuông ngân.

Mộ Dung Tiểu Ý giật mình.

Tại trong hiểu biết của cô, ở Tiên Phù Tông thì tiếng chuông này chưa bao giờ xuất hiện.

Các học sinh đi đằng sau cô cũng vô cùng ngạc nhiên, nhưng rất nhanh bọn họ đã được người giáo viên nói ra đáp án. Đó là có người muốn "Sấm sơn".

Chuyện này nghĩa là kẻ đó muốn công khai khiêu chiến tông môn.

Nhưng đây là Tiên Phù Tông, môn phái mạnh nhất nước Đại Yên. Ai có năng lực lớn như vậy để dám công khai khiêu chiến?

Không cần hỏi nhau, tất cả mợi người ở khắp bốn phía đều hội tụ đến chỗ đó, nơi mà người khiêu chiến đang đứng.

Tất cả mọi người trong Tiên Phù Tông đều dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến cánh cổng môn phái dưới chân núi.

Trương Nghi vẫn như bình thường là đi theo đám học sinh này ở vị trí cuối cùng.

Hắn rất vui vẻ, khiếp sợ vì "Tiểu sư đệ" dám làm chuyện như thế, vui mừng vì "Tiểu sư đệ" đã thành công và hắn cũng cảm thấy kiêu ngạo vì "Tiểu sư đệ", nhưng không mấy ai biết hắn đang rất khó nghĩ.

Nơi đây là đất Yên, không ai tận mắt nhìn thấy tình cảnh Tiết Vong Hư chết đi như thế nào tại kiếm hội Mân Sơn. Chính vì thế không ai có thể hiểu tâm tình của hắn bây giờ.

Bản năng dẫn hắn đi xem náo nhiệt nhưng tâm tính đang lẫn lộn giữa vui mừng và buồn khổ mà không thể tự kiềm chế. Hắn không biết lúc nào mình mới có thể trở về Trường Lăng để đi thăm mộ Tiết Vong Hư.

Và ... khi nào mới gặp lại tiểu sư đệ.

Một tiếng hô vang tại cửa sơn môn như sóng triều lan tràn về phía sau.

Bỗng nhiên Trương Nghi bừng tỉnh.

Ở ngay gần phía trước, Mộ Dung Tiểu Ý cũng kinh ngạc hét lớn.

Bởi vì không ai ngờ được, kẻ khiêu chiến khiến cho rất nhiều sư trưởng Tiên Phù Tông đều cực kỳ trọng thị lại là một người thiếu niên xấp xỉ tuổi của bọn họ.

Thiếu niên này không cao, khuôn mặt bình thường, sắc mặt vàng như sáp khiến người ta nghĩ y có cuộc sống rất kham khổ.

Y mặc áo vải màu lam, đi giày vải đen, nhìn qua có chút câu nệ nhưng vẫn kiên định đứng ở trước cửa Tiên Phù Tông.

— Rốt cuộc y là ai?

Mộ Dung Tiểu Ý có thân phận rất cao nên cô không chỉ quen biết những bạn học cùng khóa với mình.

Ngay sau khi cô vừa hỏi xong, thì một người tu hành trẻ tuổi trông như một giáo viên của Tiên Phù Tông đứng bên cạnh đã trả lời:

— Người của Hoàng Thiên Đạo Môn.

— Hoàng Thiên Đạo Môn?

Mộ Dung Tiểu Ý và vài người học sinh đứng bên cạnh nghe vậy thì ngẩn người. Trong ấn tượng của bọn họ, Hoàng Thiên Đạo Môn chỉ là một tông môn nhỏ, không có tiếng tăm gì.

— Y đã đánh sư huynh Phong Ngọc trọng thương chỉ với một

đòn.

Người tu hành trẻ tuổi này hơi khó khăn nuốt nước bọt, sau đó nói tiếp:

— Hoàng Thiên Đạo Môn có chút ân oán với môn phái chúng ta.

Q5 - Chương 31: Vạn phù khai

Cuối hè năm nay, lúc mà rất nhiều người tu hành đi tới quan ngoại, thì ở Tiên Phù Tông nơi Yên Thượng Đô đã nghênh đón người đầu tiên khiêu chiến từ khi lập tông đến giờ.

Người khiêu chiến là một cậu thiếu niên trông có vẻ câu nệ và non nớt, ít trải đời. Người thiếu niên này là đệ tử của Hoàng Thiên Đạo Môn. Khi đối mặt với tình cảnh bị rất nhiều đệ tử Tiên Phù Tông vây xem như vậy, y mặc dù vẫn câu nệ như trước nhưng lại biểu lộ không có chút bất an nào.

Trước khi người thiếu niên đến, thì hầu hết các đệ tử và cả một số người giáo viên đã có tuổi ở Tiên Phù Tông, đều căn bản không biết Hoàng Thiên Đạo Môn và Tiên Phù Tông có liên hệ gì. Họ càng không biết ân oán ở trong đó.

Thậm chí rất nhiều người già cả trong tông cũng đã quên đi đoạn chuyện xưa này, mãi cho đến lúc người thiếu niên này xuất hiện.

Tổ sư khai sơn của Hoàng Thiên Đạo Môn kỳ thật từng là đệ tử Tiên Phù Tông.

Người đệ tử kia gọi là Nhạc Bình.

Hắn lúc ấy là một trong những đệ tử ưu tú nhất của Tiên Phù Tông, ưu tú đến mức cảm thấy chức tông chủ Tiên Phù Tông chỉ có mình mới xứng đảm nhiệm.

Nhưng sau đó, hắn phát hiện mình đã sai.

Trong số những người tu hành cùng thế hệ của Tiên Phù Tông,

xuất hiện một người đệ tử gọi là Từ Tĩnh Mặc, người này còn mạnh mẽ hơn hắn nhiều.

Về sau Từ Tĩnh Mặc đã trở thành một đời tông chủ của Tiên Phù Tông.

Đã tiêu tốn thời gian thật lâu, Nhạc Bình đều phát hiện mình không cách nào vượt qua được Từ Tĩnh Mặc.

Cho nên sau đó, hắn ly khai Tiên Phù Tông mà sáng lập nên Hoàng Thiên Đạo Môn.

Từ Tĩnh Mặc là tông chủ đời trước của Tiên Phù Tông.

Chuyện xưa cộng lại đã trôi qua một trăm mấy mươi năm. Đại đa số người Tiên Phù Tông biết được chuyện xưa này, thực sự đều không rõ ràng tại sao lúc đó Nhạc Bình phải tách khỏi Tiên Phù Tông, hay vì sao hắn phải đi sáng lập Hoàng Thiên Đạo Môn.

Nhưng kết quả sau cùng là, Hoàng Thiên Đạo Môn phát triển không được tốt lắm. Trong tông không xuất hiện một đệ tử ưu tú nào, dù là lúc Nhạc Bình còn sống, cho nên sau này nó không có tiếng tăm gì.

Thẳng cho tới bây giờ, theo việc người thiếu niên này lên tiếng, tất cả mọi người ở đây mới hiểu lúc ấy vì sao Nhạc Bình lại tách rời Tiên Phù Tông, lại lập ra Hoàng Thiên Đạo Môn.

— Lúc đó, sư tổ các ngươi và sư tổ ta đã nói qua, dù cho sư tổ ta không thắng được hắn, nhưng chỉ cần đệ tử của ông có thể thắng được học sinh của hắn hoặc là ông có đồ tử đồ tôn thắng được đồ tôn đồ tử của hắn, thì đều tính như nhau.

Người thiếu niên câu nệ lúc xem thấy những người tu hành Tiên Phù Tông đang vây xem càng ngày càng nhiều mà không thấy người chủ sự, thì có một chút phiền muộn mà ngẩng đầu lên, kể lại chuyện xưa:

— Chỉ cần có thể thắng, thì Tiên Phù Tông sẽ nhường sơn môn* lại cho Hoàng Thiên Đạo Môn ta. Sư tổ hai tông đã đề ra ước định, Tiên Phù Tông các ngươi không thể làm trái.

(*) Biên. Sơn môn: cửa núi, cửa tông môn ở trên núi. Ở đây sơn môn là chỉ nơi ở, trú đóng và sinh hoạt của một môn phái.

Lúc tiếng nói của cậu thiếu niên Hoàng Thiên Đạo Môn rõ ràng truyền ra xung quanh, trên đất trống trước cửa tông môn và trên đường núi phía sau đều lập tức xôn xao cả lên.

Trương Nghi còn đang ngẩn người thì lúc này hoàn toàn tỉnh táo lại.

Người đệ tử tên Nhạc Bình kia hẳn là cả đời đều không phục, hơn nữa tính tình của hắn cực kỳ cao ngạo. Thất bại trong quá trình tranh giành chức tông chủ Tiên Phù Tông, nên sau đó hắn càng cao ngạo hơn, nghĩ ra việc sáng lập một tông môn, muốn tông môn này trong tương lai sẽ có danh tiếng cao hơn giỏi hơn cả Tiên Phù Tông.

Tuy cùng là đồng môn có chung một thầy, nhưng nếu Hoàng Thiên Đạo Môn có được sơn môn Tiên Phù Tông, cho dù nhân khẩu không thịnh vượng, nhưng đối với tu hành giới, thì Hoàng Thiên Đạo Môn sẽ biến thành chính tông. Và Tiên Phù Tông sẽ biến thành ngoại môn của nó.

Nhạc Bình đã như thế, nhưng so với hắn, thì Từ Tĩnh Mặc chỉ sợ còn có tính cách cao ngạo và tự tin hơn nhiều. Cho nên ông mới lưu lại lời nói như vậy, dù cho đệ tử của Nhạc Bình có thể thắng được học sinh của mình, ông đều sẽ chắp tay dâng lên sơn môn Tiên Phù Tông.

— Cái việc yêu cầu sơn môn này, đã trải qua thời gian rất lâu rồi, đã cách một thế hệ.

Một tràng thanh âm châm chọc khiêu khích vang lên.

Những tiếng nói châm chọc khiêu khích ấy, đều đến từ những người trẻ tuổi ở Tiên Phù Tông đang nói chuyện vui vẻ hòa thuận với nhau.

— Dù có trải qua thời gian bao lâu, thì Tiên Phù Tông các người cũng không nên quên nợ.

Nghe những lời châm chọc khiêu khích ấy, người thiếu niên cẩn thận từng li từng tí lấy từ trong ngực ra một túi gấm rất cũ kỹ. Y cũng không tức giận, chẳng qua là nhấn mạnh vào điều muốn nói:

— Tổ sư hai tông chúng ta còn để lại chứng từ ở đây.

Nhìn người thiếu niên quê mùa kém cỏi và non nớt chưa trải đời này, rất nhiều đệ tử trẻ tuổi Tiên Phù Tông quên mất sự thật rằng người này đã xông vào sơn môn, hơn nữa còn đả thương một người sư huynh của họ, mà nhao nhao lớn tiếng cười lạnh:

— Lập chứng từ thì như thế nào, chẳng lẽ ngươi cảm thấy ngươi có thể thắng được những đệ tử thế hệ này của Tiên Phù Tông sao?

Nhưng mà cậu thiếu niên như cũ không có tức giận, chỉ ngẩng đầu nhìn những người trẻ tuổi đang cười nhạo kia, nghiêm túc gật đầu mà đáp:

— Đúng vậy!

Bộ dáng của y vẫn ngốc nghếch vụng về như trước.

Tràng diện lúc này rõ ràng biến thành yên tĩnh.

Mộ Dung Tiểu Ý cau chặt mày lại.

Cô không có tức giận, chẳng qua là đang suy tư… Nếu như sư

huynh Phong Ngọc không phải đối thủ của thiếu niên này, và nếu như tông chủ thật sự đáp ứng khiêu chiến của y, vậy thì thế hệ đệ tử này của Tiên Phù Tông sẽ có mấy người thắng được kẻ này nhỉ?

Không khí trong lúc nhất thời lâm vào tĩnh lặng.

Không ít sư trưởng ở đây đều không nói câu gì, chỉ có thể nói rõ những người giáo viên này đều đang chờ đợi tông chủ và các vị trưởng lão trong tông lên tiếng.

— Quân tử nhất ngôn.

— Mặc kệ cách mấy đời, nếu là Tổ sư đã nói ra thì tất nhiên phải giữ lời!

Vừa hay lúc đó, có một gọng nói già nua vang lên từ chỗ cao trong Tiên Phù Tông:

— Cùng xuất từ một tông, người đến chính là khách.

Những câu nói này rõ ràng truyền hết vào trong tai mỗi người.

Chỉ cần nghe mấy câu đơn giản như thế, Trương Nghi đã vô cùng kính nể trong lòng.

Đây không chỉ là thủ tín, hơn nữa còn thủ lễ. (Giữ chữ Tín, giữ lễ nghi).

Câu nói cuối cùng chính là để khuyên bảo người của Tiên Phù Tông là, cho dù là tranh đấu, thì vẫn phải đối xử tử tế với cậu thiếu niên Hoàng Thiên Đạo Môn này.

Nhưng đồng dạng cũng là một câu nói, khi rơi vào tai nhiều người lại đại biểu cho bỏ hết mọi ước thúc.

— Phương Thuấn Ý Tiên Phù Tông, lĩnh giáo cao chiêu của sư đệ.

Một gã đệ tử trẻ tuổi tuấn tú trong đám đệ tử Tiên Phù Tông đi ra. Sau khi thi lễ với cậu thiếu niên thì gã chậm rãi lên tiếng.

Mộ Dung Tiểu Ý đứng trong đám nữ đệ tử Tiên Phù Tông, ánh mắt của cô lập tức sáng lên.

Người vừa ra khiêu chiến có dáng người thon dài, khuôn mặt rất tuấn tú trẻ tuổi, đúng là một trong mấy người mà Mộ Dung Tiểu Ý vừa nghĩ đến.

Phương Thuấn Ý lớn lên đã anh tuấn, cảnh giới tu vi lại cao, nên tự nhiên được lòng rất nhiều các sư muội, sư tỷ của Tiên Phù Tông. Thậm chí, gã còn nhiều lần trở thành đối tượng xxx^^ được đem ra đàm luận của một ít nữ sinh.

Trương Nghi nhìn Phương Thuấn Ý, cảm thụ được khí tức trên thân gã, trong lòng hắn liền sinh ra sự kính trọng và ao ước.

Nhưng đúng lúc này, cậu thiếu niên Hoàng Thiên Đạo Môn lại đáp lại một câu khiến người ta ngớ người:

— Ta mặc dù tuổi nhỏ, nhưng năm tuổi đã nhập môn, vì vậy ta mới là sư huynh của ngươi. Ngươi không được loạn bối phận.

Khi nói ra những lời này, người thiếu niên tuy vẫn mang bộ dáng ngốc nghếch như cũ, nhưng lại toát lên vẻ nghiêm trang lý luận. Y trông cứ như một cậu bé nông thôn đang đứng ở quầy hàng ven đường, lý luận một bó rau* nên bán bao nhiêu tiền mới được, hoàn toàn khiến cho người ta không cách nào tức giận được.

Cho nên Phương Thuấn Ý chỉ cảm thấy có chút buồn cười và bảo:

— Vậy theo lời ngươi nói, ngươi là sư huynh thì chính là sư huynh.

— Chuyện này không phải do người nào đó định đoạt là được,

nên như thế nào thì cứ như thế đó. (Cái nào ra cái đó)

Cậu thiếu niên Hoàng Thiên Đạo Môn thế mà lại bổ sung một câu. Tiếp đó, y dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn Phương Thuấn Ý, người cao hơn y hẳn một cái đầu mà bảo:

— Ngươi là sư đệ, vì vậy ngươi ra tay trước đi!

Phương Thuấn Ý lắc đầu, đây không có nghĩa là gã phản đối, chẳng qua là vì gã cảm thấy bất đắc dĩ, cảm thấy đúng là không có cách nào lý luận với người này được.

Vì vậy kế tiếp gã mỉm cười, đáp: — Được!

Một người tu hành có thần tình tự nhiên, tâm tình cũng tự nhiên nhẹ nhõm, nghĩa là người đó rất tự tin.

Lúc này Phương Thuấn Ý cũng như thế.

Khi gã thu lại nụ cười, lúc ánh mắt nhìn về phía đối phương, trong đó chỉ còn là sự nghiêm túc.

Ống tay áo chấn động, trước người gã lập tức xuất hiện những thứ trông giống như rừng hoa đào khắp núi, như là có vô số đóa hoa rụng rơi vào ngày xuân, cách thời không chuyển qua đây.

Ánh mắt của Trương Nghi trừng lớn đến cực hạn.

Hắn có chút không thể tin nổi.

Vầng sáng màu hồng phấn chiếu rọi lên tất cả khuôn mặt của mọi người, cả một mảnh hồng nhạt.

Nhưng những thứ phát sáng kia không phải là mấy vạn đóa hoa đào thực sự, mà là mấy vạn tấm phù nhỏ màu hồng phấn.

Mấy vạn tấm phù, trông giống như hoa đào rơi vào cơn gió mạnh, trong nháy mắt xuất hiện ở trước người Phương Thuấn Ý.

Nghĩ đến bản thân mình ngay cả một tấm phù đều không thể dùng cho tốt, nhìn người sư huynh chỉ trong nháy mắt lại đồng thời thi triển ra hơn vạn cái phù, thì Trương Nghi lập tức cảm thấy rất xấu hổ.

*****

P.s (tác giả):

Hôm nay biết được có một bạn sách mời tới một cuộc họp mặt Chí Tôn, tôi cũng cảm thấy xấu hổ, bởi vì hôm nay còn muốn chờ ra canh một, sau đó còn có một chuyện cũng không dám nói ra, có cái hảo hữu truyền tin muốn uống rượu mừng, kết hôn đại sự không thể không đến, vì vậy trời tối ngày mai tôi sẽ đi đến Vũ Hán, sau đó tham gia tiệc cưới. Liễu Hạ Huy cùng Phương Tưởng đều đi sớm hơn tôi, bọn hắn có thể làm chứng tôi không phải vì tránh né, kỳ thật tôi vẫn luôn viết văn. Năm nay số lượng chữ rất nhiều. Tổng cộng cộng ba ngày đi lại sau đó, lại là tiệc cưới uống rượu mừng, vì vậy luôn luôn cảm khái tuổi già khó giữ, cảm giác muốn cắt jj. Trước tiên là nói ra còn hơn không nói, vạn nhất trong đó có ít càng đấy, cái kia lại xu hướng kéo dài 9 tháng. Một tháng này ta thực ngoại trừ họp thì không có đi ra ngoài, mỗi ngày hơi thư thả đi đều chỉ được năm sáu trăm bước, bị bạn bè gọi là ốc sên. Cuối cùng bằng hữu kết hôn không thể không đến. Đều là chuyện tình nghĩa giang hồ, thông cảm thông cảm.

Q5 - Chương 32: Ai có thể thắng?

Chỗ mạnh mẽ của phù đạo Tiên Phù Tông là thông qua sự đặc thù của phù chỉ và phù sa* mà có thể dùng chân khí để tạo phù.

(*) Giống như chu sa làm mực vẽ trên lá bùa, còn ở đây là vẽ phù. Phù chỉ: bản thân lá phù để vẽ nét lên.

Mỗi loại phù khác nhau thì có tác dụng khác nhau. Khi dùng đối địch, lúc ném ra nó sẽ giải phóng sức mạnh được tích lũy ngày thường ở trong đó.

Chỉ là muốn lĩnh ngộ ra phù ý gì, tạo ra loại phù nào và dùng phù gì mà có thể thuyên chuyển chân khí ngay lập tức, cái này cần dựa trên tu vi.

Vào lúc này, Phương Thuấn Ý đã phóng ra hàng vạn tấm phù, tuy rằng mỗi tấm phù nhỏ này đều là cùng một loại, nhưng số lượng chân khí thuyên chuyển cần dùng đúng là kinh người.

Điều gây sốc nhất là sự cam lòng từ bỏ và quyết tâm của Phương Thuấn Ý.

Trương Nghi tu luyện phù đạo cũng đủ lâu, nên biết rất rõ dù chỉ là một cái phù đơn giản thì đều cần chân khí điều hòa phù sa, tới lúc tạo phù xong thì cần tiêu tốn thời gian dài. Hơn vạn tấm phù này không biết đã tích lũy trong bao nhiêu năm (mới được vậy).

Nhiều năm khổ công như vậy, chỉ vì một ý nghĩ mà lấy hết ra dùng, đây quả thực là khí phách.

Giống như một vị tướng lãnh có gan phóng hết tất cả các mũi tên mà đội quân mình có trong nháy mắt, điều này cần có dũng khí.

Dù thế nào, Trương Nghi cũng cảm thấy người sư huynh này thật mạnh mẽ.

Và uy lực của những tấm phù này cũng rất mạnh ...

Hàng vạn cái phù đang bay múa như hoa đào rơi rớt trên bầu trời, sau đó những tấm phù này trực tiếp hóa khí và biến thành nguyên khí trời đất cuồng bạo.

Trong cơn cuồng bạo này, trực tiếp xuất hiện rất nhiều tia sáng màu hồng, giống như thần tích.

Không gian như bắt đầu bị chia nhỏ ra, phát ra âm thanh kèn kẹt khó chịu.

Sức mạnh mà Phương Thuấn Ý thể hiện vào tích tắc này không còn có thể dùng tu vi của gã mà đo đếm được.

Đôi mắt của nhiều đệ tử Tiên Phù Tông tràn ngập ánh sáng cuồng nhiệt.

Theo quan điểm của họ, nếu lực lượng như vậy của Phương Thuấn Ý được sử dụng trên chiến trường, thì không chỉ tạo thành sát thương lớn cho một đội quân đông đảo, mà còn có thể gây ra mối đe dọa bất ngờ đối với một số Lục Cảnh đỉnh phong hay thậm chí uy hiếp đến Thất Cảnh.

Đối mặt với hàng vạn tấm phù đó, người thiếu niên đến từ Hoàng Thiên Đạo Môn vẫn như cũ dùng một tư thế trông rất ngờ nghệch vụng về ném ra một lá phù.

Động tác giống như một người nông dân quăng đất vào ruộng, ném đi một thứ mà không có chút mỹ cảm nào.

Đây là một lá phù màu vàng.

Chỉ nghe một tiếng “xuy” âm vang.

Lá phù màu vàng đó đã bị mạnh mẽ xé ra thành từng mảnh trong tích tắc. Nhìn qua thì, có vẻ nó không thể ngăn cản lực lượng ngày càng lớn mạnh của hàng ngìn hàng vạn tấm phù của Phương Thuấn Ý, tạo cảm giác cho mọi người ở đây là, khi những tia sáng màu hồng rơi vào người thiếu niên, thì cơ thể y sẽ tan thành mây khói.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc này, Trương Nghi cảm thấy được gì đó nên ngẩng đầu nhìn lên trời.

Rất nhiều người tu hành của Tiên Phù Tông cũng nhanh chóng làm thế.

Tất cả những người ngẩng đầu nhìn, đều thấy bầu trời chuyển vàng.

Khoảng trời bên trên ban đầu vốn màu xanh nhưng giờ đã đổi sang vàng, như thể có một tờ bùa chú màu vàng khổng lồ hình thành bao trùm trên đó.

Thiếu niên ném phù với tư thế khó coi lúc này mới thu tay lại.

Y búng ngón tay vài cái cùng lúc.

Một lớp ánh sáng màu vàng rơi xuống từ trên bầu trời sắc vàng và chặn trước người y.

Hình ảnh này cực kỳ đơn giản. Nhưng đến cả Trương Nghi cũng cảm thấy, động tác đó cứ như y chỉ tiện tay tạo ra một tấm phù lợi hại từ không khí trên khoảng trời màu vàng rồi ném ra ngoài.

Nó giống như rút ra một lá phù nhỏ từ một tấm phù lớn.

Lớp ánh vàng này hoàn toàn không thể ngăn cản sức mạnh của Phương Thuấn Ý mà sụp đổ ngay lập tức, nhưng dù sao thì nó cũng giành giật được một chút thời gian cho người thiếu niên.

Cánh tay người thiếu niên lại động.

Sau đó, có một lớp ánh vàng khác rơi xuống.

Từ lớp này đến lớp khác.

Người thiếu niên tạo cho người ta cảm giác vụng về, nhưng động tác lại đâu vào đấy, như thể y đang dệt vải một cách rất thành thạo.

Cảm xúc cuồng nhiệt trong mắt Mộ Dung Tiểu Ý nhanh chóng tiêu tan, biến thành vẻ khiếp sợ không hiểu nổi.

Cho dù lớp ánh vàng mà người thiếu niên kéo ra lúc này không thể hoàn toàn chặn đứng sức mạnh của Phương Thuấn Ý, nhưng dù sao thì y vẫn an toàn.

Dẫu sao thì y đang làm tiêu tán sức mạnh của Phương Thuấn Ý cách từ từ, theo từng lớp một.

Điều quan trọng nhất là, nguồn sức mạnh trên khoảng trời màu vàng dường như không giảm bớt bao nhiêu.

— Đây là loại phù gì? — Có ai đó bất chợt kinh hãi thốt lên.

Phù hộ mệnh từ trên trời rơi xuống tay người thiếu niên vào lúc này dường như không bao giờ cạn kiệt.

Phương Thuấn Ý sắc mặt tái nhợt, trực giác cho biết bản thân không thể trực tiếp uy hiếp người thiếu niên này. Vì thế, gã liền ngẩng đầu lên, thêm một tấm phù màu hồng bay ra khỏi tay áo bên trái.

Phù này hóa thành một tia thần quang, đâm về phía khoảng

trời màu vàng ở trên cao.

“Oanh”, có một tiếng nổ vang lên.

Trên bầu trời xuất hiện một đóa hoa màu vàng cực lớn.

Mỗi một cánh trên bông hoa vàng vừa thô vừa dày trông như ánh chớp vàng óng ánh.

Tấm phù này là một trong những loại chân phù mạnh mẽ nhất của Tiên Phù Tông, Lôi Kích Đào Thần phù. Đây là chân phù có công hiệu dẫn lôi mạnh mẽ, do một vị tông sư Tiên Phù Tông tìm ra và chế tạo thành nhờ việc quan sát lôi văn trong lõi cắt ra từ cây gỗ đào bị sét đánh.

Tia chớp vàng óng tuy lan tràn trên nền trời sắc vàng, nhưng dường như nó chỉ như Dệt hoa trên gấm, căn bản không có tác dụng gì khác.

Người thiếu niên đến từ Hoàng Thiên Đạo Môn vẫn vô tư lấy phù.

Tư thế của y nhìn có vẻ vụng về, nhưng lại có tần suất ăn ý khó tả. Từng lớp ánh vàng rơi xuống, giống như một thanh phi kiếm uy lực yếu kém được y ném ra ngoài.

Nhưng dù phi kiếm có yếu đến đâu, thì nó cũng là phi kiếm.

Chỉ sau mười mấy nhịp thở, chùm tia sáng màu hồng đào ập xuống không còn uy hiếp y được nữa, nên y bắt đầu đánh trả.

Liên tiếp từng lá phù sáng màu vàng bắt đầu rơi về phía Phương Thuấn Ý.

Từ góc nhìn của nhiều đệ tử Tiên Phù Tông đứng bên cạnh, mỗi cử động tinh tế của y đều giống như lấy từng thanh kiếm từ trên trời cao rồi chém xuống người Phương Thuấn Ý.

Phương Thuấn Ý hít một hơi thật sâu.

Chân nguyên* trong cơ thể gã trào ra, một vật ánh vàng kim luôn được gã niết trên hai ngón tay trái biến mất trong tích tắc. Mà phía sau người thiếu niên đứng đối diện, lại chợt xuất hiện một sợi chỉ vàng một cách vô thanh vô tức.

(*) Người dịch: tác giả khi thì viết Chân khí, lúc thì Chân nguyên nên dịch không đổi, để y vậy.

Sợi chỉ vàng này không phải là thành phẩm thuần túy do sự ngưng tụ giữa chân nguyên và nguyên khí đất trời, mà chính xác hơn nó mang khí tức kim loại, do kim loại hoàn toàn nóng chảy tạo nên.

Vương triều Đại Sở có một thuật khí rất cường đại tên là Chu Tước châm.

Bề ngoài của loại thuật khí này giống như một cây kim dài màu đỏ rực, nhưng sau khi thi châm, nó sẽ quay tròn dữ dội, và sức nóng kinh người sinh ra sẽ không phá hủy lớp vỏ bên ngoài mà sẽ khiến phần lõi bên trong tan chảy thành dạng lỏng. Tại thời điểm va chạm dữ dội, chất lỏng đó sẽ phun ra từ mũi kim với tốc độ kinh hoàng.

Loại sức mạnh này thậm chí có thể trực tiếp xuyên thủng và hủy hoại kiếm thai.

Phù của Phương Thuấn Ý cũng có sức mạnh tương tự.

Tấm chân phù này là một trong mười loại chân phù Dung Sơn Phá Giáp phù của Tiên Phù Tông.

Người thiếu niên đến từ Hoàng Thiên Đạo Môn cảm giác được sát khí ở sau lưng. Y quay người lại, nhưng động tác vẫn cứ ngốc vụng như cũ.

Như kéo một sợi dây như trước, y lấy xuống một lá phù từ khoảng trời vàng trên cao.

Nhưng lần này không phải ánh sáng vàng nữa mà là màu trắng.

Một dòng nước lạnh màu trắng xuất hiện chảy dọc sợi chỉ vàng.

Có tiếng "Xuy" vang lên, một lớp sương trắng hình thành trên dây chỉ vàng, và ngay sau đó tầng sương giá lập tức bốc hơi.

Sau đó, có một dòng khí trắng khác lại hiện lên.

Từng luồng này nối tiếp luồng khác, hơn mười dòng khí trắng cuồn cuộn dâng lên, sợi tơ vàng phát ra tiếng răng rắc giòn tan rồi nứt ra, hóa thành vô số mảnh vụn.

Phương Thuấn Ý ngừng động tác và trầm mặc không nói.

Toàn trường lúc này rơi vào tĩnh lặng.

Nhiều người tu hành Tiên Phù Tông có thể sử dụng nhiều tấm phù cùng một lúc, nhưng về tốc độ sử dụng liên tục thì không ai có thể nhanh hơn người thiếu niên Hoàng Thiên Đạo Môn cả.

Lực lượng càng lớn thì cần thời gian giảm xóc càng nhiều.

Tựa như chiếc búa do thợ rèn nện đánh càng nặng, thì càng khiến người thợ rèn chăm chú từng động tác và để ý lực đánh sao cho như ý, nên càng tốn hao nhiều thời gian.

Tuy nhiên, rõ ràng mỗi một tấm phù của thiếu niên Hoàng Thiên Đạo Môn này đều không có uy lực kinh người gì, nhưng nó quả thực rất mạnh mẽ, hơn nữa thời gian thi triển hầu như không tốn hao bao nhiêu.

Có thể áp đảo người này trong một đòn, nhưng lại không thể

đánh bại đối phương. Mà khi đối thủ đánh trả thì lại không chịu nổi mỗi một kích đó của y.

Đối thủ như vậy ... Phương Thuấn Ý không thể đánh bại. Vậy còn ai có thể đánh bại y được?

Mộ Dung Tiểu Ý ngây ngốc nhìn chằm chằm người thiếu niên của Hoàng Thiên Đạo Môn, nhất thời trong đầu hiện lên vài cái tên. Nhưng chỉ sau hơi thở kế tiếp, cô đã mất đi niềm tin vào những người đó.

Trương Nghi nhìn người thiếu niên, vì quá bội phục nên hắn quên béng đi sự xấu hổ từ lâu.

...

Q5 - Chương 33: Ngọn lửa biến dị

Vào lúc này, có cả khối người tu hành Tiên Phù Tông có thể đánh bại hoặc thậm chí giết chết cậu thiếu niên Hoàng Thiên Đạo Môn này. Tuy nhiên, không một ai trong đó là cùng thế hệ với y.

— Ngươi thua.

Phá vỡ sự im lặng, người thiếu niên nghiêm túc nói câu này với Phương Thuấn Ý, sau đó quét mắt nhìn qua tất cả những người đang ở đây. Ánh mắt ấy tự động bỏ qua những vị lão nhân của Tiên Phù Tông, mà đều rơi vào những người đệ tử trẻ tuổi đang có mặt, sau đó y hỏi:

— Còn ai nữa không?

Trong lúc nhất thời không một ai đáp lại.

Phương Thuấn Ý đã là một trong mấy người đứng đầu các đệ tử thế hệ trẻ của Tiên Phù Tông. Huống chi, khi đấu với người thiếu niên này, sức mạnh mà gã quyết tuyệt vận dụng nhiều chân phù đã được luyện chế trong nhiều năm như vậy còn không làm gì được, thì những người cùng thế hệ nổi danh trong tông tất nhiên cũng không thể nào thắng.

Một cảm xúc khó tả lan tỏa ra xung quanh.

Mộ Dung Tiểu Ý cảm thấy bị sỉ nhục. Lẽ nào hôm nay toàn bộ Tiên Phù Tông sẽ bị một thiếu niên quê mùa rách rưới mới rời núi làm cho nhục nhã vậy sao?

Lúc này, thấy không có ai đáp lại, cậu thiếu niên Hoàng Thiên

Đạo Môn liền nhướng mày, tiếp đó nghiêm túc nói:

— Nếu không còn ai khiêu chiến nữa, các người nên tuân thủ hiệp nghị, giao sơn môn này cho Hoàng Thiên Đạo Môn chúng ta.

Mộ Dung Tiểu Ý sắc mặt biến tái rồi lại đỏ bừng.

Nhiều đệ tử trẻ tuổi của Tiên Phù Tông đều có khuôn mặt giống vậy.

— Ta sẽ thử!

Đúng lúc này, chợt vang lên một giọng nói.

Giọng nói này không phải là thuần chất Đại Yên, nó mang khẩu âm đất Tần mà nhiều người của vương triều Đại Yên ghét bỏ.

Mọi ánh mắt đổ dồn về người đó.

Trương Nghi cũng quay đầu nhìn sang.

Chỉ cần nghe giọng nói đó, hắn đã biết được Tô Tần là người lên tiếng.

Cũng như cách Trương Nghi làm sao thông qua sát hạch để vào Tiên Phù Tông, thì làm thế nào mà Tô Tần vào được đây cũng là một bí ẩn đối với hầu hết mọi người ở Tiên Phù Tông.

Chẳng qua không như Trương Nghi làm cho người ta chán ghét, tiến độ tu hành của Tô Tần rất nhanh, nhanh đến mức khiến người khác phải ghen tị.

Chỉ trong vài tháng, gã đã bỏ lại những người bạn học đã nhập học sớm hơn gã nửa năm ở phía sau. Dưới sự sắp xếp của sư trưởng Tiên Phù Tông, gã có thể trực tiếp học cùng với các học viên đã bắt đầu nhập học từ hai năm trước.

Sống ở Tiên Phù Tông, gã rõ ràng không thích giao du.

Dù cả khi đứng giữa đám đông, Tô Tần vẫn tạo nên cảm giác lẻ loi trơ trọi, không có bạn bè nào đứng cạnh.

Gã buông thõng hai tay xuống, khiến người ta không thể nhìn thấy khuyết tật nơi tay trái, tóc gã rất đen, khuôn mặt lộ ra có vẻ hơi trắng bệch.

Tô Tần vốn dĩ có khuôn mặt rất đẹp trai, trên khuôn mặt trắng quá mức lúc này lại xuất hiện một tia ửng đỏ, một nét đẹp hơi yêu dị.

Nhưng đối với cậu thiếu niên Hoàng Thiên Đạo Môn thì chuyện này chẳng có ảnh hưởng gì.

— Tốt!

Y chỉ nhìn Tô Tần đang đứng trên bậc đá cách mình không xa, rất đơn giản gật đầu mà bảo:

— Vậy ngươi ra tay đi.

Tô Tần cười cười, gật đầu chào.

Ngay sau đó, đám bụi lơ lửng trên con đường trước mặt bị sức mạnh phun ra từ trong cơ thể gã thổi dạt sang hai bên.

Cùng lúc đó, từ tay áo trái của gã bay ra một tấm chân phù màu đỏ rực.

Tấm chân phù này bốc cháy như một chiếc lá rụng trong đám bụi bay và biến mất ngay lập tức, không để lại chút tro tàn nào.

Trong khoảng không phía bên trái của cậu thiếu niên đang đứng bất động, bỗng lặng yên xuất hiện một ngọn lửa thực (Chân hỏa) màu đỏ.

Nhìn cái cách mà ngọn lửa đỏ hiện ra, rất nhiều người chung quanh liền phát ra những tiếng động khó hiểu.

Mặc dù Tô Tần đã bỏ xa hầu hết các học sinh năm nhất, nhưng dẫu sao thì thời gian gã tu phù đạo chưa lâu. Trong mắt nhiều người ở đây, gã đương nhiên không thể mạnh bằng Phương Thuấn Ý, cho nên cũng không thể đại diện đứng ra xuất chiến cho Tiên Phù Tông.

Thực tế vào thời điểm này, ngọn lửa màu đỏ đó chỉ là Chân Hỏa phù phổ biến nhất trong số tất cả các loại chân phù của Tiên Phù Tông.

Ngay cả vạn tấm phù của Phương Thuấn Ý cùng phóng ra một lúc còn không làm gì được người thiếu niên này, thì một tấm hỏa phù bình thường như vậy liệu có công dụng ư?

Cậu thiếu niên Hoàng Thiên Đạo Môn cũng nghĩ tương tự, không hiểu được.

Vì vậy, y thậm chí không chút hứng thú khi nhìn thấy ngọn lửa đó.

Với một cử động nhẹ nơi tay trái, một tia sáng màu vàng rơi xuống từ trên khoảng trời vàng, sau đó nó lập tức biến thành một viên đá màu vàng và bắn tới ngọn lửa đỏ.

Dùng đá dập lửa, đây cũng là một phương pháp rất phổ thông trong Tiên Phù Tông.

Nhưng điều mà không ai nghĩ tới là, tại thời điểm viên đá màu vàng bắn trúng ngọn chân hỏa này, thì ngọn lửa đỏ đột nhiên vặn vẹo biến dạng như là vật sống, và từ trong nó xuất hiện mấy đường phù ý thẳng tắp.

Ngọn lửa đột nhiên ngưng tụ, hơn nữa còn ngưng tụ theo năm hướng khác nhau.

Trong một tràng tiếng kinh hô vang lên xung quanh, thì ra là ngọn lửa màu đỏ lúc này đã ngưng thành năm thanh kiếm nhỏ mỏng manh.

Sau một vài tiếng nứt ”lách tách”, năm ngọn lửa đã tụ thành thanh kiếm nhỏ đỏ như ngọc đó đã xuyên qua hòn đá màu vàng và đâm thủng năm nơi trên cơ thể của cậu thiếu niên Hoàng Thiên Đạo Môn.

Trương Nghi cũng kinh hãi thốt ra tiếng.

Không phải do hắn nhìn thấy thủ đoạn bất khả tư nghị của Tô Tần nên mới vậy. Mà là vì hắn đang lo lắng cho người thiếu niên.

Khoảng cách như vậy gần quá.

Chỉ cách không tới một trượng, năm thanh kiếm như vậy không khác gì năm thanh phi kiếm.

Cậu thiếu niên Hoàng Thiên Đạo Môn cũng không ngờ lại xuất hiện biến cố như thế nên thét lên một tiếng chói tai. Từ trong tay áo của y bay ra một tấm phù màu vàng, đồng thời y quay ngược toàn thân lui ra sau.

Có mấy tiếng nổ “Oanh oanh” vang vọng.

Hàng chục ngọn chân hỏa phụt ra rải rác từ một đám cát vàng.

Một vài trong số chúng bắn tung tóe trên cơ thể của người thiếu niên, và tất cả những người ở đây đều nhìn thấy một số miệng vết thương bị cháy sém trên người y.

Người thiếu niên hét lên một tiếng chói tai, cố gắng ổn định thân thể đang loạng choạng.

Nhưng mà trước đó, chân nguyên trong cơ thể Tô Tần đã điên cuồng trào ra khỏi tay trái của gã.

Năm hoặc sáu tấm Chân Hỏa phù đã phóng ra từ đó.

Năm ngón tay trái của gã đã bị biến dạng xấu xí, thoạt nhìn khiến người ta có chút kinh tởm, nhưng chân khí tuôn ra từ đầu ngón tay gã cũng theo đó vặn vẹo méo mó mà đánh vào những tấm Chân Hỏa phù kia.

Những tấm hỏa phù này lần lượt biến mất.

Trước người cậu thiếu niên Hoàng Thiên Đạo Môn, lần lượt xuất hiện từng ngọn lửa khác, rồi phân tán khắp nơi thành những thanh kiếm lửa màu đỏ.

Những thanh kiếm này bay rất nhanh và dữ dội ác liệt, chúng xuất hiện theo nhiều hướng khác nhau.

Vì vậy những thanh kiếm lửa này hoàn toàn tạo thành một kiếm trận phi kiếm.

Đôi mắt đẹp của Mộ Dung Tiểu Ý mở to đến cực điểm.

Cô bắt đầu hiểu rằng, người thiếu niên trẻ tuổi đến từ đất Tần đã tạo ra một loại phù ý đặc biệt bằng đôi tay vô dụng của mình, biến Chân Hỏa phù tầm thường thành một loại Kiếm phù có uy lực mạnh mẽ.

Lại nghĩ đến Trương Nghi, người bạn cùng lớp với mình, người vừa mới khơi dậy sự căm hận của mọi người, thì trong lòng cô cảm thấy vừa ngưỡng mộ Tô Tần đồng thời lại càng thêm chán ghét Trương Nghi.

Có nhiều người còn phản ứng nhanh hơn cô ấy. Vì thế, khi tấm Chân Hỏa phù đầu tiên của Tô Tần sinh ra dị biến, ánh mắt của một số người xung quanh nhìn Trương Nghi đã thay đổi.

Nhưng vào lúc này, Trương Nghi lại không để ý đến vẻ mặt và ánh mắt của những người xung quanh nữa.

Cậu thiếu niên Hoàng Thiên Đạo Môn bị thương, cử động rõ ràng trở nên chậm chạp.

Hiện tại, Tô Tần hiển nhiên theo đuổi tốc độ thuần túy, muốn truy cầu cái nhanh, khiến cho người thiếu niên không kịp ứng phó, do đó giải quyết xong trận đấu.

Tuy nhiên, trực giác của gã cho biết chuyện không đơn giản như vậy.

Theo trực giác, người thiếu niên này sẽ không chịu thất bại dễ dàng như thế.

Gã chỉ cảm thấy, đệ tử hai đời của Hoàng Thiên Đạo Môn đã yên lặng đợi trên trăm năm mới đến Tiên Phù Tông khiêu chiến, sẽ không dễ dàng bị một tấm chân phù biến dị đánh bại được.

Cũng vào đúng lúc này, có một tràng tiếng hô kinh ngạc vang lên.

Con ngươi của Tô Tần co rút kịch liệt.

Cậu thiếu niên Hoàng Thiên Đạo Môn đã mở rộng hai tay.

Trên người y hiện lên rất nhiều tia sáng óng ánh rực rỡ.

Những tia sáng chói lọi này rò rỉ ra từ trong cơ thể y, lan dần lên trên và kết nối với khoảng trời vàng ở trên cao.

Bầu trời sắc vàng bây giờ trông cứ như một con diều khổng lồ, được y kéo bằng vô số sợi chỉ ánh sáng.

Tô Tần sắc mặt kịch biến.

Ngay khi những sợi tơ sáng chói này tỏa ra từ cơ thể người thiếu niên, thì những thanh kiếm lửa của gã bắt đầu vỡ tan.

Chân Hỏa kiếm rơi xuống, rơi vào những sợi ánh sáng này, và

chúng bị cắt thành vô số mảnh.

Những mảnh ngọn lửa bị cắt vụn tiến xa thêm, lại tiếp tục bị cắt thành nhiều mảnh nhỏ hơn bởi những sợi ánh sáng. Cuối cùng, chúng biến thành nhiệt lượng mỏng manh, tiêu tán bên ngoài thân người thiếu niên.

Cơ thể người thiếu niên khẽ run lên vì đau đớn, y cắn răng liếc nhìn Tô Tần.

Một sợi tơ ánh sáng nhẹ trong tay y dường như đột nhiên bị đứt. Nhưng nương theo sợi tơ nhẹ vừa đứt, thì xuất hiện một cỗ lực lượng mạnh mẽ từ trên trời xé rách ra, nó quét tới trước người Tô Tần.

“Oanh”, một tiếng nổ lớn sinh ra.

Một làn sóng khí bùng nổ, thân thể Tô Tần bay ngược ra sau, vượt qua tất cả những người đang vây xem, rơi xuống nơi xa xa.

Q5 - Chương 34: Thanh kiếm sáng

Có một tấm chân phù màu trắng rơi xuống sau lưng Tô Tần đang bay ngược, hóa thành một đám mây trắng tỏa ra khí tức tường hòa. Nó không chỉ nâng đỡ cơ thể gã mà còn giúp chịu tải, giảm bớt tác động đến Tô Tần ở mức độ cao nhất, giúp cả người gã đáp xuống chậm rãi.

Người ra tay là một sư trưởng của Tiên Phù Tông. Tấm phù đó đã thể hiện ra cảnh giới mạnh mẽ của người này, nhưng ngay cả nét mặt chủ nhân tấm phù cũng khó coi đến cực điểm.

Trong nhận thức của vị danh sư này, vô số sợi ánh sáng chói lọi trên người cậu thiếu niên Hoàng Thiên Đạo Môn chính là vô số cái phù.

Hơn nữa, với cảm giác của ông, tuy những cỗ lực lượng của lá phù đã xuất ra bên ngoài cơ thể người thiếu niên, nhưng chúng không vỡ ra hay tiêu tan mà còn chuyển động theo tâm ý của y.

Đây là loại phù gì thế? Trên đời có thể tồn tại một loại phù như vậy sao!?

Cơ thể Tô Tần nhẹ nhàng rơi xuống dưới sự nâng đỡ của đám mây mềm mại, máu tươi lặng yên chảy ra từ khóe miệng gã.

Nơi sâu trong con ngươi của gã hiện đầy vẻ thất vọng và bàng hoàng. Đối với gã đây là cơ hội có một không hai, chỉ cần hoàn thành việc này là có thể khiến tất cả những người trẻ tuổi ở Tiên Phù Tông công nhận và tôn kính mình. Nhưng gã lại không ngờ rằng người thiếu niên kia lại có thủ đoạn như vậy.

Vì quá thất vọng và khiếp sợ nên trên gương mặt gã không khỏi lộ ra một chút oán độc.

***

Những sợi tơ sáng lấp lánh chảy ra từ cơ thể người thiếu niên không hề biến mất.

Nương theo bàn tay người thiếu niên từ từ rơi xuống, những sợi ánh sáng này cũng kéo khoảng trời vàng trên cao xuống thấp hơn.

Những sợi tơ này giống như những thứ đang sinh trưởng trong cơ thể y, tạo cho người ta cảm giác tim đập nhanh và hết sức yêu dị.

Khi nhìn vào những sợi tơ óng ánh huyền ảo khó tả ấy, thì tất cả học sinh trẻ tuổi của Tiên Phù Tông đều không thể thốt nên lời. Bọn họ căn bản không thể hiểu được phù ý bên trong những sợi ánh sáng này. Ít nhất, điều này nói lên rằng, cậu thiếu niên Hoàng Thiên Đạo Môn có sự hiểu biết về phù văn và sự vận hành nguyên khí đất trời vượt xa họ.

Mấy chỗ vết thương trên người người thiếu niên đã bị cháy đen một mảnh, phỏng chừng máu thịt nơi đó đã bị phỏng nặng, đương nhiên là rất đau, nhưng y vẫn tiếp tục hít sâu, đứng vững, sau đó gằn từng chữ:

— Còn có ai nữa?

Giọng điệu của y làm dao động màn ánh sáng lấp lánh quanh người, truyền vào tai các học sinh trẻ tuổi Tiên Phù Tông, khiến những người đó cảm thấy lồng ngực ngột ngạt khôn tả. Cứ như giọng nói đó đã biến đổi, như nhồi từng khối từng khối nguyên khí vào ngực của họ.

Nhưng mà, khi thanh âm lọt vào tai Trương Nghi, thì có một

chỗ trong Khí hải của hắn bỗng nhiên sáng lên.

Một luồng nguyên khí nào đó đã xảy ra sự cộng hưởng kỳ lạ, sau đó Trương Nghi chỉ cảm thấy trong tay áo có thứ gì đó cũng phát sáng, bắt đầu nóng lên.

Trong đầu hắn oanh vang một tiếng, như tiếng sấm sét. Trương Nghi đột nhiên phản ứng lại, theo bản năng thốt ra:

— Hắn chính là phù!

Lúc này, trong khoảng đất trống nơi cửa tông của Tiên Phù Tông, ngoài giọng nói của người thiếu niên thì chỉ còn tiếng thở dốc. Cho nên câu nói của hắn cứ như tiếng chuông báo thức*, vang lên cực kỳ đột ngột.

(*) trongkimtrn: Nguyên văn là “thanh âm Tần Khang”.

Mộ Dung Tiểu Ý đột nhiên xoay người. Cô không hiểu được ý tứ của câu này, trong tiềm thức cũng nghĩ đó là do Tô Tần nói. Nhưng sau khi quay đầu lại, cô mới nhận ra đó chính là Trương Nghi, kẻ bị mọi người khinh thường.

Còn cậu thiếu niên Hoàng Thiên Đạo Môn thì ngẩng đầu, nhìn về phía Trương Nghi đang đứng ở cuối đám đông.

Trước ánh mắt dữ tợn của những người xung quanh, Trương Nghi bất giác hơi cúi đầu xuống, nhưng trong cảm giác của hắn thì Khí hải cùng với thanh kiếm trong tay áo càng ngày càng nóng.

Cảm giác sáng và nóng trong nhận thức bắt đầu nhắc nhở hắn về trách nhiệm của mình vào lúc này.

— Ta muốn thử xem!

Hắn cầm lấy thanh kiếm nóng hổi trong tay áo choàng và nghiêm túc nói.

Bầu không khí xôn xao hẳn lên.

Nhất là những bạn học vừa bước ra khỏi giảng đường, đều nhìn hắn với ánh mắt đang nhìn kẻ ngốc.

— Ngươi có biết mình đang làm gì không?

Trong số ít bạn học ở gần nhất, một cô gái có sắc mặt tái nhợt lạnh lùng chất vấn:

— Ngươi cho rằng làm thế này thì có thể thay đổi cái nhìn của chúng ta về ngươi hay sao!?

Tại thời điểm này, cảm xúc của cô bé này đại diện cho cảm xúc của tất cả các học sinh trẻ măng của Tiên Phù Tông.

Nếu như trên chiến trường, khi một trong những người anh em đồng đội của mình ngã xuống và người sau tiến lên, người đó có thể thể hiện ra dũng khí thấy chết không sờn. Còn trong trường hợp này, mỗi một đệ tử trong tông ngã xuống tức là Tiên Phù Tông sẽ càng thêm nhục nhã.

Trương Nghi không đần nên đương nhiên hiểu ý của cô thiếu nữ này và tất cả bạn học ở xung quanh.

Thường ngày hắn là một người rất khiêm tốn, nhưng lần này Trương Nghi lại không bỏ cuộc.

— Ta muốn thử!

Đối mặt với cô gái ngăn cản, hắn thành khẩn bảo:

— Ta có thể sẽ thắng!

— Ngươi có thể thắng!?

Có người nghe được câu trả lời đó thì không chịu nổi nữa, lập tức tức giận hét lên:

— Ngươi còn không thể hiểu được một cái phù ý mà tất cả bạn học đều dễ dàng lĩnh hội. Vậy mà ngươi còn nói có thể thắng?

Trương Nghi có chút xấu hổ, nhưng chuôi kiếm nóng bỏng trong lòng bàn tay dường như đang thúc giục hắn không được lui bước. Vì vậy hắn hít sâu một hơi, rồi bảo:

— Nếu như ngươi có thể thắng, ta không cần phải ra tay thử.

Những lời nói này là bản ý trong lòng hắn. Nhưng câu từ như vậy khi rơi vào tai của tất cả các bạn học, thì chúng lại làm dấy lên nỗi tức giận lớn hơn.

Mộ Dung Tiểu Ý hô hấp không thể thông suốt, nghiến răng nghiến lợi. Cô đang định mắng Trương Nghi, nhưng vào ngay lúc đó, có một giọng nói vang lên:

— Ta đánh với hắn.

— Không quan tâm các ngươi có cái nhìn gì. Ta sẽ đấu với hắn.

Cậu thiếu niên Hoàng Thiên Đạo Môn đối mắt với ánh nhìn của mọi người và chậm rãi lặp lại.

— Ta thực sự không hiểu…

Người thiếu niên vẫn tỏ vẻ trì độn khi luận sự như lúc trước, nhìn mọi người trước mặt và nói ra nghi vấn:

— … Ngay cả ta còn có thể thấy hắn là một người rất khiêm tốn, thật sự có lòng tin để thử. Sao các người lại không thấy?

— Hắn luôn là người kém cỏi nhất trong bọn ta. — Một người bạn cùng lớp với Trương Nghi không kìm được mà hét lên.

Người thiếu niên liếc mắt nhìn kẻ đó mà vặn lại bằng một câu:

— Trước đó, Hoàng Thiên Đạo Môn trong mắt các người không

phải là còn chênh lệch vô số lần so với Tiên phù Tông hay sao!

Không còn ai nói gì nữa, bởi Trương Nghi đã dời bước chân.

Hắn là một người khiêm tốn, biết cách khiêm nhường, nhưng rất ít người biết rằng một khi hắn đã quyết định thì chắc chắn sẽ kiên định làm hơn bất kỳ ai.

Hắn tiến lên giữa những ánh mắt giận dữ và ghê tởm của nhiều người, bước đến trước mặt cậu thiếu niên Hoàng Thiên Đạo Môn, cúi đầu cảm ơn người này, rồi nói:

— Tại hạ Trương Nghi. Xin cho biết quý danh của sư huynh!

Người thiếu niên gật đầu chào và đáp: — Nhạc Nghị.

Nghe vậy, Mộ Dung Tiểu Ý trong đám người đang ngẩn ngơ thì lúc này mới tỉnh táo lại. Tuy rằng trước mắt đã trải qua hai trận, nhưng dường như không ai quan tâm đến tính danh của người thiếu niên này, càng không có như Trương Nghi còn kính trọng xưng y một tiếng sư huynh.

— Nhạc sư huynh quá mạnh nên ta sẽ công trước.

Trương Nghi thực sự kính trọng nhìn đối phương, nói.

Sắc mặt dần dần trở nên ngưng trọng, Nhạc Nghị bảo: — Xin mời!

Trái tim Mộ Dung Tiểu Ý đập dữ dội.

Trước đó cô chưa từng coi trọng Trương Nghi, nhưng không biết vì sao, trực giác của cô mách bảo sắp xảy ra chuyện khác thường.

Trực giác của một người, đặc biệt là trực giác của phụ nữ, thường rất đúng.

Ngay thời điểm Trương Nghi lại gật đầu đáp lễ, thì đồng thời mọi người đều cảm thấy hoa mắt.

Có một nguồn sáng chói mắt phát ra từ trong tay áo bên phải của Trương Nghi.

Mộ Dung Tiểu Ý cố gắng trợn mắt, cô thấy ánh sáng đó phát ra từ một thanh kiếm nhỏ do bàn tay phải hắn cầm.

Cảm giác đầu tiên mà thanh kiếm nhỏ này mang lại cho cô, giống như một thanh kiếm thô ráp được mài nhẵn từ một viên đá cứng. Nhưng ánh sáng mà nó đang phát ra lúc này, cái thứ ánh sáng từa tựa ánh trăng ấy, lại còn sáng hơn cả ánh nắng mặt trời.

Nắm chặt thanh kiếm bằng đá phát ra vô số ánh sáng rực rỡ này, nửa người Trương Nghi như đang bốc cháy, cứ như tan vào trong vầng sáng vậy.

Giữa tiếng kêu kinh hô không kìm nổi, Trương Nghi trang nghiêm xuất kiếm.

Không có bất kỳ hoa xỏa nào, hắn phóng về phía trước, nâng kiếm đâm thẳng về Nhạc Nghị đang đối diện.

Nhạc Nghị chuyển sắc mặt sang vẻ cực kỳ ngưng trọng.

Y quát khẽ một tiếng, hai tay chém về phía trước.

Vô số sợi ánh sáng lấp lánh mang theo sức mạnh huyền ảo, như từng cơn sóng vỗ quét về phía thân thể Trương Nghi.

Trương Nghi không thay đổi động tác.

Những sợi ánh sáng lấp lánh ấy dường như đang đi theo những lộ tuyến khác nhau nhưng lại khiến người ta ngạc nhiên, chạm vào thanh kiếm trong tay hắn.

“Bụp”, có một âm thanh nhẹ vang lên.

Khi sợi ánh sáng thứ nhất quét trúng thanh kiếm trong tay hắn, hoặc là nói, thanh kiếm ngọc trong tay hắn xuyên qua lớp ánh sáng lấp lánh, thì chuôi kiếm nhỏ này mờ đi, bớt sáng đi mấy phần.

Q5 - Chương 35: Đều không thua

Vì quá sáng và quá mức trong suốt, nên khi thanh kiếm nhỏ trong tay Trương Nghi xuất hiện trong tầm mắt của mọi người xung quanh, trông nó như được tạc từ loại ngọc bích đẹp nhất trên đời. Nhưng khi sợi ánh sáng đầu tiên chiếu và chạm vào thanh kiếm nhỏ đó, theo việc ánh sáng phai mờ đi, thì trên thân kiếm ngọc xuất hiện một vệt nhỏ giống như vết gỉ sét.

Dấu vết lộ ra màu của chất đá ban đầu và lượn lờ nguyên khí, giống như lớp bụi rớt ra do bị một viên đá cứng mài dũa.

Nương theo việc càng ngày càng có nhiều sợi ánh sáng lấp lánh va chạm với thanh kiếm nhỏ, thì sự phát sáng của nó càng lúc càng mờ hẳn đi. Dường như nó một lần nữa chuyển từ mỹ ngọc về thành đá cứng.

Tuy nhiên, không còn ai mắng Trương Nghi nữa.

Ngay cả ánh mắt của Mộ Dung Tiểu Ý khi nhìn Trương Nghi và thanh kiếm trong tay hắn, là đầy vẻ kinh ngạc hay thậm chí là kính sợ.

Thậm chí, cô có thể cảm nhận được sức mạnh của thanh kiếm... một đâm mạnh mẽ này của Trương Nghi.

Cô nhận ra được nó chứa đựng phù ý huyền ảo, nhưng lại không tài nào hiểu rõ.

Cô cũng không thể hiểu được tại sao, một kiếm đơn giản của Trương Nghi là trực tiếp xuyên thẳng tiến về phía trước, nhưng nó

lại có thể đâm trúng hết mọi sợi tơ sáng quét về người hắn.

Cô ấy không hiểu, nhưng Nhạc Nghị, cậu thiếu niên đến từ Hoàng Thiên Đạo Môn thì ngược lại.

Bởi vì kiếm ý của một kiếm này giống như một cái lồng bao phủ toàn bộ phương trời đất này. Tuy rằng tâm ý và kiếm ý của hắn là hướng thẳng về phía trước, nhưng chúng đã cưỡng ép thay đổi quy luật và dòng chảy tự nhiên của dòng nguyên khí đất trời trong khoảng không gian này.

Ngoài ra, trong cơ thể Trương Nghi và thanh kiếm sáng tràn ngập một loại khí tức rất quen thuộc với y.

Vì vậy, khi kiếm kỹ của Trương Nghi càng tiến càng chậm, màu sắc trên kiếm ngày càng thêm ảm đạm, tựa như nó dần dần biến thành một thanh kiếm bằng đá bình thường, thì nét mặt y lại càng ngưng trọng. Cho nên, y quyết định giải phóng hết sức mạnh được tích tụ trong người, để chúng tuôn ra liên tục và tràn vào những sợi ánh sáng óng ánh đó.

Trương Nghi không thay đổi sắc mặt.

Tuy thanh kiếm đá trong tay ngày càng mờ đi, nhưng trong cảm nhận của hắn, thì chỗ trong Khí hải lại càng sáng và nóng hơn.

Theo tâm ý của hắn, ánh sáng tràn ngập trong Khí hải tuôn ra dọc theo kinh mạch và rót vào thanh kiếm trên tay.

Do đó, thanh kiếm bằng đá trong tay hắn vừa mới ảm đạm thì giờ lại tiếp tục tỏa sáng.

Vào lúc này, bầu không khí áp lực tới cực điểm bị phá vỡ bởi những tràng tiếng kinh thán.

Nhiều người gần như ngừng thở, nhìn thanh kiếm trên tay

Trương Nghi với nét mặt khó tin.

Trong cảm giác của họ, thứ chảy ra từ cơ thể Trương Nghi lúc này không phải là chân nguyên, mà trực tiếp là từng cái phù.

Điều khiến bọn họ càng khó hiểu hơn là, từng cái phù này không giống một loại chân phù bình thường nào đó, được chân nguyên kích phát mà tụ hợp nguyên khí đất trời rồi bùng phát sức mạnh hủy diệt ra.

Mà những cái phù chảy xuôi ra từ trong cơ thể Trương Nghi lúc này, bản thân nó chính là sức mạnh, trực tiếp rót vào (hòa vào) lực lượng trong kiếm!

Thanh kiếm đá gần như ngưng đọng trên không trung và tiếp tục phát sáng, rồi lại lao về phía trước!

Nhạc Nghị hít một hơi thật sâu, kính nể nhìn Trương Nghi và thanh kiếm trong tay hắn.

Lý do khiến y ngưỡng mộ, không phải chỉ vì Trương Nghi có thể lĩnh ngộ ra loại phù ý như vậy và có thể trưng ra một kiếm mạnh mẽ như thế. Điểm mấu chốt nhất là, y không thể tưởng tượng được dù có thể xuất ra một kiếm mạnh thế, vậy mà hắn vẫn có thể bảo trì tư thái như khi nãy lúc bị bạn học chung quanh chế giễu khinh khi.

Y biết bây giờ, giữa mình và Trương Nghi đã biến thành thuần túy so đấu về tu vi cùng ý chí. Cho nên y cũng không hề giữ lại nữa, mà dồn hết toàn bộ sợi tơ sáng lấp lánh chảy ra từ trong cơ thể bay về phía Trương Nghi, nghênh đón thanh kiếm nhỏ ngày càng đến gần.

Trên thanh kiếm đá trong tay Trương Nghi, vô số vết bụi lập tức mở rộng ra, trông như vô số que pháo bông (sinh nhật) đồng thời bị đốt cháy.

Cánh tay và toàn thân hắn run lên dữ dội.

Có một ngụm máu tươi đã trào ra từ giữa răng môi, trước khi Trương Nghi theo bản năng cân nhắc xem liệu cơ thể mình có thể tiếp tục chịu đựng lực tác động được hay không.

Những thứ ánh sáng rực rỡ trên thanh kiếm của hắn lập tức biến mất.

Hết thảy vẻ ngoài lộng lẫy đều quy về tối giản.

Thanh kiếm trên tay hắn trở về là một thanh kiếm bằng đá rất nhỏ và tầm thường.

Đằng trước thanh kiếm đá, vẫn còn vài sợi ánh sáng óng ánh.

Trong hình ảnh mà mọi người tưởng tượng, nếu thanh kiếm này lại đi tiếp, thì nó sẽ không chỉ bị chém đứt, mà cả Trương Nghi cũng sẽ bị thương tổn nặng nề không tưởng nổi.

Tuy nhiên, Trương Nghi vẫn không lui.

Bởi đối với Trương Nghi, cho dù là kiếm ý của Mân Sơn Kiếm Tông hay phù ý mà hắn lĩnh ngộ được ở Tiên Phù Tông, thì chúng đều là ngoại vật để hắn dùng, nhưng còn thanh kiếm và ý chí của hắn mới chính là thứ của riêng mình, mới là bản mạng của mình.

Do đó, hắn dứt khoát đâm trúng vài sợi tơ sáng cuối cùng trước mặt.

Vài cỗ lực lượng khổng lồ va chạm vào thanh kiếm đá.

Mặt ngoài thanh kiếm nổi lên vài đám mây bụi, nhưng điều khiến hô hấp của mọi người tạm ngưng chính là, trên thân thanh kiếm đá trông quá bình thường này không có xuất hiện bất kỳ dấu vết hư hại nào. Còn Trương Nghi thì thân thể run lên bần bật, ho khan mấy tiếng, hộc ra máu.

Đế giày dưới chân hắn nổ tung, lòng bàn chân cọ vào sỏi đá trên mặt đất mà tuôn ra một đám sương máu.

Nhưng thẳng đến thời điểm đó, một cơn khoái cảm mới sinh ra trong cơ thể Trương Nghi.

Kiếm ý trong một kiếm này đã thực sự thông suốt rộng mở vô cùng, từ vật ngoài thân biến thành vật bản mệnh.

Trong một nhịp thở này, hắn và kiếm trong tay nối kết tính mạng.

Thanh kiếm đá lúc này mới thực sự chuyển từ kiếm của Tiết Vong Hư sang kiếm của chính hắn.

Hiếu đạo, kính trọng, hoài niệm, che chở, kế thừa ... vân vân, nhiều cung bậc cảm xúc mãnh liệt, rực lửa chứa đựng trong kiếm. Đến cuối cùng kiếm chính thức truyền thừa, thực sự trở thành kiếm của hắn.

Một làn hơi thở tân sinh mạnh mẽ, rung chấn tỏa ra từ thanh kiếm.

Cũng cho đến ngay lúc ấy, đôi mắt già nua luôn dõi theo Trương Nghi từ trên núi cao mới bắt đầu lộ ra vẻ xúc động và khen ngợi.

Và cũng có một vài tiếng cảm thán chân thành vang lên, bên cạnh chủ nhân của đôi mắt này.

Kiếm ý của Mân Sơn Kiếm Tông, Phù đạo Tiên Phù Tông và kiếm của Bạch Dương Động đã thực sự hòa hợp thành một thể trên người người thiếu niên chất phác và khiêm tốn này.

Có một tiếng nổ “Oanh” vang vọng.

Khoảng trời vàng trên đầu Nhạc Nghị vỡ tan, hóa thành vô số

dòng khí màu vàng bay tản ra.

Nhạc Nghị không thể đứng vững nữa, ngồi bệt xuống đất. Những vết thương mà y phải chịu trong quá trình tranh đấu lúc này liền bộc phát, từ miệng y phun ra một đám sương máu. Dưới màn sáng do từng tia từng tia nắng vàng buông rủ, bức tranh ấy trông cực kỳ sinh động và bắt mắt.

Ánh kiếm của Trương Nghi tiếp tục đi về phía trước, xuyên qua cơ thể của Nhạc Nghị và hướng lên trên, trông nó giống như một chiếc sừng dê cong vút vậy. Ánh kiếm ấy để lại những dấu vết rõ ràng trong không khí.

Trương Nghi thu kiếm, nhìn Nhạc Nghị đang ngồi dưới đất, trong mắt là vẻ hối lỗi ngập tràn.

Nhạc Nghị cảm thấy buồn bực, nhưng khi nhìn thấy Trương Nghi người cũng đầy máu ở trước mặt, trong mắt y lại hiện lên nét kính nể.

— Ta…

Y sắp sửa thừa nhận thất bại, thực chịu phục.

Ngay lúc từ "Ta" đầu tiên của cậu ta* vang lên, Mộ Dung Tiểu Ý và tất cả các bạn học chung quanh Trương Nghi đều cảm thấy phức tạp đến khôn tả, khó nói nên lời.

(*) trongkimtrn: đổi đại từ nhân xưng từ đây nhé các bạn, vì bây giờ “y” đã có tên có tuổi^^

Mộ Dung Tiểu Ý nhìn Trương Nghi không chớp mắt, trong lòng cô rất là chấn động. Sau đó cô bắt đầu cảm thấy xấu hổ khi nghĩ đến thái độ trước đây của mình đối với hắn.

— Ta thua rồi!

Tuy nhiên, điều mà mọi người không ngờ là lúc này Trương Nghi lại lên tiếng nói câu đó. Hắn lao đến trước mặt Nhạc Nghị và giải thích:

— Là ta thua… Vì một kiếm đó của ta, có nhiều thứ không phải đến từ Tiên Phù Tông.

Bầu không khí xôn xao hẳn lên.

Mộ Dung Tiểu Ý trợn tròn hai mắt, há mồm nhưng không nói nên lời, bởi cô không biết nên nói cái gì.

Vừa rồi, Trương Nghi chắc chắn là anh hùng của cả Tiên phù Tông. Chỉ cần hắn đứng đó và chấp nhận đối thủ nhận thua, thì hắn nghiễm nhiên trở thành anh hùng và là đối tượng ngưỡng mộ của tất cả học sinh trẻ tuổi Tiên Phù Tông.

Kể cả cô cũng thế.

Nếu Tiên Phù Tông thua, sẽ phải nhường lại sơn môn. Thế mà vào lúc này, Trương Nghi lại mở miệng nhận thua.

Cô khó có thể lý giải, nhưng không hiểu sao vào thời điểm bây giờ, cô lại không hề ghét Trương Nghi như trước nữa, mà thay vào đó là một cảm giác khác lạ lan tỏa trong lòng.

Nhạc Nghị sững sờ. Những gì cậu ta định nói đã bị cắt ngang và cướp mất rồi. <(￣□￣)>

Sau đó, khuôn mặt cậu ta trở nên vô cùng nghiêm túc.

Nhạc Nghị chống người đứng lên, nghiêm chỉnh nhìn Trương Nghi mà bảo rằng:

— Thắng là thắng, thua là thua. Mặc kệ một kiếm trên của ngươi là gì, ngươi đến từ Tiên Phù Tông, là đệ tử của Tiên Phù Tông. Cho nên … Ta vẫn nhận thua.

Tràng diện xôn xao hỗn loạn biến mất ngay lập tức, thay vào đó là sự tĩnh lặng.

Rất nhiều đệ tử Tiên Phù Tông có mặt ở đây, đặc biệt là bạn học của Trương Nghi, tự nhiên cảm thấy có lỗi ở trong lòng. Họ không tự giác nghĩ rằng, ngay từ cái nhìn đầu tiên khi thấy Trương Nghi thì họ đã tự nhiên sinh ra bài xích, chưa bao giờ coi Trương Nghi giống như mình là đệ tử của Tiên Phù Tông.

Trương Nghi kính trọng nhìn Nhạc Nghị, lúc này hắn không biết nên nói cái gì cho phải.

Đúng lúc này, chợt có một giọng nói già nua vọng lại từ trên đường núi:

— Đều không thua…!

Khi nghe thấy tiếng nói này, Trương Nghi lập tức trợn to mắt không thể tin. Theo bản năng, hắn đột nhiên xoay người.

Q5 - Chương 36: Giao núi

— Tông chủ!

Hầu như tất cả người tu hành Tiên Phù Tông đều khom người hành lễ thật sâu, khi họ nhìn thấy khuôn mặt của ông lão đã đi xuống từ con đường núi.

Mọi người lúc này dường như thấp hơn một chút, riêng Trương Nghi cứ ngây ngốc đứng đó, như Hạc giữa bầy gà.

Ánh nắng buông xuống trên người ông lão. Nhìn dáng vẻ và khuôn mặt rất quen thuộc ấy, thì có vô số hình ảnh thoáng hiện trong đầu Trương Nghi.

Ông cụ lúc này vừa có vẻ vô cùng quen thuộc và cũng có nét lạ lắm thay.

Trương Nghi vẫn đứng ngây ra đó. Nhưng cuối cùng, hắn cũng dần hiểu ra tại sao mình lại có thể vào được Tiên Phù Tông và trở thành đệ tử ở đây, cho dù đã trải qua quá trình khảo hạch rất bình thường.

Chỉ là thời gian suy nghĩ quá ngắn, nên hắn vẫn chưa hiểu được tại sao vị lão nhân này lại phải tốn hao nhiều công sức khi đồng hành với mình từ đất Tần đến nước Yên như vậy.

Ông lão đội nắng nhìn Trương Nghi đang sững sờ, với ánh mắt còn ấm áp hơn cả ánh mặt trời.

Ông đi tới trước mặt Trương Nghi và Nhạc Nghị giữa đám đông đang kính cẩn.

Nhạc Nghị nhìn ông già hiền lành này, không cách nào liên

tưởng nổi ông với người tu hành mạnh nhất Đại Yên là một được.

Vào thời điểm này, thần bí ... uyên bác ... tâm cơ ... cường đại ... v.v. dường như không liên quan gì đến ông lão này.

— Đều không thua?...

Đợi tới lúc ông cụ đi tới trước mặt hai người được vài nhịp thở, cậu mới từ thất thần tỉnh táo lại:

— ... Ý của người là gì?

Mộ Dung Tiểu Ý đột nhiên lo lắng.

Không biết vì sao, điều cô quan tâm lúc này không phải sơn môn Tiên phù Tông sẽ thuộc về ai, mà là lo cho Nhạc Nghị và Trương Nghi.

Ông cụ nhìn Nhạc Nghị với nét mặt ôn hòa hiền từ, nói ra một câu như là đang cảm khái:

— Con mở túi gấm ra thì sẽ hiểu!

Nhạc Nghị lại ngơ ngẩn lần nữa.

— Con cứ mở ra sẽ biết. — Ông lão nhìn cậu ta và nghiêm túc nói rành rẽ hơn:

— Tiếp theo, con sẽ hiểu được mối quan hệ thực sự giữa Hoàng Thiên Đạo Môn và Tiên Phù Tông. Con cũng sẽ minh bạch mối quan hệ giữa Tổ sư của con và sư phụ của ta là như thế nào.

Nhạc Nghị bỗng nhiên thở gấp.

Và hầu hết người tu hành của Tiên Phù Tông cũng đều như vậy. Hiện tại, bọn họ dù chưa hiểu được lời nói của ông lão, nhưng đều cảm thấy trong lời nói của ông dường như ẩn chứa bí mật rất lớn, đáp án nằm ngay trong cái túi do tổ sư của Hoàng

Thiên Đạo Môn để lại trên người Nhạc Nghị.

Nhạc Nghị lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua ông lão.

Sau đó cậu ta hít một hơi thật sâu và kiên quyết mở túi gấm.

Trong đó là một cuộn da dê nhỏ đã ố vàng.

Chỉ cần nhìn thoáng qua, cậu ta đã chắc chắn chữ viết tay trên cuộn da thực sự là của tổ sư mình.

Sau khi mở ra và bắt đầu đọc chữ viết trên đó, cậu ta mới dần hiểu tại sao Tổ sư lại để lại nhiều ghi chú như vậy.

— Hóa ra là vậy ư!?

Hai tay bắt đầu hơi run rẩy, cậu có chút sững sờ lên tiếng.

Đôi mắt trở nên mờ mịt, cậu ta như một đứa trẻ lạc đang bơ vơ không biết phải đi hướng nào.

— Nói chính xác, đây là một cái âm mưu.

Ông lão nhìn cậu với vẻ hơi áy náy, rồi từ tốn giải thích:

— Chẳng qua đây là một âm mưu có thiện ý. Một âm mưu có thể tránh cho Tiên Phù Tông cực thịnh tất suy. Vậy nên mong con đừng trách Tổ sư của mình.

Tất cả đệ tử Tiên Phù Tông đều ngơ ngác nhìn ông lão và Nhạc Nghị.

Họ muốn nhận được câu trả lời. Bầu không khí lúc này trở nên quá im ắng và ngột ngạt.

May mắn thay, ông cụ không bắt họ phải chờ đợi quá lâu.

Ông mở miệng, giọng nói rõ ràng, để cho mọi đệ tử Tiên Phù

Tông đều có thể nghe được thấu tỏ:

— Chuyện Nhạc Bình rời núi thành lập Hoàng Thiên Đạo Môn năm đó, thực sự không phải là vì cái tâm tranh chấp, mà là do cố ý an bài. Nguyên nhân là vì, vào lúc đó Tiên Phù Tông đã là môn phái hùng mạnh nhất ở Đại Yên... Trong cái nhìn của tông chủ lúc ấy, bất kỳ thứ gì tới lúc cực thịnh, thì càng nhiều khả năng dễ suy tàn, giống như một vương triều vô địch thì dễ suy tàn và diệt vong bởi bên trong mục nát (nội loạn) hơn là do ngoại địch.

— Có áp lực từ bên ngoài mới đạt được tiến bộ.

Sau chốc lát dừng lại, quét mắt nhìn qua khuôn mặt của Trương Nghi và tất cả đệ tử Tiên Phù Tông khác, ông mới chậm rãi nói tiếp:

— Hoàng Thiên Đạo Môn là Tiên Phù Tông, và Tiên Phù Tông vẫn là Tiên Phù Tông. Cho nên, bất kể là người của thế hệ nào của Hoàng Thiên Đạo Môn đánh bại Tiên Phù Tông hay ngược lại, thì đó đều là chiến thắng của Tiên Phù Tông cả.

— Vậy đây là cố ý thành lập một tông môn đối địch!? — Có ai đó đã hiểu ra, không kiềm được lên tiếng.

— Không bám vào một khuôn mẫu, mới chính là chân ý của Phù đạo.

Ông lão nhàn nhạt ngẩng đầu, nhìn lên trời cao, dạy bảo:

— Hải nạp bách xuyên (Biển chứa trăm sông) mới là lớn. Mặc kệ xuất thân thế nào, chỉ cần ngươi là đệ tử chân chính của Tiên Phù Tông, thành tựu của ngươi tức thì tạo nên Tiên Phù Tông.

Nghe được lời nói của ông cụ, không ít sư trưởng của Tiên Phù Tông đều tràn ngập sự xấu hổ, nhất là sau khi ánh mắt của họ nhìn về phía Trương Nghi.

Cuối cùng họ cũng hiểu ra tại sao Tiên Phù Tông lại có thể chấp nhận một người Tần như Trương Nghi.

— Để đắc Đạo có hàng ngàn vạn cách. Nếu chỉ giới hạn trong những cái phù chết đó, thì khác gì nước đọng ao tù, cuối cùng chỉ là đạp trên con đường mà các bậc tiền bối đã đi, vậy thì thành tựu được bao nhiêu chứ!? — Ông cụ quay đầu thoáng nhìn qua Trương Nghi, chậm rãi bảo tiếp.

Nỗi lòng cảm động không hiểu, Trương Nghi nhìn ông lão, nghĩ đến tiền căn hậu quả, thì đã rõ những so đo dọc theo đường đi trước đây của ông đều chỉ là khảo nghiệm. Hắn mở miệng, nhưng rồi lại không nói được cái gì.

— Đã tới rồi thì cứ an tâm lưu lại. Bây giờ nếu con đã hiểu được ý tứ sâu xa của Tổ sư con và sư phụ ta, thì con chắc đã rõ rằng, tất cả đều là vì Tiên Phù Tông này. Con hãy ở lại, tu luyện ở Tiên Phù Tông đi!

Ông cụ nhìn Nhạc Nghị đang không nói nên lời mà cười bảo:

— Ta cho con đỉnh núi Tiên Phù Tông này.

“Ta sẽ giao đỉnh Tiên Phù Tông này cho con...!”

Giọng nói này tuy bình thản, nhưng lại không ngừng vang vọng khắp núi rừng, tràn đầy sự chân thành và khí phách khiến người ta nể phục.

Nhạc Nghị thân thể kịch chấn như bị sét đánh trúng. Sau đó cậu theo bản năng khom người thi lễ:

— Tông chủ!

— Hai con đi cùng ta!

Ông lão cười nhạt, bắt đầu xoay người đi lên núi theo lối cũ.

Đồng thời đuổi theo sau còn có Trương Nghi và Nhạc Nghị.

***

— Đỉnh núi này giao cho con, không phải nói chơi…

Khi đi đến lưng chừng núi chỗ mây đậu, ông lão không quay đầu lại mà chỉ nhẹ nhàng chậm rãi thổ lộ:

— Chỉ vì một cái di mệnh mà khắc khổ tu hành, còn một mình lẻ loi tới thách đấu với một môn phái cực lớn. Giao ngọn núi này cho con, ta rất yên tâm.

— Chỉ cần giao cho bất kỳ người nào trong hai con, sau này khi nhắm mắt, thì ta đều có thể yên lòng quẳng cái gánh lo Tiên Phù Tông đi được rồi. Hiện tại, hai người các con kính trọng lẫn nhau, tự nhiên cũng là hỗ trợ cho nhau.

— Hoàng Thiên Đạo phù là Phù tu thân thể, nhưng đồng thời cũng là mắt trận của ngọn núi này.

Ông lão dừng lại trước một ngôi nhà tranh. Ông chỉ vừa liếc mắt nhìn cánh cửa của nó, thì viên đá xanh trông bình thường ở đó lập tức sáng lên, phát ra ánh sáng màu vàng sáng chói, hoàn toàn nhất trí với màu lá phù của Nhạc Nghị.

Nhạc Nghị thân thể chấn động mạnh lần nữa.

Chỉ cần cảm nhận khí tức tỏa ra từ ngưỡng cửa, thì cậu liền hiểu được ông cụ đã giao mắt phù trận cho mình, cũng là thật sự giao đỉnh núi cho mình.

— Có người thủ, tất có người công.

Ông lão quay đầu nhìn sang Trương Nghi, khẽ cười nói tiếp:

— Tu vi chân nguyên của con tuy chưa được đại thành, nhưng kiếm ý đã đạt được. Chuyện bên ngoài sau này, con cần dựa vào

kiếm của mình nhiều hơn.

Trương Nghi há hốc mồm định nói: — Con...

Nhưng ông lão lắc đầu, trực tiếp cắt ngang: — Đừng coi thường bản thân!

Trương Nghi và Nhạc Nghị nhìn nhau.

— Cần chuẩn bị trước khi trời mưa*.

Ông lão mỉm cười hài lòng, nhìn về đám mây đen đang che phủ vương đô nơi xa xa, bảo:

— Thật may mắn khi sớm có được hai người đệ tử như các con.

Vào lúc này, Trương Nghi không hiểu sao lại nghĩ đến Hoàng Thiên Đạo Môn và Tiên Phù Tông, và nghĩ về Tô Tần.

Hắn không khỏi ngẩng đầu, nhìn ông lão mà hỏi:

— Vậy thì sư huynh...

— Có người giúp, vậy tự nhiên phải có người thúc ép…

Ông lão cười giải đáp:

— Tô Tần không yếu, sẽ hoàn thành tốt vai trò của mình. Về phần thắng lợi ở tương lai thì, một bên có hai người các con, bên kia chỉ một, cho nên ta cũng an tâm.

Trương Nghi và Nhạc Nghị lại im lặng.

Nhìn vị lão nhân mạnh nhất Đại Yên này, hai người giờ đây chỉ cảm thấy bộ dáng của ông cao lớn vô cùng.

*****

(*) Câu này trích từ «Chu Tử Gia Huấn» -《朱子家训》, tạm hiểu là lên sẵn kế hoạch trước, lo trước khỏi họa.

宜未雨而綢繆，毋臨渴而掘井。

自奉必須儉約，宴客切勿留連。

H-V:

Nghi vị vũ nhi trù mậu, vô lâm khát nhi quật tỉnh.

Tự phụng tất tu kiệm ước, yến khách thiết vật lưu liên.

Dịch:

Trù bị lúc còn chưa mưa, chớ đợi [đến lúc] khát mới đào giếng.

Tự dâng biếu phải kiệm ước, thết đãi khách chớ liên miên.

+ + +

Còn đây là câu tương tự ở Việt Nam do Huỳnh Tịnh Của sưu tập: Ràng rịt lúc chưa mưa, lo trước khi chưa có họa. Chớ chờ khi khát mà đào giếng.

Q5 - Chương 37: Ám sát quân

Trên đường từ Trường Lăng lên tây bắc, cỏ cây đang ngả vàng.

Nhiều quân sĩ của Túc Vệ quân đang nhìn bóng lưng Đinh Ninh, trong mắt là đầy vẻ khó hiểu.

Ngay từ thời điểm bắt đầu cuộc hành quân này, hầu hết trong số họ đều vô cùng kính trọng hắn. Quách Phong, vị tướng lãnh cao nhất trong quân, thậm chí còn đối đãi hắn như một người quân sư.

Trong nhiều đạo quân nước Tần, rất nhiều mệnh lệnh từ quân sư cuối cùng sẽ trở thành mệnh lệnh cho toàn quân tuân theo.

Từ lúc rời Trường Lăng đến nay, mọi mệnh lệnh của đội quân này trong quá trình hành quân đều đến từ miệng Đinh Ninh.

Nhưng trong mắt một số quân sĩ thì, Đinh Ninh không hề biểu hiện ra cái gì khiến người ta kinh diễm, mà thường thường làm ra một vài cử động kỳ quái làm người ta không hiểu thấu.

Giống như vừa nãy thôi, khi đi qua một hẻm núi có khả năng bị phục kích nhất và phía trước là một vùng đồng bằng rộng lớn, trong tầm mắt chỉ có một ít nông dân và thôn xóm lác đác, nhưng hắn không chỉ đã ngăn tất cả lại mà còn dừng lại một hồi lâu.

Chỉ là, tướng quân Quách Phong lại không nghĩ như vậy.

Vì ông biết rất rõ Đinh Ninh đã làm nhiều việc khiến mình bị sốc, trong những ngày tưởng chừng như bình yên vừa qua.

— Ngươi có chắc bọn chúng sẽ động thủ ở đây không?

Ông liếc nhìn vùng đồng bằng hoang dã ở phía trước, nghiêm

nghị nhìn Đinh Ninh mà hỏi.

— Đây là một số người tu hành của Lưu Sa Tông, với họ thì việc ẩn nấp ở một nơi như thế này không khác gì những nơi khác. Điều họ kiêng kỵ nhất chỉ là mấy món phù khí kia trong quân thôi.

Đinh Ninh quay đầu lại liếc ông ta một cái, gật đầu đáp:

— Điểm mấu chốt là, sau khi vượt qua đồng bằng này là sẽ tới biên thành, bọn họ cảm thấy sẽ không còn cơ hội ra tay nữa. Giữa bọn họ đã có chút ít tranh chấp, cho nên họ chắc chắn sẽ ra tay ở đây.

Quách Phong không hiểu làm sao Đinh Ninh có thể xác định được, những người tu hành bị hắn phát hiện hành tung từ mấy ngày trước đang có phân tranh. Nhưng vì mấy ngày nay phán đoán của hắn đều không sai, nên ông vẫn lựa chọn tin tưởng.

— Tại sao chúng ta buộc phải ứng chiến? — Nam Cung Thải Thục, người đang đứng cạnh ở phía bên kia Đinh Ninh, cau mày, nhẹ giọng hỏi với vẻ mặt nghiêm túc.

— Có một ít người không phải là kẻ thù vĩnh viễn.

Đinh Ninh quay đầu lại liếc nhìn cô một cái, sau đó chậm rãi giải đáp:

— Có chút kẻ địch đến chỉ vì nghe theo mệnh lệnh, nếu không cách nào hoàn thành lệnh được giao thì họ sẽ từ bỏ. Những người này chưa chắc sẽ là kẻ thù của chúng ta trong tương lai, sẽ không gặp lại họ trong các trận chiến sau này nữa. Một số thích khách sẽ không ra tay khi bị phát hiện. Có thể tận lực tránh đi một số trận chiến không cần thiết, vậy thì sẽ càng bảo toàn được sức lực của bên mình. Suy cho cùng, nhiệm vụ của chúng ta là đến nơi muốn đến, chứ không phải để tiêu diệt kẻ địch trên đường đi càng nhiều càng tốt.

Sau một lát dừng lại, hắn nhìn sang Nam Cung Thải Thục và nói tiếp:

— Điều quan trọng nhất là, mỗi trận chiến đều sẽ có người chết ... Đặc biệt là khi có lượng lớn người tu hành phải chiến đấu với một đội quân.

Nam Cung Thải Thục hít một hơi thật sâu, không tự giác quay đầu lại và liếc nhìn các quân sĩ phía sau. Cô đã hiểu cặn kẽ những nỗ lực của Đinh Ninh trong thời gian qua là vì cái gì, và cảm thấy rằng mình đã học được rất nhiều từ mấy câu nói rời rạc đó.

— Ngay cả việc cố tình để lại vài manh mối để cảnh cáo cũng không thể dọa lui được họ. Nó chỉ làm cho một số người trong số họ không đồng ý. Như vậy, chỉ có hai khả năng.

— Một là bọn họ đã nhận được lệnh tử chiến, hoàn toàn không thể quay đầu. Khả năng khác là bọn họ chỉ đến để thăm dò thực lực đội quân này, hoặc là tiêu hao chút sức lực, đằng sau vẫn còn có cường giả thật sự chưa ra tay.

Sau khi chậm rãi nói xong hai câu này, Đinh Ninh liền nhìn sang Quách Phong mà nghiêm túc nói:

— Bất kể xảy ra khả năng nào, thì kế tiếp ta đều muốn hoàn toàn khống chế đội quân này.

Quách Phong nở nụ cười, dùng giọng sắc bén đáp:

— Ngươi đã biết rõ chuyện này liên quan đến tính mạng của huynh đệ ta mà còn dám đưa ra yêu cầu như vậy. Vậy thì ta hiện tại giao quân đoàn này cho ngươi.

— Ở đây lâu như vậy là để nói với họ rằng chúng ta đã sẵn sàng. Nếu họ vẫn còn ở lại, thì đây là một trận chiến không thể tránh khỏi.

Đinh Ninh khẽ cúi đầu, nhận ra một cảm giác quen thuộc, nhưng hắn lại không thích điều này.

Mấy mệnh lệnh trực tiếp được phát ra.

Đội quân chờ đợi trong im lặng đã lâu nay bắt đầu di chuyển.

Bởi những mệnh lệnh này rất kỳ quái, cho nên nhất thời sinh ra chút hỗn loạn.

Nhưng Đinh Ninh không cần vội, nên hắn đợi cho đến khi quân đội ổn định trở lại rồi mới ra hiệu tiến lên phía trước.

Có mấy viên quan truyền lệnh theo ý của Quách Phong đã đến kế bên ông, để đảm bảo rằng có thể truyền lệnh đi càng sớm càng tốt.

Lúc này cách chạng vạng tối còn nửa giờ, thời tiết có hơi mát mẻ. Hành quân trong cơn gió nhè nhẹ phe phẩy và đắm chìm dưới ánh hoàng hôn như vậy, thì thật là thoải mái.

Vùng này chỉ cách Âm Sơn một biên thành cuối cùng. Nơi hoang dã thường không có đường đi sẵn, chiến xa đang nghiền nát cỏ dại, áo giáp của quân sĩ cọ vào những cành hoa cỏ xung quanh, phát ra từng tiếng sột soạt là lạ.

Đinh Ninh ngồi ở đầu hàng chiến xa thứ hai. Vẫn luôn cau mày nhìn xung quanh trước mặt, hắn dường như đang cẩn thận lắng nghe tiếng động trong gió. Đột nhiên cánh tay của hắn dựng thẳng lên, làn da hai bên mép khe hở giữa các ngón tay bị ánh mặt trời chiếu lên, lộ ra màu đỏ như máu.

— Dừng! Chuẩn bị!

Quan viên truyền lệnh và tất cả binh lính của đội quân này rất quen thuộc với loại thủ thế này. Nhưng để tránh cho ai đó chưa kịp phản ứng, một số quan truyền lệnh vẫn nghiêm nghị hét lên.

Ngay lúc bước chân mọi người dừng lại, trời đất trở nên im ắng, thì có tiếng động rõ ràng xuất hiện trong đám cỏ và truyền vào tai mọi người.

Đột nhiên, từ những ngọn cỏ ở nơi nào đó bắn ra kiếm khí lạnh thấu xương, và phía trên là làn sóng sương mù màu vàng, đồng thời có vô số ngọn cỏ xanh vàng bay lên. Trông như đó là một con giao long thân màu vàng, vảy xanh đang kích động lao mạnh ra từ đám cỏ vậy!

— Phi kiếm!

Những quân sĩ nào không hiểu được hành động và mệnh lệnh trước đây của Đinh Ninh giờ đây đều chợt có phản ứng.

Dưới những ngọn cỏ, thậm chí trong kẽ đất dưới chân, có rất nhiều cặp mắt đang nhìn về đội quân này.

Đột nhiên nhìn thấy ánh kiếm đó, thì một ít đôi mắt trong số đó đột nhiên hiện lên ngọn lửa cực kỳ tức giận.

Sự tức giận của mấy người tu hành này đến từ việc có một người đồng bạn đã ra tay trước.

Nhưng không thể phủ nhận là một khi đã bắt đầu động thủ, khi mà đoàn quân đang thất thần, phần lớn mọi người đều bị thanh phi kiếm kia hấp dẫn như bây giờ, thì đây cũng là cơ hội ra tay tốt nhất.

Chỉ trong tích tắc này, dưới phiến cỏ vang lên rất nhiều âm thanh nhỏ như nước chảy.

Nhìn thấy thanh phi kiếm kia, rất nhiều quân sĩ rất là kinh hãi, nhưng vẻ mặt của Đinh Ninh thì không đổi chút nào.

— Trọng nỏ! U hỏa! Nguyệt nhận!

Hắn chỉ dùng giọng điệu dồn dập nhưng trầm ổn quát lên ba lần.

Cùng lúc, vài viên quan truyền lệnh ở bên cạnh lập tức làm ra ba thủ thế.

Chỉ trong một cái nháy mắt, không trung phía sau đội quân đã bị những tia sáng kim loại cùng với nguyên khí đất trời hỗn loạn xé nát.

Hàng trăm tia sáng kim loại rơi xuống dữ dội như những ngôi sao băng.

Sau sao băng là hàng chục thứ vũ khí cực kỳ nặng trông như vầng trăng lưỡi liềm... Những vầng trăng lưỡi liềm này dài hơn mười thước, khi rơi xuống đất thì phát ra tiếng nổ ầm ầm kinh khủng, chúng vỡ tung và bắn ra những lưỡi dao kim loại dài hai thước.

Thứ cuối cùng xuất hiện trên không trung là hàng trăm ngọn lửa màu xanh lá âm u mờ ảo.

Những ngọn lửa âm u này trực tiếp đốt cháy những đoạn cỏ ở trên không và cả cỏ khô trên mặt đất nơi chúng rơi xuống.

Một mảng biển lửa lập tức xuất hiện.

Trong khu vực từ năm mươi bước đến một trăm bước phía sau chi Túc Vệ quân này, là một biển lửa.

Khi loạt mũi tên nỏ nặng nề đầu tiên to như tay đứa trẻ phát ra tiếng rít chói tai khi được bắn ra từ trọng nỏ, thì đám cỏ phía sau cách đội quân năm mươi sáu bước liền sôi trào và phát ra nhiều tiếng hét căm giận.

Có bốn người tu hành lao lên từ dưới đất ngầm, ánh kiếm bay múa quanh người, cứng rắn đánh bay những mũi nỏ nặng nề.

Tuy nhiên ngay sau đó, cơ thể của bốn kẻ này đã bị xé ra những vết thương khủng khiếp bởi mấy lưỡi dao hình lưỡi liềm đáng sợ. Trong tràng tiếng hét thê lương thảm thiết, những ngọn lửa xanh mờ liên tục rơi xuống. Khi bọn họ tản ra xung quanh, chúng tiếp tục xâm nhập đốt cháy cơ thể họ.

Nhìn hình ảnh thê thảm đó, cảnh cơ thể bốn người tu hành bị xé nát chết trong đám lửa, thì tất cả những quân sĩ chưa hiểu mấy cử động kỳ lạ của Đinh Ninh trước đây đều cảm thấy kinh ngạc đến khó thể nói ra lời.

— Tại sao lại như vậy?

Một người tu hành xuất hiện ngay chính giữa đối diện đội quân, nói ra một câu lộ ý khó tin.

Gã nhìn thấy thanh phi kiếm đang rất cuồng bạo bay thẳng về phía Đinh Ninh trên chiến xa đột nhiên bẻ ngoặt, và nó rơi xuống nơi phía bên trái người hắn.

Có một thanh âm thanh thúy rung chấn vọng ra.

Và đồng thời, một thanh phi kiếm hơi chút sáng lóng lánh màu xanh bay lên trên.

Đây là thanh kiếm lặng lẽ ẩn núp trước đó. Lúc này nó đột ngột bị bắn ra từ ngọn cỏ, bị thanh phi kiếm cực kỳ cuồng bạo trước đây bức đi ra.

*****

P.s (tác giả):

Hi vọng ngày mai sẽ có ba chương. JJ đã bị cắt rồi, các bạn xem, tạm thời JJ sẽ không xuất bản sách.

Q5 - Chương 38: Bi thương

- Phóng!

Một giọng nữ lanh lảnh vang lên, là giọng nói của Nam Cung Thải Thục.

Khuôn mặt nàng rất nghiêm túc, đây là lần đầu tiên nàng gặp chiến trận quy mô như vậy, vì thế, lúc truyền đạt mệnh lệnh không tránh khỏi một tia chấn động xen lẫn trong giọng nói mãnh liệt của nàng.

Nhưng phía sau nàng tập trung mấy chục tên quân sĩ lại không có bất kỳ do dự tiếp thu mệnh lệnh.

Mấy chục quân sĩ này đều là quân sĩ lão luyện. Hơn nữa, ở trong quân đoàn, từ trước tới giờ bọn họ vẫn luôn chịu trách nhiệm đối phó với phi kiếm của người tu hành.

Trên chiến trường, phi kiếm của người tu hành là vũ khí cướp đoạt sinh mệnh nhanh nhất. Tuy rằng những quân sĩ này không phải là người tu hành, nhưng đã trải qua rất nhiều tràng chém giết khốc liệt nên ý chí của họ đã sớm được tôi luyện như sắt đá.

Bọn họ tập trung loại bỏ hết thảy tạp âm trên chiến trường, bao gồm cả tia xao động trong giọng nói của Nam Cung Thải Thục. Ngay khi quân lệnh vang lên, trong nháy mắt, những quân sĩ này mặt không hề cảm xúc lập tức giơ lên máy bắn nỏ trên tay, cực kỳ nhanh chóng bóp cò súng bằng đồng.

Hàng chục tiếng rít kỳ dị đồng thời vang lên trên không trung.

Loại thanh âm này không hề xa lạ đối với người tu hành từng

trải qua chiến trường.

Trong không khí, hàng chục đóa hoa kim loại màu đồng tỏa ra. Chúng đều là lưới kim loại có gắn vật nặng ở các mép.

Thanh phi kiếm vừa bị phi kiếm nhỏ màu xanh khiêu khích giống như cá rơi vào lưới liều mạng vùng vẫy, nhưng càng giãy dụa lại càng kiến tất cả lưới rối thành một cục. Cuối cùng nó bị trói thành một quả cầu kim loại màu đồng nặng nề rơi xuống mặt đất.

Đây là lưới kiếm của vương triều Đại Tần, lưới này được tạo thành bởi một lượng lớn đồng chì chuyên dùng để đối phó với phi kiếm. Khả năng lớn nhất của nó là ngăn chặn linh khí trời đất và chân khí. Tuy nhiên, nếu không phải ngay lúc thanh phi kiếm này bị phi kiếm nhỏ màu xanh khiêu khích thì lưới kiếm làm sao đánh trúng phi kiếm một cách dễ dàng như thế, làm sao khống chế được thanh phi kiếm này?

Những tiếng reo hò và la hét không thể kiềm chế vang lên trong quân đoàn.

Những quân sĩ này đương nhiên hiểu rõ, bình thường, muốn đối phó với một người tu hành cần phải trả một cái giá rất lớn. Nhưng lúc này, chỉ trong nháy mắt, đối phương đã có ba người tu hành bị trực tiếp giết chết, một thanh phi kiếm bị trói buộc, giống như một kiếm sư cường đại nhưng bị chặt đứt cánh tay.

Mà tất thảy những điều này đều bắt nguồn từ một số quân đoàn lệnh mà Đinh Ninh truyền đạt trước khi hành quân.

- Trá kiếm!

Cho đến lúc này, mấy người tu hành trốn trong lùm mới nhận ra, thanh phi kiếm cuồng bạo xuất hiện lúc trước không phải là phi kiếm của bọn họ mà là phi kiếm của chính Đinh Ninh!

- Phụt!

Một chùm huyết vụ điền cuồng phun ra từ yết hầu một người tu hành mặc quần áo màu vàng trốn trong lùm cỏ.

Là thanh phi kiếm nhỏ màu xanh vừa mới khiêu khích thanh phi kiếm kia. Nó rõ ràng ở cùng một chỗ với thanh phi kiếm này nhưng lại phi thường linh hoạt tránh được trói buộc của những chùm lưới kiếm. Lúc này, nó lại lặng lẽ không một tiếng động xuyên chui vào lùm cỏ trực tiếp xuyên thủng cổ họng người tu hành vừa mới mất đi phi kiếm kia!

Chỉ thấy kiếm quang màu trắng xuất hiện chớp mắt phía sau lưng người tu hành rồi lập tức biến mất, không biết bay đi nơi nào.

Sự uy hiếp của thanh phi kiếm này cùng với sự bùng nổ đột ngột về tốc độ giết người tu hành của quân đoàn khiến bầu không khí như ngưng trệ.

Trốn trong lùm cỏ có tổng cộng bảy người tu hành.

Bây giờ chỉ còn lại ba.

Không có quân lệnh mới nào được ban ra.

Chỉ là lúc này tất cả quân sĩ đều đã kinh sợ với năng lực của Đinh Ninh thể hiện qua một số quân đoàn lệnh của hắn, cho nên nhánh quân đội này so với bình thường càng hiển hiện ra khí thế trầm lạnh như núi.

Loại khí thế này khiến ba người tu hành đứng trong lùm cỏ càng thêm cảm nhận sự lạnh lẽo .

Một người tu hành bước ra một bước.

Trong bầu không khí bất động này, hành động của y tự nhiên

bị mọi người chú ý .

Đây là một người đàn ông trung niên, tóc mai hai bên đã có một vài sợi trắng .

Đinh Ninh yên lặng nhìn y.

Người đàn ông trung niên này khom người, từ xa hành lễ chào Đinh Ninh, sau đó hỏi:

- Dùng mưu kế trá kiếm lừa đảo để dẫn chúng ta ra tay, nhưng làm sao ngươi lường trước được người của chúng ta sẽ xuất hiện phía sau quân đoàn của các ngươi?

- Điều này còn có ý nghĩa sao?

Đinh Ninh nhìn tên đàn ông trung niên này, nhỏ giọng trào phúng, nói:

- Mặc dù ta trả lời câu hỏi của ngươi nhưng ngươi còn có thể chạy được ư?

Người đàn ông trung niên trầm mặc chốc lát, đáp:

- Không ai muốn chết cả, có lẽ chúng ta còn có lựa chọn khác.

Đinh Ninh nhìn người đàn ông trung niên này, đột nhiên cười nói:

- Người nhìn thấy có lẽ có ý tưởng khác. Nhưng người không nhìn thấy, hẳn là sẽ không thay đổi dự tính ban đầu, còn nghĩ muốn ta chết. Vì thế, trừ khi những người nhìn không thấy kia chết.

Những lời ngày của Đinh Ninh đối với tuyệt đại đa số quân sĩ mà nói quá khó hiểu. Nhưng mà người đàn ông trung niên đối diện hắn và cả hai người tu hành còn lại đều rất rõ ràng ý tứ bao hàm trong những lời này của hắn.

Người đàn ông trung niên nhìn hắn cười khổ:

- Không thể thỏa hiệp được sao?

Đinh Ninh nhìn y và hai tên người tu hành khác, nói:

- Nếu không, làm sao ta có thể tin tưởng các ngươi?

Người đàn ông trung niên khẽ cúi đầu.

Y tựa hồ không có phản ứng. Nhưng ngay khi y khẽ cúi đầu, rất nhanh, trong lùm cỏ im lìm vắng vẻ vang lên hai âm thanh phẫn nộ.

Hai bóng người từ dưới bùn đất lao ra khiến cỏ lá cùng bùn đất phía trên bị cuốn lên như sương mù dày đặc. Ở phía dưới hai bóng người mơ hồ có một luồng ánh kiếm lóe lên ánh sáng chớp động.

Nhìn kiếm quang đuổi theo hai bóng người, Đinh Ninh đột nhiên giơ lên cánh tay, bàn tay dựng thẳng đứng, hướng về phía trước làm ra một động tác chém.

Nhìn động tác tay của Đinh Ninh, không chỉ mấy tên truyền lệnh quan bên cạnh hắn mà ngay cả Quách Phong và Nam Cung Thải Thục, trong mắt đều tràn ngập khiếp sợ.

Nhưng mà quân lệnh chính là quân lệnh.

Mấy tên truyền lệnh quan nhìn động tác tay kiên định của Đinh Ninh cũng đồng thời phất lệnh kỳ trên tay ra!

- Gió!

- Gió to!

Trong nháy mắt, đội quân vốn trầm lạnh nghiêm túc biến thành một ngọn núi lửa bạo phát, âm thanh vang lên như biển

gầm.

Hết thảy chân xe nỏ cùng phù khí trong nháy mắt bạo phát. Kim loại nặng nề như gió cuồn cuộn cuốn lên, che phủ cả bầu trời, sau đó giống như núi rơi xuống.

Người đàn ông trung niên ngẩng đầu, khuôn mặt vô cùng tái nhợt .

Những sát khí che phủ trụ bầu trời này không phải hướng tới hai người tu hành kia mà là nhắm đến y và hai đồng bọn phía sau.

Hai người tu hành sau lưng y hét to một tiếng, đồng thời lao đến bên cạnh người đàn ông trung niên.

Hai đạo kiếm quang như phủ kín, liều mạng muốn bảo vệ người đàn ông trung niên này.

Nhưng y biết kết cục đã không thể thay đổi.

Thanh phi kiếm kia vốn dĩ đang đuổi theo hai người tu hành lao ra từ lòng đất, nhanh chóng được y thu hồi. Cùng lúc đó, y lắc đầu nói:

- Các ngươi, nếu có thể thì chạy mau.

- Thùng!

Âm thanh trầm trọng vang lên trong không trung.

Đồ vật nặng nệ bay trên không trung đồng thời hung hăng nện xuống mặt đất khiến cho cả mặt đất dao động như gợn sóng .

Hai người tu hành bên cạnh y kêu lên thảm thiết, không hề có tính toán bỏ chạy.

Cánh tay cầm kiếm của hai người đều đã máu me đầm đìa, không cách nào giơ lên được.

Điều khiển hai người bi thương nhất là, có mấy thanh phi kiếm đã từ quân đoàn phía trước bay lên, nhưng trong số đó lại không có thanh phi kiếm đầu tiên.

Thanh phi kiếm đầu tiên trang trí hoa văn tinh tế, lúc này đã xuất hiện ở phía trước người đàn ông trung niên vừa thu hồi phi kiếm.

Người dịch:

- Từ giờ cho đến ngày 02/9/2021 sẽ đăng mỗi tuần 2 chương vào thứ 2 và thứ 6;

- Bản dịch đăng duy nhất trên vip.bachngocsach.com;

- Mọi người muốn đăng sớm và hơn, hãy đăng ký tài khoản và bình luận bên dưới truyện.

Q5 - Chương 39: Chuyện trước mắt

Hào quang trong mắt nam tử trung niên lóe lên dữ dội, thanh phi kiếm kia bay vòng một lần nữa rồi sau đó nhanh chóng tăng tốc, nó điên cuồng bay về phía Đinh Ninh đang ở cách đó khoảng sáu, bảy mươi trượng.

Sau khi bay được khoảng mười trượng, thanh tiểu kiếm màu vàng đất nhìn rất đơn giản này tăng tốc đến cực hạn, xung quanh nó vang lên một tiếng nhỏ rồi sau đó nổ bung ra một âm thanh bạo liệt mà mất thường có thể thấy được.

Cùng lúc đó, người nam tử trung niên này quán thâu toàn bộ lực lượng trong cơ thể mình vào trong thanh phi kiếm, khiến cho thanh phi kiếm hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của y, lúc này, thanh phi kiếm đã không còn là phi kiếm mà biến thành một mũi tên có tốc độ vượt qua âm thanh.

Cùng lúc thanh phi kiếm điên cuồng tăng tốc, mọi người đều bất ngờ với lựa chọn của Đinh Ninh, hắn lùi về sau một bước.

Hắn không phải lùi một cách bình thường, mà dùng chân phải đạp mạnh một cái ở mép phía sau chiến xa.

Chiếc chiến xa nặng nề vậy mà đắt đầu vểnh lên.

Cùng lúc thanh phí kiếm biến thành mũi tên khủng bố thì chiếc chiến xa này đã vểnh về phía chước biến thành một tấm khiên cực lớn, chắn phía trước mặt hắn.

- Đùng!

Một tiếng búa nện trầm trọng vang lên giữa trời đất.

Phía dưới chiếc thanh đồng chiến xa bắt đầu nhô lên một khung tròn, điên cuồng đột phá về phía thân thể Đinh Ninh, đồng thời một đợt sóng khí tại phần kim loại bị nhô lên này bắt đầu ầm ầm nở rộ.

Trong tích tắc, chiếc chiến xa nặng nề này không biết đã chấn động bao nhiêu lần, mà ở phía bên ngoài, thanh phi kiếm màu vàng đất như một chiếc búa băng đánh lên một bức tường dày, lập tức vỡ vụn thành vô số mảnh nhỏ, những mảnh kim loại này dưới ánh mặt trời biến thành vô số đường sáng bay tán loạn khắp nơi.

- Gió.

- Gió lớn!

Tiếng đội quân phía sau Đinh Ninh lại lần nữa vang lên như tiếng biển gầm.

Vô số âm thanh trọng nỗ được lên dây cung vang lên, một đợt thủy triều kim loại lại xuất hiện trên bầu trời.

Nam tử trung niên ho ra một búng máu, thân thể y bị thủy triều kim loại trên bầu trời chiếu rọi thành màu xám đậm.

- Đi!

Hắn lại gào lên ra lệnh, đây không phải là lệnh với hai tên tùy tùng bên cạnh, mà là đối với hai người tu hành lao ra từ dưới đất lúc trước.

- Phụt! Phụt! Phụt!

Tiếng lợi khí xuyên qua máu thịt vang lên.

Thân thể nam tử trung niên cùng với hai gã tùy tùng tuôn ra vô số huyết vụ, trong thời gian một hơi thở, hỉnh ảnh đó liền biến

mất khỏi tầm mắt mọi người, thân hình ba người đã không còn nguyên vẹn, duy chỉ có vô số tiếng kim loại va đập vào nhau cùng với máu thịt đã bị nghiền nát văng ra.

Hai người tu hành lao ra từ dưới đất không nghe theo mệnh lệnh cuối cùng của nam tử trung niên, hai người phát ra những tiếng tru như dã thú, trong bụi cỏ xuất hiện vô số tàn ảnh điên cuồng lao về phía quân đội vương triều Đại Tần.

Không có ai phát ra quân lệnh.

Sau lưng hai người tu hành có mấy dòng khí đang lượn vòng quay lại, bên trong dòng khí đó chính là kiếm quang.

Những kiếm quang này có tốc độ nhanh hơn hai người tu hành, cho nên dễ dàng đuổi theo, ngay sau đó trên người hai người tu hành xuất hiện vài đường máu.

Kiếm quang bay ra rồi lại bay vào thân thể bọn hắn, khiến cho thân thể cả hai nhanh chóng tan rã, rồi rơi trên mặt đất.

Đây là hình ảnh rất tàn nhẫn và đẫm máu, Nam Cung Thải Thục có cảm giá muốn nôn mửa, nhưng nàng bắt mình phải nhìn kỹ.

Nàng biết mình phải quen với những hình ảnh như vậy, bởi vì sau này nàng phải đổi mặt với rất nhiều hình ảnh như thế, chỉ khi tạo thành thói quen, thì sau này khi phải đối mặt với những hình ảnh như vậy tâm tình mới không bị ảnh hưởng, tạo ra phán đoán sai lầm.

Oanh!

Cùng lúc những phần còn lại của hai người tu hành rơi xuống đất thì chiếc chiến xa bị nhấc lên cũng nặng nề rơi xuống đất.

Bởi vì không ai có thể khẳng định trong mảnh thảo nguyên này

còn có người tu hành hay không, cho nên không người nào hoan hô, nhưng mặc dù là thế, thì trong mắt những tướng lãnh khống chế được những thanh phi kiếm kia đều toát ra vẻ mừng rỡ mà không ngôn ngữ nào có thể hình dung.

Không ai thích nhìn thấy đổ máu, thực tế là không thích nhìn thấy người bên mình đổ máu.

Tất cả mọi người đều rõ nếu gặp phải người tu hành tập kích, một nhánh quân đội phải trả cái giá lớn như nào.

Mà bây giờ đối phương đã chết bảy người tu hành, một nhánh quân đội do bọn hắn dẫn đầu không chết một người nào.

- Vì sao?

Nam Cung Thải Thục nhìn những phần còn lại của đống chân tay cụt trong bụi cỏ, hít thở một cách khó khăn, quay đầu nhìn Đinh Ninh hỏi.

Mang theo Nam Cung Thải Thục, chính là muốn cho nàng có thể học được từ mình những phương diện chiến tranh hành quân đánh trận, cho nên Đinh Ninh liếc nhìn nàng, nói:

- Ngoài năm mươi trượng là khu vực mà người tu hành trong quân chúng ta không thể nào cảm giác được, nếu như đám người tu hành này quyết định động thủ ở đây, nhất định sẽ có người tu hành ẩn nấp ở ngoài khu vực đó, từ đó phát động công kích, khiến cho hỗn loạn đẩy lên cao nhất.

- Nếu như đám người tu hành đó không có ở đây?

Nam Cung Thải Thục suy nghĩ, nhíu mày nói:

- Chẳng phải phù khí chúng ta tập trung ở đầy đều thất bại?

Đinh Ninh nhìn nàng một cái, chân thành đáp:

- Cô phải hiểu rằng, chiến tranh hành quân đánh trận cùng với người tu hành chiến đầu đều giống nhau, không phải là chuyện trăm phần trăm, chẳng qua là tìm xác suất lớn nhất. Nếu những người này không có ai ở đó, một kích mạnh nhất của chúng ta tất nhiên sẽ lãng phí vô dụng. Nhưng tối đa là... vì tránh cho người tu hành trong quân chúng ta phát hiện, những người có tu vi mạnh nhất, am hiểu ẩn nấp sau khi vây quanh sẽ tấn công bất cứ lúc nào, đây cũng là lực lượng mạnh nhất của bọn hắn.

Nam Cung Thải Thục gật đầu.

Nàng suy nghĩ một chút, sắp xếp lại suy nghĩ của mình, hỏi tiếp:

- Cuối cùng là đa số mọi người đều thấy, tên kiếm sư kia đã không còn đường lui, sau khi ám sát không thành sẽ không thể về phục mệnh, có ý muốn nương nhờ vào chúng ta. Trong lúc y xuất kiếm bức hai tên người tu hành đang ẩn nấp, cũng là đầy sát ý, ta thấy không lộ ra chút sơ hở nào, tại sao ngươi lại ra lệnh công kích bọn hắn?

- Trên chiến trường, bất kỳ phán đoán nào cũng không thể quyết định bởi hình ảnh mà mắt nhìn thấy, những thứ mà chúng ta thấy đều thường thường là giả dối.

Đinh Ninh kiên nhẫn giải thích:

- Lúc mà đám người tu hành này phát hiện chúng bị lộ hành tung, đã xuất hiện sự bất đồng, nhưng cuối cùng đám người tu hành này vẫn lựa chọn ở lại chiến đấu, nhất là ta đã đứng chờ rất lâu, muốn nói cho bọn hắn biết là ta biết bọn hắn đang ở chỗ này, nhưng bọn hắn vẫn không buông bỏ, chỉ có thể nói rằng trong bọn hắn có một người thủ lĩnh có lực ngưng tụ mạnh mẽ, người thủ lĩnh này không những có thủ đoạn cùng quyết tâm như sắt, mà tu vi còn áp đảo tất cả mọi người. Mà tu vi từ đám người kia thể hiện ra thì nam tử trung niên là mạnh nhất. Cho nên nam tử trung niên

đó chính là thủ lĩnh, khiến cho đám người tu hành còn lại bắt buộc phải chiến đấu.

Dừng một chút, Đinh Nình nhìn khuôn mặt đang cứng ngắc của Nam Cung Thải Thục, bình tĩnh nói:

- Cho nên tất cả những việc mà y cố gắng làm, dù cho phải hi sinh hai người tu hành, cũng chỉ là để hoàn thành sứ mệnh của y, tiếp cận ta, giết chết ta.

Nam Cung Thải Thục khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, nàng nhìn chằm chằm vào Đinh Ninh, không biết vì sao người thiếu niên xuất thân quán rượu này lại có đầu óc như vậy, tại sao có năng lực biết tất cả như vậy.

- Vậy làm sao mà ngươi biết bọn họ xuất hiện bất đồng?

Nam Cung Thải Thục hỏi đến vấn đề mà cả bọn Quách Phong cùng đám tướng lĩnh đều hoang mang.

- Nếu như tâm tính một người tu hành xảy ra vấn đề, vậy trong lúc lơ đãng làm việc sẽ xuất hiện một vài điểm khác so với bình thường.

- Ví dụ như?

- Ví dụ như khí tức chấn động trên người, ví dụ như thói quen di chuyển cùng với giữ khoảng cách, ví dụ như trên đường di chuyển lưu lại một vài dấu vết... rất nhiều việc đại loại như thế. Có một vài thời điểm tâm tình xấu còn phát tiết lên một vài thứ ven đường, ví dụ như rắn hay côn trùng.

- Những thứ này mà ngươi cũng chú ý được?

- Cô còn nhớ đêm hôm trước ta dùng phi kiếm giết chết một con chim cắt?

- Có liên quan gì tới việc này?

- Con chim cắt kia mang theo một con chuột trúc bị chém mất đầu.

Đinh Ninh nhìn điệu bộ không thể tin nổi của Nam Cung Thải Thục, thản nhiên nói:

- Đầu tiên là chuột trúc rất đáng yêu, hơn nữa lại vô hại, rất sợ người, sau khi phát hiện có người sẽ lập tức chạy trốn, không nguy hiểm như các loại rắn độc, căn bản là không cần sử dụng kiếm để giết chết. Thịt chuột trúc ăn rất ngon, nhưng sau khi giết lại không ăn, chỉ có thể nói rằng khi chém một kiếm kia, tâm tình người tu hành này có gì đó không đúng.

Nam Cung Thải Thục ngơ ngác nhìn Đinh Ninh:

- Tại sao ngươi lại chú ý tới những chi tiết này?

- Cô nhìn thử những người sau lưng này.

Đinh Ninh không quay đầu, nhưng nhẹ nhàng nói với Nam Cung Thải Thục:

- Cô chỉ cần nghĩ đến sinh tử toàn bộ những người này đều trong tay cô, nếu cô không chú ý, những người này có thể sẽ biến thành thi thể... Tự nhiên lúc đó cô sẽ trở lên cẩn thận.

Nam Cung Thải Thục theo bản năng quay đầu, nhìn những quân sĩ đứng phía sau, không hiểu sao thân thể run lên.

- Vấn đề cuối cùng.

Nam Cung Thải Thục im lặng một lúc, rồi ngẩng đầu nói:

- Tốc độ một kiếm cuối cùng rất nhanh, nhưng hiển nhiên là ngươi đã dự liệu từ trước. Cho nên ngươi mới kịp dùng chiến xa ngăn cản, làm sao mà ngươi có thể đoán trước được? Còn nữa, nếu

ngươi đã dự đoán trước được, tại sao không lập tức né tránh, mà lại dùng phương pháp làm hỏng một chiếc chiến xa để che chắn?

- Bởi vì ta ép cho y có cơ hội dùng phi kiếm để so đấu.

Đinh Ninh nhìn Nam Cung Thải Thục, sắc mặt hơi ngưng trọng, khẽ nói:

- Ta bị thương rất nặng, rất lâu mới có thể khôi phục, y lựa chọn dùng phi kiếm liều mạng với ta, ít nhất sẽ khiến cho thương thế của ta nặng hơn một chút, nhưng mà y lựa chọn một kiếm như vậy. Đối mặt toàn quân, một kiếm như vậy của y khó có thể giết được ta. Điều này chỉ có thể nói rằng y muốn thử xem trong quân có người tu hành cường đại ẩn nấp hay không. Chỉ là như vậy với y mà nói chẳng có ý nghĩa gì, bởi vì y sẽ lập tức bị giết, cho nên y muốn thử là cho những người khác nhìn, nói ví dụ như kẻ ám sát mạnh hơn.

Nam Cung Thải Thục nghĩ thông suốt điều này, sắc mặt nàng lập tức trở nên khó coi.

- Về phần tại sao muốn tổn thất một chiếc chiến xa...

Đinh Ninh quay đầu nhìn nàng, nói:

- Đây cũng là vấn đề tương tự vừa rồi, một vấn đề rất đơn giản, kiếm của y rất nhanh, rất mạnh, nếu ta né tránh...

Nói đến chỗ này, Nam Cung Thải Thực đã hiểu rõ.

Sau lưng Đinh Ninh có rất nhiều quân sĩ.

Nàng tạm thời không còn vấn đề gì nữa, Đinh Ninh vừa cho đội quân tiếp tục đi về phía trước, nghiêm túc nhìn nàng rồi dặn dò một câu:

- Đừng phí sức suy nghĩ về lai lịch của những người này, trong

khi suất quân không thể lơi lỏng chiến đấu, một gã tướng lãnh cần suy nghĩ xem đội quân sẽ gặp phải chuyện gì trên đường đi, làm thế nào để ứng phó, vĩnh viễn chỉ có sắp gặp địch nhân mà không phải địch nhân ở rất xa.

***

- Tại sao ngươi lại cố gắng bồi dưỡng nàng thành một người tướng lãnh?

Lúc Đinh Ninh trở lại bên cạnh thùng xe của Trưởng Tôn Thiển Tuyết, bên tai hắn vang lên âm thanh lạnh lùng trong trẻo của Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

- Bởi vì nàng rất thích hợp làm tướng lãnh, hơn nữa nhân sinh của nàng cũng dường như được an bài để làm tướng lãnh.

Đinh Ninh từ từ nói:

- Với lại đây là chuyện trước mắt, kế tiếp, có rất nhiều trận chiến phải đánh.

Người dịch:

- Từ giờ cho đến ngày 02/9/2021 sẽ đăng mỗi tuần 2 chương vào thứ 2 và thứ 6;

- Bản dịch đăng duy nhất trên vip.bachngocsach.com;

- Mọi người muốn đăng sớm và nhiều hơn, hãy đăng ký tài khoản và bình luận bên dưới truyện.

Q5 - Chương 40: Đồ thành

Túc Vệ Quân đóng quân ngay ở trung bộ thảo nguyên.

Sau mảnh thảo nguyên này có mười hai tòa biên thành của vương triều Đại Tần, đối với Âm Sơn khổng lồ mà nói thì mười hai tòa biên thành này nhỏ bé như mười hai viên minh châu rơi vãi trong thảo nguyên.

Gần mảnh thảo nguyên này nhất, đồng thời cũng cách Âm Sơn xa nhất có một tòa biên thành gọi là Thượng Lao thành.

Thành này vốn là một tòa biên thành do các phạm nhân ngày xưa bị sung quân đến đây xây dựng.

Mặt trời vừa mọc, một gã nam tử có thân hình cao lớn xuất hiện ở tòa lầu trên cửa thành Thượng Lao.

Y mặc áo giáo màu vàng xanh, trên áo đầy những vết kiếm nên không thể thấy rõ hoa văn.

Những vết kiếm này có sâu có nông, có mới có cũ, dày đặc, nhìn giống như một đóa bồ công anh đang nở rộ.

Nhất là dưới ánh mặt trời, một vài chỗ kim loại bị cắt không ngừng tỏa sáng lấp lánh, như những dòng điện đang chạy bên trong.

Có vài vết kiếm sâu đến vài tấc, nhưng vẫn không thể xuyên qua bộ áo giáp này, điều đó cho thấy bộ áo giáp có độ dày kinh người.

Quan trọng nhất chính là những vết kiếm này quá dày đặc, một vài vết kiếm bị lực lượng đè xuống, khiến cho kim loại của áo

giáp này giống như xảy ra biến đổi, thậm chí kim loại bên trong còn xuất hiện ánh sáng.

Mặt của nam tử này cũng rất lớn, so với người Quan Trung còn hào sảng hơn, trên lưng y đeo hai thanh trường đao chứ không phải kiếm.

Vỏ đao được làm bằng da, may một cách đơn giản, lông thú vẫn còn nguyên trên vỏ, nhìn qua thì đó chính là da sói ở thảo nguyên.

Chuôi đao này màu vàng nhạt, xen kẽ là một vài điểm màu đỏ tía, nhìn không giống như kim loại mà giống như một loại ngọc thạch nào đó.

Hai mắt của nam tử có màu lam sáng như là bảo thạch, tinh khiết một cách tự nhiên giống như bầu trời trên thảo nguyên.

Y nhìn về thảo nguyên ở phía xa, biết rằng Túc Vệ Quân ít nhất cũng phải giờ ngọ mới có thể đến tòa biên thành này.

Y đến đến đây là vì tên thiếu niên đang ở Túc Vệ Quân kia, nhưng mà y cũng hiểu rằng, cuộc chiến của y sẽ kết thúc trước khi tên thiếu niên đó đến đây.

Một cơn gió buổi sáng thổi qua, gió này đến từ Âm Sơn, mang theo chút hơi lạnh, làm cho hoàn cảnh càng thêm xơ xác tiêu điều.

Trong gió còn kèm theo mùi phân bò từ nơi xa đến, đám cỏ cây đang khô héo bắt đầu ngả nghiêng như từng đợt sóng trên biển.

Nam tử đứng trên cửa thành nheo mắt lại, một màu xanh xuất hiện giữa đám cỏ cây khô héo.

Thiệu Sát Nhân mặc trang phục màu xanh ngọc của Mân Sơn Kiếm Tông, dẫm lên đám cỏ khô trên con đường do ngựa đi nhiều mà thành, tiến về phía cửa thành.

***

Ở giữa Thượng Lao thành có một đám đất trống rất lớn.

Mảnh đất trống này vốn là dùng để xử quyết phạm nhân, nhưng lúc này lại có không biết bao nhiêu người đang quỳ ở đây, trong đó đa số là phụ nữ và trẻ em.

Chỉ có một gã nam tử anh tuấn đang đứng đó.

Người nam tử này dường như thấy lạnh hơn bình thường, trên người gã khoác một chiếc áo lông bằng da hồ ly màu trắng, nhưng trên chiếc áo này dính đầy bụi giống như là vừa phải lặn lội đường xa.

Trên hông gã đeo một thanh trường kiếm, chuôi kiếm được khảm nạm rất nhiều bảo thạch quý giá. Những viên bảo thạch này đều được trạm khắc theo hình đầu lâu.

Người nam tử có khuôn mặt anh tuấn này đứng trong cơn gió mang theo mùi phân bò từ phương xa, dần dần ngẩng đầu, sau đó nhìn thoáng qua đám phụ nữ và trẻ em đang quỳ kia.

Đúng lúc này, phía bên kia quảng trường, xuất hiện một gã nam tử cực bình thường, coi như đứng trong một đám người cũng dễ dàng khiến người ta quên đi. Chẳng qua trên người nam tử này mặc một bộ áo bào màu xanh ngọc.

Nam từ khoác áo hồ ly trắng cười nhạt nói:

- Đều nói ngươi xem mạng người như cỏ rác, không ngờ rằng chiêu này lại có hiệu quả với ngươi?

- Ai có thể thật sự xem mạng người như cỏ rác?

Cảnh Nhận nhìn nam tử trước mặt, giọng không cảm xúc, nói:

- Ngược lại là ngươi, Gia Luật Thương Lan, tam thái tử Đông

Hồ, là người hết sức quan trọng của Ô thị, ngươi mạo hiểm xuất hiện ở đây rốt cuộc là để xem mạng người khác như cỏ rác, hay là mạng của bản thân ngươi như cỏ rác?

Gia Luật Thương Lang không còn tươi cười nữa mà toát ra một tia lãnh ý:

- Ta là người quan trọng nhất của Ô thị, đương nhiên sẽ phải xuất hiện ở địa phương quan trọng nhất. Chẳng lẽ còn chuyện gì quan trọng hơn việc ngăn cản người của Mân Sơn Kiếm Tông vào chiến trường hay sao?

Dừng lại một chút, gã nhìn Cảnh Nhận rồi nở nụ cười tự giễu nói:

- Nếu có thể khiến cho người của Mân Sơn Kiếm Tông không xuất hiện ở chiến trường, ta chết ở chỗ này thì đã sao?

Cảnh Nhận nhìn hắn, nói một câu mà chỉ hai người bọn họ mới có thể hiểu được:

- Nếu ngươi quyết tâm làm như vậy, chúng ta có thể sẽ trở thành con mồi của người khác, đều chết ở chỗ này.

- Cho nên ta không giết những người này, chính là vì muốn lưu lại điều kiện để nói chuyện với ngươi, các ngươi chỉ muốn hộ tống tên đệ tử cực kỳ trọng yếu đối với Mân Sơn Kiếm Tông các ngươi đến Đông Hồ, ta có thể cho hắn bình an đến Đông Hồ.

Gia Luật Thương Lang nở nụ cười nhàn nhạt nói:

- Thậm chí chúng ta có thể đi cùng các ngươi đến biên cảnh Đông Hồ, nhưng với điều kiện là chúng ta đều phải rời đi, cùng với điều kiện người tu hành của Mân Sơn Kiếm Tông các ngươi đều không thể tiến vào nước Ô Thị của chúng ta.

Cảnh Nhận trầm ngâm một lát, nói:

- Chúng ta cũng không muốn vào nước Ô Thị.

Gia Luật Thương Lang hít một hơi thật sâu, nói:

- Ta hiểu cảm giác của Mân Sơn Kiếm Tông các ngươi, cho nên ta mới biết là có thể nói chuyện cùng các ngươi.

Cảnh Nhận nhìn ánh mắt của gã, nói:

- Mất đi sự bảo vệ của chúng ta, hắn ở Đông Hồ sẽ rất nguy hiểm.

Gia Luật Thương Lang cũng nhìn lại, nói:

- Ta đến đây cùng Lăng Sơn Đô, nếu như hôm nay chúng ta quyết đấu sinh tử, hắn sẽ càng nguy hiểm hơn, thậm chí Mân Sơn Kiếm Tông của các ngươi cũng sẽ rất nguy hiểm.

Dừng lại một lúc, Gia Luật Thương Lan từ từ nói:

- Hơn nữa hắn đi Đồng Hồ, ta có thể đảm bảo không người nào của Ô Thị đối phó hắn.

Cảnh Nhận từ từ nói:

- Dường như ngươi yên tâm để hắn ở biên cảnh Đông Hồ?

- Đó là chuyện của Đông Hồ.

Gia Luật Thương Lang trào phúng nói:

- Nếu như một người tu hành ngũ cảnh mất đi sự bảo hộ của Mân Sơn Kiếm Tông có thể thay đổi tất cả mọi thứ, vậy thì Sở và Đông Hồ đã không thể tạo ra bất kỳ ảnh hưởng gì đối với cuộc chiến của chúng ta cùng với Đại Tần.

Cảnh Nhận trầm tư suy nghĩ.

Gia Luật Thương Lang nhìn y một cái, nói:

- Có lẽ ngươi không có nhiều thời gian để quyết định, bơi vì ta không ngờ các ngươi coi trọng gã thiếu niên này như vậy, ngay cả Thiệu Sát Nhân cũng đến.

Cảnh Nhận hiểu ý của gã, sau mười hơi thở nữa, nếu không phải tên mãnh tướng mạnh nhất của Ô Thị đứng trên cửa thành giết chết Thiệu Sát Nhân thì chính là Thiệu Sát Nhân giết chết đối phương, chẳng qua người còn sống chỉ sợ cũng chẳng dễ dàng gì.

Y không do dự nữa, đơn giản gật đầu một cái, nói:

- Các ngươi cùng chúng ta đi Đông Hồ, sau đó liền trở về.

Gia Luật Thương Lang hơi cười, sau đó rít lên một tiếng.

Lúc này, Thiệu Sát Nhân đã đến trước cửa thành.

Nam tử mặc giáp trên cửa thành đã cầm đao trong tay, nhưng khi nghe thấy tiếng rít, y lắc đầu có chút tiếc nuối, nói với Thiệu Sát Nhân:

- Không đánh nữa.

Ngay khi thân ảnh Thiệu Sát Nhân biến mất trong đám lá vàng thì nam tử đứng trên cửa thành cũng đồng thời biến mất.

Trong thành, thân ảnh của Gia Luật Thương Lan cùng với Cảnh Nhận cũng biến mất.

Đám phụ nữ và trẻ em đang quỳ kia cũng bắt đầu lớn tiếng khóc nức nở.

Trong không trung, không có một con chim ưng hay con kền kền nào bay lượn.

Nếu nhìn từ trên không xuống, bên trong tòa biên thành này có

bức tường thấp hình tròn màu đen và màu đỏ.

Màu đen chính là thi thể quân Tần mặc áo giáp màu đen cùng với xác đám kền kền vốn vẫn bay lượn trên không.

Màu đỏ chính là máu tươi vẫn chưa đông lại.

Ngoại trừ những phụ nữ và trẻ em thì tòa biên thành này đã không còn người sống.

Người dịch:

- Từ giờ cho đến ngày 02/9/2021 sẽ đăng mỗi tuần 2 chương vào thứ 2 và thứ 6;

- Bản dịch đăng duy nhất trên vip.bachngocsach.com;

- Mọi người muốn đăng sớm và nhiều hơn, hãy đăng ký tài khoản và bình luận bên dưới truyện.

Q5 - Chương 41: Chiến tranh ngoài dự đoán

- Lập tức xử lý sạch sẽ những thi thể này.

Đứng trên lầu ở cửa tòa biên thành, Đinh Ninh nhìn bức tường màu đen cùng màu đỏ từ từ nói.

- Xử lý như thế nào?

Nam Cung Thải Thục không nhịn được mà hét lên một tiếng đầy phẫn nộ.

Thân thể của nàng đang run rẩy.

Thực sự nàng không muốn phát tiết tâm tình lên Đinh Ninh, chẳng qua nàng không thể tưởng tượng được tại sao Đinh Ninh nhìn thấy hình ảnh này mà lại có thể bảo trì bình tĩnh như vậy.

- Sự thù hận và phẫn nộ của cô đang lấn áp sự bi thương.

Đinh Ninh quay đầu lại nhìn Nam Cung Thải Thục, khuôn mặt dần dần trở lên lạnh lẽo:

- Bây giờ là người khác tàn sát một toà thành của vương triều Đại Tần chúng ta, nhưng ít nhất vẫn để lại phụ nữ và trẻ em, nhưng quân đội Đại Tần không chỉ tàn sát một tòa thành của người khác. Đây là chiến tranh, phẫn nộ và cừu hận nhằm vào địch nhân chỉ khiến cô dễ bị kích động, từ đó tạo rất nhiều điều sai lầm, điều đó thật vô nghĩa.

- Vô nghĩa?

Sắc mặt Nam Cung Thải Thục trở lên trắng như tuyết, nàng cắn chặt môi, phát ra âm thanh từ kẽ răng:

- Ngươi bảo ta không được hận kẻ địch đã đồ sát cả tòa thành này?

Đinh Ninh im lặng một lúc rồi nói:

- Cô phải hiểu rằng, chiến tranh xảy ra không phải do những tướng lãnh xuất quân này, mà luôn là do vài người có vị trí cao trong cuộc sống kia. Nếu truy tìm nguyên nhân, thì ai dẫn đến những chuyện này?

Nam Cung Thải Thục tạm thời ngừng hít thở, đầu óc cô nhất thời không thể hiểu được hết những lời Đinh Ninh nói nhưng cô cũng không biết phản bác thế nào.

- Hận kẻ thù không thể giải quyết được vấn đề. Vừa rồi cô cũng nghe những người này nói lại, đối phương chọn phương pháp như vậy để buộc Mân Sơn Kiếm Tông không can dự vào chiến tranh của nước Ô Thị, việc này không có gì đáng trách. Quân đội vương triều Đại Tần của chúng ta tiến vào quốc thổ của người khác, việc này đã tính là cái gì?

Khóe miệng Đinh Ninh nổi lên một tia đắng chát:

- Ta chỉ biết là, bây giờ mà không xử lý những thi thể này, chỉ sợ sẽ gây ra nhiều bệnh nghiêm trọng, trong những phụ nữ và trẻ em này, rất nhiều người sẽ chết.

- Lạnh lùng đối mặt với tất cả, đây là vấn đề mà một tên tướng lãnh thành công cần phải suy nghĩ?

Nam Cung Thải Thục nở nụ cười thảm.

- Không phải như thế.

Đinh Ninh lắc đầu:

- Tất cả vẫn là vì người sống mà suy nghĩ, đây mới là vẫn đề một tên tướng lãnh cần suy tính.

Khói đen bốc lên.

Túc Vệ Quân bắt đầu đốt tất cả thi thể trong thành.

- Trận chiến này không dễ đánh.

Đinh Ninh không nhìn đống thi thể đang cháy hừng hực kia mà hắn lãnh đạm ngẩng đầu nhìn về phía Âm Sơn đã hiện ra ở đằng xa, rồi từ từ nói:

- Không phải nói những người này.

Nam Cung Thải Thục kinh ngạc quay sang nhìn hắn.

Đinh Ninh chậm rãi nói nói:

- Bất kể là quân trong thành hay quân tiếp viện từ ngoài thành, đều chết ở một vòng gần tường thành, người tu hành của Ô Thị có thể dùng sức một mình tàn sát hàng loạt dân trong thành vốn không nhiều, người có khả năng một mình giết tất cả quân giữ thành chỉ có thể là người có ngoại hiệu Thương Lang của thảo nguyên, Gia Luật Thương Lang.

- Hắn là Đại nguyên soái của nước Ô Thị.

Đinh Ninh dừng lại một chút, không tự giác nắm chặt hai nay, nói tiếp:

- Đại nguyên soái phải tự thân mạo hiểm đi đến đây, điều đó có thể nói rõ bọn hắn sẽ không chiến đấu như mọi người dự đoán. Không áp dụng chiến thuật kéo dài đến khi tuyết rơi như chúng ta vẫn suy tính.

Nam Cung Thải Thục dần dần hiểu ý hắn, khuôn mặt vừa khôi phục một chút khí huyết lại bắt đầu trắng như tuyết:

- Ý của ngươi là có thể bọn hắn sẽ áp dụng chiến thuật tập kích hoặc mạnh mẽ đánh chặn.

Đinh Ninh gật đầu.

Nam Cung Thải Thục cảm thấy lạnh cả người, nàng cố gắng nói:

- Vậy làm sao có thể nhanh chóng truyền tin tức đến Âm Sơn?

- Vô dụng thôi.

Đinh Ninh lắc đầu:

- Ngay cả Gia Luật Thương Lang còn đến đây, mặc dù chúng ta bây giờ lập tức truyền tin tức đến tiền tuyến nơi biên ải cũng đã không kịp. Huống chi những đại tướng quân ở tiền tuyến kia có thân phận gì mà dễ dàng nghe theo đề nghị của chúng ta.

- Ý của Gia Luật Thương Lang... có lẽ là muốn một cuộc đại thắng để khiến cho Đông Hồ và vương triều Đại Sở tin tưởng, cho dù phải trả bất cứ giá nào, chỉ cần cái giá này có thể khiến bọn hắn ngăn cản vương triều Đại Tần ở Âm Sơn, mà không phải khiến cho bọn hắn tồn tại giống như Nguyệt Thị.

Ai cũng không phải thần linh, không ai có khả năng đoán chính xác chuyện gì sẽ xảy ra.

Trước khi xuất phát, phán đoán của Đinh Ninh đối với Ô Thị có lẽ là sai lầm, nhưng ít ra lúc này thì hết sức chính xác.

***

Mùa thu, năm thứ 12 Nguyên Vũ của vương triều Đại Tần.

Không lâu sau khi nhánh Túc Vệ Quân của Đinh Ninh đến biên thành, nước Ô Thị dùng tốc độ đáng sợ tập trung hơn 30 vạn binh, chia làm ba đường tấn công mạnh mẽ đội quân Đại Tần đã vượt qua biên cảnh.

Từ xưa nước Ô Thị đã là dân du mục, đối với người Tần ở Quang Trung mà nói thì người Ô Thị đều là đám mọi rợ trên thảo nguyên.

Đám mọi rợ này am hiểu săn bắt và chăn nuôi ngựa, tinh thông thuật cưỡi ngựa, nhanh như gió, tốc độ và xạ thuật là ưu thế lớn nhất của bọn hắn, mà điều làm quân đội Đại Tần đau đầu nhất là phía sau họ có khu vực thảo nguyên rộng lớn.

Khu vực thảo nguyên này đối với quân đội Đại Tần là hoang dã, nhưng đối với bọn hắn chính là thành trì.

Ưu thế của quân đội Đại Tần là phù xa và chiến thuật, có nhiều người tu hành Tu, năng lực giao chiến và tiến công trận địa thiên hạ vô song, nhưng điều khiến mọi người bất ngờ chính là đại quân nước Ô Thị không áp dụng chiến thuật du kích, mà tập trung đại quân trực tiếp đối chiến với biên quân vương triều Đại Tần.

Đám quân đội lấy kỵ binh làm chủ theo lý thuyết là không thể nào đối chiến được với quân đội Đại Tần, nhưng điều không nghĩ tới chính là khi quân đội Đại Tần vẫn chưa tập kết đủ thì đã gặp phải chiến đấu.

Dưới vài lần cường công của quân đội Ô Thị, quân đội Đại Tần đã tan tác, tổn thất cực kỳ thảm trọng.

Nước Ô Thị bỏ ra hơn bảy vạn sinh mệnh của tướng sĩ đã giết được hơn sáu vạn biên quân Đại Tần, cướp lại gần như tất cả lương thảo và quân nhu, tiếp đó bắt đầu truy kích tàn quân vương triều Đại Tần.

Thắng lợi này khiến người ta kinh hãi.

Cho dù khi vương triều Đại Tần giao chiến với ba triều Hàn, Triệu, Ngụy cũng chưa từng phải trả cái giá lớn như vậy. Lúc ấy tỉ lệ thương vong của quân Tần cùng với ba triều luôn duy trì mức một phần ba, nói cách khác, muốn giết một quân nhân nước Tần thì cái giá phải trả là chết ít nhất ba binh sĩ.

Quân đội nước Ô Thị có ưu thế về tốc độ, khi bắt đầu truy kích, tỉ lệ thương vong của quân Tần lại càng lớn.

Việc này có thể là một lần thảm bại lớn nhất trong lịch sử quân Tần.

Hơi cải biến vận mệnh trận chiến này là nhóm viện quân đầu tiên, trong đó quan trọng nhất là có số lượng lớn người tu hành từ Trường Lăng đến biên cảnh Âm Sơn.

Nhanh hơn vó ngựa chính là kiếm của người tu hành giả.

Rất nhiều người tu hành gia nhập, khiến cho kỵ binh truy kích của nước Ô Thị tổn thất nặng lề.

Nhưng theo việc rất nhiều người tu hành bị chiến thuật biển người hoặc người tu hành của Ô Thị giết chết, cục diện toàn bộ cuộc chiến đối với vương triều Đại Tần mà nói đã vô cùng bất lợi.

Tuy chỉ mới vào thu, nhưng thời tiết ở quan ngoại đã rất lạnh, hơi thở cũng thành khói trắng.

Việc thiếu lương thực đối với quân đội là rất nghiêm trọng, nhất là đối với đội quân vừa bị đánh tan thì mọi thứ càng nghiêm trọng hơn.

Trên vài bãi cỏ trũng, cạnh một vài cái cây đã rụng hết lá, cùng một vài đám cỏ bị cắt để trải thành thảm, có rất nhiều binh si quân Tần bị thương đang nằm đó.

Một thiếu nữ mặt tròn đeo bội kiếm đang cùng vài tên tướng lãnh đang thương thảo chuyện quân tình, sắc mặt nàng rất nghiêm trọng.

Chiến tranh không hề dễ dàng.

Ngay lúc này, trên bãi cỏ bỗng vang lên tiếng còi cảnh báo, nhưng chỉ một hơi sau đó, tiếng huýt còi đã biến thành tiếng sáo.

Điều này có nghĩa kẻ đến là người một nhà.

Một thiếu niên xuất hiện trong tầm mắt thiếu nữ mặt tròn.

Y mặc trang phục không khác gì chiến sĩ Ô Thị, trên người khoác một cái áo choàng lông được chế tạo một cách thô ráp, nhưng gương mặt y không có đặc thù của người Ô Thị, mấu chốt là ở bàn tay trái cầm trùy thủ của y có treo một cái ngọc bài màu trắng xanh, phía trên khắc một chữ Lệ rất đơn giản.

Chữ Lệ này khiến cho thiếu nữ mặt tròn cùng đám tướng lãnh lập tức nghĩ đến người con bị lưu đày của Lệ Hầu phủ có thể vừa vặn may mắn trở về từ biên cảnh cách đó không xa, Lệ Tây Tinh.

- Đừng nghĩ đến chuyện tập kích tòa thành nhỏ Ủng thành cách đây hơn mười dặm kia.

Lệ Tây Tinh nhìn về thiếu nữ mặt tròn cùng đám tướng lãnh, trực tiếp nói:

- Nơi đó là cạm bẫy, chí ít đã có hai đội quân Tần giống như các ngươi bị tiêu diệt ở đó.

Mấy tên tướng lãnh quân Tần liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt đều mang theo vẻ kinh sợ.

Tàn quân như bọn hắn, dưới sự đuổi giết của quân đội Ô Thị, chỉ có thể chọn phương thức ẩn nấp vòng vèo, muốn lui về đến

biên thành Âm Sơn, nhất định phải tốn một khoảng thời gian rất dài.

Nhưng lương thực bọn hắn mang theo chỉ đủ dùng cho mấy ngày, bọn hắn nhận ra rằng, lương thực trong tòa thành nhỏ Ủng thành này chính là điểm mấu chốt khiến bọn hắn có thể rời khỏi nơi đây hay không.

- Các ngươi còn bao nhiêu người?

Lệ Tây Tinh không quan tâm đến biểu lộ của mấy tên tướng lãnh, khi y ở Trường Lăng cũng rất ít khi quan tâm đến biểu cảm của người khác.

- Cả thương binh là 357 người, có thể chiến đấu là 321 người.

Lúc này thiếu nữ mặt tròn giữ được bình tĩnh nhất, sau khi nghe Lệ Tây Tinh hỏi liền lập tức trả lời.

- Quá ít.

Lệ Tây Tinh im lặng một lúc rồi nói:

- Một nhánh kỵ quân khoảng ba nghìn người của Ô Thị sẽ đánh tới đây trước khi trời tối.

Trừ khi toàn quân đều là người tu hành, nếu không với tỉ lệ nhân số của hai bên quá cách biệt, quân Tần không có cơ hội nào chiến thắng kỵ quân của Ô Thị, huống chi đây cũng chỉ là tàn quân.

Dưới tình huống không có quân giới cường đại, kiếm sư bình thường không cẩn thận cũng sẽ bị tiên sư bắn chết ngay lập tức.

- Bây giờ chỉ có một lựa chọn.

Lệ Tây Tinh vẫn không để ý biểu cảm trên mặt của đám tương lãnh, nói tiếp:

- Để lại tất cả thương binh, những người còn lại nhanh chóng rời khỏi.

Một gã tướng lãnh hơn 40 tuổi trong đám tướng lãnh nhìn về phía Lệ Tây Tinh, ánh mắt gã lạnh lẽo, từ từ nói:

- Có lẽ đây là lựa chọn tốt nhất, cũng là lựa chọn lý trí nhất, nhưng không phải lựa chọn cuối cùng của chúng ta.

Lệ Tây Tinh không muốn cãi lại, y khom người thi lễ một cái thật sâu đối với đám tướng lãnh. Bởi vì lựa chọn của đám danh tướng này khiến y tôn kính.

Sau khi thi lễ xong y liền quay người, nếu đám tướng lãnh này lựa chọn chết trận ở đây, thì y cũng không cần ở đây chờ chết cùng đám người này.

- Đợi một chút.

Ngay khi y định rời đi, thiếu nữ mặt tròn lập tức lên tiếng:

- Nhất định còn có cách khác.

Lệ Tây Tinh không quay đầu lại, chẳng qua là lạnh lùng nhìn về đám cỏ hoang còn cao hơn cả người, nghĩ đến việc sau khi trời tối, trong đó có đám kỵ quân của đối phương lúc nào cũng có thể lao tới.

Y hỏi:

- Còn có cách khác?

- Ngươi đã biết đội kỵ quân kia sẽ đến, nói không chừng chúng ta có thể dẫn chi kỵ quân kia rời đi?

- Chúng ta?

Lệ Tây Tinh không chút lưu tình, cười lạnh:

- Chỉ bằng chúng ta?

- Ta là người tu hành của Bảo Quang Quan.

Thiếu nữ mặt tròn không vì vậy mà tức giận, chẳng qua nàng nghiêm túc nói:

- Ta là đệ tử chân truyền duy nhất của Bảo Quang Quan.

Người dịch:

- Từ giờ cho đến ngày 02/9/2021 sẽ đăng mỗi tuần 2 chương vào lúc 20h thứ 2 và thứ 6;

- Bản dịch đăng duy nhất trên vip.bachngocsach.com;

- Mọi người muốn đăng sớm và nhiều hơn, hãy đăng ký tài khoản và bình luận bên dưới truyện.

Q5 - Chương 42: Nhất định phải thử

- Trước đây không lâu, hẳn là khi các ngươi vừa mới đến Âm Sơn, ta có nghe qua chuyện Bảo Quang Quan của cô.

Lệ Tây Tinh im lặng một lát, nhìn người thiếu nữ mặt tròn này rồi nói:

- Nói như vậy cô chính là nữ đệ tử tên Hồ Kinh Kinh của Bảo Quang Quan.

Thiếu nữ mặt tròn gật đầu, đáp:

- Ta chính là Hồ Kinh Kinh.

Lệ Tây Tinh quay người lại, nhìn thiếu nữ gọi là Hồ Kinh Kinh, nói:

- Cô cùng với tất cả mọi người của Bảo Quang Quan, đều bị bắt phải tới đây, cô không hận sao? Có lẽ cô hiểu được, mặc dù cô có vài thủ đoạn khác biệt của sư môn, nhưng chỉ bằng hai người chúng ta mà muốn dụ đám kỵ quân kia rời đi, kỳ thật chẳng khác gì chịu chết.

- Có khác gì nhau?

Hồ Kinh Kinh nhìn y, lông mày hơi cau lại:

- Ta cũng nghe qua chuyện của ngươi, ngươi ở đây cũng là do bắt buộc.

Lệ Tây Tinh lắc đầu:

- Vẫn không giống nhau, ta ở quan ngoại đã nhiều năm, quen thuộc mọi thứ nơi đây, còn cô vừa mới đến không lâu, huống hồ ta không phải bị quân đội trực tiếp bắt đến đây.

Hồ Kinh Kinh cũng lắc đầu:

- Cũng không khác gì nhau, thực tế là khi mỗi ngày ngươi đều tận mắt nhìn thấy rất nhiều người chết trận trước mặt ngươi... Bọn họ chẳng qua là đang thi hành quân lệnh, vì Đại Tần. Nếu có hận, đó là chuyện sau này. Hiện tại, ta là một thành viên trong bọn họ.

Lệ Tây Tinh nhìn nàng một cái.

Y còn chưa kịp nói, Hồ Kinh Kinh đã quay đầu nhìn về phía những thương binh đang nằm, nói nhỏ:

- Ngươi biết rõ, những người tu hành như chúng ta, trong chiến đấu là chỗ đầu tiên bị đối phương chú ý, những người đang nằm đó, có rất nhiều người vì ta mà bị thương.

- Nếu như không thể làm được, nếu như xuất hiện tình huống không thể thoát cả hai người, nhưng ta có thể chạy một mình thì lúc đó ta sẽ chạy.

Lệ Tây Tinh im lặng một lúc, sau đó nói với Hồ Kinh Kinh:

- Nếu như cô nhất định phải thử xem có thể dụ đám kỵ quân kia đi hay không.

Lệ Tây Tinh liên tục nói ba lần nếu như, khiến cho những lời này của y có chút khó hiểu, nhưng Hồ Kinh Kinh hiểu rõ ý của y, nàng nghiêm túc hành lễ với Lệ Tây Tinh:

- Cảm ơn!

Cảm ơn là vì Lệ Tây Tinh không cần thiết phải làm chuyện

nguy hiểm như vậy, mà bây giờ y lại cùng nàng đi liều mạng.

- Theo ta.

Lệ Tây Tinh lạnh lùng xoay người, đối với y mà nói, đây là cũng là lựa chọn của y.

Hồ Kinh Kinh im lặng theo sau lưng Lệ Tây Tinh.

Bước chân của hai người rất nhanh, chốc lát đã biến mất sau bãi cỏ trong tầm mắt của đám quân sĩ.

Tuy mọi người ở chung không lâu, nhưng khoảnh khắc thiếu nữ mặt tròn rời đi khiến đám người lưu lại ấn tượng sâu sắc, ba gã tướng lãnh cầm đầu, cùng tất cả quân sĩ đều nghiêm trang hành lễ về hướng thiếu nữ vừa đi.

***

Thảo nguyên bên ngoài Âm Sơn vốn hoang vu, huống chi ở khu vực này không có bất kỳ chỗ trú nào.

Hồ Kinh Kinh đi theo sau lưng Lệ Tây Tinh, càng chạy càng không có tiếng người, trong đầu nàng có cảm giác mình giống như bị thế gian này vứt bỏ, bị vùng hoang nguyên này nuốt chửng.

Nhìn qua, nàng cảm thấy người này cũng không lớn hơn nàng bao nhiêu, từ sau nhìn tới bóng lưng, y tối đa cũng chỉ là thiếu niên. Trong mắt nàng bắt đầu tràn ngập sự hiếu kỳ, nàng không tưởng tượng ra được một người như vậy làm thế nào lại có thói quen hành tẩu trong hoang nguyên hoang vu này.

- Nếu như ta không đi được, mà cô có thể đi được thì cô hãy đi một mình. Chúa tể khu vực này không phải người Tần chúng ta, cũng không phải người Ô Thị, mà là đàn sói. Chúng có thể ngửi thấy mùi máu tươi... Kỵ quân Ô Thị có thể đi theo dấu vết của đàn sói này lưu lại. Người tu hành đơn độc, nhất là người tu hành bị

thương khó có thể chiến đấu lâu dài, gặp phải đàn sói lớn, cơ hội sống sót duy nhất là chạy thật nhanh tìm kiếm chỗ ở gần nguồn nước lớn.

Tiếng nói của người thiếu niên đột nhiên vang lên, truyền vào tai nàng.

Nàng hơi ngẩn ra, nói:

- Vì sao?

- Bởi vì bên trong hoang nguyên, nơi mà có nguồn nước lớn sẽ có rất nhiều mãnh thú uống nước, những khu vực như vậy sẽ khiến cho đàn sói phải cẩn thận, thậm chí chỉ có một khoảng thời gian đặc biệt mới dám đến. Cũng không phải đàn sói không đối phó được với mãnh thú đơn độc, mà nó là quy tắc đặc biệt nào đó được thiên nhiên hình thành. Giống như một đội quân khổng lồ lúc nào cũng có thể giết chết vài người tu hành giả đơn lẻ. Nhưng trong thâm tâm, quân đội vẫn luôn luôn kính sợ người tu hành. Còn đối với người tu hành chúng ta, những con mãnh thú đơn độc kia dễ đối phó hơn đàn sói nhiều lắm.

Hồ Kinh Kinh gật đầu, Lệ Tây Tinh giải thích rất kỹ càng, nàng không có khả năng không hiểu.

- Ta nói với cô những chuyện này, là nhắc nhở cô chuyện này rất nguy hiểm, so với tất cả những chuyện trước kia ta làm đều nguy hiểm hơn rất nhiều, bất kể là cô hay là ta đều phải đối mặt với cuộc chạy trốn đầy khó khăn.

Thanh âm lạnh lùng của Lệ Tây Tinh tiếp tục vang lên:

- Ngay từ đầu cô đã bảo với ta, cô là đệ tử chân truyền duy nhất của Bảo Quang Quan, vậy hẳn là cô đã lĩnh ngộ được kiếm ý của Bảo Quang Ly Không Kiếm?

Hồ Kinh Kinh trả lời đơn giản:

- Đúng.

Lệ Tây Tinh đột nhiên dừng lại, sau đó quay người nhìn Hồ Kinh Kinh:

- Với tu vi của cô, có lẽ tối đa chỉ có thể thi triển Bảo Quang Ly Không Kiếm một lần.

Hồ Kinh Kinh nhíu mày, đáp:

- Không sai.

- Cô cảm thấy có hi vọng, chính là vì cô nghĩ rằng cô có thể thi triển kiếm ý giúp ta ám sát chủ tướng của đội kỵ quân, khiến cho kỵ quân trở lên hỗn loạn. Như vậy có thể kéo dài bước chân kỵ quân ở đây.

Lệ Tây Tinh nhìn Hồ Kinh Kinh:

- Có phải cô nghĩ như vậy không?

Hồ Kinh Kinh nhíu mày thật sâu, đáp:

- Đúng là ta nghĩ như vậy.

- Cô không hiểu gì về quân đội nước Ô Thị.

Lệ Tây Tinh trầm giọng nói:

- Nhân khẩu của nước Ô Thị ít hơn Đại Tần chúng ta không biết bao nhiêu lần, lần này tụ tập 30 vạn đại quân, đã là chưa từng có từ xưa đến nay, mà đại quân 3.000 người, nếu so sánh với chế độ mà vương triều Đại Tần xây dựng, chính là tương đương với đại quân hai, ba vạn người, địa vị của tướng lãnh đại quân 3.000 người ngang với cả tướng lãnh thống lĩnh hai, ba vạn đại quân của vương triều Đại Tần. Loại tướng lãnh này bình thường sẽ có tu vi không thua kém gì người tu hành chúng ta, hơn nữa bên cạnh khẳng định sẽ có người tu hành khác bảo vệ. Cho nên một kiếm

đánh lén này hầu như không có khả năng ám sát chủ tướng của đối phương.

Sắc mặt Hồ Kinh Kinh trắng bệch, nàng trầm ngâm một lúc rồi nhìn Lệ Tây Tinh, nói:

- Nếu ý nghĩ này của ta không thể thực hiện, nhưng ngươi vẫn tiếp nhận đề nghị, có phải là có biện pháp khác?

Lệ Tây Tinh lạnh lùng nói:

- Cô không thể xuất ra một kiếm, cô ít nhất phải ra ba kiếm, hơn nữa mỗi kiếm phải dùng tu vi khác nhau.

Hồ Kinh Kinh theo bản năng cắn chặt răng, sau đó dần dần nhả ra rồi nói:

- Là muốn làm cho đối phương cảm thấy có ít nhất ba người tu hành Bảo Quang Quan ở đây?

Lệ Tây Tinh nhìn nàng, gật đầu:

- Đám man di này không hiểu rõ về Bảo Quang Quan, nhưng ít ra bọn hắn có thể phân biệt được cái gì là kiếm ý, một, hai người tu hành không thể làm chậm bước chân của bọn hắn, nhưng nếu nhiều hơn ba người tu hành, bọn hắn sẽ lựa chọn khác.

Hồ Kinh Kinh hiểu rằng, mạnh mẽ thi triển ba kiếm sẽ phải trả cái giá gì, nàng hít sâu một hơi, nói:

- Ta sẽ cố gắng làm được.

Ánh mắt Lệ Tây Tinh hơi nheo lại, nói:

- Không phải cố gắng, mà nhất định phải làm được.

Hồ Kinh Kinh cũng không tức giận, chẳng qua sửa lại lời nói:

- Ta nhất định sẽ làm được.

Lệ Tây Tinh không nhìn nàng mà quay đầu nhìn về một hướng khác, cảm giác thấy trong gió truyền đến một vài ý vị, nói:

- Kỵ quân như vậy, nói chung là sẽ có ba đợt trinh sát, tổng số khoảng 300 đến 400 người. Chỉ khi giết sạch những người này một cách nhanh chóng thì mới có cơ hợi đến gần chủ quân, cô không được phép lãng phí chân nguyên, cho nên đám man di này sẽ do ta đối phó, cô không được phép sử dụng một chút chân nguyên nào.

Hồ Kinh Kinh không chút do dự gật đầu:

- Ta sẽ làm tùy tùng thân cận của ngươi.

Lệ Tây Tinh không quay đầu nhìn nàng, vẫn nhìn về một hướng kia, nói:

- Đội kỵ quân này hình như tới nhanh hơn ta nghĩ.

- Không cần làm tùy tùng thân cận của ta, tốt nhất là cô đứng ở ngoài nhìn, không cần phải giết người.

- Không cần giết sạch đám man di này, để cho vài tên có thể chạy về, tốt nhất là khiến cho bọn hắn cảm thấy trên tuyến đường này có rất nhiều người tu hành đang chờ bọn hắn.

Nghe những lời này, Hồ Kinh Kinh càng ngày càng trầm lặng, mà nội tâm nàng đối với người thiếu niên xuất thân từ Lệ Hầu phủ này càng ngày càng tôn kính.

***

Một vài cửa hạp cốc Âm Sơn không phải bao giờ cũng có gió thổi mạnh, những tiếng gió truyền lại dường như không gắt nhưng hơi lạnh trong nó lại như dao đâm vào thân thể, nhất là khi nghe

tin quân tình truyền lại, nhân tâm lại càng trở lên lạnh lẽo.

- Làm sao bây giờ?

Quách Phòng nhìn quân tình khẩn cấp mới nhất truyền đến trong tay, mặc dù trải rất nhiều lần chinh chiến nhưng hai tay hắn không tránh được bắt đầu run rẩy.

Bởi vì quyết đinh lần này liên quan đến sinh tử của mấy vạn người.

Đồng thời cũng quyết định sinh tử 3.000 bộ hạ của hắn.

Sau Âm Sơn là Cốc Ngục Quan.

Nơi đó là một cái quan khẩu của biên quân vương triều Đại Tần, một cái yếu đạo ra vào quan nội - quan ngoại, đồng thời cũng là kho lúa chứa quân lương.

Lúc này có một đội kỵ quân Ô Thị Quốc đang tốc hành đi chuyển theo đường tắt tiến công về chỗ quan khẩu này, mà chỗ quan khẩu này là nơi mà mấy nhánh tàn quân của quân Tần chuẩn bị lui về nghỉ ngơi và hồi phục, chờ đợi viện quân!

Nếu đường lui bị cắt, vậy thì mấy vạn đại quân chỉ sợ sẽ chết toàn bộ ở trong hoang nguyên.

Trong quân tình miêu tả đội kỵ quân nước Ô Thị kia có ít nhất hơn một vạn người, mà quân trông giữ Cốc Ngục Quan không đến hai nghìn, quân đội cách Cốc Ngục Quan gần nhất, có khả năng tiếp viện nhất đúng lúc chỉ có một đội Túc Vệ Quân của bọn hắn.

Quân tình nơi quan ngoại không thể truyền nhanh giống như ở Trường Lăng, hơn nữa đại quân đang bị tan tác, càng khó có thể đưa ra mệnh lệnh thống nhất, những lúc thế này, quân Tần chỉ có thể mau chóng đem quân tình chạy đi khắp nới.

Tất cả tướng lãnh nhận được quân tình đều tự mình đưa ra phán đoán rồi xử lý.

Hiện tại Quách Phong có hai lựa chọn, một là dẫn ba nghìn người cùng liều chết, hai là vẫn dựa theo kế hoạch nhanh chóng đi đến biên cảnh Đông Hồ.

Chính là vì không biết lựa chọn thế nào, cho nên gã muốn nghe ý kiến của Đinh Ninh.

- Nhất đỉnh phải thử một lần.

Đinh Ninh suy nghĩ không mất quá nhiều thời gian, đưa ra câu trả lời cho Quách Phong.

Nam Cung Thải Thục trầm mặc không nói, nhưng kiếm trên người từ từ phát ra âm thanh rung động.

Nàng hoàn toàn không ngờ sẽ có biến hóa như vậy.

Tất cả đều không giống với những dự đoán lúc trước.

Người dịch:

- Từ giờ cho đến ngày 02/9/2021 sẽ đăng mỗi tuần 2 chương vào lúc 20h thứ 2 và thứ 6;

- Bản dịch đăng duy nhất trên vip.bachngocsach.com;

- Mọi người muốn đăng sớm và nhiều hơn, hãy đăng ký tài khoản và bình luận bên dưới truyện.

Q5 - Chương 43: Răng nanh

Túc Vệ Quân tiếp tục hành quân, nhưng theo biến hóa của chiến tranh, lộ tuyến hành quân của đội quân cũng vì đó mà thay đổi tới Cốc Ngục Quan.

- Kỳ thật, ngay cả bản thân Quách Phong cũng hiểu rằng, dẫn ba nghìn Túc Vệ Quân đến đó cũng chỉ có kết quả chôn cùng.

Đinh Ninh trở lại bên cạnh cỗ xe ngựa của Trưởng Tôn Thiển Tuyết, âm thanh lạnh lùng trong trẻo của nàng truyền vào tai hắn:

- Thật ra gã muốn nghe câu từ chối của ngươi, dù sao mệnh lệnh của các ngươi là đi tới biên cảnh Đông Hồ.

Trên mặt Đinh Ninh lộ ra vẻ nghiêm trọng:

- Nếu không thể giữ vững Âm Sơn cho đến khi viện quân tới, thì chúng ta mất đi không chỉ là sự khống chế xung quanh Âm Sơn, đến lúc đó, coi như chúng ta đi đến biên cảnh Đông Hồ theo đúng kỳ hạn, chỉ sợ sẽ gặp phải hoàn cảnh còn thảm hại hơn tàn quân bại trận này.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết ngồi trong xe nói, âm thanh lạnh lùng của nào không ai có thể nghe được ngoại trừ Đinh Ninh:

- Chuyện hành quân đánh trận ta vốn không thích cũng như không hiểu, ta chỉ muốn biết ngươi định làm thế nào, giả vờ chết? Mượn chiến tranh xóa sạch dấu vết của chúng ta, khiến Trịnh Tụ tưởng chúng ta đã chết, sau đó chờ ngươi đạt đến Thất Cảnh lại quay về Trường Lăng.

- Chuyện hành quân đánh trận cô không cần biết cũng không

cần hiểu.

Đinh Ninh nhẹ nhàng nói:

- Trên người ta có thứ mà Trịnh Tụ cần, muốn thoát khỏi hậu thủ của nàng bằng cách mượn đại chiến để trốn khỏi ánh mắt nàng dường như là rất xa vời.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết hỏi:

- Tục Thiên Thần Quyết?

Đinh Ninh im lặng một lát rồi nói:

- Tục Thiên Thần Quyết.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết im lặng hồi lâu, trong âm thanh trong trẻo lạnh lùng của nàng mang theo một chút phẫn nộ:

- Vậy không phải là đang bị thị lợi dụng?

- Mất đi Âm Sơn có khả năng sẽ dẫn đến thế cục hỗn loạn nhiều và lớn hơn, thậm chí có thể khiến vương triều Đại Tần mất đi ưu thế chiến lược đối với tam triều.

Đinh Ninh ngẩng đầu lên, tiếp lời:

- Dù sao bày cục ở một Trường Lăng gần như bất biến, lúc nào cũng đơn giản hơn nhiều so với bày cục ở một Trường Lăng đầy rẫy biến số.

- Nếu không thể báo thù thành công thì sao?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nói:

- Chẳng phải sẽ tặng cho thị một thiên hạ thái bình, một Hoàng Triệu thịnh thế trước nay chưa từng có?

Đinh Ninh ngẩng đầu nhìn về đám cỏ úa vàng nơi xa:

- Nếu cuối cùng không thể thành công, nếu có một thiên hạ thái bình, như vậy cũng tốt, coi như trả được nợ cho rất nhiều người, dù sao trên đời này không ai có thể trường sinh, dã tâm có lơn hơn đi nữa, cuối cùng cũng hóa bùn đất, hóa thành cỏ dại.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết im lặng không nói gì.

***

Ánh sáng trên hoang nguyên ngày càng u ám.

Hoàng hôn dần buông xuống.

Hơn một trăm kỵ binh Ô Thị Quốc đang cách bãi cỏ Lệ Tây Tinh cùng Hồ Kinh Kinh ẩn nấp ngoài trăm trượng.

Khác với đội ngũ mà quân Tần thường dùng khi hành quân, hơn một trăm kỵ binh này dàn thành một hàng ngang dài, mặc dù chỉ là trinh sát nhưng khi đồng thời xuất hiện nó giống như một rừng cây rậm rạp chẳng chịt.

Đám kỵ binh cao lớn này che khuất tầm nhìn phía sau, khiến cho người ta không biết sau lưng bọn họ có bao nhiêu người, đồng thời tạo cho người khác có một cảm giác uy áp mãnh liệt.

Không như quân Tần thiện dùng kiếm, những kỵ binh Ô Thị Quốc này thiện dùng đao, hơn nữa còn là song đao.

Trong những năm tháng đối kháng cùng quân Tần, đám quân sĩ này đã tạo thành một đấu pháp đáng sợ, khi kiếm của đối phương đâm trúng mình thì cũng đồng thời dùng thanh đao còn lại chém đối phương một đao.

Kiếm kỹ, độ linh hoạt hay thậm chí là quân giới đều không thể nào so sánh được với quân Tần, nhưng những người trên thảo

nguyên này thường luyện cho mình một thân man lực, cùng với sự dứt khoát khi vung đao.

Lệ Tây Tinh nằm trong bụi cỏ, y từ từ ngẩng đầu.

Chuyện cần bàn giao y cũng đã nói, vì thế y không liếc nhìn Hồ Kinh Kinh, mà giống từ từ đi xuyên qua bụi cỏ như một con sói.

Dọc theo con đường đã tạo ra từ trước, thân ảnh y dần dần biến mất giữa bãi cỏ, cho đến khi thoát khỏi tầm mắt của Hồ Kinh Kinh, y vẫn không phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Hồ Kinh Kinh đếm nhẩm trong lòng, sau khi đếm đến năm mươi, nàng bắt đầu lùi về phía sau, đồng thời nàng thổi chiếc còi bằng xương mà Lệ Tây Tinh đưa cho nàng.

Một tiếng hú không khác gì tiếng sói tru bắt đầu vang lên trong thảo nguyên.

Đám kỵ binh như một sợi dây kia cũng đồng thời hành động.

Móng ngựa dẫm xuống mặt đất mềm mại, phát ra âm thanh khiến lòng người hoảng sợ.

Có ba tên kỵ binh lấy tốc độ sấm sét lao ra khỏi trận hình, bãi cỏ lập tức xuất hiện ba mảng sóng lao về phía trước. Còn gần một trăm kỵ binh phía sau bắt đầu chạy chậm lại.

Xùy! Xùy! Xuy!

Ba mũi tên xé không, bay thẳng về hướng Hồ Kinh Kinh lùi lại.

Hồ Kinh Kinh lập tức dừng lại, mũi tên gần nhất cách nàng chỉ có mấy thước.

Ngay trong lúc này.

Một tiếng trầm đục nặng lề vang lên.

Một con ngựa trong gần một trăm kỵ binh ở đột nhiên ngã xuống bãi cỏ hoang, một mũi nhọn như cột buồn kéo theo vô số mảng cỏ khô héo nhô lên, con chiến mã rít gào không cách nào đứng lên được.

Ngay sau tiếng trầm đục đó là tiếng rống giận dữ không ngừng vang lên.

Đồng thời hơn mười tên kỵ binh bên cạnh ngã xuống đất.

Hai mắt Hồ Kinh Kinh co lại kịch liệt, nàng nhìn thấy một màn khiến nàng ngưng thở.

Hơn mười ngày ngắn ngủi vừa qua, nàng đã trải qua rất nhiều chiến trận vô cùng thảm khốc, rất nhiều sư huynh đệ Bảo Quang Quan của nàng vì đó mà chết trong mảnh hoang nguyên này, nhưng nàng chưa từng nhìn thấy tốc độ giết địch nhanh như vậy, hoặc là nói, tốc độ giết chết ngựa của kỵ binh nhanh như vậy.

Ngay khi con ngựa đầu tiên ngã xuống, Lệ Tây Tinh đã xuất hiện ở dưới con ngựa thứ ba.

Y lập tức lấy thanh bội kiếm được bọc trong một tấm vải bố đâm ngược lên, đồng thời giết chết luôn tên kỵ binh, lúc này tay trái y dùng sức kéo mạnh một sợi dây đồng đã được chôn sẵn dưới đất.

Theo sự di chuyện của y, những sợi dây đồng này cắt đứt chân đám ngựa đang di chuyển.

Đám kỵ binh sợ hãi kêu to một tiếng, nhưng chỉ trong vài hơi thở, đám kỵ binh Ô Thị Quốc lập tức phản ứng lại, bọn họ rút thanh trường đao treo ở ngang bụng ngựa đâm mạnh xuống đất.

Mặc dù không thể phân biệt được phương hướng của sợi dây đồng, nhưng coi như ngựa mình bị cắt đứt chân thì thanh trường đao cắm xuống đất cũng sẽ quấn chặt lấy sợi dây đồng, khiến

chúng không thể di chuyển.

Cũng ngay trong tích tắc này, Lệ Tây Tinh gầm nhẹ một tiếng, y dùng toàn bộ lực lượng ném một vật trong tay ra ngoài.

Thứ y ném ra là một vòng sắt, trên đó có sợi đây đồng đang được quấn chặt.

Cái vòng sắt bình thường này dưới lực ném của y mang theo sức mạnh kinh người, khiến cho rất nhiều thanh trường đao đang quấn lấy dây đồng thậm chí là đám kỵ binh không thể giữ thăng bằng.

Sau đó Lệ Tây Tinh bắt đầu giết người.

Tốc độ giết người cực kỳ khủng bố.

Tấm vải bố bọc thanh trường kiếm của y bị lực lượng cường đại xé rách, lộ ra bên trong là thanh kiếm màu trắng xanh.

Khi còn ở Trường Lăng, kể cả Mân Sơn Kiếm Tông chọn kiếm, y cũng không dùng thanh kiếm này.

Trong lúc đó, y điên cuồng truyền chân nguyên vào thanh kiếm, phù văn trên thân kiếm hiện ra một vầng sáng trắng giống như một cái răng nanh dài.

- Răng nanh...!

Nhìn thấy vầng sáng trong bóng trời lờ mờ tối, một tên trong đám kỵ binh Ô Thị Quốc hoảng sợ rống to, nhưng khi gã mới chỉ kịp rống lên một tiếng thì gã đã phải chết.

Một đạo kiếm quang hơi cong lao ra từ thân kiếm, tạo ra một đương vòng cung quỷ dị trên không trung, đâm vào cằm tên kỵ binh này rồi trực tiếp xuyên thủng thiên linh gã.

Độ chính xác trong động tác của Lệ Tây Tinh đạt đến trình độ

cực cao.

Khi một kiếm giết chết tên kia, y lập tức nhảy ra, đồng thời hai chân đá vào hai thanh trường đao, hai thanh trường đao này bay ra ngoài, hai tên kỵ binh khác không kịp né tránh lập tức bị giết chết.

Ngay lúc đó, bàn tay trái của y bắn ra năm viên ngọc bằng đồng màu đỏ thẫm.

Năm viên ngọc đồng bay với tốc độ cực nhanh rồi lập tức nổ tung trên không trung, bắn ra vô số mảnh đồng nhỏ.

Những mảnh đồng này bắn tung tóe khắp nơi, bay vào người đám kỵ binh, tuy không gây ra vết thương trí mạng, nhưng trên mặt rất nhiều người hiện ra những vết lấm tấm như đàn ruồi, đồng thời có rất nhiều người bị mảnh vỡ bay vào mắt.

Chỉ trong vài hơi thở, đám kỵ binh vẫn luôn tạo cho người ta áp lực cực kỳ cường đại kia lập tức lâm vào cảnh hỗn loạn, Lệ Tây Tinh lấy tốc độ cực nhanh lao thẳng vào đám kỵ binh như một con sói, nhưng điều khiến Hồ Kinh Kinh tê dại cả da đầu là y lại vô cùng tỉnh táo, những thanh đao được y ném hay dùng chân đá ra đều bay chính xác về thân ngựa hoặc là đám kỵ binh vẫn bình yên vô sự.

Hồ Kinh Kinh hít mạnh một hơi, rốt cuộc nàng cũng khôi phục hô hấp.

Trong một khoảng thời gian cực ngắn, trừ ba gã kỵ binh lúc trước thì tất cả đám kỵ kinh đều đã ngã ngựa, không phải bị giết chết thì cũng là ngã từ trên lưng ngựa xuống không thể đứng dậy.

Ánh mắt của Hồ Kinh Kinh từ khiếp sợ dần dần biến thành tán thưởng.

Nàng biết rằng đám kỵ binh Ô Thi Quốc này đã không thể tạo thành uy hiếp được với Lệ Tây Tinh, bởi vì người tu hành duy nhất

trong đó đã bị một kiếm toàn lực của Lệ Tây Tinh giết chết.

Q5 - Chương 44: Bước tường vô hình

Máu đỏ tươi liên tục phun lên cao tưởng như vô cùng tận.

Dù đã chạy rất nhanh nhưng Lệ Tây Tinh không cách nào ngăn cho máu tươi không phun lên áo bào đang mặc.

Rất nhiều thiếu niên tài tuấn ở Trường Lăng cảm thấy Lệ Tây Tinh sau khi trờ lại Trường Lăng là một quái vật khác người, đó là bởi khi y trở về Trường Lăng nhưng vẫn mặc áo bào dày bằng da lông. Đám thiếu niên tài tuấn kia có biết đâu đây là bản năng hình thành trong máu tanh.

Trường Lăng vừa mới vào mùa thu thì bên này đã vào mùa đông.

Sau nửa tháng nữa, chính là lúc những cơn mưa tuyết bắt đầu trút xuống.

Trong một năm, thời tiết ở đây hơn nửa năm là rất lạnh.

Quan trọng hơn là, máu tươi sau khi thấm vào quần áo, quần áo sẽ trở nên ướt và lạnh hơn, làm cho người mặc trở nên khó chịu.

Áo bào bằng da lông dày tuy thô sơ nhưng không những chống được rét lạnh mà quan trọng hơn là không cho máu tươi không ngừng phun ra không thể thấm vào bên trong áo bào.

Máu tươi sền sệt như nước đường chảy xuống bên ngoài áo bào Lệ Tây Tinh, mặc dù đây đã là bản năng, là thói quen nhưng mỗi khi gặp hoàn cảnh này, trong lòng y vẫn không khỏi nảy sinh

cảm giác chán ghét.

Y không cố gắng cưỡng ép tinh thần của mình quên đi cảm giác này, bởi vì trong trạng thái giết chóc quá độ, người ta sẽ quên đi rất nhiều thứ.

Trong tiểu đội trinh sát khoảng trăm người này của nước Ô Thị, ngoại trừ ba người phía trước, tất cả những người còn lại đều đã ngã xuống, trong đó có một người tu hành cực kỳ nguy hiểm cũng đã bị y dùng một kiếm giết chết. Tiếp theo, không ai có thể đào thoát khỏi y quá phạm vi ba mươi trượng.

Tình trạng này và dự đoán ban đầu của y không khác gì nhau.

Nhưng khóe miệng y bất chợt có cảm giác rung rung, ánh mắt vốn lạnh lùng kiên định vậy mà nhanh chóng hiện ra tâm trạng lo sợ.

Y cảm nhận được mặt đất đang rung động!

Y trở tay đâm một kiếm chuẩn xác vào tim một quân sĩ nước Ô Thị từ phía sau đánh tới. Chỗ trái tim người quân sĩ vọt ra máu tươi phun lên người y, y gắng ngẩng cao đầu nhìn về phía xa.

Trời đã sắp hoàn toàn tối, phía xa nhiều thêm một đường chân trời mới!

Một cơn gió lạ không phải tự nhiên mà thành thổi qua cánh đồng hoang vu, làm cho đám cỏ khô bắt đầu chuyển động như sóng lúa.

Lúc Lệ Tây Tinh ngẩng đầu lên, Hồ Kinh Kinh cũng lần nữa dừng lại.

Đây là một đội kỵ quân, một đội kỵ quân dàn thành hàng ngang giống như sóng biển từng lớp từng lớp cuốn tới, cho nàng cảm giác nhìn không ra "lớp sóng" cuối cùng ở đâu.

Đây là phần lớn đội kỵ quân kia!

Ngừng thở, trái tim đột ngột co rút lại, đẩy máu tươi đi khắp các nơi trong cơ thể, trong đầu nàng chỉ còn tiếng vó ngựa ầm ầm rung động theo gió truyền tới.

Đáng ra trước khi đại bộ phận đội kỵ quân tới sẽ có hai tiểu đội đi trước trinh sát.

Đây không phải chỉ là do kinh nghiệm và ước đoán của Lệ Tây Tinh mà là y đã từng điều tra qua, hơn nữa, theo tốc độ bình thường, đội kỵ quân này phải tới khi trời hoàn toàn tối thì mới có thể đến đây.

Có vô số khả năng dẫn tới thái độ đến khác thường của đại bộ phận đội kỵ quân, nhưng Lê Tây Tinh biết mình và Hồ Kinh Kinh không có thời gian để suy nghĩ về những khả năng này.

Kỵ quân nước Ô Thị dàn hàng ngang kéo tới, không chỉ là có thể nhanh chóng biến hóa trận hình mà còn có tác dụng hợp lại thành một mũi tên cùng lúc xuyên phá, trong tình trạng đang chiếm ưu thế, bản thân việc này đã là một hình thức thị uy công khai.

Loại trấn thế trùng kích này có thể dễ dàng hình thành vòng vây hình tròn.

Dù là người tu hành Thất cảnh bị khốn ở giữa ba nghìn kỵ quân như vậy cũng không có khả năng sống sót, huống chi là người tu hành cỡ như y và Hồ Kinh Kinh.

Y nhất định phải đưa ra lựa chọn.

Nhưng khiến y không ngờ là Hồ Kinh Kinh còn đưa ra lựa chọn sớm hơn y.

Phía sau y, cách đó không xa, sau lưng ba lính kỵ quân nước Ô

Thị có rất nhiều cây cỏ khô héo đột ngột phát ra ánh sáng như mộng ảo.

Những cây cỏ tỏa ra ánh sáng màu vàng óng lấp lánh như bảo thạch, Lê Tây Tinh trở nên ngây người.

Y không rõ Hồ Kinh Kinh muốn làm gì.

Ánh sáng màu vàng lan ra khắp thảo nguyên.

Giữa ba nghìn kỵ quân nước Ô Thị có một kỵ binh có dáng người khác so với các kỵ bịnh khác, thậm chí có thể nói là gầy hơn.

Lưng gã mang năm thanh loan đao, chuôi đao làm từ linh cốt nhuốm màu đỏ máu, tản mát ra nguyên khí trời đất.

Hai bên gã có bốn kỵ sĩ, eo đeo không phải là binh khí mà tấm thuẫn màu đỏ đồng có kích thước rất lớn.

Người kỵ binh này đeo mặt nạ, mặt nạ được làm từ xương đầu của hổ.

Xương đầu hổ đến răng cũng không nhổ xuống tạo ra hung sát khí kinh người.

Gã cũng đã nhìn thấy ánh sáng màu vàng trên thảo nguyên. Sâu trong mắt gã lập tức toát ra nét khó hiểu, cổ gã phát ra thanh âm đơn giản. Đội kỵ quân vốn đang chạy với tốc độ tối đa đột ngột đi chậm lại.

***

Ánh vàng trên ngọn cỏ ngày càng đậm, rồi từng tia từng tia dần chui ra ngoài.

Một luồng khí mạnh mẽ mà huyền ảo hình thành phía trên đám cỏ, trong mắt người tu hành, nó như một tấm gương lớn

trong suốt lơ lửng giữa thảm cỏ xanh.

Xoẹt!

Theo cây cỏ lắc lư, một đạo kiếm quang lấp lánh màu vàng vượt qua khoảng cách cực hạn của phi kiếm trực tiếp chém qua người lính kỵ binh của nước Ô Thị.

Ba lính kỵ binh bị chém đứt ngang người, máu tươi phiêu tán bay khắp nơi.

- Cô muốn làm gì?

Lê Tây Tinh đến tới gần Hồ Kinh Kinh.

Sở dĩ y có thể nhanh chóng tới gần Hồ Kinh Kinh, không chỉ bởi y như con sói lao thẳng xuyên qua cây cỏ chạy tới mà Hồ Kinh Kinh cũng chạy hết sức lại chỗ y.

Tinh quang màu vàng trên cây cỏ chưa tiêu tán, dư vị kiếm ý cường đại trên người Hồ Kinh Kinh còn chưa tiêu tán khiến cho lá khô xung quanh cô không ngừng bị cắt đứt.

- Vẫn còn hai kiếm.

Hồ Kinh Kinh nhìn Lê Tây Tinh cả người là máu, thở hổn hển nói:

- Ta muốn đánh cuộc một lần.

Lệ Tây Tinh nhìn ánh sáng lấp lánh trong mắt nàng, đã rõ ý của Hồ Kinh Kinh rồi trầm mặc lại.

Giết ba binh sĩ bình thường kia mà phải dùng một kiếm "xa xỉ" như vậy là vì nàng muốn toán đại quân cảm thấy nơi này có rất nhiều người tu hành mạnh mẽ.

- Chưa nói tới việc hai người chúng ta chưa chắc đã thoát

được, nếu hai chúng ta có thể chạy thoát khỏi toán đại quân này thì bọn chúng vẫn có thể tìm được nhóm tàn quân của ta rồi giết tất cả bọn họ.

Hồ Kinh Kinh biết y đã hiểu nên hít sâu một hơi rồi nói tiếp:

- Đây là lựa chọn của ta, ngươi có thể đi trước.

Lệ Tây Tinh nhìn nàng một cái.

Y dùng ánh mắt của một con sói vẫn luôn nhìn trong thảo nguyên này, giọng vẫn giữ thói quen lạnh lùng, không nói bất cứ lý do gì, chỉ đơn giản nói:

- Ta đánh cuộc cùng cô một lần.

Nói xong, y rút ra một thanh kiếm khác, một tiểu kiếm được buộc lại.

Thanh kiếm này màu đen tuyền, không phản xạ chút ánh sáng nào, hòa vào cảnh sắc ban đêm.

Hồ Kinh Kinh cảm thấy có một cỗ cảm động dâng lên, chỉ một động tác kia của y, nàng đã biết bản thân lúc này nên làm gì.

Nàng xuất kiếm.

Nàng cắn răng, làm cho chân nguyên trong cơ thể lần nữa trở nên cuồng bạo.

Chân nguyên cuồng bạo xông qua kinh mạch nàng, khiến cho kinh mạch vốn đã đến cực hạn nhanh chóng xuất hiện rất nhiều vết rách.

Khóe miệng nàng trào máu ra.

Trong lỗ chân lông của cơ thể bắt đầu dồn hơi máu.

Thân kiếm màu vàng trong tay nàng tỏa ra hào quanh màu vàng lấp lánh, triệu hoán nguyên khí trời đất xung quanh rót vào bên trong những nhánh cây cỏ. Những nhánh cỏ kia giống như những tiểu kiếm, rễ cây bình thường dùng để hấp thụ chất dinh dưỡng trở thành kinh mạch, bắt đầu hấp thụ nguyên khí trời đất, sau đó, ngọn cỏ nở rộ.

Lệ Tây Tinh xuất kiếm.

Một đạo kiếm quang màu đen xuất hiện trước người Hồ Kinh Kinh. Sau đó, trong mảnh thảo nguyên sáng lên này có một loại lực lượng vô hình như mũi tên bay ra ngoài, trong khoảnh khắc, tốc độ nhanh hơn không biết bao nhiêu lần so với các loại mũi tên khác.

Đạo kiếm quang màu đen ngay lúc chém xuống hóa thành rất nhiều tơ mỏng như lông trâu màu đen mắt thường khó thấy.

Hồ Kinh Kinh cảm nhận được kiếm ý trong đạo kiếm này, ánh mắt nàng tràn ngập sự khó tin.

- Đây là kiếm ý Hắc Mao Phong của Thiên Thiết Kiếm Viện.

Lệ Tây Tinh không nhìn nhưng dường như đoán được rất rõ suy nghĩ trong lòng nàng, lạnh lùng nói:

- Trước khi bị trục xuất khỏi Trường Lăng, ta đã là đệ tử trẻ tuổi nhất trước giờ của Thiên Thiết Kiếm Viện.

Một tràng kinh sợ kêu to trong ánh sáng lờ mờ cuối cùng của hoàng hôn.

Trong ba nghìn kỵ binh, gã kỵ binh đeo mặt nạ xương đầu hổ duỗi hai tay ra phía trước như đang cầu nguyện, năm thanh loan đao trên lưng gã bay lên như phi kiếm, nháy mắt biến thành năm vòng huyết nguyệt phát ra ánh sáng màu đỏ chói mắt.

Năm vòng huyết nguyệt này bay ra nhanh chóng chặn phần lớn khiếm sợi màu đen phóng tới.

Xoẹt, xoẹt, xoẹt...

Đám kiếm sợi màu đem phủ xuống tạo ra từng chùm huyết vụ.

Mười mấy kỵ binh và ngựa dưới thân đồng loạt ngã xuống đất.

Những kiếm sợi đâm thủng cơ thể bọn hắn tạo ra miệng vết thương rất nhỏ, bọn hắn thâm chí còn không cảm thấy đau đớn, nhưng rất nhanh sau đó, khi đi xuyên bên trong cơ thể tạo ra đuối vết thương rất lớn.

Lệ Tây Tinh nhìn khóe miệng đang không ngừng nhỏ máu của Hồ Kinh Kinh, y hít sâu một hơi rồi nói:

- Còn một kiếm.

Hồ Kinh Kinh ho khan.

Với tu vi của nàng, có thể thi triển ra đạo bí kiếm này của Bảo Quang Quan là đã cần gần như tất cả chân nguyên. Nếu như muốn đối phương tin tưởng nơi này còn có mấy người tu hành mạnh mẽ, nàng phải làm theo lời trước đó Lệ Tây Tinh đã nói, mỗi kiếm chém ra đều không được giống nhau.

Mỗi kiếm đều không giống nhau, đối với nàng lúc này mà nói là phải làm sao cho kiếm sau mạnh hơn kiếm trước.

Làm còn có lựa chọn, thời điểm chưa làm còn có thể khẩn trương, nhưng nếu không còn lựa chọn, người ta ngược lại sẽ trờ nên thả lỏng.

Lúc này, Hồ Kinh Kinh chính là như thế.

Vì vậy, tuy đang không ngừng ho khan nhưng nàng không hề giữ lại, đem toàn bộ chân nguyên mình có ép vào kinh mạch.

Nắm kiếm trên tay nàng càng sáng như muốn hoàn toàn hóa thành ánh sáng.

Tinh quang màu vàng trên ngọn cỏ cũng được gọt giũa đến cực hạn, giống như dầu từ bên trong tuôn ra.

Lệ Tây Tinh hạ kiếm trong tay xuống.

Từng cỗ kiếm ý huyền ảo nương theo thân thể y đồng thời điên cuồng tuôn mạnh ra ngoài.

Hồ Kinh Kinh mở to hai mắt để nhìn.

Nàng cảm thấy bầu trời trên cao như nhiều thêm một bức tường vô hình.

Q5 - Chương 45: Người tốt hay người xấu

Trong nháy mắt đó, máu tươi trong miệng Hồ Kinh Kinh điên cuồng phun ra.

Nàng có cảm giác như toàn bộ máu trong cơ thể sắp sửa trào ra hết.

Bức tường vô hình trên bầu trời rơi xuống về phía đạo kỵ quân.

Người tu hành mang mặt nạ xương đầu hổ trong ba nghìn kỵ quân kinh sợ đứng dậy kêu to, năm đạo huyết nguyệt đang lượn phía sau thân thể gã bay vút lên, đánh mạnh vào bức tường vô hình đang rơi nhanh xuống.

Bức tường vô hình nứt vỡ, hóa thành cuồng phong và kiếm khí lợi hại như mũi kiếm nhiều vô số kể phóng mạnh xuống mặt đất.

Năm đạo huyết nguyệt chỉ có thể cho đội kỵ quân tranh thủ được chút thời gian.

Người tu hành đeo mặt nạ xương đầu hổ kinh sợ, huýt gió to một tiếng, khiến đội kỵ quân đang trong cơn hỗn loạn, lộn xộn nhanh chóng lùi ra sau.

Mũi kiếm tán loạn phủ xuống kỵ quân, nhanh chóng tạo ra đầy cảnh máu tanh.

Những mũi kiếm này thực tế chỉ giết chừng hai mươi quân sĩ, nạn nhân đa số là do mũi kiếm phóng tới nhưng không kịp giục ngựa né tránh. Đối với trường hợp không cách nào ngăn cản lực

lượng như vậy, điều kỵ binh cần làm là nhảy thoát ra khỏi lưng ngựa.

Nhưng hình ảnh hỗn loạn tạo ra khiến ai nhìn thấy cũng phải giật mình.

- Thủ Thành Kiếm.

Hồ Kinh Kinh cảm thấy mình như sắp chết, nhưng so với đội kỵ quân nước Ô Thi vẫn còn đang khiếp sợ thì nàng không biết lấy được lực lượng ở đâu thốt lên ba tiếng.

Sau đó nàng ngã sấp xuống về phía trước.

Ngay trước khi hôn mê, nàng vẫn còn suy nghĩ đây rõ ràng là kiếm ý của Mặc Thủ Thành.

Trong nhận thức của nàng, Hoàng Chân Vệ mới chính là truyền nhân của kẻ đã bức tử sư tôn mình, nhưng vì sao loại kiếm ý này lại xuất hiện trong tay Lệ Tây Tinh mà không phải Hoàng Chân Vệ?

Lệ Tây Tinh không để ý đến nghi vấn và cảm nhận của nàng, y cực kỳ nhanh chóng nhét một viên dược hoàn vào trong miệng nàng, sau đó dùng chút lực vỗ mạnh một cái, ép cho viên thuốc từ trong cổ trôi xuống bụng.

Y vẫn luôn tập trung chú ý đội kỵ quân đang hỗn loạn ở đằng xa kia.

Kỵ quân cố gắng không chế lại trận hình nhưng mãi vẫn không dám tiến lên.

Y biết rõ người thiếu nữ Trường Lăng này không hoàn toàn nghe mệnh lệnh của y, nhưng chỉ sợ lần này nàng đã đánh bạc thắng.

Y hít sâu một hơi, đưa tay cõng Hồ Kinh Kinh, chạy xuyên qua đồng cỏ một lúc rồi lấy tay đâm sâu vào bùn đất, kéo ra một sợi dây đồng.

Dưới dây đồng còn có thêm nhiều sợi dây đồng khác.

Theo sự phát lực của y, những dây đồng vốn không thẳng bắt đầu chuyển động. Cạnh chỗ y đang đứng xuất hiện hơn mười gợn sóng làm thành tuyến đường, nhìn qua sẽ giống như từng có rất nhiều người tu hành từng ghé qua nơi này.

Sau đó, y lui lại về phía sau. Lần nay y không cố gắng che giấu thân hình của mình. Bởi vì y biết mê cục tốt nhất là mê cục có giả có thật, làm cho địch nhân chú ý đến một số hình ảnh chân thật mới có thể che giấu đi dấu vết của sự thật.

Ba nghìn kỵ binh lui về phía sau năm mươi trượng, lần nữa ổn định lại trận tuyến.

Nhìn chút sóng cỏ ở hoang dã phía trước, nhất là chỗ Lệ Tây Tinh lui đi tạo thanh một đám bụi mù. Dễ nhận thấy nhất tướng lãnh của đội kỵ quân này là người tu hành đeo mặt nạ xương đầu hổ kia, gã trầm mặt một lúc rồi phát ra mấy tiếng không rõ nghĩa.

Bên cạnh y, mấy người kỵ binh đồng thời lên tiếng, hình như là muốn phản đối nhưng đáp lại là thêm mấy tiếng quát mắng to tiếng nghiêm khắc.

Quanh gã không còn ai dám lên tiếng.

Ba nghìn kỵ binh bắt đầu lui về phía sau, biến mất trong màn đêm.

Gã tướng lãnh này cũng xuống ngựa. Chiến mã của gã được đội kỵ quân lui lại cùng lúc mang đi. Lúc này, tiếng vó ngựa hầu như biến mất, một thanh loan đao như huyết nguyệt trên lưng gã bay lên.

Thanh loan đao này mỗi lúc một bay cao, sau một lúc lâu, sau lưng gã tướng lãnh bỗng truyền tới một tràng thanh âm của cỏ khô bị bẻ gãy. Rất nhanh, một con sói lớn xuất hiện bên cạnh gã.

Đây là một con sói lớn màu xanh có hình thể lớn hơn nhiều so với sói hoang bình thường. Trên lưng cự lang có yên, thậm chí còn được buộc vào một chút đồ ăn và chăn dày.

Gã tướng lãnh vỗ vỗ đầu cự lang rồi leo lên yên, ngồi trên lưng sói.

***

Thuốc trong bụng Hồ Kinh Kinh bắt đầu phát tác.

Dược lực cuồn cuộn chảy vào trong kinh mạch, tuy không cách nào có thể nhanh chóng làm cho kinh mạch nàng lành lại nhưng chúng xâm nhập vào cốt tủy sẽ kích thích nàng sản sinh ra nhiều khí huyết.

Sự thống khổ mới làm cho Hồ Kinh Kinh nhanh chóng tỉnh lại. Sau đó, nàng nhổ ra một búng máu.

- Tốt nhất cô đừng có ngẩng đầu, nếu không chỉ một cành lá bình thường cũng có thể chọc mù mắt cô.

Trong lúc nàng đang muốn theo bản năng ngẩng đầu nhìn rõ cảnh vật xung quanh thì đã nghe thanh âm của Lệ Tây Tinh truyền vào tai.

Nàng đã hoàn toàn tỉnh táo, hiểu rằng Lệ Tây Tinh đang cõng mình chạy rất nhanh trong hoang nguyên.

- Chúng ta thành công?

Nàng nghe lời không ngẩng đầu nhưng vẫn cố gắng yếu ớt hỏi.

Lê Tây Tinh trầm mặc mấy giây rồi đáp:

- Kỵ quân đã lui.

Hồ Kinh Kinh mừng rỡ, sau đó chợt cảm thấy dược lực trong cơ thể mạnh mẽ đến mức khó tưởng tượng, lúc này mới bắt đầu chú ý đến thân thể của mình, khiếp sợ hỏi:

- Đây là đan dược gì?

- Bạch Cốt Sinh Huyết Đan.

Lệ Tây Tinh trả lời gọn lỏn.

- Đây là Hàn...

Hồ Kinh Kinh không thể tin được há to miệng, nói không hết lời.

- Đây là đan dược chữa thương mạnh nhất trong hoàng cung nước Hàn lúc trước.

Lệ Tây Tinh vẫn nói rất xúc tích:

- Đúng là bởi vì có đan dược như vậy bên người, phụ thân mới yên tâm để ta tự sinh tồn ở chỗ này.

Hồ Kinh Kinh càng thêm khiếp sợ, không nói nên lời.

Lệ Tây Tinh nói tiếp:

- Nhưng đây cũng là viên đan cuối cùng.

Hồ Kinh Kinh ngây người mất mấy giây, khó khăn lắm mới nói:

- Cảm ơn.

Lệ Tây Tinh trầm mặc một lúc, nói tiếp:

- Không cần cảm ơn, trước khi đội kỵ quân kia xuất hiện, ta

vẫn chưa nghĩ ra bất kỳ phương pháp nào song toàn.

Mặt Hồ Kinh Kinh dán vào lưng y, toàn bộ lớp da lông trên áo đã ướt đẫm máu. Lúc này, máu gặp lạnh đã bị đông lại nên áo bào giống như da đã được luộc qua, nhưng nhờ y mau chóng chạy trốn, hơi nóng phát ra từ lưng y làm cho Hồ Kinh Kinh đang bị trong thương cảm nhận chút ấm áp.

Nàng do dự hồi lâu mới hỏi:

- Ngươi làm sao biết Thủ Thành Kiếm của Mặc Thủ Thành?

Lệ Tây Tinh do dự cũng rất lâu. Trong đám thiếu niên tài tuấn trẻ tuổi của Trường Lăng, chỉ sợ y là người ít nói nhất, cũng không am hiểu nói chuyện với người khác, vậy mà lúc này y vẫn muốn nói cái gì đó.

- Không nên hận Mặc Thủ Thành.

Sau khi do dự rất lâu, y mới rất nghiêm túc trả lời:

- Ông ấy làm những chuyện đó cũng không phải vì ông ấy.

- Ý ngươi là chỉ cần không phải vì bản thân mình thì lão ấy là người cao thượng sao?

Hồ Kinh Kinh nhớ lại kiếm quang, âm thanh lạnh lẽo lúc đó.

- Có hận thì ông ấy cũng đã chết.

Lệ Tây Tinh không phản bác lời nàng, y cũng có thể hiểu được cảm thụ của nàng:

- Ít nhất đối với ta mà nói, ông ấy kỳ thật là người giúp cho Trường Lăng cân bằng.

Hồ Kinh Kinh không hiểu rõ lời của y, nhưng cũng chỉ trầm mặc nghe.

- Ông ấy sẽ nghĩ cách đền bù sai lầm cho một số người.

Lệ Tây Tinh nói tiếp:

- Trước khi ta bị trục xuất khỏi Trường Lăng, đám thiếu niên đồng lứa không ai đánh lại ta. Nếu ta lấy Mân Sơn Kiếm Tông làm mục tiêu, có lẽ so với Đoan Mộc Tịnh Tông, ta còn vào Mân Sơn Kiếm Tông nhanh hơn bọn hắn. Nhưng rốt cuộc ta bị trục xuất khỏi Trường Lăng. Ông ấy đã dạy ta Thủ Thành Kiếm, là để đền bù cho việc ta bị lưu đày, cũng là khen thưởng cho những việc ta đã làm ở đây.

Hồ Kinh Kinh khó khăn hít vào, qua một lúc mới nói:

- Ta thừa nhận, lão ấy đối với người là một người tốt. Nhưng đối với Bảo Quang Quan chúng ta mà nói, lão chính là tội nhân. Có điều lão đã chết, vì vậy ta cũng không đánh giá lão làm cái gì.

Cảnh đêm đã rất tối. Tất cả giống như bị rửa sạch, mọi thứ đều cùng một màu tối đen.

Lê Tây Tinh vẫn luôn cúi thấp đầu chạy nhanh đột nhiên ngừng lại.

- Tiếp theo chúng ta đi đâu?

Hồ Kinh Kinh hỏi.

Lê Tây Tinh từ từ quay người, lạnh lùng đáp:

- Tiếp theo, chúng ta đi đâu cũng không được.

Nghe được ngữ khí của y có sự khác thường, Hồ Kinh Kinh vẫn cúi đầu nói chuyện bỗng ngẩng đầu lên.

Nàng cũng ngẩng đầu giống y, nhìn về đêm tối ở phía xa.

- Có người đuổi tới?

Nàng nhẹ giọng hỏi Lê Tây Tinh:

- Người tu hành lợi hại hơn chúng ta nhiều lắm?

Lệ Tây Tinh không trả lời.

- Ngươi đi đi.

Hồ Kinh Kinh hít sâu một hơi rồi nói:

- Một mình ngươi có lẽ sẽ đi được.

- Đừng nói, đừng làm ngắt mạch suy nghĩ của ta.

Lệ Tây Tinh gắt lên.

Lông mày Hồ Kinh Kinh nhăn lại. Nàng không nói gì nữa, cũng không cử động. Bởi vì lúc này Lệ Tây Tinh đã để nàng xuống, tay nắm chặt trường kiếm nhưng chỉ đứng bất động trước mặt nàng.

Đêm tối ở phía xa rốt cuộc cũng xuất hiện một âm thanh khác thường.

Một hình ảnh có dáng dấp màu xanh làm cho vô số cỏ khô gãy vỡ mang theo cuồng phong lao trong đêm tối, ầm ầm lao tới tầm mắt của nàng.

- Răng Nanh!

- Ngươi chính là Răng Nanh!

Một thanh âm kỳ dị tức giận vang lên trong đêm tối vô tận, giống như ngọn lửa màu đen lan đến trong bầu trời đêm.

Mắt Lệ Tây Tinh hơi nheo lại.

Q5 - Chương 46: Chạy trốn

Sinh tồn trong hoang nguyên ở nước Ô Thị, hơn nữa sống còn không tệ, đối với người bình thường thì chủ yếu sống dựa vào dê, bò và ngựa.

Nhưng bản thân người Ô Thị biết rất rõ, tổ tiên bọn họ sỡ dĩ có thể sinh tồn chủ yếu là dựa vào đi săn.

Trong hoang nguyên, đồ ăn bọn họ chủ yếu là nai, còn sói là kẻ địch lớn nhất. Vì vậy, trong các vật tổ, sói và nai trở thành hai thánh vật quan trọng nhất.

Người Ô Thị chiến đấu với hoàn cảnh sinh tồn khắc nghiệt, rồi tiến tới khiêu chiến với tất cả mọi thứ mạnh mẽ có thể khiêu chiến bọn họ. Có một bộ lạc cuối cùng chinh phục được một đàn sói mạnh nhất trong hoang nguyên, mà bộ lạc này cuối cùng thống nhất được các bộ lạc khác, sau này thành vương tộc của Ô Thị.

Đàn sói mạnh mẽ nhất kia là Thương Lang(*), có bộ lông màu xanh, hình thể cực lớn, hơn nữa còn có sức mạnh và nhanh nhẹn tương đương với người, sức chịu đựng không thua gì tuấn mã.

(*) Thương Lang: sói xanh biếc.

Có thể có được một con Thương Lang làm thú cưỡi, chỉ có thể là người của vương tộc Ô Thị.

Trước khi tia sáng cuối cùng của tà dương biến mất, Lệ Tây Tinh đã kịp thấy rõ chủ nhân của năm vòng huyết nguyệt, thấy rõ người đeo mặt nạ xương hổ - chủ tướng của ba nghìn kỵ quân kia. Nhưng y thật sự không ngờ, người này lại là vương tộc của nước Ô Thị.

- Ta thật sự không ngờ chủ tướng của ba nghìn kỵ quân lại là thành viên của vương tộc Ô Thị.

Lệ Tây Tinh chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt uy nghiêm của người mang mặt nạ xương hổ, thong thả nói tiếp:

- Cũng thật không ngờ, người như ngươi lại dám rời khỏi đại quân, một mình đuổi theo địch.

Thương Lang hạ xuống đất, theo từng hơi thở dốc của nó, có cảm tưởng trước người nó đang thổi ra từng đợt gió lớn.

Tướng lãnh nước Ô Thị ngồi trên người nó không có hành động hấp tấp, bất động, lạnh lùng như sắt đúc, nhìn Lệ Tây Tinh và Hồ Kinh Kinh, dùng giọng đúng chuẩn Quan Trung nói:

- Chuyện các ngươi không ngờ còn rất nhiều, cho nên mới gặp thất bại.

- Bây giờ chỉ mới bắt đầu chiến tranh, các ngươi đã phải dốc toàn bộ lực lương, còn chúng ta chỉ là quân tiên phong.

Lê Tây Tinh lạnh lùng lắc đầu:

- Bất kể như thế nào, gửi hi vọng ở triều khác, Ô Thị sẽ không có kết quả gì tốt.

- Ngọc nát đá tan thì sao?

Tướng lãnh nước Ô Thị vẫn ngồi trên yên nhìn Lệ Tây Tinh, cười lạnh:

- Cho dù Ô Thị của chúng ta chỉ còn mấy nghìn người thì chúng ta vẫn như cũ là Ô Thị, nghìn năm sau, vùng thảo nguyên này vẫn sẽ còn Ô Thị, nhưng các ngươi sẽ trả cái giá vô cùng lớn, có thể trăm năm sau Đại Tần chưa chắc đã còn tồn tại.

Lệ Tây Tinh trầm mặc một lúc mới nói:

- Vì vậy ta không hy vọng đánh.

Tướng lãnh Ô Thị lạnh giọng cười:

- Những lời này từ miệng Răng Nanh nói ra, có phải có chút buồn cười?

Lê Tây Tinh nhìn gã, chậm rãi nói:

- Người bị ta giết chết cũng chỉ là đám cướp bóc thương đội đi qua biên cảnh Ô Thị.

Tướng lãnh Ô Thị vẫn giữ giọng cười lạnh:

- Nếu không phải Đại Tần các ngươi vẫn luôn xa thân gần đánh, hạn chế buôn bán với chúng ta, người Ô Thị sao lại cướp bóc thương đội đi qua biên cảnh Ô Thị?

Hồ Kinh Kinh đứng phía sau nhìn bóng lưng Lệ Tây Tinh, trong mắt hiện ra sự khiếp sợ, thần sắc tôn kính mỗi lúc càng nhiều thêm.

Chỉ nghe qua những lời đối thoại này, nàng bắt đầu hiểu những năm này, Lê Tây Tinh - thiếu niên bị Trường Lăng vứt bỏ - đã làm những chuyện gì, có được loại thanh danh gì. Có điều, những điều này chỉ có người nước Ô Thị biết rõ, còn đa số người ở Trường Lăng ngược lại lại không biết.

- Loại vấn đề này sẽ không có câu trả lời thỏa đáng.

Lệ Tây Tinh lạnh lùng nhìn tướng lãnh Ô Thị:

- Ta chỉ là một người tu hành bé nhỏ, những chuyện ta có khả năng là bảo vệ những thương đội kia, không phải kiểu tàn sát bừa bãi như đàn sói tấn công bầy dê.

- Kỳ thật, ta rất tôn kính ngươi, đặc biệt là sau khi ta đuổi theo các ngươi, phát hiện các ngươi chỉ có hai người mà lừa gạt được

đội kỵ quân của ta lui binh.

Tướng lãnh Ô Thị cũng không tranh cãi tiếp, sau một lúc trầm mặc mới nói tiếp:

- Vì vậy ta quyết định phải dùng lễ ngộ đối với dũng sĩ chân chính. Ta là Ô Liễm Tử, ngũ hoàng tử của Ô Thị. Ta muốn cùng người đường đường chính chính đấu một trận công bằng, sau đó sẽ lấy cái đầu của ngươi xuống.

- Ta đồng ý.

Lệ Tây Tinh nhìn vị hoàng tử này, trả lời:

- Nếu trước đó người tản đi hơn nửa chân nguyên trong người.

Ô Liễm Tử khẽ ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt đầy vẻ trào phúng của Lệ Tây Tinh, sâu trong mắt gã có một cỗ tức giận dâng lên. Nhưng gã không nói chuyện, chỉ đơn giản ép chân nguyên trong người ra ngoài qua hai đầu ngón tay.

Hai tay của gã bắt đầu sáng lên.

Từng dòng chân nguyên màu đỏ mang theo một mùi thơm khó nói nên lời nhỏ xuống đồng cỏ khô héo bên cạnh. Trong bóng tối, đồng cỏ như có mười đóa hoa xinh xắn nở rộ.

Hồ Kinh Kinh không thể tin vào mắt mình khi nhìn thấy hình ảnh như vậy, nàng thật sự không ngờ đối phương vậy mà thật sự làm như thế.

Nhưng cũng vào lúc này, nàng cảm thấy cánh tay mình có chút đau đớn.

Một vài sợi tóc của Lệ Tây Tinh vào lúc này giống như bị gió lay động, chạm vào tay của nàng.

Nhưng những sợi tóc này tạo ra đau đớn nhắc cho nàng biết

đây thực sự không phải do gió.

Nàng cảm nhận sợi tóc châm vào tay viết mấy chữ gì đó, nàng cảm thấy không thể tin, thậm chí có chút xấu hổ.

- Được rồi.

Ô Liễm Tử có ánh mắt luôn là nghiêm nghị, chăm chú, giống như hai đạo kiếm bén, còn giọng nói chậm rãi nhưng kiên định cho thấy gã cực kỳ tin tưởng và kiêu ngạo. Rõ ràng dáng người còn thấp hơn Lệ Tây Tinh một chút nhưng vẫn luôn khiến người khác có cảm giác gã giống như đang nhìn từ trên cao xuống.

- Được rồi.

Lệ Tây Tinh cũng đáp lại câu câu giống vậy, sau đó y đưa kiếm lên ngang ngực.

Lúc này, y cầm trường kiếm màu xanh, phù văn là ba đường kẽ xiêu vẹo không theo quy tắc nào kéo dài đến mũi kiếm.

Gió đêm bắt đầu thổi to, trước người y phát ra tiếng nổ vang.

Trong số lớp người tu hành trẻ tuổi ở Trường Lăng, Lệ Tây Tinh được công nhận là người tu hành mạnh mẽ. Còn lúc này, trong cuộc chiến sinh tử thật sự, trên người y càng toát ra khí tức lãnh huyết kinh người.

Một đạo kiếm quang trắng xanh như răng nanh sáng lên. Trên bầu trời đêm tầm mười trượng xuất hiện một vòng cung đi với một quỹ đạo quỷ dị khó có thể nắm bắt chém mạnh về phía Ô Liễm Tử.

Lúc kiếm quang sáng lên, Ô Liểm Tử đã bắt đầu chạy nhanh.

Mũi chân Ô Liễm Tử điểm nhẹ lên lá vàng, toàn bộ người tựa như để gió, không khí xuyên qua. Trên lưng gã, năm thanh loan

đao đều bay ra tạo thành năm vòng huyết nguyệt bay múa quanh gã.

Kiếm quang rơi vào năm vòng huyết nguyệt, sau đó kiếm quang bị văng ra khắp nơi. Mặt nạ xương đầu hổ cũng bắt đầu xuất hiện vô số vết rạn rất nhỏ như mạng nhện, nhưng ánh mắt Ô Liễm Tử vẫn tự tin và kiêu ngạo đến cực điểm. Một tiếng quát chói tay phát ra từ miệng gã, khiến mảnh xương hổ gần miệng bị bắn văng ra.

Năm vòng huyết nguyệt dựng đứng, vây quanh y chỉnh tề như năm binh sĩ rồi dần dần hợp lại cùng một chỗ tạo thành một thanh trường đao rất dày màu máu.

Có cảm tưởng gã cầm thành trường đao sẽ là quá sức. Chân nguyên trong người Ô Liễm Tử điên cuồng chảy xiết, không khí bị chân nguyên chèn ép phát ra những tiếng nổ lớn như sét đánh.

Đối mặt với một đao như vậy, khuôn mặt Lê Tây Tinh càng trở nên lạnh lùng.

Kiếm trong tay y không hề có động tác gì tiếp theo, nhưng chân nguyên trong cơ thể Lê Tây Tinh phát ra nhanh chóng tạo thành một bức tường vô hình trên đầu y. Sau đó, Lệ Tây Tinh dùng bức tường lớn này đánh thẳng về phía trước.

Mặt nạ xương hổ của Ô Liễm Tử giống như mảnh sứ bị vỡ ra rơi lả tả xuống, gã không dùng trường đao trong tay để chém mà đâm về phía trước, như đang cầm một cây gậy.

Ầm, một tiếng nổ mạnh vang lên.

Có cảm giác như bầu trời bị gã đâm thủng một lỗ.

Bức tường lớn kia cũng bị chọc thủng một lỗ.

Lực lượng khổng lồ ép xuống mặt đất, có điều Ô Liễm Tử

đứng trong lỗ thủng đó. Mặt đất hai bên người gã chấn động, xuất hiện từng vết như sẹo sâu, rộng chừng một trượng.

Một kiếm như vậy mà cũng bị gã phá vỡ, nhưng rất nhanh sau đó, Ô Liễm Tử không bị bất kỳ tổn thương nào bỗng tức giận hét lên.

Bởi vì ngay lúc gã chọc thủng bức tường, Hồ Kinh Kinh đứng sau lưng Lệ Tây Tinh bất ngờ xuất kiếm.

Một đạo kiếm quang màu vàng như ánh nến không chém về phía Ô Liễm Tử mà đi sát qua người gã phóng về phía cự lang đang đứng cách đó không xa.

Một kiếm này đối với người tu hành thì cũng không mạnh mẽ gì, thực tế, sau khi Hồ Kinh Kinh bị thương nặng, một kiếm này đối với Ô Liễm Tử rất là yếu, nhưng gã không thể tưởng tượng được sau khi Lệ Tây Tinh đồng ý với gã sẽ quyết đấu công bằng, mà Hồ Kinh Kinh lại ra tay vào lúc này.

Kiếm này không mạnh, nhưng với một con sói lớn thì đã đủ.

Trong tiếng thét chói tai của gã, cự lang cảm nhận được nguy hiểm cố hết sức nhảy lên, nhưng đã muộn, kiếm quang màu vàng lướt qua hai chân sau của nó.

Hai chân sau đứt cùng lúc, máu phụt tuôn ra.

Lệ Tây Tinh lui về phía sau. Y gấp gáp ôm lấy người Hồ Kinh Kinh, giống như vác bao cát cõng trên vai, sau đó cực nhanh khom người chui ra phía sau bụi cỏ.

- Thật có lỗi.

Trong lúc Ô Liễm Tử thét lên, tức giận đến cuồng loạn, Lệ Tây Tinh đang điên cuồng nhanh chóng cúi đầu chạy đi vẫn để lại hai câu như đang nói với bản thân y:

- Đây mãi mãi là do chiến tranh, không phải ân oán giữa hai cá nhân.

Vô Tội: Tạm thời đi công tác ở Bắc Kinh, hôm sau sẽ bổ sung chương.

Q5 - Chương 47: Tách rời

Ô Liễm Tử tức giận đến cực điểm, hét lên một tiếng chói tai, mặt nạ xương hổ của gã vỡ thành vô số mảnh rơi xuống đất(*).

(*) Chương 45 dịch nhầm, lúc này mặt nạ mới nứt chứ chưa vỡ.

Mặt nạ vỡ rơi xuống lộ ra một khuôn mặt cực kỳ tuấn tú nếu so với tiêu chuẩn của người Ô Thị.

Đây là một vị hoàng tử rất tuấn tú, dù có ở Trường Lăng thì cũng được xem là một mỹ nam tử. Nhưng điểm đáng chú ý hơn là đồng tử màu xám nhạt của gã.

Ở nước Ô Thị, chỉ có đàn ông Ô Thị cưới con gái Nguyệt Thị mới sinh ra con cái có đồng tử màu sắc như vậy.

Nước Nguyệt Thị từ lâu đã bị nước Tần chinh phục, sau này trở thành nước phụ thuộc của người Tần. Trong mắt những quốc gia và bộ lạc khác ở hoang nguyên này, người nước Nguyệt Thị đại biểu cho nhu nhược và đê tiện.

- Vô sỉ!

Nhìn cự lạng bị chém mất hai chân sau đang kêu rên thống khổ, vị hoàng tử nước Ô Thị này lần nữa tức giận hét lên.

Gã không cách nào nghĩ được, Lệ Tây Tinh đã đồng ý quyết đấu công bằng với gã mà lại âm thầm bảo Hồ Kinh Kinh thừa cơ xuất kiếm.

- Vì sao?

Hồ Kinh Kinh yên tĩnh nằm trên lưng Lệ Tây Tinh cũng không hiểu được.

- Thanh danh còn quan trọng hơn so với sống chết, phải không?

- Ta làm như vậy sẽ khiến tất cả người Tần phải hổ thẹn, đúng không?

Lệ Tây Tinh liên tục hỏi ngược lại nàng hai câu, sau đó hít sâu một hơi, lạnh lùng nói:

- Ta chỉ biết, nếu ta sống thì có thể có rất nhiều người Tần sẽ không phải chết. Ta chỉ biết, trong tình trạng tức giận cực hạn, hắn nhất định sẽ tiếp tục đuổi giết ta, có lẽ sẽ không quay lại ngay với đội kỵ quân hắn đang thống lĩnh, như vậy, nhóm tàn quân của cô và một số nhóm tàn quân khác có thể sẽ sống sót.

Hồ Kinh Kinh trầm mặc hồi lâu. Chẳng hiểu tại sao, nàng nghĩ tới sư tôn và Mặc Thủ Thành đã chết.

***

Từ một chỗ rất xa nhìn lại, dưới bầu trời tận cùng Tây Bắc của vương triều Đại Tần có một đường hắc tuyến kéo qua. Nhưng khi tới gần mới biết đó là một dãy núi to lớn, hùng vĩ cỡ nào.

Nổi bật hơn nữa là nhờ hoang nguyên khô cằn hai bên phụ trợ, phía trên đỉnh núi lớn có mây tuyết càng làm cho người ta thấy thiên nhiên nơi đây hùng vĩ, uy nghiêm khó nói nên lời.

Khiến lòng người cảm thấy con người thật nhỏ bé.

Khiến con người cảm thấy chắc phải có thần linh ở đấy.

Đây là Âm Sơn, thần sơn trong lòng rất nhiều thế hệ dân du mục sinh sống.

Nhờ một số ngọn núi, nơi đây hình thành một thung lũng lớn ngang qua dãy thần sơn. Phần lớn người đầu tiên đến đây, nhìn thấy phong cảnh uy nghiêm và hùng vĩ, sẽ có cảm giác giống như mình đang đi hành hương.

Nhưng đối với ba nghìn lính Túc Vệ Quân đang cấp tốc hành quân qua đây mà nói thì chỉ có cảm giác thân thể mệt mỏi và mù mịt, cùng với một nỗi sợ hãi không biết nào đó.

Âm Sơn có bảy ngọn núi tạo thành bảy cửa ải với địa thế thiên nhiên rất thích hợp cho việc hành quân đánh trận. Cốc Ngục Quan nằm trên một trong bảy ngọn núi này.

Đối với cửa ải, vương triều Đại Tần đương nhiên muốn nắm chắc trong tay mình. Nhưng vấn đề ở chỗ, Cốc Ngục Quan lại là cửa ải xa xôi nhất trong số bảy cửa ải của Âm Sơn.

Trên mặt chiến lược, nếu quân đội Ô Thị hay xa hơn nữa là Đông Hồ vượt qua nơi này, tiến thẳng vào hoang nguyên phía sau Âm Sơn, quân đội Đại Tần vẫn có đủ thời gian để điều động, tạo thành một khe hở rồi từ từ bố trí vòng vây đón lõng.

Bởi vậy, tòa thành không chỉ là nhỏ nhất mà cũng là tòa thành cuối cùng được thiết lập.

Những tòa thành khác được xây liền với vách đá hai bên, tựa như một bức vách sắt kiên cố. Hai bên sườn núi một cao một thấp, chỉ chừa một cách cổng để quân đội có thể đi qua. Thành lầu và tường thành tiếp nối nhau vô cùng vững chãi.

Nhưng Cốc Ngục Quan lại chưa được xây dựng hoàn tất. Tòa thành nằm ở sườn Bắc, một dải rất dài chưa được được liên kết với triền núi. Việc này khiến nơi đây chỉ như một tòa thành được xây dựa vào một phía dốc núi mà thôi.

Hiện tại có mấy vạn tàn quân nước Tần bị đại quân của nước

Ô Thị lập kế truy đuổi, dồn vào tòa thành có khả năng phòng ngự kém cỏi này.

Có kỵ quân chia cắt phía sau, dù là quân sĩ cấp bậc thấp nhất của quân Tần nhìn qua cũng hiểu được ý đồ này. Không chỉ là muốn hành động một lần diệt toàn bộ mấy vạn quân Tần mà sâu xa hơn là nắm trọn Cốc Ngục Quan.

Tiếp theo cho dù quân đội nước Ô Thị không tiến vào Âm Sơn sau đó phản công, thì một ít bố cục của bọn chúng cũng có thể tận lực nghiêng về phía đầu này, đến lúc đó nếu viện quân của Đông Hồ tới thì cũng sẽ dễ dàng hình thành liên quân cùng nước Ô Thị.

Về phần một ít quân đội Đại Tần đã xâm nhập sâu vào biên cảnh nước Ô Thị, liền sẽ hoàn toàn biến thành cô đảo, bị tiêu diệt cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Cốc Ngục Quan vốn có hơn một vạn năm ngàn quân coi giữ, nhưng mà trước đó đã có đại bộ phận xâm nhập vào hoang nguyên, cho nên quân coi giữ lúc này chỉ không tới hai ngàn người.

Vì thế khi ba ngàn Túc Vệ quân đến, lại tăng thêm một ít tạp dịch và công tượng thường ngày không chiến đấu thì tỷ lệ quân coi giữ cùng Túc Vệ quân nơi này cũng chỉ là năm năm.

Mà tướng lĩnh cấp cao nhất lưu thủ ở chỗ này là Ngô Tê Ngô, cũng cùng giai với Quách Phong.

Khi Quách Phong suất lĩnh Túc Vệ quân đến, thấy được người tướng lĩnh gầy gò này còn đang tuổi tráng niên, nhưng khuôn mặt nhìn qua đầy vẻ tang thương như nam tử ngoài năm mươi tuổi, sau khi y tự mình dẫn một ít tướng lĩnh nghênh đón, liền trầm mặc mời Quách Phong và một ít phó tướng đi theo bên cạnh gã, cùng với đám người Đinh Ninh, Nam Cung Thái Uyển đến thành lâu cao nhất của Cốc Ngục Quan.

Sau Âm Sơn đa phần chỉ là đồng cỏ, không hề có dãy núi che chắn.

Cho nên tầm mắt có thể nhìn rất xa.

Ngô Tê Ngô vẻ mặt lạnh lẽo nhìn một chút khói bếp ở xa xa, nói:

- Các vị đuổi tới rất kịp thời, nhiều nhất hơn nửa ngày nữa. Lực lượng tiên phong của chúng sẽ tới đây.

- Cho dù là quân tiên phong, ít nhất cũng có hơn năm ngàn người.

Sau khi dừng một chút, vị tướng lĩnh gầy gò có khuôn mặt rất tang thương này rất đơn giản trực tiếp nói:

- Theo lý bọn chúng có thể đến sớm nửa ngày, nhưng dựa theo suy đoán của chúng ta, sở dĩ bọn chúng không dốc toàn bộ tốc độ cũng không phải do tách rời với đại quân, mà sở dĩ đại quân đến chậm, hẳn là do mang theo rất nhiều quân giới... Bọn chúng đã thu được rất nhiều khí giới trong chiến đấu với chúng ta lúc trước.

Quách Phong hít sâu một hơi, lạnh lùng nói:

- Khi nào mấy vạn tàn quân của chúng ta có thể đến?

Ngô Tê Ngô cắn răng, nói:

- Hai ngày rưỡi.

- Hơn nữa phía sau có đại quân Ô thị quốc lập tức đuổi theo, thời gian trong đó chênh lệch hai ngày. Chí ít có hơn vạn quân đội nước Ô thị ở hậu phương, chỉ cần hai ngày là sẽ có thể đến đối phó chúng ta.

Sắc mặt tất cả các tướng lĩnh quân Tần đều rất khó coi, ngoại trừ Đinh Ninh.

- Có hơn năm ngàn khoái kỵ tiên phong, đại bộ phận mang theo quân giới nặng nề, vậy nhất định số lượng còn lớn hơn, cho nên tổng số quân đội nước Ô thị đi ở phía sau ít nhất là hơn một một vạn mốt, thậm chí còn có khả năng nhiều hơn.

Khi ánh mắt Quách Phong chuyển đến trên người Đinh Ninh, hắn liền rất bình thản lên tiếng:

- Tổng cộng bên chúng ta mặc dù xem như hơn năm ngàn, nhưng lại không thể xem như đại quân tinh nhuệ. Vậy còn gì có thể đỡ nổi đây?

Nơi này cách Trường Lăng rất xa, tin tức truyền qua lại cũng không thuận lợi như chỗ đó, vậy nên quân sĩ bình thường cùng tướng lĩnh không tính quá cao cấp nơi này cũng không biết rất nhiều chuyện ở Trường Lăng. Đồng thời Ngô Tê Ngô và tướng lĩnh bên cạnh y cũng không rõ Đinh Ninh rốt cuộc có thân phận gì.

Nhưng nhìn hắn có thể theo sát phía sau Quách Phong, hơn nữa có được khí chất mà người tu hành trẻ tuổi bình thường không cách nào so sánh, y cũng không dám xem thường, sau khi trầm mặc một lát liền nói:

- Trong mỏ quặng Cốc Ngục Quan còn có hơn hai ngàn năm trăm lao động, hơn phân nửa trong đó là tội phạm lưu đày ở nơi này.

Đinh Ninh nhìn y mỉm cười trào phúng, nói:

- Ý của ngài là cho những kẻ khuân vác cùng phạm nhân này tự do, để cho bọn họ cầm vũ khí chống cự kẻ thù bên ngoài?

Ngô Tê Ngô nhíu mày, y có chút không thích thái độ của Đinh Ninh lúc này.

Đinh Ninh nhẹ nhàng nói tiếp:

- Thông thường người có thể bị lưu đày ở nơi này đều là phạm nhân trọng án, lúc bình thường vì để cho bọn họ nghe lời, chỉ sợ các vị cũng làm cho bọn họ chịu không ít khổ sở. Nếu như lúc này thả ra thì chỉ sợ sẽ đối phó với chính các vị trước tiên, mà không phải là quân đội nước Ô Thị.

Ngô Tê Ngô lạnh lùng nói:

- Năm ngàn quản lý hơn hai ngàn năm trăm, trong đó một ít thủ lĩnh cùng người phản kháng kịch liệt thì giết trước.

- Mặc dù chỉ còn lại hơn một ngàn thì cũng sẽ hữu dụng.

Đinh Ninh cười nhạo nói:

- Chỉ sợ trái lại giết khiến mình mệt mỏi trước, giết đến đau lòng rồi.

Ngô Tê Ngô hít sâu một hơi, nhìn một tên hậu bối trào phúng mình hoàn toàn không che dấu như vậy, y hiển nhiên đã nổi giận, cười lạnh nói:

- Vậy theo ngươi thì nên làm như thế nào?

- Không bằng bỏ thành.

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn vị tướng lĩnh trong ánh mắt đã ẩn chứa sát khí này, xoay người chỉ sườn núi ở một bên:

- Toàn quân đồn trú ở trên sườn núi cao kia. Từ trên cao nhìn xuống thì kỵ quân sẽ không có ưu thế. Dù cho bọn chúng có chiếm được thành này, mảnh sườn núi kia ít nhất có thể làm cho lúc tàn quân của chúng ta đến, từ sườn núi lui vào phía sau Âm Sơn. Điều chúng ta phải làm chỉ là kiên trì hai ngày, trong hai ngày này dốc hết sức lực giữ được sườn núi kia mà thôi.

Tất cả tướng lĩnh quân Tần nhìn về phía sườn núi mà Đinh

Ninh chỉ.

Ngô Tê Ngô sửng sốt một lát, chợt phẫn nộ cười lạnh:

- Thực sự vớ vẩn. Mặc dù địa thế của sườn núi kia cao hơn một chút, nhưng lại mất đi sự trợ giúp của của một ít khí giới bên trên thành này. Trước tiên bỏ thành, chờ đến khi đại bộ phận chi kỵ quân tiên phong phía sau đến, nhất là một ít khí giới kia vừa đến thì chắc chắn phải chết. Lấy cái gì kiên trì trong hai ngày?

- Ta cũng không quan tâm ý kiến của ngài.

Đinh Ninh xoay người nhìn Quách Phong, nghiêm túc nói:

- Ta chỉ quan tâm ý kiến của chúng ta, lần này ta còn cần Túc Vệ quân có thể hoàn toàn nghe theo ý kiến của ta.

Quách Phong ngẩn người.

- Nếu bọn họ không bỏ thành, vậy Túc Vệ quân chúng ta sẽ đóng quân ở trên sườn núi kia.

Đinh Ninh nhìn hắn, lại bổ sung một câu.

Nghe được một câu này của hắn, sắc mặt đám người Ngô Tê Ngô lập tức khó nhìn tới cực điểm.

Quách Phong vẫn còn có chút khó có thể tin.

- Chuyện này liên quan đến ai sẽ chỉ huy trận chiến này.

Đinh Ninh nhìn gã, chậm rãi nói:

- Ai sẽ chỉ huy trận chiến này.

- Ngài nhất định phải tin tưởng ta.

Sau khi dừng một chút, Đinh Ninh lại nhìn gã, tiếp tục thì

thầm:

- Ngài nhất định phải nghe ta, như vậy mới có thể giành thắng lợi trong trận chiến này.

Quách Phong gian nan nuốt một ngụm nước miếng.

Gã do dự thật lâu, tuy rằng lấy kinh nghiệm trước kia của gã mà nói, đây tuyệt đối là một sai lầm phân liệt gây bất lợi cho đại chiến trước khi chiến đấu, nhưng cuối cùng gã vẫn hít sâu một hơi, khẽ gật đầu.

Q5 - Chương 48: Diễn một vở kịch

- Cho dù là người đứng đầu Mân Sơn kiếm hội thì như thế nào! Cuối cùng chỉ là một thiếu niên vô tri chưa hề trải qua chiến trận, mà Quách Phong kia cũng hồ đồ rồi, lại thật sự để cho Túc Vệ quân nghe theo sự chỉ huy của hắn!

- Tự loạn trận cước, cho dù là tướng lĩnh ngu xuẩn nhất cũng sẽ không phạm sai lầm như vậy!

Nhìn bóng lưng đám người Đinh Ninh và Quách Phong xoay người rời đi, sắc mặt mấy tướng lĩnh biên quân âm trầm đến cực điểm.

Sắc mặt Ngô Tê Ngô cũng rất khó nhìn, sâu trong đôi mắt lóng lánh của y đã tràn ngập sát ý lăng lệ.

Nếu như có niềm tin tuyệt đối thì trong nháy mắt vừa rồi, y đã lựa chọn trực tiếp giết chết Đinh Ninh.

Ba ngàn Túc Vệ quân vừa mới vào thành đã bắt đầu rời đi, tiến về phía chỗ địa thế bằng phẳng bên trên sườn núi kia, bắt đầu cắm trại.

Viện quân đến vì không hợp ý kiến mà rời khỏi thành, đây là đả kích nặng nề đối với sĩ khí quân đội trong thành.

Mà đối với Túc Vệ quân trong hành quân đã mệt mỏi đến cực điểm mà nói, lại càng là như thế.

Nếu không phải lúc trước Đinh Ninh đã bày ra năng lực nên được tất cả bọn họ tin phục, chỉ sợ khi vận chuyển một ít quân

giới nặng nề lên núi sẽ phải gặp chút khó khăn, những quân sĩ này sẽ bởi vì các loại cảm xúc tiêu cực mà bộc phát.

Quách Phong là tướng lĩnh có kinh nghiệm phong phú, gã đương nhiên rất rõ ràng sĩ khí cùng tâm tình thường thường còn quan trọng hơn so với một ít quân giới cường đại.

Gã đi theo Đinh Ninh leo lên một tảng đá cao, nhìn từng dòng khói bếp ở xa xa, sắc mặt cũng không tốt hơn Ngô Tê Ngô bao nhiêu.

Gã hít sâu một hơi, cố gắng làm cho tâm tình của mình trở nên càng thêm bình tĩnh một chút, đồng thời nhìn Đinh Ninh trước người hỏi:

- Thực sự cho đến bây giờ ta vẫn chưa nghĩ ra vì sao ngươi nhất định phải bỏ thành.

Đinh Ninh không quay đầu nhìn gã, chỉ nhẹ giọng nói:

- Kỳ thật ta không phải thật sự muốn bỏ thành.

Câu trả lời của hắn làm cho Quách Phong cùng Nam Cung Thải Thục vốn theo sát phía sau lập tức sửng sốt.

- Ý ngươi là sao?

Nam Cung Thái Thục nhịn không được hỏi.

"Cốc Ngục quan rất đặc thù."

Đinh Ninh nhẹ giọng chậm rãi nói:

- Không chỉ là thành quan không hùng vĩ bằng những thành quan còn lại, mấu chốt nhất chính là lúc trước vào thành hẳn các vị cũng nhìn thấy, rất nhiều người trong thành quan đều là người dân nước Nguyệt Thị và biên dân vùng Âm Sơn này.

Lông mày Quách Phong đột nhiên nhảy một cái, dường như gã nghĩ tới điều gì, nhưng lại không dám khẳng định.

Đinh Ninh không dừng lại, nói tiếp:

- Cốc Ngục quan xây dựng muộn nhất, khi thành lập Cốc Ngục quan lại dùng rất nhiều lao dịch từ phụ cận triệu tập tới, rất nhiều người thậm chí cuối cùng được tuyển làm quân sĩ. Cho nên trong quan thành này các loại người vô cùng phức tạp.

Nam Cung Thái Thục rốt cục phản ứng lại, nói:

- Ngươi đang sợ bất kỳ hành động nào của chúng ta ở thành quan đều sẽ bị gian tế truyền ra ngoài?

Đinh Ninh thu hồi tầm mắt từ đường chân trời xa xa, xoay người lại nhìn Quách Phong cùng Nam Cung Thái Thục, khẽ gật đầu:

- Nước Ô Thị tuy rằng đại thắng, nhưng theo lý mà nói không có khả năng biết được tình huống nơi tất cả viện quân của chúng ta đến, nhưng mà đội quân đoạn hậu này lại không sợ hãi phóng tới nơi đây, chính là cực kỳ rõ ràng đối với tình huống quân coi giữ ở thành quan này. Binh bất yếm trá, ta nói muốn để cho bọn họ bỏ thành, và không hợp ý kiến của bọn họ nên đến đóng quân trên sườn núi này, cũng chỉ là diễn một vở kịch cho đối phương xem.

Dừng một chút Đinh Ninh nghiêm túc nhìn Nam Cung Thái Thục, nói:

- Loại chuyện diễn xuất này, người biết càng ít, ngay cả người của mình đều mơ mơ màng màng, lại càng thêm chân thật.

Nam Cung Thái Thục nhìn Đinh Ninh, càng cảm thấy kính sợ:

- Vậy kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào?

- Chúng ta phải tiếp tục diễn kịch, để cho đội quân tiên phong kia tiến công chúng ta trước.

Đinh Ninh nhìn nàng, nói:

- Ta muốn nhờ cô đưa cho Ngô Tê Ngô một phong thư, để ngài ấy phối hợp diễn tốt vở kịch này với chúng ta.

.....

Xa xa khói bếp đã tắt, theo thời gian trôi qua, mặt đất lại dần dần chấn động.

Hơn năm ngàn kỵ binh nước Ô Thị ở trước khi mặt trời lặn, đã bắt đầu chính thức xuất hiện trong tầm mắt của tất cả biên quân Cốc Ngục quan.

Trang phục và khôi giáp của tất cả quân sĩ trong chi kỵ quân nước Ô Thị này đều không đồng nhất, lúc này cưỡi ngựa cũng không có trận hình cố định gì, tựa như một đám mây tùy thời biến ảo trên thảo nguyên.

Nhưng tất cả binh khí của những kỵ binh này đều treo ở hai bên yên ngựa, mà bước chân của tất cả ngựa lại đồng nhất kinh người, theo ngựa không dừng vó, những binh khí này tự nhiên gõ vào yên ngựa, phát ra âm thanh cực kỳ có tiết tấu.

Âm hưởng đều nhịp này không ngừng vang lên, mang theo một loại ma lực trí mạng, làm cho hô hấp của mọi người khó có thể thuận lợi, nhịp tim càng ngày càng kịch liệt.

Đinh Ninh ngồi trên một tảng đá lớn nhô ra, trầm mặc nhìn đội kỵ binh đang lướt đến dưới ánh hoàng hôn, khẽ nhíu mày, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Trên cổng thành Cốc Ngục quan, Ngô Tê Ngô bắt đầu không ngừng đổ mồ hôi bên trong áo chẽn.

Theo tiếng vó ngựa như sấm đến gần, tầm mắt của y dần dần bị chi kỵ quân này tràn ngập, mà mặt đất chấn động cũng khiến cho cả Cốc Ngục quan gần như rung lên, trong khe hở tường thành có một ít bụi bặm bám nhiều năm rơi xuống trong gió lạnh.

Y đã biết được kế hoạch của thiếu niên kia nhằm vào chi kỵ quân này từ nửa canh giờ trước đó, mà cho đến lúc này, cả Cốc Ngục quan người biết được kế hoạch này cũng chỉ có một mình y, cho nên tất cả áp lực hiển nhiên đều đặt toàn bộ ở trên người y.

Mặc dù trong lòng đã có kính ý đối với thiếu niên kia, hơn nữa cảm thấy đích xác có thể thực hiện, nhưng đối với hắn mà nói đây vẫn là một trận đánh cược.

Nếu như chi kỵ quân kia không công kích Túc Vệ quân trên sườn núi giống như dự tính, vậy Cốc Ngục quan này có thể trực tiếp thất thủ.

Chỉ là khi hào quang trên bàn cưỡi ngựa chi kỵ quân đều đập vào mắt, y lại nhìn thoáng qua Túc Vệ quân trên sườn núi kia, bản thân liền biết mình không có lựa chọn.

Có thể nói, thiếu niên kia dùng sinh tử của ba ngàn tên Túc Vệ quân, buộc mình phải lựa chọn như vậy.

Sắc mặt của y một lần nữa trở nên cực kỳ khó coi.

Nhưng y cố nặn ra mấy âm tiết đơn giản từ trong cổ họng, sau đó nhẹ giọng nói vài câu với một phó tướng đi theo mình.

Phó tướng sau khi nghe được lời nói của y trong nháy mắt tràn ngập kinh hãi, nhưng lập tức phục hồi tinh thần trong tiếng quát lớn của y.

.....

- Sao ngươi có thể xác định được chi kỵ quân tiên phong này

chắc chắn sẽ công kích chúng ta trước?

Nam Cung Thái Thục xuất hiện ở phía sau Đinh Ninh, thái độ của nàng không phải là chất vấn, mà chính là khiêm tốn thỉnh giáo.

Hiện tại chi kỵ quân trong tầm mắt nàng vẫn duy trì lộ tuyến hành quân thẳng tắp như trước, vẫn chưa biểu hiện ra sẽ xông tới thành quan hay sườn núi bên này, nhưng không biết vì sao nàng lại có dự cảm mãnh liệt, trực giác cho rằng chi kỵ quân này sẽ giống như dự đoán Đinh Ninh, tiến công chỗ bọn họ trước tiên.

Lúc này nàng trong lúc vô hình giống như Tịnh Lưu Ly trong mùa hè trước, hiển nhiên bắt đầu coi Đinh Ninh là thầy, học tập hắn.

- Bất kỳ đội quân tiến quân thần tốc nào cũng không thể có số lượng quá khổng lồ, một vạn bốn năm ngàn đã là cực hạn, nếu không chắc chắn sẽ không thể bảo đảm tốc độ, ngay cả lương thảo cũng sẽ không cung ứng kịp.

Đinh Ninh chậm rãi trả lời rõ ràng nghi vấn của nàng:

- Tình báo nói tổng số chi kỵ quân này là hơn một vạn, nhưng dựa theo phán đoán của ta, có lẽ nhiều nhất cũng chỉ hơn một vạn bốn ngàn. Nhưng quân Tần tháo chạy về phía chúng ta hiện tại cũng có hơn hai vạn năm ngàn.

- Ngươi phải hiểu, quân đội vương triều Đại Tần chúng ta trước sau đều là quân đội có sức chiến đấu mạnh nhất thiên hạ.

Sau khi dừng một chút, Đinh Ninh quay đầu lại nhìn nàng:

- Cho dù là tàn quân, cũng sẽ không có ai dám khinh thường quân đội vương triều Đại Tần chúng ta. Vậy nên chi kỵ quân này nhất định sẽ dùng mọi khả năng giảm thiểu tổn thất để giành thắng lợi trong trận chiến này, chiếm lĩnh Cốc Ngục quan. Nếu

không thể đánh hạ Cốc Ngục quan, bản thân cũng chỉ còn có mấy ngàn người, chỉ sợ ngay cả bọn chúng cũng không có lòng tin dựa vào mấy ngàn người này để ngăn cản hơn hai vạn quân Tần, cho dù chỉ phải ngăn cản trong thời gian rất ngắn.

Nam Cung Thái Uyển hiểu được, ánh mắt của nàng sáng lên:

- Cho nên mặc kệ những đội quân nước Ô Thị này thể hiện ra tư thái buông thả cùng mạo hiểm bực nào, ít nhất khi đối diện chúng ta thì chi kỵ quân này sẽ cực kỳ cẩn thận.

Đinh Ninh nhìn nàng, gật đầu.

Nam Cung Thái Thục hít sâu một hơi, nói:

- Bởi vì một ít sắp đặt tận lực của ngươi mà hiện tại rất nhiều khí giới của Túc Vệ quân chúng ta đều vẫn chưa chuẩn bị tốt, có chút hỗn loạn, cho nên chi kỵ quân này nhất định sẽ ưu tiên công kích nơi này của chúng ta. Đối với bọn chúng mà nói, thời gian hai ngày đã đầy đủ, bọn chúng chỉ cần dùng cái giá thấp nhất giải quyết xong quân Tần nơi này, mà không cần phải vội vàng vì thời gian gấp.

Trong ánh mắt Đinh Ninh xuất hiện thần sắc tán thưởng, đồng thời mở miệng nói:

- Mấu chốt nhất chính là dưới chiều hướng như vậy, chỉ cần chúng ta làm cho bọn chúng tổn thất thảm trọng một chút, để cho tính toán ngay từ đầu của chúng thất bại... thì chúng sẽ hoảng sợ.

Nam Cung Thái Thục nhìn ánh mắt cực kỳ bình tĩnh và tự tin của hắn, nhịp tim bắt đầu gia tốc lần nữa:

- Cho nên ngay từ đầu ngươi cảm thấy chúng ta có thể đánh thắng trận chiến này, mặc dù binh lực đối phương có thể gấp ba lần chúng ta.

Đinh Ninh nhìn nàng một cái, nói:

- Cuối cùng có thể thắng hay không, hiện tại xem Ngô Tê Ngô có thể hoàn toàn nghe theo nội dung trên phong thư của ta, đưa toàn bộ người tu hành và Kiếm sư am hiểu chiến đấu nhất trong thành quan ra cho ta hay không?.

Nam Cung Thái Thục ngẩng đầu, nhìn đội kỵ binh xa xa có vẻ càng ngày càng đáng sợ và tới gần kia, nhìn khói bụi đầy trời che khuất những tia sáng hoàng hôn cuối cùng, nàng biết đối với vị tướng lĩnh kia mà nói, chuyện này đích thật sẽ rất khó đưa ra quyết định.

Dù sao từ khi có Đại Tần tới nay, người tu hành cùng một ít thị vệ phối hợp với người tu hành đều là lực lượng trọng yếu nhất trong quân đội Đại Tần.

Dù cho tổng cộng người tu hành bao gồm cả thị vệ bên cạnh bọn họ trong thành quan này cũng không quá một trăm, nhưng nếu rút toàn bộ những người này ra khỏi thành, vậy thành quan này sẽ không khác gì một tòa thành trống.

Nhưng theo trực giác của nàng lúc này, tướng lĩnh giàu kinh nghiệm hơn nàng quá nhiều kia sẽ lựa chọn chính xác.

Q5 - Chương 49: Cuộc chiến không báo

Móng sắt có tiết tấu gõ xuống mặt đất, thành lầu Cốc Ngục quan chấn động càng ngày càng mãnh liệt.

Kỵ quân mang theo khói bụi dày đặc che khuất những tia sáng cuối cùng của hoàng hôn, làm sắc trời càng thêm hỗn loạn.

Nhưng mà trong không khí như có một tiếng sét xẹt qua, trước mắt tất cả tướng sĩ quân Tần trên cổng thành chợt trắng lóa như tuyết.

Nương theo một tiếng gào thét thê lương như sói tru, tất cả quân sĩ của quân kỵ nước Ô Thị đồng loạt chỉnh tề rút binh khí treo nghiêng trên yên ngựa ra.

Trên những binh khí trong nháy mắt được rút ra khỏi vỏ này kết thành một mảnh hàn quang, chiếu sáng khuôn mặt tất cả quân sĩ trên cổng thành.

Trong bầu không khí khiến người ta hít thở không thông này, vô số quân sĩ đều không kìm được xoay đầu nhìn về phía Ngô Tê Ngô, tướng lĩnh tối cao của tòa thành quan này, bọn họ không thể hiểu được vì sao cho đến lúc này, vẫn không có bất kỳ quân lệnh nào được truyền ra.

Ngô Tê Ngô lúc này không nhìn đội kỵ binh kia, mà xoay đầu nhìn sườn núi bên kia.

Y thoáng có thể nhìn thấy thiếu niên kia yên lặng đứng ở chỗ cao trên núi đá, trong lòng y không kìm được sinh ra kính ý, cho dù

là một trận đánh được, nhưng mặc kệ như thế nào thì thiếu niên kia có thể bảo trì trấn định ở dưới tình cảnh đại quân tiếp cận, đã là thứ người thường không thể sánh bằng.

Chỉ mất khoảng nửa chén trà nhỏ nữa, tầm bắn của một ít khí giới trong đội kỵ quân này có thể đạt tới cổng thành này.

Cũng vào lúc này bên trong ánh mắt Ngô Tê Ngô rốt cục hiện lên một ít biến hóa của đội kỵ quân kia, y bỗng nhiên nghiêng đầu qua, trong ánh mắt tràn ngập vẻ ngạc nhiên.

Thiếu niên kia đã cược đúng.

Từng đợt tiếng hít thở nặng nề hình thành âm thanh quái dị vang lên trên cổng thành.

Khi tướng sĩ quân Tần trên cổng thành đã có thể nhìn thấy rõ ràng hình dáng của những kỵ binh nước Ô Thị kia, tư thái cưỡi ngựa tung vó chạy về phía trước rốt cục xuất hiện một chút thay đổi.

Hơn mười kỵ sĩ cầm đầu như mũi tên hơi lệch phương hướng, xông về phía sườn núi của Túc Vệ quân.

Thật giống như bị một sợi dây thừng vô hình ràng buộc, tất cả những con ngựa phía sau hơn mười kỵ binh này đều theo đó hơi lệch phương hướng, tốc độ chợt chậm lại.

Mặc dù tốc độ chậm lại, thế nhưng tiếng vó ngựa do tất cả những con ngựa này tạo ra dường như lại trở nên nặng nề, trong không khí đồng thời vang lên một hồi thanh âm như xé vải.

Trái tim của tất cả tướng sĩ quân Tần trong Cốc Ngục quan kịch liệt co rút lại.

Đây là "Bảo Thạch mã"!

"Bạo Thạch mã" là danh từ riêng trong kỵ quân Ô Thị, chỉ bốn con ngựa tổ hợp thành một tổ, hai con đầu tiên là Quải Tử Mã mang trọng lượng nhẹ hơn, hai con sau là Thiết Phù Đồ mang trọng lượng tương đối nặng, hai con ngựa phía trước và hai con ngựa phía sau được nối liền bằng loại đồ da có độ dẻo dai và độ đàn hồi cực cao, dựa vào thế xông của hai con ngựa đầu tiên, tựa như trong nháy mắt lên dây cung cho một ít quân khí hạng nặng, kéo loại đồ da đặc thù này đến cực hạn, sau đó lại ném một ít đá to ra ngoài! (Quải Tử Mã là cách xưng hô của người Tống đối với kỵ binh hai cánh chủ lực của quân Kim, thuộc loại kỵ binh hạng nhẹ hoặc cỡ trung bình.) (Thiết Phù Đồ lại được xưng là Thiết Phù Đồ kéo, là một loại thiết kỵ kéo Kim quốc, thuộc về Đại tướng Kim quốc Hoàn Nhan Ngột Thuật - thủ hạ của (Kim Ngột Thuật), cùng Quải Tử Mã một chỗ hộ tống Kim Ngột Thuật nam chinh bắc chiến, lập được chiến công hiển hách. Năm 1140, Hoàn Nhan Ngột Thuật suất lĩnh mười vạn đại quân dưới trướng cùng một vạn năm ngàn con Quải Tử Mã, năm ngàn con Thiết Phù Đồ cùng một chỗ trùng trùng điệp điệp thẳng đến thủ đô Nam Tống - Lâm An (nay Chiết Giang Hàng Châu). Trên đường, Thiết Phù Đồ cùng Quải Tử Mã đánh đâu thắng đó, không gì không đánh được, một mực khí thế hùng hổ giết tới Thuận Xương trên bờ Trường Giang.)

Những đá to này vốn là đá mã não đã phong hóa cực kỳ cứng rắn trong hoang nguyên, sau khi trải qua thủ đoạn bồi lửa đơn giản của người nước Ô Thị, sẽ trở nên cứng rắn dị thường hơn nữa rất dễ vỡ vụn, trong nháy mắt khi rơi xuống đất sẽ bắn ra vô số mảnh đá sắc bén.

Trong khí giới được quân đội nhà Tần chế tạo, ngoại trừ một số ít khí giới phải có người tu hành thấm nhuần chân nguyên mới có thể vận dụng, phần lớn tầm bắn đều chỉ trong vòng ba trăm bước, nhưng kỵ quân Ô Thị dựa vào loại quân giới cùng ngựa độc đáo này, lại có thể ném những viên đá có trọng lượng khá lớn ra hơn bốn trăm bước!

Loại vật "Bạo Thạch mã" này bao gồm cả khí giới và ngựa, cùng với người cưỡi ngựa thống nhất phối hợp mới có thể hình thành vũ khí đối địch, ở nước Ô Thị cũng chỉ có một số ít kỵ quân tinh nhuệ mới có thể sử dụng.

Hơi có chút không cẩn thận, không phải ngựa trước ngã nghiêng, chính là ngựa sau rơi xuống đất, kỵ quân sẽ hỗn loạn một mảnh, tự tổn hại chính mình.

Nhưng mà hiện tại chỉ nghe thanh âm dày đặc như tiếng sấm này, tất cả tướng sĩ quân Tần trong Cốc Ngục quan đều biết, đại bộ phận tướng sĩ nước Ô Thị trong đội kỵ quân này đều có thể nắm giữ thuần thục "Bạo Thạch mã"!

Cho nên đội kỵ quân này chính là một trong những kỵ quân tinh nhuệ nhất nước Ô Thị!

.....

Đây cũng không phải là quyết đấu so kiếm bên trong thành Trường Lăng, còn có tư thái giơ kiếm ngang ngực mời.

Khi đội kỵ quân này đến, chiến đấu liền đã bắt đầu.

Đinh Ninh lẳng lặng nhìn đội kỵ quân Ô Thị tinh nhuệ khí thế cường đại tới cực điểm này, hắn biết sĩ khí của Túc Vệ quân cũng đã hạ thấp đến cực điểm, thậm chí đã bắt đầu cảm thấy sợ hãi cùng vô vọng.

Nhưng mà trong nháy mắt vô số thuộc da căng đến cực hạn, phát ra từng đợt thanh âm nổ tung, hắn chỉ lật bàn tay mình xuống, làm ra thủ thế áp nhẹ.

- Bên cạnh! Nằm!

Mấy tiếng quân lệnh thê lương trong nháy mắt phá vỡ không khí khiến người ta hít thở không thông.

Tất cả quân sĩ Túc Vệ quân đã sớm chờ đợi quân lệnh hồi lâu, lúc này rốt cục nghe được quân lệnh phát ra, tuyệt đại đa số quân sĩ Túc Vệ quân gần như là đầu óc rập khuôn theo bản năng chấp hành quân lệnh, nghiêng người nằm xuống.

Trước người phần lớn quân sĩ đều có một cái rãnh nông không sâu, hơn nữa cũng không rộng rãi, chỉ tương đương với có thể để cho mọi người lật nghiêng vào bên trong.

Cũng trong nháy mắt bọn họ theo bản năng chấp hành quân lệnh này, nương theo một hồi tiếng gào thét sắc bén, bụi mù phía trên kỵ quân Ô Thị tản ra, chợt xuất hiện một mảnh mưa tinh thể lóng lánh, mà trong nháy mắt cơn mưa này đã bao trùm bên trên Túc Vệ quân.

Phốc phốc phốc ...

Từng đoàn từng đoàn bụi bặm như bọt nước phủ kín trận hình Túc Vệ quân, tiếp theo vô số tiếng xuy xuy cùng tiếng va chạm đinh đinh vang lên.

Toàn bộ trận địa gần như bị tinh thể bén nhọn bay múa bao trùm.

Tất cả quân sĩ Túc Vệ quân nằm nghiêng trong mương hoảng sợ biến sắc, chỉ cảm thấy trong thiên địa có vô số thứ sắc nhọn xuyên qua.

Tuy nhiên... gần như toàn bộ quân sĩ Túc Vệ quân phát hiện mình bình yên vô sự.

Không có quá nhiều thương vong.

Khi khói bụi và mảnh vụn bắn tung tóe của những tảng đá sắc nhọn này rơi xuống, phủ lên người bọn họ, tuyệt đại đa số người trong bọn họ mới tỉnh táo lại -- loại nằm nghiêng này có thể giảm thiểu tối đa khả năng thân thể bị những mảnh đá sắc này trực tiếp

đánh trúng, mà đá sắc nổ tung thành mảnh nhỏ chỉ bắn trên mặt đất, lại càng không có quá nhiều uy hiếp. Đồng thời loại hố nông được đào ra này, nếu nhìn từ xa mà nói sẽ hoàn toàn không thể thấy được.

Ít nhất đội kỵ quân Ô Thị vừa mới đến đã trực tiếp phát động tiến công mãnh liệt, sẽ hoàn toàn không có khả năng nhìn thấy những đường rãnh nông được bọn họ đào ra sau công sự che chắn trên sườn núi.

Trước khi chiến đấu bùng nổ, không có bất kỳ quân sĩ Túc Vệ quân nào hiểu được vì sao Đinh Ninh lại hạ mệnh lệnh như vậy, vì sao để cho bọn họ lãng phí một chút thời gian đào ra cái rãnh vừa không thể ngăn cản ngựa, vả lại không cách nào ngồi xổm trong đó như vậy.

Nhưng quân lệnh đúng lúc mà chuẩn xác vừa rồi, lại nhắc nhở bọn họ rõ ràng, những hố nông này chính là vì đối phó với "Bạo Thạch mã" của đội kỵ quân Ô Thị này!

Sao Đinh Ninh có thể làm được điều này?

Bọn họ cũng không phải biên quân, đại đa số người trong bọn họ cũng không biết kỵ quân tinh nhuệ nhất Ô Thị có được thủ đoạn đáng sợ như vậy, sao Đinh Ninh có thể biết được, sao có thể dự liệu được sẽ có kỵ quân tinh nhuệ như vậy?

Những quân sĩ Túc Vệ quân tỉnh táo lại vẫn khó có thể lý giải được, nhưng trong lòng sinh ra càng nhiều kính ý đối với Đinh Ninh, đồng thời tâm tình lại càng thêm khẩn trương.

Mặt đất rung động dữ dội đã nhắc nhở bọn họ, kỵ quân của đối phương đã bắt đầu xông pha, khoảng cách bọn họ cũng không tới bốn trăm bước.

Mặc dù bọn họ lúc này không để ý quân lệnh nhảy lên, nhưng

dưới tốc độ nhanh chóng của đối phương thì chỉ sợ cũng không kịp làm ra phòng ngự hữu hiệu.

Hơn nữa chỉ cần qua thêm trăm bước nữa, mũi tên của đội kỵ quân Ô Thị này sẽ phát huy được uy lực.

Phía dưới mưa tên, dù bọn họ có nằm nghiêng đi nữa thì những mũi tên dày đặc bao trùm cuối cùng vẫn sẽ hình thành sát thương kinh người.

Tất cả tướng sĩ quân Tần ở trên cổng thành Cốc Ngục quan nhìn thấy tình cảnh như vậy lại giống như người ngoài cuộc tình táo, người trong cuộc u mê, càng hiểu rõ thêm điểm này.

Nhìn tốc độ như thủy triều dâng lên sườn núi vẫn không có xu hướng suy giảm, dưới toàn lực chạy nước rút thì sườn núi hay đồng bằng đối với bọn chúng mà nói cũng không có gì khác biệt, những tướng sĩ quân Tần này đều hiểu rõ, trừ khi thiếu niên trên tảng đá kia có thể có thủ đoạn gì để ngăn bước chân của đội kỵ quân này lại, dù chỉ trong thời gian rất ngắn thì mới có thể để đội Túc Vệ quân này sinh tồn.

Nếu không sẽ là một trận đồ sát nghiêng về một bên, chiến đấu sẽ kết thúc rất nhanh.

Trong trận hình đội kỵ binh Ô Thị như thủy triều kia, một gã kỵ giả dáng người cao lớn trong hơn mười kỵ sĩ đứng đầu cũng sớm chú ý tới Đinh Ninh đứng trên núi đá ở phía sau lưng Túc Vệ quân, đúng lúc này bốn vó ngựa dưới người y chợt trầm xuống, bắn tung tóe ra bốn đóa hoa bụi, đồng thời trong hai tay y có thêm một thanh cung lớn màu xanh đậm. (kỵ giả: binh lính cưỡi ngựa)

Động tác của tên kỵ giả như người khổng lồ này nhanh đến kinh người, tất cả mọi người còn chưa thấy rõ ràng, y đã kéo cong trường cung, lắp xong một mũi tên.

Trong không khí hỗn loạn chợt xuất hiện một đường tên

Một đường ánh tên màu xanh mang theo vòng xoáy màu trắng, cực kỳ chuẩn xác bắn về phía thân thể Đinh Ninh.

Đinh Ninh nhìn đường ánh tên bắn về phía mặt mình này, nhưng lại không có bất kỳ động tác nào khác.

Nam Cung Thái Thục đứng yên sau lưng hắn thì ánh mắt lại hơi nheo lại, trong một tiếng quát trầm thấp chói tai, nàng xuất kiếm.

Đang đang đang!

Trong không khí liên tục có ba tiếng nổ vang, kiếm quang của nàng cứng rắn đụng vào đường ánh tiễn màu xanh này, giống như bổ củi, mạnh mẽ chém mũi tên mang theo lực lượng cường đại này rớt xuống phía trước.

Khuôn mặt Đinh Ninh vẫn không có bất kỳ thay đổi nào.

Cùng lúc đó, trong xe ngựa xem như một chút chướng ngại vật ở hai bên phía trước mấy chục kỵ sĩ kia, cũng đã sáng lên kiếm quang.

Đinh Ninh lật tay lên trên.

- Lên!

Tiếng quân lệnh thê lương lại vang lên!

Q5 - Chương 50: Tập kích tướng

Khi tiếng quân lệnh thê lương vang lên, các quân sĩ đang nằm nghiêng trong hầm đồng loạt nhảy ra, đồng thời, một âm thanh xé gió càng thê lương hơn cũng vang vọng ở tuyến đầu của kỵ quân nước Ô Thị.

Một thanh kiếm mỏng đỏ rực bay ra từ một chiếc xe ngựa phía sau, lập tức tăng tốc đến mức mắt thường không thể nhìn rõ được, đâm tới cổ họng của gã cung thủ khổng lồ vừa mới bắn ra một kiếm kia.

Một kỵ binh gầy gò bên cạnh gã khổng lồ phẫn nộ gầm nhẹ một tiếng, lại có một thanh phi kiếm khác bay lên, đinh một tiếng, đánh bay thanh phi kiếm đỏ đang lao tới.

Nhưng cùng lúc đó, có một chấn động nhỏ dưới cơ thể của gã kỵ binh khổng lồ, phần bụng của con ngựa gã đang cưỡi như một túi chườm nóng bị đâm thủng. Một thanh tiểu kiếm cũ màu đất rất âm hiểm từ trong bùn chui ra, đâm xuyên qua bụng ngựa, sau đó xuyên thủng yên ngựa, đâm tới cơ thể gã.

Gã kỵ binh khổng lồ hét lên một tiếng đầy kinh hãi, trong khoảnh khắc này mới phản ứng kịp, thân hình to lớn lướt lên phía trên, hai tay cầm lấy dây cung màu xanh xoắn lại, mạnh mẽ cuốn lấy tiểu kiếm từ phía dưới đánh tới.

Giáp da trên cánh tay của gã không ngừng nổ tung, sóng khí như rồng bắt đầu phun trào trên cánh tay. Phi kiếm ẩn chứa lực lượng chân nguyên cường đại của Tu hành giả trên Ngũ cảnh, rung động lắc lư kịch liệt trong dây cung, nhưng nhất thời không thể

thoát ra được.

Tuy nhiên cũng đúng lúc này, trên không trung phía sau gã kỵ binh khổng lồ này lại có một đạo kiếm quang gần như trong suốt bay tới.

Gã kỵ binh khổng lồ dường như cảm nhận được gì đó, trong khoảnh khắc gã quay đầu lại, kiếm quang kia đã nhanh chóng xẹt qua cổ gã.

Trên cổ lập tức xuất hiện một đường chỉ đỏ, sau đó toàn bộ đầu gã theo một cổ máu nóng phun ra như suối, bay lên cao.

Vô số tiếng kinh hô reo hò vang lên.

Trong tích tắc, không chỉ có ba thanh phi kiếm này xuất hiện.

Có ít nhất hơn chục đạo kiếm khí hội tụ nguyên khí trong thiên địa, cắt qua những kỵ quân tuyến đầu và trong trận hình của quân nước Ô Thị.

Quân sĩ Túc Vệ Quân vừa mới nhảy lên khỏi mặt đất, nhìn những kiếm quang và thân ảnh dần hiện ra từ trong hoặc phía sau xe ngựa, khiếp sợ đến mức không thể tin vào hai mắt của mình.

Hàng chục kỵ binh đi đầu xông vào trước tiên trong đội kỵ quân tinh nhuệ của nước Ô Thị, hiển nhiên đều là những Tu hành giả cường đại, dù cho mấy trăm quân sĩ bình thường cũng không thể nào ngăn cản bọn chúng trong chốc lát. Nhưng trước mắt bọn họ lúc này lại xuất hiện gần trăm tên Tu hành giả!

Sao lại có gần một trăm Tu hành giả đột nhiên xuất hiện ở đây?

Ngay lúc bọn họ còn đang khiếp sợ chưa kịp phản ứng lại, Đinh Ninh vốn đã nâng bàn tay lên chợt nắm chặt, duỗi về phía trước.

Rơi vào tầm mắt của những quân sĩ của nước Ô Thị và tất cả quân Tần đứng trên cổng thành phía xa là bóng dáng thiếu niên rõ ràng nhìn còn rất ngây ngô, đang giơ cao nắm đấm, nhưng lại tràn đầy ý vị thiết huyết* và cường đại không nói rõ được.

*Thiết huyết: ý chí mạnh mẽ, tinh thần bất khuất.

Vài tên quan truyền lệnh cũng bị loại khí thế mãnh liệt không cách nào dùng ngôn từ hình dung này kích thích. Trong chớp mắt này, bọn họ cảm thấy máu tươi toàn thân đều sôi trào lên.

- Bắn!!

Những quân lệnh thiết huyết chưa từng có đồng loạt vang lên từ trong miệng những tên quan truyền lệnh.

Túc Vệ quân bắt đầu bắn.

Trong tích tắc này, nhiều người trong Túc Vệ quân còn chưa phản ứng kịp, một số cung thủ và quân sĩ khống chế quân giới vẫn chưa theo kịp quân lệnh, nhưng quân lệnh lại không yêu cầu bọn họ phải chỉnh tề.

Cái quân lệnh này chẳng qua là để họ bắn bao nhiêu tùy thích, để họ ném mọi thứ có thể bay lên không trung rồi nặng nề rơi xuống, để chúng đập tới bên trong đám kỵ quân phía trước!

Lúc này, đội kỵ quân Ô Thị đã xông phá vào ba trăm bước.

Từ sườn núi này trở xuống, hầu hết các mũi tên và nỏ của quân Tần, kể cả tầm bắn của một số vũ khí hạng nặng, đã vừa vặn có thể rơi vào trong trận hình đội kỵ quân Ô Thị này!

Điều mấu chốt nhất là bước chân tiến lên của đội kỵ quân Ô Thị đang bị bức bách phải ngừng lại bởi sự xuất hiện đột ngột của những Tu hành giả kia.

Mặc sức, tùy ý thường có nghĩa là nhanh chóng!

Đặc biệt là dưới khí thế thiết huyết như vậy.

Ngón tay của một cung thủ Túc Vệ quân đã tê rần đến không còn cảm giác.

Hắn cũng không chú ý đến mình đã bắn bao nhiêu mũi tên ra ngoài trong vòng vài hơi thở.

Mãi cho đến lúc này, hắn mới phát hiện khi vô tình ném xe ngựa và đồ quân dụng xuống cản trở, đã khiến những kỵ quân xông lên lúc trước đã chậm lại, ngựa và kỵ binh bị dồn ép đến kinh người.

Vô số tiếng ngựa kêu thảm và âm thanh huyết nhục nổ vang hợp thành một mảnh.

Chỉ mấy hơi thở trước đó, đội kỵ quân Ô Thị này còn có khí thế khó có thể ngăn cản, thế nhưng bây giờ huyết vụ không ngừng nổ tung, giống như một mảng lớn những đóa hoa màu đỏ không ngừng nở rộ.

Ngựa và người cưỡi không ngừng ngã chết, xô đẩy đè ép lên nhau. Trong lúc hỗn loạn này, ngay cả những kỵ binh giỏi nhất cũng không cách nào khống chế được ngựa chiến dưới người mình, thắng hay bại chỉ trong một khoảnh khắc. Mắt thấy đội kỵ quân này sẽ tan tác trong chớp mắt vì bị những Tu hành giả đột nhiên xuất hiện ngăn cản. Nhưng đúng lúc này, một gã kỵ quân ăn mặc như Vu sư bên trong hơn chục kỵ binh dẫn đầu của nước Ô Thị kia, liên tục huy động hai tay, miệng không ngừng phát ra những tiếng rống thảm tối nghĩa khó tả.

Hơn chục kỵ binh này xông lên phía trước, trực tiếp đối đầu với vô số kiếm của Tu hành giả. Những mũi tên và phù khí từ trên trời rơi xuống hiển nhiên cũng đã bao trùm bọn chúng, tuy nhiên

hơn chục kỵ binh này vẫn luôn là những người chịu ít thương vong nhất.

Theo tiếng rống thảm của gã Tu hành giả hình dáng như Vu sư này, trên không trung trước mặt gã và hơn chục kỵ binh kia bỗng nhiên tràn ngập một màn hắc vụ* dày đặc, không chỉ che khuất tầm nhìn từ trên cao, mà thậm chí tốc độ của những mũi tên lao xuống rõ ràng cũng bị chậm lại.

*Hắc vụ: màn sương đen

Cùng lúc đó, hơn mười kỵ binh bên cạnh gã Vu sư này đột nhiên tăng tốc, nhanh như tia chớp xuyên thủng màn hắc vụ đang không ngừng bốc lên, lập tức tiếng vó ngựa đã thiết nhập vào tuyến đầu Túc Vệ quân.

- Đây là thủ đoạn gì?

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Nam Cung Thải Thục không kìm được mà khiếp sợ hỏi.

- Vu sư của nước Ô Thị, có một ít Tu hành giả có thể lợi dụng Linh cốt để thay đổi khí hậu một vùng. Nguyên nhân là do bên trong xương cốt của một số dị thú cường đại trong cánh đồng hoang này có tích tụ linh khí trong thiên địa. Những Tu hành giả có thể lợi dụng những xương cốt đó để chế thành bột phấn óng ánh, sau đó phối hợp với chân nguyên của bản thân tạo thành một số thủ đoạn đặc biệt. Ban đầu, những Vu sư cũng không định dùng những thứ này để giết Tu hành giả, mà dùng để chống chọi những ảnh hưởng cực đoan của khí hậu khắc nghiệt đối với người dân chăn nuôi. Sau này, những người sử dụng phương pháp đó trở thành Vu sư thủ hộ một phương của bộ lạc du mục, thủ đoạn đó cũng được truyền thừa từ đời này sang đời khác.

Đinh Ninh chậm rãi giải thích với vẻ mặt bình thản.

Trong giọng nói trầm thấp của hắn, hơn chục con tuấn mã đều biến thành những tiếng rơi nặng nề. Hiển nhiên, toàn bộ đã bị Túc Vệ quân và Tu hành giả tuyến đầu giết chết, nhưng tiếng la hét, tiếng vũ khí kim loại đánh vào nhau và âm thanh cắt da cắt thịt vẫn còn không ngừng vang lên. Hắc vụ đã bao phủ toàn bộ trận hình Túc Vệ quân, những âm thanh kia cũng đã cách bọn họ rất gần, dường như đang ở ngay trước mắt.

Sắc mặt Quách Phong vô cùng khó coi, đứng bất động bên cạnh Đinh Ninh.

Mục tiêu của những Tu hành giả của nước Ô Thị hiển nhiên là Đinh Ninh.

Hắn là người chỉ huy chính thức của trận đại chiến, và cũng là sơ hở duy nhất hiện tại.

Nếu Đinh Ninh bị ám sát, vậy thì gã cũng không đủ tự tin để giành thắng lợi trong trận chiến này.

Một tiếng nổ nặng nề vang lên.

Hắc vụ phía trước bỗng nhiên tách ra, và thứ đầu tiên xuất hiện không phải là bóng dáng của bất kì Tu hành giả nào, mà là một chiến xa phù văn nặng nề.

Nhìn chiến xa này bị một cỗ cự lực ném tới, đến mức toàn bộ không ngừng rung chuyển, sắc mặt của Quách Phong càng thêm mấy phần ngưng trọng.

Thế nhưng ánh mắt của Đinh Ninh hơi nheo lại, cũng không nhìn chiến xa nặng nề đang bay về phía mình, chỉ quay đầu khẽ nói với Nam Cung Thải Thục:

- Sử dụng mấy chiêu kiếm lúc trước ta đã nói với cô.

Từ khi bắt đầu trận chiến, Nam Cung Thải Thục nghiễm nhiên

đã trở thành tùy tùng thân cận của Đinh Ninh. Nàng rất rõ ràng, Đinh Ninh có thể giết chết cung nữ nọ Dung, cho nên không thể dựa theo chân nguyên tu vi để bàn về thực lực. Nhưng đồng thời nàng cũng hiểu rõ, trận đấu đó đã làm cho Đinh Ninh bị thương quá nặng, cho đến bây giờ vẫn còn chưa hoàn toàn khôi phục.

Trong giọng nói nhẹ nhàng mà bình tĩnh của Đinh Ninh, nàng cảm nhận được lực lượng của chiến xa bị đánh bay đến này không chỉ dừng lại ở Ngũ cảnh, nàng căn bản cũng không có đủ tự tin để đối đầu với loại lực lượng cấp độ này. Nhưng hiện tại nàng vẫn thủy chung đứng yên lặng bên cạnh Đinh Ninh, hơn nữa còn lựa chọn nghe theo lời nói của hắn.

Nàng toàn lực xuất kiếm.

Kiếm quang cũng không cương mãnh như mọi khi.

Một dòng nước trong suốt óng ánh xuất hiện vòng quanh cơ thể nàng, sau đó như một con Giao Long lấp lánh bay về phía trước.

Đây là Kiếm ý Vân Thủy Cung.

Kiếm ý chí nhu của Vân Thủy Cung.

Dòng nước óng ánh không trực tiếp va chạm với chiến xa mà chỉ quấn lấy xoay tròn xung quanh.

Coong…, không nhìn thấy kẻ địch, nhưng chiếc chiến xa đầy phù văn này lại vang lên như một cái chuông khổng lồ bị gõ mạnh. Dòng nước óng ánh trực tiếp bị chấn vỡ thành vô số giọt nước óng ánh khác.

- Mưa Vu Sơn.

Đinh Ninh cười nhẹ, nói.

Nam Cung Thải Thục không do dự chém ra kiếm thứ hai, sử dụng kiếm ý mà Đinh Ninh muốn nàng sử dụng.

Những giọt nước óng ánh bị chấn vỡ không hề rơi xuống mà nhẹ nhàng bay lên trên không trung, rơi xuống thành mưa.

Mưa này không có sắc bén chi ý giống như kiếm ý mà Trương Nghi lĩnh ngộ trong Mặc Viên, nhìn có vẻ như không có bao nhiêu uy lực, nhưng lại như gột rửa bụi trần, dễ dàng cuốn trôi hắc vụ trong không khí.

Sương đen tiêu tán, một mảnh rõ ràng

Q5 - Chương 51: Tử Nhân kiếm

Sương mù đen tan đi khiến tầm nhìn rõ ràng.

Một gã Kiếm sư Túc Vệ quân thình lình phát hiện một tên Tu hành giả nước Ô Thị mặc áo bào da sói đang ở bên cạnh mình, gã gần như theo bản năng nhấc kiếm đâm tới.

Một tiếng xùy vang lên, chờ kiếm của gã đâm xuyên từ bụng trái sang bụng phải của Tu hành giả nước Ô Thị này, thân thể của y đột nhiên cong lên, kêu lên một tiếng thê lương bi thảm, tên Kiếm sư Túc Vệ quân này mới kịp phản ứng bản thân lại dễ dàng dùng một kiếm trọng thương một gã tu hành giả tu vi cực cao như vậy.

Một thanh tiểu kiếm màu đen không chuôi từ trên không nghẹn ngào rơi xuống đất.

Tu hành giả xâm nhập trong trận có vô số thứ có thể giết chết bọn họ, nhất là khi đối mặt với một ít uy hiếp càng thêm trí mạng, bất luận biến hóa đột ngột nào cũng có thể quyết định sinh tử của bọn họ.

Đồng thời đối với toàn bộ chiến cuộc mà nói, có vài người chết đi cũng chỉ vì đạt được mục đích trọng yếu nào đó.

Giống như lúc này.

Tên Tu hành giả nước Ô Thị này bị một kiếm xuyên bụng, ruột xuyên bụng nát thì chắc chắn phải chết, nhưng thời khắc đứng bên bờ vực thẳm sống chết, y lại không phát động phản kích trí mạng đối với Kiếm sư tầm thường của Túc Vệ quân đã giết chết mình kia, mà dốc lực lượng cuối cùng rót vào thanh tiểu kiếm màu đen

không chuôi đang từ trên không rơi xuống đất.

Thanh tiểu kiếm màu đen kia như được hồi sinh, bỗng chợt bay lên, mở ra một đạo phi kiếm màu đỏ thẫm.

Đạo phi kiếm màu đỏ thẫm này lướt về phía sau lưng một tên Tu hành giả nước Ô Thị khác.

Thời gian trong nháy mắt này gần như ngừng lại.

Sương đen tan đi, ánh chiều tà cũng đã biến mất, nhưng trên chiến trường lại có rất nhiều kiếm quang ánh xạ ra ánh sáng rực rỡ, trong hơi nước quanh quẩn lại xuất hiện một đường cầu vồng rất tươi sáng.

Tên Tu hành giả nước Ô Thị kia giống như đạp trên cầu vồng này bay lên, rơi xuống trên núi đá chỗ Đinh Ninh.

Khác với Tu hành giả nước Ô Thị thông thường, tên Tu hành giả này mặc một bộ áo bào màu xám, dáng người nhìn qua cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Tóc y có màu xám tự nhiên và không được buộc lên, lúc này y hơi ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Đinh Ninh ở phía trên, âm thầm nghĩ có thể có được khí độ làm cho người ta run rẩy như vậy, hiển nhiên dáng dấp thân là thống soái của một quân cũng không có khả năng là giả.

Hy sinh nhiều người như vậy để tiếp cận ngươi, vậy nên ngươi phải chết.

.....

- Thủy Vân Sa!

Đinh Ninh nhìn tên Tu hành giả nước Ô Thị xuyên trận mà đến này, cười cười tự giễu, đồng thời ngoảnh mặt về phía Nam Cung

Thái Thục bên cạnh nói ra ba chữ này.

Nam Cung Thái Thục cảm thấy khó hiểu, thế nhưng cũng không hề do dự, trường kiếm trong tay vẽ ra mấy đường cong trong suốt trước gió lạnh ập tới.

Bầu trời trên đỉnh đầu xuất hiện tầng tầng lớp lớp hơi nước.

Hơi nước mông lung như tấm lụa, khúc xạ ánh sáng trên chiến trường lại hình thành từng đạo cầu vồng.

Tên Tu hành giả nước Ô Thị kia lăng không bay múa, thân thể đã ngang bằng với núi đá Đinh Ninh đang đứng.

Đinh Ninh chắp hai tay, bình tĩnh nhìn tên Tu hành giả nước Ô Thị lăng không mà đến này, nhưng cũng không có bất kỳ động tác gì khác.

Tên Tu hành giả kia nhìn thẳng Đinh Ninh, chân nguyên trong thân thể điên cuồng hiện ra bên ngoài da thịt của y, trước người y xuất hiện một đạo vầng sáng màu xám tro hình vòng cung, giống như một vầng trăng tròn màu xám, hơn nữa đang không ngừng mở rộng.

Quách Phong đứng ở phía sau Đinh Ninh cũng cảm nhận được sự cường đại trong đó.

Gã không thể hiểu được vì sao Đinh Ninh lại để cho Nam Cung Thái Thục thi triển ra một kiếm như vậy, đồng thời hắn cũng không ra tay ngăn cản.

Nếu không ai ngăn cản, vậy Đinh Ninh và Nam Cung Thái Thục sẽ bị giết chết trong tức khắc tiếp theo.

Nên gã chỉ có thể ra tay.

Một thanh kiếm màu đen rộng ba thước từ bên hông gã bay ra,

oanh một tiếng, theo đường kiếm thẳng tắp mà Tu hành giả Trường Lăng thích nhất, đánh thẳng về phía tên Tu hành giả nước Ô Thị xông qua trận mà đến kia.

Tên Tu hành giả lăng không mà đến nọ lạnh lùng nhìn thoáng qua thanh kiếm rộng màu đen này, vầng sáng màu xám tro hình vòng cung trước người y đột nhiên nở rộ.

Trong không khí lại có một tiếng ầm ầm nổ tung.

Lấy tên Tu hành giả nước Ô Thị này làm trung tâm, một mảnh nguyên khí nổ tung tạo thành một viên cầu màu xám, bao bọc y ở bên trong, mà trước người y lại có một mảnh sóng gợn mắt thường có thể thấy được nổ bắn về phía trước.

Quách Phong rên lên một tiếng, cả người cùng với thanh kiếm rộng màu đen kia giống như một tảng đá bắn ra sau.

Có gió mạnh thổi qua chung quanh thân thể Đinh Ninh và Nam Cung Thái Thục, mạnh đến nỗi thân thể hai người lảo đảo một cái.

Tên Tu hành giả nước Ô Thị này không hề lùi người lại, hai chân vững vàng rơi xuống đất, mũi chân rơi trên núi đá.

- Ồ?

Dùng một kích đánh bay chủ tướng của Túc Vệ quân, hiện tại trong mắt mọi người thân ảnh tên Tu hành giả này thực sự mạnh mẽ đến cực điểm, nhưng mà trong nháy mắt hai chân rơi xuống đất, y lại khẽ ồ một tiếng.

Y cảm thấy một kích vừa rồi của mình đủ để giết chết Quách Phong, mà không phải chỉ đơn giản là đánh bay và khiến đối thủ bị thương như vậy.

- Thủy Vân Sa

Đinh Ninh lại lặp lại một câu.

Nam Cung Thái Thục tiếp tục xuất kiếm.

Tên Tu hành giả nước Ô Thị kia hơi ngẩng đầu, trong ánh mắt lạnh lùng nhìn những đám mây nước kia, y cũng đã hiểu được vì sao một kích vừa rồi của mình sẽ bị suy yếu nhiều lực lượng như vậy.

Y thật sự rất muốn hỏi thiếu niên đang nắm hai tay, bình tĩnh đến mức làm cho y cảm thấy quỷ dị trước mặt mình rốt cuộc làm sao biết kiếm ý như vậy sẽ có ảnh hưởng kịch liệt đối với việc chân nguyên của y ngưng tụ nguyên khí trong thiên địa.

Chỉ là lúc này y có chuyện quan trọng hơn phải làm... Đó là phải giết chết thiếu niên quỷ dị này ngay lập tức.

Y hít sâu một hơi, ngón tay phải rủ xuống bên người run rẩy kịch liệt, năm ngón tay nhanh chóng điểm nhẹ ở trong hư không, hóa chân nguyên trong cơ thể tuôn ra từ đầu ngón tay thành vô số điểm nhỏ đứt đoạn.

Nguyên khí trong thiên địa lưu tán trên bầu trời kịch liệt tụ tập thêm lần nữa, va đập vào, sinh ra lực lượng kỳ dị càng cường đại hơn.

Trước người y xuất hiện mấy đạo dòng xoáy màu xám, giống như đang sinh ra mấy thanh trường thương màu xám xoay tròn.

Đinh Ninh vẫn chỉ chắp tay đứng yên như trước.

Thanh Mạt Hoa tàn kiếm kia lại là kỳ dị, không một tiếng động lặng yên bay ra từ trong một mảnh mây nước phía sau Tu hành giả nước Ô Thị kia, vô cùng âm hiểm mà nhẹ nhàng đâm về phía sau gáy tên này.

Khóe miệng của Tu hành giả nước Ô Thị lạnh lùng kia khẽ lộ

ra thần sắc trào phúng, hắn cũng không có quay đầu lại, thế nhưng năm ngón tay phải càng tăng thêm tốc độ điểm ra vài cái.

Một tiếng xùy, một đạo dòng xoáy kỳ dị ngưng tụ trước người y bay ra sau, chuẩn xác đánh trúng thanh Mạt Hoa tàn kiếm kia.

Trong tưởng tượng của y, một kích này đủ để Đinh Ninh mất đi khống chế đối với thanh phi kiếm này, đồng thời lực lượng cường đại của nó sẽ khiến hắn bị thương nặng.

Nhưng điều làm cho y không ngờ tới chính là một kích này của mình lại giống như đánh vào không khí.

Trên Mạt Hoa tàn kiếm dường như hoàn toàn không có bất kỳ lực lượng gì, đã bị một cái dòng xoáy màu xám đánh bay về phía sau, trực tiếp hóa thành một đạo lưu tinh ánh sáng ảm đạm.

Trong tầm mắt y không có bất kỳ thay đổi nào, cũng không có bị bất cứ chấn động gì.

Chỉ là trong gió vờn quanh người, giống như có chút phong lưu rất nhỏ đang phiêu đãng ra hai bên.

Chỉ có một khả năng chính là vừa rồi Đinh Ninh đã trực tiếp vứt bỏ kiếm, cắt đứt liên hệ với thanh phi kiếm này.

Mà nếu trực tiếp vứt bỏ kiếm, chỉ có thể nói rõ thanh kiếm này chỉ là vỏ bọc hấp dẫn lực chú ý của y.

Vậy sát chiêu thực sự ở đâu?

Y lại cảm thấy sát ý lăng lệ phía sau mình.

Vẻ sát ý lăng lệ kia đến từ một thanh phi kiếm màu đỏ thẫm.

Theo tình báo từ Cốc Ngục quan truyền ra lúc trước, y biết chủ nhân của thanh phi kiếm này là một gã cung phụng thương đội từ biên thành phía sau Âm Sơn chạy tới nơi này. Người cung phụng

này xuất thân từ Lương Sơn Kiếm viện, cũng là Tu hành giả mạnh nhất trong Cốc Ngục quan hiện tại. (biên thành: thành gần biên giới)

Tu hành giả này cùng gần trăm Tu hành giả còn lại ngăn cản bước chân xông trận của bọn họ đều đã ở trong Cốc Ngục quan.

.....

Trong nháy mắt này có rất nhiều ý niệm hiện lên trong đầu y, nhưng y lại không kịp suy tư.

Y chỉ biết tuy thanh phi kiếm này mặc dù rất mạnh, còn có rất nhanh, nhưng vẫn không đủ ngăn trở mình giết chết thiếu niên đối diện kia.

Như vậy, chẳng lẽ thiếu niên đối diện kia dám dùng tính mạng của mình làm mồi nhử?

Y không cách nào hiểu được, thế nhưng năm ngón tay phải lại không ngừng búng ra, mấy cái dòng xoáy màu xám ngưng tụ thành hình kiếm cứ như vậy bắn về phía trước.

Y không hề lưu ý phía dưới chân mình.

Bởi vì dưới chân y là núi đá cứng rắn, hơn nữa không có bất kỳ chân nguyên ba động nào.

Nhưng y lại không phát hiện được trên mặt núi cứng rắn lại có một khe hở cực hẹp.

Khe hở này vẻn vẹn chỉ có thể vừa đủ một thanh kiếm xuyên qua.

Cũng đúng lúc này, một thanh kiếm cực kỳ ổn định, thân kiếm không hề sinh ra bất kỳ ma sát nào với khe hở này, từ phía dưới đâm lên.

Tại trước khi thanh kiếm đâm thủng đáy giày, đâm vào huyết nhục của y, cũng không sinh ra bất kỳ chân nguyên nào ba động.

Trong núi đá phía dưới cũng không có bất kỳ nhiệt lực hay dấu hiệu sinh mệnh nào mà y có thể cảm nhận được.

Một kiếm này giống như một kiếm do người chết đâm ra.

Mà trong nháy mắt đâm thủng huyết nhục của y, ngay ở tức khắc cảm giác đau đớn từ lòng bàn chân truyền vào trong đầu, làm cho y kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì, thì kiếm ý cùng sát ý lăng lệ mà lạnh lùng đã theo chân nguyên phun trào.

Phốc một tiếng, kiếm ý xuyên thẳng lên trên, tên Tu hành giả Ô Thị cường đại này chỉ nghe trong cơ thể mình phát ra một tiếng vang kỳ dị.

Y theo bản năng sợ hãi muốn la lên, muốn phản kích giết chết Tu hành giả ẩn núp ở phía dưới núi đá ám sát mình.

Nhưng mà trong nháy mắt y đã mất đi ý thức.

Y chết ngay lập tức!

Một kiếm này gọn gàng mà linh hoạt phá tan mấy đạo huyết mạch cực kỳ quan trọng đối với thân thể con người, dẫn đến chết đứng trong nháy mắt.

Một kiếm này chính là Tử Nhân kiếm của Thiệu Sát Nhân Mân Sơn kiếm tông.

Thân kiếm sắc bén rút ra khỏi thân thể của Tu hành giả nước Ô Thị đã chết này, có vẻ hơi ngây ngô, cũng có chút tình cảm.

Tên Tu hành giả nước Ô Thị này ngã người về phía trước, mấy đạo kiếm quang màu xám còn cách Đinh Ninh có mấy trượng chợt hóa thành nguyên khí tiêu tán, thổi cho áo bào hắn bay phất phới.

Phốc một tiếng.

Tên Tu hành giả nước Ô Thị này đã ngã ở trước người Đinh Ninh.

Hai quân đang chém giết kịch liệt bên dưới đều dừng một chút, thời gian giống như ngừng lại.

Q5 - Chương 52: Sao có thể biết được

Đinh Ninh hơi hơi ngẩng đầu lên, không nhìn tới thi thể người Tu hành giả nước Ô Thị này.

Theo cái ngẩng đầu này của hắn, trong đội kỵ binh nước Ô Thị vang lên rất nhiều tiếng còi bén nhọn.

Nương theo tiếng còi như vậy, cả đội kỵ quân đã ngừng tiến về phía trước, rồi sau đó giống như thủy triều lui về phía sau.

Kỵ quân dùng tốc độ nhanh nhất lui ra dốc núi, không những thế không tiếp tục phát động tiến công nữa, mà liên tục lui ngược ra sau, cho tới khi đến chỗ sâu cánh đồng hoang vu.

Từng đợt tiếng hoan hô cùng tiếng hò hét không thể kìm được vang lên từ trong trận hình Túc Vệ quân và trên tường thành Cốc Ngục quan.

Đây chắc chắn có thể coi là một cuộc thắng lợi rất đáng được kiêu ngạo.

Một lần đội kỵ quân Ô Thị này xông lên rồi lui ra đã để lại ít nhất sáu bảy trăm cỗ thi thể ở trên sườn núi, mà thương vong của Túc Vệ quân thì lại cực ít.

Nhưng Đinh Ninh nhìn đội kỵ quân này lui bước, lông mày lại nhíu lại thật sâu.

Nam Cung Thải Thục bắt đầu cảm thấy hưng phấn run rẩy, dù sao đây cũng là lần đầu tiên nàng được thực sự đứng trên chiến trường như vậy, hơn nữa đối mặt với một cuộc chiến đấu từ đầu

vốn đã lộ ra chênh lệch cách xa nhau.

- Sao vậy?

Thần sắc sầu lo của Đinh Ninh khiến cho nàng có chút khó hiểu.

- Đối phương có một gã tướng lĩnh rất cường đại, hơn nữa còn ở bên trong đội kỵ binh tiên phong này.

Đinh Ninh cũng không nhìn nàng, ánh mắt vẫn dừng ở trên đội kỵ quân đang lui về bóng tối trong thảo nguyên kia, chậm chạp mà ngưng trọng nói ra:

- Tướng lĩnh bình thường, lúc này chỉ sợ sẽ lựa chọn không lui mà công vào Cốc Ngục quan, bởi vì tất cả Tu hành giả ở chỗ đó đã tụ tập đến nơi đây. Mặc dù đã hao tổn nhiều người như vậy ở chỗ này, bọn chúng vẫn có ưu thế hơn Cốc Ngục quan rất nhiều.

Nam Cung Thải Thục giật mình, đột nhiên sau lưng toát ra một trận mồ hôi lạnh dày đặc, trong lòng sinh ra sợ hãi thật lớn.

Đinh Ninh cũng tiếp tục nói:

- Tên tướng lĩnh này không chọn tấn công Cốc Ngục quan, thực sự không phải do bị chúng ta giết lá gan rét lạnh, mà do không muốn mạo hiểm nữa, không muốn quân mình hao tổn thêm nhiều người.

Nam Cung Thải Thục hít sâu một hơi, theo không khí lạnh như băng tràn vào bên trong phổi, nàng càng cảm thấy cả người mình trở nên lạnh lẽo:

- Cho nên y lựa chọn chờ đợi toàn bộ quân đến?

Đinh Ninh khẽ gật đầu, ánh mắt buông xuống thi thể tên Tu hành giả nước Ô Thị các trước mặt không xa:

- Tên Tu hành giả Ô Thị này tu vi không hề thấp hơn so với Dung cung nữ... nếu vậy thống soái suất lĩnh chi đại quân này hiển nhiên sẽ lợi hại hơn nhiều so với người này.

Sắc mặt Nam Cung Thải Thục lại tái nhợt lần nữa, nếu một đội quân tiên phong đã có tướng lĩnh kiệt xuất như thế, như vậy tướng lãnh cấp cao nhất cả đại quân sẽ cường đại cỡ nào?

- Chúng ta vẫn có khả năng đạt được thắng lợi như trước.

Đinh Ninh xoay người lại, khẽ nói ra một câu này cho Nam Cung Thải Thục nghe, sau đó khẽ gật đầu với nàng, ra hiệu nàng không đi theo.

Nam Cung Thải Thục hiểu được của hắn, mắt thấy hắn đi về cách sau lưng mình không xa.

Đinh Ninh đi đến bên cạnh mấy cỗ xe ngựa.

Bên trong những chiếc xe ngựa này là một ít thợ rèn không am hiểu chiến đấu, nhưng lại am hiểu sửa chữa quân giới, đồng thời còn có xe ngựa của Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Trên đường hành quân lúc trước, cả đội Túc Vệ quân cũng đã quen thuộc với việc nhiều khi Đinh Ninh sẽ dừng lại bên cạnh chiếc xe ngựa này.

Dường như khi ở bên cạnh chiếc xe ngựa này, hắn mới có thể nhận được càng nhiều yên bình, hoặc có thể suy tư thông suốt hơn.

Đinh Ninh đi đến chỗ ngoài xe ngựa của Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Lúc này Túc Vệ quân đã bắt đầu sắp xếp lại chiến trường, cũng chuẩn bị chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo của Đinh Ninh.

Mà một gã Tu hành giả trung niên mặc một bộ áo bào đồng nhất với màu cỏ khô, đang chậm rãi đi về phía hắn.

Trong tay của gã nắm thanh Mạt Hoa tàn kiếm của Đinh Ninh lúc trước rơi xuống bên trong chiến trường, thần sắc cực kỳ trang trọng cùng tôn kính.

Gã hiển nhiên mang theo kính ý thật lớn mà đến, chỉ muốn mang thanh kiếm này trả lại cho hắn.

- Ngươi dừng lại.

Nhưng cũng đúng lúc này, Đinh Ninh ngẩng đầu nhìn gã một cái, sau đó làm ra một cái thủ thế. (động tác ra dấu)

Đây là một cái quân lệnh.

Quân sĩ Túc Vệ quân còn ở chung quanh ngay lúc hắn bày ra khí tức dư vị thiết huyết đã trực tiếp làm ra phản ứng, tất cả quân sĩ Túc Vệ quân ở quanh người tên Tu hành giả trung niên kia lập tức vây chặt gã lại, toàn bộ binh khí sáng bóng lóng lánh lạnh lẽo nhắm ngay tên Tu hành giả trung niên này.

Người Tu hành giả trung niên này khiếp sợ khó tả nhìn Đinh Ninh:

- Đây là?

Đinh Ninh không trực tiếp trả lời vấn đề của gã, sau đó chỉ một gã tướng lĩnh mặc áo giáp cách sau lưng tên Tu hành giả trung niên này không xa.

Áo giáp mặc trên người tên tướng lĩnh này chính là của biên quân, cũng thuộc về Tu hành giả trong Cốc Ngục quan.

- Còn ngươi nữa.

Hắn nhìn chằm chằm tên tướng lĩnh này, sau đó nói:

- Hai người các ngươi có điều gì muốn nói nữa không?

Dường như gió càng thêm rét lạnh hơn một chút.

Trên sườn núi hoàn toàn yên tĩnh.

Rất nhiều quân sĩ Túc Vệ quân sau một lát sững sờ, mặc dù không chứng kiến quân lệnh mới nhưng đã trực tiếp làm ra phản ứng, theo một mảnh tiếng bước chân kịch liệt, tên tướng lĩnh mặc áo giáp biên quân kia cũng bị bao bọc vây quanh.

Tên tướng lĩnh bị vây lại kia ngẩng đầu, sắc mặt trở nên cực kỳ lạnh lùng, nói:

- Ngươi điên rồi ư?

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn hắn một cái, nói:

- Trong chiến đấu lúc trước, những người còn lại đều rất bình thường, chỉ có hai người các ngươi bất thường.

Nam tử trung niên mặc áo bào màu cỏ khô sắc mặt trắng bệch, còn sắc mặt vị tướng lĩnh kia lại càng thêm băng hàn, ánh mắt hơi nheo lại:

- Ta không rõ ý của ngươi.

- Trong tất cả những Tu hành giả từ Cốc Ngục quan đến đây, hai người các ngươi giết ít kẻ địch nhất, nhưng hết lần này tới lần khác các ngươi lại không phải là Tu hành giả có tu vi kém nhất.

Đinh Ninh nhìn tên tướng lĩnh còn muốn lên tiếng này, trực tiếp cắt ngang lời của y, nói:

- Đừng nói với ta những lời như các ngươi có trạch tâm nhân hậu, các ngươi chỉ giết chết hai tên quân địch, hơn nữa hai tên kia còn là kỵ quân râu ria tầm thường... Trong trận chiến xông trận cuối cùng của đối phương, các ngươi hầu như không thể hiện ra

được tác dụng gì. Có dáng vẻ chiến đấu mà không thực sự chém giết, vậy nên các ngươi có thể nói cho ta lý do vì sao không?

Nghe được lời nói này, sắc mặt tên tướng lĩnh kia cũng dần dần tái nhợt, mà tất cả mọi người trên sườn núi chung quanh cũng nhìn Đinh Ninh một cách khiếp sợ khó tả, không thể tin được trong chiến đấu vừa rồi hắn vẫn có thể chú ý tới chi tiết về những Tu hành giả chung quanh.

- Chỉ dựa vào lời nói của một mình ngươi?

Tên tướng lĩnh khuôn mặt dần dần tái nhợt này nhìn Đinh Ninh, cũng lớn tiếng quát hỏi chuyện mà ngay cả bọn họ cũng khó có thể tin được:

- ai mà biết ngươi có nhìn lầm hay không? Làm sao ngươi biết chúng ta chỉ giết hai tên địch?

- Có vẻ ngươi là Tu hành giả của Ngư Long Kiếm quan, kiếm đầu tiên xuất ra chính là kiếm ý Ngư Long Biến, nhưng mà kiếm ý lại không thiên về hướng vô song. Điều khiển người hoài nghi nhất chính là kiếm ý Hồi Du Kiếm, một kiếm kia của ngươi rõ ràng có thể đâm vào bụng Tu hành giả Ô thị kia, thế nhưng ngươi lại cố ý làm lệch thân kiếm, chỉ cắm xuyên qua phần bụng đối phương.

Sắc mặt Đinh Ninh không có bất kỳ biến hóa nào, chỉ chậm rãi trình bày.

Trong thanh âm bình thản của hắn, sắc mặt tên tướng lĩnh này dần dần cứng ngắc, thân thể không thể kìm được run rẩy.

Trong nháy mắt tiếp theo, y điên cuồng rít lên, rút trường kiếm bên hông ra.

Nhưng cũng đúng trong tích tắc này, có ít nhất hai thanh phi kiếm lơ lửng trên không cách tên tướng lĩnh này không xa đã cắm vào trên người y.

Tên tướng lĩnh vừa mới lao ra một bước này chợt hóa thành một đoạn gỗ nặng ầm ầm ngã xuống đất, tung lên một đoàn bụi bặm và sóng máu.

Trong hai thanh phi kiếm, có một thanh chính là phi kiếm màu đỏ thẫm sắc bén và hữu hiệu nhất trong trận chiến lúc trước.

Nhưng cho dù một gã nam tử gầy gò khuôn mặt hốc hác là chủ nhân của đạo phi kiếm này, lúc này cũng nhìn Đinh Ninh một cách kính nể khó tả, trong lòng chỉ âm thầm nghĩ:

- Sao ngươi có thể biết được

Đinh Ninh nhìn về phía Tu hành giả trung niên cầm Mạt Hoa tàn kiếm kia, nghiêm túc mà chân thành nói:

- Là sống hay chết, phải xem chính ngươi.

Q5 - Chương 53: Cái giá cả đời

Trong bóng đêm tối tăm, đội kỵ quân tiên phong của Ô Thị dù tổn thất nặng nề cũng không rời khỏi quá xa, chỉ lui đến một đồng cỏ có thể đủ nhìn rõ Cửu Ngục quan ở trong đêm tối.

Theo vó sắt của đội kỵ quân gõ trên mặt đất, âm thanh cưỡi ngựa của một tên kỵ giả chợt lộ ra rất đột ngột.

Bởi vì trong nháy mắt nào đó chỉ có ngựa của tên kỵ giả này còn đang di chuyển, mà trong nháy mắt kế tiếp, lại có mấy tên kỵ sĩ liền bao quanh, vây tên kỵ sĩ này ở chính giữa.

- Tại sao?

Một gã tướng lĩnh Ô Thị thân hình tráng kiện đeo một thanh loan đao khổng lồ, thân mặc áo choàng da hổ phẫn nộ nhìn tên kỵ giả này, lớn tiếng quát hỏi.

Đối mặt với tên tướng lĩnh cao hơn gã nửa cái đầu phẫn nộ quát hỏi, kỵ sĩ nhìn qua ăn mặc cực kỳ bình thường, trên mặt phủ một tầng khăn đen bình tĩnh nhìn lại, nói:

- Tại sao cái gì?

Câu trả lời như vậy lập tức càng làm cho đôi mắt của tên tướng lĩnh Ô Thị dáng người cường tráng vốn đang tức giận kia bốc cháy hừng hực.

- Vì sao phải trả giá như vậy để ám sát thiếu niên kia?

Y gạt ra những âm thanh vô cùng lạnh lẽo từ giữa hàm răng, hỏi:

- Vì sao lại phải lập tức lui về? Hẳn ngươi cũng hiểu được mặc dù có thể ám sát thành công, thì những Tu hành giả của chúng ta cũng không có khả năng trở về, nhưng sau đó thì sao? Chẳng lẽ vẫn phải lui ư?

Một hồi tiếng ngựa hí vang lên.

Chỉ khi lực lượng trong tay người cưỡi phát sinh thay đổi, những ngựa chiến đã được huấn luyện, gần như hòa cùng với chủ nhân thành một thể mới có thể phát ra thanh âm như vậy.

Một hồi ngựa hí này, cũng đã đại biểu cho việc tất cả những kỵ sĩ đều muốn chất vấn người này.

Rất hiển nhiên, nếu tên kỵ giả này không thể đưa ra câu trả lời làm cho những người này hài lòng, vậy gã sẽ biến thành mảnh máu thịt nát vụn trên thảo nguyên này, dùng để huyết tế những chiến sĩ Ô Thị trước đó chết đi bởi vì quyết định của gã.

Thế nhưng tên kỵ giả mặt bịt khăn đen này, cũng là người có khẩu âm rõ ràng không phải người Ô Thị lại không thèm để ý chút nào, chỉ là lạnh nhạt ngẩng đầu nhìn về phía sườn núi xa xa kia:

- Trước khi nghi ngờ ta, các ngươi phải hiểu rõ một chuyện trước tiên, không phải ta muốn làm tướng lĩnh Ô Thị các ngươi, mà do Hoàn Nhan hoàng hậu của các ngươi mời ta làm tướng lĩnh Ô Thị. Hơn nữa ngay cả đại tướng quân Gia Luật của các ngươi cũng rất tán thành điểm này. Cho nên không cần hoài nghi ta có mục đích khác khi lĩnh quân, các ngươi hoài nghi ta, đã coi như hoài nghi Hoàn Nhan hoàng hậu cùng Gia Luật đại tướng quân của các ngươi.

Lời nói và ngữ điệu cả gã đều cực kỳ không khách khí, thế cho nên lại có một hồi tiếng ngựa hí vang vọng, tuy hai tay những người cưỡi ngựa này không tự dùng sức, nhưng thần sắc trong mắt đã có chút thay đổi.

- Bây giờ các ngươi phẫn nộ, chỉ bởi vì các ngươi hoàn toàn không biết thiếu niên kia là ai.

Ánh mắt của gã kỵ giả này rơi vào trên người tên tướng lĩnh Ô Thị cường tráng trước người mình, ngữ khí lại bắt đầu ôn hòa một cách quỷ dị:

- Đừng nói là những Tu hành giả vừa rồi, chính là tính mệnh của số người gấp mấy lần như bọn họ đều không bằng một mạng của thiếu niên kia.

- Vì sao?

Vẫn là hai chữ tra hỏi như lúc đầu, thế nhưng tên tướng lĩnh Ô Thị dáng người cường tráng kia lúc này đã cúi đầu, tỏ vẻ tôn kính cùng muốn thỉnh giáo.

- Bởi vì thiếu niên kia chính là Đinh Ninh, kẻ đứng đầu Mân Sơn Kiếm hội của vương triều Đại Tần, nếu nói đơn giản về cuộc chiến này, hắn đại diện cho Mân Sơn Kiếm tông. Sở dĩ đại tướng quân Gia Luật của các ngươi không tự mình dẫn quân, cũng chính là bởi vì hắn, chỉ vì không muốn để cho người của Mân Sơn Kiếm tông tham dự vào trận đại chiến này.

Tên kỵ giả này nhẹ nhàng nói:

- Nếu các ngươi chưa thể hiểu rõ được đối với toàn bộ đại thế tương lai mà nói, cho dù đội kỵ quân chúng ta toàn quân bị diệt mà có thể đổi lấy cái chết của hắn thì cũng đáng giá, bởi vì hắn là người có tu vi tiến cảnh nhanh nhất, cũng là người có năng lực lĩnh ngộ mạnh nhất trong toàn bộ thế giới Tu hành giả, lúc trước tài tuấn trẻ tuổi mạnh nhất của vương triều Đại Tần cũng chỉ có thể đủ tư cách làm trò của hắn.

Động Sơn Kiếm tông, đại tướng quân Gia Luật... Vài chữ "nhất", tựa như từng tiếng sấm rền, đánh cho thân thể tất cả kỵ sĩ

chung quanh đều không kìm được chấn động.

Một hồi tiếng hít thở nặng nề như ngựa hí vang lên.

- Dạng người như hắn, mặc dù không có Tu hành giả của Mân Sơn Kiếm tông bảo hộ thì cũng sẽ không dễ dàng chết đi. Ta không tin vương triều Đại Tần sẽ để cho người như hắn dễ dàng tử vong, ít nhất với hiểu biết của ta đối với Nguyên Vũ và Trịnh Tụ, đối với một ít người có thể nói là cường giả chân chính, nhất là cường giả có thể nằm trong khống chế thì bọn họ đều sẽ dùng tất cả thủ đoạn, nhất định phải để cho những người này như ngọn nến đốt hết mới có thể để cho bọn họ chết đi.

Tên kỵ sĩ này không để ý vẻ mặt biến hóa của những người kia, lại khẽ giễu cợt chậm rãi nói:

- Cục diện ta tạo nên có cơ hội rất lớn ám sát thiếu niên kia, chính là muốn nhìn xem phía sau thiếu niên này còn có Tu hành giả cường đại nào nữa hay không... Nhưng ta thật không ngờ thiếu niên này lại mạnh như vậy, cũng không nghĩ tới những người trẻ tuổi bên cạnh hắn đều không hề dễ chơi.

- Tin tức các ngươi biết được quá ít, cho nên các ngươi không rõ thiếu niên này không chỉ ngoại trừ tu vi tiến cảnh đáng sợ, hắn còn có năng lực phán đoán cùng hiểu thấu cường đại, cho đến hôm nay ta có thể khẳng định, với cương vị một gã tướng lĩnh thì hắn tuyệt đối là đối thủ đáng sợ nhất ta gặp phải.

- Từ ý nghĩa nào đó mà nói, chúng ta có thể hoàn thành nhiệm vụ lần này, có thể giữ mấy vạn quân Tần kia lại trên mảnh hoang nguyên này hay không, phải xem chúng ta có thể giết chết thiếu niên kia hay không.

- Nếu có thể giết chết hắn, chứng tỏ đội viện quân này không còn lá bài tẩy nào khác, còn nếu như thất bại, vậy chúng ta cũng chỉ có thể từ bỏ hành động lần này, quay ngược trở về, cố hết sức

giết chết bao nhiêu quân Tần thì được bấy nhiêu.

Muốn bức mấy vạn quân Tần đến bước giống như chó nhà có tang, trong đó phải trả cái giá lớn tới mức nào thì những người Ô Thị này hiển nhiên rõ ràng hơn so với ai khác.

Nhưng vì một thiếu niên mà phải buông tha hoàn toàn cuộc vây giết cuối cùng, điều này nghe có vẻ hoàn toàn điên rồ.

Nhưng sau khi nghe được lời giải thích của gã kỵ sĩ này, cho dù là một ít quân sĩ cấp thấp chỉ biết chiến đấu cũng đều hiểu được chỉ sợ đây chính là sự thật tàn khốc.

- Vậy vì sao vừa rồi không dồn toàn bộ chúng ta xông lên?

Tên tướng lĩnh Ô Thị dáng người cường tráng kia đã sớm tiêu tan phẫn nộ lúc trước, càng thêm khiêm tốn cúi đầu, nói:

- Chúng ta không sợ chết.

- Ta biết các ngươi không sợ chết.

Tên kỵ sĩ kia nghiêm túc nhìn y một cái, nói:

- Nhưng thân là tướng lĩnh, thứ cần phải cân nhắc không chỉ là vấn đề sinh tử, mà làm như vậy có tác dụng đối với thắng lợi hay không. Nếu không giết được hắn, đồng thời năm nghìn kỵ quân toàn bộ bị diệt ở chỗ đó, vậy coi như như thua luôn trận chiến này, mấy vạn quân Tần cũng có thể lui về phía sau Âm Sơn.

- Vậy kế tiếp nên làm như thế nào?

Tên tướng lĩnh Ô Thị dáng người tráng kiện ngẩng đầu, giống như một con cá sắp chết há to miệng bất lực nhìn gã, hỏi.

- Chờ.

Tên kỵ sĩ này lạnh lùng nói:

- Ta đã truyền tin cho toàn quân, để cho bọn họ phái ra đủ nhiều Tu hành giả đồng thời đủ mạnh đến đây, chúng ta phải thử xem có thể giết chết thiếu niên kia hay không, nếu không thành công vậy thì cũng chỉ có thể lui quân.

Tất cả những kỵ binh Ô Thị này cũng không biết tên kỵ sĩ này đã truyền tin tức từ khi nào, hay dùng thủ đoạn gì để truyền tin, nhưng lúc này bọn chúng lại tin tưởng lời tên kỵ sĩ nói là thật.

.....

.....

Trên sườn núi đã rơi vào bóng tối, Đinh Ninh không tiếp tục nói chuyện với một số tướng lĩnh Túc Vệ quân và các tướng lĩnh trong Cốc Ngục quan nữa, mà ngồi xuống bên cạnh xe ngựa của Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

- Trong một chốc ngươi đã tới hai lần, vừa nãy ta đã nhắc nhở ngươi hai người kia không bình thường, nhưng ta cũng không có điều gì để nói thêm với ngươi nữa. Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

Sau khi một quân sĩ đưa hộp cơm và chậu than tới, trong nháy mắt Đinh Ninh đưa hộp cơm vào xe ngựa, thanh âm trong trẻo lạnh lùng của Trưởng Tôn Thiển Tuyết truyền vào tai hắn.

Đinh Ninh hơi do dự một chút, sau đó nghiêm túc nói:

- Ta muốn cô không ra tay.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nói:

- Tại sao ta phải ra tay?

Đinh Ninh đặt chậu than ở đầu xe, nói:

- Bởi vì ta muốn đánh cược một lần, ngay lúc nãy tên tướng lĩnh trong trận hình đối phương muốn thử giết chết ta. Nếu bị

động đợi hành động tiếp theo của đối phương thì sẽ mãi là chiến pháp ngu xuẩn nhất, ta muốn thử xem có thể giết chết tên tướng lĩnh trong trận hình của đối phương hay không. (chiến pháp: sách lược và phương pháp tác chiến)

Trưởng Tôn Thiển Tuyết không lên tiếng.

Đinh Ninh ngẩng đầu lên, hít một hơi thật sâu, khẽ nói:

- Cô không cần tức giận, cô biết ta quá hiểu Trịnh Tụ, cho nên bà ta nhất định sẽ xếp người đi theo ta ... Chỉ khi ta thực sự gặp phải cái chết, ả ta mới có thể xuất hiện. Ta muốn bức người của ả ra, nếu không chúng ta sẽ không bao giờ an toàn và không thể nào thoát khỏi tầm mắt của ả.

Bên trong xe ngựa lại trầm mặc mấy hơi thở, sau đó thanh âm lạnh như băng của Trưởng Tôn Thiển Tuyết vang lên:

- Ta sẽ không xuất thủ.

Đinh Ninh cũng trầm mặc khẽ gật đầu, đứng lên, sau đó bắt đầu chậm rãi đi xuống dọc theo thế xuôi của dốc, hắn nhìn ánh trăng dần dần trở nên càng sáng tỏ bên trên bầu trời, nghĩ đến phải dùng cả đời mới thực sự nhìn rõ cùng hiểu được một người, cái giá này thật sự quá lớn.

Q5 - Chương 54: Chịu chết

Kỵ quân tiên phong của Ô Thị dừng lại trên đồng cỏ.

Những nam tử được xưng là vĩnh viễn không xuống ngựa cũng xuống ngựa, dựa vào trên thân ngựa bắt đầu nghỉ ngơi.

Tên kỵ sĩ ăn mặc tầm thường, nhưng thực tế lại đang chỉ huy một đội kỵ quân này lại có chút chán ghét mùi tanh hôi trên người ngựa, một mình ngồi góc riêng trong đội hình kỵ quân, gã nhìn Cốc Ngục quan xa xa đã tắt hết đèn đuốc, lẳng lặng nghĩ về mọi chuyện, khóe miệng dần dần hiện ra một ý cười khẽ trào phúng.

Những đội quân Ô Thị này mặc dù thô bỉ, đồng thời số lượng Tu hành giả rất ít, nhưng theo suy nghĩ của gã thì lại càng dễ đạt được thắng lợi khi đối mặt với quân Tần hơn so với tất cả quân đội còn lại trong thiên hạ.

Bởi vì từ trước tới giờ bọn họ chưa từng chiến đấu quy mô lớn với quân Tần, còn chưa bị quân Tần giết sợ bể mật, còn chưa biết sau khi số lượng lớn Tu hành giả vương triều Đại Tần tham gia chiến đấu, bọn họ sẽ gặp phải loại huyết nhục cắn nuốt một cách tàn khốc như thế nào.

Nếu như nói lợi dụng, ngay từ đầu dùng cả quốc lực phát động đại chiến cũng đã là lợi dụng.

Ô Thị chắc chắn sẽ thua trận chiến này.

Nhưng vương triều Đại Tần, hoặc có thể nói Trịnh Tụ muốn thắng cũng sẽ không đơn giản như vậy.

Bởi vì quân đội các triều đại trong thiên hạ thực sự bị đánh bại

là ở thời kỳ cường thịnh của Ba Sơn Kiếm Tràng, sau khi Nguyên Vũ đăng cơ, cuộc chiến quy mô lớn nhất của vương triều Đại Tần với các triều đại trong thiên hạ chính là thu phục Dương Sơn quận.

Nhưng mà trận chiến đấu kia cũng chỉ do tập kích bất ngờ cộng thêm đánh lén thành công.

Nếu thực sự giao chiến chính diện... Các triều đại trong thiên hạ đều muốn nhìn xem vương triều Đại Tần sau khi mất đi Ba Sơn Kiếm Tràng và người kia, bây giờ rốt cuộc sẽ giao ra một phần đáp án như thế nào.

Cho nên chiến trường Ô Thị chính là trường thi mà các triều trong thiên hạ nhìn.

Ngẫm lại đại thế và đại cục như vậy, chiến đấu cùng sinh tử của một người sẽ cực kỳ nhỏ bé và vô vị.

Nghĩ đến thân rơi vào trong một bàn cờ to như vậy, lại vừa vặn có thể gặp phải tên thiếu niên quán rượu truyền kỳ ở Trường Lăng kia, tâm tình của gã không khỏi kích động, lại càng cảm thấy cuộc chiến này thú vị.

Đối với một tướng lĩnh mà nói, khống chế ngàn vạn sinh tử của chúng sinh, chân chính so đấu với đại nhân vật mới là niềm vui thú, mà có thể thay đổi toàn bộ thời đại, sinh ra ảnh hưởng có ý nghĩa sâu rộng đối với hậu thế, thì đó chính là thành công, là hoan hỷ chân chính.

Ý cười giễu khẽ dần dần khuếch trương trên môi tên kỵ sĩ này, từ ý cười biến thành nụ cười chân chính.

Thế nhưng ý cười như vậy cũng chỉ duy trì thời gian mấy hơi thở ngắn ngủi, gã kỵ sĩ này đột nhiên giật mình, cảm nhận được sát ý sắc bén chợt hàng lâm trong thiên địa.

Trong nháy mắt này trái tim gã lạnh lẽo đến gần như ngừng

đập.

Gã chợt hiểu ra bản thân mình quá sơ suất.

Hiểu ra chỉ sợ mình đã quá coi thường thiếu niên truyền kỳ này.

Cũng biết được chính mình trong vô hình đã phạm phải một sai lầm đáng sợ, hơn nữa dường như đây là sai lầm duy nhất, nhưng lại bị đối phương nắm được!

Trước khi tất cả những người còn lại của đội kỵ binh này kịp phản ứng, trong hư không bên người kỵ sĩ này đã xuất hiện một khối không khí trong suốt với tốc độ cực cao, khối không khí tốc độ cao mà mắt thường có thể thấy được này tiếp cận thân thể gã kỵ sĩ kia, xa xa mới truyền đến tiếng nổ vang như sóng đánh.

Tất cả quân sĩ Ô Thị tỉnh giấc, đồng loạt gọi lên, tiếng ngựa hí như biển.

Mà trước đó, tên kỵ sĩ trái tim lạnh lẽo gần như ngưng đập đã kêu lên một tiếng đau đớn, hai ngón tay phải run rẩy kịch liệt, chân nguyên trong cơ thể nhanh chóng phá không mà ra.

Một mảnh thiết giáp màu đen nhỏ bé phẳng như mai rùa bay ra từ giữa ngón tay gã, bắn ra vô số tia sáng màu đen quái lạ.

Những màu đen màu đen này làm cho nguyên khí thiên địa chung quanh đều có chút thay đổi, sinh ra ánh khúc xạ kỳ dị.

Không gian dường như vặn vẹo.

Bịch..

Trước người kỵ sĩ này hình như bị Thiên thần dốc sức vung quyền lớn ra oanh kích một cái, thanh âm nặng nề trùng kích trên mặt đất trước người gã, như đao lớn lăng lệ chém xuống, bắn ra

từng đống bùn đất.

Một tiếng kêu rên vang lên trong bóng tối cách đó không xa, trong luồng khí trong suốt vỡ vụn có một thanh phi kiếm lắc lư bay ngược trở về, trong bầu trời đêm tỏa ra mùi máu tươi.

Hiển nhiên chủ nhân của phi kiếm kia đã bị thương nặng trong một kích tàn nhẫn không thành này.

Thân thể tên kỵ sĩ này chỉ hơi nhoáng lên một cái, rồi bất động như núi đứng ở nguyên chỗ, thế nhưng giữa hai hàng lông mày của gã không có bất kỳ biểu lộ đắc ý nào, đồng thời gã cũng không có ý dừng lại, tay trái vung ra phía sau điểm một cái, một đường huỳnh quang ảm đạm bắn ra, chợt lóe lên rồi biến mất, một tiếng đinh phát ra, không biết đã đánh trúng vật nhỏ gì ở trong bóng tối.

Thanh âm này rất nhỏ, nhưng ở trong nháy mắt tiếp theo, toàn bộ không gian đều dường như chấn động mạnh.

- Ta không nghĩ tới ngươi lại dám tới cửa ám sát ta.

Phiến giáp sắt như mai rùa kia rơi xuống trên mặt đất trước người tên kỵ sĩ, gã cũng không thèm nhìn, chỉ có một đường kiếm quang màu xanh ngắn và mảnh khảnh giống như mỡ chảy bỗng dưng chảy xuôi, xuất hiện ở trong tay phải gã, đồng thời tên kỵ sĩ này lại khẽ lắc đầu, có chút bội phục lên tiếng.

Tiếng vó ngựa dữ dằn vang lên.

Kỵ quân Ô Thị bắt đầu bắn hỏa tiễn ra chung quanh trong tiếng quát lớn của mấy tên tướng lĩnh.

Nương theo ánh lửa, những kỵ binh này chỉ nhìn thấy mấy cái tàn ảnh đang nhanh chóng xông tới.

Tiếp cận quá gần, tốc độ lại quá nhanh cho nên cung thủ đã không còn phát huy được tác dụng.

Trong từng tiếng rống thảm giận dữ, toàn bộ Tu hành giả trong kỵ quân Ô Thị lướt về phía chung quanh tên kỵ sĩ kia trước tiên.

Trong tay tên kỵ sĩ kia nắm đoản kiếm màu xanh biếc không ngừng chảy xuôi hào quang bóng loáng, chợt bắt đầu trầm mặc.

Bởi vì gã biết được trong những người này nhất định có thiếu niên kia, hơn nữa gã cũng rất rõ ràng mấy người này chỉ chịu chết khi đối mặt với một chi quân đội như vậy.

Bản thân đối phương đã chịu chết.

- Phốc!

Một thanh phi kiếm nở rộ rất nhiều hoa nhỏ màu trắng tinh và một thanh phi kiếm màu đỏ thẫm đột nhiên vô cùng âm hiểm đồng thời xuất hiện ở quanh người một gã tướng lĩnh Ô Thị, vả lại trong khoảnh khắc xuất hiên lại cách xa nhau nên khiến người ta khó có thể lập tức cùng để ý được, khi tên tướng lĩnh Ô Thị gào thét đối phó với thanh phi kiếm màu đỏ thẫm kia, thanh phi kiếm nở rộ rất nhiều hoa nhỏ màu trắng tinh còn lại đột nhiên xuất hiện, sau đó từ chỗ lưng y đâm vào, vả lại không giống như phi kiếm kia lộ ra ở trước ngực, mà lại quỷ dị giống như chuồn chuồn lướt nước, đâm một cái rồi nhanh chóng lui lại.

Tên kỵ sĩ được Tu hành giả Ô Thị bao quanh hộ vệ biết mình đã hoàn toàn bại lộ, gã cũng biết một thanh phi kiếm nở rộ rất nhiều hoa trắng tinh tế kia đến từ thiếu niên nọ, nhưng gã cũng chỉ khẽ lắc đầu, tự giễu khẽ nói:

- Xem ra đều giống nhau, trong lòng ai cũng biết rõ cho nên không cần phải nghĩ nhiều cho phiền toái.

Trong lúc nói ra những lời này, gã đã ngẩng đầu nhìn về phía bên trái nơi xa phía trước.

Chỗ kia vốn có rất nhiều mũi tên bốc cháy đang rơi xuống, cũng có rất nhiều mũi tên đã rơi xuống đất, bén lên cỏ khô bốc cháy hừng hực.

Nhưng lúc này, thật giống như bị một mảnh bóng ma màu xám tro bao trùm, một vùng kia chợt xuất hiện một mảng lớn trống rỗng không có bất kỳ ngọn lửa nào .

Tất cả ngựa đều sợ hãi gào thét, thậm chí còn không khống chế được lui về phía sau.

Trong số những Tu hành giả Ô Thị, tên tướng lĩnh dáng người cường tráng nhất đã cầm một thanh trường đao khổng lồ trong tay thủ hộ bên cạnh tên kỵ sĩ kia, thế nhưng lúc này, ngay cả y cũng cảm thấy khó thở, cảm nhận được trong bóng tối màu xám tro lan tràn, giống như có một Ma vương đang sống lại.

Màu sắc xám xịt dường như cấp tốc lan tràn đến trên người kỵ sĩ ở trung tâm đám Tu hành giả Ô Thị này.

Ánh mắt và da thịt gã bại lộ ra ngoài khăn đen đều trở nên xám xịt ảm đạm.

- Thân Huyền. Lại là ngươi ư?

Trong giọng nói của gã ẩn giấu khiếp sợ nói không nên lời.

Toàn bộ đám tướng lĩnh Ô Thị xoay người nhìn gã, ai cũng có thể cảm nhận được tên Tu hành giả xuất hiện kia cường đại, vậy nên đều tập trung tinh thần chờ mệnh lệnh tiếp theo của gã.

Tên kỵ sĩ này từ trong cổ họng phát ra một tiếng ngôn ngữ cổ quái của Ô Thị.

Mặt đất ầm ầm vang lên tiếng vó ngựa như sấm, tất cả kỵ quân Ô Thị bắt đầu phát động xung phong về phía mảnh bóng ma màu xám bao trùm tới kia.

Tên kỵ sĩ này biết đây cũng là đi chịu chết.

Nhưng gã hy vọng cái chết của những kỵ quân này có thể kéo dài thời gian nhất định, kéo dài đến lúc đại bộ phận Tu hành giả đến.

Khi Tu hành giả Ô Thị ở bên cạnh gã đều hô to bắt đầu xung phong, gã lại lướt người về phía bóng tối sau lưng.

Một hơi khí lạnh xuất hiện trước cổ họng gã.

Tên kỵ sĩ này kịp thời cảm nhận được, lập tức xoay người lại.

Im hơi lặng tiếng, da thịt bên trên cổ gã xuất hiện một đường máu đỏ nhàn nhạt.

Trong lúc quay đầu, phi kiếm lạnh lẽo cắt đứt da thịt gã mới dần hiện ra trong hư không, nở ra những bông hoa trắng tinh, dùng gia tốc cực kỳ khủng bố thoát ra quanh người gã.

Thanh phi kiếm vừa rồi này vô cùng âm hiểm không hề hiển lộ bất kỳ khí tức nào, đã dừng lại ở trên con đường gã chạy trốn, chắn ngang ở trên không trung đúng tầm yết hầu gã.

Nếu như là Tu hành giả bình thường, mới vừa rồi sẽ tự đưa cổ họng mình cứa qua thanh kiếm này!

Gã quay đầu lại.

Trên chiến trường hỗn loạn, mấy bóng người kia vẫn đuổi theo gã với tốc độ cao như trước.

Mà bên kia, hơn mười kỵ sĩ phi nước đại ở phía trước nhất, đột nhiên bay lên trời.

Hơn mười tên kỵ sĩ này giống như mất đi trọng lực, lúc chạy tới liền bay lên phía trên không trung, nhưng mà trong nháy mắt sau đó, toàn bộ những con ngựa này và cả người cưỡi phía trên

tan ra, biến thành máu thịt vỡ vụn văng ra ngoài.

Q5 - Chương 55: Huyết bào

*Huyết bào: áo bào máu

Trên Thất cảnh chính là một đời Tông sư.

Sở dĩ Trường Lăng là trung tâm biến hóa phong vân của toàn bộ thế gian, chính vì nơi này là chỗ tu hành tập trung đông nhất thiên hạ.

Mà trên Thất cảnh cũng có mạnh yếu, mặc dù Trường Lăng bồi dưỡng ra không ít Thất cảnh, nhưng không có mấy người có thể chống lại Thất cảnh đại nghịch như Triệu Tứ của Triệu Kiếm lô hay Bạch Sơn Thủy của Ngụy Vân Thủy cung.

Thế cho nên vì giết Triệu Trảm phải cần triệu hồi Dạ Sách Lãnh, vì hậu phương Lộc Sơn Hội minh an ổn, cho nên cần sớm bày cuộc vây giết những kẻ đại nghịch này.

Mà trong ván cờ Trịnh Tụ bố trí ra ngày xưa, Thân Huyền chính là một trong những người đủ để chống lại những đại nghịch kia.

Tên kỵ sĩ này biết vương triều Đại Tần sẽ không dễ dàng để cho thiếu niên đứng đầu Mân Sơn Kiếm tông này chết đi, thế nhưng gã cũng không biết trên người Đinh Ninh có Tục Thiên Thần quyết mà Trịnh Tụ khát vọng, cho nên gã hoàn toàn không thể đoán được bà ta sẽ phái nhân vật như Thân Huyền tới.

Gã muốn thử giết chết thiếu niên này.

Nhưng hiện tại thiếu niên này lại dùng thủ đoạn chịu chết để phá vỡ ván cờ của gã, ngược lại dường như đã làm cho gã rơi vào

tình cảnh phải chết.

Vậy còn lựa chọn nào khác không?

Tên kỵ sĩ này cảm thụ được máu tươi ấm áp chảy xuôi trên cổ, khóe miệng cảm nhận được vị đắng khó tả.

Hơn mười kỵ quân trực tiếp bay lên không trung, thân thể bị xé rách thành mảnh máu thịt vụn vỡ, nhưng kỵ quân Ô Thị phía sau lại dũng mãnh không sợ chết, càng phát ra tiếng rống thảm phẫn nộ hơn.

Ở trong tiếng gầm gừ cuồng bạo, toàn bộ thân thể tên tướng lĩnh Ô Thị dáng người khôi ngô nhất kia đều kịch liệt bành trướng lên, lực lượng trong cơ thể y đều tràn vào bên trong hai tay nắm trường đao khổng lồ, bổ ra phía trước một cái, mạnh mẽ tách khối khí màu xám đang đến trước mặt ra.

Mấy tên Tu hành giả Ô Thị đi theo phía sau y, gần như cùng lúc đó vọt vào trong chỗ khối khí màu xám bị tách ra kia.

Nhưng cũng trong nháy mắt này, tên Tu hành giả Ô Thị vóc người khôi ngô nhất này cùng mấy tên Tu hành giả Ô Thị phía sau y đột nhiên kịch liệt co rút lại, thân thể trở nên lạnh lẽo mà không thể khống chế.

Có một người cụt tay mang áo bào xám đứng thẳng ngay trước mũi trường đao khổng lồ đang hạ xuống của y.

Mũi trường đao trong tay y gần như dán vào chóp mũi của người này rồi rơi xuống.

Người cụt tay áo bào xám này duỗi tay còn lại ra, vỗ vào thanh trường đao trong tay y.

Động tác này có vẻ nhẹ nhàng và chậm chạp.

Thế nhưng y lại không thể né tránh được, chỉ cảm thấy hình như có một mảnh biển máu thật lớn, lớn đến mức nặng nề khó có thể tưởng tượng vỗ lên trên thân đao của y.

Một tiếng vang nhỏ - két.

Thanh trường đao vừa cứng vừa dày này vỡ nát.

Nhưng tên tướng lĩnh Ô Thị dáng người khôi ngô nhất này không hề phát hiện được đao trong tay y đã vỡ.

Bởi vì ngay trong một cái chớp mắt kia, toàn bộ thân thể y cũng đã vụn vỡ.

Mảnh vụn của trường đao và máu thịt theo cuồng phong bắn ra trên người những Tu hành giả phía sau.

Thân thể đám Tu hành giả này kỳ dị như tảng đá hiên ngang trong cuồng phong.

Sau đó Thân Huyền từ giữa bọn họ đi tới.

Khi bóng người gã xuất hiện ở trong tầm mắt những kỵ quân phía sau, thân thể của đám Tu hành giả Ô Thị chết đứng trong cuồng phong kia mới giống như bị cự vật nặng nề nghiền nát, trong thân thể phát ra tiếng chấn minh nặng nề, sau đó cả người rút ngắn, đổ rào rào trên mặt đất, vỡ vụn.

Cả đội kỵ quân vốn điên cuồng xông về phía trước đột nhiên chậm lại.

Đây là một trong những kỵ quân tinh nhuệ nhất của Ô Thị, thế nhưng hiện tại, trong trận hình lại phát ra vô số thanh âm ngựa va chạm vào nhau.

Cũng cho đến lúc này, khi nhìn thấy nam tử áo xám cụt một tay đi ra từ trong biển máu, sâu trong mắt những chiến sĩ Ô Thị

bưu hãn này mới xuất hiện sợ hãi chân chính, bọn chúng mới thực sự ý thức được chỗ đáng sợ nhất của vương triều Đại Tần.

.....

Một Tu hành giả đủ cường đại có thể chống lại một đội quân, thậm chí là diệt thành.

Đây không phải chỉ là truyền thuyết.

Nhiều năm như vậy, cho dù là Lâm Chử Tửu cùng Đinh Ninh cũng chưa bao giờ dám xem thường Thân Huyền.

Tên kỵ sĩ hoàn toàn khác biệt so với những quân sĩ Ô Thị kia lúc này cũng đã hoàn toàn dừng lại.

Có hai món đồ từ sâu trong ống tay áo trái phải trượt xuống, rơi vào trong lòng hai bàn tay của gã.

Sau đó chân nguyên trong cơ thể gã như đã đợi sẵn, lập tức vọt tới đồ vật bên trong lòng hai bàn tay.

Oanh...

Năm ngón tay trái của gã bị rung mở, giữa móng tay tóe ra máu tươi.

Một đạo sóng xung kích mắt thường có thể thấy được lao ra từ trong lòng bàn tay gã, khuếch tán tới chung quanh.

Khi sóng xung kích khuếch tán tới bản thân, gã rên lên một tiếng, toàn bộ người bay ngược về phía sau, trong miệng phun ra một dòng máu tươi xé rách khăn đen che mặt gã thành mảnh nhỏ.

Dường như có một thế giới đang được tạo ra.

Ngay cả bản thân phóng thích ra lực lượng như vậy cũng không thể chống cự lực lượng kia.

Trong đôi mắt lạnh lùng của Thân Huyền cũng xuất hiện một tia khiếp sợ.

Y ngẩng đầu lên, bên trong cảm giác của y, trong đạo sóng xung kích nhanh chóng mở rộng kia có vô số Phù tuyến bay múa, giống như vô số roi lớn đánh về bốn phía bầu trời đêm, quất về phía xa xa vô cùng.

- Phong Thiên phù!

Trong nháy mắt sau đó y kịp hiểu ra đây là cái gì, mang theo khiếp sợ cực độ mà phun ra ba chữ.

Mấy chục quân sĩ Ô Thị gần tên kỵ sĩ này nhất cũng nhào ra bốn phương tám hướng.

Khi tất cả mọi người chưa kịp nhìn rõ bộ mặt thật sự của tên kỵ giả này, trước người Thân Huyền đã xuất hiện một tầng ánh sáng trong suốt.

Có hơn mười kỵ quân vừa vặn đứng ở chỗ tầng ánh sáng trong suốt này sinh ra, sau đó thân thể bọn chúng đã trực tiếp bị cắt thành hai mảnh.

Máu tươi hai bên đều phun lên tầng ánh sáng trong suốt này, khiến cho nó khi nhìn qua có vẻ cực kỳ mỏng.

Dưới chiếc khăn đen vỡ vụn là khuôn mặt của một nam tử trẻ tuổi nhìn qua rất thanh tú.

Mặt gã là khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn, cái cằm thậm chí còn nhọn hơn so với cằm rất nhiều nữ tử, mặc dù lúc này phần lớn đã dính đầy máu tươi, nhưng vẫn lộ ra mỹ cảm yêu dị như trước.

Gã không nhìn tầng ánh sáng mỏng manh phía sau Thân Huyền, ánh mắt rơi vào trên người thiếu niên cách gã chỉ mấy chục trượng kia.

Lúc này trong lòng gã lại sinh ra cảm xúc khó tả.

Bởi vì theo suy nghĩ của gã, Đinh Ninh không thể nào không cảm nhận được lực lượng cường đại của tấm Chân phù kia, cỗ lực lượng kia đủ để ngăn cản Thân Huyền một lúc lâu, thế nhưng khuôn mặt hắn hiện tại vẫn thập phần bình tĩnh như trước, đang nhìn gã chăm chú giống như nhìn phong cảnh.

Gã có thể hiểu được Đinh Ninh muốn phá cục.

Có điều gã không hiểu là từ chịu chết biến thành thực sự chết đi nhưng lại không có bất kỳ cảm xúc biến hóa nào.

Chỉ là không thể hiểu cũng không có nghĩa động tác của gã sẽ chậm.

Gã không có bất kỳ do dự nào, chân nguyên trong cơ thể giống như khi kích phát một tấm Chân phù cường đại nhất của Tiên Phù tông vừa nãy, điên cuồng dũng mãnh tràn vào trong lòng bàn tay phải gã.

Máu thịt năm ngón tay phải nhanh chóng khô héo, biến thành cát đen rơi xuống đất.

Trong hư không cùng trên mặt đất trước người gã, bắt đầu xuất hiện một đường vết đao, giống như cắt ra toàn bộ không gian, lan tràn về phía Đinh Ninh.

Trong nháy mắt máu thịt trên năm ngón tay phải gã héo rũ biến thành cát đen rơi xuống đất, Đinh Ninh đã rên lên một tiếng, chịu không nổi nguyên khí trong thiên địa ngưng tụ và chấn động trước người mình, miệng mũi đã trào ra chút máu tươi.

Nhưng lúc này hắn cũng không có bất kỳ động tác gì, chỉ đứng ở nguyên chỗ, quay đầu nhìn Thân Huyền sau tầng ánh sáng trong suốt kia một cái.

Thân Huyền và hắn nhìn nhau từ xa, trong mắt lập tức tràn ngập ngọn lửa phẫn nộ, loại ngọn lửa này giống như muốn thiêu đốt.

Áo bào xám trên người Thân Huyền trong nháy mắt biến thành màu đỏ.

Áo bào xám thấm đẫm máu của chính mình.

Hô hấp của tên Tu hành giả có bàn tay biến thành cát đen đang rơi xuống kia chợt dừng lại, gã không thể cảm nhận được trong nháy mắt này Thân Huyền làm cách nào bức chân nguyên khổng lồ cùng nguyên khí thiên địa trong cơ thể ra bên ngoài, tựa như hoàn toàn bỏ qua quá trình này, ngoài người Thân Huyền giờ phút này đã xuất hiện một đám mây đỏ xoay tròn.

Mây đỏ giống như vô số lớp lụa đỏ xếp chồng lên nhau, lại giống như suối phun trào.

Trên bầu trời cao lại có tia sáng chói mắt hiện ra.

Những tia sáng đó không phải đâm thẳng về phía bầu trời đêm xung quanh, lại quanh co như phù văn trên không trung.

Một cột máu màu đỏ bỗng nhiên xuất hiện trước người Đinh Ninh, đón lấy vết đao kia.

Một tiếng rắc rắc vang lên.

Tay phải của người tu hành cầm nhọn này đồng loạt đứt, một mảnh kim loại màu nâu như mũi đao đứt gãy từ trong tay gã rơi xuống đất.

Tên Tu hành giả này mím chặt môi, nhưng máu tươi vẫn giống như cháo nóng trào ra từ trong miệng gã.

Tầng ánh sáng trong suốt trước người Thân Huyền dần dần tan

biến.

Tất cả kỵ quân Ô Thị không kìm được hoảng sợ lui về.

Ngoại trừ áo bào xám trên người biến thành đỏ tươi như máu, dường như Thân Huyền không có bất kỳ thay đổi gì so với lúc y xuất hiện.

Nhưng cũng đúng lúc này, y lại nhìn Đinh Ninh, lạnh lùng nói:

- Ta chết rồi, ngươi có thể sống sao?

Q5 - Chương 56: Không nghĩ tới là ngươi

Ngoại trừ tên Tu hành giả có năm ngón tay phải đồng loạt đứt ra kia, chỉ sợ không có bất kỳ người nào trong kỵ quân Ô Thị có thể hiểu được ý nghĩa những lời này của Thân Huyền.

Đinh Ninh đương nhiên có thể hiểu được ý trong lời nói của y.

Đối mặt với khí thế cường đại một người dọa lui một đội quân của của Thân Huyền, khuôn mặt hắn vẫn không có bao nhiêu thay đổi, chỉ mang theo một loại biểu lộ khó hiểu, hắn khẽ lắc đầu với Thân Huyền, nói:

- Đồng sinh hoặc là cộng tử.

Thân Huyền trầm mặc không nói, nhưng bùn đất quanh người lại bị gọt đi một tầng một cách khó hiểu.

Tên Tu hành giả năm ngón tay phải đứt gãy trong quân Ô Thị cảm thấy bản thân mình hiểu được ý trong câu nói của Đinh Ninh, cũng cảm thấy hắn đã thắng cược.

Gã không phải là cường giả Thất cảnh, nhưng vừa rồi đã kích phát ra lực lượng Thất cảnh, thậm chí vượt xa phần lớn Tu hành giả Thất cảnh khác.

Cái giá phải trả chính là kinh mạch trong cơ thể gã đã bị chân nguyên bản thân xé ra vô số vết thương, vả lại dưới lực lượng cường đại va chạm khiến cho nguyên khí vỡ vụn luân chuyển đi khắp nơi bên trong kinh mạch đã tổn hại nghiêm trọng của cơ thể, không ngừng xâm phạt.

Trên ngũ tạng gã đều xuất hiện vết nứt, thế cho nên gã lúc này không ngừng ho ra máu.

Nhưng đúng lúc này, Thân Huyền cũng ho khan, thậm chí ngay cả gã cũng có thể cảm nhận được trong tiếng ho khan của Thân Huyền chứa đựng thống khổ.

Thân Huyền ho khan, nhìn Đinh Ninh nói:

- Chúng ta đều sắp chết.

Đinh Ninh cười cười, nói:

- Ta không cảm thấy ngươi là quân cờ cuối cùng.

Tên Tu hành giả năm ngón tay phải đồng loạt đứt đoạn lúc này không quan tâm tới lời nói của Đinh Ninh, bởi vì gã cảm nhận được cái gì đó, cho nên theo bản năng xoay người qua.

Gã thấy một cơn bão cát.

Trong lãnh thổ nước Ô Thị đều là thảo nguyên tươi tốt, chỉ có ở Đông Hồ xa xôi mới có bão cát che khuất bầu trời.

Thế nhưng lúc này gã lại thực sự nhìn thấy một trận bão cát.

Tên Tu hành giả năm ngón tay phải đều đứt này có thể nghĩ thông suốt rất nhiều điểm mấu chốt, đương nhiên là hạng người ánh mắt cùng trí tuệ vượt xa tu vi, lúc nhìn thấy phiến bão cát này đã khiến gã bắt đầu càng thêm khiếp sợ.

Hắn bắt đầu kịp hiểu rõ có một sai lầm trí mạng bên trong Đinh Ninh phá cục.

Sai lầm này là thời gian.

Nếu như hắn muốn bức Thân Huyền ra, vậy hắn phải đến chịu chết sớm hơn một chút.

Thế nhưng một câu đối thoại cuối cùng giữa Đinh Ninh cùng Thân Huyền vừa rồi, cũng để cho gã hiểu được Đinh Ninh cố ý phạm phải sai lầm này.

Gã không tin Đinh Ninh hiểu rõ hoàng hậu.

Cho nên gã có chút mờ mịt xoay người lại, không sợ không giận mà chỉ cảm thấy hoang mang nhìn hoang nguyên đen kịt sau lưng Thân Huyền, nghĩ thầm chẳng lẽ còn có người nào đó có thể ngăn Đinh Ninh tử vong?

Thân Huyền đã đứng bên cạnh hắn.

Y chỉ còn một cánh tay, nhìn qua có chút thê thảm buông xuống ở bên người, nhưng có một loại sát ý lạnh lùng mà đạm mạc đã bao phủ trên người Đinh Ninh.

Y thậm chí không cần vận dụng tay mình, cũng đủ để giết chết hắn.

- Ai biết được ngươi chết trong tay người nào ở trong chiến trận như thế này?

Y nhìn Đinh Ninh, thong thả mà trầm thấp nói.

Đinh Ninh mỉm cười lắc đầu, cũng không nhìn bão cát sắp cuốn tới, mà xoay người nhìn về phía bóng đêm phía sau:

- Ngươi không dám... Bởi vì ngươi còn muốn xác định có người nào khác đang theo dõi ngươi hay không.

Thân Huyền trầm mặc.

Đinh Ninh nhẹ nhàng nói:

- Theo một loại ý nghĩa nào đó mà nói, chúng ta cùng chung kẻ thù. Bởi vì chúng ta cần phải bức tên kia lộ diện.

- Nếu không có người nọ, liền sẽ cùng chết?

Thân Huyền khống chế sát ý mãnh liệt, cười lạnh:

- Ngươi thật sự biến thái.

Đinh Ninh quay đầu nhìn y một cái:

- Có thể được Thân đại nhân tán thưởng, vô cùng vinh hạnh.

Thân Huyền không nhìn hắn nữa, bởi vì lúc này trận bão cát màu đen kia đã tới.

Mép của cơn bão cát đã như một đám mây nhẹ nhàng bao phủ những kỵ binh ở chỗ sâu nhất hậu phương.

Tất cả quân mã đã được huấn luyện này trong nháy mắt rơi vào hỗn loạn, cũng trong khoảnh khắc này, đội quân kia đã biến mất trong tầm mắt Thân Huyền cùng Đinh Ninh.

Vô số tiếng kim loại chạm nhau vang lên.

Quân sĩ Ô Thị quốc rơi vào hỗn loạn trong bão cát kinh hãi nhìn thấy khi cát bụi tràn qua, đao kiếm treo trên người chúng, thậm chí là đao kiếm trong tay đều trong nháy mắt này toàn bộ thoát khỏi khống chế của chúng, bị trận bão cát này bao bọc, bay thốc tới phía trước.

Có một thân ảnh theo bão cát mà đến.

Sở dĩ bọn chúng có thể nhìn thấy thân ảnh kia trong bão cát dày đặc, là bởi vì khí tức trên thân người này cường đại đến mức làm cho người ta khó có thể tưởng tượng, to lớn đến mức dường như người này còn cao lớn hơn cả núi.

Cái bóng người này xuyên qua kỵ quân hỗn loạn, thậm chí tất cả quân sĩ Ô Thị đều nhìn thấy gã vươn tay ra.

Trong nháy mắt tiếp theo, cái bóng người này liền biến mất trong vô số đao kiếm.

Vô số đao kiếm tạo thành một thanh binh khí thật lớn, có thể nói giống như đao, cũng có thể nói như kiếm, chém về phía Đinh Ninh.

Trong nháy mắt khi cát bụi bao phủ đội kỵ quân này, thân ảnh Thân Huyền đã đứng trước người Đinh Ninh.

Đao kiếm chém về phía Đinh Ninh thì phải chém về phía y trước tiên.

Lúc này Thân Huyền đã hiểu rõ Đinh Ninh muốn làm điều gì, lúc nói chuyện với hắn thì y cũng đã làm ra lựa chọn của mình, cho nên lúc này y dốc ra toàn bộ chân nguyên còn trong cơ thể mà không còn chút giữ lại, từ tất cả khiếu vị trên thân thể, theo lỗ chân lông da thịt mà phun trào ra.

Tất cả màu đỏ trên áo bào máu đều tiêu tan.

Tất cả màu máu, thậm chí là máu tươi trong cơ thể y trong nháy mắt này giống như bị y rút ra toàn bộ.

Một tiếng ầm thật lớn, một đoàn sương máu nổ bung ra, tựa như một đóa hoa thật lớn hé nở.

Vô số khí huyết nhỏ đến cực điểm bắn ra ngoài đồng thời tạo thành mạng lưới đặc thù, sau đó dẫn dắt càng nhiều nguyên khí trong thiên địa.

Trong tiếng nổ cực lớn, vô số tiếng khí lưu xoẹt xoẹt vang lên.

Giống như vô số con rắn nhỏ ngưng tụ thành một con rắn màu đỏ chót khổng lồ, há mồm cắn về phía đao kiếm khổng lồ chém tới trước mặt.

Bóng người bên trong rất nhiều đao kiếm kia nhíu mày, có vẻ không ngờ Thân Huyền lại thi triển ra một kích như vậy. Nhưng mà tư thái cùng khí thế tiến về phía trước của gã không có bất kỳ thay đổi nào, trong nháy mắt tiếp theo gã chỉ nắm tay, sau đó đánh ra phía trước.

Hư không đột nhiên chấn động.

Vô số đao kiếm đang bay về phía trước tiếp tục gia tốc, tất cả đao kiếm càng thêm chụm lại, từng thanh đao kiếm chồng lên nhau ở trước người gã.

Ầm ầm!

Hoa máu khổng lồ trực tiếp bị cắt ra, Thân Huyền quát lớn một tiếng, bay ngược về phía sau.

Đao kiếm vẫn cứng rắn bắn về phía trước, dựa theo ý chí của người phía sau những đao kiếm này, tiếp tục đâm về phía Đinh Ninh.

Trên bầu trời xa xôi có một số bông hoa sương rơi xuống, thế nhưng không ai có thể cảm nhận được.

Sóng khí do đao kiếm mang theo đã thổi tới trên người Đinh Ninh.

Chỉ những tia sắc bén trong gió, khiến trên người hắn bắt đầu xuất hiện từng vết máu như bị lưỡi dao cắt.

Tuy nhiên Đinh Ninh vẫn bất động như trước.

Hắn thậm chí còn mỉm cười, giống như nở nụ cười để chào đón cái chết.

- Tốt một thanh đao kiếm Thần Hoàng."

Một giọng nói mang theo cảm khái vang lên.

Khi giọng nói này vang lên, trong mắt Đinh Ninh cũng xuất hiện cảm khái vô hạn, hắn lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ:

- Ta cho rằng là Phan Nhược Diệp, nhưng thật không ngờ là ngươi.

Q5 - Chương 57: Tông chủ Linh Hư

Theo một giọng nói mang theo cảm khái này vang lên, thanh đao kiếm thật lớn kia ngưng đọng trên không trung, sau đó bắt đầu tầng tầng sụp đổ, vỡ vụn như tuyết bay đầy trời.

Cùng theo đó còn có một trận bão cát đen.

Bão cát được cuồng phong xốc lên mà không rơi xuống đất, chỉ phiêu đãng ở phía trên bầu trời.

Kỵ quân Ô Thị vừa rồi chìm trong gió cát rốt cục cũng thấy rõ ràng, thế nhưng không chỉ ngựa dưới người vẫn hoảng loạn như trước, tất cả bọn chúng đều càng thêm kinh hoàng lui ngược ra sau.

Bọn chúng đều cảm giác được trong không khí trong trẻo có khí tức càng làm cho người ta cảm thấy kinh khủng.

Đinh Ninh cũng suy sụp ngã ngồi phía sau lưng Thân Huyền, trong hư không dường như xuất hiện một lỗ trống cực lớn, có vô số luồng khí cuốn qua như lọt vào một không gian khác.

Thân Huyền cảm nhận được khí tức như vậy, trong mắt lập tức tràn ngập thần sắc khó tin.

- Linh Hư Kiếm môn. Cố Hoài?

Bên trong đao kiếm tan vỡ, tên Tu hành giả theo bão cát đến đây cũng có chút thực sự kinh ngạc, chậm chạm mà lạnh lùng lên tiếng.

Khi một gam âm của gã vang lên trong bóng đêm này, tất cả đao kiếm bay múa đầy trời giống như bị vô số sợi tơ vô hình dẫn dắt, toàn bộ ngưng đọng ở trên không trung.

Không liên quan đến khí tức kinh khủng tràn ngập trong không khí, kỵ quân Ô Thị sau khi nghe được những lời của người kia lại càng kinh hoàng lui về phía sau.

Dù cho người nước Ô Thị vô tri nhất trong hoang mạc đều biết tông môn dùng kiếm mạnh nhất trong thiên hạ là Mân Sơn Kiếm tông và Linh Hư Kiếm môn, mà Cố Hoài lại chính là tông chủ Linh Hư Kiếm môn.

Tên Tu hành giả năm ngón tay phải đứt gãy kia cũng đã vô lực ngã ngồi xuống đất, nhưng nhìn lỗ trống thật lớn xuất hiện trong hư không, nghe được thanh âm vang lên trong bóng đêm lúc này, cũng khiến gã lần thứ hai rung động không nói nên lời.

Gã nghĩ tới sẽ có Tu hành giả Linh Hư Kiếm môn xuất hiện ở phiến chiến trường này, nhưng dù sao cũng chẳng thể nghĩ tới, người xuất hiện phía sau Đinh Ninh, dĩ nhiên lại là Tông chủ Linh Hư Kiếm môn...!

Lỗ hổng thật lớn trong hư không bắt đầu co rút lại, giống như một đóa hoa đang khô héo.

Một nam tử mặc áo tím, nương theo lỗ trống biến mất xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Đây là một nam tử dáng người cao lớn, làm cho người ta có cảm giác đã đến trung niên, nhưng trên da thịt trắng nõn như ngọc lại không có bất kỳ nếp nhăn nào, đôi đồng tử của y cũng là màu tím nhạt, sợi tóc mảnh khảnh ánh lên từng tia sáng tím, bay bổng như có sinh mệnh phía sau lưng y.

Rõ ràng là tông chủ của một trong hai đại Kiếm môn mạnh

nhất thiên hạ, thế nhưng trên người y lúc này lại không có bất kỳ kiếm ý nào, giống như sẽ hóa thành hư vô, biến mất trong thiên địa này bất cứ lúc nào.

- Ta không nghĩ tới sẽ gặp được ngươi.

Tên Tu hành giả bên trong đao kiếm đầy trời đứng im nhìn tông chủ Linh Hư Kiếm môn chỉ xuất hiện trong truyền thuyết này, rất thành khẩn nói thẳng ra suy nghĩ trong nội tâm.

Dáng người của gã có vẻ thấp hơn một chút so với Cố Hoài, nhưng tuổi tác dường như lại hơi lớn hơn một chút, dáng người của gã cũng giống như rất nhiều người nước Ô Thị khác, mặc áo bào da lông thô ráp thế nhưng lại sạch sẽ một cách khó có thể hiểu.

Khuôn mặt gã cũng rất bình thường, đồng thời cũng rất sạch sẽ, trên người không đeo bất kỳ trang sức nào, đầu tóc cũng được cắt tỉa rất ngắn, nhìn qua không hề có chút vật dư thừa.

- Ta cũng thật bất ngờ khi thấy ngươi ở đây.

Cố Hoài nhẹ nhàng nhìn tên Tu hành giả này, nói:

- Đao kiếm Thần Hoàng Đường Hân. Ta cũng không nghĩ đến ngươi sẽ mạnh như vậy. Chỉ có điều ta không hiểu là xưa kia khi diệt nước Trung Sơn, ngươi không hề ra tay, vì sao lúc Ô Thị và Đại Tần ta giao chiến thì ngươi phải nhúng tay vào chuyện này?

"Người Ba Sơn Kiếm Tràng quá đông, ta đánh không lại.

Nam tử được Cố Hoài xưng hô là Đường Hân kia vẫn rất thẳng thắn nói:

- Hơn nữa ta vốn không thích những người bên trong Trung Sơn quân kia.

Khóe miệng Cố Hoài hơi nhếch lên, dường như cảm thấy câu trả lời của gã rất thú vị.

Đường Hân tiếp tục nói:

- Nhưng ở đây ta lại cảm thấy rất thoải mái, hơn nữa có vài người ta cảm thấy không tệ đã chết trong lúc chiến đấu với quân đội các ngươi.

Thân Huyền vốn ngã ngồi xuống đất khi nghe người này nói chuyện, chỉ lạnh lùng khẽ lẩm bẩm:

- Lại thêm một kẻ biến thái.

Lúc này hắn đã an tâm.

Có Cố Hoài ở đây, vậy chí ít hắn sẽ không chết ở chỗ này.

Cố Hoài nhìn Đường Hân một cái thật sâu, nói:

- Những người có thực lực thường tùy hứng.

Đường Hân nhẹ nhàng nhìn y một cái:

- Nếu không thể làm việc mình thích, vậy còn gì vui vẻ? Tu vi cao thì còn có ý nghĩa gì?

Môi Cố Hoài khẽ nhếch lên.

Điều này khiến cho y có vẻ hơi kiêu ngạo, nhưng cũng lộ ra y không đồng tình với hành vi vì thích mà chịu chết của gã.

Đường Hân ngẩng đầu lên.

Gã là một trong những Tu hành giả mạnh nhất nước Trung Quốc ngày xưa, nước này bị quân Tần thuận tay tiêu diệt trên đường hành quân, lúc đó gã không ra tay, thế nhưng lúc này đơn thuần chỉ vì yêu thích mà giao thủ cùng tông chủ Linh Hư Kiếm

môn, cho nên một cái ngẩng đầu này của gã, lại có vẻ càng thêm kiêu ngạo so với Cố Hoài.

Cuộc nói chuyện giữa hai đại nhân vật chân chính cũng không phải xuất phát từ kiêng kỵ đối phương, ở một mức độ nào đó mà nói chỉ là tôn trọng người cùng cấp bậc với mình.

Cho nên đã nói tới đây, vậy còn lại cũng chỉ có đánh một trận thống khoái.

Trong nháy mắt Đường Hân ngẩng đầu lên, đao kiếm lẳng lặng lơ lửng trên không trung bắt đầu vỡ vụn.

Kim loại cứng rắn trực tiếp hóa thành mảnh vụn trong im ắng.

Mấy ngàn đao kiếm vỡ vụn thành mấy chục vạn mảnh vụn, sau đó hình thành một trận bão cát mới, thổi bay về phía trước mặt.

Mỗi một mảnh vụn đều mang theo lực lượng và sát ý cường đại.

Cố Hoài đứng ở trước mặt Đường Hân, nhưng gã biết đó không phải là bản thể của y, cho nên nếu muốn tạo thành uy hiếp thực sự đối với đối phương, thậm chí giết chết tông chủ Linh Hư Kiếm môn chỉ tồn tại trong truyền thuyết này, đầu tiên phải bức thân thể chân chính của y ra từ trong nguyên khí thiên địa.

Mảnh vụn đao kiếm đầy trời bắt đầu hóa thành sao băng đỏ rực, biến thành từng sợi chỉ đỏ đâm xuyên không gian, mỏng manh đến mức đủ để thay đổi quỹ tích lưu thông của phần lớn nguyên khí trong thiên địa.

Trong tầm mắt mọi người, sắc mặt Cố Hoài cũng nhanh chóng ngưng trọng lại.

Nhưng ngay trong nháy mắt tiếp theo, y chỉ liếc mắt nhìn Tu

hành giả năm ngón tay phải đều đứt, ngã ngồi trên mặt đất kia một cái.

Phốc - một tiếng vang nhỏ.

Một đạo kiếm quang màu tím xuất hiện ở hư không trước tên Tu hành giả kia, xuyên thủng ngực gã.

Máu tươi và xương cốt, huyết nhục nghiền nát bắn ra từ sau lưng tên Tu hành giả kia, gã dùng toàn bộ lực lượng cuối cùng nhìn Đường Hân và Đinh Ninh một cái, sau đó ngẹo đầu chết đi.

Trong trận quyết đấu với Tu hành giả như Đường Hân, việc đầu tiên Cố Hoài làm hiển nhiên là trực tiếp giết chết tên Tu hành giả đã trọng thương đến mức hoàn toàn không có cách phóng thích bất kỳ lực lượng nào kia.

Khuôn mặt Đường Hân không có bất kỳ thay đổi nào, nhưng trong nháy mắt này gã chỉ thoáng động tâm một cái, mấy mảnh vụn bảo thạch nở rộ ra ánh rực rỡ sáng bóng càng điên cuồng gia tốc, vượt xa tất cả đao kiếm vỡn vụn, đâm thẳng về phía trán Đinh Ninh.

Cố Hoài giết tên Tu hành giả kia trước tiên, vậy gã cũng sẽ lập tức giết Đinh Ninh.

Ầm! Ầm! Ầm! .....

Vài tiếng chấn động vang vọng.

Đinh Ninh không có bất kỳ động tác nào, thế nhưng mấy mảnh vụn mà tuyệt đại đa số Thất cảnh đều không thể ngăn cản được này lại như đụng phải một vách tường không thể đột phá trước người hắn mấy trượng, bộc phát ra một đoàn sóng khí, sau đó vỡ vụn thành từng đoàn bụi phấn mắt thường khó thấy.

Bóng dáng Cố Hoài xuất hiện sau mấy khối sóng khí kia.

Lúc trước "y" vẫn đứng yên cách đó không xa, nhưng lúc này y đang chậm rãi thu hồi bàn tay vươn về phía trước.

Trong khoảnh khắc bàn tay y chậm rãi thu hồi đến trước người, "Cố Hoài" xa xa mới chợt biến mất trong hư không.

Ánh mắt Đường Hân hơi chớp động một chút.

Tất cả các mảnh vụn đao kiếm bắn về trước đã mất đi lực lượng và sát ý, tựa như bụi bặm theo thế rơi vãi ra phía trước.

- Đáng giá không?

Gã nghiêm túc nhìn bản thể thực sự của Cố Hoài, hỏi.

Khuôn mặt Cố Hoài lúc này không có bất kỳ khác biệt nào so với y lúc trước, nhưng thân thể lại khiến cho người ta có một loại cảm giác chân thật.

Nghe Đường Hân dừng lại cố ý hỏi một câu này, Cố Hoài khẽ nở nụ cười, càng lộ ra chân thật:

- Người kia là danh tướng đất Sở, trên người còn có trọng khí của nước Yên, nếu không trực tiếp giết chết, để cho người này còn sống thì sẽ có hậu hoạn rất lớn đối với trận chiến này.

Y dừng một chút, rồi nhìn Đường Hân nói tiếp:

- Huống chi mặc dù ngươi bức chân thân của ta ra, nhưng ta vẫn có thể đánh bại ngươi... Bởi vì ngươi nên biết, ta vốn là người của Ba Sơn Kiếm Tràng.

Q5 - Chương 58: Đao Kiếm sơn

Gió đêm đột ngột ngừng lại.

Ai cũng có thể cảm nhận được sự tự tin và kiêu ngạo trong lời nói của Cố Hoài.

Người nào cũng có thể hiểu được vì sao y lại như vậy.

Đinh Ninh nhìn bóng lưng y, cảm nhận được khí tức trên người y, khi hắn nghe được câu nói này, trong lòng lại lo lắng Trưởng Tôn Thiển Tuyết ở xa xa sẽ vì những câu nói của Cố Hoài mà không kìm được ra tay.

- Có chút buồn cười.

Tuy nhiên, Đường Hân sau khi lắng nghe xong câu nói này của Cố Hoài lại lắc đầu, khóe môi hiện lên một ý cười trào phúng, lạnh nhạt nói ra.

Cố Hoài lập tức nhíu mày, hỏi:

- Buồn cười chỗ nào?

- Ta đã thấy rất nhiều người Ba Sơn Kiếm Tràng ra tay.

Đường Hân không hề phản bác y, chỉ bình tĩnh trình bày sự thật:

- Kể cả người nọ. Ta từng thấy người nọ xuất kiếm, tự hiểu rằng mình không phải là đối thủ của hắn. Hơn nữa ta thực sự có chút chán ghét những người Trung Sơn quân, cho nên thậm chí có chút ý nghĩ bởi vì yêu thích mà vào Ba Sơn Kiếm Tràng.

- Ba Sơn Kiếm Tràng khi đó đích thực là nơi khiến địch nhân đều ngưỡng mộ từ đáy lòng.

Ý cười trào phúng trên khóe miệng Đường Hân chậm rãi mở rộng, nói tiếp:

- Nhưng điều khiến người ta ngưỡng mộ không chỉ là lực lượng, còn ở những người đó khoái mã thuận gió, khoái ý mà đi, chỉ tiếc cuối cùng biến cố Trường Lăng, mới phát hiện linh hồn của Ba Sơn Kiếm Tràng cũng chỉ ở trên thân hơn non nửa những người kia.

- Người nọ chết trận, Yên Tâm Lan chết trận, Ba Sơn Kiếm Tràng hủy diệt.

- Những người còn lại hoặc là hạng người tham sống sợ chết lang bạt sống tạm, hoặc là hạng người hai mặt tranh quyền đoạt lợi, không quan tâm tình nghĩa. Ba Sơn Kiếm Tràng đã sớm không còn, nếu nói người thực sự của Ba Sơn Kiếm Tràng, vậy sợ cũng chỉ có mấy người vừa mới trốn ra khỏi thủy lao như Lâm Chử Tửu mới có tư cách nói câu này.

- Kiếm tâm đã không thẳng, Kiếm ý sẽ không bao giờ có thể cường đại như người nọ, ngươi chắc chắn có thể dùng kỹ xảo của Ba Sơn Kiếm Tràng chiến thắng ta?

Giọng nói của Đường Hân không ngừng vang vọng trong bóng đêm.

Lời nói của gã cực kỳ không khách khí, hoàn toàn không chút nể mặt Cố Hoài.

Giống như gã chỉ bởi vì bản thân yêu thích nên sẽ chiến đấu với kẻ địch rất có khả năng sẽ giết chết chính mình, chứ thực sự không bận tâm đến cảm thụ của bất cứ kẻ nào.

- Thực ra ngươi không rõ.

Cố Hoài lắc đầu, dường như muốn giải thích, nhưng cuối cùng lại cảm thấy điều này có chút không cần thiết.

Nguyên khí trong cơ thể Đường Hân lúc này cũng đã vận chuyển đến thời điểm hoàn mỹ nhất, cho nên gã cũng không muốn nói thêm gì.

- Mời!

Gã ra tay.

Tay trái duỗi ra trước, một đường điện xẹt chói mắt xuất hiện trong tay gã.

Đường điện xẹt này như kéo dài từ tay gã đến bầu trời cao vô tận, không ai nhìn thấy được nó trào ra từ trong tay, hay là tia chớp từ trên tầng mây rơi xuống, hội tụ ở trong tay gã.

Theo đường điện xẹt này xuất hiện, không khí phía trước gã kịch liệt nứt ra.

Đây là một cỗ Đao ý.

Tia chớp trên tay trái chính là đao của gã.

Mà tay phải của gã vốn buông xuống từ lúc đầu, nhưng cùng lúc đó, tất cả gió trong hoang nguyên dường như hội tụ đến trên cánh tay này.

Trong tay phải gã xuất hiện một thanh trường kiếm màu xanh, trong thân kiếm có vô số cát đen cùng gió màu xanh đang cuồn cuộn, giống như vô số bão cát đang ấp ủ.

Phong lôi trong thiên địa đều bị khuấy động, đây đã là thủ đoạn của Tiên nhân trong truyền thuyết.

Nhưng không biết vì sao, khi Đao ý bắn về phía Cố Hoài, trên khuôn mặt vốn ngưng trọng của y lại xuất hiện một tia thần sắc

xem thường rất tự nhiên.

Trước tia chớp này, một chấm đen xuất hiện trên bầu trời.

Chấm đen dùng tốc độ kinh người lớn lên trong tầm mắt mọi người.

Tất cả quân sĩ Ô Thị đã lui đến rất xa, bao gồm cả mấy Tu hành giả lúc trước theo Đinh Ninh đến đây, toàn bộ đều kinh hãi đến mức không thể tin vào mắt mình.

Đó là một ngọn núi.

Một ngọn núi hình kiếm.

Theo tâm ý của Cố Hoài thôi động, thứ xuất hiện trên bầu trời thật sự là một ngọn núi nhỏ ngoại hình trường kiếm!

Toàn thân ngọn núi này ánh lên huyền thiết sáng bóng, thế nhưng khác biệt với huyền thiết bình thường, mặt ngoài của tòa kiếm sơn này tản mát ra sáng bóng của kim loại, toàn bộ đều là hình lục diện lấp lóe.

Tất cả ánh sáng giống như từng mảnh từng mảnh phát ra song song, mà không phải là mũi nhọn sắc bén.

Chỉ có Thiên thiết đến từ Thiên thạch ngoài vũ trụ, mới có thể phát ra ánh sáng như vậy. (Thiên thiết: thép nguồn gốc bên ngoài vũ trụ)

Đây là một ngọn núi Thiên thiết.

Hoặc nói chính xác hơn, là một thanh kiếm dùng toàn bộ ngọn núi Thiên thiết luyện thành!

Đây chính là kiếm của Cố Hoài.

Cũng chính là Kiếm Sơn kiếm, kiếm bản mệnh mà y tu thành ở

Ba Sơn Kiếm Tràng!

Không ai biết được y lĩnh ngộ Kiếm kinh này từ chỗ nào, lại vận dụng nguyên khí trong thiên địa độc đáo cỡ nào để luyện thành kiếm như vậy, thế nhưng tất cả mọi người lúc này đều cảm nhận được thanh kiếm này nồng đậm khí tức bản mệnh ... và nặng nề!

Tất cả kiếm ý mà thanh kiếm này của y tỏa ra hiện tại chính là nặng nề!

Một tiếng rắc rắc vang lên.

Kiếm này chỉ là vừa rơi xuống, đã phá vỡ một đao của Đường Hân một cách cực kỳ dễ dàng, kiếm ý nặng nề thuận thế đâm về phía Đường Hân.

Nhưng cũng trong nháy mắt này, Cố Hoài kinh hãi kêu lên.

Đường Hân cũng cùng lúc đó xuất kiếm.

Nhưng thanh kiếm màu xanh trên tay phải gã không quan tâm bất cứ thứ gì khác, trực tiếp đâm về phía thân thể Cố Hoài.

Phốc phốc phốc phốc. . .

Nửa trái thân thể Đường Hân trong nháy mắt phát ra vô số tiếng xuyên thủng rất nhỏ.

Toàn bộ cánh tay trái gã bắn ra máu tươi, một mảnh huyết vụ tuôn ra từ trong da thịt. (huyết vụ: sương máu)

Xuy - một tiếng nứt vỡ đồng thời vang lên trên người Cố Hoài.

Trên lồng ngực y xuất hiện một đường vết kiếm, bên trong máu thịt luân chuyển, có vô số nguyên khí màu đen giống như cát đen đâm vào trong thân thể y.

Đông!

Thiên địa chấn động.

Cả người và ngựa đều bị chấn bay khỏi mặt đất.

Kiếm Sơn kiếm nặng nề rơi xuống đất, hình thành một tòa núi sắt chân chính vắt ngang ở giữa Đường Hân và Cố Hoài.

Thân thể hai người đồng thời bị lốc xoáy cuốn lên, bay ngược về phía sau.

Cánh tay trái Đường Hân mềm nhũn buông xuống, cánh tay này của gã đã bị phế đi hoàn toàn.

Cố Hoài không ngừng ho khan, mỗi một lần ho đều mang theo một lượng lớn máu tươi cùng cát đen.

Cả người Thân Huyền cũng bị chấn động bay ngã ra ngoài.

- Lại thêm một tên điên.

Vừa phát ra tiếng rên đau đớn, trong lòng hắn lại hung hăng nguyền rủa.

Nhưng vào lúc này, Đường Hân lại xuất ra một kiếm.

Trường kiếm màu xanh trong tay gã trực tiếp điểm lên Kiếm Sơn kiếm phía trước.

Rầm rầm.

Trường kiếm màu xanh trong tay gã gãy đôi.

Kiếm Sơn kiếm vốn nặng nề như núi, lại trực tiếp bị một kiếm đâm bay lên bầu trời.

Cái bóng khổng lồ bay lên của nó bao phủ Cố Hoài còn đang

ho máu.

Y đã không thể giữ bình tĩnh, không kìm được lớn tiếng kêu lên

- Mỗi một kiếm đều muốn lưỡng bại câu thương, nào có ai đấu pháp như ngươi!

- Thứ chúng ta so đấu không phải là Kiếm kỹ, mà là sinh tử.

Khóe miệng Đường Hân hiện lên ý cười trào phúng, dường như gã cảm thấy Cố Hoài thân là tông chủ của Linh Hư Kiếm môn, lúc này lại nói ra những lời như vậy thì thật sự có chút buồn cười.

Sau đó gã dùng sức vung một cái, trực tiếp ném trường kiếm màu xanh bị gãy nửa đoạn trong tay về phía Cố Hoài trước mặt.

Một cú ném này khiến trường kiếm màu xanh đã đứt gãy lập tức thành vô số cương phong màu xanh, trong hư không trước người gã giống như có một con Thanh long vô cùng to lớn xông về phía Cố Hoài.

Một kiếm này cũng không quan tâm đến bản thân, vẫn là đấu pháp lưỡng bại câu thương như muốn chết.

Kiếm Sơn kiếm lại rơi thẳng xuống, tựa như muốn đè ở trên người Cố Hoài.

Thế cho nên khuôn mặt y trong bóng tối dường như càng thêm tối tăm một chút.

Y ngẩng đầu lên.

Lần ngẩng đầu lên này, trong mắt y tràn ngập ý tứ khó tả.

Nguyên khí thiên địa trong cơ thể y điên cuồng tuôn ra mà không giữ lại chút nào, Kiếm Sơn kiếm nặng nề theo y ngẩng đầu lại chợt ầm ầm gia tốc, dùng tốc độ khó tin bay lên trên, trong

khoảnh khắc đã biến thành chấm đen trên trời cao.

Đây là một cảnh tượng khiến người ta khó có thể tưởng tượng được.

Tất cả kỵ quân Ô Thị đều run rẩy toàn thân.

Một tiếng động lớn vang vọng trên bầu trời.

Tựa như chùy lớn búa nặng của Thiên thần đánh lên bầu trời vô tận.

Bầu trời đêm đen kịt đột nhiên chuyển sang màu trắng.

Mà Kiếm Sơn kiếm màu đen cũng biến thành màu trắng.

Sau đó thanh kiếm lớn nhất cũng nặng nề nhất trên đời này dùng tốc độ càng khủng bố rơi xuống, dần dần biến lớn trong đôi mắt của tất cả mọi người, lại khiến cho đồng tử bọn họ không tự chủ được kịch liệt co rút lại.

Trên núi Thiên thiết, lúc này bọc đầy Tinh hỏa màu trắng.

Vô số hỏa lưu màu trắng cao ngạo mà lãnh khốc, tuôn xuống dọc theo mặt ngoài núi Thiên thiết, mang theo bản thể của núi này hung hăng nện lên đầu Thanh long màu xanh.

Thanh long màu xanh cùng núi kiếm chảy đầy hỏa diễm màu trắng đụng vào nhau trên bầu trời đêm.

Ầm - một tiếng nổ lớn.

Ánh mắt Đinh Ninh hơi nheo lại, trong lòng lại tuôn ra càng nhiều lãnh ý.

Ánh lửa trên bầu trời chợt biến mất không thấy gì nữa.

Núi kiếm rơi xuống trên mặt đất.

Một vòng sóng bụi như sóng thần khuếch tán ra bốn phía.

Mặt đất lấy tòa núi kiếm này làm trung tâm đều đồng loạt bị gọt đi một tầng, xuất hiện một cái hố thật lớn.

Thân ảnh Đường Hân đã biến mất.

Không biết do biến mất ở trong sóng bụi, hay bị đè ở dưới tòa núi kiếm kia.

Cố Hoài cúi đầu xuống, lại ho khan vài ngụm máu.

Lúc này y còn sống, chứng tỏ y đã thắng trận này.

Nhưng trong ánh mắt y hiện tại lại không có bất kỳ vẻ kiêu ngạo nào.

Bởi vì y hiểu rõ hơn bất cứ kẻ nào, lực lượng cuối cùng đánh bại một kiếm này của Đường Hân là từ đâu mà đến.

Q5 - Chương 59: Giao dịch

Đinh Ninh hơi cúi đầu, biểu đạt sự kính ý trong lòng đối với Hoàng giả chân chính của nước Trung Sơn kia.

Có ít người đủ để đại diện cho một quốc gia, hoặc thậm chí một thời đại.

Nếu nói Bạch Sơn Thủy bây giờ tồn tại kế tục cho nước Ngụy, vậy Đường Hân liền đại diện cho nước Trung Sơn.

Đường Hân đã chết, cho nên nước Trung Sơn này đã thật sự không còn.

Bên trên sườn dốc thoải nào đó trong Âm Sơn nơi xa, có bốn vị Tu hành giả bởi vì ước định và ngăn cản lẫn nhau mà không cách nào ra tay cho nên đứng ở đó.

Kiếm Sơn kiếm cực kỳ khổng lồ, cuối cùng khi Tinh hỏa phủ đầy rơi xuống lại càng biến thành hào quang chói mắt nhất trên bầu trời đêm, cho nên bọn họ hiển nhiên cũng có thể thấy rõ ràng. (Tinh hỏa: đốm lửa nhỏ)

Thiệu Sát Nhân khuôn mặt lạnh lùng nhìn quỹ tích Tinh hỏa màu tái nhợt lưu lại trên bầu trời đêm, chậm rãi nói:

- Kiếm Sơn kiếm rất lớn.

Câu nói này nghe vào giống như lời nói nhảm, Kiếm Sơn kiếm chính là một tòa núi Thiên thiết, đương nhiên sẽ rất lớn.

Nhưng ba người chung quanh lúc này đều có thể hiểu được ý bao hàm trong những lời này y.

Cảnh Nhận khẽ gật đầu, trong mắt tràn ngập vẻ ngôn ngữ khó có thể hình dung:

- Cần đủ lớn mới có thể làm cho nàng cảm nhận được.

Gia Luật Thương Lang khẽ gật đầu, giọng nói càng thêm lạnh:

- Người như Cố Hoài thế mà còn cần dựa vào lực lượng của một nữ nhân.

Một tên Tu hành giả cao lớn mang theo song đao, người mặc áo giáp dày thì cười lạnh:

- Trách không được Linh Hư Kiếm môn muốn dốc sức vì nữ nhân kia, hóa ra chỉ bởi vì muốn mượn lực lượng của nàng.

- Trịnh Tụ không phải là nữ nhân bình thường.

Thiệu Sát Nhân chậm rãi nói:

- Chỉ sợ không phải Cố Hoài muốn mượn lực lượng của nàng nên để cho Linh Hư Kiếm môn trở thành vũ khí cho nàng sử dụng, mà do chuyện ngày xưa Trịnh Tụ dùng kiếm của hắn, nếu hắn không có giá trị lợi dụng thì cũng đã sớm chết đi theo những người ở Ba Sơn Kiếm Tràng kia.

Bốn người này đều là Tu hành giả đứng đầu đương thời, hơn nữa trên ý nghĩa nghiêm ngặt mà nói lúc này đều là địch nhân, thế nhưng trong lúc nói chuyện với nhau đều rất trực tiếp, không chút kiêng dè.

Gia Luật Thương Lang trầm mặc, sau một lúc trầm tư gã hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra:

- Trịnh Tụ đích xác không phải nữ nhân bình thường.

Cảnh Nhận khẽ ngẩng đầu, khẽ thở dài một hơi rồi lẩm bẩm:

- Nơi này cách Trường Lăng quá xa, cho nên chỉ có Kiếm Sơn kiếm khổng lồ như thế, cũng phải có kiếm lớn như vậy mới dẫn dắt nguyên khí trong thiên địa để nàng có thể cảm nhận được, từ đó nàng mới có thể dùng được kiếm này. Nhưng ở Trường Lăng, không biết nàng còn có thể dùng bao nhiêu thanh kiếm.

Tu hành giả cao lớn đeo song đao, thân mặc áo giáp dày kia chấn động một cách khó hiểu, bên trong rất nhiều vết thương trên người bắn ra vô số quang mang tán vỡ.

Trong thiên hạ ai cũng biết Trịnh Tụ rất mạnh.

Nhưng lúc này tận mắt nhìn thấy Tinh hỏa tái nhợt bao bọc Kiếm Sơn kiếm đâm xuống, hắn biết được Trịnh Tụ càng mạnh hơn so với trong tưởng tượng.

Mà nghĩ đến lo lắng của Cảnh Nhận lúc này, nếu nàng có thể cùng lúc triệu dụng rất nhiều kiếm như vậy ở Trường Lăng, vậy nàng sẽ mạnh đến trình độ nào. (triệu dụng: triệu hoán và sử dụng)

Điều mấu chốt nhất là hắn biết điều này chưa chắc là chuyện không thể xảy ra.

- Rõ ràng là chuyện mình có thể làm được, nhưng vẫn cứ muốn Mặc Thủ Thành gánh vác tiếng xấu. Cho nên nàng thật sự không phải là một nữ nhân bình thường.

Lời nói tựa như ca ngợi, nhưng trên mặt Gia Luật Thương Lang lại tràn đầy biểu lộ châm chọc nồng đậm:

- Trường Lăng quá xa, cũng may đó không phải là vấn đề chúng ta phải cân nhắc trong lúc này.

- Tuy không phải là vấn đề cần xem xét bây giờ, nhưng có lẽ sẽ là một vấn đề cần xem xét trong tương lai.

Cảnh Nhận cúi đầu nhìn nơi Kiếm Sơn kiếm rơi xuống, chỗ đó đang có gió cát cuồn cuộn bay lên, nghiêm túc nói.

Gia Luật Thương Lang và tên Tu hành giả mang song đao kia đều hiểu được ý trong lời nói của y, cả hai trầm mặc lại.

- Ngươi cho rằng chúng ta đã chắc chắn bại trận chiến này.

Sau vài hơi thở Gia Luật Thương Lang lại hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

- Nhưng Thân Huyền và Cố Hoài đều đã trọng thương, mặc dù chúng ta không thể ra tay nhưng trong thảo nguyên này vẫn còn rất nhiều người có thể giết chết bọn họ, từ đầu đến cuối ta vẫn cảm thấy trận chiến này còn tràn ngập biến số.

.....

Đội kỵ quân tinh nhuệ nhất của Ô Thị này lại cực kỳ hỗn loạn lui về phía sau, biến mất trong bóng tối.

Kiếm Sơn kiếm khổng lồ vẫn đang không ngừng chấn động, tỏa ra một vùng khói bụi cùng sóng gió.

Một ít Tinh hỏa chưa tiêu tán chảy xuôi xuống mặt đất dưới kiếm, thiêu đốt bùn đất thành nham thạch màu đen, hiện ra những lân tinh kỳ lạ, nhưng lại không hề có độ nóng nào, mà chỉ làm cho người ta không kìm được cảm thấy lãnh khốc.

Cố Hoài chậm rãi xoay người, lấy ra một chiếc khăn gấm từ trong tay áo, che miệng ho khan, phía trên đầu ngón tay có màu đỏ tươi dần dần thấm ra.

Y nhìn Đinh Ninh đang cúi đầu, đôi mắt lạnh dần, khẽ nói:

- Lần sau nếu ngươi còn dám làm như vậy, ta nhất định sẽ giết ngươi trước tiên.

Đinh Ninh hơi ngẩn ra, sau đó khẽ giễu cợt nói:

- Ngươi không dám, nếu không thì lần này ngươi đã giết ta rồi.

Cố Hoài không có bất kỳ động tác nào.

Nhưng ngay khi Đinh Ninh vừa mới nói xong những lời này, một tiếng oanh nổ tung, toàn bộ thân thể Đinh Ninh như diều đứt dây bay ngược ra sau, rồi hung hăng rơi xuống đất.

Hắn cũng bắt đầu ho khan, miệng mũi trào máu.

Nhìn Đinh Ninh nhất thời khó có thể đứng lên, Cố Hoài châm chọc:

- Ngươi nói không sai, ta không dám giết ngươi, nhưng lại có thể giáo huấn ngươi bất kỳ lúc nào, thậm chí có thể giết chết mấy người bên cạnh ngươi, ngươi đã sai một chuyện... ngươi hoàn toàn không hiểu ở Trường Lăng mình có thân phận gì.

Đinh Ninh ngẩng đầu lên, nhìn Cố Hoài cười cười.

Cố Hoài nhíu nhíu mày, chán ghét nói:

- Trách không được ở Trường Lăng cũng không có quá nhiều người thích ngươi, ngay cả cười cũng cười đến mức khiến người ta chán ghét như vậy.

- Khiến người chán ghét là bởi vì ta căm ghét ngươi, thế nhưng ngươi lại không biết lý do vì sao lại như vậy.

Đinh Ninh vẫn cười như trước, trong lòng lại thầm nói.

Nhưng vào thời điểm này, những Tinh hỏa nhợt nhạt trên bầu trời lại rơi xuống một lần nữa.

Từng đợt từng đợt Tinh hỏa không ngừng rơi vào Kiếm Sơn kiếm, tòa núi Thiên thiết này dường như thiêu đốt lần thứ hai.

Trong nháy mắt tiếp theo, Kiếm Sơn kiếm biến mất trên mảnh hoang nguyên này, mà theo đó biến mất còn có thân ảnh Cố Hoài.

- Ngươi thấy đấy, ngươi cũng không phải là quân cờ cuối cùng của Trịnh Tụ.

Đinh Ninh chậm rãi đứng lên, hắn xoay người đi về phía Thân Huyền vẫn ngã ngồi trên mặt đất, đồng thời lộ ra nụ cười khiến gã cảm thấy chán ghét, khẽ nói:

- Cho dù ở trong mắt Cố Hoài, ngươi cũng chả là cái thá gì.

Nghe Đinh Ninh nói những lời này, Thân Huyền vốn cả người bị máu tươi thấm ướt chợt lạnh lùng ngẩng đầu lên, hơi nheo mắt lại:

- Có phải ngươi đã quên lời Cố Hoài nói vừa rồi không? Ngươi cho rằng ta không thể tùy ý giáo huấn ngươi?

Đinh Ninh không đáp lại những lời gã vừa mới nói, mà chỉ ngẩng đầu lên, nhìn vết tích Tinh hỏa bắt đầu tiêu tán hoàn toàn trên bầu trời đêm, lau khô vết máu trên khóe miệng, rồi hỏi ngược lại:

- Ngươi cảm thấy ngươi mang Tục Thiên Thần quyết cùng với Cố Hoài mang Tục Thiên Thần quyết trở về cho Trịnh Tụ, trong đó có khác nhau hay không?

Ánh mắt Thân Huyền kịch liệt nhảy lên một cái, gã nhìn chăm chú Đinh Ninh, trong ánh mắt tuôn ra sát khí lạnh thấu xương, thế nhưng lại không nói thêm gì.

- Nếu như người đạt được Tục Thiên Thần quyết chính là Cố Hoài, chỉ sợ không chỉ ở Trường Lăng, coi như là ở chỗ này thì ngươi có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Đinh Ninh không quan tâm ánh mắt của gã, chỉ bình tĩnh nói:

- Huống chi thủy lao bị phá, chỉ sợ Trịnh Tụ đã không còn tín nhiệm ngươi.

Thân Huyền trầm mặc một lát, cười lạnh:

- Rốt cuộc ngươi muốn ám chỉ điều gì?

Đinh Ninh cũng nở nụ cười, nói:

- Ta chỉ muốn làm một cuộc giao dịch với ngươi... Ngươi giúp ta giết chết Cố Hoài, ta đưa Tục Thiên Thần quyết cho ngươi mang về Trường Lăng.

- Ngươi nói gì?

Đồng tử Thân Huyền đột nhiên co rụt lại, một cỗ thiên địa nguyên khí không biết từ nơi nào cuốn tới, xoắn về phía cổ họng Đinh Ninh, trực tiếp nâng thân thể hắn lơ lửng trên không trung.

Đinh Ninh cảm thấy khó thở, nhưng hắn lại không há mồm nói chuyện, chỉ mỉm cười nhìn Thân Huyền.

Thân Huyền hít sâu một hơi, tựa như trong khoảnh khắc này người đang ngạt thở chính là gã.

Sau khi ánh mắt chớp động kịch liệt vài cái, cỗ nguyên khí kia biến mất, hai chân Đinh Ninh rơi xuống đất.

- Ta không nhìn lầm ngươi, ngươi còn lành nghề loại chuyện giả bộ yếu ớt trọng thương này hơn so với đại đa số người ở Trường Lăng.

Đinh Ninh không nhìn gã nữa, mà bắt đầu chuyển bước chân đi về phía Cốc Ngục quan.

- Ngươi có thể suy nghĩ đề nghị vừa rồi thật kỹ.

Q5 - Chương 60: Xuyên đêm

Thân Huyền không tiếp tục ngã ngồi trên mặt đất nữa mà đứng lên đi theo Đinh Ninh.

- Ngươi nói với ta những lời này, không sợ Cố Hoài nghe được sao?

Trong mắt gã không còn lóe lên một tia sát khí nào, nhưng lại mang theo một chút uy hiếp và ngoan lệ.

- Với tình trạng vết thương của hắn ta bây giờ thì bất cứ một gã Thất cảnh nào cũng có thể tùy tiện giết chết hắn. Mạng của ngươi không quan trọng bằng Tục Thiên Thần quyết, vì vậy ngươi phải bảo vệ ta thật an toàn. Nhưng mạng của hắn lại quan trọng hơn Tục Thiên Thần quyết, ít nhất trong mắt hắn là vậy, cho nên hắn đương nhiên sẽ tránh đi xa để trị thương đầu tiên.

Đinh Ninh không quay đầu lại, chế nhạo nói:

- Cho dù ta chết, cho dù Tục Thiên Thần quyết chôn cùng ta, thì Trịnh Tụ cũng sẽ không giết hắn, thế nhưng chỉ sợ ngươi sẽ không may mắn như vậy.

Thân Huyền nghe âm thanh cỏ khô bị giẫm dưới chân, chậm rãi lên tiếng:

- Làm sao ngươi biết bà ta muốn Tục Thiên Thần quyết?

Đinh Ninh quay đầu liếc mắt nhìn gã:

- Bởi vì ta lĩnh ngộ Tục Thiên Thần quyết, ta biết rõ công pháp này có ý nghĩa như thế nào đối với bà ta.

Thân Huyền trầm mặc một lát, mới nói:

- Tại sao ngươi nhất định phải giết chết Cố Hoài?

Đinh Ninh thoáng nhìn bầu trời đêm, khẽ trào phúng:

- Sư phụ Tiết động chủ của ta không ở Trường Lăng, sư thúc Lý Đạo Cơ không ở Trường Lăng, đại sư huynh Trương Nghi không ở Trường Lăng, Vương Thái Hư cũng không ở Trường Lăng, ngay cả đại đa số bằng hữu của ta cũng đã không ở chỗ đó. Nếu như không phải vì ưa thích Trường Lăng thì tại sao ta lại nhất định phải quay về chỗ kia?

Đinh Ninh hơi ngừng lại, tiếp tục nói:

- Ô Thị và Đông Hồ là những nơi bà ta không thể xâm nhập, nhưng nếu muốn thật sự thoát khỏi tầm mắt của bà ta thì nhất định phải giết chết Cố Hoài.

Thân Huyền suy tư một lát, hỏi:

- Vậy việc giết hắn có lợi ích gì đối với ta?

Đinh Ninh dừng bước, quay đầu lại nhìn gã:

- Trừ khi ngươi cũng không muốn quay về Trường Lăng, còn nếu ngươi muốn quay về chỗ đó thì ngươi nhất định sẽ muốn giết chết Cố Hoài, để thoát khỏi tầm mắt gã. Đối với người như ngươi mà nói, nếu không muốn quay về Trường Lăng, ngươi cũng sẽ không lập tức hỏi lợi ích.

- Đối với người như ta mà nói?

Thân Huyền nở nụ cười lạnh lùng:

- Ta còn không biết ta là người như thế nào.

Đinh Ninh cũng nở nụ cười, nói:

- Ngươi là người như thế nào không quan trọng, quan trọng là ngươi không cam lòng. Cùng là Tu hành giả, tại sao ngươi lại bị đối xử tệ hơn một bậc? Chỉ cần có thể trở về Trường Lăng, thì ngươi sẽ có tiền đồ vô hạn.

Nụ cười trên mặt Thân Huyền biến mất, gã nhìn Đinh Ninh, lạnh lùng nói:

- Ngươi quá thông minh.

Nụ cười trào phúng trên mặt Đinh Ninh ngày càng đậm:

- Lẽ nào ngươi không muốn liên thủ với người thông minh ư?

Thân Huyền không tức giận, chỉ nói:

- Ta phải làm gì mới có thể giết chết gã?

- Từ đây đến Đông Hồ, ta sẽ tìm cơ hội.

Đinh Ninh khẽ gật đầu, sau đó không nói thêm gì nữa, quay người tiếp tục đi về phía Cốc Ngục quan.

Lần này Thân Huyền không cùng đi theo, chỉ có bóng dáng của Đinh Ninh đã dần biến mất trong màn đêm.

…

- Cảm ơn cô.

Sau khi quay trở về sườn núi nơi Túc Vệ quân đóng quân trên Cốc Ngục quan và giải thích một chút về tình hình chiến đấu, Đinh Ninh ngừng trao đổi với những thủ quân Cốc Ngục quan và Túc Vệ quân đang mừng như điên, mượn cớ cần phải nghỉ ngơi một lúc rồi nhanh chóng tiến vào trong xe ngựa của Trưởng Tôn Thiển Tuyết, nghiêm túc nói một câu.

- Không cần cảm ơn ta.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn hắn, giọng vẫn trong trẻo mà lạnh lùng như trước:

- Ta không biết đó là Cố Hoài. Nếu ta biết trước hắn liên thủ với Trịnh Tụ thì ta ra tay cũng không giết được hắn. Sau này khi hắn bị trọng thương, ta lại không kịp hành động.

Đinh Ninh rất quen thuộc với cách nói chuyện của nàng, hắn khẽ gật đầu:

- Ta sẽ nghĩ cách giết gã, cô tuyệt đối không thể ra tay.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết ngẩng đầu, nhưng đôi môi xinh đẹp của nàng đột nhiên run rẩy trong bóng đêm:

- Ngươi muốn giết chết Thân Huyền cùng một chỗ hay thật sự muốn để hắn mang Tục Thiên Thần quyết trở về cho Trịnh Tụ?

Trên khuôn mặt Đinh Ninh nổi lên ý vị khó tả, hắn trầm mặc một lúc rồi nói:

- Đây là quyết định của ta sau khi nhìn một kiếm cuối cùng của Cổ Hoài.

Những lời này của hắn làm cho người ta rất khó lý giải rốt cuộc đáp án là gì, nhưng Trưởng Tôn Thiển Tuyết đương nhiên có thể hiểu được là hắn dứt khoát trả lời, hắn thật sự muốn để cho Thân Huyền mang Tục Thiên Thần quyết quay về Trường Lăng, giao đến tay Trịnh Tụ!

- Tại sao?

Nàng hỏi.

- Ta phát hiện bà ta đã cường đại hơn một chút so với những gì chúng ta tưởng tượng… Cường đại đến mức đủ để uy hiếp Nguyên Vũ.

Đinh Ninh nghênh đón ánh mắt của nàng, vô cùng nghiêm túc nói:

- Nếu như Tục Thiên Thần quyết rơi vào trong tay bà ta, nếu như bà ta thật sự có khả năng mạnh hơn Nguyên Vũ, vậy thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhíu mày, nhưng không nói gì.

- Ta không cho rằng Nguyên Vũ sẽ yên tâm, ta muốn nhìn xem hắn sẽ làm gì.

Đinh Ninh nhìn Trưởng Tôn Thiển Tuyết nói:

- Ta cũng muốn xem, giữa bọn họ rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

- Chỉ là một đôi gian phu dâm phụ mà thôi.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nở nụ cười lạnh nói:

- Nhưng nếu cuối cùng bà ta không thể nào vượt qua Nguyên Vũ, hoặc là hai người vẫn như bây giờ, ngầm hiểu ý nhau duy trì ở một giới hạn nào đó thì sao?

- Mặc dù bà ta đạt được Tục Thiên Thần quyết, nhưng ta vẫn sẽ mạnh hơn.

Đinh Ninh nói một cách nhẹ nhàng mà tự tin:

- Chỉ cần ta có đủ thời gian.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết liếc nhìn hắn một cái, không nói thêm gì nữa.

Đinh Ninh cũng không nói thêm lời nào, chỉ cúi đầu suy nghĩ.

Rốt cuộc phải làm gì, mới có thể ở dưới điều kiện Trưởng Tôn Thiển Tuyết không xuất thủ, dụ Cố Hoài ra lần nữa rồi giết chết y?

…

Ba nghìn kỵ quân tinh nhuệ đã rút lui, ngay cả một vị thống soái có tầm nhìn xa trông rộng ẩn nấp bên trong cũng bị giết chết. Tất cả quân sĩ Cốc Ngục quan và Túc Vệ quân đã tạm thời an toàn, nhưng trong bóng đêm lặng lẽ còn có vô số người Tần đang đứng trước bờ vực của cái chết, bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ mạng ở cánh đồng hoang vu nơi đất khách quê người này.

Lệ Tây Ninh cõng Hồ Kinh Kinh trên lưng, khom người, hai tay thỉnh thoảng chống trên mặt đất, chạy trốn trong bụi cỏ như một con sói thực thụ.

- Thả ta xuống…

Hồ Kinh Kinh đã hôn mê vài lần, mặc dù lúc này đã tỉnh nhưng ý thức dần trở nên mơ hồ. Nàng bắt đầu cảm thấy cơ thể ngày càng rét lạnh, lạnh đến mức nhiệt độ trên người Lệ Tây Ninh cũng không thể sưởi ấm cho nàng được nữa. Nàng biết rõ đây là do sức sống bắt đầu trôi đi, vì vậy muốn xuống khỏi người hắn.

Lệ Tây Ninh không nói gì, nhưng hai tay không ngừng luân chuyển, trước sau luôn có một tay giữ chặt nàng trên lưng.

Hồ Kinh Kinh bắt đầu giãy dụa theo bản năng.

- Sẽ vô dụng thôi.

Lệ Tây Ninh khẽ cười lạnh:

- Ngươi cho rằng bỏ ngươi ở lại, mặc kệ sống chết của ngươi là ta có thể chạy trốn thuận lợi sao?

Thân thể Hồ Kinh Kinh hơi cứng đờ, nhưng giọng nói mơ hồ bị nén ra từ trong cổ họng thể hiện một loại cố chấp nào đó của nàng.

- Ngươi hôn mê quá nhiều lần, hơn nữa còn không biết cách chạy trốn trong cánh đồng hoang vu này, quan trọng nhất là tu vi của ngươi quá yếu, thương thế quá nặng, cho nên không thể cảm nhận được nhiều thứ.

Đôi mắt của Lệ Tây Ninh thủy chung híp thành một đường, lúc nào cũng cúi đầu nhìn mặt đất ở phía dưới, giọng nói lạnh lùng mà trong trẻo truyền vào tai Hồ Kinh Kinh:

- Người đó vẫn luôn ở phía sau chúng ta, dù ta làm cách gì cũng không thể nào thoát khỏi. Nếu hắn muốn giết chúng ta thì hắn đã có thể đuổi kịp từ lâu. Chẳng qua hắn đang cố ý xua đuổi chúng ta đến một nơi nào đó.

Hồ Kinh Kinh lại thốt ra thêm vài âm tiết mơ hồ trong cổ họng, hoàn toàn không thể nghe rõ.

Nhưng Lệ Tây Ninh hiểu ý của nàng, nói tiếp:

- Ta không biết hắn muốn làm gì.

- Vì... vậy ngươi vẫn...

Hồ Kinh Kinh cuối cùng cũng thốt ra vài từ miễn cưỡng có thể nghe rõ được.

- Ta giả vờ như không biết… là muốn kéo hắn xuống cùng.

Lệ Tây Ninh thở hổn hển, chậm rãi khó khăn nói:

- Dù là Tu hành giả có tu vi cao hơn ta cũng sẽ mệt mỏi, thể lực không đủ chống đỡ.

- Chuyện đó…

Cơ thể của Hồ Kinh Kinh lại cứng đờ không giải thích được, mặc dù lúc này, ý thức của nàng đã không còn rõ ràng lắm, nhưng nàng vẫn luôn cảm thấy loại chuyện tốn sức thế này có hơi mâu

thuẫn với chuyện hắn cũng theo nàng.

- Tất cả những cảm xúc cô độc, tuyệt vọng, bất lực… đều khiến con người ta suy sụp và tiêu hao nhiều năng lượng hơn.

Lúc này, Lệ Tây Ninh nói:

- Ta cần một người bạn đồng hành như ngươi.

Hồ Kinh Kinh không có cách nào suy nghĩ xem lời nói của hắn là thật hay là giả.

Bởi vì nàng lại rơi vào hôn mê.

Q5 - Chương 61: Tổ sơn

Nàng đã bỏ lỡ rất nhiều thứ trong khi hôn mê.

Ví dụ như Kiếm Sơn kiếm mang theo Tinh hỏa rơi xuống.

Cảnh nội Ô Thị sau Âm Sơn cũng không có quá nhiều núi cao, cho nên khi Kiếm Sơn kiếm khổng lồ mang theo Tinh hỏa rơi xuống, mọi người trên đường chân trời cực xa đều có thể nhìn thấy.

Bất cứ ai cũng có thể cảm nhận được sức mạnh của thanh kiếm này.

Nhất là gần như tất cả người Tần đều quen thuộc với Tinh hỏa tái nhợt mà lãnh khốc kia.

Vị trí người có thể xuất ra một kiếm như vậy, đối với tất cả người Tần chạy trốn trong vùng hoang dã lúc này mà nói, liền mang ý nghĩa là nơi sống sót.

Nhưng đối với những người biết rõ chỗ đó là nơi sống sót, lại làm hết cách đều không thể nào đến được mà nói, thì sẽ càng thêm tuyệt vọng.

- Không kịp.

Một gã nam tử trung niên mặc áo da sói nặng nề, ngay cả nửa gương mặt cũng che giấu trong mũ lông thú nhìn chăm chú Kiếm Sơn kiếm rơi xuống, thầm thở dài một tiếng,

- Không thể đem tàn quân Tần kia chặn ở Cốc Ngục quan, thì dù đại quân chúng ta phá được nơi đó, viện quân phía sau của quân Tần, nhất là một ít Tu hành giả cường đại cũng sẽ chạy tới,

đến lúc đó người bị đuổi giết ngược lại là đại quân của chúng ta.

Người cúi thấp đầu cung kính đứng bên cạnh nam tử trung niên này, chính là Ngũ hoàng tử nước Ô Thị - Ô Diễm Tử.

Nghe những lời của nam tử trung niên này, Ô Diễm Tử trầm mặc một lát, giọng nói khẽ run lên:

- Đại vu, chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể lui quân ư?

Trên cả hoang nguyên mấy ngày nay đều là kỵ quân của Ô Thị quốc đang truy quét tàn quân Tần, nhưng mà gã hiểu cực kỳ rõ nước Ô Thị đã trả giá như thế nào.

- Thực tế mà nói, đây không phải vấn đề chúng ta có muốn hay không, mà phải làm như vậy. Thân là tướng lĩnh, đặc biệt là người cai trị của một quốc gia thì phải gạt sang một bên bất kỳ yếu tố cá nhân nào, bao gồm cả cảm xúc của chính mình, giống như Thần linh quan sát quốc độ bản thân, kỳ thật từ điểm này mà nói thì ta kính nể nhất chính là Trịnh Tụ, thật sự nàng làm rất tốt.

Nam tử trung niên chậm rãi nói, ánh mắt thâm thúy mà cơ trí của y luôn luôn không rời vị trí Kiếm Sơn kiếm kia rơi xuống,

- Nhưng chuyện bất hạnh chính là tên thiếu niên tiệm rượu Trường Lăng kia vừa đúng đến Cốc Ngục quan, mà chỗ mấu chốt để chúng ta thắng trận chiến này cũng vừa vặn ở nơi đó. May mắn thay 'Liêu'* mà ngươi đang truy đuổi lúc này là bằng hữu của hắn. Cũng may mắn thay nghe nói năng lực lĩnh ngộ của tên thiếu niên tiệm rượu Trường Lăng này đệ nhất thiên hạ. *mục tiêu truy đuổi, mục tiêu săn bắn

Ô Diễm Tử rốt cục hiểu được ý của y, trong ánh mắt sáng lên một tia hỏa diễm hy vọng,

- Đại vu, thì ra ngài đã sớm nghĩ kỹ khi đuổi Lệ Tây Tinh về phía tổ sơn. Ngài muốn dẫn thiếu niên tiệm rượu Trường Lăng kia

vào nơi đó?

- Ngươi cũng thấy Tu hành giả Trường Lăng cường đại cỡ nào. Trước đó, Tần diệt ba triều đại Hàn, Triệu, Ngụy, trong giai đoạn cuối cùng của chiến tranh, thứ ảnh hưởng đến kết quả thắng bại đều là quyết đấu giữa những Tu hành giả mạnh nhất, vậy nên chỉ có mở ra tổ sơn thì chúng ta mới có thể chống lại Tu hành giả cường đại càng ngày càng nhiều của Trường Lăng.

- Máu tươi tên thiếu niên giết Thanh Lang này vừa vặn dùng để tế tổ sơn, nếu như năng lực lĩnh ngộ của thiếu niên tiệm rượu kia thực sự đệ nhất thiên hạ, vậy chính là chìa khóa mở tổ sơn ra, về phần cường giả vừa mới có thể hùa theo kiếm ý Trịnh Tụ này, chính là tế phẩm tế trời cuối cùng.

Tên nam tử trung niên này lạnh nhạt cười, y ngẩng đầu lên, ánh mắt tựa như muốn xuyên qua tầng mây trong bầu trời đêm.

Có một vài con đại bàng đen đang lượn quanh phía trên những đám mây đó.

Lệ Tây Tinh dựa vào ý chí cường đại đang không ngừng bỏ chạy trong hoang nguyên, hiện tại cũng vừa lúc ngẩng đầu.

Hắn hơi ngừng lại, nhìn thoáng qua Hồ Kinh Kinh đang hôn mê, trong lòng có chút buông lỏng.

Sau đó hắn tiện thể nhìn thoáng qua tầng mây xa xa phía sau.

Hắn không thể nhìn thấy những con đại bàng kia, nhưng vẫn nghe thấy tiếng hú của đại bàng trên bầu trời.

Ô Thị, Đông Hồ, Nguyệt Thị... còn có một ít quốc gia, một ít bộ lạc thần bí từng tồn tại trên mảnh hoang nguyên này, kỳ thật rất lâu trước kia đều từng thừa nhận có chung tổ tiên.

Vào thời điểm đó, vương quốc thống trị quan ngoại rộng lớn

này có tên là Thiên Lương.

Bất kể là Ô Thị, hay là Đông Hồ, còn có vương tộc Nguyệt Thị hiện tại, đều cho rằng mình là huyết mạch của vương tộc Thiên Lương ngày xưa.

Mà đại bàng cũng là truyền thống của các Vương tộc này.

Mắt nó có thể thấy rõ ngàn dặm từ trên cao, cho nên hắn biết rõ mình không thể nào hoàn toàn thoát khỏi tầm mắt của kẻ đuổi giết.

Nhưng ngay cả Hồ Kinh Kinh trên lưng bị thương nặng như vậy vẫn không chết... hơn nữa rất nhiều lần nàng nghe theo lựa chọn của hắn mới rơi vào tình cảnh như vậy, cho nên không đến thời khắc cuối cùng, hắn không muốn buông bỏ.

.....

Trên sườn núi bên ngoài Cốc Ngục quan, chỗ cao trong tầng mây rơi xuống một chấm đen.

Một tên Tu hành giả đang nghỉ ngơi trong trướng doanh trại hành quân cách đó không xa bỗng nhiên mở hai mắt ra, một đạo kiếm quang màu đỏ thẫm trực tiếp xuyên qua đỉnh trướng của gã, phát ra một tiếng gào thét thê lương, nghênh đón chấm đen kia.

Rất nhiều quân sĩ đang ngủ say bị đánh thức, từng tiếng gào thét vang lên trên sườn núi.

Chỗ điểm đen kia rơi xuống, hiển nhiên chính là toa xe Đinh Ninh đang nghỉ ngơi.

Nương theo ánh sao ảm đạm cùng với đạo phi kiếm màu đỏ thẫm kia phát ra ánh sáng, rất nhiều người lập tức thấy rõ chấm đen bay xuống này là một con đại bàng lớn màu đen.

Con đại bàng này hiển nhiên không thuộc về quân đội vương triều Đại Tần, nếu không phi kiếm kia cũng sẽ không bắn lên như lâm đại địch.

Nhưng con đại bàng màu đen này dù đối mặt với đạo kiếm quang kia, cho đến hiện tại vẫn không thay đổi thế bay xuống, một tiếng xuy phát ra, bụng và cổ đại bàng bị đạo kiếm quang này liên tiếp xuyên thủng, sau đó nửa cánh cũng bị chém rụng, sau một tiếng rầm liền rơi xuống sườn núi bên ngoài xe ngựa kia.

Đinh Ninh đã ra khỏi xe, nhưng hắn không đi tới kiểm tra thi thể của con đại bàng màu đen nọ, vì từ trước khi nó rơi xuống, hắn đã thấy rõ trên chân nó có buộc một mảnh da lông nhuộm đầy máu tươi.

Nam Cung Thái Thục cẩn thận đứng bên cạnh Đinh Ninh không xa, nàng cũng thấy rõ một mảnh da lông nhuộm đầy máu tươi kia, cảm nhận được thần sắc hắn lúc này bắt đầu trở nên cục kỳ ngưng trọng.

- Có ý gì?

Theo trực giác của nàng thì con đại bàng màu đen này đang chịu chết, cũng đang truyền đi một loại tin tức nào đó.

Hiểu biết đối với Đinh Ninh khiến cho nàng cảm thấy hắn không tới xem xét kỹ nhưng thần sắc đã xuất hiện thay đổi, liền có nghĩa chỉ sợ Đinh Ninh đã biết rốt cuộc con đại bàng này truyền tin tức gì.

- Trong tất cả bằng hữu của chúng ta, cũng chỉ có một người thích mặc áo bào da lông dày như vậy.

Đinh Ninh quay đầu nhìn nàng một cái, nói.

Thân thể Nam Cung Thái Thục đột nhiên lạnh xuống,

- Lệ Tây Tinh?

- Đại bàng trong hoang nguyên càng khó nuôi dưỡng thuần hóa hơn so với một ít yêu thú, mà chỉ có Vương tộc trong hoang nguyên mới có thể ngự sử loại động vật khổng lồ như vậy. Hơn nữa có thể nhanh chóng phán đoán ra ta ở chỗ này đấy... thì ý vị bên trong không hề đơn giản. Cho nên đây hẳn là áo choàng da trên người Lệ Tây Tinh.

Đinh Ninh khẽ gật đầu, nói.

Cả người Nam Cung Thái Thục càng thêm rét lạnh,

- Nói cho ngươi biết Lệ Tây Tinh ở trong tay hắn, vậy hắn muốn làm gì?

Đinh Ninh không trả lời, đó là một vấn đề không cần phải giải đáp.

Nam Cung Thái Thục dừng lại tầm một hơi thở, sau đó tiếp tục nhìn Đinh Ninh nói:

- Ta cùng đi với ngươi.

Đinh Ninh không cự tuyệt, hắn cất bước về phía cánh đồng hoang dưới sườn núi, dạo bước mà đi, cho đến khi thân ảnh Thân Huyền giống như bóng ma xuất hiện trước mặt hắn.

- Đối phương dùng cách này để nói cho ta biết Lệ Tây Tinh ở trong tay hắn, mà cố làm phức tạp như vậy thì có lẽ đối phương chỉ muốn gặp ta, hoặc muốn ta làm chuyện gì đó, chứ không phải muốn giết ta trước tiên.

Không có bất kỳ lời thừa thãi nào, Đinh Ninh nhìn Thân Huyền nói:

- Biết Kiếm Sơn kiếm ở chỗ này còn dám mưu đồ như vậy thì

chắc chắn không phải là người thường, ta vừa rồi còn đang nói cho ngươi biết, phải chờ một cơ hội giết chết Cố Hoài, mà bây giờ cơ hội này đã tới.

Thân Huyền lạnh lùng nói:

- Lại chịu chết một lần nữa?

- Ít nhất ta sẽ vì bằng hữu mà chịu chết, nhưng bà ta sẽ không, cho nên ngươi có thể lựa chọn hợp tác với ta, hoặc là hợp tác với bà ấy.

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn Thân Huyền, nói:

- Nếu kẻ này có thể dùng Hắc Vương ưng truyền tin tức nhanh như vậy, đương nhiên sẽ rất nhanh chỉ đường..... Ta chỉ muốn nói ngươi biết, cho dù ngươi có đi theo hay không thì ta vẫn sẽ tới.

- Cố Hoài đâu? Hắn không ngăn được ngươi sao?

Sắc mặt Thân Huyền không thay đổi, chỉ lạnh lùng nhìn Đinh Ninh hỏi.

- Hắn không cản được ta... thứ duy nhất mà hắn có thể dùng để ngăn ta, chính là dùng tính mạng của bằng hữu ta làm uy hiếp, chỉ là điều quan trọng lúc này chính là sinh tử của bằng hữu ta.

Đinh Ninh khẽ lắc đầu giễu cợt,

- Hơn nữa hắn không thể chữa thương nhanh như vậy.

Q5 - Chương 62: Thiên Lương

Rạng sáng, đã là thời điểm mặt trời sắp mọc, Hồ Kinh Kinh từ trong hôn mê do bị đông lạnh tỉnh lại.

Đầu tiên nàng cảm nhận được Lệ Tây Tinh vẫn đang tiếp tục tiến tới, tiếp theo lại cảm nhận được trong miệng giống như tràn ngập lá cỏ đắng chát được nhai nát, sau đó nàng theo thói quen nhìn thoáng về phía Âm Sơn, chỉ cảm thấy khoảng cách giữa mình và chỗ đó càng ngày càng xa.

Phương hướng Âm Sơn, là đại biểu phương hướng về nhà.

Nếu cách Âm Sơn càng xa, cũng cho thấy cho hy vọng trở lại Trường Lăng càng xa vời.

Nàng nhất thời rơi vào trầm mặc.

Lệ Tây Tinh không quay đầu nhìn nàng, chỉ chậm rãi nói:

- Đừng nhổ thảo dược trong miệng ra ... Mặc dù rất khó ăn, nhưng lại rất hữu dụng đối với thương thế của ngươi, đồng thời lại rất khó tìm, nếu như có khí lực thì ngươi nên cố gắng thử nuốt nó.

Hồ Kinh Kinh có chút suy yếu khẽ gật đầu, cố gắng nuốt toàn bộ dược thảo đắng chát xuống.

Sau đó một lúc nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Lệ Tây Tinh, nói:

- Kỳ thật lời ngươi nói với ta trước đó, phải dựa vào ý chí và thể lực kéo sập đối phương, hoàn toàn là đang lừa gạt ta đúng không?

Lệ Tây Tinh vẫn không quay đầu, nói:

- Sao lại nghĩ như vậy?

- Bởi vì ngươi chắc đã sớm hiểu được không có biện pháp thoát khỏi đối phương, ngươi mang theo ta chạy trốn trong hoang nguyên này, chỉ vì muốn tìm những loại thảo dược có thể để cho ta sống sót. Chỉ vì ngươi không muốn ta tuyệt vọng, muốn thử xem có khả năng để ta sống sót hay không.

Hồ Kinh Kinh nói.

Lệ Tây Tinh trầm mặc một lát, nói:

- Ý nghĩ này của ngươi không có căn cứ.

Hồ Kinh Kinh nở nụ cười bạc nhược, nói:

- Ta có trực giác như vậy.

Lệ Tây Tinh dường như cảm thấy câu trả lời của nàng rất buồn cười, cho nên không lên tiếng.

- Không cần tìm cơ hội bỏ mặc ta một mình.

Hồ Kinh Kinh lại ngẩng đầu lên cao hơn một chút, nói:

- Chỉ cần ngươi không nghĩ cách bỏ mặc ta đơn độc ở một nơi nào đó, chứng tỏ ý nghĩ này của ta không có căn cứ.

- Cũng không cần nghĩ tới chuyện ngươi tìm chết, để cho ta sống.

Hồ Kinh Kinh dừng một chút, nhìn gò má của Lệ Tây Tinh, nghiêm túc khẽ nói:

- Nếu không dù cho ngươi tìm cách bỏ rơi ta đơn độc thì dù nơi nào ta cũng nhất định sẽ đi tìm ngươi, mà không phải sau khi

tìm cách trốn về Âm Sơn.

Lệ Tây Tinh cười lạnh,

- Thật sự muốn chết cùng nhau?

Hồ Kinh Kinh không trả lời, chỉ bắt lấy hai ống tay áo bào Lệ Tây Tinh nắm chặt hơn một chút, sau đó nàng vùi gương mặt mình vào thật sâu trong da lông áo bào đẫm mùi máu tươi khó ngửi trên người hắn.

Thân thể Lệ Tây Tinh hơi cứng đờ.

Hồ Kinh Kinh lại tiếp tục nở nụ cười, sau đó nàng nghiêm túc khẽ nói:

- Ta nghe nói ngươi không có bằng hữu ở Trường Lăng, vậy ta sẽ làm bằng hữu đầu tiên của ngươi là được.

- Ai nói ta không có bằng hữu ở Trường Lăng?

Lần này Lệ Tây Tinh lại lạnh lùng đáp lại nàng,

- Ta có không ít bằng hữu ở Mân Sơn Kiếm hội.

- À.

Hồ Kinh Kinh biết được mình sai, nàng cũng không tranh luận thêm gì nữa, chỉ cười cười nói:

- Vậy ta cũng giống như bọn họ, làm bằng hữu của ngươi được chứ.

Lệ Tây Tinh không nói thêm gì nữa.

Hắn tiếp tục xuyên qua trên cánh đồng hoang vu khô héo, thế nhưng người hắn bây giờ đã cong xuống mặt đất chứ không giống như lúc trước.

Thể lực của hắn đã cạn kiệt, cho nên không thể bảo trì tốc độ như lúc trước, mà điều quan trọng nhất là hắn thoáng cảm thấy thiên địa nguyên khí trong hoang nguyên đã xảy ra một ít biến hóa kỳ lạ, hắn đứng thẳng lưng lên để có thể thấy rõ chỗ xa hơn.

- Ngươi đang nghĩ gì vậy?

Thiếu nữ dù sao cũng sẽ nhiều lời hơn một chút so với người quanh năm cô độc bên trong biên quan như hắn, nhất là khi cô ấy có niềm yêu thích mãnh liệt với một người, cũng qua không bao lâu, Hồ Kinh Kinh thấy Lệ Tây Tinh trầm mặc nên tiếp tục hỏi.

Lệ Tây Tinh nói:

- Ta đang suy nghĩ rốt cuộc bọn họ muốn lợi dụng chúng ta để làm cái gì, hoặc nếu nói cách khác, thì chúng ta có gì để lợi dụng.

Hồ Kinh Kinh chợt hiểu rõ sự nặng nề trong những lời này, sau khi trầm mặc một lát chợt nói:

- Đây đích thật là điều cần phải nghĩ rõ ràng trước tiên.

- Cha ta sẽ không quản sống chết của ta, đối với y mà nói, ta chỉ là biểu hiện trung thành của y đối với hoàng hậu.

Lệ Tây Tinh lạnh lùng nhìn thoáng qua bầu trời dần dần nổi lên màu trắng bạc, nói tiếp:

- Cho dù y thật sự có một chút để ý vì máu mủ tình thâm... Cho dù bắt được ta đặt ở trước trận, y cũng không thể bởi vì ta mà thay đổi bất kỳ quyết định nào. Thậm chí có khả năng người đầu tiên muốn giết là ta. Vì vậy hoàn toàn không thể lợi dụng chúng ta để thay đổi một số hành động quân sự.

Hồ Kinh Kinh khó khăn nuốt nước miếng, nàng đã sớm nuốt thảo dược trong miệng xuống bụng, nhưng trong miệng nàng lúc này dường như lại nổi lên tư vị đắng chát. Nàng nhìn bên gò má

Lệ Tây Tinh, càng thêm cảm thấy đồng tình với thiếu niên bi khổ này, nghĩ thầm người sinh ra ở nhà vương hầu, nhưng chưa chắc đã là chuyện may mắn.

- Hơn nữa hiện tại chúng ta đã cách chiến trường đại quân giao chiến càng xa.

- Đồng thời tu vi của chúng ta lại không đủ cao, vậy có thể lợi dụng để làm nên chuyện gì?

- Cho dù dùng để cho sói ăn thì cũng đã đuổi chúng ra đi quá xa một chút.

Lệ Tây Tinh chậm rãi nói vài câu, sau đó lại không kìm được lắc đầu,

- Ta thật sự không nghĩ ra bọn họ muốn làm gì.

Hồ Kinh Kinh ngơ ngác suy nghĩ một lát, nói:

- Sẽ không phải là cố ý...

Nàng còn chưa nói hết đã bị Lệ Tây Tinh cắt đứt,

- Người có thể ngự sử Hắc Vương ưng, địa vị ở Ô Thị còn cao hơn so với hoàng tử bình thường.

- Nếu như hắn ở chỗ này, có lẽ có thể suy đoán ra đối phương rốt cuộc muốn làm gì.

Lệ Tây Tinh lại xuyên qua một mảnh đồng cỏ, sau đó đột nhiên nói.

Hồ Kinh Kinh theo bản năng nói:

- Thiếu niên quán rượu kia?

Lệ Tây Tinh cười cười, nụ cười của hắn rất lạnh, nhưng lại

mang theo một loại kiêu ngạo nói không nên lời.

Bốn chữ thiếu niên quán rượu ở Trường Lăng lúc trước, dường như là một câu chê bai khinh bỉ xuất thân của Đinh Ninh, thế nhưng hiện tại lại biến thành một danh hiệu vang dội nhất ở các triều đại trong thiên hạ.

- Chắc hẳn hắn cũng sẽ đến chiến trường.

Hồ Kinh Kinh nhìn ý cười hiện lên trên khóe miệng hắn, đã xác định người Lệ Tây Tinh nói đến nhất định là Đinh Ninh, sau đó nàng lại theo bản năng nói câu này.

Đây chẳng qua chỉ là một câu bột phát của nàng, thế nhưng thân thể Lệ Tây Tinh lại chợt cứng đờ, hơn nữa cứng ngắc hơn bao giờ hết, thế cho nên bước chân chưa bao giờ dừng cũng đã ngừng lại.

Hồ Kinh Kinh ngạc nhiên nhìn hắn.

Sau một hơi thở, nàng mới kịp phản ứng lại:

- Ngươi cảm thấy... Có thể là vì hắn?

Hô hấp của Lệ Tây Tinh cũng trở nên có chút khó khăn.

Hắn trầm mặc một lát, rồi tiếp tục di chuyển, sau đó giọng nói lạnh xuống:

- Không hy vọng là bởi vì hắn, nhưng hiện tại dường như lại là khả năng lớn nhất.

Vì sao người không có chút liên quan đến chuyện này, bây giờ lại có khả năng lớn nhất?

Hồ Kinh Kinh còn muốn nói gì nữa, nhưng nàng chợt há hốc mồm, không thể phát ra âm thanh.

Bởi vì vào lúc này, ngay cả nàng cũng cảm nhận được nguyên khí thiên địa chung quanh dường như xuất hiện rất nhiều khí tức khác thường.

Có một loại nhàn nhạt, nhưng dường như lại cực kỳ cao rộng xa xôi, giống như khí tức thời tiết tốt nhất trong mùa thu phiêu đãng như có như không trên không trung.

Lệ Tây Tinh càng không phát ra thanh âm, hắn càng cảm nhận được rõ ràng, loại khí tức này tựa như gió mùa, đến từ một phương hướng nào đó.

Trong lòng hắn lúc này rất hiếu kỳ, hơn nữa còn hiện lên một loại dự cảm mãnh liệt nào đó.

Bên trong trầm mặc, bước chân của hắn lại bắt đầu tăng nhanh.

Mặt trời mọc.

Mang theo ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống, sương lạnh bên trong cánh đồng hoang vu bốc hơi, cuốn theo đó là một chút ẩm ướt.

Khí tức của những người truy tung kia càng ngày càng rõ ràng, Lệ Tây Tinh càng rời xa phương hướng Âm Sơn, cỏ dài khô héo trong hoang nguyên cũng càng ngày càng cao, càng ngày càng tráng kiện, dần dần lại giống như những cây nhỏ khỏe mạnh, khi bẻ gãy phát ra tiếng giòn vang rõ ràng.

Mà ven đường càng thêm hoang vu, không chỉ không có tung tích hoạt động của người Ô Thị, ngay cả dấu vết của thú và thanh âm côn trùng cũng biến mất, trong thiên địa cực kỳ yên tĩnh.

Đột nhiên, Lệ Tây Tinh dừng lại.

Động tác dừng của hắn cực kỳ mãnh liệt và dồn dập, thế cho

nên thân thể Hồ Kinh Kinh giống như dồn vào một chỗ với hắn.

- Có chuyện gì vậy?

Hồ Kinh Kinh có chút khó hiểu nhìn về phía trước.

Nàng không thấy bất cứ điều gì khác thường, ngay cả bầu trời dường như không có gì khác trước.

Lệ Tây Tinh không trả lời, lúc này nàng mới phát hiện ánh mắt hắn rơi xuống phía trước dưới chân mình .

Ánh mắt nàng buông xuống, trong nháy mắt tiếp theo nàng lập tức phát ra một tiếng kinh hô không thể tin được!

Tiếng kinh hô vang lên trong thiên địa yên tĩnh.

Sau đó một đám chim di cư kinh hãi dường như là từ xa bay tới, đã cực kỳ mệt mỏi.

Những con chim di cư giống như ngỗng trời màu trắng này ra sức bay lên, nhưng vẫn ở phía dưới tầm mắt của nàng, mà không thể bay tới độ cao vượt quá đỉnh đầu nàng.

Bởi vì chỗ phía trước nàng và Lệ Tây Tinh dừng chân lúc này, không phải là thảo nguyên bằng phẳng, mà là một cái sơn cốc lõm xuống rất sâu.

Sơn cốc rất lớn, đường xuống cũng rất dốc, thế nhưng bởi vì đều có cỏ hoang cao lớn mọc, hơn nữa bởi vì hơi nước cổ quái lơ lửng phía trên sơn cốc khúc xạ, thế cho nên vào lúc này như cây rong dưới mặt nước phản chiếu lại giống nổi bên trên mặt nước, làm cho người ta có ảo giác kỳ quái, cũng khiến cho người cảm thấy phía trước là bằng phẳng.

- Cái này...?

Hồ Kinh Kinh chăm chú nhìn kỹ lại, càng cảm thấy khiếp sợ.

Nàng nhìn thấy đáy sơn cốc này là một thế giới bồn địa hoàn toàn mới, điểm xuyết rất nhiều sắc thái khác nhau, là dòng sông, còn có vùng quê trải đầy hoa tươi.

Ánh mắt Lệ Tây Tinh lúc này nhìn chằm chằm một tòa núi đá không quá cao ở giữa bồn địa.

- Tổ sơn Thiên Lương...

Hắn hít sâu một hơi, nói:

- Thứ trong truyền thuyết này vậy mà thật sự tồn tại.

Q5 - Chương 63: Linh sơn

"Tổ sơn Thiên Lương, rốt cuộc là cái gì?"

Cảnh tượng ở đây vốn đã tràn ngập cảm giác thần thánh mà thần bí, hơn nữa vẻ mặt và ngữ khí của Lệ Tây Tinh lúc này càng làm cho Hồ Kinh Kinh không kìm được có chút run rẩy.

Lệ Tây Tinh nhíu đôi lông mày như đao khắc, người thiếu niên thuở nhỏ bởi vì rơi vào giữa tranh đoạt quyền hành mà bị cả gia tộc cùng Trường Lăng vứt bỏ nhập ngũ trong hoang nguyên này lần đầu tiên lộ ra thần sắc do dự.

Cho đến khi Hồ Kinh Kinh ở trên lưng bắt đầu có chút bất an, hắn mới hít sâu một hơi, nói:

- Trước Ô Thị, Đông Hồ, Nguyệt Thị, trong hoang nguyên và hoang mạc quan ngoại này từng có một đế quốc thống nhất trong truyền thuyết, gọi là Thiên Lương.

Bất kỳ đế quốc khổng lồ nào giống như vương triều Đại U năm đó, đều có độ cao khiến người rung động, hơn nữa lãnh thổ của Ô Thị, Đông Hồ, Nguyệt Thị cộng lại, kỳ thật còn khổng lồ hơn so với lãnh thổ mấy triều cộng lại.

Cho nên chỉ một câu nói như vậy, liền lập tức làm cho Hồ Kinh Kinh rơi vào trong kinh hãi mãnh liệt hơn.

- Trong truyền thuyết Thiên Lương bị hủy hoại bởi một đại ôn dịch xưa nay chưa từng có, cuối cùng người may mắn không nhiễm bệnh vì không để ôn dịch lan tràn đến các bộ lạc xa xôi khác, đã nhốt tất cả những người nhiễm bệnh ở tổ địa nơi Thiên Lương khởi nguồn.

Trên mặt Lệ Tây Tinh mang theo một loại ý vị khó tả, sau đó chậm rãi nói:

- Khởi nguyên của tổ địa Thiên Lương trong truyền thuyết nằm dưới vòm trời, bốn mùa như xuân, thiên địa tự nhiên thai nghén linh khí, mọi nơi đều có thể thấy được linh quả diệu dược, cho dù cắm xuống một cây gậy gỗ thì năm sau cũng sẽ nảy mầm. Nhưng trấn áp phong tỏa hàng triệu người nhiễm bệnh trong nước ở trong vùng đất tổ tiên này, những người Thiên Lương còn sống sót kia cũng không biết trả giá lớn đến như thế nào. Một ít bộ lạc rất xa biết được lựa chọn và nghĩa cử của bản thân người Thiên Lương nên chạy tới tham chiến. Trong truyền thuyết, nơi này cuối cùng còn thê lương hơn cả Tu La tràng, tất cả kiến trúc, thậm chí núi non bên trong đều bị san bằng, chỉ còn lại một tòa tổ sơn trong đó. Tuyệt đại đa số người Thiên Lương sống sót cuối cùng mặc dù trấn thủ nơi này, vì không để cho người nhiễm loại ôn dịch này chạy ra nơi đây, nên không thể không tự tay giết chết cực kỳ nhiều người nước mình, những người nước Thiên Lương này cũng lựa chọn tự sát ở trong tòa tổ sơn kia. Cho nên tòa tổ sơn này còn được gọi là tòa núi cứu rỗi.

Hồ Kinh Kinh hoàn toàn không thể tưởng tượng được truyền thuyết tàn khốc như vậy, nhất là con số mấy chục triệu càng làm cho đầu óc nàng trống rỗng.

- Những người Thiên Lương cuối cùng tự sát ở tổ sơn tự nhận hai tay nhiễm đầy tội ác, cho nên cuối cùng lựa chọn làm như vậy để cứu rỗi bản thân, thế nhưng tất cả các bộ lạc lúc ấy còn may mắn sống sót trong bản đồ đế quốc này, không chỉ kính sợ ngay từ đầu đối với những người Thiên Lương này, mà còn tôn trọng bọn họ như là Thần linh.

- Những bộ lạc còn may mắn sống sót kia đều tôn sùng nơi đây là tổ địa, đều xem nơi đây là chỗ trú ngụ cho Thần linh che chở bọn họ, bất cứ kẻ nào cũng không thể tiến vào.

Lệ Tây Tinh dừng một chút, thân thể cũng có chút lạnh lẽo run rẩy,

- Ta từng nghe truyền thuyết như vậy, nhưng thật không ngờ lại thực sự có chỗ này.

"Nếu như nói đuổi chúng ta tới nơi này là bởi vì muốn dẫn bằng hữu Đinh Ninh của ngươi tới đây, vậy trong này rốt cuộc có cái gì?"

Hồ Kinh Kinh lẩm bẩm.

Câu nói này của nàng căn bản không phải là vấn đề, chỉ muốn giảm bớt tâm tình đang cực kỳ dao động của mình, bởi vì Lệ Tây Tinh cũng không thể biết được bên trong tổ địa Thiên Lương truyền thuyết trước mắt này rốt cuộc có tồn tại gì hay không.

- Chúng ta phải làm gì?

Vì vậy, nàng hỏi ra một vấn đề thực sự.

Nếu cho đến nơi đây mới rốt cục hiểu được ý đồ chân chính của đối phương, vậy nàng và Lệ Tây Tinh đương nhiên có thể lựa chọn vào hoặc không vào tổ địa này.

Lệ Tây Tinh nhìn thoáng qua bầu trời phía sau.

Hiện tại trời cao mây nhạt, hắn thoáng có thể nhìn thấy những con đại bàng vẫn theo đuôi hắn từ lúc mới đầu, bây giờ đã là một chấm đen trên bầu trời phương xa.

Thần sắc do dự trên mặt hắn nhanh chóng tiêu tán, cực kỳ đơn giản nói:

- Chúng ta đi vào.

Sau đó hắn bắt đầu trực tiếp cất bước đi tới.

- Tại sao?

Hồ Kinh Kinh khó có thể hiểu được cảm xúc của Lệ Tây Tinh lúc này.

- Không phải ta tin tưởng chính mình.

Lệ Tây Tinh trả lời:

- Ta tin tưởng hắn... nếu hắn thực sự đến vì ta, ta nghĩ hắn sẽ có biện pháp.

- Trách không được ngay cả Tịnh Lưu Ly cũng ở cùng một chỗ với hắn.

Hồ Kinh Kinh ngây người một chốc, nói:

- Ngay cả ngươi cũng nói hắn như vậy, vậy hắn nhất định còn lợi hại hơn trong tưởng tượng của ta.

Lệ Tây Tinh không trả lời nàng.

Cỏ dài màu vàng khô trên sườn núi càng rậm rạp, càng thêm cao lớn thô to hơn so với cỏ dài trên thảo nguyên bên ngoài, hơn nữa sườn núi cũng rất dốc, muốn đi xuống lại cực kỳ khó khăn.

Điều mấu chốt nhất chính là mặt đất phía dưới cỏ khô vàng là màu xám trắng, giẫm xuống một cước sẽ vang lên rất nhiều tiếng nổ nhỏ, đồng thời bắn tung tóe rất nhiều bụi trắng tinh.

"Những thứ này đều là..." Hồ Kinh Kinh trong nháy mắt nhìn ra những mảnh vụn màu xám trắng này là cái gì, cả người không kìm được được run rẩy thêm lần nữa.

Lệ Tây Tinh trầm mặc nhìn những mảnh vụn màu xám trắng dày đặc bao trùm từng tấc đất, trong lòng bàn tay thấm ra mồ hôi hột, hắn bắt đầu tin tưởng truyền thuyết năm đó là thật.

Những mảnh vụn màu xám trắng sau khi trải qua dầm mưa dãi nắng và phong hóa qua nhiều năm đều lộ ra những mảnh vỡ xương cốt cực kỳ tinh khiết.

Những mảnh vỡ xương cốt thật dày này chất đống trên mặt đất, cho dù hai chân hắn lọt vào bên trong đó, vẫn không thể nào chạm đến bùn đất ở bên dưới.

Càng gần phía ngoài, những mảnh vỡ xương cốt này chồng chất càng dày, thậm chí phập phồng giống như sóng biển, hiển nhiên càng ra phía ngoài thì càng tới gần lối thoát, chiến đấu lại càng thảm thiết, nên người bị giết chết ở chỗ này càng nhiều.

Một bồn địa khổng lồ như vậy đều tích đầy xương trắng, chứng tỏ đâu chỉ có mấy trăm vạn dân Thiên Lương chết ở trong phiến tổ địa này năm đó?

Ngẫm lại ôn dịch năm đó để cho một đế quốc khổng lồ và cường thịnh như vậy đều bó tay không có cách là khủng bố cỡ nào, đại đa số trong những hài cốt này đều là con dân Thiên Lương năm đó nhiễm bệnh, chân đạp xuống sinh ra bụi đủ để làm cho người ta run sợ.

Thế nhưng bên trong giết chóc như vậy chứa đựng một phần quang huy, trái lại làm cho những mảnh xương vỡ này đều tản ra hương vị thần thánh.

Ít nhất hai người có thể cảm nhận được rõ ràng, thiên địa nguyên khí trong này càng tinh khiết hơn so với bên ngoài, một phần linh khí có lợi cho Tu hành giả tu hành, xen lẫn trong từng đợt gió nhẹ tựa như linh hồn thánh khiết, xuyên qua giữa cỏ vàng úa.

Sườn đồi dần dần bằng phẳng.

Cỏ vàng dần dần biến mất.

Xương trắng trải đầy mặt đất cuối cùng cũng không còn dày như vậy.

Cảnh vật trước mặt hai người biến thành bình nguyên đang vào mùa xuân.

Lệ Tây Tinh ngừng lại.

Hắn dụi dụi hai chân, híp mắt nhìn lên bầu trời phía sau.

Giống như hắn dự đoán, những con đại bàng màu đen kia bay nhanh hơn một chút, lúc này chẳng những hắn có thể nhìn thấy, hơn nữa còn thấy rõ đường nét của những con đại bàng lúc trước trên bầu trời chỉ là một chấm đen nhỏ kia.

Hai chân hắn đã cực kỳ sưng phù và đau nhức, trong cảm giác của hắn, tất cả cơ bắp ở hai chân đều giống như những thanh đao nhỏ đang đâm cào xát xương cốt hai chân hắn, nhưng hắn không dừng lại nghỉ ngơi, vẫn cố hết sức nhanh chóng đi về phía một tòa tổ sơn cô độc sừng sững trước mặt.

Kẻ thù có lẽ sẽ tới rất nhanh, nhưng vẫn sẽ tồn tại một chút thời gian chênh lệch.

Tất cả gió nhẹ dường như đều từ bên trên tổ sơn cuốn tới, thậm chí ngay cả một dòng sông chảy trong bình nguyên này, phía đầu nguồn dường như cũng đến từ ngọn núi đá trợ trọi kia.

Điều làm cho người ta khiếp sợ nhất chính là càng tới gần tổ sơn, màu sắc của nước sông lại càng trở nên giống với màu sữa trắng tinh khiết, trên mặt sông tỏa ra từng tia khói trắng, thế nhưng không phải là hơi nước, mà là thiên địa linh khí tinh khiết!

Q5 - Chương 64: Bất Lão tuyền

Không có bất kỳ nghi vấn nào, trong tổ sơn cuối cùng của Thiên Lương, nhất định có một Linh mạch rất kinh người.

Nhìn Linh khí màu trắng sữa tỏa ra trên mặt sông, hai người lại trầm mặc lần nữa.

Linh mạch đối với bất kỳ Tu hành giả nào trong thiên hạ, thậm chí cả một đế quốc mà nói đều là tài phú kinh người, ở Trường Lăng bởi vì Tiết Vong Hư cùng Đinh Ninh chống đối, cho dù là một ít học sinh tu hành địa cũng biết sở dĩ Bạch Dương động ngay từ đầu bị hoạch tội, cũng bởi vì bọn họ ngỗ nghịch ý chỉ của hoàng hậu Trịnh Tụ, không cam lòng đưa Linh mạch của Bạch Dương động cho bà ta sử dụng.

Mặc dù chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy một cái Linh mạch trong thư phòng Trịnh Tụ ở sâu trong hoàng cung Trường Lăng, nhưng thông qua miêu tả trong rất nhiều chuyện xưa ở nơi đó, hai người đều có thể khẳng định, cái Linh mạch kia cũng không thể nào so sánh với Linh mạch tổ sơn trước mắt này.

- Ngươi nghe lời ta, hẳn là muốn để cho ta thả ngươi xuống ở chỗ nào đó trên đường.

Lệ Tây Tinh hít sâu một hơi, quay đầu nhìn Hồ Kinh Kinh, nói:

- Dù sao ngươi cũng là chân truyền duy nhất của Bảo Quang quan, nếu ngươi chết, Bảo Quang quan sẽ không còn tồn tại nữa.

Hồ Kinh Kinh hiểu rõ ý bên trong lời nói của hắn lúc này.

Giống như ở chỗ này năm đó có rất nhiều người nhiễm ôn

dịch đáng sợ muốn lao ra ngoài, mà rất nhiều người tiếc mạng sống lại không thể không tự tay tàn sát thân nhân của mình, vô số người có vô số loại lựa chọn, thế nhưng bởi vì tôn kính đối với Thiên Lương năm đó, cũng không đủ để cho tất cả vương quốc trên hoang nguyên này chống được một Linh mạch như vậy dụ hoặc.

Qua nhiều năm như vậy, bất kể là Nguyệt Thị, Ô Thị hay là Đông Hồ, đều không có quân đội thậm chí Tu hành giả tiến vào tổ địa này, điều này chỉ có thể nói rõ không phải là vấn đề tín ngưỡng, mà do trong vùng tổ địa này có tồn tại nguy hiểm làm cho tất cả cường giả những vương quốc này đều sợ hãi.

Nhưng nghe những lời này của Lệ Tây Tinh, nàng không biết vì sao thân thể không còn run rẩy nữa, chỉ nở nụ cười khó hiểu,

- Lúc trước đúng là ngươi muốn giúp ta tìm chút dược vật chữa trị, sau đó ném ta ở chỗ nào đó trên đường đi, để cho ta tự sống sót.

Lệ Tây Tinh nhìn không cảm thấy khẩn trương, trái lại nở nụ cười, nhíu mày,

- Ngươi điên rồi sao?

- Có ý gì?

Hồ Kinh Kinh không hề tức giận, hơi bĩu môi xem thường cười nói,

- Không phải ngươi cũng là truyền nhân duy nhất Thủ Thành kiếm của vương triều Đại Tần ta sao? Nếu bàn về quan trọng, sinh tử của ngươi quan trọng hơn ta rất nhiều.

Lệ Tây Tinh nhìn nàng một cái, không nhịn được muốn nói cái gì đó, nhưng Hồ Kinh Kinh lúc này đã nhìn hắn nói tiếp:

- Huống chi rất nhiều người cho dù sống cả đời, cũng chưa chắc có thể tìm được một bằng hữu đồng sinh cộng tử cùng mình.

Lệ Tây Tinh lạnh lùng nói:

- Như vậy sẽ có thể thỏa mãn đi chết ư?

- Nếu là như vậy, vậy cả đời này của ngươi cũng quá thỏa mãn một chút.

Hồ Kinh Kinh vẫn không tức giận, chỉ nói:

- Nếu như chắc chắn sẽ chết, ít nhất vui vẻ trước khi chết còn tốt hơn là không vui.

Lệ Tây Tinh khẽ mỉa mai:

- Còn trẻ như vậy đã muốn chết, vậy chắc chắn sẽ là chuyện rất không vui, chứ sao có thể coi là vui vẻ.

- Chí ít có người cùng chết thì sẽ không tịch mịch.

Hồ Kinh Kinh thu liễm nụ cười, lúc trước Lệ Tây Tinh cho nàng dùng thuốc hiển nhiên đã có một ít tác dụng, ít nhất nàng sẽ không bởi vì suy yếu mà hôn mê, nàng nghiêm túc hỏi hắn,

- Ngươi nói xem có khả năng là cái loại ôn dịch đáng sợ trong này vẫn chưa tiêu tan, cho nên bản thân bọn họ không dám tiến vào, vì vậy muốn chúng ta mang những thứ trong này ra hay không?.

- Sau đó giết chúng ta, lấy được thứ bọn họ muốn từ trên người chúng ta sao, nếu thật sự là như vậy, chẳng bằng bọn họ tự lựa chọn một ít tù phạm sẽ chết tiến vào giúp chúng lấy đồ không phải dễ dàng hơn ư?

Vẻ trào phúng trên mặt Lệ Tây Tinh càng nồng đậm,

- Chuyện này vốn tồn tại vô số loại khả năng, nếu như đi ra ngoài sẽ chết, đi vào cũng sẽ chết, ít nhất ta muốn đi vào nhìn rõ ràng.

Hai người nhìn như đấu võ mồm, nhưng bước chân của hắn vẫn không dừng lại.

Dọc theo dòng sông tỏa ra Linh khí màu trắng sữa, hắn đi đến chân tổ sơn.

Chỗ này Linh khí càng nồng đậm, trăm vật sinh sôi nảy nở, nhưng càng tới gần tòa núi đá màu đen này thì thực vật lại càng thưa thớt, trước mắt dần dần thoáng đãng.

Sau đó hai người nhìn thấy một hình ảnh rất kỳ lạ.

Cuối dòng sông là một số dòng suối nước chảy ra dưới chân núi.

Trên mặt đất chung quanh dòng suối đều không có một tấc cỏ mọc được, hơn nữa gần như không thấy cảnh xương trắng rơi vãi ở bên ngoài, mà khắp nơi đều là ánh sáng lạnh lẽo của kim loại.

Một trong những dòng suối hiển nhiên là ấm áp, tạo thành một hồ suối nước nóng tự nhiên.

Tất cả Linh khí màu trắng sữa liền mang theo nhiệt khí tỏa ra từ trong hồ nước nóng phương viên chỉ hơn mười trượng kia.

Mặt đất xung quanh hồ nước nóng này được bao phủ bởi các mảnh vỡ kim loại khác nhau, mà những mảnh kim loại này đã tan chảy, hòa tan lại với nhau rồi chảy trên mặt đất như một dòng nước.

Ngay khi Lệ Tây Tinh và Hồ Kinh Kinh thuận theo dòng sông nhìn thấy mấy hồ nước nóng kia, một con Linh dương bị thương đang gian nan đi về phía chỗ đó.

Trong hồ nước nóng lúc này đã có một con hổ màu trắng, một con thổ sài* lông trên người màu vàng giống như bùn đất, đồng thời cũng có một số loài chim di cư màu trắng rất béo. (thổ sài: một loài chó hoang châu Phi hoặc được gọi là sói hỗn hợp, có hình dáng khá giống Linh cẩu, chuyên sống vùng hoang nguyên)

Con Linh dương này bị thương rất nặng, cổ nó bị mãnh thú nào đó xé ra một vết thương cực lớn, không ngừng chảy máu.

Nhưng điều làm cho người ta khó có thể tưởng tượng là những dã thú thông thường ỷ mạnh hiếp yếu này, tuyệt đối không có khả năng dễ dàng cùng tồn tại và dường như hoàn toàn không thèm để ý khi con Linh dương này đến.

Linh dương trọng thương đang hấp hối bước vào ao chảy xuôi nhiệt khí cùng Linh khí, quỳ xuống bên cạnh một con thổ sài* không xa, một loài vốn là thiên địch trong tự nhiên của nó.

Nước suối màu trắng sữa ngâm vết thương trên cổ nó, sau đó Lệ Tây Tinh cùng Hồ Kinh Kinh cực kỳ khiếp sợ nhìn thấy, miệng vết thương của nó rất nhanh cầm máu, thậm chí máu thịt đang dần dần sinh trưởng.

Tất cả dã thú này cũng không thèm để ý hai người bọn họ đến, thậm chí ngay cả một chút tiếng gầm cũng không phát ra, nơi này vẫn yên tĩnh đến đáng sợ như trước.

Hồ Kinh Kinh nhìn cảnh tượng kỳ lạ như vậy, thậm chí dựa theo lẽ thường chắc chắn không thể nào phát sinh, nàng lẩm bẩm nói:

- Cho dù là Linh dược tốt nhất ở Trường Lăng, cũng không có khả năng có hiệu quả chữa thương như vậy.

Lệ Tây Tinh cũng lẩm bẩm nói,

- Trong truyền thuyết, tổ sơn Thiên Lương có một dòng Bất

Lão tuyền, bạch cốt sống mà máu thịt sinh.

- Nếu Trịnh Tụ biết đây là sự thật, rằng nơi này có một dòng Bất Lão tuyền còn kinh người gấp bao nhiêu lần so với Linh tuyền của bà ta, thì không biết bà ta có thể phát điên hay không.

Hồ Kinh Kinh chân thành nói:

- Có thể nhìn thấy thứ không thể tưởng tượng nổi như vậy, chết cũng không tiếc.

Lệ Tây Tinh thấy được sự căm hận sâu sắc hoàng hậu Trịnh Tụ trong giọng nói của nàng, hắn cũng hiểu được sự căm hận của tên đệ tử chân truyền Bảo Quang quan Hồ Kinh Kinh này đến từ đâu.

Hắn nhíu nhíu mày, nói:

- Không nên lúc nào cũng treo chữ chết hay không chết ở bên miệng.

Hồ Kinh Kinh nở nụ cười.

Lúc này nàng không nói gì, chỉ ôm Lệ Tây Tinh thật chặt.

Lông mày Lệ Tây Tinh nhảy lên, hắn cũng không nói gì, mà trực tiếp đi đến bên cạnh suối nước nóng khiến người ta khiếp sợ kia, sau đó từ từ ngâm mình xuống.

Sóng nước bắt đầu nhộn nhạo.

Tất cả dã thú đã nằm yên trong suối vẫn không quan tâm hai vị khách không mời này.

Lệ Tây Tinh thử nhiệt độ nước, chỉ hơi có cảm giác nóng, hắn ngồi xuống, cũng buông Hồ Kinh Kinh khỏi lưng mình.

Khi hơi nóng nước suối tràn vào bên trong ngực, không chỉ một ít vết thương lưu lại trong chiến đấu đã bắt đầu nhanh chóng

khôi phục với tốc độ mà hắn có thể cảm giác được, ngay cả cảm giác đau nhức và mệt mỏi cực độ trong cơ thể cũng bị khí lưu ấm áp này đánh ra ngoài.

Hồ Kinh Kinh bắt đầu hít vào thật sâu.

Nàng cảm thấy sinh mệnh và sức sống bắt đầu trở lại trong cơ thể mình.

Nàng cảm thấy mừng rỡ, thế nhưng lần này nhìn bóng lưng Lệ Tây Tinh, nàng mím môi, không nhắc lại chữ "chết" nữa.

Lệ Tây Tinh chậm rãi ngẩng đầu.

Có những đốm đen lơ lửng ngay phía trên bầu trời.

Đại bàng đen đã bay lượn trên không tổ sơn.

.....

Phía trên bồn địa vùng ven tổ địa, một mảnh cỏ vàng dần dần tách ra, lộ ra thân ảnh Ô Diễm Tử và nam tử bị gã xưng là Đại vu.

- Đại vu, bọn họ đã đến tổ sơn, bây giờ chúng ta nên làm gì?

Ô Diễm Tử cũng nhìn đại bàng đen lượn lờ trên bầu trời, không nhịn được hỏi nam tử bên cạnh.

Nam tử bên cạnh gã mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Chả cần làm cái gì, chờ thiếu niên tiệm rượu kia đến, rồi đi vào.

Q5 - Chương 65: Hợp biển

Lệ Tây Tinh dựa vào một tảng đá trong ao, nửa nằm nửa ngồi, nhìn đại bàng đen bay lượn phía trên bầu trời.

Nước suối nóng bỏng rửa sạch tất cả cảm giác mệt mỏi trong cơ thể hắn, đồng thời khiến hắn cảm thấy sung sướng, không khỏi nghĩ đến nếu cứ thản nhiên chết đi như vậy, có lẽ cũng là một kết thúc rất tốt. Ít nhất... Ít nhất không cần phải mệt mỏi như thế.

Nhưng suy nghĩ như vậy cũng chỉ xuất hiện trong đầu hắn trong một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Cuộc sống là như vậy, mệt mỏi nhưng không cam lòng.

Đại bàng bay màu đen bay vòng quanh nhưng từ đầu đến cuối không hề đậu xuống tổ sơn, dường như trong này có thứ khiến chúng nó đều kính sợ một cách trời sinh.

Khắp nơi vẫn vô cùng bình yên như cũ.

Khóe miệng Lệ Tây Tinh lộ ra chút ý tứ trào phúng.

Hắn chậm rãi đứng lên, nước suối chảy xuôi theo bộ lông áo bào nặng nề của hắn, rửa sạch hơn phân nửa những vết máu đã khô kia.

Hắn nhìn Hồ Kinh Kinh ngâm mình trong nước suối này, khuôn mặt cũng đỏ bừng như quả táo chín, hỏi.

- Tốt rồi?

Hồ Kinh Kinh nhìn hắn khẽ gật đầu, nói:

- Đã ổn.

Mặc dù cho đến lúc này vẫn khó có thể tin được, nhưng sự thật chính là như thế, những thương thế trong cơ thể nàng chỉ sợ ngay cả Linh dược chữa thương thượng phẩm của Trường Lăng cũng phải điều dưỡng thật lâu, nhưng giờ chỉ mất một chén trà đã được con suối nước nóng này chữa trị xong toàn bộ.

- Ngươi muốn làm gì?

Nhưng động tác kế tiếp của Lệ Tây Tinh lại khiến nàng càng thêm khiếp sợ.

Lệ Tây Tinh rút kiếm của hắn ra, đi xuyên qua hồ nước, tiến về phía cửa ra Linh tuyền kia.

Lệ Tây Tinh có hai thanh kiếm, thanh hắn dùng lúc này là đại kiếm màu trắng xám, phù văn trên thân kiếm giống như một cái răng nanh thật dài, tràn ngập khí tức kiệt ngạo và thô bạo.

Nước suối bị kiếm khí sắc bén ép sang hai bên, lộ ra đá núi màu trắng sữa dưới đáy.

Kiếm quang màu trắng xám chém lên miệng nước chảy chung quanh núi đá, khiến đá trên đó bị cắt ra thành từng mảnh.

- Ngươi muốn phá hư Linh tuyền này?

Hồ Kinh Kinh rốt cục hiểu được Lệ Tây Tinh muốn làm gì.

Lệ Tây Tinh không quay đầu lại, tiếp tục xuất kiếm, không ngừng cắt núi đá ở chỗ Linh tuyền chảy ra, để cho kiếm quang xâm nhập càng sâu, đồng thời không có chút cảm xúc nói,

- Đây không phải tổ sơn của chúng ta.

- Mặc dù có chút cảm giác phung phí của trời, nhưng ta cảm thấy ngươi nói đúng.

Hồ Kinh Kinh ngẩn người, sau đó nàng nghiêm túc khẽ gật đầu, lúc đi về phía Lệ Tây Tinh, trên người nàng cũng bắt đầu tỏa ra kiếm ý.

.....

- Tại sao những con đại bàng kia lại bay thấp như vậy?

- Không phải đại bàng bay quá thấp, mà do trời quá cao.

- Đừng cố tình nói những lời ra vẻ huyền bí ở trước mặt ta.

- Phía dưới hẳn là một bồn địa rất sâu và rộng lớn.

- Sao ngươi dám khẳng định như vậy?

- Bởi vì linh khí trong thiên địa nơi này khuếch tán rất đặc thù.

- Sao ta không cảm nhận được điều này? Chẳng lẽ cảm giác của ngươi còn ở trên ta?

- Bởi vì Tục Thiên Thần quyết.

Mấy con ngựa chiến xuyên qua vùng hoang dã, bên trên những con ngựa này chỉ có hai người ngồi, một người là Đinh Ninh, người còn lại là Thân Huyền.

Một đường từ Cốc Ngục quan đi tới, Thân Huyền có rất nhiều vấn đề liên quan đến tu vi và nhận biết của Đinh Ninh, nhưng kết quả cuối cùng của cuộc nói chuyện thường thường đều bị Đinh Ninh quy kết cho Tục Thiên Thần quyết.

Thân Huyền lúc này không nhìn hắn, gã chỉ nhìn những con đại bàng đen bay ở chỗ cực kỳ thấp xa xa kia.

Gã không thể kiểm chứng được những câu giải thích Đinh Ninh đưa ra, bởi vì toàn bộ thiên hạ này, chỉ có một mình hắn biết huyền bí chân chính của Tục Thiên Thần quyết.

Trên đường đi gã vẫn nói chuyện cùng Đinh Ninh, cũng không phải muốn thông qua đối thoại không ngừng để thăm dò bí mật của đối phương, nguyên nhân thực sự chỉ là sợ hãi.

Bất kể là đối mặt tên cường giả Ô Thị mà mình không biết tên kia, hay là muốn giết chết tông chủ Linh Hư kiếm môn đối với gã mà nói đều là chuyện rất đáng sợ.

Gã muốn đánh cược một cái, nhưng cũng rất sợ mình biến thành một cỗ thi thể thối rữa bị sói đất giành ăn trên thảo nguyên này.

Giống như giờ phút này, gã bắt đầu cảm nhận được những nguyên khí thiên địa vốn đã có vẻ rất quỷ dị này chợt bắt đầu dao động mãnh liệt, tựa như có người mở màn một vở kịch lớn trong bóng tối.

Ánh mắt Đinh Ninh cũng nhìn về phía những con đại bàng đen bay múa ở xa xa.

Hắn cũng cảm nhận được thiên địa nguyên khí biến hóa kịch liệt, nhưng không giống có Tu hành giả cường đại hấp dẫn thiên địa nguyên khí, mà có thiên địa nguyên khí cường đại muốn bộc phát ra từ chỗ đó.

Lệ Tây Tinh và Hồ Kinh Kinh đứng trong hồ nước nóng.

Hơi nóng của ao nước vốn chỉ ngang eo lúc bọn hắn đứng yên, nhưng lúc này đã vượt qua ngực, tỏa lên tận cổ bọn họ.

Đầu nguồn Linh tuyền đã bị cắt ra phạm vi khoảng một trượng, tốc độ dòng suối phun ra dường như trở nên cực kỳ chậm chạp, nhưng nước suối chảy ra đã sôi trào, nổi lên rất nhiều bong bóng lớn bằng nắm tay.

Mỗi một quả bong bóng khí trôi nổi bên trên mặt nước, đều "bùm" một tiếng vỡ ra, thứ nổ tung đều là linh khí màu trắng sữa

tươi mát tinh khiết đến cực điểm.

Linh khí màu trắng sữa cực kỳ tinh thuần ngưng tụ lại nặng hơn một chút so với không khí, sau khi vỡ ra trên mặt nước lại theo đó trút xuống, tựa như từng đóa hoa sen trắng nở rộ.

Lệ Tây Tinh mím chặt đôi môi, lạnh lùng mà kiên nghị, hắn ra sức đưa cảm nhận của mình xâm nhập vào trong Linh mạch phía trước,

- Dùng một kiếm mạnh nhất của sư môn ngươi, chúng ta cùng nhau làm.

- Lúc này Thân Huyền và Đinh Ninh ở xa xa đều cảm nhận được, hắn hơi nghiêng đầu, nói với Hồ Kinh Kinh.

Chẳng biết từ lúc nào hai người đã có được sự ăn ý tâm đầu ý hợp, Hồ Kinh Kinh nghe được lời nói như vậy, khẽ gật đầu với hắn, sau đó không chút do dự phát động một kiếm nhất định phải dốc toàn lực mới có thể thi triển kia.

Trong hồ nước màu trắng sữa chợt sinh ra vô số tia sáng màu vàng sáng ngời, phảng phất như ngọc vàng.

Sau đó tất cả hồ nước chuyển sang màu vàng nhạt, giống như toàn bộ biến thành một mặt kính màu vàng nhạt.

Lệ Tây Tinh nhíu mày, phát ra một tiếng rống trầm thấp từ cổ họng, giống như tiếng gào thét của sói đầu đàn ở chỗ sâu nhất hoang nguyên.

Hắn đạp một cước về phía trước, dưới một bước này, hồ nước phía trước ầm ầm nổ tung, biến thành vô số sương trắng rất nhỏ như bột phấn, tỏa ra bốn phía chung quanh

Tuy hồ trước trước người hắn đã biến mất không còn tung tích, nhưng tia sáng màu vàng óng kia vẫn đang còn.

Trường kiếm màu trắng xám trong tay hắn phát ra lực lượng, nương theo lực lượng của tia sáng màu vàng óng kia, trong nháy mắt xâm nhập sâu vào Linh mạch phía trước, tới chỗ mà khả năng nhận biết của hắn cũng không thể với tới.

Cũng trong nháy mắt này, thân thể hắn và Hồ Kinh Kinh bị một cỗ khí tức khổng lồ mà cổ xưa phun trào thổi lên, giống như hai phiến lá rụng từ từ bay ngược ra phía sau.

Linh khí nồng nặc vốn hội tụ trong một dòng suối nước nóng này chợt tăng vọt, trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ bồn địa, cuối cùng giống như một cây cột lớn thẳng tắp, đâm thẳng lên phía trên bầu trời.

Lệ Tây Tinh và Hồ Kinh Kinh chưa xuống đất đã bị khí tức cường đại thốc lên, vẫn còn đang bay bổng trên không trung.

Khí huyết trong thân thể hai người sôi trào chấn động, nhưng lại không sinh ra bất kỳ cảm giác bị thương nào.

Linh khí tăng vọt thẩm thấu xuyên qua cơ thể hai người, tựa như nước sông không ngừng cọ rửa đá cuội dưới đáy, cũng mạnh mẽ bo tròn những góc cạnh cứng rắn ở ngoài bề mặt.

Hai người chỉ cảm thấy choáng váng mãnh liệt, trong đầu hoàn toàn không thể suy nghĩ gì, cũng không cách nào cảm nhận được thời gian trôi qua.

Chờ đến lúc thân thể nặng nề bắt đầu rơi xuống, hai người mới nhìn thấy người mình đã ở độ cao mấy chục trượng, mà tất cả dòng nước phía dưới, thậm chí dòng nước trong bồn địa lúc trước cũng đã biến mất.

Bên trên bầu trời tổ sơn bao phủ mây trắng như tuyết, gió mạnh đang nổi lên khắp bốn phía, tràn ngập bên tai đều là tiếng cỏ khô bị bẻ gãy.

Lệ Tây Tinh cố gắng khống chế chân nguyên trong cơ thể dưới dư vị choáng váng mãnh liệt, đồng thời phun ra ở bên dưới chân mình, tránh cho mình và Hồ Kinh Kinh giống như tảng đá rơi xuống đất, biến thành máu thịt vỡ vụn.

Nhưng cũng trong nháy mắt này, hắn lại cảm thấy khiếp sợ mãnh liệt một lần nữa, không kìm được phát ra một tiếng kinh hô trầm thấp.

Lúc này Hồ Kinh Kinh cũng ổn định thân hình, lại khiếp sợ không nói gì đồng thời dùng ánh mắt hỏi thăm nhìn về phía hắn.

- Ngươi cũng vậy?

Sau đó một hơi thở, nàng nhìn hắn rồi chật vật lên tiếng.

Lệ Tây Tinh gật đầu.

Ở dưới loại linh khí cuồng bạo vừa rồi rửa sạch, hắn lại đột phá cảnh giới tu hành giam cầm đã lâu, tu vi chân nguyên bước ra một bước thật lớn đến kinh người.

Hồ Kinh Kinh cũng vậy.

Nàng đè nén khiếp sợ trong lòng, cảm thụ được thân thể của mình hoàn toàn không giống lúc trước, ngẩng đầu nhìn lên trên.

Trên bầu trời trong vắt đã bắt đầu có cơn mưa trút xuống.

.....

Mưa rơi xuống đất hoang.

Trong tay Thân Huyền không có kiếm, nhưng gã theo bản năng tay phải nắm chặt, tạo thế cầm kiếm.

Vô số giọt mưa màu trắng sữa từ không trung rơi xuống, lúc rơi trên mặt đất lại không phải biến thành dòng nước bắn tung

tóe, mà chỉ phát ra một tiếng "xùy", rồi biến thành một làn sương mù màu trắng sữa nồng nặc.

Mảnh hoang nguyên này dường như điên cuồng.

Cỏ khô màu vàng bắt đầu lắc lư chập chùng.

Rễ cây khô héo hấp thu đoàn sương màu trắng sữa, chợt sinh ra một ít màu xanh biếc nồng đậm.

Tất cả động vật, côn trùng ẩn núp dưới lòng đất thức tỉnh, điên cuồng trào ra.

Dã thú xa xa chưa ở trong phạm vi mây mưa bao phủ, cũng phát điên giống như thủy triều từ bốn phương tám hướng ùa tới.

Sắc mặt Thân Huyền tái nhợt cực độ nhìn vô số côn trùng chui ra từ bùn đất dưới chân, cảm thụ được mặt đất chấn động do bầy thú xa xa chạy như điên tới, hô hấp của gã cũng không khỏi trở nên nặng nề.

Đây là một cảnh tượng mà trước đây gã chưa bao giờ thấy được.

Gã cũng không ngờ chỉ trong một mảnh bùn đất gần quanh người mình lại có nhiều côn trùng như vậy.

Nhưng điều khiến gã chấn động nhất chính là ngay cả cánh tay gãy của gã cũng có cảm giác ngứa ngáy như được sinh ra lần nữa, khiến cho gã cảm thấy dường như nếu có thể nối lại một cánh tay bị gãy kia, vậy nó có thể hoạt động như thường.

Trong giọt mưa do những linh khí kia ngưng tụ thành, không chỉ có được linh khí tinh thuần kinh người, còn có loại lực lượng chữa trị làm cho người ta khó có thể tưởng tượng.

Nơi giọt mưa dày đặc nhất vẫn là tổ sơn.

Những giọt mưa màu trắng sữa rơi trên đỉnh đồi, thuận theo khe rãnh chảy xuôi xuống.

Trong hoang nguyên vạn trùng thành biển lớn, vạn thú thành thủy triều, điên cuồng bay về phía một phiến bồn địa, hội tụ bên trên tổ sơn.

Q5 - Chương 66: Leo lên tổ sơn

Đủ loại màu sắc như đen, đỏ, vàng đậm..., đủ loại sâu bọ hình thù kỳ quái như nước chảy xuyên qua bên chân Thân Huyền, thậm chí đụng vào giày, chui vào ống quần gã.

Cả đời này gã chưa từng thấy nhiều côn trùng đủ màu sắc, cũng chưa từng thấy số lượng nhiều như vậy.

Những con côn trùng này hoàn toàn không quan tâm đến gã, cho dù một ít côn trùng thông thường cực kỳ mẫn cảm với mùi máu thịt, nhưng sau khi đụng phải chân gã, cũng chỉ dùng tốc độ nhanh nhất vòng qua, bay tới nơi linh khí dồi dào nhất.

Những hung thú trên thảo nguyên cũng vậy.

Ngoại trừ bầy sói, linh cẩu và các dã thú khác thường thấy nhất, Thân Huyền thậm chí có thể nhìn thấy một ít cự thú đã diệt sạch trong truyền thuyết, có thể dùng yêu thú để hình dung từ những thứ lao nhanh trong bóng đen kia.

Con dế khổng lồ mọc ra cánh thịt, rắn cạp nong cả người bao trùm lân giáp như phiến đá, con rùa trên lưng thiêu đốt hỏa diễm Huyền hỏa, hay tê giác một sừng cả người như ngọc xanh...

Những cự thú cường đại này đời đời đều đối mặt với Tu hành giả săn giết, chỉ bởi vì rất nhiều phần trên thân thể hữu dụng đối với hạng người này, cho nên đời đời cũng có địch ý mãnh liệt trời sinh đối với Tu hành giả.

Thế nhưng hiện tại những cự thú này cũng chẳng thèm để ý đến sự tồn tại của gã và Đinh Ninh, chỉ ra sức chạy tới chỗ mưa rời dày đặc nhất trong tổ sơn.

- Đại vu, bọn họ đang làm gì vậy?

Ở rìa bồn địa tổ địa, Ô Diễm Tử cũng thấy được cảnh tượng tương tự.

Người nam tử bên cạnh gã nhìn các loại chim muông vượt mưa bay đến trên bầu trời, khuôn mặt không chút thay đổi nói:

- Bọn chúng phá hủy Bất Lão tuyền của tổ sơn.

Sắc mặt Ô Diễm Tử trong nháy mắt trở nên trắng như tuyết, không có bất kỳ một tia màu máu nào.

Nam tử bên cạnh gã chậm rãi lắc đầu,

- Không sao cả, càng hủy diệt tổ sơn thì sẽ càng bị nguyền rủa.

Sau khi dừng một chút, nam tử này nhìn thoáng qua tổ sơn, lại nhìn thoáng qua phương hướng Đinh Ninh cùng Thân Huyền đang đến phía sau tổ sơn, mang theo một vẻ tin tưởng mãnh liệt khi bày mưu tính kế, lạnh nhạt cười nói:

- Thời gian vừa đúng.

.....

Thân Huyền và Đinh Ninh cũng bắt đầu dùng tốc độ cực nhanh đi về phía tổ sơn.

Đây không phải ý nguyện ban đầu của hai người bọn họ, mà bởi vì bọn họ cưỡi ngựa chiến đến đây, chúng nó đã vượt khỏi sự khống chế của bọn họ, điên cuồng chạy về phía tổ sơn.

Những con ngựa chiến này càng chạy càng nhanh, xuyên qua màn mưa, hơn nữa không cảm thấy mệt mỏi chút nào, chạy nhanh tới mức như chuẩn bị bay lên vậy.

Thân thể Đinh Ninh theo ngựa chạy nhanh xóc nảy mà dao

động lên xuống, như xuyên qua trên mây.

Khi biển trùng và thú triều hình thành, nhất là khi vạn trùng hội tụ thành dòng sông không ngừng tràn qua ở bên cạnh hắn, hắn không kìm được nhíu mày thật sâu trước tiên, sau đó thần sắc trở nên ngưng trọng, rồi lại trở nên thoải mái, dần trở nên khiếp sợ và cảm khái... Chỉ trong vài hơi thở, trên khuôn mặt hắn đã biến hóa rất nhiều loại cảm xúc.

Nhưng bởi vì bản thân Thân Huyền cũng cực kỳ khiếp sợ tới mức xuất thần, cho nên hoàn toàn không phát hiện ra vẻ dị thường của Đinh Ninh.

Cơ duyên của Tu hành giả là chuyện rất kỳ diệu.

Ví dụ như Đinh Ninh mưu tính và chờ đợi rất nhiều năm ở Trường Lăng, vốn chỉ chờ đợi vì muốn vào Kiếm viện của Tạ Trường Thắng, thế nhưng cuối cùng lại gia nhập Bạch Dương động vốn không có tư cách tham gia Mân Sơn kiếm hội.

Mà hắn cũng chưa từng nghĩ tới, trong Bạch Dương động còn bảo tồn một Linh mạch.

Hôm nay trên mảnh hoang nguyên này cũng xuất hiện chuyện vô cùng kỳ diệu.

Chỉ sợ là một đạo Linh mạch mạnh nhất thế gian tổn hại như vậy, linh khí cường đại đến mức khiến người ta hoảng sợ trực tiếp phun ra từ chỗ cửa ra kia, vốn chỉ riêng khí tức xung chấn cũng đủ để khiến kinh mạch và ngũ tạng trong cơ thể Lệ Tây Tinh cùng Hồ Kinh Kinh bị chấn nát khó trị, hủy diệt tất cả sinh mệnh, nhưng cái Linh mạch này không ngờ lại thai nghén ra dược lực kinh người, có thể nhanh chóng tu bổ thân thể hai người. Lượng lớn linh khí kinh khủng cọ rửa và bổ sung, dẫn dắt vô số thiên địa nguyên khí mà hai người có thể cảm nhận hoặc không cảm nhận được nhập vào cơ thể, giống như làm vô số lần khảo nghiệm, cuối cùng tìm

được đáp án chính xác, để cho thiên địa nguyên khí thích hợp kết hợp với chân nguyên của hai người, trực tiếp tiết kiệm được khâu phá cảnh mà mạnh mẽ nâng tu vi cảnh giới của hai người lên cao một tầng.

Loại chuyện này chưa từng xuất hiện ở trong thế giới của Tu hành giả trước kia, mà về sau cũng chưa chắc sẽ có.

Bởi vì thiên hạ không có Linh mạch thứ hai kỳ diệu mà cường đại đến khó tin như vậy, cũng không ai có thể trực tiếp vung kiếm hủy diệt khi đối mặt với một Linh mạch có thể khiến xương trắng mọc ra huyết nhục như thế.

Ngoại trừ Lệ Tây Tinh và Hồ Kinh Kinh ra, lúc này không ai biết còn có một chuyện vô cùng kỳ diệu, nhưng cũng là chuyện Tu hành giả trong thế giới trước đó không có, về sau cũng sẽ không gặp, đang xảy ra trên người Đinh Ninh.

Cũng không phải tu vi thực sự phá cảnh.

Nhưng khi cảm nhận được tất cả linh khí Linh mạch tổ sơn kia trong nháy mắt phóng lên trời, nhìn tất cả sinh linh như điên cuồng vọt tới, Đinh Ninh như hiểu ra một cửa ải mà trước đó hắn nghĩ như thế nào cũng không thông.

Trên Bát cảnh là Cửu cảnh.

Nhưng tất cả Tu hành giả từ xưa đến nay, vẫn chưa có ai thực sự đặt chân vào cảnh giới này.

Hoàng đế Nguyên Vũ chân chính thể hiện tu vi Bát cảnh của mình ở Lộc Sơn hội minh, chính là tầm mắt bao quát non sông, một kiếm bình sơn, vô địch thiên hạ.

Không ai có thể khẳng định Cửu cảnh có thực sự tồn tại hay không.

Hay Bát cảnh đã là đỉnh cao nhất của người tu hành trên thế gian này.

Nhưng hiện tại Đinh Ninh đã biết, Cửu cảnh thực sự tồn tại.

Tồn tại, sẽ mang ý nghĩa có thể đạt tới.

.....

Hồ Kinh Kinh ngẩng đầu nhìn những con chim khổng lồ điên cuồng bay múa trên bầu trời, nhất là những quái vật trước kia ngay cả tưởng tượng cũng không nghĩ ra được, nàng nghĩ nếu cơn mưa này ngừng, khi linh khí ẩn chứa lực chữa trị cường đại hoàn toàn biến mất, chỉ riêng vô số côn trùng và cự thú từ bốn phương tám hướng vọt tới cũng đủ để cắn nuốt nàng và Lệ Tây Tinh đến ngay cả cặn xương cũng không còn.

Tuy nhiên không có thời gian cho nàng suy nghĩ.

Lệ Tây Tinh đã tiếp tục đi lên, tiến sâu vào tổ sơn.

Hồ Kinh Kinh không chút do dự, nhanh chóng cất bước, sóng vai cùng đi với hắn.

Nhìn từ đằng xa tòa tổ sơn này chỉ là một ngọn núi đá nhỏ bình thường không có gì lạ, nhưng khi tiến vào trong đó lại phát hiện có vô số khe rãnh tự nhiên, tạo thành từng con đường núi đi lên trên, hoặc có thể nói là đường trong hẻm núi.

Con đường núi thích hợp nhất để đi lên trong đó, chính là con đường đối diện Linh tuyền.

Trên đường núi hình thành tự nhiên, lưu lại rõ ràng rất nhiều ấn ký cường giả còn sót lại.

Có dấu chân thật sâu, có hố nhỏ do cự lực chà đạp hình thành, còn có các loại vết kiếm thật lớn... Ngoài ra còn có chút dấu vết

của một số kiến trúc cực lớn mà bên ngoài không thấy được.

Nhưng khi đi lên dọc theo con đường núi này rồi tiến vào một cái sơn cốc, nhìn thấy vết tích của kiến trúc trước tiên, điều hấp dẫn sự chú ý của hai người lại là một cỗ hài cốt thật lớn!

Một cỗ hài cốt khổng lồ màu xám trắng này đè lên đỉnh của tàn tích những kiến trúc, dài chừng mấy chục trượng.

Khiến tâm thần của hai người rung động là giống như những công trình kiến trúc kia bị thi cốt khổng lồ này đè bẹp.

Nhưng khối xương cốt màu xám trắng như thế, nếu mang theo máu thịt thì sẽ khổng lồ cỡ nào?

So sánh với hài cốt khổng lồ như vậy, những con chim khổng lồ bay lượn trên bầu trời quả thực không có ý nghĩa, giống như gà rừng trong thành Trường Lăng.

- Đây là yêu thú gì?

"Thằn lằn? Dực xà? Con dơi? hay Giao long?" (*Dực xà: Con rắn có cánh)

Nhìn thi cốt khổng lồ thân dài mà dường như có xương cánh, Hồ Kinh Kinh không kìm được quay đầu nhìn về phía Lệ Tây Tinh. Nàng không thể liên tưởng bộ xương này với bất kỳ cự thú nào trong điển tịch ghi chép.

Lệ Tây Tinh lắc đầu.

Hắn cũng không tưởng tượng được thi cốt cự thú gì có hình dạng như thế.

Nếu không biết, vậy cứ tiếp tục tiến tới.

Hắn cất bước, tiếp tục đi lên.

Q5 - Chương 67: Thức tỉnh

Hồ Kinh Kinh đi theo phía sau Lệ Tây Tinh, trực tiếp xuyên qua hài cốt dị thú khổng lồ.

Hài cốt này tựa như xương rồng của một chiếc thuyền lớn, đi trong đó khiến người ta có cảm giác áp bách quái dị khó hiểu.

Hơn nữa ở vị trí hẳn là bụng của cự thú này, Hồ Kinh Kinh nhìn thấy một đống sắt mục.

Một ít hiện ra đủ mọi màu sắc kim loại, bị lực lượng nào đó xoắn thành hình dạng vặn vẹo, lại mục nát thành hình dạng bông tuyết lớn.

Tưởng tượng cự thú này năm đó làm cách nào thôn phệ mấy thứ này, khiến nàng càng cảm thấy kính sợ.

Nhưng Lệ Tây Tinh lại không nghĩ tới những thứ này.

Khi xuyên qua bộ hài cốt dị thú khổng lồ này, hắn suy tư một lát, sau đó nhặt được một ít cành khô và cây gỗ khô, đốt lên hai đống lửa, rồi hắn lại đắp một ít đất mặt lên.

Trong cơn mưa Linh khí kỳ lạ, trên không tổ sơn chim bay múa đầy trời lại dấy lên một cột khói một dày một mỏng.

- Ngươi đang làm gì vậy

Hồ Kinh Kinh nhìn hành động này của hắn, chờ khi hắn vừa bước tiếp mới hỏi.

- Một dày một mỏng, đây là khói báo động đại biểu cho an toàn bên trong biên quân. Nói chung để làm cho cột khói nồng đậm

và dễ thấy hơn, trong vùng hoang dã hay sử dụng phân bò hoặc phân sói, cộng với một số phấn màu hồng đặc biệt.

Lệ Tây Tinh quay đầu nhìn nàng, nói:

- Nếu như gã tới, ít nhất biết lúc chúng ta đến nơi này vẫn an toàn. Ta sẽ phóng thích khói báo động qua mỗi một đoạn thời gian cố định.

Hồ Kinh Kinh chỉ sửng sốt một chút trong một hơi thở, sau đó đã hiểu được ý của hắn.

Kế tiếp chỉ cần xác định một đoạn an toàn, Lệ Tây Tinh nhất định sẽ tiếp tục đốt cột khói như vậy, nếu như đến nơi nào đó không còn cột khói bốc lên nữa, đã nói lên nàng và Lệ Tây Tinh gặp phải uy hiếp trí mạng, đã chết đi.

- Nếu như chúng ta chết đi, vậy gã cũng không cần phải liều mạng vì chúng ta nữa. Bản thân gã sẽ lựa chọn đúng tiếp tục hay từ bỏ.

Lệ Tây Tinh hờ hững nhìn phía trước, nói.

Tâm tình Hồ Kinh Kinh có chút trầm thấp,

- Ngươi có thể xác định gã chắc chắn sẽ hiểu được ý của ngươi ư?

Lệ Tây Tinh cũng không nhìn nàng,

- Gã là người thông minh hơn ta rất nhiều, đương nhiên sẽ hiểu được.

Hai câu đối thoại này của hai người chỉ như đáp nhau một cách qua loa, cho nên bọn hắn rất nhanh trầm mặc xuống, mà phía trước lại xuất hiện lượng lớn hài cốt, hơn nữa rất nhiều trong đó còn duy trì hình người, không giống như thi cố ở bên ngoài tổ sơn.

Từ bề ngoài mà nói, cảnh tượng xuất hiện trong tầm mắt của hai người một lần nữa chính là đường núi phía trước trải đầy hài cốt, tương đối hoàn chỉnh, vả lại dường như thời gian chết đi lại muộn hơn những người ngoài tổ sơn kia.

Bất kể là ai cũng sẽ không dễ chịu khi giẫm lên xương cốt thật dày, nhất là dẫm lên rất nhiều bộ xương hình người.

Hồ Kinh Kinh cố hết sức không giẫm lên đầu những hài cốt này, nhưng khi nghe những bộ xương này phát ra những tiếng vỡ vụn quái dị ở dưới chân, sắc mặt nàng vẫn càng ngày càng tái nhợt.

- Những người này đều là người Thiên Lương cuối cùng tự sát ở tổ sơn sao?

Nàng không nhịn được lên tiếng hỏi.

Nghe được câu hỏi của nàng, Lệ Tây Tinh vẫn híp mắt nhíu mày, trên mặt có vẻ không hài lòng, nhưng nghĩ đến nàng dù sao cũng chỉ mới vừa từ Trường Lăng đến chiến trường không lâu, dưới tình huống này lại có biểu hiện như vậy đã quá tốt, sắc mặt hắn lại có chút dịu xuống, nói:

- Chắc ngươi đã nhìn ra vết thương trí mạng của những người này ở nơi nào.

Hồ Kinh Kinh ngẩn người.

Những người đã chết này chỉ còn lại hài cốt, nếu Lệ Tây Tinh nói như vậy thì vết thương trí mạng kia nhất định nằm ở trên này, hơn nữa sẽ rất dễ dàng nhìn thấy.

Nàng hiển nhiên có chút xấu hổ, ánh mắt nhìn về phía xương cốt trước người, sâu trong đôi mắt lại chợt trở nên nghiêm nghị.

Gần như trên người phần lớn thi hài đều không có dấu vết đao

kiếm cắt rõ ràng, nhưng trong đầu lông mày của bọn họ lại đều có một lỗ nhỏ.

Lỗ chỉ có kích thước như mũi kim, đây là kết quả phong hóa bong tróc xung quanh lỗ thủng nhiều năm.

Lệ Tây Tinh quay đầu nhìn nàng, vốn muốn nhắc nhở nàng tự mình xem, nhưng nghĩ lúc này rốt cuộc đã nhanh tới thời điểm phân rõ sống chết, mà không phải lúc mang theo tân binh huấn luyện, cho nên hắn vẫn kìm lại, trực tiếp nói:

- Ngươi xem phía sau hộp sọ.

Hồ Kinh Kinh hít sâu một hơi, nàng cố hết sức để cho tâm tình mình bình tĩnh lại, sau đó phát hiện ra điểm mấu chốt.

Xương cốt đầu người, nhất là xương cốt đầu Tu hành giả càng cứng rắn dày đặc, mà vật lúc ấy đánh thủng mi tâm những Tu hành giả này hẳn phải nhỏ hơn rất nhiều so với mũi kim. Cho nên vật sắc nhọn như vậy có thể xuyên thủng mi tâm, thì nhất định phải mang theo lực xung kích cường đại, hơn nữa dựa theo lẽ thường mà nói thì có lẽ cũng cực kỳ sắc bén.

Từ mi tâm đâm thủng vào, sẽ cực kỳ dễ dàng xuyên thủng ra sau đầu.

Song phía sau gáy tất cả hộp sọ trước mặt lại không có bất kỳ lỗ nhỏ nào.

Một tiếng "bộp" khẽ vang.

Lệ Tây Tinh trực tiếp cắt một hộp sọ hoàn chỉnh nhất ra.

Hồ Kinh Kinh biết hắn đang làm gì, nàng cố nén cảm giác khó chịu, cố hết sức cẩn thận nhìn rõ bên trong.

Phần ót bên trong hộp sọ không có bất kỳ dấu vết xung kích

nào, hơn nữa cũng không có bất kỳ vật nào bên trong đó.

- Không thể nào là Tu hành giả.

Lệ Tây Tinh không muốn lãng phí thời gian nữa, hắn nhìn Hồ Kinh Kinh, chậm chạp nhưng nghiêm túc nói:

- Thời gian chết đi của những thi cốt này cũng không đồng nhất. Mặc dù cùng một Tu hành giả cường đại gây ra, song lại ở trong khoảng thời gian khác nhau thì tu vi của hắn chắc chắn sẽ biến hóa, cho nên hắn sẽ không thể nào ngưng thiên địa nguyên khí hoặc là khống chế vũ khí nào đó, rồi đâm thủng mi tâm mỗi người chính xác đến như vậy, đồng thời còn không lưu lại dấu vết khác.

- Không phải là Tu hành giả, vậy thì là thứ gì?

Hồ Kinh Kinh nhìn Lệ Tây Tinh.

Lệ Tây Tinh trầm mặc tầm một hơi thở, nói:

- Lúc này ngươi đi còn kịp.

- Thực sự can đảm lại rõ ràng có chút sợ hãi, nhưng vẫn sẽ tiếp tục. Trái tim ta bây giờ nói cho ta phải làm gì, vì vậy ta nghĩ rằng mình là một người thực sự có dũng khí.

Hồ Kinh Kinh dừng một chút, sau đó nở nụ cười, nàng bước chân ra, tiếp tục đi lên dọc theo con đường được trải bằng những hài cốt này.

Đường núi phía trên nàng và Lệ Tây Tinh dần dần khẽ hẹp lại, tiến vào một sơn cốc tương đối bằng phẳng, cho nên nhìn qua những hài cốt này giống như những thác nước màu xám trắng khổng lồ, lại giống như phía trên là một miệng ma nuốt máu thịt rồi phun ra hài cốt.

Lệ Tây Tinh đuổi theo bước chân của Hồ Kinh Kinh.

Không biết vì sao tâm tình của hắn hiện tại lại bình tĩnh hơn lúc mới tiến vào bồn địa này.

Trong lòng hắn thậm chí có chút cảm kích đối với thiếu nữ bướng bỉnh bên người mình, bởi vì hắn biết nàng nói đúng, một mình lên đường thì cho dù nghênh đón cái chết cuối cùng, rốt cuộc vẫn sẽ quá tịch mịch và bi thảm.

Ở chỗ cửa núi điểm cuối cùng con đường thi cốt, xuất hiện một điểm màu vàng tươi sáng.

Đó là cây trụ đứng rất giống một loại cột đồ đằng* nào đó, mặt ngoài tản ra tinh quang cực kỳ nhu hòa, nhìn qua tựa như một cây trụ hổ phách* dài hơn một trượng. (đồ đằng: Đồ đằng là một từ ngữ tiếng Trung, ghép vần là tú téng, ý là vật dẫn ghi chép thần linh hồn, Hổ phách là nhựa cây đã hóa đá, màu tương tự nhựa cây thông)

Ánh mắt Lệ Tây Tinh cùng Hồ Kinh Kinh tự nhiên bị cây tinh trụ này hấp dẫn, nhưng mà bọn họ không phát hiện chính là, khi bọn họ bất giác nhìn hoa văn huyền ảo trên cây tinh trụ này, bên trong cây tinh trụ này đã xảy ra biến hóa.

Một ít đồ vật nhỏ đến cực điểm, đã nhạy cảm cảm nhận được khí tức máu thịt mới mẻ.

Những khí tức máu thịt mới mẻ này khiến chúng bắt đầu tỉnh lại.

- Tiiiiii.....

Tinh trụ màu hổ phách dài một trượnng phát ra rung động khó hiểu, đồng thời phát ra thanh âm hô hấp.

Sau một tiếng hô hấp này là rất nhiều thanh âm rất nhỏ đồng

thời vang lên, dung hợp vào một chỗ khiến cho người sợ hãi.

Q5 - Chương 68: Chìa khóa để thay đổi

Khi cây Tinh trụ như hổ phách kia phát ra vô số thanh âm rất nhỏ, khi cảm giác được vô số vật nhỏ phát ra chấn động cùng lực lượng bắt đầu gia tốc trong đó, đồng tử Lệ Tây Tinh trở nên ảm đạm, hắn ngừng bước chân mình, dựa vào gần Hồ Kinh Kinh hơn một chút, sau đó nghiêm túc nói:

- Chúng ta sắp chết.

- Cám ơn ngươi.

Cảm ơn vì đã đồng hành, bởi vì không để hắn cô độc trên đường đi.

Mặc dù không cách nào cảm giác rõ ràng rốt cuộc trong cây Tinh trụ hổ phách kia là vật gì, nhưng hắn đã có thể khẳng định đó chính là nguyên nhân dẫn đến tử vong của những Tu hành giả trên đường núi.

Những thứ nhỏ bé kia đều là sinh vật, lại có tốc độ và sức mạnh đủ để xuyên thủng đầu lâu những Tu hành giả kia.

Quan trọng nhất chính là cực kỳ bé nhỏ.

Giống như từng đạo từng đạo phi kiếm, càng nhỏ bé sẽ càng khó cảm nhận được và ngăn cản.

Hồ Kinh Kinh cũng cảm nhận được vô số rung động nhỏ bé bên trong cây Tinh trụ kia, nàng hiểu được ý của hắn, đồng thời cũng hiểu rõ đối mặt với thứ như vậy, bất cứ phản kháng gì cũng đều là vô ích.

Vì thế nàng cũng nghiêm túc nhìn Lệ Tây Tinh, nói:

- Dù thật sự không muốn chết... Nhưng nếu đã không còn lựa chọn, vậy thì cùng chết với nhau.

Lệ Tây Tinh khẽ gật đầu, hắn biết đã không kịp làm bất cứ chuyện gì, cho nên chỉ vươn tay nắm lấy tay Hồ Kinh Kinh, sau đó chuẩn bị đón lấy cái chết.

Vật nhỏ trong Tinh trụ hổ phách vào lúc này bay ra.

Trong không khí chợt có rất nhiều đường cong màu xanh, bởi vì cực kỳ nhỏ và nhanh chóng, cho nên những vật nhỏ này bay qua lưu lại tàn ảnh hình thành đường cong màu xanh giống như xoắn lại cùng một chỗ, hình thành một đoàn sợi xanh huyền ảo trên không trung.

Nhưng cũng trong nháy mắt này, cảm xúc kinh ngạc lại tràn ngập trên mặt Lệ Tây Tinh.

Hồ Kinh Kinh nhìn những bóng hình nhỏ bé kia, ánh mắt cũng dần dần trợn to.

Đường cong màu xanh càng ngày càng to, bóng dáng cũng càng ngày càng lớn, thế cho nên hai người bắt đầu thấy rõ những thứ nhỏ bé này là một loại bọ cánh cứng cực kỳ quỷ dị và kỳ lạ.

Thân thể của những con bọ cánh cứng này giống như chia thành hai đoạn trước sau, đầu nửa đoạn trước chính là hình một mũi kim thẳng tắp, mà nửa sau là phần bụng mềm mại nối liền với cánh rất nhỏ.

Vốn nửa sau thân thể của nó cũng nhỏ như mũi kim, song lúc này lại càng ngày càng phồng lên, càng ngày càng mập.

Cho nên chúng nó sẽ càng ngày càng chậm, chậm đến mức thậm chí làm cho hai người cảm thấy, nếu như không phải có

được tốc độ như ban đầu, bản thân những con bọ cánh cứng này hiện tại sẽ rơi từ trên không trung xuống.

Lệ Tây Tinh buông tay Hồ Kinh Kinh ra, sau đó huy động thanh đại kiếm màu trắng xanh dễ dàng đánh bay một ít bọ cánh cứng xông tới trước mặt hắn và nàng, nhìn những bọ cánh cứng gãy cánh thê thảm rơi xuống, đồng thời phần bụng chịu lực vỡ ra, biến thành huyết thanh màu xanh vàng, hắn chậm rãi ngẩng đầu nhìn những giọt mưa màu trắng sữa còn đang rơi xuống từ phía trên bầu trời, nói.

- Có lẽ bởi vì trận Linh vũ này.

Trên tay Hồ Kinh Kinh chợt nhẹ, nàng cảm thấy có chút mất mát khó hiểu, sau đó lại nhìn thấy những con bọ cánh cứng giống như hòn đá nhỏ dễ dàng bị đánh bay, lúc này nàng lại có chút vui mừng, đồng thời cũng hiểu được nguyên nhân trong đó.

Những con bọ cánh cứng này không phải sinh ra ngoài tự nhiên, xưa kia những Tu hành giả Thiên Lương dùng thủ đoạn nào đó thay đổi hình thể của chúng, làm cho chúng ở trong thời điểm bệnh trạng lại bởi vì thân thể cực kỳ nhỏ bé mà có được uy lực kinh người.

Song trận Linh vũ này lại giống như giải thoát phong ấn, cũng đã chữa trị bệnh tật của chúng nó, khiến cho thân thể chúng trở lại bình thường, đồng thời cũng làm cho chúng mất đi năng lực giết chết Tu hành giả cường đại.

Hồ Kinh Kinh hiểu ra mọi chuyện, nhìn xương trắng thật dày dưới chân ở bốn phía, không kìm được khẽ nói.

- Hóa ra không tin Thần linh, không tin vận mệnh thì có thể sống sót.

- Cũng chưa chắc là tin Thần linh hay là do kính sợ, chỉ sợ vì

luyến tiếc.

Lệ Tây Tinh nghĩ đến Bất Lão tuyền khiến người ta không kìm được muốn sở hữu làm của riêng, nghĩ đến những hài cốt này chưa chắc đã là Tu hành giả tự sát ở chỗ này khi Thiên Lương hủy diệt, chỉ sợ do đã có quá nhiều cường giả chết ở nơi này, cho nên không có ai có thể sống sót đi ra ngoài, cũng vì thế nơi tổ địa này mới được tôn sùng là cấm kỵ, không người nào dám tiến vào nữa.

Đánh vỡ Bất Lão tuyền chính là chìa khóa để bọn họ có thể sống sót khi tiến vào tổ sơn tới lúc này.

Thế nhưng rốt cuộc trong tổ sơn này có cái gì?

Lệ Tây Tinh ngẩng đầu, hít sâu một hơi.

Hắn vung kiếm đánh bay tất cả bọ cánh cứng đang bắn về phía mi tâm mình và Hồ Kinh Kinh, sau đó tới trước Tinh trụ nơi những con bọ cánh cứng này bay ra, thử chém ra một kiếm.

Một tiếng "Đinh" chấn động, kiếm trong tay hắn rung động kịch liệt, song trên Tinh trụ nhìn qua cực kỳ giống màu hổ phách hoàn toàn không có bất kỳ vết thương nào, hơn nữa cũng không một chút chấn động.

Hồ Kinh Kinh vẻ mặt ngưng trọng nhìn cây Tinh trụ này, thật cẩn thận khẽ nói,

- Có lẽ không chém được.

- Cường giả nơi này trước khi chết hẳn cũng đã liều mạng ra sức ngăn cản những con bọ cánh cứng này, cho nên chung quanh đường núi này không có một ngọn cỏ nào mọc, ngay cả đá núi cũng bị phá thành hình dạng khác thường, cây Tinh trụ này đến bây giờ vẫn chưa hề tổn hại, có lẽ không phải là thứ chúng ta có thể lay...

Nhưng nàng còn chưa dứt lời thì đã ngây ngẩn cả người.

Lệ Tây Tinh buông trường kiếm trong tay xuống, sau đó chợt xoay chuyển tinh trụ một chút, cực kỳ dễ dàng rút Tinh trụ từ trong xương khô ra.

- Sao có thể như vậy?

Hồ Kinh Kinh ngơ ngác nhìn cây Tinh trụ cao gần bằng Lệ Tây Tinh, không kìm được la thất thanh.

Lệ Tây Tinh một tay nắm lấy cây Tinh trụ đầy lỗ nhỏ này, cảm thụ được sức nặng vừa vặn một thanh Huyền Thiết kiếm thông thường, sau khi dừng lại một chút, hắn nhìn nàng trả lời:

- Mọi thứ đều có thể biến đổi, hơn nữa có lẽ không ai có thể đi tới nơi đây, xoay chuyển cây Tinh trụ này.

Hồ Kinh Kinh dần dần phục hồi tinh thần lại, nàng hiểu được cây Tinh trụ này giống như con đường núi và dòng Bất Lão tuyền ngoài kia đều là thứ không hề đơn giản, song khi Bất Lão tuyền biến mất, rất nhiều thứ ở nơi này dường như cũng theo đó mà thay đổi.

- Sao ngươi có thể nghĩ đến việc xoay chuyển thứ này, ngươi cầm nó để làm cái gì?

Đây vốn là hai vấn đề khác nhau, bởi vì Hồ Kinh Kinh nhìn thấy Lệ Tây Tinh sau khi thử qua trọng lượng của cây Tinh trụ kia, lại không có động tác khác với nó, mà chỉ nắm trong tay tiếp tục đi về phía trước.

- Khi ta vung kiếm chém nó, phía dưới có sóng khí hình vòng tròn rất nhỏ, nên chứng tỏ dưới đáy hẳn là có thể xoay tròn.

- Nếu ngay cả vô số cường giả chết ở chỗ này cũng hoàn toàn không có cách nào phá hư nó, ít nhất đã nói rõ nó cực kỳ vững

chắc. Chí ít nó đã mạnh hơn thanh kiếm của ta. Trên đời này có rất ít thứ vững chắc hơn so với Lão Nha kiếm của ta. Cho dù là những danh kiếm trong truyền thuyết, chỉ sợ cũng không thể nào chặt đứt nó.

Lệ Tây Tinh trả lời toàn bộ những câu hỏi của nàng, sau đó bắt đầu tìm kiếm một số quần áo mục nát hoặc mảnh vỡ giáp da chưa hoàn toàn phong hóa.

Sau khi vượt qua cây Tinh trụ này, số lượng thi cốt trong sơn cốc đã cực kỳ bằng phẳng này rất ít, nhưng trên mặt đất phía sau mỗi thi cốt đều có từng đường vết tích giống như bị cày qua, hoặc là dấu chân thật sâu.

Đây đều là dấu vết của những Tu hành giả muốn dùng nguyên khí thân thể hoặc là hai chân chà đạp mạnh mẽ dựa vào tốc độ xuyên qua lưu lại.

Chỉ nhìn nguyên khí thân thể đã cắt ra vết tích như cày đất là có thể biết được những Tu hành giả này cường đại như thế nào, cũng có thể tưởng tượng được thân thể những con bọ cánh cứng nguyên bản còn mỏng manh hơn so với mũi kim này kinh khủng ra sao.

Lực lượng những Tu hành giả này dùng để phản kháng những con côn trùng kia có lẽ cũng cực kỳ cường đại, cho nên con đường núi này và khe núi chung quanh đều không hề có một ngọn cỏ mọc, ngay cả đất đai cùng đá núi cũng phát sinh biến hóa dưới tác dụng của nguyên khí, biến thành thứ gì đó giống như mã não.

Lệ Tây Tinh đốt quần áo và giáp da chưa hoàn toàn mục nát này lên, sau đó trực tiếp phủ lên một ít xương khô.

Một hai cột khói một đậm một nhạt bốc lên trong tổ sơn.

Nơi này đã là lưng chừng tổ sơn.

Cho nên sẽ rõ ràng hơn cũng dễ nhìn hơn cho người bên ngoài so với cột khói dưới chân núi.

Chiến mã đưa Đinh Ninh và Thân Huyền đến vùng ven bồn địa.

Sườn núi chỗ rìa bồn địa tổ sơn này cực kỳ dốc đứng, nếu như bình thường thì dù người cưỡi ngựa bên trên không dừng lại, chiến mã được huấn luyện nghiêm khắc cũng sẽ tự mình phán đoán, dừng lại ở chỗ này.

Nhưng chỗ Linh vũ dày đặc nhất là ở tổ sơn, hiện tại mấy con chiến mã này cùng đám thú từ xa xông tới hoàn toàn không có chút lo lắng, trực tiếp phi như bay trong tiếng ngựa hí ngút trời vọt vào sườn núi.

Vài tiếng răng rắc răng rắc vang lên.

Xung lực khổng lồ khiến cho vó trước của mấy con chiến mã này bị bẻ gãy trong nháy mắt, thậm chí xương cốt màu trắng còn đâm thủng máu thịt chui ra, song không biết lực lượng từ đâu tới khiến chúng nó vẫn nhảy về phía trước, linh khí màu trắng không ngừng dâng lên như từng cây nấm mọc trên mặt đất trong nháy mắt chữa trị vết thương của những con chiến mã này.

Không biết có bao nhiêu dã thú gãy xương như những chiến mã này, nhưng chúng nó cũng chưa từng dừng lại, như thủy triều đổ xuống sườn dốc.

Thân thể Đinh Ninh ngửa ra sau, cố gắng duy trì cân bằng, nhưng lúc này hắn nhìn thấy hai cột khói một đậm một nhạt.

- Còn sống là tốt rồi.

Hắn thực sự vui mừng tự lẩm bẩm.

Trong mắt Thân Huyền lóe ra một chút lãnh quang, theo gã

thấy lúc này Lệ Tây Tinh còn sống lại chưa chắc là chuyện tốt.

.....

- Thời gian vừa đúng.

Đại vu nước Ô Thị vừa mới nói xong những lời này, đàn thú như thủy triều từ bên người trào lên, mà nam tử vẻ mặt không hề thay đổi lúc này cũng thấy được hai cột khói kia.

Sắc mặt y chợt trắng bệch, đồng tử kịch liệt co rút lại, một cỗ cảm xúc không thể tin được, như sương lạnh buốt tỏa ra khắp người y.

Q5 - Chương 69: Kẻ điên

Y không giống với tất cả Tu hành giả trong vùng hoang nguyên này, thậm chí không giống với tất cả Vương tộc Ô Thị.

Hôm nay theo y thấy, chẳng những tất cả thiên thời địa lợi nhân hòa đều ở trong tay mình, hơn nữa toàn bộ giống như ý trời, ngay cả thời cơ cũng trùng hợp đến lạ thường.

Trong dự liệu của y thì Lệ Tây Tinh sẽ chết vào lúc này, mà Đinh Ninh sẽ thay thế hắn đi tiếp, có lẽ có thể thay y cởi bỏ tất cả phong cấm của tổ sơn, cuối cùng để cho y có được mình thứ tha thiết ước mơ.

Song y lại không thể ngờ tới, Lệ Tây Tinh làm cách nào lại có thể đến được nơi đó, hơn nữa còn có thể bình an đốt hai cột khói kia.

Dù sao y cũng không phải người tầm thường, cho nên mặc kệ trong người tràn ngập cảm xúc rung động, chỉ sau đó mấy hơi thở, y đã hít sâu một hơi, trầm giọng nói với Ô Diễm Tử:

- Theo ta đi vào.

Giọng điệu y có sự khác biệt rất lớn so với lúc bình thường nói chuyện với Ô Diễm Tử, nhưng Ô Diễm Tử lúc này sớm đã bị loại tình cảnh kinh thế không thể tưởng tượng được này chấn nhiếp, cho nên gần như không thể phát hiện, chỉ ngây người,

- Đại vu, phải đi vào ư?

Tên Đại vu Ô Thị này không trả lời câu hỏi của gã, chỉ trầm mặc bắt đầu đi xuống dốc, đồng thời lại ngẩng đầu nhìn lên.

Nhìn Linh vũ không ngừng rơi xuống trên bầu trời, những con chim còn nhanh hơn cả tẩu thú đã đồng loạt tràn vào trong tổ sơn, y bắt đầu nghĩ đến nguồn gốc mang đến biến đổi có lẽ ở trận Linh vũ này.

Nếu đã có thay đổi, vậy nói rõ kế hoạch hoàn mỹ của y đã xuất hiện rất nhiều nhân tố không thể khống chế.

.....

Chiến mã còn đang không ngừng điên cuồng chạy nước rút dọc theo sườn núi cực dốc, song sức của chiến mã dù sao vẫn kém hơn lực lượng của Tu hành giả, cho nên dưới sự khống chế của Đinh Ninh, chiến mã hắn cưỡi dần dần đối diện đường núi nơi cột khói bốc lên.

Sau đó Đinh Ninh xuất ra một kiếm.

Mạt Hoa tàn kiếm của hắn bay cao lên, dùng một đạo kiếm ý trên Mặc Viên tàn quyển của Chu gia, trên bầu trời này lập tức vang lên một tiếng chuông minh thật lớn.

Sao đó Đinh Ninh lại thi triển liên tiếp hai kiếm như cũ.

Trên bầu trời tựa như có ba tiếng chuông vang lên cùng một lúc.

Ba tiếng chuông này đều giống như sấm rền, truyền ra cực kỳ xa xôi, vả lại đều cực kỳ dồn dập, vang một lần rồi dừng mà không có bất kỳ dư âm nào nữa.

- Quan tâm thì loạn, ngươi quá quan tâm sống chết của hắn, sẽ càng dễ dàng rơi vào tính toán của đối phương.

Thân Huyền nhìn Đinh Ninh thi triển liên tục ba kiếm này, mặt không chút thay đổi nhìn hắn rồi lạnh lùng nói.

- Đối với ta mà nói đây gọi là dũng khí.

Đinh Ninh nhớ tới rất nhiều chuyện, nhẹ nhàng đáp lại.

Khi tiếng chuông đầu tiên vang lên trên không trung, Lệ Tây Tinh đột nhiên quay đầu lại.

- Hắn thật sự tới ư?

Hồ Kinh Kinh chưa từng gặp Đinh Ninh, chỉ từng nghe một ít lời đồn liên quan đến thiếu niên tiệm rượu này, song khi nàng nhìn thấy động tác của Lệ Tây Tinh, lại nghe được thanh âm mang theo kiếm ý này, trong người nàng chợt tràn ngập cảm giác phấn chấn khó hiểu.

Lại nghe hai tiếng chuông tiếp theo dồn dập vang lên, nàng không kìm được nhìn Lệ Tây Tinh dừng bước hỏi,

- Hắn có ý gì vậy?

- Minh kim* ba lần, chính là thu binh. (minh kim là từ tiếng Trung, có nghĩa là một loại tín hiệu hành động chiến đấu trong chiến tranh Trung Quốc cổ đại, có nghĩa là ngừng tấn công hoặc rút lui.

Lệ Tây Tinh nhìn nàng một cái, nói:

- Hắn muốn chúng ta dừng lại chờ hắn tới.

- Lúc ta đọc sách ở Trường Lăng, thấy được trên sách viết tri kỷ chân chính sẽ có thể tâm đầu ý hợp, thậm chí không cần lên tiếng đã có thể hiểu được tâm ý thực sự của đối phương, lúc đó ta cho rằng đó là lời nói bậy bạ. Nhưng hôm nay thấy ngươi và hắn mới khiến ta biết đó là sự thật. Chỉ có điều đây nhất định phải là tri kỷ chân chính đầu tiên, hai bên không tin lầm người.

Hồ Kinh Kinh thấy Lệ Tây Tinh trực tiếp ngồi xuống chờ Đinh

Ninh, nàng cũng ngồi xuống.

.....

Đinh Ninh và Thân Huyền đi theo đàn thú.

Sắc mặt hai người đều rất bình tĩnh, nhưng Thân Huyền lại có vẻ càng lạnh lùng.

Song điều đó không có nghĩa là họ thực sự bình tĩnh.

- Mặc dù cảnh giới của ngươi không đủ, nhưng không biết vì sao nhận thức và lý giải của ngươi lại gần như không tồn tại chướng ngại, hẳn ngươi cũng hiểu được, mặc dù ta cường đại, nhưng nếu không phải Cố Hoài bị thương nghiêm trọng thì ta cũng không phải là đối thủ của hắn, thậm chí ta không phải là đối thủ của Đường Hân.

Khi Thân Huyền nói chuyện thần dung vẫn lạnh lùng như trước, thậm chí khi nói bản thân cường đại và không phải đối thủ của người khác, khuôn mặt gã vẫn không có bất kỳ thay đổi nào như trước,

- Đây là chênh lệch thực lực chân chính, không liên quan đến việc ngày bình thường có ẩn giấu thực lực hay không. Nếu như Cố Hoài cũng mượn trận Linh vũ này chữa trị tất cả thương thế, vậy hoàn toàn không thể nào có cơ hội giết hắn.

- Ngươi đương nhiên không phải đối thủ của Đường Hân, bởi vì ngay cả Cố Hoài cũng không phải là đối thủ của hắn.

Đinh Ninh nhìn tổ sơn phía trước, bình tĩnh nói ra một câu này.

Sau khi hơi dừng lại một chút, hắn nói tiếp:

- Vấn đề nằm ở thời gian, trận Linh vũ này sẽ chấm dứt rất

nhanh, cho nên Tu hành giả như ngươi và hắn, ngoại trừ lúc này đã tiếp cận ngọn núi kia, nếu không nhu cầu của các ngươi đối với loại linh khí này quá lớn, vậy hắn sẽ không kịp chữa trị hoàn toàn. Dù cho tính toán tồi tệ nhất là hắn lúc này cũng đã ở trong khối bồn địa này giống như chúng ta. Vậy ngươi có biết bồn địa này, ngọn núi này rốt cuộc là chỗ nào không?

Thân Huyền lạnh lùng trầm mặc không nói.

Gã chỉ khiếp sợ nơi này, nhưng thực sự không biết rốt cuộc chỗ này có lai lịch gì, có quá khứ như thế nào.

- Ta cũng không biết."

Đinh Ninh lắc lắc đầu, nói:

- Linh khí kinh thế như vậy nhưng người ngoài không biết, lại không thấy trong ghi chép, chứng tỏ trong thiên hạ hiện nay không có mấy người thật sự biết rốt cuộc bên trong này có cái gì, ngay cả Cố Hoài cũng không thể nào rõ ràng.

Đinh Ninh lại dừng một lát, sau đó mới nói tiếp,

- Nếu hắn không thể nào hiểu rõ, hơn nữa chỗ này cũng tuyệt đối sẽ không đơn giản, vậy vẫn có rất nhiều cơ hội giết chết hắn như trước.

- Quá mạo hiểm.

Thân Huyền khẽ lắc đầu, quay đầu lạnh lùng nhìn hắn thật sâu, nói:

- Từ đầu ngươi nói ngay cả Cố Hoài cũng không phải đối thủ của Đường Hân, mặc dù chế giễu hắn mượn lực lượng Hoàng hậu mới giết chết Đường Hân, nhưng mấu chốt nhất chính là kiếm của hắn có thể để cho Hoàng hậu nhìn thấy được... Vậy thì ngay cả khi chúng ta có cơ hội giết hắn, khi hắn chết đi cũng sẽ khiến cho bà

ta nhìn thấy.

Thân Huyền nói "nhìn thấy" đương nhiên không phải là ánh mắt thực sự nhìn thấy, thế nhưng Đinh Ninh cũng hiểu rõ ý của gã.

Hắn lại lắc đầu lần thứ hai, bình tĩnh nói:

- Vậy thì tìm cơ hội không cho Trịnh Tụ nhìn thấy lúc giết chết hắn.

Thân Huyền không thể kìm được nhíu lông mày lại.

Cố Hoài là một trong những Kiếm sư mạnh nhất Ba Sơn Kiếm Tràng ngày xưa, còn gọi là tông chủ Mân Sơn Kiếm tông, tu luyện thành công rất nhiều Kiếm kinh cường đại.

Ngay của người như gã, thông thường lúc so sánh với y cũng chỉ là khác biệt sức mạnh giữa chuột và mèo.

Lúc này Đinh Ninh nói tăng thêm một điều kiện, quả thực giống như chuột muốn treo một cái chuông ở trên cổ mèo trước tiên, sau đó lại giết chết nó.

Điều này có vẻ quá buồn cười.

- Vẫn là một tên điên.

Cho nên hắn không kìm được nói ra một câu này.

Đinh Ninh nhìn gã một cái, ra hiệu gã mang theo mình đi nhanh hơn một chút, đồng thời sau khi suy nghĩ một chút lại khẽ lẩm bẩm:

- Người ép Lệ Tây Tinh vào chỗ này, chỉ sợ cũng là một kẻ điên.

.....

.....

Chim bay trên bầu trời dày đặc như mây, chúng vây quanh tổ sơn tạo thành một dòng xoáy thật lớn, một ít tẩu thú chạy nhanh nhất cũng đã bắt đầu xông lên đường núi tổ sơn.

Nhưng cũng đúng lúc này, trong vòng xoáy và thú triều khổng lồ này bắt đầu có chút hỗn loạn khó hiểu.

Những đám mây màu trắng sữa dày đặc trên bầu trời trở nên mỏng manh.

Những giọt mưa rơi từ bầu trời cũng trở nên nhỏ bé như kim.

Q5 - Chương 70: Người Thiên Lương

- Khi trận mưa này tạnh thì sẽ như thế nào?

Thân Huyền trái lại thả chậm bước chân, ngẩng đầu, nheo mắt nhìn màn mưa bụi trắng như sữa từ trên cao rơi xuống hỏi.

- Chưa đến lúc mưa tạnh sẽ bắt đầu.

Đinh Ninh vô cùng nghiêm túc nói:

- Vậy nên ngươi phải nhanh lên một chút.

- Nhanh thì được cái gì? Vấn đề lúc này là có muốn lên núi hay không?

- Chỉ cần ngươi không tỏ ra quá yếu thì tạm thời sẽ không sao.

Bất kể câu hỏi hay câu trả lời đều có vẻ hơi thâm ảo, nhưng hai người cũng không phải là người bình thường. Vậy nên nhìn đàn thú nôn nóng và hỗn loạn, Thân Huyền đã rõ ràng ý tứ của Đinh Ninh, biết điều bản thân lo lắng lúc trước sẽ không xảy ra.

Một bức tường ánh sáng thẳng tắp như thủy tinh xuất hiện trước người gã và Đinh Ninh. Đó là không khí và Nguyên khí hỗn loạn bị khí tức trên người gã cưỡng ép phá vỡ mà sinh ra phản ứng khúc xạ tự nhiên.

Sau đó một hơi thở, thân ảnh của gã và Đinh Ninh nhanh chóng biến thành những bóng đen lưu động trong bức tường ánh sáng này.

…

Bầu không khí nôn nóng và thô bạo không ngừng mở rộng trong bầy thú.

Một con thằn lằn khổng lồ cao tới vài trượng, lớp da màu xanh sẫm trên cơ thể toát lên vẻ óng ánh của đá quý, vừa mới đến biên giới của Tổ địa, đã bắt đầu nhanh chóng xuống dốc.

Đây là loài Lục Thác Giáp Tích cực kỳ hiếm thấy, lớp da trên cơ thể vô cùng mềm mại, có thể dễ dàng tiêu tán rất nhiều lực lượng thiên địa nguyên khí. Danh tướng Lý Niệm của Vương Triều Đại U có một bộ giáp mềm được chế tạo từ bộ da của con thú này, bộ giáp đó chính là Lục Độ Thác Giáp tiếng tăm lừng lẫy.

Tuy nhiên, loài Lục Thác Giáp Tích vốn đã tuyệt chủng từ lâu, không ai có thể nghĩ tới chuyện một con Lục Thác Giáp Tích vậy mà có thể xuất hiện ở đây.

Cơ thể con Lục Thác Giáp Tích này quá nặng nề, hơn nữa phần bụng gần như kéo lấy mặt đất, thật sự không thích hợp để chạy đường dài, mặc dù đã bị cơn mưa kích thích đến điên cuồng nhưng nó vẫn tụt lại phía sau rất xa so với đàn thú.

Vào lúc này, khi cảm thấy Linh Vũ sắp tiêu tán, Lục Giác Giáp Tích bỗng nhiên nổi giận, bắt đầu cuồng bạo gầm lên một cách giữ dội. Chiếc đuôi dài của nó như một cây roi lớn, lập tức quét đến thân của vài con cự thú, đồng thời, từ trong miệng phun ra một thứ chất lỏng đặc sệt màu vàng xanh, tanh hôi khó tả, bắn thẳng dốc đứng hơn mười trượng trước người.

Trong vòng mười trượng trước mặt nó, tất cả những loại thú bị dính thứ chất lỏng đặt sệt màu vàng đó đều phát ra tiếng kêu thảm thiết, cơ thể giống như chạm vào nham thạch nóng hổi, nhanh chóng hư thối thành tổ ong.

Cùng lúc đó, trên bầu trời cũng có một con kền kền màu vàng chìm trong cơn giận dữ điên cuồng.

Những chiếc lông vàng trên người nó bao trùm lấy thiên địa nguyên khí đặc biệt, trải rộng ra như từng mảnh từng mảnh kiếm vàng sắc bén. Trong lúc bay nhanh, những chiếc lông tựa như những mảnh kiếm này dễ dàng cắt tất cả những cầm điểu trên đường bay thành mảnh vỡ.

Nhưng đây chỉ là mới bắt đầu.

Mùi máu tanh khiến Thú triều trở nên hoàn toàn điên cuồng.

Những dị thú cường đại trút hết nôn nóng và phẫn nộ trong lòng lên những loại thú nhỏ yếu xung quanh, dường như trong mắt của chúng nó, chính vì những đồng loại yếu ớt này đang tranh đoạt với chúng nên mới khiến chúng không thể nào đạt được nhiều linh khí hơn, để cho Linh vũ này bắt đầu tiêu tán.

Trong lúc nhất thời, dù trên mặt đất hay trên bầu trời đều có vô số huyết hoa nở rộ như pháo hoa.

Đây tuyệt đối là cảnh tượng còn thê thảm hơn so với thiên quân vạn mã chém giết, cũng chỉ tồn tại trong Tu La Tràng ở nhiều câu chuyện xưa, một cuộc đồ sát khó có thể tưởng tượng

Sau khi tiến vào Tổ sơn, Thân Huyền không để ý đến nữa, xét ở một góc độ nào đó thì Đại Phù Thủy Lao còn máu tanh hơn chỗ này.

Lúc này, khí tức trên người gã lộ ra khiến cho tất cả dị thú dọc theo đường đi đều phải tránh xa. Mặc dù ngẫu nhiên gặp được chút cự thú có thể hơi uy hiếp được gã, nhưng chúng cũng chỉ từ rất xa liếc nhìn bọn họ.

Đây là sự thật mạnh được yếu thua cực kỳ trần trụi. Những dị thú mạnh mẽ bắt đầu giết những loại thú nhỏ yếu hơn trước khi

Linh vũ biến mất. Tức là cơn mưa này có thể bổ sung thể lực và chữa lành những vết thương khi chúng giết những loại thú yếu ớt này.

Huyết hoa và thịt nát bay lả tả, mưa lông càng ngày càng đậm, như thác nước chảy xuôi trên thi cốt của một cự thú to bằng gian nhà trên đường núi.

Trong nháy mắt nhìn rõ thi cốt khổng lồ này, Thân Huyền hơi híp mắt, theo bản năng hỏi một cách lạnh lùng:

- Đây là thú gì?

- Thao Thế.

Đinh Ninh trả lời rất đơn giản:

- Trong truyền thuyết, nó có thể thôn phệ hết thảy hung thú.

Thân Huyền nhìn thoáng qua hắn:

- Thực tế thì sao?

Đinh Ninh cũng liếc nhìn hắn:

- Thực tế thì nó cũng gần như có thể thôn phệ hết thảy, trừ khi ngươi là một Tu hành giả còn lợi hại hơn Cổ Hoài một chút.

- Ở nơi này từng có một tông môn như vậy sao?

Thân Huyền quay đầu lại, vừa như tự nói vừa có ý dò hỏi lúc gã đi xuyên qua bộ thi cốt khổng lồ đang có máu tươi chảy xuôi này.

Đinh Ninh gần như không nghĩ tới, khẽ nói:

- Chưa từng có tông môn như vậy, nhưng đã từng có Thiên Lương.

Thân Huyền hơi nhíu mày:

- Chưa nghe nói qua bao giờ.

Đinh Ninh nói:

- Ngươi chỉ cần biết đây là một đế quốc tương tự như vương triều Đại U là được rồi.

Thân Huyền lại trầm mặc.

Trước mặt gã và Đinh Ninh đã xuất hiện con đường được phủ kín bởi vô số xác chết.

Máu loãng và huyết nhục bị nghiền nát chảy xuôi theo xác chết, làm cho các thi hài này vốn màu xám, trắng, vàng lại nhuộm thành đỏ, trông có vẻ cực kỳ tươi đẹp.

Lệ Tây Ninh và Hồ Kinh Kinh đã đứng lên từ lâu, Hồ Kinh Kinh nắm thanh kiếm như đang cầm một chiếc ô, đứng bên cạnh Lệ Tây Ninh.

Thanh kiếm trong tay nàng tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt như ánh nến, chặn lại những giọt máu từ trên cao rơi xuống.

Thân Huyền đưa Đinh Ninh đi nhanh về phía trước.

Gần như cùng một lúc, Lệ Tây Ninh cùng Hồ Kinh Kinh nhìn thấy Thân Huyền và Đinh Ninh, hai người kia cũng nhìn thấy bọn họ.

- Bằng hữu của kẻ điên cũng đều là kẻ điên.

Thân Huyền nhìn thấy ánh sáng màu vàng nhạt như ánh nến kia, lập tức nghĩ tới thân phận của Hồ Kinh Kinh. Nhớ đến những gì mà nữ đệ tử chân truyền của Bảo Quang quan này đã làm vào đêm Mặc Thủ Thành đại khai sát giới ở Trường Lăng, gã không nhịn được cười lạnh, nhẹ nhàng nói một câu.

- Ngươi thật sự đã đến.

Ánh mắt Lệ Tây Ninh luôn lạnh lùng giống như Thân Huyền, nhưng khi nhìn thấy Đinh Ninh xuất hiện trước mặt mình, ngay cả Hồ Kinh Kinh đứng bên cạnh cũng cảm thấy sắc mặt y trở nên ôn hòa hơn rất nhiều. Lệ Tây Ninh nhìn thoáng qua Thân Huyền, lông mày cau lại, sau đó nói với Đinh Ninh một câu vô cùng đơn giản.

- Thật sự là ngươi.

Đinh Ninh nhìn y, cũng chỉ nói một câu.

Hồ Kinh Kinh không hiểu tại sao có chút xúc động.

Nàng biết rõ đây chỉ là một cuộc trò chuyện đơn giản nhưng lại chứa đựng một tình bạn chân thật.

Lệ Tây Ninh nghĩ rằng đối phương muốn lợi dụng bản thân bức Đinh Ninh đến đây, mà Đinh Ninh lại cho rằng y đang gặp nguy hiểm.

Bởi vì bên trong vùng đất hoang vu này, Lệ Tây Ninh là bằng hữu của Đinh Ninh mà Đinh Ninh cũng là người bạn duy nhất của y.

Bây giờ có thêm nàng.

Trong mắt Hồ Kinh Kinh lóe lên một chút vui mừng và một chút tự hào.

Đúng lúc này, Đinh Ninh cũng gật đầu gửi lời chào với nàng.

Nàng lập tức có chút sợ hãi, kiếm quang hơi tán loạn, cũng may lúc này, khí tức cường đại của Thân Huyền đã bao phủ tất cả bọn họ, mưa máu từ trên trời rơi xuống cũng bị bức ra xung quanh, không chạm đến được cơ thể.

- Nơi này là tổ địa Thiên Lương, ngươi từng nghe nói tới cái

tên này chứ?

Lệ Tây Ninh nghênh đón ánh mắt của Đinh Ninh, không nói lời vô nghĩa mà chỉ bình thản hỏi.

Thật may mắn lắm mới tìm được một người có thể đồng sinh cộng tử trong cuộc đời, mà bây giờ y đã có ít nhất hai người, còn gì mà không hài lòng nữa? Vì vậy, mặc dù bên ngoài là mưa máu và biển xác, nhưng trong nội tâm Lệ Tây Ninh thật sự rất bình tĩnh.

Đinh Ninh nói:

- Ta có biết một chút, nhưng không nhiều lắm.

Lệ Tây Ninh nhìn hắn, nói kỹ càng những chuyện liên quan đến tổ địa Thiên Lương mà trước đó y đã nói với Hồ Kinh Kinh, ngay cả chủng loại bọ cánh cứng mà Đinh Ninh chưa từng nhìn thấy trước đó cũng nói rõ ràng chi tiết.

- Thời xa xưa trước đây, Thao Thiết, Hỗn Độn trùng cũng bởi vì quá mức cường đại mà bị những Tu hành giả đầu tiên tàn sát hầu như không còn lại thứ gì. Thiên Lương xưa kia quyết tâm có được vật như vậy thì việc quốc gia này cường đại như vương triều Đại U năm đó là hoàn toàn chính xác.

Đinh Ninh nhìn về phía chỗ cao hơn của Tổ sơn:

- Mấu chốt ở chỗ, nếu như theo truyền thuyết mà nói, thì toàn bộ cường giả của Thiên Lương đều tự sát ở Tổ sơn này. Những cường giả kia trước khi chết đã tạo nên bố trí như vậy, phong ấn tòa Tổ sơn này, song cuối cùng là muốn phong ấn cái gì?

- Không phải là trận ôn dịch kia.

Trước khi Lệ Tây Ninh mở miệng nói chuyện, Đinh Ninh đã lắc đầu nói tiếp:

- Không có cách nào cứu chữa và không cách nào hủy diệt là hai chuyện khác nhau. Đặc biệt dưới tình huống cường giả Thiên Lương bất chấp an nguy của bản thân, nếu lo lắng ôn dịch có thể lan truyền ra ngoài, nhất định sẽ lựa chọn phương pháp hủy diệt hoàn toàn, phá hủy tất cả những nơi có thể nhiễm bệnh hoặc toàn bộ xương cốt. Có thể bố trí ra loại phong núi, có thời gian như vậy, chỉ có thể nói rõ, trận ôn dịch kia, cuối cùng đã theo những người nhiễm bệnh tử vong và theo thời gian trôi qua mà biến mất.

- Hiện tại ai cũng biết khả năng lĩnh ngộ của ngươi là đệ nhất thiên hạ.

Lệ Tây Ninh trầm mặc trong chốc lát, nói:

- Cho nên bọn hắn lợi dụng ta bức ngươi tới, nhất định là bởi vì trong tòa Tổ sơn này có vật cực kỳ trân quý, thậm chí có thể giúp bọn hắn đánh thắng cuộc chiến này.

- Quan trọng nhất là sao người này biết bên trong có đồ vật gì?

Đinh Ninh nhìn y nói.

Thân Huyền nãy giờ vẫn trầm mặc không nói, giống như người ngoài cuộc đứng xem, lúc này ánh mắt cũng không hỏi lóe lên dữ dội.

- Người nọ là người Thiên Lương.

Lệ Tây Ninh không chút do dự nói ra:

- Chỉ có người Thiên Lương lúc đó còn sót lại mới có thể biết rõ rốt cuộc là có cái gì bên trong tổ sơn.

Hồ Kinh Kinh nhìn Đinh Ninh, cơ thể không kìm được mà run lên nhè nhẹ.

Chỉ vài câu rải rác đã làm mọi chuyện trở nên rõ ràng, nàng

nhìn hắn, bội phục sát đất.

Mà chỉ riêng nội dung của những lời này đã đủ khiến nàng khiếp sợ.

- Nếu như người nọ biết rõ trong này có thứ gì đó, nhưng lại không thể lấy được thứ đó đến tay mình… Vậy thì chúng ta có thể thử một lần.

Đinh Ninh nhìn Lệ Tây Ninh và nàng, nhẹ giọng nói mà không hề cấm kỵ:

- Không chỉ là người Thiên Lương này, mà ta còn muốn giết Cố Hoài.

Q5 - Chương 71: Mão vua

"Cố Hoài là ai?"

Hồ Kinh Kinh cảm thấy cái tên này rất xa lạ, bèn tò mò hỏi.

"Tông chủ của Linh Hư Kiếm Môn sao?" Lệ Tây Tinh mới chỉ nghe nói về một người tên là Cố Hoài, nhưng y vẫn không dám khẳng định.

"Cái gì? Tông chủ của Linh Hư Kiếm Môn!" Hồ Kinh Kinh lập tức hét lên.

Phản ứng của nàng và Lệ Tây Tinh lúc này có vẻ rất nực cười, nhưng không ai cảm thấy buồn cười.

Đinh Ninh rất nghiêm túc gật đầu: "Chính là tông chủ của Linh Hư Kiếm Môn."

Lệ Tây Tinh liếc nhìn Thân Huyền đang đứng bất động ở bên cạnh, thấy vẻ mặt không chút biến hoá của Thân Huyền, chợt hiểu ra điều gì đó, bèn nói: “Có thể thử một lần."

"Các ngươi điên rồi sao?" Hồ Kinh Kinh nhìn Đinh Ninh cùng Lệ Tây Tinh, nhịn không được nói.

Thân Huyền liếc nhìn thiếu nữ mặt tròn, thầm nghĩ rốt cuộc cũng có người bình thường trong đám người điên này.

Đúng lúc này, Đinh Ninh nhìn nàng nói: “Cố Hoài giống Mặc Thủ Thành, đều là người thay Trịnh Tụ làm việc."

Hồ Kinh Kinh ngẩn người, nói: “Vậy thử một lần."

Khuôn mặt của Thân Huyền nhất thời cứng đờ.

Lão dừng thời gian một hơi thở, thúc giục Đinh Ninh: "Vậy sao còn lãng phí thời gian ở chỗ này?"

"Hiện tại không vội."

Đinh Ninh quay đầu nhìn lão, nói: “Cái tên người Thiên Lương muốn chúng ta khai đạo thay hắn, Cố Hoài đã ở phía sau chúng ta, nhưng bọn họ lại có thể đụng độ nhau trước."

Thân Huyền hơi ngẩng đầu liếc nhìn thảm sát trên bầu trời, có chút trào phúng: “Dù có gặp phải, những kẻ mạnh nhất cũng giống như đám dị thú, không đến lúc mấu chốt cũng sẽ không liều mạng với đối thủ mạnh nhất."

"Cho nên trước lúc chúng ta chân chính mở khoá bí mật cuối cùng của Tổ Địa, bọn họ cũng sẽ không vội xuất thủ." Đinh Ninh bình tĩnh nói: "Đây chính là cơ hội của chúng ta. Nhưng trước tiên ý kiến của chúng ta phải tuyệt đối thống nhất, như vậy chúng ta mới có cơ hội thành công."

Thân Huyền lạnh lùng nói: “Ta nghĩ ý kiến của chúng ta đã thống nhất."

Đinh Ninh nhếch môi cười, nói: “Vậy thì chúng ta có thể đi."

"Đi vào trong đó."

Hắn đưa tay chỉ về một điểm trên Tổ Sơn.

Chỗ kia cũng không phải là nơi cao nhất trên Tổ Sơn, theo hướng tay hắn chỉ, ngay cả Hồ Kinh Kinh cũng nhanh chóng nhìn ra điểm khác biệt.

Những yêu cầm mạnh nhất trên bầu trời, hình như đều cố ý tránh né một chỗ, trừ đám cầm điểu ngu xuẩn đần độn, gần như

không có cầm điểu nào hạ xuống chỗ kia. Cho nên chỗ kia thiên nhiên tạo thành điểm khuyết, tựa như có một đạo quang trụ mỏng manh từ trên bầu trời rơi xuống nơi đó.

Thân Huyền bước đi.

Thiên địa nguyên khí từ trong thân thể lão chậm rãi phóng ra, dễ như trở bàn tay mang theo Lệ Tây Tinh cùng Hồ Kinh Kinh bên trong, tạo thành một tinh cầu trong suốt, không nhanh không chậm bay lên.

Chỗ mà Đinh Ninh chỉ cũng không đối diện sơn đạo, song chỉ khi xuyên qua thung lũng bằng phẳng này, đi lên mười mấy trượng nữa, trong tầm mắt của bọn họ cũng đã xuất hiện một thung lũng nghiêng đi thông chỗ kia.

Nói là thung lũng, thực chất là một khe nứt sơn đạo chỉ cho phép 2 người đi sát nhau vượt qua, trong đó có một tầng sương mù băng màu xanh nhạt lơ lửng quỷ dị, toát ra khí tức lạnh lẽo.

Lúc này vạn thú kêu vang, huyết nhục rơi như mưa, hình ảnh đã vượt quá cực hạn của tưởng tượng, hiện giờ sương mù băng quỷ dị này cũng không khiến mọi người cảm thấy đặc biệt.

Dọc theo thung lũng tiếp tục tiến về phía trước, cũng không có gì bất ngờ, nhưng Thân Huyền lại vô cùng cẩn trọng, cho nên dù thung lũng không phải vẫn phải tốn một đoạn thời gian rất dài, mới đi qua được.

Xuất hiện trong tầm mắt của đám Đinh Ninh là một thung lũng hình cái vòng, mặt đất hơi lõm xuống, giống như là một thung lũng bị vẫn thạch đập trúng.

Trong thung lũng cũng tràn ngập sương mù băng màu xanh nhạt, nhìn giống như một hồ nước chứa đầy nước.

Nhưng chẳng biết tại sao, ngay khi nhìn đến vào thung lũng

này, thứ xuất hiện trong đầu mọi người lại là hai vòng tròn đồng tâm.

Bao gồm cả Đinh Ninh, đều có trực giác cổ quái, nơi đây hình như chính là trung tâm của cả Tổ Địa.

Thậm chí trong đầu của Đinh Ninh bỗng hiện lên một hình ảnh cổ quái.

Nơi này có một cổ lực lượng cường đại bộc phát, mới bắt đầu lực lượng trong nháy mắt chạy ra khỏi thung lũng hình vòng tròn, sau đó lực lượng khổng lồ lại thẩm thấu theo Tổ Sơn này, bành trướng ra bên ngoài.

Sóng xung kích cường đại cuốn đi hết thảy cát đá và bùn đất phân tán chỉ còn lại những tảng đá cứng nhất, ạo thành một lòng chảo và nhiều sơn thể ngang bằng với mặt đất.

Trong trận chiến cuối cùng tự hủy diệt của Thiên Lương, tất cả sơn thể còn lại đều biến mất.

Chỉ có Tổ Sơn sau cùng này, là trung tâm còn sót lại của Tổ Địa.

Trong cảm nhận của hắn, tòa thung lũng này có một loại lực lượng cường đại ẩn mà không phát, cho nên hắn càng thêm khẳng định, nơi này chắc là bí mật sau cùng của Tổ Địa.

Sương mù băng giá màu lam nhạt cũng không quá che khuất tầm nhìn, vài con phi điểu ngu xuẩn kinh hoàng xẹt qua phía trên, ngay cả luồng gió khi chúng hạ cánh cũng cuốn theo làn sương băng mờ ảo hất văng mọi thứ, khiến bọn hắn chứng kiến rất nhiều thạch thú cũ nát rải rác.

Tất cả thạch thú gần như đều không cao hơn chiều cao của một người bình thường, đại thể chỉ có cao hơn nửa người, điêu khắc đều là một ít trong cánh đồng hoang vu thú loại hình dạng.

Phần lớn thú loại chỉ là tượng hình, chỉ dùng núi đá ở trên núi, trải qua mưa gió ăn mòn suốt bao năm, khó phân biện rốt cuộc là loài thú gì, nhưng vết khắc trên thân chúng giống như vẽ bùa vậy, cũng dị thường rõ ràng.

Mắt của Đinh Ninh hơi nheo lại, quang mang ở sâu trong đáy mắt sáng lên như sao trong chốc lát, rồi từ từ trở lại bình thường, trước khi mọi người hỏi hắn, hắn đã mở miệng nói: “Những thứ này đều là Kiếm Kinh."

"Kiếm Kinh?"

Hồ Kinh Kinh nhìn vào những đường nét trên các con thú với sự hoài nghi, lấy vì phán đoán của mình xuất hiện vấn đề: "Ý của ngươi là trên mỗi đầu thạch thú đều là bất đồng Kiếm Kinh?"

"Có là kiếm, có là đao, cũng có là binh khí khác, nhưng đối với Kiếm Sư Trường Lăng chân chính, dùng những binh khí này cũng không khác gì dùng kiếm, phương pháp vận dụng những binh khí này, đều có thể là Kiếm Kinh." Đinh Ninh chăm chú nhìn đường nét trên từng thạch thú, cảm ngộ kiếm ý bất đồng trong mỗi con, chậm rãi nói: “Trên mỗi thạch thú đều ghi lại một bộ Kiếm Kinh cường đại bất đồng."

Trường Lăng cũng có rất nhiều Kiếm Sư sử dụng đao ý, hoặc thương ý, cho nên Hồ Kinh Kinh cũng không lạ khi nghe lời này của Đinh Ninh.

Nàng gần như lập tức hỏi theo bản năng: "Lẽ nào chính là vì Kiếm Kinh trong này?"

"Huyền pháp không phải ai cũng có thể lĩnh hội được, sử sách ghi chép lại tất cả giai đoạn trong thế giới của tu hành giả, rất nhiều công pháp cũng là mỗi thứ một vẻ, có ưu có khuyết. Càng không thể nào khiến người ta tiến thẳng lên 7-8 cảnh giới. Kiếm Kinh mạnh hơn nữa, chung quy cũng chỉ là thủ đoạn cách dùng

sức mạnh và binh khí của bản thân mà thôi." Đinh Ninh lắc đầu, ra hiệu Thân Huyền có thể tiếp tục đi về phía trước.

"Những Kiếm Kinh này so với Kiếm Kinh của Mân Sơn Kiếm Tông thì thế nào?"

Thân Huyền không phản đối, bắt đầu chậm rãi đi về phía trước, nhưng lão không thờ ơ giống như trước, trong ánh mắt hiện lên quang diễm nóng bỏng, vừa bước đi, vừa hỏi Đinh Ninh.

"Không kém." Đinh Ninh trả lời đơn giản, dứt khoát.

Không kém ít nhất là ngang bằng, có rất nhiều Kiếm Kinh trong Mân Sơn Kiếm Tông, là khát cầu của tất cả tu hành giả trong thiên hạ, cho dù ngay cả người nọ vào năm đó cũng vô duyên tham quan hoc tập, chứ đừng nói Thân Huyền.

Cho nên nghe hai chữ này, Thân Huyền cũng nhịn không được chậm rãi hít sâu một hơi, cố giữ bình tĩnh.

Thung lũng này rất nhỏ, mới đi vào trong mấy trăm bước, đã tiếp cận trung tâm thung lũng.

Nhưng tất cả thạch thú rải rác hai bên đường đều biến mất, sương mù băng càng ngày càng mỏng, cuối cùng xuất hiện ở trung tâm thung lũng, đồng thời cũng xuất hiện ở trong mắt bọn họ, cũng khiến bọn họ hít một hơi lạnh.

Đó là một cung điện rất cao lớn.

Từng cự thạch một tạo thành cung điện.

Sở dĩ nói là từng cái mà không phải một đống cự thạch, là bởi vì toàn bộ những cự thạch này đều giống như những lưỡi dao sắc bén chọc thủng bầu trời.

Chỉ cần nhìn thoáng qua, ai cũng có thể chắc chắn rằng những

cự thạch sắc bén thẳng tắp này bị một lực cực lớn đập vỡ.

Sức mạnh khổng lồ đó lao vào ngọn núi, trong nháy mắt làm tan chảy hoặc đập tan núi đá thành bột mịn. Sau đó sức mạnh kinh khủng này ngay lập tức bóp chặt nham thạch nóng chảy hoặc bụi đá văng lên như bọt nước thành độ cứng không thể tưởng tượng nổi, cứng lại trong nháy mắt.

Cho nên bây giờ trong tầm mắt của họ, giờ đỉnh của toà điện đá không bằng phẳng, cung điện được tạo thành từ những cự thạch lởm chởm, giống như một cái vương miện trên mặt đất.

Không biết trên những tảng đá này có khe hở nào hay không, hay đó là một cái sân lớn, nhưng xung quanh chỉ có một lối vào.

Thân Huyền đưa bọn họ đi quanh một vòng, chỉ có thấy được một lối vào hình vuông.

Phong cách cổ xưa, thô ráp, hông có bất kỳ vật trang trí nào, và không có bất kỳ cánh cửa nào.

Chỉ là có một thềm đá không ngừng đi xuống, mang theo một cảm giác uy áp và trang nghiêm không ngừng tuôn ra từ bên trong.

Q5 - Chương 72: Vực sâu

Thân Huyền tràn ngập cảnh giác đi về phía cánh cửa, sau đó y lập tức vô thức híp hai mắt lại thành một đường.

Trong bầu không khí trước mặt, trông có vẻ như không ngừng phun ra bụi bặm đá sỏi, nhưng thật ra không khí rất tinh khiết, không có thứ gì.

Điều này có nghĩa là thiên địa nguyên khí trong cung điện tại nơi sâu nhất trong Thiên Lương Tổ Địa quá đặc biệt, tuyến đường nguyên khí vô hình lưu động lại mang đến cho người ta cảm giác hữu hình.

Rõ ràng trước mắt không có cái gì, chỉ có không khí trong lành, nhưng ánh sáng lại kỳ dị gấp khúc ở bên trong, khiến người ta không thể nhìn thấu vào bên trong bằng mắt thường và tri giác, như thể bên trong không có gì, hoặc như là bên trong có một thế giới rộng lớn hoàn toàn mới.

Nhưng trong lúc y có chút chần chờ, do dự không dám tiến lên, nhưng điều khiến cho thân thể của y không khỏi chấn động chính là Đinh Ninh vẫn tiến về phía trước, bước qua cổng đá trước mặt, bước lên thềm đá thứ nhất.

Thân Huyền hơi ngẩng đầu, nhìn bóng lưng của Đinh Ninh, trầm mặc đi vào theo.

Thân thể vừa mới lướt qua cửa đá, tuy chỉ khoảng cách một bước, trước mắt bỗng bừng sáng quang mang chói mắt, quang mang này có màu xanh đậm, cứ như có người đặt vô số bảo thạch màu xanh đậm ngay trước mắt.

Chẳng qua là bảo thạch không có sinh khí, cũng sẽ không dao động.

Lệ Tây Tinh cùng Hồ Kinh Kinh theo sát Thân Huyền bước lên bậc thềm đá thứ nhất, sau đó hô hấp của cả hai đều hoàn toàn dừng lại.

Những gì hiện ra trước mặt họ là vô số cỏ dài xanh mướt đang đung đưa.

Thềm đá trước mặt bọn họ không trực tiếp đi xuống mà từ từ vòng xuống dọc theo những bức tường đá xung quanh.

Bên trong cung điện này về cơ bản là một cái hố sâu khổng lồ hình xoắn ốc, xuống sâu theo chiều thẳng đứng của sơn thể.

Bản thân những thềm đá này được đào trong đường hầm xoắn ốc trên thạch bích.

Trên thạch bích và dưới động sâu đều mọc đầy cây cỏ dài màu xanh lục sẫm.

Những cây cỏ dài này cao hơn thân người, nhưng đặc biệt mềm mại, óng ánh, trong suốt như bảo thạch. Không giống như cỏ dại sinh trưởng trong ruộng cạn, mà giống như là cỏ thủy sinh mọc trong nước biển sạch.

Bởi khúc xạ ánh sáng kỳ diệu, bên trên và bên cạnh bọn họ, thậm chí ở dưới đáy động sâu, dường như cỏ dài mềm mại màu xanh đậm này mọc khắp nơi.

Họ dường như đã đến một long cung không có nước.

Cho nên dù đi trên bậc thang như vậy, bọn họ thậm chí không biết liệu cung điện có đỉnh hay không.

Bởi vì quá thần bí, thường dễ khiến lòng người sản sinh sợ hãi.

Đặc biệt những người bên ngoài bị dị trùng xuyên thủng mi tâm đều là cường giả ý đồ xâm nhập nơi đây, sau đó theo truyền thuyết, cuối cùng giết chết tất cả người Thiên Lương bị nhiễm ôn dịch, vậy rốt cuộc xác của những cường giả Thiên Lương may mắn sống sót, lại tự sát tập thể trong này ở đâu?

Ở ngay nơi này sao?

Nhưng điều khiến họ khó hiểu là dường như Đinh Ninh rất nắm chắc, vẫn bình tĩnh đi tại phía trước nhất.

Hắn đi dọc theo những bậc thang bằng đá xoắn ốc, bộ pháp càng lúc càng nhanh, thậm chí còn đi nhanh hơn so với ngày thường đi ở phố Trường Lăng.

Sau khi đi xuống hàng chục vòng xoắn ốc, hắn đột nhiên dừng lại, ngửa đầu nhìn về phía đỉnh tòa cung điện.

Thân Huyền lập tức ngửa đầu, mắt nháy mạnh mấy cái, hình như cũng đã hiểu tại sao Đinh Ninh lại ngẩng đầu vào lúc này.

Lệ Tây Tinh cùng Hồ Kinh Kinh thì không rõ.

Lúc Hồ Kinh Kinh đối mặt Lệ Tây Tinh, thường xuyên có chút cảm giác hổ thẹn khó hiểu, nhưng lúc đối mặt Đinh Ninh lại không có.

Bởi vì nàng biết ngay cả thiên tài tu hành Tịnh Lưu Ly được toàn bộ Đại Tần vương triều công nhận cũng đi theo học tập thiếu niên làm việc ở quán rượu này, nàng đương nhiên là kém xa Tịnh Lưu Ly, nên dù lộ sự thua kém và ngu dốt của mình trước mặt thiếu niên này cũng không có vấn đề gì.

Cho nên nàng rất tự nhiên nhẹ giọng hỏi: "Chuyện gì đã xảy ra?"

"Linh vũ do ngươi cùng Lệ Tây Tinh tạo ra đã tạnh." Đinh Ninh

đáp.

Hồ Kinh Kinh kinh hãi, nàng mới phát hiện tuy những ngọn cỏ dài như rong rêu kia vẫn còn đong đưa, nhưng cảm giác ánh sáng chớp động phía trên đã biến mất.

Cho đến lúc này, nàng mới tỉnh ngộ, cảm giác lắc lư gợn sóng nhìn phía trên đỉnh lúc trước chính là mưa rơi trên đỉnh, chính là linh vũ rơi trên đỉnh điện này.

Đinh Ninh đã trả lời vấn đề của nàng, nhưng vẫn không cúi đầu, vẫn ngẩng đầu nhìn lên trên đỉnh.

Hồ Kinh Kinh tự nhiên nảy sinh nghi vấn mới, nhưng cũng ngay một khắc sau, giống như vầng mặt trời thiêu đốt chìm vào trong nước, một màu vàng chói mắt đột nhiên xuất hiện ở ở phía trên màu nước trong suốt.

Sau đó màu vàng chói mắt nhanh chóng mở rộng, rồi kế đó một tiếng hí vang chói tai khiến màng nhĩ nàng kịch liệt đau nhức kèm theo cuồng phong, một đoàn thân ảnh màu vàng khổng lồ như thiên thạch bay vụt xuống, xẹt qua từ bên cạnh của bọn họ, đâm xuống phía dưới.

Đây chính là con kền kền vàng đã ngang nhiên tàn sát các loài chim khác trên bầu trời, không biết dị thú nào đã gây thương tích trên cổ của nó, tạo ra miệng vết thương dfi hơn một thước, đang chảy xuôi huyết dịch màu vàng.

Đầu cường đại dị thú với sự dao động sinh lực mạnh mẽ chảy xuôi trong huyết dịch của nó chỉ là sự khởi đầu.

- Xì... xì... xì...

Nóc đỉnh điện giống như bóng da xì hơi, liên tiếp phát ra mấy tiếng xì xì xì liên tục.

Một con Dị Giao màu xanh, một con Dực Xà màu trắng, còn có một bóng đen nhanh đến mức nhìn không rõ, bay sát xuống theo đầu kền kền màu vàng.

Lúc Dị Giao màu xanh dài hơn năm trượng bay qua bên cạnh bọn họ, bỗng dừng lại một chút, rõ ràng có sát ý lạnh thấu xương tràn ngập tới đây, nhưng cũng chỉ dừng lại một chút, dường như Dị Giao màu xanh sợ bị rớt lại ở phía sau, không để ý đến họ nữa.

"Chúng ta có nên đi nhanh hơn không?"

Lệ Tây Tinh hít một hơi thật sâu, nhìn đám cỏ xanh sẫm đung đưa điên cuồng, hỏi Đinh Ninh.

"Không cần."

Đinh Ninh lắc đầu, sau đó hắn lại sau đó nhìn đám cỏ dài cuồng bạo lay động xung quanh, nói: "Không nên đụng vào đám cỏ này, có kịch độc."

"Sao lúc trước không nhắc tới?" Thân Huyền nhìn gò má của hắn, lạnh lùng nói.

Đinh Ninh cất bước, tiếp tục theo thềm đá đi về phía trước, đồng thời nói: "Bởi vì lúc đầu không có kịch độc, ngươi có lẽ từng nghe đến Hàm Tu Thảo... đám cỏ dài này cũng tương tự, dưới điều kiện nào đó kích thích, bên trong chúng đã xảy ra thay đổi."

Thân Huyền có vẻ không hề bất ngờ, cứ như câu hỏi lúc trước chỉ đơn thuần để thăm dò: "Tại sao ngươi có cảm nhận mạnh như vậy?"

Đinh Ninh cũng không chút do dự, vô cùng dứt khoát nói: "Bởi Tục Thiên Thần Quyết."

Thân Huyền trầm mặc một lúc, nói: "Nếu như ta mang Tục Thiên Thần Quyết cho Trịnh Tụ, đồng thời nói cho người biết

những chuyện này có liên quan đến ngươi, ngươi cũng có thể như Tục Thiên Thần Quyết ra để giải thích hay không?"

Đinh Ninh không quay đầu nhìn y, chỉ mỉm cười: "Đó là chuyện tương lai, hơn nữa có lẽ ngươi đã đưa ra lựa chọn."

Dừng một chút, Đinh Ninh quay đầu liếc nhìn Thân Huyền lại rơi vào trầm mặc, nghiêm túc nói: "Trong mắt của ta, ta càng lộ ra thần bí và cường đại giống như mảnh Tổ Địa này, càng khó lường, có lẽ ngươi càng có lòng tin đưa ra lựa chọn như vậy."

"Bởi vì là quan hệ của chúng ta vẫn luôn là hợp tác, mà không phải quan hệ chủ nhân và nô bộc."

"Nếu như mọi thứ có thể suôn sẻ, ta nhất định có thể cho ngươi thứ ngươi muốn."

Thân Huyền nghe hết những lời này của Đinh Ninh, khóe miệng chỉ lộ ra một chút lạnh lùng tự giễu, sau đó y nói: "Chẳng lẽ ngươi biết rõ ta thực sự muốn thứ gì?"

"Vậy không bằng ta nói, ngươi nghe thử xem có đúng hay không?"

Đinh Ninh nở nụ cười.

Thân Huyền không tự giác dừng chân lại, y cũng muốn nghe rốt cuộc Đinh Ninh sẽ nói đến thứ gì.

Nhưng đúng lúc này, rong rêu bọn hắn ở không trung bên ngoài vỡ vụn, giống như là mặt nước tĩnh lặng hoàn toàn bị quậy tưng.

Với tiếng hót cực kỳ khủng khiếp đến mức tê cả da đầu vang lên, đầu kền kền màu vàng bay vào đầu tiên vọt ra, liều mạng chạy ra bên ngoài.

Trên người của nó có thêm năm sáu lỗ thủng xuyên qua cơ thể, lông vũ màu vàng rơi xuống hơn phân nửa, còn thảm hại hơn những con gà bị giết thịt ở Trường Lăng.

Sau kền kền vàng chính là bóng đen nhanh như chớp kia, cùng với Dực Xà màu trắng.

Bóng đen nhanh nhất vẫn không thấy rõ rốt cuộc là vật gì, chẳng qua là lúc bay ngang qua, trong không khí toàn là huyết tuyến màu đen.

Nửa sau Dực Xà màu trắng đã biến mất, mấy bộ phận nội tạng đứt đoạn cũng theo huyết dịch chảy ra bên ngoài, mặc dù có thể bay ra ngoài, nhưng thương thế nặng như vậy, e rằng sau khi mất đi linh vũ, cũng không thể nào tiếp tục sinh tồn.

Không trung hỗn loạn lại rung chuyển kịch liệt, dưới vực sâu dường như còn nghe thấy tiếng gầm thét của Giao Long màu xanh, nhưng lại nhanh chóng biến mất, không thấy con kia giao long bay lên.

Q5 - Chương 73: Ám ước

Đinh Ninh nghe tiếng gầm của Giao Long màu xanh, nhìn những huyết tuyến màu đen ngưng tụ không đổi trong không khí, chỉ khẽ ồ một tiếng: "Thì ra là Long Bức." Sau đó hắn tiếp tục đi xuống.

Thiếu nữ vĩnh viễn là động vật tò mò nhất trên đời này, Nam Cung Thải Thục cũng thế, Hồ Kinh Kinh cũng thế, thậm chí Tịnh Lưu Ly cũng giống như vậy.

Thấy dáng vẻ của Đinh Ninh giống như không có gì xảy ra, Hồ Kinh Kinh không kìm được hỏi: "Cái gì là Long Bức?"

“Là một loại dơi khát máu cực kỳ mạnh mẽ, bởi vì quá mạnh, cho nên từng được coi là có huyết mạch chân chính của Long Tộc."

Có lẽ đoán chỉ giải thích như vậy thì nàng chắc chắn không thể hiểu rõ, nên Đinh Ninh tiếp tục bổ sung: "Tất cả những thứ được gọi là Long cách đây rất lâu đều có sức mạnh thể chất và khả năng tự lành mạnh mẽ. Loại Bức này tuy chỉ dài 2 thước, nhưng dù không có thể vận dụng Thiên Địa Nguyên Khí, thì sức mạnh thân thể cũng rất khủng bố. Ít nhất sẽ không thua Phong Giao vừa rồi. Nếu ngày thường chân chính chém giết, thì những dị thú vừa rồi đều không phải đối thủ của nó. Hiện tại Đại Yên vương triều có một Thần Binh gọi là Hắc Sát, được luyện chế từ thiên thiết cùng với huyết giao của dị thú."

"Chính là ngự khí của Yến Đế?" Lệ Tây Tinh hít sâu một hơi, cảm thấy rợn cả gai ốc.

"Chính là món vũ khí bản mệnh vào lúc này của Yến Đế?"

Hồ Kinh Kinh càng ngày càng cảm thấy không chân thực, nàng nhịn không được nhìn Đinh Ninh: "Ngươi thật sự không sợ hãi chút nào sao?"

Đinh Ninh nhìn nàng, hỏi ngược lại: "Giờ ngươi sợ hãi sao?"

Hồ Kinh Kinh ngẩn người, nàng phát hiện thời khắc này hình như mình không quá sợ hãi.

Đinh Ninh nhịn cười không được bật cười.

"Thế nhưng..." Hồ Kinh Kinh vẫn cảm thấy không đúng, suy nghĩ một chút, nhìn Đinh Ninh nói: "Giờ quả thật ta không mấy sợ hãi, do ngươi quá tỉnh táo nên đã ảnh hưởng đến ta."

"Những dị thú này mạnh mẽ đến mấy tối đa cũng chỉ ngang hàng với tu hành giả Thất Cảnh, nếu Tổ Sơn này có thể phong núi nhiều năm như vậy, vậy mặc kệ bên trong là thứ gì, lực lượng bản thân chắc chắn vượt xa những dị thú này. Nếu như biết trước kết quả của đám dị thú xuống dưới sẽ như vậy, vậy việc gì phải sợ chứ?"

Nghe Đinh Ninh giải thích như vậy, Hồ Kinh Kinh trầm mặc một lát, nói: "Đám dị thú này cộng lại chắc chắn mạnh mẽ hơn tất cả chúng ta, chúng cũng không thể ứng phó, chúng ta có thể đối phó được sao?"

"Hết thảy Kiếm Kinh nặng nhất kiếm ý, nếu ngay cả bản thân cũng không thể hiểu mình muốn gì lúc xuất kiếm, thì thiên địa này đương nhiên cũng không thể lý giải ý nghĩa kiếm thế của ngươi, đương nhiên không thể có nguyên khí tinh thuần nhất cho ngươi huy động."

Đinh Ninh cực kỳ kiên nhẫn nói một câu chẳng liên quan gì, nói tiếp: "Cho nên có vài kiếm thế từ lúc bắt đầu đã có sơ hở, giống như cục diện người Thiên Lương thiết lập để Lệ Tây Tinh

bức ta tới nơi này phá cục tuy nhìn như thiên thời địa lợi đầy đủ, nhưng từ lúc mới bắt đầu thì đã có sơ hở. Thiết cục của hắn khiến ta biết hắn là người Thiên Lương, biết rõ hắn bức ta tới nơi này là vì giúp hắn dọn sạch một ít chướng ngại để tiến lên, mà ta đối với hắn, chỉ là khả năng lĩnh hội vượt xa thế hệ. Cho nên hắn nhất định biết vài thứ bên trong, mà chúng ta muốn đối mặt khẳng định cũng là thứ phải lĩnh ngộ mới có thể khám phá, sẽ không trực tiếp bị giết chết."

Lệ Tây Tinh chăm chú lắng nghe, gã hiểu ý của Đinh Ninh là ngay từ lúc bắt đầu, Đinh Ninh cũng đã cảm thấy thế cục có sơ hở, có cơ hội chuyển bại thành thắng, nhưng gã vẫn nhíu mày, nói: "Vậy côn trùng trên sơn đạo thì sao? Nếu không có trận linh vũ kia, e rằng bọn ta chết ngay tại đó, các ngươi cũng không dễ đối phó."

"Có rất nhiều khả năng."

Đinh Ninh nói: "Có lẽ nơi đó không phải là con đường duy nhất để vào Tổ Sơn, có lẽ nếu các ngươi thật sự chết tại đó, chúng ta có thể cảm giác được hung hiểm trong đó, hoặc có thể người đó biết cách đối phó với lũ côn trùng hỗn loạn đó, sẽ bảo đảm để ta có thể thông qua."

Lệ Tây Tinh nhẹ gật đầu, hắn đồng ý với quan điểm này của Đinh Ninh.

"Đám dị thú mạnh mẽ này dù bị linh vũ hấp dẫn qua đây, nhưng nếu như phía trên cũng có thể tiến vào, lúc trước chúng không dám xâm nhập nơi đây, nhưng giờ dám lao xuống, ít nhất nói rõ bên trong đã có thay đổi sau khi mất đi Bất Lão Tuyền, ít ra chúng nhận thấy có cơ hội thành công."

Đinh Ninh nói ra: "Hơn nữa đồ vật bên trong có sức hút cực lớn đối với chúng."

Nghe những lời này của Đinh Ninh, Thân Huyền lại nheo mắt.

Đám dị thú mạnh mẽ có thực lực ngang ngửa Thất Cảnh trong toàn bộ thế gian, còn hiếm hơn nhiều so với số lượng tu hành giả Thất Cảnh, luận về phương diện cảm nhận họa phúc, dao động Thiên Địa Nguyên Khí, thì đám dị thú mạnh mẽ hơn nhiều.

Rút cuộc là cái gì lại khiến cho đám dị thú liều chết mạo hiểm?

Giống như tại Trường Lăng, thứ đồ khiến tu hành giả Thất Cảnh cũng phải đánh cược mạng sống của mình, sẽ kinh khủng đến mức nào?

...

- Rầm!

Dực Xà màu trắng với phần đuôi hoàn toàn bị xé rách như bạch hồng quán nhật lao khỏi đỉnh điện, rồi rơi mạnh xuống đất như sao băng, phát ra tiếng nổ vang cực lớn.

Khói bụi bay loạn đến đâu, Ô Liễm Tử cùng thân ảnh của Đại Vu đều xuất hiện ở trước điện.

Trong các vương tộc tại mảnh hoang nguyên Tổ Địa này có rất nhiều truyền thuyết, rất nhiều người Thiên Lương trực tiếp trở thành thần linh trong truyền thuyết. Cho nên lúc Ô Liễm Tử tận mắt nhìn thấy tổ điện, tâm thần chịu chấn động đương nhiên còn mãnh liệt hơn cả đám người Lệ Tây Tinh.

Lúc này đứng ở lối vào duy nhất của điện thờ, nhìn bậc đá và ánh sáng huyền ảo bên trong, cơ thể gã không ngừng run lên.

Thần dung của Đại Vu phức tạp không thể tả, ẩn chứa vô số ngôn ngữ, hình dung khó tả, đặc biệt là ánh mắt cô đơn cùng tang thương khôn tả, như ánh tà dương trên đại mạc.

"Ngươi quá mức may mắn."

Ánh mắt của gã rơi vào thềm đá phía sau cửa điện, nhìn như muốn động bước, nhưng vào lúc này, gã lại đột nhiên dừng lại, lạnh lùng nói một câu.

"Đại Vu?"

Ô Liễm Tử ngẩn người, gã quay đầu đi nhìn xem nam tử, không thể hiểu ý nghĩa những lời này.

Đúng lúc này Đại Vu quay người lại.

Trong bụi mù sau lưng, trong hư không dường như không có vật gì, nhưng dần dần lộ ra một thân ảnh không toả ra bất cứ khí tức nào, nhưng lại tạo cho người ta một loại khí thế cực lớn và mạnh mẽ.

Ô Liễm Tử kinh hãi đến cực hạn, gương mặt nhanh chóng trắng bệch.

Gã có thể khẳng định đối phương thực sự không phải là tu hành giả của Ô Thị Quốc gã, thậm chí không phải của Đông Hồ, hơn nữa tại tất cả Ô Thị cùng Đông Hồ Tu Hành Giả trong, dường như không ai có thể sở hữu khí thế mạnh mẽ đến vậy.

Loại khí thế cường đại này, khiến cho gã trực tiếp nghĩ tới một thanh kiếm vô cùng lớn, lập tức nghĩ tới thân phận của nam tử này.

"Chiến Ma Kha, ta không rõ ý của ngươi." Người nam tử này đương nhiên là tông chủ Cố Hoài của Linh Hư Kiếm Môn, lúc này y giống như cười mà không phải cười nhìn Đại Vu, tựa hồ nhìn thấu chỗ sâu trong nội tâm của Đại Vu, chậm rãi nói.

"Ta muốn vào, nhưng lại không biết sẽ được cái gì và cái giá phải trả là bao nhiêu, các ngươi dễ dàng tiến vào nơi đây, đương nhiên là có được may mắn cực lớn."

Đại Vu lạnh nhạt nói ra câu này, không nhìn Cố Hoài nữa, chẳng qua là xoay người sang chỗ khác, bắt đầu cất bước.

"Đại Vu?"

Thấy Cố Hoài mỉm cười, Ô Liễm Tử cảm giác được cái gì, thân thể bắt đầu trở nên lạnh như băng.

"Vẫn không rõ sao?"

Cố Hoài lướt qua bên người của gã, hơi châm biếm nhìn gã một cái: "Nếu không muốn chết, thì mau đi theo."

Ô Liễm Tử nhanh ngậm miệng, thân thể trước kia run lên vì sợ hãi cùng hưng phấn, nhưng bây giờ lại run rẩy vì tức giận.

Gã hoàn toàn không cách thể ngờ Đại Vu được toàn bộ Ô Thị cực kỳ tôn kính, vậy mà lại âm thầm cấu kết với đám người Tần quốc này.

...

Những bậc đá xoắn ốc dần đi đến hồi kết.

Màu xanh của cỏ dài xung quanh dần biến mất, rồi màu đỏ đậm lại bắt đầu xuất hiện, giống như đang tiến vào một khu rừng lá phong vào cuối mùa thu.

Nhưng màu đỏ càng ngày càng đậm, đến cuối cùng nhưng lại biến thành màu tím kỳ dị.

Tầng đáy điện không hề thâm sâu như mọi người từng nghĩ, thậm chí phần trên không hề rộng rãi như vậy.

Khi màu tím kỳ dị trở thành hiện thực, thứ đầu tiên đập vào mắt họ với khí tức ngạo nghễ chính là một đại thụ rất cao.

Tầng đáy của điện giống như đáy cốc bình thường, hay nói

đúng hơn là một cái giếng khổng lồ, có phạm vi mấy trăm trượng.

Trên mặt đất bằng phẳng không có cây cỏ nào khác, chỉ sinh trưởng một cây cao vài chục thước, ánh lên màu tím ngọc bích.

Giao Long màu xanh kia đang treo lơ lửng giữa những cành cây, thân thể bị rất nhiều nhánh cây xuyên thủng, đã chết ngắc.

Q5 - Chương 74: Kiếm Tam

Máu của Giao Long màu xanh hắt lên cành của đại thụ, nhưng chẳng biết tại sao, thứ vốn nên là máu huyết đỏ tươi lại biến thành một loại keo tinh thể nào đó, tạo cho người ta một loại cảm giác dị thường nguy hiểm.

"Lệ Tây Tinh, Đinh Ninh..."

Hàm răng của Hồ Kinh Kinh đập vào nhau cầm cập, thanh âm không ngừng run rẩy.

Ánh mắt của nàng rơi vào mặt đất cách đó không xa.

Nhìn theo ánh mắt của nàng, Đinh Ninh hơi nhíu mày, nhanh chóng hiểu ra vì sao nàng lại có phản ứng như vậy.

Trên bãi đá bằng phẳng phía trước không có thực vật, nhưng có những khe hở rất nhỏ khó nhìn thấy bằng mắt thường, cứ như thể toàn bộ mặt đất được ghép lại với nhau bằng những khối cự thạch, nhưng nơi mà Hồ Kinh Kinh nhìn vào, có một khối cự thạch vỡ nát lõm xuống dưới, nhìn qua còn rất mới, chắc là do mấy đầu cường đại dị thú ban nãy nhảy vào gây ra.

Khu vực lõm xuống dưới rõ ràng có hình vuông, trông giống như một cái quan tài, bên trong có thể mơ hồ nhìn thấy một số quần áo và xương vụn.

Nói cách khác, toàn bộ mặt đất đáy cốc, không phải dùng hòn đá, mà là dùng vô số cỗ quan tài đá hợp lại.

Thân Huyền cũng nhíu mày thật sâu.

Chẳng lẽ trong những thạch quan được đặt dưới mặt đất đều

là những người Thiên Lương cuối cùng tự sát?

Nhưng điều khiến y càng thêm hoảng hốt chính là y không cảm giác được bất cứ khí tức kinh khủng nào.

Trong tầm mắt gốc cây màu tử ngọc kia, kể cả những thứ này trong thạch quan, y đều không cảm nhận bất luận khí tức đáng sợ nào, thậm chí không cảm nhận được bất kỳ nguyên khí dao động kịch liệt.

Cảnh này giống như Giao Long màu xanh có thể so với tu hành giả Thất Cảnh, tản đi tất cả lực lượng của chính nó, sau đó treo cổ tự vẫn trên gốc đại thụ kia.

"Ngươi có cảm giác gì?"

Thân Huyền quay đầu nhìn về phía Đinh Ninh, hỏi.

Đinh Ninh không trả lời lời y, chỉ nói khẽ: "Để ta nghĩ đã."

Trong dự liệu ban đầu của hắn, nếu như tên người Thiên Lương kia lợi dụng Lệ Tây Tinh ép hắn đến nơi này, dĩ nhiên là là muốn lợi dụng hắn phá vỡ cấm chế có liên quan đến lĩnh ngộ.

Nhưng dù là hắn, lúc này cũng không cảm nhận được cấm chế nào cả.

Hắn thậm chí không cảm nhận được bất cứ khí tức khí huyết nào.

"Cẩn thận!"

Ánh mắt của hắn lại rơi vào trên gốc cây tử ngọc kia, nhưng cũng trong tích tắc này, trong lòng của hắn chợt dấy lên một dấu hiệu cảnh báo, quát chói tai.

Thân Huyền bỗng nhiên biến sắc, gần như đồng thời một tiếng quát chói tai vang ra từ trong miệng của hắn, Chân Nguyên cùng

Thiên Địa Nguyên Khí trong cơ thể y tuôn trào theo cánh tay còn lại vượt qua tốc độ cực hạn ngày thường.

Ngay vào lúc này, một nguồn sức mạnh đáng sợ đã phát ra từ gốc cây tử ngọc, đến ngay trước người bọn hắn.

- Vù!

Cỗ sức mạnh này cực kỳ bén nhọn, hoàn toàn giống như là một đạo kiếm ý phá không, nhưng toàn bộ nguyên khí đáy cốc đều kịch liệt chấn động, giống như toàn bộ thiên địa tràn đầy phong vũ đều xuất hiện theo cỗ sức mạnh này. Quan trọng nhất chính là cỗ sức mạnh này giống như mang theo toàn bộ phong vũ thiên địa, ầm ầm đâm tới trước người của bọn họ.

Một tiếng ầm vang lên trầm đục.

Thân Huyền vươn cánh tay về trước, vẫn duy trì tư thế cầm kiếm xuất kiếm, tiếng quát lớn vẫn chưa tắt, nhưng hoàn toàn không chịu nổi bị văng về phía sau, nện mạnh vào vách đá sau lưng, khiến bụi bặm bốc lên mù mịt, lập tức hộc máu trào đờm.

Hồ Kinh Kinh nắm chặt kiếm, nhưng toàn thân lại bởi vì quá kinh hãi mà cứng ngắc đến mức gần như không cách nào xuất kiếm. Nàng căn bản khó có thể tưởng tượng được sức mạnh phát xuất từ trên gốc đại thụ này, chỉ cần một đòn đã khiến cho tu hành giả mạnh mẽ như Thân Huyền chịu trọng thương.

"Đó là cái gì!"

Ngay sau đó, nàng lại kinh hãi hét lên.

Gốc đại thụ tử ngọc kia dường như bị phong vũ thiên địa mưa gió vùi giập nghiêng ngả, như thể một người khẽ vặn người để đối mặt với bọn họ.

Mà bên trong thân cây, thình lình có một thân ảnh đang đứng.

Đinh Ninh đứng yên ở tại chỗ, chẳng qua là càng nhíu mày nhiều hơn.

Đó là một cơ thể người thật, dáng vẻ của một trung niên nam tử cao lớn.

Người ấy đang đứng trên một trong những rễ cây của đại thụ lộ ra trên mặt đất, quần áo trên người đều gần như nguyên vẹn, đó là một chiếc trường bào lộng lẫy được làm bằng nhiều màu da lông khác nhau may lại với nhau.

Phần da thịt trần trụi lộ ở bên ngoài trông rất mềm mại, thậm chí bán trong suốt, có thể chứng kiến mạch máu như có máu tươi tại lưu động bên trong, nhưng trên người lại không có bất kỳ sinh khí, tròng mắt trong cũng là trắng bệch không có thần quang, hoàn toàn giống như một cỗ thi thể.

Điều đáng sợ nhất chính là trên thân của người này mọc rất nhiều sợi râu thịt mềm mại, nối liền với gốc đại thụ tử ngọc.

Những sợi râu thịt này giống như huyết mạch kéo dài trong cơ thể người ấy, nhưng là màu tử ngọc.

Lệ Tây Tinh hít sâu một hơi, gã quay đầu nhìn về phía Đinh Ninh.

Ngay lúc Hồ Kinh Kinh hoảng sợ kinh hô, đạo thân ảnh kia bỗng hơi nhúc nhích, hình như đã ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua.

Chẳng qua là trong ánh mắt này, vào lúc này có một cơn giận rơi vào đỉnh đầu bọn họ từ sơn đạo phía trên.

Trên sơn đạo, dường như đang có mưa bão.

Có vô tận sát ý sát phạt ở bên trong.

Nếu con đường lui của họ đã bị chặn, vậy chỉ sợ người này có

ý thức của mình.

Thân Huyền đứng lõm sâu trên vách núi đá, y không có vội vã làm bất kỳ động tác nào, chỉ liếc nhìn Đinh Ninh từ phía sau.

Đinh Ninh cảm nhận được ánh mắt của Lệ Tây Tinh cùng Thân Huyền nhìn về phía mình, nhưng hắn vẫn không tỏ thái độ gì, chỉ lẳng lặng quan sát trung niên nam tử quỷ dị kia, nhẹ giọng hói: "Ngươi rốt cuộc là vật gì?"

Trả lời hắn chính là một đạo kiếm ý.

Trung niên nam tử kia khẽ nâng tay phải, ngón trỏ cùng ngón giữa nhập lại làm kiếm, xa xa làm cái kiếm thế.

Phong vũ trong thiên địa lại nổi lên, Giao Long màu xanh treo ở trên cây bay lên, giao bì cùng huyết nhục như xác ve trút bỏ hết, xương cốt cũng từng mảnh dài hẹp rớt xuống, trong mấy phút ngắn ngủi chỉ còn lại xương sống lưng trắng như tuyết.

Xương sống lưng biến thành kiếm của trung niên nam tử.

Phong vũ tràn ngập thiên địa bèn hội tụ trong xương sống lưng, biến thành một đạo vô song kiếm ý, như một đạo thiểm điện khổng lồ chém về phía bọn bốn người Đinh Ninh.

Thân Huyền lập từ nhảy khỏi vách núi.

Thân thể của y dường như bỗng nhiên có chút trống rỗng, một đạo kiếm khí tinh hồng bùng lên, giống như một đóa hoa đào rực rỡ ngàn cánh đánh vào kiếm quang, chỉ trong tích tắc ngay sau đó, y lại văng mạnh vào vách núi sau lưng.

- Ầm ầm.

Vô số đá vụn bắn tung tóe trên vách núi phía sau y, tạo thành một cái hố sâu hình tròn lấy y làm trung tâm.

"Đinh Ninh!"

Nhìn xương sống lưng Giao Long bay lượn trên không trung dường như sắp hạ xuống trong tay trung niên nam tử kia, y phát ra một tiếng quát chói tai, trong miệng cùng trong mũi đồng thời phun ra huyết vụ.

Ai cũng có thể cảm giác được sự phẫn nộ của y vào lúc này, cả Hồ Kinh Kinh cùng Lệ Tây Tinh cũng có thể chắc chắn nếu Đinh Ninh tiếp tục đứng nhìn, Thân Huyền tuyệt đối sẽ chạy trốn trước.

"Đi theo kiếm ý của ta."

Nhưng khuôn mặt của Đinh Ninh lúc này hoàn toàn bình tĩnh, thậm chí lông mày cau lại cũng buông lỏng ra, giống như đã đoán ra được chuyện gì đang làm phiền mình, sau đó hắn chỉ nhẹ giọng lên tiếng, rồi xuất kiếm.

3 âm thanh nhẹ vang lên.

Mạt Hoa Tàn Kiếm ở giữa chấn động 3 lần, 3 đạo kiếm quang thẳng tắp không hướng về Long cốt kia, mà hướng về không trung trên đỉnh đầu hắn.

Hồ Kinh Kinh cùng Lệ Tây Tinh cũng không tài nào hiểu nổi.

Đây là "Tam tài" kiếm tầm thường nhất, một trong kiếm thế bình thường nhất tại Trường Lăng, là trụ cột kiếm thế mà hầu hết đệ tử Kiếm Viện đều tu luyện sau khi nhập môn mà thôi.

Thân Huyền cũng không thể hiểu nổi, nhưng khi 3 đạo kiếm quang thẳng tắp của Đinh Ninh xẹt lên trên không trung, y cảm giác được Thiên Địa Nguyên Khí có chút thay đổi, trong mắt lộ rõ sự kinh ngạc.

Cánh tay còn lại của y lần nữa chém ra phía trước.

Nhất kiếm hóa tam, 3 đạo kiếm quang màu đỏ tươi theo theo quỹ tích mà 3 đạo kiếm quang của Đinh Ninh lưu lại, xuyên không lao đi.

Q5 - Chương 75: Lấy kiếm phá

Một kiếm này chỉ sợ là một kiếm yếu nhất từ sau khi Thân Huyền tiến vào Thất Cảnh, sử dụng lúc đối địch.

Song khi ba đạo kiếm khí của y theo ba đạo kiếm quang của Đinh Ninh xuyên qua không trung, tràn ngập toàn bộ cái sơn cốc, ngay cả phong vũ tràn ngập toàn bộ Thiên Địa trong nhận thức của bọn họ giống như bị xé nứt một lỗ hổng, phong vũ vô tận phun mạnh từ trong lỗ hổng kia ra ngoài.

Xương sống lưng trắng nhỡn của giao long trên tay trung niên nam tử vẫn bay lượn trên không trung, nhưng vô song kiếm ý mang theo bị phá vỡ, âm vang một tiếng, một căn xương sống lưng Giao Long quét ngang lại bị Lệ Tây Tinh giơ kiếm ngăn trở.

Lệ Tây Tinh nhìn Lão Nha Kiếm trong tay mình hơi hơi rung động lắc lư, nhìn xương sống lưng Giao Long cực lớn bị mình đẩy lui, nghĩ đến một kiếm vô song Kiếm Ý vừa rồi, vẫn không thể tin được đây là thật.

Hồ Kinh Kinh ngơ ngác nhìn Đinh Ninh, càng thêm không dám tin tưởng vào hai mắt của mình.

Một tiếng rít kỳ dị vang lên từ trên thân trung niên nam tử quỷ dị.

Có vẻ như ngay cả kẻ ấy cũng cảm thấy khó tin, cảm thấy phẫn nộ vì một kiếm của mình lại bị phá như thế.

Vào thời điểm khi tiếng rít kỳ dị vang lên từ cơ thể kẻ ấy, xương sống lưng của Giao Long màu trắng lập tức bị bao phủ bởi nhiều hạt mưa màu đen.

Những hạt mưa đen chảy dọc theo bề mặt xương, tạo thành từng đường phù tuyến mạnh mẽ.

Ô...ô...n...g một tiếng vang dội.

Phong vũ trong Thiên Địa đột nhiên biến mất, cũng không có phong vũ chi ý.

Nhưng mà trên cái kia căn xương Giao Long nhưng là phong vũ mãnh liệt, giống như toàn bộ phong vũ trong Thiên Địa đều bị hấp tụ họp vào căn xương Giao Long này.

Xương Giao Long còn cứng hơn huyền thiết không ngừng nổ vang, những thanh kiếm bay trong không khí bị biến thành bột, sau đó bị Thiên Địa Nguyên Khí kỳ dị mà cường đại xả thành từng đạo kiếm mới, từng đạo kiếm màu đen.

Trên trăm đạo hắc kiếm mang theo sát ý kinh khủng, giăng đầy không gian trước mặt bọn họ, vẫn là một đạo vô song kiếm ý.

Thân Huyền đứng lên, đối mặt một kiếm này, y vẫn tin mình không thể ngăn chặn.

Nhưng đúng vào lúc này, Đinh Ninh cũng đã bình tĩnh xuất kiếm.

Mạt Hoa Tàn Kiếm trong tay cùng toàn bộ cánh tay nằm trên một đường thẳng tuyệt đối, Kiếm Khí ngưng tụ thành một nhúm, dứt khoát đâm vào không trung phía trước.

Chỗ đó không có cái gì, thậm chí không có bất kỳ đạo hắc kiếm nào.

Kiếm chiêu này cũng rất tầm thường, tên là "Động kim".

Kiếm chiêu chỉ mạnh hơn một chút về khả năng xuyên giáp, trừ cái đó ra không có bất kỳ diệu dụng nào khác, trên chiến

trường chỉ để Kiếm Sư bình thường dùng để xuyên thủng trọng giáp.

Thân Huyền vẫn khó hiểu, nhưng y không có lựa chọn nào khác.

Y cũng xuất kiếm, cũng là "Động kim".

- Vù vù vù...

Hai đạo kiếm ý thẳng tắp xẹt lên không trung, nhưng trong không khí dường như trống rỗng vang lên nhiều tiếng răng rắc.

Thân Huyền rõ ràng cảm nhận được lực lượng trùng kích, y cảm thấy rằng một sợi dây đang giữ nhiều con diều trên không trung đã bị chém đứt bởi kiếm ý của y và Đinh Ninh.

Sợi dây diều này là một chính là một đạo phù tuyến do Chân Nguyên của đối phương ngưng tụ, con đường quan trọng nhất mà Thiên Địa Nguyên Khí chống đỡ một kiếm này lưu à hàng trăm đạo hắc kiếm.

Một đoạn phù tuyến này, trên trăm đạo hắc kiếm như thể diều bị đứt dây, lập tức tán loạn tung bay.

Lệ Tây Tinh vung kiếm lên.

Một đạo kiếm khí vô hình như bức tường.

Bột xương trắng và sương mù nước đen như thể trùng kích vào kiếm khí của một kiếm này giống như những lớp bọt biển, lại không thể vượt qua.

Loại hình ảnh này khiến cho Lệ Tây Tinh hình thành ảo giác cảm thấy mình quá cường đại.

Phong vũ lại biến mất.

Thân Huyền phát hiện mình còn sống.

Nhưng phong vũ dường như phiêu diêu đến trong lòng của y, lại khiến y càng thêm kinh hãi.

Đây hoàn toàn là dùng kiếm để phá kiếm, dùng chiêu hủy chiêu, không chỉ có thể lập tức cảm nhận được kiếm ý của đối phương, đồng thời dùng kiếm thích hợp nhất để phá.

Năng lực như vậy, hắn chỉ nhìn thấy ở trên thân một người.

Nhưng người nọ trải qua kiếm chiêu khắp thiên hạ, giao thủ cùng vô số cường đại Kiếm Sư trong thiên hạ, mới có thể hợp thành vạn kiếm.

Đinh Ninh làm sao có thể có được cảnh giới vạn kiếm quy nhất như vậy?

...

Trong lúc y kinh hãi, Đinh Ninh lại xuất kiếm.

Mạt Hoa Tàn Kiếm trong tay hắn quét ra ngoài.

Hơn mười cỗ kiếm khí chớp lên, dẫn động Thiên Địa Nguyên Khí, tạo thành từng đạo cuồng phong mạnh mẽ lao về phía trước như cánh buồm.

Đây vẫn là một đạo kiếm ý bình thường, tên là "Phá Giang Phong".

Ngay khi Đinh Ninh xuất ra kiếm này, trung niên nam tử đã vươn thẳng tay trái, trong tay trái không có chút giống vật sống lộ ra Bản Mệnh khí tức cường đại.

Đại thụ tử ngọc liên kết với hắn điên cuồng rung động, bầu trời trên Tổ Sơn ù ù rung động.

Một cơn mưa thực sự bắt đầu rơi trên hoang nguyên.

Không còn là linh vũ, mà là cương phong mang theo băng lãnh trên bầu trời.

Cứ như vô số chuôi đao rơi xuống, từ trên cao phù ý cực lạnh.

Tên trung niên nam tử không hề khác tông sư chân chính, sau khi hai kiếm đầu tiên bị Đinh Ninh phá vỡ, bèn đẩy Chân Nguyên của mình cùng huy động Thiên Địa Nguyên Khí vào không trung.

Lúc một kiếm này xuất hiện, Kiếm Ý đã đại thành, không có khả năng dùng phương pháp cắt gốc phá vỡ.

Lúc này dù ngoại trừ Thân Huyền còn có cường giả Thất Cảnh ở chỗ này, tận mắt nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đều sẽ không cảm thấy Đinh Ninh có thể phá vỡ một kiếm này.

Nhưng cùng vào lúc này, tay trái của Đinh Ninh cũng đã duỗi ra, liên tiếp chỉ 3 điểm.

"Huyết hải hoa."

"Một người đủ giữ quan ải."

"Minh tịnh quang."

Ba tiếng quát trầm thấp đồng thời vang lên trong miệng của hắn.

Thân Huyền, Lệ Tây Tinh cùng Hồ Kinh Kinh đồng loạt ngừng thở, sau đó gần như đồng thời xuất kiếm.

Đinh Ninh vừa quát lên tên 3 đạo kiếm chiêu.

3 đạo kiếm chiêu này theo thứ tự là sở học của 3 người bọn họ.

Nhưng khiến họ cảm thấy khó hiểu là tay trái của Đinh Ninh chỉ 3 điểm, không chỉ thấm ra Chân Nguyên, chuẩn xác mục tiêu xác định phương vị, hơn nữa thậm chí thể hiện một chút kiếm ý của 3 đạo kiếm chiêu này, cho nên ba người bọn họ mới lập tức hiểu được, là muốn ba người bọn họ chia nhau xuất 3 kiếm này!

Tu vi của Thân Huyền không phải hai người còn lại có thể sánh bằng, dù gần như đồng thời xuất kiếm, nhưng kiếm ý của y được tạo ra sớm nhất.

Theo suy nghĩ của y, Bản Mệnh khí tức tinh thuần cũng không ngừng tuôn ra từ trong thân thể của y, trong một kiếm quang mảnh đỏ thẫm như biển, như thể có một đóa hoa máu đang ngưng tụ thành.

Đạo kiếm y thứ hai hình thành lại không phải kiếm ý của Lệ Tây Tinh, mà đến từ Hồ Kinh Kinh.

Một màn ánh sáng tinh khiết và trong suốt phát ra, mang theo một loại khí tức có thể tẩy sạch mọi dơ bẩn.

Lệ Tây Tinh xuất kiếm vốn nhanh hơn Hồ Kinh Kinh, nhưng một kiếm này xuất ra dường như vô cùng khó khăn, nặng nề.

Mũi kiếm của gã giống như đang khắc dấu trong không khí.

- Oanh oanh.

Một bức tường vô hình cũng từ trên trời rơi xuống.

Uy lực của 3 kiếm này căn bản không thể cũng đỡ nổi vô tận phong vũ của trung niên nam tử kia, bởi lực lượng không tương xứng.

Song khi kiếm ý của ba kiếm này bắn ra. Toàn bộ không gian đáy cốc lại giống như là đã xảy ra chấn động, nghiêng ngả.

Đinh Ninh thi triển chẳng qua là một kiếm chiêu bình thường nhất.

Nhưng không gian cả đáy cốc giống như đã kết thành một khối thủy tinh, sau đó bị Mạt Hoa Tàn Kiếm trong tay hắn nạy ra, nghiêng qua một bên.

Mưa gió từ trên cao vô tận rơi xuống, mang theo kiếm ý cùng đao ý kinh khủng, lại giống như nước chảy, đều vọt tới một bên vách núi, không có một giọt rơi xuống đáy cốc.

- Phốc phốc phốc phốc...

Vách núi cứng rắn cùng thảm cỏ xanh yếu ớt lay động như trang giấy bị cắt nát bấy, lưu lại vô số khe rãnh thật sâu.

Thảo dịch hoà vào bột đá, như thác nước chảy xuôi xuống.

Dù là tên trung niên nam tử đang liên kết với bụi cây dường như cũng không thể giải thích vì sao đám Đinh Ninh cùng Thân Huyền có thể ngăn cản một kiếm này, có chút sững sờ.

Ngay vào lúc này, Đinh Ninh rất tự nhiên đi tới trước một bước.

Hắn giống như rất tự nhiên lao xuống sườn núi để tránh né một dung dịch giữa thảo dịch và bột đá, nhưng cùng lúc đó hắn cũng đã báo 3 tên kiếm, tay trái lại liên tục búng 3 cái.

"Diệp Phi Hoa!"

"Thiên phạt!"

"Minh chúc!"

Theo lời chỉ điểm của hắn, thân ảnh của Thân Huyền, Lệ Tây Tinh cùng Hồ Kinh Kinh dường như không tự chủ được bị hắn điều khiển.

3 đạo kiếm ý bất đồng vẫn chưa hình thành hợp lực, nhưng chúng tạo ra một va chạm kỳ lạ trong không trung.

Một tán sương mù tung tóe ra xung quanh như bụi.

Tên trung niên nam tử đột nhiên cảm thấy nguy hiểm, thân thể hơi chấn động.

- Vút.

Phía sau của kẻ này bỗng sáng lên một đạo tinh quang.

Vài sợi râu kết nối kẻ ấy với đại thụ tử ngọc khổng lồ đã bị cắt đứt, chất lỏng màu tím kỳ lạ liên tục phun ra dọc theo vết cắt của những sợi râu.

Q5 - Chương 76: Một miệng giếng

"Vô nhai!"

"Ly thành!"

"Thiên minh!"

Khuôn mặt của Đinh Ninh không có bất kỳ thay đổi nào, ngữ khí của hắn cũng bình tĩnh tới cực điểm, đồng thời cất bước về phía trước, lại đọc 3 đạo kiếm chiêu, tay trái vẫn bắn ra 3 đạo tuyến lộ.

Thân Huyền, Lệ Tây Tinh cùng Hồ Kinh Kinh sớm đã khiếp sợ đến chết lặng, Chân Nguyên trong cơ thể gần như hành tẩu theo bản năng, mỗi người xuất một kiếm.

Ba đạo kiếm ý mạnh yếu rõ ràng, hoàn toàn bất đồng của Thiên Địa Nguyên Khí dẫn tụ lại đưa tới biến hóa kỳ diệu, oanh vang, một đoàn kim quang như mặt trời mới mọc đột nhiên rơi xuống, rồi văng tung tóe.

Hơn mười luồng kim quang như đao trảm loạn bốn phía, râu thịt trên thân trung niên nam tử lại tiếp tục đứt vài gốc.

Quỷ dị trung niên nam tử há miệng, phát ra tiếng gào rú chân thật thê lương.

Nhưng không có bất kỳ tác dụng, mỗi khi một sợi râu nối với đại thụ tử ngọc bị chém gãy, lực lượng của kẻ này đương nhiên cũng yếu bớt một phần.

Phong vũ đầy trời mà người này liên tục bị xé toạc bởi âm thanh bình tĩnh quát nhẹ của Đinh Ninh.

Đinh Ninh giống như đi trong phong vũ bình thường, cứ mỗi bước hắn hướng về phía trung niên nam tử, râu thịt sau lưng người này trung niên lại đứt thêm vài gốc.

Hắn cứ như vậy chậm rãi đi tới trước mặt của trung niên nam tử.

Lúc đi đến trước mặt trung niên nam tử, phía sau lưng trung niên chỉ còn vài sợi râu thịt nối với đại thụ tử ngọc, những sợi râu đứt gãy phía sau nổi lên như những mạch máu bị cắt đứt bay lả tả như Nguyên Khí hỗn loạn, trông cực kỳ thê thảm.

Chất lỏng màu tử ngọc trong cơ thể của trung niên nam tử chảy ra cùng với sự đứt gãy của đám râu thịt này, cả người gần như trở nên trong suốt.

Đinh Ninh đi đến trước cách trung niên nam tử một trượng.

Hắn lẳng lặng nhìn trung niên nam tử.

Trung niên nam tử duỗi hai tay ra, cứ như muốn cách không bắt lấy hắn.

Nhưng ngay sau động tác này, trung niên nam tử đứng không vững, ầm ầm ngã ra phía sau.

Thân Huyền cùng Lệ Tây Tinh, Hồ Kinh Kinh đều dừng bước ở sau lưng Đinh Ninh.

Ba người nhìn xem trung niên nam tử ngã ngửa, môi đồng loạt run rẩy.

Không có ngôn ngữ gì có thể hình dung tâm trạng của ba người lúc này.

Đây là cường giả kinh thiên chỉ cần một kiếm bèn đả thương nặng Thân Huyền, kiếm ý vô song, nhưng Đinh Ninh lại cứng rắn dùng kiếm chiêu phá kiếm chiêu, phá kiếm ý của đối phương.

Điều này nằm ngoài nhận thức của tất cả bọn họ, chưa kể đến việc hướng dẫn bằng lời nói để 3 người sử dụng ba kiếm ý khác nhau để phản công.

Thực tế Đinh Ninh không chỉ biết rõ kiếm thức của ba người... ngay lúc dùng chỉ dẫn, thậm chí còn xuất ra kiếm ý của 3 người.

Đây là điều chưa từng ai trong toàn bộ thế giới tu hành giả có thể làm được.

Những điều không hợp lý rất nhiều, tuyệt đối không thể xảy ra, khiến cho ba người thậm chí không biết nên kể từ đâu.

Đinh Ninh trầm mặc, chăm chú nhìn trung niên nam tử ngã trên rễ gốc đại thụ tử ngọc.

Trung niên nam tử có lực lượng cường đại, có năng lực ứng biến đối địch, nhưng suy nghĩ không thấu đáo rõ ràng, có ý thức hoàn chỉnh.

Điều này chứng tỏ trung niên nam tử không phải vật sống, thật sự không phải tu hành giả tu luyện bí pháp nào đó.

Nhưng cũng chỉ có hắn có thể cảm giác rõ ràng, trên thân trung niên nam tử vẫn có năng lượng sống nào đó, sinh mệnh lực đặc biệt nào đó.

"Ngươi rốt cuộc là vật gì?"

"Tại sao có thể như vậy?"

Hắn nhịn không được lập lại như vậy hai câu nói này trong đầu, sau đó ánh mắt lướt qua thân trung niên nam tử, rơi vào đại

thụ tử ngọc phía sau.

Lúc trước thân hình cùng khí tức kinh khủng trên thân trung niên nam tử đã ngăn cản tầm mắt cùng cảm giác của bọn họ, giờ trung niên nam tử ngã xuống, hắn có thể chứng kiến nơi râu thịt kết nối giữa đại thụ tử ngọc cùng trung niên nam tử thật ra là một khe nứt.

Giống như ai đó đã chém một kiếm vào đại thụ, sau đó tại vết thương của đại thụ mọc ra rất nhiều râu thịt kết nối với người này.

Đinh Ninh có thể khẳng định, sức mạnh của trung niên nam tử cũng không đến từ gốc đại thụ tử ngọc.

Vô số tiểu tằm nhìn không thấy bắt đầu bò loạn trong cơ thể hắn, lúc này bởi vì một loại quái dị khí tức, những tiểu tằm dưới Chân Nguyên của hắn áp chế, có sự điên cuồng run rẩy bất an, thậm chí cảm giác sợ hãi.

Là cái gì có thể khiến Cửu Tử Tằm sợ hãi?

Đinh Ninh hít sâu một hơi, để bản thân bình tĩnh trở lại, sau đó ánh mắt của hắn tiếp tục dời xuống.

Dưới khe nứt của gốc đại thụ, có một miệng giếng.

Gốc đại thụ này lẽ ra phải mọc từ mép giếng, sau đó càng ngày càng lớn, gần như vây kín cái giếng trong cây.

Giếng là giếng vuông.

Trong giếng không có nước, chỉ có bậc đá phía dưới, có một luồng khí tức nguy hiểm mà Đinh Ninh lúc này mới có thể cảm nhận được.

...

Thiên Địa rung chuyển bởi phong vũ, một ít dị thú cường đại nguyên bản đang chém giết chung quanh Tổ Sơn cũng bị quét sạch kiếm ý khủng bố của phong vũ, hoàn toàn tỉnh táo lại, sau đó hoảng sợ chạy tứ tán.

Lúc này vô song kiếm ý lặng lẽ biến mất, dị thú quay đầu chạy trốn không còn bị linh vũ thu hút nữa, sự cuồng nhiệt cũng rốt cuộc thay thế bằng sợ hãi, cũng không dám quay đầu lại nữa.

Bột đá và dịch của đám cỏ xanh quái dị trên vách sơn cốc trong Tổ Địa vẫn đang không ngừng chảy ra.

Đại Vu của Ô Thị tên là Chiến Ma Ha, nam tử tại Ô Thị Quốc vừa là quốc sư còn kiêm tiên tri, lúc này mặt giày đã thấm nước cỏ xanh mà tựa hồ không hề hay biết.

Y quả thật là kiêu hùng có tâm tính cực kỳ trầm ổn nhẫn nại, mà giờ khắc này đứng ở trên con đường núi, cảm thụ vô song kiếm ý dưới đáy cốc tiêu tán, cơ bắp trên mặt có hơi co quắp, ánh mắt cũng phức tạp tới cực điểm, chất chứa vô số cảm xúc mãnh liệt không nói ra được.

"Thật sự phá được."

Trong lòng cũng đang nói những lời này, nhưng tông chủ Linh Hư Kiếm Môn, Cố Hoài, người đã sớm trở thành truyền kỳ tại Trường Lăng lại có tâm tình hoàn toàn khác.

Trên mặt của lão mang theo cảm khái khó hiểu cùng vui mừng, nở một nụ cười kỳ quái.

"Phía dưới rốt cuộc có cái gì?"

Sự hiếu kỳ mãnh liệt đã chiến thắng cơn giận do bị lừa gạt và phản bội, Ô Liễm Tử nhịn không được nhìn Chiến Ma Ha hỏi.

Loại kiếm ý linh động và biến hóa đột ngột cũng không phải là

cấm chế cố định hoặc Phù Khí có khả năng tạo ra, nhưng Tổ Địa phong ấn vô số năm, chẳng lẽ còn có tu hành giả tuyệt thế tồn tại?

Ngay sau đó, Ô Liễm Tử bỗng càng thêm phẫn hận.

Bởi vì bị coi thường.

Chiến Ma Ha không thèm trả lời câu hỏi của gã, thậm chí không thèm liếc nhìn gã.

Ở chỗ này, vương tử Ô Thị Quốc như gã, căn bản chả khác gì người qua đường éo có gì quan trọng.

...

"Làm sao ngươi biết rõ chiêu kiếm của ta?"

Dưới gốc đại thụ tử ngọc, Thân Huyền nhìn chằm chằm vào Đinh Ninh, như thể nhìn ra hai luồng huyết hoa trên mặt hắn.

"Kiếm chiêu này đâu phải do ngươi sáng chế, nếu được người khác truyền lại thì ta muốn biết sẽ có vô số cách, hơn nữa chuyện này không quan trọng."

Đinh Ninh chỉ lắc đầu trước ánh mắt giống như cắn người của Thân Huyền, lạnh lùng mang theo cường đại tự tin nói: "Mấu chốt là ta cường đại hơn ngươi nghĩ, mà ta càng cường đại, thì hợp tác giữa ta và ngươi lại càng có ý nghĩa."

"Có nên chặt nát... thứ này không?"

Lệ Tây Tinh rốt cuộc đã lấy lại bình tĩnh, gã nhìn lấy thân thể của trung niên nam tử quỷ dị vẫn đang không ngừng rung rung, vốn định nói cần chém nát người này không? Nhưng sau chút do dự, hắn vẫn cảm thấy không thể dùng "người" để hình dung.

Mặc kệ đây rốt cuộc là vật gì, gã đều cảm thấy vô cùng nguy hiểm.

Nếu không phải Đinh Ninh ở chỗ này, nếu như là gã và Hồ Kinh Kinh đến nơi này, gã sẽ lựa chọn chém nát cả trung niên nam tử cùng đại thụ tử ngọc.

"Đừng."

"Bọn chúng đã đến."

Đinh Ninh lắc đầu, nhìn một bên vách núi nhẹ giọng nói một câu, sau đó cất bước ra hiệu bọn họ đi theo, kể cả Thân Huyền trầm mặc không nói nhìn hắn.

Nhưng hắn lại không đi về phía miệng giếng, mà đến phía bên kia của đại thụ tử ngọc. Chính là mặt sau của cái giếng này.

Trên con đường núi nơi bột đá và dịch cỏ xanh hòa quyện thành thác nước, ba bóng người từ từ hiện ra.

Q5 - Chương 77: Phải chết

Thân Huyền đi theo sau lưng Đinh Ninh, nhưng còn chưa thấy rõ ba đạo thân ảnh kia, chẳng qua cảm giác được khí tức trên thân của Cố Hoài cùng Chiến Ma Ha, y bèn tự giễu cười cười, lạnh lùng nhìn bóng lưng của Đinh Ninh, nói: "Vậy làm sao giết?"

Đinh Ninh bình tĩnh nói nhỏ: "Vẫn có cơ hội."

"Ta có thể tin tưởng ngươi, ta cũng có thể tiếp tục ước định của chúng ta."

Thân Huyền trầm mặc thời gian một hơi thở, trong đôi mắt lạnh lùng đột nhiên lại xuất hiện ý vị cuồng nhiệt, ý vị cuồng nhiệt này giống như bùng lên từ chỗ sâu trong linh hồn của hắn: "Chẳng qua muốn liều mạng, đương nhiên có thể sẽ chết... ta cũng cần ngươi trả lời vấn đề lúc trước của ta."

Tất cả mọi thứ ở Tổ Địa đều quá mức thần bí cùng cường đại, lúc vừa từ bên ngoài sơn đạo đi vào nơi đây, tựa như cách biệt rất nhiều năm dài, thế cho nên Lệ Tây Tinh cùng Hồ Kinh Kinh nhớ không ra yêu cầu của Thân Huyền rút cuộc là gì.

Nhưng Đinh Ninh lại biết rõ.

Hắn xoay người nhìn Thân Huyền, nói: "Thật ra không phải chỉ Thương gia bị lãng quên ở Đại Tần vương triều, còn có Lý gia. Ngươi nên biết, Thương gia cùng Lý gia mới thật sự là đại công thần giúp cho Đại Tần vương triều trở nên cường thịnh."

Thân Huyền hít sâu một hơi, không nói gì, Chân Nguyên trong cơ thể lại chấn động.

Đinh Ninh nhìn y, nói tiếp: "Ta có thể để ngươi làm một chuyện Lý gia đã làm, hơn nữa tuyệt đối sẽ không để ngươi chết oan."

"Lý gia là cái gì?"

Hồ Kinh Kinh nhịn không được hỏi.

Nàng biết rõ Thương gia, nhưng lại chưa từng nghe nói qua Lý gia.

"Lý Sư?" Lệ Tây Tinh nhìn Đinh Ninh hỏi.

Hồ Kinh Kinh kinh hãi: "Lý Tư?"

"Cũng có thể nói là Lý gia kia." Đinh Ninh thấy nàng vô cùng giật mình, nhẹ giọng nói: "Là Tư Tác của Tư trong Lý Tướng, là Sư của Sư Tôn trong Sư. Lý Sư là hạ nhân của Lý gia. Lý gia giờ đã không còn nữa."

"Lý Tướng chỉ là hạ nhân của Lý gia kia?" Hồ Kinh Kinh không thể tin điều mình vừa nghe được.

"Thương gia biến pháp, mà Lý gia tu pháp, hình phạt vô cùng tàn bạo, kẻ trộm bị khoét mũi cắt tai. Dân giàu nước mạnh nhưng oán hận chất chứa quá sâu, cho nên có cùng kết cục bi thảm như Thương gia." Lệ Tây Tinh thấy nàng hoàn toàn không hiểu gì bèn giải thích: "Trước Thương gia, Lý gia đã trở thành vật hy sinh để dẹp lửa giận và oán hận chất chứa của bách tính."

Những chuyện này bắt đầu bị lãng quên từ những năm đầu của Nguyên Võ, sau hơn mười năm, thiếu nữ Hồ Kinh Kinh vốn không thể tưởng tượng ra nổi, nàng nghĩ mãi vẫn không rõ Lý gia mà Đinh Ninh nhắc đến thì liên quan gì đến Thân Huyền, nhưng Thân Huyền chợt nở nụ cười khó hiểu: "Có thứ giống như miễn tử kim bài của U Triều sao?"

"Sẽ có, nhưng luật lớn hơn miễn tử kim bài." Đinh Ninh không chút do dự, nhìn y đáp.

Thân Huyền thấy vẻ bình tĩnh của Đinh Ninh, y cười cười, cười rất kỳ quái, nhưng y không nói gì nữa, chỉ ngẩng đầu nhìn ba đạo thân ảnh đã rõ ràng kia.

Đinh Ninh cũng không nhìn y nữa, ngẩng đầu nhìn về phía đám người Cố Hoài đi xuống đáy cốc.

Ánh mắt của hắn vẫn bình tĩnh dị thường, nhưng giống như rất nhiều người không thích hắn, Cố Hoài cũng vô cớ chán ghét, nhíu mày khó chịu.

Song người mở miệng đầu tiên không phải lão, mà là đang Ô Thị Quốc Đại Vu, kẻ có địa vị chí cao, nhưng lại phản bội Ô Thị Quốc.

"Thật hân hạnh, đa tạ!"

Chiến Ma Ha rất nghiêm túc khom mình hành lễ với Đinh Ninh, gửi tới lời đa tạ.

Đinh Ninh gật đầu đáp lễ, nhưng không đáp trả y, mà đảo mắt nhìn về phía Cố Hoài đang nhăn mày, chăm chú hỏi: " Ta phải chết ở chỗ này sao?"

Cố Hoài hơi ngẩn ra, đột nhiên có chút đồng cảm, nhưng lập tức hóa thành trào phúng.

Lão nhìn Đinh Ninh, trào phúng nói: "Ngươi quá thông minh, hơn nữa cả ta cũng không ngờ ngươi lại có thể mang theo bọn chúng đến nơi đây. Vả lại ban nãy ngươi đối mặt loại kiếm ý mà ngay cả ta cũng chưa chắc ngăn cản được vẫn có thể sống sót, so sánh với những biểu hiện này của ngươi, Tục Thiên Thần Quyết cùng vài cảm thụ của nàng, đều không còn quan trọng."

Vẻ bình tĩnh trên mặt của Đinh Ninh có chút thay đổi, không phải hoảng sợ, mà cũng mang vẻ trào phúng giống như lão: "Lúc trước các ngươi nhất quyết muốn nghĩ cách giết chết người kia, có phải cũng vì thế hay không? Cũng không phải chỉ vì quyền thế, mà là vì hắn quá ưu tú vàcường đại, cường đại đến mức khiến các ngươi cảm thấy nguy hiểm, cảm thấy không thể vượt qua?"

Trên khuôn mặt của Cố Hoài phủ lên chút hàn ý, nhưng lão không che giấu, chỉ bình thản nói: "Giống như rất nhiều Long Tộc tự nhiên diệt vong vào thời Thượng Cổ, Thiên Ý nói chung đều không cho phép thứ sinh vật coi mọi thứ khác là thức ăn, không có thiên địch tồn tại."

"Chỉ vì vậy sao?"

Đinh Ninh nở nụ cười: "Cho nên căn bản không cần để ý tình bạn, thậm chí là tình nghĩa huynh đệ?"

Cố Hoài cười lạnh một tiếng, lão không trả lời nữa.

Đối với lão mà nói, với thân phận và tình cảnh lúc này của Đinh Ninh, lão cũng khinh thường trả lời vấn đề này.

"Vô sỉ!"

Hồ Kinh Kinh phẫn nộ đến mức toàn thân đều run rẩy.

Nàng từ lúc bắt đầu đã nghĩ đến việc tu hành giả cường đại của Ô Thị Quốc, hoặc có lẽ là cường giả có liên quan với Thiên Lương thật ra đã sớm cấu kết với Trịnh Tụ, cho nên mới để trận chiến tranh này nổ ra Tổ Địa. Nhưng mãi đến lúc này, nàng mới thông qua đối thoại của hai người hiểu rõ hoàn toàn vì sao Đinh Ninh ngay từ đầu đã hỏi Cố Hoài câu như vậy.

Chỉ là vì quá mức kiêng kị, bởi vì Đinh Ninh quá mức ưu tú, Cố Hoài không cho phép Đinh Ninh còn sống sót rời khỏi đây, với nàng thì hành vi này quá mức vô sỉ.

"Thân đại nhân?"

Cố Hoài không nhìn nàng, trong mắt lão thì tu hành giả cùi bắp như Hồ Kinh Kinh không đáng để lão lãng phí nước bọt, lão chỉ nhìn Thân Huyền bên cạnh Đinh Ninh, gật đầu chào hỏi.

Thân Huyền không có bất kỳ động tác gì, chỉ lạnh lùng đứng đấy, cũng không phát ra bất kỳ thanh âm nào.

Chẳng qua là loại không nói không làm này, đã cho thấy thái độ của y.

Sự trào phúng, lạnh lùng trên khóe miệng của Cố Hoài càng thêm nồng đậm.

"Chẳng lẽ ngươi vẫn cảm thấy có thể bảo vệ hắn có thể sống, sau đó từ trong tay của hắn đạt được Tục Thiên Thần Quyết, có thể quay về Trường Lăng phong quang một phen?"

Lão nhìn Thân Huyền, nói: "Dù có cái loại khả năng này, ngươi cảm thấy ngươi có thể làm được với tình cảnh hiện tại sao?"

"Đố kị tài năng, mượn lực, vô sỉ." Thanh âm của Lệ Tây Tinh vào lúc này vang lên: "Tông chủ của Linh Hư Kiếm Môn, chẳng qua chỉ có như vậy, ngay cả ta cũng cảm thấy thẹn."

Góp gió thành bão, thái độ của những người này từ nãy đến giờ đã đủ để chọc giận Cố Hoài.

Nhưng cũng đúng vào lúc này, Đinh Ninh lại bình tĩnh nói: "Nếu như vậy, hôm nay ngươi sẽ là người đầu tiên chết."

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn lên trên người Đinh Ninh.

Cố Hoài nở nụ cười.

Lão hơi ngẩng đầu lên, như nghe được chuyện cười lớn nhất trên thế gian, lặp lại câu nói của Đinh Ninh: "Hôm nay ta sẽ là

người đầu tiên chết?"

"Tam ngục."

"Mạc ngự."

"Minh tịnh quang."

Đinh Ninh cũng hơi ngẩng đầu lên, hắn không lên tiếng, chỉ dồn dập hô ra tên ba đạo kiếm thức, đồng thời tay trái chĩa vào Cố Hoài, bắn ba phát vào khoảng không.

Hắn và Thân Huyền, Lệ Tây Tinh, Hồ Kinh Kinh đều ở phía bên kia của đại thụ tử ngọc, chính giữa Cố Hoài cùng gốc đại thụ tử ngọc, lúc nói chuyện tuy chỉ cần nghiêng người là có thể thấy rõ mặt của đối phương, nhưng lúc này kiếm ý trực chỉ, lại giống như chỉ hướng gốc đại thụ phía trước, khiến mọi người cảm thấy tất cả kiếm ý đều nhắm vào gốc đại thụ.

Nhưng trong trận chiến vừa rồi, Thân Huyền, Lệ Tây Tinh cùng Hồ Kinh Kinh sớm đã vứt bỏ mọi nghi kị.

Lúc này nghe tên của 3 đạo kiếm thức này, ba người đều không có chút do dự, Kiếm Ý lập tức xuất theo ngón tay của Đinh Ninh.

Trong đồng tử của Cố Hoài càng thêm tràn ngập vẻ mỉa mai.

Đối với lão thì dù kiếm thức của ba người này có thể hình thành quỷ dị kiếm ý cường đại khó hiểu, nhưng với tu vi của lão thì động tác của ba người này vẫn quá chậm chạp.

Lúc này, nghe thấy 3 cái tên kiếm ý như vậy, hữu chưởng của hắn chậm rãi xẹt qua không trung, Một đạo kiếm quang màu trắng sáng như trăng tròn trực tiếp xẹt qua quanh đại thụ tử ngọc cắt ngang thân ảnh của ba người.

Nhưng ngay tại giây phút này, vẻ mỉa mai trong mắt biến thành cảm giác mất mát và đau đớn.

Lão không thể tin nổi nhìn về phía vai trái của mình.

Một lực lượng sắc bén xuyên qua vai trái của lão, tạo thành một cái lỗ xuyên thấu to cỡ ngón cái, máu tươi từ bên trong tuôn ra, mang theo lực lượng cường đại trong cơ thể lão, giống như một biển sao màu máu.

Miệng vết thương như vậy đương nhiên không đủ để giết lão, thậm chí không đủ để tạo thành thương tích thật sự nghiêm trọng, ảnh hưởng đến chiến lực của lão. Nhưng trùng kích tinh thần của lão, lại mãnh liệt hơn so với bất kỳ trận chiến nào trong quá khứ, thậm chí vượt qua lần chiến đấu trên hoang nguyên với Đao Kiếm Thần Hoàng Đường Hân.

Đạo kiếm quang giống như trăng cắt ra khỏi đám người Đinh Ninh ba thước, ngay lúc lão đâm vết thương, trên kiếm quang sáng trắng xuất hiện mấy đạo hắc tuyến, rồi đột nhiên tiêu tán.

Một số kiếm ý ẩn chứa trong đó biến thành một tia sát khí nào đó xuyên qua vai trái của lão.

Cố Hoài kịch liệt chấn động, trong thời gian mấy hơi thở, lão cảm thấy cực kỳ khó tin.

Không chỉ bởi vì một kiếm này của lão giống như đã bị đoán trước, mấu chốt nhất là đạo kiếm ý đâm thủng vai trái của lão, chính là sơ hở duy nhất trong một kiếm này của lão.

Không có nhát đâm này, lão thậm chí không nhận ra một kiếm này của mình lại có sơ hở lớn đến vậy, trong nháy mắt khiến cho lão không thể nào ngăn cản kiếm ý tập kích.

"Càng là như thế, ngươi càng phải chết."

Nhưng lão dù sao cũng là tông chủ Linh Hư Kiếm Môn, trong thời gian mấy hơi thở, lão bèn hiểu rõ loại chiến pháp phá chiêu của Đinh Ninh.

Một đạo Bản Mệnh khí tức từ trong tay lão tuôn ra, trong ánh mắt cuồng bạo lóe lên mười lăm đạo kiếm khí, một kiếm tiếp theo một kiếm, đâm về hư không phía trên.

Chiến pháp chỉ dẫn kiếm chiêu của Đinh Ninh căn bản không hợp đạo lý, nhưng loại chiến pháp không hợp đạo lý đâm bị thương lão có sơ hở căn bản... Chỉ cần lão đủ nhanh, đám người Đinh Ninh căn bản không cách nào dùng biện pháp này dùng chiêu phá chiêu, bất luận kiếm chiêu nào trong mắt của Đinh Ninh đều là hư vô, bất luận kiếm chiêu nào cũng đều có thể phá pháp.

Q5 - Chương 78: Hậu chiêu

Nhanh thì vô giải.

Dù Cố Hoài bị đánh bại trong trận chiến với Đường Hân ở ngoài hoang nguyên Cốc Ngục Quan, Kiếm Tâm hơi áp chế, nhưng dù sao lão cũng là tông chủ Linh Hư Kiếm Môn, là một trong mấy vị Kiếm Sư mạnh nhất thiên hạ.

Lão cầu nhanh, chính là nhanh đến mức người bình thường không thể phản ứng.

15 đạo kiếm ý mang theo Bản Mệnh Nguyên Khí vừa mới bắn ra, đâm thủng không trung phía trên Tổ Địa, xuất hiện mười lăm điểm tinh quang, như nhiều thêm 15 ngôi sao chân chính.

Kiếm ý như vậy thậm chí nhanh đến mức không người nào có thể đoán ra được.

Thân Huyền chỉ kịp cảm thấy bi ai, y biết cho dù lúc mình toàn thịnh, cũng gần như không thể tiếp được một kiếm này.

Chênh lệch chính là chênh lệch.

Tu vi hiện giờ của y đủ để khinh thường tuyệt đại đa số Thất Cảnh tại Trường Lăng, nhưng lại không đủ thể sánh bằng loại nhân vật truyền kỳ của Ba Sơn Kiếm Tràng ngày xưa như Cố Hoài, Trịnh Tụ, thủy chung kém một bậc.

Tuy đều là Thất Cảnh, nhưng chênh lệch giữa họ chính là chỉ một kiếm cũng chưa chắc có thể tiếp được.

Những người này giống như thần linh trên trời tại Trường Lăng, còn y chỉ là phàm nhân.

Cho nên một kiếm này chính là tử vong sao?

Nhưng ngay lúc trên không trung trong xuất hiện 15 ngôi sao, khi y không kịp phản ứng, Đinh Ninh lại vẫn đưa ra được phản ứng.

Phản ứng của Đinh Ninh cực kỳ đơn giản.

Hắn đưa tay ra, chân nguyên bên trong cơ thể nhanh chóng phun ra, bắn lên không trung: trên cây đại thụ tử ngọc trước mặt.

Nhiều râu thịt trên cây đại thụ tử ngọc phát sáng kỳ dị, tựa như có vô số tia chớp, dọc theo những sợi râu rậm rạp này đến đỉnh của cây đại thụ tử ngọc, sau đó lại phóng lên không trung.

Cố Hoài nhíu mày thật sâu.

Thiên Địa Nguyên Khí tuôn ra từ trên ngọn cây đại thụ tử ngọc đỉnh, mạnh mẽ tán loạn trên bầu trời, cũng không dẫn động uy lực của thiên địa biến thành sát cơ, chỉ đưa đến một tác dụng ---- đoạn tuyệt liên hệ giữa kiếm sơn của y và nữ chủ nhân của Trường Lăng.

Giống như là một đám mây đen che đậy tinh không.

Tinh quang kế tiếp không thể rơi lên kiếm của y, y không thể mượn sức mạnh của Trịnh Tụ, Trịnh Tụ cũng không cách nào lại mượn kiếm của y "nhìn" nơi đây, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản sát ý của y.

Lúc này chỉ có một người có khả năng tạo thành uy hiếp với lão.

Người này chính là Chiến Ma Ha đứng ở phía sau lão.

Chiến Ma Ha chỉ đứng lặng lẽ, nhưng trong không gian chật hẹp giữa y và Cố Hoài, có hơn mấy chục sợi ánh sáng màu đen

cứng như sắt hướng về phía lưng của Cố Hoài.

15 ngôi sao trên đỉnh đầu của Cố Hoài rơi xuống, không hướng về Đinh Ninh, lại hướng về không gian chật hẹp giữa Chiến Ma Ha và lão.

Giống như phá vỡ một mặt hồ phẳng lặng bị đóng băng.

Có một vài vết nứt rõ ràng trong không gian chật chội này.

Một bạch tuyến bằng thẳng xuất hiện ở chính giữa hai người, cứ như rạch đôi thiên hà thành hai thiên địa.

Cơ thể của Cố Hoài nhẹ bay về phía trước mấy trượng, Chiến Ma Ha trong nháy mắt chợt xuất hiện trên rìa của bức tường núi với bột đá và dịch cỏ, chỗ y từng đứng xuất hiện một khe nứt lớn, mặt ngoài quan tài đá vỡ vụn.

Dù gần như mọi lực lượng đều do y gánh, nhưng Ô Liễm Tử đứng ở bên cạnh vẫn bị ảnh hưởng, cơ thể đâm mạnh vào vách đá dựng đứng, Ô Liễm Tử phun mạnh một ngụm máu.

Vết thương trên vai trái của Cố Hoài cũng lần nữa nhỏ máu.

Y không thèm nhìn đám người Đinh Ninh cùng Thân Huyền, mà lạnh như băng xoay người, mỉm cười nhìn Chiến Ma Ha đứng trước vách đá, trong nụ cười mang theo vẻ châm biếm khó tả, thậm chí còn mang theo một tia thương hại: "Nhanh như vậy đã không nhịn được sao?"

Chiến Ma Ha không nhìn lại y, chỉ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Y bình tĩnh nói: "Hắn nói không sai, ngươi là người mạnh nhất nơi đây, cho nên ngươi phải chết đầu tiên. Huống hồ ngươi đã bị thương, vả lại hiện tại Trịnh Tụ đã không thể nào nhìn thấy kiếm của ngươi."

"Chỉ cần nàng không cách nào thông qua kiếm của ngươi nhìn thấy nơi đây, nàng sẽ không thể cảm giác được tạiTổ Địa thật sự đã xảy ra chuyện gì."

Sau khi dừng một lúc, Chiến Ma Ha nói tiếp: “Chỉ cần giết ngươi, nàng cũng không thể biết được rốt cuộc ta đã lấy được thứ gì trong này, nàng cũng không thể vì vậy mà nổi điên, nếu muốn hoàn toàn chinh phục mảnh hoang nguyên này, bình yên đối phó nỗi lo tam triều: Sở Yên Tề, nàng còn phải hợp tác cùng ta."

"Ý tưởng rất hay." Cố Hoài cười lớn, nhưng lập tức nghiêm mặt, lạnh lùng nói: "Song ngươi không phải Đường Hân."

Chẳng qua ngươi không phải Đường Hân. Những lời này vào lúc này cũng không khó hiểu. Chiến Ma Ha cũng tự biết không bằng Đường Hân.

Nhưng y cũng không phẫn nộ vì này câu nói tràn ngập trào phúng này.

Y chậm rãi cúi đầu, ánh mắt hướng về Đinh Ninh.

Cố Hoài nhìn y, vẫn mặt không biểu tình, giống như đang nhìn một người chết.

Sau đó lão xuất kiếm.

Lão luôn luôn đều hiểu đạo lý đánh đòn phủ đầu.

Đặc biệt là giáo huấn từ Nguyên Võ đăng cơ 3 năm trước, càng khiến cho lão hiểu sâu sắc chỗ tốt của đánh đòn phủ đầu.

Lúc này lão cần nhanh, tuyệt đối sẽ không ra tay chậm hơn những kẻ này.

Thân Huyền bị thương nặng đã không còn đáng chú ý, nhưng người Thiên Lương này vẫn là kình địch đáng sợ, cho nên lão

không chút do dự, vận dụng kiếm nhanh nhất của Ba Sơn Kiếm Tràng ngày xưa, cũng là kiếm nhanh nhất trên thiên hạ từ trước đến nay.

Kiếm này gọi là "Niệm Hư".

Ngay lúc Cố Hoài vừa nghĩ, không gian trước người Chiến Ma Ha tựa như nứt ra, trực tiếp xuất hiện một đạo kiếm ảnh.

Đạo kiếm ảnh này chỉ dài một xích, nhưng lại vô cùng trầm trọng, mang theo một loại khí thế trấn áp thiên địa, giống như hình ảnh thu nhỏ của kiếm sơn kiếm.

Không chỉ là trước Chiến Ma Ha, ngay trong nháy mắt, tại không gian trước mặt Đinh Ninh, Thân Huyền, Lệ Tây Tinh cùng Hồ Kinh Kinh, đều giống như trực tiếp nứt ra, xuất hiện một đạo kiếm ảnh giống nhau.

5 đạo kiếm ảnh này đều chân thật.

Ngoại trừ Ô Liễm Tử lúc này còn chưa đứng lên, kiếm này của Cố Hoài đồng thời tấn công năm người.

Chiến Ma Ha lật bàn tay, một cỗ Bản Mệnh Nguyên Khí mạnh mẽ tuôn ra.

Đây là một cỗ Đao Ý, nhưng tựa hồ mang theo sức mạnh hô ứng với ánh trăng, như thể trực tiếp hái xuống huyền nguyệt trong bầu trời đêm.

Thời gian của một ý niệm quá ngắn ngủi, nhưng y đang chờ đợi.

Bởi vì y cũng chỉ có thể có thể ngăn cản một kiếm của Cố Hoài tấn công mình, nếu Đinh Ninh không cách nào phá cục thì chỉ trong tích tắc, đám người Đinh Ninh sẽ chết hết.

Đinh Ninh dường như không có bất kỳ động tác gì.

Nhưng một đạo kiếm ý nhẹ nhàng, nhỏ yếu đến mức không thể phát hiện, nhanh hơn cả đao ý của y, thậm chí nhanh hơn cả kiếm ý "Niệm Hư" của Cố Hoài.

Đạo kiếm ý nhẹ, nhỏ yếu đến từ trên thân trung niên nam tử nằm ở trên gốc đại thụ tử ngọc, lúc chạm vào đao ý của Chiến Ma Ha bèn hóa thành phong vũ.

Cố Hoài với khuôn mặt không cảm xúc, trong mắt tràn ngập mỉa mai bỗng nhiên hoảng hốt, lão không kịp quay người, nhưng cảm giác đã vượt qua cực hạn bình thường, rơi vào tên trung niên nam tử.

Một đạo phi kiếm yếu ớt trắng nhạt nhanh chóng lui về sau, đâm về phía gốc tử ngọc đại thụ.

Cùng lúc đó, tên quỷ dị trung niên nam tử đang co giật run rẩy, nhìn như tuyệt đối không còn chiến lực, nhưng đã ngồi dậy, với sức mạnh đáng sợ giữa hai lòng bàn tay.

Lông mày của Chiến Ma Ha giãn ra, giờ y mới được thông não.

Y giờ mới hiểu Đinh Ninh hậu chiêu ở nơi nào.

Đao ý trong tay y cũng không bảo lưu, quyết nhiên bay ra ngoài.

Huyền Nguyệt tạo ra, ngay lập tức cắt đứt kiếm quang giống như một đoạn xích sắt xuất hiện từ khoảng không trước mặt, rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Trong Tổ Địa, thậm chí toàn bộ phong vũ mãnh liệt trong thiên địa, một đạo vô song kiếm ý, quét sạch phong vũ thiên địa kiếm, đâm thẳng tắp vào sau lưng Cố Hoài.

Sự khó hiểu cùng khiếp sợ trong lòng Cố Hoài thậm chí khiến hắn hụt hẫng, lúc này lão vẫn có năng lực giết chết đám người Đinh Ninh, nhưng chính bản thân y không muốn chết.

Mấy đạo hư ảnh tiểu kiếm trầm trọng như núi đang gần như nghiền ép trên đỉnh đầu đám người Đinh Ninh bỗng nhiên biến mất.

Tất cả sức mạnh giống như là dường như lại cách không bị hút vào tay lão.

Một tiếng nổ vang, kiếm sơn vẫn chưa xuất hiện, nhưng thần hồn của tòa kiếm sơn lại dường như đã tới tay lão, tay phải của lão như thể nắm lấy một tòa Đại Kiếm Sơn vô hình lớn, chém về phía phong vũ đầy trời.

Cùng lúc đó, năm ngón tay trái của lão búng ra, một vòng kiếm quang màu tím nhạt cắt vào khoảng không, tại phía trước Huyền Nguyệt của Chiến Ma Ha, cắt ra một lỗ hổng thuần hình tròn.

Kiếm ý trên tay trái của lão trống rỗng mà thần diệu, như mang theo khí tức từ không gian khác, chạm vào đao ý của Chiến Ma Ha.

Kiếm ý tinh thuần trên tay phải nặng như núi, quá sức cương mãnh, như thể nó đối kháng với vô song kiếm ý của quỷ dị trung niên nam tử.

Trong chớp nhoáng này, lực lượng cùng khí thế mà lão triển hiện giống như thiên thần.

Nhưng cùng lúc đó, lão hét lên một tiếng gầm thê lương tới cực điểm!

Q5 - Chương 79: Nhả tơ

Cho dù là Huyền Nguyệt, hay là mưa gió vô tận, vào lúc này đều bị kiếm ý do lão thi triển cứng rắn ngăn cản.

Nhưng dù bản thân Huyền Nguyệt cùng mưa gió không thể tiếp cận cơ thể của lão, thì chấn động mạnh mẽ không cách nào thoát ra được đều truyền tới trên người của lão.

Chính là bởi vì như thế, Cố Hoài mới phát ra tiếng quát chói tai vô cùng đáng sợ.

Ngay lúc lão hét lên, trong thân thể của lão phát ra một tiếng nổ cực lớn, giống như là hai con thao thiên cự lang đang húc vào nhau.

Trên gương mặt trơn nhẵn như ngọc của lão bỗng xuất hiện vô số nếp nhăn, từ trong những nếp nhăn bay ra những hào quang óng ánh, mỗi một đạo hào quang đều giống như một đạo đao ý và kiếm ý vỡ vụn.

Trong đôi mắt của Cố Hoài tràn đầy khó tin và đau đớn, lão cúi đầu nhìn về phía thân thể của mình.

Trên bụng của lão xuất hiện một vết thương, máu tươi tuôn ra từ bên trong, có thể mơ hồ nhìn thấy cơ quan nội tạng trong đó.

Trong nội tạng có rất nhiều mảnh vụn nhỏ, lóng lánh chút hào quang màu đen, giống như cát bụi bốc cao trên hoang nguyên.

Vết thương này xé nát từ trong ra ngoài, không do bất cứ ai có mặt ở đây, mà là do Đường Hân gây ra từ trận chiến lúc trước.

Tuy lão mượn sức mạnh của Trịnh Tụ để giết chết Đường Hân,

khiến Đường Hân đối với lão giống như người qua đường tình cờ gặp trên hoang nguyên, nhưng dù là về ý chí hay thể xác đều gây ra tổn thương lớn cho lão.

Dù hấp thu một tí linh vũ, nhưng lúc đến trung tâm Tổ Địa thì linh vũ đột ngột ngừng lại, cho nên trước sức ép từ bên trong và bên ngoài, vết thương do đao kiếm Thần Hoàng Đường Hân mang lại lần đầu bộc phát.

Nhìn Cố Hoài gào thét thảm thiết, sâu trong đôi mắt của Chiến Ma Ha tràn đầy thương cảm.

Từ lúc vô song phong vũ kiếm ý xuất hiện, y đã biết Cố Hoài chết chắc.

Một nhân vật truyền kỳ Ba Sơn Kiếm Tràng mà lại chết lãng xẹt như vậy, dù là y cũng có chút khó tin, thậm chí có chút đồng cảm.

Nhưng y vẫn cảnh giác.

...

Cố Hoài rõ ràng tình cảnh của mình hơn so với bất kỳ ai, nhưng lúc này ngoại trừ kinh sợ ra thì phần nhiều vẫn là khó tin.

Tựa như rất nhiều người sắp chết, vẫn không tin mình sẽ chết.

Nhưng dù có tin hay không, lão đều biết mình phải chết.

Lão ngẩng đầu nhìn về phía Đinh Ninh.

Ngoại trừ quỷ dị trung niên nam tử dính liền với đại thụ tử ngọc, lúc kiếm ý lại chui xuống lòng đất, thì tất cả mọi người đều hiểu lão muốn làm gì trước khi chết.

Trong bầu trời xuất hiện một cái chấm đen, càng tới gần thì nhìn ra đấy là một ngọn núi.

Có tiếng răng rắc trên đường đi, cũng không biết là cung điện bị ép vỡ vụn, hay là hư không bị xé nứt phát ra thanh âm.

Toà kiếm sơn theo ánh mắt của lão, hướng về phía Đinh Ninh.

"Điều cuối cùng muốn làm trước khi chết vẫn là muốn kéo ta chôn cùng, xin hỏi ngươi làm như vậy thì có lợi cho ai?"

"Là ta bảo ngươi tới đây giết ta sao?"

"Ngươi sắp chết rồi, vẫn còn quan tâm đến suy nghĩ của nàng và Nguyên Võ sao? Vẫn còn nghĩ đến tương lai ta có thể mạnh hơn ngươi hay không sao?"

"Ngươi không muốn giữ lại ta, xem ta có thể làm gì với nàng và Nguyên Võ sao?"

Đinh Ninh ngẩng đầu nhìn tòa kiếm sơn.

Bóng ma cùng uy áp của kiếm sơn bao bọc hắn vào bên trong.

Sau khi tông chủ của Linh Hư Kiếm Môn xác định mình chết chắc, dù không có trợ lực từ Trịnh Tụ, vẫn mạnh đến tình trạng khiến người ta khó có thể tưởng tượng, thậm chí kiếm ý của lão lúc này còn mạnh hơn lúc đánh với Đường Hân.

Tất cả sát ý của kiếm này đều tập trung vào Đinh Ninh, nhưng Đinh Ninh chỉ bình tĩnh nhìn kiếm sơn từ trên trời hạ xuống, không ngừng mỉa mai.

Cố Hoài bỗng dưng rùng mình. Cũng không phải là bởi vì thương thế, mà do tâm tình của lão chấn động kịch liệt.

Chẳng qua là ngay câu nói đầu tiên của Đinh Ninh, cũng đã tạo thành ảnh hưởng lớn đối với tâm tình của lão, khiến cho kiếm ý của lão xuất hiện chấn động.

Kiếm ý trong kiếm này không hề hoàn mỹ.

Nhưng dù không hoàn mỹ, cũng vẫn là một kiếm của tông chủ Linh Hư Kiếm Môn, cũng vẫn là kiếm sơn kiếm.

Chiến Ma Ha găm mắt nhìn lên kiếm sơn kiếm.

Kiếm sơn kiếm vừa mới xuất hiện trên bầu trời, ngay khi xác định sát niệm bao phủ Đinh Ninh, trong đôi tay của y cũng đã xuất hiện một thanh loan đao màu đen.

Trên thanh loan đao có vô số vết lốm đốm như mã não bị phong hóa nghiêm trọng, nhưng trong mỗi một vết lốm đốm cong như móng ngựa đều được chiếu sáng bởi ánh trăng linh thiêng nhất.

Khi kiếm ý của Cố Hoài dao động, Chiến Ma Ha cũng đưa ra lựa chọn, đôi tay của y nắm chặt thanh loan đao, phát ra tiếng kêu lớn.

Một đao kia giống như đánh thức và hút thần hồn của Giao Long màu xanh vừa mới chết ở chỗ này, trong cuồng phong hỗn loạn, có một long ảnh bay vút lên trời, húc mạnh vào mép kiếm sơn kiếm.

Y cũng không muốn ngạnh kháng một kiếm này, chỉ muốn thay đổi nơi một kiếm này rơi xuống.

Như y mong muốn, kiếm sơn kiếm trong không trung phát ra một tiếng nổ vang cực lớn khó có thể tưởng tượng, bắt đầu chếch đi. Trên không trung, càng nhiều tiếng nổ liên miên vang lên, mơ hồ có vô số càng thêm điểm đen nhỏ như hạt mưa rơi xuống, vách núi từ trên xuống dưới đều sụp đổ.

Nhưng đây chỉ là bắt đầu.

Kiếm sơn kiếm nghiêng nghiêng rơi xuống, thân kiếm cùng vách núi va vào nhau.

Toàn bộ Tổ Sơn cũng bắt đầu lắc lư, trên sơn thể xuất hiện một vết nứt dọc theo thanh kiếm.

Chỉ là không ai quan tâm đến điều này.

Dù kiếm sơn kiếm bị lệch, nhưng luồng sát khí sắc bén vẫn rơi xuống dọc theo một đạo phù văn của kiếm sơn kiếm, vẫn rơi về phía Đinh Ninh.

...

Sắc mặt của Lệ Tây Tinh trở nên vô cùng trắng bệch.

Gã biết mình không thể đở nổi kiếm ý này.

Trước một đạo Kiếm Ý này, gã chỉ nhỏ bé như một con ruồi dưới mũi kiếm, thậm chí dù chết cũng không thể cải thay đổi dưới xu thế mũi kiếm rơi.

Nhưng gã vẫn ngẩng đầu, kiên định vung mạnh Lão Nha Kiếm.

Một bức tường vô hình mang tất cả sức mạnh và ý chí của gã.

Nhưng lúc này, bên cạnh Đinh Ninh bên người có một người còn nhanh hơn gã. Người này đương nhiên chỉ có thể là Thân Huyền.

Bởi vì có Chiến Ma Ha ngăn cản, cho nên y có thời gian cân nhắc thiệt hơn. Y biết nếu mình lại ngăn cản một kiếm này, tất nhiên sẽ càng bị thương nặng hơn, thậm chí rất có thể sẽ trực tiếp mất mạng.

Nhưng nếu y không ra tay, ở đây không ai có thể ngăn cản Đinh Ninh bị giết. Cho nên đây chính là một ván bạc.

Một ván bạc dùng mạng làm tiền đặt cược.

"Lý gia sao?"

Y nghĩ về điều đó, quyết định chơi một canh bạc.

Bởi vì nếu cứ sống như vậy... sống cũng không có nghĩa lý gì.

Y xuất kiếm.

Một chùm máu đỏ tươi bốc lên, giống như toàn bộ máu tươi trong Đại Phù Thủy Lao lơ lửng nhiều năm như vậy đều bị một kiếm này của y thu hết, lao thẳng tới kiếm ý đang ép xuống.

Lệ Tây Tinh rùng mình.

Gã không cảm thấy có quá nhiều áp lực, bởi vì kiếm ý này đã va chạm với kiếm ý của Cố.

- Rắc rắc rắc rắc...

Vô số tiếng nứt xương vang lên trong cơ thể Thân Huyền.

Kèm theo âm thanh giống như da thịt bị xé rách vang lên.

Thân Huyền cười sầu thảm. Y cảm giác mình đã thua. Xương cốt vỡ vụn chưa hẳn có nghĩa chết, nhưng kinh mạch cùng nội tạng bị xé rách, thì ngay cả cường giả như Cố Hoài cũng khó có thể sống sót.

Cường giả như Cố Hoài dù chiến ý không hoàn mỹ, cũng dư sức giết chết y đang liều mạng, như thể y thay Đinh Ninh gánh chịu sát ý cuối cùng.

Y cười nhạt, nhìn về phía Đinh Ninh, thậm chí bắt đầu cảm thấy tất cả những điều này chỉ là sự sắp đặt hoàn hảo của Đinh Ninh.

Bởi vì bất kỳ màn trình diễn nào của Đinh Ninh trước đó đều quá hoàn hảo, cứ như mọi thứ đều nằm trong dự liệu của hắn.

"Ngươi đánh bạc thắng."

Nhưng đúng lúc này, Đinh Ninh nói với ycâu này.

Sau đó nhẹ giọng nói: "Dù chúng ta có chết ở đây, nhưng ít ra bây giờ ngươi sẽ không chết."

Lúc này Đinh Ninh đã chạm vào y. Thân Huyền đã nghe được vô số thanh âm rất khẽ.

Giống như ảo thanh trước khi chết, chẳng qua thanh âm này đến từ chính thân thể của Đinh Ninh. Sau đó hắn cảm thấy vô số sợi tơ nhỏ bay vào cơ thể mình. Loại cảm giác này giống như trong thân thể của Đinh Ninh phun ra rất nhiều thứ nhỏ như sợi tơ, thấm vào thân thể của y.

Nhưng ngay sau đó, những sợi tơ này đều hóa thành mưa.

"Đây là?"

Y kinh sợ tới cực điểm, không chỉ là bởi vì trong trận mưa này ẩn chứa sinh mệnh lực mạnh mẽ, mà còn đến từ bản thân những sợi tơ kia.

Q5 - Chương 80: Người Thiên Lương cuối cùng

Lúc nhìn thấy Thân Huyền xuất kiếm ngăn cản kiếm ý của mình, Cố Hoài cảm thấy ngay từ đầu mình đã phạm sai lầm ở phương diện nào đó.

Từ lúc mới bắt đầu, Đinh Ninh có thể phá giải chiêu kiếm của lão, dường như không phải chỉ nhờ vào thiên phú, mà do hắn hiểu quá sâu, thậm chí như thể có thể đoán được tiếp theo lão sẽ thi triển chiêu kiếm nào.

Đây không phải chỉ là quen thuộc với kiếm kinh mà lão tu luyện, mà còn quen thuộc cả tính cách, cách xuất kiếm, và mọi thứ khác của lão, mới có thể đúng chuẩn lão sẽ xuất loại kiếm thế nào.

Chỉ vì lão quá mức kiêu ngạo và tự tin, cho nên cảm giác mơ hồ này chưa chính thức hiện lên trong đầu. Nhưng đến lúc này, người như Thân Huyền lại dám không tiếc tính mạng đỡ kiếm thay Đinh Ninh, lão mới chính thức bắt đầu hiểu ra vấn đề.

Nhưng lão vẫn không có thể hiểu được, trừ người nọ, ai sẽ hiểu rõ chiêu kiếm cùng cách làm người của lão như thế?

Dù là những người còn lại của Ba Sơn Kiếm Tràng, dù là truyền nhân của người nọ cũng không thể nào làm được như thế.

"Vì sao?"

Lão cảm thấy khó tin nhìn Đinh Ninh, mất hồn nói.

Kiếm sơn kiếm không tiếp tục rơi xuống, khảm trong vách núi, nhưng kiếm khí vẫn còn thẩm thấu vào trong vách núi, trong vách

núi vẫn vang lên vô số âm thanh vỡ vụn.

Trong cơ thể của Cố Hoài đang vang lên vô số âm thanh vỡ vụn.

Mặt ngoài da thịt của lão bắt đầu xuất hiện nhiều vết thương hơn nữa.

Những vết thương này đến từ các trận chiến rất xa xưa, kẻ gây ra những vết thương này đều là những cao thủ hàng đầu võ lâm, song những vết thương này vốn đã lành lặn từ lâu. Thậm chí ngay cả bản thân Cố Hoài cũng không cảm giác được, nhưng hôm nay toàn thân lão gần như tan rã, những thương tích lại hiển lộ ra.

...

Thân Huyền như đang đắm chìm trong suối nước Bất Lão Tuyền, y cảm giác được sinh cơ đã rời xa mình lại tràn ngập tại trong cơ thể, vết nứt nơi sâu nhất trong cơ thể cũng nhanh chóng khép lại.

Y ngẩng đầu lên, biết mình sẽ không chết, nhưng khi thấy những vết thương hiện lên trên người của Cố Hoài, y hiểu rằng Cố Hoài chết chắc rồi.

Lệ Tây Tinh một kiếm bắn vào không, trong người có cảm giác vô cùng khó chịu, nhưng khi nhìn thấy bản thân, Hồ Kinh Kinh cùng Đinh Ninh vẫn bình an, bỗng dưng cảm thấy vô cùng ấm áp.

Ô Liễm Tử vẫn ngồi trên mặt đất, nhìn thấy cảnh này, chẳng hiểu tại sao tự nhiên cảm thấy vô cùng hâm mộ Đinh Ninh, gã lại cảm thấy lúc này Đinh Ninh cũng không vui.

Cố Hoài đã không cách nào khống chế chân nguyên của mình, không cách nào khống chế binh giải của thân thể mình, đối với Chiến Ma Ha mà nói, chỉ cần một động niệm thì có thể trực tiếp tiêu diệt Cố Hoài, nhưng lúc này y cũng không vội giết chết Cố

Hoài, chỉ đăm chiêu nhìn Cố Hoài và Đinh Ninh.

Đinh Ninh không trả lời ngay vấn đề của Cố Hoài, nhưng hắn cũng bắt đầu động bước, đi về phía Cố Hoài.

Trong thân thể Cố Hoài lại vang lên thêm tiếng băng vỡ, nhìn thấy Đinh Ninh đang đi tới, chẳng biết tại sao lão đột nhiên cảm thấy sợ hãi, nhưng lão không thể ngăn Đinh Ninh lại gần.

Đinh Ninh đi thẳng đã đến trước mặt lão, sau đó nhìn lão dần trở nên xám ngoét, thậm chí trong con ngươi cũng xuất hiện vết nứt như băng tan, rất nghiêm túc nói: "Ta đã nói ngươi sẽ chết đầu tiên."

Cố Hoài cảm thấy vô cùng đau khổ, nhưng lão không thể phẫn nộ cũng không trả lời, bởi vì điều này đã trở thành sự thật.

"Lúc ta phát hiện có thể lợi dụng gốc cây này để cắt đứt mối liên hệ giữa ngươi và Trịnh Tụ, thì hôm nay ngươi đã định trước sẽ chết." Đinh Ninh nhìn lão, nói ra: "Đối với Trịnh Tụ, ngươi cũng chỉ là một con chó. Rất nhiều người không coi ngươi là chó, nhưng ngươi lại cứ khăng khăng làm chó, giúp đỡ nàng giết chết không người coi ngươi là chó."

"Ngươi chính là truyền nhân của Cửu Tử Tằm, đệ tử của hắn!"

Cố Hoài thấy Thân Huyền vẫn còn chưa chết, trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh lúc trước, lão rốt cuộc hiểu ra điều gì đó. Trong giọng nói của lão cũng như cùng mang theo tiếng vỡ vụn, mơ hồ không rõ.

Nhưng ngoại trừ Thân Huyền và Chiến Ma Ha, 3 người còn lại ở đây, ngay cả Lệ Tây Tinh cũng như bị một chiếc búa tạ vô hình đập thẳng vào tim, toàn thân không ngừng run rẩy.

Đinh Ninh không phủ nhận, hắn chỉ bình tĩnh đưa tay ra.

Cố Hoài vốn đã dùng hết tất cả khí lực, toàn thân vỡ vụn sắp mà chết, nhưng giống như Thân Huyền, một khí tức sinh động lại từ tay của hắn rót vào giữa tâm mạch của Cố Hoài, giúp lão còn có thể duy trì trạng thái bây giờ.

"Trả lời ta một vấn đề, ta cũng nói cho ngươi biết một bí mật."

Đinh Ninh nhìn Cố Hoài bởi vì mức kích động mà toàn bộ khuôn mặt đều trở nên vặn vẹo, nói nhẹ nhàng nhưng rất chân thành.

Cố Hoài đột nhiên trở nên vô cùng căng thẳng, lão hỏi: "Cái gì?"

Đinh Ninh nói thẳng: "Đại Hình Kiếm ở đâu?"

Cố Hoài lập tức trừng lớn mắt tới cực điểm, bờ môi cũng bắt đầu nứt ra.

"Ta không biết ở đâu, không có ở Linh Hư Kiếm Môn."

Lão cảm thấy Đinh Ninh không cho mình quá nhiều thời gian, cho nên dù rất kích động, nhưng lão vẫn lập tức trả lời.

Đinh Ninh hơi nhíu mày.

Nói một cách chính xác, Cố Hoài không đưa ra được đáp án.

Nhưng điều này đã loại bỏ ít nhất một trong những giả định quan trọng của hắn, giúp hắn lờ mờ đoán ra được đáp án. Cho nên hắn lại gần nửa bước, nhẹ giọng nói vào tai của Cố Hoài: "Khi mận chín vàng, hãy xem tôi cắt khuôn mặt đó."

Đây là một câu nói dường như không liên quan gì đến tình cảnh hiện nay, hơn nữa bản thân lời nói cũng rất kỳ quái.

Nhưng Cố Hoài lại hiểu rõ ý của một câu nói kia. Đây là một câu ngạn ngữ.

Từ rất nhiều năm trước trong một mảnh rừng mận, mưa phùn lất phất nhẹ, có người đã nói những lời này lúc cùng lão pha trà luận kiếm.

Lúc ấy mận trong rừng mận còn non và xanh, còn phải hai tháng nữa thì mận mới chín vàng.

Nữ Kiếm Sư nổi danh trong thành Trường Lăng, có ngoại hình rất xấu xí, nhưng lại cực kỳ thích chưng diện, tự cho mình siêu phàm, hơn nữa tính cách dữ dằn, đã kết thù hận với bọn họ.

Song vào thời điểm đó Nữ Kiếm Sư mạnh hơn bọn họ rất nhiều, theo cách nghĩ của lão, chỉ hai tháng tu hành thì không có cửa thắng được Nữ Kiếm Sư kia.

Nhưng cuối cùng người nọ lại phá cảnh thành công trong thời gian hai tháng, làm được điều mà hắn đã nói. Chuyện này, chỉ có lão và người nọ biết.

Lúc này Cố Hoài rất khó có thể lý giải cảm xúc của mình, nhưng lão chỉ cảm thấy vô cùng rét lạnh, giống như có vô số bông tuyết khảm vào thân thể, ánh mắt lão nhìn Đinh Ninh, cứ như đã nhìn ra chân tướng nào đó.

"Ngươi không... ngươi là..."

Nhìn thấy chân tướng, nhưng mặt của lão lại như thể nhìn thấy vô số điều không chân thực.

Lão run rẩy đến mức nói lắp bắp, nhưng Đinh Ninh cũng không có lão thời gian nói xong câu đó.

Thân thể của lão hoàn toàn tan biến. Toàn thân chẳng phân biệt trước sau, trong tích tắc biến thành vô số mảnh vụn, tan biến giống như thủy tinh vỡ vụn.

...

Nhìn Cố Hoài hóa thành cát bụi, tất cả mọi người đều có cảm giác không chân thực.

Nhưng một tòa kiếm sơn kiếm dính chặt vách núi, lại đang nhắc nhở tất cả mọi người chuyện này vô cùng chân thật.

Tông chủ Linh Hư Kiếm Môn, vào lần đầu tiên rời núi sau rất nhiều năm, đã bị giết chết tại nơi này.

"Cái gì là phải, lại cái gì là không phải?"

Chiến Ma Ha hít một hơi thật sâu, sau đó nhếch môi cười khó hiểu, nhìn xem Đinh Ninh, hỏi.

"Ta là cái gì cũng không quan trọng."

Đinh Ninh ngẩng đầu nhìn y, ung dung nói: "Mấu chốt ngươi là ai, người Thiên Lương cuối cùng."

Chiến Ma Ha khẽ gật đầu, động tác của y trông có vẻ vô cùng chậm chạp: "Vì sao ngươi nói ta là người Thiên Lương cuối cùng?"

"Không phải người Thiên Lương, tại sao có thể thiết lập một cái bẫy như vậy?" Đinh Ninh nhìn xuyên qua bầu không khí đã khôi phục tĩnh lặng trong đáy cốc, rơi vào khuôn mặt có chút trắng bệch của đối phương: "Nếu như người Thiên Lương coi Tổ Địa này là thánh địa, không cho phép bất cứ kẻ nào tiến vào, vậy nếu còn có người Thiên Lương khác tồn tại, thì sao có thể cho phép ngươi thiết lập một cái bẫy như vậy, cho phép ngươi tiến vào nơi này?"

Nghe Đinh Ninh nói như vậy, Chiến Ma Ha nở nụ cười, cười vô cùng bi thương: "Ngươi nói không sai, nhưng ta cuối cùng đã tiến vào nơi đây."

Q5 - Chương 81: Thuốc trường sinh bất tử

- Truyền thuyết dù sao cũng chỉ là truyền nhau thuật lại, ta muốn nghe sự thật của câu chuyện xưa kia.

Đinh Ninh nhìn Chiến Ma Ha đang cười tới mức vô cùng cảm khái, nhìn thoáng qua cây đại thụ Tử ngọc còn nguyên vẹn vô khuyết trong đại chiến kia, nói:

- Ta muốn biết trong này rốt cuộc có cái gì. *(Tử ngọc: ngọc bích màu tím, ngọc tím)

Chiến Ma Ha thu lại ý cười, dùng một loại ánh mắt quái dị nhìn hắn, khẽ giễu cợt:

- Nếu ngươi thấy cái gì cũng không còn quan trọng, vậy ta còn cần thiết phải nói cho ngươi biết sự thật chuyện xưa kia ư?

- Cần thiết.

Đinh Ninh nở nụ cười, hắn không nhìn về phía y, mà lại nhìn Ô Diễm Tử ngồi trên mặt đất, nói:

- Chúng ta chưa chắc là đối thủ của ngươi, nhưng có lẽ chúng ta có thể giết chết hắn trước khi ngươi giết chết chúng ta.

Chiến Ma Ha thuận theo ánh mắt Đinh Ninh nhìn Ô Diễm Tử một cái, châm chọc:

- Giết hắn?

Đinh Ninh nhìn y bình tĩnh nói:

- Mặc dù không biết vì sao ngươi nhất định phải mang theo hắn đến nơi này, nhưng nếu ngươi đã dẫn hắn đến đây, lại còn để hắn sống sót, vậy nhất định có đạo lý của riêng ngươi.

Lệ Tây Tinh cùng Hồ Kinh Kinh giật mình, không kìm được nhìn nhau một cái.

Ô Diễm Tử cũng ngây người, lúc trước tất cả mọi người không ý thức được điểm này, cho đến khi Đinh Ninh nói ra những lời như vậy thì tất cả bọn họ mới ý thức được, Ô Diễm Tử dường như không có tác dụng đối với trận bố cục này, cũng dường như hoàn toàn là người ngoài cuộc.

Nhưng lại âm thầm cấu kết với nữ chủ nhân vương triều Đại Tần, chuyện mở tổ địa này cũng không phải là chuyện vinh quang cần được chứng kiến, hay nhất định phải có người được tận mắt nhìn thấy, cho nên Chiến Ma Ha tuyệt đối sẽ không vô vị đến mức dẫn theo một người không liên quan tiến vào nơi này.

Huống chi Ô Diễm Tử là Vương tử nước Ô Thị, trước khi không thể xác định chính xác 100% đồ vật bên trong tổ địa, tuyệt đối là dư thừa khi mang theo người thân phận như Ô Diễm Tử ở bên.

Quá nhiều dư thừa, vậy chắc chắn phải có lí do nào đó.

- Ngươi mới bao nhiêu tuổi?

Chiến Ma Ha trầm mặc một lát, sau đó lạnh lùng lắc đầu rồi nhìn Đinh Ninh, cực kỳ thành khẩn nói,

- Nếu để cho ngươi sống thêm mười mấy năm, còn có ai trong thiên hạ có thể địch lại?

Vẻ mặt Đinh Ninh không có gì thay đổi, nói:

- Quá khen.

Thân Huyền chợt khẩn trương hẳn lên, gã liên tục ho ra hai ngụm máu.

Gã cảm nhận được thiên địa nguyên khí quanh người Chiến Ma Ha có chút biến đổi, nhưng đúng lúc này, Đinh Ninh lại quay đầu nhìn gã một cái.

Gã nhìn ra ý trong mắt Đinh Ninh, cho nên ngừng lại.

"Xùy" - một tiếng nứt vang lên.

Thanh âm chỉ có một tiếng, song tên nam tử trung niên trên người có râu thịt tương liên quỷ dị với đại thụ Tử ngọc, thân thể lại đứt thành vô số mảnh vụn trong tức khắc, dịch nhờn màu đỏ tím cùng mảnh vụn như thịt ngó sen rơi xuống đất, rốt cuộc đã không thể nhìn ra hình người.

Trước khi thanh âm vang lên, có một đạo phi kiếm nở rộ vô số hoa nhỏ, biến mất trong thân thể nam tử trung niên này rồi lặng yên không một tiếng động rời đi, bay đến bên người Đinh Ninh.

Đại thụ Tử ngọc run rẩy như bị đau.

Chiến Ma Ha không nhìn mảnh vụn chảy xuôi trong dịch nhờn màu đỏ tím kia, cũng không nhìn gốc cây đại thụ này, mà chỉ vẻ mặt không chút thay đổi nhìn thanh phi kiếm của Đinh Ninh.

Sau đó y mở miệng nói:

- Người này từng là kiếm sư đứng đầu nước Thiên Lương thời cường thịnh ngày xưa, đại nguyên soái Thiên Lương quân - Thác Bạt Vô Sầu, Vô Song Phong Vũ Kiếm vô địch một thời, mặc dù ngươi phá Vô Song Phong Vũ Kiếm của hắn, nhưng hắn lúc này nhiều nhất cũng chỉ có bảy phần so với thời toàn thịnh, vả lại đã mất đi ứng biến nên không thể so sánh nổi.

Đinh Ninh khẽ gật đầu thành khẩn,

- Nếu như thời điểm toàn thịnh. Người này thực sự là vô địch một thời.

- Khi Thiên Lương chưa cường thịnh, thành quách nơi này mặc dù chưa chắc đã lớn bằng Trường Lăng, nhưng Tu hành giả cường đại lại không ít hơn chỗ kia, thậm chí sẽ không ít hơn Trường Lăng khi Ba Sơn Kiếm Tràng toàn thịnh.

Chiến Ma Ha lúc này đã không còn nóng vội, mà chậm rãi nói.

Đám người Lệ Tây Tinh cùng Hồ Kinh Kinh đều nghĩ đến rất nhiều Kiếm kinh mà thú đá kia ghi lại, trong lòng đã xác định lời nói của Chiến Ma Ha thực sự là thật.

Đinh Ninh cũng không nói gì, chỉ nhìn Chiến Ma Ha, chờ y tiếp tục nói.

Sau khi trầm mặc một lát.

Chiến Ma Ha lại không nói lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn gốc đại thụ như Tử ngọc kia.

- Cái này...?

Hồ Kinh Kinh lại phát ra tiếng kinh hô.

Không có bất kỳ khí cơ nào biến hóa, song đại thụ Tử ngọc cách nàng cùng đám người Đinh Ninh cũng không xa lúc này đang nhanh chóng tàn lụi.

Màu tím phai mờ.

Những dịch nhờn màu tím bên trong đại thụ Tử ngọc kia giống như mục nát, từ trong thụ văn chảy ra.

Chất gỗ vốn óng ánh theo những dịch nhờn màu tím này chảy ra mà trở nên xám xịt khô héo, không có bất kỳ khác biệt gì so với gỗ lim bình thường.

- Hắn các ngươi cho rằng là do gốc cây kỳ quái này cho hắn sức sống.

Chiến Ma Ha mở miệng, y nhìn gốc cây đại thụ bắt đầu nhanh chóng biến thành gỗ lim, chỉ lạnh lùng lắc đầu, nói:

- Thế nhưng sự thật hoàn toàn ngược lại, là hắn ban sức sống cho gốc cây này.

Khi những mọi người còn lại còn đang khiếp sợ và mờ mịt, Đinh Ninh lại như đã sớm đoán ra đáp án này, hắn nhìn gốc cây nhanh chóng mục nát kia, nói:

- Cho nên đối với hắn mà nói, gốc cây này cũng chỉ giống như một phòng giam, nhốt hắn ở nơi đây?

- Nếu hắn rời khỏi cây, cả cây và hắn đều sẽ thực sự chết đi.

Khóe miệng Chiến Ma Ha hiện ra một chút vẻ tàn nhẫn, giọng nói khẽ lạnh:

- Hắn tồn tại ở nơi đây chỉ có một tác dụng, chính là giết chết tất cả người đang cố gắng hiểu được chân tướng cuối cùng ở chỗ này.

Đinh Ninh thản nhiên tiếp lời:

- Vậy chân tướng thực sự trái ngược với truyền thuyết ngày trước của Thiên Lương các ngươi là gì?

Chiến Ma Ha cười lạnh nói:

- Không phải là một trận cứu rỗi bắt nguồn từ ôn dịch, từ đầu đến cuối chỉ là một vụ thảm sát bởi vì lựa chọn dẫn đến.

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn y, nói:

- Sẵn lòng nghe ngươi nói rõ.

Chiến Ma Ha cụp mí mắt xuống,

- Thiên Lương từ tổ sơn điềm lành, từ tổ sơn nhiều Linh mạch, nó hiển nhiên đã chậm rãi quật khởi từ trong hoang nguyên, trở thành nước lớn đứng đầu quan ngoại này. Thế nhưng cường thịnh không quá trăm năm, một ngày ngoài vũ trụ có sao băng rơi xuống, nơi đáp xuống cũng chính là tòa tổ sơn này.

Đinh Ninh khẽ gật đầu, hỏi:

- Chính là nơi này?

Chiến Ma Ha lạnh lùng gật đầu, nói tiếp:

- Sao băng thông thường trong hoang mạc đều ẩn chứa Thiên thiết và nhiều bảo vật khác, chỉ dùng cho luyện khí, nhưng trong ngôi sao băng này lại ẩn chứa dược lực làm cho xương trắng của người mọc ra máu thịt, sau khi nhập vào trong Linh mạch liền hóa ra một dòng Bất Lão tuyền. Nhưng kinh người nhất chính là trong ngôi sao băng này còn sinh ra thứ kỳ dị, không chỉ làm cho tu vi Tu hành giả tăng mạnh, hơn nữa thọ nguyên gần như không có tận cùng, tựa như thực sự trường sinh bất tử.

- Thọ nguyên không có tận cùng, tựa như thực sự trường sinh bất tử?

Nghe được lời nói như vậy, đừng nói là Lệ Tây Tinh, Hồ Kinh Kinh cùng Ô Diễm Tử, mà ngay cả Thân Huyền cũng khiếp sợ không nói nên lời thêm lần nữa.

Thuốc trường sinh bất tử chỉ tồn tại trong truyền thuyết, nếu một Tu hành giả thực sự trường sinh bất tử, vậy sẽ có được vô tận tu vi, sẽ tích lũy kinh nghiệm tu hành đến bực nào, cũng sẽ trở thành loại tồn tại ra sao?

Song lúc này, Đinh Ninh lại bình tĩnh lên tiếng:

- Cũng hóa thành cỏ cây giống như Thác Bạt Vô Sầu - chủ nhân Vô Song Phong Vũ Kiếm này?

Chiến Ma Ha thu hồi ánh mắt rơi vào trên cây khổng lồ đã hoàn toàn mục nát, nói:

- Tương tự như vậy.

Đinh Ninh nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói:

- Cho nên có vài người ở Thiên Lương ngày xưa muốn lợi dụng thứ sinh ra trong sao băng kia để trở thành tồn tại trường sinh bất tử, mà có một số người khác lại cho rằng điều này trái với tự nhiên, chính bởi vì lựa chọn khác nhau của mỗi người, mà cuối cùng ủ thành phản loạn cùng tàn sát?

Mặc dù trong lòng đã sớm có đánh giá cực cao đối với Đinh Ninh, nhưng mắt thấy hắn dễ dàng suy nghĩ rõ ràng chuyện trong đó như rút kén nhổ tơ, tâm tình khiếp sợ trong lòng y càng ngày càng nồng đậm.

Y khẽ gật đầu, lạnh lùng nói:

- Lúc ấy sao băng rơi xuống hình thành nên Bất Lão tuyền, đối với Thiên Lương mà nói là phúc nguyên* trên trời rơi xuống, nhưng cũng là thay đổi cực lớn, hoàng đế Thiên Lương lúc đó đương nhiên phong tỏa nó, không phải ai cũng có thể tiếp cận, cho nên khi phát hiện thứ sinh ra trong sao băng, những người đầu tiên không nhịn được vận dụng chính là hoàng tộc Thiên Lương.” (*phúc nguyên: niềm vui vẹn toàn)

- Nếu là thuốc trường sinh bất tử, cho dù thân thể thay đổi thì dường như máu thịt vẫn giữ nguyên, đối với người tu hành mà nói cũng không phải là chuyện quá đáng sợ.

Đinh Ninh nhìn Chiến Ma Ha, nói:

- Hoàng đế vận dụng mà tôi tớ lại phản, chắc bởi vì thuốc trường sinh bất tử này không phải hoàn toàn tốt đẹp, chỉ sợ có chỗ nào đó không tốt?

Chiến Ma Ha nhìn hắn thật sâu, cũng không phủ nhận mà chậm rãi nói:

- Chỉ là thứ kia giống như sinh linh, vận dụng thứ kia tuy có thể trường sinh, dù cho có bị thương nặng đều có thể nhanh chóng khôi phục như cũ, nhưng một số ý thức của bản thân sẽ biến mất, đồng thời có thêm một số ý thức khác biệt sinh ra... Nói một cách đơn giản, tính khí sẽ thay đổi, giống như trở thành một người hoàn toàn khác.

Hồ Kinh Kinh hít một hơi khí lạnh, cảm thấy trên người có chút rét, nàng không tự chủ được nhích tới gần Lệ Tây Tinh một chút.

- Giống như biến thành một người khác, tựa như thay đổi hoàn toàn so với của bản thân trong quá khứ, cách nhìn hay tình cảm với bạn bè, người thân, thậm chí cả người yêu của mình đều thay đổi, người quen biến thành người xa lạ, thậm chí còn trở thành địch nhân... Đây đích thật là chuyện rất đáng sợ, đối với đại đa số người mà nói hiển nhiên là điều không thể chấp nhận được.

Đinh Ninh hít sâu một hơi, chậm rãi nói.

Chiến Ma Ha cười lạnh, nói:

- Mấu chốt chính là, đối với một số người mà nói thì có thể chấp nhận được.

Q5 - Chương 82: Tư tâm

- Vì đạt được tu vi vô thượng, có người tu bế khẩu thiền*, cả đời không nói một câu với người thân cận chung quanh, trong lòng chỉ suy tư đạo lý thiên địa nguyên khí, chỉ vì cắt bỏ ngoại vật, có vài người vứt bỏ vợ xinh vứt bỏ con cái, có vài người thậm chí tự hại bản thân, hận không thể đổi một thân thể khác. Những người này đều là bởi vì tu hành mà triệt để thay đổi, có gì khác nhau với lợi dụng thứ kia thay đổi?" (*bế khẩu thiền: còn được gọi là dừng ngữ hoặc cấm ngữ, thuộc về thuật ngữ phật giáo, có nghĩa là cấm nói chuyện của riêng mình, để giảm khẩu nghiệp, tiêu tội và tránh thiên tai, giảm tội nghiệp của họ.

Chiến Ma Ha híp mắt lại, nói,

- Nhưng hết lần này đến lần khác rất nhiều Tu hành giả Thiên Lương lúc ấy cho rằng đây là tà đạo, là Tà ma thiên ngoại mượn thân trả hồn. Coi như cho rằng Tà đạo cũng không tính là cái gì, nhưng những người này lại cứ bởi vì bản thân mình không thích, mà muốn giết chết toàn bộ những người làm ra lựa chọn khác biệt này.

- Chuyện ngày xưa chính là chuyện ngày xưa, mỗi người đều có phán xét khác nhau.

Đinh Ninh nhìn Chiến Ma Ha nói một câu này.

Mọi người đều có thể hiểu được ý của hắn.

Cùng một câu chuyện nhưng được những người khác nhau kể ra, sẽ mang theo những cảm xúc khác nhau, mà Đinh Ninh chỉ muốn nghe sự thực câu chuyện, không muốn trộn lẫn bất kỳ sắc thái cảm xúc nào.

- Chuyện kế tiếp nếu nói giản lược thì không khác với suy đoán của ngươi là mấy.

Chiến Ma Ha mặt không chút thay đổi nhìn gốc cây đại thụ khô héo kia,

- Một nhóm Tu hành giả do Vô Song Phong Vũ Kiếm cầm đầu hợp thành phản quân, vây công hoàng cung, cũng chính là chỗ tổ sơn này. Hoàng cung vốn ít người, nhưng ỷ vào chiếm cứ tổ địa, lại có Bất Lão tuyền có thể chữa trị thương thế, lại càng tuyên cáo ra ngoài người lập đại công có thể hưởng thụ thuốc trường sinh bất tử, cho nên mặc dù phản quân bao vây toàn bộ tổ địa, nhưng mất thời gian cực lâu vẫn không thể công được, tình hình chiến đấu càng ngày càng thảm thiết, cuối cùng san toàn bộ tổ địa thành bình địa.

- Nhưng dù sao phản quân cũng gấp vô số lần hoàng cung, cuối cùng đánh hạ tổ sơn, nhưng lại bộc phát đại chiến mới.

- Trong phản quân có vài người liều chết muốn tấn công tổ sơn, thực ra cũng là vì muốn độc chiếm thuốc trường sinh bất tử.

Chiến Ma Ha nói đến đây, lại quay đầu nhìn về phía Ô Diễm Tử, khẽ trào phúng nói:

- Thiên Lương không còn tồn tại, đơn thuần đối với phản quân thuần túy lúc này mà nói, uy hiếp lớn nhất chính là các bộ tộc còn lại trong hoang nguyên này. Các bộ tộc trong hoang nguyên thoáng biết được chân tướng, đều dẫn quân chạy tới nơi đây, phần lớn trong đó lại muốn độc chiếm thuốc trường sinh bất tử.

Ô Diễm Tử nhất lập tức như bị chụp lên sỉ nhục thật lớn, giận dữ nói:

- Ô Thị ta đối với cái tổ địa này kính như Thần minh, mỗi đời đều phát ra thề độc thủ hộ nơi này, sao có thể muốn độc chiếm

thuốc trường sinh bất tử kia!

- Không cần vội, ta còn chưa nói hết.

Chiến Ma Ha cười lạnh nhìn Ô Diễm Tử phẫn nộ khó chịu, nói:

- Ô Thị các ngươi lúc ấy trái lại kiên định đứng về phía phản quân do Vô Song Phong Vũ Kiếm cầm đầu. Cho nên kết quả cuối cùng là các bộ tộc trong hoang nguyên lúc ấy vì muốn cướp đoạt thuốc trường sinh bất tử nên bị tiêu diệt toàn bộ, mà Ô Thị các ngươi lại thay thế Thiên Lương biến thành đế quốc lớn nhất trong vùng hoang nguyên này.

Ô Diễm Tử thật không ngờ Chiến Ma Ha sẽ nói như vậy, gã lập tức sửng sốt.

- Cho nên nên người thắng cuối cùng chính là những phản quân do Vô Song Phong Vũ Kiếm cầm đầu, Vương tộc Ô Thị và người trong quan tài này?

Khuôn mặt Đinh Ninh vẫn bình tĩnh như trước, hắn nhìn Chiến Ma Ha tiếp tục hỏi:

- Nếu những người Vô Song Phong Vũ Kiếm này không muốn chiếm thuốc trường sinh bất tử, vì cho rằng đây là tà vật từ thiên ngoại, cuối cùng khi thắng lợi phải hủy nó đi triệt để, nhưng ngươi khổ tâm tính kỹ như thế, chắc hẳn là muốn có được loại thuốc kia, vậy đã chứng tỏ dùng lực lượng của bọn họ cũng khó có thể hủy đi thuốc trường sinh bất tử này, cho nên cuối cùng bọn họ chỉ có thể bố trí xuống rất nhiều thứ phong ấn nó lại.

- Ngộ tính của ngươi quả nhiên là đệ nhất thiên hạ, ngay cả loại suy đoán này cũng không hề sai lầm.

Chiến Ma Ha nhìn Đinh Ninh, mang theo một ít tiếc hận nói:

- Cuối cùng những người Thiên Lương thắng lợi do Vô Song

Phong Vũ Kiếm cầm đầu không thể hủy đi thuốc trường sinh bất tử, nên quyết định sống quãng đời còn lại ở tổ sơn, một bước không ra, đồng thời bố trí đủ loại sát cục trong chỗ này, khiến cường giả bên ngoài hoàn toàn không có cách nào tiến vào.

- Cũng chính vì năm tháng quá dài, ngay cả Thao Thế thú được nuôi dưỡng cũng đã chết già, nếu không chỉ riêng Thao Thế thú và Hỗn Độn trùng đã đủ khiến cường giả bên ngoài cũng không thể nào tiếp cận sâu trong tổ sơn này.

Chiến Ma Ha lại cười lạnh,

- Cuối cùng Vô Song Phong Vũ Kiếm vẫn lo lắng, nên chính hắn cũng vận dụng thuốc trường sinh bất lão, nhân lúc tính tình mình còn chưa chuyển biến, hợp chính mình và cây này thành một thể, làm người thủ vệ cuối cùng của thuốc trường sinh bất lão."

"Vô Song Phong Vũ Kiếm cường đại cỡ nào, vả lại có dược lực của thuốc trường sinh bất lão cho nên mãi mãi bất tử có thể liên tục tái chiến, dù cho thiên quân vạn mã đến nơi này chỉ sợ đều hóa thành bột mịn dưới kiếm ý của hắn. Cục diện ta bày ra vốn muốn xem ngươi có phương pháp khác hay không, thông qua phá vỡ nguyên khí thiên địa nơi này, hoặc là phương pháp thay đổi liên hệ giữa cây kia và hắn, để cho hắn thoát khỏi thủ vệ. Thế nhưng thật không ngờ ngươi lại có thể trực tiếp lợi dụng những người này phá vỡ.

- Ô Thị toàn lực tương trợ phản quân, cuối cùng cũng do lực lượng của những người này kết thúc những bộ lạc đối địch trên vùng hoang nguyên, cuối cùng bọn họ đương nhiên không muốn chung sống ở tổ sơn, vì thế theo lời thề rời đi, cũng thề con cháu coi tổ sơn làm cấm địa, không tiến vào chỗ này nữa.

- Nhưng Ô Thị cũng lưu lại một chút xảo trá, ngay thời điểm những người Vô Song Phong Vũ Kiếm cuối cùng thiết lập phong cấm, bọn họ cũng âm thầm động tay động chân, làm một chút

chuyện bên trên cấm chế, tương đương với thiết lập một đường tắt.

.....

- Sao điều này có thể xảy ra! Không thể nào, ngươi nhất định đang nói dối!

Ô Diễm Tử thất thần kêu lên,

- Ô Thị ta đời đời thề độc thủ hộ tổ sơn, ta chưa từng nghe nói...

- Các ngươi đương nhiên không biết rõ mọi chuyện.

Tiếng kêu la của gã chưa kết thúc đã bị Chiến Ma Ha cười lạnh cắt đứt,

- Từ lúc Ô Thị các ngươi chính thức lập nước, mấy người thực sự biết chuyện kia đã chết.

Ô Diễm Tử lại ngây người.

Gã còn chưa kịp phản ứng, Đinh Ninh đã nhìn Chiến Ma Ha nói tiếp:

- Cho nên một mạch các ngươi hẳn là một thành viên của phản quân, nhưng cuối cùng không nguyện ý sống quãng đời còn lại ở tổ sơn, nên cùng người Ô Thị rời khỏi nơi này, mà tổ tiên của ngươi lại biết được bí mật từ trong tay những người Ô Thị rời đi kia.

Dừng một chút, Đinh Ninh nhìn Chiến Ma Ha nói tiếp:

- Nếu ta đoán không sai, chỉ sợ cái chết của mấy người Ô Thị kia, cũng có quan hệ với một mạch này của các ngươi.

- Ngươi lại đoán sai.

Chiến Ma Ha nở nụ cười, nói:

- Một mạch chúng ta mặc dù bên ngoài không muốn sống quãng đời còn lại ở tổ sơn, nhưng trên thực tế lại tuân theo mệnh lệnh Vô Song Phong Vũ Kiếm, thực ra đi theo Ô Thị chính là muốn giết chết những người này bất cứ lúc nào, mục đích để tuyệt hậu hoạn. Cho nên tâm địa của những người Vô Song Phong Vũ Kiếm còn lạnh lẽo cứng rắn hơn nhiều so với các ngươi tưởng tượng.

- Một mạch các ngươi mang sứ mệnh triệt để che dấu bí mật tổ sơn, nhưng sau khi từ trong miệng đám người Ô Thị biết được bọn chúng lưu lại một đường tắt bí mật có thể đi tới thuốc trường sinh bất tử, lại thay đổi chủ ý?

Khuôn mặt Đinh Ninh không có bất kỳ thay đổi nào, chỉ bình thản tiếp tục hỏi.

Lông mày Chiến Ma Ha khẽ nhấc lên một cái, không lập tức trả lời.

Đinh Ninh nhìn y, nhẹ nhàng nở nụ cười,

- Thì ra lúc trước những người đó đời đời cũng không quên sứ mệnh của mình, mà khi truyền đến ngươi, ngươi lại muốn đạt được thuốc trường sinh bất tử trong tổ sơn.

Ý cười châm chọc trên mặt Chiến Ma Ha cũng hoàn toàn biến mất, toàn bộ đều hóa thành lạnh lùng, y hít sâu một hơi, nhìn Đinh Ninh, nói:

- Tổ tiên của ta lúc trước vốn sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì tất cả sẽ tự sát bỏ mình, nhưng ra ngoài dự liệu vợ của một người trong đó có thai, tuy hắn đã tự sát, nhưng lại để vợ mình đang mang thai còn sống, không ngờ người vợ kia lại âm thầm nghe được một số chuyện của bọn họ.

- Cho nên bí mật này đã truyền từ đời này sang đời khác, mãi

cho đến trên tay ta, nếu những người đó đều không có tư tâm, vậy ta sao có thể biết được bí mật này?

Chiến Ma Ha lạnh lùng nhìn Đinh Ninh, hỏi ngược lại:

- Hôm nay ta có tư tâm của mình, nhưng thay vì mang sứ mệnh hoàn toàn không liên quan đến mình, không bằng tự mình tìm cách đoạt được thuốc trường sinh bất lão này, có cái gì không đúng ư? Huống chi ở trên hoang nguyên này ta cũng không có quá nhiều bằng hữu thực sự, nên nếu trường sinh, thay đổi tính tình thì làm sao? Một phần của bản thân cũng là bản thân mà thôi.

Lệ Tây Tinh nghe thấy không kìm được nhíu mày.

Nhưng Đinh Ninh cũng không phản bác bất cứ lời nào của Chiến Ma Ha, chỉ bình tĩnh nhìn thoáng qua Ô Diễm Tử, nói:

- Cho nên tiếp theo nhất định còn có cấm chế lợi hại, nên phải lợi dụng hắn để có thể vượt qua chỗ kia, thực sự tiếp cận tới thuốc trường sinh bất lão... Nếu lần này ta không đoán sai, vậy đường tắt dẫn đến thuốc trường sinh bất lão nhất định phải dùng huyết mạch đích truyền của Vương tộc Ô Thị mới có thể mở ra?.

Chiến Ma Ha hơi ngẩng đầu lên nhìn Đinh Ninh, nói:

- Lần này đoán không sai chút nào.

Đinh Ninh cười cười, không hỏi nữa.

Chiến Ma Ha cũng không tiếp tục lên tiếng.

Không khí trong sơn cốc dường như đột nhiên trở nên lạnh lẽo và sền sệt.

Nếu đã không còn nghi vấn, vậy sẽ nghênh đón cuộc chiến cuối cùng.

Q5 - Chương 83: Bia chữ

Lực chú ý của mọi người đều tụ tập trên người Đinh Ninh.

Tình hình lúc này lẽ ra là do Chiến Ma Ha làm chủ, song không biết vì sao tất cả mọi người cảm thấy mấu chốt lúc này chính là lựa chọn của Đinh Ninh.

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn thoáng qua Ô Diễm Tử phía sau Chiến Ma Ha, lại không nói gì.

Chiến Ma Ha tự tin và lạnh lùng nhìn hắn, nói:

- Các ngươi không thể nào giết được hắn.

Đinh Ninh lắc đầu, tiếp tục nhìn Ô Diễm Tử, nói:

- Ta không có ý này, ý ta là chính hắn nên hiểu phải làm như thế nào.

Ô Diễm Tử hiểu được ý trong những lời này của Đinh Ninh, cũng cảm thấy hắn nói đúng, cho nên gã không có bất kỳ do dự nào, tất cả chân nguyên trong cơ thể lập tức hóa thành phong vũ cuồng bạo, tàn sát bừa bãi ở trong thân thể.

- Huyết Sát!

- Đoạn Thành!

- Thiên Diệu!

Đinh Ninh vẫn nhìn Ô Diễm Tử như trước, nhưng tay trái lại duỗi ra giống như lúc trước, trong miệng liên tục nói ba đạo kiếm chiêu.

- Ngươi cho rằng như vậy sẽ có thể giết chết hắn sao?

Chiến Ma Ha cười lạnh, trước người y lần nữa hiện lên thanh loan đao Huyền Nguyệt kia, song rõ ràng là đao lại tỏa ra kiếm ý mãnh liệt, mưa gió vô song biến mất trong sơn cốc này lại xuất hiện.

Vô số giọt mưa dày đặc kịch liệt xoay tròn vây quanh y và Ô Diễm Tử, lực lượng kinh khủng trong nháy mắt giam cầm tất cả chân nguyên trong cơ thể Ô Diễm Tử, sau đó thậm chí còn khiến cho chân nguyên trong cơ thể Ô Diễm Tử bắt đầu chảy xuôi theo tuyến đường y muốn.

Từng tầng từng tầng giọt mưa tạo thành màn che, đan xen thành vô số tầng thế giới, vả lại lực lượng nguyên khí chống đỡ những bức màn che này đều đến từ bản thân Chiến Ma Ha.

Đây chỉ sợ là kiếm ý phòng thủ cường hãn nhất đương thời, giống như dùng vô số tiểu thiên địa ngăn cách mình với thiên địa này.

Lệ Tây Tinh cảm nhận được kiếm ý như vậy, lập tức cảm thấy không thể nào đột phá phòng ngự của nó để giết chết Ô Diễm Tử, song gã vẫn theo bản năng cảm thấy không đúng dựa theo kiếm ý của Đinh Ninh trong nháy mắt xuất kiếm.

Ba kiếm của gã cùng Thân Huyền, Hồ Kinh Kinh hợp ra, mang theo kiếm ý hiển nhiên không phải sát ý, mà là thủ ý.

Một tiếng "Oanh", gốc đại thụ đã hoàn toàn mục nát kia đầu tiên bị lực lượng nguyên khí khuấy động xé rách thành vô số mảnh nhỏ, trước khi kiếm ý còn chưa triệt để hình thành, thân thể Đinh Ninh cũng đã bay lên, rơi vào giữa đại thụ vỡ vụn kia.

Cũng cho đến lúc này, Chiến Ma Ha mới phát giác không đúng, cũng mới biết được mục tiêu của Đinh Ninh không phải là Ô Diễm

Tử.

Một tiếng rống to vang lên từ trong miệng y.

Bên trong màn che do vô số tầng mưa nhỏ tạo thành, một đường mưa mang theo sát ý thê lương bay ra, bắn thẳng về phía Đinh Ninh.

Nhưng Đinh Ninh nhìn đường mưa bắn tới này, chỉ phun ra một chữ cực kỳ đơn giản.

- Đi!

Chữ "Đi" này của hắn là nói cho Lệ Tây Tinh, Thân Huyền và Hồ Kinh Kinh.

Hắn vốn không quan tâm đường mưa này.

Trong nháy mắt tiếp theo, thân ảnh của hắn đã xuyên qua mảnh vỡ của cự thụ, biến mất ở trong miệng giếng.

"Rầm".

Đường mưa bắn về phía hắn giống như đụng phải một cái chuông lớn vô hình trên không trung, theo một tiếng chấn động này, đường mưa vỡ vụn thành hàng ngàn sợi dây nhỏ, tựa như một đóa hoa băng quỷ dị kịch liệt nở rộ trên mặt gương trong suốt bằng phẳng tinh khiết.

Thân ảnh Lệ Tây Tinh, Thân Huyền cùng Hồ Kinh Kinh lúc này cũng đã rơi xuống miệng giếng kia.

Khuôn mặt Chiến Ma Ha hơi vặn vẹo, loan đao trước người y lập tức bay ra, nhưng cũng đúng lúc này, y cảm nhận được một cỗ kiếm ý đã sớm biến mất, y ngẩng đầu lên nhìn trời.

Có một cái bóng khổng lồ hạ xuống.

Thanh Kiếm Sơn kiếm khảm trên vách núi kia đã rơi xuống ngay trong nháy mắt y ngẩng đầu lên.

Có tinh quang nhàn nhạt chảy xuôi trên kiếm.

Trên thân Kiếm Sơn kiếm mang theo kiếm ý chân chính của Cố Hoài, tỏa ra uy thế khủng bố cùng lực lượng chân chính.

Song tinh quang kia lại mang theo một ít ấm áp.

Không phải từ Trịnh Tụ.

Lần thứ hai trong thiên địa vang lên một tiếng nổ lớn.

Loan đao vốn đã chém phía trước chợt xoay chuyển lên trên, va chạm cùng Kiếm Sơn kiếm.

Bên trong vách núi tựa như có vô số dòng suối nóng phun ra, đồng thời xảy ra mấy trăm lần nổ tung.

Kiếm Sơn kiếm vốn vô cùng nặng nề lại bị một đao này của y chém lệch sang một bên, âm ảnh biến mất khỏi thân thể y và Ô Diễm Tử.

Chiến Ma Ha rên lên một tiếng.

Trong ánh mắt Ô Diễm Tử lại lóe lên hào quang dứt khoát.

Lúc này chân nguyên trong cơ thể gã khôi phục lưu động.

Song cũng trong nháy mắt, thân hình Chiến Ma Ha cũng đã lui tới trước người gã, một ngón tay điểm lên người gã.

Phốc phốc phốc phốc. . .

Tất cả chân nguyên vừa mới lưu động trong cơ thể Ô Diễm Tử đều bị Chiến Ma Ha bức ra, ngay cả rất nhiều khớp xương và gân thịt trên thân thể đều bị y đánh vỡ.

Trong một tiếng kêu đau đớn, ánh mắt Ô Diễm Tử vô cùng phẫn nộ, song ngay cả một chút phản kháng cũng không làm được.

Thân thể Chiến Ma Ha hơi chấn động, khóe miệng lại thấm ra mấy dòng máu tươi.

Y nhìn thân ảnh đám người Đinh Ninh biến mất, vẻ kinh sợ trong mắt cũng không ít hơn Ô Diễm Tử.

Cứng rắn khiến kiếm ý bị lệch, đồng thời ngay khi chân nguyên trong cơ thể đang còn kích động lại mạnh mẽ ngăn cản Ô Diễm Tử tự sát, khiến y lúc này đã bị chút nội thương.

Trong thời gian cực kỳ ngắn ngủi, dường như Đinh Ninh chỉ nói một câu với Ô Diễm Tử, mà y lại hiểu sai ý của hắn, sau đó lại bị nội thương.

Nhưng chỉ dùng ba kiếm cản lại một kiếm của y công tới, lại dẫn động Kiếm Sơn kiếm... Bao gồm cả tinh quang nhàn nhạt quấn quanh núi kiếm, trong này lại hàm chứa rất nhiều khả năng khiến người sợ hãi.

Mấu chốt nhất chính là tất cả những chuyện này, bao gồm cả chuyện y bị thương, dường như ngay từ đầu đều ở trong tính toán của Đinh Ninh.

Thềm đá xuống giếng cũng không dài.

Chỉ cần mười hơi thở, thềm đá đã biến mất trước mặt Đinh Ninh và đám người Thân Huyền theo sát hắn nhảy vào trong giếng vuông.

Bọn hắn cũng không phải là hậu duệ Thiên Lương như Chiến Ma Ha, không thể đoán được bên trong này có những thứ gì, nhưng trong tưởng tượng của bọn hắn, nhất là trong tưởng tượng của người từng tham gia Mân Sơn kiếm hội như Lệ Tây Tinh, có lẽ phía dưới cũng giống như mật địa của Mân Sơn kiếm hội, là một

mảnh thiên địa rất rộng lớn.

Song ngoài dự liệu của tất cả bọn họ chính là xuất hiện ở trước mặt bọn họ, chỉ là một cái động đất liếc mắt đã nhìn thấy toàn bộ không gian bên trong, giống như chỗ tu luyện dưới đất của rất nhiều người tông môn hay tạo ra, diện tích không quá mấy trăm trượng.

Cảnh vật đập vào mắt cũng cực kỳ đơn giản, chỉ có một tấm bia màu đen, một dòng suối nước nóng, phía sau nó chính là một tòa tháp vàng.

Tấm bia màu đen nhìn qua là bia đá nhưng lại là chất liệu mã não màu đen nào đó, cao cỡ một người, phía trên khắc chi chít văn tự.

Dòng suối sau tấm bia đá màu đen là màu trắng sữa, điều thực sự khiến người ta khiếp sợ chính là bên trên mặt nước suối này tỏa ra linh khí nồng đậm, trong cảm giác của Lệ Tây Tinh cùng Hồ Kinh Kinh, đúng là không có bất kỳ khác biệt gì so với dòng Bất Lão tuyền dưới chân tổ sơn!

Tháp vàng hiện ra rõ nhất phía sau dòng suối nước nóng, độ cao chừng ba người, nhìn qua không chói lóa, nhưng do toàn bộ hang động này không có bất kỳ nguồn ánh sáng nào khác, cho nên lúc này lại không có bất kỳ khác biệt nào với độ sáng bên ngoài.

Tất cả ánh sáng dường như đều đến từ tòa tháp vàng dường như không có gì đặc biệt, chỉ giống như vàng nguyên chất chế tạo thành này.

.....

Tình cảnh cực kỳ đơn giản cùng những đồ vật giản đơn nhưng không tầm thường này, lại hình thành ra sự đối lập một cách khó tả.

Hồ Kinh Kinh phải mất mấy hơi thở rốt cục mới khôi phục hô hấp như bình thường, ánh mắt nàng dừng ở trên dòng Linh tuyền màu trắng sữa kia, không nhịn được hỏi:

- Đó cũng là Bất Lão tuyền?

Không ai trả lời của nàng.

Lệ Tây Tinh quay đầu nhìn thoáng qua phía sau.

- Nếu như hắn muốn xuống, thì đã xuống rồi.

Đinh Ninh lắc đầu, hỏi:

- Ngươi có biết những chữ này không?

Trước người bọn họ chỉ có tấm bia màu đen kia có chữ, cho nên vấn đề Đinh Ninh hỏi hiển nhiên là Lệ Tây Tinh có nhận ra văn tự trên tấm bia đá này hay không.

Lệ Tây Tinh hít sâu một hơi, chăm chú nhìn tấm bia đá màu đen cách bọn họ gần nhất trước mặt, trầm mặc một lát rồi khẽ gật đầu, nói:

- Mấy chữ này rất giống văn tự nước Ô Thị hiện tại, vả lại có thêm chút nét bút. Nhưng có thể phỏng đoán ra phần lớn ý bên trong đó.

- Cũng không khác so với suy nghĩ của ta, đây là văn tự của Thiên Lương ngày xưa, mà văn tự này hẳn là tiền thân của văn tự Ô Thị hiện tại.

Đinh Ninh cũng bình tĩnh khẽ gật đầu, hỏi:

- Bên trên viết như thế nào?

Đinh Ninh trong lúc nói chuyện lại đứng tại chỗ không nhúc nhích, Lệ Tây Tinh và Hồ Kinh Kinh, Thân Huyền cũng hiểu ý đứng

bất động nguyên chỗ.

Đồ vật nơi này càng đơn giản, càng có thể ẩn chứa nguy hiểm cực lớn, nhất là khi Chiến Ma Ha ở hậu phương cũng không lập tức đi theo.

Cho nên Lệ Tây Tinh cũng không lập tức trả lời, gã nghiêm túc đọc tất cả văn tự trên tấm bia đá màu đen lại một lần nữa, sau đó mới vừa nhìn vừa chậm rãi nói:

- Bên trên này ghi chép sự thực về Thiên Lương bị diệt và tổ địa Thiên Lương... Cụ thể ghi chép đại khái giống với Chiến Ma Ha nói, nhưng người lập tấm bia này chính là thủ lĩnh phản quân Vô Song Phong Vũ Kiếm, ở trên này viết hắn hình dung thuốc trường sinh bất tử thành Tà vật thiên ngoại, nương theo Yêu tinh rơi xuống, bất cứ kẻ nào tiếp xúc với thuốc trường sinh bất tử kia đều sẽ bị Tà vật thiên ngoại nhập thể, bị chiếm cứ mất tâm trí, biến thành cái xác không hồn. Bởi vì Tà vật thiên ngoại hấp thu tất cả thiên địa nguyên khí, tất cả kim thiết hay thủy hỏa đều không thể hủy diệt nên chỉ có thể thiết lập phong ấn bên trong tháp vàng, đồng thời hắn xả thân dung nhập cây để hóa thành thủ vệ, cầu xin dù người nào có thể vượt qua cửa ải kia của hắn, sau khi đến đây nhìn thấy bia chữ này, cũng không bao giờ được mở tháp vàng, nếu không chính là tai họa lớn.

Q5 - Chương 84: Cửa bị phá

Đinh Ninh nghe xong những lời này, cũng không lập tức nói gì, chỉ trầm mặc đứng ở nguyên chỗ.

Hồ Kinh Kinh không biết hắn đang chờ đợi cái gì, nhưng ánh mắt vẫn không tự chủ được rơi vào dòng suối nước nóng phía sau tấm bia đá kia.

Sau khi trải qua sự chữa trị của Bất Lão tuyền, đối với nàng loại suối nước nóng này có sức hấp dẫn khó có thể dùng lời lẽ hình dung.

- Cho nên hiện tại chúng ta đã ở trong sát cục?

Cũng đúng lúc này, giọng nói của Thân Huyền lại vang lên ở phía sau nàng.

Thân thể Hồ Kinh Kinh hơi chấn động, nàng khó hiểu xoay người nhìn lại, nhưng chỉ thấy Thân Huyền nhìn Đinh Ninh, chờ đợi hắn trả lời.

Đinh Ninh gật đầu.

Hồ Kinh Kinh còn chưa thể hiểu được, Lệ Tây Tinh ở bên cạnh nàng đã nhìn nàng một cái, nói:

- Có phải ngươi không cảm nhận được khí tức đặc biệt gì không?

Hồ Kinh Kinh gật đầu.

Lệ Tây Tinh lạnh lùng nói:

- Không có sát khí đặc biệt, có nghĩa khắp nơi đều là sát khí.

Cơ thể Hồ Kinh Kinh hơi cứng đờ, nàng chợt dần dần hiểu được vì sao ngay cả Đinh Ninh cũng không nhúc nhích.

Có lẽ chỉ cần một sự biến đổi nhỏ sẽ có thể thay đổi vị trí hiện tại của họ, đồng thời đưa tới sát ý khủng bố.

- Có thể rất khó để giết chết Vô Song Phong Vũ Kiếm, nhưng không phải là không thể làm được. Nếu Chiến Ma Ha nhất định phải mang theo huyết mạch Vương tộc Ô Thị tới đây, đã chứng tỏ hẳn là trong sát cục bên này còn cường đại hơn so với Vô Song Phong Vũ Kiếm.

Thân Huyền nhìn mọi người, nói:

- Mà chúng ta hiện tại đang ở trong sát cục này.

Nghe Thân Huyền nói những lời này, Hồ Kinh Kinh không tự chủ nuốt một ngụm nước miếng, ánh mắt di chuyển xuống.

Ngay cả động tác nuốt nước miếng dường như cũng trở nên có chút khó khăn.

Mặt đất cách trước người nàng một tấc nhìn qua bình thường không có gì khác lạ, song giờ phút này lại tựa như mọc vô số kim nhỏ nhìn không thấy, làm cho nàng hoàn toàn không cách nào di chuyển.

Chiến Ma Ha có thể lợi dụng Ô Diễm Tử trực tiếp vượt qua sát cục mà lấy được thuốc trường sinh bất tử, nhưng bọn họ lại sẽ vây ở chỗ này cho đến chết.

Ánh mắt Thân Huyền rơi vào trên mặt Đinh Ninh lần nữa,

- Còn có thể có biện pháp gì ư?

Lệ Tây Tinh vẫn chưa mất hết lòng tin, gã nhíu mày nhìn Đinh

Ninh, khẽ nói:

- Có thể phá giải được không?

- Quá mạnh, không thể nào phá được.

Đinh Ninh lắc đầu, nói,

- Nhưng chúng ta có thể trói Chiến Ma Ha lại một chỗ với chúng ta.

Lần này ngay cả Hồ Kinh Kinh cũng lập tức hiểu được ý trong câu nói này của hắn.

Sát cục này hội tụ tâm huyết rất nhiều cường giả Thiên Lương, dùng năng lực của riêng một mình Đinh Ninh sẽ không thể nào tìm hiểu phá giải, song hắn lại có thể phá hư một số chỗ, từ đó thay đổi đường tắt mà Vương tộc Ô Thị lưu lại.

Chí ít khi Chiến Ma Ha không thể lợi dụng đường tắt Vương tộc Ô Thị lưu lại, thì sẽ bị kéo vào trong sát cục như thế này.

- Vô Song Phong Vũ Kiếm là một người tâm tư cực kỳ thận trọng, đồng thời cũng là người rất ngoan độc, ngay cả đối với mình đều có thể tàn nhẫn như vậy, cho nên bố trí sát cục cuối cùng sẽ không đơn giản.

Đinh Ninh không nhìn Hồ Kinh Kinh và Lệ Tây Tinh, mà chỉ quay đầu nhìn về phía Thân Huyền,

- Mấu chốt nhất chính là ngươi nghĩ sao về thuốc trường sinh bất tử này.

.....

.....

Chiến Ma Ha bình tĩnh đi trên quan tài đã đầy vết nứt, thân

thể Ô Diễm Tử bị nguyên khí tỏa ra từ trên người y bao bọc, lơ lửng ở trên không trung phía sau y, đi theo bước chân của y.

- Không nên dùng loại ánh mắt này nhìn ta, nếu không phải tổ tiên của Ô Thị các ngươi cũng không đủ cao thượng như ngươi tưởng tượng, cũng sẽ không có loại kết quả như hôm nay.

Y không quay đầu lại nhìn Ô Diễm Tử, chỉ nhẹ nhàng nói,

- Đây là Nhân quả.

Hắn dừng lại trước một quan tài đá.

Thật ra trên mỗi quan tài đều có một ít vết khắc ít được người ta chú ý, những vết khắc này chính là tên của những người trong quan tài.

"Xưa kia rất nhiều Tu hành giả ủng hộ hoàng đế Thiên Lương thì có gì sai? Song những phản quân này cuối cùng thành công, bọn họ lại có thể an cư trong quan tài, mà những người còn lại thì phơi thây ngoài hoang dã. Vô Song Phong Vũ Kiếm lại được cho là rất cao thượng ư?"

Y cười lạnh, đưa tay xuống khẽ vuốt, động tác rất nhẹ nhàng, giống như vuốt ve thân thể tình nhân.

Nắp quan tài và thi cốt trong quan tài đá lặng yên thành tro, sau đó theo gió thổi bay ra ngoài.

Bề mặt quan tài đá lộ ra rất nhiều điểm tia sáng nhàn nhạt, theo chân nguyên của y chảy xuôi chảy vào, những tia sáng này dần dần nối liền cùng một chỗ, hình thành hàng chục cái phù tuyến.

Thanh âm của y còn chưa tiêu tán, trên người Ô Diễm Tử đã chợt xuất hiện hơn mười vết thương.

Khí huyết đỏ tươi lập tức chảy ra từ những vết thương này, giống như hơn mười thanh chìa khóa rơi vào hơn mười cái phù tuyến kia.

Trong thiên địa đột nhiên vang lên một tiếng oanh minh khó hiểu.

Một cỗ khí cơ phủ bụi đã lâu, giống như suối phun ra từ trong quan tài này.

Trong nháy mắt sau đó, tất cả quan tài đá đều vỡ vụn, vô số mảnh vỡ như mưa bay ngược lên trên, lại hóa thành ánh sao bốc cháy.

Ánh sao thiêu đốt lướt qua da thịt Chiến Ma Ha, lưu lại từng đường vết cháy trên da thịt y, những đường vết cháy đen này tựa như muốn thẩm thấu vào trong thân thể, nhưng trong ánh mắt Chiến Ma Ha lại dấy lên ngọn lửa càng thêm cuồng nhiệt.

Quan tài đá trước người y cũng đã vỡ nát thành vô số ánh sao, hơn mười cái phù tuyến kia vẫn khắc trên không trung, càng ngày càng sáng, hơn nữa theo khí huyết Ô Diễm Tử tràn vào, những phù tuyến kia tựa như một thanh đao màu máu cắt không gian, ở trong nhận thức của y, những phù tuyến này sắp cắt ra một ít nguyên khí đã giam cầm vô số năm, giống như trực tiếp mở ra một cánh cửa.

Không biết bao nhiêu năm mưu tính cùng trả giá mới đổi lấy thành quả hôm nay, cho dù tâm vững như bàn thạch, y lúc này cũng bắt đầu thực sự cảm thấy tràn đầy vui mừng.

Thế giới sau khi những phù tuyến này cắt ra, đối với y mà nói sẽ là một thế giới hoàn toàn mới.

Song đúng trong nháy mắt này, y ngạc nhiên cúi đầu, sắc mặt trong nháy mắt trở nên cực kỳ tái nhợt.

Một bông hoa nở ở ngực phải của y.

Một bông hoa máu tươi đẹp.

Trong nháy mắt tiếp theo, y phát ra một tiếng kêu thê lương còn hơn cả dã thú bị thương, chân nguyên trong cơ thể điên cuồng phun trào ra trước.

Một thanh loan đao giống như Huyền Nguyệt điên cuồng chấn minh, phía trên dấy lên vô số ngọn lửa màu vàng.

Vốn phù tuyến màu máu triệt để vỡ vụn.

Trong không gian sau khi nó cắt chém, lại lộ ra từng đạo từng đạo chỉ vàng ẩn chứa sát khí đáng sợ.

Những chỉ vàng này cắt vật bản mệnh của y, cũng cắt ra vết tích trên bề mặt loan đao.

Bất cứ vật bản mệnh kiêm tu tính mạng người nào bị thương, có nghĩa là tu vi và uy lực đối địch sẽ giảm xuống, sẽ khiến bất kỳ Tu hành giả nào cũng đau lòng không thôi.

Nhưng càng làm cho y thêm đau lòng chính là cánh cửa sắp mở ra kia đã biến mất.

Y giống như bước vào một vùng biển.

Một vùng biển dữ dội.

.....

Đinh Ninh ngẩng đầu lên.

Trong nháy mắt hắn ngẩng đầu, trong không khí trên đỉnh đầu hắn xuất hiện vô số thiên thạch màu vàng.

Chỗ mặt đất hắn và đám người Lệ Tây Tinh đang đứng kỳ thật

cũng không xa những quan tài đá phía trên kia, song ở trong tầm mắt của hắn, những thiên thạch màu vàng kia tựa như từ không trung cực cao cực xa rơi xuống.

Trong nháy mắt lông mày hắn nhíu lại như đao khắc.

Thanh Mạt Hoa tàn kiếm lúc trước không biết bay tới đâu đã xuất hiện trên không trung trước người hắn.

Sau đó đạo kiếm quang này khắc ra ba đường sáng bạc trên không trung ở trước người.

Trong nháy mắt mỗi một đường sáng bạc xuất hiện, Đinh Ninh đều ho ra một ngụm máu.

Hắn liên tục ho ra ba ngụm.

Những thiên thạch màu vàng kia đột nhiên bốc cháy.

Bắt đầu thiêu đốt trong không gian cách đỉnh đầu bọn họ chỉ có mấy thước, hóa thành tro sáng nóng rực, bay lả tả ra ngoài.

- Không nên nhúc nhích.

Sắc mặt Đinh Ninh tái nhợt không có một chút hồng hào, song hắn lại cực kỳ kiên định phun ra bốn chữ.

Phía trên những tro bụi nóng rực bay tung tóe kia lại xuất hiện hai cái bóng người, giống như bị dòng suối nước nóng kia hấp dẫn, đang nhanh chóng bắn về phía nó như thiên thạch.

Tro bay nóng bỏng, nhưng lại nhanh chóng nguội lạnh, khi rơi trên mặt đất đã biến thành tuyết lạnh cực kỳ lạnh lẽo.

Hồ Kinh Kinh nhìn nơi hai bóng người kia rơi xuống, đột nhiên không nhịn được phát ra một tiếng kinh hô.

Tất cả cảnh vật đã thay đổi.

Nơi tuyết lạnh rơi xuống, văn bia trên tấm bia đen trước người nàng và Đinh Ninh giống như từng chữ từng chữ bay bổng lên, toàn bộ văn bia quấn quanh tấm bia đá bay múa lơ lửng, tỏa ra sát ý càng ngày càng khủng bố.

Dòng suối tỏa ra linh khí màu trắng kia ở trong nháy mắt tuyết lạnh rơi xuống cũng đã biến thành màu đen, hơn nữa lại hoàn toàn không còn loại hương vị nàng quen thuộc, giống như một cái miệng khổng lồ màu đen thông tới U Minh, đang chờ đợi hai bóng người từ phía trên rơi xuống.

Q5 - Chương 85: Kiếm ý chân chính

Lệ Tây Tinh trầm ổn hơn so với bất kỳ tài tuấn nào cùng tuổi ở Trường Lăng, song thần sắc rung động trong mắt gã lúc này còn nồng đậm hơn nhiều so với Hồ Kinh Kinh.

Bởi vì gã biết nhiều hơn nàng.

Mặc Thủ Thành đã qua đời, nhưng vì bồi thường cho Lệ Tây Tinh hoặc có thể nói là Lệ gia, Mặc Thủ Thành đã mang Thủ Thành kiếm của lão truyền cho gã.

Thủ Thành kiếm này lại liên lụy đến ý không gian.

Ý không gian đối với tu hành mà nói không quá khó lý giải, ánh mắt người bình thường nhìn thấy đường thẳng, hiển nhiên sẽ cho rằng đó là khoảng cách ngắn nhất giữa hai vật, nhưng đối với Tu hành giả mà nói, trong đường thẳng này lại có vô số thông đạo cho thiên địa nguyên khí lưu thông, vật thể lưu chuyển ở trong những thông đạo này sẽ có vô số khả năng.

Hoặc nhanh hơn, hoặc rất chậm, hoặc giống như xuyên qua không gian, hoặc giống như kéo dài không gian.

Những đạo lý này tuy rằng dễ hiểu, song dùng thủ đoạn của Tu hành giả nếu muốn thật sự vận dụng được, lại khó khăn giống như xây dựng một cái thế giới độc đáo của riêng mình.

Mà khoảng cách đáy quan tài trên đỉnh đầu và dưới chân bọn họ cũng không quá lớn, nhưng khi những quan tài đá vỡ vụn sau đó hóa thành tro sáng phủ xuống, vậy mà lại như rơi xuống từ trên

không trung cực cao.

Không gian này, chính là một thiên địa đặc thù bị những cường giả Thiên Lương ngày xưa dùng thủ đoạn khó có thể tưởng tượng tạo thành.

Hai cái bóng người kia đương nhiên là Chiến Ma Ha và Ô Diễm Tử, hiện tại đã từ trên không trung đã rơi xuống thật lâu, nhưng vẫn còn cách dòng suối nước nóng kia một cự ly rất xa.

- Cấm chế này thậm chí còn thay đổi hoàn toàn cảm giác của chúng ta?

Lệ Tây Tinh gian nan quay đầu lại nhìn Đinh Ninh,

- Cho nên dòng suối nước nóng kia cũng không phải là Bất Lão tuyền.

Đinh Ninh gật đầu.

Hồ Kinh Kinh kịp hiểu được, nàng nghĩ đến khát vọng tiến vào dòng nước suối này mà mình khó có thể khống chế lúc nãy... Người bên ngoài sau khi thấy được Bất Lão tuyền thần diệu, chỉ sợ sau khi hao hết trăm cay nghìn đắng đến được nơi này, nếu nhìn thấy một dòng Bất Lão tuyền như vậy, sẽ hoàn toàn không thể khống chế được dục vọng của mình, nhất định không kìm được nhảy vào trong đó.

Nhận biết của Tu hành giả thường đáng tin cậy hơn cả mắt và mũi của họ, song cấm chế nơi này hiển nhiên có thể lừa gạt cả thứ này, đối với bất cứ Tu hành giả nào mà nói, điều này thực sự cực kỳ đáng sợ.

Nhận biết bị lừa gạt, vậy thì dù có một thanh phi kiếm thực sự bay tới cũng sẽ dễ dàng giết chết bọn họ.

- Chúng ta sẽ không may mắn thoát khỏi.

Thân Huyền lúc này đột nhiên lên tiếng, trong giọng nói lạnh lùng của y còn mang theo chút rung động.

- Đúng vậy, chúng ta không thể may mắn tránh khỏi.

Khi Lệ Tây Tinh và Hồ Kinh Kinh vẫn chưa thể hiểu được ý trong những câu nói này của Thân Huyền, Đinh Ninh đã bình tĩnh khẽ gật đầu, hắn nhìn Thân Huyền nghiêm túc nói:

- Nhưng ngươi vẫn không thể ra tay như trước. Ngươi bị thương nặng hơn hắn, hơn nữa tu vi của hắn cao hơn ngươi, chỉ cần thương thế kế tiếp của hắn nhẹ hơn ngươi, vậy chúng ta sẽ không thể nào chiến thắng. Chúng ta nhất định phải đánh cược một lần."

Lệ Tây Tinh và Hồ Kinh Kinh vẫn không thể nào suy đoán ra được dựa theo những lời này của Đinh Ninh, nhưng khi hắn nói xong những lời này, bọn họ đã có chút hiểu ra.

Thân ảnh Chiến Ma Ha cùng Ô Diễm Tử còn đang rơi xuống, cho đến lúc này vẫn chưa thực sự tiếp xúc với dòng suối, song mỗi một văn tự hiện lên trên bia đá lại bắt đầu nhanh xoay tròn, những thứ này đều bắt đầu phát ra tiếng nổ vang.

Những văn tự màu đen này mang theo từng cái tia sáng đen tuyền, sau đó vây quanh tấm bia đá biến thành một vòng xoáy màu đen, mà dòng nước trong suối nước cũng bắt đầu nhanh chóng xoay tròn, giống như biến thành một xoáy nước màu đen vậy.

Thiên địa nguyên khí toàn bộ không gian nơi này đều bị hai cái vòng xoáy này kéo theo, không khí bắt đầu ngưng kết lại thành từng chùm từng chùm, rồi biến thành vô số dải sáng màu đen.

Mỗi một dải sáng này bắt đầu xoay tròn, chính là từng cái lưỡi cưa.

Vô số lưỡi cưa xoay tròn trong không gian này, bất cứ kẻ nào

ở bên trong đều không thể tránh khỏi.

Hiện tại thiên địa nguyên khí trong không gian này vừa mới bắt đầu ngưng kết, song Lệ Tây Tinh và Hồ Kinh Kinh đã cảm thấy rất nhiều chỗ trên người truyền đến đau đớn do bị cắt đứt.

Cơ thể của họ sẽ bị cắt thành vô số mảnh.

Chiến Ma Ha cũng đang ở trong không gian này.

Nếu y ra tay đối với không gian này mà không thể nào tạo thành thay đổi về mặt căn bản, vậy tất cả bọn họ sẽ cùng nhau chết.

Đây chính là thứ Đinh Ninh đánh cược.

Dải sáng màu đen triệt để hình thành, toàn bộ không gian quỷ dị bị vô số dải sáng tràn ngập mà chia cắt.

Trên người Đinh Ninh và Lệ Tây Tinh, Hồ Kinh Kinh, Thân Huyền đều xuất hiện từng sợi tơ máu thẳng tắp với mặt đất, trong tơ máu bắt đầu có máu tươi nhỏ giọt.

Môi Thân Huyền hơi run rẩy, nắm đấm tay trái y càng nắm càng chặt, nhưng khi nhìn tơ máu trên mặt Đinh Ninh và ánh mắt bình tĩnh như trước của hắn, y rốt cục vẫn không có bất kỳ động tác gì khác.

Rất nhiều hạt sương màu xám đột nhiên xuất hiện trong dải sáng màu đen.

Hạt sương màu xám trong nháy mắt dường như lại muốn biến đổi, hóa thành những giọt mưa.

Nhưng một tiếng "ầm" như một tiếng nổ lớn vang lên trong đám mây xa xa.

Tất cả dải sáng màu đen đột nhiên biến mất, từng đám từng

đám mây đen đặc sệt giống như nồng đậm nhất, trong khe hở của những đám mây đen này lại có tia sáng bắt đầu cuộn trào, giống như là vô số tia chớp muốn đánh ra.

Trong ánh mắt bình tĩnh của Đinh Ninh rốt cục xuất hiện một tia mừng rỡ chân chính.

Hắn biết mình đã cược thắng.

Mạt Hoa tàn kiếm dán sát vào lưng hắn như một đoạn xương sống lưng vào lúc này bay lên.

Theo hắn thấp giọng quát lớn một tiếng, tất cả chân nguyên trong khí hải cơ thể hắn trong nháy mắt này gần như đều bị hắn bức ra từ trong hai tay.

Hơn mười đạo chân nguyên mang theo huyết ý tràn vào trong đoản kiếm đang nhanh chóng bay lên này, trong nháy mắt tơ kiếm của Mạt Hoa tàn kiếm lập tức tỏa ra phía trên đỉnh đầu hắn, tựa như một đóa hoa màu đỏ nở ra.

Tóc Đinh Ninh bị kiếm khí kéo theo, tung bay phất phới.

Bởi vì chân nguyên lưu động quá kịch liệt, ngay cả mạch máu nhỏ trong đồng tử hắn đều nổ tung, khiến cho đôi mắt hắn đều đỏ tươi như máu.

Hô hấp của Lệ Tây Tinh đã hoàn toàn ngừng lại, gã chưa từng thấy Đinh Ninh có chiến ý như thế, sát ý như thế... và đáng sợ như thế!

Đóa hoa kiếm màu đỏ kia tựa như đến từ địa ngục.

Mỗi một tia kiếm đều tỏa ra một loại khí tức khủng bố đến mức khó có thể nói rõ.

"Nghiệt Hải Hoa!"

Bên trong nắm đấm của Thân Huyền đã có những giọt máu chảy xuôi, bởi vì y dùng sức quá mức, cho nên móng tay đã đâm thủng máu thịt của mình, song chính y lại hoàn toàn không cảm nhận được.

Lệ Tây Tinh và Hồ Kinh Kinh không thể nào biết được, song y đã từng thấy chiêu kiếm như vậy, cũng đã từng cảm thụ được kiếm ý như vậy!

Khi hoàng đế Nguyên Vũ đăng cơ ba năm trước, trong trận chiến mà người nọ chết trận, chỗ đỉnh tháp do vô số thi cốt tích lũy thành kia đã từng tỏa ra kiếm ý như thế!

Trong thiên địa màu đen xuất hiện rất nhiều tia chớp màu đỏ ngòm.

Mỗi một tia chớp kia đều là một đạo kiếm ý tỏa ra trên tia kiếm.

Một mảnh mây đen dày đặc đến nồng nặc bị những tia chớp màu đỏ ngòm như ăn mòn đâm ra vô số lỗ thủng, vô số kình khí phát ra tiếng "xì xì" điên cuồng trào ra ngoài.

"Thủ Thành!"

"Viên Quang!"

Trong miệng Đinh Ninh phun ra một ngụm máu, song ngay lúc đó thì hắn vẫn nhìn thẳng về phía trước, hô lên tên hai chiêu kiếm.

Lệ Tây Tinh và Hồ Kinh Kinh xuất kiếm!

Hai đạo kiếm ý va chạm ở trước mặt, sau đó dung hợp lại một cách gần như hoàn mỹ.

Ầm ầm!

Nhưng trong nháy mắt sau đó, thân thể Đinh Ninh và Lệ Tây

Tinh, Hồ Kinh Kinh bay ngược ra ngoài, mạnh mẽ đụng vào bậc thềm đá cách đó không xa.

Rắc rắc rắc...

Một đoàn bụi mù dâng lên, ngoài ra còn có một hồi tiếng vỡ vụn truyền ra, cũng không biết là tiếng xương nứt hay là thanh âm vỡ vụn của bậc đá.

Thân Huyền không quay đầu lại nhìn.

Y cũng không để ý bụi mù mà chỉ hít một hơi thật sâu.

Sau đó y buông nắm đấm ra, một đoạn chuôi kiếm màu máu xuất hiện ở lòng bàn tay y trước tiên, sau đó nương theo khí tức bản mệnh càng thêm mãnh liệt, một thanh kiếm bản mệnh có màu máu và máu xám giao thoa với nhau xuất hiện trong tay y.

Những đám mây đen phía trước y như vải vóc vỡ vụn bắt đầu bay bổng phiêu tán.

.....

Một tiếng rống thảm thê lương vang lên.

Tiếp theo là một tiếng "Coong" thật to, giống như có người gõ một tiếng chuông lớn.

Đinh Ninh không ngừng ho khan, ho đến mức muốn trào cả phổi của mình ra.

Trước người hắn đều là máu tươi, không chỉ mỗi máu tươi do hắn ho ra, dường như toàn bộ cơ thể của hắn cũng đang chảy máu ra bên ngoài.

Nhưng hắn vẫn gắng gượng chống đỡ thân thể mình, vươn người ra trước ngồi dậy, nhìn về phía nơi thanh âm kia phát ra.

Chỗ mây đen tiêu tán, ở phía trên tháp vàng có hai bóng người giống như ruồi nhặng bị đập bay, đang dán thân pháp màu vàng trượt xuống.

Thân tháp màu vàng lúc ban đầu vốn êm dịu, nhưng hiện tại đã trở nên chói mắt.

Suối nước nóng trước tháp vàng đã hoàn toàn biến mất, chỉ để lại một đáy suối khô cạn, toàn bộ bên trong là cát trắng.

Phía trên cát trắng lơ lửng một thanh loan đao thật lớn như Huyền Nguyệt.

Đó là Huyền nhận bản mệnh của Chiến Ma Ha.

Song cũng chỉ trong một cái liếc mắt của Đinh Ninh, loan đao như Huyền Nguyệt kia suy sụp chấn động, giống như một khối thân thể đã vỡ vụn, chỉ như ngói cẩn thận xếp chồng lên nhau bị chấn động sụp đổ lần nữa, trong nháy mắt biến thành vô số mảnh vụn rơi xuống.

- Đinh Ninh!

Một tiếng kêu vô cùng thê lương vang lên ở phần dưới của tháp vàng.

Q5 - Chương 86: Cùng nhau chết

"Ngươi bị thương nặng hơn nhiều so với ta."

Một thanh âm lạnh lùng nhưng ẩn chứa lòng tin cường đại, cũng đồng thời vang lên ở trong tiếng kêu vô cùng thê lương này.

Thân Huyền khó có thể tin mình có thể sống sót trong sát cục vừa rồi.

Nhưng gã thực sự còn sống.

Hơn nữa gã hiểu được sở dĩ mình có thể sống, nguyên nhân lớn nhất không phải bởi vì Chiến Ma Ha, mà bởi vì mấy kiếm do Đinh Ninh chém ra kia.

Lúc này mặc dù gã còn sống, song từ lúc bắt đầu tiến vào tổ địa, hắn lại cảm thấy mình đã chết rất nhiều lần.

Chết rồi sống lại mang cho gã sự tự tin một cách khó có thể tưởng tượng được.

Không chút do dự.

Gã xuất kiếm.

Ở trong nháy mắt kiếm bản mệnh màu xám giao thoa cùng màu máu trong tay gã chém ra, lại giống như biến mất trong không khí.

Song cũng chỉ trong nháy mắt này, bên trên mảnh vỡ Loan đao như Huyền Nguyệt vỡ vụn thành vô số phiến vụn cũng xuất hiện

một tầng tro bụi.

Giống như rêu xám sinh trưởng trên ngói ẩm ướt, nhưng trên rêu màu xám lại hiện ra một ít màu đỏ, giống như trong những đám rêu này mọc ra những lõi màu đỏ.

Lúc này Thân Huyền bị thương rất nặng, song bởi vì có được lòng tin lớn lao, cho nên kiếm ý của một kiếm này đúng là một kiếm có kiếm ý hoàn mỹ nhất từ sau khi gã trở thành chủ nhân của Đại Phù Thủy Lao.

Bên trong rêu màu xám tràn ngập mùi vị âm u vô tận, nhưng cũng ẩn chứa một loại vui sướng vỗ cánh bay cao, không chút câu nệ.

Ở trong nháy mắt khi vật bản mệnh của Chiến Ma Ha bị tổn hại, còn chưa hoàn toàn mất đi liên lạc với bản thân, hai loại mùi vị hoàn toàn khác biệt này đã vọt tới trên người y.

Tay phải Chiến Ma Ha cũng chỉ vạch một cái, trong tiếng kêu thê lương, một cỗ đao ý sắc bén từ phần bụng bay nghiêng lên trên, thiên địa nguyên khí vốn đã mỏng manh trong khiếu vị cơ thể bị y điên cuồng ép ra.

Phốc phốc phốc phốc...

Những mảnh loan đao vỡ vụn giống như thiêu đốt, tản mát ra hào quang màu vàng, thiêu đốt toàn bộ những rêu màu xám loang lổ.

Nhưng cùng lúc đó, Chiến Ma Ha lại phát ra tiếng kêu càng thêm thê lương.

Trong đôi mắt của y phủ đầy màu xám.

Giống như hai đồng tử của y bị rêu dày che lấp.

Hắn đã bị mù cả hai mắt.

Trong loại không gian mà ngay cả nhận biết cũng chưa chắc đã chuẩn xác, hai mắt thì lại bị mù thì đối với một Tu hành giả mà nói đã hoàn toàn mất đi phán đoán đối với bên ngoài, huống chi chân nguyên và thiên địa nguyên khí trong thân thể đã bị Chiến Ma Ha ép đến cực hạn.

Song cũng đúng lúc này, Đinh Ninh cố gắng ngồi dậy cũng rống lên một tiếng buồn bực, đưa tay mang theo một đạo kiếm ý nhàn nhạt, đồng thời nói:

- Tuế Thực!

Đây là một kiếm mạnh nhất trong kiếm thế mà Thân Huyền tu hành, lúc này vận dụng nhất định sẽ ảnh hưởng đến thương thế, cũng sẽ tạo thành tổn thương lớn hơn đối với thân thể gã.

Song khi cảm nhận được hướng đi một đạo kiếm ý nhàn nhạt của Đinh Ninh, Thân Huyền lại không có chút do dự nào, theo một tiếng quát lớn trầm thấp, thanh kiếm bản mệnh biến mất của gã xuất hiện trong không khí, gần như bay thẳng lên không trung theo kiếm ý của Đinh Ninh chỉ.

Trên thân kiếm màu đỏ quyện cùng màu xám chợt xuất hiện dấu vết loang lổ dày đặc mà không đồng đều, giống như năm tháng tạo thành ăn mòn đối với thanh kiếm này.

Một tiếng "bùm" vang lên.

Một vòng sóng khí mắt thường có thể thấy được theo phía trên một kiếm này của gã khuếch tán ra bên ngoài, đầu tiên là sóng khí màu trắng, sau đó lập tức biến thành một vòng sáng màu vàng.

Lệ Tây Tinh và Hồ Kinh Kinh gian nan ngẩng đầu lên, bọn họ cực kỳ khiếp sợ nhìn thấy, phía trên vòng sáng màu vàng mà lúc trước nhìn không có bất kỳ thứ gì, nhưng bây giờ đã có một món

đồ gì đó đang rơi xuống.

Đó là một mép giếng. (bờ giếng)

Đó là mép giếng dưới gốc cây đại thụ đã biến mất.

Hiện tại mặt ngoài mép giếng này tản ra tia sáng màu vàng, tựa như pháp khí Thần Phật trấp áp Ma vương trong truyền thuyết, tràn ngập một loại khí tức uy nghiêm to lớn, hoàn toàn không có cách nào chống lại.

Cũng không có bất kỳ âm thanh nào.

Kiếm bản mệnh của Thân Huyền xuyên qua trung tâm của cái mép giếng này, cả hai dường như hoàn toàn không có bất kỳ đụng chạm nào.

Song khi mũi kiếm xuyên qua mép bên trên, dấu vết loang lổ bị năm tháng ăn mòn trên thân kiếm lại liên tiếp biến mất, giống như bị nước rửa sạch, cả thanh kiếm sạch sẽ như mới, đồng thời lại chấn động kịch liệt, không biết chỉ trong một hơi thở đã chấn động bao nhiêu lần.

Mép giếng rơi xuống, ánh vàng lại nhanh chóng biến mất, rồi biến thành màu xám, như những mảng rêu màu xám mọc đầy.

Cả người Thân Huyền tiếp tục trùng xuống, gã phun ra một đoàn huyết vụ, cũng không thể nào tiếp tục đứng vững, mà suy sụp ngã ngồi trên đất.

Nguyên bản từ trên không trung rơi xuống tựa như vô cùng thong thả, nhưng trong nháy mắt này lại ầm ầm rơi xuống đất, đâm thẳng xuống chỗ suối nước nóng kia biến mất.

Trong một tiếng nổ nặng nề, tất cả cát mịn trắng nõn ở đáy suối nước nóng nương theo mảnh vỡ của loan đao Huyền Nguyệt rơi xuống, như sóng biển bắn tung tóe, giống như thủy triều cuốn

ra ngoài.

Thủy triều này một mực phun trào đến mấy trượng trước người bọn họ, sau đó mới như hết lực đầy, tan biến trên mặt đất.

Thân Huyền cũng bắt đầu ho khan kịch liệt, mỗi một lần ho khan đều có bọt máu không kìm được trào ra từ môi và răng của gã, song gã lại nở nụ cười nhìn Chiến Ma Ha ở đáy tháp vàng.

Mỗi người đều có thể cảm nhận được ý trong tiếng cười của gã.

Rất trào phúng, nhưng nhiều hơn là vui mừng.

Trong cái không gian này đột nhiên trở nên an tĩnh lại, ngoại trừ tiếng cười của Thân Huyền thì không có bất cứ thanh âm nào khác.

Chiến Ma Ha không nhìn Thân Huyền, mà dựa vào tháp vàng phía sau, cũng hoàn toàn không cách nào đứng lên, y chỉ nhìn Đinh Ninh giống như nhìn quái vật chân chính, rồi đột nhiên nói một câu,

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Trong nháy mắt tiếp theo, y lại đột nhiên nở nụ cười điên cuồng, hơn nữa tiếng cười càng lúc càng lớn.

Đinh Ninh không lên tiếng.

Lúc này Chiến Ma Ha đã rơi vào đường cùng, vốn muốn xuất ra một kiếm cũng không thể nào làm được, song hắn lại ngửi được một tia nguy hiểm trong tiếng cười như vậy.

Lông mày của hắn không kìm được hơi nhíu lại, thanh Mạt Hoa tàn kiếm nằm trước người hắn gian nan hiện ra bông hoa trắng tinh tế, chấn động, gian nan nhẹ nhàng bay lên, giống như

con chuồn chuồn trong gió bão, bay về phía Chiến Ma Ha.

Mặc kệ trong tiếng cười của Chiến Ma Ha lúc nàyrốt cuộc ẩn chứa ý gì, giờ phút này hắn muốn giết chết y trước tiên.

- Phá Vô Phong Song Vũ Kiếm. Lại khiến nguyên khí của Trịnh Tụ không thể kết nối với Kiếm Sơn kiếm, rồi lợi dụng cấm chế phong sơn nơi này... để giết chết Cố Hoài, kế tiếp phá đường lui mà Ô thị lưu lại... Sau đó lại thi triển ra kiếm ý của Vương Kinh Mộng... Nếu truyền nhân của Vương Kinh Mộng thật sự mạnh như vậy, chẳng phải hắn thật sự còn mạnh hơn cả Thiên Lương ư?

Chiến Ma Ha nhìn tàn kiếm bay về phía mình, thần sắc điên cuồng trong mắt lại không có gì thay đổi, y nhìn Đinh Ninh, cuồng tiếu,

- Nhưng ngươi cho rằng như vậy thì thực sự có thể phá hoàn toàn được ván này sao? Nếu đã tính toán cuối cùng, mà ta cũng không chiếm được thuốc trường sinh bất tử này, vậy thì cùng chết đi!

Trong thanh âm như vậy, khi Mạt Hoa tàn kiếm bay tới trước người y một thước, khí hải trong cơ thể y phát ra một tiếng nổ vàng.

Một cỗ lực lượng hủy diệt cuối cùng thuộc về y xông ra từ phía sau lưng, đâm gãy cột sống của y, cũng mang theo máu thịt và xương vụn xông lên tháp vàng phía sau y.

Một tiếng "Coong" vang vọng.

Chợt một cái lỗ xuất hiện trên tháp vàng mà y dựa vào.

Q5 - Chương 87: Lưỡng Sinh hoa

Không ai nghĩ rằng tòa tháp vàng này mong manh như thế.

Bởi vì lực lượng của Chiến Ma Ha còn lại lúc này không hề cường đại.

Cũng không ai cảm nhận được bất cứ khí tức nguy hiểm nào.

Thế nhưng tòa tháp vàng này lại bị phá một cách đơn giản như vậy, cho dù là Đinh Ninh cũng không cảm nhận được khí tức khác thường nào ở lúc phá và lúc chưa bị phá.

Lông mày hắn nhíu lại thật sâu.

Không cảm nhận được bất cứ khí tức khác thường nào, đối với hắn mà nói có nghĩa là thực sự nguy hiểm

.....

Thân Huyền cũng không cảm nhận được bất kỳ khí tức khác thường nào.

Khí hải nổ tung thì bất cứ một Tu hành giả nào cũng không thể sống nữa, nhìn đầu Chiến Ma Ha mềm nhũn buông xuống, gã biết người Thiên Lương cuối cùng này chỉ còn lại vài hơi thở hấp hối.

Cũng đúng lúc này, gã đột nhiên ngẩng đầu.

Trên bầu trời phía trên có một phiến hoa đào đang rơi xuống.

Đôi mắt của gã trong nháy mắt trợn to đến cực điểm.

Phiến hoa đào kia che khuất đồng tử của gã.

Gã vươn tay ra, cầm lấy mảnh hoa đào màu hồng phấn đang rơi về phía mình.

Sao chỗ này lại có hoa đào.

Mặc dù trong cảm nhận của gã thì phiến hoa đào này thực sự tồn tại, thậm chí còn cảm nhận được khi phiến hoa đào này rơi xuống, chỗ mép mỗi một cánh hoa đào đều mang theo phong lưu biến hóa vi diệu, nhưng gã vẫn chỉ tin tưởng đây là hư ảo.

Song khi vuốt mảnh hoa đào này gã vẫn cảm thấy chân thật như trước.

Trọng lượng, nhiệt độ, độ ẩm, nước của mảnh hoa đào này, tất cả mọi thứ nhắc nhở gã rằng đây là sự thật.

Đồng tử Thân Huyền kịch liệt co rút lại, sau một mảnh hoa đào chính là vô số phiến.

Gã nhìn vô số mảnh hoa đào đang dồn dập tung bay xuống dưới, bầu trời cũng đã bị nhuộm thành màu hồng.

Hoa đào đang rơi xuống.

Có những bông hoa đào sinh trưởng quanh người gã.

Gã kinh hãi cảm giác được tu vi của mình đang kịch liệt giảm xuống.

Càng khiến gã kinh hãi chính là gã cảm thấy thân thể của mình đã xảy ra biến hóa.

Sau đó gã không kìm được vươn tay ra.

Gã thấy mình đã có hai cánh tay.

Gã rõ ràng cảm nhận được cánh tay vỡ vụn trong trận chiến ở Đại Phù Thủy Lao kia vẫn còn nguyên vẹn như lúc ban đầu, hơn nữa da thịt trở nên trơn bóng nhẵn mịn.

- Đây là cấm chế gì!

Gã không nhịn được phát ra một tiếng thét lớn.

Song chung quanh lại không có bất cứ kẻ nào trong đám người Đinh Ninh tồn tại.

Cơ thể của gã bắt đầu cứng lại.

Gã nhớ lại mảnh rừng đào này.

Gã nhìn thấy trên người mình còn mặc quần áo của hiện tại, song thân thể của mình lại biến thành thân thể rất nhiều năm trước.

Gã không kìm được đưa tay sờ vào ngực.

Bàn tay chạm tới hai phong thư, một phong là điều lệnh đến từ Binh Mã ty, phong còn lại là của nữ tử ước hẹn gã ở nơi này.

Trong tức khắc ngón tay chạm vào hai phong thư này, thân thể gã run rẩy kịch liệt.

Nếu năm đó gã không tiếp nhận điều lệnh của Binh Mã ty, lưu lại vì nữ tử này, vậy hôm nay bản thân mình sẽ biến thành bộ dáng gì?

Cả người gã run rẩy kịch liệt, chỗ yết hầu lại nhanh chóng cứng ngắc.

Gã không thể phát ra bất cứ thanh âm nào.

Gã nhìn thấy đầu kia rừng đào, xuất hiện thân ảnh thướt tha mà mình quen thuộc.

Đôi mắt của gã mờ dần đi.

Gã muốn ở lại đây.

Thế nhưng tất cả hoa đào lại bắt đầu tung bay.

Tất cả các cây đào cũng biến thành những phiến hoa đào rồi bay lên.

Khuôn mặt nữ tử kia trong khoảnh khắc này càng thêm rõ ràng, mỗi một tia biến hóa trên vẻ mặt đều lọt vào mắt gã.

Song gã lại thấy bàn tay của mình bắt đầu thu nhỏ lại.

Bóng dáng nữ tử biến mất trước mắt mình.

Y phục của gã trở nên cực kỳ rộng rãi, tu vi thì vẫn đang tiếp tục hạ thấp, cả người đang không ngừng trở nên trẻ lại, như trở về thời niên thiếu.

Rồi gã nhìn thấy mình biến thành thiếu niên, biến thành em bé còn chưa biết tu hành.

Sau đó gã đổi từ nỗi buồn sang nỗi sợ hãi vô tận.

Bởi vì thời gian dường như vẫn tiếp tục trôi về phía trước, gã càng thêm trẻ tuổi.

Gã không thể nào đứng vững, ngã sấp xuống bên trong quần áo của chính mình.

Gã chợt trở thành một em bé, và ngay cả những ý thức này cũng đã bắt đầu biến mất.

Gã chỉ nghe thấy tiếng khóc của mình.

Giống như tiếng khóc của mình khi mới được sinh ra.

.....

Khi hoa đào rơi xuống trước mắt Thân Huyền, Chiến Ma Ha chỉ còn lại một hơi thở cuối cùng.

Nhưng khi y thở ra ngụm khí cuối cùng này, lại chưa thể chết đi như vậy.

Trong con ngươi y không phải tràn ngập màu hồng, mà lại là màu tím.

Y thấy được cây đại thụ Tử ngọc đã mục nát đã biến mất kia xuất hiện ở trước mặt mình một lần nữa.

- Quả nhiên thật thần diệu.

Trong nháy mắt này y cảm thấy vui mừng, không biết lấy khí lực từ chỗ nào mà hoan hô thành tiếng.

Ngay sau đó, y thấy vết thương trên cơ thể của mình biến mất và bản thân bắt đầu trẻ lại.

Y đứng trong hoàng cung Ô Thị.

Trên đầu còn đeo một cốt quan*. (cốt quan: vương miệng xương)

Đây là cốt quan của Đại vu được kính trọng nhất nước Ô Thị.

Y quay ngược lại phía sau.

Sau lưng là Thần điện Đại Vu.

Y xuyên qua Thần điện uy nghiêm, mỉm cười với thị nữ thành kính, rồi tiến vào nơi sâu nhất trong mật thất.

Trong chỗ này có một bộ thân thể máu thịt mơ hồ bị đóng đinh trên giá gỗ.

- Tỷ tỷ thân yêu của ta, rốt cuộc trong tổ sơn còn có cấm chế gì nữa?

Y vẫn mỉm cười như trước, ôn nhu nói ra đối với khối máu thịt mơ hồ thậm chí đã không thể nhìn ra là thân thể nam hay nữ này.

- Tổ sơn nhất định sẽ trừng phạt ngươi.

Thân thể máu thịt mơ hồ phát ra tiếng nguyền rủa thê lương.

- Đã trừng phạt rồi.

Trên mặt y không có chút thay đổi nói,

- Ngay cả tỷ tỷ ruột thịt đều muốn giết ta.

- Đó là bởi vì ngươi muốn mở tổ sơn. Ngươi muốn biến thành ác ma...

- Chỉ bởi vì muốn mở tổ sơn mà tỷ tỷ ruột thịt muốn giết ta. Tỷ tỷ ngươi cũng là ác quỷ a.

Y nở nụ cười mỉa mai, tự giễu:

- Bây giờ ta bị ép phải đối xử với tỷ tỷ của mình như thế này ... Ta cũng đã biến thành ác ma từ lâu, về phần tổ sơn nguyền rủa, không phải cũng đã sớm tồn tại sao?

Chiến Ma Ha đột nhiên thống khổ.

Không phải bởi vì sắp phải lập tức chết đi, mà do y thấy chính mình tiếp tục nhỏ đi, trơ mắt nhìn cốt quan trên đầu biến mất.

Y nhìn thấy một cảnh tượng lăng trì càng thêm tàn nhẫn.

Một cô gái chăn cừu bằng tuổi với y bị xử tử.

Y quen biết cô gái chăn cừu này.

Trong khi tuần tra xung quanh tổ địa, y quen biết với nàng.

Y đã khuyên bảo cô gái chăn cừu này rằng nàng phải cực kỳ tôn kính tổ địa và không thể tiến vào nơi này.

Y cũng biết ngày cô gái chăn cừu kia tiến vào tổ địa, nơi đó có bão cát lớn, mà doanh trướng và thân quyến của nàng ở cách đó mấy chục dặm.

Cho nên cô gái này bởi vì trận bão cát kia mà bị lệch phương hướng, đi nhầm vào tổ địa.

Y nói rõ những lý do này.

Tuy nhiên y không thể thay đổi thiết luật của tổ sơn.

Cho nên y chỉ có thể trơ mắt nhìn cô gái chăn cừu này chết.

"Tổ địa chính là tội ác."

Y nghĩ đến Thiên Lương đồ sát ngày xưa, nghĩ đến sứ mệnh mà tổ tiên mình gánh vác, trong lòng chậm rãi nói.

Sau đó y thấy mình trở thành một đứa trẻ, rồi thành một em bé.

Y nở nụ cười trước khi ý thức dần dần mơ hồ.

Tất cả cấm chế đều bị phá hư gần như không còn, mặc dù y và toàn bộ đám người Đinh Ninh chết đi ở chỗ này.

Cho dù tòa tháp vàng này vẫn chưa thể hiện ra uy năng.

Nhưng cuối cùng càng ngày sẽ có càng nhiều người đến hơn, mà họ chỉ cần phải đối mặt với cửa ải cuối cùng này.

Thế nên rốt cuộc cũng sẽ có người nhận được thuốc trường sinh bất tử.

Sau đó vùng tổ địa tổ sơn này... cuối cùng sẽ không còn tồn tại nữa?

.....

Khi y trở thành một đứa trẻ sơ sinh và ngã bên trong quần áo của mình, thì Đinh Ninh cũng đã trở thành một em bé.

Song khác biệt với Thân Huyền, cũng khác biệt với y, Đinh Ninh lại không cảm thấy cực kỳ sợ hãi.

"Thì ra là Lưỡng Sinh hoa."

Không biết hắn đã nhìn thấy thứ gì, nhưng khuôn mặt đã trở nên rất cổ quái.

Sau đó hắn từ em bé đứng dậy, cơ thể của mình bắt đầu lớn dần lên.

Hắn kịch liệt ho khan một tiếng, máu tươi thấm ra từ trong miệng.

Mạt Hoa tàn kiếm rơi xuống bên cạnh hắn, khi bay lên lần nữa đã hóa thành một đạo kiếm quang thẳng tắp, bắn thẳng về phía trước.

P/s: Chương này quá khó dịch, nếu mình không diễn tả được như ý cũng mong mọi người thông cảm :x

Q5 - Chương 88: Chỉ hỏi thân sơ

Một đạo kiếm quang này bay ra, thiên địa trước mặt y tựa như một tờ giấy bị cắt ra.

Tất cả mọi người vẫn duy trì tư thế như lúc trước.

Mạt Hoa tàn kiếm bay qua thân thể Chiến Ma Ha, rơi vào trong tháp vàng.

Bên trong đó có một đóa hoa bảy màu.

Hoa bảy màu mọc trên một viên đá cuội trắng tinh, ngay cả một chút sợi rễ cũng không có, thế nhưng lại nở ra cực kỳ diễm lệ, giống như vừa mới đón lấy mưa sương vậy.

Mạt Hoa tàn kiếm rơi vào bên trên đóa hoa này, hơn mười tia chân nguyên ẩn chứa trong thân kiếm bốc cháy, sau đó dẫn dắt thêm càng nhiều thiên địa nguyên khí.

Một tiếng "Oanh", trên thanh tàn kiếm của Đinh Ninh cháy lên một đám lửa.

Đóa hoa bảy màu kiều diễm nhanh chóng khô héo, trong phút chốc bị đốt thành tro tàn.

Khi đóa hoa bảy màu này cháy thành tro tàn, thế giới trước mắt mọi người cũng biến mất.

Thân Huyền phát hiện mình vẫn có thể đứng như trước kia, tất cả đều như cũ, thế nhưng trên gò má đã rơi đầy nước mắt.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hồ Kinh Kinh cảm thấy khó tin vươn tay ra, nhìn bàn tay mình cũng không thu nhỏ lại, không kìm được kêu lên.

- Đây là chuyện không thể nào.

Chiến Ma Ha còn chưa chết, thời gian giống như đình trệ, hoặc có thể nói đây chính là chuyện xảy ra trong nháy mắt ngắn ngủi, y còn lại một hơi thở cuối cùng, sau đó y nhìn Đinh Ninh, dùng một hơi thở cuối cùng này nói ra một câu như vậy.

Sau đó, y tử vong.

Mang theo loại cảm xúc khó tả mà ngay cả y cũng không thể nào hiểu được chết đi.

- Rốt cuộc là thứ gì?

Lệ Tây Tinh nhìn Mạt Hoa tàn kiếm chật vật bay về, quay đầu hỏi Đinh Ninh.

- Lưỡng Sinh hoa.

Đinh Ninh nhẹ nhàng ho khan, nói:

- Trong rất nhiều truyền thuyết còn gọi là Niết Bàn hoa, một loại dị hoa tác động vào nhận biết và ý thức, có thể khiến con người ngủ say mãi mãi, cho đến khi chết đi.

- Thế nhưng...

Hồ Kinh Kinh không nhịn được lên tiếng.

- Sẽ thấy được chuyện đã trải qua trong cuộc đời này.

Đinh Ninh trực tiếp cắt ngang lời nàng, nói:

- Đây chính là chỗ kỳ dị của loại hoa này.

- Tất cả đều là ảo ảnh nó mang đến? Vậy mà ta nghĩ rằng tất cả đều là chân thật.

Hồ Kinh Kinh cực kỳ khiếp sợ khi nghĩ đến loại cảm giác vừa rồi, nàng không nhịn được hỏi Lệ Tây Tinh ở bên người,

- Vừa rồi ngươi cũng cảm thấy mình không ngừng trẻ lại ư?

Lệ Tây Tinh nhìn nàng một cái, nói:

- Ta còn đánh tên kia thêm một lần, sau đó ném xuống giếng.

- Người nào?

Hồ Kinh Kinh ngẩn người, nhưng chợt hiểu được người Lệ Tây Tinh nói tới chính là tên đã giết chó của y lúc còn nhỏ.

- Cám ơn ngươi.

Đúng lúc này, điều khiến nàng và Lệ Tây Tinh thật không ngờ, thậm chí hoài nghi bản thân nghe lầm là, Thân Huyền nghiêm túc nói một câu này với Đinh Ninh.

Hai người đều vô cùng khiếp sợ nhìn Thân Huyền.

Điều khiến họ càng thêm khiếp sợ là gương mặt Thân Huyền dường như rất khác so với trước đây.

Tầng mây mù và vẻ lạnh lùng trước giờ bao phủ trên mặt mày gã, không biết đã tan biến từ lúc nào.

Thần sắc gã mặc dù vẫn lãnh khốc như trước, song tựa như có một tầng bụi bặm đã bị rửa sạch.

Là bởi vì còn sống?

Lệ Tây Tinh và Hồ Kinh Kinh lúc này vẫn chưa thể hiểu tất cả nội dung trong câu nói cảm tạ của Thân Huyền, nhưng Đinh Ninh lại khẽ gật đầu đáp lễ với gã, cực kỳ nghiêm túc nói:

- Không có gì.

Sau đó hai người không nói thêm gì nữa, còn ánh mắt cả hai thì rơi về cùng một chỗ.

Không phải là tháp vàng bị phá vỡ kia, mà chính là nơi suối nước nóng đã khô cạn.

Đáy suối nước nóng tràn ngập cát mịn trắng tinh.

Mà lúc này, phiến cát mịn trắng nõn kia lại giống như biến thành dòng nước, chậm rãi thẩm thấu xuống, rồi chậm rãi biến mất.

Lực lượng cấm chế ảnh hưởng đến nhận biết của Tu hành giả dường như đã hoàn toàn tan biến, theo phiến cát mịn trắng nõn này biến mất, ngay cả Lệ Tây Tinh và Hồ Kinh Kinh cũng cảm nhận rõ ràng được, có một loại đồ vật khó có thể diễn tả bằng lời, lại làm cho người ta cảm nhận được khí tức cường đại đến cực điểm, đang hiện ra ở trung tâm của phiến cát mịn này.

Hơn nữa nhìn thần sắc của Đinh Ninh và Thân Huyền, hai người đều hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Thuốc trường sinh bất tử trong truyền thuyết không giấu ở trong tháp vàng, mà chính là ở dưới suối nước nóng này.

Nếu thực sự quan sát kỹ, sẽ thấy một chút hào quang trong suốt chậm rãi lộ ra ở trung tâm cát trắng.

Tiếp theo một chút hào quang trong suốt càng ngày càng nhiều, sau đó tràn ngập toàn bộ.

Một viên Tinh cầu màu bạc tròn trịa lẳng lặng lơ lửng ở trung tâm cát trắng đang không ngừng trôi đi, mà bên ngoài viên Tinh cầu màu bạc này lại có rất nhiều Tinh thể màu bạc lớn nhỏ không quy tắc lơ lửng bay bổng.

Những Tinh thể màu bạc này tựa như từng mảnh băng phiến nhỏ, không ngừng hòa tan, vỡ vụn, song cũng không ngừng sinh ra, không ngừng biến hóa.

- Nó giống như một thế giới thực sự.

Hồ Kinh Kinh ngơ ngác nhìn viên Tinh cầu màu bạc lớn như đan dược này, không kìm được nói.

Tất cả mọi người đều cảm thấy như vậy.

Đây là một loại cảm giác kỳ diệu, cứ như thể người nào cũng có thể xác định đây chính là thuốc trường sinh bất tử trong truyền thuyết.

- Ta đã thẩm tra vô số phạm nhân, mặc dù không thể nhìn thấu hoàn toàn sâu trong nội tâm của một người, nhưng ít nhất có thể nhìn ra ngươi cũng không tham lam.

Thân Huyền quay đầu nhìn Đinh Ninh, hỏi:

- Lúc trước ngươi hỏi ta nghĩ như thế nào về thuốc trường sinh bất tử này, ta trả lời thứ này mặc cho ngươi xử trí. Nhưng ngươi lại không có chút ham muốn nào đối với thuốc trường sinh bất tử này, là bởi vì ngươi cảm thấy Cửu Tử Tằm của ngươi đã quá cường đại, còn cao hơn cả loại thuốc kia, hay là bởi vì thật sự cũng không thể nào chấp nhận được bản thân thuốc trường sinh bất tử này?

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn viên Tinh cầu màu bạc tròn trịa kia, lại nghĩ đến Lưỡng Sinh hoa vừa rồi, sau khi trầm mặc một lát, nói:

- Nếu như cả đời này đều sống không vui, vậy vĩnh hằng còn có ích lợi gì.

Thân Huyền hiếm khi nở nụ cười.

Bởi vì nụ cười của gã hiếm khi xuất hiện, cho nên nó có vẻ hơi cứng nhắc và khó coi.

Nhưng lại vô cùng chân thật.

- Thực ra ngươi mới là người thích hợp làm chủ nhân Đại Phù Thủy Lao nhất, không ai có thể nhìn rõ lòng người hơn ngươi.

Gã mỉm cười rồi chân thành nói.

Đinh Ninh không đáp lại câu nói của gã.

Hắn chỉ nhìn viên Tinh cầu màu bạc tròn trịa trong cát trắng, bắt đầu ra bước chân, tiến về phía trước.

Ngay lúc hắn bước đi, trong tai mọi người đều vang lên vô số thanh âm xào xạc, giống như có vô số tằm nhỏ bắt đầu động đậy trong thân thể Đinh Ninh.

- Bây giờ chúng ta đều đã biết bí mật của hắn.

Lệ Tây Tinh nghe được những lời này, sau khi trầm mặc một chút lại khẽ nói một câu với Hồ Kinh Kinh.

Hồ Kinh Kinh cũng trầm mặc một lát, chỉ nói:

- Hoàng hậu giết sư phụ ta.

Dừng một chút, nàng quay đầu nhìn về phía Lệ Tây Tinh, nghiêm túc nhìn y hỏi,

- Còn ngươi thì sao?

Lệ Tây Tinh nhíu mày, dường như có chút không vui, nói:

- Hắn là bằng hữu của ta.

Hồ Kinh Kinh đột nhiên nở nụ cười ngọt ngào.

Có một số người làm việc không phân biệt đúng sai, chỉ hỏi thân sơ*. (*có nghĩa là khoảng cách giữa các mối quan hệ hoặc cảm xúc, gần gũi và xa lánh)

Nàng hiểu được đối với Lệ Tây Tinh mà nói, toàn bộ Trường Lăng cũng không bằng một người bằng hữu chân chính của y.

Lệ Tây Tinh không quan tâm Đinh Ninh và viên thuốc trường sinh bất tử kia, mặc kệ nó rốt cuộc là thứ gì thì đối với y mà nói, chỉ cần Đinh Ninh có lòng tin đi về phía nó, hiển nhiên cũng sẽ đã nghĩ ra phương pháp xử trí nó.

Mà ở hiện trường, giờ phút này còn có một người biết được bí mật Cửu Tử Tằm của Đinh Ninh.

Ô Diễm Tử tựa lưng vào tháp vàng.

Sức sống của thiếu niên trên hoang nguyên dù sao cũng tràn đầy, bị thương nặng rồi liên tiếp bị va chạm, nhưng hiện tại gã vẫn chưa chết, thậm chí còn chưa rơi vào hôn mê.

Gã rung động và sợ hãi bất lực nhìn Đinh Ninh đi về phía trung tâm cát trắng.

Q5 - Chương 89: Phục chúng

Động tác của Đinh Ninh cực kỳ cẩn thận.

Thần sắc hắn ngưng trọng đi đến trung tâm cát trắng, khi hắn đi tới nơi này, đã chỉ còn lại một tầng cát trắng nông cạn, phía dưới đã lộ ra mặt đá cứng rắn.

Mặt đá cứng rắn có màu xanh đen, giống như bầu trời đầy sao của hoang nguyên vào ban đêm.

Giống như tinh không, trên mặt đá cứng rắn cũng có rất nhiều điểm sáng, đó là từng cái lỗ thủng rất nhỏ, nhưng được sắp xếp cực kỳ có trình tự, tương ứng với phương vị rất nhiều vì sao trên bầu trời.

Viên thuốc trường sinh bất tử trong truyền thuyết này lơ lửng ở độ cao ngang bằng trước ngực Đinh Ninh, dường như có từng phiến băng không ngừng hòa tan bên ngoài Tinh cầu màu bạc, vỡ vụn, lại không ngừng sinh ra, không ngừng biến hóa thành Tinh thể màu bạc, trong suy nghĩ của hắn đều là huyền ảo vô cùng, có vô số quy tắc nguyên khí khiến hắn khó có thể hiểu được.

Hắn cực kỳ cẩn thận vươn ngón tay ra.

Ô Diễm Tử ở đối diện hắn nhìn thấy có một sợi tơ màu trắng lặng lẽ lộ ra nơi đầu ngón tay Đinh Ninh, rơi vào trong những Tinh thể màu bạc đang liên tục biến hóa kia.

Nhìn giống như một sợi tơ màu trắng, song mặt ngoài cũng có vô số hạt tròn rất nhỏ đang bắt đầu cuộn trào, đang tiến hành biến hóa.

Liên tưởng tới vương triều Đại U ngày xưa và truyền thuyết có liên quan đến người ở Trường Lăng kia, sự rung động và bất lực trong mắt Ô Diễm Tử đã biến thành kính sợ tuyệt đối.

Thân thể Đinh Ninh khẽ run rẩy, cũng không phải bởi vì tâm tình của hắn lúc này, mà do Cửu Tử Tằm bên trong thân thể hắn.

Vô số "tằm nhỏ" được chuyển hóa giữa hữu hình và vô hình vừa sợ hãi run rẩy, nhưng cũng tràn ngập khát vọng thôn phệ.

Sợi tơ trắng được hình thành bởi vô số "tằm nhỏ" hợp lại.

Khi "con tằm nhỏ" đầu tiên tiếp xúc với Tinh thể màu bạc liên tục biến hóa, Đinh Ninh cảm nhận được run rẩy và khát vọng tương tự.

Loại run rẩy và khát vọng này đến từ thuốc trường sinh bất tử kia.

Đinh Ninh nhắm mắt lại.

Hắn như thấy được một cuộc chiến tranh.

Vô số tằm nhỏ màu trắng đang cắn nuốt những Tinh hạt màu bạc, nhưng vô số Tinh hạt kia cũng đồng thời cắn nuốt những con tằm nhỏ kia, hai bên đều tham lam và sợ hãi.

Nỗi sợ hãi bắt nguồn từ không ai biết cuối cùng thứ nào sẽ nuốt chửng thứ còn lại, và thứ nào giành được thắng lợi cuối cùng.

Thôn phệ hoàn toàn mang ý nghĩa là thay đổi.

Cho nên lời Vô Song Phong Vũ Kiếm nói năm đó là sự thật, nếu như tiếp nhận lực lượng của thuốc trường sinh bất tử này, tiếp nhận những Tinh hạt giống như Cửu Tử Tằm thôn phệ, vậy sẽ có nghĩa là bản thân mình bị thay đổi.

Đinh Ninh hít sâu một hơi, mở hai mắt ra.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, viên thuốc trường sinh bất tử này cũng là một loại Cửu Tử Tằm, nhưng khác biệt là Cửu Tử Tằm của hắn có thể khống chế, mà viên thuốc trường sinh bất tử này thì không thể khống chế.

Thanh âm thôn phệ sàn sạt càng ngày càng vang dội.

Từ sợi tơ màu trắng ban đầu, cho đến thành dòng chảy nhỏ giọt, rồi lại trở thành một luồng chảy lớn bằng cánh tay!

Mặc dù tất cả mọi người đã khẳng định Đinh Ninh là truyền nhân của Cửu Tử Tằm khi giết chết Cố Hoài, song lúc tận mắt nhìn thấy thứ trong truyền thuyết này, nhìn thấy vô số con tằm nhỏ cuồn cuộn không ngừng như dòng lũ tràn về phía viên thuốc trường sinh bất tử kia, tất cả mọi người vẫn cảm thấy rung động và khó có thể hiểu được.

Mặc dù chỉ là khí huyết tầm thường, nhưng nếu phun trào như vậy cũng đã sớm chảy hết, song những con tằm nhỏ này lại giống như hoàn toàn không có điểm cuối, tựa như thân thể Đinh Ninh vi phạm lẽ thường của thiên nhiên, làm sao có thể chứa đựng được nhiều Cửu Tử Tằm như vậy.

Khuôn mặt Đinh Ninh càng ngày càng bình tĩnh, ngay cả vẻ mặt ngưng trọng cũng hoàn toàn biến mất.

Vô số luồng chảy màu trắng hình thành từ những con tằm nhỏ không ngừng trùng kích vào Tinh thể màu bạc, dần dần bao bọc toàn bộ viên thuốc trường sinh bất tử lại, biến thành một quả cầu tròn mặt ngoài có vô số tằm nhỏ màu trắng bắt đầu phun trào.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, tất cả mọi thứ đều biến mất.

Những con tằm nhỏ màu trắng biến mất.

Viên thuốc trường sinh bất tử như một thế giới huyền ảo kia cũng không còn.

Cát mịn màu trắng dưới chân hắn cũng đã chảy hết, chỉ còn lại nham thạch màu xanh đen cứng rắn nhưng phủ đầy vô số lỗ thủng.

Một tiếng "Ùng ục", Hồ Kinh Kinh nuốt nước miếng.

Thanh âm lúc này có vẻ rất vang dội, nàng không kìm được có chút xấu hổ, nhưng nàng cảm thấy dường như cũng không có biến hóa gì, sau khi Cửu Tử Tằm thu liễm, trên người Đinh Ninh lại không có bất kỳ khí tức đặc biệt nào lộ ra, nàng không nhịn được hỏi,

- Ngươi đã luyện hóa viên thuốc trường sinh bất tử này?

- Đây là tồn tại cao hơn bát cảnh.

Đinh Ninh lắc đầu,

- Mặc dù không biết thứ này được sinh ra như thế nào, nhưng đây vẫn là tồn tại cao hơn bát cảnh như trước, ngay cả cường giả Vô Song Phong Vũ Kiếm ngày xưa tụ tập tất cả trí tuệ và lực lượng đều không thể tiêu diệt, thậm chí không cách nào chạm đến thứ này, vậy sao ta có thể luyện hóa được.

- Nhưng rõ ràng những thứ kia đã ăn...

Hồ Kinh Kinh theo bản năng muốn buột miệng nói, rõ ràng những con tằm nhỏ kia đã ăn nó, nếu không sao bây giờ viên thuốc trường sinh bất tử kia có thể biến mất không thấy?

Nhưng vào lúc này, Đinh Ninh xoay người nhìn nàng một cái.

Chỉ liếc mắt một cái, nàng lập tức ngừng lại, có chút khó hiểu,

- Ngươi.... ngươi giữ nó lại?

Đinh Ninh rất thẳng thắn khẽ gật đầu.

- Ngươi sẽ vận dụng nó ư?

Thân Huyền nhìn Đinh Ninh, nói thêm,

- Ý ta là khi ngươi thật sự phải đối mặt với cái chết.

Đinh Ninh nhìn gã lắc đầu,

- Biến thành sinh mệnh khác mà ngay cả chính mình cũng không rõ. Đây không phải là trường sinh, mà là tử vong.

Thân Huyền lạnh lùng nói:

- Ngươi không thay đổi, giao hẹn vẫn sẽ như cũ.

Lệ Tây Tinh hoàn toàn không quan tâm Đinh Ninh xử trí viên thuốc trường sinh bất tử kia như thế nào, từ lúc hắn đi về phía viên thuốc kia, hắn đã biết thái độ của Đinh Ninh đối với viên thuốc trường sinh bất tử kia giống như Vô Song Phong Vũ Kiếm năm đó.

Ánh mắt của y rơi vào trên người Ô Diễm Tử cạnh tháp vàng bị nghiền nát cách đó không xa, hỏi:

- Xử lý hắn như thế nào?

Đối với y mà nói, nếu Đinh Ninh xác định Thân Huyền có thể che giấu bí mật của Cửu Tử Tằm, vậy trong tất cả những người còn sống trong tổ địa này hiện tại, cũng chỉ Ô Diễm Tử có uy hiếp lớn nhất đối với Đinh Ninh.

Thân thể Ô Diễm Tử run rẩy kịch liệt.

Gã cảm thấy những người này chắc chắn sẽ không chút do dự giết chết mình.

Nhưng điều khiến gã thật bất ngờ chính là Đinh Ninh sau khi trầm ngâm mấy hơi thở, rồi nhìn gã hỏi,

- Ta nghe nói ngươi được sủng ái nhất ở trong tất cả hoàng tử Ô Thị.... Mà trên thực tế, đại đa số binh quyền của Ô Thị đều khống chế trong tay Thái hậu? ”

Ô Diễm Tử dùng không ít thời gian điều tức, chật vật khống chế máu thịt của mình, để cho hàm dưới vốn trật khớp khôi phục về nguyên chỗ, sau đó càng gian nan ngẩng đầu, nhìn Đinh Ninh đang bình tĩnh chờ đợi mình trả lời, nói:

- Ta không hiểu ý của ngươi.

- Chiến tranh giữa Ô Thị và Đại Tần, ngay từ đầu đã là một bàn cờ do Chiến Ma Hà và Trịnh Tụ bày ra, cho dù vương tộc Ô Thị xưng hùng trên vùng hoang nguyên này, những Tu hành giả cường đại và chiến sĩ của Ô Thị dũng mãnh không sợ chết, chẳng qua cũng chỉ là quân cờ vô hình bị Trịnh Tụ khống chế.

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn Ô Diễm Tử, nói:

- Ý của ta là, nếu có thể để cho cuộc chiến tranh này chấm dứt yên bình sớm một chút, thì sẽ cố gắng để cho cuộc chiến này kết thúc hòa bình như vậy.

Ô Diễm Tử ngây người, có chút mờ mịt theo bản năng nói:

- Làm sao chấm dứt một cách hòa bình? Cho dù Ô Thị ta nghị hòa, vậy chẳng lẽ Đại Tần ngươi sẽ đồng ý?

- Chỉ cần muốn nghị hòa thì không cần chúng ta suy nghĩ, Thái hậu yêu thương ngươi sẽ nghĩ ra phương pháp khả thi.

Đinh Ninh nhìn gã, khẽ giễu cợt,

- Về phần Trịnh Tụ, sau khi đã đạt được thứ mình muốn, hoặc

có thể nói là thứ mình muốn cũng đã biến mất, vậy không cần tiếp tục cuộc chiến này.

Hắn dừng một chút, thần sắc trào phúng trên mặt càng thêm đậm,

- Chẳng lẽ bà ta thật sự muốn chiếm cứ một mảnh hoang nguyên mà không có chút tác dụng với mình?

Thân Huyền nhìn Đinh Ninh một cái, lên tiếng:

- Có lẽ bà ta không biết trong tổ địa này thực sự có cái gì.

Đinh Ninh khẽ gật đầu,

- Nhưng tổ địa đã tiêu tan, tất cả đều không còn tồn tại. Cho nên thứ bà ta muốn nhất lấy được cũng chỉ còn Tục Thiên Thần Quyết.

Thân Huyền hiểu được ý của Đinh Ninh, cho nên không lên tiếng nữa.

Ô Diễm Tử không thể hiểu được toàn bộ ý của Đinh Ninh, nhưng trong lúc vô hình gã cũng đồng ý với đề nghị của hắn, gã bình tĩnh lại, suy nghĩ nghiêm túc một chút rồi nói:

- Chỉ bằng ta thì sẽ không đủ, chỉ dựa vào mạng và một ít lý do thoái thác của ta, chắc chắn Thái hậu cũng không thể nào phục chúng.

- Đối với người trị quốc mà nói, không nói đạo lý, chỉ nói về lợi ích của một quốc gia.

Đinh Ninh nhẹ nhàng nở nụ cười, xoay người nhìn về nơi này, nói:

- Nếu ta chú giải toàn bộ những kiếm kinh điêu khắc kia, sau đó giao cho Ô Thị, ngươi nói bà ta có thể phục chúng hay không?

(chú giải: chú thích)

Q5 - Chương 90: Đồng ý

Ô Diễm Tử hoảng sợ khó tả.

Lệ Tây Tinh và Hồ Kinh Kinh cũng khiếp sợ đến cực điểm.

Phù văn, bức vẽ, thậm chí là văn tự kiếm kinh là những thứ khó tìm hiểu nhất, nhưng nếu có người có thể chú thích chân ý cho từng thứ, vậy cho dù là một ít kiếm kinh thâm ảo thì đối với Tu hành giả có chút năng lực lĩnh ngộ mà nói cũng sẽ không còn quá khó.

Hiện tại trong rất nhiều nơi tu hành ở Trường Lăng vẫn còn rất nhiều kiếm kinh có nội dung tối nghĩa khó giải, nguyên nhân lớn nhất là do những kiếm kinh này đều là bí bảo của các tông môn, rất nhiều đều là truyền riêng một mạch, từ sư phụ dạy cho đệ tử thân truyền, nếu sư phụ hay đệ tử trong đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy dù cho môn kiếm kinh này có điển tịch lưu truyền xuống, thì người trong bổn môn sau này cũng chưa chắc có thể tìm hiểu thấu đáo.

Lấy Bảo Quang quan của Hồ Kinh Kinh làm ví dụ, chân ý quan trọng nhất trong một môn kiếm kinh của Bảo Quang quan lại được truyền thụ cho riêng Hồ Kinh Kinh, nếu nàng không may chết trong vùng hoang dã này, vậy sau này cho dù có đệ tử Bảo Quang quan nhìn thấy bộ kiếm kinh kia, cũng chưa chắc có thể tìm hiểu một cách thấu đáo.

Trên thực tế từ xưa đến nay có rất nhiều tuyệt học cũng bởi vì bí mật không thể công bố, không muốn lưu truyền ở bên ngoài nên cuối cùng bị thất truyền.

Ngày xưa Thiên Lương là vương triều kinh người cỡ nào, chỉ

nhìn dư uy của Vô Song Phong Vũ Kiếm đã biết kiếm kinh mà cường giả Thiên Lương ngày trước để lại là tài phú quý giá cỡ nào.

- Thứ này thực sự đủ trọng lượng.

Ô Diễm Tử có chút không khống chế được thanh âm run rẩy của mình, lúc đầu gã muốn hỏi vì sao Đinh Ninh phải làm như vậy, nhưng sau khi nghĩ đến thân phận Cửu Tử Tằm của đối phương, gã lập tức biết mình hỏi như vậy là dư thừa.

Gã do dự một lát, sau đó hít sâu một hơi, ra sức làm cho mình trở nên trấn định một chút, đồng thời giọng nói cũng có vẻ càng thêm tôn kính và lễ phép,

- Vậy tiên sinh muốn ta giúp ngài làm cái gì?

- Thay ta giữ bí mật.

Đinh Ninh nhìn gã, thong thả mà nghiêm túc nói,

- Đừng để bất cứ kẻ nào biết Cửu Tử Tằm ở trên người ta, ngoại trừ khi ta tự mình nói rõ với thiên hạ.

Ô Diễm Tử gật đầu.

Mặc dù thương thế của gã lúc này cực kỳ nặng nề, mỗi một giọt máu tươi đều đáng quý trọng, nhưng gã vẫn dùng một thanh đao nhỏ tùy thân, cắt qua bàn tay của mình rồi tuyên thệ với trời.

Sau khi hoàn thành lời thề máu trang trọng nhất của Ô Thị, Ô Diễm Tử tiếp tục nhìn Đinh Ninh, so sánh một cái mạng của gã và bảo tàng tổ sơn khổng lồ như vậy mà nói, gã thấy nếu chỉ đơn thuần giúp Đinh Ninh giữ bí mật thì đương nhiên không đủ.

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn gã, hắn hiển nhiên có thể hiểu được ý tứ hàm chứa trong ánh mắt đơn thuần của thiếu niên lúc này, nhưng hắn cũng không nói mình muốn thứ gì, mà chỉ hỏi ngược Ô

Diễm Tử, nói:

- Thân là hoàng tử Ô Thị, thứ ngươi muốn nhất là gì?

Chuyện xưa về người Trường Lăng kia, cho dù ở Ô Thị hoặc thậm chí là Đông Hồ xa xôi đều là truyền kỳ chân chính, hơn nữa khi thấy được nhân vật như Cố Hoài và Chiến Ma Ha đều bại vong ở trước mặt Đinh Ninh, gã thực sự kính sợ đối với hắn.

Cho nên gã không nghĩ cái gì khác, chỉ sau khi sửng sốt một chốc thì bắt đầu nghiêm túc suy tư vấn đề này của Đinh Ninh.

- Ta muốn Ô Thị có thể tồn tại thật lâu, con dân Ô Thị chúng ta có thể không buồn không lo sinh hoạt trong mảnh thảo nguyên này, không cần lo lắng bị vương triều Đại Tần hoặc bị vương triều khác thôn tính hoặc khuất phục thành nô dịch.

Gã suy nghĩ một lúc, nói ra trước tiên.

- Nếu ta có thể chiến thắng trong cuộc chiến với Nguyên Vũ và Trịnh Tụ, ta có thể cam đoan điểm này.

Đinh Ninh nói.

Không ai cảm thấy những lời này của Đinh Ninh buồn cười.

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, hắn lúc này không chỉ đại biểu cho Cửu Tử Tằm, mà còn đại biểu cho toàn bộ Ba Sơn Kiếm Tràng.

Đặc biệt theo một nghĩa nào đó mà nói, giang sơn vương triều Đại Tần chính là của Kiếm Trường Ba Sơn.

Ô Diễm Tử bắt đầu dần dần hiểu rõ ý của Đinh Ninh, gã gian nan ngẩng đầu nhìn đôi mắt bình tĩnh của hắn, khẽ nói:

- Cho nên tiên sinh hy vọng ta... Ô Thị ta, tương lai sẽ hết lòng ủng hộ ngài khi tranh đấu với Nguyên Vũ, Trịnh Tụ.

Đinh Ninh đón lấy ánh mắt của gã, chân thành nói,

- Ta không chỉ hy vọng có thể trở thành bằng hữu của ngươi, mà còn hy vọng trở thành hảo hữu của toàn bộ Ô Thị, nhưng ý chí của ngươi lúc này lại không phải là ý chí của toàn bộ Ô Thị. Ngươi phải đảm bảo Ô Thị trong tương lai có thể nghe theo quyết định của ngươi, mà không phải ý kiến của người như Chiến Ma Ha.

Ô Diễm Tử hiểu được ý trong những lời này của Đinh Ninh, gã trầm ngâm một lát, nói:

- Ý của ngài là muốn ta có thể nắm chắc toàn bộ Ô Thị trước tiên.

- Những kiếm kinh trong tổ địa này không chỉ là lễ vật của ta tặng cho Thái hậu và cả Ô Thị các ngươi, đồng thời cũng là lễ vật cho ngươi

Đinh Ninh nhìn Ô Diễm Tử trở nên cực kỳ ngưng trọng, chậm rãi nói:

- Ta hy vọng có thể đặt mấy môn kiếm kinh quan trọng nhất trong đó ở trên người ngươi.

Ô Diễm Tử hôm nay đã gặp được rất nhiều chuyện giật mình, nhưng sau khi nghe được những lời này của hắn thì gã vẫn lắp bắp kinh hãi.

- Vô Song Phong Vũ Kiếm là một nhân vật rất lợi hại, tâm tư cực kỳ cẩn thận, đồng thời cũng là nhân vật rất vĩ đại.

Đinh Ninh không nhìn gã, mà chỉ ngẩng đầu nhìn lên phía trên, chậm rãi nói,

- Ta sở dĩ có thể phá giải Vô Song Phong Vũ Kiếm, là bởi vì trên những thú đá và bia đá bên ngoài kia, trong đó có kiếm kinh của Vô Song Phong Vũ Kiếm.

Hồ Kinh Kinh không nhịn được nói:

- Vậy vì sao?

- Chân ý.

Đinh Ninh phun ra hai chữ cực kỳ đơn giản, sau đó nhìn nàng chậm rãi bổ sung:

- Chỉ người có thể ngộ ra chân ý kiếm đạo thì mới có thể thực sự lĩnh hội kiếm kinh của hắn, mà người có thể làm được điểm này thì hiển nhiên sẽ tiếp cận tâm cảnh hắn, hoặc có thể nói hiểu được tính tình của hắn từ trong kiếm ý bàng bạc như vậy.

Hồ Kinh Kinh lập tức phản ứng lại,

- Cho nên hắn không sợ có người lĩnh ngộ kiếm kinh của hắn, bởi vì người có thể lĩnh ngộ được kiếm kinh thì cũng sẽ có thể hiểu được tâm ý của hắn.

- Người đồng ý với hắn sẽ không muốn nhận lấy thuốc trường sinh bất tử này giống như Chiến Ma Ha.

Đinh Ninh khẽ gật đầu, nhìn Thân Huyền và Ô Diễm Tử, nói:

- Mong muốn của rất nhiều người trên thế gian, kỳ thật là đồng ý và sống chết cùng nhau.

- Nhưng mà...

Hồ Kinh Kinh nhìn thoáng qua Ô Diễm Tử, bộ dáng muốn nói lại thôi.

Lệ Tây Tinh nhìn nàng một cái, nói:

- Có điều gì thì cứ nói.

- Sư phụ từng nói với ra rằng con người sẽ thay đổi, ở các thời

điểm khác nhau thì mỗi người sẽ có quan điểm khác nhau, thậm chí có vài người sẽ trở nên hoàn toàn xa lạ.

Hồ Kinh Kinh do dự một chút, nói:

- Cho dù là thề máu thì ta vẫn cảm thấy không yên tâm. Bởi vì chỉ có chúng ta trả giá, mà hắn lại không có thứ gì tương đương đặt cược vào chúng ta.

Ô Diễm Tử đã mất máu rất nhiều, nhưng sau khi nghe được những lời này của Hồ Kinh Kinh thì sắc mặt vẫn trở nên đỏ ửng như máu, gã đang muốn lên tiếng biện bạch một chút gì đó, nhưng mà vào lúc này Lệ Tây Tinh lại trực tiếp lắc đầu, lạnh lùng nói:

- Không cần thứ gì, ta tin tưởng hắn.

Hồ Kinh Kinh sửng sốt.

Ô Diễm Tử cũng vậy.

Lệ Tây Tinh cười lạnh nói,

- Hắn là Ngũ hoàng tử mà Thái hậu yêu thương nhất, rất có nhiều khả năng được lập làm Thái tử, nhân vật trọng yếu như hắn mà chỉ vì một con ngựa cưỡi, lại lấy thân mạo hiểm, liều mạng một mình đuổi giết ta. Trong tất cả hoàng tử của Ô Thị, ngoại trừ người ngu ngốc như hắn thì còn ai dám làm như thế?

Hồ Kinh Kinh ngây người trong một hơi thở, nàng không hiểu sao lại nghĩ đến nguyên nhân Lệ Tây Tinh bị trục xuất tự do đến nơi này, nàng lúc này mới kịp hiểu được, vốn Lệ Tây Tinh tín nhiệm Ô Diễm Tử là dựa trên việc gã và y cùng một loại người.

Ô Diễm Tử bị mắng ngu ngốc nhưng lại không có chút cảm giác phẫn nộ nào.

Trong lòng gã có loại cảm động khó hiểu, toàn bộ hận ý đối

với Lệ Tây Tinh đều tiêu tan, đồng thời tràn ngập một loại ý tứ khó có thể nói rõ.

Trong nháy mắt, gã càng hiểu rõ hơn đối với hai chữ "đồng ý" mà Đinh Ninh nói.

- Trường Lăng các ngươi có một câu, gọi là kẻ sĩ chết vì tri kỷ.

Gã ngẩng đầu lên, nhìn Đinh Ninh cùng Lệ Tây Tinh thong thả mà nghiêm túc nói,

- Ta có thể chết vì các ngươi.

Sau đó gã nghiêng người về phía trước, nằm rạp tại đất, hành một đại lễ với Đinh Ninh, rồi nói:

- Sư tôn.

Đối với gã mà nói bất kể Đinh Ninh có nhận mình làm đệ tử hay không, chỉ riêng Đinh Ninh truyền thụ kiếm kinh Thiên Lương, truyền thụ Vô Song Phong Vũ Kiếm cho gã, vậy ở trong lòng gã hiển nhiên đã là xem hắn là sư phụ của mình.

Q5 - Chương 91: Cô đơn

Lại nói Thiên Lương ngày xưa, trời cũng thật sự rất lạnh.

Mùa thu ở Trường Lăng năm nay dường như cũng nồng đậm hơn những năm trước, gió mùa thu cũng càng thêm lạnh.

Cung nữ trong hoàng cung đều đã thay đổi cung trang mang theo áo bông mỏng, sáng sớm đã nâng đèn cung đình đi lại trong cung, thế nhưng trên tay vẫn lạnh lẽo như trước.

Hoàng hậu Trịnh Tụ ngồi ngay ngắn sau bàn ở thư phòng sâu trong hoàng cung, đối diện với một ngụm Linh tuyền màu trắng đang lượn lờ linh khí.

Nàng cách dòng Linh tuyền này tầm khoảng trăm bước, cho nên thư phòng này của nàng có vẻ cực kỳ trống trải, hoặc có thể nói... là cô đơn.

Từ khi nàng đội mũ hậu, ngồi lên ngai vàng hoàng hậu vương triều Đại Tần, bên người nàng vẫn cô đơn như thế, mà ngày hôm này dường như cũng không có bất kỳ biến hóa nào như thường lệ.

Song tuy nàng yên lặng ngồi ở chỗ này nhưng ý niệm và nhận biết lại phóng thẳng lên trời, đi ngược mà lên thông qua ánh sao mà người thường ban ngày hoàn toàn khó có thể thấy được, đến hư không vô tận mà ánh mắt cũng khó có thể đạt tới.

Ánh sao ở trong nhận biết của nàng hóa thành Tinh hỏa màu trắng, không ngừng rơi xuống ở trong hư không.

Từ vô hình đến hữu hình, sau đó lại hóa thành hư ảo, không ngừng biến đổi tuần hoàn.

Có một số ánh sao vốn thủy chung rơi vào trên một thanh kiếm lớn nhất đương thời.

Song ở trước đó, trong nhận biết của nàng lại xuất hiện một đám mây đen che đứt ánh sao rơi về phía thanh kiếm kia.

Mà khi những đám mây đen kia tan đi, nàng lại không thể cảm nhận được sự tồn tại của nó nữa.

Rất nhiều năm trước, nàng tin tưởng Cố Hoài kiên định đứng về phía mình và Nguyên Vũ, cũng bởi vì y buông nguyên khí bản mệnh của thanh kiếm này, tiếp nhận ánh sao của nàng.

Cho nên thanh kiếm này đã được tích hợp thành một với ý chí của nàng.

Chỉ cần nguyên khí bản mệnh của Cố Hoài ở đây, nàng sẽ có thể luôn luôn cảm nhân được thanh kiếm này tồn tại, từ đó biết được thanh kiếm này gặp phải cái gì.

Song hiện tại nàng rốt cuộc không cảm nhân được nó nữa, điều này cũng có nghĩa là nguyên khí bản mệnh của Cố Hoài đã hoàn toàn tiêu tán, cũng có nghĩa là y đã tử vong.

Người nào trên thế gian này có thể giết chết Cố Hoài?

Là tên nam tử Thiên Lương tên là Chiến Ma Ha kia ư?

Tất cả những điều này đối với tâm cảnh của nàng trong nháy mắt mà nói, dường như cũng không hề quan trọng.

Quan trọng nhất là bên cạnh nàng lại thiếu một người.

Mặc dù những người đứng bên người nàng chỉ vì khuất phục ý chí của nàng và Nguyên Vũ, hoặc có thể nói họ mang mục đích riêng của mình, nhưng khi con đường của một người càng đi càng dài, mà những người quen biết ở bên đều biến mất, loại cảm giác

này chính là thực sự cô đơn.

Một người trẻ tuổi mặc áo bào màu vàng nhạt xuất hiện trên con đường bên ngoài thư phòng của nàng, cúi đầu cung kính.

Trong hoàng cung có không ít người trẻ tuổi, nhưng ngoại trừ Hoàng Chân Vệ ra thì không ai có thể có được loại tư thái tôn kính không hèn mọn mà lại có vẻ khiêm tốn khi ở trước mặt nàng.

Hoàng hậu thu liễm suy nghĩ, đứng người lên, đi qua Linh tuyền đang tỏa khí trắng, đi tới chỗ trước người gã không xa.

Hoàng Chân Vệ vốn đang cung kính cúi đầu khi nghe tiếng bước chân của nàng, lần đầu tiên cảm thấy khẩn trương và ràng buộc, không phải vì sợ hãi, mà vì gã vẫn không thể xác định mình sẽ dùng loại cảm xúc gì để đối mặt.

Gã cũng không có vẻ mất tự nhiên, song trong lòng lại là rối bời trước nay chưa từng có.

- Có phải ngươi có chút bất mãn về quyết định của ta đối với lão sư ngươi hay không?

Hoàng hậu cũng không có bất kỳ lời nói dư thừa nào mà nhìn gã bình tĩnh hỏi.

Hoàng Chân Vệ trầm mặc một lát, nói:

- Là bất mãn.

Hoàng hậu không có gì bất ngờ đối với thái độ và câu trả lời của tên Ti thủ này, thậm chí trong mắt còn toát ra một chút thần sắc hài lòng, sau đó nàng hơi ngẩng đầu lên, nói:

- Ngươi đừng quên, là ta để cho hắn trở thành lão sư của ngươi.

Hoàng Chân Vệ hít sâu một hơi, nhưng lại không biết nên bỏ

đi cảm xúc này như thế nào, hay nên trả lời ra sao.

- Kỳ thật lão sư ngươi cũng chưa chắc vừa lòng với rất nhiều chuyện mà ta làm.

Hoàng hậu im lặng chậm rãi nói:

- Nhưng ta để cho ngươi cuối cùng đi theo hắn, chính là vì muốn ngươi hiểu... Bất kể ta và hắn lựa chọn như thế nào thì cũng chỉ vì vương triều Đại Tần có thể càng thêm an ổn và thịnh vượng.

Hoàng Chân Vệ lại trầm mặc một chút, sau đó nói:

- Ta hiểu.

Hoàng hậu chỉ nhìn gã, sau khi im lặng một lát rồi nói:

- Hắn ngươi cũng hiểu được sự chờ mong của ta và lão sư đối với ngươi.

Hoàng Chân Vệ hiểu được ý trong lời này của nàng, lại nói:

- Ta đương nhiên sẽ lựa chọn giống như lão sư của mình, mọi chuyện lấy vương triều Đại Tần làm trọng.

Thần sắc hài lòng trong mắt hoàng hậu càng nồng đậm, nàng ôn nhu nói:

- Lão sư của ngươi chắc hẳn đã truyền Thủ Thành kiếm lại cho ngươi.

Hoàng Chân Vệ lắc đầu, nói:

- Lão sư không hề truyền thứ ấy cho ta.

Hoàng hậu lập tức hơi ngẩn ra, nhíu mày,

- Không ư?

Hoàng Chân Vệ nói:

- Không hề.

- Là không muốn ngươi cũng vững bước bên trên chút vọng lâu kia ư? (vọng lâu: chòi gác)

Hoàng hậu trầm mặc một lát, đột nhiên nở nụ cười, nói:

- Có lẽ hắn cũng nghĩ giống như ta, Trường Lăng này cuối cùng vẫn cần tường thành.

Thân thể Hoàng Chân Vệ hơi chấn động, nàng đã nói tiếp,

- Đã như vậy thì do ngươi đốc thúc xây tường thành, mùa đông năm nay khởi công.

Hoàng Chân Vệ đã ngay lập tức hiểu được ý trong câu nói của nàng, nhưng lúc này vẫn cảm thấy có chút khó tin, gã ngẩng đầu lên.

Hoàng hậu nhìn thần sắc trong mắt gã, sắc mặt vẫn lạnh nhạt không giống nữ tử nhân gian, nàng nhẹ nhàng nói:

- Tất cả cải biên đầu tiên phải thay đổi quy củ cùng thói quen. Thói quen bị biến đổi sẽ biết được rằng không có gì không thay đổi được, sẽ biết chấp nhận ý chí của vương triều này.

Hoàng Chân Vệ do dự một lát, nói:

- Sẽ khiến cho rất nhiều người có cảm giác bị nhốt.

- Vậy thì càng phải hiểu được trói buộc hơn.

Hoàng hậu nở nụ cười, một nụ cười rất hoàn mỹ, thậm chí không xen lẫn bất kỳ cảm xúc dư thừa nào,

- Tác dụng lớn nhất của tường thành không phải là ngăn chặn

kẻ thù bên ngoài, mà dùng để phân chia giới hạn, người hiểu được trói buộc và tiếp nhận ý chí của vương triều này tiến vào, còn người không hiểu sẽ bị bài xích bên ngoài, nhận lấy đối xử khác biệt.

Hoàng Chân Vệ cúi đầu xuống.

Trong mắt bất cứ kẻ nào thì hắn là quân tử chân chính, không phát biểu ý kiến khác biệt thì đại biểu cho việc thuận theo và chấp hành.

Hoàng hậu càng hài lòng hơn, nói:

- Ngươi sẽ chứng kiến vinh quang của triều đại này.

"Nhưng có lẽ đó không phải là thứ ta muốn."

"Ngài để cho ta nhìn thấy lựa chọn của lão sư mình, cùng vì cho rằng ngài ấy sẽ dạy ta lựa chọn như thế nào, song ngài không hề biết rằng trước khi lão sư trước khi chết, ngài ấy lại để cho ta tự mình lựa chọn.

Nhưng mà nàng cũng không biết, trong lòng gã Ti thủ trẻ tuổi cúi đầu lúc này lại nghĩ như vậy.

.....

.....

- Ngươi chuẩn bị xử lý thanh kiếm này như thế nào?

Thân Huyền nhìn Đinh Ninh hỏi.

Mây mù xung quanh tổ sơn đều chậm rãi tiêu tán, mùi máu tươi mặc dù vẫn nồng đậm như trước, nhưng bầu trời xanh lại bị kiếm ý Vô Song Phong Vũ thanh tẩy cực kỳ sạch sẽ, hơn nữa bắt đầu có ánh mặt trời tươi mới thực sự chiếu xuống đáy cốc tổ sơn.

Ô Diễm Tử quỳ gối trên mặt đất, xưng hô hắn làm thầy, nhưng ánh mắt Đinh Ninh lúc này lại rơi vào thanh Kiếm Sơn kiếm khổng lồ khảm ở giữa vách núi.

Kiếm Sơn kiếm là kiếm khổng lồ nhất, nặng nề nhất trên đời, đồng thời bản thân kiếm cũng là một trong những kiếm mạnh nhất, uy lực lớn nhất của Ba Sơn Kiếm Tràng.

Nhìn ánh mắt Đinh Ninh lúc này, gã biết được Đinh Ninh nhất định không muốn vứt thanh kiếm này ở nơi đây.

- Ngươi mang thanh kiếm này đi.

Đinh Ninh quay đầu nhìn gã, nói:

- Ta sẽ nói cho ngươi biết cách dùng thanh kiếm này như thế nào, đồng thời giao Tục Thiên Thần Quyết cho ngươi mang về Trường Lăng.

Thân Huyền nhíu mày, không gửi tới lời cảm ơn.

Khi gã còn chưa kịp nói một câu kế tiếp, ánh mắt Đinh Ninh đã rơi vào Lệ Tây Tinh ở phía sau.

- Thứ này không thích hợp với ngươi.

Hắn nhìn thứ y đang khiêng, nói.

Lệ Tây Tinh quay đầu.

Y vẫn cõng cây Tinh trụ rất kỳ lạ kia.

Những dị trùng sống nhờ trong cây Tinh trụ này gần như giết chết tất cả Tu hành giả muốn tiến vào tổ sơn lúc trước.

Hiện tại, khi nghe Đinh Ninh nói một câu này, y không hề thất vọng, trái lại chỉ có chút tò mò nói,

- Thứ này có thật sự hữu dụng?

- Đây là Thiên U tinh.

Đinh Ninh nói,

- Cũng giống như Thiên thiết, là vật từ sao băng ngoài vũ trụ rơi xuống. Cũng là một trong những Tinh thạch cứng rắn và không dễ vỡ nhất trên thế gian, mấu chốt nhất chính là có thể làm cho ánh sáng khúc xạ bên trong hồi lâu, cuối cùng mới có thể phát ra.

"Để cho ánh sáng khúc xạ bên trong hồi lâu, mới phát ra?"

Lệ Tây Tinh và Hồ Kinh Kinh đồng thời ý thức được cái gì, cả hai đều ngẩn người.

- Ánh mặt trời cùng phần lớn Tinh quang đồng nghĩa với ấm áp cùng sức sống.

Đinh Ninh nói tiếp,

- Có thể tích lũy ánh sáng, đối với một số thứ mà nói là có thể cung cấp ấm áp cùng sức sống.

Hắn dừng một chút, nhìn Lệ Tây Tinh và Hồ Kinh Kinh, nói:

- Ở U triều ngày xưa cũng từng có loại thiên thạch này từ trên bầu trời rơi xuống, thế nhưng lúc ấy lại bị luyện chế thành Thuật khí, mà không phải là thứ làm cho loại dị trùng này duy trì sức sống và ràng buộc hình thể chúng nó. (Thuật khí: các loại khí cụ, vũ khí từ kỹ thuật tạo nên)

Lệ Tây Tinh rốt cục xác định thứ này nên thuộc về ai, y dứt khoát lấy Tinh thạch được khiêng trên lưng xuống, đưa cho Hồ Kinh Kinh,

- Của ngươi.

Hồ Kinh Kinh có chút được sủng ái mà lo sợ, nhưng nhìn Tinh thạch không tương xứng với hình thể mình, nàng lại không kìm được có chút ủy khuất, khẽ nói:

- Không thể khiêng giúp ta một lúc sao?

Lệ Tây Tinh nhíu mày, nhưng cuối cùng cũng không nói gì mà chỉ nâng khối Tinh trụ vừa mới buông xuống lên vai.

Đinh Ninh nhìn bộ dáng hai người, không được nhịn khẽ cười cười, sau đó hắn xoay người nhìn Thân Huyền, khẽ nói:

- Cố Hoài đã chết nên nàng sẽ càng cô đơn, vì vậy ngươi trở về Trường Lăng sẽ trở nên quan trọng hơn.

Thân Huyền rốt cục hỏi ra vấn đề muốn hỏi lúc nãy:

- Vậy còn ngươi thì sao?

- Phải coi như ta đã chết.

Đinh Ninh nhìn gã, Lệ Tây Tinh và tất cả mọi người, bao gồm cả Ô Diễm Tử đang gian nan đứng dậy,

- Cho nên ta cần tất cả mọi người giúp diễn vở kịch này thật tốt, để cho người bên ngoài xác định ta đã chết.

Q5 - Chương 92: Trời lạnh

Trời thực sự lạnh.

Trên núi Tiên Phù tông, lá vàng bắt đầu rơi xuống theo gió cuối thu, rắc vàng khắp mọi nơi nhưng lại không thể mang lại chút độ ấm, mà chỉ cảm thấy có chút đìu hiu.

Đìu hiu đến từ cao, đến từ trong xanh xa xôi.

Quá cao thì cô độc.

Một gian nhà tranh thanh tịnh và đẹp đẽ nhất trong Tiên Phù tông cũng không ở chỗ cao nhất, nhưng bốn phía đều mở cửa sổ, người sống ở nơi này có thể đưa mắt chiếu quan sát rõ chỗ học tập của Tiên Phù tông, nhìn thấy việc học tập sinh hoạt ngày thường của tất cả đệ tử.

- Sư đệ, vì sao ngươi cho phép hắn tiến vào Thừa Thiên điện tu hành?

Trong nhà tranh, có một thanh âm cô độc lạnh lùng hơn so với vẻ thu lúc này đang quanh quẩn.

Mà người phát ra thanh âm này là một lão nhân mặc đạo bào màu đen, tóc mai trên đầu lão tràn đầy sắc sương, trong con ngươi tràn ngập vẻ tang thương, mà da thịt lại phiếm hồng như trong nắng, mềm mại như da em bé.

Đối diện lão có một gã khác đang lẳng lặng ngồi, tuy tuổi tác người này còn trẻ nhưng thoạt nhìn càng giống người già hơn cả lão, chính là tông chủ của Tiên Phù tông.

- Thừa Thiên điện cũng ở Tiên Phù tông này, nếu lúc trước đã

cho phép kẻ này vào Tiên Phù Tông ta, vậy cho phép hắn vào Thừa Thiên điện tu hành thì có gì không được?

Giọng nói của tông chủ Tiên Phù tông cũng vang lên, thế nhưng lại ấm áp bình thản, như một tia nắng ấm áp trong ngày thu.

- Vật đổi sao dời.

Lão nhân áo đen hờ hững lắc đầu,

"Thời điểm lúc này đã không còn giống như trước kia, Hoàng Thiên Đạo phù về Tiên Phù tông ta, vả lại còn được ngươi sắp xếp ở cùng một chỗ với Trương Nghi, nếu hắn lại ngộ ra Thừa Thiên Đạo phù ở trong Thừa Thiên điện, vậy hai Đạo phù Hoàng Thiên, Thừa Thiên đều rơi vào tay một người, điều này cực kỳ hiếm có trong lịch sử Tiên Phù tông ta, chứ chẳng cần bàn đến việc hắn là một người Tần."

- Sư huynh nói cũng có chút đạo lý.

Tông chủ Tiên Phù tông nhìn lão nhân áo đen, nói.

Lão nhân áo đen khẽ mỉa mai:

- Chỉ có chút đạo lý ư?

- Chỉ có chút đạo lý.

Tông chủ Tiên Phù tông bình tĩnh nhìn tên lão nhân áo đen này, nói:

- Mấu chốt nhất chính là cũng không phải hôm nay đệ mới cho phép hắn tiến vào Thừa Thiên điện tu hành. Hắn đã tu hành ở Thừa Thiên điện nhiều ngày, vì sao đến hôm nay sư huynh mới trịnh trọng biểu thị việc này như thế.

- Còn nữa.

Dừng một chút, tông chủ Tiên Phù tông nghiêm túc hỏi:

- Chu sư đệ cùng Sở sư đệ đâu? Tại sao hai người họ không đi cùng sư huynh?

Lão nhân áo đen trầm mặc một lát, nói:

- Sư đệ vẫn là người thông minh nhất tông môn này, nói như vậy thì hẳn ngươi đã hiểu rõ tình cảnh lúc này.

Tông chủ Tiên Phù tông cũng trầm mặc một lát, trịnh trọng nhìn lão hỏi:

- Có phải người Tần hay không lại thật sự rất quan trọng ư, chẳng lẽ Trịnh Tụ không phải người Tần?

- Chắc đệ cũng hiểu rõ nàng mới là người để cho Tiên Phù tông ta có địa vị ngày hôm nay.

Trên mặt lão nhân áo đen chợt tràn đầy tức giận, lạnh lùng nói:

- Ngay từ đầu đệ một lòng một mực thu nhận kẻ này, lúc trước có thể tùy theo ý của đệ, dù sao người này chẳng qua cũng chỉ là nhân vật tầm thường, nhưng hắn lại lĩnh hội được Phù ý Đăng Thiên trước tiên, lại có Hoàng Thiên Đạo phù làm bạn. Quan trọng nhất là bản thân hắn lấy kiếm nhập Phù ý, mặc dù tu hành Phù ý của Tiên Phù tông chúng ta, nhưng sư đệ có thể phân rõ rốt cuộc hắn thuộc Mân Sơn Kiếm tông, hay là thuộc tông môn chúng ta ư?

Tông chủ Tiên Phù tông nghe lão nhân áo bào đen nói những lời này, trong mắt hiện lên vẻ cảm khái, khẽ lắc đầu nói:

- Vạn sơn đỏ rực, lá rụng rực rỡ chính là phong cảnh tốt, song suy cho cùng cành lá tươi tốt là đến từ gốc rễ cây cối. Sư huynh nhìn thấy phong quang của Tiên Phù tông ta, lại không nghĩ tới truyền thừa chân chính của tông môn. Phù đạo giúp Tiên Phù tông

ta phát dương quang đại, sao có thể là phong quang ngoài mặt như hiện tại, sao cần phải để ý loại phong quang bên ngoài như vậy?

- Tất cả chân truyền, đều là do người.

Tông chủ Tiên Phù tông đưa ánh mắt lướt qua thân thể của lão nhân áo đen này, nhìn về phía lá vàng bay bổng ở nơi nào đó dưới chân núi, sau đó chậm rãi nói:

- Chỉ cần Nhạc Nghị ở đây, Trương Nghi ở đây, Phù ý của Tiên Phù tông ta sẽ càng mạnh hơn ở trong tay bọn họ, cho dù phong quang nhất thời của tông môn chúng ta không còn nữa, những sau này chắc chắn sẽ có Tiên Phù tông càng phong quang hơn.

Lão nhân áo đen lẳng lặng nhìn y, cười lạnh,

- Sư đệ nói cũng có chút đạo lý, thế nhưng ý cảnh của ngươi quá mức cao xa, cao siêu quá mức sẽ khiến ít người có thể hiểu, như vậy sẽ không thể để cho người đồng thuận. Suy cho cùng thì Tiên Phù Tông này cũng không phải là tông môn của riêng sư đệ, mặc dù sư đệ là tông chủ của tông môn này, có quyền quyết định đối với rất nhiều chuyện, nhưng sư đệ cũng đừng quên, là do chúng ta giúp đỡ ngươi leo lên vị trí tông chủ, ý chí của ngươi nhất định phải được đại đa số chúng ta đồng ý.

- Hiện tại ở trước mặt đệ chỉ có một mình sư huynh, Chu sư đệ và Sở sư đệ đều không có ở đây.

Tông chủ Tiên Phù tông nhẹ nhàng nói:

- Tạm thời không nói đến cách làm của người nào được đại đa số mọi người đồng ý, hiện tại mấu chốt nhất chính là huynh hôm nay nhằm vào Trương Nghi tới tìm ta, vậy cuối cùng muốn ta đồng ý chuyện gì?

Lão nhân áo đen thu liễm tất cả vẻ tức giận và ý trào phúng, khom người hành lễ thật sâu với y, trang trọng nói:

- Để cho hắn chết.

Tông chủ Tiên Phù tông nhíu mày thật sâu, nhưng vẫn không hề tức giận, chỉ hỏi,

- Lúc trước Trịnh Tụ cũng không có ý này, nhưng vì sao hiện tại nhất định phải giết hắn, chỉ bởi vì cảm thấy cánh chim của hắn dần mạnh lên? Với tính tình xem xét thời thế của Trịnh Tụ thì gần như chắc chắn nàng sẽ không vì điểm này mà đoạn tuyệt với ta.

Lão nhân áo bào đen dường như đã sớm biết y sẽ có nghi vấn như vậy, lão vẫn chưa từng ngẩng đầu, chỉ kính cẩn nói:

- Bởi vì sư đệ của hắn đã chết... cho nên nàng không cần phải suy nghĩ đến vấn đề cảm thụ của tên sư đệ của hắn nữa, dạng tai họa ngầm như Trương Nghi đương nhiên cũng không cần thiết phải sống.

Tông chủ Tiên Phù Tông giật mình, có chút không thể tin,

- Thiếu niên quán rượu kia đã chết?

Lão nhân áo bào đen ngẩng đầu lên, nhìn y rồi nói,

- Bất kỳ thiên tài nào đều sẽ chết.

Tông chủ Tiên Phù tông suy nghĩ một chút, nói:

- Nếu ta không đồng ý để các vị giết chết Trương Nghi, vậy có phải ngay cả ta thì các vị cũng muốn giết hay không... Ngươi có giết chết ta không?

- Không thể giết chết.

Lão nhân áo bào đen hờ hững nhìn y, nói:

- Nhưng ít nhất có thể vây khốn sư đệ nửa ngày.

- Vì muốn giết một gã người Tần vốn theo trong miệng các ngươi là không chút liên quan, ngay cả thánh truyền của tông môn như Bán Nhật Thần phù các ngươi đều vận dụng. Đây chính là phong quang của Tiên Phù tông mà các ngươi theo đuổi ư?

Tông chủ Tiên Phù tông thở dài, đứng dậy đi tới trước cửa sổ.

Trong quá trình này, lão nhân áo bào đen cũng không hề ngăn cản.

Bởi vì bất kể là lão nhân áo bào đen hay là bản thân tông chủ Tiên Phù tông, đều biết không thể nào đột phá được Phù ý của Bán Nhật Thần phù sau khi được phát động.

Nếu đã không có khả năng thay đổi, thì dù có làm cái gì cũng không còn ý nghĩa, hơn nữa sẽ còn có thêm một hai người vì thế mà chết đi, lại càng thêm vô nghĩa mà thôi.

Tông chủ Tiên Phù tông nhìn một tòa đạo điện như ẩn như hiện trong rừng cây vàng óng, giữa hai hàng lông mày tràn ngập ưu thương nồng đậm, khẽ nói:

- Người nào đi giết hắn? Chu sư đệ, hay là đồ đệ của ngươi?

- Là Trần Tinh Thùy.

Lão nhân áo bào đen thoáng nhìn y, dường như hiểu được suy nghĩ trong lòng y, cho nên khóe miệng không kìm được hiện lên chút vẻ trào phúng.

Sắc mặt tông chủ Tiên Phù tông không có biến hóa quá lớn, thế nhưng toàn bộ cơ thể lại hơi chấn động.

Trần Tinh Thùy là đệ tử của Tiên Phù tông, song lại là đệ tử của tông môn này từ rất nhiều năm trước.

Thân phận của gã hiện tại đã là một đại tướng ở biên quan

vương triều Đại Yến.

Đại tướng nơi biên quan vốn trải qua chiến đấu sống chết thực sự hơn xa Tu hành giả bình thường, đương nhiên sẽ cường đại hơn rất nhiều so với những Tu hành giả an bình sống qua ngày ở Tiên Phù tông.

Song quan trọng nhất trong ngàn vạn đầu mối kia... Mấu chốt nhất chính là vận dụng Bán Nhật Thần phù vây khốn y, giết một gã đệ tử trong tiên Phù tông, nhưng để bảo đảm tuyệt đối không có sai sót thì lại điều động một gã đại tướng trong triều.

Đại tướng ở bên quan trở về Tiên Phù tông giết người, điều này đã khiến y hiểu được, biến hóa hôm nay cũng sớm không chỉ diễn ra ở trong tông môn Tiên phù này.

Không hiểu sao hào quang trong con ngươi lão nhân cơ trí này dần dần ảm đạm.

Y cảm thấy hơi lạnh.

Mà trời hôm nay cũng thật sự lạnh.

Q5 - Chương 93: Ta tới giết ngươi

Trần Tinh Thùy là danh tướng của biên quân Đại Yến.

Trước khi dẫn quân, gã là một trong những đệ tử kiệt xuất nhất của Tiên Phù tông.

Đồng thời từ trước khi trở thành đại tướng biên quân, gã cũng đã bước vào Thất Cảnh.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, ngoại trừ tông chủ Tiên Phù tông ra, nếu những lão nhân còn lại của tông môn này đánh nhau sống chết với Trần Tinh Thùy, người có khả năng sống sót cuối cùng sẽ là gã.

Đây chỉ sợ cũng là nguyên nhân quan trọng nhất mà những người này mời Trần Tinh Thùy trở về giết Trương Nghi.

Bọn họ cần đảm bảo sẽ không có chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

Từ gian nhà tranh này nhìn xuống, tông chủ thấy được sơn môn Tiên Phù tông lúc này cũng đóng lại.

Sơn môn đóng kín, vậy sẽ không có người nào có thể tiến vào nơi này.

Cùng đồng nghĩa rằng, sẽ chẳng có ai ngăn được Trần Tinh Thùy giết chết Trương Nghi?

Khi vị lão nhân cơ trí này cảm thấy có chút lạnh lẽo, một tên nam tử trung niên áo vải trên người dính đầy phong trần đang

chậm rãi dọc theo đường núi đi về phía một tòa Đạo điện.

.....

Khi tên nam tử trung niên áo vải đầy phong trần này chậm rãi dạo bước, bên trong tòa Đạo điện kia, Trương Nghi và hơn mười đệ tử Tiên Phù tông đang tu hành... hoặc có thể nói là đang tìm kiếm.

Mặt ngoài tòa Đạo điện này rất bình thường, chỉ dùng gỗ lim và gạch đá bình thường dựng thành, song bên trong mỗi một cột gỗ và vách tường lại tựa như có một tầng dòng chảy lưu quang đang biến hóa, nhưng lại gần như là vĩnh hằng. (lưu quang: ánh sáng lung linh)

Tầng lưu quang này tựa như giam cầm tất cả thứ trong đạo điện này, làm cho tòa đạo điện này được bảo tồn không chút thay đổi.

Mọi chỗ bên trong đạo điện đều được điêu khắc hoa văn, những hoa văn này không có quy tắc cố định và hoa văn khi hình thành đồ án có khả năng là Phù văn, nhưng cũng có thể không phải, trong lúc lơ đãng, trong vài hoa văn sẽ đột nhiên hiện lên một tia hào quang như có như không, giống như một tia chớp hiển hiện bên trong lôi vân vậy.

Điện này là Thừa Thiên điện.

Tương truyền trong Tiên Phù tông có một Đạo phù cao nhất ẩn nấp ở giữa những hoa văn phức tạp mà không có đạo lý này.

Mấu chốt nhất chính là trong bảy người ngộ ra Thừa Thiên Đạo phù trong lịch sử Tiên Phù tông, vị trí hoa văn khi mỗi người lĩnh ngộ lại không hề giống nhau.

Có người từ giữa hoa văn phức tạp trên xà nhà, có người từ giữa song cửa sổ, có người lại ở trên gạch vách đá, thậm chí còn

có người chỉ xuyên thấu qua quanh ảnh loang lỗ nơi của sổ rồi ngộ được Phù ý... Nhưng dù cho vị trí ngộ ra khác nhau, cuối cùng hiểu được ý cảnh và uy lực của Thừa Thiên Đạo phù lại đồng nhất.

Cho nên trong tất cả các ghi chép của Tiên Phù tông, bản thân Thừa Thiên điện này cùng với tất cả mọi thứ trong đó đều chỉ giảng giải cùng một đạo phù ý, cùng một đạo lý duy nhất.

Có rất nhiều con đường dẫn đến đạo lý này, nhưng nơi hội tụ cuối cùng vẫn là một điểm.

Bảy người ngộ ra Thừa Thiên Đạo phù trước đó đều lần lượt trở thành tông chủ Tiên Phù tông.

Cho nên tòa Thừa Thiên điện này không những quan trọng, mà có thể tiến vào nơi đây học tập chính là một loại vinh dự cực hạn, chỉ có một ít học sinh ưu tú nhất của tông môn này đương đại mới có thể được phép tiến vào nơi này tu hành.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, người có thể tiến vào nơi này, đã mang ý nghĩa sẽ có được khả năng trở thành tông chủ kế nhiệm.

Hy vọng tốt đẹp có thể làm cho mọi người phấn khích và mừng rỡ.

Đặc biệt đối với một số người có thể dễ dàng thõa mãn mà nói.

Trương Nghi chính là loại người như vậy.

Đối với hắn mà nói, nếu có thể đạt được một ít thiện ý hữu nghị, có thể không còn bị người ta trào phúng hoặc mặt lạnh ngăn cách đã là chuyện rất thỏa mãn.

Về phần loại chuyện tông chủ Tiên Phù tông kia, hắn hoàn toàn không hề nghĩ tới.

Hiện tại hắn cố gắng trừng mắt nhìn những hoa văn nông sâu

khác nhau trên đỉnh điện, trực giác của hắn cho rằng những thứ này rất đẹp, hơn nữa những hoa văn chỗ cao này cũng là bộ phận trong điện hấp dẫn hắn nhất, hắn không thích những hoa văn âm u dương như mang theo độ ẩm ướt kia, nhưng đáng tiếc là dù hắn có nhìn chăm chú ra sao thì bản thân vẫn không hề có chút cảm nhận, đồng thời cũng không hề cảm thấy những hoa văn này có gì khác với điêu khắc bình thường.

Thế cho nên mí mắt hắn đã bắt đầu có chút nặng nề, tâm thần dần cảm thấy buồn ngủ kéo tới.

Hắn đưa mắt quét qua đám người Nhạc Nghị hoặc khi thì nhíu mày, khi thì trầm tư, khi thì ánh mắt lóe sáng bên cạnh mình, hắn nghĩ tới ở nơi trang nghiêm và có ý nghĩa như thế này, chính mình thế mà lại có chút muốn ngủ, cho nên bản thân lập tức cảm thấy có chút xấu hổ.

Đột nhiên hắn cảm nhận được thân thể ấm áp của mình nhiều thêm một chút ý lạnh.

Cái lạnh này đến từ bên ngoài điện.

Hắn có chút khiếp sợ xoay người, nhìn về phía cửa điện đang khép hờ.

Không ai chú ý động tác của hắn, ngay cả Nhạc Nghị cách hắn gần nhất cũng không hề phát hiện ra, bởi vì ngoại trừ hắn ra thì không ai cảm giác được cái loại hàn ý khó hiểu này.

Cửa điện còn chưa mở, nhưng đã có tiếng bước chân như trống điểm vang rõ ràng ở trong tai hắn.

Tiếng bước chân này cực kỳ đồng đều hữu lực, mang theo một loại tiết tấu và khí tức thiết huyết hoàn toàn không hề thay đổi vì ngoại vật.

Cho hắn cảm giác đầu tiên giống như cho dù trước hai chân

người này là núi cao sông rộng, gã vẫn sẽ dùng bước chân y nguyên như vậy vượt qua.

Cửa điện mở ra.

Một luồng gió núi thực sự lạnh lẽo tràn vào trong điện này.

Nhưng trong nhận biết của của Trương Nghi, không gian yên tĩnh chợt ong ong rung động, không khí bị kiếm phong và đao phong sắc bén trực tiếp cắt ra, gió mạnh nổi lên, giữa cánh mũi tràn ngập mùi rỉ sắt và mùi máu tươi.

Một người đàn ông trung niên xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Người nam tử trung niên này chỉ mặc áo vải tầm thường, thế nhưng trong nhận biết thì những khí tức này, bao gồm cả vẻ lạnh lẽo như núi trên người nam tử trung niên kia, hoặc là nói là loại ý lạnh lùng tuôn ra từ bên trong thân thể, từ trong trái tim cường hãn kia, trong nháy mắt làm hắn lập tức hiểu được đây là một gã tướng lĩnh, hơn nữa là một gã tướng lĩnh rất giỏi, đã trải qua vô số trận chiến.

Cũng cho đến lúc này, những đệ tử Tiên Phù tông còn lại trong Thừa Thiên điện mới phát hiện người này đến, đồng loạt xoay người lại.

Nam tử trung niên hiển nhiên chính là Trần Tinh Thùy.

Ngoại hình của gã không hề xuất chúng, màu da có chút ngăm đen, trên gò má trái còn có một đường vết kiếm, con mắt cũng có vẻ quá nhỏ.

Song bởi vì đủ loại khí chất độc đáo mà tất cả mọi người trong điện lúc này đều không cảm thấy gã khó coi.

- Ngươi chính là Trương Nghi?

Ánh mắt của gã rơi vào trên người Trương Nghi trước tiên, rồi không dời đi chỗ khác nữa, sau đó mang theo một chút cảm khái, chân thành nói,

- Ngươi quả nhiên là người xuất sắc nhất trong hàng ngũ đệ tử Tiên Phù tông đời này, người đầu tiên liền có thể nhận biết được ta đến.

Trương Nghi có chút ngạc nhiên, nhưng hắn là quân tử chân chính cho nên vẫn khom người hành lễ trước tiên, hỏi ra,

- Vãn bối chính là Trương Nghi, không biết tiền bối là?

- Trần Tinh Thùy.

Tòa đạo điện yên tĩnh lập tức xôn xao một mảnh.

Trương Nghi ngẩn người, hắn không biết vì sao những người xung quanh lại phản ứng như vậy, bởi vì hắn chưa từng nghe nói đến tên của người trước mặt, cho nên nhất thời cảm thấy có chút tự thẹn vì mình vô tri.

- Trần Tinh Thùy là Tu hành giả xuất thân từ Tiên Phù tông chúng ta, là đại tướng quân Hổ Lao quân ở biên quan vương triều Đại Yến.

Một giọng nữ nhỏ nhẹ truyền vào tai Trương Nghi, hắn nghe vào biết được đây là giọng của Mộ Dung Tiểu Ý.

Trương Nghi hơi nghiêng đầu gửi tới lời cảm ơn với Mộ Dung Tiểu Ý cách đó không xa, đồng thời càng thêm khó hiểu, nhưng cũng bắt đầu càng thêm khiếp sợ.

Vương triều Đại Tần dùng quân công phong thưởng, thân là người Tần, hắn đương nhiên biết thân phận của một đại tướng quân chân chính là cỡ nào.

- Ta có thể cảm nhận được tướng quân ngài đến trước tiên, chỉ bởi vì ta là người Tần, nhạy cảm đối với ý của đao kiếm hơn một chút so với bọn họ, mà không phải nhận biết vượt qua những người còn lại.....Hoặc có thể nói, lúc nãy ta cũng không hề nhập thần. (nhập thần: say mê vào việc gì đó mà quên đi những chuyện khác)

Nhưng hắn vẫn giải thích một câu như vậy trước tiên, sau đó nói:

- Cho nên tướng quân quá khen rồi.

- Khiêm tốn và không sợ hãi thường thường là phẩm chất cần nhất để Tu hành giả càng trở nên mạnh hơn, mà ngươi đều có những thứ này.

Trần Tinh Thùy lắc đầu,

- Ngươi không cần tự khiêm tốn, ta tu hành ở Tiên Phù tông mười ba năm, lĩnh quân ở biên quan mười hai năm, đã gặp được vô số người, cho nên tự có phán đoán của riêng mình về một người nào đó.

Trương Nghi luôn luôn không giỏi tranh cãi với người khác, càng sẽ không tranh cãi vì bản thân mình, cho nên hắn chỉ hơi cúi đầu khi nghe được câu nói này, mà không biết nên nói câu gì cho phải.

Trần Tinh Thùy lẳng lặng nhìn thiếu niên mà mình thưởng thức, có chút tiếc nuối nói:

- Song ta tới chuyến này, chính là vì giết ngươi.

- Cái gì?

Lời này của gã vừa ra khỏi miệng, cả điện tràn nhập thanh âm hít vào khí lạnh.

Trương Nghi ngẩn người.

- Không cần hỏi vì sao.

Ánh mắt lạnh lùng của Trần Tinh Thùy đảo qua tất cả mọi người phía sau Trương Nghi, bao gồm cả Mộ Dung Tiểu Ý đang chuẩn bị mở miệng tiến lên kia,

- Ta có thể xuất hiện ở chỗ này, hơn nữa Tiên Phù tông đã đóng sơn môn, không ai có thể tới ngăn cản, chắc các ngươi đã hiểu rõ xảy ra chuyện gì, cho nên mời những người không liên quan đi ra ngoài.

Trong giọng nói của gã ẩn chứa thanh âm như đao kiếm.

Thanh âm này khiến cho thân thể mọi người cảm thấy lạnh lẽo, hô hấp cũng không kìm được trở nên nặng nề.

Hô hấp của Nhạc Nghị ngừng lại, trong lòng bàn tay đều tràn ngập mồ hôi lạnh.

Mộ Dung Tiểu Ý cẩn thận nheo mắt, nàng nhìn về phía Trương Nghi.

Nàng nhìn thấy Trương Nghi muốn nói chuyện, đồng thời nàng cho rằng dựa theo thái độ của Trần Tinh Thùy đối với hắn, có lẽ gã sẽ cho Trương Nghi cơ hội hỏi chuyện.

- Ta không biết ai lệnh ngươi đến giết ta. Nhưng nếu ở đây thì chỉ sợ sẽ hủy đi Thừa Thiên điện này.

Song điều khiến gã càng thêm im lặng chính là Trương Nghi lúc này lại mở miệng nói ra một câu như vậy.

Đã đến thời điểm này mà Trương Nghi vẫn lo lắng Thừa Thiên điện bị phá hủy trước tiên.

Q5 - Chương 94: Ngư Trường

Nhưng những lời này lại khiến Trần Tinh Thùy chăm chú nhìn hắn một lúc lâu.

- Ta không có cách nào hủy được Thừa Thiên điện.

Sau đó gã nghiêm túc nhìn Trương Nghi nói,

- Trừ khi ngươi mạnh hơn ta, mới có thể hủy được điện này.

Trương Nghi nhìn hào quang chảy xuôi trong Thừa Thiên điện, biết được lo lắng của mình là dư thừa, hắn suy nghĩ một chút, rồi nhìn vị tiền bối cường đại của Tiên Phù tông này, hỏi:

- Ngài đã là đại tướng biên quân Đại Yến, người có thể dẫn quân hơn mười năm ở nơi gian khổ kia thì nhất định là người hiểu đại nghĩa, huống chi ngài cũng là đệ tử của Tiên Phù tông... Tông chủ sẽ không bao giờ để cho ngài đến giết ta, vậy ngài đã từng nghĩ tới mình làm như vậy sẽ đi ngược lại với tông môn trước tiên?

Trần Tinh Thùy khẽ gật đầu, nghiêm túc trả lời:

- Quyết định của tông chủ đôi khi vẫn có chút sai sót.

- Câu nói này của ngài nhìn như có đạo lý nhưng lại hoàn toàn không phải vậy.

Trương Nghi nói:

- Bất cứ tông môn nào muốn tồn tại đều nằm ở việc cần tuân theo quy củ, tông chủ cũng không phải chỉ là một hư danh, nếu như nói cảm thấy quyết định của ngài ấy là sai lầm, vậy ngài cũng

phải thể hiện sự phản đối của mình với tông chủ trước tiên, hoặc có thể nói ngài có thể giết chết tông chủ, sau đó tông chủ mới sẽ lệnh cho ngài đến giết ta. Nếu ngay cả tông chủ cũng chỉ là chức vị hữu danh vô thực, vậy cái tông môn này không có tinh thần, cũng không thể nào tồn tại một cách lâu dài.

Nghe Trương Nghi lại nói ra đạo lý như vậy với Trần Tinh Thùy, tất cả đệ tử Tiên Phù tông còn lại trong điện đều cực kỳ im lặng, nghĩ thầm người lấy thân phận như Trần Tinh Thùy từ xa đến đây, vả lại sơn môn của Tiên Phù tông cũng đã đóng lại... cũng chỉ vì muốn giết Trương Nghi, chuyện như vậy sao có thể bởi vì mấy câu nói của Trương Nghi mà thay đổi?

Song điều khiến mọi người không ngờ tới chính là Trần Tinh Thùy sau khi trầm mặc một lát, lại đột nhiên nói:

- Ngươi nói đúng.

Nhưng câu nói tiếp theo của gã lại càng làm cho đám người chấn động.

Gã ngẩng đầu nhìn Trương Nghi, nghiêm túc nói:

- Cho nên sau khi giết chết ngươi, chúng ta cũng sẽ tìm cách thay thế tông chủ của tông môn mình.

Trương Nghi ngẩn người.

Hắn thật sự không thể phản bác khi đối mặt với câu nói đầy khí phách như vậy.

Trần Tinh Thùy cũng không nói gì thêm nữa, gã chỉ bình tĩnh nhìn về phía tất cả mọi người phía sau Trương Nghi.

Ý trong ánh mắt gã rất đơn giản, các ngươi có thể ở lại, nhưng nếu như vậy thì các ngươi sẽ chết ở chỗ này cùng với hắn.

Thân thể Nhạc Nghị hơi chấn động, y cắn răng, không có bất kỳ động tác nào khác.

Ngoại trừ y ra, tất cả đệ tử Tiên Phù tông còn lại, kể cả Mộ Dung Tiểu Ý đều cúi đầu bắt đầu cất bước.

Nếu sơn môn Tiên Phù tông đã đóng lại, nếu Trần Tinh Thùy đã xuất hiện ở đây muốn giết Trương Nghi, điều này chứng tỏ tranh đấu giữa những người có chức vị cao nhất của Tiên Phù tông đã kết thúc, ý chí trong Tiên Phù tông hôm nay chính là muốn hắn chết.

Huống chi trong lòng bọn họ cũng hiểu cực kỳ rõ, cho dù tất cả mọi người liên thủ thì cũng không thể nào là đối thủ của Trần Tinh Thùy.

Tuổi trẻ và nhiệt huyết quá mong manh trước kết quả rõ ràng.

Nhìn những người bạn cùng lớp ở quanh người đang rời xa mình, trong mắt Trương Nghi không hề có bất kỳ cảm xúc bi thương nào, hắn chỉ không kìm được xoay người về phía Nhạc Nghị, lắc đầu nói:

- Ngươi cũng nên đi, chúng ta không phải là đối thủ của hắn.

Nhạc Nghị nhìn hắn, hỏi:

- Vậy lúc hắn muốn giết ngươi, ngươi sẽ đánh trả ư?

Trương Nghi giật mình, nói:

- Đương nhiên không thể nào đứng yên để hắn giết, phải đánh trả chứ.

Nhạc Nghị nói,

- Nếu không phải ngươi chuẩn bị trực tiếp tự sát, ngươi muốn đánh, ta đương nhiên phải giúp ngươi một tay.

Trương Nghi có chút bất đắc dĩ, cảm thấy câu nói này của Nhạc Nghị giống như thực sự muốn ép mình tự sát.

- Ngươi là truyền nhân Hoàng Thiên Đạo phù của Tiên Phù tông chúng ta, cho nên ta sẽ lưu mạng của ngươi lại.

Đúng lúc này Trần Tinh Thùy nhìn Nhạc Nghị, cực kỳ tự nhiên nói ra một câu này.

Cũng vào lúc này, trong Thừa Thiên điện chợt hiện lên một Đạo phù ý.

Đạo Phù ý này tràn ngập sát khí, không phải hiện lên từ trên người Trần Tinh Thùy, mà đến từ phía sau người gã.

Phía sau gã chính là Mộ Dung Tiểu Ý đang cúi đầu tựa như có chút xấu hổ đi ra ngoài.

Nàng giờ phút này vốn còn đang cúi đầu bước ra, nhưng đạo Phù ý này lại đến từ trên người nàng.

Một đường hào quang màu trắng giống như một ánh trăng rơi xuống bầu trời đêm, nhẹ nhàng nhưng lại dùng tốc độ khó có thể tưởng tượng được bắn về phía sau lưng Trần Tinh Thùy.

Một tiếng "Ầm" vang vọng.

Trương Nghi và Nhạc Nghị có chút sững sờ nhìn khói bụi trước mặt mình.

Sau khói bụi, những đệ tử Tiên Phù tông còn lại hốt hoảng rời khỏi tòa điện này.

Thân thể Mộ Dung Tiểu Ý bay ra ngoài, đụng vào tường phía trên cửa điện.

Sau một tiếng kêu rên đau đớn, nàng mạnh mẽ xoay người rơi xuống, khóe miệng trào ra một dòng máu đỏ tươi.

Trần Tinh Thùy không hề xoay người, chỉ bình thản nói,

- Không hổ là người Mộ Dung gia, có dũng có mưu, nhưng lúc ta mới đến biên quan, mỗi năm đều gặp phải ít nhất mấy chục lần ám sát, mà so với những thích khách kia, bất kể là thời cơ ra tay hay tu vi thì ngươi đều kém cỏi hơn rất nhiều.

Trương Nghi mở to hai mắt nhìn Mộ Dung Tiểu Ý đang vẻ mặt ẩn tức giận nhưng không nói một lời nhìn chằm chằm sau lưng Trần Tinh Thùy, cho đến lúc này thì hắn mới kịp hiểu được thì ra nàng cũng muốn ở lại vì mình.

Ánh mắt Trương Nghi khiến cho Mộ Dung Tiểu Ý chợt tức giận, nàng cắn răng không kìm được nói:

- Sao vậy, ngươi cho rằng ta cũng tham sống sợ chết như những người kia hay sao?

Trương Nghi có chút khó khăn nói:

- Nhưng nếu như vậy thì ngươi cũng sẽ chết.

Mộ Dung Tiểu Ý cười lạnh nói:

- Ta là ai, chỉ bằng hắn cùng sư thúc bá của hắn, cũng dám giết ta ư?

Địa vị của Mộ Dung gia ở vương triều Đại Yến còn cao hơn so với những Hầu phủ trong thành Trường Lăng, cho nên những lời này của nàng rất có đạo lý, khi nói ra cũng đầy vẻ tự tin.

- Bắt đầu từ hôm nay, có thể thân phận của ngươi sẽ khác.

Song Trần Tinh Thùy lại khẽ quay đầu nhìn nàng một cái, nói:

- Ta sẽ cố hết sức nương tay, nhưng không có nghĩa ta không dám giết ngươi.

Khuôn mặt Mộ Dung Tiểu Ý chợt trắng bệch.

Trương Nghi và Nhạc Nghị cũng lập tức hít một hơi khí lạnh, không nhịn được liếc mắt nhìn nhau một cái.

- Có một số việc chỉ đại biểu cho một loại ý kiến nào đó và vị trí đứng trong đại thế sau này.

Trần Tinh Thùy nói xong câu đó, trong Thừa Thiên điện lại có thêm một đạo Phù ý.

Lần này đạo Phù ý kia đến từ trên người gã.

Gần như xuất phát từ trực giác, Trương Nghi vung kiếm đá trong tay về phía trước, bụi bặm vừa rơi trên mặt đất bị thổi tung lên theo kiếm ý của hắn, mỗi một hạt bụi đều giống như tảng đá cứng trong nước, biểu hiện ra khí tức kiên định không thay đổi.

Ầm ầm!

Song trong nháy mắt sau đó, xương cổ tay của hắn đau nhức kịch liệt, chỗ ngực liên tiếp vang lên mấy tiếng rắc rắc, xương ức đã bị bẻ gãy mấy cái.

Trần Tinh Thùy mang thần sắc thản nhiên lại vô tình nhìn trong mắt Trương Nghi lộ ra vẻ khó tin, tay trái gã dựng thẳng trước người, Phù ý đến từ vân tay trong lòng bàn tay gã... Mỗi một cái vân tay tựa như đều biến thành phù văn, ẩn chứa lực lượng và cảnh giới cực kỳ khủng bố.

Theo ý niệm của gã, trong không khí có vài đường ánh sáng trắng tựa như mấy cây roi đang liên tục đánh về phía trước.

Mắt thấy theo lực lượng của gã đánh tới, xương ức chỗ ngực Trương Nghi bị gãy sẽ trực tiếp đâm xuyên qua tim phổi hắn.

Nhưng cũng đúng lúc này, điều ngoài ý muốn đầu tiên phát

sinh.

Trong miệng Trương Nghi phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn lùi lại một bước.

Phù ý bốc lên trên mặt đất dưới bước chân của hắn, trong nhận biết của hắn, từng khối gạch đá bay lên, chắn trước mấy đường sáng trắng kia, trong nháy mắt ngăn cản lực lượng tiến lên phía trước.

Với tu vi và cảnh giới của Trương Nghi, có thể tránh được bị gã trực tiếp giết chết trong một hơi thở đã thuộc về kỳ tích.

Cũng đúng lúc này, trong đầu gã lần thứ hai hiện lên cảm xúc kinh ngạc.

Một cỗ lực lượng khổng lồ, không hề có chút dấu hiệu đã phá vỡ nguyên khí hộ thể phía sau gã, đâm thẳng vào lưng gã.

Trần Tinh Thùy xoay người.

Trước cú xoay người này, có một mảnh Đạo phù màu đỏ lửa đã bay ra từ trong tay phải gã.

Một tiếng "Oanh", một cái lò luyện đan từ chân hỏa ngưng tụ trực tiếp xuất hiện ở sau lưng gã.

Nhưng trong lò luyện đan vẫn có hàn quang chợt lóe như trước, đạo hàn quang này vừa đúng lúc rơi vào bên hông trái khi gã xoay người lại.

Bên hông trái gã chợt có một đoàn huyết vụ tuôn ra, hàn quang xuyên qua máu thịt của gã, lưu lại một vết thương sâu hoắm.

- Ngư Trường! (ruột cá)

Khuôn mặt Trần Tinh Thùy biến đổi, nhíu mày nhưng không

có bất kỳ kinh hoảng nào, song giọng nói lạnh xuống:

- Quả nhiên thứ của Mộ Dung gia này ở trong tay ngươi.

Khuôn mặt Nhạc Nghị vô cùng tái nhợt, trong nháy mắt trước đó y cho rằng Trương Nghi đã chết.

Nhưng hắn còn sống, hơn nữa đạo hàn quang của Mộ Dung Tiểu Ý rõ ràng là một đạo kiếm ý.

Mộ Dung Tiểu Ý không phải là Trương Nghi, nàng am hiểu Phù đạo chứ không phải kiếm đạo, làm sao có thể dùng một kiếm đâm Trần Tinh Thùy?

Trong lòng y vô cùng khiếp sợ, nhưng vẫn biết nếu như mình không đủ nhanh, trong nháy mắt tiếp theo vẫn không thể nào thay đổi vận mệnh Trương Nghi bị giết chết.

Sau một tiếng rên đau đớn, trong miệng y phun ra một ngụm máu.

Chân nguyên trong cơ thể y hoàn toàn không quan tâm kinh mạch có thể thừa nhận hay không, điên cuồng chấn động tuôn ra.

Một mảnh Đạo phù màu vàng từ trong tay y bay ra, kéo theo thân thể y cản trước người Trương Nghi.

Đỉnh điện Thừa Thiên điện dày đặc mây vàng.

Một cỗ ý vị to lớn như bầu trời hạ xuống.

Ngón tay Nhạc Nghị nhúc nhích, tác động vào bầu trời, đánh tới Trần Tinh Thùy.

Ánh mắt Trần Tinh Thùy hơi nheo lại, gã cũng không nóng nảy, tay trái đè vết thương của mình lại, từng tia chân nguyên như kim khâu vết thương của mình trước tiên, cùng lúc đó có một đạo Phù ý sắc bén như đao cắt vào rất nhiều sợi tơ vô hình trong

không khí.

Hoàng Thiên Đạo phù là một trong hai Đạo phù cường đại nhất Tiên Phù tông, cũng là thứ khó phá nhất, song cảnh giới và lực lượng chênh lệch thật lớn, để cho gã có đầy đủ tự tin lợi dụng một đạo Phù ý tầm thường phá đi phù này.

Song cũng đúng lúc này, Nhạc Nghị và gã, thậm chí ngay cả Trương Nghi cũng cảm thấy có chút khác thường, bọn họ đều không kìm được ngẩng đầu, nhìn lên phía trên.

Q5 - Chương 95: Người ngoài dự liệu

Bất kỳ phù ý hoặc kiếm khí sắc thái hữu hình vô hình nào, đều do chân nguyên hoặc thiên địa nguyên khí ngưng tụ, phân tán, trên đường phản ứng biến hóa khúc xạ ra.

Mây vàng do đạo Hoàng Thiên Phù ý của Nhạc Nghị hình thành cũng là như thế.

Song Phù ý của y lúc này rõ ràng mang theo khí thế vô cùng quyết tuyệt đè xuống, thế nhưng mây vàng thì lại không hề chìm xuống, trái lại còn bay ngược lên, bị đỉnh Thừa Thiên điện này hấp dẫn, như một tầng thảm nhung thật dày dán lên trên đỉnh điện.

Càng làm cho người ta khiếp sợ chính là có chút đường cong huyền ảo trên đỉnh Thừa Thiên điện kia dần dần mờ đi, nhưng có chút lại sáng lên.

Những đường cong sáng lên này chồng lên đường cong trong đám mây vàng, giống như chìa khóa vừa vặn nhắm ngay lỗ khóa, khảm vào nhau một cách hoàn chỉnh.

Cũng chính vì có những ánh sáng này khảm lại với nhau, cho nên đám người Trương Nghi mới thực sự nhìn rõ, thì ra trong đám mây vàng kia có đường cong rõ ràng như vậy tồn tại.

Những đường cong này chính là con đường lưu thông chủ yếu để thiên địa nguyên khí của đạo Phù ý này ngưng tụ.

Mây vàng lại không hề hạ xuống, thế nhưng có một cỗ lực lượng tân sinh cũng đè xuống theo tâm ý của Nhạc Nghị.

Đạo Phù ý sắc bén trước người Trần Tinh Thùy chém lên vô số sợi tơ vô hình đang tràn ngập bên ngoài thân Nhạc Nghị, nhưng có một tiếng răng rắc, trong không khí như có một mảnh lưỡi đao chân chính bị bẻ gãy, đạo Phù ý này của y cũng không chặt đứt những sợi tơ kia như trong tưởng tượng, một cỗ lực phản xung cường đại trong nháy mắt làm cho cổ họng y ngọt ngọt, đầu lưỡi nếm được vị máu tươi.

Nhạc Nghị rất khiếp sợ.

Y cảm thấy bản thân mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Chỉ là sự mạnh mẽ này không đến từ bản thân y, mà đến từ Thừa Thiên điện này.

Trần Tinh Thùy lui về phía sau một bước.

Chỉ là một bước, trước người gã đã lưu lại một đạo tàn ảnh, tiếp theo đạo tàn ảnh này mãnh liệt nổ tung.

Trong từng đợt sóng khí mà mắt thường có thể thấy được, bụi bặm bay bổng lơ lửng, nhưng vẫn ngoan cố muốn ngưng lại ở nguyên chỗ, cũng chậm rãi kết thành từng tầng hư ảnh bậc đá.

Đạo hàn quang đâm Trần Tinh Thùy bị thương kia lúc này cũng ở sau hư ảnh từng cái bậc đá này, lan ra trước người Trương Nghi, cũng lộ ra bộ mặt chân chính.

Đây thực sự là một thanh kiếm.

Một thanh kiếm nhỏ hơn cả dao găm.

Thân kiếm màu trắng, hơn nữa cũng không hề thẳng tắp mà mang theo một loại độ cong vặn vẹo.

Loại vặn vẹo này rất tự nhiên, tự nhiên hơn bất kỳ đường cong mà bất kỳ thợ khéo léo nào khác trên thế gian chế tạo, giống như

ruột một con cá.

- Quả nhiên là Ngư Trường kiếm.

Trần Tinh Thùy nhìn thanh kiếm cực kỳ nhỏ này, đồng tử co rụt lại, lẩm bẩm một câu.

Sau đó gã nhìn hư ảnh bậc thềm đá và mây vàng bị hấp thụ tới đỉnh điện, nhịn không được lắc đầu, nói:

- Thú vị.

Vừa rồi gã không có cách nào bằng vào tu vi và lực lượng mạnh mẽ tuyệt đối phá đi Hoàng Thiên Đạo phù của Nhạc Nghị, là bởi vì Thừa Thiên Phù ý của Thừa Thiên điện tạo ra cộng hưởng, hai phù hợp một.

Đây giống như Thừa Thiên điện cảm nhận được đệ tử chân truyền nắm giữ Hoàng Thiên Đạo phù của Tiên Phù tông gặp phải nguy hiểm, tự nhiên phát ra lực lượng che chở.

Mà lý do gã không thể nào giết chết Trương Nghi trong một kích, lại đến từ đạo Phù ý Trương Nghi dùng kiếm thi triển ra kia.

Đây là Chân Sơn Tiên phù.

Không thuộc về hai đạo Phù ý chí cao bá đạo là Hoàng Thiên Đạo phù cùng Thừa Thiên Đạo phù, nhưng trong truyền thuyết, đệ tử Tiên Phù tông có thể ngộ ra đạo Phù ý này sẽ nhất định là người thủ sơn của Tiên Phù tông.

Kiếm ý của Mân Sơn Kiếm tông cao lãnh sắc bén nhất, Chân Sơn Tiên phù của Tiên Phù tông lại là ôn hòa cứng cỏi, là nền tảng chân chính, cả hai công thủ hợp nhất, gã đã có thể hiểu được vì sao Trịnh Tụ nhất định phải khiến cho Trương Nghi chết.

Nhưng nếu không chết, trong những người người trẻ tuổi

không chỉ có như Trương Nghi nhất định sẽ có tiền đồ kinh người trong tương lai, mà Nhạc Nghị cũng vậy.

Trong sinh tử chân chính, Hoàng Thiên Đạo phù và phù ý trong Thừa Thiên điện này hợp làm một, đưa tới cộng minh, Nhạc Nghị nhất định có thể cảm ngộ được một phần Phù ý của Thừa Thiên Đạo phù, rất có thể đồng loạt ngộ thông ngay cả đạo Phù ý này trong tương lai, đây chính là toàn bộ hai đại tuyệt học Tiên Phù tông hội tụ ở trên tay y.

Chỉ đối mặt với hai gã hậu bối trẻ tuổi như vậy, đồng thời dường như đã tới cực hạn, thế nhưng ở chỗ này còn có một thanh Ngư Trường kiếm.

Ngư Trường là do Việt vương Cổ Việt - đại sư đúc kiếm đệ nhất thiên hạ thời trước làm ra, đào hết thiếc của Xích Viên sơn, dùng thiên lôi rèn luyện như đồng Da Khê, lúc này mới chế thành thanh kiếm kinh thế.

Trong truyền thuyết, lúc thanh kiếm này mới thành đã giống như thông linh, lúc ấy đại Kiếm sư Tiết Chúc lần đầu tiên thấy nó, đã nói thanh Ngư Trường kiếm này "nghịch lý bất thuận, không thể hàng phục, thần có thể hành thích vua, con có thể sát hại cha", mang ý nghĩa kiếm ý của thanh kiếm này vốn là đại nghịch bất đạo, là dùng để giết vua giết cha.

Đương nhiên có lẽ thanh kiếm này thật sự giết chết vua của Đại Ngô lúc đó, từ đó có thêm truyền thuyết về một vương triều diệt vong.

Song hiện tại gặp phải thanh kiếm này, kiếm ý của nó thật sự giống như có một Kiếm sư nghịch thiên chỉ mình ta không ngừng xuất kiếm.

Nhưng dù cho có hai người trẻ tuổi như Trương Nghi và Nhạc Nghị, hơn nữa có thêm thanh Ngư Trường kiếm này thì cũng chỉ

có thể khiến gã cảm thấy thú vị mà thôi.

- Nếu ngươi có thể khống chế Ngư Trường kiếm, vì sao ngươi lại không ra tay lúc Nhạc Nghị đại biểu Hoàng Thiên Đạo môn đến Tiên Phù tông ta khiêu chiến trước đó?

Gã nuốt ngụm máu ứ trong cổ họng xuống, chậm rãi nghiêng người nhìn vẻ mặt âm trầm và cảnh giác của Mộ Dung Tiểu Ý, nghiêm túc hỏi.

Mộ Dung Tiểu Ý nhíu nhíu mày.

Câu hỏi như vậy đại biểu cho mặc dù đối phương thân ở biên quan, nhưng đều hiểu rất rõ bất cứ chuyện gì phát sinh trong Tiên Phù tông từ trước tới giờ.

- Ngư Trường kiếm cũng không phải là vật của Tiên Phù tông, mặc dù dựa vào nó có thể thắng, cũng thắng mà chẳng vẻ vang gì.

Nàng nhìn tên tướng lĩnh bị thương nhưng lại điềm nhiên như không có việc gì xảy ra này, chậm rãi nói,

- Huống chi nếu dùng kiếm như vậy để đối phó một gã thiếu niên thì lại quá mức tàn nhẫn.

- Đáng tiếc.

Trần Tinh Thùy cười tự giễu, sau đó lại nói:

- Đáng tiếc mặc dù là như vậy, các ngươi vẫn không thể nào thắng được ta.

Không ai cảm thấy câu nói này của gã là tự kiêu.

Sau lưng Nhạc Nghị đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Trương Nghi thì bắt đầu ho khan, liên tục ho ra máu.

Mặc dù hắn có thể giữ được tính mệnh khi đối mặt với một kích của Tu hành giả vượt qua mình hai đại cảnh giới, thế nhưng không chỉ gãy xương mà tâm phế còn chấn thương.

Song trong đầu hắn lúc này lại đang suy nghĩ, nếu như "tiểu sư đệ" Đinh Ninh của mình ở đây... sư đệ sẽ làm gì?

Hắn biết Ngư Trường kiếm và Hoàng Thiên Đạo phù tình nguyện nhiều nhất cũng chỉ có thể ngăn cản một kích của Trần Tinh Thùy.

Vậy hắn sẽ chết đi khi gã ra tay một lần nữa.

Đây chỉ là chuyện xảy ra trong hai hơi thở.

.....

Tông chủ Tiên Phù tông vẫn đứng ở trước cửa sổ.

Y từ trên cao nhìn xuống đạo điện Thừa Thiên, trong ánh mắt ảm đạm đột nhiên xuất hiện một tia sáng bóng khác thường.

Lão giả áo đen cảm nhận được cảm xúc y biến hóa, trong lòng vốn thản nhiên chợt cũng có chút khẽ động, hơi trào phúng nói:

- Chẳng lẽ ngươi cảm thấy còn có hy vọng?

- Có lẽ ngươi đã quên một chuyện.

Tiên Phù Tông tông chủ nhẹ nhàng nói,

- Việc để cho Trương Nghi đến Thượng Đô cũng không phải là ý của ta, mà tiến vào Tiên Phù tông lại càng không phải là ý của Trịnh Tụ.

Sắc mặt lão giả áo bào đen lên đều biến.

Nhưng lão vẫn lập tức lạnh lùng nói:

- Trần Tinh Thùy đã tiến vào Thừa Thiên điện, giết chết Trương Nghi chính là chuyện trong một ý nghĩ..."

- Nhưng hiện tại hắn vẫn còn sống.

Lời của lão đã bị tông chủ Tiên Phù tông mở miệng cắt đứt,

- Huống chi ngoại trừ người tìm cách để cho Trương Nghi đến Tiên Phù tông chúng ta ra, còn có một người ngoài dự liệu của ngươi.

Lão giả áo đen như ngừng thở, trong lòng sinh ra cảm giác không lành.

Lão bước một bước đến trước cửa sổ, phóng mắt nhìn chung quanh, ánh mắt lập tức tràn ngập vẻ không thể tin mà khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Q5 - Chương 96: Đánh cược

Tiên Phù tông lúc này yên tĩnh kỳ lạ, cho dù là những đệ tử Tiên Phù tông từ trong Thừa Thiên điện rời đi, biết được dụng ý của Trần Tinh Thùy kia thì lúc này đều rời xa khỏi chỗ đó.

Tiên Phù tông được thế gian công nhận là tông môn đệ nhất vương triều Đại Yến, giống như tiếng sấm trên không trung có thể truyền khắp mặt đất, chuyện xảy ra trong Tiên Phù tông cũng có thể phản chiếu ra biến hóa của toàn bộ vương triều.

Những đệ tử Tiên Phù tông này hoàn toàn không dám liên lụy vào biến hóa như vậy, nhất là dưới tình huống gia tộc bọn họ không thể truyền vào một ít tin tức vào trước tiên, càng có thể nói rõ biến số ở Tiên Phù tông lần này không phải là thứ bọn họ có thể dính vào.

Thế nhưng trong tầm mắt lão giả áo bào đen lúc này lại có một đệ tử Tiên Phù tông đi tới trước Thừa Thiên điện.

Tên đệ tử này có một bàn tay luôn luôn giấu ở trong ống tay áo, bởi vì bàn tay này của y là tàn phế.

Tên đệ tử Tiên Phù tông này hiển nhiên chính là Tô Tần.

Tất cả mọi người trong tông đều biết câu chuyện giữa Tô Tần và Trương Nghi, trong ý thức của tất cả bọn họ thì giữa hai người đương nhiên là địch nhân.

Cho nên trong kế hoạch của lão giả áo bào đen này, Tô Tần cũng bị dùng ở một nơi nào đó.

Song hiện tại y lại xuất hiện ở nơi này.

Điều này cho thấy kế hoạch của lão đã xuất hiện sai lầm.

Trong lòng lão giả áo bào đen sinh ra cảm giác không lành, chân nguyên trong cơ thể lão lập tức tự nhiên chảy xuôi, tay phải theo bản năng muốn nâng lên.

Song cũng đúng lúc này, tông chủ Tiên Phù tông lại nghiêng người nhìn lão một cái, lắc đầu, rồi dùng một loại ngữ khí chân thành nói:

- Sư huynh, không nên ép ta giết ngươi.

Hai đồng tử lão giả áo bào đen chợt lạnh.

Song không chờ lão lên tiếng, tông chủ Tiên Phù tông đã chậm rãi nói:

- Ngươi đã dùng hết kế sách, mà ta chỉ là mơ mơ màng màng, chưa làm bất cứ chuyện gì, nhưng cho dù như vậy thì nếu kế hoạch của ngươi lại thất bại, sẽ chỉ có thể xem như ý trời.

Lão giả áo bào đen hít sâu một hơi, hàn quang trong mắt lão chậm rãi biến mất, chỉ biết sâu kín thở dài mà không nói thêm gì nữa.

.....

Bên trong Thừa Thiên điện yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng hít thở dường như cũng biến mất.

Trương Nghi đang nghĩ "tiểu sư đệ" Đinh Ninh của mình sẽ ứng phó tình cảnh trước mắt như thế nào, cho nên hiển nhiên cũng quên mất tuyệt vọng, trong giây phút sinh tử này, hắn lại nghĩ đến một loại khả năng.

Đúng lúc này, Nhạc Nghị ngẩng đầu lên.

Y không khống chế được thân thể khẽ run rẩy.

Đây là phản ứng tự nhiên của cơ thể y.

Bởi vì y cũng biết mình có thể sẽ chết sau một hơi thở.

Nhưng vào lúc này y lại ra tay trước.

Mặc dù y biết Trương Nghi không có cách nào chạy trốn, nhưng trước khi Trần Tinh Thùy giết chết Trương Nghi, mình thiêu đốt ánh sáng cuối cùng của mình trước tiên thì hắn sẽ luôn có thêm một phần cơ hội.

Trong điện yên tĩnh vang lên một tiếng gào thét thê lương đến cực điểm.

Mười ngón tay của Nhạc Nghị đều bị phát nát, chân nguyên và thiên địa nguyên khí điên cuồng tuôn ra theo tiếng thét chói tai của y, kịch liệt xé rách mây vàng nổi trên đỉnh điện, chuyển hóa Phù ý của Hoàng Thiên Đạo phù này thành sát ý, cuốn về phía Trần Tinh Thùy đang bình tĩnh đứng thẳng phía trước.

Cũng vào lúc này, trong ánh mắt lạnh lùng của Mộ Dung Tiểu Ý vốn vẫn luôn cúi đầu thận trọng chợt trào ra vẻ tàn nhẫn quyết tuyệt.

Thanh Ngư Trường kiếm lơ lửng trước người Trương Nghi kia là danh kiếm tuyệt thế chân chính, cho dù thanh Ngư Trường xuất hiện ở kiếm hội Mân Sơn Kiếm tông cũng chỉ là hàng nhái của hậu thế phỏng theo thanh kiếm này, chỗ cường đại nhất của thanh kiếm này chính là dùng thủ đoạn lớn lao rèn luyện vô số tinh hoa đồng tích, bản thân kiếm đã ẩn chứa lực lượng cường đại mà Tu hành giả bình thường hoàn toàn không thể tưởng tượng được, thế nhưng hiện tại thanh ngư tràng kiếm này lại không hề nhúc nhích chút nào.

Khi ánh mắt của nàng đột nhiên biến hóa, có một khối "khăn gấm" bay ra từ trước người nàng.

"Khăn gấm" có màu đỏ thẫm, loại màu đỏ thẫm thuần khiết giống như máu gà đông cứng, trong nháy mắt bay ra lại hóa thành vô hình, nở rộ ra một cỗ Phù ý khủng bố.

Trong lòng Nhạc Nghị hiển nhiên cũng nổi lên vẻ khiếp sợ mãnh liệt.

Cỗ Phù ý khủng bố này thậm chí còn cường đại hơn so với Phù ý mà y dốc hết toàn lực thi triển ra trước đó.

- Không thể tưởng được ngay cả "Hồng Trần Tam Thiên" của Mộ Dung phủ cũng ở trên tay ngươi, xem ra lão thái gia Mộ Dung phủ thực sự cực kỳ yêu thương ngươi. Nếu biết ngươi làm như thế chỉ vì một người Tần không liên quan, không biết hắn sẽ nghĩ gì.

Bản thân Phù ý đã phân cao thấp, là pháp tắc dẫn dắt thiên địa nguyên khí, giống như có chút đao kiếm trời sinh sắc bén đến cực điểm nhưng lại không liên quan đến tu vi cảnh giới. Hoàng Thiên Đạo phù vốn đã là Phù ý mạnh nhất của vương triều Đại Yến, bây giờ đạo Phù ý Mộ Dung Tiểu Ý kích phát ra này vẫn còn ở trên Hoàng Thiên Đạo phù, thật sự khiến cho người ta khó có thể tưởng tượng, song sắc mặt Trần Tinh Thùy lại bình tĩnh như thường, trái lại có chút cảm thấy buồn cười mà chậm rãi nói.

Thái độ và cảm xúc của chính gã lại không có chút buồn cười nào.

Bởi vì gã là Trần Tinh Thùy.

Một trong những biên tướng trấn quan của vương triều Đại Yến.

Biên tướng trấn quan thông thường được xưng là Thần tướng, từ ý nghĩa nào đó mà nói chính là có năng lực không sợ tuyệt đại đa số Tu hành giả cường đại trên đời khi một đối một, nhất là ở

trong quân có Tu hành giả hiệp trợ, thậm chí có thể địch lại hầu như tất cả Tu hành giả trên thế gian.

Bên trong dạng yên lặng nói ra như vậy, gã chỉ dùng tay trái vê ra một đóa hoa, thi triển một đạo Phù ý.

Giống như một vị Thánh giả trong truyền thuyết đang vê lên một đóa hoa thần bí, một số đường cong màu hồng phấn xuất hiện trong không khí.

Một tiếng "ầm" nổ tung.

Trong con ngươi Nhạc Nghị và Mộ Dung Tiểu Ý tràn ngập thần sắc không thể tin được.

Phù ý của hai người lại đụng vào nhau.

Phốc!

Hai người đồng thời há miệng, nhưng đều không thể nói nên lời, sau đó đồng thời phun ra một ngụm huyết vụ, chật vật ngã ngược ra phía sau.

Trần Tinh Thùy bình tĩnh đứng đó, gã vẫn duy trì tư thế vê hoa, đồng thời lông tóc không hề có chút tổn thương.

Bất kể là Nhạc Nghị hay Mộ Dung Tiểu Ý đều có thể khẳng định Trần Tinh Thùy lúc này thi triển ra chỉ là một đạo Phù ý đơn giản.

Song chỉ dùng một đạo Phù ý đơn giản này lại cứng rắn thay đổi hướng đi của Phù ý hai người bọn họ.

Đây chính là cảnh giới.

Thứ vượt xa bọn họ hai đại cảnh giới.

Thân thể Nhạc Nghị và Mộ Dung Tiểu Ý bay về phía sau, trong

mắt ngoại trừ tuyệt vọng ra còn tràn ngập thần sắc khó có thể hiểu.

Nhất là Mộ Dung Tiểu Ý, nàng thậm chí phẫn nộ.

Loại khó có thể hiểu và phẫn nộ này không phải bởi vì Trần Tinh Thùy cường đại, mà bởi vì Nhạc Nghị và nàng đều đã liều mạng, nhất là nàng thậm chí còn vận dụng một đạo Cổ phù mà ngay cả Tiên Phù tông cũng không có.

Đạo Cổ phù này là chí bảo trong nhà nàng, vốn chỉ sử dụng vì để cho nàng tìm hiểu Phù ý, nhưng lúc này nàng vì Trương Nghi mà trực tiếp kích phát Phù ý trên đó, lại hoàn toàn không có hiệu quả như nàng hy vọng... quan trọng nhất là Trương Nghi lại không ra tay.

Ngay lúc Nhạc Nghị và nàng liều mạng, Trương Nghi lại dường như thờ ơ.

Thờ ơ, chẳng qua là muốn chờ chết sao?

Trương Nghi hoàn toàn chính xác vẫn luôn thờ ơ.

Ngay cả vẻ mặt của hắn dường như cũng rất ngu si đần độn.

Cũng rất giống dáng vẻ ngồi chờ chết.

Song đúng lúc này, hắn lại động.

Kiếm đá mà hắn luôn luôn nắm thật chặt trong tay hơn bất cứ lúc nào chợt đâm ra ngoài.

Một đạo kiếm khí giống như sừng dê màu trắng mang theo Phù ý kỳ lạ, làm cho người ta cảm thấy giống như có một con dê đang đạp trên bậc thềm đá, dốc hết toàn lực bước tới trên đỉnh.

Trong đôi mắt bình tĩnh của Trần Tinh Thùy lần đầu tiên xuất hiện vẻ khiếp sợ.

Trong nháy mắt này gã cũng không phản ứng kịp.

Bởi vì một kiếm này của Trương Nghi không hề đâm về phía gã, mà chọc về phía bên trên đỉnh điện.

Trương Nghi rất hồi hộp, trong mắt cũng xuất hiện cảm xúc cuồng nhiệt mà trước kia không hề có.

Bởi vì hắn vẫn luôn rất lý trí, vẫn tuân thủ phép tắc từ đầu tới cuối.

Và đây là canh bạc lớn đầu tiên trong cuộc đời hắn.

Vì nó không chỉ liên quan đến sự sống và cái chết của một mình hắn.

Cho nên một kiếm này là một kiếm mạnh nhất trong đời.

Q5 - Chương 97: Giãy chết

Vẻ khiếp sợ và khó hiểu của Trần Tinh Thùy cũng chỉ duy trì trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, sau đó gã chỉ lắc đầu, nói:

- Không thú vị.

Nhân sinh không thú vị chính là không biết tự lượng sức mình, kiếm ý của Trương Nghi đánh tới đỉnh Thừa Thiên điện này chứ không phải là gã, hiển nhiên là cố tìm cách khơi dậy Phù ý càng mạnh hơn trong điện này phản phệ.

Nhưng Đạo phù của Thừa Thiên điện xuất phát từ tay Tông sư khai sáng Tiên Phù tông, tu vi cảnh giới cũng không biết cao hơn bao nhiêu so với hắn, lấy tu vi của Trương Nghi thì sao có thể lay động?

Một tiếng răng rắc.

Kiếm quang hiển hiện như sừng dê đâm vào đỉnh điện, thế nhưng tiếng nứt vỡ này lại đến từ cổ tay Trương Nghi.

Một cỗ lực phản xung bàng bạc mà khủng bố bắn ngược theo kiếm ý vọt tới cổ tay cầm kiếm của hắn, khiến cổ tay vang lên tiếng nứt xương rõ ràng.

Đau đớn kịch liệt xông thẳng vào đầu hắn.

Hắn cố gắng chịu đựng đau đớn kịch liệt mà không buông tay, đồng thời tay trái cũng nắm vào chuôi kiếm, liên tục mà vững vàng dốc lực lượng còn lại trong cơ thể mình xuyên vào chuôi kiếm trong tay.

Dê trắng chọi sừng, coi trọng giằng co.

Thứ hắn tranh chính là giằng co trong nháy mắt này.

Giống như Nhạc Nghị giờ phút này mượn lực lượng Thừa Thiên Đạo phù, hắn cũng có lực lượng để mượn dùng, đó chính là thanh kiếm trong tay.

Trần Tinh Thùy lúc này vẫn chưa hề nhận ra, thanh Tiểu Thạch kiếm trong tay hắn chính là kiếm bản mệnh của Tiết Vong Hư.

Tay trái của Trương Nghi rơi vào chuôi kiếm.

Tay trái của hắn, thậm chí toàn bộ xương cốt hai cánh tay hay xương cốt vốn bị gãy trên ngực đều phát ra tiếng nứt chói tai lần nữa.

"Phốc" một tiếng, hắn phun ra một ngụm máu.

Nhưng kiếm ý vẫn hề chưa lui.

Đoạn đầu tiên của kiếm ý, một cái sừng dê kia vẫn cứng rắn chống lại Phù ý cường đại.

Hắn đã thành công giằng co trong một cái chớp mắt này.

Thừa Thiên Phù ý cường đại đặt trên Tiểu Thạch kiếm trong tay hắn.

Tiểu Thạch kiếm vốn mộc mạc vô hoa chợt tỏa sáng, lóe lên như thiêu đốt.

Trần Tinh Thùy đột ngột ngừng hồ hấp, cảm xúc khinh miệt trước đó trong nháy mắt hóa thành hư không.

Ánh sáng rực rỡ khiến cho hai mắt gã bị đau rát kịch liệt, không thể nào mở ra.

Chân nguyên phun ra ở đầu ngón tay gã vốn đã ngưng tụ

thành một đạo Phù ý, song nương theo một tiếng gào thét trầm thấp của gã, một đạo Phù ý này "phịch" một tiếng hóa thành hư không ở đầu ngón tay gã, cũng bị chân nguyên kinh khủng theo sát phía sau phun trào đánh thành vô số lưu diễm.

Trước mặt gã có một bông sen đỏ.

Một tiếng "xùy".

Thanh kiếm Ngư Trường lơ lửng trước người Trương Nghi bay ra sau trước tiên, sau đó mạnh mẽ va chạm vào vách tường một bên.

Ngay sau đó Nhạc Nghị kêu lên một tiếng đau đớn thống khổ, hai tay y dẫn dắt vô số Phù tuyến vô hình như cành liễu lay động trong gió, trái lại còn quật ngược lên trên người y.

Thân thể y bị những lực lượng này đánh cho không ngừng vặn vẹo, trong nháy mắt đã cắt ra hơn mười đường vết thương sâu có thể thấy được xương, từng dòng máu tươi giống như vải đỏ bắn ra từ trên người y.

Người duy nhất không bị ảnh hưởng chính là Mộ Dung Tiểu Ý ở phía sau Trần Tinh Thùy.

Song thân thể của nàng lại run rẩy kịch liệt, trong nhận biết của nàng giống như có vô số lưỡi dao khổng lồ đang đan xen cắt chém.

Tuy thân thể nàng không bị tổn thương gì, nhưng loại Phù ý này lại giống như có thể trực tiếp tạo thành tổn thương đối với nhận biết của nàng, làm cho đầu nàng đau như muốn nứt ra.

Nhưng điều ngoài ý muốn là ý thức của nàng hiện tại lại thanh tỉnh hơn so với bất cứ lúc nào.

Đây là Tịnh Liên Phù ý.

Giống như Chân Sơn phù, không biết ẩn ở nơi nào trong Tiên Phù tông, nhưng trong truyền thuyết có thể tinh lọc tất cả Phù ý kinh khủng.

Trần Tinh Thùy lại lĩnh ngộ ra Phù ý dạng này!

Đầu Trương Nghi cũng đau đớn kịch liệt, trước mắt hắn là một mảnh trắng xóa, chỉ có một điểm sắc hồng sẽ hóa thành một mảnh biển máu, cắn nuốt hết tất cả mọi thứ của hắn.

Song khi cảm nhận được nhiệt độ và lực lượng của Tiểu Thạch kiếm trong tay, hắn lại cắn chặt răng, không lùi dù chỉ một bước.

Tiểu Thạch kiếm trong tay hắn chợt thực sự thiêu đốt.

"Ầm" - một tiếng nổ lớn.

Trước người hắn giống như có một mặt trời mọc lên, ánh sáng chói mắt mà tinh khiết tràn ngập mỗi một góc trong Thừa Thiên điện này, thậm chí khiến cho thân ảnh mỗi người đều bắt đầu có vẻ trong suốt.

Trần Tinh Thùy cũng phát ra một tiếng kêu rên.

Máu của gã giống như bị đốt cháy.

Nhưng thứ khiến tâm thần gã chấn động nhất lại là loại ánh sáng chói mắt và tinh khiết này, còn lơ lửng rất nhiều Quang phù màu xanh.

Những Quang phù này là hình chiếu của các đường cong.

Đường cong đến từ các nơi của Thừa Thiên điện.

Tia sáng chói mắt mà tinh khiết là kiếm ý cường đại không lỗ nào không vào, loại kiếm ý sắc bén này đâm vào chỗ sâu mỗi một vết khắc của Thừa Thiên điện, hoàn toàn bức Phù ý bên trong đó

ra.

Hai chân Trương Nghi cũng phát ra tiếng xương nứt.

Một tiếng "Phịch", Nhạc Nghị ngã xuống đất, thân thể y bị áp lực khủng bố từ trên hạ xuống đè cho nằm rạp xuống đất, không thể nào hô hấp.

Thân thể Mộ Dung Tiểu Ý bị ép đến cửa, sắp bị đẩy ra bên ngoài.

Một đóa sen đỏ tỏa ra lực lượng mang tính hủy diệt trước người Trần Tinh Thùy, song tất cả lực lượng này lại không thể nào phát ra bên ngoài, trái lại còn bị ép co rút vào bên trong.

Màu đỏ ở trung tâm đóa sen đỏ này càng ngày càng óng ánh, giống như có bảo thạch đang hòa tan, có giọt nước trong suốt đang bị ép tới mức muốn nổ tung ra.

.....

Cả tòa Thừa Thiên điện đang phát sáng.

Bất kể là ngói trên điện hay là bụi bặm bay ra từ trên đó, thậm chí bụi cỏ mọc ra trong khe hở trên mái nhà đều đang phát sáng.

Tiên Phù tông một mảnh yên tĩnh, nhưng gần như tất cả mọi người đều đang nhìn chằm chằm vào chỗ này.

Nhìn thấy dị tượng như vậy, cảm nhận được khí tức đang phồng lên như muốn đốt nổ trong Thừa Thiên điện, sâu trong đôi mắt bình tĩnh của tông chủ Tiên Phù tông lại nhieuf ra chút cảm khái.

Hiển nhiên y càng hiểu rõ hơn so với bất cứ kẻ nào về sự cường đại của Trần Tinh Thùy, mặc dù trong lòng y vừa rồi dâng lên một tia hy vọng, nhưng cũng chỉ là một tia mà thôi.

Ba người thanh niên trong điện đối mặt với cường giả như Trần Tinh Thùy, biểu hiện cho đến lúc này cũng đã hoàn toàn vượt khỏi tưởng tượng cực hạn của y.

- Thú vị!

Trần Tinh Thùy ngay lúc mới đến Thừa Thiên điện đã cảm thấy Trương Nghi không biết mình, Nhưng khi phun ra hai chữ "không thú vị", Tô Tần đứng bên ngoài điện cũng đã chậm rãi ngẩng đầu, nói ra hai chữ này.

Lúc này khi lực lượng căng phồng trong điện sắp đánh tới cửa, vọt tới trên người y, trong đôi mắt y vốn tràn ngập không biết là vẻ tự giễu hay châm chọc, trong nháy mắt lại tràn ngập một vẻ kiệt ngạo và tàn nhẫn khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Bàn tay tàn tật của y kéo dài ra.

Mấy trăm Đạo phù như tờ giấy bình thường tung bay, như hoa rơi rực rỡ, trong nháy mắt đã dọc theo những tuyến đường quỷ dị, đồng loạt rơi vào các nơi trong Thừa Thiên điện phía trước.

"Đông!"

Trong thiên địa lại rung động một lần nữa.

Bên ngoài Thừa Thiên điện lại như bị một cái chùy lớn đánh mạnh một cú.

Một vòng khí lãng khổng lồ mắt thường có thể thấy được vây quanh Thừa Thiên điện ầm ầm nổ tung ra bắn ra bên ngoài, toàn bộ cây cối trong phạm vi mấy chục trượng bị cắt đứt ngang, nhánh gãy lá rụng bay lả tả khắp trời.

Máu tươi từ trong miệng Tô Tần bắn tung tóe ra, thân thể cũng giống như một đoạn gỗ mục không thể khống chế bay ngược ra sau.

.....

Trong Thừa Thiên điện, Trương Nghi phát ra một tiếng rên đau đớn, cũng không thể nào duy trì được, hai đầu gối quỳ xuống đất.

Song hai tay của hắn vẫn cực kỳ vững chắc chống đỡ kiếm thế, vẫn duy trì tư thái xuất kiếm như trước.

Sắc mặt Trần Tinh Thùy biến hóa kịch liệt.

Trong con ngươi gã kịch liệt co rút lại, tốc độ của những Quang phù màu xanh từ trên đỉnh điện rơi xuống chợt tăng nhanh, giống như tuyết rơi kịch liệt.

Một đóa sen đỏ trước người chợt biến mất bên trong nhận biết của gã.

Biến mất có nghĩa là đã cắt đứt liên lạc và không thể bị gã khống chế.

Trong nháy mắt tiếp theo, đóa sen đỏ kia vỡ vụn ra, thiên địa nguyên khí trung tâm đóa sen này đã bị áp súc đến cực hạn, phóng ra ngoài nhưng lại không hề giống như nổ tung, mà biến thành hàng trăm ngàn tia sáng óng ánh trong suốt.

Tia sáng trong suốt óng ánh nở rộ ra ngoài.

Thân thể mọi người đều giống như động tác chậm khi bị nguyên khí bàng bạc mà khủng bố đè ép. (chỗ này giống như tua chậm video nha các bạn)

Mộ Dung Tiểu Ý cực kỳ hoảng sợ nhìn những tia sáng này xuyên qua Trương Nghi và Nhạc Nghị, bao gồm cả thân thể Trần Tinh Thùy trước người, nàng nhìn thấy những tia sáng óng ánh trong suốt này xuyên qua thân thể bọn họ, mang theo từng giọt máu ấm áp bay lả tả ra ngoài, tất cả đều chậm chạp đến cực điểm, song nàng cũng không kịp né tránh mà chỉ có thể cố hết sức nâng

người lên trên, không cho những tia sáng óng ánh trong suốt này xuyên qua đầu và các vị trí yếu hại khác trên người nàng.

Những giọt máu đỏ tươi như đứng im, lơ lửng trên không trung.

Thân thể Trương Nghi, Trần Tinh Thùy, Mộ Dung Tiểu Ý, thậm chí ngay cả Nhạc Nghị nằm úp sấp trên mặt đất đều đồng thời bị xuyên thủng rất nhiều chỗ.

Trong nháy mắt kế tiếp, theo những tia sáng óng ánh trong suốt này đâm vào bốn phía vách điện, nguyên khí thiên địa hoàn toàn ngưng kết đã xảy ra vỡ tung kịch liệt.

Tất cả những giọt máu tươi nương theo một tiếng nổ tung nặng nề mà hóa thành bột mịn.

Đám người Trần Tinh Thùy và Trương Nghi giống như vải vóc bị khuấy bên trong xưởng nhuộm, được nguyên khí nổ tung tùy ý vuốt ve.

Trong con ngươi hắn tràn ngập thần sắc không thể tin được.

Thân thể Tô Tần treo trên một nhánh cây cối gãy bên ngoài Thừa Thiên điện, cơ thể bị mấy đoạn gỗ vụn xuyên thủng.

Tất cả mọi người bị thương nặng đang hấp hối.

.....

Một gã nam tử trung niên Tiên Phù tông mặc trường bào màu đen, trên tay áo và cổ áo đều là đường chỉ màu bạc huyền ảo, người này đang cảm khái lắc đầu.

Gã cảm khái kết quả của trận chiến.

Đồng thời cũng cảm khái với sự cẩn thận của Trịnh Tụ, luôn luôn ở trong bất kỳ cuộc chiến nào nhìn như đã rất nắm chắc

nhưng vẫn sẽ mai phục một quân cờ cuối cùng.

Mà gã chính là quân cờ dự phòng cuối cùng, quân cờ cuối cùng đủ để chấm dứt tất cả.

Trong cảm khái, gã đi ra từ trong một lương đình, chuẩn bị tiến về phía Thừa Thiên điện. (lương đình: chòi nghỉ mát)

Nhưng đúng lúc này gã nhìn thấy trên bậc thềm đá phía trước có một nam tử cao gầy đi tới.

Nam tử này mặc trang phục tạp dịch thông thường của Tiên Phù tông, nhưng lúc này lại phối thêm một thanh bội kiếm có chuôi kiếm cực dài.

Q5 - Chương 98: Kiếm phá Phù

- Ngươi là ai?

Nam tử trung niên mặc trường bào màu đen của Tiên Phù tông nhíu mày, theo bản năng quát hỏi.

Trong tiềm thức của gã chỗ này là sơn môn của Tiên Phù tông, mà gã đã là người Tiên Phù tông thì người kia đương niên chính là gian tế lẻn vào nơi này, bên trong giọng nói và khí thế của gã hiển nhiên mang theo lẽ thẳng khí hùng.

Song khi đối mặt với tiếng quát của gã, nam tử cao gầy chặn đường gã trước mặt lại chỉ chậm rãi cầm chuôi kiếm đưa ngang trước người, bình tĩnh nói:

- Ta là sư thúc của Trương Nghi.

- Sư thúc của Trương Nghi?

Nam tử trung niên Tiên Phù tông này ngẩn người, khóe miệng lại hiện ra nụ cười trào phúng, nghĩ thầm theo bối phận mình chính là sư thúc của Trương Nghi, vậy chẳng phải nam tử mặc trang phục tạp dịch của Tiên Phù tông này là đồng bối phận với mình sao?

Nhưng cũng chỉ trong nháy mắt tiếp theo, khi cảm nhận được kiếm ý sắc bén từ trên người đối phương dâng lên, gã đột nhiên bừng tỉnh,

- Ngươi đến từ Trường Lăng?

Nam tử cao gầy nhìn gã, khẽ gật đầu nói:

- Bạch Dương động.

Người nam tử trung niên Tiên Phù tông nhíu mày, nụ cười trào phúng biến mất, mà chuyển hóa thành vẻ ngưng trọng.

Gã không biết người này làm cách nào đến được Tiên Phù tông và vì sao sẽ xuất hiện ngay lúc này.

Nhưng trong ấn tượng của gã, Trương Nghi và thiếu niên tiệm rượu kia xuất thân từ Bạch Dương động, nhưng ở Trường Lăng thì đây cũng chỉ là một tông môn rất nhỏ yếu, mà nếu so sánh Tiên Phù tông ở Trường Lăng mà nói thì cũng là tồn tại tương đương với Mân Sơn Kiếm tông và Linh Hư Kiếm môn, cho nên giữa hai người vốn không cùng đẳng cấp.

Gã không biết rằng trong những tu sĩ Bạch Dương động lưu lạc bên ngoài,cũng chỉ có một vị sư thúc của Trương Nghi là Lý Đạo Cơ.

Gã không biết danh hào của Lý Đạo Cơ, cũng hoàn toàn không biết gì đối với chuyện xưa của y.

Cho nên gã vẫn không cho rằng kiếm sư xuất thân từ Bạch Dương động này có thể cản được mình.

Đây cũng không phải là mời quyết đấu thông thường, cho nên khi vẻ ngưng trọng xuất hiện trên mặt gã, ngón tay gã đã lặng yên thôi động Phù ý.

Vô số lá vàng đã rơi trên mặt đất lặng yên bay lên, đường gân trên mỗi một phiến lá đều lóe sáng.

Đường gân của những lá cây này chính là con đường tự nhiên để thân cây hấp thu chất dinh dưỡng và hơi nước, ánh mặt trời, đối với loại Phù sư cảnh giới như gã mà nói, mỗi một phiến lá vàng này chính là phù của gã, cũng chính là vũ khí mà tự nhiên giao cho gã.

Từ sau khi gã tiến vào Tiên Phù tông tu hành có thành tựu, cả đời nghiên cứu cũng đều liên quan tới những đường gân lá tự nhiên này, tên của gã là Trình Thanh Diệp, tựa như trong cõi U minh cũng có liên quan đến loại lá cây này.

Xưa nay gã không hề ở trong sơn môn Tiên Phù tông này, mà ở trong hoàng cung Đại Yến.

Phù sư của hoàng cung, từ ý nghĩa nào đó mà nói cũng có nghĩa là cường đại.

Hiện tại những chiếc lá vàng rơi trên đường núi này đã không còn sức sống, nhưng theo ý niệm của gã chuyển động, có chân nguyên nhàn nhạt chảy xuôi ra từ đầu ngón tay hắn, theo tâm niệm của gã tràn vào trong đường gân của những lá vàng này, những đường gân đó lập tức phát sáng, nở rộ ra sức sống nồng đậm.

Tất cả những chiếc lá vàng này trong nháy mắt chuyển sang màu xanh lá cây, đồng thời toàn bộ đường núi và khoảng không phía sau gã ngay lập tức chuyển sang màu xanh lá cây, giống như mùa xuân đến.

Một đạo Phù ý này của gã có tên là Xuân ý.

Xuân ý cường đại nhất chính là gọt giũa vật không tiếng động, lặng lẽ mà đến không biết từ khi nào, lại không thể biết từ đâu tới.

Không biết đến từ khi nào, không biết từ đâu ra, nhưng khắp nơi đều là sát ý.

Hai môi Lý Đạo Cơ mím chặt như chỉ đỏ.

Từ khi y rời khỏi Trường Lăng lại giống như hoàn toàn biến mất trên thế gian, ngay cả Trương Nghi và Tô Tần cũng không biết y đang ở đâu, càng không nghĩ tới hôm nay y sẽ xuất hiện ở chỗ này.

Ngoại trừ trang phục khác biệt, dung mạo và bội kiếm của gã dường như đều không có chút thay đổi so với lúc ở Trường Lăng.

Nhưng có thể khẳng định lúc ở Trường Lăng, tu vi của y chắc chắn thua xa tên Tu hành giả Tiên Phù tông này.

Song ngay lúc đối mặt với Phù ý như vậy, sâu trong đôi mắt ẩn chứa sát ý lạnh thấu xương của y lại là một mảnh bình tĩnh, tràn ngập tự tin mãnh liệt.

Y không vội vàng rút kiếm.

Mà sau đó lại dùng một dáng vẻ quái dị, giống như gương cuốc đất mà huy động trường kiếm của mình, cuốc một cái vào khoảng không phía trước.

Vô số tiếng "xuy xuy" vang lên.

Phù ý dừng lại tiêu tan.

Vô số lá xanh bay bổng ở sau lưng Trình Thanh Diệp bỗng chốc trở nên khô vàng thêm lần nữa.

Trình Thanh Diệp hoảng sợ liên tục lui hơn mười trượng, khí lưu vòng quanh người đập nát lá vàng, thậm chí trong nháy mắt xuyên qua lương đình, đụng vào vách núi phía sau nó.

Đó là chuyện mà gã chưa bao giờ gặp phải.

Trong cảm nhân của gã thì một kiếm này của Lý Đạo Cơ giống như đục ra một cái động ở trên Phù ý của gã, làm thiên địa nguyên khí mà gã triệu tới trong nháy mắt chảy vào khoảng không ở trong động kia.

Gã thậm chí còn cảm nhận được tu vi của y kém hơn rất nhiều so với mình, song một kiếm này, cũng làm cho gã sinh ra cảm giác sợ hãi và vô lực một cách khó hiểu, ít nhất trong nháy mắt kia,

ngay cả lòng tin của gã cũng bị xuyên thủng.

- Đây là kiếm ý gì?

Gã theo bản năng hét lên.

Trong tiếng thét chói tai, một chiếc lá cây như ngọc bích điêu khắc thành bay ra từ trong tay gã.

Bên trong phiến lá cây này cũng có vô số đường gân, tầng tầng lớp lớp.

Chân nguyên trong cơ thể gã điên cuồng tuôn ra như sóng biển, rót vào bên trong phiến lá cây như ngọc bích điêu khắc này.

Đây là một mảnh Đạo phù mà gã mất rất nhiều năm luyện chế, cũng có thể nói là Phù bản mệnh của gã.

Sau khi một mảnh phù này được tế ra, bất kể là lá vàng trên mặt đất hay là lá xanh đang mọc trên cây của tòa núi phía sau gã, toàn bộ bay khỏi mặt đất và cành cây, điên cuồng chấn động bay múa.

Trên bầu trời phát ra tiếng nổ vang kịch liệt, thiên địa nguyên khí cuồn cuộn chảy, giống như có tòa núi lớn đang di chuyển.

Lý Đạo Cơ xuất kiếm lần nữa.

Y không có bất kỳ thay đổi gì, vẫn làm cho người ta có cảm giác như vung cuốc, vung kiếm đục một cái vào khoảng không phía trước.

Trình Thanh Diệp lại tiếp tục thét một tiếng chói tai.

Phù ý mà gã vừa mới ngưng tụ ra lại nhanh chóng phát tiết đi, một lượng lớn thiên địa nguyên khí theo một cái lỗ không biết chảy tới nơi nào, nhưng lại thoát khỏi sự khống chế của gã.

Trên một mảnh Đạo phù ngọc bích trước người gã cũng chỉ có chân nguyên không ngừng bắn tung tóe bên trong nó, giống như vô số đạo thiểm điện trút ra bên ngoài nhưng lại không thể chuyển hóa thành sát ý chân chính.

Gã không thể tin được.

Lại phát ra đạo Phù ý thứ ba.

Gã theo bản năng cảm thấy, có thể đối phương đã biết được huyền bí Phù đạo mà gã tu luyện, đã nghiên cứu ra kiếm thế chuyên môn phá Đạo phù này của mình, cho nên đạo Phù thứ ba này lại cực kỳ đúng quy đúng củ, là một đạo phù thông thường của Tiên phù tông.

Đây là Chân Lôi phù.

Cho dù ở trong chiến trường đều đã được rất nhiều Tu hành giả cường đại của Tiên Phù tông vận dụng, đã minh chứng cường đại mà không thể phá.

Trong lòng bàn tay gã lóe lên ánh sét.

Bầu trời trong lúc này giống như bị người nào đó dùng dao khổng lồ cắt ra một lỗ hổng, xuất hiện một mảnh màu vàng óng.

Trong tưởng tượng của gã thì trong nháy mắt kế tiếp, sẽ có mấy đường ánh sét to lớn vàng óng như thiểm điện bắn xuống, đánh về phía Lý Đạo Cơ.

Nhưng cũng đúng lúc này, Lý Đạo Cơ lại xuất ra một kiếm.

Lại cuốc một cái như cuốc đất.

Phù ý Chân Lôi phù lập tức biến mất.

Không có sấm sét, cũng không có ánh sét đánh xuống.

Gương mặt Trình Thanh Diệp trắng bệch, miệng gã há to đến cực hạn, thế nhưng lại khó có thể phát ra âm thanh, thậm chí còn không thể nào hô hấp.

Gã lại xuất ra Đạo phù thứ tư.

Đây là một tấm Tế Hỏa phù.

Cũng là phù ý cơ bản nhất, đơn giản nhất của Tiên Phù tông.

Thứ cơ bản và đơn giản nhất, thường có nghĩa là khó có thể phá vỡ nhất.

Song khi nhiệt ý vừa mới nổi lên, Phù ý đã tiêu tan mất. (nhiệt ý: hơi nóng)

Lý Đạo Cơ vẫn dùng một kiếm như trước đó phá Đạo phù này của gã.

Mỗi khi xuất ra một kiếm, Lý Đạo Cơ lại bước về phía trước một bước.

Chỉ là bốn bước nhưng đã xuyên qua lương đình, đến chỗ cách trước người gã không xa.

Trình Thanh Diệp cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Gã phát ra đạo phù thứ năm.

Mấy ngọn lửa màu xanh từ giữa vách núi hai bên người gã lao ra, dường như muốn biến thành một bức tường.

Song mấy đạo ngọn lửa này vừa mới lao ra, Phù ý còn chưa kịp thành thì kiếm của Lý Đạo Cơ đã cuốc xuống.

Chỗ kiếm cuốc xuống lần này không phải Phù ý, mà trực tiếp cuốc vào ngực gã.

Kiếm khí mạnh mẽ trực tiếp xé rách nội tạng của gã, bức chân khí và huyết nhục vỡ tụn tuôn trào ra từ trong miệng gã.

- Chuyện này sao có thể xảy ra?

Đây là thời điểm khó lên tiếng nhất, nhưng Trình Thanh Diệp giống như người sắp chết đuối lại vẫn phát ra thanh âm khi tuyệt vọng nhìn kiếm của Lý Đạo Cơ đâm vào bộ ngực mình.

Q5 - Chương 99: Phù Khí Binh

Lý Đạo Cơ cũng không có hứng thú giải thích thêm cái gì với một gã địch nhân đang hấp hối, y phải bảo đảm Trương Nghi còn sống trước tiên.

Cho nên y không có bất kỳ chần chờ nào, mà chỉ rút kiếm của mình ra.

Thân kiếm thật dài bị rút ra từ trong thân thể Trình Thanh Diệp, máu thịt và sức sống bị nghiền nát giống như chỗ đê vỡ, khi phần cuối cùng mũi kiếm tách khỏi máu thịt của gã lại phát ra một tiếng "phốc" nhỏ.

Toàn bộ thân thể Trình Thanh Diệp lập tức như một quả bóng da xì hơi, rồi biến mất trong một hơi cuối cùng.

Trình Thanh Diệp chết đi, bị một gã Kiếm sư Trường Lăng thậm chí tu vi không bằng gã giết chết.

Chỗ cao Tiên Phù tông, tông chủ vẫn đứng ở cửa sổ như trước, cực kỳ cảm khái nhìn cảnh tượng như vậy phát sinh.

- Sao điều này có thể xảy ra?

Lão giả áo đen bên cạnh y thất hồn lạc phách, phát ra một tiếng kinh hô giống như Trình Thanh Diệp trước khi chết.

Lý Đạo Cơ không có hứng thú trả lời, cũng không đại biểu tông chủ Tiên Phù tông cũng giống như vậy.

- Trước có Phù, sau có Khí, cuối cùng mới có Binh.

Tông chủ Tiên Phù tông chậm rãi quay đầu lại, nghiêm túc

nhìn lão giả áo đen rồi nói một câu này.

Câu này cực kỳ đơn giản, nhưng đối với Tu hành giả bình thường mà nói thì lại rất khó lý giải.

Song lão giả áo đen này lại không phải người tầm thường, cho nên câu nói đơn giản đến cực điểm này của tông chủ Tiên Phù tông lại giống như một bức tranh sử thi khổng lồ, trong nháy mắt lấp đầy nhận biết của lão.

Trong một cái chớp mắt lão nhìn thấy được rất nhiều tình cảnh.

Đầu tiên có thắt nút dây để ghi nhớ kí sự, sau đó lại lấy than để vẽ, rồi bắt đầu khắc dấu trên xương, người có trí khôn sớm nhất quan sát mặt trăng mặt trời và các vì sao vận hành, cảm nhận thời tiết mây mưa biến hóa trong trời đất bốn mùa, ban đầu dùng bản đồ đơn giản ghi chép thay đổi, cuối cùng có người lĩnh ngộ đạo lý sâu sắc trong đó, phát hiện một ít đường nét không bàn mà hợp với con đường lưu thông của thiên địa, từ đó Phù lục được sinh ra.

Khắc Phù trên ngọc thạch, trên kim thiết sẽ phải dựa vào Khí, cổ nhân dùng Khí chống lại thú dữ, cầu nguyện trời đất dẫn tới mưa gió, thuận lợi cho việc trồng trọt. (kim thiết: sắt vàng)

Về sau nhân khẩu thịnh vượng, dần dần hình thành các quốc gia, rồi chinh chiến sát phạt lẫn nhau mới có Binh khí chuyên dùng để giết chóc.

Cả người lão giả áo bào đen đầm đìa mồ hôi lạnh một cách khó hiểu, áo bào ướt đẫm, lão nhìn tông chủ Tiên Phù tông, run giọng nói:

- Ý của ngươi là Phù đạo của ta trời sinh đã rơi vào sau Binh?

Tông chủ Tiên Phù Tông cực kỳ cảm khái nhìn lão, chậm rãi

nói:

"Trong Khí chuyên là kẻ giết chóc, hợp nhất với người mới là Binh, nếu lấy Tần Kiếm này làm ví dụ, trên thân kiếm trước tiên có Phù văn nên đã là Phù đạo, hơn nữa Kiếm kinh có rất nhiều thủ đoạn dẫn dắt thiên địa nguyên khí, cộng với các loại chân nguyên và niệm lực của bản thân Tu hành giả khống chế chính là vài đạo hợp nhất. Tiên Phù tông ta mặc dù như mặt trời ban trưa, vả lại lấy Phù làm cơ sở, nhưng ngươi có lẽ cũng nhìn ra được lực lượng Kiếm và Phù hợp nhất của Trương Nghi và Lý Đạo Cơ hiện tại.

Sau khi dừng một chút, tông chủ Tiên Phù tông nhìn lão giả áo bào đen mồ hôi lạnh đầm đìa cả người, trong lúc nhất thời nói không nên lời như trước, lại tiếp tục chậm rãi nói,

- Tuy nói bản thân Trương Nghi tu hành chính là Phù ý chí cao của Tiên Phù tông ta, nhưng thứ Lý Đạo Cơ dùng cũng không phải Phù ý của tông môn chúng ta, mà trên thế gian này cũng không chỉ có mỗi chúng ta có Phù đạo cực kỳ cường đại, cho nên ta vẫn cho rằng nếu Tiên Phù tông muốn tồn tại thì cũng chỉ có thể dựa vào người, mà không thể dựa vào những lá phù do tiền bối lưu lại.

Cả người lão giả áo bào đen đều run rẩy, lão nhìn tông chủ Tiên Phù tông, không nhịn được hỏi:

- Ngươi nói Lý Đạo Cơ là Phù Binh hợp nhất, nhưng thứ vận dụng cũng không phải là Đạo phù của Tiên Phù tông ta, vậy rốt cuộc thứ hắn dùng là Phù gì?

- Ngươi biết năm xưa âm thầm phái sứ giả tới Tiên Phù tông ta, về sau tông môn chúng ta chợt lớn mạnh, nhưng ngươi lại không hề biết ngay lúc ta du lịch xa sau này, muốn đi thăm Trường Lăng, vừa đến bên ngoài thành kia thì ta đã thấy được một mảnh đêm tối.

Tông chủ Tiên Phù tông chỉ nhẹ nhàng nói:

- Ta gặp được tên cựu thủ lĩnh quyền quý còn sót lại trong truyền thuyết kia, lúc ấy là giữa trưa, song ta lại thấy được một mảnh đêm tối từ trên người hắn, đó là một mảnh Phù ý mà hắn cố ý biểu hiện ra cho ta xem, sau đó ta lập tức hiểu được, trong những cựu quyền quý Trường Lăng cũng có người thông hiểu Đạo phù cường đại giống như Tiên Phù tông chúng ta.

- Trước khi gặp được hắn thì ta cũng cố chấp như ngươi, thậm chí có thể nói là hồ đồ ngu xuẩn, nhưng sau khi gặp được hắn, ta đã hiểu được vận mệnh tương lai của Tiên Phù tông ta rốt cuộc phải phụ thuộc vào ý nghĩ thay đổi của chúng ta.

- Các ngươi thiên về Trịnh Tụ quá nhiều, cho nên ta vẫn chưa cho các ngươi biết Tiên Phù tông chúng ta cường thịnh, cũng không phải chỉ có trợ giúp đến từ riêng Trịnh Tụ, mà còn đến từ tên cựu thủ lĩnh quyền quý kia.

- Các ngươi chưa từng nghĩ tới chúng ta cuối cùng vẫn là người Yến, ta sao có thể bởi vì tông môn cường thịnh lúc nhất thời, mà ý chí hoàn toàn khuất phục tên nữ tử quận Giao Đông Đại Tần kia?

Tông chủ Tiên Phù tông nhìn lão giả áo bào đen ngay cả hô hấp cũng khó khăn này, khẽ chân thành nói tiếp:

- Sư huynh, có lẽ ngươi cũng hiểu rõ mọi chuyện đều đến từ việc cân nhắc thời thế....Trương Nghi đi tới Tiên Phù tông ta không chỉ bởi vì ta hiểu được hắn chính là tên đệ tử trong lòng mình mong muốn, còn do sự sắp xếp của tên cựu thủ lĩnh quyền quý kia. Từ khi ta gặp được người nọ, Tiên Phù tông chúng ta chưa bao giờ thuận theo tất cả ý chí của Trịnh Tụ.

Lão giả áo đen khó có thể hô hấp, lại thêm rên rỉ thống khổ.

Hơn mười hơi thở trước đó lão đứng ở chỗ cao của Tiên Phù tông, còn cho rằng mình có thể nhìn rất xa, song lúc này lão lại

biết ánh mắt của bản thân chỉ nhìn được rất nhiều chuyện quá gần.

- Vô dụng.

Lão đột nhiên ngẩng đầu lên, cực kỳ thống khổ nhìn tông chủ Tiên Phù tông, rồi lắc đầu.

Tông chủ Tiên Phù Tông giật mình, y ngược lại không rõ ý trong những lời này.

- Chuyện xảy ra ở Tiên Phù tông chúng ta không thay đổi được kết quả của toàn bộ vương triều Đại Yến.

Lão giả áo bào đen khó khăn hô hấp, nhìn y nói.

- Ồ?

Tông chủ Tiên Phù Tông nở nụ cười, y lắc đầu, nói:

- Đêm hôm trước ta mơ thấy một tòa núi.

Lão giả áo đen ra vẻ khó hiểu nhìn y, mồ hôi như nước mưa tí tách rơi xuống.

- Ngọn núi kia là một tòa núi đen rất nhỏ, đến từ Tề.

Tông chủ Tiên Phù Tông nhìn lão tiếp tục nói,

- Ta vốn cho rằng chỉ là cơn mơ, nhưng khi tỉnh lại thì bản thân lại cảm nhận được lạnh lẽo thực sự, ý lạnh đến từ âm khí.

Lão giả áo bào đen rốt cục phản ứng lại, trong con ngươi lại tràn ngập rung động mãnh liệt và cực kỳ không thể tin được,

- Tề đế chi sư, Yến Anh? (sư phụ của vua nước Tề)

Tông chủ Tiên Phù Tông cực kỳ cảm khái nở nụ cười.

Ánh mắt của y rời khỏi Tiên Phù tông, nhìn về phía hoàng cung Đại Yến xa xa.

Cây cối nơi đó cũng đã bắt đầu lay động, song trong đầu y lại xuất hiện một bộ cảnh tượng cây già chết khô, cây mới nảy lộc.

.....

Lý Đạo Cơ cầm kiếm đi tới trước Thùy Thiên điện.

Không có bất kỳ người nào ngăn cản y, trên đường y đi qua cũng chỉ có Tô Tần ngã ngồi ở một bên.

Tô Tần nhìn vị sư thúc Bạch Dương động này, cười cười một cách quỷ dị mà thảm đạm, khóe môi đỏ chót lại trào ra chút máu tươi.

Lý Đạo Cơ hơi nhíu mày, tay cầm kiếm hơi dùng sức một chút.

Nhưng trong nháy mắt sau đó y lại bỏ qua sát ý, không xuất kiếm giết chết Tô Tần.

Sau đó y đẩy cửa ra, đi vào Thùy Thiên điện.

Trong Thùy Thiên điện khắp nơi đều là máu tươi, bốn người trọng thương sắp chết nằm ở trong vũng máu, nhưng không đợi đến kết cục cuối cùng, mặc dù bốn người này sắp chết nhưng lại không có ai ngất đi.

Nhìn thấy Lý Đạo Cơ đẩy cửa tiến vào, Trương Nghi ngạc nhiên mở to hai mắt.

Hắn hoài nghi mình nhìn lầm, nghi ngờ là ảo giác xuất hiện trước khi mình chết.

Lý Đạo Cơ khẽ gật đầu với hắn, sau đó trực tiếp xuyên qua vũng máu, đi tới trước người Trần Tinh Thùy.

Trần Tinh Thùy khẽ thở dài một tiếng, nhắm hai mắt lại.

Lý Đạo Cơ không có bất kỳ do dự nào xuất kiếm.

Mũi kiếm nhẹ nhàng lại nhanh chóng rơi vào tâm mạch của gã.

Trần Tinh Thùy chết không chút đau đớn.

Chờ tới lúc Lý Đạo Cơ đi tới trước người Trương Nghi, cúi người xuống bắt đầu giúp hắn dùng thuốc, lúc đó hắn đã cắn cắn đầu lưỡi.

- Không cần ngu xuẩn như vậy, ngươi vẫn còn thần trí không rõ.

Lý Đạo Cơ nhìn hắn hành động như vậy, lên tiếng nói.

- Sư thúc?

Trương Nghi lúc này mới bắt đầu hiểu được thứ mình nhìn thấy không phải là ảo giác trước khi chết, hắn không kìm được kích động, nhưng vẫn cố nói:

- Sư thúc, xin ngài mau cứu bọn họ trước.

Lý Đạo Cơ cười cười khó nói.

Tên đệ tử Bạch Dương động ngu xuẩn này vẫn luôn là quân tử, không có bất kỳ thay đổi nào.

Nhưng nghĩ đến một tin tức vừa mới nghe được, khóe miệng y vốn đang hiển hiện ý cười lại nhanh chóng trở nên ảm đạm.

Sao tên đệ tử Bạch Dương động thông minh hơn Trương Nghi vô số lần kia lại chết rồi?

Q5 - Chương 100: Hắc sơn

(Núi đen)

Đóng cửa sơn môn, ám sát Trương Nghi, chính xác mà nói đây là một cuộc nội loạn xưa nay chưa từng có ở Tiên Phù tông. Cho dù bên nào thắng thì cũng sẽ thay đổi hoàn toàn phương hướng và vận mệnh của tông môn này.

Ngoại trừ những trận chiến có liên quan đến Trương Nghi ở bên ngoài, cũng còn rất nhiều cuộc chiến hoặc giằng co xảy ra ở bên trong Tiên Phù tông.

Từ khi Lý Đạo Cơ xuất hiện, dùng kiếm liên tục phá mấy đạo phù, giết chết Trình Thanh Diệp, đến khi lão giả áo bào đen bị tông chủ Tiên Phù tông thuyết phục, trận nội loạn này cũng đã chính thức chấm dứt.

Ý kiến đã được thống nhất, sẽ không còn chiến đấu hay giằng co nữa.

Giãy chết cũng không có nghĩa là chết thật, mấy tu hành giả của Tiên Phù tông am hiểu trị liệu nhất từ khắp nơi xuất hiện. Khi thay Lý Đạo Cơ xử lý vết thương của đám người Trương Nghi, tất cả đều dùng ánh mắt khó hiểu nhìn thi thể Trần Tinh Thùy đang lạnh dần.

Điều họ nghĩ đến lúc này là lẽ ra người bọn họ phải cứu chữa hẳn là Trần Tinh Thùy.

Trương Nghi được đưa ra khỏi Thùy Thiên Điện, cũng đang trải qua trị liệu, chẳng qua là thương thế cũng không trầm trọng như Tô Tần. Hắn cố hết sức nâng cơ thể của mình dậy, cảm ơn Tô

Tần, sau đó không nhịn được hỏi:

- Tại sao ngươi lại giúp ta?

Mặc dù ngày xưa có tình đồng môn, nhưng từ việc Tô Tần rời khỏi Trường Lăng đến những chuyện xảy ra trong Tiên Phù tông, hắn biết rõ Tô Tần tuyệt đối sẽ không xem hắn là bằng hữu, thực tế không có khả năng bất chấp tính mạng để cứu hắn.

Theo hắn thấy, đây là điều hoàn toàn không bình thường, thậm chí không thể nào xảy ra.

Tô Tần hờ hững nhìn Trương Nghi, khóe miệng dần có chút mỉa mai.

Y quay đầu nhìn về phía Trường Lăng.

- Có lẽ ngươi vẫn chưa nghe nói, sư đệ của ngươi - Đinh Ninh đã bị giết.

Y nói cực kỳ chậm rãi, đồng thời còn mang theo vẻ hơi vui mừng.

Thân thể của Trương Nghi trong khoảnh khắc này chợt dừng lại.

Hắn giữ nguyên tư thế nâng người lên như thế.

Đối với một người bị thương nặng sắp chết như hắn mà nói, muốn duy trì tư thế như vậy còn khó khăn hơn so với việc ngồi hẳn dậy.

Nhưng hắn chính là như vậy, có vẻ như nửa người của hắn không liên quan gì đến thân thể, cứ giữ nguyên như vậy.

- Ngươi nói cái gì?

Trương Nghi dường như không nghe rõ, nhìn Tô Tần hỏi lại.

- Đinh Ninh chết rồi.

Tô Tần không nhìn hắn, mà chỉ nở nụ cười:

- Trên chiến trường, hắn đã bị người ta lợi dụng phá giải phong ấn của tổ địa Thiên Lương, kết quả chết ở bên trong chỗ đó. Vì hắn chết rồi nên ta mới phải cứu ngươi, bởi vì ít nhất hiện tại chỉ có ngươi còn sống, đối với nữ chủ nhân Trường Lăng mà nói, ta mới có giá trị.

- Chỉ cần ngươi còn sống, ta mới có giá trị.

Tô Tần lặp lại câu nói này, sau đó lạnh lùng tự giễu:

- Nếu không, ta sẽ là một con chó bị vứt bỏ ở đây bất cứ lúc nào.

- Không thể nào.

Trương Nghi đột nhiên giãy giụa, muốn ngồi dậy hỏi Lý Đạo Cơ, nhưng sự giãy giụa này lại khiến hắn ngã mạnh đập vào cáng cứu thương.

- Ngoại trừ việc ngươi lấy được Kiếm linh của Mân Sơn Kiếm tông, cô ta muốn giết ngươi chỉ vì Đinh Ninh đã chết. Dưới cái nhìn của ả, giữ ngươi chính là hậu hoạn, giết ngươi cũng không cần lại cố kỵ cảm nhận của Đinh Ninh.

Tô Tần quay đầu nhìn Trương Nghi đang gần như không thở nổi, lạnh lùng nói:

- Nếu không thì tại sao ả ta phải giết ngươi chứ?

Đầu và ngực Trương Nghi đều đau đớn đến tê liệt. Lý trí và trực giác nói cho hắn rằng Tô Tần không nói dối, nhưng hắn vẫn không thể nào chấp nhận nổi sự thật này. Hắn dùng hết khí lực toàn thân, gào lên:

- Sư thúc!

…

Hoàng cung Đại Yến.

Bên ngoài ngự thư phòng là Ngự hoa viên.

Có một con đường lát bằng bạch ngọc đi xuyên qua Ngự hoa viên này, ở giữa có một cây cầu bạch ngọc bắc ngang qua hồ nước. (bạch ngọc: ngọc trắng)

Trên bạch ngọc được điêu khắc long phượng tường vân, ngày thường toát lên vẻ uy nghiêm, mỹ lệ lại an lành, bình yên.

Thế nhưng vào lúc này, trong Ngự hoa viên, khắp nơi đều bị bao phủ bởi những mảnh thi thể be bét và binh khí vụn vỡ. Ngoại trừ Ngự thư phòng và cây cầu bạch ngọc dẫn đến chỗ đó, còn lại đã bị thiên địa nguyên khí xé rách, toàn bộ không còn hình dạng như ban đầu.

Lớp huyết tương nặng nề bao phủ những hoa văn chạm khắc, nổi lên những mảnh da thịt và các nội tạng, như thể đang trải một tấm thảm dày lên Ngự hoa viên này.

Trên người mấy tên Tu hành giả cường đại bị đủ loại vết thương khủng khiếp. Thiên địa nguyên khí xung quanh xiết chặt cơ thể của bọn họ, biến hóa thành đủ loại ánh sáng và mây trôi, khiến họ trông như Thần Ma, nhưng trong mắt của họ lại tràn ngập tuyệt vọng và phẫn nộ.

Những con đường xung quanh Hoàng cung và những mái ngói phản chiếu những tia chớp lạnh lẽo của binh khí và phù khí.

Những tia chớp này giống như tạo thành từng đợt sóng lớn, bốn phía áp bách bọn họ, biến khu vườn này thành một hòn đảo cuối cùng.

Mặt đất hơi chấn động, có một tiếng kim loại nổ vang cực lớn đang dần truyền đến, cho thấy rõ một số phù khí với lực sát thương khổng lồ đang tiến lên.

- Trung Thuật Hầu!

Một thân ảnh màu vàng óng xuất hiện ở cánh cửa tàn phá của Ngự hoa viên, trong số những Tu Hành giả cường đại trong vườn, một người đột nhiên hét lên đầy tức giận.

Đây là một người đàn ông trung niên mặt trắng, khuôn mặt cực kỳ anh tuấn.

Nhưng mấu chốt nhất là hắn đang mặc Cửu Long bào màu vàng óng trên người.

Ở vương triều Đại Yến, chỉ có Yến đế mới có thể mặc Cửu Long bào, đại biểu cho quyền lực độc nhất của hoàng đế.

Đối với những thần tử trung thành với Yến đế mà nói, đây là sự phản nghịch, là đại bất kính một cách trắng trợn.

Tuy nhiên, khi nghe thấy một tiếng gầm đầy giận dữ như vậy, người đàn ông mặt trắng xuất hiện ở cửa ngự hoa viên bị phủ kín bởi máu thịt và thi thể nở một nụ cười ôn hòa.

- Đã đến nước này mà các ngươi còn quan tâm đến những chuyện này sao?

Gã ôn hòa mà đồng tình nhìn vài tên Tu Hành giả này, đồng thời, nhìn về phía cánh cửa đóng chặt ở ngự thư phòng với ánh mắt chân thành tha thiết và cực kỳ thành khẩn:

- Hoàng huynh, chẳng nhẽ huynh phải đợi đến khi mọi người chết sạch mới đi ra thoái vị sao?

Giọng của gã rất ôn nhu, nhưng trong vũng máu lại chấn động,

toát lên vẻ lãnh huyết và cường đại.

Cánh cửa của thư phòng vẫn đóng chặt, bên trong không có bất kỳ lời đáp lại nào.

Đại Yến Trung Thuật Hầu, người này được phong hầu ở nơi xa, nhưng đột nhiên trở lại Hoàng thành phát động một cuộc binh biến Vương Hầu trước nay chưa từng có, gã cũng không tức giận, chỉ nhẹ nhàng cười, nói:

- Ta không rõ huynh đang chờ đợi cái gì?

Vừa nói xong, gã nâng tay phải đang buông thỏng lên.

Nhưng cũng đúng lúc này, một giọng nói nhẹ nhàng nhưng uy nghiêm phát ra từ Ngự thư phòng.

- Sau Lộc Sơn Hội minh, cho dù là tân hoàng nước Sở đăng cơ cũng không khiến cho phản loạn. Trong ba triều Sở Yến Tề, nếu bàn về yên ổn, triều Yến ta chính là đứng đầu. Các vương triều khác cũng không có ai dám phản loạn, ta ngược lại muốn biết, vì sao hết lần này đến lần khác, chỉ có đám loạn thần các ngươi lại dám ở Đại Yến ta phản loạn.

Theo âm thanh này vang lên, cánh cửa của Ngự thư phòng lặng lẽ mở ra.

Một bóng người màu vàng óng không kém xuất hiện ở cửa phòng này.

Đồng tử của Trung Thuật Hầu hơi co lại, nhưng vẫn cười ôn hòa như trước, trào phúng nói:

- Hoàng huynh, huynh muốn ta nói sự thật sao… Huynh là Yến đế, cho dù là so với Sở đế ngày xưa hay là với đám người Nguyên Vũ mà nói, huynh đều có một nhược điểm chí mạng, đó là tu vi của huynh thấp nhất trong tất cả các Đế vương. Ngay cả nữ tử

đang nắm quyền Đại Sở cũng có tu vi cao hơn huynh.

- Tu vi không đủ, rất khó để kẻ dưới phục tùng, quan trọng nhất là không thể nào ngăn chặn dục vọng ám sát huynh của người khác.

Trung Thuật Hầu hơi dùng lại, kiêu ngạo cười nói:

- Nhưng nếu ta trở thành tân hoàng của Đại Yến thì sẽ không tồn tại vấn đề như vậy.

- Thật sao?

Nhưng điều để cho Trung Thuật Hầu không ngờ là, trên gương mặt của Yến đế không hề có chút tuyệt vọng nào, mà thay vào đó lại xuất hiện vẻ giễu cợt.

Yến đế trào phúng nhìn gã, hơi ngẩng đầu lên, nói:

- Trong các Đế vương, tu vi của ta quả thật là thấp nhất, nhưng ta không ngu hơn bọn họ… Quan trọng hơn là tu vi của ngươi cũng không phải là mạnh nhất Đại Yến. Cho nên có người đã mơ thấy một ngọn núi, nhưng ngươi lại hoàn toàn không thấy gì cả.

Trung Thuật Hầu bất giác cau mày, gã không hiểu ý mấy lời này của Yến Đế.

- Bây giờ ta mới đi ra, cũng không phải vì e ngại hay ôm một tia may mắn, mà là ta muốn triệt để nhìn rõ, đến cuối cùng, rốt cuộc có bao nhiêu người thật sự đứng về phía ta, có bao nhiêu người mà ta thường tín nhiệm sẽ đứng bên cạnh ngươi.

Trong giọng của Yến Đế xuất hiện một tia tức giận không thể khống chế.

Cơ thể của Trung Thuật Hầu đột nhiên hơi lạnh.

Trong lòng gã dấy lên một cảm giác xấu.

Gã nhanh chóng giơ tay phải lên.

Tuy nhiên cũng trong nháy mắt này này, cơ thể của gã lại hơi cứng đờ.

Một tiếng hét kinh hoàng vang lên.

Một cỗ hàn ý và hắc ý nồng hậu dày đặc tuôn ra từ phía sau Ngự thư phòng.

Toàn bộ Ngự thư phòng dễ dàng bị xé nát như một tờ giấy mỏng manh. Thậm chí, một số gã Tu hành giả ngoan cố thủ hộ Ngự thư phòng đều xoay người sang chỗ khác, trong đồng tử lộ rõ vẻ rung động và không thể tin được.

Giống như một con Hồng Hoang cự thú lăng không hiện lên. (đột nhiên xuất hiện từ trong không khí)

Một ngọn núi xuất hiện nơi Ngự thư phòng.

Một tòa Hắc sơn thật sự.

Q5 - Chương 101: Tông sư trẻ nhất

Núi màu đen không hề to lớn, thậm chí còn không cao bằng đại điện cao nhất trong hoàng cung nước Yến.

Nhưng ngọn núi màu đen này lại mang đến cảm giác lực áp bách vô cùng khủng bố cho bất kỳ Tu hành giả nào ở đây.

Trong ngoài hoàng cung Đại Yến lúc này có rất nhiều người đã từng đến Lộc sơn, xem Nguyên Vũ và mấy tông sư đứng đầu đương thời quyết đấu.

Khí tức của tòa núi đen này vừa mới hiện lên, thân thể những người này đã không kìm được run rẩy.

Loại khí tức Âm thần Quỷ vật độc đáo này đến từ Tề.

Chỉ có tên tông sư của vương triều Đại Tề kia mới có một tòa núi đen như vậy.

Tên tông sư Đại Tề kia đã chứng minh với thế nhân trong Lộc Sơn hội minh, hắn chính là người mạnh nhất trong tất cả tông sư tham dự, ngoại trừ Nguyên Vũ ra.

.....

Ngự thư phòng vỡ vụn, thay vào đó là tòa núi đen gồ lên.

Trên tòa núi đen không quá to lớn này không có bất kỳ cỏ cây nào, nhưng lại có vô số bia mộ lít nha lít nhít đứng thẳng.

Mỗi một tòa bia mộ đều có sự khác biệt, bất kể từ hình thức

hay là chất liệu, hơn nữa đều có khí diễm màu đen hoàn toàn khác biệt quấn quanh.

Từng sợi khí diễm màu đen đều có khí tức âm trầm, nhưng trong cảm giác lại có sự khác biệt với nhau hoàn toàn, tùy ý lay động giống như cỏ dại ở trên núi.

Trung Thuật Hầu ngẩng đầu nhìn tòa núi đen này, ánh mắt hắn nheo lại, lông mày lại chợt trắng bệch.

Hắn ẩn nhẫn ở biên thành đất Yến nửa đời người, chính là mưu đồ cục diện hôm nay, lúc này mắt thấy mình thành công nhưng đột nhiên lại có tòa núi đen hiển hiện ra, hắn sao có thể không vội, có thể không giận hay có thể không già?

Yến đế giễu cợt nhìn hắn.

Lão nhìn nếp nhăn và lông mày đột nhiên chuyển sang màu trắng trên mặt hắn, châm chọc nói:

- Ngươi có biết thời gian của mình cũng không còn nhiều, không bao lâu nữa thì Ngân Tiễu quân của ta sẽ giết trở về. Lúc này ngươi còn không hàng, vậy còn muốn làm cái gì?

Sau khi giọng nói của lão vang lên, những kim loại ánh lên vẻ lạnh lẽo trong Hoàng cung chung quanh đều bắt đầu tán loạn, như thủy triều đánh tới bãi cát, cuối cùng hết lực rồi hóa thành bọt biển, hoàn toàn tan biến đi.

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Trung Thuật Hầu cũng xuất hiện một tia trào phúng và ý cười cuồng nhiệt.

Hắn nhìn Yến đế, rồi nghiêm túc lắc đầu nói:

- Ta vẫn muốn thử một lần.

Yến đế cười lạnh:

- Thử một lần?

Trung Thuật Hầu khẽ gật đầu, lạnh lùng nói:

- Dù sao hắn cũng không phải là Yến Anh, ai cũng biết là Yến Anh đã chết.

Yến đế không nói nữa.

Lão đã cảm nhận được biến hóa của tòa núi đen sau lưng, lão biết mình không cần phải đáp lại những lời này.

Trên tòa núi đen, tất cả các bia mộ bắt đầu run động và lắc lư.

Tro bụi màu đen và bùn đất không ngừng rung rung ở đáy bia mộ, từng đạo từng đạo khí tức âm lãnh cũng không phóng tới bầu trời, mà điên cuồng vọt tới chỗ sâu dưới đất, nơi mà nhận biết của Tu hành giả cũng không thể đạt tới.

Trong ngoài hoàng cung này có vô số Tu hành giả đang hoảng sợ thất sắc.

Trong cảm nhận của bọn họ, tòa núi đen này đã làm cho toàn bộ Hoàng cung biến thành U Minh, loại Âm khí vô hình tràn ngập toàn bộ Hoàng cung kia thậm chí còn làm cho một ít Phù khí và phi kiếm đều không thể thi triển.

Trung Thuật Hầu cúi đầu.

Trong khoảnh khắc này mái tóc đen của hắn cũng chuyển sang màu trắng.

Hai tay hắn ngay lúc đó chợt ấn từ hư không xuống mặt đất trước người.

Một viên Kim Cương Xử nhỏ bé và óng ánh từ trên tay hắn rơi xuống. (Kim Cương Xử: Chày kim cương)

Tất cả đồ vật chưa vỡ trong mảnh Ngự hoa viên này, bao gồm cả tòa cầu ngọc màu trắng được bảo trì hoàn hảo trong chiến đấu kia cứ bể nát như vậy, vỡ vụn thành ngàn vạn mảnh.

Toàn bộ cường giả thủ vệ ở phía trước Yến đế đều miệng phun máu tươi, không thể khống chế được thân hình bay ngược ra sau trong tiếng quát chói tai.

Yến đế rên lên một tiếng, trong khoảng không trước người lão xuất hiện vô số bọt khí tinh mịn, tỏa ra, lại phảng phất như ở trong nước sôi trào.

Khi những hình ảnh này đã diễn ra, trên mặt đất trước người Trung Thuật Hầu mới phát ra một tiếng "bịch" trầm đục.

Viên Kim Cương Xử óng ánh kia lúc từ đầu ngón tay hắn rơi xuống mới chỉ nhỏ như một mảnh móng tay, thế nhưng sau khi rơi xuống đất lại biến thành cao cỡ một người, như một tòa tháp nhỏ trong suốt óng ánh.

Bầu trời vàng óng một mảnh, có rất nhiều ngọn lửa xuất hiện.

Toàn bộ cái lạnh của Yến đô đột nhiên tiêu tan, phảng phất như mùa hè tiến đến.

Bởi vì từng dòng lửa màu vàng óng kia là Thái Dương Chân hỏa.

Vẻ mặt Trung Thuật Hầu không chút thay đổi nhìn tòa núi đen, nhìn Thái Dương Chân hỏa chen chúc bắn tới theo ý hắn.

Vương triều Đại Tề, nhất là Âm thần Quỷ vật chi đạo truyền riêng một mạch của Hắc Sơn là thủ đoạn tu hành quỷ dị nhất thiên hạ, dẫn dắt Tu hành giả chết đi hoặc là một ít dị thú Âm khí cường đại lưu lại trên thế gian.

Loại khí tức Âm minh này sợ nhất chính là Liệt Dương Chân

hỏa, cho nên hắn lập tức lợi dụng loại chân hỏa này phá đi.

Trong nháy mắt có vô số đạo Thái Dương Chân hỏa ngưng tụ tựa như trường mâu không ngừng cắm xuống tòa núi đen này.

Trên tòa núi đen trong nháy mắt bị đâm ra vô số lỗ thủng, vô số bia mộ bị bẻ gãy, bị thủng lỗ chỗ, không có bất kỳ bùn đất hay sắt đá nào bắn tung tóe, mà là từng luồng khói dày đặc dâng lên.

Chân nguyên trong cơ thể Trung Thuật Hầu không ngừng cuồn cuộn tuôn ra, toàn bộ thân thể của hắn đều giống như trở nên trong suốt, hào quang vạn trượng, giống như thiên thần.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong phản quân vây Ngự hoa viên phát ra từng hồi tiếng hoan hô, rất nhiều Tu hành giả cảm nhận được Âm khí tràn ngập hoàng cung đang tiêu tán, vẻ lo lắng trong lòng bọn họ cũng dần dần biến mất, lòng tin bắt đầu khôi phục lại.

Tòa núi đen bị tàn phá hoàn toàn, dường như có thể hoàn toàn biến thành khói đặc và tro đen bất cứ lúc nào.

Nhưng cũng đúng lúc này, có một khối chỗ trũng tối om trong một sơn cốc gần đỉnh của tòa núi đen chậm rãi nứt ra.

Một thiếu niên tóc đen giống như đã từ ngủ say hồi lâu tỉnh lại, chợt từ dưới đất xoay người ngồi dậy.

Sắc mặt gã rất trắng, trắng tới mức gần như trong suốt.

Bên trong đôi mắt gã có sức sống, nhưng trên người lại không có bất kỳ sức sống nào, thậm chí ngay cả một chút nhiệt độ cũng không có, giống như sương lạnh trên bia mộ vào mùa đông.

Bởi vì da thịt của gã hoàn toàn không có chút màu máu nào, mà chỉ cực kỳ nhợt nhạt, cho nên thậm chí có thể nhìn thấy rõ ràng huyết mạch trong thân thể gã.

Mạch máu trong thân thể gã đều là màu đen, thứ chảy xuôi cũng không phải là huyết dịch đỏ tươi, mà lại là khí diễm màu đen.

Tiếng reo hò ngừng lại.

Thiếu niên đứng lên.

Mái tóc đen dường như còn cao hơn cả dáng dấp của gã, một mực kéo dài tới mức chấm đất sau lưng gã.

Khuôn mặt của gã rất trẻ trung, tuổi tác có lẽ không có quá nhiều khác biệt so với đám người Đinh Ninh, song lúc này bất kể tóc đen hay là da thịt, huyết nhục thân thể gã, đều khiến cho gã tràn ngập một loại khí tức yêu dị mà cường đại.

Ngay trong nháy mắt gã đứng lên, trên bầu trời xuất hiện một phiến mây đen.

Những đám mây đen che khuất vô số Thái Dương Chân hỏa từ trên bầu trời rơi xuống, điều quan trọng nhất là để cho ánh nắng không còn chói mắt nữa.

Thiếu niên này chợt hoàn toàn mở mắt ra.

Không chỉ có đồng tử mà toàn bộ cặp mắt của gã đều đen kịt, nồng nặc như mực.

Sau đó gã lập tức thấy rõ Trung Thuật Hầu, rồi bước ra một bước từ sơn cốc bên này đi tới chỗ của hắn đang đứng.

Khi gã bước ra một bước, tòa núi đen kia lập tức biến mất, hóa thành một đoàn khói đen dày đặc tràn vào trong cơ thể gã.

Trong tầm nhìn và nhận thức của tất cả mọi người, tòa núi đen này đã nhập vào bên trong thân thể khi gã bước ra một bước này.

Tòa núi đen này dường như chỉ là một bộ phận cơ thể gã.

Hoặc có thể nói chỉ là vật bản mệnh của gã.

Khuôn mặt của Trung Thuật Hầu cũng trở nên tái nhợt.

Hắn không cảm nhận được khí tức của vật bản mệnh, nhưng cảnh giới và nhận biết lại nhắc nhở hắn vô cùng rõ ràng, tòa núi đen này đã hoàn toàn hòa vào một thể với đối phương.

Tòa núi đen này và đại bộ phận cảnh giới cùng tu vi của tên tông sư kia lại hoàn toàn thừa tự ở trên người đối phương. (thừa tự, còn được gọi là "thừa", qua phòng, qua dòng, thừa tự. một là thừa tự đi ra ngoài, có nghĩa là con cái của họ được thừa kế vào gia đình của cha mẹ nuôi làm con nối dõi của họ. một loại khác là thừa kế vào, có nghĩa là những người không có con, nhận con nuôi của cùng một tông hoặc người thân là con nối dõi.)

Hắn không cảm nhận được khí tức của vật bản mệnh, chỉ bởi vì... pháp quyết Âm thần Quỷ vật của tên tông sư đệ nhất nước Tề kia hoàn toàn khác biệt với bất kỳ phương pháp tu hành nào trên thế gian, cho nên cũng không hề đi cùng một con đường!

Không thể nghi ngờ, thiếu niên hắn đối mặt lúc này đã trực tiếp vượt qua chướng ngại của Thất Cảnh, trở thành một gã tông sư trẻ tuổi nhất thế gian!

Trái tim hắn đập thình thịch.

Chuyện này không hợp đạo lý phá cảnh, cũng khó có thể dùng đạo lý để giải thích, thế nhưng nó lại vô cùng chân thật.

Trong nháy mắt sau đó, hắn gào thét đón lấy thiếu niên mang tòa núi đen mà đến, duỗi tay phải ra, giữa ngón giữa và ngón trỏ đang kẹp một mảnh Phù chỉ hơi mỏng vỡ vụn, vung về phía thiếu niên kia.

Phù chỉ thật mỏng lại phát ra Phù ý kinh khủng đến cực điểm. (Phù chỉ: lá bùa)

Thiên địa bị cắt làm đôi.

Bỗng nhiên có vô số bia mộ hiện lên trước đạo Phù ý này.

Vô số bia mộ tràn ngập toàn bộ thiên địa.

Những bia mộ này bị cắt thành hai đoạn, hóa thành khói đen.

Nhưng trong khói đen, thiếu niên tóc đen chấm đất đã đi tới trước người Trung Thuật Hầu.

Con mắt Trung Thuật Hầu híp lại thành một khe nhỏ, trong khóe mắt lại có hỏa diễm yếu ớt tuôn ra.

Trong khoảng không trống rỗng phía sau hắn lại bỗng nhiên có một cái bóng xuất hiện.

Cái bóng này rất thấp bé, chính là một người lùn.

Nhưng trong tay y lại có một thanh kiếm rất dài.

Thanh kiếm này cũng nhanh đến cực điểm, thậm chí không thua gì kiếm quang của Đạm Đài Quan Kiếm trong Mân Sơn Kiếm hội.

Cũng chỉ chợt lóe một cái, kiếm quang này đã dán eo Trung Thuật Hầu, đâm vào ngực thiếu niên kia.

Song cũng trong nháy mắt này, trong khóe mắt hiển hiện hỏa diễm yếu ớt của Trung Thuật Hầu lại bỗng chốc hóa thành tràn ngập khiếp sợ, thậm chí là tuyệt vọng!

Q5 - Chương 102: Thua

Kiếm quang đâm vào ngực thiếu niên, lực lượng khủng bố trên kiếm cũng lập tức phá hủy máu thịt và kinh mạch của thiếu niên này, thậm chí bởi vì tốc độ của thân kiếm quá nhanh, cho nên khi đâm vào ngực gã thì đã xuyên qua thân thể rồi tạo thành một vết thương thông suốt từ trước ra sau.

Nhưng thiếu niên này lại không chết.

Thậm chí hành động của gã còn không có bất kỳ thay đổi nào.

Trong nhận biết của Trung Thuật Hầu, bên trong máu thịt cơ thể thiếu niên này cũng tràn ngập vô số bia mộ.

Sau đó tay thiếu niên chợt rơi xuống.

Trong tay gã xuất hiện một khối bia mộ màu đen rất lớn.

Đỉnh khối bia mộ này đập vào trên người Trung Thuật Hầu, cũng theo đó nện vào trên người tên lùn xuất kiếm nhanh đến cực điểm phía sau hắn.

Một tiếng "ầm" nổ tung.

Trung Thuật Hầu và tên người lùn này giống như bị một tòa núi đen trực tiếp đập trúng.

Mặt đất dưới thân hai người hoàn toàn nổ tung, lõm sâu xuống mấy trượng, trong nháy mắt sau đó lại giống như một đợt sóng biển bắn tung tóe ra ngoài.

Trong miệng Trung Thuật Hầu và tên người lùn điên cuồng phun ra máu tươi, một nửa cơ thể trùng xuống, giống như cái cày

sau khi đã cắm xuống đất.

Người lùn ở phía sau Trung Thuật Hầu, song tu vi của y kém hơn rất nhiều so với hắn, cho nên khi thân thể y cày về phía sau thì cũng đã chết đi. Cơ thể y không có cách nào thừa nhận được càng nhiều lực lượng, trong nháy mắt sau đó lập tức nổ tung từ trong ra ngoài, biến thành một đoàn huyết vụ vỡ vụn.

Tất cả Tu hành giả có thể nhìn thấy cảnh tượng trong Ngự hoa viên lúc này đều toàn bộ kinh hãi đến cực điểm, ngay cả Yến đế thì trong mắt hiện tại cũng là vẻ khiếp sợ khó nén.

Không người nào biết được lai lịch của tên lùn này, trong khoảnh khắc hiện tại thậm chí tất cả mọi người còn chưa kịp thấy rõ bộ mặt của y, nhưng bọn họ đều biết y là một Kiếm sư đáng sợ, một gã đại tông sư Thất Cảnh.

Thậm chí ngay cả rất nhiều Tu hành giả Thất Cảnh ở đây vẫn không thể phát hiện y làm cách nào đến đại tông sư, đã trực tiếp bị thiếu niên này dùng một kích giết chết.

Điều khiến người ta kinh hãi nhất chính là vết thương xuyên suốt trong ngực thiếu niên từ trước ra sau lúc này vẫn còn ở đó... Một kiếm của vị đại tông sư này đủ để giết chết bất kỳ Tu hành giả cường đại nào, cho dù là Nguyên Vũ cũng không có khả năng nhận lấy một kiếm như vậy mà vẫn sống sót.

Song hiện tại thiếu niên này vẫn đứng như cũ.

Thân thể Trung Thuật Hầu lùi lại mấy trượng, xuyên qua đoàn sương máu do cơ thể người lùn này biến thành, sau đó dừng lại.

Trong cơ thể hắn liên tục phát ra tiếng nổ, có từng chùm khí lưu giống như kiếm sắc đâm ra khỏi cơ thể.

- Đây là công pháp gì?

Chính hắn cũng biết mình sẽ lập tức chết đi, cảm giác cực kỳ không cam lòng làm cho hắn gian nan ngẩng đầu, nhìn vết thương trên ngực thiếu niên kia rồi nói:

- Sao ngươi có thể không chết?

Thiếu niên tóc đen chấm đất nhìn tên Tu hành giả chết đứng hiên ngang này, lắc đầu nói:

- Không người nào có thể bất tử, nhưng có chút công pháp lại có thể từ chết mà sinh.

- Từ chết mà sinh?

Trung Thuật Hầu nhìn thiếu niên này, thân thể hắn chấn động, dường như đã nghĩ thông suốt ý trong những câu nói này, nhưng trong nháy mắt sau đó hắn chợt cúi đầu, cứ như vậy mà chết đi.

Yến đế cũng hiểu những lời này.

Thần sắc lão hơi lạnh lẽo nhìn thiếu niên mang theo núi đen đến đây, nghĩ đến tất cả những thứ đối phương vứt bỏ, trong lòng không kìm được sinh ra kính sợ thật lớn.

Sau đó lão ngẩng đầu lên, nhìn về phía một tòa điện trong Hoàng cung.

Tòa cung điện kia là nơi chủ soái của phản quân.

Trung Thuật Hầu đã chết, phản quân đã không còn thủ lĩnh, nhưng cũng không có nghĩa là bên trong phản quân sẽ không có người chủ trì mới.

Phía trước cung điện kia có ba tòa tháp Huyền thiết đứng sừng sững, cao gần như bằng tòa điện ở phía sau.

Mặt ngoài ba tòa Phù khí hình tháp này khắc những phù văn đơn giản, phía trên mỗi tòa đều có hơn mười cái ghế ngồi giống

như từng đóa hoa sen.

Phía trên những ghế ngồi này hiện tại đều là Tu hành giả Lục Cảnh ngồi xếp bằng.

Chân nguyên trong cơ thể bọn họ liên tục không ngừng tràn vào bên trong Phù khí này.

Trong thân tháp khổng lồ không ngừng nổ vang, giống như có nham thạch nóng chảy đang va chạm, đỉnh tháp dần dần phát sáng, tựa như có thứ gì đó đáng sợ sắp trào ra từ chỗ đó.

Trước ba tòa tháp này có mấy tên Tu hành giả đang đứng, cầm đầu là một gã mặc áo giáp màu vàng xanh nhạt, trên khuôn mặt cực kỳ lạnh lùng giờ phút này hàm chứa vô số cảm xúc phức tạp.

Hắn chính là Vu Kỳ - Đại nguyên soái trấn thủ biên cương của vương triều Đại Yến.

Rất nhiều Tu hành giả cường đại ở biên quan có thể lặng yên xuất hiện ở chỗ này, tiến hành phản loạn như vậy, chính bởi vì Trung Thuật Hầu có có hắn phụ tá.

Giờ phút này Trung Thuật Hầu đã chết trận, hắn hiển nhiên trở thành lãnh tụ mới của phản quân.

Vu Kỳ là một trong những tướng lĩnh được Yến đế coi trọng nhất, thống lĩnh ba khu trong bảy nơi biên quân của Đại Yến, không ai biết được vì sao hắn lại muốn phản bội Yến đế.

Song hiện tại, theo ba tòa Thông Thiên tháp này kích phát, người nào cũng có thể hiểu rằng hắn đã không thể dừng lại.

Ai cũng biết hắn tình nguyện chết trận cuối cùng, cũng phải tìm cách giết chết Yến đế ở trước khi quân đội bên ngoài chạy tới trợ giúp.

Đúng lúc này hắn đột nhiên ngẩng đầu.

Bầu trời bỗng chuyển sang màu đen.

Đây là một đạo Phù ý cực kỳ đáng sợ, không chỉ bóp méo đi ánh mặt trời phía trên Hoàng cung nước Yến lúc này, mà ngay cả ba tòa Phù khí cường đại dẫn dắt thiên địa nguyên khí hội tụ đều bị ngăn cách.

Trong trái tim Vu Kỳ xuất hiện ý lạnh cực độ.

Hắn cảm nhận được sát ý đến từ phía sau lưng mình.

Trong nháy mắt xoay người, hắn chỉ nghe được vài tiếng quát lớn đến từ thuộc hạ.

Chợt có một người nam tử áo đen xuất hiện ở giữa mấy gã tướng lĩnh biên quân nước Yến phía sau ba tòa Phù khí kia.

Nam tử này mang theo một loại quý khí khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung, nhẹ nhàng đi qua giữa mấy gã Tu hành giả. (quý khí: khí tức quý phái, sang trọng)

Mấy tên Tu hành giả ở phía sau y giống như viên giấy bị đồng loạt bóp nhẹ, bọn họ cuộn cơ thể mình lại, phát ra tiếng xương cốt nổ vỡ khủng bố, sau đó ngã xuống chết đi.

Vu Kỳ cũng giống như Trung Thuật Hầu, đều không phải là Tu hành giả tầm thường, cho nên trong nháy mắt này hắn đã hiểu được nam tử áo đen này đến từ Trường Lăng.

Cảm nhận được cỗ hắc ý đến từ trên trời, nhưng lại giống như một mảnh màn đêm nặng nề nhất che lấp hết thảy kia, hắn cũng hiểu vì sao tòa núi đen kia có thể lặng yên không một tiếng động tới trong Hoàng cung này. (hắc ý: ý đen)

Cựu quyền quý Trường Lăng, vương triều Đại Tề, núi đen ...

Trong đầu Vu Kỳ hiện lên rất nhiều đoạn cảnh tượng lộn xộn, nhưng suy nghĩ lại cực kỳ rõ ràng, hắn nhìn nam tử áo đen này, cười khổ,

- Thì ra Yến Tề đã sớm kề vai đứng chung một chỗ.

Nam tử áo đen không hề cao lớn giống như hắn, nhưng giờ phút này lại trực tiếp nhìn thẳng hắn, hiển nhiên trong ánh nhìn mang theo một loại ý từ trên cao nhìn xuống, y nhẹ nhàng đáp lại,

- Nếu không phải Nguyên Vũ đã đến Bát Cảnh, vậy thì hắn đã chết ở Lộc Sơn Hội minh, mà Trịnh Tụ.... có lẽ cũng đã không sống nổi.

Vu Kỳ trầm mặc một lát, sau đó nhìn nam tử áo đen này rồi nói:

- Ta không hề nghĩ cao xa như các ngươi.

- Vì ân oán cá nhân, vậy cũng rất tốt, chỉ là nghĩ không đủ sâu, nhìn cũng không đủ xa, cho nên các ngươi sẽ không thể thành công.

Nam tử áo đen nhìn hắn, nghiêm túc nói.

Vu Kỳ lại trầm mặc một lát, nói:

- Ngươi nói rất có đạo lý.

- Ta không muốn giết ngươi.

Nam tử áo đen nhìn hắn, chậm rãi nói:

- Nếu các ngươi đã không thể thành công, vậy không cần phải hy sinh một cách vô vị, cho dù muốn chết thì ngươi cũng không cần mang theo rất nhiều người, bao gồm cả vương triều Đại Yến chết đi với ngươi.

Vu Kỳ suy nghĩ một chút, hắn còn chưa lên tiếng thì nam tử áo đen đã nói tiếp:

- Mặc kệ ngươi có ân oán gì với Yến đế, nhưng ân oán của ngươi cũng chỉ là một phần trong toàn bộ kế hoạch của Trịnh Tụ. Kể từ khi ngươi đã chắc chắn thất bại thì không cần phải kéo theo rất nhiều thuộc hạ trung thành với mình, bao gồm cả gia đình, anh em của họ chết vì ngươi. Ta có thể để ngươi còn sống, không phải sống vì chính ngươi, mà sống vì những người này, vì vương triều Đại Yến.

Vu Kỳ cười khổ một cái, sau đó lại nghiêm túc nói,

- Ngươi nói rất có đạo lý, ta cũng không có cách nào cự tuyệt.

Sau khi nói xong câu này, hắn phát ra mấy đạo quân lệnh.

Nam tử áo đen khom người hành lễ cảm tạ hắn, sau đó tránh ra một con đường, để cho tên thống soái biên quân này mang theo một ít thuộc hạ trung thành của hắn rời đi.

Bầu trời vẫn đang lâm vào trong bóng tối.

Hắc ý vẫn lượn quanh trong Ngự hoa viên.

Một trên trời, một dưới đất, tương phản khiến người ta không rét mà run.

Một tên nam tử áo vàng cầm ô đứng ở trong ngõ nhỏ Yến đô, hắn nhìn hắc ý trong Hoàng cung, hai tay cầm ô khẽ run rẩy.

Một chiếc lá vàng từ trên cây hòe phía sau hắn rơi xuống, bị chân khí rung động trên người hắn đánh thành bột phấn.

.....

Trong Hoàng cung ở Trường Lăng, những chiếc lá vàng rực rỡ rơi xuống như mưa.

Một tên nam tử áo vàng đi qua con đường bằng đá, cực kỳ kính cẩn giao một phần văn thư cho cung nữ ngoài thư phòng hoàng hậu Trịnh Tụ.

Ở Trường Lăng, Hoàng bào không có nghĩa là Hoàng tộc, mà mang ý nghĩa là người trong nhà Hoàng hậu, cũng có nghĩa là quận Giao Đông.

Hoàng hậu xem qua phần văn thư do cung nữ đưa tới, trên khuôn mặt hoàn mỹ mà lãnh khốc của nàng lại có thêm một phần cảm xúc khác thường.

Cảm xúc này tựa như là cảm khái, nhưng cũng có vẻ là phẫn nộ.

Hoặc chỉ là thất thần, hồi ức trong nháy mắt.

Chỉ có chính bản thân nàng mới biết được rốt cuộc là cái gì.

Từ khi Nguyên Vũ đăng cơ, Ba Sơn Kiếm Tràng bị hủy trong tay nàng, từ đó nàng dần dần cảm thấy tất cả đều đã nằm trong tay mình, mặc dù không có người nọ thì tất cả mọi chuyện đều như ý nàng.

Nàng tựa như Thần linh thực sự có được thiên mệnh, không có chuyện gì không làm được. (thiên mệnh: số trời)

Nhưng từ khi Mân Sơn Kiếm hội bắt đầu thì nàng dường như chỉ luôn thua.

Nàng thua càng nhiều thì bóng ma mà người nọ lưu lại trong lòng sẽ càng ngày càng đậm, cũng càng ngày càng khuếch trương ra, dường như muốn chiếm giữ toàn bộ thân thể của nàng.

Nàng ném văn thư vào trong chậu than trước người, sau đó chậm rãi đứng dậy bước ra khỏi thư phòng, đi về phía sau, tới chỗ sâu hơn trong Hoàng cung.

Chỗ sâu hơn trong Hoàng cung có một tòa phòng hành hình đặc biệt.

Q5 - Chương 103: Chứng minh

Căn phòng hành hình này nằm ở sâu trong hậu cung, thời Tiên hoàng nó chỉ là lãnh cung, mà lúc này đã bị một loại dây leo gọi là Tương Tư đằng bao bọc dày đặc, chỉ có một con đường có thể ra vào.

Loại dây leo Tương Tư đằng này là một loại thực vật ký sinh có thể dùng từ tham lam để hình dung.

Loại dây leo này ký sinh tất cả thực vật có thể ký sinh, khi thực vật chung quanh bị nó rút khô toàn bộ chất dinh dưỡng mà chết đi, loại dây leo này sẽ bắt đầu ký sinh lẫn nhau.

Kết quả của việc này chính là rốt cuộc sẽ chỉ còn lại một gốc dây leo tráng kiện nhất, cuối cùng khi mất đi vật chủ có thể ký sinh, nó sẽ không cắm rễ trong bùn đất mà chết khô toàn bộ.

Cho nên kết quả cuối cùng của loại dây leo này sinh trưởng đến chính là hủy diệt tất cả thực vật có thể ký sinh xung quanh, sau đó lại tự hủy diệt chính mình... Trừ khi có người cố tình cung cấp cây cối cho nó ký sinh.

Trong tòa lãnh cung này hiển nhiên có người cố ý cung cấp cho loại dây leo này có thể ký sinh, cho nên tình cảnh ở đây giống như nơi cô hồn dã quỷ tụ tập được miêu tả trong rất nhiều truyện, cây cối chết khô và dây leo đan xen cùng một chỗ, mà mấy chục dây leo đang xanh tươi thì sức sống bừng bừng, lớp biểu bì màu đỏ tím giống như đang muốn nhỏ máu.

Khi hoàng hậu bước vào lãnh cung, những dây leo này giống như sống lại, rung động như vui thích.

Những dây leo này xuyên qua tẩm cung trong lãnh cung, ở đỉnh chóp cung này đã phủ đầy những dây leo chết khô và còn sống, phía dưới cũng có lá khô xếp chồng thành thảm.

Khác với lá khô biến thành màu vàng như cây cối thông thường, lá của loại dây leo này cho dù khô héo vẫn lại là màu đỏ sậm, tựa như biểu thị quá trình sinh trưởng đẫm máu và tàn khốc của nó.

Thân Huyền cúi đầu, đứng ở phía trên phiến lá khô màu đỏ sậm này, nghe tiếng bước chân quen thuộc truyền đến, khuôn mặt của gã cũng không có bất kỳ thay đổi nào, chỉ hai con ngươi bị nhuộm thành màu đỏ sậm, tản ra một loại sáng bóng yêu dị mà cuồng nhiệt nào đó.

- Ta không thể hoàn toàn tin tưởng quá trình Cố Hoài chết đi theo như lời ngươi kể.

Giọng nói của hoàng hậu vang lên,

- Bởi vì ta rất hiểu Cố Hoài, nếu hắn không có năng lực chiến thắng Chiến Ma Ha thì sẽ tuyệt đối không mạo hiểm tiến vào tổ sơn.

Hoàng hậu dừng lại ở cửa tẩm cung này, đôi mắt xinh đẹp của nàng không mang theo bất kỳ cảm xúc cá nhân nào nhìn Thân Huyền đang cúi đầu, chờ đợi câu trả lời của gã.

Dung mạo của nàng dường như càng thêm hoàn mỹ, nhưng cũng chính vì điểm này cho nên nàng giờ phút này càng không giống như người của nhân gian, mà càng như là Thần Phật.

Thân Huyền rất hiếm thấy lại trầm mặc trước mặt nàng một lúc.

Sau đó gã mới chậm rãi nói:

- Ngài nói thật sự không tệ, ta đích xác có một chút giấu diếm, đó chính là ta cũng ra tay với Cố Hoài.

- Tại sao?

Hoàng hậu nhìn hắn một cái, nói:

- Chắc ngươi cũng hiểu được đối với ta, đối với toàn bộ vương triều Đại Tần mà nói thì hắn có ý nghĩa gì.

Giọng nói của nàng vừa bình tĩnh lại không có bất kỳ cảm xúc nào, thậm chí còn không có nhiều bất ngờ.

Mặc dù đây là chuyện Thân Huyền dự liệu được, nhưng trong cơ thể gã vẫn không thể kìm được tuôn ra một ít ý lạnh.

Gã không khống chế được phản ứng của cơ thể mình, khiến cho thân thể khẽ run rẩy theo sợ hãi thực sự.

- Bởi vì ta có tư tâm.

Gã hít một hơi thật sâu, rồi vẫn cúi đầu tiếp tục nói:

- Ta muốn sống, ta muốn trở lại Trường Lăng.

Hoàng hậu lẳng lặng ngẩng đầu.

Lông mi xinh đẹp tới cực điểm của nàng hơi nhúc nhích một chút.

Sau đó nàng nhìn chủ nhân của Đại Phù Thủy Lao đã mất đi một cánh tay đang cúi đầu, cực kỳ đơn giản mà hỏi:

- Cố Hoài đã chết, ngươi dựa vào cái gì để mình có thể sống sót, dựa vào cái gì còn dám trở về Trường Lăng?

Thân Huyền lại trầm mặc một lát, sau đó ngẩng đầu lên đón ánh mắt của nàng, nói:

- Theo ta thấy thì Cố Hoài đã chết, có lẽ ta ở Trường Lăng sẽ trở nên quan trọng hơn một chút... Đây vẫn là tư tâm của ta. Chắc ngài cũng hiểu, ta không muốn cả đời này đều bị giam giữ trong thủy lao tối tăm kia.

Hoàng hậu bình tĩnh nhìn hắn, nói:

- Trọng tâm hơn một chút? Chính xác thì ngươi muốn gì?

Thân Huyền cúi đầu, nói:

- Trung Hình Lệnh.

Lông mi xinh đẹp của Hoàng hậu lại bắt đầu nhảy lên, tuần suất dao động càng thêm dồn dập.

Khuôn mặt hoàn mỹ của nàng thậm chí còn hơi trắng ra, mang theo tức giận và lạnh lẽo thực sự.

Trung Hình Lệnh, đây là một chức quan chưa từng có ở vương triều Đại Tần, cũng chính là ý tưởng của người kia.

Mà sau khi Nguyên Vũ đăng cơ, nàng chính thức trở thành Hoàng hậu thì đừng nói không ai dám nhắc tới trước mặt nàng, trên triều đình hay toàn bộ Trường Lăng cũng không có người nào dám nhắc tới người kia, hay dám đề cập đến ý tưởng có liên quan mật thiết đến hắn.

Thân Huyền không ngẩng đầu, chỉ hít sâu một hơi rồi nói:

- Ta đã mang Tục Thiên Thần Quyết về.

Hoàng hậu bắt đầu trầm mặc.

Nàng trầm mặc, dẫn đến không khí trong điện càng trở nên lạnh như băng, tất cả không khí bị một loại hàn khí U Minh đến từ tinh không cực cao đẩy đi.

Thân Huyền nín thở.

Gã biết rằng nàng đang cân nhắc và suy nghĩ, và những gì gã có thể làm chính là chờ đợi phán quyết sinh tử cuối cùng.

- Thiếu niên quán rượu kia đã thực sự chết đi?

Hoàng hậu trầm mặc một lát, rồi nhìn gã lại hỏi ra một vấn đề này.

Thân Huyền gian nan khẽ gật đầu:

- Nước Ô Thị cũng có thể chứng minh.

Hoàng hậu nhìn gã, nói:

- Nhưng ngươi vẫn phải chứng minh bản thân mình... Mặc dù ngươi mang Tục Thiên Thần Quyết về đây, nhưng đây chỉ là điều kiện ngươi dùng để trao đổi, ta vẫn không thể nào hoàn toàn tin tưởng ngươi.

Thân Huyền ngẩng đầu nhìn nàng, cực kỳ nghiêm túc nói:

- Ta hiểu, cho nên ta chỉ cần có thể chứng minh chứ không hề oán hận ngài.

Hoàng hậu khẽ gật đầu, tỏ vẻ hài lòng.

Thân Huyền khom người hành lễ, sau đó trên tay gã nổi lên một cỗ khí tức bản mệnh tinh thuần, một mảnh lá khô màu đỏ sậm từ trên mặt đất bay bổng lên không, rơi vào trong tay gã, cũng dần dần tỏa ra hào quang như hồng ngọc, cũng trở nên nặng nề như ngọc thạch, trên mặt lá bắt đầu phủ đầy rất nhiều văn tự và đường cong được khắc ra theo tâm ý của gã.

Sâu trong đôi mắt lạnh lùng của Hoàng hậu xuất hiện sắc thái cuồng nhiệt khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Đây chính là Tục Thiên Thần Quyết mà người kia muốn quan sát, nhưng cuối cùng cũng không có được, mà hiện tại, thứ này rốt cục tới trong tay nàng.

Khi phiến lá cuối cùng hoàn toàn biến thành hồng ngọc rơi vào trong tay nàng, cảm nhân được khí tức nhộn nhạo bên trong những đường cong huyền ảo kia, thân thể nàng hơi run rẩy, nàng có thể lập tức khẳng định bộ điển tịch này không thể là giả.

Nàng không nói gì thêm, quay người rời đi.

- Thân đại nhân, đắc tội rồi.

Một gã Tu hành giả mặc áo bào màu vàng đi ra từ giữa dây leo, cười cười với Thân Huyền.

Y đưa rương mang theo bên người ra, không kiêng nể gì mở ra ở trước người Thân Huyền.

Sau đó y gần như thô bạo, trực tiếp lấy một bình dược dịch thông qua một cây cương châm rỗng ruột đâm vào trong một đường huyết mạch trên cổ gã.

Thân Huyền phát ra một hồi kêu rên dồn dập, hai chân giống như chùy thép đạp một cái vào mặt đất.

- Thân đại nhân, ngài chính là người dạy ta những thủ đoạn này.

- Đồng thời, ta rơi vào chỗ này cũng là do ngươi tặng cho.

- Thân đại nhân, ngươi vẫn may mắn hơn ta rất nhiều, chỉ cần ngươi có thể chống đỡ được, chỉ cần ngươi phun ra lời nói, giống như lời ngươi nói với Hoàng hậu nương nương trước đó thì bên ngoài còn có tiền đồ tốt đang chờ đại nhân, cho nên đại nhân cũng không nên ghi hận ta.

Nhìn gương mặt thống khổ vặn vẹo của Thân Huyền, tên Tu hành giả áo bào màu vàng này lại nở nụ cười, cười đến ngũ quan cũng gần như vặn vẹo, tràn ngập vẻ tàn nhẫn và sảng khoái.

Trong nháy mắt kế tiếp, y không thèm để ý đến cảm thụ của Thân Huyền, một cỗ khí tức bản mệnh cường đại tỏa ra từ trên cơ thể y, những dây leo cực lớn treo ở phía trên chợt như những con rắn khổng lồ bắt đầu khởi động, buông xuống, sau đó trói chặt Thân Huyền rồi treo lên.

Hơn mười cây cương châm không ngừng đâm vào sâu trong thân thể Thân Huyền, từ đó có các loại dược lực khác nhau tràn vào, làm cho thân thể gã vặn vẹo thậm chí bắt đầu xé rách. (cương châm: kim thép)

Thậm chí tên Tu hành giả áo bào màu vàng này cũng không có động tác dư thừa, nhưng do bản thân mình giãy dụa kịch liệt nên Thân Huyền bây giờ đã máu thịt mơ hồ, rốt cuộc cũng nhìn không ra hình người.

Đây là nơi bức cung bí ẩn nhất.

Nơi này có quá nhiều bí ẩn kinh người, cho nên tên Tu hành giả áo bào màu vàng được đưa đến chỗ này cũng chỉ có thể bị vây chết ở nơi đây cả đời, sẽ không có cách nào sống sót thoát khỏi tòa lãnh cung này.

Y là thuộc hạ của Thân Huyền.

Song nếu y chỉ có thể sống sót ở nơi đây, mà không có cách nào thoát khỏi tòa lãnh cũng này, không bao giờ được tiếp xúc với thế giới bên ngoài, vậy y đương nhiên cũng không cần bận tâm đến Thân Huyền nữa.

Thế nhưng điều y không ngờ tới chính là Thân Huyền lúc này lại thực sự không có bất kỳ hận ý nào với mình.

Bởi vì trong nhiều năm qua, gã vẫn đang chờ đợi một cơ hội như vậy, một cơ hội để chứng minh bản thân mình.

Gã đã dành rất nhiều thời gian để luyện tập... Để bản thân có thể chịu đựng được cực hình như thế này mà vẫn có thể nói ra điều mình muốn.

Lúc này mặc dù gã thừa nhận thống khổ mà người thường cũng không thể tưởng tượng nổi, nhưng trong đầu gã vẫn luôn duy trì một tia thanh minh, ai cũng sẽ không nhìn ra trên mặt máu thịt mơ hồ của gã lúc này thậm chí còn lộ ra một tia ý cười trào phúng.

- Rốt cuộc ngươi muốn cái gì?

Giọng nói của Hoàng hậu dường như vẫn quanh quẩn trong lãnh cung này.

- Hoàng hậu tôn quý. Ta đã dốc sức vì ngài lâu như vậy, chẳng lẽ ngài chưa từng nghĩ tới, hoặc có thể nói là từ xưa đến nay chưa từng cân nhắc, mà chỉ cho rằng ta hoàn toàn không xứng suy nghĩ rốt cuộc mình muốn cái gì?

- Vì sao có người lại biết rốt cuộc ta muốn cái gì?

- Đây chính là sự khác biệt giữa ngài và người khác.

- Giống như bây giờ, ngài muốn dùng thủ đoạn như vậy để cho ta chứng minh....., chứng minh ta ở trong mắt ngài vẫn luôn là một con chó có cũng không được mà không có cũng chẳng sao, không có gì khác so với những người áo vàng kia.

Thân Huyền cười châm chọc.

Q6 - Chương 01: Tân sinh

Một chiếc xe ngựa đang vượt qua một chỗ miệng núi.

Phía bên này miệng núi là lãnh thổ của vương triều Đại Tần, mà bên còn lại chính là cương vực của vương triều Đại Sở.

Một tướng lĩnh quân Tần cưỡi trên ngựa nhìn chiếc xe ngựa đi về phía đất Sở kia, áo choàng đỏ sau lưng bị gió núi thổi bay phất phới, như chiến kỳ tung bay.

- Lúc trước Trường Lăng loạn, bại trận dưới tay người Sở nên bị ép cắt đi quận Dương Sơn, đối với quân Tần ta mà nói chính là điều vô cùng nhục nhã. Nhưng theo ta thấy cái nhục ngày hôm nay lại càng sâu sắc hơn chuyện quân Dương Sơn bị cắt.

Mí mắt vị tướng lĩnh quân Tần này rũ xuống, mặt trầm như sắt lạnh lùng nói:

- Tu vi tiến cảnh của thiếu niên tiệm rượu kia lúc ở Trường Lăng, thậm chí tất cả hành động ở trước và sau Mân Sơn Kiếm hội đều đủ khiến người ta kính nể, lại càng lập được kỳ công cái thế ở trên chiến trường Ô Thị này, thế nhưng sau khi hắn chết trận, thân nhân duy nhất lại bị đưa tới Sở làm điều kiện để trao đổi bí mật nào đó, nàng đích xác rất lãnh khốc, lãnh khốc đến mức không khỏi làm cho người ta nghĩ đến sau khi mình chết, người bên cạnh mình sẽ gặp phải chuyện gì. (lãnh khốc: lạnh lùng và hà khắc)

"Nghe nói ngày đó Liêu Lăng quân đã đòi nữ tử này ở Ngô Đồng Lạc, lại bị thiếu niên tiệm rượu kia dùng vài câu nhục nhã phải quay về, lúc ấy hắn thậm chí còn không phải là một Tu hành giả, nhưng lại có thể bảo vệ được nữ tử Trường Lăng, hiện giờ chúng ta binh cường mã tráng lại phải trơ mắt nhìn nữ tử này bị

đưa tới đất Sở, thật sự là nực cười tới mức đáng buồn.

"....."

Phía sau vị đại tướng biên quân nước Tần này có rất nhiều tướng lĩnh cưỡi ngựa dường như đang chờ đợi gã, thế nhưng khi nghe những lời xúc động phẫn nộ này của gã, bọn họ lại không hề lên tiếng.

Một là bởi vì bọn họ không có thân phận cao như vậy, không dám thẳng thắn phán xét như thế, hai là bởi vì bọn họ biết nếu như mình cũng không thể khống chế cảm xúc, trái lại sẽ làm cho cảm xúc của gã tướng lĩnh này càng thêm tồi tệ, càng thêm khó khống chế.

.....

Trong xe ngựa, Trưởng Tôn Thiển Tuyết vẫn ngồi yên tĩnh lạnh lùng giống như thường ngày.

Sắp tới Sở, đây cũng là lần đầu tiên nàng rời khỏi vương triều Đại Tần, tiến vào lãnh thổ của các vương triều còn lại, nhất là đối với nàng mà nói thì rời khỏi Trường Lăng lại còn mang theo hàm nghĩa khác.

- Ta tiếp nhận sắp xếp của ngươi chỉ bởi vì ngay cả Cố Hoài cũng chết trong tay ngươi, cũng chỉ là tán thành năng lực của ngươi nhưng không có nghĩa là ta đã tha thứ.

Tiếng ngựa hí nối liền thành một mảnh phía trước xe ngựa, Trưởng Tôn Thiển Tuyết cảm nhận được một loại khí tức dường như đã từng quen thuộc, nàng hơi ngẩng đầu, trên khuôn mặt xinh đẹp đến mức khiến người ta khó có thể quên sau khi nhìn thấy, lại lóng lánh ra một tầng sương lạnh chân chính.

Một hàng quân Sở bày thế trận chờ quân địch.

Sau khi hoàn thành việc giao nhận văn kiện, một gã nam tử trung niên bộ dáng quân sư đến trước chiếc xe ngựa đã dừng ở cảnh nội vương triều nước Sở, vén rèm xe lên, nhìn thoáng qua Trưởng Tôn Thiển Tuyết, tựa như xác nhận không sai, khẽ gật đầu với tướng lĩnh quân Sở.

Nhưng sau đó gã cũng không trở về chiếc xe ngựa mình ngồi lúc trước, mà cực kỳ to gan trực tiếp xoay người khom lưng tiến vào toa xe, ngồi ở đối diện Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Toa xe khá chật hẹp đối với hai người.

Người nam tử trung niên này chỉ gật đầu làm lễ, thanh âm tràn ngập cảm khái của gã vang lên, nhưng cũng chỉ quanh quẩn trong xe,

- Đã lâu không gặp.

Đây chính là ngữ khí khi gặp lại cố nhân.

Cho nên hai người thực sự là bạn cũ.

- Thật không ngờ ngươi còn sống.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết cũng không nhìn tên nam tử trung niên tóc mai đã có chút điểm trắng này, nàng giống như căm hận quay đầu, nhìn rèm cửa xe bị gió nhẹ thổi phất phơ, lạnh lùng nói:

- Lâm Chử Tửu sắp xếp để ngươi đến gặp ta, trái lại đã tốn không ít tâm tư, thế nhưng ngoại trừ gặp qua vài lần, đối với ta mà nói ngươi và bọn họ có gì khác nhau ư?

Nam tử trung niên mỉm cười, sau khi trầm mặc một lát, lúc này mới nhìn nàng, cực kỳ nghiêm túc nói,

- Thực ra ngươi không nên hận hắn, bởi vì ngươi vẫn chưa hiểu rõ một số việc.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết càng thêm căm hận nhíu mày, nói:

- Đều là chuyện đã đóng nắm hòm kết luận, nhắc lại những chuyện này còn có ý nghĩa ư?

Khuôn mặt nam tử trung niên càng thêm nghiêm nghị, gã gật đầu đáp lại:

- Mặc dù đều là chuyện trong quá khứ, nhưng bất cứ chuyện gì đều có đúng sai, Lâm Chử Tửu để ta đến gặp cũng không phải bởi vì ta từng là đồng môn học nghệ với ngươi, xem như là sư huynh của ngươi, mà bởi vì ngươi chắc chắn biết rằng ta chưa từng nói dối.

Trường Tôn Thiển Tuyết trầm mặc không nói.

Bởi vì nàng biết những gì nam tử này nói là đúng sự thật.

Nam tử này cũng xuất thân từ cựu môn phiệt quyền quý, từng có chung một sư phụ với nàng, nhưng cuối cùng lại rất thân thiết với Ba Sơn Kiếm Trường.

Tên của gã là Công Thâu Trực, vốn gã có một vị trí bên trong hai tướng.

Cũng không phải bởi vì xuất thân và tu vi của gã, mà ở chỗ gã thẳng thắn, ở chỗ gã cho tới bây giờ đều nói thẳng đúng sai, chưa từng nói dối.

- Ngươi biết không trọn vẹn về chuyện năm đó, hoặc có thể nói là rất phiến diện.

Công Thâu Trực nhìn nàng trầm mặc không nói, chậm rãi kể ra:

- Thương gia chủ trì biến pháp đích thật là chủ ý của hắn, nhưng Thương gia xúc phạm đến lợi ích của đại đa số quyền quý

lúc đó, vì tạm thời tránh đại loạn và dập tắt lửa giận của một số người cho nên đã để cho Thương gia làm dê thế tội trước, nhưng chuyện này lại không có bất kỳ liên quan gì đến hắn, khi đó hắn đang ở Sở, lúc hắn nhận được tin tức thì đã ngày đêm không nghỉ trở về, nhưng khi đến nơi Thương gia chỉ còn lại một bé gái mồ côi. Cũng chính việc này đã đẩy hắn tới bên bờ vực quyết liệt với Nguyên Vũ. (biến pháp: cải cách chính trị)

- Thế gian đều cho rằng hắn vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, nhưng kỳ thật sai lầm của hắn chỉ là tin tưởng Trịnh Tụ.

Công Thâu Trực nhìn Trưởng Tôn Thiển Tuyết đang mím chặt môi, chậm rãi nói:

- Năm đó chinh chiến với Ngụy, hắn để Trịnh Tụ ở lại Trường Lăng là muốn nàng ta ước thúc Nguyên Vũ, thực ra khi đó hắn và trong nhà các ngươi, kể cả các nhà còn lại cũng đã thương lượng gần như hoàn tất, đã xác định cụ thể ra các nhà ở Trường Lăng tương lai sẽ gánh vác chuyện gì, cũng đã phong Ngoại hầu.

- Chỉ cần lãnh thổ vương triều Đại Tần có thể tiếp tục mở rộng ra bên ngoài, đất có thể phong bất tận.

Công Thâu Trực nhìn đôi mi Trường Tôn Thiển Tuyết bắt đầu nhảy dựng lên, gã hít sâu một hơi, chậm rãi nói,

- Nhưng hắn thật sự không ngờ đến việc Trịnh Tụ lại đứng chung một chỗ với Nguyên Vũ. Hắn cũng hoàn toàn không biết bốn đại môn phiệt bị diệt chỉ trong một đêm. Mà đây chính là điều then chốt khiến hắn goàn toàn quyết liệt với Nguyên Vũ. Chuyện cuối cùng hắn và Trịnh Tụ mưu tính chính là để cho Ba Sơn Kiếm Tràng rời khỏi Trường Lăng một cách hòa bình, thế nhưng không nghĩ tới lại bị Nguyên Vũ và Trịnh Tụ dẫn đầu làm khó dễ.

Môi Trường Tôn Thiển Tuyết mím chặt như sợi tơ, khóe môi

lại không ngừng chấn động.

- Hắn hoàn toàn không biết rõ những chuyện mà ngươi nói ư?

Nếu ngay cả lời nói của ta mà ngươi cũng không tin, vậy còn có một người đủ để chứng minh.

Công Thâu Trực nhìn nàng rốt cục chịu mở miệng, nghiêm túc nói:

- Dạ Kiêu biết những chuyện này không liên quan gì đến hắn.

Trường Tôn Thiển Tuyết ngẩng đầu lên.

"Đã là chuyện đóng nắp hòm kết luận rồi, nhắc lại những điều này còn có ý nghĩa sao?

Nàng lại chậm rãi nói ra một câu.

Cũng là lần thứ hai nàng nói ra câu này.

- Đương nhiên có ý nghĩa.

Công Thâu Trực nhìn nàng, chậm rãi khẽ nói,

- Hắn vội vàng chạy về Trường Lăng chính là vì sợ ngươi không tiếc tất cả trực tiếp đi liều mạng với Trịnh Tụ. Thế nhưng đến cuối cùng hắn cũng thật không ngờ Trịnh Tụ có thể lãnh khốc đến như thế, lại dùng nhiều mạng người như vậy để ép hắn xuất hiện.

Trường Tôn Thiển Tuyết trầm mặc không nói.

Gió lạnh vỗ vào rèm cửa xe, thỉnh thoảng có ánh sáng dường như cực kỳ chói mắt xuyên qua cửa sổ xe, khiến cho đôi mắt của con người đau rát.

Thế nhưng Công Thâu Trực vẫn chưa dừng lại ở đó.

Gã càng nhìn nàng thêm chăm chú, nói thẳng:

- Chắc ngươi cũng hiểu hắn đối xử với ngươi cũng không hề giống như tiểu thư Thương gia, chỉ xuất phát từ áy náy. Hắn vẫn luôn cực kỳ yêu thích ngươi, thế nhưng bởi vì hắn quen biết Trịnh Tụ trước, cho nên không thể nào tiếp nhận tình cảm của ngươi, cuối cùng cũng chỉ có thể xem ngươi là hồng nhan tri kỷ. Ít nhất trong mắt của ta, nếu như không có Trịnh Tụ, nếu hắn không gặp được ả ta...Người đầu tiên hắn thích chắc chắn sẽ là ngươi.

: *Ps: Qua quyển mới, chúc mọi người có trải nghiệm tốt nhất khi đọc truyện*

Q6 - Chương 02: Yêu hận

Thực sự thảo luận một người đã không còn ở thế gian rốt cuộc năm đó có thích một người hay không, chỉ thuần túy xem một người như bằng hữu tầm thường hay là hồng nhan tri kỷ, nhất là dưới tình huống thảo luận một người yêu không tồn tại của hắn, có thể yêu một người khác hay không, đây tựa như là một chuyện rất nhàm chán.

Tuy nhiên điều này lại rất quan trọng đối với cả hai bên.

Đối với Công Thâu Trực mà nói, đây là một trong những di nguyện cuối cùng mà hắn tôn kính nhất, đi theo cả đời người.

Gã biết rõ người năm đó vẫn rất muốn tìm Trưởng Tôn Thiển Tuyết, vẫn muốn xua tan đi hiểu lầm của nàng đối với hắn.

Đối với Trường Tôn Thiển Tuyết mà nói, ý bên trong càng thêm sâu nặng.

Nàng là đại tiểu thư của Công Tôn gia Trường Lăng.

Trước khi Ba Sơn Kiếm Tràng quật khởi, phụ tá Nguyên Vũ biến pháp, người có quyền thế nhất ở Trường Lăng chính là cựu quyền quý do Công Tôn gia cầm đầu. (biến pháp: cải cách chính trị)

Thân phận của nàng thậm chí còn cao quý hơn so với công chúa Đại Tần.

Nàng gặp người kia, và cũng đã yêu hắn tới mức không thuốc nào chữa nổi.

Thế nhưng người kia lại sánh bước bên cạnh Trịnh Tụ, hắn

chẳng những khéo léo cự tuyệt tình yêu của nàng, hơn nữa còn quay đầu tiêu diệt đi Công Tôn gia.

Công Tôn gia to lớn như vậy, nhiều người như vậy, cuối cùng chỉ còn lại một mình nàng.

Điều mấu chốt nhất chính là Công Tôn gia từng có cơ hội đối phó hắn, nhưng chính bởi vì quan hệ giữa nàng và hắn, cho nên mới bỏ qua một cái sát cục, mặc cho hắn có thể trưởng thành.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói thì người Công Tôn gia tin tưởng tình cảm của hắn đối với nàng, cho dù Trịnh Tụ đã đến trước một bước thì chắc chắn cũng không đến mức phụ nàng.

Tình ý bị cự tuyệt, bị lừa dối, đồng thời còn bị lợi dụng là một điều hoàn toàn khác biệt.

Lúc này nàng trầm mặc không nói, nhưng đôi môi mím chặt cũng không ngừng run rẩy.

- Chắc ngươi cũng rất hiểu hắn.

- Nếu hắn không phải là người trong hồi ức của ngươi lúc trước kia, vậy phương pháp của Trịnh Tụ tuyệt đối không thể nào thành công, hắn cũng chắc chắn sẽ không có khả năng bởi vì muốn cứu một số người, mà tình nguyện tự mình chết trận ở Trường Lăng.

Nhìn cánh môi Trưởng Tôn Thiển Tuyết đã bắt đầu run rẩy, Công Thâu Trực cũng không ngừng kể lại, gã nhìn nàng, nói ra những câu cực kỳ trọng tâm:

- Từ ý nghĩa nào đó mà nói, Trịnh Tụ thành thục hơn so với ngươi, ả ta cũng hiểu rõ hắn hơn ngươi rất nhiều.

Nhiệt độ trong xe đột nhiên giảm xuống, có băng tuyết màu xanh đen chân chính nương theo hô hấp của Trưởng Tôn Thiển

Tuyết xuất hiện trong xe.

Bên ngoài thùng xe lại không có bất kỳ biến hóa nào, song trong không gian chật chội của nó lại có sát ý khủng bố đang sát phạt.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết cực kỳ chậm chạp nói:

- Ý của ngươi là ta hoàn toàn không nên hoài nghi hắn? ..... Hắn là người chủ sự của toàn bộ Trường Lăng lúc ấy, dù tuổi còn trẻ nhưng lại là đại ca đứng đầu được tất cả các ngươi tôn kính, cả nhà ta bị tàn sát ở Trường Lăng, ngươi bảo ta hoàn toàn không nên hoài nghi hắn ư?"

- Thời gian sẽ chứng minh tất cả.

Công Thâu Trực biết với tu vi lúc này thì nàng có thể dễ dàng giết chết mình, nhưng gã không có bất kỳ sợ hãi nào, mà chỉ nghiêm túc nhìn nàng, chậm rãi nói:

- Ít nhất khi hắn chết trận ở Trường Lăng, ngươi có lẽ cũng nên hiểu rõ. Nguyên Vũ và Trịnh Tụ đốt nhiều sách như vậy, giết nhiều người như thế, còn không phải muốn đổ rất nhiều sai lầm lên đầu hắn ư?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết hít sâu một hơi, băng tuyết màu xanh đen trong xe biến mất vô tung, nàng chỉ lạnh lùng lắc đầu, nói:

- Có lẽ hắn cũng không nghĩ như vậy, có lẽ hắn muốn vứt tính mạng bản thân rồi sống lại, cũng có lẽ Cửu Tử Tằm có thủ đoạn khởi tử hồi sinh.

Công Thâu Trực dùng ánh mắt như nhìn quái vật nhìn nàng,

- Thế gian nào có thủ đoạn khởi tử hồi sinh, mà cho dù có thì thân thể, tinh thần ý chí của một người đã tan biến triệt để, muốn chết đi sống lại thì đó chính là phương pháp thực sự nghịch thiên.

Điều này chỉ sợ cũng không khác gì với việc leo lên Cửu Cảnh trong truyền thuyết. Ai có thể đảm bảo tuyệt đối không có sơ hở nào? Nếu không thể bảo đảm không có sai sót, ai dám dùng việc chết đi sống lại, dùng sinh tử của mình để đặt cược?

Sau khi dừng một chút, khóe miệng gã cũng không kìm được có chút vẻ trào phúng,

- Nếu đổi lại là Trịnh Tụ hoặc Nguyên Vũ, đương nhiên sẽ tiếp tục ẩn nhẫn thêm một đoạn thời gian, tìm một thời cơ tuyệt đối không có sơ hở rồi phản công báo thù.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết trầm mặc thật lâu, sau đó nói:

- Cũng giống như hắn cực kỳ tin tưởng Trịnh Tụ, trải qua rất nhiều năm, chuyện duy nhất ta học được chính là không thể dễ dàng tin tưởng bất cứ kẻ nào. Ta muốn gặp Dạ Kiêu.

- Chỉ cần ngươi nguyện ý.

Công Thâu Trực gật đầu một lần nữa, chân thành nói,

- Chắc chắn y càng muốn gặp ngươi.

Khuôn mặt Trưởng Tôn Thiển Tuyết khôi phục vẻ lạnh lẽo như trước đây, nghe tiếng bánh xe ngựa vang lên, nàng quay đầu nhìn rèm xe ngựa không ngừng phiêu đãng theo toa xe lắc lư, khẽ nói:

- Cho nên mấy năm nay Ba Sơn Kiếm Tràng cũng không thực sự biến mất... Ngươi có thể ở Sở, lại có thể khiến Sở đạt được thỏa thuận với Trịnh Tụ, biến ta trở thành vật phẩm giao dịch nào đó, đưa đến đất Sở một cách an toàn, điều này chứng tỏ toàn bộ vương triều Đại Sở hiện tại thực tế đều là của Ba Sơn Kiếm Tràng các ngươi hay sao?

Công Thâu Trực nở nụ cười.

- Có thể nói như vậy.

Nụ cười của gã có chút ảm đạm, không thấy được một chút kiêu ngạo nào.

Bởi vì gã biết rõ, thứ Ba Sơn Kiếm Tràng phải trả lớn đến dường nào.

.....

Mân Sơn Kiếm tông, phía trên ranh giới có tuyết.

Bóng dáng của Bách Lý Tố Tuyết còn lạnh hơn cả sông băng không tan.

Tịnh Lưu Ly đứng thấp hơn ở một bên y, cơ thể không ngừng run rẩy.

Trong tay Bách Lý Tố Tuyết lúc này cũng có một mảnh lá cây.

Phiến lá cây này cũng có màu đỏ sậm, như máu tươi sau khi khô ngưng tụ thành, đồng thời cũng có rất nhiều đường cong huyền ảo.

Tịnh Lưu Ly không thể lĩnh ngộ ra hàm nghĩa giữa những đường cong huyền ảo này, thế nhưng nàng đã từng tìm hiểu dạng phù tuyến như vậy, cho nên nàng rất quen thuộc với khí tức đặc thù nào đó tỏa ra từ trong những đường cong này.

Đây chỉ có thể là tuyệt học chí cao của Mân Sơn Kiếm tông.

Phiến lá cây này là Thân Huyền đã đưa tới Mân Sơn Kiếm tông trước khi tiến vào Hoàng cung lúc trở về Trường Lăng.

Tục Thiên Thần Quyết rơi vào tay gã.

Nàng rất khó có thể tin tên thiếu niên tiệm rượu mà mình đi theo thật lâu kia thật sự đã chết, thế nhưng nàng tin tưởng nếu

hắn không chết, chắc chắn sẽ không để cho Tục Thiên Thần Quyết rơi vào trong tay Thân Huyền.

Thân Huyền kia cố ý âm thầm đưa tới một mảnh lá cây đại biểu cho Tục Thiên Thần Quyết như vậy, lại đang có ý gì?

Tâm tình của nàng quá mức kích động cho nên nghĩ mãi mà không rõ.

- Đinh Ninh không chết.

Bách Lý Tố Tuyết mở miệng nói ra câu đầu tiên, cũng là câu để cho hô hấp của nàng trực tiếp ngừng lại, khiến nàng không thể tin ngẩng đầu lên.

- Hắn là người của Ba Sơn Kiếm Tràng.

Bách Lý Tố Tuyết lại nói thêm một câu để cho cơ thể nàng càng thêm cứng ngắc.

Sau đó y nhìn nàng rồi nói tiếp:

- Thân Huyền lựa chọn Ba Sơn Kiếm Tràng.

Tịnh Lưu Ly vẫn không thể nào hiểu được, nàng ngơ ngác nhìn Bách Lý Tố Tuyết.

Bách Lý Tố Tuyết mang vẻ mặt không chút thay đổi nhìn lá đỏ trong tay, nhìn nó hóa thành băng vụn trong hàn ý.

- Tục Thiên Thần Quyết đã bị sửa đổi.

Nghe được những lời này của y, Tịnh Lưu Ly rốt cục mới kịp phản ứng, nàng chật vật hít vào một hơi, run giọng nói:

- Đây là Tục Thiên Thần Quyết đã được Đinh Ninh thay đổi. Hắn cố ý để cho bản Tục Thiên Thần Quyết như vậy rơi vào trong tay Trịnh Tụ?

Bách Lý Tố Tuyết nhìn nàng, cũng không trả lời.

Thế nhưng Tịnh Lưu Ly cực kỳ quen thuộc với y, cho nên nàng đã thấy được đáp án từ thần sắc trong mắt y.

Trong lòng nàng chợt dâng lên một loại cảm giác mừng như điên mà khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

- Sư tôn.

Nàng do dự một lát, rồi nhìn Bách Lý Tố Tuyết, hỏi:

- Năm đó giữa ngài và người của Ba Sơn Kiếm Tràng trước kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao ngài lại thống hận hắn như vậy?

Q6 - Chương 03: Cự đầu mới

Đây là một đoạn bí mật năm xưa.

Ai cũng rất muốn biết rốt cuộc năm đó giữa Bách Lý Tố Tuyết và người kia phát sinh gút mắc gì, đến mức người kia muốn tiến vào Mân Sơn Kiếm tông xem một chút mà không thể được.

Nhưng gần như không có người nào dám, mà cũng không có ai có cơ hội trực tiếp hỏi Bách Lý Tố Tuyết.

Liên quan đến gút mắc giữa gã và người kia, trong thế giới của Tu hành giả từng có rất nhiều loại suy đoán, phần lớn người trong đó cảm thấy suy đoán có khả năng nhất chính là Bách Lý Tố Tuyết đã từng thực sự giao thủ với người kia.

Bởi vì khi người kia vừa mới nổi danh ở Trường Lăng đã tìm kiếm Kiếm sư cường đại để khiêu chiến, thế cho nên chuyện khiêu chiến quyết đấu đã phát triển cực kỳ thịnh vượng ở Trường Lăng hiện tại, thậm chí nếu không ứng chiến sẽ bị coi là biểu hiện cực kỳ nhu nhược. (ứng chiến: nhận lời thách đấu)

Phần lớn người đều suy đoán người kia đã thực sự khiêu chiến Bách Lý Tố Tuyết, mà Bách Lý Tố Tuyết đã không địch lại, bị nhục nhã, cho nên sau này người kia muốn vào Mân Sơn Kiếm tông xem qua một lần, lúc đó Bách Lý Tố Tuyết lại là đóng cửa không gặp, rốt cuộc cả đời người kia cũng không thể tiến vào tông môn này.

Kỳ thật ngay cả Tịnh Lưu Ly cũng suy đoán như vậy.

Bởi vì khi nàng đặt câu hỏi thì Bách Lý Tố Tuyết chỉ trầm mặc không nói, thế cho nên nàng không kìm được hỏi:

- Sư tôn, chẳng lẽ hắn thật sự đã khiêu chiến ngài?

Khóe miệng Bách Lý Tố Tuyết hiện ra một ý cười.

Lúc gã cười khóe miệng nhếch lên, tràn ngập ngạo ý, thế nhưng trong ánh mắt lại tràn ngập hương vị cảm khái và giễu cợt.

Gã lắc đầu rồi nói ra,

- Ta không hề giao thủ với hắn mà chỉ đóng sơn môn không gặp, chỉ vì hắn quá ngu.

- Quá ngu?

Tịnh Lưu Ly kinh ngạc nhìn gã, nàng khó có thể tưởng tượng, người kia hồi đó là thiên tài độc nhất vô nhị mà toàn bộ thiên hạ đều biết, bất kể là cảm ngộ tu hành hay là dẫn quân đánh giặc, minh tranh ám đấu đều không ai có thể sánh bằng.

Theo nàng thấy, cho dù là sư tôn mà nàng tôn kính đến cực điểm, nhưng dường như cũng không có tư cách nói người kia quá ngu xuẩn.

- Ngu xuẩn chính là ngu xuẩn, chuyện cũ năm xưa, cũng không có gì để nói.

Bách Lý Tố Tuyết xoay người sang chỗ khác, không nói thêm gì nữa.

Tịnh Lưu Ly nhìn bóng lưng gã, cho rằng gã đang trầm mặc nhìn băng tuyết vạn năm không tan trên đỉnh núi, lại không biết gã chỉ đang nhìn Trường Lăng, nhìn Hoàng cung xa xôi không thể thấy được bóng dáng kia.

.....

Ánh mặt trời chiếu vào lãnh cung sâu trong Hoàng cung Trường Lăng.

Tương Tư đằng đỏ tươi như máu đang chậm rãi co về phía trên xà nhà, đan xen ở trên đỉnh điện.

Trên giường hành hình phía dưới, một thân ảnh máu thịt mơ hồ, hoặc có thể nói là một đoàn máu thịt mơ hồ đang không ngừng vặn vẹo, phát ra từng tiếng rên rỉ thê lương.

Tu hành giả áo bào vàng kia có chút tiếc nuối rút từng cây kim nhỏ đâm vào trong máu thịt của Thân Huyền ra, thậm chí còn không thèm lau sạch sẽ máu tươi mà đã thu vào hộp sắt.

Hai tên quan viên phụ trách ghi chép lại không hề giống tên Tu hành giả áo bào màu vàng cả đời không thể rời khỏi lãnh cung này, bọn họ khom người hành lễ với Thân Huyền đang vặn vẹo trên giường hành hình, lúc lui người rời khỏi tòa hành cung này, hai tên quan viên đều nhẹ giọng chúc mừng gã,

- Chúc mừng Thân đại nhân.

Khi hai tên quan viên này lui ra, lại có hai người khác bước nhanh vào.

Một người là y quan lớn tuổi, bắt đầu cố gắng xử lý thương thế của Thân Huyền càng nhanh càng tốt. (y quan: quan chữa bệnh)

Một người là quan y, mang theo những thứ để tẩy rửa thân thể sạch sẽ và một bộ quan phục hoàn toàn mới. (quan y: quan chuyên về lễ phục)

Mùi máu tươi trong lãnh cung bị tẩy sạch, bắt đầu tràn ngập mùi hương đặc biệt của một ít Linh dược hiếm có.

Tiếng rên rỉ thống khổ trong miệng Thân Huyền cũng chậm rãi biến mất, sau đó biến thành tiếng hít thở nặng nề.

- Thân đại nhân, xin ngài nhịn thêm chút... Đoạn đường khổ

tận cam lai đã qua, vinh hoa phú quý đang chờ ngài ở phía trước... Ngay cả ta cả đời này cũng chưa từng thấy loại dược vật như vậy quá hai lần... Hiển nhiên cũng không cần nhiều lời về việc sau này Hoàng hậu nương nương sẽ đối đãi ngài như thế nào.

Y quan lớn tuổi thì thầm ở bên tai gã, theo y thấy, chỉ đến lúc này thì Thân Huyền mới có thể bắt đầu thức tỉnh, có được ý thức tự chủ của mình.

Cơ thể Thân Huyền cũng dần dần được lau rửa sạch sẽ, máu thịt bắt đầu mọc ra trên người, thậm chí ngay cả đau đớn cũng nhanh chóng bị dược lực mát mẻ áp chế lại.

Song điều ngay cả vị Y quan lớn tuổi này cũng không biết chính là lúc Thân Huyền nghe được những lời này của y, khóe miệng cũng hơi nhếch lên, kéo theo một ý cười cực kỳ trào phúng.

"Làm cho một người bị thương tới mức tận cùng thì cho dù dùng Linh dược tốt nhất để tỏ ân, dù có thể bổ sung máu thịt và tu vi trở về, nhưng thật sự mọi thứ đều có thể bù đắp được sao?"

Thân Huyền thầm cười cười trào phúng.

Trong đồng tử của gã lúc này đang tràn ngập vẻ trống rỗng, ánh mắt nhìn lên phía trên đỉnh điện, trong đám dây leo khô bên trên đó lại có mấy cây duy nhất còn sống kia hút được chất dinh dưỡng tươi mới, cực kỳ kiều diễm, thậm chí một cây trong đó còn nảy ra mầm non.

.....

Khi gã đang thầm cười trào phúng, Hoàng Chân Vệ mặc áo bào màu vàng nhạt đang đứng trên vọng lâu, trầm mặc nhìn chằm chằm vào một đoạn móng tường thành đang được xây dựng.

Nền móng bức tường thành này được bắt đầu từ đông, toàn bộ rìa thành Trường Lăng đã được xây dựng rất nhiều móng tường,

chỉ chờ khai thác đá núi vận chuyển tới thì thành Trường Lăng vốn không có tường thành này, sẽ nhanh chóng có được một bức tường thành hùng vĩ sừng sững.

Ngoại trừ những vọng lâu như người khổng lồ đứng ở Trường Lăng, chiều cao của bức tường thành này sẽ vượt qua chiều cao của tất cả các tòa nhà còn lại trong thành.

Trong một tòa lầu khác ở chỗ xa xa, mấy gã tướng lĩnh cũng đang trầm mặc nhìn Hoàng Chân Vệ.

Thành Trường Lăng lúc trước không có tường thành, quân coi giữ ở các vọng lâu đều có tướng lĩnh chủ trì, mặc dù là tướng lĩnh tối cao, nhưng thực ra những tướng lĩnh này đều nghe lệnh của Mặc Thủ Thành.

Mặc Thủ Thành thực ra chính là thống soái tối cao của toàn bộ thủ quân Trường Lăng.

Chính Võ ty mặc dù có doanh trại đóng quân ở trong Trường Lăng, tất cả quân đội bên ngoài Trường Lăng cũng quy về bọn họ điều phái, nhưng quân thủ thành vẫn là một cỗ lực lượng cực kỳ quan trọng, cũng rất cường đại.

Sau khi Mặc Thủ Thành chết đi, dưới sự bày mưu tính kế của Hoàng hậu, quân thủ thành hiển nhiên được chuyển giao cho Hoàng Chân Vệ.

Hoàng Chân Vệ là học trò của Mặc Thủ Thành, lúc bình thường hay đi theo lão học tập, tất cả tướng lĩnh quân thủ vệ đều không có dị nghị hay không phục đối với chuyện gã tiếp nhận vị trí Mặc Thủ Thành để lại, nhưng điều khiến bọn họ có chút khó hiểu chính là, Hoàng Chân Vệ vốn là Ty thủ của một ty.

Sau khi tường thành được xây dựng, quân thủ vệ đều sẽ đồng loạt bàn giao vào trong tay gã, quyền thế của Hoàng Chân Vệ hiển

nhiên cũng đã vượt xa Ty thủ và Hầu phủ còn lại.

Mà điều càng làm cho bọn họ khó có thể hiểu được chính là tin tức mới từ trong Hoàng cung truyền ra ngày hôm nay.

Tên ác quan Thân Huyền nắm giữ Đại Phù Thủy Lao trước kia sẽ trở thành Trung Hình lệnh của vương triều Đại Tần.

Đối với quan viên cấp trung hoặc cấp thấp bình thường mà nói thì ba chữ "Trung Hình lệnh" này có lẽ không quá đặc biệt, song đối với những quan viên cao cấp đã trải qua biến động ngày xưa và biến hóa của Ba Sơn Kiếm Tràng mà nói, ba chữ này lại cực kỳ kinh tâm động phách.

Người nào trên thế gian đều biết vương triều Đại Tần có thể nhanh chóng cường đại là bởi vì có Ba Sơn Kiếm Tràng, có bọn họ thúc đẩy vương triều Đại Tần biến pháp.

Nhưng phần lớn người đời chỉ biết người đứng đầu biến pháp chính là Thương gia, lại không biết ngoại trừ bọn họ ra còn có Lý gia.

Lý gia thay đổi hình pháp, Thương gia thay đổi tổ pháp. (hình pháp: luật hình sự; tổ pháp: quy tắc được thành lập từ xưa, từ đời trước)

Lý gia chú trọng lấy luật trị nước và đưa ra một ít suy nghĩ thậm chí đã vượt qua Hoàng quyền, mấu chốt nhất chính là, Trung Hình lệnh là một cái chức quan áp đảo phía trên tất cả các ty trong tưởng tượng của người kia.

Những tướng lĩnh thủ thành cao cấp này không thể hiểu được Hoàng hậu sẽ cơ cấu chức Trung Hình lệnh này như thế nào, nhưng bọn họ có thể khẳng định chỉ cần tin tức này thực sự là thật, vậy Trường Lăng sau này sẽ có thêm hai đại cự đầu đủ địa vị tiếp cận thậm chí sánh ngang hai tướng. (đại cự đầu: ông trùm, bá

chủ)

Một người là Hoàng Chân Vệ mà bọn họ đang theo chân.

Một người chính là Thân Huyền đi ra từ trong Đại Phù Thủy Lao kia.

- Đánh nam dẹp bắc, hy vọng phong Hầu xa vời, cuối cùng vẫn không bằng một tên ác quan đi ra từ hình phòng. (ác quan: quan lại tàn ác; hình phòng: phòng hành hình)

Một gã tướng thủ thành lắc đầu cười lạnh, nói.

Y nói ra những lời này là do liên tưởng đến tên đại tướng quân Hổ Lang quân Lương Liên đã chết kia.

Tâm tình của y lúc này có chút bất bình, cũng đại biểu cho tâm tình của phần lớn các tướng lĩnh.

- Chúng ta nghĩ như thế nào cũng không quan trọng.

Một tên tướng lĩnh khác ở bên lúc này nhìn y một cái, khẽ lạnh nhạt mỉa mai:

- Ta chỉ hiếu kỳ tâm tình của Thánh thượng, không biết ngài sẽ nghĩ ra sao đối với những việc làm này của bà ta.

Q6 - Chương 04: Tái sinh

Tất cả tướng thủ thành đồng loạt câm như hến, không dám nói gì nữa.

Người nào trên thiên hạ đều biết Trịnh Tụ là nữ chủ nhân quyền thế nhất vương triều Đại Tần, thậm chí có thể nói là người chủ trì thực sự của Trường Lăng lúc này, bởi vì ai cũng biết Nguyên Vũ từ sau khi đăng cơ, phần lớn thời gian đều bế quan tu hành, hầu như tất cả chính sự đều giao cho hai tướng và Trịnh Tụ xử lý.

Nhưng đối với Trịnh Tụ, thái độ của tất cả người Tần đều rất vi diệu.

Sự cai trị lãnh khốc của nàng đối với toàn bộ vương triều Đại Tần khiến quốc gia này trật tự và cường đại chưa từng có trong những năm qua, nhưng sự lãnh khốc của nàng luôn khiến người ta sinh ra rất nhiều khó chịu, giống như thái độ lúc trước của nàng đối với Mặc Thủ Thành. (lãnh khốc: lạnh lùng và tàn nhẫn)

Nguyên nhân trọng yếu hơn chính là trên người nàng vẫn luôn có dấu vết của người kia.

Trong mắt những thủ tướng này, mặc dù cuối cùng nàng phản bội người kia, lựa chọn Nguyên Vũ, nhưng nàng dù sao cũng từng là nữ nhân của hắn, rất nhiều năm qua, Thánh thượng mà bọn họ trung thành lựa chọn quên lãng và xóa bỏ, thế nhưng nàng lại làm một số việc làm cho người ta không kìm được nhớ tới người kia.

Không thể phỏng đoán Thánh ý.

Song đối với những người không thích Trịnh Tụ mà nói, bọn

họ cũng hiểu cực kỳ rõ, vương triều Đại Tần có thể cường đại chính bởi vì Thánh thượng và Hoàng hậu thân mật vô gian*, tu vi Thánh thượng cường đại cùng với sự quản trị có một không hai của Hoàng hậu. (Thân mật vô gian, thành ngữ Hán ngữ, ý là quan hệ thân mật, không có ngăn cách. Hình dung thân mật mười phần, không có bất kỳ cái gì ngăn cách. Xuất từ Đông Hán Ban Cố « Hán thư Tiêu Vọng Chi Truyện Tán »)

Đối với toàn bộ vương triều Đại Tần khổng lồ mà nói, thứ quan trọng nhất chính là thái độ và suy nghĩ của Thánh thượng đối với những cách làm của Hoàng hậu.

"Thân Huyền? ..... Trung Hình lệnh ư?"

Trong Hoàng cung uy nghiêm mà âm u, Hoàng đế Nguyên Vũ mặc áo vải ngồi ở trên giường, hắn lạnh nhạt nhìn một quyển văn thư đang được mở ra trước người, chỉ bình thản lắc đầu, sau đó nhắm hai mắt lại.

Nhắm mắt lại chính là bắt đầu một vòng tu hành mới.

Cũng biểu đạt ra ý chính là không thấy, nhắm mắt làm ngơ

Đối với tất cả những hành động của Trịnh Tụ, hắn vẫn nhắm mắt làm ngơ mặc cho Trịnh Tụ phóng túng mà làm như trước kia.

.....

Trong hoàng cung rất đẹp và tĩnh mịch.

Nhưng người đi lại bên trong nhìn tĩnh thất Hoàng đế chuyên dùng để tu hành, nhìn tướng các* của hai tướng, nhìn phương vị thư phòng của Hoàng hậu trong hậu cung, tất cả đều cảm thấy cực kỳ kinh hoàng. (tướng các: chỗ ở của tướng lĩnh)

Bọn họ đều cảm thấy rằng có đại sự gì đó đang phát sinh.

Song hết lần này tới lần khác vẫn không có bất cứ chuyện gì phát sinh, tất cả đều yên lặng như ngày xưa.

Hoàng hậu ngồi ở cái bàn đã được dời tới phía trước, càng gần cửa lấy ánh sáng trên nóc nhà và tòa Linh tuyền màu trắng lượn lờ Linh khí kia.

Tất cả cánh Linh Liên hoa bên trong Linh tuyền đều đã tàn lụi, kết ra những đài sen căng đầy, mà những Linh khí màu trắng đang lượn lờ kia dường như đều hội tụ về phía hạt sen ở phía dưới đài sen.

Mỗi một hạt sen còn chưa thành thục lại giống như một Tu hành giả riêng biệt, lộ ra một loại Linh vận khó tả.

Khuôn mặt hoàn mỹ của Hoàng hậu tản ra loại sáng bóng như sứ, ánh mắt của nàng nhìn như cực kỳ bình tĩnh xuyên thẳng qua trong ánh sáng mê ly từ cửa sổ nhỏ trên nóc nhà chiếu xuống, thế nhưng trong thế giới nhận biết lại là một mảnh sóng to gió lớn.

Nhận biết của nàng đã vươn đến chỗ cao trong tinh không mà ngày thường đều không thể chạm tới.

Một thanh kiếm bản mệnh xuất phát từ Triệu Kiếm lô nhưng lại bị nàng mạnh mẽ bắt được, giờ phút này gian nan xuyên qua khu vực không khí mỏng manh nhất, tựa như thực sự thoát ly khỏi phiến thiên địa này, lại như hóa thành sao trời, chậm rãi xuyên qua trong tinh không tịch diệt.

Nhận biết của nàng lập tức dây dưa với thanh kiếm này, cố gắng làm cho nó tiếp nhận Tinh hỏa mà trước kia nàng không cách nào chạm tới rèn luyện.

Chuyện này đối với nàng mà nói là cuộc thăm dò hoàn toàm mới, đồng thời cũng mang mạo hiểm cực lớn.

Tiểu kiếm chở đầy ý chí của nàng giống như một chiếc thuyền

nhỏ giữa đại dương mênh mông, đều có nguy cơ lật úp bất cứ lúc nào.

Mỗi một luồng Tinh hỏa hoàn toàn mới rơi vào bên trên tiểu kiếm này, nguyên khí bên trên đó bị thiêu đốt thành một sợi khói, thân kiếm cũng lập tức kịch liệt run rẩy, loại ý vị đau khổ này hiển nhiên đã lập tức truyền về thế giới nhận biết của nàng, tác động tới thân thể nàng.

Thanh kiếm bản mệnh của Triệu Tứ này sau khi trải qua nàng rèn luyện ngày đêm đã gần như biến thành kiếm bản mệnh của nàng.

Kiếm bản mệnh thống khổ sẽ chính là đau đớn chân chính.

Thế nhưng nàng lại không có chút cảm giác thống khổ nào, bởi vì một loại sung sướng cực lớn vẫn luôn tràn ngập toàn bộ thân thể, toàn bộ thế giới tinh thần của nàng.

Mỗi một sợi nguyên khí trên tiểu kiếm bị thiêu đốt, lúc nhìn như tràn ngập nguy cơ thì lại có ánh sao bị ý chí của nàng dẫn tụ từ bốn phương tám hướng tới, rót vào trong thanh tiểu kiếm này.

Chút ánh sao này hóa thành nguyên khí, kết thành một thể cùng Tinh hỏa lưu lại trên tiểu kiếm này, thực sự lắng đọng ở trong tiểu kiếm này.

Mặt ngoài tiểu khiếm có mảnh vụn giống như xác ve ngẫu nhiên rơi xuống, nhưng lại không thấy toàn bộ thanh kiếm thu nhỏ lại.

Thanh tiểu kiếm này dường như được tái sinh từ trong ra ngoài.

Mà nàng lúc này cũng cảm thấy bản thân đang được tái sinh.

Nàng là thiên chi kiều nữ, thế nhưng sau khi ra khỏi quận Giao

Đông, gặp được người kia, dùng bản thân ưu tú như thế nào lại không thể vượt qua hắn.

Chờ đến khi người kia biến mất thì Nguyên Vũ đã vượt qua Bát Cảnh.

Bất kể trước kia hay là hiện tại, nàng vẫn mang theo lạc ấn của người kia hoặc là Nguyên Vũ, cảm thấy bản thân vẫn luôn ở trong bóng tối của hai người kia.

Hiện tại Triệu Kiếm Lô đủ để thừa nhận ý chí của nàng và Tinh hỏa rèn luyện kiếm trong tay, lại được Tục Thiên Thần Quyết dẫn nàng tiến vào một phiến thiên địa hoàn toàn mới, tâm cảnh của nàng lúc này mới tự do như ngày đầu tiên tiến vào Trường Lăng.

Khi thanh tiểu kiếm kia đột phá điểm cuối cùng trong nhận biết vốn có của nàng, mặt ngoài như tầng tầng xác ve bong ra từng màng, nghênh đón tái sinh, lúc đó Thân Huyền mặc quan phục hoàn toàn mới chậm rãi đi ra từ tòa lãnh cung kia.

Quan phục của gã có màu màu tím đậm chưa hề có ở Trường Lăng trước đó, hoa văn trên quần áo vặn vẹo giống như xiềng xích.

Vết thương máu thịt trên người gã đều đã kết vảy tróc ra, thế nhưng da thịt vẫn sần sùi, chỗ sâu chỗ cạn như trước, giống như dưới da ẩn giấu rất nhiều dây leo khô.

Máu thịt tái sinh vẫn ngứa ngáy không chịu nổi, nhưng khi được hít thở không khí trong lành, Thân Huyền lại nở nụ cười một cách khó hiểu.

Gã cũng chào đón cuộc đời mới của mình.

……

Thượng Đô nước Yến.

Một trận phản loạn do Ngoại vương phát động đã bị bình định triệt để.

Rất nhiều quân đội từ quận huyện bên ngoài chạy tới đã bắt đầu rút lui, dân chúng cũng đã bận rộn sinh kế một lần nữa, đối với người Thượng Đô mà nói thì họ đã thấy quá nhiều loại chuyện máu tanh này, chỉ cần không xảy ra trong tiểu viện của mình, nhiều chuyện lớn như vậy cũng chỉ trở thành đề tài nói chuyện sau khi cơm nước xong xuôi mà thôi.

Một số con phố bị phá hủy nặng nề nhất trong trận chiến vẫn đang tiếp tục dọn dẹp thi thể.

Một gã đại tướng mặc áo giáp màu vàng xanh nhạt đang mệt mỏi ngồi trên một đoạn tường viện sụp đổ, nhìn thi thể thuộc hạ đi theo bên người mình không ngừng được dọn ra, vẻ đau khổ và bất đắc dĩ trong ánh mắt càng ngày càng nồng đậm.

Cách đó không xa có mấy đội thủ quân Hoàng cung đang tuần tra, khi nhìn vị đại tướng dáng người khôi ngô như núi này, trong ánh mắt bọn họ tràn ngập hâm mộ và kính sợ. (thủ quân: quân coi giữ)

Vị đại tướng này chính là danh tướng Phạm Vu Khí của vương triều Đại Yến, đại tướng quân bắc Yến.

Kính sợ đương nhiên xuất phát từ thực lực mà Phạm Vu Khí thể hiện ra khi dẫn quân bên trong trận phản loạn này, hâm mộ lại ở chỗ... Trận phản loạn này làm rất nhiều tướng lĩnh có quân chức phía trên tên đại tướng này chết đi, mà dường như gã hiển nhiên cũng bị hạ xuống mấy cấp, nhưng nhất định sẽ là đại nhân vật đứng đầu chỉnh đốn quân đội sau này.

Một đời người muốn thành Vương phong Hầu sẽ cần phải có một ít kỳ ngộ kinh người.

Song đối với Phạm Vu Khí mà nói, gã lại hiểu cực kỳ rõ, mình rốt cuộc có thể sống sót ngồi ở chỗ này là do một phần đến từ thuộc hạ của mình có rất nhiều dũng sĩ dũng mãnh không sợ chết, hai là bởi vì trong con phố mà mình chiến đấu vừa vặn có mấy người xứ khác cường đại.

Gã đại tướng này nâng tay lên, một tên thuộc hạ vẻ mặt lạnh lùng, nhưng sâu trong đôi mắt lại lộ ra thần sắc bi thương đi đến bên người gã.

- Giao cho người xứ khác tên là Vương Thái Hư kia.

Gã tiện tay lấy một mảnh Binh phù ra đưa cho thuộc hạ, chậm rãi nói:

- Nói cho hắn biết ta nợ ân tình của hắn.

Q6 - Chương 05: Tiêu tiền

Một trận tuyết rơi dày đã bao phủ phía bắc Âm Sơn.

Quân Tần sau khi gặp phải đại bại lui về Âm Sơn, đứng vững gót chân, theo lượng lớn Tu hành giả và quân đội tới tiếp viện lại dần dần thành thế phản công, song theo quân đội Ô Thị co rút trở về chỗ sâu trong hoang nguyên, quân Tần dù dần dần mạnh lên cũng chỉ có thể bị tuyết đọng thật dày ngăn cản bước chân phản công.

Trường Lăng còn chưa đóng tuyết thì nhiệt độ không khí ở biên cảnh Ô Thị đã đến mức hà hơi thành băng, da đầu lạnh đến mức tê dại, cho dù là Tu hành giả cũng khó tránh khỏi việc tiêu hao chân nguyên chống rét, mà quân sĩ tầm thường thì ngay cả suy nghĩ cũng chưa chắc có thể giữ vững thanh tỉnh dưới loại tình cảnh này, chứ đừng nói chi là hành quân đường dài chiến đấu.

Số lượng quân đội kinh người xây dựng cơ sở tạm thời vây quanh mấy tòa biên thành, không chỉ là thử thách cực lớn đối với năng lực vận chuyển và phân phối lương thảo của Binh Mã ty, hơn nữa tiêu hao cũng cực kỳ kinh người.

Ở biên giới giữa vương triều Đại Tần và Đông Hồ xa xôi hơn cả Ô Thị, nhiệt độ thậm chí còn thấp hơn nữa.

Có một số hồ nước muối đã sớm đóng băng cả đáy, gió thổi qua cuốn lên băng vụn tạo thành một mảnh trắng xóa.

Loại gió này còn được gọi là bão tuyết, thổi vào mặt người không chỉ đau đớn như kim châm mà còn ngăn cản tầm nhìn, khi gió nổi lên rất dễ khiến con người lạc đường.

Ngẫu nhiên sẽ có một số hồ chưa bị đóng băng toàn bộ, chính là hồ nước ngọt cực sâu, nhiệt độ nước ở phía sâu trong hồ đã gần với điểm đông nhưng lại chưa bị đóng băng, phần lớn các loại các đều tụ tập ở trong đó, gần với ngủ đông.

Một đội biên quân tinh nhuệ của nước Tần đóng quân ở ven một bờ hồ như vậy, dựa vào bắt cá mùa đông để giải quyết vấn đề về thức ăn.

Mấy đạo phi kiếm bắn ra đâm vào trên mặt băng, phát ra những tiếng chấn minh khủng bố, từng khối băng lớn cắt rời lại bị kiếm khí mạnh mẽ phá hủy thành mảnh nhỏ triệt để, như bom nổ bắn tung tóe ra bên ngoài.

Có một bàn tời khổng lồ được dựng lên bên cạnh những hang băng được cắt ra kia, thả xuống lưới đánh cá được kéo bằng dây thừng.

Lưới đánh cá khổng lồ sẽ được thả xuống dưới mặt băng hơn một canh giờ, mỗi lần kéo một lưới chính là mấy ngàn cân cá lớn.

- Không ai biết được nàng đang suy nghĩ gì, nếu khai chiến với Ô Thị chỉ vì bức nhiều Tu hành giả Trường Lăng vào biên quân như thế, vậy cái giá phải trả không khỏi thật sự quá lớn. Quân đội điều động binh lực đóng quân ở biên cảnh Ô Thị nhiều như vậy, chẳng lẽ còn muốn chờ đến lúc đầu xuân mới đánh tiếp?

- Thoáng cái hủy nhiều Tu hành địa như vậy, chỉ là thấy lợi trước mắt. (Tu hành địa: mảnh đất tu hành)

- Chờ tuyết bên ngoài quan tan thì ít nhất phải đợi đến cuối tháng tư, gần một nửa năm này... Không nói cái khác mà chỉ riêng hơn mười vạn người há mồm ở đó chờ ăn cơm, ta cũng không tin lương thực có thể vận chuyển được đầy đủ.

Tuyệt đại đa số mọi người của vương triều Đại Tần đều là thái

độ vừa kính sợ vừa ghét cay ghét đắng đối với hoàng hậu Trịnh Tụ, nhất là biên quân ở xa Trường Lăng, thái độ càng thẳng thắn và gay gắt đối với nữ chủ nhân Đại Tần này.

Lúc này đã gần với thời điểm thu hoạch cá, đây là chuyện liên quan cực lớn đến lương thực mùa đông này, nhưng mấy gã tướng lĩnh quân Tần mặc giáp đen ngồi ở trên xe ngựa, bên trong giáp còn mang thêm áo bông màu đen thật dày cũng không hề nhìn những cửa hang băng lấy cá kia, mà chỉ tụ tập cùng một chỗ đàm luận một ít quân tình mới truyền đến. (quân tình: tình hình quân sự)

- Chuyện này có khó gì mà nghĩ không ra.

Một giọng nói có chút non nớt nhưng bởi vì mang theo ý lạnh trên mặt băng cực hàn này mà trở nên có vẻ uy phong mười phần vang lên,

- Đại Tần ta mặc dù liên tục diệt ba triều Hàn Triệu Ngụy, nhưng các ngươi hiển nhiên cũng đã rõ phần lớn trong đó là do công lao của Tu hành địa nào, có chút thành trì lại trực tiếp dùng mấy thanh kiếm trải bằng con đường. Hơn nữa ba triều Hàn Triệu Ngụy này gần với nước ta nhất, mặc dù đã đánh nhiều năm như vậy, nhưng con đường vận chuyện lương thực của vương triều Đại Tần ta cũng không tính quá xa. Giống như việc kinh doanh vậy, một cửa hàng mới mở thì cho dù có hàng hóa cực kỳ dễ bán, nhưng cũng cần chậm rãi bán số lượng nhỏ trước, xem giáo hàng, vân chuyển hàng và xưởng sản xuất phía sau có theo kịp hay không, có được như ý mình không. Thuật ngữ trong nghề của chúng ta gọi là không chuyển thì không được bắt đầu. Nếu có thể chuyển được, có thể điều động như ý thì mới chậm rãi tăng lượng. Thường thường còn phải làm mấy khoản mua bán lớn, mới có thể nhìn xưởng sản xuất, tiểu nhị, chưởng quỹ hiện tại, lúc này có theo kịp vụ làm ăn lớn tiếp theo hay không. Nếu quân đội Đại Tần đến biên cảnh với quy mô lớn, Binh Mã ty sẽ không điều động theo

kịp, vậy trong tương lai quân đội Đại Tần ta đến nơi càng xa xôi như Sở Yến Tề, nếu đã xâm nhập sau như vậy thì vận tải hàng hóa phía sau làm sao có thể theo kịp? Trịnh Tụ cũng không ngốc, đánh Ô Thị cũng chỉ là luyện tập, khi vận tải đã quen thuộc, nếu sau này chinh phạt Sở Yến Tề cũng sẽ dễ dàng.

Mấy tên tướng lĩnh túm tụm cùng một chỗ đầu tiên hơi ngẩn ra, sau đó đều đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn tướng lĩnh trẻ tuổi ở bên đang chỉ huy một ít xe ngựa. Một gã tướng lĩnh trong đó quơ lấy một túi rượu ấm áp trong ngực ném qua, lên tiếng mắng trước tiên:

- Tạ Trường Thắng, ngươi vậy mà dám so sánh hành quân đánh giặc với làm ăn, thế nhưng hình dung như vậy cũng rất chuẩn xác, rất có đạo lý, ta nghĩ Hoàng hậu thật sự muốn làm như thế, ngươi nói không sai, sao nàng có thể ngu được, nếu luận mưu trí thì chúng ta cộng lại cũng không bằng một ngón tay của nàng.

Tướng lĩnh trẻ tuổi kia vốn có khuôn mặt non nớt nhưng lại luôn có chút khinh thường, có chút biểu lộ trào phúng... Tạ Trường Thắng này chính là Tạ Trường Thắng Quan Trung Tạ gia nổi danh Trường Lăng kia.

Tạ Trường Thắng nhíu mày, xốc túi rượu rót một ngụm, nói:

- Rượu này quá dở, đầu xuân ta sẽ làm chút rượu ngon.

Nếu biên quan Đông Hồ này không gặp chiến sự thì mấy trăm dặm cũng khó tìm thấy người ở, thịt cá thông thường khá dễ kiếm, nhưng rượu lại cực kỳ khó có được, rượu mạnh trong quân chính là phần thưởng lớn nhất của tướng lĩnh cấp cao đối với cấp dưới, lúc này nghe được Tạ Trường Thắng chê rượu này không ngon, những tướng lĩnh này sau khi ngẩn người đều nhịn không được cười lên ha hả.

Ngay thời điểm này, bên trong bão tuyết trên mặt hồ đột nhiên

có chút vang dội, giống như có một loại tiếng gió khác biệt vang lên, mấy vị tướng lĩnh này lập tức ngừng thở, nhưng trong nháy mắt tiếp theo lại có vài tiếng còi ngắn ngủi, thần sắc mấy vị tướng lĩnh này hơi buông lỏng, lại có thêm chút khó hiểu.

Chân nguyên trong cơ thể mấy gã tướng lĩnh này đều bắt đầu lưu động khi nhìn về phía chỗ thanh âm kia phát ra, thị lực hiển nhiên cũng theo đó tăng lên rất nhiều.

Chỉ thấy có ba thân ảnh chậm rãi lộ ra trong bão tuyết trắng xóa, hai thân ảnh đầu khom lưng, thân thể bị chăn lông trắng thật dày trên người đè ép hơi còng xuống, mà phía sau lại có một thân ảnh nhìn qua có chút mảnh mai, quần áo mặc trên người dường như cũng chỉ là áo da bình thường.

- Không cần lo lắng, cũng là người Quan Trung chúng ta.

Tu vi của Tạ Trường Thắng hiên nhiên không thể sánh được so với mấy tên tướng lĩnh này, song gã chỉ thoáng thấy được bộ dáng đại khái của thân ảnh gầy gò kia, gã lập tức cười lạnh một chút, nói.

- Người Quan Trung?

Mấy tên tướng lĩnh này dần dần thấy rõ thân ảnh mảnh mai kia, người này cũng trẻ tuổi không khác nhiều so với Tạ Trường Thắng, lại càng có chút khó hiểu, song chờ khi người trẻ tuổi này đến gần, trong lòng mấy người lại rùng mình, chỉ cảm thấy kiếm ý mà người trẻ tuổi này tu luyện dường như có chút bất phàm.

- Vốn Đinh Ninh là tên đệ tử cuối cùng của Bạch Dương động, nhưng hắn lại cứng rắn chen vào, biến thành một tên học sinh cuối cùng của Tiết Vong Hư.

Tạ Trường Thắng sửa sang lại cổ áo của chính mình, vừa ném túi rượu trở về vừa nói.

- Thẩm Dịch?

Mấy gã tướng lĩnh này lập tức phản ứng lại.

- Tạ Trường Thắng, quả nhiên ngươi ở chỗ này.

- Tìm người ở loại địa phương có thời tiết như vậy, ngươi cho rằng mình là Tu hành giả Thất Cảnh sao? Cũng không sợ trực tiếp bị đông lạnh thành cặn băng ư?.

Hai người trẻ tuổi gặp nhau, một người vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, một người lại liên tục cười lạnh.

Thấy Tạ Trường Thắng lại có thái độ như thế, Thẩm Dịch cũng lập tức trì trệ.

- Ngươi đến đây làm gì?

Tạ Trường Thắng quay đầu đi, cũng không nhìn y, chỉ nhìn về phía chỗ cá.

Trong mấy cái hang băng dùng để kéo lưới kia đã có khí trắng lượn lờ, thoáng có thể nghe thấy tiếng cá lớn đập nước.

Thẩm Dịch đứng thẳng bất động một lúc, sau đó giọng nói khẽ run lên nói:

- Đinh Ninh sư huynh hắn...

- Nếu như ngươi tới đây chỉ vì cố ý muốn nói cho ta biết sư huynh của ngươi chết trận ở tổ sơn, vậy ta chỉ có thể nói ngươi thật sự quá ngu xuẩn.

Tạ Trường Thắng thực sự trầm mặt xuống, lạnh giọng trực tiếp cắt ngang lời y một cách thô bạo:

- Nếu ta đã có thể đến chỗ biên quân Đông Hồ này, chẳng lẽ ngươi cho rằng ta sẽ không biết chuyện xảy ra bên ngoài?

Thẩm Dịch ngẩng đầu lên, ánh mắt dường như bị gió thổi tới mức đỏ lên, nhưng y vẫn cố chấp nhìn Tạ Trường Thắng nói,

- Ta đến đây không phải vì muốn nói cho ngươi biết chuyện này, là có mấy câu muốn nói với riêng ngươi.

Tạ Trường Thắng nhíu nhíu mày, nhưng lại im lặng không nói, chỉ khẽ gật đầu với mấy tên tướng lĩnh kia rồi đi về phía nguồn gió.

Đi cho tới khi bốn phía đều là màu trắng xóa, gió lạnh như đao gào thét bên tai, lúc này gã mới xoay người đứng lại, nhìn Thẩm Dịch nói:

- Nói đi.

- Ngươi có thể không ghi hận Hoàng hậu được hay không?

Thẩm Dịch nhìn gã, nghiêm túc hỏi.

Lông mày Tạ Trường Thắng càng nhíu sâu,

- Ngươi nói điều vớ vẩn gì vậy?

- Hành vi của ngươi không chỉ đại biểu cho chính ngươi, còn có thể liên lụy cả Tạ gia.

Thẩm Dịch nhìn gã, chậm rãi nói,

- Nếu như.... Nếu sư huynh ta muốn giết Hoàng hậu, thậm chí cả Thánh thượng nữa, ngươi sẽ làm như thế nào?

- Người cũng đã chết, ngươi còn nói với ta nếu như...

Tạ Trường Thắng cười lạnh, tiếng cười cực kỳ to như không hề bận tâm bị người khác nghe được, bởi vì những lời này của gã hoàn toàn không cần giữ bí mật làm gì.

- Bởi vì sư huynh ta cũng đã từng hỏi ta những lời này.

Thẩm Dịch nhìn gã, cũng nhẹ giọng nói:

- Hắn còn nói cho ta biết, nếu như có tin tức hắn đã chết truyền ra thì ngàn vạn lần cũng không được tin.

Tạ Trường Thắng ngây người.

- Ngươi trả lời vấn đề kia của ta, sau đó ta mới có thể nói với ngươi những lời sau đây.

Thẩm Dịch nhìn gã nói.

- Đây còn không phải là vấn đề ngu ngốc ư?

Tạ Trường Thắng chật vật hô hấp, khống chế giọng nói của mình,

- Bênh người thân không cần đạo lý, đây chính là quan điểm của Tạ Trường Thắng ta, ta chả quan tâm Thánh thượng Hoàng hậu, cũng chẳng quan tâm vương triều Đại Tần gì đó!

- Ngươi không nghe theo sắp xếp, sớm chạy đến biên cảnh Đông Hồ chờ sư huynh ta, thế nhưng hắn lâm trận lại bị ép tới Ô Thị, mà không phải tới nơi đây. Nhưng sư huynh trước khi đi cũng đã gửi thư cho ta, dặn dò ta về chuyện này.

Hốc mắt Thẩm Dịch càng đỏ thêm một chút,

- Hắn đoán được ngươi sẽ không nghe lời của bất cứ kẻ nào, bênh người thân không cần đạo lý, hắn muốn xảy ra chuyện thì ngươi nhất định sẽ sinh sự, hắn không coi ngươi thành người một nhà, nhưng ngươi đã coi hắn là thân nhân của mình, cho nên hắn nhờ ta giao túi tiền của hắn cho ngươi, còn để ta chuyển lời một câu với ngươi, ngươi không phải là người biết tiêu tiền nhất sao, vậy ngươi phải tiêu sạch tiền trong túi của hắn.

Q6 - Chương 06: Xưa nay chưa bao giờ là một người bình thường

Đại đa số người trẻ tuổi ở Trường Lăng đều biết Tạ gia Tạ Trường Thắng biết tiêu tiền nhất, đến mức vì tiết chế gã, Tạ gia đã để cho Tạ Nhu phụ trách giám sát.

Nói đến tiêu tiền, chỉ sợ Tạ Trường Thắng nói thứ hai thì không ai dám nói thứ nhất.

Tạ Trường Thắng chợt trầm mặc lại trong bão tuyết trắng xóa lạnh thấu xương này.

Gã nghĩ đến lần đầu tiên nhìn thấy Đinh Ninh, khi đó gã cũng đang tiêu xài hoang phí.

"Nếu như có tin tức hắn đã chết truyền ra thì ngàn vạn lần không được tin.... Để cho ta tiêu sạch tiền trong túi hắn?"

Một thiếu niên quán rượu có thể có bao nhiêu tiền?

Tạ Trường Thắng nheo mắt lại, chậm rãi ngẩng đầu nhìn túi tiền mà Thẩm Dịch cầm trong tay, lại không hề đưa tay nhận lấy:

- Nói thật đi, thực sự là hắn cố ý lưu lại những lời này, chứ không phải cha ta bảo ngươi tới sao? Cố ý dùng thủ đoạn cho ta tiêu xài hoang phí để quên đi chuyện hắn đã chết?

- "Phong Cố" có nghĩa là cố nhân đến trong gió.

Thẩm Dịch nhìn Tạ Trường Thắng, nói ra một câu không đầu

không đuôi cực kỳ khó hiểu.

Tạ Trường Thắng giật mình, thân thể khẽ run rẩy mà mắt thường khó có thể thấy được.

Lần cuối cùng liên lạc với gã, Đinh Ninh đã lưu lại hai chữ "Phong Cố" ở ngay chỗ lạc khoản*, gã vẫn luôn không thể hiểu được, song hiện tại thấy Thẩm Dịch đứng ở trong gió, nhìn gã, nói cho gã biết ý của hai chữ mà Đinh Ninh lưu lại. (lạc khoản: phần đề chữ, ghi tên)

Thẩm Dịch nhìn gã, nói:

- Sư huynh bảo ta nói những lời này cho ngươi nghe, lúc trước ta cũng hoàn toàn không hiểu có ý gì. Nhưng hôm nay ta gặp ngươi ở chỗ này... Chẳng lẽ sư huynh trước khi xuất phát ở Trường Lăng, cũng đã dự liệu được ta sẽ đến gặp ngươi vào lúc này?

Không ai có thể thực sự nhìn rõ được Thiên cơ.

Chỉ có một khả năng là hắn đoán ra mình sẽ không nhịn được đi đến biên cảnh Đông Hồ này, về phần cố nhân đến trong gió... Biên cảnh Đông Hồ này lúc vừa đến mùa đông sẽ không ngừng có bão tuyết, không tính là điều gì quá cơ mật.

Nếu Đinh Ninh đã sớm có sắp đặt, vậy trong túi tiền này sẽ là cái gì?

Tạ Trường Thắng không nói gì nữa, đưa tay nhận lấy túi tiền đang bị nắm chặt trong tay Thẩm Dịch, sau đó mở ra.

Bên trong túi không có bất kỳ thứ gì là tiền theo đúng ý nghĩa chân chính, hoặc là những thứ tương đương với tiền như Minh châu Bảo thạch, chỉ có một số mảnh ngọc, da trâu, lụa giấy rất cổ xưa, trên đó được đóng dấu chồng lấy ký hiệu đặc biệt, hoặc được nhỏ sáp, dán tem niêm phong.

Thế nhưng ngay khi thấy rõ mấy món đồ vật trong đó, Tạ Trường Thắng lại thở dốc một tiếng cực kỳ kịch liệt.

Bởi vì nhiệt độ không khí bên trong bão tuyết này quá thấp, nên khi kịch liệt hít vào đã khiến cho gã lập tức ho khan mãnh liệt, cũng khiến cho khuôn mặt gã trở nên có chút vặn vẹo.

Đối với phần lớn người mà nói thì những vật này hoàn toàn vô giá trị, bởi vì hầu hết mọi người vốn không biết đây là thứ gì.

Nhưng thân là con trai độc nhất của cự phú Tạ gia đệ nhất Quan Trung, gã lại biết được đây chính là bằng chứng.

Tiền trang, sòng bạc là một trong những cách làm ăn lâu đời nhất.

Rất nhiều tiền trang và sòng bạc không thể lộ ra ngoài ánh sáng nhưng lại cực kỳ cổ xưa, tồn trữ một lượng lớn của cải tuyệt đối bí mật.

Nhất là có một số tiền trang vốn cũng không có của cải kinh người, chỉ là bảo quản một vài thứ thay người khác, vì giữ bí mật nghiêm ngặt mà ngay cả chính mình cũng không biết thứ khách hàng cất giữ trong khố phòng của mình là loại bảo vật gì.

Bởi vì trong phương diện kinh doanh có một chút đi lại, cho nên Tạ Trường Thắng biết hầu như tất cả tiền trang ngoài sáng và tiền trang trong bóng tối, thế nhưng có chút tiền trang mà ngay cả Tạ gia cũng chưa từng hợp tác.

Cũng không phải vì những tiền trang kia không đủ đẳng cấp, mà bởi vì bọn họ không tiếp nhận cuộc làm ăn bình thường, chỉ khi số tiền tài đạt tới trình độ nhất định, số tiền thanh toán trong một năm cực kỳ kinh người thì những tiền trang kia mới có thể thay mặt quản lý và bảo tồn.

Nói cách khác, Tạ gia mặc dù là cự phú... Nhưng vẫn không

thể chịu đựng được cái giá như vậy.

Cho nên mặc dù không có một câu cố nhân đến trong gió kia, chỉ cần nhìn thấy thứ trong này thì gã đã có thể khẳng định, tuyệt đối không phải là thủ đoạn mà cha mình nghĩ ra để trấn an mình.

Mỗi một kiện bằng chứng bên trong túi tiền này đều đại biểu cho của cải kinh người.

Của cải trong này có lẽ còn kinh người hơn so với Tạ gia rất nhiều.

Tạ Trường Thắng kịch liệt ho khan, đặt túi tiền bị gió thổi tới lạnh lẽo ở ngực.

Động tác của gã khi thực hiện quá trình này rất chậm, vẫn luôn trầm mặc không nói, nhưng trong lòng lại nổi sóng to gió lớn.

Sau khi biến pháp ngày xưa hoàn thành, Hoàng đế Nguyên Vũ đăng cơ thì không có bất cứ thương nhân cự phú nào có thể tích lũy được gia sản kinh người như vậy.

Chỉ có cựu quý tộc quyền quý trước khi biến pháp ngày xưa mới có được của cải thậm chí còn kinh người hơn cả bảo khố của một vương triều, hơn nữa những cựu quyền quý môn phiệt cũ này am hiểu nhất là thủ đoạn phân chia của cải.

Cho nên những thứ này chỉ có thể đến từ cựu môn phiệt quyền quý ngày xưa.

"Cựu quyền quý Trường Lăng?

"Thì ra cho tới bây giờ ngươi cũng không phải người thường."

Tạ Trường Thắng cảm thụ được ý lạnh trên túi tiền thấm vào da thịt, gã khẽ lắc đầu tự giễu, chậm rãi thầm nói.

Sau đó gã ngẩng đầu, vẻ mặt lại có chút lạnh lẽo nhìn Thẩm

Dịch, nghiêm túc hỏi:

- Không chỉ có ta làm liên lụy đến toàn bộ Tạ gia, Thẩm gia ngươi cũng không nhỏ, vấn đề ngươi hỏi ta lúc trước, ta cũng muốn nghe xem ngươi trả lời như thế nào.

Rét lạnh cực độ làm cho tư duy của con người có chút chậm chạp, Thẩm Dịch giật mình suy tư một lúc mới nhớ tới vấn đề gì, y lên tiếng:

- Trước khi xuất phát sư huynh cũng bảo Diệp Tránh Nam đến hỏi ta vấn đề như thế, ta trả lời một ngày là sư huynh thì cả đời là sư huynh, không cần biết là hắn hay là Trương Nghi đại sư huynh.

- Một ngày là sư huynh, cả đời là sư huynh, cũng là bênh người thân không cần đạo ý như ta sao?"

Tạ Trường Thắng khẽ cười cười mỉa mai, nói:

- Ngươi thật sự không sợ liên lụy đến cha mình?

- Người lớn như bọn họ hiển nhiên sẽ có lựa chọn của mình, nếu không đồng ý với hành vi của ta, vậy trước khi ta làm ra chuyện gì thì trong nhà chắc chắn sẽ đoạn tuyệt quan hệ với ta.

Thẩm Dịch nhìn gã nói:

- Cho nên ta chỉ cần cân nhắc ý nghĩ của riêng mình.

Nụ cười trào phúng của Tạ Trường Thắng hoàn toàn biến mất, gã đứng ở trong gió tuyết nhìn chăm chú Thẩm Dịch thật lâu, sau đó lại hành lễ với y, nói:

- Ta vẫn cho rằng ngươi không có gì quá nổi trội, không những thế còn rất tầm thường, hơn nữa ngươi lại thích tỷ tỷ ta, ta cho rằng ngươi hoàn toàn không xứng với nàng, cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga, cho nên ta cực kỳ chán ghét khi nhìn thấy ngươi, nhưng

hôm nay lại biết không phải ngươi không có chỗ nào nổi trội, mà cũng có chỗ làm cho người ta kính trọng. Trách không được Tiết động chủ muốn thu ngươi làm đệ tử quan môn, bây giờ nghĩ lại mới thấy ta ngu dốt, sớm biết như vậy đã bái môn hạ của ngài, cũng không biết ngài ấy có thu nhận hay không.

Thẩm Dịch theo bản năng cuống quít đáp lễ, nghĩ đến Tiết Vong Hư, nghĩ đến Đinh Ninh và Trương Nghi, y lại có chút nghẹn ngào, nói không nên lời một cách khó hiểu.

- Ta không biết ngươi nghĩ như thế nào.

Tạ Trường Thắng sửa sang lại quần áo, dùng khăn đen của tướng lĩnh che miệng càng kín hơn một chút, sau đó chậm rãi nói,

- Mặc kệ người khác xác định như thế nào, từ trước ta vốn không tin hắn đã chết, nhất là sau khi nghe được những sắp xếp này của hắn, ta sẽ càng không cảm thấy hắn đã không còn nữa.

Trong lòng Thẩm Dịch không hiểu sao lại có chút ấm áp, nhưng ánh mắt vẫn ảm đạm như trước.

- Sắp kéo cá ra rồi, nói đến đúng dịp, ngươi có thể thưởng thức được một bữa tiệc lớn.

Tạ Trường Thắng quay đầu đi, cuồng phong táp vào trước mặt khiến cho gã phải nheo mắt lại.

Thứ gã am hiểu nhất chính là tiêu tiền, gã cũng chưa bao giờ cảm thấy tiêu tiền như nước chảy sẽ là chuyện không đúng, nhưng phải tốn một khoản tiền lớn kinh người như vậy, tiêu như thế nào lại là một vấn đề.

- Nếu ngay cả Trịnh Tụ cũng cho rằng ngươi đã chết, nhưng cho đến bây giờ ngươi vẫn còn sống, vậy ngươi đang ở nơi nào?

Gã chậm rãi thầm nói trong lòng.

.....

- Từ xưa đến nay ngươi cũng không phải người thường, người trên đời đều cho rằng ngươi đã chết, nhưng không ai nghĩ đến ngươi đang ở chỗ ta.

Trong một cái doanh trướng trống trải, một bà lão đang tỉ mỉ nấu Tô Du trà chợt ngẩng đầu, nhìn người trẻ tuổi yên lặng ngồi chờ uống trà ở đối diện nàng. (Tô Du trà: trà bơ - một loại thuốc được làm từ bơ, trà gạch và muối, một loại trà của Tây Tạng.)

Bên trong cái doanh trướng này bày biện cực kỳ đơn giản, nếu đặt riêng ở bất kỳ chỗ nào trong hoang nguyên đều có vẻ rất bình thường, song bên ngoài doanh trướng này hiện tại lại có vô số doanh trướng đứng sừng sững trong cơn bão tuyết, doanh trướng này của nàng chính là trung tâm của vô số doanh trướng bên ngoài kia.

Bà lão này chính là Thái hậu của nước Ô Thị, người nắm quyền thật sự của đất nước này.

- Kiếm phổ của tổ sơn và sự xuất hiện của ngươi thực sự đã cho thấy thành ý của các ngươi, thế nhưng Đinh Ninh, vì sao ngươi không lo lắng ta giết ngươi?

Bà lão tốt bụng mỉm cười, rót một tách trà nóng đã pha chế hoàn tất vào chén của người thanh niên ở đối diện.

Người thanh niên ngồi đối diện nàng chính là Đinh Ninh.

- Điều gì khiến ngươi cảm thấy ta sẽ đáp ứng tất cả những điều kiện này, để ngươi xác định ta có thể phối hợp diễn một vở kịch với ngươi, nhất là sau khi ngươi không giấu diếm thân phận truyền nhân Cửu Tử Tằm của mình?

Nàng lại hỏi thêm một câu trước khi Đinh Ninh mở miệng nói chuyện.

- Bởi vì một số chuyện năm đó.

Đinh Ninh bưng chén trà nóng hơi mặn đắng lên, chậm rãi uống rồi trả lời nghiêm túc.

- Chuyện năm đó?

Bà lão hơi ngẩn ra.

Q6 - Chương 07: Thế cục lúc đó

- Vương triều Đại Tần cường thịnh bởi vì biến pháp, cho dù là người xuất thân thấp kém nhất, chỉ cần đủ anh dũng thì sẽ có thể tích lũy chiến công để đổi lấy phong địa, muốn thành Vương phong Hầu lại không đơn giản như vậy, nhưng muốn có một số ruộng đất, có một nơi an thân ở Trường Lăng cũng không phải là chuyện quá khó khăn. (phong địa: mảnh đất được ban thưởng sau khi đạt được chiến công)

Đinh Ninh nhìn nước trà hơi đục, yên lặng nói:

- Đặc biệt ở trên một ý nghĩa nào đó mà nói, biến pháp như vậy tạo ra một cơ hội bình đẳng cho bất cứ kẻ nào trong vương triều Đại Tần, đối với tất cả những người xuất thân thấp kém mà nói, thì đó chính là hy vọng.

Bà lão khẽ gật đầu, lắng nghe một cách cực kỳ nghiêm túc.

Nàng có đầy đủ kiên nhẫn, hơn nữa còn biết Đinh Ninh sẽ không vô cớ nói ra những câu nhảm nhí.

- Cho nên thực ra đối với rất nhiều người Tần mà nói, ai làm Hoàng đế cũng không quan trọng, quan trọng là cuộc sống có tốt hay không, còn có kiêu hãnh của người Tần hay không, còn có ai có thể bảo trì hy vọng bất diệt như vậy. Cho nên thực ra không có quá nhiều người Tần muốn giết người kia.

Đinh Ninh mỉm cười tự giễu, nói tiếp:

- Cuối cùng cho dù lợi ích mà Nguyên Vũ và Trịnh Tụ hứa hẹn rất lớn, rốt cuộc Tu hành giả Thất Cảnh đã tụ tập cài bẫy giết hắn ở Trường Lăng, nhưng đại đa số người Tần trong đó chính là cựu

quyền quý bất mãn với người kia và Ba Sơn Kiếm Tràng, càng nhiều... Thậm chí có thể nói gần như phần lớn đều là Tu hành giả đến từ các quốc gia còn lại trong thiên hạ.

Bà lão lắc đầu, cảm khái thở dài:

- Chỉ sợ người kia cũng thật không ngờ, bản thân chinh chiến cả đời vì Đại Tần, kết quả lại bị vô số Tu hành giả đến từ các triều địch đến giết ngay ở nơi đó.

- Bởi vì người kia quá mạnh, hắn là uy hiếp lớn nhất ở trong mắt tất cả địch nhân Đại Tần, cho nên Ô Thị lúc ấy cũng dốc toàn lực điều động Thất Cảnh tới.

Đinh Ninh uống sạch canh trà trong tay rồi ngẩng đầu nhìn người phụ nữ lớn tuổi này, bình tĩnh nói:

"Tu hành giả mạnh nhất Ô Thị năm đó đều nghe theo ý chỉ của ngài, tiến vào Trường Lăng, cuối cùng tất cả đều chết ở chỗ đó. Nếu bàn về tổn thất thì Ô Thị lúc ấy đã tổn thất hơn mười vị cường giả tuyệt thế, chỉ sợ cũng là thiệt hại lớn nhất của các triều lúc bấy giờ.

Bà lão hơi kinh ngạc, ánh mắt thoáng mở to một chút,

- Không ngờ ngay cả những chuyện cũ này mà ngươi cũng biết, nhưng ngươi đã là truyền nhân của Cửu Tử Tằm. Mà năm đó ta lại dốc toàn lực muốn để cho hắn chết đi, thù hận giữa ta và Ba Sơn Kiếm Tràng trước đây đã không hóa giải được, ngươi còn dám đến gặp ta?

- Theo thế mà động, thế cục lúc ấy cho dù người trong thiên hạ đều muốn hắn chết, nếu loại cừu oán này đã không hóa giải được, vậy chẳng lẽ Ba Sơn Kiếm Tràng muốn giết hết người trong thiên hạ để báo thù?

Đinh Ninh hít sâu một hơi, chậm rãi nói,

- Hắn quyết định vào Trường Lăng thì cũng đã biết mình sắp chết, ân oán này bởi vì Nguyên Vũ và Trịnh Tụ gây ra, nên phải do bọn họ chấm dứt.

- Ngươi có thể nghĩ như vậy là tốt nhất.

Bà lão nhìn vào ánh mắt hắn, cực kỳ thành khẩn nói:

- Nếu không phải Nguyên Vũ và Trịnh Tụ tạo cơ hội như vậy cho người trong thiên hạ, thì ai trong thiên hạ này có thể giết được hắn?

Sau khi dừng một chút, bà lão này cũng cười cười tự giễu, nói:

- Chẳng qua nếu thật sự muốn nói về thù hận, vì một mình hắn mà nhiều người phải chết như vậy thì làm sao có thể tính rõ ràng, bất cứ ai trong thiên hạ lúc đó đều biết Trịnh Tụ muốn lợi dụng các triều cùng hợp lại giết chết hắn, nhưng bọn họ cũng hiểu rõ, nếu người kia không chết, lại giết Nguyên Vũ và Trịnh Tụ thì chính là người kia thắng, vương triều Đại Tần sẽ càng đáng sợ hơn, với thiên tư thần thông của người kia, chỉ sợ đừng nói là Ô Thị ta lúc này, mà ngay cả Sở Yến Tề đều đã bị tiêu diệt. Đại Tần đã sớm thống nhất thiên hạ. Cho nên các triều cũng cam tâm bị Trịnh Tụ lợi dụng.

Bà lão này nói đến đây lại dừng một chút, có chút chật vật, rồi lộ ra một tia cười khổ.

- Chỉ cần nghĩ đến vẫn có thể cảm thấy những Tu hành giả năm đó cực kỳ cường đại, nhưng ở trước mặt hắn hiển nhiên khó đỡ được một kiếm. Kiếm của hắn ra đều là một kiếm phá chiêu, người chống lại hắn đều bị một kiếm giết chết. Nhưng những tông sư kia, những cường giả kia vì hao tổn chân nguyên của hắn vẫn dồn dập chịu chết, kẻ trước ngã xuống người sau xông lên, thi cốt chất đống thành núi.

- Triều ta có nhiều tông sư làm cho ta cảm thấy kinh diễm như vậy, nhưng ở trước mặt hắn lại giống như quân sĩ tầm thường đều bị một kiếm giết chết, mỗi khi nhắc tới chuyện cũ này, trong lòng ta vẫn nổi lên ý lạnh như trước.

Đinh Ninh giữ im lặng, không lên tiếng.

Lão phụ nhân lại thở dài một tiếng cực kỳ cảm khái,

- Mỗi khi nhớ tới chuyện cũ như vậy, ta cũng cảm thấy cực kỳ kính trọng người kia.

- Nhưng lúc ấy hắn nhất định phải chết, bởi vì cũng do lỗi lầm của hắn đã tạo thành cơ hội cho người trong thiên hạ giết mình.

Đinh Ninh lạnh nhạt nói, như giọng điệu của hắn nói với Trưởng Tôn Thiển Tuyết lúc ở quán rượu,

- Nhưng đại thế bây giờ là Nguyên Vũ nhất định phải chết, đây chính là nguyên nhân ta dám đến gặp ngài.

- Tiên sinh ngài đến đây đã đại biểu cho thành ý lớn nhất, cho nên ta sẵn lòng đánh đổi khá nhiều để phối hợp, làm cho người trong thiên hạ đều cho rằng tiên sinh đã chết.

Bà lão đột nhiên gật đầu làm lễ với Đinh Ninh, ngay cả xưng hô cũng trở nên cực kỳ tôn kính,

- Thật sự rất vui khi được nói chuyện với tiên sinh, ta muốn nghe thêm chút cách nhìn của ngài.

- Trước khi đăng cơ, Nguyên Vũ khiến cho bất kỳ người nào đều cho rằng hắn là người tầm thường nhất trong đám người kia.

Đinh Ninh nhìn nàng, nói:

- Nhưng tất cả mọi người đều sai rồi, hắn có thể âm thầm sắp xếp và hoàn thành nhiều chuyện như vậy, như chuyện diệt Ba Sơn

Kiếm Tràng cũng đã đủ nói rõ dã tâm của hắn, cho dù đến bây giờ vẫn còn giả bộ như tầm thường, nhưng điều này cũng chỉ mang ý nghĩa hắn còn có dã tâm lớn hơn. Mấu chốt nhất là... tốc độ tu hành của hắn không hề quá nhanh, lại cuối cùng dù sao vẫn đến Bát Cảnh.

Bà lão đang chăm chú lắng nghe chợt hoảng hốt kinh hãi, nói:

- Ý của tiên sinh là Nguyên Vũ có khả năng đã đến Cửu Cảnh?

- Cũng chưa chắc đã đến Cửu Cảnh. Có thể chỉ mới tiến thêm một bước, tiếp cận Cửu Cảnh.

Đinh Ninh khẽ nở nụ cười trào phúng,

- Hạm đội vương triều Đại Tần vẫn luôn tìm Linh dược ở bên ngoài hải vực, chỉ cần có thể có một ít Linh dược đã đủ để cho sức sống của hắn trở nên cường đại hơn, khiến cho chân nguyên của hắn trở nên hùng hậu, lúc đó sẽ không còn ai trong thiên hạ có thể giết được hắn. Chắc có lẽ ngài cũng hiểu được, hiện tại hắn là đế vương của Đại Tần, nếu thật sự để cho hắn bước ra một bước như vậy thì Tu hành giả các triều hoàn toàn không thể nào bình yên tiến vào Trường Lăng hoặc là trong đại quân của vương triều Đại Tần, nếu vô số Tu hành giả có thể bình yên đến bên cạnh hắn, chắc chắn tụ tập cùng một chỗ tìm cơ hội giết hắn.

Bà lão trầm mặc một lát, sau khi nghiêm túc suy tư mới nói:

- Nếu như tương lai... Ba Sơn Kiếm Tráng có thể hứa hẹn với Ô Thị ta không?

Đinh Ninh nhìn nàng, nói:

- Ba Sơn Kiếm Tràng chưa bao giờ thất tín, chưa bao giờ có lỗi với bằng hữu. Chỉ cần Ô Thị vẫn luôn là bằng hữu của chúng ta, vậy chúng ta tự có thể an tâm.

Bà lão có chút khổ sở nói:

- Ô Diễm Tử quá trẻ.

- Ngài có thể dạy bảo hắn, ngài có rất nhiều thời gian để làm việc đó.

Đinh Ninh nghiêm túc khom người hành lễ với nàng.

Khi ngẩng đầu lên một lần nữa, hắn đã vươn tay ra đặt vào trên cổ tay nàng.

Bà lão hơi ngẩn ra, nhưng không cự tuyệt và ngăn cản.

Khi vô số thanh âm nhỏ vang lên, nàng đã ý thức được điều gì.

Cơ thể nàng bắt đầu run rẩy.

Những căn bệnh lâu năm đủ để ảnh hưởng đến sinh tử trong cơ thể nàng, nhất là ngay cả bệnh nan y mà những thầy thuốc giỏi nhất thiên hạ cũng đã thúc thủ vô sách, lại bị vô số vật nhỏ làm tan rã, biến mất như bị thôn phệ.

Một loại sức sống của tuổi trẻ trở lại trong cơ thể nàng

Q6 - Chương 08: Gió mưa về

- Nhiều năm như vậy Đông Hồ vẫn rất mập mờ, cho dù lúc chiến tranh trước đó thì bọn họ vẫn xuất binh không kiên quyết như cũ.

Vẻ mặt Đinh Ninh vẫn bình thản như trước, hắn nhìn nàng rồi chậm rãi nói.

Bà lão hít sâu một hơi, sau đó khẽ gật đầu, nói:

- Hoàng đế là phế vật.

Đinh Ninh nghe câu bình luận đơn giản như vậy lại không nhịn được cười cười, rồi lại lập tức nghiêm túc:

- Năm đó cũng có mấy người Đông Hồ tới Trường Lăng, cuối cùng chỉ có một người sống sót.

Bà lão có chút khẽ giật mình.

Đinh Ninh thu tay lại, lấy một mảnh gỗ từ trong tay áo ra đưa cho bà lão,

- Ngài giao thứ này cho người kia, hắn sẽ để cho Hoàng đế Đông Hồ nghe theo đề nghị của chúng ta.

Trên mảnh gỗ thông tầm thường có mấy vết kiếm nông cạn, song ở giữa những vết kiếm nhìn như đơn giản này chảy xuôi một loại ý vị nào đó lại làm cho bà lão này cảm thấy hai mắt có chút nhói nhói.

- Tiên sinh quá cường đại, thật sự có phong phạm của lệnh sư.

Nàng lại giật mình trong chốc lát, sáu đó ngẩng đầu nhìn Đinh Ninh nói.

- Mừng thọ.

Đinh Ninh đưa tay tự mình rót một chén trà bơ, khẽ khom người hành lễ, nói.

- Tạ tiên sinh ban phước.

Bà lão cảm khái cười cười, sau đó nghiêm túc đáp lễ.

.....

Gió đêm đột nhiên lạnh, Tô Tần ho khan, nhìn bậc thềm đá trước mắt, sau đó y lại ngẩng đầu nhìn một gian nhà trên chỗ cao kia, nở nụ cười tự giễu.

Nơi này là Tiên Phù tông.

Đối với phản loạn quét sạch toàn bộ vương triều lúc trước mà nói, Tiên Phù tông chính là trung tâm của vòng xoáy, song tông môn này ngược lại bình tĩnh nhất, cũng tổn thất nhỏ nhất dưới trận phản loạn này.

Ngay cả những người trong Tiên Phù tông tham dự phản loạn, biểu đạt ý kiến khác biệt với tông chủ, thậm chí còn tìm cách vây hắn ở trên núi, thế nhưng tông chủ lại không hề truy trách nhiệm, tựa như chưa có bất kỳ chuyện gì xảy ra.

Ngay khi y cảm khái mà nở nụ cười tự giễu, phía sau lưng lại vang lên tiếng bước chân cực kỳ rõ ràng.

Y quay người lại.

Một gã sư trưởng Tiên phù tông dưới bước chân có từng điểm ánh sao lấp lánh, giống như chân đạp ánh sao đến gần.

- Ngươi tới giết ta?

Sắc mặt Tô Tần bắt đầu hơi tái nhợt, thế nhưng thần sắc tự giễu lại càng đậm:

- Là Trịnh Tụ bảo ngươi tới giết ta?

Tên sư trưởng Tiên Phù tông cười cười châm chọc, nói:

- Vừa rồi ngươi nhìn lên phía trên núi, chắc hẳn là cảm thán khí phách của đại nhân vật, nhưng người như ngươi sao có thể phỏng đoán được ý nghĩ của những đại nhân vật chân chính này?

Tô Tần cũng cười cười, nói:

- Không phải tới giết ta là tốt rồi, ta nhìn lên trên núi cũng không phải do cảm thán khí phách của đại nhân vật, mà chỉ đang suy nghĩ phải đến khi nào thì mình mới có thể trở thành đại nhân vật như vậy.

Tên sư trưởng Tiên Phù tông này cười đến con mắt híp lại,

- Dã tâm quá lớn sẽ càng dễ chết sớm.

Tô Tần cười cười, nói:

- Nhưng đến bây giờ ta vẫn chưa chết.

- Hoàng hậu rất bất mãn với ngươi trong chuyện giết Trương Nghi, nhưng coi như hài lòng đối với biểu hiện của ngươi cho tới hiện tại.

Tên sư trưởng Tiên Phù tông này thu lại nụ cười, nghiêm túc và lạnh lùng ngẩng đầu nhưng lại không hề nhìn y:

- Cho nên nàng cho ngươi một cơ hội.

Sau khi nói xong câu đó, gã chợt lấy một cái túi vải màu vàng

ra từ trong ngực, đưa về phía Tô Tần.

Trong mắt Tô Tần lóe ra hào quang khác thường, song khi hai tay y chạm vào túi vải màu vàng kia, một cỗ lực lượng cường hãn lại mạnh mẽ xông vào trong tim phổi của y.

Một tiếng "phốc", một ngụm máu tươi phun ra từ giữa môi và răng y.

Ánh sao lấp lánh, tên sư trưởng Tiên Phù tông kia đã chỉ còn lại bóng lưng, nhưng giọng nói tràn ngập trào phúng lại tiếp tục từ trên núi truyền đến:

- Tuy rằng nàng cho ngươi một cơ hội, ta cũng không thể ngỗ nghịch ý của nàng mà giết ngươi, nhưng ngươi lại dám có thái độ nói chuyện như vậy với ta, đây chỉ giống như cho ngươi biết một chút giáo huấn, tổn thương càng thêm tổn thương, ta cũng có thể tiện tay làm được.

Tô Tần kịch liệt ho khan, không ngừng ho ra những cục máu màu tím.

Y biết những người này hoàn toàn không thèm để ý mình có thể hoàn thành loại chuyện gì, chỉ để ý mệnh lệnh để cho mình còn sống của Trịnh Tụ, thế nhưng y vẫn chật vật ngẩng đầu lên, nhìn vị sư trưởng Tiên Phù tông kia, nói:

- Ta biết ngươi, biết tên ngươi là Hàn Tinh Hà.

Lông mày tên sư trưởng Tiên Phù Tông đang rời đi này nhảy lên, gã đương nhiên hiểu được ý Tô Tần muốn nói là tương lai y nhất định sẽ trả thù, song ở trong mắt gã, Tô Tần hiện tại thật sự cũng không khác gì với con chó.

Cho nên gã chỉ là càng thêm cười cười mỉa mai, không nói gì nữa.

.....

Ánh sao mờ dần, mặt trời hé rạng.

Một chiếc xe ngựa chạy ra từ trong một tòa dinh thự rất gần Hoàng cung Trường Lăng, đi về phía đông tòa thành trì này, tốc độ xe ngựa cũng không nhanh nhưng đón lấy ánh mặt trời mới mọc, lại tựa như muốn hòa tan trong ánh mặt trời màu vàng, xuyên thẳng qua bên trong đó.

Quan viên cụt một tay mặt không chút biến đổi ngồi trong xe ngựa chính là Thân Huyền.

Ngày thường quan viên lớn nhỏ của Trường Lăng, thậm chí là cả tướng lĩnh quân đội đều sợ nhất hai người, một người là Trần Giám thủ của Thần Đô Giám, một người là Dạ Ty Thủ của Giám Thiên Ty.

Thế nhưng hiện tại, tên quan ngục lúc trước này lại áp đảo hai người kia, biến thành tồn tại khiến bách quan ở Trường Lăng sợ hãi nhất.

Thân Huyền híp mắt, vẻ mặt như một con mèo, dường như rất hưởng thụ ánh nắng mai này.

Chiếc xe ngựa này đón mặt trời mọc một hồi lâu mới quay trở lại phương hướng, đến trước một tòa tiểu viện.

Không có mưa.

Nhưng lại có mấy chiếc ô đen mở ra, che đi ánh mặt trời chiếu xuống đỉnh đầu, cũng che khuất bộ mặt của Tu hành giả dưới ô, rồi ngăn ở phía trước xe ngựa của gã.

Thân Huyền vỗ vỗ mép cửa sổ xe, để cho xe ngựa dừng lại, sau đó lên tiếng:

- Ta muốn gặp Dạ Ty Thủ.

- Nơi này là tư trạch của Dạ Ty Thủ, không gặp khách.

Dưới chiếc ô đen có một tiếng rất không khách khí truyền ra. (tư trạch: nhà riêng)

Vẻ mặt Thân Huyền không chút thay đổi, lặp lại một câu,

- Ta muốn gặp Dạ Ty Thủ.

Giọng nói dưới ô đen hiển nhiên xen lẫn cười lạnh,

- Nhưng Dạ Ty Thủ lại không muốn gặp ngươi.

Thân Huyền nói:

- Chắc ngươi cũng hiểu rõ thân phận của ta ở Trường Lăng lúc này, ta có quyền gặp bất cứ ai ở bất kỳ lúc nào, nếu ngươi lại ngăn cản ta, có tin ta giết ngươi hay không?

Dưới mấy chiếc ô đen kia không có hồi âm, bởi vì trong tiểu viện phía sau lúc này đã có một đạo thanh âm vang lên,

- Ngươi muốn gặp ta mà còn dám làm ra chuyện như vậy, ngươi cho rằng ta không dám giết ngươi ư?

Thanh âm này có vẻ bá đạo mà không nói đạo lý.

Nhưng Dạ Sách Lãnh ở Trường Lăng dường như cũng chưa bao giờ nói đạo lý như vậy.

Thân Huyền đứng dậy, đi xuống xe ngựa, ánh mắt gã xuyên qua khe hở của mấy chiếc ô đen dạt dào sát ý ngăn ở trước người mình, nhìn về phía cửa tiểu viện đóng chặt, nghiêm túc khom người hành lễ, nói:

- Đúng là có quá nhiều người ở Trường Lăng muốn giết ta, cho

nên ta mới tới cầu kiến ngươi.

Thanh âm khẽ trào phúng của Dạ Sách Lãnh truyền ra,

- Chỉ tiếc ta cũng rất muốn giết ngươi.

- Ngươi sẽ thay đổi chủ ý kể từ ngày hôm nay.

Thân Huyền nói.

Người trong viện trong lên tiếng nữa.

Những chiếc ô đen hiểu ý nàng, nhường ra một con đường.

Thân Huyền đẩy cửa viện khép hờ ra, vòng qua bức tường xây làm bình phong ở cổng, gã đã nhìn thấy một nữ tử mặc váy trắng, dường như thực sự không thích hợp với màu xám đen của Trường Lăng.

Dạ Sách Lãnh chắp hai tay sau lưng, tuy rằng thấp hơn rất nhiều so với Thân Huyền, nhưng lại tỏa ra một loại khí thế càng cường đại hơn so với gã.

- Hoàng hậu muốn ta sống, nhưng có rất nhiều người bên phía Thánh thượng muốn ta chết đi, cho nên ngươi phải bảo vệ ta không chết.

Thân Huyền nhìn nàng, nói.

Dạ Sách Lãnh thoáng nhìn gã, nói:

- Nói một chút xem.

Chỉ một câu nói hời hợt, nhưng trong không khí lại chợt sinh ra vô số sát ý chân thật.

- Có người ở tổ sơn nhờ ta mang vài thứ về cho ngươi.

Thân Huyền khẽ nói, sau đó gã lập tức nhắm mắt lại.

Trong tiểu viện này có nhiều mương nước lượn lờ, hơi nước rất nồng, ngay khi gã nhắm mắt lại, khoảng không cao ngang bằng với thân thể gã lại đột nhiên sinh ra càng nhiều hơi nước, có một loại khí tức mưa gió vô biên đang sinh ra.

Đồng tử Dạ Sách Lãnh đột nhiên co rụt lại.

- Bộ kiếm kinh này rất hợp với Thiên Sinh Nhất Thủy của ngài, sau khi ngài nhận được thì cảnh giới sẽ càng đến đại thành.

Thân Huyền mở mắt ra, nhìn thẳng đôi mắt của nàng, nói:

- Hơn nữa chắc ngươi cũng hiểu rõ, ta không thể nào có thể nhanh chóng hiểu được kiếm ý như vậy.

Dạ Sách Lãnh nhíu chặt mày, sau đó nói:

- Cho nên hắn vẫn chưa chết?

Thân Huyền khẽ gật đầu,

- Cho nên ngươi phải bảo vệ ta còn sống.

Dạ Sách lãnh trầm mặc một lát, đột nhiên nở nụ cười, nói:

- Ta thật không ngờ bản thân lại đứng chung một chỗ với người như ngươi.

Thân Huyền thành khẩn lại chân thành nói:

- Ta cũng không nghĩ tới.

ps: Chúc mọi người năm mới vui vẻ

Q6 - Chương 09: Trực tiếp

Tuyết rơi dày.

Một đoàn quân lẳng lặng chờ đợi ở trong hoang nguyên, bởi vì tuyết rơi quá nhiều cho nên có vẻ nặng nề, thậm chí khi rơi vào trên áo giáp còn phát ra tiếng phốc phốc như mũi tên rơi xuống trống da.

Một gã tướng lĩnh đứng đầu cầm hai sợi dây thừng vàng trong tay, cuối khóa vàng là hai con vượn tuyết có thân thể cao gấp đôi quân sĩ tầm thường.

Khi ngửi được khí tức quen thuộc rốt cuộc xuất hiện trong gió tuyết, hai con vượn tuyết lập tức phát ra những tiếng gầm thét trầm thấp.

- Gia Luật đại tướng quân, bây giờ gió tuyết quá lớn, không bằng tạm thời ngừng lên đường, đến doanh trướng của ta uống một bình rượu nóng.

Áo giáp trên người tướng lĩnh cầm đầu cũng là màu vàng tinh khiết, có vẻ không hợp với thiên địa lúc này, bởi vì chung quanh rất trắng bạch và lạnh lẽo, cho nên áo giáp màu vàng tinh khiết trên người hắn càng thêm chói mắt, từng chùm tia sáng màu vàng óng giống như ánh mặt trời thiêu đốt, rốt cuộc khi ánh vào mắt người lại giống như có diễm khí màu đỏ đang bập bùng.

Gương mặt hắn được che lấp bởi một chiếc mặt nạ vàng ròng, mấy cái Phù văn độc đáo giống như là nước mắt, có từng điểm sáng óng ánh chảy xuôi bên trong đó.

Lúc này giọng nói của hắn xuyên thấu gió tuyết, khiến cho tất

cả những bông tuyết bay phía trước đều bập bùng như một nồi cháo nóng.

- Khách khí làm gì.

Trong gió tuyết truyền ra một tiếng nhẹ nhàng, nhưng lại ẩn chứa vẻ uy nghiêm khó có thể tưởng tượng.

Tuyết bay bập bùng bỗng nhiên lắng lại, như chì nặng đồng loạt rơi xuống đất, rõ ràng chỉ có một người đi tới, nhưng những thanh âm do những bông tuyết bay rơi xuống đất này tạo ra lại giống như thiên quân vạn mã đi theo.

- Cũng không phải khách khí, Thái tử bị Đông Hồ ta phế bỏ trở thành đại tướng quân nước Ô Thị, hiện tại chiến sự giữa Ô Thị và Đại Tần còn chưa hoàn toàn dừng lại, ngươi không ở Ô thị lĩnh quân mà lại đến chỗ gió tuyết Đông Hồ ta đi dạo, làm sao có thể không tận tình địa chủ chiêu đãi một hai?

Vị tướng lĩnh Đông Hồ này nhìn nam tử mặc áo khoác lông cáo trắng chậm rãi đi đến, nói:

- Trái lại mong Gia Luật Thương Lang đại tướng quân thông cảm cho chúng ta, sớm dời bước nghỉ ngơi, đừng để chúng ta phải phụng bồi đi dạo.

Nam tử mặc áo khoác lông cáo trắng chính là Da Luật Thương Lang, nhân vật số một của quân đội nước Ô Thị, lúc này khuôn mặt gã cực kỳ bình tĩnh, nhìn đội quân khổng lồ như ẩn như hiện trong gió tuyết và thiên địa rộng lớn phía sau bọn họ, trong mắt gã hiện lên một tia thổn thức khó tả, thế nhưng ngữ khí vẫn lạnh nhạt như băng:

- Hoàng đế Đông Hồ không có điểm gì nổi trội, thế nhưng lập Thái tử lại cực kỳ lợi hại, liên tục lập năm ra vị, song sau đó đều cảm thấy không hài lòng mà phế truất toàn bộ. Thế cho nên các

quốc gia bên ngoài đều chỉ có đại Hoàng tử, nhị Hoàng tử, tam Hoàng tử... Đông Hồ lại có đại Thái tử, nhị Thái tử, tam Thái tử.

Ngữ khí tên tướng lĩnh Đông Hồ chợt trở nên nghiêm túc:

- Gia Luật đại tướng quân, ngài trốn đến Ô Thị, làm đại tướng quân của quốc gia này, Hoàng đế nước ta không những không truy cứu, vẫn cùng Ô Thị kết làm minh hữu là đã nhớ tới tình máu mủ, sao vậy, hôm nay ngài muốn luận nợ cũ ư?

- Không cần khẩn trương, ta chỉ tới đưa phong thư mà thôi.

Gia Luật Thương Lang nhìn vị tướng lĩnh Đông Hồ này, nhẹ nhàng cười nói.

Tên tướng lĩnh Đông Hồ lắc đầu, lạnh lùng nói:

- Đáng tiếc là bất kể ngài muốn đưa tin cho ai, ta cũng sẽ không cho ngài qua.

- Ta biết.

Gia Luật Thương Lang khẽ ngẩng đầu, nở nụ cười,

- Ta biết ngươi sẽ đi theo ta, cho nên lúc này có lẽ người đưa tin thực sự cũng đã đưa phong thư kia đến tay người nọ.

Thân thể tên tướng lĩnh Đông Hồ chợt chấn động, ánh vàng trên người tựa như vô số dây vàng bay múa đầy trời.

Hắn đột nhiên xoay người nhìn về phía sau.

Trong cơn bão tuyết vô biên như ở cuối cùng thiên địa kia, có một bóng dáng thật lớn mà nguy nga.

Đó là một ngọn núi.

Trong truyền thuyết đời đời của người Đông Hồ đều cho rằng

Thần sơn Cương Ba Tề là nơi cư trú của Thần linh.

- Ngài muốn làm gì?

Tên tướng lĩnh Đông Hồ này có chút cứng ngắc chậm rãi xoay người lại, nhìn Gia Luật Thương Lang, chậm rãi nói:

- Ngài muốn đưa thư cho ai?

Gia Luật Thương Lang nhìn hắn, nhưng không trả lời.

Cũng không phải bởi vì gã không thích tên tướng lĩnh này, mà bởi vì trả lời cũng không có ý nghĩa, bởi vì ngay cả gã cũng không quen thuộc, không hiểu người nọ.

.....

Trên ngọn núi khổng lồ có những bậc thềm đá hình chữ thập to lớn được hình thành tự nhiên.

Mỗi một bậc thềm đá cao tới mấy trượng đều bao trùm bởi băng tuyết muôn đời không tan, từng đường vân đá xanh đen như bảo thạch, mang theo một loại lực lượng tang thương mà quỷ dị.

Không chỉ có không khí, ngay cả thiên địa nguyên khí cũng trở nên cực kỳ mỏng manh ở độ cao như vậy.

Dưới chân Thần sơn, gần đồng cỏ thông thường dùng để cung cấp cho những người chăn nuôi gia súc lại có một số hang động, bên trong có rất nhiều tăng nhân khổ tu chân chính.

Những tăng nhân này theo đuổi cực hạn là cố hết sức giảm bớt yêu cầu của bản thân đối với thiên địa này, tìm mọi cách giảm lượng thức ăn, cũng cố gắng theo đuổi thế giới tinh thần hòa bình vui vẻ.

Trong loại bão tuyết mùa đông này, ngay cả những tăng nhân khổ tu chân chính cũng rút khỏi những động quật kia, thế nhưng ở

trong một hang động chỗ sườn núi vẫn có một người khổ tu ở lại.

Hang động này không sâu, nếu vào giữa mùa hè thì ánh nắng mặt trời có thể chiếu xuống cuối hang động.

Trên vách đá hai bên điêu khắc mấy Tôn giả không thấy rõ khuôn mặt, tướng mạo dường như vốn có chút hung ác, nhưng bởi vì thời gian điêu khắc không biết đã qua bao nhiêu năm nên còn quyện vào hương vị của tuế nguyệt, đồng thời ở trong hoàn cảnh u ám lại có loại hương vị từ bi.

Cuối hang động có một ít đệm bông màu tím đậm, trên mặt có sương lạnh đông kết, phía trên có một lão tăng cực kỳ gầy gòm.

Da thịt lão tăng tựa như thuộc da trải qua chế tác, dán thật chặt lên xương cốt trên người, nhưng khi lão mở hai mắt ra thì trong mắt lại là một mảnh trong suốt, hiện ra hào quang năm màu nội liễm.

Một người trẻ tuổi lưng đeo kiếm xuất hiện ở cửa hang động này, ngay khi lão mở mắt ra, thân ảnh người này phản chiếu sâu trong con ngươi lão.

Khi cảm nhận được mùi vị đặc hữu của thanh kiếm kia, lão tăng này cảm thấy đây là số mệnh tương phùng, lão mở miệng, thanh âm lần đầu tiên vang lên trong cổ họng sau rất nhiều năm không chấn động, phát ra giọng nói ôn hòa,

- Ngươi là người Trường Lăng?

Người trẻ tuổi khom người hành lễ, nói:

- Vãn bối Lệ Tây Tinh, là người Tần xuất thân Trường Lăng, cố nhân của tiền bối nhờ vãn bối mang cho ngài một món đồ.

- Cố nhân?

Lão tăng ra vẻ nghi hoặc nhìn người thanh niên này, không hề có chút cảm xúc mà hỏi:

- Cái gì?

Lệ Tây Tinh đứng dậy, một mảnh gỗ lập tức từ trong tay bắn ra, rơi về phía lão tăng.

Khi mảng gỗ này bay bổng trên trên không trung, ánh mắt lão tăng lập tức tỏa sáng, mấy pho tượng Tôn giả hai bên vách đá chợt phát ra thanh âm kỳ lạ nào đó, nguyên khí chợt sinh sôi trong không khí vốn linh khí mỏng manh, từ cửa hang phun ra ngoài giống như đài phun nước.

Một hồi tiếng kim loại giao nhau một cách khó hiểu vang lên.

Lão tăng đứng lên.

Ngay lúc lão đứng lên, mảnh gỗ kia đã ngưng lại ở trước mặt lão, sau đó hóa thành bột phấn, tan rã biến mất trong một nhịp hô hấp của lão, mà mấy đường vân trên mảnh gỗ kia vẫn tồn tại trong đôi mắt lão.

- Thì ra là như thế.

Lão tăng nở nụ cười, sau khi hành lễ với Lệ Tây Tinh lại cười nói:

- Hắn còn nói gì với ta?

- Hy vọng Đông Hồ giao hảo với Ô Thị.

Lệ Tây Tinh nói.

Lão tăng suy nghĩ một chút, mang theo vui mừng chân chính, nói:

- Được.

- Còn có lời nào nữa không?

- Không còn nữa.

- Được.

Khi nói ra chữ "được" thứ hai, bóng dáng lão tăng đã biến mất khỏi hang động này.

Một loại ý tứ to lớn trống rỗng lướt qua thân thể Lệ Tây Tinh, chợt biến mất ở phía xa.

Lệ Tây Tinh đã từng gặp vô số cường giả, hơn nữa còn từng được thấy cả loại cường giả như Cố Hoài, song khí tức như vậy vẫn làm cho hô hấp của gã ngừng lại.

.....

Bên trên một tòa núi nhỏ được bao phủ bởi các loại kiến trúc đan xen giữa màu vàng, trắng và đỏ thẫm.

Những kiến trúc nguy nga đè nặng lên núi này chính là Hoàng cung của Đông Hồ.

Trong tầng trệt của rất nhiều tòa nhà Hoàng cung này có vô số nông nô kêu rên dưới roi da, có rất nhiều nữ nô thân thể trắng nõn quỳ khóc dưới thân thể mập mạp của chủ nhân.

Đông Hồ khác biệt với thiên hạ lúc bấy giờ, ngoại trừ quyền quý ra thì toàn bộ còn lại là nô dân.

Bên ngoài Hoàng cung đều là quân sĩ cầm lưỡi mác trong tay đang tuần tra.

Một lão tăng chân trần như từ trong hư vô xuất hiện trên đường núi trung tâm của Hoàng cung.

- Ngươi là ai?

Một gã tướng lĩnh cảm nhận được khí tức cường đại trên người lão tăng này, gã vội vàng chặn ở trên đường núi, cẩn thận hỏi.

- Ta muốn gặp Gia Luật Chân Ứng.

Gia Luật Chân Ứng chính là Hoàng đế Đông Hồ.

Tên tướng lĩnh này đang muốn hỏi lại, nhưng bước chân của tăng nhân này lại hoàn toàn không hề ngừng.

Gã này gào thét một tiếng, không nhịn được ra tay.

Trên đường núi lập tức có ánh vàng bắt đầu phun trào, vô số quân sĩ từ trong Hoàng cung theo bốn phương tám hướng vọt tới chỗ này.

Trong tay lão tăng chợt có thêm một cái mộc trượng. (mộc trượng: trượng làm bằng gỗ)

Cái mộc trượng này có màu đen, thật giống như một cái gậy gỗ bị đốt cháy khét.

Khi cái mộc trượng này xuất hiện, bước chân của lão chợt chậm lại, bất kỳ khí tức đáng sợ nào trên người đều biến mất, giống như một tăng nhân bình thường hoàn toàn không biết hoặc chưa từng bao giờ tu hành vậy.

Song khí tức đáng sợ lại tập trung trên cái mộc trượng trong tay lão.

Lão chỉ đưa cây mộc trượng này ra một cách cực kỳ đơn giản, không có một chút hoa mỹ nào, sau đó gõ vào người hoặc là binh khí đến gần thân thể lão.

Không có một kích nào rơi vào khoảng không, cũng không có ai có thể thừa nhận một kích của lão.

Bất kể là Tu hành giả cấp thấp Tam Cảnh Tứ Cảnh, thậm chí là mấy gã tướng lĩnh Thất Cảnh, đều không có bất kỳ khác biệt gì ở trước cái mộc trượng này của lão.

Chỉ cần một trượng đã khiến máu thịt trên người bay tứ tung, cứ như vậy chết đi.

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Không ai có thể ngăn cản một kích của lão tăng này, lão cứ như vậy trực tiếp xuyên vào trong Hoàng cung, xuất hiện trước mặt Hoàng đế Đông Hồ. Trong thanh âm kinh hoàng đến cực điểm của vị Hoàng đế kia, lão tăng này chỉ đưa cây mộc trượng này ra một lần nữa, đánh vào đầu y một cái.

Một tiếng "phốc", đầu Hoàng đế Đông Hồ dễ dàng nổ tung như một chiếc đèn lồng giấy.

Toàn bộ Hoàng cung Đông Hồ chợt tĩnh mịch như gió tuyết ngừng nghỉ.

Lão tăng xoay người, trực tiếp đi ra dọc theo đường núi lúc tới.

Kiếm ý trên một mảnh mộc phù kia đánh thức hai chữ "trực tiếp", thực ra chính là chân ý thiếu nhất trong quá trình tu hành của lão, nếu như có thể dùng chân trần để vượt sông, vậy cần gì phải đạp một đám lau sậy để nổi trên nước?. (mộc phù: phù bằng gỗ)

Một lần thông vạn lần thuận, hôm nay làm ra chuyện này nhưng nếu không có người trong toàn bộ Hoàng cung Đông Hồ có thể chống lại, vậy đương nhiên lão chỉ cần dùng phương pháp trực tiếp nhất.

Trực tiếp giết chết Hoàng đế Đông Hồ như vậy, người của Hoàng cung nước này hiển nhiên sẽ chậm rãi biết được thân phận

của lão, biết lão là Tu hành giả mạnh nhất Đông Hồ hiện nay.

- Giao hảo với Ô Thị.

Lúc ra khỏi Hoàng cung, lão mới khẽ quay đầu, nói một câu này cho những người trong Hoàng cung nghe.

Q6 - Chương 10: Tài phú

Bất kỳ Hoàng cung nào cũng sẽ không có quá nhiều Tu hành giả Thất Cảnh.

Nếu loại tông sư Thất Cảnh này tồn tại quá nhiều cũng là mối uy hiếp lớn đối với sự an nguy của Đế vương trong Hoàng cung.

Tuy nhiên, trong Hoàng cung cũng có không ít Tu hành giả Thất Cảnh và dưới cảnh giới này, thậm chí, có rất nhiều Tu hành giả cả đời tu luyện trong Hoàng cung, mặc dù có được cảnh giới tu hành cực cao nhưng người đời lại không hề biết sự tồn tại của những người này.

Dựa trên kinh nghiệm đúc kết qua nhiều thế hệ của các triều đại, chỉ cần một số lượng Tu hành giả nhất định là đã đủ để chống lại kẻ thù bên ngoài ám sát, trì hoãn đủ thời gian để đại quân kéo đến.

Ở Đông Hồ, Hoàng cung được xây dựng trên sườn núi, dựa theo kinh nghiệm của các triều đại qua nhiều thế hệ, có một nhánh Tu hành giả của tông môn tu hành gọi là "Mật Tông", cả đời hưởng thụ sự đãi ngộ tốt nhất chỉ sau bậc Đế vương, được Đông Hồ cung cấp tất cả những gì có thể phục vụ cho việc tu hành. Đồng thời, sự tồn tại của bọn họ chính là bảo vệ an nguy của Hoàng cung, ám sát thủ lĩnh của những đội quân phản loạn trong Đông Hồ.

Không người nào trong toàn bộ Đông Hồ có thể tưởng tượng được sẽ có một gã Tu hành giả không hề che giấu, đường đường chính chính xông vào Hoàng cung, giết thẳng một đường đến trước mặt Hoàng đế, dứt khoát gõ chết người này, sau đó lại ngang

nhiên rời khỏi Hoàng cung.

- Đó là kẻ khổ tu đến từ Thần sơn.

Một nhà sư mặc tăng bào màu tím sẫm, đầu đội mão vàng nhìn lão tăng cầm cây trượng trong tay đang rời đi kia, khiếp sợ đến mức không nói nên lời.

Y đã chạy tới vào giây phút cuối cùng, ngay cả đại đa số Tu hành giả trong Hoàng cung đều không cảm giác được y đã đến từ khi nào.

Nhưng khi nhìn thấy cây trượng trong tay lão tăng, y biết mình không thể ngăn cản nổi người này.

- Ngài ấy là vị sư bá trong truyền thuyết của tông môn ta.

Lúc nhà sư lên tiếng, một kẻ khổ tu quần áo rách rưới cũng đã đến bên cạnh y, gã nhìn bóng lưng của lão tăng kia, chậm rãi gật đầu, sau đó nghiêm túc dựng thẳng một bàn tay lên, khom người thi lễ một cách cực kỳ tôn kính, đồng thời nói tiếp:

- Khi đến Trường Lăng xưa kia, cảnh giới tu vi của ngài ấy vốn đã khiến cho người ta khó có thể lường được, nhưng cũng không đáng sợ đến mức như vậy. Ta tưởng rằng ngài ấy trọng thương mà quay về, sống quãng đời còn lại ở Thần sơn, nhưng thật không ngờ tu vi của ngài ngược lại còn tăng mạnh.

- Pháp vương!

- Đại Nhật Luân Pháp vương.

- A Nan La Pháp vương.

Khi nhà sư và kẻ khổ tu này lần lượt hiện thân, trong Hoàng cung vang lên rất nhiều âm thanh kính sợ, đa số mọi người đều quỳ rạp trên mặt đất để tỏ lòng thành kính.

Lúc Đế vương Đông Hồ chết đi, nhà sư và kẻ khổ tu này trở thành nhân vật có địa vị cao nhất trong cung.

- Tại sao ngài ấy lại làm như vậy?

Nhà sư đầu đội mão vàng nhìn về phía lão tăng kia đã biến mất, môi khẽ run.

- Ngươi không cần hiểu vì sao ngài ấy lại làm như vậy, quan trọng là ngài ấy đã làm được.

Kẻ khổ tu quần áo rách rưới thở dài một tiếng:

- Dù sao ngài ấy vẫn chưa đến Bát Cảnh, không thể nào dùng sức mạnh một người để địch lại cả một đất nước, nhưng ngài ấy có thể trực tiếp làm ra chuyện như vậy, chỉ vì ngài có lòng tin tuyệt đối rằng có vô số Tu hành giả vì Đông Hồ mà chết, nhưng lại không có bao nhiêu người sẵn lòng chết vì Gia Luật Chân Ứng.

Nhà sư đầu đội mão vàng nghĩ đến giây phút cuối cùng, bản thân y cũng không ra tay, sau khi im lặng một lúc rồi xoay đầu chăm chú nhìn kẻ khổ tu này:

- A Nan La, ngươi cảm thấy chúng ta nên làm thế nào?

Kẻ khổ tu này không chút do dự nói:

- Ngài ấy nói chúng ta giao hảo cùng với Ô Thị, cho nên chúng ta phải làm như vậy.

Nhà sư đầu đội mão vàng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Gia Luật Thương Lang là đại tướng quân cao quý ở Ô Thị, để hắn quay trở về.

Kẻ khổ tu khẽ gật đầu:

- Được.

Khuôn mặt của nhà sư đầu đội mão vàng chợt dãn ra.

Y nhìn thi thể trải rộng khắp đường núi, máu chảy đầm đìa, trong mắt tràn ngập vẻ không đành lòng, nhưng đồng thời trong lòng cũng thở dài, càng thêm kính phục lão tăng kia. Y hoàn toàn thừa nhận, dùng thủ đoạn trực tiếp để đạt được mục đích như vậy, trái lại sẽ có ít người chết nhất.

…

Khi nhà sư và kẻ khổ tu thống nhất ý kiến, cả hai như trút được gánh nặng, nhẹ nhõm nhìn về phía lão tăng kia biến mất. Đinh Ninh ngồi trong đại trướng của Hoàng thái hậu nước Ô Thị, nhìn gió và tuyết rơi xuống như chì nặng đập trên mặt đất.

- Nếu không có chuyện ngoài ý muốn, Đông Hồ sẽ sớm kết đồng minh với Ô Thị.

Hắn chậm rãi nói với bà lão đang ngồi trên tấm chăn dày phía sau:

- Hạn chế lớn nhất của Ô Thị chẳng qua chỉ là quân lương và Phù khí.

Bà lão khẽ giật mình, sau đó cười khổ nói:

- Chắc hẳn tiên sinh đã phát hiện khẩu phần lương thực trong mấy ngày gần đây đã bị cắt giảm.

Đinh Ninh lắc đầu, nói:

- Cắt giảm lương thực là đoạn mất sĩ khí và niềm tin chiến thắng, đặc biệt trong trận đại chiến này, rất nhiều người đã chết, sau đó lại di chuyển đường xa đến tận đây. Sau khi tuyết tan, quân lương và Phú Khí đã không còn là vấn đề.

- Tiên sinh nói là Đông Hồ?

Bà lão có chút khó hiểu.

Mặc dù tình hình ở Đông Hồ có thể yên ổn như suy nghĩ lúc trước, nhưng quân lương của bọn họ cũng không giàu có sung túc, quan trọng hơn, Đinh Ninh cũng đã đề cập đến Phù Khí.

Ở Ô Thị, ngoại trừ một ít Thiên thiết vẫn thạch, thì có cực kì ít tài nguyên khoáng sản dùng để chế tạo Phù Khí. Đông Hồ cũng giống như vậy. Mặc dù trong chiến sự lúc trước lấy được một ít Phù Khí của quân Tần, nhưng hầu hết đều đã bị vứt bỏ trên đường rút lui.

Đương nhiên, bằng vào chiến tranh thì không thể nào đạt được đầy đủ Phù Khí để trang bị cho quân đội, ngoại trừ tài nguyên khoáng sản, còn phải có phương pháp chế tạo, cũng như những công tượng và Tu hành giả am hiểu chế tạo Phù Khí.

- Đến nay, mùa đông đã trôi qua, chờ đến mùa xuân năm sau tuyết tan, nước Sở sẽ mở cửa biên giới buôn bán với các ngươi và Đông Hồ.

Đinh Ninh nhìn bà lão, bình tĩnh nói.

Bà lão kia đã khiếp sợ đến mức khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Thậm chí nhất thời không thể nói nên lời.

- Đa số quân lương sẽ không đến từ Đông Hồ, nhưng chúng sẽ được chuyển đến Ô Thị miễn phí.

Đinh Ninh nhìn vẻ mặt kinh ngạc không nói nên lời của nàng, sau đó nói tiếp:

- Nước Sở sẽ cung cấp một số tài nguyên khoáng sản, cũng như Tượng sư để chế tạo Phù Khí.

Bà lão rốt cuộc ngưng thần một chút, trầm tư nói:

- Chỉ là thời cuộc ở nước Sở cũng không ổn, nếu như gióng trống khua chiêng như vậy, e rằng Triệu Phi kia cũng không khống chế được.

Đinh Ninh lại lắc đầu, nói:

- Nước Sở sẽ không cung cấp vô điều kiện, số tiền để cung cấp mấy thứ này sẽ đến từ nước Tần.

Bà lão lại ngẩn ra, vô thức hỏi:

- Ba Sơn Kiếm Tràng?

Đinh Ninh lại nhìn nàng một cái:

- Không chỉ Ba Sơn Kiếm Tràng.

Bà lão có thể nắm chắc quyền lực trong tay của mình ở Ô Thị, hiển nhiên cũng không phải người thường, nàng chỉ hít sâu một hơi đã hoàn toàn suy nghĩ thấu đáo:

- Cựu quý tộc quyền quý?

Đinh Ninh không nói gì thêm.

Không phủ nhận chính là ngầm thừa nhận.

Ngày xưa, cựu quý tộc quyền quý mới là người cầm quyền thực sự ở Trường Lăng, cũng là nhân tố nắm giữ khối tài phú khổng lồ. Ở Trường Lăng ngày nay, bọn họ đã xuống dốc nghiêm trọng, thậm chí tên cường giả được thế gian gọi là Dạ Kiêu kia cũng không thể kiêu hùng lộ ra ngoài ánh sáng.

Chỉ là năm đó, lúc những cựu quý tộc quyền quý khổng lồ kia lần lượt diệt vong, khối tài phú khổng lồ đó rơi vào tay ai vẫn còn là một ẩn số.

Trong số tất cả những cựu quý tộc quyền quý, gia tộc có tài sản nhiều nhất được công nhận là hai nhà Lữ gia và Công Tôn gia.

Q6 - Chương 11: Chuyện năm đó và việc nhà

- Có một số chuyện cũ truyền kỳ cho dù là trong tương lai cũng không thể làm lại được, giống như Ba Sơn Kiếm Tràng, cũng giống như cựu quý tộc quyền qúy ở Trường Lăng.

Bà lão cảm khái cười cười, nhìn Đinh Ninh rồi nói:

- Thương nhân Trường Lăng vẫn luôn là người biết làm ăn nhất, nghe nói chuyện làm ăn của những cựu quý tộc kia trải rộng khắp các triều đại, đến mức khi Lữ gia bị diệt, xe ngựa của quân đội Nguyên Vũ mất năm ngày nối liền không dứt chở ra bên ngoài thì mới dọn sạch toàn bộ đồ vật có giá trị trong phủ đệ bọn họ, chuyện này có phải thật không vậy?

Đinh Ninh khẽ gật đầu, chậm rãi nói:

- Gia sản trong phủ đệ Lữ gia chẳng qua chỉ là một phần mười của cải thực sự của bọn họ, có lẽ đại đa số của cải của Lữ gia sau này vẫn rơi vào trong tay Nguyên Vũ, nhưng còn có một bộ phận đã rơi vào trong tay Trịnh Tụ.

Bà lão giật mình, không kìm được lắc đầu, nói:

- Đó thật sự là chuyện khó có thể tưởng tượng.

Đinh Ninh nhìn bà, nói:

- Một quốc gia một triều đại chỉ dài không quá mấy trăm năm, ngắn không quá mấy chục năm, thế nhưng một ít tông môn, một ít quý tộc lại có thể tích lũy hơn một ngàn năm.

Bà lão trầm tư một lát, lại nở nụ cười,

- Một vị vua băng hà có thể thay đổi cả triều đại, nhưng nếu một nhà còn một người sống thì có thể tiếp tục tồn tại, cho nên nước dễ mất mà nhà không dễ diệt, thế nhưng muốn trị quốc như trị gia lại khó khăn hơn rất nhiều.

Đinh Ninh chậm rãi quay đầu nhìn gió tuyết bên ngoài trướng, sau đó chậm rãi nói:

- Lấy pháp trị, dùng nhân trị, lấy thân mình mà nghĩ thì mới có thể lâu dài.

Bà lão càng thêm nghiêm túc, hỏi:

- Ba Sơn Kiếm Tràng lúc đó, hoặc có thể nói là sư tôn của ngài lúc ấy nghĩ như thế nào?

- Lôi lệ phong hành, thống nhất thiên hạ rồi mới trị. (Lôi lệ phong hành: có nghĩa là ẩn dụ để thực hiện các chính sách và nghị định nghiêm ngặt và nhanh chóng. cũng hình dung thanh thế làm việc mãnh liệt, hành động nhanh chóng.)

Đinh Ninh nói,

- Càng nhanh chóng thì biến số càng ít, thế nhưng khi có một ít chuyện phát sinh trên người mình, lúc đó mới biết có rất nhiều hạn chế.

Bà lão nghĩ đến tất cả những gì Ba Sơn Kiếm Tràng phải trả, chân thành nói:

- Cũng không dễ dàng.

.....

.....

Trong Hoàng cung Trường Lăng có một khu rừng.

Sở dĩ nói là rừng mà không phải vườn chính là bởi vì mảnh rừng này xuất phát từ Thánh ý của Hoàng đế Nguyên Vũ cho nên không có ai có thể đụng vào, bất kỳ cây gỗ tạp nào đều có thể sinh trưởng tùy ý.

Tĩnh địa Hoàng đế Nguyên Vũ dùng tu hành ở ngay sau phiến đất rừng này, mà đối diện nơi tĩnh địa y dùng để tu hành và cách mảnh đất rừng này chính là Các viện mà hai tướng dùng để xử lý chuyện trong triều đình thường ngày. (tĩnh địa: chỗ yên tĩnh)

Hiện tại mảnh rừng này cây tạp tiêu điều, càng lộ ra đông ý.

Hoàng đế Nguyên Vũ vẫn mặc một bộ áo vải, ngồi trên mặt đất như cũ, có hai lão nhân đang ngồi đối diện y, một người mặc áo bào đen, khuôn mặt gầy gò âm lãnh, người còn lại làm cho người ta có cảm giác già nua, song khuôn mặt lại trẻ tuổi một cách khó tin, thậm chí làm cho người ta có cảm giác anh tuấn, hơn nữa khí tức ôn hòa khiến cho mọi người dễ dàng nói chuyện và kết giao.

Đây chính là hai tướng cấp cao hơn Ty thủ các ty.

Dùng từ rất đa dụng mà trực tiếp trong giọng điệu của người Quan Trung mà nói, ngoại trừ một ít sự vật mà Hoàng hậu âm thầm khống chế ra, tất cả những thứ có thể bày ra ngoài sáng của triều đình Đại Tần đều là do hai người này phối hợp xử lý.

Chuyện vốn cần đế vương xử lý lại phần lớn giao cho hai người này giải quyết, vậy bọn họ đương nhiên chính là tâm phúc thực sự của ngài.

- Vì sao?

Song hiện tại hai người này lại đồng thời hỏi Hoàng đế Nguyên Vũ một câu này.

- Không có vì sao.

Hoàng đế Nguyên Vũ nhìn hai trọng thần đủ để ảnh hưởng đến toàn bộ vương triều Đại Tần, bình tĩnh nói,

- Bất kể nàng có hành động gì thì đây cũng chỉ là việc nhà của Quả nhân.

Hai vị tướng nhìn nhau một cái, cuối cùng Nghiêm tướng có vẻ mặt âm lãnh lên tiếng, đồng dạng bình tĩnh nhưng mang theo dũng khí cực lớn:

- Thánh thượng có thể bảo chứng đây vẫn luôn là việc nhà của ngài?

Hoàng đế Nguyên Vũ không hề tức giận.

Y chỉ ngẩng đầu lên nhìn bầu trời phía trên cánh rừng mùa đông, chậm rãi nói,

- Đừng quên Quả nhân và các ngươi cực kỳ gian nan mới có thể đi tới bước này, cũng đừng quên ta và các ngươi đã phải trả giá như thế nào.

Hai tướng hiển nhiên không có được thứ mình muốn, cho nên lông mày đều nhíu lại.

Hoàng đế Nguyên Vũ lại cúi đầu, ánh mắt rơi vào trên người Nghiêm tướng,

- Ngươi đừng quên, khi nàng ta từ quận Giao Đông đến, vốn Quả nhân là người đầu tiên xuất hiện trước mặt nàng. Quả nhân đại biểu Vương thành, nàng đại biểu quận Giao Đông, đây chính là giá trị của nàng khi đến Trường Lăng, nhưng chính vì ngươi sắp xếp nên nàng mới là người đầu tiên gặp người kia.

- Đây đương nhiên không phải lỗi của ngươi.

Nhìn sắc mặt Nghiêm tướng trắng bệch, Hoàng đế Nguyên Vũ lắc đầu,

- Chính bởi vì như thế nên Quả nhân mới có được thiên hạ. Nhưng ngươi phải nhớ rõ nàng vốn là Hoàng hậu của Quả nhân. Không phải bởi vì muốn có được thiên hạ thì nàng sẽ không phải trải qua chuyện như vậy. Vì vậy đó không phải là lỗi của nàng.

- Đương nhiên Quả nhân cũng sẽ không quên ngươi trả giá thứ gì vì ta.

Ánh mắt Hoàng đế Nguyên Vũ chuyển sang trên người Lý tướng,

- Để Thân Huyền làm vị trí như vậy cũng không phải muốn khiến cho mọi người liên tưởng đến ngươi xuất thân từ Lý gia, vì phản bội Lý gia nên mới có thể làm tới vị trí như vậy. Mà chỉ đang nhắc nhở người trong thiên hạ, ngươi vì Quả nhân mà có thể phản bội cả gia tộc này.

- Hiện giờ vị trí của Quả nhân và các ngươi đã cao, tới độ không người nào trong thiên hạ có thể sánh bằng. Thế nhưng chắc hẳn các ngươi cũng chưa tới mức quên, vị trí mà Quả nhân và các ngươi có lúc này chỉ nằm ở hai chữ ẩn nhẫn.

Hoàng đế Nguyên Vũ khẽ tự giễu nói:

- Trước khi Lộc Sơn hội minh diễn ra, chẳng ai trong thiên hạ này chú ý quá nhiều đến sự tồn tại của Quả nhân? Ngay cả lúc Quả nhân đăng cơ thì đại đa số người trên đời chỉ cảm thấy Hoàng hậu lãnh khốc mà cường đại, kể cả trong cuộc chinh chiến với ba triều Hàn Triệu Ngụy trong những năm này thì người đời cũng gần như quên đi sự tồn tại của ta.

- Lúc không cần thì có thể ẩn nhẫn.

Hoàng đế Nguyên Vũ trầm mặc mấy hơi thở, sau đó nhìn hai

tướng cũng đang im lặng này, nói:

- Vậy sao lúc này lại không thể hiểu được việc này.

- Về phần Hoàng hậu, Quả nhân có thể dung túng nàng, những chuyện này đương nhiên là việc nhà của ta.

.....

- Ta cũng không ngờ rằng năm đó nàng và người kia cũng không phải ngẫu nhiên gặp nhau ở Trường Lăng.

Đi ra khỏi rừng, Lý tướng nhìn Nghiêm tướng bên cạnh mình, hít sâu một hơi rồi chậm rãi nói.

Nghiêm tướng cười trào phúng,

- Tình yêu của người trẻ tuổi thường mù quáng, tình yêu của người lớn mới chú ý lợi và hại. Đến trước tới sau thường quan trọng hơn thiên tư ưu tú. Điều nàng không thích nhất chính là nhận lấy sắp đặt, cho nên mặc dù được người nhà yêu cầu đến từ quận Giao Đông, cũng chưa chắc sẽ đồng ý thông gia với Thánh thượng lúc đó.

Lý tướng trầm mặc hồi lâu.

Gã biết được cả chuyện mà ngay cả hắn không hề biết mới là bí mật lớn nhất trong tất cả mọi chuyện năm đó.

Sự bố trí của vị đồng liêu của hắn trong chuyện này có lẽ là quyết định chính xác nhất, thủ đoạn tuyệt diệu nhất năm đó, bởi vì cuối cùng gã vẫn đạt thành mục đích, để cho quận Giao Đông và Trường Lăng đứng cùng chung một hướng. Nhưng mấu chốt nhất chính là nữ tử này không hề biết trong đó có sắp xếp trở thành Hoàng hậu như vậy, càng mấu chốt chính là nàng cường đại vượt xa tưởng tượng của mọi người.

- Ngươi cho rằng chuyện này thật sự vẫn là việc nhà giống như Thánh thượng nói ư?

Lý tướng ngẩng đầu lên, nhìn Nghiêm tướng hỏi.

Nghiêm Tướng chỉ lạnh lùng cười cười,

- Nếu ngươi tin tưởng thì cần gì phải hỏi ta.

Lý tướng lắc đầu, không nói nhiều nữa.

Q6 - Chương 12: Mặt hoa

Rất nhiều chuyện trên đời là ngẫu nhiên, nhưng cũng có rất nhiều chuyện nhìn có vẻ rất tình cờ lại là tất nhiên.

Vùng ngoại ô Trường Lăng.

Theo một chiếc xe ngựa lăn bánh trên đường, trong một gian phòng nhỏ rách nát bên cạnh có một gã Kiếm sư lẳng lặng đứng thẳng, tâm tình hắn lúc này càng thêm hưng phấn, hô hấp cũng dần dần dồn dập.

Sự chú ý và nhận biết của hắn hoàn toàn không ở trong toa xe, mà lại ở phu xe trên xe ngựa kia

Hắn biết tên phu xe kia ban đầu cũng mặc áo bào vàng giống như hắn, hơn nữa nếu không phải người kia đột nhiên rời đi, thì hắn cũng không thể mặc áo bào vàng cất bước trong Hoàng cung Trường Lăng như hiện giờ.

Người kia từ sau khi Hoàng hậu rời quận Giao Đông đến Trường Lăng thì đã đi theo bên cạnh nàng, nên hắn không rõ vì sao đối phương lại đột nhiên phản bội Hoàng hậu mà rời đi, chỉ biết kinh nghiệm của đối phương phong phú hơn mình nhiều, hơn nữa còn biết được càng nhiều thứ.

Thế cho nên cho dù bỏ ra nhiều công truy xét, nhưng vẫn luôn không nhận được tin tức gì, không thể tìm ra tung tích của đối phương.

Cho đến hôm nay thì người này mới lộ ra một chút sơ hở, cuối cùng bị xác định được hành tung.

Biết quá nhiều bí mật không nên biết, kết quả cuối cùng chỉ có thể là cái chết mà thôi.

Người kế nhiệm áo bào màu vàng cũng đến từ quận Giao Đông này không có bất kỳ sự đồng tình nào đối với người tiền nhiệm, hắn cũng không muốn phát sinh bất kỳ lời đối thoại nào với đối phương, chỉ muốn xác nhận thân phận của người kia, sau đó dùng thủ đoạn giết chết đối phương một cách nhanh nhất, sạch sẽ nhất.

Muốn xác nhận thân phận của đối phương cũng không nhất định phải tiến hành khi người đó còn sống.

Cho nên khi xác định người trên chiếc xe ngựa này đã không thể nào trốn thoát, hắn lập tức tùy ý hít thở, một thanh tiểu kiếm giấu kín trong tay áo hắn vang lên một tiếng "coong" to rõ, hóa thành một đường hào quang sáng ngời, xuyên thẳng qua từ cái lỗ phía trên nóc nhà.

Đạo kiếm quang sáng ngời này cũng không trực tiếp đánh úp tên xa phu trên xe ngựa kia, mà chỉ là một tín hiệu.

Sương mù ở hai bên đường trong rừng mùa đông cực kỳ nồng nặc, hai đạo phi kiếm một đỏ một trắng có kiếm ý rõ ràng mạnh hơn tiểu kiếm của người áo bào màu vàng này đồng thời bắn về phía phu xe trên xe ngựa kia.

Hai con ngựa phía trước xe cảm nhận được tử vong uy hiếp, lập tức điên cuồng hí, bốn vó tung bay, thế nhưng lại bị lực lượng khổng lồ đến từ đầu xe đè ép, thực sự vẫn phải dừng ngay tại chỗ, bốn vó như bới đất, bắn ra vô số bùn đất như bọt nước.

Không gian, thời gian chung quanh tên phu xe ngồi ở đầu xe ngựa kia giống như ngưng trệ, tốc độ của phi kiếm mang theo sát ý lạnh thấu xương phá không đánh tới khiến cho động tác của người này thoạt nhìn giống như bị tua chậm.

Đối mặt với hai cái tiểu kiếm một đỏ một trắng này, tên xa phu kia chỉ làm ra một động tác cực kỳ đơn giản.

Y lấy ra một cái gương nhỏ bằng đồng thau từ trong ngực, sau đó toàn lực huy động chân nguyên, rót vào phù văn huyền ảo trên tấm gương nhỏ bằng đồng này.

Sau đó một khắc, trên gương nhỏ bằng đồng phát ra vô số thanh âm nhỏ xíu như cá con quẫy nước, vô số đạo ánh sáng màu vàng nhạt như loan nguyệt nở rộ ra từ trên gương đồng thau, nhẹ nhàng nâng đỡ hai thanh tiểu kiếm kia, ngay sau đó đã triệt để giam cầm hai thanh tiểu kiếm tràn đầy sát ý này.

Hai thanh tiểu kiếm lơ lửng bên ngoài cơ thể tên phu xe này, rung động nhưng không thể đâm vào, đồng thời cũng không thể lui ra.

Kiếm sư áo bào vàng trong phòng nhỏ đã nhanh chân bước lên con đường, hắn nhìn hai thanh phi kiếm bị vây khốn kia, trên mặt lại không có bất kỳ vẻ khiếp sợ nào.

Đối phương đã đi theo Hoàng hậu lâu ngày, cho nên trên người có mang Phù khí tùy thân lợi hại đến cực điểm cũng là điều dễ hiểu, vả lại hai thanh tiểu kiếm này chỉ có tác dụng giữ chắc đối phương ở ngay tại chỗ, cuối cùng hiển nhiên sẽ có Tu hành giả mạnh hơn giết chết người này, điều hắn cần làm chỉ là phải có mặt để tận mắt chứng kiến quá trình người này bị giết chết.

Đôi mắt của hắn cực kỳ tự nhiên nhìn vào khu rừng mùa đông ở phía bên trái mình.

Nơi đó có một gã kiếm sư đang toàn lực chống cự, muốn đoạt lại phi kiếm bị trói của mình, cả khu rừng mùa đông không ngừng run rẩy, vô số cành khô bị bẻ gãy, ngay cả lá khô trên mặt đất cũng bị thổi bay ngược lên, giống như từng dòng suối phun ra từ giữa cây cối trong rừng.

Thân ảnh của một nữ tử chợt hiện ra theo vô số lá khô.

Trong những Tu hành giả đứng đầu ở Trường Lăng thì số lượng nữ tử rất ít, nhưng hễ là nữ tử, thường thường đều cực kỳ đáng sợ.

Nữ tử xuất hiện lúc này chính là Phan Nhược Diệp, chủ nhân Vị Ương cung trong hậu cung Trường Lăng.

Phan Nhược Diệp nhìn thoáng qua tên phu xe trên chiếc xe ngựa kia, hơn mười phiến lá khô bay ngược lên, chợt gia tốc đến mức trực tiếp bốc cháy trong không khí, hóa thành từng đạo hỏa tuyến. (hỏa tuyến: đường lửa)

Những hỏa tuyến này lại không hề trực tiếp rơi về phía phu xe trên chiếc xe ngựa kia, mà bắn về phía thiên địa chung quanh, trực tiếp cắt đứt liên hệ giữa cái gương nhỏ kia và nguyên khí trong thiên địa chung quanh.

Gương nhỏ bằng đồng thau chợt ảm đạm.

Hai thanh tiểu kiếm bắt đầu đâm về phía trước.

Bất kỳ Tu hành giả nào cũng không thể kịp né tránh cú đâm của phi kiếm trong khoảng cách ngắn như vậy.

Mắt thấy tính mạng của tên phu xe này sẽ đi đến hồi kết.

Nhưng cũng đúng lúc này, một đạo khí tức kiệt ngạo chợt giáng xuống trên con đường này.

Phan Nhược Diệp đột nhiên ngừng thở, ánh mắt chợt mở to, trên mặt lộ ra thần sắc không thể tin được.

Những hỏa tuyến kia chợt dập tắt.

Gương nhỏ bằng đồng thau lại tiếp tục tỏa ra hào quang, hai thanh tiểu kiếm bắt đầu gia tốc lại từ đầu lập tức treo lơ lửng trên

không trung.

Một gã Kiếm sư như cảm nhận được điều gì đó, hoảng sợ bay nhanh về phía trước.

Thế nhưng có một bàn tay còn nhanh hơn so với thân ảnh gã không biết bao nhiêu lần, nhìn như cực kỳ nhẹ nhàng đặt ở trên người gã.

"Đùng" - Một tiếng nổ tung.

Thân thể tên Kiếm sư này vỡ vụn ra nhưng gã lại không hề cảm thấy thống khổ chút nào.

Một mảnh xương vụn bay ra.

Kiếm sư trong rừng đông đối diện kia vừa mới cảm nhận được khí tức kiệt ngạo tiếp xúc với cơ thể, xương vụn đã đâm vào từ giữa hai hàng lông mày của gã, mang theo một vòi máu tươi bắn ra ngoài ở phía sau đầu.

Thân thể của tên Tu hành giả áo bào vàng trên đường run rẩy kịch liệt.

Trong tiềm thức của hắn, cho dù là Hoành Sơn Hứa Hầu nổi tiếng phách liệt trong mười ba hầu Đại Tần cũng không thể có khí tức kiệt ngạo phách liệt như thế, mấu chốt nhất chính là... không thể nào mạnh mẽ như vậy!

Đồng tử của hắn kịch liệt co rút lại, nhìn thấy người kèm theo cuồng phong phản chiếu trong đồng tử hắn, lại là một nữ tử!

Đây là một nữ tử trung niên, mặc một bộ đạo bào tầm thường, trên mặt có hai vết sẹo nhìn thấy mà giật mình, khiến cho cô giống như đeo một cái mặt nạ dữ tợn.

- Ngươi là ai!

Gã run rẩy hét lên.

- Sư tôn?

Phan Nhược Diệp xoay người, nhìn nữ tử trung niên đột nhiên xuất hiện, chỉ một lần hành động đã giết chết hai gã Kiếm sư cường đại này, thần sắc cực kỳ khó hiểu.

- Sư tôn?

Tu hành giả áo bào màu vàng này mở miệng, hắn không nhịn được muốn nói cái gì đó, song cũng chỉ trong nháy mắt vừa mới mở miệng, một cỗ khí tức thô bạo đã rơi vào trong miệng hắn.

Đầu của hắn trực tiếp vỡ tung ra giống như một quả dưa hấu chín bị người ta gõ một búa.

- Sư tôn, chuyện này là sao?

Phan Nhược Diệp không thể nào hiểu được vì sao sư tôn vốn bế quan không ra lại đột nhiên xuất hiện ở chỗ này, càng không thể hiểu vì sao ngài ấy lại dùng loại thủ đoạn thô bạo này trực tiếp giết chết những Tu hành giả ở đây.

Nữ tử trên mặt có vết sẹo dữ tợn như đeo mặt nạ hoa lại không có trả lời vấn đề của nàng trước, mà chỉ nhìn hai con ngựa còn đang nóng nảy bất an kia một cái.

Hai con ngựa kia cũng lập tức cứng đờ, tiếp theo chợt nổ tung thành vô số mảnh vụn máu thịt.

- Chuyện năm đó mà ngươi muốn nói với ta chính là chuyện liên quan đến việc người đó chém mặt hoa của ta xưa kia. (Mặt hoa: gương mặt xinh đẹp như hoa của nữ tử)

Nữ tử trung niên vẫn không trả lời câu hỏi của nàng, thế nhưng ánh mắt đã chuyển sang người phu xe trên đầu xe kia,

chậm rãi và ngang ngược nói:

- Ngươi muốn nói gì?

Hô hấp của Phan Nhược Diệp ngừng lại thêm lần nữa.

Rất nhiều người ở Trường Lăng bây giờ đã quên mất nữ tử trung niên này, cũng quên mất một chuyện cực kỳ nổi danh ở Trường Lăng xưa kia.

Song nàng đương nhiên biết thân phận của nữ tử trung niên này, biết người năm đó chém mặt hoa của nàng là ai.

Phu xe vốn bị khí tức ngang ngược bao vây chợt ngẩng đầu lên, thu hồi kính nhỏ.

Y biết người nữ tử trung niên này đã tĩnh tu rất nhiều năm, nhưng tâm tình cô giờ phút này chỉ sợ còn nóng nảy hơn so với năm đó, cho nên y không có bất kỳ lời vô nghĩa nào, chỉ nói:

- Năm đó người nọ chém mặt hoa của ngươi là bởi vì Trịnh Tụ khiêu khích.

Q6 - Chương 13: Cổ Sinh*

(Cổ sinh: sinh trưởng như sâu độc)

Nữ tử trung niên nở nụ cười.

- Cái chuyện cười này thật sự không có gì đáng cười.

Cô mỉm cười nhìn phu xe kia, nói.

Vết sẹo trên mặt cô là vết thương do kiếm tạo nên, nhìn qua có vẻ rất nông, nhưng bởi vì kiếm khí xé rách và kình khí bắn tung tóe lại xốc tung rất nhiều da thịt, thậm chí cắt đứt khả năng tái sinh một lần nữa của rất nhiều huyết nhục và da thịt.

Hơn nữa không biết vì sao, ngoại trừ đạo kiếm thương này ra còn có rất nhiều vết thương nông cạn đan xen cùng một chỗ, nhìn qua giống như có người dùng lưỡi dao sắc bén rạch tới rạch lui nhiều lần ở trên mặt nàng.

Bây giờ cô nói những lời này không có gì đáng cười, nhưng lại nở nụ cười, hơn nữa khi cô cười rộ lên, trên mặt có rất nhiều vết thương chồng chất lại với nhau, giống như một đóa hoa cực kỳ ác độc, nở rộ vô số cảm xúc tiêu cực, cho nên khiến cho người ta có cảm giác cực kỳ kiệt ngạo và dữ tợn.

Một cỗ lực lượng thô bạo đã thực sự rơi vào trên người phu xe ngồi ở đầu xe, người nam tử từng là sứ giả áo bào vàng của quận Giao Đông đã đi theo Trịnh Tụ từ quận Giao Đông tới Trường Lăng này biết mình sẽ bị lực lượng này xé rách thành vô số mảnh máu thịt bất cứ lúc nào, nhưng y lại nở nụ cười cực kỳ bình tĩnh, mang theo một tia ánh nắng thảm đạm khi vào đông.

- Đây đích thật là một trò đùa thực sự không đáng để cười.

Y nhìn thẳng nữ tử trung niên này, thong thả mà nghiêm túc nói:

- Nhưng sự thật chính là như thế, mặc dù ngươi và Trịnh Tụ tình như tỷ muội, nhưng người kia cố ý đến chém mặt hoa ngươi, cũng xuất phát từ sự khiêu khích của nàng.

Nụ cười của nữ tử trung niên biến mất.

Nàng dùng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống nam tử này, phảng phất hờ hững như nhìn một con giun dế.

Tất cả sinh linh chung quanh con đường này dường như đã sợ hãi trốn chết, chung quanh cực kỳ tĩnh mịch.

Khuôn mặt của Phan Nhược Diệp ngày càng trở nên nhợt nhạt.

Nàng nhìn vết sẹo nhìn thấy mà giật mình trên mặt sư phụ mình, thầm nghĩ nếu như nam tử này nói là thật, vậy sư phụ sẽ làm ra chuyện gì?

Nữ tử trung niên tựa như tốn chút thời gian để hồi tưởng lại rất nhiều chuyện, sau đó hờ hững nói:

- Khi hắn cố ý đến tìm ta so kiếm, hắn còn chưa kết giao với Trịnh Tụ.

- Ngươi nói là sự thật.

Nam tử ngồi ở đầu xe gật đầu và nói tiếp:

- Thậm chí cả khi hai người các ngươi chưa bao giờ gặp nhau, nhưng đối với nàng thì ngươi đã là một mối đe dọa. Ngươi là đời sau của Hoàng thất nước Trần, tuy rằng quốc gia này không còn tồn tại, nhưng thân phận địa vị kể cả thế lực sau lưng ngươi lại không thua gì con gái của cựu quý tộc quyền quý ở Trường Lăng,

mấu chốt nhất chính là thiên kim của đám cựu quý tộc quyền quý ở Trường Lăng lúc ấy không có ai có thiên phú tu kiếm và tư sắc như ngươi.

Trong con ngươi của nữ tử trung niên lóe lên một vẻ sáng bóng quái dị nào đó, giống như một loại hồi ức mang ánh sáng đến cho cô, đồng thời cô cũng rất quái dị nói:

- Nhưng tính tình của ta rất kém.

- Đối với một số người mà nói, tính tình nóng nảy có thể xem là ghét ác như cừu, xem như thẳng thắn.

Nam tử ngồi ở đầu xe nói:

- Đặc biệt là đối với những thiên tài không thể kiềm chế bản thân mà nói, điều này có thể trở thành một điểm hấp dẫn.

Sau khi dừng lại một chút, y tiếp tục nói:

- Thiên tài thường không phải là người bình thường, sẽ có rất nhiều điểm đặc biệt khác biệt với người.

Vô số bụi bặm từ trên mặt đất bay bổng lên.

Nữ tử trung niên đột nhiên cười lạnh vô cùng ngang ngược, quần áo trên người cô bay phất phới,

- Cho nên ý của ngươi là khi Trịnh Tụ vừa mới đến Trường Lăng, hoặc có thể là lúc nàng còn chưa tới nơi này, còn chưa gặp mặt ta, thì nàng đã cho rằng ta có thể là đối thủ của nàng?

Nam tử ngồi ở trên đầu xe cung kính và nghiêm túc nói:

- Đúng là như vậy.

Sau đó, trước khi nữ tử trung niên tiếp tục lên tiếng, y lại bồi thêm một câu,

- Các ngươi không hiểu rõ những kinh lịch tới trưởng thành của nàng ở quận Giao Đông, cho nên mới không thể lý giải được.

Đôi mắt của nữ tử trung niên hơi nheo lại, cô chỉ trực tiếp hỏi:

- Tại sao ngươi lại phản bội nàng? Ở trong Trường Lăng, mặc dù ngươi là nô bộc của nàng, nhưng địa vị thực tế chỉ sợ cũng không thua gì những Ti thủ kia.

- Sở dĩ nói các ngươi có nghi vấn như vậy, chỉ bởi vì không hiểu rõ quận Giao Đông, không biết những kinh lịch tới trưởng thành và người trong nhà nàng.

Nam tử ngồi ở trước đầu xe hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

- Các ngươi không hiểu rõ những điều này, cho nên ta không thể giải thích rõ ràng.

- Tốt nhất ngươi nên nói nhanh hơn một chút.

Nữ tử trung niên chỉ hờ hững nói:

- Ta không có nhiều kiên nhẫn.

- Quận Giao Đông cũng là cựu quý tộc, nhưng khởi đầu là Ngoại vương, vẫn luôn không cách nào đưa thân vào Trường Lăng, dù cho có thực lực nhưng vẫn luôn bị xa lánh, ở trong mắt những cựu quý tộc Trường Lăng chỉ sợ cũng chỉ xem là nông dân mà thôi. Chính quận Giao Đông cũng rất rõ điểm này.

Nam tử ngồi ở đầu xe gật đầu, nói:

- Thực lực và địa vị không tỷ lệ thuận hiển nhiên sẽ sinh ra dã tâm dị dạng. Ý tưởng của quận Giao Đông cũng không chỉ có thể đứng trong hàng ngũ quý tộc Trường Lăng, mà là có thể hoàn toàn áp đảo những cựu quý tộc từng xem thường và cười nhạo mảnh đất này. Thế nhưng quật khởi như Ba Sơn Kiếm Tràng cuối cùng

còn phải dựa vào vài nhân vật nghịch thiên, cho nên bọn họ muốn quật khởi rốt cuộc còn cần có người như Trịnh Tụ.

- Thế hệ này của quận Giao Đông rất là may mắn, các ngươi chỉ biết Trịnh gia xuất hiện một thiên tài tu hành có thiên phú cực cao như nàng, nhưng lại không biết, thực ra cũng không phải là một.

- Trong thế hệ như nàng bao gồm những người được tiểu thiếp sinh ra, tổng cộng có bốn người thiên tài tu hành có thiên phú cực cao.

- Quận Giao Đông bỏ ra thời gian mười lăm năm, cuối cùng thành công chính là vì giống như dưỡng cổ, nuôi ra một người Trịnh Tụ.

- Hiện tại người trong thiên hạ bao gồm cả người Trường Lăng đều nói nàng lãnh khốc, nhưng nếu biết nàng làm cách nào để sống sót rời khỏi quận Giao Đông, đương nhiên sẽ hiểu được nếu nàng không trở nên lãnh khốc như vậy. Vậy thì người rời khỏi chỗ đó đến Trường Lăng không phải là nàng.

.....

Lông mày của nữ tử trung niên hơi nhíu lại.

Hô hấp của Phan Nhược Diệp không kìm được trở nên dồn dập, nàng không nhịn được nhìn nam tử ngồi ở đầu xe, nói:

- Ý của ngươi là thực ra nàng có mấy người huynh đệ tỷ muội thiên phú kinh người, thế nhưng trong nhà nàng lại ép buộc bọn họ tự giết lẫn nhau để bức bách họ tu hành, cuối cùng toàn bộ những người còn lại đã chết đi, chỉ còn lại mỗi mình nàng còn sống?

- Có một số trong đó trực tiếp chết trong tay nàng, cũng có một số người dù không bị nàng trực tiếp giết chết nhưng cũng không

kém bao nhiêu.

Nam tử ngồi ở đầu xe nhìn nàng gật đầu, nói tiếp:

- Lúc trưởng bối trong nhà nàng dùng các loại phương pháp cực đoan để chọn ra một người có thể tiến vào Trường Lăng, cũng dạy cho các nàng cách lựa chọn thuộc hạ của bản thân, làm thế nào để khống chế lòng trung thành của bọn họ.

- Khống chế lòng trung hành của bọn họ?

Phan Nhược Diệp không nhịn được lặp lại những lời này, nàng cảm thấy những lời này rất chói tai.

Nam tử ngồi ở đầu xe nói:

- Bởi vì dưới cái nhìn của nàng, giữa thuộc hạ và mình không có bất cứ điều gì có thể đủ tin tưởng và không thay đổi, vì vậy ngay cả lòng trung thành thì nàng ta vẫn phải kiểm soát. Đối với nàng và nói, người nhà là một trong những thủ đoạn kiểm soát quan trọng nhất. Cho nên vì có được một tên thuộc hạ có chút năng lực lại đủ trung thành với nàng, việc nàng làm chính là giết chết người nhà của ta trước kia, sau đó lại nghĩ cách tìm người nhà mới cho ta.

Phan Nhược Diệp lập tức ngừng hô hấp, chợt nghĩ đến khả năng nào đó cho nên lập tức nói không nên lời.

Nam tử ngồi ở trước đầu xe chậm rãi nói tiếp,

- Khi ta thậm chí còn chưa phải là Tu hành giả, lúc đó ta chỉ là một người đọc sách bình thường, sau đó khi cả nhà đi du lịch lại gặp phải giặc cỏ, cuối cùng người thân của ta bị giết chết, chỉ còn ta được người nhà nàng cứu. Một vài năm sau đó ta tỉnh lại từ trong cơn ác mộng, lại có thêm một nữ tử yêu thích, một gia đình mới. Thế nhưng nàng vẫn chưa hề nghĩ tới, rất nhiều năm sau ta đến Trường Lăng, lại bởi vì một chuyện nhỏ đã khiến cho ta có thể

tra ra, giặc cỏ giết chết người nhà ta năm đó bao gồm cả gia đình mới của ta hiện tại đều chỉ là do nàng sắp đặt. Người nhà mới của ta chẳng qua cũng từ nàng bố trí ra.

Nam tử ngồi ở đầu xe nói đến đây, chợt nở nụ cười thật thảm đạm, sau đó y nhìn Phan Nhược Diệp, giọng nói trở nên trầm thấp một chút,

- Lại nói tiếp có lẽ ngươi không tin, lúc ấy nàng vì hoàn thành việc học do trong nhà bố trí mà tìm kiếm một tên thuộc hạ như ta, cuối cùng phái người giết chết người nhà ta, lúc ấy nàng chỉ mới bảy tuổi... chỉ là một đứa nhỏ bảy tuổi a, thế nhưng nàng đã có thể hoàn thành chuyện như vậy.

Q6 - Chương 14: Hai vết kiếm thương

Phan Nhược Diệp không hiểu sao lại cảm thấy cơ thể mình lạnh lẽo.

Bởi vì mặc dù nàng không phải xuất thân từ quận Giao Đông, nhưng cũng là một cô nhi do chiến tranh.

- Trịnh Tụ chưa bao giờ là thiên kim quý tộc vô ưu vô lự đến Trường Lăng du sơn ngoạn thủy.

Nam tử ngồi ở đầu xe trên mặt đầy vẻ ảm đạm nhìn Phan Nhược Diệp và nữ tử trung niên, nói tiếp:

- Nàng đến Trường Lăng chính là thay mặt cho toàn bộ lợi ích của quận Giao Đông, đại biểu cho dã tâm áp đảo toàn bộ quý tộc quyền quý của toàn bộ quận Giao Đông. Hơn nữa nàng thực sự đã làm được.

- Ta cũng chỉ có thể xem những lời mà ngươi nói như là một câu chuyện xưa, thế nhưng nói cho cùng thì cũng chỉ là chuyện xưa.

Nữ tử trung niên nhìn nam tử ngồi ở đầu xe, sau đó ánh mắt lại dừng ở cửa xe đang đóng lại phía sau y,

- Ngươi biết tâm tình của ta rất nóng nảy, cho nên nếu có thứ gì đó có thể khiến ta tin phục, ngươi phải cho ta nhìn thấy nhanh một chút.

Nam tử ngồi ở đầu xe gật đầu, không nói gì nữa mà chỉ xoay người mở cửa xe.

Vì để cho nữ tử trung niên này nhìn rõ ràng hơn một chút, y xuống xe ngựa, bước qua một bên, để cho ánh mặt trời chiếu vào trong xe.

Trong xe cũng có một người nữ tử đang ngồi.

Trang phục của nàng cực kỳ mộc mạc, lúc ban đầu có vẻ trấn định, nhưng khi ánh mặt trời chiếu lên người nàng, thân thể nàng lại bắt đầu run rẩy.

Nàng ngẩng đầu lên, cũng là một khuôn mặt hoa.

Trên mặt nàng cũng có một vết kiếm.

Nữ tử trung niên lập tức nhíu lông mày lại.

Tuổi tác của nữ tử trong xe xấp xỉ với cô, cô nhìn người này, thoáng có loại cảm giác quen thuộc, mấu chốt nhất chính là bên trong ánh mắt của nữ tử trong xe lóe lên, hàm chứa rất nhiều cảm xúc khó có thể nói rõ,tựa như cô cũng là người quen cũ của nàng.

- Ta có quen ngươi không?

Nữ tử trung niên này có chút thất thần, cô theo bản năng lên tiếng nói tiếp:

- Ngươi là ai?

Nữ tử trong xe không dám nhìn cô, thân thể nàng càng run rẩy kịch liệt, trong lúc nhất thời lại không hề lên tiếng.

Khí tức trên người nữ tử trung niên này càng thêm thô bạo, xao động bất an, dường như cảm thấy thật sự khó có thể khống chế.

- Tiểu thư Kỷ Thanh Thanh nước Trần, bằng hữu của ngươi ở Trường Lăng cũng không nhiều lắm, đối với ngươi mà nói, Trịnh Tụ từ quận Giao Đông đến có thể tính một người, sư muội Hứa

Nhược Hách của ngươi đương nhiên cũng tính là một người.

Nam tử bên cạnh xe ngựa cúi đầu kính cẩn nói:

- Không nghĩ tới ngay cả sư muội của mình mà ngươi cũng không nhận ra.

Tiếng gió thổi đột ngột ngừng lại.

Trong lúc này tất cả không khí đều bị một loại lực lượng khủng bố giam cầm, tĩnh lặng.

Hoàn toàn yên tĩnh.

Bởi vì vị tiểu thư nước Trần ngày xưa này cần tuyệt đối yên tĩnh.

- Sư muội?

Cô lên tiếng.

Thanh âm có chút do dự, có chút rối rắm, nhưng lại mang theo một loại lực lượng cực kỳ kinh tâm động phách, xuyên qua năm tháng, tựa như lập tức kéo cô và nữ tử trong xe kia về Trường Lăng rất nhiều năm trước.

- Sao trên mặt ngươi lại có một vết kiếm thương như vậy?

- Là người nào đã chém một kiếm lên trên mặt ngươi?

Cô tiếp tục lên tiếng, ngay cả bản thân cô cũng nghe được giọng nói của mình có chút trống rỗng.

Tâm tình của nữ tử trong xe cũng dao động kịch liệt hơn, nàng hơi ngẩng đầu nhìn cô, bờ môi không ngừng run rẩy, nhưng lại không thể phát ra bất cứ thanh âm nào.

- Chắc hẳn ngươi cũng nhìn ra được vết kiếm trên mặt nàng là

do kiếm ý gì hình thành.

Lúc này, thanh âm của nam tử đứng bên xe ngựa lại vang lên.

Nữ tử trung niên bên ngoài xe ngựa, cũng chính là tiểu thư Kỷ Thanh Thanh nước Trần vốn rất nổi danh ở Trường Lăng nhiều năm về trước, ánh mắt không kìm được rơi vào vết sẹo trên mặt nữ tử trong xe.

Đồng tử của cô trong nháy mắt co rút lại,

- Trảm tơ tình? (Trảm Tình Ti)

Nam tử chậm rãi nói:

- Ở Trường Lăng khi đó chỉ có ngươi và sư muội ngươi lĩnh ngộ đạo kiếm ý này.

Phan Nhược Diệp vẫn luôn nghe nhưng cơ thể lại càng ngày càng lạnh, lúc nghe được những lời này, hô hấp của nữ tử này chợt ngừng lại!

- Khi đó sư tôn đều đã qua đời, quả thật cũng chỉ có ta và sư muội mới có đạo kiếm ý này, nếu như không phải do ta chém, vậy chính là do sư muội ngươi tự gây nên.

Giọng nói của Kỷ Thanh Thanh cũng chợt lạnh xuống, mang theo một loại ý vị tàn nhẫn,

- Vậy sư muội, vì sao ngươi lại chém một kiếm này lên trên mặt mình?

Nam tử ở bên xe ngựa muốn lên tiếng.

Song lại có một cỗ khí tức thô bạo lập tức đè ở chỗ cổ họng của y,

- Nếu như không muốn chết thì để cho nàng tự mình nói, để

nàng tự kể cho ta nghe.

- Sư tỷ.

Nữ tử trong xe cơ thể run rẩy thật lâu, rốt cục phát ra thanh âm.

Kỷ Thanh Thanh ngoảnh mặt sang một bên, không nhìn nàng mà chỉ lạnh lùng nói:

- Sau đó thì sao?

- Trần Vương Kiếm kinh.

Nữ tử trong xe đột nhiên khóc lên, khí lực toàn thân đều hoàn toàn biến mất, cho nên nàng không thể nào chống đỡ thân thể của mình, nằm úp sấp ở phía trước, nức nở khóc lóc hô:

- Vì Trần Vương Kiếm kinh.

Kỷ Thanh Thanh vẫn không nhìn nàng như trước, chỉ lạnh lùng nói:

- Sau đó thì sao?

- Trần Vương Kiếm kinh ở trong tay quận Giao Đông. Trịnh Tụ dùng Trần Vương Kiếm kinh làm điều kiện trao đổi, chỉ cần ta chém lên mặt mình một kiếm, sau đó để cho một số người nhìn thấy rồi rời khỏi Trường Lăng, ả sẽ đưa Trần Vương Kiếm kinh cho ta.

- Rồi sau đó? Ngươi thật sự chém một kiếm này lên mặt mình sao?

Kỷ Thanh Thanh nở nụ cười, cười đến mức khiến tất cả mọi người cảm giác được trên đời này không bao giờ có nụ cười khiến người hoảng sợ hơn.

- Sau đó ngươi để cho người của Ba Sơn Kiếm Tràng nhìn thấy vết thương trên mặt mình, làm cho bọn họ đặc biệt là Vương Kinh Mộng cho rằng một kiếm trên mặt ngươi là do ta chém?

Nữ tử trong xe khóc không thành tiếng, nhưng vẫn gật đầu.

Nụ cười của Kỷ Thanh Thanh càng thêm nồng đậm,

- Sau đó ả đã tìm cách truyền chút tin tức vào tai Vương Kinh Mộng, làm cho hắn cảm thấy ta ghen tị với tài năng và mỹ mạo của sư muội, buộc ngươi rời khỏi Trường Lăng... Lại thêm theo trong lời đồn thì tính tình của bản thân ta cũng rất kém, cho nên hắn đã nghe lời người ta nói, tin tưởng đó là thật?

Giọng nói của cô quanh quẩn giữa con đường này.

Không ai trả lời.

- Vì một bộ kiếm kinh của sư môn, có đáng không?

Tiếng cười của cô lớn hơn một chút, cô dùng một loại ánh mắt châm chọc đến cực điểm nhìn nữ tử trong xe,

- Mặc dù Trần Vương Kiếm kinh cường đại, nhưng không phải là Cửu Tử Tằm hay Cô Sơn Kiếm Tàng trong truyền thuyết, mặc dù đạt được cũng chắc chắn không có khả năng vô địch thiên hạ, nhiều nhất cũng chỉ có thể áp chế ta. Sư muội, ngươi tranh giành làm gì vậy?

Vẫn không có ai trả lời.

Nữ tử trong xe nước mắt chảy ròng ròng nhưng lại không biết trả lời như thế nào, mà nam tử ở bên xe ngựa biết nếu như mình trả lời thay nàng, vậy y thật sự sẽ trực tiếp chết đi ngay tức khắc.

- Sư muội.

Nụ cười của cô càng thêm trào phúng và dữ tợn một chút,

- Nếu ngươi và ả đã hoàn thành giao dịch như vậy, cũng đã chiếm được trọng bảo của sư môn như ước muốn, vậy vì sao còn vì một hạ nhân là thuộc hạ dưới tay nàng mà tới nơi này, còn có thể như một con chó khóc lóc ở trước mặt ta như vậy?

Sau khi nói xong câu đó, cổ họng nam tử ở bên xe ngựa buông lỏng, cỗ sát ý thô bạo kia rời khỏi cổ họng y, nhưng lại rơi vào trên người nữ tử trong xe.

Thân thể nữ tử trong xe cứng ngắc, sau đó nàng lên tiếng,

- Ả muốn không có bất kỳ sơ hở nào, không muốn cho người ta biết chuyện này, cho nên ả muốn ta và Trần Vương Kiếm kinh cùng nhau biến mất, mà không phải chỉ rời khỏi Trường Lăng.

- Cuối cùng nàng không chết, là ta để cho nàng tiếp tục sống sót.

Nam tử bên xe ngựa trả lời một cách cực kỳ đơn giản,

- Nàng nợ ta một mạng, cho nên mới có thể theo ta xuất hiện ở trước mặt ngươi.

- Vương Kinh Mộng cũng không phải là heo, chỉ dựa vào một ít lời nói đã đến chém ta một kiếm?

Kỷ Thanh Thanh cười gằn cực kỳ ác độc, nói.

- Bởi vì không chỉ một người khiến hắn ảo tưởng như vậy.

Nam tử ở bên xe ngựa chậm rãi nói:

- Hơn nữa khi đó hắn mặc dù chưa kết giao với Trịnh Tụ, nhưng Cố Hoài đã kết giao với ả... mà Cố Hoài chính là bằng hữu hắn tín nhiệm.

- Nhưng Cố Hoài cũng không còn, chết có nghĩa là không còn người đối chứng.

Kỷ Thanh Thanh hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra, sau đó thu liễm nụ cười, lạnh lùng nhìn nam tử này,

- Một tên nô tài giống như con chó làm việc cho Trịnh Tụ nhiều năm nhưng lại một lòng muốn báo thù, một vị sư muội nhìn qua còn không bằng con chó... Nếu vì bí kíp của sư môn mà có thể phản bội ta, vậy có lý gì ngươi không thể bởi vì cám dỗ khác mà nói lời lừa gạt ta ở hiện tại?

Khuôn mặt nam tử ở bên xe ngựa không có bất kỳ biến hóa nào, y chỉ ngẩng đầu, nhìn nữ tử cường đại mà ngang ngược này, nói:

- Bởi vì còn có một người có thể chứng minh, mà ngươi có thể tin tưởng người kia tuyệt đối.

Thần sắc Kỷ Thanh Thanh cực kỳ hờ hững nói:

- Ai?

Nam tử bên xe ngựa nghiêm túc nói:

- Bách Lý Tố Tuyết.

Q6 - Chương 15: Bế sơn

- Bách Lý Tố Tuyết?

Mí mắt Kỷ Thanh Thanh chậm rãi rũ xuống.

- Hắn đương nhiên có đủ sức nặng, Bách Lý Tố Tuyết, tông chủ Mân Sơn Kiếm tông. Đây là nhân vật ở Trường Lăng có phân lượng nặng hơn nhiều so với ta. Nhất là sau khi Cố Hoài chết, phân lượng của hắn càng thêm nặng.

Cô chậm rãi nói,

- Nếu như ngay cả hắn đều nói chuyện này là thật, vậy ta đương nhiên có thể tin tưởng.

- Chỉ là.

Cô không nhìn nam tử kia, nhưng lại có một cỗ sát ý như thực chất, cũng bình thường giống như lộ ra theo tâm ý của cô, bao phủ nam tử kia một cách cực kỳ tự nhiên,

- Ta và Bách Lý Tố Tuyết không hề có bất kỳ giao tình gì.

- Đây chẳng qua là ngươi cho rằng như vậy.

Nam tử lắc đầu, không để ý sát ý mà cô lộ ra, nói:

- Ở thời điểm ngươi không biết, lại có rất nhiều chuyện đã phát sinh.

Kỷ Thanh Thanh nhìn y, chậm rãi cười lạnh, nói:

- Vấn đề mấu chốt lớn nhất chính là cho dù hắn biết một số

chuyện, nhưng hắn và ta lại không có quan hệ gì, vậy hắn dựa vào cái gì để nói chuyện hoặc là giải thích với ta?

Nam tử khẽ cười cười, dường như đang cười nhạo một số chuyện phát sinh năm đó, lại giống như đang cười nhạo Kỷ Thanh Thanh vô tri.

Thế nhưng không biết vì sao, dù vẻ mặt y lộ ra thần sắc như vậy song lại không khiến Kỷ Thanh Thanh tức giận.

- Ngươi có thể đi.

Trái lại cô lạnh lùng quay đầu, nhìn khuôn mặt cực kỳ tái nhợt của Phan Nhược Diệp, nói.

- Đi?

Phan Nhược Diệp ngẩn người, bất an mà không thể hiểu được run rẩy nói:

- Sư tôn, đệ tử không hiểu ý của ngài.

- Ngươi còn không rõ sao?

Khóe miệng Kỷ Thanh Thanh lần nữa hiện lên vẻ tàn nhẫn,

- Ngươi cũng là người của Trịnh Tụ, nên ta cũng không thể hoàn toàn tin tưởng ngươi. Hoặc có thể nói, hiện tại ta không thể tin tưởng bất cứ kẻ nào.

- Sư tôn, ta...

- Không có nhiều người còn sống ở đây, mà ta lại không muốn nhiều người biết được bí mật, cho nên đầu tiên ngươi phải suy nghĩ cho kỹ mình nên tới nơi nào.

Kỷ Thanh Thanh nở nụ cười nhìn nàng, nụ cười lạnh lùng đến mức khiến người sợ hãi,

- Ngươi có thể trở về Hoàng cung, nói cho Trịnh Tụ biết là ta giết những người này, ngươi cũng có thể tới bất cứ nơi nào mà mình thích, nhưng ít nhất hiện tại ta không muốn ngươi ở lại chỗ này.

Thân thể Phan Nhược Diệp hơi chấn động.

Kỷ Thanh Thanh không nhìn nàng nữa, nhưng một cỗ sát ý rơi xuống người Phan Nhược Diệp, lại cho thấy thái độ không thể cự tuyệt của cô lúc này.

Phan Nhược Diệp lặng im không nói nên lời.

Sau đó nàng khom người hành lễ thật sâu với cô.

- Mang theo người bên trong xe ngựa kia, bất kể ngươi coi nàng là người nào, bất kể ngươi muốn xử lý nàng ra sao thì tốt nhất phải để cho nàng biến mất trước mắt ta.

Khi Phan Nhược Diệp bước đi, giọng nói lạnh lùng của nữ tử trung niên lại vang lên.

Nàng hơi do dự một chút, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Trên đường có lá vàng bay lên.

Thanh âm hơi đơn bạc của cô và tiếng khóc nức nở của nữ tử trong xe biến mất ở giữa đường.

- Kỳ thật ngài thực sự không hề ngang ngược như trong truyền thuyết.

Nam tử khom người thật sâu, ngay cả ngữ khí cũng trở nên tôn kính hơn,

- Ngài là một người rất hiền lành.

- Ngươi có tư cách gì nói ra lời như vậy?

Kỷ Thanh Thanh lớn tiếng cười lạnh,

- Dù cho tất cả những điều ngươi nói đều là sự thật, thì ngươi cũng chỉ là đồng lõa trong những chuyện năm đó, thực sự cũng chỉ là con chó làm việc vì ả.

- Ngươi đừng quên, tính tình của ta ngang ngược, bao gồm một ít chuyện xưa nói đến diện mạo ta không đẹp nhưng lại cực kỳ thích chưng diện, thậm chí còn ghen tị người yêu cái đẹp, đồng thời tự cho mình là bất phàm.....Nếu những gì ngươi nói trước đó là sự thật, vậy cuối cùng tất cả những nhận xét liên quan đến ta kia là do ai tạo ra?

Cô nhìn tên nam tử này, lạnh lùng nói tiếp:

- Nhất là sau khi Vương Kinh Mộng chém một kiếm lên trên mặt ta, thực sự bất kỳ kẻ nào khi thấy ta đều sẽ cảm thấy ta không dễ nhìn, đều sẽ cảm thấy tính tình ta ngang ngược, cũng sẽ cảm thấy tất cả những nhận xét và chuyện xưa liên quan đến ta đều là sự thật.

Cô dừng một chút, hít sâu một hơi rồi nở nụ cười,

- Sự thật là dường như ta không làm gì cả nhưng lại bị biến thành người như vậy, được nhận định là người như vậy. Sau đó, ta chỉ có thể làm một người như vậy.

Khuôn mặt của nam tử không có chút biến hóa, y chỉ nhẹ nhàng nói:

- Ta không hy vọng sẽ được tha thứ, dù cho phải trả giá bằng sinh mệnh của mình.

- Oan có đầu, nợ có chủ.

Sau đó y cũng dừng một lúc, rồi nghiêm túc nói:

- Bất cứ ai cũng sẽ phải trả giá cho những gì họ làm.

Kỷ Thanh Thanh cười thật lâu.

Nụ cười của cô xấu xí hơn của bất cứ người nào, đồng thời cũng thê lương hơn bất cứ ai.

Cô đã nghĩ tới rất nhiều chuyện liên quan đến bản thân mình.

Cô nghĩ về gương mặt xinh đẹp như hoa(mặt hoa) của bản thân lúc còn trẻ.

Dung nhan của cô khi đó mặc dù không đến mức vô song ở Trường Lăng, nhưng cũng co thể coi là tuyệt mỹ.

Thiên phú của cô khi đó dù cho không thể sánh với hai chữ đứng đầu Trường Lăng, nhưng cũng là một trong những người hàng đầu.

Nhưng những hình ảnh kia đã phủ bụi quá lâu, cho nên cực kỳ xa lạ.

Đến mức đó là một quãng đời tựa như hoàn toàn không có chút liên quan đến cô.

Nụ cười của cô càng ngày càng lạnh, cho đến cuối cùng lại tan biến.

- Nếu ngươi nói rất nhiều chuyện đã phát sinh ở thời điểm ta không biết được, vậy ngươi phải nói cho ta biết, rốt cuộc chuyện Bách Lý Tố Tuyết làm ra có liên quan gì đến ta.

- Đó là sau khi Vương Kinh Mộng khiêu chiến, cũng chém một kiếm lên trên mặt ngài, sau rất nhiều năm trôi qua khi Trịnh Tụ đã ở cùng một chỗ với Vương Kinh Mộng. Thậm chí khi đó Hàn đã bị diệt, Triệu cũng chỉ đang kéo dài hơi tàn.

Nam tử nhìn cô, nói cực kỳ chậm mà cũng cực kỳ trịnh trọng,

bởi vì đối với hiện tại mà nói, phân lượng của chuyện này đã nặng đến khó có thể tưởng tượng.

- Bách Lý Tố Tuyết và Vương Kinh Mộng gặp nhau ở nhà tranh bên suối Thiên Trúc, Bách Lý Tố Tuyết và hắn thảo luận một số chuyện, trong đó bao gồm cả chuyện của ngài, sau đó Bách Lý Tố Tuyết lập tức đoạn tuyệt với hắn, từ đó về sau đóng cửa sơn môn không gặp hắn nữa, cả cuộc đời hắn cũng không có khả năng tiến vào Mân Sơn Kiếm tông.

Thanh âm của y cực kỳ vững vàng, lại cực kỳ trịnh trọng, thế nhưng thân thể Kỷ Thanh Thanh lại không kìm được chấn động,

- Ngươi nói cái gì?

- Người trong thiên hạ đều biết Bách Lý Tố Tuyết trở mặt với hắn, cho nên cả đời hắn không có cơ hội tiến vào Mân Sơn Kiếm tông một bước. Nhưng ngay cả Hoàng đế Nguyên Vũ và Trịnh Tụ cũng không biết vì sao hai người này trở mặt, chỉ có ta biết Bách Lý Tố Tuyết và Vương Kinh Mộng từng là bạn tốt, hiện tại ngươi là người thứ hai trong thiên hạ biết được.

Nam tử cực kỳ cảm khái nhìn cô, nói.

- Đây quả thực là hoang đường!

Kỷ Thanh Thanh nghĩ tới càng nhiều chuyện xưa, đặc biệt là những chuyện liên quan đến Ba Sơn Kiếm Tràng và Mân Sơn Kiếm Tông, cô không nhịn được lạnh giọng nói.

- Rất nhiều chuyện hoang đường thường xuất phát từ tình cảm của con người.

Nam tử nở nụ cười, nụ cười của y cũng rất khó coi,

- Chỉ có ta biết Bách Lý Tố Tuyết đã từng thích việc dạo quanh đường phố Trường Lăng một cách không mục đích, chỉ có ta biết

Vương Kinh Mộng đã gặp gã sau khi tiến vào Trường Lăng không lâu, chỉ có ta biết Bách Lý Tố Tuyết cũng coi hắn là tri kỷ tốt nhất. Cũng chỉ có ta biết Bách Lý Tố Tuyết vừa vặn phát hiện một ít chuyện liên quan đến quận Giao Đông và Trịnh Tụ, bao gồm cả chuyện của ngài... Lần cuối cùng gã gặp Vương Kinh Mộng ở nhà tranh suối Thiên Trúc kia chính là muốn nói cho hắn biết Trịnh Tụ cũng không tốt đẹp như hắn nghĩ. Tuy nhiên hắn lại không tin điều đó.

Kỷ Thanh Thanh trầm mặc không nói, khuôn mặt của cô lại bắt đầu trắng bệch.

Nam tử tiếp tục chậm rãi nói,

- Người kia luôn cho rằng mỗi bằng hữu đều đáng tín nhiệm, hắn là tín nhiệm, nhất là nữ tử mà hắn yêu thích, cho nên hắn không chỉ không tin tưởng lời nói của Bách Lý Tố Tuyết, trái lại còn nói rằng sau này gã không nên nói như vậy ở trước mặt mình.

Lần đầu tiên Kỷ Thanh Thanh không hề có bất kỳ phản bác hay nghi vấn nào, chỉ nói:

- Sau đó Bách Lý Tố Tuyết làm gì?

- Gã chỉ làm vài chuyện cực kỳ đơn giản.

- Gã cắt đứt chiếu trúc mình và Vương Kinh Mộng ngồi. Sau đó không nói gì nữa mà trở về Mân Sơn Kiếm Tông, đóng cửa sơn môn, lại không xuống núi nữa.

Nam tử hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra, ra vẻ ảm đạm cười cười,

- Mặc dù ta cũng không phải là Bách Lý Tố Tuyết, nhưng ta nghĩ gã khi đó chắc chắn là tức giận đến cực điểm, cũng bi thương đến cực điểm.

Q6 - Chương 16: Mưu tin

Cho dù tình bạn không thể địch lại tình yêu, cho dù bi thương hay không thì đó vẫn là vấn đề của người khác.

Kỷ Thanh Thanh trầm mặc hồi lâu, sau đó ngẩng đầu nhìn nam tử này, chậm rãi nói,

- Ý của ngươi là chỉ cần ta gặp Bách Lý Tố Tuyết, hiển nhiên sẽ hiểu được đây là sự thật.

- Thực ra trong lòng ngươi đã có đáp án khi nhìn thấy sư muội của mình.

Nam tử nhìn cô và nói,

- Ngươi chỉ muốn biết rõ ràng rất nhiều chuyện hơn thôi.

- Trịnh Tụ còn chưa tới Trường Lăng nhưng đã cảm thấy ta là uy hiếp, phải biến ta thành người không có sự uy hiếp nào với ả đầu tiên, thậm chí còn bị ả lợi dụng.

Kỷ Thanh Thanh khẽ trào phúng nói:

- Ở Trường Lăng lúc ấy còn có mấy người nữ Tu hành giả nổi danh hơn ta, thế nhưng không ngờ ả lại để ý đến ta.

- Quận Giao Đông có dã tâm, mặc dù chiếm thuận tiện thông thẳng ra hải ngoại, sản vật phong phú, đồng thời nằm ở vùng sâu vùng xa nên cựu quý tộc khó có thể khống chế, nhưng đám cựu quý tộc quyền quý ở Trường Lăng và Quan Trung đã tích góp từ lâu, tài phú và nội tình kéo dài sáu triều, đích thật có đủ năng lực để xem quận Giao Đông là nhà quê.

Nam tử khiêm tốn khẽ nói:

- Quận Giao Đông muốn tranh giành dài ngắn với cựu quý tộc quyền quý thì phải có chỗ đặc biệt, thứ bọn họ dựa vào cũng không phải là quyền lực và của cải, mà là mưu và tin.

- Mưu và tin?

Kỷ Thanh Thanh hơi nhíu mày.

Nam tử gật đầu nói:

- Mưu và tin này không phải là mưu kế và thủ tín, mà là mưu sĩ và tin tức. Quận Giao Đông nuôi dưỡng rất nhiều môn khách mưu sĩ, đại đa số trong đó chỉ làm một việc, đó chính là thu thập tin tức, âm thầm dò xét tình báo.

Sau khi dừng một chút, y lại nói tiếp:

- Không chỉ ở Trường Lăng, Quận Giao Đông còn bố trí rất nhiều mật thám ở Quan Trung và các triều đại, thậm chí cả một số nơi man di, ban thưởng phong phú, hàng năm đều có không ít trẻ nhỏ và thanh niên được bọn họ tuyển chọn và huấn luyện bị chia ra đưa đến các nơi trong thiên hạ, cho đến hôm nay vẫn không có gì thay đổi. Trong mấy chục năm bị đám cựu quý tộc quyền quý khinh bỉ xa lánh, tất cả những gì bọn họ làm chính là chờ đợi một người như Trịnh Tụ xuất hiện, cùng với việc dệt ra một tấm lưới vô hình như vậy.

Tâm tình ngang ngược của Kỷ Thanh Thanh hơi có chút tiêu tan, suy nghĩ kỹ lại, một môn phiệt, một quận tích lũy và mưu đồ mấy chục năm, nếu rơi vào trên người mình thì không thể hình dung đây là ân oán cá nhân, dù có chút cảm xúc phẫn hận nhưng thực sự hoàn toàn không có chỗ phát tiết.

Càng nhiều hơn là trái tim băng giá và lo sợ.

Cho dù hiểu rõ tất cả mọi chuyện, cho dù muốn báo thù thì cũng không hề dễ dàng như vậy.

Nhưng hiện tại, nam tử đã đi theo Trịnh Tụ gần hai mươi năm này lại nói một câu càng làm cho lòng cô nguội lạnh, để cho rét lạnh càng thêm chôn vùi cảm xúc ngang ngược của cô:

- Có một số việc dường như là ngẫu nhiên, nhưng thực ra từ lúc ả ở quận Giao Đông còn chưa xuất phát thì cũng đã được sắp đặt trước. Vốn trong sắp xếp của những môn khách quận Giao Đông, Trịnh Tụ phải ở cùng một chỗ với Bách Lý Tố Tuyết, mà không phải ở bên Vương Kinh Mộng.

Thân thể Kỷ Thanh Thanh hơi chấn động, cô đột nhiên nở nụ cười,

- Bọn họ muốn thay đổi ý trời, sắp đặt cuộc sống của mỗi người?

Nam tử không để ý đến ý lạnh và vẻ trào phúng trong lời nói của cô, y chỉ bình tĩnh kể lại:

- Mặc dù Vương Kinh Mộng khi đó đã bộc lộ ra tài năng, nhưng trong suy nghĩ của đám người quận Giao Đông thì Bách Lý Tố Tuyết còn có ưu thế hơn so với Vương Kinh Mộng và Nguyên Vũ. Theo bọn họ thấy thiên phú của Bách Lý Tố Tuyết không thua gì Vương Kinh Mộng, mà Mân Sơn Kiếm tông lại ở Trường Lăng, có thể để cho quận Giao Đông sử dụng thì hiển nhiên sẽ là Kiếm thủ thiên hạ. Thế nhưng điều duy nhất mà bọn họ không ngờ tới chính là Bách Lý Tố Tuyết lại không hề yêu thích Trịnh Tụ, cũng không ngờ người kia gần như dùng lực một người mang Ba Sơn Kiếm Tràng trở thành Kiếm thủ thiên hạ. (Kiếm thủ: Tông môn dùng kiếm đứng đầu thiên hạ)

Kỷ Thanh Thanh trầm mặc một lát, rồi nói:

- Đơn giản mà nói, bọn họ nghĩ rằng để Trịnh Tụ và Bách Lý Tố Tuyết ở cùng một chỗ, không ngờ Bách Lý Tố Tuyết lại cảm thấy ả không phải là người tốt, mà ả lại chuyển sang Vương Kinh Mộng, cuối cùng tiện nghi cho Nguyên Vũ.

Nam tử gật đầu, nhẹ giọng nói:

- Không người nào có thể tính toán không sai lệch, cũng không ai có thể thay thế ý trời.

- Trường Lăng này nhìn qua không phải đen thì là xám, đường phố thông thường thẳng tắp, bốn bề yên tĩnh, đơn giản vô hư, ai biết trong chỗ này cất giấu bao nhiêu chuyện bỉ ổi, tính toán âm hiểm lẫn nhau.

Kỷ Thanh Thanh chán ghét nở nụ cười, cô chợt hỏi nam tử này,

- Ngươi tên gì?

Nam tử kính cẩn trả lời:

- Tên thật là Triệu Cao.

- Họ Triệu?

Kỷ Thanh Thanh nhíu mày, có chút kinh ngạc,

- Ngươi là người Triệu?

- Nếu luận tổ tiên chân chính thì là tội dân nước Triệu, lưu vong đến quận Giao Đông.

Triệu Cao nói.

Kỷ Thanh Thanh trầm mặc một lát, sau đó chợt cười cười, nụ cười vẫn cực kỳ khó coi như trước,

- Vậy Triệu Cao, ngươi có biết hiện tại ta muốn nói cái gì nhất?

Người khác rất khó có thể phỏng đoán ý nghĩ của đại nhân vật, huống chi còn là nữ tử tràn ngập cừu hận mãnh liệt như cô.

Cho nên Triệu Cao nhanh chóng lắc đầu.

- Bách Lý Tố Tuyết coi thường ả, Vương Kinh Mộng cuối cùng cũng đoạn tuyệt với ả, nhưng Nguyên Vũ lại đối xử với ả như thế nào?

Kỷ Thanh Thanh nở nụ cười tràn ngập khoái ý tàn nhẫn,

- Nữ tử vô song thiên hạ như ả có gì khác với giai nhân chốn thanh lâu vậy, cuối cùng vẫn không thể có được một nam tử thật lòng muốn làm bạn.

Triệu Cao trầm mặc không nói.

Suy nghĩ của nữ tử dù sao cũng có chút khác biệt với ý tưởng của nam nhân.

Thế nhưng năm đó cho dù là nhân vật như vậy cũng chết đi bởi vì một nữ tử phản bội, sao có thể phân biệt được chuyện trong thiên hạ và chuyện của nữ tử này là bên nào lớn bên nào nhỏ.

.....

Phan Nhược Diệp lặng lẽ đứng bên bờ sông.

Đây là một nhánh của sông Vị Hà, một con sông hoang dã không lớn, cách sau lưng cô không xa chính là tường thành Trường Lăng đang được xây dựng, có thể thoáng nhìn thấy tường thành và đường phố trong Trường Lăng.

Cô đã đứng im lặng trong một thời gian dài.

Trên mặt nữ tử kia cũng bị kiếm vẽ hoa, từng là sư muội của sư tôn nàng, không biết nàng lúc này đang nghĩ gì, chỉ thấy càng ngày càng sợ hãi, cuối cùng lại khóc rống lên.

Khóc không phải là một chuyện mà Tu hành giả thường xuyên làm.

Loại biểu hiện mềm yếu này xuất phát từ sự thiếu hụt của lực lượng.

Thân thể nữ tử này cường tráng hơn nhiều so với người bình thường, thế nhưng từ ý nào đó mà nói thì nàng đã không phải là người tu hành rất nhiều năm.

Bởi vì mấy kinh mạch quan trọng trong cơ thể nàng đã bị thương quá nghiêm trọng mà không có cách nào khôi phục, chân nguyên hoàn toàn không thể ngưng tụ, nói cách khác, nàng chính là loại bè da dê lọt khí trên sông, nếu đẩy xuống thì sẽ chìm.

Lời tên nam tử kia nói là thật?

Nghe tiếng khóc của nàng, Phan Nhược Diệp chậm rãi quay đầu lại, nhìn nàng rồi hỏi:

- Thương thế của ngươi là do khi Hoàng hậu muốn giết ngươi nên lưu lại?

Nữ tử đang khóc này gật đầu.

- Ngươi đi đi.

Phan Nhược Diệp không nhìn nàng nữa, thế nhưng rốt cuộc đã nghĩ kỹ nên làm như thế nào, cô nhìn mặt sông phía trước, nói.

Nữ tử lập tức ngừng ngay tiếng khóc của mình, nàng sợ hãi run rẩy nhìn mặt nước phía trước, nàng không ngừng nghĩ chẳng lẽ đối phương lại ác độc như thế, không hề ban cho một kiếm

thống khoái mà muốn bức mình nhảy vào trong nước mùa đông giá rét này, để cho mình chậm rãi chết đuối ư?

Song cũng vào lúc này, nàng nghe được tiếng nước, nhìn thấy một chiếc thuyền nhỏ chậm rãi chạy ra từ giữa bụi cỏ lau xào xạc và bụi cây rậm rạp, dần dần lướt về nơi này.

Nàng ngây người.

Thế nhưng nỗi sợ hãi còn chưa biến mất.

- Không phải ngươi muốn giết ta ư?

Nàng nhìn Phan Nhược Diệp, run rẩy hỏi:

- Ngươi muốn ta tới chỗ nào?

- Ngay cả một người biết rõ thủ đoạn của quận Giao Đông nhưng chỉ cần dẫn ngươi đến Trường Lăng thì đều sẽ bị phát giác, cũng chỉ có thể trực tiếp đưa ngươi từ nơi này đến nước khác thì mới có thể để ngươi không rơi vào trong tay Hoàng hậu.

Phan Nhược Diệp nhìn chiếc thuyền nhỏ với cột buồm đen, khẽ nói:

- Ngươi có thể yên tâm, ta sẽ để ngươi an toàn rời đi. Ta đã bố trí xong.

- Đưa ta rời đi?

Nữ tử này lại ngây người, đợi đến khi chiếc thuyền nhỏ này đến trước người thì nàng mới kịp phản ứng, lại không nhịn được nhìn Phan Nhược Diệp hỏi:

- Vậy ngươi?

Phan Nhược Diệp nở nụ cười cay đắng, nghĩ đến hôm nay cuối cùng cũng phải nhận lấy hậu quả từ sự do dự của bản thân lúc

trước, cô nhẹ nhàng nói:

- Nếu đã tiễn ngươi đi, tất nhiên ngươi sẽ không trở về Trường Lăng nữa.

Nữ tử lên thuyền, sóng nước vang lên.

Chiếc thuyền đang dần xa bờ.

Khuôn mặt hoa của nữ tử vốn đã biến mất trong mui thuyền, rồi lại lộ ra nửa khuôn mặt từ trong bóng tối, trên đó nước mắt chưa khô nhưng lại lộ ra cảm kích chân chính.

- Thực ra ta vẫn chưa thể thực sự mang Trần Vương Kiếm kinh ra khỏi Trường Lăng, ngươi còn phải trở về Trường Lăng một lần.

Q6 - Chương 17: Vô dụng

Trên vọng lâu Trường Lăng có ánh sáng mờ nhạt lấp lánh.

Sâu trong hoàng cung, Hoàng hậu hơi ngẩng đầu.

Có một tầng ánh xanh rực rỡ nhộn nhạo trên dung nhan hoàn mỹ của nàng, đôi mắt xinh đẹp đến cực điểm lại càng ngày càng trống rỗng, thứ nàng nhìn thấy không phải vọng lâu, mà là năm tháng và Trường Lăng trong quá khứ.

Có một chuyện mà nàng chưa thể hoàn thành.

Dường như từ sau trận mưa lớn lúc Dạ Sách Lãnh trở về, khi chỗ ẩn cư ở Trường Lăng của Triệu Kiếm Lô Triệu Trảm bị phát giác, tất cả những chuyện cũ trước kia vốn đã chìm ngập bên trong bùn lại đồng loạt nổi lên.

Không chỉ xuất hiện trong trái tim nàng, mà còn thực sự xuất hiện trên thế gian.

Tia sáng mông lung chiếu xạ xuống sân vườn, hạt sen màu trắng trong Linh tuyền tản ra vầng sáng càng mê ly.

Nàng thoáng bừng tỉnh, dường như người nọ từ trong vầng sáng kia đi tới.

- Ngươi muốn trở thành loại người nào?

Nàng thoáng nhớ lại vấn đề mà hắn từng hỏi mình.

Nàng không trả lời mà chỉ hỏi ngược lại,

- Ngươi muốn trở thành loại người nào?

- Kiếm thủ thiên hạ.

Hắn ngạo nghễ đáp.

Nàng có chút hoảng hốt.

Nhưng phần phong thái tự tin tuyệt đối cùng loại khí phách khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung này lại khiến cho nàng không cần trong nhà cố ý sắp đặt, nhưng vẫn cảm thấy trong lòng mình thân ảnh người này đã rất cao lớn.

Lại qua không lâu.

Hắn lại tiếp tục hỏi,

- Ngươi có từng nghĩ bản thân sẽ trở thành loại người nào ư?

Nàng vẫn tiếp tục im lặng.

Hắn nói,

- Suy nghĩ của ta cũng đã thay đổi.

Bên bờ Vị Hà, nàng ngửa đầu kinh ngạc nhìn hắn đang cầm kiếm đứng đối diện với dòng sông, hỏi:

- Là cái gì?

- Kiếm thủ thiên hạ có chút đơn giản.

Hắn mỉm cười nói,

- Nhất thống thiên hạ, không còn chinh chiến nữa sẽ tương đối khó khăn.

- Rốt cuộc ngươi muốn trở thành người như thế nào?

Lần hỏi cuối cùng chính là lúc hắn đứng ở trên Thi sơn, nơi chồng chất cường giả các triều đại trong thiên hạ. (Thi sơn: núi thi

thể)

Hắn cầm kiếm chĩa vào Hoàng cung, mà nàng thì núp ở chỗ sâu trong đó mà không hề lộ mặt.

Thanh âm phá mây rơi xuống.

Nàng vẫn chỉ im lặng.

- Ta muốn trở thành loại người như thế nào?

Hoàng hậu khẽ lặp lại những lời này, vẻ trống rỗng trong mắt nàng biến mất, đồng tử lại trở nên xinh đẹp mà lãnh khốc như khuôn mặt nàng.

- Ta chưa nghĩ tới bản thân sẽ trở thành người như thế nào.

- Ta chỉ không muốn biến thành người như trong hi vọng của các ngươi.

Nàng hơi cúi đầu, nhẹ giọng nói:

- Nếu ta cũng muốn làm Kiếm thủ thiên hạ, vậy ta nhất định phải nhường ư?

.....

.....

Hà Gian.

Một tòa trọng trấn bên bờ Vị Hà.

Nằm ở phía nam Trường Lăng, tương đương với một trong những vệ thành của tòa thành này.

Sự phát triển của chỗ này vốn bắt nguồn từ việc nơi đây xây dựng một bến tàu nên có nhiều tàu buôn qua lại, thợ dầu đồng ở

đây cũng tương đối nổi tiếng, ngay cả thuyền sơn dầu cũng phải đắp lên gần mười lớp thì mới có thể chống cự được dòng nước từ mùa hạ đến mùa đông ăn mòn, thậm chí là cả tác động của nước biển. (dầu đồng là một loại dầu thực vật khô tuyệt vời, có đặc điểm khô nhanh, trọng lượng nhẹ, độ bóng tốt, độ bám dính mạnh mẽ, chịu nhiệt, chịu axit, kiềm, chống ăn mòn, chống gỉ, không dẫn điện và các đặc tính khác, được sử dụng rộng rãi. nó là nguyên liệu chính để sản xuất sơn, mực in, được sử dụng rộng rãi trong xây dựng, máy móc, vũ khí, tàu, ngư cụ, thiết bị điện chống thấm nước, chống ăn mòn, sơn chống gỉ, và có thể làm vải dầu, giấy dầu, xà phòng, thuốc trừ sâu và thuốc nôn y tế, thuốc trừ sâu, v.v.)

Đã là thời tiết rét đậm mùa đông, nước sông đóng băng, không có quá nhiều thương nhân qua lại, chỉ có các hộ gia đình trên trấn, cho nên lại có vẻ thanh lãnh.

Một tiếng "két".

Cửa một gian cửa hàng nhỏ ven sông tầm thường đến cực điểm bị mạnh mẽ đẩy ra, một cái bóng người nhìn như đơn bạc lại mang theo một loại khí tức bá đạo và ý lạnh cứng rắn nhét vào gian phòng chất đầy rất nhiều tạp vật này.

- Không mời mà tự vào, cực kỳ vô lễ.

Có một cái giường dựa vào bên tường gian cửa hàng này, bên trên giường có một nam tử đang ngồi, ống quần hai chân đều trống rỗng, nhưng mái tóc lại cực dài, theo lưng xõa xuống phía sau giường, y cũng không hề ngẩng đầu lên mà chỉ nói ra một câu này. Ngay cả ánh mắt cũng ẩn trong mái tóc dài rối bời, như kiếm sắc giấu bên trong vỏ.

- Bồi lễ. (Nhận lỗi)

Thân ảnh mạnh mẽ đẩy cửa mà vào này chỉ nói hai chữ đơn

giản.

Cửa phía sau lưng hắn lại lộ ra nửa bóng người, so sánh giữa hai người thì hắn lại có vẻ trẻ tuổi mà non nớt. Nửa bóng người cao lớn ở phía sau hiển nhiên toát ra một loại khí tức thiết huyết và tang thương lạnh lùng của Tu hành giả trong quân.

Người trẻ tuổi đi vào phòng nói "bồi lễ" trước tiên, sau đó thân ảnh cao lớn phía sau gã lại vừa động, mấy mảnh Vân Mẫu đao tệ lập tức rơi vào trước người nam tử.

- Lễ quá nặng.

Nam tử tóc dài hơi ngẩng đầu, mơ hồ có thể thấy được nhíu mày.

- Lễ nặng không trách, chỉ xem tiên sinh có cho đường đi hay không.

Người thanh niên đứng thẳng tắp, không tiến không lùi, chỉ như chặn cửa che gió, nói:

- Nếu không cho đường đi, ta cũng chỉ có thể dùng tiền tài trải đường.

Nam tử tóc dài không nhịn được nở nụ cười, nói:

- Ngươi có bao nhiêu tiền?

- Trải đường.

Người thanh niên bất động, chỉ lên tiếng nói hai chữ.

Thân ảnh cao lớn phía sau gã lại động, từng mảnh Vân Mẫu đao tệ rơi vào trước người nam tử tóc dài, lại là tầng tầng tầng lớp lớp, trải đầy quanh người y, che kín toàn bộ mặt đất một gian phòng này, ngay cả một chút khe hở cũng không hề lộ ra.

Nam tử tóc dài không khỏi động dung.

- Ta biết có người gọi tiên sinh là Tôn Bệnh, cũng có người cho rằng ngài là Tôn Quỷ, ngoài ra ngài còn có tên khác, như ở chợ cá năm xưa, ngay cả thanh tàn kiếm mà Lý Đạo Cơ cầu trở về Bạch Dương động kia cũng là lấy được từ trong tay ngài. Nhưng điều này không quan trọng, ta chỉ biết rằng ngài có đại tài, mà ta thì lại có nhiều của cải.

Người thanh niên nhìn đôi mắt sáng như sao lấp lóe trong mái tóc dài, nói:

- Tiền tài vốn trải đường, tiên sinh đều có thể sử dụng.

Nam tử tóc dài không hề che dấu tâm tình chấn động của mình, y hít sâu một cái, trong gian phòng này chợt vang lên một tiếng hít vào như vải vóc bị xé rách.

- Ngươi là ai?

- Tạ Trường Thắng.

- Tạ gia Quan Trung?

Người thanh niên không trả lời, chỉ cực kỳ cao ngạo ngẩng đầu lên.

Một số bông sương từ sợi tóc của gã rơi xuống, xoay tròn trong ánh sáng màu vàng nhạt, sau đó rơi xuống đất.

Theo hành động ngẩng đầu, khuôn mặt của gã có vẻ rõ ràng hơn trong căn phòng tối tăm này.

Nam tử tóc dài không hiểu sao lại nở nụ cười, nói:

- Quả nhiên là Tạ Trường Thắng, quả nhiên cái thuyết pháp thiếu gia Tạ gia biết tiêu tiền nhất ở Quan Trung là thật.

Tạ Trường Thắng vẫn chỉ im lặng.

Nam tử tóc dài thu liễm nụ cười, nói:

- Ta đã trăn trở qua nhiều triều, lại chưa từng thấy có người hào phóng dụng sĩ như vậy, cũng chưa từng thấy có người dùng thủ đoạn đơn giản bạo lực mà hữu hiệu như vậy... Nhưng ta chỉ là một người tàn phế, tu vi lại không cao lắm, ngươi muốn để cho ta làm cái gì? (dụng sĩ: dùng người giỏi)

- Quận Giao Đông sở dĩ đứng lâu sừng sững không ngã, dù ngay cả cựu quý tộc quyền quý cũng đã đổ, nhưng bọn họ lại càng ngày càng mạnh, là bởi vì có vô số môn khách mưu sĩ.

Tạ Trường Thắng nhìn y, nói,

- Tiên sinh chỉ bởi vì chịu đố kỵ mà tàn tật, mặc dù tu vi không cao, nhưng ta biết tiên sinh chạy trốn các triều, thông hiểu rất nhiều cách thức, mấu chốt nhất chính là tiên sinh biết người nào hữu dụng, biết làm thế nào để mời chào những người kia.

- Trong các triều có rất nhiều Tu hành giả cường đại. Nhưng có thể để cho bọn họ nghe lệnh, có thể để cho ta sử dụng thì lại là vấn đề nan giải.

Cho đến hiện tại, Tạ Trường Thắng mới nghiêm túc khom người hành lễ với nam tử tóc dài này,

- Tiền tài có ích lợi gì, ta muốn mời tiên sinh tiêu xài giúp ta.

Sau khi nói xong câu đó, gã đứng thẳng người lên, hơi khoát tay với người phía sau.

Một tiếng "phốc" nhẹ nhàng vang lên.

Một túi vải đựng gạo rơi trên mặt đất của căn phòng tối tăm.

Thế nhưng bên trong túi vải này lại không hề đựng gạo.

Nhìn Vân Mẫu đao tệ rơi lả tả ra bên ngoài, nam tử tóc dài chật vật ho nhẹ một tiếng, nói:

- Tiền tài của ngươi thật nhiều.

Tạ Trường Thắng chỉ lạnh nhạt nói:

- Còn có nhiều hơn nữa.

Q6 - Chương 18: Thân là vua

- Đang suy nghĩ gì vậy?

Trong doanh trướng lớn nhất của quân doanh Ô Thị, bà lão lại tự tay pha trà dầu, nhìn Đinh Ninh đang lẳng lặng quan sát gió tuyết hỏi. Mặc dù là người tôn quý đứng đầu một quốc gia, tuổi tác lại khác biệt như bà cháu, nhưng hiện tại bà lão có được quyền thế vô thượng ở Ô Thị này vẫn luôn lấy lễ gặp thầy khi đối mặt với Đinh Ninh.

- Đang suy nghĩ làm sao mới có thể không nóng lòng muốn thành công.

Đinh Ninh nghiêng đầu, thản nhiên cười nói.

Bà lão nghiêm túc hỏi:

- Nóng lòng muốn thành công?

Đinh Ninh nhìn nàng nói:

- Chuyện ở Trường Lăng năm đó thực sự quá gấp gáp.

- Trường Lăng bây giờ cũng rất cấp bách.

Bà lão gật đầu.

Đinh Ninh nói:

- Đại Tề đã suy yếu lâu ngày, nhiều nhất cũng chỉ có thể đưa ra chút tông sư, Đại Yến thì mới bình được loạn lạc, Ô Thị của ngài thì vô lực tái chiến, thế nhưng phần lớn lương thảo của nước Tần cũng đã đưa đến biên quan Âm Sơn. Cho nên trong mùa xuân

tiếp theo, bọn họ chắc chắn sẽ đánh Sở.

Sắc mặt bà lão khẽ biến, nàng trầm mặc xuống, hai tay pha trà lại có chút không kìm được run rẩy.

Nàng biết đây là kết luận mà Đinh Ninh phán đoán ra thông qua tất cả quân tình mấy ngày nay, mặc dù ngay cả nàng cũng không thể nào tin được Trường Lăng lại dám cực kỳ hiếu chiến như thế, nhưng càng tiếp xúc lâu với Đinh Ninh, nàng lại càng biết phán đoán hắn thực sự có căn cứ trở thành hiện thực.

Xuân về đánh Sở.

Nàng lại nghĩ đến Yến Tề lúc này thực sự không đủ sức, cho dù tình cảnh của vương triều Đại Tần sẽ càng gian nan hơn bởi vì đánh Sở, nhưng dường như tình cảnh của hai triều Yến, Tề cũng không khá hơn bao nhiêu.

- Chiến tranh nuôi chiến tranh, quân Tần và toàn bộ Đại Tần đều rất am hiểu chuyện này.

Trong đầu Đinh Ninh vẫn suy tư con đường vận chuyển lương thực của quân Tần dựa theo một tấm bản đồ quân tình lúc trước, cùng với động tĩnh của mấy Vương hầu trong Thập Tam hầu Đại Tần(Mười ba vương hầu), hắn hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra,

- Trừ phi nước Sở có thể điều Kim Qua quân kịp đến một bên Vu Sơn, nếu không bọn họ chắc chắn bại.

Bà lão cũng hít sâu một hơi, rót một chén trà đẩy đến trước người Đinh Ninh rồi nói:

- Kim Qua quân của Hướng Diễm ở cực bắc biên cảnh nước Sở, tuyệt đối sẽ không kịp chạy về biên cảnh Tần Sở khi mùa xuân tới.

Đinh Ninh thưởng trà, vẫn luôn trầm mặc.

Lúc này trái lại hắn trầm mặc, bà lão lại khẽ thở dài một tiếng,

- Dùng quyền tài mê hoặc quyền thần triều bên ngoài, dùng cảnh tượng hỗn loạn của triều khác để tước thực lực... Nàng ta đi theo những người ở Ba Sơn Kiếm Tràng chinh chiến thiên hạ, ngược lại đã học được không ít thủ đoạn. Nếu như ngẫm lại thì mọi việc đều đúng. Ly Lăng Quân về Sở, hoàng đế già chết đi, tân đế đăng cơ chính là một trận phản loạn, bất kể lập vua mới hay là khiêu khích phản loạn thì đều không thoát khỏi cánh tay ả, đây quả thực chính là hai cánh tay ả đang đánh cờ, thế nhưng bàn cờ lại của người khác, thủ đoạn đơn giản ngoài dự liệu của Triệu Hương Phi trái lại có thể bình định được. Chỉ là lãnh địa của dân Man bên ngoài biên cảnh phía bắc nước Sở năm nay đại hạn, dân Man vào thời điểm thu đông đã liều mạng tràn vào đất Sở cướp bóc, có lẽ ả đã tính toán chính xác đại quân nước Sở nhất định phải đi diệt giặc, nên đã tiến đánh Ô Thị trước, sau đó lại chờ xuân đến rồi đánh Sở. Về phần Yến Tề rối loạn chỉ là ả thêm hoa trên gấm mà thôi, thủ đoạn như vậy thật sự là mưu tính sâu xa. Cũng chỉ có người như tiên sinh ngài mới có thể làm đối thủ của ả.

Đinh Ninh uống cạn chén trà dầu, không hề khiêm tốn mà chỉ bình tĩnh nói:

- Nàng ta thực sự đã học được rất nhiều. (Trà dầu là một loại trà của người Trung Quốc)

- Nàng ta học được quá nhanh, nên dù Đại Tần tổn thất thảm trọng vì cuộc chiến, thì chỉ cần đối thủ tiêu vong, ả vẫn có thể đạt được mục đích của mình.

Bà lão khẽ cười khổ, nói:

- Ngoại trừ điều Kim Qua quân trở về, còn có thể có biện pháp nào khác không?

Đinh Ninh lắc đầu,

- Chưa nghĩ tới.

- Vậy cũng chỉ có thể tranh thủ thời gian."

Bà lão trầm ngâm nói:

- Muốn điều Kim Qua quân trở về chỉ sợ không khó, điều khó nhất là làm cách nào giảm chậm bước chân quân Tần.

- Ngày xưa vì quá nóng lòng đạt được thành quả cho nên phạm phải rất nhiều sai lầm, có chút trong đó là do hắn và Ba Sơn Kiếm Tràng tạo thành, nhưng có chút sai lầm lại được áp đặt lên đầu bọn họ.

Đinh Ninh nhìn bà lão, nói:

- Có một số việc năm đó còn chưa được lật ra.

Bà lão hơi ngẩn ra:

- Vậy phải lật những chuyện kia ra.

- Đây không phải là thứ ta lo lắng nhất.

Đinh Ninh nhìn gió tuyết bên ngoài doanh trướng, chậm rãi nói:

- Hiện tại biểu hiện của Trịnh Tụ hoàn toàn không giống với nàng trước kia, cho dù lúc trước dùng thủ đoạn mạnh mẽ bức Tu hành địa ở Trường Lăng nghe theo triều đình điều khiển, hay là dùng binh đối với Ô Thị sau đó, ở trong mắt đại đa số mọi người lúc ấy đều rất điên cuồng, thế nhưng hiện tại xem ra, mỗi một bước đều chỉ là dựa theo kế hoạch của nàng ta mà đi.

- Phản ứng của nàng ta quá bình tĩnh, đến nỗi hoàn toàn không giống nàng vậy.

- Thậm chí nàng ta còn chưa bắt đầu thực sự phản kích, chứng

tỏ ả hoàn toàn không vội, cũng chúng tỏ ả còn ẩn giấu một chiêu hoặc đồ vật dưới đáy hòm làm cho bản thân an tâm.

Đinh Ninh trầm mặc lại.

Gió tuyết ngoài doanh trướng làm cho hắn nghĩ đến người nữ tử quận Giao Đông thực sự lãnh khốc này.

- Rốt cuộc ngươi còn có cái gì... Một thứ gì đó mà thậm chí ngay cả ta không biết?

Một giọng nói lạnh như băng chậm rãi quanh quẩn trong lòng hắn.

.....

.....

Lúc Đinh Ninh đang nhìn tuyết, trong Hoàng cung Đại Sở cũng có người đang nhìn lớp tuyết mỏng đọng trên mái hiên.

Kiến trúc trong đô thành của vương triều Đại Sở, nhất là Hoàng cung đều tinh mỹ tuyệt luân, được công nhận là đẹp nhất thiên hạ, hiện tại dưới tuyết mỏng điểm xuyết và vẻ đậm nhạt xen nhau khiến bất kỳ chỗ cảnh trí nào đều có thể họa thành tranh, thật sự đẹp đến cực điểm.

Thế nhưng khi so với mỹ nhân đang ngắm tuyết này, phần vẻ đẹp kia lại như không hề đủ.

Người đời đều biết, Triệu Hương Phi trong Hoàng cung Đại Sở mang vẻ đẹp nồng đậm, đánh vào tâm thần con người, khiến người ta say như điếu đổ, giống như đóa hoa xinh đẹp nhất trên đời nở rộ.

Trên người nàng thoang thoảng hương thơm tự nhiên mê người, đồng thời còn mang đến ấm áp.

Trong chậu than đặt ở Ngự thư phòng này lại đốt than thú không bốc lên chút khói, nhưng lại đỏ đến chói mắt. (than hình con thú. cũng có nghĩa là than.)

Thế nhưng vẫn có ý lạnh phiêu đãng trong không khí.

Ly Lăng Quân nhìn gương mặt xinh đẹp tới kinh người của nàng, không biết vì sao lại nhớ tới hoa mai vàng ngạo nghễ trên tuyết, môi gã lại mím chặt như sợi chỉ đỏ, hai nắm đấm trong tay áo không kìm được dần dần nắm chặt.

- Ngươi vừa thiết lập binh phù. (binh phù (phù tiết để điều binh khiển tướng xưa))

Khi móng tay gã dần dần cắm vào trong thịt, giọng nói của Triệu Hương Phi rốt cục cũng vang lên:

- Bây giờ ngay cả ta muốn điều động đại quân đều cần phải lĩnh binh phù trước.

Đôi môi mím chặt như đường chỉ đỏ của Ly Lăng Quân khẽ mở ra, thế nhưng gã còn chưa lên tiếng, Triệu Hương Phi đã cười cười, nói tiếp một câu,

- Giữa ta và ngươi thì không cần nói lời dối trá. Đừng nói binh phù vừa mới thiết lập chỉ vì không cho phép một số người mượn danh điều quân, phòng ngừa phản loạn.

- Như vậy ta chỉ có thể nói rõ.

Hô hấp của Ly Lăng Quân chợt trở nên nặng nề, gã nhìn thẳng Triệu Hương Phi, tiếng nói cũng không kìm được nặng thêm mấy phần:

- Cho dù thiết binh phù nhưng nếu ngươi muốn điều quân, đương nhiên cũng có thể lấy được vật này, ngươi đã muốn binh phù thì ai dám không cho. Nhưng ít nhất ta sẽ biết ngươi muốn

làm gì đầu tiên.

Nghe được giọng nói ẩn chứa phẫn nộ của gã, Triệu Hương Phi cũng không hề quay đầu lại, chỉ chậm rãi nói:

- Thiên hạ đều biết Sở vương eo nhỏ đẹp, nhưng ngươi có biết vì sao Sở vương eo nhỏ đẹp không?

Ly Lăng Quân cười lạnh,

- Ta làm sao biết là niềm vui thích này hình thành từ khi nào.

- Đây cũng không phải là thích.

Triệu Hương Phi xoay người lại, đối mặt với gã, trên mặt lại bắt đầu lạnh lùng nghiêm nghị,

- Sở vương eo nhỏ đẹp, nữ nhân nước Sở thêm bệnh kén ăn, chuyện này bắt đầu từ lúc Ba Sơn Kiếm Tràng quật khởi. Vua đẹp eo nhỏ, bên dưới đều bắt chước theo đó, dần dà nữ tử ở Đại Sở đều lấy gầy, lấy eo nhỏ làm tiêu chuẩn cái đẹp. Nữ tử nước này đều ăn kiêng, thậm chí ngay cả nam tử văn nhân nhã sĩ cũng tuân theo thẩm mỹ lấy mảnh mai là đẹp như vậy, nhưng nước Sở tuyển quân sĩ lại đo đạc theo kích thước vòng eo và độ cao thân thể, lớn một tấc sẽ tăng thêm một phần bổng lộc. Đây chính là cắt toàn bộ khẩu phần lương thực toàn triều dùng để cường tráng quân nhân! (văn nhân nhã sĩ: người trí thức và nhân cách cao quý

- Sở vương eo nhỏ đẹp, ngay cả thợ thủ công cũng phục vụ đúng sở thích, chú trọng tinh tế tỉ mỉ, nhưng bất kể xây phòng tạo vật nếu càng kỹ càng thì càng có thể thúc đẩy kỹ nghệ của thợ thủ công thêm tinh xảo, vương triều Đại Sở ta đứng đầu thiên hạ về chế Khí, chính là số lượng thợ thủ công dân gian tầng tầng lớp lớp, hơn nữa còn theo đuổi tinh tế tỉ mỉ, vậy thì có thể tiết kiệm được bao nhiêu vật liệu?

- Ngươi có từng nghĩ tới, năm đó Đại Tần biến pháp thành

công, quốc lực cường thịnh, mà triều ta vừa vặn gặp lúc suy yếu lâu ngày, năm đó giao chiến với bọn họ, quân lương triều ta tuy không đủ nhưng cuối cùng lại giành phần thắng, còn chiếm được quân Dương Sơn, dù mỗi hộ được phân khẩu lương thực rất ít lại không có quá nhiều phụ nữ và trẻ em bị chết đói. Mà những vật liệu chế khí kia lại càng quý giá, chế tạo một kiện Phù Khí quân dụng càng thêm tinh xảo một chút, sẽ có thể tiết kiệm được bao nhiêu tiền tài?

- Nhất cử nhất động của vua đều có ý nghĩa.

Triệu Hương Phi nhìn Ly Lăng Quân, cười lạnh nói:

- Ngươi thiết lập binh phù, dẫn đến khi điều quân khẩn cấp phải cần thêm một cái thủ đoạn, vậy chuyện này có ý nghĩa gì?

Sắc mặt Ly Lăng Quân dần dần trắng bệch, gã lạnh lùng nói,

- Ngươi nói ta không thích hợp làm vua?

- Ngươi vẫn luôn thiếu cảm giác an toàn, vẫn luôn chưa thực sự ngồi ở vị trí vua.

Triệu Hương Phi thu liễm ý lạnh, lại dùng ánh mắt đồng cảm nhìn gã, ôn nhu nói:

- Ngươi đang lo lắng và sợ hãi điều gì? Đang lo lắng cho ta ư? Ngươi không hiểu mối quan hệ giữa hai chúng ta có ý nghĩa gì sao?

- Đó chính là phù bảo hộ của ngươi a.

Triệu Hương Phi lắc đầu, rồi nở nụ cười tự giễu,

- Ngươi vẫn luôn lo lắng một ngày nào đó ta phế ngươi, song giữa hai chúng ta có một mối quan hệ như vậy, chỉ cần người trong thiên hạ biết được mối quan hệ giữa hai chúng ta, vậy nếu ta

có phế ngươi thì chẳng người nào có thể đồng ý yêu nữ như ta xưng đế?

- Hai chúng ta đã cùng vận mệnh, cho nên ngươi lo lắng ta chính là điều vô nghĩa.

Triệu Hương Phi nhìn Ly Lăng Quân dần dần cúi đầu xuống, chậm rãi nói tiếp:

- Từ khi ngươi đăng cơ ở Lộc Sơn, đã không dưới mười bảy lần nổ ra những cuộc phản loạn lớn nhỏ ở Đại Sở ta, có mười một lần trong đó chỉ bởi vì những người kia cảm thấy ngươi và ta không đủ toàn tâm toàn ý.

- Vốn có thể tránh được những cuộc phản loạn này, dù những người đó có dị tâm như thế nào thì cuối cũng vẫn là con dân của Đại Sở ta, mặc dù muốn chết thì cũng phải hi sinh trên chiến trường.

- Ta mặc kệ ngươi từng có ước định gì với Trịnh Tụ, nhưng nếu ngươi đã đến nơi này, đã trở thành tân đế của Đại Sở ta, vậy ngươi đã là vị vua chân chính của đất nước này. Đặt vào vị trí vua mà không làm, lại muốn trở thành một người hầu, đây là điều ta chưa bao giờ thấy trước đây.

Triệu Hương Phi nói xong câu này lại không hề lên tiếng nữa mà chỉ lẳng lặng nhìn gã.

Thân thể Liêu Lăng Quân run rẩy kịch liệt, gã không nghĩ ra mình nên nói cái gì.

- Nếu không có gì ngoài ý muốn xảy ra, cung đường mùa xuân sẽ thuận lợi cho vận chuyển lương thảo quân đội, lúc đó Tần sẽ tiến hành chinh phạt Sở.

Triệu Hương Phi nói.

- Cái gì?

Ly Lăng Quân phát ra một tiếng kinh hô, ngay cả hô hấp cũng hoàn toàn ngừng lại.

- Ngươi nên hiểu rằng, vì để cho ngươi biết được nên ta phải vội vàng điều Hướng Diễm trở về.

Triệu Hương Phi nhìn gã, chậm rãi nói:

- Việc ngươi cần làm là phải ngẫm lại thật kỹ, thân là vua, làm như thế nào mới có ý nghĩa.

Q6 - Chương 19: Chuyện về bánh hồng

Lúc Triệu Hương Phi rời đi đã nói với Ly Lăng Quân một câu,

- Mạng của ta chính là mạng của ngươi, nếu ta chết thì ngươi có thể sống thật tốt ở Đại Sở ư? Nếu mỗi khi ngươi gặp phải chuyện nghĩ mãi mà không rõ, ngươi cũng nên nghĩ thêm về điều ấy.

Ở một phía khác cách nhau ngàn núi vạn sông, trong doanh trướng gió lạnh tuyết trắng, Đinh Ninh chậm rãi buông tài liệu chất đống như núi trước người, khẽ lắc đầu.

Mân Sơn kiếm hội bắt đầu mới là lúc hắn và Trịnh Tụ thực sự đọ sức.

Nàng ở ngoài sáng, hắn ở trong bóng tối, cho nên hắn đã thắng mấy trận trong lúc vô hình trước đó.

Nhưng bất kể Trường Lăng xảy ra chuyện gì, bất kể bao nhiêu người bên cạnh nàng chết đi, mọi chuyện dường như đều tiến hành một cách có trật tự theo ý chí của nàng.

Không thể nghi ngờ, nàng hiện tại đã cường đại, cũng đáng sợ hơn rất nhiều so với lúc trước.

Nàng đang chơi một ván cờ.

Hắn cũng đang thiết lập một bàn cờ như vậy.

- Về sau thiên hạ này sẽ biến thành ván cờ cho ta và ngươi đánh?

Đinh Ninh nhìn tuyết bay ngoài trướng, nở nụ cười đắng chát.

Gió từ phương bắc thổi tới, xốc tuyết bay lả tả trong trời đất lên rồi cuốn về phương nam.

Có chút tuyết nặng sẽ trực tiếp rơi xuống hoang nguyên.

Có chút tuyết nhẹ lại mang theo ý lạnh bên trong đó, biến thành mây trôi lướt qua Âm Sơn.

Ngay lúc Đinh Ninh nở nụ cười đắng chát, có một đóa mây nhỏ chậm rãi bay qua ngàn vạn doanh trướng của Ô Thị, rơi xuống rất nhiều tuyết nặng, sau đó tiếp tục từ từ trôi về phía nam.

Thời gian dần dần trôi qua, khi đóa mây nhỏ này rời xa vùng hoang dã Ô Thị, bay đến phía sau Âm Sơn, lúc đó Trường Lăng đã tiễn năm cũ đón năm mới.

Trong một tòa viện lớn cực kỳ im lặng và lạnh lẽo.

Nghe tiếng nổ tung vang lên do đốt pháo ở trên đường phố xa gần trong Trường Lăng, Thân Huyền đặt một cái bánh hồng vào môi, bắt đầu chậm rãi nhai nuốt.

Hồng đồng âm với "chuyện", hơn nữa hồng vốn có màu đỏ rực, đỏ lửa, ở Trường Lăng, bánh hồng năm mới không chỉ là món ngọt giải đắng khi uống trà, mà còn có ngụ ý mọi việc đều như ý.

Hồng hồng như ý, mọi chuyện như ý, thế nhưng trên đời này làm sao có thể mọi chuyện như ý?

.....

Một ngọn núi nằm bên bờ con sông lớn.

Từ lưng chừng núi trở xuống đều là sương trắng, mà từ lưng chừng núi trở lên thì lại trong vắt, khiến cho ngọn núi này giống như trôi nổi trên mặt nước, bay bổng trên sương mù.

Ngọn núi này cách Trường Lăng không xa, thế nhưng ngoại trừ một số ít thiên tài tu hành được người trong sơn môn này cố ý lựa chọn ra, cả đời những người còn lại ở Trường Lăng đều không thể vào được cửa.

Ngọn núi này chính là chỗ Linh Hư Kiếm Môn chiếm giữ.

Thế gian đều biết Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn là hai Tu hành địa mạnh nhất thiên hạ.

Nhưng so sánh với Mân Sơn Kiếm Tông, Linh Hư Kiếm Môn lại càng thần bí hơn.

Một gã nam tử cầm một túi bánh hồng trong tay, chậm rãi dọc theo con đường bằng đá lên núi.

Trong núi đẹp và tĩnh mịch, nhưng ngẫu nhiên sẽ bắt gặp vài tên đệ tử luyện kiếm ở bên cạnh khe núi, bọn họ đều hơi ngạc nhiên khi chợt nhìn thấy nam tử khí thái nhàn tĩnh giống như nam tử xõa tóc đi thăm bạn bè năm mới trong ngõ hẻm Trường Lăng. (nhàn nhã và yên tĩnh)

Bọn họ cũng chưa từng thấy người nam tử xõa tóc này.

Nhưng người này lại không hề có chút ngoài ý muốn nào, chỉ hơi gật đầu một cách cực kỳ có khí độ với bọn họ, sau đó tiếp tục đi lên trên.

Đối diện với một bên Vị Hà, có một khối nham thạch như Phật nằm tự nhiên.

Bên dưới có một gian nhà đá.

Các bức tường và mặt trần của nhà đá đều mọc lên rêu xanh rậm rạp, thậm chí một số mảng rêu còn mọc ra những bông hoa nhỏ màu vàng kỳ lạ.

Bên trong gian nhà đá này bày biện cực kỳ đơn giản, nhưng mà lại có một cái bàn trà tinh xảo, cũng có đầy đủ các loại đồ vật để uống trà.

Khi từ xa xa nghe được tiếng bước chân của nam tử này, một tên nam tử áo tím bên trong nhà đá đã bắt đầu pha trà.

Nam tử áo tím này có khuôn mặt tầm thường, dáng người cũng không có gì đặc biệt, thế nhưng da thịt trên người lại lóe ra một vẻ sáng bóng trong suốt, dường như cả người đều sẽ theo hô hấp mà tiêu tan trong không khí.

- Sư huynh.

Nhìn nam tử xõa tóc đi vào, nam tử áo tím này gật đầu làm lễ trước tiên, kính cẩn xưng hô một tiếng "sư huynh", thế nhưng một tia mừng rỡ giữa hai hàng lông mày lại nhanh chóng hóa thành một chút ý lạnh, gã nhìn túi bánh hồng mà nam tử xõa tóc xách trong tay, nói:

- Sư huynh, huynh có ý gì vậy?

- Một năm mới gặp mặt một lần, đương nhiên là muốn chúc mừng.

Nam tử xõa tóc nhìn gã, nói.

Nam tử áo tím nhíu mày, nói:

- Nhưng chắc sư huynh cũng hiểu rõ, đệ không thích ăn mứt quả hồng, thậm chí còn không muốn nhìn thấy loại mứt này.

Tên nam tử xõa tóc đã ngồi xuống đối diện gã, nhẹ nhàng nói:

- Tại sao?

Sắc mặt nam tử áo tím lập tức có chút khó coi, nói:

- Sư huynh biết rõ lại còn cố hỏi.

- Đương nhiên là bởi vì Minh sư đệ.

Nam tử xõa tóc đổi khách làm chủ, bắt đầu pha trà, chậm rãi nói:

- Cuộc loạn lạc ở Trường Lăng ngày xưa kia, Vương Kinh Mộng giết vào nơi đó mà Minh sư đệ lại muốn đi trợ giúp hắn, thế nhưng ngươi lại không muốn gã đi.

Nam tử áo tím hít sâu một hơi, gã ngẩng đầu nhìn nam tử xõa tóc, lông mày nhíu chặt hơn một chút.

Nam tử xõa tóc không hề lảng tránh ánh mắt của gã, chỉ chậm rãi nói:

- Ngươi không muốn Minh sư đệ đi, một là bởi vì ngươi cho rằng Minh sư đệ đi trợ giúp hắn cũng chỉ là vô ích, gần như chắc chắn sẽ phải bỏ mạng ở nơi đó. Hai là bởi vì ngươi có cừu oán với Vương Kinh Mộng. Cho nên ngươi hạ độc Minh sư đệ... Ngươi hạ Phệ Tâm tán chỉ muốn làm cho Minh sư đệ không còn sức lực chiến đấu, từ bỏ chuyện tiến về trợ giúp, nhưng ngươi cũng không ngờ tới, gã biết rõ bản thân mình trúng độc, nhưng vẫn lựa chọn đi tới. Minh sư đệ thích ăn bánh hồng nhất, mà năm đó ngươi cũng lựa chọn loại bánh này để hạ độc. Ngươi muốn Minh sư đệ sống sót, nhưng lại để cho gã không chết vì đánh nhau mà chết vì độc. Vì vậy trong lòng ngươi luôn tồn tại áy náy, không thích ăn, cũng không muốn nhìn thấy bánh hồng.

- Không phải là không thích ăn, không muốn nhìn thấy, mà hoàn toàn không thể ăn, không thể nào thấy.

Nam tử áo tím khẽ cúi đầu, nói:

- Sư huynh nhân hậu, đã qua nhiều năm như vậy mà vẫn nhắc tới chuyện cũ năm đó, rốt cuộc là vì chuyện gì?

- Chuyện cũ năm đó, ngươi không cho Minh sư đệ đi cũng chỉ vì không muốn gã chịu chết, nhưng chúng ta dùng kiếm chỉ vì cầu khoái ý, sợ gì sống chết, bằng hữu gặp nạn lại không tới giúp là đại bất nghĩa. Nếu không phải ngươi có cừu oán với Vương Kinh Mộng, chắc chắn nếu Minh sư đệ muốn đi, ngươi tuyệt đối sẽ không dùng loại phương pháp này để ngăn cản.

Nam tử xõa tóc nghiêm túc nhìn gã, nói:

- Nhưng nếu mối thù giữa ngươi và Vương Kinh Mộng hoàn toàn không tồn tại, vậy thì như thế nào?

- Cái gì?

Nam tử áo tím chợt nghe ra ý trong lời nói của nam tử, gã chợt ngẩng đầu, khẽ hô thành tiếng.

- Ngươi vẫn cho rằng Vương Kinh Mộng là người giết thúc phụ của ngươi, nhưng nếu sự thực cũng không phải do hắn ra tay, mà do những người khác giết thì sao? (thúc phụ: chú ruột)

Nam tử xõa tóc nói.

Thân thể nam tử áo tím hơi cứng, trong mắt đều là vẻ không thể tin được.

- Năm đó ta đã biết việc này, nhưng Trường Lăng lúc đó rối loạn, khi Minh sư đệ chết là lúc ta đang tu hành ở Đông Hải, lúc trở về nơi này thì Vương Kinh Mộng đã chết, Ba Sơn Kiếm Tràng cũng không còn tồn tại, việc này đã trở thành chuyện cũ, cho nên nhắc lại cũng vô dụng.

Nam tử xõa tóc sau khi dừng một chút lại nói tiếp:

- Huống chi chỉ dựa vào lời nói của ta thì ngươi cũng chưa chắc sẽ tin tưởng.

Thân thể nam tử áo tím không hiểu sao có chút rét run, gió thổi lay động hoa nhỏ màu vàng óng nở rộ trên rêu bên ngoài nhà đá, sau đó ngay cả ánh sáng bên ngoài chiếu rọi gian phòng này đều giống như bắt đầu lay động.

- Thúc phụ có ân dưỡng dục đối với ngươi, hơn nữa còn dạy ngươi tu hành, nhưng kẻ giết chết ngài ấy lại không phải là Vương Kinh Mộng, mà cũng không phải là ý của hắn. Kẻ giết chết ngài là Bạch Khải, cũng giống như việc Lý gia bị diệt năm đó, đây là ý của Trịnh Tụ và Nguyên Vũ, thế nhưng cuối cùng lại đổ chuyện này lên trên thân người kia.

Nam tử xõa tóc chỉ bình tĩnh nói tiếp.

Hô hấp của nam tử áo tím đều có chút gian nan, gã nhìn nam tử xõa tóc này, chậm rãi nói:

- Đệ thực sự không thể nào hoàn toàn tin tưởng sư huynh, bởi vì mặc dù đệ tin tưởng tính tình huynh, thế nhưng dù sao sư huynh năm đó cũng đi lại quá gần với chủ nhân Mạt Hoa kiếm. Người bên ngoài không biết nhưng đệ lại hiểu được, nếu năm đó sư huynh cũng ở trong sơn môn, vậy chắc chắn sẽ lên đường tới Trường Lăng giống như Minh sư đệ.

- Nếu chỉ một mình ta thì đương nhiên không cách nào thuyết phục ngươi. Nhưng không chỉ có một mình ta.

Nam tử xõa tóc nhìn hắn, nói:

- Kỷ Thanh Thanh hiện tại đang ở ngoài núi, nếu nàng cũng chính miệng nói với ngươi như thế, vậy ngươi nên làm như thế nào?

- Tiểu thư Kỷ Thanh Thanh nước Trần?

Nam tử áo tím cực kỳ chậm rãi ngẩng đầu lên, cười khổ.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, gã uống một ngụm trà rồi hỏi:

- Nếu thật sự là như thế ... Vậy hôm nay sư huynh trịnh trọng nhắc tới chuyện cũ là vì biến cố gì?

- Đây chỉ là thù riêng, chắc hẳn sư huynh sẽ không muốn để đệ tìm cách trở thành tông chủ Linh Hư Kiếm Môn, mang tính mệnh của nhiều người trong tông môn này báo thù cho đệ.

Sau khi dừng một chút, gã nhìn nam tử xõa tóc rồi nói tiếp.

- Trịnh Tụ muốn An Bão Thạch làm tông chủ.

Nam tử xõa tóc nghiêm mặt nói:

- Bọn họ đã sắp đặt để hắn tiến vào Hư Kiếm cốc.

- Cho nên đây chính là ba chọi ba?

Nam tử áo tím nghĩ đến bọn họ mà nam tử xõa tóc nói tới, chính là ba người khác của Linh Hư Kiếm Môn, lại nghĩ đến nữ tử bị chém mặt hoa đang chờ ở sơn môn kia, gã khẽ thở dài một tiếng, đứng lên.

Q6 - Chương 20: Sát thạch

Trong ánh ban mai, Hư Linh sơn dường như hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi cái rét của mùa đông bên ngoài, thậm chí thỉnh thoảng còn vang lên tiếng côn trùng kêu.

Ngọn núi này cũng rất đặc biết, từ mấy triều đại trước, nó đã là một ngọn Ngọc sơn tạo ra ngọc.

Sau mấy đời chạm trỗ, ngọc thạch đã bị khai thác hết, vốn dĩ khắp nơi sẽ là những đường hầm hoang vu, cảnh vật hoang tàn như bao mỏ đá khác.

Vậy mà nhân duyên tế hội, sau đó ngọn núi hoang vu này lại trở thành sơn môn của Kiếm tông, có Tượng sư lợi dụng địa thế, bố trí tỉ mỉ, khiến ngọn núi này thay đổi, khúc kính thông u*, như một hoa viên tinh xảo của nhà đại môn phiệt phương nam. *Khúc kính thông u: thành ngữ Trung Quốc, có nghĩa là con đường uốn lượn thông qua những nơi phong cảnh đẹp. mô tả phong cảnh thanh lịch và quyến rũ

An Bão Thạch đi qua một vách núi, trên gương mặt tràn đầy thần sắc hài lòng.

Phía dưới vách núi này là một rừng phong đỏ, trên vách núi phủ đầy những dây leo khô héo, giữa những khe hở của các dây leo, ta có thể thấy rõ đá núi màu xám trắng, lóe lên từng tầng ánh huỳnh quang như nước.

Trên vách núi vẫn còn nhiều cửa động do năm đó lấy quặng lưu lại. Nhiều năm trôi qua, trong động phủ đầy dây leo, tựa như đường ruột của một con quái vật khổng lồ.

Qua vách núi này là một sơn cốc tĩnh mịch.

Sinh trưởng trong sơn cốc là những cây thông xanh bình thường, nhưng lại khổng lồ đến mức mấy người mới ôm xuể. Ở chỗ thấp của sơn cốc có xây một tòa điện đá.

So với những cây thông xanh khổng lồ, tòa điện đá có vẻ nhỏ bé hơn nhiều, ngoài vẻ yên tĩnh thì trông cũng khá bình thường. Mặc dù đã tiến vào tòa điện đá này một lần, nhưng vừa nghĩ đến cách bố trí, sắp xếp giữa bên trong và bên ngoài điện đá hoàn toàn khác nhau, tim An Bão Thạch vẫn đập thình thịch như trước, không thể nào giữ được bình tĩnh.

Nhìn bề ngoài như một tòa điện đá bình thường, vậy mà bên trong lại có thế giới khác, trên mỗi vách tường đều được khảm vô số mỹ ngọc, trân bảo, sáng lấp lánh tự nhiên, vượt ra khỏi khả năng tưởng tượng của con người.

Ngay cả cầu thang và lối đi bộ, mỗi nơi đều được khảm đầy những kim loại, linh cốt, không sử dụng bất kì vật trang trí nào dư thừa cũng đã phức tạp và hoa lệ đến cực điểm.

Khi của cãi tích lũy đến một mức nhất định, tự nhiên sẽ có tầm mắt khác.

Ngay cả những thương nhân bỗng nhiên giàu có ở Quan Trung cũng tuyệt đối sẽ không thể nào xây bảo vật thành tường, thành đường đi, khảm vào mọi ngóc ngách.

Linh Hư Kiếm môn đương nhiên cũng không thể nào làm những việc tầm thường như vậy.

Đối với tông môn này mà nói, nơi này chỉ là một cái nhà kho.

Ngọc thạch, tinh kim có thể dùng để luyện chế vật hoặc kiếm khí bản mệnh; linh cốt và dược liệu quý có thể dùng để luyện chế đan dược,… Thế mà tất cả lại bị khảm mạn trên vách tường và

trên lối đi, như vậy đã có thể thấy rõ sự tùy tính của Linh Hư Kiếm môn.

Chỗ duy nhất trong điện đá mà những đại nhân vật địa vị cao của Linh Hư Kiếm môn thật sự coi trọng là một phiến Hư Không cảnh.

Hư Không cảnh chẳng qua là một cái tên mơ hồ, hình dáng cụ thể là một tầng ánh sáng kỳ dị như một chiếc gương, nằm sâu trong điện đá.

Tầng ánh sáng này không phải do khúc xạ của bất kỳ nguồn sáng nào hình thành, mà là sự vặn vẹo của một thông đạo được tạo bởi rất nhiều thiên địa nguyên khí, vừa giống một vết nứt từ hư không, cũng như một cánh cửa lớn dẫn đến nơi nào đó không thể biết trước được.

Khi trước tầng ánh sáng này nhìn vào bên trong, ta có thể thấy một con sông dài màu đen.

Ngẫu nhiên sẽ có bọt nước từ chỗ kia tràn ra, tạo thành một cái ao bên dưới.

Nước trong ao cũng màu đen, có tác dụng tuyệt vời đối với việc bồi nguyên vật bản mệnh.

Cái ao này chính là Tẩy Kiếm trì của Linh Hư Kiếm môn.

Trong vô số năm qua, chỉ có tông chủ của tông môn này mới có tư cách tiến sâu vào bên trong điện đá, sử dụng lực lượng của Tẩy Kiếm trì.

Kinh quyết chủ yếu nhất của Linh Hư Kiếm Môn vốn dĩ là Hư Không pháp môn. Hư Không pháp môn không thể nào chạm tới, Tu Hành giả bình thường khó có thể tưởng tượng, nhưng đối với An Bảo Thạch mà nói, nguyên lý cơ bản lại cực kỳ đơn giản. Chẳng qua là cao nhân tiền bối của Hư Linh Kiếm môn dùng kiếm ý kinh

người cưỡng ép mở ra một thông đạo dẫn đến một nơi nào đó, sau đó dùng trận pháp, dẫn thiên địa nguyên khí để duy trì.

Vì vậy, con sông đen kia thoạt nhìn dường như ở sau tầng ánh sáng đó, nhưng thực tế lại có thể ở rất rất xa, có thể nó ở trong tinh không yên tĩnh lạnh lẽo, hoặc cũng có thể ở sâu trong lòng đất mà thế nhân không thể nào chạm tới.

Thiên địa nguyên khí đều có thông đạo lưu thông, cao nhân tiền bối của Linh Hư Kiếm môn chỉ là cưỡng ép thay đổi và lập nên thông đạo lưu thông nguyên khí, để cho thiên địa nguyên khí trong không gian, nơi có con sông đen kia có thể chảy thẳng đến Tẩy Kiếm trì.

Nguyên lý cơ bản không khó lý giải, cái khó lý giải là thủ đoạn hình thành đạo kiếm ý ánh sáng và dẫn thiên địa nguyên khí đến duy trì cánh cửa Hư Không cảnh này.

Đối với An Bão Thạch mà nói thì đó vẫn còn quá xa vời.

Nếu có thể hiểu được sự huyền diệu này thì một kiếm có thể mang ra một tiểu thiên địa, thành tựu ít nhất là Bát Cảnh, hoặc đã tiếp cận Cửu Cảnh trong truyền thuyết.

Có thể sử dụng Tẩy Kiếm trì, y cũng đã vô cùng mãn nguyện rồi.

Lúc trước, lần đầu tiến vào điện đá tích lũy đầy trân bảo này, bằng vào thiên phú vượt xa những tài tuấn khác ở Trường Lăng, y cũng đã chọn cho mình được một khối ngọc đẹp làm kiếm và đã luyện nó thành vật bản mệnh.

Khối ngọc này là sản vật của Linh Hư sơn ngày xưa, nó là thạch anh của trung tâm ngọn núi này.

Vật bản mệnh lợi hại nhất không phải chất liệu của nó kinh người thế nào mà là phù hợp nhất.

Tông môn của y ở đây, công pháp sở tu cũng đến từ đây, tất cả đều phù hợp với Nguyên khí của ngọc tủy này.

Chỉ sau một lần rèn luyện trong Tẩy Kiếm trì, thanh ngọc kiếm tản ra ánh sáng trắng nhạt đang yên lặng nằm yên trong khí hải của y hiện tại đã vượt qua vật bản mệnh của những Tu Hành giả bình thường trải qua mấy năm khổ tu.

Cố Hoài là sư tôn của y.

Y đã bộc lộ thiên phú tu hành kinh người, cùng với Tịnh Lưu Ly xưng là hai đại quái vật trong Tu Hành giả thế hệ này ở Trường Lăng, được Cố Hoài tự mình dạy bảo. Vì vậy, đương nhiên y cực kỳ tôn kính với gã.

Nhưng bây giờ Cố Hoài đã chết, y không nhịn được mà nghĩ rằng, có lẽ năm đó, Cố Hoài phản bội người kia để trở thành tông chủ Linh Hư Kiếm tông, nguyên nhân có liên quan đến Hư Không cảnh và Tẩy Kiếm trì này.

Hư Không cảnh đại biểu cho thủ đoạn chí cao của Bát Cảnh, có thể cho Tu Hành giả như Cố Hoài cảm ngộ, đột phá cảnh giới, đạt đến Bát Cảnh.

Được nước Tẩy Kiếm trì rèn luyện một lần tương đương với mấy năm khổ tu, rèn luyện vật bản mệnh của những Tu Hành giả bình thường. Kiếm Sơn kiếm khổng lồ, chỉ sợ cũng phải mượn nhờ Tẩy Kiếm trì mới có được thành tựu kinh người như vậy.

Ngay cả một nhân vật như Cố Hoài, năm đó cũng đã phải trả giá rất nhiều mới có thể tiến nhập nơi này, sử dụng Tẩy Kiếm trì, mà bản thân y chỉ nhờ vào thiên phú đã có thể đi đến nơi đây.

An Bão Thạch nghĩ vậy.

Y rất trẻ tuổi.

Tuổi trẻ mà thiên phú cực cao, nhất là sau khi y đánh bại Tịnh Lưu Ly ở Trường Lăng, đồng thời tên Đinh Ninh để y mơ hồ cảm thấy nguy hiểm kia đã chết, vì vậy đương nhiên y cảm thấy kiêu ngạo và thỏa mãn.

Y xuyên qua rừng tùng, đến trước cửa điện đá.

Một gã đệ tử Hư Linh Kiếm môn trạc tuổi y đã chờ trước ở cửa.

Người này cũng là một gã thiếu niên, dáng người có hơi gầy yếu, nhìn An Bão Thạch đầy kính sợ.

Hai tay của gã cẩn thận từng li từng tí bưng một chén thuốc.

An Bảo Thạch không nói gì, nhận lấy chén thuốc từ trong tay gã, uống một hơi cạn sạch, nhưng lông mày hơi nhíu lại.

- Tằng sư đệ, loại nước thuốc này chỉ có thể phát huy dược lực lớn nhất khi còn nóng. Chuyện này yêu cầu ngươi phải khống chế, đưa đến trước mặt của ta trong vòng ba mươi bảy hơi thở. Thiên phú tu hành của bản thân ngươi đã rất kém cỏi, nếu một việc đơn giản như thế này cũng không làm được, sau này còn có thể đạt được thành tựu gì?

Y từ trên cao nhìn xuống người đệ tử Linh Hư Kiếm môn này, cười lạnh, nói không chút lưu tình.

Lúc y nhíu mày, hai tay người thiếu niên y gọi là sư đệ này đã hơi run rẩy, bây giờ nghe được lời khiển trách như vậy, máu trên mặt lập tức rút hết đi, sắc mặt trở nên trắng như tuyết.

An Bão Thạch không quan tâm đến cảm xúc của gã ta, lạnh lùng ném chén thuốc vào lại trong tay gã, chuẩn bị vào điện.

Nhưng cũng đúng lúc này, y ngửi được một mùi máu tanh thoang thoảng.

Y bỗng quay người, nhìn thấy một người nam tử trung niên xõa tóc lạ hoắc đi ra từ rừng tùng phía sau lưng.

Áo bào trước người nam tử xõa tóc này đã bị máu tươi nhuộm đỏ. Ở chỗ ngực trái ngay gần trái tim có một vết thương kinh khủng bị xé rách do một đạo nguyên khí, nhưng vết thương này được nam tử kia dùng nguyên khí của bản thân trói buộc. Máu thịt chậm rãi co rút lại, thậm chí, máu tươi cũng không còn chảy ra nữa.

Thương thế khủng bố như vậy lại có thể dùng chân nguyên tự chữa lành, việc này đại biểu cho một loại cảnh giới đáng sợ cỡ nào.

An Bão Thạch ngây người, không khỏi thi lễ hỏi:

- Tiên sinh, ngài là?

Nam tử gật đầu đáp lễ, thản nhiên nói:

- Tề Kim Sơn.

Đây là một cái tên có vẻ rất phổ biến, rất tầm thường.

Nhưng rơi vào trong tai của An Bão Thạch và tên đệ tử Linh Hư Kiếm môn kia lại như có tiếng sấm vang vọng.

- Tề sư bá?

Giọng của An Bão Thạch mang theo vẻ không thể nào tin được.

Người nam tử khẽ gật đầu, nói:

- Đúng vậy, ta đến để giết ngươi.

Q6 - Chương 21: Tề Tông

Cảm xúc đầu tiên của An Bão Thạch là mờ mịt.

Mặc dù hiện tại đã biết rõ thân phận của đối phương, biết hắn cường đại cỡ nào, giết chết mình chỉ là việc cực kỳ đơn giản, nhưng giờ phút này vẻ mờ mịt cực độ đã chiếm cứ tâm tình của y trước tiên.

Rất khó dùng ngôn ngữ để hình dung cảm xúc của y lúc này.

Ngày xưa Cố Hoài làm chủ Linh Hư Kiếm Môn, lấy thân phận Tu hành giả của Ba Sơn Kiếm Tràng trở thành tông chủ của tông môn này, tông môn này có sáu người bất kể luận tu vi hay là danh vọng thì đều có cơ hội trở thành tông chủ.

Ngoại trừ một người trong đó đi theo Vương Kinh Mộng chết trận ở Trường Lăng, năm người còn lại vẫn có địa vị vô thượng ở Linh Hư Kiếm môn sau khi Cố Hoài trở thành tông chủ, thậm chí tất cả đệ tử Linh Hư Kiếm Môn còn lại đều phải dùng chữ "Tông" để xưng hô.

Đây chính là Ngũ Tông(năm Tông) của Linh Hư Kiếm Môn.

So sánh với tông chủ thì chỉ là thiếu một chữ "chủ", ý trong đó chính là mặc dù không nắm giữ chức vụ cụ thể trong tông môn, nhưng lại có được địa vị vô hạn sáng ngang với tông chủ.

Ví dụ như Tề Kim Sơn này, đệ tử Linh Hư kiếm Môn còn lại thấy hắn sẽ phải xưng là Tề Tông.

An Bão Thạch chỉ vì có sư phụ là Cố Hoài cho nên thân phận đặc thù, lúc này mới dám gọi thẳng hắn là sư bá.

Thế nhưng các vị Ngũ Tông kia vốn phần lớn ẩn tu không ra, nhất là vị Tề Tông này, trước khi Trường Lăng xảy ra loạn đã tu hành ở hải ngoại, sau khi Cố Hoài trở thành tông chủ, mặc dù hắn trở về núi nhưng vẫn cứ bế quan không ra, đừng nói là hắn, cho dù là Tu hành giả đời trước tu hành hơn mười năm ở trong Linh Hư kiếm môn thì cũng chưa từng thấy vị "Tề Tông" này.

An Bão Thạch tự nhận bằng vào thiên phú của bản thân đã gần như sẽ trở thành tông chủ đời sau của Linh Hư Kiếm Môn, thậm chí tự nhận tương lai chắc chắn sẽ làm cho tông môn đi tới vị trí cao hơn trên thế gian, trong tiềm thức của y trước kia, chắc hẳn mình cũng là niềm tự hào của Ngũ Tông Linh Hư.

Trước đó mấy hơi thở, y còn hăng hái, trực giác bản thân đã đến cấp độ cao nhất, song hiện tại, vị Tề Tông chưa từng xuất thế này lại đến trước mặt y, lại còn nói muốn giết chết y.

Loại cực độ chênh lệch này mang đến kinh ngạc khó hiểu, khiến cho trong lòng y mờ mịt thậm chí sợ hãi cực độ.

- Tại sao?

Y nhìn vết thương chỗ tâm mạch và máu tươi còn chưa hoàn toàn khô trên vạt áo của vị Tề Tông này, bắt đầu hiểu được đối phương có thể đi tới nơi này, đã mang ý nghĩa chỉ sợ không ai có thể ngăn cản hắn đến giết mình, thế nhưng trong lòng y lại càng thêm mờ mịt,

- Sao có thể như vậy?

Y lại theo bản năng hỏi thêm một câu.

- Trong mười mấy năm qua, ngươi chưa bao giờ gặp được ta, nhưng ta lại nhìn thấy ngươi rất nhiều lần.

Tề Kim Sơn lẳng lặng nhìn y, nói:

- Ngươi quá thân thiết với nàng, cũng cực kỳ giống, cho nên ngươi không thể làm tông chủ Linh Hư Kiếm Môn, song ta biết nàng sẽ không buông tha, mà ngươi tuyệt đối cũng sẽ không từ bỏ.

- Tại sao ta phải từ bỏ?"

An Bão Thạch đột nhiên có chút hiểu được, chợt phẫn nộ,

- Đây chỉ là tranh chấp giữa các ngươi và nàng, vì sao phải ép vào trên người ta? Hơn nữa chẳng lẽ lấy thiên phú của ta lại không xứng làm tông chủ Linh Hư Kiếm Môn sao?

Thực ra y còn chưa nói hết câu.

Câu nói tiếp theo của y chính là,

- Ngoại trừ ta ra, còn có ai tu hành tiến cảnh nhanh hơn, tu vi trong tương lai cao hơn so với ta, còn có ai xứng làm tông chủ Linh Hư Kiếm Môn to với ta?

- Có thể trở thành tông chủ hay không lại không liên quan đến tương lai, mà liên quan tới hiện tại.

Y sở dĩ còn chưa nói hết lời, nhưng bởi vì Tề Kim Sơn đã bình tĩnh nói một câu như vậy, giống như trực tiếp đoán trước được câu tiếp theo của y.

- Quá mức tự tin sẽ kiêu ngạo và cực kỳ cố chấp.

Tề Kim Sơn nhìn thoáng qua đệ tử Linh Hư Kiếm Môn run rẩy bất an đứng bên cạnh An Bão Thạch, nhẹ nhàng nói:

- Có thể trở thành tông chủ hay không lại liên quan đến đức hạnh, cũng liên quan đến nhân tính.

- Ngươi có tư cách gì phán đoán đức hạnh của ta?

Hai tay An Bão Thạch nắm chặt, y cảm thấy cực kỳ khuất

nhục, muốn lớn tiếng kêu to, thế nhưng cơ thể y lại nhanh chóng lạnh như băng, bởi vì y chợt hiểu được đối phương thực sự có tư cách như vậy.

Đối phương vốn là Tề Tông, thân phận gần như sánh ngang với tông chủ, hiện tại Cố Hoài đã chết, mà y còn chưa thực sự lên ngôi, cho nên bản thân đối phương chính là một trong những người có thân phận cao nhất tông môn hiện tại.

Mấu chốt nhất chính là đối phương có thể đường đường chính chính xuất hiện ở chỗ này, bình tĩnh nói muốn giết hắn, điều này đã đại biểu ý chí của đối phương, đã đạt được thắng lợi khi chinh chiến với những người còn lại.

- Ta thật sự phải chết như vậy sao?

An Bão Thạch ngẩng đầu lên, có chút phẫn hộ nhìn ánh mắt bình tĩnh của Tề Kim Sơn, ánh mắt y chợt trở nên cuồng nhiệt dị thường,

- Ta không cam lòng, thiếu niên quán rượu đoạt được vị trí đứng đầu Mân Sơn kiếm hội đã chết, Tịnh Lưu Ly cũng bị ta đánh bại, tương lai ta chính là người đứng đầu Trường Lăng, đứng đầu toàn bộ vương triều Đại Tần, ta sao có thể cam tâm cứ chết như vậy?

Tề Kim Sơn im lặng chờ y nói xong.

Khi An Bão Thạch nói ra một chữ cuối cùng, hắn chợt nghiêm túc nhìn y một cái.

Chỉ một cái liếc mắt nhìn lại, một đạo khí tức tinh thuần hùng vĩ đã dẫn dắt vô số thiên địa nguyên khí trong hư không, hóa thành một đạo kiếm ý đâm về phía ngực An Bão Thạch.

Nhân vật như hắn, chuyện làm ra vốn người thường đã không cách nào hiểu được, cũng hoàn toàn không cần giải thích các kiểu

như người khác.

Tiến hành đối thoại như vậy với An Bão Thạch, thực ra chỉ muốn xác định cuối cùng, cùng với xem tâm ý của y có chuyển biến hay không.

Theo một loại ý nghĩa nào đó mà nói, đây là một cơ hội cuối cùng mà hắn cho y.

Nhất là ngay hiện tại, hắn cảm nhận được sát ý của An Bão Thạch nên không do dự nữa.

So với cảnh giới của An Bão Thạch mà nói, hắn tựa như Tiên Ma chân chính, thậm chí có thể dự đoán được việc y sẽ làm trong nháy mắt tiếp theo.

Sát ý của An Bão Thạch lại không hề rơi về phía hắn, trái lại đánh về phía tên đệ tử Linh Hư Kiếm Môn cầm chén thuốc không biết nên xử lý như thế nào bên cạnh y.

Tay y rơi vào bên hông đệ tử Linh Hư Kiếm Môn kia.

Một đạo kiếm ý lập tức sinh ra.

Tên đệ tử Linh Hư Kiếm Môn kia còn chưa kịp phản ứng thì đã cảm thấy một cỗ chân nguyên cực kỳ bá đạo tràn vào thân thể, trong nháy mắt tiếp theo, gã chợt trở thành một thanh kiếm trong tay An Bão Thạch, "đâm" về phía Tề Kim Sơn.

Tề Kim Sơn nhìn đệ tử Linh Hư Kiếm Môn bay về phía mình, khuôn mặt hắn lại không có bất kỳ thay đổi nào.

Hắn biết An Bão Thạch hiển nhiên cũng không dám kỳ vọng một kiếm này sẽ tạo thành bất kỳ uy hiếp nào đối với mình, chỉ là muốn dùng tính mệnh của đệ tử này để kéo dài một chút thời gian.

Song nếu hắn đã sớm có dự liệu, thì hiển nhiên sẽ không thể

để y thực hiện được.

Hắn chậm rãi vươn tay ra, dựng thẳng lòng bàn tay đặt ở trước người.

Đỉnh đầu tên đệ tử Linh Hư Kiếm Môn thân thể tràn ngập chân nguyên cuồng bạo kia đụng vào trong lòng bàn tay hắn, thế nhưng lại không hề chịu bất cứ lực lượng trùng kích nào, giống như rơi vào một mảnh hư không mềm mại như bông.

Trong nháy mắt sau đó, gã phát giác ra bản thân lại nguyên vẹn đứng trước người Tề Kim Sơn, chân nguyên cuồng bạo trong cơ thể biến mất vô tung, mà Tề Kim Sơn còn chưa thu hồi bàn tay, lại như Tiên nhân vuốt ve đỉnh đầu gã.

Cỗ kiếm ý đột nhiên sinh ra kia đâm về phía ngực An BãoThạch, cũng không có bất kỳ trì hoãn nào, cắm sâu vào ngực y.

An Ôm Thạch điên cuồng cấp tốc lướt người ra phía sau.

Cơ thể y đã phá vỡ cửa điện khép hờ, bay vào trong thông đạo lộng lẫy đến cực điểm phía sau, khi cảm nhận được cỗ kiếm ý tràn trề không gì có thể đỡ nổi này ép sát người, trong mắt y lộ ra vẻ hoảng sợ, sắc mặt đã trắng bạch đến cực hạn.

Trong nháy mắt cỗ kiếm ý đâm vào thân thể, khí hải trong cơ thể y như nổ tung, dùng tốc độ mà ngày thường y tuyệt đối không có khả năng đạt tới, bức một thanh kiếm bản mệnh kia ra.

Một thanh tiểu kiếm mỹ ngọc màu trắng nhạt xuất hiện trước ngực y.

Một tiếng "bộp" nứt ra.

Thanh tiểu kiếm mỹ ngọc này bị trực tiếp đánh nát.

An Bão Thạch cảm thấy ngực mình như bị vô số hòn đá to

đánh trúng, y phun ra một ngụm máu lớn, trong con ngươi tràn ngập vẻ sợ hãi cực độ, toàn bộ thân thể như viên đạn chợt gia tốc, bắn vào sâu trong điện đá phía sau.

Cho dù là Tu hành giả có thiên phú cao nhất ở Trường Lăng, cảnh giới giữa y và Tề Tông còn kém khoảng cách khó có thể tưởng tượng được.

Chỉ cần một kích tùy ý của đối phương đã hủy diệt triệt để kiếm bản mệnh vừa rồi, cũng phá hủy hơn phân nửa sức sống trong cơ thể y, tạo thành trọng thương khó có thể tưởng tượng.

Mặc dù đối phương không ra tay nữa, nhưng nếu thương thế như vậy không được cứu trị, chỉ sợ y cũng không thể sống nổi.

Thế nhưng y vẫn cảm thấy không cam lòng như trước.

Trong lúc bay ngược về phía sau, y vẫn ngoan cường mà gần như thô bạo đưa tay, hai lần nắm lấy hai khối Linh dược có dược tính cực kỳ mãnh liệt ở trên mặt đất cứng rắn, sau đó đập tới trong miệng, giống như cứng rắn nhét hai khối Linh dược này vào trong bụng, tiếp theo kèm với một tiếng thống khổ như dã thú gào thét, y mạnh mẽ xoay người, xông về phía Tẩy Kiếm trì ở bên trong.

Q6 - Chương 22: Mười lăm năm

Chỉ là một kích tùy ý đã có thể đánh nát kiếm bản mệnh của y, làm y bị tổn thương trí mạng, An Bão Thạch hiển nhiên cũng rõ ràng hy vọng duy nhất của mình chính là Hư Không cảnh phía sau Tẩy Kiếm Trì.

Đối với Tu hành giả bình thường mà nói, Hư Không cảnh tràn ngập vô số đáng sợ không biết.

Vứt bỏ một con sông đen bên trong Hư Không cảnh là loại địa phương không biết gì không tính, chính là một đạo quang ảnh nhìn đơn giản như gương đã ẩn chứa nguy hiểm làm Thất Cảnh cũng không dám thử một chút, ai cũng không biết sau khi tiếp xúc với đạo quang ảnh như mặt gương kia thì có thể dễ dàng xuyên qua, hay là sẽ bị lực lượng nguyên khí đáng sợ ẩn chứa trong đó xé rách thành vô số máu thịt bất cứ lúc nào, sau đó theo các loại thiên địa nguyên khí bên trong nhưng con đường khác nhau bay đến rất nhiều góc trong mảnh thiên địa này.

Đây chính là bầm thây vạn đoạn, không thể hoàn chỉnh chân chính, hơn nữa loại khả năng này vượt xa việc thông qua một cách an toàn, An Bão Thạch ngay từ đầu đã hiểu được đạo lý này, nhưng mà đối với y mà nói, Tề Tông quá mức đáng sợ, cho nên việc này đã tạo thành hy vọng sinh tồn duy nhất của y.

Tề Kim Sơn hơi nhíu mày.

Khi tay hắn rời khỏi đỉnh đầu tên đệ tử Linh Hư Kiếm Môn kia, cả người hắn chợt giống như một luồng nguyên khí thiên địa không có chút trọng lượng nào, bay thẳng vào trong điện phía trước.

Những Bảo thạch, Linh dược khảm trên vách tường, những kim thiết, linh cốt trên mặt đất trong điện bị nhuệ khí mà hắn mang theo băm nhỏ, sau đó biến thành từng phiến sương mỏng xen lẫn vô số màu sắc, bắn tới An Bão Thạch đang liều mạng chạy trốn phía trước.

Với An Bão Thạch mà nói là một kích tùy ý, nhưng mà đối với loại đại tông sư như hắn mà nói, mang theo sát ý chân chính chính là dùng toàn lực, cảm giác tùy ý chỉ có thể nói rõ kiếm ý hòa hợp. Y thua xa hắn không chỉ một đại cảnh nhưng có thể ngăn cản được một kiếm của hắn, không chỉ bởi vì liên quan đến bản thân hắn đã bị thương nặng, mà còn ở thực lực của An Bão Thạch đã vượt qua dự liệu của hắn.

Hắn đương nhiên hiểu được An Bão Thạch muốn làm chuyện gì, bên trong phiến sương mỏng này vẫn có một sợi vẫn chưa bắt lấy thân vị của An Bão Thạch, mà chỉ thuần túy theo đuổi tốc độ, trực tiếp thoát khỏi nhận biết của hắn, chỉ dựa theo phương vị trong trí nhớ của hắn rơi vào trước Hư Không cảnh. (thân vị: vị trí thân thể)

Hư Không cảnh chỉ là một tầng ánh sáng mông lung nhờ nhạt được dựng lên, không có bất kỳ màu sắc nào, thế nhưng có thể thoáng trông thấy có một con sông lớn màu đen đang chảy xuôi trong màn sáng.

Nhưng theo phiến sương mỏng này hạ xuống, phía trước tầng ánh sáng mông lung hơi mờ này chợt nhiều ra mấy trăm đường chỉ mỏng giăng khắp nơi, mỗi một đường chỉ mỏng làm cho người ta cảm nhận đều sắc bén đến cực điểm, còn thẳng hơn cả đường cong mà thợ thủ công tốt nhất thế gian tỉ mỉ khắc ra.

An Bão Thạch đã ngửi được khí tức đặc biệt của Tẩy Kiếm Trì.

Y thậm chí còn cảm nhận được cỗ thủy ý chân thật kia sắp nhộn nhạo trên lưng mình, thế nhưng cùng lúc đó, trong ánh mắt

của y cũng xuất hiện cảm xúc tuyệt vọng.

Phiến sương mỏng này bay qua bên cạnh người, quần áo trên cơ thể y lập tức nứt ra.

Y biết đối phương đã phong bế đường lui của mình, hơn nữa lực lượng của phiến sương mỏng này cũng tuyệt đối không phải là thứ y có khả năng chống đỡ.

Một tiếng kêu thảm thiết thê lương phát ra từ trong miệng y.

Thân thể của y mạnh mẽ xoay chuyển lại trong nháy mắt trước mấy trăm đường chỉ mỏng giăng khắp nơi này, dùng hai chân làm mũi kiếm, toàn bộ thân thể như một thanh kiếm bắn về phía những sợi chỉ kia, cùng lúc đó chân nguyên trong cơ thể lập tức tuôn ra trong hai tay y, trong phút chốc mười đầu ngón tay của y cũng vỡ ra, chân nguyên pha tạp máu tươi, trên tay y như đang cầm mười dải ruy băng đỏ tươi.

Mười dải ruy băng màu máu này chủ động bay ra, đụng vào trong mảnh sương mù đang đuổi theo phía sau, cả hai đồng thời vỡ vụn, mạnh mẽ cuốn ra mấy phiến bụi mịn, theo mũi chân của y cùng đụng vào những tinh tuyến kia.

"Ầm" - một tiếng nổ lớn.

Mấy phiến bụi mịn va chạm với những đường chỉ mỏng manh lại phát ra tiếng nổ vang như thuyền lớn trực tiếp va chạm.

Điện đá rung động kịch liệt, nước trong Tẩy Kiếm Trì xao động bắn tung tóe giữa không trung, trân bảo khảm trong vách tường điện đá rơi xuống như mưa, đại bộ phận trong đó lại bị lực lượng cường đại chấn nát.

Những đường chỉ mỏng đan xen tỉ mỉ kia vỡ vụn hơn phân nửa, thế nhưng vẫn chưa vỡ tan hoàn toàn.

Hơn mười sợi tơ mỏng cố định vững vàng ở trước Hư Không cảnh cắt qua đáy bàn chân An Bão Thạch, sau đó bắn lên bên trên, cắt qua khí hải, cắt qua thân thể y.

Quần áo An Bão Thạch sớm đã vỡ vụn, trên da thịt trắng nõn như ngọc lúc này lập tức có từng sợi tơ máu tuôn ra.

Y vô cùng thống khổ hét rầm lên, thân thể lan tràn tơ máu xông vào Hư Không cảnh.

Y vốn muốn liều mạng dùng hai chân thậm chí mặc kệ đôi chân mình tàn phế, chỉ mong có thể lưu lại nửa cái mệnh tàn vọt vào trong chỗ kia, thế nhưng chênh lệch cảnh giới giữa y và đối phương thật sự quá xa, mặc dù đã dùng hết tất cả thủ đoạn, nhưng hoàn toàn không có cách nào phá vỡ một cỗ kiếm khí của đối phương.

Hiện tại những tia kiếm này bắt đầu cắt qua thân thể y từ chân đến đầu, bởi vì cực kỳ mảnh khảnh, cực kỳ sắc bén và tốc độ quá nhanh, thế cho nên cơ thể của y hoàn toàn không thể cảm nhận được đau đớn thực sự truyền vào trong đầu, thế nhưng trong lòng y lại cực kỳ rõ ràng, những tia kiếm này cắt qua khí hải, cắt qua thân thể y, trong nháy mắt sau đó, những tơ máu trên người y sẽ vỡ tan thành vết thương đáng sợ, rồi cả người y sẽ biến thành từng mảnh máu thịt vỡ vụn ra.

Đối với y mà nói, Đinh Ninh đã chết, Tịnh Lưu Ly thì bại trong tay y, thiên hạ này đã không còn bất kỳ tài tuấn trẻ tuổi nào có thể chống lại, hơn nữa dưới ý chí của Hoàng hậu, y sắp kế vị tông chủ Linh Hư Kiếm Môn.

Ngã từ vị trí cao vô thượng này xuống, thậm chí ngay cả mạng sống cũng mất đi trong nháy mắt, y sao có thể không đau?

Trong tiếng thét chói tai vô cùng thống khổ, cơ thể y xuyên qua một mảnh ánh sáng mông lung kia.

Mấy cỗ lực lượng khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung trong nháy mắt cấu xé trên người y, trong tích tắc tiếp theo, y nghe được trong thân thể mình phát ra vô số thanh âm như lưu ly vỡ vụn, trong khoảnh khắc sợ hãi cực độ tràn ngập trong lòng, y chỉ cảm thấy cơ thể mình bị ném lên cao, giống như một tòa núi đá bị ném lên mây trong nháy mắt, sau đó lại không hề rơi xuống mà tiếp tục dùng tốc độ kinh người bắn lên không trung.

Trong nháy mắt, tất cả ý thức của y biến mất.

Trên tầng ánh sáng nhàn nhạt kia nổi lên một tầng gợn sóng.

Mũi chân Tề Kim Sơn điểm nhẹ nước ao kiếm, đứng bất động ở trước Hư Không cảnh này.

Hơn mười tia kiếm vẫn ngoan cường tồn tại như trước, bên trên tia kiếm có máu đỏ tươi chuyển động, chậm rãi nhỏ xuống.

Tề Kim Sơn trầm mặc không nói.

Đối với hắn mà nói, sau một tầng ánh sáng nhàn nhạt này lại là một thế giới hoàn toàn mới lạ.

Thân thể An Bão Thạch sau khi xuyên qua phiến ánh sáng này rồi lập tức biến mất trong tầm mắt hắn, mà phía sau tầng ánh sáng này, hình ảnh một con sông đen kia lại giống như vĩnh hằng, không có bất kỳ thay đổi nào.

Hơn mười sợi tia kiếm này mặc dù vô cùng nhỏ, nhưng ẩn chứa lực lượng kinh người, nếu cơ thể bị những tia kiếm như vậy cắt qua thì cũng không khác gì so với bị hơn mười thanh đại kiếm chặt đứt.

Thân thể biến thành mấy chục đoạn thì bất cứ Tu hành giả nào cũng không thể sống sót.

Nhưng không thể tận mắt nhìn thấy thi thể cuối cùng của An

BãoThạch, lại làm cho trong lòng hắn mở ra một tầng gợn sóng.

Đây là cảm thụ không tốt, nhưng đối với loại nhân vật như hắn thì cũng chỉ như thời gian một tức khắc trôi nhanh, không hề có chút xoắn xuýt.

Cửa núi Linh Hư Kiếm Môn, trong sương trắng có một ngọn lửa màu vàng óng đang thiêu đốt.

Bên trong ngọn lửa màu vàng óng kia là một thanh trường kiếm như gỗ khô, chuôi của trường kiếm bị nữ tử mặt hoa kia nắm trong tay.

Một Tu hành giả mặc áo bào màu tím che đi phần bụng chậm rãi ngã ngồi trên vũng máu, đầu gã đội mão màu ngọc tím, áo bào màu tím trên người cũng là một loại màu tím hoa lệ độc nhất trên thế gian, đang lưu động như ánh sao.

Gã chật vật ngẩng đầu lên, giữa môi và răng có máu tươi không ngừng rơi xuống, cười khổ nói:

- Mười lăm năm trước ta có thể đánh bại ngươi một cách tùy ý, không nghĩ tới mười lăm năm sau, ngươi lại mạnh đến mức này.

Kỷ Thanh Thanh rũ mí mắt xuống khi khí tức thô bạo trên người chưa tan, nghe khí tức cuối cùng tuôn ra từ trong cổ họng Tu hành giả này, chậm rãi nói:

- Mười lăm năm trước mặt ta chưa bị phá nên ngươi sẽ không động kiếm với ta, nhưng mà mười lăm năm sau? Chỉ riêng một ngụm ác khí này, tranh luận danh trạng, ngươi làm sao có thể thắng ta?

Q6 - Chương 23: Cuối cùng

Khi Tu hành giả trước mặt nàng phun ra một ngụm khí tức cuối cùng, nơi khí hải phần bụng nữ tử chợt lộ ra một ít ánh sáng, giống như có một viên bảo thạch sáng bóng nở ra hào quang ở trong đó, sắp phá bụng mà ra.

Nhưng mà theo một tiếng rên lên, loại ánh sáng này đã bị cô mạnh mẽ áp chế lại, biến mất trong tích tắc.

Cô nhổ ra hai ngụm máu, tất cả đều màu đen.

Tu hành giả ngã xuống vũng máu trước người cô cũng là một trong Ngũ Tông của Linh Hư kiếm môn, so với toàn bộ thiên hạ mà nói, cũng là cấp bậc đại tông sư mà rất nhiều Thất Cảnh có thể đạt đến.

Mặc dù có thể giết chết đại tông sư như vậy, chỉ sợ không có ai trên đời không phải trả giá bằng một ít tổn thương.

Hai ngụm máu tươi màu đen ngòm rơi trên mặt đất, trên mặt đất chợt thổi tung hai chùm khói bụi, một ít vết nứt giống như mạng nhện dọc theo núi đá cứng rắn không ngừng lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Nam tử áo tím trước đó còn đối thoại với Tề Tông kia khẽ cúi đầu đứng ở trên đường núi bên trong Linh Hư Kiếm Môn, vị trí y đứng chính là trên đường ranh giới giữa mây mù và ánh mặt trời, bóng người lóe lên ở giữa quang ảnh và hư vô, y nhìn Kỷ Thanh Thanh ngoài cửa núi và Tu hành giả ngã ngồi trong vũng máu trước người cô, thần sắc và ánh mắt đều cực kỳ phức tạp.

Cách phía sau nam tử áo tím này không xa, có một gã Tu hành

giả dáng người gầy gò thấp bé đứng thẳng, thấp hơn nửa cái đầu so với thiếu niên bình thường, nhưng khí tức trên người lại hoành tráng như núi lớn.

Tu hành giả này cũng là một nam tử, nếu chỉ nhìn bộ mặt hoàn toàn không thể nhìn ra tuổi tác, nhìn bên ngoài như hơn hai mươi tuổi, song làm cho người ta luôn cảm giác người này đã không còn trẻ nữa.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, khí tức trên người Tu hành giả này gần giống với khí tức của Cố Hoài khi sử dụng Kiếm Sơn kiếm nhất.

Lúc trước Tề Kim Sơn đi gặp nam tử áo tím này, y lại nói một câu "đây là ba chọi ba" cực kỳ khó hiểu.

Ba chọi ba hiển nhiên là chỉ sáu gã Tu hành giả quyết đấu, năm người trong đó chính là Ngũ Tông của Linh Hư Kiếm Môn, mà một người khác hiển nhiên chính là Kỷ Thanh Thanh đã giành được thắng lợi ngoài cửa sơn môn lúc này.

Những người này đều là nhân vật đã ẩn tu từ mấy năm trước, nhưng từ tu vi và lực lượng mà nói thì đều là nhân vật chí cao trên thế gian, sẽ không thua những Ty thủ và Vương hầu ở Trường Lăng.

Nam tử áo bào tím và Tu hành giả dáng người gầy gò thấp bé này hiển nhiên cũng là nhân vật trong Ngũ Tông của Linh Hư Kiếm Môn, cho dù hai trận quyết đấu khác đã phân ra thắng bại, nhưng trận chiến giữa hai người này dường như vẫn chưa bắt đầu.

Nhìn ánh mắt trầm tĩnh của Tu hành giả gầy gò thấp bé phía sau nam tử áo tím, dường như trận chiến đấu này căn bản sẽ không diễn ra.

- Bụi bặm lắng xuống, không đánh là tốt nhất.

Nam tử áo tím đứng trước là Dịch Tông Dịch Hân Nghi thanh danh nổi nhất trong Ngũ Tông của Linh Hư Kiếm Môn, là người trẻ tuổi nhất trong đám người này, cũng là người sắc sảo nổi nhất hơn mười năm trước, nhưng hơn mười năm trôi qua, vẻ sắc sảo trên người y dường như hoàn toàn biến mất, làm cho người khác có cảm giác quanh người y luôn luôn có một loại đau khổ nói không nên lời quấn quanh.

Lúc này y nhìn bên ngoài sơn môn, thắng lợi hiển nhiên thuộc về phe y, nhưng trong giọng nói lại không có bất kỳ vui mừng nào, chỉ có vị đắng nhàn nhạt.

Tu hành giả gầy gò phía sau y chính là Hoàng Đạo Trầm - một người nhập môn sớm nhất bên trong Ngũ Tông, trong tên có một chữ Trầm, tính tình cũng là người trầm tĩnh nhất.

Hắn lắc đầu, không hề đáp lại những lời của Dịch Hân Nghi trước tiên, mà chỉ chậm rãi nói,

- Nghe nói đã xảy ra một vụ ám sát ở Tiên Phù tông trước đó không lâu, đối tượng bị ám sát chính là tên đệ tử Trương Nghi của Bạch Dương động trước kia. Vụ ám sát này cuối cùng vẫn không thành công, mà hôm nay Linh Hư Kiếm Môn chúng ta cũng xảy ra một vụ ám sát như vậy, nhưng cuối cùng lại thành công. Vụ ám sát phát sinh ở Tiên Phủ tông và vụ ám sát phát sinh ở Linh Hư Kiếm Môn chúng ta mặc dù thoạt nhìn không có một chút liên quan, ta cũng không biết rốt cuộc hôm nay phải lật chuyện gì lên, để ngươi và Tề Tông làm ra chuyện đoạn tuyệt quan hệ như vậy, nhưng mặc kệ chuyện này được lật ra như thế nào, theo ta thấy nhất định đều có bóng dáng của Ba Sơn Kiếm Tràng. Nhìn thế nào cũng giống như là đang đáp lễ với Hoàng hậu.

- Bất kể lật lên như thế nào cũng không quan trọng, quan trọng là những chuyện kia đã thật sự xảy ra.

Dịch Hân Nghi xoay người nhìn Hoàng Đạo Trầm, nói,

- Trong này nhất định có bóng dáng của Ba Sơn Kiếm Tràng, cũng chỉ có thể nói rõ bọn họ cường đại.

Hoàng Đạo Trầm nhíu mày, nói:

- Ba Sơn Kiếm Tràng có mạnh đến đâu thì Linh Hư Kiếm Môn ta đều có thể thay thế.

- Ba Sơn Kiếm Tràng chính là cây to đón gió, thay thế Ba Sơn Kiếm Tràng ngày xưa? Hoàng hậu sẽ bằng lòng sao?

Dịch Hân Nghi nở nụ cười,

- Huống hồ giữa ta và sư huynh nói hôm nay là thù riêng, chứ không phải là chuyện của tông môn.

- Sau này ta không còn bất kỳ quan hệ gì với Linh Hư Kiếm Môn, vậy nên tông môn này có ra sao thì liên quan gì đến ta?

Dịch Hân Nghi hơi khom người hành lễ với Hoàng Đạo Trầm, nói:

- Ta và Tề sư huynh rời khỏi Linh Hư Kiếm Môn, An Bão Thạch đã chết, Hoàng sư huynh hiển nhiên sẽ tiếp chưởng Linh Hư Kiếm Môn này, chúng ta khoái ý ân cừu, Hoàng sư huynh ngươi lại chấp chưởng chuyện tông môn, chính là riêng phần mình đạt được ước muốn, chỉ dựa vào điểm này thì Hoàng sư huynh phải cảm tạ ta và Tề sư huynh mới đúng.

Nói xong câu này, y đã không nhìn Hoàng Đạo Trầm nữa, mà xoay người đi vào mây mù bên dưới.

- Thời gian trôi qua lâu như vậy, cuối cùng vẫn là tranh đấu của Ba Sơn Kiếm Tràng.

Hoàng Đạo Trầm nhìn ba bóng người rời đi dọc theo các con đường khác nhau, khẽ thở dài một tiếng.

.....

Sau Âm Sơn, một đóa mây chứa tuyết tiếp tục bay về phía nam, sau đó theo tuyết trong mây rơi xuống, một đóa mây bay từ vùng hoang dã xa xôi rốt cục biến mất.

Trong tuyết bay, một đoàn mấy trăm người kỵ quân Đại Tần đi về phía một tòa biên thành của Đại Tần.

Trong tất cả quân tình trước đó đều cho thấy đội kỵ quân này chẳng qua chỉ là một đội tiên phong áp tải quân lương, cho nên hoàn toàn chưa từng kinh động bất kỳ tướng lĩnh cao cấp nào ở biên thành này.

Thế nhưng khi đội kỵ quân này đi vào trong thành, tướng lĩnh cầm đầu mang theo một người thanh niên đã trực tiếp tiến vào doanh trại trung tâm nhất của tòa biên thành này, mấy gã tướng lĩnh bị kinh động khi nhìn thấy vị tướng lĩnh cầm đầu kia đều là vẻ khiếp sợ đến mức khó có thể tưởng tượng được.

- Tư Mã đại tướng quân!

Tướng lĩnh cấp cao nhất trong biên thành này dùng tốc độ nhanh nhất xuất hiện trước tên tướng lĩnh kia, trong lúc hành lễ lại thấy rõ dung mạo của người trẻ tuổi phía sau vị tướng lĩnh này, mặc dù là y cũng hơi cứng đờ, một lát sau mới kịp phản ứng lại, khom người hành lễ,

- Phù Tô điện hạ!

Tư Mã Thác - một trong mười hai Vương hầu Đại Tần cũng không giải thích gì mà chỉ tiến vào doanh trại, chọn ra mấy gian tĩnh thất, cũng để cho mấy trăm người theo hắn đến đóng quân ở phụ cận.

Hắn cũng không có nghỉ ngơi quá lâu, mà bắt đầu dùng tốc độ nhanh nhất xem xét quân tình mới nhất truyền tới biên thành này.

Mỗi lần hắn xem xét xong một tập tài liệu hoặc một phần tin mật liền tiện tay ném tới trên bàn trước người Phù Tô đang ngồi dưới tay hắn, để cho gã tiếp tục xem xét.

Mới chỉ đọc được hơn mười phần, Phù Tô đã không nhịn được ngẩng đầu, có chút thất thần hỏi:

- Tư Mã đại tướng quân, Đinh Ninh thật sự đã chết?

- Đại chiến trước mắt, liên quan đến mạng sống của trăm vạn người, thế nhưng ngươi lại một đường ngu ngu ngơ ngơ, đến bây giờ vẫn còn suy tư vấn đề này?

Tư Mã Thác có dung mạo như thư sinh, nhưng giọng nói đột nhiên trở nên nghiêm khắc, lại mang vẻ hung bạo như hổ lang,

- Chẳng lẽ khi ngươi đến nơi này, nhìn sắc mặt mấy gã tướng lĩnh nhìn chúng ta vừa rồi mà còn không rõ sao?

Phù Tô lập tức chấn động,

- Đại chiến trước mắt?

Tư Mã Sai cười lạnh,

- Ngụy Hầu đã ở chỗ này nhưng lại còn phái ta tới, mà chỉ đối phó một Ô Thị còn cần hai người ta trấn thủ sao, không những thế còn mang theo Thái tử Đại Tần của chúng ta như ngươi, ngoại trừ xuân đến sẽ dùng binh với Sở, còn có thể giải thích như thế nào được? Những tướng lĩnh kia đều đã hiểu được trong chớp mắt, mà ngươi còn đang mơ mơ màng màng... Hoàng hậu dặn dò ngươi đi theo ta học tập, tích lũy quân công, ngươi đến nơi này vẫn còn mơ mơ màng màng thì có thể học được cái gì?

- Xuân đến dụng binh với Sở?

Thanh âm này không ngừng quanh quẩn ở trong đầu Phù Tô,

gã vốn thiện lương trời sinh, cho nên vẫn có chút khó có thể tin.

Q2 - Chương 24: Chờ xuân

Chân thành giữ chữ tín là một khía cạnh của lòng tốt.

Phù Tô vẫn khó có thể tin tưởng xuân đến sẽ đánh Sở, cũng không phải tinh thần hoảng hốt chỉ vì dọc theo đường đi nghe tin Đinh Ninh chết, mà bởi vì Lộc Sơn Hội minh vừa qua, rõ ràng bốn triều đã ký kết minh ước trong lần hội minh này, sao hiện tại có thể xem minh ước này không hề tồn tại?

Tư Mã Thác lúc này chỉ nhìn thần sắc là đã biết suy nghĩ trong đầu gã, hắn lập tức cười lạnh lùng, nói:

- Nói không đánh thì không đánh, đứa trẻ con cũng không thể tin chứ huống chi người lớn.

Phù Tô chật vật nuốt nước miếng, ngẩng đầu nhìn Tư Mã Thác, nói:

- Nói mà không giữ lời, ai biết có thể làm được. (Ngôn nhi vô tín, bất tri kỳ khả, lời này xuất phát từ « Luận Ngữ ». Tại bên trong « Luận Ngữ », "Tin" có hai tầng hàm nghĩa: Một là được người tín nhiệm, hai là có uy tín đối với người. Người sinh sống tại bên trong quần thể, ở chung cùng người khác, được tín nhiệm của người khác là thứ quan trọng mười phần.)

- Đó là lời nói trong sách, trừ phi mỗi người trên đời đều là Thánh nhân như vậy, huống chi sách như vậy đã bị đốt không biết bao nhiêu trước khi cha ngươi đăng cơ.

Tư Mã Thác lãnh đạm không chút lưu tình nói.

Thân phận hắn cực cao, vả lại lúc này thân là thầy của Thái

tử, hiển nhiên cũng hiểu được Trịnh Tụ muốn hắn dạy cái gì, cho nên lúc nói chuyện hoàn toàn không cần kiêng dè.

Sau khi nói ra câu này, hắn cúi đầu tiếp tục nhìn án tài liệu trên bàn dài, lông mày lại không tự chủ hơi nhíu lại, trong lòng nghĩ đến, Nguyên Vũ và Trịnh Tụ đều không phải loại người có tính tình si ngốc thiện lương đơn thuần như thế này, vậy rốt cuộc gã Phù Tô này giống ai?

Hắn nghĩ như vậy, lực chú ý đã không còn rơi vào trên những tài liệu trước mắt này.

Hắn đưa ánh mắt đảo qua gò má Phù Tô, trong đầu xuất hiện rất nhiều hình ảnh của người nọ khi ở Trường Lăng, trong lòng lại càng ngày càng cảm thấy có chút giống.

Mặc dù thời gian không đúng, nhưng chẳng lẽ trong chuyện này thật sự có ẩn tình khác?

Đôi mắt Tư Mã Thác hơi nheo lại.

Trong lòng hắn không hiểu sao có chút ý lạnh.

Mặc dù trước đó Hoàng hậu làm ra rất nhiều chuyện ở Trường Lăng khiến hai tướng và Thánh thượng tựa như không thể dễ dàng tha thứ, song dường như quan hệ giữa hai người vẫn thân mật như trước.

Nhưng nếu là vợ chồng hoàn toàn bình thường, sau những chuyện đã xảy ra này nhưng vẫn có thể thân mật được như trước ư?

.....

- Bách túc chi trùng, chết mà không cứng, nhưng lại có thể nhấc lên bao nhiêu sóng gió? (Bách túc chi trùng, chết mà không cứng: tục ngữ, ý tứ là chỉ trùng trăm chân bị chặt đứt, cũng còn có

thể bò, không tới mức chết cứng. Ví dụ như môn đệ quyền thế có thực lực hùng hậu, tuy rằng suy bại, còn không đến mức triệt để tiêu vong)

Khi Tư Mã Thác bộ dáng văn sĩ âm lãnh nghĩ đến chuyện trong Hoàng cung, ở một tòa biên thành rất gần Vu Sơn xa xa, trong tuyết rơi trắng xóa, Ngụy Vô Cữu đứng ở chỗ cao nhất đầu thành, lạnh lùng mà khinh thường nói.

Ngụy Vô Cữu chính là Ngụy Hầu trong miệng Tư Mã Thác, cũng là người lớn tuổi nhất trong mười ba Vương hầu Đại Tần.

Lúc này râu tóc lão đều bạc trắng, song thân hình lại thẳng tắp, cao lớn dị thường, loại khí tức thân thể như tháp sắt này thậm chí còn làm cho người bên ngoài không kìm được liên tưởng đến đại tướng quân Lương Liên của Hổ Lang quân lúc trước.

Một chút điểm tuyết trắng tích tụ trên chiến giáp màu đen trên người lão, càng mạ lên trên người lão một tầng khí thế cao ngạo như tuyết lạnh trên núi cao.

- Mặc dù Lâm Chử Tửu trốn thoát khỏi Đại Phù Thủy Lao, nhưng chỉ dựa vào mấy thanh tàn kiếm của Ba Sơn Kiếm Tràng thì có ích lợi gì?

- Truyền nhân của Cửu Tử Tằm, bây giờ không giống ngày xưa.

Lão nhìn biên cảnh nước Sở xa xa phía trước, vẻ trào phúng trên mặt càng ngày càng nồng đậm,

- Cho nên ngươi cũng không cần suy nghĩ bất cứ điều gì vô dụng, Ba Sơn Kiếm Tràng tranh đấu với Thánh thượng. Trừ phi Vương Kinh Mộng đã chết đi sống lại, nếu không ta hoàn toàn không cho rằng những người ở Ba Sơn Kiếm Tràng kia có thể tạo thành uy hiếp gì đối với ngài và Hoàng hậu.

Người đứng yên sau lưng lão cũng mặc một kiện chiến giáp bằng huyền thiết, nhưng lại khoác thêm áo choàng, gương mặt che lấp dưới khăn đen nên không thể thấy rõ dung mạo, lúc này nhẹ giọng đáp lại:

- Ngụy Hầu ngài bảo ta không cần băn khoăn, nhưng một thời gian trước, An Bão Thạch đã chết mà không rõ nguyên nhân, Linh Hư Kiếm Môn thì chia rẽ thành hai đầu mà không có chút báo hiệu trước, căn bản không đủ để chống lại Mân Sơn Kiếm Tông, Thánh thượng và Hoàng hậu vất vả bồi dưỡng hơn mười năm cứ thế mà nước chảy về sông. Về phần Mân Sơn Kiếm Tông, không người nào có thể nhìn thấu ý của Bách Lý Tố Tuyết. Nhưng ít nhất, bất kể là hắn hay Tịnh Lưu Ly, ưu ái người nào trên Mân Sơn Kiếm hội thì dù ai cũng hiểu rất rõ. (Huyền thiết: sắt đen)

- An Bão Thạch?

Ngụy Vô Cửu đột nhiên nở nụ cười, xoay người nhìn y,

- Người có tu vi thiên phú cao nhất trong toàn bộ Trường Lăng gần trăm năm qua đương nhiên chính là Vương Kinh Mộng. Nhưng hạng người hậu bối có tu vi thiên phú cao nhất sau hắn là Bạch Khải chứ không phải An Bão Thạch. Chỉ cần Bạch Khải và đội quân kia ở đây, thì cho dù những tông môn này biến hóa cũng hoàn toàn không ảnh hưởng được toàn cục.

- Ba Sơn Kiếm Tràng xưa kia mạnh mẽ và đáng sợ nhất là gì?

Dừng một chút, lão nhìn người này rồi nói tiếp,

- Là những người đó không chỉ là Tu hành giả, không chỉ là đại tông sư, mà phần lớn trong bọn họ đều là đại tướng lĩnh quân. Song Chính Võ ty và mười ba Vương hầu Đại Tần hiện tại còn có bao nhiêu liên quan tới Ba Sơn Kiếm Tràng?

- Cho nên không cần nghĩ đến việc để lại đường lui gì đó cho

bản thân, chắc hẳn điều Thánh thượng và Hoàng hậu lúc này không muốn thấy nhất chính là thái độ mập mờ như cỏ đầu tường. (cỏ đầu tường: gió thổi chiều nào theo chiều nấy)

Cuối cùng vị Vương hầu lớn tuổi này nhìn người đeo khăn đen phía sau, bình tĩnh lại, rồi xoay người nhìn về phía đất Sở, nhẹ giọng nói:

- Ta cũng đã lớn tuổi rồi, huy hoàng cuối cùng của Mặc Thủ Thành nằm ở việc cưỡng ép trấn áp nhiều tông môn tu hành, mà ta vẫn còn có mấy cơ hội dẫn quân, huy hoàng của ta, ở ngay mùa xuân này, ở ngay đất Sở kia.

"Chết mà sống lại?"

Người bịt khăn đen trầm mặc không nói, nhưng trong đầu không hiểu sao lại lóe lên bốn chữ như vậy.

Khóe miệng của y cũng bắt đầu hiện lên nụ cười trào phúng dưới tầng khăn đen che lấp.

Tuy nói đây là chuyện chắc chắn không thể nào xảy ra, thế nhưng Thánh thượng và Hoàng hậu hiện tại vẫn cho thấy hai người gắn bó thân mật vô cùng, không phải sợ hãi với bốn chữ này ư?

Mặc dù Ngụy Vô Cữu và y tiến hành một cuộc nói chuyện dài như vậy, song quan điểm trong lòng y lúc này vẫn khác biệt với lão.

.....

Chết mà sống lại hiển nhiên là chuyện không có khả năng xảy ra nhất.

Trừ phi căn bản không hề chết.

Thế nhưng vì sao mình không chết?

Khi ý thức trở lại trong đầu An Bão Thạch, y cũng mê mang, khiếp sợ không hiểu.

Đồng thời lại không có bất kỳ cảm xúc vui mừng nào.

Một loại sức nâng kỳ dị đỡ y lên, rõ ràng là dòng nước lạnh như băng nhưng lại không hề nhấn chìm y.

Y cố gắng giương đôi mi lên thế nhưng lại vô lực, sau đó không thể nhìn thấy bất kỳ màu sắc nào mà chỉ là một mảnh đen kịt.

Vì thế y có trực giác bản thân rơi vào con sông đen kỳ dị kia, dòng nước dường như đang nhẹ nhàng chảy về một phương hướng, hơn nữa giọt nước bắn vào trong miệng rất đắng chát, đắng chát đến mức khiến y không ngừng nôn ọe. Sau đó y cảm thấy hai mắt mình đã mù, không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Nhìn không thấy bất kỳ cảnh vật nào, nhưng cảm giác lại càng ngày càng rõ ràng.

Y cảm thấy những kinh mạch quan trọng vốn thông suốt không trở ngại trong thân thể mình, đã bị đứt thành rất nhiều đoạn.

Mấu chốt nhất chính là khí hải của y trống rỗng.

Có mấy đường vết nứt lớn tới mức tựa như muốn lộ ra ngoài từ bên trong cơ thể y.

Tu vi của y không còn.

Khí hải của y đã vỡ vụn.

Thân thể cũng đã tàn phế, để lại rất nhiều vết thương không cách nào khép lại. Đây chính là ẩn thương mà Tu hành giả nói. (ẩn thương: vết thương kín đáo)

Sau đó y dần dần nghĩ đến khả năng vì sao mình có thể sống, cơ thể càng thêm lạnh như băng.

Khi y thông qua Hư Không cảnh kia đã bị tia kiếm của Tề Tông cắt qua thân thể, thế nhưng lực lượng của vị tiền bối Linh Hư Kiếm Môn tạo thành Hư Không cảnh năm đó càng cường đại hơn so với Tề Tông, lực lượng Hư Không cảnh trấn áp kiếm khí bộc phát, thậm chí cứng rắn đè ép cơ thể y, dùng một loại trạng thái không thể tưởng tượng nổi cứng rắn đính nhục thể bản thân đã bị chặt đứt lại cùng một chỗ.

Loại thời gian này kéo dài không biết bao lâu, nhưng hiện tại xem ra, ít nhất đã để cho máu thịt xương cốt của y nối liền cùng một chỗ, tiếp tục sinh trưởng, thế nhưng có chút kinh mạch cũng bởi vậy mà lệch vị trí.

Sau đó chắc chắn còn xảy ra chuyện gì đó, để cho y biến đổi tới mức thân thể tỏa ra một chút sức sống mà ngay cả người thường cũng không bằng.

Đó thực sự là một kỳ tích.

Nhưng tất cả đều phế rồi, thậm chí ngay cả đôi mắt cũng mù, vậy chết mà sống lại như vậy còn có ý nghĩa gì sao?

An Bão Thạch muốn khóc rống lên.

Thế nhưng ngay cả sức lực để khóc thì y cũng không có, thậm chí không thể phát ra bất kỳ thanh âm nào.

Y chỉ cảm thấy cơ thể càng ngày càng lạnh như băng, càng ngày càng không thoải mái.

Y nhớ về thời gian ở Trường Lăng lúc trước, đặc biệt là thời điểm mùa xuân băng tuyết tan chảy, ánh mặt trời ấm áp.

Q6 - Chương 25 : Còn sống

Đó là sự tuyệt vọng thực sự, hoặc có thể nói là châm biếm lớn nhất.

Cái gọi là vui quá hóa buồn.

Vận mệnh của con người thường là như thế, ngay thời điểm nổi bật nhất, trong lúc lơ đãng lại rơi xuống địa ngục.

Thậm chí trước mắt An Bão Thạch đã xuất hiện ánh sáng, không còn là một mảnh đen kịt như trước nữa, có vầng sáng cực kỳ sáng ngời mang theo nhiệt độ chân thật từ trên cao chiếu xuống trên người y.

Y dùng hết khí lực toàn thân lắc lư đầu, rốt cục thoáng thấy được hình bóng của một số tòa núi.

Đó dường như là sông băng rất lớn, bên dưới là màu xanh đen, phía trên là màu trắng lóa mắt, gió mạnh ào ạt thổi ra khe rãnh, giống như là những con đường thông thiên.

Mà chỗ của y dường như là hồ nước thật lớn, dòng nước màu đen bao bọc cơ thể y, đang chậm rãi chảy xuôi.

Mặc dù tu vi tận phế, thế nhưng nhận biết khác biệt với người thường vẫn làm cho y biết được đây là một hồ nước ở chỗ cực cao.

Song cũng chỉ đến thế mà thôi.

Thực sự cũng chỉ có như vậy.

Rét lạnh cực độ dần dần tiêu hao hết sức sống mà nguyên khí

đè ép trong Hư Không cảnh mang tới, rõ ràng y đã đánh cược thắng, đối mặt với đối thủ như Tề Tông còn tìm ra được một con đường sống, song khi đến nơi này thì lại không thể nào thoát khỏi kết cục tử vong cuối cùng.

Đây là trò đùa lớn nhất mà ông trời ban cho y.

Nhưng y vẫn cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ.

Khi hô hấp đã yếu ớt đếm mức không thể khống chế, cảm nhận được sức sống thật vất vả mới tỏa sáng đã hoàn toàn biến mất, bản thân mình sắp nghênh đón cái chết cuối cùng, An Bão Thạch đột nhiên nghĩ đến người kia.

Người mang theo Ba Sơn Kiếm Tràng tung hoành vô địch thiên hạ.

Người kia cuối cùng đứng bên trên núi thây ở Trường Lăng, đối mặt với Tu hành giả đến từ các triều trong thiên hạ muốn đẩy hắn vào chỗ chết, thời khắc cuối cùng nhìn Hoàng cung Trường Lăng xa xa lại thiếu hơn mười con đường ngõ hẻm vẫn luôn không cách nào xông vào, có phải cũng bất đắc dĩ và tuyệt vọng như thế này hay không?

"Thật sự là vô dụng."

Cuối cùng, y lại đột nhiên nghĩ đến Tịnh Lưu Ly, mếu máo nở nụ cười,

"Sống lâu mới là hữu dụng."

Cơ thể của y thực sự lạnh dần.

Từ không trung cực cao nhìn xuống dưới.

Những đám mây lạnh lẽo và đáng sợ bao bọc những ngọn núi tuyết khổng lồ.

Có rất nhiều hồ nước xanh như gương trong những núi tuyết khổng lồ này, nhưng có một hồ nước lại là màu đen.

Trong hồ nước màu đen, An Bão Thạch lẳng lặng chết đi.

Dòng nước thúc đẩy thân thể y, chậm rãi chảy xuống chỗ thấp.

Dòng nước của mảnh hồ này chảy xuôi theo thế núi, dường như không có bất kỳ khác biệt nào so với hồ nước do tuyết tan ở những ngọn núi cao nơi khác, song hồ nước màu đen này lại mang theo một loại lực lượng không giống bình thường, có một loại lực lượng trực tiếp cắt lòng sông ven đường, cọ rửa càng sạch sẽ hơn so với dòng nước của các hồ khác.

Sau khi thế núi thấp xuống không biết bao nhiêu trượng, núi cao chỗ này không còn sông băng nữa, nhưng vẫn là một mảng băng giá khổng lồ.

Trong vùng hoang dã hoang vắng, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một chút điểm màu trắng và đen chuyển động, đó là bầy cừu và bò đen Tây Tạng.

Thỉnh thoảng có những người chăn gia súc đi lại, khi nhìn thấy những ngọn núi tuyết là nơi các vị thần cư trú ở xa xa, trong ánh mắt của mỗi người đều tràn đầy vẻ thành kính.

……

Trên một ngọn núi khác cách xa không biết bao nhiêu khoảng cách.

Tịnh Lưu Ly mặc áo bào màu xanh ngọc không sợ gió rét, lẳng lặng nhìn chỗ thành quách xa xa.

Nàng đương nhiên không biết gần như ở một thế giới khác, An Bão Thạch đang rơi vào tuyệt vọng cực độ, trận ám sát phát sinh ở Linh Hư Kiếm Môn lúc này cũng mới vừa truyền vào Mân Sơn

Kiếm Tông, vào Trường Lăng.

- Thật sự là một trận ám sát không tưởng tượng được.

Nàng đi tới chỗ cao của ngọn núi này, truyền đạt tin tức này cho Bách Lý Tố Tuyết nghe, hiện tại khi nhìn Trường Lăng ở xa xa, nàng không nhịn được bình phán ra một câu như vậy.

- Ta không biết tâm tình của Trịnh Tụ lúc này, điều này vừa vặn chứng minh nàng phải tăng cường nhiều hơn nữa choTu hành giả Trường Lăng, bất kỳ thiên tài nào đều rất nhỏ bé đối với chỗ đó, riêng An Bão Thạch chỉ sợ là một trong những quân cờ quan trọng nhất của nàng trong tương lai. Chắc hẳn nàng không thể tưởng tượng được Ba Sơn Kiếm Tràng không làm ra bất cứ chuyện gì, chỉ là một ít chuyện cũ năm xưa cũng đã để cho An Bão Thạch chết đi.

Bách Lý Tố Tuyết khẽ cười cười, y nhìn ra một tia thần sắc khác thường xuất hiện trong đôi mắt Tịnh Lưu Ly,

- Trường Lăng có quá nhiều thứ không thể tưởng tượng được, thế nhưng ngươi không cần quá tiếc nuối vì chuyện bại trong tay An Bão Thạch.

- Không cần lo lắng việc ta từng bại ở trong tay hắn, mà hiện tại hắn đã chết, ta sẽ không thể nào tìm được sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với tu vi của ta.

Tịnh Lưu Ly quay đầu lại, nhìn Bách Lý Tố Tuyết rồi nói:

- Ta chưa từng cảm thấy hắn là bất khả chiến bại, thậm chí chưa từng xem hắn là đối thủ của ta ở Trường Lăng.

Bách Lý Tố Tuyết hơi ngẩn ra.

Y hiển nhiên là người hiểu rõ Tịnh Lưu Ly nhất, thế nhưng thái độ của nàng lúc này lại làm cho y có chút khó hiểu.

- Sư trưởng của ta lợi hại hơn nhiều so với sư trưởng của hắn.

Tịnh Lưu Ly nhìn y, trực tiếp nói.

Bách Lý Tố Tuyết mỉm cười,

- Ngươi học được cách nịnh nọt từ khi nào vậy?

Tịnh Lưu Ly nhìn y rồi nghiêm túc nói:

- Không phải ta đang nói về ngài.

Bách Lý Tố Tuyết sửng sốt.

- Ý ta là Đinh Ninh.

Tịnh Lưu Ly nhìn y, ra vẻ như không nhìn thấy sự xấu hổ của y, chỉ nghiêm túc mà chậm rãi nói,

- Hắn đã dạy ta quá nhiều thứ, cho nên dù là lúc vừa mới bại trong tay An Bão Thạch, ta thậm chí còn không cảm thấy gã quá lợi hại.

Nàng dừng một chút, quay đầu nhìn bầu trời xa xa, sau đó nghiêm túc nói:

- Có lẽ nếu so sánh thì loại trực giác này sẽ càng rõ ràng hơn quá nhiều so với Đinh Ninh, sự kiêu ngạo và liều lĩnh của gã thực sự quá nông cạn, hoàn toàn không cách nào so sánh, cho nên ở trong lòng ta, đối thủ ở Trường Lăng tương lai chỉ có thể là Đinh Ninh, mà không thể là gã.

Bách Lý Tố Tuyết gật đầu, thản nhiên nói:

- Nhìn cao, đương nhiên sẽ đứng cao.

.....

Cận trấn là một thị trấn nhỏ nơi biên giới gần với biên cảnh hai nước Tần Sở.

Càng gần biên giới, việc kiểm tra thương khách qua lại hiển nhiên càng thêm nghiêm khắc.

Có một đội xe đã dừng lại ở cửa khẩu rất lâu.

Cũng không phải do văn thư thông quan có vấn đề, chỉ là bởi vì tướng thủ quân Tần phụ trách kiểm tra hôm nay là Dương Phàm, vốn là kẻ háo sắc nổi danh trong biên quân, thấy phụ nữ xinh đẹp đi qua sẽ muốn nhìn thêm vài lần, mà bên trong đội xe hiện tại lại có một đôi vợ chồng trẻ tuổi, người vợ nhỏ không chỉ có dung mạo xinh đẹp dáng người cao gầy, da trắng nõn nà, hơn nữa tâm trí cũng hùng vĩ như núi xa.

Xưa kia Dạ Sách Lãnh từ trong bão tố trở lại Trường Lăng, đánh chết Triệu Kiếm Lô Triệu Trảm, đã từng nói một câu rằng: "Đàn bà cần gì tấm lòng to, ngực to là đủ".

Người Giám Thiên ty đương nhiên không dám truyền những lời này ra, thế nhưng sau đó nhất định phải trình lời đối thoại giữa Dạ Ty thủ và Triệu Trảm lên Hoàng thành mà không được không bỏ sót một câu, riêng chuyện đơn độc dùng kiếm chém giết đại nghịch Triệu Kiếm Lô này chính là niềm kiêu hãnh của vương triều Đại Tần, cho nên có một số việc nổi bật được tuyên dương ra ngoài, trong đó câu này được lưu truyền rất rộng rãi.

Đoàn xe đã bị kiểm tra nhiều lần, trong lòng tất cả quân đồn trú ở cửa ải này đều biết rõ, chính là tên tướng thủ muốn nhìn người phụ nữ xinh đẹp kia một hồi.

Thế nhưng biên quân thông thường vất vả, rất ít khi thấy được người phụ nữ xinh đẹp như vậy, cho nên một đám tướng sĩ cũng đều thầm vui thích, không có ai đi đến giảng hòa.

Đối mặt với ánh mắt không kiêng nể gì của tên tướng thủ Dương Phàm khi nhìn về phía bộ ngực vĩ đại của bản thân, người phụ nữ xinh đẹp kia trái lại vẫn đoan trang hào phóng, lại có chút kiên nhẫn, nhưng khi tên tướng thủ này đưa ra ý muốn cẩn thận lục soát chồng nàng trong xe ngựa lần nữa, cũng chính là người trẻ tuổi nhìn như bệnh tật kia, nàng hiển nhiên có chút không kiên nhẫn.

Lông mày của nàng khẽ nhướng lên, nhưng không hề giận mà ngược lại còn nở nụ cười, ý cười chợt nở rộ như vạn cây hoa đào, nhiệt liệt mà phóng khoáng.

- Phải chăng vẫn không nên giả vờ đi.

Nàng không nhìn cơ thể tên biên tướng này đã rất gần nàng, lại nhìn nam tử có vẻ mang bệnh tật trong xe kia, khẽ ôn nhu nói ra một câu này.

Thanh âm của nàng không quá vang dội, nhưng không biết vì sao, không chỉ có tên biên tướng này, mà ngay cả tất cả mọi người trong phạm vi hơn mười trượng chợt cảm thấy thân thể của mình cứng ngắc.

Tên biên tướng có ánh mắt phần lớn thời gian đều đảo qua ở bên ngực nàng lại theo bản năng cầm chặt chuôi kiếm bên hông.

Nam tử trong xe kia không hề đáp lại, chỉ khẽ thở dài một tiếng.

Người phụ nữ xinh đẹp dường như cực kỳ hài lòng, nụ cười càng ngọt ngào hơn.

- Ngươi cười cái gì?

Tên biên tướng này không tự chủ được lui về phía sau một bước, lạnh lùng nói.

- Lúc trước ta từng hát một khúc ở Trường Lăng các ngươi, hôm nay ngươi lưu luyến ta không rời, vậy ta sẽ hát lại cho ngươi nghe.

Người phụ nữ xinh đẹp dáng người cao gầy này nói ra một câu như vậy, sau đó ngẩng đầu lên.

Trên không trung, một giọt nước trong suốt lặng yên vô tức rơi xuống.

Q6 - Chương 26: Thiếu kiếm

- Đời ta vui học kiếm, mười năm sống hàn đàm... (hàn đàm: đầm nước lạnh)

Giọt nước trong suốt rơi xuống, phản chiếu ra khuôn mặt bởi vì tỉnh ngộ mà hoảng sợ đến cực điểm của tên biên tướng này.

.....

Ý sắc bén trực tiếp của hồ nước màu đen dần dần bị lòng sông dọc đường suy yếu, trở nên giống hệt dòng nước của hồ nước hình thành trong núi cao do sông băng tan, thậm chí ngay cả cái loại màu đen kỳ dị này cũng tự nhiên biến mất, trở nên cực kỳ tinh khiết.

Địa thế càng ngày càng bằng phẳng, ranh giới có tuyết biến mất, một mảng lớn hoang nguyên đất cứng hiển hiện.

Đây chính là đồng cỏ vào đầu mùa hè, hiện tại không có một tấc cỏ mọc, dê bò cũng chỉ dựa vào cỏ khô đã chuẩn bị tốt cho mùa hè.

Hoàn cảnh sinh hoạt càng khốn khổ thì đơn thuần chỉ thỏa mãn nhu cầu sinh tồn tối thiểu, càng thêm kính sợ đối với thiên địa tự nhiên, đồng thời cũng quan sát càng ngày càng tỉ mỉ đối với biến hóa chung quanh.

Ánh mắt của một người chăn gia súc ở rìa đàn cừu dừng lại thật lâu chỗ bầu trời phía trên một dòng suối phía xa.

Gã là một người chăn gia súc bình thường, da mặt nhăn nheo giống như vỏ cây dâu, bởi vì phơi nắng và giá lạnh trên cao

nguyên cho nên biến thành một màu đỏ tía đặc biệt, kèm theo rất nhiều dấu vết tổn thương do giá rét.

Gã nhìn bầy kền kền không ngừng bay quanh trên bầu trời, những con kền kền kia đã lượn vòng hồi lâu, nhưng dường như có chút sợ hãi nên vẫn chưa rơi xuống.

Đối với những người chăn gia súc trong vùng hoang dã này mà nói thì kền kền cũng giống như Thần vật, khi xuất hiện với số lượng lớn sẽ kèm theo sinh linh nào đó già đi và tử vong.

Song đối với hắn mà nói hình ảnh lúc này lại quá bất thường.

Đầu tiên gã có thể khẳng định không có bất kỳ con nào trong bầy dê và đàn trâu của mình bị lạc, theo lý đến mùa này, chỗ kia không thể nào có khí tức tử vong hấp dẫn rất nhiều kền kền tới.

Mấu chốt nhất chính là kền kền chỉ lặng lẽ xuất hiện khi sinh linh thực sự sắp đối mặt với tử vong, chúng nó có cảm giác nhạy bén đối với tử vong vượt qua tất cả sinh linh còn lại, khi bầy kền kền đến, sinh linh đang hấp hối sẽ nhanh chóng chết đi, sau đó chúng nó sẽ chen chúc nhau rơi xuống, cắn nuốt sạch sẽ máu thịt, cuối cùng mùi máu tươi khi những con kền kền này xé rách con mồi sẽ dẫn tới bầy linh cẩu ở xa xa, cuối cùng cắn xương cốt còn lại thành mảnh vụn.

Kền kền lượn quanh hồi lâu nhưng vẫn không hề rơi xuống, đây chính là dị tướng. (dị tướng: hiện tượng lạ)

Ngươi du mục này có chút khẩn trương, thành kính chuyển động tràng hạt trong tay, hét to vài tiếng, gọi hai đứa con đang còn chuyển cỏ qua, ba người cưỡi ngựa đi về phía nơi đó.

Bọn họ nhanh chóng phát ra một tiếng kêu sợ hãi.

Nguyên nhân đám kền kền lượn vòng quanh đến từ một cỗ thi thể bên bờ suối.

Thi thể kia hẳn là một gã thiếu niên trẻ tuổi, song dường như hoàn toàn không thuộc về thế giới của bọn họ, kết cấu của một ít mảnh y phục vỡ vụn còn sót lại trên người nhìn qua lộng lẫy đến cực điểm, đáng sợ nhất chính là trên người thiếu niên này có rất nhiều đường cong màu đỏ, những đường cong kia giống như vết thương nhưng lại cực kỳ phẳng phiu, xâm nhập sâu vào trong thân thể, càng đáng sợ chính là trong những đường cong màu đỏ kia dường như còn tồn tại một loại khí tức đáng sợ nào đó.

Loại khí tức này mới làm cho đám kền kền kia chỉ dám lượn quanh chứ không dám hạ xuống.

Đây tuyệt đối là một loại điềm báo đáng sợ đối với những người dân chăn nuôi này, hoặc là nhắc nhở do Thiên thần giáng xuống, cho nên ba người dân chăn nuôi này hoảng sợ cực độ, hai người ở lại quan sát thi thể này từ chỗ xa, mà một người dân du mục còn lại thì dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía xa, báo tin cho thủ lĩnh và Vu sư của bộ lạc.

Lại đi về phía nam, mảnh hoang nguyên này vẫn rộng lớn mà thưa thớt người như trước, nhưng dù sao đã có một ít thành trì hiện ra.

Một tòa hùng vĩ nhất trong đó lại chiếm cứ diện tích của cả ngọn núi, trên đỉnh núi có dày đặc các tòa cung điện mang hai màu đỏ trắng, dưới chân núi là nhà gỗ được trát lên bằng đất vàng.

Đây chính là Hoàng thành của Đông Hồ.

Trước đó, tòa thành này cũng đã xảy ra một biến cố lớn.

Một lão tăng cầm pháp trượng trong tay đi đến huyết tẩy Hoàng thành, một mình trực tiếp giết vào chỗ sâu nhất trong Hoàng cung, giết chết Hoàng đế Đông Hồ.

Sau đó hoàng tử Gia Luật Thương Lang đã bị trục xuất khỏi

Đông Hồ lại được đón trở về từ biên giới, tiếp nhận ngôi vị Hoàng đế của Đông Hồ, cũng mở ra một trận huyết tẩy tàn khốc hơn.

Thế nhưng trận huyết tẩy tàn khốc chỉ nhằm vào đám tăng chúng nô dịch nông nô hà khắc và trung thành với cựu Hoàng đế Đông Hồ ở sâu trong Hoàng thành.

Đám tăng chúng tu vi cao nhất đã bị lão tăng kia trực tiếp giết chết, những người còn lại hầu như không có bất kỳ năng lực chống cự nào.

Tân hoàng Gia Luật Thương Lang gần như nhập gia tùy tục mà tiến tục sử dụng biến pháp của Trường Lăng, ban bố Hoàng lệnh, trong một nhà nông nô, chỉ cần có một người có thể trở thành võ sĩ được Hoàng thành chấp nhận, tất cả mọi người trong nhà nông nô này có thể có cuộc đời mới, đạt được tự do, hoàn toàn thoát khỏi thân phận nông nô, có được đất đai của riêng mình. *Tân hoàng: Hoàng đế mới

Để trở thành một võ sĩ được chấp nhận cũng không nhất định là phải đầy đủ võ lực, nhưng phải có đủ can đảm.

Đó cũng là hy vọng.

Hoàn cảnh nông nô ở Đông Hồ còn khổ cực hơn nhiều so với tình cảnh của dân chúng bình thường ở Trường Lăng xưa kia, không chỉ vợ, con cái, thậm chí ngay cả mạng sống của bản thân cũng không thuộc về mình, có thể bị quý tộc chiếm đoạt bất cứ lúc nào, hơn nữa trên đầu tất cả quyền quý Đông Hồ còn bao phủ bóng ma của một lão tăng trực tiếp giết chóc kia, cho nên biến pháp của tân đế Gia Luật Thương Lang của Đông Hồ hoàn toàn không gây ra phản ứng dữ dội, không những thế còn nhanh chóng đạt được sự ủng hộ cuồng nhiệt của tất cả nông nô, loại cảm xúc này thậm chí có thể xem là tín ngưỡng.

Chuyện tín ngưỡng rất khó giải thích, Đông Hồ hoang vắng, tin

tức truyền bá còn khó khăn hơn so với bất kỳ vương triều bên ngoài nào, thế nhưng trong miệng những người chăn nuôi gia súc và nông nô ở bất kỳ chỗ xa xôi hẻo lánh của Đông Hồ hiện tại, lão tăng và tân đế Gia Luật Thương Lang đã sớm biến thành Thần phật được Thần linh trên trời phái xuống cứu vớt bọn họ.

Nhưng đồng thời thứ để đối phó với tín ngưỡng cũng chính là tín ngưỡng, những quyền quý bị trấn áp kia cũng bịa ra rất nhiều điềm xấu, truyền bá biến pháp của tân hoàng Gia Luật Thương Lang đã chọc giận Thần linh.

Xuất phát từ tình yêu chân chính và tín ngưỡng cuồng nhiệt đối với tân hoàng, lo lắng cỗ thi thể quỷ dị này là dấu hiệu không lành nào đó mà ông trời mang đến, cho nên cỗ thi thể này càng được các người dân du mục của bộ lạc ven Đông Hồ kia trông coi kỹ càng, tin tức dùng tốc độ khó có thể tưởng tượng của quân đội, truyền đến Hoàng cung Đông Hồ.

Hơn mười Tu hành giả nhanh chóng chạy tới chỗ đó, trong đó không thiếu thân tín của Gia Luật Thương Lang, chính là phó tướng trong quân đội của y, cũng là Tu hành giả tông sư Thất Cảnh.

Những Tu hành giả này dễ dàng phán đoán ra thời gian tử vong và thân phận của cỗ thi thể Tu hành giả này, cũng nhìn ra những đường chỉ đỏ trên thi thể là dấu vết sau khi một loại kiếm ý khiến cho người rung động cắt qua thân thể lưu lại, nhưng vẫn không thể nào hiểu được vì sao thi thể này xuất hiện ở nơi đó, hay như việc vì sao thi thể bị kiếm ý như vậy cắt ra còn chưa vỡ vụn.

Ngay cả tông sư Thất Cảnh cũng khó có thể lý giải, chuyện này lại càng không tầm thường.

.....

"Thiếu niên dị tộc, vừa mới chết không lâu, bị những tia kiếm

rất nhỏ lại thẳng tắp xuyên qua toàn thân..."

Quân tình ghi chép cực kỳ kĩ càng, thậm chí ngay cả đặc điểm hình thể của thiếu niên kia cũng được miêu tả, thậm chí dùng cả bức họa để hình dung.

Nhưng vẫn nan giải như cũ.

- Dựa theo những mảnh vụn này mà nói, người này chắc hẳn có liên quan đến Đại Tần các ngươi, thế nhưng người Tần sao có thể đến vùng đất biên hoang này? (biên hoang: biên giới hoang vắng)

Trong doanh trướng của Ô Thị, bà lão nhìn phần quân tình do Đông Hồ truyền đến, cau mày, nhìn Đinh Ninh hỏi.

Theo thời gian trôi qua, càng ngày càng có nhiều manh mối xác thực chứng minh suy đoán của Đinh Ninh là chính xác, mùa xuân đến băng tuyết tan chảy, Tần sẽ dùng binh với Sở. Cho nên đối với nàng mà nói, hiển nhiên đã liên hệ hai chuyện này với nhau.

Thế nhưng dường như chỗ kia không có bất kỳ ảnh hưởng gì đối với thế cục ở Đông Hồ, không thể nào tồn tại âm mưu nào đó có thể ngăn được hai nước Tần Sở giao chiến.

- Có một số việc không phức tạp như vậy, hơn nữa vừa vặn có một bước đột phá, sẽ không dẫn phát ra những liên tưởng khác.

Đinh Ninh nhìn nàng, nói:

- Mặc dù tin tức về Trường Lăng còn chưa truyền tới, nhưng nghĩ đến hiệu của khi lật lên những chuyện cũ năm xưa, vậy nên An Bão Thạch đã chết.

- An Bão Thạch?

Bà già nghĩ rằng bản thân mình đã nghe nhầm.

- Hình dáng chân dung bên trên quân tình này cực kỳ giống với An Bão Thạch, ta đã từng gặp được hắn.

Đinh Ninh rất trực tiếp nói.

Bà lão kinh ngạc nói,

- Nhưng An Bão Thạch vốn ở Trường Lăng, cách xa chỗ kia tới vạn dặm.

- Linh Hư Kiếm Môn có một tòa Tẩy Kiếm Trì, nước bên trong hồ này đến từ kiếm ý Hư Không cảnh rèn luyện, mà Hư Không cảnh chính là thứ do một gã Đại tông sư dựng tông của Linh Hư Kiếm Môn lưu lại, chính là tương đương với việc cứng rắn dùng kiếm ý mở ra một con đường thông tới một chỗ thiên địa nguyên khí nào đó.

Đinh Ninh nhìn bà lão, chậm rãi nói:

- Trước đó không ai biết được rốt cuộc Hư Không cảnh kia nối liền đến nơi nào.

Bà lão rốt cục hiểu được, khiếp sợ nói:

- Ý của ngài là, Hư Không cảnh của Linh Hư Kiếm Môn nối liền với dải đất biên giới của Đông Hồ?

Đinh Ninh gật đầu:

- Chỉ cần chờ tin tức từ Trường Lăng truyền đến, nếu An Bão Thạch rốt cuộc dấn thân vào Hư Không cảnh, muốn thông qua chỗ này để chạy trốn khỏi chết, vậy đã không còn bất kỳ nghi vấn gì nữa.

Bà lão bình tĩnh trở lại, cảm khái mà im lặng không nói.

Một số chuyện sẽ trở thành một câu đố vĩnh viễn, chỉ vì không gặp được người có tri thức đáng sợ đúng lúc.

Theo nàng, Đinh Ninh có thể dễ dàng suy đoán ra những chuyện nhìn như hoàn toàn không có liên quan, thậm chí không có khả năng xảy ra, không phải ở chỗ hắn đã từng gặp An Bão Thạch, mà do hắn có kiến thức cực kỳ đáng sợ.

Đinh Ninh cũng trầm mặc lại.

Hô hấp của hắn hơi nặng hơn một chút so với bình thường.

Bởi vì thực sự chỉ có rất ít người biết, sở dĩ Hư Không cảnh kia có thể thành cũng bởi vì tên Đại tông sư Linh Hư Kiếm Môn kia đã tới nơi thần bí đó, hơn nữa còn lưu kiếm bản mệnh của mình ở chỗ kia.

Kiếm bản mệnh của y liên thông với pháp trận trong Kiếm điện Linh Hư Kiếm Môn, rốt cuộc mới có thể khiến Hư Không cảnh ổn định.

Mà hiện tại, cũng đúng lúc hắn đang thiếu một thanh kiếm.

Giữ Mạt Hoa tàn kiếm phần lớn là bởi vì hoài niệm.

Rốt cuộc cần phải đối mặt với Nguyên Vũ và Trịnh Tụ, cho nên hắn phải có một thanh kiếm đủ cường đại, có thể chịu đựng và thừa nhận được kiếm ý của hắn trong tương lai.

Hắn vốn gặp khó khăn khi lựa chọn một thanh kiếm làm kiếm bản mệnh tương lai, chính bởi vì hắn phải thận trọng đến cực điểm, không thể có một chút khả năng thất bại.

Sau Tục Thiên Thần Quyết, hắn có dự định mùa xuân sẽ tới nước Sở, đi tìm kiếm một thanh kiếm đủ cường đại như vậy.

Nước Sở đứng đầu thiên hạ về Khí.

Nhưng hiện tại, thanh kiếm này lại xuất hiện ở bên ngoài kế hoạch của hắn.

Có một số việc là ngoài ý muốn, là ngẫu nhiên.

Nhưng cũng có thể là một loại trong vô số khả năng xoay quanh thật lâu trong đầu.

Q6 - Chương 27: Hình thiên hạ

Thiên hạ có vô số danh kiếm, ngay trong Kiếm cốc bên trong Mân Sơn Kiếm hội kia đã có vô số danh kiếm của vương triều Đại Yến, vương triều Đại Ngụy và vương triều Triệu ngày xưa.

Thế nhưng địch nhân trong mắt hắn vẫn luôn là Nguyên Vũ và Trịnh Tụ.

So với địch nhân như vậy, loại danh kiếm cấp bậc kia vẫn không chưa đủ.

Thậm chí ngay cả cường kiếm của Ba Sơn Kiếm Tràng như Kiếm Sơn Kiếm, Đinh Ninh vẫn cảm thấy không đủ.

Giống như bà lão chưởng quản nước Ô Thị này cảm khái, chỗ không giống người thường của hắn chính là kiến thức mà những Tu hành giả khác khó có được.

Song thực ra cũng chỉ có hắn biết, thứ khác biệt nhất giữa hắn và tất cả Tu hành giả còn lại trong thiên hạ chính là kinh nghiệm tu hành.

Hắn có được rất nhiều kinh nghiệm tu hành, là thứ mà Tu hành giả toàn bộ thiên hạ đều không có.

Kinh nghiệm, hoặc là giáo huấn nói cho hắn biết phải đảm bảo không có sai sót để chiến thắng người nào đó, không chỉ riêng mỗi tu vi cảnh giới cao hơn, mà phải vượt trội trên lĩnh ngộ đối với thiên địa nguyên khí và kiếm kinh vận dụng, thậm chí ngay cả vũ khí mà bản thân mình dùng cũng phải áp đảo.

Xem như trao đổi bí mật, hắn đã từng hỏi Cố Hoài một câu

trước khi y chết,

- Đại Hình kiếm ở đâu?

Đây thực ra là một bí mật rất kinh người, thậm chí liên quan đến cả cuộc đời của y.

Xưa kia Cố Hoài rốt cuộc trở thành tông chủ của Linh Hư Kiếm Môn, đương nhiên là bởi vì tu vi bản thân y và thế lực của Hoàng cung Trường Lăng, nhưng càng mấu chốt chính là y đã sớm giấu đi thân phận ở Ba Sơn Kiếm Tràng, tiến vào Linh Hư Kiếm Môn.

Nguyên nhân thực sự khiến y tiến vào Linh Hư Kiếm Môn chính là muốn tìm tung tích Đại Hình kiếm.

Hầu như tất cả Tu hành giả ở Trường Lăng hoàn toàn chưa từng nghe qua tên của thanh kiếm này, đó là bởi vì bản thân nó chính là một thanh kiếm trong truyền thuyết.

Đây là bội kiếm của một Kiếm sư mạnh nhất trong lịch sử Linh Hư Kiếm Môn.

Miêu tả về thanh kiếm này trong kinh điển là Hình thiên hạ mà có thể mở hư không.

Ý là có thể tùy ý xử lý kiếm khí còn lại trong thiên hạ, hơn nữa lực lượng đủ lớn để mở hư không.

Ngày xưa Ba Sơn Kiếm Tràng muốn chinh phạt bờ cõi sáu triều, thống nhất thiên hạ, nên cần kiếm khí cường đại nhất.

Thế nhưng chưa có được Đại Hình kiếm thì Nguyên Vũ đã binh biến, người kia chết đi, sau đó Ba Sơn Kiếm Tràng bị đại quân tiêu diệt, càng ít người trong thiên hạ nhớ tới chuyện tìm kiếm thanh kiếm này.

Trước khi Cố Hoài chết, y xác định thanh kiếm này không còn

tồn tại trong Linh Hư Kiếm Môn, hiện tại thi thể An Bão Thạch xuất hiện ở chỗ sông băng hoang nguyên gần biên giới Đông Hồ, cách Linh Hư Kiếm Môn đâu chỉ vạn dặm.

Thi thể An Bão Thạch có thể bảo trì hoàn hảo xuất hiện ở chỗ kia, đã nói rõ Hư Không cảnh này cực kỳ vững chắc.

Nhưng chỉ dùng nguyên khí bản mệnh dẫn dắt mà đã có thể nối liền với pháp trận trong Linh Hư Kiếm Môn, xây dựng ra Hư Không cảnh vững chắc như vậy, có lẽ thanh kiếm bản mệnh do Đại tông sư Linh Hư Kiếm Môn để lại kia rất có khả năng chính là thanh Đại Hình kiếm nọ.

Cho dù không đúng đi nữa thì cũng chỉ là khác biệt trên danh tự chứ không phải là uy lực, đó chắc chắn là một thanh kiếm đủ để Hình thiên hạ.

Đinh Ninh trầm mặc tính toán thời gian một chút, tính đến lúc mùa xuân tuyết tan, chắc hẳn có thể trở về biên cảnh hai nước Tần Sở, hắn lập tức ngẩng đầu lên, nói với bà lão đang chờ mình lên tiếng,

- Còn mất bao lâu nữa thì nàng mới tới?

Bà lão lúc này nghe ra giọng nói của hắn không bình tĩnh như bình thường, nàng có chút kinh ngạc, nói:

- Chắc là ngày kia sẽ tới.

Đinh Ninh gật đầu, nói:

- Vậy sắp xếp ngày kia chúng ta xuất phát đi Đông Hồ.

Thân phận của bà lão cực kỳ tôn quý, nhưng cũng giống như Tịnh Lưu Ly, lại xem Đinh Ninh như là thầy của mình, biết được nhất cử nhất động của hắn đều có thâm ý, lúc này thấy hắn nói như thế, nàng chợt quay đầu nhìn gió tuyết bên ngoài trướng,

trong lòng lại cảm thấy khó hiểu, đã muốn giấu đi tin tức mình còn sống, vì sao còn phải tốn nhiều khí lực mang nữ tử kia đến bên người, còn phải vòng một vòng quanh nước Sở.

Dù nhìn từ góc độ nào thì nữ tử kia đều là sơ hở duy nhất trong kế hoạch tường tận của Đinh Ninh, mặc dù Triệu Hương Phi mạnh hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của nàng, mà Đông Hồ lúc này lại giống như một cái thùng sắt, tất cả đều được nàng nắm giữ trong tay, nhưng sơ hở dù sao vẫn là sơ hở.

Huống chi Đinh Ninh hiện tại rõ ràng đang muốn nhanh chóng tới Đông Hồ, vì sao nhất định phải chờ đến khi nữ tử kia tới rồi mới khởi hành?

Phân biệt phương hướng trên hoang nguyên trong cơn bão tuyết sẽ cực kỳ khó, huống chi tuyết đọng dày nặng, xe ngựa bình thường sẽ càng khó di chuyển, giá rét cực độ cộng thêm hành trình đường dài, cho dù là Tu hành giả cũng khó có thể chịu đựng được.

Lúc này, trong cánh đồng tuyết cách doanh trướng Ô Thị này cũng không quá xa, có một bầy sói màu xanh đang kéo xe trượt có hình dạng như một cái lều vải, xuyên gió tuyết đi về phía trước.

Trong một cái lều vải có một nữ tử mà Đinh Ninh đang chờ đợi.

Nữ tử này có khuôn mặt tuyệt đẹp khiến người ta vừa nhìn thấy sẽ khó có thể quên, hiển nhiên chính là Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Đinh Ninh trầm tĩnh lại, đang nhìn gió tuyết cùng với bà lão.

Nàng xuyên gió tuyết mà đến.

Hắn cũng đang chờ nàng tới.

.....

Một gã nam tử áo bào màu vàng đứng ở một bên dòng Linh tuyền màu trắng lượn lờ linh khí.

Gã rất lo lắng.

Vẻ căng thẳng đến từ việc đây là lần đầu tiên gã đứng trong thư phòng của Hoàng hậu.

Còn ở trước mặt gã, một đời chẳng qua chỉ là hơn mười ngày chết oan chết uổng.

-Thả!

Ở một đầu khác của Linh tuyền vang lên một giọng nói lạnh lùng mà đơn giản.

Giọng nói này làm cho gã chấn động, thậm chí gần như ngẩng đầu lên theo bản năng, nhìn thẳng khuôn mặt Hoàng hậu.

"Thả?"

Gã nghĩ mình đã nghe nhầm.

Gã là người của quận Giao Đông lúc này có thể trực tiếp đối thoại với Trịnh Tụ, hiểu biết cũng lớn hơn nhiều so với tuyệt đại đa số quyền quý ở Trường Lăng.

Quận Giao Đông đã tổn thất thảm trọng từ sau khi Mân Sơn Kiếm hội bắt đầu, nhất là việc Đại Phù Thủy Lao bị cướp, Lâm Chử Tửu thuận lợi trốn đi, cùng với chuyện đại nghịch như Bạch Sơn Thủy trộn lẫn vào một chỗ đã khiến quận Giao Đông có chút sợ hãi, càng không cần nói đến biến đổi phát sinh ở Linh Hư Kiếm Môn sau đó.

Hiện giờ thật vất vả mới tra ra được tung tích của đứa bé mồ côi Thương gia có liên quan đến việc cướp ở Đại Phù Thủy Lao kia, theo gã thấy chính là có rất nhiều bí ẩn cần phải tra rõ, có lẽ

có thể dùng chuyện này làm cửa khẩu đột phá để bắt đầu phản kích, thế nhưng lại không thể chất vấn ý của Hoàng hậu?

Gã khó có thể hiểu được, thế nhưng ý của nàng đã cực kỳ kiên định.

- Thả.

Lại thêm một thanh âm lãnh khốc truyền vào tai gã.

Tên Tu hành giả áo bào vàng này không dám nói gì nữa, gã khom người xuống, vừa nhìn mặt đất vừa lui về phía sau.

- Nói cho trong nhà, mặc dù Ba Sơn Kiếm Tràng âm thầm làm nhiều chuyện như vậy, nhưng vẫn chỉ là con kiến hôi không dám bước ra ánh sáng.

Đúng lúc này lại có một thanh âm lãnh khốc mà uy nghiêm vang lên,

- Cho dù là sợ hãi thì cũng quá sớm một chút, cho nên không cần nghi ngờ cùng chất vấn quyết định của ta.

- Đừng làm bất cứ chuyện gì trái với ý nguyện của ta. Nếu không ta sẽ giết bất kể người kia là ai.

Sau khi dừng một lúc, nữ chủ nhân Trường Lăng chậm rãi nói cực kỳ rõ ràng,

- Ngươi nói cho bọn họ biết, chắc hẳn bọn họ cũng hiểu rõ ta đã từng giết người của quận Giao Đông, cũng đã từng giết người trong nhà mình.

Trong tiếng bước chân của Tu hành giả áo bào màu vàng đang lui ra đều mang theo một loại thanh âm rung động sợ hãi.

Hành lang nối liền thư phòng này như Thần đạo, hai bên đường là ngọa thú và tượng đồng, đều đang ông ông chấn động.

(ngọa thú: thú được đặt nằm ngang, thường là 4 con Thần thú: Thanh long, Bạch hổ, Chu tước, Huyền vũ)

Rất hiển nhiên, hiện tại nữ tử đi ra từ quận Giao Đông này không chỉ trấn áp Trường Lăng, đồng thời đã bắt đầu trấn áp cả quận Giao Đông.

Nhưng nàng có thể thắng không?

Tu hành giả áo bào vàng này không có bất kỳ tin tưởng nào đối với nàng và chiến sự mùa xuân năm nay do nàng quyết định.

Q6 - Chương 28: Không giải thích được

Mấy trăm Tu hành giả Ô Thị ẩn nấp trong gió tuyết, cực kỳ cảnh giác nghênh đón bầy sói kia đến.

Ô Thị là loại vương triều có thể di chuyển cả triều bất kỳ lúc nào, trên thực tế chính là thống lĩnh rất nhiều bộ lạc trên hoang nguyên, cho nên khi giao chiến với vương triều bên ngoài, ưu thế lớn nhất chính là có thể lui mà không để lại chút tung tích.

Theo một loại ý nghĩa nào đó mà nói, cho dù gặp phải đại bại thì cũng không thể bị nhổ tận gốc.

Gió tuyết cuồng bạo có thể ẩn nấp tung tích, thế nhưng bầy sói này dù sao cũng là vật độc nhất của hoàng tộc Ô Thị, quân đội cường đại mặc dù không cách nào xuyên qua bão tuyết bôn ba đường dài, lặng yên không một tiếng động mà đến, nhưng Tu hành giả cường đại thì lại có thể.

Những Tu hành giả Ô Thị này nhất định phải đề phòng có Tu hành giả cường đại của vương triều Đại Tần âm thầm đi theo.

Nhưng trong mắt Đinh Ninh, loại khả năng này rất nhỏ, đầu tiên hắn cực kỳ hiểu rõ Trịnh Tụ, mục đích ả động binh đối với Ô Thị chỉ là ở chỗ tổ sơn, cùng với việc khiến cho Ô Thị không có quá nhiều cơ hội vượt qua Âm Sơn khi xuân đến đánh Sở.

Tổ sơn đã mất, lại nhận được Tục Thiên Thần Quyết, không những thế còn bức Ô Thị vào chỗ sâu trong hoang nguyên, đối với Trịnh Tụ mà nói thì nếu giai đoạn này đã hoàn thành, vậy không cần phải bỏ ra cái giá quá đắt để đuổi tận giết tuyệt đối với Ô Thị.

Ả sẽ dốc toàn bộ lực lượng cho việc đánh Sở.

Mấu chốt nhất chính là, cho dù là Trịnh Tụ ở trong gió tuyết như vậy, cũng không thể nào tránh được nhận biết của Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Khi mấy trăm Tu hành giả Ô Thị như lâm đại địch ẩn nấp trong gió tuyết, Đinh Ninh trực tiếp đi ra khỏi doanh trướng, mà bà lão thân phận tôn quý trong doanh trướng kia cũng theo bước hắn đi ra, trong tay ôm một kiện áo choàng dùng lông chồn Ngân Tuyết hiếm thấy chế thành.

Bà khoát tay áo, để cho mấy trăm Tu hành giả Ô Thị không cần khẩn trương, sau đó bà hạ một mệnh lệnh còn kinh người hơn, để cho tất cả Tu hành giả này lui đi, rồi bà một thân một mình cùng Đinh Ninh tiếp tục đi tới gió tuyết phía trước, cho đến khi hoàn toàn thoát khỏi nhận biết của những Tu hành giả này, đến một chỗ gò tuyết cách xa doanh trại.

Đinh Ninh im lặng đứng ở chỗ cao gò tuyết này, cho đến khi tuyết dày dần dần phủ hắn thành người tuyết, cho đến khi trong gió tuyết xuất hiện những con sói xanh kéo theo xe kéo.

Những bông tuyết bay chợt có chút hỗn loạn.

Những bông tuyết hỗn loạn này vẽ ra rất nhiều đường cong màu xanh đen, thế nhưng chỉ có Đinh Ninh mới có thể cảm nhận được những đường cong này.

Lần tái ngộ này cũng không quá lâu, song hoàn toàn khác biệt với rất nhiều lần trước đó.

Một khuôn mặt tuyệt mỹ đến mức khiến người ta hít thở không thế giới hoang vu mà thô bạo của Ô Thị, lại dùng một loại mỹ lệ thuần túy, dùng lực lượng càng thêm thô bạo làm cho gió tuyết chung quanh dường như chậm lại.

Bà lão cười cười, trực tiếp lướt qua Đinh Ninh, tiến lên nghênh tiếp, đưa tay khoác áo chàng lông lên trên người Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Nhìn Trường Tôn Thiển Tuyết không được tự nhiên nhíu mày, bà ôn hòa cười cười, nói:

- Yêu cây yêu cả cành, hơn nữa ngươi thật sự rất đẹp.

Ở trong Trường Lăng, Trưởng Tôn Thiển Tuyết chỉ mặc quần áo tầm thường nhất, bây giờ khoác lên chiếc áo choàng hoa lệ này càng khiến nàng giảm đi rất nhiều thanh lãnh, thêm ra vài phần ấm áp, đặc biệt là tự nhiên.

Tự nhiên đến mức để cho bất cứ kẻ nào nhìn thấy đều sẽ cảm thấy đây hẳn là bộ dáng vốn có của nàng.

- Cám ơn.

Nàng thoáng chần chờ một chút, sau đó quay người nói lời cảm tạ với bà lão.

Bà lão lại cười cười, không nói thêm gì nữa, sau đó lại phát ra một tiếng gào thét kỳ dị.

Trong gió tuyết xa xa phía sau bà chợt xuất hiện mấy đám sương mù, lại là một bầy sói chạy như bay tới.

Thế nhưng mỗi một con trong bầy sói kéo theo xe vua này đều cực kỳ cao lớn, thân thể tự nhiên ẩn chứa hương vị thiên địa nguyên khí lưu chuyển.

- Tạm biệt.

Bà lão này có thể khống chế toàn bộ Ô Thị trong lòng bàn tay, đương nhiên đã trải qua vô số chuyện, từng gặp vô số người, cho nên bà cũng không nhiều lời nữa, chỉ ôn hòa cười cười rồi xoay

người rời đi.

Đinh Ninh an tĩnh và trầm mặc nhìn Trưởng Tôn Thiển Tuyết, hai người lại không nói gì, một lúc lâu sau, vẫn là Trưởng Tôn Thiển Tuyết có hành động trước tiên.

Nàng giống như lúc ở trong tiệm rượu Trường Lăng luôn xoay người trở về hậu viện trước tiên, đi về phía xe kéo được bầy sói kéo theo kia, vén rèm xe nặng nề lên, bước vào.

Khi Đinh Ninh theo đó tiến vào, bầy sói bắt đầu kéo xe, Trưởng Tôn Thiển Tuyết lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn Đinh Ninh đang ngồi ở đối diện, hỏi:

- Vì sao cứ nhất định muốn ta tới đây?

Lần mở miệng này, dường như khó khăn hơn bao giờ hết so với trước kia.

Đinh Ninh lại trầm mặc hồi lâu, sau đó mới nói,

- Ta trở lại Trường Lăng, việc làm đầu tiên chính là tìm ngươi.

Những lời này của hắn cũng không phải thẳng thắn đáp lại vấn đề của Trưởng Tôn Thiển Tuyết, song nàng lại hiểu được ý trong những câu này.

- Có một số việc, sai rồi còn có thể làm lại sao?

Ngữ khí của Trưởng Tôn Thiển Tuyết rất lạnh lùng, nhưng do dùng rất nhiều khí lực, khuôn mặt nàng không biết vì sao lại trở nên tái nhợt hơn một chút.

Đinh Ninh hít sâu một hơi:

- Phải xem có thể tha thứ hay không.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nói:

- Sự tha thứ của một người còn quan trọng hơn cả báo thù sao?

Đinh Ninh chậm rãi nói:

- Không phải là tha thứ, mà ở chỗ tình ý.

Trường Tôn Thiển Tuyết trầm mặc hồi lâu, sau đó xoay người đối diện với rèm chỗ cửa xe.

Khí tức tuôn ra trên người nàng vén rèm xe lên, không khí nàng thở ra dường như cũng hòa thành một thể với trời đất mênh mông bên ngoài, dường như làm như vậy mới để cho lòng dạ của nàng có thể trở nên thực sự rộng mở.

- Ta tha thứ cho người kia.

Nàng khẽ nói.

Giống như nói với Đinh Ninh, lại càng giống như nói với bản thân mình.

Trong mắt Đinh Ninh hiện lên chút sương mù, hắn cũng nhẹ giọng nói,

- Ta không phải người kia.

Hắn ngồi xuống bên cạnh Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Cho dù là khi song tu cùng giường ở quán rượu, hắn và Trưởng Tôn Thiển Tuyết vẫn duy trì khoảng cách một thước, nhưng hiện tại hắn ngồi bên cạnh nàng, nàng vẫn không hề cự tuyệt.

- Vì sao nhất định phải chết?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết hỏi.

Lời nói của nàng dường như không có gì khác lúc bình thường, nhưng vẫn luôn thiếu đi rất nhiều ý vị trong trẻo và lạnh lùng.

Đinh Ninh cũng nhìn trời đất mênh mông phía trước, nói:

- Bởi vì sống không bằng chết.

Thân thể Trưởng Tôn Thiển Tuyết khẽ run rẩy, nàng đáp lại:

- Ngươi đã sớm biết bí mật của Cửu Tử Tằm?

Đinh Ninh nở nụ cười cay đắng, nói:

- Ngoại trừ U Đế ra, chưa có người nào từng tu luyện Cửu Tử Tằm, không có người nào dùng mệnh thử, ai sẽ biết trước bí mật của nó?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lại mất một lúc lâu mới nói ra được,

- Vậy sao có thể như vậy?

Đinh Ninh nói,

- Vô hình hóa hữu hình, như nhả tơ kết kén, cần thời gian rất dài để phá kén mà ra.

Trường Tôn Thiển Tuyết chấn động, nói:

- Đó là cảm giác như thế nào?

Đinh Ninh hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra:

- Thần thức gò bó ở bóng tối vô biên, mờ mịt không biết có ngày cuối cùng hay không, thậm chí không biết năm tháng.

Sau khi dừng một chút, hắn nở nụ cười, nói:

- Giống như bị nhốt trong một gian phòng tối, không biết năm nào là cuối cùng.

Trường Tôn Thiển Tuyết không nói nữa.

Sau đó, đôi mắt nàng đã nhòe đi từ khi nào.

Q6 - Chương 29: Phần thắng

Bầy sói kéo theo xe vua xuyên qua gió tuyết.

Bầy sói được Thái hậu Ô Thị ban cho là do vương tộc quốc gia này dùng bí pháp thuần dưỡng lớn lên, không chỉ là yêu thú sói xanh hoang nguyên có lực lượng không giống bình thường, hơn nữa cực kỳ có linh tính, tự biết bản thân mình đang đi nơi nào.

Qua hồi lâu, hô hấp của Đinh Ninh càng lúc càng thô.

Không phải vì cảm xúc dao động kịch liệt, mà vì thực sự buông lỏng.

Từ lúc ẩn nấp ở Trường Lăng, cho đến khi kề bên người Trưởng Tôn Thiển Tuyết ở trong thiên địa mênh mông hoàn toàn không người hiện tại, rốt cuộc hắn mới có một khắc thả lỏng thực sự.

Nhiều năm căng thẳng và khống chế, một khắc thả lỏng và tâm thần lười biếng, mệt mỏi khó có thể tưởng tượng cũng theo đó mà đến.

Hô hấp của hắn càng ngày càng thô, dần dần dựa vào cơ thể Trưởng Tôn Thiển Tuyết ngủ say.

Rèm xe vẫn mở rộng như trước, song gió tuyết và ý lạnh cũng không thể đến gần, những bông tuyết từ trên không trung rơi xuống chung quanh chiếc xe vua này hiển nhiên lại như sợ hãi tách sang hai bên.

Thanh kiếm trong cơ thể Trưởng Tôn Thiển Tuyết chính là Hoàng giả phong tuyết, là tồn tại chí hàn trong thiên hạ, chỉ cần

nàng động ý niệm sẽ dễ dàng chế ngự được gió tuyết. (Hoàng giả phong tuyết: đứng đầu gió tuyết)

Thế nhưng hàn khí của một thanh kiếm như vậy lại bị một người dùng máu thịt nóng hổi sưởi ấm trong rất nhiều năm qua.

Lại qua một lúc lâu.

Đinh Ninh tỉnh lại.

Hắn cũng không nghĩ tới mình lại ngủ như vậy, không kìm được ngẩn người, đây đại khái là quãng thời gian ấm áp nhất trong nhiều năm qua, cho nên hắn có chút không nỡ động.

Trong khoảng thời gian hắn ngủ, Trưởng Tôn Thiển Tuyết suy nghĩ rất nhiều chuyện, thần sắc thanh lãnh trên gương mặt nàng giảm đi rất nhiều, đường cong giữa hai hàng lông mày cũng trở nên nhu hòa hơn.

Hiện tại nàng đã suy nghĩ rõ ràng, an tĩnh nói ra:

- Sau này đừng nói cho ta biết bất cứ chuyện bí mật gì của Cửu Tử Tằm.

Đinh Ninh hơi ngẩn ra.

- Chỗ đáng sợ nhất của Cửu Tử Tằm chính là không một ai biết bí mật của nó, ta không muốn cho người khác có cơ hội biết bí mật của nó từ trên người mình.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết hơi nghiêng đầu, nhìn hắn ở khoảng cách rất gần, trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng trở nên nhu hòa hơn rất nhiều, nhưng lại có sự quật cường nói không nên lời,

- Ta biết ngươi cũng không có lòng tin tuyệt đối, nếu không ngươi cũng sẽ không khăng khăng muốn nhanh chóng mang ta đến bên cạnh ngươi như vậy.

- Ta sốt ruột để cho cô đến gặp ta như vậy là bởi vì cô khác với đám người Lâm Chử Tửu, bọn họ sẽ toàn tâm toàn ý nghe theo lời ta, mà cô lại không.

Đinh Ninh nhìn nàng, nghiêm túc giải thích một câu này, sau đó lại gật đầu, nói:

- Thế nhưng cô nói cũng không sai, ta không có lòng tin tuyệt đối với việc chiến thắng Trịnh Tụ và Nguyên Vũ.

- Nếu đã nhìn rõ ả, vì sao vẫn không có lòng tin?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết có chút căm hận nói.

- Ả trở nên rất mạnh, cũng học được rất nhiều, không chỉ trên mỗi phương diện tu vi.

Đinh Ninh nhìn cô, nói:

- Mặc dù ả ta tự tay phá hủy Ba Sơn Kiếm Tràng, nhưng đồng thời ả cũng học được những thứ của nơi đó. Ví dụ như tiếp theo ả nhất định sẽ đánh Sở, lần đánh Sở này chính là loạn và nhanh... Ả không sợ loạn, bởi vì ả hiểu được chỉ cần bản thân mình đủ nhanh thì những người có thể tạo loạn sẽ không kịp làm ra quá nhiều chuyện.

- Cho nên ngươi kiêng kỵ Trịnh Tụ hơn cả Nguyên Vũ.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết suy nghĩ một chút, nói:

- Người như ả, nếu đến Bát Cảnh thì thực sự còn đáng sợ hơn nhiều so với Nguyên Vũ.

Sau khi dừng một chút, Trưởng Tôn Thiển Tuyết nghiêm túc nhìn Đinh Ninh, lông mi thật dài khẽ rung động, nói:

- Hiện tại ta đến bên cạnh ngươi, song tu sẽ có thể làm cho tu vi của ngươi tiến cảnh nhanh hơn một chút, ngươi lại có Nhân

Vương Ngọc Bích trong tay... Công bằng mà nói, ngươi hay là ả sẽ đến Bát Cảnh nhanh hơn?

Đinh Ninh không chút do dự, nói:

- Đương nhiên ả sẽ nhanh hơn.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết đột nhiên có chút tức giận,

- Ả cũng nhanh hơn ta.

- Nhưng ngay từ đầu ngươi đã từng nói, ta thấy rõ ả.

Đinh Ninh nhìn nàng, mặc dù tâm tình thoáng nặng nề, nhưng vẫn không nhịn được nở nụ cười, nói:

- Ta giao Tục Thiên Thần Quyết đến trong tay ả.

- Tại sao lại làm thế? Chỉ vì muốn được Thân Huyền trợ giúp ư?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết không thể hiểu được,

- Một quan ngục Đại Phù Thủy Lao, thật sự quan trọng đến như vậy?

Đinh Ninh nói,

- Thân Huyền là một người rất đặc biệt, nhưng đương nhiên không hề quan trọng như Tục Thiên Thần Quyết. Chỉ là người như Trịnh Tụ sẽ không dễ dàng thỏa mãn như vậy, địch nhân cường đại nhất trong mắt ả lúc này sẽ không phải là Ba Sơn Kiếm Tràng và Cửu Tử Tằm còn nhỏ yếu, mà là Nguyên Vũ.

Dừng một chút, Đinh Ninh nhìn nàng nói tiếp:

- Nguyên Vũ có thể dễ dàng tha thứ cho ả là bởi vì hắn cảm thấy ả không thể thực sự uy hiếp đến mình, nhưng khi Tục Thiên

Thần Quyết đến trong tay ả, ngày đó nhất định sẽ đến.

- Cho nên nhìn chung, phần thắng của chúng ta vẫn sẽ nhiều hơn một chút.

Loại nói chuyện này rất giống với đàm thoại bên trong nội viện quán rượu, cho nên vẻ mặt và lời nói của Đinh Ninh cũng càng ngày càng tự nhiên.

- Vậy chúng ta đi đâu bây giờ?

Tâm tình Trưởng Tôn Thiển Tuyết cũng có chút nặng nề, nhưng không biết vì sao khi nghe được mấy câu nói cuối cùng của Đinh Ninh, nàng lại nhịn không được nở nụ cười.

Nụ cười của nàng rất rụt rè, nhưng lại đưa đến cảm nhận rất thanh lịch, rất tinh tế.

Lúc cười rộ lên như vậy, chỉ sợ cũng không có bất kỳ một công chúa nào trên thế gian cao quý được như nàng.

- Cực tây bắc Đông Hồ có một ít sông băng khổng lồ, thiên địa nguyên khí cực kỳ mỏng manh cho nên Tu hành giả cũng cực kỳ khó tiến vào. Lúc trước có người tiến hành một trận ám sát An Bão Thạch trong Linh Hư Kiếm Môn, An Bão Thạch thông qua Hư Không cảnh chạy trốn, mà thi thể lại bị phát hiện ở nơi đó, cho nên có lẽ thanh kiếm mạnh nhất trong truyền thuyết của Linh Hư Kiếm Môn đang ở chỗ kia.

Đinh Ninh giải thích rất đơn giản, sau đó nói:

- Ta muốn đi lấy thanh kiếm kia.

Nhìn Trưởng Tôn Thiển Tuyết trong nháy mắt đã hiểu được, hắn lại bổ sung:

- Chúng ta có thể thuận đường đi gặp tên tăng nhân khổ hạnh

đã giết chết Hoàng đế Đông Hồ kia, nếu có sự trợ giúp của hắn, hơn nữa công pháp cô tu hành không sợ cái loại địa phương kia, chắc hẳn không quá khó khăn để lấy được thanh kiếm nọ.

Khi nghe được những chuyện này, Trưởng Tôn Thiển Tuyết có chút thỏa mãn, thế nhưng nàng cực kỳ quen thuộc Đinh Ninh, hơn nữa điều khiến cho khuôn mặt nàng nóng lên chính là nàng nghĩ đến mình sống cùng Đinh Ninh ở Ngô Đồng Lạc nhiều năm như vậy, đối với người bình thường mà nói thì đã không chỉ là vợ chồng, mà còn không khác gì đôi vợ chồng đã gắn bó với nhau rất lâu.

- Nếu tất cả mọi chuyện đều thuận lợi thì phần thắng còn có thể nhiều hơn một chút, nhưng vì sao ngươi còn lo lắng như vậy?

Nàng cảm nhận được Đinh Ninh có chút lo lắng, lập tức thành thật hỏi ra.

- Ta chiếm được Tục Thiên Thần Quyết trước ả, lại là người có chí bảo đứng đầu vương triều Đại Sở là Nhân Vương Ngọc Bích, còn có nguyên khí của cô phụ trợ tu hành. Ta ở trong bóng tối, ả ở bên ngoài sáng, tổ sơn và Cô Sơn Kiếm tàng trên thực tế cũng rơi vào trong tay ta. Cố Hoài chết, Linh Hư Kiếm Môn gần như chỉ còn lại một nửa, kế tiếp nếu ta lại có được Đại Hình kiếm, luyện thành kiếm bản mệnh thì chính là ưu thế vượt trội. Tuy vậy ta vẫn thấy lo lắng.

Đinh Ninh hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra,

- Bởi vì cho đến lúc này nhưng ả vẫn chưa bắt đầu phản kích, vẫn im lặng theo bước chân ban đầu, điều này hoàn toàn không giống thủ đoạn của ả.

- Đến bây giờ còn chưa bắt đầu phản kích đã chứng tỏ ả còn có thủ đoạn khác, đây chính là điều ta lo lắng nhất.

Tầm mắt Đinh Ninh dừng ở trong màn tuyết phía trước, nói:

- Ả ta nhất định có một quân cờ quan trọng hơn Cố Hoài.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết không kìm được suy nghĩ giúp Đinh Ninh.

Nhưng nàng nghĩ đến nhức cả đầu mà vẫn không nghĩ ra được.

Q6 - Chương 30: Dị số

Trên ngọn núi có những bậc thang khổng lồ hình chữ thập do phong hóa tự nhiên sinh ra, chỉ khi bão tuyết dừng lại một chút thì những bậc đá này mới có thể lộ ra, mang đến cho người ta một loại sức mạnh thần kỳ.

Đại đa số người dân Đông Hồ đều xem ngọn núi tuyết này là Thần sơn. Không chỉ bởi vì vẻ bề ngoài của nó mà còn bởi vì có rất nhiều tăng nhân khổ tu sống trong những hang đá của núi tuyết này.

Từ khi vị lão tăng kia bước ra khỏi ngọn núi phủ đầy tuyết, chỉ dùng sức mạnh của một người tiến vào Hoàng cung Đông Hồ, khiến cho quốc gia này có sự thay đổi cực lớn. Trong mắt tất cả mọi người giờ phút này, ngọn núi kia đã có thêm một ý vị phi phàm.

Bởi vì sau khi lão tăng kia giết chết Hoàng đế Đông Hồ - Gia Luật Chân Ứng, y đã quay trở lại trong ngọn núi này.

Lúc này, y vẫn đang ngồi bất động khổ tu ở cuối hang đá, dường như thân thể dần trở nên giống với vị Tôn giả bằng đá được chạm khắc trên hai bên bức tường thạch bích, ngũ quan đã bắt đầu mơ hồ trong ánh sáng mờ ảo.

Lệ Tây Tinh cũng từ bên ngoài đi vào cái hang đá này.

Tên lão tăng kia mở đôi mắt, nhìn người Trường Lăng trẻ tuổi cười cười, sau đó, tay của y khẽ vẽ một đường ở trên đệm chăn màu tím dưới người y, một đường ánh vàng rơi vào trước mặt Lệ Tây Tinh.

Đây là một khuôn mặt bằng vàng ròng, lại không biết do dạng thiên địa nguyên khí nào hình thành nên, bên trong có thể lờ mờ thấy được ánh mặt trời chói chang, một vài phù văn đặc biệt như vệt nước mắt, chảy dài ở hai bên má. Trong phù văn có những điểm sáng óng ánh lưu động, giống như một lồng giam vàng vây khốn những linh hồn đom đóm sáng lấp lánh.

Lệ Tây Tinh bắt lấy chiếc mặt nạ, ánh mắt lập tức run lên, nói:

- Đây là mặt nạ của Hoàn Nhan Hồng Hoa.

Lão tăng cười cười, nói:

- Người nọ nhờ ngươi mang phiến gỗ kia đến, nói cho ta biết chân ý liên quan đến việc tu hành của ta, chính là muốn ta bỏ đi phồn hoa, cứ việc thẳng tiến. Hoàn Nhan Hồng Hoa là một trong những người phản đối Gia Luật Thương Lang trở thành tân hoàng nhất, vì vậy trước khi quay về, ta đã thuận tiện đi một chuyến đến biên quân Đông Hồ, gõ chết hắn.

- Thuận tiện đi một chuyến đến biên quân Đông Hồ, gõ chết gã…

Khi nghe được những lời này, Lệ Tây Tinh không nói nên lời.

Những lời này tuy nói thì đơn giản, nhưng trên thực tế, biên quân Đông Hồ có vô số cường giả tụ tập, thậm chí còn khó khăn hơn so với việc đi Hoàng cung Đông Hồ giết hoàng đế.

- Luận tu vi, luận giết người, ngài có thể xếp thứ mấy trong thiên hạ lúc bấy giờ?

Vì vậy, Lệ Tây Tinh không nhịn được hỏi lão tăng thậm chí nhìn có vẻ từ bi và đáng yêu này.

- Thứ hai?

Rõ ràng giết người còn nhẹ nhàng tùy ý hơn so với cắt cỏ, nhưng lúc này vẫn có thể cảm nhận được lão tăng này có chút hơi trẻ con, sau khi nói câu 'thứ hai' xong, y không khỏi rùng mình, nghiêm mặt nói:

- Ít nhất cũng phải thứ ba.

Lệ Tây Tinh lại một lần nữa không nói nên lời, hắn nhìn vào mặt nạ trong tay, hỏi:

- Đây là cái gì? Lễ vật tặng cho ta?

Lão tăng hơi nhếch miệng, lộ ra vẻ cao hứng, sau đó nghiêm túc nói:

- Tu hành coi trọng nhất là cơ duyên, ngươi mang đến tin tức, ta và ngươi chính là hữu duyên. Hơn nữa, bản thân ngươi là một người Trường Lăng rất thú vị, mấy ngày nay không thấy, có lẽ ngươi đang luyện hóa vật bản mệnh của người nào đó. Cái mặt nạ này được gọi là Thiên Lương lệ (nước mắt Thiên Lương), mà vật bản mệnh của ngươi cũng có thể đến từ chỗ kia, vốn cả hai thứ này có liên quan mật thiết với nhau.

Lệ Tây Tinh ngẩn người, hắn cảm giác cái mặt nạ trong tay ẩn chứa lực lượng nguyên khí rất cường đại, nhưng thật không ngờ xuất xứ cũng đến từ Thiên Lương.

- Ta vốn dĩ cũng cần che giấu thân phận, mặt nạ này rất thích hợp với ta.

Hắn hơi do dự một chút, trước gửi lời cảm ơn, sau đó nói:

- Trước đó chúng ta tiến vào tổ địa Thiên Lương, đồ vật mà ta luyện hóa cũng đến từ nơi đó.

Dường như lão tăng cũng không quan tâm đến bốn chữ 'Tổ địa Thiên Lương', chỉ nói:

- Đúng là cơ duyên.

- Bây giờ ngươi đến tìm ta, lại muốn mang đến cho ta cơ duyên gì?

Tiếp theo, lão nhìn về phía Lệ Tây Tinh đang đeo mặt nạ, hỏi.

- Có người đến tìm ngài.

Lệ Tây Tinh nói:

- Người nhờ ta mang đồ cho ngài sẽ đi ngang qua nơi này.

Lão tăng ngẩn ngơ, quang ảnh bên trong hang đá giống như trong nháy mắt hỗn loạn cả lên. Y đột nhiên kích động, run giọng hỏi:

- Bây giờ người đang ở đâu?

Lệ Tây Tinh nói:

- Tính thời gian, cũng chỉ cách nơi này mấy trăm dặm.

- Đưa ta đi.

Lão tăng vội vàng đứng lên, bật dậy khỏi tấm đệm giường màu tím đỏ.

Theo sự chỉ dẫn của Lệ Tây Tinh, y bắt đầu điên cuồng chạy.

Đây là một loại cảnh giới tu hành đáng sợ, dường như giữa thiên địa không hề có một chút nguyên khí nào chấn động, hoặc có thể nói tất cả nguyên khí dao động, toàn bộ đều tụ tập vào trong cơ thể y.

Nhìn bề ngoài cơ thể y không có gì bất thường, nhìn qua không khác gì người bình thường đi lại.

Nhưng y vừa sải bước ra đã di chuyển mấy trăm trượng.

Giống như khoảng cách trong thiên địa đều rút ngắn dưới chân y.

Ánh mắt y tràn đầy nhiệt thành.

Tựa như là lần đầu tiên lĩnh ngộ được những lời dạy bảo của thượng sư, lần đầu tiên cảm nhận được sự tồn tại của thiên địa nguyên khí.

Cho dù là Lệ Tây Tinh thì hiện tại cũng không thể giải thích vì sao tâm trạng của y lại như vậy.

Đây quả thật là một loại cảm giác giống như một Tu hành giả vừa mới bước chân vào con đường tu hành thì gặp được sư phụ của mình.

Bởi vì chỉ có những Tu hành giả đã đến Trường Lăng năm xưa, thật sự trải qua trận chiến đó mới có thể cảm nhận được người nọ đã đi bao xa trên con đường tu hành, và sự lý giải của người nọ đối với thiên địa nguyên khí và kiếm đạo đáng sợ như thế nào.

Thủ đoạn tu hành có thể truyền thừa, nhưng cảnh giới tu hành lại không thể nào thay thế.

Vì vậy, khi phiến gỗ đủ để chỉ điểm y tu hành được chuyển đến, y cũng đã hoàn toàn rõ ràng đối phương rốt cuộc là người nào.

Bởi vì kích động và nhiệt thành quá mức, y thậm chí không để ý đến sự hao tổn của chân nguyên trong cơ thể mình.

Đây là một chuyện rất đáng sợ trong thế giới của các Tu hành giả, nhưng y lại giống như không có chút phát hiện.

Y cứ thể đi thẳng về phía Lệ Tây Tinh đã chỉ dẫn, cho đến khi

bầy sói và luồng khí tức còn rét lạnh hơn cả băng tuyết xuất hiện trong nhận thức mình.

Y cảm thấy loại khí tức rét lạnh cực độ này cố ý nở rộ để cho mình biết được.

Y biết rõ người nọ đang tiến đến, kích động đến mức không kiềm chế được, quỳ rạp xuống đất trong gió tuyết.

Người Tu hành giả này đã bất khả chiến bại ở Đông Hồ, y quỳ sát thật sâu không chút động đậy đối với cỗ xe vua đang được bầy sói kéo, mặc cho tuyết đọng trên đỉnh đầu.

Đàn sói dừng lại, sợ hãi bất an.

Đinh Ninh xuống xe vua, khom người đáp lễ với lão tăng đang quỳ lạy trong tuyết.

Lúc này lão tăng mới đứng dậy, mái tóc và lông mi đều dính đầy tuyết trắng, nhưng y lại vui mừng một cách khó hiểu, nhìn khuôn mặt yên tĩnh bình thản của Đinh Ninh như thấy được kì tích, kinh ngạc tán thưởng:

- Không thể tưởng tượng được ngài còn sống.

Vẻ mặt Đinh Ninh không thay đổi, nhìn y, bình tĩnh nói:

- Sinh tử rất khó phân định.

Lão tăng sững sờ, sau đó chân thành nói:

- Đây là lĩnh vực mà những Tu hành giả còn lại không thể nào tiếp xúc.

Đinh Ninh nói:

- Ta muốn cầu cạnh ngươi.

Lão tăng nói vô cùng đơn giản:

- Hữu cầu tất ứng. (cầu được ước thấy)

- Ngươi quả nhiên là một dị số.

Đinh Ninh nhìn y, nở nụ cười. Lúc này hắn nhìn lão tăng cũng ẩn chứa niềm vui mà người bình thường không giải thích được.

Lão tăng kính cẩn đứng thẳng như một hậu bối, nói:

- Như trước, muốn thỉnh giáo thượng sư một vấn đề làm ta hoang mang hồi lâu.

Đinh Ninh nói:

- Có thể hỏi.

Lão tăng nói:

- Năm đó ở Trường Lăng, ngài hoàn toàn phóng tay giết chóc, bất kể cường giả nào trong thiên hạ cũng không xứng với một kiếm của ngài. Lúc ấy ngài mạnh hơn ta không biết bao nhiêu, ở xa xa liếc nhìn ta một cái đã nhìn ra kẽ hở của ta, nhưng tại sao hết lần này đến lần khác lại để cho ta còn sống?

- Lúc nãy ta đã từng nói, ngươi là dị số.

Đinh Ninh nhìn lão, vô cùng nghiêm túc nói:

- Tu hành giả tất cả các triều trong thiên hạ hội tụ ở Trường Lăng đều sợ hãi một người quá mạnh mẽ, muốn hợp sức tiêu diệt. Nhưng ngươi thì khác, ngươi gặp phải gông cùm xiềng xích trong cảnh giới tu hành, muốn nhìn xem cảnh giới mà bản thân ngươi không đạt đến, chỉ cần liếc mắt một cái ngươi có thể chết không hối hận, một lòng cầu đạo. Đây là tu hành thuần túy, ngươi muốn gặp cảnh giới cao thì cho ngươi thấy, không cần phải chết đi như vậy.

- Ta vốn là con của một người dân chăn nuôi bình thường, vì gia đình quá nghèo không nuôi nổi nên được các tăng chúng thu dưỡng. Trải qua thượng sư chỉ điểm, đã biết tu hành, cảm ngộ được thiên địa nguyên khí, cảm nhận được điều tuyệt vời nhất giữa thiên địa, mới cảm thấy cuộc sống này có ý nghĩa. Thượng sư dẫn ta vào núi, nuôi nấng ta, dẫn dắt ta tu hành, mà ở Trường Lăng, ngài khiến ta sống lại một lần nữa, làm ta nhìn thấy cảnh giới ta chưa từng thấy, ân đức này chính là ngang nhau.

Lão tăng nhìn Đinh Ninh:

- Vì vậy ta thuận tiện theo hầu hạ thượng sư.

- Lần này, ta muốn đi đến các sông băng ở biên giới phía tây bắc của Đồng Hồ. Ta đến đó để lấy một thanh kiếm luyện thành bổn mạng kiếm.

Đinh Ninh nhìn lão tăng, nói:

- Tuy rằng ta đã điểm thông cửa ải tu hành của ngươi, cho ngươi chỉ kém nửa bước đến Bát Cảnh, nhưng huyền diệu trong nửa bước này là quan trọng nhất, không thể nói rõ, chỉ có thể dựa vào cảm ngộ của bản thân. Bát Cảnh Cửu Cảnh, rất nhiều ảo diệu mà ngay cả ta cũng không thể nào hiểu hết được. Nếu ngươi cùng ta vào trong đó lấy thanh kiếm, ta hy vọng đó là cơ duyên của cả ta và ngươi, ai cũng có thể đạt được một thứ gì đó.

Q6 - Chương 31: Im ắng phá cảnh

Càng đi về phía tây bắc Đông Hồ thì đêm càng dài hơn, khí hậu cũng càng trở nên lạnh lẽo, thế nhưng gió tuyết lại dần dần biến mất.

Nếu truy cứu nguyên nhân chính là địa thế tây bắc Đông Hồ không ngừng tăng cao, rất nhanh đã tiếp cận một ít ranh giới có tuyết vĩnh cửu không thay đổi, gió bị những ngọn núi cao này ngăn cản, lại chảy xuôi xuống từ đỉnh núi, ngoại trừ một ít miệng núi ra thì gần như không thể cảm nhận được gió núi, chỉ giống như nước chảy, lại vọt xuống mấy trăm trượng, lúc đó gió mới bắt đầu thổi mạnh.

Ý lạnh quá nồng dẫn đến khí lạnh ngưng tụ ở chỗ cao, thậm chí ngay cả tuyết cũng không rơi xuống được.

Toàn bộ thiên địa đều đóng băng như gương sáng, một mực rét lạnh, chỉ ngẫu nhiên có mưa đá thật lớn giống như có người vẩy cái mẹt đầy đá từ trên cao rơi xuống.

Đinh Ninh và lão tăng khổ tu này đều không phải là Tu Hành giả tầm thường, cho nên sau một cuộc đối thoại ngắn ngủi, chợt không có bất kỳ lời nói dư thừa nào, lão tăng đã cực kỳ tự nhiên leo lên xe vua chất đống hàng loạt tạp vật do bầy sói lôi kéo, mặc dù quanh người đều là thịt đông lạnh cung cấp cho những bầy sói này nhưng vẫn có thể cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Từ con trai của người chăn gia súc không có ngày nào no bụng, đến tiếp xúc với tu hành, y đã đẩy ra một cánh cửa đến một thế giới hoàn toàn mới, tìm thấy ý nghĩa thực sự của cuộc sống. Y

là người si mê tu hành chân chính, vẫn luôn coi cảnh giới tu hành tiến bộ, cảm giác được ảo diệu mới là niềm vui lớn nhất.

Song mấy chục năm trước, y đã vượt qua tu vi cảnh giới của tất cả Khổ hành tăng, thậm chí đạt tới ghi chép cực hạn trên kinh điển của những thượng sư kia. Trước đó y không có thầy, khổ tu mà không thể được, cuối cùng tiến về Trường Lăng, dùng cái chết tìm Đại đạo, cho dù trước khi sinh mệnh đến cuối cùng, lại có thể nhìn thấy cảnh giới mà bản thân dùng cả đời đều không thể hiểu và tiếp xúc được, chính là thỏa mãn.

Thế nhưng y lại sống sót, tiếp tục khổ tu hơn mười năm, chỉ đi qua một hồi chỉ điểm đã thoáng có thể thấy được Bát Cảnh, thậm chí đã có thể ngẫu nhiên xúc động lực lượng Bát Cảnh kia, khoảng cách đột phá thực sự cũng chỉ còn cách nửa bước.

Giá trị của con người chính là tri thức của bản thân.

Thiên phú của bản thân bất cứ người nào đều có sự khác biệt.

Lão tăng này gần như dùng cả đời để tu hành, khô tọa trong hang núi mấy chục năm, có thể làm được chính là thực sự thấy rõ bản thân mình. Y biết nếu không có thượng sư như Đinh Ninh lúc này, cho dù y có đến Bát Cảnh thì cũng chỉ dừng lại, không có khả năng nhìn thấy phong cảnh trước mặt. (thượng sư: vị thầy cấp cao)

Tuy nhiên y cũng chắc chắn rằng Đinh Ninh đã đi trước mình và có thể dẫn y đi càng thêm xa.

Cho nên y hiện tại mặc dù có lực lượng gần như vô địch thế gian, nếu thực sự đối địch, chỉ sợ chỉ có Nguyên Vũ mới có thể dùng lực một người giết chết y, nhưng bây giờ y nhìn xe vua phía trước, ánh mắt lại trong trẻo vui vẻ như một đứa trẻ.

Đối với y mà nói, mình giống như một đứa trẻ được Đinh Ninh

nắm tay, dẫn đi qua một mảnh biển hoa mỹ lệ, không ngừng nhìn thấy phong cảnh tuyệt mỹ chưa từng gặp được.

.....

- Quỹ đạo cuộc đời của mỗi người là khác nhau, kỳ ngộ khác nhau, sở thích sẽ không hề giống, thậm chí dù cùng một xuất thân, cùng một cặp song sinh thì hai người vẫn có thể có tính cách và sở thích hoàn toàn khác nhau. Mọi người đều là một thế giới nhỏ độc lập, theo đuổi và thứ mình mong muốn cùng không hề giống nhau. Các loại pháp môn tu hành khô thiền, bế khẩu thiền của Khổ hành tăng của Mật Tông, nếu tu hành đến chỗ cao thâm sẽ triệt để thấy rõ chính mình. Thực sự thấy rõ bản thân, không chỉ đến từ thế giới tinh thần nhận biết của Tu Hành giả chúng ta, mà còn là năng lực cân đối đến độ cao không thể tưởng tượng của toàn bộ thân thể.

Bên trong xe vua phía trước, Đinh Ninh nhìn Trưởng Tôn Thiển Tuyết, chậm chạp mà tường tận nói:

- Cho nên thực ra Mật Tông nói tu kiếp này mà không tu kiếp sau cũng không phải đầu thai chuyển thế hư vô mờ mịt, mà tu chính là thân thể của mình kiếp này, là học vấn cao thâm trong phiến thiên địa nhỏ bé này. Bên trong thân thể con người, huyệt vị quan khiếu dày đặc như nhật nguyệt tinh thần, các loại phương pháp tu luyện khác biệt, kiếm kinh khác nhau sẽ vận hành theo từng khiếu vị riêng. Tu hành giả Trường Lăng chúng ta mặc dù có tu vi cao, nhưng giống nhau là giải phóng ra thiên địa nguyên khí từ trong khiếu vị, lưu thông chân nguyên, trôi chảy và cân đối, lại khó có thể so sánh với loại phương pháp tu hành này của bọn họ. Cho nên thủ đoạn mạnh nhất của bọn họ chính là bản thân, mà không phải là ngoại vật. (nhật nguyệt tinh thần: mặt trăng, mặt trời và sao)

Sau khi dừng một chút, nhìn Trưởng Tôn Thiển Tuyết đã có chút hiểu ra, Đinh Ninh lại nói tiếp:

- Đừng nhìn thân thể vị Khổ thiền sư này gầy gò, song lực lượng có thể bộc phát ra trong cơ thể hắn còn cường đại hơn nhiều so với tất cả Tu hành giả cùng giai, các khiếu vị, mỗi một kinh mạch, mỗi một thớt máu thịt đều có khả năng cân đối kinh khủng, ngoại trừ mang đến lực lượng ra còn có sự chính xác cùng tốc độ. Cho nên ta nói cho hắn biết không cần nghĩ đến ngoại đạo khác, không cần dựa vào ngoại vật khác, chỉ dùng trực tiếp nhất. Vứt bỏ các loại chiêu thức kiếm thuật trượng pháp, dựa theo bản năng thân thể một trượng đánh địch chính là thủ đoạn mạnh nhất của hắn. Thất Cảnh khó có thể địch lại, bị một kích đánh chết khi giao thủ với hắn, phần lớn đều là chậm nửa bước, chỉ sợ thiên địa nguyên khí vừa mới hội tụ đến, hoặc là kiếm ý vừa mới nở rộ thì lực lượng cường đại nhất của hắn đã gõ vào trên người đối phương.

- Hắn thực sự là dị số, người nổi bật trong đám tăng chúng Khổ hành của Mật Tông, khổ tu trong quá khứ làm cho hắn đã thấy rõ bản thân. Mà ta tu hành trong quá khứ cũng là học việc thấy rõ người khác.

Đinh Ninh chậm rãi nói tiếp:

"Tu hành giả như như hắn, muốn gặp được càng nhiều phong cảnh chưa từng thấy, mà Thân Huyền mà cô thấy khó hiểu, điều hắn muốn lại chỉ là không bị người ta đối xử như chó, có thể lấy pháp trị bất cứ kẻ nào. Suy cho cùng, thứ hắn muốn cũng chỉ là hai chữ công bằng.

Địa thế càng ngày càng cao, cho dù là sói xanh có thể dùng yêu thú để hình dung cũng càng thêm chật vật.

Thiên địa nguyên khí cũng càng ngày càng mỏng manh.

Nhưng theo Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết ngẫu nhiên nói về chuyện cũ Trường Lăng, ngẫu nhiên đàm luận một ít vấn đề tu hành, lão tăng bên trong xe vua phía sau lại mất đi bình tĩnh,

bắt đầu khiếp sợ.

Đinh Ninh dường như cũng không dồn hết tâm trí suy nghĩ đến tu hành, chung quanh cơ thể cũng không có chấn động của thiên địa nguyên khí nào, song lão tăng này lại cảm nhận được theo thời gian chậm rãi trôi qua, khí cơ trong cơ thể Đinh Ninh không ngừng tăng trưởng, loại tăng trưởng này đối với tiến cảnh của một Tu hành giả mà nói hoàn toàn có thể dùng kinh khủng để hình dung.

Tu vi của hắn không ngừng tăng trưởng, song mặc dù đối với hắn mà nói loại tu vi tăng trưởng này đều là không có gì đáng để nói.

Loại cảm giác này giống như phía trước có một tòa núi cực cao, song khi Đinh Ninh đi qua, ngọn núi cao kia đã biến mất không còn dấu vết, giống như là chưa bao giờ tồn tại.

Khi thể lực những con sói xanh kia không chống đỡ nổi, chúng nó rốt cục ngừng lại, lão tăng ở xe vua phía sau cảm nhận được Đinh Ninh đã vượt qua Lục Cảnh trung giai một cách lặng yên không chút dấu hiệu, tựa như khoảng cách Thất Cảnh cũng không còn xa rốt cục không nhịn được lên tiếng hỏi:

- Mặc dù chỉ là bước đi qua con đường, nhưng chân nguyên tích lũy cũng cần thời gian tẩm bổ và thay đổi đối với thân thể, sao có thể vượt qua chuyện này?

- Đối với thiên địa này mà nói, con người chúng ta quá mức nhỏ bé. Tu hành giả dù cường đại thế nào đi nữa vẫn quá nhỏ bé mà thôi.

Hô hấp của Đinh Ninh cũng có chút khó khăn, hắn ngẩng đầu nhìn sông băng phía trước, bóng người lạc trong hình ảnh hùng vĩ của sông băng thực sự nhỏ bé giống như con kiến,

- Nhưng dù cường đại hơn nữa thì cũng có thể tìm được đạo lý

quy luật, nơi vốn đi qua, ít nhất đã từng thấy. Ta vốn cũng cho rằng không có đường tắt đi tới những nơi mình biết, nhưng khi nghe được thi thể An Bão Thạch xuất hiện ở chỗ này, nghĩ đến Hư Không cảnh kia, ta lại bỗng nhiên sinh ra cảm ngộ, có đôi khi tất cả không thay đổi lại có thể chém ra một con đường tắt.

- Thực ra sự khác biệt lớn nhất giữa con người và vạn vật sinh linh còn lại cũng không phải là có thể lợi dụng công cụ, mà là có thể sáng tạo.

Đinh Ninh sau khi dừng một chút, mỉm cười nói.

Thân thể lão tăng chợt giống như bị sét đánh, chấn động mãnh liệt một cái.

Y hiểu khi Đinh Ninh nghe được tin tức về An Bão Thạch, hắn không chỉ xác định nơi này có một thanh kiếm, hơn nữa còn sinh ra giác ngộ nào đó ở trên tu hành, cũng giống như một ít tông sư sáng tạo một con đường đi, sáng chế ra chút thủ đoạn tu hành mới.

Đồng thời y cũng hiểu được sự khác biệt lớn nhất giữa chính mình ngày xưa và Vương Kinh Mộng.

Y quá phụ thuộc vào cách thức.

- Cho dù ngươi có thể rút ngắn rất nhiều thời gian đến Thất Cảnh, mặc dù có thể vận dụng một ít lực lượng của cảnh giới này, nhưng đến lúc đó, mặc dù Cửu Tử Tằm đặc biệt thế nào đi chăng nữa thì ngươi nhiều nhất cũng chỉ mạnh hơn một chút so với thân thể Tu Hành giả Lục Cảnh, thân thể Lục Cảnh, tu vi Thất Cảnh, thân thể không chịu đủ lực, cho nên cơ thể của ngươi vẫn không thể nào thừa nhận lực lượng Thất Cảnh, chỉ có cảnh giới và lực lượng mà không có cách nào vận dụng.

Thế nhưng y vẫn có chút khó hiểu, không nhịn được hỏi.

- Mặc dù không thể dùng thường xuyên, chỉ ngẫu nhiên vận

dụng một lần, hoặc là luyện một chút Kiếm nguyên bản mệnh, cuối cùng vẫn có thể nghĩ ra biện pháp.

Đinh Ninh nhìn y nói.

Lão tăng lại chấn động, hoàn toàn khâm phục, tán thưởng nói:

- Không sai, cho dù như vậy cũng đã đủ.

PS: Gần tết nên thời gian ra chương không đều, mong được mọi người thông cảm

Q6 - Chương 32: Điểm xấu

Đối với những người chăn gia súc trong vùng hoang dã, hễ cuộc sống càng khó khăn thì họ càng kính sợ trời đất, cho rằng ở nơi sâu xa luôn có Thần linh tồn tại.

Trong mắt bọn họ, chỉ cần là những tòa núi lớn hay sông băng không thể nào vượt qua và sinh sống đều được coi là nơi ở của Thần linh, cánh đồng tuyết rộng lớn phía sau sông băng hiển nhiên chính là Thiên quốc.

Những dãy núi sông băng ở biên cảnh tây bắc Đông Hồ mênh mông không biết phạm vi mấy ngàn dặm, cho dù là đồng cỏ cao nguyên dưới những dãy núi này thực ra cũng đã vượt qua độ cao của rất nhiều ngọn núi khác trên thế gian.

Khi những con sói xanh to lớn kéo xe vua Ô Thị đã không thể đi tới, thiên địa nguyên khí cũng đã thực sự mỏng manh đến mức người bình thường hoàn toàn không cách nào hoạt động.

Giữa hai tòa núi tuyết gần như thẳng tắp là một con sông băng như lưỡi khổng lồ của Ma Vương vươn ra, bề mặt đã bị bão cát ăn mòn thành màu xanh đen, bụi bặm giống như rỉ sắt khảm trong băng.

Đinh Ninh chậm rãi đi trên sông băng này, trong tay cầm mộc trượng của lão tăng.

Chậm rãi lại không phải là để xem phong cảnh, mà thực sự quá khó khăn.

Cho dù là Tu hành giả Thất Cảnh, khi ở trên độ cao đã không cách nào hô hấp bình thường như thế này thì đều cần không

ngừng tiêu hao thiên địa nguyên khí tích tụ trong cơ thể để duy trì sự tiêu hao của bản thân.

Mặc dù mượn Linh vũ ở tổ sơn bị Cửu Tử Tằm cắn nuốt vào trong cơ thể trước đó, lại được Tục Thiên Thần Quyết, Nhân Vương Ngọc Bích trợ lực, hắn đã lặng yên không một tiếng động bước qua Lục Cảnh trung giai, lại có được cảm ngộ của Hư Không cảnh, tìm được một con đường tắt để có thể vận dụng lực lượng Thất Cảnh một cách ngẫu nhiên, song trạng thái của hắn lúc này đương nhiên không phải là Thất Cảnh chân chính.

Mặc dù chỉ là bước trở lại trên con đường đã sớm đi qua, những cửa ải phá cảnh gây trắc trở cực lớn đối với Tu hành giả lại hoàn toàn như chưa từng tồn tại với hắn, cảnh giới thực sự hắn từng đạt tới, thậm chí còn hơn xa Thất Cảnh, thế nhưng thân thể của hắn lúc này lại khó có thể đuổi kịp, thậm chí còn không bằng những Tu hành giả trải qua vô số năm chậm rãi tu hành bình thường đến Lục Cảnh trong Trường Lăng.

Hô hấp của hắn lúc này nặng nề như ống bễ chuyển động, thế nhưng trong thân thể vẫn không thể được đáp ứng đầy đủ không khí như trước, khuôn mặt càng ngày càng đỏ thẫm, môi cũng dần dần tím tái, đầu cũng dần dần phồng lên đau đớn.

Nhưng ý chí của hắn lại hơn xa người bình thường rất nhiều, thậm chí là thứ mà phần lớn Tu hành giả hiện nay không cách nào tưởng tượng, cho nên đi lại ở loại địa phương này cũng chỉ cần hỏi mượn lão tăng phía sau một cây trượng mà vẫn có thể bảo trì thanh tỉnh tuyệt đối.

Lão tăng như người hầu đi bên cạnh Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết, thậm chí y còn đi chân trần, hai bàn chân cùng toàn bộ chân nhìn qua gần như không có bao nhiêu máu thịt, lại đen kịt một mảnh, nhưng trong đó lại ẩn chứa lực lượng khó tả nào đó, giống như chỉ cần dùng sức giẫm một cái là có thể đạp vỡ sông băng này.

Trên loại sông băng này ẩn chứa vô số hung hiểm, nhìn như không hề khác so với mặt đất bên dưới, nhưng thỉnh thoảng lại có lớp vỏ băng mỏng bao trùm băng nứt khủng bố sâu không thấy đáy, cho nên lực chú ý của y vẫn luôn tập trung cao độ.

Thế nhưng theo dạng đi đường gian nan như vậy, trong mắt y lại dần dần hiện ra vẻ kinh ngạc.

Y cảm nhận được Trường Tôn Thiển Tuyết cũng là Tu hành giả Thất Cảnh, thậm chí còn vượt xa Thất Cảnh bình thường, nhưng điều khiến y kinh ngạc chính là Trường Tôn Thiển Tuyết dường như còn thoải mái hơn cả mình khi đi lại ở địa phương như vậy.

Tu vi chân nguyên hơi kém so với y, hơn nữa phương pháp tu hành của y chính là pháp môn khổ tu của Mật Tông, thân thể nhìn như đã bị ép đến giống như củi khô, nhưng mỗi một giọt khí huyết, mỗi một phần máu thịt trong cơ thể y đều đã bị kích phát ra tiềm lực lớn nhất, hơn nữa còn cân đối tới mức khiến cho những Tu hành giả còn lại khó có thể tưởng tượng.

Cho nên cơ thể của y chẳng những ẩn chứa lực lượng thân thể đáng sợ, hơn nữa tiêu hao cho mỗi một động tác cũng thấp hơn nhiều so với Tu hành giả cùng giai.

Không chỉ là tiêu hao của thiên địa nguyên khí, mà còn là tinh thần, thể lực, nhiệt lượng, nhu cầu đối với sự vật thậm chí hơi nước, không khí, tất cả đều tiêu hao thấp hơn nhiều so với những người kia.

Cả đời này y chỉ đi qua Trường Lăng một lần, thời gian còn lại đều bế quan khổ tu, cho nên cũng không biết lai lịch của Trưởng Tôn Thiển Tuyết, y chỉ biết người có thể đi lại thoải mái hơn mình ở trong hoàn cảnh này, ở loại địa phương này, cũng chỉ có thể nói rõ một điểm, bản thân vật bản mệnh trong cơ thể nữ Tu hành giả này chính là loại Hoàng giả của thế giới băng tuyết, mạnh đến cực

điểm, tác động đối với thiên địa nguyên khí của loại địa phương này hơn xa vật bản mệnh bình thường.

Chính mình có thể tính là Tu hành giả thích hợp nhất để đi lại ở loại địa phương này, hiện tại lại thêm một nữ Tu hành giả cường đại thậm chí còn thích hợp hơn cả mình, lão tăng này thậm chí còn có loại cảm giác nếu ba người mình không thể chiếm được thanh kiếm ẩn nấp trong núi Linh Hư Kiếm Môn kia, thiên hạ sẽ không còn ai có thể tìm được nó nữa.

Song cũng trong phút chốc, y và Trưởng Tôn Thiển Tuyết, Đinh Ninh đều đồng thời cảm nhận được một tia khí cơ nguy hiểm.

Bên trong sông băng phía trước bị thiên nhiên cắt thành từng phiến rừng đá, chỗ đó chợt có mấy luồng khí lạnh khác thường nổi lên.

Mấy đường hàn quang mang theo tiếng gào thét cổ quái, trong tích tắc tựa như u hồn đang khóc kịch liệt phóng đại trong đồng tử ba người.

Trong nhận thức của lão tăng, thời gian dồn dập này lại cực kỳ dài.

Đây là năm mũi tên lông vũ, cực kỳ mảnh khảnh, thế nhưng bất kể lông đuôi hay là cán tên đều do kim loại chế thành, từ mũi tên đến lông đuôi đều khắc phù văn, loại phù văn đơn giản này lại khiến cho tốc độ của loại mũi tên lông vũ này vượt qua phi kiếm của Tu hành giả bình thường.

Mộc trượng của lão tăng đã ở trong tay Đinh Ninh, nhưng y vẫn có cách để ứng phó với năm mũi tên như vậy.

Vì thế y chỉ vươn tay phải ra, năm ngón tay lần lượt búng ra vài cái.

Vài bông tuyết rơi trong không khí bị ngón tay y bắn ra, tiếp

theo biến thành bụi tuyết mang theo lực lượng khủng bố, đánh vào trên năm mũi tên.

Năm mũi tên lông vũ bằng kim loại này chợt dừng lại, phát ra một tiếng nổ khủng bố trong không khí, sau đó chúng nó bị chấn nát triệt để thành vô số mảnh, dùng tốc độ còn khủng bố hơn rất nhiều so với mũi tên lúc trước bay ngược trở về.

Phía sau những rừng đá trên sông băng kia thoáng lộ ra bóng dáng của mấy người, tay cầm trường cung cũng làm cho người ta có cảm giác khác thường, thế nhưng bọn họ còn chưa kịp đưa mũi tên thứ hai ra, cơ thể đã bị vô số kim loại vỡ vụn bay ngược xuyên thủng.

Những mảnh vụn kim loại này mang theo máu nóng trong cơ thể, bắn tung tóe vào sông băng phía sau bọn họ, mỗi một mảnh đều mang theo một vụ nổ thật lớn.

Nổ tung sinh ra sóng khí thật lớn, lại ném thân thể mấy tên cung thủ còn đang phun máu tươi này về phía trước.

Khi Đinh Ninh vừa mới nheo mắt lại, mấy tên cung thủ này đã như đá rơi ầm ầm trước người hắn.

Trong nháy mắt trái lại đã đánh vài tên thích khách rơi xuống phía trước, đủ để khiến cho người ta cảm thấy tu vi của lão tăng này cực kỳ khủng bố, song dù cả người mấy tên cung thủ này như đã rách nát, không thể nào cử động được, nhưng điều bất thường là bọn chúng chưa thế, điều này càng cho thấy cảnh giới khủng bố của y.

Thân thể Đinh Ninh hơi nghiêng về phía trước, muốn nhìn kỹ một chút trang phục và những điểm rất nhỏ khác trên người mấy tên cung thủ này, nhưng cũng trong phút chốc, trong cổ họng bọn chúng khẽ chuyển động, cũng đồng thời có máu đen tuôn ra, một cỗ mùi tanh hôi nồng đậm trong nháy mắt bốc lên, mấy tên cung

thủ này đồng thời không còn khí tức.

Q6 - Chương 33: Gặp quân

Mùi tanh này là mùi đặc trưng của Hắc Phúc độc.

Hắc Phúc độc được tạo nên từ sự hỗn hợp nọc độc của loài rắn hổ mang và nhiều loại cây độc vùng núi, độc tính cực kỳ mãnh liệt, Tu hành giả dưới Thất Cảnh gần như trúng độc chết ngay lập tức, cho dù là thầy thuốc cao minh đến nào đi nữa cũng không cứu kịp.

Bởi vì loại rắn hổ mang này tương đối thưa thớt, cho nên mặc dù loại độc dược này nổi danh mãnh liệt, nhưng còn chưa đến mức quá nhiều người có thể sử dụng, cũng không bị một vùng hoặc là một quý tộc quyền quý nào đó độc quyền, cũng không thể trở thành tiêu chí cho một thế lực riêng biệt.

Năm gã cung thủ này ra tay mang theo một loại khí tức tàn nhẫn thân kinh bách chiến, dưới loại tình huống này lại vẫn có thể thừa dịp hô hấp, dùng máu thịt yết hầu co giãn để nghiền nát độc dược ẩn nấp bên trong đó, tự sát bỏ mình.

Đây rõ ràng là tử sĩ.

Nếu đã là tử sĩ, số lượng sẽ không thể có quá nhiều.

Nhưng thậm chí ngay cả động tác và khí thế khi tự sát của năm người này đều rất chỉnh tề, lại tự nhiên cho Đinh Ninh cảm giác như là một đội quân.

- Những người này là ai?

Trường Tôn Thiển Tuyết nhíu mày nhìn máu đen không ngừng tràn ra trong miệng năm cung thủ này, hỏi.

- Hiện tại vẫn chưa thể xác định.

Đinh Ninh lắc đầu,

- Những mũi tên lông vũ và trường cung này thoạt nhìn hẳn là vũ khí của nước Sở.

- Người Sở?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết đương nhiên hiểu được ý của Đinh Ninh, trên người năm cung thủ này hiện tại ngoại trừ cung tên ra, hiển nhiên không có thứ đặc thù gì khác đại biểu thân phận, cho nên mặc dù xác định những cung tên này là Phù Khí của vương triều Đại Sở, cũng không đủ để chứng minh những người này chính là người Sở, song vương triều Đại Tần cách nơi này quá xa, cho nên đối tượng đáng hoài nghi nhất vẫn là bọn họ(người Sở).

- Có phi kiếm.

Lão tăng cũng nhíu nhíu mày.

Ngay lúc y lên tiếng, trong nhận biết của Trưởng Tôn Thiển Tuyết và Đinh Ninh cũng đồng thời cảm nhận được rõ ràng mấy cỗ nguy hiểm.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết không hề có động tác.

Đinh Ninh lại cực kỳ tự nhiên trả trượng gỗ trong tay cho lão tăng.

Sau đó cây trượng gỗ không biết đã qua tay mấy đời Khổ hành tăng, sớm đã bao bọc một tầng cặn dầu dày cộp chợt giống như hòa cùng thân thể lão tăng thành một thể, biến thành một cánh tay của y.

Lão tăng cực kỳ thông thuận tự nhiên vung trượng đập vào trong mặt băng dưới chân.

Một thanh tiểu kiếm màu xám tro như rắn độc bảy tấc bị cây trượng gỗ này đánh trúng, nhảy dựng lên.

Chỉ nghe một tiếng răng rắc vang nhỏ, hào quang trên thanh tiểu kiếm màu xám này lập tức ảm đạm, giống như mất đi sức sống rơi xuống trên mặt đất.

Cây trượng gỗ của lão tăng tiếp tục đâm vào bên trong mặt băng phía dưới.

Bên trong sông băng truyền đến một hồi nổ vang, như có một con rắn khổng lồ đang trườn qua, bằng mắt thường cũng có thể thấy được tầng tầng mặt băng màu xanh đen phía trước ba người nổ tung, một cơn sóng khí kinh khủng cuộn trào.

Một tiếng "xùy" nhẹ nhàng vang lên, một thanh tiểu kiếm trong suốt dùng tốc độ cực nhanh phá băng mà ra, song vẫn bị sóng khí phía sau đánh trúng, trong nháy mắt bắn lên trên không trung, đã mất đi khống chế.

Nơi xa bên trên chợt truyền đến hai tiếng kêu đau đớn, sau đó là hai hồi tiếng gió bắn lên trên.

Trượng gỗ của lão tăng còn đâm vào trong mặt băng phía dưới, thế nhưng theo y nhấc lên, lại giống như có vô số băng tuyết muốn gào thét bay ra từ trong cái lỗ bị y đâm thủng, cùng lúc đó, chân phải của y cũng nhẹ nhàng nhấc lên, muốn bước ra phía trước.

Thế nhưng cũng đúng lúc này, Đinh Ninh lắc đầu, nói:

- Không cần đuổi theo.

Thế sấm sét dưới chân lão tăng cũng biến mất cực kỳ tự nhiên, chân phải của y hạ xuống, băng tuyết dưới trượng gỗ trong tay đang gào thét bay lên trên cũng theo đó chợt yên lặng lại.

Hai hồi tiếng gió phá không chạy lên trên lúc này vẫn chưa tiêu tan, nhưng ngay khi Trưởng Tôn Thiển Tuyết ngẩng đầu nhìn lên trên, bên trong sông băng xanh đen lại xuất hiện một đoàn ánh lửa chói mắt!

Sau một khắc, trong ánh lửa chợt phát ra một tiếng sét.

Trời đất đột nhiên chấn động.

Ngay dưới thân hai gã Tu hành giả lui bước kia, sông băng phạm vi mấy trăm trượng chợt trực tiếp nổ tung cực kỳ kinh khủng.

Nổ tung kịch liệt trực tiếp xé thân thể hai gã Tu hành giả kia một cách không chút đạo lý, sau đó sóng xung kích khuếch trương ra bên ngoài chấn động cả sơn cốc, tạo thành một mảng lớn tuyết lở ở trên sườn núi chung quanh!

Tuyết rơi và những khối băng khổng lồ từ vách núi hai bên rơi xuống, bao gồm cả mảnh sông băng nơi đám người Đinh Ninh đang đứng giống như thiên quân vạn mã lao nhanh, ào ạt cuốn tới.

Ánh mắt lão tăng hơi ngưng tụ, trượng gỗ nghiêng nghiêng đâm về phía trước, tuyết lở chưa tới, cuồng phong trực tiếp thổi xuống đã bị lực lượng cường đại tách ra hai nửa.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết không hề có động tác nào.

Loại tuyết lở này đối với nàng mà nói là quá dễ đối phó, hiển nhiên cũng không đáng kể đối với lão tăng.

Nàng quay đầu nhìn về phía Đinh Ninh.

Đinh Ninh và nàng vốn đã có ăn ý trong lòng, hiểu được nghi vấn trong lòng đối phương lúc này, vì thế hắn lại nhìn thoáng qua nàng, thoải mái nói:

- Bất cứ Tu hành giả nào cũng không phải hạng người ngu ngốc, hai gã Kiếm sư này sau khi thấy cảnh giới của vị khổ thiền sư nhưng vẫn còn dám ra tay, vậy chắc chắn là có vấn đề.

Băng tuyết đã ầm ầm lướt qua.

Lão tăng vẫn đứng yên bất động, phía trước trượng gỗ là một mảnh hào quang trong suốt như lưỡi đao sắc bén tách băng tuyết ra, hai bên đều là từng trận băng tuyết cuồn cuộn, trời đất chấn động.

- Nhưng vụ nổ như vậy cũng không thể nào đả thương được hắn.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nói.

Đinh Ninh nhìn nàng, nói:

- Tu hành giả dưới Thất Cảnh không có khả năng lặn lội đến tận nơi này, mà dạng mai phục như này cũng không đủ để giết chết Thất Cảnh cường đại, như vậy cũng chỉ còn một loại khả năng, cuộc mai phục này chỉ dùng để tiêu hao chân nguyên của Tu hành giả cường đại tới nơi đây.

- Đi lại ở loại địa phương này, chân nguyên và thể lực tiêu hao sẽ cực khó có thể bổ sung.

Đinh Ninh suy nghĩ một chút, xoa xoa đầu đau đớn, rồi mới tiếp tục lên tiếng:

- Dùng tính mạng tiêu hao lực lượng của Tu hành giả cường đại, cuối cùng giành được phần thắng, đây là thủ đoạn được quân đội sử dụng phổ biến nhất, nhưng ngay từ đầu đã dùng hai gã Kiếm sư Ngũ Cảnh như vậy chôn cùng để tiêu hao lực lượng của Tu hành giả cường đại... Thống soái và quân đội dạng này chắc chắn rất biến thái.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nghĩ đến hai Kiếm sư bị xé rách trong vụ nổ vừa rồi, sắc mặt đã không kìm được có chút chán ghét,

- Quân đội của ai?

- Không biết.

Đinh Ninh thành thành thật thật lắc đầu,

- Đã rất nhiều năm không dẫn quân, cho nên hiện tại cũng đã kém xa trước kia. Nhưng nếu đã là một đội quân, hơn nữa còn là loại quân đội dạng này, vậy muốn có được thanh kiếm kia sẽ không thuận lợi như chúng ta tưởng tượng.

Trường Tôn Thiển Tuyết nhíu nhíu mày, chỉ dựa vào năm gã cung tiễn thủ, hai tên kiếm sư này và một trận nổ tung, Đinh Ninh đã khẳng định đây là một đội quân cường đại, trong mắt người khác chỉ sợ điều này không quá thuyết phục, song nàng biết kinh nghiệm của hắn đến mức nào, cho nên hoàn toàn không cần phải hoài nghi.

Tuyết lở đến rất nhanh, đi cũng nhanh không kém.

Sau những sóng lớn băng tuyết lao nhanh như thiên quân vạn mã là vô số mảnh vụn băng tuyết lượn lờ.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết chậm rãi ngẩng đầu.

Một chỗ bằng phẳng phía trên sông băng, đã có một mảnh bóng đen thật lớn lẳng lặng đứng sừng sững trong màn tuyết như sương mù.

Đó là một đám yêu thú như cự tích, hình thể còn khổng lồ hơn gấp mấy lần so với loài bò Tây Tạng, trên người cũng bao trùm bộ lông màu đen thật dày. (Cự tích: thằn lằn khổng lồ)

Trên cổ những cự thú này quấn quanh xích sắt màu đen, một

đầu xiềng xích lại ở trong tay kỵ sĩ trên lưng những yêu thú này.

Những kỵ sĩ này mặc bộ giáp da màu đen đồng nhất, bên trong giáp da là áo choàng bông màu nâu, toàn bộ đỉnh đầu và khuôn mặt cũng được bao bọc bởi vải bông màu nâu.

- Đã là tiêu hao, sẽ phải dùng chiến pháp tiết kiệm sức lực nhất. (chiến pháp: phương pháp tác chiến)

Đinh Ninh quay đầu nhìn lão tăng và Trưởng Tôn Thiển Tuyết, chậm rãi nói.

Q6 - Chương 34: Từ Sở

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhíu mày.

Nàng là tiểu thư khuê các chân chính, Thiên kim của Công Tôn gia quyền quý đệ nhất Trường Lăng xưa kia, trước khi Ba Sơn Kiếm Tràng quật khởi, ở trong miệng người Trường Lăng, quý tộc Trịnh thị quận Giao Đông không khác gì xách giày cho Công Tôn gia.

Như người nữ tử xuất thân từ nhà lớn cửa lớn chân chính này, cử chỉ lễ nghi đều được dạy bảo cực kỳ nghiêm khắc, hơn nữa điều được nghe, điều nhìn thấy đều khác biệt với nữ tử xuất thân tầm thường, vui buồn thông thường đều không hiện ra vẻ mặt.

Nhưng bây giờ nàng lại hơi nhíu mày, xét góc độ bình thường thì sẽ đại biểu cho sự căm hận, thế nhưng lúc này lại cho thấy sự ngưng trọng.

Trên loại cao nguyên thiên địa nguyên khí cực kỳ mỏng manh này, hô hấp của Tu hành giả dưới Thất Cảnh đều rất khó khăn, thể lực cũng tiêu hao cực nhanh, chỉ sợ sau khi lặn lội mấy canh giờ ở loại khu vực này, thể lực hao hết, hơn nữa giá rét cực độ dẫn đến hoàn toàn không có cách nào bổ sung thể lực và chân nguyên, sẽ có khả năng bị chết cóng.

Lúc năm gã cung thủ và hai gã Kiếm sư bố trí mai phục ở chỗ này trước đó, trong lòng nàng chợt có chút khó hiểu, bởi vì cần phải lặn lội đến nơi này, lại sắp đặt chuyện mai phục, những Tu hành giả này sẽ rất khó giữ được tinh khí thần hoàn mỹ, bây giờ nhìn thấy những cự thú đứng sừng sững ở trên hướng đầu gió, nàng lập tức đã có đáp án.

Đây là những con Tuyết Hống, được ghi lại trong nhiều cuốn sách truyện ở Trường Lăng, đều là sinh vật khổng lồ cùng loại với vượn. (Tuyết Hống: chó sói tuyết)

Song trên thực tế, loại thú lớn này lại sinh sống dọc theo bờ biển Bắc Hải, là một loại thú tuyết giống như báo.

Loại thú tuyết này chẳng những sinh sống thành đàn, tốc độ kinh người, hơn nữa lực lượng và sức chịu đựng đều rất mạnh.

Hiện tại liếc nhìn lại, Tuyết Hống hiện thân trong màn tuyết ít nhất đã vượt qua hơn trăm con, chúng nó được dùng như thú cưỡi và thú kéo, đi lại ở loại địa phương này cũng không cần tiêu hao quá nhiều thể lực, như di động doanh trướng, thậm chí còn có thể kéo đầy đủ thức ăn và khí giới.

Mấu chốt nhất chính là loại quân đội nào có thể có được nhiều dị thú cường đại như vậy?

Thân là Thiên kim của quý tộc quyền quý ngày xưa, nàng hiểu rất rõ ngày thường muốn duy trì tiêu hao của nhiều dị thú như vậy là cực kỳ khó khăn, từ đó có thể đoán được, cơ cấu tổ chức của đội quân này cực kỳ kinh người, sẽ không đơn giản như loại quân đội vạn người tầm thường kia, nhiều nhất cũng chỉ có hơn mười Tu hành giả Ngũ Cảnh.

Đinh Ninh ngẩng đầu trầm mặc không nói, từng hạt băng tuyết tròn trịa đánh vào mặt hắn, mang đến cảm giác như là kim châm, làm cho ánh mắt hắn không kìm được hơi nheo lại.

Bắt Tuyết Hống làm thú cưỡi, trong ấn tượng của hắn cũng không có một đội quân nào như vậy, nhưng đội quân trước mặt này lại cường đại không thể nghi ngờ, nhất là bọn họ cực kỳ lạnh lùng và lạnh nhạt khi đối mặt với tử vong, đã khiến hắn hiểu được không có bất cứ thủ đoạn đặc biệt nào để đối phó quân đội như vậy, trừ phi thống soái đối phương có thể xuất hiện, bị bọn hắn

giết chết.

Song hắn lại có một loại trực giác mãnh liệt, thống soái của đội quân này chỉ có thể xuất hiện tại thời điểm đã chắc chắn có thể giết chết bọn hắn.

Bởi vì trong những trận chiến mà hắn đã trải qua trong quá khứ, hắn đã gặp phải rất nhiều loại thống soái như vậy.

Không tiếc bất cứ giá nào để đạt được mục đích, thậm chí có thể trả giá bằng mạng sống của chính mình.

Sâu trong mắt lão tăng cũng xuất hiện một vẻ khác lạ.

Phương pháp tu hành của y đặc thù, cho nên y càng rõ ràng hơn so với bất kỳ Tu hành giả nào đối với việc thể lực mất đi và cảm giác chân nguyên hao tổn, ở trong mắt y, đối thủ xuất hiện lúc này đều là loại nhỏ yếu đến đáng thương, chống cự hay buông tay cũng không có quá nhiều khác biệt.

Thế nhưng ở loại địa phương này, cho dù những người kia xếp hàng đến trước mặt để cho y gõ chết, y vẫn phải trả giá bằng một bộ phận thể lực và chân nguyên.

Hiện tại đang ở chỗ cao sông băng cực kỳ hoang vu của biên giới Đông Hồ, thế nhưng theo những con Tuyết Hống và người cưỡi trên lưng này xuất hiện, hình ảnh đầu tiên hiện lên trong đầu y lại là Trường Lăng ngày xưa.

Y nghĩ đến Vương Kinh Mộng.

Nghĩ đến thi thể chất đống thành núi, nghĩ đến quân đội trung thành với Nguyên Vũ và Trịnh Tụ, vô số Tu hành giả đến từ các triều đại trong thiên hạ, không có bất kỳ người nào có thể chịu đựng được một kiếm hời hợt của Vương Kinh Mộng, nhưng mặc dù như vậy, bước chân của hắn vẫn bị ngăn cản trong một con hẻm kia, mặc dù thi thể cường giả bị hắn giết chết chồng chất như

núi, nhưng hắn vẫn không thể nào bước tới trước quá xa.

Bây giờ Vương Kinh Mộng dường như đổi thành y.

Đây chính là cảm giác tự nhiên mà đội quân trước mặt mang đến cho y.

Chỉ là hình ảnh như vậy cũng chỉ hiện lên trong đầu y trong nháy mắt ngắn ngủi.

Trong nháy mắt tiếp theo, y bước về phía trước một bước, đứng trước người Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Động tác của y tự nhiên đến cực điểm, thậm chí làm cho người ta có một loại mỹ cảm kỳ dị.

Bàn chân của y rơi trên mặt tuyết, thậm chí khiến cho một bông tuyết nào bắn tung tóe.

Mặt băng phía trước y bỗng nhiên chấn động kịch liệt, tạo nên từng trận tuyết lở nặng nề, giống như sóng biển nhấc lên, ào ạt cuốn xuống phía dưới.

Những con Tuyết Hống kia đã được người cưỡi trên lưng sai khiến, bắt đầu phát động tiến công, giống như xua đuổi sóng tuyết thật lớn vọt xuống.

Không một ai có động tác.

Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết chỉ bình tĩnh nhìn cơn sóng tuyết và bóng đen ầm ầm rơi xuống phía trước.

Khi con Tuyết Hống này vọt tới trên người lão tăng đứng trước, y mới ngẩng đầu lên, đâm trượng gỗ trong tay ra ngoài.

Một tiếng "xùy", cây trượng gỗ này tách cơn sóng tuyết phía trước ra, điểm lên trán một con Tuyết Hống đang bay đến.

Thân ảnh của loài vật này so với y mà nói, tựa như một gò núi nhỏ, cây trượng gỗ này điểm ở trên trán nó, ngay vị trí giữa hai mắt, lại thật nhỏ như cọng cỏ cắm bên trên trán nó vậy.

Song cú đâm nhìn như cực kỳ nhẹ nhàng của cây trượng gỗ này lại dễ dàng giết chết con Tuyết Hống kia.

Giống như nghênh đón cái chết tự nhiên nhất, con Tuyết Hống trước đó còn hung hãn đến cực điểm chết đi, từ trán đến chỗ sâu trong cơ thể nó dừng lại tựa như phản ứng dây chuyền.

Con Tuyết Hống bị điểm trúng trán chết đi trong nháy mắt.

Thế nhưng thân thể của nó lại bởi vì một loại run rẩy cổ quái mà mãnh liệt lắc lư, cơ thể càng bay lên chỗ cao hơn, thậm chí toàn bộ thân thể phát ra một tiếng bộp, hất văng kỵ sĩ cầm một thanh trường mâu sắc nhọn bằng đồng thiết ở trên lưng ra ngoài.

Lão tăng duy trì tư thế nhẹ nhàng đâm về phía trước, Tuyết Hống cao cao trên đỉnh đầu y, người cưỡi trên lưng lại đang bay ngược ra ngoài, hình ảnh trong nháy mắt này làm cho người ta có cảm giác chính là lão tăng này cứng rắn đẩy con Tuyết Hống nặng nề kia bay qua đỉnh đầu.

Một hồi tiếng xé gió thê lương kèm theo tiếng gào thét làm người sợ hãi, hơn mười cái bóng ma rơi xuống phía lão tăng này cùng với Đinh Ninh, Trường Tôn Thiển Tuyết.

Mỗi một cái bóng ma hoặc là nanh vuốt của thú lớn, hoặc là trường mâu trong tay người cưỡi ngựa trên lưng chúng nó, cũng có thể là tên nỏ do Phù Khí trong tay người cưỡi phía sau kích phát, thậm chí còn xen lẫn phi kiếm.

Hơn mười cái bóng ma này rơi xuống, sắc trời vốn ảm đạm trong tuyết trắng càng trở nên tối tăm hơn, bầu trời dường như bị che khuất.

Thế nhưng động tác của lão tăng vẫn cực kỳ đơn giản như trước, chỉ là trượng gỗ trong tay y không ngừng đâm về phía trước.

Động tác của y dường như không nhanh.

Thậm chí làm cho người ta có cảm giác, thế xông tới của mỗi một cái bóng ma này đều nhanh hơn y.

Song theo y không ngừng đâm tới, từng cái bóng ma này lại dần dần biến mất, từng con Tuyết Hống và người cưỡi bên trên nó cũng bị ném bay trên không trung.

Gió bão quét qua.

Hơn hai mươi con Tuyết Hống và người cưỡi trên lưng nó đối diện với y liên tục rơi xuống đất.

Trong ánh mắt vốn bình tĩnh của những người cưỡi bên trên lưng Tuyết Hống còn sót lại đang xông tới chỗ y và Đinh Ninh, Trường Tôn Thiển Tuyết lại không kìm được tràn ngập ra vẻ sợ hãi.

Đuôi lông mày Đinh Ninh hơi nhướng lên.

Hắn ngửi được một tia khí tức quen thuộc trong không khí đậm đặc mùi máu tanh chung quanh.

Đó là mùi của một loại dược thảo, mang theo mùi bùn đất nồng đậm, nhưng sau đó mùi bùn đất lập tức hóa thành một mùi có vị ngọt nồng nặc.

- Long Huyết thảo.

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua Trưởng Tôn Thiển Tuyết ở bên, khẽ gật đầu, xác định:

- Là quân đội đến từ Sở.

Q6 - Chương 35: Vô địch

Trong một số đội quân tinh nhuệ nhất của vương triều Đại U ngày xưa, có một loại đan dược gọi là "Hành Quân đan".

Tên của loại đan dược này nghe có vẻ rất bình thường, nhưng hiệu quả thực tế lại cực kỳ khủng bố.

Quân đội phục dụng loại đan dược này, khí lực và sức chịu đựng đều được đề cao tới mức kinh người, thậm chí có thể không ngủ không nghỉ trong mấy ngày liên tục nhưng vẫn có thể ở vào trạng thái cực kỳ phấn chấn.

Trạng thái như vậy có thể khiến cho quân đội vương triều Đại U hoàn toàn vượt qua dự liệu của đối thủ tiến vào chiến trường trước tiên, hơn nữa nếu đối phương không địch lại, loại quân đội tinh nhuệ của Vương triều Đại U này sẽ đuổi giết, cho dù là bất kỳ quân địch nào cũng không thể trốn thoát, sau đó mấy ngày, ngay cả tàn quân đều bị tàn sát sạch sẽ, triệt để nhổ cỏ tận gốc.

Sau khi vương triều Đại U bị diệt, loại đan phương Hành Quân đan này mặc dù cũng theo đó thất truyền, nhưng vương triều Đại Sở lại thành công phát hiện ra một vị chủ dược trong đó, chính là Long Huyết thảo. (đan phương: phương pháp luyện chế)

Công hiệu của Long Huyết thảo không kinh người bằng Hành Quân đan, nhưng cũng có thể kích thích tiềm năng của cơ thể con người trong vòng vài ngày, mà đối với vương triều Đại Sở mà nói, bản thân Long Huyết thảo cũng là thứ cực kỳ cơ mật, chỉ xuất phát từ Hoàng thất.

Ngoại giới cho đến bây giờ không thể biết được Long Huyết thảo xuất phát từ đâu, nuôi trồng như thế nào, rốt cuộc có bao

nhiêu lượng tồn trên thế gian.

Cho dù Đinh Ninh biết Liêu Lăng Quân chắc chắn có hiệp định bí mật nào đó với Trịnh Tụ, nhưng người khống chế thực tế trong vương triều Đại Sở vẫn là mẫu hậu Triệu Hương Phi của gã, quân đội vương triều Đại Tần gần như không có khả năng lặng yên không một tiếng động vượt qua biên cảnh Đông Hồ và nước Sở, đi tới nơi này, càng tuyệt đối không thể nào nhận được lượng lớn bí dược kia để duy trì. (bí dược: phương thuốc bí mật)

Hắn có được kinh nghiệm và trực giác đối với quân đội và chiến tranh mà những Tu hành giả còn lại không thể so sánh, hiện tại hắn có thể khẳng định đây đích thật là quân đội đến từ vương triều Đại Sở. Mấu chốt chính là vì sao đội quân này có thể vi phạm mệnh lệnh của Triệu Hương Phi mà xuất hiện ở chỗ này, vì sao bọn họ lại trực tiếp bày ra tư thái quyết liệt không tiếc tất cả, không quản sống chết đối với Tu hành giả tiến vào nơi này.

Ngoại trừ mấy người hắn tin tưởng ra, tất cả mọi người còn lại trên đời đều cho rằng hắn đã chết, Trưởng Tôn Thiển Tuyết vốn chưa từng ra tay, hắn và nàng đều đã thay áo lông rất dày, hai người cũng đã dùng khăn dày che đi dung mạo của bản thân, cho nên khi bọn họ đến, đội quân này nhiều nhất chỉ có thể phán đoán ra thân phận của lão tăng kia.

Lão tăng lúc trước trực tiếp giết chết Hoàng đế Đông Hồ, lệnh cho bọn họ liên minh với Ô Thị, đương nhiên cũng đứng ở thế đối lập với vương triều Đại Tần.

Đó là loại quân Sở gì, sẽ muốn giết chết một gã tăng nhân khổ hạnh như vậy?

Đây là vấn đề khiến cho người cảm thấy hoang mang, nhưng trước mắt lại tựa như không có chút ý nghĩa nào.

Những con Tuyết Hống vừa mới xông qua bên cạnh hai người

bọn hắn, đã xông giết trở về lần nữa.

Lão tăng không hề do dự, trượng gỗ trong tay y nâng lên, cực kỳ vững chắc đâm ra bốn phía.

Bất kể là nanh vuốt, thân thể của Tuyết Hống, hay là mũi tên, binh khí rơi xuống, ở trong cảm giác của y cuối cùng chỉ biến thành các loại bóng mờ phẩm chất không đồng nhất, hoặc nhanh hoặc chậm.

Trượng gỗ của y lập tức lưu chuyển trong những những bóng mờ này, mỗi một kích đâm ra sẽ có một cái bóng mờ tiếp cận thân thể y và Đinh Ninh theo đó biến mất.

Không có nhiều tiếng xung kích và va chạm dữ dội.

Trong không khí chỉ có thanh âm "xùy xùy" như bay hơi không ngừng vang lên.

Thanh âm này xuất phát từ máu tươi không ngừng tuôn ra từ trong cái lỗ bị trượng gỗ đâm thủng, máu tươi nóng hổi thường thường khi rơi xuống đất đã lập tức kết thành nhũ băng, mà người cưỡi và Thú Hống bốn phía khi rơi xuống đất cũng đã bắt đầu kịch liệt đông lạnh như băng.

Bức tình cảnh này cực kỳ yên lặng.

Động tác của lão tăng thậm chí còn khiến Trưởng Tôn Thiển Tuyết liên tưởng đến việc nông dân cấy mạ trong cánh đồng nước ở Trường Lăng, nhưng chính hình ảnh giết người lặp đi lặp lại đơn điệu mà tẻ nhạt này, lại khiến cho nàng cảm thấy có chút ghê tởm.

Đơn điệu không thú vị nhưng lại rất hiệu quả.

Nông dân ở Trường Lăng thường trồng trọt như vậy.

Lão tăng này cũng có hiệu suất giết người cực kỳ cao.

Có một hầm băng ở trên một mảnh sông băng xa xa.

Trong hầm băng đang có một đội quân trú đóng, xếp đầy từ cửa động đến chỗ tĩnh mịch lại không thấy ánh sáng sâu trong hang băng, lít nha lít nhít, không biết có bao nhiêu người.

Song khí tức của những người này đều là trầm tĩnh, ngay cả hô hấp cũng không hề có một chút tiếng động, hoàn toàn giống như có một đám U Linh sống ở chỗ này.

Có một gã tướng lĩnh mặc áo bào màu đen không có chút phản quang nào đứng chỗ cửa động, gã híp mắt từ trên cao nhìn xuống, ở chỗ xa nhìn cảnh lão tăng giết chóc, cũng không làm cho lão tăng và Đinh Ninh có chút cảm ứng nào.

Gã đứng ở cửa hầm băng này, lại giống như một cái bức chắn, ngay cả một chút khí tức của đội quân trong hang băng này cũng không thể tỏa ra bên ngoài.

.....

Lão tăng hơi thở dốc.

Giết chóc cực kỳ hiệu quả và nhanh chóng.

Tất cả các con Tuyết Hống và những người cưỡi trên lưng đã chết, sau đó nhanh chóng bị giá lạnh đông cứng thành các bức tượng băng rải đầy bốn phía.

Máu đỏ tươi như là đóa hoa yêu dị nở rộ trên bề mặt sông băng màu xanh đen, nhưng cũng xuất hiện trong chớp mắt, sau đó nhanh chóng ảm đạm, biến thành một loại màu tím đen nhìn thấy mà giật mình.

Dù vậy lão tăng không thể tránh khỏi cảm thấy một chút mệt mỏi.

Giết người như cấy mạ.

Nông dân Trường Lăng mỗi lần cấy một đám mạ cũng không có gì đáng nói, nhưng sau khi cấy xong một hàng, một mẫu, bất kỳ một nông dân nào cũng sẽ rất mệt mỏi.

- Thực sự không có người nào có thể vô địch.

Y nhẹ nhàng lắc đầu, xoay người lại nhìn Đinh Ninh, ánh mắt cực kỳ phức tạp, nói.

Ý nghĩ trong lòng lão tăng lúc này đương nhiên chính là trận chiến mà y nhìn thấy ở Trường Lăng ngày xưa.

Trận chiến đó có rất nhiều ý nghĩa sâu xa đối với toàn bộ Tu hành giả trên thế giới.

Đối với Tu hành giả thời đại này mà nói, rất nhiều chênh lệch về cảnh giới chỉ tồn tại trong điển tịch ghi chép, trận chiến Vương Kinh Mộng giết vào Trường Lăng kia đã làm cho rất nhiều Tu hành giả chân chính chứng kiến được rốt cuộc lực lượng giữa các cảnh giới chênh lệch đến mức nào.

Song đối với toàn bộ Tu hành giả trên thế gian, ý nghĩa sâu xa nhất chính là... trận chiến này làm cho tất cả mọi người trong thiên hạ hiểu được, cho dù là Tu hành giả thực sự vô địch trong thế giới của người tu hành, cũng có thể bị quấn lấy, bị giết chết.

Trước đó, không biết có bao nhiêu Tu hành giả cường đại chết trong tay quân đội và Tu hành giả vây công, song không người nào biết được một Tu hành giả thực sự vô địch đương thời có thể bị giết chết hay không.

Lúc trước những cường giả tuyệt thế kia lui về phía sau, thường là bởi vì có cường giả mới xuất hiện, mà không phải là do bị một đám Tu hành giả có thực lực chênh lệch rất lớn giết chết.

Cho nên từ ý nghĩa nào đó mà nói, trận chiến kia cũng là một trận đánh bạc của Nguyên Vũ và Trịnh Tụ, cược có thể ngăn cản và giết chết một Tu hành giả vô địch đương thời hay không.

Kết quả của trận chiến đó thực ra lại mang đến rất nhiều kết quả không tốt đối với thế giới của người tu hành.

Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết đều hiểu rõ ý trong những câu nói này và vẻ cảm khái trong lòng y.

Thế nhưng Đinh Ninh lại bình tĩnh nhìn lão tăng, cũng nghiêm túc lắc đầu, nói:

- Có thể bị giết chết như vậy, đã chứng tỏ không phải vô địch thực sự.

Lão tăng đột nhiên chấn động.

- Trên Lộc Sơn hội minh, Nguyên Vũ cũng chỉ chứng thực một điểm, Bát Cảnh cũng không đủ để vô địch.

Đinh Ninh lại nói tiếp,

- Bát Cảnh không đủ để vô địch, cho nên cần tới Cửu Cảnh.

- Thực sự vô địch không phải ở chỗ tu vi bản thân cao bao nhiêu, mà là vượt qua tất cả mọi người, tất cả Tu hành giả trên thế gian này.

Lão tăng đã có điều ngộ ra, nhưng nghe được một câu này, y vẫn không nhịn được ngây ngẩn cả người.

Sau khi thở dài, y lại tôn kính nhìn Đinh Ninh, hỏi:

- Xưa kia ta nghe người ta nói, suy nghĩ ban đầu của ngài chính là muốn trở thành Kiếm thủ của thiên hạ. Vậy Kiếm thủ thiên hạ mà ngài nói, chính là cho dù muốn vượt xa tất cả mọi người trên thế gian này, cho dù có ngàn vạn người thì cũng không

có khả năng giết chết ngài?

Đinh Ninh khẽ gật đầu, nói:

- Đó mới là Kiếm thủ chân chính của thiên hạ.

Lão tăng im lặng một lát rồi nói:

- Nhưng sau đó lại nghe nói ngài đã đổi chủ kiến của mình?

- Khi đó tuổi trẻ khí ngạo, nên chỉ cảm thấy vượt xa tất cả mọi người trên thế gian, đánh khắp thiên hạ quá dễ dàng, mà thống nhất thiên hạ, làm cho mọi người tán phục mới là việc khó. Nhưng cuối cùng cũng chỉ là ý tưởng của đứa trẻ chưa trưởng thành, kết quả thực ra vẫn đi về con đường cũ.

Đinh Ninh khẽ thở dài một tiếng, nói.

Q6 - Chương 36: Người si

Lão tăng suy nghĩ một chút, nói:

- Ngày xưa ngài muốn trở thành Kiếm thủ của thiên hạ thì rất đơn giản, nhưng bây giờ lại rất khó có thể đạt thành.

Đinh Ninh khẽ gật đầu, hắn có thể hiểu được ý của lão tăng.

Song lão tăng này lại sợ Đinh Ninh hiểu nhầm ý của mình, nói:

- Không nói đến việc hiện tại ngài cần phải khôi phục tu vi, trái lại đã có rất nhiều Tu hành giả đi phía trước ngài, mấu chốt là ngài thực sự sáng tạo ra một thời đại. Ngài và Ba Sơn Kiếm Tràng nâng cảnh giới của cả thế giới người tu hành tiến lên một bước.

Đạo lý mà lão tăng nói tới có vẻ rất cao siêu, nhưng thực tế lại rất đơn giản.

Giống như một tông môn, bên trong đều là Tu hành giả Tứ Cảnh Ngũ Cảnh, gần nhưng không có Tu hành giả Lục Cảnh Thất Cảnh, nhưng lại có một nhóm Tông sư Thất Cảnh đột nhiên xuất hiện, cảnh giới chỉnh thể của cái tông môn này, bao gồm Tu hành giả Ngũ Cảnh Lục Cảnh hiển nhiên cũng sẽ tăng lên rất nhiều ở thời kỳ tiếp theo.

Sự thật chính là như thế, mấy gã Tông sư trác tuyệt thường thường có thể ảnh hưởng đến sự hưng suy của một thời đại.

Vương Kinh Mộng và Ba Sơn Kiếm Tràng quật khởi mạnh mẽ khi thế giới người tu hành đang bước vào xu hướng suy tàn, số lượng Tu hành giả trên Lục Cảnh Thất Cảnh khi đó thực sự rất thưa thớt, nhưng Đinh Ninh hiện tại đang ở thời đại sau Ba Sơn

Kiếm Tràng, rất nhiều tông môn quật khởi, rất nhiều nhân vật chịu ảnh hưởng của Ba Sơn Kiếm Tràng lúc ấy giống như thế hệ Dạ Sách Lãnh đã trở thành Tông sư.

Nếu như rất nhiều năm sau lại tiếp tục xảy ra một trận chiến như vậy, khi đối mặt càng nhiều tông sư, thậm chí ngoại trừ Nguyên Vũ ra vẫn còn có thể xuất hiện Tu hành giả Bát Cảnh mới, vậy cần tu vi tới mức nào mới có thể thực sự giành phần thắng, mới có thể trở thành chân chính vô địch trong miệng Đinh Ninh lúc này?

Đây là vấn đề khiến lão tăng cảm thấy hứng thú, cho nên y lại suy nghĩ một chút, sau đó cực kỳ cung kính hỏi:

- Ngài có thể đạt tới cảnh giới như Nguyên Vũ hay không?

- Ở Trường Lăng ngày đó, ta đã ở giữa Thất Cảnh và Bát Cảnh, nhưng ta lại có chút nghi ngờ với một số việc, vẫn chưa thể hoàn toàn suy nghĩ rõ ràng, cho nên đã dừng lại ở giữa việc có nên vượt qua hay không, tu vi cảnh giới cũng chỉ hơn ngươi bây giờ một chút.

Đinh Ninh nhìn lão tăng, bình tĩnh nói:

- Về sau ta ở Trường Lăng hơn mười năm, tái diễn lại một ít con đường mình đã đi qua, thậm chí sửa chữa một ít khâu mình đã làm sai trong tu hành quá khứ, những thứ kia thực ra cực kỳ đơn giản, không cần hao tổn đầu óc, chỉ suy nghĩ vấn đề giữa Thất Cảnh và Bát Cảnh, lúc này nếu bàn về cảnh giới, đương nhiên còn cao hơn mấy bước so với Nguyên Vũ.

Lão tăng ngẩn người, lại nở nụ cười tự giễu,

- Ta thực sự hồ đồ rồi, rõ ràng còn hỏi ra vấn đề như vậy, xưa kia ngài đã vượt xa Nguyên Vũ, mặc dù cho hắn mấy năm, nhưng mười mấy năm tiềm tu này, nếu luận cảnh giới thì ngài hiển nhiên

vẫn vượt xa hắn.

Đinh Ninh nhìn hắn, nghiêm túc nói:

- Chỉ riêng cảnh giới là không đủ.

Lão tăng nghĩ đến mục đích khi đến núi này, lại nhìn trượng gỗ trong tay, lúc này đã hoàn toàn tỉnh ngộ lại, nói:

- Còn có người và Khí, cũng như thời gian tích lũy.

Đinh Ninh cũng nhìn cây trượng gỗ trong tay lão tăng.

Cây trượng gỗ kia bị máu tươi cọ rửa rất nhiều, hiện tại vẻ sáng bóng của cặn dầu đã biến mất không ít, bên trong lại lộ ra một tầng hào quang màu hổ phách của xương cốt.

Sau đó hắn khẽ gật đầu, không nói thêm bất cứ điều gì.

- Ta muốn hầu hạ bên cạnh ngài.

Lão tăng hơi khom người, dùng lễ tiết Trường Lăng hành lễ với Đinh Ninh, trịnh trọng nói:

- Trên thiên hạ cũng chỉ có ngài mới có thể trở thành Kiếm thủ của thiên hạ.

Da thịt của y vốn tím đen như mực, nhưng khi nói những lời này, da thịt trên người lại lóng lánh ánh vàng nhàn nhạt ở dưới ánh mặt trời chiếu rọi.

Một mảnh thiên địa nguyên khí mặc dù nhạt đến cực điểm trên bầu trời này, nhưng cũng xảy ra biến hóa cực kỳ tự nhiên, thỉnh thoảng có trụ ánh sáng thánh khiết không ngừng rơi xuống từ trên không trung.

Trong hang băng xa xa, gã tướng lĩnh đứng lặng im như U Linh, lẳng lặng nhìn lão tăng ở phía xa, trong con ngươi lần đầu

tiên xuất hiện thần sắc khiếp sợ.

Cách nhau quá xa cho nên gã không thể nào nghe được cuộc nói chuyện giữa lão tăng và đám người Đinh Ninh, cũng không biết Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Song rất hiển nhiên, sau khi lão tăng này giết chết đội kỵ quân Tuyết Hống kia, y đã tiến hành một cuộc nói chuyện với người thanh niên nọ.

Chỉ vài câu đối thoại ít ỏi, lão tăng kia đã có chút minh ngộ khó hiểu, đúng như mơ hồ sẽ phá cảnh thành công, nhanh chóng bước ra nửa bước cuối cùng, thực sự tiến vào Bát Cảnh.

Gã tướng lĩnh này đương nhiên hiểu được Tu hành giả có thể thay đổi ngoại hình thậm chí thể trạng của mình, nhìn qua như thanh niên cũng không nhất định thực sự trẻ tuổi, thế nhưng bỏ qua vấn đề tuổi tác, là loại Tu hành giả nào mới có thể dùng một ít lời nói và hành động, đã hình thành trợ lực cường đại giúp vị Khổ hành tăng này phá cảnh?

……

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn lão tăng.

Xưa kia có rất nhiều địch nhân đều rất căm hận loại bình tĩnh này của hắn, lại không biết được dạng khí độ này của hắn đến từ đâu.

Trước khi khởi hành, lão tăng này cũng đã từng nói những lời tương tự như hầu hạ, nhưng hắn hiểu được ý của lão tăng này lúc này lại có khác biệt rất lớn.

Lão tăng tin tưởng chỉ có hắn mới có thể thực sự vượt xa tất cả người tu hành trong thiên hạ, làm được vô địch chân chính.

Cho nên những câu nói của y lúc này chính là lời thề.

Y muốn hầu hạ ở bên người, cho đến khi Đinh Ninh đạt tới cảnh giới như vậy.

Lời thề như vậy đã có nghĩa tất cả giá trị cuộc đời kế tiếp của y, chính là bảo vệ Đinh Ninh đạt tới cảnh giới như vậy.

Đó là cảnh giới mà chính y không đạt được, nhưng lại muốn nhìn thấy.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lúc này cũng không quá khó hiểu với chuyện này.

Thứ lão tăng theo đuổi cả đời chỉ là muốn nhìn thấy cảnh giới cao hơn, bất kể là tự bản thân y đạt tới, hay là có thể tận mắt chứng kiến người khác đạt tới.

Lão tăng này là người thực sự si mê tu hành.

Y chỉ lo lắng tương lai Đinh Ninh không cần mình hầu hạ bên người.

Trên thế gian đâu đâu cũng có người si tình.

Chỗ khác biệt chính là si mê vì điều gì.

Nhìn ánh vàng nhàn nhạt trên da thịt lão tăng này, cảm thụ được đây cũng không phải là trong cơ thể lão tăng phát ra, mà là vô số thiên địa nguyên khí mỏng manh hội tụ lại đây, đụng phải hào quang phát ra từ bên ngoài thân thể y, Trưởng Tôn Thiển Tuyết hít sâu một hơi, quay đầu nhìn Đinh Ninh:

- Cho nên Thất Cảnh đến Bát Cảnh, mấu chốt phá cảnh cũng giống như lúc ban đầu tu hành, không phải ở chỗ hấp thu, mà là phóng ra?

Đây là một cơ hội khó có được, không chỉ là chuyện liên quan

đến tu hành của bản thân lão tăng, thậm chí đối với Đinh Ninh mà nói cũng là một loại cơ hội chưa từng trải qua, dù sao trong kinh nghiệm tu hành của hắn, cũng bởi vì có nghi ngờ mà không thực sự bước ra bước cuối cùng phá cảnh từ Thất Cảnh đến Bát Cảnh.

Trạng thái của lão tăng hiện tại gần phá cảnh, vừa vặn chính là một loại chứng thực.

Cho nên Đinh Ninh cũng rất ngưng trọng, chậm rãi nói ra:

- Ở chỗ phóng ra, còn ở chỗ không xây chắc bản thân mình, không phá không thể dựng.

Những lời này đối với Tu hành giả bình thường mà nói là thứ cực kỳ huyền ảo, nhưng cho dù là Trưởng Tôn Thiển Tuyết đã cách Bát Cảnh không hề xa, cho nên nàng cũng có thể hiểu được.

- Tán công?

Nàng nhíu nhíu mày, phun ra hai chữ cực kỳ đơn giản.

- Thất cảnh rốt cuộc chỉ sợ phải như thế nếu muốn đến Bát Cảnh. Phá bỏ tất cả tu vi, tinh thần ý chí và thân thể trống rỗng vô hạn, hiển nhiên sẽ có thể lập tức dẫn tới thiên địa mới, không phá không thể lập.

Đinh Ninh nhìn nàng và lão tăng, hơi có chút cay đắng nói:

- Ngày xưa ta không thể nghĩ thông vài chuyện, thứ nhất lo lắng đây là một chu kỳ lặp đi lặp lại. Dù sao tuy trong điển tịch có Tu hành giả Bát Cảnh tồn tại, thậm chí còn nhắc tới Cửu Cảnh, song ở thời đại của chúng ta lại không có bất kỳ ai có thể tiến vào Bát Cảnh, thậm chí một đời Tu hành giả phía trước chúng ta cũng không có, chưa người nào có thể thực sự chứng kiến tận mắt. Cho nên ta nghi ngờ đây giống như sinh lão bệnh tử, là tuần hoàn tự nhiên khi tu hành đến cuối cùng, Bát Cảnh tán công lại là tu luyện thêm một lần nữa. Dù sao rất nhiều chuyện xưa trong điển tịch

cũng chỉ là lừa dối người. Ngoài ra còn có một điểm nghi ngờ khác, chính là có thể tản hết chân nguyên, làm cho thân thể trống rỗng, thế nhưng làm sao có thể để cho tinh thần ý chí chạy không?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết cực kỳ nghiêm túc nghe vào, nàng không hề có nghi vấn.

Bởi vì nàng hiểu rất rõ Vương Kinh Mộng năm đó có thể vượt xa Tu hành giả đương thời, chính vì hắn quá hiểu nghiềm ngẫm và sáng tạo ra con đường của mình. Sự thật đã chứng minh, rất nhiều thủ đoạn tu luyện trong điển tịch cũng không phải là thứ tốt nhất, rất nhiều đạo lý cùng chuyện xưa thực ra cũng đang lừa dối người.

Đinh Ninh hơi ngẩng đầu lên, lại hít sâu một hơi rồi chậm rãi nói:

- Sau này ta lại suy nghĩ rõ ràng, cái gọi là phóng tinh thần ý chí... Đó là chấp niệm sâu sắc nhất. Vật vô hình giống như vật hữu hình, đều có chấp niệm sâu sắc nào đó, trái lại giống như lòng dạ không đủ rộng rãi, tinh thần ý chí sẽ tựa như co rút ngưng tụ vào một điểm. Cũng giống như đạo lý nếu chân nguyên trong cơ thể chúng ta ngưng tụ ở một điểm thì kinh mạch trong cơ thể sẽ trống rỗng.

- Cho nên rất nhiều chuyện xưa trên điển tịch thực sự không hề đúng.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết hoàn toàn hiểu được, nhìn chân mày đầy vẻ thương cảm và cảm khái của Đinh Ninh,

- Cho nên cũng không phải loại Tu hành giả có tâm tư đặc biệt rộng mở, trong lòng luôn nghĩ về muôn dân thiên hạ thì mới có thể từ Thất Cảnh đến Bát Cảnh, trái lại là Tu hành giả có chấp niệm luôn tập trung ở một điểm thì mới có thể thực sự phá Thất Cảnh vào Bát Cảnh, thậm chí là tiểu nhân có lòng dạ hẹp hòi cực độ.

- Rất đơn giản, đây cũng là đạo lý cực hạn.

Đinh Ninh cười khổ,

- Ai có thể làm được nhân từ vô tư tới cực hạn? Nhưng muốn làm hẹp hòi, ích kỷ, tham lam, đến cực hạn thì lại càng đơn giản.

- Trên thiên hạ không có người thực sự nhân ái, nhưng lại thực sự có người si, mặc kệ là si mê cái gì.

Đinh Ninh nhìn nàng nói thêm.

- Đi thôi.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết không nhiều lời nữa, nàng khẽ gật đầu, sau đó lên tiếng,

- Tiếp theo ta sẽ dẫn đường.

Đinh Ninh có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua nàng.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nói:

- Sông băng nơi này đã không tan từ xa xưa, cho nên nơi Tu hành giả đi qua đương nhiên sẽ có dấu vết, có chút dấu vết mới, lại có chút dấu vết cũ.

Đinh Ninh lập tức thoải mái.

Cửu U Minh Vương Kiếm có cảm ứng tự nhiên với nguyên khí cực hàn trong thiên địa, mặc dù hành trình ngày trước của tên đại Tông sư Linh Hư Kiếm Môn kia đã sớm bị gió tuyết cùng năm tháng che dấu, nhưng Trưởng Tôn Thiển Tuyết nói có thể tìm được, vậy nàng chắc chắn đã nhận ra thứ gì đó.

Hắn và Trưởng Tôn Thiển Tuyết đều không có chút lo lắng nào đối với đội quân tồn tại một cách khó hiểu ở đây.

Mặc kệ mục tiêu của đối phương là lão tăng hay thanh kiếm kia, đối phương tới trước hay bọn họ tới trước cũng sẽ không thay đổi bản chất trận cắn giết này.

Ba người dời bước.

Trượng gỗ vẫn giao cho Đinh Ninh như cũ.

Lão tăng vẫn là người đi đầu.

Mặc dù nhận biết cường đại nhất của y là ở trong cơ thể mà không phải ở giữa những băng tuyết này, thế nhưng tu vi của y đã đến biên giới giữa Thất Cảnh và Bát Cảnh, cả người rơi vào một loại trạng thái khó có thể nói rõ, tựa như thậm chí có thể cảm ứng được ánh mắt và tâm ý của Trưởng Tôn Thiển Tuyết chỉ ra.

Cho nên khi nhìn qua đường như vẫn là y đang dẫn đường.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết có thể hiểu được cửa ải giữa Thất Cảnh và Bát Cảnh, đến lúc tu vi chân nguyên đạt tới phá quan cuối cùng, thứ cần tìm chẳng qua chỉ là một cơ hội chấp niệm phát quan, mà đối với nàng mà nói, trên đời vốn không có người tốt hay người xấu tuyệt đối, chỉ có người vì bản thân mà mang đủ loại mục đích khác biệt.

Q6 - Chương 37: Trận nhãn (Mắt trận)

Ở Trường Lăng sớm đã đến đêm đưa tay không thấy năm ngón, song giữa những sông băng này, mặt trời lại giống như mãi mãi không xuống núi vậy.

Có thể bắt được một ít khí tức mà Tu hành giả Linh Hư Kiếm Môn kia lưu lại, cũng không có nghĩa là bất cứ lúc nào cũng có thể nắm chắc chính xác.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết bỏ ra thời gian cực lâu, cho đến khi mặt trời dường như mãi mãi không bao giờ lặn trên đường chân trời, nàng lại nhìn phía trước, đột nhiên nở nụ cười.

Nàng rất ít cười.

Mặc kỳ nụ cười cực kỳ rụt rè, nhưng ý cười của nàng lúc này lại không hề tầm thường.

Đinh Ninh đã có mấy lần cảm giác muốn ngủ say.

Mỗi khi cơn buồn ngủ cực độ ập tới, thân thể sắp mất đi tri giác, vô số tằm nhỏ không thể nhìn thấy trong cơ thể hắn lập tức hoạt động, phun ra chút nguyên khí như nhả tơ, làm cho hắn tỉnh táo thêm lần nữa.

Thế nhưng Cửu Tử Tằm ẩn nấp trong cơ thể hắn đương nhiên không có khả năng không ngừng phóng thích nguyên khí ra ngoài. Từ Trường Lăng cho đến nay, hắn đã tích súc nguyên khí trong rất nhiều năm, nhất là trong trận Linh vũ ở tổ sơn khiến hắn hấp thu được loại linh khí cực kỳ tinh thuần kia, mọi thứ bên trên đã tiêu

hao gần như không còn ở trong lần phá cảnh lặng yên trước đó.

Mấu chốt nhất chính là đại bộ phận lực lượng của Cửu Tử Tằm trong cơ thể hắn đang trấn áp dược lực của thuốc trường sinh bất tử, mà bởi vì đội quân quỷ dị kia xuất hiện, cho nên muốn có được thanh kiếm kia sẽ không phải là chuyện dễ dàng.

Cho nên hiện tại nhìn nụ cười rụt rè của Trưởng Tôn Thiển Tuyết, hắn lại thở phào nhẹ nhõm, khẽ hỏi:

- Sắp đến rồi sao?

Ánh mắt Trưởng Tôn Thiển Tuyết dừng trên sông băng bằng phẳng phía trước, khẽ gật đầu, ý cười trên khóe miệng càng nở rộ thêm một chút:

- Vị tiền bối Linh Hư Kiếm Môn này cũng thực sự muốn giấu đầu hở đuôi, mất thời gian tìm kiếm khí tức hắn lưu lại lâu như vậy, lại thật không ngờ vì che dấu mảnh hồ này, hắn lại trực tiếp đông lạnh mặt hồ này thành sông băng.

Đinh Ninh hơi chấn động, cúi đầu nhìn mặt băng dưới chân,

- Phía dưới này là một mảnh hồ?

- Mặt băng hơi dày, nhưng phía dưới là một phiến hồ nước.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn hắn, nói,

- Là một phiến hồ nước nóng.

Lão tăng đi phía trước hơi do dự một chút, cây trượng gỗ trong tay thoáng dùng sức đâm một cái lên mặt băng, nhìn qua cũng không tăng thêm quá nhiều lực lượng, thế nhưng khi mũi trượng của y nhấc lên, trên mặt băng đã xuất hiện một lỗ nhỏ thẳng đứng xuống dưới, một luồng nhiệt khí màu trắng theo đó tuôn ra giống như đài phun nước, say đó hơi nóng nhanh chóng biến mất, một lỗ

nhỏ kia hiển nhiên bị hơi nước ngưng kết và đông lạnh chặn kín một lần nữa.

Đây thực sự là một hồ nước nóng.

Ở chỗ cao của sông băng cực lạnh này lại có một hồ nước nóng, đã tự nhiên cho thấy địa mạch nơi này, hoặc có thể nói là ẩn chứa một loại lực lượng khác biệt với nơi khác trong sông băng.

Tu hành giả Linh Hư Kiếm Môn kia dùng thủ đoạn cường đại trực tiếp dùng băng cứng cực dày chặn kín mặt ngoài của hồ nước nóng này, chính là không muốn để cho người phát hiện chỗ khác biệt nơi đây.

Nhưng đối với người có thể theo dõi khí tức còn sót lại của lão như Trưởng Tôn Thiển Tuyết mà nói, điều này có chút trào phúng.

Lão dùng thủ đoạn như vậy phong tỏa hồ, dẫn đến khí tức lão để lại trên mặt hồ này lại trở nên nồng đậm đến cực điểm đối với Trưởng Tôn Thiển Tuyết, đồng thời hô ứng với kiếm bản mệnh của nàng, quả thực không khác gì với chuyện ở chỗ này nhóm lên một đống lửa thật lớn. (hô ứng: kẻ kêu người đáp)

Ba người dọc theo mặt hồ đóng băng tiếp tục đi về phía trước, ở một đầu khác của mặt hồ, khí tức mơ hồ đang hô ứng với kiếm bản mệnh của Trưởng Tôn Thiển Tuyết tựa như chính là điểm cuối của chuyến đi này.

Những mảnh băng nhỏ vỡ vụn dưới lòng bàn chân, tạo ra âm thanh kẽo kẹt kẽo kẹt.

Loại thanh âm này mặc dù không có bất kỳ khác biệt so với lúc đi lại ở nơi khác, nhưng nghĩ đến dưới chân là một cái hồ nước nóng có nhiệt độ rất cao, trong lòng Đinh Ninh vẫn không ngừng sinh ra cảm giác quái dị.

Diện tích mặt hồ này rất rộng lớn, nếu nhìn từ một đầu khi

ánh sáng ảm đạm, thậm chí không thể nhìn thấy ở giữa mặt hồ.

Khi bóng dáng Đinh Ninh, Trường Tôn Thiển Tuyết và lão tăng biến mất trong ánh sáng ảm đạm ở trung tâm mặt hồ, ở một bên mặt hồ lại có rất nhiều bóng đen cao lớn chậm rãi xuất hiện.

Vẫn là những con Tuyết Hống như lúc trước.

Mặc dù trước đó lão tăng đã giết chết hơn năm mươi con thú này, song loại thú tuyết cường đại hiếm thấy này vẫn lần lượt xuất hiện, có chừng hai trăm con Tuyết Hống kéo các loại vật tăng sức nặng, giống như thủy triều xông qua mép hồ, nảy lên mặt băng cứng dày không biết bao nhiêu trượng.

Trên lưng những con Tuyết Hống này và trên những vật tăng sức nặng phía sau đều có Tu hành giả toàn thân bao bọc trong áo choàng bông màu đen nặng nề. Nhưng càng khiến cho người ta cảm thấy hùng vĩ và kinh khủng, thậm chí không thể tin được chính là xa xa cách những quần thể Tuyết Hống này một đoạn, lại có một đội quân đi theo.

Đội quân này khoảng chừng hơn ba trăm người, tất cả đều đi bộ, hoàn toàn lặng yên không có khí tức giống như U Linh.

Nhưng Tu hành giả lặn lội đường dài ở loại địa phương này, vả lại không dựa vào việc cưỡi Tuyết Hống mà chỉ đi bộ, chỉ sợ ít nhất cũng cần tu vi tới Lục Cảnh.

Song trên đời chắc chắn không chỉ có một đội quân, cũng chắc chắn không thể có một đội quân có hơn ba trăm Tu hành giả trên Lục Cảnh.

Ngay cả trong thời kỳ của Ba Sơn Kiếm Tràng, cũng tuyệt đối không tồn tại loại quân đội như vậy.

Nếu không có khả năng tồn tại, vậy cũng chỉ có một lời giải thích, những quân sĩ đang đi bộ này không thể ở trên Lục Cảnh.

Không phải là Lục Cảnh nhưng lại có thể đi lại như Tu hành giả cảnh giới này, đã làm cho đội quân này trong im hơi lặng tiếng nhìn qua còn khủng bố hơn so với đám Tuyết Hống phía trước.

.....

Màn đêm đang thực sự buông xuống trên sông băng.

Cũng giống như mặt trời cho người ta cảm giác dường như không bao giờ xuống núi lúc trước, loại tối tăm ở nơi này cũng mang đến cho con người cảm giác như đêm tối vĩnh viễn, mãi mãi không bao giờ sáng lại.

Lão tăng dừng lại.

Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết cũng đồng thời ngừng bước chân.

Bọn hắn còn chưa tới chỗ mép hồ đối diện, còn cách chỗ kia một đoạn rất dài.

Nhưng trước mặt bọn hắn lại có một cây trụ băng.

Cây trụ băng này cũng chỉ cao tầm một hai trượng, cho nên dù xuất hiện ở trên mặt hồ bằng phẳng này nhưng lại không hề có vẻ cao lớn.

Song cho dù là Đinh Ninh hay lão tăng, giờ phút này đều có thể cảm nhận được rõ ràng, cây trụ băng này đã dùng thời gian rất dài để "sinh trưởng" ra.

Vốn ban đầu ở đây cũng bằng phẳng.

Thế nhưng thanh kiếm kia đã cắt đứt một cỗ khí cơ phía dưới này, cứng rắn nối liền nơi này và pháp trận trong Linh Hư Kiếm Môn, nguyên khí tự nhiên gợn sóng vẫn khiến cho mặt băng nơi này chậm rãi phồng lên, cuối cùng hình thành một cái trụ băng

như vậy.

Cho nên chỗ này chính là trận nhãn nơi đây.

Thanh kiếm kia chính là vật được trấn ở tại đây, ngay phía dưới cây băng trụ này.

Đinh Ninh chậm rãi xoay người, ánh mắt nhìn về phía mặt hồ đen như mực phía sau.

Tầng băng đang hơi có chút chấn động.

Bọn hắn tìm được thanh kiếm này, đội quân kia cũng theo đó mà tới, hơn nữa hiển nhiên đã không thèm thực hiện bất cứ việc ẩn nấp nào, mà đã trực tiếp phát động tiến công.

Sau khi thăm dò và tiêu hao ban đầu, đội quân này lại không hề có động tác khác, mãi cho đến lúc này mới bắt đầu ra tay cực kỳ quyết liệt, điều này đã chứng tỏ mục tiêu của bọn chúng cũng giống hệt như bọn họ, chính là muốn tìm kiếm thanh kiếm này.

Gió lạnh thổi qua trên không trung cũng đột nhiên bắt đầu sụp đổ, không khí mỏng đến cực điểm bắt đầu rung động.

Trong bầu trời đêm đen kịt lại có một ngọn lửa màu xanh lục đột nhiên xuất hiện.

Ngọn lửa này từ trên cao rơi xuống, đuôi lửa kéo ra thật dài cũng bởi vì không khí quá mức mỏng manh mà nhanh chóng dập tắt, cho nên một ngọn lửa màu xanh lục này giống như một con mắt dựng đứng của Ma Vương đang di động trên bầu trời.

Ngọn lửa xanh lục này làm cho toàn bộ băng mặt hồ phản chiếu lấp lánh như bảo thạch xanh lục.

Trong ngọn lửa này lại có rất nhiều hào quang màu vàng lạnh lẽo.

Đây là "Thiên Lục", vẫn là Phù khí cường đại của vương triều Đại Sở, uy lực đủ để bao phủ diện tích mấy trăm trượng mặt hồ.

Trên mặt hồ lấp lánh ánh xanh, những con Tuyết Hống đã tháo vật tăng thêm trọng lượng phía sau lại biến thành từng cái bóng hình khổng lồ màu đen, mang theo từng cơn cuồng phong đánh tới.

Q6 - Chương 38: Nhanh nhất thiên hạ

- Chúng ta cần phá hư những Phù khí kia.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhíu mày, đưa mắt nhìn những bóng hình màu đen khổng lồ ở phía sau kia.

Đại đa số vật nặng kéo theo phía sau những con Tuyết Hống này đã bị dỡ xuống, biến thành từng tòa Phù khí sừng sững trên mặt băng.

Thế nhưng hiện tại lại chỉ có một cái chiếu rọi toàn bộ mặt băng thành một mảnh "Thiên Lục".

Uy hiếp của những Phù khí này đã vượt xa bóng đen khổng lồ đang mạnh mẽ xông đến trên mặt băng.

- Không cần. Những người này cũng chỉ có năng lực vận dụng những Phù khí kia một lần.

Đinh Ninh quay đầu nhìn nàng, lắc đầu,

- Bọn họ cũng chỉ muốn vận dụng những phù khí này một lần mà thôi.

Lão tăng híp con mắt lại, ngẩng đầu nhìn ngọn lửa màu xanh lục kia, mặc dù đồng tử bị chiếu rọi thành một mảnh xanh biếc, song y vẫn có thể phán đoán rõ ràng chùm tia nào trong đó sẽ tạo thành uy hiếp chân chính đối với mình và Đinh Ninh cùng với Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Y nâng cây trượng gỗ trong tay lên, điểm điểm mấy cái lên

phía trên bầu trời.

Đốt đốt đốt đốt!

Vào giờ khắc này có vô số tiếng va chạm nặng nề khủng bố đồng thời vang lên.

Phiến lửa màu xanh lục che khuất bầu trời, làm đại tông sư trên Thất Cảnh cũng không thể lướt ra khỏi phạm vi bao phủ của nó trong nháy mắt lại biến thành vô số tia lửa bắn ngược lên trên theo mấy cú đâm nhìn như cực kỳ đơn giản của y.

Màn tia lửa tiếp tục va chạm với các loại quang diễm do Phù khí tiếp theo đang đánh tới, phát ra đủ loại nổ tung trên bầu trời, trong nháy mắt đã hình thành một dòng sông dài khủng bố ở giữa không trung, vô số loại quang diễm hội tụ trong đó có thể dễ dàng xé rách thân thể con người thành phấn vụn.

Những quang diễm này sáng tối chập chờn, làm cho người ta có cảm giác như tan vỡ.

Bộ mặt lão tăng dường như cũng tiêu tan bên trong những quang diễm này.

Trong nháy mắt này, động tác của y xuất hiện một chút đình trệ cực kỳ ngắn ngủi.

Khi Lệ Tây Tinh mang theo thư xuất hiện ở trước mặt y, cảnh giới mà y đã khổ tu vạn lần nhưng vẫn đình trệ bất động lại xuất hiện chút buông lỏng, trong mỗi một hơi thở đều ở trong cảnh giới không ngừng phá cảnh kỳ diệu. Lúc này y đã tiếp cận cực kỳ gần cảnh giới của Vương Kinh Mộng khi hắn giết vào Trường Lăng năm đó, thời không trong đầu giống như bị mang về Trường Lăng xưa kia, rất nhiều hình ảnh thậm chí khó có thể nhớ lại đã cứng rắn xâm nhập vào thế giới của y.

Trong những hình ảnh này có vô số kiếm và kiếm ý, nhưng rõ

ràng nhất, đương nhiên chính là từng đạo kiếm ý đơn giản nhưng cường đại đến mức gần như không hề có đạo lý của Vương Kinh Mộng.

Ngay khi động tác của y xuất hiện một chút tạm dừng trong thời gian cực kỳ ngắn ngủi, một thanh phi kiếm màu đỏ thẫm đã phá không mà tới, bóng hình khói lửa trên phi kiếm đã phản chiếu ở trên trán y.

Đinh Ninh khẽ ho một tiếng, ánh mắt của hắn cũng rất tự nhiên dừng trên thanh phi kiếm màu đỏ thẫm kia.

Trượng gỗ đang đình trệ trên không trung trong tay lão tăng cũng cực kỳ tự nhiên theo một tiếng ho khẽ này, đâm ngược ra ngoài theo ánh mắt Đinh Ninh.

Phi kiếm màu đỏ thẫm không biết đã chấn động bao nhiêu lần, biến ảo ra vô số góc độ đâm xuống trong thời gian cực ngắn, thậm chí quang ảnh ở rìa mũi kiếm còn xoay tròn quấn quanh cùng một chỗ, tựa như một búi dây màu đỏ thẫm.

Thế nhưng cây trượng gỗ của lão tăng lại tựa như đã sớm dự đoán được động tác tiếp theo của thanh phi kiếm này, ngay cả góc độ trượng gỗ đâm ra cũng không có gì thay đổi, dễ dàng đâm trúng thanh phi kiếm màu đỏ thẫm này đầu tiên.

Một tiếng "Phốc", chân nguyên của chủ nhân trên phi kiếm màu đỏ thẫm này đều đã bị bức ra, bắn ra bốn phía.

Thanh phi kiếm này bay ngược ra ngoài, đâm vào vai trái của một người cưỡi trên lưng con Tuyết Hống đang xông vào.

Người cưỡi này đang dùng toàn lực ném một cây trường mâu ra.

Phi kiếm đâm vào vai trái của kẻ này, khiến cho gã ngã ngửa về phía sau, rồi rơi trên mặt đất, thân thể gã trong nháy mắt bị

những con Tuyết Hống phía sau giẫm đạp thành huyết tương, mà trường mâu trong tay gã lại được ném ra ngoài, nhưng lại lệch mất phương hướng, xuyên thật sâu vào thân thể một gã kỵ sĩ và Tuyết Hống phía dưới người y, đóng đinh trên mặt băng.

Một con Tuyết Hống phía sau không kịp thu thế, lại cứng rắn đụng vào trên người con Tuyết Hống bị đóng đinh trên mặt băng này, phát ra tiếng xương cốt nổ tung làm cho miệng người phát chua, mà người cưỡi phía trên trong phút chốc lại bị ném ra ngoài giống như tảng đá, gặp phải một ít đường lửa từ trên bầu trời rơi xuống, bốc cháy lên từ trong ra ngoài cơ thể.

Đinh Ninh không nhìn những cảnh tượng này, ánh mắt của hắn rơi về phía khoảng không trước người lão tăng.

Mũi trượng của lão tăng cũng cực kỳ tự nhiên đâm về phía chỗ đó.

Chỗ kia vốn trống rỗng, nhưng lại có một thanh phi kiếm màu xám mỏng manh chợt xuất hiện, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, đụng vào mũi trượng của y.

Một mảnh kiếm thật mỏng bị tước ra từ trên thân phi kiếm kia, đứt gãy thành hai mảnh cũng không đều nhau, bắn ngược ra ngoài, một mảnh trong đó cắm vào trên cổ một gã kỵ sĩ, dễ dàng cắt đầu lâu của gã này xuống.

Đinh Ninh vẫn không nhìn chỗ đó.

Hắn không ngừng đưa mắt nhìn ra bốn phía quanh người lão tăng, mà trượng gỗ của y cũng rơi xuống theo ánh mắt của hắn.

Động tác của cây trượng gỗ này cực kỳ thông thuận và tự nhiên, toàn bộ thân thể bao gồm cả ý niệm hay nhận biết của lão tăng đều tự nhiên trở nên thông thuận một cách trước nay chưa từng có.

Y đã nắm chắc loại kiếm ý Vương Kinh Mộng sử dụng khi giết vào Trường Lăng xưa kia, thủ đoạn giết người dễ dàng và nhanh nhất, nhưng giờ phút này y vẫn có chút khó hiểu, khi trượng gỗ của y rơi xuống lần nữa theo ánh mắt Đinh Ninh, y quay đầu lại, dùng một loại ngữ khí cực kỳ tôn kính hỏi:

- Sao lại nhanh như vậy?

- Cái gọi là thực sự nhanh, cũng không chỉ là sự phối hợp giữa cơ thể và chân nguyên của bản thân có thể đạt tới tốc độ nhanh cực hạn, bản thân động tác nhanh còn ở việc thuận theo hướng thiên địa nguyên khí quanh người chúng ta, xuôi theo gió sẽ luôn nhanh hơn việc đi ngược gió.

Đinh Ninh thu hồi ánh mắt, nhìn ánh mắt tràn đầy vẻ ham học hỏi của y, nói:

- Mà thực sự thuận thế mà làm không chỉ ở chỗ thuận theo hướng đi của nguyên khí trong thiên địa, còn ở việc thích ứng với phương hướng của đối phương. Ngươi nhanh hơn cả đối phương mới thực sự là nhanh nhất.

Lão tăng hiểu ra, nở nụ cười,

- Thì ra là như vậy.

Đinh Ninh cũng nở nụ cười,

- Tu luyện công pháp khác nhau, phương pháp tu thân của ngươi cộng thêm môn kiếm kinh của Ba Sơn Kiếm Tràng này, cho dù là Vương Kinh Mộng ngày xưa cũng không thể nhanh bằng.

- Mặc dù nhanh hơn ngài, nhưng chắc chắn sẽ không cao bằng ngài. Nếu không đến cảnh giới tu vi như vậy, đồng thời lại còn được ngài dẫn dắt... Thì cho dù tự hiểu được dạng kiếm ý kia, nhưng sẽ không ai có thể học được, có thể thi triển kiếm ý như thế?

Lão tăng dùng lễ tiết Trường Lăng khom người hành lễ, lúc này mới xoay người lại.

Khi y và Đinh Ninh hoàn thành cuộc nói chuyện này, hoàn thành dạng thi lễ kia, những con Tuyết Hống xông tới gần đã ngã xuống hơn một nửa.

Ánh mắt Đinh Ninh lại không hề rơi về phía lão tăng.

Lão tăng đã không cần hắn đề điểm.

Cây trượng gỗ của lão tăng đâm ra thoạt nhìn có vẻ rất rõ ràng, không làm cho người ta có cảm giác nhanh tới kinh người, nhưng trên thực tế đã đạt tới tốc độ nhanh nhất đương thời.

.....

Ở chỗ rìa hồ phía bên kia.

Đội quân như U Linh nọ vẫn chưa từng không có động tác.

Cho dù khi tất cả những con Tuyết Hống và người cưỡi trên lưng chết đi, biến thành những pho tượng trên mặt băng, đội quân này vẫn cứ lẳng lặng chờ đợi như lúc trước.

Cho đến khi hào quang của tất cả Phù khí đều hoàn toàn ảm đạm, trên mặt hồ đóng băng chìm trong bóng tối một lần nữa, một tên phó tướng theo sát phía sau gã tướng lĩnh đứng đầu đội quân này mới khom người hành lễ với gã, nhẹ giọng nói:

- Không ai có thể ngăn cản một kích của lão Khổ hành tăng này, cho nên đêm nay sẽ có nhiều người phải chết... Nhưng không quá quan trọng, chỉ cần tướng quân ngài còn sống là được.

Q6 - Chương 39: Nhận lấy cái chết

Tất cả các con Tuyết Hống đang điên cuồng xông tới chợt đứng yên.

Lớp băng trên mặt hồ lưu lại vô số hố lõm thiên thạch bên trong quang diễm của những Phù khí rơi xuống.

Cây trượng gỗ trong tay lão tăng rơi trở lại mặt băng.

Mũi trượng bởi vì đâm thủng quá nhiều máu thịt trong thời gian ngắn, dẫn đến ma sát kịch liệt với xương cốt cho nên vẫn còn mang theo nhiệt độ rất cao, lúc tiếp xúc với mặt băng chợt phát ra một tiếng "xùy", bốc lên một làn khói trắng.

Lão tăng đã nhận được chân truyền của Ba Sơn Kiếm Tràng ngày xưa, chiến lực lại bước ra một bước rất dài đến chỗ cao nhất trên thế gian, cả người đang ở trong một loại vui mừng và hưng phấn khó hiểu, song lúc này y lại không kìm được nhíu mày.

Có một bóng người chậm rãi đi ra từ bên trong bóng tối và băng vụn bay lả tả phía trước.

Người này dùng vải đen thật dày che lấp dung mạo của mình, trên lưng đeo hai thanh trường kiếm, một thanh có chuôi kiếm màu xanh, chuôi của thanh còn lại có màu đỏ, cả hai đều sáng lấp lánh bên trong bóng đêm, còn khiến người ta chú ý hơn so với bản thân gã.

Người này chính là tên phó tướng lúc trước đứng ở bên cạnh gã tướng lĩnh đứng đầu đội quân kia.

Lúc tên phó tướng này tiến lên phía trước, thì đội quân U Linh kia, bao gồm cả tên tướng lĩnh cầm đầu cùng quân sĩ phía sau vẫn duy trì sự im lặng tuyệt đối, không hề có động tác hay một chút thanh âm.

Một tiếng "leng keng" khẽ vang lên.

Hai thanh trường kiếm đồng thời ra khỏi vỏ.

Phần thân trường kiếm có chuôi kiếm màu xanh lại là màu đỏ, mà thân của thanh kiếm kia lại mang màu xanh, có vẻ cực kỳ quỷ dị khi ở trong bóng tối.

Tên phó tướng này dùng hai tay cầm kiếm đan chéo nhau, bước chân không hề phát ra chút tiếng động, tốc độ lại càng ngày càng nhanh, hai thanh kiếm nhanh chóng biến thành hai dải sáng trong bóng tối.

Giữa hai hàng lông mày lão tăng xuất hiện một vẻ ngưng trọng.

Y bước ra phía trước một bước, nâng trượng, cánh tay duỗi thẳng cực kỳ tự nhiên, trượng gỗ cũng biến thành một đường cực kỳ thẳng trong tích tắc này, đâm về phía mi tâm của tên phó tướng kia.

Một tiếng "phốc" nổ tung.

Mi tâm của tên phó tướng này dễ dàng bị xuyên thủng, lực lượng trên đầu trượng xâm nhập vào trong đầu gã, thế nhưng cho dù mũi trượng vừa mới bị mặt băng nguội lạnh hiện ra bóng hình trong mắt tên phó tướng này, áp lực mãnh liệt thậm chí khiến cho đồng tử gã đều biến hình lõm vào bên trong, thế nhưng tên phó tướng này lại vẫn không thay đổi bất kỳ động tác nào.

Gã mặc cho lão tăng đâm thủng mi tâm của mình, vẫn tiến hành thế kiếm của bản thân như lúc trước.

Nếp nhăn trên trán lão tăng sâu hơn vài phần, y cũng không có bất kỳ động tác dư thừa nào, theo một tiếng nổ rất nhỏ kia, lực lượng lộ ra từ đầu trượng của y đã cắt đứt toàn bộ sức sống của gã phó tướng này.

Song ánh mắt của y lại rơi xuống hai bên ngực và bụng của mình.

Trên tăng bào có màu sắc khó phân biệt với dầu mỡ của y lại xuất hiện hai vết nứt.

Bên trong vết nứt là da thịt tím đen như tinh cương của y, trên đó có hai đường vết trắng mờ nhạt. (tinh cương: thép tinh)

Mũi trượng rời khỏi mi tâm của tên phó tướng này, tự nhiên rơi xuống, ngay lúc đầu trượng điểm trên mặt băng, thi thể của gã phó tướng này cũng ngã ngược ra phía sau.

Ánh mắt lão tăng nhìn thẳng về phía trước.

Đội quân như U Linh kia đã di chuyển, nhưng lại chỉ có một người hành động.

Một gã Tu hành giả có trang phục giống hệt với tên phó tướng kia đã vượt qua tên tướng lĩnh cầm đầu, dựa theo con đường mà tên phó tướng kia đã đi qua, một mình tiến về phía lão tăng này.

Nhận biết của lão tăng kéo dài theo mặt băng vô tận.

Y hoàn toàn không có bất cứ thông tin gì về đội quân này, càng không có cách nào phán đoán ra quân giai của những người này, song cũng chính vì khí thế khác biệt cực kỳ nhỏ, cảm giác của y đối với gã phó tướng mới vừa bị giết chết đã nói cho y biết rất nhiều chuyện. (quân giai: quân hàm, cấp bậc)

Tên phó tướng vừa mới bị y giết chết là nhân vật số hai của đội quân như U Linh này.

Mặc dù trong nháy mắt giao thủ với y lại không gây nên bất cứ phong ba nào, thậm chí không có bất kỳ nguyên khí kịch liệt nào va chạm, thế nhưng gã phó tướng này lại có thể chém vỡ tăng bào, lưu lại ấn ký trên thân thể y.

Chỉ là kết quả như vậy đã vượt qua bất kỳ cường giả nào mà y gặp phải ở Hoàng cung Đông Hồ.

Huống chi y lúc này còn mạnh hơn nhiều so với lúc đi Hoàng cung Đông Hồ.

Nhân vật số hai của một đội quân đã vượt xa những Tông sư cường đại trong Hoàng cung Đông Hồ, cũng đủ để chứng minh đội quân này cường đại như thế nào.

Nhưng mấu chốt nhất chính là tên phó tướng này là người đầu tiên đến chịu chết, cũng chính là dùng tính mạng của mình mở đường.

Dùng cái chết mở đường, để mọi người bắt kịp.

Lông mày Đinh Ninh cũng nhíu thật sâu.

Hắn đã nhìn thấy rất nhiều quân đội.

Thế nhưng vẫn chưa từng thấy được một đội quân như thế này.

Tâm tình lão tăng không có bất kỳ dao động gì, đối với y mà nói, tất cả ý nghĩa cuộc đời này của bản thân là trở thành người hầu của Đinh Ninh, cho nên hiện tại đối mặt với một đội quân như vậy, ngoại trừ tán thưởng đối phương cường đại và tàn nhẫn ra, thì loại chuyện giết người này lại bình thường không khác gì bóc một cái bánh, uống một chén trà vậy.

Điều y phải suy nghĩ chính là làm cách nào để giảm bớt tổn thương mà đối phương tạo thành cho mình, cố hết sức tiết kiệm

thể lực của mình.

Cho dù ngay cả lực cản của không khí mỏng manh, hiện tại đều biến thành phương diện quan trọng mà y cần phải cân nhắc.

Cho nên ngay cả ngón tay của y cũng không nhúc nhích một chút, đợi đến khi người thứ hai trong đội quân như U Linh kia đến gần mình, y mới nâng cây trượng gỗ lên, đâm ra ngoài.

Mũi trượng đâm chính xác vào trái tim đối phương, lực lượng lướt qua giữa khe hở của xương cốt, xuyên thấu qua chỗ máu thịt yếu kém nhất, đâm về phía trái tim đối phương.

Thế nhưng lực lượng vừa mới xuyên vào, Tu hành giả trước mặt y đã biến mất.

Trong thiên địa chợt phát ra một tiếng nổ vang nặng nề.

Thân thể của tên Tu hành giả này nổ tung từ trong ra ngoài.

Việc tên Tu hành giả này làm chính là đi tới trước người lão tăng, lập tức khiến tất cả chân nguyên và thiên địa nguyên khí tích tụ trong cơ thể mình nổ tung ra trước khi y giết chết mình.

Trên thân thể lão tăng phát ra vô số tiếng đùng đùng.

Giống như một tảng đá đập vào giấy dán mỏng manh trên cửa sổ.

Tăng bào trên người y có thêm rất nhiều lỗ, da thịt màu tím đen của y bên trong trong lỗ thủng lại có rất nhiều ấn ký.

Hô hấp của Trưởng Tôn Thiển Tuyết dừng lại.

Sắc mặt nàng dần dần trắng bệch, có loại cảm giác muốn ói.

Hơn nữa khi nhìn thấy rất nhiều ấn ký trên người lão tăng, trong khí hải bên trong cơ thể nàng bắt đầu chấn động.

Nhưng cũng đúng lúc này, Đinh Ninh đưa tay nắm chặt tay nàng, lắc đầu với nàng.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết chậm rãi hít vào, cơn chấn động trong khí hải chợt biến mất.

Lão tăng đương nhiên có thể cảm nhận được ham muốn ra tay hỗ trợ của nàng, nhưng hắn lại không xoay người, chỉ bước thêm một bước nữa.

Trong bóng tối đã có người thứ ba đi tới.

Người này sử dụng phi kiếm.

Phi kiếm bay ra ngoài khoảng chừng hơn mười trượng, người thứ ba này đã mất đi sinh mệnh.

Bởi vì trong nháy mắt này, tên Tu hành giả này ép tất cả chân nguyên trong cơ thể ra, rót vào bên trong một kiếm kia.

Một thanh tiểu kiếm màu đỏ thẫm này bắt đầu cháy rừng rực, dọc theo một đường thẳng tắp, giống như thiên thạch rơi bắn về phía lão tăng.

Lão tăng cũng chỉ đơn giản hơi nghiêng người một chút.

Lực lượng của thanh phi kiếm này cuốn bay mấy mảnh vải rách trên người y, lướt qua mép hồ đóng băng ở xa xa phía sau lão tăng, đâm vào trong sông băng phía sau đó, sau đó phát ra một tiếng nổ rung trời động đất.

Mảnh vụn trên mặt băng bắt đầu nảy lên.

Tu hành giả thứ tư đến.

Đây là một người khổng lồ cao hơn người bình thường rất nhiều, trong tay còn kéo theo một cái chùy sắt thật lớn.

Lúc Tu hành giả giơ cao chùy sắt trong tay lên, mũi trượng của lão tăng đã xuyên qua trái tim của gã.

Chùy sắt hạ xuống, đập thành một cái hố sâu ở trước người lão tăng, kéo theo vô số mảnh băng tuyết văng tung tóe, bắn vào trên người y.

Sau đó là người thứ năm, thứ sau... Dùng một loại tần suất chấn động lòng người, sau khi một người bị giết chết, sẽ lập tức có một người tiếp tục đi tới trước mặt lão tăng, sau đó lại mất đi sinh mệnh.

Từng tên từng tên Tu hành giả trầm mặc đi tới, nhận lấy cái chết.

Q6 - Chương 40: Kiêu ngạo

Cây trượng gỗ của lão tăng trở nên nặng nề.

Sức nặng này đến từ việc thể lực của y tiêu hao và từ ý chí của những tử sĩ.

Những tử sĩ này có cảnh giới cách xa y, dù là kiếm ý hay là lực lượng nổ tung của chân nguyên trong cơ thể tên Tu hành giả thứ hai thì cũng đều là do lão tăng lựa chọn mới có thể rơi vào người y.

Đối với thân thể lão tăng mà nói, mấy loại lực lượng này khó khăn lắm mới có thể để lại dấu vết trên da thịt y, nó không khác gì với việc bị ai đó cầm thìa đánh vào người.

Vì tiết kiệm thể lực hết sức có thể, lão tăng đã khống chế mức tiêu hao của bản thân đến cực hạn. Khi thi trượng, đôi khi y tình nguyện chịu tổn thương của việc dùng thìa gõ để tận lực giảm bớt khả năng tiêu hao Chân nguyên.

Chỉ là tổn thương dù nhỏ đến đâu cũng là tổn thương.

Mặc khác, phần lớn sự mỏi mệt còn đến từ việc tập trung tinh thần cao độ.

Mục đích của mỗi gã Tu hành giả đến đây cũng không phải để sinh tồn mà là mang mạng sống đến ngăn cản mũi trượng của lão tăng. Một kích cuối cùng trước khi chết không phải là lo lắng cho sự sống chết của bản thân mà là cố hết sức mình tạo thành tổn thương cho y.

Nếu như y không chuyên tâm thì bằng vào ý chí như vậy của

những Tu hành giả mặc dù có cảnh giới thấp hơn y nhiều này cũng thật sự có khả năng khiến y tổn thương nghiêm trọng.

Theo sự nặng nề của cây trượng gỗ, bên trong da thịt của lão tăng bắt đầu nóng lên, hô hấp cũng dần trở nên thô ráp.

Trong bóng tối, nhân số của đội quân như U Linh kia đã trở nên thưa thớt.

Tuy nhiên, ánh mắt của những Tu hành giả không ngừng đi đến trước mặt lão tăng để chịu chết vẫn tỉnh táo như trước, thậm chí còn có vẻ coi thường khiến người ta khó hiểu.

Điểm khác biệt duy nhất là gã tướng lĩnh thủy chung đứng ở phía trước đội quân.

Lúc này, sâu thẳm trong đôi mắt gã là một sự tự tin, hơn nữa còn lóe lên một ngọn lửa cuồng nhiệt, giống như ánh lửa nổi lên dưới mặt băng.

Dưới lớp khăn che mặt màu đen, giữa răng và môi gã là máu tươi chảy xuôi.

Khi tên phó tướng đầu tiên đi ra phía trước chịu chết, gã đã dùng hàm răng trắng như tuyết cắn nát môi mình, nhưng gã hoàn toàn không cảm thấy đau đớn.

Đối với gã mà nói loại cảm giác đau đớn thể xác này dường như không hề tồn tại.

Gã có thị lực mà bất kể Tu hành giả nào cũng không thể sánh được. Trong bóng tối nồng đậm, thậm chí gã có thể nhìn thấy rõ mỗi một động tác của lão tăng.

Chẳng qua là lúc này, gã đang cực kỳ chăm chú nhìn từng lần xuất kích của lão tăng, quan sát mỗi một quỹ tích hành tẩu của cây trượng trong bóng tối.

Thật ra thì thời gian rất ngắn.

Nhưng từng đạo ý chí mãnh liệt biến mất, một mảnh sinh mệnh dài hẹp sống động không ngừng mang theo loại rét lạnh này đến khiến cho người ta hoàn toàn không thể giải thích vì sao ý chí không ngừng chết đi, điều đó khiến cho thời gian trở nên hết sức dài dằng dặc.

Số người đứng sau gã tướng tĩnh cầm đầu này đã cực kỳ thưa thớt, chỉ còn lại hơn mười người.

Nhưng đột nhiên, trong ánh mắt của gã không biết đã bắt được dấu vết hình ảnh gì, hai đồng tử u ám bỗng nhiên sáng lên.

Ngay khi thân thể của gã vừa mới bắt đầu khẽ nhúc nhích, một tên quân sĩ ở sau lưng đang muốn đi ra đã nhạy bén cảm nhận được sự biến hóa của khí cơ trong người gã, trong nháy mắt lập tức bất động.

Sau đó, gã tướng lĩnh cầm đầu bắt đầu di chuyển.

Mũi trượng của lão tăng mới rời khỏi ngực của một tên Tu hành giả.

Máu tươi chảy ra từ tâm mạch của tên Tu hành giả này lập tức bị cực hàn đông cứng.

Mũi trượng của lão tăng vẫn duy trì nhiệt độ cao do thiên địa nguyên khí lưu động và xung đột kịch liệt, vì vậy vài giọt máu từ trái tim còn dính sền sệt trên mũi trượng mà chưa rơi.

Dùng những quân sĩ hoặc những Tu hành giả và tử sĩ trước người y để miêu tả thì càng thêm thích hợp… Hơn hai trăm mười cỗ thi thể của bọn họ chồng chất lên nhau, mặc dù không thể nào so sánh với hàng nghìn thi thể trong trận chiến ở Trường Lăng năm đó, nhưng nó cũng đã hình thành nên một ngọn núi nhỏ trên mặt băng.

Gã tướng lĩnh di chuyển nhanh chóng, cấp tốc xuyên qua không khí lạnh như băng, vừa lúc vài giọt máu tươi trên mũi trượng của lão tăng rơi không rơi, ngưng không ngưng, thì bóng dáng của gã tướng lĩnh đã xuất hiện ở đỉnh ngọn núi thi thể này.

Lão tăng đột nhiên ngẩng đầu.

Cảm ứng về khí cơ giữa các cường giả không thể nào diễn tả bằng lời, mặc dù lúc này, khí tức trên người gã tướng lĩnh so với những Tu hành giả mà y đã giết chết lúc trước hầu như không có gì khác biệt, nhưng trực giác của y cảm nhận được một sự nguy hiểm tột độ.

Y không chút do dự, lần nữa tiến lên một bước.

Một bước này bằng khoảng cách mười bước của người bình thường, trực tiếp đến chân núi thi thể.

Y bước ra bằng chân phải, ngay trong nháy mắt bàn chân phải rơi xuống, một cỗ lực lượng cường đại làm nổ tung mặt băng không biết sâu bao nhiêu. Hơi nóng dưới mặt băng còn chưa kịp phun mạnh ra ngoài thì tất cả thi thể, kể cả những thi thể những con Tuyết Hống đã đông cứng như một tác phẩm điêu khắc, toàn bộ bị chấn động bay lên cao.

Mượn lực lượng của một bước này, trong cơ thể của lão tăng dâng lên một cỗ sức mạnh bàng bạc đến cực điểm. Mũi trượng của y oanh một tiếng, tựa như dùng toàn bộ nước hồ nóng bỏng dưới chân đâm tới những thi thể đang rơi xuống như mưa kia.

Trong không gian, tốc độ của cây trượng quá nhanh khiến cho tất cả hình ảnh gần như đọng lại.

Tuy nhiên, bóng dáng của gã tướng lĩnh giữa những thi thể lóe lên một cái, trong nháy mắt biến mất, rồi lại xuất hiện ở trước mặt lão tăng.

Một mảnh băng phiến đột nhiên gia tốc dọc theo hai ngón tay duỗi ra của gã, thừa nhận lực lượng của gã và của thiên địa xung quanh, kéo dài về phía mi tâm của lão tăng.

Đồng tử lão tăng đột nhiên co rút lại.

Hiện tại, tu vi chính thức của y chỉ đứng sau Nguyên Vũ, lại được Đinh Ninh chỉ dạy, cho dù Nguyên Vũ và y cùng xuất kiếm, cũng khó có khả năng nhanh hơn y được. Thế nhưng lúc này, y lại có thể khẳng định, mảnh băng phiến hóa thành băng kiếm này còn nhanh hơn so với trượng của y.

Nguyên khí lưu động kịch liệt ở xung quanh hai bên và sự cạn kiệt trong cơ thể đã nhắc nhở y, gã tướng lĩnh này rõ ràng là một tông sư Thất cảnh chân chính, hơn nữa còn là một Thất cảnh không tầm thường. Quan trọng nhất là dường như đối phương đã nhìn thấu chiêu kiếm của y, nhìn thấu trạng thái cơ thể của y một cách chính xác đến cực điểm.

Thể lực của y tiêu hao quá mức kịch liệt, lúc này y ra tay đã chậm hơn trước.

Gã tướng lĩnh này không giống với những người chịu chết kia, gã là một tông sư hiếm thấy.

Gã nhìn thấu chiêu kiếm của y.

Những nhân tố này hợp lại đủ để khiến y bại vong.

Oanh, một tiếng nổ lớn vang lên.

Chân trái của lão tăng cũng bộc phát lực lượng phi thường, mặt băng vỡ vụn, từng khối băng bắn tung tóe ra ngoài.

Thân thể lão tăng lùi lại với một tốc độ khủng khiếp, phương hướng của mũi trượng trong tay hơi thay đổi.

Hai tiếng xùy xùy khẽ vang lên.

Dưới cổ của lão tăng xuất hiện một vết kiếm xuyên qua vai trái.

Tay trái của gã tướng lĩnh bảo vệ trước mi tâm, giờ đây lòng bàn tay cũng đã hoàn toàn bị xuyên thủng.

Hai luồng huyết vụ bay lả tả trong không trung, trong chớp mắt lập tức bị cái lạnh đông cứng thành bột phấn màu đỏ, loạn xạ rơi xuống đất.

Hai chân lão tăng đạp trên mặt băng, lùi lại hơn hơn mười bước, đến trước người Đinh Ninh.

Trên không trung, gã tướng lĩnh hờ hững nhìn lão tăng, Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết. Cơ thể gã bay về phía sau như một con diều, đáp xuống trước quân đội U Linh đã còn lại ít ỏi.

Cây trượng gỗ trong tay lão tăng rơi xuống đất, không ngừng chấn động.

Hơi nóng và những mảnh băng trên mặt đất không ngừng bay lên, như thể toàn bộ hồ nước nóng sắp bay lên.

- Rốt cuộc đây là người nào?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết hít sâu một hơi, nhìn sắc mặt cực kỳ ngưng trọng của Đinh Ninh hỏi.

- Không phải là người Sở.

Đinh Ninh chậm rãi nói.

Lúc nãy, người nói với Trưởng Tôn Thiển Tuyết và lão tăng đây là quân đội đến từ Đại Sở cũng là hắn, bây giờ nói không phải người Sở cùng là hắn.

Nhưng Trưởng Tôn Thiển Tuyết cũng không vì vậy mà cảm thấy kỳ quái.

Phán đoán của bất kỳ ai cũng sẽ vì sự thay đổi của đối phương mà thay đổi.

- Rất mạnh.

Đinh Ninh lại nhìn nàng, nói một câu rất nghiêm túc.

Lão tăng khẽ ho khan ra một ít máu tươi, y muốn rút cây trượng đang chọc dưới mặt băng lên, nhưng Đinh Ninh nhìn y lắc đầu:

- Ngươi không nên xuất thủ nữa, nếu ngươi lại ra tay thì ngươi không thể vượt qua sông băng này, cũng không thể quay trở về được.

Lão tăng nhẹ gật đầu, không tiếp tục nữa.

Đây là một vấn đề hết sức khách quan, bất kỳ gã Tu hành giả nào muốn sống sót ở địa phương này đều phải cân nhắc đến việc chân nguyên và thể lực của bản thân có thể chống đỡ, mới có thể duy trì đến khi mình quay trở về, có thể dọc theo sông băng này đi ra ngoài.

Y ngẩng đầu lên, theo ngọn gió hình thành khi tướng lĩnh phá không đáp xuống, cảm thụ được sự tồn tại của gã tướng lĩnh.

Gã cũng đã bị thương.

Nhưng dường như thương tích của đối phương là một cái giá đã được tính toán từ trước.

Đối phương vẫn có lực tái chiến như cũ, một kích vừa rồi là kết quả của việc gã tướng lĩnh chấp nhận hy sinh nhiều người như vậy.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết ngẩng đầu lên.

Nàng bước tới phía trước một bước.

Kiêu ngạo chắn trước người lão tăng và Đinh Ninh.

Nàng kiêu ngạo không chỉ bởi vì nàng là một trong những nữ tu mạnh nhất thiên hạ lúc này, mà đồng thời còn vì từ trước đến nay nàng luôn sống theo ý nguyện của mình, chưa bao giờ khuất phục trước ý chí của người khác.

Đây cũng là sự kiêu ngạo chân chính.

Cao quý.

Q6 - Chương 41: Cất giấu

Trong gió tuyết phía trước xuất hiện một cái động gió có dấu vết cực kỳ rõ nét, mặc dù ở trong đêm tối nhưng vẫn có thể nhìn ra rõ ràng, đó là con đường không gian do một người lưu lại sau khi phá không tốc độ cao.

Trong nháy mắt khi gã tướng lĩnh kia bị thương lui về phía sau, một tên Tu hành giả phía sau gã đã thay thế.

Cho nên ngay khi Trưởng Tôn Thiển Tuyết ngẩng đầu lên, trong động gió đã xuất hiện một đoạn mũi kiếm.

Đạo kiếm ý này rất mạnh, giống như bao bọc một mảnh tinh không rơi xuống, chẳng những tốc độ cực nhanh, hơn nữa kiếm ý chỉ như ngàn vạn ngôi sao lấp lóe, không thể nào đoán được rốt cuộc ngôi sao nào mới là Tử tinh thực sự mang đến tử vong. (Tử tinh: hành tinh chết)

Ở Trường Lăng, người có thể thi triển ra kiếm ý như vậy cũng không tính là kẻ yếu.

Thế nhưng Tu hành giả này gặp phải Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Lúc ở Trường Lăng, Trưởng Tôn Thiển Tuyết có thể dễ dàng giết chết Phàn Trác đã đi theo Bạch Sơn Thủy nhiều năm, huống chi phương pháp tu luyện của nàng chính là ý chí hàn, nếu như không có Đinh Ninh song tu phụ trợ thì loại ý chí hàn này đủ để giết chết chính nàng.

Trong vùng sông băng cực lạnh này, nàng là một Hoàng giả thực sự giống như Bạch Sơn Thủy lúc ở trong nước.

Nàng vươn tay phải ra, hai ngón tay như ngọc dễ dàng kẹp chặt mũi kiếm đâm về phía mình, một tầng băng sương màu xanh đen thâm trầm hơn sông băng nơi này vô số lần lại dùng tốc độ cực kỳ khủng bố lan tràn dọc theo thân kiếm về phía sau, trong tích tắc chảy xuôi trên người Tu hành giả kia.

Một tiếng "soạt", tên Tu hành giả tập kích trực tiếp bể nát.

Vỡ vụn thành những khối băng màu xanh đen rơi đầy trên mặt đất.

Đêm tối dày đặc dường như bị đóng băng trong một cái chớp mắt.

Quanh người Trưởng Tôn Thiển Tuyết có những viên băng màu xám bay lên một cách cực kỳ tự nhiên, ngay cả lão tăng phía sau cũng cảm nhận được rét lạnh thấu xương.

Nhưng động tác của nàng lại không hề có chút ngừng lại, nàng chỉ đơn giản ném thanh kiếm trong tay ra.

Một tiếng "coong" vang lên, tên Tu hành giả tiếp theo xé gió mà đến chém trúng thanh kiếm do Trưởng Tôn Thiển Tuyết ném ra.

Thanh kiếm này dường như cũng không có quá nhiều lực lượng, bị Tu hành giả này trực tiếp chém bay ra ngoài.

Song hàn khí trên thân kiếm lại thổi tới trên người Tu hành giả này, cơ thể của gã còn đang nhanh chóng đi về phía trước, nhưng trong nháy mắt sau đó lại phát ra một tiếng "soạt", biến thành một bãi băng vụn rơi lả tả trên mặt hồ.

Nhân số của đội quân như U linh kia đã rất ít ỏi, nhưng những Tu hành giả còn lại đều không bị cảnh tượng như vậy dọa sợ, song một gã Tu hành giả đi ra sau đó không hiểu sao lại dừng một chút.

Bởi vì Trưởng Tôn Thiển Tuyết không giống với lão tăng.

Khi Tu hành giả thứ ba này vừa mới đi ra, còn chưa kịp tới gần, nàng đã đưa tay nắm chặt.

Nàng giống như đang cầm một thanh kiếm, sau đó từ từ rút nó ra.

Một cỗ khí tức bản mệnh cường đại lập tức phun ra trên mặt hồ đóng băng.

Đây là nàng đang thi triển kiếm bản mệnh của mình.

Kiếm bản mệnh của Trưởng Tôn Thiển Tuyết thực sự xuất hiện trong tay nàng.

Song Tu hành giả thứ ba đối mặt với nàng lại hoàn toàn không nhìn thấy kiếm bản mệnh của nàng.

Bởi vì ánh mắt của y trực tiếp bị gió lạnh trước mặt đông tới mù, biến thành ngọc băng vỡ vụn.

Trong thiên địa xuất hiện vô số đường hoa văn óng ánh, giống như vô số đóa bông tuyết nối liền với nhau.

Đây là gió lạnh và tất cả hơi nước trên mảnh hồ băng này bị hàn khí khủng bố đóng băng, giống như không gian đều bị đông nứt thành vô số mảnh vụn thật nhỏ.

Không khí ngưng tụ rồi co rút kịch liệt lại khiến cho giữa thiên địa phát ra vô số tiếng nổ rất nhỏ, không khí tự nhiên trên mảnh hồ băng này lưu động ở chỗ này, quay chung quanh hồ băng rồi tạo nên một cơn lốc khổng lồ.

Cửu U Minh Vương Kiếm đã xuất hiện trên thế gian sau vô số năm yên lặng, hơn nữa không hề có chút giữ lại mà nở rộ lực lượng của mình.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết vung kiếm.

Nàng lại không hề tập trung đánh tới tên Tu hành giả thứ ba này, mà chỉ dùng toàn lực chém ra một kiếm đối với đội quân trước mặt kia.

Một kiếm này được gọi là "Hàn Triều".

Cũng thực sự là thủy triều.

Đội quân như U linh kia lần đầu tiên xuất hiện hỗn loạn, các loại hào quang chớp động, thế nhưng cũng chỉ xuất hiện ở trong chớp mắt.

Tiếp theo là vô số thanh âm vỡ vụn và sắt thép rơi xuống đất.

Gió thổi qua.

Những tinh thể băng rất nhỏ tạo thành sương mù băng màu xám.

Trong sương mù băng, hơn mười người còn lại đã không còn tồn tại, chỉ có một gã tướng lĩnh kia vẫn đang đưa tay đặt ngang trước người, vẫn đứng thẳng trên mặt hồ như trước.

Trong tay gã có một thanh kiếm.

Thanh kiếm này màu đen, nhỏ bé mà hẹp dài, dán vào cánh tay gã lại giống như lá chắn bên trên cánh tay vậy.

- Cửu U Minh Vương Kiếm, không ngờ lại là đại tiểu thư Công Tôn.

Dường như do cực kỳ rét lạnh, cho nên động tác của vị tướng lĩnh này có vẻ trở nên chậm chạp, giọng nói của y cũng lần đầu tiên vang lên, lộ ra sâu thẳm mà trẻ tuổi.

Lên tiếng có nghĩa là có thể nói chuyện.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn Tu hành giả trẻ tuổi này, lạnh

lùng nói:

- Ngươi là người Trường Lăng?

- Nếu sinh sống ở Trường Lăng đủ lâu cũng có thể coi như là người nơi này, vậy có thể xem là như vậy.

Tên tướng lĩnh này chậm rãi cất bước đi về phía Trưởng Tôn Thiển Tuyết, đồng thời nói.

- Là đội quân mà Trịnh Tụ vẫn luôn cất giấu.

Cửu Tử Tằm trong cơ thể Đinh Ninh phun ra một ít nguyên khí thiên địa tinh thuần thêm lần nữa, làm cho đầu óc hắn càng thêm thanh tỉnh, hắn rốt cục xác định lai lịch của đội quân này, khẽ nói ở sau lưng Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhíu mày, giọng nói hơi lạnh,

- Sát Thần quân, Bạch Khải?

Tên tướng lĩnh kia không trả lời.

Ngay thời điểm này, không hề trả lời đã đại biểu cho việc ngầm thừa nhận.

Sát Thần quân là một đội quân mà Trịnh Tụ cất giấu kỹ nhất, cả ngày ẩn náu bên trong khu vực lăng mộ.

Không ai biết được lai lịch của đội quân vương triều Đại Tần này, chỉ biết rằng bọn họ đã từng có một mục đích, chính là giết chết Vương Kinh Mộng.

Đây là đội quân Trịnh Tụ huấn luyện và cất giấu cực kỳ bí mật, ngay cả tất cả mọi người của Ba Sơn Kiếm Tràng lúc ấy đều không biết sự tồn tại của bọn họ.

Mà đội quân này còn chưa kịp thành thục thì đại biến đã phát

sinh, Vương Kinh Mộng cũng đã chết trận.

Vương Kinh Mộng chết đi, nhưng chi Sát Thần quân cường đại này vẫn còn lưu lại.

Đội quân được huấn luyện với mục đích giết chết Vương Kinh Mộng, cũng không có nghĩa là có thể thực sự giết chết được hắn.

Nhưng mấy trăm người vừa rồi cũng đã đủ để biểu hiện sự cường đại.

Nếu một đội quân như vậy trở lại Trường Lăng ngày xưa, ít nhất có thể cam đoan Vương Kinh Mộng năm đó chắc chắn không thể nào giết vào trong Hoàng cung.

Đây tuyệt đối là một đội quân được Trịnh Tụ xem như trân bảo, hơn nữa mười mấy năm trước vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành, nhưng hôm nay đã thành thục và đáng sợ đến mức nhất định.

Hiện tại Trịnh Tụ điều đội quân này đến nơi đây... Cho dù là người không am hiểu suy nghĩ âm mưu như Trưởng Tôn Thiển Tuyết cũng đã biết được ả muốn làm cái gì.

Giọng nói của nàng càng lạnh lùng:

- Trịnh Tụ cũng muốn thanh kiếm này, ả cũng thiếu một thanh kiếm bản mệnh cực kỳ cường đại.

Đinh Ninh chậm rãi hít sâu một hơi.

Hắn đã hiểu vì sao đội quân này có thể đến nơi đây sớm hơn bọn hắn một bước.

Bởi vì Cố Hoài.

Trước khi chết, y đã nói cho hắn biết thanh kiếm này không ở Linh Hư Kiếm Môn, nhưng điều này không có nghĩa là y không biết

thanh kiếm này có thể ở nơi nào.

Có lẽ y và Trịnh Tụ đã hoài nghi thanh kiếm này có khả năng nằm ở trong sông băng ở biên cảnh Đông Hồ.

Cho nên nói, lý do Trịnh Tụ phát động chiến tranh với Ô Thị, ngoại trừ Tục Thiên Thần Quyết, ngoại trừ tổ địa ra, thực ra còn có một bí mật ẩn giấu sâu nhất, chính là nơi này, thanh kiếm này!

Trận đại chiến đối với Ô Thị kia, không chỉ vì muốn hấp dẫn quốc gia này, hấp dẫn ánh mắt Đông Hồ, mà còn muốn nó hấp dẫn vương triều Đại Sở, hấp dẫn lực chú ý của Mân Sơn Kiếm Tông, làm cho chi Sát Thần quân này có thể đến nơi đây mà thần không biết quỷ không hay!

Nếu không có vụ ám sát nhằm vào An Bão Thạch phát sinh, nếu thi thể của gã không bị cuốn vào vùng cao nguyên đất cứng bên dưới sông băng, không đúng dịp bị người chăn nuôi gia súc ở Đông Hồ phát hiện... Vậy thanh kiếm này chắc chắn sẽ rơi vào trong tay Trịnh Tụ.

Đinh Ninh cảm thấy ớn lạnh, cũng cảm thấy may mắn.

Nhưng hắn cũng cảm thấy khó hiểu.

Hắn thoáng thay đổi giọng nói của mình, lên tiếng:

- Mười ba, mười bốn năm trước, ngươi và tất cả mọi người trong đội Sát Thần quân này mới bao nhiêu tuổi? Tại sao các ngươi nhất định phải giết chết Vương Kinh Mộng?

Ý chí mà đội quân này thể hiện trước đó chỉ có thể đến từ cừu hận, mà không thể nào do Trịnh Tụ gây nên.

Q6 - Chương 42: Họa mi

- May mắn được gặp Cửu U Minh Vương Kiếm, may mắn được gặp đại tiểu thư của Công Tôn gia.

Vị tướng lĩnh này chính là Bạch Khải - thống soái Sát Thần quân, gã nhìn thoáng qua Đinh Ninh, ánh mắt lại rơi trở lại trên người Trưởng Tôn Thiển Tuyết, nói:

- Nhưng không phải ai cũng có hứng thú ôn lại chuyện cũ với địch nhân trong tình cảnh như thế này.

- Theo một ý nghĩa nào đó mà nói.

Ánh mắt của gã buông xuống trên người mình, nói tiếp:

- Vương Kinh Mộng đại diện cho Ba Sơn Kiếm Tràng, mà hiện tại các ngươi lại đại biểu cho Ba Sơn Kiếm Tràng.

Chỗ góc áo của gã có máu tươi đông kết.

Mặc dù vết thương trên người gã đã không còn chảy máu nữa, thế nhưng trận chiến với lão tăng kia đã tạo thành thương thế còn nghiêm trọng hơn nhiều so với một vết thương thủng từ trước ra sau còn đang chảy máu kia.

Ở chỗ lạnh lẽo mà thiếu thiên địa nguyên khí như thế này, gã thực sự không có bao nhiêu thời gian để lãng phí.

Đinh Ninh nghe ra sự khinh miệt của Bạch Khải, song hắn lại cực kỳ bình thản nhìn gã, nói:

- Ba Sơn Kiếm Tràng chưa bao giờ sợ tính sổ sách, nhưng ít nhất phải biết rõ ràng sổ sách xuất phát từ đâu.

Bạch Khải chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời đêm phía trên, sau đó lạnh lùng khẽ nói:

- Người phải sống thì mới có thể tính sổ.

Tính toán sổ sách với người chết là điều vô nghĩa.

Đinh Ninh hiểu được ý của Bạch Khải là gã mới là người có thể tính sổ, mà Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết, kể cả lão tăng này sẽ chết ở nơi đây.

Song Đinh Ninh đương nhiên không hề nghĩ như vậy.

Hắn nhìn Bạch Khải chậm rãi ngẩng đầu nhìn phía trên bầu trời đêm, không nói chuyện với gã nữa, mà chỉ quay người nhìn Trưởng Tôn Thiển Tuyết phía trước mình, dùng thanh âm chỉ có mình và nàng mới có thể nghe được nói:

- Sự tin tưởng của hắn hiện tại xuất phát từ Trịnh Tụ. Nơi này cực kỳ lạnh lẽo, vốn thuộc về lĩnh vực của ngươi, nhưng nơi đây cũng cực cao, dù thiên địa nguyên khí rất mỏng manh nhưng khoảng cách tinh không lại càng gần, càng dễ dàng làm cho tinh thần nguyên khí rơi xuống, cho nên nơi này cũng là lĩnh vực của Trịnh Tụ. (lĩnh vực:

- Trịnh Tụ đã đạt được Tục Thiên Thần Quyết, cho nên ta sẽ không thể quấy nhiễu ả chiến đấu, nếu không ả sẽ biết được ta vẫn chưa chết.

Nhìn Trưởng Tôn Thiển Tuyết đột nhiên quay đầu lại, Đinh Ninh tiếp tục nghiêm túc nói:

- Ở chỗ này cô không có ưu thế đối với Trịnh Tụ. Nhưng nhiều năm trước cô đã muốn có cơ hội chiến đấu với ả, mấy năm nay cô ở Trường Lăng cũng luôn chờ đợi một cơ hội giao thủ công bằng với ả, cho nên ta có lòng tin vào cô.

- Ngươi có lòng tin vào ta, cho nên ta đương nhiên sẽ thắng.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nở nụ cười cực kỳ hiếm thấy.

Nàng vẫn luôn cao quý thanh lãnh, thế nhưng trong nụ cười lúc này lại nở rộ hương vị cuồng nhiệt!

Từ rất nhiều năm trước, nàng vẫn luôn không cam lòng, chưa bao giờ cảm thấy mình sẽ thua Trịnh Tụ.

Thế nhưng Vương Kinh Mộng đã tiếp nhận Trịnh Tụ, vậy nên cho dù nàng có thắng trong so kiếm thì cũng sẽ không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Vì kiêu ngạo cho nên nàng đã im lặng ra đi, một mình rời khỏi Trường Lăng.

Nàng cho rằng Công Tôn gia bị diệt là xuất phát từ tay Vương Kinh Mộng, cho nên từ yêu chuyển thành hận, không cách nào tha thứ cho hắn.

Nhưng khi Vương Kinh Mộng chết trận ở Trường Lăng, nàng lập tức trở về nơi này.

Lúc tiềm tu ở Trường Lăng, nàng không muốn điều gì khác mà chỉ suy nghĩ có thể có được cơ hội giao thủ với Trịnh Tụ, sau đó giết chết ả!

Trong nhiều năm qua, nó thậm chí còn là mục tiêu duy nhất để nàng tồn tại.

.....

Trên bầu trời đen chợt sáng lên rất nhiều ánh sao.

Bởi vì nơi này cách bầu trời cực gần, cho nên từng ngôi sao này có vẻ cực kỳ to lớn, cực kỳ yêu dị.

Trong nháy mắt này, dù là ngôi sao sáng nhất đều có vẻ cực kỳ ảm đạm.

Sau đó những ngôi sao dường như đưa tay có thể chạm tới này lại tựa như bốc cháy lên, mà từng luồng hỏa diễm cực kỳ nặng nề lại nhanh chóng rơi xuống.

Một cỗ khí tức bản mệnh chậm rãi phóng thích ra từ trước người Bạch Khải.

Trong tay gã xuất hiện một thanh kiếm bản mệnh chân chính.

Thanh kiếm này hẹp dài mà trong suốt, không thấy bất kỳ phù văn nào, tựa như thủy tinh trong suốt tầm thường nhưng cực kỳ tinh khiết, nhưng lại mang theo một loại sát ý lạnh lùng trời sinh.

Khi Bạch Khải giơ kiếm ngang ngực, thanh kiếm này lại giống như biến thành một tấm gương.

Vô số chùm Tinh hỏa rơi xuống, lập tức rơi vào thanh kiếm của gã.

- Lần nào cũng đều như vậy. Lợi dụng nhiều người như thế, thật sự tốt ư?

Đinh Ninh nghĩ đến Cố Hoài, nghĩ đến càng nhiều người, hắn nở nụ cười lạnh lẽo, lắc đầu.

Bạch Khải cực kỳ bình tĩnh đâm chuôi kiếm này ra phía trước.

Một tích tắc này gã có vẻ cực kỳ thoải mái.

Bởi vì đây không phải là kiếm ý thuộc về gã, điều gã phải làm chỉ là tạo ra một tấm gương, khúc xạ cỗ kiếm ý này ra ngoài.

Gã tin tưởng nữ chủ nhân ở sâu trong Hoàng cung kia cũng đã cảm nhận được khí tức của Cửu U Minh Vương Kiếm, cho nên Tinh hỏa rơi xuống thân kiếm gã lúc này cũng cực kỳ lãnh khốc và

vô cùng nóng bỏng!

Vô số chùm Tinh hỏa trắng xám rơi trên thân kiếm như gương, như thác nước chảy xuôi ở phía rìa ngoài thân kiếm, hình thành một tầng mỏng manh song song với mặt hồ đóng băng này, sau đó bắn về phía Trưởng Tôn Thiển Tuyết!

Nụ cười của Trưởng Tôn Thiển Tuyết chợt biến mất.

Giống như đôi môi của một người càng mỏng, càng có vẻ sắc bén, càng trở nên lãnh khốc.

Vô số chùm Tinh hỏa ngưng tụ thành một tầng còn mỏng hơn so với màn tuyết rơi, nhìn như cực kỳ tầm thường cắt ngang đên đây, nhưng cũng mang theo ý vị cực kỳ cường đại.

Nàng đã rất nhiều năm chưa từng gặp Trịnh Tụ, nhưng giờ phút này nàng hiểu được lời Đinh Ninh nói với mình lúc trước là đúng, mấy năm nay ả cũng đã đáng sợ hơn trước kia, thậm chí khi toàn lực ra tay thì đã vượt qua tưởng tượng của nàng.

Màu sắc u lam nhanh chóng chảy xuôi, chồng chất ở trong tay phải của nàng.

Cửu U Minh Vương Kiếm từng bị người cho rằng là thanh kiếm hung hãn lạnh lẽo nhất thiên hạ, lúc này lực lượng thỏa thích phóng ra ở trong tay Trưởng Tôn Thiển Tuyết, loại sắc thái trầm trọng này không ngừng trở nên sâu sắc, đã phóng thích ra lực lượng chấn nhiếp thần hồn, thế nhưng trong nháy mắt kế tiếp, Trưởng Tôn Thiển Tuyết lại vứt bỏ rất nhiều bí kiếm cường đại của Công Tôn gia, cũng vứt bỏ một ít chiêu kiếm mạnh nhất mà nàng tu luyện mấy năm nay, chỉ xuất ra một chiêu kiếm không có gì quá đặc biệt. (bí kiếm: phương pháp dùng kiếm bí mật nhất)

Thanh kiếm hung hãn lạnh lẽo nhất trong tay nàng lại nhẹ nhàng vẽ ra ở phía trước, tựa như một nét vẽ do cây bút lông họa

ra, rơi vào trên một tầng Tinh hỏa mỏng manh đang đến.

Tên chiêu kiếm này chính là "Họa mi".

Một kiếm này đã dây dưa vô số chuyện cũ của Trường Lăng, chính là chiêu kiếm mà Vương Kinh Mộng dùng để vạch phá một kiếm của tiểu thư Trần quốc Kỷ Thanh Thanh xưa kia.

Chiêu kiếm này cũng không khó lĩnh ngộ, đối với đại đa số Kiếm sư Trường Lăng mà nói là rất bình thường.

Năm đó Vương Kinh Mộng dùng một chiêu kiếm bình thường như vậy đánh bại Kỷ Thanh Thanh, vẽ một đường bên trên gương mặt ả, hiển nhiên càng nhiều hơn là nhục nhã.

Mà Trưởng Tôn Thiển Tuyết giờ phút này lại dùng một chiêu như vậy, là bởi vì nàng thật sự muốn... rất muốn... dùng một chiêu kiếm kia vẽ ra một đường như vậy trên mặt Trịnh Tụ.

Có xấu hổ hay không?

Đây chính là kiếm ý của nàng.

Kiếm ý mà nàng đã tích lũy nhiều năm, cũng đại biểu cho chấp niệm sâu sắc nhất của nàng.

Cho nên kiếm ý của một kiếm này rất cường đại, trong mắt Đinh Ninh lúc này đều là không chê vào đâu được, hoàn mỹ mà mạnh mẽ đến cực hạn.

Một tiếng "Răng rắc".

Trên một tầng Tinh hỏa mỏng manh chợt xuất hiện một đường Tinh liệt nhỏ như tơ nhện. (Tinh liệt: như vết rạn bên trên đồ sứ)

Sau đó có vô số Tinh liệt rất nhỏ chợt hiện lên dày đặc trên tầng Tinh hỏa này, lan tràn đến trên kiếm của Bạch Khải.

Hô hấp của Bạch Khải đột nhiên dừng lại.

Gã theo bản năng cảm thấy kiếm của mình bị vô số tòa núi lớn mạnh mẽ oanh kích một cái.

Trong cổ họng gã phát ra một tiếng kêu lớn như thú dữ gào thét, tay trái của gã rơi vào chuôi kiếm, máu tươi bắn tung tóe giữa ngón tay phải, lúc này mới có thể nắm chặt được một kiếm này, không cho nó rời tay bay ra.

Tinh hỏa đứt gãy.

Nhìn qua lại tựa như bay ngược về phía tinh không.

Lại giống như từng sợi dây thừng trắng bốc cháy đang thiêu đốt lên bầu trời.

Trong Hoàng cung Trường Lăng vang lên một tiếng "phốc" khẽ.

Thân thể Trịnh Tụ đang đứng trước Linh tuyền hơi nghiêng về phía trước, một ngụm máu tươi trào ra từ trên cánh môi cô.

Trên đài sen màu trắng trong Linh tuyền bị xối vẩy rất nhiều giọt máu đỏ tươi lấm ta lấm tấm, cuồn cuộn như giọt sương.

Q6 - Chương 43: Dùng mệnh

Lông mày của ả nhíu thật sâu, dường như thật sự cảm nhận được được kiếm ý rơi vào đuôi lông mày, song không biết vì sao, cho dù là lần đầu tiên bị thương như thế sau khi rời khỏi quận Giao Đông, nhưng sâu trong mắt ả lại không hề có cảm xúc phẫn nộ gì.

Bạch Khải gào thét như thú dữ, mười ngón tay của gã đã chấn động không biết bao nhiêu lần trong một hơi thở, gã mạnh mẽ khống chế được lực lượng của thanh kiếm bản mệnh trong tay, cũng điên cuồng rót vào càng nhiều lực lượng trong cơ thể.

Một kiếm vừa rồi kia là gã thua, nhưng đó là lực lượng đến từ nữ chủ nhân trong Hoàng cung mà không phải là lực lượng thực sự của bản thân gã.

Chính gã dù sao cũng là Tu hành giả cường đại đâm một kiếm của lão tăng gần như vô địch kia.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết tuy rằng dùng một kiếm thắng nữ chủ nhân trong Hoàng cung, nhưng Tinh hỏa này quá lớn, cho dù là tên lão tăng kia lúc mạnh mẽ nhất cũng không thể nào toàn thân trở ra.

Không ai có thể chiến thắng gã và Trịnh Tụ liên thủ.

Đó là những gì mà Bạch Khải nghĩ.

Tất cả những người chết trước mặt gã trong đội quân này đều cho rằng như vậy.

Giống như tên phó tướng kia đã nói ngay từ đầu.

Hôm nay tất cả mọi người ở đây sẽ chết, nhưng gã ta sẽ sống sót.

Gã khống chế được lực lượng của thanh kiếm bản mệnh trong tay, sau đó vạch về phía Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Đây là một đạo kiếm ý rất mỏng.

Mỏng đến mức dường như không tồn tại, nhưng lại cho người ta cảm giác có thể cắt ra tất cả mọi thứ, thậm chí cả chốn thiên địa này.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết chậm rãi thu kiếm.

Nàng thực sự không có cách nào ngăn cản một kiếm này.

Nhưng nàng biết bản thân mình sẽ không chết bởi vì nàng quen thuộc với nó.

Lúc nàng thu kiếm, chợt có một cánh tay duỗi ra phía sau cơ thể nàng, nắm lấy thanh kiếm hung hãn lạnh lẽo này, thậm chí hiện tại Đại Hình kiếm chưa xuất thế, cho nên nó là một thanh kiếm mạnh nhất thiên hạ.

Sau đó bàn tay này không để cho thanh kiếm bản mệnh này kháng cự, thậm chí còn mang theo lực lượng bản mệnh của nàng, đâm ra phía trước một kiếm.

Cửu U Minh Vương Kiếm mang theo màu sắc thâm trầm nhất thế gian vang lên một tiếng "ông" vang vọng, cũng mang theo một đường kiếm quang cực kỳ sáng ngời, chiếu sáng một mảnh hồ băng tối tăm này.

Hô hấp của Bạch Khải đột nhiên dừng lại, Cửu U Minh Vương Kiếm là thanh kiếm hung hãn lạnh lẽo nhất thiên hạ. Tu hành giả Thất Cảnh tầm thường cũng không thể nào khống chế được lực lượng của thanh kiếm này, vận dụng sẽ bị hàn khí ăn mòn, nhưng

điều khiển gã kinh hãi nhất lúc này cũng không phải là Đinh Ninh giống như sử dụng kiếm bản mệnh của mình để điều khiển thanh kiếm này, mấu chốt nhất chính là hắn thi triển ra một đạo kiếm quang cực kỳ sáng ngời lúc này lại dễ dàng phá hủy kiếm ý trên một kiếm kia của gã.

Trước người gã lập tức có rất nhiều mảnh vỡ giống như băng kính bay lên, sau đó gã nghe được giữa hai cổ tay của mình chợt vang lên một tiếng "bộp".

Đây là xương cổ tay của gã bị gãy.

Gần như đồng thời, một tiếng "ầm" nổ vang, cơ thể gã hung hăng đâm ngược trên mặt hồ đóng băng, cày băng tuyết trượt về phía sau.

Trong tiếng ma sát sàn sạt giữa thân thể và khối băng vỡ vụn, Bạch Khải ngẩng đầu lên, máu tươi từ trong cổ họng tràn ra nhuộm đỏ khăn mặt thật dày của gã. Trong mắt gã vẫn không chút sợ hãi tử vong, bởi vì bản thân gã đã cực kỳ rõ ràng, nếu đối phương muốn mình chết đi dưới một kiếm này, vậy hiện tại gã đã mất đi tri giác.

Đinh Ninh bình tĩnh thu kiếm, đưa Cửu U Minh Vương Kiếm về trong tay Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Hắn nhìn Bạch Khải đã khảm trong mặt băng nhưng vẫn ngẩng đầu nhìn chằm chằm mình, chậm rãi nói:

- Ngươi bây giờ có lẽ sẽ có hứng thú thuật lại một chút chuyện cũ với địch nhân của mình.

- Thì ra ngươi chính là truyền nhân của Cửu Tử Tằm.

Bạch Khải đột nhiên nở nụ cười lớn,

- Một kiếm này của ta chính là kiếm ý của Vương Kinh Mộng,

nhưng ngươi lại có thể dễ dàng phá giải như vậy, cũng chỉ có một khả năng chính là còn hiểu đạo kiếm ý này hơn cả ta. Hóa ra truyền nhân Cửu Tử Tằm khiến cả Trường Lăng nghi thần nghi quỷ, sợ hãi bất an lại còn trẻ như vậy.

Đinh Ninh không đáp lại, hắn chỉ trầm mặc nhìn Bạch Khải.

Bạch Khải ngừng cười, gã trào phúng nhìn Đinh Ninh:

- Có ý nghĩa không?

Đinh Ninh nhìn gã, nói:

- Không nhất định, nhưng có thể có ý nghĩa.

- Có ý nghĩa gì?"

Bạch Khải cười lạnh,

- Khi đại quân Ba Sơn Kiếm Tràng các ngươi quá cảnh, sao có thể để ý dưới mũi tên lạc của các ngươi có thêm vài bộ thi thể?

Đinh Ninh nhíu mày,

- Thi thể vô tội?

Bạch Khải nhìn hắn, lạnh lùng nói:

- Khi Ba Sơn Kiếm Tràng các ngươi dẫn quân công thành, sẽ để ý sống chết của người dân bình thường trong thành?

Đinh Ninh có chút hiểu được, hắn hơi ngẩng đầu nhìn thi thể của những Tu hành giả trên mặt băng, hỏi:

- Toàn bộ người trong đội quân của các ngươi đều là cô nhi chiến tranh trong cuộc chiến do Ba Sơn Kiếm Tràng dẫn quân giao chiến với ba triều?

Bạch Khải cười lạnh, cũng không nói.

Đinh Ninh suy nghĩ một chút rồi không nói gì, Trưởng Tôn Thiển Tuyết thì lại không kìm được cười lạnh,

- Nếu là như thế, vậy các ngươi nên đi giết Trịnh Tụ và Nguyên Vũ, chẳng lẽ Ba Sơn Kiếm Tràng có được thiên hạ hiện tại hay sao? Nếu theo cách nói của ngươi, Ba Sơn Kiếm Tràng chẳng qua cũng bị Trịnh Tụ và Nguyên Vũ lợi dụng, thủ phạm chân chính hại các ngươi nhà tan cửa nát hẳn là hai người bọn họ, thế nhưng các ngươi lại muốn tính toán cừu hận này ở trên đầu Ba Sơn Kiếm Tràng, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy buồn cười?

- Đúng không?

Giọng nói của Bạch Khải không có bất kỳ cảm xúc nào dao động, lạnh lùng vang lên:

- Trận Trường Bình ngày xưa, quân Tần có một chi kỳ binh, vòng quanh Phần Thủy đến vùng ngoại ô Trường Bình phía sau quân Triệu để phục kích. Trên đường gặp phải một thương đội xuất phát từ Lỗ Trung, trong đó có một số Tu hành giả của nước Triệu, để tránh lộ ra tin tức, chi kỳ binh quân Tần này đã giết chết hơn ba trăm người của thương đội này để diệt khẩu. Mà bọn chúng được quân sư Lâm Chử Tửu của Vương Kinh Mộng ở Ba Sơn Kiếm Tràng lĩnh quân. (thương đội: đội buôn bán) (kỳ binh, kỳ quân: quân đội đặc biệt)

Khuôn mặt Trưởng Tôn Thiển Tuyết chợt tái nhợt.

Nàng không kìm được quay đầu nhìn về phía Đinh Ninh.

Thần sắc trên khuôn mặt Đinh Ninh lại hiển hiện vẻ cổ quái.

- Toàn bộ thương đội kia đều bị giết chết diệt khẩu?

Hắn nhìn Bạch Khải, có chút kỳ quái mà hỏi ngược lại một

câu.

- Thỉnh thoảng sẽ có chuyện ngoài ý muốn, ví dụ như xuất hiện một con cá lọt lưới.

Bạch Khải rũ mí mắt xuống, khẽ mỉa mai

- Nếu ngươi muốn nghe chuyện xưa thì đây chính là chuyện xưa của ta.

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn gã,

- Cho nên ngươi chính là con cá lọt lưới kia?

Bạch Khải không trả lời, gã cho rằng mình cũng không cần phải trả lời.

- Cho nên trong đội quân của các ngươi, ít nhiều đều có chuyện xưa như vậy?

Đinh Ninh nở nụ cười,

- Thật trùng hợp.

Lông mày Bạch Khải đột nhiên nhăn lại,

- Ngươi có ý gì?

- Thật trùng hợp là thật trùng hợp.

Đinh Ninh nhìn Bạch Khải, thong thả mà nghiêm túc nói:

- Ta hoàn toàn không biết chuyện xưa của những người khác trong đội quân các ngươi, nhưng về chuyện xưa của ngươi... Khi nhắc tới thương đội này thì thật trùng hợp ta lại biết. Ngươi cho rằng Vương Kinh Mộng hạ lệnh giết chết thương đội này để diệt khẩu?

Ánh mắt Giang Khải nhìn Đinh Ninh như nhìn kẻ ngu,

- Điều ngươi biết còn chân thực hơn so với những gì ta từng thực sự trải qua hay sao?

- Những gì ngươi đã trải qua và nhìn thấy thực ra lại không phải là chuyện xưa không chút chân thực.

Thần sắc Đinh Ninh không có bất kỳ thay đổi nào, hắn cực kỳ bình thản trình bày:

- Sự thật trong câu chuyện xưa này là Vương Kinh Mộng chỉ là hạ lệnh bao vây thương đội kia, để cho bọn họ dừng lại ở nơi đó mà thôi, sự thật chuyện này là vậy, sau khi bao vậy được đội ngũ này, Vương Kinh Mộng và những người ở Ba Sơn Kiếm Tràng suất lĩnh đội kỳ quân này, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới chiến trường. Mà người có năng lực thay đổi một ít mệnh lệnh lưu lại ở hậu phương lại là người chưa từng thực sự xuất hiện trên chiến trường.

- Là Trịnh Tụ?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết bỗng nhiên hiểu được, nàng kìm không được lên tiếng.

Thân thể Bạch Khải chấn động một cách khó hiểu, Đinh Ninh cũng không nói gì mà chỉ bình tĩnh nhìn gã.

- Sao ngươi có thể biết được chuyện năm đó.

Bạch Khải suy nghĩ một chút, sau đó nhìn Đinh Ninh, nói:

- Ngươi còn quá trẻ, cho nên càng không có tính thuyết phục.

Đinh Ninh chỉ nhẹ nhàng cười, nụ cười có chút cảm thương,

- Có sức thuyết phục hay không chỉ nằm ở sự thật, nếu ngươi nhớ được ký ức trước kia, chắc chắn cũng sẽ nhớ rõ đội quân kia

sau khi gặp phải các ngươi lúc ấy lập tức vội vàng hành quân tiếp tục lên đường. Mà một đội quân nhỏ bao vây các ngươi gần như sau khi đại bộ phận rời đi thật lâu mới động thủ. Nếu trực tiếp muốn giết thương đội này để diệt khẩu thì hoàn toàn không cần phiền toái như vậy, chỗ đại quân qua, thương đội này sẽ không còn lại thứ gì.

Bạch Khải ngồi dậy từ trong băng vụn, thân thể gã có chút run rẩy khó hiểu.

- Biết chính là biết.

Đinh Ninh nhìn gã, nói tiếp:

- Nếu ngươi nhớ mọi chuyện, có lẽ còn nhớ rõ trong đội quân lưu lại kia có thể sẽ xảy ra tranh chấp trong lúc động thủ. Bởi vì có hai người của Ba Sơn Kiếm Tràng đã chết, người ở lại nơi đó nói rằng hai người này gặp phải Tu hành giả của nước Triệu, nhưng bây giờ nghĩ lại, hai người kia chắc chắn sẽ là người sẽ phản đối cách làm của Trịnh Tụ. Hơn nữa có một chuyện ngươi chỉ sợ cũng không biết, đại đa số người trong quân lưu lại ở nơi đó vốn đều đến từ quận Giao Đông, phần lớn đều là tướng trong nhà ả.

- Quá nhiều trùng hợp sẽ không phải là trùng hợp.

Sau khi dừng một chút, hắn nhìn Bạch Khải, nói:

- Trước tiên ngươi có chút hiểu nhầm, không phải là Ba Sơn Kiếm Tràng không để ý đến sống chết của người bình thường, cách trị quân của bọn họ nghiêm khắc đến cực điểm, cố gắng hạn chế dùng kế hoặc là ám sát, phần lớn cuộc chiến đấu đều sẽ dẫn thế, đều cho song phương đánh nhau ở chỗ hoang dã, hơn trăm vạn quân đội một lần quyết thắng bại, giải quyết dứt khoát. Cho nên chuyện ngộ thương ngộ sát là điều không thể tránh khỏi, nhưng nếu muốn gom đủ một đội quân như vậy... Trong khi gom góp ra mỗi một người đều bởi vì đủ loại nguyên nhân, mà quân đội có

thù hận khắc cốt đối với Vương Kinh Mộng và Ba Sơn Kiếm Tràng trong những năm ngắn ngủi kia, cũng là thật trùng hợp.

- Cứ tính các ngươi chỉ có mấy trăm người.

Đinh Ninh cảm khái lắc đầu,

- Chiếu theo thời gian chỉ có mấy năm mà hắn(Vương Kinh Mộng) lĩnh quân, vậy trung bình mấy ngày sẽ phải làm ra một chuyện giống như thế? Cho dù là mã tặc chuyên môn cướp bóc thương đội thì cũng không thể nào đạt được tần suất này, cũng không thể làm ra được nhiều chuyện ác như thế. Người của Ba Sơn Kiếm Tràng không phải sơn tặc. (mã tặc: cướp cưỡi ngựa)

Tiếng hít thở của Bạch Khải dường như đã chấm dứt.

Trên mặt hồ này đã hoàn toàn yên tĩnh.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết cười lạnh:

- Ngay cả ta cũng có thể hiểu được, chẳng lẽ ngươi còn không rõ sao?

Giọng nói của nàng tràn ngập trào phúng, nhưng đương nhiên không phải châm chọc bản thân mình.

Nàng nói ngay cả bản thân mình nghe cũng hiểu, bởi vì thông thường nàng chỉ cân nhắc tu hành, mà không hề lãng phí sức lực để suy nghĩ vấn đề khác.

Mà hiện tại khi Đinh Ninh nói những chuyện này, dường như hoàn toàn không cần phải suy nghĩ quá nhiều.

Nàng trào phúng bổ sung một câu,

- Vu oan giá họa giả vô tội, thay đổi quân lệnh, đây chính là việc mà Trịnh Tụ am hiểu nhất.

- Rốt cuộc thì đâu mới thực sự là chuyện cũ?

Đinh Ninh không nhìn Bạch Khải nữa, chỉ xoay người lại, đi về phía một cây trụ băng dựng đứng bởi kiếm ý vì dưới mặt hồ, giọng nói của hắn nhẹ nhàng vang lên ở trong không khí lạnh như băng,

- Cái sự thực này nằm ở phán đoán của ngươi, hiện tại ta giữ lại mạng của ngươi, ngươi muốn dùng như thế nào chính là ở bản thân mình.

Q6 - Chương 44: Kiếm là tri kỷ

Đinh Ninh nhìn cây trụ băng phía trước.

Vỏ băng trên mặt hồ sâu không biết bao nhiêu trượng, nhưng theo trận chiến kịch liệt lúc trước đã khiến mặt hồ đóng băng này nứt thành vô số khối, theo nhiệt khí của hồ nước nóng phía dưới không ngừng tuôn ra, có vài khe nứt đã bắt đầu càng lúc càng lớn.

Hơn nữa một cây trụ băng này vốn hình thành do bị kiếm ý xông lên trên kích thích, khe nứt rất nhỏ phía trên không hiện tại đã ngừng lộ ra từng đoàn sương mù màu trắng, cho nên cái loại kiếm ý mỏng manh mà cường đại này lại càng ngày càng rõ ràng.

Đinh Ninh nở nụ cười cảm khái.

Hắn cảm nhận được dục vọng mãnh liệt muốn phá vỏ mà ra của thanh kiếm này.

Thanh kiếm này đã bị phong tồn quá lâu, danh kiếm như mỹ nhân, hảo kiếm tuyệt thế như thế này sao có thể cam tâm bị đóng băng trong hồ này mãi mãi, không để thế gian nhìn thấy hào quang của mình. (phong tồn: đóng kín để bảo tồn)

Thanh kiếm này vốn cũng không muốn bị vây khốn mãi mãi ở nơi đây, chỉ để trở thành bộ phận cấu thành Tẩy Kiếm trì cho một cái tông môn.

Nó vốn là thanh kiếm cực kỳ cường đại, sao có thể để ý những thanh kiếm thông thường kia, sao có thể bằng lòng phục vụ những thứ tầm thường như vậy?

Thanh kiếm này vẫn luôn chống cự, cho nên trên mảnh sông

băng này mới có thể hình thành một cây trụ băng như vậy.

- Vì sao ngươi lại biết được nhiều chuyện năm đó như vậy?

Nhưng cũng đúng lúc này, một thanh âm thê lương như dã thú gào thét chợt vang lên từ phía sau.

Đinh Ninh không quay người trở lại, chỉ bình tĩnh và trả lời cực kỳ rõ ràng:

- Vấn đề không phải là ta làm sao biết được, nhưng nó là sự thật. Vấn đề ở chỗ, bây giờ ngươi vẫn còn sống, với khả năng hiện tại của ngươi thì miễn là bản thân muốn điều tra, vậy ngươi chắc chắn sẽ biết đó là sự thật. Bây giờ ta cho ngươi cơ hội được sống, cũng chỉ cung cấp cho ngươi một sự lựa chọn, ngươi có thể chọn sẵn sàng tin vào những lời nói dối để sống tiếp, hoặc nắm lấy một cuộc sống khác.

Bạch Khải ở phía sau vẫn điên cuồng gào thét.

Không có bất cứ ai có thể nghe ra nội dung mà gã gào thét lúc này là gì.

Song Đinh Ninh lại có thể đồng cảm hiểu được cảm thụ của gã hiện tại.

Giống như năm đó.

"Ngươi chắc hẳn cũng rất may mắn, bản thân vẫn còn có cơ hội lựa chọn lần nữa."

Trong lòng hắn thầm nói ra một câu này.

Sau đó hắn vươn tay ra, nhẹ nhàng chạm vào cột băng đã che kín bởi các vết nứt ở phía trước.

Rắc rắc rắc...

Chẳng qua chỉ là một đạo khí tức nhẹ nhàng rơi vào trên trụ băng này, nhưng cũng trong tích tắc đã để cho nó phát ra vô số thanh âm vỡ vụn kinh khủng.

Đôi mắt vốn u ám mà đục ngầu của lão tăng chợt tỏa sáng.

Vô số tiếng vỡ vụn chói tai này xuyên thủng tới sâu dưới đáy hồ, sau đó thanh kiếm không biết bị cầm tù bằng phương pháp nào dưới đáy hồ đột nhiên chấn động một chút, thân kiếm chấn động cùng giãy dụa, khiến cho phía dưới mặt hồ lập tức vang lên một tiếng rống giống như sự phẫn nộ cuồng nhiệt của cự thú. (cự thú: thú có kích thước khổng lồ)

Trên mặt hồ đóng băng xuất hiện vô số ánh sáng.

Toàn bộ mặt hồ rộng lớn không biết bao nhiêu dặm lại giống như bị kiếm quang cắt thành vô số khối nhỏ bất quy tắc, ban đầu khí nóng dưới đáy hồ cũng chỉ nhẹ nhàng dâng lên, mỏng manh mà nhạt. Nhưng đúng lúc này, khí nóng màu trắng này lại giống như đài phun nước, giống như từng bức tường theo một loại khoái ý, điên cuồng vọt ra từ đáy hồ.

Hơi nước ở trên không trung nhanh chóng ngưng kết, đóng băng, biến thành phiến băng thật nhỏ rồi đánh vào trên mặt hồ này, bốp bốp rung động.

Khuôn mặt Đinh Ninh vẫn bình tĩnh như trước, nhưng trên mặt lại mang theo một loại thần sắc cổ quái.

Hắn cảm nhận được vị trí của thanh kiếm kia, nhưng đồng thời cũng cảm nhận được vô số lực lượng cường đại, như từng cái dây thừng buộc chặt con rồng, vững vàng khóa chặt thanh kiếm kia.

Từng sợi dây thừng khổng lồ này chính là lực lượng mà cường giả Linh Hư Kiếm Môn ngày xưa lưu lại, là bản mệnh nguyên khí

mà y và người tu hành thanh kiếm này kết hợp sinh ra trong thời gian dài, ngoài ra còn có lực lượng từ pháp trận mà y bố trí.

Loại lực lượng này cực kỳ cường đại, thậm chí đã vượt qua Thất Cảnh.

Nhưng mà lúc này, Đinh Ninh lại chỉ duy trì tư thế đưa tay.

Cả cây trụ băng kia đã hoàn toàn vỡ vụn, theo khí nóng dưới đáy hồ dâng lên như đài phun nước, mảnh băng vỡ vụn phân tán như hoa trước tiên, sau đó bay lên không trung.

Một mảnh băng cắt qua lòng bàn tay hắn.

Đinh Ninh không hề kháng cự, mặc cho mảng băng mỏng này cắt đứt da thịt trong lòng bàn tay hắn.

Không có máu tươi chảy ra, nhưng lại có một vài luồng chảy trắng xám tuôn ra, như có vô số tằm nhỏ chất đống đang nhỏ xuống trên mặt băng phía trước người hắn.

Vô số tiếng xào xạc vang lên.

Những con tằm nhỏ này dùng tốc độ khó có thể tưởng tượng được xông đến nơi thanh kiếm bị trói chặt dưới đáy hồ, sau đó tụ tập trên một cái dây thừng khổng lồ buộc chặt thanh kiếm này, sa đó giống như dâu tằm ăn lá, đã cắn đứt sợi dây thừng này chỉ trong nháy mắt!

Chẳng qua là chặt đứt rất nhiều cỗ lực lượng, song Đinh Ninh lại chỉ nhẹ giọng nói một tiếng,

- Hiện tại phải xem ngươi rồi.

Theo hắn giống như lên tiếng đối thoại cùng thanh kiếm này, một đạo kiếm ý tuôn ra từ đầu ngón tay hắn, dọc theo con đường mà những con tằm nhỏ này đã đi qua, rơi vào bên trên thanh kiếm

kia.

Đây là một chiêu kiếm ngút trời nhưng lại cực kỳ đơn giản.

Là kiếm ý đơn giản nhất trong điều khiển phi kiếm, ý nghĩa cũng chỉ đơn giả là muốn cho kiếm bay lên bầu trời.

Song khi đạo kiếm ý đơn giản này rơi vào thanh kiếm kia, nó lại giống như hoàn toàn sống lại.

Tất cả những dây thừng khổng lồ còn lại dưới đáy hồ hoàn toàn đứt đoạn trong tích tắc này.

Một tiếng "ầm ầm" nổ lớn, có rất nhiều khối băng khổng lồ như phòng ốc bay lên không trung trên mặt hồ đóng băng, giống như bên dưới đáy hồ có rất nhiều con bạch tuộc khổng lồ đang đau đớn đánh lên vậy.

Thanh kiếm này bay ngược lên trên.

Một đạo kiếm ý vô cùng cường đại theo đó bị phóng thích, khiến cho tất cả thú dữ chỉ có trong truyền thuyết ẩn núp bên trong sông băng và cánh đồng băng xa xa đều cảm thấy sợ hãi.

Phía trước Đinh Ninh xuất hiện một cái vực sâu hình tròn, sau đó lại tựa như mặt trời mọc.

Vô số hào quang sáng ngời vượt qua tốc độ khí nóng phun trào, như một vầng mặt trời chói tai bốc lên từ trong vực sâu.

Lúc đạo kiếm ý vô cùng cường đại này vận hành lại cực kỳ chậm chạp, tựa như có người chậm rãi đi lên rút kiếm, nhưng thứ xuất hiện trong ánh sáng rực rỡ trước tiên lại không phải là chuôi kiếm, mà là mũi kiếm.

Ánh mắt Trưởng Tôn Thiển Tuyết nheo lại.

Cũng không phải bởi vì kiếm quang này cực kỳ chói mắt, mà

bởi vì Cửu U Minh Vương Kiếm ở chỗ sâu trong khí hải bên trong cơ thể nàng cũng không ngừng chấn động, cảm nhận được áp bách thật lớn.

Trước đây thật lâu, Vương Kinh Mộng và những người ở Ba Sơn Kiếm Tràng đã phán đoán chính xác.

Thanh Đại Hình kiếm trong truyền thuyết của Linh Hư Kiếm Môn thực sự là một kiếm kinh người nhất thiên hạ, là hảo kiếm tuyệt thế thậm chí có thể áp chế cả Cửu U Minh Vương Kiếm.

Chỉ là kiểu chế tác của thanh kiếm này rất kỳ lạ.

Phần thân của thanh kiếm này rộng hơn so với những thanh kiếm thông thường, hơn nữa chiều dài có vẻ cũng ngắn hơn một chút so với loại kia.

Mà màu sắc của nó cũng chỉ là sự pha tạp giữa màu xanh bình thường và màu gỉ sét của sắt, hơn nữa không thấy bất kỳ phù văn rõ ràng nào, trên thân kiếm chỉ có những loại hoa văn chồng chất cực kỳ tự nhiên được lưu lại trong quá trình rèn đúc và tôi luyện.

Ở trong ánh sáng chói mắt, bản thân thanh kiếm này lại đơn giản đến cực điểm.

Đơn giản tới mức tựa như một thanh xích sắt dày cộp chưa còn đánh xong, một cái phôi kiếm còn chưa được hoàn thiện.

Đinh Ninh lại nở nụ cười cảm khái.

Đây là thanh kiếm mà hắn đã chờ đợi thật lâu, thậm chí thực sự có thể dùng cả đời để hình dung.

Hắn cũng không làm ra bất kỳ động tác dư thừa nào, chỉ là hoàn toàn buông tâm ý, cảm xúc của bản thân lúc này mà không hề có chút giữ lại, khiến cho thanh kiếm kia có thể cảm nhân được.

Tất cả các âm thanh dưới đáy hồ chợt biến mất.

Khối băng khổng lồ bị lực lượng cường đại chấn động đang dồn dập rơi xuống, khắp nơi đều là tiếng va chạm rung động lòng người.

Nhưng thế giới của bốn người trên mặt hồ lúc này dường như đã hoàn toàn yên tĩnh lại.

Thanh kiếm này đã tránh thoát trói buộc từ đáy hồ rơi vào trong tay Đinh Ninh một cách cực kỳ tự nhiên.

Hắn đưa tay cầm phần chuôi của thanh kiếm này.

Hô hấp của lão tăng dừng lại, y ra vẻ khó có thể tin nhìn tình cảnh như vậy.

Chỉ có Tu hành giả cấp bậc như y mới có thể cảm nhận rõ ràng được việc thoát khỏi sự trói buộc của tên cường giả Linh Hư Kiếm Môn kia, đồng thời cắt bỏ nguyên khí bản mệnh mà tên kia lưu lại là chuyện khó khăn cỡ nào, cho dù bản thân y cũng khó có thể làm được trong thời gian ngắn.

- Kiếm là bằng hữu, là tri kỷ.

Đinh Ninh biết y cảm thấy khó hiểu, cho nên hắn chậm rãi xoay người lại, nhìn y rồi nói:

- Chỉ có để cho nó có sinh mệnh, chỉ khi có sinh mệnh thì song phương mới có thể thuận theo tâm ý, mới có thể thực sự đạt được trợ lực lớn nhất, kiếm ý chỉ là muốn ý của kiếm và ý của bản thân Tu hành giả cùng hướng về một chỗ thì mới có thể phát huy được uy lực mạnh nhất. (tâm ý: ý thích bản thân)

Q6 - Chương 45: Còn sống

Đây là kiếm lý. (lý luận về kiếm)

Thế nhưng có nhiều đạo lý rất dễ hiểu, song lại khó có thể thực hiện.

Lão tăng nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó hỏi:

- Sao có thể làm được?

Đinh Ninh nhìn y nói:

- Có lòng chân thành.

Lão tăng trầm tư một lát, sau đó khẽ gật đầu nói:

- Giống như vạn vật trong thiên địa đều có diện mạo thật sự, Tu hành giả cũng có bản tâm nhân thuần nhất.

Đinh Ninh khẽ gật đầu, ánh mắt rơi vào trên thanh kiếm trong tay.

Thanh kiếm này hiện tại đang bắt đầu hô hấp tự do, nguyên khí trong bốn phía thiên địa bị thanh kiếm này lôi cuốn tới, thỏa thích tràn vào bên trong thân kiếm.

Đây đích thật là một thanh kiếm đủ để cường đại đến mức thống lĩnh vạn kiếm trong thiên hạ - Hình thiên hạ.

Cửu U Minh Vương Kiếm trong cơ thể Trưởng Tôn Thiển Tuyết lại chấn động không chịu nổi, giống như cảm nhận được nguy hiểm trí mạng, song ánh mắt Trưởng Tôn Thiển Tuyết lúc này lại không rơi vào thanh kiếm kia, ánh mắt của nàng rơi về

phía mặt hồ băng tan vỡ đang có khí nóng phun trào kia.

Một cái bóng người đang tập tễnh rời đi, giống như đập vỡ tường, gian nan xuyên qua từng tầng khí nóng màu trắng.

- Hắn bị thương rất nặng.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn bóng dáng của Bạch Khải, không kìm được nhíu mày nói.

- Tu hành giả như hắn đã có thể thống lĩnh một đội quân như vậy, nếu hắn đã lựa chọn sống sót, chắc chắn sẽ không chết ở chỗ này.

Đinh Ninh nhìn thoáng qua nàng, nói.

Sau đó có một đạo khí tức bản mệnh nhàn nhạt từ trong lòng bàn tay hắn quấn quanh thanh Đại Hình kiếm nắm trong tay.

Đạo khí tức bản mệnh này mang theo một tia cảm thương.

Nếu như ở rất nhiều năm trước, ngay lúc Ba Sơn Kiếm Tràng lớn mạnh mà Vương Kinh Mộng có thể chiếm được thanh kiếm này, thì dù sau đó Trường Lăng có biến đổi, lúc đó kết quả cũng sẽ trở nên khác biệt.

Thanh kiếm này bị đóng băng dưới đáy hồ nơi đây, đã chờ đợi được thấy ánh mặt trời rất nhiều năm.

Tương tự như vậy, Đinh Ninh cũng đã chờ đợi rất nhiều năm để tìm kiếm ra một thanh kiếm bản mệnh như vậy.

Thanh Đại Hình kiếm này dường như cảm nhận rõ ràng được cảm xúc cảm thương trong cỗ khí tức bản mệnh kia, nó cũng bắt đầu tỏa ra một cỗ khí tức.

Cỗ khí tức này chính là hiểu nhau, gần nhau.

Cỗ khí tức trang trọng kiên cố như bàn thạch này tựa như một mặt thuẫn dày nở rộ khí tức trước người quân sĩ tầm thường trên chiến trường khi đối mặt với mưa tên.

Lão tăng cúi đầu, ở trong lòng tiếp tục tán thưởng một tiếng.

Đây chính là sự tiếp nhận của vật bản mệnh, trong thế giới của người tu hành còn được gọi là nhận chủ.

Đối với người tu hành bình thường mà nói, quá trình này chỉ sợ phải mất rất nhiều năm.

Song Đinh Ninh chỉ cần trong nháy mắt.

Tinh hỏa màu trắng vẫn đang cuộn ngược lên bầu trời.

Trịnh Tụ ở trong Hoàng cung u lãnh và tăm tối của Trường Lăng chậm rãi ngẩng đầu lên, lau sạch một vết máu trên khóe miệng trắng nõn.

Ở trong thức hải của ả, khí tức của một thanh kiếm mà vô số Tu hành giả đỉnh cao của Trường Lăng đều từng nghĩ tới rốt cục biến mất hoàn toàn.

Ba Sơn Kiếm Tràng muốn có được thanh kiếm kia.

Vương Kinh Mộng muốn có được thanh kiếm kia.

Nguyên Vũ cũng muốn có được thanh kiếm kia.

Toàn bộ quận Giao Đông và ả cũng đều muốn có được nó.

Song hiện tại ả biết thanh kiếm kia cuối cùng đã bị người luyện thành kiếm bản mệnh.

Ả biết Cửu Tử Tằm từng ẩn núp ở Trường Lăng, đến giờ phút này rốt cục đã cường đại lên.

Có rất nhiều ngôi sao bên trong tinh không.

Trong thế giới của người tu hành cũng có vô số Tu hành giả, mỗi một thời khắc cũng đều có người luyện hóa hoặc tinh tu vật bản mệnh. (tinh tu: tu luyện đến tinh hoa)

Trong hang động mà lão tăng khổ tu lúc trước, Lệ Tây Tinh ngồi xếp bằng trên giường của y.

Trước người gã có một cái vầng sáng màu vàng óng, không ngừng biến ảo các loại hình kiếm.

Song cho dù biến thành bất kỳ loại hình kiếm thức nào, dường như lại không thể nào chịu đựng được kiếm ý của gã, hoặc có thể nói, gã hoặc là thanh kiếm bổn mạng này đều còn thiếu mấy phần hỏa hầu.

.....

Những sông băng vốn muôn đời không đổi ở biên giới Đông Hồ này, nhưng theo thời gian trôi qua, hàn ý trong thành Trường Lăng lại đang dần dần giảm xuống.

Sự khác biệt thực sự giữa một người đàn ông khôn ngoan và một kẻ ngốc cũng chỉ là ở thời gian, chỉ ở trước và sau khi chuyện xảy ra.

Mùa đông lạnh lẽo sắp biến mất, mùa xuân lạnh lẽo đang đến gần.

Trước khi vào đông, rất ít người phát hiện ý định xuân đến đánh Sở của vương triều Đại Tần, nhưng đến lúc này, không khí trong thành Trường Lăng càng ngày càng ngưng trọng, ngay cả phàm phu tục tử trong phố phường cũng đã bắt đầu cảm nhận được khí tức quen thuộc của một ít quân đội và quân lương được liên tiếp điều động.

Khí tức quen thuộc này đến từ trước khi Nguyên Vũ đăng cơ, khi vương triều Đại Tần diệt ba nước Hàn Triệu Ngụy.

Hai chiếc xe ngựa dừng lại bên trên một chiếc cầu gãy.

Cây cầu gãy này nằm ở phía sau của một con hẻm ở Trường Lăng, trên đó tuyết đọng còn chưa tan.

Trong hai chiếc xe ngựa này có một chiếc đến từ Thần Đô Giám, một chiếc đến từ Giám Thiên Ty, mà người ngồi trong xe ngựa chính là Trần Giám Thủ và Dạ Ty Thủ.

Gần như trong mắt tất cả mọi người ở Trường Lăng, đây là hai người tuyệt đối đối lập, thậm chí chức vị của bọn họ có chút giống nhau, đều là giám sát, tranh phong đối chọi.

Có vô số phương pháp nếu muốn tránh đi một người, chỉ có hai người này mới biết được vì sao bọn họ khó có thể gặp nhau.

- Tại sao ngươi không đi?

Trong xe ngựa của Thần Đô Giám, Trần Giám Thủ mặc một bộ quan bào màu đỏ thẫm mới toanh nhưng vẫn có chút chán chường cô đơn như trước, ánh mắt chỉ nhìn thẳng rèm xe phía trước, chậm rãi hỏi.

Xe ngựa Dạ Sách Lãnh đi ra từ ngõ hẻm một con đường khác, tới song song với xe ngựa của Giám Thiên Tư, nàng có chút không vui nhíu mày,

- Nếu như chỉ hỏi vấn đề đã từng hỏi, vậy thì không cần phải cố ý gặp ta ở chỗ này.

- Ngươi không thích nơi này, ta cũng hoàn toàn giống vậy. Ta đã muốn rời đi từ nhiều năm trước, thế nhưng ngươi vẫn còn ở lại.

Trong xe ánh sáng ảm đạm, thế nhưng sâu trong con ngươi Trần Giám Thủ lại dấy lên chút hào quang khác biệt,

- Ta hy vọng ngươi có thể đi, sau đó ta sẽ đồng hành cùng ngươi.

Dạ Sách Lãnh trầm mặc một lát.

Sau đó nàng ngẩng đầu, nhìn xe ngựa ở bên cạnh, nói:

- Có vài thứ nếu nói rõ ràng lại giống như một lớp vải, một khi vạch trần thì sẽ không có ý nghĩa, có lẽ cũng có nghĩa là chấm dứt hoàn toàn.

Trần Giám Thủ chậm rãi ngẩng đầu lên.

Gã quay đầu nhìn toa xe của Dạ Sách Lãnh.

Chỉ là thời gian một cái hô hấp ngắn ngủi này, ánh mắt của gã dường như lại xuyên thấu ngàn vạn tầng rèm, xuyên thấu qua thời gian thật lâu.

- Ta biết.

Gã chậm rãi gật đầu, nói:

- Nhưng vấn đề mà ta hỏi lần này lại khác biệt hoàn toàn với trước kia... Bởi vì quận Giao Đông có ba người.

Dạ Sách Lãnh hơi ngẩn ra.

Quận Giao Đông nắm trong tay vùng ven biển của vương triều Đại Tần, cũng là quận có diện tích lớn nhất vương triều này, thế lực to lớn, thậm chí càng giống một nước phụ thuộc hơn so với Nguyệt Thị, mà không phải một quận trực thuộc, cho nên mới nuôi dưỡng được nữ tử khủng bố như Trịnh Tụ.

Một năm có không biết bao nhiêu người qua lại giữa quận

Giao Đông và Trường quận, nhưng nếu gã đã dùng ngữ khí như vậy nói tới ba người, vậy bọn họ sẽ rất khác biệt với những người bình thường của quận Giao Đông.

- Người nào?

Nàng nhíu mày, hỏi.

- Ba người đủ để điều động toàn bộ quận Giao Đông giống như bà ta. Người của quận Giao Đông luôn luôn thần bí, nhất là người trong nhà bà ta, những năm gần đây, người trong nhà bà ta ở quận Giao Đông có thể thực sự tiến vào Trường Lăng cũng chỉ có một mình ả, cho nên ta cũng không thể nào biết được thân phận của ba người này. Nếu nhất định phải dùng ngôn ngữ để hình dung, vậy ba người này đều là người trong nhà, cũng là hạng trưởng bối trong nhà ả.

Trần Giám Thủ cách hai tầng rèm xe nhìn nàng, chậm rãi nói,

- Chắc hẳn ngươi cũng hiểu rõ, trong nhà ả không hề hài lòng đối với biểu hiện của ả sau khi Cửu Tử Tằm xuất hiện, cho nên nếu là trưởng bối trong nhà thì sẽ có thể hoàn toàn không làm theo ý muốn của ả.

Dạ Sách Lãnh dễ dàng hiểu được ý hàm chứa trong những lời này.

Nàng trầm mặc một lát, sau đó nói:

- Ái mộ là cảm xúc rất khó dùng ngôn ngữ để hình dung, những người ở Trường Lăng suy đoán ta không thích nơi này, lại nhất định phải ở lại Trường Lăng, chính là vì cho rằng ta ái mộ Vương Kinh Mộng, cũng chính là người dạy kiếm kỹ cho ta xưa kia. Nhưng so sánh với cừu hận, cảm xúc ái mộ như vậy chỉ có thể xếp ở thứ hai. Trong số những người đã chết ở Trường Lăng ngày xưa, có nhiều người là bạn của ta. Và cũng có một số người ban

đầu là bằng hữu của ta nhưng lại tiến hành phản bội những người bạn kia. Đây mới là nguyên nhân lớn nhất khiến ta muốn ở lại nơi này. (kiếm kỹ: kỹ thuật sử dụng kiếm)

- Muốn báo một chút mối thù, muốn nhìn một số người chết đi, cảm thấy ta hữu dụng khi ở lại Trường Lăng. Đây mới là lý do quan trọng nhất khiến ta lưu lại nơi này.

Dạ Sách Lãnh đột nhiên nở nụ cười, nhìn Trần Giám Thủ nở nụ cười ở phía sau rèm xe đối diện,

- Ta nhận lời ngươi, nếu đợi đến khi cừu hận này biến mất mà ngươi vẫn còn sống thật tốt, ta sẽ theo ngươi rời khỏi Trường Lăng. Ta có thể dẫn ngươi đi ngắm phong cảnh hải ngoại, những đảo Tiên trong truyền thuyết kia, cảnh tượng kiều diễm kia thực sự đẹp hơn rất nhiều so với nơi ngang dọc như Trường Lăng này... Vì vậy ngươi phải hứa với ta, ít nhất ngươi phải đảm bảo rằng mình có thể sống.

Sau khi nói xong những lời này, xe ngựa của nàng chuyển động, chầm chậm rời đi.

Nàng không cần nghe câu trả lời của đối phương.

Trần Giám Thủ cũng không trả lời.

- Rất khó đấy.

Gã khẽ nói một câu, sau đó cúi đầu xuống.

Nhưng bên trong lời nói này lại có chút hân hoan, lộ ra như gã vẫn có chút trẻ tuổi.

Q6 - Chương 46: Giết người

Thời gian trôi qua, mùa xuân còn chưa đến, nhưng Trường Lăng lại có một trận mưa.

Mưa mùa đông không thể so với mưa mùa xuân, thường thường làm cho người ta chán ghét.

Huống chi đối với đại đa số Tu hành giả mà nói, mưa và nước mang ý nghĩa là âm nhu, ở Trường Lăng cũng chỉ có một số ít người tu hành, ví dụ như Dạ Sách Lãnh thì mới có khí tức bản mệnh hợp với thủy ý này.

Mưa có thể tạo thành một ít tác dụng ngăn cách đối với nhận biết của Tu hành giả, đồng thời cũng có thể che dấu rất nhiều khí tức.

Vì vậy trong thế giới của người tu hành, rất nhiều sự kiện lớn thường xảy ra với sự xuất hiện của mưa to.

Hoàng Chân Vệ đứng dưới mái hiên tránh mưa tầng cao nhất của một tòa vọng lâu, trầm mặc nhìn một người Tu hành giả áo bào vàng đi vào Hoàng cung.

Đây là người đến từ quận Giao Đông.

Từ khi Nguyên Vũ đăng cơ, Trịnh Tụ chính thức trở thành nữ chủ nhân của toàn bộ vương triều Đại Tần, màu sắc vàng vọt của loại áo choàng gần giống bùn đất khô ráo này đã trở thành biểu tượng đặc biệt của sứ giả quận Giao Đông.

Có lẽ vì một ít đặc quyền, hoặc muốn biểu hiện địa vị không giống người thường, những sứ giả quận Giao Đông này cũng

không hề che dấu thân phận của mình, khi tiến vào Trường Lăng thì chắc chắn sẽ mặc loại áo bào vàng như vậy.

Mà trong mắt rất nhiều lão nhân ở Trường Lăng, đây thậm chí là sự sỉ nhục trần trụi của quận Giao Đông đối với cựu quý tộc quyền quý nơi đây.

Quận Giao Đông sớm đã có ý nghĩa chiến lược đối với toàn bộ vương triều Đại Tần, thế nhưng cũng chỉ có thể cung cấp cảng phong phú hải sản để bổ sung lương thảo cho quân đội, cho dù bằng vào thuyền đánh cá và buôn bán một số Linh dược khan hiếm ở hải ngoại đã để cho bọn họ đã tích lũy được tài phú khổng lồ, nhưng trong mắt quyền quý của Trường Lăng ngày xưa, người của quận Giao Đông cũng chỉ là nhà quê và ngư dân, cao quý hơn thì cũng chỉ là hạng người tiểu thương.

Nhưng cho đến bây giờ, toàn bộ vương triều Đại Tần, thậm chí là cả thiên hạ đều đã nhận ra sự cường đại và đáng sợ của bọn họ.

Chuyện này đáng sợ ở chỗ, đại đa số tài phú khổng lồ của quận Giao Đông đều dùng cho phương diện bố trí tai mắt.

Bọn họ có được nguồn tin tức cực kỳ khủng khiếp.

Rất nhiều chuyện bí ẩn có thể gạt được Thần Đô Giám và Giám Thiên Ty, nhưng lại không thể gạt được quận Giao Đông.

Ngoài ra, những Tu hành giả sẵn sàng chết vì Trịnh Tụ và quận Giao Đông thường đến từ bên ngoài nơi này.

Nhất là "trong nhà" của Trịnh Tụ, nơi bồi dưỡng ra loại Tu hành giả quý tộc Trịnh thị của như nàng, rốt cuộc bên trong có loại Tu hành giả nào tồn tại thì người bên ngoài lại gần như hoàn toàn không biết gì cả.

Chính vì nằm ở vùng sâu vùng xa, nơi đây chỉ là khu vực nông thôn trong mắt người Trường Lăng, cho nên từ khi quý tộc Trịnh

thị nắm giữ quận Giao Đông đến nay, chưa bao giờ có chiến hỏa nào có thể bùng lên ở nơi này.

Ngay cả Tu hành giả áo bào vàng Triệu Cao đi theo Trịnh Tụ đến Trường Lăng lúc trước, được tận mắt chứng kiến nàng từ một thiếu nữ nông thôn trở thành nữ chủ nhân của vương triều Đại Tần, thế nhưng vẫn không biết rốt cuộc trong nhà quý tộc Trịnh thị có người như thế nào hay có bao nhiêu người.

Mặc dù năm đó để vây giết Vương Kinh Mộng, tiêu diệt Ba Sơn Kiếm Tràng, Trịnh Tụ đã điều động vô số lực lượng của quận Giao Đông, nhưng lại không hề có Tu hành giả đến từ bên trong quý tộc Trịnh thị chính thức lộ diện và ra tay.

Cho nên mấy năm nay, trong nhà môn phiệt Trịnh thị quận Giao Đông vẫn thần bí như cũ.

Người ra ngoài lịch duyệt đều là một ít đệ tử ngoại môn của quý tộc Trịnh thị, thậm chí có rất ít người thuộc huyết thống họ Trịnh xuất hiện.

Song tên Tu hành giả áo bào vàng ngày hôm nay này lại cho Hoàng Chân Vệ một loại cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Đầu tiên, tuổi tác của Tu hành giả áo bào vàng này quá lớn.

Tên Tu hành giả áo bào vàng này ít nhất đã năm sáu mươi tuổi, vượt qua cả một thế hệ so với sứ giả áo bào vàng của quận Giao Đông lúc trước.

Tiếp theo gã không nhìn ra rốt cuộc tu vi của Tu hành giả áo bào vàng này mạnh bao nhiêu.

Khí tức trên người Tu hành giả áo bào vàng này đã ẩn nấp hoàn mỹ trong mưa, mặc dù không có khả năng đến Bát Cảnh, thế nhưng Hoàng Chân Vệ có một loại trực giác rất mãnh liệt, khiến hắn ý thức được nếu mình đối địch với lão thì chỉ sợ sẽ bị giết

chết.

Đối với loại Tu hành giả cấp bậc như Hoàng Chân Vệ mà nói, trực giác mãnh liệt có ý nghĩa là chắc chắn như vậy.

Cho nên tên Tu hành giả áo bào vàng này nhất định là người "trong nhà" của môn phiệt Trịnh thị.

.....

Nam tử áo bào vàng có hai bên tóc mai đã điểm trắng, dáng người trung bình, diện mạo nhìn qua hơn năm mươi tuổi này tiến vào Hoàng thành, sau đó tiến hành thông báo theo quy củ, rồi đi thẳng đến trước thư phòng của Hoàng hậu.

Hoàng hậu Trịnh Tụ đã ở cửa thư phòng chờ lão đến.

- Đại bá.

Khi nam tử áo bào vàng này xuất hiện trước mặt, nàng gật đầu làm lễ, chào hỏi một tiếng, sau đó lại mặt không chút thay đổi nói:

- Ngài không nên đến.

Bộ dạng của nam tử này rất bình thường, cũng không hề mang theo bất kỳ khí thế của đại nhân vật nào, song lão lại mỉm cười khi nghe được những lời này của Trịnh Tụ.

Nụ cười của lão cực kỳ quyến rũ.

Khi còn trẻ, chỉ cần nụ cười như vậy đã có thể dễ dàng mê hoặc một số thiếu nữ.

Song khi đối mặt với Trịnh Tụ lại lộ ra nụ cười như vậy, cũng khiến cho lão không hiểu sao tràn ngập một loại khí thế uy nghiêm cùng cường đại.

Lão mỉm cười và hỏi lại:

- Tại sao ta không nên đến?

- Ngài đến, đã lộ ra căn cơ của quận Giao Đông.

Trịnh Tụ nhìn lão, lạnh lùng nói:

- Chính là lộ ra thế yếu cho người khác.

- Yếu thế và thấp kém?

Nụ cười của nam tử áo bào vàng này càng thêm đậm, lão thậm chí có chút đồng tình nhìn Trịnh Tụ, dùng ánh mắt của trưởng bối nhìn ánh mắt tiểu bối,

- Nếu không phải trong nhà cực kỳ thất vọng đối với ngươi, cảm thấy chỉ sợ ngươi sẽ làm đến mức không thể thu tay lại, nếu không ta cần gì phải đến?

Trịnh Tụ lạnh nhạt nhìn lão một cái,

- Thất vọng?

Nam tử áo bào vàng bình thản và cảm thán nhìn nàng:

- Trong những năm gần đây, ngươi đã không quan tâm đến ý kiến trong nhà, thậm chí vẫn còn luôn đe dọa chúng ta. Nhưng trong nhà lúc trước càng ngày càng theo ý ngươi, cũng không phải là do sợ sự uy hiếp của ngươi, mà bởi vì đối với tương lai của vương triều Đại Tần mà nói, địa vị của quận Giao Đông càng ngày càng không vững chắc... Sau khi biến pháp, lương thảo, thậm chí thịt của vương triều Đại Tần cũng không còn quá khan hiếm, cho nên địa vị của quận Giao Đông ta vốn là nơi cung cấp thịt không thể thiếu nhất của vương triều Đại Tần đang dần biến mất, chỗ dựa của quân đội đối với chúng ta cũng càng ngày càng nhỏ. Cho nên theo một ý nghĩa nào đó mà nói, căn cơ của chúng ta đang biến mất, mà ngươi chính là tương lai của quận Giao Đông chúng ta.

Nam tử áo bào vàng này nói đến đây lại mỉm cười thêm lần nữa, nhưng trong nụ cười đã mang theo cảm khái và khẩn thiết chân thành,

- Trước đó trong nhà đã nghe theo ý của ngươi, cũng không phải e ngại bất cứ người bên ngoài nào, mà bởi vì ngươi rất hoàn mỹ. Công bằng mà nói, ngươi là thiên tài hoàn mỹ nhất của quận Giao Đông mấy trăm năm qua. Tất cả biểu hiện của ngươi trước đó đều rất hoàn mỹ, nhưng hai năm này lại không giống, càng ngày càng nhiều biến cố do ngươi tạo thành, bên cạnh ngươi cũng có quá nhiều người chết. Nhưng chuyện này vẫn không phải là điều khiến trong nhà thực sự lo lắng, bọn họ thực sự lo lắng là ý định mùa xuân động binh của ngươi... Ngươi đánh cược quá lớn, rất dễ dàng kéo theo toàn bộ quận Giao Đông vào trong ván cờ này.

Gương mặt Trịnh Tụ vẫn không hề có chút cảm xúc, trên làn da trắng nõn của nàng nở rộ ánh sứ mỹ lệ:

- Cho nên trong nhà không có bất cứ lòng tin nào đối với ta?

Nam tử áo bào vàng này vẫn không trực tiếp trả lời câu hỏi của nàng, chỉ lắc đầu rồi nói:

- Không phải vấn đề về lòng tin, nhưng trong nhà cảm thấy ngươi cũng nên hiểu rõ bản thân và người trong nhà là một. Ngươi nên hiểu rằng cả hai đều đang hướng tới tương lai của vương triều Đại Tần, mà không phải là ngươi đi về phía trước, trong nhà lại trở thành quân cờ của ngươi.

Trịnh Tụ nhìn lão một cái, còn chưa kịp nói chuyện, nam tử áo bào vàng này đã không còn nhìn nàng nữa, lão xoay người qua, nhìn bầu trời phía trên đường phố Trường Lăng xa xa, khẽ nói:

- Ta nhớ rõ con trai Lệ Hầu tên là Lệ Tây Tinh, khi còn bé hắn đã từng dìm chết một con chó... Cho nên ngươi cũng đừng quên,

khi mình còn bé cũng đã từng làm ra hành động như vậy.

Trịnh Tụ hơi ngẩng đầu lên, đôi lông mày hoàn mỹ nhíu lại.

Đột nhiên nàng nở nụ cười hiếm hoi, đồng thời cũng cực kỳ lãnh khốc.

- Từ khi còn nhỏ, bất cứ thứ gì ta thực sự yêu thích đều sẽ bị trong nhà tước đoạt, con chó yêu thích bị giết chết, bạn thân cùng nhau học tập tu hành được sắp xếp huấn luyện thành thích khách đánh giết, cuối cùng chết trên tay ta..... Tất cả nhưng thứ có thể là cho ta phân tâm khi tu hành, có thể hình thành vướng bận cho ta đều sẽ bị trong nhà diệt trừ.

Nàng chậm rãi nói:

- Không có chuyện tâm thần không tập trung, không có bất cứ thứ gì có thể ảnh hưởng đến ta thì sẽ không có nhược điểm, cho nên ngay cả Vương Kinh Mộng cũng đã chết trong tay ta. Trong nhà để cho ngài đến đây và nói với ta những lời này, vậy họ và kể cả bản thân ngài đã thực sự suy nghĩ rõ ràng?

- Có lẽ ngươi không có nhược điểm ở trước khi giết chết hắn, nhưng hiện tại lại khác, vị trí và dã tâm của ngươi cũng chính là nhược điểm lớn nhất của ngươi. Trừ phi ngươi cam tâm đứng dưới Nguyên Vũ.

Nam tử áo bào màu vàng cảm khái nhìn nàng, lắc đầu,

- Chỉ tiếc ta quá hiểu ngươi, cho nên trừ phi ngươi để cho trong nhà có lòng tin với ngươi thêm một lần nữa, trong khoảng thời gian kế tiếp, ta sẽ đại diện cho ý của trong nhà mà làm việc.

Trịnh Tụ trầm mặc một lát, sau đó nàng nhìn bóng lưng nam tử áo bào vàng này, hỏi:

- Nếu đã như vậy, ít nhất các vị cũng nên nói cho ta biết tiếp

theo các vị muốn làm gì.

- Giết người.

Câu trả lời của nam tử áo bào vàng cực kỳ đơn giản, cười đến mức lộ hàm răng trắng như tuyết.

- Thân Huyền, Phan Nhược Diệp.

Lão hơi quay đầu nhìn thoáng qua Trịnh Tụ, sau đó nói:

- Còn có một người do ta tới giải quyết, nhưng ta vẫn còn chưa nghĩ kỹ.

Q6 - Chương 47: Sản nghiệp

Trịnh Tụ không nói gì nữa, nàng xoay người đi vào thư phòng của mình.

Nam tử áo bào vàng đang dạo bước trên lối đi ngoài thư phòng lại rất hài lòng.

Có một số lời nếu nói quá rõ ràng thì sẽ không có ý nghĩa, mấy năm nay Trịnh Tụ không quá coi trọng ý kiến trong nhà ở quận Giao Đông, cũng vẫn còn ẩn chứa ý uy hiếp giống như lão nói. Song điều khác biệt với lời nói của lão quận Giao Đông vẫn không thể đáp lại và phản kích mạnh mẽ đối với uy hiếp của Trịnh Tụ.

Trịnh Tụ có thể rời khỏi quận Giao Đông, rời khỏi nơi này thì nàng vẫn là Hoàng hậu của vương triều Đại Tần, song quận Giao Đông lại không thể rời khỏi Trịnh Tụ, rời khỏi nàng, bọn họ sẽ chẳng còn thứ gì cả.

Mặc dù có được một ít Tu hành giả thần bí mà cường đại, nhưng trong suy nghĩ của mọi người, thậm chí những thứ này còn không quan trọng bằng Linh Hư Kiếm Môn và Mân Sơn Kiếm Tông.

Hơn nữa sau khi thu phục quận Dương Sơn, Lộc Sơn hội minh, quận Giao Đông trong mắt người ngoài giống như một chiếc chiến xa huy hoàng vạn trượng, thanh thế to lớn đã đạt tới đỉnh điểm, nhưng theo suy nghĩ của bọn họ thì chiếc chiến xa này đang chạy ở rìa vách núi, mặc dù cường đại nhưng lại quá mức nặng nề, hơn nữa không cách nào ngăn cản nó chậm rãi trượt xuống vực sâu.

Bởi vì không thể từ bỏ thì chỉ có chờ đợi.

Chờ đợi là đáng giá.

Ít nhất người quận Giao Đông xem ra, theo những người bên cạnh Trịnh Tụ chết đi, nàng gần như đã không còn người có thể dùng, cũng chính là thời điểm nàng yếu nhất từ khi trở thành Hoàng hậu tới nay. Mặc dù cuộc đối thoại ngày hôm nay không làm cho người vui vẻ, nhưng Trịnh Tụ vẫn không thể nào áp dụng cách phản kháng kịch liệt, mà chỉ có thể bị ép thuận theo.

Mà cuộc chiến đánh Sở vào mùa xuân lại cực kỳ quan trọng với quận Giao Đông.

Cho nên tự nhiên tựa như ngàn dòng sông chảy về biển, đã đến thời cơ bọn họ phải nhúng tay vào tất cả những chuyện này.

Chiến xa lệch đường nhất định phải trở về quỹ đạo, thuận theo đại thế mà không thể nghịch, ít nhất đối với nam tử áo bào vàng này mà nói là cho rằng như vậy.

Chỉ tiếc Trịnh Tụ lại không cho rằng như vậy.

"Ngay cả các ngươi cũng cho rằng ta hoàn mỹ, vậy nếu ta đã không có nhược điểm, các ngươi sao có thể chiến thắng ta?"

Nàng nhìn hồ Linh tuyền trong trắng không tỳ vết dưới sân, nghe tiếng bước chân của nam tử áo bào vàng kia đi xa, ở trong lòng lạnh lùng nói.

.....

Sòng bạc Ngân Nguyệt không được tính là phường cờ bạc dễ thấy nhất ở Trường Lăng, thế nhưng tất cả các con bạc ở nơi đây đều biết sòng bạc này là nơi khác biệt nhất.

Trong căn nhà gỗ nhìn như bình thường, trên mấy chục cái bàn lớn rải rác lại ẩn chứa sinh ý đáng sợ.

Đối với con bạc mà nói, một sòng bạc có thể làm cho người ta kính sợ hay không, đầu tiên phải nhìn vào độ lớn của dòng nước

chảy trên mặt bàn sòng bạc này, thứ hai phải xem sòng bạc này có truyền kỳ hay không.

Sòng bạc Ngân Nguyệt đều có được hai thứ này.

Rất ít người có thể đánh giá rõ ràng lượng tiền mặt của sòng bạc Ngân Nguyệt hiện tại là bao nhiêu, ở nơi này, trên mỗi mặt bàn có thể đặt cược không có giới hạn cao nhất, chỉ cần áp hổi, chỉ cần dám áp, sòng bài Ngân Nguyệt chắc chắn sẽ tiếp nhận. (áp: thế chấp, mang tài vật giao cho người khác để làm tin)

Truyền kỳ chính là có người từng thua cả một đội thuyền hải ngoại ở nơi này, cũng có người không xu dính túi, cuối cùng lại giành được mấy chục cửa hàng, hoặc một con hẻm ở Trường Lăng.

Chí ít có mấy cái bàn lớn ở nơi đây, lượng tiền mặt qua tay trong một ngày có thể vượt qua cả kho tiền của một nhà giàu có.

Cái mâm càng lớn, số lượng khách đặt cược càng nhiều.

Xưa kia, mấy chục cái bàn của sòng bạc này gần như đều chật ních, không có chỗ đứng.

Song bầu không khí ngày hôm nay lại có chút khác biệt, chung quanh mười mấy cái bàn lớn ở trung tâm lại có vẻ cực kỳ vắng vẻ.

Nơi quạnh quẽ nhất chính là một cái bàn ở trung tâm nhất, cách đánh cược cũng là Trúc trù đơn đôi đơn giản nhất.

Trúc trù đơn đôi song này là độc quyền của một ít sòng bạc ở Trường Lăng, trong tay bất kể người chia bài hay là con bạc đều có một số lượng Trúc trù nhất định, trước khi mỗi lần áp xuống, song phương đều có thể bỏ số lượng tùy ý Trúc trù vào trong thùng chứa được chế riêng, sau đó con bạc sẽ áp đơn hay đôi (chọn là đơn hay đôi), cuối cùng đếm số lượng Trúc trù xác định họ đặt cược có đúng hay không.

Loại phương thức đánh bạc này cực kỳ công bằng, Trúc trù và bình chứa nó đều được chế riêng, thậm chí ngay cả Tu hành giả cũng không thể cảm nhận được.

Song ở trên bàn này lại có một gã nam tử trung niên sắc mặt hơi đen, nhìn qua rất giàu có đã thắng liên tiếp hơn hai mươi trận, hơn nữa vẫn yên ổn ngồi ở đối diện với người chia bài, không có ý rời đi, nhìn qua còn muốn tiếp tục giành được phần thắng.

Trên bàn đánh bạc này ngoại trừ người nam tử trung niên có bộ dáng giống thương nhân giàu có và người chia bài ra, đã không còn bất kỳ người nào khác.

Dưới tình huống không cách nào xác định thủ đoạn gian lận của đối phương, sòng bạc chỉ có thể thừa nhận một bộ phận tổn thất, để cho đối phương cầm tiền tài rời đi, nhưng bọn họ cũng không phải là hạng người lương thiện, mọi việc đều có quy củ, nếu như không hiểu được đạo lý thấy tốt thì lấy, vậy cứ tiếp tục ngồi yên ở chỗ này, tiếp tục thắng nhiều tiền, cuối cùng cũng chỉ có một khả năng là cố ý đến đập phá quán.

Hai lão chưởng quỹ mặc áo đen đã ngưng thần nhìn ở một góc phòng này hồi lâu, cuối cùng bọn họ xác định cần phải mời một người cung phụng ra mặt.

Vị cung phụng từ bên trong đi ra là một nam tử mặc áo gấm màu xanh, khuôn mặt anh tuấn, theo lý làm cung phụng ở loại địa phương như sòng bạc Ngân Nguyệt sẽ có được cơm ngon áo đẹp, hơn nữa có thể trở thành cung phụng sòng bạc như vậy, nhất định là Tu hành giả cường đại, cho nên khuôn mặt hiển nhiên sẽ có vẻ trẻ hơn rất nhiều so với tuổi thật. Thế nhưng khuôn mặt nam tử này lại có chút tiều tụy và già nua, làm cho người ta luôn có cảm giác dù tuổi tác mới hơn ba mươi tuổi, nhưng lại có khuôn mặt lúc bốn mươi, năm mươi tuổi.

Da thịt của gã, nhất là da thịt chỗ bàn tay có vẻ cực kỳ thô ráp,

trái lại giống như nông dân quanh năm làm công việc nông nghiệp.

Song chỉ cần liếc mắt một cái, vị cung phụng của sòng bạc Ngân Nguyệt này lại không đi về phía cái bàn còn đang tiếp tục đánh cược, mà chỉ dạo bước tới một cái bàn khác đang còn đánh cược nhỏ, ngồi xuống ở đối diện một gã thanh niên.

- Còn muốn tiếp tục sao?

Gã nhìn người trẻ tuổi ăn mặc trên mình cực kỳ hoa lệ ở đối diện, không chút cảm xúc mà hỏi.

Người trẻ tuổi cười cười, mà tên nam tử trung niên sắc mặt hơi đen, nhìn qua rất giàu có trên cái bàn kia lại lập tức dừng tay.

- Sao ngươi có thể nhìn ra được?

Người thanh niên cực kỳ hứng thú nhìn người cung phụng này, hỏi.

- Ngươi không có niềm vui thú với cờ bạc, trong mắt ngươi thắng thua ở nơi này đều không quan trọng, cho nên ngươi không phải con bạc.

Tên cung phụng này nhìn thoáng qua nam tử trung niên phúc hậu kia, lại nhìn thoáng qua một gã như có vẻ nhàn rỗi muốn xem náo nhiệt, ngồi cách người trẻ tuổi này cũng không xa, nói:

- Tu vi của ngươi không cao, nhưng lực chú ý của hai gã Tu hành giả cường đại kia lại thường xuyên ở chỗ ngươi, cho nên ngươi mới thực sự là chủ nhân.

Người trẻ tuổi nở nụ cười, trong nụ cười của hắn tràn ngập hài lòng,

- Ngô Khải, có người bình phán không hề sai đối với phán đoán của ngươi. Bất kể tâm trí hay tu vi, ngươi đều là vô danh mà có

thực.

Tên cung phụng này nhíu mày,

- Sao ngươi biết được tên ta.

Người trẻ tuổi không trả lời, chỉ nhẹ nhàng nói ra:

- Bên người ta đã có mưu sĩ đủ mạnh, có không ít Tu hành giả, thậm chí có không ít thích khách và tử sĩ, nhưng ta còn thiếu một Tông sư như ngươi, cường đại tới mức có thể bảo đảm an toàn cho ta ở mọi lúc mọi nơi.

Hai vị chưởng quỹ già mặc áo đen nhìn nhau một cái, chỉ cảm thấy cực kỳ vô lý.

Một lão già gầy gò trong đó nở nụ cười ôn hòa, nhưng giọng nói lại cực kỳ rét lạnh,

- Vị tiểu huynh đệ này, không biết ngươi có hiểu được hay không, trong ngõ nhỏ Trường Lăng ngày xưa có một tên thủ lĩnh giang hồ tên là Vương Thái Hư, hắn được Binh Mã ty ủng hộ, gần như nắm giữ toàn bộ sinh ý sòng bạc, hoa lâu ở Trường Lăng, nhưng sòng bạc Ngân Nguyệt chúng ta vẫn luôn ở ngoài quyền quản lý của hắn...

- Ta biết sòng bạc Ngân Nguyệt các ngươi ở Trường Lăng có thể coi là độc lai độc vãng, làm ăn đứng đắn. Thế nhưng chuyện này chả có chút liên quan, sở dĩ sòng bài Ngân Nguyệt có thể như thế, phần lớn nguyên nhân đều do các ngươi có một vị cung phụng mạnh như vậy. (Độc lai độc vãng: Theo Trang Tử, ‘độc vãng độc lai’ (một mình đến, một mình đi) là cảnh giới cao nhất của đời người. Những người đạt đến cảnh giới này giống như những bậc thầy vô song, bế quan tu luyện sau đó trở thành bất khả chiến bại.)

Người trẻ tuổi rất có khí thế kinh thường nhìn lão chưởng quỹ kia, nói:

- Mấu chốt còn phải xem ý của vị Ngô tiên sinh này.

Lão chưởng quỹ nhìn tên hậu bối không biết trời cao đất rộng này, cười lạnh,

- Ngươi đã hiểu được sòng bài Ngân Nguyệt chúng ta có nhân vật như Ngô tiên sinh, chẳng lẽ không biết vì sao ngài ấy lại chấp nhận ở lại chỗ này?

Người thanh niên chỉ khinh bỉ nhìn lại lão già này, nói:

- Ta đương nhiên biết mẹ ngài ấy bị bệnh nặng, cần những loại thuốc quý giá để trị liệu trong nhiều năm cho nên mới ở chỗ này.

- Chẳng lẽ ngươi không hiểu ân nghĩa?

Lão chưởng quỹ đột nhiên có chút tức giận, có chút không sẵn lòng đối thoại với người trẻ tuổi này, đang muốn đuổi khách.

- Người trẻ tuổi như ta cũng không vội, ngươi đã lớn tuổi như vậy thì cần gì phải gấp gáp.

Người trẻ tuổi càng thêm trào phúng nhìn lão chưởng quỹ này, sau khi dừng một chút mới nói:

- Ta đương nhiên hiểu được cái gì gọi là ân nghĩa, chỉ là sòng bài Ngân Nguyệt này đều là sản nghiệp của ta, bất kể sòng bài này tiêu phí bên trên người hắn, nhưng dù sao cũng có ân tình với hắn nhiều năm như vậy, nghiêm khắc mà nói cũng đều xem như là của ta. Ta hỏi Ngô tiên sinh, chẳng qua là tôn trọng ý kiến của ngài ấy, để xem ngài muốn tiếp tục ở lại đây hay là đi theo ta.

Những lời này của hắn vừa ra khỏi miệng, hai gã chưởng quỹ già áo đen đều lâm vào trong khiếp sợ thật lớn.

Người thanh niên lúc này đã không còn kiên nhẫn, hắn lấy ra

một khối sừng tê giác đen nhánh từ trong ngực, đặt ở trên bàn trước người.

Ở người ngoài, thậm chí là những người còn lại trong sòng bạc này xem ra, sòng bài Ngân Nguyệt này hiển nhiên là thuộc về sản nghiệp của hai gã lão nhân kia, song hai người này lại cực kỳ rõ ràng, bọn họ chỉ đang trông nom cái sòng bạc này thay người khác.

Sòng bạc này đã đổi chủ mấy lần, nhưng người có được khối Điêu bài này chính là chủ nhân thực sự của nó. (Điêu bài: khối lệnh bài được chạm trỗ hoa văn đặc biệt)

Nhưng dù như thế nào thì bọn họ cũng không nghĩ tới, chủ nhân của sòng bạc này hiện tại dĩ nhiên là một người trẻ tuổi như vậy.

Ngô Khải vẫn rất trầm mặc khi nghe tên chưởng quỹ này đối thoại với người trẻ tuổi kia, cho đến lúc này gã mới hít sâu một hơi, chuẩn bị lên tiếng.

- Thực ra ta không muốn ngươi cự tuyệt, bởi vì chuyện có chút khẩn cấp, chỉ có Tu hành giả như ngươi mới có thể ứng phó.

Người thanh niên thu nụ cười lại, trang trọng nhìn gã rồi nói:

- Ngươi đi theo ta sẽ tương đối nguy hiểm, nhưng nếu ngươi từ chối thì ta sẽ không ép buộc, ngươi ở lại nơi đây giúp ta tiếp tục trong nom sòng bạc này.

- Ngươi không dối trá, ân nghĩa cũng tốt, sinh ý cũng tốt, đầu tiên phải nói rõ ràng.

Ngô Khải gật đầu, nhìn người thanh niên này rồi nói:

- Ta đi với ngươi.

Người trẻ tuổi kia đứng lên, nghiêm túc khom người hành lễ

với gã, sau đó thu hồi khối Điêu bài đại biểu cho thân phận chủ nhân sòng bạc Ngân Nguyệt, xoay người rời đi.

Hai gã chưởng quỹ già cũng có chút hoảng hốt.

- Xin chủ nhân dừng bước...

Vẫn là lão chưởng quỹ đối thoại lúc trước lên tiếng, sau đó vội vàng thi lễ vừa hỏi:

- Sao ngài có thể thắng được Trúc trù đơn đôi vừa rồi?

Đối với hai lão chưởng quỹ này mà nói, đây là việc làm ăn mà bọn họ phải quan tâm.

Bọn họ thật sự nghĩ không ra, Trúc trù đơn đôi không thể nào bị đụng tay đụng chân, vậy thuộc hạ của chủ nhân làm cách nào để thực hiện được, mấu chốt chính là nếu có thể động tay động chân, vậy sau này có lẽ cũng sẽ có người làm được như vậy.

- Ta thích nhất là thủ đoạn bạo lực trực tiếp. Không thể động tay chân vào dụng cụ đánh bạc, nhưng lại có thể mua chuộc được người. Cho nên sau này nếu có chút chuyện nghĩ không ra thì không nên bắt đầu từ tử vật (vật chết), mà phải đổi ý nghĩ khác, suy nghĩ vấn đề từ trên phương diện con người.

Người trẻ tuổi hơi nghiêng người, nhìn hai lão chưởng quỹ và người chia bài kia một cái, nói.

Ánh mắt hai gã chưởng quỹ già mở to, tràn ngập vẻ không thể tin.

Vấn đề nhìn hồi lâu nhưng vẫn không thấy rõ, cuối cùng lại do mấy tên chia bài được thay đổi lúc trước đều bị người trẻ tuổi này mua chuộc, chẳng qua là đã bàn bạc xong việc mở lớn hay mở nhỏ trước đó?

Muốn mua chuộc mấy tên chia bài đã không xảy ra vấn đề trong nhiều năm, vậy cái giá phải trả lớn tới mức nào?

Đây thực sự là thủ đoạn quá bạo lực và trực tiếp.

Ông chủ trẻ tuổi này... thực sự rất khác thường.

- Ngươi là ai?

Ngô Khải đi theo người trẻ tuổi này ra khỏi sòng bạc, khi nhìn mấy chiếc xe ngựa cùng một ít tôi tớ trên xe ngựa đi tới, gã cũng nhịn không được tò mò hỏi.

Người trẻ tuổi khẽ cười,

- Tạ Trường Thắng.

Ngô Bảo ngẩn ra.

- Không cần ngạc nhiên, Tạ gia ta thực sự không có thủ đoạn như vậy.

Người trẻ tuổi kia nhìn thấu suy nghĩ trong lòng gã lúc này, nói:

- Chuyện này không liên quan đến nhà ta, sòng bạc Ngân Nguyệt này cũng chỉ là sản nghiệp một người bạn tặng cho ta mà thôi.

Ngô Bảo vẫn có chút nói không nên lời.

- Rất lợi hại phải không?

Người trẻ tuổi chính là Tạ Trường Thắng, hắn vẫn mang theo tư thái không ai sánh được, cười cười,

- Nếu nói về kết giao bằng hữu và tiêu tiền, ta hiển nhiên là lợi hại đến cực điểm, nếu nói đứng thứ hai, chỉ sợ không ai dám nhận

đứng đầu.

Ngô Khải hít sâu một hơi, sau khi đi theo Tạ Trường Thắng tiến vào toa xe ngựa lại hỏi:

- Hiện tại ngươi đã có nhiều môn khách cường đại và tôi tớ như vậy, trong Trường Lăng cũng không có bao nhiêu người có thể sánh cùng, nhưng ngươi vẫn cố ý tới tìm ta, là có chuyện khẩn cấp gì sao?

- Có một cuộc ám sát, tất cả người liên quan đến đều là đại nhân vật.

Tạ Trường Thắng nhìn mưa rơi bên ngoài rèm xe, khuôn mặt cũng trở nên cực kỳ nghiêm túc:

- Ta có một người bạn không tiện ra mặt, cần ta làm hết sức mình.

Q6 - Chương 48: Hẳn phải chết

Sau một hồi đối thoại không có gì vui vẻ với Trịnh Tụ, nam tử áo vàng đi ra khỏi Hoàng cung.

Bước chân lão rất chậm chạp, ngoại trừ chuyện mà bản thân đang không ngừng suy nghĩ ra, chuyện xảy ra ở Trường Lăng hôm nay đã nhất định sẽ phát sinh, không cần lão phải nhúng tay vào nữa.

Mặc kệ ý kiến của Trịnh Tụ như thế nào, hôm nay là ngày quận Giao Đông chính thức bước lên sân khấu Trường Lăng.

Nguyên Vũ và hai tướng sẽ không từ chối.

Bởi vì theo một ý nghĩa nào đó mà nói, lợi ích của quận Giao Đông và bọn họ đều giống nhau.

Vì vậy theo quan điểm của lão, ngay hôm nay sẽ có một ít người nhất định phải chết.

Mà tính mệnh của một số người thì nằm ở sự lựa chọn của họ.

.....

Trong ánh nắng ban mai, một Tu hành giả trẻ tuổi có vẻ cực kỳ tràn đầy sức sống đi vào một gian đình viện của Phương Hầu phủ.

Gian đình viện hẻo lánh mà u lãnh này ban đầu là nơi bế quan tu hành của Phương Tú Mạc, nhưng hiện tại lại là nơi dưỡng thương của Phương Hướng.

Điều kỳ quái chính là khuôn mặt của Tu hành giả trẻ tuổi này có vài phần tương tự với Phương Hướng, song Phương Hướng lại

chưa từng thấy qua gã.

Phương Hướng khoác chăn lông thật dày ngồi trên ghế mây, ánh mắt của hắn rời khỏi thân cá vì rét lạnh mà nằm bất động ở bên dưới đáy ao, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Nếu không có sự đồng ý của hắn, không ai có thể tiến vào đình viện này.

Mặc dù tu vi của hắn đã bị phế bỏ toàn bộ trên Lộc Sơn hội minh, thương thế ẩn bên trong người khó lành lại, song hắn dù sao cũng là tướng lĩnh chém đầu vô số người phong Hầu, có vô số bộ hạ trung thành.

Có thể phong đạm vân khinh đi vào nơi này, sẽ không khác biệt so với việc đánh vào chỗ sâu của Đại Phù Thủy Lao.

Hắn hơi nheo mắt lại dưới tia nắng của buổi sáng, ánh mặt trời chiếu nửa khuôn mặt hắn tới vàng óng, hắn không hề lên tiếng mà chỉ trầm mặc nhìn Tu hành giả trẻ tuổi có khuôn mặt mang vài phần tương tự với mình.

Tu hành giả trẻ tuổi mà hắn chưa bao giờ gặp này đi đến trước mặt hắn, sau đó trực tiếp quỳ xuống, nói,

- Cha.

Tên Tu hành giả trẻ tuổi từ lúc đi vào gian đình viện này vẫn cực kỳ kính cẩn, cho dù ở bất kỳ phương diện nào đều giống như một đứa con xa quê trở về đến yết kiến cha mình.

Thế nhưng Phương Hướng tự biết mình không thể nào có đứa con trai như vậy.

- Trường Lăng thật sự là một tòa thành rất kỳ diệu, chuyện gì cũng có thể xảy ra, thứ gì cũng có thể thấy được.

Phương Hướng cảm khái cười khổ một cái, sau đó nhìn tên Tu hành giả trẻ tuổi vẫn quỳ lạy trên mặt đất, hỏi:

- Ai bảo ngươi tới đây?

- Ta là Lý Tín.

Tu hành giả trẻ tuổi kia không ngẩng đầu, chỉ nói:

- Từ hôm nay trở đi, tên ta là Phương Tín.

- Lại là người của Lý tướng.

Phương Hướng nhíu mày, không hề che dấu sự khinh bỉ của mình,

- Phương gia ta còn có người, hắn không sợ đệ đệ ta trở về giết hắn?

Tu hành giả trẻ tuổi tên là Lý Tín này dường như đã sớm biết Phương Hướng sẽ nói như vậy, gã vẫn kính cẩn nói:

- Đây là thời thế, xem như hồi báo khi không can thiệp vào hành động của quận Giao Đông.

Phương Hướng trầm mặc.

- Nếu như ta không đồng ý, không muốn có đứa con trai như ngươi thì sao?

Một lúc lâu sau, hắn nhìn Lý Tín vẫn quỳ gối trên mặt đất, hỏi.

- Vậy thì ta sẽ giết ngươi. Sau đó sẽ tuyên bố cho người bên ngoài biết thương thế của ngươi quá nặng không thể trị, mà ta vẫn sẽ trở thành con riêng lưu lạc bên ngoài của ngươi, trở thành người thừa kế cùng chủ trì của Phương Hầu phủ. Kết quả cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

Lý Tín không chút do dự nói.

- Đương nhiên ta không muốn nhìn thấy chuyện như vậy xảy ra, như thế cũng chẳng có bất kỳ chỗ tốt nào cho chúng ta.

Sau khi dừng một chút, gã ngẩng đầu lên, nhìn Phương Trăn một cách cực kỳ thành khẩn, nói tiếp:

- Nếu ngài không đồng ý, sẽ có rất nhiều người không đồng ý giống như ngài chết đi, mà rất nhiều người trong Phương Hầu phủ không thừa nhận thân phận của ta cũng sẽ không còn. Dù sao kết quả sẽ không thay đổi, cho nên điều đó không có ý nghĩa. Huống chi khi ta là con của ngài, ngài sẽ sống thật tốt, Phương Hầu phủ cũng có thể nối tiếp.

Phương Hướng nở nụ cười:

- Chẳng lẽ không cần lo lắng ý nghĩ của Hầu phủ khác?

Li Tín nghiêm túc trả lời:

- Ngài dưỡng thương ở nơi đây, rốt cuộc cũng không giống như lúc lĩnh quân ở bên ngoài, vì vậy tin tức mà ngài đạt được không đủ nhanh.

Xuân đến đánh Sở chắc chắn sẽ có đầy đủ chiến công, sẽ có Vương hầu mới được sinh ra, mười ba Vương hầu Đại Tần vốn môi hở răng lạnh, kẻ yếu sẽ bị tiêu diệt, cường giả sẽ đứng vững bước chân, đây là thay đổi của tự nhiên. Đối với tuyệt đại đa số Hầu phủ mà nói, cam đoan những Vương hầu Đại Tần này có đủ lực lượng, nhiều hơn một nhà hai nhà càng quan trọng hơn nhiều so với thay đổi cả một nhà.

Phương Hướng không nhìn gã nữa, ánh mắt lại rơi vào trên thân những con cá đang nằm bất động như bị đông cứng dưới đáy ao, chậm rãi nói:

- Nếu các ngươi đã suy nghĩ kỹ lưỡng, vậy ta còn có ý kiến gì nữa.

Lý Tín dập đầu một lần nữa, không nói thêm bất kỳ lời dư thừa, chỉ nói:

- Cha.

Từ xưa chỉ có chuyện vì quyền thế mà nhận giặc làm cha, nhưng hôm nay lại xuất hiện tình huống bị ép nhận con. Chỉ là Phương Hướng cũng không hề suy tư loại chuyện có chút châm chọc này, lúc Lý Tín đứng dậy, hắn hỏi:

- Quận Giao Đông muốn làm gì?

Lý Tín cũng không do dự, nói:

- Ngày hôm nay, Thân Huyền sẽ chết.

Phương Hướng khẽ thở dài một tiếng.

Đối với toàn bộ Trường Lăng mà nói, chủ nhân của Đại Phù Thủy Lao này có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Thế nhưng Trung Hình Lệnh nắm giữ hình luật, định tội bách quan lại là cự đầu mới sinh.

Bất kể ở một bên nào đều cho rằng khi người bên cạnh Trịnh Tụ lần lượt chết đi, nàng không còn người để dùng nên phải sử dụng y, do vậy Thân Huyền hiển nhiên chính là tâm phúc của Trịnh Tụ, cũng là một trong những quân cờ quan trọng nhất.

Quận Giao Đông không muốn nhìn thấy đôi cánh của Trịnh Tụ quá mạnh mẽ.

Hai tướng không muốn nhìn thấy một cự đầu như vậy hồi sinh.

Hoàng thất không muốn nhìn thấy hình luật có thể thoáng ràng buộc Vương quyền.

Cho dù là Lý gia năm đó cũng không chịu nổi nhiều không muốn và ghét bỏ như vậy, huống chi là Thân Huyền hôm nay.

Thân Huyền là đại Tông sư Thất Cảnh, tu vi rất cao.

Song chuyện này lại không liên quan đến tu vi, mà ở chỗ gần như toàn bộ Trường Lăng đều muốn Thân Huyền chết.

Vậy còn ai có thể khiến y không chết?

.....

Trong ánh ban mai buổi sáng, Thân Huyền đang uống rượu ở trong sân.

Người bình thường ở Trường Lăng thường uống trà vào sáng sớm, chỉ có sâu rượu mới có thể không kìm được rót một chén rượu ngay khi ngày mới bắt đầu.

Thân Huyền không phải là loại người này.

Y uống rượu vào sáng sớm là do bởi vì quanh năm ở sâu trong Đại Phù Thủy Lao, trong cơ thể có qua nhiều khí lạnh lẽo ẩm ướt, cho nên uống rượu có lợi cho khí huyết. Hơn nữa lượng rượu vừa phải có thể làm cho khí huyết lưu động nhanh hơn, làm cho đầu óc y càng thêm tỉnh táo.

Ở Đại Phù Thủy Lao y đã không bao giờ uống nhiều, chứ đừng nói đến sau khi trở thành Trung Hình Lệnh.

Phủ đệ của Trung Hình Lệnh cách Hoàng thành rất gần, nhưng trạch viện y đang ở lại có chút xa xôi.

Sau khi Hoàng hậu ban cho y đủ quyền thế, công việc sinh hoạt hằng ngày hiển nhiên cũng sẽ có cự đầu ở Trường Lăng phân

phối, trạch viện của y hiện tại cũng đã không hề thua kém phủ của một vị tướng quân nào đó. (cự đầu: bá chủ, đầu sỏ)

Song từ lúc y nắm giữ Đại Phù Thủy Lao thì đã không làm cho quyền quý Trường Lăng vui mừng, sau khi thành Trung Hình Lệnh lại càng ngày càng lớn hơn, cho nên mặc dù xe ngựa trong trạch viện đều được chuẩn bị đầy đủ, nhưng ở phương diện dùng người, các bên đều cố ý hoặc vô tình gây khó dễ. Người được sắp xếp cho y sử dụng gần như là kẻ tầm thường bị loại sau khi các ty chọn lựa, thậm chí là ghét bỏ.

Nhưng cho dù là như thế, số lượng thuộc hạ của y vẫn không đủ, không thể điều phối một cách hoàn mỹ.

Bên ngoài trạch viện của y lúc này cực kỳ vắng vẻ, chỉ có một chiếc xe ngựa đang chờ, bên cạnh chiếc xe này còn có một quan viên còn đang ngáp dài.

Thiếu người ra sức hầu hạ và nghe lệnh, cho nên mặc dù trạch viện của y chiếm diện tích cực lớn, nhưng qua một mùa đông lại có vẻ có chút hủ bại, hơn nữa không có quá nhiều hoa cỏ tươi mới, chỉ tràn ngập một màu khô héo u ám.

Thế nhưng Thân Huyền hâm rượu tự uống một mình cũng không thèm để ý chuyện này.

Đối với y mà nói, phong cảnh bên ngoài còn tệ đến mức nào đi nữa, thì vẫn tốt hơn rất nhiều so với bên trong Đại Phù Thủy Lao âm u.

Người thường xuyên tiếp xúc với tử vong có sự nhạy bén vượt xa người thường đối với cái chết, ngay ở buổi sáng không hề khác biệt so với xưa kia này, Thân Huyền chợt ngửi được khí tức tử vong.

Trong mi tâm người quan viên đang còn ngáp dài bên cạnh xe

ngựa chợt xuất hiện một giọt máu tươi, giống như mọc ra một nốt ruồi son phú quý.

Sau đó hô hấp của tên quan viên này chợt dừng lại, duy trì tư thế ngáp, lập tức chết đi.

Một gã nam tử áo bào vàng xuất hiện trước người hắn, sau đó đẩy cửa viện khép hờ, đi vào phủ đệ của Thân Huyền.

Nam tử áo bào vàng này có khuôn mặt dịu dàng, hơi mập mà không tính là quá béo, nhìn qua rất là ôn hòa dễ gần.

Thế nhưng gã tới giết Thân Huyền, lại tiện tay giết chết một gã quan viên hầu như không có bất kỳ quan hệ nào, bất cứ Tu hành giả thực sự hòa ái dễ gần nào đều tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Thân Huyền uống một hơi cạn sạch lượng rượu còn lại trong bình.

Khi trong tầm mắt xuất hiện loại áo bào vàng đặc biệt này, y đã đứng lên, hít sâu một hơi, ngực và bụng phồng lên cao cao, dường như hít tất cả không khí và ánh nắng buổi sáng trong đình viện này vào trong ngực phổi.

Thân Huyền tuyệt đối không thích nói nhảm, chỉ là thân phận của y lúc này là Trung Hình Lệnh.

Cho nên sau khi hít sâu một hơi, y nhìn nam tử áo bào vàng xuất hiện trong tầm mắt của mình, nói:

- Ta có thể khẳng định tên quan viên kia mặc dù tầm thường, nhưng chắc chắn không phạm bất kỳ tội lỗi nào, mà ngươi cũng không có bất kỳ quyền lực nào để xử tử hắn, giết chết quan viên triều đình là tội chết.

Nam tử áo bào vàng ghe được lời nói của y, cực kỳ hứng thú

nở nụ cười,

- Cho nên ý của ngươi chính là nếu có thể định tội thì sẽ có lý do giết ta, nhưng vốn ta tới đây để giết ngươi, ai giết ai chỉ phụ thuộc vào người nào có thể giết chết kẻ còn lại.

- Điều này rất quan trọng.

Nghe lời nói cuồng vọng của gã, Thân Huyền chỉ lạnh nhạt nói:

- Quan trọng ở chỗ, chỉ cần lý pháp đều ở bên này, chỉ cần ngươi không giết được ta, vậy ta vẫn là Trung Hình Lệnh. (lý pháp: lý lẽ và pháp luật)

Nam tử áo bào vàng này cười cười.

Ánh nắng ban mai giữa gã và Thân Huyền dường như chợt tối sầm lại.

Thân Huyền khẽ quát một tiếng, thân ảnh của y nhanh chóng bay về phía bên trái, một cỗ kiếm khí xẹt sát qua cổ y, cắt ra một đường dây đỏ nhàn nhạt.

Đây là một đạo kiếm khí thực sự vô hình, theo ý niệm mà sinh ra.

- Tâm Gian Tông!

Bóng người Thân Huyền còn mang theo tàn ảnh trong ánh sáng ban mai, thanh âm đã vang lên.

Trong giọng nói của y mang theo vẻ khiếp sợ không cách nào che dấu.

Nam tử áo bào vàng này rõ ràng là Tu hành giả cường đại của quận Giao Đông, thế nhưng thi triển ra kiếm ý lại là Tâm Niệm kiếm của Tâm Gian Tông!

Trên mặt nam tử áo bào vàng đều tràn ngập thần sắc trêu tức như mèo vờn chuột, Thân Huyền có thể tránh được một kiếm này càng khiến cho gã cảm thấy càng thêm thú vị.

- Ánh mắt không tệ.

Gã mỉm cười trêu tức, cũng không vội ra tay mà chỉ nói:

- Ta là Trịnh Bạch Điểu, là nhị thúc của Hoàng hậu Trịnh Tụ, mười bảy năm trước thân phận của ta là đệ tử chân truyền của Tâm Gian Tông, ta xếp thứ chín theo thứ tự nhập môn trong số đệ tử thế hệ đó, nhưng tuyệt đại đa số kỷ lục tu hành của Tâm Gian Tông đều do ta lưu lại. (Nhị thúc: chú hai)

Thân ảnh Thân Huyền lúc này chợt dừng lại, tàn ảnh quanh người y biến mất, gió cuốn theo vẫn đang lưu động kịch liệt như trước, khiến cho cơ thể hắn giống như chậm rãi phân ra ở trong một tầng sương mù trong suốt.

Khuôn mặt của y đã tái nhợt hơn nhiều.

Y cũng không có bất kỳ hứng thú gì đối với quá trình tu hành của Trịnh Bạch Điểu, song y lại cực kỳ rõ ràng, trong mấy chục năm nay cũng chỉ có lác đác vài Tu hành giả trong toàn bộ Tâm Gian Tông có thể tìm hiểu ra Tâm Niệm kiếm, có thể vận dụng nó một cách hoàn mỹ.

Mấy Tu hành giả này đều là thiên tài như Dịch Tâm từng tham gia Mân Sơn Kiếm hội.

Lực lượng mạnh nhất của Tâm Gian Tông chính là Tâm Niệm kiếm.

Chỗ đáng sợ và khó phòng bị nhất của nó chính là theo ý niệm mà sinh ra, trực tiếp xuất hiện trong thiên địa nguyên khí bên ngoài đối thủ, hoàn toàn không có khoảng cách với cơ thể đối thủ.

Giống như kiếm xẹt qua cổ y vừa rồi chính là một đường kiếm trực tiếp sinh ra ở sát bên phải cổ, sau đó cắt vào trong thân thể y.

Không có khoảng cách, càng không có thời gian phản ứng.

Q6 - Chương 49: Áo giáp mục nát

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, Tâm Niệm kiếm chính là phương pháp sử dụng phi kiếm nhanh nhất thiên hạ.

Các tông môn còn lại cho dù có coi trọng phương pháp điều khiển phi kiếm cập thân với tốc độ nhanh nhất, nhưng từ đầu đến cuối sẽ luôn lượn vòng quanh người kẻ địch, trong lúc lượn vòng nhất định còn có khoảng cách.

Có khoảng cách thì có quỹ đạo phi hành, có quỹ đạo sẽ có đầu đuôi và điểm khởi đầu, đồng thời sẽ dễ dàng bị bắt.

Tâm Niệm kiếm của Tâm Gian Tông lại được sinh ra từ một ý niệm, kiếm khí vận hành theo tâm ý, trực tiếp ngưng tụ thiên địa nguyên khí mà sinh ra, kiếm khí này không chỉ trong suốt vô hình, hơn nữa không hề có một quy luật chung nào đó.

Một kiếm này ở trước người, nhưng kiếm tiếp theo lại có thể đâm tới từ phía sau hoặc từ bất cứ nơi nào khác.

Trừ phi Thân Huyền có thể vận động với tốc độ cực cao mà không ngừng nghỉ, như thế thì Trịnh Bạch Điểu mới không thể trực tiếp ngưng tụ ra kiếm khí vô hình ở sát người y mọi thời điểm.

Chỉ là luôn luôn dùng tốc độ cực cao để hành động sẽ không chỉ tiêu hao lượng lớn chân nguyên trong từng thời khắc, huống chi thân thể dù sao cũng không thể so với phi kiếm, khi vận động mang theo quán tính cực lớn, muốn hành động đến mức lưu loát trôi chảy từ đầu đến cuối, khiến cho Trịnh Bạch Điểu không cách

nào nắm bắt chuẩn xác vị trí của bản thân thì cũng chỉ có vài bộ pháp trong truyền thuyết đã sớm thất truyền mới có thể làm được.

Mấu chốt nhất chính là tu vi chân nguyên của Trịnh Bạch Điểu cũng cực kỳ khủng bố, mỗi một đạo phi kiếm mà lão ngưng tụ ra có thể đạt tới thực chất chân chính, không có bất kỳ khác biệt nào với phi kiếm thực sự cường đại.

Loại Tu hành giả thế hệ trẻ tuổi như Dịch Tâm - Tâm Gian Tông khi ngưng tụ ra kiếm khí sẽ tán loạn rất nhanh, nhưng mà phi kiếm mà lão ngưng tụ ra, mặc dù thất bại vẫn sẽ phi hành theo quán tính giống như phi kiếm chân chính.

Cho nên khi lão không ngừng toàn lực xuất kiếm, phi kiếm phía trước còn phi hành trên không trung, phi kiếm phía sau đã được tiếp tục sinh ra.

Những phi kiếm này không ngừng sinh ra chung quanh cơ thể Thân Huyền, dưới sự cố ý gây nên của Tu hành giả cấp bậc như Trịnh Bạch Điểu, tuyệt đối có thể tạo thành một tấm lưới kiếm trong thời gian rất ngắn.

Không thể trốn tránh, không thể gần người, mà nếu ra kiếm ngăn cản lại khiến cho phản ứng của thân thể không có khả năng theo kịp tốc độ Niệm kiếm của đối phương. Cho nên từ vương triều Đại U tới nay, cho dù năm tháng có thay đổi, không biết có bao nhiêu chốn tu hành xuất hiện lại biến mất ở vùng Trường Lăng này, nhưng Tâm Gian Tông mặc dù không thể nào bởi vì thời thế mà đứng ở đỉnh cao một thời kỳ nào đó giống như Mân Sơn Kiếm Tông hay Linh Hư Kiếm Môn, nhưng bởi vì có Kiếm kinh cường đại như vậy tồn tại, cho nên họ vẫn luôn có được chỗ đứng ở vùng Trường Lăng này.

- Ngươi không thể nào trốn thoát, cho nên không cần lo lắng ai chiếm đạo lý, cũng không cần lo lắng ngươi còn sống hay là Trung Hình lệnh.

Trịnh Bạch Điểu liếm liếm khóe miệng như loài thú dữ khát máu, mang theo một tia hưng phấn khó hiểu, trào phúng nói:

- Ngươi nổi danh hơn ta rất nhiều, nhưng tiếc rằng ngươi chỉ là Tu hành giả cùng cảnh với ta.

Trong cuộc đời của Thân Huyền, đại đa số thời gian ngoại trừ tu hành ra thì đều dùng để thẩm vấn tra tấn, y có thể thu được lượng lớn tin tức từ một ít lời nói và thần sắc của đối phương.

Cũng giống như lúc này.

Tên Tu hành giả cường đại của quận Giao Đông tên là Trịnh Bạch Điểu này rất kiêu ngạo.

Lão đã bị đè nén thật lâu.

Cho nên lão rất khát vọng được người đời nhận thức, dù sao đối với tuyệt đại đa số người tu hành mà nói, ai cũng muốn lưu lại hào quang sáng chói trong sử sách.

Nhưng biểu đạt tin tức trần trụi nhất lại là gần như vô địch trong cùng cảnh.

Thân Huyền đón lấy ánh mắt của Trịnh Bạch Điểu, y biết lão hiện tại đã tự tin đến mức chỉ sợ ngay cả Trịnh Tụ và loại Tu hành giả có thể gần sánh ngang với Nguyên Vũ, lão cũng tự tin mình cũng có thể chiến thắng.

Thân Huyền không nói gì, y vẫn luôn duy trì trầm mặc, nhưng khi dư âm mấy chữ cuối cùng của Trịnh Bạch Điểu còn chưa tiêu tan trong không khí, y lại hít sâu một hơi lần nữa.

Sắc mặt của y càng trở nên tái nhợt, ngay cả hai gò má cũng xám xịt đến gần như biến thành màu đen.

Song cũng trong nháy mắt này, bên ngoài cơ thể y tràn ngập

mùi máu tanh gay mũi.

Một tầng máu tươi đậm đặc sền sệt đã bị y bức ra từ trong thân thể trong một hơi thở này, tràn ra từ trong vô số lỗ chân lông trên da người, trải rộng trên bề mặt ngoài cơ thể y, ngay cả gương mặt y cũng không hề ngoại lệ.

Vô số lá khô và bụi bặm trong đình viện lại giống như bị động tác hít vào của y kéo tới, như vô số con thiêu thân nhào vào trên người y.

Những lá khô cùng bụi bặm bám vào trên người y trong tích tắc này lập tức hình thành một kiện áo giáp u ám mục nát, làm cho y trở nên cực kỳ âm trầm khủng bố, tràn ngập khí tức thê lương khiến cho người ta sợ hãi.

Cũng trong nháy mắt này, y bắt đầu bỏ chạy về phía sau, trốn hướng sau lưng đình viện của chính mình.

Mà cùng lúc đó, Trịnh Bạch Điểu cũng đã phát ra kiếm thứ hai.

Một đạo kiếm quang trong suốt mang theo sát ý kiêu ngạo mà cường đại đã bắn về phía bụng trái của y.

Một tiếng "phốc" trầm đục.

Nó giống như một viên đá đập vào vạc tương tràn ngập bột nhão.

Kiếm quang chạm vào tầng máu bên ngoài thân thể y đúng là hơi trì trệ một chút, cũng chỉ bắn ra mấy mảnh hoa máu và mảnh vụn màu xám tro, sau đó tốc độ lập tức chậm lại.

Sau đó là một tiếng kêu khẽ, Thân Huyền bắn ra một đạo kiếm quang, đánh nát đạo Niệm kiếm này.

- Hả?

Trong nháy mắt giao thủ dù sao cũng quá nhanh, thậm chí đã vượt qua tốc độ suy tư, cho đến khi khí lưu đạo Niệm kiếm vỡ vụn này nở rộ ra từng đường vết trắng và xoáy nước đẹp mắt trên không trung, khi trong tầm mắt hiện lên cảnh tượng toàn bộ thân thể đỏ tươi của Thân Huyền đụng vào trong đình viện phía sau, trong mắt Trịnh Bạch Điểu mới hiện lên thần sắc hơi kinh ngạc.

Trong áo giáp mà Thân Huyền lấy máu tươi và thiên địa nguyên khí cùng với vật khô héo tạo thành bên ngoài cơ thể lại có một loại hương vị mục nát độc đáo, đây mới là nguyên nhân khiến kiếm ý của lão không cách nào xâm nhập.

Bí thuật như vậy dường như chính là áo giáp mục nát trong truyền thuyết, như năm tháng phong hóa ăn mòn, nghe nói phải rút ra vô số nguyên khí trong xương cốt mục nát thì mới có thể tu luyện thành.

Thân mang áo giáp chắc chắn là phương pháp đối phó tốt nhất để ngăn cản Tâm Niệm kiếm.

Biểu hiện của Thân Huyền khiến lão cảm thấy bất ngờ một lần nữa.

Nhưng lão lại không hề cảm thấy điều này có thể thay đổi kết quả cuối cùng.

Theo quan điểm của lão, đây chỉ là một loại thủ đoạn như uống rượu độc giải khát.

Ở bên trong tiếng kêu kinh ngạc, hai chân lão liên tục điểm nhẹ trên mặt đất, toàn bộ thân thể sinh ra một cái lỗ hổng thật dài ở trong sương mù xám do Thân Huyền bỏ chạy mà sinh ra.

Tốc độ truy kích của lão còn nhanh hơn so với Thân Huyền.

Nhưng vì bảo đảm ưu thế của Tâm Niệm kiếm, lão đã cố gắng duy trì khoảng cách mấy chục trượng với y.

Phương hướng mà Thân Huyền chạy trốn cũng không phải về phía Hoàng cung, mà thẳng tắp xông về phía Vị Hà.

Xem ra Thân Huyền sớm đã biết nếu người của quận Giao Đông xuất hiện ở chỗ này muốn giết y, vậy sẽ không có ý nghĩa khi y chạy trốn về phía Hoàng hậu, hơn nữa người của quận Giao Đông cũng không thể nào để cho y xông vào Hoàng thành.

Thân Huyền lúc trước ở trong thủy lao, cũng từng chiến đấu với đám người Bạch Sơn Thủy ở trên Vị Hà, cho nên y am hiểu mượn nước chạy trốn hơn nhiều so với tuyệt đại đa số người tu hành khác.

Nhưng đây thực sự là lựa chọn chính xác ư?

Trịnh Bạch Điểu khẽ cười trào phúng.

Hai đạo kiếm quang trực tiếp xuất hiện ở trong bụi đất, rơi về phía sau lưng Thân Huyền đang cấp tốc chạy trốn về phía Vị Hà.

Hai mảnh bụi mù màu xám khô héo bắn tung tóe sau lưng Thân Huyền, tựa như hai cánh thối rữa.

.....

Gần như tất cả phủ đệ đều không muốn rơi vào trong tầm nhìn rõ ràng của vọng lâu, tòa phủ đệ này của Thân Huyền cũng nằm ở rìa điểm mù giữa hai tòa vọng gác, nhưng có một gian tầng thượng của khách sạn nào đó giữa đường phố ở khu vực này lại có thể nhìn thấy hơn phân nửa đình viện của Thân Huyền.

- Có thể ứng phó được không?

Tạ Trường Thắng nhìn xuyên qua cửa sổ phòng này, nhìn trận chiến đấu lúc này, nhẹ giọng hỏi Ngô Khải ở bên cạnh.

- Nếu chỉ để cho hắn trốn thoát thì hẳn không có vấn đề gì.

Ngô Khải hiển nhiên rất rõ ràng song phương đối địch này là ai, nhưng gã không hỏi bất kỳ vấn đề dư thừa nào, chỉ nhẹ giọng trả lời một câu này.

Tạ Trường Thắng lại xuất hiện một chút do dự trong chớp mắt.

Ngô Khải nói để Thân Huyền trốn thoát chắc hẳn sẽ không có vấn đề gì, nhưng không nói có thể đối phó được, điều này chứng tỏ Ngô Khải cũng không nắm chắc sẽ chiến thắng khi đối mặt với Tâm Niệm kiếm như vậy. Cái giá phải trả để Thân Huyền trốn thoát là Ngô Khải có thể bị lưu lại.

Đối với Tạ Trường Thắng mà nói, lấy mạng đổi mạng, cho dù đổi lấy mạng của cao thủ quận Giao Đông này cũng không phải lựa chọn tốt nhất.

- Kế hoạch có chút thay đổi.

Cũng trong nháy mắt mà hắn do dự, một thanh âm trầm ổn lại vang lên.

Thanh âm này đến từ một người nam tử ngồi trên xe lăn ở phía sau Tạ Trường Thắng, hai chân của y đều đã đứt đoạn.

- Ngươi không cần ngăn cản người dùng Tâm Niệm kiếm này, mà chỉ cần giết chết quân cờ do quận Giao Đông sắp đặt ven đường, giết chết những Tu hành giả cản trở Thân Huyền bỏ chạy.

Nam tử tóc dài này nhìn Ngô Bảo đang quay đầu lại, nói.

Ánh mắt Tạ Trường Thắng khẽ sáng, vượt trước Ngô Khải hỏi:

- Vì sao?

- Bởi vì chúng ta và Tu hành giả quận Giao Đông này đều đánh giá thấp Thân Huyền.

Nam tử tóc dài này nhìn hắn, nói:

- Thực sự liều mạng để chạy trốn hoàn toàn khác với hành động trốn tránh của hắn lúc này, nếu như ta không nhìn lầm, hắn đang muốn tìm được cơ hội vứt bỏ đồng bạn của Tu hành giả quận Giao Đông này, có nghĩa là hắn có năng lực một mình giết chết người này. Cho nên chúng ta chỉ cần giết chết những trợ thủ có khả năng xuất hiện bên người tên Tu hành giả quận Giao Đông này, chỉ cần sáng tạo cho hắn cơ hội thực sự đối địch với người này.

Thân Huyền có thể một mình chiến thắng người này?

Đây rõ ràng đã là điên cuồng chạy trốn, sao lại nhìn ra được không phải là thực sự liều mạng để chạy trốn?

Tạ Trường Thắng có chút không thể tin, nhưng hắn lại hoàn toàn không hoài nghi lời nói của đối phương.

- Đã như vậy thì cứ làm theo lời tiên sinh nói

Hắn lập tức như trút được gánh nặng nhìn Ngô Khải ở bên cạnh một cái, nói.

Ngô Khải cũng không hề chất vấn điều gì, chỉ là trước khi đi ra khỏi gian phòng này, gã lại quay người hành lễ với người nam tử tóc dài này, nói:

- Xin hỏi danh hào tiên sinh.

Nam tử tóc dài mỉm cười một cách cay đắng,

- Có người gọi ta là Tôn Bệnh, cũng có người gọi là Tôn Quỷ.

Thân thể Ngô Khải chấn động,

- Thượng sư Quỷ Cốc tiên sinh nước Ngụy?

Nam tử tóc dài tự giễu nói:

- Lúc nước Ngụy còn thì đã bị trục xuất, sao có thể coi là Thượng sư nước Ngụy?

Q6 - Chương 50: Hồng Hộc

- Chúng ta nên làm gì?

Một giọng nói nặng nề vang lên từ vọng lâu Trường Lăng, khiến những chiếc chuông đồng treo trên góc mái hiên mưa rung động kêu leng keng.

Mấy gã tướng thủ thành ở vọng lâu nhìn Hoàng Chân Vệ, đợi hắn trả lời.

Dù sân nhỏ của Thân Huyền ở một trong những khu vực khó quan sát nhất của vọng lâu, nhưng khi các tông sư trên Thất cảnh chính thức giao thủ, Thân Huyền một đường xuyên ngõ hẻm, tường đổ ngói vỡ, bỏ chạy về phía Vị Hà. Y như một con giao long dài lướt đi trong làn mưa gió, nhưng làm sao có thể thoát khỏi tầm mắt của nhiều tướng thủ trên vọng lâu.

Lúc trước, Trường Lăng bố trí những vọng lâu như người khổng lồ này chính vì để kịp thời phát hiện những Tu hành giả cường đại ở nơi này. Cũng nhờ nó mà vương triều Đại Tần có thể ngăn chặn và giết địch nhân một cách nhanh chóng hơn.

Lúc trước, sở dĩ đám Tu hành giả kể cả Bạch Sơn Thủy và Triệu Kiếm Lô luôn kính sợ đối với Trường Lăng, không muốn tiến vào tòa thành này, nguyên nhân lớn nhất là vì ở đây tồn tại những vọng lâu nhanh chóng phát hiện hướng đi của bọn họ.

Chỉ cần bọn họ ra tay bên trong Trường Lăng thì nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất giết ra ngoài, nếu không sẽ không còn cơ hội rời đi nữa.

Trên mỗi một tòa vọng lâu đều được bố trí thuật khí cường

đại, những tướng thủ thành cũng đều là Tu hành giả không hề tầm thường. Thân Huyền lại là trọng thần của Đại Tần, cho nên nếu y bị ám sát thì quân thủ thành coi giữ vọng lâu phải có chức trách bảo hộ.

Hơn nữa sau khi Mặc Thủ Thành chết, quân thủ thành đã được giao cho Hoàng Chân Vệ, hắn và Thân Huyền đã cùng nhau trở thành cự đầu mới sinh trong thành Trường Lăng.

Theo quan điểm của chút tướng thủ thành trung thành với Hoàng Chân Vệ, Thân Huyền và hắn là những cự đầu mới sinh được Trịnh Tụ nuôi dưỡng, là hai cánh tay đắc lực của nàng. Hiện tại người quận Giao Đông đến ám sát Thân Huyền, cho nên người bị ám sát tiếp theo có thể là Hoàng Chân Vệ.

Đây là đạo lý môi hở răng lạnh.

Song Hoàng Chân Vệ đang trầm mặc nhìn con trường long hơi nước đang lướt đi trong màn mưa kia, khi nghe được câu hỏi như vậy lại chỉ lắc đầu nói:

- Không nên hành động.

- Tại sao?

Những gã tướng thủ thành này cảm thấy cực kỳ khó hiểu, cho nên vẫn là tên tướng lĩnh lúc nãy tiếp tục đặt câu hỏi.

Hoàng Chân Vệ nói:

- Ta khác với Thân Huyền, quận Giao Đông dù giết hắn thì thánh thượng cũng không có ý kiến, nhưng ngài sẽ không cho phép bọn họ giết ta.

Những tướng thủ thành này đều cùng nghĩ đến chuyện đã xảy ra ở Lộc Sơn hội minh, lập tức hiểu rõ ý của Hoàng Chân Vệ.

- Chỉ thế thôi sao?

Tên tướng lĩnh cầm đầu trầm mặc một lát, sau đó mới nói:

- Thánh thượng sẽ không hề luôn luôn có nhu cầu, càng không thể nào mãi mãi ỷ lại vào người nào đó.

Hoàng Chân Vệ khẽ gật đầu:

- Nhưng cho dù muốn hành động, cũng sẽ có thời điểm thích hợp hơn.

Trong làn hơi nước như trường long, không ngừng có trường kiếm vô hình được tạo ra.

Những trường kiếm này không ngừng rơi xuống trên người Thân Huyền, người đã tạo ra con trường long bằng hơi nước này. Không chỉ có một đám màu xám như mùn đất bay văng về phía sau, mà còn bắn ra những bông hoa máu màu đỏ tươi.

Trịnh Bạch Điểu chắp tay bay vun vút trong mưa gió.

Lão rất thỏa mãn.

Bất kể là trong tầm mắt của Tu hành giả nhìn thấy cảnh tượng như vậy, hay là trong nhận thức của lão thì Thân Huyền giống như một con rồng, mà lão là Tu hành giả có thể thoải mái đứng lên trên lưng con rồng đó.

Con trường long này chắc chắn rất cường đại, nhưng khi đối mặt với kiếm ý của lão cũng vô lực phản kháng. Hiện tại lão càng thoải mái thì càng lộ ra sự cường đại của mình.

Mấu chốt nhất chính là đang có vô số Tu hành giả của Trường Lăng chứng kiến một trận chiến như vậy.

Càng nhiều người biết mình cường đại, càng thỏa mãn hơn so với cảm giác bản thân tự biết mình cường đại.

Có một chiếc thuyền lá nhỏ ngừng lại giữa dòng một con sông nhỏ ở vùng đồng nội Trường Lăng.

Một đạo nhân mặc áo xanh đang ngồi lặng lẽ ở mái của chiếc thuyền lá nhỏ này.

Dòng sông lăn tăn gợn sóng, thuyền nhỏ xuôi theo xong cọ nhẹ vào cỏ lau.

Hắn đang đợi con trường long từ mưa bụi kia lao ra khỏi Trường Lăng, thẳng tới nơi này.

Bây giờ hắn là còn rất xa, vì vậy hắn vẫn đang nhàn hạ.

Nhưng đạo nhân áo xanh đột nhiên biến sắc. Trong nhận biết của hắn, có một đạo khí tức như thiên thạch rực lửa từ trên trời lao xuống, thế rơi của nó không chỉ lớn gấp đôi so với tốc độ của con trường long từ mưa bụi đang chạy trốn khỏi Trường Lăng.

Giống như xuất kiếm vậy, bất kể là Tu hành giả ở cảnh giới nào, nếu thế ra quá nhanh sẽ không thể mang theo được lực lượng quá lớn, nhưng lại mang ý nghĩa tàn nhẫn và không thể né tránh.

Sẽ không thể nhìn ra tuổi tác nếu chỉ dựa vào gương mặt của người này. Gã đạo nhân áo xanh không chút do dự, mặc dù trong tay không có kiếm nhưng trong cơ thể đột nhiên vang lên âm thanh sắc bén của kiếm sắc ra khỏi vỏ.

Trong tay hắn sáng lên một đạo kiếm quang như dương chi bạch ngọc, chiếc thuyền nhỏ mà hắn đang ngồi lập tức hóa thành vô số mảnh vỡ, giống như vô số con bươm bướm cất cánh bay ra ngoài. (Dương chi bạch ngọc: Dương chi ngọc thuộc loại đá quý hiếm thượng phẩm. Mang trên mình một màu trắng tinh khiết)

Theo kiếm thế của y hướng thẳng lên, trên bầu trời vang lên một tiếng ầm vang, như một ngọn núi khổng lồ trượt xuống. Tất cả cỏ lau trong vùng sông nước hoang vu này đều bị gãy, bị kiếm

thế của hắn dẫn dắt, như ngàn vạn mũi tên vùn vụt bắn lên.

Những cây cỏ lau này đã khô vào mùa đông, thực tế khi bị bẻ gãy lúc này lại càng không có sức sống, nhưng vẫn dùng tốc độ còn nhanh hơn mũi tên bắn ngược lên không trung. Thiên địa nguyên khí cũng bị hắn dẫn dắt mà ma sát kịch liệt, nhưng sức sống và lục ý tỏa ra thật sự khiến lòng người kinh hãi. (lục ý: chất diệp lục bên trong cây cỏ)

Thiên địa nguyên khí giống như núi không ngừng vọt tới, khiến cho những cây cỏ lau này xanh ngắt như có kỳ tích xuất hiện, nhanh chóng sinh trưởng từ trong bùn đất, trong nháy mắt tạo nên một mảnh màu xanh giữa không trung.

Cùng lúc đó, kiếm bản mệnh như dương chi bạch ngọc trong tay hắn cũng sinh ra vô số kiếm quang màu xanh, như vô số dây leo không ngừng vươn lên bầu trời.

Oanh, một tiếng nổ lớn vang lên.

Tu hành giả từ trên bầu trời rơi xuống đập nát màn xanh, mang theo sóng xung kích cuồng bạo va chạm với kiếm bản mệnh trong tay y.

Đạo nhân kêu lên một tiếng đau đớn, một nửa thân thể đập mạnh vào mặt nước phía dưới. Nhưng dù sao hắn cũng đã tiếp được một kiếm đáng sợ này, khiến người Tu hành giả tập kích từ trên cao cũng bị phản chấn bắn ra ngoài.

- Cần gì phải phân sinh tử với ta!

Ngay cả khi dùng hai bí thuật hiếm thấy trên đời để ngăn cản một kích của kẻ này, khí huyết trong cơ thể đạo nhân cũng sôi trào không thôi, cơ thể đã chết lặng không chịu nổi. Nhưng bây giờ, hắn lại cưỡng ép lên tiếng, hoàn toàn không hề hỏi thân phân phận của người đến, mà chỉ cao giọng quát lên:

- Mặc kệ ngươi có quan hệ gì với Thân Huyền, nhưng có lẽ ngươi hiểu rõ, Tu hành giả tập trung ở nơi này ngày hôm nay để ngăn cản hắn lại không chỉ có một mình ta! Ngươi chạy đến như thế thì chân nguyên trong cơ thể đã sớm bị đốt hơn phân nửa. Cho dù ngươi có thể giết ta, nhưng ngươi có thể trốn thoát được sao?

- Xuân ý đậm đặc, ngươi là Hà Xuân Ý, cung phụng của Lệ Hầu phủ trấn thủ Trường Lăng.

Bóng dáng của Ngô Quảng đứng yên trong mảnh vụn màu xanh đang phiêu tán. Quần áo của gã đã bị thiên địa nguyên khí mạnh mẽ xé vụn, còn rách rưới hơn so với tên ăn mày, nhưng kiếm trong tay gã lại cực kỳ chói mắt, toàn thân vàng óng ánh đến cực điểm.

Gã cau mày nhìn sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị của đạo nhân, không che giấu vẻ khinh thường của bản thân chút nào:

- Lệ Hầu ngày xưa vì nịnh nọt quyền quý nên đã đưa đứa con độc nhất đến quan ngoại. Nhưng bây giờ lại đảo về phía quận Giao Đông, trái lại là Hầu phủ không có cốt khí nhất trong mười ba vương hầu của Đại Tần.

Đạo nhân áo xanh đúng là Hà Xuân Ý, cung phụng trấn phủ Lệ Hầu phủ tại Trường Lăng, là tông sư lớn lên cùng Lệ Hầu trong quân đội, cũng là người mạnh nhất trong số Tu hành giả Thất Cảnh trấn thủ hầu phủ Lệ Hầu ở Trường Lăng.

Lúc này nghe được đối phương nói như vậy, sâu trong mắt gã cung phụng Lệ Hầu phủ này lập tức dấy lên lửa giận, cười lạnh:

- Ngươi cho rằng những Hầu phủ khác thì có cốt khí sao? Nếu có cốt khí, sao trong thành Trường Lăng lại yên tĩnh như vậy? Ta cần gì phải chờ ở chỗ này?

- Đứng ngoài quan sát cũng tốt hơn rất nhiều so với đồng lõa.

Hai chân Ngô Quảng đạp xuống mặt nước trước mặt, giơ kiếm ngang ngực, gã nhìn Hà Xuân Ý, nghiêm túc nói:

- Mời.

Ở Trường Lăng, đây là một lời mời quyết đấu.

Khóe miệng Hà Xuân Ý khẽ co giật, không chút do dự trực tiếp xuất kiếm.

Lực lượng trong cơ thể hắn như hồ nước vỡ đê, cuồng bạo tuôn vào trường kiếm bạch ngọc trong tay. Nhưng kiếm ý tỏa ra từ trên trường kiếm bạch ngọc lại cực kỳ nhu hòa, hiện ra ý đặc biệt hòa hợp.

Thiên địa nguyên khí vốn đang ầm ầm rơi xuống từ trên bầu trời ở phía xa, nhưng lại từ trong đất lao nhanh đến bên cạnh hắn.

Mấy trăm đạo kiếm quang màu xanh lượn vòng quanh người gã, như những dây leo sinh trưởng xen kẽ, đan xen vào nhau.

Một kiếm này của hắn mang ý thủ.

Tuy hắn là cũng một cường giả hiếm thấy trong Thất Cảnh, nhưng hôm nay chẳng qua cũng là một quân cờ không quan trọng. Trong suy nghĩ của hắn, mặc dù mình dây dưa với đối phương ở đây, nhưng vẫn sẽ có người ngăn cản Thân Huyền như trước.

Đối phương đã đốt hơn phân nửa chân nguyên để đuổi đến đây, tuyệt đối sẽ không kiên nhẫn đánh lâu.

Cho dù nhìn từ góc độ nào thì hắn dùng một kiếm mạnh nhất để phòng ngự cũng là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng mấu chốt là hắn phải thủ được một kiếm này.

Khi hắn xuất kiếm, Ngô Quảng cũng làm ra động tác tương tự.

Những kiếm quang màu xanh như dây leo bện thành kén, bao bọc hắn vào giữa cực kỳ chắc chắn. Hắn nhìn hai đạo kim quang bay lên từ trên thân kiếm của Ngô Quảng, tựa như hai đôi cánh khổng lồ, càng lúc càng phóng đại trong tầm mắt của hắn, trong nháy mắt chiếm hết mọi cảm giác của hắn, che khuất bầu trời, cũng lấp đầy toàn bộ thiên địa ngoài cơ thể hắn.

Hai đôi cánh khổng lồ này vỗ xuống.

Một tiếng "oanh".

Nước trong sông hoang vu này đã toàn bộ khô cạn, sau đó gã tiếp tục dùng kiếm quang bao lấy đè hắn xuống, không ngừng ép vào lòng đất, sau một hơi đã đi sâu xuống không biết bao nhiêu trượng.

- Không ngờ lại có kiếm ý khoáng đạt như vậy!

Sắc mặt Hà Xuân Ý kịch biến, ý nghĩ đó vừa lóe lên trong đầu thì kiếm quang bên ngoài cơ thể hắn đã không thể chịu nổi áp lực, sụp đổ ngay lập tức.

Kiếm quang văng tung tóe, cơ thể y cũng theo đó lập tức vỡ tung ra.

Rắc rắc…

Cơ thể y nổ tung như một hòn đá, hòa vào trong đất bùn xung quanh.

…

- Hồng Hộc kiếm?

Trịnh Bạch Điểu hơn nheo mắt lại, vẻ mặt trở nên ngưng trọng. Giống như rất nhiều Tu hành giả ở Trường Lăng, lão cũng nhìn thấy hai đạo kiếm quang cánh vàng khổng lồ.

Q6 - Chương 51: Phá kiếm

Hồng Hộc kiếm đối với Trường Lăng mà nói chỉ là một vệt sóng gợn nhiều năm về trước, một đường ánh sao băng không thể tính là tên kiếm, cũng không được tính là tên Kiếm kinh, chỉ tương đương với ấn ký độc đáo của một vị Tông sư nào đó.

Có rất nhiều Tông sư từ nơi khác đến Trường Lăng đều gặp phải kết cục như vậy, bọn họ chỉ xuất hiện trong chớp mắt ngắn ngủi ở nơi này, thế cho nên Tu hành giả Trường Lăng có rất ít hiểu biết về bọn họ, thậm chí còn không biết tên cùng với kiếm mà bọn họ sử dụng, hay là Kiếm kinh mà họ tu luyện.

Hồng Hộc kiếm này chính là như thế.

Đối với vị Tông sư này, cho dù là thế lực có tin tức linh thông nhất như quận Giao Đông thì cũng chỉ biết gã xuất thân từ quận Dương Sơn, lúc ra tay kiếm quang như thiên nga lượn tầng trời, khí thế bàng bạc.

Xưa kia Thương gia thực hiện biến pháp dưới sự ủng hộ của Ba Sơn Kiếm Tràng, thế nhưng quận Dương Sơn lại không phải là quận đầu tiên triển khai, tuy vậy nơi này lại là quận đầu tiên hoàn thành việc này.

Sở dĩ như thế bởi vì có quan hệ rất lớn với Hồng Hộc kiếm này.

Năm đó, khi cựu quý tộc quyền quý phản đối biến pháp nhất ở quận Dương Sơn dùng thủ đoạn cứng rắn trấn áp đất đai của một thôn nào đó, liền gặp phải Hồng Hộc kiếm trong thôn này.

Tên tông sư không có thanh danh này liên tục chém hai gã

Thất Cảnh, diệt trừ gần hết thế lực của cực quý tộc quyền quý này, gây ra chấn động cực lớn ở toàn bộ Đại Tần lúc ấy.

Quận Dương Sơn trở thành quận đầu tiên hoàn thành biến pháp, nhưng kết cục lại không hề tốt đẹp so với tên Tông sư này cùng với Thương gia về sau.

Sau khi thất bại trong cuộc chinh chiến với vương triều Đại Sở, quận Dương Sơn đã được chia cho quốc gia này.

Quận đầu tiên hoàn thành biến pháp được nhượng lại cho vương triều Đại Sở, trong chuyện này có ẩn giấu ý gì đặc biệt hay không thì sau khi vương triều Đại Tần đại thắng ở Lộc Sơn hội minh, quận Dương Sơn bị thu hồi thì cũng không có ai đi nghiên cứu sâu hơn nữa.

Thế nhưng chinh chiến với Sở năm đó, quận Dương Sơn phải thuộc quản lý của người Sở, cho nên người Tần ở quận này đương nhiên là không muốn, trong những năm đầu tiên đã có không biết bao nhiêu chuyện trấn áp và phản kháng nổ ra, cũng đã có ghi chép chứng thực rằng tên Tông sư xuất kiếm như thiên nga kia đã chết trong chiến đấu phản kháng người Sở trấn áp.

Đối với Trường Lăng mười mấy năm sau, đây đã là chuyện cũ ít người biết đến, thậm chí rất nhiều người mặc dù nghe được đều cảm thấy đó là chuyện cũ được bịa đặt ra, song hiện tại tên Tông sư quận Dương Sơn ngày xưa hiển nhiên đã lưu lại truyền nhân.

Truyền nhân kia vậy mà lại xuất hiện đúng lúc này, hơn nữa tu vi cảnh giới chỉ sợ cũng không thua gì tên Tông sư quận Dương Sơn năm đó.

Thế nhưng có tác dụng không?

Cũng giống như tên Tông sư quận Dương Sơn năm đó, khi quận Dương Sơn bị cắt cho vương triều Đại Sở, thì cũng đã định

trước kết cục của y.

Đây là tranh đấu quyền thế chân chính, cho nên một vị Tông sư như vậy chẳng qua cũng chỉ là sóng biển thoáng qua trong cơn thủy triều.

Trịnh Bạch Điểu cũng không hề cảm thấy chuyện này có thể thay đổi được điều gì.

Cho nên vẻ mặt y cũng chỉ thoáng hơi ngưng trọng bởi vì thực lực mà hai đường kiếm quang kia biểu hiện ra trong nháy mắt, sau khi hiểu rõ lai lịch của hai đường kiếm quang này, lão cũng chỉ lắc đầu đồng tình.

Thân Huyền đang xuyên qua một gian đình viện của một gia đình bình thường.

Trong đình viện của gia đình bình thường này có trồng mấy cây cam, quả bên trên cây vẫn chưa được thu hoạch sạch sẽ, mặc dù nhìn qua có chút khô quắp khi trải qua một mùa đông, nhưng vẫn có màu sắc rất bắt mắt.

Thân Huyền nhanh chóng xuyên qua những cây cam này, màu cam đỏ tươi giống như nhuộm trên gương mặt xám xịt của y, cũng ánh thêm mấy phần tươi vui.

Suy nghĩ trong lòng y hiện tại lại khác biệt hoàn toàn với Trịnh Bạch Điểu.

Bởi vì chỉ mình y biết, sau khi bản thân trở thành Trung Hình lệnh, y đã đi gặp Dạ Sách Lãnh.

Dạ Sách Lãnh thân là Ty thủ của Giám Thiên Ty, nghiêm khắc mà nói cũng không được tính là cự đầu ở Trường Lăng, song y lại hiểu rất rõ, nàng hiện tại không chỉ đại biểu cho Giám Thiên Ty, mà còn đại biểu cho Ba Sơn Kiếm Tràng.

Dạ Sách Lãnh giống như người chủ sự của Ba Sơn Kiếm Tràng ở Trường Lăng, cho dù nàng không thể ra tay, nhưng nhất định sẽ có biện pháp khác thay đổi cục diện chắc chắn phải chết của y.

Theo y thấy, kiếm quang của Hồng Loan kiếm hiện tại chính là khởi đầu, cũng là dấu hiệu cực tốt.

Đây không phải là cuộc chiến giữa cự đầu mới sinh chưa đủ lông cánh như y và quận Giao Đông, mà là trò chơi của tất cả các cự đầu mới sinh ở Trường Lăng, của Ba Sơn Kiếm Tràng và quận Giao Đông.

Hoàng Chân Vệ đứng trên vọng lâu hiển nhiên không biết liên hệ giữa y và Dạ Sách Lãnh, nhưng đúng lúc này, hắn lại có cái nhìn giống Thân Huyền đối với trận chiến đấu này.

Đứng càng cao sẽ có thể nhìn được càng xa.

Gã tiếp nhận vị trí của Mặc Thủ Thành, chính là ánh mắt của Trường Lăng, cũng là người có thể nhìn thấy rõ ràng nhất ở Trường Lăng lúc này.

Trong nhận biết của gã, ngoại trừ hai đạo kiếm quang bắt mắt kia ra, còn có rất nhiều thiên địa nguyên khí lưu động kịch liệt ở những nơi còn lại của Trường Lăng.

Chiến đấu giữa các cường giả đã không chỉ có ở một chỗ.

Sự thay đổi đã bắt đầu.

Hơn nữa người có năng lực điều động nhiều Tu hành giả cường đại, hoàn toàn ảnh hưởng đến ván này như vậy... Cũng nhất định là một cự đầu.

Cho nên có thể nói, ngoại trừ gã và Thân Huyền ra, chắc hẳn đã có thêm một cự đầu mới sinh khác ở giữa vô thanh vô tức ở Trường Lăng, hơn nữa cự đầu mới sinh này còn có được lực lượng

vượt qua gã và Thân Huyền.

.....

Trịnh Bạch Điểu khẽ nhíu mày.

Hơi nước ngưng kết trên đuôi lông mày lão tựa như giọt sương óng ánh trong suốt, trong nháy mắt vừa mới hình thành đã bị phong lưu thổi đi, thuận theo hai bên đầu gã rồi bắn ngược ra sau. (phong lưu: luồng gió lưu thông)

Đã đến gần vùng ngoại ô.

Khoảng cách đến bụi cỏ lau mà Hà Xuân Ý chờ đợi lúc trước đã rất gần, mà khoảng cách tới Vị Hà cũng đã không còn bao xa.

Hà Xuân Ý vẫn chưa xuất hiện, điều này có nghĩa là cho dù Tu hành giả mạnh nhất Lệ Hầu phủ ở lại Trường Lăng cũng đã bại trong tay Hồng Loan kiếm.

Ngoại trừ Hà Xuân Ý ra, những Tu hành giả nên bù đắp lại vị trí của hắn cũng không xuất hiện.

- Là ai dám nhúng tay vào?

Sắc mặt hắn càng ngày càng lạnh, hơi nước trước mặt dần dần không thể nào tiếp cận cơ thể hắn, toàn bộ đều bị nguyên khí trên người hắn chấn động bắn ra ngoài.

Ở bên ngoài cơ thể hắn có một khối khí trong suốt bất quy tắc được hình thành.

Mặt ngoài khối khí không ngừng mọc ra những cây gai dài vô hình bất quy tắc, chỗ mũi nhọn nhất của những gai dài hơi sáng lên, giống như những ánh sao vậy.

Trên bầu trời cực cao có rất nhiều vì sao sáng lên giống như hô ứng từ xa với khối khí ngoài cơ thể hắn.

Thân Huyền ngẩng đầu nhìn thoáng qua.

Y cũng không dừng lại.

Chẳng qua là mười cái hô hấp, đã có hơi nước cực kỳ nồng đậm trực tiếp phất lên mặt y.

Đã đến Vị Hà.

Hơi nước nồng đậm đến từ mưa rơi và những con sóng mãnh liệt trên mặt sông, càng bắn tung tóe ra nhiều hơi nước.

Không giống như nước mưa tinh khiết rơi xuống từ trên bầu trời, hơi nước bắn tung tóe trên Vị Hà mang theo rất nhiều mùi tanh, là hương vị mà y càng thêm quen thuộc.

Dạ Sách Lãnh trở về từ trong mưa lớn trên Vị Hà, mà y lại chạy ra từ trong Trường Lăng, bước vào trong dòng sông lạnh lẽo kia ở trong cơn mưa cuối mùa đông này.

Y đạp sóng đi tới bên trên Vị Hà.

Bốn phía mênh mông.

Hơi nước và sương mù làm cho y không thể nhìn thấy cảnh hai bên bờ Vị Hà.

Sau đó y chợt ngừng lại, xoay người, đối diện với Trịnh Bạch Điểu vẫn đang đuổi theo như trước.

- Thì ra thủ đoạn tu hành của quận Giao Đông vốn có liên quan đến tinh thần nguyên khí này.

Y nhìn Trịnh Bạch Điểu, thần sắc có chút kỳ quái nói:

- Xem ra ngay từ đầu nàng cũng không hề tình cờ tiếp cận Ba Sơn Kiếm Tràng.

Trịnh Bạch Điểu có chút khó có thể hiểu được biểu tình trên mặt Thân Huyền lúc này, nhưng cũng chỉ lạnh nhạt nói:

- Trên đời này không có gì ngẫu nhiên cùng tất nhiên, chỉ tồn tại ở sự lựa chọn của mình.

Sau khi nói một câu này, trên mặt Trịnh Bạch Điểu xuất hiện thần sắc trào phúng, lão hơi nghiêng đầu, nhìn về phía Hoàng thành rồi nói tiếp:

- Ngươi đạt được ân thưởng của nàng mới ngồi vào vị trí Trung Hình lệnh này, nhưng nghe ý trong câu nói vừa rồi của ngươi thì ngươi cũng không hề toàn tâm toàn ý đối với nàng. Tâm phúc mà nàng bồi dưỡng ra cũng chỉ là như thế, không khỏi khiến cho người ta cảm thấy có chút buồn cười. (ân thưởng là một từ tiếng Hán, nghĩa chỉ ban thưởng của triều đình.)

Thân Huyền lắc đầu, cười lạnh nhìn lão, nói:

- Lời ngươi nói cũng không chính xác, ta không hề được nàng ân thưởng, mà là xuất phát từ trao đổi mới ngồi vào vị trí này. Chỉ vì nhu cầu của nàng.

Thân Huyền dừng một chút, đưa mắt nhìn về phía Hoàng thành rồi nói tiếp:

- Nếu thật sự là người nàng xem như tâm phúc, vậy hôm nay nàng sẽ không để ngươi xuất hiện trước mặt ta, truy sát ta. Cũng giống như những người Ba Sơn Kiếm Tràng mà nàng thân cận năm đó, đối với nàng, ta chỉ là người thỏa mãn nhu cầu nhất thời mà thôi.

- Nếu đã có nhận thức như vậy, cần gì phải đau khổ giãy dụa?

Tất cả cảm xúc rõ ràng trên mặt Trịnh Bạch Điểu biến mất, lão nghiêm túc nhìn Thân Huyền.

Áo giáp thối rữa trên người Thân Huyền chậm rãi biến mất trong làn nước mưa cọ rửa, biến mất trước tiên chính là những cành lá khô và bụi bặm dính vào máu tươi, sau đó là một lớp máu tươi sền sệt.

Bởi vì mất máu rất nhiều cho nên cơ thể Thân Huyền hiện tại có vẻ lạnh lẽo như băng, hơn nữa cực kỳ tái nhợt, giống như thi thể đã bị ngâm trong Vị Hà rất lâu.

- Ba Sơn Kiếm Tràng đối với nàng mà nói là như nhau, ta cũng thế, cũng như quận Giao Đông đối với nàng mà nói thì cũng giống như vậy, lúc trước khác, hiện tại khác.

Thân Huyền nhìn Trịnh Bạch Điểu, chậm rãi nói,

- Người nắm giữ Trường Lăng là Nguyên Vũ và nàng, nếu muốn sống sót thật tốt ở Trường Lăng, vậy phải chứng minh mình hữu dụng đối với Nguyên Vũ, hoặc là có tác dụng đối với nàng.

- Hoặc có lẽ đối với cô ấy mà nói, quận Giao Đông bây giờ chỉ là xiềng xích mà thôi?

Trên người Thân Huyền xuất hiện một ít kiếm ý "mới mẻ", cỗ kiếm ý này vừa mới được phóng thích, dòng nước Vị Hà dưới chân y đã sôi trào như cháo nóng.

Ánh mắt Trịnh Bạch Điểu chợt kịch liệt lóe lên.

Lão ngửi được một tia khí tức nguy hiểm một cách khó hiểu.

Thân Huyền cũng không thích nói quá nhiều về chủ đề này, tựa như mục đích duy nhất chính là để cho áo giáp mục nát trên người đều tan biến đi. Sau khi tất cả đã không còn, lúc đó thân thể y sẽ có thể phóng thích ra nguyên khí tốt hơn, càng dễ dàng triệu hoán thủy ý tràn đầy trên mặt nước này.

Nhưng để cho lão không thể hiểu được chính là Thân Huyền

mất đi áo giáp bảo hộ, y dựa vào cái gì để ngăn cản Tâm Niệm kiếm của mình?

- Ngươi cho rằng mình vô địch trong cùng cảnh, thế nhưng ngươi cũng không hề biết, sở dĩ ta đau khổ giãy dụa, chính bởi vì ta có lòng tin rằng chính bản thân có thể một mình thắng ngươi.

- Ngươi cho rằng mình có thể vừa xuất hiện đã quang huy vạn trượng giống như nàng, một mực lóng lánh như vậy ở Trường Lăng, chỉ tiếc ngươi và rất nhiều cường giả đi tới nơi đây chẳng qua đều là khách qua đường. Cũng chỉ là một mảnh lá rụng trong mưa gió đầy trời.

Giọng nói của Thân Huyền tiếp tục vang lên.

Khi hai chữ "Lá rụng" vang lên, kiếm ý của y đã phóng thích hoàn toàn, thân ảnh y hoàn toàn bao phủ trong mưa gió bao trùm mà đến.

Trong nháy mắt khi kiếm ý trên người Thân Huyền bị phóng thích, màu máu trên mặt Trịnh Bạch Điểu cấp tốc rút đi, trở nên tái nhợt như sắc mặt y.

- Đây là kiếm ý gì?

Lão ra tay còn nhanh hơn so với Thân Huyền, thế nhưng khi tâm niệm của lão vừa động, Niệm lực và chân nguyên của lão phóng thích tác động đến thiên địa nguyên khí, lại đều bị mưa gió này thổi đến vặn vẹo ngổn ngang.

Trong quá trình chân nguyên và thiên địa nguyên khí nâng đỡ tâm niệm của lão, lưu chuyển đến bên cạnh Thân Huyền, lập tức có một thanh phi kiếm bị thổi bay bốn phía ở trong mưa gió.

Bay bổng bốn phía có nghĩa đã chậm.

Giống như một thanh phi kiếm có thể trực tiếp xuất hiện bên

người đối phương, hiện tại lại phải trải qua mưa gió vô song, như lá rụng bay về phía đối thủ.

Tất cả ưu thế của Tâm Niệm kiếm đã không còn tồn tại.

Đối với dùng kiếm mà nói, Tâm Niệm kiếm của Tâm Gian Tông đã bị kiếm ý mưa gió vô song của Thân Huyền phá vỡ!

Q6 - Chương 52: Miệng cười

Lão không phải là chưa từng nghĩ tới có thể dùng chiêu số như vậy để phá giải Tâm Niệm kiếm, nhưng sở dĩ lực lượng hiện ra lực phá hoại chính là bởi vì tụ tập vào một điểm, cô đặc đến cực hạn.

Một lượng lớn thiên địa nguyên khí chảy qua trong thiên địa này, nếu không thể hội tụ thì cũng không khác gì so với gió nhẹ phất qua mặt.

Trong thiên hạ này mỗi ngày đều có vô số người đánh bắt cá trong nước, đi lại trong gió, nhưng sẽ không bị dòng nước cắt ra, hay sẽ bị gió thổi thành mảnh nhỏ.

Kiếm ý bao trùm không gian càng lớn thì hiển nhiên lực lượng càng phân tán, thường thường chỉ có thể dùng để ứng phó với quân đội và Kiếm sư tầm thường.

Trường Lăng không có bất kỳ một bộ kiếm kinh nào có thể giống như kiếm ý mà Thân Huyền thi triển lúc này, đầy trời mưa gió mà kiên quyết vô song, phạm vi bao trùm rộng đến mức có thể cắt thiên địa nguyên khí và tinh thần nguyên khí từ trên bầu trời cao cao rơi xuống.

Đây tuyệt đối không phải là Kiếm kinh của Trường Lăng.

Thân Huyền chiếm được loại Kiếm kinh này từ chỗ nào?

Trong nháy mắt này, khuôn mặt tái nhợt đến cực hạn của Trịnh Bạch Điểu lộ ra vẻ hoàn toàn hiểu được, Thân Huyền vẫn luôn có lòng tin giết chết lão, sở dĩ phải bỏ ra cái giá lớn như thế để chạy trốn đến Vị Hà, cũng không phải là muốn mượn nước chạy trốn, mà chỉ muốn dựa vào hơi nước và mưa gió của con

sông này, che dấu thủ đoạn y ra tay!

Chỗ sâu nhất trong con ngươi Trịnh Bạch Điểu xuất hiện một tia vẻ sợ hãi, bên trong một tiếng gào thét, chân nguyên trong cơ thể lão cũng điên cuồng phun ra mà không hề giữ lại chút nào.

Một đạo Niệm kiếm với tốc độ hình thành nhanh hơn mấy phần đang bay bổng trong mưa gió vô song.

Cùng lúc đó, toàn bộ thân thể của lão giống như thiên thạch bay ngược lên trời, dùng tốc độ kinh người bắn ra ngoài.

Chỉ cần có thể lao ra khu vực mưa gió bao trùm này, Tâm Niệm kiếm của lão sẽ có thể khôi phục uy lực vốn có, đồng thời ở trên cao, Thân Huyền dù có ra tay cũng không thể nào che giấu được ánh mắt của những Tu hành giả còn lại.

Trong tầm nhìn của lã, bầu trời kịch liệt tỏa sáng.

Chỉ cần thêm khoảng một hơi thở thì lão sẽ có thể lao ra trận mưa gió vô song này.

Thế nhưng cũng đúng lúc này, chợt có hai đường ánh sáng xuất hiện phía dưới thân thể lão.

Hai đường sáng này tràn ngập khí tức kiên quyết và thô bạo, cũng không phải là kiếm quang, mà là ánh mắt của Thân Huyền!

Một tiếng "xùy" vang vọng, cũng là từ không sinh có, một mảnh bọt nước ngưng kết thành thanh kiếm mỏng manh lập tức sinh ra ở lòng bàn chân Trịnh Bạch Điểu, giống như hai ánh mắt này của Thân Huyền đã trực tiếp rơi vào trên chân lão.

Trên mu bàn chân Trịnh Bạch Điểu lập tức xuất hiện hai đường màu đỏ.

Trong nháy mắt này, hai bàn chân của lão bị đạo kiếm kia cắt

đứt!

- Thiên Sinh Nhất Thủy!

Một tiếng kêu thảm thiết cực kỳ thê lương, mang theo khiếp sợ cực độ và khó có thể tin phát ra từ giữa môi răng của lão.

Đây là tuyệt học của sư môn Dạ Sách Lãnh, thế nhưng từ đủ loại chuyện trước kia cho thấy Dạ Sách Lãnh chắc chắn là người thân cận với Ba Sơn Kiếm Tràng nhất trong những Tu hành giả quyền quý Trường Lăng hiện nay, mặc dù nàng thật sự trung thành với Nguyên Vũ, cũng không thể nào thân cận với chủ nhân Đại Phù Thủy Lao là Thân Huyền.

Song kinh hãi vô cùng chân thật lại nhắc nhở đây tuyệt đối là sự thật!

Trong tiếng gào thét thê lương, hai tay lão đồng loạt vung ra.

Trong không gian chật chội này, hai cỗ chân nguyên bàng bạc bỏ qua kiếm lý Tâm Niệm kiếm tuôn ra từ trong lòng bàn tay lão, trực tiếp dung hợp thiên địa nguyên khí biến thành hai thanh đại kiếm trong suốt như cột băng, đâm tới ánh mắt Thân Huyền.

Kiếm ý sắc bén đâm thẳng vào hai đồng tử của Thân Huyền, song trong nháy mắt phát hiện ra bí mật của Thân Huyền, Trịnh Bạch Điểu đã không chút nghĩ tới khả năng một mình giết chết y, lão chỉ muốn chạy ra khỏi Vị Hà.

Bởi vì mất máu rất nhiều cho nên khuôn mặt Thân Huyền vẫn tái nhợt đến cực điểm, song đôi mắt u lãnh của y vào lúc này lại xuất hiện vẻ tuyệt lệ. (tuyệt lệ: nghiêm túc và dứt khoát)

Y không lùi trái lại còn tiến tới, thân thể thoáng nhướng lên trên, ống tay áo tay phải vung lên đập xuống, mang theo một mảnh sóng nước cùng mưa gió cứng rắn đập nát một kiếm mà Trịnh Bạch Điểu thi triển ra, bên trong tiếng xé vải chói tai sau đó, y

dùng thân thể của mình mạnh mẽ nhận một kiếm khác của lão.

Đồng tử của Trịnh Bạch Điểu kịch liệt co rút.

Một tiếng "coong" nổ vang.

Đạo kiếm này của lão cũng không thể đâm vào thân thể Thân Huyền, mà chỉ vỡ nát thành vô số mảnh ở trong va chạm kịch liệt!

Một mảnh hào quang u lãnh từ ánh phản quang độc đáo của kim loại mang theo tử ý chân chính tràn ngập thế giới nhận biết của y lúc này.

Cánh tay phải của Thân Huyền đã bị chặt đứt từ trận chiến Đại Phù Thủy Lao, song căn bản không ai nghĩ tới, y lại giấu một đoạn huyền thiết trong ống tay áo trống rỗng này! (huyền thiết: thép đen)

Đoạn huyền thiết này hiện tại lại như là cánh tay phải của y.

Y dùng "cánh tay phải" của mình, mạnh mẽ ngăn cản một kiếm của Trịnh Bạch Điểu!

Chấn động kịch liệt khiến cho đôi mắt của Thân Huyền trong nháy mắt đều phủ đầy tơ máu, đồng tử có chút hơi hơi phồng lên.

Thế nhưng động tác của y vẫn lạnh lùng và ổn định đến cực điểm.

Giữa ngón tay y kẹp một mảnh bọt nước, trong khoảnh khắc đã kéo thành sợi tơ, rồi biến thành một kiếm đâm vào khí hải của Trịnh Bạch Điểu.

Một tiếng nổ tung vang lên trong cơ thể Trịnh Bạch Điểu.

Nó giống như âm thanh từ vụ nổ của một chiếc bè da dê được thổi hơi qua giới hạn mà tạo thành.

Trịnh Bạch Điểu lần đầu tiên nghe thấy âm thanh như vậy.

Thì ra khí hải của một người bị đâm thủng mà nổ tung lại phát ra âm thanh như vậy.

Giờ phút này lão vô cùng hoảng sợ cho nên ý niệm như vậy theo bản năng hiện lên trong đầu.

Ngay trong nháy mắt sau đó, toàn bộ thân thể của lão lại thật sự giống như một chiếc bè da dê nổ tung, bắn tứ tung ra bên ngoài.

Máu thịt bị chân nguyên cùng thiên địa nguyên khí nổ tung phá hủy thành sương mù trong nháy mắt, đồng thời thứ người ta cảm thụ được trong tích tắc này cũng không là huyết tinh, chỉ có vô số khí lưu xuyên thẳng qua bốn phía.

Thân Huyền kịch liệt ho khan.

Thân thể y cong lại, giống như một con tôm luộc thống khổ mà co giật rơi xuống bên dưới, phốc một tiếng đập vào mặt nước Vị Hà.

.....

.....

Trên bầu trời cao mà thị lực khó có thể nhìn tới, những ngôi sao vừa mới sáng lên nhanh chóng biến mất.

Trong thành Trường Lăng, có ba người cảm nhận được kết quả của trận chiến này trước tiên.

Hoàng hậu Trịnh Tụ chậm rãi ngẩng đầu lên.

Ánh mắt của nàng xuyên qua tia sáng mê ly rơi xuống Linh tuyền trước người, tựa như thấy được những ngôi sao kia tiêu tan, sau đó khóe miệng nàng xuất hiện một vệt ý cười.

Trường Lăng có rất nhiều người ăn nói có ý tứ, cho nên cũng cực kỳ khó thấy được nụ cười của bọn họ.

Thế nhưng nụ cười của nàng lại càng thêm hiếm thấy.

Không có quá nhiều người trên thế giới này nhìn thấy nụ cười của nàng.

Nhất là khuôn mặt vốn hoàn mỹ nhưng tràn ngập lãnh khốc lúc này lại nở rộ phơi phới, giống như đóa hoa nở rộ đến cực điểm bên trong máu tươi, kinh tâm động phách nhưng lại tràn ngập yêu dị.

Hai tên Tu hành giả áo bào vàng từng rời khỏi quận Giao Đông cùng Trịnh Bạch Điểu cũng đồng thời ngẩng đầu lên.

Một người trong số họ vừa mới tiến hành một cuộc đối thoại không vui với Trịnh Tụ cách đây không lâu, lúc này lão vừa lên một chiếc xe ngựa.

Khi cảm nhận được Trịnh Bạch Điểu ngã xuống, lão nhanh chóng lâm vào trong khiếp sợ mãnh liệt.

Còn có một Tu hành giả áo bào vàng cũng không ở Trường Lăng lúc này.

Hắn đội một chiếc nón tre, đứng ở mũi của một chiếc thuyền nhỏ đang trôi theo dòng nước chảy.

Phía trước thuyền nhỏ của hắn còn có một chiếc thuyền khác.

Người bị khí tức của hắn luôn luôn tập trung trên chiếc thuyền kia chính là một cánh tay trước kia của Hoàng hậu, một trong những tâm phúc mà nàng tín nhiệm nhất lúc trước, chính là cung chủ Vị Ương cung - Phan Nhược Diệp.

Hắn đã đi theo Phan Nhược Diệp mấy ngày, sở dĩ không vội ra

tay cũng chỉ vì muốn như chim ưng, nghiền nát nhuệ khí của cô, để chuyện giết chết cô trở nên đơn giản hơn.

Trong mắt hắn và Trịnh Bạch Điểu, tính cả Tu hành giả áo bào vàng trong thành Trường Lăng lúc này, Thân Huyền và Phan Nhược Diệp đều chỉ là con mồi, mà bọn họ là thợ săn mang theo vũ khí sắc bén.

Thế nhưng hiện tại, một tên thợ săn là Trịnh Bạch Điểu đã chết.

Cái chết của lão làm cho lòng tin của hắn lúc này xuất hiện một chút dao động, trong lòng đột nhiên sinh ra dự cảm không lành.

Q6 - Chương 53: Thời cơ

Đúng lúc này, chiếc thuyền nhỏ vẫn luôn xuôi dòng phía trước cũng dừng lại.

Mũi thuyền vắt ngang trong cỏ chỗ nước cạn, cứ như vậy mà ngừng lại.

Trong cơn mưa tí tách tí tách, Phan Nhược Diệp vẫn an tĩnh ngồi ở trong khoang thuyền nhỏ chợt đi ra, dạo bước tới đuôi thuyền, chờ đợi con thuyền này của hắn đến.

Mặt sông nổi lên hơi nước mờ nhạt mang theo một sắc thái mông lung mà mộng ảo, khiến cho Phan Nhược Diệp mặc áo màu vàng nhạt giống như tiên nữ trong nước trong truyền thuyết.

Tu hành giả áo bào vàng đứng trên đầu thuyền nhỏ từ thượng nguồn trôi xuống có dáng người cao ngất, hai đôi nam nữ đứng trên thuyền nhỏ dần dần tiếp cận nhau như hòa mình với hơi nước lượn lờ lúc này, nếu được họa sĩ vẽ ra, chắc hẳn sẽ làm cho người ta cảm thấy giống như một đôi tình nhân cách xa nhau đã lâu ngày gặp lại.

Song dù hai người trên đầu thuyền bình tĩnh như vậy, nhưng cả hai đều hiểu hôm nay chính thức gặp nhau, cũng chỉ có một người có thể sống sót rời khỏi nơi này.

- Thực ra ta cũng không thích giết người, ta luôn cảm thấy giết người nhất định phải mang theo chút tâm tình của mình, nếu không phải cừu hận, chính là đối phương làm cho mình không vui, hoặc có thể do khuôn mặt kẻ đó đáng ghét, làm cho người ta vừa thấy đã cảm thấy chán ghét.

Chiếc thuyền nhỏ của Tu hành giả áo bào vàng nhẹ nhàng dừng giữa dòng nước, lông mày nhíu chặt của hắn chậm rãi buông ra, hắn đưa mắt nhìn Phan Nhược Diệp, giống như người quen không mang theo bất kỳ lời mở đầu nào, chỉ tự mình chậm rãi nói,

- Khi ta mới bắt đầu tu hành lúc còn nhỏ, bất kể đọc truyện cổ tích hay là một số chuyện trong điển tịch ghi lại đều khiến ta luôn rất khó hiểu được, song phương nhất định phải phân sinh tử dường như đều rất thích nói chút lời nhảm nhí, nhưng khi ta lớn hơn một chút, bắt đầu thực sự giết người thì mới dần dần hiểu... Bởi vì giết người cuối cùng cũng không phải là chuyện gì đáng mừng, ý nghĩa thực sự của đối thoại chính là có thể giảm bớt loại cảm xúc không vui này, nhất là đối mặt với một đối thủ mà trước đây mình hoàn toàn chưa từng gặp, một người hoàn toàn xa lạ, gặp phải lập tức ra tay giết, sau đó đối mặt với một cỗ thi thể lạnh như băng chính là cảm giác thật sự nhạt giống như nước ốc, trống rỗng tịch mịch mà lạnh lẽo một cách khó hiểu, cho nên cần phải nói cái gì đó?

Sau khi nói xong những lời này, Tu hành giả áo bào vàng này khom người hành lễ với Phan Nhược Diệp, rồi lại bổ sung:

- Tại hạ là Trịnh Kinh Thành.

- Ta biết ngươi là ai.

Phan Nhược Diệp nhìn tên Tu hành giả áo bào vàng này, cũng rất giống như nhìn một người quen nói:

- Thích khách giỏi nhất của quận Giao Đông, một trong bốn Tu hành giả của nơi đó mà Trịnh Tụ kiêng kỵ nhất, khi hạm đội của vương triều Đại Tần mở tuyến đường biển hải ngoại, có không ít Tu hành giả cường đại trên những hòn đảo hải ngoại đã chết trong những lần ám sát của ngươi, nếu thực sự nói về quân công, vậy quân công của ngươi ít nhất sẽ không thuộc về Lương Liên. Ngươi làm việc cẩn thận nhất, không hề xem nhẹ một chút khả năng cản

trở mình ra tay. Ngươi lúc trước vẫn luôn đi theo ta nhưng cho đến bây giờ mới nói những lời này với ta, đều là bởi vì ngươi không muốn để cho bất kỳ một ai trong bóng tối tạo thành ảnh hưởng khi mình ra tay.

- Ngươi rất thẳng thắn.

Trịnh Kinh Thành mím môi, nói tiếp:

- Chính bởi vì ngươi quá hiểu rõ Hoàng hậu và quận Giao Đông chúng ta, cho nên ngươi mới xếp hạng thứ hai trong danh sách nhất định phải chết. Thế nhưng ta không rõ, rõ ràng ngươi đã biết ý đồ của ta, vậy vì sao ngươi không tìm kiếm cơ hội ra tay trước trong mấy ngày ta đi theo ngươi? Dùng tu vi của ngươi không thể nào không tìm được một cơ hội để chiếm ưu thế.

Phan Nhược Diệp im lặng thật lâu không trả lời, khi cô lên tiếng lần nữa thì vẻ mặt lại hơi lạnh:

- Bởi vì ta đang suy nghĩ.

Trịnh Kinh Thành cực kỳ tự nhiên đặt câu hỏi:

- Suy nghĩ vấn đề gì?

- Ta đang suy nghĩ, nếu như hoán đổi vị trí của ta và Trịnh Tụ cho nhau, vậy khi gặp phải tình huống như thế, nếu như ta là Trịnh Tụ thì sẽ làm như thế nào.

Phan Nhược Diệp lạnh lùng nói:

- Ta đã suy nghĩ rõ ràng, nếu như bản thân không thẹn với lương tâm, mặc kệ đối phương có tin hay không thì nhất định sẽ tìm cách giải thích một chút, thế nhưng ta lại không thể đợi tới bà ấy phái người tới giải thích, lại chờ được người đến giết mình.

- Cho nên ta không ra tay trước, cũng có thể nói là đang chờ

đợi, chờ xem bà ấy có tìm cách làm ra chuyện gì để ngăn cản ngươi giết ta hay không.

Phan Nhược Diệp cười lạnh, nhìn nơi Thân Huyền và Trịnh Bạch Điểu chiến đấu lúc trước, sau khi dừng một chút rồi nói tiếp:

- Kết quả chính là trận giết chóc đã bắt đầu, thế nhưng ta lại không hề nhân được bất kỳ lời giải thích nào của bà ta. Điều này chỉ có thể chứng minh một số suy đoán của ta là chính xác, bà ta biết sự thật thực sự không thể che giấu, vì vậy chỉ có thể mượn bàn tay của ngươi để loại bỏ ta.

Trịnh Kinh Thành nghiêm túc lắng nghe lời nói của cô, sắc mặt không có gì thay đổi, thậm chí còn mang theo một tia đồng tình,

- Suy đoán của ngươi hẳn là chính xác.

- Ngươi muốn nói nhiều một chút với ta chính là vì tâm tình của ngươi có chút dao động, hiển nhiên trận ám sát mà các ngươi nhằm vào người nào đó trong thành Trường Lăng đã thất bại. Chỉ là hiện tại ngươi mặc dù nói với ta nhiều như vậy, cũng đã một lần nữa xác định ta không có đường lui, nhưng chỉ sợ nói chuyện cùng ta sẽ không có lợi cho ngươi ra tay, ngược lại sẽ càng ảnh hưởng đến tâm tình và sự tin tưởng của ngươi.

Phan Nhược Diệp nhìn tên Tu hành giả cẩn thận nhất quận Giao Đông, cười lạnh:

- Bởi vì Tu hành giả quận Giao Đông như các ngươi mãi mãi thiếu đi một vài thứ so với chúng ta.

Lông mày Trịnh Kinh Thành nhảy lên, hắn trầm giọng nói:

- Là cái gì?

Phan Nhược Diệp nhìn hắn, chậm rãi nói:

- Lần đầu tiên ta và Trịnh Tụ gặp nhau, trước khi bà ta dẫn ta vào Trường Lăng thì ta ở một sơn trấn bên ngoài Ba Sơn, đúng lúc đại quân giao chiến với Ba Sơn Kiếm Tràng, một đội mã tặc chạy trốn qua thôn xóm chúng ta đang ở liền thuận thế cướp bóc mấy sơn trấn xung quanh chúng ta một lần, người lớn trong sơn trấn gần như bị giết chết toàn bộ, chỉ có rất nhiều đứa bé thơ thân hình nhỏ bé có thể trốn ở một vài góc bí mật sống sót. Mà trong số những đứa bé sống sót, ta cũng thuộc một trong những người gầy yếu nhất. Để tranh giành chút thức ăn duy nhất còn sót lại, những đứa trẻ này đã trở thành những con sói tàn sát lẫn nhau, nhưng ta lại là người sống sót cuối cùng. (mã tặc: bọn cướp cưỡi ngựa)

- Lúc này nghĩ lại cũng thực sự quá trùng hợp. Cung nữ dưới trướng của bà ta lại không xuất hiện ở thời điểm khác, vì sao lại là lúc chúng ta tự giết lẫn nhau đến khi chỉ còn lại một mình ta mới theo đó xuất hiện.

Phan Nhược Diệp nở nụ cười,

- Rất nhiều Tu hành giả ở quận Giao Đông các ngươi cũng có thủ đoạn tu hành như vậy, nhưng giữa các ngươi và chúng ta lại có sự khác biệt quan trọng nhất, đó là các ngươi từ khi bắt đầu tu hành đã biết mình sẽ gặp phải chuyện như vậy, các ngươi có thời gian rất dài để hoảng sợ, để vượt qua sự sợ hãi này cũng như để chuẩn bị. Nhưng chúng ta thì khác... chúng ta đột nhiên gặp phải những chuyện như vậy, chúng ta không có bất kỳ sự chuẩn bị nào khi gặp phải tình cảnh tuyệt vọng như thế. Cho nên các ngươi không có loại khí tức dũng mãnh bẩm sinh như chúng ta. Cho nên con sói sinh ra từ bầy chó sẽ khác biệt với sói đầu đàn trời sinh.

Trịnh Kinh Thành nhíu mày.

Nhưng Phan Nhược Diệp cũng không cho hắn thời gian nói chuyện, cô tiếp tục nói thẳng:

- Cho nên ngươi muốn lựa chọn thời cơ thích hợp nhất để mài

mòn khí thế của ta, thế nhưng càng gặp tuyệt cảnh, ngược lại càng khiến ta có thể kích phát ra nhuệ khí của mình. Điều mấu chốt nhất chính là mấy ngày nay ta còn đang bận suy nghĩ một ít kiếm thế trên Kiếm kinh.

Khuôn mặt Trịnh Kinh Thành đột nhiên cứng đờ.

Phan Nhược Diệp nhìn hắn, trang trọng nói:

- Ta đang tìm hiểu một ít kiếm thế trên Trần Vương Kiếm kinh, hiện tại ta đã nghĩ hoàn toàn thông thấu.

- Cho nên ta nói những câu đối thoại về ta này sẽ không thể tiêu trừ một ít cảm xúc xấu của ngươi, chỉ khiến cho ngươi càng thêm không có lòng tin.

Phan Nhược Diệp nhìn Trịnh Kinh Thành vẫn chỉ im lặng không nói, đôi mắt yên lặng chợt biến thành đại dương trong bão táp, sát ý dạt dào:

- Đây chính là thời cơ ra tay mà ta vẫn luôn chờ đợi.

Q6 - Chương 54: Công địch (Kẻ thù chung)

Trịnh Kinh Thành nhíu mày thật sâu, hắn cực kỳ không thích cảm giác như hiện tại.

Nếu không nắm chắc tuyệt đối thì không nên dễ dàng đi nếm thử.

Bất cứ người nào thì cũng chỉ có một sinh mệnh, mà hắn lại tiếc mạng hơn so với tuyệt đại đa số người tu hành trên đời.

Cho nên khi nghe những lời này của Phan Nhược Diệp, hắn không chút do dự bóp nát một món Phù khí đã rơi vào lòng bàn tay mình.

Vô thanh vô tức, mặt nước dưới thuyền lá của hắn và thuyền nhỏ trước mặt mãnh liệt lõm xuống.

Nguyên nhân của việc này đến từ thiên địa nguyên khí đột nhiên xuất hiện trong khu vực này.

Những thiên địa nguyên khí này từ trong tay hắn phóng thích khiến cho không khí chung quanh cơ thể hắn trở nên cực kỳ nặng nề.

Trong nháy mắt sau đó, những thiên địa nguyên khí này nở rộ ra bên ngoài, hóa thành từng đoàn mây trắng.

Một mảnh biển mây màu trắng vốn nên hiện lên trên trời, thế nhưng lúc này lại lấp đầy trong mảnh lưu vực con sông này.

Thân thể của Trịnh Kinh Thành và tất cả khí tức trong nháy

mắt biến mất ở trong biển mây này.

Phan Nhược Diệp đứng giữa biển mây, không thể xác định được hắn lui về hay tiến tới, tuy trong đám mây trắng tràn ngập tầm mắt không có bất kỳ sát ý nào, nhưng cũng có thể khắp nơi đều là sát ý.

Nhưng mà thần sắc trên khuôn mặt cô lại không có chút thay đổi nào, khi những đám mây trắng này hiện ra, cách cô ứng phó cũng chỉ là đưa chân nguyên tràn vào trong một kiện Phù khí được nắm chặt trong tay trái.

Ngay lúc cô và Trịnh Kinh Thành đối thoại trước đó, tay trái của cô vẫn luốn ẩn giấu trong ống tay áo, món Phù khí này vẫn được cô nắm bên trong tay trái.

Trong thực tế đây là thời cơ mà cô thực sự muốn chờ đợi.

Thanh Phù khí này của cô cũng đang chờ đợi để gặp món Phù khí của Trịnh Kinh Thành.

Phù khí được cô nắm chặt trong lòng bàn tay trái là một viên Tinh cầu, càng chuẩn xác mà nói là một viên nội đan Hải thú được khắc rất nhiều Phù văn.

Viên nội đan bề mặt được khắc đầy Phù văn này hiện ra một loại màu cam sáng bóng, phức tạp giống như gấm hoa rực rỡ. Tổng thể nội đan hiện ra màu lam nhạt, trở nên cực kỳ trong suốt, nhưng bên trong lại giống như có vô số đường nước đang lưu động.

Khi chân nguyên của cô theo Phù văn tràn vào trong viên nội đan này, nó lại phát ra một tiếng "xùy" vang nhẹ, tất cả màu sắc lập tức biến mất, trở nên trong suốt tuyệt đối, vô số sợi thiên địa nguyên khí ngưng tụ như dòng nước chảy cũng bắn ngược ra từ trong tay cô.

Những thiên địa nguyên khí này xuyên qua giữa mây trắng, mây trắng trong nháy mắt biến mất, nở rộ thành từng quang ảnh trùng trùng điệp điệp.

Bóng hình Trịnh Kinh Thành xuất hiện trong tầm mắt cô một lần nữa, ngay trên bờ phía trước cô, quang ảnh trùng trùng điệp điệp dường như hấp thu lấy ánh sáng, khiến cho mảnh thiên địa nhỏ nơi cô và Trịnh Kinh Thành đứng càng thêm sáng ngời, cũng khiến cho bóng hình hắn càng trở nên rõ ràng trong mắt cô.

Nhưng mà Trịnh Kinh Thành không nhìn thấy cô.

Khuôn mặt hắn giống như khi Tâm Niệm kiếm của Trịnh Bạch Điểu bị Thân Huyền phá vỡ, trở nên vô cùng tái nhợt.

Phù khí mà hắn thi triển là Thương Hải Bạch Vân phù, là thứ đặc biệt mà duy nhất chỉ quận Giao Đông có, hơn nữa là Phù khí mà Tu hành giả cấp bậc như hắn mới có thể có được, trân quý đến cực điểm. Song Phan Nhược Diệp lúc này không biết lại kích phát loại Phù khí cường đại nào đó, ngược lại đã rút đi thiên địa nguyên khí mà Phù khí này của hắn phun trào ra, kết thành các loại quang ảnh ở bên ngoài cơ thể hắn.

Bên trong những quang ảnh này có những hòn đảo cao lớn, có mặt biển, có những chiếc thuyền khổng lồ trôi nổi trên mặt biển, thậm chí còn có những thành phố lơ lửng trên bầu trời.

Đây là ảo ảnh có thể ngẫu nhiên thấy được trong chuyến đi thuyền trên hải vực.

Phù khí này của Phan Nhược Diệp giống như trực tiếp chuyển một cái ảo cảnh tới, đập vào quanh người hắn. Loại Phù khí này chỉ có thể dùng nội đan của một ít cự thú biển sâu trong truyền thuyết mới có thể chế thành.

Cho dù là quận Giao Đông thì cũng không có nội đan cự thú

như vậy, không có Phù khí như thế, hắn không thể hiểu được vì sao Phan Nhược Diệp lại có loại Phù khí này.

Mà điều làm cho hắn sợ hãi nhất chính là món Phù khí này chỉ có tác dụng khi Thương Hải Bạch Vân phù của hắn được kích phát.

- Sao ngươi biết được ta có Thương Hải Bạch Vân phù, sao có thể đoán được ta sẽ dùng cái Phù khí này!

Hắn hoảng sợ nhìn quang ảnh hư ảo chung quanh, lớn tiếng kêu to.

Một hơi thở trước đó, Phan Nhược Diệp vẫn không thể nhìn thấy bóng dáng của hắn, thế nhưng hiện tại tầm mắt và nhận biết của hắn đều bị những quang ảnh hư ảo này ngăn cản, ngược lại biến thành tình huống hắn không nhìn thấy cô ta ở nơi nào.

Trả lời tiếng kêu to này của hắn chính là một đường kiếm quang.

Một đạo kiếm quang mỏng mà nhẹ nhàng giống như một mảnh lá rụng rơi xuống phía sau người hắn, lại giống như một mảnh quầng sáng rơi xuống trong bụi cây.

Một cỗ khí tức bản mệnh cường đại theo đó sinh ra.

Trong tay Trịnh Kinh Thành chợt có một thanh kiếm bản mệnh màu đỏ tươi.

Thanh kiếm bản mệnh này của hắn là dùng một loại san hô huyết trong biển sâu chế thành, loại san hô huyết này sinh trưởng dưới đáy biển không biết bao nhiêu vạn năm mới mọc ra một tấc, chẳng những kết cấu cực kỳ cứng rắn, hơn nữa bản thân chính là vô số hài cốt san hô cùng vật chất trong nước biển tích tụ mà thành, mang theo loại thiên địa nguyên khí đặc biệt, hơn nữa đã được nguyên khí bản mệnh của hắn nuôi dưỡng rèn luyện nhiều

năm, đạo kiếm bản mệnh này chỉ vừa mới xuất hiện trong tay hắn đã trút xuống một đạo kiếm khí tự nhiên như một cơn thủy triều chân chính.

Trịnh Kinh Thành vung kiếm, dễ dàng chém nát một đường kiếm quang đánh tới.

Nhưng kiếm bản mệnh lại không cách nào xé nát quang ảnh hư ảo chung quanh cơ thể hắn.

Lại có một đường kiếm quang hiển hiện ở quang ảnh một chiếc thuyền lớn phía trước hắn, đánh tới.

Trịnh Kinh Thành lại vung kiếm, dễ dàng chém đứt một đường kiếm quang này.

Song lại có một đường kiếm quang lộ ra ở một bên, lập tức đánh tới.

Hắn lại vung kiếm chém đứt, nhưng mà lại có kiếm quang khác hiển hiện, những ảo cảnh bao phủ hắn tựa như vĩnh viễn sẽ không biến mất, cho nên những kiếm quang này gần như sẽ không hề ngừng lộ ra.

Màu máu trên môi hắn lặng lẽ rút đi, trắng bạch không gì có thể sánh được.

Nhưng vào lúc này, giọng nói của Phan Nhược Diệp vang lên trong ánh sáng hư ảo bốn phía, truyền vào tai hắn,

- Ngoại trừ những lời ta nói với ngươi lúc trước ra, mấy năm nay Tu hành giả của quận Giao Đông các ngươi còn xem nhẹ mấy chuyện quan trọng nhất. Chính là mấy năm này trôi qua các ngươi quá an nhàn sung sướng, đều hưởng thụ quyền thế cùng hào quang ở dưới bóng râm của Trịnh Tụ. Các ngươi không hề đối mặt với nguy cơ lớn lao trong mỗi giờ mỗi khắc giống như Tu hành giả Trường Lăng, hơn nữa toàn bộ Tu hành giả Trường Lăng đều

không thích người của quận Giao Đông các ngươi. Cho nên các ngươi càng có được quyền thế, càng phong quang, thì càng là công địch của người tu hành Trường Lăng.

- Công địch của Tu hành giả Trường Lăng? Là Dạ Sách Lãnh?

Trịnh Kinh Thành dù sao cũng là một trong vài người ở quận Giao Đông mà ngay cả Trịnh Tụ cũng kiêng kỵ nhất, chỉ từ mấy câu nói của Phan Nhược Diệp tiếp tục đả kích lòng tin của hắn, đã nhạy bén nắm được một số tin tức.

Trong lòng hắn sinh ra ý lạnh vô cùng, khiến cho hai tay đều trở nên có chút lạnh lẽo cứng đờ.

Từ khi hắn và đám người Trịnh Bạch Điểu chính thức cất bước tiến vào Trường Lăng, toàn bộ quyền quý Trường Lăng đều duy trì trầm mặc, nhất là Ty thủ Giám Thiên Ty Dạ Sách Lãnh biểu hiện ra vẻ giống như sợ hãi bọn họ đến, không hề phát sinh bất kỳ tiếp xúc nào với bọn họ.

Song ngoại trừ hạm đội Đại Tần đến nay còn ở hải ngoại ra, cũng chỉ có Dạ Sách Lãnh là chém giết rất nhiều yêu thú cường đại ở biển sâu nơi đó, cho nên mới có thể có được Phù khí được chế thành từ nội đan như vậy!

Trước đó hắn đã cảm nhận được Trịnh Bạch Điểu ngã xuống.

Mà hiện tại hắn ám sát Phan Nhược Diệp trái lại đã từng bước rơi vào trong kế hoạch của đối phương, tất cả những chuyện liên quan đến lần đi lại ở Trường Lăng này của quận Giao Đông, nếu như hoàn toàn bại trận, ngược lại là bởi vì nữ tử kia nhìn qua sợ hãi bọn họ nhất, giống như bất cứ chuyện gì cũng không liên quan gì đến mình!

Cho đến lúc này hắn mới bắt đầu thực sự tỉnh ngộ, thu hồi sự khinh miệt đối với Trường Lăng.

Hắn mới rốt cục hiểu được, vì sao những cựu quý tộc quyền quý ngày xưa vẫn luôn coi môn phiệt quận Giao Đông là đồ nhà quê.

Thế nhưng trả giá cho sự tỉnh ngộ như vậy cũng không khỏi quá lớn.

Q6 - Chương 55: Vấn đề

Trận chiến giữa Trịnh Kinh Thành và Phan Nhược Diệp diễn ra cách Trường Lăng rất xa, nhưng không phải tất cả những người tu hành đều không thể cảm nhận được.

Bởi vì tu hành công pháp chân nguyên giống nhau, đồng thời tu vi lại đủ cường đại, cho nên nam tử áo bào vàng ngồi ở trong xe ngựa lăn bánh trong mưa phùn ở Trường Lăng vẫn có thể cảm nhận được kết quả trận chiến giữa Trịnh Kinh Thành và Phan Nhược Diệp.

Y không thể nào biết được quá trình giao thủ giữa hai người, nhưng lại có thể cảm nhận được được khí cơ của Trịnh Kinh Thành rốt cuộc đã biến mất.

Quận Keo Đông đều có sự chú ý nhất định đối với những Tu hành giả nổi tiếng, thậm chí là những chốn tu hành mới nổi ở Trường Lăng, bao gồm cả một ít học sinh vừa mới bắt đầu tiếp xúc tu hành lại có biểu hiện rất tốt.

Bọn họ có mấy gian nhà kho, bên trong đó chất đầy tư liệu tường tận của Tu hành giả mà bọn họ chú ý chặt chẽ.

Hơn nữa bọn họ đều có đánh giá tỉ mỉ đối với Tông sư trên Thất Cảnh.

Đánh giá của quận Giao Đông chỉ sợ là đánh giá có uy quyền nhất trong toàn bộ thế giới người tu hành, bởi vì từ rất nhiều năm trước, khi Trịnh Tụ tiến vào Trường Lăng thì quận Giao Đông đã thực hiện ước định với nhóm tài tuấn trẻ tuổi cùng thời với nàng, như quỹ tích phát triển, tu vi tiến cảnh của những tài tuấn trẻ tuổi này, phần lớn đều cực kỳ chuẩn xác với sự đánh giá của quận Giao

Đông.

Trong đánh giá của quận Giao Đông, việc Trịnh Bạch Điểu giết Thân Huyền và Trịnh Kinh Thành giết Phan Nhược Diệp đều là chuyện tuyệt đối không có bất kỳ sơ hở nào.

Bất kể đứng từ bất kỳ phương diện nào mà xem, Thân Huyền và Phan Nhược Diệp đều không phải là Tu hành giả cùng đẳng cấp với Trịnh Bạch Điểu, Trịnh Kinh Thành.

Quận Giao Đông xác định Thân Huyền là mục tiêu phải giết chết đầu tiên, nguyên nhân lớn nhất là đổi lấy lợi thế trầm mặc của quyền quý Trường Lăng.

Đây là sự cân bằng giữa các quyền quý.

Thân Huyền là cự đầu mới sinh, tổn hại đến lợi ích của rất nhiều người ở Trường Lăng, thế nhưng y lại là cánh tay của Hoàng hậu, cho nên ngoại trừ người của quận Giao Đông ra, những quyền quý còn lại ở Trường Lăng cũng không dám động đến y.

Quận Giao Đông vốn không muốn Hoàng hậu Trịnh Tụ quá mức cường đại, cho nên đối với bọn họ và quyền quý ở Trường Lăng mà nói thì giết chết Thân Huyền là lợi ích kép.

Phan Nhược Diệp được xác định là mục tiêu nhất định phải giết chết thứ hai, đầu tiên là bởi vì cô từng là tâm phúc bên cạnh Hoàng hậu, biết được quá nhiều bí mật của quân Giao Đông, hơn nữa cô cũng biến thành lục bình vô chủ sau khi rời khỏi Hoàng hậu, ngay cả Mặc Thủ Thành có chút quan hệ sâu xa với cô cũng đã chết, cho nên giết cô sẽ không khiến cho bất kỳ bên nào cảm thấy bất mãn.

Từ một độ cao nào đó mà xem, Thân Huyền và Phan Nhược Diệp chính là phải chết.

Song hiện tại, Thân Huyền và Phan Nhược Diệp còn sống, mà

Trịnh Bạch Điểu và Trịnh Kinh Thành thì không còn.

Trong cuộc nói chuyện bí mật giữa Trần Giám Thủ và Dạ Sách Lãnh, hắn từng đề cập tới việc có ba người từ quận Giao Đông tới cho Dạ Sách Lãnh nghe, song quận Giao Đông bắt đầu chính thức bước lên sân khấu Trường Lăng, đương nhiên không thể nào chỉ có ba người tới.

Sở dĩ nói là ba người, cũng đã nói rõ sức nặng của ba người này đã đủ ảnh hưởng đến kết cấu Trường Lăng.

Nhưng hiện tại lại chỉ còn một mình nam tử áo bào vàng trong xe ngựa này.

Trận chiến giữa Phan Nhược Diệp và Trịnh Kinh Thành chỉ là cuộc quyết đấu một chọi một giữa người tu hành, mà quận Giao Đông lại chỉ dựa trên lòng tin tuyệt đối với Trịnh Kinh Thành,thế nhưng giết Thân Huyền ở Trường Lăng thì bọn họ lại làm ra vô số an bài, cho nên người có thể phá giải sát cục này cũng đã âm thầm điều động không biết bao nhiêu lực lượng.

Bởi vì rất nhiều phương diện lực lượng của Trịnh Tụ trùng hợp với quận Giao Đông, cho nên động tác của nàng không thể nào gạt được bọn họ, vì vậy người âm thầm phá giải sát cục này cũng không phải là Trịnh Tụ, mà là một gã khổng lồ mà quận Giao Đông vẫn chưa hề ý thức được.

Từ khi nào Trường Lăng lại có thêm một cự đầu có được lực lượng cường đại như vậy, hơn nữa còn giấu được cả quận Giao Đông?

Trên phương diện mưu lược thì chuyện này có vẻ cực kỳ đáng sợ, song nam tử áo bào vàng này hiện tại cũng không vì vậy mà kinh hoảng, y còn đang yên lặng suy tư.

Nội dung mà y suy tư vẫn là giết người như trước.

Y hiện tại đang suy nghĩ, vẫn nên đi giết người nào thì mới có thể hoàn toàn vãn hồi lại cục diện hiện tại.

Ý nghĩ lúc này của y cũng chỉ sợ có mỗi người của quận Giao Đông và Trịnh Tụ mới có thể lý giải.

Bởi vì y không chỉ là một Tu hành giả có bối phận cao nhất, cũng lớn tuổi nhất trong ba người này, đồng thời y cũng là Tu hành giả đáng sợ nhất trong ba người, thậm chí là cả quận Giao Đông.

Y có một cái tên rất cường hãn và khí phách, Trịnh Hổ Sa. (Hổ Sa: cá mập hổ)

Quận Giao Đông giáp biển, lấy biển để sinh tồn.

Mà ở trong biển, cá mập hổ hung tàn chính là bá chủ, là danh từ đồng nghĩa với giết chóc.

Nhưng muốn giết ai thì là cả một vấn đề.

.....

Xe ngựa vẫn chậm rãi lăn bánh trong mưa phùn ở Trường Lăng, Trịnh Hổ Sa yên lặng mà nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này.

Thế nhưng trong thế giới nhận biết vô cùng nhạy cảm của y lại chợt xuất hiện một chút tạp âm.

Đối với Tu hành giả như y mà nói, cho dù dùng toàn bộ tinh thần để suy nghĩ về vấn đề quan trọng, nhưng đều có thể cảm nhận rõ ràng được bất kỳ biến hóa rất nhỏ nào trong vòng vài trăm trượng quanh người minh trong mọi thời điểm, có thể cảm giác được hình dạng của bất kỳ một giọt nước nào biến hóa khi bắn tung tóe trên mặt đất, có thể cảm nhận được bất kỳ hoạt động nào của một con côn trùng, thậm chí có thể cảm nhận được được rễ cây cỏ trong bùn đất, hấp thu nước mưa như thế nào, cùng với

dòng nước đó chảy xuôi ra sao trong hệ thống rễ.

Khi tiếng tạp âm này vàng lên, y đã "nhìn thấy" nguồn gốc nơi nó phát ra.

Đó là một Kiếm sư dựa người vào cửa sổ một lầu trà cách đó trăm trượng.

Một thanh phi kiếm mỏng manh không chuôi trượt xuống từ trong ống tay áo của Kiếm sư kia, rơi vào trong mương nước dưới cửa sổ, sau đó thanh kiếm này giống như một con cá nhanh chóng bơi trong dòng nước này, nhanh mẽ xuyên qua môi trường trong đó, sau đó kiếm ý lập tức chỉ thẳng chiếc xe ngựa của y.

Trịnh Hổ Sa nhíu mày.

Hành động đánh lén của Kiếm sư có tu vi như thế thậm chí còn không khiến cho y có quá nhiều hứng thú.

Y vươn tay ra khỏi chiếc xe ngựa tối tăm này, làm ra một động tác cực kỳ đơn giản - giống như là đang nắm tay.

Trong không khí trước người Kiếm sư ngồi ở cửa sổ cách xa trăm trượng kia đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy.

Màn mưa bay trong vòng xoáy này càng làm cho nó trở nên vô cùng rõ ràng.

Kiếm sư thao túng phi kiếm trong nháy mắt nhìn thấy vòng xoáy này, gã chỉ cảm thấy cỗ lực lượng vòng xoáy xoay tròn kia đã thấm vào trong tâm mạch của mình.

Gã thậm chí ngay cả sắc mặt cũng không có kịp biến hóa, toàn bộ tâm mạch đã bị một cỗ lực lượng cường đại vặn thành một đoàn. (tâm mạch: trái tim và mạch máu)

Gã cúi đầu vô lực mà chết đi.

Máu tươi điên cuồng phun trào ra từ trong miệng gã, dọc theo vách tường lầu trà rơi xuống mương nước phía dưới.

Mà thanh phi kiếm kia còn cách xe ngựa hơn mười trượng, giờ phút này đã mất đi lực lượng duy trì, tựa như một mảnh lá cây nhẹ nhàng trôi nổi một lúc ở trong nước, sau đó im ắng chìm vào trong bùn mương nước.

Một thích khách ám sát còn chưa ra tay, trái lại đã bị y đánh chết, song hiện tại Trịnh Hổ Sa lại không hề có cảm xúc đắc ý.

Y từ từ thu hồi tay lại, ngẩng đầu lên.

Y đang nghĩ giết người, nhưng bây giờ lại có người muốn giết y.

Điều này dường như có chút buồn cười, nhưng lại tuyệt đối không thể cười.

Có mấy tiếng kinh hô vang lên, xe ngựa vốn lăn bánh không nhanh không chậm vội vàng ngừng lại.

Trên con đường phía trước xe ngựa chợt có một nam tử mặc áo vải như tháp sắt.

Hai tay của gã ôm một cây trụ Huyền thiết lớn đến mấy người cùng ôm, ngay trong một tiếng quát lớn như tiếng sét, gã trực tiếp ném ngang cây trụ huyền thiết này về phía xe ngựa! (Huyền thiết: thép đen)

Q6 - Chương 56: Mũi tên nước Sở

Sắc mặt Trịnh Hổ Sa hờ hững, trong lòng nhanh chóng xác định mình cần giết rất nhiều người mà không phải là một người.

Nam tử áo vải giống như cột sắt này trong nháy mắt ném trụ sắt đã bộc phát ra tất cả chân nguyên và thiên địa nguyên khí tích súc trong cơ thể, cộng thêm Thần lực trời sinh, cũng có thể coi là dị chủng bên trong thế giới người tu hành, trên chiến trường chắc chắn có thể phát huy tác dụng phá trận cường đại, thậm chí có thể giết chết mấy Kiếm sư điều khiển phi kiếm ở bên ngoài chỉ trong tích tắc.

Người tu hành như vậy là nguồn lực quý giá trong quân đội, cho dù những Hầu phủ kia dùng những Tu hành giả như vậy, để cho gã chết ở trong đường phố Trường Lăng, thì bọn họ cũng không thể gánh vác lửa giận đến từ Hoàng cung.

Tên Kiếm sư lúc trước kia, cộng thêm nam tử áo vải đang chính thức cản đường trong giờ phút này để cho y xác định có một trận sát cục cực kỳ khủng bố vây quanh mình.

Cũng giống như y không cách nào suy đoán ra tên cự đầu mới sinh ở Trường Lăng kia là ai, y hiện tại cũng không thể nào đoán được rốt cuộc là ai dám bố trí sát cục như vậy để thử giết mình.

Nhưng trong khoảnh khắc này, y đã thực sự làm ra lựa chọn.

Khi Trịnh Bạch Điểu và Trịnh Kinh Thành chết, quận Giao Đông tiến vào Trường Lăng đã không thể nào có kết thúc ôn hòa, không còn bất kỳ chỗ trống nào để thay đổi.

Đối với y mà nói, nếu như thoát khỏi Trường Lăng thì điều đó có nghĩa là quận Giao Đông mãi mãi không thể thay thế vị trí của Trịnh Tụ ở nơi này nữa.

Vì vậy y quyết định đánh cược vào thẻ đánh bạc cuối cùng.

Nhìn mình sẽ bị giết chết, hay là y sẽ giết đến khi người bố trí sát cục như vậy sợ hãi, giết đến khi đối phương không cách nào gánh chịu được hậu quả do tổn thất như vậy mang đến.

- Rốt cuộc là người nào?

Khi nam tử áo vải như cột sắt này ngang nhiên ra tay trên đường lớn, vậy có thể khẳng định Trường Lăng đã xuất hiện một cự đầu mới, người hơn xa cả bản thân Trịnh Hổ Sa.

Khiếp sợ nhất chính là Trần Giám Thủ của Thần Đô Giám.

Chức trách của Thần Đô Giám chính là giám sát người tu hành trong thành Trường Lăng, cho nên nếu có một cự đầu mới sinh ra như vậy, gã chắc hẳn phải là người phát hiện đầu tiên.

Nhưng mà ngay cả hắn cũng không biết là ai phá sát cục quận Giao Đông giết Thân Huyền.

Song hiện tại, hắn lại không thể biết được những Tu hành giả ngang nhiên ám sát Trịnh Hổ Sa này đến từ đâu.

Cây trụ huyền thiết khổng lồ bay bổng trên không trung, khiến cho trong lòng rất nhiều người sinh ra hàn ý lạnh như băng.

Khi cái bóng phía trước của cây huyền thiết khổng lồ này bao phủ trên đầu xe ngựa, gió mạnh cuốn theo đã khiến cả chiếc xe ngựa đều kêu lên cót két, có loại cảm giác gần như tan thành từng mảnh, mà Trịnh Hổ Sa chỉ lạnh lùng vươn tay trái ra một lần nữa.

Tay trái của y nhẹ nhàng vươn về phía trước, ấn một cái.

Dường như không mang theo bất kỳ lực lượng cường đại nào, thế nhưng cây trụ huyền thiết trước mặt kia chợt trầm xuống, hung hăng nện vào trong gạch đá trên đường phố.

Xung lực cực kỳ khủng bố khiến cho một mảnh đất rất lớn lại bị nhấc lên như mảnh giấy yếu ớt.

Đối với việc khống chế lực lượng thì Trịnh Hổ Sa đã cường đại và tinh xảo đến cực điểm, mặc đất bị nhấc lên chỉ cách đầu xe một thước đã dừng lại, bắt đầu nổ vỡ, phun trào khói bụi và mảnh vụn.

Tay Trịnh Hổ Sa khẽ ấn xuống cũng không hề tiếp tục hạ thấp nữa, ngón tay của y chỉ khẽ búng lên.

Một mảnh vụn xuyên qua bụi bặm, điên cuồng gia tốc, bốc cháy lên, rồi mang theo ánh sáng chói mắt, hào quang có thể so với ánh sáng của kim cương.

Một tiếng "phốc" trầm đục.

Mảnh vụn sáng đến chói mắt này mang theo tia sáng thật dài trên không trung, trong tích tắc đã xuyên thấu qua trán nam tử áo vải như cột sắt kia.

Trong nháy mắt tiếp theo, đầu lâu của gã mãnh liệt nổ tung, những mảnh vụn kia hóa thành khói bụi mang theo nhiệt độ cực cao, thiêu đốt tất cả máu thịt thành tro tàn.

Tên nam tử áo vài này biến thành một cỗ thi thể không đầu, đứng ở ngay giữa đường.

Chân nguyên trong cơ thể gã vốn đã hao hết trong một kích vừa rồi, hoàn toàn không còn lực tái chiến, Trịnh Hổ Sa cũng có thể không cần lãng phí chân nguyên để giết chết địch nhân như gã.

Tuy nhiên đó không phải là tùy hứng.

Đó là thái độ.

Đây là thị uy.

Nhưng cũng trong nháy mắt này, một mũi tên từ phía tây bắn tới.

Đó là một mũi tên, chứ không phải một thanh kiếm.

Một đường ánh tên này đến từ phía tây, nhưng không hề rơi vào trong xe y đang ngồi, mà đánh về phía tên phu xe đang ngồi trước đầu chiếc xe.

Trên đầu xe vang lên một tiếng gào thét.

Có kiếm quang sáng lên.

Trong tay phu xe dâng lên khí tức bản mệnh, một đạo kiếm quang màu đỏ tươi chém về phía đường ánh tên này.

Mặc dù chỉ là phu xe lái xe cho y, thế nhưng gã cũng đã là một kiếm sư đáng giá được khen ngợi.

Cũng không có quá nhiều người dưới Thất Cảnh ở Trường Lăng có thể tiếp được một kiếm này.

Thế nhưng một đường kiếm quang màu đỏ tươi này hoàn toàn không có khả năng chém trúng đường ánh tên kia.

Kiếm quang xuyên qua trong quang ảnh mà đuôi tên lưu lại.

Trong ánh mắt hoảng sợ của tên phu xe này, cơ thể gã nổ tung ra bên ngoài.

Một tiếng "ầm" nổ tung.

Xe ngựa nhổng lên phía trước.

Tên phu xe và đầu xe đều biến mất hoàn toàn.

Ngón tay trái của Trịnh Hổ Sa khẽ run lên một chút.

Mí mắt trái của y cũng hơi hơi nheo lại.

Trong nháy mắt đó, y đã cảm nhân được sự cường đại của một mũi tên này, cũng muốn xuất thủ ngăn cản một mũi tên này.

Y xác định mũi tên này của đối phương chỉ là đáp trả lại lần thị uy trước của mình.

Song y vẫn chưa kịp phản ứng như cũ.

Nhưng tâm cảnh dao động cũng chỉ tồn tại ở trong một cái chớp mắt.

Y để cho nguyên khí bên trong lòng bàn tay trái rung động tuôn ra bên ngoài.

Toa xe dễ dàng bị xé rách như mảnh giấy, vặn vẹo như sóng nước, sau đó biến thành một phiến tro bay khuếch trương ra bên ngoài.

Toa xe cũng biến mất.

Trịnh Hổ Sa đang đứng giữa đường.

Sau đó y ngẩng đầu nhìn lên.

Ánh mặt trời trên không trung chợt ảm đạm trong chớp mắt.

Bởi vì có một đường ánh tên vô cùng chói mắt, thậm chí che lấp cả ánh sáng gay gắt của mặt trời.

Đường ánh tiễn này chính thức bắn về phía y.

Trịnh Hổ Sa đưa mắt nhìn đường ánh tiễn này, trên mặt đột

nhiên nở rộ ra một ý cười lạnh.

Y dùng một loại tư thái cường hãn khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung mà vươn tay trái ra, nắm chặt đường ánh tiễn kia.

Mũi tên đối diện với lòng bàn tay y.

Một nguồn sức mạnh mênh mông phun ra từ lòng bàn tay của y phun trào ra ngoài.

Chung quanh mũi tên phát ra tiếng rít chói tai khiến màng nhĩ con người nhói nhói.

Đây là thanh âm quỷ khóc sói gào.

Thế nhưng tốc độ của đường ánh tên này còn nhanh hơn không biết bao nhiêu lần so với thanh âm, hiện tại thanh âm vang lên theo ánh tên, đã cho thấy tốc độ của nó bắt đầu chậm lại.

Khi còn cách giữa lòng bàn tay y còn có mấy thước, đường ánh tiễn này chợt dừng lại.

Nó giống như một tia lửa đập vào một bức tường băng rất dày.

Ánh tên như vạn sợi kim tuyến, cực kỳ tinh xảo nở rộ ra bên ngoài, lộ ra phần thân của mũi tên.

Đây là một mũi tên màu xanh đậm, toàn thân được chế tạo từ vàng nguyên chất, ngay cả lông đuôi cũng không ngoại lệ.

Chỗ đầu mũi tên không ngừng bạo phát ra từng đoàn gợn sóng mà mắt thường có thể thấy được, thế nhưng lại không thể nào tiến thêm.

Trong nháy mắt tiếp theo, lực lượng ở phần thân sau không ngừng va chạm về phía đầu mũi tên, khiến cho mũi tên vàng óng này liên tiếp vỡ vụn ra, lơ lửng như hạt bụi dưới áp lực do nguyên

khí cường đại trong lòng bàn tay Trịnh Hổ Sa tuôn ra, sau đó bị ép thành một đoàn theo năm ngón tay của y co vào, biến thành một quả cầu tròn trịa.

Trịnh Hổ Sa nhẹ nhàng nắm quả cầu vàng óng này, hiện tại hào quang của mũi tên lúc trước vẫn còn đang nở rộ ra bên ngoài.

Y giống như bắt được một ngôi sao trời chân chính.

Loại khí thế này tựa như là Thiên thần thực sự.

Thế nhưng thần sắc trên khuôn mặt y lúc này cũng rất cổ quái, y nhìn quả cầu này, nhẹ giọng lẩm bẩm:

- Vậy mà còn có người Sở?

Q6 - Chương 57: Gia biến

*Biến cố trong gia đình

Hình cảnh tay y cầm sao trời lúc này uy mãnh và cường hãn đến cực điểm, ba người từ quận Giao Đông đến nơi này đều là Tông sư Thất Cảnh không tầm thường, là tồn tại khiến Hoàng hậu Trịnh Tụ cùng với hai tướng đều cực kỳ kiêng kỵ.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, cho dù bọn họ làm việc ở bên trong quy củ nhất định, nhưng đều làm cho những quyền quý này kiêng kỵ giống như những Tu hành giả của Triệu Kiếm Lô hay Bạch Sơn Thủy tạo ra trong những năm trước.

Thuần túy lấy tu vi mà nói, ba người này vốn đã đại biểu cho lực lượng cường đại nhất của quận Giao Đông, đều đã vượt qua Bạch Sơn Thủy và Triệu Tứ ở Lộc Sơn hội minh trước đó.

Trịnh Hổ Sa lại là người mạnh nhất trong ba người này, mặc dù Trịnh Bạch Điểu cho rằng mình có thể vô địch cùng cảnh, nhưng tuyệt đối không liệt Trịnh Hổ Sa ở bên trong những người này.

Bởi vì trong mắt Trịnh Bạch Điểu, Trịnh Hổ Sa cũng không phải là Tu hành giả cùng cảnh giới với lão, cho dù Trịnh Hổ Sa vẫn chưa hoàn toàn phá cảnh, bước vào Bát Cảnh.

Có vài người tu luyện công pháp khác biệt, thiên phú cũng không giống nhau sẽ tạo thành lực lượng chân nguyên của bản thân và số lượng chân nguyên tích góp bên trong cơ thể hoàn toàn khác biệt với Tu hành giả bình thường.

Vương Kinh Mộng năm xưa là một trong số đó, mà Trịnh Hổ

Sa bây giờ cũng là một người như vậy.

Đối mặt với một mũi tên vừa rồi, dùng tu vi của y thì hoàn toàn có thể lựa chọn cách đơn giản hơn, càng ít hao tổn chân nguyên, càng không có khả năng tổn thương đến phương thức ứng đối của chính mình.

Y cần lập uy.

Y cần làm cho toàn bộ Trường Lăng, nhất là khiến cho rất nhiều Tu hành giả nhận lệnh đến ám sát mình trong vài hơi thở ngắn ngủi đã hoàn toàn nhìn thấy thực lực của y. Y không muốn những Tu hành giả có tu vi không chênh lệch quá nhiều so với mình đều đồng loạt gia nhập chiến đấu, dù sao cả đàn kiến cũng đủ để gặm nuốt xong bọ cánh cứng có hình thể lớn hơn mình rất nhiều lần, cho nên y phải dùng thủ đoạn kiêu ngạo cường liệt nhất để cho những Tu hành giả không phải là tử sĩ rời khỏi trận chiến đấu này.

Tuy nhiên đây không phải là kết quả tốt nhất mà y muốn đạt được.

Kết quả tốt nhất mà y muốn nhìn thấy chính là gã cự đầu âm thầm bố cục kia sau khi nhìn thấy lực lượng mà y bày ra, trong đầu sẽ hoàn toàn bỏ đi ý niệm muốn giết chết y.

Nhưng một gã Tiễn sư cường đại như vậy lại đến từ nước Sở, cho thấy lực lượng bị điều động đã vượt xa tưởng tượng của y.

.....

Hào quang trên quả cầu vàng óng ánh trong tay nhanh chóng biến mất.

Nơi đường đi xa xa bị mưa phùn bao phủ ở cuối tầm mắt phía trước người y lại vang lên tiếng bước chân rõ ràng.

Tiếng bước chân rất thanh thúy, có thể nghe rõ ràng chỉ có một người đang chậm rãi đi đến, nhưng lại làm cho tất cả phòng ốc trong ngõ hẻm này đều run rẩy.

Trịnh Hổ Sa hé mở đôi môi.

Lông mày của y nhíu lại thật sâu.

Mặt đất rung động theo hai chân không ngừng truyền vào thân thể y, mỗi một khối máu thịt nhỏ bên trong thân thể y đều theo đó chấn động, tác động đến tâm mạch của y đều thoáng có chút không thoải mái.

Y cần chậm rãi hô hấp thổ nạp để phá vỡ áp lực đến thực chất của đối thủ.

Cũng cũng đúng lúc này, bầu trời lại chợt ảm đạm.

Tên Tiễn sư làm y kiêng kỵ tiếp tục bắn tên.

Mũi tên lần này mang theo một loại lực xuyên thấu khủng bố, đầu mũi tên và thân tên có cấu tạo độc đáo, mũi tên tự do xoay tròn với tốc độ cao, nhưng thân tên lại ổn định đến cực điểm, hơn nữa phù văn trên thân tên không ngừng tụ tập thiên địa nguyên khí trong phi hành cấp tốc, mỗi khi tiến thêm một đoạn khoảng cách trên không trung, lại dẫn phát một lần nguyên khí nổ tung, mà mỗi một lần nổ thì mũi tên lại giống như nhảy vọt biến mất trên không trung, sau đó lại chợt xuất hiện.

Trịnh Hổ Sa hít sâu một hơi.

Tay trái của y làm ra một động tác ném cực kỳ đơn giản, quả cầu kim loại bị y nhẹ nhàng nắm kia nổ tung tạo thành một đạo sóng khí xoắn ốc trước người y, sau đó biến mất trong nháy mắt.

Lần thị uy của y trước đó không chỉ là đối với riêng người bố trí sát cục này, mà còn phóng thích ra một tin tức rõ ràng đối với

người bắn tên này: "Nếu ta là một Kiếm sư, trong tình huống không dùng kiếm bản mệnh mà chỉ dùng tay đã có thể nắm được mũi tên của ngươi, vậy ta đương nhiên có năng lực giết chết ngươi ở bất cứ khoảng cách nào.

Ở trên một mái nhà cách y cực xa, một gã Tiễn sư cao gầy mặc áo xanh cầm trường cung màu xanh đậm, dây cung còn đang chấn động với tần số cực kỳ cao.

Động tác vung mạnh tay trái của Trịnh Hổ Sa vừa mới hoàn thành, quả cầu kim loại kia đã phát ra một tiếng "oanh" xuất hiện trước người y, trong nháy mắt này quả cầu kim loại giống như ngưng đọng trên không trung, song nguyên khí bốn phía quả cầu kim loại lại hiện ra màu vàng óng, như một đóa hoa hướng dương khổng lồ đang nở rộ.

Khoảng không đối diện tên Tiễn sư áo xanh này bị lực lượng trên quả cầu kim loại này nở rộ bức bách tạo thành một thanh trường kiếm trong suốt bằng nguyên khí, mũi kiếm cực kỳ chuẩn xác đâm vào ngực gã.

Tiễn sư áo xanh nhìn kiếm khí đâm vào ngực mình, đồng tử kịch liệt co rút lại, thế nhưng sắc mặt gã lại không có bất kỳ thay đổi nào, thân thể cao gầy trong nháy mắt này có vẻ vô cùng mềm mại, giống như cành dương liễu uốn lượn trong gió.

Một tiếng "bành" vang vọng, trường cung màu xanh đậm trong tay gã không hiểu sao lại đã bay ra ngoài, một cỗ lực lượng mà gã khó có thể địch nổi tiếp tục rơi vào trên người gã, khiến thân thể gã bay ngược ra sau, hung hăng phá nát mặt nhà, đâm vào trong một mảnh tường vụn.

Thân thể tên Tiễn sư áo xanh này rung động như dây cung, bắt đầu ho ra máu, nhưng gã cuối cùng vẫn còn sống.

Cũng trong nháy mắt này, tiếng bước chân rõ ràng liên tục

vang lên trên con đường dài trước người Trịnh Hổ Sa chợt biến mất.

Một cái bóng người giống như trực tiếp từ trên trời nhảy xuống, gió mạnh quanh người trực tiếp tạo thành một khoảng trống thật lớn ở trên bầu trời, cuốn cơn mưa bên trong hẻm này đến xa xa.

Ánh tên lúc trước khiến cho ánh sáng vốn đã u ám trong mưa càng thêm ảm đạm, mà lúc này người này đến lại khiến cho bầu trời không còn che lấp, nhanh chóng sáng ngời lên.

Trịnh Hổ Sa ngẩng đầu nhìn lên cao.

Y nhanh chóng thấy rõ bóng hình tên Tu hành giả từ xa lướt tới, giờ phút này lại giống như trực tiếp từ trên trời nhảy xuống.

- Tứ thúc?

Hô hấp của y chợt dừng lại, giữa môi răng lại cố nặn ra hai chữ, như tiếng sắt thép ma sát vang lên.

Đây là một lão già.

Trên mặt già nua đã tràn đầy nếp nhăn, thậm chí còn mọc ra đốm màu đen đặc hữu cho sự lão hóa của người già.

Song hiện tại kiếm ý từ trên người lão giả này đáp xuống lại cường đại đến mức giống như Thiên phạt. (Thiên phạt: hình phạt của trời)

- Hóa ra là người một nhà... Suy nghĩ cả nửa ngày trời, cuối cùng vẫn là cuộc chiến nội bộ.

Khóe miệng Trịnh Hổ Sa toát ra ý tự giễu, tay phải của y trong nháy mắt này cũng nâng lên, nắm nhẹ giữa trời!

"Ầm" - một tiếng nổ lớn.

Bầu trời hiện ra một mảnh vàng óng.

Phía trên đầu Trịnh Hổ Sa xuất hiện một cái sừng rồng màu vàng.

Hào quang màu vàng óng như thác nước cuốn ngược lên trên, thân thể của lão giả từ trên bầu trời nhảy xuống bị bắn bay trong nháy mắt này, biến thành một chút điểm nhỏ trên không trung.

- Long Giác kiếm, ngươi quả nhiên là Tu hành giả mạnh nhất quận Giao Đông. (Long giác: sừng rồng)

Trong Hoàng cung thanh tịch, Trịnh Tụ ngẩng đầu nhìn phiến ánh sáng màu vàng kia, nàng mang theo tán thưởng chân chính, lạnh lùng nói nhỏ một câu.

Lúc giọng nói của nàng vang lên, trong không trung cực cao mà thậm chí Tu hành giả quận Giao Đông cũng không thể cảm nhận được lại có một ngôi sao ảm đạm chợt lóng lánh một cái, một cái Tinh hỏa cực nhỏ rơi xuống.

Một cỗ thiên địa nguyên khí mờ nhạt từ đó sinh ra, trong nháy mắt đã thấm vào trong bùn của mương nước con hẻm này.

Trong bùn mương nước dọc theo con hẻm này cũng có một thanh phi kiếm đang yên tĩnh nằm bên dưới.

Thanh phi kiếm không chuôi này đến từ trận sát cục kia, chính là đồ vật của tên Kiếm sư vô danh đã bị Trịnh Hổ Sa giết chết trước tiên.

Thanh phi kiếm chìm trong bùn này hiện tại đang cách Trịnh Hổ Sa rất gần.

Khi Trịnh Hổ Sa vung sừng rồng màu vàng ra, dùng một kích chém bay lão giả đang từ trên bầu trời rơi xuống thì thanh tiểu kiếm mỏng manh này bay lên, mang theo tốc độ khó có thể tưởng

tượng, trong nháy mắt đâm vào sau lưng Trịnh Hổ Sa, sau đó xuyên ra từ ngực y.

Một tiếng "xùy".

Một cỗ sóng khí kèm theo sương máu phun ra từ ngực Trịnh Hổ Sa.

Trịnh Hổ Sa kịp phản ứng theo trực giác, sừng rồng màu vàng rơi xuống, phát ra một tiếng "đinh", thanh tiểu kiếm mỏng manh kia đã bị chém thành rất nhiều mảnh, song cùng lúc đó, Trịnh Hổ Sa nở nụ cười cay đắng, đầu chợt rũ xuống.

Q6 - Chương 58: Dẹp yên bên trong

Trịnh Hổ Sa cúi đầu xuống, hai chân dần dần không chịu nổi sức nặng của bản thân, chậm rãi quỳ trên mặt đất.

Thanh tiểu kiếm mỏng manh kia xuyên qua tâm mạch của y, bất kể là Tu hành giả thuộc cảnh giới nào, theo lý hiện tại đều đã chết đi.

Song Trịnh Hổ Sa lúc này lại còn chưa chết.

Thậm chí trên con đường này hoàn toàn yên tĩnh lại, khi tất cả thiên địa nguyên khí bạo loạn hoàn toàn biến mất, tiếng mưa tí tách đã thống trị nơi này, nhưng y vẫn đang còn sống.

Trận chiến này đã kinh động đến không biết bao nhiêu người, nhưng khi chiến đấu chấm dứt thì lại không có ai dám đi vào con hẻm nơi đây.

Nước mưa cuốn trôi đi vết máu.

Máu tươi trên người thi thể không đầu đối diện y cũng bị rửa sạch hoàn toàn, máu thịt trở nên tái nhợt như bông liễu.

Trong ngõ nhỏ cực kỳ tĩnh mịch này rốt cục có tiếng bước chân truyền đến.

Một chiếc ô che mưa bằng giấy mỡ bò vòng qua cỗ thi thể không đầu kia, nhẹ nhàng đi tới

Người cầm ô là một đứa bé mặc áo bào màu vàng, gã đang che mưa cho một lão nhân rất già.

Lão nhân già nua này chính là tên Tu hành giả phảng phất tựa như từ trên trời nhảy xuống trước đó, nhưng lại bị Trịnh Hổ Sa dùng một kiếm đánh bay đến nơi nào không biết.

Hiện tại lão đã không còn uy thế như lúc trước, tinh thần có chút uể oải, đang dùng một tấm khăn gấm che miệng, liên tục ho khan.

Kèm theo tiếng ho khan, không ngừng có bọt máu giống như bệnh nhân ho lao thấm ra từ giữa môi và răng của lão.

- Cố một hơi không chịu chết đi, khổ cực a?

Lão nhân này đi tới chỗ mà Trịnh Hổ Sa cúi đầu mới có thể nhìn thấy vị trí mũi chân lão, mang theo một chút cảm khái thực sự, nhẹ giọng nói.

- Khổ cực.

Trịnh Hổ Sa không ngẩng đầu lên được, y nhìn mũi chân của lão nhân này, có chút đắng chát nói:

- Nhưng Tứ thúc, có chút lời không nói rõ ràng thì thật sự chết không nhắm mắt.

Lão nhân trầm mặc mấy hơi thở, sau đó nói:

- Không biết có bao nhiêu người chết không nhắm mắt ở Trường Lăng này, không chỉ có mỗi mình ngươi, mà ngươi cũng nên hiểu rõ rằng ta hiện tại đến nơi này nói chuyện với ngươi, chỉ bởi vì ta biết một kiếm ngươi chém ta vừa rồi còn chưa dùng hết sức.

- Thế nhưng ngoài chuyện đó ra thì chúng ta vẫn là người một nhà. Ngài là người chủ sự trong gia đình, hơn nữa còn là người mà ta đã dõi theo rất lâu từ khi còn nhỏ.

Hào quang trong mắt Trịnh Hổ Sa lại ảm đạm thêm mấy phần,

- Trịnh Tụ sắp đặt rất khéo léo, chỉ lãng phí tính mạng của hai tên Tu hành giả, nhưng cuối cùng có thể hình thành ra sát cục như vậy, còn chọn thời cơ khống chế một kiếm đâm ta ngay thời điểm ngài hấp dẫn một kiếm kia của ta. Nếu không phải nhìn thấy ngài ra tay với ta thì tâm thần cũng sẽ không chấn động như thế, nếu không phải một kiếm này của nàng khiến cho ta không thể kịp thời cảm nhận được, ta cũng sẽ không chậm hơn chút nào. (Chủ sự: người đứng đầu giải quyết công việc trong gia đình)

Lông mày của lão nhân áo bào vàng khẽ rung động, lão cúi đầu nói:

- Ngươi nói là sự thật, ta thừa nhận lợi dụng thủ đoạn này có chút không quang minh chính đại.

Trịnh Hổ Sa không để ý đến những lời này của lão mà chỉ nói tiếp:

- Trịnh Tụ có thể dùng một kiếm như vậy, chắc hẳn nàng cuối cùng cũng đã chiếm được Tục Thiên Thần Quyết... Nhưng Tứ thúc, ngài cũng nên hiểu rõ, mặc kệ như thế nào thì ta cũng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện muốn giết nàng.

Lão nhân áo bào vàng trầm mặc một lát, sau đó mới nói:

- Ngươi quá mạnh, cho nên nếu ngươi không chết thì rất nhiều chuyện chỉ cần ngươi không đồng ý, sẽ không thể nào thành công được.

Trịnh Hổ Sa không tranh cãi gì thêm, chỉ có chút gian nan đáp lại vấn đề này:

- Nhưng ta chết đi, Trịnh Bạch Điểu và Trịnh Kinh Thành đã không còn, đây thực sự là kết quả mà các ngươi muốn nhìn thấy? Quận Giao Đông vốn cường đại, bây giờ lại trở nên nhỏ yếu.

Lão nhân áo bào vàng lắc đầu.

Lần này lão không hề do dự, thần sắc cực kỳ kiên định và nghiêm túc.

- Quận Giao Đông không hề trở nên nhỏ yếu, mà sẽ càng thêm cường đại.

Lão nhìn Trịnh Hổ Sa, nói:

- Muốn để cho Trịnh Tụ và quận Giao Đông thực sự liên hợp thành một thể thì chỉ có hai loại lựa chọn, một loại là lựa chọn của ngươi, một loại là lựa chọn của chúng ta. Ý chí tất cả lực lượng của quận Giao Đông và của nàng hòa làm một, lực lượng cùng đặt về một chỗ. Mà điều quan trọng nhất chính là chúng ta không giống như ngươi, chúng ta nghĩ nàng sẽ mạnh mẽ hơn ngươi.

Sau khi dừng một chút, lão nói tiếp:

- Sau này không còn Trịnh Tụ và quận Giao Đông, mà chỉ có mỗi Trịnh Tụ.

- Thật sự là một đám người điên.

Trịnh Hổ Sa nở nụ cười,

- Nàng là người điên, các ngươi cũng là như vậy, nếu như cuối cùng các ngươi chết sạch, chỉ có một mình nàng ngồi hưởng thụ thành tựu, các ngươi cũng không thèm để ý sao?

Lão nhân áo vào vàng khẽ gật đầu, nghiêm túc trả lời:

- Nếu muốn đạt được chút thành tựu lớn thì đều phải mang theo chút điên cuồng.

- Từ ý nghĩa nào đó mà nói, mặc dù quận Giao Đông chúng ta lần này tổn thất rất nhiều Tu hành giả cường đại, song tất cả lực lượng lại quy về một điểm một lần nữa, không còn những ý kiến

khác biệt, đây mới là thời điểm quận Giao Đông chúng ta mạnh nhất từ trước đến nay.

Lão nhìn Trịnh Hổ Sa cười đến mức trong miệng mũi phun ra máu, một hơi cuối cùng cũng hoàn toàn tiêu tán, khẽ gật đầu làm lễ.

.....

"Ngài cuối cùng cũng chết."

"Chết ở trên tay ta, chết ở trên tay người được ngài dạy bảo ra, cho nên ngài không nên phẫn nộ mà nên kiêu ngạo."

Sâu trong Hoàng cung thanh lãnh, Hoàng hậu Trịnh Tụ vẫn luôn đứng sau Linh tuyền nhìn phía trên con hẻm nơi khí tức Trịnh Hổ Sa đoạn tuyệt, khẽ lẩm bẩm.

Khuôn mặt của nàng vẫn lạnh lùng như trước, nhưng trong mắt lại nhộn nhạo ra thần thái động lòng người.

Thần thái này tràn ngập hào quang bởi vì vui mừng thực sự.

Từ khi nàng bắt đầu tu hành, trên đỉnh đầu đã bị bao phủ vô số bóng ma.

Những bóng ma này đã quy hoạch ra cuộc đời của nàng, áp đảo phía trên ý chí của nàng, và những bóng ma này đã hủy hoại những điều mà chúng không muốn nhìn thấy.

Cho đến khi nàng tiến vào Trường Lăng, trở thành Hoàng hậu thì những bóng ma này mới dần dần ít đi, nhưng Trịnh Hổ Sa có tu vi và chiến lực thậm chí còn cường đại hơn nàng, cho nên y có được tiếng nói rất lớn ở quận Giao Đông, đồng thời vẫn là một bóng ma lớn nhất bao phủ trên đỉnh đầu nàng.

Cho đến hiện tại, rốt cuộc ngay cả bóng ma lớn nhất cuối cùng

cũng đã tiêu tan.

Bắt đầu từ hôm nay, nàng chính là quận Giao Đông, mà nơi đó cũng chính là nàng.

Ý chí của nàng chính là ý chí của quận Giao Đông!

.....

Hoàng Chân Vệ đứng ở chỗ cao nhất vọng lâu, từ xa xa nhìn Trịnh Hổ Sa chết đi.

Cùng với gã xem xong toàn bộ quá trình này còn có những tướng thủ vọng lâu lạnh lùng như sắt kia.

Ngoại trừ tên cự đầu mới sinh ngăn cản Trịnh Bạch Điểu giết chết Thân Huyền ra, trong thành Trường Lăng đã không còn có thêm cự đầu mới sinh thứ tư.

Cái chết của Trịnh Hổ Sa chỉ là một cuộc gia biến. (gia biến: thay đổi trong nội bộ gia đình)

Chỉ cần trả cái giá khá nhỏ để giết chết một Tu hành giả cường đại như vậy trên đường phố, tất cả những người nhìn thấy và sau này sẽ biết được trận gia biến này, chỉ sợ cũng sẽ không hề cảm thấy lực lượng của quận Giao Đông suy yếu quá nhiều, mà chỉ cảm thấy nữ chủ nhân Trường Lăng này càng thêm cường đại.

Đây thực sự là thị uy.

Nhắc nhở tất cả mọi người một lần nữa hiểu được nàng lãnh khốc và cường đại đến mức nào.

Hoàng Chân Vệ biết nàng đã bị đả kích rất nhiều trong mùa đông vừa qua, nhưng tất cả mọi người đều không nhìn thấy cử động và phản kích của nàng, chỉ sợ có một số người đã cho rằng nàng ngoại trừ điên cuồng vô dụng ra, đã không còn năng lực phản

kích.

Song cuộc phản kích của nàng hóa ra cũng đã bắt đầu.

Dẹp yên bên trong trước tiên.

Trước khi trận đánh mùa xuân sắp bắt đầu, một tay nàng đã hoàn toàn nắm giữ quận Giao Đông!

Hoàng Chân Vệ vẫn duy trì trầm mặc.

Nhưng hô hấp của gã lại không tự chủ được có chút hỗn loạn.

Dường như gã cảm nhận được một con cự thú hoàn toàn giãy thoát khỏi lồng giam.

Q6 - Chương 59: Yên tâm

Mùa xuân đang đến.

Khi vương triều Đại Tần không còn cố ý che dấu sự điều động tấp nập của quân đội, trên thực tế cuộc chiến giữa hai vương triều Đại Tần và Đại Sở đã bắt đầu.

- Không để Triệu Mộc lĩnh quân thì khó có thể khiến kẻ dưới phục tùng.

Sâu trong Hoàng cung đất Sở, Triệu Hương Phi yên lặng nhìn Lâm Chữ Tửu ngồi ở phía trước mình, nói:

- Ta hiểu hậu phương còn quan trọng hơn so với tiền tuyến, nhưng dù sao hắn cũng là tướng tài thích hợp thống lĩnh đại quân nhất, trăm vạn đại quân phụ thuộc, lực lượng của cả một nước cho nên không thể nào giao cho người khác, càng không thể nào để các ngươi dẫn quân.

Lâm Chử Tửu đã không còn ở trong thủy lao, lúc này y mặc áo xanh, có vẻ sạch sẽ sảng khoái không thể miêu tả bằng lời.

- Đương nhiên sẽ không từ chúng ta dẫn quân.

Y nhìn Triệu Hương Phi, mỉm cười rồi nói:

- Bởi vì người dẫn quân sẽ là ngươi.

Triệu Hương Phi giật mình, lông mà hơi nhíu lại,

- Do ta thân chinh, để Triệu Mộc ổn định hậu phương, nhưng trước khi Kim Qua quân của Hướng Diễm chưa trở về, nếu dựa theo kế hoạch của ngươi thì sẽ có không ít thất bại, lòng quân khó

ổn định, chỉ sợ sẽ càng sinh loạn.

Lâm Chữ Tửu nói:

- Mặc kệ quá trình như thế nào, chỉ cần nhanh chóng giành được đại thắng trong chiến dịch mang quyết định do ngươi thân chinh, vậy ngươi sẽ nhận được uy tín tối cao.

Triệu Hương Phi suy nghĩ một chút,

- Nếu đã như vậy, không bằng làm triệt để hơn một chút.

Lâm Chử Tửu tò mò nhìn nàng,

- Ta không hiểu triệt để hơn là như thế nào.

Triệu Hương Phi nói:

- Nếu như một số chiến dịch nhất định có khả năng thất bại rất lớn, vậy cần để cho những người luôn phản đối ta xuất hiện trong những trận chiến đó.

Lâm Chử Tửu ngẩn người, sau đó cảm thán nói:

- Không thể phủ nhận, chuyện nữ nhân làm còn dứt khoát hơn so với nam nhân rất nhiều.

.....

- Dựa vào gì mà không cho ta dẫn quân, lệnh ta ở lại hậu phương giúp nàng giết người?

Trong trướng lớn thuộc quân doanh của vương triều Đại Sở, tên tướng lĩnh mặc chiến giáp màu đen cười lạnh:

- Cho dù ta đồng ý, cho dù ta yên tâm, những người khác cũng sẽ như thế sao?

Tên tướng lĩnh mặt mày lạnh lùng, dáng người thon dài, hai hàng lông mày hẹp dài rất dễ nhìn này chính là Triệu Mộc, người được vương triều Đại Sở công nhận là biết chỉ huy đại quân và hành quân đánh giặc nhất.

Hắn cũng họ Triệu, nhưng là người quận Viên Dương sinh ra và lớn lên ở vương triều Đại Sở, trên người không có bất kỳ quan hệ gì với Triệu Hương Phi.

Trong nhiều năm đã qua, hắn luôn là nơi tạo dựng lòng tin của rất nhiều tướng lĩnh hàng đầu vương triều Đại Sở.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, mệnh lệnh của Triệu Hương Phi cũng cần phải được hắn đồng ý.

Hiện tại hắn đương nhiên không đồng ý.

Thế nhưng cũng đúng lúc hắn cười lạnh thành tiếng với vài tên tâm phúc dưới trướng, hắn lại cảm nhận được một cỗ khí tức quen thuộc đang đến gần.

Hắn có chút kinh ngạc thu nụ cười lại, đứng thẳng người lên, sau đó khom người hành lễ thật sâu với người đang vén màn trướng, nói:

- Lão sư.

Đây là một lão nhân cực kỳ già nua, ngay cả mái tóc cũng đã như tuyết trắng.

Mấy gã tướng lĩnh quân đội cao cấp trong doanh trướng này cũng khiếp sợ đến khó có thể nói thành lời khi thấy lão nhân này xuất hiện.

Triệu Mộc sở dĩ có thể nhanh chóng tiến vào cấp cao trong quân đội, nguyên nhân quan trọng nhất bởi vì hắn là đệ tử đắc ý nhất của "Quân thần" Lý Phược của quân Sở ngày xưa.

Mà lão nhân trước mặt hiện tại chính là Lý Phược đã ở ẩn nhiều năm.

Càng làm cho những người này khiếp sợ chính là y phục lão nhân này mặc trên người hiện tại không phải là thường phục bình thường, mà là chiến giáp nặng nề.

- Nếu như lão sư ngài dẫn quân, đệ tử đương nhiên tin phục.

- Người dẫn quân đến tiền tuyến sẽ không phải là ta, ta và ngươi cùng ở lại hậu phương giúp nàng giết người.

- Vì sao?

Triệu Mộc sau khi nghe được câu trả lời ngoài dự liệu lại đột nhiên ngẩng đầu, ra vẻ khó hiểu nhìn lão sư của mình.

Lý Phược nhếch miệng cười nhìn hắn, vẫn thô kệch như lúc trị quân trước kia,

- Vì sao cái gì?

Triệu Mộc hơi do dự một chút, đứng thẳng người, cũng không hề che dấu,

- Đệ tử lo lắng.

- Cũng không phải là hơn thua của bản thân trên chiến trường... Người của Ba Sơn Kiếm Tràng vốn là người biết đánh trận nhất thiên hạ.

Hắn không chờ đợi Lý Phược trả lời, mà chỉ nhìn thẳng ánh mắt lão, nói tiếp:

- Nhưng Đại Sở trước mắt rốt cuộc là Đại Sở của người nào?

Lý Phược nhìn đệ tử đắc ý nhất của mình, chậm rãi thu nụ cười lại, cũng răn dạy một câu cực kỳ đơn giản:

- Ngu xuẩn!

Triệu Mộc sửng sốt.

Mấy gã tướng lĩnh trong doanh trướng này cũng như vậy.

- Cho dù là ngươi thì cũng đã biết được quan hệ giữa nàng và Ba Sơn Kiếm Tràng, biết nàng theo một ý nghĩa nào đó cũng được coi là người của bọn họ, chẳng lẽ tiên đế không biết ư?

Lý Phược dùng ánh mắt như thấy thằng ngu nhìn Triệu Mộc, giọng nói hơi lạnh lại,

- Đến bây giờ mà ngươi còn chưa nghĩ rõ, tiên đế truyền vị cho Ly Lăng Quân, không phải bởi vì tin tưởng hắn, mà vì tin tưởng Triệu Hương Phi?

Cả người Triệu Mộc chấn động, lập tức nói không nên lời.

- Nếu tiên đế đã yên tâm giao Đại Sở vào tay nàng, ngươi còn lo lắng gì nữa?

Lý Phược cười lạnh, nói:

- Không có sắc đẹp của người phụ nữ nào có thể mê hoặc tiên đế, có thể làm cho ngài thực sự yên tâm, ngoại trừ tình yêu chân chính.

- Tiên đế yêu nàng, mà nàng cũng yêu ngài ấy, chỉ có loại tình cảm chân thành nhất trên thế gian này mới có thể khiến Tiên đế an tâm để cho nàng ngồi vào vị trí như vậy. Mà không phải là xuất thân, tu vi hay lực lượng của nàng.

Lý Phược hơi nheo mắt lại, nhìn thẳng Triệu Mộc, sau đó chậm rãi nói:

- Vì tiên đế và vương triều này, nàng đã trả cái giá chắc chắn không ít hơn ngươi, cho nên ngươi... cứ yên tâm.

.....

.....

"Từ trước đến nay chỉ có ép người lương thiện làm kỹ nữ, chưa từng nghe nói ép người dẫn quân đánh trận!"

"Ta chỉ biết thưởng cá ngắm hoa, đi dạo "yên nhai liễu hạng", chơi bời lêu lổng mới là bản sự lớn nhất của ta." (yên nhai liễu hạng: phố kỹ nữ ngày xưa)

"Ta muốn gặp Triệu Hương Phi!"

"Triệu yêu phi. .....sao ngươi dám làm thế với ta!"

Một gian viện lớn kính cổng cao tường bị trọng binh vây quanh lại không ngừng có tiếng rống lớn vang lên, dần dần biến thành tiếng thét chói tai thê lương.

Một gã nam tử trung niên mập mạp mặc y phục bằng gấm, quanh người có hơn mười thanh phi kiếm bay lượn, trên mặt trắng nõn lộ ra vết thương, miệng đầy máu tươi nhưng lại không ngừng kêu to thê lương.

- Đừng kêu nữa.

Một thanh âm nhẹ nhàng vang lên bên ngoài thính đường này.

Tiếng kêu của nam tử trung niên mập mạp này đột nhiên dừng lại, gã mở to hai mắt, kinh hỉ nhìn Triệu Mạt xuất hiện trước mắt,

- Triệu Mạt, ngươi tới vừa đúng lúc, mau giúp ta...

- Ta sẽ không giúp ngươi.

Triệu Mạt lắc đầu, cắt ngang lời nói của gã,

- Không chỉ có một mình ngươi sẽ tới biên cảnh, rất nhiều

người trong đô thành này cũng sẽ giống như ngươi.

- Ý ngươi là sao?

Nam tử trung niên mập mạp này ngây người, một lúc mới kịp phản ứng lại, giận tím mặt, hô lớn,

- Triệu Mạt, ngươi thế mà lại quỳ rạp xuống dưới váy Triệu yêu phi kia.

Triệu Mạt xoay người không thèm để ý tới.

Nam tử trung niên mập mạp này càng tức giận, gã mắng to:

- Triệu Mạt, mẹ ngươi là nữ tì, chị em với mẹ của yêu phi trong kỹ viện, trách không được các ngươi cấu kết với nhau làm việc xấu.

- Chém.

Triệu Mạt lên tiếng.

Khi hai chữ này ra khỏi miệng hắn, một gã tướng lĩnh cấp cao đi theo bên cạnh đã xoay người.

Một tiếng "xùy" vang lên, trên cổ nam tử trung niên mập mạp này xuất hiện một đường chỉ đỏ.

Giọng nói của nam tử trung niên mập mạp này ngừng lại, gã giơ tay lên muốn sờ về phía cổ mình, nhưng lúc này đã mất đi tất cả khí lực, hoàn toàn không thể chạm tới.

- Sao có thể... sao ngươi dám giết ta...

Nam tử trung niên mập mạp này mở to hai mắt nhìn bóng lưng Triệu Mạt, trong cổ họng ùng ục một tiếng, cái đầu lập tức rơi xuống.

- Thủ đoạn ban đầu càng nghiêm khắc thì càng có thể phục chúng, chỉ tiếc bản thân là đối tượng để giết gà dọa khỉ mà lại không hề hay biết.

Triệu Mạt không hề xoay người nhìn lại, chỉ nhìn tướng lĩnh đi theo bên cạnh, sau đó khẽ nói một câu,

- Nếu như có người nào dị động, thẳng tay giết chết.

Q6 - Chương 60: Đao rỉ

Chạng vạng, cửa đại điện của hoàng cung Kim Loan Đại Sở hé mở, lộ ra ánh sáng mờ nhạt, tựa như một con quái thú khẽ mở miệng.

Từ bên trong, một cung nữ eo thon đi ra, vẻ mặt ôn hòa mà cung kính mời một vị quan viên đang đứng ở trước cửa đi vào đại điện.

Sở khí đứng đầu thiên hạ, đẹp đẽ mỹ lệ, mà kiến trúc Hoàng cung cũng thế. (Sở khí: vũ khí nước Sở)

Thoạt nhìn bề ngoài Kim Loan điện này cũng không có vẻ quá rộng lớn, chỉ là tinh xảo hoa mỹ, nhưng bên trong lại rộng rãi trống trải, khiến cho long ỷ (ghế rồng của vua) ở cuối trông vô cùng xa.

Trên long ỷ, Ly Lăng Quân lấy tay chống cằm, có vẻ như đang trầm tư, lại giống như vì tâm tình không tốt cho nên không hề mở mắt nhìn vị quan viên này.

Vị quan viên này từ Trường Lăng đi theo y đến Lộc Sơn, lại là một trong những môn khách đến Sở đô. Sau khi Ly Lăng Quân chính thức trở thành Sở đế, tên môn khách này được phong làm 'Thanh Tàng'. Trong triều đình vương triều Đại Sở, đây là một quan viên phụ trách kiểm kê tàng thư, tuy rằng quan giai không thấp, nhưng thật ra lại là một chức vụ nhàn rỗi có thể dưỡng lão.

Vào thời điểm này, quan viên như vậy vốn dĩ sẽ không có chuyện gì để diện thánh.

Cung nữ eo nhỏ thối lui ra khỏi đại điện, ngoại trừ một quân

một thần này, trong đại điện trống trải cũng không còn người ngoài nào khác.

Mặc dù không hề có một chút gió thổi nhưng rèm châu buông xuống lại bị khí tức nào đó lay động, nhẹ nhàng va chạm, phát ra thanh âm thanh thúy.

Bàn tay của Ly Lăng Quân rời khỏi cằm, y chậm rãi ngẩng đầu, nhìn vị quan viên có vẻ rất nho nhã yếu đuối này, mặt không thay đổi nói:

- Ý của Trịnh Tụ có thể truyền đến nơi này nhanh như vậy sao?

Quan viên này vẫn duy trì bộ dáng khiêm tốn, nhưng lại không lên tiếng trả lời.

Khuôn mặt Ly Lăng Quân cũng không có gì thay đổi, không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, y mới nhìn vị quan viên này, nói:

- Nàng muốn nói gì với ta?

Quan viên lặng lẽ nhìn lên, nói:

- Nàng yêu cầu ta nói với ngài một câu, nàng sẽ cho ngài một cơ hội nữa.

Nhìn tư thái an tĩnh như vậy của gã, Ly Lăng Quân chợt nghĩ đến người nào đó, trong ngực phổi có cảm giác khó chịu trào ra, nhưng khi nghe được những lời lúc nãy, hô hấp của y lại đột ngột dừng lại.

Y từng suy đoán rất nhiều về lời Trịnh Tụ nói sẽ với y, nhưng lại không ngờ vị quan viên này lại nói ra một câu như vậy.

- Có ý gì?

Sau khi trầm mặc một lát, y lạnh lùng nói:

- Muốn ta sửa đổi, nếu không sẽ giết ta?

Quan viên này lắc đầu, nói:

- Cho ngươi một cơ hội khác chính là nghĩa trên mặt chữ, chính là chuyện lần này qua đi, sẽ cho ngài thêm một cơ hội.

Ly Lăng Quân không nói gì nữa, chỉ là hai tay đặt trên long ỷ khẽ run rẩy không thể phát hiện.

…

Đại Động sơn.

Đây là một ngọn núi nổi tiếng ở nước Sở, cảnh sắc kiều diễm, dưới chân núi, khắp nơi đều là rừng đào.

Đại Động sơn cũng không phải là núi có đại động. Ở nước Sở, cái gọi là đại động thật ra là hồ lớn, mực nước ở đây cũng không quá sâu, ở các triều đại khác rộng tới hàng vạn khoảnh, dù nước sâu hay không sâu cũng đều gọi là hồ. (khoảnh (rộng 100 mẫu Trung Quốc, chừng 6,6667 hec-ta))

Dưới chân núi phía nam Đại Động sơn, mặc dù rừng đào tràn ngập khắp nơi, nhưng lại có một chỗ là rừng trúc. Sâu trong rừng trúc có một hàng rào, ngoại trừ vài gian nhà tranh, xung quanh trồng đầy bạch quả và sơn trà.

Lúc này, một quân sĩ đang kính sợ đứng ở trong nội viện.

Trước mặt gã có bốn năm người, phía sau viện còn có mấy người, đều là nam, hơn nữa dáng người cao thẳng, mỗi một động tác đều như được quy định qua, vô cùng chuẩn mực. Mấu chốt nhất chính là trên người có một loại khí tức thiết huyết cứng cỏi không cách nào che dấu, hiển nhiên đều là Tu hành giả trong quân.

Sau khi người quân sĩ giao một phong thư cho nam tử trung

niên ngồi trên ghế trúc, lập tức cáo từ rời đi, không hề lưu lại.

Nam tử trung niên xoay hai ngón tay mở bức thư ra, chỉ mới nhìn thoáng qua nội dung trên giấy đã không nhịn nổi mỉm cười.

- Đại tướng quân, Lý Mộc không tự mình đi mà đề cử ngài đi, lần này lại cố ý cho người truyền thư tới, không biết có ý gì đây.

Nhìn thần thái của nam tử trung niên này, một nam tử áo đen bên cạnh y vẫn luôn nghiêm mặt nhịn không được, lạnh giọng nói một câu.

- Các ngươi xem hắn viết cái gì?

Người nam tử trung niên được xưng là 'Đại tướng quân' này cảm thán lắc đầu, tiện tay búng ra, lập tức tờ giấy trong tay nhẹ nhàng bay lên.

Phía trên chỉ có bốn chữ nho nhỏ 'Ghi danh sử sách'.

- Ghi danh sử sách?

Nam tử áo đen hơi sửng sốt, lại nhíu mày, sắc mặt không tốt nói:

- Hắn có ý gì?

Nam tử trung niên thở ra một hơi, đứng lên, chắp tay sau lưng. Nhưng chỉ là vừa đứng lên, dường như thân thể của y bỗng chốc vô cùng cao lớn, khí khái trên người giống như đang ở trên sa trường điểm binh, mà quân đội ở phía trước đứng vững vàng, rậm rạp chằng chịt nhìn không thấy điểm cuối.

Y không nhìn mấy thuộc hạ phía sau, chậm rãi nói:

- Người đời đều biết Đường Muội ta và Lý Mộc không hợp, dẫn đến ta quy ẩn sơn lâm. Nhưng các ngươi hẳn là biết ta và hắn không hợp, chỉ là một núi không thể chứa hai hổ, ta không cam

lòng chịu hiệu lệnh của hắn. Quan trọng nhất là trận chiến Chu Sơn quan ngày xưa, hắn hy sinh một chi quân hữu không cứu. Tuy rằng cuối cùng hắn thắng trận chiến này, nhưng trong chi quân hữu kia có rất nhiều ái tướng của ta, rất nhiều huynh đệ cùng các ngươi đồng sinh cộng tử, cho nên các ngươi cũng có rất nhiều hận ý đối với hắn. Nhưng kết quả của trận chiến đó, ta cực kỳ bội phục. Tuy ta và hắn không hợp, nhưng nếu luận mức độ hiểu nhau về nhân phẩm, tính tình thì toàn bộ vương triều Đại Sở, chỉ sợ là không ai có thể so sánh được. Nếu Lý Mộc nghe theo sự an bài của Triệu Hương Phi ở lại Sính*, vậy đã đại biểu hắn có lòng tin rất lớn đối với sự an bài của Triệu Hương Phi và kết quả trận chiến này. (quân hữu: đơn vị bạn)

*Sính: đô thành nước Sở thời Chiến quốc, nay ở phía bắc Giang Lăng, tỉnh Hồ Bắc, Trung Quốc.

- Theo hắn thấy, ngoại trừ hắn, ta là tướng lãnh lĩnh quân mạnh nhất, là thống soái tốt nhất.

Dừng một chút, người nam tử trung niên cảm khái nở nụ cười:

- Nếu hắn cho rằng có thể chiến thắng, hắn lại tiến cử ta thay thế hắn làm thống soái, chẳng lẽ các ngươi còn không rõ ý tứ bốn chữ này?

Nam tử trung niên này không đợi mấy thuộc hạ thay đổi sắc mặt phía sau trả lời, chỉ chậm rãi ngẩng đầu, nói:

- Thắng một cuộc chiến hơn trăm vạn đại quân như vậy… nhất định sẽ ghi danh sử sách, hắn muốn cho ta cơ hội để ghi danh sử sách. Về phần hận thù cá nhân, trước thù của đất nước này chẳng là gì cả, dù chết không chối từ.

Thân thể các thuộc hạ phía sau y đồng loạt chấn động, bọn họ dồn dập hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Dù chết không chối từ.

Khi thanh âm như vậy vang lên, mấy người làm việc ở hậu viện cũng đồng loạt đứng thẳng người.

- Đao đều đã rỉ sét, chỉ sợ phải mài một phen.

Một người hơi phàn nàn nói.

- Chỉ sợ sẽ không kịp thời gian.

Một người đàn ông đang hái rau hẹ rừng nghiêm túc trả lời.

…

Trong thành Trường Lăng, khi đóa hoa đón xuân đầu tiên bắt đầu nở rộ, mặc dù không có bất kỳ ý chỉ rõ ràng nào ban hành, nói rằng đó là phản bội và coi thường minh ước của Lộc Sơn hội minh, thế nhưng toàn bộ Trường Lăng, toàn bộ thiên hạ, thậm chí là dân chúng bình thường trong ngõ nhỏ, đều biết vương triều Đại Tần đã bắt đầu chinh phạt nước Sở.

Ngay cả dân chúng bình thường cũng biết, vương triều Đại Tần đã tụ tập hơn sáu mươi vạn quân đội ở vùng Âm Sơn giao giới hai nước Sở Tần, mà ở khu vực Vu Sơn và quận Dương Sơn, số lượng quân đội còn nhiều hơn cả lúc trước.

Tương tự như vậy, quân đội của vương triều Đại Sở đã vượt xa trăm vạn người trên tuyến biên giới dài này.

Trong mắt dân chúng bình thường, tuy rằng trận đại chiến này vội vàng, nhưng số lượng quân đội của song phương đưa vào chỉ sợ vượt qua bất kỳ chiến dịch nào trong lịch sử vương triều Đại Tần.

Cho dù là trong trận chiến diệt Triệu gian khổ nhất, vương triều Đại Tần đã tiêu diệt hơn bốn mươi vạn người của vương

triều nước Triệu, những cũng còn lâu mới có quy mô như vậy.

Vương triều Đại Sở liên tục thu lợi trong những chiến dịch quy mô nhỏ trước đây đối với vương triều Đại Tần. Cho đến ngày nay, không chỉ là quốc lực của vương triều Đại Tần bây giờ vượt xa trước kia, vương triều Đại Sở cũng rất cường đại, cũng không vì đế vương đổi liên tục mà suy yếu, vượt xa ba triều Hàn, Triệu, Ngụy khi đó.

Vương triều Đại Tần do Ty Mã Thác trong mười ba Vương hầu tiếng tăm lừng lẫy Đại Tần làm chủ, Liên Ba, Phương Khải Lân và Ngụy Vô Cữu làm phụ, tổng cộng tụ tập bốn vương hầu.

Mỗi một vương hầu của vương triều Đại Tần không chỉ là biểu tượng của quân công, mà còn đại biểu cho một binh đoàn cường đại, rất nhiều Tu Hành giả, tử sĩ, và môn khách phối hợp chặt chẽ với nhau.

Trong bốn người này, Ty Mã Thác vốn xuất thân từ quân sư, là quân sư ưu tú nhất của vương triều Đại Tần ngày xưa. Ngoại trừ Lâm Chử Tửu ra, lúc này y và Liên Ba chính trực tráng niên, mà Phương Khải Lân và Ngụy Vô Cữu lại là hai lão tướng.

Sự kết hợp của hai thiếu tráng và hai lão tướng, Phương Khải Lân tuổi cao nhưng ổn trọng, Ngụy Vô Lỗi nổi danh cáo già gian xảo, quỷ kế đa đoan, vốn nổi danh thiên hạ với chiến pháp dẫn quân xuất kích nhiều chỗ, thích hợp nhất cho loại giao chiến của đại quân trên trận tuyến cực dài này.

Đội hình như vậy, trong mắt bất luận kẻ nào cũng đều kinh người, có thể nói là hoàn mỹ.

Nhưng điều khiến vô số người khó hiểu là thống soái cuối cùng của vương triều Đại Sở lại là tướng lãnh Đường Muội đã mãn nhiệm rất nhiều năm trước.

Khi Đường Muội còn chưa giải ngũ về quê, y cũng không tính là một trong những tướng lĩnh cao cấp nhất vương triều Đại Sở.

Q6 - Chương 61: Đinh Ninh lên đường

Thống soái tối cao của một đội quân thường đóng vai trò quyết định trong chiến thắng của cuộc chiến.

Điều này không chỉ liên quan đến tu vi, can đảm, mà còn liên quan đến tính tình.

Có đôi khi một chút do dự cùng ôn nhu sẽ có thể ảnh hưởng đến mấu chốt của chiến dịch, mà cổ vũ sĩ khí thậm chí có thể làm cho một đội quân bỏ sống quên chết, điều này càng phụ thuộc vào sự tin tưởng và mị lực cá nhân mà tên chiến tướng kia tạo ra cho thuộc hạ dưới trướng.

Không chỉ ở những vương triều khác, cho dù ở trong vương triều Đại Sở thì cũng có rất nhiều người không có lòng tin vào Đường Muội, một người vốn đã ở nhà nhàn rỗi nhiều năm.

Quân đội của vương triều Đại Tần từ rất nhiều năm trước đã nổi tiếng là dũng mãnh vang danh thiên hạ, nhất là trong thời kỳ có rất nhiều tướng lĩnh dẫn quân của Ba Sơn Kiếm Tràng, lúc đó vương triều Đại Tần vẫn chưa cường thịnh như bây giờ, cũng không có lãnh thổ rộng lớn và khả năng tiếp tế phong phú như hiện tại, dù cho dân số không bằng các triều đại trong thiên hạ bấy giờ. Điều này thể hiện ở trên quân đội, chính là số lượng quân đội có thể nuôi sống khi dốc toàn lực, bao gồm cả khí giới thì đều không bằng ba triều đại Hàn Triệu Ngụy lúc bấy giờ.

Cho nên trong rất nhiều trận chiến khiến Ba Sơn quật khởi, quân đội Đại Tần thường dựa vào Tu hành giả cường đại, mà số lượng quân đội thường bất lợi tuyệt đối, những trận đánh kinh

điển dùng mấy ngàn chiến thắng mấy vạn cũng được xuất hiện rất nhiều lần.

Đến năm Đại Tần thứ mười ba của Nguyên Vũ, Ba Sơn Kiếm Tràng lúc này mặc dù đã sớm bị chôn vùi nhiều năm, nhưng số lượng Tu hành giả cường đại của vương triều này vẫn vững vàng áp đảo những vương triều khác, nhất là ở Trường Lăng, phảng phất như có được vận trời, Tu hành giả có thiên phú kinh người lại nhiều vô số kể.

Người đời rất khó tưởng tượng dưới tình huống tỷ lệ Tu hành giả cường đại vốn đã nhiều, khi số lượng quân đội Đại Tần cũng không thua kém đối phương, vậy bọn họ sẽ biểu hiện ra tới mức nào.

Ít nhất trong chiến đấu với Ô Thị, mặc dù Ô Thị ngay từ đầu dùng tư thái điên cuồng tấn công toàn bộ đánh quân đội vương triều Đại Tần trở tay không kịp, giành được thắng lợi cực lớn, thế nhưng trong những trận chiến sau đó, khi rất nhiều Tu hành giả của Trường Lăng chạy tới, lúc này quân đội Ô Thị nhanh chóng không chịu nổi, nương theo rét lạnh lui vào sâu trong hoang nguyên.

Cũng không có quá nhiều người coi trọng vương triều Đại Sở.

Biểu hiện trực quan nhất nằm ở biên giới khá dài của hai nước Sở Tần.

Bên phía vương triều Đại Tần có rất nhiều biên thành, cửa khẩu, còn có một số trấn nhỏ mà quân đội và xe ngựa không thể nào tiếp cận, chỉ có một ít đường mòn bí mật mà đoàn ngựa thồ biết mới có thể thông qua, mỗi ngày đều có thể đón lấy lượng lớn thương đội từ đất Sở trở về.

Thế nhưng thương đội từ vương triều Đại Tần trở về lãnh thổ nước Sở lại rất ít ỏi.

Điều này là chứng minh trực quan nhất cho việc trong mắt những thương đội này và một số cư dân ở biên giới, sau khi chiến tranh bắt đầu, cuộc chiến sẽ lan tràn về phía đất Sở, mà quân đội vương triều Đại Sở chắc chắn sẽ không ngăn cản được sự xâm lấn của quân Tần, cho nên chuyển gia sản về lãnh thổ phía sau quân đội vương triều Đại Tần sẽ tương đối an toàn, nếu không khi hai quân giao chiến, những nơi đi qua chỉ sợ một tấc cỏ không thể mọc, chắc chắn sẽ phải chịu tác động.

Hồng Diêm trấn là một trong những sơn trấn ở cực bắc Âm Sơn của vương triều Đại Sở.

Đúng như tên gọi của nó, những xe ngựa bình thường không thể tiếp cận chỗ này, chỉ có đoàn ngựa thồ đi dọc theo đường mòn bí mật cheo leo trên vách đá mới có thể đến được, có nguồn gốc từ muối đỏ.

Từ xưa đến nay, chung quanh sơn trấn này không có ruộng tốt để canh tác, giao thông lại cực kỳ bất tiện, cách giao thương với thế giới bên ngoài chỉ có thể vứt bỏ ngựa, dựa vào sức lực của con người trèo núi, hoặc là đi theo đường mòn nhỏ được mở ra ở trên vách núi cheo leo giữa không trung. Nơi này sở dĩ có thể trở thành một trong những điểm định cư của dân vùng biên giới là bởi vì dưới mặt đất có chứa lượng lớn nước chát màu đỏ.

Những nước chát màu đỏ này có thể được sử dụng để làm muối.

Muối có ý nghĩa cực kỳ quan trọng đối với con người và gia súc, phạm vi trăm dặm chung quanh Hồng Diêm trấn này lại không có nơi nào khác có thể sản xuất muối, vì vậy phụ nữ trong Hồng Diêm trấn dựa vào công việc hút, cõng nước chát và làm ruộng muối kéo dài hàng ngàn năm.

Người chăn gia súc và nông dân ở bên ngoài thông qua đoàn ngựa thồ vận chuyển thịt khô và ngũ cốc đến đây, dùng nó để trao

đổi một lượng lớn muối đỏ.

Hồng Diêm trấn hiển nhiên biến thành một nơi buôn bán cực kỳ bí ẩn, mặc dù khó có thể tiếp cận, nhưng bởi vì trong phạm vi trăm dặm chung quanh lại không có nơi nào tốt hơn, cho nên rất nhiều đoàn ngựa thồ đi qua nơi này mặc dù không có bất kỳ giao dịch nào ở nơi đây, đồng thời cũng rất có thể sẽ nghỉ ngơi hồi phục ở chỗ này, bổ sung một ít vật tư, nếu như vẫn còn có thể vận chuyển hàng hóa thì hiển nhiên sẽ mang theo chút muối đỏ đi ra ngoài. Chỉ cần vận chuyển được loại đồ vật này ra ngoài kia, chính là giá cả gấp đôi so với giá ở nơi đây.

Chiến tranh đã sắp tới, ngay cả đại đa số người chăn nuôi cũng đã xua đuổi súc vật tránh né đến đồng cỏ chỗ núi cao ở sâu trong Âm Sơn, cho nên đoàn ngựa thồ đến nơi này cũng trở nên cực kỳ thưa thớt.

Đinh Ninh, Trưởng Tôn Thiển Tuyết và lão tăng khổ tu dọc theo biên cảnh Đông Hồ mà đến nơi này hiển nhiên chính là dạng người khác biệt.

Nhưng sinh sống ở vùng cực bắc này cực kỳ khó khăn gian nan, giao dịch qua lại vốn đã liên thông cùng với Đông Hồ, Ô Thị, cho nên tập tục tình cảm phần lớn cũng giống nhau. Trong mắt dân chúng tầm thường ở những khu vực này, phần lớn tăng nhân khổ tu đều bởi vì tu hành mà có được pháp lực phi phàm, hơn nữa những tăng chúng khổ tu này trong thời gian tu hành bình thường, hễ cứ được người dân biên giới thỉnh cầu đều sẽ vận dụng nguyên khí trân quý chữa bệnh ốm đau cho bọn họ, cho nên trong mắt những người dân ở biên giới này, tăng nhân khổ tu chính là Thích Ca Mâu Ni được cực kỳ tôn sùng. Một số người nơi dân biên giới còn tự nguyện dùng những đồ tốt nhất mà họ có để phụng dưỡng những tăng nhân khổ tu này.

Tăng nhân khổ tu càng lớn tuổi, càng khiến cho người ta có cảm giác khí tượng bất phàm, lại càng có được công đức cao hơn

trong mắt những người này, cho nên khi lão tăng khổ tu này dẫn Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết đến nơi này, đã lập tức nhận được trọng đãi cao nhất.

Dân chúng trong Hồng Diêm trấn không chỉ dâng muối tuyết - một loại sương muối kết tinh cực kỳ tinh khiết, ngưng tụ trên đỉnh thanh gỗ sâu trong giếng muối, loại muối tuyết này hiển nhiên đã ngưng tụ một ít thiên địa nguyên khí hữu dụng đối với người tu hành, ở Đô thành như Trường Lăng đều có giá bán kinh người. Ngoài ra khi nghe nói lão tăng chỉ nghỉ tạm ở nơi đây, những dân chúng này còn dâng lên mấy con ngựa tốt nhất, cùng với đầy đủ nước uống và thức ăn.

Về phần dẫn đường thì bị lão tăng từ chối.

Bởi vì bản thân y chính là người dẫn đường tốt nhất, trong thời gian tu hành trước kia, dấu chân của y đã từng đạp khắp phần lớn mảnh đất Âm Sơn này, cho dù là từ khu vực này đi tới Sở, hoặc ngược lại qua đất Tần.

Những con ngựa được người dân biên giới thành kính lựa chọn ra đã cực kỳ quen thuộc đối với con đường nhỏ cheo leo trên vách đá, bước chân chúng nó cực kỳ ổn định, phần lớn đường đi nơi đây đều cực kỳ nguy hiểm, cách vài tấc lại là khoảng không sâu hun hút, phía dưới là những phiến đá lộn xộn dựng thẳng, hoặc có thể là thác nước màu trắng chảy xiết.

Thân thể Đinh Ninh lên xuống như gợn sóng theo lưng ngựa xóc nảy, nhưng hai tay hắn lại cực kỳ ổn định mở một hộp bạc lớn khắc hoa đựng muối tuyết ra.

Ngón trỏ và ngón giữa tay phải của hắn thò vào giữa muối tuyết, tiếp theo từ trong đó lấy ra một tờ giấy, nhìn lại.

Hồng Diêm trấn đối với hắn mà nói là con đường chắc chắn phải đi qua, đầu tiên nơi này là đường tắt để nhanh chóng tiến vào

cảnh nội nước Sở, hai là vì nơi này thực ra cũng là một trung tâm tin tức tình báo của Ô Thị, ở trong đoàn ngựa thồ từ bốn phía tụ về nơi này gần như chắc chắn có người của Ô Thị, cho nên một ít tin tức tình báo quân sự quan trọng đều được đổ về nơi đây.

Nếu muốn có phán đoán chính xác nhất về thế cục thì cần phải có toàn bộ nguồn tin tức tình báo dưới thời gian nhanh nhất có thể, hơn nữa phải tính toán quãng thời gian khi những thông tin kia truyền đến nơi này, suy tính biến hóa có thể xảy ra trong quãng thời gian đó.

Đinh Ninh đọc kỹ càng chữ viết trên tờ giấy này, sau đó xoay người đưa cho Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết quét nhìn sơ lược qua một lần, nhìn bóng lưng hắn khẽ gật đầu,

- Càng là người ở vị trí cao thì càng biết càng nhiều, sẽ càng không coi trọng bên phía vương triều Đại Sở. Trong thời gian mấy ngày ngắn ngủi, Yến, Tề đã có mấy lần náo động, mặc dù đại loạn lúc trước cùng và những biến loạn không có thành tựu hiện tại đều chỉ là cảnh mà Trịnh Tụ cố ý lộ ra cho người ta nhìn, nhưng điều này lại khiến cho mọi người biết ả đã có bố cục rất lâu ở hai nước này. Mặc dù ba triều Sở, Yến, Tề có ước định cùng tiến thoái lưỡng nan, nhưng chỉ sợ Yến, Tề đều luôn kiêng kỵ, cho dù phái ra lượng lớn người tu hành, nhưng Yến đế và Tề đế đều sẽ giữ một tí Tu hành giả cường đại nhất ở bên người mình.

- Trịnh Tụ thực sự rất am hiểu ám sát, nhưng đây cũng không phải là nhân tố mấu chốt nhất hình thành tình cảnh như vậy.

Đinh Ninh quay đầu nhìn nàng một cái, nói:

- Ta cũng cho rằng Yến, Tề sẽ không phái ra lực lượng viện trợ hữu lực, nhưng nguyên nhân mấu chốt nhất là bởi vì vương triều Đại Sở cũng rất mạnh, ở góc độ suy nghĩ của bọn họ, Đại Sở hiển

nhiên sẽ không thắng được trận chiến này, thế nhưng thực lực của song phương như vậy, có lẽ không người nào có khả năng há một ngụm hoàn toàn nuốt chửng đối phương, cho nên bọn họ cảm thấy kết quả cuối cùng chính là song phương đều tổn hại lượng lớn quân đội, phía bên vương triều Đại Sở hao tổn quá nhiều, cuối cùng làm ra việc cắt đất cầu hòa. Nhượng lại mấy quận hiển nhiên sẽ làm cho nguyên khí vương triều này tổn thương cực lớn, nhưng cuối cùng Đại Tần cũng sẽ hao tổn rất nhiều nguyên khí, mà đây cũng chính là cơ hội để Yến, Tề quật khởi.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhíu mày, cực kỳ thẳng thắn nói:

- Nếu tất cả đều đúng như dự tính của ngươi lúc này, cho dù Kim Qua quân đến đúng thời hạn thì cũng rất nguy hiểm, bởi vì lực lượng gia nhập vào Đại Tần hiện tại đã lớn hơn rất nhiều sơ với trong tưởng tượng của ngươi trước đó.

Đinh Ninh hiển nhiên hiểu được ý nàng nói là mặc dù hắn có dốc hết toàn lực, dường như cũng chưa chắc có thể giúp Đại Sở thắng được trận chiến tranh này, nhưng hắn lại không cho rằng như vậy.

Hắn chỉ lắc đầu, nói:

- Tứ hầu nhìn như có ưu thế quá lớn đối với vị tướng lĩnh Đường Muội đã nhàn rỗi nhiều năm kia, nhưng thực ra trái lại cho chúng ta có cơ hội.

Q6 - Chương 62: Đường Muội lên đường

Trường Tôn Thiển Tuyết nghĩ không ra.

Đinh Ninh quay đầu nhìn nàng một cái, nói:

- Mười ba vương hầu Đại Tần, mỗi người đều là cự phách của đế quốc, song lại khác biệt với Ba Sơn Kiếm Tràng dẫn quân. Khi Ba Sơn Kiếm Tràng dẫn quân, đại đa số tướng lĩnh đều là huynh đệ, là bạn sống chết, có cùng chung mục tiêu, thậm chí còn vượt qua cả sinh tử, đây là chiến đấu ý hợp tâm đầu, nhưng những vương hầu này lại khác, bọn họ có ý nghĩ riêng, liên minh giữa bọn họ khá giống với liên minh giữa Sở, Yến, Tề.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Nhưng riêng khả năng này thì cơ hội vẫn còn quá mức xa vời, hơn nữa Nguyên Vũ đã từng biểu hiện uy lực của Phù khí trong quân ở Lộc Sơn hội minh, ưu thế của Khí nước Sở thể hiện ra tối đa trong tay Tu hành giả bình thường sử dụng, nhiều nhất chỉ có thể bù đắp số lượng một ít Tu hành giả không thể sánh với quân Tần.

- Triệu Mộc và Đường Muội đều là thống soái cực giỏi. Triệu Mộc có phương diện càng mạnh hơn so với Đường Muội, đó là hắn có thể coi thường sinh tử. Có đôi khi một ít tử vong và hy sinh ở trên chiến trường là chuyện không thể nào tránh khỏi, coi thường và quên đi những cái chết không có biện pháp tránh khỏi này sẽ có thể cho thuộc hạ dùng thiết huyết cùng nhận biết cường đại, có thể để cho thống soái không cần do dự và bó tay bó chân.

Đinh Ninh lấy một ít muối tuyết bỏ vào ấm đun nước mang theo bên người, lắc lắc sau đó uống một chút, nói tiếp:

- Điều Triệu Mộc giỏi nhất chính là hắn chỉ dùng người mình biết, dựa theo tin tức tình báo của Ô Thị, năm đó hắn đã hy sinh một thuộc hạ trong đội quân của Đường Muội, từ đó khiến gã phẫn nộ mà quy ẩn. Hắn hiểu rõ năng lực dẫn quân của Đường Muội, càng rõ ràng tính tình của gã. Đường Muội rất chú trọng mạng sống của một binh một tốt, cho nên để gã dẫn quân, đánh trận chưa bao giờ có đại khai đại hợp, mà sẽ càng thêm tinh tế, nhất định sẽ kéo dài thời gian của cuộc chiến tranh này.

- Tốc chiến tốc thắng, chiến đấu cứng đối cứng, hoàn toàn là phương diện lực lượng nghiền ép lẫn nhau, rất khó tìm được cơ hội nhưng lại kéo dài rất lâu, có rất nhiều chiến dịch hội tụ mà thành chiến tranh, sẽ tăng thêm rất nhiều thời gian tìm được cơ hội thắng lợi.

Đinh Ninh có chút kính nể mỉm cười, nói:

- Mấu chốt nhất chính là Triệu Mộc hiểu rõ trong cuộc chiến tranh này, bọn họ đa phần phải dựa vào lực lượng bên ngoài, ví dụ như Ba Sơn Kiếm Tràng. Mà nội bộ vương triều Đại Sở hiện tại lo lắng nhất chính là Ba Sơn Kiếm Tràng khống chế vương triều chính mình, nếu như cuộc chiến tranh này chỉ cần một hai lần chiến đấu quy mô lớn đã kết thúc, vậy nếu Ba Sơn Kiếm Tràng xuất hiện có tác dụng chủ đạo trong một hai trận chiến đấu này, cho dù Lâm Chử Tửu thẳng thắn đứng ra nói muốn làm quân sư, trái lại chắc chắn sẽ gây nên phản tác dụng, người của Vương triều Đại Sở tuyệt đối sẽ không đồng ý.

- Nếu như một hai trận chiến đấu quy mô lớn biến thành mấy trăm trận dây dưa, cho dù Lâm Chử Tửu xuất hiện trong một trận chiến nào đó, cũng sẽ không khiến cho nội bộ Đại Sở phản kích mãnh liệt.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết hiểu ra, chậm rãi nói,

- Mà tìm ra cơ hội thắng lợi từ cục diện hỗn loạn, đây vốn là sở trường của ngươi.

Đinh Ninh nhìn thoáng qua lão tăng phía trước, nói:

- Chúng ta còn có một nhân tố quyết định để thắng lợi, đó là chúng ta có một Tu hành giả cường đại gần sánh bằng Nguyên Vũ, tuy rằng hắn đã từng ra tay ở Hoàng cung Đông Hồ, nhưng những người ở Trường Lăng không biết hắn sẽ giống như một tôi tớ đi theo chúng ta. Trịnh Tụ am hiểu ám sát, nhưng chúng ta cũng có thể trở nên giỏi hơn.

.....

.....

Giữa hai nước Tần Sở có rất nhiều chỗ giao giới, đa phần đều là vùng đất hoang vu không thích hợp cho người sinh tồn.

Điều kiện tự nhiên quá mức gian khổ, sản vật cực kỳ thưa thớt, cũng chỉ có rất ít người có thể sinh tồn, mà từ xưa đã có lượng lớn dân chúng tụ tập phía trên những cỏ nước rậm rạp kia, rồi tự nhiên mà thành, trở thành trung tâm hội tụ tài phú và quyền thế.

Song khi quân đội hai nước Tần Sở bắt đầu hoạt động ở biên giới này, khi mùa xuân đến, những khu vực cực kỳ hoang vu này lại hấp dẫn ánh mắt của cả thiên hạ. Kết quả của trận chiến này sẽ thay đổi hoàn toàn cục diện của toàn bộ thiên hạ.

Có rất nhiều người đang đi đường giống như Đinh Ninh.

Một đoàn bảy người cưỡi ngựa chạy nhanh trong vùng hoang dã của quận Đại Lương.

Quận Đại Lương là một trong những quận trưởng cực bắc của vương triều Đại Sở, thuộc khu vực lòng chảo sông trong vùng đồi núi của Âm Sơn.

Mấy chục năm trước, quận Đại Lương không thuộc vương triều Đại Sở, mà có một vương triều độc lập, chính là nước Lương.

Thế nhưng vương triều này cực kỳ nhỏ yếu, vốn sinh tồn ngay giữa biên giới hai nước, được nước Sở che chở, tuy triều Sở thèm nhỏ dãi khu vực này, nhưng ngại mặt mũi nên không tiện ra tay. Khi vương triều Đại Tần bắt đầu chinh chiến cùng các triều Hàn, Triệu, Ngụy, vương triều Đại Sở gần như thuận nước đẩy thuyền thu khu vực này vào trong túi.

Vương triều Đại Sở chỉ để cho một đội quân Tần đi qua nơi này, quân Tần lúc ấy không cần tốn quá nhiều sức đạp diệt nước Lương, sau đó Đại Sở lập tức xuất binh, lấy danh nghĩa thu phục đất bị mất tiếp quản lại đất nước này. Toàn bộ vương tộc triều Lương đã biến mất khi quân Tần chinh phục, Đại Sở cực kỳ dễ dàng sắp xếp một người họ hàng xa của vua Lương làm Quận vương nơi này.

Câu chuyện giành giật khéo léo này thường xuyên xuất hiện trên dòng sông dài của lịch sử, không thể tạo nên quá nhiều biến cố.

Song quận Đại Lương lại có ý nghĩa cực kỳ quan trọng đối với chiến lược của vương triều Đại Sở, một phần ba ngựa chiến và thú cưỡi dùng để chiến đấu của bọn họ đều xuất phát từ nơi này, mấu chốt nhất chính là khắp nơi trong quận Đại Lương đều là thung lũng sông và đồi núi dày đặc, có thể dùng để thiết lập cứ điểm hoặc bố trí rất nhiều trận chiến tinh vi, quân đội không cách nào triển khai quy mô lớn ở chỗ này, nhưng phía sau quận Đại Lương này chính là bình nguyên Song Hà của vương triều Đại Sở, đường lớn địa hình bằng phẳng, bất kể là đường bộ hay đường thủy đều giống như đường lớn dưới ánh mặt trời, thông thẳng vào nội địa

vương triều này.

Cho nên song phương đều huy động hơn trăm vạn quân đội đóng giữ nơi biên giới, nơi giao tranh trọng yếu nhất ở biên giới phía tây hiển nhiên là quận Dương Sơn, mà điểm nóng ở khu vực phía bắc chính là quận Đại Lương này.

Quận Đại Lương chính là nơi đóng quân, trung tâm chỉ huy của quân đội bắc cảnh vương triều Đại Sở.

Ở trung tâm quận Đại Lương, có trên hai mươi vạn quân đội tinh nhuệ đóng quân trên khu vực sườn núi Thế Đao sơn và rừng đá khổng lồ.

Hiện tại bảy con ngựa này còn đang di chuyển ở rìa phía nam quận Đại Lương, cách Thế Đao sơn khoảng hai ngày đi đường.

Bên trong bảy kỵ quân có ba người đi trước nhất, một người được bao bọc ở giữa, mà ba người còn lại thì theo sát phía sau, tên kỵ binh ở trung tâm có khuôn mặt điềm tĩnh, khi thì bộ dáng trầm tư, người này chính là Đường Muội - thống soái của trận chiến xưa nay chưa từng có của vương triều Đại Sở.

Vùng hoang dã phía nam này không có ruộng đồng, cũng không có đường xá, khắp nơi đều là đồng cỏ tự nhiên.

Cho nên giục ngựa phi nước đại không cần câu nệ, chỉ để cho những con ngựa chiến này được tự do chạy như điên về phía trước.

Theo xóc lên nảy xuống, cảnh xuân lại rực rỡ, mùi cỏ xanh vừa mới đâm chồi không ngừng tràn vào khoang mũi, làm cho người ta có loại cảm giác hơi say và nặng nề muốn ngủ.

Lúc này cách chạng vạng còn chừng một canh giờ, thế nhưng chỗ trũng bên bờ sông phía trước đã bốc lên một luồng khói bếp.

Sau một luồng là dày đặc những luồng khói khác, như từng dải ruy băng màu xanh từ từ bay lên trời, che khuất thiên địa trước mắt bảy người kỵ binh này.

Đường Muội chậm rãi ngẩng đầu lên.

Mặt đất khẽ rung chuyển.

Một đội kỵ binh từ vùng trũng chạy tới, giống như chui ra từ trong bùn đất, chỉnh tề xuất hiện ở trên cánh đồng trước mặt bọn họ.

"Mặc dù trên danh nghĩa đã là thống soái, nhưng suy cho cùng cũng phải đến đại doanh của thống soái trong quân, ngồi ở bên trên vị trí kia thì mới là thống soái chân chính. Có vẻ như vẫn còn người nào đó không muốn chúng ta đến chỗ kia."

"Đường Chiết Phong, trách không được đao của ngươi dù mài thế nào cũng không sắc, xem ra chỉ mỗi đá mài đao là không được, còn cần phải mài bằng máu thịt."

"Nói rất đúng, thời cơ này cũng không tệ, như vậy có thể mài sắc trước khi đến đại doanh Thế Đao sơn."

- Đường Chiết Phong, ngươi có thể đừng phân liệt, cứ đùa hoài dạng tự quyết định như vậy hay không.

Một tiếng quát lớn lạnh như băng và thoáng mang theo vẻ bất đắc dĩ vang lên.

Người lên tiếng câu cuối cùng chính là từ một gã kỵ binh ở phía sau Đường Muội, ngày đó thuộc hạ của Triệu Mộc đến tiểu viện mà Đường Muội ẩn cư, người này đang ở hậu viện chọn nước tưới đất. Khi cúi đầu làm công việc nông trại, người này không khác gì một nông dân bình thường. Mà hiện tại y đã quấn mái tóc xõa xuống lên, mái tóc dài màu đen cực kỳ yêu dị lại xõa đến eo, hơn nữa khuôn mặt của y cực kỳ thanh tú đẹp đẽ, cằm nhọn, làn

da trắng nõn đến cực điểm, nếu không phải thân hình cũng cao ngất thon dài, chỉ liếc mắt qua một cái chỉ sợ sẽ làm cho người ta cảm thấy y là nữ tử.

Người nói ba câu đầu tiên lại là một gã nam tử thô cuồng có chút ngại nóng, râu quai nón, tóc như cỏ dại dùng một sợi vải buộc lên một cách tùy ý. Đáng chú ý nhất là gã mang theo một túi vải rất lớn, cũng rất phẳng. (thô cuồng: thô kệch và điên cuồng)

Ba câu nói trước nghe có vẻ như ba người đang nói chuyện với nhau, nhưng thực ra đều là lời gã tự nói với mình.

Giờ phút này nghe được tiếng quát lớn lạnh như băng của nam tử bên cạnh, gã nháy mắt, nói:

"Đường Chiết Phong, đã nhiều năm trôi qua, thế nhưng tật xấu hưng phấn như vậy vẫn không sửa được."

"Nhưng nếu sửa được, còn gọi là tật xấu sao?"

"Đúng vậy, cao hứng là tốt rồi, sửa rồi thì không thể thoải mái."

Kế tiếp, gã lại liên tục nói ra hai câu, sau đó lại nở nụ cười.

Trong lúc gã đang nói chuyện, bất kể là bảy con ngựa bên phe gã, hay là kỵ quân đang xông đến trước mặt cũng không hề dừng lại, hai phe nhanh chóng tiến về phía nhau càng ngày càng gần.

Kỵ quân từ chỗ trũng lòng chảo sông chạy tới có hơn một ngàn kỵ binh, tướng lĩnh cầm đầu tầm khoảng ba mươi tuổi, mặc áo giáp màu đen như vảy rắn, Phù văn rất nhỏ trên áo giáp tự nhiên hội tụ lấy thiên địa nguyên khí, không ngừng có một tia khí lạnh đông cứng chảy ra.

Khuôn mặt ngũ quan của vị tướng lĩnh này không có đặc điểm gì khác biệt, nhưng thần sắc lại cực kỳ lạnh lùng, cảm nhận giống

như từ kim loại điêu khắc, mười ngón tay của gã cũng bị lân giáp bao trùm kỹ càng, tay trái nắm lấy một đóa hoa dại màu tím dường như vừa mới hái xuống, thế nhưng theo thời gian trôi qua, đóa hoa dại tươi đẹp này lại nhanh chóng bị khí chảy ra từ lân giáp trên mười ngón tay đông lạnh tới xám xịt, từng mảnh từng mảnh khô héo tàn rụi.

Q6 - Chương 63: Người nào nhận một kiếm này

Gã đón gió, từng luồng khí đông lạnh chảy ra từ trong phù văn lân giáp đang bay lả tả sau lưng gã, tựa như từng cái đuôi thật dài.

Đường Muội thấy rõ lân giáp của người này trước tiên, sau đó nhìn thấy bộ mặt của người này, không khỏi hơi ngẩn ra,

- Lại là ngươi?

- Ta cũng không nghĩ tới là ngươi.

Khi tất cả cánh hoa trên bông hoa dại vốn tươi sáng chợt héo úa tàn rụi, cành hoa trong tay vị tướng lĩnh này cũng nát bấy như sương tiêu tan ở giữa ngón tay, gã và ngàn kỵ binh phía sau ngừng lại, gã chậm rãi ngẩng đầu, mặt không chút thay đổi nhìn Đường Muội, nói:

- Đêm qua đã phát sinh mười bảy trận chiến đấu, khu vực quận Dương Sơn không có động tĩnh, toàn bộ trận chiến tập trung từ giữa đến phía bắc Âm Sơn. Một đội quân tiên phong dưới sự dẫn dắt của thống soái Tiêu Yến dưới trướng Ngụy Vô Cữu, số lượng khoảng ba ngàn đến năm ngàn, công phá Ngọc Thiên quan, Xa Trì tướng quân chết trận.

- Ngoài ra, khu vực rừng đá thất thủ. Kho thóc của Trần gia trại bị chiếm.

- Đại quân Ty Mã Thác đã tiến vào sâu tới hai mươi dặm trong biên giới nước ta. Số lượng quân đội chừng hai mươi vạn.

- Ngụy Vô Cữu tự mình xuất hiện ở khu vực thung lũng cách

Ngọc Thiên quan không xa, dự kiến sẽ chiếm được đồng cỏ Lục Hà Tử trước tiên, khống chế đàn ngựa hoang cùng với các bộ lạc ở khu vực đó.

"....."

Tên tướng lĩnh này cũng không để ý đến biểu lộ của Đường Muội, liên tục nói rất nhiều câu, cũng là đang báo cáo quân tình mới phát sinh. (quân tình: tin tức quân sự)

Chỉ sợ còn cần mấy chục ngày nữa thì những tin tức này mới có thể truyền đến Trường Lăng, truyền đến Yến, Tề, để cho người đời có thể biết được. Tin tức truyền đi sẽ luôn phải mất một đoạn thời gian, trong lúc ngoại giới đang chờ đợi người nào ra tay trước, trên thực tế chiến tranh giữa vương triều Đại Tần và vương triều Đại Sở đã lặng lẽ mở màn.

Tên tướng lĩnh này sau khi trình bày xong những quân tình này lại không nói gì nữa, chỉ trầm mặc nhìn Đường Muội.

Đường Muội cũng không nóng nảy, hắn suy tư một lúc, sau đó nhìn tên tướng lĩnh này, cực kỳ đơn giản nói:

- Sau đó thì sao?

"Ngươi là người mang ấn soái đến đây làm thống soái, ta đã báo cáo xong quân tình, vị trí thống soái cũng đã trống ở nơi đó, nhưng phải xem ngươi có thể ngồi vào vị trí kia hay không.

Tên tướng lĩnh này nhìn Đường Muội, hờ hững nói:

- Rất nhiều người không tin ngươi.

Nghe những lời này, trên người sáu gã kỵ sĩ phía trước và phía sau Đường Muội ít nhiều hơi hơi hiện ra chút ý lạnh, nhưng Đường Muội chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười,

- Tẩy Phong Hà, rất nhiều người không tin ta, nhưng ngươi vẫn tin ta, nếu không dù các ngươi biết được hành tung thực sự của ta, cũng sẽ không phải là ngươi mang những người này đến, mà trực tiếp bố trí sát cục nhằm vào chúng ta, xóa bỏ chúng ta trước tiên.

- Tẩy Phong Hà?

Khi nghe được cái tên này, thần sắc sáu gã kỵ sĩ ở trước và phía sau Đường Muội đều có chút ngoài ý muốn và khiếp sợ.

Tẩy Phong Hà là một trong những đại tướng quan trọng nhất ở Bắc cảnh, bọn họ đương nhiên đều từng nghe tới người này, nhưng điều khiến bọn họ lúc này thực sự khiếp sợ chính là nghiêm túc mà nói, Tẩy Phong Hà này từng là thuộc hạ của Đường Muội, là cấp trên của sáu người bọn họ.

Chỉ là khi sáu người bọn họ lần lượt đi theo Đường Muội, Tẩy Phong Hà đã bị giáng chức đến biên quân.

Tẩy Phong Hà nhìn ý cười nhàn nhạt trên mặt Đường Muội, gã lại không lập tức trả lời mà chỉ trầm mặc một lúc mới khẽ gật đầu:

- Ngươi nói không sai, mặc dù mấy năm trước ta và ngươi không hợp nhau, bị ngươi điều đi biên giới, nhưng ta không có dị nghị đối với năng lực dẫn quân của ngươi.

Đường Muội thu nụ cười lại, nhìn gã, nói:

- Ta cũng không có dị nghị đối với năng lực lĩnh quân của ngươi, chỉ là thuộc hạ mà ta dùng sẽ cần hoàn toàn dựa theo quân lệnh và quy củ của ta. Cho nên sau khi ta ngồi lên vị trí thống soái lần này cũng vậy. Không chỉ có ngươi, cho dù là những người có vị trí cao hơn ngươi đều phải dựa theo quân lệnh và quy củ của ta.

- Nghiêm khắc mà nói, sau này ta vẫn là thuộc hạ của đại tướng quân Lý Mộc, ta càng thêm hiểu rõ ngài ấy, ta tin tưởng ánh

mắt của ngài ấy sẽ không có vấn đề gì, nhưng mà vị trí thống soái toàn quân cực kỳ quan trọng. Ngươi chết sau khi ngồi vào vị trí ấy và ngươi chết ngay lúc này lại có ý nghĩa hoàn toàn khác biệt đối với cuộc chiến này.

Tẩy Phong Hà đón ánh mắt của hắn, chỉ lãnh đạm nói:

- Ngươi ít nhất phải biểu hiện ra năng lực đủ tốt để có thể sống thật tốt.

"Đáng tiếc là bằng hữu mà không phải địch nhân, cuối cùng vẫn không thể dùng máu tươi để mài đao."

"Đường Chiết Phong, dù sao phải đến chiến trường, còn sợ không có máu thịt để mài đao?

Khi dư âm giọng nói của Tẩy Phong Hà còn đang vang vọng trong không khí, tên Tu hành giả thích nói chuyện tự kỷ một mình kia lại nói thêm hai câu.

Lần này Tẩy Phong Hà và ngàn kỵ binh phía sau gã nghe rõ ràng đối thoại của y, có rất nhiều người đều hơi biến đổi sắc mặt.

Một đạo Phù ý cường đại cũng lập tức tuôn ra từ đầu ngón tay Tẩy Phong Hà.

Có rất nhiều tia chân khí màu xám mạnh mẽ nở rộ ra trong không khí bên ngoài, có rất nhiều mảnh vụn nhỏ cũng bay lên dọc theo những Phù tuyến màu xám tro này, rơi về phía đầu ngón tay Tẩy Phong Hà.

Tựa như thời gian quay ngược, đóa hoa đã tàn lụi xuất hiện trên đầu ngón tay gã một lần nữa, toàn bộ khí lưu đông lạnh trong lân giáp trên người hắn tràn vào trong đóa hoa này, như rót vào sinh mệnh mới.

Đóa hoa vốn đã tàn lụi biến thành một đóa hoa băng màu xám

óng ánh.

Cảm nhận được đóa hoa băng này nhộn nhạo ra khí tức cường đại, cho dù là Đường Chiết Phong vẫn luôn nói muốn dùng máu tươi mài đao thì sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc, bao vải phía sau lưng không tiếng động nổ tung ra.

Bên trong túi vải rất rộng không có bất kỳ thứ gì còn lại, chỉ có một thanh đao, một thanh đao có vẻ hơi rộng lớn một chút.

Thanh đao này thậm chí còn chưa khai phong, tựa như một trong những tấm ván cửa bị tháo ra khi mở, hơn nữa thật sự có loại cảm giác cũ kỹ. (khai phong: khi dao được nung, sắt hoặc thép trên bề mặt sẽ bị oxy hóa hoặc có hàm lượng carbon cao và trở nên giòn. lưỡi dao là ở chỗ lưỡi dao mài đi những thứ này, để cho bộ phận thép lộ ra, như vậy sẽ sắc bén hơn. Khai phong chính là trên cơ sở này tiếp tục mài đến trình độ cực kỳ sắc bén.

- Ta biết ngươi hẳn là Chuyết Đao trong truyền thuyết.

Tẩy Phong Hà nhìn Đường Chiết Phong một cái, ánh mắt lại hội tụ trên gương mặt Đường Muội,

- Không nghĩ tới dưới trướng của ngươi còn có một gã cao thủ như vậy, thế nhưng ta không muốn thanh đao này của hắn đón lấy một đóa hoa này của ta, ta muốn nhìn ngươi đón lấy.

- Chuyện này không công bằng.

Một tên kỵ quân trước người Đường Muội lạnh lùng nói một câu,

- Trên người ngươi là Tịch Diệt Xà Lân Giáp, Phù khí mà tiên đế đã từng dùng, mà bây giờ ngươi đang mượn lực lượng của nó.

Tẩy Phong Hà ra vẻ trào phúng nhìn hắn một cái, không hề đáp lại.

Nhưng ai cũng hiểu được ý của gã.

Trên chiến trường lấy đâu ra công bằng, những người có khả năng xuất hiện trước mặt Đường Muội để ám sát hắn, tuyệt đối sẽ không ra tay dựa theo lẽ công bằng, trên người có lẽ sẽ mang theo Phù khí trí mạng, cường đại hơn.

Đường Chiết Phong thở dài một hơi, trở tay sờ sờ lưng đao, thân thể lại lui về phía sau.

Đường Muội ngẩng đầu, nói một câu cực kỳ đơn giản,

- Ta đón.

Tẩy Phong Hà không hề nói nhảm, khẽ buông lỏng ngón tay nắm hoa.

Một tiếng "oanh" trầm đục, giống như Thiên môn được mở ra.

Thiên địa nguyên khí dùng tốc độ khủng bố như núi dời từ bốn phương tám hướng hội tụ tới nguyên khí trong đóa hoa răng từ trong tay Tẩy Phong Hà bay ra, trong tích tắc đã hội tụ thành hình trên đỉnh đầu Đường Muội.

Một cái cột sáng màu xám tro như ánh mắt của người khổng lồ nào đó trong biển sao, trong nháy mắt đã đè xuống thân thể Đường Muội.

Đường Muội xuống ngựa.

Ngay lúc hai chân hắn rơi xuống mặt đất, toàn bộ bùn đất trên mặt đất chấn động, giống như sóng lớn bành trướng ra bên ngoài.

Tất cả đám ngựa đều không kịp sợ hãi, bởi vì tốc độ trong nháy mắt này đã vượt qua cực hạn mà chúng có thể phản ứng.

Hai tay Đường Muội vung ngược lên bên trên. Vân tay trong lòng bàn tay hắn chợt sáng lên.

Rất kỳ quái chính là bàn tay của người bình thường đều có mấy cái vân tay rõ ràng, thế nhưng hai tay hắn cũng chỉ có một cái vân tay rõ ràng duy nhất.

Hai cái vân tay sáng ngời này giống như thoát khỏi bàn tay của hắn, giống như hai tia chớp bay lên trên, ầm ầm chạm nhau với cột sáng màu xám từ bên trên bầu trời rơi xuống.

Không khí tràn ngập mùi khét.

Không có bất kỳ thanh âm nào vang lên, hai tia chớp sáng ngời và cột sáng màu xám kia đồng thời biến mất, một vòng không khí bị lực lượng cường đại đè ép thành các loại Tinh văn, lan tràn ở trên bầu trời.

Tiếp theo vô số băng châu óng ánh từ trên không trung rơi xuống, chiếu rọi ánh mặt trời, chiếu sáng một mảnh hoang nguyên này tới muôn màu muôn vẻ.

Trong nháy mắt đó, tiếng xèo xèo không ngừng vang lên, toàn bộ băng châu nở rộ thành từng đạo khí đông lạnh màu xám tro, như vô số hoa nở rộ trên không trung.

Tẩy Phong Hà xuống ngựa.

Gã trầm mặc cúi đầu, khom người, hành lễ với Đường Muội.

Rất nhiều năm trước, Đường Muội đã cường đại hơn gã, mà rất nhiều năm về sau, dù gã đã trở nên rất cường đại, nhưng Đường Muội vẫn cứ mạnh hơn gã.

Gã hành lễ, đã đại biểu cho việc tán thành thực lực của Đường Muội.

Chỉ là đơn độc một người, đối với rất nhiều người mà nói vẫn là không đủ.

- Ta muốn nhìn xem ngoại trừ Đường đại tướng quân và Chuyết Đao ra, còn có ai hay không?

Một thanh âm bá đạo vang lên từ trong ngàn kỵ binh phía sau Tẩy Phong Hà:

- Người nào đón lấy một kiếm này của ta.

Khi thanh âm này vang lên, một đạo kiếm quang đã tuôn ra.

Đạo kiếm quang này cực kỳ bá liệt, giống như là một tòa núi lửa chợt bộc phát. (bá liệt: bá đạo và mãnh liệt

Tất cả mọi người chỉ cảm thấy chói lóa mắt và khí nóng bức người, chỉ cảm thấy cực kỳ khủng bố, nhưng lại khó có thể thấy rõ một kiếm này, không thấy rõ sát ý của nó rốt cuộc hội tụ ở chỗ nào.

Q6 - Chương 64: Bỏ giáp

Tẩy Phong Hà đại biểu cho sự nghi ngờ của toàn bộ quân đội mà đến, thực lực của gã hiển nhiên đã vượt qua trình độ của Thất Cảnh cùng cấp, song tên Tu hành giả xuất kiếm trong đội quân phía sau gã lúc này có lẽ đã đại biểu cho việc bọn họ không yên lòng đối với Tẩy Phong Hà, bất kể là từ khí thế, lòng tin, hay là uy lực chân chính của một kiếm này, đều tuyệt đối không kém một kích vừa rồi của Tẩy Phong Hà.

Cho dù là núi lửa thực sự phun trào thì có lẽ cũng chỉ là như thế.

Nhưng khi cảm nhận được kiếm ý nóng bỏng bá đạo này, Đường Chiết Phong từng dựa vào một Chuyết Đao vụng về thanh lý tất cả giặc cướp ở Ô Lan sơn rất nhiều năm trước, trong tầm mắt lại nhìn thấy Tu hành giả tóc dài lạnh như băng bên cạnh nhướng mày không vui, gã cũng không có chút lo lắng nào, trái lại có chút hưng phấn khó hiểu.

Sóng khí nóng rực phun trào trước kiếm ý chân thật, thổi tung mái tóc dài của Tu hành giả lạnh như băng này.

Khuôn mặt trắng nõn cùng mép sợi tóc của y đều được mạ thành màu đỏ, mà trong nháy mắt sau đó, toàn bộ thân thể của y lại giống như thực sự được thiêu đốt lên, băng lãnh tiêu tan, hóa thành hỏa diễm khó có thể tưởng tượng!

Kiếm ý từ phía trước vọt tới đã giống như núi lửa bộc phát, song kiếm ý của y tuy phát ra sau, trái lại đã hoàn toàn áp đảo cái đi trước, chấn động ầm ầm trong thiên địa, giống như có một lò thiêu thật lớn đang bốc cháy.

So sánh với lò thiêu khổng lồ này, kiếm ý bá liệt như núi lửa bắn tới nhiều nhất cũng giống như ngọn lửa nhỏ tuôn về phía cái lò kia.

Tất cả mọi người bên phía Đường Muội hiển nhiên đều rất rõ ràng nam tử tóc dài này xuất kiếm sẽ có kết quả như vậy, trong đồng tử đều đồng loạt hiện ra chút thần sắc tán thưởng, nhưng Tẩy Phong Hà cùng với ngàn kỵ binh phía sau đều đồng loạt biến sắc!

- Triệu Kiếm Lô!

Thanh âm cực kỳ bá đạo lúc trước biến thành một tiếng kinh hô tràn ngập không thể tin được.

Trong nháy mắt tiếng kinh hô này vang lên, hai đạo kiếm ý đã gặp nhau.

Một tiếng "ầm" vang vọng, gió mạnh cuốn ra bên ngoài chợt biến thành ngọn lửa đỏ thẫm chân chính.

Từng ngọn lửa như sợi xích đỏ bắn ra hơn mười trượng, khi bắt đầu chậm rãi biến mất, kỵ quân còn đang trong rung động kịch liệt phát hiện tên Tu hành giả tóc dài kia đã đứng ở phía trước đám người Đường Muội từ khi nào, vẫn duy trì tư thái vung kiếm về phía trước.

Trong tay y nắm một thanh trường kiếm màu đỏ thẫm phun ra hỏa diễm, kiểu dáng cực kỳ tầm thường, chẳng qua lại phát ra tiếng gió ầm ầm ở giữa hỏa diễm mãnh liệt.

Một kiếm này của y tựa như được vén lên từ dưới đất, mũi kiếm cắt qua trên mặt đất, mặt đất chung quanh một đạo kiếm vết này hoàn toàn bị nhiệt độ cao khủng bố hòa tan, biến thành một khu vực nham thạch nóng chảy. Trên mũi kiếm của y cũng có nham thạch nóng chảy không ngừng rơi xuống.

Trên thân trường kiếm màu đỏ thẫm có từng đạo từng đạo Phù văn uốn lượn giống như nham thạch nóng đang chảy xuôi, bất cứ người nào khi nhìn thấy đều sẽ có cảm giác đầu tiên chính là thanh kiếm này dường như đang hòa tan, muốn chảy ra khỏi những Phù văn này. Song trong nháy mắt tiếp theo, khí tức trầm trọng như núi của thanh kiếm này lại làm cho bất cứ kẻ nào đều cảm thấy đã qua nghìn lần gọt giũa, vững chắc đến cực điểm.

Một mái tóc đen của nam tử tóc dài này hoàn toàn biến thành màu đỏ ở trong kiếm quang đỏ thẫm, tản ra một loại mị lực động lòng người nào đó.

Mà đôi mắt vốn bình tĩnh lạnh như băng của y hiện tại cũng là màu đỏ thẫm, tỏa ra một loại hào quang liều mạng không thôi.

Trong thiên hạ này chỉ có Triệu Kiếm Lô mới có kiếm như vậy, mới có kiếm ý như vậy, mới có Tu hành giả như thế.

Trong ngàn kỵ binh phía sau, áo giáp trên người Tu hành giả xuất kiếm kia đều vỡ vụn, mặc dù vẫn cố mạnh mẽ đứng thẳng người, nhưng hai chân đã cày ra khe rãnh thật sâu trên mặt đất.

Kiếm trong tay hắn cũng là màu đỏ thẫm, từng đóa từng đóa Phù văn như ngọn lửa màu vàng óng thuần khiết, nhưng thanh kiếm trong tay hắn hiện tại lại không ngừng chấn động, trên mũi kiếm đã xuất hiện một ít vết tích màu đen bởi vì bị thiêu đốt mà sinh ra.

Bị một kiếm đẩy lui, nhưng trong mắt Tu hành giả cường đại trong quân này không có phẫn nộ, chỉ có khiếp sợ thật sâu cùng với khó có thể hiểu được.

- Sao ngươi có thể là người của Triệu Kiếm Lô?

Có một ít người chưa ra tay cũng khiếp sợ giống như hắn, cũng có người không nhịn được kêu lên một tiếng.

- Sư tôn ta thu không ít đồ đệ, Triệu Kiếm Lô cũng không chỉ có Triệu Nhất, Triệu Tứ.

Nam tử tóc dài này chậm rãi thu tay lại, theo khí tức của bản danh vọt lên, thanh kiếm này lập tức biến mất trong tay y, song khí tức không ai bì nổi tự nhiên tuôn ra trên người hắn y vẫn làm cho người ta sợ hãi.

Tẩy Phong Hà hít sâu một hơi, ánh mắt cực kỳ phức tạp nhìn nam tử tóc dài này:

- Vì sao ngươi lại đi theo hắn?

"Hắn" ở đây đương nhiên là chỉ Đường Muội.

Đây thực sự không phải là một vấn đề nhàm chán.

Mỗi một đệ tử của Triệu Kiếm Lô đều là kiêu hùng chân chính, trong rất nhiều năm đã qua, cho dù là những người đã chết trận thì đều lưu lại rất nhiều chuyện xưa khiến người ta tán thưởng. Hơn nữa cho đến bây giờ, sau khi đệ tử thứ bảy của Triệu Kiếm Lô là Triệu Trảm bị Dạ Sách Lãnh giết chết ở Trường Lăng, trong tiềm thức của tuyệt đại đa số người tu hành trên đời, Tu hành giả của Triệu Kiếm Lô chỉ còn lại Triệu Nhất và Triệu Tứ.

Cự kiêu của Triệu Kiếm Lô, sao có thể cam tâm ẩn cư theo một tướng lĩnh vương triều Đại Sở lui ẩn sơn lâm?

Hơn nữa mặc dù khi Đường Muội thoái ẩn năm đó, vương triều Đại Sở cũng không chưa đứng ở vị trí cực cao, địa vị của hắn trong quân đội vương triều Đại Sở năm đó chỉ sợ còn không bằng Tẩy Phong Hà bây giờ.

- Sư tôn ta bảo ta tu chính là nhẫn, sư tôn ta rất đồng ý với đạo lý dùng binh của Đường đại tướng quân, cho nên ngài bảo ta đi theo bên cạnh hắn.

Khuôn mặt nam tử tóc dài vẫn lạnh như băng giống trước kia, nhưng hào quang liều chết trong con ngươi đỏ ửng vẫn chưa hề tan đi, làm cho người ta cảm thấy cực kỳ yêu dị và cường đại.

Y nói ra hai câu này, sau đó liếc mắt nhìn thoáng qua Tẩy Phong Hà và kỵ quân phía sau gã, nói:

- Còn có vấn đề gì sao?

- Sẽ không có vấn đề gì nữa.

Tẩy Phong Hà nghiêm túc trả lời, sau đó chỉ im lặng, giục ngựa xoay người.

Không người nào còn chút khúc mắt.

Bởi vì không ai cảm thấy mình có thể mạnh hơn tông sư của Triệu Kiếm Lô lúc đó.

Cho dù là ở hiện tại, tuyệt đại đa số Tu hành giả đều cho rằng tông sư Triệu Kiếm Lô lúc ấy thậm chí còn mạnh hơn Vương Kinh Mộng khi đó.

Mà người tu hành Triệu Kiếm Lô cũng cho rằng như vậy.

Người tu hành Triệu Kiếm Lô đều cho rằng Vương Kinh Mộng nợ sư tôn bọn họ một lần quyết đấu công bằng.

Nếu như nói một Tu hành giả truyền kỳ như Chuyết Đao đi theo Đường Muội chỉ là ngẫu nhiên, vậy lại có thêm một Tu hành giả của Triệu Kiếm Lô, như vậy đã không còn bình thường.

Càng mấu chốt chính là mấy gã cưỡi ngựa còn lại đang quanh người Đường Muội, thoạt nhìn cũng không phải kẻ yếu.

Có ít nhất bốn gã Vương hầu Đại Tần dẫn quân, chỉ tính riêng một người mà nói thì bên người cũng chưa chắc đã có nhiều Tu hành giả cường đại như vậy.

Ngàn kỵ binh bao bọc đám người Đường Muội ở sau cùng, bắt đầu trầm mặc mà nhanh chóng hành quân.

Khi bóng đêm đến, đội quân này không hề dừng lại, chỉ thay ngựa dự phòng đã chuẩn bị sẵn ở một lòng chảo con sông, tiếp tục đi với tốc độ tối đa.

Ở một phía khác trong cánh đồng hoang vu của Đại Sở.

Còn có một đội quân đang còn nhanh chóng hành quân.

Tiếng sói gào thét.

Một gã tướng lĩnh cầm đầu ngẩng đầu nhìn mặt trăng, một loại cảm giác đói khát nhanh chóng chiếm cứ thể xác và tinh thần của gã, tựa như dạ dày vốn nặng nề trong nháy mắt này chợt sạch sẽ, từng đợt cảm giác trống rỗng cùng nhu cầu bổ sung đồ ăn cấp bách bắt đầu tràn ngập thức hải của gã.

Gã tướng lĩnh này hiện tại mới bắt đầu hiểu ra khoảng cách thời gian nghỉ ngơi và ăn cơm trước đó đã quá lâu, thuộc hạ chắc hẳn còn cần bổ sung thức ăn hơn cả bản thân mình.

Gã trầm mặc một lát, biết là do cảm xúc nóng lòng chạy tới phương bắc của mình cho nên mới xảy ra vấn đề.

Gã lập tức ra lệnh nghỉ ngơi tại chỗ và chôn nồi để nấu cơm.

Khi một đống lửa trại bùng lên, gã đã đưa ra quyết định để cho tất cả các quân sĩ bỏ đi áo giáp lấp lánh ánh sáng vàng trên người họ và thú cưỡi, chôn sâu tại chỗ và xóa bỏ tất cả các dấu vết.

Rất ít người nghi ngờ mệnh lệnh của gã, song mệnh lệnh này lại làm cho không khí của quân doanh trong tích tắc này chợt đè nén đến cực hạn.

Tiếng chất vấn cực kỳ vang dội của một vị tướng lĩnh lập tức

vang lên, đây là truyền thống của đội quân này, cũng là kinh nghiệm của bọn họ, bất cứ chuyện gì có thể dao động tâm tư và ý chí của toàn quân đều phải giải quyết dưới tình huống công khai.

- Đại tướng quân, chúng ta đều biết ngài nóng lòng chạy về chiến trường Bắc cảnh, nhưng ta lo lắng ngài bởi vì quá mức vội vàng mà tâm tình xảy ra vấn đề. Trọng giáp Kim Diễm cho tới nay đều là vũ khí mạnh nhất của Kim Qua quân chúng ta, chúng ta cũng đã sớm quen với phương thức chiến đấu khi trên người mang theo nó. Trong chiến đấu, chúng ta đã sớm theo bản năng dựa vào trọng giáp khó có thể bị đâm thủng và có thể thừa nhận nguyên khí cường đại va chạm mà ngang ngược xông thẳng tới. Nếu như bỏ đi chiến giáp... Chúng ta còn có dũng mãnh như vậy, chúng ta vẫn là Kim Qua quân ư?

Đây là Kim Qua quân.

Tướng lĩnh cầm đầu hiển nhiên chính là vị tướng trấn thủ lãnh thổ cường đại nhất ở bên phía vương triều Đại Sở.

- Ta biết tâm tình lúc trước của ta có chút vấn đề, xét thấy cán cân giữa quân lực song phương, từ bất kỳ phương diện nào mà xem thì Kim Qua quân chúng ta chỉ sợ đều là mấu chốt quyết định thắng bại.

Hướng Diễm tắm rửa ánh trăng, ánh mắt kiên định chậm rãi xuyên qua lửa trại, đảo qua từng quân sĩ đang nhìn gã, giọng nói của gã không lớn, lại cực kỳ ổn định mà rõ ràng:

- Dựa theo tốc độ hành quân, cho dù giờ phút này chúng ta chôn giấu trọng giáp Kim Diễm, trang bị nhẹ ra trận, dù dốc hết tốc lực hành quân thì khi đến nơi, trận đại chiến này ít nhất đã đến giai đoạn giữa hoặc là cuối. Cho nên từ ý nghĩa nào đó mà nói, ảnh hưởng lớn nhất khi Kim Qua quân chúng ta đến cũng không phải là có thể giết chết bao nhiêu quân Tần, mà chỉ cho tất cả quân đội Bắc cảnh tin tưởng. Tất cả những gì chúng ta cần làm là... Chỉ

sợ cũng chỉ kịp đánh một hai trận thắng mấu chốt.

- Điều quan trọng nhất là Kim Qua quân chúng ta có thể đến kịp thời khắc mấu chốt, mà không phải dùng trạng thái và chiến lực hoàn mỹ mà đến.

- Về phần vẫn chưa quen thuộc hay có thể dựa vào trọng giáp mạnh mẽ xông tới, từ chỗ chúng ta đến Bắc cảnh còn phải mất thời gian rất dài, trên đường đi có thể chậm rãi thay đổi và quen thuộc. Nếu thật sự đến một hai trận chiến đấu mấu chốt như ta nói, nếu thật sự không còn cách nào nữa, vậy thì dùng máu thịt của chúng ta làm áo giáp, để giành được thắng lợi cuộc chiến này.

Mấy câu nói cuối cùng này của Hướng Diễm dường như có vẻ rất bất đắc dĩ, thế nhưng trong lời nói bất đắc dĩ như vậy lại ẩn chứa dũng khí xả thân quên chết của gã, gã còn chưa nói xong câu cuối cùng, toàn bộ quân doanh đã lập tức vang lên vô số tiếng gầm giận dữ cùng tiếng gầm gừ.

Bỏ đi giáp vàng, cơ thể thiếu nhiệt độ mà dần dần lạnh, nhưng nhiệt huyết lại sôi trào, tựa như lửa trại đang hừng hực thiêu đốt kia vậy.

Q6 - Chương 65: Quân đánh lén ban đêm

Địa thế Âm Sơn rất cao, cho dù đứng ở sườn núi bằng phẳng thì các ngôi sao trên đỉnh đầu cũng lớn hơn mấy lần so với lúc ở Trường Lăng, nhìn qua giống như từng viên minh châu có thể vớt được ở trong tầm tay.

Rất nhiều địa điểm ở Âm Sơn đều là ranh giới cương vực tự nhiên của hai nước Tần Sở, sườn dãy núi này hơi nghiêng về phía vương triều nước Sở, cũng là lãnh thổ thuộc về quốc gia này, nhưng quân đội đóng trên sườn núi hiện tại đã là quân Tần, từng tòa doanh trướng màu đen được bố trí dày đặc, tự thành trận thế như biển sao ở trên sườn núi.

Ở phía dưới sườn núi này hai mươi dặm là khu vực lòng chảo sông và vùng hoang mạc, vô số lửa trại còn dày đặc hơn so với sao ở trên trời, doanh trướng màu đen và lửa trại màu đỏ nối liền thành một mảnh, kéo dài cho đến cuối tầm mắt của người bình thường, quả thực giống như Minh Hà trong truyền thuyết.

Trong đại doanh quân Tần trên sườn núi, bên trong doanh trướng khổng lồ dùng lông màu đen của bò Tây Tạng bện thành giống như màn đêm đen của bầu trời, hơn mười ngọn nến to như cánh tay em bé đang chiếu sáng một cái sa bàn.

Suy diễn sa bàn, đây là công cụ thường dùng trong đại chiến của hầu như tất cả các tướng lĩnh mấy triều đại trước, có thể nhìn ra địa hình của quân đội mình, hướng đi của mỗi nhánh quân đội một cách trực quan nhất, từ đó phán đoán chi tiết tất cả tình thế có thể phát sinh.

Hai vương triều khổng lồ thực lực gần ngang nhau giao chiến, bố trí binh lực hiếm có từ xưa đến nay, cũng khiến cho sa bàn ở chính giữa doanh trướng này cực kỳ khổng lồ, giữa núi non sông ngòi, từng cái từng cái cờ nhỏ đại biểu cho quân đội cũng dày đặc đến cực điểm.

Cuộc nghị sự triển khai tác chiến giữa các tướng lĩnh đã chấm dứt, ngay thời điểm mặt trời mọc sáng mai, một số lá cờ nhỏ trên đó sẽ di chuyển đến vị trí mới, hoặc là biến mất hoàn toàn.

Trong doanh trướng cực kỳ rộng lớn chỉ còn lại Ty Mã Thác và Phù Tô.

Trong bóng nến lắc lư, trên những lá cờ nhỏ này đánh dấu một ít ký hiệu, nghĩ kỹ phía sau mỗi một thanh cờ nhỏ thoạt nhìn không có ý nghĩa trên sa bàn này sẽ đại biểu cho rất nhiều sinh mệnh sống động, nghĩ đến khi những lá cờ nhỏ này biến mất thì trên chiến trường sẽ thực sự là lòng chảo sông lấp đầy thi thể, tâm tình Phù Tô không cách nào bình tĩnh, hô hấp vẫn luôn có chút nặng nề.

Ty Mã Thác nhìn bộ dáng của gã, khóe miệng âm lãnh chậm rãi hiện ra ý hơi trào phúng.

- Đây là cái gì?

Hắn vươn một ngón tay, điểm một cái sa bàn khổng lồ trước người, hỏi.

Thân thể Phù Tô hơi chấn động, theo bản năng đáp:

- Đây là sinh tử của vô số người.

Ý trào phúng trên khóe miệng Ty Mã Thác càng thêm nồng đậm, hắn lắc đầu, nói:

- Đây là toàn bộ thiên hạ, toàn bộ vương triều Đại Tần.

Phù Tô ngẩn người, không thể hiểu được ý câu nói của Ty Mã Thác hiện tại.

- Có lẽ đại đa số thống soái đều là Tu hành giả cường đại, nhưng ngược lại Tu hành giả cường đại lại chưa chắc có thể trở thành thống soái.

Ty Mã Thác nhìn gã một cái, lãnh đạm chậm rãi nói:

- Thống soái khác biệt với Tu hành giả cường đại thông thường là ở chỗ họ luôn đứng ở độ cao khác nhau để xem xét mọi chuyện. Ngươi là Hoàng tử được Thánh thượng và Hoàng hậu coi trọng nhất, chỉ cần ngươi không phạm sai lầm lớn, vậy vương vị của vương triều Đại Tần sau này chắc chắn sẽ giao cho ngươi. Cho nên ngươi phải nhìn mọi thứ từ vị trí của người chỉ huy, từ quan điểm của toàn bộ đế quốc.

- Hiện tại, trong sa bàn này đang biểu thị chỉ là chiến đấu, nhưng trận đại chiến này sẽ thay đổi lực lượng của cả một triều đình, kết quả thắng bại sẽ quyết định vận mệnh của quốc gia. So sánh với cả đất nước thì mỗi một lá cờ trong này mặc dù đại biểu cho sự sống chết của mấy ngàn thậm chí hơn vạn người, máu chảy thành sông, thây chất thành núi nhưng dù vậy vẫn quá nhỏ bé.

Ánh mắt Ty Mã Thác rời khỏi khuôn mặt Phù Tô và sa bàn trước mắt, nhìn về phía bầu trời đêm bên ngoài doanh trướng, sau khi tạm ngừng mấy hơi thở, lão mới chậm rãi nói:

- Từ ý nghĩa nào đó mà nói, Triệu Mộc mới là đối thủ mà ta kiêng kỵ nhất, bởi vì hắn chỉ tính toán thắng bại cuối cùng mà không hề so đo về quá trình. Còn vị Đường Muội kia lại có tính tình giống như ngươi từng có, quá để ý sinh tử của những người này.

- Mỗi vương triều đều có rất nhiều Tu hành giả cường đại, vô số mãnh tướng có khả năng chinh chiến thiện chiến. Xem như đặt

ngươi vào vị trí thống soái này, điều ngươi cần phải nắm chắc chính là hướng đi của toàn cục, đánh giặc đương nhiên sẽ do những người này đi đánh.

Ty Mã Thác nở nụ cười:

- Giống như hiện tại, ngươi chỉ cần xác định khi Đường Muội làm thống soái toàn quân vương triều Đại Sở thì sẽ có vấn đề gì phát sinh, bây giờ ngươi có thể nhìn ra được, trong toàn thế trận do hắn dẫn quân, quân Sở đã tồn tại một nhược điểm trí mạng nào? Nếu như ngươi không thể nhìn ra, vậy làm chức thống soái kia cũng sẽ không có ý nghĩa gì, đồng thời bất kỳ mệnh lệnh nào ban hành ra cũng không có được một chút tác dụng. Có lẽ những lá cờ này đại biểu cho hầu hết quân đội đã giành chiến thắng trong các trận chiến, nhưng cuối cùng ngươi sẽ thấy rằng mình đã thua một cách khó hiểu.

- Nhược điểm?

Nghe Ty Mã Thác dạy dỗ, Phù Tô có chút kinh ngạc nhìn sa bàn, nhưng vẫn không thể nào nhìn ra rốt cuộc nhược điểm trí mạng của quân Sở mà lão nói lại tồn tại ở đâu.

- Chiến trường càng phức tạp thì thời gian dây dưa sẽ càng dài, đồng nghĩa với biến số càng nhiều, theo hai nước Yến, Tề cùng với những người ở Ba Sơn Kiếm Tràng tham dự vào sẽ khiến chúng ta càng thêm bất lợi. Triệu Mộc tự mình lưu lại đô thành nước Sở để ổn định cục diện hậu phương, lại đề cử Đường Muội làm thống soái, là do phương thức dẫn quân của Đường Muội sẽ cực kỳ dễ dàng làm được điểm này.

Ty Mã Thác thu ý cười lại, lạnh lùng chậm rãi nói,

- Nhưng dạng dẫn quân như hắn lại có nhược điểm trí mạng luôn tồn tại chính là lương thảo. Mặc dù quân Sở đã chuẩn bị một mùa đông, nhưng nếu so sánh khối lượng lương thảo với chúng ta

thì vẫn luôn không đủ. Càng nhiều trận chiến lẻ tẻ sẽ khiến con đường vận chuyển và lương thảo cần dự trữ càng nhiều, do đó càng dễ xảy ra vấn đề. Chỉ cần có thể phát giác điểm này, vậy thì tất cả mệnh lệnh đều chỉ cần nhắm vào chỗ đó.

Phù Tô khẽ hít một hơi, gã rốt cục đã có chút hiểu ra.

Ty Mã Thác lạnh nhạt nói tiếp:

- Lương thảo lương thảo, có lương cũng cần có thảo(cỏ), tất cả mệnh lệnh được ban ra trong tối nay, phía phe ta nhìn như Liên Ba tự mình dẫn năm vạn Hổ Bí quân gây ra động tĩnh lớn nhất, nhưng kì thực chỉ vì kiềm chế phần lớn lực lượng quân Sở, mấu chốt chỉ ở những lá cờ nhỏ kia, rất nhiều cỏ dự trữ của quân Sở sẽ bị đốt cháy. Cho dù Ngụy Vô Cữu dẫn quân tiến về phía đồng cỏ ngoại ô Lục Hà Tử thì cũng chẳng qua cũng chỉ là một chiêu dụ kỳ. Tác dụng của rất nhiều Tu hành giả cường đại ở trong cuộc chiến thường là dùng để kiềm chế và bảo hộ một ít tướng lĩnh, có đôi khi yếu tố quyết định thắng lợi trái lại không phải ở cuộc chiến của những người này, mà thuộc về một số thắng lợi của những đội quân không đáng chú ý đạt được.(dụ kỳ: một cái mồi nhử)

.....

Tuyết Cốc quan.

Một nơi rất nhỏ bé trên sa bàn.

Một chỗ sơn cốc của Âm Sơn mà ánh nắng không thể chiếu đến, bởi vì không có ánh mặt trời, cho nên mặc dù hiện tại đã đến đầu hạ, trong sơn cốc này vẫn được bao trùm bằng một tầng tuyết trắng.

Cửa quan này nằm ở phía bắc quận Đại Lương, bởi vì đã cực kỳ xa xôi cho nên chỉ cần phải phòng ngừa một ít giặc cướp bên ngoài quan, do đó triều đình cũng chỉ thành lập một tòa thành đá ở

vị trí lối ra sơn cốc, mà số lượng quân trú đóng cũng chỉ tầm khoảng bốn trăm người.

Song mấy ngày trước lại có một ít quý tộc vương triều Đại Sở cùng rất nhiều tùy tùng đi theo đến nơi này, tăng thêm đốc quân thì cũng chỉ có hơn bảy trăm người.

Những quý tộc này đều đến từ chuyên khu xung quanh Dĩnh đô nước Sở, đều là môn phiệt quý tộc có chút thế lực nhưng sức ảnh hưởng lại không đủ mạnh mẽ để Trịnh Hương Phi lưu tình. Tất cả người thuộc những quý tộc này có thể tham gia chiến đấu đều bị hợp thành đội quân, chỉ có những phụ nữ và trẻ em già yếu không thể theo quân nên được ở lại đô thành, được "chăm sóc" một cách thích đáng.

Sau khi chạy tới tiền tuyến, quân đội do những quý tộc này hợp thành lại bị chia cắt phân phát tới các nơi, cuối cùng nhóm người được phái đến Tuyết Cốc quan này có chiến lực cực kém, ít nhất không bằng bốn trăm quân đang đồn trú ở nơi này.

Quân đội trú đóng ở nơi này vốn không có hảo cảm đối với những quý tộc này, lại sợ những người này đào tẩu, cho nên sau khi những người này đến nơi đây, lại bị chia thành năm người một tổ, do một vị lão quân cai quản. (lão quân: quân sĩ có thâm niên)

Rất nhiều lão quân tầm thường ở nơi này cũng lập tức trở thành "Ngũ trưởng".

Tống Duy - "Ngũ trưởng" phụ trách canh gác ở tiền đồn đêm nay cũng là một lão quân như vậy.

Cái gọi là tiền đồn, chỉ là một doanh trướng bí mật nằm ở một bên khe tuyết trên sườn núi, cố hết sức mới có thể đủ cho sáu người ngồi.

Mặc dù vì chống lại cái lạnh nên sáu người ép sát vào người

nhau, dựa vào nhiệt lượng trên cơ thể mình để sưởi ấm, nhưng Tống Duy vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng địch ý của năm người bên cạnh mình.

- Chỉ cần nhỏ giọng một chút, tiếng gió trong cốc này đủ để che dấu tiếng nói chuyện của chúng ta, Tu hành giả lợi hại cũng khó có thể nghe thấy. Nếu chỉ im lặng không nói sẽ dễ dàng mệt mỏi, không bằng tán gẫu một chút?

Trên mặt tên lão quân này đã bị gió sương và cái nắng cao nguyên tàn phá tới mức giống như vỏ cây già, hắn chủ động nói.

Không ai lên tiếng.

Tống Duy lơ đễnh, nói tiếp:

- Ta biết trong lòng các ngươi có bất mãn, ai cũng muốn sống trong vinh hoa phú quý, cơm ngon áo đẹp, người nào muốn tới đây chịu tội? Không chỉ các ngươi không muốn, ngay cả ta cũng nghĩ vậy. Ta cũng không phải Tu hành giả, lấy đâu ra khả năng đoạt được quân công.

- Vậy tại sao ngươi lại nhập ngũ?

Sau vài hơi thở, chợt có một giọng nói vang lên.

- Không có lựa chọn nào khác.

Tống Duy cười cười tự giễu,

- Cha ta sinh được hai đứa con trai, ta là con trưởng, đệ đệ ta từ nhỏ thân thể đã yếu ớt, mà đọc sách biết chữ lại tốt hơn hẳn ta, nhà ta bần hàn, không có ruộng đất, cho nên dựa theo luật lệ nước Sở, đóng không nổi thuế binh thì hiển nhiên trong nhà phải có người tòng quân. Ta không đi thì ai đi?

- Các ngươi tuy gia thế khác hẳn so với ta, nhưng lại không có

lựa chọn giống như ta vậy.

Tống Duy quay đầu nhìn những người chen chúc với mình, nghiêm túc nói:

- Ý của ta chính là nhập gia tùy tục, nếu đã không có lựa chọn, vậy ý nghĩ duy nhất cũng chỉ có thể tìm biện pháp sống sót, sống sót vẫn tốt hơn là chết ở chỗ này. Cho nên căm phẫn sẽ không có bao nhiêu tác dụng, mọi người có thể bình an vô sự ở chỗ này qua trận đại chiến là tốt rồi.

Trong doanh trướng trầm mặc lại.

Thấy lời nói của mình hiển nhiên đã được tán thành, Tống Duy cười cười, nói:

- May mà nơi này của chúng ta cực kỳ xa xôi, không tính là nơi quan trọng chắc chắn xảy ra xung đột, cho nên chắc hẳn sẽ không có quân Tần được điều động đến nơi này đánh lén, khả năng sống sót của chúng ta...

Hắn đương nhiên muốn nói khả năng sống sót của chúng ta hiển nhiên sẽ lớn hơn một chút.

Thế nhưng lời nói của hắn lại đột nhiên dừng lại.

Yết hầu của hắn cứng đờ, toàn bộ gương mặt cũng như bị đông cứng, đồng tử lại kịch liệt co rút.

Trong tuyết trắng xuất hiện một ít màu trắng có sự khác biệt rất nhỏ.

Mấy bóng người màu trắng như quỷ mị lặng yên không một tiếng động xuất hiện trong sơn cốc.

Tiếp theo là càng nhiều bóng người màu trắng, lít nha lít nhít lan tràn ra phía sau chỗ đó.

Q6 - Chương 66: Lửa đêm

Những bóng người màu trắng này đều mặc áo bông trắng muốt, áo choàng bông rất thô ráp, bên trong màu trắng xen lẫn những lốm đốm màu xám nhạt tự nhiên, thế nhưng lại như hòa mình vào màu sắc khe tuyết lúc này.

Mấu chốt nhất chính là màu trắng của những áo bào này làm nổi bật vỏ kiếm màu đen ở bên dưới, những bóng người này cực kỳ ngăn nắp và trật tự trong lúc tiến lên, loại khí chất trầm mặc lạnh lùng này làm cho Tống Duy liếc mắt một cái đã có thể kết luận đây chỉ có thể là quân Tần.

Nhiệm vụ của tiền đồn vào ban đêm chính là dùng tốc độ nhanh nhất để cảnh cáo khi phát hiện tình hình quân địch, nhưng hiện tại khi nhìn những bóng hình màu trắng đang trầm mặc tiến lên, trong đầu Tống Duy chỉ tràn ngập một ý niệm: mặc dù cảnh cáo thì còn có tác dụng gì không?

Chỉ trong chốc lát này, những bóng người màu trắng xuất hiện trong tầm mắt hắn đã vượt xa hai ngàn, đây đã là số lượng gấp đôi quân phòng thủ ở Tuyết Cốc quan, mà những bóng người này còn đang không ngừng hiện ra ở chỗ này.

Tống Duy hoàn toàn khó có thể hiểu được vì sao lại có số lượng quân Tần như vậy tiến đánh nơi này, nhưng hắn có thể khẳng định, đội quân Tần này nhất định còn mang sứ mệnh quan trọng hơn, mục đích chính không chỉ tiến đánh Tuyết Cốc quan trong đêm.

Cái loại ý niệm vô dụng này chỉ xoay quanh ở trong đầu hắn trong tầm mấy hơi thở, trong nháy mắt tiếp theo, hắn dùng hết khí

lực toàn thân, hung hăng ném bình sứ đã nắm chặt trong lòng bàn tay ra ngoài doanh trướng bí mật này.

Miệng bình sứ này được niêm phong bằng sáp, bên trong chứa Hồng Lân Đan Sa đã trải qua thủ đoạn chế tạo đặc thù, chỉ cần bình này vỡ vụn, tiếp xúc với không khí, bất kể ở bất kỳ địa phương rét lạnh nào thì đều sẽ lập tức dấy lên ngọn lửa sáng ngời.

Nhưng Tống Duy chỉ làm ra tư thế ném mạnh này, bình sứ vẫn chưa thể rời tay bay ra.

Một luồng gió cực kỳ lạnh lẽo từ bên ngoài doanh trướng ập tới, thổi vào bên trong chỗ này, dọc theo tay của Tống Duy thấm vào sâu trong cơ thể hắn.

Tống Duy kinh hãi há miệng, song lại không thể phát ra được bất kỳ thanh âm nào, không chỉ có hắn, trong ánh mắt liếc qua, năm người chen chúc với hắn cùng một chỗ cũng bị một luồng gió lạnh này "đóng băng" trong nháy mắt.

Hắn trơ mắt nhìn quân Tần như U Linh màu trắng lặng lẽ đi qua con đường phía dưới, cho đến khi phía hậu phương đội quân này không còn xuất hiện những bóng hình màu trắng mới, tổng số người của đội quân này đã vượt qua năm ngàn!

Điều càng khiến hắn hoảng sợ chính là mấy cái trạm gác phía sau hắn cũng không hề phát ra bất kỳ tiếng động nào, đội quân Tần này cực kỳ thuận lợi tiến sát tòa Tuyết Cốc quan đang ngủ say.

- Không cần cảnh báo, người trong Tuyết Cốc quan các ngươi đã biết rồi.

Sau mấy chục hơi thở khi mấy quân sĩ cuối cùng của quân Tần này đã vượt qua con đường phía dưới, trong tai Tống Duy chợt truyền đến giọng nói xa lạ mà trẻ tuổi.

Nỗi sợ hãi và khiếp sợ thật sâu lan tràn trong không gian chật

chội của doanh trướng này.

Có một người trẻ tuổi đã đứng cách mấy thước bên ngoài doanh trướng từ khi nào.

Người trẻ tuổi này mặc áo bông màu đen bình thường, khuôn mặt đều dùng vải đen che lấp.

Gã bình tĩnh đứng thẳng, hoàn toàn trái ngược với bầu không khí áp lực của quân Tần đang tiến sát Tuyết Cốc quan lúc này, làm cho người ta có một loại cảm giác cực kỳ quái dị.

- Ý ngươi là sao?

- Ngươi là ai?

Tống Duy lại khó hiểu phát hiện mình đã có thể lên tiếng, hắn hạ thấp giọng nói, cố nén kinh hãi trong lòng, liên tục nói ra hai câu. Chỉ dựa vào giọng của đối phương đã khiến hắn có thể khẳng định đối phương chắc chắn không phải là người Sở.

- Không cần khẩn trương, nếu như ta và quân Tần phía dưới là một phe, các ngươi hiện tại đã sớm chết rồi.

Người trẻ tuổi chậm rãi xoay người lại, nhìn Tống Duy một cái rồi nói.

Đây cũng không phải là vấn đề sống chết của cá nhân, Tống Duy dùng sức hít sâu một hơi, hơi run giọng nói:

- Người bên trong thực sự đã biết rồi ư?

- Trước khi tới nơi này, ta đã báo cho người trong đó.

Người trẻ tuổi này cũng không hề làm trò bí hiểm, chỉ nói:

- Càng làm cho đội quân Tần này cảm thấy Tuyết Cốc quan của các ngươi không có bất kỳ phòng bị gì, bọn họ mới càng buông tay

tiến công, Tuyết Cốc quan các ngươi mới có thể giữ vững.

Địch nhân gấp năm lần thì cho dù có dùng bất kỳ phương thức nào, hay là chiến pháp cao siêu hơn nữa thì sao có thể giữ vững được?

Đây là ý niệm hiện lên trong đầu Tống Duy trước tiên.

Nhưng không biết vì sao ánh mắt bình tĩnh đến cực điểm của người thanh niên này lại làm cho hắn không trực tiếp nói ra lời như vậy trước tiên, mà chỉ theo bản năng hỏi:

- Nhiều quân Tần muốn xông qua nơi này, hơn nữa còn dùng số lượng như vậy, đồng thời lại dùng phương thức đánh lén ban đêm, vậy rốt cuộc bọn chúng muốn làm gì?

- Đại Vĩnh quan.

Người trẻ tuổi dứt khoát phun ra ba chữ, sau đó biết Tống Duy không thể nào hiểu được, cho nên gã nhanh chóng giải thích:

- Đội quân Tần này sẽ dùng tốc độ nhanh nhất tập kích Đại Vĩnh quan, chỉ cần có thể thiêu rụi bãi cỏ khô của Đại Vĩnh quan các ngươi, vậy sau hơn mười ngày, bốn năm vạn quân đội của các ngươi ở khu vực này sẽ cực kỳ bất lợi.

Tống Duy cũng không phải tướng lĩnh, nhưng đã là lão quân phục vụ ở chỗ này nhiều năm, cho nên hắn gần như lập tức phản ứng lại.

Bãi cỏ khô của Đại Vĩnh quan trong thời chiến sẽ cung cấp cỏ cho hai biên thành Cự Dung và Trục Sơn, mà hai thành biên thành kia lại là biên thành trung chuyển lương thảo cực kỳ quan trọng của quân Sở.

Nếu như lượng lớn quân mã của hai biên thành không thể được cung cấp đủ cỏ, dù cho hai biên thành này không thất thủ,

vậy có đủ quân lương thì vẫn cực kỳ khó vận chuyển ra ngoài.

Trong nháy mắt này, cho dù là Tống Duy cũng có thể nhanh chóng hiểu được, nếu Tuyết Cốc quan vừa phá, quân Tần nhanh chóng tập kích Đại Vĩnh quan thành công, vậy mấy quan ải dọc đường này nhìn qua không đáng chú ý thất thủ, chỉ sợ trong nháy mắt sẽ tạo thành ảnh hưởng cực lớn đối với toàn bộ cuộc chiến.

Đây chắc chắn là một lỗ hổng đáng sợ.

Trước đó, tướng lĩnh cấp trên của quân Sở chắc là không đoán ra hướng đi của đội quân Tần này, cho nên không có thời gian ngăn chặn lỗ hổng kia.

Nghĩ đến chỗ đáng sợ của chuyện này, cả người Tống Duy tràn ngập mồ hôi lạnh.

- Bây giờ ngươi có thể đốt Đan Sa rồi.

Người trẻ tuổi lúc này quay đầu nhìn hắn, bình tĩnh nói một câu.

Tống Duy lại ngẩn người, sau đó mới hiểu được người trẻ tuổi này muốn hắn ném bình sứ trong tay ra.

- Nhanh!

Người thanh niên vội vàng phun ra một chữ, mang theo lực lượng khiến người ta sợ hãi.

Tống Duy mắt thấy đội quân Tần kia đã cách tường thành Tuyết Cốc quan không quá mười trượng, hắn cắn răng một cái, ném bình sứ trong tay ra ngoài.

Một tiếng "ầm", trên sườn núi hiện lên một ánh lửa.

Ánh lửa này màu tím sẫm, giống như một ngọn nến thật dài, bị gió thổi qua lại giống như vô số đom đóm màu đỏ tím tản ra,

bay lên bầu trời.

Ngọn lửa màu tím sẫm lấm ta lấm tấm trở nên nổi bật phía dưới tuyết trắng, cực kỳ đẹp mắt, nếu trong hoàn cảnh bình thường sẽ mang theo hương vị lãng mạn, song trong lúc này lại chỉ làm cho người ta có cảm giác hít thở không thông và tử vong.

Chỗ tường cao nhất trên Tuyết Cốc quan, hơn mười tướng lĩnh quân Sở đứng yên như đá, tâm tình cũng khẩn trương đến cực điểm.

Có một nữ Tu hành giả đứng yên trước người bọn họ.

Nữ tu sĩ này lạnh lùng nhìn quân Tần phía trước, khi ánh lửa hiện lên trên sườn núi xa xa phía sau, nàng lại không hề đưa mắt quét nhìn về phía nơi đó, tất cả nhận biết và lực chú ý đều tập trung ở trên người quân Tần phía dưới.

Trong đội quân Tần như U Linh kia, rất nhiều người trong nháy mắt quay đầu.

Nhưng chỉ riêng nàng nắm được sự khác biệt trong nháy mắt này, nàng đã tìm ra bóng người có phản ứng theo trực giác nhanh nhất, người đầu tiên phát hiện cảnh tượng bất thường trên sườn núi phía sau, người đầu tiên quay đầu bên trong đám người này.

Nhận biết của nàng rơi vào trên người nam tử này.

Người này mặc dù không phải là người chỉ huy của đội quân Tần này, nhưng ít nhất là tồn tại có tu vi cao nhất trong bọn họ.

Q6 - Chương 67: Quyết đấu là cược

Gió đêm đột nhiên biến mất.

Cũng không phải là gió núi từ chỗ khe núi tuyết thổi tới đột nhiên dừng lại, mà do có một cỗ thiên địa nguyên khí khổng lồ theo nhận biết của nữ Tu hành giả này đánh tới, phản xung triệt tiêu gió thổi.

Nữ tử này vươn tay ra, khí tức bản mệnh tinh thuần đến cực điểm phun trào trên đầu ngón tay của nàng.

Cũng trong nháy mắt này, tiếng rắc rắc như mặt băng vỡ vang lên ở chỗ đầu ngón tay nàng!

Trong không khí trống rỗng, có vô số băng vụn màu xanh đen hiển hiện, chúng nó dùng tốc độ khó có thể tưởng tượng được hội tụ ở phía trước ngón tay nàng, xếp chồng lên nhau.

Đây là một tình cảnh khó có thể tưởng tượng được, những viên băng vụn này xếp thành kiếm, kéo dài xuống theo nhận biết của nàng.

Tu hành giả trong quân Tần phía dưới kịp phản ứng, một thanh kiếm băng màu xanh đen dài hơn mười trượng được hình thành, mang theo sát ý khủng bố, giống như dòng nước lũ đánh về người bị nhận biết của nàng tập trung.

Mấy tiếng gào thét thê lương cùng tiếng phá không vang lên.

Điều này đại biểu cho Tu hành giả duy nhất trong quân Tần đã kịp phản ứng trong tích tắc này.

Chân nguyên trong cơ thể Tu hành giả bị nhận biết tập trung này điên cuồng phun ra ngoài, áo choàng bông màu trắng trực tiếp nổ tung thành vô số sợi bông bắn ra ngoài, rõ ràng cực kỳ mềm mại lại bởi vì trong nháy mắt chân nguyên bộc phát mà mang theo vẻ cực kỳ nặng nề.

Tu hành giả này dùng thân thể làm kiếm, điên cuồng chém về phía sau, không hề cố kỵ mạng sống của những quân sĩ sau lưng mình.

Mấy đạo phi kiếm nhanh chóng bay tới, đón lấy thanh kiếm băng đang không ngừng được đắp vào mà kéo dài tới, mặc dù biết rõ không thể nào địch nổi nhưng vẫn mang theo ý không tiếc bất cứ thứ gì đón lấy, muốn ngăn cản thanh kiếm băng này trong một cái nháy mắt.

Mấy đạo phi kiếm nhìn như mỏng manh lại mang theo lực lượng cường đại chạm vào kiếm băng, song vẫn chưa thể trì hoãn lại một chút, kiếm băng liên tục xông qua những phi kiếm này, giống như một cây chùy sắt thật lớn đánh trúng Tu hành giả đang bay ngược, lại mạnh mẽ đánh thân thể tên Tu hành giả này cắm vào mặt đất bên dưới.

Chỉ khi kiếm ý rơi xuống đất, lực lượng khủng bố xâm nhập sâu vào, rốt cục bị bùn đất không ngừng ép nặng đón lấy, thời gian và hình ảnh mới tựa như xuất hiện tĩnh lặng trong nháy mắt.

Ầm ầm!

Trong nháy mắt tiếp theo, kiếm ý tỏa ra bốn phía, mặt đất nổ tung ra bên ngoài, lấy thân thể Tu hành giả rơi xuống đất này làm trung tâm, hơn mười quân Tần trực tiếp bị bắn ngược ra theo đá vụn và bùn đất.

Mấy đạo phi kiếm nhanh chóng rơi vào trong bùn đất, không thể nào bay lên nữa, chỉ có ánh sáng lóng lánh còn sót lại.

Bóng dáng Tu hành giả bị kiếm băng nện vào trong bùn đất đã biến mất vô tung vô ảnh.

- Phóng!

Kiếm băng trong tay nữ tử đã biến mất, mặt đất bị trùng kích chấn động truyền đến tường thành Tuyết Cốc quan, sương lạnh trong khe hở tường thành Tuyết Cốc quan đồng loạt rơi xuống, hơn mười tướng lĩnh quân Sở phía sau nàng cho đến lúc này mới kịp phản ứng lại, một tiếng gào thét phun ra từ giữa môi và răng của một gã tướng lĩnh trong số đó.

Vô số tiếng phá không vang lên.

Thứ phát ra tiếng phá không chính là mũi tên, nhưng so sánh với mấy trăm mũi tên có vẻ có chút thưa thớt trên không trung, mấy chục viên cầu kim loại im ắng bay ra ở phía sau mũi tên càng khiến người ta chú ý.

Mấy chục viên cầu kim loại này đều có kích thước lớn như đầu người, lóng lánh ra ánh sáng màu xanh tươi sáng ở trên bầu trời đêm, khi rơi xuống khoảng không cách mặt đất mấy trượng, toàn bộ đều lập tức nứt ra, mỗi một viên cầu kim loại đều vỡ vụn thành mấy trăm mảnh nhỏ màu xanh biếc tươi đẹp, bắn tung tóe ra bốn phía.

Tiếng gào thét xen lẫn tiếng kêu thảm thiết, tiếng kiếm phong va chạm với kim loại, tiếng kim loại cắt áo giáp và máu thịt nặng nề vang lên trong nháy mắt nối liền thành một mảnh.

Ngay phía dưới mấy chục viên cầu kim loại này, quân Tần đồng loạt ngã xuống từng mảnh, trong đội ngũ vốn chỉnh tề đến cực điểm kia chợt xuất hiện hơn mười chỗ trống.

Tuyết Cốc quan trong nháy mắt bộc phát ra một kích, giết chết ít nhất sáu bảy trăm quân Tần, máu tươi văng tung tóe, khiến cho

rất nhiều người trong đội quân này cảm thấy lạnh lẽo, thế nhưng không có bất kỳ quân lệnh nào được phát ra.

Bởi vì tên tướng lĩnh vốn nên ra lệnh bình ổn cảnh hỗn loạn này đã bị trực tiếp giết chết!

- Lui!

Khi đợt mưa tên thứ hai từ không trung rơi xuống, trong quân Tần mới có người phát ra quân lệnh, cả đội quân lập tức như thủy triều lui về phía sau.

Nữ tử trên tường thành Tuyết Cốc quan đã thu tay lại, thế nhưng trong không khí vẫn có những bông hoa sương màu xanh đen bay lả tả như cũ, hiển hiện ra vẻ kinh tâm động phách, loại dư vị cường đại này làm cho người ta cảm thấy áp lực thậm chí còn vượt qua hơn sát thương khủng bố mà mười viên cầu kim loại vừa rồi tạo thành.

- Giữ!

Thế nhưng khi lui lại năm mươi bước, theo một tiếng quân lệnh mới được phát ra, quân Tần đang lui về chợt dừng lại, kết thành trận hình một lần nữa.

Tống Duy đứng trên sườn núi bao quát hết cảnh này, nhìn thấy quân Tần chỉ lùi mấy chục bước đã hoàn tất ổn định trận hình, trong lòng vẫn không kìm được hiện ra từng đợt hàn ý.

Trong cuộc chiến với ba nước Hàn, Triệu, Ngụy năm đó, quân Tần đã thể hiện ra sự dũng mãnh cùng quân kỷ như sắt khiến các triều trong thiên hạ khiếp sợ, mà quân Tần bây giờ còn mạnh mẽ hơn so với lúc ấy! (quân kỷ: kỷ luật quân đội)

- Cửu U Minh Vương Kiếm!

- Đại tiểu thư Công Tôn gia, ngươi đừng quên mình là người

Tần!

Trong nháy mắt quân Tần đang lui bước dừng lại, người phát ra quân lệnh liên tục quát ra tiếng.

Bên trong Tuyết Cốc quan lại càng yên lặng.

Không chỉ bọn họ bị một kiếm vừa rồi chấn nhiếp, nếu người này đã dám quát lớn như thế, vậy cũng đã đại biểu cho việc cho bản thân dũng mãnh vô cùng.

Nữ tử đứng trên cửa thành đã có năng lực dùng một kiếm giết chết tướng thống lĩnh đội quân này, đương nhiên cũng có năng lực giết tên Tu hành giả đứng kế tên tướng lĩnh kia.

Trong thiên hạ này, chỉ có Cửu U Minh Vương Kiếm mới có được lực lượng cực kỳ lạnh lẽo và cuồng bạo đến cực điểm như vậy.

Ở Trường Lăng có vô số câu chuyện về thanh kiếm này và đại tiểu thư Công Tôn gia.

Cho nên tên Tu hành giả trong quân này cực kỳ dễ dàng phán đoán ra nữ tử đứng trên tường cao cửa thành chính là đại tiểu thư của Công Tôn gia ngày xưa.

Tiếng quát lớn tràn ngập không sợ hãi và tức giận lượn lờ trong không khí lạnh lẽo, truyền vào trong khe núi tuyết, không ngừng vang vọng, giống như có ngàn vạn người đang phẫn nộ đưa ngón tay, không ngừng quát lớn và chỉ trích Trưởng Tôn Thiển Tuyết đứng phía trên tường cửa thành.

Bất cứ kẻ nào chỉ cần tin tưởng vững chắc mình đứng ở một phương đại nghĩa, thì sẽ không thèm để ý bất cứ thứ gì cho dù đó là tính mạng, cái loại khí thế này sẽ áp đảo tất cả.

Hiện tại vị tướng lĩnh của quân Tần này chính là như thế.

Song điều này lại không có bất kỳ ảnh hưởng gì đối với Trưởng Tôn Thiển Tuyết, thần sắc trong trẻo lạnh lùng của nàng không có bất cứ thay đổi nào, mang theo một loại ngữ khí khinh miệt và trào phúng, nói:

- Ta còn tính là người Tần sao?

Vị tướng lĩnh lên tiếng kia bỗng nhiên trì trệ.

- Công Tôn gia ta chỉ còn lại một mình ta.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lạnh lùng bổ sung một câu,

- Cho dù là người Tần thì cũng là cừu nhân. Nếu như có thể, ngươi cho rằng ta sẽ không giết sạch những người trong Hoàng cung Trường Lăng?

- Ngươi nhất định phải đứng về phía người Sở, giúp bọn họ tàn sát người Tần?

Tên tướng lĩnh kia trầm mặc một lát, ngửa đầu nhìn bóng dáng Trưởng Tôn Thiển Tuyết đứng bên trên cửa quan, lạnh lùng nói:

- Trong Tuyết Cốc quan này có rất ít Phù khí, Lục Kim Sát Cầu vừa rồi chắc hẳn là toàn bộ kho tàng của các ngươi, mặc dù tối nay ngươi có thể giết sạch tất cả chúng ta, chỉ sợ cũng không có quá nhiều người trong Tuyết Cốc quan có thể sống sót.

- Đó là sự lựa chọn của ngươi.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết hơi nhíu mày, thanh âm hơi lạnh nói:

- Nếu như ngươi muốn chết, vậy cứ nghĩ đến việc những người này sẽ bị chôn cùng ngươi, dù sao ta cũng không thèm để ý giết thêm một vài người.

Tên tướng lĩnh kia trầm mặc không nói, hai tay khẽ run rẩy.

Không khí trong và ngoài Tuyết Cốc quan càng thêm nặng nề.

Tống Duy ở trên sườn núi ngay cả hô hấp cũng đã ngừng lại.

Hắn biết điều tên tướng lĩnh quân Tần này nói là sự thật, nếu y hiệu lệnh toàn quân tiến công, vậy cho dù Trưởng Tôn Thiển Tuyết có thể dùng tốc độ cực kỳ khủng bố giết người thì đội quân Tần này có thể dùng hết tất cả phù khí có thể vận dụng trong một cái nháy mắt, Tuyết Cốc quan vốn yếu ớt cho nên không cách nào thừa nhận, mà cũng không biết bao nhiêu người trong những đồng bạn ngày thường ở chung một chỗ với hắn có thể sống sót.

Hai quân giằng co, chỉ chờ tên tướng lĩnh này phát lệnh, cho dù y cũng sẽ bị giết chết trong nháy mắt phát lệnh, thế nhưng mạng sống của mấy ngàn người giờ phút này lại nằm trong tay y.

Cũng đúng lúc này, Tống Duy nhận ra người trẻ tuổi vẫn luôn đứng yên ở bên ngoài doanh trướng đã đi xuống dốc.

Người thanh niên này không tạo ra chút tiếng động khi đến đây, nhưng hiện tại lại không hề che giấu tiếng bước chân của mình.

Gã giẫm đạp lên mặt ngoài tuyết đọng đã đóng băng nên có chút cứng rắn, tiếng bước chân lúc này có vẻ cực kỳ rõ ràng trong tình huống yên tĩnh tuyệt đối.

Tên tướng lĩnh quân Tần đột nhiên nhìn lại, thấy được bóng dáng của người trẻ tuổi này.

- Trong hành quân đánh giặc, không phải trận chiến nào đều phải thủ, nếu biết rõ chắc chắn bại nhưng vì thể hiện sự dũng mãnh không sợ hãi mà khiến toàn quân chịu chết, đây không chỉ là vô nghĩa, mà là hành vi ngu ngốc không có chút trách nhiệm nào.

Người trẻ tuổi cô đơn một mình đi tới phía sau đội quân Tần này, bình tĩnh nhìn bọn họ, nhìn tên tướng lĩnh kia,

- Cho dù muốn báo thù thì cũng không phải ngu ngốc chịu chết. Từ lúc chinh phạt Hàn, Triệu, Ngụy, tất cả tướng lĩnh quân Tần đều phải hiểu rõ, nếu như có thể chỉ giết một bộ phận nhân vật mấu chốt, hoặc là trực tiếp dùng Tu hành giả quyết đấu sẽ có thể quyết định thắng bại, cũng không cần phải đánh cược tính mạng của nhiều người khác vào.

- Tướng lĩnh có thân phận khác biệt so với Tu hành giả chân chính, chịu chết cũng không thể đại biểu cho việc dũng mãnh.

Người trẻ tuổi này đương nhiên chính là Đinh Ninh, hắn bình tĩnh nhìn tên tướng lĩnh kia, nói:

- Ngày xưa đối với ba triều nọ, có rất nhiều trận chiến đều lấy Tu hành giả quyết đấu trước trận để quyết định thắng bại, nếu ngươi còn không thể hiểu được, sẽ có một trận quyết đấu công bằng giữa ta và ngươi, nếu ngươi thắng ta, ta để cho các ngươi qua Tuyết Cốc quan. Nếu ngươi thua trong tay ta, vậy phải rút quân khỏi nơi đây.

Vị tướng lĩnh quân Tần không thể nhìn rõ mặt mũi ở trong đêm tối lại trầm mặc một lát, sau đó nói:

- Sinh tử của những người như chúng ta cực kỳ nhỏ bé đối với một cuộc đại chiến như vậy.

- Không có người nào là không có ý nghĩa.

Đinh Ninh nhìn vị tướng quân Tần này, nói:

- Theo ta thấy, trong trăm vạn người có thêm một người có thể trở về quê hương là tốt rồi.

Tướng lĩnh quân Tần chậm rãi ngẩng đầu lên, sau đó khẽ gật đầu,

- Ngươi hẳn cũng là người Tần, cứ lấy quyết đấu giữa ta và

người làm ván cược, nếu ngươi thắng ta thì ta sẽ hạ lệnh lui quân.

Q6 - Chương 68: Kiếm kinh của sư môn

Đinh Ninh ra vẻ tán thưởng nhìn vị tướng lĩnh quân Tần này, sau đó ánh mắt dừng lại trên kiếm của y.

Đây là một thanh tiểu kiếm màu xanh mỏng manh, trên bề mặt mang theo phù văn vàng óng, nhìn qua giống như một cánh con chuồn chuồn được phóng đại.

Thanh tiểu kiếm màu xanh này rất thích hợp làm phi kiếm, mà nó cũng chính là một trong mấy thanh phi kiếm bị Trưởng Tôn Thiển Tuyết đánh rơi trong bùn lúc vừa rồi.

Đây cũng là phi kiếm duy nhất còn có thể bay trở lại trong tay sau khi bị Trưởng Tôn Thiển Tuyết đánh rơi.

Toàn thể quân Tần chưa có bất kỳ hành động nào lớn, thế nhưng chỉ yên tĩnh nhường ra một con đường.

Vị tướng lĩnh quân Tần này bước ra khỏi trận, đi về phía Đinh Ninh.

Lúc này khoảng cách rất gần, nhờ ánh sao trên bầu trời phản chiếu, cho nên ngay cả Tống Duy ở trên sườn núi dù không phải là người tu hành cũng thấy rõ bộ mặt của vị tướng lĩnh quân Tần này.

Đây là một nam tử tầm khoảng ba mươi tuổi, trên mặt không có quá nhiều dấu vết phong sương, mặc dù sắc mặt lạnh lùng nhưng vẫn làm cho người ta có cảm giác như người đọc sách.

Đinh Ninh khẽ gật đầu làm lễ với vị tướng lĩnh quân Tần này,

nói:

- Nhìn bội kiếm của ngươi, hẳn là Tu hành giả của Thanh Hà Kiếm viện?

Vị tướng lĩnh quân Tần này cũng khẽ gật đầu hoàn lễ, nói:

- Thanh Hà Kiếm viện, Dư Ngôn Sam.

Đinh Ninh không báo ra tên của mình cho đối phương, chỉ nói tiếp,

- Đã là Tu hành giả của Thanh Hà Kiếm viện, có lẽ chỉ mới tới chiến trường không lâu.

Vị tướng lĩnh quân Tần tên là Dư Ngôn Sam này cực kỳ nhạy bén hiểu được ý trong những lời này, giọng nói hơi trầm xuống, cũng không hề che dấu gì, nói:

- Mặc dù đều bị ép nghe theo Hoàng thành điều khiển giống như rất nhiều chốn tu hành ở Trường Lăng, nhưng khi đến tiền tuyến lại có thể cảm nhận được sự khan hiếm của Tu hành giả đối với quân đội.

- Cho nên ngươi thực ra rất để ý quân đội, nhất là mạng sống của những người ở cùng một chỗ với ngươi.

Đinh Ninh bình tĩnh nói một câu này, trong không khí bên người hắn vang lên một tiếng vút bén nhọn.

Một mảnh kim loại màu xanh đậm bay lên từ trên mặt đất bên người, lơ lửng ở bên cạnh hắn.

Nguồn gốc của mảnh kim loại màu xanh đậm này là từ viên cầu kim loại ở trong Tuyết Cốc quan ném ra lúc trước, ở quân đội Đại Sở, tên chính thức của loại Phù khí này là Lục Kim Sát Cầu, tên đơn giản lại rất có sát khí, dựa vào Phù văn được khắc ở trên

bề mặt, một khi tốc độ phi hành đạt tới trình độ nhất định sẽ có thể phá hư nguyên khí cân bằng trên Phù khí mà sinh ra nổ tung kịch liệt.

Loại mảnh vỡ kim loại này mặc dù cứng rắn, nhưng lại có điểm khác nhau rất lớn với kiếm thai tự nhiên, hơn nữa Phù văn khắc trên đó hiển nhiên cũng không phải được tạo nên vì đặc biệt có lợi cho phi hành, song điều rất rõ ràng hiện tại chính là Đinh Ninh hiển nhiên đã biến một mảnh vỡ trong đó thành phi kiếm của mình.

- Ngươi muốn dùng cái này làm kiếm?

Lông mày Dư Ngôn Sam nhíu thật sâu, mặc dù phải có năng lực khủng bố mới có thể nối liền với Phù văn trên mảnh vỡ như vậy, thế nhưng cho dù là một thanh phi kiếm bình thường, nếu trước đó Tu hành giả chưa từng tiếp xúc sẽ khó tránh khỏi cảm thấy cực kỳ xa lạ.

Phi kiếm và phi kiếm chém giết phân cao thấp vốn chỉ là thời gian trong nháy mắt, càng không cần nói đến việc loại kim loại giòn tan này hoàn toàn không thể nào thừa nhận một lần va chạm kịch liệt.

Đơn giản nhất mà nói, một mảnh vụn kim loại như vậy chỉ cần một lần va chạm cứng đối cứng với phi kiếm của y, chắc chắn sẽ hoàn toàn tan vỡ.

- Phù văn càng đơn giản, phối hợp với một ít chiêu kiếm trực tiếp, trái lại có thể có hiệu quả không tưởng tượng được.

Đinh Ninh nhìn tên Tu hành giả Trường Lăng không chịu chiếm tiện nghi của hắn trước khi bắt đầu quyết đấu, cũng không chút kiêng dè nói:

- Hơn nữa ta không muốn cho người ta nhìn thấy bội kiếm của

mình.

Dư Ngôn Sam hít sâu một hơi.

Dưới tình thế như hiện tại, không ai lại muốn phí lời thêm.

- Mời.

Nương theo một thanh âm rất trang trọng của y, một tiếng kiếm minh thanh thúy vang lên ở bên người y, sau đó phi kiếm mỏng manh trong tay y như cánh chuồn chuồn mang theo một đường cong sắc bén, vắt ngang trước người y.

Đây là quyết đấu hoàn toàn dựa theo lễ nghĩa Trường Lăng, Đinh Ninh cũng không nhiều lời, hắn khẽ gật đầu, ngón trỏ và ngón giữa tay phải khép lại, chỉ một cái ở hư không trước người Dư Ngôn Sam.

Một cỗ chân nguyên im ắng chảy xuôi ở đầu ngón tay hắn, biến mất ở không khí xung quanh, mà mảnh kim loại không có quy tắc, bên ngoài có vẻ có chút giống mũi tên kia lại chợt gia tốc, một tiếng "phịch" nổ tung, giống như mảnh ngói bay lướt qua mặt nước, liên tiếp hiện ra năm cái bóng lơ lửng.

- Loạn Bình Tung?

Hô hấp của Dư Ngôn Sam đột nhiên ngừng lại, sâu trong hai mắt đều là vẻ không thể tin được.

Đây rõ ràng là một chiêu kiếm của sư môn Thanh Hà Kiếm viện, nhưng dùng trong tay đối phương lúc này, không chỉ kiếm ý là thứ tuyệt đại đa số người của Thanh Hà Kiếm viện hoàn toàn không thể so sánh, hơn nữa còn mang theo một loại hương vị linh động và hoàn mỹ mà ngay cả y cũng không thể có được.

Trong nháy mắt khiếp sợ cực độ này, làm cho phản ứng của y chậm hơn mấy phần so với bình thường.

Mảnh kim loại vỡ vụn này đã cách cổ họng y mấy trượng, lúc này y mới kịp phản ứng, phi kiếm ngang trước người chấn động mạnh mẽ, trên thân kiếm mỏng manh dĩ nhiên đã phát ra một tiếng nổ vang như sóng lớn.

Một đạo phi kiếm này giống như nằm ngang, hung hăng đập lên trên!

Đây chính là "Đại Phách Ngạn" trong Thanh Hà Kiếm kinh, biểu hiện ra ý vị quyết tuyệt, phần thần toái cốt không thôi như sóng lớn vỗ bờ. (Phấn thần toái cốt: thành ngữ Trung Quốc, có nghĩa là chỉ cái chết. Rộng hơn có nghĩa là cống hiến bản thân cho một mục đích nhất định.)

Công bằng hay không chỉ ở trước khi chiến đấu.

Đối với loại Kiếm sư như y mà nói, một khi chiến đấu đã bắt đầu, vậy nhất định không cần giữ sức tìm kiếm sơ hở của đối phương.

Mảnh vụn kim loại này của đối phương có bản chất khác biệt với kiếm thai, khiến cho y muốn thủ thắng sẽ phải cần một lần va chạm mãnh liệt.

Khuôn mặt Đinh Ninh không có chút thay đổi nào, hắn chỉ huy động ngón tay vẽ xuống như trước, chiêu kiếm lại thay đổi!

Mảnh kim loại vốn đâm về phía Dư Ngôn Sam chợt nảy ngược lên trên, vẻ sắc bén trong nháy mắt biến thành một loại nhu hòa theo gió mà động, cực kỳ nhẹ nhàng linh hoạt trượt qua mép kiếm khí một kiếm của Dư Ngôn Sam, giống như một mảnh gỗ nổi mượn đầu sóng xông lên, trái lại mượn lực từ đầu sóng nhảy bắn ngược ra.

- Phù Quang Lược!

Nhìn một kiếm tinh xảo như vậy, đồng tử Dư Ngôn Sam vốn

kịch liệt co rút lại lần này không thể khống chế được tâm tình của mình, gọi ra tên của một chiêu kiếm này.

Một kiếm này vẫn là chiêu kiếm trong Thanh Hà Kiếm kinh!

Trong tiếng kinh hô thất thanh của y, bên hông y lại vang lên một tiếng chấn động.

Tay phải y rút một thanh kiếm huyền thiết tầm thường được tôi luyện nhiều lần ra, trong nháy mắt thân kiếm vừa mới ra khỏi vỏ, đã theo chấn động kịch liệt bắn ra hơn mười đường tia lửa xanh cực mỏng, đánh về phía mảnh kim loại chỉ còn cách mi tâm y mấy thước.

Rất nhiều Tu hành giả Trường Lăng giỏi về phi kiếm đều có hai thanh kiếm, nhưng một thanh bội kiếm bên người trong đó cơ bản thuộc về trang trí, bởi vì thường thường sau khi thất bại trong việc tranh chấp phi kiếm, thì phải có người thân cận ở bên trợ giúp, nếu không cho dù có thêm một kiếm, thì cũng rất khó theo kịp tốc độ phi kiếm của đối phương.

Cho nên thanh kiếm để đự phòng cận thân của Dư Ngôn Sam chỉ là trường kiếm phổ thông thường thấy trong quân, e rằng sau khi gia nhập quân đội, mới phát hiện có rất nhiều Phù khí chuyên dùng để nhằm vào Kiếm sư thừa lúc sau khi bọn họ phát động phi kiếm, cho nên mới chọn ra một thanh như vậy.

Nhưng chẳng những một chiêu kiếm này chuyển biến, ngay cả thanh kiếm dự phòng như vậy cũng bị ép dùng ra.

Hơn nữa chiêu kiếm mà đối phương dùng đều là của sư môn Thanh Hà Kiếm viện y!

Một tiếng "phốc" khẽ vang, mảnh kim loại kia giống như không thể khống chế được điên cuồng tuôn ra mấy luồng khí, bắn ra bên ngoài, lại vừa đúng lúc tránh được hơn mười đạo kiếm khí bắn ra

từ trên thanh kiếm của y.

Dư Ngôn Sam gào thét một tiếng, phi kiếm trước người trong nháy mắt mất đi khống chế bay lên bầu trời, phát ra một tiếng phá không thê lương, giống như sao băng đuổi tới mảnh vụn kim loại kia.

Cùng lúc đó, hai chân y hung hăng giẫm đạp trên mặt đất, mặt đất trong nháy mắt đột nhiên lõm xuống, toàn bộ cơ thể của y đã giống như thiên thạch rơi xuống Đinh Ninh.

Chỉ giao chiến trong một hơi thở đã khiến y có thể khẳng định, ở trên trình độ phi kiếm, y đã thua kém đối phương không biết bao nhiêu lần.

Mà nếu đã như vậy, chỉ có đánh cận thân mới có một chút cơ hội chiến thắng.

Q6 - Chương 69: Giảng dạy

Đinh Ninh không nhìn Dư Ngôn Sam đang điên cuồng lướt tới, hắn chỉ chăm chú nhìn mảnh kim loại bay lượn trên không trung kia, ngón trỏ cùng ngón giữa tay phải vẫn dùng ngón tay làm kiếm như cũ, vạch ngược xuống.

Phảng phất trong thiên địa có một sợi dây vô hình đang dẫn dắt, mảnh kim loại vốn nhìn như không thể khống chế được kia chợt trầm xuống, cứng rắn cắt xuống, một chỗ mũi nhọn sắc bén nhất cắt vào một chỗ Phù văn trong thân phi kiếm kia một cách cực kỳ chuẩn xác.

Một tiếng nổ vang vọng.

Mảnh kim loại dễ dàng bị chấn nát, thế nhưng một mũi nhọn cắt vào trong Phù văn thân phi kiếm lại bị bẻ gãy, đính vào trong Phù văn.

Nguyên khí lưu thông trên phi kiếm lập tức gián đoạn, mất đi khống chế, nguyên khí phun ra từ trên thân kiếm trong khoảnh khắc chợt biến thanh phi kiếm này thành lá rụng bay bổng trong cuồng phong, bay lượn bên trên bầu trời đêm.

Thân thể Dư Ngôn Sam hơi chấn động.

Trong nháy mắt mất đi liên hệ với phi kiếm, nguyên khí phản xung sinh ra chút ảnh hưởng đối với chân nguyên vận hành trong cơ thể, song lại không ảnh hưởng đến tâm tình của y.

Thanh phi kiếm này của y vốn chỉ dùng để kiềm chế mảnh vỡ kia, lúc này mảnh kim loại vụn vỡ kia đã không có khả năng trở thành mảnh vỡ của Đinh Ninh, y càng không cần để ý phi kiếm

của mình.

Phốc phốc!

Nương theo thân thể chấn động nhẹ, y mạnh mẽ khống chế được chân nguyên trong cơ thể chấn động, sau đó từng cỗ chân nguyên dùng vận luật kỳ diệu, trong nháy mắt rót vào trường kiếm huyền thiết trong tay y.

Trên thân kiếm đen nhánh nhộn nhạo ra gợn sóng màu xanh.

Mảnh gợn sóng này biến thành vô số kiếm ảnh, bao phủ toàn bộ cơ thể Đinh Ninh.

Trong tay Đinh Ninh không có kiếm, nhưng theo tay trái của hắn nâng lên, kiếm trên bàn tay cũng có thể nhìn thấy một ít ánh phản quang của kim loại.

Không biết từ khi nào, có lẽ chính là quá trình hắn từ trên sườn núi đi xuống, dạo bước về phía sau quân Tần này lúc trước, hắn đã dùng chân nguyên thu được không ít mảnh kim loại rơi xuống đất.

Những mảnh kim loại này càng thêm nhỏ, thậm chí ngay cả một đoạn Phù văn hoàn chỉnh cũng không có, hoàn toàn không thể xem như là Phù khí, càng không có khả năng làm phi kiếm giống như mảnh kim loại vụn như vừa rồi.

Thế nhưng phần đông kiếm ảnh đang trực tiếp rơi xuống mặt lúc này, tay trái Đinh Ninh khẽ gãy.

Một tiếng "xùy" vang lên, một mảnh vụn kim loại bị hắn bắn ra, một cỗ cực kỳ sắc bén giống như một kiếm được hắn trực tiếp đâm ra phía trước.

Một tiếng quát lớn kinh hãi vang lên.

Từng mảnh kiếm ảnh như gợn sóng màu xanh chợt vỡ vụn, hai chân Dư Ngôn Sam vừa mới đạp đất miễn cưỡng hơi nghiêng về một bên bay ra ngoài, trên vai trái hiện ra một đường vết máu, đúng là bị mảnh kim loại mỏng manh này cắt ra một vết thương.

Dư Ngôn Sam hé miệng, trong lúc y hô hấp, trong thân thể không ngừng dâng lên hàn ý lạnh thấu xương và vẻ khó có thể tin, cảm xúc thực sự chỉ có bản thân y mới có thể trải nghiệm được.

Đinh Ninh dùng mảnh vụn trên ngón tay đâm ra một kiếm, một kiếm không có bất kỳ chiêu thức nào, chỗ đâm tới dĩ nhiên là sơ hở duy nhất trong một kiếm vừa rồi của y.

Thậm chí có thể nói trước khi Đinh Ninh đâm ra một kiếm kia, y hoàn toàn không ý thức được một chiêu này của mình lại tồn tại một chỗ sơ hở như vậy!

Đinh Ninh không hề mượn cơ hội ra tay trước, chỉ lẳng lặng nhìn y.

Dư Ngôn Sam hít sâu một hơi, lại phát ra một tiếng thét lớn, vung ra một kiếm, mấy đường kiếm ảnh như những cây rong bị dòng nước chảy xô ngã trái phải, từ phía dưới đánh úp lên phía ngực bụng Đinh Ninh.

Đinh Ninh lui về phía sau một bước, tay trái lại bắn ra thêm một mảnh vỡ.

Tiếng gào thét biến thành một tiếng quát lớn, thế tiến lên của Dư Ngôn Sam bị ngừng lại, thân thể mạnh mẽ xoay chuyển, trên cánh tay phải cầm kiếm lại xuất hiện một vết thương!

Dư Ngôn Sam khó có thể hiểu được, y cắn răng tiến thêm, một kiếm hóa thành ba, ba đường kiếm quang cực kỳ đơn thuần phổ thông chém xuống đỉnh đầu Đinh Ninh.

Một tiếng "xùy" vang lên, một đường hào quang của kim loại

phá không, ba đường kiếm quang của Dư Ngôn Sam biến mất, sau đó một tiếng "coong" vang vọng, trường kiếm bằng huyền thiết trong tay y đã để ngang chỗ trái tim, mà trên thân kiếm nổi lên một đoàn tia lửa màu vàng chói mắt.

Trong ngoài Tuyết Cốc quan đều một mảnh tĩnh mịch.

Bất kể là những Tu hành giả của quân Sở ở trên tường thành, hay là những Tu hành giả trong đội hình quân Tần thì đều trầm mặc không nói, có vài người hai tay thậm chí không kìm được khẽ run rẩy.

Ai cũng có thể thấy được, Đinh Ninh mạnh hơn rất nhiều so với Dư Ngôn Sam.

Thế nhưng điều khiến cho trái tim người ta đập thình thịch nhất chính là, từ đầu đến cuối Đinh Ninh vẫn không hề áp chế đối thủ ở tu vi chân nguyên, hắn vẫn luôn dùng chiêu phá chiêu, thậm chí chỉ dùng chiêu kiếm của Thanh Hà Kiếm viện để đối phó Dư Ngôn Sam.

Cho đến lúc này, trong mắt một vài người nơi đây, biểu hiện của Đinh Ninh trong trận chiến đấu này đã giống như một vị tiền bối Thanh Hà Kiếm viện đang giảng dạy, đang biểu diễn chiêu kiếm cho hậu bối của mình!

Bóng hình Dư Ngôn Sam dừng lại.

Thanh kiếm trong tay y không ngừng chấn động, vết thương trên người y đều thuộc loại thương tích nhẹ, nhưng tâm tình kích động giờ phút này lại làm cho cơ thể y không ngừng phát run.

Trong tích tắc, khoảng không mấy trượng giữa y và Đinh Ninh chợt như ngưng đọng lại.

Thế nhưng cũng đúng lúc này, y cảm nhận được một cỗ khí tức bản mệnh mờ nhạt xuất hiện ở phía trước.

Cỗ khí tức bản mệnh mờ nhạt này đến từ trong tay Đinh Ninh.

Cảm thụ được cỗ khí tức bản mệnh này mờ nhạt nhưng có thể tạo thành áp lực như núi đối với mình, Dư Ngôn Sam xác định tu vi chân nguyên của đối phương đã vượt qua mình khoảng chừng một đại cảnh giới.

.....

Đinh Ninh chậm rãi giải phóng ra một cỗ nguyên khí bản mệnh, những mảnh vỡ trong lòng bàn tay trái hắn bị nguyên khí bản mệnh thổi bay lên, sau đó thuận theo phương hướng nguyên khí bản mệnh quét qua, quấn quýt cùng một chỗ với nguyên khí bản mệnh ở trong tay hắn, biến thành một thanh kiếm do mảnh kim loại và nguyên khí hội tụ mà thành.

Không có bất kỳ dừng lại nào, hắn bình thản đánh ra một kiếm về phía Dư Ngôn Sam.

Trước người hắn xuất hiện từng đạo kiếm ảnh như gợn sóng màu xanh.

Một chiêu kiếm này chính là chiêu "Trạc Thanh Liên" của Thanh Hà Kiếm viện mà Dư Ngôn Sam vừa mới dùng.

Dư Ngôn Sam nâng kiếm trong tay lên.

Nhưng y lại không có cách nào đón lấy, ngực càng thêm khó chịu như có mấy ngọn núi nặng đè lên, chỉ có thể lui về phía sau hơn mười bước!

Bởi vì một kiếm này không hề có sơ hở.

So sánh với một kiếm của y lúc nãy, chẳng những ngay cả sơ hở mà y không ý thức được lúc trước đã bị đối phương thay đổi đến hoàn toàn không còn tồn tại, hơn nữa khi kiếm phong của đối phương đi chỉ hơi biến hóa một ít tuyến đường, đã khiến những

gợn sóng này càng thêm uy lực!

Đinh Ninh tiến về phía trước.

Dư Ngôn Sam liên tục lui, hắn lại lập tức đạp bước về phía trước, sau đó lại xuất ra một kiếm.

Trong bóng đêm đen kịt đột nhiên lấp lánh sóng nước, có ánh sáng rực rỡ nở rộ, kiếm ảnh như một đóa hoa diễm lệ bung cánh trong nước.

Trên mặt Dư Ngôn Sam không có chút màu máu nào, đã tái nhợt không gì sánh được, song trái tim y lại không thể kìm được kịch liệt nhảy lên.

Y chưa từng thi triển một chiêu "Thủy Trung Hoa" này, nhưng đây vẫn là chiêu kiếm của Thanh Hà kiếm viện, mà ở trong tay đối phương lúc này cũng đạt cảnh giới hoàn mỹ trước nay chưa từng có, nhiều hơn mấy phần biến hóa, uy lực lại lớn hơn gấp đôi. (Thủy Trung Hoa: hoa trong nước)

Có thể nói, y chưa bao giờ nghĩ tới một chiêu kiếm này có thể có uy lực như vậy.

Y không cách nào ngăn cản, lại tiếp tục lui về phía sau.

Lúc lui bước, trong đầu y hoàn toàn trống rỗng, không có bất kỳ nỗi sợ hãi nào mà trong đầu lại chỉ xoay quanh một ý niệm, thì ra chiêu kiếm của Thanh Hà Kiếm viện ta còn ẩn chứa biến hóa như vậy, còn có thể có biến hóa như thế.

Đinh Ninh thu kiếm.

Một cỗ nguyên khí bản mệnh mờ nhạt biến mất, "kiếm" vốn không vững chắc trong nháy mắt tan vỡ, từng mảnh rơi xuống đất, thỉnh thoảng va chạm trên núi đá, phát ra từng tiếng vang thanh thúy.

Đinh Ninh ngẩng đầu nhìn Dư Ngôn Sam lui đến chỗ sát quân Tần mới có thể đứng vững, bình tĩnh hỏi:

- Còn muốn chết sao?

Câu nói này không đề cập đến thắng bại, không hề nhắc đến việc rút quân, dường như là một vấn đề rất kỳ quái và đột ngột, nhưng một số người giờ phút này lại hiểu được vấn đề này của hắn.

Ngay từ đầu, Dư Ngôn Sam đã không cho rằng mình có thể thắng.

Y thất bại trong quyết đấu, sẽ phải chết ở chỗ này, sau đó đội quân Tần này sẽ dựa theo ước định ban đầu rời đi.

Y sẽ dùng cái chết của mình, đổi lấy lý do bọn họ trở về.

Trước khi bắt đầu quyết đấu, y đã ôm suy nghĩ phải chết.

Song một ít Tu hành giả hiểu được quá trình chiến đấu này lại có thể nhìn ra dụng ý của Đinh Ninh.

Đinh Ninh cũng không muốn y chết.

Hắn phô bày ra một chút khả năng khiến chiêu kiếm của Thanh Hà kiếm viện trở nên tinh diệu và cường đại cho Dư Ngôn Sam nhìn, giống như đang giảng dạy, vạch ra một bầu trời mới về Kiếm kinh của Thanh Hà Kiếm viện ở trước mặt y.

Dư Ngôn Sam lúc trước đã quyết định xem như tiếp nhận chức thống lĩnh của đội quân Tần này, muốn chịu trách nhiệm cho thất bại lần này, phải đổi lấy lý do chính đáng cho đội quân Tần này trở về, nhưng khi nhìn thấy bầu trời mới của Kiếm kinh thuộc Kiếm viện của mình, y sao có thể nhẫn tâm chôn vùi bầu trời mới này theo cái chết của mình được?

Ý của Đinh Ninh rất rõ ràng.

Ngươi không nên chết, ngươi phải sống sót thật tốt, mang mảnh bầu trời mới này về cho những Tu hành giả còn lại của Thanh Hà Kiếm viện.

Q6 - Chương 70: Chuyện xưa của Mạc Hoa

Lồng ngực Dư Ngôn Sam phập phồng kịch liệt.

Trong lúc nhất thời, y không thể trả lời.

Đinh Ninh cũng không sốt ruột, chỉ chắp tay, yên lặng nhìn y.

Sau khoảng mười mấy lần hít thở, Dư Ngôn Sam mới điều hòa hô hấp một cách vô cùng khó khăn. Y vẫn không trả lời vấn đề của Đinh Ninh, chỉ chậm rãi khom người, trang trọng hành lễ với hắn, sau đó nói:

- Hy vọng sau này có thể biết được tên của tiên sinh.

Đinh Ninh khom người đáp lễ, giống như ngầm đồng ý.

Quân Tần bắt đầu rút lui, mang đi di thể của đồng bạn bị giết trước Tuyết Cốc quan.

Bọn họ như thủy triều đi ngang qua hai bên người Đinh Ninh, trong đó không ít người trầm mặc khom người hành lễ với hắn.

Mặc dù bọn họ hoàn toàn không biết thân phận của Đinh Ninh, chỉ biết đây là một Tu hành giả trẻ tuổi mà cường đại, nhưng nếu hắn đã xuất hiện cùng Trưởng Tôn Thiển Tuyết, lại quen thuộc với Kiếm kinh của Trường Lăng như thế, đó chỉ có thể là Tu hành giả ở Ba Sơn Kiếm Tràng.

Hầu như tất cả các ghi chép về sự tích của Ba Sơn Kiếm Tràng ngày xưa đều đã bị thiêu hủy, nhưng trong lòng người Tần, nhất là quân nhân vương triều Đại Tần đối với Ba Sơn Kiếm Tràng đều có

công luận. Bây giờ bọn họ không cách nào bình luận đúng sai về ân oán giữa Ba Sơn Kiếm Tràng và Nguyên Vũ, Trịnh Tụ, nhưng đối với Tu hành giả ở Ba Sơn Kiếm Tràng, bản thân bọn họ lại có kính ý cực cao.

Về phần tối nay, đương nhiên Đinh Ninh là địch nhân.

Nhưng đó là địch nhân đủ để thuyết phục họ.

Đinh Ninh và Tu hành giả của Thanh Hà Kiếm viện so kiếm, không chỉ thuyết phục quân Tần mà còn thuyết phục những quân Sở trong Tuyết Cốc quan.

Một kiếm của Trưởng Tôn Thiển Tuyết chỉ có thể dùng từ 'khủng bố' để hình dung, nhưng đó thuần túy là tu vi và lực lượng, mà trong trận so kiếm này, Đinh Ninh bày ra đấy lại là đồ vật mới mẻ khó có thể lý giải mà rất nhiều Tu hành giả chưa bao giờ nghe nói qua.

Ví dụ như lợi dụng mảnh vụn Khí nước Sở dùng làm phi kiếm.

Trong đó không chỉ ẩn chứa học thức và kỹ xảo kinh người, còn có một thứ mấu chốt nhất, gọi là thiên phú.

Những mảnh vỡ nhỏ của loại Phù khí bạo tạc này không hề quy tắc gì cả, mặc dù có thể cảm nhận rõ ràng, khiến Nguyên khí của bản thân phù hợp với Nguyên khí và Phù văn trên một mảnh tàn phiến, nhưng đối với một gã Tu hành giả mà nói, loại tàn phiến này nhiều nhất chỉ có thể xem là một thanh tàn kiếm chưa từng tiếp xúc qua.

Giống như một gã Kiếm sư tùy tiện nhặt một thanh phi kiếm của người khác trên chiến trường, sau đó lại có thể trực tiếp vận dụng thanh phi kiếm này, cũng thể hiện ra kiếm ý và kỹ xảo khống chế cực cao. Điều này đã không còn liên quan đến việc tu luyện bình thường, mà đã liên quan đến cảnh giới và thiên phú.

Khi tất cả quân Tần rút lui vào trong khe núi tuyết, tiếng bước chân rời đi vẫn mơ hồ truyền đến, cửa thành Tuyết Cốc quan lúc này đã mở rộng, mấy tướng lĩnh của quân Sở ra khỏi cửa thành, đi tới trước người Đinh Ninh gửi lời cảm tạ.

Nhưng Đinh Ninh lại không cho bọn họ nhiều thời gian, hắn nhìn mấy tên tướng lĩnh quân Sở này, nói thẳng:

- Nếu như các ngươi tín nhiệm ta, các ngươi phải dùng tốc độ nhanh nhất trợ giúp An Hỗ quan.

- Trợ giúp An Hỗ quan?

Mấy tướng lĩnh quân Sở này đều đồng loạt ngẩn ra.

- Tại sao?

Một gã tướng lĩnh cầm đầu rất nhanh phục hồi tinh thần lại, hỏi.

Đinh Ninh nhìn gã, lắc đầu:

- Đừng hỏi tại sao.

Vị tướng lĩnh quân Sở này trầm mặc một lát, nói:

- An Hỗ quan vốn đã đóng năm ngàn quân, mà nơi này của ta chỉ có hơn một ngàn bảy trăm người, nếu muốn ta lập tức trợ giúp An Hỗ quan, vậy cần phải phân ra bao nhiêu quân lực?

Đinh Ninh lại nhìn gã một cái, nói:

- Càng nhiều càng tốt, nhưng nếu để ta dẫn quân, ta sẽ mang theo toàn bộ quân đang đóng ở Tuyết Cốc quan.

- Toàn bộ?

Mấy tên tướng lĩnh quân Sở này lại lắp bắp kinh hãi.

- Có đôi khi thắng bại của một trận chiến không chỉ ở số lượng quân đội tuyệt đối mà còn ở quỷ binh. (điều binh một cách xảo trá)

Đinh Ninh bình tĩnh gật đầu, nói:

- An Hỗ quan có năm ngàn quân trú đóng, một vạn quân Tần đang đến nơi đó, theo lý mà nói, cho dù toàn quân Tuyết Cốc quan chạy tới thì quân Tần cũng có số lượng gần gấp đôi các ngươi, An Hỗ quan cũng chắc chắn không thể nào giữ được. Nhưng nếu các ngươi tiến đến với tư cách là viện quân, có thể cố tình bày ra nghi trận, tạo ra ảo tưởng rằng quân tiếp viện gấp mấy lần đội quân Tuyết Cốc quan các ngươi đang chạy tới, có lẽ sẽ có thể giữ được An Hỗ quan.

Thẳng đến giờ phút này, mấy tướng lĩnh quân Sở mới nghe hiểu, cả người mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Trong đó, tướng lĩnh cầm đầu hít sâu một hơi, giọng khẽ run rẩy:

- Ý của ngài là, có một vạn quân Tần đang tập kích An Hỗ quan?

Đinh Ninh không trực tiếp trả lời, chỉ nghiêm túc nói:

- Muốn hạ được Đại Vĩnh quan, sau đó hạ được hai biên thành Cự Dung và Trục Sơn của các ngươi thì cũng không phải do chi quân Tần xuất hiện ở nơi này đêm nay mang yếu tố quyết định.

…

- Tại sao ngươi lại lừa gạt bọn họ?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết đi đến bên cạnh Đinh Ninh, nhìn Tuyết Cốc quan hoàn toàn sôi trào cách đó không xa, nhẹ giọng hỏi.

Người khác không rõ ràng lắm, nhưng nàng và lão tăng khổ hạnh đi theo Đinh Ninh đều biết cũng không có cái gì gọi là một vạn quân Tần đang chạy tới An Hỗ quan như lời Đinh Ninh nói.

- Thống soái quân Tần vùng này là Mạc Huỳnh, ta rất quen thuộc tác phong lĩnh quân của hắn. Sau khi chi quân Tần này lui bại, hắn sẽ sớm phái đại quân có số lượng càng lớn đến san bằng nơi này.

Đinh Ninh xoay người đi về phía khe núi tuyết, đồng thời kiên nhẫn nhẹ giọng giải thích:

- Nếu những người Sở này ở lại đây thì tất phải chết không thể nghi ngờ, hơn nữa, tử thủ Tuyết Cốc quan không hề có ý nghĩa. Tối nay chỉ cần ngăn trở chi quân Tần ở chỗ này, thời cơ vừa qua, Tuyết Cốc quan mất hay không cũng đã không còn ý nghĩa, còn không bằng trực tiếp rút đến phụ cận Đại Vĩnh quan.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết không dị nghị, hỏi tiếp:

- Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?

Đinh Ninh khẽ nói:

- Chúng ta đi giết Mạc Huỳnh, hắn sẽ phái ra quân lực gấp mấy lần mang theo Phù khí cường đại đến nơi này, vì thế soái doanh của hắn trống rỗng hơn rất nhiều so với bình thường, muốn giết hắn sẽ dễ dàng hơn một chút.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhíu mày, mỗi một Vương hầu trong mười ba hầu Đại Tần đến bây giờ đều không chỉ là biểu tượng cho quân công, mà còn đại biểu cho một thế lực khổng lồ. Dưới trướng mỗi Vương hầu đều có rất nhiều mưu sĩ, rất nhiều tử sĩ và rất nhiều Tu hành giả cường đại. Ngụy hầu Ngụy Vô Cữu có hai nhân vật cấp tông sư đáng sợ, trong đó có một người là Tiêu Yến thống lĩnh quân tiên phong của Ngụy Vô Cữu, người còn lại là Mạc

Huỳnh mà Đinh Ninh nói. Dưới trướng Tiêu Yến có ba ngàn tử sĩ, đều là đồng hương của gã, mà lai lịch của Mạc Huỳnh lại càng thần bí hơn, ngoại trừ túc trí đa mưu, thống lĩnh quân đội càng nhiều so với Tiêu Yến ra, nghe nói có đủ loại thích khách.

Muốn giết một người như vậy cũng chỉ là dễ dàng hơn một chút so với bình thường, nhưng vẫn tuyệt đối không đơn giản.

Ít nhất là theo quan điểm của nàng, đó là một kế hoạch rất táo bạo và mạo hiểm.

- Vẫn không cho y ra tay như trước?

Nàng nhìn thoáng qua khe núi bên trái, cảm giác được lão tăng khổ hạnh kia đang đi lại ở đó, đuổi theo nàng và Đinh Ninh.

- Không cần.

Đinh Ninh rất kiên quyết lắc đầu, nói:

- Y là tấm bùa bảo mệnh cuối cùng của chúng ta, cho nên hiện tại, ít nhất đừng để người ta phát hiện y xuất hiện ở chiến trường.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết gật đầu, khẽ ừ một tiếng. Đây cũng là hành động nàng chưa bao giờ làm trước đây, nhưng khi biết thân phận chân chính của Đinh Ninh, tất cả mọi thứ của nàng đều đang chuyển biến, dường như đang chậm rãi biến trở lại rất nhiều năm trước, thành một thiếu nữ ẩn nấp tu vi, vụng trộm tránh được nhận biết của một ít thủ vệ Công Tôn gia mà trèo tường chạy vào trong ngõ nhỏ Trường Lăng.

Chiến tranh, nhất là loại chiến tranh mà ngay cả Đinh Ninh cũng không thể nắm chắc, phải cần tìm kiếm cơ hội thắng lợi trong rất nhiều trận chiến dịch, cuối cùng không biết phải chết bao nhiêu người. Hai đại vương triều giao tranh đương nhiên là thập phần trầm trọng. Nhưng một ít biến hóa đó của nàng, không thể nghi ngờ cũng làm cho tâm tình Đinh Ninh không ngừng trở nên

sung sướng.

Nghĩ đến mấy năm nay cùng nhau ẩn tu trong Ngô Đồng Lạc ở Trường Lăng, nghĩ đến bức tường ngăn cản trong ký ức của hắn biến mất, Đinh Ninh quay đầu nhìn nàng, nhẹ giọng nói:

- Trong kế hoạch của ta, Mạc Huỳnh vốn xếp sau Lương Liên. Hơn nữa, nếu không phải ta biết được tin tức của Lương Liên ở Ngư Thị, đại nhân vật đầu tiên ở Trường Lăng mà ta muốn giết chính là Mạc Huỳnh.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết hơi ngẩn ra, nói:

- Tại sao?

- Yên Tâm Lan.

Đinh Ninh hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

- Yên Tâm Lan từng dốc lòng dạy hắn kiếm thuật, nghiêm khắc mà nói, hắn hẳn là đệ tử chân truyền duy nhất của nàng.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết trầm mặc.

Đây vẫn là chuyện năm đó.

Nàng là một người yêu ghét cực kỳ rõ ràng, vì vậy rất có thể nàng hiểu được hận ý của Đinh Ninh.

So với rất nhiều danh nhân ở Ba Sơn Kiếm Tràng năm xưa, chủ nhân Mạt Hoa kiếm Yên Tâm Lan đa phần thời gian đều lưu thủ tại Ba Sơn Kiếm Tràng cũng không quá nổi tiếng khi chinh chiến ba triều Hàn, Triệu, Ngụy.

Đối với Yên Tâm Lan, ngay cả Trưởng Tôn Thiển Tuyết cũng không hiểu biết nhiều.

Nhưng trận chiến khi Ba Sơn Kiếm Tràng bị diệt đã khiến tất

cả mọi người trong thiên hạ đều biết Mạt Hoa Kiếm chủ hẳn là một trong những người mạnh nhất ở Ba Sơn Kiếm Tràng.

- Thật ra có Mạc Huỳnh hay không cũng đều như thế, nếu nàng đã lựa chọn như vậy, thì hẳn chắc chắn sẽ chết ở Ba Sơn Kiếm Tràng.

Đinh Ninh nhìn vào màn đêm phía trước, chậm rãi nói:

Nhưng nếu hắn không sớm tiết lộ cho Trịnh Tụ một ít bí mật liên quan đến Kiếm kinh mà Yên Tâm Lan chuyên tu, ít nhất nàng có thể giết thêm vài người trong trận chiến kia.

Q6 - Chương 71: Trở về

Thời tiết tốt, ánh mặt trời ấm áp từ khe rèm xuyên vào, rơi vào trên mặt Mạc Huỳnh bên trong doanh trướng.

Y có một gương mặt rất cương nghị, khí chất trên người kỳ thật rất giống Lương Liên. Y và Lương Liên có rất nhiều điểm chung với nhóm tướng lĩnh thuộc phái trẻ trung trong quân, suy cho cùng đều bởi vì bọn họ đã trưởng thành ở thời đại Ba Sơn Kiếm Tràng thống lĩnh quân đội.

Lúc ấy tướng lĩnh Ba Sơn Kiếm Tràng mặc dù không liều mạng như những Tu hành giả của Triệu Kiếm Lô, nhưng lại có được niềm tin kiên định mà những tướng lĩnh các triều còn lại không thể nào sánh được. Lạnh lùng, cương nghị, dũng mãnh, không sợ... Đây đều là những khí chất phổ biến của Tu hành giả ở Ba Sơn Kiếm Tràng lúc bấy giờ.

Trong quá trình trưởng thành, Mạc Huỳnh cũng có một kỳ ngộ cực kỳ giống với Lương Liên.

Lương Liên từng chỉ là một phu xe rất bình thường, mà Mạc Huỳnh lại là một dược sư rất phổ thông, thậm chí cũng không được tính là dược quan ở trên chiến trường, chỉ phụ trách điều phối một ít loại thuốc cầm máu cơ bản. (dược sư: thầy thuốc, dược quan: chức quan bốc thuốc chữa bệnh trong quân đội)

Hai người đều bởi vì tiếp xúc với cường giả Ba Sơn Kiếm Tràng mới rốt cục trở thành Tu hành giả cường đại.

Mà điều giống nhau nhất chính là hai người đều phản bội Ba Sơn Kiếm Tràng, mới nhanh chóng có được địa vị cực cao.

Lương Liên nắm giữ khoảng một nửa quân lực quân coi giữ xung quanh Trường Lăng, khoảng cách phong Hầu cũng chỉ kém một bước cuối cùng, về phần Mạc Huỳnh, y đi theo Ngụy Hầu, là tướng lĩnh được lão nể trọng nhất, cho nên quyền thế chỉ đứng sau lão.

Chỗ khác biệt duy nhất là Lương Liên trước đây vẫn luôn ở Trường Lăng, mà Mạc Huỳnh thì lại vẫn luôn dẫn quân ở biên giới, hơn nữa Mạc Huỳnh thực sự nhận được thân truyền của Ba Sơn Kiếm Tràng, bất kể từ kinh nghiệm chiến đấu hay là tu vi cá nhân đều đã cao hơn Lương Liên.

Ngay cả Lương Liên cũng đang mưu cầu bản thân trở thành vị Vương hầu thứ mười bốn của vương triều Đại Tần, vậy một vị quyền quý dẫn quân còn mạnh hơn một chút so với Lương Liên đương nhiên cũng có khả năng phong Hầu. Nhiều năm như vậy Mạc Huỳnh vẫn cam tâm khuất phục dưới trướng Ngụy Hầu, dẫn quân thay cho lão, nguyên nhân thực sự cũng chỉ có y mới biết được.

Mặc dù ánh nắng ấm áp, thế nhưng gió lại cực kỳ lạnh.

Mạc Huỳnh buông bản tin quân tình đã đọc qua mấy lần, khẽ nhấp một ngụm nước trà trong chén để ở bên cạnh bếp than, trong lúc cúi đầu y nhìn thấy trên mặt đất nơi hẻo lánh trong doanh trướng có vài điểm màu vàng, cũng đã mọc ra mấy đóa hoa dại màu vàng không biết từ khi nào, lúc này y mới thực sự cảm thấy có chút ấm áp.

Tinh thần của con người, nếu buông xuống sẽ dễ dàng cảm thấy mệt mỏi.

Y cảm thấy có chút mệt mỏi, khẽ thở dài một tiếng, xoa xoa huyệt thái dương có chút sưng lên.

Cuối cùng đã già đi, cho nên tinh lực không thể bằng hơn

mười năm trước.

Nhưng những vẻ mệt mỏi và cảm thán này cũng chỉ kéo dài trong một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Y tận mắt nhìn thấy sắc vàng biến mất, mấy đóa hoa vàng sức sống bừng bừng trong mấy hô hấp trước đó đã biến thành màu trắng nhàn nhạt, tựa như mái tóc của một người đã nhuộm sương.

Ý lạnh đột ngột tăng trong gió lạnh, không chỉ nhanh chóng ngưng kết hơi nước trong không khí thành sương, thậm chí còn mang theo một loại hương vị quỷ dị, vắt nước bên trong cỏ xanh và đóa hoa ra, đóng băng ở mặt ngoài.

Nguyên khí bá đạo và thô bạo như vậy xâm nhập, chỉ có thể đến từ sát ý của Tu hành giả cường đại.

Khuôn mặt cương nghị của Mạc Huỳnh có thêm mấy nếp nhăn, y buông chén trà hơi nóng xuống, khi đưa tay nâng lên, trên bàn trước người y đã có thêm một thanh đoản kiếm.

Thanh đoản kiếm này chỉ dài bằng một phần ba kích thước của trường kiếm kiểu Đại Tần thông thường, màu sắc toàn bộ thân kiếm cực kỳ giống với chồi non xanh biếc của cỏ xanh, từ thân kiếm đến chuôi kiếm đều tràn ngập Phù văn màu trắng nhỏ vụn, giống như một cụm hoa màu trắng mọc ra trong bụi cỏ xanh mướt.

Thanh kiếm này đã bị niêm phong rất lâu, giờ phút này không có nguyên khí rót vào, cho nên màu sắc có vẻ cực kỳ ảm đạm.

Mạc Huỳnh nhìn chăm chú thanh kiếm này trong thời gian một hơi thở, sau đó ngẩng đầu lên.

Một đạo kiếm ý sắc bén hình thành ở trong khoảng không trước người y, một tiếng "xoẹt" khẽ vang, ở mép trên rèm cửa nặng nề bị dễ dàng cắt đứt, rơi xuống đất.

Một mảng lớn ánh mặt trời chiếu vào tầm mắt y, ngoài cửa doanh trại có một đôi nam nữ đi tới.

Doanh trại nơi y ở là chỗ trung tâm chỉ huy của quân Tần ở vùng này, xung quanh bố trí không biết bao nhiêu trạm gác, song điều làm cho người ta kinh hãi chính là cho đến khi đôi nam nữ này ngang nhiên xuất hiện dưới ánh mặt trời, không mang theo bất kỳ che dấu gì đi về phía cửa chính đại doanh, thì Tu hành giả trong doanh lúc này mới phát hiện bóng dáng của hai người này.

Nữ tử dáng người thon dài, mặc áo choàng vải thô màu xanh thông thường, trước gương mặt tựa như có gió tuyết quanh quẩn, làm cho người ta không thể nào nhìn rõ dung mạo của nàng.

Nam tử sóng vai cùng nàng lại mặc một bộ áo bào màu đen phổ thông của Trường Lăng, đồng thời gương mặt được che giấu dưới khăn đen.

Đoản kiếm ở trên bàn trước người Mạc Huỳnh khẽ chấn động một chút, ngay lúc nhìn thấy nữ tu này, y đã xác định được thân phận của đối phương.

Là thống soái của một đội quân, khi xuất hiện khách không mời mà đến, điều y phải làm lúc này là ra lệnh, thế nhưng hiện tại y lại không nhúc nhích, chỉ duy trì im lặng.

- Dừng lại!

Một tiếng quát lớn tràn ngập uy hiếp vang lên trong quân doanh.

Mặc dù đại đa số người trong quân doanh hiện tại đều không thể nào biết được lai lịch của người tới, nhưng hai triều đang giao chiến căng thẳng, bỗng nhiên lại có hai Tu hành giả quỷ dị đi thẳng về phía cửa doanh trại, dù bất cứ người nào cũng sẽ cảm thấy kỳ dị khó hiểu.

Hai Tu hành giả một nam một nữ dường như hoàn toàn không nghe được một tiếng quát rơi vàng nứt đá này, vẫn dùng tốc độ như ban đầu đi về phía trước.

- Phóng!

Không có bất kỳ do dự nào, lại một tiếng quát lớn kèm theo rất nhiều tiếng phá không thê lương vang lên.

Trên mấy trăm mũi tên mang theo ngọn lửa thăm thẳm rơi xuống như mưa, thiêu đốt thiên địa nguyên khí ở cửa doanh trại, nhưng thứ mang đến uy hiếp lớn nhất chính là một đạo phi kiếm ẩn nấp ở phía sau một mũi tên trong đó.

Đạo phi kiếm này dùng một loại tư thế cực kỳ âm hiểm và ổn định, phi hành trong luồng xoáy không khí do đuôi mũi tên phía trước tạo thành lại hoàn toàn không phát ra bất kỳ tiếng động dư thừa nào, thậm chí không hề tạo thành bất kỳ ảnh hưởng nào đối với quỹ tích của mũi tên phía trước.

Đây là sự khống chế cực kỳ cường đại đối với phi kiếm, thậm chí đã vượt qua giới hạn của tu vi chân nguyên, rất nhiều khi đã đủ để giết chết Tu hành giả có tu vi chân nguyên mạnh hơn so với chủ nhân của thanh phi kiếm này.

Khi thanh phi kiếm này lặng yên theo những mũi tên kia rơi xuống, áp sát khoảng cách mấy trượng trên đỉnh đầu hai Tu hành giả này, hai người bọn họ vẫn không có bất kỳ phản ứng gì.

Nhưng ngay tích tắc sau đó, quanh người nữ tử xuất hiện một ít băng vụn bay múa. Những băng vụn này lấp lánh màu xám sâu và xanh đen dưới ánh mặt trời.

Phốc phốc phốc phốc ...

Một hồi tiếng "phốc" dồn dập khẽ vang lên.

Mũi tên trực tiếp bắn thẳng về phía thân thể nữ tử này và Tu hành giả bên cạnh nàng đồng loạt bị nghiền nát, liên đới tới thanh phi kiếm vốn ẩn núp ở phía sau mũi tên, nhìn như lặng yên không một tiếng động nhưng kì thực giấu kín và ẩn chứa thiên địa nguyên khí cường đại cũng đồng thời vỡ vụn ra.

Đối với Tu hành giả tầm thường mà nói, phi kiếm cường đại và những mũi tên này dường như lại không có bất kỳ khác biệt gì đối với nữ tử này.

Trong suy nghĩ của người bình thường, nếu nói một mũi tên như vậy là một khối đá rơi, vậy một thanh phi kiếm như thế hẳn là một ngọn núi nhỏ.

Một khối đá rơi và một ngọn núi nhỏ cùng đánh tới một người, làm sao có thể không có gì khác nhau?

Thời gian trong nháy mắt này giống như dừng lại, trong quân doanh một mảnh tĩnh mịch.

Một tiếng răng rắc vang vọng.

Cửa doanh trại được làm bằng gỗ nặng và thô bị phá vỡ, các mảnh gỗ vỡ vụn như những phiến băng nhỏ rơi xuống đất.

Một nam một nữ kia thong dong đi qua cái lỗ lớn bị phá vỡ nọ tiến vào doanh trại.

Trong nháy mắt tiếp theo, một hồi tiếng kinh sợ vang lên. Bất cứ quân sĩ nào cũng hiểu rất rõ, chỉ cần bị Tu hành giả cường đại xâm nhập vào doanh trại, vì liên quan đến yếu tố ngộ thương, cho nên một ít Phù khí có uy lực khổng lồ sẽ không thể nào phát huy được tác dụng.

Có năm Tu hàng giả nghênh đón trước tiên, không hề giữ lại chút chân nguyên trong cơ thể nào, cũng không có bất kỳ chuẩn bị ở sau.

Năm loại nguyên khí khác biệt như năm thác nước phun trào, đập về phía hai người này.

Nữ tử không hề nhìn qua bốn phía mà chỉ cực kỳ nhẹ nhàng vươn tay, làm ra một cái động tác vung kiếm mà chém.

Cuồng phong đột nhiên ngừng lại, mọi thứ đều như bị đóng băng.

Toàn bộ doanh trại một lần nữa rơi vào im lặng.

Tất cả mọi người nhìn thấy một mảnh màu xanh đen thâm trầm đến mức khó có thể tưởng tượng được tràn ngập đồng tử, như một mảnh vực sâu bị rút ra từ dưới lòng đất, ném về phía bầu trời rực rỡ lúc này.

Màu sắc thâm trầm đến cực điểm này sinh ra từ một thanh kiếm bản mệnh trong tay nữ tử.

Trong nháy mắt tiếp theo, bóng dáng của năm gã Tu hành giả bị cắt thành hai đoạn từ bên hông, khi rơi xuống lại phát ra tiếng vỡ vụn của băng tuyết rơi xuống đất .

Q6 - Chương 72: Truyền nhân

Một kiếm này quá mức tùy ý, quá trình giết chóc lại rất nhanh, tất cả những người trong quân mắt thấy một màn này thậm chí còn không kịp sợ hãi, chỉ theo bản năng hiểu được đối phương cực kỳ cường đại, dường như hoàn toàn không có khả năng ngăn cản đối phương tiến vào sâu trong quân doanh, cả quân doanh lập tức nổi lên một trận gió lạnh cuồng bạo.

Gió lạnh cuồng bạo làm cho tất cả quân sĩ gần cửa doanh trại không thể đứng vững, thậm chí ngay cả những doanh trướng được đinh sắt cố định vững chắc trên mặt đất đều bị nhấc lên, bay ngược về phía sau.

Nữ tử cầm kiếm bản mệnh dường như muốn đông cứng và nghiền nát linh hồn của con người trong tay, bao bọc bên trong gió sương, ngay trong một hơi thở này đã đi tới mấy chục trượng!

Những khí giới và Phù khí đánh về phía thân thể nàng đều đồng loạt rơi xuống phía sau lưng nàng, quân sĩ ở hai bên cách nàng tương đối gần vẫn duy trì động tác ra tay, cũng giống như những khí giới và Phù khí kia, mặt ngoài chúng nó phủ đầy băng cứng, bị đông kết trên mặt đất.

Gió lạnh thổi về phía trước, kiếm ý chỉ thẳng vào doanh trướng của Mạc Huỳnh ở trung tâm doanh trại, trên tuyến đường này, rất ít người có thể đứng vững, nhưng cũng không phải là tất cả mọi người.

Có hơn mười tên Tu hành giả xuất hiện từ các ngóc ngách trong doanh trại, đứng ở trong gió lạnh trước người nàng.

Vị trí mà những Tu hành giả này đứng nhìn như tán loạn,

nhưng lực lượng trên người tuôn ra lại cắt nguyên khí thiên địa chung quanh, thoáng hình thành một thế trận đặc thù.

Một chút quân đội và tông môn đều có một ít Tu hành giả liên thủ thi triển trận pháp, có thể dung hợp lực lượng của một ít người tu hành tu vi thấp, đối kháng những Tu hành giả cường đại.

Hiện tại hơn mười Tu hành giả tạo thành trận thế này đều không phải là kẻ yếu, mấu chốt nhất chính là ở trong đại quân như thế này, điều bọn họ cần làm chỉ là quấn lấy đối phương, vây giữ đối phương trong một khu vực nào đó, trong quân sẽ có càng nhiều sát chiêu để đối phó với loại Tu hành giả tập kích này.

Hơn mười Tu hành giả này phần lớn đến từ các tông môn khác nhau, hiện tại nhìn thanh kiếm màu sắc thâm thúy đến mức khó có thể tưởng tượng được, tất cả đều hiểu được đối phương chính là Đại tiểu thư Công Tôn gia trong truyền thuyết kia, mà thanh kiếm này chính là danh kiếm Cửu U Minh Vương Kiếm thô bạo nhất thiên hạ, cho nên tất cả đều đã thúc dục chân nguyên của mình đến cực hạn.

Loại lực lượng từ thế trận này làm cho Trưởng Tôn Thiển Tuyết cảm nhận được sự cường đại, bước chân nàng hơi dừng lại, con đường trong tầm mắt phía trước trở nên dài dằng dặc.

Có một Tu hành giả không nằm trong hàng ngũ hơn mười Tu hành giả này, gã đứng ở phía sau một bệ Phù khí, nhận biết lại vững vàng tập trung vào Trưởng Tôn Thiển Tuyết đang chậm lại.

Thanh Phù khí trước người gã có kích thước tầm hai người trưởng thành, trên bệ hình trụ được khắc rất nhiều phù văn huyền ảo màu xanh nhạt, là một con rối hình người bằng kim loại đang đứng thẳng. Con rối kim loại hình người vươn ngón trỏ tay phải ra, bước về phía trước, giống như là đang chỉ đường.

- Không nên động.

Ngay khi chân nguyên trong cơ thể gã đã điên cuồng lưu động, muốn kích phát uy năng của Phù khí cường đại này, gã lại nghe được một giọng nói rất khẩn thiết.

Tên Tu hành giả sóng vai cùng đại tiểu thư Công Tôn gia vào doanh trại lúc trước đã đứng phía sau gã không xa từ khi nào.

Tu hành giả trẻ tuổi mặc áo bào màu đen này đương nhiên chính là Đinh Ninh.

Nhìn tên Tu hành giả trong quân đã nghe được thanh âm của hắn, hơi nghiêng người lại, Đinh Ninh lắc đầu thêm lần nữa, sau đó khẽ nói:

- Không nên động.

Thân thể tên Tu hành giả trong quân này thoáng cứng ngắc, gã biết rõ lời nói "không nên động" của đối phương là muốn khuyên mình không nên kích phát Phù khí cường đại bên trong quân này, đồng thời gã cũng thực sự cảm nhận được ý cảnh cáo mãnh liệt trong những lời này của đối phương, song gã lại không vì vậy mà buông tha cho ý định ra tay, trong nháy mắt chần chờ này, chân nguyên trong cơ thể gã đã điên cuồng lưu động lập tức tuôn ra từ trong ống tay áo tay phải, không hề rơi vào bệ Phù văn bên trong kiện Phù khí kia, mà lại rót vào một thanh phi kiếm trong tay áo.

Một tiếng nổ "ầm" vang vọng, ống tay áo của tên Tu hành giả trong quân này nổ nát bấy.

Một đạo kiếm ảnh màu xám tro xuyên qua những mảnh vải rách, như tia chớp bắn về phía ngực Đinh Ninh.

Đinh Ninh hơi nhíu mày, hắn nâng cánh tay phải lên, điểm một cái về phía phi kiếm đang như tia chớp đánh tới kia.

Trong tiếng nổ đùng đinh tai nhức óc lại có thêm một tiếng gào thét thê lương, một đạo kiếm khí bắn ra từ đầu ngón tay hắn,

xuyên qua không khí trong tích tắc bị áp bách mà trở nên giống như tầng tầng màn sáng óng ánh, cực kỳ chuẩn xác đánh vào bên trên chuôi phi kiếm đang bắn tới.

Chỉ là một đạo kiếm khí, nhưng đã mang theo chút khí tức bản mệnh.

Chuẩn xác mà nói chỉ là một đạo kiếm khí chảy ra từ trên kiếm bản mệnh.

Bộ mặt căng thẳng của tên Tu hành giả trong quân này trong nháy mắt có chút đen sạm, bởi vì bản thân có liên hệ cực kỳ độc đáo với phi kiếm, cho nên da thịt trên mặt đều chấn động kịch liệt, từng nếp nhăn như sóng nước nhộn nhạo ra trên mặt.

Đồng tử của gã kịch liệt co rút lại, tràn ngập cảm xúc không thể tin được.

Chỉ là một đạo kiếm khí chảy xuôi ra trên kiếm bản mệnh của đối phương, thế nhưng trong nháy mắt cỗ kiếm khí kia xuất hiện đã khiến cho cơ thể gã sinh ra run rẩy theo bản năng. Chuyện này không liên quan đến tu vi, mà là cảm nhận trong nháy mắt đối với thanh kiếm bản mệnh của đối phương.

Là một thanh kiếm như thế nào, vậy mà có thể mạnh đến mức chỉ dựa vào khí tức cũng đủ để cho cơ thể gã sinh ra run rẩy theo bản năng?

Trong nháy mắt tiếp theo, càng nhiều khiếp sợ từ phi kiếm truyền đến khiến gã không thể khống chế được bản thân!

Một đạo kiếm khí kia mặc dù xuất phát từ một thanh kiếm cường đại vượt quá tưởng tượng của gã, song theo lực lượng bản thân mà nói, nó không thể nào có thể áp chế được phi kiếm của gã.

Thế nhưng phi kiếm của gã đã bị một đạo kiếm khí kia đánh bay lên trên, không thể khống chế trong chấn động kịch liệt.

Đinh Ninh hơi cong người xuống, tránh được ba mũi tên bắn tới phía sau lưng mình, thân thể mang theo tàn ảnh trùng trùng điệp điệp, xuyên qua gió lạnh đến trước người tên Tu hành giả này.

Tên Tu hành giả trong quân này khẽ hít một hơi, trng một tiếng kêu rên đau đớn, hai ngón tay phải mang theo một đóa kiếm khí phồn hoa, bắn về phía hai mắt Đinh Ninh.

Lông mày Đinh Ninh hơi nhíu lại, khuôn mặt lại bình tĩnh đến cực điểm, ngay cả ánh mắt cũng không chớp một cái, tay phải hắn khẽ búng, một đạo kiếm khí phát ra một tiếng "vút" xuyên qua đóa kiếm khí phồn hoa kia.

Từng mảnh kiếm khí phồn hoa vỡ tung, từng đạo kiếm khí sắc bén đến thực chất giống như mảnh sứ vỡ vụn, mang theo từng đạo sóng khí màu trắng bay xẹt qua hai má Đinh Ninh.

Kiếm khí từ Đinh Ninh bắn ra đâm vào ngực Tu hành giả trong quân này, ngực gã giống như bị một cái cọc gỗ đụng trúng, toàn bộ người bay ngược ra sau.

Một đoàn huyết vụ tuôn ra từ ngực Tu hành giả trong quân này.

Thế nhưng khi hung hăng rơi xuống đất, cảm nhận lực lượng chảy ra từ trong thân thể của mình, tên Tu hành giả trong quân này phát hiện mình vẫn còn sống.

Gã chỉ bị thương nặng, nhưng lại không chết đi.

.....

Ánh mắt Mạc Huỳnh rơi vào trên người Tu hành giả bị thương nặng nhưng chưa chết này.

So sánh với trận chiến giữa Trưởng Tôn Thiển Tuyết và hơn

mười cường giả tạo thành thế trận liên thủ kia, trận chiến đấu này hiện tại có vẻ hơi không có ý nghĩa, nhưng khi Đinh Ninh dùng một kiếm đánh bay phi kiếm của tên Tu hành giả trong quân kia, lực chú ý của y trái lại đã tập trung ở trận chiến đấu này.

Chỉ có Tu hành giả cấp bậc như y mới có thể cảm nhận được chính xác chuyện gì đã xảy ra trong thời gian cực ngắn.

Yếu tố quyết định thắng bại của một trận chiến này chính là phá chiêu.

Tu hành giả trẻ tuổi mặc áo bào màu đen tầm thường nhất của Trường Lăng dùng một kiếm phá phi kiếm, lại một kiếm phồn hoa trên ngón tay đối phương.

Hai kiếm đều là tìm ra kẽ hở trong chiêu kiếm nhìn như cực kỳ hoàn mỹ của đối phương.

Vạn loại chiêu kiếm giấu ở trong ngực, không chiêu nào không phá được, người tu hành như vậy cũng chỉ xuất hiện trên thân một người ở Ba Sơn Kiếm Tràng rất nhiều năm trước.

Hiện tại, y nhìn thấy bóng dáng của người kia từ trên người thanh niên áo bào màu đen này.

Cho nên người trẻ tuổi mặc áo bào màu đen hiện tại dễ dàng đánh bại kẻ địch, nhưng chỉ khiến đối phương bị thương mà không giết chết, hẳn là truyền nhân của người kia.

Truyền nhân của Cửu Tử Tằm rốt cục xuất hiện.

- Thì ra là thật.

Y nở nụ cười đắng chát, sau đó đứng dậy, nhấc thanh kiếm trên bàn trước người lên, nhìn Đinh Ninh đứng ở xa xa, lẩm bẩm:

- Chuyện nên tới cuối cùng cũng phải tới.

Q6 - Chương 73: Ta đến thu

Hơn mười Tu hành giả đứng tán loạn trong gió tuyết trước người Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Bóng dáng bọn họ dần dần bị gió tuyết càng thêm nồng đậm che lấp, thế nhưng bước chân của nàng càng thêm chậm chạp.

Trên người những Tu hành giả này phóng thích ra lực lượng tạo thành từng cơn lốc xoáy màu xanh, đỉnh của những cơn lốc xoáy này kéo dài đến sâu trong không trung, lại kết nối cùng một chỗ một cách cực kỳ kỳ dị.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết không dùng kiểu chém cực kỳ tùy ý của nàng lúc trước, mà cảm nhận được động tĩnh của hơn mười Tu hành giả này, đâm một cái vào tên Tu hành giả yếu nhất trong đó.

Ý lạnh đột nhiên tiêu tan, tất cả không khí trong thiên địa này dường như chợt ấm lên.

Song tất cả hàn ý đều hội tụ trong một kiếm này của nàng, trực tiếp đâm về phía Tu hành giả kia.

Hơn mười Tu hành giả đồng thời quát một tiếng cực lớn, từng cơn lốc xoáy màu xanh như Trường long nối liền với nhau chợt sinh ra đường lửa màu xanh.

Từng mảnh băng trong suốt nhanh chóng hội tụ ở mũi kiếm của Trưởng Tôn Thiển Tuyết, hình thành một cái gai băng dài tới mấy trượng đâm tới tên Tu hành giả kia, mà trong hơn mười cột gió màu xanh, vô số đường lửa bay màu xanh như vô số con thiêu thân rơi xuống trên cây gai băng trong suốt này.

Đường lửa màu xanh phù phù dập tắt, mặt ngoài gai băng văng lên từng mảnh băng vụn, dần dần thu nhỏ lại, cuối cùng biến mất ở trước người Tu hành giả kia mấy thước.

Sâu trong đôi mắt Trưởng Tôn Thiển Tuyết dường như có ánh lửa đỏ thắm bốc lên, nhưng khuôn mặt của nàng không có chút thay đổi nào, chỉ tiến thêm một bước nữa.

Thân thể hơn mười Tu hành giả tạo thành thế trận bên trong gió tuyết chấn động kịch liệt, đồng thời lui về phía sau hơn mười bước, trên người tên Tu hành giả bị mũi kiếm của nàng chỉ thẳng xuất hiện mấy đường chỉ đỏ, mười mấy vết thương.

Mạc Huỳnh hiển nhiên cũng hiểu uy lực của thế trận do hơn mười Tu hành giả tạo thành, trên thực tế hơn mười Tu hành giả đến từ các tông môn khác nhau này vẫn đi theo bên người, luyện tập đại trận này đã hơn mười năm, nguyên nhân chính là vì phòng ngừa cường giả Ba Sơn Kiếm Tràng ám sát.

Cho nên y hiển nhiên cũng hiểu được cảnh giới mà một kiếm của Trường Tôn Thiển Tuyết đại biểu, sau nhiều năm ẩn phục, vị Đại tiểu thư Công Tôn gia này dám tu hành thanh hung kiếm mà không ai trong thiên hạ dám tu, không bị thanh kiếm này cắn nuốt, cũng đã thành công đứng trong hàng ngũ mấy người mạnh nhất đương thời.

Song ánh mắt của y cũng nhanh chóng rời khỏi bóng hình Trưởng Tôn Thiển Tuyết, mà nhìn Tu hành giả trẻ tuổi mặc áo bào màu đen kia, nói:

- Ta biết ngươi không muốn giết nhiều người.

Những lời này của y cũng không phải quân lệnh, nhưng đây cũng là lần đầu tiên vị thống soái này lên tiếng sau khi Trưởng Tôn Thiển Tuyết và Đinh Ninh tiến vào quân doanh, cho nên toàn bộ quân doanh bỗng nhiên trở nên yên tĩnh.

- Nếu không muốn giết nhiều người thì luôn có thể nói chuyện một chút.

Ánh mắt của y xuyên qua vô số mảnh vụn cùng tạp vật bị gió mạnh cuốn lên, bình tĩnh rơi vào trên người Đinh Ninh, nói tiếp:

- Nếu như ta không nhìn lầm thì ngươi hẳn là truyền nhân của Cửu Tử Tằm, mục đích đến gặp ta là muốn đòi nợ cũ của Ba Sơn Kiếm Tràng ngày xưa.

Toàn bộ quân doanh đều ngừng lại.

Tất cả quân sĩ, kể cả hơn mười Tu hành giả có thể bị Trưởng Tôn Thiển Tuyết giết chết bất kỳ lúc nào đều dừng lại trong một tích tắc này.

Trong tích tắc này, thời gian chảy xuôi trong mảnh quân doanh này dường như đóng băng toàn bộ, đều bởi vì ba chữ "Cửu Tử Tằm".

Ở Trường Lăng, thậm chí cả vương triều Đại Tần, không có thứ gì càng có ma lực, càng rung động lòng người hơn ba chữ này.

- Được.

Đinh Ninh nói ra một chữ rất đơn giản.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết dừng bước đi tới, tất cả mọi người trong quân doanh đều ngừng lại.

Ánh mắt mọi người đều hội tụ trên người Đinh Ninh, cơ thể rất nhiều người đều không kìm được run rẩy, bao gồm cả hơn mười Tu hành giả tạo thành thế trận kia.

- Người nào động, người đó chết.

Mạc Huỳnh nhìn thoáng qua Trưởng Tôn Thiển Tuyết mặc dù dừng bước nhưng vẫn nắm Cửu U Minh Vương Kiếm, nói.

Tất cả tướng lĩnh và quân sĩ dưới trướng y đều hiểu ý trong câu nói này của y.

Đây không chỉ là mệnh lệnh, đồng dạng cũng là nhắc nhở, toàn bộ quân doanh, ngoại trừ y và những Tu hành giả kết thành thế trận, không ai trong những người còn lại có thể ngăn cản được một kiếm của Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

- Ta nợ Ba Sơn Kiếm Tràng.

Mạc Huỳnh nhìn người duy nhất trong quân doanh đang động, y đi về phía Đinh Ninh ở phía trước người gã, trực tiếp nói ra một câu như vậy, sau đó sắc mặt dần dần hờ hững, nói tiếp:

- Ta ban đầu chỉ là một vị Dược sư trong quân, ở tiền tuyến được tiếp xúc với rất nhiều Tu hành giả, học tập được một ít thủ đoạn tu hành. Về sau trên đường áp tải dược thảo ngẫu nhiên gặp được Yên sư, nàng cảm thấy thiên phú của ta không tệ cho nên truyền kiếm đạo cho ta, phần ân cho cuộc sống mới này, ta đương nhiên là nợ nàng, cũng nợ Ba Sơn Kiếm Tràng.

Y nói đến đây lại ngẩng đầu nhìn thẳng hai mắt Đinh Ninh, xác nhận hắn đang cẩn thận lắng nghe từng câu nói của mình, sau đó lại nói tiếp:

- Thế nhưng đồ đệ chưa chắc phải lựa chọn giống như sư phụ của mình. Mặc dù xưa kia ta trở về Ba Sơn Kiếm Tràng thì cũng vô ích, Yên sư vẫn sẽ chết trận, Ba Sơn Kiếm Tràng chắc chắn bị diệt. Huống chi ta không cho rằng Yên sư làm như vậy là chính xác.

- Ta là Tu hành giả, tuy phát huy hết tiềm năng ở Ba Sơn Kiếm Tràng, nhưng xuất phát điểm của ta là một quân nhân, theo suy nghĩ của ta, Thánh thượng đăng cơ ngày xưa đã thành kết cục được định đoạt, cho nên Ba Sơn Kiếm Tràng biến đổi đã không có ích gì cho vương triều Đại Tần.

Mạc Huỳnh nhìn Đinh Ninh đang cẩn thận lắng nghe nhưng không có phản ứng gì, y chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời phía trước, nói:

- Những gì ta làm giống như chuyện mà Ba Sơn Kiếm Tràng ngày xưa muốn làm, ta không muốn chết vô duyên vô cớ, ta muốn nhìn thấy vương triều Đại Tần không ngừng đi đến chỗ càng cường thịnh, cho nên mấy năm nay ta không hề trở về Trường Lăng tranh đoạt quyền thế, chỉ ở biên quân làm tướng.

- Chẳng lẽ tất cả những chuyện Ba Sơn Kiếm Tràng và sư tôn ngươi làm đều là hoàn toàn chính xác sao?

Mạc Huỳnh cuối cùng nặng nề nói:

- Chẳng lẽ truyền nhân Ba Sơn không tuân theo ý nghĩ của Ba Sơn Kiếm Tràng các ngươi, nhất định phải chết đi ư?

Những lời này của y tràn đầy lực lượng.

Trên thực tế rất nhiều chốn tu hành ở Trường Lăng hiện tại, kể cả một số tướng lĩnh trong quân vẫn đồng tình với Ba Sơn Kiếm Tràng năm đó, đồng thời cực kỳ tôn sùng Vương Kinh Mộng, hơn nữa cảm thấy chuyện phản bội của Nguyên Vũ và Trịnh Tụ năm đó thực sự đáng xấu hổ.

Nhưng những cảm xúc này vốn căn cứ vào lý, căn cứ vào nghĩa.

Cuộc báo thù của Ba Sơn Kiếm Tràng hiển nhiên cũng phải căn cứ vào lý, căn cứ vào nghĩa.

Không ai có thể mạnh mẽ đến mức có thể giết chết tất cả mọi người trong thiên hạ, nếu không thể được người trong thiên hạ đồng ý, bất cứ sự báo thù nào đều không thể thành công.

Những lời này của Mạc Huỳnh, thực ra còn có lực lượng lớn

hơn rất nhiều so với thế trận do hơn mười Tu hành giả tạo thành.

- Những gì ngươi nói cũng cực kỳ hợp lý. Truyền nhân Ba Sơn không tuân theo lý tưởng của Ba Sơn Kiếm Tràng, không nhất định phải chết.

Nhưng điều làm cho tất cả mọi người bao gồm cả Mạc Huỳnh không ngờ đến chính là, Đinh Ninh lại khẽ gật đầu, nói ra một câu này.

Ngay cả Trưởng Tôn Thiển Tuyết cũng cực kỳ ngoài ý muốn, không khỏi giật mình.

- Nhưng đồ vật của Ba Sơn Kiếm Tràng thì nhất định phải thu hồi lại.

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn vẻ hơi giật mình của Mạc Huỳnh, cũng nói tiếp,

- Không liên quan đến việc đồng ý với sư tôn của mình, nhưng có được đồ đạc của nàng, lại tiết lộ thứ đó cho kẻ địch, đây chính là phản bội sư tôn, cho nên trục xuất sư môn, thu hồi kiếm và Kiếm kinh nàng truyền cho ngươi, đồng thời phế bỏ tu vi của ngươi sẽ là chuyện thiên kinh địa nghĩa. (đạo lý chính đáng)

Giọng nói chậm rãi của Đinh Ninh quanh quẩn trong quân doanh tĩnh mịch.

Không người nào có thể phản đối.

Thậm chí ngay cả tử sĩ trung thành nhất với Mạc Huỳnh cũng không thể đưa ra bất cứ dị nghị nào.

Trục xuất sư môn và phế truất bỏ tu vi đích thật là trừng phạt nhẹ nhất.

Nhưng đối với Tông sư cường đại như Mạc Huỳnh, việc bãi bỏ

tu vi... sẽ có nghĩa là gì?

Mạc Huỳnh hít sâu một hơi, khẽ nheo mắt lại, nhìn Trưởng Tôn Thiển Tuyết, giọng nói trở nên hơi lạnh:

- Đại tiểu thư Công Tôn gia không thể tính là người của Ba Sơn Kiếm Tràng ngày xưa. Muốn thu nhận đồ gì của Ba Sơn Kiếm Tràng thì cũng phải do người của bọn họ đến thu.

Đinh Ninh nhàn nhạt cười,

- Vốn chính là ta đến thu.

Q6 - Chương 74: Noãn Xuân

*(Mùa xuân ấm áp)

Cả doanh trại đều yên tĩnh.

Tất cả Tu hành giả trong quân doanh này đều có thể xác định Đinh Ninh chưa tới Thất Cảnh, nhất là những Tu hành giả liên thủ chống lại Trưởng Tôn Thiển Tuyết càng có thể khẳng định khí tức bản mệnh của hắn có vẻ cực kỳ ngây ngô, nói cách khác, thời gian bản mệnh của hắn thăng cấp Lục Cảnh cũng không lâu.

Chênh lệch giữa Lục Cảnh và Thất Cảnh còn khủng bố hơn so với chênh lệch vượt giai giữa cảnh giới thấp.

Bởi vì Thất Cảnh là Bàn Sơn, là tông sư, là một địch vạn người.

Tông sư Thất Cảnh còn có phân chia cao thấp, ví dụ như Lương Liên năm đó thua dưới một kiếm của Tiết Vong Hư, Triệu Trảm chết trong tay Dạ Sách Lãnh, đám người Bạch Sơn Thủy và Triệu Tứ có thể chiến thắng tuyệt đại đa số Thất Cảnh trên thế gian, mà một ít Đại tông sư Thất Cảnh tham gia Lộc Sơn Hội Minh thậm chí có thực lực giết chết mấy tên Thất Cảnh.

Mạc Huỳnh là Thất Cảnh.

Hơn nữa y là Thất Cảnh có được truyền thừa của Ba Sơn Kiếm Tràng, thực lực tuyệt không phải cường giả Thất Cảnh xuất thân tông môn tầm thường có thể so sánh.

Đơn giản mà nói, chân nguyên chính là phương pháp tu luyện và hội tụ thiên địa nguyên khí khác biệt, Kiếm kinh chính là

phương pháp lợi dụng chân nguyên giết địch khác nhau. Phương pháp tu luyện chân nguyên có cao thấp, phương pháp giết người cũng như vậy, cho nên trong Thất Cảnh cũng có phân chia cao thấp, Mạc Huỳnh chính là người đứng đầu trong đó.

Lục Cảnh muốn thắng Thất Cảnh thì coi như chính mình tự nói bừa, huống chi còn muốn thắng kẻ đứng đầu trong Thất Cảnh.

Song khi Đinh Ninh nói ra những lời này, lại không có bất kỳ người nào trong quân doanh này cảm thấy buồn cười.

Bởi vì hắn là Cửu Tử Tằm.

Hắn đại biểu cho truyền thuyết về Vương Kinh Mộng, bản thân Vương Kinh Mộng xưa kia đã có vô số chiến tích thắng lợi vượt cấp.

Mạc Huỳnh dùng lý, nghĩa để dọa, Đinh Ninh cũng dùng lý, nghĩa đáp trả, cho nên Đinh Ninh hiện tại đáp lại như vậy, đồng thời còn mang theo uy áp của Cửu Tử Tằm từ truyền thuyết biến thành sống động xuất hiện trong mắt mọi người sẽ càng có lực lượng.

Đồng tử Mạc Huỳnh hơi co rút lại, y nhìn Đinh Ninh, có chút vẻ thưởng thức,

- Để ngươi thu?

Đinh Ninh không lặp lại lời lúc trước, ánh mắt bình tĩnh dừng lại trên thanh kiếm trong tay Mạc Huỳnh, nói:

- Thanh kiếm này là vật của Ba Sơn Kiếm Tràng, nếu hôm nay đã đại biểu cho Ba Sơn Kiếm Tràng trục xuất ngươi ra khỏi sư môn, vậy ngươi phải trả thanh kiếm này lại cho ta trước tiên.

Mạc Huỳnh hơi cúi đầu nhìn đoản kiếm trong tay, trầm mặc khoảng chừng một hơi thở, sau đó nói:

- Đại quân ra trận, trong quân trống rỗng, đại tiểu thư Công Tôn lại ở đây, các ngươi đã nắm chắc có thể giết ta, hiện tại lại do ngươi đến thu nợ, ngươi muốn thu hồi thanh kiếm của Ba Sơn Kiếm Tràng này trước tiên cũng là công bằng.

Sau khi nói xong câu đó, y ngẩng đầu, một đạo khí tức nhu hòa từ trong tay tuôn ra, bao bọc thanh đoản kiếm này bay lên, rơi về phía trước người Đinh Ninh.

Đinh Ninh đưa tay, bắt lấy thanh đoản kiếm này.

- Từ sau khi ngươi nói cho Trịnh Tụ biết một ít bí mật của Kiếm kinh, chắc hẳn ngươi cũng sợ bị quản chế, cho nên không có chút lòng tin nào sử dụng thanh kiếm này, càng không cần nói đến việc luyện thanh kiếm này thành kiếm bản mệnh, cho nên thanh kiếm này mới ảm đạm như thế. Thanh kiếm này ở trong tay ngươi cũng chỉ vô dụng.

Ánh mắt Đinh Ninh đầy vẻ phức tạp nhìn kiếm trong tay mình, khi giọng nói của hắn vang lên, có thanh âm nhỏ như vạn con tằm gặm cắn lá dâu vang lên, hiện ra trong thân thể hắn. Trong quân doanh cũng đồng thời vang lên vô số tiếng hít thở nặng nề, nối liền thành thủy triều!

Không có thiên địa nguyên khí chấn động mãnh liệt, nhưng lại có hào quang màu trắng tuôn ra từ cánh tay phải cầm kiếm của Đinh Ninh.

Hào quang màu trắng nhợt trước tiên nhàn nhạt ánh nước, trong nháy mắt đã biến thành thực chất, vô số dòng chảy thật nhỏ chảy ra từ trong da thịt bên trong y phục của Đinh Ninh, lộ ra ngoài bề mặt quần áo, cuồn cuộn tràn vào đoản kiếm ảm đạm trong tay hắn.

Thanh âm vạn con tằm gặm cắn lá dâu càng lúc càng rõ ràng, mọi người mở to mắt nhìn luồng chảy như chân nguyên kia, tuy

thị lực hạn chế cho nên hoàn toàn không có khả năng thấy rõ những chỗ cực kỳ nhỏ bên trong đó, nhưng dù là quân sĩ không phải người tu hành trong quân doanh này, khi nghe được thanh âm như vậy đều có thể cảm nhận được, những luồng nước chảy này chính là từ vô số tằm nhỏ đến cực điểm hội tụ mà thành.

Sâu trong mắt hơn mười Tu hành giả kết thành thế trận đều không tự chủ được tràn ngập vẻ sợ hãi, tâm tình kích động không chịu nổi.

Ở Trường Lăng ngày xưa, ai cũng truyền nhau rằng Cửu Tử Tằm rơi vào tay Vương Kinh Mộng, nhưng hắn cũng chưa bao giờ lộ ra công pháp này, thế cho nên không có người nào biết công pháp Cửu Tử Tằm rốt cuộc có ảo diệu gì, thậm chí có rất nhiều suy đoán giống nhau khẳng định, Vương Kinh Mộng vẫn chưa tu hành công pháp này.

Đây là lần đầu tiên Cửu Tử Tằm ngang nhiên xuất hiện dưới ánh mặt trời, dù chỉ là nhìn thấy thì cũng đủ để nhấc lên gợn sóng khó có thể tưởng tượng được trong lòng những Tu hành giả như bọn họ.

Cửu Tử Tằm hiện ra, dòng chảy màu trắng xám rõ ràng mang theo đặc tính khác biệt với chân nguyên tầm thường, tràn vào trong Phù văn của đoản kiếm màu xanh nhạt ảm đạm.

Thân kiếm dường như muốn điên cuồng rung động vì hưng phấn, nhưng lại ổn định đến cực điểm khi ở trong tay Đinh Ninh.

Khi tất cả Phù văn màu trắng trên thân kiếm bị dòng chảy màu xám trắng tràn ngập, màu sắc ảm đạm như băng tuyết mỏng manh tan chảy nhanh chóng rút đi, đoản kiếm màu xanh nhạt trong nháy mắt nở rộ ra hào quang kinh người, nguyên khí tuôn ra trên thân kiếm lại hóa thành màu vàng rực rỡ, biến thành từng đóa hoa màu vàng nở rộ, nồng đậm đến cực điểm.

Sắc thái rực rỡ nhiệt liệt chiếu sáng đồng tử mọi người, thậm chí ngay cả bóng dáng Đinh Ninh mặc áo bào màu đen u ám đều bị ánh xạ chói mắt, chấn nhiếp lòng người.

- Thanh kiếm này tên là Noãn Xuân.

Đinh Ninh nhìn thanh kiếm rực rỡ nhiệt liệt này, chậm rãi giơ kiếm ngang ngực.

Trong ánh mắt của hắn cũng có vô số màu sắc.

Thanh kiếm này đối với hắn mà nói cũng là gặp lại, cho nên tâm tình của hắn cũng chắc chắn không bình tĩnh.

Khi Đinh Ninh tiếp nhận thanh kiếm này, trong thân thể bắt đầu vang lên thanh âm như vạn tằm gặm cắn, khuôn mặt Mạc Huỳnh chợt trở nên nghiêm túc dị thường.

Giơ kiếm ở ngang ngực sẽ đại biểu cho lời mời mà chiến, đã mang ý nghĩa trận chiến này có thể bắt đầu.

Đối phương chỉ là Lục Cảnh, nhưng lại là truyền nhân của người kia, tu hành công pháp chính là Cửu Tử Tằm, đối với y mà nói lúc này tâm tình hắn dao động là thời cơ xuất thủ cực tốt, cho nên y không có bất kỳ do dự nào, trực tiếp ra tay.

Một tiếng "xùy" nổ vang, có khí tức bản mệnh mãnh liệt trào ra từ trong tay y, hiện lên một cái bóng hình thật dài.

Mạc Huỳnh tu hiển nhiên là kiếm, thế nhưng vật bản mệnh xuất hiện trong tay y lại là một thanh thương.

Một thanh trường thương màu đen, quanh thân phun ra khói đen, trong khói có từng đóa hỏa diễm màu đỏ bay bổng, giống như đóa hoa nở rộ trong địa ngục.

"Ma Long thương."

Ánh mắt Trưởng Tôn Thiển Tuyết chợt kịch liệt lóe lên, lông mày nàng bỗng nhiên cau lại.

Đây là binh khí của tộc trưởng Quý gia, cũng là cựu quý tộc môn phiệt ngày xưa, xuất phát từ một di tích tông môn nào đó của triều U, không bàn luận về ý nghĩa, mà xét phương diện uy lực nguyên khí ngưng tụ của bản thân binh khí tuyệt đối sẽ không thua kém quá nhiều danh kiếm của Ba Sơn Kiếm Tràng ngày xưa.

Mạc Huỳnh dùng hai tay cầm thương, giữa hai ngón tay đều một ít giọt máu nhỏ màu đỏ tươi tuôn ra, rất nhiều năm chưa từng mạnh mẽ phun trào chân nguyên làm cho da thịt hai tay y có chút khó có thể thích ứng, đồng loạt vỡ tan.

Khuôn mặt của y có vẻ vô cùng nghiêm túc, thanh trường thương này vừa mới hiện ra bóng hình ở trong tay y, một đạo khí tức cuồng bạo cũng đã lập tức đánh tới Đinh Ninh.

Trên bầu trời xung quanh tự nhiên vang lên tiếng núi chuyển dời.

Đây là do một lượng lớn thiên địa nguyên khí vang lên cực kỳ tự nhiên khi tông sư Bàn Sơn cảnh ra tay, cùng lúc đó, đạo khí tức cuồng bạo kia lại hình thành một tòa núi lớn chân chính đập xuống.

Vô số thiên địa nguyên khí vô hình và khói đen phun ra trên thân thương cùng từng đóa lửa đỏ ngưng kết thành hư ảnh ngọn núi, khóa chết bất kỳ một phương vị nào mà Đinh Ninh có thể né tránh, lực lượng của ngọn núi này đã vượt xa tu vi cực hạn của Mạc Huỳnh, bởi vì một thương này của Mạc Huỳnh là đòn bẩy.

Một cái đòn bẩy tự nhiên có thể cạy lên trọng lượng vốn căn bản không có khả năng di chuyển.

Quần áo trên người Đinh Ninh bay phất phới.

Cái bóng khổng lồ sắp xé nát quần áo và cơ thể của hắn, nghiền nát thành phấn.

Lúc này tâm tình hắn dao động kịch liệt dị thường, song hắn cũng không bởi vậy mà khủng hoảng, chỉ là theo tâm ý truyền tâm tình chấn động vô cùng đến trên kiếm.

Chiêu số một kiếm này của hắn chính là gặp lại.

Nhiều năm sau gặp lại, ân oán tình cừu, đặc biệt mang theo sức nặng sống chết, cảm xúc lại phức tạp đến cực điểm.

Những dòng chảy cuồn cuộn trên thân kiếm chấn động kịch liệt.

Thanh kiếm nồng đậm mà diễm lệ trong tay hắn bắt đầu chấn động kịch liệt.

Q6 - Chương 75: Kiến Duyên

Chấn động kịch liệt mà phức tạp làm cho thanh đoản kiếm này tỏa ra mấy trăm đạo kiếm khí màu sắc khác biệt, bay ngược lên trên, nghênh đón bóng núi từ trên bầu trời rơi xuống.

Từng đạo kiếm khí xông về phía bóng ma khổng lồ, giống như pháo hoa không ngừng nở rộ ở đáy bóng núi này.

Ma Long thương trong tay Mạc Huỳnh bắt đầu rung động, ngay sau đó cơ thể y cũng bắt đầu chấn động.

Sâu trong đôi mắt nghiêm túc đến cực điểm của y trong nháy mắt tràn ngập một loại thần sắc phức tạp khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung.

Y lập tức hiểu được chấn động này không phải xuất phát từ lực lượng chân chính va chạm, cũng không phải là lực lượng một kiếm này của Đinh Ninh cường đại đến mức đủ để ngăn cản "Ma Long Khiêu Sơn" của y, mà bởi vì cảm xúc kích động xuất phát từ sâu trong nội tâm của y. (Ma Long Khiêu Sơn: Ma Long bẩy núi)

Một đạo kiếm ý này của đối phương mang theo cảm xúc, hoàn mỹ truyền đến nhận biết và thế giới tinh thần của y, ảnh hưởng đến nội tâm của y.

Trong nháy mắt này, y tựa như một thanh phi kiếm bị đánh lệch khỏi quỹ đạo.

Y không thể tránh khỏi bị lây nhiễm, trong đầu thậm chí còn xuất hiện rất nhiều hình ảnh đã từng trải qua, tựa như một thanh kiếm vừa mới rời khỏi tay đã cách nhau rất nhiều năm mới xuất hiện lại trong tầm mắt y, từ đó khiến y nhớ về lần đầu tiên gặp

phải Yên Tâm Lan, lần đầu tiên nhìn thấy chuôi kiếm "Noãn Xuân" này.

Đó thực sự là một mùa xuân rất ấm áp.

Trong một chiến trường ở phía nam, có vô số hoa cải dầu màu vàng nở rộ trên những mô đất cao thấp.

Y mang theo một thùng băng vải dính máu, xuyên qua cánh đồng hoa, rửa sạch những dải vải này ở bên cạnh dòng suối trong vắt, nơi đó có một nữ tử đang rửa mặt.

Đó chính là Yên Tâm Lan.

Bên hông hai bên trái phải đều đeo hai thanh kiếm, một thanh là Mạt Hoa, một thanh chính là Noãn Xuân.

Yên Tâm Lan giống như những Kiếm sư của Ba Sơn Kiếm Tràng kia, khí tức trên người tản mát ra cũng giống như một thanh kiếm sắc bén đến cực điểm, nhưng mà tư thái rửa mặt của nàng lại khác biệt với nữ tử bình thường, hơn nữa rõ ràng nàng cảm nhận được y đến, lại vẫn không thay đổi tư thái rửa mặt, không nhanh không chậm như trước.

Rất nhiều năm sau, y biết đây là tâm định, đồng thời cũng là sự quật cường không thay đổi vì người ngoài của nàng. (tâm định: tâm thần bình tĩnh)

Khi y sững sờ nguyên chỗ, Yên Tâm Lan lại chỉ lơ lễnh quay đầu nói:

- Nghe bước chân, hô hấp và lực lượng sử dụng khi xách thùng gỗ này, ngươi hẳn là đã tu luyện một ít thủ đoạn tu hành của Hoàng Sùng Kiếm viện và Bạch Lộc Thư viện, học hỗn tạp, không phải đích truyền, thế nhưng có thể học được như vậy đã có thể coi là kỳ tài.

Y sửng sốt thật lâu, không biết trong lòng nghĩ như thế nào, cuối cùng lại nói một câu,

- Vậy ngài có thể dạy ta sao?

Nàng từ chối cho ý kiến, nhưng cuối cùng vẫn dạy.

Màu sắc vàng ố đầy trời, thấy lại tình cảnh đã qua làm cho tâm thần y chấn động, xuất hiện sự thất thần, thậm chí là hoảng hốt trong nháy mắt.

Chuyện này đối với Đinh Ninh mà nói thì đã đủ rồi.

Một đạo kiếm ảnh mang theo Đinh Ninh lao ra từ dưới bóng núi, bóng núi hạ xuống phía sau người hắn, mặt đất lại im ắng nổ tung, chỉ vì thanh âm cũng không kịp truyền ra.

Đinh Ninh đã phá một thương này của Mạc Huỳnh.

Một mảnh tiếng kinh hô không kiềm chế được vang lên như một cơn thủy triều bên trong doanh trướng.

Những Tu hành giả trong quân doanh không thể tin vào mắt mình.

Bọn họ không thể tin được, trên đời này lại có thể có người chỉ bằng vào chiêu phá chiêu, đã không cần để ý đến lực lượng hay quy tắc mà phá vỡ một kích như vậy.

- Đây thật sự là kỳ tích.

Mạc Huỳnh hít sâu một hơi.

Cảm xúc rung động trong mắt y tiêu tan không còn.

Mũi thương buông xuống đất, lực lượng còn sót lại trên đó rất dễ dàng phá vỡ chấn động từ mặt đất truyền tới, cực kỳ tự nhiên loại bỏ dư chấn nguyên khí có thể tạo thành bất kỳ ảnh hưởng bất

lợi gì đối với thân thể và chân nguyên trong cơ thể y.

Y không lập tức vội vàng ra tay, mà chỉ nhìn Đinh Ninh, mặt không chút thay đổi nói:

- Xưa kia Vương Kinh Mộng lần lượt chiến đấu với các tông môn, biết rõ chiêu số các tông phái, cho nên hắn không chỉ biết dùng mà càng biết phá gần như tất cả chiêu số trong thiên hạ, vì vậy hắn có được năng lực vượt cảnh mà chiến. Không ngờ rằng ngươi là truyền nhân của hắn, hiển nhiên cũng có thể làm được như vậy.

Đinh Ninh khẽ ngẩng đầu, nhìn thẳng đôi mắt hờ hững và nghiêm túc của y, cũng không đáp lại những lời này của y mà chỉ là nâng kiếm lên, tựa như để cho Mạc Huỳnh thấy rõ ràng hơn một chút, đồng thời nhẹ giọng hỏi một câu,

- Ngươi có từng nghĩ tới, vì sao nàng lại thu ngươi làm đệ tử?

- Tại sao?

Vấn đề này của Đinh Ninh cũng không để cho trong lòng Mạc Huỳnh lập tức nổi lên gợn sóng, bởi vì y vẫn luôn chuẩn bị ra tay, đồng thời cũng đang đề phòng Đinh Ninh ra tay.

Nhưng đúng lúc này, Đinh Ninh xuất kiếm.

Hắn buông chuôi kiếm ra, thanh đoản kiếm này phát ra một tiếng xùy, lập tức bay ra khi rời khỏi tay, tốc độ cực nhanh làm cho thanh kiếm này biến thành bóng hình cực nhạt trong nháy mắt, song trong nháy mắt tiếp theo, quỹ tích và kiếm ý nở rộ của nó lại khiến cho thanh đoản kiếm đã biến thành phi kiếm này trở nên càng thêm nhẹ nhàng, tựa như trực tiếp biến mất trong không khí, song lại mang theo một loại hương vị nào đó khó có thể gọi tên.

Tựa như vào đầu mùa hè, trong một đêm chuếnh choáng về

men rượu, một mình đi tới cây cầu gỗ dưới tán cây liễu, lại đúng lúc gặp được một nữ tử trước kia mình đã từng thấy, dù trong lòng ngưỡng mộ nhưng lại không hiểu ở phương diện nào.

Một kiếm này của Đinh Ninh đã phát huy loại hương vị này tới mức vô cùng nhuần nhuyễn.

Tên của một kiếm này chính là "Kiến Duyên".

Có một số thứ được gọi là vận mệnh, đó là hương vị mang theo vẻ trang trọng và nghiêm túc, cũng có một số thứ gọi là "Duyên phận", thường mang theo hương vị ngọt ngào và ấm áp hoặc đau khổ rất nhẹ.

Trên thương của Mạc Huỳnh phát ra thanh âm cực kỳ hoành tráng, giống như là tiếng rồng ngâm, theo lực lượng cường đại trong cơ thể y phun trào, chỗ mũi thương phun ra dòng nước đỏ còn nóng rực hơn nham thạch, một thương này chính là bí chiêu "Ma Long ngâm" trong điển tịch tu hành mà cựu quý tộc quyền quý xưa kia lấy được ở chốn tu hành cổ lão. (bí chiêu: chiêu số bí ẩn)

Không chỉ nở rộ uy lực như Long tức trong truyền thuyết, thế thương lại mạnh mẽ vô cùng, hơn nữa thanh âm hoành tráng còn mang theo lực lượng mê hoặc tinh thần và nhận biết của người tu hành. (Long tức: khí tức của rồng)

Nhưng mà giờ phút này, một chiêu này của y vừa mới hiện ra, y lại không thể nào tạo thành ảnh hưởng gì đối với Đinh Ninh, cũng bởi vì lời nói trước của Đinh Ninh, bởi vì kiếm ý trong một kiếm này của hắn khiến tinh thần y lại tiếp tục rơi vào trong chấn động kịch liệt.

Thực ra trong tiềm thức của y vốn đã suy nghĩ đến vấn đề của Đinh Ninh.

Nhưng đáp án giống như đá cuội chìm trong nước, lúc này lại

bị kiếm ý của Đinh Ninh xới ra, nổi lên khỏi mặt nước.

Y đích thật là Tu hành giả rất có thiên phú, nếu không cho dù được truyền thừa của Ba Sơn Kiếm Tràng thì cũng không thể nào trở nên cường đại trong thời gian rất ngắn.

Song Mạc Huỳnh lại cực kỳ hiểu rõ Yên Tâm Lan và tính tình của nàng, cho nên trong lòng y nhanh chóng hiểu được sở dĩ nàng truyền kiếm của mình, một là bởi vì nàng năm đó cũng rất ít khi ra khỏi Ba Sơn Kiếm Tràng, cực kỳ hạn chế trao đổi với người khác, hơn nữa nàng còn rất trẻ tuổi. Bởi vì quá trẻ tuổi, cho nên khi y nhắc tới việc xin nàng dạy kiếm cho mình, trước đó nàng còn chưa có ý nghĩ muốn thu đồ đệ, cho nên chưa từng thu Tu hành giả có thiên phú cực cao làm đệ tử.

Nhưng mấu chốt nhất chính là bởi vì quá trẻ tuổi cho nên nàng rất tin duyên phận.

Trong một ngày xuân hoa nở khắp nơi khiến tâm tình rất tốt, vừa đúng dịp nhìn thấy một thanh niên thuận mắt, sau đó người trẻ tuổi ngại ngùng và có chút ngốc này mở miệng hỏi nàng về kếm kỹ, vì thế nàng liền dạy y. (kiếm kỹ: kỹ thuật về kiếm)

Đó là duyên.

Và sau đó còn chuyện gì khác nữa?

Nếu còn có, đó chính là y khi đó cũng rất trẻ tuổi, cho nên ánh mắt y cực kỳ sạch sẽ, không có dục vọng cùng xa vời gì, chỉ là một gã Dược sư tầm thường.

Mạc Huỳnh chiếm được đáp án, tâm tình của y càng thêm chấn động kịch liệt, trong tiếng Ma Long ngâm cũng xuất hiện một tia hỗn loạn.

Một đạo kiếm quang nhẹ nhàng xuyên qua khí viêm đỏ tươi, rơi về phía trán y.

Y bỗng nhiên bị vây giữa bừng tỉnh và hơi ngơ ngẩn, giữa hai hàng lông mày tự nhiên lóe lên vẻ dữ tợn, tay trái rời khỏi thân thương, hai ngón tay kẹp lấy kiếm quang kia ngay thời khắc cấp bách này.

Một tiếng vang nhỏ.

Thân kiếm như con cá chạch trơn trượt mạnh mẽ thoát khỏi ngón tay của y.

Toàn bộ thân thể của y trượt ra sau, đế giày nhanh chóng ma sát với mặt đất cũng phát ra thanh âm giống như khi phi kiếm ma sát với ngón tay.

Trong mi tâm của y xuất hiện một đường vết kiếm, sâu có thể thấy được xương, máu tươi theo chóp mũi chảy xuống.

Q6 - Chương 76: Thu hoạch

Từng giọt máu tươi bắn tung tóe trong bụi bặm dưới chân Mạc Huỳnh, nở rộ như đóa hoa mai đầu xuân.

Mạc Huỳnh cúi đầu nhìn máu tươi dưới chân đã trộn lẫn thành một chỗ với bụi bặm, một tay cầm thương trầm mặc không nói.

Vết thương chỗ chân mày này không đủ ảnh hưởng đến khả năng chiến đấu của y, nhưng lại đủ để đến tâm tình y bị ảnh hưởng.

Ngoại trừ y ra, hơn mười Tu hành giả ngăn trở phía trước Trưởng Tôn Thiển Tuyết là tồn tại có tu vi cao nhất trong quân doanh này, cho dù đối mặt với kẻ địch như Trưởng Tôn Thiển Tuyết thì vẫn có thể dũng mãnh không sợ hãi, duy trì trầm tĩnh tuyệt đối, song khi nhìn thấy vết thương xuất hiện giữa chân mày y hiện tại, bọn họ đều kinh hãi không thể kiềm chế, môi của một vài người đã không ngừng run rẩy.

Chẳng qua là chiêu kiếm.

Ở dưới tình huống tu vi chân nguyên chênh lệch cực lớn với Mạc Huỳnh, đối phương chỉ cứng rắn dùng chiêu kiếm đã có thể chém ra một đường vết thương như vậy bên trên mi tâm của Mạc Huỳnh.

Kiếm ý cực kỳ hoàn mỹ.

Chiêu kiếm dĩ nhiên đã tinh diệu huyền ảo đến cực điểm, nhưng đối với việc thi triển và diễn giải nó thì Tu hành giả trẻ tuổi mặc áo bào màu đen này đã đến độ cao mà bọn họ không thể tưởng tượng ra, đủ để cho những Kiếm sư này sùng bái.

Rất nhiều ghi chép về Trường Lăng xưa kia đã bị đốt cháy sau khi Hoàng đế Nguyên Vũ đăng cơ, nhưng hiện tại bọn họ lại không nhịn được nghĩ đến việc Vương Kinh Mộng so kiếm với một gã Kiếm sư nước Triệu ở Địa Bình hồ của đất nước này, lúc ấy hắn chỉ thi triển một kiếm để cho đối phương nhìn một chút, đối phương lập tức nhận thua.

Vua kiếm sẽ khiến vạn kiếm trong thiện hạ chỉ có thể sùng bái.

Hiện tại Cửu Tử Tằm chính thức xuất hiện dưới ánh mặt trời, cũng khiến cho "người kia" vốn đã biến mất lại trở nên chân thật một lần nữa.

Vô số con tằm nhỏ vô hình trong thân thể Đinh Ninh lần đầu tiên được phóng thích toàn bộ, chúng nó vui sướng xao động nói không nên lời, thanh âm vụn vặt không ngừng truyền rõ ràng vào trong tai Mạc Huỳnh. Thanh đoản kiếm nở rộ sắc thái rực rỡ lúc này cũng xoay tròn quanh thân thể Đinh Ninh, mang theo từng đường hào quang chói mắt trong không khí, toát lên vẻ càn rỡ cùng liều lĩnh.

Sau khi cảm nhận được khí tức bình tĩnh của Đinh Ninh, Mạc Huỳnh chậm rãi nói:

- Ngươi muốn lập uy sao?.

Giọng nói của y truyền khắp quân doanh, tất cả mọi người lập tức hiểu được ý của y.

Ở Trường Lăng mấy năm trước cũng đã lưu truyền tin tức Cửu Tử Tằm xuất thế, mà công pháp này là vật độc đáo, chỉ có mỗi Vương Kinh Mộng biết được, cho nên Cửu Tử Tằm xuất thế hiển nhiên đã đại biểu cho truyền nhân của hắn.

Những năm gần đây, Cửu Tử Tằm vẫn luôn ẩn náu trong bóng tối, quanh quẩn giữa truyền thuyết và hiện thực, khiến cho người

ta khó phân biệt được thực hư, nhưng nếu muốn xuất hiện thì bất kể là công pháp vô địch như Cửu Tử Tằm, hay là truyền nhân truyền kỳ từng vô địch của Ba Sơn Kiếm Tràng kia, cuối cùng phương thức và thời cơ xuất hiện chắc chắn sẽ không tầm thường.

Vượt cảnh chiến thắng đối thủ như Mạc Huỳnh chính là cách xuất hiện tốt nhất.

Năm đó có rất nhiều người đứng ở phương diện đối lập với Ba Sơn Kiếm Tràng, chỉ bởi vì người kia đã chết, hơn nữa còn cho rằng người kia cũng không có truyền nhân.

Khi xác định được người kia có lưu lại truyền nhân, hơn nữa cường đại như hắn ngày đó thì có lẽ rất nhiều người sẽ thay đổi cách làm.

- Chiến thắng ta, tuyên bố Cửu Tử Tằm chính thức trở về, bắt đầu thu hồi lại những thứ của Ba Sơn Kiếm Tràng. Để cho người trong thiên hạ biết đây mới là ý nghĩa sâu xa của trận chiến này.

Mạc Huỳnh chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Đinh Ninh vẫn đang tiếp tục im lặng, sau đó lắc đầu,

- Nhưng việc đầu tiên ngươi phải làm là chiến thắng ta, ta không tin chiêu thức có thể vượt qua tu vi của bản thân.

Khi những lời này của y vang lên, mũi thương của y thoát khỏi mặt đất, đâm ngược lên trên.

Cơ thể y cũng giống như bị thanh Ma Long thương này bẩy lên, cuốn theo nó bay về phía Đinh Ninh.

Không có quá nhiều chân nguyên phóng ra ngoài, thế nhưng bốn phía bầu trời lại rung động ầm ầm, thiên địa nguyên khí như núi di động mà đến, cuồn cuộn rót vào cơ thể cùng trường thương trong tay y.

Y cùng toàn bộ thế thương hợp thành một thể, cực kỳ bá đạo và đơn giản đánh tới Đinh Ninh.

Không có bất kỳ chiêu thức nào.

Chỉ có va chạm, nghiền ép.

Khi tất cả mọi thứ đều đơn giản đến cực điểm thì lại là phương pháp càng khó phá.

Nhìn y ra tay, Đinh Ninh đương nhiên biết hung hiểm trong đó, thế nhưng trong mắt hắn lại không hề có một chút gợn sóng nào, thậm chí hắn đã sớm đoán được Mạc Huỳnh sẽ ra tay như vậy.

Bởi vì thân phận của hắn cũng không phải hoàn toàn như những gì mà Mạc Huỳnh và những người trong quân doanh lúc này phán đoán.

Hắn có được kinh nghiệm mà bọn họ không thể nào tưởng tượng được, cũng từng đối mặt với rất nhiều tình huống hoàn toàn giống nhau.

Cho nên hắn sớm đã chuẩn bị cách đối phó.

Xùy xùy xùy...

Thanh phi kiếm mang theo từng đường hào quang màu bạc rực rỡ mà chói mắt trong không khí chung quanh thân thể hắn, ngay tích tắc này đồng thời bắn ra kiếm quang.

Từng đạo kiếm quang mỏng như mảnh giấy dán chặt vào, nhanh chóng xoay tròn, giống như có ngàn thanh tiểu kiếm đang cùng nhau xoay tròn.

Kiếm quang vây quanh cơ thể hắn, bao bọc hoàn toàn hắn vào bên trong.

Toàn bộ kiếm quang đồng loạt xoay tròn theo một phương

hướng, trong nháy mắt này vừa giống như một con quay hồi chuyển rất lớn, lại giống như một khối đá mài.

Mũi thương màu đen phun ra ngọn lửa màu đỏ hung hăng đâm vào trên kiếm quang xoay tròn.

Kiếm quang bao bọc thân thể Đinh Ninh không ngừng lui về phía sau, nhưng mũi thương lại không thể đâm xuyên qua!

Kiếm quang không ngừng cọ xát với mũi thương, lửa đỏ và khói đen trên mũi thương tản ra bốn phía, trong đó lại càng có vô số kim tinh bắn ra!

- Ma Thạch Kiếm Quyết!

Hơn mười Tu hành giả tạo thành thế trận kia tâm tình sớm đã kích động không chịu nổi, rốt cục có người không cách nào khống chế suy nghĩ của mình, hoảng hốt gọi ra tiếng.

Đôi môi Mạc Huỳnh mím chặt như sợi dây, Ma Long thương trong tay bắt đầu chấn động, lần này cũng không chỉ bởi vì tâm tình của y tiếp tục kích động không kìm được, mà còn đến từ lực lượng thực sự ma sát.

Ma Thạch Kiếm Quyết giống như Cửu Tử Tằm, đều là những thứ tiêu biểu của Vương Kinh Mộng.

Ma Thạch Kiếm Quyết được ca ngợi là Kiếm kinh phòng ngự tốt nhất thiên hạ, đồng thời cũng là Kiếm kinh có thể mài chết người nhất. Xưa kia, khi Vương Kinh Mộng gặp phải một chút đối thủ có tu vi chân nguyên mạnh hơn mình, sẽ thường dùng loại Kiếm kinh này giết chết.

Toàn bộ Ba Sơn Kiếm Tràng cũng chỉ có một mình hắn nắm giữ môn Kiếm kinh này, bởi vì môn Kiếm kinh này liên quan mật thiết đến việc khống chế của vô số kiếm quang rất nhỏ lưu chuyển.

Mà hiện tại Ma Thạch Kiếm Quyết lại tái hiện, một kích Ma Long thương cực kỳ đơn giản của y không thể nào tiến vào.

Một kiếm này không chỉ phá chiêu, còn phá cả lòng tin của y.

Trong kiếm quang cùng phi hỏa, một ngụm máu ứ tuôn đến cổ họng Đinh Ninh, nhưng hắn lại cực kỳ tàn nhẫn nuốt xuống ngụm máu này xuống, cùng lúc đó năm ngón tay trái lại giật giật, giống như liên tục gảy mấy cái dây đàn vô hình. (phi hỏa: đốm lửa bay)

Mấy thanh kiếm quang mỏng như sợi tơ chợt xuất hiện ở phía sau Mạc Huỳnh, chia ra đánh tới mấy chỗ khiếu vị sau lưng y.

Mạc Huỳnh đột nhiên tỉnh lại, kêu lên một tiếng quái dị, thế thương còn đang giằng co, cả người y đã bay lên bầu trời.

Mấy tiếng "phốc" "phốc" vang vọng, trên hai chân y trào ra mấy đường máu tươi, lại có thêm mấy vết thương.

Đinh Ninh ngẩng đầu lên.

Đôi mắt yên lặng của hắn trong nháy mắt này nở rộ lửa giận cực hạn.

Phi kiếm xoay tròn ngoài cơ thể hắn phát ra một tiếng oanh, nổ tung rồi lập tức gia tốc, nhưng lại không giống như một đạo phi kiếm, mà giống như là một thanh côn lớn bay ngang trên không trung, đuổi theo Mạc Huỳnh đã biến thành một chấm đen ở trên không trung.

Một kiếm này tên là "Thiên Nộ".

Một kiếm này của hắn cũng theo con đường lực lượng thuần túy.

Chân nguyên trong cơ thể hắn phun trào, dẫn dắt thiên địa nguyên khí từ bốn phương tám hướng trên bầu trời, vô số tằm nhỏ

trong cơ thể cũng bắt đầu điên cuồng khởi động, phun ra lực lượng chứa đựng bên trong.

Từng chùm từng chùm Cửu Tử Tằm phun trào lên bầu trời, nhìn qua giống như từng sợi tơ tằm đan xen trên không trung.

- Làm sao có thể!

Những Tu hành giả trong quân doanh ngửa đầu nhìn trời, một đám người mở miệng nhưng lại không cách nào hô hấp, vẻ mặt như cá sắp chết.

Bọn họ không thể hiểu được vì sao Đinh Ninh lại dùng chiêu kiếm như vậy.

Cho dù có vô số loại thủ đoạn truy kích, song một kiếm này của Đinh Ninh, lại chỉ dùng lực lượng mạnh mẽ.

Lực lượng của Lục Cảnh dù có mạnh hơn nữa, nhưng nếu so với lực lượng liều mạng của Thất Cảnh thì có thể chiếm được tiện nghi gì?

Khóe miệng Mạc Huỳnh có chút co quắp.

Tia kiếm cắt đứt mấy gân thịt trên chân y, đau đớn kịch liệt làm cho trong đầu y thậm chí xuất hiện một chút choáng váng.

Cảm nhận được bên dưới có thanh kiếm đuổi theo, Mạc Huỳnh ra sức ép loại thống khổ đã lâu không trải qua này thành một tiếng quát giận dữ.

Trong tiếng quát giận dữ như sấm, hai tay y nắm thương, hung hăng đâm xuống.

Thân thương đen kịt uốn lượn, sau đó thẳng tắp, lực lượng thật lớn theo một tiếng nổ vang đánh thẳng tới phi kiếm đang bắn tới dưới chân y.

Q6 - Chương 77: Tế kiếm

Một đạo nguyên khí đen kịt như Ma Long chân chính nở rộ, chỗ giao nhau giữa nguyên khí từ trên thương bắn ra và phi kiếm hình thành một quầng sáng chói mắt, kịch liệt khuếch trương ra bên ngoài.

Đinh Ninh đột nhiên hạ xuống, kêu rên một tiếng, theo mặt đất lõm xuống, mặt ngoài da thịt thân thể hắn bắn ra một đoàn sương máu. Xương cốt trong thân thể hắn vang lên thanh âm gần như vỡ tung, toàn bộ cơ thể gần như tan rã. Thế nhưng có vô số tằm nhỏ càn rỡ di động trong cơ thể lại cực kỳ ngoan cường cắn nuốt đại bộ phận nguyên khí tràn vào trong thân thể hắn, thậm chí thừa nhận đại đa số chấn động và trùng kích, chống đỡ lấy thân thể hắn.

Chỗ không trung dưới một quầng sáng đang kịch liệt khuếch trương ra bên ngoài trên đỉnh đầu Đinh Ninh, thanh phi kiếm rực rỡ nồng đậm kia vừa mới bị đánh lui khoảng cách mấy trượng, nhưng trong lúc hắn kêu rên một tiếng đau đớn, trong nháy mắt lại rót vào lực lượng hoàn toàn mới, trái lại bắt đầu tiếp tục gia tốc!

Một kiếm này gia tốc mang theo hương vị điên cuồng, bởi vì gia tốc quá kịch liệt cho nên đuôi và thân kiếm đã bắt đầu lay động, quấy nhiễu không khí phát ra những âm thanh đáng sợ.

Thế thương của Mạc Huỳnh còn đang hạ xuống, khóe miệng của y vừa mới lóe ra vẻ đùa cợt, theo y thấy liều mạng đâm ra một thương này, hiển nhiên sẽ khiến cho Đinh Ninh bị thương nặng.

Song khi trong nhận thức xuất hiện rõ ràng động tĩnh của thanh kiếm này, khóe mắt của y lại hơi co giật.

Một kiếm này của Đinh Ninh lại nhanh hơn y!

Chân nguyên trong cơ thể y lúc này còn đang chấn động kịch liệt, thế thương còn đang tiếp tục, thế nhưng kiếm thứ hai của Đinh Ninh đã tới, nhanh đến mức thậm chí làm cho y không kịp suy nghĩ rõ ràng nên ứng đối như thế nào, cũng không kịp phẫn nộ và kinh ngạc.

Tất cả những gì y có thể làm là thu thương.

Thu thương mới có thể ngăn cản được một kiếm này của Đinh Ninh.

Ma Long thương đột nhiên tan rã, hóa thành một đoàn nguyên khí màu đen dày đặc, cưỡng ép dừng thế tới lại, sau đó lại hóa thành thực hình, đâm về phía trước!(thực hình: hình ảnh chân thật)

Một tiếng "xùy" vang vọng bên trên không trung.

Một thanh phi kiếm này của Đinh Ninh cũng thực sự bay về phía y, chỉ đâm về phía không trung trên đỉnh đầu y, mang theo một đường kiếm thẳng tắp và nhanh đến mức vượt qua khỏi âm thanh, một tiếng nổ vang này được truyền tới từ trên không trung sau khi tốc độ phi kiếm bắt đầu giảm dần.

Một thương của Mạc Huỳnh đánh vào khoảng không, thân thể lại giống như cũng bị vét sạch, y cong người về phía trước, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra.

Một kiếm này của Đinh Ninh chỉ là hư chiêu, buộc y phải mạnh mẽ thu thương ra thương, lực lượng cường đại thu về va chạm với lực lượng trong cơ thể y phun ra, tựa như hai Tu hành giả có tu vi ngang hàng với y đang ra sức đánh nhau trong cơ thể y.

Lúc này, trên không trung vang lên tiếng nổ lớn, kèm theo còn

có sóng xung kích khổng lồ giống như từng phiến từng phiến hoa bồ công anh mà mắt thường có thể thấy được.

Cả người Mạc Huỳnh rơi xuống, lại ho khan rồi nôn ra vài ngụm máu tươi.

Hơn mười Tu hành giả tạo thành thế trận trong quân doanh lúc này ngay cả hô hấp cũng đã ngừng lại, bọn họ biết Đinh Ninh vừa rồi vì mạnh mẽ liều mạng nên cũng đã bị thương không nhẹ, song Mạc Huỳnh hiển nhiên bị thương càng nặng, thế cho nên lúc này y thậm chí không cách nào mượn phi kiếm của Đinh Ninh còn ở trên không trung mà phát động tấn công!

Đây là lấy thương đổi thương. (dùng tổn thương đổi tổn thương)

Nhưng vẫn là Đinh Ninh thắng.

.....

Đinh Ninh nhướng mày, hít sâu một hơi.

Mặc dù có rất nhiều kinh nghiệm tương tự, nhưng đánh nhau vượt cảnh giới vẫn như đi bộ trên vách đá, mang theo rất nhiều nguy hiểm không thể đoán trước.

Cho đến hiện tại, trận chiến này mới thực sự tiến vào thời gian của hắn.

Theo hít vào một hơi, đôi mắt của hắn trong nháy mắt biến thành đỏ thẫm.

Những máu ứ và một ít khí huyết hỗn loạn di động bên trong cơ thể bị rất nhiều tia chân nguyên của hắn dẫn dắt, lập tức bốc cháy lên!

Ầm ầm!

Thân thể hắn lại như thanh chùy nặng trầm xuống, lực lượng của Cửu Tử Tằm sâu trong cơ thể đều bị bức ra, hòa một chỗ với thiên địa nguyên khí do khí huyết thiêu đốt dẫn dắt ra.

Quần áo màu đen trên người hắn trong nháy mắt biến thành màu trắng xám, tựa như có một tầng gợn sóng tái nhợt nổi lăn tăn bên ngoài cơ thể hắn.

Phía trên bầu trời xuất hiện một cỗ kiếm ý hùng vĩ.

Thanh kiếm Noãn Xuân vốn đã có màu sắc rực rỡ đến cực điểm kia lập tức biến thành một vầng mặt trời chói lóa.

Toàn bộ đại doanh bị hào quang sáng ngời rực rỡ chiếu thành một mảnh tuyết trắng, trắng đến cực điểm, trắng đến mức ánh mắt người không thể nhìn thấy bất kỳ hình bóng nào.

Mạc Huỳnh quát lớn một tiếng, nhắm mắt lại.

Tay y không hề rung động, nhưng mũi thương trong nháy mắt lại rung lên không biết bao nhiêu lần, hình bóng mũi thương đen kịt giống như một trận mưa lớn, đón lấy một trận nắng gắt phía trên đỉnh đầu y.

Đây là một trong những bí kiếm của Ba Sơn Kiếm Tràng, "Nhật Chước". (đốt mặt trời)

Kiếm khí hình thành rất nhiều mặt kính, hội tụ vô số nhiệt lực của ánh mặt trời, việc mang đến ánh sáng chói mắt chẳng qua chỉ là biểu hiện bên ngoài, uy lực khủng bố thực sự đến từ nhiệt lực cực cao ẩn chứa trong chùm sáng mà kiếm ý chỉ.

Song khi y thi triển ra một thế thương này, thanh kiếm trong nhận thức kia lại lập tức biến mất.

Trong nhận biết của y chỉ là một vùng tăm tối.

Ánh sáng chói lóa mắt qua đi, thường sẽ ngay lập tức tạo thành sự tương phản, cũng chính là bóng tối thâm trầm nhất.

Một kiếm "Nhật Chước" thanh thế to lớn của Đinh Ninh cũng chỉ là hư chiêu.

Trái tim Mạc Huỳnh kịch liệt nhảy lên, theo huyết mạch sôi sục, lần đầu tiên nguy cơ tử vong chân thật thực sự giáng xuống thân thể đã bức ra tiềm lực trong thân thể y. Trong chớp mắt điện quang hỏa thạch này, y rốt cục cảm nhận được một cái bóng hình nhàn nhạt. (điện quang hỏa thạch: thời gian trong tích tắc)

Hai tay của y phát sáng, một cỗ chân nguyên tinh thuần từ Ngọc Cung sâu trong Khí hải phun ra trong lòng bàn tay, y xoay ngang đuôi chuôi thương, giống như cầm một cái thìa đập tới cái bóng hình nhàn nhạt này.

Ngay thời điểm này, y nghe thấy một loại tiếng động không nên xuất hiện.

Đó là âm thanh của những ngọn núi di chuyển trên bầu trời.

Thanh âm này chính là biểu tượng của cường giả Bàn Sơn cảnh Thất Cảnh, là do một lượng lớn thiên địa nguyên khí di chuyện hội tụ ở trong hư không, va chạm và rơi xuống mới sinh ra tiếng vang.

Song trong quân doanh hiện tại, ngoại trừ y và Đinh Ninh ra, không ai trong những Tu hành giả còn lại ra tay.

Đây rõ ràng là số lượng nguyên khí thuộc về Thất Cảnh mới có thể dẫn động, nếu không phải y dẫn dắt ra, vậy có thể là ai nữa?

Khoảnh khắc này thật sự quá nhanh.

Trong lòng y vừa mới nổi lên ý niệm khó hiểu như vậy, phần chuôi thương của y đã đập trúng cái bóng hình nhàn nhạt ẩn nấp

sau ánh sáng kia.

Bóng hình nhàn nhạt như cánh ve thật mỏng vỡ vụn ra.

"Thiền Thuế!" (Xác ve)

Tên của chiêu kiếm này rõ ràng cuốn trôi tất cả ý niệm trong đầu Mạc Huỳnh lúc này.

Trong nháy mắt tiếp theo, y cảm thấy thân thể mình chợt trầm xuống, sau đó theo bản năng nhìn về phía Khí hải.

Một đoàn sóng khí từ trong bụng y lao ra ngoài, tầng tầng lớp lớp, lấp lánh ánh sáng màu đỏ tươi.

Sau đó y nghe thấy một tiếng bùm khẽ vang lên phía sau lưng của mình.

Một đạo ý lạnh như băng đâm thủng máu thịt, bay ra từ phía sau lưng y.

Ma Long thương trong tay y chợt trở nên nặng nề hơn núi.

Một tiếng "phịch" vang lên, thanh trường thương này rơi xuống đất trước người, bắn tung lên một đám khói bụi.

Mạc Huỳnh hoảng hốt thất thần đứng nguyên chỗ, y cảm thấy thân thể mình trống rỗng.

Thì ra một kiếm sau chiêu "Nhật Chước" kia lại không phải là sát chiêu thực sự, vậy mà còn có thêm một chiêu "Thiền Thuế"!

Nhưng rõ ràng không phải Thất Cảnh, vì sao một kiếm cuối cùng này lại có thể mang theo lực lượng của cảnh giới kia?

Một kiếm cuối cùng... khi những từ như vậy xuất hiện rõ ràng trong tâm trí của mình, y bắt đầu cảm thấy đau đớn và lạnh lẽo.

Y hét thảm một tiếng.

Tiếng kêu nghe vô cùng cổ quái, ngay cả y cũng cảm thấy không phải phun ra từ chính miệng mình.

Đinh Ninh ngừng lại, chắp tay mà đứng.

Bởi vì mất máu quá nhanh và mất đi chân nguyên tràn đầy, dẫn đến máu thịt trên cơ thể Mạc Huỳnh lúc này đều lõm xuống, khuôn mặt của y chẳng những có vẻ già nua đi trong nháy mắt, hơn nữa ngay cả hai gò má đều lõm xuống, tựa như hai đoàn bóng ma.

Đinh Ninh cảm thấy thoải mái.

Ánh mắt của hắn dừng trên thanh kiếm nồng nặc màu khói đang tự do bay lượng này.

- Đồ đạc của Ba Sơn Kiếm Tràng, ta thu hồi.

Hắn chậm rãi nói.

Q6 - Chương 78: Tử vong

Thanh âm này quanh quẩn trong quân doanh, giống như từng thanh giũa nhỏ mài lấy lòng người.

Hơn mười Tu hành giả tạo thành thế trận kia trầm mặc không nói gì, một Tu hành giả trong đó nhìn tình cảnh lúc này, bỗng nhiên nhớ tới một ngày hoàng hôn ở Trường Lăng rất nhiều năm trước, sư tôn gã điểm một chốn tu hành nào đó, khinh bỉ cười một tiếng rồi nói:

- Chốn tu hành kia đã chết.

Gã không hiểu, bởi vì đệ tử tu hành ở nơi đó cực kỳ đông đảo, cuộc sống cũng rõ ràng rất tốt.

- Hồn không còn nữa.

Sư tôn của gã lúc ấy đáp lại bằng những chữ này.

Lúc ấy gã vẫn không thể hiểu được, cho đến hồi lâu sau gã mới biết câu "Hồn không còn nữa" mà sư tôn gã nói đại biểu cho quy củ, tinh khí thần của một cái tông môn.

Nếu như tông môn này không có đồ vật có thể để cho Tu hành giả trong môn dùng tính mạng để giữ vững, vậy coi như nó đã tiêu vong.

Sơn môn của Ba Sơn Kiếm Tràng đã không còn, nhưng hôm nay Cửu Tử Tằm xuất hiện, đối phương dùng phương thức như vậy thu hồi đồ vật thuộc về Ba Sơn Kiếm Tràng, cho dù tông môn này chỉ còn lại một truyền nhân cuối cùng, thế nhưng quy củ này vẫn còn, hồn này vẫn còn.

Nặng nhất là lòng người.

Đinh Ninh thu hồi thanh kiếm màu sắc rực rỡ kia, sau đó treo ở bên hông, hắn và Trưởng Tôn Thiển Tuyết không nói thêm một câu gì, cũng không để ý đến biểu lộ của bất cứ người nào, chỉ im lặng đi ra khỏi quân doanh này.

Mạc Huỳnh ngửa mặt ngã xuống bụi bặm.

Chung quanh người y có rất nhiều tử sĩ, nhưng khi nhìn y ngã xuống, trong lúc nhất thời lại không có bất kỳ người nào tiến lên.

Toàn bộ quân doanh đều lâm vào một loại im lặng quỷ dị.

Cho đến khi bóng dáng Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của bọn họ, một gã quân sĩ trẻ tuổi mới chạy đến bên cạnh Mạc Huỳnh, bắt đầu đắp thuốc cho y.

Đây là một tên Dược sư trẻ tuổi.

Gã có chút kinh hoảng khi nhìn thấy vết thương trên bụng Mạc Huỳnh, theo bản năng rắc thuốc cầm máu, nhưng sau đó gã cũng không dám động thủ khâu lại.

Hô hấp của Mạc Huỳnh bắt đầu rối loạn.

Y nhìn gã Dược sư trẻ tuổi này, theo bản năng nghĩ đến bản thân mình trước kia.

Chính mình dường như biến thành gã Dược sư không biết tu hành rất nhiều năm trước một lần nữa.

Song bản thân hiện tại lại biến thành bộ dáng này.

Y nhìn vết thương chỗ bụng do bị kiếm phá vỡ, nhìn máu thịt của mình bởi vì mất đi chân nguyên và thiên địa nguyên khí mà nhanh chóng già nua, làn da trần trụi lộ ra bên ngoài giống như da trâu già hay dùng để mài đao trong quân đội.

Y đột nhiên cảm thấy buồn cười, rồi nở nụ cười rất thảm thiết, tiếng cười cực kỳ lớn.

- Quả thực giống như một trò đùa.

Y nói với gã Dược sư trẻ tuổi đang do dự và sợ hãi kia.

Gã Dược sư trẻ tuổi ngẩn người, vì không biết y có ý gì cho nên gã càng thêm bối rối.

- Ngươi có biết sai lầm lớn nhất của ta là gì không?

Mạc Huỳnh nhìn gã Dược sư trẻ tuổi này, nghiêm túc hỏi.

Tên Dược sư trẻ tuổi kia không dám đáp lại, gã đương nhiên không biết.

- Sai lầm lớn nhất của ta chính là biết rõ mình không thuộc những người đứng đầu thiên hạ, lại luôn muốn đứng ở trong hàng ngũ những người đó. Chờ đến khi phạm sai lầm thì mới bắt đầu sợ hãi.

Mạc Huỳnh nghiêm túc nhìn tên Dược sư trẻ tuổi này, giống như nhìn hậu bối thân cận nhất của mình, chân thành nói: (hậu bối: con cháu, đời sau)

- Là người nhất định phải thấy rõ sức nặng của mình, ngươi phải làm thầy thuốc thật tốt chứ không nên học kiếm.

Tên Dược sư trẻ tuổi kia không hiểu vì sao y có thể nói những lời này, cũng hoàn toàn không biết nên đáp lại như thế nào, gã chỉ theo bản năng khẽ gật đầu, lại không hề phát hiện ánh mắt Mạc Huỳnh đã rơi vào trên một thanh kiếm treo bên hông gã.

Gã mặc dù không phải là Tu hành giả, nhưng khi trong quân cần thiết thì vẫn sẽ chiến đấu như trước, cho nên cũng tự kiếm cho mình một thanh kiếm sắt tầm thường.

Mạc Huỳnh vươn tay về phía thanh kiếm này.

Tên Dược sư trẻ tuổi này bỗng nhiên giật mình, có chút kịp hiểu được Mạc Huỳnh muốn làm cái gì, song Mặc Huỳnh mặc dù mất đi tu vi, cũng suy yếu vì do mất đi lượng máu quá nhiều, nhưng y dù sao cũng có được tất cả ký ức và kinh nghiệm của Tông sư.

Một tiếng "xùy" khẽ vang.

Khuôn mặt của tên Dược sư trẻ tuổi bị nhuộm đỏ bởi máu.

Tay gã rơi vào khoảng không, kiếm bên hông đã bị Mạc Huỳnh rút ra, chém ở trên cổ mình.

"A!"

Gã dược sĩ trẻ tuổi không đầu này hét lên.

Tiếng kêu của gã truyền ra rất xa, thế cho nên Đinh Ninh và Trường Tôn Thiển Tuyết dù đã cách doanh trại rất xa những vẫn nghe được tiếng thét chói tai này.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết đoán ra chuyện gì đã phát sinh, nhưng trong lòng không có quá nhiều cảm giác vui vẻ.

Cảm giác sung sướng khi báo thù thành công thường chỉ kéo dài rất ngắn, ngược lại nhiều lúc sẽ bởi vì báo thù mà nhớ tới rất nhiều ký ức khó chịu.

- Sao rồi?

Nàng chỉ có chút lo lắng cho thương thế của Đinh Ninh, dù sao trong cơ thể hắn còn phải áp chế thuốc bất tử quỷ dị trong Tổ sơn của Ô Thị.

- Cảm giác rất tốt.

Đinh Ninh cực kỳ thành thật nhìn nàng, khẽ nói: s

- Rốt cuộc không còn rỉ sét nữa... Có một số việc không làm, thường thường sẽ quên loại cảm giác đó. Kỳ thật ta vẫn chưa mạnh mẽ như trước đây.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết khẽ gật đầu, nói:

- Nếu ngươi đã triển lộ thân phận Cửu Tử Tằm, ra tay không cần cố gắng giấu diếm, vậy ngươi sẽ khôi phục rất nhanh, cho nên dùng loại đồ vật như kiếm đối với ngươi mà nói chỉ là bản năng.

Đinh Ninh cũng gật đầu.

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời phía đông.

Trên bầu trời rất xa có rất nhiều chấm đen bay múa lên xuống.

Những đốm đen đó là kền kền.

Nơi có nhiều kền kền, có nghĩa là chết chóc số lượng lớn.

Một vùng Âm Sơn chính là biên giới của hai nước Tần Sở, quân đội hai bên đã đan xen nhau cực kỳ dày đặc, mỗi ngày đều có rất nhiều trận chiến bộc phát.

Ngoài ra, nơi chiến đấu kịch liệt nhất hiển nhiên chính là quận Dương Sơn.

Quận Dương Sơn là đất bị cắt, bị Sở thống trị nhiều năm, mặc dù trước Lộc Sơn hội minh đã bị quân đội Đại Tần tập kích mạnh mẽ để thu hồi, nhưng khả năng quen thuộc quận Dương Sơn của quân đội vương triều Đại Sở trong mấy năm nay đã vượt xa quân Tần.

Trong rất nhiều thành trì hiển nhiên cũng có lượng lớn người Sở.

Những người Sở này đã sinh hoạt nhiều năm ở quận Dương Sơn, rất nhiều trong số họ thậm chí đã kết làm vợ chồng với người Tần, mặc dù quận Dương Sơn bị quân đội Đại Tần mạnh mẽ thu hồi, nhưng trong đại đa số thành trấn cũng không có chiến đấu kịch liệt xảy ra, cho nên trạng thái sinh hoạt và lối sống của những người này thực ra cũng không có nhiều thay đổi.

Thế nhưng ai cũng không ngờ tới, một đạo quân lệnh lãnh khốc nhanh chóng truyền đến quận Dương Sơn.

Thanh tra hộ tịch.

Hệ thống hộ tịch cũng là một trong những nội dung quan trọng trong biến pháp của Thương gia xưa kia, có thể tránh được các vấn đề từng quấy nhiễu vương triều Đại Tần ngày xưa như thất thoát tiền lương, trốn thuế và giặc cỏ.

Cũng chính vì điểm này cho nên một ít Tu hành giả của các vương triều khác khó có thể ẩn nấp ở Trường Lăng trong thời gian dài.

Tất cả người Sở trong quận Dương Sơn bị điều tra ra, sau đó bắt đầu bị gom lại, xua đuổi.

Trong vòng mấy ngày đã có hơn bảy vạn người Sở bị cưỡng ép trục xuất, hơn nữa còn bị đại quân nước Tần áp giải, xua đuổi về phía lãnh thổ Đại Sở, hoặc nếu nói cách khác chính là xua về chỗ chiến trường.

Những người Sở này không phân biệt già trẻ, mỗi người đều chỉ có thể mang theo một ít khẩu phần lương thực lúc rời khỏi nhà, trên đường hoàn toàn không có được một chút tiếp tế của quân đội.

Mỗi ngày đội ngũ "Dân chạy nạn nước Sở" khổng lồ này bị xua đuổi đi đường giống như quân đội hành quân.

Mấy ngày sau đó đã có rất nhiều người trong đội ngũ này suy yếu không chịu nổi, bắt đầu tử vong.

Kền kền thường tụ tập hơn mười con thành một đàn.

Trong lãnh thổ quận Dương Sơn, càng ngày càng có nhiều đàn kền kền ngửi được lượng lớn khí tức tử vong, đuổi theo đội ngũ này.

Q7 - Chương 1: Tuân mệnh

Khí hậu mùa xuân biến ảo vô thường, khi thì ôn nhuận, khi thì se lạnh, đây cũng là thời điểm vốn dễ dàng sinh bệnh, đối với đám người bị trục xuất mà nói thì lại càng là một cơn ác mộng.

Vì bị quân đội áp giải phải cố gắng tiến lên mỗi ngày, cho nên tình cảnh của "dân chạy nạn nước Sở" còn gian nan hơn so với nhóm người tị nạn bình thường, không nói đến việc không có thức ăn và thuốc men, còn không được nghỉ ngơi đầy đủ, sau khi một số ít tử vong và số lượng lớn người nhiễm bệnh xuất hiện, tử vong số lượng lớn là chuyện không thể tránh khỏi.

Bắt đầu từ khi mệnh lệnh cưỡng ép trục xuất tất cả người Sở trong quận Dương Sơn được ban ra, đây nhất định là một trận đồ sát tàn khốc.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, dùng loại thủ đoạn này để giết chết những dân chúng tầm thường kia, còn tàn nhẫn hơn cả một cuộc đồ sát cả một thành trấn.

Đạo mệnh lệnh tàn khốc này xuất phát từ Hoàng cung Trường Lăng, xuất phát từ tay Hoàng hậu Trịnh Tụ.

Trong Hoàng cung Trường Lăng thâm sâu, có rất nhiều quan viên đồng loạt quỳ bên ngoài thư phòng của Hoàng hậu.

Những quan viên này đều đến để thỉnh cầu Hoàng hậu thu hồi lại mệnh lệnh, theo bọn họ thấy, thì bất kỳ triều đại nào trong lịch sử, việc thống trị cực kỳ tàn bạo thường thường sẽ chỉ dẫn tới chuyện sớm bị diệt vong.

Cho dù dùng một ít thủ đoạn nhằm vào kẻ địch, nhưng thanh

danh tàn bạo cũng sẽ làm cho dân chúng trong triều không có cảm giác an toàn.

Chỉ là những quan viên này cực kỳ hiểu rõ Hoàng hậu Trịnh Tụ, biết rằng lời nói không thể nào thuyết phục được nàng, cho nên chỉ có thể dùng phương thức trầm mặc tuyệt thực.

Trịnh Tụ yên tĩnh ngồi trước thư án. (thư án: bàn đọc sách)

Cửa thư phòng của nàng đóng chặt, nàng không thể trực tiếp nhìn thấy biểu lộ của những quan viên này, nhưng nhận biết cường đại lại làm cho nàng có thể biết rõ trạng thái của mỗi một người đang quỳ ở bên ngoài.

Khuôn mặt hoàn mỹ lấp lánh như đồ sứ của nàng lộ ra một chút vẻ trào phúng.

Lạnh lùng và trào phúng cũng không phải vì nàng hoàn toàn không thèm để ý đến quan điểm của những người này, cảm thấy có bọn họ cũng được cũng không có cũng chẳng sao, hoặc là quá mức hèn mọn, mà bởi vì những người này hoàn toàn không thể phỏng đoán được tâm ý của nàng chút nào, căn bản cũng không hiểu được có vài thứ vốn là mánh khóe của nàng.

Trong mắt người ngoài, từ khi Mân Sơn kiếm hội bắt đầu thì dường như nàng đã gặp phải quá nhiều thất bại, mất đi hào quang bất khả chiến bại khi xưa, song tất cả chuyện này đều diễn ra theo đúng tâm ý của nàng.

Miễn là có thể đạt được mục tiêu cuối cùng, còn quá trình như thế nào thì không quá quan trọng.

Giống như hai tên kỳ thủ đang đánh cờ, một người nhìn như đã mất đi rất nhiều, thế nhưng đã bố trí hoàn thành đại cục. (kỳ thủ: người đánh cờ)

Từ khi giết chết ba người trong nhà mình, hoàn toàn khống

chế được quận Giao Đông, lúc đó nàng mới bắt đầu thực sự đánh xuống quân cờ.

Chuyện xua đuổi người Sở ra khỏi quận Dương Sơn cũng chính là một quân cờ khác của nàng, cũng là nơi khởi đầu cho việc chính thức phản kích.

Mệnh lệnh vốn cần phải thu hồi lại, nhưng khi nào thu hồi thì cũng phải đúng thời cơ, bởi vì nó sẽ có thể chuyển hóa thành sát chiêu tuyệt đối ở thời điểm thích hợp.

Nặng nhất là lòng người.

Mỗi người đều có tình cảm.

Bất luận thủ đoạn sát phạt nào thì cuối cùng chẳng phải sẽ quy về sát phạt trên mặt cảm tình sao?

Dùng binh là hạ, phạt tâm là thượng. (Dùng binh là thứ yếu, đánh vào lòng người mới là điểm mấu chốt)

Đám quan viên ngoài thư phòng đã quỳ lạy một ngày một đêm, có một số quan viên lớn tuổi đã chống đỡ đến mực tận cùng, đối với nàng mà nói, lúc này đi ra vừa có thể đổi lấy kết quả bọn họ muốn, đổi lấy sự cảm kích của bọn họ, đồng thời cũng có thể để cho bọn họ sinh ra càng nhiều kính sợ, biết được nếu muốn đổi lấy sự đồng ý của nàng thì nhất định phải trả đủ giá. Sau này nếu chuyện như vậy có xảy ra lần nữa, sẽ ít phải phiền phức như lần này.

Nàng đứng lên, một chút vẻ châm chọc hiện lên trên mặt cũng đã hoàn toàn biến mất, nàng mang vẻ mặt không chút thay đổi xuyên qua Linh tuyền, đẩy cửa thư phòng ra.

- Ta có thể thu hồi lệnh lệnh, nhưng cũng có một yêu cầu.

Nàng không nói ra bất kỳ lời nói dư thừa nào, mà chỉ nhìn

những quan viên đang quỳ lạy trên mặt đất, bình thản mà mang theo uy nghiêm cường đại nói.

Tất cả các quan viên đều ngẩng đầu lên.

Nàng nói tiếp:

- Giúp ta truyền khắp toàn bộ Trường Lăng... Nếu muốn ta không trục xuất những người Sở ở quận Dương Sơn thì phải có một người Sở đủ sức nặng để đổi. Nói cách khác thì muốn cứu mạng người Sở, ít nhất phải dùng một gã người Sở đủ sức nặng để đổi lấy.

Những quan viên này trước tiên cảm thấy có chút mừng rỡ, nhưng trong nháy mắt kế tiếp lại sinh ra ý lạnh bởi vì sự lãnh khốc chứa đựng trong lời nói của nàng, rất nhiều người bởi vì đã chống đỡ đến mức cực hạn, cho nên thân thể giờ phút này lại càng lạnh như sương.

- Nếu người Sở không có đủ sức nặng đứng ra thì sao?

Một trong những quan viên cầm đầu không nhịn được run giọng hỏi.

- Đó là chuyện của đám người Sở.

Trịnh Tụ lắc đầu, đưa mắt nhìn vị quan viên lên tiếng này,

- Nếu ngay cả người Sở bọn họ cũng ngồi nhìn, vậy người Tần chúng ta cần gì phải lo nghĩ?

Tên quan viên này lập tức trì trệ, nói không nên lời.

- Có thể để cho những người Sở bị trục xuất kia dừng lại trước hay không.

Một quan viên hít sâu một hơi, nhìn Trịnh Tụ rồi hỏi.

Gã biết ở phụ cận Trường Lăng chắc chắn có người Sở đủ sức nặng đang ẩn nấp, nhưng tình huống hiện tại là cứ một ngày trôi qua sẽ có rất nhiều người trong đội ngũ lưu đày kia chết đi.

- Đó cũng là chuyện bọn chúng cần phải cân nhắc.

Trịnh Tụ nhẹ nhàng nói:

- Đứng ra chậm một ngày thì sẽ chết thêm một ít người, cho nên ta hy vọng người kia có thể dùng mạng của mình để đổi lấy mạng của những người này mà không cần do dự.

Nghe được lời nói của nàng, rất nhiều quan viên đang quỳ ở đây không khỏi phẫn nộ lần nữa, thế nhưng bọn họ lại không còn lời nào để nói.

Bởi vì nó chính là thủ đoạn mà nàng thường dùng nhất.

Nhiều năm trước, nàng đã sử dụng loại thủ đoạn như vậy không chỉ một lần.

Cực kỳ vô sĩ, nhưng đồng thời cũng rất hiệu quả.

Đạo ý chỉ này nhanh chóng được truyền ra ngoài.

Không ai nghi ngờ tính chân thực trong đạo ý chỉ này của nàng.

Bởi vì đó là lời hứa của nàng với tất cả các quan viên này, trừ khi nàng sẵn lòng gạt bỏ đi tất cả bọn họ.

.....

Khi ý chỉ như vậy truyền khắp Trường Lăng, tất cả những Tu hành giả trên vọng lâu Trường Lăng đều đề cao cảnh giới, sợ bỏ lỡ bất kỳ một chi tiết nào.

Cho dù nhất định phải chết, vậy loại người Sở có đủ sức nặng

này cũng có thể làm ra chuyện rất điên cuồng.

Song bọn họ còn chưa kịp nhìn thấy người Sở từ trong ngõ nhỏ nào đó đi ra.

Người này đến từ sâu trong Hoàng cung.

Sâu trong Hoàng cung có một số khe suối dẫn đến con sông gần nhất bên ngoài.

Đầu nguồn của khe là một vài cái giếng vuông.

Bên cạnh giếng vuông chất đống rất nhiều quần áo và chăn gối cần giặt giũ.

Khi ý chỉ như vậy thông qua truyền miệng lọt đến nơi này, một cung nữ cực cao tuổi buông quần áo bẩn đang giặt trong tay, chậm rãi đứng lên.

Không ai nhận thấy sự bất thường của bà.

Khi biết được bà đi ra khỏi cửa lớn của sân nhỏ này, đi về phía ngày thường tuyệt đối không thể đi tới thì có người mới giật mình hiểu ra.

Sau khi liên tục quát mấy tiếng nhưng ả lại như không nghe thấy, những người hò hét bà, bao gồm cả một ít Tu hành giả trong cung vừa đúng dịp gặp bà ven đường mới bắt đầu hiểu được dường như bà có liên quan đến đạo ý chỉ của Hoàng hậu.

Tiếng chuông báo động thê lương vang lên trong Hoàng cung.

Quần áo trên người cung nữ này rất dơ bẩn, tản ra một mùi khó ngửi không thể nói nên lời, tóc bà cũng cực kỳ rối tung, thế nhưng hai tròng mắt lúc này lại sáng ngời, làm cho người ta cảm giác đôi mắt bà chỉ mới tầm bốn mươi tuổi, nhưng khuôn mặt ít nhất đã quá năm mươi.

Sau khi cảnh cáo vô dụng, một đạo phi kiếm rốt cục xuất hiện ở khoảng không con đường phía trước bà, hóa thành một đường hào quang lạnh lẽo, bắn thẳng ngực bà.

Cung nữ này mỉm cười.

Bà chỉ làm ra động tác sửa sang tóc cực kỳ đơn giản.

Trong lúc "nhẹ nhàng" sửa sang mái tóc này, ngón tay bà kẹp lấy thanh phi kiếm kia, sau đó lại giống như ném một sợi tóc rụng từ trên đầu ra, phẩy ngược ra bên ngoài.

Chỉ là sau một động tác nhìn như lơ đễnh này, thanh phi kiếm kia đã đâm thủng trái tim của mấy tên thị vệ ven đường, sau đó lại chém đầu của chủ nhân phi kiếm này xuống.

- Nếu đã tuân mệnh thì cần gì phải giết người, không sợ ta lại kiếm cớ?

Trong nháy mắt khi đầu lâu mang theo máu tươi nóng bỏng rơi xuống đất, một đạo thanh âm lãnh khốc mà uy nghiêm vang lên ở cuối con đường phía trước cung nữ này.

Đây là giọng nói của Hoàng hậu Trịnh Tụ.

- Nếu không giết người, sao có thể làm cho ngươi hiểu được ta có đủ sức nặng?

Cung nữ này ngẩng đầu, nhìn Trịnh Tụ đến nhanh tới mức cực điểm, sau đó nở nụ cười,

- Trái lại ngươi vội vã đến nói chuyện với ta, là sợ ta chết quá nhanh sao?

Q7 - Chương 2: Nở rộ

Trịnh Tụ khẽ nhíu mày.

Những người quen thuộc với nàng đều hiểu rõ, đây đã là biểu hiện sự bất mãn cực lớn của nàng.

Từng đạo khí tức cường đại không ngừng nở rộ ở chung quanh ngõ hẻm Hoàng thành này, không biết có bao nhiêu Tu hành giả vây quanh nơi này, trong đó còn có một ít Tu hành giả Thất Cảnh trước đó chưa từng triển lộ tu vi ở Trường Lăng.

Đây là trung tâm của Hoàng triều Đại Tần, cho nên dù tu vi của cung nữ già này có cao hơn nữa, ả chắc chắn sẽ không có khả năng rời đi.

Nhưng trong nụ cười của bà ẩn chứa sự tự tin đáng sợ, một loại siêu nhiên hoàn toàn quên đi sinh tử.

Vẻ mặt như vậy khiến cho Trịnh Tụ càng thêm không thích.

Nàng không nhìn bộ mặt và quần áo đầy vết bẩn của cung nữ này, chỉ hơi ngửa đầu, giọng nói khẽ lạnh:

- Đại yến năm mới năm Nguyên Vũ thứ mười hai, ta có một cung nữ bên người tên là Lý Vãn Châu.

Giọng nói của nàng không hề vang dội, nhưng lại cực kỳ rõ ràng, truyền vào trong tai rất nhiều người ở con hẻm trong Hoàng thành này.

Thân thể của gần như tất cả mọi người đều phát lạnh.

Phần lớn người trong bọn họ đều không biết tên của cung nữ

kia, nhưng hiện tại đều biết người mà Trịnh Tụ nói là cung nữ nào.

Trong yến hội của Hoàng đế Nguyên Vũ năm đó, có một cung nữ khen ngợi Hoàng tử Phù Tô ở trước mặt mọi người, nội dung lời khen ngợi lại nói đến việc thiên phú của Phù Tô cực kỳ giống người nọ.

Loại lời nói này hiển nhiên đang ám chỉ Phù Tô là con trai của Trịnh Tụ và người kia.

Mấu chốt nhất chính là mặc dù ngay cả di hài của cung nữ kia đều bị Nguyên Vũ dùng thiên địa nguyên khí cường đại nghiền ép tới mức hoàn toàn biến mất, nhưng cô lại tự sát bỏ mình.

Dùng một mạng của mình nói ra những lời như vậy trên đại yến của Hoàng đế Nguyên Vũ, một lần nữa nhắc tới chuyện cũ, chuyện này không chỉ đơn giản là khiến lòng người run rẩy.

- Cung nữ kia là đệ tử của ta.

Cung nữ già này hoàn toàn hiểu được ý của Trịnh Tụ, nhưng chỉ cười cười rồi cực kỳ thản nhiên nói.

- Sau khi xảy ra chuyện kia, Thần Đô Giám vẫn luôn điều tra Lý Vãn Châu, tra ra rất nhiều chuyện bí ẩn của nàng, bao gồm cả chuyện tu hành ở sư môn ban đầu của nàng là giả, bao gồm cả việc còn tra ra mấy người có liên quan đến nàng, ta vẫn luôn hoài nghi phía sau nàng còn có một Tu hành giả cường đại tồn tại.

Trịnh Tụ lạnh lùng nói:

- Nhưng ta thật không ngờ người nọ vẫn ở trong Hoàng cung, không đoán ra kẻ đó lại là người Sở, cũng không thể nào nghĩ ra một gã đại tông sư như vậy lại cam tâm giặt giũ quần áo dơ bẩn rất nhiều năm.

- Trịnh Tụ chính là Trịnh Tụ, chỉ từ một ít khí cơ ta ra tay đã phán đoán ra phương pháp tu hành của ta có điểm chung với Lý Văn Châu.

Nụ cười của vị cung nữ già này nhạt đi một chút, nói:

- Xem ra ngươi cũng rất để ý cảm thụ của Nguyên Vũ, nếu không ngươi cần gì phải ra vẻ bên ngoài không chút biến sắc, nhưng âm thầm lại tốn khí lực lớn như vậy để truy xét một cung nữ?

Vẻ mặt Trịnh Tụ không chút thay đổi:

- Thân là thê thất, đương nhiên cần phải để ý đến cảm thụ của chồng mình. (thê thất: người vợ)

Cung nữ già kia cười ha ha, cười đến mức cực kỳ càn rỡ, giống như là nam nhân,

- Thân là thê thất, trước kia ngươi rốt cuộc là thê thất của ai, ngươi cần phải để ý cảm thụ của người nào?

Khuôn mặt Trịnh Tụ không hề thay đổi, nhưng ngón tay như ngọc trong nháy mắt này lại có chút cứng ngắc.

- Ngươi chỉ đang sợ mà thôi.

Cung nữ già này nhìn nàng một cách cực kỳ trào phúng,

- Ngươi đang sợ cái gì, chẳng lẽ Phù Tô thật sự là con trai của hắn?

Khi những lời này của cung nữ già vang lên, không khí trong Hoàng thành này không hiểu sao lại ngưng lại, rất nhiều thanh âm hít vào khí lạnh cực kỳ nặng nề vang lên trong nhận biết của những Tu hành giả này.

- Ngươi rất thích đùa bỡn lòng người, nhưng ngươi đừng quên

mỗi người đều có tình cảm, Nguyên Vũ cũng là người, mà ngươi cũng là người.

Cung nữ già lại nở nụ cười, sau đó nhìn nàng nói tiếp:

- Đùa với lửa quá nhiều chắc chắn sẽ có ngày tự thiêu, chắc hẳn ngươi cũng đang hối hận, muốn bức một người Sở đi ra chịu chết, nhưng thật không ngờ lại bức ra một người có liên quan đến Lý Vãn Châu. Ta ngược lại muốn cám ơn ngươi vì đã cho ta một cơ hội nói ra những lời này trước mặt những người khác, hơn nữa ta cũng không ngại nói cho ngươi biết, mặc dù ta đích thật là người Sở, nhưng Lý Vãn Châu... Ngươi đã điều tra nhiều năm như vậy, chắc hẳn cũng hiểu được nàng đích thật là người Tần, là người Trường Lăng. Hơn nữa nàng cố ý ở nói ra những lời kia ở trên đại yến cũng không phải xuất phát từ ta sai khiến, mà là lựa chọn của riêng nàng, cho nên hôm nay ta tự mình đi ra cũng không phải vì bất cứ kẻ nào còn lại sai khiến, mà chỉ là lựa chọn của ta.

Trịnh Tụ trầm mặc, không biết nàng đang suy nghĩ điều gì.

Một lúc lâu sau nàng hơi cúi đầu, nhìn thẳng vào vị cung nữ kia và hỏi:

- Ngươi là ai.

Cung nữ già này suy nghĩ một chút, dường như cần phải suy tư rõ ràng rốt cuộc nên miêu tả thân phận của mình như thế nào, sau vài hơi thở, bà mới nói:

- Ta là người Sở, cũng là người của Ba Sơn Kiếm Tràng, đồng thời cũng từng là Triệu Hương Phi ngày xưa, Hoàng thái hậu của vương triều Đại Sở hiện tại.

Không khí trong Hoàng thành này bỗng chốc ngưng trọng thêm mấy phần.

Những thân phận này... thực sự cực kỳ kinh người.

Trịnh Tụ nhíu mày, nói:

- Nói như vậy, Triệu Hương Phi cũng được coi là người của Ba Sơn Kiếm Tràng các ngươi. Không biết những người Sở kia cảm thấy như thế nào khi biết Hoàng thái hậu của nước mình lại là người của Ba Sơn Kiếm Tràng.

- Có một số việc thừa nhận hay không thừa nhận sẽ có sự khác biệt rất lớn, nhưng có một số việc lại chỉ có thể trong lòng tự biết rõ.

Cung nữ già lại nở nụ cười, nói:

- Giống như ngươi, ngươi rõ ràng là nữ nhân của Vương Kinh Mộng, không biết đã mây mưa chốn bồng lai tiên cảnh với hắn bao nhiêu lần, lại còn vụng trộm với nam tử như Nguyên Vũ, còn giả bộ băng thanh ngọc khiết, chẳng lẽ trong lòng người trong thiên hạ còn không biết rõ, chẳng qua không có mấy người dám vạch trần trước mặt mà thôi.

Những lời này đã cực kỳ ác độc, cực kỳ thô tục, nhưng cung nữ già này lại còn sợ không đủ, tiếp tục nói thêm một câu,

- Nếu ngươi chưa từng ngủ với Vương Kinh Mộng trước khi phản bội hắn, vậy ngươi còn sợ người khác nói Phù Tô là con của hắn sao?

Trịnh Tụ chậm rãi xoay người.

Điều này có nghĩa là nàng đã không muốn nói chuyện với vị cung nữ già này, không muốn nhìn thấy người này nữa.

Thế nhưng ngay trong nháy mắt này, cung nữ già này lại lên tiếng lần nữa, bà khẽ nói:

- Vô sỉ đến cảnh giới nhất định sẽ không liên quan đến quá trình, mà chỉ chú trọng kết quả cuối cùng. Ngươi mặc kệ người

khác nhìn ngươi như thế nào, ở sau lưng nghị luận về ngươi ra sao thì cuối cùng ngươi vẫn ngồi lên vị trí Hoàng hậu, nắm giữ quận Giao Đông, chưởng quản Trường Lăng, cuối cùng Vương Kinh Mộng đã chết, mà ta cũng sẽ chết ở chỗ này, nhưng hôm nay ta đứng ra chết vì nước Sở, sau này sẽ có nhiều người đứng lên chết vì nước Sở. Đây mới là nguyên nhân ta bằng lòng chết ở chỗ này.

Trong khoảnh khác câu nói này vừa dứt, khi những Tu hành giả cường đại trong Hoàng thành đều nở rộ sát ý của mình, cung nữ già này đã phóng thích chân nguyên và thiên địa nguyên khí trong cơ thể mình ra.

Bà cũng không hề hóa nó thành lực lượng phá hủy và sát ý, chỉ cố hết sức phóng thích lên bầu trời, hóa thành quang ảnh mỹ lệ.

Một tiếng ầm vang vọng.

Thân thể của bà cũng biến mất giống như cung nữ ở trên yến hội ngày đó, chấn động đến từ mấy cỗ sát ý đồng thời đánh về phía bà, mà chân nguyên và thiên địa nguyên khí của bà cũng đã hóa thành ánh đỏ rực rỡ.

Tất cả mọi người trong Trường Lăng đều cực kỳ rung động nhìn về phía Hoàng thành.

Một cột sáng màu sắc rực rỡ xông thẳng vào tầng mây phía trên, tựa như chọc thủng ra một cái động lớn trên bầu trời, quang huy tản mạn ra khắp nơi giống như vô số con bướm màu sắc rực rỡ lao ra khỏi tầng mây, tỏa ra bốn phía xung quanh.

Trong mắt người thường thì đây là dị tướng, nhưng trong mắt người tu hành, đây chính là một vị đại Tông sư thiêu đốt một thân tu vi. (dị tướng: cảnh tượng lạ)

Ở một vài nơi hẻo lánh không đáng chú ý trong thành Trường Lăng, có một vài người trong cuộc sống thường ngày biểu hiện ra

vẻ cực kỳ tầm thường lại yên lặng nhìn chăm chú vào dị tướng như vậy, sau đó trầm mặc cúi đầu thi lễ.

Q7 - Chương 3: Khí dân (Người dân bị bỏ rơi)

Cung nữ già này cả đời yên lặng vô danh, nhưng theo đạo mệnh lệnh của Trịnh Tụ lúc trước truyền khắp Trường Lăng, theo chuyện liên quan đến sống chết của mấy vạn người Sở kia, không chỉ sự tích của bà, mà ngay cả đệ tử của bà cũng chính là cung nữ Lý Văn Châu lúc trước chỉ có Thần Đô Giám mới biết rõ tên cũng được người trong thiên hạ nhắc tới lần nữa.

Cái chết của một số người sẽ giành được uy danh, giành được một chút ghi chép trong thế giới của người tu hành, nhưng cái chết của một số người không chỉ đạt được mỗi hiệu quả như thế.

Khi cung nữ già ẩn nấp trong Hoàng cung vương triều Đại Tần trước tiên đứng ra đổi lấy tính mạng của hơn bảy vạn người Sở ở quận Dương Sơn truyền đến đất Sở, vô số dân chúng trong nước Sở tự phát tiến hành lễ tế cho vị cung nữ này.

Trong nhà rất nhiều người Sở thậm chí còn sắp đặt bài vị cho cung nữ già này, cung phụng bà giống như Thần Phật.

Đối với quân đội mà nói, cung nữ già này chịu chết là một loại tác dụng khó nói.

Quân đội của vương triều Đại Tần nổi tiếng dũng mãnh, nhưng trong rất nhiều trận chiến bộc phát ở Sở sau đó, hầu như tất cả quân Sở đều tỏ ra dũng mãnh không sợ hãi hơn cả quân Tần.

Nổi tiếng nhất là trận đánh Đặng Bảo Âm Sơn.

Đặng Bảo có hơn một ngàn quân Sở đóng quân, hơn nữa trong

đó có hơn một nửa thậm chí chỉ là hộ gia đình Đặng Bảo thông thường không được thao luyện, lại gặp phải hơn hai vạn quân Tần đi đường vòng đột kích một con đường vận chuyển lương thực.

Đây hiển nhiên là trận chiến châu chấu đá xa, song hơn một ngàn quân Sở này lại cứng rắn ngăn trở mấy lần xung phong của quân Tần, mặc dù cuối cùng toàn quân bị diệt, thế nhưng lại không có bất kỳ người nào chạy trốn, mỗi một lần quân Tần xung phong, tất cả quân Sở còn sống đều dùng tiếng cười trào phúng đáp lại,

- Hoàng tử Phù Tô của các ngươi rốt cuộc là con trai của Vương Kinh Mộng hay là con của Nguyên Vũ?

Cho dù đánh không lại ngươi, cũng phải nhổ một ngụm nước bọt ngậm máu lên trên mặt ngươi.

Đây vốn là tinh thần của người Tần.

Nhưng hiện tại ngược lại đã biến thành của người Sở.

Mà càng làm cho quân Tần khó chịu chính là bọn họ chỉ có thể phẫn nộ, nhưng không cách nào mắng thắng đối phương ở vấn đề này, không cách nào dây dưa với vấn đề như vậy.

Cho dù rất nhiều tướng lĩnh cấp cao của quân Tần cũng không cho rằng việc xua đuổi người Sở ở quận Dương Sơn và bức ra một đại tông sư như vậy là sự phản kích của Trịnh Tụ, mà chỉ cho rằng ả đã đi sai một bước.

- Cung nữ già kia là ai?

Lúc Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn Đinh Ninh hỏi những lời này, nàng và Đinh Ninh cùng với lão tăng vẫn đi theo Đinh Ninh chỉ cách Đặng Bảo vài ngọn đồi.

Trước đó, Đinh Ninh đã phán đoán ra chỉ sợ sẽ có một đội

quân đi theo con đường như vậy, nhưng bọn họ đã tới chậm một chút, Đặng Bảo sớm đã bị san thành bình địa.

Chiến tranh chính là như thế, có một số việc cho dù đã tính rõ ràng nhưng rốt cuộc vẫn là không kịp, có một số Tu hành giả mặc dù cường đại, nhưng cũng không thể nào chỉ dựa vào tu vi sẽ quyết định thắng bại của một trận đại chiến.

Vẻ mặt Đinh Ninh có chút phức tạp:

- Bà ấy đích thật là sư tôn của Triệu Hương Phi. Từ bối phận sư môn mà nói thì cũng là sư thúc của ta, nhưng có chút trêu người chính là bà vốn là người Ba Sơn Kiếm Tràng sắp đặt ở trong Hoàng cung, phụ trách bảo vệ an toàn cho Nguyên Vũ. Mặc dù là người Sở, nhưng bà vẫn luôn học kiếm ở Ba Sơn Kiếm Tràng.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết biết rõ đoạn lịch sử đó, khi biến pháp bắt đầu từ sự tranh đấu giữa các hoàng tử khác với Nguyên Vũ mà Ba Sơn Kiếm Tràng che chở, có rất nhiều người muốn giết chết y.

- Có tin đồn bà ta đã chết.

Đinh Ninh nhìn Trưởng Tôn Thiển Tuyết bổ sung một câu,

- Dù vậy hiện tại xem ra, lời đồn năm đó cũng chỉ là điều giả dối do bà ấy tạo thành, chỉ để cho bà ấy có thể ẩn nấp càng sâu.

- Lý Vãn Châu thì sao? Là tên cung nữ kia ư?.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết hít sâu một hơi, hỏi.

Trước kia nàng chỉ để ý cảnh giới tu hành của bản thân, không thèm để ý rất nhiều chuyện phát sinh trong tiệm rượu và Hoàng cung Trường Lăng, thế nhưng sau khi hiểu được thân phận thực sự của Đinh Ninh, nàng lại có thay đổi rất lớn. Nàng nhớ rất rõ ràng Đinh Ninh từng để cho nàng dùng chút thủ đoạn, thay đổi một chút dung mạo của Phù Tô.

Kỳ thật rất ít người tu hành có thể làm được điểm đó, ngoại trừ cảnh giới tu hành và công pháp tu luyện ra, Tu hành giả ra tay còn phải cực kỳ quen thuộc dung mạo của Vương Kinh Mộng ngày xưa, cũng khắc sâu ghi nhớ trong lòng, như vậy mới có thể thông qua điêu khắc cực nhỏ, làm cho Phù Tô có được một ít thần vận tương tự như Vương Kinh Mộng.

Lúc ấy Đinh Ninh để cho nàng làm như vậy, nàng chỉ cảm thấy Đinh Ninh lợi dụng tình bạn giữa hắn và Phù Tô, chỉ cảm thấy ác độc.

Song khi nhắc lại tên cung nữ kia, nàng chợt nghĩ đến cung nữ kia chỉ vì ngang nhiên nói một ít lời nói ám chỉ mà cam nguyện trả giá bằng mạng sống. Sau đó Đinh Ninh ác độc, hẳn là có chút liên quan đến chuyện cung nữ kia chết đi.

- Lý Văn Châu là một đứa trẻ mồ côi, từng có một đứa em trai bị bệnh nặng. Khi ta đến Trường Lăng lần đầu tiên, nàng và đệ đệ đang ăn xin trên đường phố. Lúc ấy có một nhân vật chợ búa muốn dùng chi phí chữa bệnh của đệ đệ nàng tiến hành áp chế, muốn nàng làm tiểu thiếp cho hắn, sau đó ta tiện tay giết chết tên kia, giao tiền tài của người nọ cho nàng xử lý.

Đinh Ninh trầm mặc một lát,

- Sau đó ta và nàng không hề gặp lại, thậm chí còn không biết nàng trở thành thị nữ của Trịnh Tụ từ khi nào.

Đó tự nhiên là báo ân.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết trầm mặc một lát, nàng rất ít khi dụng tâm suy nghĩ, nhưng chỉ cần dụng tâm thì nàng cũng sẽ rất dễ dàng nhìn rõ một số vấn đề,

- Nàng cố ý nói ra những lời như vậy trong đại yến kia, không chỉ để cho Nguyên Vũ có một phần nghi kỵ đối với Trịnh Tụ thêm,

thực ra cũng đang nói cho người trong thiên hạ biết, thực ra quan hệ giữa Trịnh Tụ và Nguyên Vũ cũng không hề vô cùng thân mật. Đây là kết luận nàng sau khi đã ở trong Hoàng cung nhiều năm, lấy mạng làm dẫn, không có khả năng sai lầm.

- Ta và ngươi đều rất hiểu Trịnh Tụ.

Đinh Ninh khẽ gật đầu, trên mặt lại xuất hiện thần sắc cực kỳ ngưng trọng,

- Nếu ả có thể từ Lý Vãn Châu mà thoáng suy đoán ra nữ sư thúc này của ta chưa chết, vậy ả không sợ tiếp theo có thể xảy ra chuyện gì, Nguyên Vũ càng để ý, ả lại càng điên cuồng làm ra hành động như vậy, điều này chứng tỏ ả đã bắt đầu phản kích.

Sau khi dừng một chút, hắn nhìn Trưởng Tôn Thiển Tuyết đang nhíu mày thật sâu rồi nhẹ giọng nói tiếp:

- Có hơn bảy vạn người Sở ở quận Dương Sơn, cho nên ả ta sẽ không tính toán như vậy. Vương triều Đại Sở cũng không thể nào ngồi yên mặc kệ những người Sở kia. Ả muốn ép vương triều Đại Sở mau chóng quyết thắng bại ở quận Dương Sơn.

- Cho nên trận chiến ở khu vực quận Dương Sơn chỉ sợ là mấu chốt chiến thắng?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết rất dễ dàng hiểu được ý của Đinh Ninh, nàng vội nói:

- Vậy chúng ta phải mau chóng tới chỗ đó.

- Chúng ta không cần phải đi. Việc Cửu Tử Tằm xuất hiện ở vùng Âm Sơn trái lại sẽ kiềm chế càng nhiều Tu hành giả cường đại ở bên này.

Đinh Ninh lắc đầu,

- Nhưng chúng ta tuyệt đối không thể để cho nàng nắm giữ hành tung chính xác. Cho nên kế tiếp chúng ta phải cắt đứt phương diện trao đổi quân tình với Ô thị.

"Rốt cuộc là thứ gì mới cho ngươi có được lòng tin như vậy?"

Sau khi nói xong những lời này với Trưởng Tôn Thiển Tuyết, Đinh Ninh yên lặng nhìn Đặng Bảo đã biến thành phế tích, trong đầu lại vang lên thanh âm như vậy.

Hắn hiểu Trịnh Tụ cực kỳ rõ, cho nên chỉ vì những hành động này của ả đã làm cho hắn cảm thấy ả có niềm tin cực lớn đối với trận đại chiến này, một loại dục vọng giống như kẻ đi săn cường đại muốn cắn nuốt con mồi.

.....

Một số suy đoán của hắn cực kỳ chính xác.

Đã có chuyện vô sỉ phát sinh ở quận Dương Sơn lúc này.

Quân Tần áp giải hơn bảy vạn người Sở sau khi nhận được quân lệnh từ Trường Lăng truyền tới đã nhanh chóng rút lui.

Ngày đó Trịnh Tụ đối mặt với thỉnh cầu của những quan viên kia, đã làm ra hứa hẹn chính là chỉ cần người Sở có đủ sức nặng đứng ra chết thay thì nàng sẽ không trục xuất những người Sở ở quận Dương Sơn nữa.

Mà hiện tại, quân Tần trực tiếp nhanh chóng rút lui, vứt lại hơn bảy vạn người Sở không có thức ăn và thuốc men ở vùng hoang vu.

Bởi vì trước đó đã có lửa chiến bao trùm, cho nên rất nhiều khu vực của quận Dương Sơn đã sớm không còn người ở, hơn bảy vạn người dân chạy nạn nước Sở này đã bị xua đuổi chạy loạn rất nhiều ngày ở quận Dương Sơn, hiện tại bọn họ chỉ có hai lựa

chọn, hoặc là đi bộ thêm rất nhiều ngày trở về nhà của mình, hoặc là tiến về phía cảnh nội nước Sở.

Nhưng lấy tình huống của đội ngũ này mà nói, bằng vào lực lượng của mình thì hoàn toàn không thể làm được.

Trừ phi có quân Sở mang theo đủ lương thảo đến tiếp ứng.

Q7 - Chương 4: Hy vọng

Hơn phân nửa quân Tần áp giải người Sở ở quận Dương Sơn này là thuộc hạ của Phương Hầu phủ, đại đa số những binh lính này lúc trước trú đóng dọc theo Vu Sơn, cực kỳ quen thuộc đối với tình hình ở khu vực quận Dương Sơn.

Bất kể đứng từ bên nào mà xem, thậm chí trong rất nhiều quân tình của Binh Mã ty vương triều Đại Tần, đều thể hiện thống lĩnh toàn cục ở quận Dương Sơn chính là Phương Khải Lân.

Nhưng mà thống soái thực sự của hơn sáu mươi vạn quân Tần ở quận Dương Sơn và Vu Sơn lại là Ngụy Vô Cữu.

Thuộc hạ của Ngụy Vô Cữu đều chinh chiến ở vùng Âm Sơn, cho dù khi đối mặt với Phù Tô và tiếp nhận tin tình báo của một số quan viên cao cấp của Binh Mã ty, mọi người đều cho rằng bản thân lão đang chinh chiến ở Ngọc Thiên quan vùng Âm Sơn, nhưng trên thực tế Ngụy Vô Cữu ở đó chỉ là một thế thân của lão. (thế thân: người làm thay)

Khi Ngụy Vô Cữu chinh chiến ở vùng Ngọc Thiên quan đều mặc Thiên Sơn Hàn Tuyết giáp của lão, thân hình nhìn qua cực kỳ thẳng tắp cao lớn, mang theo một loại uy áp khiến người ta hít thở không thông, song Ngụy Vô Thác lúc ở quận Dương Sơn lại chỉ mặc áo bông mỏng của phụ tá tầm thường trong quân, nhìn qua giống như một người mưu sĩ già tầm thường, hai mắt lờ mờ, không khác gì loại người đã không được tướng lĩnh trọng dụng, chỉ có thể ở trong đội phụ tá hỗ trợ xử lý một ít công tác văn thư quân tình.

Chỉ là khi lão nhân này chạm đến một ít tình báo hoặc mệnh

lệnh mấu chốt, trong con ngươi mờ ảo của lão chợt lộ ra một ít hàn quang máu lạnh vẫn sẽ làm cho người ta không rét mà run.

Khi lão giấu diếm thân phận ẩn nấp ở tiền tuyến quận Dương Sơn, cũng không phải vì Trịnh Tụ lo lắng về khả năng lĩnh quân của Phương Khải Lân, mà bởi vì ngay từ đầu, trọng điểm của cuộc chiến tranh này được xác định ở quận Dương Sơn. Việc điều động lượng lớn lương thảo và Phù Tô tự mình đến tiền tuyến Âm Sơn đều chỉ là một ít thủ đoạn mê hoặc đối thủ.

Vì phối hợp với một ít thủ đoạn mà người đời xem ra là vô sỉ, phía quận Dương Sơn nhất định cần một thống soái thiết huyết vô tình, lãnh khốc giống như lão.

Xét về tu vi và mưu lược thì Ngụy Vô Cữu chưa chắc đã xuất sắc Ty Mã Thác, nhưng lão chính là loại tướng lĩnh cực kỳ lãnh huyết, lão có thể kiên quyết chấp hành quân lệnh mà không mang theo chút cảm xúc nào.

Chỉ cần có thể bảo đảm thắng lợi, vậy không cần nói là hy sinh một ít tính mạng của người Sở, cho dù phải hy sinh tính mạng mấy vạn người Tần thì lão tuyệt đối sẽ không do dự.

Sau khi áp giải hơn bảy vạn người Sở thì quân Tần lại nhanh chóng rút lui, vứt bỏ bọn họ ở trong cánh đồng hoang vu, thực ra những quân Tần này vẫn chưa đi xa, mà giống như một con sói đói vẫn luôn chú ý đến bầy dê đang suy yếu mệt mỏi.

Hơn bốn mươi vạn quân Tần cũng đã lặng yên tiến lên, như một con cự thú há to miệng, chuẩn bị cắn một miếng lớn quân Sở tới tiếp viện.

……

Khi bị quân Tần xua đuổi thì còn có một mục đích rõ ràng, nhưng khi quân Tần đột nhiên rút lui, hơn bảy vạn người Sở bị vứt

bỏ ở trong hoang nguyên này, trong lòng đã mất đi phương hướng.

Bắt đầu từ sự hoảng loạn, tiếp theo là cảm xúc tuyệt vọng nhanh chóng lan tràn, khắp nơi đều là tiếng khóc rống vang vọng.

Một số người đã chuẩn bị rời đi.

Hiện tại phần lớn trong những người chuẩn bị rời đi là tráng niên, cũng có vài người là Tu hành giả, bọn họ đều có mục đích khác nhau, có vài người nhớ người nhà, chuẩn bị trở về gia đình mình trong quận Dương Sơn, có vài người thì cảm thấy không thể lưu lại nơi đó nữa, chuẩn bị lên đường tiến về cảnh nội nước Sở.

Trong những người này có một nam tử trung niên mặc áo bào màu trắng.

Người nam tử trung niên này giống như một tiên sinh tư thục, trong hành lý mang theo rất nhiều sách, khi y rốt cục hạ quyết tâm chuẩn bị rời đi, đột nhiên có một nữ tử đi tới trước mặt y, nhẹ giọng hỏi:

- Ngươi muốn bỏ lại những người này?

Người nam tử trung niên này hơi ngẩn ra, lúc này đám người chung quanh đã cực kỳ hỗn loạn, nếu như có thể phát hiện ý định của y trước tiên, vậy nhất định đã quan sát y từ lâu.

Y không nhịn được cẩn thận đánh giá nữ tử xuất hiện trước mặt mình.

Đây là một nữ tử rất trẻ tuổi, khuôn mặt có vẻ tiều tụy, màu da có chút vàng, nàng mặc quần áo vải màu xanh rất bình thường thậm chí rất tục tĩu, nhưng vẫn có một nét đẹp riêng.

Điều này làm cho mi tâm của y không khỏi hơi nhíu lại.

Trong ấn tượng của y, dường như bản thân mình chưa từng

thấy nữ tử này trong đội ngũ mấy ngày nay.

Mặc dù đội ngũ này có hơn bảy vạn người, cho nên y cũng không thể nào thấy được toàn bộ, nhưng quan sát tất cả mọi người chung quanh từng gặp trên đường lại là bản năng của người tu hành, cho dù một bóng hình trong lúc lơ đễnh đảo qua, cũng không thể nào có được cảm giác xa lạ như vậy.

Mấu chốt nhất chính là nữ tử trẻ tuổi này hiển nhiên đang quan sát y, mà y lại chưa bao giờ phát hiện nữ tử này đến từ khi nào, từ trong đám người chỗ nào đến gần bản thân mình.

Mặc dù trong lòng hơi kinh ngạc, nhưng y vẫn gật đầu, đáp lại:

- Đúng vậy.

Người nữ tử này mang theo một loại Thần khí rất độc đáo, thậm chí có loại cảm giác giống như người nhà đang thăm hỏi, nàng nhẹ giọng hỏi tiếp:

- Ngươi chuẩn bị đi nơi nào, trở về quận Dương Sơn? Hay là tới đất Sở?

Người nam tử trung niên này không giấu diếm suy nghĩ trong lòng mình:

- Về quận Dương Sơn.

Người nữ tử nói:

- Có người không đành lòng buông bỏ ư?

Người nam tử trung niên này hơi do dự một chút, nói:

- Có một nữ tử tương đầu ý hợp, lúc rời đi từng nói chờ ta trở về. Cho nên ta muốn quay lại xem nàng có muốn trở về đất Sở cùng ta hay không.

- Đây là một đội ngũ rất khổng lồ.

Giọng điệu của nữ tử này càng thêm kỳ quái một chút, nàng nói:

- Cho dù số lượng quân Tần áp giải nhiều hơn gấp đôi so với hơn bảy vạn người này, nhưng dù sao đã đi đường nhiều ngày như vậy, cũng không có thể nào trông coi mỗi người một cách nghiêm khắc. Thông thường khi cắm trại, tiến vào một ít núi rừng hoặc là một ít thời điểm hỗn loạn, lấy tu vi của ngươi thì muốn tìm thời cơ rời đi cũng thực sự đơn giản. Trên thực tế cũng có không ít Tu hành giả ngay từ đầu đã tìm cơ hội rời đi. Nhưng lúc trước ngươi không rời đi, vì sao hiện tại lại muốn làm điều này?

Người nam tử trung niên trầm mặc hồi lâu, mới nhẹ giọng nói:

- Bởi vì vô dụng.

Người nữ tử nhìn y,

- Cái gì gọi là vô dụng.

Nam tử trung niên ngẩng đầu nhìn thoáng qua bốn phía, đập vào mắt là rất nhiều gương mặt đang tuyệt vọng, sau khi hít sâu một hơi, y mới nhẹ giọng nói:

- Lúc trước có quân Tần trói buộc cho nên những người chúng ta mới bị tụ tập cùng một chỗ, chỉ biết đi về phía trước mà không có ý nghĩ dư thừa nào, cho dù có vài người không thể kiên trì nổi nên mất đi, nhưng cũng là chết trên đường đi về phía trước, những người còn lại vẫn bị ép tiếp tục lên đường, nhưng hiện tại quân Tần đã rút lui, những người này thiếu đi sự rằng buộc sẽ nảy sinh đủ loại ý nghĩ, bảy vạn người tự mình rời đi, chia năm xẻ bảy. Mà bảy vạn người không phải là số lượng nhỏ, nếu như bảy vạn người này vẫn luôn ở cùng một chỗ, cho dù Đại Sở ta muốn cứu viện chỉ sợ cũng sẽ dễ dàng hơn một chút. Nhưng khi những người

này chia lẻ nhau ra, không chỉ là vấn đề cứu viện, mấu chốt chính là... mang lại cho mọi người cảm giác hoàn toàn khác nhau. Cho dù ta làm tướng lĩnh thì cũng sẽ dám liều mạng vì sinh tử của bảy vạn người, nhưng nơi này mấy ngàn người lưu lạc, nơi kia lại có mấy ngàn người bơ vơ, ta sao có thể dám liều mạng? Cho dù là những đại thần chính trực ở đô thành nước Sở thì cũng sẽ có suy nghĩ giống như vậy, đây là một vấn đề đo lường. Sống chết của bảy vạn người là đại sự, thế nhưng không thể đánh cược một ít sinh tử của rải rác mấy ngàn người với chuyện thắng bại của một đội quân.

Nữ tử nghe được những lời này của y, thần sắc trên mặt nàng cũng không có quá nhiều thay đổi, ngược lại có chút không kiên nhẫn lắc đầu, nói:

- Chuyện đơn giản cần gì phải nói phức tạp như vậy, đơn giản mà nói, nếu bảy vạn người này đi lạc, sẽ làm cho người ta có cảm giác không còn là bảy vạn người, chính là một khối mấy ngàn người nơi này, một khối một vạn người tị nạn nơi đó, số lượng sau khi phân tán có vẻ không lớn, ngươi hoài nghi quân nước Sở ta vốn sẽ không liều toàn lực đến cứu, mà kết quả của chuyện này chính là bất kể những người đã gần với cực hạn này chọn đi tới nơi đâu cũng không thể nhận được cứu trợ. Hầu hết trong số họ sẽ chết trên đường đi.

- Về lâu dài, nếu quân đội triều ta không cứu thì những người này sẽ bởi vậy mà chết, người Tần sẽ làm văn trên cái chết của những người này, cho dù đây là thủ đoạn vô sỉ của bọn họ, nhưng cuối cùng cũng sẽ liên lụy đến một ít khía cạnh đạo nghĩa và nhân tính của triều ta.

Nam tử trung niên nói xong những lời này lại trầm mặc một lát, sau đó chậm rãi nói,

- Thế nhưng chuyện sau này không liên quan đến hiện tại. Lúc trước ta không rời khỏi bọn họ là vì cảm thấy có hy vọng, có thể

cố hết sức giúp đỡ, mà bây giờ ta rời đi là bởi vì khó có thể thừa nhận, ta không muốn trơ mắt nhìn thảm trạng khi những người này chết đi, đây chỉ là vấn đề tâm tình của ta.

- Nếu người khác rời đi có lẽ sẽ không quá quan trọng, nhưng ngươi vừa rời đi, bảy vạn người này sẽ nhanh chóng chia năm xẻ bảy. Bởi vì ngươi là Cơ Bạch Hạnh, ngươi vốn là tiên sinh hiệu sách rất có danh hào ở Nhĩ thành quận Dương Sơn, rất nhiều người trong này đều biết ngươi, mấu chốt nhất chính là trong hành trình của đội ngũ này mấy ngày nay, ngươi đã dùng chân nguyên của mình cứu chữa cho không ít người sắp chết, hơn nữa trong đó có không ít trẻ nhỏ. Vì vậy ngươi có thể không hề chú ý tới, nhưng trên thực tế hành động của ngươi có thể ảnh hưởng đến hầu hết mọi người ở đây.

Nữ tử không hề tranh cãi với y, chỉ là dùng một loại ngữ khí không thể nghi ngờ, thậm chí mang theo một ít kiêu căng nói:

- Ngươi có kiến thức bất phàm, cho nên chắc hẳn cũng hiểu được, con người từ xưa đến nay đều là sống thành nhóm, cho dù đều sẽ rơi vào khốn cảnh, nhưng nhiều người tụ tập cùng một chỗ thì sẽ có càng nhiều biện pháp, cho dù chỉ là chịu đựng thì cũng có thể chịu đựng lâu hơn. Cho nên điều ngươi cần làm lúc này chính là để cho hơn bảy vạn người này không được tách ra.

Người nam tử trung niên này tràn ngập cảm xúc bất đắc dĩ và thương cảm.

Y cảm thấy bất lực không muốn lên tiếng nữa, nếu y có thể làm được, còn cần nữ tử này đến nói cho mình đạo lý này sao?

- Có nguồn nước sạch, ít nhất cũng có thể làm cho con người yên ổn. Có một mảnh hồ nước nhỏ chỉ cách nơi này khoảng một canh giờ, ngươi có thể nói cho bọn họ biết, phải đi tới nơi đó trước khi hoàng hôn buông xuống. Có nước để dùng và có thể nghĩ cách đánh bắt cá để làm thức ăn.

Nữ tử mặc kệ y đang nghĩ điều gì, sau đó lại tiếp tục phát ra những câu nói như mệnh lệnh.

Nam tử tên là Cơ Hạnh Bạch ngây người, lập tức lại cười khổ nói:

- Lại có thể bắt được bao nhiêu cá, lượng cá bắt được nếu phân phối không đồng đều ngược lại sẽ dẫn đến hỗn loạn.

- Người chết đuối chỉ cần thấy một cọng rơm rạ đều sẽ tìm cách vớt được, nếu cho người sắp chết vì lạc trong sa mạc một hy vọng có nguồn nước thì đều có thể làm cho hắn kiên trì thêm một ngày. Hiện tại muốn ổn định những người này thì chỉ cần một cái cớ.

Người nữ tử này lạnh lùng nhìn y một cái,

- Sau đó nói với họ chỉ cần đến được nơi đó, vào ban đêm sẽ có quân đội nước Sở đưa một phần thức ăn và thuốc men đến.

Khuôn mặt của Cơ Hạnh Bạch trắng bệch, giọng nói khẽ run lên:

- Nếu như hy vọng tan vỡ thì sẽ càng không thể cứu vãn, nếu đến ban đêm mà bọn họ phát hiện cũng không có một ít thức ăn và thuốc men được đưa tới, những người này sẽ hoàn toàn sụp đổ, đến lúc đó cũng sẽ không có người nào có thể thu thập cục diện này.

- Ban đêm sẽ có một ít thức ăn và thuốc men được giao đến.

Người nữ tử lạnh lùng và đóng đinh chặt sắt nói:

- Chắc chắn sẽ được đưa tới, đây không phải là một cái cớ.

Cơ Hạnh Bạch nhìn nàng, không thể nào hiểu được vì sao ngữ khí của nàng lại có thể cường đại và tự tin như vậy.

Nữ tử này không hề giải thích gì mà chỉ đưa tay nhẹ nhàng phủi phủi trên vai y, tựa như chỉ giúp y phủi đi một vết bẩn, song trong nháy mắt này y chỉ cảm nhận được bàn tay này vô cùng nặng nề, hơn nữa còn cứng cỏi hơn so với bất kỳ kim loại nào trên đời, đây là một loại cảm thụ cực kỳ cổ quái, đồng thời cũng làm cho y lập tức hiểu được thân phận của nàng.

Hô hấp của y trong nháy mắt dừng lại, sau vài hơi thở, y mới đè thấp giọng nói của mình đến cực hạn, dùng thanh âm mà chỉ có y và nữ tử này mới có thể nghe được, run giọng nói:

- Sao ngài lại có thể ở chỗ này?

Kỳ thật trong lòng y thực sự muốn nói là: ngài làm sao có thể vụng trộm trà trộn vào trong đám người chúng ta từ rất nhiều ngày trước? Song chữ vụng trộm và trà trộn như vậy hoàn toàn không thể miêu tả nữ tử này.

Q7 - Chương 5: Gió vàng

- Một loại mưu kế có thể thành công hay không, không chỉ vì mưu kế đó có tinh diệu hay không, còn ở chuyện có thể đoán ra mưu kế này hay không, cùng với người chấp hành mưu kế này có thể triệt để đến trình độ nào.

Nữ tử không nhìn Cơ Hạnh Bạch nữa mà ngước đầu nhìn chân trời đất Sở, thản nhiên nói:

- Mấy vạn quân đội áp giải mấy vạn dân chúng bị xua đuổi, khiến Tu hành giả muốn tìm thời cơ rời đi sẽ rất dễ dàng, đồng dạng muốn tìm cơ hội tiến vào trong những người này cũng không hề khó, điều mấu chốt nhất chính là không ai nghĩ đến chuyện ta sẽ lẩn vào trong những người này.

Cơ Hạnh Bạch hít sâu vào, trái tim y kịch liệt nhảy lên, trên gương mặt tái nhợt dần dần nổi lên áng đỏ bệnh trạng.

Thật vậy, không người nào có thể nghĩ đến việc nàng sẽ trà trộn vào đám đông bị trục xuất.

Đế vương nước Sở hiện tại là Liêu Lăng Quân, nhưng ai cũng biết người thống trị mạnh nhất vương triều Đại Sở lại là Hoàng thái hậu từng được xưng là Triệu Yêu Phi.

Mà người thống trị truyền kỳ vương triều Đại Sở này hiện tại đang ở trước mắt y.

Đây tuyệt đối là hiểm chiêu hiểm đến cực điểm.

Bởi vì theo một ý nghĩa nào đó mà nói, chỉ cần giết chết nàng thì kết quả của cuộc chiến tranh này sẽ được định đoạt.

Nếu vương triều Đại Sở không có sự tồn tại của nàng thì sẽ nhanh chóng tan rã, tự loạn mà tan.

Những Tu hành giả ở Trường Lăng sẽ chú ý đến hướng đi của bất kỳ Tu hành giả cường đại nào trong quân đội vương triều Đại Sở, nhưng chỉ sợ không ai có thể thực sự hiểu rõ nàng, cũng sẽ không có bất kỳ người nào có thể biết được hành tung của nàng.

Nàng ở chỗ này, bản thân chính là một kỳ tích không thể nào xảy ra.

Nữ tử này cũng là Triệu Hương Phi ngày xưa, Hoàng thái hậu nước Sở hiện tại nhìn về phía chân trời, giống như những nữ nhân cô độc bất lực trong đội ngũ này, ngồi xuống.

Ngay cả tư thế và thần thái cũng rất giống nhau.

Nàng ngồi trên mặt đất, đặt hai bàn tay ở trước đầu gối của mình, sau đó cằm của nàng khẽ rơi ở trên đầu gối.

Trong thực tế, đôi khi cô đơn và nỗi buồn không phải là vì nàng cố ý giả vờ như vậy.

Cho dù ở Hoàng cung vương triều Đại Sở thì nàng cũng rất cô độc, vì vị trí nàng đang ngồi mà mỗi ngày đều sẽ có rất nhiều chuyện máu tươi đầm đìa phát sinh, có chút hận nàng chết đi, cũng có người trung thành với nàng không còn nữa.

Ngay khi quân Tần rút lui, nàng cũng biết được tin vị sư tôn xa xôi của mình ở Trường Lăng đã không còn.

Nàng cũng từng cho rằng sư tôn của mình đã chết trong gió tanh mưa máu mấy năm trước khi Nguyên Vũ đăng cơ, mà hiện tại nàng đã biết mấy năm nay sư tôn của mình vẫn luôn ẩn nấp trong Hoàng cung Trường Lăng, thế nhưng vừa biết được sư tôn của mình mấy năm nay vẫn còn sống, lại nhận được tin ngài ấy cũng đã vừa chết đi.

Vì vậy, hiện tại nàng thực sự buồn.

Sư tôn của nàng vì những người Sở ở quận Dương Sơn này mà chết, cho nên việc bảo toàn tính mạng của hơn bảy vạn người Sở này tương đương với di mệnh của sư tôn nàng.

Từ nơi sâu xa tựa như có ý trời.

- Ngươi muốn quyết chiến với ta ở chỗ này, vậy ta chờ quyết chiến với ngươi ở nơi đây.

Nàng nhìn hoàng hôn ở nơi chân trời, trong lòng nói với nữ chủ nhân sâu trong Trường Lăng không biết có thể bi thương vì ai hay không kia.

Hoàng hôn đang buông xuống.

Ánh sáng sẽ mang lại cho mọi người sự ấm áp, còn bóng tối sẽ làm cho người ta khủng hoảng và mất phương hướng, nếu không thể khiến cho bảy vạn người Sở này bình tâm lại, khi bóng đêm bao phủ, sự tuyệt vọng sẽ hoàn toàn lan tràn.

May mà mấy ngày nay nàng quan sát không có vấn đề gì, công pháp chân nguyên mà Cơ Hạng Bạch tu luyện cũng có công dụng làm cho người khác tạm thời thoát khỏi tra tấn do đói khát cùng bệnh tật mang đến.

Mặc dù Cơ Hạnh Bạch chỉ là một gã Tu hành giả Lục Cảnh, song khi một người tu hành vốn đã trở thành trụ cột trong lòng rất nhiều người như gã đứng ra, sẽ càng mang lại sự cổ vũ hiệu quả hơn so với bất kỳ một gã Thất Cảnh nào từ bên ngoài đến.

Trước khi một vệt nắng chiều tà cuối cùng biến mất, y đã thành công trong việc khiến đội ngũ này bắt đầu trở lại hành trình, tiến đến bên hồ nhỏ mà nàng nói tới.

Tiếng nước vang lên bốn phía.

Nhờ ánh lửa thắp sáng, một số nam tử lớn tuổi bắt đầu cố gắng đánh bắt cá dưới sự hướng dẫn của một số người có kinh nghiệm.

Đây là một mảnh hồ cạn, hơn nữa đa phần mặt nước trong đó đều chỉ có độ sâu tầm ngực của một người, chỉ sợ khi mùa khô đến đều sẽ khô cạn, biến thành đồng cỏ.

Cơ Hạnh Bạch kiệt sức đi tới bờ sông bên dưới đầu gối nàng, trầm mặc ngồi xuống.

Việc có chuyện để làm có thể phân tán sự chú ý của một số người, cũng như mang đến hy vọng, nhưng sau bình minh ngày mai, hơn bảy vạn người này còn có thể nghe theo đề nghị của y hay không, lại phụ thuộc vào việc đêm nay quân Sở có thể mang tới một ít thức ăn và thuốc men hay không.

Song mặc dù đã nhận được lời hứa của nàng, nhưng quân Sở sao có thể làm được?

Khẩu phần ăn cần thiết cho hơn bảy vạn người không phải là số ít, mặc dù đã sớm sắp đặt, nhưng số lượng một đội quân Sở tương ứng làm sao có thể tránh được tai mắt quân Tần, có thể bình yên đến nơi này?

Trong lòng y không khỏi có chút hoài nghi, nhưng hắn lại không dám tiến hành chất vấn, thậm chí không dám nhìn nữ tử kia hoặc tiến hành trao đổi với nàng, để tránh làm cho hắn có chút đặc biệt.

Triệu Hương Phi cũng giống như phụ nữ và trẻ em bình thường, nàng chọn một bãi cỏ khô để ngồi, ánh mắt của nàng nhìn như dừng lại ở trên thân những người đánh bắt cá trong hồ cạn, thực ra lại rơi về phía bên kia hồ.

Không hề có dấu hiệu nào, nhưng hô hấp của Cơ Hạnh Bạch

lại đột nhiên trở nên khó khăn.

Y cảm nhận được mặt đất đột nhiên rung động, loại rung động này đến từ phía bên kia của cái hồ cạn này.

Hiện tại ngoại trừ loại người tu hành như y ra, những người Sở tụ tập bên bờ hồ này hoàn toàn không thể cảm nhận được loại.mặt đất rung động từ xa xa truyền đến.

Nhưng chỉ mất khoảng tầm mấy lần hô hấp, y đã khẳng định đây là chấn động do vô số móng sắt dùng tần suất cực nhanh gõ xuống mặt đất truyền đến.

Đây là một đội quân đang chạy trốn, hơn nữa còn vượt xa cực hạn bình thường của một đội kỵ quân.

Loại tốc độ cùng tần số do vô số móng sắt gõ xuống mặt đất này làm cho y cảm thấy một loại khí tức liều lĩnh.

Y đột nhiên hiểu được điều gì đó, chợt đứng người lên, cổ họng lập tức nghẹn ngào, trong mắt lại tràn đầy lệ nóng.

Cực nhanh!

Thậm chí không thèm để ý đến an nguy của thú cưỡi dưới thân, tiến hành ép lực sinh mệnh của tọa kỵ vượt qua cực hạn mới có thể đạt tới tốc độ như vậy.

Trong khoảng thời gian hơn mười hơi thở sau khi y đứng lên, những tráng niên đứng ở trong hồ nước đánh bắt cá cũng bắt đầu cảm nhận được sự khác thường, bọn họ nhìn thấy những gợn sóng lăn tăn trên mặt nước, sau đó nghe được tiếng tạp âm dâng lên trong bóng tối bốn phía.

Đó là một đội quân khác cũng đang chạy như điên, móng sắt mạnh mẽ đập xuống mặt đất, song vẫn kém tốc độ của quân đội lúc trước.

Đội quân kia không tiếc tất cả, giống như là một trận gió điên cuồng xông về phía mảnh hồ cạn này.

Cơ Hạnh Bạch khó có thể khống chế cảm xúc của mình, trong bóng tối y quay đầu lại, nhìn thoáng qua Trịnh Hương Phi trên bờ hồ phía sau.

Y nhìn thấy Trịnh Hương Phi vẫn ngồi như trước, tựa như hòa làm một thể cùng những phụ nữ và trẻ em tầm thường kia, thế nhưng trên mặt nàng lại lộ ra vẻ nghiêm túc khó tả.

Xuy xuy xuy...

Tiếng vó như sấm sét chợt bị vô số tiếng xé gió kịch liệt át mất.

Trong không khí xuất hiện vô số đường lửa, nương theo trong đó là càng nhiều bóng đen nhỏ, đó là mũi tên, là Phù khí, cũng có thể là phi kiếm của người tu hành.

Trong đội quân đang điên cuồng như gió vọt tới hồ cạn vang lên vô số tiếng rống lớn, song lại không có bất kỳ một người nào để ý đến những mũi tên hoặc phi kiếm đang gặt hái tính mạng kia, tiếng hò hét và tiếng gầm giận dữ thật lớn chỉ đổi lấy việc tăng tốc một lần nữa.

Không khí trong phút chốc tràn ngập mùi máu tươi và tiếng nổ tung.

Bụi cây và lau sậy bên bờ hồ bị từng cái bóng đen ầm ầm đập vỡ, tiếng cành khô gãy cùng tiếng xương cốt vỡ tan đan xen vào nhau, làm cho tất cả người Sở ở phía đối diện hồ này đều há miệng không thể nào hô hấp, giống như bị hóa đá khi nhìn thấy một tình cảnh chưa từng thấy cũng chưa từng nghĩ tới.

Những con ngựa phi nước đại như điên cuồng từ bờ hồ lao ra, giống như thiên thạch đập về phía trước, đụng nát những bụi cây

và lau sậy, sau đó hung hăng rơi xuống hồ nước phía trước.

Vô số hào quang của kim loại theo đó rơi xuống, mà càng nhiều ánh hào quang của kim loại đã đâm vào trên người khi bọn họ xông xuống chỗ này.

Không khí ở phía đối diện hồ lưu động đều là gió vàng, ánh lửa và sát ý, cùng với tử vong.

Một nhóm kỵ binh nhanh đến mức khiến người ta khó có thể tưởng tượng, không để ý đến tất cả những gì rơi về phía bọn họ, mà chỉ xông về phía trước, xông về phía trước, có bị giết chết, có lao vào trong hồ.

Hình ảnh như vậy không chỉ tồn tại trong một khoảnh khắc, mà còn kéo dài trong một thời gian thật lâu.

Toàn bộ hồ nước nông nhanh chóng bị máu tươi nhuộm đỏ, cho dù ở trong bóng đêm nhưng vẫn có thể nhìn ra được màu máu đỏ sẫm.

Khi tất cả tiếng hò hét và tiếng gầm giận dữ rốt cục biến mất, không còn những con ngựa điên cuồng mang theo người cưỡi xông vào trong hồ, tiếng kim loại giao nhau vang vọng trong không khí rốt cục cũng biến mất, chỉ có một ít tiếng vó ngựa càng thêm rõ ràng như nóng nảy bất an gõ xuống mặt đất, tuần tra bốn phía.

Lúc này rất nhiều người Sở mới bắt đầu khôi phục hô hấp, có rất nhiều người oa một tiếng khóc lên.

Một số người nhìn thi thể những con ngựa và di hài của những người lính trôi nổi trên hồ, bắt đầu hiểu được những gì đã xảy ra, cơ thể bọn họ bắt đầu không ngừng run rẩy.

Hai tay Cơ Hạnh Bạch cũng không ngừng run rẩy, y không phải tướng lĩnh, nhưng cho dù là tướng lĩnh thì trong đời này cũng chưa từng thấy được cảnh mấy ngàn kỵ quân dùng phương thức

chịu chết như vậy, tử vong ở trước mặt y.

Y nhìn về phía bên kia hồ, trong một ít ánh lửa còn sót lại phản chiếu ra hình ảnh lúc một ít kỵ quân mặc giáp đen rút lui.

Hai tay y lạnh như băng nhưng trong thân thể lại nóng đến cực độ, tựa như máu tươi của y không thấy đâu nữa, mà đã bắt đầu thiêu đốt bên trong cơ thể.

- Hãy cho người trục vớt những con ngựa và thi thể. Thi thể cần được xử lý càng sớm càng tốt, nếu không sẽ khiến nguồn nước bị ô nhiễm.

Song vào lúc này, một thanh âm lạnh như băng truyền vào tai y, y biết đây là giọng nói của Trịnh Hương Phi truyền vào tai mình, cũng hiểu được vẻ lạnh như băng này cũng không phải bởi vì lãnh khốc và vô tình, mà chỉ nhằm vào kẻ địch của bọn họ.

- Lương thực bọn họ mang theo bên người không đủ để chống chọi quá lâu, cần nhanh chóng hun khói thịt của những chiến mã này.

- Tìm cách từ bỏ bi thương vô dụng, nếu như sinh mệnh của bốn ngàn người này đổi lấy hơn bảy vạn người mà lực lượng còn không bằng bọn họ, vậy vương triều Đại Sở mới chắc chắn thật sự sẽ chết.

Trên bờ hồ, nàng cúi đầu gằn từng chữ, truyền thanh âm như vậy vào trong tai Cơ Hạnh Bạch.

Q7 - Chương 6: Ngủ đêm

Bất kể là từ kỵ thuật của đội bốn ngàn kỵ quân này hay là tốc độ chạy nước rút cùng với khí thế không sợ hãi kia mà xem, Cơ Hạnh Bạch đều có thể kết luận đội kỵ quân này là một trong những kỵ quân tinh nhuệ nhất của vương triều Đại Sở. (kỵ thuật: kỹ năng cưỡi ngựa)

Dựa theo trang bị bình thường thì một đội kỵ quân như vậy, dưới tình huống không mặc cả áo giáp mỏng như hôm nay thì sức chiến đấu vẫn vượt xa mấy vạn dân chúng tầm thường, cho dù không thể giết chết hơn bảy vạn dân chúng tầm thường này, nhưng đánh bại hoàn toàn thì chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng nếu như luận chiến lực thuần túy, sinh tử của một đại tông sư như một cung nữ già tự sát trong Hoàng cung Trường Lăng xa xôi kia sẽ càng quan trọng hơn bảy vạn người này.

Một số chuyện không thể được cân đo đong đếm đơn giản như vậy.

Cơ Hạnh Bạch nhìn mặt hồ bị máu nhuộm đỏ, y nhìn thấy rất nhiều thanh niên lúc trước đã lên bờ lại xuống nước một lần nữa.

Y còn chưa lên tiếng, những người trẻ tuổi này đã tự động trục vớt di hài những binh sĩ của đội kỵ quân này.

Ngày càng có nhiều người xuống nước, bao gồm nhiều người đã khóc vì tuyệt vọng trước đó.

Thi thể của quân sĩ bị kéo từ mặt nước bờ bên kia sang phía bờ bên này trước tiên, sau đó là lương thực và ngựa, đây là chuyến đi gian nan xuyên qua hơn một nửa mặt hồ, song đêm nay dường

như không ai cảm thấy mệt mỏi nữa.

Trước đó, Cơ Hạnh Bạch đã dùng tất cả mọi thủ đoạn có thể vận dụng để cho những người kia đi theo y đến bên hồ này, nhưng sau một đêm này trôi qua, y lại không cần nói bất cứ lời nào mà chỉ đứng nhìn tình cảnh như vậy, đứng im giống như một pho tượng vậy.

Rất nhiều phụ nữ và trẻ em đang làm sạch di hài của những người lính này, ngoài việc bắt đầu xử lý lương thực, thuốc men và ngựa, rất nhiều người im lặng mang theo một số vũ khí mà các quân sĩ này mang theo, bao gồm cả mũi tên và các vật sắc nhọn khác đâm vào cơ thể của bọn họ.

Trong đội ngũ vẫn có rất nhiều tiếng khóc đè nén lòng người, nhưng cũng có một loại lực lượng vĩ đại lại đang lan tràn trong đám người.

Cơ Hạnh Bạch biết sau khi đêm nay qua đi, lực lượng như vậy không chỉ lan tràn ở trong lòng những người bên bờ hồ này, còn có thể lan ra càng nhiều nơi ở cảnh nội nước Sở.

.....

"Đường Chiết Phong, nhìn núi trong đêm tối là một đoàn đen nhánh, thấy được thứ gì, cũng quá nhàm chán đi?"

"Ban đêm chạy ra xem bất cứ thứ gì đều không thể nhìn rõ từ xa, bản thân cũng rất nhàm chán a, cũng không phải chỉ nhìn núi mới nhàm chán."

"Nói cũng đúng, dù sao cũng nhàm chán, còn không bằng báo tin cùng huynh đệ."

Trên chiến trường vùng Âm Sơn cách quận Dương Sơn rất xa, trong bóng đêm bao bọc vô số doanh trướng của quân Sở, mà trên một ngọn đồi trong doanh trướng này lại có bảy bóng người lẳng

lặng đứng sừng sững, sáu người trong đó đều không nói lời nào, chỉ có một người rất nhàm chán, đang tự lẩm bẩm với bản thân mình một cách cực kỳ quái dị.

Những người bên cạnh y đã sớm quen với chuyện kỳ quái khi y sẽ tự mình nói chuyện với bản thân mình trong thời khắc hưng phấn.

Theo Đường Muội ẩn cư nhiều năm, cho nên bọn họ hiểu nhau cực kỳ rõ.

Giống như tối nay, cho dù là quân sư và mưu sĩ đi theo các danh tướng Đại Sở cũng không thể đoán ra trong một ít quân lệnh mà Đường Muội ban xuống hàm chứa dụng ý gì, song những người đứng quanh người Đường Muội lúc này đều có thể không dựa vào việc phân tích sâu sắc quân lệnh, chỉ dựa vào một ít thần sắc biến hóa rất nhỏ của Đường Muội liền hiểu được tiếp theo hắn muốn làm cái gì.

- Nhưng có quá mạo hiểm không?

Triệu Sách - Tu hành giả của Triệu Kiếm Lô lạnh lùng như băng, tóc dài phiêu phiêu lại không để ý việc Đường Chiết Phong tự nói chuyện, gã quay đầu nhìn thoáng qua Đường Muội, hỏi.

Lúc hỏi những lời này, khí tức ngoài cơ thể gã đột nhiên nóng rực lên một chút, da thịt thậm chí nổi lên áng đỏ.

Chuyện này đại biểu cho cảm xúc của gã không giống như lúc bình thường, trên khuôn mặt bình tĩnh nhưng thực ra trong lòng lại rất kích động.

- Tất cả mọi người đều cho rằng phong cách dẫn quân của ta quá bảo thủ, không chỉ kẻ địch cho rằng như vậy, mà ngay cả người trong quân chúng ta cũng nghĩ thế.

Đường Muội lại cười cười, hắn rất thoải mái, một khi đã làm

ra quyết định cực kỳ quan trọng kia, vậy có thể dỡ bỏ đi gánh nặng trong lòng.

Hắn cười nhìn một ít ánh lửa trong doanh trại quân Tần trên sườn núi xa xa có thể thấy được trong đêm tối, sau đó nói tiếp:

- Nhưng mà đối với hành quân đánh giặc mà nói, hiển nhiên cách làm ngược lại và để cho đối phương phán đoán sai lầm mới có thể mang đến cơ hội chiến thắng.

- Nhiều đợt điều binh khiển tướng, nhiều trận chiến dịch trước đó làm cho ta cũng cảm thấy ngài vẫn muốn tiếp tục bảo thủ như vậy, thì ra do ngài cố ý để cho Ty Mã Thác có phán đoán sai lầm.

Lần này Đường Chiết Phong không còn tự nói chuyện với chính mình, mà lại nhìn Đường Muội nói.

Đường Muội cười nhạt:

- Mấu chốt nhất chính là ngay cả người của Ba Sơn Kiếm Tràng cũng dự đoán rằng ta muốn đánh chậm, nếu ngay cả bọn họ cũng phán đoán như vậy, có lẽ Ty Mã Thác và Ngụy Vô Cữu cũng sẽ làm ra nhận định tương ứng, không ai có thể ngờ rằng ta sẽ lập tức phát động quyết chiến. Hơn nữa trên thực tế chúng ta không có nhiều lựa chọn, tuy rằng quá trình vận chuyển quân lương của chúng ta may mắn còn chưa xảy ra vấn đề, nhưng chỉ có ta và Hoàng thái hậu biết, có mấy kho lương chưa mở trên thực tế cũng đã trống rỗng từ thời tiên đế.

- Nhưng cho dù bên phía chúng ta có thể đại thắng thì mấu chốt quyết định thắng bại trận chiến này vẫn là ở quận Dương Sơn. Có một lỗ hổng chết người trong kế hoạch của ngài.

Một giọng nói trầm thấp vang lên.

Người lên tiếng là người trầm mặc ít nói nhất trong số những người đứng quanh Đường Muội, ngày thường ở nơi ẩn cư của

Đường Muội, việc gã làm cũng không hề có chút mỹ cảm, mỗi ngày đều chỉ đào đất, xới đất.

Song gã lại là Tấn Lưu Phong, một trong những quân sư tốt nhất của quân đội Đại Sở.

- Mặc dù bên phía chúng ta có thể đại thắng, há một ngụm ăn hết ba mươi vạn chủ lực quân Tần, nhưng mấu chốt vẫn là quận Dương Sơn bên kia có thể ngăn trở quân Tần phản công hay không.

Gã cúi đầu nhìn bùn đất dưới chân, gằn từng chữ nói:

- Chỉ cần chúng ta phát động quyết chiến thì bọn chúng sẽ nhanh chóng tỉnh táo lại, sẽ phát hiện ngài huy động phần lớn lực lượng tới nơi này. Mà quân Tần ở phía quận Dương Sơn đã chuẩn bị tốt cho việc toàn quân tập kích. Từ quận Dương Sơn đánh vào nước Sở, chỉ cần hơn mười thành quận ven đường vừa mất, vậy trận chiến này cũng không còn khả năng xoay chuyển.

- Ngươi nói rất đúng, chỉ cần ta phát động trận quyết chiến giữa hai đại quân ở vùng Âm Sơn này thì quân Tần ở quận Dương Sơn chắc chắn sẽ tấn công mạnh toàn tuyến. Nhưng quận Dương Sơn nhất định sẽ ngăn trở sự phản công của quân Tần.

Đường Muội chậm rãi nói một câu này.

Hắn không hề giải thích nguyên nhân, những lời này có chút bá đạo mà vô lễ, bởi vì nếu Tấn Lưu Phong đã nói là sơ hở, vậy chắc chắn sẽ có chênh lệch trên thực lực tồn tại.

Thế nhưng những người cực kỳ quen thuộc với hắn lại nghe ra một ít hương vị không tầm thường từ trong những lời này.

.....

Trong cùng một đêm như thế, sâu trong Hoàng cung Đại Sở, Ly

Lăng Quân cũng không thể an giấc, thân là người tu hành nhưng gã lại đổ mồ hôi trộm mỗi đêm, bởi vì tâm tình sốt sắng thái quá cho nên thường xuyên mồ hôi ướt đẫm chăn.

Bởi vì đã lâu không được ngủ ngon cho nên hốc mắt gã lõm xuống càng sâu, thậm chí có vẻ đã hơi biến thành màu đen, khuôn mặt tái nhợt dị thường.

Gã biết Triệu Hương Phi đã không còn ở trong cung.

Bởi vì Triệu Hương Phi thực sự đã rất nhiều ngày không thân mật cùng với gã, tuy gã không biết nàng đã đi tới nơi nào, thế nhưng gã lại không hề tiết lộ tin tức này với bất kỳ ai.

Gã bảo vệ bí mật này một cách nghiêm ngặt.

Cho nên gã biết rõ quân cờ ẩn của Trịnh Tụ không phải là mình, nếu như không phải là gã, vậy chiêu cuối mạnh nhất của Trịnh Tụ là cái gì?

Chính bởi vì không thể tưởng tượng được cho nên mỗi ngày gã đều có một loại cảm xúc sợ hãi khó hiểu.

Cũng trong đêm này, có một nam tử ban đêm rất ít ngủ đang đi trên một ngọn núi nào đó trong chiến trường Âm Sơn, như chim ưng từ trên chỗ cao quan sát liên doanh của hai triều Tần Sở. (liên doanh: doanh trại tầng tầng lớp lớp, nối liền thành một mảnh)

Q7 - Chương 7: Thiên Khí

Mặt trời mọc, ánh sao giấu đi, màn đêm biến mất.

Một tên lính gác quân Tần thức dậy vào sáng sớm, chui ra khỏi doanh trướng, gã lấy canh rau với thịt băm trong nồi lớn ở trên bếp lò nóng cách đó không xa, bẻ nát mấy miếng bánh bao khô, ăn một bữa thật ngon lành.

Khi trèo lên lầu quan sát, thay thế cho phiên canh gác trước quan sát Thiên Khải thành, trong ánh mắt có chút thỏa mãn của gã thậm chí còn xuất hiện một tia đồng tình.

Thiên Khải thành là một trong những biên thành quan trọng của vương triều Đại Sở trên biên giới Âm Sơn, nhưng khi Ty Mã Thác dẫn hai mươi vạn đại quân chậm rãi tiến lên, liên tục ba đợt tập kích liên tiếp của mấy đội kỵ binh tinh nhuệ đã cắt đứt liên hệ giữa tòa thành này và các biên thành còn lại của Đại Sở.

Hiện tại Thiên Khải thành đã hoàn toàn biến thành một tòa thành cô độc bị vây quanh, thậm chí rất nhiều quân Tần đang nói đùa, gọi tòa thành này là "Thiên Khí thành". (Thiên Khí thành: tòa thành bị vứt bỏ)

Quân Sở bị ép không ngừng lui bước, tòa biên thành này gần như chắc chắn sẽ bị vứt bỏ.

Sau nhiều ngày bị vây khốn, quân Sở trong biên thành này đã tử vong cực kỳ thảm trọng, hơn nữa không chỉ lương thảo, mà ngay cả nguồn nước cũng gần như không còn.

Quân lực của vương triều Đại Tần bây giờ hoàn toàn khác với trước kia, không chỉ biểu hiện ở số lượng Tu hành giả trong quân

đội, cho dù thức ăn cũng có thể để cho quân sĩ nước Tần bình thường có được một cảm nhận rõ ràng.

Nghĩ đến thậm chí có thể ăn bữa cơm phong phú vào sáng sớm như vậy, mà người Sở trong biên thành đầy cảnh hoang tàn khắp nơi kia chỉ sợ chỉ có thể dùng vỏ cây rễ cỏ để no bụng, tên lính canh quân Tần này liền không kìm được có chút đồng tình.

Nhưng mặc dù như vậy, quân Sở ở biên thành bị bỏ rơi này vẫn biểu hiện ngoan cường đến cực điểm.

Trong mấy ngày qua, quân Tần với số lượng gấp ba lần quân Sở trong tòa biên thành này đã phát động hơn mười lần tấn công mãnh liệt, thậm chí có một ít Tu hành giả cường đại giết vào đường phố bên trong thành, nhưng quân Sở hoặc có thể nói là người Sở bên trong thành dựa vào một ít Phù khí vẫn có thể giữ vững tòa thành này.

Bởi vì nghĩ đến điểm này cho nên một tia đồng tình trong mắt người lính canh quân Tần biến mất, lập tức hóa thành ngưng trọng, thế nhưng ngay trong nháy mắt, khuôn mặt của gã lập tức cứng đờ, trong ánh mắt tràn ngập vẻ kinh hãi.

Trên đường chân trời nơi xa xuất hiện rất nhiều ánh phản quang và hơi khói khác biệt.

Một số ánh phản quang màu vàng và cột khói ngút trời là thủ đoạn liên lạc thông tin của quân Tần, có lẽ đến từ một số đội quân Tần tiên phong.

Mà càng nhiều ánh phản quang đến từ áo giáp cùng binh khí, cùng với hào quang do Phù khí khúc xạ ra khi ngưng tụ thiên địa nguyên khí!

Kỵ quân đen nghịt bắt đầu tràn ngập tầm mắt của gã.

Ít nhất có hơn vạn kỵ quân tinh nhuệ như thủy triều tràn về

phía biên thành này.

Mượn một kiện Phù khí có thể tăng tầm mắt trên vọng gác, người lính gác quân Tần này lập tức nhìn thấy vạn kỵ quân tinh nhuệ của Sở, còn có chiến xa gần như mênh công vô tận.

Càng làm cho gã cảm thấy rung động chính là phía sau rất nhiều chiến xa còn kéo theo Phù khí cỡ lớn cực kỳ hiếm thấy, hoặc sừng sững như núi nhỏ, hoặc lớn như thuyền hay cung điện di động trên mặt đất.

Nhiệm vụ của người lính gác như gã đương nhiên là phát hiện và cảnh báo tung tích địch trước tiên, thế nhưng hiện tại đã không cần gã phải cảnh báo, bởi vì gã cũng không phải là người canh gác ở tiền tuyến, hơn nữa mấu chốt nhất chính là ánh phản quang màu vàng óng cùng khói báo động dấy lên ở chỗ xa xa trước đó đã thông báo cho tất cả quân Tần nơi này rõ ràng, đây cũng không phải là một đội quân Sở quy mô nhỏ, mà là đại quân chân chính!

Vọng lâu ở bên phía Thiên Khải thành hiển nhiên có độ cao vượt xa lầu quan sát mà quân Tần tạm thời dựng lên, quân Sở phía trên đó có thể nhìn thấy rõ ràng hơn so với những quân Tần này.

Giờ phút này nhìn đại quân bên phe mình giống như trải đầy thiên địa lan tràn đến, hơn nữa khi nhìn thấy bảy pho tượng kim loại cao tới sáu trượng, những quân Sở này đều không nhịn được rơi vào trong rung động thật sâu.

Những bức tượng kim loại cao lớn này giống như dung mạo Thiên nữ, thân thể màu vàng xanh nhạt, toàn bộ cơ thể đều là đường nét màu xanh ngọc rậm rạp.

Phía dưới mỗi một pho tượng kim loại như vậy đều có chín chiếc chiến xa vây quanh, trên mỗi chiếc chiến xa đều có mấy Tu hành giả, mà trong những người tu hành này, lại có một người cầm một kiện Phù khí hình đoản côn màu đồng xanh trong tay.

Đây chính là "Phi Thiên" - Phù khí mạnh nhất vang danh thiên hạ của quân Sở, mỗi một tòa Phù khí như vậy đều cần chín gã Tu hành giả Lục Cảnh kích phát, mỗi một kích đều vượt qua uy lực của cường giả Thất Cảnh bình thường.

Phù khí như vậy cũng chỉ có tổng cộng mười sáu tòa, đều chỉ tồn tại ở bên trong quân chủ lực của Vương triều Đại Sở.

Cho nên đây cũng không phải là trận phản công mang tính chiến lược gì, mà là đại quân mang theo khí tức điên cuồng quyết chiến!

Nhìn từ trên cao xuống, Thiên Khải thành đã là một cái đinh trong chiến tuyến của quân Tần.

Quân Tần phần lớn sử dụng y phục và áo giáp màu đen, như một mảnh đại dương đen kịt, mà bên phía quân Sở thông thường hay sử dụng giáp màu xanh, như nước một con sông mùa xuân tràn tới.

Trong cánh đồng hoang vu cách Thiên Khải thành rất xa, những nơi dấy lên rất nhiều cột sáng chói lọi và các đám khói báo động kia, lực lượng tiên phong của quân Tần đã triển khai chém giết cùng với binh lính chủ lực của quân Sở.

Vô số mũi tên và Phù khí lưu lại vết tích, máu thịt chân tay gãy và mảnh vụn kim loại bay múa trên không trung.

Hiển nhiên quân Tần vốn chuẩn bị không đủ đã liên tiếp bại lui trong cuộc tiến công điên cuồng của quân Sở.

Trên sa bàn trong quân doanh của quân Tần, Thiên Khải thành cũng chỉ là một lá cờ hơi lớn.

Trong đại doanh xưa kia có vẻ hơi trống trải lúc này gần như đã lấp đầy bởi tất cả tướng lĩnh cấp cao và mưu sĩ của quân Tần đứng thẳng, chờ đợi mệnh lệnh của Ty Mã Thác vốn đang mặt

trầm như nước.

Ánh mắt Ty Mã Thác đảo qua rất nhiều chỗ, thuận tay giương cao rất nhiều lá cờ, nhưng cuối cùng ánh mắt vẫn dừng lại ở Thiên Khải thành.

- Trước khi trời tối, ta muốn doanh trướng quân chủ lực của chúng ta chuyển đến trong thành này.

Sau khi đã trầm mặc hồi lâu, y lập tức hạ mệnh lệnh.

Hô hấp của một tướng lĩnh quân Tần đột nhiên dừng lại, gã đã đi theo Ty Mã Thác nhiều năm,cho nên biết rõ mệnh lệnh này của lão có nghĩa là để cho những đội quân đang đối mặt với gần ba mươi vạn quân Sở toàn lực liều chết chống cự, mà quân phía sau của bọn họ sẽ ép vào toàn tuyến, công phá Thiên Khải thành trước khi trời tối.

- Vì sao?

Mặc dù không thể làm trái quân lệnh của Ty Mã Thác, nhưng gã vẫn không nhịn được hỏi một câu.

- Quân lương của quân Sở không đủ, cho nên đánh nhanh thắng nhanh như người điên thế này sẽ khiến việc cung cấp tiếp tế lương thảo và Phù khí không thể nào theo kịp.

Ty Mã Thác ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn gã một cái, sau đó nói tiếp:

- Nhưng chúng ta hoàn toàn không ngờ Đường Muội dám làm như vậy, chỉ cần quân Sở thế như chẻ tre, dọc theo đường đi liên chiến liên thắng, vậy lương thảo và Phù khí của chúng ta sẽ trở thành vật cung ứng cho bọn họ. Từ tình cảnh trước mắt mà nói thì chúng ta đã thua cả bàn, chỉ khi ngăn chặn được thế tiến công của quân Sở, lúc đó quân đội ở nơi khác mới có thể kịp điều động, nếu không sẽ bị hắn dùng ưu thế về quân lực đánh tan quân chủ lực.

Thiên Khải thành là nơi có thể dùng để phòng thủ tốt nhất trong phạm vi trăm dặm khu vực này. Chắc hẳn các ngươi cũng hiểu được Thiên Khải thành này dựa vào thứ gì mới có thể ngăn cản được đại quân chúng ta. Chỉ cần chúng ta công phá thành này trước khi trời tối, đến lúc đó chúng ta có thể bố trí phòng ngự ở nơi ấy, ngăn chặn quân Sở tiến công. Những đội quân ở ven đường kia hiển nhiên sẽ bị quân Sở tiêu diệt, nhưng so sánh với cơ hội giành chiến thắng duy nhất, loại hy sinh này sẽ rất đáng giá.

Ty Mã Thác cũng chỉ nói tương đối nhiều khi một mình dạy Phù Tô, thông thường khi bố trí trận đánh và đối mặt với thuộc hạ thì lại nói rất ít. Sự khác thường của lão lúc này cũng làm cho tất cả tướng lĩnh quân Tần trong doanh trướng này hiểu được, cho dù là lão thì... cũng đã cực kỳ sốt sắng.

- Ta đi.

Một gã Tu hành giả tóc dài xõa vai, bộ dáng như quân sư từ một góc doanh trướng này lên tiếng.

Hắn mặc áo bào màu đen nhưng cổ áo lại cực cao, bóng tối che khuất đi bộ mặt của hắn.

Lúc hắn lên tiếng, rất nhiều góc âm u trong doanh trướng này chợt có một đoàn khí tức âm lãnh hiện lên, tự nhiên sinh ra rất nhiều đóa hoa màu đen, làm cho đồng tử một ít Tu hành giả Thất Cảnh trong doanh trướng này không kìm được co rụt lại.

Ty Mã Thác không nhìn hắn, chỉ gật đầu nói:

- Xin nhờ tiên sinh.

Q7 - Chương 8: Để giành chiến thắng

- Người này là ai?

Đợi đến khi Tu hành giả này rời khỏi doanh trại, một quan viên Binh Mã ty không nhịn được thấp giọng hỏi sau lưng Ty Mã Thác.

Từ biểu hiện của Đường Muội mà xem, tất cả mọi người trước đó đều đánh giá thấp năng lực của hắn, nếu Ty Mã Thác đã xác định địa điểm quyết chiến ở Thiên Khải thành, vậy chỉ sợ Đường Muội cũng đã tính toán tới khả năng này, cũng sẽ có Tu hành giả cường đại chạy tới Thiên Khải thành cứu viện.

Yếu tố quyết định tòa thành trì này thuộc về phe nào trước khi trời tối chính là cuộc chiến đấu giữa những Tu hành giả cường đại này.

Rất hiển nhiên Tu hành giả quân sư có bộ dáng quỷ khí thâm trầm này tu luyện con đường âm khí quỷ vật, Tu hành giả tu loại công pháp này đạt đến Thất Cảnh thông thường sẽ gian nan hơn so với Tu hành giả bình thường, nhưng một khi đã tu luyện thành công thì sẽ càng khó đối phó hơn bởi vì thủ đoạn cực kỳ quỷ dị.

Trên Lộc Sơn hội minh, tên Yến Anh của Sơn Âm tông tạo thành uy hiếp lớn nhất đối với Nguyên Vũ chính là ví dụ điển hình nhất.

Nhưng từ ý nghĩa nào đó mà nói, con đường âm khí quỷ vật cuối cùng chỉ thuộc về ngoại đạo, việc đặt mấu chốt quyết định thắng bại ở trên người mà Binh Mã ty không quen thuộc, hiển

nhiên không thể khiến người ta yên tâm bằng việc đặt ở trên người những tông sư mà bọn họ đã biết rõ nguồn gốc kia.

Khí đồ của Ba Sơn Kiếm Tràng không nhiều lắm, hắn chính là người giết người nhiều nhất trong đó. (khí đồ: kẻ bị ruồng bỏ)

Ty Mã Thác nhìn thoáng qua tên quan viên Binh Mã ty này, nói:

- Cũng chẳng vì nể mặt mũi ta nên hắn mới đến nơi này.

- Quỷ...

Sắc mặt rất nhiều quan viên chung quanh đột nhiên biến đổi, mà thần sắc tên quan viên Binh Mã ty này lại tái nhợt vô cùng, chỉ nói ra một chữ, nhưng bởi vì nghĩ đến người này là ai mà tâm thần rung động đến mức trong lúc nhất lời không thể nói ra chữ thứ hai.

.....

- Những người Sở này rốt cuộc muốn làm gì?

Ngụy Vô Cửu đi ra khỏi doanh trướng, vẻ mặt âm trầm nhìn bụi bặm ở cảnh nội đất Sở xa xa.

Âm Sơn và quận Dương Sơn cách nhau một khoảng cách rất xa, điều này có nghĩa là hai chiến trường này cũng không thể liên lạc với nhau trong thời gian rất ngắn. Khi đại bộ phận quân Sở ở vùng Âm Sơn thừa dịp bóng đêm điên cuồng tiến lên, triển khai quyết chiến, ở khu vực quận Dương Sơn còn chưa hề nhận được báo cáo tình hình quân sự tương ứng.

Nhưng nếu có người có thể nhìn toàn cục theo thời gian thực, thì sẽ phát hiện nếu những quân Sở ở biên cảnh quận Dương Sơn không có dị động nào, vậy trận quyết chiến giữa quân Tần và quân Sở ở khu vực quận Dương Sơn sẽ bộc phát sớm hơn một chút so với vùng Âm Sơn.

Phần lớn quân Tần trong quận Dương Sơn thực ra đã cách hơn bảy vạn người Sở bị trục xuất không xa, những người giết chết đội kỵ binh tinh nhuệ của quân Sở đêm đó chính là một đội quân tiên phong ở cánh trái chủ lực quân Tần.

Sau đó chủ lực quân Sở ở biên cảnh vương triều Đại Sở vẫn luôn chậm rãi tiến về phía hồ nhỏ nơi người Sở đang ở, nhìn như có ý định rút lui đưa quân Tần vào sâu trong đất Sở bất cứ khi nào, thế nhưng một hai ngày trước, quân Sở lại chính thức vượt qua biên cảnh, tiến vào quận Dương Sơn, tốc độ tăng gấp mấy lần so với trước kia.

Lúc mặt trời mọc sáng sớm hôm nay, Ngụy Vô Cữu đã tuyên bố mệnh lệnh toàn quân nhanh chóng đón địch.

Nếu quân Sở cũng không rút lui, vậy đến quá giờ trưa, trận quyết chiến ở quận Dương Sơn sẽ hoàn toàn bộc phát.

Phía quân Tần đã sớm nghiêm trận chờ đợi rất nhiều ngày, mặc dù tiến lên nghênh địch cũng giống như mở ra một cái miệng khổng lồ, ưu thế binh lực hiển nhiên hình thành một thế nuốt trọn đối phương vào.

Cho nên mặc dù Ngụy Vô Cữu có nhiều kinh nghiệm chiến trận hơn nữa, cũng khó có thể hiểu được vì sao quân Sở lại làm như vậy.

Theo lão, khả năng duy nhất chính là Vương đình hoặc nội bộ quân đội của vương triều Đại Sở xuất hiện vấn đề rất lớn.

- Tại sao lại như vậy?

Không chỉ có Ngụy Vô Cữu không thể hiểu, mà ngay cả Cơ Hạnh Bạch cũng nghĩ không ra, nhưng khác với lão, y biết nên hỏi ai vấn đề này.

- Không có vì sao.

Triệu Hương Phi nhìn những bụi bặm có vẻ càng ngày càng lan rộng kia, dùng thanh âm chỉ có y mới có thể nghe được đáp lại:

- Đây chính là chuyện trong ước định.

- Chuyện trong ước định, để giành chiến thắng?

Cơ Hạnh Bạch càng không thể nào hiểu được.

Triệu Hương Phi không trả lời, giống như hoàn toàn không nghe được những lời này của y.

Nàng im lặng nhìn bầu trời đất Sở mà mình đối mặt.

Mây trôi dần dần tích tụ, trầm trọng như tường thành, sau đó lại bị vô số đạo thiên địa nguyên khí khuấy nát thành đường lửa.

Trời đất bắt đầu rung chuyển.

Bất kể có hiểu hay không thì hơn mười vạn quân Sở và hơn mười vạn quân Tần sẽ va chạm cùng một chỗ ngay trong tầm mắt của nàng và bảy vạn người Sở này.

Quân đội của vương triều Đại Sở thành hình mũi tên hung hăng đâm vào trong trận hình quân Tần, mà quân Tần lại lấy thế hình nhạn muốn bao vây triệt để đội quân nước Sở này.

Vô số vó ngựa giẫm đạp lên mặt đất, khói bụi bắt đầu tung bay như rồng, vô số binh khí và kiếm chạm vào nhau, trong bụi bặm lập tức tràn ngập máu tươi cùng tay chân gãy, nguyên khí trong cánh đồng hoang dã bởi vì thiên địa nguyên khí quá mức hỗn loạn mà tạo thành vô số vòng xoáy, không chỉ cuốn bay ngựa và quân sĩ đang còn sống sờ sờ, mà ngay cả chiến xa và Phù khí nặng nề, cùng với mũi tên bay múa trên không trung, thậm chí cả phi kiếm cũng không thể may mắn thoát khỏi, sau khi bị cuốn lên trời cao lại chợt bị ném ngược xuống.

Đây là đại chiến khó có thể tưởng tượng đến, Tu hành giả tầm thường dưới tình huống nguyên khí hỗn loạn như vậy thậm chí đã không thể nào có thể tụ tập được thiên địa nguyên khí, chỉ có thể dựa vào chân nguyên của bản thân và thiên địa nguyên khí tích súc trong cơ thể chiến đấu, lực lượng tương ứng trong quân sĩ tầm thường đã giảm rất nhiều.

Đại quân quấn quýt cùng một chỗ, đã thật sự biến thành một cái cối xay, một cái tu la tràng chân chính.

Địa điểm hai đại quân lần đầu va chạm cách phiến hồ nhỏ của hơn bảy vạn người Sở này khoảng gần ba mươi dặm, mặc dù như vậy, từng đợt gió lốc vẫn mang theo vô số mảnh kim loại và mảnh máu thịt vỡ rơi xuống, thậm chí còn có phi kiếm mỏng nhẹ hoàn chỉnh rơi xuống hồ nước.

Theo thời gian trôi qua, chiến trường chính lại cách phiến hồ nhỏ này càng ngày càng gần, hồ nhỏ đối mặt với chiến trường, trong hồ nước trong suốt bắt đầu có rất nhiều đường máu tươi chậm rãi chảy ra.

Mà bùn đất trong chiến trường sớm đã bị máu tươi ướt đẫm, sền sệt không chịu nổi, từng đạo lực lượng cường đại rơi xuống mặt đất, thứ văng lên không còn là bụi bặm, mà là sóng máu.

Mặt trời chói chang treo trên bầu trời bị mây máu bao phủ, dần dần bị nhuộm đỏ, biến thành một vầng mặt trời máu le lói bên trong đám mây.

Kỵ quân hai bên gần như biến mất hầu như không còn, ngay cả chiến xa cũng mất đi công dụng ban đầu, cực khó có thể tạo thành bất kỳ trận thế hoàn mỹ nào ở trong vũng máu lầy lội này.

Bên trong vô số chiến đoàn đan xen lẫn nhau đã không còn việc bài bố kỹ càng, chỉ tồn tại chém giết theo bản năng. (chiến đoàn: những tổ đội nhỏ đánh nhau bên trong một trận chiến)

Mặc dù ánh sáng ảm đạm xuống, nguyên khí thiên địa hỗn loạn vẫn bao trùm trên chiến trường như trước, nhưng phần lớn bụi bặm đã tiêu tán lại làm cho mọi người có thể nhìn thấy tình cảnh của cuộc chiến tranh khổng lồ như vậy.

Thân thể Cơ Hạnh Bạch ngay từ đầu đã run rẩy theo mặt đất chấn động, đến bây giờ thần hồn của y dường như đã rời khỏi cơ thể, thế cho nên y dường như đã hoàn toàn mất đi tri giác.

Xuất thân của y cũng không phải là tướng lĩnh trong quân đội, nhưng việc đứng ngoài quan sát làm cho y thoáng nhìn ra hướng đi của trận chiến này.

Khi đại quân song phương giao chiến, quân Sở vẫn có thể tiến về phía trước, ép quân Tần lui về phía sau, điều này chứng tỏ lúc chiến tranh bắt đầu thì quân Sở đã chiếm thế thượng phong, nhưng khi y nhìn thấy rất nhiều Phù khí khổng lồ mang tính biểu tượng như tháp cao trong quân Sở đã ngã xuống, mà quân Tần ở bên sườn vẫn có thể tiến về phía trước.

Ưu thế của quân Sở đang biến mất, hơn nữa dường như bắt đầu vô lực ngăn cản quân Tần bao vây bọn họ lại.

Nếu không có kỳ tích phát sinh, thắng bại của trận đại chiến này cũng không phải chỉ là một bên tổn thất hơn mấy vạn quân lực, mà nhất định sẽ là quân Sở bị tiêu diệt toàn bộ!

Kỳ tích ở đâu?

Trái lại y còn nhìn thấy quân Tần dường như còn có một ít quân dự bị chưa thực sự đưa vào chiến trường, trong đó có một ít kỵ quân nhẹ núp ở ở phía sau rõ ràng dùng để truy kích và thu hoạch cuối cùng.

Cơ Hạnh Bạch không nhịn được quay đầu lại nhìn về phía Triệu Hương Phi, hy vọng có thể lấy được đáp án từ trong mắt

nàng.

Trong nháy mắt quay đầu, y nhìn thấy đôi mắt của nàng dường như bốc cháy lên.

Cảm giác cháy bỏng đến từ hào quang cực kỳ rực rỡ trong mắt nàng.

Trước giờ nàng vẫn luôn đứng nhìn, nhưng ngay thời điểm này lại bắt đầu cất bước.

Q7 - Chương 9: Kỳ quân

Lúc đầu không có người chú ý, bởi vì bước chân của nàng cũng không tính là nhanh, cách ăn mặc cũng cực kỳ bình thường, thế nhưng khi nàng đi ra khỏi đám người bên hồ này, lướt qua những nam tử tráng niên thậm chí là người tu hành ngoài cùng, lại cực kỳ tự nhiên hấp dẫn ánh mắt của những người Sở bên bờ hồ.

Ánh mắt của bọn họ tạm thời rời khỏi chiến trường như Thần Ma giao chiến xa xa, rơi xuống trên người nàng.

- Cô nương, nhanh quay về!

Có rất nhiều phụ nữ vốn đã sợ hãi đến cực điểm trái lại là người đầu tiên hô lên, song điều này lại không thể ngăn cản bước chân của nàng.

Nàng thoát ly đám người bên hồ này, bước chân ổn định lại chậm rãi tiến về phía trước, bóng hình càng ngày càng cô đơn, càng ngày càng kéo dài dưới ánh mặt trời đỏ như máu, thế nhưng lại gợi ra một loại lực lượng làm cho trái tim người ta rung động.

Rất nhiều người bắt đầu dần dần hiểu ra nàng muốn làm cái gì, hô hấp và thân thể đều bắt đầu trở nên càng ngày càng nặng nề.

Cơ Hạnh Bạch là Tu hành giả duy nhất trong những người này biết thân phận thực sự của nàng, y nhìn nàng bước đi, nghĩ đến người nhà của mình trước tiên.

Y rất rõ ràng, nếu như mình theo nàng, đi về phía chiến trường bên kia, vậy bản thân chỉ sợ sẽ không bao giờ gặp lại người thân mà mình luôn mong nhớ.

Song nhìn bóng lưng nàng, hai chân y cũng bắt đầu bất giác di chuyển.

Y trở thành người thứ hai rời khỏi rìa của đám đông bên hồ.

Trước đó, Triệu Hương Phi có vẻ không chút tiếng tăm gì ở trong những người Sở này, nhưng y lại khác, rất nhiều lúc y được xem là người cứu vớt những người Sở này.

Khi y đi ra khỏi đám người, bước chân càng ngày càng nhanh đi về phía nữ tử trước mặt, nghĩa vô phản cố xông về phía chiến trường, bắt đầu có càng ngày càng nhiều người đi ra khỏi đám đông, tiến về phía chiến trường. (nghĩa vô phản cố: làm việc nghĩa không chùn bước)

Trên cơ thể những người này dường như mang theo dây thừng vô hình, dắt càng nhiều người đi ra khỏi đám đông, rời khỏi bờ hồ tương đối an toàn này.

- Chết thì chết đi.

Không biết là người nào đã phát ra một tiếng thở dài như vậy trước khi đi ra khỏi đám người.

Thanh âm như vậy lại giống như một hòn đá, hoàn toàn phá vỡ yên lặng.

- Chết thì chết đi!

Càng nhiều thanh âm như vậy vang lên, cuối cùng biến thành hò hét!

- Liều mạng!

- Báo thù!

- Trả thù cho những huynh đệ thân nhân đã chết!

Tiếng hò hét phẫn nộ bộc phát như núi lửa phun trào, không chỉ có tất cả tráng niên, người tu hành, cho dù là những phụ nữ và trẻ em tay không tấc sắt còn đang khóc trong đám người, đều bắt đầu đi theo người phía trước, sau đó là chạy.

Hơn bảy vạn người Sở mặc đủ loại quần áo, tiều tụy đến cực điểm, thế nhưng vào lúc này theo bọn họ chạy trốn, nước trong mảnh hồ cạn này cũng bắt đầu chấn động theo bước chân của bọn họ, giọt nước rời khỏi mặt hồ, nhún nhảy.

- Báo thù?

- Báo thù gì?

Một đội kỵ binh dự bị của quân Tần chiếm giữ một ngọn đồi vẫn luôn lạnh lùng nhìn chăm chú vào những người Sở này, khi bọn họ bắt đầu thoát ly bờ hồ, bắt đầu chạy tới, một gã tướng lĩnh cầm đầu đội kỵ binh này chỉ khinh bỉ cười lạnh.

Đại chiến như vậy bộc phát, hơn bảy vạn người Sở ở đây hiển nhiên cũng nằm trong sự quan sát của quân Tần, hơn nữa đội kỵ quân dự bị này đã từng tham gia bao vây đội kỵ quân nước Sở tiếp viện lương thực ngày đó, gã cũng không hoài nghi những người dân nước Sở này sẽ khơi dậy huyết khí từ trong xương tủy của bọn họ khi nhìn thấy đội quân nước Sở kia liều mạng, từ đó tràn vào chiến đấu. Thế nhưng huyết khí như vậy có tác dụng sao?

Trong hơn bảy vạn người Sở này, thanh niên trung niên không quá một phần sáu, đại bộ phận trong đó chưa từng được huấn luyện giết địch, mặc dù có một số ít người tu hành tồn tại, nhưng trong mắt gã, chiến lực của những người này còn xa mới bằng mấy ngàn kỵ binh tinh nhuệ nước Sở chịu chết.

Hơn bảy vạn người như thủy triều đi về phía trước dù có tràn đầy khí thế, thế nhưng dũng khí của những người này có thể duy trì bao lâu?

Sau khi dũng khí tiêu tán, dù cho có nhiều người hơn nữa thì cũng chỉ là cừu chạy trốn trên thảo nguyên.

- Giết nàng ta.

Ánh mắt âm trầm lạnh lùng của vị tướng lĩnh này rơi vào trên người nữ tử đứng đầu.

Người đầu tiên đi ra đương nhiên phải là kẻ phải chịu cái giá tử vong trước tiên.

Theo thanh âm lãnh khốc của gã vang lên, tay trái lại vung xuống, hơn mười kiện Phù khí màu xanh biếc phía sau gã đồng loạt phát ra tiếng tê minh quỷ dị. Như rất nhiều con rắn độc du hành ở trong Phù văn, thiên địa nguyên khí từ chỗ sâu trong Phù khí tuôn ra biến hóa thành ngọn lửa màu xanh lục, sau đó bám vào nỏ tiễn kích phát Phù khí, bắn về phía trên không trung, rồi đồng loạt rơi xuống.

Một trận mưa lửa xanh biếc từ trên không trung rơi xuống, bao phủ bóng hình nữ tử đi ở phía trước kia.

Bùn đất lầy lội bị thiêu đốt đến lập tức khô nứt, sau đó bị nhiệt lực khủng bố đốt đỏ, hóa thành nham thạch nóng chảy, nhiệt khí và hỏa diễm toát ra từ trên mặt đất hình thành địa ngục chân chính, từng cái bọt khí sền sệt tuôn ra từ trong nham thạch nóng chảy, phát ra tiếng nổ vang.

Người Sở như thủy triều tuôn về phía trước chợt dừng lại, trong đầu rất nhiều người đều trống rỗng khi nhìn biển lửa chợt sinh ra phía trước.

Vị tướng lĩnh quân Tần phát lệnh kia hơi nheo mắt lại, trên mặt hiện lên một ý cười tự đắc.

Thế nhưng trong nháy mắt sau đó, khuôn mặt của gã chợt cứng đờ.

Trên mặt đất nóng chảy, có một bóng người vẫn thong dong chậm rãi đi về phía trước trong ánh lửa lượn lờ.

Khi hơi nóng nhanh chóng bốc lên, hầu như tất cả người Sở cũng lập tức nhìn thấy bóng dáng của nữ tử kia.

Tựa như không chịu bất kỳ ảnh hưởng gì, nữ tử kia liền vượt qua nham thạch nóng chảy cùng ngọn lửa hừng hực, ngay cả quần áo cũng không có bất kỳ thay đổi nào.

Rất nhiều người Sở há to miệng, lại không thể hiểu rõ cảm xúc của mình, cũng không hề phát ra bất kỳ thanh âm nào.

Trong kỵ quân trên ngọn đồi mà nàng đang đối diện, đồng tử của tên tướng lĩnh quân Tần cầm đầu cùng tất cả quân sĩ mãnh liệt co rút lại, sâu trong thân thể không kìm được trào ra hàn ý lạnh thấu xương.

Cũng vào lúc này, nàng lại có thêm động tác mới ngoài việc vững vàng tiến về phía trước.

Nàng từ từ và kiên nhẫn cởi bỏ một cái bọc mang theo bên người, bên trong có một bộ áo quần, sau đó nàng mặc bộ quần áo này vào.

Bộ quần áo này có màu sắc phong phú, dưới trời ảm đạm bị sương máu che lấp vẫn lóng lánh ra hào quang chói mắt mà rực rỡ, làm cho tất cả những người lần đầu tiên nhìn thấy đều có chút mê muội.

Mấu chốt nhất chính là hoa văn trên chiếc áo này là một cái chân phượng bay múa, đây là một kiện Phượng y chân chính. (Phượng y: áo phượng)

Một nhúm eo nhỏ, Phượng y chói mắt.

Trong nháy mắt này, tựa như toàn bộ những thứ mỹ lệ hấp

dẫn lòng người nhất trong thiên địa theo màu sắc của bộ y phục này cùng nhau hội tụ đến trên người nữ tử kia.

Đây là Hậu y của vương triều Đại Sở. (Hậu y: áo của hoàng hậu)

Chỉ có Yêu phi trong truyền thuyết của vương triều Đại Sở, cũng chính là Hoàng thái hậu hiện tại mới có thể sở hữu và được mặc loại trang phục như vậy, cũng mới có thể có được khí thế làm cho thiên địa biến sắc, có thể có được mỹ lệ và uy nghi như vậy.

- Nàng là Hoàng thái hậu!

- Thánh Hoàng thái hậu, nàng...

Trong nháy mắt tiếp theo, hơn bảy vạn người Sở này hoàn toàn điên rồi.

Trong lịch sử các đời, có rất nhiều sự tích những Thánh hoàng trong truyền thuyết ngự giá thân chinh, song lại chưa từng xuất hiện bất cứ một vị Thánh hoàng nào lấy thân mạo hiểm như thế, không ở trong đại quân bảo vệ mà lại một mình không sợ hãi đi ở đằng trước, trực tiếp đối mặt với kẻ thù.

Hơn bảy vạn người Sở này hoàn toàn điên rồi, ngưng trệ trong nháy mắt rồi bắt đầu càng điên cuồng chạy tới.

Rất nhiều quân Sở ở trong cối xay máu thịt xa xa cũng bắt đầu chú ý tới điều dị thường ở nơi này, đã bắt đầu nghe được tiếng hô điên cuồng mà thiêu đốt nhiệt huyết, sau đó lập tức nhìn thấy một đoàn sắc thái chói mắt kia, cuối cùng những quân Sở này cũng bắt đầu nổi điên, giống như núi lở bên trong chiến trường, tiếng hô lớn điên cuồng, tiếng nổ vang không ngừng như núi lở đất nứt từ sâu trong chiến trận truyền đi.

- Giết!

Chỗ đồng tử co rút đến cực hạn chính là một mảnh đỏ tươi như máu. Tướng lĩnh quân Tần trên đồi sau khi ngừng hô hấp một tích tắc chợt phát ra một tiếng gào thét như dã thú, thậm chí không đợi động tác của quân đội phía sau, một người một ngựa đã điên cuồng xông xuống, chiến mã màu đỏ tươi dưới người cùng với bên ngoài cơ thể gã bị thiên địa nguyên khí điên cuồng cuồn cuộn ra ngoài bao bọc, như bay lên, như ngọn lửa đỏ thẫm đang thiêu đốt.

Toàn quân đột kích.

Kỵ quân đứng yên phía sau gã cùng hoàn toàn nổi điên, điên cuồng vọt tới chỗ một mảnh sắc thái diễm lệ kia.

Bất kể tướng lĩnh quân Tần này hay là kỵ quân phía sau gã đều hiểu rõ người nữ tử Triệu Yêu Phi trong truyền thuyết này có tu vi bực nào, có rất nhiều quyền quý ở đô thành nước Sở mưu đồ lật đổ sự thống trị của nàng đều bị nàng tự tay trấn áp, song bọn họ cũng rất rõ ràng cho dù đội kỵ quân bọn họ không thể nào giết chết nữ tử này, chỉ cần quân đội phía sau có thể giết chết nữ tử này, vậy trận đại chiến này chắc chắn sẽ chấm dứt.

Theo một tiếng gào thét thê lương, tướng lĩnh cùng chiến mã xông vào đầu tiên chợt nhảy lên thật cao.

Chân nguyên và khí huyết trong cơ thể gã bắt đầu cháy rừng rực, thậm chí còn rút máu tươi của chiến mã dưới thân ra, hội tụ vào trong Phù văn của trường kiếm trong tay gã.

Trường kiếm màu đỏ như máu trong tay gã biến thành một mây máu dài tới mấy trượng, hung hăng đâm về phía ngực Triệu Hương Phi.

Song ngay trong nháy mắt này Triệu Hương Phi lại biến mất ngay ở trước mắt gã, sau đó gã thấy được tay nàng xuất hiện trên trán mình.

- Vô dụng, cho dù đây là một đội kỳ quân, cho dù ngươi có thể giết vào sườn, cũng không đủ thay đổi kết quả trận chiến này.

Trước khi trán gã vỡ vụn ra, gã tàn nhẫn phun ra một ngụm nước miếng rồi nói với người nữ tử này như vậy.

Q7 - Chương 10: Sở Khí

Huyết vân dài tới mấy trượng cùng với thi thể tướng quân không đầu rơi xuống sau lưng Triệu Hương Phi.

Trên nắm tay nàng không nhiễm chút vết máu nào, như bạch ngọc sạch sẽ nhất.

Nàng vẫn rất ổn định tiếp tục đi về phía trước, tiến về phía kỵ quân cuồng bạo chen chúc mà tới ở trước mặt.

Ba thanh phi kiếm theo tiếng gào thét thê lương bay tới, chia ra tấn công vào ba chỗ trên trán, ngực và lưng nàng. Theo ba thanh phi kiếm này đến, còn có bốn gã Tu hành giả lao tới, bọn họ từ trên ngựa nhảy xuống, toàn thân quấn quanh thiên địa nguyên khí như một ngọn lửa đang thiêu đốt, tốc độ lao về phía Triệu Hương Phi đã gần bằng ba thanh phi kiếm kia.

Ba thanh phi kiếm cùng bốn gã Tu hành giả tạo thành một trận thế cường đại, ngăn chặn tất cả đường tiến đường lui của Triệu Hương Phi.

Đối mặt với ba thanh phi kiếm và bốn gã Tu Hành giả vây công, bước chân vững vàng của Triệu Hương Phi nhìn như vẫn không hề thay đổi, nhưng lực lượng phun ra từ dưới chân nàng lại có thay đổi rất lớn, làm cho thân thể nàng bắt đầu điên cuồng gia tốc.

Không có bất kỳ động tác dư thừa nào, nàng cứ lao thẳng về phía trước.

Thân thể của nàng đánh vào phi kiếm, sau đó đụng vào bốn Tu hành giả ở trước mặt.

Ầm, một tiếng nổ tung.

Kiếm gãy, xương nát, thịt tan.

Toàn bộ ba thanh phi kiếm đều bị gãy thành hai đoạn, toàn bộ thân thể của bốn gã Tu hành giả cũng bị biến thành máu thịt vỡ vụn bay ra ngoài.

Thân thể của Triệu Hương Phi xuyên qua màn sương máu, lại dùng tần suất lúc trước bắt đầu hành tẩu.

Sắc mặt của nàng cũng không có chút thay đổi nào, như thể hết thảy đều không liên quan gì đến nàng.

Làn da của nàng dưới màu sắc diễm lệ của Phượng y làm nổi bật vẻ trắng nõn mềm mại đặc biệt như pha lê có thể bị vỡ bởi một viên đạn, không ai có thể liên tưởng thân thể nàng với kim cương cứng rắn nhất thế gian.

- Vậy mà thật sự là nàng.

Nhưng hình ảnh trong nháy mắt này lại làm cho rất nhiều Tu hành giả trên chiến trường vẫn còn hoài nghi lại không tiếp tục hoài nghi nữa.

Bởi vì tất cả Tu hành giả có chút kiến thức trong thiên hạ đều biết công pháp Triệu Hương Phi tu là 'Thiên Trọng Kim Thân'. Môn công pháp này từng bị coi là một môn công pháp rất ngu xuẩn, rất vô dụng, chỉ có thể bị đánh, nhưng nó lại được nàng tu hành đến cực hạn.

Thân thể của nàng là vũ khí khủng khiếp nhất.

Nàng tu là nhục thể của nàng.

Nhìn ba thanh phi kiếm đâm vào người nàng lại ngược lại bị bẻ gãy, nhìn bốn gã Tu hành giả bị nàng đụng thành máu thịt vỡ

nát một cách trực tiếp đơn giản thô bạo, những người Sở phía sau nàng như trong mộng mới tỉnh vậy.

- Thánh Hoàng thái hậu!

Trong nháy mắt vang lên tiếng hô to như long trời lở đất.

Tất cả người Sở vừa rồi bởi vì cực kỳ khiếp sợ mà dừng chân lại hò hét, lại bắt đầu điên cuồng chạy như điên một lần nữa, thân thể và ý thức của bọn họ thậm chí vây trong trạng thái điên cuồng mà quên đi mệt mỏi và thống khổ, hai chân bọn họ giẫm lên nham thạch nóng chảy vừa mới ngưng kết trên mặt đất, mặc cho đế giày bị cháy, lòng bàn chân toát ra khói xanh nhưng dường như bọn họ lại không hề phát hiện.

Trong đội quân nước Sở đã lâm vào khổ chiến cũng bộc phát ra tiếng hò hét rung trời.

Trong nháy mắt, hơn mười vạn quân Sở và hơn bảy vạn 'Dân chạy nạn nước Sở' dường như hoàn toàn hòa làm một thể.

Triệu Hương Phi nghiền qua kỵ quân cuồng dũng mà đến trước mặt.

Song quyền của nàng tùy ý đánh ra theo bước chân, nàng giống như một thanh cuốc đao cực lớn cày qua đội kỵ quân nước Tần này, dễ dàng cắt đứt bọn họ từ bên trong, cày ra một con sóng máu cuồn cuộn sang hai bên.

Phốc phốc phốc phốc…

Càng nhiều thanh âm máu thịt bị đâm thủng không ngừng dồn dập vang lên.

Người Sở đi theo phía sau nàng theo đó vọt qua, đồng thời cũng có rất nhiều người trong bọn họ ngã xuống, nhưng chi kỵ quân Tần tinh nhuệ này lại dần dần biến mất, bị bao phủ trong

biển người dũng mãnh như thủy triều lao tới.

Triệu Hương Phi ngẩng đầu lên, biểu tình của nàng đến giờ phút này mới có biến hóa, mới bắt đầu xuất hiện một chút kiêu ngạo.

Sau đó, nàng ngẩng đầu, lên tiếng, hét lớn:

- Ngụy Vô Cữu! Ngụy lão quỷ, dám chiến một trận với ta không?!

Nàng tu luyện công pháp không giống tất cả những Tu hành giả còn lại trong thiên hạ, thân thể chính là vật bản mệnh của nàng, thân thể vô cùng cường đại. Lúc này nàng toàn lực hét lớn, âm thanh cũng vô cùng khổng lồ, như từng đoàn sấm sét rền vang trong thiên địa, thậm chí khiến người ta có cảm giác lấn át hết tất cả âm thanh trên chiến trường lúc này.

Ngoại trừ âm thanh hoành tráng ra còn có khí phách.

Lúc này, khí phách của nàng thật sự là bễ nghễ thiên hạ, ngay cả vô số quân Tần trước mặt, nàng cũng không hề để ở trong mắt.

- Nữ nhân này thật sự là một kẻ điên.

Ở phía cuối cùng của quân Tần, khoảng cách với nàng giờ phút này cũng không tính là quá xa, trên sườn núi từ từ xuất hiện một đoàn nhân mã. Đi trước chính là một con ngựa già nua gầy gò, mà trên ngựa, chính là Ngụy Vô Cữu bị nàng gọi là Ngụy lão quỷ lúc nãy.

Sau khi cười lạnh mắng một tiếng, Ngụy Vô Cữu cúi đầu, khẽ giễu cợt nói:

- Đây là đại quân giao chiến, chẳng lẽ ngươi cho rằng đây là ân oán của người giang hồ, là trò chơi của trẻ con sao?

…

Tiếng quát như sấm cuồn cuộn, truyền về phía xa xa vô tận.

Không ai trả lời.

Khóe miệng Triệu Hương Phi cũng nổi lên một nụ cười trào phúng không thể phát hiện, sau đó nàng lại quát một tiếng:

- Ngụy Vô Cữu, Ngụy lão quỷ! Có dám đánh với ta một trận!

- Ngụy Vô Cữu, Ngụy lão quỷ! Có dám đánh với ta một trận!

- Ngụy Vô Cữu, Ngụy lão quỷ! Có dám đánh với ta một trận!

Nàng liên tục quát ba tiếng như vậy, núi non xa xa đều vang vọng giọng của nàng đan xen lẫn nhau, giống như ngay cả trong núi xa xa cũng có vô số người vươn ngón tay hô to về phía chiến trường.

Trong tiếng hét vang, bước chân của nàng không hề dừng lại, thân ảnh của nàng ngược lại còn điên cuồng đi về phía trước, khoảng cách xa hơn một chút so với bảy vạn người Sở phía sau, ngay cả bóng dáng Cơ Hạnh Bạch cũng bị tụt lại phía sau rất xa.

.

Không ai một mình ứng chiến.

Đại quân bên sườn của quân Tần đối diện nàng lại xuất hiện chấn động khó hiểu.

Một chi đại quân rời khỏi bên sườn, giống như một xúc tu thật lớn, nghênh đón nữ tử cô đơn trong thiên địa này.

Sắc mặt Cơ Hạnh Bạch trở nên vô cùng tái nhợt.

Trên mặt đất trước người y, rất nhiều vật vụn nhỏ bắt đầu

theo mặt đất chấn động mà nảy lên, thậm chí những giọt máu nhỏ trong bùn đất cũng bị chấn bay lên.

Ngoại trừ sức nặng đánh xuống mặt đất, gây ra chấn động như vậy còn đến từ nguyên khí kích động.

Đó là một lượng lớn chiến xa Phù văn.

Lực lượng nguyên khí ẩn nấp bên trong chiến xa đã hoàn toàn bị kích phát, dọc theo Phù văn mặc sức phun ra bên ngoài, vây quanh chiến xa tạo thành một hư ảnh Long Hổ dài hẹp.

Những chiến xa này giống như được bao bọc bên trong Long Hổ, không giống như chạy trên mặt đất mà là từng chiếc từng chiếc bay tới.

Chiến xa của quân Tần vốn đã vượt trội so với các triều đại khác, bản thân chính là đồ vật chuyên môn dùng để đối kháng và vây quét Tu hành giả cường đại. Lúc này đại chiến đã kịch liệt đến trình độ như vậy, nhưng ở bên sườn này vậy mà còn có thể bảo tồn một chi đại quân chiến xa hoàn hảo như vậy, quả thực làm cho người ta phát lạnh.

Nhưng điều khiến cả người Cơ Hạnh Bạch phát lạnh là phía sau những chiến xa này còn nối với dây xích thép, đằng sau dây xích thép là mấy bức tượng Thiên Nữ khổng lồ.

Đó rõ ràng chính là Sở Khí, là Phù khí cường đại nhất của quân Sở.

Dường như bề ngoài của Thiên Nữ và kiểu chế tạo có hơi khác so 'Phi Thiên' - Phù Khí mạnh nhất quân Sở, nhưng cũng có tám phần tương tự. Điều quan trọng nhất là lúc này cách xa như vậy, cho dù lấy tu vi của y cũng có thể khẳng định, những thiên địa nguyên khí ba động trên người những Thiên Nữ này và nguyên khí ba động của 'Phi Thiên' gần như hoàn toàn giống nhau.

Q7 - Chương 11: Không giáp

Kiếm nước Tần là căn cơ của vương triều Đại Tần, không chỉ riêng đối với việc dùng kiếm, mà cả tông môn dùng kiếm nhiều nhất trong thiên hạ đều tập trung ở Trường Lăng, ngoài ra còn có thuật luyện kiếm chế kiếm. Ngoại trừ mấy thanh kiếm ngưng tụ Chân hỏa của Triệu Kiếm Lô là do Tu hành giả cường đại mất vô số lần mới rèn luyện ra, phần lớn những danh kiếm nổi bật trên thiên hạ trong vòng trăm năm qua xuất phát từ chốn tu hành của nước Tần.

So với kiếm nước Tần, số lượng Phù khí mà vương triều Đại Sở chế ra chính là chỗ dựa để bọn họ tranh hùng với các triều đại.

Phôi kiếm có tính chất tương đối đơn nhất, mà chế tạo Phù khí lại càng thêm phức tạp, khắc lệnh Phù văn dẫn tụ thiên địa nguyên khí vào trận, giống như kinh mạch trong cơ thể người tu hành lưu chuyển, điều này không chỉ cần có hiểu rõ cực sâu đối với Phù văn, còn cần kỹ xảo Đúc khí, các loại thủ đoạn trện khắc cao siêu, hòa hợp nhiều đường cong kinh người ở trong một tấc vuông, hơn nữa không có một chút sai lệch nào.

Chế tạo những Phù khí cường đại độc đáo này sẽ cực kỳ khó, mỗi một tòa được thành hình đều hội tụ tâm huyết của mấy đời Tu hành giả và thợ thủ công, uy lực của mỗi một tòa cũng có thể so với một kích toàn lực của Tu hành giả cường đại.

Mấu chốt nhất chính là bất kể tài liệu, thủ đoạn luyện chế kim thiết của bản thân những Phù khí này, bao gồm pháp trận phù văn, phối hợp công pháp kích phát những Phù khí này chính là bí mật tuyệt đối, là thứ mà chỉ có rất ít người trong Hoàng cung mới có thể tiếp xúc được, cho dù các triều còn lại muốn bắt chước thì

cũng tuyệt đối không thể thành công.

Thế nhưng hiện tại, "Phi Thiên" mạnh nhất trong Khí nước Sở lại xuất hiện trong quân Tần, lại bị bọn họ mô phỏng ra!

Cơ Hạnh Bạch thầm cảm thấy lạnh lẽo và khiếp sợ, mà trong mắt rất nhiều tướng lĩnh cùng Tu hành giả nước Sở bên trong đại quân cũng phun ra lửa giận hừng hực.

Chuyện này cho thấy rõ đã có người tiết lộ bí mật của loại Khí cao cấp nhất nước Sở này cho người Tần.

Bí mật loại Khí cao cấp nhất nước Sở này đã được tiết lộ cho người Tần, có nghĩa là những loại Khí còn lại của nước Sở cũng đã không còn là bí mật gì đối với bọn họ.

Trên chiến trường này, bọn họ đã liều mạng vì vương triều Đại Sở, đã có vô số huynh đệ cùng đồng bọn của bọn họ chết trận ở chỗ này, thế nhưng bên trong vương triều Đại Sở lại có người bán đứng tất cả bọn họ, bán đứng cả vương triều.

Ai đã phản bội đất nước này?

Triệu Hương Phi đã sớm cảm nhận được nguyên khí dao động của những Phù khí này trước cả Cơ Hạnh Bạch, nàng ngừng lại.

Một tiếng nổ khủng khiếp vang lên.

Hơn trăm chiếc chiến xa khắc đầy Phù văn bay lên, thực sự bay lên.

Dưới những Tu hành giả trên chiến xa còn lại phía sau những chiến xa này ra sức hành động, những chiến xa này đã vượt xa cực hạn thông thường, giống như hơn trăm khối thiên thạch thiêu đốt đập về phía nàng.

Cảm giác được những chiến xa này rơi xuống, lại cảm nhận

được uy năng khủng bố lưu động trên Phù khí "Phi Thiên" này, nàng như kịp hiểu được điều gì đó, lông mày hơi nhíu lại.

Nguyên khí ở phiến thiên địa này vốn đã hỗn loạn đến cực điểm lại bị năm đường hào quang xé rách.

Năm đường hào quang rực rỡ này đến từ năm tòa "Phi Thiên".

Năm đường hào quang từ trong tay "Phi Thiên" bắn ra, sau đó nhanh chóng phồng lớn, biến thành cột sáng chói mắt, so sánh với năm cột sáng bàng bạc này, hơn trăm chiếc chiến xa như thiên thạch thiêu đốt rơi xuống phía Triệu Hương Phi lại có vẻ rất nhỏ bé.

Hơn trăm chiếc chiến xa tỏa ra nguyên khí nối liền thành từng dây xích màu đen, tạo thành mấy tầng lưới chằng chịt, mà trung tâm của tấm lưới này chính là Triệu Hương Phi, đồng dạng cũng là vị trí năm cột sáng rơi xuống.

Phù khí có thể có được uy lực khủng bố, thế nhưng Tu hành giả thi triển Phù khí lại chưa chắc có thể bắt được thân vị chân chính của một Tu hành giả cường đại. (thân vị: vị trí thân thể, vị trí đứng)

Cũng chỉ có số lượng chiến xa như vậy, đồng thời trải qua vô số lần diễn luyện thì mới có thể vây khốn Tu hành giả như Triệu Hương Phi ở một chỗ.

Trong nháy mắt này, trên mặt rất nhiều Tu hành giả nước Sở đều mất đi màu máu, thậm chí bao gồm cả rất nhiều Tu hành giả Thất Cảnh cường đại. Bởi vì cho dù là bọn họ cũng không cách nào tưởng tượng mình có thể sống sót dưới một kích như vậy.

Nhíu mày có nghĩa là bất ngờ, có nghĩa là khó làm, song đối với Triệu Hương Phi mà nói thì lại chỉ mang ý nghĩa là chuyện này khó khăn, chứ không phải là không cách nào làm được.

Nàng đứng yên bất động, sau đó ra quyền.

Phần lớn người trên chiến trường lúc này tuyệt đối không kịp cảm nhận được nàng đã liên tục vung năm quyền trong thời gian cực nhanh.

Khi nàng vung ra quyền đầu tiên, mặt đất dưới chân nàng đột nhiên lún xuống, tựa như bị một cái chùy lớn vô hình mãnh liệt đánh xuống, phía trước nắm đấm của nàng lại xuất hiện một chùm huyết quang, tựa như xuất hiện một chùm tia sáng giống như máu.

Chùm tia sáng này đến từ hào quang lộ ra trên quyền của nàng, đó là khí huyết trong cơ thể nàng cấp tốc lưu động chèn ép lẫn nhau, tỏa ra hào quang thậm chí còn lộ ra ngoài máu thịt.

Trong nháy mắt tiếp theo, một chùm hào quang đỏ tươi kia biến thành một cơn sóng xung kích hình tròn, ầm ầm nổ tung ra ngoài.

Phía trước nắm đấm của nàng chỉ, không khí bị chèn ép lại biến thành một đạo lực lượng khủng bố, một đạo kiếm ý khổng lồ.

Lúc bình thường nàng chưa bao giờ dùng kiếm, nhưng dù sao cũng là chân truyền của Ba Sơn Kiếm Tràng.

Tại thời điểm nguy cấp nhất, thủ đoạn mạnh nhất của nàng vẫn là thi kiếm.

Liên tục năm đường hào quang giống như máu nổ tung.

Trong nháy mắt này, nàng liên tiếp tung ra năm quyền.

Năm quyền mang theo kiếm ý khổng lồ trùng kích ở đáy năm chiếc chiến xa.

Năm chiếc chiến xa từ tinh kim thật nặng luyện chế bị đánh bay ra ngoài, bắt đầu tan rã trong nháy mắt, hơn nữa tốc độ bay

ngược vượt xa tốc độ rơi xuống lúc này, biến thành năm chùm sáng chân chính bốc cháy lên ngọn lửa màu u lam.

Những chùm sáng này liên tục đụng phải chiến xa ở phía trên, sau đó va chạm với năm cái cột sáng rơi xuống.

Năm chùm sáng này so sánh với năm cái cột sáng khổng lồ giống như là năm cây kim thép thật nhỏ đâm vào một cây côn sắt đang rơi xuống, song trong nháy mắt sau đó, trên bệ của năm tòa "Phi Thiên" kia nổi lên từng đợt tiếng ma sát khàn khàn khó nghe đến cực điểm, tiếp theo năm tòa Phù khí này nghiêng về phía sau, đổ ập xuống.

Dưới đáy năm cái cột sáng bắt đầu vỡ tan, quang ảnh vỡ vụn như vô số bông cải xanh phiêu tán.

Từng mảnh hồng quang xinh đẹp nổ tung trên không trung, những chiến xa bị ảnh hưởng kia dễ dàng bị ném ra ngoài. (Hồng quang: ánh sáng cầu vồng)

Triệu Hương Phi có chút mệt mỏi thu hồi nắm đấm.

Mặt đất nàng đang đứng đã biến thành một cái hố nhỏ phạm vi mấy chục trượng, mà giữa thiên địa quanh người nàng, những chiến xa cường đại kia giống như diều đứt dây rơi xuống bốn phía chung quanh.

Những Tu hành giả trên chiến xa bị hồng quang mỹ lệ quét trúng, thậm chí toàn bộ thân thể bắt đầu thiêu đốt lên.

Mấy Tu hành giả trầm mặc bay lên từ phía sau những "Phi Thiên" kia.

Mặc dù thiên địa nguyên khí hỗn loạn đến mức đại đa số Tu hành giả đều đã không có cách nào hấp tụ thiên địa nguyên khí một cách bình thường, song trong nháy mắt bọn họ bay vút lên, trên bầu trời vẫn có tiếng núi lớn di động như trước, vẫn có số

lượng thiên địa nguyên khí kinh khủng hội tụ đến phương thiên địa này.

Triệu Hương Phi đã rất mệt mỏi.

Nàng không thể nào ra quyền giống như vừa rồi, không có khả năng ngăn cản được mấy nhân vật cấp Tông sư như vậy.

Nhưng đúng lúc này nàng lại cười lạnh quay đầu, nhìn về một phía hoang nguyên bên người mình.

Có rất nhiều bóng hình xuất hiện trong mảnh hoang nguyên kia, chậm rãi hội tụ thành một đội quân, một đội quân đã mệt mỏi đến cực điểm, đồng thời trên người không có một mảnh giáp.

Q7 - Chương 12: Chặt đầu

Đội quân này dường như đã trải qua bôn ba gian khổ quá lâu, thậm chí ngay cả đế giày trên chân rất nhiều người cũng đã bị mài mòn, thậm chí vết máu và đế giày vỡ vụn dính lại cùng một chỗ, nhìn qua cực kỳ thê thảm, nhưng không biết vì sao trong nháy mắt đội quân này xuất hiện, đã hấp dẫn tầm mắt của vô số người trên chiến trường này, làm cho trái tim người ta đập nhanh một cách khó hiểu.

Một tia cười lạnh xuất hiện ở khóe miệng Triệu Hương Phi, nàng thả người tung bay cực kỳ nhẹ nhàng, nhảy về phía sau.

Mỗi hành động của nàng đều cực kỳ đơn giản dứt khoát giống như khi tiến công lúc trước.

Hai cỗ lực lượng đáng sợ tuôn ra ở lòng bàn chân nàng đã hình thành cái hố thật lớn trên mặt đất lại tiếp tục chấn động mãnh liệt, mà bóng dáng của nàng cực kỳ dứt khoát biến mất ở trung tâm cái hố này, xuất hiện ở xa xa phía sau, sau đó biến mất thêm lần nữa, xuất hiện ở chỗ càng xa nơi hậu phương.

Ba lần như vậy, bóng dáng của nàng thậm chí đã xuất hiện ở phía sau hơn bảy vạn người Sở.

Mà hơn bảy vạn người Sở kia lại giống như là bức tường của nàng.

Sau đó nàng tựa như quần chúng, không hề có phong phạm của Tông sư và Hoàng thái hậu ngồi xuống, tựa như tùy ý ngồi xuống bên hồ trước đó, nhưng khác biệt chính là lúc này nàng đã mặc Phượng y hào quang vạn trượng.

Mấy Tông sư trong quân Tần chuyển thiên địa nguyên khí như núi tới, song không ngờ đến việc nàng lại bày ra tư thái như vậy, đây rõ ràng là không chiến mà chạy, nhưng tư thái đơn giản dứt khoát của nàng lại làm cho tất cả mọi người cảm thấy không thể chê bai chuyện này, thậm chí đây là điều đương nhiên.

Mấy gã Tông sư này không chỉ có loại cảm giác khó chịu khi một quyền rơi vào chỗ trống, thậm chí còn có một loại cảm giác thất bại khi chưa từng giao thủ đã thấp bé hơn đối thủ.

- Giết!

Trong thiên địa đột nhiên vang lên một tiếng quát trầm trọng đến cực điểm, làm cho hô hấp của mấy Tông sư này đều chậm lại trong một tích tắc đó.

Tiếng quát này đến từ đội quân đột nhiên xuất hiện kia, thanh âm phát ra từ mỗi người bên trong đó, thế nhưng bởi vì quá mức chỉnh tề, gần như ra khỏi miệng cùng một lúc, cho nên tiếng quát này lại giống như phát ra từ một người.

Theo tiếng quát này, tất cả những người trong đó đều lấy binh khí mang theo ra, tiếp theo lại làm một động tác chỉnh tề, mở vải vóc bọc trên binh khí.

Dưới vải vóc đều là một mảnh ánh vàng chói mắt, khi tất cả mọi người trong đội quân này đồng thời xé vải vóc bao bọc binh khí, những ánh vàng này đã hoàn toàn liên kết thành một mảnh, tựa như vô số mặt trời nhỏ nối liền với nhau, biến thành một vầng mặt trời chói mắt thật lớn bốc lên ở trên chiến trường này.

Tất cả những người trong đội quân này đều không mặc áo giáp, song khi tắm rửa trong ánh vàng này, cả người bọn họ đều được mạ một tầng giáp vàng, hơn nữa mỗi người trong bọn họ đều gần như có khí tức y hệt nhau, một loại ý chí cứng cỏi cường đại đến cực điểm, khiến cho đội quân này hiện tại có vẻ nghiêm

trang huy hoàng nói không nên lời.

Mấy tông sư trong quân Tần đều biến sắc, sâu trong mắt tất cả đều tràn ngập cảm xúc hoảng hốt.

Loại cảm xúc này nhanh chóng lan tràn, trải rộng trong quân Tần, mà cùng lúc đó, từng đợt tiếng hoan hô cùng tiếng hò hét rung trời không ngừng nổ vang, giống như dời núi lấp biển ở trong trận hình quân Sở!

- Làm sao có thể!

Ở cuối hàng ngũ quân Tần, Ngụy Vô Cữu trong nháy mắt thoát ly ngoài chiến trường đều hơi thất thần, cổ họng phát ra một tiếng gầm nhẹ.

Khi ánh vàng như nắng gắt chiếu rọi chiến trường, hiển nhiên đã không cần hoài nghi lai lịch của đội quân này nữa.

Kim Qua Quân của Hướng Diễm vốn là quân đội cường đại nhất vương triều Đại Sở, mặc dù chiến lực thuần túy của mỗi cá nhân chưa chắc đã cường đại như Sát Thần quân của Bạch Khải, nhưng lại có được ý chí cùng phương pháp chiến đấu độc đáo mà các đội quân khác trên đời khó có thể tưởng tượng được, đánh đâu thắng đó ở biên cảnh phía khác của vương triều Đại Sở.

Nhưng đó cũng là ở một chỗ khác!

Cho dù vứt bỏ tất cả giáp vàng, trang bị đơn sơ nhẹ nhàng đi nữa thì làm sao có thể nhanh đến trình độ này?

Trong dự đoán của bất kỳ tướng lĩnh cao cấp nào trong quân Tần, bất kể đội quân này cuối cùng đến vùng Âm Sơn hay là quận Dương Sơn thì đều phải ít nhất mười ngày sau.

Đây chính là phỏng đoán cực hạn nhất.

Hơn mười ngày vượt quá ước tính cực hạn, đây là loại khái niệm gì?

Trong nháy mắt thất thần, Ngụy Vô Cữu chợt cảm thấy thống khổ, thân thể lão không kìm được bắt đầu run rẩy.

Cho đến lúc này, lão mới hoàn toàn nhìn ra dụng tâm hiểm ác của địch thủ Triệu Hương Phi!

Triệu Hương Phi đương nhiên không muốn dùng lực một người, mang theo bảy vạn người Sở này trùng kích bên sườn quân Tần, chỉ là muốn để cho đội quân Tần bên sườn bị nàng dẫn dắt, bắt đầu dây dưa.

Nếu không có Kim Qua quân, nàng thậm chí sẽ không thể sống sót khi quân Tần ở bên cánh trùng kích.

Song giờ phút này, trận hình của quân Tần bên cánh đã loạn bởi vì nàng, ngay cả trận hình Phù khí cũng không ổn định, thời điểm này chính là lúc tốt nhất để Kim Qua quân đánh tới.

Kim Qua quân xông lên cánh này, quân Sở bên trong hiển nhiên cũng không phải ngu ngốc, trong ngoài giáp công, bên cánh quân Tần chỉ sợ sẽ bị đánh tan, ăn tươi nuốt sống rất nhanh.

Hơn nữa bảy vạn người Sở này cũng là người, khí thế như cầu vồng, cũng không phải quân Tần hoàn toàn bao vây những quân Sở này, mà ngược lại quân Sở đang mở miệng, muốn nuốt trọn bọn họ!

- Bắt giặc trước bắt vua!

- Chém thủ cấp Hướng Diễm!

Trái tim của mấy tông sư quân Tần bên cánh kia đều kịch liệt nhảy lên trong tiếng hoan hô và hò hét dời núi lấp biển của quân Sở. Mấy Tông sư trấn thủ cánh bên này có kinh nghiệm chiến trận

phong phú cỡ nào, đương nhiên đã nhanh chóng nhìn ra được tình thế lúc này, biết chiến lực của Kim Qua quân vốn bôn ba con đường cực kỳ dài này hiện tại rốt cuộc như thế nào cũng không dễ nói, nhưng đội quân vốn là truyền kỳ này mang yếu tố trí mạng đối với sự tin tưởng và khí thế tăng lên của toàn bộ quân Sở.

Sau khi hơn mười vạn quân đều ở vào trong một loại trạng thái cuồng nhiệt liều lĩnh phấn đầu quên mình, cho dù chỉ là đánh bậy đánh bạ, chỉ sợ cũng không có bất kỳ một đội quân nào trên thế gian này có thể chống lại.

Mấy tên tông sư quân Tần này trong lúc tâm niệm chớp động đều có cùng một ý nghĩ, chỉ có dùng thủ đoạn lôi đình, nhanh chóng ám sát thống soái Hướng Diễm của Kim Qua quân thì mới có thể thay đổi kết quả của trận chiến này.

Mấy tiếng xùy xùy vỡ vụn, mấy gã Tông sư này thúc giục chân nguyên trong cơ thể đến cực hạn, biến thành mấy đường hồng quang nhanh chóng lướt về phía Kim Qua quân, tựa như mấy thanh đại kiếm trong nháy mắt cắt ra hư không, mạnh mẽ chém tới Kim Qua quân.

Mà phía sau bọn họ cũng là tiếng xé gió kịch liệt dồn dập vang lên, có ít nhất thân thể hơn mười Tu hành giả cũng giống như kiếm quang của phi kiếm, theo sát phía sau mấy gã Tông sư, xông về phía Kim Qua quân.

Người Tần vốn dũng mãnh, cho nên khí thế mà hơn mười Tu hành giả này tạo ra trong tích tắc này thậm chí hoàn toàn không thua gì Kim Qua quân.

Hơn nữa trong nháy mắt này, trong đội hình quân Tần cũng vang lên từng đợt tiếng quát lớn,

- Kim Qua quân thì như thế nào, đội quân nào của chúng ta không bằng bọn chúng? Bôn ba mà đến như thế thì chỉ là phô

trương thanh thế mà thôi.

Có lượng lớn Phù khí bên trong quân Tần được kích phát theo những tiếng quát lớn này, từng đợt hồng quang như phong bạo dồn dập vẩy xuống trận hình quân Sở.

- Chém đầu?

Nhìn kiếm quang do mấy gã Tông sư nước Tần dẫn đầu, nghe thấy từng đợt tiếng quát trong quân Tần lúc này, Triệu Hương Phi lại tùy ý ngồi trên mặt đất cười cười, khẽ nói một cách đầy châm chọc,

- Kim Qua quân mà ngay cả ta cũng không thể nào đối mặt để lấy đầu lâu Hướng Diễm, huống chi là các ngươi? Người nào bị chém đầu còn chưa biết?

Q7 - Chương 13: Lưỡi mác

Kiếm khí tung hoành, cắt đứt trường phong. (trường phong: cơn gió mạnh)

Mấy tên Tông sư nước Tần thúc dục chân nguyên trong cơ thể đến cực hạn, lưu chuyển một lượng lớn thiên địa nguyên khí từ bốn phía chung quanh hội tụ vào trong kiếm ý của bản thân.

Nguyên khí hỗn loạn trước người bọn họ hoàn toàn bị cắt ra, gần như hình thành chân không chân chính, ngay cả mấy chục Tu hành giả đuổi theo phía sau bọn họ cũng mất đi lực cản, kiếm quang càng ngày càng nhanh.

Nếu nhìn từ xa xa sẽ thấy mấy thanh đại kiếm như sao băng kéo theo hơn mười thành tiểu kiếm tựa như sao băng, bay múa trong Tu la tràng tràn ngập ma diễm và huyết khí, càng thêm hùng vĩ bi tráng.

- Tướng quân, đa tạ ngài mấy năm nay dạy dỗ, sau này không thể phụng dưỡng bên người ngài nữa.

Trong cuồng phong trước mặt, một gã tướng lĩnh Kim Qua quân đi theo Hướng Diễm cung kính nói một câu này với hắn.

Dây cột tóc của y bị gió mạnh sắc bén như đao phía trước chặt đứt, trên mặt thậm chí còn xuất hiện vết máu.

- Tất cả người Sở sẽ nhớ kỹ trận chiến này.

Hướng Diễm khẽ gật đầu, nói.

- Giết!

Quanh người hắn lại vang lên một tiếng quát lạnh lùng.

Hơn mười quân sĩ Kim Qua quân bao gồm cả tên tướng lĩnh kia chợt gia tốc, biến thành hơn mười đường ánh vàng thoát khỏi đại trận, trước tiên nghênh đón mấy Tông sư nước Tần phía trước.

Trên bầu trời chợt vang lên một tiếng rồng ngâm.

Tiếng rồng ngâm này vang lên ở trong hư không cực cao, trong ống tay áo rộng lớn của một kiếm sư mặc áo xanh trong mấy tên tông sư nước Tần đồng thời vang lên vô số tiếng vang chói tai như xiềng xích sắt thép đứt gãy.

Giống như một con hung thú vô cùng to lớn tránh thoát gông xiềng, được phóng thích ra ngoài.

Kiếm sư mặc áo xanh này có gương mặt trắng như ngọc, trầm tĩnh chăm chú nhìn Hướng Diễm nghiêm trang đạp gió mà đi.

Y có thân ảnh nhanh nhất ở trong mấy gã tông sư nước Tần, vừa vặn chống lại tên tướng lĩnh Kim Qua quân vừa mới nói với Hướng Diễm một câu kia.

Thế nhưng trong tầm nhìn của y từ đầu đến cuối không hề có mấy chục đường ánh vàng này tồn tại.

Một đạo khí tức bản mệnh khô ráo đến cực điểm phun ra theo tiếng rồng ngâm trên cao cùng tiếng nứt vang chói tai trong ống tay áo y.

Trong tay y xuất hiện một thanh kiếm bản mệnh màu vàng, màu sắc giống như sắc thái trên một chỗ tường thành bị phong hóa trong sa mạc.

Kiếm bản mệnh của y nhìn như tùy ý vung về phía trước, kiếm quang tỏa ra trên thân kiếm lại sinh ra rất nhiều biến hóa huyền diệu, bầu trời phía trên dường như thiếu mất một khối, bỗng

nhiên bị nhét vào trong thanh kiếm bản mệnh này của y.

Một cỗ khí tức cực kỳ khô ráo xông lên phía trước, mặt đất bị máu tươi thấm ướt ở trên đường kiếm phía trước y trực tiếp mất đi thủy ý, khô cạn nứt nẻ, sau đó biến thành đất cát đỏ thẫm.

Đây là một đạo kiếm ý cực kỳ cường đại và độc đáo, cho nên khi kiếm ý khởi động, rất nhiều Tu hành giả trên chiến trường đã có thể xác định đây là tông sư đến từ Tâm Dương tông.

Trong lịch sử Trường Lăng, Tâm Dương tông từng là tử địch của Thiên Nhất các, từng là một trong những chốn tu hành cường đại nhất giống như Tâm Gian Tông của Trường Lăng bây giờ.

Dạ Sách Lãnh chuyên tu kiếm thuật của Thiên Nhất các, mạnh nhất trong đó chính là "Thiên Nhất Sinh Thủy", mà Kiếm kinh "Hỏa Sinh Thổ" của Tâm Dương tông, cũng chính là kẻ địch của Thiên Nhất các, lại có tác dụng khắc chế rất mạnh đối với Kiếm kinh của tông môn này.

Trong suy nghĩ người ngoài, Tâm Dương tông sớm đã xuống dốc ở Trường Lăng, gần mười mấy năm qua đã không có tiếng vang gì, cũng sớm không có Tông sư trên Thất Cảnh tồn tại, song khi kiếm ý bản mệnh "Hỏa Sinh Thổ" thuần chính nhất của Tông sư áo xanh vừa xuất hiện, tất cả Tu hành giả trên chiến trường từng cho rằng như vậy đều hiểu được mình sai rồi.

Một tông môn đã từng rất cường đại nhưng rất nhiều năm không xuất hiện Tông sư dưới tình huống Kiếm kinh không mất, vấn đề mấu chốt chỉ nằm ở cơ duyên, nằm ở thiên phú cùng lĩnh ngộ của đệ tử trong tông môn, chỉ nằm ở việc có vài người không thể nào phá cảnh.

Tông môn như vậy hoặc là không xuất hiện Tông sư Thất Cảnh, nhưng chỉ cần xuất hiện loại nhân vật cấp độ này, vậy nhất định sẽ lưu lại một khoản trong sử sách của người tu hành.

Đối mặt với những quân sĩ Kim Qua quân chưa tới Thất Cảnh kia, tên tông sư Tâm Dương tông này hiển nhiên tự có kiêu ngạo của riêng mình, cho nên y chỉ là xuất kiếm với Hướng Diễm.

Về phần những Tu hành giả chính diện xông đến kiếm lộ của mình, theo y thấy, hiển nhiên cũng sẽ chết ở trong đó, dù cho chỉ là bị lan đến gần.

Từng tấc mặt đất khô nứt thành tro.

Da thịt của tên tướng lĩnh Kim Qua quân nhanh chóng mất nước, nứt ra trước bản mệnh kiếm của y, máu tươi còn chưa chảy ra da thịt đã biến thành bột phấn màu đỏ sậm khô ráo, theo gió nhẹ nhàng bay ngược ra phía sau.

Thế nhưng hai tay của tên tướng lĩnh Kim Qua quân này lại cực kỳ ổn định, lưỡi mác trong tay gã lóng lánh ánh vàng trong tiếng nổ buồn bực nặng nề, chém vào kiếm bản mệnh của vị tông sư Tâm Dương tông này.

Đối với người Tần mà nói, lưỡi mác mà phần lớn quân sĩ trong Kim Qua quân sử dụng một loại binh khí cổ quái, thân mác như kiếm, thế nhưng trên thân mác lại có lưỡi dao uốn lượn, phía dưới một chém một kéo, sẽ có thể cứng rắn giữ chặt binh khí của đối phương.

Tên tướng lĩnh Kim Qua quân này hiện tại cũng làm như thế.

Khi lưỡi mác của gã chém trúng kiếm bản mệnh của tên tông sư Tâm Dương tông sư này, trong nháy mắt lập tức xoay chuyển, đè ép thân kiếm.

Trong lòng gã Tông sư Tâm Dương tông lúc này kiếm tâm thông minh, căn bản không vì thế mà có động tác khác, kiếm ý chỉ tiếp tục bắn về phía trước.

Lực lượng bàng bạc theo lưỡi mác cuốn ngược ra, máu thịt

trên hai tay tướng lĩnh Kim Qua quân này biến thành tro bụi, như bị đốt cháy lên, sau đó cỗ lực lượng này lan tràn đến cánh tay, nhộn nhạo bao phủ cơ thể gã.

Hai tay cùng toàn bộ thân thể của gã trong nháy mắt này tựa như muốn biến thành cát bay tiêu tan.

Song đúng lúc này, tâm thần của gã tông sư Tâm Dương tông này chợt dao động.

Lưỡi mác trong tay bốn tên quân sĩ phía sau vị tướng lĩnh Kim Qua quân kia trong nháy mắt đồng thời đâm vào trong cơ thể gã, lực lượng chân nguyên cùng nguyên khí lập tức như nước sông vỡ đê xuyên qua kinh mạch trong cơ thể tên tướng lĩnh kia, trong nháy mắt đánh vào trên lưỡi mác đang ghìm chặt thanh kiếm bản mệnh của y.

Năm cỗ lực lượng hợp thành một cỗ, đánh tới kiếm bản mệnh của y.

Kiếm bản mệnh của y ong ong một tiếng, vậy mà dừng lại trong một cái chớp mắt!

Chỉ trong nháy mắt dừng lại này, thân thể y giống như là đang chạy như điên chợt đụng phải một bức tường, phát ra một tiếng ầm, mãnh liệt chấn động.

Thân thể của tên tướng lĩnh Kim Qua quân cùng bốn tên quân sĩ phía sau trong nháy mắt vỡ tan dưới lực lượng xé rách, song cũng chỉ trong nháy mắt này, y thấy được một đường ánh vàng đủ để địch lại mình bay tới từ sau lưng năm gã quân sĩ Kim Qua quân vỡ ra này, bắn về phía thân thể y.

Cũng trong nháy mắt này chính là lúc kiếm ý của y dừng lại, ở vào tình trạng suy yếu nhất, y cảm nhận được kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên trong lòng nở rộ buồn thương.

Xùy!

Y nghe được tiếng máu thịt trên cổ mình tách ra.

Trong nháy mắt sau đó, y mới nhìn thấy Hướng Diễm với khuôn mặt nghiêm túc đan chéo qua bản thân mình.

Tên tông sư Tâm Dương tông này cảm thấy cơ thể của mình trở nên nhẹ hơn, đầu của y đã bay lên trên.

Cũng trong nháy mắt y còn có tri giác, trong nhân biết của y xuất hiện một màn khiến y không cách nào tưởng tượng được.

Ở chung quanh y cũng có ba cái đầu đang bay lên giống mình vậy.

Lưỡi mác của Hướng Diễm như cầu vồng, bao trùm không gian mấy chục trượng chỗ này, mà một kích này của hắn không phải chỉ chém đứt đầu lâu của y, mà còn đồng loạt chém bay đầu của ba gã Tông sư nọ!

Ba gã Tông sư kia cũng gặp phải chuyện giống hệt như y, từng người bị mấy đội quân sĩ Kim Qua quân ngăn trở một tích tắc!

Đây là loại chiến thuật gì?

Đây là loại quân đội như thế nào?

Mấy người này một đội, lại có thể tạm thời khóa chặt một kiếm của Tông sư?

Cho đến khi tất cả ý thức của mình biến mất, y chỉ có thể bị sốc và khó hiểu.

Nhưng thời gian trên toàn bộ chiến trường lúc này lại giống như ngưng đọng.

Tất cả mọi người không thể nào nghĩ kỹ lại tình cảnh ngắn

ngủi xảy ra trong chớp mắt kia, cảnh tượng càng nhìn thấy mà giật mình đã tràn ngập đồng tử bọn họ, làm cho trái tim bọn họ đau nhức.

Thân hình Hướng Diễm dừng lại, lưỡi mác thật dài trong tay hắn giữ thăng bằng ở trên không trung, bắt được bốn cái đầu lâu đang rơi xuống.

Bốn cái đầu lâu Tông sư nước Tần vững vàng cắm trên lưỡi mác trong tay hắn, quay mặt ra phía trước.

Q7 - Chương 14: Vương hầu

- Chuyện này không công bằng!

Một Kiếm sư theo sát bốn gã Tông sư bay lượn đến phẫn nộ quát lớn một tiếng, điều khiển phi kiếm vẽ ra một đường trắng lóa trên không trung, chỉ thẳng vào ngực Hướng Diễm.

Một kiếm này hoàn toàn không có chút kỹ xảo, thậm chí không thể đại biểu tu vi của gã, chỉ có thể đại biểu tâm tình và thái độ của gã lúc này.

Một kích chém đầu bốn gã Tông sư Thất Cảnh, nhìn qua cực kỳ uy phong, thế nhưng cái giá phải trả là hy sinh mấy tiểu đội Tu hành giả, theo gã thấy, chính là Hướng Diễm lúc này cầm mác lập uy đều là đầu cơ trục lợi, cử chỉ của tiểu nhân.

Song ngay trong nháy mắt tiếng quát lớn phẫn nộ của gã vang lên, trong Kim Qua quân tuôn ra trước người gã lập tức vang lên một hồi tiếng kim loại chấn động dày đặc đến cực điểm.

Trong nháy mắt tiếp theo, hơn một ngàn đạo kim phong giống như cắt đứt hư không bạo xạ ra từ trong đội hình Kim Qua quân, thậm chí tạo thành một bức tường vàng óng nghiêng xuống ở trong nhận biết của gã. (kim phong: gió vàng)

Tiếng kim loại chấn động kinh khủng đến từ lưỡi mác trong tay Kim Qua quân.

Giống như phi kiếm, mũi nhọn từ trên lưỡi mác bắn ra, dưới tác dụng kép của chân nguyên và cơ quan bên trong, tốc độ bắn bay thậm chí còn vượt qua phi kiếm tầm thường.

Những mũi nhọn này thoát khỏi lưỡi mác, nhưng phần đuôi lại được nối liền xiềng xích màu bạc cực mỏng, trên xiềng xích màu bạc mang theo vẻ lạnh lẽo, rõ ràng chính là Hàn thiết Ngân Tuyết do quận Thiên Giang ở biên cảnh phía nam nước Sở sản xuất.

Phốc phốc phốc phốc. . .

Không có người nào dưới Thất Cảnh có khả năng ngăn cản được hơn một ngàn đường ánh vàng như phi kiếm chân chính đánh tới, vô số thanh âm máu thịt bị xuyên thủng vang lên, toàn bộ hơn mười Tu hành giả theo sát phía sau bốn gã Tông sư kia bị lưỡi mác xuyên thủng, ánh vàng xuyên thấu thân thể hiện lên sau lưng bọn họ, mang theo suối máu chảy xuôi.

Mũi nhọn lưỡi mác sau khi đâm thủng thân thể bọn họ lại nhanh chóng rút về dưới sự dẫn dắt của dây xích sắt lạnh lẽo, lần thứ hai mang ra một chùm huyết vụ ở phía trước người bọn họ.

- Trên chiến trường chỉ có thắng bại, không có công bằng.

Một gã quân sĩ Kim Qua quân tầm thường lướt qua bên người một tên Tu hành giả nước Tần cả người bị xuyên thủng ra hơn mười vết thương, trong nháy mắt tên Tu hành giả suy sụp ngã xuống phía trước, y lạnh lùng nói một câu này.

Nhưng trong nháy mắt bốn gã tông sư Thất Cảnh bị chém đầu, hơn mười Tu hành giả bị diệt sát trong nháy mắt.

Ầm một tiếng.

Toàn bộ quân Sở giống như từ trong mộng mới tỉnh, đồng loạt phát ra tiếng hoan hô và tiếng hò hét thật lớn trước nay chưa từng có.

Từ sau khi Triệu Hương Phi ra tay cùng với việc đội Kim Qua quân này đến, trong đội hình quân Sở đã nhiều lần vang lên tiếng hoan hô và tiếng hò hét như núi lở đất nứt, nhưng lần này lại vang

vọng hơn so với bất kỳ một lần nào trước đây, toàn bộ không gian đều bị tiếng gầm này chấn động đến có mức có chút sáng tắt.

Khuôn mặt của rất nhiều tướng lĩnh quân Tần đều tràn ngập vẻ u ám, bọn họ đều nhìn ra được thực ra thể lực của đội Kim Qua quân kia cũng đã tới cực hạn, thậm chí chỉ có thể dựa vào một cỗ ý chí mạnh mẽ chống đỡ để tiến hành chiến đấu, nhưng mà đại chiến trên chiến trường chính là như thế, yếu tố quyết định thắng bại thường là khí thế và ý chí, mà không phải phụ thuộc vào chiến lực thực tế.

Quân Sở bây giờ đã hoàn toàn điên cuồng.

Yếu tố quyết định thắng bại thực sự đã hoàn toàn không nằm ở Triệu Hương Phi và Kim Qua quân, mà ở việc quân chủ lực Đại Sở đã hoàn toàn điên cuồng.

.....

Ngụy Vô Cửu trầm mặc nhìn về phía Triệu Hương Phi và Kim Qua quân.

Tiếp theo quân Tần ở bên sườn chắc chắn sẽ bị phá.

Song lão lúc này lại chậm chạp không phát quân lệnh.

Khi bốn gã Tông sư kia chết đi, đầu lâu bị Hướng Diễm xuyên qua trên lưỡi mác, sau đó như tạp vật bình thường bị vẩy xuống đất, trong đôi mắt đầy vẻ lo lắng của lão xuất hiện một loại quang huy khác thường nào đó.

Thật giống như một đoạn gỗ trầm tĩnh trong bùn bắt đầu cháy rừng rực.

Lão suy nghĩ trong thời gian khoảng mấy hơi thở, bắt đầu cất bước tiến tới chỗ hơn bảy vạn người Sở kia, nói chính xác hơn là đi về phía Triệu Hương Phi.

Lúc này đội quân đi theo hiển nhiên rất rõ ràng thân phận của lão, khi lão bắt đầu cất bước, đội thân quân này cũng bắt đầu khiếp sợ. (thân quân: đội quân tâm phúc)

Một Tu hành giả ăn mặc giống như quân sư bước nhanh theo lão.

- Hầu gia, ngài ngàn vạn lần không nên xúc động. Bất kể bản thân Triệu Hương Phi, hay là hành động của Hướng Diễm cuối cùng đều là mồi nhử. Chắc hẳn bọn chúng biết được người dẫn quân là ngài, biết ngài chưa bao giờ gặp phải thất bại dưới tình huống này, cho nên mới cố ý làm như thế.

Tu hành giả này có thể dễ dàng đuổi theo bước chân lão, chứng tỏ tu vi bản thân không thua kém gì lão, mà hiện tại có thể nói ra lời như vậy, chứng tỏ hắn chính là một trong những tâm phúc thân cận nhất của Ngụy Vô Cửu.

Nhìn Ngụy Vô Cửu vẫn chưa lập tức trả lời, tên Tu hành giả này lại bổ sung một câu:

- Bọn chúng cố ý nhục nhã. Mục đích cuối cùng là muốn dẫn ngài tới đó. Ngài hiện tại là Vương hầu, lại là thống soái đại quân, trên thân mang theo tính mạng của vô số người, cho nên không thể coi ngài là Tu hành giả bình thường.

- Ngươi nói đúng.

Ngụy Vô Cửu đột nhiên nở nụ cười, nói:

- Thế nhưng ngươi nói thua trận, nếu còn chưa phân thắng bại, sao có thể tính là thua đây?

- Nếu nàng đã ở đó, ta đương nhiên phải thử giết chết nàng.

Dừng một chút, lão nhìn thoáng qua Tu hành giả đang hơi ngạc nhiên đứng bên người, nói tiếp:

- Lúc này khí thế của đối phương lên cao nhất, bên cánh chắc chắn bị phá, nhưng chúng ta vẫn sẽ có cơ hội giết chết nàng trước khi chỗ đó bị phá và quân Sở quân có thể tập hợp lại với nàng. Nếu ngay cả chuyện này mà vẫn không dám thử một lần, sau này sao có thể có vị trí Ngụy Hầu phủ ở Trường Lăng.

- Một tướng công thành vạn cốt khô.

Ngụy Vô Cửu nhìn chỗ bốn gã Tông sư ngã xuống, thong thả mà lạnh lùng nói,

- Thứ xây nên quân công của ta và Ngụy Hầu phủ không chỉ là đầu lâu địch nhân, còn có đầu của các huynh đệ.

- Rốt cục ngay cả Ngụy lão quỷ cũng ngồi không yên sao? Cũng đúng vậy, vốn liếng của lão cũng đã bị diệt hết bảy tám phần.

Trong chiến trường giống như Tu La tràng, một vị lão nhân thở dài, sau đó lại tiếp tục nở nụ cười ngạo nghễ.

- Hầu gia.

Mấy gã tướng lĩnh bên cạnh cũng lập tức hiểu được lão muốn làm cái gì, đồng loạt lên tiếng.

- Một bộ xương già nên chết ở đâu cũng giống nhau, nếu có thể chết ở chỗ này chính là tốt nhất, bảo đảm gia quyến của Phương Hầu phủ bình an.

Lão nhân này đứng thẳng thân thể, cũng bắt đầu đi lại, thân hình càng ngày càng nhanh, nhanh đến mức không nhìn thấy bóng dáng.

Sát ý của Tu hành giả cường đại đến trình độ nhất định đương nhiên sẽ khiến cho thiên địa nguyên khí lưu động biến hóa, thậm chí có thể thay đổi hình dạng tầng mây trên bầu trời, càng dễ dàng làm cho Tu hành giả cường đại có thể cảm nhận được.

Khi hai nhân vật trong mười ba Vương hầu Đại Tần còn chưa thực sự xuất hiện trong tầm mắt, Triệu Hương Phi đã cảm nhận được, nàng nhíu nhíu mày, cũng cười cười nhẹ giọng lẩm bẩm:

- Vậy phải xem các ngươi có thể giết được ta hay không.

Một tiếng ầm vang vọng.

Ngược lại Tu hành giả đi theo bên người Ngụy Vô Cửu không thể khống chế sát ý và tâm tình của mình, khí tức trống rỗng tự nhiên trên người khiến cho thiên địa nguyên khí ở xa xa xảy ra cộng minh, trong tiếng sấm vang vọng, thiên địa nguyên khí cực kỳ tự nhiên tụ lại nơi đây, trên bầu trời lại xuất hiện một đường tia chớp màu tím, ngưng tụ không tan.

Từng hồi tiếng vang thật lớn này lại giống như ngòi nổ, kéo theo liên tiếp nổ tung, trên bầu trời không ngừng có từng hồi ầm ầm vang lên, lại là từng ngọn núi lớn lướt qua, không ngừng bạo phát ra càng nhiều hào quang kinh người.

Mỗi Hầu phủ hiển nhiên sẽ có lực lượng cực kỳ đáng sợ, cho nên khi Vương hầu tự mình ra trận, cao thủ dưới trướng hiển nhiên cũng sẽ ra hết.

Trong khoảng thời gian ngắn đã có lượng lớn thiên địa nguyên khí di động như núi trên bầu trời, số lượng khoảng hơn mười ba đạo.

Q7 - Chương 15: Đệ nhất thiên hạ

Tướng bên cánh chưa bị diệt đối với Tu hành giả trong quân đội vương triều Đại Sở mà nói thì đây vẫn là một bức tường không thể phá vỡ.

Mười ba vương hầu vương triều Đại Tần sở dĩ có thể trở thành vương hầu, cũng không phải là bởi vì quân công hay bởi vì tu vi bản thân. Mặc dù ngoại trừ Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn, ở Trường Lăng vẫn có một ít Tu hành giả có tu vi vượt qua một số người trong mười ba vương hầu này.

Trong mười ba vương hầu này cũng có người mạnh người yếu, người bên ngoài cũng có đánh giá hoàn toàn khác biệt.

Ngụy Vô Cữu ở trong mười ba vương hầu có thể coi là người có tu vi mạnh mẽ, nhưng lại không tới đỉnh cao, người bên ngoài đánh giá lão đáng sợ nhất ở chỗ quỷ kế đa đoan, mưu tính sâu sắc, ngoài ra còn có nội tình của lão rất sâu, có không ít Tông sư Thất Cảnh đi theo.

Những Tông sư Thất Cảnh này phần lớn đều là huynh đệ vào sinh ra tử với lão, có chút người cũng do lão chậm rãi bồi dưỡng ra trong nhiều năm qua, có thể xem như đệ tử, thậm chí con cháu của lão.

Tu hành giả cường đại đi theo lão đủ nhiều, đồng nghĩa với việc cơ hội để lão ra tay càng ít.

Cho nên trong rất nhiều trận đánh trong quá khứ đều khó có thể nhìn thấy lão xung phong đi đầu, chính mình ra tay.

Hiện tại lão vừa có hành động, biểu hiện ra ý chí mãnh liệt muốn giết chết Triệu Hương Phi, chuyện này lại giống như là một lời mời mạnh mẽ nhất.

Mười ba gã Tu hành giả Thất Cảnh cũng không thể coi vào đâu so với mấy chục vạn đại quân của song phương đang đối chiến lúc này, song hai đội quân đã chém giết hồi lâu, rất nhiều Tu hành giả trong đó thậm chí đã chết trận hoặc bị thương nặng, cho nên có chút ước chế lẫn nhau.

Lúc này phía quân Tần còn có mười ba gã Thất Cảnh rút lui đến đây, đủ để nói rõ sự cường thịnh của vương triều Đại Tần mấy năm nay.

Ngụy Vô Cữu trầm mặc tiến về phía trước, sâu trong đôi mắt lại xuất hiện một tia thần sắc hài lòng.

Mười ba Tu hành giả như vậy thậm chí đã có khả năng ám sát cường giả như Hoàng đế Nguyên Vũ.

Triệu Hương Phi mặc dù là dị chủng trong Thất Cảnh, nhưng nàng sao có thể chống lại những Tu hành giả này? (dị chủng: loại khác biệt)

Hướng Diễm hơi ngẩng đầu.

Kim Qua quân của hắn vẫn đánh về phía sườn quân Tần như trước, nhưng hắn lại bắt đầu rời khỏi đội quân này, đi về phía Triệu Hương Phi.

Theo một nghĩa nào đó mà nói, tình huống của hắn cũng có chút tương tự như Ngụy Vô Cữu.

Người đời đều biết Kim Qua quân do hắn thống lĩnh là quân đội mạnh nhất toàn bộ vương triều Đại Sở, nhưng đội quân này luôn đóng ở biên cảnh vương triều Đại Sở quanh năm, chiến đấu với một ít bộ lạc Man di chưa được khai hóa, cho nên người ta chỉ

biết tu vi của hắn nhất định cũng rất mạnh, song rốt cuộc mạnh bao nhiêu thì chỉ riêng một kích chém rụng bốn đầu lâu của hắn trước đó cũng không thể thấy được toàn bộ.

.....

Lời mời của Ngụy Vô Cữu nhận được rất nhiều phản hồi, trong lòng lão hiện tại có một chút hài lòng.

Suy nghĩ của Phương Khải Lân không liên quan đến sinh tử lúc này, mà những Tông sư còn lại đi ra lại là điều khiến y phải suy ngẫm.

Một gã Kiếm sư mặc quần áo bằng vải đen cảm thụ được mười hai đạo khí tức cường đại khác nhau ngoại trừ bản thân ra, sau đó có chút khiếp sợ nhìn về phía bên trái thân thể mình.

Trong nhận biết của gã, có một khoảng trời biến thành màu xanh biếc, giống như có vô số cây rong đang đong đưa.

Loại nguyên khí này cực kỳ độc đáo, thuộc về công pháp đặc biệt của vương triều Đại Ngụy trước kia, chỉ có Liên Hậu Liên Ba mới tu luyện công pháp này đến trình độ như vậy.

Liên Ba cũng ở đây?

Như vậy kẻ thống lĩnh năm vạn Bổ Bí quân xung phong ở bốn phía vùng Âm Sơn chỉ là tướng dưới tay y?

Kiếm sư này hít sâu một hơi, gã cảm nhận được khí tức của Chương Cuồng Đao, trong lòng đã xác định kẻ thống lĩnh đại quân ở Âm Sơn hẳn là thuộc hạ của Liên Ba, cũng là người có tu vi gần ngang với y - Lợi Đạo Chu.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, việc có ba tên Hầu gia ở đây cho khiến số lượng Tu hành giả cường đại mà quân Tần bố trí ở chỗ này thậm chí đã vượt qua vùng Âm Sơn, vậy vì sao Triệu Hương

Phi lại ném thẻ đánh bạc của mình ở chỗ này, mà không phải ở vùng Âm Sơn?

Chẳng lẽ thật sự chỉ vì hơn bảy vạn người Sở này sao?

Thứ khiến người có địa vị cao chú ý chắc chắn sẽ là đại cục, người mặc quần áo bằng vải đen trong mười ba gã Tông sư nước Tần đến vây giết Triệu Hương Phi này, nhìn từ góc độ địa vị hay là tu vi đều thuộc về hạng bét, thế nhưng chỉ có gã nghĩ đến điểm này trước tiên.

.....

Mười ba gã Tông sư nước Tần này đều phóng tới Triệu Hương Phi, ngay cả thống soái Kim Qua quân là Hướng Diễm cũng rời khỏi trận hình của đội quân này, nhanh chóng chạy tới chỗ nàng. Cho nên có thể nói dụng ý của đám Tông sư nước Tần này đã rõ ràng đến cực điểm.

- Đừng đi!

Thế nhưng khi một ít Tu hành giả trong hơn bảy vạn người Sở vốn muốn xông về phía mười ba gã Tông sư nước Tần kia trước tiên, Cơ Hạnh Bạch lại phát ra một tiếng hét lớn với bọn họ.

- Tại sao?

Vài Tu hành giả dừng bước, nhìn sắc mặt vô cùng tái nhợt của Cơ Hạng Bạch, hỏi.

- Ta hiểu rõ nàng hơn so với tất cả các ngươi, nàng không cần chúng ta tới giúp.

Cơ Hạnh Hạch nhìn những Tu hành giả này, nói.

Chỉ nói một câu đơn giản này, thế nhưng Cơ Hạnh Bạch lại giống như hao hết khí lực toàn thân, quần áo cả người đều ướt

đẫm mồ hôi.

Thực ra y cũng tiếp xúc với Triệu Hương Phi trong thời gian rất ngắn, song từ lúc bắt đầu biết được thân phận của nàng đến bây giờ, y lại có thể cảm nhận được loại tự tin và kiêu ngạo của Triệu Hương Phi không hề có thay đổi.

Cho đến lúc này, y bắt đầu tin tưởng sở dĩ nàng lựa chọn mình trong hơn bảy vạn người, cũng không phải bởi vì mình có một chút uy tín trong những người này trước đó, mà nguyên nhân thực sự có lẽ ở phương diện khác.

Khi một gã chủ tướng lựa chọn phó tướng, cũng không phải là muốn lựa chọn kẻ có chiến lực và mưu lược chỉ đứng sau mình, mà phải lựa chọn người có thể hiểu rõ chính mình và hiểu rõ ý đồ tác chiến của mình nhất.

Nếu như nàng không nhìn lầm y, mà y cũng không hiểu sai, vậy Triệu Hương Phi hiện tại đã có phương pháp hóa giải sát cục như vậy, mà không cần bọn họ không sợ hãi hy sinh tính mạng lấp vào như vậy.

Trong hơn bảy vạn người Sở này, bao gồm cả y trong đó cũng không hề có Tu hành giả đủ sức nặng, vốn không cách nào tạo thành uy hiếp thực sự cho mười ba gã Tông sư nước Tần.

Cho nên nếu nhất định phải lấy mạng lấp vào, vậy cũng phải chờ thời cơ thích hợp!

.....

- Chỉ có hai chúng ta?

Khoảng cách giữa Hướng Diễm và Triệu Hương Phi đã tương đối gần, hắn là người đầu tiên đến trước người nàng, quỳ một gối xuống đất rồi hành lễ. Đây là lễ tiết cao nhất của vương triều Đại Sở, đặc biệt chuyện hành lễ như vậy trên chiến trường đã đại biểu

không chỉ là tôn kính tầm thường, mà còn trên phương diện tôn ti thân phận.

- Nếu có nhiều người đến thì những người Tần này sẽ sớm phát hiện hành tung của ta, huống chi người đáng để ta tín nhiệm tuyệt đối cũng không nhiều.

Triệu Hương Phi đã đứng lên khi Hướng Diễm đi đến, nàng gật đầu đáp lễ, giải thích một câu, sau đó lại nhẹ giọng nói:

- Hai chúng ta là đủ rồi.

Hướng Diễm hơi nhướng mày.

Hắn đương nhiên cảm thấy không đủ, không có bất kỳ một gã Tông sư Thất cảnh nào trên đời này có thể đối mặt với mười ba đối thủ cùng cảnh giới, ngoại trừ Vương Kinh Mộng năm đó.

Hắn tự biết được, nếu hiện tại nàng nói đã đủ, vậy hắn tin tưởng nàng chắc chắn có lý do của riêng mình.

Triệu Hương Phi đứng thẳng người, sau đó ngẩng đầu lên.

Trong mười ba đạo khí tức đại biểu cho Tông sư cường đại, có một đạo khí tức thô bạo cuồn cuộn như tuyết lở rơi xuống đầu tiên.

- Chiêu kiếm của Tuyết Sơn Lạc, là thuộc hạ Du Bạch Sơn của Ngụy Vô Cữu.

Triệu Hương Phi nhìn theo cỗ khí tức này đến trước tiên này, nhìn bóng người vẫn luôn bay giữa không trung kia, nàng trực tiếp nói ra thân phận người nọ, sau đó kiêu ngạo mà khinh thường nói,

- Kẻ đầu tiên đến thử kiếm vẫn là người của Ngụy lão quỷ, lần này hắn thật sự đã bất chấp mọi thứ. Nhưng có nhiều người như thế tới mà còn cẩn thận như thế, cuối cùng vẫn không thay đổi

bản tính.

Nàng đọc rõ từng chữ, giọng nói truyền khắp bốn phía, tựa như hiện tại cũng không toàn lực điều động chân nguyên, song khi nàng còn chưa nói xong một câu này, một đạo kiếm ý từ trên không trung bắn xuống đã thành.

Một tiếng ầm nổ vang, trên bầu trời hiện ra vô số kiếm quang chói lóa trắng như tuyết, thật sự giống như một tòa núi tuyết đột nhiên xuất hiện rồi sụp đổ.

Một kiếm này thuần túy đi theo con đường cương mãnh nghiền ép, đi thẳng về thẳng, vốn chính là chiêu kiếm cổ điển nhất của người Tần.

Thế nhưng bất kỳ ai cũng sẽ không thể né tránh chiêu thức loại này, chỉ có thể dùng một chiêu kiếm để cứng rắn phát vỡ, Triệu Hương phi chỉ bóp nát một đồ vật nhỏ trong tay, một tiếng răng rắng nhỏ bé thanh thúy khẽ vang, giống như âm thanh khi bóp nát một chén trà mỏng manh.

Thanh âm này bị tiếng nói của nàng lúc này che lấp, song theo vài luồng hào quang màu xanh nhạt lưu chuyển chảy xuôi ra từ trong ngón tay nàng, một đoàn nguyên khí dao động còn bạo liệt hơn so với đạo kiếm ý này lập tức bắn ra từ trong tay nàng!

Một mảnh bóng xanh xuất hiện ở phía trước kiếm quang lóa mắt như tuyết lở, giống như là hư ảnh của một tòa sơn môn.

Thế nhưng bóng xanh này chợt lóe, tên Tông sư nước Tần phía sau kiếm quang kia lại phát ra một tiếng kêu thê lương, như chim ưng bay ngược lại, một đoàn sương máu nổ tung trước ngực gã.

Triệu Hương Phi cười cười, nụ cười mê người đến cực điểm.

- Đừng quên Sở Khí đứng đầu thiên hạ, mà ta lại là Hoàng thái hậu của vương triều Đại Sở. Người nào có thể có Sở Khí tốt hơn

ta? (Sở Khí: Khí＜vũ khí＞ của nước Sở)

Q7 - Chương 16: Một người khiêm tốn

Ở vương triều Đại Sở, Triệu Hương Phi vẫn được rất nhiều người gọi là Triệu Yêu Phi, chỉ vì nụ cười của nàng cực kỳ mị hoặc, cho nên nụ cười của nàng lúc này đủ để cho đóa hoa tươi đẹp nhất thiên hạ mất đi màu sắc, nhưng lại làm cho những Tông sư nước Tần này đều có chút không rét mà run.

Nàng là Hoàng thái hậu, nhưng trên thực tế là người nắm quyền lực của vương triều Đại Sở.

Sở Khí của vương triều Đại Sở đều do nàng sử dụng, mà vừa rồi chỉ dùng một kiện Phù khí đã làm một gã Tông sư nước Tần bị thương nặng, vậy rốt cuộc trên tay nàng còn có bao nhiêu bộ Sở khí đáng sợ như vậy?

Hư ảnh của sơn môn màu xanh đã biến mất trước người nàng, nhưng lại có rất nhiều nguyên khí giống như lá cây màu xanh còn đang bay bổng trong không trung, cắt đứt không khí, phát ra thanh âm như vỡ vụn.

Loại ý vị sắc bén mà cường đại này thậm chí còn thổi bay tới Ngụy Vô Tội cách trăm trượng, lão khẽ cúi đầu, nhìn mấy vết nứt xuất hiện trên y phục của mình, sau đó mở miệng nói:

- Đây là Phong Môn lệnh, một trong năm đại cô khí trong truyền thuyết của vương triều Đại Sở, hơn nữa có một số trong mấy kiện cô khí kia cũng không phải chuyên môn dùng để đối địch. Ngươi đừng nói rằng ngươi có rất nhiều kiện Sở Khí như vậy. (cô khí: vũ khí độc đáo, chỉ có một)

- Có thể cho người ngoài biết thì không thể tính là sát khí thực sự.

Triệu Hương Phi nhìn Ngụy Vô Cữu, trào phúng nói:

- Ngươi nói hay như vậy, sao không đi lên thử xem trên tay ta còn có cái gì?

Ngụy Vô Cữu cười lạnh,

- Nếu Phong Môn lệnh ở trong tay ngươi, vậy một loại Sở Khí là Tu Di trận hiển nhiên cũng ở đây.

Triệu Hương Phi thở dài, có chút tiếc nuối nói,

- Lão quỷ chính là lão quỷ, trái lại suy nghĩ cực kỳ rõ ràng, nhưng ngươi có thể đánh cược một lần, có lẽ Tu Di trận vốn không có ở đây, cũng có khi loại Phù khí này căn bản không có lực lượng như trong truyền thuyết.

"Vậy mà lại có chủ ý như thế."

Khi nghe được cuộc đối thoại giữa Triệu Hương phi và Ngụy Vô Cữu, trong lòng mấy gã Tông sư nước Tần xung quanh sinh ra hàn ý, thậm chí trên lưng không kìm được ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Dựa theo một số ghi chép ít ỏi trong điển tịch của người tu hành, Tu Di trận của vương triều Đại Sở là một loại Phù khí tự hủy, loại Phù khí này đặc thù ở chỗ uy lực công kích càng mạnh, uy lực khi nổ tung cũng sẽ càng lớn.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, người tu hành phương pháp luyện thể mạnh mẽ như Triệu Hương Phi cực kỳ phù hợp với loại Phù khí như vậy.

Càng nhiều Tông sư đồng loạt ra tay vây công sẽ khiến lực lượng khi nàng kích phát Phù khí này lại càng khổng lồ, thế nhưng

thân thể nàng chắc hẳn có thể thừa nhận uy năng của Phù khí này, mà bọn họ lại không thể.

Có lẽ ngay từ đầu nàng đã chờ bọn họ hội tụ ở chung quanh, sau đó dùng kiện Sở Khí trong truyền thuyết này.

- Ta muốn biết nếu đánh nhau không cận thân, vậy pháp khí như Tu Di trận còn hữu dụng hay không?.

Ngụy Vô Cữu cực kỳ khiêu khích nhìn Triệu Hương Phi, lạnh lùng nói một câu này.

Khi lão nói ra những lời này, một đạo vầng sáng giống như xương trắng nương theo khí tức bản mệnh cường đại lộ ra ở trước người lão.

Một thanh kiếm màu trắng lơ lửng trước người lão.

Thanh kiếm này giống như dùng xương trắng chế thành, tản ra một loại khí tức rất cổ xưa.

- Dùng kiếm thắng Phù khí chính là ở chỗ tùy tâm ý mà biến. Phù khí dù có cường đại hơn nữa, làm sao có thể hành động theo tâm ý của mình khi ở ngoài cơ thể? Kiếm có thể được sử dụng thường xuyên, nhưng Khí có thể làm được như vậy sao?

Ngụy Vô Cữu nhìn Triệu Hương Phi, sau đó chậm rãi nói,

- Sở nhất định sẽ bị Tần diệt, đây chính là điều hiển nhiên.

Một cơn gió màu xanh lá cuốn qua trước người lão.

Thanh kiếm này của lão lập tức bay ra ngoài, khí trắng cuồn cuộn, trong không khí thoáng chốc có hơn trăm đạo kiếm ảnh màu trắng lưu động.

Những Tông sư nước Tần còn lại cũng tỉnh ngộ lại trong nháy mắt.

Từng tiếng xé gió vang lên, mười hai đường kiếm quang như giao long bay ra, bắn về phía quanh người Triệu Hương Phi và Hướng Diễm.

Con đường mà mỗi một gã Tông sư lựa chọn sau khi đạt đến Bản Mệnh cảnh đều sẽ khác nhau, rất nhiều người không còn lấy phi kiếm làm thủ đoạn đối địch chủ yếu, nguyên nhân chính là vì nếu không có một thanh kiếm phù hợp trong tay thì sẽ không thể nào mang theo càng nhiều chân nguyên và thiên địa nguyên khí cùng hoàn mỹ tuôn ra trong một tích tắc. Ngoài ra đối với Tu hành giả trên Thất Cảnh mà nói, khoảng cách không gian đã được rút ngắn rất nhiều, cho nên vài người thậm chí có thân ảnh còn nhanh hơn so với phi kiếm.

Thế nhưng phần lớn vật bản mệnh của tông sư nước Tần đều là kiếm, mặc dù sau khi bọn họ đến Thất Cảnh thì đã không lấy phi kiếm làm chủ, nhưng trong quá trình tu hành của bọn họ, có một đoạn thời gian rất dài chỉ dùng phi kiếm.

Bọn họ đương nhiên có thể phi kiếm.

Mấu chốt nhất chính là mặc dù dùng thủ đoạn phi kiếm đối địch, uy lực của phi kiếm do hơn mười tên Tông sư liên thủ thi triển ra vẫn cực kỳ đáng sợ như trước.

Những phi kiếm này thậm chí đã cắt đứt quy tắc vốn có của một mảnh thiên địa nguyên khí khu vực này, như chiếc ô bao trùm xuống, cắt khu vực chỗ Triệu Hương Phi và Hướng Diễm thành một mảnh thiên địa nhỏ độc lập.

Những kiếm này đều là kiếm của Tông sư, trong lúc phi hành xuyên qua lẫn nhau, chẳng những kiếm đạo của bản thân không hề ảnh hưởng đến kiếm khí của những phi kiếm còn lại, ngược lại còn làm kiếm ý của những thanh kiếm chung quanh trở nên càng thêm cường đại.

Hình ảnh như vậy thậm chí còn có một loại mỹ cảm khó hiểu khi rơi vào trong mắt Triệu Hương Phi cùng Hướng Diễm.

Rất ít người trên đời này có thể nhìn thấy nhiều Tông sư cường đại như vậy liên thủ thi kiếm.

Triệu Hương Phi nhìn hình ảnh như vậy, khóe môi lại hơi nhếch lên, khẽ nói với vẻ đầy khinh miệt:

- Ngay cả cận thân cũng không dám, vậy làm sao có thể giết ta?

- Đi theo ta.

Nàng nhẹ giọng nói một câu với Hướng Diễm.

Sau đó bóng hình nàng đã biến mất tại chỗ.

Nàng phóng bước chân ra phía trước, vọt tới chỗ Ngụy Vô Cữu và Phương Khải Lân đang đứng.

Trong tay nàng xuất hiện một kiện Phù khí rất độc đáo, nhìn qua giống như một khối gỗ mục khô héo, thế nhưng trên khối gỗ này phủ đầy vô số Phù văn nhỏ bé đến cực điểm, lại rậm rạp chằng chịt giống như vô số con kiến bò!

Trong tích tắc này những Phù văn kia sáng lên, tỏa ra ánh vàng chói mắt, như một đàn kiến điên cuồng bò trên cái Phù khí này, xếp chồng lên nhau, rồi sau đó bắt đầu mọc ra đôi cánh, bay lên không trung.

Phù văn màu vàng bay lên không trung, trong mỗi một mảnh Phù văn nhỏ bé đều phát ra một loại ý vị hủy diệt khiến cường giả Thất Cảnh đều có chút run rẩy.

- Thật sự là một nữ nhân điên.

Ngụy Vô Cữu nhìn trên người Triệu Hương Phi tựa như bốc

cháy, lắc đầu.

Không có bất kỳ một kiện nào trong mấy kiện Phù khí còn lại trong truyền thuyết kia có được khí tức như vậy, cho nên cái Phù khí giống như gỗ mục này chính là kiện "Tu Di trận" kia.

Nàng muốn mạnh mẽ xông vào trong bọn họ, sau đó kích phát cái Phù khí này.

Phương pháp tu hành của nàng là luyện thân thể, cho nên dưới việc toàn lực xung kích thì thực sự ngay cả phi kiếm cũng rất khó ngăn cản.

Thế nhưng xung phong như vậy sau có thể ngăn được việc bọn họ tách nhau ra?

Ngay lúc lắc đầu, một cỗ khí tức tàn nhẫn khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung hiện lên trên mặt lão, giống như có một tầng kim loại sáng bóng mạ lên toàn bộ gương mặt lão.

Lão không hề né tránh.

Chỉ dùng sức hít sâu một hơi, triệu hồi thanh kiếm bản mệnh của mình, chân nguyên trong cơ thể cũng bị lão bức ra bên ngoài, trong nháy mắt toàn bộ thân thể lão giống như không ngừng bành trướng ra bên ngoài.

Mặc dù lão và nàng đồng thời bị thương nặng, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, kẻ có cấp bậc tối cao của vương triều Đại Sở này cũng không thể nào tránh được vận mệnh bị đánh chết.

Những Tông sư nước Tần khác nhạy cảm cảm nhận được dụng ý của lão, sau mấy tiếng gào thét, ngay cả đám Tu hành giả vẫn đi theo bên cạnh lão cũng phóng ra ngoài.

Tất cả đám Tông sư này đều không phải là kẻ cổ hủ, chỉ cần có thể đạt được mục đích cuối cùng, vậy bọn họ cũng không thèm

để ý quá trình trong đó, huống chi đây là lựa chọn của Ngụy Vô Cữu.

Một đạo ánh vàng theo sát phía sau Triệu Hương Phi.

Trong nháy mắt này, rất nhiều người khiếp sợ tốc độ của Hướng Diễm, tốc độ phi hành của thống lĩnh Kim Qua quân này hiển nhiên không chậm hơn quá nhiều so với Triệu Hương Phi.

Nếu như có biến số, tên thống lĩnh Kim Qua quân này hiển nhiên chính là biến số lớn nhất trong mắt đám Tông sư nước Tần.

Chương Cuồng Đao đứng ở bên cạnh Liên Ba không xa, tu vi của gã vốn thấp nhất trong mười ba gã Tông sư nước Tần này, cũng là người khiến người ta không chú ý nhất.

Cũng đúng lúc này, thân ảnh của gã cũng ngừng lại.

Q7 - Chương 17: Một trong những người phản bội

Dịch giả: Mấy ngày nay mình đau mắt, k post chương được, hôm nay post 3 chương nhé mọi người.

Tông sư sở dĩ xưng Tông sư là bởi vì phải trải qua vô số chiến đấu, mới có thể cảm nhận sâu sắc được một ít thiên địa nguyên khí lưu động rất nhỏ, mới có thể từ Lục Cảnh phá cảnh, trở thành tồn tại Chuyển Sơn cảnh - Thất Cảnh.

Chương Cuồng Đao thuộc về một trong những Tông sư không được chú ý nhất, song hiện tại gã có một vài điểm khác thường rất nhỏ, nhưng cũng lập tức bị những Tông sư chung quanh nhạy cảm cảm nhận được.

Ngụy Vô Cữu quay đầu, hơi nheo mắt lại.

Lão nhìn thấy một cái hộp đồng xuất hiện trong tay Chương Cuồng Đao.

Dưới đáy hộp đồng này là một khối Tinh thạch màu trắng bạc, bên trong hộp đồng có hơn mười thanh tiểu kiếm màu trắng bạc cực nhỏ giống như gang đang trôi nổi.

Chỉ trong nháy mắt này, chân nguyên trong cơ thể Chương Cuồng Đao đã điên cuồng tuôn ra, ào ạt tràn vào trong hộp đồng này.

Hơn mười thanh tiểu kiếm màu bạc này đều tỏa ra khí tức bàng bạc trầm trọng như núi.

Trong nhận biết của những người tu hành này, từng thanh tiểu

kiếm màu bạc giống như từng tòa núi sắt san sát nhau bay lên.

Trong không khí, hoặc chính xác hơn mà nói là trong thiên địa nguyên khí lưu động tràn ngập một loại khí tức khối thiếc.

Các Tông sư bị vây trong những thiên địa nguyên khí này, trong thân thể, nhất là trong ngực và bụng dường như đều tràn ngập vô số khối thiếc.

Hơn mười thanh tiểu kiếm màu bạc như núi nhỏ rơi xuống, khóa chặt đường lui bốn phía của những Tông sư này.

Tất cả những người bị những kiếm thế này bao phủ, bao gồm cả Ngụy Vô Cữu trong đó đều rơi vào trong phẫn nộ cực độ.

Bọn họ rốt cục hiểu được chỗ dựa thực sự của Triệu Hương Phi là gì.

Điều làm cho bọn họ phẫn nộ cực độ không phải là thủ đoạn mà Triệu Hương Phi dùng để phá giải sát cục này là có được Sở Khí cường đại hơn, mà đến từ sự phản bội của người bên mình.

Đồ vật trong tay Chương Cuồng Đao là "Tích Sơn Kiếm Bàn".

Người tu hành trong thiên hạ cũng không hề xa lạ gì với loại Phù khí này, bởi vì ngay trước khi Lộc Sơn hội minh diễn ra, loại Phù khí này đã xuất hiện trong trận sát cục nhằm vào Triệu Tứ cùng Bạch Sơn Thủy trên Vị Hà, dùng để ngăn cản đường đi của Bạch Sơn Thủy.

Bạch Sơn Thủy mặc dù bị ngăn cản trong chớp mắt, nhưng vẫn có thể phá vỡ kiện Tích Sơn Kiếm Bàn này, hiện tại nếu kiện Phù khí này muốn phong tỏa rất nhiều đối thủ giống như Bạch Sơn Thủy trong nháy mắt, đương nhiên là không thể nào.

Song ngoại trừ Tích Sơn Kiếm Bàn này ra, còn có một đạo kiếm ý bàng bạc trấn xuống.

Đạo kiếm ý này đến từ Liên Ba đang nhanh chóng lướt về phía sau.

Đại kiếm màu xanh biếc của y lúc này vẫn làm phi kiếm bay trên không trung như trước, thế nhưng trong tay y đã lặng yên không một tiếng động xuất hiện một thanh trường kiếm màu xanh.

Trường kiếm màu xanh cuốn lấy mây trời, trong mây có sương mù và mưa to không ngừng được sinh ra.

Y là người cách Chương Cuồng Đao gần nhất, vốn có rất nhiều cơ hội ngăn cản gã, thế nhưng một kiếm này của y lại không hề rơi về phía Chương Cuồng Đao, mà bắn về phía những Tông sư nước Tần kia.

Lực lượng ẩn chứa trong thanh trường kiếm màu xanh này thậm chí đã vượt qua thanh kiếm bản mệnh mà y ôn dưỡng nhiều năm.

Ráng mây và hơi nước trên kiếm không ngừng hắt ra theo kiếm thế của y, trong nhận biết của những Tông sư này lại giống như toàn bộ mây mưa ở Vu Sơn xa xa bị rút tới, như từng con Giao long xông vào không gian chật chội này.

Mấy tiếng quát lớn kịch liệt vang lên.

Tất cả Tông sư nước Tần bị nhốt trong kiếm thế Tích Sơn Kiếm Bàn đều làm ra phản ứng, thế nhưng lại không nhằm vào Chương Cuồng Đao và Liên Ba, mà đều sử dụng thế thủ thế mạnh nhất của mình.

Bởi vì bọn họ đều là Tu hành giả không tầm thường, đều là hạng người Tông sư, cho nên bọn họ hiểu rất rõ, một kiếm này của Liên Ba sẽ khiến mình không có đủ thời gian xông ra ngoài.

Triệu Hương Phi đã tới.

Một tiếng ầm vang vọng.

Triệu Hương Phi đã xuất hiện ở trong khu vực kiếm thế của Tích Sơn Kiếm Bàn phong tỏa.

Nàng không nhằm vào bất kỳ một người nào, mà chỉ như một khối thiên thạch giáng xuống, hung hăng nện vào trên mặt đất khu vực này.

Tốc độ của nàng đã vượt qua bất cứ kẻ nào trong khu vực này, một kiện sở khí trong tay nàng đã bị kích phát hoàn toàn ngay lúc nàng đến.

Vô số Quang phù như rất nhiều con kiến màu vàng điên cuồng tuôn ra đã hoàn toàn liên kết thành một màn sáng màu vàng, kiếm khí của Tích Sơn Kiếm Bàn, kiếm khí một kiếm của Liên Ba, cùng với lực lượng phòng ngự tỏa ra từ trên người những Tông sư nước Tần còn lại trong khu vực phong tỏa này đã trùng kích, cắt vào màn ánh sáng màu vàng kia, trong nháy mắt làm cho màn ánh sáng này bị nghiền nát, nở rộ ra uy năng càng khủng bố.

Một vòng mặt trời vàng óng hiển hiện trong khu vực do hơn mười thanh tiểu kiếm màu bạc phong tỏa.

Kiếm ý do một kiếm của Liên Ba tạo ra như vô số con Giao long xuyên qua không gian mây mưa trong chốc lát bị vô số ánh vàng xoắn nát, bốc hơi vô hình.

Một tiếng phốc khẽ vang.

Đầu tiên trong miệng y phun ra một đoàn sương máu, không thể nào cầm chắc được trường kiếm trong tay, bay ngược về phía sau.

Sau đó hơn mười thanh tiểu kiếm màu bạc cắm trên mặt đất.

Giống như núi đổ, những tiểu kiếm màu bạc này dùng các loại

tư thế bay ngược ra phía sau.

Trên hai tay Chương Cuồng Đao nắm chặt Tích Sơn Kiếm Bàn trong nháy mắt vang lên vô số tiếng xương nứt, ánh vàng khuếch tán đánh vào trên người gã, sau đó trên người gã đều vang lên vô số tiếng xương nứt, cả người tắm rửa trong sương máu đỏ tươi từ máu thịt chảy ra.

Trong ánh vàng phát ra tiếng oanh kích bạo liệt.

Tựa như có từng chiếc thuyền khổng lồ va chạm vào vách núi kiên cố, mỗi một lần va chạm đều mang đến cảm giác đất rung núi chuyển.

Hướng Diễm đã đi tới bên cạnh vòng mặt trời màu vàng do vụ nổ sinh ra ở thời khắc tiểu kiếm màu bạc kia sụp đổ.

Sắc mặt hắn ngưng trọng đến cực điểm, lưỡi mác trong tay lập tức được huy động hơn mười lần, cắt ra một đoàn ánh vàng đang bắn về phía hắn, miễn cưỡng ổn định thân hình dưới chấn động khổng lồ, giữa hai ngón tay hắn đều là máu tươi đầm đìa.

Ánh vàng bắn ra chung quanh chỉ tồn tại trong chớp mắt ngắn ngủi, sao đó dần dần biến mất, nhìn qua tựa như co rút lại vào trung tâm.

Toàn bộ không gian lại làm cho người ta có một loại cảm giác như than đỏ cháy hết, ngay cả thiên địa nguyên khí dường như cũng bị thiêu thành tro tàn, bị cố định ở trên không trung, sau đó dần dần lột vào trong theo từng lớp từng lớp.

Thân hình của một gã Tông sư nước Tần lộ ra trước tiên.

Đây là Bàng Ngư Cổ - thuộc hạ của Phương Hầu phủ, xuất thân của gã cũng cực kỳ hiển hách, từng tu hành ở Linh Hư Kiếm Môn.

Ánh vàng lướt qua, bóng dáng của gã lộ ra trên không trung, quần áo trên người cũng không hề có chút xốc xếch, trong tay phải có một đạo kiếm ý bản mệnh như ngọn đuốc thiêu đốt chưa tắt.

Khi nhìn thấy bóng dáng như vậy, đồng tử Hướng Diễm co rụt lại, sắc mặt ngưng trọng đến cực điểm.

Song ngay trong nháy mắt sau đó, trên người Tông sư nước Tần này lại phát ra mấy tiếng nổ tung, hai tay và cánh tay của gã đồng thời xuất hiện mấy cái lỗ máu, khí huyết từ trong đó phun ra, toàn bộ thân thể của gã cũng như núi đổ xuống, hung hăng ngã xuống đất phía sau.

Ánh vàng co rút lại trước người Triệu Hương Phi.

Bóng dáng nàng hiển hiện.

Nàng đứng thẳng, nhưng hai tay vốn như trắng trẻo như bạch ngọc đã phủ đầy rất nhiều vết nứt, có từng giọt máu tươi đỏ thắm chảy ra.

Trong khu vực này chỉ còn hai người có thể đứng.

Ngoại trừ Triệu Hương Phi ra, người còn lại chính là Ngụy Vô Cữu.

Hướng Diễm hít sâu một hơi, mặc dù đối với hắn mà nói thì kết quả này rất có lợi, nhưng tình cảnh này vẫn làm cho hắn cảm thấy cực kỳ chấn động lòng người, thậm chí khiến cho cơ thể hắn không ngừng nổi lên ý lạnh.

Hắn cũng chưa bao giờ nghĩ tới món Phù khí này có thể nở rộ uy lực như vậy.

Y phục của Ngụy Vô Cữu cũng đã bị nhuộm đỏ.

Thế nhưng phần lớn lại không phải là máu tươi của lão, mà là

máu tươi của Tu hành giả vẫn đi theo bên cạnh lão.

Tu vi của tên Tu hành giả này chắc chắn ở tầm trung trở lên trong những Tông sư nước Tần, song lúc này y lại bị thương nặng nhất, đã sắp tới thời điểm trút hơi thở cuối cùng.

Có người phản bội, có người lại lấy cái chết giữ vững.

- Đây không phải là vấn đề sinh tử của một người.

Ngụy Vô Tội một tay vịn thuộc hạ sắp chết, ánh mắt của lão lại không hề rơi về phía Triệu Hương Phi, mà lại nhìn về phía Liên Ba và Chương Cuồng Đao.

- Là do chúng ta đã quá xem nhẹ một vấn đề. loại vật Tích Sơn Kiếm Bàn này dùng để đổi lấy một tên Ly Lăng Quân, sao có thể xuất hiện ở trong tay các ngươi. Thế nhưng thân là người Ngụy, lại trở thành Vương hầu của Đại Tần ta, ta không rõ ngươi còn điều gì không hài lòng? Ta không hiểu vì sao ngươi có thể bỏ qua ân tình của vương triều Đại Tần ta đối với ngươi.

Q7 - Chương 18: Đến lượt ta giết ngươi

Một khi trở thành Vương hầu, vậy thân thế của y cùng rất nhiều sự tích trước kia đã không còn là bí ẩn.

Từ một mức độ nào đó mà nói, mỗi người từ người tu hành bình thường đứng dậy, đến cuối cùng trở thành Vương hầu có được quyền thế lớn lao, vậy việc mà hắn trải qua đều là truyền kỳ.

Những truyền kỳ này được lưu truyền rộng rãi, được ghi lại trong sử sách hoặc điển tịch của giới tu hành, thậm chí đã được thay đổi thành nhiều phiên bản của chuyện cũ.

Xuất thân của Liên Ba cũng không phải là bí mật.

Y từng là người Ngụy, song vương triều Đại Ngụy ngày xưa trong lúc lơ đãng trúng kế của người Tần, quá dựa vào Vân Thủy Cung, trong lúc người Tần cố ý để Vân Thủy Cung phát triển độc đại trong vương triều Đại Ngụy, tông môn mà y xuất thân vốn đứng ở phía đối diện của Vân Thủy cung vô tình bị hy sinh. (độc đại: độc quyền, không có thứ khác có thể cùng phát triển)

Sư môn của y bị hủy hoại bởi ý chỉ của Ngụy đế, y thân mang huyết hải thâm cừu của sư môn chạy trốn đến Trường Lăng, trở thành tướng lĩnh quân Tần ở nơi này, cuối cùng dẫn quân giết vào vương cung đất Ngụy, mặc dù không thể tự mình đâm Ngụy đế, nhưng cuối cùng vẫn báo thù cho sư môn thành công. (Ngụy đế: Hoàng đế nước Ngụy)

Sự trưởng thành và cuộc báo thù của y không thể tách rời khỏi sự giúp đỡ của người Tần, đặc biệt là Hoàng đế Nguyên Vũ không

so đo y là người Ngụy, tôn trọng như những người khác, lấy quân công phong cho y là một trong mười ba Vương hầu Đại Tần, đây là vinh quang bực nào.

Cho dù để cho bất cứ ai bình luận thì đều cho rằng đây là một ân tình lớn lao.

Lúc đầu mười ba gã Tông sư nước Tần liên thủ giết Triệu Hương Phi, nhưng bởi vì Liên Ba cùng Chương Cuồng Đao phản bội, lại có tám vị Tông sư bị vây trong kiếm trận của Tích Sơn Kiếm Bàn, mà hiện tại một gã Kiếm sư mạnh nhất dưới tay Ngụy Vô Cữu đã chết, những người còn lại thì trên người đều mang thương tích nặng.

Mặc dù ở bên ngoài còn có hai gã Tông sư, thế nhưng bên cạnh Triệu Hương Phi cũng còn có Hướng Diễm.

Hai gã Tông sư nước Tần bị vây ngoài kiếm trận vẫn chưa bị thương, cộng thêm bản thân Ngụy Vô Cữu, nếu chống lại Triệu Hương Phi và Hướng Diễm, chỉ sợ cho dù chắc chắn thắng thì cũng không cách nào hình thành thế tất sát, ít nhất sẽ không thể nào ngăn cản Triệu Hương Phi chạy trốn, huống chi nàng chưa chắc đã không còn thủ đoạn khác. (tất sát: lập tức giết chết, không cho đối phương cơ hội chống lại hay chạy thoát)

Thực ra mặc kệ Triệu Hương Phi có Sở Khí gì trong tay, nếu không có Liên Ba và Chương Cuồng Đao phản bội thì hôm nay chắc chắn sẽ phải chết.

Điều này đủ để thay đổi trận đại chiến này, thậm chí đủ để thay đổi một bước trong toàn bộ tiến trình lịch sử thiên hạ, lại chết trong tay Liên Ba, sao Ngụy Vô Cữu có thể không đau lòng? Lão thậm chí còn cảm thấy cực kỳ bi ai.

Lão cảm thấy Liên Ba nhất định sẽ dặn dò, lão cũng biết y nhất định sẽ đưa ra lời giải thích.

Liên Ba mang theo vẻ mặt tái nhợt ngã xuống đất, thần sắc của y rất phức tạp, có lẽ bởi vì hiện tại bị thương quá nặng, cho nên ánh mắt y đã rất ảm đạm.

- Thực ra rất đơn giản.

Y hít sâu một hơi, đối diện ánh mắt Ngụy Vô Tội nói:

- Khi ta tu hành ở Ngụy xưa kia cũng đã quen biết nàng. Nếu không có nàng, ta không thể trốn khỏi nơi đó, đã sớm chết đi.

- Bởi vì sống sót, cho nên ta mới có thể tiếp tục tu hành cùng chiến đấu.

Y thoáng trầm mặc một lát, sau đó nói tiếp:

- Ta trở thành Vương hầu ở vương triều Đại Tần, phần lớn cũng là bởi vì ta tu hành và chiến đấu, ta cũng đã diệt Ngụy, giành lấy rất nhiều quân công vì vương triều Đại Tần. Cho nên từ ân tình mà nói, ân tình của nàng với ta lớn hơn ân tình của vương triều Đại Tần đối với ta.

- Có thể tính như vậy ư?

Ngụy Vô Cữu phẫn nộ lớn tiếng nở nụ cười,

- Ân tình có thể phân biệt bằng loại trật tự trước sau đơn giản này sao?

- Không thể, thứ gọi là ân tình này, chỉ cần thiếu nợ, làm sao có thể phân rõ ràng.

Liên Ba cũng nở nụ cười, trong nụ cười của y hàm chứa vô số cảm xúc, y kiên trì chậm rãi đứng lên,

- Nếu nói đây là vô sỉ thì đó cũng là chuyện của ta, ta chết cũng không có bất cứ liên quan nào đến người khác.

Trong lòng Ngụy Vô Cữu và hai gã tông sư nước Tần vẫn chưa bị thương chợt lạnh lẽo, từ những lời này của Liên Ba đã khiến cho bọn họ chợt hiểu được chuyện gì sắp phát sinh.

- Cám ơn.

Nụ cười của Liên Ba càng thêm sáng lạn một chút, y cười với Triệu Hương Phi rồi nói:

- Báo được đại cừu đích thật là chuyện vui vẻ nhất trên đời này, ngày đó ta dẫn quân giết vào vương cung Đại Ngụy, đã cao hứng đến mức cảm thấy lúc đó chết đi cũng rất cam tâm. Về sau trở lại Trường Lăng được phong Vương hầu, trái lại ta cảm thấy có chút mờ mịt, không biết mình còn có thể làm điều gì, thiếu nợ ân tình ngược lại chỉ có nặng nề. (Đại cừu: cừu hận lớn nhất)

Những lời này của y cũng không vang dội, nhưng lại giống như tiếng sấm khi rơi vào trong tai Ngụy Vô Cữu cùng những Tông sư nước Tần này.

Ngụy Vô Cữu và hai gã Tông sư nước Tần vẫn chưa bị thương nặng kia trong lòng tự nhiên cảnh giác, chân nguyên trong cơ thể điên cuồng lưu chuyển.

Xùy xùy xùy...

Lời còn chưa dứt, thân thể Liên Ba giống như bị vô số kiếm sắc xuyên thủng, chân nguyên cùng thiên địa nguyên khí còn sót lại trong cơ thể y đã điên cuồng phun ra từ trong khiếu vị.

Sau đó cơ thể y bay lên, trong tích tắc lại từ trên không trung rơi xuống.

Thế nhưng có một đạo kiếm ý vui sướng thoải mái đã sinh ra từ trong tay hắn, chém ngược ra ngoài.

Trong không khí sinh ra hơi ẩm ướt đã hội tụ bên trong kiếm ý

của y, đạo kiếm quang này tựa như một con cá chép màu đỏ thật lớn, nhảy tới chỗ Ngụy Vô Cữu.

Ngụy Vô Cữu không nói nên lời.

Một kiếm này ẩn chứa sức sống của Liên Ba, kiếm ý thậm chí còn mạnh hơn so với thời điểm đỉnh phong của y trong ngày thường.

Trong nháy mắt này, lão chỉ có thể thủ thêm lần nữa.

Kiếm bản mệnh đã trở lại trong tay lão tỏa ra vô số hạt sương màu xám tro, trong không khí giống như có rất nhiều vách tường trong suốt do hoa sương kết thành.

Một tiếng ầm chấn động.

Thân ảnh của lão vẫn đứng vững vàng như trước, nhưng hai tay đã không ngừng run rẩy.

Rất nhiều bông sương nhuộm lên người lão, trên người đã xuất hiện rất nhiều vết thương sâu tới xương, máu tươi tuôn ra từ trong những vết thương này, tựa như từng dòng nước suối ào ạt.

Hai đạo sát ý lúc này đã rơi về phía Triệu Hương Phi.

Hai gã Tông sư nước Tần kia đã không còn bận tâm đến Ngụy Vô Cữu nữa, cả hai chỉ muốn thừa dịp này giết chết nàng.

Nhưng đúng lúc này, Triệu Hương Phi lại hé môi cười ngẩng đầu nhìn Ngụy Vô Tội, thần sắc lại nghiêm túc khác thường,

- Hiện tại đổi lại ta thử giết chết ngươi.

Một tiếng phốc nặng nề.

Một cái thân ảnh mang theo kiếm ý lảo đảo lui về phía sau.

Hướng Diễm cầm mác dùng một kích đẩy lui tên Tông sư nước Tần này, nhưng trong lòng bàn tay hai tay lại tóe lên vài giọt máu.

Song vào lúc này, một đường kiếm quang như tuyết rơi bắn về phía thắt lưng Triệu Hương Phi.

Đạo kiếm ý này tinh khiết mà chuyên chú, tên Tông sư nước Tần thi triển ra một kiếm này đến từ Thu Sơn Kiếm Viện, tên là Tề Nhược Thánh. Bản thân gã cũng là một truyền kỳ ở Trường Lăng, thiên phú không quá kinh người, thậm chí ngay cả lực lĩnh ngộ cũng kém hơn sư huynh đệ nhập môn cùng lúc rất nhiều. Thu Sơn Kiếm Viện cũng chỉ là chốn tu hành hạng hai ở Trường Lăng, đồng thời gã lại chuyên tu một quyển Kiếm kinh không quá phức tạp của sư môn, nhưng cuối cùng lại trở thành Tu hành giả duy nhất đạt tới Thất Cảnh của Thu Sơn Kiếm Viện.

Bởi vì chuyên tâm, cho nên một kiếm này của gã ổn định mà đáng sợ.

Triệu Hương Phi như gió táp phóng tới Ngụy Vô Cữu, dường như vốn không rảnh bận tâm một kiếm này.

Hướng Diễm sau khi thi triển một kích đã hết lực, mắt thấy hắn đã không có cách nào ngăn cản một kiếm như vậy, nhưng cũng đúng lúc này, hắn lại làm ra một hành động khiến tên Tông sư nước Tần này hoàn toàn không nghĩ tới.

Hắn tiến người về phía trước, làm ra một động tác cực kỳ đơn giản, tựa như một tấm thuẫn chắn ngang trước một kiếm này.

Kiếm quang trắng như tuyết đâm vào người Hướng Diễm.

Kiếm quang xuyên qua, từng mảnh quần áo trên người Hướng Diễm vỡ nát, nhưng mũi kiếm đâm vào thịt lại không phát ra thanh âm máu thịt của cơ thể bị lợi khí cắt đứt, mà chỉ phát ra một tiếng trầm đục, giống như đâm trúng một cái tường thép! (lợi khí: vũ

khí sắc bén)

Mũi kiếm đâm vào nửa tấc thịt, cuối cùng lại không thể tiến thêm! Kiếm khí cũng chỉ xâm nhập nửa thước.

Sắc mặt Hướng Diễm xám lại, phát ra một tiếng phù, một ngụm máu ứ của hắn hỗn tạp với chân nguyên cường đại và thiên địa nguyên khí, giống như vô số đường kiếm quang đỏ tươi vỡ vụn phun ra phía trước.

Tề Nhược Thánh phát ra một tiếng gào thét, tay trái vội vàng thi triển kiếm quyết, kiếm quang quét tới những huyết khí này, trong lúc vội vàng, khí huyết trong cơ thể vẫn bị chấn động đến bốc lên không thôi.

Đồng tử Ngụy Vô Cữu co rút đến cực hạn.

Lão nhìn Triệu Hương Phi điên cuồng lướt đến, thế nhưn lại không lựa chọn chạy trốn, mà chỉ gầm nhẹ một tiếng như dã thú gầm thét, dốc tất cả chân nguyên trong cơ thể mình ngưng tụ thành một bó, hội tụ trong kiếm bản mệnh của mình.

Kiếm bản mệnh kịch liệt co rút lại theo tâm ý của lão, trong nháy mắt biến thành một thanh tiểu kiếm to như ngón tay, gia tốc một cách cực kỳ kinh khủng, sau đó thẳng tắp đâm về phía trái tim Triệu Hương Phi.

Trong không khí lưu lại một đường ánh sáng, nhộn nhạo ra khí tức ngọc đá cùng vỡ.

Triệu Hương Phi nhìn một đạo kiếm quang rơi về phía trái tim mình, cũng không hề thay đổi thế đi, nhưng trong thân thể nhìn như nhỏ nhắn của nàng lại bộc phát ra một loại lực lượng khủng bố như núi lở sóng thần. Nàng cũng phát ra một tiếng gào thét khó có thể tưởng tượng được.

Một tiếng ầm vang vọng, quả đấm của nàng cũng nện về phía

trái tim Ngụy Vô Cữu, phía trước nắm đấm bị lực lượng của nàng chèn ép, thậm chí còn xuất hiện một cơn lốc xoáy mà mắt thường có thể thấy được!

Trong nháy mắt này, vô số người trên chiến trường đều hoảng sợ kêu lên.

Ai cũng biết phương pháp nàng tu hành chính là luyện thể, thế nhưng một kiếm này của Ngụy Vô Cữu theo đuổi lực xuyên thấu cực hạn, sao có thể là thứ mà bất kỳ thân thể nào cũng có thể ngăn cản?

Kiếm quyền va vào nhau, chẳng lẽ thật sự là kết quả ngọc đá cùng vỡ?

Kiếm quang rơi vào trên người nàng, chiếu sáng khuôn mặt như ngọc thạch của nàng.

Thế nhưng thân thể của nàng chỉ chấn động, mà kiếm quang kia lại không thể đâm vào thân thể nàng.

Ầm ầm!

Nắm đấm của nàng đập vào thân thể Ngụy Vô Tội, nhưng không thể đánh bay lão mà chỉ trực tiếp đập xuyên qua cơ thể lão, xâu thân thể lão vào trong cánh tay nàng!

Hô hấp của mọi người trên chiến trường đều đình trệ trong chớp mắt này, ngay cả thời gian lưu chuyển vào thời khắc này cũng tựa như ngừng lại.

Hai chân Ngụy Vô Cữu rời khỏi mặt đất, lực lượng của lão đã hoàn toàn biến mất, nhưng lão vẫn chưa chết.

Lão cảm thấy khó có thể tin khi nhìn trái tim Triệu Hương Phi, chỉ thấy nơi đó có một mảnh gương đồng cổ xưa đang lấp lánh hào quang mờ nhạt.

- Ta đã nói với ngươi, ta là Hoàng thái hậu của vương triều Đại Sở, Sở Khí mạnh mẽ nhất trong thiên hạ hiển nhiên đều ở trên người ta.

Triệu Hương Phi nhẹ nhàng ho ra máu, thế nhưng cũng kiêu ngạo khẽ nói,

- Chỉ tiếc ngươi quá cổ hủ, lại giảo hoạt như hồ ly, mà không cách nào thay đổi thói quen này thì sẽ luôn rơi vào tính toán của thợ săn.

Q7 - Chương 19: Vết kiếm

Sắc thái trong con ngươi Ngụy Vô Cữu nhanh chóng ảm đạm xuống.

Lão nhìn Triệu Hương Phi, trước khi chết chỉ nhẹ giọng đáp lại:

- Vốn ta chỉ bội phục một nữ nhân, hiện tại ngươi là người thứ hai.

Triệu Hương Phi gật đầu, thu quyền, để cho cơ thể của lão trượt từ trên cánh tay của mình xuống đất.

Không thể nghi ngờ nàng đã mạo hiểm thành công, song nàng cũng cực kỳ rõ ràng, yếu tố mấu chốt quyết định thắng lợi còn phải xem vùng Âm Sơn.

Khi nàng xoay người quay đầu lại, nhìn về phía Âm Sơn, trong lãnh thổ nơi này đã có đại bộ phận quân Tần tập kết xong, quân Tần vây khốn Thiên Khải thành đã sắp bắt đầu một trận tiến công mới.

Bởi vì Ty Mã Thác coi tòa thành cô độc của quân Sở đang bị vây khốn này là mấu chốt quyết định chiến thắng, ra lệnh nhất định phải công hãm tòa thành trì này trước khi trời tối, sau đó nhanh chóng bố trí phòng ngự, lấy nơi này làm hao tổn chủ lực của quân Sở, cho nên lần tiến công này khác với bất kỳ một lần nào trước đó, đã không thể bận tâm thương vong cũng không thể lo lắng đến sự hao tổn của quân giới nữa.

Vô số mũi tên như mưa to rơi về phía tòa thành này, những mũi tên này đều được chế thành từ đá phốt pho, sau khi ma sát

kịch liệt với không khí tràn đầy sẽ bốc cháy lên, biến thành từng cái cầu lửa.

Tiễn thủ quân Tần kéo dây cung, loại mũi tên đắt tiền này hiện tại ở trong tay bọn họ lại tựa như cành khô rẻ tiền bị bọn họ điên cuồng sử dụng, bởi vì theo đuổi tốc độ cực hạn, cho nên ngón tay nắm những mũi tên này đã bắt đầu chảy máu, cánh tay cũng đã bắt đầu phát run.

Đại đa số Phù khí đã tiêu hao hầu như không còn từ trong trận oanh kích đầu tiên, lúc này tòa cô thành này đã bị quân Tần vây khốn, đại đa số chỗ đều đã bị thiêu đốt, khắp nơi đều là cột khói ngút trời, trong không khí nồng nặc các loại mùi khét. (cô thành: tòa thành cô độc)

Một đội kỵ quân giáp nặng của quân Tần đã bắt đầu xông tới một đoạn tường thành vỡ nát kia, móng sắt nặng nề va đập mặt đất, làm cho mảnh đá vụn trên tường thành này cũng theo đó nảy lên.

Nhưng vào lúc này, một hồi tiếng xé gió thê lương đã đè ép tất cả thanh âm, trong nháy mắt kế tiếp, quân Tần phát ra tiếng hoan hô như đất rung núi chuyển.

Hóa ra trong quân Tần hiện tại đã có một nhóm cơ quan nỏ hạng nặng di chuyển đến nơi này, mấy trăm mũi tên nỏ hạng nặng to như cánh tay trẻ con mạnh mẽ cắm vào miệng tường thành vỡ, sau đó lại có thêm một lượt bắn, trong tích tắc đã phát ra tới ba lần, hơn một ngàn mũi tên nỏ hạng nặng cắm xung quanh tường thành kia thành một mảnh rừng rậm, lực lượng khủng bố xốc lên từng mảnh sóng bụi khuếch tán ra bên ngoài.

Song ngay trong tiếng hoan hô đất rung núi chuyển này, ngay lúc tên nỏ cứng rắn đâm vào tường cùng bùn trên mặt đất tạo thành từng luồng bụi bặm, ngay trước khi đội kỵ quân giáp nặng này xông tới, chỗ miệng tường vỡ kia lại xuất hiện một cái bóng

người.

Trong nháy mắt khi bóng người này xuất hiện, trong sương bụi xuất hiện nhiệt lực khổng lồ, sau đó ngay cả bụi bặm đang tràn ngập dường như cũng bị thiêu đốt hết, biến thành vô số tàn lửa bay ra ngoài.

Bóng hình xuất hiện trong tàn lửa bay bổng là một nam tử dáng người cao ngất, mái tóc dài đen nhánh không hề được buộc lên, mặc cho bay múa trong tàn lửa, song khi tất cả quân sĩ nước Tần thấy rõ bóng dáng của gã, trong tay gã đã xuất hiện một đoàn ánh lửa càng chói mắt hơn.

Gã xuất ra kiếm thế, huy động đoàn ánh lửa này.

Một tiếng ầm vang vọng cả thiên địa.

Giống như có một cái lò lớn khổng lồ nện xuống, sau đó biến thành một đạo kiếm ý, cắt ngang xuống.

Phốc phốc phốc phốc...

Có một mảnh lửa đỏ rơi xuống phía trước đội kỵ quân giáp nặng đang điên cuồng xung phong này, mấy trăm kỵ quân giáp nặng liên tiếp đụng phải mảnh lửa đỏ này, toàn bộ thân thể đều giống như nổ tung, vô số mảnh giáp bằng kim loại văng tung tóe ra ngoài.

Thời gian cũng giống như ngưng đọng trong nháy mắt này.

Rất nhiều người gian nan nuốt một ngụm nước miếng, nhưng vẫn không thể nào hô hấp một cách thông thuận.

Mà chỗ một mảnh lửa đỏ kia rơi xuống đã xuất hiện một đường vết kiếm dài đến trăm trượng, không chỉ thật sâu mà còn rộng hơn một trượng.

Chân tay gãy và mảnh giáp vỡ của những kỵ quân giáp nặng kia rơi vào trong vết kiếm này, bốc cháy lên.

Hơn mười tên kỵ sĩ còn lại không thể nào tiếp tục đi tới, những chiến mã vốn đã bị bịt kín con mắt kia lại cảm nhận được nỗi sợ hãi lớn lao, mặc cho kỵ quân điều khiển phía trên làm cách nào cũng không thể nào khống chế được, chỉ biết điên cuồng đảo quanh tại chỗ.

Tâm thần bị chấn động nhất chính là những Tu hành giả trong quân Tần, một ít ký ức đã chôn giấu rất nhiều năm trong lòng bọn họ bắt đầu thức tỉnh, tựa như đã từng tận mắt nhìn thấy hình ảnh như vậy.

Nhiều năm trước, khi quân đội của vương triều Đại Tần thế như chẻ tre liên tục phá thành trì của vương triều nước Triệu, trong một tòa thành có một cái lò rèn.

Trong lò rèn kia có một vị Tông sư, sau đó hắn một mình cầm kiếm đến cửa thành, chém ra một kiếm khi đối mặt với quân Tần như thủy triều mà đến.

Trước thành xuất hiện một đường vết kiếm thật dài.

Sau đó tên Tông sư kia chỉ nói một câu, ai vượt qua đường vết kiếm này thì người đó chết.

Sau đó cả một đại quân kia không còn nữa.

Thiên hạ biết được trong thành kia có Triệu Kiếm Lô.

- Ai vượt qua đường vết kiếm này, người đó chết.

Trong ánh lửa, mái tóc dài màu đen của Triệu Sách cũng trở nên đỏ thẫm, như vô số ngọn lửa nhỏ bay múa. Gã phụng mệnh sư tôn đi theo Đường Muội, rời khỏi đất Triệu đã rất nhiều năm, cũng đã quên đi rất nhiều ký ức thuộc về nơi ấy, song gã lại là người đã

trải qua trận chiến năm đó, gã cùng mấy Tu hành giả của Triệu Kiếm Lô kia đã đứng ở trong thành nhìn sư tôn mình xuất ra một kiếm như vậy.

Hôm nay nhìn một kiếm do chính mình thi triển ra, nhìn đường vết kiếm này, một kiếm của sư tôn trong trí nhớ của gã lại trở nên càng thêm rõ ràng, dần dần trùng hợp một chỗ với quang ảnh trước mặt mình.

Cho đến lúc này, gã mới thực sự cảm ngộ được rất nhiều ý trong một kiếm của sư tôn mình năm đó.

Gã nói ra câu nói này.

Nghe thanh âm của mình thiêu đốt trong ngọn lửa hừng hực, gã cảm thấy mình đã gần thêm mấy phần so với sư tôn mình năm đó, cảm giác mình lại cường đại hơn mấy phần.

Cảm giác này thật tuyệt vời.

Mấy tiếng quân lệnh thê lương vang lên, mấy đội quân ban đầu theo trọng kỵ xông tới nơi này chợt bắt đầu co rụt lại.

- Năm đó người Tần các ngươi không dám đối diện với kiếm của Triệu Kiếm Lô chúng ta, không ngờ qua rất nhiều năm sau mà vẫn không có một người dám đi ra.

Triệu Sách lạnh lùng nhìn quân Tần phía trước, nói:

- Nếu luận vô địch, năm đó là ai mới thực sự vô địch?

Khi những lời này của gã vang lên, bên trong tầng tầng đám mây đang trôi trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng kêu cổ quái.

Thanh âm này giống như tiếng hạc kêu, nhưng lại mang theo một loại hương vị cực kỳ âm trầm đáng sợ.

Tất cả mọi người vào giờ khắc này đều không kìm được ngẩng đầu nhìn trời.

Một đám mây đen như mực không ngừng quay cuồng thành hình dáng, bay lên bầu trời.

Bên trong đám mây trôi dường như còn có một con hạc, thế nhưng lại không có máu thịt và lông vũ, tất cả đều là bộ xương, nhưng trên bộ xương đang có ngọn lửa màu đen bốc lên hừng hực, vượt qua phạm vi tưởng tượng của người đời.

- Có một số việc mà ngươi cũng không hiểu.

Một thanh âm như quỷ mị khe khẽ rơi xuống từ trên không trung.

Đám mây đen vừa thu lại, con cốt hạc màu đen kia cũng biến mất vô hình.

Lại có một gã Tu hành giả bao trùm quỷ khí thật sâu đứng phía sau đường vết kiếm kia không xa.

Tu hành giả này mặc áo bào màu đen có cổ áo cực cao, khi ngẩng đầu nhìn Triệu Sách và cất lời, quanh người y không ngừng lóng lánh ra từng đóa khí đen, lập tức ngưng tụ thành từng đóa hoa mai màu đen, sau đó lại nhanh chóng biến mất.

- Vương Kinh Mộng từng ước định một trận chiến với sư tôn của ngươi, thế nhưng Hoàng đế Đại Triệu các ngươi quá ngu xuẩn, chỉ bởi vì một chút lời đồn đãi đã lo sợ sư tôn ngươi đoạt vị trí của hắn. Cho nên đã sắp xếp một cái bẫy giết chết sư tôn ngươi.

Tu hành giả này yếu ớt nói,

- Mặc dù ta và Vương Kinh Mộng là tử địch, thế nhưng có sao nói vậy, lại không thể vì thế mà hủy đi tất cả danh tiếng của người Tần. (tử địch: kẻ thù một mất một còn)

Q7 - Chương 20: Si giả

- Từ xa xưa, quân tử lấy nhân nghĩa trị thiên hạ, làm rạng danh sư phụ. Nguyên Vũ người Tần các ngươi cướp đoạt chính quyền, chuyện Trịnh Tụ hai chồng, chẳng lẽ còn để ý thanh danh sao?

Triệu Sách nhướng mày, thản nhiên nói.

- Ngươi nói cái gì!

Nghe y nói như vậy, lập tức trong quân Tần vang lên tiếng quát mắng giận dữ.

Môi Triệu Sách khẽ nhếch lên, trên mặt lộ ra vẻ châm chọc, rồi lại khinh thường nhìn những quân sĩ quân Tần.

- Ta nói với ngươi những thứ đó không hề liên quan đến người khác, chỉ liên quan đến Ba Sơn Kiếm Tràng, liên quan đến Vương Kinh Mộng và chiến kỳ ngày xưa của sư tôn ngươi.

Quỷ khí thật sâu, mặt Tu Hành giả trông có vẻ như quân sư không biểu lộ bất cứ cảm xúc nào, chỉ âm u lẳng lặng giống như lúc trước nói:

- Có một số việc, mặc kệ ngươi có tin hay không thì cũng là sự thật.

Triệu Sách nhìn gã, hỏi:

- Ngươi là ai?

Tu Hành giả này gật đầu làm lễ, nói:

- Ta là Sư Trường Lạc, nhưng nhiều người vẫn quen gọi ta là Quỷ sư.

Triệu Sách hơi ngẩn ra, nhưng sau đó lại nghiêm túc gật đầu đáp lễ:

- Thì ra là quỷ kiếm ngày xưa phản bội Ba Sơn Kiếm Tràng. Chưa từng nghĩ sau khi rời khỏi Ba Sơn Kiếm Tràng, ngươi lại thật sự tu luyện công pháp Âm Thần Quỷ Vật.

Hai người đối thoại vô cùng bình thản, nhưng cả trận chiến này, trong thành ngoài thành đều vang lên tiếng kinh hô và tiếng hít một hơi khí lạnh.

Ý nghĩa của Ba Sơn Kiếm Tràng đối với người Tần không cần nói cũng biết. Mặc dù rất nhiều ghi chép về Ba Sơn Kiếm Tràng đều bị thiêu đốt sau khi Nguyên Vũ đăng cơ, nhưng đối với quân đội, đặc biệt là đối với những Tu Hành giả mà nói, rất nhiều chuyện và rất nhiều người hoàn toàn không thể nào xóa bỏ.

Trong mấy chục năm huy hoàng nhất của Ba Sơn Kiếm Tràng, chỉ có một tên phản đồ, đó chính là Sư Trường Lạc.

Tương truyền, kiếm ý của Sư Trường Lạc thần quỷ khó lường, cho nên được xưng là quỷ kiếm, mà nghe nói sở dĩ gã trở thành phản đồ của Ba Sơn Kiếm Tràng là bởi vì gã muốn ám sát Vương Kinh Mộng. Theo truyền thuyết, thiên phú của gã tương tự như Vương Kinh Mộng, bởi vì quá mức ghen tị với tài năng của Vương Kinh Mộng, sợ tương lai bị Vương Kinh Mộng áp chế, cho nên mới ám sát Vương Kinh Mộng. Sau khi thất bại gã tự rơi xuống vách núi, không chết mà may mắn trốn thoát.

Nhân vật trong truyền thuyết xuất hiện thường mang theo khí tức của một thời đại, điều này dường như khiến không khí trở nên nặng nề hơn.

Nhưng vẻ mặt Sư Trường Lạc lại rất nhẹ nhàng, nói:

- Công pháp không phân cao thấp, có ích thì sử dụng.

Thái độ nhàn nhạt như vậy càng khiến sắc mặt của Triệu Sách trở nên nghiêm túc, trong lòng tự nhiên nổi lên cảm giác bị một mãnh thú hung ác nhìn chằm chằm, y nhìn Sư Trường Lạc, nghiêm túc nói:

- Nghe đồn ngươi ghen tị với Vương Kinh Mộng, ám sát không thành mới phản bội Ba Sơn Kiếm Tràng, nhưng ngươi cũng không phải là người lòng dạ hẹp hòi.

- Không phân sinh tử, vậy làm sao biết mạnh hay yếu?

Ngữ khí Sư Trường Lạc chợt trở nên lạnh lẽo:

- Nếu ta bại dưới tay hắn, đương nhiên không còn lời nào để nói. Nhưng nếu ta có thể giết hắn, vậy đã chứng minh hắn không mạnh bằng ta.

Triệu Sách nhíu mày, nói:

- Thì ra là kiếm trung si giả.

Sư Trường Lạc nhìn tông sư Triệu Kiếm Lô này một cái, trong lòng dâng lên vô số cảm xúc phức tạp. Nhưng chỉ trong nháy mắt, tâm tình của gã đã trở nên bình tĩnh tuyệt đối, như giếng cổ không hề có tia gợn sóng nào.

- Tại sao ngươi không giết Nguyên Vũ?

Triệu Sách không nhịn được lại hỏi một câu.

Rất nhiều quân sĩ quân Tần lại biến sắc.

- Ở Kiếm Trường Ba Sơn, tuy rằng ta đào thoát chưa chết nhưng lại bị thương rất nặng, tiến cảnh rất chậm. Nếu cùng là Bát

Cảnh, có lẽ cũng muốn thử một lần.

Sắc mặt Sư Trường Lạc bình tĩnh, đáp lại.

Tất cả mọi người nghe được ý của gã.

Gã tự nhận mình đã không theo kịp Nguyên Vũ, nếu không nếu thế gian chỉ có gã và Nguyên Vũ đặt song song, vậy gã cũng phải chiến một trận sinh tử với Nguyên Vũ, xem ai mạnh ai yếu.

Triệu Sách trầm mặc mấy hơi thở, hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn hai con ngươi Sư Trường Lạc, trịnh trọng hỏi:

- Ngày xưa Vương Kinh Mộng thật sự đã định sẵn thời gian ước chiến với sư tôn ta?

Sư Trường Lạc lạnh nhạt nói:

- Một kiếm chém trăng Kính Hồ và đốt hết nước Lưu Trì, hẳn ngươi đều biết hai chuyện này.

Kính Hồ vốn nằm ở Vu Châu, Triệu Cảnh. Ngày xưa khi Tần Triệu chinh chiến, quân Tần công phá Vu Châu, Vương Kinh Mộng ban đêm ngắm Kính Hồ, thi triển một kiếm. Mặc dù sóng nước không hề chấn động nhưng vầng trăng sáng được phản chiếu trong Kính Hồ lại tách thành hai nửa, một lúc lâu sau cũng không hợp.

Tuyền Thành, Triệu Cảnh có một suối nước nóng tên là Lưu Trì, nước lờ mờ ấm áp, rộng khoảng mười khoảnh (~66,67 hecta). Một ngày nọ, tên tông sư Triệu Kiếm Lô kia ở trên Lưu Trì này thi triển một kiếm khiến nước trong Lưu Trì bốc hơi, thậm chí khiến suối nước nóng cũng trở nên khô cạn.

Hai chuyện này đã xảy ra từ rất lâu, nhưng lại đại biểu cho kiếm kỹ và tu vi đỉnh phong trong thế giới của Tu Hành giả, giống như một kiếm bình sơn của Nguyên Vũ trên Lộc Sơn Hội Minh, đã định trước sẽ lưu truyền trong thế giới của Tu Hành giả.

Hơn nữa tên tông sư Triệu Kiếm Lô kia đốt hết nước Lưu Trì, trong nhiều câu chuyện sau này kể lại rằng, lúc ấy y bất mãn với hoàng đế vương triều Đại Triệu, cho nên mới thi triển ra một kiếm kia để gây áp lực lên triều đình. Sau đó không lâu, y bị hoàng đế Đại Triệu lập mưu giết chết.

Những chuyện này đều đã là chuyện cũ, trong đó khúc chiết khó có thể nói rõ. Nhưng hôm nay, nhân vật như Sư Trường Lạc và Triệu Sách hội tụ, như vậy sẽ có khả năng làm sáng tỏ.

Hơn nữa đối với Triệu Sách mà nói, những chuyện này so với sinh tử của cá nhân còn quan trọng hơn.

- Vậy ý của ngươi là sư tôn ta một kiếm đốt hết nước Lưu Trì là để đáp lại một kiếm của Vương Kinh Mộng?

Y nhìn Sư Trường Lạc, chậm rãi hỏi.

Sư Trường Lạc cười lạnh:

- Thời gian cách nhau giữa hai chuyện cũng gần với thời điểm tin tức truyền đến Triệu Kiếm Lô các ngươi. Ngươi hẳn là hiểu rõ sư tôn ngươi hơn ta, lấy tính tình của hắn, chẳng lẽ sẽ thật sự nhàm chán đến mức cố ý đi chém một kiếm như vậy, uy hiếp hoàng đế Đại Triệu các ngươi?

Triệu Sách trầm mặc một hơi thở, sau đó khom người hành lễ, nói:

- Nguyện ý nghe ngươi nói rõ.

- Rất đơn giản.

Sư Trường Lạc nói:

- Lúc trước, đối với quân Tần mà nói, thành Triệu Kiếm Lô các ngươi chỉ là một Triệu thành bình thường, dễ dàng bị bọn họ tiêu

diệt trên đường đi. Nhưng không ai có thể ngờ nơi đó lại có một kiếm lô, có một gã tông sư như vậy, còn có không ít Tu Hành giả cường đại như các ngươi. Sư tôn ngươi vừa ra tay đã tiêu diệt một chi quân Tần. Đối với Ba Sơn Kiếm Tràng lúc đó mà nói, cho dù phái ra rất nhiều Tu Hành giả và đại quân tiêu diệt thành của các ngươi, cho dù là giết sư tôn của ngươi, nhưng cường giả như các ngươi chạy trốn ra bên ngoài, nói chung vẫn là tai họa. Cho nên lúc ấy Vương Kinh Mộng lập tức muốn dùng trận chiến để đánh cược, nếu hắn thắng sư tôn ngươi thì Triệu Kiếm Lô các ngươi phải rời khỏi thành, quân Tần cũng lưu lại thành kia, nhưng người của Triệu Kiếm Lô các ngươi cũng không thể nhúng tay vào cuộc chiến Tần Triệu.

Sau khi dừng một chút, Sư Trường Lạc tiếp tục khẽ giễu cợt nói:

- Đó là phương pháp tốt nhất, nếu đổi lại là ta, đương nhiên ta cũng sẽ làm như vậy.

Triệu Sách hỏi:

- Vậy có liên quan gì đến hai chuyện kia?

- Vương Kinh Mộng không giống ta. Có lẽ hắn cảm thấy tỷ đấu không cần phân sinh tử là tốt nhất, cho nên hắn ra một kiếm trước, nếu sư tôn ngươi tự biết không địch lại, kiếm ước này cũng không cần tồn tại, nhưng sư tôn ngươi lại cố ý đi trả về hắn một kiếm.

Sư Trường Lạc hơi cúi đầu, nói.

Trong mắt Triệu Thiết Trụ hiện lên rất nhiều biểu cảm phức tạp, hắn bắt đầu lên tiếng, nhưng tốc độ nói trở nên rất chậm:

- Cho nên sư tôn ta cũng cảm thấy hắn và Vương Kinh Mộng là đối thủ thích hợp. Nếu không, lấy tính tình của hắn, nếu một kiếm

của Vương Kinh Mộng không bằng hắn, hoặc nếu Vương Kinh Mộng hơn hắn rất nhiều, đương nhiên hắn cũng sẽ không đi thi triển một kiếm kia nữa.

Sư Trường Lạc thản nhiên nói:

- Cuối cùng ngươi cũng hiểu.

Lúc này trong thành ngoài thành, đông đảo quân sĩ và Tu Hành giả đều rơi vào rung động thật lớn.

Thì ra năm đó người mạnh nhất vương triều Đại Tần và tông sư của Triệu Kiếm Lô đã từng là địch thủ, thậm chí còn ước định chiến kỳ. Chỉ là chưa kịp phân thắng bại, tông sư Triệu Kiếm Lô đã chết trong âm mưu của vương triều Triệu.

Q7 - Chương 21: Thần vận

- Nói như vậy, ngược lại nhiều người trong Triệu Kiếm Lô chúng ta vẫn luôn trách lầm hắn.

Triệu Sách nhẹ giọng thở dài một tiếng,

- Thế nhưng hắn cũng không có kết quả gì tốt, thậm chí còn không tốt so với sư tôn ta, sư tôn ta là người bất tín, không tranh quyền thế, còn hắn lại tin nhầm người.

Sư Trường Lạc nhìn gã nhưng từ chối cho ý kiến, chỉ im lặng không nói gì.

Tranh đấu với Vương Kinh Mộng đã thay đổi quỹ tích cuộc đời y, nếu thế gian này không có một người như Vương Kinh Mộng, có lẽ y chính là người đứng đầu đương thời, cũng là Kiếm si, thiên tài cường đại nhất của Ba Sơn Kiếm Tràng.

Nhưng mặc dù năm đó y ám sát Vương Kinh Mộng không thành, bị thương quá nặng dẫn đến việc tiến cảnh tu hành trở nên chậm chạp, đã sinh ra ảnh hưởng lớn lao đối với tu hành cả đời này của y, nhưng đó đều là lựa chọn của y, bản thân y cũng không có quá nhiều hận ý đối với địch nhân như Vương Kinh Mộng.

Triệu Sách suy nghĩ một chút, lại nghiêm túc hỏi một câu,

- Công bằng mà nói, ngươi cảm thấy năm đó nếu Vương Kinh Mộng cùng với sư tôn ta đánh nhau một trận thì ai sẽ là người thắng?

Sư Trường Lạc lắc đầu:

- Nếu theo đạo lý mà nói, ta cho rằng sư tôn ngươi sẽ thắng,

Vương Kinh Mộng là không chiêu nào không thể phá, bất cứ chiêu số nào ở trong tay hắn đều có thể hạ bút thành văn, đều sẽ biến mục nát thành thần kỳ, kiếm chiêu của hắn thần diệu tự nhiên, mỗi một đạo nguyên khí lưu động dường như đều nằm ở vị trí vốn có. Nhưng dù kiếm chiêu tinh xảo đến đâu thì cũng luôn có dấu vết để lần theo, kiếm chiêu của sư tôn ngươi có đôi khi có loại trực giác gần như thân thể, là phản ứng tự nhiên của việc trao đổi giữa thân thể Kiếm sư và nguyên khí. Nhưng không ai có thể nói rõ ràng loại chuyện này, đồng thời quan điểm của ai cũng không thể đại biểu cho kết quả, cuộc đời một Kiếm sư sẽ trải qua vô số giai đoạn, Vương Kinh Mộng chinh chiến ba triều Hàn Triệu Ngụy khác biệt với hắn trong cuộc chiến cuối cùng ở Trường Lăng, ngươi ngẫm lại sư tôn ngươi khi đó bao nhiêu tuổi, Vương Kinh Mộng mới tu kiếm được bao lâu, nếu như mọi người có thể yên ổn thêm mười năm, vậy rốt cuộc ai sẽ thắng?

- Ngươi nói đúng, ngược lại do người của Triệu Kiếm Lô chúng ta cố chấp đối với chuyện này.

Triệu Sách khẽ gật đầu mà không nhiều lời nữa, gã nâng kiếm trong tay lên, để ngang trước ngực, nói với Sư Trường Lạc:

- Mời.

Khi gã nói từ "Mời" này, nó có nghĩa là chiến đấu đã thực sự bắt đầu.

Nhiệt lực khủng bố vẫn luôn bành trướng trong không khí đột nhiên biến mất, tất cả đều trở về thân thể và trường kiếm trong tay gã.

Trên trường kiếm vốn phun trào lửa bừng đỏ đến chói mắt trong tay hắn chợt biến mất, cả thanh trường kiếm giống như thanh sắt bình thường, thế nhưng cả người y lại giống như cắn nuốt tất cả hỏa diễm, da thịt đều tản mát ra vẻ sáng bóng như hồng ngọc.

Đáng sợ nhất là đôi mắt của gã.

Đôi mắt của gã hoàn toàn biến thành màu đỏ thẫm, trong suốt giống như bảo thạch, tràn nhập một loại khí tức cuồng nhiệt mà thô bạo.

Không có bất kỳ nhân tính bình thường nào, hoàn toàn là một loại ma tính triệt để.

Trong thế giới của người tu hành, nếu như một Tu hành giả hoàn toàn sa đọa vào thế giới do kiếm ý của mình tạo ra, thần trí không cách nào tự kiềm chế mà lâm vào trong đó, vậy chính là nhập ma.

Đây là chuyện rất đáng sợ đối với bản thân Tu hành giả.

Thế nhưng kiếm đầu tiên này của Triệu Sách chính là để cho mình nhập ma.

Kiếm của gã còn chưa thực sự đâm ra, trong thiên địa giữa gã và Sư Trường Lạc đã tràn ngập ma tính từ sát ý của gã.

Trên bầu trời mà Tu hành giả tầm thường thoạt nhìn tuyệt đối không có bất cứ gì, lúc này bắt đầu xuất hiện từng đóa bụi bặm màu xám tro thật lớn, như tuyết màu xám dồn dập rơi xuống.

Một đường gợn sóng màu đen giống như dòng nước nhộn nhạo tuôn ra từ chung quanh thân thể Sư Trường Lạc, sau đó gợn sóng này hóa thành sóng biển, không ngừng đánh vào hư không chung quanh.

Sư Trường Lạc bắt đầu rút kiếm, trong tay y trống rỗng không có một vật gì, nhưng khi tay phải vung từ ngực thẳng ra bên ngoài, trong tay phải của y lại xuất hiện một chuôi kiếm đen kịt, một đường khí diễm quỷ khí âm trầm đậm đặc nối liền với lồng ngực y.

Trong lúc nhất thời ngay cả tiếng công thành chung quanh cũng yên tĩnh lại.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, đây có thể xem như là một lần đọ sức giữa Triệu Kiếm Lô và Ba Sơn Kiếm Tràng, tất cả Tu hành giả trong thành đều biết hai người lúc này đã triển khai chém giết trong không gian.

Một loại khí tức bản mệnh quỷ dị không ngừng nở rộ theo thế rút kiếm của Sư Trường Lạc, lồng ngực y không ngừng có nguyên khí bản mệnh màu đen ngòm tuôn ra, sau đó không ngừng biến thành thân kiếm trong tay y.

Y giống như đang rút ra một khúc xương đen kịt từ trong thân thể mình.

Động tác của y cực kỳ chậm.

Tình cảnh lúc này lại rất quỷ dị.

Nhìn qua giống như một người chỉ đang chuyên tâm rút kiếm, mà người còn lại thì lẳng lặng làm cho mình nhập ma, thế nhưng từng mảng bụi xám lớn rơi xuống từ trong không khí lại càng ngày càng nhiều.

Khi thanh kiếm đen kịt trong tay Sư Trường Lạc rốt cục xuất hiện mũi kiếm, động tác rút kiếm của y đã hoàn thành, trong nháy mắt mũi kiếm rời khỏi thân thể y, kéo theo là mấy trăm sợi chỉ đen, sau đó có một bóng người bị những sợi chỉ đen này rút ra khỏi trong thân thể y.

Giống như Sư Trường Lạc dùng một kiếm này để rút ra linh hồn của mình.

Tất cả đám bụi màu xám tro đang từ trên không trung rơi xuống và bụi bặm màu xám đã rơi trên mặt đất đều bắt đầu lay động, xông về phía thân thể Triệu Sách.

Bụi bặm màu xám chất đống như vỏ, trong nháy mắt chất đầy thân thể Triệu Sách, biến gã thành một pho tượng đá màu xám tro.

Thế nhưng trong nháy mắt tiếp theo, hai mắt bức tượng đá này lập tức bốc cháy lên, bên trong lộ ra một đôi mắt đỏ như máu.

Bức tượng đá này dường như đã nhập ma.

Một tiếng nứt răng rắc vang vọng từ trên thân kiếm Triệu Sách đang cầm trên tay.

Bên trong vết nứt trên thân kiếm màu xám như vỏ đá sinh ra rất nhiều hạt bụi thiêu đốt, sau đó những hạt bụi này bay ra, cắt đứt nhận biết của người tu hành.

Tất cả mọi người có thể nhìn thấy rõ ràng Triệu Sách đang đứng ở nơi đó, vỏ đá nứt nẻ bốc cháy, thế nhưng mọi người đều không thể cảm nhận được sự tồn tại của gã.

Đầu tiên là nhập ma, sau đó là đoạn thức, giống như kiếm ý chí cao của Linh Hư Kiếm Môn. (đoạn thức: cắt đứt nhận thức)

Theo nhận biết của mình, Sư Trường Lạc đã không thể cảm nhận được sự tồn tại của Triệu Sách, thế nhưng tâm tình y lại không có chút dao động nào, bởi vì y biết rõ một kích của mình lúc trước hoàn toàn không thể nào hoàn toàn chiến thắng Triệu Sách, mà thủ đoạn hiện tại mà Triệu Sách thi triển ra cũng không phải là thủ đoạn mạnh nhất của gã.

Trường kiếm đen kịt trong tay y khẽ vang lên một tiếng phốc.

Có rất nhiều đoàn nguyên khí giống như hình người màu đen bắt đầu tuôn ra bên ngoài.

Trên mặt đất trước người Triệu Sách chợt xuất hiện một điểm sáng màu đen, sau đó ngưng tụ thành một nhánh măng đen kịt.

Một loại lực lượng cổ quái theo cây măng này sinh trưởng, không ngừng trùng kích vào không gian Triệu Sách đang đứng.

Từng mảnh ánh sáng lóng lánh như lưu ly bắn tung tóe bốn phía, giống như có rất nhiều chiếc gương đồng thời vỡ vụn.

Thân ảnh Triệu Sách hoàn toàn biến mất ở chỗ kia.

Khi xuất hiện trong mắt mọi người sau một tích tắc, gã đã đứng cách trước người Sư Trường Lạc không đến bảy trượng.

Ầm ầm!

Ma quang trong mắt gã đã biến mất, toàn bộ thân thể và trường kiếm lại mãnh liệt thiêu đốt tới mức trước nay chưa từng có, nổ tung ra ngoài, sau đó gã lại cực kỳ đơn giản và thô bạo bổ xuống một kiếm, hỏa diễm lại tăng lên, vây quanh ngoài cơ thể gã tạo thành một cái lò lửa hừng hực, sau đó cả cái lò lửa hừng hực này tựa như một giọt nước, chảy xuôi từ trên mũi kiếm của gã xuống dưới, không gian tiếp tục chấn động, bao phủ Sư Trường Lạc ở bên trong!

Trường kiếm đen kịt trong tay Sư Trường Lạc biến mất, y khẽ dựng thẳng một tay của mình lên, chỗ trường kiếm bản mệnh đen nhánh biến mất có một đường khói đen nhỏ xíu đang lượn lờ.

Cả người y chia làm hai màu đen trắng từ giữa thân thể, nửa thân thể bên trái đen đến mức không thấy rõ mặt mũi, nửa thân thể bên phải lại trắng đến chói mắt, bắn ra hàng vạn đường hào quang, một cỗ lực lượng đáng sợ ngưng tụ thành một tia, cắt đôi cái lò lớn kia ra!

Lông mày Triệu Sách nhíu thật sâu, Sư Trường Lạc không biết đã tìm thấy phương pháp tu hành âm thần quỷ vật từ nơi nào, dung hợp cùng Kiếm kinh của Ba Sơn Kiếm Tràng thành một thể, lực lượng quỷ dị lúc này làm cho gã hoàn toàn không có cách nào

đo lường.

Trong khoảnh khắc Hồng Lô kiếm bị phá, gã chỉ cảm nhận được trước người xuất hiện một cái vòng xoáy vô hình.

Vòng xoáy vô hình này có hai loại lực lượng chí dương chí âm hoàn toàn khác biệt, thậm chí có một bộ phận lực lượng trong đó đến từ lực lượng một kiếm mà gã vừa mới thi triển ra.

Gã không có cách nào để phá một kích này của Sư Trưởng Lạc.

Gã thậm chí có thể khẳng định nếu gã đối mặt với Sư Trưởng Lạc ở bất kỳ một khoảnh khắc nào trước ngày hôm nay thì đều tuyệt đối không có khả năng thắng.

Nhưng hôm nay gã lại không nghĩ như vậy.

Bởi vì ngay khi gã vẽ ra một đường vết kiếm trước đó thì đã giống như thân rơi vào cảnh ngộ diệu kỳ, rốt cục hiểu được thần vận của một kiếm mà năm xưa sư tôn gã thi triển ra.

Hiện tại trong lòng gã đã không còn vương vấn bất kỳ tạp niệm nào, cũng chỉ làm ra hành động cực kỳ đơn giản, tiếp tục xuất kiếm về phía trước, tiếp tục vẽ ra đường vết kiếm kia.

Thanh kiếm đỏ rực đảo qua không khí phía trước gã.

Trong khoảng không xuất hiện một đường kiếm đỏ rực.

Q7 - Chương 22: Kiếm vong mạng

Một tiếng xùy khẽ vang.

Ngực Sư Trường Lạc xuất hiện một vết cháy, trong con ngươi của y dâng lên một mảnh sương mù màu xám, toàn bộ thân thể không ngừng bay về phía sau, nhưng hai chân vẫn luôn áp sát trên mặt đất lướt đi.

Triệu Sách duy trì tư thế vung kiếm, vòng xoáy trước người gã bị một đường kiếm vết này cắt ra, sau đó thiêu đốt.

Vô số tro bụi to bằng bàn tay điên cuồng phun ra ngoài từ trong không gian trước người gã vài thước, tựa như có một đống lá ngô đồng khô bị đặt ở đầu gió, thổi tung ra bên ngoài.

Chỗ lòng bàn chân Sư Trường Lạc tiếp xúc mặt đất vẫn luôn có một tầng khí đen lượn lờ, một loại lực lượng đáng sợ không ngừng rơi xuống trên mặt đất dưới lòng bàn chân y, làm cho trên mặt đất xuất hiện vô số vết nứt giống như mạng nhện.

Sư Trường Lạc có chút khiếp sợ.

Y có chút khó có thể hiểu một kiếm mà đối phương tiện tay vẽ ra này dĩ nhiên lại cường đại như vậy.

Triệu Sách cũng có chút khiếp sợ, gã rất khó lý giải kiếm ý rõ ràng đã đánh vào thân thể đối phương, thế nhưng đối phương lại dùng một loại phương thức quỷ dị cứng rắn hóa giải lực lượng xâm nhập vào trong cơ thể.

.....

Sư Trường Lạc đang bay ra sau, mà Triệu Sách lại vung kiếm bất động.

Hình ảnh này rơi vào trong mắt đám người trong thành và ngoài thành, liền mang ý nghĩa chính là Sư Trường Lạc có vẻ không địch lại.

Song Triệu Sách lúc này, bao gồm cả một ít Tu hành giả cường đại nhất trên chiến trường lại chú ý tới một chi tiết nhỏ.

Trên mặt đất nở rộ vô số khe nứt giống như mạng nhện, có một ít nguyên khí màu xám đậm đang dâng lên.

Những nguyên khí màu xám đậm này giống như xương khô đâm ra từ dưới mặt đất, tỏa ra hương vị mục nát, thế nhưng lại kịch liệt rút tới rất nhiều nguyên khí mới mẻ từ trong thiên địa này.

Mới vẻ chỉ mới được tạo ra, chẳng qua chỉ là tương đối.

Bản thân loại nguyên khí này tỏa ra một loại hương vị âm hàn nồng đậm, đến từ khí huyết cùng thân thể rất nhiều người tu hành trên chiến trường.

Đây là Âm khí, nguyên khí cần thiết cho Tu hành giả tu luyện con đường quỷ vật, cũng là thứ đến từ tử vong, đến từ khí tức của một ít sinh linh khi còn sống đã từng rất cường đại, từng tích súc lượng lớn thiên địa nguyên khí ở trong cơ thể sau khi chết chuyển hóa phóng thích ra.

Đây chính là nguyên nhân người tu hành con đường âm khí quỷ vật thường cần tu hành ở một ít mộ địa rất cổ xưa.

Thế nhưng lại có rất ít Tu hành giả có thể trực tiếp dẫn tụ lượng lớn Âm khí bên ngoài cơ thể để đối địch.

Nhất là trên chiến trường thi thể trải rộng khắp nơi, thủ đoạn

như vậy chỉ có thể dùng kinh khủng để hình dung.

Người tu hành bao gồm cả Triệu Sách có thể cảm nhận được những chi tiết này, đều biết một kích tiếp theo của Sư Trường Lạc nhất định sẽ càng cường đại hơn.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, một kiếm mà Triệu Sách vừa mới thi triển ra đã có được Thần vận của tên Tông sư Triệu Kiếm Lô trong truyền thuyết kia, thậm chí không có quá nhiều khác biệt so với uy lực một kiếm của sư tôn gã năm đó.

Đây đương nhiên đã là một kiếm mạnh nhất mà Triệu Sách có khả năng thi triển ra.

Nếu ngay cả một kiếm như vậy cũng không thể chiến thắng Sư Trường Lạc, vậy còn có khả năng thắng sao?

Trong mắt tất cả Tu hành giả có thể chú ý tới những chi tiết này, Triệu Sách chắc chắn sẽ bại.

Nhưng bản thân Triệu Sách lại không cho rằng như vậy.

Gã ra kiếm.

Một đạo vết kiếm vừa rồi là nhẹ nhàng chém lên không trung, mà gã xuất kiếm lần này lại rất dứt khoát giơ kiếm lên, chém xuống Sư Trường Lạc ở phía trước.

Không khí phía trước người gã bỗng nhiên trở nên cực kỳ nóng bỏng.

Ngay cả người ở bên ngoài mấy trăm trượng đều cảm giác được sóng nhiệt đập vào mặt.

Loại nhiệt lực này đối với những Tu hành giả chung quanh mà nói thì cũng không xa lạ, trong các loại ghi chép trong thế giới người tu hành, Tu hành giả Triệu Kiếm Lô làm bạn với hỏa diễm

trong thời gian dài, trong tu hành hàng ngày, thân thể bọn họ ẩn chứa hỏa ý vô tận, thiên địa nguyên khí tích tụ trong thân thể bọn họ đã nóng rực dị thường.

Nhưng điều làm cho người ta khiếp sợ chính là nhiệt ý lúc này lại vượt qua bất kỳ một kiếm nào của Triệu Sách trước đó, thậm chí làm cho người ta tự nhiên sinh ra cảm xúc không thể tưởng tượng nổi.

Cũng trong nháy mắt này, rất nhiều tiếng kinh hô tự nhiên vang lên.

Trường kiếm đỏ rực trong tay Triệu Sách bốc cháy lên.

Loại nhiệt lực trước nay chưa từng có này đến từ trường kiếm đang thiêu đốt trong tay gã.

Trước đó thanh kiếm này của gã vẫn luôn có ngọn lửa chảy xuôi, thậm chí nguyên khí còn nóng rực như nham thạch nóng chảy, thế nhưng lúc này, tất cả những người tu hành không nhịn được kêu lên đều thấy rõ ràng, thanh kiếm này của gã bắt đầu thực sự bốc cháy lên từ trong ra ngoài!

Thanh kiếm này tỏa ra khí tức bản mệnh nồng đậm, hiển nhiên là kiếm bản mệnh mà Triệu Sách đã ôn dưỡng nhiều năm.

Chân nguyên và thiên địa nguyên khí trong cơ thể Tu hành giả Triệu Kiếm Lô nóng rực đến mức có thể hòa tan sắt thép, cho nên phôi kiếm mà bọn họ dùng thời gian rất nhiều năm rèn luyện ra chính là thứ tốt nhất đương thời, không biết có thể thừa nhận nhiệt độ cao bao nhiêu. Hơn nữa kiếm bản mệnh trải qua rất nhiều năm tu hành luyện thành, chính là Thần binh mà bất kỳ thợ thủ công nào trên thế gian đều không thể chế tạo ra.

Song lúc này, Triệu Sách dùng một loại phương thức cuồng bạo làm thanh kiếm này của gã trực tiếp bốc cháy lên.

Thực sự như củi khô nứt ra, vỡ vụn, thiêu đốt.

Chuyện này đã không còn liên quan đến kiếm ý.

Chỉ là một cú chém thuần túy, nhưng khi nhiệt độ điên cuồng tăng lên sẽ mang đến lực lượng cuồng bạo tăng lên.

Không còn chỗ trống có thể quay về.

Trong nháy mắt này thanh kiếm bản mệnh này của gã chợt phát ra một tiếng ầm, biến thành một đoàn hỏa diễm cuồng bạo, sau đó gã lập tức giơ đoàn hỏa diễm cuồng bạo này chém tới Sư Trường Lạc.

Tuy nhiên đó chỉ là khởi đầu.

Chân nguyên và thiên địa nguyên khí trong cơ thể gã bắt đầu thiêu đốt, chuyển hóa thành nhiệt ý khủng bố.

Phốc phốc phốc...

Khắp nơi trong không khí phát ra tiếng bùng cháy.

Một tia âm khí trào ra trên mặt đất cũng bị thiêu đốt lên.

Toàn bộ không gian dường như bị hỏa ý giam cầm, thế nhưng bốn phía vẫn còn có thiên địa nguyên khí bị điên cuồng rút tới.

Trước đó một hơi thở, sắc mặt Sư Trường Lạc cực kỳ bình tĩnh, y tin tưởng mình đã có thể đạt được thắng lợi trong trận chiến này.

Nhưng trong nháy mắt này, sắc mặt y xám xịt, trong mắt cũng tràn ngập hào quang không thể tin được.

Đây là kiếm của một gã Tu hành giả dùng cả đời rèn luyện, chân nguyên cùng sinh mệnh hoàn toàn thiêu đốt, có quyết tâm và quyết đoán mà không ai trên thế gian có thể vượt qua.

Mà y hoàn toàn không thể nào đối đầu lực lượng một kiếm như vậy.

Y cũng biết nguyên nhân căn bản nhất là do mình không thể địch nổi.

Y cho rằng thắng bại trong kiếm đạo là luận bằng sinh tử.

Nhưng kiếm đạo của đối phương lại hoàn toàn không để ý đến sinh tử.

Mặc kệ y thắng hay không thắng được một kiếm này, đối phương đều sẽ chết, mà y chắc chắn cũng không thể sống được.

Thắng bại như vậy còn có ý nghĩa gì?

- Kiếm vong mệnh!

Trong đầu y lập tức hiện lên ba chữ này.

Đây là đánh giá của Vương Kinh Mộng năm đó đối với Tu hành giả của Triệu Kiếm Lô.

Hiện tại trong đầu y rõ ràng xuất hiện ba chữ này, một loại ý khổ khó tả chợt tràn ngập khoang miệng, tràn ngập khắp cơ thể y.

Cho dù rất nhiều năm qua đi, hiện tại nếu y đối mặt với Vương Kinh Mộng năm đó thì vẫn không có khả năng thắng.

Bởi vì Vương Kinh Mộng khi đó đã biết chỗ đáng sợ thực sự của Tu hành giả Triệu Kiếm Lô, hơn nữa biết rõ thủ đoạn cường đại nhất của tông môn này chính là loại kiếm vong mệnh không để ý sinh tử này, thế nhưng hắn vẫn có dũng khí ước chiến quyết đấu cùng tên Tông sư kia.

Mà chính mình hiện tại lại không có dũng khí đối mặt với một kiếm này của Triệu Sách.

Một tiếng gào đau đớn vô nghĩa phát ra từ trong miệng y.

Tất cả chân nguyên và thiên địa nguyên khí lập tức tuôn ra từ trong cơ thể y, vô số đóa hoa màu đen nở rộ trong không trung, lực lượng do những đóa hoa này phát ra không hề bắn về phía trước, mà chỉ bao bọc cơ thể y, xé rách không gian phía sau.

Trong tầm nhìn của tất cả mọi người, da thịt toàn thân Sư Trường Lạc đều khô héo thiêu đốt. Tất cả những gì y có thể làm chính là hóa thành một đạo khói xanh, điên cuồng chạy về phía sau.

Một kiếm này đã bức hết tất cả lực lượng của Sư Trưởng Lạc.

Kiếm bản mệnh thiêu đốt trong tay Triệu Sách chợt biến mất, chân nguyên trong cơ thể gã cũng bị bức ra, biến thành mấy trăm đường lửa đỏ ở trong không khí phía trước.

Khí huyết trong cơ thể gã đều bị chính mình đốt khô hơn phân nửa, ngay cả quá trình hô hấp lúc này cũng đều mang theo mấy ngọn lửa.

Q7 - Chương 23: Thoải mái

Kinh mạch trong cơ thể gã đã bị đốt cháy hơn phân nửa, một thân tu vi hầu như không còn, đã không khác gì so với phế nhân, song kiếm cảnh lại càng có giác ngộ trong chân ý một kiếm vừa rồi gã thi triển ra, cảm giác lại gần mấy phần với kiếm cảnh của sư tôn năm đó. (Kiếm cảnh: cảnh giới về kiếm)

Tầm mắt của gã hơi mơ hồ, trong hơi nóng bốc hơi, ánh mặt trời lại vừa vặn chiếu tới phía sau lưng khiến bóng dáng bản thân rơi ở trước người gã. Trong lúc hoảng hốt này, gã dường như được trở lại thời điểm học kiếm ở Triệu Kiếm Lô năm đó, quãng thời gian gã đi theo phía sau sư tôn kính yêu của mình.

Sư tôn lúc ấy tựa như núi cao nhìn không thấy đỉnh, mây mù lượn lờ, không biết giữa bản thân và ngài có khoảng cách bao xa, thậm chí hoàn toàn không cách nào thấy rõ sư tôn của mình cao lớn ở chỗ nào, thế nhưng hiện tại, bóng dáng của gã dường như lại dần dần dung hợp cùng một chỗ với bóng dáng của sư tôn trong trí nhớ.

Tựa như gã được gặp sư tôn mình một lần nữa, loại cảm giác này thực sự quá tốt đẹp, thế cho nên để cho gã hoàn toàn không thèm để ý đến tình huống của cơ thể của mình.

- Có đáng không? Không phải vẫn còn chúng ta sao?

Nhưng đúng lúc này, một thanh âm thân thiết truyền vào trong tai, một đôi tay kiên định hữu lực nâng đỡ thân thể lung lay sắp đổ của gã.

Đôi tay này thuộc về Đường Chiết Phong.

Đường Chiết Phong đứng bên cạnh gã, cau mày thật sâu, sâu trong con ngươi tràn ngập vẻ lo lắng nói không nên lời.

Triệu Sách thông thường sắc mặt cực kỳ lạnh lùng lại nở nụ cười khi nhìn biểu cảm của hắn, gã mặc cho sức nặng thân thể mình đè về phía tay Đường Chiết Phong, sau đó mang theo một ít kiêu ngạo nhẹ giọng đáp lại:

- Đây là thanh danh của Triệu Kiếm Lô, đương nhiên cực kỳ đáng giá. Huống chi cho dù ta không thể dùng kiếm nữa, nhưng cuối cùng ta cũng đã thi triển thành công hai kiếm giống như sư tôn mình, Triệu Kiếm Lô ta còn có Triệu Nhất, còn có Triệu Tứ, chỉ cần ta nói cho bọn họ biết được thứ mà ta cảm nhận được, vậy liền đáng giá.

Đường Chiết Phong ngây người, sau đó lắc đầu, trịnh trọng cảm thán:

- Triệu Kiếm Lô các ngươi thật đáng sợ.

Triệu Sách không đáp lại những lời này của hắn, mà chỉ dùng sức ngẩng đầu lên.

Thân ảnh Sư Trường Lạc xuất hiện trong tầm nhìn mơ hồ của gã.

Sư Trường Lạc đang cực kỳ gian nan đứng thẳng người, thân thể y có chút còi cọc, da thịt trên người đều bị cháy khét, nứt ra thành từng mảnh như đất nung cháy, nhưng bên trong vết nứt lại có máu thịt tươi mới đang sinh trưởng, quỷ dị tựa như rắn lột xác, càng quỷ dị chính là bên trong da thịt của y là màu đen.

Đây dường như là một loại thủ đoạn chữa thương quỷ dị, song ai cũng có thể cảm nhận được loại quá trình chữa thương này của y cực kỳ gian nan, loại khí thế cường đại và khí tức cực kỳ âm hàn trên người y đã biến mất vô tung.

- Ta nghĩ Vương Kinh Mộng vẫn không bằng sư tôn ta.

Triệu Sách nhìn Sư Trường Lạc, không luận thắng bại của trận chiến này mà chỉ nói:

- Sư tôn ta không chỉ có tu vi cá nhân mạnh, hơn nữa ngài còn đào tạo ra một đám đệ tử như chúng ta.

Sư Trường Lạc trầm mặc một lát, y khẽ cúi đầu làm lễ, tỏ vẻ đồng ý.

.....

Nam Gia Ngư nhìn về phía Thiên Khải thành.

Trên bầu trời nơi ấy lại xuất hiện một đám mây thật lớn, tựa như có một tòa thành trì trên trời đè lên Thiên Khải thành.

Điều này chứng tỏ có Tông sư mới xuất hiện, sau đó tham gia chiến đấu.

Nam Gia Ngư là Tu hành giả của Trác Sơn Kiếm Viện, tông môn này cũng là một trong những chốn tu hành có tư cách tham gia Mân Sơn Kiếm hội, thế nhưng nhiều năm qua chưa từng đạt được biểu hiện xuất sắc. Trước khi được Binh Mã ty điều động từ Trường Lăng đến tiền tuyến này, gã cũng chỉ tu hành ở Trác Sơn Kiếm Viện tầm ba năm.

Vì vậy gã chỉ là một Tu hành giả rất trẻ, cũng là một người lính rất trẻ trung.

Trong cuộc chiến tranh vương triều lớn số một số hai này đến nay, nhiều khi gã được phân công làm trạm gác ngầm.

Vị trí của gã lúc này là ở một ngọn đồi vô danh, cách chiến trường Thiên Khải thành còn khoảng nửa ngày đi đường, chỉ miễn cưỡng có thể thấy rõ gió mây phía trên Thiên Khải thành thay đổi,

cùng với rất nhiều đội ngũ hành quân như những con rắn dài đang lan tràn trong hoang dã.

Có một đoàn xe kéo đang chậm rãi lướt qua trên con đường chính phía dưới ngọn đồi vô danh này.

Đoàn xe kéo này nhìn như cực kỳ phổ thông, nhưng dựa vào kinh nghiệm mà gã tích góp được trong khoảng thời gian này, gã lại có thể phán đoán ra trong một chiếc xe bên trong đoàn này, nhất định có Ty Mã Thác - thống soái của quân Tần ở vùng Âm Sơn này.

Đoàn xe kéo này phải đến Thiên Khải thành trước khi trời tối.

Vương hầu có thể dẫn dắt quân Tần giành thắng lợi đang ở bên trong đoàn xe này ư?

Nhìn đám mây xa xa kia, nhìn những đội quân giống như con rắn dài lan tràn không nhìn thấy đầu đuôi, Nam Gia Ngư cảm thấy mình hết sức nhỏ bé, bất lực.

Nhưng cũng đúng lúc này, gã cảm nhận được một loại khí tức khác thường.

Không hiểu sao lại có ba bóng người không biết từ nơi nào đi đến, nhưng vào lúc này lại không có chút kiêng dè rơi vào tầm mắt gã, bọn họ xuất hiện trên sườn núi phía trước gã, đang đi về phía đoàn xe kéo trên con đường phía dưới!

Loại xâm nhập đột ngột này chỉ mang ý nghĩa là lúc trước gã hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của những người này, điều này khiến gã lập tức có loại cảm giác sởn tóc gáy.

Nếu như theo bình thường, dù cho đối phương là Tu hành giả có tu vi cao hơn gã, điều gã cần phải làm lúc này hiển nhiên là phát ra cảnh cáo trước tiên.

Thế nhưng loại cảm giác sởn tóc gáy này cực kỳ mãnh liệt, cũng làm cho thân thể gã trở nên rét lạnh vô cùng, cực kỳ cứng ngắc, ngay cả một ngón tay cũng không thể cử động được.

Gã thậm chí còn cảm thấy khí huyết và chân nguyên của bản thân mình sẽ đồng loạt đóng băng trong nháy mắt, sau đó không một tiếng động chết đi.

Đó là một lão giả, một nữ tử và một người thanh nên trẻ tuổi.

Lão giả là một lão tăng, tay nắm một cây trượng, già đến mức tựa như mỗi một thớ thịt đều đã biến thành rễ cây khô héo.

Nữ tử kia xinh đẹp vô song, mặc dù chỉ nhìn ở góc nghiêng cũng đã có loại mỹ cảm làm cho người ta rung động.

Người thanh niên trẻ tuổi kia lại bịt khăn đen, dường như cực kỳ yên tĩnh.

Khi gã đứng bất động ngay tại chỗ, người thanh niên kia dường như còn nghiêng đầu nhìn gã một cái, khẽ gật đầu.

Bởi vì động tác này quá nhẹ nhàng cho nên gã không có cách nào xác định.

Thế nhưng một động tác này lại làm cho ý lạnh trong thân thể gã hóa thành mồ hôi lạnh, theo đó chảy xuôi ra.

Cho đến khi bóng hình ba người này biến mất trong rừng núi phía dưới gã, lại xuất hiện ở vị trí càng gần con đường phía dưới một lần nữa, gã cũng không hề làm ra bất cứ động tác gì.

Bởi vì gã biết rằng bản thân mình làm bất cứ điều gì trước mặt ba người như vậy đều sẽ không có tác dụng.

Loại sợ hãi vừa mới tràn ngập thân thể giống như loại thú non cấp thấp nhất trong tự nhiên, giống như nỗi sợ hãi tự nhiên của

hươu con khi đối mặt với hổ lớn.

Đoàn xe kéo đang di chuyển từ từ trên đường.

Bầu trời vốn trong vắt, nhưng sắc trời trong nháy mắt đã thay đổi, một đám mây đen khổng lồ bao phủ bầu trời phương này như một trận bão tuyết sắp giáng lâm, trên đường như rơi vào đêm tối.

Đây hiển nhiên là có Tông sư cường đại mang theo sát ý mà đến, song đội ngũ đoàn xe này lại trầm tĩnh kỳ lạ.

Khi bóng tối đến, có vô số ánh lửa im ắng sáng lên.

Toàn bộ các xe kéo đều có người cầm lân thạch phát sáng, tỏa ra ánh sáng màu tái nhợt tán xạ cảnh tượng xung quanh thành hình ảnh mê ly như mộng ảo. (lân thạch: đá phốt pho)

Hầu như tất cả rèm xe bên trong đoàn xe đều được nhẹ nhàng vén ra bên ngoài, có người cất bước đi ra từ trong một chiếc bên trong đội ngũ này, lẳng lặng đứng ở đầu xe.

Tia sáng mờ mịt chiếu lên trên người y, khiến cho người ta có thể nhìn thấy cực kỳ dễ dàng, y chính là Ty Mã Thác.

Loại nguyên khí biến ảo này đã đủ khiến y hiểu được Tu hành giả đến đây đáng sợ cỡ nào, hơn nữa trong nhận biết của y nhanh chóng xuất hiện hình ảnh lão tăng kia.

Thế nhưng thần sắc trên mặt y vẫn không có bất kỳ thay đổi nào, trái lại còn có một loại thoải mái vì chờ đợi đã lâu.

Q7 - Chương 24: Dạ Kiêu

Khí tức lạnh lẽo càng nồng đậm, sắc trời càng thêm tối, thậm chí trên không trung còn có những bông tuyết rơi xuống, song đoàn xe kéo này lại cực kỳ bình tĩnh, thậm chí có không ít phu xe đã bắt đầu treo đèn lồng ở hai bên đầu xe.

Từng chiếc từng chiếc đèn lồng phát sáng đung đưa trong gió, va chạm với thân xe phát ra tiếng vang rất nhỏ, thế nhưng người trong đoàn xe lại yên tĩnh không có chút tiếng động nào.

Bầu không khí quỷ dị mà thần bí, tràn ngập vẻ nguy hiểm.

Tâm tình Đinh Ninh xuất hiện một tia gợn sóng.

Rất nhiều thời khắc trước đó hắn đều đang suy diễn về trận chiến này, suy đoán rốt cuộc quân cờ ẩn cuối cùng của Trịnh Tụ ở nơi nào, nhưng vẫn luôn không có kết quả, cho đến lúc này, khi cảm nhận được bầu không khí khác thường của đoàn xe kéo kia lại làm cho trái tim hắn chợt co rụt lại, sinh ra dự cảm không lành.

- Tăng nhân Đông Hồ, chúng ta chắc hẳn đã từng gặp ở Trường Lăng năm đó. Nhưng khi đó ngài cực kỳ khiêm tốn, cũng không ngờ ngài có thể đi tới một bước như vậy.

Ngay đúng lúc này, Ty Mã Thác nhìn lên bọn họ với vẻ mặt không chút thay đổi, lên tiếng nói:

- Đại tiểu thư Công Tôn gia, cũng chưa từng nghĩ ngài sẽ làm ra hành động này.

Giọng nói của y trầm thấp mà hữu lực, mang theo một loại hương vị năm tháng, rất dễ dàng kéo suy nghĩ của mọi người trở

về nhiều năm trước.

- Còn có ngài, mặc dù không rõ sao lại có một người như ngài tồn tại, nhưng chắc hẳn ngài là truyền nhân của Cửu Tử Tằm, là chân truyền của hắn.

Ánh mắt của y dừng lại trên người Đinh Ninh một lúc lâu, có chút thưởng thức cùng cảm thán.

Đối với bất cứ người nào ở đây mà nói, hiện tại không phải là thời cơ thích hợp để nói chuyện phiếm, thế nhưng Ty Mã Thác lúc này lại vẫn luôn như nói chuyện phiếm, y nhìn Đinh Ninh, sau đó chậm rãi nói:

- Ngài có biết dụng ý thực sự đằng sau trận đại chiến vạn người nằm xuống này là gì không?

Giọng nói của y cực kỳ bình thản, nhưng bất cứ người nào đều có thể nghe thấy vẻ âm mưu.

Rõ ràng là có hai Tu hành giả đáng sợ, tu vi cá nhân tuyệt đối vượt qua y đến ám sát y, thế nhưng thái độ của y lại giống như mình là thợ săn, đối phương chỉ là con mồi đưa tới cửa.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nghĩ đến một khả năng, sâu trong đôi mắt trong tích tắc này tràn ngập phẫn nộ lạnh như băng, gió lạnh gào thét trên bầu trời càng thêm điên cuồng, phát ra vô số thanh âm quỷ khóc sói gào.

Đinh Ninh hơi nhíu mày, cũng không trả lời câu hỏi của Ty Mã Thác lúc này mà chỉ duy trì trầm mặc.

- Đại tiểu thư Công Tôn gia, Ba Sơn Kiếm Tràng và truyền nhân Cửu Tử Tằm cùng đi trên một đường đã làm cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, mà tăng nhân Đông Hồ ngày xưa liều mạng muốn giết chết Vương Kinh Mộng trái lại cũng muốn đi theo các ngươi thì lại càng thêm ly kỳ, nhưng những thứ này đều

không phải trọng điểm.

Ty Mã Thác dùng ánh mắt đồng tình nhìn Đinh Ninh, cảm thán nói:

- Mục đích thực sự đằng sau trận đại chiến này chính là truyền nhân của Cửu Tử Tằm, chính là ngài a.

Y cảm thán chân thành đến cực điểm, ngay cả Đinh Ninh cũng cảm thấy ý lạnh thấu xương.

- Thực sự bất cứ là Ba Sơn Kiếm Tràng hay là ta đều không thể nào không xuất hiện trong đại chiến như vậy. Nhưng dùng sinh tử của trăm vạn người để xác định sự tồn tại chân chính của Cửu Tử Tằm, để cho nó xuất hiện, ả thật sự càng ngày càng điên rồi.

Đinh Ninh nói xong mấy câu này lại nhìn thẳng vào mắt Ty Mã Thác,

- Ám sát chủ soái cũng thực sự là thủ đoạn thích dùng ở Ba Sơn Kiếm Tràng, nhưng sao ngươi có thể xác định được rằng Cửu Tử Tằm sẽ xuất hiện ở chỗ này, sao có thể xác định ta chính là Cửu Tử Tằm? (Chủ soái: thống soái, người đứng đầu dẫn quân)

Muốn xác định tính đúng đắn của một suy luận, thì phải cần rất nhiều tin tức xác thực để chứng minh, trước khi trận ám sát này xảy ra, Ty Mã Thác cũng đã đoán ra Trưởng Tôn Thiển Tuyết sẽ tới nơi này, đồng thời còn có truyền nhân của Cửu Tử Tằm, vậy nhất định có liên quan đến quân cờ ẩn của Trịnh Tụ.

Ty Mã Thác nở nụ cười trào phúng.

Y cũng không nóng lòng.

Cho nên giọng nói của y vang lên cực kỳ chậm rãi, thậm chí còn không trả lời câu hỏi của Đinh Ninh:

- Mặc dù đã bình ổn toàn bộ thiên hạ, thế nhưng chưa diệt được Cửu Tử Tằm thì vẫn nghẹn ở cổ họng như trước, không người nào có thể cảm thấy yên bình. Cho nên so sánh việc ngồi trên ngôi vị Hoàng đế mà ăn ngủ không yên với trận chiến này, chính ngươi có thể phán đoán bên nào nhẹ bên nào nặng.

- Thật sự là một trò đùa.

Đinh Ninh không nhịn được lắc đầu.

Tất cả chuyện này thực sự giống như một trò đùa.

Bản thân cho rằng chỉ cần đâm chết Ty Mã Thác là có thể hoàn toàn thắng được trận đại chiến này, nhưng buồn cười chính là Nguyên Vũ và Trịnh Tụ thực ra cũng không thèm để ý đến chuyện thắng bại của trận đại chiến này, theo bọn họ thấy, chuyện thắng bại của trận đại chiến này lại không bằng chính bản thân mình.

- Cho dù ta là truyền nhân của Cửu Tử Tằm, nhưng nếu như hắn có thể truyền cho ta, hiển nhiên ta cũng có thể truyền cho người khác, sao có thể diệt hết Cửu Tử Tằm? So sánh với thắng bại của một trận đại chiến như vậy mà nói, thì có đáng không?

- Dù cho quân Sở có thể thắng thì cũng không có năng lực tiến sâu vào Đại Tần ta, nhiều nhất thì chỉ vứt bỏ đi quận Dương Sơn mà thôi.

Ty Mã Thác khẽ nở nụ cười trào phúng:

- Quận Dương Sơn đánh tới đánh lui đã sớm không còn giá trị quá lớn, chuyện xây dựng lại thành bang chỗ này để lại cho bọn họ làm cũng rất tốt. Về phần công pháp Cửu Tử Tằm mặc dù cực kỳ thần bí, không ai có thể biết được, nhưng ít nhất có thể khẳng định là tu hành cực khó, ngoại trừ người có thiên phú kinh người thì những người khác hoàn toàn không có cách nào tu luyện thành. Cho nên dù thật sự có thể tìm được truyền nhân, đã cách một đời,

lại thiếu đi Vương Kinh Mộng dạy dỗ, có công pháp mà không có Kiếm kinh thì có thể tạo nên được thành tựu gì? Mười mấy năm sau đã là một cái thời đại mới. Ai còn kiêng kỵ loại tầm non thiếu đi sự dìu dắt của Tông sư này?

Chuyện có đáng hay không thì người khác không thể thay thế để cân nhắc, Đinh Ninh không cần thiết phải tranh cãi thêm với Ty Mã Thác.

Hắn hít sâu một hơi, sau đó nhìn Trưởng Tôn Thiển Tuyết một cái, cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại.

Trong đoàn xe kéo của Ty Mã Thác cũng không có cường giả đủ mạnh để ngăn cản tăng nhân Đông Hồ và Trưởng Tôn Thiển Tuyết, đây cũng là nguyên nhân hắn không ngờ tới nơi này chính là nơi phản kích hung hiểm nhất của Trịnh Tụ.

Sau nhiều năm, Trịnh Tụ thực sự không có quá nhiều thay đổi trong các phương diện, nhưng đã trở nên đáng sợ hơn trong nhiều khía cạnh.

Như bây giờ, rốt cuộc là người nào đã xoay chuyển sát cục nhằm vào Ty Mã Thác thành sát cục nhằm vào mình, Trưởng Tôn Thiển Tuyết và tăng nhân Đông Hồ?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết chậm rãi nghiêng đầu, nhìn đường nét khuôn mặt giấu ở dưới khăn đen của hắn, cảm thấy vừa quen thuộc mà vừa xa lạ.

Ban đầu nàng cũng phẫn nộ đến cực điểm, tiếng gió tuyết cuồng bạo đầy trời đã đại biểu cho tâm tình của nàng, phẫn nộ xuất phát từ lần thứ hai rơi vào tính toán của Trịnh Tụ, song tâm tình của nàng lúc này đã hoàn toàn bình tĩnh lại.

- Nếu không thể cũng sống, vậy thì cùng chết với nhau đi.

Vào lúc này nàng lại khẽ nói một câu với Đinh Ninh đang đứng

bên cạnh mình.

Bởi vì nàng hiểu rất rõ, nếu Cửu Tử Tằm mới là mục tiêu thực sự của trận đại chiến do Trịnh Tụ bày ra, hơn nữa nơi này rốt cuộc chính là cạm bẫy do ả ta gieo xuống, vậy hiển nhiên sẽ có rất nhiều khả năng phải chết ở nơi này.

- Tới rồi.

Đinh Ninh nhìn hàng mi của cô, khẽ gật đầu.

Trên sườn núi phía sau vang lên tiếng người đạp gãy cành cây khô.

Một Kiếm sư mặc áo dài màu trắng chậm rãi bước ra khỏi núi rừng mà bọn họ từng đi qua.

Tuyết rơi bay lả tả trên bầu trời lúc này có màu lam mà hơi đen, quanh người nam tử trung niên mặc áo dài màu trắng cũng không ngừng sinh ra băng tuyết, thế nhưng lại là một mảnh tuyết trắng.

Ánh mắt Đinh Ninh lại không rơi vào trên người Kiếm sư này.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía ngọn đồi phía sau.

Trên đỉnh đồi lúc này lại có một nam tử mặc y phục màu đen đang đứng.

Gã lẳng lặng nhìn xuống phía dưới, tựa như một con diều hâu dũng mãnh cao ngạo.

- Lại là hắn?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết vừa mới khôi phục bình tĩnh, sâu trong con ngươi tuôn ra cảm xúc vô cùng phức tạp.

Đó là khiếp sợ, là lo lắng, thậm chí còn có một chút buồn bã.

Khuôn mặt Đinh Ninh có chút cứng ngắc.

Trong nhận biết của hắn, nam tử mang y phục màu đen kia còn lớn hơn cả núi cao, giống như là một vầng trăng đen đè lên núi.

Vầng trăng đen kia cũng từng đè nặng lên Trường Lăng nhiều năm.

Q7 - Chương 25: Ngự giá

Nhiều năm trước khi Ba Sơn Kiếm Tràng trỗi dậy, Trường Lăng có rất nhiều quý tộc quyền quý.

Có chút trong những cựu quý tộc quyền quý này là hoàng thân quốc thích, thế lực trong triều đình rắc rối phức tạp, thâm căn cố đế, có người là quyền thần cực thịnh, nắm giữ một chỗ huyết mạch của vương triều. Không chỉ ở Trường Lăng, một số quận thuộc vương triều Đại Tần cũng từng nằm trong sự khống chế của những cựu quý tộc quyền quý này. (quyền thần cực thịnh: những nhân vật có quyền lực, tiếng nói cực lớn trong vương triều)

Trong một thời gian dài, người nắm giữ quyền lực thực tế của toàn bộ vương triều Đại Tần lại không phải là Hoàng đế của bọn họ, mà là những cựu quý tộc quyền quý kia.

Những cựu quý tộc quyền quý này ra sức bồi dưỡng lực lượng của mình, bọn họ âm thầm kéo bè kết phái, thậm chí còn thông đồng với nước khác, bọn họ quan tâm lợi ích của mình hơn cả lợi ích của vương triều. Theo quan điểm của họ, đây không phải là đất mà Hoàng thất đã phân chia ban thưởng cho bọn họ, mà đất đai và quyền lực của họ hợp lại mới trở thành toàn bộ vương triều.

Bởi vì được sống an nhàn sung sướng và cao cao tại thượng trong thời gian dài, thậm chí có thói quen không tuân theo luật pháp mà dùng một ít thủ đoạn hắc ám, cho nên đối với bọn họ mà nói, dân chúng bình thường cũng chỉ là hoa màu trên mặt đất, cắt xong một đợt lại trồng lên một đợt, không có một ai thực sự lo lắng dân gian khổ sở.

Ba Sơn Kiếm Tràng quật khởi là bởi vì Vương Kinh Mộng cầm đầu một nhóm Kiếm sư cường đại, mà khi Vương Kinh Mộng cùng những Kiếm sư này tiến vào Trường Lăng, thúc đẩy biến pháp, đối tượng bị nhắm vào đầu tiên lại là những cựu quý tộc quyền quý này.

Cho nên cuộc chiến đổi triều đầu tiên của vương triều Đại Tần cũng không phải là đại chiến với Hàn Triệu Ngụy, mà là chiến đấu với những cựu quý tộc quyền quý này.

Chỉ có Tu hành giả Ba Sơn Kiếm Tràng đã trải qua những năm tháng đó mới biết được đã có bao nhiêu trận chiến tàn khốc xảy ra, mới biết được bọn họ đã trả giá như thế nào.

Mỗi một cựu quý tộc quyền quý đều giống như một hoàng triều.

Gia tộc của nam tử áo đen đứng trên núi đã từng là một trong những người thống trị thực sự của Trường Lăng.

Nam tử áo đen này đã thành danh trước khi Vương Kinh Mộng đi vào Trường Lăng lần đầu tiên, quyền thế của gã đã giống như ánh trăng đen bao phủ tòa thành này.

Rất nhiều năm sau, khi Đinh Ninh nghe được tên của nam tử áo đen này lần nữa, là lúc gã ra tay giết chết Ôn Hậu Lĩnh - một thân tín bên người Trịnh Tụ, đến lúc đó Đinh Ninh mới hiểu được sự đáng sợ của tên nam tử áo đen này không chỉ giới hạn trong quyền thế của gia tộc, ngay cả tu vi tiến cảnh của gã cũng đã ở ngoài dự đoán của hắn.

Nhưng Đinh Ninh cũng không hiểu, người như vậy sao có thể đứng ở một bên Trịnh Tụ?

Những cái tên rất lãnh khốc năm đó đều do Trịnh Tụ và Nguyên Vũ ban ra, tên lãnh tụ của cựu quý tộc quyền quý này đã

âm thầm tranh đấu cùng Trịnh Tụ nhiều năm. Nhưng Đinh Ninh lại không thể ngờ gã lại là người của Trịnh Tụ.

Cho nên hắn dù nghĩ như thế nào cũng không thể suy đoán được, thì ra quân cờ ẩn của Trịnh Tụ lại ở chỗ này.

- Tại sao?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết ngửa đầu nhìn nam tử áo đen này, lạnh lùng hỏi.

Hiện tại bao gồm cả Tu hành giả mặc trường sam màu trắng kia, nơi này chỉ có thêm hai gã Tông sư, thế nhưng nàng lại hiểu cực kỳ rõ, nam tử áo đen này đến đã mang ý nghĩa là thế lực đáng sợ đến, muốn chạy trốn dễ dàng đã là chuyện thể nào.

- Tại sao?

Nam tử áo đen lẳng lặng nhìn nàng, lặp lại ba chữ mà nàng hỏi ra, sau đó bó sợi tóc của mình lại.

Trong mái tóc dài đen nhánh như mực của gã lại có rất nhiều lọng tóc bạc mà thường ngày không thể nhìn thấy.

- Loại vấn đề này có rất nhiều lý do, ví dụ như nếu không phải những người ở Ba Sơn Kiếm Tràng quá mạnh thì cho dù Trịnh Tụ có lãnh khốc đến đâu, cũng không có khả năng làm đến bước đó. Thí dụ như Vương Kinh Mộng quá mạnh, người như vậy đã giống như Thần chích, so sánh với hắn, chúng ta dù có mạnh hơn nữa thì dường như vẫn chỉ là thức ăn trong miệng Thần minh, bản thân người như vậy không nên tồn tại trên thế gian. Hắn đã chết, nhưng hắn lại cố tình để lại một truyền nhân. Hơn nữa dường như trên phương diện dùng kiếm lại có thiên phú giống như hắn, cho nên ta không muốn nhìn thấy một Thần minh khác được sinh ra.

- Nhưng rốt cuộc là vì sao?

Nam tử áo đen cũng ngẩng đầu lên, nhìn gió tuyết trên bầu trời phía trước, trong mắt xuất hiện vẻ bi thương cực kỳ rõ rệt,

- Ngươi hỏi ta vì sao, vậy ngươi làm vì cái gì? Chẳng lẽ ngươi đang làm vì Công Tôn gia của ngươi sao, không phải ngươi làm như thế chỉ vì muốn báo thù cho Vương Kinh Mộng ư?

Lông mày Trưởng Tôn Thiển Tuyết không khỏi nhíu lại, nàng cũng không thể hiểu được toàn bộ ý của đối phương, nhưng lại có thể cảm nhận được rõ ràng nỗi bi thương phát ra từ trái tim gã.

Nam tử áo đen không nhìn nàng, tiếp tục yên lặng kể lại,

- Giữa ngươi và Trịnh Tụ, cuối cùng Vương Kinh Mộng chọn Trịnh Tụ mà không chọn ngươi, mặc dù như vậy nhưng ngươi vẫn muốn báo thù cho hắn, huống chi hai người chúng ta thật lòng yêu nhau, ta có lý do gì không báo thù cho nàng?

Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết đều ngẩn ra, không nhịn được liếc mắt nhìn nhau một cái.

Nam tử áo đen bi thương nói tiếp:

- Bất kể là Công Tôn gia hay là Tiêu gia ta, mặc dù đều do Trịnh Tụ và Nguyên Vũ hạ lệnh dùng thủ đoạn tàn khốc trực tiếp diệt môn, nhưng khi Thương gia bắt đầu biến pháp trước đó, cả một nhà Chu gia lại bị định tội bởi vì ngăn trở biến pháp. Mấy tên chủ sự Chu gia bị xử trảm, gia sản bị thu hồi không còn, gia quyến bị điều đến quận Trúc Sơn. Một vị tiểu thư Chu gia rơi vào trong cơn đau buồn và cừu hận, trên đường lại nhiễm bệnh, khi đó ta còn đang tu hành ở U Sơn, cho đến lúc ta biết được chạy tới đón thì nàng đã qua đời.

Khuôn mặt Trưởng Tôn Thiển Tuyết trắng bệch, cuối cùng nàng cũng hiểu rõ câu chuyện này.

- Trong nhà ta có một ngọn núi, ta đã tự tay trồng rất nhiều

tường vi trên núi kia, tất cả đều là màu sắc mà nàng thích. Ta đã chờ năm sau hoa nở sẽ cưới nàng, an cư với nàng ở biệt viện trong núi kia, thế nhưng khi hoa trong núi mà nàng thích nhất còn chưa nở, nàng đã không còn trên cõi đời này.

Nam tử áo đen chậm rãi quay đầu, mang theo căm ghét nồng đậm nhìn về phía Trường Lăng, sau đó nói tiếp:

- Khi ta mất đi nàng, chắc hẳn ngươi cũng có thể hiểu được loại cảm giác đau đớn tồi tệ này, tại thời điểm đó vương đồ bá nghiệp đã không có ý nghĩa gì đối với ta, suy cho cùng thì người trong nhà lục đục với nhau, cũng không có quá nhiều người tốt, chết thì cũng đã chết rồi. Nhưng nàng vừa thiện lương vừa vô tội. Nếu không phải Ba Sơn Kiếm Tràng, nếu không phải Vương Kinh Mộng dùng một kiếm trấn áp, thúc đẩy Thương gia biến pháp, nàng sao có thể chết trên đường bị lưu đày? Ta không thể ở bên khi nàng ra đi, chắc hẳn nàng đã cực kỳ đau đớn và bất lực?

- Cho nên nếu có địch nhân còn tồn tại nhất định phải giết chết, vậy đầu tiên phải là Ba Sơn Kiếm Tràng.

Nam tử mặc áo đen từ từ nói,

- Ta làm theo nguyện vọng trong nội tâm mình, không có bất kỳ quan hệ nào khác. Nhiều năm đã trôi qua, ai còn nhớ rõ rất nhiều chuyện cũ năm đó, thậm chí ngay cả ta cũng đã bị người ta gọi là Dạ Kiêu, vậy ai còn có thể nhớ rõ một người như nàng. Thế nhưng ta lại nhớ.

Đinh Ninh đã trầm mặc thật lâu, đợi đến khi nam tử áo đen này rốt cuộc nói xong thì hắn mới hít sâu một hơi, sau đó nói:

- Bản thân không thể nói rõ loại chuyện ấn oán này, chỉ có thể tuân theo tình cảm mãnh liệt nhất trong nội tâm mình.

Nam tử áo đen gật đầu.

Gã từ trên cao nhìn xuống Đinh Ninh, lúc này vẻ bi thương trong con ngươi gã đã biến mất, trong ánh mắt lóng lánh chỉ tràn ngập hào quang cơ trí, cường đại và tự tin.

Gã lúc này không còn là một người bình thường nhớ lại quá khứ đau thương, mà là Dạ Kiêu khống chế rất nhiều cựu quý tộc quyền quý, là ông vua trong bóng tối.

Ánh mắt gã nhìn Đinh Ninh không khác gì ánh mắt đế vương đang quan sát nhân gian.

- Ta rất thưởng thức ngươi.

Gã chân thành nhẹ giọng nói:

- Nếu không phải ta tốn mười mấy năm diễn nhiều vở kịch như vậy, làm cho Ba Sơn Kiếm Tràng có chút tín nhiệm ta, từ đó biết được một ít tin tức của đại tiểu thư Công Tôn gia, nếu không ngay cả ta cũng không cách nào tìm ra rốt cuộc Cửu Tử Tằm ở nơi nào, cũng không có khả năng suy đoán ra ngươi nhất định sẽ cùng nàng xuất hiện ở chỗ này.

.....

Gió và tuyết ngày càng đậm.

Sát ý chấn động làm cho Trưởng Tôn Thiển Tuyết không thể khống chế được lực lượng của Cửu U Minh Vương kiếm dao động, mỗi một lần nguyên khí chấn động, đều làm ý lạnh trên cao càng tích đọng nồng đậm, bông tuyết rơi xuống cũng càng lúc càng lớn.

Gió tuyết màu xám đen, ánh đèn lồng màu trắng dường như muốn nhuộm cả thế giới thành hai màu đen trắng.

Tăng nhân Đông Hồ vẫn trầm mặc hơn Đinh Ninh lại có chút động tác, đưa tay vuốt ve tuyết đọng trên đỉnh đầu lão.

Nói nhiều vốn dễ sinh chán ghét.

Nhất là đối với Tu hành giả như lão mà nói, nói nhiều như vậy cuối cùng vẫn phải xem người nào có thể giết chết Đinh Ninh.

Cho nên lão nhìn Dạ Kiêu nói:

- Người nào trong các ngươi giết được hắn?

Người như Dạ Kiêu xuất hiện, mang ý nghĩa càng có nhiều Tông sư đã lặng lẽ đến, vây quanh phương thiên địa này.

Nhưng câu nói này của lão lại là đương nhiên.

Có lão ở đây, người nào có thể giết chết Đinh Ninh?

Lão có đủ tư cách để nói những lời như vậy.

Nhưng khi lão nói như vậy, trên mặt Ty Mã Thác lại lóe lên một chút thần sắc cổ quái.

Sau đó y nhẹ giọng mà nghiêm túc nói:

- Cũng không phải chỉ có Triệu Yêu Phi mới có thể ngự giá thân chinh.

Q7 - Chương 26: Thiên Chi Thực

(*) Thiên Chi Thực: Nhật/nguyệt thực trên trời.

Khi y nói ra những lời kia, mảnh thiên địa này đột nhiên yên tĩnh, ngay cả hô hấp của Trưởng Tôn Thiển Tuyết cũng dừng lại mấy hơi thở.

- Cũng không phải chỉ có Triệu Yêu Phi mới có thể ngự giá thân chinh.

Những lời này vang vọng trong đầu Đinh Ninh, hắn đương nhiên hiểu được những lời này đại biểu cho ý gì, khuôn mặt cũng không khỏi tái nhợt.

Hắn nhìn Ty Mã Thác và những chiếc đèn lồng được cắm trên những xe kéo chung quanh y, hiện tại hắn mới rốt cục hiểu được vì sao khí tức của đoàn xe kéo này lại quỷ dị như vậy, vì sao tu vi của những phu xe và người hầu kia rõ ràng còn cách tông sư rất xa, hoàn toàn không đạt tới trình độ đáng sợ đối với đại chiến như vậy, nhưng bọn họ lại có được một loại khí tức trầm tĩnh tuyệt đối.

Bởi vì những người này đều là thị vệ đến từ Hoàng cung, cái loại khí tức này chính là Hoàng khí bị lây nhiễm từ đế vương.

Cho nên đoàn tàu này chính là Hoàng liễn. (Hoàng liễn: xe vua)

Tâm tình không chút gợn sóng của tăng nhân Đông Hồ cũng xuất hiện một tia biến hóa, trong lòng như có điều nhận thấy, lão đưa mắt nhìn về một bên cách đó không xa.

Chỗ kia cũng có một gò núi hoang vu.

Người hầu và xe vua của Hoàng đế đã ở đây, trong khi chính Hoàng đế Nguyên Vũ lại không có mặt bên trong những người này, mà ở trên ngọn đồi kia.

Trong một mảnh rừng cây trên đồi núi, có một tòa nhà đá bình thường, song hiện tại đã được bố trí cực kỳ chỉnh tề.

Hoàng đế Nguyên Vũ mặc áo vải bình thường đang uống trà.

Có một cung nữ trẻ tuổi đang đứng trước người y, nhấc ấm trà trên lò lửa bằng bùn đỏ giúp y pha một chén trà.

Khi tăng nhân Đông Hồ nhìn về phía ngọn đồi nơi y ở, y mới vừa bưng chén trà lên.

Song trong nháy mắt sau đó, y lại cúi đầu uống một ngụm, chén trà chậm rãi dừng ở trước người y, trong không gian cách biệt giữa y và tăng nhân Đông Hồ lại xuất hiện rất nhiều gợn sóng trong suốt, thân thể y biến mất ngay tại chỗ, xuyên qua những gợn sóng, sau đó trực tiếp xuất hiện ở cuối đoàn xe này.

Thân ảnh của y tựa như một vật thể đột nhiên phóng to trong hình ảnh tĩnh lặng, trực tiếp tràn ngập trong đồng tử, thậm chí làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác khó chịu như không chân thật.

Một tiếng ầm vang vọng.

Khi thân thể y đứng yên, trong không khí giữa y và ngọn đồi phía sau kia mới phát ra một tiếng nổ kinh khủng, giống như có một bức tường thành rất dài sụp đổ trong nháy mắt.

Đây là một loại cảnh giới khiến người ta khó hiểu, hoặc có thể nói là cảnh giới mà tất cả Tông sư Thất Cảnh trong thiên hạ lúc này đều không thể lý giải.

Ngay cả thiên địa nguyên khí tự nhiên tản mạn khắp nơi trên người y cũng giống như từng luồng Thần quang chói mắt, khiến cho người ta gần như không có cách nào nhìn thẳng khuôn mặt y.

Đinh Ninh nheo mắt lại, hắn nhìn chằm chằm nam tử áo vải trực tiếp xuất hiện ở phía sau đoàn xe kia, cũng chính là Hoàng đế Nguyên Vũ của vương triều Đại Tần.

Khuôn mặt của Nguyên Vũ không có gì thay đổi so với mười mấy năm trước, năm tháng dường như hoàn toàn không thể lưu lại dấu vết gì trên người y.

Trái tim Đinh Ninh dường như càng rơi vào nơi sâu hơn trong thân thể, thế nhưng lại không có bất kỳ cảm giác phẫn nộ hay tiêu cực nào khác.

Hắn vốn không nghĩ tới sẽ gặp Nguyên Vũ vào thời điểm này.

Hai nắm đấm của Trưởng Tôn Thiển Tuyết dần dần nắm chặt, thân thể nàng còn lạnh lẽo hơn gió tuyết bên ngoài cơ thể, nhưng trong lòng bàn tay vẫn không kìm được có mồ hôi lạnh thấm ra.

Nàng nhìn Nguyên Vũ đang đứng trên xe.

Ngũ quan cùng vóc người Nguyên Vũ đều rất bình thường, từ rất nhiều năm trước, nàng đã cảm thấy mọi mặt của y đều rất tầm thường, thế nhưng chính một người nhìn như rất bình thường như vậy lại từng bước đi tới đỉnh phong trên đời.

Lúc Lộc Sơn hội minh diễn ra, Tông sư trong thiên hạ đều tề tụ cùng một chỗ, Nguyên Vũ còn nhiều cố kỵ cho nên vẫn phải ẩn giấu khí cơ, song khi y dùng một kiếm Bình Sơn đã triển lộ ra hoàn toàn tu vi của mình, lúc này lại chỉ cần nhằm vào tăng nhân Đông Hồ cùng với nàng và Đinh Ninh, khí cơ của y lúc này tựa như đè ép tất cả giang sơn ở dưới chân, như trên cao nhìn xuống chúng sinh.

Y liếc mắt nhìn tăng nhân Đông Hồ một cái, nói:

- Ngươi vốn không phải là cừu địch của ta, không bằng dốc sức vì quả nhân?

Thanh âm của y rất bình thường, nhưng lại cực kỳ uy nghiêm, có một loại hương vị chí cao vô thượng, thậm chí làm cho người ta không khỏi cảm thấy chỉ cần y nói ra một câu như vậy, tăng nhân Đông Hồ sẽ không phản bác, thậm chí còn nguyện ý phục tùng.

Bởi vì y là đế vương cường đại nhất, quyền thế nhất thời đại này.

Mặc dù thật sự thua trận đại chiến này, mất đi đất đai mấy quận thì vương triều Đại Tần của y có vẫn có lãnh thổ rộng lớn gấp đôi so với các vương triều khác.

Hô hấp của Dạ Kiêu đang đứng trên sườn núi cũng trở nên gấp gáp, đã lâu rồi gã chưa thực sự chạm mặt với Nguyên Vũ, mà sự cường đại của y lúc này đã tạo thành áp lực khó tả đối với gã.

Tuy nhiên tăng nhân Đông Hồ lại lắc đầu, lão nhìn Hoàng đế Nguyên Vũ nói:

- Ngươi bị thương.

Ty Mã Thác lắp bắp kinh hãi.

Có rất nhiều người trong xe cũng có chút chấn động.

Từ sau khi Lộc Sơn hội minh kết thúc, Tu hành giả các triều đều tiến hành vô số thôi diễn, suy đoán Hoàng đế Nguyên Vũ đã bị thương ở Lộc Sơn hội minh, nhưng suy đoán dù sao cũng chỉ là suy đoán, hoàn toàn khác biệt với việc nghe được tăng nhân khổ tu cường đại của Đông Hồ nói ra lúc này.

Nguyên Vũ khẽ nhíu mày, khuôn mặt bình thản uy nghiêm mà

không có một chút lệ khí, y khẽ gật đầu một cách cực kỳ tự nhiên,

- Chuyện này không thể gạt được ngươi, nhưng ngươi vẫn không thể nào là đối thủ của quả nhân.

Tăng nhân Đông Hồ suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Cũng chưa chắc.

Hoàng đế Nguyên Vũ không lên tiếng nữa, y cách không nhìn tăng nhân Đông Hồ một cái, trong không khí vang lên một tiếng vang khẽ, ánh mắt của y tựa như biến thành hai đường kiếm sáng ngời, đâm thẳng vào bộ mặt tăng nhân Đông Hồ.

Lão tăng Đông Hồ đứng thẳng không động, giống như cây đã chết khô ngàn năm, ngay cả trượng gỗ trong tay lão cũng không có bất kỳ động tĩnh gì.

Hai đường kiếm quang sáng ngời chợt biến mất vô hình ở khoảng cách trước người lão một thước.

Nhưng sau khi hai đường kiếm quang này biến mất, tăng nhân Đông Hồ lại cất bước, bước về phía trước một bước.

Lão nâng cây trượng gỗ trong tay lên, một tiếng ầm vang vọng.

Trong hư không phía trước lão lại giống như có một cỗ lực lượng đáng sợ va chạm với trượng gỗ trong tay lão, phát ra thanh âm vô cùng nặng nề giống như đang gõ chiếc chuông vô hình.

Không có bất kỳ dừng lại nào, lão vung trượng gỗ trong tay ra, thân ảnh Hoàng đế Nguyên Vũ trên xe kéo cách xa lão trăm trượng đã biến thành một cái hư ảnh, mà thân thể thực sự thì đã xuất hiện phía sau lưng lão.

Chân thân của Hoàng đế Nguyên Vũ nắm trường kiếm màu vàng óng trong tay, trực tiếp đâm xuống phía sau lưng tăng nhân

Đông Hồ.

Nguyên khí phía trước mũi kiếm của y nổ tung ra, hình thành một đóa hoa trong suốt ở trong không khí, mà hào quang màu vàng óng chói mắt trên thân kiếm lại tựa như còn chưa kịp nở rộ.

Tốc độ một kiếm này đã vượt qua nhận thức cực hạn của Tông sư Thất Cảnh, cường đại giống như một kiếm chém giết Yến Anh ở Lộc Sơn hội minh.

Thế nhưng trượng gỗ trong tay tăng nhân Đông Hồ vẫn kịp xuất hiện ở vị trí thích hợp, gõ vào trên thanh kiếm này.

Trong nháy mắt này, Hoàng đế Nguyên Vũ lại giống như là chia làm hai, đồng thời đâm lão tăng khổ tu của Đông Hồ này một kiếm từ tiền phương và hậu phương, thế nhưng lão tăng này cũng hoàn thành hai việc chỉ trong nháy mắt, cản một kích của Hoàng đế Nguyên Vũ, sau đó lại vung trượng gõ y một cái.

Sóng bụi khổng lồ đồng thời dâng lên từ phía trước và phía sau người lão tăng Đông Hồ, kèm theo vô số ánh sáng màu vàng tươi như thực chất.

Thân ảnh Hoàng đế Nguyên Vũ trên xe kéo và phía sau lưng tăng nhân Đông Hồ đột nhiên vỡ vụn, đồng thời biến mất như ảo ảnh trong mơ, nhưng chỉ trong tích tắc, chân thân của Hoàng đế Nguyên Vũ đã trở về trên chiếc xe kéo kia.

Lông mày của y nhíu lại, ánh mắt lóe lên vẻ do dự, đúng là đang ngưng thần suy tư vấn đề quan trọng nào đó trong lúc giao thủ như vậy.

- Thật không ngờ ngươi vậy mà đã mạnh như vậy.

Khi đại đa số mọi người ở đây còn chưa lấy lại tinh thần trong nháy mắt rung động, y bình tĩnh nhìn tăng nhân Đông Hồ, hít sâu một hơi nói:

- Ngươi không thể nào nhanh hơn quả nhân, ngươi nhanh ở chỗ trực tiếp, chính là chuyển hóa khoảng không quanh người thành thiên địa của ngươi, ở trong thiên địa dồn dập như vậy thì ngươi mới có thể theo kịp tốc độ của quả nhân, nhưng chắc chắn ngươi không thể có được lĩnh ngộ dùng kiếm như vậy... Thứ mà ngay cả quả nhân cũng không thể làm được. Đồng thời cũng chỉ có một người có thể dùng kiếm như vậy.

- Vậy nguyên nhân chắc hẳn là bởi vì ngươi?

Ánh mắt Hoàng đế Nguyên Vũ rơi vào trên người Đinh Ninh, ánh mắt thâm thúy của y hàm chứa vô số ý thăm dò cùng khó hiểu,

- Ngươi chiếm được công pháp Cửu Tử Tằm của hắn, nhưng sao có thể kế thừa được lĩnh ngộ của hắn trên kiếm đạo?

Đinh Ninh không trả lời câu hỏi của y, mà chỉ cực kỳ trịnh trọng khẽ gật đầu với tăng nhân Đông Hồ trước người, sau đó vươn ngón tay, vài tia kiếm khí bản mệnh nhạt nhẽo bắn ra từ đầu ngón tay hắn, lưu lại mấy đường chỉ sáng.

Phần lớn mọi người không thể nào hiểu được động tác của hắn lúc này, thế nhưng hô hấp của vài tên Tông sư trong cuộc trong nháy mắt đều chậm lại, cảm nhận được một đạo Kiếm lộ huyền ảo mà cường đại khó hiểu.

Đây là một chiêu kiếm.

Đôi mắt mờ nhạt của tăng nhân Đông Hồ cũng trở nên sáng ngời.

Mấy đường chỉ sáng này rơi vào trong nhận biết của lão, chính là một chiêu kiếm giờ phút này chỉ có lão mới có thể giác ngộ.

Một chiêu kiếm này lại phối hợp cực kỳ hoàn mỹ với công pháp tu hành và trạng thái của lão lúc này, thậm chí có tác dụng

khắc chế mãnh liệt đối với kiếm ý của Nguyên Vũ.

Lão biết bởi vì Hoàng đế Nguyên Vũ tự mình thân chinh, đối với bọn họ mà nói thì đối thủ giờ phút này đã cực kỳ cường đại, cho nên Đinh Ninh cũng không thể nào tiếp tục giữ lại, nhất định phải cố hết khả năng tìm kiếm cơ hội có thể thắng.

- Thiên Chi Thực!

Đồng tử Hoàng đế Nguyên Vũ kịch liệt co rút lại, y hét ra tên của một kiếm này, thế nhưng cho dù là y thì cũng chỉ có thể cảm thụ được một bộ phận kiếm ý, cũng chỉ biết được tên của một kiếm này mà thôi.

Q7 - Chương 27: Mượn tay

Lão tăng Đông Hồ không có bất kỳ suy tư dư thừa nào, ngay lúc lĩnh ngộ được một đạo kiếm chiêu này, hoặc có thể nói là học được một chiêu kiếm này, lão đã giơ trượng trong tay lên cao, thi triển ra một kiếm này.

Lúc trước Hoàng đế Nguyên Vũ nói tăng nhân Đông Hồ không có khả năng chiến thắng y, mà lão tăng này lại nói chưa chắc, nguyên nhân quan trọng nhất là vì lão được Đinh Ninh chỉ điểm, tìm hiểu một ít chiêu kiếm cực kỳ cường đại.

Cho nên điều khiến lão cảm thấy có thể làm được, vốn chính là bởi vì Đinh Ninh.

Trên thế gian hiện tại, chỉ có lão và Trưởng Tôn Thiển Tuyết mới biết được thân phận thực sự của Đinh Ninh, cho nên lão có lòng tin tuyệt đối với hắn.

Mặc dù vậy những lão cũng không ngờ tới việc Đinh Ninh có thể dạy kiếm ở trước trận. (trước trận chiến)

Đây không chỉ cho thấy sự quen thuộc với đối thủ như Hoàng đế Nguyên Vũ, còn phải cực kỳ quen thuộc đối với tu vi và tình trạng thân thể lão thì mới có thể dạy kiếm ở trước trận.

Thầy trò dạy kiếm còn chưa thể quen thuộc như tóc và da của mình, huống chi lão chỉ lên đường đi theo Đinh Ninh đến nơi này, mới chỉ trải qua mấy trận chiến đấu.

Đinh Ninh có thể lựa chọn ra chiêu kiếm thích hợp để dùng, đồng thời còn xác định lão có thể lĩnh ngộ trong nháy mắt, cảnh giới như vậy mới thực sự vượt qua tất cả Tông sư trên thế gian.

Cây Pháp trượng trong tay lão nhìn qua giống như cây gỗ đã nhiều năm tuổi, đây không chỉ là vật bản mệnh cả đời tu hành của lão, mà còn là vật bản mệnh lưu truyền trong tay tăng nhân khổ tu trước lão, trong đó lây nhiễm không biết bao nhiêu khí tức cường đại khác nhau, đối với loại người tu hành pháp môn như lão mà nói, nó đã là một kiện Thần vật.

Một kiếm này được thi triển ra vô cùng thuận lợi, mũi trượng trong tay lão nghiêng nghiêng đâm về phía bầu trời, chỗ mũi trượng có một chùm hào quang sáng tắt như phù dung sớm nở tối tàn.

Bầu trời lúc này đã bị hàn ý của Cửu U Minh Vương kiếm bao trùm, băng tuyết như giận dữ, mây đen trùng điệp chồng lên nhau như núi xa bị trực tiếp kéo tới, sát ý của Trưởng Tôn Thiển Tuyết càng nồng đậm theo lúc mới bắt đầu chiến đấu, từng mảng băng tuyết màu xám đen to như lông ngỗng đã thực sự rơi xuống, nặng nề như ngói rơi xuống đất, phát ra từng tiếng phốc phốc vang vọng.

Thế nhưng khi tăng nhân Đông Hồ tung ra một kiếm này, mây đen trùng điệp điệp điệp và gió tuyết nặng nề bị vô số đường lửa từ trên bầu trời xuyên thủng.

Từng đường lửa màu vàng óng sáng ngời từ trên cao rơi xuống, ma sát với mây lạnh không ngừng phát sinh ra tiếng nổ.

Trên bầu trời, hàng ngàn đóa hoa lửa nở rộ.

Rất nhiều phiến chân hỏa màu vàng giống như Phù văn trên Phù khí điên cuồng hấp thu nguyên khí đến từ thiên địa, lúc xuyên qua những đám mây lạnh này đã biến thành từng mảnh kiếm vàng cực mỏng mang theo mùi vị khoét xương nào đó.

Đối với nhận biết của bất kỳ Tu hành giả nào mà nói, chỉ cần một mảnh kiếm mỏng như vậy đâm vào thân thể, máu thịt và

xương cốt trong cơ thể sẽ lập tức bị ăn mòn, hóa thành hư không.

Hàng ngàn thanh kiếm từ bốn phương tám hướng bắn về phía Hoàng đế Nguyên Vũ.

Loại cảnh tượng này tựa như Thần tích.

Đạo kiếm ý này cũng không hề xa lại đối với Hoàng đế Nguyên Vũ, nó từng xuất hiện ở Trường Lăng, từng xuất hiện trong trận chiến cường giả trên thiên hạ cùng tập trung chém giết Vương Kinh Mộng.

Vương Kinh Mộng từng dùng một kiếm này trực tiếp tiêu diệt phần lớn người tu hành, mặc dù hôm nay y đã đến Bát Cảnh, nhưng vẫn không dám có một chút sơ suất.

Kiếm bản mệnh màu vàng óng trong tay y chém ngược lên trên.

Vô số tia sáng còn chói mắt hơn so với chân hỏa màu vàng óng mang theo một loại hương vị thánh khiết to lớn nở rộ ra từ trên thân kiếm của y.

Những tia sáng chói mắt này hình thành một con Hoàng cực lớn ở bên ngoài cơ thể y, chính là một loại Thần thú trong truyền thuyết. (Hoàng - Phượng Hoàng)

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, nguyên khí bàng bạc thuộc về Bát Cảnh từ trong cơ thể y tuôn ra bên ngoài.

Bóng dáng Kiếm Hoàng bị lực lượng của bản thân y đè ép đến vỡ vụn, tiếp theo hóa thành vô số tia kiếm nhỏ vụn và tia sáng chói lóa.

Những lực lượng này khiến cho trên bầu trời vang lên tiếng ầm ầm chấn động, giống như có một tòa Tu Di Thần Sơn trực tiếp chống ngược lên trên.

Ánh mắt Trưởng Tôn Thiển Tuyết kịch liệt lóe lên, trong tay phải của nàng có nguyên khí bản mệnh màu xanh đen thâm sâu đến cực điểm gần như không thể khống chế được chảy ra, Cửu U Minh Vương kiếm tự động ngưng tụ thành, chậm rãi hiển hiện trong tay nàng.

Từ lúc Lộc Sơn hội minh bắt đầu, nàng đã biết được Nguyên Vũ lúc đó không còn là Nguyên Vũ mà nàng quen, thế nhưng khi tận mắt thấy y ra tay lúc này, lại vẫn làm cho nàng có loại cảm giác khó có thể tin tưởng.

Trong nháy mắt này, Nguyên Vũ dùng kiếm bản mệnh thi triển ra Kiếm Hoàng, lại dùng thân thể tạo ra Đại Tu Di Kiếm của Ba Sơn Kiếm Tràng.

Hai kiếm như vậy lại trực tiếp biến thành một chiêu kiếm mới ở trong tay Nguyên Vũ, một chiêu kiếm phòng ngự vô địch thiên hạ.

- Khổ Hải Độ!

Ngay khi lão tăng Đông Hồ như làm việc nghĩa không chùn bước mà thi triển ra một chiêu "Thiên Chi Thực" vừa mới lĩnh ngộ kia, Đinh Ninh cũng đã nhanh chóng phát ra một tiếng quát nhẹ.

Sau đó tay phải lại biến chỉ làm kiếm, lập tức thi triển ra một chiêu. (chỉ: ngón tay)

"Khổ Hải Độ" là một chiêu mật kiếm của sư môn lão tăng Đông Hồ, tựa như được khắc trong sinh mệnh của lão. (mật kiếm: chiêu kiếm bí mật)

Hiện tại nghe được Đinh Ninh quát khẽ như vậy, tăng nhân Đông Hồ thả lỏng theo trực giác của thân thể của mình, tiện tay thi triển ra một kiếm này.

Một đường ảnh trượng màu xám tro như bóng buồm điều

hướng trên thuyền khổng lồ, cắt ra sóng gió lúc này, xuyên qua Tu Di Thần Sơn vô hình, trực tiếp chém về phía Nguyên Vũ.

Sau đó tăng nhân Đông Hồ lập tức dùng kiếm thứ ba, cũng chính là kiếm vừa rồi Đinh Ninh dùng ngón tay làm kiếm thi triển ra kia.

Đây là một chiêu kiếm hoàn toàn mới, theo không khí chung quanh lưu động, chiêu kiếm này cũng giống như chảy xuôi trong đầu tăng nhân Đông Hồ một cách cực kỳ tự nhiên.

Pháp trượng trong tay lão tăng Đông Hồ lại chấn động.

Ba kiếm như nước chảy mây trôi, nối liền một mạch.

Một tiếng phốc cực kỳ cổ quái vang lên.

Phía trên đỉnh đầu Hoàng đế Nguyên Vũ có một đoàn sóng xung kích màu trắng nổ tung ra ngoài, hư không giống như xuất hiện một cái lỗ thủng, phần mũi của Pháp trượng mà lão tăng Đông Hồ nắm chặt trong tay lúc này chợt trở nên mờ ảo, nhưng trung tâm của đoàn sóng xung kích màu trắng kia lại có một đoạn mũi trượng rõ ràng đâm vào giữa đỉnh đầu y.

Ngoại trừ Đinh Ninh và lão tăng Đông Hồ ra, tất cả mọi người lúc này đều đồng loạt biến sắc.

Thân thể Hoàng đế Nguyên Vũ biến thành mấy cái đầu, cùng với rất nhiều cánh tay.

Sở dĩ có hình ảnh như thế là bởi vì động tác của y lúc này quá nhanh, vượt ra ngoài cực hạn mà ánh mắt và nhận biết của người tu hành ở đây có thể nắm bắt.

Một tiếng ầm vang vọng.

Hình ảnh một chùm sáng màu vàng óng nổ tung tràn ngập

trong mắt mọi người.

Một tiếng rên rỉ trầm thấp vang lên.

Thân ảnh Hoàng đế Nguyên Vũ từ bên trong chùm sáng màu vàng óng lui ngược ra sau.

Có một vết máu nhàn nhạt chảy xuôi trước trán y.

Một hồi tiếng kinh hô hoảng sợ vang lên.

Những nhân vật cấp Tông sư ở đây đều có thể xác định Hoàng đế Nguyên Vũ cũng không bị thương gì quá nghiêm trọng, nhưng dù sao y cũng không hề chiếm được ưu thế dưới ba kiếm của tăng nhân Đông Hồ, trái lại còn bị thương chảy máu.

"Vô Sinh Diệt."

Trước khi những tiếng kinh hô hoảng sợ này vang lên, giọng nói của Đinh Ninh đã vang lên bên tai lão tăng Đông Hồ.

Khuôn mặt Đinh Ninh cực kỳ ngưng trọng, trong hai mắt như có những ngôi sao không ngừng sáng tắt, mỗi một lần sáng tắt đã đại biểu cho một tâm niệm hiện lên trong thức hải của hắn. Lúc này hắn đã tương đương với mượn tay lão tăng Đông Hồ để thi kiếm, lão tăng này đã gần đột phá Bát Cảnh, tinh khí thần đang ở thời điểm hoàn mỹ nhất trong đời, mà thương thế Nguyên Vũ gặp phải ở trong Lộc Sơn hội minh hiển nhiên còn nặng hơn so với người ngoài phỏng đoán.

Thế nhưng những chuyện này vẫn không thể nào cấu thành cơ hội để có thể chiến thắng hoặc thoát khỏi sát cục hôm nay.

Thực ra điều ảnh hưởng sâu nhất đến Nguyên Vũ lúc này chính là tâm tình của y.

Là tâm tình chấn động khi nhìn thấy hắn thi triển ra những

chiêu kiếm này .

Hắn càng triển lộ những chiêu kiếm này mà không hề giữ lại, thì lại càng có thể mang đến chấn động cho Nguyên Vũ, càng làm cho y không cách nào tập trung tinh thần của mình.

Cho nên khi gọi ra tên chiêu kiếm "Vô Sinh Diệt" của tăng nhân khổ tu Đông Hồ, Đinh Ninh lại dùng thêm một kiếm.

Trong tay hắn thực sự lộ ra kiếm quang của kiếm bản mệnh.

Một đạo kiếm ý cực kỳ đơn giản, đường đường chính chính thẳng tắp đâm về phía trước, nhưng đạo kiếm ý này lại hoàn mỹ đến cực điểm, hoàn mỹ đến mức làm cho tất cả Kiếm sư ở đây đều cảm thấy không thể đạt tới.

Lão tăng Đông Hồ cũng có chút khó hiểu.

Đây chỉ là một chiêu kiếm "Phá Quân" cực kỳ tầm thường ở Ba Sơn Kiếm Tràng.

Bất cứ kẻ nào cũng có thể học được chiêu kiếm như vậy, hơn nữa kiếm ý càng đơn giản, muốn làm được một cách cực kỳ hoàn mỹ thì cần phải có thiên phú, chứ không liên quan đến việc cố gắng trong thời gian dài.

Uy lực của một kiếm này cũng không lớn, chẳng lẽ còn có thể phát huy hiệu quả bất ngờ.

Tuy lão không hiểu, nhưng đúng lúc này, lão lại cảm nhận được tâm tình của Hoàng đế Nguyên Vũ chấn động.

Giữa loại Tu hành giả cấp bậc như lão và Hoàng đế Nguyên Vũ liền giống như thần giao cách cảm, trực giác mách bảo lão rằng khí cơ của Hoàng đế Nguyên Vũ lúc này đã xuất hiện sơ hở.

Lão tăng Đông Hồ lập tức hiểu ra.

Chỉ có Vương Kinh Mộng xưa kia mới có thể thi triển ra kiếm ý hoàn mỹ như vậy.

Thế nhưng bây giờ kiếm ý như vậy lại được tái hiện, hỏi sao không thể không làm cho người ta chấn động?

Một kiếm này không phải để cho lão dùng, mà lại mang đến cho lão cơ hội.

Pháp trượng trong tay lão chợt biến mất.

Chiêu "Vô Sinh Diệt" này của lão mang ý nghĩa là "Không có sinh diệt", giữa thiên địa không thể nào có đồ vật vô duyên vô cớ sinh ra, cũng không có bất kỳ vật chất nào thực sự biến mất.

Không sinh không diệt, không tăng không giảm.

Pháp trượng biến mất trong tay lão trực tiếp xuất hiện trước ngực Hoàng đế Nguyên Vũ, mà thiên địa nguyên khí trong khu vực trước ngực y đã đến trong tay lão, biến thành một thanh trường kiếm trong suốt.

Q7 - Chương 28: Sợ hãi

Trong thức hải của Hoàng đế Nguyên Vũ dấy lên sóng gió thật lớn.

Tâm tình của y không ngừng chấn động, một đạo kiếm ý hoàn mỹ của Đinh Ninh vốn không có bất kỳ ý bắt chước nào, ở trong cảm giác của y, đó chính là người ngày xưa đã thi triển ra một kiếm như vậy ở trong chiến đấu.

Một cảm xúc mãnh liệt nhất tuôn ra từ sâu trong đáy lòng y.

Cảm xúc mãnh liệt nhất này là nỗi sợ hãi cực kỳ sâu sắc.

Thứ duy trì tình cảm giữa y và Trịnh Tụ mấy năm nay, làm cho y ôm thái độ khoan dung đối với tất cả những hành động của nàng, cũng không phải bởi vì y luôn luôn yêu thương quý trọng nàng, mà là lo lắng nỗi sợ đối với Cửu Tử Tằm và Mài Thạch Kiếm Quyết tái hiện.

Y rõ ràng người kia đáng sợ hơn so với bất cứ kẻ nào, hơn nữa trong trận chiến cuối cùng giết thành núi thây biển máu của người nọ ở Trường Lăng, y nhìn thấy toàn bộ quá trình từ xa, so sánh với cường giả năm đó bị người nọ giết chết, y cảm thấy mình không quá ưu tú. Thậm chí y có thể khẳng định, nếu không phải người nọ giết chết nhiều cường giả đứng đầu như vậy, có lẽ y cũng không phải là người đầu tiên trên thế gian này vượt qua Thất Cảnh, đạp vào Bát Cảnh.

Cho nên cũng không phải do y chỉ lo lắng sự tích của người nọ cùng Ba Sơn Kiếm Tràng được lưu truyền mà đốt hết sử sách, nguyên nhân lớn hơn là bởi vì sâu trong đáy lòng có nỗi sợ hãi đối với người nọ, khiến cho y hoàn toàn không muốn nghe được tên

người nọ cùng với hồi ức cường đại của hắn.

Người nọ cường đại đã đeo đuổi y cả đời này, từ một hoàng tử bị uy hiếp đến khi trở thành đế vương mạnh nhất thiên hạ như bây giờ, loại sợ hãi này cũng là một bộ phận trên thân thể y, đến từ chỗ sâu trong linh hồn của y, hoàn toàn không thể nào khống chế được.

Nguyên khí trong cơ thể y cũng điên cuồng chấn động, không thể ngăn cản một trượng của tăng nhân Đông Hồ đánh vào người, thế nhưng dù sao y cũng là cường giả Bát Cảnh độc nhất thiên hạ lúc này, biết được quy tắc về nguyên khí mà Thất Cảnh không thể lý giải.

Khi lực lượng của cây trượng này cách không muốn chấn nát thân thể y, trên trán y lại xuất hiện một chút ánh sáng.

Một cỗ nguyên khí độc đáo hóa thành chùm sáng trong cơ thể y bắn lên không trung, cực kỳ chuẩn xác dẫn tới cảm ứng của nguyên khí chỗ cực sâu trên không trung.

Có một cỗ nguyên khí bàng bạc từ trên bầu trời rơi xuống.

Cỗ nguyên khí này ở phía trên tầng không khí, dùng lời nói trong thế giới Tu hành giả chính là vượt qua phiến thiên địa này, là thứ đến từ tinh không.

Đối với Tu hành giả bình thường mà nói, lực lượng tinh không hoàn toàn không thể nào cảm ưng hay câu thông được, bởi vì lực lượng tinh thần cực hạn của người tu hành hoàn toàn không thể nào cảm giác rõ ràng được quy tắc nguyên khí trong tinh không cao xa như vậy, cho nên Tu hành giả bình thường đều gọi nguyên khí ngoài thiên địa này là nguyên khí Tịch Hàn, không có cách nào vận dụng. Chỉ có công pháp độc đáo do một số ít người như Trịnh Tụ tu luyện mới có thể dùng thủ đoạn nào đó, giống như tấm gương phản chiếu ra một góc tinh không tịch diệt, từ đó cảm ngộ

một phần quy tắc nguyên khí trong đó, hoặc vận dụng lực lượng nguyên khí này.

Thế nhưng đến Bát Cảnh lại khác.

Trên một ít điển tịch trong thế giới người tu hành ghi lại, Bát Cảnh sẽ có thể đột phá hạn chế này, mặc dù không thể dò xét một góc sâu trong tinh không giống như những công pháp kia, thế nhưng lại có thể nhanh chóng hấp thu nguyên khí kinh khủng từ biên giới giữa thiên địa và tinh không giao nhau này quy về cho mình dùng.

Loại cảnh giới này giống như là mở ra một phương thiên địa khác, cho nên người tu hành trên thế gian gọi Thất Cảnh là Chuyển Sơn, mà Bát Cảnh thì gọi là Khải Thiên.

Hiện tại Nguyên Vũ đã hoàn toàn vận dụng lực lượng như vậy, hình ảnh rơi vào trong mắt mọi người lại giống như Khải Thiên chân chính, một chùm sáng màu bạc thật lớn mà thị lực hoàn toàn không cách nào chạm tới từ chỗ cao trên không trung ép xuống, rơi xuống trên cây Pháp trượng đánh vào ngực y.

Trong chùm sáng màu bạc lấp lánh, một cây Pháp trượng nhỏ bé lại như một sợi lông trâu.

Tinh thần nguyên khí quỷ dị hoàn toàn khác biệt với nguyên khí quen thuộc của người tu hành thế giới này đã trói buộc cây Pháp trượng này ở bên trong, Pháp trượng lơ lửng ở trong cột sáng màu bạc, như không ngừng bị luyện hóa, không ngừng toát ra từng luồng khói màu đỏ tím.

Mắt thấy mũi trượng chỉ cách thân thể Nguyên Vũ còn vài thước, thế nhưng lại không thể nào chạm tới, ngay cả nguyên khí của Thần vật này cũng bị mài mòn, dần dần thoát khỏi khống chế của lão, thế nhưng khuôn mặt của lão tăng Đông Hồ vẫn giống như vỏ cây khô héo không có bất kỳ thay đổi nào.

Pháp trượng này chỉ là một nửa lực lượng trong một kích này của lão, còn có một nửa lực lượng nắm trong tay lão.

Đất đai dưới người lão lõm xuống, thân ảnh trực tiếp hóa thành màn khói mờ nhạt ở trong không khí, tay lão nắm thanh trường kiếm trong suốt này, trong phút chốc đã đến bên cạnh Nguyên Vũ, một kiếm đâm nghiêng về phía khí hải của y.

Dạ Kiêu và Ty Mã Thác đồng loạt biến sắc, bọn họ không thể nào tưởng tượng ra nên hóa giải một kiếm này như thế nào.

Có đôi khi thắng bại của trận chiến không chỉ ở cảnh giới cao thấp, mà còn ở thời gian.

Trước đó, tâm tình Nguyên Vũ dao động quá kịch liệt, mà một kiếm ngay lúc này chính là thời gian mà y không cách nào bận tâm.

Bọn họ thậm chí không dám nghĩ, nếu như Hoàng đế Nguyên Vũ chết ở nơi này, vậy toàn bộ thiên hạ sau đó sẽ biến thành bộ dáng gì.

Nhưng đúng lúc này, tăng nhân Đông Hồ vốn có tu vi gần với Nguyên Vũ lại như cảm ứng được điều gì đó trước bọn họ, lão hơi ngẩng đầu.

Có một đường lửa màu trắng nhạt từ trên trời rơi xuống.

Đây là một đốm lửa nhỏ.

Trong đốm lửa nhỏ tràn ngập kiếm ý cường đại mà lạnh lùng.

Một tiếng xùy khẽ vang lên.

Tăng nhân Đông Hồ buông thanh trường kiếm trong suốt này ra, lão lui về vị trí ban đầu.

Trên thân thanh trường kiếm trong suốt này xuất hiện một chút điểm sáng màu trắng nhạt, sau đó bị đốm lửa nhỏ này xuyên

thủng, bắt đầu bốc cháy rừng rực.

Tiếp theo là một tiếng nổ lớn.

Trước người Nguyên Vũ lại có một vụ nổ mãnh liệt phát sinh, mặt đất trong phạm vi hơn mười trượng bị nổ nát thành bột mịn.

Nguyên Vũ cũng lui về hơn mười trượng, tuy trên người y không có vết thương, thế nhưng khuôn mặt lại tái nhợt mấy phần.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết hít sâu một hơi.

Đốm lửa nhỏ kia đương nhiên đến từ Trịnh Tụ.

Mỗi lần nhìn thấy đốm lửa như vậy, nàng sẽ luôn không thể khống chế được phẫn nộ.

Trong nháy mắt này nàng thầm hy vọng một đốm lửa nhỏ kia rơi xuống trên người Nguyên Vũ, thế nhưng trong lòng đôi gian phu dâm phụ trong mắt nàng này dường như cũng có nỗi sợ hãi như vậy, một kiếm này lại ngăn cản một kiếm quyết định thắng lợi của tăng nhân Đông Hồ.

Một chút vẻ chua xót hiển hiện ở khóe miệng Đinh Ninh.

Sai một ly đi nghìn dặm, mặc kệ Hoàng đế Nguyên Vũ lui bao nhiêu bước, mặc kệ y chịu bao nhiêu thương tích, chỉ cần y còn sống thì vẫn là tồn tại cường đại nhất trong trận này, bọn họ sẽ luôn không thể thoát khỏi bóng ma tử vong bao phủ.

Hơn nữa hắn cũng hiểu cực kỳ rõ, từ thời khắc này trở đi, tình cảnh của bọn họ sẽ càng thêm khó khăn.

Nguyên Vũ còn có thể đi sai một bước, nhưng nếu bọn họ như vậy, điều nghênh đón bọn họ cuối cùng cũng chỉ có tử vong.

Bởi vì hiện tại, đám người Ty Mã Thác và Dạ Kiêu đã xác định nếu chỉ dựa vào Nguyên Vũ thì hoàn toàn không thể giải quyết

được trận chiến này.

Cuồng phong gầm thét, kèm theo vô số băng tuyết trắng tinh.

Tên tông sư xuất hiện cùng Dạ Kiêu đã ra tay trước.

Tên Tông sư này không có bất kỳ thanh danh gì ở Trường Lăng, thậm chí ngay cả Đinh Ninh cũng không biết lai lịch của gã, thế nhưng kiếm ý mà gã tu luyện lại là cực hàn, thậm chí khiến cho Đinh Ninh cảm nhận được có loại hương vị của Mân Sơn Kiếm Tuyết.

Loại lạnh lẽo này có vẻ kém hơn hàn ý của Cửu U Minh Vương kiếm, thế nhưng vẻ lợi hại thì chỉ hơn chứ không kém.

Khi tên Tông sư mặt mũi cực kỳ ngưng trọng này xuất kiếm, gã chợt vung trường kiếm trắng nõn trong tay ra, trong thiên địa trước người gã cũng lập tức xuất hiện mấy ngàn đạo băng kiếm màu trắng. (băng kiếm: thanh kiếm làm từ băng tuyết)

Những băng kiếm này cùng với lực lượng cường đại mà kiếm bản mệnh trong tay gã phóng thích ra đã tạo thành một đạo Kiếm Long tuyết trắng thật lớn, điên cuồng lao xuống từ trên không trung, há miệng lớn cắn tới Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Có một cái bóng đen kịt xuất hiện ở trong bầu trời phía trên Kiếm Long tuyết trắng.

Thân ảnh Dạ Kiêu biến mất, thế nhưng lại có một vầng trăng tròn màu đen mang theo một loại sát ý khủng bố từ trên không trung đè ép xuống.

Ty Mã Thác hiển nhiên cũng sẽ không buông tha cho loại thời cơ ra tay tuyệt hảo này, trong miệng y phát ra một tiếng quát trầm thấp, nguyên khí trên người y nhìn như âm nhu, nhưng lúc này lại bộc phát ra lực lượng cương mãnh mà cuồng bạo nhất.

Một thanh kiếm bản rộng to lớn nhưng bị đứt ngang hiển hiện trong tay y, thân kiếm có đao ý lưu chuyển, một lượng lớn thiên địa nguyên khí bị cứng rắn hội tụ thành một cái tường đao trong suốt, chém ngang xuống Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Không có một gã cường giả Thất Cảnh nào có thể chịu đựng được sự liên thủ của ba cường giả như vậy, cho dù là tăng nhân Đông Hồ thì có lẽ cũng không thể.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết cũng tự biết mình không làm được, nàng tự bước gần sát người Đinh Ninh, thầm nghĩ vào giờ khắc này nên cách nhau gần hơn một chút.

"Khiếp Ma!"

"Trước tiên giết tên cường giả Mân Sơn Kiếm Tuyết kia."

Thế nhưng thanh âm lạnh lùng của Đinh Ninh đã truyền vào tai nàng và lão tăng Đông Hồ.

"Khiếp Ma" là một sát chiêu do tăng nhân Đông Hồ tu luyện.

Lúc này không cần nhiều lời, trong lòng lão tăng Đông Hồ đã có nhận biết, hai tay lão vươn lên bầu trời phía trước.

Thanh Pháp trượng không ngừng chấn động, điên cuồng xoay tròn bên trong cột sáng màu bạc, trong tích tắc đã mang theo vạn trượng ánh vàng, thoát khỏi trói buộc của cột sáng màu bạc rồi đánh về phía Hoàng đế Nguyên Vũ.

Đinh Ninh cũng không biết tên của Tu hành giả thi triển Kiếm Long tuyết trắng kia, nhưng hắn lại dùng bốn chữ "Mân Sơn Kiếm Tuyết" thay thế khi nói với Trưởng Tôn Thiển Tuyết, lúc này Trưởng Tôn Thiển Tuyết hoàn toàn không cần suy nghĩ nữa, Cửu U Minh Vương kiếm đã biến mất trong tay nàng, hóa thành vô số tinh thể màu xám đen.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết đã sống chung với Đinh Ninh ở Trường Lăng rất nhiều năm, nhiều lúc nàng không cần phải suy tư, mà chỉ cần tín nhiệm tuyệt đối với hắn.

Lúc này nàng đã hoàn toàn không để ý đến sát chiêu của Dạ Kiêu và Ty Mã Thác, tất cả lực lượng đều vọt về phía tên Tu hành giả kia.

Các hạt tinh thể băng màu xám đen xuyên qua không khí, va chạm với hàng ngàn thanh kiếm màu trắng.

Trong nháy mắt chợt có vô số đóa hoa màu tuyết trắng nở rộ.

Tên Tu hành giả không biết tên kia hoảng sợ biến sắc, vô số đóa hoa màu trắng như tuyết giống như hình thành một gốc cây hoa màu trắng thật lớn trước người gã, mà những tinh thể màu xám đen kia đã bắn ngược ra, đắp lên thành kiếm một lần nữa.

Có nỗi sợ hãi vô biên phun ra từ trong mắt Tu hành giả này, gã cảm thấy cực kỳ khó tin là đều tu hành kiếm ý cực hàn, bản thân mình thế mà lại hoàn toàn không có cách nào ngăn cản một kích của đối phương, mà điều mấu chốt nhất chính là gã không thể tin, Trưởng Tôn Thiển Tuyết lại không thèm để ý đến hai đạo sát ý khác, tất cả lực lượng đều đổ vào trong một kiếm này.

Một tiếng khẽ vang, Cửu U Minh Vương kiếm đâm vào ngực gã.

Trong nháy mắt này, Cửu U Minh Vương kiếm lại tiếp tục hóa thành vô số hạt băng tinh màu xám đen, bắn ngược ra từ trong cơ thể gã.

Thân thể gã trong khoảnh khắc này lập tức tan rã, biến thành vô số băng vụn rơi lả tả.

Một gã Tông sư cường đại cứ như vậy biến mất khỏi thế gian.

Nhưng cùng lúc đó, thanh Loan nguyệt màu đen và Tinh đao như tường đã đánh về phía Trường Tôn Thiển Tuyết.

Đây cũng là khoảnh khắc mà nàng không thể phản công và phòng ngự.

Nàng nhìn về phía Đinh Ninh, yên tĩnh chờ đợi.

Đinh Ninh yên lặng đứng tại nguyên chỗ, xuất kiếm.

Q7 - Chương 29: Cầu sống

Thần thái của hắn rất bình thản, có chút chuyên chú, nhưng lại càng làm cho người ta có cảm giác thuần thục.

Trong nháy mắt xuất kiếm, từ lúc kiếm bản mệnh ngưng tụ ở trong tay, sau đó đến tư thế vung kiếm đã cho người ta một loại cảm nhận như hắn đã luyện tập không biết bao nhiêu lần, cuối cùng nắm giữ được chân ý, biến thành một loại cảm giác bản năng trong sinh mệnh.

Thực ra bất kỳ chiêu kiếm nào cũng không phải tuân theo một quỹ tích nhất định, tựa như có một số họa sĩ mặc dù có thể mô phỏng bất kỳ một đường cong rất nhỏ nào của danh tác, cho dù vẽ ra cực kỳ giống, thế nhưng vẫn không thể mô phỏng được loại Thần vận của người danh sư kia, tuy giống chiêu kiếm, nhưng người lại khác biệt, chân nguyên của mỗi người khác nhau, thậm chí kiếm trong tay cũng không giống, tuy nhiên điều theo đuổi cuối cùng lại là dung hợp một cách hoàn mỹ.

Cho nên kiếm ý mạnh nhất, hoàn mỹ nhất chính là chiêu kiếm hoàn toàn phù hợp với bản thân người tu hành này, với thanh kiếm trong tay và tinh thần ý chí của hắn, cũng như phù hợp với toàn bộ thiên đại lúc này.

Mỗi một kiếm đều có loại cảnh giới này tồn tại, nhưng cho dù là một ít chiêu kiếm đơn giản nhất thì tuyệt đại đa số Kiếm sư trên thế gian này đều không thể nào có thể làm tới mức hoàn mỹ.

Mà hiện tại Đinh Ninh xuất kiếm chính là để cho bất cứ kẻ nào cũng cảm thấy hoàn mỹ đến cực hạn, thậm chí ngay cả tưởng tượng cũng khó có thể nghĩ ra được cảnh giới hoàn mỹ hơn.

Kiếm bản mệnh trong tay hắn thỏa thuê phóng thích ra khí tức khiến người ta sợ hãi.

Kiếm quang bay lượn chung quanh thân thể hắn, giống như một chiếc cối xay.

Cửu Tử Tằm trong cơ thể hắn đã thức tỉnh, thân ảnh hắn cũng biến mất trong vô số luồng chảy màu trắng trong nháy mắt này.

Ngoại trừ Trưởng Tôn Thiển Tuyết và lão tăng Đông Hồ ra, tất cả mọi người đều rất hoảng sợ.

Ngoại trừ Cửu Tử Tằm, hắn còn có Mài Thạch Kiếm Quyết.

Đây là Mài Thạch Kiếm Quyết độc đáo của Vương Kinh Mộng.

Điều mấu chốt nhất chính là ngoại trừ Vương Kinh Mộng xưa kia ra, hiện tại lại có người thi triển ra Mài Thạch Kiếm Quyết một cách hoàn mỹ ở trước mặt bọn họ.

Ngay cả Kiếm quyết như vậy mà cũng có thể thi triển hoàn mỹ, vậy còn các chiêu kiếm khác của Vương Kinh Mộng thì sao?

Hoàng đế Nguyên Vũ đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo, thậm chí còn có chút hàn ý thấu xương.

Vầng trăng đen và Tinh đao còn chưa chạm vào Mài Thạch Kiếm ý, nhưng chỉ qua một lần vung kiếm này của Đinh Ninh đã khiến y biết được kết quả sau khi song phương gặp nhau.

Thế nhưng hiện tại y lại không thể nào nhúng tay vào.

Pháp trượng tỏa ra vạn trượng ánh vàng giống như là Hàng Ma Xử trong truyền thuyết đã đến trước người y, xương cốt trong thân thể y lại bị lực lượng khổng lồ đè ép đến mức phát ra một vài tiếng nứt vang.

Y chỉ có thể lùi lại lần nữa.

Trên mặt đất có một ít dấu vết do hai chân đạp qua lưu lại, sau đó mặt đất đồng loạt nổ tung, như từng đóa sen bùn thật lớn nở rộ.

Bầu trời bị xé mở một lần nữa, một chùm sáng màu bạc thật lớn rơi vào trên cây Pháp trượng kia, thời gian như đứng im, thế nhưng trong phạm vi trăm trượng chợt ảm đạm, tất cả ánh sáng đều bị thôn phệ.

Lão tăng Đông Hồ cùng Hoàng đế Nguyên Vũ đồng thời phát ra một tiếng kêu rên, thân thể hai người cho đến lúc này mới có xu thế suy sụp.

Đến lúc này thì vầng trăng đen và Tinh đao mới va chạm với kiếm quang bên ngoài cơ thể Đinh Ninh.

Trong kiếm quang xoay tròn bộc phát ra vô số đốm lửa nhỏ, tựa như có vô số ngôi sao không ngừng tan biến.

Trong thân thể Đinh Ninh vang lên thanh âm kỳ dị như tiếng bong bóng vỡ vụn, đây là kết quả của việc chân nguyên và khí huyết hỗn loạn va chạm trong cơ thể hắn, trong thân thể hắn như có vô số đóa hoa nhỏ nở rộ đồng thời cũng xé rách máu thịt và kinh mạch của hắn.

Kiếm quang của hắn cắt nát vầng trăng đen và Tinh đao, thế nhưng vẫn có vô số lực lượng rất nhỏ cắt ở trên người hắn, lập tức để cho trên người hắn xuất hiện rất nhiều vết máu li ti.

Nhưng dù sao cuối cùng hắn vẫn còn sống.

Hắn lấy một địch hai, dùng một kiếm như vậy ngăn cản một kích của Dạ Kiêu và Ty Mã Thác.

- Ty Mã Thác.

Đinh Ninh nói với Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Đây đương nhiên không phải chiêu kiếm mà là chỉ rõ phương hướng công kích.

Mặc dù Trưởng Tôn Thiển Tuyết vừa rồi đã toàn lực ra tay giết chết một tên Tu hành giả cường đại có thể có liên quan đến Mân Sơn Kiếm Tông, nhưng Đinh Ninh biết nàng có năng lực như vậy.

Cửu U Minh Vương kiếm còn chưa hoàn toàn thành hình ở không gian nơi tên Tu hành giả cường đại kia bị giết, nhưng một đạo vết tuyết màu xám đã xé gió mà tới, như có sinh mệnh theo ánh mắt của Trưởng Tôn Thiển Tuyết dẫn dắt đâm về phía hai mắt Ty Mã Thác.

Ty Mã Thác quát lớn một tiếng, chỉ làm ra một cú chém, một cú vỗ cực kỳ đơn giản, thế đao mặc dù không chút đẹp đẽ, nhưng lại rất thực dụng.

Tuyết màu xám bị cắt thành hai đoạn, lực lượng không nối liền liên tục từ trước ra sau, sau đó bị đập tan.

Một tiếng ầm vang vọng.

Vết tuyết màu xám tro chỉ như nhạt đi một chút, thế nhưng lúc bị đánh tan lại giống như một tòa núi tuyết sụp đổ, toàn bộ thiên địa phía trước y đều bị tuyết bay bao trùm.

Đoản kiếm rộng lớn trong tay Ty Mã Thác không ngừng chấn động, sắc mặt của y đã khó coi đến cực điểm, y không thể nào tưởng tượng ra vị đại tiểu thư Công Tôn gia ngày xưa kia vậy mà đã có được lực lượng như vậy.

Thế nhưng cũng đúng lúc này, toàn bộ lông tóc trên cơ thể y đều dựng đứng ra bên ngoài, một loại uy hiếp tử vong mãnh liệt khiến cho y phát ra một tiếng thét chói tai thê lương, nhảy ngược lên trên giống như mèo bị giẫm vào đuôi.

Một chút ánh vàng cực mỏng bay ra khỏi cái bóng phía sau y,

bắn về phía lưng y.

Đó là một đóa hoa sen nhỏ màu vàng, toàn thân lóng lánh hoàn mỹ, giống như từ ánh mặt trời tinh khiết nhất ngưng kết mà thành.

Cùng lúc đó, lông mày Trưởng Tôn Thiển Tuyết cũng sáng lên một chút hào quang màu vàng, giống như phấn hoa vàng óng mà rất nhiều nữ tử nhà giàu dùng khi trang điểm.

Trong tiếng thét chói tai, lực lượng tích tụ trong cơ thể Ty Mã Thác điên cuồng trút xuống, chân nguyên và thiên địa nguyên khí tràn ngập trong kinh mạch trong cơ thể y và mỗi một tấc máu thịt, làm cho toàn bộ thân thể y lập tức bành trướng ra bên ngoài, tựa như có một vị Ty Mã Thác chân thật hơn sẽ lao ra từ trong thân thể y, tránh né một chút ánh vàng nhỏ bé kia.

Lực lượng thiên địa nguyên khí điên cuồng tuôn ra từ trong cơ thể y ngưng tụ như núi rơi xuống, hình thành vô số kiếm khí màu xám tung hoành đan xen, tỏa ra vẻ mục nát cực kỳ mãnh liệt, giống như là lồng giam do vô số xương khô dựng nên.

Trong nháy mắt tiếp theo, tựa như hai chiếc thuyền lớn vô hình va chạm trước người Ty Mã Thác, sóng khí khủng bố ném cơ thể y lên cao hơn trong nháy mắt.

Phốc phốc phốc phốc!

Có mấy đường suối máu ồng ọc tuôn ra trên người y, máu tươi bay bổng rơi rụng bên trong cuồng phong, mà thân thể y lại giống như bóng da bị xì khí nhanh chóng thu nhỏ lại.

Ngay cả bên trái gương mặt y cũng xuất hiện một vết thương đáng sợ sâu tới tận xương, thậm chí nửa lỗ tai cũng không cánh mà bay, nhưng trong lòng Ty Mã Thác lúc này lại tràn ngập may mắn.

Y cảm thấy may mắn vì mình vẫn còn sống.

Không chỉ vì đối thủ cường đại vượt xa tưởng tượng của y, mà do mười mấy năm đã trôi qua, chính y cũng đã quên lãng đi một ít sự thật không nên quên, xem nhẹ đối phương không chỉ là chủ nhân của Cửu U Minh Vương kiếm, nàng đồng thời còn là truyền nhân duy nhất của Công Tôn gia.

Điều khiến Công Tôn gia đứng đầu trong những cựu quý tộc quyền quý không chỉ vì có quyền thế, còn có một ít thủ đoạn tu hành và bí thuật cường đại, ví dụ như đóa "Tâm Liên" mà cho tới nay vẫn chưa có người nào biết được nên dùng Phù khí để hình dung hay là kiếm khí hoặc là thủ đoạn đối địch khác.

Bóng dáng Dạ Kiêu cũng xuất hiện trên không trung.

Y từ trên ngọn núi bước xuống, trong tay y đã xuất hiện kiếm bản mệnh.

Bản thân y cũng thần bí giống như kiếm bản mệnh, cho đến lúc này, rất nhiều Tu hành giả ở đây mới nhìn thấy kiếm bản mệnh của y cũng là màu đen thâm trầm, giống như đêm tối vĩnh hằng. Thế nhưng thân kiếm màu đen lại do chín cỗ lân kiếm xếp chồng mà thành. (lân kiếm: vảy kiếm)

Chín cỗ lân kiếm màu đen này giống như là chín con rắn độc màu đen.

Kiếm bản mệnh còn rơi nhanh hơn cả thân thể y, nó bay ở trước người, nhanh chóng chia thành chín phi kiếm trên không trung, chín đạo phi kiếm này dùng quỹ tích khác nhau phi hành ở trên không trung, từ bốn phương tám hướng đâm về phía Trưởng Tôn Thiển Tuyết một cách cực kỳ quỷ dị.

Tâm vô nhị dụng, một Tu hành giả không thể nào phân tâm đồng thời điều khiển hai đạo phi kiếm, thế nhưng vị lãnh tụ cựu

quyền quý này lại dùng một loại bí thuật đặc biệt nào đó, hóa một kiếm thành chín. (Tâm vô nhị dụng: không thể làm hai chuyện cùng lúc)

Còn có mấy đạo sát ý mãnh liệt khác nương theo chín kiếm này xông tới.

Trong đoàn xe này không chỉ có một mình Ty Mã Thác là cường giả Thất Cảnh.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết đã không thể nào ngăn cản được chín như vậy, càng không có khả năng ngăn cản sát ý của những Tông sư kia.

Thế nhưng lão tăng bên cạnh nàng và Đinh Ninh lại có thể làm được.

Lúc này lão cũng không có một chút nhàn hạ.

Trong không khí xuất hiện mấy đường ảnh trượng.

Vài tiếng rầm rầm vang vọng giống như tiếng trống, chín kiếm của Dạ Kiêu và kiếm ý của mấy Tông sư kia đều dần dần bị đánh lui, ngăn trở.

Trong nháy mắt này, lão tăng ra tay cũng gần như hoàn mỹ.

Ít nhất ở trong không gian mấy thước quanh người thì tốc độ của lão đã hoàn mỹ tuyệt đối.

Trên đời từ trước đến giờ tuyệt đối không có người tu hành nào có thể tin tưởng, một Tu hành giả cùng là Thất Cảnh lại có thể giống như ba đầu sáu tay, ngăn cản công kích đến từ rất nhiều phương diện của Tu hành giả Thất Cảnh.

Nhưng Nguyên Vũ lúc này cũng đã có thời gian rảnh rỗi.

Nguyên Vũ ra tay, làm sao có thể phá?

- Đi.

Đinh Ninh không thể nào không biết được điểm ấy, trên người hắn tràn ngập vết máu, tuy không thấy máu tươi thế nhưng sắc mặt đã tái nhợt đến cực điểm. Có điều trong mắt hắn lúc này vẫn không hề có một chút hoảng sợ, trái lại còn hiển hiện một vẻ tàn nhẫn mà ngày thường không có.

Sau một tiếng quát lớn, hắn chỉ nắm chặt tay Trưởng Tôn Thiển Tuyết ở bên người, vọt về phía đoàn xe vua kia.

Lúc này hắn bị thương nặng, lực lượng thực sự cực kỳ yếu ớt so với những cường giả Thất Cảnh ở chung quanh, mà tốc độ cũng có vẻ rất chậm, nhưng điều mấu chốt nhất chính là Trưởng Tôn Thiển Tuyết biết tâm ý trong một cái nắm tay của hắn.

Lực lượng và tốc độ của nàng vượt xa tất cả cường giả Thất Cảnh trong đoàn xe kéo, bao gồm cả Dạ Kiêu đang từ trên không trung rơi xuống.

Thân thể của nàng và Đinh Ninh trong nháy mắt trở thành nhạt, sau đó gia tốc một cách cực kỳ kinh khủng trên không trung, mang theo một đường ảo ảnh mơ hồ.

Ầm một tiếng, chiếc xe vua mà Ty Mã Thác đứng lúc trước bị lực lượng của nàng và Đinh Ninh đập nát.

Bên trong xe vua vỡ vụn còn có hai người tu hành.

Trong đó có một người trẻ tuổi đã suy sụp ngồi xuống đất ngay lúc xe vua vỡ vụn, miệng phun máu tươi, mà một Tu hành giả khác thì lại lay động ống tay áo, một đạo kiếm quang đâm thẳng vào trái tim Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Một tiếng phốc khẽ vang.

Thứ bị xuyên thủng lại không phải là trái tim của Trưởng Tôn

Thiển Tuyết, là lại là trái tim của Tu hành giả này.

Bóng dáng tăng nhân Đông Hồ hiện ra bên cạnh Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết, tay lão duỗi thẳng tắp, cây Pháp trượng kia cũng giống hệt như vậy, đâm xuyên trái tim của Tu hành giả kia.

Hoàng đế Nguyên Vũ sớm đã đứng vững thân ảnh, song khi tăng nhân Đông Hồ Tăng đã đánh chết một cường giả, thế nhưng y vẫn còn chưa ra tay.

Một hồi tiếng kinh hô vang lên bên trong đoàn xe vua, thế nhưng lại không có bất kỳ sát ý nào rơi về phía Trưởng Tôn Thiển Tuyết và Đinh Ninh.

Nguyên nhân chuyện này hiển nhiên đến từ người trẻ tuổi bên trong chiếc xe vua kia.

Q7 - Chương 30: Tuyệt ý

Bàng hoàng, lạnh lẽo, sợ hãi, không thể tin được... Rất nhiều cảm xúc tột độ bao trùm đại đa số người trong đoàn xe kéo này.

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, sinh tử của tất cả mọi người trong đoàn xe như bọn họ không quan trọng bằng người trẻ tuổi trong xe vua này.

Bởi vì người trẻ tuổi này là Hoàng tử Phù Tô, là người kế thừa tương lai của vương triều Đại Tần.

Mãi đến lúc này, rất nhiều người trong bọn họ mới phản ứng được vì sao đám người Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết phải đối phó với Ty Mã Thác trước.

Bởi vì bản thân Ty Mã Thác tương đương với việc bảo vệ Phù Tô.

Nhưng có thể bắt cóc gã dưới sự liên thủ của nhiều Tông sư như vậy, vốn dĩ chuyện này cũng đã là một kỳ tích.

Khi thế giới hoàn toàn yên tĩnh lại, ngay cả gió tuyết cũng trở nên nhẹ đi bởi vì lực lượng của Trưởng Tôn Thiển Tuyết tiêu hao. Nhớ lại từng đạo kiếm ý hoàn mỹ vừa rồi, trong lòng tất cả những Tu hành giả này đều không ngừng cảm thấy rùng mình.

Dù không thể nhìn thấy được gương mặt của Đinh Ninh, thế nhưng bọn họ giống như là nhìn thấy người đó năm đó, có điều Đinh Ninh lúc này đã cường đại hơn, trẻ hơn so với khi Vương Kinh Mộng lần đầu tiên đi vào đường phố Trường Lăng năm đó.

Năm đó, kiếm ý của người nọ đại thành sau khi chinh chiến

với ba triều Hàn Triệu Ngụy, đạt tới trình độ hoàn mỹ như thế. Nhưng bây giờ truyền nhân này của hắn mới bao nhiêu tuổi, kiếm ý lại thoáng có thế vượt qua hắn.

Rất nhiều người trong đoàn xe kéo này đều có chức vị rất cao, ban đầu ở trong lòng bọn họ, mặc dù người nọ thật sự lưu lại truyền nhân, đó cũng là hàm nghĩa tượng trưng và ý nghĩa triệu hoán tương đối nặng, truyền nhân của người nọ có thể khiến cho một ít nghịch đảng mưu sự một lần nữa. Nhưng lúc này, bọn họ lại rõ ràng nhận ra đối phương đã không chỉ mang loại ý nghĩa tượng trưng, mà đã tiếp tục trưởng thành, trở thành một tồn tại đáng sợ. (nghịch đảng: phe đối lập)

…

Mấy mảnh tuyết màu xám đen rơi trên người Phù Tô.

Thân thể gã đột nhiên cứng đờ, mặt ngoài cơ thể xuất hiện một tầng vỏ băng mỏng manh, chân nguyên ở trong thân thể cũng không cách nào chảy xuôi, thậm chí ngay cả đầu lưỡi cũng không thể động đậy được.

Đinh Ninh khẽ ho khan hai tiếng, phun ra vài cục máu nhỏ, sau đó hắn ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng đế Nguyên Vũ.

Thời gian vào lúc này dường như trôi qua cực kỳ chậm chạp, tất cả mọi người đều đang chờ đợi quyết định của Hoàng đế Nguyên Vũ, nhưng y lại trầm mặc rất lâu, điều này khiến người ta cảm thấy hít thở không thông.

- Khi Vương Kinh Mộng vừa mới tiến vào Trường Lăng, còn đang tranh đấu với một số nhân vật giang hồ phố chợ thì Quả nhân tình cờ kết giao với hắn...

Lúc y rốt cục mở miệng, trong lòng rất nhiều người lại đột nhiên chấn động.

Trước đó, cho dù Hoàng đế Nguyên Vũ nhắc tới Vương Kinh Mộng, nhưng cũng chỉ đơn giản dùng "người nọ" để nói, mà lần này, y lại trực tiếp nhắc đến tên Vương Kinh Mộng.

- Cho nên thật sự ta hiểu rõ hắn hơn bất luận kẻ nào, dù thiên phú, thủ đoạn tu hành của hắn, hay lĩnh ngộ về các loại Kiếm kinh.

Hoàng đế Nguyên Vũ nhìn Đinh Ninh thật sâu, giọng điệu vẫn bình thản như trước nhưng thần sắc trên khuôn mặt lại lộ ra vẻ hơi cổ quái:

- Thiên phú của hắn đương nhiên cực kỳ tốt, nói đứng đầu thiên hạ cũng không quá đáng, nhưng từ đó về sau, mọi người trong thiên hạ cảm thấy hắn vô địch chỉ vì thiên phú trời sinh thì đây là một sai lầm. Bởi vì ta rất rõ ràng, ngoại trừ thiên phú ra, hắn tu luyện vô cùng khắc khổ.

- Loại chuyện quyết đấu này, nếu thực lực vượt xa đối thủ, nhiều ngày đánh một lần thì coi như nhàn hạ, vừa thư giãn buông lỏng thể xác và tinh thần, lại được hưởng vô số tiếng hoan hô hay ánh mắt ngưỡng mộ kính trọng, đồng thời thanh danh có thể đứng vững ở Trường Lăng. Nhưng nếu ba ngày đấu hai lần thì đây lại là chuyện cực kỳ mệt nhọc, hơn nữa đôi khi còn không nắm chắc tuyệt đối.

Hoàng đế Nguyên Vũ im lặng một lát, nói tiếp:

- Lúc không nắm chắc thì cần nghiên cứu thủ đoạn tu hành và nhược điểm của đối phương, hơn nữa còn cần tốn nhiều tinh lực để tìm ra phương pháp có thể chiến thắng. Hắn dùng phương thức này bức bách bản thân, nhiều khi hắn vì nghiên cứu một chiêu kiếm thức mà rất nhiều ngày không nghỉ ngơi, hay chỉ vì luyện tập một chiêu kiếm bình thường mà làm đi làm lại chuyện khô khan buồn tẻ này không biết bao nhiêu lần trong một ngày.

- Chính bởi vì Quả nhân hiểu cực kỳ rõ con đường tu hành của hắn, cực kỳ rõ ràng hắn trưởng thành như thế nào, cho nên Quả nhân càng xác định, mặc dù có người còn có thể vượt qua thiên phú của hắn, nhưng không có khả năng vượt qua hắn, nỗ lực hơn hắn gấp mấy lần. Vì vậy thế gian này không có khả năng có người lĩnh ngộ kiếm đạo nhanh hơn rất nhiều lần so với hắn.

Hoàng đế Nguyên Vũ hít một hơi thật sâu, y nhìn Đinh Ninh đang yên lặng lắng nghe, nói:

- Mặc dù từ khi sinh ra ngươi đã bắt đầu tu hành, tuổi tác như vậy đã đi hết đường cả đời của hắn, thậm chí trình độ kiếm đạo vượt qua đâu chỉ gấp mấy lần so với lúc hắn chết trận? Công pháp và Kiếm kinh có thể truyền thừa, nhưng đối với tạo nghệ và cảm ngộ kiếm đạo, cái loại này cần vô số lần luyện tập mới có thể tạo thành Kiếm cảm, không thể nào truyền thừa được. (Kiếm cảm: cảm nhận về kiếm)

- Vì vậy, có lẽ ngươi không chỉ là truyền nhân của hắn, ngươi hẳn là hắn trùng sinh.

Khi những lời này của Hoàng đế Nguyên Vũ vang lên, một mảnh tiếng kinh hô không kiềm chế được và tiếng hít thở hoảng sợ vang lên như sóng thần. Cái loại khiếp sợ vô cùng vô tận và cực kỳ không thể tin được khiến thân thể rất nhiều người trong xe kéo đều cứng ngắc giống như Phù Tô lúc này.

Nếu bây giờ có người xuất kiếm ám sát, chỉ sợ rất nhiều người trong bọn họ sẽ bởi vì tâm thần quá mức kích động mà bị mấy Tu hành giả có cảnh giới thấp hơn giết chết.

Lời nói như vậy cực kỳ kinh thế hãi tục.

Đinh Ninh nhíu mày thật sâu, hắn nhìn thẳng ánh mắt Hoàng đế Nguyên Vũ, khẽ trào phúng nói:

- Trên đời này có chuyện trùng sinh sao?

Hoàng đế Nguyên Vũ lạnh lùng nói:

- Có lẽ đó là một phương thức sống khác.

Trước khi Đinh Ninh còn chưa mở miệng lần nữa, ánh mắt của y lại rơi vào trên người Trưởng Tôn Thiển Tuyết và lão tăng Đông Hồ, nói tiếp:

- Bọn họ không thể nào che giấu được cảm xúc, ngay cả lời nói như Quả nhân cũng như vậy... Điều đó chỉ có thể chứng minh suy đoán của Quả nhân không có vấn đề gì. Đối với Quả nhân mà nói, dù sống với phương thức nào đi chăng nữa, dù chỉ là vấn đề công pháp Cửu Tử Tằm khiến ngươi có thể kế thừa tất cả ký ức, kinh nghiệm tu hành thậm chí lĩnh ngộ đối với tu hành của hắn, vậy ngươi chính là hắn trùng sinh. Theo những phương thức khác nhau, nhưng kết quả là lại là một.

Hô hấp của vô số người trong sân đã hoàn toàn dừng lại.

Ngoại trừ âm thanh gió tuyết, ngay cả tiếng tim đập của rất nhiều người cũng trở nên rõ ràng.

Rất nhiều người nhịn không được nghĩ, nếu suy đoán này là thật, nếu tin tức lan truyền ra ngoài, vậy sẽ khiến cho thiên hạ chấn động đến mức nào?

Đinh Ninh không thừa nhận, cũng không phủ nhận, chỉ cười lạnh nhìn Hoàng đế Nguyên Vũ.

- Tại sao ngươi phải nói nhiều như vậy?

Hắn cười lạnh sau đó nói thêm một câu, nói:

- Ngươi nói nhiều như vậy, suy luận như vậy, không phải nói cho ta nghe, mà là muốn nói cho Trịnh Tụ nghe. Ngươi chỉ đang

muốn tìm ra một lý do nhất định để hiện tại có thể ra tay giết ta. Chỉ có lý do như vậy thì mới có thể khiến nàng có thể thừa nhân, cho dù phải hy sinh Phù Tô.

- Cho nên, thứ ngươi cần bây giờ chính là một lý do để có thể hy sinh Phù Tô.

Đinh Ninh chậm rãi, gằn từng chữ nói.

…

Bên trên gió tuyết, bầu trời vang lên một tiếng nổ lớn.

Nó giống như một tia sét đánh ngang bầu trời.

Hoàng đế Nguyên Vũ hơi nheo mắt, khóe môi hơi mím lại.

- Cho đến khi trở thành thiên cổ nhất đế trong miệng con dân vương triều Đại Tần, ngươi vẫn phải mượn lực lượng của nàng, vẫn phải nhẫn nại với nàng như trước, vẫn sợ hoàn toàn chọc giận hay đoạn tuyệt với nàng.(thiên cổ nhất đế: đế vương đứng đầu từ xưa đến nay)

Sắc mặt Đinh Ninh càng thêm bình tĩnh, hắn chỉ nhàn nhạt nhìn y, hỏi:

- Vậy ngươi đã từng nghĩ tới, nếu ta thật sự chính là hắn trùng sinh giống như ngươi nói, thậm chí so với ngươi nghĩ còn muốn tiến thêm một bước, mà bây giờ ngươi đang đối mặt với ta, ngươi cảm thấy thế nào? Nguyên Vũ, công phu ẩn nhẫn của ngươi thật lợi hại.

Khóe môi Hoàng đế Nguyên Vũ khẽ nhếch lên, làm như kiêu ngạo, nhưng lại khẽ run rẩy.

Y ngẩng đầu lên, nhìn về phía phương xa, không nói thêm bất kỳ lời nào nữa.

Nhưng tiếng gầm thét trên bầu trời càng ngày càng lớn, tất cả mọi người ở đây đều biết quyết định của y đã không thể thay đổi, sát ý của y đã quyết.

...

Q7 - Chương 31: Chạy trốn

Thế nhưng Đinh Ninh vẫn chưa dừng lại ở đó.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, hiện tại hắn chính là tông chủ của Ba Sơn Kiếm Tràng, là biểu tượng của cả tông môn này, hơn nữa khi Hoàng đế Nguyên Vũ chính miệng suy đoán hắn là Vương Kinh Mộng trùng sinh chứ không phải truyền nhân, giờ phút này, Đinh Ninh ở trong mắt tất cả những người ở đây chỉ sợ đã không có quá nhiều khác biệt cùng với Vương Kinh Mộng năm đó.

Mặc dù năm đó có vô số Tông sư trong thiên hạ hội tụ ở Trường Lăng để giết chết Vương Kinh Mộng, nhưng nếu hắn mở miệng muốn nói gì đó, vậy tất cả Tông sư đều sẽ nghe.

Đây chính là đủ trọng lượng.

Huống chi trên người Đinh Ninh lúc này còn có Cửu Tử Tằm cùng bí mật vì sao hắn có thể có được kiếm ý hoàn mỹ như vậy.

Vì vậy không có người nào ra tay.

Tất cả bọn họ đều muốn nghe lời nói của hắn.

- Hổ dữ còn không ăn thịt con, Nguyên Vũ, hôm nay ngươi muốn Phù Tô chết chung với chúng ta, cũng chỉ vì không muốn mất đi một cơ hội giết chết chúng ta. Dùng một đứa con trai đổi lấy một cơ hội như vậy, đây là điểm khác biệt giữa ngươi và những người ở Ba Sơn Kiếm Tràng năm đó. Có việc nên làm có việc không nên làm, không từ thủ đoạn có thể cho ngươi được lợi trong nhất thời, nhưng chỉ dựa vào tu vi là có thể chinh phục thiên hạ sao?

Đinh Ninh nhìn Nguyên Vũ, vẻ châm chọc càng nồng đậm:

- Đại chiến giữa hai nước Tần Sở hung hiểm cỡ nào, ngay cả ngươi cũng tự mình thân chinh, ngươi lại để Phù Tô đi theo Tư Mã Sai ở chỗ này, có lẽ ngươi đã sớm muốn nhân cơ hội này dứt khoát giết đứa con này đi?

Tất cả mọi người trong cuộc đang đè nén tâm tình, cố gắng điều chỉnh hô hấp của mình, nhưng khi nghe được lời nói của Đinh Ninh, cho dù tất cả mọi người đã cố ý khống chế, thế nhưng lại có vô số tiếng hít thở khí lạnh rất nhỏ vẫn hội tụ cùng một chỗ, vang lên cực kỳ rõ ràng.

Trong Hoàng cung nước Tần cách đây không lâu đã có một cung nữ già ẩn nấp bị bức ra, là Tông sư cường đại của Ba Sơn Kiếm Tràng ngày xưa, cũng chính là sư tôn của Triệu Yêu Phi.

Nhưng chuyện kia cũng làm cho tất cả người Tần càng thêm âm thầm suy đoán, rốt cuộc Phù Tô là con của ai.

- Phù Tô đương nhiên là máu thịt của quả nhân.

Nguyên Vũ giống như nghe được tiếng lòng mọi người, thanh âm của y vẫn bình thản vang lên, mang theo uy nghiêm cùng nguyên khí dao động khiến người ta hít thở không thông,

- Việc đưa đến tiền tuyến rèn luyện cũng không phải là chủ ý của quả nhân, vậy nên ngươi nói những lời này thì có ích lợi gì.

Đinh Ninh có chút khó thở, nhưng hắn vẫn nở nụ cười, nói:

- Nếu không phải ngươi thật sự lo lắng, vậy hiện tại cần gì phải đáp lại lời của ta, hơn nữa vừa rồi ngươi cũng không muốn nói chuyện, thế nhưng hiện tại còn nói ra lời này. Như vậy trong lòng chính ngươi cũng rất rõ ràng, mặc dù người là do Trịnh Tụ đưa tới, nhưng không phải đưa tới cho ngươi giết.

Sau khi dừng một chút, hắn dùng thần sắc cực kỳ khiêu khích nhìn Nguyên Vũ, sau đó khẽ giễu cợt:

- Nói không chừng chính là cố ý đưa đến để xem tâm ý của ngươi, xem ngươi rốt cuộc có hoài nghi đứa con trai này hay không?.

- Quả nhân không phải người thường, tại sao phải dùng ý phàm để soi xét?

Nguyên Vũ bình tĩnh mà lạnh lùng nhìn Đinh Ninh, chậm rãi nói:

- Đây là giang sơn xã tắc, vì một vương triều Đại Tần trước nay chưa từng có, vậy hôm nay cho dù quả nhân phải hy sinh, ta cũng sẽ lựa chọn như vậy.

-Đây là cái mà ngươi gọi là đại nghĩa?

Đinh Ninh cười cười, nói:

- Nhưng ta nói những lời này không phải là để tranh luận đúng sai cùng ngươi, ta cũng không muốn nói thẳng ra loại người bất nhân bất nghĩa như ngươi có tư cách gì nói đạo lý, ta bảo ngươi nói ra những lời này, nhưng không phải là ta muốn nghe, mà chỉ để cho ngươi nói cho người khác nghe.

- Còn nhớ rõ lúc ta nói với ngươi thật sự không có biện pháp không?

Câu cuối cùng này là Đinh Ninh đang nói với Trưởng Tôn Thiển Tuyết ở bên mình.

Khi những lời này vang lên, hắn đã không còn nhìn Nguyên Vũ nữa, mà chỉ nhìn về phía Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Đồng thời khi nghe được câu nói này, Nguyên Vũ như chợt

cảm nhận được, loại cảm giác này cổ quái nói không nên lời, nhưng lại không hiểu sao bản thân cảm thấy đối phương có khả năng trốn thoát. Cổ họng y không nhịn được phát ra một tiếng rống giận trầm thấp, nương theo một tiếng rống không giống như được phát ra từ y này, bên ngoài cơ thể y xuất hiện rất nhiều đường hào quang sáng ngời.

Thứ phát sáng chính là kinh mạch trong thân thể y, trong nháy mắt này lực lượng trong cơ thể y tựa như hoàn toàn biến thành chùm sáng khiến cường giả Thất Cảnh không cách nào lý giải, dùng tốc độ khủng bố đâm xuyên ra.

Thân thể y trong nháy mắt này lại không giống như thân thể con người, mà giống như một kiện Phù khí.

Bên trên không trung cực cao vang lên vô số tiếng nổ vang, giống như trên bầu trời có vô số Thần Ma đang rống giận đáp lại, màn trời bị gió tuyết che lấp lại bị xé rách thành mảnh nhỏ, vô số cột sáng khổng lồ giống như Thiên Phạt rơi xuống.

Ánh nắng chói chang giữa trưa mùa hè là thời điểm nóng rực nhất, hào quang chói mắt sẽ mang đến cho người ta cảm giác trắng lóa, mà loại sáng ngời lúc này thậm chí còn rực rỡ đến mức khiến tất cả mọi người dường như trở nên trong suốt, trong mắt ngoại trừ màu trắng sáng chói ra, lại không có bất kỳ bóng dáng nào tồn tại.

Cảm giác như không có bất kỳ kiếm ý nào tồn tại, loại sáng chói này thậm chí còn làm cho người ta không thể cảm nhận được sát ý.

Thế nhưng không cảm giác được chính là nguy hiểm lớn nhất.

Chỉ trong một nhịp hít thở, Trưởng Tôn Thiển Tuyết đã nắm chặt Cửu U Minh Vương kiếm trong tay.

Trước khi Đinh Ninh rốt cuộc phát hiện ra Đại Hình kiếm, Cửu U Minh Vương kiếm chính là thanh kiếm được công nhận là mạnh nhất, hung ác nhất thiên hạ, đây là biểu tượng của Công Tôn gia quyền quý đứng đầu quý tộc Trường Lăng ngày xưa, thế nhưng Công Tôn gia đã phong bế thanh kiếm này nhiều năm cũng không dám đụng vào, chính là bởi vì quá cường đại cho nên không ai có thể hàng phục.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết ẩn nấp ở Trường Lăng, không tiếc tất cả tu luyện thanh kiếm này thành kiếm bản mệnh, đối với nàng mà nói thì thanh kiếm này từng là hy vọng báo thù duy nhất của nàng.

Lúc Ngô Đồng Lạc vào đêm khuya cực kỳ yên tĩnh, Đinh Ninh và nàng đã nhiều lần nói về kế hoạch báo thù.

Báo thù, mấu chốt là có thể sống trước khi giết chết được kẻ thù.

Cho nên có một chuyện mà Đinh Ninh nhắc tới nhiều lần, chính là vạn nhất hắn và Trưởng Tôn Thiển Tuyết bại lộ, thậm chí không thể dựa theo con đường rút lui trên bức tường mà hắn vẽ để trốn ra khỏi Trường Lăng, hoặc khi nơi đó bị vây khốn... Đó chính là lúc không còn biện pháp.

Hiện tại chính là lúc mà Đinh Ninh từng nhắc tới nhiều lần.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nắm chặt thanh kiếm này, nàng lại không làm ra bất kỳ động tác gì, mà chỉ dồn tất cả chân nguyên và nguyên khí trong cơ thể vào trong thanh kiếm này.

Màu sắc thâm sâu đến cực điểm ở trên thân kiếm tan biến.

Hàn ý đã tích góp không biết bao nhiêu năm trong Cửu U Minh Vương kiếm bị Trưởng Tôn Thiển Tuyết bức toàn bộ ra ngoài trong một lần duy nhất.

Cửu U Minh Vương kiếm trở nên trong suốt ở trong tay nàng,

giống như một thanh kiếm thủy tinh sạch sẽ nhất.

Ầm một tiếng, U Minh hiện thế.

Hào quang sáng chói từ trên bầu trời rơi xuống, mà U Minh lại từ dưới mặt đất hiện lên, một mảnh đen tối, tràn ngập tịch diệt và rét lạnh.

Cuộc đối đầu giữa ánh sáng và bóng tối chỉ kéo dài trong nháy mắt.

Ngay sau đó ở chỗ không gian mà hai bên tiếp xúc chợt nổ tung.

Lúc ban đầu không có bất kỳ âm thanh nào, chỉ có ngọn lửa màu trắng bay đầy trời cùng hàn ý tịch diệt vỡ vụn, hơi nước trong không khí biến thành băng giá.

Ánh mặt trời khúc chiết mê ly lại có thể tự do xuyên thấu qua vùng thế giới này một lần nữa, chiếu rọi ra quang cảnh một đội xe vua này.

Khắp nơi trong hàng ngũ xe vua này đều là băng điêu.

Gần như Tu hành giả dưới Lục Cảnh không phải bị đóng băng đơn giản như vậy, mà hoàn toàn bị đông cứng, chết đi, máu thịt biến thành màu xám đen.

Dưới sự trùng kích của khói lửa màu trắng cùng với băng tuyết đá sỏi, di hài của những người tu hành này giống như lưu ly "lạch cạch" nổ tung, vỡ vụn khắp mặt đất, thậm chí còn dấy lên từng đợt bụi mịn.

Dạ Kiêu đứng giữa một mảnh băng vụn, hai bên người y đang có hai đạo kiếm ý như cánh chim màu đen thật lớn chậm rãi tan biến.

Hàn ý lạnh lẽo va chạm cùng lực lượng của Bát Cảnh lại không thể hình thành bất kỳ uy hiếp nào đối với y, thế nhưng lại có thể ngăn cản được nhận biết của y.

Trong tầm mắt và nhận biết của y đã không còn đám người Đinh Ninh tồn tại, nhưng y biết chuyện này không thể nào chấm dứt như thế, cho nên y chỉ hơi xoay người nhìn về phía Nguyên Vũ.

Nguyên Vũ gật đầu với y, lạnh lùng nói:

- Bọn chúng không thoát được.

.....

Lão tăng Đông Hồ chắp hai tay lại, hai đầu Pháp trượng có nguyên khí chia nhau tuôn ra, giữ chặt thân thể Đinh Ninh, Trưởng Tôn Thiển Tuyết và Phù Tô.

Lão giống như đang dùng trượng này nâng lấy ba người, bước nhanh mà đi.

Trong trận chiến vừa rồi, trên người lão không có bất kỳ thương thế rõ ràng nào, nhưng trên lưng và hai chân của lão lúc này đều có rất nhiều vết nứt trong suốt.

Để bắt được khoảnh khắc để thoát khỏi sự khống chế của Nguyên Vũ, cho dù thân thể như lão cũng không thể thừa nhận, gân thịt còn cứng cỏi hơn cả sắt thép đều đã sinh ra rất nhiều chỗ đứt gãy.

- Ta không có cách nào ra tay trong thời gian một ngày một đêm .

Đinh Ninh gian nan nuốt một ngụm nước miếng, sau đó nhìn lão tăng Đông Hồ. nói.

Lão tăng Đông Hồ khẽ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Lão chỉ không thể nhìn thấu Cửu Tử Tằm, về phần Trưởng Tôn Thiển Tuyết thì ngay cả bản mệnh nguyên khí cũng tiêu hao không còn một mảnh, cho nên trong một khoảng thời gian rất dài tiếp theo, nàng cũng không khác gì người bình thường.

- Chúng ta phải đi không nghỉ.

Đinh Ninh nói tiếp:

- Một kích cuối cùng của hắn không chỉ là giết chóc, hơn nữa còn đề phòng khả năng chúng ta thoát đi, trên người chúng ta có khí tức nguyên khí của hắn in dấu.

Tình trạng của lão tăng Đông Hồ cũng không quá lạc quan, nhưng lão vẫn gật đầu, nhìn theo phương hướng Đinh Ninh rồi nói:

- Ta hiểu.

Q7 - Chương 32: Tình thế hỗn loạn

Lão tăng Đông Hồ nhìn như có thể nứt thành vô số mảnh thân thể bất cứ khi nào, lại phảng phất có được tinh lực vô cùng.

Lão như gánh vác ba người, dùng tốc độ khủng bố đi lại trong vùng hoang dã biên giới hai nước Tần Sở này, không biết đi được bao xa, cho đến khi sắc trời dần dần tối sầm thì lão mới ngừng lại, nghỉ ngơi một chút.

Đây hẳn là một nhánh dãy núi Âm Sơn vươn vào nơi nào đó trong cảnh nội nước Sở, trên núi có dòng suối do sông băng hòa tan chảy xuôi mà thành, lạnh lẽo thấu xương, trên chiến trường hoang dã đã là mùa xuân, nhưng chỗ sâu trong dãy núi này lại là mùa đông lạnh giá.

Đinh Ninh dùng tay vốc một nắm nước, nước của loại sông băng này có một loại màu xanh nhạt độc đáo, đến từ việc ngâm nhiễm một số khoáng thạch giữa núi đá. Dòng nước trong suốt lạnh lẽo chảy vào thân thể hắn, làm cho thân thể nóng bỏng của hắn dần dần trở nên lạnh hơn một chút.

Thân thể hắn có loại nhiệt độ bất thường, một phần đến từ thương thế, cơ thể suy yếu dẫn đến, phần còn lại đến từ cỗ nguyên khí lực lượng tàn sát bừa bãi cuối cùng của Nguyên Vũ.

Những nguyên khí không thuộc về thiên địa này hình thành xạ tuyến lưu lại trong cơ thể hắn, không ngừng chậm rãi thiêu đốt, ngăn cản thương thế của hắn khép lại, mấu chốt nhất chính là ngay cả Cửu Tử Tằm cũng không thể cắn nuốt và thanh trừ loại khí cơ vô hình không thuộc về phiến thiên địa này.

Lão tăng Đông Hồ cũng đã có chút chống đỡ không nổi, lão bắt đầu hô hấp thổ nạp, cũng nhanh chóng nhập tĩnh suy tư, bổ sung chân nguyên.

Đinh Ninh nhìn thoáng qua Phù Tô ở bên người, thuận theo hô hấp nhẹ giọng nói:

- Nếu ngươi đã có thể cử động, vậy có thể uống chút nước, điều trị một chút thương thế, dù sao nơi này cũng không thể so với Trường Lăng, sau khi thương thế xấu đi thì mặc dù không chết, chỉ sợ cũng sẽ mắc phải rất nhiều bệnh ẩn bất lợi đối với tu hành tương lai. Thế nhưng ngươi không cần nghĩ đến việc thừa cơ xuất thủ đối phó bất kỳ một người nào ở đây, bởi vì đây là chuyện ngươi không cách nào làm được.

Thương thế của Phù Tô chủ yếu đến từ nguyên khí cực hàn ẩn chứa trong một kích của Trưởng Tôn Thiển Tuyết, chứ không phải là lực trùng kích khi đó. Lục phủ ngũ tạng của gã chỉ hơi dịch vị trí trong chấn động lúc trước, đối với người tu hành mà nói đây không được tính là thương thế nghiêm trọng, thế nhưng nguyên khí bản mệnh của Trưởng Tôn Thiển Tuyết ẩn chứa cực hàn, lại giống như đâm vào rất nhiều châm băng khó có thể hòa tan ở giữa lục phủ ngũ tạng và kinh mạch của gã, những châm băng này làm cho gã không thể điều hòa được khí tức ngũ tạng trong cơ thể.

Không thể điều hòa chính là hỗn loạn, hỗn loạn mà không cách nào tự điều chỉnh thì sẽ khiến cơ năng thân thể người tu hành hoàn toàn sụp đổ.

Lúc trước có một tầng vỏ băng trói buộc lực lượng của gã đến từ Trưởng Tôn Thiển Tuyết, lúc này nàng cũng đã lâm vào quá trình chữa thương như ngủ sâu, cho nên vỏ băng trói buộc gã đang chậm rãi biến mất, hiện tại Phù Tô thực sự đã có thể cử động, hơn nữa cũng giống như lời Đinh Ninh nói, gã tiếp tục giả bộ thân thể cứng ngắc, chính là đang nghĩ tìm kiếm cơ hội ra tay.

Bị Đinh Ninh dùng một câu nói toạc ra, nhưng Phù Tô cũng không có quá nhiều hoảng sợ, gã chỉ trầm mặc một lát, hỏi:

- Vì sao các ngươi không chạy trốn về phía đại quân vương triều Đại Sở, mà ngược lại lựa chọn con đường chạy trốn tránh xa này?

Đinh Ninh nhẹ nhàng giải thích:

- Chắc hẳn ngươi đã nghe cha mình nói, mục đích cuối cùng của trận đại chiến này không phải là đánh Sở, không phải là có thể làm suy yếu lực lượng của vương triều Đại Sở từ đó tiến tới diệt, mà chỉ vì xác định sự tồn tại của ta, ép ta đi ra, đồng thời giết chết ta.

- Giết chết ta là có thể diệt sạch hoàn toàn Ba Sơn Kiếm Tràng, cùng với dập tắt hy vọng của rất nhiều phe đối lập Đại Tần. Cho nên bắt đầu từ lúc hắn lộ diện, đây đã là mục đích duy nhất của trận đại chiến này. Hắn và Trịnh Tụ đã thiết lập ra một ván như vậy, đại quân vương triều Đại Tần mặc dù chắc chắn sẽ bại, nhưng ít nhất cũng có khả năng triền đấu và lui binh, nhưng tất cả những Tu hành giả cường đại trong quân chỉ sợ đều sẽ rời khỏi quân đội đến đuổi giết ta. Những Tu hành giả cường đại này đều sẽ thoát khỏi đội hình quân đội biến thành kẻ truy tung, thích khách trong vùng hoang dã này. Thậm chí còn có một ít kỵ quân tinh nhuệ của quân đội. Cho nên chạy về phía chiến trường lớn mà hai nước Tần Sở giao chiến trước tiên chính là tự mình chịu chết.

Dừng một chút, Đinh Ninh thở dốc vài tiếng, lại uống thêm vài ngụm nước, lúc này mới nhìn thẳng ánh mắt Phù Tô, nghiêm túc nói:

- Ngươi đã thấy được sự lựa chọn của cha ngươi, chắc hẳn ngươi cũng hiểu rõ, hắn không thèm để ý chết bao nhiêu Tu hành giả cùng quân đội, chỉ cần có thể giết chết ta mà thôi.

Phù Tô chợt trầm mặc xuống khi nghĩ đến những lời Nguyên Vũ nói, sau vài hơi thở gã lại ngẩng đầu lên, kiên định nhìn Đinh Ninh, nói:

- Nếu đổi lại là ta thì cũng tuyệt đối sẽ không tiếp nhận thỏa hiệp như vậy. Thực ra nếu không phải các ngươi khống chế ta, ta cũng đã tự sát.

- Ta biết.

Đinh Ninh nói.

Phù Tô phẫn nộ, nói:

- Cho nên ngươi cố ý ép cha ta nói ra những lời như vậy.

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn gã, nói:

- Nhưng dù sao đó cũng là lựa chọn của hắn, ít nhất ngươi có thể nghe được sự lựa chọn này. Ngươi có thể tưởng tượng rằng nếu mình đổi lại vị trí đó, khi ngươi phải đối mặt với sự lựa chọn như vậy, chắc hẳn ngươi sẽ không chọn hy sinh con trai của mình.

Phù Tô vẫn rất phẫn nộ, lồng ngực kịch liệt phập phồng, nhưng gã lại theo bản năng cảm thấy có chút không thể phản bác.

- Thực ra ngươi thật sự không tò mò rốt cuộc mình có phải là con trai hắn không ư?

Đinh Ninh nhìn gã, nói,

- Hắn lựa chọn hy sinh ngươi, rất có thể chính bởi vì lòng tin của hắn đã có chút dao động, không thể khẳng định rốt cuộc ngươi có phải là con của hắn hay không?.

Thân thể Phù Tô cứng ngắc một lúc lâu, nhưng sau đó gã lại quay đầu, mà lạnh lùng nói:

- Các ngươi trốn không thoát.

- Chúng ta vẫn còn cơ hội.

Đinh Ninh bắt đầu chậm rãi điều tức, cảm thụ được nguyên khí như có như không thiêu đốt trong thân thể, nói:

- Loại lực lượng lạc ấn của Bát Cảnh ở khoảng nửa tháng sẽ hoàn toàn biến mất, hắn sẽ không thể nào cảm nhận được.

Phù Tô ngày thường tâm tính cực kỳ ôn hòa thiện lương, nhưng tính tình gã lúc này lại cực kỳ nóng nảy, gã hung hăng cắn răng, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đã đen kịt, nói:

- Bất kể ngươi là truyền nhân của người nọ hay là chính hắn sống lại, chắc chắn ngươi cũng biết trong Hoàng cung ta có vài người có tốc độ truy kích còn nhanh gấp mấy lần so với kỵ quân nhanh nhất thiên hạ.

- Thú thuần của quận Giao Đông.

Đinh Ninh hiểu ý của gã, hắn hơi nheo mắt lại, dường như có thể nhìn thấy một ít bóng đen trong đêm tối phương xa,

- Nhưng chúng ta vẫn có cơ hội, bởi vì chính bản thân Nguyên Vũ không dám đuổi theo.

Phù Tô lại nổi giận, gã đang muốn mở miệng mắng mỏ, nhưng Đinh Ninh đã nói tiếp,

- Bởi vì hắn sợ chết.

- Hắn vận dụng lực lượng Bát Cảnh khi chiến đấu với chúng ta, Tu hành giả quân Sở xa xa trong phiến thiên địa này cũng biết được hắn tự thân chinh, biết sự tồn tại của hắn. Đối với người Sở hoặc là Tu hành giả triều khác mà nói, giết chết hắn chính là mục đích duy nhất tiếp theo. Hắn lại bị thương nghiêm trọng, cho nên

hắn nhất định không dám mạo hiểm tự mình đuổi theo.

Đinh Ninh chậm rãi nói tiếp:

- Trước khi hắn bị trọng thương, không ai trong thiên hạ có thể giết chết hắn, nhưng hiện tại lại không giống, có rất nhiều người có thể tạo thành uy hiếp trí mạng đối với hắn. Mặc dù chủ sự chính là Dạ Kiêu, ngoài ra còn có Trịnh Tụ cùng với một ít người Hầu phủ, vậy nên chỉ cần không phải hắn tự mình đến liều mạng, chúng ta sẽ có cơ hội trốn thoát.

- Nửa tháng không tính là ngắn, mặc dù các ngươi liều mạng chạy trốn, nhưng khu vực đại khái vẫn luôn nằm trong khống chế.

Phù Tô hít sâu vài hơi, cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại, thanh âm lạnh dần nói:

- Nửa tháng cũng đủ để cho Tu hành giả triều khác nhận được tin tức, thậm chí chạy tới nơi này. Thiên hạ biết Cửu Tử Tằm ở chỗ này, thậm chí hoài nghi ngươi là người kia sống lại. Không biết sẽ có bao nhiêu người đến giết ngươi, hoặc là ý đồ lấy được những công pháp kia từ trên người ngươi.

- Đây mới là chuyện ta thực sự lo lắng.

Đinh Ninh khẽ cúi đầu, nhìn dòng suối rồi nhẹ giọng đáp lại một câu này.

Trong cuộc sống của con người, bất kể mạnh mẽ đến trình độ nào, bất kể cơ trí đến đâu thì sẽ luôn luôn có một số điều không thể đoán trước.

Hắn hoàn toàn không ngờ Nguyên Vũ lại trực tiếp công khai suy đoán hắn là Vương Kinh Mộng sống lại ở trong trận chiến kia.

Điều này sẽ khiến tình thế trở nên cực kỳ hỗn loạn.

Điều hắn thực sự lo lắng không phải là bản thân mình, mà là vận mệnh của nhiều người có liên quan đến.

Q7 - Chương 33: Hữu ích

Trường Lăng sẽ phát sinh ra chuyện gì, những vương triều khác sẽ xảy ra hỗn loạn như thế nào sau khi biết được Cửu Tử Tằm thực sự tồn tại, sau khi nghe được suy đoán do chính miệng Hoàng đế Nguyên Vũ nói ra, đây mới là chuyện Đinh Ninh thực sự lo lắng.

Chuyện này không chỉ liên quan đến sinh tử của Đinh Ninh, mà còn liên quan đến vận mệnh của rất nhiều người có quan hệ với hắn.

- Những thứ đó là gì?

Khi màn đêm thực sự buông xuống, Trưởng Tôn Thiển Tuyết mở mắt ra, ánh mắt như nước nhìn về phía chân trời phương xa, trong bầu trời đêm yên tĩnh lại có rất nhiều bóng ma xuất hiện. Những bóng ma kia đang di động cực kỳ chân thật, làm cho lòng nàng sinh ra cảm ứng, trong tinh thần chợt nổi lên gợn sóng.

- Dạ Ma Viên.

Đinh Ninh nắm lấy hai tay nàng, đôi bàn tay mềm mại nhưng rất lạnh lẽo.

- Một loại viên hầu có cánh yêu dị, ăn máu thịt, đồ thối, tính tình tàn bạo. Người của đảo quốc hải ngoại thông thường trực tiếp gọi loại yêu thú này là Dạ Xoa. (viên hầu: con vượn)

Nghe tiếng vang rất nhỏ thoáng truyền đến từ bầu trời đêm xa xa, Đinh Ninh tiếp tục chậm rãi giải thích:

- Quý tộc Trịnh thị sở dĩ có thể xưng hùng quận Giao Đông,

nguyên nhân lớn nhất là bởi vì bọn họ có một ít phương pháp điều khiển hải thú cường đại. Bọn họ chuyên dùng một số yêu thú trong biển sâu, đối với hạm đội mà nói thì đây là loài vật có uy hiếp hơn cả Tông sư Thất Cảnh ở trên biển. Nhưng những hải thú cường đại nhất thường thường không thể rời khỏi hải vực, loài có thể phi hành, lại có thể rời xa hải vực để tác chiến thời gian dài thì chỉ có mỗi loại Dạ Ma Viên này.

- Số lượng quá nhiều.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết im lặng nói bốn chữ.

Nàng cũng từng nghe nói tới loại yêu thú này, da dày thịt béo khiến cung tên khó đâm xuyên, vả lại động tác lại cực kỳ nhanh nhẹn, mặc dù ngày thường loại yêu thú có lẽ sẽ khiến cho Tu hành giả cấp thấp đau đầu này hoàn toàn không có gì đáng kể đối với nàng, thế nhưng hôm nay lại khác biệt, nguyên khí của lão tăng Đông Hồ và nàng đã hao tổn quá lớn, huống chi Cửu U Minh Vương kiếm hiện tại chỉ có thể xem như một thanh kiếm hỏng. Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, công sức nàng khổ tu thanh kiếm bản mệnh này ở Trường Lăng nhiều năm cũng đã nước chảy về đông.

Mặc dù cảnh giới cùng một ít công pháp, Kiếm kinh của nàng đã vượt xa Tông sư Thất Cảnh tầm thường, nhưng mất đi lực lượng của Cửu U Minh Vương kiếm, lại thêm dưới tình huống bị thương mà nguyên khí chưa kịp khôi phục, vậy có lẽ khi nàng đối mặt với một gã Thất Cảnh tầm thường cũng sẽ thắng cực kỳ gian nan, hoặc là không thắng được.

Số lượng quá nhiều sẽ có thể tiêu hao hết lực lượng của nàng và tăng nhân Đông Hồ, đồng thời còn dây dưa kéo chân bọn họ lại, làm cho bọn họ không cách nào tiếp tục chạy trốn.

Khi có Tông sư đến theo những yêu thú này, bọn họ sẽ rất khó sống sót.

Cảm nhận được vẻ run rẩy từ ngón tay nàng truyền đến, Đinh Ninh lại nhẹ nhàng nắm chặt hơn một chút, dùng thanh âm chỉ có hắn và nàng mới có thể nghe thấy, khẽ nói:

- Nếu thật sự phải cùng nàng chết ở chỗ này thì ta cũng sẽ không sợ hãi, cũng không có quá nhiều tiếc nuối. Hối tiếc lớn nhất của ta từ trước đến giờ là không lựa chọn đi cùng nàng.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết hiểu được tâm ý của hắn, nàng đã không còn sợ hãi, không còn cảm thấy bất lực nữa, chỉ mang theo một chút vui mừng khó hiểu, nhẹ nhàng gật đầu.

Người khác không thể hiểu được loại cảm xúc này.

Mất mà lấy lại được, sinh tử nương tựa lẫn nhau, cho nên nếu tối nay thật sự phải chết, bọn họ cũng có thể bình tĩnh cùng nhau đi về phía tử vong.

Đinh Ninh ngửi hương thơm nhàn nhạt phát ra từ trên người nàng, nhìn bóng đen càng ngày càng rõ ràng trong bầu trời đêm rồi chậm rãi nói:

- Cũng không phải là không có hy vọng. Đến bây giờ mà Nguyên Vũ vẫn chưa tới, điều này chứng tỏ suy đoán của ta không có vấn đề gì, hắn rất sợ chết. Chỉ cần hắn không đến, vậy thì chúng ta vẫn có cơ hội. Bởi vì nhiều Dạ Ma Viên như vậy không thể nào che dấu được tung tích của bản thân.

- Thật ra điều ta cực kỳ lo lắng chính là Dạ Kiêu.

Đinh Ninh nhìn khuôn mặt lấp lánh vẻ rạng rỡ của nàng, nói tiếp:

- Loại người sinh ra chỉ vì muốn báo thù như hắn còn đáng sợ hơn Trịnh Tụ. Bởi vì bất kể là Nguyên Vũ hay là Trịnh Tụ đều sẽ sợ chết, đều sẽ lo lắng an nguy và lợi ích của bản thân, nhưng hắn không giống, hắn sẽ không quan tâm lợi ích, không tiếc bất cứ giá

nào.

.....

Phù Tô cũng ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm.

Mặc dù gã đã rất mệt mỏi, nhưng lại không thể chìm vào giấc ngủ, thậm chí không hề chợp mắt.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết vẫn dùng công pháp thay đổi dung mạo, mà Đinh Ninh thì vẫn luôn bịt khăn đen, cho nên gã không thể nào trực tiếp liên hệ Đinh Ninh tới tên thiếu niên trong quán rượu Ngô Đồng Lạc, hơn nữa tất cả mọi người đều nói cho gã biết, tên bằng hữu kia của gã cũng đã không còn trên đời.

Nhưng không biết vì sao, càng nhìn bộ dáng bình tĩnh thì thầm của Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết, gã càng ngày càng cảm thấy quen thuộc.

Trên bầu trời bắt đầu vang lên tiếng xé gió nổ tung.

Đám Dạ Ma Viên ùn ùn kéo đến.

Gã cũng lần đầu tiên nhìn thấy loại yêu thú sinh ra từ hải ngoại quận Giao Đông này, chiều cao ngang bằng với nam tử trưởng thành, nhưng hai cánh trên lưng khi bung ra lại hơn một trượng. Nói là giống như viên hầu thế nhưng trên người lại không có một sợi lông, đồng thời thân thể hơi còi cọc, tuy đầu lâu giống như viên hầu thế nhưng trong miệng lại lộ ra răng nanh rất dài.

Điều khiến người ta kinh tâm động phách nhất chính là vào ban đêm, hai mắt loại yêu thú này có màu đỏ như máu, giống như Ma vật trong truyền thuyết.

Cả bầu trời đêm tựa như bị đám yêu thú đông đúc này chiếm cứ, tiếng vỗ cánh lớn đến mức làm cho màng nhĩ gã vang lên ong ong.

Lúc trước gã đã nghe được một ít nội dung trong lời nói chuyện giữa Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết, nhưng vẫn luôn duy trì trầm mặc, cho đến lúc này gã mới không nhịn được nhìn về phía hai người bọn họ, nói:

- Số lượng thực sự quá nhiều, tuy các ngươi tốn rất nhiều khí lực để bắt được ta, nhưng hình như ta cũng không có tác dụng gì đối với các ngươi.

Trong giọng nói của gã thoáng hiển hiện ý trào phúng.

Đinh Ninh nhìn gã một cái, nói:

- Kế tiếp ngươi sẽ biết mình có ích lợi gì.

Phù Tô không kịp đáp lại câu gì, bởi vì trên bầu trời đã có vô số tiếng xé gió càng điên cuồng vang lên.

Khoảng không phía trên như biến thành cháo nóng sôi trào, vô số cái bóng hình nhanh chóng đã vội vàng vọt xuống, những con Dạ Ma Viên tiếp cận đầu tiên đã bắt đầu công kích.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết thậm chí còn không đứng lên.

Nàng chỉ lạnh lùng vung kiếm.

Cửu U Minh Vương kiếm đã biến thành một thanh phôi kiếm trống rỗng, nhưng cho dù không mang theo bao nhiêu lực lượng nguyên khí, loại phôi kiếm có thể thừa nhận vẻ cực hàn ở sâu trong địa ngục này vẫn sắc bén đến cực điểm.

Sau mấy tiếng vang khẽ, mấy con Dạ Ma Viên bị kiếm quang trong suốt lạnh lẽo dễ dàng chém thành hai đoạn.

Da thị cứng rắn ngay cả mũi tên không thể xuyên thủng trên người chúng nó cũng không có quá nhiều khác biệt so với giấy dán khi ở trước mặt kiếm phong của Cửu U Minh Vương kiếm. Chẳng

qua chỉ vì thiếu đi ý lạnh, cho nên máu tươi trong thân thể chúng điên cuồng phun trào, làm cho toàn bộ thiên địa trong nháy mắt tràn ngập mùi chết chóc.

Mùi chết chóc có tác dụng kích thích dã tính tự nhiên của những yêu thú này, vô số tiếng gào thét thô bạo vang lên, lấn át đi một ít thanh âm rất nhỏ.

Một đạo phi kiếm đỏ thắm đến từ trên cao, ẩn nấp trong máu thịt bị nghiền nát, lặng yên bắn về phía Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Lúc này lão tăng Đông Hồ vẫn không nhúc nhích, ngồi yên như pho tượng bùn, tựa như không hề cảm nhận được loại nguy hiểm vô hình này.

Đinh Ninh lại vươn tay ra một cách cực kỳ tùy ý.

"Kế tiếp ngươi sẽ biết mình có ích lợi gì."

Những lời này của hắn còn vang vọng trong tai Phù Tô, sau đó gã chợt cảm giác mình bị nâng lên như một tấm chắn.

Đinh Ninh xách cơ thể gã, đón lấy đạo phi kiếm kia.

Hắn không chế thời cơ cực kỳ hoàn mỹ, đạo phi kiếm kia chỉ cách hắn và Trưởng Tôn Thiển Tuyết vài thước, thế nhưng trong không gian chỗ đó lại chợt có thêm Phù Tô.

Người thi triển ra đạo phi kiếm này chính là một gã Tông sư, một tay y nắm lấy vuốt chân của Dạ Ma Viên, lặng yên không một tiếng động dừng lại ở trên không trung.

Hiện tại cảm nhận được Phù Tô ngay trước phi kiếm của mình, hô hấp của y chợt dừng lại, phi kiếm đã bắt đầu nhanh chóng gia tốc lại đột nhiên cứng đờ, mãnh liệt đình trệ lại.

Nguyên Vũ có thể không để ý đến sinh tử của Phù Tô, thế nhưng y lại không thể, hơn nữa y không dám trực tiếp tự tay giết chết gã.

Cũng trong nháy mắt y mạnh mẽ khống chế phi kiếm của mình, chân nguyên trong cơ thể đảo ngược đang còn không ngừng xung kích, y lại cảm thấy có một tia lạnh lẽo hiển hiện sau lưng mình.

Một loại sợ hãi trí mạng tuôn ra từ trong cơ thể y, ngay lúc y cúi đầu, chỉ thấy một thanh tàn kiếm đã đâm ra từ ngực mình.

Trên thân thanh tàn kiếm này chợt có hoa nhỏ màu trắng chợt lóe lên rồi biến mất, sau đó bị máu tươi của y bao trùm.

Thân thể tên Tông sư này từ trên cao rơi xuống, hung hăng nện vào dòng suối trước người Đinh Ninh và Phù Tô.

Trước đó, thanh phi kiếm mà y khống chế đã mất đi sinh mệnh, nghiêng nghiêng rơi xuống dưới chân Đinh Ninh.

- Ngươi... không biết xấu hổ!

Phù Tô ngây người, sau đó một hơi thở thì gã mới hiểu được chuyện gì đã xảy ra, phẫn nộ kêu lên.

Q7 - Chương 34: Chờ đợi

- Ngoại trừ quyết đấu lấy yếu thắng mạnh ra, bất cứ trận chiến còn lại nào đều là lấy mạnh hiếp yếu, đều là vô sỉ.

Đinh Ninh nói một câu này, có máu tươi xối trên người hắn, thế nhưng hắn lại như không phát hiện ra mà chỉ bình tĩnh nhìn bầu trời đêm.

Nhìn vẻ mặt của hắn, ai cũng sẽ không nghĩ tới vừa rồi có một gã Tông sư Thất Cảnh đã chết dưới động tác đánh lén đơn giản của hắn.

Phù Tô rất khó chịu, nhưng gã không nói nên lời.

Bởi vì câu nói của Đinh Ninh rất có đạo lý.

Số lượng Dạ Ma Viên quá nhiều, không biết có bao nhiêu con nhưng đã tràn ngập bầu trời, hơn nữa có Tông sư Thất Cảnh ẩn nấp trong đó, thế nên chiến đấu như vậy vốn đã không công bằng, huống chi gã Tông sư Thất Cảnh kia còn đánh lén trước.

Dạ Ma Viên phẫn nộ xoay quanh, không ngừng nhào xuống.

Bọn chúng hội tụ càng ngày càng nhiều trong không gian phương viên mấy chục trượng, mật độ càng lúc càng lớn, vây quanh đám người Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết tạo thành một cơn lốc xoáy màu đen, trong cơn lốc này tràn ngập màu mắt đỏ cùng răng nanh màu trắng.

Động tác của Trưởng Tôn Thiển Tuyết lại cực kỳ ổn định, ngắn gọn, không có bất kỳ dư thừa nào, nàng lợi dụng chân nguyên đến cực hạn, mỗi một lần nàng vung kiếm sẽ mang theo hơn mười đạo

kiếm khí trong suốt tinh khiết, phá không mà lên, chém vào những con Dạ Ma Viên rơi xuống trước tiên.

Vòng xoáy màu đen này xoay quanh bên ngoài cơ thể nàng và đám người Đinh Ninh, tăng nhân Đông Hồ, thế nhưng hoàn toàn không có biện pháp thực sự tạo thành uy hiếp, chỉ có sóng máu hình thành do máu thịt bị nghiền nát không ngừng sinh ra, bay lượn ở trong không khí như từng dải ruy băng màu đỏ lưu chuyển.

Ở trung tâm của vòng xoáy tràn ngập mùi tanh khó ngửi, không khí bị cuốn lên trên, khiến hô hấp của đám người Đinh Ninh có chút khó khăn.

Nhưng đúng lúc này lại có gió mát từ từ thổi tới, cơn lốc màu đen chợt mở rộng ra bên ngoài, khuếch trương lớn hơn một chút, một Tu hành giả mặc áo xanh rơi xuống.

- Diêm Cảnh - Sùng Thiên Kiếm Viện muốn đánh một trận cùng tiên sinh, nếu ta thắng thì xin tiên sinh để cho Hoàng tử rời đi.

Đây hiển nhiên là một gã Tông sư Thất Cảnh, đầu tóc rất rối, quần áo cũng lôi thôi lếch thếch, nhưng ánh mắt y lại cực kỳ sáng ngời, y đưa mắt nhìn rồi nghiêm túc khom người hành lễ, bóng dáng khiêm tốn bị ngăn cách bởi vô số Dạ Ma Viên xoay quanh lại có vẻ rất quái lại nhưng rất tôn trọng, khi y nói ra lời như vậy, lượng lớn nguyên khí từ trên người y tuôn ra, thế nhưng không hề hóa thành sát ý mà chỉ thuần túy là phóng thích.

Khí tức cường đại trên người y liên tiếp giảm xuống.

Đây không phải là thực sự hạ thấp cảnh giới, nhưng vẫn thật sự thông qua việc phóng thích chân nguyên và thiên địa nguyên khí trong cơ thể mình để cho lực lượng chân nguyên của mình hạ xuống tiêu chuẩn Lục Cảnh.

Giọng điệu của tên Tông sư này cũng khiêm tốn đến cực điểm,

dùng chữ "Xin", nhưng sự thật chính là như thế, nếu Đinh Ninh chính là người năm đó sống lại, vậy không ai trong thiên hạ này có thể kiêu ngạo ở trước mặt hắn.

Cùng là lực lượng Lục Cảnh, cho dù Đinh Ninh đã bị trọng thương, nhưng chỉ dựa vào kiếm ý hoàn mỹ biểu hiện ra lúc trước cũng đủ khiến phần thắng của Tu hành giả đến từ Sùng Thiên Kiếm Viện này trở nên rất xa vời.

Nhưng đối với Tu hành giả này mà nói, đây là cơ hội có thể để cho Phù Tô bình an rời đi.

Nhìn tên Tông sư khiêm tốn này, Đinh Ninh chỉ gật đầu làm lễ, chỉ nói một chữ chứ không nói bất cứ lời dư thừa nào,

- Được!

Trong một chữ đơn giản lại có khí độ nào đó khiến Thất Cảnh đều không thể đạt tới, tâm tình của tên Tu hành giả Sùng Thiên Kiếm Viện này chợt kích động hẳn lên.

Y hít sâu một hơi, một đạo kiếm khí bản mệnh sinh ra ở trước ngực.

Trong tay y xuất hiện một thanh kiếm bản mệnh giống như tấm trúc vàng, sau đó vắt ngang ngực, y nói:

- Mời.

Một tiếng "xùy" nứt ra.

Kiếm bản mệnh biến mất khỏi tay y, trong không gian giữa y và Đinh Ninh đột nhiên có hơn mười ánh sét màu vàng úa bắn ra, phần đuôi ánh sét thậm chí còn nổ tung, càng thêm khó phòng bị.

Thái độ của y mặc dù kính cẩn khiêm tốn đến cực điểm, nhưng ra tay lại không chút lưu tình, thậm chí vượt qua cực hạn

bình thường.

Đinh Ninh cúi người.

Thân kiếm thô vụng của Đại Hình Kiếm hiện ra trong tay hắn, đâm ngược từ dưới lên trên.

Một tiếng phịch vang trầm, giống như có một cây gậy trúc dồn dập gõ một tảng đá dưới đáy nước.

Ánh sét màu vàng úa đã tan biến không còn, thanh kiếm bản mệnh như tấm trúc vàng kia cũng nghiêng nghiêng bay ra, đâm thủng ngực một con Dạ Ma Viên né tránh không kịp, sau đó bắn tới trong bóng đêm phía sau.

Thân thể của Tông sư Sùng Thiên Kiếm Viện sau khi hóa thành lưu quang chợt vội vàng thối lui, trong con ngươi của y đều là vẻ kinh hãi mà không thể tin được, tay trái nắm chặt cổ tay phải.

Cổ tay phải của y đã bị gãy, lúc này lực lượng trùng kích ở cánh tay phải còn đang xâm nhập vào sâu trong thân thể y, khiến cho nội phủ của y bị thương.

Y cực quen một kiếm vừa rồi của Đinh Ninh.

Đây vốn là một chiêu Đề Phong Kiếm của Sùng Thiên Kiếm Viện y!

Đây là chiêu kiếm của sư môn y, trình độ tinh diệu của nó hoàn toàn không thể so sánh với bí kiếm mà y vừa sử dụng, thế nhưng chỉ trong nháy mắt đối phương đã dùng chiêu kiếm đơn giản của sư môn để phá chiêu kiếm của y, một kiếm trực tiếp đánh trúng cổ tay y cầm kiếm.

Đinh Ninh thu kiếm, nhẹ nhàng nuốt máu ứ chảy vào cổ họng.

Đôi môi Phù Tô khẽ run, sắc mặt trắng như tuyết, cũng không

phải gã thất vọng bởi vì mình không thể nào thoát khốn, mà chỉ vì gã cũng có thể cảm nhận được một kiếm như vậy của Đinh Ninh đã đại biểu cho cảnh giới gì.

Trên bầu trời còn có mấy tên Tông sư có thể mượn những Dạ Ma Viên này đi đến mà không khiến cho loại yêu thú này công kích.

Bọn họ đều là người do Hoàng hậu Trịnh Tụ bố trí, trong đó có người trực tiếp đến từ quận Giao Đông, bản thân chính là kẻ điều khiển những Dạ Ma Viên này, thế như hiện tại nhìn Diêm Cảnh của Sùng Thiên Kiếm Viện bị Đinh Ninh dùng một kiếm đánh bại, mấy Tông sư này lại duy trì trầm mặc, cũng không lập tức gia nhập chiến đấu.

Con mắt tăng nhân khổ tu Đông Hồ còn chưa mở ra, nhưng những người bọn họ cộng lại cùng một chỗ cũng chưa chắc sẽ là đối thủ của ba người Trưởng Tôn Thiển Tuyết, Đinh Ninh cùng lão tăng kia.

Bọn họ cần dùng những Dạ Ma Viên này để tiêu hao càng nhiều lực lượng của tăng nhân khổ tu Đông Hồ và vị đại tiểu thư Công Tôn gia này.

.....

Trong bóng đêm, Ty Mã Thác nằm ở bên trong một cỗ xe vua ấm áp, xung quanh thân thể chất đầy đệm gấm mềm mại.

Một tên y quan đang chăm sóc y rất cẩn thận.

Đoàn xe kéo của y đã rút lui, trở về Âm Sơn.

Tuyệt đại đa số quân đội vương triều Đại Tần cũng đã bắt đầu rút lui một cách trật tự, tuy nhiên dưới sự truy kích điên cuồng của quân đội vương triều Đại Sở, hiển nhiên sẽ có đội quân chặn đằng sau vĩnh viễn lưu lại trên mảnh đất này.

Ở chỗ dụ dỗ đám người Đinh Ninh đến chiến đấu trước đó, Dạ Kiêu mặc một bộ áo đen vẫn đứng yên ở đỉnh ngọn núi kia.

Y nhìn phương hướng Dạ Ma Viên bay tới, sâu trong đôi mắt dấy lên ngọn lửa cừu hận, ngọn lửa này như đang thiêu đốt linh hồn y, để cho thân thể y sẽ thiêu thành tro bụi nếu không đi tới chỗ đó.

Nhưng y vẫn chờ đợi.

- Thượng tôn.

Trong bóng tối có từng gã Tu hành giả nối đuôi nhau chạy tới phía sau y, sau khi thi lễ lại đứng một chỗ chờ đợi.

Trên lưng những Tu hành giả này đều mang theo rương kiếm rất nặng.

Loại rương kiếm này chuyên dùng để cất giữ rất nhiều kiếm, để tránh mũi kiếm va chạm lẫn nhau dẫn đến tổn thương, bên trong đều dùng loại gỗ đặc biệt để ngăn cách nhau ra, cũng cố định thân kiếm đến mức không thể di động.

Lượng lớn kiếm cần vận chuyển, cho nên những thanh kiếm này thường chỉ là trường kiếm chuyên chế để dùng trong quân đội tầm thường, cho nên những rương kiếm này thông thường cũng đều được dùng trong quân.

Nhưng trong rương kiếm trên lưng những Tu hành giả lúc này lại không ngừng phát ra các loại tiếng kêu, có kiếm khí không ngừng bi minh tán thưởng, hoặc là hoan hô nhảy nhót trong đó.

Q7 - Chương 35: Tâm ý của nàng

Mấy tên Tông sư dừng lại giữa không trung, trầm mặc nhìn chăm chú vào vòng xoáy màu đen do đám Dạ Ma Viên xoay quanh tạo thành phía dưới.

Nhận biết của bọn họ vẫn luôn tập trung trên người lão tăng Đông Hồ kia.

Tăng nhân khổ tu đến từ Đông Hồ này là tồn tại duy nhất trên thế gian hiện tại có thể chính diện chống lại Hoàng đế Nguyên Vũ, mặc dù lão nhắm mắt thiền định, nhưng nếu bọn họ xuất thủ, lão tăng Đông Hồ này vẫn có năng lực giết chết bọn họ khi mở hai mắt ra.

Khổ tu vô số năm mới có thể đạt tới Tông sư, mặc dù có vẻ không quá khan hiếm trong loại đại chiến hiếm hoi trong lịch sử nhân loại này, nhưng bản thân Tông sư cũng cực kỳ quý trọng đối với sinh mệnh của mình, nếu không có lý do nhất định phải chịu chết, vậy cũng không ai sẽ dễ dàng mạo hiểm.

Theo thời gian trôi qua, vẻ không thể hiểu nổi càng ngày càng nồng đậm trong ánh mắt của bọn họ nhìn lão tăng phía dưới.

Dạ Ma Viên có thể được xưng là yêu thú, vậy nó còn cường đại hơn nhiều so với tất cả mãnh thú quen thuộc trên thế giới, công kích của chúng nhanh như điện giật, bóng hình lúc bay vút cũng vô cùng quỷ dị, thậm chí có thể né tránh trong không gian cực nhỏ và nhanh chóng thay đổi phương vị tiến lên.

Nhìn Trường Tôn Thiển Tuyết lạnh nhạt xuất kiếm, tựa như

cực kỳ thoải mái không ngừng cắn nuốt những yêu thú này, nhưng bọn họ đều là Tu hành giả Thất Cảnh nên rất rõ ràng loại thoải mái này chỉ là biểu hiện.

Bọn họ thậm chí còn có thể cảm nhận được mỗi một tấc máu thịt trong cánh tay Trưởng Tôn Thiển Tuyết vung kiếm đã bắt đầu trở nên chua xót, đau đớn, cứng ngắc.

Sắc mặt Trưởng Tôn Thiển Tuyết cực kỳ tái nhợt.

Tay trái nàng bóp nát một bình đan dược, lấy một viên đan tròn màu trắng sữa nuốt vào bụng.

Có một cỗ khí tức sống động nhanh chóng tỏa ra từ bụng nàng, tràn ngập ra toàn bộ cơ thể.

Cỗ khí tức này làm cho nhịp đập của trái tim mấy tên Tông sư đang chờ đợi phía trên trở nên nhanh hơn mấy phần.

Đây là "Quy Chân Đan".

Một loại đan dược dùng hơn mười loại Linh dược cực kỳ trân quý luyện chế thành, hơn mười loại đan dược trong đó đến từ hải ngoại, đồng thời có mấy loại đã tuyệt tích.

Loại đan dược này có tác dụng bổ khí cùng chữa thương kinh người đối với người tu hành, mặc dù ở Trường Lăng mấy chục năm trước thì cũng chỉ có mấy viên, tất cả đều thuộc về Hoàng thất cùng những cựu quý tộc quyền quý cường đại nhất.

Đối phương là đại tiểu thư Công Tôn gia trong truyền thuyết, vậy nên có được đan dược cấp Tiên như vậy cũng không khiến người ta giật mình, trái lại ngay cả đan dược như vậy cũng bị ép dùng ra, điều này nói rõ đối phương đã bị ép đến cực hạn.

Hoặc là chạy trốn, hoặc là ra tay, nhưng đến lúc này lão tăng Đông Hồ kia vẫn nhắm mắt thiền định như trước, vậy rốt cuộc lão

còn đang chờ đợi thời cơ gì?

Mấy tên Tông sư này càng không thể hiểu được.

Khuôn mặt Phù Tô còn tái nhợt hơn so với Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Một là bởi vì thương thế, hai là loại giết chóc máu tanh đơn giản lặp đi lặp lại này làm cho gã càng thêm có loại cảm giác muốn nôn mửa, khó có thể hô hấp một cách thuận lợi.

Máu thịt và chi gãy bị nghiền nát của Dạ Ma Viên dần dần chồng chất lên, huyết tương sền sệt thấm qua mặt giày, thế cho nên về sau gã không kìm được đứng ở bên trên những chân tay gãy của đám Dạ Ma Viên này, mà những chi gãy gần như hoàn hảo này thì xếp tầng dưới chân gã và đám người Đinh Ninh.

Lão tăng Đông Hồ vẫn giống như tượng bùn hoàn toàn không quan tâm bất cứ chuyện gì ở ngoại giới như trước, thậm chí những đoạn chi gãy vỡ vụn này đã chất đống đến thắt lưng của lão, đang chậm rãi chôn lão lại.

- Chắc hẳn ngươi cũng chưa từng tới quận Giao Đông.

Điều khiến cho mấy gã Tông sư phía trên khó có thể lý giải chính là ở trong tình cảnh như vậy, hơn nữa có thể có càng nhiều người hoặc là quân đội muốn giết chết hắn chạy tới, thế nhưng Đinh Ninh lại vẫn duy trì bình tĩnh như trước. Lúc này hắn nhìn sắc mặt Phù Tô còn tái nhợt hơn so với Trưởng Tôn Thiển Tuyết, an tĩnh hỏi:

- Cho nên có lẽ ngươi cũng không có quá nhiều hiểu biết đối với nơi đó?

Phù Tô đè nén cảm giác ghê tởm muốn nôn, trả lời:

- Ngươi có ý gì?

- Số lượng Dạ Ma Viên quá nhiều. Ta vốn tưởng rằng số lượng loại yêu thú này đạt khoảng tầm một phần ba hiện tại là đã không đơn giản.

Đinh Ninh nói rất đơn giản:

- Dạ Ma Viên chỉ có thể sinh tồn ở một vài hòn đảo đặc biệt ở hải ngoại. Cách quận Giao Đông nuôi Dạ Ma Viên là dựa vào dược vật để chúng nghiện, nhưng thông thường những Dạ Ma Viên này vẫn sống tự nhiên ở những hòn đảo đó. Điều mấu chốt nhất chính là loại yêu thú này không ăn thức ăn trong nước biển, thức ăn yêu thích của chúng từ xưa đến nay chính là thổ dân trên đảo và ngư dân trên biển.

Sau khi dừng một chút, Đinh Ninh nhìn Phù Tô, tựa như nghĩ đến một điều gì đó, nói tiếp,

- Các đảo ở hải ngoại trải qua vương triều Đại Tần...., hoặc có thể nói là sau mấy lần thanh trừ của quận Giao Đông, số lượng dân số cũng đã không còn nhiều, hơn nữa đại đa số các quốc đảo đã biến thành phụ thuộc của quận Giao Đông, cho nên càng không có khả năng biến thành chỗ kiếm thức ăn của Dạ Ma Viên.

- Hà tất phải nói uyển chuyển như vậy, Trịnh Tụ sở dĩ bị người ta gọi là lãnh khốc, một nguyên nhân trong đó chính là vì quận Giao Đông thường xuyên đưa một ít tù nhân làm thức ăn cho hải thú.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết đồng thời xuất kiếm, lạnh lùng mà khẽ giễu cợt,

- Chẳng qua là nhiều Dạ Ma Viên như vậy, số lượng tử tù của quận Giao Đông có thể cho ăn đủ sao?

Phù Tô hít sâu một hơi, cắn răng nói:

- Vì sao ta phải tin lời các ngươi?

Đinh Ninh chỉ nhẹ nhàng cười mà không nói gì, thế nhưng lại có kiếm khí bản mệnh cực kỳ tự nhiên tuôn ra từ trong tay hắn.

Đại Hình Kiếm cổ kính nhưng lại mang theo một loại khí tức khiến Dạ Ma Viên có chút sợ hãi xuất hiện trong tay hắn, sau đó hắn càng tự nhiên đặt mũi kiếm ở trên cái cổ trắng nõn của Phù Tô.

Kiếm khí mờ ảo trên mũi kiếm đã cắt ra một đường máu nhàn nhạt trên da thịt gã.

Hô hấp của Phù Tô đột ngột dừng lại, gã nhìn Đinh Ninh hỏi,

- Ngươi muốn làm gì?

Trong lòng mấy gã Tông sư trên trời lại dâng trào ý lạnh, tâm tình không ngừng dao động.

- Nếu những con Dạ Ma Viên này đều là do mẹ ngươi phái đến, vậy ta muốn nhìn tâm ý của ả. Rốt cuộc giữa giết chết cừu địch và mạng sống của con mình, thứ nào sẽ quan trọng hơn.

Đinh Ninh ngẩng đầu, mặt không chút thay đổi lạnh lùng nói:

- Để cho những con Dạ Ma Viên này biến đi, nếu không ta sẽ giết hắn.

- Ngươi...

Phù Tô phẫn nộ đến mức cả người đều run rẩy, ngay cả hai chữ vô sỉ cũng không thể mắng ra khỏi miệng.

- Đừng nghi ngờ quyết tâm của ta.

Đinh Ninh vẫn ngửa đầu như trước, chậm rãi nói.

- Sao bà ấy có thể biết được tình hình như vậy phát sinh?

Phù Tô gào ra tiếng,

- Chuyện xảy ra ở đây dù được truyền nhanh chóng thì cũng sẽ không kịp truyền đến Trường Lăng, mà cho dù làm được, vậy làm sao ngươi có thể nhìn ra được tâm ý của người!

- Có một số việc nếu quan trọng hơn cả bản thân cuộc chiến, vậy tốc độ truyền tin tức sẽ vượt qua tưởng tượng của ngươi.

Đinh Ninh bình tĩnh nói:

- Mấu chốt nhất chính là phản ứng của đám thuộc hạ dưới tay ả, rất nhiều lúc cũng có thể dựa vào đó để nhìn ra được tâm ý của ả. Sự phỏng đoán của bọn họ đối với ý của nàng cũng đủ để đại biểu cho rất nhiều thứ.

Sâu trong con ngươi mấy tên Tông sư trên trời cũng bắt đầu hiện ra ngọn lửa phẫn nộ.

- Ngươi thật sự là người kia ư?

Một gã Tông sư không nhịn được lạnh giọng quát:

- Ta không tin nếu là người kia, vậy sao có thể dùng thủ đoạn đê tiện như vậy.

Đinh Ninh nghe được câu nói này nhưng cũng chỉ khẽ cười cười,

- Các ngươi thật sự tin tưởng một người có thể chết rồi sống lại sao?

Mấy tên Tông sư đều đồng thời trì trệ.

Sau khi im lặng khoảng chừng một hơi thở, người Tông sư lên tiếng kia nói tiếp:

- Nhưng nếu hôm nay Thánh thượng đã nói như vậy, chỉ sợ

đại đa số Tu hành giả trên đời đều sẽ cho rằng ngươi chính là người nọ trùng sinh, lời nói và hành động của ngươi sẽ đại biểu cho người nọ, đại biểu cho Ba Sơn Kiếm Tràng. Nếu hành vi của ngươi là vô sỉ hèn hạ, vậy sẽ còn có rất nhiều người đi theo ngươi, đi theo Ba Sơn Kiếm Tràng như trước kia sao?

- Các hoa nhập các nhãn. (Mỗi bông hoa vào mắt: biểu thị ánh mắt, sở thích của mỗi người không giống nhau, nhìn thấy kết quả cũng không giống nhau)

Đinh Ninh bình tĩnh nói:

- Ngươi nói là vô sỉ ti tiện, nói không chừng sẽ có người cảm thấy đó là thông minh, nhưng chắc hẳn ngươi cũng hiểu được, năm đó người nọ chết trận ở Trường Lăng, rất nhiều người đều cảm thấy hắn rất ngốc, cực kỳ ngu ngốc.

Mấy tên Tông sư kia đều lâm vào trầm mặc.

Bọn họ không thể phản bác được.

Đinh Ninh cũng không nhìn về phía phương vị của bọn họ nữa, mà chỉ nhìn về phía mũi kiếm của mình.

Mũi kiếm trong tay hắn đã bắt đầu xuất hiện giọt máu.

Mấy tiếng gào thét phẫn nộ vang lên trên không trung, đám Dạ Ma Viên đột nhiên sợ hãi tán loạn, giống như vô số khói đen bốc lên.

- Ta chỉ không rõ, nếu ngươi đã dùng thủ đoạn vô sỉ như vậy, vì sao không dùng sớm một chút mà phải đợi đến lúc này mới dùng.

Phù Tô cảm thụ được đau đớn trên cổ, gã nhìn thẳng hai tròng mắt Đinh Ninh, phẫn nộ kêu lên.

Q7 - Chương 36: Tâm thuật

Đinh Ninh nhìn thẳng ánh mắt của gã, nói:

- Ngoại trừ ta ra, không ai thực sự biết được bí mật chân chính của Cửu Tử Tằm, chính Nguyên Vũ cũng không thể. Thế nhưng hắn ở trước mặt nhiều người như vậy công khai kết luận ta chính là người kia sống lại, không chỉ cần tìm lý do nhất định phải giết ta ở dưới tình huống đó, hắn còn muốn xem rốt cuộc sẽ có tình thế hỗn loạn như thế nào, xem cuối cùng sẽ có bao nhiêu người đứng về phía hắn, có bao nhiêu người đứng về phía ta.

- Đối với hắn mà nói, lực lượng sinh sôi nảy nở trong bóng tối giống như là cây mây ký sinh bám vào cây cối, đối với đế quốc, với vương đồ bá nghiệp của hắn mà nói, việc lộ ra sớm, sớm nhổ tận gốc đương nhiên tốt hơn nhiều so với chậm rãi sinh trưởng tự do.

Dừng một chút, Đinh Ninh không để ý đến sự phẫn nộ và không kiên nhẫn trong ánh mắt Phù Tô, hắn vẫn chậm rãi nói:

- Nhưng cho dù bản thân tin tức này đủ để chấn động, cho dù tin tức này bị hắn có ý đẩy mạnh truyền bá ra ngoài, nhưng bất kể là người muốn đến giết ta hay là người muốn đến cứu ta biết được thì vẫn cần thời gian nhất định. Hắn cần thời gian, và ta cũng cần thời gian để cho mọi người biết mình có thể ở nơi nào.

Phù Tô ngẩn người, nhưng chợt hiểu được, cười lạnh:

- Ngươi cần thời gian làm cho người ta phát giác ra hành động và tiến trình của những Dạ Ma Viên này, từ đó để cho người muốn đến cứu ngươi tìm được ngươi. Đây là ý nghĩ rất hay... Nhưng ngươi đã từng nghĩ tới, sẽ có rất nhiều người chết đi vì cứu một mình ngươi, hy sinh tính mạng của người khác để cho ngươi sống

sót, đây chính là cái gọi là thiện lương cùng chính nghĩa của Ba Sơn Kiếm Tràng các ngươi?

- Không cần kích động như vậy.

Đinh Ninh chậm rãi thu kiếm, bình tĩnh đáp lại:

- Tình cảnh của chúng ta cũng chỉ tương đương với việc chết ở biên cảnh hai nước Tần Sở này, cho dù ta không làm chút gì thì sau khi trải qua sự trợ giúp của Nguyên Vũ, tin tức này vẫn sẽ được nhanh chóng truyền ra ngoài, những người nên làm điều gì đó cũng sẽ tiếp tục hành động như trước, mà điều ta có thể làm chỉ là cố hết sức làm cho hành động của bọn họ trở nên hiệu quả hơn một chút, có lẽ còn có thể giảm bớt chút nguy hiểm. Nếu có rất nhiều người chết trên con đường này, vậy tất cả những gì ta có thể làm là cố gắng hết sức để cho cái chết của họ có giá trị hơn một chút.

Lồng ngực Phù Tô phập phồng kịch liệt, gã vẫn cảm thấy những lời mà Đinh Ninh nói rất vô sỉ, nhưng nói về đấu võ mồm, gã lại có trực giác mình hoàn toàn không cách nào sánh với người trước mắt này.

- Ta hiện tại tin tưởng một ít lời mà ngươi nói, loại chuyện chết mà sống lại này cực kỳ xa vời, ngươi cũng hoàn toàn không giống với Vương Kinh Mộng năm đó.

Sau khi hít sâu vài hơi, gã lại hung tợn nói ra một cách hiếm thấy:

- Năm đó có rất nhiều người cảm thấy Vương Kinh Mộng ngốc nghếch, là bởi vì bọn họ cảm thấy hắn chỉ cần ẩn nhẫn thêm mấy năm nữa, khi có thể đến Bát Cảnh là có thể báo thù. Nhưng hắn lại vì sinh tử của một số người mà giết vào Trường Lăng, hắn tình nguyện chết còn hơn người khác phải chết vì hắn. Cho nên mặc dù Ba Sơn Kiếm Tràng bị diệt, bọn họ vẫn chiếm được sự kính trọng

của người trong thiên hạ.

- Để ta sửa lại mấy câu nói của ngươi.

Đinh Ninh rất nghiêm túc nói:

- Ba Sơn Kiếm Tràng không phải chỉ vì một mình hắn mà giành được sự kính trọng của người trong thiên hạ, còn việc hắn giết vào Trường Lăng là do tình thế bức bách, nếu như năm đó nắm được loại người như ngươi dùng để trao đổi, hơn nữa Nguyên Vũ và Trịnh Tụ có thể tiếp nhận việc này, vậy thì hắn sẽ không trực tiếp vào Trường Lăng chết. Có một số việc có thể uy hiếp được hắn, nhưng lại không thể uy hiếp được Trịnh Tụ cùng Nguyên Vũ, bởi vì điều kiện cũng hoàn toàn không tương đương.

- Vậy không phải là ngươi đang muốn nhìn thấy tâm ý của mẹ ta, muốn nhìn thấy người có để ý đến sinh tử của ta hay không, hiện tại ngươi thấy được sao?

Phù Tô lau sạch máu tươi chảy xuôi đến cổ áo, lại dính lại một chỗ với cổ áo mình, sau đó phẫn nộ chỉ bầu trời một cái, nhìn Đinh Ninh hỏi.

- Ta cũng không muốn ngươi chết.

Đinh Ninh nói:

- Ta hy vọng thái độ của bà ta đối với ngươi sẽ luôn như vậy, nhất là khi tin tức được Nguyên Vũ truyền đến tai ả.

Phù Tô lựa chọn câm miệng, gã cảm thấy đấu võ mồm cùng loại người chán ghét này thật sự không có ý nghĩa gì, huống chi gã vốn đấu không thắng.

- Ngươi rất thiện lương, ta cũng hy vọng ngươi vẫn luôn như thế.

Thế nhưng Đinh Ninh lại không muốn dừng như vậy, hắn tiếp tục chậm rãi nói:

- Nhưng thiện lương cũng không có nghĩa là ngu xuẩn, muốn thực sự bị một vài thứ che mắt hoàn toàn, lúc trước bất kể việc ta nói với ngươi về sự tàn khốc của nàng ở quận Giao Đông, hay nói đến lựa chọn bất đắc dĩ năm đó, ý cuối cùng đều là đang nhắc nhở ngươi, suy đoán của ta chính là rất có thể ngươi sẽ bị bà ta bỏ qua. Một chút chuyện nhìn qua có vẻ tốt đẹp lại không hề giống như ngươi nghĩ. Nếu ngươi thật sự muốn làm Đế vương của vương triều Đại Tần trong tương lai, vậy ngươi không thể có cách nhìn đơn thuần với mọi chuyện như bây giờ.

Phù Tô giận quá thành cười,

- Ngươi đang dạy ta? Ngươi lấy mạng sống của ta làm uy hiếp, trái lại còn muốn dạy ta?

- Ta chỉ muốn để cho ngươi đi cùng chúng ta một đoạn đường.

Đinh Ninh lạnh lùng nhìn khuôn mặt của gã, nhẹ nhàng nói:

- Khả năng lớn nhất có thể là chúng ta sẽ chết, nhưng ngươi cuối cùng sẽ sống sót, hoặc là chúng ta cùng nhau vượt qua đoạn đường này, chúng ta còn sống thì hiển nhiên ngươi cũng sẽ sống sót.

- Bất kể là khả năng nào thì ta đều hy vọng đoạn đường mà chúng ta vượt qua sẽ tạo thành một ít ảnh hưởng đến tương lai của ngươi.

Đinh Ninh nhìn Phù Tô đang ngây người, nói tiếp.

Phù Tô gian nan hô hấp, không biết tâm tình của mình bây giờ như thế nào.

Bầu không khí lại rơi vào trầm mặc.

- Thực ra có một vấn đề quan trọng nhất mà ngươi không hỏi, bởi vì có lẽ theo ngươi thấy, vấn đề này tương đương với việc vũ nhục Trịnh Tụ.

Đinh Ninh không nhìn gã nữa, mà nhìn về phía rất nhiều Dạ Ma Viên treo lơ lửng trên bầu trời đêm, nhẹ giọng nói:

- Ngươi cũng không quan tâm ngươi rốt cuộc có phải là con của Nguyên Vũ hay không?

Thân thể Phù Tô trong nháy mắt cứng ngắc.

Lúc Đinh Ninh nói ra nửa câu trên, gã đã biết Đinh Ninh thực sự muốn nói cái gì.

Đó là nỗi sợ hãi thực sự chôn giấu sâu thẳm trong trái tim gã.

Nếu điều đó có thể là sự thật ... Đó mới là chuyện gã hoàn toàn không cách nào đối mặt.

Đinh Ninh biết cảm thụ trong lòng gã lúc này, hắn cũng không chờ đợi Phù Tô cất tiếng nói nữa, mà chỉ lẳng lặng nhẹ giọng nói:

- Ngươi đương nhiên là con của Nguyên Vũ, mà không phải con của người nọ. Nhưng mấu chốt chính là cho dù Trịnh Tụ rõ ràng, nhưng Nguyên Vũ lại không chịu tin tưởng.

- Tu vi của hắn đã đến Bát Cảnh, bất kể cảm giác hay là đối với sự đụng chạm cực nhỏ của nguyên khí, đều đã là thứ mà Tông sư tầm thường không thể nào tưởng tượng được.

Đinh Ninh nhìn đôi môi có chút xanh bám của Phù Tô, sau đó thong thả mà rõ ràng nói:

- Hắn có thể cảm nhận rõ ràng Cốt Linh của ta trong nháy mắt, biết được thời điểm ta cất tiếng khóc cách ít nhất hai đến ba năm so với khi người nọ chết đi, song hắn vẫn suy đoán ta không phải

truyền nhân của người nọ, mà rất có khả năng là người nọ sống lại. Nếu hắn đã tin tưởng khả năng như vậy tồn tại, vậy hắn hiển nhiên cũng sẽ tin tưởng Trịnh Tụ có lẽ có thủ đoạn nào đó có thể che dấu thai kỳ của ả. Mấu chốt chính là hắn không tin Trịnh Tụ, cũng không thể hoàn toàn hiểu rõ bí mật của ả. (Cốt Linh: từ xương cốt đoán ra tuổi tác)

- Nếu cha ta thật sự hoài nghi ta, vậy còn không phải là do thủ đoạn vô sỉ của các ngươi tạo thành ư?

Thân thể Phù Tô không ngừng run rẩy.

- Nếu là thực sự tín nhiệm, vậy bất cứ lời nói nào cũng không có tác dụng.

Đinh Ninh nhìn thoáng qua Trưởng Tôn Thiển Tuyết, sau đó nói:

- Ngươi đã tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe được phản ứng của Nguyên Vũ lúc trước, có lẽ đối với hắn mà nói, ngươi và Trịnh Tụ chính là vết nhơ trong cuộc đời của hắn, đế vị quang huy của hắn không cho phép có bụi bẩn như vậy còn sót lại. Cho dù sẽ không ngừng dẫn đến tin đồn. Nhưng hắn có thể dễ dàng tha thứ cho Trịnh Tụ cũng bởi vì có địch nhân như ta tồn tại.

Phù Tô nói không nên lời.

Trong lòng gã có vô số lời muốn phản bác, nhưng hoàn toàn không nói nên lời.

Phốc một tiếng, một ngụm máu tươi trào ra từ trong miệng gã.

- Nguyên Vũ và Trịnh Tụ là địch nhân của ta, nhưng ngươi lại không phải vậy.

Đinh Ninh vẫn không nhìn gã như trước, chỉ là chân thành khẽ nói,

- Có lẽ ngươi nên giúp ta nếu như muốn sống thật tốt.

Q7 - Chương 37: Sắp chết

- Cơ thể tóc da thừa hưởng từ cha mẹ.

Phù Tô không hề suy nghĩ bất cứ đạo lý gì trong những lời nói của Đinh Ninh, mà chỉ cúi đầu xuống, nói:

- Nếu cái chết của ta có thể kéo theo việc chôn cất địch nhân khiến bọn họ lo lắng như ngươi, vậy ta sẽ tình nguyện chết.

Đinh Ninh cũng không nói gì nữa, tâm tình của hắn rất bình thản, từ ý nghĩa nào đó mà nói hắn thậm chí có chút vui mừng, bởi vì mình không nhìn lầm Phù Tô.

Bóng tối đêm nay dường như cực kỳ dài dằng dặc, bóng đen trùng điệp của Dạ Ma Viên ở trên bầu trời cách đó không xa, ánh mắt màu đỏ tựa như từng ngọn lửa quỷ trong bóng tối.

Theo thời gian trôi qua, lão tăng Đông Hồ vẫn không mở mắt, nhưng những Dạ Ma Viên trên bầu trời này đã cảm giác được một tia khí tức khác thường trước tiên, từ xao động chỉ vì chờ đợi thuần túy và khát máu bị đè nén, biến thành một loại xao động khi đối mặt với sợ hãi không biết.

Đối mặt với nguy cơ và một ít thiên địa nguyên khí biến hóa rất nhỏ, cảm nhận theo bản năng của tuyệt đại đa số yêu thú thậm chí còn vượt qua người tu hành cường đại.

Sự dị thường của những yêu thú này hiển nhiên đã đánh thức mấy tên Tông sư đang chờ đợi.

Mấy Tông sư này không cách nào nắm bắt chính xác loại thiên địa nguyên khí này biến hóa đến từ đâu, nhưng trong mấy hô hấp

tiếp theo, bọn họ xác định loại khí cơ biến hóa không thể lý giải này đến từ lão tăng Đông Hồ vẫn nhắm mắt như trước.

Trên bầu trời lập tức vang lên thanh âm hùng vĩ.

Đó là nguyên khí kinh người đang lưu động, cũng chấn động theo tâm tình gợn sóng kịch liệt của bọn họ.

Mấy gã Tông sư này rốt cục hiểu được vì sao Đinh Ninh lại dừng ở chỗ này trước tiên.

Ngay cả Trưởng Tôn Thiển Tuyết cũng mãi đến lúc này mới thực sự phản ứng kịp, khi thanh âm to lớn vang lên trên bầu trời, nàng cũng có chút khiếp sợ nhìn lão tăng Đông Hồ ở bên, vội hỏi Đinh Ninh,

- Hắn không phải đang chữa thương, mà lại đang phá cảnh?

- Phá cảnh chính là thủ đoạn chữa thương tốt nhất.

Đinh Ninh nhìn nàng nói:

- Đến lúc này mới xuất hiện vài phần cơ hội để chúng ta sống sót.

Đối với Tông sư Thất Cảnh mà nói, Bát Cảnh chính là một loại lĩnh vực thần bí huyền diệu khó giải thích, cũng không cách nào suy đoán, Trưởng Tôn Thiển Tuyết tin tưởng cho dù là Đinh Ninh thì trước kia cũng chỉ là một loại suy đoán, cho đến lúc này mới có thể khẳng định, bởi vì lúc chiến đấu với Hoàng đế Nguyên Vũ trước đó, lão tăng này đã chạm tới biên giới Bát Cảnh, rốt cục thực sự nắm bắt được cơ hội phá cảnh.

Trong chiến đấu, việc phá cảnh tại thời điểm sinh tử nguy cấp cũng không phải không có tiền lệ, nhưng trong toàn bộ lịch sử giới tu hành, Thất Cảnh bước vào Bát Cảnh trong chiến đấu, đây thực sự không có bất kỳ tiền lệ nào.

Lão tăng Đông Hồ đã xuất hiện dấu hiệu bước vào Bát Cảnh, trong thiên địa này đã xuất hiện khí cơ biến hóa khiến cường giả Thất Cảnh khó có thể lý giải.

Thiên hạ có lẽ sẽ xuất hiện Tu hành giả thứ hai bước vào Bát Cảnh, hơn nữa Tu hành giả Bát Cảnh này chính là người hầu thủ hộ của Đinh Ninh.

Song bất kể Đinh Ninh hay là Trưởng Tôn Thiển Tuyết lúc này đều không có một tia biểu tình ấm áp cùng thoải mái.

Bởi vì không ai có thể dự liệu được lão rốt cuộc cần thời gian bao lâu để phá cảnh, hơn nữa mấy gã Tông sư đang chờ đợi kia sẽ không cho phép lão làm được việc này.

Trên bầu trời vang lên tiếng vọng hùng vĩ thuần túy do thiên địa nguyên khí di chuyển mà tạo thành thanh âm to lớn như núi xuyên qua trong nháy mắt biến thành các loại âm thanh xé gió sắc bén, sau đó biến thành sát ý thô bạo.

Giữa tính mạng của Phù Tô và ngồi chờ một gã địch nhân Bát Cảnh của đế quốc Đại Tần được bồi dưỡng ra, mấy Tông sư này đồng thời làm ra lựa chọn giống nhau.

Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn nhau thật sâu, sau đó ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Bọn họ biết rằng đây có thể là thời gian cuối cùng của mình.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết phất tay, chém ra một đạo kiếm quang trong vắt lạnh lùng.

Kiếm ý ẩn chứa trong đạo kiếm quang thanh lãnh này làm cho người ta không nhịn được liên tưởng đến một hồ nước lạnh vẫn luôn bất động trong đình viện tịch mịch, hoặc là mùa đông qua đi mùa xuân đến, cây mai vẫn luôn yên lặng ở bên bờ hồ đã bắt đầu nở ra từng đóa mai vàng, lại không hề có ai đi tới dừng chân trước

gốc mai vàng này.

Loại kiếm ý này là chờ đợi.

Một người cô đơn và chờ đợi.

Trong nhiều năm ở Trường Lăng, Trưởng Tôn Thiển Tuyết cũng không biết thân phận thật sự của Đinh Ninh, nàng mang theo tình yêu sâu đậm nhất, đồng dạng cũng mang nỗi hận thâm trầm nhất.

Nàng đang chờ đợi cơ hội báo thù, nhưng cũng đang tự chôn vùi chính mình, chờ đợi một người sẽ không bao giờ trở lại.

Đây là kiếm ý mà nàng ôn dưỡng trong mười mấy năm, là một kiếm mạnh nhất mà nàng tìm hiểu trong mấy năm ở Trường Lăng.

Trong thời khắc như vậy, nàng không chút do dự lập tức chém ra một kiếm này.

Mấy tiếng kinh hô khó tin và một tiếng gào thét hoảng sợ đồng thời vang lên.

Đạo kiếm quang trong trẻo lạnh lùng này cực kỳ dễ dàng cắt một bức tường kiếm to lớn như Thần Châu ra, trực tiếp chặt đứt một gã Tông sư đang cản phía trước.

Nhưng cùng lúc đó, hai đạo kiếm ý như Thiên Phạt cũng đồng thời rơi xuống.

Một đạo như tia nắng chiều rực rỡ bắn về phía lão tăng Đông Hồ.

Một đạo còn lại như sương mù mông lung, bắn tới chỗ Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Cổ họng Đinh Ninh nhộn nhạo nổi lên từng trận máu tanh, trên mặt hắn hiện lên một tầng ý khổ.

Tay phải của hắn khẽ động, vô số tia kiếm mang theo chân nguyên điên cuồng phun ra từ trong cơ thể hắn, như một trận pháo hoa nở rộ trên tay hắn.

Tia kiếm lộn xộn bay máu như dây đàn phất phới kéo dài ra bên ngoài, trong không khí nở rộ những đóa hoa trắng tinh mịn.

Những đóa hoa xuyên thấu sương mù, trực tiếp phá hủy quy tắc nguyên khí của một kiếm này.

Vô số thanh âm xùy xùy bay hơi vang lên, một kiếm vốn thô bạo này đã không còn bao nhiêu uy năng khi tiếp cận Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Trên môi Đinh Ninh bắt đầu chảy máu, miệng vết thương trên người hắn không có máu tươi chảy ra, thế nhưng máu thịt bị xé rách lại sâu mấy phần.

Thế giới trước mắt hắn đã có chút mông lung, ý thức có chút mơ hồ.

Hắn đã tiếp cận cực hạn, trong hai đạo kiếm quang chia nhau đánh tới tăng nhân Đông Hồ và Trưởng Tôn Thiển Tuyết, hắn lựa chọn ngăn cản một kiếm tập kích Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Đây cũng không phải là bởi vì quan hệ thân sơ, mà chỉ ở chỗ, hắn biết nàng cũng hoàn toàn không cách nào ngăn cản một kiếm này, mà lão tăng đang trong phá cảnh lại có một tia hy vọng có thể ngăn cản được một kích như vậy.

Không khí bên ngoài cơ thể lão tăng Đông Hồ đột nhiên tầng tầng lớp lớp gấp lại, giống như một khối thủy tinh trong suốt lập tức sẽ vỡ vụn.

Đây hiển nhiên là ở trong thế giới nhận biết, lão tăng này cũng đã cảm nhận được sát ý rơi xuống, đã bắt đầu làm ra phản ứng.

Nhưng loại phản ứng này gần như bản năng, lão tăng Đông Hồ dường như cũng hoàn toàn không kịp nhanh chóng thoát ly ra từ thời khắc sắp phá cảnh này, sau đó ngăn cản một kiếm kia.

Trái tim Đinh Ninh trong nháy mắt rơi xuống đáy cốc.

Trong phạm vi hơn mười trượng, ngay cả lão tăng cũng không kịp ngăn cản một kiếm này, vậy còn có người nào trên đời này có khả năng ngăn cản được nó?

Cái chết của lão tăng Đông Hồ chẳng khác nào cái chết của hắn và Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Đinh Ninh không kịp nói gì, hoặc là làm gì nữa, hắn chỉ theo bản năng muốn nắm tay Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Nhưng đúng lúc này, có một đạo kiếm quang nổi lên trong bóng tối xa xa, bắt đầu từ giữa vùng trũng của hoang nguyên, mang theo một tia khí tức mà Đinh Ninh có chút quen thuộc, rơi xuống chỗ lão tăng Đông Hồ.

Trên bầu trời lại tiếp tục vang lên một thanh âm kinh sợ.

Lúc thanh âm kinh sợ này vang lên, hai đạo kiếm quang đã chạm vào nhau.

Một tiếng răng rắc nứt ra, hai đạo kiếm quang đụng nhau giống như là mũi băng thanh thúy bị bẻ gãy.

Chỗ đạo kiếm quang kia xuất phát cách nơi này ít nhất gần trăm trượng, thế nhưng kiếm quang trong vòng mười trượng kia hiển nhiên đã bị kiếm quang cách gần trăm trượng chặn lại.

Cho đến lúc này thì Đinh Ninh mới khôi phục hô hấp.

Hắn biết người tới là ai, trong thiên hạ này chỉ có một người có thủ đoạn nhanh như vậy.

Q7 - Chương 38: Nghĩ đến hắn cũng vậy

Đối với mấy gã Tông sư mà nói, vì đế quốc Đại Tần mà quyết tâm diệt trừ một gã địch nhân Bát Cảnh cường đại sắp sinh ra, thậm chí đã vượt qua việc bảo toàn Phù Tô, song giờ phút này khi đạo kiếm quang nhanh đến mức không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung kia xuất hiện, trong tiếng quát kinh hãi, mấy gã Tông sư này lại đều là tránh ngược lên không trung.

Đó là một loại uy hiếp rất tự nhiên.

- Đạm Đài Quan Kiếm!

Tên Tông sư chủ nhân của kiếm quang bị chặn kia là người đầu tiên quát lớn ra tiếng, không chỉ gọi ra tên của người tới mà trong giọng nói còn chứa đựng cảm xúc phức tạp.

Có một bóng hình màu xanh ngọc hiện ra ở chỗ hai đạo kiếm quang tiêu tan.

Nam tử xuất hiện có dung mạo anh tuấn vừa mang theo một cỗ khí tức phàm trần nhân gian, buông tay mà đứng.

Trên thế gian chỉ có một người có kiếm nhanh như vậy, cũng chỉ có công pháp của Mân Sơn Kiếm Tông mà y tu luyện mới có thể mạnh mẽ thay đổi rất nhiều thông đạo để thiên địa nguyên khí lưu thông, phá vỡ lực cản không khí, hội tụ thiên địa nguyên khí một cách tự nhiên đồng thời biến thành lực đẩy kỳ dị, mang đến tốc độ khiến những Tu hành giả còn lại khó có thể tưởng tượng.

Đây là "Vô Khích Kiếm Kinh" của Mân Sơn Kiếm Tông, toàn bộ

tông môn chỉ có một mình Đạm Đài Quan Kiếm tu hành công pháp như vậy. (Vô Khích Kiếm Kinh: Kiếm kinh không kẽ hở)

Người này đương nhiên chính là mình Đạm Đài Quan Kiếm.

Trong tiếng quát lớn của tên Tông sư kia, Đạm Đài Quan Kiếm không nhìn người nọ mà quay đầu nhìn Đinh Ninh, mang theo một loại cảm xúc khó tả, nói ra một câu trước tiên,

- Đã lâu không gặp.

Ngoại trừ Trưởng Tôn Thiển Tuyết và Đinh Ninh, tất cả những người còn lại đều ngẩn ra, bọn họ cũng không thể hiểu được ý trong những lời này của Đạm Đài Quan Kiếm.

Trong khoảnh khắc trầm mặc này, Đạm Đài Quan Kiếm hít sâu một hơi, sau đó lại chậm rãi nhẹ giọng nói một câu,

- Thật không ngờ là ngươi.

Phù Tô ngây người.

Trong ý thức của gã, Linh Hư Kiếm Môn và Mân Sơn Kiếm Tông là hai trụ cột của vương triều Đại Tần, mà Đạm Đài Quan Kiếm hiển nhiên là một trong những nhân vật quan trọng nhất chống đỡ vương triều Đại Tần, gã không thể tưởng tượng được y lại đứng về phía đám người tăng nhân Đông Hồ và Đinh Ninh.

Gã cách Đạm Đài Quan Kiếm rất gần, cho nên thấy rõ biểu lộ biến hóa rất nhỏ trên mặt của Đạm Đài Quan Kiếm.

Đạm Đài Quan Kiếm nhìn Đinh Ninh, giống như nhìn một vị cố nhân đã quen thuộc từ lâu.

Trong những người này, Đinh Ninh là người hiểu rõ nhất về tình cảm bao hàm trong hai câu nói này của y.

Mặc dù cho đến lúc này hắn vẫn còn bịt khăn đen, thế nhưng

hắn hiểu rất rõ thủ đoạn như vậy không thể nào che dấu rất nhiều khí tức đặc biệt của mình, huống chi hiện tại hắn cũng không hề cố ý che dấu.

- Ta nhìn thấy một kiếm ngăn cản cho nàng của ngươi vừa rồi, kiếm ý thực sự quá mức hoàn mỹ.

Đạm Đài Quan Kiếm nhìn Đinh Ninh mà không hề quan tâm mấy tên Tông sư kia, điều làm cho người ta khiếp sợ chính là thanh âm của y cũng khẽ run rẩy,

- Lời Nguyên Vũ nói là thật sao?

Đinh Ninh cay đắng mỉm cười, khẽ đáp:

- Chắc hẳn ngươi cũng đã có phán đoán chuyện này là thật hay không, nếu không sao ngươi có thể ra tay?

Đạm Đài Quan Kiếm nói:

- Kế tiếp chắc chắn sẽ có rất nhiều trận chiến, cho nên ta không muốn phân tâm.

Đinh Ninh khẽ gật đầu, khóe môi khẽ động, dùng thanh âm chỉ có hắn và Đạm Đài Quan Kiếm mới có thể nghe thấy nói một câu.

Đạm Đài Quan Kiếm tiếp tục hít sâu một hơi, mím chặt môi, không nói thêm gì nữa.

- Đạm Đài Quan Kiếm, ngươi làm bạn với địch, đây là muốn phản bội vương triều Đại Tần ta sao?

Nhìn bộ dáng Đinh Ninh cùng Đạm Đài Quan Kiếm đối thoại, lại cảm thụ khí cơ biến hóa càng thêm huyền diệu trên người tăng nhân Đông Hồ, tâm thần mấy gã Tông sư trên bầu trời lại càng thêm bất an, tên Tông sư lúc trước quát lớn thành tiếng lại tiếng tục cao giọng quát.

Ước chừng cảm thấy những lời này có chút không đủ lực lượng ngoài mạnh trong yếu, người Tông sư này lại tiếp tục lạnh giọng quát lớn một câu,

- Đây là ý của ngươi, là ý của Bách Lý Tố Tuyết, hay là ý của toàn bộ Mân Sơn Kiếm Tông!

- Tin tức chắc hẳn còn chưa truyền đến Kiếm tông, đây đương nhiên là ý của ta.

Đạm Đài Quan Kiếm sau khi bình tĩnh trở lại cũng giống như lúc bình thường, vẻ mặt khiêm tốn, nói:

- Nhưng ta nghĩ nếu đổi lại là Bách Lý sư huynh, chắc chắn huynh ấy cũng sẽ lựa chọn giống như vậy.

Khi nghe được câu đáp lại như vậy, cơn phẫn nộ trong lòng mấy tên Tông sư trên bầu trời lập tức biến mất, thay vào đó là một loại lạnh lẽo từ trong tim, lạnh đến mức ngay cả trái tim và khí hải của bọn họ dường như cũng muốn lập tức đóng băng.

Nhất là tên Tông sư lúc trước quát lớn với Đạm Đài Quan Kiếm thậm chí còn có một loại cảm giác choáng váng không chân thật.

Nếu toàn bộ Mân Sơn Kiếm Tông đã phản bội... Vậy vương triều Đại Tần nên làm như thế nào?

Người này trong cơn giận dữ dám hỏi, nhưng lúc này lại không dám nghĩ tới.

Đạm Đài Quan Kiếm chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Dạ Ma Viên đang dồn dập bay lượn, nhìn bóng dáng của mấy tên Tông sư như ẩn như hiện trong đám yêu thú này, nói:

- Ta cũng không muốn đại khai sát giới, cho nên hy vọng các ngươi có thể rời đi.

Lúc nói những lời này, áo bào màu xanh ngọc trên người y hơi run rẩy trong gió, khuôn mặt y có vẻ rất khiêm tốn, nhưng thân phận và lời nói của y lại là một loại kiêu ngạo đến cực độ.

- Giết!

Mấy gã Tông sư đồng thời đổi sắc mặt, đã có mấy đạo kiếm quang đã hoàn toàn chiếu sáng bầu trời đêm trước khi một tiếng hét lớn của người nào đó vang lên, toàn bộ đều bắn về phía tăng nhân Đông Hồ đang nhắm mắt.

Tất cả đám Dạ Ma Viên vốn nóng nảy bất an trên không trung cũng gào thét xông xuống.

Mấy tên Tông sư này đều biết rõ sự đáng sợ của Đạm Đài Quan Kiếm, nhưng bọn họ không tin y có thể dựa vào lực lượng một người ngăn cản bọn họ giết chết lão tăng Đông Hồ kia.

Đối với bọn họ lúc này mà nói, mặc dù trả giá bằng việc ngọc đá cùng vỡ, mặc dù Đạm Đài Quan Kiếm có thể giết chết toàn bộ bọn họ, vậy bọn họ cũng phải để cho tăng nhân Đông Hồ chết đi trước khi mình bị giết chết.

Trong mấy đạo kiếm quang này có một đạo kiếm quang nhanh nhất cũng sáng ngời nhất là màu trắng thuần túy, phảng phất như trực tiếp ngưng tụ trên đỉnh đầu lão tăng Đông Hồ này, nguyên khí kịch liệt hội tụ, trong không khí xuất hiện hào quang màu trắng giống như bụi sao, thậm chí còn rơi xuống trên người Đạm Đài Quan Kiếm. (bụi sao: từng điểm sáng màu trắng li ti)

Một kiếm này đến từ Tâm Gian tông.

Tâm Gian tông vẫn luôn là một trong những chốn tu hành cường đại nhất của Trường Lăng, đối với thế gian này mà nói, Tông sư từ nơi ấy đi ra cũng là cường giả đứng đầu.

Song ngay trong nháy mắt sau đó, bóng dáng Đạm Đài Quan

Kiếm chợt phai nhạt.

Những mảnh vụn màu trắng rơi trên người y như bụi sao màu trắng, ẩn hiện trong ảo ảnh khi thân thể y biến mất.

Không chỉ thân thể của y, mà ngay cả thân thể lão tăng Đông Hồ bên cạnh y cũng biến thành ảo ảnh phai nhạt.

Y không thể nhanh đến nỗi ngăn cản được tất cả kiếm quang, nhưng y có thể đủ nhanh để mang theo tăng nhân Đông Hồ, thoát ra phạm vi những kiếm quang này rơi xuống, chuyện sau đó chính là sự phản kích của y.

Một tiếng xùy nứt vang.

Toàn bộ không khí trước người tên Tông sư Tâm Gian tông kia đều hóa thành sát ý khiến người ta sợ hãi, thân ảnh Bộc Đài Quan Kiếm xuất hiện trước mặt gã, kiếm quang trong tay đâm về phía khí hải của gã.

Trong nhận biết của vị Tông sư Tâm Gian tông này dường như có thể cảm nhận được rõ ràng mỗi một động tác của Đạm Đài Quan Kiếm, nhưng bất kể chân nguyên lưu động hay là phản ứng của thân thể đều hoàn toàn không theo kịp tốc độ của y lúc này.

Lúc một tiếng nứt vỡ truyền vào tai gã, khí hải của gã đã bị xuyên thủng.

Chân nguyên và thiên địa nguyên khí nương theo kiếm khí lưu tán điên cuồng tuôn ra từ bụng gã.

Đồng tử của tên Tông sư Tâm Gian tông này mở to đến cực hạn, thế giới trước mắt gã điên cuồng xoay tròn, bởi vì cả người gã trong nháy mắt này giống như túi da bị rò rỉ khí, bay múa trên không trung hỗn loạn đến cực điểm.

Bóng dáng Đạm Đài Quan Kiếm phai nhạt trên không trung

một lần nữa.

Khi xuất hiện lần nữa, thân ảnh của y đã xuất hiện ở phía sau một gã Tông sư quận Giao Đông, nhưng kiếm quang của y lại xuyên thủng khí hải của một gã Tông sư khác cách đó mấy chục trượng.

Một tiếng ầm vang vọng.

Chân nguyên trong cơ thể tên Tông sư quận Giao Đông này nổ tung ra phía sau.

Đạm Đài Quan Kiếm lần đầu tiên áp dụng thế thủ, hoành kiếm ngang ngực, thân thể bắn ngược về sau.

Chân nguyên trong cơ thể tên Tông sư quận Giao Đông này đã gần như hao hết, sắc mặt gã tái nhợt rơi xuống.

Còn có một tên Tông sư theo kiếm kinh hãi lướt ngược ra sau, thân thể tạo ra một đường hồng quang trên không trung.

Đạm Đài Quan Kiếm lúc này rơi xuống đất, khuôn mặt của y cũng trở nên tái nhợt, trên áo bào màu xanh ngọc xuất hiện những rung động như gợn sóng, hiển nhiên lần phản kích vừa rồi cũng tiêu hao lượng lớn chân nguyên của y, khiến y không hề có chút thoải mái.

Nhưng trong nháy mắt đâm thủng khí hải của hai gã Tông sư, buộc một gã Tông sư phải dùng phương thức nổ tung gần như tất cả chân nguyên và thiên địa nguyên khí trong cơ thể mới có thể tự bảo vệ mình, chiến tích như vậy ngoại trừ làm cho người ta sợ hãi ra, đã không thể nói thành lời.

Q7 - Chương 39: Suy đoán

Giữa không trung chỉ còn lại một tên Tông sư đến từ quận Giao Đông còn nguyên vẹn, trong cơn kinh hãi cực độ, đôi môi của gã này mím lại như cái còi, thiên địa nguyên khí phun ra từ giữa môi và răng phát ra một hồi tiếng còi huýt.

Thanh âm này cũng không to lớn bén nhọn, nhưng rất có vần điệu, hơn nữa có lực xuyên thủng kinh người, tiếng còi gợn sóng trong không khí tựa như vô số mũi tên xuyên qua trong không trung, thậm chí mang theo vô số xoáy nước màu trắng giống như bọt trắng nổi lên trên mặt biển.

Phảng phất như tiếng vọng, giữa núi rừng xa xa đồng thời vang lên rất nhiều tiếng gầm quỷ dị, có khí ẩm bốc lên, hơn nữa có chút hào quang mờ nhạt đang sáng tắt, quang ảnh vặn vẹo sáng tắt tựa như vô số quái vật đỉnh thiên lập địa lắc lư múa kiếm ở thiên địa.

- Là cái gì?

Lông mày Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhíu thật sâu, sắc mặt nàng ngưng trọng quay đầu hỏi Đinh Ninh ở bên.

Ở trong nhận biết của nàng, theo những quang ảnh vặn vẹo sáng tắt kia xuất hiện, còn có một loại khí tức đáng sợ đến từ hoang cổ.

- Là Đằng Xà.

Đinh Ninh còn chưa kịp mở miệng, Đạm Đài Quan Kiếm đã nhẹ giọng nói một cách cực kỳ đơn giản.

- Thế mà...

Trưởng Tôn Thiển Tuyết chỉ nói ra hai chữ.

Đằng Xà cũng không phải là rắn, mà là quái vật trong truyền thuyết, là yêu thú cường đại nhất trên biển, nó thuộc loài Giao long.

Đại đa số Giao long có thể bay được là dựa vào cánh, cánh thịt, hoặc là vây cá rộng lớn tương tự như một ít loài cá trong biển dùng để lướt đi. Thế nhưng loại yêu thú này lại giống như con trăn khổng lồ, ngoại trừ quanh thân bao bọc phiến giáp hình tam giác đen kịt ra, nhìn qua cũng không có gì khác biệt với loài rắn bình thường.

Nó có thể dễ dàng bay lượn là do dựa vào việc vận dụng thiên địa nguyên khí.

Sự khống chế đối với một ít thiên địa nguyên khí có thể làm cho nó nổi lên mưa gió, làm cho thân thể khổng lồ của nó trở nên nhẹ nhàng.

Sừng giáp cứng cỏi đến cực điểm lại càng được Tu hành giả trực tiếp dùng để may thành áo giáp trong thế giới người tu hành từ rất sớm, có thể chống lại đại đa số vật sắc bén trên thế gian cắt, thậm chí có thể trực tiếp ngăn một ít tính chất của thiên địa nguyên khí.

Loại yêu thú này cũng không phải thứ mà Dạ Ma Viên hiện tại có thể đánh đồng.

Đơn giản nhất mà nói, cái gọi là Giao long, vốn chính là vật tham chiếu dùng để phân chia lực lượng của Tu hành giả Lục Cảnh và Thất Cảnh trong thế giới người tu hành.

Tuyệt đại đa số Tu hành giả Lục Cảnh trên thế gian hoàn toàn không cách nào tự mình chém giết Giao Long, chỉ có Tông sư Thất

Cảnh mới có thể ra vào mưa gió, phá vỡ đầm lạnh hoặc là biển sâu, giao thủ cùng loài yêu thú này.

Điều làm cho tâm tình Trưởng Tôn Thiển Tuyết lúc này cực kỳ phức tạp chính là khí tức đáng sợ từ trong quang ảnh vặn vẹo sáng tắt truyền đến không chỉ là một đạo hai đạo. Trong thế giới người tu hành mười mấy năm trước mà nàng quen thuộc, quận Giao Đông mặc dù nắm giữ một ít phương pháp khống chế hải thú cường đại, nhưng tuyệt đối không có năng lực khống chế một tộc quần Đằng Xà như vậy.

Đồng thời điều khiến nàng phẫn nộ và không vui nhất chính là nữ nhân mà nàng thống hận nhất trong Hoàng thành Trường Lăng luôn lưu lại hậu thủ trong mọi chuyện, khi nàng luôn cảm thấy đối phương đã dùng hết thủ đoạn, đối phương lại thường thường đưa ra hậu chiêu, dường như mãi không có điểm cuối. (hậu thủ, hậu chiêu: thủ đoạn cuối cùng)

- Không cần!

Cũng vào lúc này, tên Tu hành giả quận Giao Đông bị Đạm Đài Quan Kiếm bức bách dùng phương thức nổ tung gần như tất cả chân nguyên cùng thiên địa nguyên khí trong cơ thể để tự bảo vệ mình lại ngửa đầu quát lớn một tiếng với tên Tông sư quận Giao Đông đang triệu hoán Đằng Xà giữa không trung, sau đó tiếp tục quát lớn:

- Lúc này không có tác dụng!

Thân phận của gã dường như đã vượt qua tên Tông sư quận Giao Đông giữa không trung kia.

Nghe được hai tiếng hét lớn này của gã, tên Tông sư hoảng sợ phát ra tiếng huýt sáo giữa không trung chợt ngừng lại, tiếng còi lập tức im bặt.

Đây chắc chắn là sự lựa chọn đúng đắn.

Những Giao long này mặc dù cường đại, song lực lượng của Đạm Đài Quan Kiếm còn chưa hao tổn đến trình độ nhất định, cho nên khi y còn cường thịnh, kiếm ý của y kèm theo sẽ có thể giết chết rất nhiều Giao long như vậy.

Nhưng khi y và Trưởng Tôn Thiển Tuyết suy yếu như nhau, những con Giao long như vậy sẽ có thể bày ra chỗ đáng sợ.

Nghe cuộc đối thoại và tiếng quát lớn của những người này, tâm thần Phù Tô liên tục chấn động.

Trường Lăng giống như giường ấm, mà nơi có thể chết đi bất cứ khi nào này lại thúc đẩy gã nhanh chóng trưởng thành.

Theo gã thấy, những nhân vật như Trưởng Tôn Thiển Tuyết và Đạm Đài Quan Kiếm đều đã cường đại đến cực điểm, dường như bình thường chỉ cần có một Tu hành giả như vậy cũng đủ để hoàn toàn thay đổi thế cục một phương.

Nhưng khi đối mặt với lực lượng toàn bộ quận Giao Đông phái ra, loại người tu hành như vậy dường như vẫn còn có chút nhỏ bé.

Tình huống hiện tại rất có thể là, khi lực lượng của địch nhân cường đại quanh người hao hết, lại còn có một đám Giao long giống như Tu hành giả Lục Cảnh đỉnh cấp đang chờ đợi bọn họ, khi đó mới thực sự tiến vào chiến đấu. Khi đó lân giáp và lực lượng của Giao Long sẽ có thể bày ra uy lực.

- Ta thật sự không muốn giết chết các ngươi.

Đạm Đài Quan Kiếm nhìn quang ảnh xa xa giữa núi rừng nhanh chóng tiêu tan, nhìn tên Tông sư quận Giao Đông đã gần như cạn kiệt nguyên khí, nghiêm túc nói:

- Dù sao cũng là người Tần, vả lại tu hành không dễ dàng.

Chuyện này tuyệt đối không có bất kỳ khoa trương hoặc là giả tạo, bởi vì lúc trước y ra tay đích xác đã lưu tình, chỉ đâm thủng khí hải của hai gã Tu hành giả kia, mà vẫn chưa trực tiếp giết chết bọn họ.

Tên Tông sư quận Keo Đông kia tự thiêu kia hiểu rõ ý của y, nhưng khi ghênh đón ánh mắt của Đạm Đài Quan Kiếm, gã lại rất trực tiếp nói,

- Ta đã chuẩn bị kỹ cho việc chết, hơn nữa ngươi giết chết chúng ta cũng không cách nào thay đổi kết quả, bất kể là Dạ Ma Viên còn lại hay là Đằng Xà kia, vẫn có người điều khiển như trước.

- Nàng sẽ báo thù cho chúng ta.

Trong lúc Đạm Đài Quan Kiếm hơi nhíu mày, tên Tông sư quận Giao Đông này đã kiên định nói:

- Từ nay về sau Mân Sơn Kiếm Tông chính là đại địch sống chết của quận Giao Đông, mà Mân Sơn Kiếm Tông nhất định sẽ nhanh chóng bị nhổ bỏ khỏi Trường Lăng, tông môn không còn sót lại chút gì.

Khi thanh âm tràn ngập quyết đoán và lệ khí của gã vang lên, Dạ Ma Viên vốn đang rơi xuống như mưa lại bay loạn ra bốn phía, rời khỏi mảnh bầu trời này trước tiên.

Hào quang chợt hiện ra trong mắt Đạm Đài Quan Kiếm.

Y đã xuất kiếm.

Tên tông sư quận Giao Đông duy nhất còn lại trên bầu trời gào thét một tiếng, không khí phía sau gã như gương vỡ vụn.

Một tiếng phốc khẽ vang, quanh người gã có ba cái bóng hình Đạm Đài Quan Kiếm lóe lên, đồng thời tiếng vang nhỏ này lại đến

từ chỗ khí hải của gã.

Một đoàn sương máu như đóa hoa rực rỡ nở rộ ở khí hải của gã.

Thân ảnh Đạm Đài Quan Kiếm trong nháy mắt trở lại bên cạnh Đinh Ninh một lần nữa, nhưng trong bóng tối vẫn có một đạo kiếm ý đang lưu động.

Khí hải tên Tông sư quận Giao Đông nguyên khí gần như hao hết kia cũng tiếp tục vang lên một tiếng, bị kiếm ý đâm thủng.

Đạm Đài Quan Kiếm chưa giết một người, nhưng lại phế tất cả tu vi Tông sư này.

- Còn có thể có bao nhiêu người?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn sắc mặt Đạm Đài Quan Kiếm dần dần trắng như tuyết, hỏi.

Đạm Đài Quan Kiếm đáp lại:

- Hai người.

- Kiếm không quá bảy.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn y, nói:

- Đây là suy đoán của một số người đối với ngươi năm đó, dự liệu lực lượng lớn nhất của ngươi nhiều nhất có thể liên tục giết chết bảy gã Tông sư Thất Cảnh.

Đạm Đài Quan Kiếm trầm mặc tầm một hơi thở, sau đó nói:

- Suy đoán như vậy là chính xác.

- Người đưa ra suy đoán như vậy năm đó chính là quý tộc Trịnh thị quận Giao Đông, cũng chính là những người bị chúng ta

gọi là đám nhà quê.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết hít sâu một hơi, nói:

- Nếu như bọn họ suy đoán chính xác về ngươi, vậy thì suy đoán đối với những người còn lại của Mân Sơn Kiếm Tông các ngươi chắc hẳn cũng không sai.

Đạm Đài Quan Kiếm hiểu rõ ràng ý của nàng, lại trầm mặc một lát, sau đó nói:

- Nhưng ta biết Bách Lý sư huynh vẫn sẽ lựa chọn như vậy.

Đinh Ninh hít sâu một hơi.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu, nghĩ đến rất nhiều chuyện trong quá khứ, nghĩ đến vò rượu kia, cánh mũi hắn có vị chua.

Liền vào lúc này, một tiếng phốc khẽ vang.

Thanh âm này đến từ trên người lão tăng Đông Hồ đang ngồi xếp bằng.

Âm thanh này cũng đến từ khí hải của lão.

Thanh âm phía trước đại biểu cho khí hải vỡ tan, cho vô số năm khổ tu trôi theo dòng nước, mà âm thanh lúc này lại đến từ chỗ sâu trong khí hải của lão, giống như có thứ gì đó phá rồi lại dựng, một cỗ khí cơ bành trướng vô hạn ở trong cơ thể lão.

Q7 - Chương 40: Kiếm Nô

Sâu trong Âm Sơn có một hồ nước yên tĩnh, hồ nước nằm trên núi cao, màu nước u lan, như sữa như mỡ đông, rừng cây bao quanh bốn phía, mặt nước gợn sóng bất động.

Phảng phất như hô ứng lẫn nhau, khi trong cơ thể lão tăng Đông Hồ phốc nhẹ một tiếng, mặt hồ nước tĩnh lặng này cũng có một tiếng động nhỏ khẽ vang lên, có một loại khí cơ đặc biệt được phóng thích. Một bong bóng trong suốt từ sâu trong lòng hồ lượn lờ nổi lên, sau khi rời khỏi mặt nước, trong nháy mắt nổ tung, biến thành một luồng thanh khí. (thanh khí: khí tinh khiết)

Hồ nước này cách lão tăng Đông Hồ khoảng mấy trăm dặm, nhưng lúc này lão tăng Đông Hồ lại hết lần này tới lần khác cảm ứng được rõ ràng.

Luồng thanh khí kia trực tiếp xuất hiện ở khí hải của lão.

Giống như một hạt giống, trong khí hải của lão sinh ra vô số thanh khí, lộ ra thân thể của lão, mang theo ý thức của lão không ngừng tản ra bên ngoài, đạt tới độ cao vô hạn, xuyên ra thiên địa.

Lão tăng Đông Hồ đã đến rất nhiều nơi chưa bao giờ tới, trong nháy mắt thân ở vùng đất cát vàng khô cạn vạn dặm, lại trong nháy mắt ở sâu trong núi lửa, hoặc ở dưới đáy hồ cực lạnh, lại nhìn thấy rất nhiều sinh tử bình thường không nhìn thấy, côn trùng sinh sôi nhiều đến kinh người, một ít khí cơ và ảnh hưởng sau khi dị thú cường đại tử vong, lại trong nháy mắt như sâu trong tinh thần, nhìn thấy rất nhiều Tinh hỏa và Tinh quang lưu động rơi xuống xuyên qua thân thể, giống như đang đâm thủng linh hồn lão.

Không biết trải qua bao lâu, trong nháy mắt nhìn thấy vô số, trong lòng cũng có sự sợ hãi cực lớn.

Nhưng lão tăng Đông Hồ vẫn ngồi xếp bằng trên mặt đất lại cảm thấy vui sướng vô tận. Lão biết rõ chuyện gì đang xảy ra, trong tích tắc này ý cười tràn ngập khuôn mặt lão, hiền lành nói không nên lời. Mặc dù còn chưa mở mắt, nhưng mà lão lại tự biết khuôn mặt của mình lúc này không có bất kỳ khác biệt nào với đại thánh đại hiền ghi lại trong kinh Phật.

- Cảm giác thế nào?

Đinh Ninh biết rõ lúc này đang xảy ra chuyện gì, hắn quay đầu nhìn lão tăng, cũng rất mừng cho lão.

Lão tăng vui mừng mở hai mắt, chắp hai tay với Đinh Ninh, nhẹ giọng nói ba chữ đơn giản mà dị thường:

- Gặp chúng sinh.

Sau đó, lão bổ sung thêm ba từ:

- Như thấy Thần.

Mặc dù chỉ là sáu chữ, nhưng đối với Đạm Đài Quan Kiếm hay Trưởng Tôn Thiển Tuyết đều là miêu tả cực kỳ chính xác.

Hai người rất tự nhiên nghĩ đến một ít hình ảnh và cùng cảm nhận được điều gì đó.

- Mọi thứ chỉ là tương đối. Quá nhanh và quá chậm giống đều như thời gian thay đổi, tự nhiên sẽ thấy thiên địa khác biệt.

Đinh Ninh lại gật đầu làm lễ với lão tăng, nhẹ giọng đáp lại.

Trong cuộc đối thoại giữa lão tăng và Đinh Ninh có vô số cơ hội, nói xong câu này, hai người nhìn nhau cười.

Lão tăng đứng lên.

Lúc lão đứng dậy, bầu trời có vẻ sáng hơn, nhưng dường như bóng dáng của lão lại không ngừng mở rộng vô tận, một loại thánh quang trong suốt tràn ngập cả thiên địa này.

Trăm ngàn con Dạ Ma Viên đang điên cuồng chạy trốn. Sau khi Mân Sơn Kiếm Tông nhúng tay vào, tên Tông sư quận Giao Đông kia đã không hy vọng những yêu thú được quận Giao Đông nuôi dưỡng chết đi vô vị, mà muốn giữ lại những yêu thú này đến thời điểm thích hợp.

Nhưng giống như sau khi nổi lên một cái bong bóng khí thì mặt hồ sâu trong Âm Sơn đã nhanh chóng trở về tĩnh lặng vĩnh hằng, trong nháy mắt, mảnh thiên địa hỗn loạn này cũng trở nên bình tĩnh tuyệt đối.

Ánh sáng và thời gian dường như bị đóng băng trong khoảnh khắc này.

Toàn bộ trăm ngàn con Dạ Ma Viên bay trên không trung đều bất động, thân thể lão tăng khẽ động, quang mang sáng ngời từ trên bầu trời cực cao rơi xuống, dung nhập vào trong kinh mạch dường như mở rộng vô số lần của lão.

Có rất nhiều ánh sáng không rơi thẳng mà xoay vòng trong không khí.

Chỉ khi nhìn từ khoảng cách rất xa mới có thể nhìn thấy dường như có một cây trượng thật lớn xuất hiện trong thiên địa.

Trăm ngàn con Dạ Ma Viên trên không trung đột nhiên bị ép xuống mấy trượng.

Có vẻ chỉ là bị ảnh trượng do ánh sáng ban ngày ngưng tụ thành đè ép xuống, nhưng chỉ với sức ép này, đám Dạ Ma Viên đã biến thành huyết vụ.

Những cơ quan nội tạng yếu ớt nhất trong cơ thể chúng bị nghiền nát, từ trong miệng mũi chúng và da thịt thẩm thấu ra.

Trong đêm tối, những yêu thú dữ tợn biến thành vô số bãi máu, nở rộ trên không trung, sau đó rơi xuống.

Đây là một bộ hình ảnh Thần Ma luyện ngục, nhưng khí cơ hùng vĩ ở giữa nháy mắt này, cái loại nguyên khí hoàn mỹ lưu động, cái loại chuyển hóa huyền diệu này, đối với Tu hành giả ở đây mà nói lại là mỹ lệ đến cực điểm.

Loại lực lượng thiên địa đảo lộn này đến từ cảm ứng của tăng nhân Đông Hồ khi đột phá Bát Cảnh và biến động tự nhiên của thiên địa, trong nháy mắt thời gian thuận theo ý trời, hoàn mỹ thoải mái nhất, mặc dù lão tăng Đông Hồ đã chân chính đạt tới Bát Cảnh, nhưng muốn khống chế lực lượng hùng vĩ như vậy cũng là không thể.

.....

- Thượng tôn.

Trong đêm tối có rất nhiều đôi mắt nhìn hình ảnh hùng vĩ như vậy, khi trăm ngàn con Dạ Ma Viên bị ảnh trượng thật lớn ép xuống, hóa thành huyết vụ, một gã Tu hành giả lưng đeo hộp kiếm khẽ kêu một tiếng lo lắng về phía Dạ Kiêu.

Phía sau Dạ Kiêu và gã, có rất nhiều Tu Hành giả lưng đeo hộp kiếm giống như gã, kiếm ý hỗn loạn ở trong hộp kiếm va chạm chấn minh, dường như mỗi một Tu hành giả như gã đều mang theo một trận gió tuyết.

Trong cựu quý tộc quyền quý, "thượng tôn" cũng là một loại xưng hô cổ xưa, đại biểu cho sự tôn trọng và thần phục tuyệt đối.

Ở tiền triều và Trường Lăng trước đây, có rất nhiều Tu hành giả trong số các cựu qúy tộc quyền quý, bản thân cũng không phải

là môn khách bên ngoài đến mà là nô lệ vĩnh viễn.

Những Tu hành giả này chính là Kiếm nô của cựu quý tộc quyền quý, không khác gì tử sĩ, hơn nữa cả đời không có việc hai chủ, vô cùng trung thành, rất nhiều người đều sẽ tự sát chết theo khi chủ nhân chết.

- Không có vấn đề gì.

Dạ Kiêu đương nhiên so với tên Kiếm nô này càng rõ ràng hơn về việc tăng nhân Đông Hồ đã sinh ra biến hóa gì. Y cũng biết tên kiếm nô này của mình đang lo lắng cái gì, nhưng y vẫn hờ hững lắc đầu.

Trong đôi mắt yên tĩnh như biển sâu của y đang bùng cháy một ngọn lửa cuồng nhiệt.

- Ta vốn không cho rằng ta có năng lực một mình giết chết bọn họ. Ta chỉ cần vây khốn, tự nhiên sẽ có người đến giết chết bọn họ.

Y nói xong câu này, sau đó đưa tay ra sau.

Lúc này y cách đám người Đinh Ninh còn xa, thậm chí bởi vì y cố ý che dấu khí cơ, ngay cả tên tăng nhân Đông Hồ kia cũng không cảm nhận được uy hiếp từ y, nhưng lúc này lão tăng Đông Hồ đang khải thiên, cảm ứng thiên quang, có thiên địa nguyên khí từ ngoài trời đất điên cuồng vọt tới chỗ đó, y cũng đã có thể mượn cơ hội này xác định vị trí cụ thể của đám người tăng nhân Đông Hồ và Đinh Ninh.

Khi y đưa tay về phía sau, chân nguyên trong cơ thể y lập tức từ đầu ngón tay lao ra.

Làn da trắng như ngọc bích của y nổ tung, từng luồng máu tươi và chân nguyên giống như những dây đàn màu đỏ xuyên qua tất cả hộp kiếm.

Trong nháy mắt, tất cả Kiếm nô mang theo hộp kiếm phía sau y nổ tung, tất cả kiếm bên trong bay ra.

Cũng trong khoảnh khắc này, lão tăng Đông Hồ đã cảm nhận được.

Trong đầu y xuất hiện vô số hình kiếm, mỗi thanh đều là danh kiếm, tản ra kiếm khí khác biệt nhưng đều kinh người.

- Sao thế?

Đinh Ninh và Trường Tôn Thiển Tuyết đều cảm giác được sự ngưng trọng của y, Đinh Ninh không nhịn được mở miệng hỏi.

Tăng nhân Đông Hồ không trả lời, bởi vì y đã không cần trả lời nữa.

Hơn mười tên Kiếm nô đồng loạt ngã xuống đất.

Khi hộp kiếm sau lưng bọn họ vỡ vụn, tất cả lực lượng nguyên khí trong cơ thể bọn họ cũng toàn bộ tràn vào trong những thanh kiếm trên lưng.

Những Tu hành giả bình thường cả đời chỉ tu một thanh kiếm bản mệnh, nhưng những Kiếm nô này cả đời đều nuôi những thanh kiếm này.

Lúc này. bọn họ giống như dành toàn bộ cuộc đời mình đổ vào trong những thanh kiếm này.

Tất cả những thanh kiếm bay lên.

Theo ánh mắt Dạ Kiêu tiến về phía thiên địa nơi tăng nhân Đông Hồ và Đinh Ninh đang đứng.

Gần một ngàn thanh kiếm phi hành trên không trung, kiếm khí giữa phi kiếm kích động như rắn, giống như là một tòa núi kiếm từ trên trời rơi xuống.

Q7 - Chương 41: Thiên Sơn

Những thanh kiếm này lại cực kỳ nhỏ khi so sánh với sự rộng lớn của bầu trời, nhưng cũng làm cho người ta cảm thấy cực kỳ uy nghiêm, thần bí giống như ngôi sao đầy trời.

Kiếm có thể làm cho người ta cảm thụ như sao, chỉ có thể mang ý nghĩa cường đại.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết ngẩng đầu nhìn kiếm quang, Cửu U Minh Vương kiếm trong tay nàng tự động ngâm nhẹ không thôi.

- Sao lại có nhiều kiếm như vậy?

- Sao chuyện này có thể xảy ra?

Nàng còn chưa hoàn toàn thoát khỏi cảnh tượng chấn động khi lão tăng Đông Hồ bước vào Bát Cảnh vừa rồi, hiện tại lại nhanh chóng lâm vào khiếp sợ khó có thể lý giải.

- Bởi vì quen thuộc.

Đinh Ninh nhìn gương mặt xinh đẹp của nàng, nhìn Cửu U Minh Vương kiếm đang phản ứng tự nhiên trong tay nàng, hít sâu một hơi, nói tiếp,

- Bởi vì những thanh kiếm này từng là địch nhân, hoặc là chiến hữu của Cửu U Minh Vương kiếm, hoặc theo một ý nghĩa nào đó mà nói thì Cửu U Minh Vương kiếm đã từng là một phần tử trong những thanh kiếm này.

- Là Dạ Kiêu.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết phản ứng lại, trong thân thể nổi lên

một loại cảm giác khó chịu,

- Những thanh kiếm này đều là danh kiếm tiền triều và Trường Lăng xưa.

Đinh Ninh gật đầu.

Mỗi một thời đại, mỗi một triều đại đều sẽ có rất nhiều thợ thủ công kiệt xuất, có rất nhiều Tu hành giả đỉnh cao uẩn sinh ra rất nhiều danh kiếm.

Ba triều đại Hàn Triệu Ngụy ngày xưa có rất nhiều danh kiếm, sau khi ba triều bị diệt, những danh kiếm của ba triều đại này đều thuộc về vương triều Đại Tần, cuối cùng xuất hiện ở bên trong Kiếm cốc của lần Mân Sơn Kiếm hội gần đây nhất.

Ba Sơn Kiếm Tràng cũng có rất nhiều danh kiếm, sau khi tông môn này bị diệt, Kiếm tàng này đã thuộc sở hữu của Nguyên Vũ và Trịnh Tụ. (kiếm tàng: kho kiếm)

Còn có một loại không nên coi nhẹ nhưng đã bị người ta lãng quên, chính là danh kiếm của quý tộc quyền quý ngày xưa.

Cựu quý tộc quyền quý trên thực tế đã thống trị vương triều Đại Tần rất nhiều năm, trong thời gian dài, bọn họ có được những Tu hành giả mạnh nhất, đồng dạng cũng chế tạo ra rất nhiều danh kiếm.

Những thanh kiếm có thể được Tu hành giả cường đại lựa chọn trở thành bội kiếm, điểm chung cũng không phải là vật phàm, hơn nữa đại đa số trong đó đều được coi là vật bản mệnh ôn dưỡng, mặc dù sau khi chủ nhân thanh kiếm chết đi, trên những thanh kiếm này cũng như bị lạc ấn linh hồn hoặc là bị rèn luyện tăng cường, tự nhiên có nguyên khí bản mệnh của chủ nhân kiếm kết hợp, biến thành tinh thể của thanh kiếm này, trở thành một bộ phận bản thân của thanh kiếm này.

Thời đại cựu quý tộc Trường Lăng, Công Tôn gia là lãnh tụ của cựu quý tộc quyền quý, mà Cửu U Minh Vương kiếm là thanh kiếm mạnh nhất và hung dữ nhất thời đại cựu quý tộc quyền quý thống trị, trong thời gian gần trăm năm đó, Tu hành giả Công Tôn gia lợi dụng thanh kiếm này giết chết rất nhiều người tu hành, cùng chiến đấu hoặc cùng nhau chiến đấu với nhiều danh kiếm.

Mặc dù vẫn chưa có người nào có thể luyện Cửu U Minh Vương kiếm thành kiếm bản mệnh, nhưng tiếp xúc hoặc chiến đấu gần gũi với những thanh kiếm này cũng khiến cho Cửu U Minh Vương kiếm lưu lại một tia nguyên khí của những danh kiếm kia.

Hiện tại những lạc ấn nguyên khí này cảm ứng lẫn nhau, chính là sự quen thuộc mà Đinh Ninh nói.

Không thể nghi ngờ, bất kể có được Trịnh Tụ trợ giúp hay là tự bản thân Dạ Kiêu làm, rất nhiều danh kiếm mà những cựu quý tộc quyền quý tàng trữ, lưu lại năm đó, hiện nay đại đa số đều rơi vào trong tay Dạ Kiêu.

Những thanh kiếm này trải qua cả đời Kiếm Nô ôn dưỡng, bày ra lực lượng cường đại mà thần bí dưới sự thúc dục của Dạ Kiêu, hình thành một tòa kiếm trận mà ngay cả Trưởng Tôn Thiển Tuyết cũng không thể lý giải.

Lông mày tăng nhân Đông Hồ cũng nhíu thật sâu, trên da thịt giống như cây cổ thụ của lão xuất hiện ba nếp nhăn như đao khắc.

Những kiếm này phi hành trên không trung có trước sau, tạo thành hình một tòa núi, nhưng trong nhận biết của lão lại là Thiên Sơn trùng điệp điệp điệp. (Thiên Sơn: nghìn ngọn núi)

Mỗi một thanh kiếm kịch liệt dẫn dắt thiên địa nguyên khí, đều hình thành một tòa núi.

Lão có thể cảm nhận được, tòa kiếm trận này cũng không phải

là một tòa sát trận, mà là một tòa mê trận vây khốn.

Người tu hành ở bất kỳ cấp độ nào cũng có nhận thức độc đáo đối với nguy hiểm.

Hiện tại tăng nhân Đông Hồ đã tấn thăng Bát Cảnh, câu thông với nguyên khí đã đạt tới sao trời, nhận biết với thiên địa chung quanh đã cực kỳ tinh tế tỉ mỉ, thậm chí có thể nhìn thấy quỹ tích sinh tử của rất nhiều sinh linh từ trong rất nhiều nguyên khí lưu lại, ở thế giới nhận biết của lão, có vài thứ chảy xuôi nhanh hơn so với bình thường, cũng có vài thứ thì trở nên chậm hơn bình thường, nhưng bất kể nhanh chậm, khác biệt so với thông thường đã tương đương với việc thay đổi giới hạn thời gian.

Tăng nhân Đông Hồ khi phá cảnh đã nói "Gặp chúng sinh" với Đinh Ninh, cũng không phải chỉ nói nhìn thấy rất nhiều thứ bình thường mình không cách nào cảm nhân được, linh hồn trong nháy mắt xuất khiếu đã dạo chơi qua rất nhiều địa phương chưa từng tới, chân ý chân thật nhất chính là cảm nhận được rất nhiều sinh tử luân hồi.

Về phần "Như thấy Thần" là nói đạt tới Bát Cảnh giống như đạt tới một cái lĩnh vực của Thần, hoàn toàn thay đổi một thiên địa, chính là một loại ánh mắt bao quát thế gian.

Lấy lực lượng của lão đã có thể giết chết rất nhiều Tông sư Thất Cảnh, có thể chạy trốn mà ngàn quân không cách nào ngăn trở, thực sự tung hoành thiên hạ không chút cố kỵ.

Mặc dù vậy, lão vẫn cảm thấy cực kỳ nguy hiểm.

- Khanh!

Hai tay lão vung lên trên, toàn thân pháp trượng trong tay lão trở nên sáng ngời trong suốt, tuy không thấy lão mở môi, nhưng trượng gõ vào không khí lại phát ra một tiếng nổ cổ quái mà rõ

ràng, giống như Phật tụng.

Phương pháp tu hành khác nhau sẽ có cảnh tượng Khải Thiên khác nhau, khi Hoàng đế Nguyên Vũ vận dụng toàn lực sẽ có cột sáng cực lớn mà chói mắt rực rỡ rơi xuống, nhưng hiện tại khi lão vận dụng toàn lực, trên bầu trời lại có vô số ngôi sao rất nhỏ mà uyển chuyển, lại không thấy ánh sáng chói mắt rơi xuống, tựa như vô số Thiên nữ đang rải hoa.

Nhưng có cảm giác lực lượng chân chính lại đến từ thân thể lão.

Một loại lực lượng vô hình nhưng thực sự tồn tại không ngừng từ trong thân thể lão khuếch trương ra ngoài, giống như toàn bộ thân thể của lão đang không ngừng bành trướng ra bên ngoài.

Rắc rắc rắc...

Những mũi kiếm rơi xuống đột nhiên gặp phải lực cản, không phải ma sát cùng không khí mà là trực tiếp va chạm, đánh lên vách kim cương vô hình, trực tiếp phát ra tiếng va chạm của vật thể cứng rắn.

Trong thiên địa xuất hiện một vách kim cương trong suốt chân thật.

Bản thân thứ này là một loại thủ đoạn dùng để phòng ngự của tăng nhân khổ tu Đông Hồ, nhưng rơi vào trong tay lão tăng Đông Hồ lúc này lại không chỉ là phòng ngự nữa.

Trong ánh mắt kiên định của lão, vách kim cương trong suốt nhưng chân thật này dùng một loại tốc độ khủng bố mạnh mẽ nhanh chóng đè ép ra ngoài.

Những thanh kiếm kia không ngừng chấn động, mà bởi vì liên hệ độc đáo với tâm thần cho nên thất khiếu của tất cả Kiếm Nô

đều chảy máu suy sụp ngồi trên mặt đất, trong nháy mắt đã đến bờ vực sắp chết.

Giữa mỗi một cái chân lông trên tóc da cơ thể Dạ Kiêu đều thấm ra những giọt máu đỏ.

Y cảm thụ được lực lượng khủng bố đến từ Bát Cảnh, toàn bộ thân thể đều đang nhắc nhở y có thể chết bất cứ khi nào.

Thế nhưng khóe miệng của y lại hiện ra một tia ý cười hơi trào phúng cổ quái, thân thể của y không cách nào thừa nhận, thế nhưng ý chí mạnh mẽ lại để cho y giơ tay lên, dùng sức nắm chặt trong hư không.

Rất nhiều mạch máu trên trán y hiện ra da thịt, tỏa sáng, sau đó dấy lên ngọn lửa chân chính, giống như phù văn hai màu vàng đỏ.

Niệm lực mà y lạc ấn ở những danh kiếm kia cũng bốc cháy lên.

Phù văn mỗi một thanh danh kiếm giãy dụa trên không trung đều sáng ngời, thiêu đốt lên ngọn lửa hai màu vàng đỏ.

Phốc phốc phốc phốc...

Tất cả danh kiếm trên không trung tựa như kiếm giấy vỡ vụn, song tất cả lực lượng nguyên khí vẫn ngưng tụ thành hình kiếm như trước, dùng lực lượng cường đại hơn rơi xuống.

Trong nhận biết của Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết, trong nháy mắt này thân thể tăng nhân Đông Hồ vô cùng khổng lồ, gần như tràn ngập thiên địa bên ngoài cơ thể lão lại bị những kiếm này đâm thủng vô số lỗ thủng.

Vách tường kim cương bị phá, vô số kiếm vô hình đã mất đi phôi kiếm rơi xuống.

Mỗi một kiếm rơi xuống đất đều mang theo trọng lượng thực sự của một ngọn núi đập xuống đất, đánh lên một chùm khói bụi cao mấy trăm trượng.

Trượng gỗ trong tay tăng nhân Đông Hồ cắm xuống mặt đất trước người, bão táp xoay tròn bên ngoài cơ thể bọn họ, nhưng không có cách nào tiến vào bên trong.

Phù Tô có tu vi yếu nhất đã lâu không lên tiếng chỉ cảm thấy ý thức đều bị hai loại lực lượng xé rách mà tan rã, gã há mồm lại phun ra một ngụm máu, ngất đi.

Một đoàn khói bụi sừng sững trên không trung, bị lực lượng nguyên khí chống đỡ, hoàn toàn không thể tiêu tan.

Đinh Ninh phóng mắt nhìn lại, bên ngoài thật sự có thêm ngàn ngọn núi, một ít nguyên khí kích động hào quang ở trên đỉnh núi như tia chớp rất nhỏ không ngừng lóng lánh, không ngừng làm cho đỉnh cao nhất tòa núi bụi này trở nên mờ nhạt mà lại tuyết trắng, như Thiên Sơn Mộ Tuyết.

Đó là điều hắn lo lắng nhất.

Người chỉ vì báo thù mà sống, vẫn luôn là đáng sợ nhất.

Q7 - Chương 42: Kẻ thù năm đó

Trong đôi mắt thâm sâu của lão tăng Đông Hồ lóng lánh hào quang cơ trí, lực lượng trên trượng trong tay lão dần dần thu liễm, thiên địa trở về yên tĩnh, có một ít tro bụi như tuyết dần dần rơi xuống đất, nhưng núi bụi ngàn trượng do gần ngàn kiếm biến thành vẫn sừng sững như trước.

Thiên Sơn này như ảo ảnh mộng ảo, như mộng cảnh hão huyền, nhưng lại tản ra một loại mùi vị huyết tinh quỷ dị.

Mùi vị này đến từ những Kiếm Nô kia, còn có chủ nhân của bọn họ.

Khi một người vốn có quyền thế đã tiếp cận đỉnh cao bắt đầu dùng hết cả đời mình chỉ vì một chuyện báo thù, ý chí của người này đã vượt qua tu vi của hắn.

Những danh kiếm này khởi đầu từ nơi không biết, những Kiếm Nô vốn có thể trở thành những Tông sư trên thế gian này, nhưng lại dùng nguyên khí bản mệnh của mình cùng cuộc đời của tất cả các Kiếm Nô đã toàn bộ chết đi ôn dưỡng những danh kiếm này.

Da thịt thân thể chủ nhân Dạ Kiêu của bọn họ cũng giống như mai rùa bị thiêu nứt nở rộ ra bên ngoài, khí huyết gần như chảy hết, hào quang cùng ngọn lửa cuồng nhiệt trong mắt cũng dần dần xám xịt, đã tới thời điểm tử vong không xa.

Tòa kiếm trận này không chỉ vượt qua cực hạn của y, thậm chí đẳng cấp lực lượng hoàn toàn khác biệt, lúc này đã hoàn toàn hình thành, tòa kiếm trận này cũng đã không còn một chút quan hệ với y.

Nếu so sánh tòa kiếm trận này với một gốc cây khổng lồ chống trời, vậy y chỉ là máu thịt dưỡng chất trên đường sinh trưởng của gốc cây khổng lồ chống trời này.

Theo lý mà nói tinh lực của y lúc này đã hết, chắc chắn phải chết đi cùng những Kiếm Nô kia, nhưng chỉ dựa vào ý chí kinh người, y vẫn còn sống như trước, đang nhìn tòa kiếm trận kia từ xa xa.

Y cần phải sống, phải đảm bảo tòa kiếm trận này có thể cho người ta tiến vào, sau đó y phải đảm bảo mình có thể nhìn thấy truyền nhân Cửu Tử Tằm chết đi.

Đối với y mà nói, mặc dù người trẻ tuổi kia cũng không phải Vương Kinh Mộng năm đó sống lại, nhưng đến bây giờ hắn cũng là trụ cột quan trọng nhất của Ba Sơn Kiếm Tràng, chỉ cần giết chết người trẻ tuổi kia, Ba Sơn Kiếm Tràng rốt cuộc sẽ tiêu vong.

.....

Lão tăng Đông Hồ lẳng lặng nhìn mấy tòa núi bụi gần nhất, sau đó chậm rãi vươn tay nắm trượng ra.

Một đạo hào quang từ giữa trượng bắn ra, thăm dò vào trong những tòa núi bụi này.

Những tòa núi bụi này lay động bất định, thế nhưng trong hào quang của lão ẩn chứa lực lượng khủng bố, lại dọc theo một cái thông đạo không biết, tỏa ra đến một chỗ không biết trong thiên địa.

- Ta không phá được kiếm trận này.

Lão tăng Đông Hồ quay đầu nhìn về phía Đinh Ninh, nghiêm túc nói:

- Mặc dù chúng ta có thể đi lại giữa những tòa núi bụi này,

nhưng chúng nó đã ngăn cách nhận biết của chúng ta và thế giới bên ngoài. Thậm chí ngăn cách nguyên khí cường giả Bát Cảnh xuyên thấu, tất cả những gì chúng ta nhìn thấy đều bị vây ở pháp tắc kiếm trận này, chúng ta sẽ luôn ở bên trong mê hoặc.

Đinh Ninh khẽ gật đầu, nhìn thoáng qua Phù Tô hôn mê bất tỉnh, sau khi xác định thương thế của gã không càng thêm nghiêm trọng, lập tức nói:

- Đây vốn là một tòa kiếm trận đủ để vây khốn Bát Cảnh.

- Có thể vào nhưng không thể ra?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn Đinh Ninh hỏi.

Trong nhận biết của nàng, ngàn ngọn núi bụi này không chỉ là núi, mà còn là một thế giới không biết đang biến ảo.

- Nếu như có thể đi vào nhưng không thể ra, vậy Dạ Kiêu trả giá như vậy sẽ không có ý nghĩa.

Đinh Ninh không thể nhìn thấy tình huống của Dạ Kiêu lúc này, nhưng hắn có thể tưởng tượng được đối phương sẽ trả giá như thế nào, hắn nhíu mày thật sâu, nói:

- Tòa kiếm trận này chỉ sợ giống như một cái giếng, chúng ta tựa như ếch dưới đáy giếng, rõ ràng biết thiên địa bên ngoài ở nơi nào nhưng lại không thể đi ra ngoài, cũng không thể mượn một mảnh bầu trời như gương sáng kia để phân biệt ra đông tây nam bắc.

Cái thí dụ này không tính là quá thích hợp, bởi vì Trưởng Tôn Thiển Tuyết biết cho dù là ếch dưới đáy giếng cũng có thể thông qua biến hóa âm u của ánh sáng biết đâu là phương vị mặt trời mọc và hoàng hôn, nhưng nàng hiểu rất rõ ý của Đinh Ninh.

- Chàng có thể phá kiếm trận này sao?

Nàng hít sâu một hơi, nhìn Đinh Ninh hỏi.

- Để vây nhốt Bát Cảnh cần phải có lực lượng của Bát Cảnh. Bản thân pháp trận chính là thủ đoạn đề cao lực lượng của người tu hành, Dạ Kiêu tuy không vào Bát Cảnh, nhưng mượn những kiếm này tạo thành pháp trận lại là hình thành lực lượng đủ để giam cầm Bát Cảnh.

Đinh Ninh lắc đầu,

- Ta tuy rằng đã gần tiếp cận Bát Cảnh, thậm chí đã sớm cảm nhận được một phần huyền diệu của Bát Cảnh, nhưng ta dù sao cũng chưa thực sự bước vào cảnh giới này, cho nên gần như không có khả năng phá giải pháp tắc của pháp trận này.

- Cho nên chúng ta chỉ có thể chờ người đến, chờ bọn họ nhảy vào cái giếng này? Hắn làm ra pháp trận như vậy, chắn hẳn lực lượng của nó hiển nhiên không có khả năng tự nhiên tiêu tán nhanh chóng.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết buông Cửu U Minh Vương kiếm trong tay xuống, mặc cho trường kiếm trở nên tinh khiết trong suốt cắm trên mặt đất.

Lúc này núi bụi ngàn trượng giống như ngưng đọng, giữa thiên địa cũng không có gió tuyết, chỉ còn lại một mảnh yên tĩnh, thế nhưng nàng hiểu rõ rất nhanh sẽ có một hồi gió tanh mưa máu.

- Kiếm ý và nguyên khí bản mệnh đều là vật chí thuần ngưng đọng trong thiên địa, Dạ Kiêu mượn Thiên Kiếm này, một là lợi dụng lực lượng bản thân kiếm này, hai là phải mượn kiếm ý bất diệt và nguyên khí bản mệnh bảo trì cái pháp trận này trong thời gian dài.

Đinh Ninh trực tiếp chọn một chỗ khô ngồi xuống, sau đó nói

tiếp,

- Nhưng người đau đầu sẽ không chỉ là chúng ta, người bên ngoài muốn đối phó chúng ta, bọn họ cũng sẽ phải vắt óc suy nghĩ phải dùng phương pháp gì mới có thể đối phó một gã Bát Cảnh.

Hắn nhìn thoáng qua lão tăng Đông Hồ, có chút cảm khái,

- Đối với những người này mà nói, hiện tại ngươi vào Bát Cảnh cũng là điều ngoài ý muốn, nhưng bọn họ phải đối mặt.

Lão tăng Đông Hồ cung thuận khoanh chân ngồi dưới hắn, vẫn như một đệ tử thành kính nghe sư phụ giảng kinh thỉnh giáo nói:

- Xưa kia người ta chỉ là cho rằng ngài chưa nhìn tới bí mật Bát Cảnh, nhưng hôm nay nghe được những lời này của ngài, khiến ta biết rằng không phải như thế, nhưng có điều khiến ta không rõ, vì sao năm đó ngài dừng lại ở trên đỉnh Thất Cảnh mà lại không vào Bát Cảnh?

- Đây là một loại lựa chọn.

Đinh Ninh nhìn lão bình tĩnh nói:

- Lực lượng thuần túy nghiền ép sẽ làm cho người tu hành mất đi nhuệ khí lấy yếu thắng mạnh, hoặc là dưới quá trình giao thủ giữa lực lượng chân nguyên ngang nhau sẽ làm cho rất nhiều chiến đấu trở nên cực kỳ đơn giản, do đó sẽ làm cho người ta hình thành thói quen đơn giản, sẽ không cẩn thận cảm ngộ chút kiếm ý tinh diệu. Con đường tu hành nằm ở chỗ kiên quyết tiến lùi mà nhận biết những thứ nhỏ nhất, nếu mất đi loại nhuệ ý này thì tất cả sẽ trở nên đơn giản tùy ý, sẽ tự nhiên lười biếng, ảnh hưởng đến quá trình tu hành sau này.

- Ngoài ra phía trước ta không có người nào, không có sư giả nào nói cho ta biết nên đi từ Thất Cảnh đến Bát Cảnh như thế nào.

Sau khi dừng một chút, Đinh Ninh hơi tự giễu nói tiếp,

- Ta luôn cho rằng, nếu ở Thất Cảnh đã là đệ nhất thiên hạ, đã không có người là đối thủ của ngươi, cho nên không cần gấp gáp nhập Bát Cảnh, không bằng đi cẩn thận hơn một chút. Không ai sẽ tự cảm thấy bản thân mình phạm bất kỳ sai lầm nào trong tất cả quá trình tu hành trước đó, nếu đi càng cẩn thận trong một chút giai đoạn mấu chốt, đi càng cẩn thận, sau này tu vi sẽ càng mạnh. Nếu nói đơn giản thì tu hành như xây tường, ý nghĩ trong khoảng thời gian kia chính là ta cố hết sức xây nền tường vững chắc hơn một chút. Làm hết khả năng bù đắp một ít chỗ không đủ trên đường tu hành trước kia.

Lão tăng Đông Hồ lập tức ngộ ra, hơn nữa ở ngoài lời nói của Đinh Ninh, lão còn cảm nhận được càng nhiều ý tứ, vui lòng phục tùng nói:

- Bởi vì năm đó ngài cho rằng đối thủ vẫn luôn là mình, ngài cho rằng ở trước Thất Cảnh mới là trụ cột, Bát Cảnh mới là khởi đầu, ngài muốn khiêu chiến tồn tại chỉ có trong truyền thuyết thế giới tu hành trước đó, nhưng hầu như không có người nào đến Cửu Cảnh.

Đinh Ninh chậm rãi gật gật đầu, trầm mặc mấy hơi thở rồi nói:

- Giống như lời ngươi nói lúc trước, không biết thì thôi, nhưng rõ ràng biết phía trước có phong cảnh mỹ lệ dị thường tồn tại, nếu không thể nhìn thấy liền sẽ lưu lại tiếc nuối.

Lão tăng Đông Hồ cũng trầm mặc một lát, lão chợt nghĩ đến một điểm, trong mắt dâng lên một ít hào quang kinh ngạc,

- Ngài nói trong quá trình tu hành cả đời của một Tu hành giả sẽ luôn phạm một ít sai lầm, ví dụ như khi tu hành ở Nhị Cảnh Tam Cảnh lựa chọn công pháp không phù hợp hoặc có chút thủ đoạn tu hành không đúng thì sẽ lưu lại bệnh ẩn trong cơ thể, hoặc

là sau này không thể thay đổi được. Nhưng nếu như một Tu hành giả có đủ thời gian tu hành lại một lần nữa, vậy hắn sẽ tự nhiên biết mình sai chỗ nào, sẽ không tiếp tục phạm vào mà tiến hành sửa chữa lại. Ngài bây giờ mượn Cửu Tử Tằm sẽ có được cơ hội như vậy.

Đinh Ninh không phủ nhận mà chỉ ngẩng đầu nhìn bầu trời màu đen phía trên, nói:

- Nếu như có đủ thời gian, chắc hẳn sẽ càng có cơ hội tiếp xúc với Cửu Cảnh trong truyền thuyết.

Q7 - Chương 43: Chỉ giáo

Lão tăng Đông Hồ chỉ có thể tán thưởng.

Lão biết Đinh Ninh nhất định sẽ trở thành tồn tại vĩ đại nhất trong thế giới người tu hành, nhưng điều kiện tiên quyết là nhất định phải sống sót trong vòng vây Thiên Sơn này.

- Thực ra làm kết thúc cũng tốt.

Đạm Đài Quan Kiếm trầm mặc hồi lâu nghe lão tăng Đông Hồ cùng Đinh Ninh nói chuyện với nhau, không dám cắt ngang, cho đến giờ phút này y đã không còn hỏi Đinh Ninh bất kỳ vấn đề gì nữa, mà giống như vãn bối ngồi ở dưới người hắn, nói:

- Ít nhất có thể biết ai là địch nhân, ai là bằng hữu chân chính.

- Không nên quá để ý vấn đề sinh tử của người khác.

Nhìn Đinh Ninh bắt đầu trầm mặc xuống, Đạm Đài Quan Kiếm nghiêm túc nói:

- Bất kể sống chết đều do nhân duyên dựng lên, nhưng kết thúc như thế nào lại đến từ lựa chọn của mình. Có đôi khi sợ nhất là ngay cả lựa chọn cũng không có.

Sau khi dừng một chút, Đạm Đài Quan Kiếm lại nhìn Đinh Ninh bổ sung thêm một câu:

- Miễn cưỡng sống chưa chắc sẽ vui vẻ hơn là chết.

Đinh Ninh miễn cưỡng mỉm cười một chút.

Hắn hiểu rõ ý của Đạm Đài Quan Kiếm, thế nhưng tâm tình

của hắn lại không có khả năng thoải mái hắn lên.

Rất nhiều năm trước khi hắn bước vào Trường Lăng, muốn trở thành trung tâm phong vân trong thiên hạ, gió mưa trong thiên hạ nổi lên bởi vì hắn, bất kỳ sự kiện lớn nào đều phát sinh chung quanh hắn, có lẽ sẽ làm cho hắn cảm thấy hưng phấn và hư vinh một cách khó hiểu.

Song khi thực sự trải qua rất nhiều sinh tử, gánh vác lấy sức nặng như vậy, ý tưởng sẽ tự nhiên thay đổi.

Đinh Ninh hiện tại cũng không có bất kỳ hận ý nào đối với việc bị Thiên Sơn của Dạ Kiêu vây khốn, mặc dù có một số việc chỉ là ngoài ý muốn và xuất phát từ điểm tốt, nhưng chiến tranh cùng cải cách thực sự đã tạo thành bất hạnh cho rất nhiều người.

- Ngài đã dạy không ít người dùng kiếm. Năm đó Trường Lăng dùng hai chữ "Hoàn mỹ" để đánh giá về khả năng sử dụng kiếm của ngươi.

Đạm Đài Quan Kiếm nhìn vẻ tươi cười nhanh chóng phai nhạt trên mặt Đinh Ninh, hơi do dự một chút, sau đó nghiêm túc nói:

- Có lẽ ngài có thể làm cho ta trở nên mạnh mẽ hơn.

Tất cả mọi người ở chỗ này đều hiểu ý trong câu nói của y.

Trong tình cảnh khốn đốn như vậy, nếu như có phương pháp tăng cường lực lượng của y trong thời gian ngắn, vậy cơ hội sống sót của tất cả mọi người sẽ càng lớn.

Không có cách nào tăng cường tu vi chân nguyên của một người cùng nhận biết đối với thiên địa nguyên khí trong thời gian ngắn, trừ phi phá cảnh ở thời điểm bị vây giống như lão tăng Đông Hồ.

Phương diện duy nhất có khả năng nhanh chóng tăng lên chiến

lực của một người, chính là lĩnh ngộ đối với Kiếm kinh và kiếm ý.

Nếu như có thể phát huy lực lượng chiêu kiếm ở mức độ lớn nhất, vậy chiến lực của người này rất có thể tăng lên trên phạm vi lớn trong thời gian ngắn.

Điều này đối với người khác mà nói cũng là không có khả năng, nhưng lúc này vừa vặn Đinh Ninh lại có thể làm được.

Lời Đạm Đài Quan Kiếm nói chính là sự thật được công nhận trong thế giới người tu hành, người năm đó chưa bao giờ công khai thu đồ đệ, nhưng ở trong rất nhiều giai đoạn tu hành, hắn lại từng chỉ điểm qua kiếm pháp cho vài người, mà mấy người kia sau này đều trở thành Tông sư tiếng tăm lừng lẫy trong thiên hạ, trong đó người nổi bật nhất chính là Dạ ty thủ - Dạ Sách Lãnh.

Nhưng khi nghe Đạm Đài Quan Kiếm nói như vậy, Đinh Ninh lại lắc đầu,

- Thực ra không có kiếm ý thực sự hoàn mỹ, bởi vì không có bất kỳ người nào, bất cứ chuyện gì có thể làm được thực sự cùng tuyệt đối hoàn mỹ. Sẽ luôn có khiếm khuyết tồn tại, nhưng một số khía cạnh đạt đến mức tối đa sẽ tự nhiên che giấu đi khiếm khuyết này.

Đạm Đài Quan Kiếm nghe ra được Đinh Ninh đang biểu lộ ra cảm xúc, nhưng y có chút không thể lý giải, không khỏi nhíu nhíu mày.

- Kiếm ý kiếm ý, chú trọng đến ý, mà ý đến từ nội tâm của mình, cho nên mấu chốt là chính mình phải tin.

Đinh Ninh nhìn hai mắt có chút mê mang của y, nhẹ giọng nói:

- Trong điển tịch của người tu hành, phần lớn đều có ghi chép một câu chuyện xưa, có một lão phụ nhân nổi danh vẫn coi một quyển công pháp luyện khí trở thành kinh thư để đọc thuộc lòng,

nàng không biết chữ, thậm chí còn đọc sai rất nhiều chữ, vậy nên hoàn toàn không rõ rất nhiều ý tứ trong đó, nhưng ngày qua ngày trong mấy chục năm qua, nàng vẫn luôn đọc thuộc lòng như vậy, trái lại còn tự nhiên luyện ra chân nguyên. Mà có một ngày một Tu hành giả đi ngang qua, khi nhìn nàng đọc sai lại cảm thấy không đành lòng, kiên nhẫn giảng giải một phen, sửa chữa rất nhiều sai lầm của nàng, tự cho là công phu lão phụ nhân kia sẽ càng sâu, thế nhưng cuối cùng công lực của lão phụ nhân kia lại lùi ngược. (lão phụ thân: bà lão già)

Sau khi dừng lại vài hơi thở, Đinh Ninh nhìn trong mắt của Đạm Đài Quan Kiếm nổi lên chút hào quang, nói tiếp:

- Về câu chuyện này lại có rất nhiều phiên bản, nhưng ý tứ biểu đạt đều giống nhau. Kiếm ý của ngươi đi nhanh chóng cực hạn, thực ra đã rất hoàn mỹ, nếu nói về thiếu thì chỉ sợ chính là một chút tin tưởng cuối cùng. Ngươi không cần ta chỉ điểm, chỉ cần một người như ta khẳng định cho ngươi, làm cho ngươi càng tin tưởng chính mình, ngay cả một tia nghi ngờ cuối cùng trong lòng cũng tiêu tan.

- Đã là cực hạn, chỉ cần chỗ sâu nhất trong nội tâm ngươi cũng tin tưởng chắc chắn đây đã đến cực hạn, kiếm của ngươi sẽ nhanh hơn một phần.

Đinh Ninh nhẹ nhàng cười, nhìn ánh mắt Đạm Đài Quan Kiếm lại nổi lên biến hóa, nói:

- Nếu như nói đây là chỉ giáo, đây có tính là chỉ giáo hay không?

Tâm tình Đạm Đài Quan Kiếm dao động kịch liệt, không khí bên ngoài cơ thể y đều sinh ra từng trận sóng gợn, nhưng chỉ trong nháy mắt sau đó, khuôn mặt của y lập tức trở nên tuyệt đối bình tĩnh.

Sau đó y đứng dậy, nghiêm túc hành lễ với Đinh Ninh vẫn đang ngồi như trước, nhẹ giọng nói:

- Đây là sự chỉ giáo hữu dụng nhất.

Lão tăng Đông Hồ chắp tay trước ngực cảm thán.

Bầu trời vào lúc này hơi trắng.

Màu hơi trắng không phải vì sắp đến bình minh, mà do một loại nguyên khí cường đại quấy nhiễu sinh ra ánh sáng.

Ngoại trừ Phù Tô đang hôn mê bất tỉnh ra, toàn bộ đám người Đinh Ninh đều ngẩng đầu.

Điều đó có nghĩa là người nào đó đã đến.

Có thể mang đến khí tượng như vậy, cho thấy người có thể đến vào lúc này đương nhiên là Tông sư Thất Cảnh.

Là cường viện, hay là sự khởi đầu của một trận đại chiến mới?

Đinh Ninh hít sâu một hơi, bình tĩnh chờ đợi.

Ánh mắt Đạm Đài quan kiếm dần dần trong xanh phẳng lặng, y vẫn khiêm tốn như lúc bình thường, nhưng lão tăng Đông Hồ lại thấy y đã có một loại khí tức hoàn toàn khác biệt với lúc trước.

Hào quang màu trắng ngày càng sáng hơn.

Khi hình thành một đám mây trắng như hút nhiều dạ quang mà trở nên óng ánh tỏa sáng, một thân ảnh xuất hiện trong khe hở Thiên Sơn trên đỉnh đầu bọn hắn.

Đây là một người nam tử trung niên mặc áo choàng màu xanh.

Trên người gã không có bất cứ bội kiếm gì, nhưng da thịt trên người lại giống như mặt trăng, tỏa ra một loại hào quang trong

suốt mà sáng bóng.

Ngũ quan của nam tử trung niên này rất nhu hòa, điều khiến người ta chú ý nhất là giữa mi tâm của gã có một dải sáng màu bạc, giống như là một con mắt dọc màu bạc mở ra.

Nam tử trung niên này rơi xuống, gã đánh giá Đinh Ninh cùng rưởng tôn Thiển Tuyết, thần sắc trong mắt càng ngày càng tôn kính, tâm tình dường như càng ngày càng kích động, nhìn như đang muốn hành lễ trước khi thực sự rơi xuống đất.

Nhưng vào lúc này, lông mày của Đinh Ninh lại nhảy một cái, sâu trong lòng đất trước người hắn thoáng truyền đến một tiếng trầm đục, sau đó vang lên một loạt tiếng vang như cành cây khô gãy, phảng phất như có đồ vật gì đó liên tục bị bẻ gãy.

Mặt đất chợt không ngừng nhô lên, phảng phất có thứ gì đó cực kỳ khổng lồ đang cố gắng chui ra từ dưới lòng đất.

Lão tăng Đông Hồ có chút kinh ngạc, Đạm Đài Quan Kiếm thì nhíu mày, cho đến lúc này, trong nhận biết của y cũng xuất hiện một tia khí tức âm lãnh khiến y cảm thấy cực kỳ chán ghét.

Nam tử trung niên còn chưa rơi xuống đất kia cũng hoàn toàn không ngờ tới biến hóa như vậy, khuôn mặt lập tức hơi cứng ngắc.

Q7 - Chương 44: Đơn giản

Bất kể là nam tử trung niên mặc áo bào màu lam trên trời, hay là cỗ lực lượng quỷ dị âm lãnh từ dưới đất xuất hiện lúc này, hiển nhiên đều bởi vì Đinh Ninh mà đến, nhưng hiện tại song phương đều không tỏa ra sát ý đối với hắn.

Sát ý trực tiếp nhất đến từ dưới đất, theo mặt đất không ngừng nhô lên, sát ý chỉ thẳng vào nam tử trung niên mặc áo bào màu lam sắp rơi xuống đất kia.

Nam tử trung niên mặc áo bào màu lam này cũng không phải kẻ yếu, hiển nhiên cũng sinh ra sát ý trong nháy mắt gã cảm nhận được.

Hai đạo sát ý như thực chất chạm vào nhau trên không trung, đám người Đinh Ninh trái lại giống như là đứng ngoài cuộc, không có bất cứ liên quan gì với chuyện này.

Một tiếng ầm nổ tung.

Mặt đất không ngừng nhô lên phía trước đám người Đinh Ninh rốt cục nứt ra, nương theo từng đợt gió lạnh, đất đai trong phạm vi mấy chục trượng như lá rụng trong nước nhẹ nhàng xoay lên trên, ở trong những khe nứt bùn đất này không ngừng có bia mộ khác biệt lộ ra, bay lên không trung.

Những bia mộ này xuất hiện càng ngày càng nhiều, làm cho người ta có cảm giác như là vô cùng vô tận, như sắp hình thành một ngọn núi hoàn toàn do bia mộ dựng lên.

Đạm Đài Quan Kiếm lúc trước vẫn không rõ thân phận của song phương, chẳng qua chỉ bảo trì cảnh giác nhưng cũng không

có bất kỳ hành động nhúng tay nào, song khi nhìn thấy những bia mộ không ngừng xuất hiện này, trong lòng y lại khẽ động, trong nháy mắt hiểu rõ những bia mộ này đại biểu cho người nào.

Trong tay nam tử trung niên mặc áo bào màu lam vốn đã xuất hiện một cái trường kiếm màu bạc, Phù văn trên thân kiếm màu bạc tựa như một tòa Nguyệt cung, nguyên khí lưu động giữa Phù văn giống như mây trắng chân chính đang lưu động.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy những bia mộ này, sắc mặt của gã đã trắng như tuyết, trắng hơn cả những đám mây trắng này, thần sắc kính cẩn đối với đám người Đinh Ninh lúc mới đầu chợt biến thành kinh hoảng, một tiếng kinh hô thê lương phun ra từ giữa môi và răng gã, dải sáng màu bạc trên mi tâm gã đột nhiên biến lớn, giống như là một con mắt màu bạc dựng đứng muốn mở ra.

Sáu đạo kiếm quang màu bạc đồng thời lóe lên ở hai bên thân thể gã, sau đó như khổng tước xòe đuôi tản ra, biến thành thành ngàn vạn mảnh kiếm như lông chim màu bạc.

Ngàn vạn mảnh kiếm phát ra tiếng xé gió khủng bố trên không trung, tạo thành hào quang thật lớn đánh về phía mặt đất, song cùng lúc đó, thân thể nam tử trung niên mặc áo bào màu lam này lại giống như trái với pháp tắc tự nhiên này, mạnh mẽ xoay chuyển thế rơi, ngược lại dùng tốc độ kinh người bắn tới bầu trời phía trên.

Gã muốn chạy trốn.

Vốn gã muốn ngụy trang thành người thuộc phe Đinh Ninh, song người dưới đất này lại rất dứt khoát muốn giết chết gã, hơn nữa thân phận của người dưới đất này làm cho gã hoàn toàn không cách nào phản bác lại, hoàn toàn không cách nào để cho đám người Đinh Ninh tin tưởng gã.

Từng khối bia mộ cuối cùng lượn lờ khói đen lơ lửng như vậy.

Toàn bộ khoảng không phía trên đám người Đinh Ninh đều là bia mộ lơ lửng.

Sau đó hàng ngàn mảnh kiếm màu bạc va chạm với những bia mộ kia.

Vô số tiếng nổ tung kiên răng vang lên, những bia mộ này lơ lửng trên không trung, không ngừng lắc lư, mặt ngoài trong nháy mắt bạo phát ra vô số đoàn ánh lửa màu bạc, giống như là ngàn vạn ngôi sao đang dập tắt.

Thân thể nam tử trung niên mặc áo bào màu lam vặn vẹo trên không trung, giũ ra vô số cái bóng hình.

Gã phát hiện mình cũng hoàn toàn không có khả năng theo đường cũ rời khỏi, chạy ra khỏi cái Thiên Sơn đủ để vây khóa Bát Cảnh này, nhưng điều khiến cho tâm tình gã có chút buông lỏng chính là một kiếm mà gã không tiếc nguyên khí bản mệnh thi triển ra này rốt cục tạm thời ngăn cản được thế công của người dưới đất kia, kế tiếp cho dù gã bị vây khốn ở trong Thiên Sơn này, nhưng ít nhất cũng sẽ không bị những người này giết chết ngay lập tức.

Thế nhưng gã lại không để ý đến một điểm.

Người dưới đất giờ phút này thực sự đã không làm gì được gã, thế nhưng ở chỗ này còn có một gã cường giả khác biệt với tất cả những Kiếm sư trên thế gian.

Đạm Đài Quan Kiếm ngẩng đầu lên.

Y tự tay xuất kiếm.

Thật giống như chỉ là một tư thế xuất kiếm thuần túy, tựa như không làm ra bất cứ hành động nào khác, thế nhưng người nam tử

trung niên mặc áo bào màu lam trên bầu trời kia đã kinh hãi phát ra một tiếng thét chói tai.

Ý lạnh lộ ra ở chỗ lồng ngực và sau lưng gã, một đoàn sương máu đã đồng thời tuôn ra ở hai chỗ này.

Kiếm quang trong tay Đạm Đài Quan Kiếm biến mất.

Bởi vì quá nhanh cho nên không ai có thể nhìn rõ kiếm bản mệnh của y có màu sắc như thế nào.

- Ngươi giết hắn.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn nam tử trung niên mặc áo bào màu lam như thiên thạch từ trên không trung rơi xuống, nói với Đạm Đài Quan Kiếm như vậy.

Lời này giống như nói nhảm.

Trái tim và mạch máu của nam tử trung niên kia đã vỡ vụn, cho dù không lập tức chết đi thì từ trên cao như vậy rơi xuống, chỉ sợ thân thể cũng sẽ bị đập đến chia năm xẻ bảy.

Nhưng Đạm Đài Quan Kiếm hiểu được ý của nàng, lúc trước y xuất kiếm đối phó với những Tông sư kia, cũng chỉ đâm thủng khí hải của đối phương, làm cho đối phương mất đi chiến lực, nhưng lại lưu lại tính mạng của bọn họ.

- Khổng Tước Linh, đây là người của Độc Cô Hầu phủ.

Đạm Đài Quan Kiếm nhìn nàng một cái, giải thích:

- Nhưng hắn ngụy trang thành người của Lưu Vân tông, tông chủ Lưu Vân tông Trần Quan Hạc là bạn cũ của Lâm Chử Tửu, cũng vì Ba Sơn Kiếm Tràng mà chết trận ở Trường Lăng.

Không giết là cường giả thương hại kẻ yếu, nếu giết là vì hành vi của người này cực kỳ ti tiện.

Nếu như nam tử áo lam không biết tên này trực tiếp lấy thân phận địch nhân đến ám sát Đinh Ninh, Đạm Đài Quan Kiếm có thể sẽ để cho gã còn sống, nhưng muốn dùng phương pháp đổi lấy tín nhiệm tìm kiếm cơ hội giết chết Đinh Ninh, đây chính là việc khiến y không thể dễ dàng tha thứ.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết khẽ gật đầu,

- Chỉ có mấy nhân vật quan trọng nhất của Độc Cô Hầu phủ mới có tư cách tu hành Khổng Tước Linh, cho nên Độc Cô Hầu phủ lựa chọn là trở thành địch nhân của chúng ta?

Đinh Ninh chỉ im lặng chứ không lên tiếng.

Phần lớn những Hầu phủ này đã chọn phe tại thời điểm ba năm trước khi Nguyên Vũ đăng cơ, qua mười mấy năm đương nhiên phần lớn trong số này sẽ không thay đổi lựa chọn năm đó, đây là điều có thể dự đoán trước. Thế nhưng hắn không kìm được nghĩ đến Độc Cô Bạch trong Mân Sơn Kiếm hội, không biết nếu người trẻ tuổi kia biết được thân phận thực sự của mình, lúc đó sẽ lựa chọn như thế nào.

Những tấm bia mộ lơ lửng trên đỉnh đầu hắn lặng yên không một tiếng động biến mất, từng dòng khí đen trào ngược xuống phía mặt đất.

Ánh mắt của hắn rất tự nhiên theo những dòng khí đen này co rút lại rơi vào trên người một thiếu niên vừa mới xuất hiện, hình như được hình thành do những dòng khí này co rút.

Thiếu niên này có dáng người không cao, mấu chốt nhất chính là không có chút tức giận nào, làm cho người ta không thể cảm nhận được bất kỳ khí huyết nào lưu động, tựa như một cỗ thi thể lạnh như băng, nhưng không có bất kỳ một cỗ thi thể nào có thể tỏa ra khí tức cường đại như trên người gã.

- Ngươi là đệ tử của Yến Anh.

Đinh Ninh nhìn thiếu niên này, nói.

Thiếu niên khẽ cúi đầu, dường như có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn gật gật đầu, nói:

- Vâng.

Sau đó thiếu niên này tựa như có chút mệt mỏi, lại càng không nói thêm lời nào nữa, mà ôm đầu gối ngồi xuống, vùi đầu thật sâu ngay bên cạnh Đinh Ninh.

Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết liếc nhau một cái, sau đó chính hắn không nhịn được có chút tò mò hỏi,

- Ngươi không hỏi ta rốt cuộc là ai?

Thiếu niên này nhẹ giọng trả lời,

- Dù sao ngươi cũng là người khiến Nguyên Vũ không tiếc bất cứ giá nào cũng phải giết chết, ta không cần quản ngươi là ai, chỉ cần tương lai có khả năng giết chết hắn là tốt rồi.

Tất cả mọi người nghe ra cảm xúc trong lời nói của thiếu niên gầy yếu này.

Gã có một sư tôn khiến gã kính yêu nhất.

Nhưng sư tôn của gã đã chết.

Bị Nguyên Vũ giết chết tại Lộc Sơn Hội minh.

Cho nên gã muốn Nguyên Vũ chết, chỉ đơn giản như vậy.

Q7 - Chương 45: Thiên Mộ

- Ngươi tới, ta đương nhiên cầu còn không được.

Đinh Ninh cẩn thận đánh giá thiếu niên kỳ quái này, nói:

- Hơn nữa mặc dù không hiểu ngươi làm sao biết người vừa rồi là địch nhân của chúng ta, thế nhưng không có ngươi, nói không chừng sẽ phải tiêu hao chút khí lực, chẳng qua là ngươi chưa từng gặp ta, vậy sao ngươi lại có lòng tin với ta? Chắc hẳn ngươi cũng hiểu được, đây là một đại trận chỉ có vào mà không có đường ra, chẳng lẽ ngươi có phương pháp phá giải ư?

- Ta không có phương pháp phá giải.

Thiếu niên này rõ ràng không giỏi nói chuyện, hơn nữa gã còn mang theo giọng địa phương độc đáo, ngay cả việc nghe Đinh Ninh nói thì cũng có chút khó khăn, thế cho nên gã nói chuyện rất chậm,

- Ta có lòng tin đối với Nguyên Vũ, hơn nữa ta không tin tưởng bản thân mình.

Đinh Ninh ngẩn người.

Ngay cả hắn cũng không có biện pháp lý giải hai câu nói của thiếu niên này.

- Ý ngươi là sao?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhíu mày, trực tiếp hỏi.

- Ta chưa từng thấy người nào mạnh hơn sư tôn ta, nhưng Nguyên Vũ lại giết chết ngài, cho nên hắn mạnh hơn so với sư tôn ta. Nếu hắn đã tự mình thân chinh đến nơi này, đều không tiếc bất

cứ giá nào giết chết ngươi, vậy ngươi đương nhiên chính là người có uy hiếp nhất đối với hắn.

Đầu thiếu niên vẫn rũ trên gối như trước mà không hề nâng lên, lúc này bóng lưng gã có vẻ có chút bi thương nói không nên lời,

- Hơn nữa ta biết bản thân ta không có khả năng vượt qua sư tôn, tương lai ta không thể nào bằng vào lực lượng của mình giết chết Nguyên Vũ.

Đạm Đài Quan Kiếm ngẩn người, y cảm thấy nửa câu nói phía trước của thiếu niên này cực kỳ có đạo lý, điều này chứng tỏ thiếu niên này thật sự là thông minh đến cực điểm, hơn nữa gã có thể vượt qua nghìn núi đến nơi này, bất kể dũng khí hay là tâm cảnh đều là thứ người tầm thường không thể so sánh, cho nên y không nhịn được nhíu mày nói:

- Ngươi biết trong tương lai ngươi không có khả năng vượt qua sư tôn ngươi? Ngươi chắc là Thất Cảnh trẻ tuổi nhất thế gian này, nếu nói chuẩn hơn thì ngươi rất có thể là Thất Cảnh trẻ tuổi nhất trong lịch sử giới tu hành. Huống chi sư môn của ngươi bất phàm, sư tôn ngươi cũng là một trong những người mạnh nhất thế gian này, hiện tại ngươi còn trẻ như vậy, nhưng trong Thất Cảnh cũng đã không có bao nhiêu người là đối thủ của ngươi.

Nghe lời an ủi chân thành như vậy, thiếu niên áo đen lại vùi đầu càng sâu một chút, chậm rãi nói:

- Ngươi không biết, ta sở dĩ có thể đến Thất Cảnh nhanh như vậy, chỉ bởi vì theo ý nghĩa nào đó mà nói thì ta là vật bản mệnh của sư tôn.

Đạm Đài Quan Kiếm lập tức sửng sốt.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết cũng hoàn toàn không nghĩ tới câu trả

lời sẽ là như vậy, nàng cũng không khỏi giật mình.

Đinh Ninh trầm ngâm, khẽ cúi đầu suy nghĩ, hắn đại khái đã nghĩ thông suốt nguyên nhân chuyện này là bởi vì gì.

Công pháp mà một số tông môn cường đại nhất của vương triều Đại Tề tu luyện đều là con đường âm thần quỷ vật, hoàn toàn khác biệt với công pháp tu luyện của các vương triều còn lại trên thế gian, mà Yến Anh kia tự thành một mạch, tu hành ở Thiên Mộ sơn, từ một ít lời đồn trước và thiếu niên áo đen này ra tay, Tu hành giả các triều thông thường đều cho rằng Tông sư Yến Anh đứng đầu vương triều Đại Tề đã luyện toàn bộ tòa Thiên Mộ sơn âm khí nồng đậm nhất thành vật bản mệnh.

Sau khi lão ngã xuống, tòa Thiên Mộ sơn kia hiển nhiên đã được truyền cho đệ tử của lão, cũng chính là thiếu niên áo đen trước mắt này.

Trong cuộc bình loạn của vương triều Đại Tề trước đó, thiếu niên áo đen này từng chuyển ngọn núi này đến Hoàng cung, dùng để đối địch, mà ở trong mắt người ngoài, chuyện này có ý nghĩa tương đương với việc Yến Anh truyền vật bản mệnh vốn ngưng tụ nguyên khí kinh người của lão cho đệ tử, mà đệ tử của lão lại dựa vào thủ đoạn thần bí nào đó của tông môn bọn họ, có thể điều khiển vật bản mệnh của Yến Anh một cách cực kỳ hoàn mỹ.

Thế nhưng nguyên nhân chân chính lại là trong quá trình Yến Anh tu hành, lão đã dung hợp phần lớn nguyên khí bản mệnh cho tên đệ tử này của lão.

Trong nhiều năm tu luyện ở Thiên Mộ sơn, Yến Anh đã nuôi đệ tử này, mà không phải là tòa núi kia.

- Ta nghe nói Tề đế đưa di thể sư tôn ngươi về Thiên Mộ sơn các ngươi. (Tề đế: Hoàng đế nước Tề)

Đinh Ninh ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua thiếu niên áo đen này, nói.

- Tông môn chúng ta có bí thuật đặc biệt, ta mượn lực sư tôn ta đến Thất Cảnh.

Thiếu niên áo đen khẽ gật đầu, trong lòng rất là khó chịu,

- Nhưng tu hành là chuyện từng bước từng bước, ta giống như trực tiếp nhảy đến Thất Cảnh, mà không hề đi qua mấy cảnh giới phía trước, thế cho nên tương lai làm sao có thể đi đến Bát Cảnh được. Nếu ngay cả Bát Cảnh cũng không thể đến, vậy dù ta có thể đi lâu hơn nữa trên con đường Thất Cảnh thì vẫn không có khả năng chiến thắng Nguyên Vũ.

- Ta không có lựa chọn nào khác. Ta cũng không có thiên phú cao hơn sư tôn ta, cho nên nếu ta không lựa chọn như vậy, chỉ sợ ta chậm rãi tu hành đến khi Nguyên Vũ lão tử chết già, ta cũng không thể đuổi kịp hắn.

Thiếu niên áo đen chậm rãi nói tiếp:

- Ta chỉ có thể dựa vào người khác để giết chết hắn.

Tất cả mọi người trầm mặc lại.

Đinh Ninh nhìn thấy hai vai thiếu niên áo đen này hơi run run, hắn biết lúc này mặc dù không có tiếng khóc, nhưng thiếu niên áo đen này lại đang khóc lớn.

Tuy rằng thiếu niên áo đen này đã là Tông sư khiến người tu hành trong thiên hạ kính sợ, nhưng dù sao gã cũng quá trẻ tuổi, từ tuổi tác mà nói thì chỉ là một đứa trẻ.

Vốn Thiên Mộ sơn cũng chỉ có hai thầy trò gã, cho nên khi Yến Anh chết, thiếu niên áo đen này thực sự rất cô đơn.

- Nếu như ta có thể sống sót ra khỏi trận này, có thể chạy trốn thành công. Ta sẽ giúp ngươi giết chết Nguyên Vũ, ta có thể giết chết hắn.

Đinh Ninh sau khi trầm mặc mấy hơi thở lại nói một câu này.

Những lời này nghe có vẻ giống như lừa gạt một đứa nhỏ bán mạng giúp hắn, nhưng khi nghe được những lời này của hắn, thiếu niên áo đen này lại lúc lắc đầu, dù đầu gối lau khô nước mắt trên mặt. Động tác non nớt và đầy tính trẻ con như vậy làm cho người ta không cách nào liên hệ gã với Tông sư trẻ tuổi nhất.

Sau đó thiếu niên áo đen này ngẩng đầu lên nhìn Đinh Ninh, nói:

- Xem ra ngươi thật sự khác biệt với những Tu hành giả khác, chắc hẳn ngươi thật sự giống như những gì Nguyên Vũ nói, chính là người năm đó sống lại ... Nhưng dường như trong thân thể ngươi còn cất giấu một thứ kinh khủng ngoại trừ Cửu Tử Tằm ra, đó là cái gì? Ngươi rõ ràng có một thanh kiếm bản mệnh mạnh đến cực điểm, vậy chẳng lẽ là một kiện vật bản mệnh khác?

- Phương pháp tu hành của lệnh sư quả nhiên bất phàm.

Đinh Ninh nhẹ nhàng cười, nghiêm túc giải thích,

- Đó không phải là vật bản mệnh, mà là thuốc bất tử, đến từ Tổ sơn.

- Rất kỳ quái, rất giống với nguyên khí của chúng ta.

Thiếu niên áo đen này ngây người, sau đó theo bản năng nói.

Đinh Ninh vốn tưởng rằng gã sẽ bởi vì tò mò mà tiếp tục hỏi thuốc bất tử này là vật gì, nhưng khi nghe được lời của thiếu niên áo đen này, hắn lại chợt sửng sốt.

- Nhưng nguồn gốc hình như khác biệt, tựa như là sản phẩm sau một loại biến hóa nào đó xảy ra.

Hào quang trong con ngươi thiếu niên áo đen kịch liệt lóe ra, sau khi cố gắng cảm thụ được, nói.

Đinh Ninh khẽ nhíu mày, nhai nuốt ý trong những lời này của gã, nhất thời không lên tiếng.

- Những thanh kiếm này đều là nguyên khí bản mệnh của Tu hành giả đời trước lưu lại, sau đó bị nguyên khí bản mệnh của Tu hành giả được kế thừa bóp méo, đơn độc chỉ một thanh thì không tính là gì, nhưng tập hợp rất nhiều thanh lại thì thật sự rất lợi hại.

Đúng lúc này, thiếu niên áo đen này lại sợ Đinh Ninh ghét bỏ, gã vội nói tiếp:

- Ta có khả năng không thể đi tới Bát Cảnh, nhưng công pháp Thiên Mộ sơn chúng ta cũng có thể dùng như vậy... Nếu có tương lai, vậy ta có thể tạo ra một đội quân.

Một bộ phận cuối cùng trong những lời này dù rất khó hiểu, nhưng thiếu niên áo đen này lại không cho mọi người thời gian để suy tư, ánh mắt của gã rơi xuống mặt đất.

Từng khối bùn đất lớn trên mặt đất lật lên, rất nhiều khối bùn đất lớn bị lực lượng của thiếu niên áo đen này nhấc lên dựng sừng sững như từng tòa mộ.

Ánh mắt gã rơi vào chỗ một mảnh đất, chỗ đó có một cỗ thi thể máu thịt mơ hồ, chính là vị Tông sư Thất Cảnh bị Đạm Đài Quan Kiếm giết chết kia.

Trong không khí chợt có một luồng khí đen đột nhiên xuất hiện, loáng thoáng giống như là một tấm bia mộ màu đen đang chìm xuống, rơi vào trên người tên Tông sư Thất Cảnh kia.

Một màn làm người ta sợ hãi xuất hiện.

Theo thời gian dần trôi qua, tên Tông sư kia dần dần ngồi dậy.

- Tuy không thể nào có được tất cả lực lượng ban đầu, nhưng cộng thêm nguyên khí bản mệnh của ta thì lại có được một ít bộ phận.

Thiếu niên áo đen quay đầu nhìn đám người Đinh Ninh đều đang rất khiếp sợ, nói.

- Lúc Đại U vương triều còn tồn tại, từng có một tên Quỷ đạo nhân nói có phương pháp khu thi chiến đấu, thủ đoạn của Thiên Mộ sơn các ngươi tương tự như loại này. (khu thi: điều khiển thi hài)

Đinh Ninh bình tĩnh lại, sau đó hỏi thiếu niên áo đen này,

- Ngươi tên gì?

Thiếu niên áo đen suy nghĩ một chút, giống như theo trong trí nhớ thì sư tôn chưa từng đặt cho mình cái tên nào cả, sau khi suy nghĩ thêm một chút, gã nói:

- Thiên Mộ.

Q7 - Chương 46: Liên thủ

- Trong kinh thư của tăng nhân khổ tu Đông Hồ chúng ta, Phật hàng Đại Ma, tên Ma vương kia rắc xương trắng thành lính, giết mãi không hết.

Lão tăng Đông Hồ đang một mực cảm nhận vẻ tử khí nặng nề của tên Tông sư ngồi cứng ngắc trên mặt đất kia, lúc này lão đã nhận biết rõ ràng, không nhịn được nhìn Đinh Ninh cùng thiếu niên áo đen này nói:

- Lúc trước chỉ cho là thuyết pháp hư vô mờ ảo, tận lực phóng đại thần thông, thế nhưng hiện tại xem ra, thủ đoạn của Thiên Mộ sơn này lại thực sự là như thế. Miễn là cho đầy đủ thời gian, hắn thậm chí có thể tạo ra một đội quân. Nói như vậy, ngược lại ta đã thực sự nghĩ quá ngắn, trước kia vẫn là quá mức ếch ngồi đáy giếng rồi.

Đinh Ninh khẽ gật đầu, nói:

- Trong điển tịch tu hành Trường Lăng cũng có thủ đoạn rải đậu thành binh, đối với đại đa số người tu hành mà nói, đó tự nhiên là loại chuyện thần thoại xưa không có bất kỳ căn cứ nào, nhưng ở trong một chút điển tịch cũng từng đề cập riêng ra, loại thủ đoạn này là dùng một loại cây đậu gọi là đậu sắt ở hải ngoại. Nghĩ đến là loại đậu đặc thù này có thể mang theo một ít nguyên khí bản mệnh của người tu hành.

- Loại chuyện này trừ phi tận mắt nhìn thấy, chứ làm sao có thể tin được.

Đạm Đài Quan Kiếm càng nghĩ càng cảm thấy khó tin, thậm chí trong lòng có chút phát lạnh.

Thủ đoạn tu hành con đường âm thần quỷ vật này thực sự quá mức quỷ dị, Yến Anh trên Lộc Sơn Hội minh lúc ấy đã khiến tất cả mọi người kinh hãi, sau đó lão trực tiếp đẩy đệ tử của mình một bước lên trời tạo thành tông sư Thất Cảnh, hơn nữa còn mang theo nguyên khí bản mệnh của lão một cách hoàn mỹ, đây lại càng là thủ đoạn nghịch thiên.

Hiện tại mặc dù tu vi cả đời của gã Thiên Mộ này đã bị hạn chế ở Thất Cảnh, không cách nào tiếp xúc thế giới tu hành sâu hơn, nhưng loại thủ đoạn này lại giống như là trời sinh thích hợp nhất với gã. Bởi vì đối với những người tu hành khác mà nói, không thể lãng phí nguyên khí bản mệnh, không ngừng tích góp nguyên khí bản mệnh trong cơ thể và chuyên tâm ôn dưỡng một món vật bản mệnh nào đó, bản thân chính là quá trình tích lũy và cảm ngộ từ Thất Cảnh đến Bát Cảnh. Nhưng đối với Thiên Mộ mà nói, việc không ngừng tích góp nguyên khí bản mệnh hoàn toàn vô dụng, sẽ không thể nào dẫn đến biến đổi về chất, mà nguyên khí bản mệnh sinh ra trong tu hành hàng ngày này lại vừa vặn có thể không ngừng rót vào trong ngoại vật, cũng chính là không ngừng luyện hóa loại di thể những Tông sư cùng người tu hành khác thành vật có thể điều khiển.

Người tu hành đến cấp bậc như Đạm Đài Quan Kiếm đã sớm cảm thấy loại thủ đoạn này không quá cường đại, ở trong mắt y giờ phút này, tên Tông sư giống như cương thi kia cũng chỉ là một vũ khí mà thôi. Nhưng bản thân loại thủ đoạn này quá mức kinh người, mặc dù nguyên khí bản mệnh của gã Thiên Mộ này hiển nhiên không có khả năng vô cùng vô tận, nhưng chỉ cần gã không bị giết chết, vậy cách mỗi một đoạn thời gian tu luyện được nguyên khí bản mệnh sẽ có thể tạo ra một kiện vũ khí như vậy, đó thật sự giống như lão tăng Đông Hồ nói, chậm rãi tích lũy xuống, gã thật sự có thể tạo thành một chi quân đội.

Trong thế giới người tu hành, loại đồ vật này được xưng âm thần quỷ vật, đương nhiên không có khả năng giống như sinh linh

chân chính khi đối địch, nhiều nhất chỉ có thể tiếp nhận ý chỉ của gã, mà cách đối địch cũng cực kỳ đần độn, cho dù lực lượng chỉ có Tứ Cảnh hay Ngũ Cảnh, nhưng số lượng nhiều cũng sẽ cực kỳ khủng bố.

Càng đáng sợ hơn chính là loại âm thần quỷ vật này không có sợ hãi cùng thống khổ, ngay cả bị thương nặng nhưng vẫn còn có thể chiến đấu.

- Nếu chúng ta có thể sống sót đi ra ngoài, chỉ sợ chỉ bằng hai người các ngươi giúp đỡ hắn thì cũng không đủ để tranh thiên hạ với Nguyên Vũ.

Đạm Đài Quan Kiếm nhìn thiếu niên áo đen tự xưng là Thiên Mộ, gã giống như đứa bé nhỏ nhà hàng xóm trong ngõ hẻm bình dân, rốt cục không nhịn được nói một câu như vậy.

Đinh Ninh cười cười.

Nhưng cảm xúc trong mắt hắn lại rất phức tạp.

Bởi vì giả thiết này luôn luôn dựa trên tiền đề rằng bọn họ có thể sống sót ra ngoài.

Mấu chốt nhất chính là bằng hữu bên cạnh hắn thực ra vẫn luôn rất cường đại.

Ở thời đại của Ba Sơn Kiếm Tràng, ở trong mắt bất người nào thì cũng chỉ có hai ba người đứng chung một chỗ với hắn, cũng đã đủ để chinh chiến thiên hạ.

Nhưng thực ra địch nhân cũng rất cường đại, đồng thời cũng có rất nhiều thủ đoạn khiến người ta không thể tưởng tượng được.

Giống như bây giờ, bóng dáng ngàn tòa núi chồng lên nhau trong đôi mắt của hắn lại tựa như tầng tầng lớp lớp sương mù.

Những gì thực sự đã trải qua đã nói cho hắn biết rằng chiến thắng cuối cùng không nằm ở việc người nào sở hữu vũ khí khủng khiếp, mà nằm ở chỗ người nào nắm giữ càng nhiều loại vũ khí này.

- Trịnh Tụ học được rất nhiều từ chúng ta, nhưng có vài thứ chúng ta cũng phải học hỏi từ nàng. Không bao giờ được để lộ tất cả các phương tiện của mình trước mặt kẻ thù.

Đinh Ninh quay đầu nhìn Đạm Đài Quan Kiếm một cái, nói:

- Nếu như chúng ta có thể sống sót đi ra ngoài, tốt nhất không nên để Trịnh Tụ và Nguyên Vũ biết được thủ đoạn như vậy.

Đạm Đài Quan Kiếm gật đầu.

Trước khi y gật đầu, một cỗ khí cơ âm hàn đã tỏa ra từ trên người Thiên Mộ, tên "Tông sư" đã ngồi cứng đờ kia ngã về phía sau một lần nữa, thân thể nhanh chóng thối rữa, hóa thành nước đen thấm xuống đất.

Không người nào phản đối.

Nếu trong tương lai, một chi quân đội như vậy mới thực sự có lực lượng hủy diệt, vậy trước khi có thể hình thành nên một đội quân như vậy, tốt nhất không nên để tồn tại như Nguyên Vũ và Trịnh Tụ biết được.

.....

Ngàn tòa núi bụi vẫn luôn đứng vững vàng sừng sững, trên núi bụi nhìn như tĩnh lặng lại có rất nhiều bóng ma loang lổ, những bóng ma loang lổ này rơi xuống những bóng hình quỷ dị, khi thì phiêu đãng trên người bọn họ.

Bầu trời dần dần tỏa sáng, một đêm đã từ từ trôi qua.

Đêm luôn gắn liền với cái chết, luôn làm cho mọi người cảm thấy không an toàn, nhưng trên thực tế thứ bị ảnh hưởng vẫn luôn chỉ là cảm xúc của con người.

Đối với con người, điều khiến chúng ta bất lực và nôn nóng nhất là sự chờ đợi không biết.

Khi tia nắng đầu tiên từ trên bầu trời chiếu xuống, nhưng ngay cả đám người Đinh Ninh ở trong ngàn tòa núi bụi này hoàn toàn không cách nào phán đoán tia nắng này rốt cuộc rơi xuống từ phía nào, Phù Tô cũng vừa tỉnh lại.

Trong ánh mặt trời buổi sáng sớm, gã thấy rõ khuôn mặt lạnh lùng mà khiêm tốn của Đạm Đài Quan Kiếm.

- Tại sao lại như vậy?

Gã cảm nhận được thống khổ to lớn mà khó hiểu, không phải bởi vì thương thế trên cơ thể, mà là đau đớn đến từ nội tâm. Gã không nhịn được nhìn Đạm Đài Quan Kiếm, phát ra thanh âm như vậy.

- Làm bất cứ chuyện gì thì đều phải tuân theo cảm thụ chân thật nhất trong lòng.

Đạm Đài Quan Kiếm hiểu được ý của gã, nghiêm túc nói:

- Đây là đạo lý mà sư tôn là nói cho ta biết trước tiên, khi ta thực sự vào Mân Sơn Kiếm Tông, đạt được truyền thừa của ngài.

Sau đó y ngẩng đầu, bổ sung một câu,

- Bất cứ tông môn nào tồn tại không nằm ở hình thức sơn môn, mà ở chỗ giữ vững đạo lý.

- Cho nên thậm chí có thể mạo hiểm khiến toàn bộ vương triều Đại Tần và Mân Sơn Kiếm Tông đều hoàn toàn trầm luân, trả ra cái

giá như vậy sao?.

Phù Tô nhìn gương mặt của Đạm Đài Quan Kiếm đắm chìm trong ánh mặt trời, trong lòng thầm nghĩ như vậy, nhưng gã lại nói không nên lời.

- Chưa có đạo lý nào cho thấy tông môn nhất định phải dốc sức vì vương triều, bên trong chốn tu hành tụ tập đủ loại Tu hành giả, mà mỗi người đều theo đuổi lý tưởng khác biệt.

Đạm Đài Quan Kiếm lại có thể hiểu suy nghĩ trong lòng gã lúc này, chậm rãi nói:

- Chẳng qua là do ngươi đã ở vị trí như vậy từ thuở nhỏ, cho nên ngươi vẫn bị người khác chi phối nội tâm của ngươi, ngươi cho rằng tất cả đều là đương nhiên. Vậy chính ngươi thì sao, ngươi luôn luôn làm theo những gì cha mẹ ngươi nói, nhưng ngươi đã bao giờ thực sự để tâm cảm xúc thực sự nhất trong lòng mình?.

Phù Tô nói không nên lời.

Gã không biết nên trả lời câu hỏi này như thế nào, trong lòng gã không biết nên phản bác như thế nào.

- Bắt đầu rồi.

Cũng vào lúc này, giọng nói của Đinh Ninh đột nhiên vang lên.

Đạm Đài Quan Kiếm bỗng nhiên ngẩng đầu.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết và lão tăng Đông Hồ vẫn đang điều tức cũng mở hai mắt, ngẩng đầu lên.

Thiên Mộ cực kỳ tự nhiên co rụt thân thể, áo đen bên ngoài cơ thể gã tựa như một vũng nước chết màu đen gợn sóng lên trên, che lấp toàn bộ thân thể của gã.

Bởi vì trên bầu trời lúc này đã có khí tức khiến gã sợ hãi nhất.

Bây giờ đã là sáng sớm, nhưng trong mấy hơi thở này, bầu trời chợt tỏa sáng rạng rỡ.

Từng tia nắng ngưng kết thành bó, chói mắt hơn nhiều lần so với ánh mặt trời giữa trưa ngày thường.

Chỗ càng cao trên bầu trời như vậy, chợt có vô số đường lửa màu trắng xanh rơi xuống.

Đường lửa màu trắng xanh và ánh mặt trời sáng ngời chói mắt đến cực hạn này nhanh chóng dung hợp cùng một chỗ, không ngừng giao nhau trên không trung.

- Thì ra là như vậy.

Sắc mặt Đạm Đài Quan Kiếm trong nháy mắt trở nên ngưng trọng không gì sánh được.

Đây là Tinh Hỏa cùng Thái Dương chân hỏa kết hợp, hai loại thiên địa nguyên khí có tính chất hoàn toàn khác biệt bị hai cỗ khí cơ cường đại cứng rắn dung hợp cùng một chỗ. (Tinh Hỏa: đốm lửa màu trắng)

Trong thiên hạ chỉ có Nguyên Vũ và Trịnh Tụ mới có thể làm được như thế.

Sau nửa đêm yên lặng, sát khí lại bắt đầu cuồn cuộn, ai cũng không ngờ Nguyên Vũ và Trịnh Tụ lại tiến hành liên thủ.

Q7 - Chương 47: Thủ đoạn lớn

Tinh Nguyệt và Thái Dương không có khả năng đồng thời xuất hiện, Tịch Hàn cùng Dương Sí là hai loại nguyên khí hoàn toàn khác biệt, lại giống như nước và lửa không thể hòa hợp, nhưng ở thời điểm bình minh này lại không ngừng hội tụ, không ngừng dung hợp, không ngừng tiến hóa ở trên bầu trời.

Đây tuyệt đối là thịnh cảnh chưa từng được ghi chép trong điển tịch của người tu hành, tràn ngập nguy hiểm cực độ, nhưng nhìn lưu diễm màu trắng xanh cùng Thái Dương chân hỏa màu đỏ vàng trên không trung như màu sắc không ngừng giao nhau trên bảng pha(màu), biến thành các loại ánh lửa hình dạng khác biệt, vẫn mang đến cho Tu hành giả một loại cảm giác kinh diễm và mỹ lệ. (lưu diễm: ngọn lửa đang bốc cháy)

- Nguyên Vũ còn chưa trở về Trường Lăng.

Đinh Ninh híp mắt nhìn vô số lưu diễm không ngừng biến ảo hình dạng trên bầu trời, nhìn những phân lượng kia dường như rất nặng, lưu diễm đáng lẽ nên hạ xuống nhưng lại không ngừng vặn vẹo xoay quanh trên không trung, không ngừng từ bốn phương tám hướng xé rách các loại nguyên khí huyền ảo khó tả, thanh âm của hắn hơi lạnh nói:

- Trịnh Tụ đã cho ra đáp án.

Khi thanh âm của Đinh Ninh vang lên như vậy, giữa núi rừng phương xa cũng vang lên rất nhiều tiếng gào thét khổng lồ cùng tiếng xé gió thật lớn.

Mặc dù cách khoảng cách rất xa, nhưng vẫn có thể làm cho người ta cảm giác được có vô số thân thể nặng nề cùng khổng lồ

phá không mà lên, như thuyền lớn của Thần Vương lướt trên không trung.

Đó là Đằng Xà, là Giao long chân chính, hoặc còn có dị thú khác ngoại trừ những Đằng Xà lúc trước đã bị bọn họ cảm nhận được ra.

Lúc này Phù Tô nhìn ánh sáng huyền ảo trên bầu trời, còn không thể lý giải hàm nghĩa trong hai câu nói của Đinh Ninh, nhưng ngoại trừ gã ra, tất cả mọi người ở đây đều đã hiểu.

Trước khi Nguyên Vũ đăng cơ, Vương Kinh Mộng giết vào Trường Lăng, lúc ấy Trịnh Tụ và Nguyên Vũ cũng không hề liên thủ như thế, cho nên đây là một trong những bí mật mà hai người cất giấu rất sâu.

Thế nhưng hiện tại lại dùng ra thủ đoạn như vậy.

Điều này chỉ có thể đại biểu cho việc hai người bọn họ đã đạt thành nhất trí đối với chuyện này.

Bằng mọi giá phải giết chết Đinh Ninh, kể cả hy sinh Phù Tô.

Cho nên Tinh hỏa vốn Tịch Hàn mới có thể dung hợp hoàn mỹ với Thái Dương chân hỏa nóng bỏng, mà những Tu hành giả chờ ở trên mảnh hoang nguyên này, bao gồm cả người của quận Giao Đông đều đã hiểu được ý mà Trịnh Tụ muốn biểu đạt, cho nên những Đằng Xà và dị thú kia mới có thể bay lên trời vào lúc này.

Thực sự không tiếc bất cứ giá nào, sát cục mà Nguyên Vũ và Trịnh Tụ toàn lực phát động đã hoàn toàn bắt đầu.

Đạm Đài Quan Kiếm khẽ cúi đầu, y không nhịn được quay đầu nhìn Phù Tô.

Đôi mắt của y không kìm được tràn ngập lòng trắc ẩn và thương hại.

Trên thực tế ngoại trừ một số ít người trong Hoàng cung ra, tuyệt đại đa số người tu hành ở Trường Lăng như y đều rất thích Phù Tô.

Bởi vì Phù Tô không thừa hưởng tất cả khí chất của Hoàng thất Trường Lăng và quận Giao Đông, gã thật sự rất thiện lương.

Phù Tô vốn không thể hiểu được, nhưng giờ phút này nghe những tiếng xé gió từ xa xôi mà rõ ràng kia, đồng thời chú ý tới ánh mắt của Đạm Đài Quan Kiếm, gã chợt hiểu được, sắc mặt càng thêm tái nhợt, đôi môi cũng không ngừng run rẩy.

- Bên cạnh Nguyên Vũ chắc chắn có người, người mà hắn tuyệt đối tín nhiệm.

Đinh Ninh nhìn hai người muốn giết Nguyên Vũ nhất là Trưởng Tôn Thiển Tuyết và Thiên Mộ, chậm rãi nói:

- Nguyên Vũ vẫn luôn là một người hành động theo từng bước và cực kỳ cẩn thận, hắn dùng phương thức tiêu hao lực lượng của bản thân như vậy để nhận lấy sự đáp lại của Trịnh Tụ. Chỉ sợ hắn sẽ không có năng lực tự bảo vệ mình trong một đoạn thời gian rất dài kế tiếp, như vậy bên cạnh hắn nhất định sẽ có một người đủ mạnh, lại đáng để hắn tín nhiệm, ít nhất là người đứng cùng một phe với hắn để có thể bảo vệ hắn lúc này.

- Nếu muốn giết Nguyên Vũ, trước hết phải tìm ra người này.

Thiên Mộ gật đầu. Hầu hết thời gian lúc bình thường gã đều cực kỳ im lặng, bộ dạng cũng rất non nớt, nhưng mỗi lần nhắc tới Nguyên Vũ, gã lại trở nên cực kỳ nghiêm túc, cũng cực kỳ có sát khí.

Trên chiến trường hiện tại này không biết có bao nhiêu Tông sư hai nước Tần Sở, hơn nữa khi Nguyên Vũ và Cửu Tử Tằm đồng thời xuất hiện ở phiến thiên địa này, lại hấp dẫn không biết bao

nhiêu Tông sư cường đại của các triều khác chạy tới.

Người có thể bảo vệ cho Nguyên Vũ, chỉ sợ tu vi ít nhất đã gần với lão tăng Đông Hồ trước khi phá cảnh, ít nhất cao hơn một mảng lớn so với những Tông sư Thất Cảnh còn lại trên thế gian.

Người như vậy, mặc dù đối đầu Bát Cảnh thì vẫn có uy hiếp thực sự.

Cao thủ ẩn nấp bên cạnh Nguyên Vũ như vậy, vừa là lá chắn kiên cố nhất của y, vừa là rắn độc ẩn nấp trong bóng đêm, có thể cắn bọn họ một ngụm ở thời điểm mấu chốt.

- Còn có thể là ai?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết hít sâu một hơi, trong đầu nàng đảo qua một lần về rất nhiều người năm đó, nhưng thật sự nghĩ không ra còn có ai cường đại như vậy, đồng thời sẽ bảo vệ bên cạnh Nguyên Vũ.

Khi nàng không kìm được nói xong câu đó, tất cả mọi người bắt đầu trầm mặc lại.

Tinh Hỏa và Thái Dương chân hỏa trên bầu trời còn đang rơi xuống, nhưng không còn quét sạch thiên địa nguyên khí bốn phương tám hướng nữa.

Từng đạo Tinh Hỏa màu trắng xanh cùng từng bó Thái Dương chân hỏa cuối cùng ngưng tụ thành một loại màu tím nhạt quỷ dị, biến thành hình thể từng cái lưỡi đao bất quy tắc, chỗ mép hình thể lưỡi đao bất quy tắc dài như thân kiếm lại lóng lánh hào quang màu xanh và màu vàng.

Những lưỡi đao này đã định hình, phảng phất như ngưng kết, tạm thời dừng ở trên cao.

Nếu như nói kiếm ý mà Đinh Ninh bày ra lúc trước là hoàn

mỹ, vậy những lưỡi đao trên không trung lúc này mang đến cho mọi người loại cảm thụ, chính là cuồng bạo và không thuộc về thế giới này.

Sắc mặt lão tăng Đông Hồ dần dần phiếm hồng, sau đó biến thành một loại đỏ thẫm gần như lưu ly.

Trong khoảnh khắc dường như tất cả mọi thứ đều ngưng đọng này, khí huyết lưu động trong cơ thể lão càng ngày càng nhanh, dần dần sôi trào.

Ngay lúc này lão duỗi pháp trượng trong tay ra, bởi vì nắm quá mạnh, đồng thời khí huyết và chân nguyên lưu động quá nhanh, cho nên da thịt cứng cỏi đến cực điểm trong lòng bàn tay lão vậy mà lại bị xé rách, từng dòng máu chảy theo thân trượng giống như lớp sơn đỏ sền sệt lan tràn đến mũi trượng.

Mấy đóa hoa máu chân chính nở rộ ở đầu trượng, sáng óng ánh long lanh như bảo thạch.

Mỗi một đóa hoa nở rộ ra lực lượng lập tức biến thành một cái lọng che trong suốt vô hình, trùng điệp chồng lên đỉnh đầu bọn họ.

Trên bầu trời sáng ngời gấp trăm lần so với giữa trưa ngày thường lại chợt sáng lên ngàn đạo kiếm quang.

Những lưỡi kiếm màu tím nhạt, nhưng chỗ mép lại lóe ra hào quang màu xanh và màu vàng kia đã biến thành kiếm quang lưu động kịch liệt tràn ngập trong thiên địa, như mưa to bắn về phía bọn hắn.

Kiếm quang vô cùng cuồng bạo bá đạo biến thành sông, đè ép và cắt mỗi một đạo thiên địa nguyên khí rất nhỏ nơi này, cứng rắn ép ra ngàn vạn tia sét cực nhỏ ở trong phiến không gian này.

Lực lượng khủng bố trùng kích, nhưng lại không phát ra bất kỳ thanh âm thô bạo nào.

Những kiếm quang này đánh vào trên đỉnh đầu bọn họ, trên những lọng che trong suốt vô hình kia, phát ra thanh âm như mưa rơi trên tảng đá nhỏ bé mọc đầy rêu xanh.

Trong mắt tất cả mọi người bên cạnh lão tăng, kể cả Đinh Ninh đều hiện lên vẻ tán thưởng.

Ngàn tòa núi bụi ngăn cách lão tăng câu thông với nguyên khí Bát Cảnh, nhưng phần lớn lực lượng ẩn chứa trong kiếm quang do Trịnh Tụ và Nguyên Vũ liên thủ tạo ra lại bị lão dùng một loại lực lượng chí nhu triệt tiêu, giống như khoảng cách giữa các cây rêu xanh mềm mại đã mài mòn lực lượng từ trên trời rơi xuống này.

Đây là một thủ loại lớn khó tả.

Tuy nhiên tất cả mọi người biết rằng như thế vẫn chưa đủ.

Trên bầu trời trong suốt, nhìn như không có bất kỳ biến hóa nào, nhưng trên mấy đóa hoa máu trên đầu pháp trượng trong tay lão tăng đã phủ đầy vết nứt.

Vết nứt này thậm chí còn kéo dài theo pháp trượng trong tay tới trong cơ thể lão.

Bên cạnh lão tăng có một đám khói đen dày đặc.

Trong đám khói đen này, Thiên Mộ ngẩng đầu lên.

Thái Dương chân hỏa nóng bỏng lại cực kỳ khắc chế chân nguyên công pháp mà gã tu luyện, cho nên gã có nỗi sợ hãi trời sinh với nó, thế nhưng lúc này gã ngẩng đầu lại có vẻ cực kỳ quật cường.

Trong thế giới nhận thức của gã lại có vô số chấm đen xuất hiện, sau đó nhanh chóng phóng to.

Từng khối bia mộ chui lên từ dưới lòng đất, bay thẳng lên

không trung.

Q7 - Chương 48: Duy trì

Những bia mộ này bao gồm tòa núi đen kia đều là vật bản mệnh của Yến Anh.

Lúc này khi thế giới nhận biết của gã xuất hiện vô số khối bia mộ, sau đó xuất hiện một ngọn núi màu đen, trong khí hải của gã đã có vô số nguyên khí bản mệnh theo kinh mạch phun ra ngoài.

Một tòa núi đen chân chính kết hợp với đất hoang dưới lòng đất, lập tức đứng sừng sững cực kỳ chân thật.

Một tiếng ầm vang vọng, ngọn núi đen này chạm vào con sông kiếm vô cùng cuồng bạo phía trên.

Tinh Hỏa tịch diệt và Thái Dương chân hỏa rực rỡ đều có thể tạo thành thương tổn đối với nguyên khí bản mệnh của gã, trên ngọn núi đen trong nháy mắt này phát ra vô số âm thanh như dầu nóng bị tan xuyên, rất nhiều bia mộ đã không còn trọn vẹn, nhanh chóng bị ăn mòn xuất hiện vô số lỗ thủng, hơn nữa không ngừng mở rộng giống như hòa tan.

Đó là một loại thống khổ chân thực.

Thiếu niên áo đen này lập tức điên cuồng thét lên chói tai, thế nhưng thứ tràn ngập trong tiếng thét chói tai lại không phải là sợ hãi, mà là phẫn nộ.

Gã phẫn nộ thét chói tai, hai tay không ngừng vung vẩy, từng khối bia mộ quật cường bất khuất đánh lên trên theo tâm ý của gã, đập tới những kiếm quang kia.

.....

Trong Âm Sơn có một tòa nhà tranh đơn sơ.

Nguyên Vũ mặc áo vải phổ thông, ngồi ở bãi đất trống phía trước gian nhà tranh này.

Mảnh đất trống này nằm phía trên một vách núi đưa ra ngoài khoảng không, phía trước chính là biển mây.

Biển mây những dãy núi khác rất xinh đẹp và mỹ lệ, thế nhưng Âm Sơn sở dĩ gọi là Âm Sơn chính là bởi vì núi cao mà âm hàn, tất cả tầng mây bay bổng đều là ý đen.

Lúc này, trong ngàn tòa núi bụi mịt mù thiêu đốt kia lại có vô số âm khí màu đen không ngừng phát ra bên ngoài, cho nên tầng tầng mây mù trước mắt y cũng đều mang màu sắc như chì.

Khuôn mặt của y rất bình tĩnh, nhưng kinh mạch trong da thịt thân thể lại vặn vẹo giống như giun đất đang chuyển động, trong một ít lớp da thịt không ngừng hiện ra ánh sáng trong suốt, thậm chí có loại cảm giác có thể vỡ ra bất cứ khi nào.

Mặc dù chưa từng lâm vào ngàn tòa núi bụi kia, nhưng trên thực tế y đang tranh đấu hung hiểm nhất cùng một vị Bát Cảnh khác trên thế gian, về phần còn có thiếu niên áo đen kia, đối với y mà nói là một đối thủ cũ khác, kẻ làm y bị thương nặng ở Lộc Sơn Hội minh.

Trong đời người có vô số lựa chọn gian nan, so với việc bản thân chiến đấu hung hiểm lúc này, tranh đấu trong đầu càng làm cho y khó có thể quyết định.

Chỉ là rất nhiều lúc, có một số lựa chọn lại không thể hoàn toàn dựa theo suy nghĩ của mình, giống như lúc này, y có thể cảm nhận được rõ ràng Tinh Hỏa kia ổn định hơn bất cứ kẻ nào.

Tinh Hỏa tịch hàn lạnh lùng kia vẫn luôn cực kỳ vững vàng hạ xuống, hội tụ cùng nguyên khí bản mệnh do y phóng thích ra,

không có bất kỳ ý thúc giục nào, nhưng loại ổn định cùng không hề gợn sóng này lại chính là sự thúc giục lợi hại nhất.

Nguyên Vũ nhẹ nhàng lắc đầu, thở dài một tiếng.

.....

Lông mày lão tăng Đông Hồ tay cầm pháp trượng khẽ nhảy.

Lão cúi đầu nhìn thân thể mình một cái.

Con sông kiếm cuồng bạo kia vẫn còn đang điên cuồng xuyên qua trong không gian phía trên, thế nhưng một bộ phận lực lượng tinh thuần nhất trong đó lại cứng rắn xuyên vào trong nguyên khí của lão, đâm vào thân thể lão.

Loại lực lượng này chỉ là một loại lực chấn động thuần túy, giống như có người đang nắm cây pháp trượng trong tay lão, ra sức dao động. Sau một nháy mắt chần chờ, lão tăng Đông Hồ hiểu được cỗ lực lượng này đến từ một gã Bát Cảnh khác trên thế gian, Nguyên Vũ.

Lão cũng hiểu rõ đối phương vận dụng thủ đoạn như thế nào để tạo thành thương tổn chân chính đối với mình.

Loại nguyên khí bản mệnh này quấn quít lẫn nhau, hoàn toàn giống như Nguyên Vũ cầm tay lão, sau đó Nguyên Vũ tự làm cho thân thể mình điên cuồng chấn động, kéo theo thân thể lão cũng bị ảnh hưởng đến.

Đây là một loại thủ đoạn lưỡng bại câu thương chân chính, nhưng có một điểm khác biệt, thời gian Nguyên Vũ tiến giai Bát Cảnh dài hơn so với lão, đã đi xa ở trên cảnh giới này, cho nên khí hải cùng một ít kinh mạch trọng yếu càng vững chắc hơn so với lão.

Loại lực trùng kích chấn động này trực tiếp nhằm vào khí hải

của lão.

Không thể phủ nhận khi vận dụng thủ đoạn như vậy nhất định sẽ khiến Nguyên Vũ bị thương nặng, thậm chí ngay cả tu vi cũng sẽ giảm xuống, không cách nào phục hồi trong một đoạn thời gian rất dài, nhưng tu vi của lão sẽ bị phế bỏ hoàn toàn, mà lão sẽ chết đi.

Cho nên một kích do Trịnh Tụ và Nguyên Vũ liên thủ này, muốn đạt được hiệu quả cuối cùng là Nguyên Vũ trọng thương, mà lão chết.

Lúc này tăng nhân Đông Hồ lại cực kỳ rõ ràng, lão biết chuyện này chỉ sợ xuất phát từ tâm ý của Trịnh Tụ.

Nguyên Vũ buộc ả phải hy sinh con trai làm cái giá phải trả, vậy thì ả đương nhiên cũng muốn Nguyên Vũ phải trả cái giá tương ứng.

Như vậy đối với ả và Nguyên Vũ mà nói mới có thể công bằng.

Hoặc có thể nói quan hệ giữa nàng và Nguyên Vũ phải cần như vậy mới có thể tiếp tục duy trì.

Khuôn mặt lão tăng Đông Hồ tràn ngập khổ sở, lão là mục tiêu của một kích liên thủ này, vừa mới dò xét được sự kỳ diệu của thiên địa khi vào Bát Cảnh, giờ phút này khí hải lại sắp tan rã, sinh mệnh cũng sắp tiêu vong, thế cho nên trong lòng lão đương nhiên cực độ không cam lòng.

Nhưng cũng đúng lúc này, Thiên Mộ càng thêm phẫn nộ thét chói tai.

Gã cảm nhận được sát ý thực sự buông xuống, cảm nhận được có lực lượng hoàn toàn coi thường ngàn tòa núi mộ của mình, cũng khéo léo xuyên qua ngàn tấm bia mộ của gã, rơi vào thân thể lão tăng Đông Hồ.

Theo tiếng thét chói tai của gã, mấy trăm tấm bia mộ lượn lờ khí đen trên không trung điên cuồng rơi xuống như thiên thạch, mang theo từng đạo khí đen, xông vào khí hải của lão tăng.

Những bia mộ này có vẻ rất khổng lồ khi ở trên không trung, nhưng khi đánh vào khí hải của lão tăng, kích thước lại giống như những con dấu nho nhỏ.

Khuôn mặt đỏ thẫm của lão tăng lập tức trở nên đen nhánh.

Trong nhận biết của lão, trong khí hải vốn có vô số lực lượng hỗn loạn không ngừng xuyên qua, chợt bị nhồi nhét thêm vô số viên đá đen.

Những viên đá đen này làm cho sinh cơ của nội tạng trong cơ thể lão xuất hiện suy bại, nhưng trong nháy mắt này, những viên đá đen này va chạm trùng kích cùng ma sát lẫn nhau lại giảm bớt lực phá hư đối với khí hải của lão.

Phốc một tiếng, một ngụm máu đen từ trong miệng lão phun ra.

Thân thể lão tăng dường như trong nháy mắt già nua rất nhiều tuổi, lục phủ ngũ tạng trong cơ thể đều có loại khí tức lão hóa thực sự lộ ra, thế nhưng theo từng đạo khí lưu màu đen từ khí hải của lão lao ra, cuối cùng lão vẫn giữ được khí hải của mình.

Nhưng cuối cùng lão lại sống sót.

Phía trên bãi đất trống nơi Nguyên Vũ đang ở đột nhiên có rơi xuống một trận mưa lớn.

Khóe mắt Nguyên Vũ xuất hiện vài nếp nhăn, nhưng mấy nếp nhăn này lại xâm nhập vào sâu trong thịt, thấm ra máu.

Trong da thịt của y cũng tuôn ra rất nhiều hào quang sáng chói, giống như là ánh sao.

Khi trận mưa lớn này rơi xuống, có một Tu hành giả cầm ô giấy vàng đi tới phía sau y, thay y che đi trận mưa này.

.....

Trường Lăng, sâu trong Hoàng cung tĩnh mịch đến đáng sợ, Trịnh Tụ buông tay mà đứng.

Tinh Hỏa vỡ vụn như vô số bảo thạch trong suốt lấp lánh rơi xuống từ trong không gian trước người nàng, xuyên qua cái sân vườn huyền ảo khó tả, khúc xạ vô số ánh sáng của nàng.

Hai tay nàng không ngừng run rẩy, đầu ngón tay không ngừng chảy máu.

Trên da thịt hai tay như bạch ngọc của nàng lại có vô số vết nứt dày đặc.

"Ngươi đích thật là quả nhân chân chính."

"Bởi vì ta sẽ đau lòng, nhưng từ khi ngươi bắt đầu tranh đoạt thiên hạ, ngươi lại chưa bao giờ đau lòng vì bất cứ ai."

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, ở trong lòng thầm nói hai câu như vậy.

Nàng không thể nhìn thấy chính xác tất cả các tình cảnh chiến đấu, nhưng nàng có thể cảm nhận được rõ ràng lực lượng của Nguyên Vũ rốt cuộc đã đã đi đâu.

Nàng có thể khẳng định mặc dù tên tăng nhân Đông Hồ kia không chết, những tu vi lão cũng đã bị phế bỏ hoàn toàn.

Q7 - Chương 49: Bức thư chết

- Ta thực sự thất vọng.

Khi Trịnh Tụ thu liễm Tinh Hỏa, đi về sâu trong thư phòng của nàng, một người trẻ tuổi đứng ở bên cạnh ao nước, nhìn người ngồi trên ghế dưới mái hiên phía trước nói.

Một tiếng ồng ộc khẽ vang, cá chép trong ao phun ra một cái bong bóng.

Cá chép trong ao này rất béo mập, hơn nữa ba loại màu sắc đỏ trắng xanh nổi bật ra bên ngoài cơ thể, không có chút tạp nham nào, đây là chủng loại cực kỳ quý giá, còn có mấy con toàn thân trắng tinh khiết, nhưng trên trán lại có một khối thịt u màu đỏ.

Giá trị của những con cá chép này thậm chí còn lớn hơn cái sân nhỏ đơn sơ này, hơn nữa bản thân nó cũng phải là thứ có thể dùng tiền tài mua được.

Thứ có thể vượt qua tiền bạc trên thế gian này chỉ có quyền thế.

Người trẻ tuổi này lúc trước tên là Lý Tín, hiện tại tên là Phương Tín, sân nhỏ này liền thuộc về hắn.

Cho nên trước kia hắn làm cho người ta có cảm giác chỉ là một Tu hành giả trẻ tuổi tràn đầy sức sống, song tư thế đứng của hắn hiện tại đều là chắp hai tay, mang đến cho người ta cảm giác cực kỳ có uy thế.

Hắn nhìn Phương Hướng ngồi trên ghế, mặt mang vẻ tức giận, ánh mắt cũng hùng hổ bức người.

Thời tiết ở Trường Lăng đã ấm áp, những con cá chép lặn sâu dưới đáy ao vào mùa đông này đã nổi lên mặt nước đùa vui, vỗ bọt nước, nhưng Phương Hướng ngồi trên ghế trúc vẫn sợ lạnh như trước, trên người phủ một tấm chăn thật dày.

- Ngươi thất vọng cái gì?

Nghe Phương Tín chất vấn, khuôn mặt Phương Hướng cũng không có quá nhiều gợn sóng, y vẫn bình thường như trước, làm như không có chuyện gì xảy ra, đồng thời mang theo một chút lười biếng nói.

- Cần gì phải giả bộ.

Phương Tín cười lạnh, từ trong tay áo lấy ra một phong thư, thanh âm khẽ lạnh nói:

- Nếu ngươi đã tiếp nhận an bài, mà ta cũng đã gọi ngươi là cha, vậy vì sao ngươi còn muốn vụng trộm viết một phong thư mật thư cho họ hàng xa của ngươi, kể về chuyện Hầu phủ?

Phương Hướng nghe những lời này, nhìn người trẻ tuổi vênh váo hung hăng trước mặt, trong lúc nhất thời lại không nói lời nào.

- Ngươi thanh nhàn an hưởng cuộc đời ở chỗ này không tốt sao?

Phương Tín nhìn Phương Hướng lặng im không nói, hắn lại cho rằng y đang sợ hãi, mang theo ngữ khí sâu xa nhìn lá thư trong tay nói:

- Ngươi có gì không hài lòng về chuyện ăn uống sinh hoạt sao? Không những là sơn hào hải vị mà ngay cả mỹ tỳ, có cái gì không thể khiến ngươi thỏa mãn ư? (mỹ tỳ: tỳ nữ xinh đẹp)

Phương Hướng nhìn hắn, tuy nhiên vẫn trầm mặc không nói.

- Những thủ đoạn nhỏ này của ngươi không thể nào giấu diếm được ta. Vì vậy cho nên mời ngươi không nên làm như vậy.

Phương Tín thoáng dùng sức xé nát lá thư trong tay, mảnh vụn thuận gió bay xuống ao nước bên cạnh hắn.

Những con cá chép kia mặc dù đẹp mắt, nhưng lại rất ngu ngốc, đồng loạt cho rằng những thứ này là đồ ăn, lập tức thi nhau nuốt chửng những mảnh vụn này.

- Ta nghĩ có ngươi đã nhầm một chuyện.

Phương Tín xoay người đi ra ngoài sân, nhưng đúng lúc này, thanh âm của Phương Hướng lại vang lên.

Trong lòng Phương Tín đột nhiên chấn động.

Hắn bỗng nhiên xoay người lại, nhìn Phương Hướng rồi trầm giọng nói:

- Chuyện gì?

- Phương Hầu phủ này là do một tay cha ta và ta dựng nên. Hơn nữa ta còn có một đệ đệ, mặc dù ta thật sự nhận đứa con trai như ngươi, tuy nhiên Phương Hầu phủ này cũng không tới phiên ngươi làm chủ.

Phương Hướng cười cười, nói:

- Hơn nữa nếu ngươi thật sự muốn nhận ta làm cha, vậy mỗi lần gặp ta đều phải quỳ lạy thỉnh an. Trên đời này sao lại có đứa con trai hung hăng vênh váo như ngươi.

- Ngươi muốn ta quỳ lạy thỉnh an?

Ánh mắt Phương Tín hơi nheo lại, cũng nở nụ cười.

Phương Hướng nhìn y, chỉ nhìn nhưng lại không nói lời nào.

- Chỉ bằng phế nhân như ngươi?

Nụ cười trên mặt Phương Tín hoàn toàn biến mất, gương mặt hắn trong nháy mắt tràn ngập ý lạnh,

- Cha ngươi mặc dù có thể sống sót trong lần đại chiến này, nhưng chỉ sợ cả đời cũng sẽ không bị điều về Trường Lăng, còn có người đệ đệ mà ngươi nói? Hắn có dám trở về Trường Lăng không? Nếu hắn xuất hiện thì cũng sẽ bị giết chết trước khi vào thành.

- Cho nên mời ngươi tỉnh táo một chút.

Sau khi dừng một chút, Phương Tín tràn đầy châm biếm nhìn Phương Hướng, nói tiếp:

- Ngươi chỉ có thể dựa vào ta, Phương Hầu phủ còn tồn tại chỉ bởi vì Hoàng hậu nương nương cần cho những Vương hầu kia một chút mặt mũi, cần Phương Hầu phủ tiếp tục duy trì. Nếu ngươi lại có ý định làm ra chuyện gì khiến mọi người mất hứng, nói không chừng tình cảnh cơm ngon áo đẹp của ngươi sẽ có thể biến mất bất cứ khi nào, nói không chừng đồ ăn đưa cho ngươi còn thấp kém hơn so với hạ nhân.

Hắn là người của Lý gia, cũng là tâm phúc của Lý tướng, giờ phút này lại nắm giữ Phương Hầu phủ, cho nên mỗi lời nói và hành động hiển nhiên chính là khí thế của đại nhân vật, vẻ uy hiếp lúc này làm cho toàn bộ sân nhỏ này tựa như rơi vào trong mùa đông.

- Cho nên có một chuyện ngươi vẫn không nghĩ rõ.

Nhưng nghe được lời uy hiếp của hắn, Phương Hướng lại nở nụ cười giống như nhìn một kẻ đáng thương.

- Ngươi đại khái không hiểu được vì sao bắt đầu từ Lộc Sơn Hội minh, Nguyên Vũ và Trịnh Tụ đều có ý nhắm vào Phương gia

chúng ta.

- Thực ra nguyên nhân chân chính, cũng không phải bởi vì đệ đệ ta đã rời khỏi Trường Lăng trước khi Lộc Sơn Hội minh bắt đầu, dẫn đến Nguyên Vũ tức giận, cũng không phải bởi vì tu vi của ta đã bị phế, mất đi giá trị lợi dụng.

Phương Hướng nhìn Phương Tín đã giật mình, khẽ giễu cợt nói,

- Nguyên nhân thực sự là bởi vì Phương Hầu phủ chúng ta quá mạnh, là bởi vì đệ đệ ta là người mà ngay cả Vương Kinh Mộng năm đó cũng cực kỳ coi trọng, cho rằng là người có tiền đồ nhất trong nhiều Tu hành giả như vậy ở Trường Lăng. Lại thêm ta và cha ta, Phương Hầu phủ chúng ta sẽ mạnh hơn rất nhiều so với Hầu phủ khác.

Phương Tín không kìm được nuốt một ngụm nước miếng, hắn còn chưa kịp suy nghĩ kỹ thâm ý trong câu nói này, nhưng trong lòng không hiểu sao lại bắt đầu không ngừng nổi lên ý lạnh.

- Ngươi tuy rằng là người Lý gia, trời sinh được Lý tướng tín nhiệm, nhưng dù sao ngươi cũng còn quá trẻ, cũng quá ngu xuẩn.

Phương Trăn đưa ánh mắt đồng tình nhìn người trẻ tuổi này, chậm rãi nói,

- Cho nên ngươi đại khái vẫn chưa nghĩ kỹ vì sao Nguyên Vũ có thể dễ dàng tha thứ cho Dạ Sách Lãnh, một là cần cân bằng một ít thế lực ở Trường Lăng, hai là bởi vì Dạ Sách Lãnh tu hành ở hải ngoại, thực ra tu vi tiến cảnh tăng lên cũng không tính là nhanh, hơn nữa không ngừng chém giết một ít hải thú giúp hạm đội của hắn đi ra hải ngoại tìm kiếm Linh dược, bản thân còn bị ẩn thương không nhẹ. Nguyên Vũ và Trịnh Tụ có sự khác biệt ở rất nhiều phương diện, nhưng có một điểm rất giống nhau, bọn họ ghét người tài giỏi, đố kị người thực sự có khả năng hình thành uy hiếp

đối với bọn họ, thậm chí là Tu hành giả có khả năng vượt qua bọn họ. (ẩn thương: vết thương bên trong)

Phương Tín càng nghe càng kinh hãi, hắn cố gắng trấn định nói:

- Nói nhiều như vậy, có liên quan gì đến hiện tại?

- Nguyên Vũ để cho đệ đệ ta đi Lộc Sơn chịu chết trước khi phá cảnh, để cho ta mất hết tu vi ở Lộc Sơn, tất cả những chuyện này, Phương Hầu phủ chúng ta đều nhịn.

Phương Hướng có chút cảm khái nói:

- Cho dù để ngươi vận dụng một ít lực lượng của Hầu phủ chúng ta, cho dù để cho ngươi làm mưa làm gió ở trước mặt ta, cho dù đệ đệ ta tránh xa ở hải ngoại, những chuyện này đều có thể nhịn, nhưng để cho cha ta chịu chết ở biên quan, đây lại là chuyện bức người quá đáng.

- Ta gửi phong thư kia cho người họ hàng xa của mình, là bởi vì khi còn nhỏ đệ đệ ta đã từng đi qua mấy lần, rất có thể sẽ trở về chốn cũ. Dù sao ngay cả ta cũng không biết hắn tu hành ở đâu. Cho nên gửi thư đến đó, có lẽ sẽ giúp hắn biết một số tin tức.

Sau khi dừng một chút, Phương Hướng tiếp tục nhìn sắc mặt trắng bệch của Phương Tín, nói:

- Thực ra nếu muốn cho hắn biết một ít tin tức của Phương Hầu phủ, còn có một phương pháp đơn giản hơn, nhưng lúc trước ta cảm thấy hy sinh quá lớn, hoặc là không cần thiết.

Phương Tín nghe nhưng không hiểu ý trong những lời này của Phương Hướng, nhưng vẫn luôn cảm thấy thân thể rét lạnh, bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

- Có vài người nhịn được là bởi vì ta còn sống, Phương Hầu

phủ này hình như không có gì khác nhau, nhưng nếu ta chết thì rất nhiều người sẽ nhịn không được. Hơn nữa chắc hẳn sẽ không ai giấu diếm được chuyện ta chết, mà đệ đệ ta chắc chắn cũng sẽ biết được tin tức.

- Ngươi nói cái gì!

Phương Tín thất thanh kêu lên.

Phương Hướng cười cười, trong nụ cười tràn ngập trào phúng.

- Ngươi...

Phương Tín không tự chủ lui về phía sau một bước.

- Chắc hẳn ngươi muốn hỏi ta vì sao bây giờ ta cảm thấy cần thiết như vậy. Rất đơn giản, ngay cả thư mà ta gửi ra ngoài đều bị ngươi xé. Hơn nữa ngươi đại khái còn chưa kịp biết trên chiến trường Âm Sơn bên kia đã xảy ra chuyện gì.

Phương Hướng hít sâu một hơi, nhìn thoáng qua những con cá chép vui sướng trong ao, không hiểu sao lại cảm thấy tâm tình mình cũng vui vẻ lên,

- Điều đáng tiếc duy nhất chính là nếu lúc trước ngươi thật sự chỉ cần ở ngoài mặt cung kính một chút, cho dù chỉ là một chút biểu hiện giả dối, nói không chừng ta cũng sẽ tha cho ngươi một mạng. Nhưng ngươi vẫn coi ta là phế nhân, nhưng ngươi không hề biết, thực ra ta có thể giết ngươi bất cứ lúc nào. Bởi vì người có tu vi như ngươi thật sự quá yếu.

Khi thanh âm như vậy của y vang lên, lông tơ cả người Phương Tín đều nổ tung, trong một tiếng quát thê lương, thân thể hắn điên cuồng bay ra ngoài.

Song cũng vào lúc này, trong thân thể Phương Hướng lại có mấy trăm đạo kình khí bắn ra.

Những kình khí này cực kỳ hỗn tạp, thế nhưng ngưng tụ mà cường đại, giống như từng mảnh lưỡi kiếm vỡ vụn.

Những kình khí này đến từ Lộc Sơn Hội minh.

Là lực lượng đâm vào cơ thể khi y quyết đấu cùng với những cường giả đỉnh phong nhất kia.

Những lực lượng này giống như từng thanh dao găm đóng đinh vào trong thân thể y, làm cho tu vi của y mất hết nhưng lại không cách nào nhổ bỏ... Bởi vì nếu đồng thời nhổ bỏ thì sẽ giống như đồng thời rút mấy trăm thanh dao găm đâm trong cơ thể y ra, mà thân thể y sẽ đột nhiên xuất hiện mấy trăm vết thương khó có thể khép lại.

Thân thể Phương Tín bị những kình khí này bao trùm, sau một tiếng quát thê lương, thân thể hắn đột nhiên vỡ thành vô số mảnh vụn, dưới ánh mặt trời tỏa ra màu trắng cùng màu máu sáng bóng khiến người ta ghê tởm.

Trong ánh mặt trời chói chang, Phương Hướng cực kỳ choáng váng, nhưng y rất hài lòng, y cười rồi nhắm mắt lại.

Q7 - Chương 50: Thủ bút

Vị Hà xuyên qua toàn bộ Trường Lăng. Ngay khi Phương Hướng tắt thở, bên bờ một nhánh con sông Vị Hà ngoài thành Trường Lăng, có một vùng hoa dại đang nở rộ.

Những bông hoa dại này có màu tím đậm tự nhiên, nở rộ trong ánh mặt trời, thậm chí có thể nhìn thấy cánh hoa mềm mại của nó mở ra từng chút một với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được.

Hoa rất nhỏ, nhưng lại có một loại hương thơm mê người, hơn nữa trong quá trình nở rộ, phấn hoa của nó không ngừng phát tán. Phấn hoa này rất nhỏ, có màu bạc óng ánh trong nắng, khiến cho những bông hoa đang nở rộ giống như được mạ bột bạc, không ngừng lóe ra ánh sáng thần bí dưới ánh mặt trời.

Đây là hoa Ưu Đàm (hoa Quỳnh) chỉ có ở Trường Lăng, nhưng cũng rất hiếm thấy, không thể cấy ghép, thời gian hoa nở chỉ bằng thời gian uống một chén trà nhỏ.

Một người nam tử trung niên đang lẳng lặng đứng trước bụi hoa này, nhìn những bông hoa nở rộ.

Những bông hoa cuối cùng đã nở, y cúi xuống, đưa tay hái một trong những bông hoa rực rỡ nhất.

Khuôn mặt của y rất anh tuấn, hơn nữa sống mũi rất cao, ngũ quan mang vẻ đẹp như đao khắc với các đường nét rõ ràng. Dáng người của y cũng rất cao thẳng, đặc biệt là áo giáp màu vàng nhạt trên người rất đẹp, càng nhìn càng có vẻ oai hùng.

Ngón tay của y đều bị áo giáp kim loại màu vàng nhạt bao trùm, kim loại đặc biệt lạnh lẽo, ánh sáng quý phái màu vàng nhạt

làm nổi bật bông hoa màu tím đậm, càng khiến vẻ đẹp của hoa lúc này không nói nên lời

Y có một khí chất không thể giải thích được.

Không xa phía sau y có một vùng đại doanh hành quân.

Trong liên doanh màu đen, tất cả quân sĩ đều mặc áo giáp kim loại đen kịt. Phần lớn những quân sĩ này đều đứng yên bất động, giống như con rối sắt, tất cả đang chờ y như gã Tu Hành giả mặc áo bào vàng cách đó không xa.

- Nếu muốn vào Trường Lăng thì ta đã sớm tiến vào, cần gì phải nhất thời ở đây tranh đoạt?

Tu Hành giả mặc áo bào vàng đặc biệt này đại biểu cho quận Giao Đông ở vương triều Đại Tần, ở xung quanh Trường Lăng lại càng đại biểu cho nữ chủ nhân trong Hoàng cung, nhưng người nam tử trung niên chỉ nhìn một đóa hoa kiều diễm nhất trong bụi mà lại không thèm nhìn gã, chỉ châm chọc nói:

- Ta ở bên ngoài luyện quân cho vương triều Đại Tần nhiều năm, chi U Giáp quân này là đệ tử quân đi theo ta nam chinh bắc chiến, một tay ta thao luyện. Ta rất ít khi tham dự vào những cuộc tranh giành quyền thế ở Trường Lăng, cho dù con trai Lệ Tây Tinh của ta khi còn nhỏ có làm điều gì sai trái, ta cũng đã trục xuất hắn đến biên cảnh. (đệ tử quân: quân lính xem như huynh đệ)

- Nhưng dù sao nó cũng là con trai của ta, hơn nữa nó rèn luyện rất tốt ở biên cảnh, thậm chí khiến ta cũng có chút kiêu ngạo.

Nam tử trung niên này tất nhiên chỉ có thể là Lệ Hầu trong mười ba Vương hầu Đại Tần. Sau khi y dừng một chút, xoay người lại, ánh mắt híp lại nhìn Tu hành giả áp bào vàng này, tiện tay bỏ đóa hoa tươi vào trong miệng nhai nuốt. Khóe môi của y có giọt

nước hơi tím chảy xuống, lưu lại một dấu vết màu tím ở khóe môi trắng nõn của y, so với máu tươi còn nhìn thấy mà giật mình, làm cho người ta có một loại cảm giác hết sức quỷ dị.

- Ta muốn mài giũa chứ cũng không phải muốn nó chết, nhưng nàng lại thiết lập thế cục ở biên quan Ô Thị, khiến con ta mất tích không thấy, dựa theo biểu hiện của quân tình này, nó chắc chắn là đã chết. Hiện tại lại muốn ta chỉ huy quay về Trường Lăng, chẳng lẽ không cần cho ta một câu trả lời thỏa đáng?

Nghe giọng lạnh lùng và mỉa mai của y, Tu hành giả áo bào vàng cúi đầu xuống thấp hơn một chút, có vẻ càng thêm cung kính, nhưng ngữ khí đáp lại lại chậm rãi mà bình thản:

- Hoàng hậu nương nương cho rằng nhân vật như ngài chú trọng nhất chính là ghi chép cuối cùng lưu lại trên sử sách. Người cho rằng ngài là người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, vì công lao sự nghiệp thiên thu của vương triều, sẽ không quá mức so đo những thứ này.

- Phải không?

Lệ Hầu không nhịn được nở nụ cười.

- Hơn nữa người đã giải thích với ngài, nếu vì vương triều này thì nhất định phải hy sinh.

Tu hành giả áo bào màu vàng đã cảm ứng được sát ý của y, thân thể hơi co rúm lại, nhanh chóng nói:

- Người cũng đã trả giá giống như ngài.

Lệ Hầu hơi ngẩn ra, chợt có chút hiểu rõ:

- Phù Tô?

Tu hành giả áo bào vàng gật đầu.

Sát ý sâu trong mắt Lệ Hầu chậm rãi rút đi, nhưng y đảo mắt nhìn những liên doanh màu đen kia, lông mày lại hơi nhướng lên.

- Bạch Tướng quân của Sát Thần Quân đã chết.

Nhưng mà không đợi y mở miệng, Tu hành giả áo bào vàng kia nói tiếp:

- Cho nên hiện tại U Giáp quân của ngài đã là quân đội mạnh nhất vương triều Đại Tần ta. Hơn nữa phương pháp luyện chế U Giáp của ngài đến từ vương triều Đại U ngày xưa, dùng để đối phó Tu hành giả là tốt nhất. Hoàng hậu nương nương biết còn chưa cho ngài câu trả lời thỏa đáng, cho nên người cố ý bảo ta đến nói cho ngài biết, sau khi phá Mân Sơn Kiếm Tông, ngài có thể lựa chọn một bộ phận Kiếm kinh hoặc Kiếm tàng trước tiên. Người còn nói cho ngài, Bạch Tướng quân của Sát Thần Quân bị diệt khi đi Đông Hồ lấy một thanh kiếm truyền thế của Linh Hư Kiếm Tông. Mà thanh kiếm truyền thế của tông môn kia hẳn là thanh kiếm mạnh nhất thiên hạ lúc này, bây giờ đã rơi vào tay truyền nhân Cửu Tử Tằm. Nếu lần này truyền nhân Cửu Tử Tằm cuối cùng bị giết, thanh kiếm kia cũng thuộc về ngài.

- Ngươi có biết trong những bộ lạc ở biên cảnh Ô thị có một câu châm ngôn gì không?

Lệ Hầu nhàn nhạt nói:

- Thịt đã ăn vào miệng mới là thịt, nếu không mặc dù đưa thịt đặt ở trong bát trước mặt ngươi cũng không tính là thịt.

- Ngài không cần lên Mân Sơn Kiếm Tông.

Tu Hành giả áo bào màu vàng dường như đã sớm đoán trước được y sẽ nói như vậy, hoặc là nói nữ chủ nhân Trường Lăng ở sâu trong Hoàng cung đã sớm biết Lệ Hầu sẽ nói như vậy, gã chỉ là trung thành trình bày:

- Ngài chỉ cần phái quân vây quanh một nửa Mân Sơn, không để cho một số người Mân Sơn Kiếm Tông rời khỏi. Tự có người khác sẽ lên Mân Sơn Kiếm Tông.

Ánh mắt Lệ hầu kịch liệt lóe lên, nói:

- Ai sẽ lên núi? Còn có ai sẽ suất quân vây quanh Mân Sơn Kiếm Tông?

- Độc Cô Hầu Gia sẽ ở dưới chân núi với ngài.

Tu Hành giả áo bào vàng kính cẩn đáp:

- Về phần lên núi... Ta cũng không biết, nhưng chắc hẳn Hoàng hậu nương nương tự có an bài thích đáng.

Lệ Hầu hít sâu một hơi, lông mày y nhíu thật sâu.

Y nghĩ tới rất nhiều khả năng, nhưng lại thật không ngờ Độc Cô Hầu phủ vào lúc này lại đảm nhận vai trò như vậy.

Y trầm mặc mấy hơi thở, hỏi tiếp:

- Độc Cô Hầu phủ sẽ được cái gì?

Tu Hành giả áo bào vàng không do dự, nhanh chóng nhẹ giọng trả lời:

- Nửa Quan Trung.

"Nửa Quan Trung", đây chỉ là ba chữ cực kỳ đơn giản, nhưng lại làm cho hai tay Lệ Hầu nhẹ nhàng run lên trong vô thức.

- Thủ bút thật lớn.

Lệ Hầu không nhịn được tiếp tục hít một hơi thật sâu, sau đó nói một câu này.

Nhưng khi y nghe được những lời này của mình ở trong không khí, y ngẫm lại mỗi một bước hành động của nữ tử quận Giao Đông kia lại dường như đều là kinh tâm động phách đến cực điểm, thủ bút mỗi một bước đều lớn đến dọa người.

Y không nói gì nữa, có chút phiền chán khoát tay áo với Tu Hành giả áo bào vàng, sau đó đi về phía liên doanh màu đen.

...

Ở đầu kia của Trường Lăng, một đội quân đang tiến về phía trước.

Đội quân này hoàn toàn khác với đội quân u ám lạnh lẽo trong tầm mắt y, tất cả đều là tiên y nộ mã (áo đẹp ngựa tốt).

Đội quân đang nhanh chóng đi về phía Mân Sơn Kiếm Tông, trên người quân nhân đều mặc áo giáp màu đỏ tươi rực rỡ.

Áo giáp cũng không phải được làm bằng kim loại mà là một loại giáp da độc đáo nào đó, nhưng trên giáp da cũng có từng đạo Phù văn đặc biệt, trong Phù văn giống như có hỏa diễm và hoa tươi bắt đầu khởi động.

Trong quân đội có một chiếc xe kéo, do hơn mười con dị thú kéo đi.

Một tướng soái ngồi ở xe kéo chính giữa cũng mặc giáp đỏ, khuôn mặt của gã tái nhợt như có bệnh, thân hình gầy gò, nhưng đằng sau áo giáp của gã đeo rất nhiều kiếm. Những kiếm này bố trí có trật tự, giống như một cái đuôi khổng tước xòe ra ở sau lưng gã.

Q7 - Chương 51: Tâm ý

Dưới ánh mặt trời giữa trưa, bên trong một con hẻm ở Trường Lăng, một cánh cửa chậm rãi mở ra bên ngoài.

Cánh cửa này cực kỳ lớn, dày nặng, làm cho người ta có cảm giác giống như một ngọn núi, một nửa phần cửa không chỉ gấp đôi đại môn trạch viện bình thường.

Sở dĩ như thế là bởi vì đây là cửa lớn Hầu phủ ở Trường Lăng, còn bởi vì thân thể chủ nhân Hầu phủ này cũng cực kỳ khổng lồ.

Thân ảnh Hoành Sơn Hứa Hầu xuất hiện sau cánh cửa mở ra.

Cơ thể hắn giống như một ngọn núi thịt di động, khi đi lại thoạt nhìn như mỗi một khối thịt đều chấn động.

Nhưng không ai sẽ cảm thấy buồn cười.

Một là bởi vì thân phận của hắn tự nhiên mang đến cho người ta khí tức uy nghiêm, hai là bởi vì có rất nhiều Tu hành giả kỳ thật đều biết, Hoành Sơn Hứa Hầu "béo phì" thực ra có liên quan cùng công pháp mà hắn tu hành.

Trong cơ thể bất kỳ người tu hành nào đều có khả năng tích tụ chân nguyên và thiên địa nguyên khí, độ dày đến từ năng lực có thể chứa đựng của khí hải cùng kinh mạch, khiếu vị, bất kỳ chân nguyên công pháp nào cũng có công hiệu dưỡng sinh, lớn mạnh khí cơ cùng với cải biến thân thể người tu hành, càng tu hành đến chỗ sâu, năng lực dung nạp của khí hải cùng kinh mạch, khiếu vị trong cơ thể càng mạnh, trong cơ thể có thể tích súc càng nhiều chân nguyên cùng thiên địa nguyên khí.

Chân nguyên và thiên địa nguyên khí tích súc trong cơ thể càng nhiều, có thể trợ giúp Tu hành giả chiến đấu lâu dài hơn, cùng với việc thừa nhận tiêu hao cực lớn, có thể sử dụng một ít chiêu số cường đại nhiều lần.

Công pháp chân nguyên mà Hoành Sơn Hứa Hầu tu luyện chính là đơn giản mà bạo lực, loại công pháp này cũng không giống như công pháp mà tăng nhân khổ tu Đông Hồ tu luyện, luyện thân thể của mình trở nên càng thêm cô đọng, càng thêm kiên cố, mà trực tiếp làm cho thân thể của mình trở nên khổng lồ hơn.

Kinh mạch cùng máu thịt càng rộng lớn, tự nhiên có thể dung nạp càng nhiều chân nguyên.

Cho nên thân thể của hắn khổng lồ có liên quan với tu vi.

So sánh với rất nhiều năm trước, thân thể của hắn đã khổng lồ gấp không chỉ mấy lần, hơn nữa theo tu vi của hắn càng mạnh, thân thể của hắn còn có thể không ngừng tiếp tục to lớn ra.

Mấu chốt nhất chính là không biết vì sao, thân hình hắn khi ra khỏi cửa hôm nay dường như khổng lồ hơn rất nhiều so với bình thường.

Cho nên cánh cửa lớn vừa mới được đổi năm trước, lại có vẻ có chút nhỏ đối với thân thể của hắn hiện tại.

Có lẽ do cảm thấy ra vào cửa lớn có chút bất tiện, hơn nữa ngoại trừ đổi cửa lớn ra, chắn hẳn còn có rất nhiều thứ phải đổi, cho nên trên mặt gã mập mạp này hiện tại có vẻ có chút ưu sầu.

Khắp nơi trong hẻm này đều là viện nhà của võ tướng ngày xưa đi theo hắn chinh chiến, ở trong mười ba Vương hầu Đại Tần, tướng lĩnh đi theo hắn ở toàn bộ vương triều Đại Tần mà nói xem như là hưởng phúc. Đại đa số người trở thành quan lớn của Binh

mã ty, có vài người đóng quân ở những thành quan phụ cận, gia quyến đều ở Trường Lăng.

Bản thân hắn cũng là Hầu gia trong mười ba Vương hầu Đại Tần, rất ít khi có thể đóng giữ ở Trường Lăng nhiều năm.

An cư quanh năm sẽ có kiên nhẫn chăm sóc một ít hoa cỏ, cho nên đối với toàn bộ Trường Lăng mà nói, con hẻm này là nơi có cảnh xuân tươi đẹp nhất, rất nhiều viện đều cố ý mang cây cối từ trên núi phụ cận, thậm chí là từ miền quê xa xôi đến đây, có chút trong đó thậm chí là cây cổ thụ sinh trưởng hơn trăm năm.

Khi một chân Hoành Sơn Hứa Hầu vừa mới bước qua ngưỡng cửa viện cao cao của mình, có một nữ tử đang chờ hắn bên dưới tán cây của một gốc cây già ngả ra ngoài viện trong ngõ hẻm này.

Không người nào chú ý nữ tử này đến khi nào, tựa như khi Hoành Sơn Hứa Hầu hiện thân, nàng cũng lập tức xuất hiện.

Dáng người của nàng nhỏ nhắn, lộ ra không chút cân xứng khi so sánh với thân hình như núi thịt của Hoành Sơn Hứa Hầu, nhưng giữa hai người lại có khí tức tương tự.

Tất cả mọi người trong con hẻm đều biết thân phận của nữ tử này.

Bởi vì nàng quen mặc áo trắng váy trắng, có vẻ không hợp với tòa thành có màu sắc chủ đạo màu xám đen này.

Nàng là Ty thủ của Giám Thiên ty - Dạ Sách Lãnh.

Hoành Sơn Hứa Hầu bước ra khỏi viện, ánh mặt trời từ đỉnh đầu hắn chiếu xuống khiến bóng dáng của hắn rất thẳng, nhưng vẫn là một đoàn khổng lồ như trước, trong cái bóng như một ngọn núi nhỏ, hắn nhìn thấy có không ít kiến đang bò tới bò lui trong khe đá trên mặt đất.

Hắn không thể không lắc đầu.

Bóng dáng của hắn mặc dù lớn, thế nhưng vẫn quá mức nhỏ bé khi so với một tòa vọng lâu giống như người khổng lồ cách đó không xa.

Cho nên hắn cảm khái bất kể là hắn hay là Dạ Sách Lãnh, đều nhỏ bé như kiến khi ở trong một tòa thành như vậy.

- Mạnh mẽ chịu đựng ở Trường Lăng nhiều năm như vậy, đến bây giờ rốt cục mới biểu hiện ra tâm ý?

Vừa lắc đầu cảm khái, hắn cũng đã lên tiếng nói với Dạ Sách Lãnh ngăn ở phía trước mình:

- Thanh kiếm này của ngươi đã nhẫn nhịn nhiều năm như vậy, cuối cùng đã đến lúc muốn dùng?

Trước khi Dạ Sách Lãnh còn chưa đáp lại, hắn ngẩng đầu nhìn nàng đứng trên đường trước mặt, cực kỳ nghiêm túc, lại mang theo một loại vẻ mặt kỳ quái, nói:

- Không cảm thấy sớm một chút ư?

Dạ Sách lãnh cười cười, nụ cười của nàng không khác gì vẻ mặt nàng khi nhìn thấy Triệu Trảm lúc trở về Trường Lăng,

- Ngươi cảm thấy sớm, vậy ngươi vốn cảm thấy ta sẽ nhẫn nhịn đến khi nào?

- Ít nhất đợi đến khi Ba Sơn Kiếm Tràng chính thức khởi binh, phản loạn ở các nơi, lúc đó ngươi vẫn thân ở vị trí cao trong Trường Lăng, trong ứng ngoại hợp, chắc hẳn mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất.

Hoành Sơn Hứa Hầu không cười, nghiêm túc nói:

- Ít nhất là ở binh pháp là như vậy... Không có binh pháp làm

cho người ta chủ động muốn chết.

- Cũng đã muốn hoàn toàn nắm được Mân Sơn Kiếm Tông rồi, trời đã nghiêng rồi, vậy còn bất động ư?

Dạ Sách Lãnh khinh bỉ nhìn hắn một cái, nói:

- Thế nhưng ta lại rất bội phục Trịnh Tụ, hoặc là không làm, nếu muốn làm chính là thủ đoạn hoàn toàn lật trời, một lần bức toàn bộ tâm ý của người ta ra, đây không phải là phạt Sở, mà là phạt tâm. (phạt: đánh)

- Ngươi nói cái gì? Mân Sơn...

Hoành Sơn Hứa Hầu giật nảy cả mình, thịt trên người dường như cũng nhảy lên trên một cái.

Dạ Sách Lãnh cười lạnh, nói:

- Bằng không ngươi cho rằng để cho ngươi ra ngoài làm cái gì? Cho ngươi đi nếm thử thức ăn của mấy Kiếm viện kia sao? Còn không phải muốn ngươi đi trấn áp mấy Kiếm viện kia, đồng thời ứng phó với vị tiểu thư Trần quốc Kỷ Thanh Thanh có khả năng xuất hiện kia sao?

Lông mày Hoành Sơn Hứa Hầu khẽ nhíu, trên mặt hiển hiện một tầng hàn ý, lập tức trầm mặc không nói.

- Mấy năm nay rất nhiều người suy đoán tâm ý của ta, nhưng ta thật ra cũng tò mò ngươi.

Dạ Sách châm chọc:

- Ta ngược lại cũng muốn hỏi một chút vì sao rõ ràng năm đó ngươi là một trong những người Ba Sơn Kiếm Tràng mà chúng ta bội phục và kính trọng nhất, nhưng vì sao ngươi có thể để cho Nguyên Vũ và Trịnh Tụ yên tâm với mình như vậy. Hơn nữa ngươi

ngoại trừ thực sự có chút khoan dung đối với tất cả mọi người ra, ngươi lại không làm ra bất cứ chuyện gì khác. Nếu ngươi cũng thích tranh quyền đoạt lợi như mấy Hầu gia kia thì không nói, nhưng ta lại rất hiểu ngươi, năm đó bản thân ngươi là một gã mập mạp chết bầm thích ngồi ăn rồi chờ chết nhất.

Hoành Sơn Hứa Hầu hít sâu một hơi, hắn chậm rãi thở ra, nhìn nàng một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn bầu trời, nói:

- Ta đích thật là một gã mập mạp không có gì theo đuổi, nhưng kính trọng và ân tình là chuyện khác nhau. Chắc ngươi cũng đã biết, năm đó Nguyên Vũ đỡ một kiếm giúp ta, hơn nữa năm đó nếu không phải hắn dẫn quân hành quân liên tục ba ngày đêm không ngừng tới viện trợ, tòa thành của chúng ta đã sớm bị công phá, người nhà của ta chắc hẳn cũng đã chết ở nơi đó.

- Nguyên Vũ và Trịnh Tụ yên tâm với ta, không phải vì ta không có thứ để theo đuổi, không phải bởi vì ta không đồng tình đối với những người ở Ba Sơn Kiếm Tràng.

- Hoành Sơn Hứa Hầu chậm rãi nói tiếp,

- Mà do bọn họ biết ta nhớ ân tình này, biết ta sẽ báo ân.

Dạ Sách Lãnh không nói nữa.

Nhìn cái gã mập mạp như núi này, nàng biết hai bên đã rõ ràng tâm ý, không cần phải nói nữa.

- Muốn phân sinh tử ư?

Hoành Sơn Hứa Hầu nhìn nàng, hỏi.

Lúc này hắn đã hoàn toàn khôi phục bộ dáng uy nghiêm như bình thường, trên người tỏa ra một loại khí tức phách liệt như núi.

Ngày xưa, loại khí tức này của hắn thậm chí có chút nghiền ép

Dạ Sách Lãnh.

Nhưng hôm nay thì không.

Dạ Sách Lãnh chỉ là cực kỳ bình tĩnh lắc đầu, mang theo một loại kiêu căng,

- Không cần, ngày hôm đó ngươi chém ta một kiếm, hôm nay ta cũng chỉ cần trả lại ngươi một kiếm, để cho ngươi không ra khỏi cửa này là được.

Q7 - Chương 52: Địch nhân một thành

Hoành Sơn Hứa Hầu nhíu nhíu mày, từ trên cao nhìn Dạ Sách Lãnh, nói:

- Hôm nay ta sẽ không lưu tình.

Dạ Sách Lãnh cười cười, nụ cười vẻ rất quyến rũ,

- Ta không cần ngươi lưu tình.

Hoành Sơn Hứa Hầu nhìn thần thái của nàng, trong mắt hiện lên một tia dị sắc, nói:

- Đã như vậy, mời.

Dạ Sách Lãnh hơi ngửa đầu.

Phía trên đỉnh đầu Hoành Sơn Hứa Hầu tự nhiên là bầu trời.

Giờ phút này ánh mặt trời đang nồng đậm, vạn dặm không mây, nhưng theo nàng liếc mắt một cái, trên bầu trời từ không sinh có, lại đột nhiên xuất hiện vô số giọt mưa trong suốt.

Những giọt mưa trong suốt này hoàn toàn không giống như vật của nhân gian, làm cho người ta hoàn toàn không cảm giác được bất kỳ ẩm ướt nào, khi rơi xuống không trung lại càng hoàn toàn trái với quy luật của thiên nhiên, không chỉ tốc độ rơi xuống nhanh đến mức khiến người ta khó có thể tưởng tượng, hơn nữa trước sau không ngừng, tựa như có người nắm hai đầu những giọt nước này, kéo nó xuống mặt đất thành tơ.

Chỉ trong phút chốc, ngàn vạn giọt mưa nhỏ óng ánh trong suốt này đã biến thành ngàn vạn cái dây nhỏ.

Mũi dây như kim nhỏ, càng nhọn càng có lực xuyên thủng, huống chi những dây nhỏ này không ngừng rút ra lực lượng nguyên khí từ bốn phương tám hướng, vẫn cuồn cuộn không ngừng hội tụ ở mũi kim nhỏ như trước.

Một tiếng ầm nổ tung.

Theo một tiếng rống lớn trầm thấp, không khí quanh người Hoành Sơn Hứa Hầu nổ tung, lấy thân thể hắn làm trung tâm, phiến đá trên mặt đất con hẻm rộng hơn mười trượng và tường viện đồng loạt vỡ thành bột mịn.

Tóc của hắn điên cuồng bay bổng, toàn bộ thân thể như Thần Ma bành trướng ra ngoài gấp đôi, mấy đạo kiếm quang to lớn cỡ thùng nước như rồng xuyên qua ở trong không khí nổ tung cùng bụi bặm vây quanh hắn.

Ngàn vạn đường mưa đâm vào nguyên khí quanh người hắn bành trướng nổ tung, mũi nhọn đường mưa đều đồng loạt nổ tung, nhưng chỉ có hắn và Dạ Sách Lãnh mới có thể cảm nhân được trong thời gian rất nhỏ, những sợi dây nhỏ này cũng giống như bị kiếm quang của hắn kéo theo, quấn quanh mấy đạo kiếm quang này của hắn.

Cũng chỉ trong nháy mắt, trên mấy đạo kiếm quang này của hắn vang lên vô số tiếng sấm vang vọng, những đường mưa kia đồng loạt đứt gãy, bắn tung tóe ra bên ngoài.

Những đường mưa này đều là do một giọt mưa trong suốt kéo dài mà thành, mắt thường hoàn toàn khó thấy, giờ phút này đứt gãy thành từng tia càng nhỏ hơn, thế nhưng khi văng ra ngoài, từng tia đường mưa đứt gãy này liền biến thành từng khối bọt nước trong suốt.

Trong một mảnh đường phố này giống như có vô số người dùng thùng hắt nước vào trong trời đất.

Vô số bọt nước khổng lồ từ trên bầu trời rơi xuống, rửa sạch bụi bặm trên không trung đồng thời rơi xuống mái ngói đen, từng mảnh ngói đen vỡ vụn từ trên nóc nhà bắn tung tóe ra, khi rơi xuống đất, mặt đất lại có thêm một tầng nước đọng.

Ngói đen vỡ vụn lại khơi dậy từng cơn sóng gợn ở tầng nước đọng này.

Màu đen là nhụy hoa, vạn đóa bọt nước nở rộ trong ngõ nhỏ này.

Dạ Sách Lãnh mặc áo trắng váy trắng đã xoay người, đi ra ngoài ngõ nhỏ.

Ngoài giày của nàng chưa ướt, giống như mưa lớn ở Trường Lăng hôm đó, nàng từ trong sóng to gió lớn của Vị Hà đi tới, thân thể phiêu nhiên hành tẩu trên mặt nước.

Hoành Sơn Hứa Hầu đứng thẳng không nổi, bên ngoài cơ thể hắn vẫn có khí diễm đáng sợ vờn quanh, thân thể vẫn gấp đôi bình thường giống như Thần Ma khổng lồ trước đó.

- Hầu gia?

Cửa viện phía sau hắn đã hoàn toàn vỡ vụn, mấy Tu hành giả xuất hiện ở phía sau hắn, nhìn bóng lưng Dạ Sách Lãnh đồng thời quát khẽ một tiếng.

Trong mắt bọn họ, một kiếm vừa rồi là Hứa Hầu phá kiếm ý của Dạ Sách Lãnh, Dạ Sách Lãnh đã ngang nhiên làm phản, chẳng lẽ thật sự chỉ giao thủ một kiếm như vậy, liền thả nàng rời đi như thế?

Nhưng mà điều khiến cho hô hấp của bọn họ đồng thời dừng

lại chính là, ngay khi tiếng hét của bọn họ vang lên, một tiếng phốc vang vọng, Hoành Sơn Hứa Hầu phun ra một ngụm máu tươi.

Thân thể như núi của hắn cũng giống như túi khí bị rò rỉ, đột nhiên thu nhỏ lại.

Thân thể Hoành Sơn Hứa Hầu biến trở về kích thước của người bình thường, nhưng sắc mặt lại cực kỳ vàng như nến, trong nước trước người tràn ngập hoa máu đỏ tươi.

Hắn nhìn bóng lưng phiêu nhiên mà đi của Dạ Sách Lãnh, trong lòng cùng ánh mắt tràn ngập vẻ rung động cực độ.

"Vân Thủy cung..."

Hắn giật mình như hiểu được điều gì đó.

.....

Từ đêm trước trên bầu trời có Tinh Hỏa khác thường rơi xuống, có nhân vật cấp Tông sư hao phí nguyên khí bản mệnh cấp tốc truyền quân báo trở về Trường Lăng, nơi này nhìn như yên tĩnh, nhưng dù là dân chúng trong ngõ hẻm bình thường đều biết có chuyện lớn bất thường phát sinh. (quân báo: tin tức chiến sự)

Khi đại biến kinh thiên phát sinh, một số người ở Trường Lăng vốn là đối tượng được chăm sóc trọng điểm, ở trong những người này, Dạ Sách Lãnh tuyệt đối xếp thứ nhất.

Cho nên có rất nhiều người cũng không biết hành động của Hoành Sơn Hứa Hầu, không biết hắn xuất phủ để làm gì, nhưng rất nhiều người lại biết được động tĩnh của Dạ Sách Lãnh.

Khi Dạ Sách Lãnh ngăn cản Hoành Sơn Hứa Hầu, động kiếm với hắn, trong mắt rất nhiều người, nàng đã hoàn toàn trở thành địch nhân của Trường Lăng, hoặc có thể nói đã trở thành người

chết.

Đường phố Trường Lăng rộng lớn, nhưng ở rất nhiều điểm giao nhau đều có vọng lâu cao lớn đứng sừng sững.

Những vọng lâu này giám sát tất cả hướng đi của Trường Lăng.

Giờ phút này khi nước đọng bên ngoài Hứa Hầu phủ chảy ngang, Dạ Sách Lãnh xoay người rời đi, ở trong một tòa vọng lâu gần Hứa Hầu phủ nhất, sau lưng một tên tướng lĩnh bị mồ hôi lạnh thấm ướt toàn bộ.

Hai tay của vị tướng lĩnh lão luyện chiến trận này đang run rẩy, song giống như Hứa Hầu nói, đồng tình và kính trọng là một chuyện, lập trường lại là một chuyện khác.

Vị tướng lĩnh này đương nhiên không muốn quay lưng lại với Trường Lăng, không muốn trở thành địch nhân của vương triều Đại Tần.

Cho nên chỉ do dự trong nháy mắt, y liền xuất thủ.

Y là chủ nhân của tòa vọng lâu này, cho nên y hiểu rõ nguyên nhân thực sự khi những vọng lâu này được thành lập năm đó hơn bất cứ người nào khác.

Những vọng lâu này vốn đã từng là sản phẩm của một ý tưởng rất kinh người.

Khi một ít Âm vật nguyên khí đủ cường đại trải qua một ít Phù tinh hội tụ, sinh ra chùm sáng có thể khiến cho một ít thiên địa nguyên khí không tự nhiên mãnh liệt vặn vẹo, sau đó những chùm ánh sáng này sẽ có thể giống như ánh trăng, chiếu đến bất kỳ một góc nào ở Trường Lăng.

Đây chính là "Âm Vẫn Nguyệt".

Trên đầu tất cả những người đi lại ở Trường Lăng, kỳ thật đều treo một thanh kiếm có thể xuất hiện bất cứ khi nào.

Loại Phù khí này từng do thợ rèn của Ba Sơn Kiếm Tràng luyện chế, được thiết lập sau kịch biến Nguyên Vũ đăng cơ, song sau khi Lộc Sơn Hội minh kết thúc, Tu hành giả trong thiên hạ đều biết loại Phù khí này đã được luyện chế thành công.

Sâu trong mỗi một tòa vọng lâu là một pháp trận vô cùng vững chắc, trong đó đã khảm nạm những Phù tinh mấu chốt nhất.

Chỉ cần gã tướng lĩnh này hạ mệnh lệnh xuống, trong Phù tinh kia sẽ phóng xuất ra nguyên khí âm lãnh ngang ngược, tràn ngập toàn bộ pháp trận, sau đó vọng lầu này sẽ dâng lên kiếm quang như Huyền Nguyệt, đánh tới Dạ Sách Lãnh.

Lực lượng "Âm Vẫn Nguyệt" này sẽ không tới Thất Cảnh, nhưng cũng sẽ không thấp hơn Lục Cảnh, một điểm khiến nó thực sự làm Tu hành giả Thất Cảnh sợ hãi là nó sẽ liên miên không ngừng đánh tới, người tu hành bị công kích mệt mỏi ứng phó, không cách nào ẩn nấp.

Pháp trận trong tất cả vọng lâu tương liên với nhau, Phù tinh sinh ra âm khí sẽ cuồn cuộn không ngừng tràn vào pháp trận trong một ít vọng lâu cách Tu hành giả này gần nhất.

Ở bất kỳ một góc nào của Trường Lăng, Âm Vẫn Nguyệt sẽ cuồn cuộn không ngừng giết tới, cho đến khi chân nguyên Tu hành giả này bị hao hết, hoặc là bị giết chết.

Trong tay tên tướng lĩnh này xuất hiện một cây Tinh thạch màu xám tro hình ngón tay, chân nguyên trong thân thể y nhanh chóng tràn vào cây tinh thạch màu xám tro này, y dập cây tinh thạch màu xám tro này xuống hướng trung ương một cái khí bàn kim loại trước người. (khí bàn: bàn khí cụ, bàn chứa đựng cơ quan, bộ máy)

Q7 - Chương 53: Thành trống

Khối tinh thạch màu xám này chính là chìa khóa của pháp trận tòa vọng lâu này, khi hội hợp với chân nguyên của y tiến vào trung tâm pháp trận, pháp trận của tòa vọng lâu này sẽ hoàn toàn khởi động.

Nhưng ngay trong tích tắc khi cây tinh thạch màu xám tro này chính thức hiện ra trong tay y, có một mảnh bụi bặm màu xám từ xà nhà trên đỉnh đầu y bay xuống, vừa vặn rơi xuống phần gáy y.

Đây chỉ là một mảnh bụi bặm không đáng kể, thậm chí nhẹ đến mức ngay cả Tu hành giả cũng chưa từng chú ý đến, thế nhưng khi rơi xuống gáy tên tướng lĩnh này, thân thể của y giống như bị một ngọn núi nặng nề đè ép, phịch một tiếng trực tiếp ngã xuống đất, văng lên một mảnh sóng khí!

Tinh thạch màu xám trong tay tên tướng lĩnh này va chạm vào mép khí bàn phía trước, phát ra tiếng gõ thanh thúy, bắn tung tóe một mảnh ánh lửa.

Khuôn mặt cùng đôi mắt của y phảng phất như bị vẻ sáng bóng của tinh thạch màu xám này in nhuộm thật sâu, biến thành màu xám tro quỷ dị.

Mấy tiếng xé gió thê lương vang lên, mấy đạo kiếm quang bắn về phía xà nhà trung tâm, tập kích về phía một cái bóng người gần như hòa làm một thể với xà ngang và nóc nhà màu xám đen.

Mấy tên Kiếm sư phía sau tên tướng lĩnh này vừa kinh vừa sợ dồn dập ra tay, bọn họ hoàn toàn không cách nào nghĩ thông suốt, đây rốt cuộc là loại độc vật(vật độc) gì, không ngờ có thể phá hủy thân thể cùng ý chí của một gã Tu hành giả Lục Cảnh trong nháy

mắt, rốt cuộc là người nào lại có thể im hơi lặng tiếng lẻn vào đỉnh tòa vọng lâu này!

- Giám Thiên ty!

Song khi nhìn thấy bóng hình này gần như hòa làm một thể với hoàn cảnh xung quanh, những Kiếm sư này đã hoàn toàn phản ứng lại.

Cung phụng của Giám Thiên ty.

Sáu đại cung phụng của Giám Thiên ty đều là Tu hành giả rất thần bí, song những Tu hành giả này dù sao cũng là người tu hành của vương triều Đại Tần, cũng không phải là chỉ có mỗi Tu hành giả là Dạ Sách Lãnh, chẳng lẽ những người này hiện tại đều đã làm phản theo nàng sao?

Phốc phốc phốc phốc. . .

Mấy đạo kiếm quang nương theo ánh mắt vừa kinh vừa sợ của bọn họ rơi vào không trung.

Nơi mái hiên nhiều thêm mấy cái lỗ thủng, ánh mặt trời chiếu xuống từ các lỗ này, tạo thành một chùm ánh sáng rực rỡ.

Tên tướng lĩnh nằm trên mặt đất kia đã hoàn toàn không còn khí tức, bóng hình tên cung phụng Giám Thiên ty vốn đang ở trên xà nhà kia đã đến trong bóng tối ở dưới vọng lâu, khi mấy đạo phi kiếm phẫn nộ xoay quanh ở trên không trung kia truy kích xuống, bóng dáng nhàn nhạt đã chậm rãi hòa làm một thể cùng màu sắc đường phố chung quanh, lại quay người thi lễ một cái với vọng lâu, làm như tạ lỗi.

Mấy đạo phi kiếm rơi rớt ở dưới vọng lâu mang ra vô số dòng xoáy, nhưng cũng chỉ xuyên qua hư ảnh thân thể tên cung phụng Giám Thiên ty này.

Tâm ý của những Kiếm sư điều khiển mấy đạo phi kiếm này lại không phải ở trên người cung phụng Giám Thiên ty này, bọn họ hiểu cực kỳ rõ người nhất định phải lưu lại hôm này chính là Dạ Sách Lãnh, thế nhưng mấy tòa vọng lâu xung quanh đến lúc này vẫn không có động tĩnh như cũ.

Loại tinh thạch màu xám tro này đều là chìa khóa kích phát pháp trận trong vọng lâu, trong tay mỗi tướng thủ vọng lâu đều có một thanh, mặc dù gã tướng thủ vọng lâu này đã chết, không ai trong tòa vọng lâu này biết phương pháp sử dụng loại tinh thạch này để kích phát pháp trận, nhưng chỉ cần có bất kỳ một gã tướng thủ nào ở xung quanh kích phát được pháp trận, pháp trận của tất cả vọng lâu này đều sẽ bị khởi động toàn bộ.

Như vậy, đã có chuyện gì xảy ra bên trên những tòa vọng lâu đã phát giác ra kia?

- Không nên động.

Giờ phút này trên một tòa vọng lâu gần nhất, tên tướng thủ kia đã đưa tay cầm tinh thạch màu xám trong tay áo, nhưng đúng vào lúc này, một phó tướng thân cận nhất với gã nhẹ giọng nói bên tai gã:

- Ngươi không động, có thể sẽ bị khiển trách giáng chức, nhưng nếu ngươi động, vụ án của ngươi ở ngõ hẻm Xuân Phong sẽ bị vạch trần ra, cả đời này của ngươi chỉ sợ sẽ không thể ra khỏi Đại Phù Thủy Lao.

Thân thể tên tướng thủ này chợt cứng đờ, tay nắm tinh thạch màu xám rốt cuộc không còn khí lực.

So sánh với việc gã tranh giành tình nhân cùng người ở ngõ hẻm Xuân Phong, để rồi giết chết một nhân vật trọng yếu của Độc Cô Hầu phủ năm đó đã sớm bị Giám Thiên ty điều tra ra, sự thật tên phó tướng phía sau lưng bị Giám Thiên ty mua chuộc càng làm

gã khiếp sợ cùng khó có thể tin.

- Ngươi vậy mà cũng là người của Giám Thiên ty?

Gã chậm chạm mà cứng ngắc quay đầu nhìn tên phó tướng này một cái, dùng thanh âm chỉ có hai người mới có thể nghe thấy nói.

Tên phó tướng này nhìn phương vị bóng dáng Dạ Sách Lãnh hành tẩu, cũng dùng thanh âm chỉ có hai người mới có thể nghe thấy trả lời:

- Ta có phải là người của Giám Thiên ty hay không cũng không quan trọng, quan trọng ở chỗ, cho dù Dạ Sách Lãnh rời khỏi Trường Lăng, lực lượng Giám Thiên ty của nàng cũng vẫn sẽ tồn tại ở nơi này như cũ. Nếu ngươi muốn sống tốt, đừng làm ra những điều cực đoan với nàng.

.....

Dưới lòng đất xa xa truyền đến rất nhiều thanh âm thê lương.

Thanh âm này giống như tiếng kêu rên the thé và khát vọng báo thù của rất nhiều nữ tử bị chôn sống dưới lòng đất.

Từng tòa vọng lâu bắt đầu hơi chấn động, bên trong tầng mây phía trên xuất hiện những đám mây đen âm hàn khác thường.

Vùng ven mây đen vặn vẹo, giống như có vô số lệ quỷ muốn tranh nhau chui ra từ trong đó.

Tất cả người Trường Lăng đều bị kinh động.

Đại đa số người đều hoảng sợ không biết đã xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng tất cả quý tộc cùng người tu hành lại biết lúc này đang phát sinh chuyện gì, trong lòng không kìm được sinh ra hàn ý lạnh thấu xương.

Pháp trận tất cả vọng lâu đã khởi động, thế nhưng lại đến từ những tên tướng thủ vọng lâu xa xa ra tay, mà một mảnh vọng lâu ở khu vực Dạ Sách Lãnh cùng Hoành Sơn Hứa Hầu giao thủ gần nhất đều không có phản ứng trước.

Những vọng lâu này có thủ đoạn bố trí và phòng vệ tinh vi mà Tu hành giả bên ngoài khó có thể tưởng tượng được, nếu muốn không một tiếng động giải quyết hết năm sáu tòa vọng lâu, chỉ có thể nói rõ mấy năm nay, nữ Ty thủ Giám Thiên ty kia kỳ thật không hề sa sút như người ngoài nghĩ.

Lực lượng nàng ẩn giấu ở mặt tối đã đến một loại mức độ đáng sợ... Đây mới là lý do nàng nhất định phải ở lại Trường Lăng nhiều năm như vậy.

Điều làm cho người ta khiếp sợ nhất chính là tu vi và lực lượng của nàng.

Công pháp mà Hoành Sơn Hứa Hầu tu luyện khiến cho hắn có thể bộc phát trong nháy mắt, có thể phóng thích ra số lượng chân nguyên cùng thiên địa nguyên khí kinh khủng.

Nếu là trường hợp song phương chỉ dùng một chiêu như thế, vậy lực lượng một chiêu này của hắn bộc phát ra sẽ cực kỳ khủng bố.

Thế nhưng kết quả khi hắn giao thủ cùng Dạ Sách Lãnh lại là hắn trọng thương, mà Dạ Sách Lãnh lại như không có việc gì phiêu nhiên rời đi.

Vậy trong toàn bộ Trường Lăng, còn có mấy người có thể một mình ngăn cản nàng?

.....

Dạ Sách Lãnh phiêu nhiên đi lại trong ngõ hẻm.

Bước chân của nàn dường như cũng không thể tính là nhanh, nhưng lại có thủy khí không ngừng sinh ra trong ngõ hẻm, không ngừng biến thành hơi nước, chậm rãi biến thành sương mù màu trắng nồng nặc.

Nàng nghe được tất cả dị âm trong vọng lâu, biết pháp trận Âm Vẫn Nguyệt đã hoàn toàn khởi động, thế nhưng nàng lại không nóng vội.

Bởi vì nàng đã tranh thủ được đầy đủ thời gian.

Những thời gian này đủ để cho khí cơ của nàng biến mất trong nhận biết của những tướng thủ và Tu hành giả chung quanh.

Cũng đúng lúc này, nàng đột nhiên ngẩng đầu, cảm giác được phía trên cao có ánh sao lóe lên.

Nàng hơi nheo mắt lại, nhưng khóe miệng lập tức lộ ra thần sắc châm chọc.

Trịnh Tụ trong Hoàng cung Trường Lăng đã có chút sợ hãi.

Nàng đã không hề cố kỵ, hoàn toàn không cần che dấu cái gì, cho nên vào thời điểm này, khi Trịnh Tụ còn có thể cảm nhân được một tia khí cơ của nàng, nhưng ả cũng không dám ra tay với nàng.

Nàng kiêu ngạo cất bước trong những con phố này.

Sương mù màu trắng nồng nặc dần dần che lấp cơ thể nàng.

Xung quanh đường phố yên lặng như tờ, tựa hồ đây là một cái thành trống.

Q7 - Chương 54: Đỉnh phong

Khi pháp trận trong vọng lâu đồng loạt khởi động, trong sân của Trần Giám Thủ - Thần Đô Giám đã đứng đầy rất nhiều quan viên Thần Đô Giám mà ngày thường không thể thấy được.

Trước khi lên xe ngựa, Trần giám thủ vô cùng đơn giản và nhanh chóng liên tục hạ ra một loạt mệnh lệnh.

Trong những mệnh lệnh này, đại đa số đều là nhằm vào Giám Thiên ty, bao gồm việc ám sát một số nhân vật trọng yếu của bọn họ, cùng với việc nhanh chóng tiếp quản một số cơ quan.

Những mệnh lệnh này chứa đựng kế hoạch kín đáo cùng hiểu biết cực độ về Giám Thiên ty, đặc biệt phần lớn mệnh lệnh cần Hoàng hậu và văn thư của hai tướng thì mới có thể thi hành.

Song không ai trong tất cả quan viên Thần Đô Giám đứng trong sân tòa viện này cảm thấy dị thường, bởi vì từ khi Nguyên Vũ đăng cơ mười mấy năm trước, ý nghĩa tồn tại lớn nhất của Thần Đô Giám kỳ thật chính là có một ngày há miệng nuốt chửng Giám Thiên ty.

Trong hàng ngũ những quan viên Thần Đô Giám trong sân này đương nhiên chứa đựng không ít lão nhân như Mạc Thanh Cung. Lão nhân chẳng qua chỉ vì tương ứng với số năm mà bọn họ làm quan chức trong Thần Đô Giám, chứ không phải vì bọn họ thực sự già.

Bọn họ nhìn thấy trong mắt những người mới ở Thần Đô Giám xung quanh mình đều lấp lánh ánh sáng hưng phấn.

Thời cơ như vậy thực sự là một cơ hội tốt cho những quan

viên trẻ tuổi, nhưng đối với những lão nhân này, sự phấn khích như vậy là bệnh hoạn.

Đại chiến ở biên cảnh hai nước Tần Sở như lửa đốt, hươu chết ai tay còn chưa biết, Giám Thiên ty đối với Trường Lăng mà nói cũng là một trụ cột lớn, hiện tại những quan viên trẻ tuổi này không lo lắng chiến sự biên quan, lại nghĩ trận chiến thanh tẩy Giám Thiên ty này sẽ mang đến chỗ tốt gì cho tương lai của mình.

Nhưng cho dù là lão nhân như Mạc Thanh Cung thì cũng không phát hiện Trần giám thủ có chút dị thường nào.

Dạ Sách Lãnh vẫn còn ở trong thành Trường Lăng, cho nên đối với Trần giám thủ mà nói, tất cả mọi thứ của hắn đều ở bên trong tòa thành này.

Nhưng bản thân hắn lại lên xe ngựa, bắt đầu dựa theo ý chỉ trong Hoàng cung, đi về phía Mân Sơn Kiếm tông.

Sở dĩ hoàn toàn thuận theo việc tiếp nhận sắp đặt như vậy, là bởi vì hắn rất rõ ràng, trong trận bão táp ở Trường Lăng này, chỉ có cố hết sức bảo vệ Bách Lý Tố Tuyết thì mới có thể bảo toàn được Dạ Sách Lãnh.

Đối với nữ chủ nhân trong Hoàng cung mà nói, Bách Lý Tố Tuyết càng trọng yếu hơn so với Dạ Sách Lãnh.

Chỉ cần Bách Lý Tố Tuyết còn sống, vậy rất nhiều người sẽ không thể nào rời đi, không có khả năng dùng để đối phó Dạ Sách Lãnh.

"Ta hy vọng ngươi có thể sống."

Khi xe ngựa bắt đầu chạy nhanh, Trần giám thủ nhắm hai mắt lại chậm rãi thầm nói:

"Ta cũng hy vọng mình có thể sống."

Sống sót đối với dân chúng bình thường ở Trường Lăng mà nói chỉ là nhu cầu thấp nhất, bọn họ theo đuổi cuộc sống tốt hơn, nhưng đối với rất nhiều người đã đi tới đỉnh phong mà nói, sống lại biến thành việc theo đuổi cuối cùng.

Chỉ cần mình có thể sống, người mình quan tâm có thể sống, bọn họ thực ra cũng không thèm để ý những chuyện được gọi là hưởng lạc kia, cho dù chỉ ăn thức ăn đơn sơ nhất, mặc quần áo thô ráp nhất, bọn họ đều có thể an nhàn hưởng thụ.

Bên trên toa xe ngựa đang chạy nhanh chợt truyền tới một trận chấn động mang theo tiết tấu độc đáo.

Phu xe cho Trần Giám Thủ là một tên lão bộc câm điếc, cách giao lưu giữa lão và Trần Giám Thủ là thông qua chân nguyên chảy ra nơi ngón tay gõ vào trên xe.

Có người ý đồ ngăn cản chiếc xe ngựa này của hắn, hơn nữa ngăn đường chỉ là một gã quan viên cấp thấp, tu vi cũng không quá Tứ Cảnh.

Lúc thường sẽ không có bất kỳ loại quan viên cấp thấp nào dám ngăn cản xe ngựa của hắn, cho nên Trần Giám Thủ một lần nữa mở mắt ra, ra hiệu cho xe ngựa dừng lại, muốn nghe rốt cuộc vị quan viên cấp thấp này muốn nói gì với hắn.

- Trần Tiến Từ, Ty khí Lễ ty.

Khi xe ngựa dừng lại, đã có một quan viên Thần Đô giám đi ra từ trong ngõ hẻm bên cạnh, đến bên cạnh chiếc xe ngựa của hắn, khom người nhẹ giọng nói hai câu này.

Trần giám thủ hơi ngẩn ra, khoát tay ý bảo vị quan viên Thần Đô giám này rời đi, sau đó nhìn vị quan viên trẻ tuổi đang đến gần này.

Mặc dù là quan viên cấp thấp của Lễ ty, nhưng đây lại là một

Tu hành giả đến từ Trần gia quận Lưỡng Giang giống như hắn, trên cùng một gia phả tông tộc, cho nên hắn biết người trẻ tuổi này.

Người quan viên trẻ tuổi này có chút câu nệ, thế nhưng vẫn đi đến bên cạnh xe ngựa của hắn, sau đó mới khom người hành lễ, nhẹ giọng nói:

- Không nên có ý đồ ra tay đối phó Đoan Mộc Hầu gia, đó là một cái cạm bẫy.

Sâu trong đôi mắt Trần Giám Thủ dấy lên ngọn lửa khác thường, lông mày hắn nhíu lại thật sâu, hỏi:

- Ai bảo ngươi đến nói với ta những lời này?

Quan viên trẻ tuổi này nói tiếp:

- Thân Huyền đại nhân bảo ta nói cho ngài biết, hắn không phải địch nhân của ngài.

Nói xong câu đó, quan viên trẻ tuổi này ngẩng đầu lên, sau đó trong miệng gã bắt đầu có máu tươi màu đen chảy ra, tiếp theo hai con ngươi của gã cũng biến thành màu đen, bắt đầu chảy ra những giọt lệ màu đen.

Trần Giám Thủ biết vị quan viên trẻ tuổi này đã đến khoảng thời gian cuối cùng trong sinh mệnh, giọng điệu của hắn bình thường luôn rất chậm cũng đột nhiên trở nên dồn dập,

- Vì sao?

- Không chỉ bởi vì Thân Huyền đại nhân, mà còn bởi vì theo ý nghĩa nào đó mà nói, đại nhân ngài là tương lai của quận Lưỡng Giang chúng ta, ngài cũng đại biểu cho Trần gia chúng ta, cho nên ngài không thể xảy ra chuyện.

Khi nói xong câu đó, quan viên trẻ tuổi này liền ngã xuống, chết bên cạnh xe ngựa của hắn.

Trần Giám Thủ chậm rãi cúi đầu xuống.

Động tác của hắn cũng cực kỳ thong thả, chậm như rêu xanh chậm rãi sinh trưởng trong bóng tối.

.....

.....

Mân Sơn Kiếm tông, Bách Lý Tố Tuyết theo con đường băng như bạch ngọc đi tới đỉnh ngọn núi băng.

Mân Sơn Kiếm Tông càng lên cao càng lạnh, có loại quy tắc nguyên khí kỳ diệu, hàn khí trên con đường băng vượt xa tất cả băng tuyết trên thế gian, hơn nữa có tác dụng bài xích quỷ dị đối với hơi nước bên ngoài, hơi nước trong không khí đến nơi này sẽ bị đông lạnh thành sương trắng, nhưng lại không thể nào hạ xuống, bị hàn khí trên con đường băng này đẩy ra xa xa, lại bị gió núi thổi tan, phiêu bạt trong thiên địa một lần nữa.

Chỉ là hàn khí trên người Bách Lý Tố Tuyết hôm nay càng đậm hơn so với con đường băng này, mỗi một bước hạ xuống đều có nguyên khí màu trắng từ trên người y chảy xuôi ra, rơi vào trên con đường băng dưới người y, sau đó theo mặt băng vĩnh hằng tuyên cổ thấm vào bên trong, cho đến khi trong đó chậm rãi lộ ra màu xanh ngọc.

Gió núi lạnh thấu xương như đao, nhưng lại không thể thổi bay áo bào cua Bách Lý Tố Tuyết, tóc của y ở dưới nguyên khí bản thân chảy xuôi lại bay múa như tự có vần điệu ở phía sau, mang theo một loại hương vị thần thánh cực kỳ tự nhiên.

Y nhìn về phía Trường Lăng.

Giống như nhiều năm trước, phía trên Trường Lăng ngày nay mây mù dày đặc.

Nhưng khác biệt với năm đó, mây đen của Trường Lăng hôm nay phần lớn đến từ pháp trận Âm Vẫn Nguyệt ở vọng lâu, mà mây đen cùng thiên địa nguyên khí hỗn loạn đến cực điểm năm đó lại đến từ những Tu hành giả các triều đại trong thiên hạ đến giết chết Vương Kinh Mộng.

Đột nhiên khóe miệng y hiện ra một ý cười trào phúng lạnh như băng.

Gió mây trong thiên địa xung quanh Mân Sơn Kiếm Tông không có chút thay đổi, song y hiểu rất rõ, gió mây nơi này biến hóa rất nhanh sẽ vượt qua Trường Lăng hiện tại.

Năm đó có vô số người muốn giết chết Vương Kinh Mộng.

Bây giờ lại có vô số người đến để giết y.

Y rất kiêu hãnh.

Bởi vì tất cả mọi người trong thiên hạ đều không nhìn lầm y, đều biết tâm ý của y.

Y là một người yêu ghét rõ ràng như vậy.

Đối với Vương Kinh Mộng năm đó, y không có gì tha thứ hay không tha thứ, nhưng bất kể làm bất cứ chuyện gì, y đều thuận theo tâm ý của mình.

Q7 - Chương 55: Chí ngạo

Khi y thu hồi ánh mắt ở chỗ cao nhất của ngọn núi này, không còn nhìn về phía Trường Lăng nữa, trên người y cực kỳ tự nhiên chảy ra một luồng chân nguyên bản mệnh.

Luồng chân nguyên bản này cực kỳ cô đọng nhưng lại có bản chất khác biệt so với chân nguyên thấm vào con đường băng dưới chân y lúc trước, mang theo một loại hương vị đặc biệt, giống như là một bộ phận sinh cơ của y, một bộ phận tu vi đều ngưng tụ vào trong luồng chân nguyên bản mệnh này.

Luồng chân nguyên bản mệnh cô đọng đến cực điểm này theo con đường băng chậm rãi chảy xuống, từ tinh khiết vô sắc lúc ban đầu đến giống như dính vào bên trong con đường màu xanh, biến thành dòng chảy màu xanh, lại rút ra một bộ phận lực lượng bản nguyên của pháp trận bên trong con đường băng này, sau đó như nước chảy chậm rãi chảy vào một gian phòng băng phía dưới con đường này.

Cửa phòng băng này lập tức theo đó phủ đầy vô số vết nứt nhỏ như mạng nhện, trong nháy mắt, cánh cửa băng này đã hoàn toàn vỡ thành vô số vụn băng bén nhọn, bắn ra ngoài.

Trong phòng băng là Tạ Nhu đang bế quan tu hành.

Cả người nàng vốn bao bọc trong băng tinh trong suốt giống như ngủ say, nhưng lúc này, ánh mắt nàng mở ra.

Trong khí hải của nàng có ánh sáng chợt lóe, trong nhận biết của nàng lại tựa như đột nhiên đến bờ biển, nhìn thấy quang ảnh hão huyền cực lớn nhưng không thể nhìn rõ ràng, trong nháy mắt tiếp theo, nàng tựa như nhìn thấy ảo ảnh một thanh kiếm, chẳng

qua là không chạm tới được.

Nàng cực kỳ khiếp sợ, không thể lý giải được sự huyền diệu biến hóa trong này, thế nhưng lại mơ hồ có thể khẳng định, nhất định có thời cơ kinh người gì đó đã phát sinh.

- Ngươi có biết vì sao trong nhiều học sinh như vậy, rốt cuộc sao ta chỉ chọn ngươi và Tịnh Lưu Ly làm thân truyền không?

Bách Lý Tố Tuyết đứng ở cuối đường băng nhìn nàng, phảng phất như đứng trong mây, đứng trong gió trời, thân ảnh vô cùng cao lớn.

- Đệ tử không biết.

Tạ Nhu có chút khẩn trương nói. Đáp án trước tiên hiện lên trong đầu là bởi vì nàng là trưởng nữ của Tạ gia ở Quan Trung, mà Tạ gia phú khả địch quốc. Tuy nhiên trong tiềm thức của mình, nàng đã thầm khẳng định rằng đó không phải là câu trả lời đúng.

- Tịnh Lưu Ly không thể nghi ngờ có được thiên phú tốt nhất trong thế hệ người tu hành trẻ tuổi của Trường Lăng hiện tại, nhưng từ một mức độ nào đó mà nói, tính tình của ngươi càng giống ta.

Bách Lý Tố Tuyết nhìn Tạ Nhu còn không dám đứng lên, cực kỳ đơn giản nói:

- Cho nên nàng có thể tiếp nhận truyền thừa của Mân Sơn Kiếm Tông, mà ngươi có thể tiếp nhận truyền thừa của ta.

Tạ Nhu cực kỳ sợ hãi, không nhịn được theo bản năng nói:

- Chẳng lẽ ngài không đại biểu cho Mân Sơn Kiếm Tông sao?

Bách Lý Tố Tuyết đương nhiên nói:

- Ta đương nhiên có thể đại biểu cho Mân Sơn Kiếm Tông,

nhưng Mân Sơn Kiếm Tông hiển nhiên không thể đại biểu cho ta.

Tạ Nhu nhìn bộ mặt lạnh lùng mà ngạo nghễ của y trong ánh mặt trời, rốt cục hoàn toàn hiểu được ý của y.

Nhân vật như y có thể trở thành Tông chủ của Mân Sơn Kiếm Tông, y đã sớm có được một ít đồ vật độc đáo. Một ít đồ vật mà Mân Sơn Kiếm Tông không thể nào dạy y.

Đối với một Tông môn mà nói, đây mới là một Tông sư chân chính.

- Thứ ta nên dạy đều đã dạy ngươi rồi.

Bách Lý Tố Tuyết nhìn nàng một cái, sau đó xoay người lại, không nhìn nàng nữa:

- Nhưng trước khi ngươi thực sự lĩnh ngộ, đừng để người ta biết được thân phận của ngươi.

Tạ Nhu ngẩn người.

Dù nghe được những lời này nhưng nàng lại có chút khó hiểu.

Thân phận của nàng rốt cuộc ám chỉ cái gì?

Khóe miệng kiêu ngạo của Bách Lý Tố Tuyết chậm rãi vểnh lên, y không giải thích thêm gì nữa, bởi vì y biết sau ngày hôm nay, nàng tự nhiên sẽ hiểu được.

- Ngươi ra khỏi sơn môn đi, sẽ có người dẫn ngươi đi ra ngoài.

Y phất phất tay áo, một đạo ánh xanh hiện lên.

Trước mắt Tạ Nhu cũng xuất hiện một mảnh ánh xanh, nhưng trong nháy mắt sau đó, cảnh vật trước mắt nàng đã hoàn toàn thay đổi.

Nàng không còn ở trên đỉnh núi, mà đang ở sơn cốc không thể thấy được bóng hình Bách Lý Tố Tuyết.

Trong sơn cốc này là một biển bụi gai, cũng là một cửa ải mà nàng từng đi qua trong Mân Sơn Kiếm hội.

.....

Phòng băng mà nàng tu hành lúc trước đã hoàn toàn biến mất theo một mảnh ánh xanh, băng vụn hóa thành bột phấn bị gió núi thổi đi, tiêu tán trong thiên địa không lưu lại bất kỳ dấu vết nào.

Bách Lý Tố Tuyết chắp hai tay đứng im ở cuối đường băng, phía trước người y chính là hư không.

Đỉnh vách đá này trở về yên tĩnh, không biết qua bao lâu, các nơi ở Mân Sơn Kiếm tông lại thoáng truyền đến một ít xôn xao, sau đó nhanh chóng bình ổn, lại trở về tĩnh mịch.

Bỗng nhiên ở giữa con đường ngọc xanh đi lên đỉnh núi lại chợt hiện ra một đoàn đỏ tươi chói mắt, giống như là vô số đóa hoa tươi nở rộ chợt bị cứng rắn nhét vào trong một mảnh thiên địa chật chội.

Bách Lý Tố Tuyết tựa như không hề có cảm ứng, vẫn lẳng lặng đứng chắp tay.

Lại cách hồi lâu, phía dưới con đường băng vang lên tiếng bước chân rõ ràng, sau đó băng tuyết màu trắng chậm rãi lộ ra màu đỏ tươi.

Một gã tướng soái mặc áo giáp màu đỏ tươi đẹp, trên lưng mang rất nhiều kiếm rốt cục cứng rắn chen vào phiến thiên địa bất động nơi đây, xuất hiện trên ngọn núi này.

Đây là một nam tử trung niên rất anh tuấn, dáng người gầy gò, nhưng khuôn mặt có chút tái nhợt quá độ.

Rất nhiều thanh kiếm màu sắc khác biệt như công xòe đuôi nở rộ ở phía sau gã, còn hoa lệ hơn so với bất kỳ áo choàng nào trên thế gian.

- Không thể tưởng được có thể đi lên dễ dàng như vậy.

- Bách Lý Tố Tuyết, ngươi quá kiêu ngạo.

Người nam tử trung niên này nhìn bóng lưng Bách Lý Tô Tuyết đắm chìm ở trong ánh mặt trời lại có vẻ có chút chói mắt mà mơ hồ, nói.

Để nói ra hai câu nói này nhìn như cực kỳ đơn giản, thế nhưng đối với người như gã và Bách Lý Tố Tuyết mà nói, trong đó lại hàm chứa rất nhiều cảm xúc kịch liệt và dụng ý.

Bách Lý Tố Tuyết vẫn không quay đầu lại nhìn gã, chỉ thản nhiên nói:

- Vậy ngươi dám xuất kiếm với ta sao?

Hô hấp của nam tử trung niên này đột nhiên dừng lại, trên khuôn mặt tái nhợt và trong nháy mắt xuất hiện màu đỏ tươi khác thường, đồng thời hô hấp của gã đều trở nên nặng nề.

Gã cố ý khiêu khích Bách Lý Tố Tuyết, nhưng lại bị đối phương trực tiếp miệt thị, điều này khiến gã vô cùng phẫn nộ.

Nhưng gã không thể ra tay.

Bởi vì Bách Lý Tố Tuyết lúc này rõ ràng chỉ không nhúc nhích chắp tay đứng ở nơi đó, thế nhưng gã lại không thể nào bắt được khí cơ của y.

Y giống như là đã hòa cùng tòa núi này, phiến bầu trời này thành một thể, có thể tồn tại ở bất kỳ một chỗ nào.

Mặc dù gã có thể vận dụng rất nhiều kiếm trong nháy mắt, thế

nhưng lại không có cách tập trung khí cơ của đối phương, vậy cho nên kiếm của y sẽ không có khả năng thực sự tiếp xúc với thân thể Bách Lý Tô Tuyết.

Ai cũng biết Bách Lý Tố Tuyết rất kiêu ngạo.

Nhưng y chỉ đứng ở nơi đó, lại làm cho một gã Vương hầu Đại Tần phẫn nộ cực độ lại hoàn toàn không cách nào ra tay, đây chính là tiền vốn khiến y đủ kiêu ngạo.

Phẫn nộ mà không thể ra tay chính là bất đắc dĩ cùng nhụt chí.

Hào quang sáng bóng bên trên áo giáp trên người cùng trường kiếm sau lưng nam tử trung niên này nhanh chóng ảm đạm xuống, giống như hoa tươi nở rộ sắp khô héo.

Khuôn mặt tái nhợt của gã cũng bắt đầu trở nên u ám, trong lòng gã hiểu được vì sao vị nữ chủ nhân trong Hoàng cung ngay từ đầu không muốn để cho mình lên núi, mà muốn gã và Lệ Hầu ở lại dưới chân núi.

Không cho gã lên núi cũng không phải bởi vì không muốn phân chia quá nhiều lợi ích cho gã, mà do ngay từ đầu nàng đã xác định, gã chênh lệch với Bách Lý Tố Tuyết quá nhiều, thậm chí không có cách nào bức y xuất thủ.

Đúng lúc này, gió phía trên ngọn núi giống như bị ai đột nhiên rút đi, tiếng gió chợt biến mất.

Ngay cả một mảnh mây trôi phía trên gã cũng giống như bị bẻ đi một góc, có một tia sáng khác thường rơi xuống trên người gã, chiếu sáng bộ mặt xám xịt của gã.

Q7 - Chương 56: Ai tới

Theo ánh sáng khác thường này chiếu xuống, một gã nam tử trung niên mặc áo bào màu trắng đã lặng yên xuất hiện ở một bên khác của con đường băng

Khuôn mặt và vóc người của hắn đều rất bình thường, nhưng khí tức toàn thân lại tản ra hương vị cực kỳ sạch sẽ.

Thế cho nên thân thể của hắn đương nhiên không thể nào sạch sẽ trong suốt như thủy tinh cùng một ít bảo thạch, nhưng lại cho bất cứ Tu hành giả nào đều có cảm giác chỉnh thể trong suốt tinh khiết đến cực điểm.

Chỗ này đã có một người đến trước khi nam tử trung niên mặc chiến giáp màu đỏ tươi nơi này, chính là Độc Cô Hầu.

Song khi đến bên cạnh Độc Cô Hầu, hắn lại không làm ra bất kỳ hành động thi lễ nào, thậm chí yên lặng không nói ra một câu.

Bởi vì hắn cũng là một Vương hầu.

Hắn là Đoan Mộc Hầu đủ để ngồi ngang hàng với Độc Cô Hầu.

Con trai của hắn chính là Đoan Mộc Tịnh Tông từng xuất hiện trong Mân Sơn Kiếm hội lúc ấy, cũng là địch nhân từ khi còn nhỏ của Lệ Tây Tinh.

Hai đại Vương hầu của vương triều Đại Tần tề tụ, khi hắn sóng vai đứng bên cạnh Độc Cô Hầu, một tia sáng khác thường từ mây bay trên bầu trời rơi xuống vẫn chiếu vào trên người Độc Cô Hầu như cũ.

Một cỗ khí tức cực kỳ sạch sẽ kích động ở bên trong không khí

chung quanh, một loại hương vị vui sướng quét qua vẻ lo lắng quanh người Độc Cô Hầu.

Độc Cô Hầu hiển nhiên cũng hiểu được đối phương có ý gì.

Gã ngẩng đầu một lần nữa, nhìn thẳng Bách Lý Tố Tuyết phảng phất như đang đứng trên mây.

Trên thân những thanh kiếm như khổng tước xòe đuôi trên lưng gã tỏa ra từng đạo hào quang chói mắt, hai cỗ khí tức khổng lồ dũng mãnh bắn tới đỉnh ngọn núi băng này.

Khi hai đạo khí tức khổng lồ này vọt tới dưới chân mình, khóe miệng Bách Lý Tố Tuyết chỉ ngạo nghễ vểnh lên, sâu trong con đường băng dưới chân y có một luồng khí tức lạnh lẽo chảy ra, cuộn vào lòng bàn tay y.

Trong tay y xuất hiện một mảnh bông tuyết trong suốt.

Mảnh bông tuyết trong suốt này bay thẳng ra chỗ hư không trước người y.

Trên bầu trời giống như có thêm một tia chớp vô hình, ánh sáng từ trong một đám mây chiếu xuống bị xé rách dễ dàng.

Trong nháy mắt tiếp theo, gió núi vẫn như trước, tuyệt đối tĩnh lặng biến mất, tất cả trở nên không có bất kỳ khác biệt gì so với lúc trước.

Phảng phất không có bất cứ chuyện gì phát sinh, Độc Cô Hầu cùng Đoan Mộc Hầu hoàn toàn an tĩnh lại, lẳng lặng đứng im bất động.

Khuôn mặt hai người không chút gợn sóng, tựa như hào quang trong đó chỉ ảm đạm một chút, thế nhưng trong lòng lại như giận dữ bão biển cuồng bạo, nhất là đối với bản thân Độc Cô Hầu không nên xuất hiện ở chỗ này trong lòng lại càng kích động không

thôi.

Gã muốn thử kiếm của Bách Lý Tố Tuyết, vốn ở trong tưởng tượng của gã, mặc dù mình không bằng y thì tuyệt đối cũng không có khả năng chênh lệch quá xa, nhưng giờ phút này gã cộng thêm Đoan Mộc Hầu lại không thể bức Bách Lý Tố Tuyết xuất thủ như trước.

Bách Lý Tố Tuyết đã cường đại đến mức này, như vậy trong trận sát cục mà Trịnh Tụ và Nguyên Vũ cùng quyết định, rốt cuộc ai mới là người thực sự đưa ra sát kiếm? (sát kiếm: kiếm quyết định mạng sống)

.....

Dưới sườn núi Nam Lộc bên ngoài Mân Sơn Kiếm tông, bởi vì mùa xuân nước mưa càng nhiều, cho nên đã tạo thành một mảnh hồ cạn nho nhỏ.

Vào mùa hè, phiến hồ cạn này sẽ biến mất này vốn nằm trong pháp trận sơn môn của Mân Sơn Kiếm Tông, mà hoàn toàn không lộ ra bên ngoài.

Song ngay từ lúc Độc Cô Hầu leo núi trước đó, một ít nguyên khí quấy nhiễu tầm mắt bên ngoài đã biến mất, rất nhiều cảnh vật lập tức xuất hiện trong tầm mắt mọi người một cách rõ ràng.

Một bên hồ cạn này, hiện tại đang có một chi quân đội đóng quân, chi quân đội này là Thần Tàng quân Hoành Sơn thuộc Hoành Sơn Hứa Hầu, mấy tướng lĩnh cầm đầu cũng là Tông sư tiếng tăm lừng lẫy của Trường Lăng.

Hiện tại ánh mắt mấy gã tướng lĩnh đã lướt qua phiến hồ cạn này, rơi vào trong rừng dưới chân núi phía sau hồ cạn, vẻ mặt hơi lạnh lẽo, tựa như đồng thời cảm ứng được bên trong đang phát sinh chuyện gì.

Sâu trong rừng, có một Tu hành giả dáng người nhỏ gầy đang đi lại.

Tu hành giả này mặc quần áo màu đen rộng thùng thình, mang theo nón trúc đủ để che giấu mặt mũi, không thể nhìn ra tướng mạo.

Ngay khi thần sắc của mấy tướng lĩnh Thần Tàng quân này hơi rùng mình, đế giày bằng vải mềm cùng lá rụng dưới chân Tu hành giả này chợt phát ra tiếng ma sát như kim thiết, hàng trăm ngàn lá khô như tuyết bay bay lả tả ra ngoài, mang theo một loại khí tức cực kỳ thô bạo. (tiếng kim thiết: tiếng kim loại giao nhau)

Hơn mười gốc cây cổ thụ cứ như vậy bị lá khô này xoắn thành mảnh vụn bay, theo một đạo kiếm quang sáng lên, ngăn cản cỗ khí tức thô bạo này tiếp tục lan tràn ra bên ngoài, thân ảnh Lệ Hầu xuất hiện trên một khối núi đá đối diện với Tu hành giả này.

- Vậy mà là ngươi?

Nhìn Lệ Hầu mặc áo giáp màu vàng nhạt, Tu hành giả này phát ra giọng nói nữ tử sắc bén.

Lệ Hầu nghe được thanh âm này, trong lòng không khỏi cảm thán nữ chủ nhân trong Hoàng cung cường đại.

- Ta sẽ không lên núi, ngươi cũng không cần phải lên núi.

Hắn biết đối phương không có kiên nhẫn, cho nên rất trực tiếp nhìn nữ công tử Trần quốc mặc áo đen này, nói.

Tùy tiện phóng ra một đạo kiếm khí đã có được loại khí thế thô bạo bẩm sinh này, hiển nhiên chính là nữ công tử Trần quốc - Kỷ Thanh Thanh bị phá đi gương mặt kia.

Nghe được những lời này của Lệ Hầu, nàng hừ lạnh một tiếng cực kỳ thô bạo.

Nhưng trước khi nàng còn chưa lên tiếng, Lệ Hầu đã nói tiếp:

- Ta không muốn liều mạng sống chết cùng ngươi, hơn nữa vận khí của ngươi hôm nay thật sự rất tốt, vốn người Độc Cô Hầu Phủ cũng muốn cùng ta chờ ngươi ở chỗ này.

Hô hấp của Kỷ Thanh Thanh chợt chậm lại.

Cũng vào lúc này, sâu trong rừng phía sau lưng Lệ Hầu vang lên rất nhiều thanh âm rất nhỏ.

Một luồng sương mù xám lạnh lẽo lặng lẽ lan tràn ra.

Theo cỗ sương mù xám tràn ngập mà đến, có chín gã kỵ giả toàn thân lồng trong thứ áo giáp màu đen, giống như toàn thân từ kim thiết đúc thành xuất hiện ở phía sau Lệ Hầu.

Phía sau chín gã kỵ giả này còn có tiếng kim thiết chấn minh như thủy triều, càng nhiều quân sĩ cả người mặc kín áo giáp tràn ngập không gian trong rừng.

Nhìn Cửu Kỵ U Giáp cùng U Giáp quân đang tràn ngập tầm mắt, khí tức thô bạo trên người Kỷ Thanh Thanh không còn giãn ra ngoài nữa.

Nàng biết nếu ngay cả toàn bộ Cửu Kỵ U Giáp đều bị điều tới, vậy cho dù nàng liều chết ở chỗ này thì tuyệt đối cũng không có khả năng tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông.

- Trịnh Tụ đoán được ta sẽ đến Mân Sơn Kiếm Tông là bởi vì Bách Lý Tố Tuyết từng nói vì ta, cho nên ta có lý do tới nơi này liều mạng vì hắn.

Ánh mắt của nàng như thực chất xuyên qua lá khô rơi xuống, nhìn Lệ Hầu lạnh lùng nói:

- Vậy ngươi thì sao, ngay cả đứa con mình cũng không giữ

được, ngươi có lý do gì tới nơi này liều mạng?

- Không có cừu hận vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn.

Lệ Hầu quay đầu nhìn thoáng qua những người cưỡi ngựa mặc áo giáp màu đen phía sau, nói:

- Lệ Hầu phủ không phải do chiến công của một mình ta dựng nên, Lệ Hầu phủ đương nhiên không có khả năng tồn tại chỉ vì một mình con ta.

- Ta rất muốn giết ngươi.

- Ta sẽ tìm cơ hội giết ngươi.

Kỷ Thanh Thanh nhìn Lệ Hầu nói ra hai câu đó.

Tất cả lá khô rơi xuống đất lại thô bạo từ trên mặt đất bay lên một lần nữa.

Thân ảnh Kỷ Thanh Thanh không ngừng lùi về phía sau, trong tích tắc đã biến mất trong khu rừng này.

Nhưng sát ý khủng bố phát ra từ trên người nàng vẫn quấn quanh rừng kiếm này như trước, xé rách tất cả lá khô thành bột, giống như thủy triều đánh vào trên người Lệ Hầu và U Giáp quân phía sau hắn.

Phía trên áo giáp màu vàng nhạt trên người Lệ Hầu dấy lên vô số đốm lửa nhỏ, trên người vang lên thanh âm chân thật như sóng lớn đánh vào nham thạch, thế nhưng hắn lại không nhìn phương vị thân ảnh Kỷ Thanh Thanh biến mất, hắn nhìn về phía cao của Mân Sơn Kiếm Tông, trong lòng hắn giờ phút này cũng đang nghĩ đến vấn đề giống như Độc Cô Hầu suy tư.

Nếu như đến lúc này còn không có ai có thể để cho Bách Lý Tố Tuyết thực sự xuất thủ, như vậy còn có người nào có đầy đủ tư

cách cùng lực lượng để cho y ra tay đây?

.....

Phía trước sơn môn của Mân Sơn Kiếm tông, có rất nhiều áo giáp đỏ tươi vỡ vụn theo máu tươi chảy xuống dọc theo đường núi màu xanh ngọc.

Mấy Tu hành giả tay ấn kiếm bản mệnh, không nhúc nhích nhìn máu tươi chảy xuôi, lướt qua mặt giày.

Đột nhiên bọn họ xoay người, hô hấp dừng lại.

Hai chiếc kiệu lớn với lọng che màu xám đồng thời xuất hiện trên con đường phía sau bọn họ.

Q7 - Chương 57: Thiêu đốt

Hai chiếc kiệu lớn có lọng che màu xám này kỳ thật rất phổ thông, song hôm nay gió giục mây vần, người có thể xuất hiện ở nơi này há lại là Tu hành giả bình thường.

Mấy Tu hành giả dựa vào kiếm bản mệnh trấn thủ sơn môn Mân Sơn Kiếm tông này đều là cung phụng trong Hoàng cung vương triều Đại Tần, bọn họ biết hai chiếc đại kiệu có lọng che màu xám phổ thông này đến từ trong Hoàng cung.

Dựa theo quy củ của vương triều Đại Tần, tướng võ dẫn quân dùng chiến xa, một ít tướng lĩnh xuất thân từ quan viên các ty lại dùng xe ngựa, còn quan viên không phải xuất thân từ tướng lĩnh cùng một ít quý tộc thì dùng kiệu lớn.

Kiệu lớn đến từ trong Hoàng cung, thân phận lại ở trên những người cung phụng như bọn họ, như vậy người trong hai chiếc đại kiệu lọng che màu xám này cũng chỉ có thể là hai tướng!

Địa vị của Nghiêm tướng và Lý tướng vẫn luôn vượt trội so với những Ty thủ và Vương hầu kia, địa vị của bọn họ hoàn toàn phụ thuộc vào lực lượng cùng quyền thế mà bản thân bọn họ nắm giữ.

Thiên hạ ai cũng biết hai tướng Đại Tần cường đại, nhưng mà chính bởi vì bọn họ quá mức siêu nhiên, tựa như hoàn toàn không cùng một cấp độ cùng những quyền quý kia, cho nên ai cũng không nghĩ tới sẽ là bọn họ đến.

Ai cũng không ngờ, hai tướng này sẽ tự mình hàng lâm, lấy thân phận Tu hành giả đến chiến đấu.

Theo hai chiếc kiệu lớn này đến gần, nhìn Lệnh phù treo ở hai bên chiếc kiệu lớn này, tâm tình của mấy Tu hành giả này càng ngày càng rung động, lồng ngực bị áp lực vô hình đè nén đến mức hòa toàn không cách nào hô hấp bình thường.

Lệ Hầu đang chờ đợi trong rừng.

Một gã kỵ giả mặc U Giáp đi tới bên cạnh hắn, thông báo tình hình hai chiếc kiệu lớn này đã xuyên qua sơn môn Mân Sơn Kiếm Tông lên núi.

Khuôn mặt lạnh lùng của Lệ Hầu tựa như không có bất kỳ động tĩnh gì, thế nhưng đuôi lông mày của hắn lại chậm rãi nhấc lên.

Một tia khí tức thô bạo tràn ngập trong phiến rừng tối tăm này lúc trước tựa như đã nhiễm đến đuôi lông mày của hắn.

.....

Bách Lý Tố Tuyết lẳng lặng đứng ở đỉnh núi băng, chờ đợi hai chiếc kiệu lớn kia đến.

Mặc dù đông đảo quân đội và rất nhiều cung phụng ẩn nấp không ra, thậm chí bao gồm một ít thuộc hạ của Vương hầu rất ít khi trở về Trường Lăng đã vây quanh Mân Sơn Kiếm Tông, nhưng những thứ này dường như cũng không có chút ảnh hưởng nào đối với tâm tình của y.

Tâm tình của y vẫn chạy xe khong, người và thiên địa hợp nhất như trước, bóng người ở đó, nhưng lại không thể bắt chặt được khí cơ.

Hai chiếc kiệu lớn đã xuất hiện trong nhận biết của Đoan Mộc Hầu và Độc Cô Hầu, song hai gã Vương hầu cường đại này lại không cảm thấy thoải mái gì, ngược lại lực chú ý của bọn họ càng thêm tập trung, mồ hôi to bằng đậu nành không ngừng từ trên trán

nhỏ xuống.

Không dấu vết để tìm ra không chỉ để cho bọn họ không cách nào xuất thủ, mấu chốt nhất chính là bọn họ cũng không biết khi nào Bách Lý Tố Tuyết xuất thủ.

- Các ngươi đến trễ.

Khi hai chiếc kiệu cuối cùng cũng đi tới đỉnh núi này, Bách Lý Tố Tuyết chậm rãi xoay người lại, y lại giống như đã sớm đoán được hai tướng này sẽ tới, khinh miệt nói một câu này.

- Trên đường gặp được Tề tông của Linh Hư Kiếm môn, mặc dù không thể lưu hắn lại, nhưng cuối cùng lại hao phí thời gian.

Trong kiệu có lọng che màu xám bên trái truyền ra một thanh âm ôn hòa.

Khi thanh âm này vang lên, hai chiếc đại kiệu liền ngừng lại, rèm cửa xe gần như đồng thời được xốc lên từ trong ra ngoài.

Người nhanh như âm thanh, người từ trong kiệu lớn bên trái đi ra cũng có khuôn mặt cực kỳ ôn hòa, giữa hai hàng lông mày lộ ra vẻ ấm áp, làm cho người ta tự nhiên sinh ra cảm giác thân cận.

Vóc người của gã cũng là trung đẳng, không cao không thấp, mấu chốt nhất chính là khí tức trên người cũng rất bình thường, sẽ không làm cho người ta có cảm giác áp bách.

Người từ trong kiệu lớn bên phải đi ra lại hoàn toàn khác biệt với gã, thậm chí có thể nói là hoàn toàn đối lập.

Đây là một nam tử có khuôn mặt nhìn qua hơn năm mươi tuổi, dáng người cao lớn, hơn nữa bộ xương rất rộng, trên người lão mặc một bộ áo choàng màu đen, tựa như một đám mây đen cực kỳ thâm trầm.

Ngũ quan của lão cũng rất hung lệ, hơn nữa còn có một cái mũi rất cao rất nhọn, điều này làm cho cả người lão giống như một con chim ưng rất khổng lồ, đều đang chuẩn bị săn mồi bất cứ khi nào.

Người có khuôn mặt ôn hòa, chính là Lý tướng.

Mà người như chim ưng đen săn mồi bất cứ khi nào thì lại là Nghiêm tướng.

Đây là miêu tả về hai vị thần tướng này trong một số quyển sách ở Trường Lăng, đơn giản mà chính xác.

- Không muộn. Chúng ta đi lên quá dễ dàng, còn sớm hơn so với dự đoán của ta, ngươi cực kỳ to lớn, hoặc có thể nói ngươi ngu xuẩn giống hệt như Vương Kinh Mộng.

Tính tình và phong cách làm việc của hai vị tướng này dường như cũng hoàn toàn khác biệt, Lý tướng nói Tề tông hiển nhiên là chỉ Tề Kim Sơn của Linh Hư Kiếm Môn, một trong năm người có địa vị siêu nhiên trong tông môn này, mặc dù gã không chút biến sắc nói ngẫu nhiên gặp Tề tông, cuối cùng bức đối phương rời đi, trong đó đương nhiên là có một phen đọ sức hung hiểm, dù sao gã cũng thừa nhận hao phí thời gian, đến trễ một chút. Thế nhưng lúc này vị Nghiêm tướng kia lại mở miệng, ngữ khí nghiêm khắc, cũng không thừa nhận đến trễ, trái lại còn nói đến sớm.

- Cũng chỉ có người của Mân Sơn Kiếm Tông mới có thể tự cứu được mình, còn lại những người rải rác này có thể phát huy được tác dụng gì.

Giọng điệu của lão không chỉ là nghiêm khắc, hơn nữa còn rất không khách khí, như đao phong không ngừng vang vọng ở trên ngọn núi này,

- Chẳng qua dọc theo đường đi này ngay cả đám người Thanh

Diệu Ngâm cũng không gặp được, chính ngươi đã phái toàn bộ bọn họ ra ngoài, vậy còn có ai có thể cứu được Mân Sơn Kiếm Tông?

- Ta có thể đại biểu cho Mân Sơn Kiếm Tông, nhưng Mân Sơn Kiếm Tông lại không chỉ có ta. Bách Lý Tố Tuyết lại có hứng thú nói chuyện với lão, đáp lại một câu.

- Chúng ta không thèm để ý ai là ai, chỉ để ý việc diệt trừ một ít người mạnh như ngươi.

Nghiêm tướng cũng không hề che dấu, lạnh lùng nói:

- Mặc kệ người như vậy tồn tại ở triều đại khác hay triều ta.

- Quan điểm của ngươi cũng giống như ta.

Bách Lý Tố Tuyết nghe được lời nói như vậy lại cười cười, sau đó y nói tiếp:

- Chẳng qua người già sẽ chết, những cường giả đời cũ này cuối cùng cũng sẽ chết, mà mấu chốt nhất chính là sau khi những cường giả đời cũ này chết đi, ai có thể kìm giữ một thế hệ cường giả mới sẽ càng mạnh?

Tất cả mọi người nghe được đều hiểu ý bao hàm trong những lời này của Bách Lý Tố Tuyết.

Gió núi trên đỉnh núi băng này dường như đột nhiên trở nên mãnh liệt, những ngọn gió núi thổi qua hư không đều phát ra tiếng phần phật khi chiến kỳ bị thổi bay.

Sắc mặt hai tướng đều hơi ngưng tụ, nhưng còn chưa thấy nhiều biến hóa, thế nhưng khuôn mặt Đoan Mộc Hầu cùng Độc Cô Hầu trước đó đã đầm đìa mồ hôi lại chợt trắng như tuyết.

Nhiều Vương hầu từ khắp nơi dẫn thuộc hạ bí mật chạy tới Trường Lăng, thậm chí một ít Tu hành giả cường đại triều đại

khác cũng được hứa nhận được lợi lớn mà bị mua chuộc, đây vốn là sát cục nhằm vào Mân Sơn Kiếm Tông và Bách Lý Tố Tuyết.

Song Bách Lý Tố Tuyết lại chưa từng muốn đi.

Đây cũng là sát cục của y.

Gió núi chợt mãnh liệt, hàn khí cũng càng nồng đậm, trong gió lặng yên hiện ra những viên sỏi băng trong suốt như bảo thạch, những viên sỏi băng này tỏa ra ánh sáng màu xanh ngọc nhàn nhạt, như ngọc xanh đập nát mà thành, khắp nơi trong thiên địa đều tràn ngập hương vị ngọc đá cùng vỡ.

Tất cả những người vây núi, bao gồm vô số quyền quý trong Trường Lăng lúc này đều đang suy nghĩ, nếu như sau ngày hôm nay, Bách Lý Tố Tuyết chết đi, Mân Sơn Kiếm Tông không còn tồn tại, điều này sẽ mang đến thay đổi như thế nào cho cả vương triều Đại Tần và thiên hạ này.

Song không ai nghĩ tới, trên ngọn núi hiện tại có hai gã Vương hầu cùng hai tướng, nếu hai tướng này đồng thời chết, vậy sẽ tạo thành rung chuyển cỡ nào đối với toàn bộ Trường Lăng cùng vương triều Đại Tần?

- Ngươi quả nhiên đủ kiêu ngạo.

Nghiêm tướng hít sâu một hơi, lúc lão cúi đầu, khuôn mặt như nam tử hơn năm mươi tuổi, nhưng khi lão ngẩng đầu lên, mặc dù khuôn mặt của lão trở nên càng thêm âm trầm, nhưng lão lại giống như nhanh chóng trở nên trẻ tuổi theo một hơi thở này.

Lão híp mắt nhìn Bách Lý Tố Tuyết, nói:

- Đã như vậy, ngươi còn chờ gì nữa?

Q7 - Chương 58: Hai tướng

Nghe những lời này, khóe miệng Bách Lý Tố Tuyết hiện ra một tia trào phúng lạnh như băng.

Tia trào phúng này không phải nhằm vào Nghiêm tướng lúc này, mà là đối với người khác.

- Có người luôn thích lưu lại hậu thủ.

Y nhìn Nghiêm tướng, nói:

- Nguyên Vũ không có ở đây, người còn có thể có dụng tâm lưu lại hậu thủ so với hai người các ngươi trong Trường Lăng này cũng chỉ còn lại một mình nàng.

Nghiêm tướng trong nháy mắt hiểu được ý bao hàm trong những lời này của y, cũng cười lạnh,

- Ngươi cho rằng nàng sẽ đến?

- Mặc kệ có đến hay không, ít nhất cho đến bây giờ nàng vẫn không dám.

Bách Lý Tố Tuyết lãnh đạm mà khinh thường nói:

- Nàng luôn thích co rúc ở phía sau lưng người lấy chỗ tốt, đây chỉ là hành vi của kẻ trộm mà hoàn toàn không lên được mặt bàn, song nàng lại cố tình muốn lên được mặt bàn, thế cho nên nàng mãi mãi sẽ không thể nào đạt được ước nguyện như vậy.

Lông mày Nghiêm tướng nhíu thật sâu, ánh mắt híp lại thành một khe nhỏ.

Loại người có thân phận như Bách Lý Tố Tuyết trào phúng, càng làm cho người ta không cách nào phản bác.

Nhưng vào lúc này, Lý tướng vẫn ôn hòa nghe chợt nói:

- Chỉ có sống lâu mới có thể lên được mặt bàn.

Bách Lý Tố Tuyết lắc đầu,

- Sống lâu không có ý nghĩa, một đời người rốt cuộc có thể đứng cao bao nhiêu mới có ý nghĩa.

Y đứng rất cao.

Tựa như đứng ở trong hư không.

Từ vị trí hai tướng nhìn về phía y, y giống như là đứng ở chỗ cao nhất trên bầu trời.

Hai tướng đều trầm mặc.

Bởi vì trong đáy lòng bọn họ không thể không thừa nhận, dựa theo quỹ tích bọn họ tuân theo, cả đời này sẽ không có khả năng đạt tới độ cao của Bách Lý Tố Tuyết cùng vài người khác.

- Hôm nay ngươi sẽ là người đầu tiên chết.

Ánh mắt Bách Lý Tố Tuyết rơi vào trên người Lý tướng,

- Ngươi mặc dù bề ngoài ôn nhuận như ngọc, nhưng vì đứng đến vị trí không thể coi là quá cao như hôm nay mà ngay cả người nhà thân cận nhất thì ngươi cũng có thể bán đứng. Lý gia định ra luật, rõ ràng đều là ngươi chủ quản, vì bình ổn lửa giận của cựu quý tộc quyền quý, ngươi lại cắt xén không còn một mảnh, hy sinh toàn bộ Lý gia. Người như ngươi, trong bất kỳ sách cổ nào đều được quy thành cầm thú.

Nghe được "Người đầu tiên chết", ánh mắt Lý tướng kịch liệt

chớp động vài cái, nhưng khuôn mặt của gã lập tức trở lại như thường, gã kiên nhẫn nghe xong những lời này của Bách Lý Tố Tuyết, sau đó nói:

- Ít nhất Lý gia còn có thể còn lại ta, ít nhất còn có thể làm thành chuyện muốn làm. Nếu không thì sao? Giống như Thương gia ư? Người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết.

- Giống như Thương gia, ít nhất ta sẽ giúp những người còn lại của gia tộc này, mà sẽ không giết nàng.

Bách Lý Tố Tuyết nói một câu này, sau đó y xuất thủ.

Nơi này là Mân Sơn Kiếm Tông, vốn chính là thiên địa thuộc về y, vậy cho nên y muốn khi nào ra tay thì sẽ lập tức làm được, chỉ cần thuận theo tâm ý của mình.

Xuất thủ khi tâm cảnh thích hợp nhất cũng là lúc kiếm ý hoàn mỹ nhất, là thời điểm y cường đại nhất.

Chỉ thấy y không có bất kỳ động tác nào, nhưng con đường băng giữa y và hai tướng, Đoan Mộc Hầu cùng Độc Cô Hầu lại là nứt ra từng bậc.

Khí tức cực kỳ tự nhiên, giống như một hồ nước mùa xuân, mang theo quá nhiều mảnh mưa bụi nhẹ nhàng, cuối cùng nước tràn ra, tràn qua các bậc thang bên cạnh hồ.

Ngoại trừ y ra, tất cả mọi người vẫn không thể nào ra tay trong loại yên tĩnh tự nhiên này.

Bởi vì dù là trong nhận biết của hai tướng, Bách Lý Tố Tuyết đều như ẩn như hiện ở trên bầu trời, tựa như sẽ biến mất chỉ trong nháy mắt.

Ra tay sẽ thất bại, vậy ra tay sẽ không có ý nghĩa.

Phiến thiên địa trên đỉnh núi Mân Sơn Kiếm Tông giờ phút này giống như thiên địa đặc hữu của Bách Lý Tố Tuyết.

Nghiêm tướng trong lòng rất khẩn trương, song lúc này lão vẫn cảm thấy rất buồn cười.

Linh Hư Kiếm Môn cùng Mân Sơn Kiếm Tông vẫn luôn được đặt song song nhau, là những tông môn dùng kiếm mạnh nhất được thiên hạ công nhận.

Thế nhưng hiện tại, Linh Hư Kiếm Môn giống như một câu chuyện cười.

Bởi vì lúc này, thứ Bách Lý Tố Tuyết vận dụng đầu tiên không phải là bí kiếm cường đại nào đó của Mân Sơn Kiếm Tông, mà lại là bí kiếm của Linh Hư Kiếm Môn!

Nếu ẩn nấp thân thể trong hư không, kiếm ý động vẫn khiến cho đối phương không nắm bắt được như cũ, bản thân loại bí kiếm này chính là thủ đoạn chí cao trong Kiếm kinh của Linh Hư Kiếm Môn, bí mật bất truyền.

Song Bách Lý Tố Tuyết thân là người của Động Sơn Kiếm Tông, vậy nên y không có khả năng đạt được truyền thừa của Linh Hư Kiếm Môn, nhưng lại dễ dàng thi triển ra thủ đoạn cường đại của tông môn này.

Nhìn bốn người khẩn trương đến cực điểm lại chỉ có thể cảnh giác phòng ngự mà không làm ra động tác nào khác, Bách Lý Tố Tuyết rất tự nhiên vươn tay ra.

Động tác của y cực kỳ rõ ràng, tay phải xoay chưởng lên trên, không có bất kỳ sát ý kinh khủng nào chỉ về phía bất kỳ một người nào trong bốn người này, nhưng trong con đường băng vỡ vụn tuôn ra hàn khí trong suốt mà mắt thường có thể thấy được, hiện ra từng mảnh bay lên bốn phía bầu trời.

Những hàn khí này thậm chí không làm cho hai tướng cùng hai gã Hầu gia trên đỉnh núi này cảm thấy càng thêm rét lạnh, thế nhưng lại kết thành Tinh cách trong suốt tương liên chặt chẽ ở bốn phía hư không. (tinh cách: những khối tinh thể trong suốt)

Thủ đoạn này khiến nơi đây biến thành một lĩnh vực tuyệt đối chân chính, gần như tất cả Tu hành giả có khả năng cảm nhận thiên địa nguyên khí đều bị ngăn cách hoàn toàn ở bên ngoài.

Chỗ này biến thành thế giới của Bách Lý Tố Tuyết.

Sắc mặt Nghiêm tướng trở nên cực kỳ khó coi, mấy âm tiết phức tạp tuôn ra từ trên môi lão.

Đây là một loại phương pháp chấn động hô hấp cực kỳ huyền ảo, sinh ra công dụng chính là trong nháy mắt kích phát tiềm năng lớn nhất của ngũ tạng.

Theo thanh âm thê lương huyền ảo xuất hiện, bầu trời phía trên đỉnh núi băng này đột nhiên tối sầm lại.

Trong tay lão xuất hiện một thanh trường kiếm màu đen, sau đó trực tiếp chém ra phía trên con đường băng phía trước!

Đen, xám là tông màu chủ đạo của Trường Lăng, huyền thiết của Trường Lăng sau khi trải qua luyện chế cũng hiện ra màu đen, trường kiếm màu đen ở vương triều Đại Tần là thứ phổ thông nhất, thế nhưng thanh trường kiếm màu đen này của lão lại giống như đốt trúc, là từng đốt nối lại với nhau. (huyền thiết: sắt đen)

Hơn nữa trong mỗi một đốt của thân kiếm này còn có khe hở, lấp đầy bên trong đều là chân nguyên bản mệnh tinh thuần nhất của lão.

Theo lão chém ra một kiếm này, trong không khí phía trước lập tức phát ra một loạt tiếng vỡ vụn.

Không khí bị kiếm khí của lão nhanh chóng đè ép giống như thể rắn thon chắc, song trong nháy mắt tiếp theo lại phát ra vô số tiếng vang như giọt dầu rơi trên miếng sắt đã bị đốt đỏ.

Vô số khói xanh theo kiếm khí của lão khuếch trương ra bên ngoài.

Từng đường khói xanh này giống như từng rắn độc phun ra khí độc, ăn mòn và tiêu hao thiên địa nguyên khí trong phiến thiên địa này.

Đây là lấy độc trị độc.

Hai tướng chính là hai tướng, vừa ra tay chính là thủ đoạn không tầm thường.

Bách Lý Tố Tuyết muốn lấy rét lạnh cực độ để đóng băng phong bế thiên địa nguyên khí bên ngoài, vậy lão muốn khiến cho y cũng không thể vận dụng được thiên địa nguyên khí ở bên trong.

Bản thân kiếm bản mệnh của y ẩn chứa kịch độc, lúc này vô số khói xanh điên cuồng như rắn độc này có thể khiến ngọn núi này tràn ngập kịch độc trong nháy mắt.

Trong tay Lý tướng lúc này xuất hiện một đường ánh vàng.

Có thể sánh vai cùng Nghiêm tướng, hơn nữa cùng đi đến trên đỉnh núi này giết Bách Lý Tố Tuyết, gã đương nhiên sẽ không hề yếu hơn Nghiêm tướng.

Nhưng hiện tại theo đường ánh vàng này xuất hiện cũng không phải là kiếm ý, mà là một đạo Phù ý.

Ánh vàng tỏa ra trong tay gã chính là một trang giấy màu vàng.

Văn tự cổ xưa trên trang giấy màu vàng này chính là từng cái Phù văn, khi chân nguyên bản mệnh trong cơ thể gã tràn vào

những Phù văn này, những Phù văn bắt đầu phát sáng, sau đó ánh sáng màu vàng bắn về phía bầu trời, lạc ấn ra từng cái Phù văn cổ xưa trên tinh bích do Bách Lý Tố Tuyết ngưng tụ ra.

Trong Phù văn màu vàng lại có từng cây gai băng màu tuyết trắng được sinh ra.

Thân thể Lý tướng chậm rãi hạ xuống, đá cứng dưới chân gã giống như biến thành bùn đất mềm nhũn.

Động tác của gã cũng trở nên cực kỳ phí sức, song gã lại tựa như có thể biến hóa ngược một bộ phận lực lượng của Bách Lý Tố Tuyết để cho bản thân sử dụng.

Đoan Mộc Hầu cùng Độc Cô Hầu lúc này vẫn không cách nào ra tay.

Đây dường như là một lĩnh vực mà bọn họ không thể can thiệp.

Cho nên hai người cực kỳ tự nhiên chia nhau đứng ở bên cạnh hai tướng, giống như biến thành tôi tớ của hai người này.

Q7 - Chương 59: Thú cưỡi

Căn bản không tiếp xúc thực sự giữa kiếm và kiếm, không có lực lượng cường đại trùng kích đến bên người đối phương, nhưng bất kể là Bách Lý Tố Tuyết hay là Nghiêm tướng cùng Lý tướng ra tay lúc này, đều là có ý đồ dùng thủ đoạn thay đổi pháp tắc nguyên khí trong phiến tiểu thiên địa này, đều muốn biến phiến tiểu thiên địa này thành lĩnh vực độc quyền của mình. (tiểu thiên địa: một mảnh trời đất nhỏ)

- Bắt đầu rồi.

Trong rừng sâu dưới chân núi Mân Sơn Kiếm Tông, Lệ Hầu ngửa đầu nhìn chỗ cao nhất của tông môn này, sâu trong đôi mắt lóe lên hào quang rung động.

Lúc này pháp trận sơn môn của Mân Sơn Kiếm Tông đã hoàn toàn bị tổn hại, mặc dù đỉnh núi cao nhất là mây trắng phủ kín, nhưng hiện tại vẫn có thể thấy rõ ràng có một tầng tường ngăn trong suốt bao phủ toàn bộ ngọn núi, bên trong có vô số ánh vàng đang bay lượn.

Mỗi một lần ánh vàng trên vách ngăn trong suốt nhảy lên, đều sẽ chấn động ra bên ngoài một đạo sóng âm dạng xoắn ốc mà mắt thường có thể thấy được.

Từng đạo sóng âm này không ngừng đánh nát mây trên bầu trời, làm cho những đám mây vốn trắng nõn không tỳ vết này chợt xuất hiện vô số loại màu sắc diễm lệ.

Đối với Lệ Hầu mà nói, Bách Lý Tố Tuyết giao thủ cùng hai tướng có thể gọi là kinh diễm cùng rung động, nhưng đối với Tu hành giả dưới Thất Cảnh mà nói, chiến đấu như vậy chính là Thần

Tiên chân chính đánh nhau, phàm nhân hoàn toàn không cách nào phỏng đoán.

Trong tiểu thiên địa, khi ngọn lửa độc màu xanh tràn ngập ra, hô hấp của Bách Lý Tố Tuyết cực kỳ tự nhiên bị phong bế lại.

Không chỉ là miệng mũi, ngay cả tất cả lỗ chân lông nhỏ ở da thịt trên người y khép lại, thân thể cả người bắt đầu lóng lánh ánh sao nhàn nhạt ra ngoài, tựa như cả người biến thành lưu ly.

Ánh mắt của y ngưng trọng hẳn lên.

Thần sắc trở nên ngưng trọng, tâm tình biến hóa cũng cực kỳ tự nhiên.

Kiếm độc của Nghiêm tướng không thể tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì đối với y, nhưng cộng thêm Lý tướng ra tay, lại làm cho y bắt đầu cảm thấy áp lực rất nặng nề.

Trong rất nhiều năm qua, những nhân vật đứng đầu Trường Lăng này như những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời mà không bao giờ gặp nhau, song bọn họ vẫn luôn chuẩn bị cho việc chiến đấu với đối phương, rất hiển nhiên giống như y hiểu rõ Trịnh Tụ và hai tướng, những người này cũng hiểu rõ y, cũng có chuẩn bị mà đến.

Hiện tại mảnh cổ phù trong tay Lý tướng chính là khắc tinh linh vực của y lúc này.

Thế nhưng không người nào có thể biết được tất cả bí mật của y.

Bởi vì từ rất nhiều năm trước, khi Vương Kinh Mộng không tin lời nói của y mà đi cùng một chỗ với Trịnh Tụ, y cũng đã phong bế toàn bộ Mân Sơn Kiếm Tông.

Vô số thanh âm vụn vặt vang lên.

Tầng tinh thể trong suốt bao phủ mảnh tiểu thiên địa này bắt đầu vỡ vụn, thân thể y ở trên đỉnh núi hơi chấn động, bên người cũng sáng lên vô số hào quang như vết nứt lưu ly, toàn bộ thân thể đã xuất hiện rõ ràng trong nhận biết của những người này.

Nhưng càng nhiều tiếng vỡ vụn lại đến từ dưới chân y, đến từ trong lòng núi này, đến từ sâu dưới lòng núi.

Đây là một loại âm thanh vỡ vụn từ gần tới xa, cực kỳ có tiết tấu.

Giống như sâu trong lòng núi có một tòa kiến trúc khổng lồ, đang bắt đầu sụp đổ từ trên đỉnh xuống, lại giống như có xiềng xích to lớn đang vỡ vụn từng chút một.

Trong ánh mắt hai tướng đầu tiên xuất hiện thần sắc không thể tin được.

Chỗ sâu dưới Mân Sơn có một đạo hàn mạch, thế nhưng lúc trước, tất cả hàn khí trong đó đều bị Bách Lý Tố Tuyết rút ra, biến thành vách ngăn phiến thiên địa này, song lúc này dưới chân bọn họ lại tiếp tục tuôn ra hàn khí cực kỳ khủng bố.

Những tảng đá vỡ vụn trực tiếp bị thổi bay lên trên, sau đó trực tiếp bị đông lạnh thành bột phấn.

Oanh một tiếng, cho dù là núi lửa thực sự bộc phát cũng chỉ đến như vậy, một đoàn sóng khí khủng bố lật tung toàn bộ đỉnh núi, phun lên trên, điều khác biệt duy nhất chỉ là đây là dòng khí lạnh kinh người chứ không phải sóng nhiệt.

Hai tướng và thân thể hai gã Vương hầu đồng thời lơ lửng trên không, trong lúc khiếp sợ cực độ, hơn mười thanh kiếm trên lưng Độc Cô Hầu hóa thành sao băng khủng bố, bắn tới một đoàn bóng đen đang tuôn ra theo sóng khí bên dưới.

Đó là một đoàn bóng đen thâm trầm, trong nháy mắt khi cùng

chạm vào hơn mười đạo kiếm quang này lập tức bắn ra vô số đóa hoa lửa.

Hoa lửa đến từ ma sát kịch liệt.

Những danh kiếm ẩn chứa nguyên khí cường đại của lão đủ để xuyên thủng kim thiết, song lại không cách nào phá vỡ một đoàn bóng đen đen kịt này, chỉ có thể không ngừng bắn bay, ma sát với bề mặt vật đoàn bóng đen kia.

Hoa lửa chói lọi không ngừng kéo dài xuống chiếu sáng bản thể đoàn bóng đen đen kịt này, chiếu sáng ngọn núi phía dưới.

Ngoại trừ Bách Lý Tố Tuyết ra, đồng tử bốn người còn lại đều kịch liệt co rút lại.

Thần sắc trên mặt bọn họ phức tạp đến cực điểm, cực kỳ đặc sắc.

Đây là một con Giao long.

Một con Giao long màu đen chân chính.

Đôi mắt của nó là một màu vàng đậm kỳ lạ, lấp lánh với thần thái lạnh lùng và mạnh mẽ.

Lân giáp màu đen trên người nó dày không biết bao nhiêu thước, phi kiếm xẹt qua trên người nó cũng chỉ giống như bút lông bôi qua tờ giấy, lưu lại từng dấu vết nông cạn.

Khí tức từ trong miệng nó phun ra rất tự nhiên mang theo rất nhiều hạt băng màu đen, trong mỗi một hạt băng màu đen giống như đang thai nghén bão táp.

Trên đời này có rất nhiều Giao long.

Rất nhiều Tu hành giả đã từng chém giết Giao long, ví dụ như Bạch Sơn Thủy hay là Dạ Sách Lãnh.

Thậm chí ngay cả quận Giao Đông cũng nuôi dưỡng Giao long cùng hải thú khổng lồ có thực lực tương đương.

Nhưng tất cả mọi người ở đây có thể khẳng định, những con Giao long và hải thú kia đều cường đại thua xa con Giao long hiện tại.

Bởi vì đây là U Long.

Trong truyền thuyết, thú cưỡi của U đế từng nhất thời vô địch của vương triều Đại U chính là Thần thú được nuôi dưỡng trong bức tường ảnh kiếm.

Bàn tay cầm phù vàng của Lý tướng bắt đầu không kìm được run rẩy.

Trương Phù vàng trong tay gã lúc này cũng đến từ thời đại vương triều Đại U, gã đương nhiên hiểu rất rõ thú cưỡi của U Đế lúc ấy cường đại cỡ nào.

Dư quang trong ánh mắt gã vẫn là hình ảnh Bách Lý Tố Tuyết đứng im ở trong hư không, thần sắc trên mặt y không có bất kỳ biến hóa nào. (Dư quang: hình ảnh được lưu giữ lại bên trong mắt)

Lúc này gã mới hiểu được vì sao khi Bách Lý Tố Tuyết nhìn về phía Trường Lăng, nhất là lúc nhắc tới Trịnh Tụ luôn luôn càng lộ ra vẻ kiêu ngạo.

Bởi vì quận Giao Đông bắt đầu khởi nghiệp từ chính phương pháp thuần thú, chính là ỷ lại Giao long và hải thú cường đại.

Song Mân Sơn Kiếm Tông lại âm thầm nuôi dưỡng một con U Long của vương triều Đại U ngày xưa!

So sánh với con U Long này, những con Giao Long kia hoàn toàn không cách nào đánh đồng.

Lý tướng bắt đầu hoài nghi mình thật sự sẽ giống như Bách Lý Tố Tuyết nói, là người đầu tiên chết ở chỗ này.

Cho nên khi hai tay gã bắt đầu run rẩy, Phù vàng trong tay gã bắt đầu thiêu đốt.

Đây là "Phù vàng thế tội", trong truyền thuyết khi một vị Đế vương vương triều Đại U đăng cơ năm đó, bởi vì công pháp tu luyện quá mức thô bạo, khiến cho thiên địa nguyên khí không ngừng va chạm, thiên tai không ngừng, cho nên chế tạo một đạo phù vàng như vậy trấn áp nguyên khí của bản thân.

Hiện tại thiên địa nguyên khí còn sót lại trong tấm phù vàng này sau khi trải qua rất nhiều năm tháng sau đó lại bị phóng thích ra triệt để.

Từng đạo Phù văn đang thiêu đốt, biến thành từng ngọn lửa màu vàng, trào tới chỗ U Long cùng Bách Lý Tố Tuyết.

U Long từ sâu trong lòng đất lao ra cảm nhận được khí tức nguy hiểm.

Nó phẫn nộ, màu vàng đậm trong mắt trong nháy mắt biến thành đỏ thẫm.

Không có cái loại khí tức trong truyền thuyết kia, trước người nó trực tiếp xuất hiện một trận gió bão băng tuyết.

Băng tuyết bao vây ngọn lửa màu vàng, nhưng lại không hòa tan, giống như từng khối bảo thạch kỳ dị, đóng băng trên không trung.

Vào đúng lúc này, Bách Lý Tố Tuyết nhìn Lý tướng một cái.

Chỉ là một cái liếc mắt, một tiếng vù chợt vang, trước người Lý tướng chợt xuất hiện một đạo kiếm quang nhanh đến mức khó có thể tưởng tượng, đồng thời còn chói mắt hơn cả tia chớp.

Đây là Tâm Niệm Kiếm.

Bí kiếm của Tâm Gian Tông!

U Long phun ra một hơi thở, vẫn tiếp tục phóng lên trên, nâng đỡ thân thể Bách Lý Tố Tuyết.

Nó trở thành thú cưỡi của y.

Q7 - Chương 60: Bay lên trời

U Long màu đen trái với định luật thế gian, thân hình khổng lồ như núi lơ lửng trên không trung, râu thịt thật dài cùng sừng nhọn trên đầu tự nhiên sinh ra hoa văn câu thông thiên địa nguyên khí, không ngừng sinh ra từng luồng khí đông lạnh, như sợi tơ bay múa quanh thân thể.

Bách Lý Tố Tuyết đứng trên đỉnh đầu nó, lạnh lùng nhìn Lý tướng.

Đoan Mộc Hầu phát ra một tiếng quát mãnh liệt, một đạo kiếm quang bản mệnh màu xám lóe lên, trực tiếp va chạm với đạo Tâm Niệm kiếm trước người Lý Tướng, phát ra một tiếng chấn động khiến màng nhĩ muốn nứt.

Kiếm khí tràn ra bốn phía, cắt đứt quần áo trên người Lý tướng và hắn.

Kiếm bản mệnh của hắn không ngừng rung động, ngoài mặt kiếm quang màu xám bắn tung tóe, khiến cho thanh kiếm này của hắn tựa như một cái đuôi sói khổng lồ.

Thanh kiếm này của hắn tên là "Lang Vương Vĩ", do danh sư đúc kiếm Âu Diễm của vương triều Đại Tần trăm năm chế tạo, kiếm quang không chỗ nào không xuyên vào được, chuyên phá nguyên khí của đối phương.

Song mặc dù hắn ngăn cản được một kiếm này của Bách Lý Tố Tuyết, nỗi sợ hãi sâu trong con ngươi hắn lại nhiều hơn mấy phần.

Bất kể là chiêu kiếm của Linh Hư Kiếm môn, hay là của Tâm Gian tông... Kiếm kinh chí cao của những tông môn còn lại không

có khả năng lưu truyền ở bên ngoài, thế nhưng Bách Lý Tố Tuyết lúc này lại có thể tiện tay thi triển ra.

Trong thế giới của người tu hành, tất cả điển tịch ghi chép từ trước đến nay cũng chỉ có Vương Kinh Mộng năm đó mới có thể thấy được chiêu kiếm của người khác một lần liền hiểu được ảo diệu trong đó, lĩnh ngộ ra cách dùng.

Mà ở trong mắt hắn, Bách Lý Tố Tuyết bây giờ tựa như biến thành một gã Vương Kinh Mộng khác.

Không có sát ý dư thừa và kiếm quang lần thứ hai rơi xuống bên cạnh Lý tướng.

Lúc này lực chú ý của Bách Lý Tố Tuyết không ở trên người bọn họ, lực chú ý của hắn rơi vào trên những thanh kiếm dưới thân U Long.

Những thanh kiếm kia đến từ Độc Cô Hầu.

Những thanh kiếm hoa lệ này có được lực lượng nguyên khí khác biệt của riêng mình, lực lượng nguyên khí hỗn loạn mang đến lực lượng hỗn loạn, từ đó có thể ảnh hưởng đến quy tắc nguyên khí mà đối phương mang theo, phá giải lực lượng của đối phương.

Chỉ là những thanh kiếm này gặp phải lân phiến của U Long còn cứng rắn hơn so với áo giáp dày nhất trên thế gian, ngoại trừ nguyên khí băng sương ở bên ngoài ra, bên trong cực kỳ dày đặc cứng rắn, không cách nào cắt vào.

Những kiếm này kịch liệt ma sát trên lân phiến của U Long, mang theo một loạt ánh lửa cùng chiếu rọi, nguyên khí trên thân kiếm cũng tiêu hao cực kỳ kịch liệt, chính là thời điểm suy yếu nhất.

Độc Cô Hầu như cảm ứng được, tâm tình trong nháy mắt tràn

ngập dự cảm không lành.

Hắn rít lên một tiếng, chân nguyên trong cơ thể điên cuồng trào ra, muốn triệu hồi những thanh kiếm kia đến bên cạnh mình.

Song Bách Lý Tố Tuyết chỉ phất phất tay.

Giống như phủi bụi bặm trên ống tay áo.

Trên ống tay áo của y không có bất kỳ bụi bặm nào, nhưng lực lượng nắm giữ trên không trung, những ngọn lửa màu vàng bị khí tức của U Long đóng băng, như từng viên băng tinh lơ lửng trên không trung, sau đó đều bị dẫn dắt, hóa thành vô số sao băng.

Một trận mưa sao băng rơi xuống trên những thanh kiếm kia.

Từng viên băng tinh bị đập nát thành bột ở trên thân kiếm, sau đó ngọn lửa màu vàng trong đó trùng kích vào trên thân kiếm, bốc cháy ở trong Phù văn kia.

Hiện tại chính là lúc Độc Cô Hầu đốc hết lực lượng toàn thân phát lực, song trong nháy mắt này, thân thể của hắn giống như bị vô số tòa thiên thạch đánh trúng, trong nháy mắt chấn động không biết bao nhiêu lần.

Mấy đoàn sương máu nổ tung từ trong miệng hắn phun ra.

Những thanh kiếm kia đã mất đi liên hệ với hắn, giống như sắt thường bị thiêu rụi rơi xuống vực sâu trong lòng núi phía dưới.

Trong ánh mắt Độc Cô Hầu đều là vẻ kinh hãi cùng phẫn nộ, nhưng càng nhiều hơn là bất đắc dĩ cùng sợ hãi.

Những thanh kiếm này cũng không phải là thủ đoạn mạnh nhất của hắn, hắn còn có thủ đoạn giữ mạng mạnh hơn hoặc có thể nói là thủ đoạn liều mạng chưa dùng ra.

Song ở trước mặt Bách Lý Tố Tuyết, hắn đã bị chấn nát vô số

kinh mạch trong cơ thể, thân bị trọng thương ngay cả cơ hội thi triển cũng không có.

Loại chiến đấu này hoàn toàn rơi vào bên trong tiết tấu của Bách Lý Tố Tuyết, hoàn toàn bị y nắm mũi dẫn đi.

Đây là chênh lệch khó có thể vượt qua, giống như người lớn đánh trẻ em, không có sự khác biệt.

Ánh mắt Nghiêm tướng híp lại thành một khe nhỏ.

Bách Lý Tố Tuyết cường đại vượt xa dự đoán của lão, thế nhưng lúc này lão rốt cục cũng thấy được một tia cơ hội.

Chung quanh thân thể lão chợt có cuồng phong gào thét, tại chỗ xuất hiện mấy bóng hình.

Thân thể thực sự của lão vào lúc này đã đến trước người Bách Lý Tố Tuyết.

Kiếm độc trong tay lão bí mật mang theo phong lôi, đâm thẳng vào tâm mạch của Bách Lý Tố Tuyết. (tâm mạch: những kinh mạch quan trọng nhất)

Hiện tại nhận biết của lão rốt cuộc đã bắt được thân vị thực sự của Bách Lý Tố Tuyết, mấu chốt nhất chính là thời cơ mà người trong thế giới người tu hành nói tới. (thân vị: vị trí thân thể)

Cho dù chỉ đơn giản là phất tay thì cũng cần có thời gian.

Lúc này Bách Lý Tố Tuyết không có thời gian để ứng phó lão.

Song Bách Lý Tô Tuyết cũng không nhìn thân ảnh lão nhanh chóng xông tới, không nhìn thanh kiếm độc với hình thái cực kỳ quỷ dị đáng sợ, giống như từng đoạn từng đoạn xương sống này.

Thân thể y nhanh chóng nhảy vọt lên, giống như muốn bay thẳng lên bầu trời.

Trên thực tế y không động đậy chút nào, bởi vì không kịp động.

Thứ động đậy chính là U Long dưới người y.

U Long bay lên trời.

Một cái vuốt rồng còn khổng lồ hơn so với thân thể Nghiêm tướng cực kỳ thô bạo cùng đơn giản đánh về phía thân thể và kiếm của lão.

Một tiếng răng rắc vang vọng, cổ tay cầm kiếm của Nghiêm tướng trực tiếp bị chấn đứt, xương cốt bên trong vỡ vụn từng tấc từng tấc.

Nhưng tiếng vỡ vụn này cũng đến từ lòng móng vuốt của Long trảo. (Long trảo: vuốt rồng)

Chỗ lòng móng vuốt Long trảo rơi ra một ít lân phiến vụn vỡ.

Trên những lân phiến này dính một ít máu rồng màu đen.

Nương theo một tiếng kêu rên, thân thể Nghiêm tướng dùng tốc độ nhanh hơn lúc tới bay ngược ra ngoài.

Cùng lúc đó, U Long cũng phát ra một tiếng rồng ngâm phẫn nộ.

Cơ thể nó đau đớn run rẩy.

Loại thống khổ này không phải đến từ một chút vết thương ở lòng móng vuốt kia, mà từ độc tố xâm nhập vào trong cơ thể nó.

Đôi mắt màu vàng nhạt và đỏ tươi của nó lúc này lập tức trở thành màu xanh biếc, thậm chí còn có chất nhầy màu xanh biếc như giọt nước mắt không ngừng nhỏ xuống từ khóe mắt.

Bách Lý Tố Tuyết hơi nhíu mày.

Y đã sớm biết thanh kiếm độc trong tay Nghiêm tướng là dùng xương sống của một loại dị thú trong truyền thuyết luyện chế thành, tôi luyện với bách độc, nhưng y vẫn không ngờ độc tính sẽ mãnh liệt đến trình độ này. (bách độc: rất nhiều loại độc)

Song hắn cũng không quá lo lắng, bởi vì máu tươi trong cơ thể U Long chính là thuốc giải độc, y có thể cảm nhận được U Long đã nhanh chóng áp chế độc tố tràn lan trong cơ thể.

Lúc này y đã có thời gian xuất kiếm.

Vì vậy y đã tự nhiên đưa thi triển ra một thanh kiếm.

Một đạo kiếm quang bản mệnh trào ra từ trong tay hắn.

Lần này chiêu kiếm và kiếm ý mà y dùng chính là của Mân Sơn Kiếm tông.

Không gian nhanh chóng đóng băng.

Kiếm ý của một kiếm này tinh khiết mà cường đại đến cực điểm, tựa như rút toàn bộ băng giá nơi thiên địa, sau đó biến thành một đạo kiếm băng thánh khiết.

Y nói muốn Lý tướng là người chết đầu tiên, cho nên mục tiêu một kiếm này của y vẫn là gã.

Khuôn mặt Lý tướng trở nên trắng bệch vô cùng.

Gã biết mình không có khả năng ngăn cản được một kiếm như vậy.

Khuôn mặt Đoan Mộc Hầu cũng trắng bệch vô cùng.

Hắn cũng biết Lý tướng không thể nào cản được, cho nên hắn chỉ có thể dốc toàn lực xuất thủ, giúp Lý tướng ngăn cản một ít uy thế của kiếm này.

Kiếm quang màu xám tro trên "Lang Vương Vĩ" trong tay hắn điên cuồng sinh sôi nảy nở, mang theo lực lượng cực hạn ép ra, nghênh đón một thanh kiếm băng đơn giản rơi xuống không trung.

Những kiếm quang màu xám tro này chuyên phá nguyên khí không thuộc về bản thân hắn, song lúc này lại không có tác dụng.

Những kiếm quang này không có cơ hội bắn ra ngoài, liền trực tiếp bị đóng băng lại.

Theo một tiếng va chạm nặng nề, thanh kiếm bản mệnh trong tay hắn trực tiếp bị đánh bay, xương sống cả người hắn cũng không biết bị chấn đứt thành bao nhiêu cái, thân thể bị lực lượng thật lớn xé rách ném ngược về phía sau.

Q7 - Chương 61: Tâm hướng tới

Loại cự lực mà Tu hành giả tầm thường khó có thể tưởng tượng được này không chỉ trực tiếp bẻ gãy xương sống của hắn, đồng thời còn không ngừng tàn sát bừa bãi ở trong thân thể hắn, đánh lệch hoặc làm nội phủ của hắn rách nát tả tơi. (cự lực: lực lớn)

Đoan Mộc Hầu hoàn toàn không cách nào ngăn chặn được lực lượng như vậy, ngay cả tầm mắt cũng nhanh chóng trở nên mơ hồ.

Toàn bộ kiêu ngạo vốn có trong lòng hắn biến thành hoảng sợ không thể tin được.

Ngay cả mình cũng không phải là địch nhân của Bách Lý Tố Tuyết, vậy y hiện tại có gì khác với Vương Kinh Mộng năm đó?

- Ngươi mới thực sự là vô địch dưới Bát Cảnh đương thời.

Trong đầu Lý tướng không khỏi hiện lên một ý nghĩ như vậy.

Gã cảm thụ được loại kiếm ý như muốn đóng băng thiên hạ này, biết Phù ý cùng kiếm ý mình cách Bách Lý Tố Tuyết thật sự quá xa xôi, trong nháy mắt khi thân thể Đoan Mộc Hầu ném ra sau, hắn giơ tay lên, lòng bàn tay mở ra.

Có một tiểu ấn màu bạc xuất hiện trong lòng bàn tay gã. (tiểu ấn: ấn nhỏ)

Cái tiểu ấn này được chế tạo từ ngọc bích.

Nhưng ngọc thạch trên thế gian này hầu như không có màu bạc.

Vì vậy tiểu ấn này rất đặc biệt.

Ầm - một tiếng trầm đục.

Trong tiểu ấn màu bạc này lại như ẩn chứa một mảnh biển, mảnh nước biển này chấn động trong tiểu ấn cũng dẫn động lực lượng triều tịch toàn bộ thiên địa, đụng phải kiếm ý của Bách Lý Tố Tuyết đang rơi xuống.

Lực lượng của một mảnh biển đã quá mức khổng lồ, huống chi là thủy triều ảnh hưởng đến tất cả các biển trong thiên hạ.

Cỗ lực lượng này giống như có thể làm cho cả thế giới nghiêng đi.

Lý tướng không thể ngăn cản một kiếm này của Bách Lý Tố Tuyết, thế nhưng tiểu ấn này lại có thể làm được.

Đây tuyệt đối là một kiện Phù khí có thể dùng từ "Thần khí" để hình dung.

Nếu như nói U Long từ trong Mân Sơn hôm nay lao ra có thể làm cho thiên hạ khiếp sợ, vậy tiểu ấn này ít nhất cũng có lực rung động ngang bằng với nó.

Nhìn cái tiểu ấn này xuất hiện, thần sắc Bách Lý Tố Tuyết trở nên rất cổ quái.

Biểu lộ trên mặt y trở nên cực kỳ phức tạp, nhưng vẫn không hề có khiếp sợ cùng sợ hãi!

Dường như là một loại cảm khái cùng mừng rỡ, giống như rốt cục đã đợi được!

Loại cảm xúc này quá mức kịch liệt, ngay cả Đoan Mộc Hầu lúc này thân bị trọng thương mà ý thức bắt đầu mơ hồ đều có thể cảm nhận rõ ràng, trong lòng dâng lên dự cảm không lành.

Loại dự cảm không lành này trái lại mãnh liệt nhất đến từ Nghiêm tướng.

Trái tim hắn không kìm được kịch liệt nhảy lên như nổi trống, mãnh liệt va chạm vào lồng ngực lão, giống như là muốn nhảy ra từ trong cơ thể lão!

Đây là trực giác mà chỉ có Tu hành giả cấp bậc như lão mới có thể có được.

Lão là nơi sát ý tập trung tới trong nhát mắt tiếp theo!

Tuy nhiên không ai có thể phản ứng kịp.

Một kiếm này của Bách Lý Tố Tuyết đã va chạm cùng cái tiểu ấn màu bạc kia.

Kiếm băng tinh khiết trong suốt, mang theo hương vị thần thánh vốn mang theo uy thế đóng băng cùng xuyên thủng tất cả, song ngay trong nháy mắt tiếp xúc với tiểu ấn màu bạc này, uy lực thực sự được bày ra lại là một loại lực lượng cạy bẩy!

Thanh kiếm băng này giống như một cây xà beng cạy lên núi lớn, trực tiếp xốc một cái tiểu ấn này lên, đánh về phía Nghiêm tướng!

Trong lòng mọi người đã sớm cực kỳ khiếp sợ.

Song hiện tại, loại cảm xúc khiếp sợ này lại càng cao hơn một tầng, lặp đi lặp lại.

Đây là sư thừa của Dạ Sách Lãnh, kiếm ý Thiên Sinh Nhất Thủy, tên là nổi sóng nước hồ xuân.

Nhưng đúng lúc này, Bách Lý Tố Tuyết cũng thuận tay dùng ra, thứ khuấy lên lại là triều tịch trên toàn bộ thế gian.

Oanh một tiếng.

Lực lượng khủng bố ẩn chứa trong tiểu ấn màu bạc này đã bị Bách Lý Tố Tuyết dẫn dắt, nện ở trên người Nghiêm tướng.

Vô số đóa bọt nước nở rộ thành mây bụi trên vách đá Mân Sơn phía dưới thân thể Nghiêm tướng.

Trên vách núi đá Mân Sơn xuất hiện một vết nứt dài mấy dặm, bên trong vết nứt có một thác nước màu trắng bạc chảy xuống.

Đá bên trong vết nứt này cùng toàn bộ rừng cây đều hóa thành tro tàn, không khí bị nguyên khí mênh mông vặn vẹo, phảng phất như không gian đều xuất hiện vết nứt.

Thân thể Nghiêm tướng như thiên thạch nện ở giữa một khe núi.

Lão không biết dùng phương pháp nào nhưng đã sống sót dưới một kích này, thậm chí còn đứng thẳng như trước, nhưng trên người lão lại xuất hiện hơn trăm vết thương đáng sợ, khí huyết trong miệng vết thương như đóa hoa tươi đẹp đang nở rộ.

Thân thể Độc Cô Hầu liên tiếp lùi lại trên không trung, hắn cũng không biết nên xử trí như thế nào.

Hai tay Lý tướng không ngừng run rẩy, ngay cả hô hấp thì gã cũng cảm thấy khó khăn, chợt ngẩng đầu nhìn trời.

Bách Lý Tố Tuyết đã thu kiếm.

Y không hề dừng lại, thậm chí ngay cả nhìn cũng không nhìn gã và Nghiêm Tướng một cái.

U Long giống như một cây cột lớn màu đen trên không trung, bay thẳng lên trời.

Bách Lý Tố Tuyết đứng trên trán nó, đã biến thành một chấm đen nhỏ ở trong tầm mắt của gã

Cưỡi gió xé mây, Bách Lý Tố Tuyết rời khỏi ngọn núi này, rời khỏi phiến tiểu thiên địa mà chính y rút lực lượng của Mân Sơn dựng nên, lăng không mà đi.

Lúc này y chỉ bay bổng thẳng tắp, nhưng bất kể là Nghiêm tướng hay là Lý tướng lúc này đều đã hiểu được Bách Lý Tố Tuyết đang muốn tới nơi nào, đều hiểu được dụng ý thật sự của y!

Y mặc dù đóng sơn môn không ra ngoài, ẩn cư ở Mân Sơn, ở ngoài thành, nhưng trong lòng y lại nghĩ về Trường Lăng, rất nhiều năm trước Vương Kinh Mộng chết ở nơi đây, cho nên trong lòng y luôn có một ý nghĩa muốn tiến về Trường Lăng!

Trịnh Tụ mượn xuân đánh Sở mà dẫn dắt đại thế của thiên hạ, rốt cục hoàn toàn nắm quận Giao Đông trong tay, cái tiểu ấn này chính là nội tình thực sự của môn phiệt Trịnh thị quận Giao Đông, vật phong ấn tổ đường "Hải Vương Pháp Ấn"!

Có được Phù khí như vậy dẫn đến nàng và hai tướng đều cho rằng, việc giết Bách Lý Tố Tuyết và diệt đi Mân Sơn Kiếm Tông đã là chuyện đã thành.

Thế nhưng hiện tại Phù khí này ở Mân Sơn, hai tướng cùng rất nhiều Vương hầu tụ tập ở nơi này, đây cũng là thời cơ mà Bách Lý Tố Tuyết đang chờ đợi trong mấy năm nay.

Vương Kinh Mộng chết.

Nguyên Vũ lên ngôi.

Mà Y thì đóng cửa luyện kiếm.

Đồng thời còn nuôi một con U Long.

Vương Kinh Mộng muốn tiến vào Hoàng cung Trường Lăng nhưng không thành.

Điều mà tâm y hướng tới chính là muốn làm thành chuyện này.

Bụi đất dưới chân Nghiêm tướng đều bị máu tươi của lão thấm ướt.

Lão nhìn Bách Lý Tố Tuyết thừa gió mà lên, toàn bộ thân thể cũng phát run giống như Lý tướng.

Ngay từ đầu Bách Lý Tố Tuyết đã nói căm ghét người như Lý tướng nhất, song lúc này nghĩ lại giống như một trò đùa... Bởi vì nếu là căm hận, còn có ai càng làm cho Bách Lý Tố Tuyết căm hận so với Trịnh Tụ.

Thuyết minh tâm ý đã dễ hiểu như thế, nhưng mình lại cảm thấy giết y cực kỳ đơn giản, dễ như trở bàn tay mà hoàn toàn không nghĩ tới điểm này. Quả thực giống như ngu ngốc vậy.

.....

Thân thể U Long khổng lồ, cưỡi gió mà đi, khi phá vỡ những đám mây đã che khuất đi ánh mặt trời, những Tu hành giả bị vây khốn xung quanh Mân Sơn Kiếm Tông có thể nhìn thấy rõ ràng.

Tất cả mọi người đều biến sắc.

U Long giống như muốn vọt tới trong một vầng mặt trời đỏ rực trên bầu trời.

Sau đó nó lại nhanh chóng bay ngang trời, mang theo một loại khí diễm kiêu ngạo khủng bố bay về phía Trường Lăng.

Tất cả những Tu hành giả trung thành với Trịnh Tụ đều nhanh chóng rơi vào bầu không khí hoảng sợ và thất bại.

Đây giống như một trò đùa.

Nhiều người huy động nhân lực như vậy đến giết Bách Lý Tố

Tuyết.

Thế nhưng y lại cưỡi một con giao long bay về phía Trường Lăng.

Đó là độ cao mà phi kiếm và Phù khí cũng không thể bám theo để ngăn cản, bất cứ cường giả Thất cảnh nào cũng không có khả năng như Phi Long Tại Thiên đuổi theo Bách Lý Tố Tuyết. (Phi Long Tại Thiên là chiêu đầu tiên của bộ Hàng Long Thập Bát Chưởng. Giống như tên gọi, chiêu thức này đòi hỏi người sử dụng phải tấn công từ trên cao xuống, bộc lộ khí thế áp đảo và thẳng thắn đương đầu đối thủ, chứ nhất định không thể mưu mô trá ngụy kiểu tiểu nhân.)

Không ai có thể ngăn cản Bách Lý Tố Tuyết tiến vào Trường Lăng, tiến Hoàng cung.

Mà hiện tại, hai tướng không ở Hoàng cung.

Nguyên Vũ cũng không ở nơi này.

.....

Có một nữ tử mặt sẹo đứng bên dòng suối trong vắt.

Khí tức thô bạo trên người nàng đã sớm làm cho tất cả cá tôm trong suối này lật ngửa bụng trắng trôi nổi trên mặt nước.

Nữ tử mặt sẹo này đương nhiên chính là nữ công tử Trần quốc - Kỷ Thanh Thanh.

Lúc này nhìn bóng đen trên bầu trời, nhìn Bách Lý Tố Tuyết theo gió bay về phía Trường Lăng, trên người nàng trong nháy mắt bộc phát ra khí tức vui sướng, nàng thậm chí giống như thiếu nữ vung cánh tay về phía U Long kia, vui vẻ kêu lên thành tiếng.

Q7 - Chương 62: Thành loạn

Rồng bay trên bầu trời, Bách Lý Tố Tuyết lúc này đã làm cho không biết bao nhiêu Tu hành giả run rẩy hoảng sợ, nhưng y nhìn hình dáng Trường Lăng, trong mắt ngoại trừ cừu hận lại không có bất kỳ cảm xúc kiêu ngạo nào.

Đây là một tòa thành rất khổng lồ, liếc mắt một cái đã nhìn không thấy chỗ cuối, từ mấy năm trước khi Nguyên Vũ đăng cơ, nhân khẩu định cư đã vượt qua trăm vạn, có khả năng trở thành thành bang lớn nhất từ trước đến nay, chứ đừng nói đến việc còn có nhân khẩu bên ngoài đến từ các quận bang, hay là thương đội đến từ các triều đại xa xa.

Mặc kệ nơi này cuối cùng bị Nguyên Vũ cùng Trịnh Tụ cướp lấy, nhưng chuyện biến pháp để cho dân chúng an cư lạc nghiệp, vương triều hưng thịnh như vậy, y cuối cùng không bằng Vương Kinh Mộng, cũng không có thể nào làm được như thế.

Về phần năm đó Vương Kinh Mộng một đường xuyên qua ngõ nhỏ trên mặt đất giết vào Trường Lăng, cuối cùng chết trận, cũng không phải là ngu ngốc không ai sánh bằng, cũng không phải do hắn không thể nghĩ ra việc dùng phương pháp nào đó đi thẳng vào Hoàng cung giống như y, chỉ là tình thế bức bách, hắn nhất định phải dùng phương thức này đổi lấy mạng sống của một số người.

Năm đó Vương Kinh Mộng cũng không có thời gian chuẩn bị mười mấy năm như mình, cho nên so sánh với hắn, y cảm thấy mình không có gì để kiêu ngạo.

Mặc dù ý kiến trái ngược nhau, mặc dù Vương Kinh Mộng không nghe lời khuyên của mình, nhưng đối phương dù sao cũng

là một chân nhân, hoàn toàn không che dấu suy nghĩ cùng cảm xúc ở trước mặt y... Cho nên mặc dù y có chút buồn bực với Vương Kinh Mộng, mặc dù đóng cửa núi không cho Vương Kinh Mộng có cơ hội gặp mặt, nhưng đó chỉ là tức giận, chỉ là cảm thấy thời gian sẽ làm cho Vương Kinh Mộng thấy rõ, song y lại thật không ngờ biến hóa lại nhanh như vậy, kịch liệt như vậy.

Nếu trong lòng luôn cho rằng Vương Kinh Mộng là bằng hữu tốt nhất của mình, vậy y đương nhiên phải báo thù thay hắn.

Y chắc chắn phải hoàn thành chuyện Vương Kinh Mộng còn chưa làm xong năm đó.

.....

U Long tiến vào Trường Lăng.

Nó bay quá cao, ngay cả Âm Vẫn Nguyệt ở những góc hẻo lánh của Trường Lăng cũng không thể chạm đến, ngược lại khi nó lướt qua không trung, cái bóng thân thể từ trên cao rơi xuống giống như một vầng Huyền Nguyệt khổng lồ, bao phủ qua những vọng lâu cao lớn này.

Trong một tĩnh trạch ở Trường Lăng, một thiếu niên áo hoa đứng trước cửa sổ một tòa lầu các, nhìn Long ảnh công khai di động trên đường trục trung tâm Trường Lăng, sắc mặt xám xịt đến cực điểm.

Đây là Đoan Mộc Hầu phủ.

Thiếu niên áo hoa này chính là Đoan Mộc Tịnh Tông.

Hắn là một trong những thiếu niên thiên tài của Trường Lăng, là đệ tử của Mân Sơn Kiếm Tông, song tại Mân Sơn Kiếm hội lại là một quân cờ rất quan trọng của Trịnh Tụ, giờ phút này cha hắn Đoan Mộc Hầu dẫn quân giết lên Mân Sơn, điều này cho thấy lập trường của Đoan Mộc Hầu phủ hiển nhiên đã ngồi vững vàng ở

bên cạnh Hoàng hậu Trịnh Tụ.

Lúc này Trường Lăng rất trống rỗng.

Đoan Mộc Hầu phủ cũng giống như vậy.

Những Tu hành giả cường đại được triệu hồi từ trong quân, những cung phụng bên trong phủ đều đi theo Đoan Mộc Hầu giết tới Mân Sơn.

Khi hắn cực kỳ sợ hãi nhìn U Long từ Mân Sơn Kiếm Tông bay tới, một thiếu nữ dáng người rất nhỏ nhắn, nhưng lạnh lùng không ai bì nổi cũng đã đi vào Đoan Mộc Hầu phủ cực kỳ trống rỗng.

Đoan Mộc Tịnh Tông còn đang nhìn Long ảnh từ trên cao rơi xuống, hắn vừa mới ngửi được mùi máu tươi, cảm nhận được nguyên khí dao động khác thường, trong nháy mắt cúi đầu, hắn đã thấy được bóng hình của thiếu nữ này.

Gương mặt hắn lập tức không còn tí màu máu.

- Ngươi muốn làm gì?

Hắn không nhịn được kêu lên.

Dù vậy bản thân hắn đã thực sự biết được câu trả lời cho câu hỏi này.

Thiếu nữ này là Tịnh Lưu Ly.

Hơn nữa nàng còn một đường đạp máu tươi mà đến.

Tịnh Lưu Ly nhìn thiếu niên bởi vì sợ hãi mà da thịt trên mặt còn trắng hơn cả phấn trắng trên tường, trên mặt nàng cực kỳ tự nhiên toát ra cảm xúc châm chọc nồng đậm. Dựa theo tính tình vốn có của nàng, hiện tại nàng khinh thường trả lời.

Nhưng nghĩ đến việc học tập trong thành này, nghĩ đến một ít lời Đinh Ninh từng nói với nàng, nàng biết lúc này trả lời càng có thể gia tăng sợ hãi trong lòng đối thủ, cho nên nàng tràn đầy đùa cợt nhìn Đoan Mộc Tịnh Tông, thản nhiên nói:

- Ngươi là ngu ngốc sao? Cha ngươi tới Mân Sơn muốn giết sư tôn ta, cho nên ta tới nơi này giết người Đoan Mộc Hầu phủ các ngươi, đây đương nhiên là chuyện rất công bằng.

Đoan Mộc Tịnh Tông là nhân vật có số má trong thế hệ Tu hành giả trẻ tuổi ở Trường Lăng, nhưng bản thân hắn là đệ tử của Mân Sơn Kiếm Tông, cho nên hiểu cực rõ Tịnh Lưu Ly, mà càng hiểu rõ, hắn lại càng cảm nhận được Tịnh Lưu Ly đáng sợ cỡ nào.

Hiện tại nghe được những lời này, hắn sợ hãi đến mức thân thể đều run rẩy, run giọng nói:

- Ngươi. Ngươi không sợ bản thân không thể thoát ra khỏi Trường Lăng sao?

Đây là sự đe dọa vô lực nhất.

Cho nên vẻ đùa cợt trên mặt Tịnh Lưu Ly càng đậm.

Nàng quay đầu nhìn xung quanh, nhìn toàn bộ thành hoảng sợ bất an bởi vì có rồng bay ở trên trời, nhìn những vọng lâu còn đang hỗn loạn cố gắng tìm kiếm tung tích của Dạ Sách Lãnh, cảm thụ được nguyên khí dao động trong không khí mà quan viên Thần Đô Giám và Giám Thiên Ty chém giết ở giữa đường phố truyền đến, đồng thời nở nụ cười,

- Trường Lăng hiện tại rất loạn.

Trường Lăng rất loạn, mang ý nghĩa cho dù giết chết một người như hắn thì cũng hoàn toàn không có người để ý, không ai kịp bận tâm.

Đoan Mộc Tịnh Tông hiểu rõ chỉ có thể dựa vào chính mình.

Cho nên hắn gần như cầu xin nói ra:

- Sư tỷ, ta cũng là đệ tử của Mân Sơn Kiếm Tông.

- Cũng bởi vì ngươi là đệ tử của Mân Sơn Kiếm Tông, cho nên ngươi không cần nghĩ đến việc chạy trốn, ta cho ngươi một cơ hội quyết chiến công bằng.

Tịnh Lưu Ly nhìn hắn, nhẹ nhàng nói.

Ngay khi thanh âm này của cô vang lên, Đoan Mộc Tịnh Tông đã phát ra một tiếng như dã thú gào thét, một đoàn sương mù dày đặc dâng lên trước người, cả người mượn sương mù nồng đậm này che lấp, điên cuồng lướt về phía sau.

Song cũng chỉ trong nháy mắt này, tiếng thét của hắn dừng lại.

Trong ánh mắt hắn, nhìn thấy một bên gương mặt Tịnh Lưu Ly.

Thân ảnh cô đã ngang hàng với hắn.

Thân thể hắn không kìm được cứng đờ.

Một tiếng phốc khẽ vang.

Hắn có chút mê mang nhìn về phía chỗ phát ra tiếng vang kia, chỉ thấy tàn ảnh của một thanh kiếm đá màu đen đang thu hồi, mà trái tim của mình đã bị xuyên thủng, có thể nhìn thấy phong cảnh phía sau lưng mình.

- Tại sao... Tại sao lại sử dụng một thanh kiếm như vậy?

Khi sợ hãi đến cực điểm, sau nó bình tĩnh trở lại, trong đầu hắn lại là một mảnh tê dại, hắn không kìm được hỏi một câu này.

Tịnh Lưu Ly dùng kiếm rất bình thường, đó là kiếm "Mặc Tẩy", là một thanh kiếm đá dùng Nghiễn Thạch chi tinh chế thành trong Mân Sơn Kiếm cốc.

Đối với hắn lúc này mà nói, chuyện khó hiểu là nếu như Mân Sơn Kiếm Tông có chuẩn bị, thừa dịp thành không này, Tịnh Lưu Ly tiến ngược vào trong thành đại khai sát giới, vậy hắn phải dùng kiếm tốt nhất của Mân Sơn, chứ không phải loại kiếm đá rất tầm thường này.

- Rửa sạch duyên hoa, sư tôn muốn ta không dựa vào thiên phú, không dựa vào kiếm sắc để chiến đấu.

Tịnh Lưu Ly thu kiếm, trả lời câu hỏi cuối cùng trong cuộc đời hắn,

- Hơn nữa đây chỉ là lịch lãm, ta không phải nhân vật chính trong Trường Lăng hôm nay.

.....

Tịnh Lưu Ly không hề cố kỵ đi ra Đoan Mộc Hầu phủ đang máu tươi chảy dài.

Sâu trong Đoan Mộc Hầu phủ truyền ra một ít tiếng khóc sợ hãi mà đè nén của phụ nữ và trẻ em.

Bước chân của cô đột nhiên ngừng, đôi mắt hơi nheo lại.

Có một thiếu niên đứng ngay bên cạnh cô.

Trên lưng hắn cũng giống như Độc Cô Hầu, cũng mang theo không ít kiếm.

Đây là Độc Cô Bạch.

Tịnh Lưu Ly chỉ híp mắt nhìn hắn một cái, liền khôi phục bình tĩnh tuyệt đối, nói:

- Nếu ngươi đã phát hiện ra ta, nhưng lại không dẫn người đến, đồng thời cũng không hề có sát ý nào, vậy ngươi có ý gì?

Độc Cô Bạch nhìn cô, hít sâu một hơi, nói:

- Ta là đệ tử của Mân Sơn Kiếm Tông.

Tịnh Lưu Ly nhíu mày, nói:

- Sau đó thì sao?

Độc Cô Bạch nói,

- Cha ta giúp Hoàng hậu, nhưng ta sẽ giúp ngươi cùng sư tôn.

Q7 - Chương 63: Tâm loạn

- Lựa chọn đúng, vậy tiếp tục làm đi.

Tịnh Lưu Ly không dừng lại, cực kỳ tự nhiên đi qua bên người Độc Cô Bạch, nói một câu này với thiếu niên không biết dùng bao nhiêu dũng khí mới đưa ra quyết định như vậy, sau đó ngửa đầu nhìn thoáng qua bóng đen U Long đã tiếp cận Hoàng cung Trường Lăng, nói tiếp:

- Sư tôn từng nói một câu, bất kể xuất thân là gì, người không hiểu được con đường mình nên đi không thể đi xa trên con đường tu hành, quyết định ngươi có trở thành Vương giả hay không, không phải là ngươi có bao nhiêu lực lượng, mà ngươi có thần phục để sống hay không.

Độc Cô Bạch lại im lặng không nói.

Hắn cũng nhìn thoáng qua U Long kia, trong lòng một lần nữa bội phục.

Bóng dáng U Long như dãy núi u ám cuối cùng cũng giáng xuống phía trên Hoàng cung, thân rồng khổng lồ che lấp ánh sáng trên bầu trời, cùng với nguyên khí kích động tự nhiên trên người nó, trên trời đã bắt đầu có tuyết rơi xuống.

Một số lượng Tu hành giả đáng kinh ngạc tụ tập xung quanh Hoàng cung.

Những Tu hành giả ở Trường Lăng đều có sự lựa chọn riêng của họ, sau hơn mười năm Hoàng đế Nguyên Vũ thống trị, đại đa số Tu hành giả chốn tu hành nơi đây đều chọn trung thành với lão.

Vô số kiếm quang rực rỡ hội tụ cùng một chỗ, dệt thành một dải cầu vồng rực rỡ chói mắt xung quanh Hoàng thành.

Cảnh tượng này vô cùng ngoạn mục, sát khí cũng vô cùng kinh khủng.

Khi bóng dáng U Long trên không trung hạ thấp xuống, rất nhiều Phù khí cùng kiếm quang phá không mà ra, lưu lại vô số đường ánh sáng quỷ dị trên không trung.

Màu xanh biếc trong mắt U Long đã phai nhạt.

Nó bắt đầu điên cuồng thổ nạp. (thổ nạp: hít vào thở ra)

Khi cơ thể nó phát ra tiếng rồng ngâm kỳ lạ vang vọng khắp bầu trời, cho dù đó là giữa hơi thở, hoặc râu thịt và móng vuốt bay múa của nó, hoặc trong hoa văn trên vảy rồng đen cứng đến cực điểm, tất cả bắt đầu phun ra một loại hơi lạnh màu đen.

Bầu trời xuất hiện sỏi băng bay đầy trời trước tiên, sau đó những viên sỏi băng liên tục tạo thành những khối băng khổng lồ, điên cuồng rơi xuống.

Những khối băng này và nguyên khí, kiếm quang nở rộ trên mặt đất tác động lẫn nhau, đại đa số đều không thể rơi xuống đất, mà không ngừng nổ tung trên không trung, mảnh vụn nhỏ do những vụ nổ này tạo ra lại nhanh chóng đóng băng lại, trong tầm mắt của tất cả Tu hành giả trên mặt đất, bóng tối bên ngoài cơ thể U Long càng ngày càng khổng lồ, tựa như một con thuyền khổng lồ của Thần vương không ngừng trở nên lớn hơn đang lướt đi trên không trung.

Có sương giá đóng băng giữa ngói, ý lạnh nồng đậm và dày đặc hơn sương băng trên thế gian không biết bao nhiêu lần làm cho những viên gạch này trở nên giòn tan dị thường, hơi có chút rung động lập tức không ngừng phát ra tiếng nổ chói tai.

Hoàng hậu Trịnh Tụ cũng giống như nhiều lần trước, đứng ở phía sau sân vườn dưới Linh tuyền trong phòng nàng.

Nàng không cần ngửa đầu cũng có thể cảm nhận được U Long kia tới gần, ngoại trừ nàng ra, những Tu hành giả có thể ngăn cản U Long này tiếp cận đều đang ở khu vực Mân Sơn, chứ đừng nói đến trực tiếp chém giết nó trên không trung.

U Long thực ra hoàn toàn không cần trực tiếp hạ cánh, nương theo nguyên khí của nó che lấp, Bách Lý Tố Tuyết có thể dễ dàng tiến vào Hoàng cung, có thể xuất hiện trước mặt nàng bất cứ khi nào.

Đối với hầu hết mọi người bên ngoài, nàng cũng nên ẩn núp.

Nàng có thể trốn thoát.

Tuy nhiên không ai biết nàng đang nghĩ gì.

Nàng chỉ thờ ơ đứng ở nơi này, chờ đợi sự xuất hiện của Bách Lý Tố Tuyết.

Có rất nhiều cặp tượng kim loại ở hai bên đường đá dẫn đến thư phòng nàng, tất cả đều là cơ quan Phù khí.

Đằng sau các bức tường hai bên hoặc trong bóng tối giữa sân đều có rất nhiều Tu hành giả đang chờ đợi.

Đột nhiên lông mày hoàn mỹ của nàng nhảy lên.

Không khí trên đường đá xuất hiện một chút ảo ảnh, giống như không gian bị bóp méo bởi một lực lượng kỳ lạ, sau đó một cánh cửa chuẩn bị xuất hiện.

Một Tu hành giả quận Giao Đông ẩn nấp trong bóng tối cảm nhận được, đang muốn ra tay.

Thế nhưng gã lại thấy mình không thể di chuyển.

Máu trong cơ thể gã bị đóng băng, rồi sau đó nhanh chóng chết đi.

Những cơ quan Phù khí bình thường trong con đường đá sẽ bị kích phát khi nhận lấy một chút nguyên khí dao động lại không thể hoạt động, bởi vì ngay cả nguyên khí chảy xuôi trong Phù văn bên trong cũng bị đóng băng trong nháy mắt, chứ đừng nói đến những cơ quan kia.

Trong tĩnh lặng, bóng dáng của Bách Lý Tố Tuyết xuất hiện trên con đường đá này.

Một luồng sương trắng theo hai chân của hy lan ra bên ngoài, khi cách thân thể Trịnh Tụ chỉ có mấy chục trượng, luồng sương trắng này không còn lan tới nữa, giống như bị ai đó cắt một đao chỉnh tề. Bên cạnh sương trắng có chút Tinh hỏa tịch mịch đang cháy.

Không ai làm ra động tác, ngay cả những người trung thành nhất.

Bởi vì Trịnh Tụ lúc này đã mở miệng nói chuyện.

Nàng nhìn Bách Lý Tố Tuyết, lạnh lùng hỏi:

- Cảm giác đến đây thế nào?

Bách Lý Tố Tuyết lười nhìn bộ mặt nàng, chỉ nhìn Tinh Hỏa đang cháy ở rìa sương trắng kia, lạnh lùng đáp lại:

- Cảm giác rất tốt.

- Ngươi cảm thấy bản thân mình không hề có một chút vấn đề nào sao?

Trịnh Tụ trầm mặc một hơi thở, sau đó nhìn y nói.

Bách Lý Tố Tuyết nhíu mày, rốt cục ngẩng đầu nhìn nàng,

nhưng lại không nói gì.

- Con người luôn luôn thay đổi.

Sâu trong đôi mắt đờ đẫn của Trịnh Tụ lại nhảy lên một ngọn lửa phức tạp, nàng từ từ nói:

- Cuộc sống của một người, từ trẻ đến già, cho dù đó là con người hay tâm tính đều sẽ sinh ra bao nhiêu thay đổi? Khi vừa mới học kiếm năm đó cùng ngươi bây giờ, ý nghĩ cùng cách làm người không có chút thay đổi sao?

- Khi đó ta còn rất trẻ, vẫn là một thiếu nữ mới vào Trường Lăng không lâu, ta mang theo rất nhiều thứ mà ngươi không thể tưởng tượng được.

- Nhiều khi bản thân ta không biết lựa chọn như thế nào, không biết phải làm gì.

...

Bên ngoài Hoàng cung nói không chừng sẽ có nhiều cường giả chạy tới, nhưng Bách Lý Tố Tuyết lại không hề có chút nóng vội, y kiên nhẫn nghe Trịnh Tụ nói những lời này, sau đó nở nụ cười châm chọc,

- Ngươi nói những thứ này, chẳng lẽ ý nói là bởi vì ta, cho nên mới bức bách ngươi rốt cuộc biến thành người như vậy?

- Nếu người khác nói gì với hắn thì ta cũng không thèm lo lắng hay để ý, nhưng ngươi lại là bằng hữu tốt nhất của hắn.

Sắc mặt Trịnh Tụ vốn đã rất trắng nõn, trắng nõn đến mức giống như sứ trắng, nhưng khi nói ra những lời này, khuôn mặt của nàng càng thêm tái nhợt, trắng đến mức ngay cả máu thịt và kinh mạch bên trong cũng có vẻ hơi trong suốt.

- Ta lo lắng những gì mà ngươi nói với hắn.

Nàng nhìn thẳng Bách Lý Tố Tuyết, nhẹ nhàng nhưng cực kỳ lạnh lẽo tiếp tục nói:

- Khi ta chưa nghĩ ra mình sẽ trở thành loại người nào, ngươi đã nói với hắn rằng ta không phải là người lương thiện. Ngươi đưa ra luận cứ quá sớm.

- Suy nghĩ của ngươi rất hỗn loạn, vì vậy đạo lý của ngươi cũng không nhất quán.

Bách Lý Tố Tuyết lắc đầu và nói,

- Ý của ngươi là mặc kệ ngươi làm nhiều hay ít chuyện ác, mặc kệ lúc trước ngươi xấu xa đến mức nào, đợi cho đến khi ngươi quyết định trở thành người tốt thì tất cả mọi thứ sau đó sẽ không tồn tại? Huống chi ngươi còn chưa hối cải để thay đổi bản thân, ngược lại sợ chuyện xấu bại lộ mà trở nên tàn ác hơn... Ngươi đã đi tới bước này, chẳng lẽ là bởi vì mấy câu nói của ta?.

- Mỗi người đều có đạo lý riêng của mình, ngươi nghĩ rằng không phải bởi vì ngươi, nhưng nếu không phải vì ngươi, vậy hắn ta sẽ không có bất kỳ hoài nghi gì về ta, mà ta có lẽ cũng sẽ quyết định trở thành người mà hắn hy vọng.

Lồng ngực của Trịnh Tụ phập phồng dữ dội, nàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, từ từ và nghiêm túc nói:

- Quỹ đạo của rất nhiều chuyện thay đổi chỉ vì một số điều nhỏ nhặt, theo ý của ngươi là do ta hại chết hắn, nhưng theo suy nghĩ của ta, người giết hắn có thể là người bạn tốt nhất của hắn.

Bách Lý Tố Tuyết rất ít khi cười.

Ngay cả khi cười, y chỉ để lộ một nụ cười hơi lạnh.

Nhưng ngay thời điểm hiện tại, khi lắng nghe những lời này của Trịnh Tụ, y lại nở nụ cười, một nụ cười rất lớn.

- Ngươi nói nhiều như vậy, chẳng qua chỉ muốn kiên định lý do giết ta, muốn hoàn toàn khuấy động chiến ý của riêng mình, để cho ý tưởng của mình trở nên hoàn hảo hơn, nhưng lại để lộ một chút ... Suy nghĩ trong lòng ngươi vẫn luôn luôn lộn xộn. Cho đến ngày nay ngươi vẫn còn hối tiếc. Ngươi còn đang suy nghĩ nếu không có ta, nói không chừng ngươi và Vương Kinh Mộng còn có thể trở thành thần tiên quyến lữ hoàn mỹ nhất thiên hạ. (Thần tiên quyến lữ: Thần tiên yêu nhau)

Bách Lý Tố Tuyết vừa mỉa mai vừa đồng tình nhìn Trịnh Tụ, nói:

- Ta thật sự cảm thấy bi ai vì Nguyên Vũ.

Q7 - Chương 64: Gợn sóng

Trịnh Tụ nhìn Bách Lý Tố Tuyết, ngọn lửa thăm thẳm trong ánh mắt dần dần dập tắt, tất cả đều hóa thành lạnh lùng.

Nàng rốt cục hiểu được, bất cứ chủ đề nào trong quá khứ cũng không thể để cho Bách Lý Tố Tuyết có chút dao động, bởi vì đối phương hoàn toàn sẽ không dao động vì bất cứ kẻ nào và bất cứ chuyện gì. Tâm cảnh của y luôn luôn hoàn hảo.

Giống như bây giờ, mặc dù trong ngoài Hoàng cung sẽ còn tụ tập nhiều Tu hành giả hơn nữa, nhưng lại không thể ảnh hưởng đến tâm tình Bách Lý Tố Tuyết chút nào.

Bởi vì y giống như không tồn tại.

Y tràn ngập sát ý, tâm tình hoàn mỹ, chỉ để tới mảnh tiểu thiên địa y và nàng đang đứng.

- Trường Lăng có một câu nói xưa gọi là ba tuổi nhìn thấy già.

Bách Lý Tố Tuyết nhìn nàng lãnh khốc lại nói ra một câu,

- Câu nói xưa này chính là người thực ra rất khó thay đổi, nếu như ngươi cảm thấy lúc ấy ta cho ra phán đoán không đúng về ngươi, vậy ngươi chỉ cần trở thành loại người thích hợp kia, như vậy ta sẽ sai, chỉ tiếc ngươi lại biến thành người khác vì câu nói của ta, trở thành loại người giống như trong phán đoán của ta vậy. Vậy sao ngươi có thể làm cho ta xem trọng được?

Bách Lý Tố Tuyết nói những lời này, khuôn mặt rất bình tĩnh.

Từ lúc bắt đầu xuất hiện trước mặt nàng đến bây giờ, y mỉa mai, châm chọc, khinh thường, lạnh lùng, nhưng không có quá

nhiều cảm xúc phẫn nộ.

Bởi vì nàng không xứng khiến y cảm thấy tức giận.

Bản thân nàng là loại người mà y nhìn trúng.

Nàng không phải là bằng hữu của y, vậy nên sao nàng có thể xứng để y tức giận?

Cho nên khuôn mặt của y lúc này mặc dù cực kỳ bình tĩnh, ngữ điệu của y cũng không chút gợn sóng không sợ hãi, song ai cũng có thể cảm nhận được, ý mỉa mai và khinh thường trong những lời này nồng đậm hơn so với bất cứ lúc nào.

Ta khinh thường ngươi.

Mặc kệ ngươi trở thành tồn tại như thế nào, mặc kệ ngươi là thiên tài quận Giao Đông năm đó, hay là Hoàng hậu của vương triều Đại Tần hiện tại, ta đều khinh thường ngươi.

- Ngươi một mực chờ đợi một cơ hội giết ta, nhưng ngươi có từng nghĩ tới. Ta cũng cần một cơ hội nhìn rõ tất cả mọi người ở Trường Lăng.

Trịnh Tụ cũng không có phẫn nộ, chỉ im lặng nói:

- Ngươi khua chiêng giống trống như vậy đến giết ta, dẫn đến Trường Lăng hiện tại loạn như thế, cho nên tất cả cá tôm nhỏ đều sẽ nổi lên, ta sẽ có thể thấy rõ rốt cuộc là kẻ nào đứng ở một bên Ba Sơn Kiếm Tràng, người nào lại đứng về phía ta.

Bách Lý Tố Tuyết mỉa mai nói:

- Mấu chốt là ngươi còn có thể sống.

Trịnh Tụ không chút do dự nói:

- Ta có thể sống.

Bách Lý Tố Tuyết cười lạnh nói:

- Mặc dù ngươi thật sự có thể sống, hoàn toàn để cho những người Trường Lăng biểu lộ tâm ý thực sự lại có ích lợi gì? Ngược lại người của ngươi hoặc là bị giết, hoặc là chạy trốn trở thành kẻ đại nghịch như Bạch Sơn Thủy, vậy vương đồ bá nghiệp hay vương triều Đại Tần của ngươi còn có thể còn lại bao nhiêu lực lượng chinh phạt bốn phương?

Trịnh Tụ đột nhiên nở nụ cười.

Nụ cười của nàng rất lãnh khốc, nhưng lại tràn ngập một loại lực lượng kinh tâm động phách:

- Nếu ta nói cho ngươi biết có thể nhanh chóng thắng lợi khi đánh Sở, chuyện Đại Sở bị diệt là điều hiển nhiên thì sao?

Bách Lý Tố Tuyết chợt nhíu mày.

Tất cả chuyện trong quá khứ, bao gồm cả sát cục sinh tử hiện tại đều không thể tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì đến tâm tình của y, song câu nói này của Trịnh Tụ lại khiến y nhấc lên gợn sóng thật lớn trong lòng.

Y bừng tỉnh, mấy câu cuối cùng của Trịnh Tụ chỉ cố ý muốn dẫn ra những lời cuối cùng này.

Đại chiến giữa hai nước Tần Sở, trong mắt mọi người thì kết quả của trận chiến này đã được xác định, trăm vạn đại quân của vương triều Đại Tần đang tan rã, thành quả duy nhất đổi được chỉ là chuyện vây khốn đám người Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Vương triều Đại Tần đại bại trong cuộc chiến hai triều như vậy, cho dù hôm nay y không giết được Trịnh Tụ, thực lực Trường Lăng cùng vương triều Đại Tần cũng sẽ bị áp chế cực lớn, như mặt trời đang lặn về phía tây.

Song Trịnh Tụ lúc này lại nói có thể nhanh chóng thắng lợi khi đánh Sở, việc triều đại này bị diệt là điều hiển nhiên.

Y hoàn toàn nghĩ không ra bởi vì cái gì mới dẫn đến khả năng như vậy, nhưng y cảm nhận được sự tự tin của Trịnh Tụ.

Đối với Tu hành giả như y và Trịnh Tụ mà nói, ảnh hưởng của tâm cảnh càng trọng yếu hơn so với sự dao động của một chút chân nguyên.

Chiến đấu đã bắt đầu từ khi y xuất hiện trước mặt Trịnh Tụ.

Lời nói của y khiến cho tâm tình Trịnh Tụ rối loạn, nhưng theo một câu nói mà Trịnh Tụ vừa nói ra, tâm tình Trịnh Tụ đã hoàn toàn không còn suy sụp, có xu hướng trở nên hoàn mỹ, khí thế cả người đã đạt đến đỉnh phong.

Đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một luồng Tinh Hỏa tái nhợt.

Giống như một con mắt lạnh lùng mở ra trong trong hư không vô tận.

Loại chiến đấu chính diện này đối với Trịnh Tụ mà nói là chuyện cực kỳ hiếm, phần lớn những trận chiến đấu trước kia, nàng chỉ khống chế tinh thần nguyên khí ở nơi xa xôi rơi xuống làm kiếm, cho nên Tinh Hỏa kiếm mà nàng ngưng tụ ngoại trừ tràn ngập ý tịch diệt lạnh lùng ra, còn làm cho người ta cảm nhận được vẻ âm hiểm cùng quỷ dị. Song trong đạo Tinh Hỏa kiếm hiện tại này của nàng lại có thêm một ít thứ vốn không có, nhiều hơn một loại hương vị đường đường chính chính của Vương giả.

- Trộm đồ của Mân Sơn Kiếm Tông ta đến đối phó ta, ngươi không cảm thấy buồn cười sao? Ngươi chỉ biết dùng cả đời để ăn cắp sao?

Bách Lý Tố Tuyết vẻ mặt không chút thay đổi nói.

Y biết đạo Tinh Hỏa của Trịnh Tụ lúc này cường đại, ngoại trừ tâm tình Trịnh Tụ lúc này hoàn mỹ ra, một nửa còn đến từ Tục Thiên Thần quyết của Mân Sơn Kiếm Tông.

Thời điểm y nói ra những lời này, một gã Tu hành giả xuất hiện ở con đường đá phía sau chỗ y.

Trên người Tu hành giả này có một loại hương vị rất không linh, thậm chí khí tức rất giống khi y đứng ở trên đỉnh Mân Sơn lúc trước.

Tu hành giả này chính là Hoàng Đạo Trầm của Linh Hư Kiếm Môn.

Sau khi Tề tông Tề Kim Sơn và Dịch tông Dịch Hân Nghi phán quyết ra Linh Hư Kiếm Môn, gã cực kỳ tự nhiên trở thành Tông chủ của Linh Hư Kiếm Môn.

Ở trong tòa thành này hiện tại, ngoại trừ Trịnh Tụ ra, gã cũng là người có thực lực gần với Bách Lý Tố Tuyết nhất.

Trong nháy mắt khi gã hiện thân, lực lượng tích súc trong cơ thể gã điên cuồng xuyên thấu ra, nguyên khí kinh khủng chấn động thậm chí khiến cho toàn bộ mặt đất Hoàng cung đều run rẩy bất an, song cỗ lực lượng này dung hợp thành một đạo kiếm quang màu lam lại mờ nhạt vô tung, rõ ràng bắn về phía Bách Lý Tố Tuyết, nhưng lại làm cho người ta không cách nào cảm nhận được.

Mọi người đều có nhu cầu, sự xuất hiện của Hoàng Đạo Trầm vẫn chưa làm cho trong lòng Bách Lý Tố Tuyết sinh ra bất kỳ cảm giác dư thừa nào.

Đối mặt với hai kình địch này, y hoàn toàn không quản Tinh Hỏa tái nhợt đang từ phía trên rơi xuống, chỉ trở tay ra phía sau, dùng ngón tay làm kiếm, thi triển ra một kiếm.

Một đạo kiếm quang màu lam nhạt giống như bị cứng rắn bức

ra từ trong hư không, hiện thực hình ở trong không khí mấy trượng phía sau y.

Cùng lúc đó một đạo kiếm quang màu vàng óng từ đầu ngón tay Bách Lý Tố Tuyết bắn ra, chém lên trên đạo kiếm quang màu lam nhạt này.

Đạo kiếm quang màu vàng óng này chói mắt không gì sánh được, hơn nữa mang theo khí tức vương giả còn cường đại hơn so với Tinh Hỏa kiếm của Trịnh Tụ lúc này, một loại khí tức quân lâm thiên hạ cực kỳ nghiêm minh.

Trong mắt Hoàng Đạo Trầm xuất hiện vẻ không thể tin được.

Theo một tiếng nứt toác cực kỳ chói tai, gã không khống chế được thân thể lui về phía sau hơn mười bước, toàn bộ mặt đất lúc lùi lại bị đạp nát thành bột.

Trong tay gã có một thanh kiếm bản mệnh màu lam nhạt hiện ra.

Hiện tại khí tức cường đại trên thanh kiếm này lượn lờ vẫn giống như một ngọn núi lớn trong nhận biết của tất cả mọi người.

Song mũi của thanh kiếm bản mệnh này lại bị Bách Lý Tố Tuyết chặt đứt một đoạn.

Một kiếm này là kiếm thức trong Phá Hoàng Kiếm Kinh của Nguyên Vũ.

Song Bách Lý Tố Tuyết hiển nhiên cũng tiện tay dùng ra!

Cảnh giới của Hoàng Đạo Trầm và Bách Lý Tố Tuyết gần như ngang nhau, một kiếm này trực tiếp chém một đoạn kiếm bản mệnh của gã, hiển nhiên Bách Lý Tố Tuyết cũng dùng hết toàn lực, đương nhiên y cũng không có khả năng có thừa lực để ứng đối một đạo Tinh Hỏa kia của Trịnh Tụ.

Tinh hỏa tái nhợt đã ở rất gần y.

Cái loại ý tứ tịch diệt lãnh khốc mà cường đại này đã áp bách đến không khí chung quanh thân thể y xuất hiện rất nhiều tinh hạt như bảo thạch.

Nhưng cũng đúng lúc này, một mảnh lá non màu xanh xâm nhập vào nơi đây, rơi vào trên đạo Tinh hỏa kia.

Q7- Chương 65: Thanh kiếm cứu mạng

Khí tức của phiến lá non màu xanh này hoàn toàn khác biệt với đạo Tinh Hỏa kia.

Một loại là tịch diệt thuần túy, một loại lại là sinh cơ cực kỳ mới mẻ, tựa như sẽ nở rộ ra khả năng vô hạn.

Một mảnh lá non màu xanh này chắn ở phía trước con đường mà đạo Tinh Hỏa kia sẽ rơi xuống, đồng thời giống như che khuất ánh mắt Trịnh Tụ, đoạn tuyệt liên hệ giữa nàng và đạo Tinh Hỏa này.

Tinh Hỏa tái nhợt mà lãnh khốc rơi xuống một mảnh lá non này, hào quang chiếu đến phiến lá non màu xanh này hoàn toàn trong suốt, song điều làm cho tất cả người tu hành nhìn thấy rung động chính là không có một tia Tinh Hỏa nào có thể xuyên thấu phiến lá non này, hỏa diễm lưu tán như thác nước bay ra theo mép những lá xanh này, rơi xuống giữa cung điện Hoàng cung chung quanh.

Rất nhiều tường đá cứng rắn, thậm chí sắt thép dùng để trang trí trong Hoàng cung bị Tinh hỏa này im ắng thiêu đốt thành tro tàn màu trắng nhạt, bay lả tả như ngàn vạn con bươm bướm.

- Tại sao ngươi lại phản bội ta?

Sâu trong mắt Trịnh Tụ lần đầu tiên dấy lên vẻ phẫn nộ, nàng quay đầu nhìn tòa cung điện bên trái một cái, trực tiếp nói.

Một tiếng bộp vang vọng.

Tòa cung điện kia trực tiếp nổ tung ra ngoài, cả tòa kiến trúc sụp đổ vỡ vụn, nguyên khí màu xanh ở bên trong khuếch trương ra bên ngoài, giống như một gốc đại thụ được sinh ra.

Hơn mười tiếng quát kinh sợ truyền ra kèm theo bóng người lướt qua bên ngoài.

Những Tu hành giả mai phục bên ngoài tòa kiến trúc này hoàn toàn không cảm nhận được trong điện này trước đó đã xuất hiện một Tu hành giả cường đại như vậy.

Bóng dáng Phan Nhược Diệp hiện ra ở trung tâm nguyên khí màu xanh.

Những nguyên khí màu xanh nổ tung trong va chạm lại không hề tiêu tán đi, mà từng mảnh từng mảnh ngưng tụ lại, giống như vô số lá xanh lơ lửng bên ngoài cơ thể cô, tràn ngập một loại khí tức sinh mệnh bàng bạc.

Nhìn tình cảnh, cảm thụ được khí tức như vậy, coi như là Bách Lý Tố Tuyết thì trong ánh mắt cũng đều là vẻ kinh ngạc cùng tán thưởng.

Y biết rõ thực lực của mỗi người bên cạnh Trịnh Tụ và Nguyên Vũ, y cũng cảm nhận được Phan Nhược Diệp đến, hoặc có thể nói Phan Nhược Diệp cố ý phóng thích một luồng khí cơ khiến y có thể cảm nhận được. Nhưng y khẳng định cách đây không lâu, cô cũng không có khả năng có được lực lượng như vậy.

Đúng lúc này, Phan Nhược Diệp khẽ ngẩng đầu, trả lời câu hỏi của Trịnh Tụ:

- Chắc hẳn ngươi cũng hiểu rõ công pháp này của ta đến từ đâu.

- Ngươi đừng quên, cho dù sư tôn của ngươi là Kỷ Thanh Thanh, nhưng sư tôn cũng là ta tìm giúp ngươi, thậm chí ngươi có

thể coi là một bé mồ côi do ta nuôi lớn, tất cả những thứ ngươi có được sau này đều do ta cho.

Trịnh Tụ lạnh lùng nhìn cô, chậm rãi nói,

- Bất cứ kẻ nào cũng có thể phản bội ta, nhưng ngươi thì lại không thể.

Phan Nhược Diệp nhìn khuôn mặt lạnh lùng đến mức sáng bóng như đồ sứ của nàng, nói:

- Sao ta lại trở thành trẻ mồ côi?

Trịnh Tụ lạnh lùng nói:

- Không liên quan gì đến ta.

- Nhưng trong lòng ta có nghi hoặc.

Phan Nhược Diệp cúi đầu nhìn mặt đất, nói:

- Ngay cả khi ta toàn lực điều tra thân thế của mình thì hoàn toàn không thể tra ra được, cho dù thật sự không liên quan đến ngươi, nhưng việc ngươi đã làm đối với sư tôn ta, cũng đã làm cho ta hoài nghi ngươi... Chắc hẳn ngươi cũng hiểu rõ, sư tôn ta vẫn luôn coi ngươi là tỷ muội tốt nhất.

Khóe môi Trịnh Tụ khẽ nhếch, đang muốn nói cái gì đó.

Phan Nhược Diệp đã nói tiếp:

- Tôi không muốn tương lai bị ngươi lợi dụng như sư tôn.

- Vậy có thể coi là giải thích cho ta? Nhưng ân tình chính là ân tình, cho dù phản bội không cần lý do, nhưng mỗi người đều sẽ suy nghĩ vì tương lai của mình, mặc dù ngươi có được môn công pháp mà năm đó ta và Kỷ Thanh Thanh đều muốn có được, nhưng tâm tình và kiếm ý của ngươi hôm nay vẫn không đủ hoàn mỹ, vậy

ngươi vẫn không thể nào là đối thủ của ta.

Khi Trịnh Tụ nói ra những lời này, nàng đã vươn tay phải ra, điểm về phía Phan Nhược Diệp.

Hai tay nàng lúc này còn sạch sẽ hơn so với sứ trắng tinh khiết nhất thế gian, nhưng khi nàng vươn một ngón tay ra, toàn bộ tay phải của nàng lại biến thành màu đen sâu thẳm nhất, chỉ có ngón tay chỉ về phía Phan Nhược Diệp lại trắng nõn trong suốt đến cực điểm.

Không gian ở trước người nàng nhộn nhạo, trong không khí tràn ngập gợn sóng trong suốt mà mắt thường có thể thấy được.

Một tia ý vị tĩnh mịch ngưng tụ lộ ra từ sâu trong thân thể nàng, đến từ chỗ sâu trong khí hải của nàng.

Một chùm sáng màu trắng từ đầu ngón tay bắn ra, ầm một tiếng đốt cháy nguyên khí màu xanh bên ngoài cơ thể như ngàn vạn lá xanh của Phan Nhược Diệp.

Một tiếng quát thê lương phát ra từ trong miệng Phan Nhược Diệp.

Lá xanh bên ngoài cơ thể cô nhanh chóng biến thành lá khô màu vàng đậm, sau đó lại biến thành màu đỏ như lá phong giữa mùa thu, trong nháy mắt lực lượng nguyên khí liên tục biến đổi ba lần, hơn nữa trong lúc chuyển hóa đều phát ra lực lượng mạnh hơn, song vẫn không cách nào ngăn cản được chùm ánh sáng như được rút ra từ sâu trong thân thể Trịnh Tụ này.

Thân thể cô giống như là bị một cự quyền vô hình cực lớn đập trúng, bị cứng rắn đánh ra từ trong nguyên khí thiêu đốt này, liên tục đập nát mấy cái tường viện, điều đáng sợ nhất chính là trong mi tâm dường như bị lạc ấn một đạo ấn ký màu trắng.

Đạo ấn ký này giống như là một ngọn nến màu trắng bốc cháy,

không ngừng lấp lóe trên trán cô.

Chỉ là một kích, nhưng đã khiến xương cốt thân thể Phan Nhược Diệp bị gãy nhiều chỗ, nhìn qua cực kỳ thê thảm, hơn nữa đạo ấn ký này còn đang không ngừng tiêu hao nguyên khí trong cơ thể cô, cô nhất định phải hao tổn nguyên khí kinh người để đối kháng với nó, nếu không sẽ bị ngọn lửa này thiêu đốt vào đầu.

Song ngay cả một chút lực chú ý của Bách Lý Tố Tuyết lúc này cũng không đặt ở trên người cô.

Nhân vật như y hiển nhiên biết lúc này nên lựa chọn như thế nào.

Y hơi híp mắt lại.

Rút kiếm, xuất kiếm.

Khi y rút kiếm xuất kiếm thì trong tay còn trống rỗng không có vật gì, nhưng khi thân thể y xuyên qua không gian mấy chục trượng đi tới trước người Trịnh Tụ trong nháy mắt, trong tay y đã có một thanh kiếm băng trong suốt và tinh khiết đến cực điểm.

Thân thể Trịnh Tụ bị một tầng băng cứng trong suốt bao trùm trong tích tắc.

Cho dù là nàng thì cũng bị lực lượng của một kiếm này trực tiếp đóng băng giam cầm trên mặt đất, không có khả năng né tránh.

Một kích khiến Phan Nhược Diệp trọng thương đã khiến nàng phải vận dụng toàn lực, giờ phút này đã là thời cơ tốt nhất để Bách Lý Tố Tuyết giết chết nàng, ngay cả Hoàng Đạo Trầm cũng không thể nào ngăn cản được.

Song cũng vào lúc này, ngón áp út tay trái của Trịnh Tụ khẽ động, tựa như đang nhấc một sợi tơ vô hình lên.

Sâu trong khí hải bên trong thân thể nàng, phảng phất như có một kiện vật nặng bị sợi dây này dẫn dắt, sau đó bay ra từ trong tay trái của nàng.

Đôi mắt Bách Lý Tố Tuyết khẽ co rụt lại, trong lòng sinh ra một tia cảnh ý mãnh liệt. (cảnh ý: cảm nhận được nguy hiểm)

Trong trực giác của y, đây là một đạo kiếm khí.

Trong thiên hạ còn có ai có thể làm cho loại Kiếm sư vô địch trong Thất Cảnh giống như lão tăng Đông Hồ cảm thấy cảnh ý mãnh liệt?

Y chỉ có thể khẳng định, cỗ lực lượng này không phải đến từ Trịnh Tụ.

Một tiếng rắc rắc vang lên.

Thanh âm này rất khẽ, nhưng xuất hiện trên kiếm băng trong tay Bách Lý Tố Tuyết trước tiên, sau đó lại xuất hiện trên cánh tay y cầm kiếm ngay lúc y buông thanh kiếm này ra.

Ống tay áo của y vỡ vụn.

Mép dưới cánh tay xuất hiện một vết nứt thật sâu, máu tươi từ trong đó tuôn ra.

Bách Lý Tố Tuyết phủi tay lui ra, nguyên khí trong nháy mắt bịt kín miệng vết thương.

Một đạo kiếm khí làm y bị thương kia còn không ngừng ở trong không khí lan tràn về phía sau, màu xám nhàn nhạt pha tạp cùng màu vàng cực kỳ thẳng tắp ở trong không khí, làm cho người ta nhìn thấy liền có chút hoảng hốt.

Băng cứng bên ngoài cơ thể Trịnh Tụ vỡ vụn thành bột, đôi môi gần như trong suốt của nàng cũng tuôn ra một sợi tơ máu

diễm lệ.

- Đây là Quang Âm Kiếm của hắn.

- Ngươi nghĩ trăm phương ngàn kế báo thù cho hắn, nhưng ngươi đại khái làm sao cũng sẽ không nghĩ tới, thứ cứu được ta lúc này, không những thế còn làm ngươi bị thương. Ngược lại là một đạo kiếm khí mà hắn lưu lại cho ta.

- Ngươi không cảm thấy rất trớ trêu sao?

Nàng tràn đầy đùa cợt nhìn Bách Lý Tố Tuyết đang lui về phía sau, nở nụ cười.

Q7 - Chương 66: Bỉ Dực Song Phi

(Đôi cánh cùng bay)

- Ta cảm thấy rất trớ trêu.

Bách Lý Tố Tuyết không vội vàng lại lập tức xuất thủ.

Trịnh Tụ lúc này cần thời gian điều tức, y cũng cần một chút thời gian khống chế một ít chân nguyên trong cơ thể.

Dưới tình huống Tu hành giả bao bọc ở chung quanh, bất cứ hành động cưỡng ép xuất thủ một cách không thông thuận đều có thể dẫn tới họa sát thân.

Nhìn Trịnh Tụ khinh bỉ ra mặt bởi vì khiến mình bị thương, y cũng nở nụ cười, nói tiếp:

- Thứ hắn để lại trong thân thể ngươi đâu chỉ là một đạo kiếm khí này, hơn nữa đến bây giờ ngươi vẫn còn phải dựa vào thứ hắn lưu lại trong thân thể mình, ngươi không cảm thấy rất trớ trêu sao?

Những lời này của Bách Lý Tố Tuyết lại mang hai nghĩa, bất cứ kẻ nào biết quá khứ của Trịnh Tụ và Vương Kinh Mộng đều biết đối với thân phận của Bách Lý Tố Tuyết mà nói, lời nói như vậy thật sự thô bỉ không chịu nổi, song khi đối địch lúc này, tất cả thủ đoạn có thể thương tổn hoặc chọc giận đối phương thì y đều sẽ dùng.

Thủ đoạn như vậy của y đã có được hiệu quả tương ứng.

Trịnh Tụ hoàn toàn phẫn nộ.

- Khi tất cả những người dám cười nhạo châm chọc ta đều chết đi, lúc đó sẽ không còn ai dám làm như thế nữa.

Lửa giận trong mắt nàng điên cuồng thiêu đốt, mái tóc như vô số con rắn độc điên cuồng lay động phía sau lưng, trên ngọn tóc đều dấy lên Tinh Hỏa màu trắng xanh, ngay cả khuôn mặt hoàn mỹ của nàng cũng trở nên dữ tợn.

Phẫn nộ cực độ làm cho chân nguyên trong cơ thể nàng điên cuồng khuếch trương ra bên ngoài.

Tích tắc trôi qua, trong khu vực mấy trăm trượng lấy nàng làm trung tâm hiện ra rất nhiều ngôi sao màu trắng, lấm ta lấm tấm, giống như toàn bộ tinh không đã bị rút xuống.

Trong khu vực này, tất cả sinh linh đều nhanh chóng chết đi ngoại trừ những Tu hành giả kia.

Hoa cỏ héo úa thành tro, ngay cả côn trùng dưới đất cũng lặng im hóa thành đất mục.

Ngay cả Tu hành giả như Hoàng Đạo Trầm cũng không thể chống đỡ loại nguyên khí tinh thần tịch hàn u lãnh này.

Bên ngoài da thịt cùng trong máu thịt thân thể gã đều truyền đến cảm giác vô cùng đau đớn, sau đó gã theo bản năng lui về phía sau.

Một mảnh ánh sáng màu bạc bao phủ Trịnh Tụ cùng Bách Lý Tố Tuyết lúc này.

Ánh mắt gã như ngưng đọng rơi vào trên thân hai người trong mảnh ánh sáng màu bạc này.

Đây đã là cuộc chiến đấu gần giống như Thần, ngay cả Tu

hành giả cấp bậc như gã cũng không thể nhúng tay vào.

Không khí tràn ngập khí tức tuyệt liệt.

Sắc mặt Bách Lý Tố Tuyết trở nên ngưng trọng dị thường.

Loại khí tức này thậm chí không thua gì những Tu hành giả của Triệu Kiếm Lô, mặc dù trong cuộc chinh chiến ba nước Hàn Triệu Ngụy xưa kia, Trịnh Tụ chưa bao giờ liều mạng với người khác trên bất kỳ chiến trường đại chiến nào, nhưng y không chút hoài nghi Tu hành giả nổi bật đến từ quận Giao Đông như nàng sẽ không liều mạng.

Người như Trịnh Tụ, một khi mất đi lý trí bộc phát ra tất cả lực lượng của mình sẽ cực kỳ đáng sợ.

Song y lại không có chút do dự nào, trực tiếp dùng ra một chiêu kiếm đã sớm chuẩn bị tốt.

Động tác của y nhìn qua vẫn không có bất kỳ thay đổi nào, chỉ là rút kiếm, xuất kiếm về phía trước một cách cực kỳ đơn giản.

Khi hoàn thành động tác tự nhiên mà lưu loát như vậy, trong tay y cũng không có kiếm, nhưng lúc cuối cùng đâm ra, trong tay y lập tức có thêm một thanh kiếm băng thuần khiết được ngưng tụ ra giống như lần trước.

Phía trước của thanh kiếm băng phun ra một luồng nguyên khí bản mệnh khủng khiếp như núi lửa.

Mặc dù thiên địa nguyên khí trong không khí lúc này đã hỗn loạn như cháo nóng sôi sùng sục, song vẫn vang lên một đạo kiếm minh rõ ràng như trước, đạo kiếm minh này cực kỳ dễ nghe, thậm chí che lấp tất cả thanh âm còn lại lúc này.

Trong không khí xuất hiện hai đạo kiếm quang.

Hai đạo kiếm quang réo rắt mang theo một loại ý tao nhã khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung, cắt những ánh sao kia ra, giống như hai cánh trong suốt đang bay lượn.

Chỗ mép kiếm khí trong suốt lại nổi lên hào quang năm màu cực kỳ tự nhiên, có một loại hương vị nhiệt liệt vui sướng.

Hô hấp của Phan Nhược Diệp và Hoàng Đạo Trầm đều dừng lại, hai người đang chờ đợi kết quả một kiếm giao nhau này.

Nhưng điều làm cho hai người bọn họ khó có thể lý giải chính là trong một kiếm này của Bách Lý Tố Tuyết lại hoàn toàn không có hương vị ngọc đá cùng vỡ, uy lực của bản thân một kiếm này dường như không bằng một kiếm kia của y.

Bách Lý Tố Tuyết có thể dễ dàng thi triển ra chiêu kiếm cường đại của nhiều tông môn một cách hạ bút thành văn như vậy, vì sao hiện tại lại xuất ra một kiếm như vậy?

Càng làm cho bọn họ không cách nào hiểu được chính là bọn họ nhìn thấy sắc mặt Trịnh Tụ đột nhiên trở nên xám xịt.

Bầu trời đầy sao đang run rẩy.

Điều này đại biểu cho tâm trạng của nàng đang dao động kịch liệt.

Một tiếng rắc rắc vang lên.

Những ánh sáng nhỏ như sao hình thành nên tinh không trực tiếp bị hai đạo kiếm quang này cắt ra vết nứt.

Chẳng qua tình cảnh yên tĩnh tựa như cắt giấy lại dẫn đến uy lực dao động khó có thể tưởng tượng được.

Những cung điện tĩnh lặng chung quanh bỗng nhiên vỡ vụn, ngay cả trong những cung điện xa xa hơn cũng vang lên vô số

thanh âm hùng vĩ như tiếng sóng lớn đánh.

Mặt đất dưới lòng bàn chân Trịnh Tụ xuất hiện vô số vết nứt.

Trong nháy mắt tiếp theo, không gian phía sau nàng dường như cũng bị xé rách, toàn bộ thân thể nàng ngã ngược ra sau, dư vị mang theo trên người trực tiếp đánh nát thư phòng phía lưng.

Sân vườn mà nàng thường xuyên đứng, toàn bộ mọi thứ bao gồm cả án dài trong thư phòng phía sau nàng, cùng với vách tường sau lưng đều bị nổ thành nát vụn.

Cơ thể nàng bay ngược giữa những đá sỏi vỡ vụn này, trên thân thể như sứ trắng xuất hiện rất nhiều vết thương, máu tươi thấm ướt Hậu y hoa lệ mà uy nghiêm của nàng.

Phan Nhược Diệp cùng Hoàng Đạo Trầm hoàn toàn không cách nào lý giải, những Tu hành giả chung quanh bị dư vị nguyên khí va chạm không ngừng lui về phía sau, càng thêm vô cùng kinh hãi, không biết vì sao lại biến thành như vậy.

Trong nháy mắt giao thủ, rõ ràng hẳn là Trịnh Tụ thắng mới đúng.

Kết quả như vậy lại giống như vi phạm quy tắc lực lượng chính nó.

- Bỉ Dực Song Phi.....Bại dưới kiếm chiêu mà hắn sáng tạo vì ngươi, ngươi tuyệt đối không cảm thấy trớ trêu sao?

Giọng nói của Bách Lý Tố Tuyết vang lên, nương theo thanh âm như gió động phát ra từ hai lá phổi trong cơ thể y.

Nhiều người lập tức hiểu tại sao chuyện này lại xảy ra.

Từ mùa xuân đánh Sở tới nay, Trịnh Tụ vẫn luôn phạt tâm, thế nhưng Bách Lý Tố Tuyết cũng như vậy.

Bỉ Dực Song Phi... Chiêu kiếm này không chỉ có cái tên dễ nghe, hơn nữa còn ẩn chứa truy cầu tốt đẹp đối với sự ý hợp tâm đầu, yêu thương nhau cả đời.

Ít nhất đối với Vương Kinh Mộng ngày xưa mà nói là như vậy.

Trong mắt hắn, Trịnh Tụ là người bạn đời hoàn mỹ của mình, là đối tượng tốt đẹp mà hắn dốc hết sức tưởng tượng.

Vì vậy hắn tin tưởng nàng, tín nhiệm nàng.

Hắn cảm thấy nàng cũng sẽ như vậy.

Mặc kệ Trịnh Tụ nghĩ như thế nào, hắn vẫn rất chân thành.

Cho nên hắn cố ý sáng tạo ra một kiếm như vậy, đại biểu cho tâm tình và kỳ vọng về tương lai của hắn lúc đó.

Bách Lý Tố Tuyết dùng một kiếm này, đánh chính là trái tim Trịnh Tụ.

Ngay từ lúc so đấu lời nói ban đầu, tâm tình Trịnh Tụ đã dao động bởi vì y xuất hiện, bởi vì ngôn ngữ của y, lúc đó y liền biết một kiếm này có thể thành công.

Rầm một tiếng.

Hai chân Trịnh Tụ rơi xuống đất, mặt giày hoa lệ trên chân nàng đều đồng loạt nổ tung, mặc dù nàng đã mạnh mẽ khống chế thân ảnh của mình, không để cho bản thân ngã xuống, nhưng trong nháy mắt rơi xuống đất, nàng liên tục phun ra mấy ngụm máu, không ngừng ho ra máu, đến nỗi ngay cả thân thể cũng cong lên.

Tất cả Tu hành giả bên ngoài đều biết thân thể Trịnh Tụ đã kém đến cực điểm, song hiện tại lại cực kỳ an tĩnh, thậm chí không ai dám ra tay trước.

Bởi vì tất cả mọi người đều biết Bách Lý Tố Tuyết lúc này vẫn còn có năng lực xuất thủ.

Q7 - Chương 67: Bạch Liên

(Hoa sen trắng)

Bách Lý Tố Tuyết hít sâu một hơi, chân nguyên trong thân thể nhanh chóng bành trướng lên, sẽ dâng trào ra lần nữa theo kinh mạch trong cơ thể.

Đây là cơ hội mà y đã chờ đợi mười lăm năm, mượn lần đánh vào mùa xuân này, có Đinh Ninh và mình làm mồi nhử, lúc này mới chiếm được thời cơ tiến vào Hoàng thành Trường Lăng. Tất cả thái độ và mấy lần so đấu ngôn ngữ trước đó đều là vì thi triển ra một kiếm Bỉ Dực Song Phi kia.

Trong đôi mắt lạnh như băng của y cũng bắt đầu có hỏa diễm thiêu đốt.

Nếu thi triển thành công ra một kiếm này sẽ làm Trịnh Tụ bị thương nặng, đến gần với việc giết chết nàng, vậy y không muốn có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn, không muốn lãng phí bất kỳ thời gian nào nữa.

Lúc này chân nguyên của y đã hao tổn cực kỳ lợi hại, trong cơ thể cũng đã xuất hiện không ít thương thế ẩn, nhưng đây cũng là lúc kiếm ý của y hoàn mỹ nhất.

Tất cả những lần giao thủ trước đó đều là mưu tính, đều nằm trong tính toán. Hiện tại dùng một kiếm tiếp theo chém Trịnh Tụ mới là ý định thực sự của y, đến từ dục vọng mãnh liệt nhất trong thân thể.

Toàn bộ sát ý tích lũy mười lăm năm đều bị phóng thích, trong không khí còn chưa thực sự biến hóa thành rét lạnh chân chính,

thế nhưng những Tu hành giả gần cung điện này nhất lại có chút cứng ngắc cũng bởi vì hàn ý thực chất tác động.

Xa xa, rất nhiều ánh mắt rơi vào trên người Hoàng Đạo Trầm.

Ít nhất vào lúc này, chỉ có Tông chủ đương nhiệm của Linh Hư Kiếm Môn mới có thể cứu được tính mạng của Trịnh Tụ.

Trong lòng Hoàng Đạo Trầm cay đắng đến cực điểm.

Gã chỉ có thể xuất thủ, dù cho trong lòng gã cực kỳ rõ ràng, khi mình toàn lực xuất thủ đối phó Bách Lý Tố Tuyết thì sẽ rất khó tự bảo vệ mình, rất có thể bị Phan Nhược Diệp giết chết.

Một vòng tròn từ cổ tay của gã trượt xuống, bay ra khỏi bàn tay của gã.

Đây là một cái vòng tròn màu vàng đen, nhìn qua giản dị tự nhiên, thậm chí không thấy bất kỳ Phù văn nào.

Nhưng khi chân nguyên của gã từ trong tay chảy ra, cái vòng tròn màu vàng đen này liền biến thành một cánh cửa hình tròn.

Hào quang màu vàng đen tỏa ra từ trên vòng tròn biến thành một mảnh gương lơ lửng trên không trung.

Gương mỏng lơ lửng trước người Hoàng Đạo Trầm chỉ có vài thước, nhưng lại giống như nối liền một thế giới khác.

Trong hào quang tỏa ra một loại thanh âm hùng vĩ, có một loại khí tức hoàn toàn khác biệt với thế gian này điên cuồng trào ra.

Đường kính của vòng tròn phát ra hào quang này cũng chỉ hơn một thước, thế nhưng loại thanh âm và khí tức này lại làm cho tất cả mọi người có cảm giác, giống như có một con yêu thú khổng lồ đang từ thế giới khác đến, muốn cứng rắn xông qua cái vòng tròn màu vàng đen này.

Cả người Phan Nhược Diệp đều là máu tươi, kinh mạch trong cơ thể cô đều bị chặt đứt mấy chỗ, nhưng cũng vào lúc này, cô không cần suy nghĩ bước một bước tiến về phía trước, tránh đi mấy thanh phi kiếm đồng thời tập kích về phía cô, tất cả lực lượng còn lại trong cơ thể đều bị cô bức ra trong một tiếng kêu rên đau đớn.

Một mảnh lá xanh đột nhiên sinh ra, lập tức kề sát vào trước mảnh vòng tròn màu vàng đen kia.

Một mảnh lá xanh này cực kỳ nhu nhược, nhưng mà lại che khuất cánh cửa này.

.....

Bách Lý Tố Tuyết hoàn toàn không quan tâm những chuyện này.

Trong rất nhiều năm qua, y chưa từng cảm thấy Linh Hư Kiếm Môn đủ thực lực để sánh ngang cùng Mân Sơn Kiếm Tông, mặc dù là ở thời điểm tông môn này có đầy đủ năm vị Tông sư.

Bởi vì y cho rằng một chút thủ đoạn câu thông hoặc ẩn nấp hư không của Linh Hư Kiếm Môn đều giống như đục vách trộm sạch, sớm đánh cắp một phần lực lượng của Bát Cảnh, dùng loại thủ đoạn này xé ra một cái lỗ hổng, từ đó lôi kéo một phần nguyên khí mà cường giả Bát Cảnh mới có thể câu thông.

Khi thiên tài dùng khí lực nghiên cứu loại thủ đoạn này, mà không phải thực sự trở thành Bát Cảnh, dù lưu lại truyền thừa không phải là con đường chính thức đi tới Bát Cảnh, vậy lực lượng đỉnh phong rất nhiều đời của tông môn này cũng chỉ là dừng lại ở Thất Cảnh đỉnh phong mà thôi.

Về phần hiện tại, y lại càng không thèm để ý tới lực lượng của Hoàng Đạo Trầm.

Bởi vì y chỉ muốn giết chết Trịnh Tụ, về phần sau khi mình phát ra một kiếm này sẽ chết hay là không thì đã không phải là chuyện mà y quan tâm.

Y chỉ muốn Trịnh Tụ chết!

Sát ý hoàn toàn hóa thành kiếm quang màu vàng óng, chói mắt, uy nghiêm, không ai bì nổi, tràn ngập khí tức Vương giả bễ nghễ thiên hạ.

Đây là Phá Hoàng Sát Kiếm trong Phá Hoàng Kiếm Kinh.

Đây là Kiếm kinh do Nguyên Vũ tu luyện, lúc này Bách Lý Tố Tuyết lại thi triển một kiếm như vậy, cũng không phải cố ý muốn biểu đạt càng nhiều ý tứ nào đó, chỉ bởi vì nó chính là một trong những chiêu kiếm mạnh nhất thiên hạ.

Vương giả chân chính cho tới bây giờ chỉ tuân theo ý nguyện của mình, chứ không bao giờ ủy khuất cầu toàn.

Y chính là Vương giả như vậy.

Cho nên kiếm ý một kiếm này của y thậm chí còn hoàn mỹ hơn so với khi Nguyên Vũ thi triển.

Trịnh Tụ trong nháy mắt này lại có chút do dự.

Nàng hơi ngửa đầu lên, nhưng vẫn từ bỏ chuyện vận dụng thanh kiếm đang bay bổng theo vô số Tinh Hỏa trên không trung, nàng quyết định đánh cuộc vận mệnh của mình một lần, con ngươi của nàng lập tức biến thành màu xanh thẳm thâm trầm.

Trong cơ thể nàng vang lên thanh âm sụp đổ của những công trình kiến trúc to lớn.

Đây là một âm thanh sụp đổ thực sự.

Là Ngọc Cung sâu trong khí hải của nàng đang sụp đổ.

Đối với Tu hành giả bình thường mà nói, chuyện này chính là tự hủy tu vi, từ đó kích phát ra tất cả tiềm lực, phát ra một kích cuối cùng của người thân là Tu hành giả.

Không khí trước người biến thành màu xanh biếc giống như đôi mắt của nàng.

Trong nhận biết của Bách Lý Tố Tuyết xuất hiện một mảnh biển sâu.

Nguyên khí từ trong thân thể nàng kích phát ra và nguyên khí nàng rút ra hội tụ đến, mang đến một mảnh biển sâu áp lực và nặng nề.

Song Bách Lý Tố Tuyết cũng không cho rằng nàng có thể ngăn cản được một kiếm này.

Bởi vì một kiếm này của Nguyên Vũ thậm chí có thể chặt đứt một ngọn núi đối diện Lộc Sơn, huống chi chỉ là một mảnh biển?

Kiếm quang màu vàng óng dễ dàng cắt qua mảnh biển xanh thẳm theo nhận biết và ánh mắt của y.

Mảnh biển này đã bị cắt nhỏ.

Những nguyên khí màu xanh lam kia bị kiếm quang vàng óng ánh thiêu đốt bắt đầu cháy rừng rực, văng ra khắp nơi bên ngoài, trở thành một màn khói lửa ngoạn mục nhất.

Trịnh Tụ trong nháy mắt này lùi lại khoảng bảy tám mươi trượng.

Khi kiếm quang màu vàng này vẫn bị biển sâu nhu hòa bao lấy không thể đuổi kịp thân thể nàng, khí hải và trên da thịt trắng như sứ của nàng xuất hiện vô số vết nứt như mạng nhện.

Dư vị Ngọc Cung trong khí hải sụp đổ, tựa như sẽ khiến cho

kinh mạch và thân thể của nàng vỡ vụn, những Tu hành giả có thể cảm nhận được mà không cách nào nhúng tay vào loại chiến đấu cấp bậc này đều kinh hãi khó có thể khống chế bản thân, trong đầu bọn họ đều xuất hiện cảnh toàn bộ thân thể Trịnh Tụ - cũng chính là tên nữ chủ nhân Trường Lăng này vỡ vụn như mảnh sứ.

Khói lửa đang nở rộ, nguyên khí đang bạo liệt thiêu đốt, toàn bộ Hoàng cung lại ngưng đọng gần như hoàn toàn tĩnh mịch.

Toàn bộ Trường Lăng dường như đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón sự ngã xuống của nữ chủ nhân nó, cả thiên hạ dường như cũng đã bắt đầu nghênh đón thời đại không có tên nữ tử quận Giao Đông nắm trong tay tất cả này tồn tại.

Nhưng đúng lúc này, bên trong thân thể yếu ớt như đồ sứ của nàng lại vang lên vô số thanh âm nguyên khí ma sát kịch liệt!

Phốc phốc phốc phốc...

Có rất nhiều bọt nước màu trắng bên trong rất nhiều khiếu vị trong thân thể của nàng xông ra ngoài!

Hô hấp của Bách Lý Tố Tuyết chợt dừng lại.

Đó là một loại nguyên khí tinh khiết đến cực điểm nở rộ!

Những nguyên khí tinh khiết lại mang theo một loại hương vị thần thánh và sinh cơ khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung này sau khi lao ra từ rất nhiều khiếu vị trên thân thể Trịnh Tụ, lại giống như là từng đóa hoa sen màu trắng nở rộ trên người nàng.

Khuôn mặt của nàng lúc này điên cuồng mà dữ tợn, thống khổ mà thô bạo.

Song trên người nàng bao trùm đầy hoa sen màu trắng, vừa thánh khiết vừa quang minh, loại tương phản này vô cùng yêu dị.

Q7 - Chương 68: Chặt đầu

Ánh mắt Bách Lý Tố Tuyết kịch liệt chớp động, trong một cái chớp mắt, y đã suy nghĩ vô số loại khả năng, sau đó nghĩ rõ nguyên nhân trong đó.

- Hóa ra hấp thu nhiều Linh liên hóa sinh ở Trường Lăng sẽ lại có công hiệu như vậy.

Y nhìn Trịnh Tụ nói. Hoa sen trắng bao trùm đầy cơ thể Trịnh Tụ chỉ xuất hiện trong chớp mắt, nguyên khí tràn ngập sinh cơ và hương vị thần thánh khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung nhanh chóng biến mất trong thân thể Trịnh Tụ, bị thân thể nàng hấp thu. Linh khí kinh người lưu động trong thân thể Trịnh Tụ, dùng tốc độ khủng bố chữa trị huyết mạch bị hao tổn của nàng, dùng loại phương thức đơn giản thô bạo này dán thân thể gần như vỡ vụn của nàng lại.

Nếu như đám người Đinh Ninh và Lệ Tây Tinh ở chỗ này sẽ giống như đã từng quen biết loại hương vị này. Nó cực kỳ giống với Bất lão tuyền trong Tổ sơn, không chỉ là cứu chữa, hoàn toàn là loại hương vị thần thánh nghịch chuyển sinh tử.

Hầu như tất cả Tu hành giả ở Trường Lăng đều biết sau khi Nguyên Vũ đăng cơ, Trịnh Tụ dùng đủ loại phương pháp chuyển những Linh mạch còn lại của Trường Lăng vào sâu trong Hoàng cung, chuyển đến thư phòng của nàng. Ân oán giữa Tiết Vong Hư Bạch Dương động và nàng chính là bởi vì Linh mạch của Bạch Dương động dẫn tới.

Ai cũng biết những Linh mạch này được nàng chuyển tới sinh ra Linh liên, thành thục kết ra hạt sen, nhưng không ai ngờ rằng

những hạt sen do Linh liên kết ra này tắm rửa trong linh khí và trận pháp nàng dùng để hội tụ ánh sao huyền ảo rốt cuộc sẽ có tác dụng gì. Rất nhiều Tu hành giả suy đoán là muốn dùng để luyện dược, có tác dụng trọng yếu khi đột phá từ Thất Cảnh đến Bát Cảnh, đương nhiên cũng có người cho rằng thứ này có liên quan đến chữa thương, song giống như Bất Lão Tuyền thậm chí là Trường Sinh hoa trong Tổ sơn, đều là vật kinh người hoàn toàn chưa từng được ghi chép trong điển tịch tu hành, ai có thể nghĩ đến sau khi Ngọc Cung trong khí hải vỡ vụn nhưng vẫn còn có thể chữa trị?

Trịnh Tụ lúc này không lên tiếng. Nàng đã đánh cược thắng, thân thể không tan rã hoàn toàn trong nháy mắt, song thống khổ khi loại thân thể gần như vỡ vụn này tái sinh không phải người tự mình trải qua thì không cách nào tưởng tượng được. Linh khí trong thân thể nàng tựa như một thanh chùy lớn không ngừng đập máu thịt xương cốt của nàng thành bùn, rồi tập hợp lại một lần nữa.

Bách Lý Tố Tuyết hít sâu một hơi.

Chỉ thiếu một chút.

Hoặc có thể nói vốn Trịnh Tụ đã bị y giết chết, thế nhưng hiện tại đã sống lại. Trong nhận biết của y lúc này đã cảm thấy một loại khí tức cực kỳ nguy hiểm đến gần, nếu không đi sẽ vĩnh viễn lưu lại trong mảnh Hoàng cung này.

Nhưng y vẫn nói với Trịnh Tụ một câu.

- Nếu không phải ngươi bố trí pháp trận, vậy chắc những Linh mạch này sẽ luôn luôn trải qua sự tưới tiêu và dung hợp của những Tinh Hỏa từ trong sân rơi xuống, chỉ sợ Nguyên Vũ cũng có thể phục dụng những hạt sen này?

Khi y nói những lời này, có một đạo lực lượng bàng bạc từ

trên bầu trời bắn về phía y. Cỗ lực lượng này cực kỳ linh hoạt kỳ ảo, làm cho người ta có cảm giác chỉ luôn sạch sẽ và quang minh, nhưng lại cực kỳ trầm trọng, tựa như một tòa núi lớn vô hình đè xuống.

- Đi.

Bách Lý Tố Tuyết nhìn trên đường phía sau lưng Hoàng Đạo Trầm một cái, bóng dáng của y xuất hiện bên cạnh Phan Nhược Diệp. Phan Nhược Diệp đã đứng không vững, ngã ngồi xuống đất, ngồi trên vũng máu tươi do chính mình tạo nên. Y cực kỳ tự nhiên kéo cô lên, ôm vào trong ngực.

Ầm một tiếng nổ lớn.

Trên bầu trời vang lên một tiếng Long ngâm thê lương, U Long vốn đang lượn quanh trên cao như thiên thạch màu đen rơi xuống, thân thể đụng nát tòa núi lớn vô hình áp xuống kia, đồng thời trên người toát ra vô số phi kiếm cùng Phù khí trùng kích ra ánh lửa, lân giáp u ám cứng rắn vô cùng trên người đều vỡ vụn nhiều chỗ, lân giáp vỡ vụn cùng Long huyết u ám rơi xuống như mưa. (Long huyết: máu rồng)

Ánh mắt Hoàng Đạo Trầm và Bách Lý Tố Tuyết vừa giao nhau, hô hấp chợt dừng lại, gã là người làm việc trầm ổn nhất trong Linh Hư Kiếm Môn, lúc này gã từ trong ánh mắt kiêu ngạo mà không thể cự tuyệt của Bách Lý Tố Tuyết nhìn ra ý của đối phương. Mân Sơn Kiếm Tông ngoại trừ Bách Lý Tố Tuyết ra còn có rất nhiều Tông sư cường đại, ví dụ như Đạm Đài Quan Kiếm, ví dụ như Thanh Diệu Ngâm, ví dụ như Nhân Đồ Cảnh Nhận, nếu như gã lúc này còn muốn miễn cưỡng xuất thủ ý đồ ngăn cản Bách Lý Tố Tuyết và Phan Nhược Diệp chạy trốn, vậy cho dù Bách Lý Tố Tuyết có chết ở chỗ này, Linh Hư Kiếm Môn vốn có năm vị Tông sư chỉ còn lại một vị như thế này cũng không thể nào ngăn cản được Mân Sơn Kiếm Tông báo thù.

Cho nên gã đứng thẳng bất động không nói gì, chỉ trầm mặc nhìn theo.

Bóng dáng Bách Lý Tố Tuyết và Phan Nhược Diệp xuất hiện ở đầu rồng của U Long, U Long tiếp tục phát ra một tiếng rồng ngâm lần nữa, xông lên chân trời, trên người nó tiếp tục bị rất nhiều phi kiếm cùng Phù khí đánh trúng, từng phiến lân giáp và máu thịt rơi xuống.

Lân giáp cùng máu thịt rơi xuống đất, bắn tung tóe một luồng khí lạnh.

Trên bầu trời nổi lên tuyết rơi dày đặc, khí tức u ám bóng đêm che lấp nhận biết của người tu hành.

Mắt thấy U Long này sẽ hóa thành bóng đen ở trên không trung cực cao, chạy ra khỏi Trường Lăng, thế nhưng vào lúc này, đạo khí cơ đáng sợ trong nhận biết của Bách Lý Tố Tuyết rốt cục chạy tới Hoàng thành.

Một tiếng ầm vang vọng.

Một cái bóng người giống như sao băng từ bên Hoàng thành bắn ra, phá vỡ sương mù khí lạnh, thẳng lên trời xanh. (kiếm phiến: mảnh vụn thanh kiếm)

Phía trước cái bóng người này có một mảnh kiếm phiến bằng gỗ vụn, hoặc có thể nói bản thân chính là một mảnh gỗ vụn.

Dưới bầu trời mà tất cả Tu hành giả ngưỡng mộ, một mảnh kiếm phiến này và thân thể của hắn lại có vẻ cực kỳ nhỏ bé so với thân ảnh U Long kia.

Song hiện tại nguyên khí từ trên người hắn phun ra cùng với lực lượng mà mảnh kiếm phiến này mang theo lại cực kỳ khổng lồ trong nhận biết của tất cả người tu hành dưới bầu trời này.

Một mảnh kiếm phiến này biến thành thế chém, trảm xuống U Long kia.

Kiếm khí và thân thể U Long trong nháy mắt chạm vào nhau, phát ra thanh âm va chạm giữa hai loại sắt thép.

Trong nháy mắt tiếp theo, trong bầu trời xuất hiện một dải cầu vồng.

Cầu vồng trên thế gian này có bảy màu đỏ cam vàng lục lam chàm tím, mà cầu vồng này lại lấy màu vàng rực rỡ làm chủ, xen lẫn màu sắc tái nhợt, u ám, cổ đồng.

Màu vàng là Lôi cương thuần khiết khiến người ta hít thở không thông, mà những màu sắc tái nhợt, tối tăm kia đến từ bên trong thân thể U Long, là hào quang do nguyên khí trong xương cốt, máu thịt, kinh mạch của nó tỏa ra.

Tất cả những Tu hành giả đều nhìn lên trời rung động không nói nên lời.

Bóng hình tên Tu hành giả chân đạp hư không kia như sao băng vọt thẳng lên trời xanh, một kiếm chặt đứt đầu lâu U Long, đưa tay chụp đầu lâu của U Long vào trong tay.

Mảnh kiếm phiến kia trong nháy mắt phát ra Lôi cương khủng bố, tất cả mọi người cũng đã biết thân phận của Tu hành giả này.

Hắn chính là Diệp Tân Hà.

Một trong những Tu hành giả đứng đầu Ba Sơn Kiếm Tràng xưa kia, cũng chính là người một kích quay giáo, hãm hại mấy Tông sư cường đại nhất trên đời này trong Lộc Sơn Hội minh.

Đào Thần kiếm, một trong những danh kiếm mạnh nhất Ba Sơn Kiếm Tràng vì phối hợp với Nguyên Vũ diễn tốt vở kịch kia, đã bị Nguyên Vũ chặt nát, thế nhưng mảnh kiếm phiến này tựa như

là tinh túy của Đào Thần kiếm, vẫn dung hợp nguyên khí bản mệnh, chịu đựng lực lượng của hắn một cách hoàn mỹ.

Long huyết u ám như thác nước rơi xuống từ cái cổ đứt gãy của U Long.

Diệp Tân Hà khẽ mím môi, lần nữa hưởng thụ cảm giác khoái cảm được vạn người chú ý và trong nháy mắt xoay chuyển đại cục.

Song lông mày của hắn vẫn hơi nhíu lại, hắn đưa mắt nhìn chung quanh, nhìn về phía đường phố Trường Lăng phía dưới.

Một kiếm này mặc dù trực tiếp giết chết U Long, nhưng Bách Lý Tố Tuyết vẫn mang theo Phan Nhược Diệp thoát khỏi tầm mắt và nhận biết của hắn.

Q7 - Chương 69: U triều ngày xưa

- Giết người, thật sự khó khăn như vậy sao?

Diệp Tân Hà nghĩ đến tin tức từ biên cảnh hai nước Tần Sở truyền về, thầm nghĩ ngay cả Dạ Kiêu cũng không tiếc lấy tính mạng làm cái giá phải trả để vây khốn người nọ, hắn liền cảm thấy lời Nguyên Vũ nói hẳn là thật. Hơn nữa hắn cũng tính toán trăm ngàn lần khi ra tay lúc này, lại nhưng vẫn để cho Bách Lý Tố Tuyết chạy ra khỏi nhận biết của hắn, cho nên hắn lại khẽ thở dài một tiếng khó hiểu, trong lòng tự nói.

Thân thể U Long khổng lồ từ trên không trung rơi xuống, nện vào trong Hoàng cung, hàn khí cuối cùng trong thân thể tỏa ra bao trùm toàn bộ Hoàng thành.

Hoàng cung tàn phá không chịu nổi, thân thể của rất nhiều Tu hành giả phát run ở trong hàn lưu như vậy, không biết nên đi tới đâu, giống như rơi vào trong giấc mộng.

- Có thể trốn thoát được sao?

Phan Nhược Diệp nhìn Bách Lý Tố Tuyết một tay vịn mình, cưỡi gió lướt đi trong ngõ nhỏ, cô gian nan nhẹ giọng nói.

- Có thể.

Bách Lý Tố Tuyết chỉ nói một chữ cực kỳ đơn giản và tự tin.

Phan Nhược Diệp cảm thấy khí huyết trong cơ thể y bắt đầu phun trào, trong miệng càng thêm chua xót,

- Cứ tiếp tục như vậy ngươi sẽ bị phế đi.

Bách Lý Tố Tuyết đương nhiên càng rõ ràng hơn so với Phan Nhược Diệp, chính mình thiêu đốt nguyên khí bản mệnh như vậy sẽ khiến khí hải đến mức dầu cạn đèn tắt, thậm chí ngay cả tuyệt đại đa số kinh mạch cũng đã vỡ tan bởi vì vô số lần đại chiến trước đó, trong nhận biết của y hiện tại giống như là từng đoạn bấc đen đang thiêu đốt héo rút.

Thế nhưng khuôn mặt của y vẫn trầm tĩnh đến mức Phan Nhược Diệp không thể lý giải, nghe cô nói những lời này, y chỉ nhìn về phía trước, đáp lại:

- Cái gọi là phế hay không phế chỉ là vấn đề mình có thể xuất kiếm hay không. Chỉ cần ta còn sống, vậy có thể tự mình xuất kiếm hay không cũng hữu dụng như vậy.

Phan Nhược Diệp thầm thừa nhận những lời y nói có chút đạo lý, nhưng cô vẫn không nhịn được khẽ lắc đầu, nói:

- Còn có Hoàng Chân Vệ.

- Không chỉ có hắn, còn có Thân Huyền.

Bách Lý Tố Tuyết nhìn cô một cái, nói.

Phan Nhược Diệp nói:

- Ta không có ý đó.

- Ý của ngươi chính là như thế.

Bách Lý Tố Tuyết nói,

- Ngươi nói Hoàng Chân Vệ, là bởi vì ngươi cảm thấy chúng ta không thể nào trốn tránh được hắn, hắn có năng lực tìm ra chúng ta, thế nhưng hắn sẽ không làm được.

Phan Nhược Diệp ngẩn người:

- Vì sao?

Cô hoàn toàn không cách nào hiểu được những lời này, bởi vì đạo lực lượng bàng bạc như núi từ trên không trung rơi xuống rõ ràng đến từ Hoàng Chân Vệ, trong nháy mắt cuối cùng kia là Hoàng Chân Vệ và Diệp Tân Hà liên thủ muốn giết Bách Lý Tố Tuyết.

Mà Bách Lý Tố Tuyết trả giá bằng tính mạng của U Long, thì mới thoát khỏi nhận biết của Diệp Tân Hà.

Nếu như Hoàng Chân Vệ đứng ở bên phía Ba Sơn Kiếm Tràng giống với đám người Dạ Sách Lãnh, vậy vì sao vừa rồi còn phải ra tay?

- Trong một kích kia của hắn không có quá nhiều sát ý.

Bách Lý Tố Tuyết cực kỳ tùy ý tự nhiên nói:

- Ta cảm nhận được.

Phan Nhược Diệp ngây người mấy hơi thở, không nhịn được hỏi:

- Vậy Thân Huyền thì sao?

- Khi hắn từ Tổ sơn trở về Trường Lăng, ta đã biết hắn là người của phe nào.

Bách Lý Tố Tuyết càng tự nhiên nói,

- Xem như tâm phúc do một tay Trịnh Tụ bồi dưỡng ra, bản thân hắn chắc hẳn phải xuất hiện sớm hơn Diệp Tân Hà, cùng lúc Hoàng Đạo Trầm tới nơi đó mới đúng, nếu như hắn không hề xuất hiện, hoặc là trực tiếp ẩn núp, hoặc là đang đi làm chuyện khác.

Phan Nhược Diệp hít sâu một hơi, cô khiếp sợ nhìn Bách Lý Tố Tuyết, rốt cục hiểu được y đã chuẩn bị đến mức nào để hoàn thành vụ ám sát như vậy.

- Hoàn toàn chính xác chỉ thiếu một bước, ai cũng không nghĩ tới những hạt sen kia lại có công hiệu như vậy. Hàng năm quận Giao Đông đều tìm về rất nhiều Linh dược từ hải ngoại, nhưng không ít Linh dược trong đó không biết tung tích, hiện tại nghĩ đến đều bị nàng cho vào những Linh mạch kia.

Cô trầm tư nói. Bách Lý Tố Tuyết trầm tĩnh cùng tự nhiên cũng làm cho cô thậm chí không còn cố kỵ hoàn cảnh chung quanh nữa, dường như đối với cô mà nói, giờ phút này bản thân không phải ở trong một cái thành loạn có thể gặp sát khí bất cứ khi nào, mà là đang nói chuyện phiếm với Bách Lý Tố Tuyết ở một nơi cực kỳ yên tĩnh trên Mân Sơn.

- Nàng nhờ phúc của Vương Kinh Mộng, được một ít đồ vật vương triều Đại U để lại.

Bách Lý Tố Tuyết mỉa mai nói:

- Bản thân nàng không có thủ đoạn như vậy.

- Vương triều Đại U?

Phan Nhược Diệp cảm giác mình nói chuyện với Bách Lý Tố Tuyết, giống như kiến thức của mình trở nên cực kỳ nông cạn. Đồng thời cô cũng cảm giác được mí mắt của mình cực kỳ nặng nề, thân thể cực kỳ lạnh lẽo, thậm chí có chút tê dại.

Cô chợt hiểu Bách Lý Tố Tuyết cố ý nói một ít lời có sức hấp dẫn đặc biệt đối với Tu hành giả với mình, để tránh mình vừa ngủ đi sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại được.

- Nếu vương triều Đại U cuối cùng là bị người công phá, U đế từng vô địch thiên hạ cuối cùng lại bị giết chết ở Hoàng thành,

Cửu Tử Tằm lại thất lạc ra bên ngoài, đương nhiên là có một đối thủ cường đại có thể diệt vong vương triều Đại U.

Bách Lý Tố Tuyết cũng rất tự nhiên nói tiếp,

- Mặc dù những thứ này hầu như không được ghi chép trong điển tịch, nhưng gần như là chuyện không cần dựa vào suy đoán liền có thể nghĩ đến. Thứ mà Vương Kinh Mộng lúc mới bắt đầu tu hành đạt được kỳ thật cũng không phải là truyền thừa của U đế trong tru yền thuyết, thứ hắn lấy được thực ra là vật của đối thủ vương triều Đại U. Một ít truyền thừa của tông môn diệt vong vương triều này. Trong di tích tông môn kia, ngoại trừ công pháp bản thân tông môn đó còn có rất nhiều đồ vật đến từ Hoàng cung vương triều Đại U, bao gồm cả Cửu Tử Tằm.

- Ta sở dĩ biết những thứ này là bởi vì ta là bằng hữu tốt nhất của Vương Kinh Mộng, thậm chí ta còn chiếm được một ít đồ vật của Vương triều Đại U, kể cả con U Long này.

Bách Lý Tố Tuyết cảm nhận được sự khiếp sợ của Phan Nhược Diệp, nhưng y vẫn rất tự nhiên nói tiếp,

- Trịnh Tụ từng là tình lữ của Vương Kinh Mộng, nàng hiển nhiên cũng biết được rất nhiều bí ẩn của Vương triều Đại U.

- Cửu Tử Tằm thật sự có thể khởi tử hồi sinh, làm cho người ta sống lại sao?

Cơ thể Phan Nhược Diệp không ngừng run rẩy, loại cảm xúc khiếp sợ cực hạn này đã xua tan cơn buồn ngủ, mạnh mẽ đề cao tinh thần của cô.

Bách Lý Tố Tuyết cũng chỉ lắc đầu cực kỳ đơn giản,

- Ta không biết.

Phan Nhược Diệp cố gắng trợn to hai mắt nhìn y, biểu tình lúc

này giống như một thiếu nữ vô tội.

- Đến bây giờ, có thể Trịnh Tụ còn đang oán hận hắn, oán trách hắn không nói cho nàng biết bí mật của Cửu Tử Tằm, trên thực tế ngay cả ta thì hắn cũng không hề nói, bởi vì theo hắn thấy, Cửu Tử Tằm rất nguy hiểm, không cách nào có thể đoán trước.

Bách Lý Tố Tuyết thản nhiên nói,

- Loại đồ vật này có sức hấp dẫn thật lớn nhưng hậu quả lại khôn lường, phương pháp tốt nhất hiển nhiên chính là không nên tiếp xúc, cho nên về sau mặc dù ta không có bất cứ liên hệ nào với hắn, thế nhưng ta nghĩ lấy tính cách làm người của hắn... Có lẽ lúc sắp chết cuối cùng hắn mới thử một chút. Mà kết quả thì cũng chỉ có một mình hắn biết được.

- Ngươi thật sự không hề ảo não cùng thất vọng chút nào ư?

Phan Nhược Diệp nhìn Bách Lý Tố Tuyết từ đầu đến cuối đều có vẻ rất bình thản, rốt cục không nhịn được hỏi một câu này.

- Ta đã thu hút tuyệt đại đa số lực lượng của nàng ở Trường Lăng và Mân Sơn, hơn nữa ta rốt cục hiểu được Linh liên nơi Linh tuyền kia của nàng có tác dụng gì, ngoài ra còn phân rõ rất nhiều địch nhân, nói cách khác, khi hành động nàng luôn ưa thích lưu lại một chút thủ đoạn, mà lần này ta đã biết tất cả hậu thủ của nàng, hơn nữa sau trận chiến này, nàng và Nguyên Vũ sao có thể ở chung được nữa? Cho dù không thể trực tiếp giết nàng, ngươi nghĩ tình cảnh của nàng vẫn sẽ còn tốt như xưa sao?

Bách Lý Tố Tuyết hơi nheo mắt lại, nhẹ giọng nói,

- Theo ta thấy, mọi chuyện sớm đã hoàn toàn phát triển theo hướng có lợi cho chúng ta, hiện tại chỉ có hai chuyện khiến ta nghĩ mãi không rõ, vì sao Diệp Tân Hà phải hết lòng giúp nàng, còn có chuyện vì sao hiện tại nàng vẫn có lòng tin sẽ có thể tiêu diệt

vương triều Đại Sở nhanh chóng?

Q7 - Chương 70: Cự tuyệt

Vết thương của Phan Nhược Diệp đã nghiêm trọng đến cực điểm, nếu như không được kích thích tinh thần một cách mạnh mẽ, rất có thể cô sẽ nhắm mắt lại rồi chết đi.

Lúc này những điều Bách Lý Tố Tuyết nói với nàng là thứ kích động lòng người nhất trong thế giới của người tu hành, thương thế làm cho nàng cảm thấy ánh mặt trời lúc này đã cực kỳ chói mắt cùng khiến cho người ta choáng váng, song suy nghĩ vẫn rất rõ ràng như trước.

- Rất nhiều người đều có lựa chọn của mình, vì sao phải nghĩ đến Diệp Tân Hà?

Chỉ là cô vẫn không thể hiểu được suy nghĩ của Bách Lý Tố Tuyết lúc này, so sánh với diệt Sở mà Trịnh Tụ nói, vì sao Diệp Tân Hà đứng chung tay cùng Trịnh Tụ là chuyện rất nhỏ bé, hoàn toàn không thể sánh bằng. Huống chi Ba Sơn Kiếm Tràng năm đó có nhiều người phản bội như vậy, sao lại thiếu một tên Diệp Tân Hà.

- Rất nhiều chuyện không thể đơn độc phát sinh, rất nhiều người và mọi thứ đều có liên quan mật thiết với nhau. Nhất là thiên hạ này vẫn luôn là do một ít nhân vật đứng đầu thúc đẩy. Suy nghĩ rõ ràng chuyện của những người này sẽ phát hiện điều liên quan trong đó, giống như hiện tại vì sao nàng nói có thể nhanh chóng tiêu diệt vương triều Đại Sở, những nhân vật quan trọng trên đời này chắc chắn sẽ không thoát khỏi liên quan.

Bách Lý Tố Tuyết rất hài lòng đối với trạng thái hiện tại của cô, Mân Sơn Kiếm Tông không chỉ là kiếm tông đứng đầu trên đời hiện tại, hơn nữa còn có dược sư mạnh nhất trên đời, chỉ cần cô

không chết ở Trường Lăng, cuối cùng có thể cam đoan bản thân mình còn sống.

Hơn nữa đến bây giờ Hoàng Chân Vệ cũng không "phát hiện" y nữa, vậy chứng tỏ suy đoán của y là chính xác.

Hoàng Chân Vệ cũng không kiên định đứng ở một bên Trịnh Tụ, bất kể cảm thấy hắn có đạo lý làm như vậy cũng được, hoặc có thể nói thuần túy chỉ là đồng tình, hoặc bởi vì cái chết của Mặc Thủ Thành mà bất mãn đối với Trịnh Tụ cũng tốt, ít nhất Hoàng Chân Vệ không muốn để cho y chết ở Trường Lăng.

Y chậm rãi hô hấp, cố gắng áp chế một ít lực lượng nguyên khí đang điên cuồng chạy loạn trong cơ thể, nói tiếp:

- Ba Sơn Kiếm Tràng mặc dù có rất nhiều phản đồ, bọn họ tan rã chính là vì nội bộ chia rẽ, nhưng Diệp Tân Hà không giống những người đó, hắn là chủ nhân Đào Thần kiếm, tính tình Vương Kinh Mộng trời sinh không bị trói buộc, tuy am hiểu chinh chiến thiên hạ, nhưng lại không có hứng thú thống trị thiên hạ, mà đám người Mạt Hoa Kiếm chủ Yên Tâm Lan lại càng chỉ thích chiến đấu một cách thuần túy, chỉ là người si tu hành. Đào Thần kiếm là một trong những kiếm mạnh nhất của Ba Sơn Kiếm Tràng, từ ý nghĩa nào đó mà nói, Diệp Tân Hà có được truyền thừa Đào Thần kiếm chính là một trong những người kế thừa chức tông chủ của Ba Sơn Kiếm Tràng, hơn nữa nhìn nhân vật của tông môn này khi đó, nếu không có điều gì ngoài ý muốn xảy ra, hắn chắc chắn là tông chủ kế nhiệm của tông môn này.

Dừng một chút, y nói tiếp:

- Giống như đám người Lương Liên vốn chỉ là hạng người phu xe, rất khó ra mặt, Cố Hoài tuy rằng mạnh nhưng cũng không thể đứng vào hàng ngũ đám người Diệp Tân Hà, Lâm Chử Tửu, y muốn trở thành tông chủ Linh Hư Kiếm Môn, điều này do có lợi ích đặc biệt rõ ràng thúc đẩy. Nhưng Diệp Tân Hà thì vì nguyên

nhân gì? Nếu hắn và đám người Vương Kinh Mộng một lòng, cuối cùng Ba Sơn Kiếm Tràng sẽ trợ giúp vương triều Đại Tần thống nhất thiên hạ, và với tư cách là tông chủ của tông môn này, thậm chí hắn còn có thể có địa vị cao quý như Hoàng đế Nguyên Vũ. Hiện tại hắn giúp Nguyên Vũ và Trịnh Tụ diệt Ba Sơn Kiếm Tràng, vị trí của hắn cuối cùng cho dù có thể sánh ngang với hai tướng, cũng vẫn thấp như cũ, cho nên đây chính là điều khiến ta khó nghĩ.

.....

- Ngươi đối xử với Thân Huyền không bạc, đã cho hắn tất cả những gì hắn có thể đạt được, vì sao hắn vốn nên đến nhưng lại không tới?

Trong Hoàng cung bị nghiền nát đổ vỡ, Diệp Tân Hà đi tới trước mặt Trịnh Tụ vốn linh khí trên người đang không ngừng phồng lên, nói,

- Ta nghĩ không rõ, ngươi đã suy nghĩ rõ ràng rồi sao?

- Không có gì là không thể hiểu được.

Trịnh Tụ đã khôi phục bình tĩnh, nói:

- Ta có thể cho hắn thứ hắn muốn, nhưng hắn cũng không dám nhận, chỉ có thể nói rõ bản thân thứ hắn dùng để trao đổi với ta có vấn đề. Hắn mang Tục Thiên Thần Quyết trở về đổi, nếu có vấn đề, vậy chính là tên thiếu niên quán rượu kia có vấn đề. Cho nên nếu như ta không đoán sai, truyền nhân Cửu Tử Tằm bị Dạ Kiêu vây trong trận hắn là thiếu niên quán rượu kia. Bởi vì chỉ có truyền nhân Cửu Tử Tằm mới có thể làm cho hắn cảm thấy mình có thể đạt được nhiều thứ hơn.

Diệp Tân Hà nở nụ cười tự giễu,

- Hóa ra suy nghĩ nửa ngày, người này vẫn luôn ở Trường

Lăng, một mực ở dưới mí mắt.

- Ngươi muốn làm gì!

Cũng vào lúc này, khuôn mặt Diệp Tân Hà đột nhiên lạnh, xoay người quát lớn một câu.

Trên con đường phía sau hắn, một gã Tu hành giả trong cung đang lướt tới.

Bình thường mà nói, một Tu hành giả như vậy tiếp cận hoàn toàn không thể khiến cho hắn phản ứng kịch liệt như thế, song hiện tại khác biệt, trạng thái thân thể Trịnh Tụ cực kỳ không xong, một ít Tu hành giả phổ thông không cần chú ý đều có khả năng khiến nàng chết đi.

Tu hành giả trong cung kia cảm nhận được sát ý thực chất, trong nháy mắt hoảng sợ dừng lại, khom người hành lễ, nói:

- Mật tín do Thân đại nhân truyền đến.

- Đúng không?

Vẻ mặt Diệp Tân Hà không chút thay đổi vươn tay ra, nắm lấy mật tín trong tay tên Tu hành giả trong cung này, song khi nhanh chóng xem qua nội dung trên phong thư này, vẻ trào phúng trên khóe miệng hắn đã nhanh chóng ngưng đọng.

Lông mày Trịnh Tụ nhíu thật sâu.

Nàng cảm thấy tồi tệ.

Thân Huyền mặc dù là cự đầu mới sinh ở Trường Lăng, nhưng tất cả đều đến từ nàng ban cho, cho nên có thể tước đoạt bất cứ lúc nào, nhưng điều này không thể thay đổi bản thân Thân Huyền là một Tu hành giả cường đại. Một mình Thân Huyền không tính là cái gì, nhưng thực sự liên thủ cùng Mân Sơn Kiếm Tông thì cũng

đủ để lo lắng.

Huống chi nàng biết Thân Huyền đã ngây người nhiều năm ở loại địa phương như Đại Phù Thủy Lao, vì đạt được mục đích, y sẽ làm rất nhiều chuyện mà Bách Lý Tố Tuyết khinh thường làm.

- Hắn mang Hồ Hợi đi.

Diệp Tân Hà rất trực tiếp nói.

Thanh âm của hắn không thấp, cho nên không ít Tu hành giả thủ hộ ở ngoài mảnh cung điện này đều nghe được, nhất thời vang lên một hồi tiếng hít thở nặng nề.

Hồ Hợi là nhị Hoàng tử.

Tính tình của gã không ôn hòa như Phù Tô, biểu hiện trong tu hành hay phong bình trong dân gian cũng không bằng Phù Tô, cho nên đối với Hoàng triều này mà nói, gã có vẻ có cũng như không, thậm chí cho dù được mang tới Lộc Sơn Hội minh thì đều sẽ bị người khịt mũi coi thường. (phong bình: trải qua mưa gió)

Tuy nhiên bây giờ thì khác.

Phù Tô bị truyền nhân Cửu Tử Tằm bắt cóc, cùng rơi vào trong trận, nếu ngay cả nhị Hoàng tử Hồ Hợi cũng xuất hiện ngoài ý muốn, Nguyên Vũ cùng Trịnh Tụ sẽ tạm thời không có đời sau, vương triều này mất đi tất cả dòng dõi có thể kế thừa đại thống.

Càng làm cho người ta lo lắng tự nhiên là cảm xúc của Nguyên Vũ và Trịnh Tụ.

Bọn họ có thể chịu đựng cái giá của việc mất đi một đứa con trai, nhưng bọn họ có thể tiếp nhận cái giá mất đi tất cả đứa con của mình?

- Chó biết sủa không đáng sợ, chó không gầm gừ rất biết cắn

người.

Trịnh Tụ trầm mặc mấy hơi thở, sau đó mặt không chút thay đổi nói một câu này.

Sau đó, nàng nhìn Diệp Tân Hà và hỏi:

- Hắn muốn gì?

Diệp Tân Hà nhìn nàng một cái, nói:

- Hắn chỉ nói muốn một người còn sống.

- Chỉ nói trao đổi để cho một người còn sống, thế nhưng lại không nói là ai. Ý trong đó hắn là những người đang chạy trốn, bản thân ta cũng không thể trực tiếp giết chết, nhất định phải lưu người sống lại để chờ hắn trao đổi?

Trịnh Tụ rất ít khi cười, nhưng mà giờ phút này nàng lại giận quá thành cười.

Diệp Tân Hà im lặng chờ đợi.

Không cần để ý yêu cầu của Thân Huyền độc ác như thế nào, mấu chốt là Trịnh Tụ lựa chọn ra sao.

- Thỏa hiệp bắt đầu có nghĩa là sẽ không ngừng thỏa hiệp.

Trịnh Tụ lạnh lùng chậm rãi nói:

- Ta cự tuyệt.

Q7 - Chương 71: Chuột đất già nơi tối tăm

Khuôn mặt của nàng rất lạnh lùng, nhưng hai tay của nàng lại đang run rẩy.

Nàng cảm thấy mình đã hoàn toàn biến thành người giống Nguyên Vũ như đúc, hơn nữa điều khiến trong lòng nàng thấy lạnh lẽo nhất lúc này chính là... Nàng không ngờ sẽ có nhiều người đứng về phía đối phương như vậy.

Ngũ tông trong Linh Hư Kiếm Môn chỉ còn lại tam tông, trong tam tông chỉ có Hoàng Đạo Trầm còn ở bên cạnh mình, mà Dịch tông cùng Tề tông đã hoàn toàn phản bội. (ngũ tông, tam tông: năm vị tông sư, ba vị tông sư)

Kỷ Thanh Thanh phản bội, Dạ Sách Lãnh phản bội, Mân Sơn Kiếm Tông phản bội, ngay cả Thân Huyền và Phan Nhược Diệp cũng như thế.

Nhìn kỹ Trường Lăng này, lại phát hiện không có mấy người không đứng ở phía đối diện.

Song loại cảm xúc vô lực mà phẫn nộ này cũng chỉ duy trì trong nháy mắt ngắn ngủi, sau mấy hơi thở, trái tim nàng lập tức trở nên càng thêm lạnh lùng cứng rắn.

Mặc dù ngay cả Thân Huyền kia cũng phản bội, mặc dù Bách Lý Tố Tuyết giết vào Hoàng cung, chỉ còn thiếu một chút cuối cùng là đã có thể giết chết được nàng, thậm chí ép nàng vận dụng tất cả những thủ đoạn ẩn giấu, thế nhưng y cuối cùng lại vứt bỏ U Long mà đi, nàng có thể khẳng định chỉ cần có thể ngăn cản Nhân Đồ

Cảnh Nhận nhanh chóng gặp gỡ Bách Lý Tố Tuyết, như vậy y cũng không chỉ tu vi bị thương nặng, trong ngắn hạn không cách nào phục hồi vấn đề như cũ, mà chính là tu vi sẽ bị phế bỏ hoàn toàn.

Bách Lý Tố Tuyết là một trong những người nàng kiêng kỵ nhất, thậm chí còn vượt qua tên tăng nhân khổ tu Đông Hồ kia.

Thế nhưng hiện tại, Bách Lý Tố Tuyết đã phế, mà tên tăng nhân khổ tu Đông Hồ kia chỉ sợ cũng giống như vậy.

Còn có Dạ Kiêu, ngay cả nhân vật như vậy cũng rơi vào trong đại cục của mình, cam tâm hóa thành lồng giam vây khốn Cửu Tử Tằm mà chết đi, vậy còn có cái gì mình không thể làm được?

.....

- Thân Huyền đại nhân, ngài muốn làm cái gì! Ngài...

- Ngươi thật sự không giống con của Trịnh Tụ và Nguyên Vũ, ngay cả Phù Tô đều giống hơn ngươi một chút.

Thân Huyền lạnh lùng trực tiếp cắt đứt lời nói của thiếu niên đang thức tỉnh trong bóng đêm.

Thiếu niên này lúc ngày thường là Hoàng tử của Vương triều Đại Tần khiến hắn phải quỳ xuống, nhưng mà lúc này lại thua kém hơn nhiều so với những phạm nhân mà hắn từng tiếp xúc, thậm chí bởi vì sợ hãi mà không tự chủ, khiến cho phòng tối này tràn ngập khí tức khó ngửi.

Hắn chậm rãi mở ra một cái rương, đặt từng kiện hình cụ lớn nhỏ bên trong rương ở trên bàn trước ghế sắt mà thiếu niên Hồ Hợi này ngồi. (hình cụ: dụng cụ hành hình)

Thân thể Hồ Hợi vặn vẹo giống như co giật, cơ thể hắn vừa vặn vẹo liền phát ra tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế.

Loại ghế sắt đen này là đặc chế trong Đại Phù Thủy Lao, rất nhiều vị trí đều có gai nhọn dọa người.

- Trịnh Tụ từng dùng những hình cụ này trên người ta, từ giờ trở đi ta chỉ cho ngươi thử một chút từng cái, đương nhiên thủ đoạn của ta sẽ tốt hơn so với những hình quan kia, bởi vì bọn họ dù sao đều là người được ta dạy ra. (hình quan: quan phụ trách hành hình)

Thân Huyền nhìn vị Hoàng tử đã sợ hãi đến cực điểm này, khẽ nở nụ cười mỉa mai, lộ ra hàm răng trắng như tuyết trong bóng đêm.

Hắn am hiểu sâu sắc thủ đoạn tra tấn người khác, biết nỗi sợ hãi tiềm thức và thống khổ của thân thể sẽ có thể không ngừng thay đổi tính tình của một người.

Hắn cũng không muốn giết Hồ Hợi, nhưng hắn lại hứng thú thay đổi bản chất người này.

- Ngươi phải nhẫn nại một chút, đối với Đế vương mà nói, thống khổ như vậy không thể tính là gì, nếu Phù Tô không trở về được, vậy ngươi sẽ thuận thế trở thành Thái tử, tương lai của toàn bộ vương triều Đại Tần đều phải dựa vào ngươi.

Nụ cười của hắn cực kỳ đáng sợ, nhưng giọng nói của hắn lại dịu dàng khó có thể diễn tả.

"Ngươi... Đây vẫn là ở Trường Lăng, ngài chắc chắn sẽ bị tìm ra, mẹ ta nhất định sẽ để cho ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!

Hồ Hợi như phát điên khóc thét lên, nước mắt giống như giun đất bò trên khuôn mặt vặn vẹo.

- Uy hiếp ngoài mạnh trong yếu là thứ vô dụng nhất, thời gian còn dài, về sau không cần phải như vậy.

Thân Huyền bình thản mà nhẹ nhàng nói, thậm chí giống như một trưởng bối đang dạy học trò mà mình coi trọng nhất.

Loại quỷ dị này làm cho Hồ Hội lập tức ngừng khóc lóc, nhưng thân thể gã lại không ngừng co giật.

Thân Huyền chậm rãi cầm lấy bộ hình cụ đầu tiên, lộ ra một tia tươi cười, đồng thời chậm rãi nói:

- Lúc trước ở Đại Phù Thủy Lao, rất nhiều người ở Trường Lăng cười nhạo ta là chuột nước già, chỉ biết trốn dưới lòng đất. Nhưng chuột nước già cũng có bản lĩnh của riêng nó, cho dù vẫn trốn dưới lòng đất, nhưng vẫn phải có đủ kiên nhẫn. Ngươi cũng phải nhớ kỹ thêm một điểm, nếu muốn ẩn núp thì không chỉ cần đào một cái động sâu dưới mặt đất, mà phải không liên hệ với bất cứ một kẻ nào. Khi ngươi biến mình thành một cá thể độc lập, hoàn toàn bị ngăn cách với thế giới bên ngoài, cho dù đó là nguồn nước, thực phẩm ... Tất cả mọi thứ hoàn toàn không hề có chút quan hệ với ngoại giới, hoàn toàn giống như một người vụng trộm chôn cất chính mình ở dưới đất, vậy cho dù người có mạnh đến mức nào nữa thì cũng không có khả năng tìm ra ngươi.

Hồ Hợi như phát điên hét thảm một tiếng.

Bởi vì trong lời kể bình thản này, Thân Huyền đã không ngừng nhổ bỏ tất cả móng tay trái của gã, sau đó nhanh chóng bôi thuốc cầm máu.

Loại đau đớn kịch liệt này làm cho thân thể Hồ Hợi không ngừng va chạm trên ghế sắt, thân thể không thể tránh khỏi bị gai nhọn trên ghế sắt đâm vào.

- Đây là điều ngươi xứng đáng nhận.

- Bản tính của ngươi vốn đã rất tàn bạo, năm ngươi mười ba tuổi, cũng bởi vì một thị nữ lỡ tay đánh nát một cái bàn ngọc của

ngươi mà bị ngươi trói lại dùng đá đập chết. Sau chuyện đó, tất cả quyền thần đều không thích ngươi. Nhiều người cho rằng ngươi muốn giết thì cứ giết, nhưng ném đá khiến người ta từ từ chết đi, chuyện này lại quá tàn nhẫn thô bạo. (quyền thần: những nhân vật có quyền dưới vua)

- Nhưng chuyện kia chỉ làm cho ngươi hoàn toàn mất đi khả năng tranh giành với Phù Tô để trở thành Thái tử.

Thân Huyền im lặng tiếp tục dùng hình, đồng thời không ngừng nói ở bên tai Hồ Hợi:

- Có thể chỉ vì ngươi có được một xuất phát điểm tốt, nếu ngươi được sinh ra ở nhà quan viên phổ thông, hoặc là trong nhà thương gia giàu sang bình thường, việc tàn sát thị nữ như vậy đã sớm bị bắt vào ngục dùng trọng hình hoặc là xử tử. (trọng hình: những hình phạt nặng)

- Nhưng ngươi vẫn không biết hối cải, hơn nữa hình như việc mất đi vị trí Thái tử còn làm cho tính tình của ngươi trở nên tồi tệ hơn, lại làm ra mấy việc không nên làm.

- Thế cho nên mỗi lần ta nhìn thấy ngươi ở trong triều đình, nhìn khuôn mặt điển trai mà không ai bì nổi, trong đầu ta vẫn luôn tưởng tượng tình cảnh khi dùng hình với ngươi, cho đến bây giờ mới thỏa mãn việc này.

Đây là lòng đất âm u.

Ở phía trên phòng tối đang không ngừng phát ra tiếng kêu gào thảm thiết này là một cái giếng.

Phía trên giếng là những đường phố bình thường.

Hiện tại có một gã Tu hành giả trong cung đang mê mang mà bất an đứng thẳng bên cạnh cái giếng này, y phóng mắt nhìn chung quanh, chỉ cảm thấy ánh mặt trời Trường Lăng rất chói mắt.

Rõ ràng ở Trường Lăng hiện tại khắp nơi đều là giết chóc, có rất nhiều địch nhân tồn tại, có rất nhiều đại nhân vật kinh người đang chạy trốn.

Nhưng không có Giám Thiên Ty, toàn bộ Trường Lăng giống như đều biến thành người mù.

Những kẻ thù lại tựa như trở thành một tồn tại vô hình.

.....

Bách Lý Tố Tuyết chính là một trong những địch nhân vô hình này.

Nhưng y rốt cuộc bắt đầu mệt mỏi.

Ngay cả Phan Nhược Diệp vịn vào y cũng đã bắt đầu cảm nhận được rất nhiều kinh mạch quan trọng trong cơ thể y đã giống như những mảnh trúc bị thiêu rụi, nhẹ nhàng đứt gãy.

- Chắc hẳn Thanh Diêu Ngâm đã sắp tới Âm Sơn.

Lúc này, Bách Lý Tố Tuyết ngừng lại.

Y chợt dừng ở một đường phố bình thường, thậm chí có rất nhiều dân chúng phổ thông có thể trực tiếp nhìn thấy y thông qua khe cửa.

- Thanh Diêu Ngâm không tới, vậy Cảnh Nhận sẽ tới sao?

Phan Nhược Diệp không nhịn được hỏi.

Bách Lý Tố Tuyết lắc đầu.

- Đó là ai?

Trong lòng Phan Nhược Diệp có chút không thể tin, trong ý thức của cô, dường như cũng chỉ có hai người kia mới có thể đưa

bọn họ ra khỏi Trường Lăng.

Nhưng cũng đúng lúc này, một đoàn hơi nước nhu hòa bay tới, lặng yên bao bọc bọn họ lại.

Phan Nhược Diệp trong nháy mắt chợt hiểu ra, quay đầu nhìn Bách Lý Tố Tuyết:

- Ngươi đã sớm biết Dạ Sách Lãnh sẽ tới cứu mình?

- Nàng ở lại Trường Lăng không đi, không chờ cứu ta thì còn có thể cứu ai?

Bách Lý Tố Tuyết đã đốt hết chân nguyên, thế nhưng y vẫn là tự tin nói một cách cực kỳ tự nhiên.

Q7 - Chương 72: Đến giúp

- Cũng không biết Trường Lăng bây giờ thế nào rồi.

Ở trong ngàn tòa núi bụi bên ngoài Âm Sơn, Đạm Đài Quan Kiếm nhìn phương hướng Trường Lăng, không nhịn được nói.

- Nếu không có ai đến, dù Trường Lăng thế nào thì cũng không có quan hệ gì với chúng ta.

Thiếu niên áo đen Thiên Mộ trả lời y một câu.

Thời gian trôi qua trong pháp trận do Dạ Kiêu dùng mạng sống đánh đổi bày ra lại có chút cảm giác vặn vẹo, ánh sáng dưới nguyên khí của ngàn tòa núi bụi này quấy nhiễu, khi thì âm u khi quang minh, không phân biệt được ngày đêm.

Xung quanh bọn họ có rất nhiều xác Đằng Xà và các loài dị thú khác.

Đằng Xà là Giao long chân chính, mặc dù không cường đại bằng U Long của Bách Lý Tố Tuyết, thế nhưng cho dù bị kiếm khí cắt đứt một bộ phận chi gãy nào đó, đều như núi thịt rơi xuống đất, làm cho người ta cảm thấy cực kỳ không chân thật.

Không chỉ là mệt mỏi.

Lão tăng Đông Hồ và Thiên Mộ đã không thể chiến đấu nữa.

Lúc này người có tình huống tốt nhất hẳn là Đạm Đài Quan Kiếm, nhưng khi cảm thụ được chân nguyên mỏng manh trong khí hải của mình, Đạm Đài Quan Kiếm nghe được lời nói của Thiên Mộ mà cười khổ, trong lòng ngay cả lòng tin của một Tông sư Thất Cảnh cũng không có.

Y ngày thường cũng không phải người nhiều lời, nhưng chính bởi vì không có lòng tin, cho nên mới không nhịn được nói ra một ít câu vô nghĩa.

Đinh Ninh rất hiểu loại cảm xúc này.

Trong rất nhiều trận đại chiến mà hắn từng trải qua, có một số tướng lĩnh quân đội mặc dù cũng không sợ chết, nhưng khi trận chiến rơi vào tình huống cực kỳ bất lợi, cảm nhận được tử vong sắp tới, rất nhiều người trong bọn họ sẽ nghĩ đến rất nhiều chuyện mà thông thường không bao giờ nghĩ tới, đều sẽ nói ra một ít câu vô nghĩa.

Thậm chí một số người nghĩ về một số chuyện khi còn nhỏ, thậm chí có thể xuất hiện một số ảo giác trong sự hoảng loạn tinh thần.

- Cơ nghiệp quận Giao Đông tích lũy mấy trăm năm, đã bị ả ta dễ dàng tiêu phí ở nơi này.

Trong ngàn tòa núi bụi này, mây mù đều bị vặn vẹo thành hình dạng rất cổ quái, máu tươi một ít yêu thú được lực lượng nguyên khí nâng đỡ trên không trung, ngẫu nhiên sẽ từng giọt từng giọt rơi xuống, nở rộ thành hoa máu.

Trường Tôn Thiển Tuyết là một người rất thích sạch sẽ, loại hoàn cảnh này càng làm cho nàng cảm thấy không khỏe.

Nàng nghiêng người dựa vào Đinh Ninh, sắc mặt tái nhợt khác thường, thế nhưng lại không tìm cách điều tức bổ sung nguyên khí nữa. Sau nhiều lần đại chiến, năng lực chịu đựng của thân thể nàng đã đến cực hạn, tựa như đất đai cằn cỗi đến cực điểm, rốt cuộc khó có thể giúp cây cối sinh sôi.

- Chỉ cần giết chết những người chúng ta, chỉ sợ cả thiên hạ đã là của ả, nhưng nếu những người chúng ta đều không chết, vậy

lần này ả sẽ ăn thiệt thòi lớn.

Nàng nhìn Đinh Ninh, nói.

Nàng cũng nói nhiều hơn lúc bình thường.

Chỉ là tâm trạng của nàng vẫn rất bình tĩnh.

Loại đồng sinh cộng tử này đại biểu cho kiên trinh, lại là chuyện tuyệt đại đa số người trên đời rất khó thực hiện được, thế nhưng nàng lại dễ dàng làm được.

Trên bầu trời ảo ảnh hỗn loạn tiếp tục vang lên tiếng gào thét của Đằng Xà và một ít dị thú.

Một làn sóng công kích khác đang đến gần.

Ngự sử giả quận Giao Đông xa xa kia rõ ràng xuất phát từ mệnh lệnh của nàng, đã hoàn toàn không thèm để ý những Đằng Xà này sẽ còn lại bao nhiêu, y rất tỉ mỉ chia làm những con Đằng Xà và dị thú này thành nhiều đợt, vừa không để cho bọn họ dùng kiếm chiêu cường đại giết chết rất nhiều trong một lần, cũng không để cho bọn họ có cơ hội nghỉ ngơi. (Ngự sứ giả: người điều khiển)

Ở trong núi rừng chỗ tên Ngự sử giả quận Giao Đông xa xa kia đã có mấy lần thiên địa nguyên khí dao động mãnh liệt, hiển nhiên là có cường giả Thất Cảnh đang chiến đấu, có Tông sư tới viện trợ muốn giết chết tên Ngự sử giả rất nhiều Đằng Xà này, song hiển nhiên đều không hề thành công.

- Nàng còn nhớ Tô Dạ Miếu không?

Đúng lúc này, Đinh Ninh nhìn nàng, hỏi.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết hơi ngẩn người, sau đó gật đầu.

Tô Dạ Miếu không phải là tên của một ngôi miếu, mà là tên

của một lão cung phụng trong Hoành thành Trường Lăng năm xưa.

Nguyên Vũ năm đó cũng không phải là Hoàng tử duy nhất của Hoàng triều Đại Tần.

Lão cung phụng Tô Dạ Miếu ở Hoàng thành Trường Lăng kia lại ủng hộ một Hoàng tử khác.

Cho nên khi vây cánh của Nguyên Vũ dần phong phú, uy hiếp đến đại nghiệp của vị Hoàng tử kia, lão cung phụng này đã làm ra một chuyện rất trực tiếp, lão tự mình ám sát người ủng hộ cường đại nhất của Nguyên Vũ là Vương Kinh Mộng.

Kết quả của trận chiến đó là lão bị Vương Kinh Mộng cùng Yên Tâm Lan liên thủ chém giết.

- Vì giúp Nguyên Vũ mà giết người, hiện tại hậu nhân của Tô Dạ Miếu lại muốn tới giết chúng ta, chuyện này có thể rất mỉa mai hay không?

Đinh Ninh hít sâu một hơi, cười khổ nói.

Thân thể Trường Tôn Thiển Tuyết hơi cứng đờ.

Nàng hiểu được ý trong những lời này của Đinh Ninh.

- Nếu như chỉ có thể đến đây, vậy cũng đã rất tốt.

Sau đó nàng thả lỏng thân thể, nắm tay Đinh Ninh, nhẹ giọng nói.

Ít nhất lần này, có thể chết cùng nhau.

.....

Lão tăng Đông Hồ chỉ nhắm mắt ngồi yên, Đạm Đài Quan Kiếm cùng Thiên Mộ nghe rõ cuộc đối thoại giữa Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Trên bầu trời vang lên một thanh âm vô cùng bạo liệt, hoàn toàn che lấp tiếng gào thét của Đằng Xà.

Ngay sau đó một cái cột khói cực lớn mang theo ánh lửa, như thiên thạch chân chính dùng tốc độ khủng khiếp từ trên không trung rơi xuống

Khi cột khói này vừa mới xuất hiện, cỏ xanh ngâm trong máu trên mặt đất đều bị rút ra sinh khí, nhanh chóng trở nên khô héo ố vàng.

Ầm - một tiếng trầm đục vang vọng.

Cột khói này đập xuống mặt đất, khiến mặt đất rung lắc kịch liệt.

Song khi sóng xung kích mà mắt thường có thể thấy được còn không ngừng khuếch tán ra ngoài trong không khí, khiến cho nghìn tòa núi bụi đều có chút lắc lư, ánh mắt của Đạm Đài Quan Kiếm lại rất nhanh mở to đến cực điểm.

Trung tâm của vụ va chạm có một ngọn lửa thực sự đang thiêu đốt.

Đó là kết quả của việc thiên địa nguyên khí ma sát kịch liệt với không khí, nhộn nhạo ra khí tức khủng bố.

Song trong hỏa diễm như vậy lại không hề có sinh khí. (sinh khí: khí tức vật sống)

Thân thể của một Tu hành giả, lấy tư thế cực kỳ cổ quái, tựa như một thanh kiếm đâm vào trong hố đều là vết nứt kia.

Dưới lực trùng kích mãnh liệt, xương sống của Tu hành giả này đều bị gãy thành mấy đoạn, thân thể nhìn qua đã bị gấp lại, thấp hơn một nửa so với bình thường, đương nhiên cũng không thể nào còn sống.

Đinh Ninh cũng giật mình.

Khí tức trên người Tu hành giả này khiến hắn rất quen thuộc, chính là đến từ một mạch với lão cung phụng ở Hoàng thành năm đó, song hắn cũng thật không ngờ, Tu hành giả này vừa mới bị hắn cảm nhận được, lúc này đã biến thành một cỗ thi thể rơi xuống đất.

Trên bầu trời có nguyên khí chảy xiết dao động tiếp tục xuất hiện một cái bóng hình màu xanh khác thường.

Trong nháy mắt Đạm Đài Quan Kiếm nhìn thấy bóng dáng màu xanh này, trong mắt liền tràn ngập vui mừng, song trong nháy mắt sau đó, y lại thực sự chạnh lòng, kinh hãi nói:

- Sao ngay cả ngươi cũng tới.

Lúc tiếp cận mặt đất, bóng hình màu xanh này đột nhiên dừng lại, lơ lửng không chút tiếng động trên không trung một cái chớp mắt, sau đó liền nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Trên người gã mặc áo bào màu xanh ngọc của Mân Sơn Kiếm Tông.

Khi thấy rõ mặt mũi của người này, Trưởng Tôn Thiển Tuyết chợt hiểu vì sao Đạm Đài Quan Kiếm lúc này lại phản ứng như vậy.

Ngoại trừ Bách Lý Tố Tuyết cùng Đạm Đài Quan Kiếm ra, Mân Sơn Kiếm Tông còn có hai người là tồn tại khiến người bên ngoài kiêng kỵ nhất, Nhân Đồ Cảnh Nhận cùng người có danh xưng Thần Ma nuôi dưỡng - Thanh Diệu Ngâm.

Áo bào màu xanh ngọc trên người trước mắt này đã cực kỳ rách nát, lôi thôi lếch thếch, cũng chính là Thanh Diêu Ngâm.

Đạm Đài Quan Kiếm đã không tự mình ở Trường Lăng, vốn

cực kỳ lo lắng cho an nguy của Mân Sơn Kiếm Tông cùng Bách Lý Tố Tuyết, nhưng hiện tại ngay cả Thanh Diêu Ngâm cũng đến nơi này. Đây là chuyện y thực sự không dám nghĩ tới.

Thanh Diệu Ngâm khẽ gật đầu hành lễ với đám người Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết, nhưng gã không lập tức lên tiếng, mà ngửa đầu nhìn bầu trời nơi mình tới.

Có mấy cái đầu dữ tợn mà khổng lồ vừa mới xuyên thấu qua tầng mây đang lưu động, trong đôi mắt màu vàng nhạt tràn ngập hào quang tàn nhẫn cùng khát máu.

Q7 - Chương 73: Kết kén

Mặc dù rất nhiều đồng loại đã bị mấy tên Tu hành giả trên mặt đất giết chết, nhưng Giao long chính là Giao long, bắt đầu từ tổ tiên viễn cổ, chúng chính là tồn tại trên đỉnh chuỗi thức ăn, mặc dù chúng cảm nhận được khí tức nguy hiểm, nhưng bản tính sâu trong nội tâm vẫn làm cho chúng nó khinh thường những "thức ăn" này.

Người tu hành nạp thiên địa linh khí ở trong cơ thể, đối với chúng nó mà nói, thân thể máu thịt của người tu hành càng thêm thơm ngọt, càng thêm ngon miệng, càng thêm có lợi cho lực lượng của chúng nó tăng trưởng hơn so với sinh linh bình thường.

Khi thò đầu xuống từ trong tầng mây, các khối lân giáp như tảng đá lớn của mấy con Giao long bắt đầu xuất ra lượng lớn hơi nước.

Thủ đoạn công kích của chúng cũng không có bất kỳ biến hóa nào so với đồng loại chúng trước đó, chúng sẽ trực tiếp triệu hoán thủy triều chân chính trên không trung.

Đối với Tông sư Thất Cảnh mà nói, loại thủ đoạn này cũng không khó đối phó, nhưng sẽ hao phí khí lực rất nhanh.

Hơn nữa lân giáp trên người chúng cực kỳ cứng rắn, coi như những con Giao long này không nhúc nhích dừng lại ở trên không trung, chờ bọn họ dùng kiếm chém xuống đầu như vậy, thì mỗi một kiếm cũng cần tiêu hao lượng lớn nguyên khí.

Song ngửa đầu nhìn mấy con Giao long hô mưa gọi gió, thân hình khổng lồ che lấp bầu trời, Thanh Diệu Ngâm lại chỉ đưa tay bắn lên trên một cỗ sóng khí.

Trong luồng sóng khí này ẩn chứa một ít bột thuốc màu hồng đào.

Hào quang trong đôi mắt màu vàng nhạt của Giao long trong nháy mắt biến hóa, vẻ tàn nhẫn và khát máu sáng bóng chợt biến thành sợ hãi.

Trong nháy mắt tiếp theo, những Giao long này không hề phun trào lực lượng tích tụ trong thể nội về phía đám người bọn họ, mà chỉ hốt hoảng bay ngược lên trên.

Ngàn tòa núi bụi này là kiếm trận mà Dạ Kiêu dùng bản thân mình và những Kiếm nô cùng với rất nhiều danh kiếm kia bố trí, chỉ có thể vào mà không thể ra, những con Giao long này hốt hoảng bay lượng trong những tòa núi bụi, thế nhưng lại như lạc đường bên trong đó, không tìm được lối thoát, thân hình khổng lồ mênh mông nguyên khí va chạm với lực lượng trong các tòa núi bụi, phát ra rất nhiều tiếng va chạm rầm rầm hùng vĩ, giống như rất nhiều người khổng lồ không ngừng gõ chuông trên không trung.

- Thuần không bằng nuôi, quả nhiên là như thế.

Nhìn thủ đoạn đơn giản như vậy đã khiến mấy con Giao long này bị lạc trong ngàn tòa núi bụi, nghĩ đến ngày xưa sư tôn của mình đánh giá đối với mấy Tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông này, Thiên Mộ không nhịn được lắc đầu.

Sau đó ánh mắt gã rơi vào trên di hài tên Tu hành giả một mạch với lão cung phụng trong Hoàng thành có cột sống bị đập gãy thành mấy đoạn, gã phải dùng thật nhiều khí lực, mới rốt cục chen ra chút nguyên khí bản mệnh từ trong thân thể.

Một đoàn khí đen ngưng tụ ở đầu ngón tay gã thành một tấm bia mộ màu đen nho nhỏ.

Đất đai dưới người Tu hành giả kia nứt ra một lỗ hổng, có một tấm bia mộ lớn hơn dựng lên, sau đó như ảo ảnh dung nhập vào trong di hài của Tu hành giả kia. Sau đó thi thể của tên Tu hành giả này rơi vào vết nứt trên đất.

- Không thể tưởng được ngươi lại có thủ đoạn âm thần quỷ vật lợi hại như vậy.

Thanh Diệu Ngâm nhìn thiếu niên áo đen này, phát ra tán thưởng từ tâm nói.

Thiên Mộ cúi đầu, không có bất kỳ kiêu ngạo nào, thậm chí có chút khổ sở sửa lại cách nói của y:

- Không phải thủ đoạn của ta, là do sư tôn để lại cho ta.

Thanh Diệu Ngâm nở nụ cười khoan hậu, y nhìn tên hậu bối tôn sư trọng đạo này, trong ánh mắt lộ ra vẻ khen ngợi.

- Ngươi tới đúng lúc, thứ này có lẽ có thể làm ra chút tác dụng.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lấy ra một cái kén từ trong tay áo, đưa cho Thanh Diệu Ngâm.

Thanh Diệu Ngâm ngây ngẩn cả người.

Đây thật sự là một cái kén, bề ngoài nhìn qua không có gì khác với kén tằm tầm thường, song trên đời này không có một cái kén tằm bình thường nào còn lớn hơn nhiều so với nắm tay người lớn, mấu chốt nhất chính là sợi dệt thành cái kén này giống như là từng sợi huyền băng tinh tế, phát ra khí lạnh làm cho hơi nước trong không khí chung quanh kết ra hoa sương. (huyền băng: băng đen)

- Đây là?

Y theo bản năng hỏi.

- Nghiêm khắc mà nói đây vốn là đồ đạc của Mân Sơn Kiếm Tông các ngươi, hắn mang ra từ trong Mân Sơn Kiếm hội, bởi vì cảm nhận được nó có thể cắn nuốt hàn khí U Minh tu hành, cho nên hắn giao cho ta.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn thoáng qua Thanh Diệu Ngâm, lại nhìn Đinh Ninh nói.

Thanh Diệu Ngâm lập tức nhíu mày,

Là Huyền Sương trùng kia?

Y nhận lấy cái kén mà Trưởng Tôn Thiển Tuyết đưa tới, cảm thụ được hàn ý khiến ngay cả y cũng thấy nhói tay, trong lòng dâng lên cảm giác khó có thể tin.

Đạm Đài Quan Kiếm cũng hoàn toàn giật mình, lúc trước y cũng cảm nhận được hàn ý phát ra từ ống tay áo của Trưởng Tôn Thiển Tuyết, song hắn chỉ cho rằng đó là vũ khí nào đó của nàng, hoặc là khí tức do công pháp tu luyện chấn động ra một cách tự nhiên.

Y hoàn toàn không nghĩ tới, loại khí tức rất cường đại này vậy mà lại đến từ một cái kén cổ quái như vậy.

- Ta cũng rất tò mò.

Đúng lúc này, giọng nói của Đinh Ninh vang lên. Hắn nhìn Thanh Diệu Ngâm vốn đang cau mày thật sâu, nghiêm túc hỏi:

- Rốt cuộc sâu trong lòng núi Mân Sơn Kiếm Tông được bố trí cái gì... Hoặc có thể nói, rốt cuộc ngươi đang thử nghiệm cái gì khi quanh năm ở bên dưới đó.

- Thuần túy là dùng một ít dược vật thúc dục sinh trưởng, có lẽ có thể sinh ra một ít huyết mạch dị biến.

Dừng một chút, Đinh Ninh tiếp tục hỏi:

- Thế nhưng một ít dị thú cấp thấp, dù dị biến đến đâu cũng không có khả năng có biến hóa thoát thai hoán cốt giống như Huyền Sương trùng này. Cắn nuốt nguyên khí thích hợp một cách cực kỳ tự nhiên, hơn nữa có thể dung hợp hàn khí của Cửu U Minh Vương kiếm trên người nàng, đây là chuyện mà rất nhiều dị thú trong Hàn uyên lạnh lẽo nhất cũng không thể nào làm được.

Thanh Diệu Ngâm cẩn thận nghe xong mỗi một câu của Đinh Ninh, y cũng không trả lời vấn đề của hắn, mà chỉ đặt câu hỏi trước:

- Huyền Sương Trùng này bắt đầu kết kén từ khi nào, trước khi kết kén còn sinh ra dị biến gì sao?

- Sau khi ta đi Đông Hồ, con Huyền Sương trùng này đã mọc ra sừng rồng, khi đó có thể nói nó là một cái ấu Hàn Giao cũng không quá mức.

Đinh Ninh nhìn y, nói:

- Chờ khi ta từ Đông Hồ đến Âm Sơn, Huyền Sương trùng này đã bắt đầu kết kén.

- Nhanh như vậy.

Sắc mặt Thanh Diệu Ngâm trở nên cực kỳ trịnh trọng, trong mắt tràn ngập khiếp sợ khó hiểu, sau đó y lại cực kỳ đơn giản trực tiếp trả lời câu hỏi của Đinh Ninh trước đó:

- Chúng ta nuôi dưỡng thành công một con U Long.

- U Long?

Đinh Ninh không kìm được ngừng thở.

Thiên Mộ có lẽ chưa từng nghe nói đến rất nhiều chuyện của

vương triều Đại U, thế nên gã còn chưa cảm thấy khiếp sợ cực độ, nhưng ngay cả Trưởng Tôn Thiển Tuyết cũng không kìm được mở to hai mắt.

- Chúng ta tốn rất nhiều thời gian, lợi dụng địa lợi ở Mân Sơn chế thành một cái Hàn uyên, sau đó suy đoán rất nhiều ghi chép trên bí điển của triều Đại U, thật sự nuôi dưỡng thành công một con U Long. (Hàn uyên: khe lạnh)

Thanh Diệu Ngâm không hề tỏ ra vẻ bí hiểm nào, y nhanh chóng trực tiếp nói ra:

- Huyền Sương trùng này là một trong những thử nghiệm trước đó, ở trên người nó có một ít huyết mạch của U Long, chủ yếu dùng để quan sát phản ứng và biến hóa của nó đối với một ít Linh dược. Nó có thể dung hợp một ít nguyên khí tu hành không chút ngoài ý muốn, thế nhưng biến hóa của nó lại kịch liệt như thế, hẳn là do Cửu U Minh Vương kiếm này. Cửu U Minh Vương kiếm là kiếm lạnh lẽo nhất trên thiên hạ, chắc hẳn bản thân cũng có liên quan đến U đế và U Long này.

Nói đến đây y nhìn thoáng qua Thiên Mộ.

Tất cả mọi người đều hiểu ý của y.

Loại truyền thừa nguyên khí này chỉ sợ cũng giống với Yến sư và truyền thừa mà tên Thiên Mộ này nhận được.

- Các ngươi nuôi U Long này, là muốn chuẩn bị làm cái gì?

Đinh Ninh hít sâu một hơi, hỏi.

Thanh Diệu Ngâm trầm mặc tầm một hơi thở, sau đó nói:

- Vào Hoàng cung, giết Trịnh Tụ.

Tất cả mọi người đều chấn động.

Sau khi trầm mặc mấy hơi thở, Trưởng Tôn Thiển Tuyết mới mở miệng, nói,

- Cho nên giờ phút này, chắc hẳn Bách Lý Tố Tuyết đã tới Hoàng cung Trường Lăng.

- Nếu hắn thành công, hiện tại Trịnh Tụ cũng đã chết.

Thanh Diệu Ngâm gật đầu, y không nhịn được nhìn về phía Trường Lăng, nhẹ giọng nói:

- Ta hy vọng hắn có thể thành công.

Q7 - Chương 74: Kinh hỉ

Mỗi người ở đây đều hy vọng Bách Lý Tố Tuyết có thể thành công, chỉ là bọn họ không có ánh mắt xuyên qua thời không, cho nên không cách nào biết tất cả những chuyện đã phát sinh ở Trường Lăng hiện tại.

- Cho nên kế hoạch của hắn là trước tiên lợi dụng chính mình, hấp dẫn phần lớn lực lượng của Trịnh Tụ đến Mân Sơn Kiếm Tông, sau đó hắn mượn U Long, tiến ngược vào Hoàng cung Trường Lăng?

Đinh Ninh hít sâu một hơi, nhìn Thanh Diệu Ngâm hỏi.

Thanh Diệu Ngâm khẽ gật đầu, nhìn Đại Đài Quan Kiếm vẫn khó bình ổn tâm thần nói:

- Nếu như tất cả mọi chuyện thuận lợi, chắc hẳn sẽ là như vậy, cho nên không cần để cho người nào lưu lại Mân Sơn Kiếm Tông.

Đạm Đài Quan Kiếm nặng nề nói:

- Nhưng kế hoạch dù sao chỉ là kế hoạch, nếu có thể mượn U Long tiến vào Hoàng cung ám sát Trịnh Tụ, hơn nữa chính là cơ hội Nguyên Vũ không ở Hoàng cung, mặc dù không cần lưu người ở lại Mân Sơn Kiếm Tông, thì hắn cũng nên mang theo nhiều người cùng tiến tới.

Thanh Diệu Ngâm nhìn Đạm Đài Quan Kiếm, chỉ cười khổ một chút mà không nói gì, nhưng tất cả mọi người đều hiểu được vấn đề Đại Đài Quan Kiếm kỳ thật rất đơn giản, tất cả bọn họ đều hiểu được đáp án.

Thứ khó ứng phó nhất của Trịnh Tụ không phải là tu vi mà là mưu kế của ả, ánh mắt của ả ở khắp mọi nơi, biết được rất nhiều tin tức từ các nguồn khác nhau.

Nếu như không thể xác định hành tung của những người như Đạm Đài Quan Kiếm và Thanh Diêu Ngâm, ả cũng không thể nào phát động sát cục, Bách Lý Tố Tuyết cũng không thể nào đạt được cơ hội tiến vào Hoàng cung ám sát ả.

Ván cờ này ngay từ đầu chính là do Bách Lý Tố Tuyết thiết lập, mà không phải do Trịnh Tụ thiết lập, Bách Lý Tố Tuyết phải cho Trịnh Tụ một cơ hội có thể giết chết y trước tiên, sau đó mới có thể có được cơ hội ám sát ả.

Đây là nhân quả rất đơn giản, chỉ là quan tâm thì dễ loạn, cho nên tâm tình Đạm Đài Quan Kiếm giờ phút này có chút hỗn loạn.

- Đương nhiên còn có một nguyên nhân rất quan trọng.

Thanh Diệu Ngâm nhìn Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết một cái, sau đó nói:

- Bởi vì đối với hắn mà nói, nơi này chỉ sợ cũng quan trọng như Trường Lăng.

Đinh Ninh có được kinh nghiệm mà bất cứ kẻ nào trong giới tu hành đều không thể sánh kịp, bất cứ kẻ nào cũng chưa từng trải qua cuộc đời sóng to gió lớn, cho nên rất nhiều lúc tâm tình của hắn đều rất bình tĩnh. Song hiện tại nghe được một câu nói như vậy của Thanh Diệu Ngâm, trong lòng hắn lại chấn động mạnh mẽ, thậm chí sinh ra cảm giác rất xấu hổ.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết có thể hiểu được tâm tình của hắn lúc này. Bởi vì theo một nghĩa nào đó mà nói, nàng và Bách Lý Tố Tuyết là cùng một loại người.

- Sai lầm không chút liên quan đến hiểu lầm. Điều quan trọng

là chàng không muốn phụ bằng hữu của mình, và bạn hữu cũng không muốn phụ chàng.

Nàng nhìn Đinh Ninh nói.

Những người ở đây, kể cả tăng nhân khổ tu Đông Hồ lúc này tiếp cận việc tán công đều có thể coi là người cũ của Trường Lăng, ít nhiều đều liên lụy đến Ba Sơn Kiếm Tràng cùng với biến cố đăng cơ của Nguyên Vũ năm đó, ngoại trừ Thiên Mộ.

Gã là một hậu bối chân chính, hơn nữa trên ý nghĩa nghiêm ngặt mà nói sư tôn của gã cũng có thể xem là Tông sư thời đại Ba Sơn Kiếm Tràng, nhưng cũng không tham dự vào trận chiến đó, cho nên Thiên Mộ hiện tại cũng không quá hứng thú đối với những chuyện quá khứ này.

Lực chú ý của gã lại càng tập trung ở tình cảnh hiện tại cùng với cái kén cổ quái trong tay Thanh Diêu Ngâm.

- Vậy cái kén này cuối cùng sẽ như thế nào?

Gã nhìn cái kén này nhộn nhạo ra nguyên khí băng sương cổ quái mà cường đại, không nhịn được hỏi.

- Không ai có thể đoán chắc nó sẽ trở thành cái gì.

Thanh Diệu Ngâm nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Ta ở trong lòng núi Mân Sơn mười mấy năm, có thể tiếp cận thân thể U Long, có thể dùng làm vật thay thế cho nó để khảo nghiệm phản ứng của một ít Linh dược đối với U Long, cũng chỉ có một loại Huyền Sương trùng này, mà bên trong một loại Huyền Sương trùng này cũng chỉ có một cái kén này mới sinh ra dị biến như vậy, kết quả lại vừa vặn gặp được Cửu U Minh Vương kiếm. Nhưng nếu như muốn ta phán đoán lại... Nhất định phải đưa ra một suy đoán đối với nó, vậy nó rất có khả năng sẽ biến thành một loài giống U Long vậy.

- Vật tương tự U Long? Là một con U Long khác sao?

Lần này ngay cả Thiên Mộ cũng lắp bắp kinh hãi.

Tuy rằng gã là hậu bối, nhưng lại từng được nghe vô số chuyện xưa về thú cưỡi U Long thống trị toàn bộ thiên hạ ngày xưa.

Trong rất nhiều truyền thuyết, đừng nói là con U Long to lớn kinh khủng kia, chính là tám con đời sau do U Long và mấy con Giao long sinh ra, đều là thú cưỡi được U đế ban cho tám gã Thần tướng. Tám gã Thần tướng kia đã nấu chảy binh khí của cường giả trên thiên hạ để chế tạo Thần giáp cho mình và thú cưỡi, thời điểm ấy đều là biểu tượng vô địch.

Các loại điển tịch đều miêu tả rõ ràng một sự thật, U Long đáng sợ ở chỗ nó mặc dù có thể triệu hoán lực lượng thiên địa nguyên khí tương đương với Thất Cảnh đỉnh phong, tuy không tới Bát Cảnh, nhưng số lượng thiên địa nguyên khí tích tụ trong cơ thể nó nhiều hơn không biết bao nhiêu so với Tông sư Thất Cảnh bình thường.

Chuyện này giống như một gã Tông sư Thất Cảnh có khí hải và kinh mạch rộng gấp mấy chục lần so với người bình thường.

Hắn đương nhiên có thể tùy ý sử dụng một ít chiêu kiếm uy lực cường đại hơn nữa không cần lo lắng hao tổn chân nguyên, đương nhiên có thể dùng ít địch nhiều.

Mấu chốt nhất chính là lực lượng thân thể U Long cùng mức độ cứng rắn dày đặc của vảy rồng lại khó có thể tưởng tượng được, nó giống như một kiện áo giáp trời sinh mạnh nhất.

Trong điển tịch ghi lại, phản quân ba mươi ba châu chống lại vương triều Đại U lúc ấy không biết đã tổn thất bao nhiêu cường giả, cuối cùng mới giết chết tám gã Thần tướng và U Long, sau đó

mới có thể giết chết U đế thành công.

- U Long của U đế có mấy trăm năm tu hành tích lũy, không phải là thứ mà những ấu vật hiện tại có thể so sánh. (ấu vật: động vật mới được sinh ra)

Nhìn biểu lộ rung động của Thiên Mộ, Thanh Diệu Ngâm lắc đầu, nói:

- Thế nhưng có Cửu U Minh Vương kiếm trợ giúp, U Minh trùng này có thể biến hóa nhanh như vậy, trái lại là chuyện không thể ngờ tới. Trong ngắn hạn mà nói, ngoại hình sau khi U Minh trùng này lột xác có thể có rất khác với U Long, lực lượng cũng có thể chênh lệch không ít, nhưng về lâu dài mà nói chỉ sợ lại có tiềm lực hơn.

Sau khi dừng một chút, Thanh Diệu Ngâm cực kỳ nghiêm túc giải thích,

- Bởi vì U Long giống với những yêu thú cường đại nhất được ghi lại trong điển tịch giới tu hành của chúng ta, phương thức tu hành của chúng là tích lũy dựa vào năm tháng tự nhiên. Trải qua năm tháng chưa chắc có thể thay đổi lực lượng chân nguyên của chúng, nhưng lại có thể làm cho thân thể chúng chậm rãi trở nên cường đại hơn, lân giáp trên người như tự nhiên chồng chất càng dày càng cứng rắn, thân thể máu thịt càng thêm cứng cỏi. Điều này không giống như Tu hành giả chúng ta không ngừng hướng lên trên, chúng nó dùng hình dung thô sơ một chút, giống như là sinh trưởng theo bề ngang vậy.

Thiên Mộ hoàn toàn nghe rõ, nhưng miệng gã lại càng há to hơn, trong lòng không ngừng khiếp sợ.

Ý tứ của Thanh Diệu Ngâm hiển nhiên là thứ được ấp nở trong cái kén này, mặc dù lúc ban đầu không mạnh bằng U Long mà gã nuôi dưỡng ra ở Mân Sơn Kiếm Tông, nhưng quá trình tu hành tích

lũy lại nhanh hơn so với U Long của Mân Sơn Kiếm Tông kia.

Vậy theo năm tháng trôi qua, vậy đồ vật bên trong kén này sẽ càng mạnh hơn so với con U Long có huyết mạch thuần khiết kia ư?

Ngày xưa U đế cũng chỉ có một con U Long, được coi là biểu tượng của Hoàng quyền vô thượng, xuất hiện ở trên rất nhiều đồ đằng, nhưng hiện tại Mân Sơn Kiếm Tông lại có hai con. Gã dù sao cũng chỉ là một thiếu niên, cho nên đã tạm thời quên đi tình cảnh trước mắt, không nhịn được suy nghĩ lung tung, nghĩ đến nếu hai con U Long này có thể trưởng thành, vậy không cần những Tông sư còn sót lại của Ba Sơn Kiếm Tràng ra tay, chỉ riêng hai con U Long này cùng những người của Mân Sơn Kiếm Tông, chỉ sợ cũng đã đủ thực lực để chống lại Trường Lăng rồi?

Thanh Diệu Ngâm nhìn hào quang lóe sáng trong mắt thiếu niên này, rất dễ dàng nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Thiên Mộ, sau đó gã lắc đầu, trong lòng biết nếu Bách Lý Tố Tuyết cần phải dùng con U Long kia trở thành tấm thuẫn để mạnh mẽ tiến vào Hoàng cung, vậy chỉ sợ nó sẽ rất khó sống sót.

Một con U Long của Mân Sơn Kiếm Tông này đến từ bảo khố trong Hoàng cung của vương triều Đại U ngày xưa, là một quả trứng rồng hoàn chỉnh cùng với xương máu và tinh hạch trong thân thể còn sót lại của một con U Long nào đó.

Nếu U Long kia chết đi, trên đời sẽ tuyệt tích loài vật này.

Là Tu hành giả dùng nửa đời người để nghiên cứu một loại vật này mà nói, gã đương nhiên có chút tiếc nuối.

Hiện tại cái kén trong tay nàng cũng là một cái kinh hỉ tuyệt đối.

.....

Trong lúc bọn họ đối thoại, mấy con Đằng Xà của quận Giao Đông vẫn bị lạc trong ngàn tòa bụi núi, không dám bay xuống nhưng cũng không dám trốn đi, thân hình khổng lồ không ngừng va chạm cùng với lực lượng nguyên khí gần đến thực chất trên không trung, phát ra các loại tiếng trùng kích đáng sợ.

Nhưng đúng lúc này, tên Ngự sử giả quận Giao Đông ở bên ngoài kia phát hiện không thể nào khống chế được những Đằng Xà này, chợt có một loại tiếng còi bén nhọn đến cực điểm.

Mấy con Đằng Xà kinh hoàng mà hỗn loạn phảng phất như hoàn toàn bị lạc mất tâm trí, trở nên vô cùng cuồng bạo, không hề đi loạn trên không trung nữa, mà rơi xuống chỗ đám người Đinh Ninh ở phía dưới.

Sắc mặt Thanh Diệu Ngâm không có bất kỳ thay đổi nào, gã thậm chí cũng không hề nhìn mấy cái bóng hình như trụ lớn chống trời từ trên không trung rơi xuống, gã nhanh chóng lấy ra một cái bình đan, nhỏ toàn bộ nước thuốc trong đó vào cái kén trong tay.

Q7 - Chương 75: Lên đài

Đạm Đài Quan Kiếm hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, nhìn bóng dáng mấy con Giao long trên bầu trời.

Những Đằng Xà này rất khó ứng phó, nhất là sau khi chúng nó nhấc lên mưa gió cùng sóng lớn bàng bạc, người quận Giao Đông âm hiểm còn thường điều khiển một ít dị thú hình thể rất nhỏ, cực kỳ không dễ cảm nhận được.

Bởi vì nguyên khí bản thân những dị thú này trùng hợp với mưa gió xung quanh, cho nên giống với phi kiếm được một ít Tu hành giả tận lực che dấu, cực kỳ trí mạng.

Nhưng giờ phút này y lại không lo lắng vì những dị thú này tấn công, tất cả những gì y cần là bình phục tâm tình đang hỗn loạn của mình.

Mân Sơn Kiếm Tông hao phí rất nhiều năm bố trí ra Hàn uyên U Minh ở dưới lòng núi thích hợp cho U Long sinh tồn khi còn nhỏ, ấp trứng U Long trong kho tàng của vương triều Đại U ngày xưa nở ra thành công, đây là bí mật tuyệt đối, ngay cả Đạm Đài Quan Kiếm cũng không biết.

Nhưng y lại hiểu cực kỳ rõ, hai mươi năm trước Thanh Diệu Ngâm cũng đã bước vào Thất Cảnh, hai mươi năm qua gã lại không có tiêu phí tinh lực bản thân vào kiếm đạo, mà đều tập trung vào nghiên cứu dược lý, nghiên cứu nuôi thú cùng thủ đoạn làm yêu thú dị biến.

Cho dù U Long kia cũng đã nở ra thành công hai mươi năm trước, nhưng thời gian hai mươi năm này đối với một con U Long mà nói thật sự quá ngắn, không khác gì so với em bé còn trong tả

lót của nhân loại, nếu Bách Lý Tố Tuyết phát động ván cược này muốn lợi dụng U Long tiến vào Hoàng cung Trường Lăng, Thanh Diệu Ngâm bồi dưỡng các loại dị thú ở trong lòng núi Mân Sơn nhiều năm như vậy để khảo nghiệm các loại Linh dược, nhất định là đã có thủ đoạn làm cho U Long nhanh chóng trưởng thành.

Thiên Mộ dù sao tâm tính vẫn còn thiếu niên, đều có lòng hiếu kỳ mãnh liệt đối với bất cứ thứ gì mà mình không biết.

Gã lúc này đã không còn chiến lực, đương nhiên không cần quản những Đằng Xà có bề ngoài cực kỳ đáng sợ đang từ trên không trung bay xuống, gã chỉ nhìn chằm chằm cái kén trong tay Thanh Diệu Ngâm.

Dược dịch nhỏ ra từ bình đan trong tay Thanh Diệu Ngâm là một loại màu đỏ thẫm rất tươi sáng, sền sệt giống như là kết quả của loại chất ngọc nào đó hòa tan, song lại có lực thẩm thấu kinh người, hoàn toàn không cần Thanh Diệu Ngâm dùng bất kỳ chân nguyên phụ trợ nào, đã rất dễ dàng thẩm thấu vào trong kén. (Dược dịch: nước thuốc)

Đó là một quá trình rất ngắn, nhưng gió mưa trên bầu trời và cơ thể khổng lồ của một số con Đằng Xà đã giáng xuống.

Thiên Mộ nhìn Thanh Diệu Ngâm còn đang thong thả ung dung cùng Đạm Đài Quan Kiếm vẫn còn nắm kiếm bất động, không khỏi nghĩ thầm biến hóa trong cái kén này có nhanh như thế nào cũng không thể nào ứng phó được cục diện trước mắt, huống chi vẫn chưa biết nó sẽ biến hóa như thế nào, hiện tại một người cũng không ra tay, chẳng lẽ thật sự chờ những Đằng Xà này trực tiếp há mồm một ngụm nuốt hết đám người mình hay sao?

Cũng đúng lúc này, gã đột nhiên cảm nhận được một số chỗ khác biệt, ánh mắt không tự chủ được rơi về phía ống tay áo Thanh Diệu Ngâm.

Song biến hóa này còn nhanh hơn so với ánh mắt gã rơi xuống, một tiếng vèo gào thét kịch liệt tựa như trực tiếp chấn động ở trong đầu gã. Một luồng hào quang màu vàng đen lập tức bay ra từ trong ống tay áo Thanh Diệu Ngâm, không hề có chút trở ngại bắn xuyên qua mưa gió, trực tiếp rơi xuống đầu một con Đằng Xà cầm đầu.

Luồng hào quang màu vàng đen so sánh với cái đầu khổng lồ của Đằng Xà giống như là một giọt mưa rơi trên trán nó, nhưng một tiếng phốc vang vọng, đầu con Đằng Xà cùng toàn bộ thân thể đều chấn động mạnh, giống như bị một cái chùy lớn đập vào đầu một cái, sau đó trán cùng hàm đồng thời nổ tung một đoàn sương máu!

Con Đằng Xà này vẫn chưa chết ngay tức khắc, thân hình khổng lồ giống như một ngọn núi điên cuồng lay động trong mưa gió, trong cơ thể hút vào phun ra thiên địa nguyên khí lập tức hình thành mấy cơn sóng lớn, nổ loạn trên không trung.

Gió mưa cuồng loạn, những cơn sóng nước hỗn loạn không thành hình hắt vẩy ra chung quanh.

Có một vũng nước rơi trên người Thiên Mộ, làm ướt áo đen của gã.

Gã mở to hai mắt, đồng tử lại kịch liệt co rút lại, gã có thể cảm nhận được, luồng hào quang màu vàng đen kia dường như là một vật sống, nhưng không thể thấy rõ rốt cuộc là cái gì,

- Đây là cái gì?

- Hỗn Kim Thiền sáu cánh, hiển nhiên là một trong côn trùng bay nhanh nhất, thân thể cứng rắn nhất trong thiên địa.

Giọng nói của Thanh Diệu Ngâm vang lên, luồng hào quang màu vàng đen kia đã xuyên thấu cái đầu con Đằng Xà thứ hai.

Mảng lớn máu tươi nở rộ trên bầu trời, làm cho mùi tanh càng trở nên nồng nặc hơn.

Loại mùi máu tanh nở rộ gần trong gang tấc này rốt cục làm cho những con Đằng Xà gần như điên cuồng còn lại cũng cảm thấy sợ hãi, chúng nó làm ra phản ứng trực tiếp nhất, toàn bộ thân thể co rụt lại, giấu đầu ở giữa thân thể, bất kể thân thể bản thân hay là nguyên khí bao bọc chúng nó đều biến thành một quả bóng.

Trong mưa gió đều là bóng thịt.

Nhìn Giao long dữ tợn khủng bố lại co rụt lại thành quả cầu như vậy, Thiên Mộ cảm thấy buồn cười khó hiểu, gã không nhịn được chợt cười ra tiếng.

Cũng đúng lúc này, lực chú ý của mọi người lại trở lại trên tay Thanh Diệu Ngâm một lần nữa.

Trong cái kén mà gã nâng trong tay truyền đến tiếng cắt rõ ràng.

Trên cái kén do vô số tơ lạnh kết thành xuất hiện một vết rách nhỏ, vật sống cắn phá tơ lạnh từ bên trong trực tiếp nuốt chửng những sợi tơ lạnh này, trong nháy mắt tiếp theo liền nở ra một loại khí cơ đáng sợ.

Một tiếng ông run nhẹ, luồng hào quang màu vàng đen kia trong nháy mắt đến trước người Thanh Diệu Ngâm, sau đó dừng lại.

Đó là một con ve to bằng ngón tay cái, toàn thân giống như được đúc thành từ vàng đen, ngoại trừ trên người có sáu cánh ra, bề ngoài không có gì khác với những con ve bình thường.

Nhưng lúc này người nào cũng có thể cảm nhận được vẻ cảnh giác và địch ý của nó đối với vật trong kén.

Vật trong cái kén này còn chưa chính thức lộ diện, nhưng hiển nhiên đã làm cho nó cực kỳ khẩn trương.

Về phần đám Đằng Xà co lại thành quả cầu trên bầu trời, thân thể chúng nó lúc này lại càng sợ hãi đến cứng ngắc, cái loại khí tức cuồng bạo khát máu biến mất vô tung, thậm chí ngay cả nguyên khí trong cơ thể cũng không dám phóng thích ra bên ngoài.

Mưa gió và sóng lớn tràn ngập không trung trực tiếp tiêu tán, bọn chúng cứng ngắc trên không trung, có loại cảm giác không biết nên chạy trốn hay nên rơi xuống.

Ngay cả chạy trốn cũng không dám làm, đây là một loại sợ hãi bẩm sinh đối với tồn tại cao cấp trong đồng tộc.

Đối với U Long chân chính mà nói, những loài Giao long này nhiều nhất cũng chỉ có thể xem như thức ăn.

Tất cả mọi người ở đây nhìn cái kén đã rách trong tay Thanh Diệu Ngâm, liền biết suy đoán của gã lúc trước không có sai lầm, vật phá kén mà ra lúc này mặc dù không phải U Long chân chính, cũng chỉ là có chỗ khác biệt ở bề ngoài.

- Không có liên quan.

Thanh Dữ Ngâm nhìn con ve cực kỳ khẩn trương kia, khẽ gật đầu, sau đó bình thản nói một câu này.

Con ve này dường như có thể trực tiếp nghe hiểu lời gã nói, hiểu được tâm ý của gã, nó đột nhiên bay trở lại trong ống tay áo của gã.

- Cần chân nguyên của ngươi.

Thanh Diệu Ngâm ngẩng đầu nhìn Trưởng Tôn Thiển Tuyết, đồng thời lấy ra một bình đan màu bạc, cực kỳ cẩn thận nhỏ ra tất cả dược dịch trong bình đan này, gã khẽ gật đầu với Trưởng Tôn

Thiển Tuyết.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn ánh mắt gã đã hiểu được mình phải làm gì, mạnh mẽ vắt ra một ít nguyên khí bản mệnh từ trong cơ thể, bao bọc những dược dịch kia rơi vào trong kén.

Cái kén trong tay Thanh Diệu Ngâm đột nhiên nhảy lên.

Đó là một loại cảm xúc nhảy cẫng, trong nháy mắt tiếp theo, một tiếng phốc khẽ vang, một cỗ sóng khí trào ra, cái kén phồng lên lập tức xẹp thành một tờ giấy.

Đây là một loại Vương giả chính thức lên đài khiến Giao long đều có thể thần phục, tất cả mọi người mở to hai mắt cực kỳ chờ mong, song sau một khắc, tất cả mọi người đều trở nên ngơ ngẩn.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết trầm mặc một hơi thở, sau đó không nhịn được nói:

- Ngươi thật là xấu xí.

Q7 - Chương 77: Đứng dậy

Bên ngoài Thiên Sơn lại xuất hiện bóng dáng Giao Long nương theo mưa gió mà đến.

Một luồng ánh sáng âm u lóe lên dưới mưa gió trút xuống, sau đó mưa gió đột ngột ngừng, bốn con Đằng Xà giống như hai con lúc trước, tựa như cừu non sợ hãi bầy sói cuộn mình ở một bên, không dám vọng động.

Nghĩ đến quận Giao Đông vì nuôi dưỡng ra những Đằng Xà này, không biết đã tiêu tốn tâm huyết của bao nhiêu thế hệ, chúng nó là một trong những cơ nghiệp chân chính của quận Giao Đông, là quân cờ quan trọng nhất mà Trịnh Tụ bố trí trên chiến trường này, song hành động của quận Giao Đông hiện tại lại tương đương với việc không ngừng đưa cơ nghiệp đến trong tay bọn họ một cách vô ích, loại cảm giác này thật sự rất sảng khoái.

Nhìn những Đằng Xà không dám động đậy này, Thiên Mộ thậm chí có chút tiếc hận Thanh Diệu Ngâm đến chậm một chút, đã có hai nhóm Đằng Xà chết dưới kiếm của Đạm Đài Quan Kiếm.

Lại nghĩ đến thiên hạ vương triều Đại Tần mà Trịnh Tụ và Nguyên Vũ đoạt được là ăn cắp tâm huyết của Ba Sơn Kiếm Tràng, gã chợt cảm thấy đây là nhân quả, là quận Giao Đông đang trả nợ.

- Nếu như chúng ta có thể ra khỏi nơi này, vậy có thể để cho những Đằng Xà này trở thành thú cưỡi hay không?

Gã nhìn Thanh Diệu Ngâm, nhịn không được nhẹ giọng hỏi.

Giọng điệu của gã tràn đầy khiêm tốn và không chắc chắn.

Khiêm tốn xuất phát từ việc gã cho rằng tất cả những gì mình có được đều đến từ sư tôn của gã, cho nên gã không có bất kỳ kiêu ngạo nào, ở trong mắt gã, đám người Thanh Diệu Ngâm là tiền bối mà gã phải tôn kính, mà không chắc chắn đến từ hai phương diện.

Thứ nhất là một khía cạnh khác của bản thân vấn đề này, là liệu cuối cùng bọn họ có thể sống sót rời khỏi đây hay không.

Mặc dù hiện tại ngay cả những Đằng Xà của quận Giao Đông cũng đã trở thành vật trong tay bọn họ, biến thành trợ lực cường đại, nhưng ngay cả đời sau của cung phụng thời đại Tiên hoàng Đại Tần vừa rồi cũng xuất hiện, hiển nhiên sẽ còn có một ít cường giả hoàn toàn không nằm trong dự liệu xuất hiện.

Không ai có thể đoán trước bọn họ cần phải đối mặt với dạng chiến đấu như thế nào.

Nhưng gã nghĩ, chỉ cần có thể mang theo Đằng Xà ra khỏi nơi này, vậy nếu Bách Lý Tố Tuyết có khả năng lợi dụng U Long tiến vào Hoàng thành Trường Lăng, vậy bọn họ hiển nhiên cũng có khả năng lợi dụng Đằng Xà làm chuyện giống như vậy.

Dù sao Đằng Xà mặc dù không có lân giáp mạnh mẽ như U Long, nhưng ít nhất là Giao long chân chính, đồng dạng có thể bay rất cao, vượt qua cực hạn mà rất nhiều Phù khí cùng phi kiếm có khả năng đạt tới.

Thanh Diệu Ngâm cực kỳ đơn giản lắc đầu, nói:

- Thiên tính của Đằng Xà thô bạo, hơn nữa quận Giao Đông vẫn luôn dùng dược vật và tiếng rít để khống chế, cho nên chẳng những thần trí của chúng nó bị tổn thương rất nhiều, hơn nữa tính tình càng bạo liệt hơn so với những Đằng Xà trong tự nhiên. Nếu để nó làm chuyện đơn giản thì đương nhiên là có thể, nhưng muốn nó trở thành thú cưỡi thực sự hiểu được tâm ý lại là chuyện cực kỳ khó khăn.

Sau khi dừng một chút, Thanh Diệu Ngâm nhìn Thiên Mộ vẫn còn có chút khó khó hiểu, giải thích:

- Nhưng lấy phi độn trên không trung làm ví dụ, ngươi có thể để cho nó bay tới một chỗ, nhưng gần như không thể làm được việc để cho nó cố ý ẩn nấp bóng hình và âm thanh trong lúc phi hành, hay là có thể khống chế nguyên khí dao động trên người.

Thiên Mộ trầm mặc một lát, suy nghĩ một chút đây đích xác là một vấn đề rất khó giải quyết.

Nói một cách đơn giản, ngươi có thể thuần hóa một con chó để giúp mình chăn cừu, nhưng ngươi không thể ra lệnh cho nó làm ra nhiều chuyện thông minh hơn nữa.

Nhưng vào lúc này, giọng nói của Đinh Ninh lại vang lên:

- Chúng ta không thể, nhưng Hữu Tứ này có lẽ có thể làm được.

Thiên Mộ ngẩn người.

Thanh Diệu Ngâm cùng tất cả những người còn lại đều ngơ ngẩn.

Hữu Tứ chính là tên của con Ấu long U Long này, tuy nhiên cái tên này có chút cổ quái, cho nên mọi người vẫn còn có chút không quen. (Ấu long: Con rồng mới được sinh ra)

Nhưng những lời này dường như lại... rất có ý nghĩa!

Bọn họ không phải là đồng loại của những con Giao long này, cho nên gần như không có khả năng trao đổi.

Nhưng con Ấu long này đã biểu hiện ra năng lực có thể điều khiển được bọn chúng.

Đinh Ninh hít sâu một hơi.

Trịnh Tụ và Nguyên Vũ khó đối phó nhất, là bởi vì bọn họ sống sâu trong Hoàng cung Trường Lăng, có rất nhiều quân đội thủ hộ, còn có rất nhiều Tu hành giả cường đại bảo vệ an toàn của bọn họ.

Cho dù người có được chiến lực giống như bọn họ đến trước mặt, đều phải đối mặt với hoàn cảnh lấy ít địch nhiều.

Nhưng nếu rất nhiều cường giả cùng nhau đến trước mặt Trịnh Tụ và Nguyên Vũ, kết quả sẽ rất khác nhau.

Nhưng đây vẫn là chuyện sau khi ra khỏi nơi này mới cần phải suy nghĩ cẩn thận.

Bách Lý Tố Tuyết mất rất nhiều năm để mưu đồ một cơ hội có thể ám sát Trịnh Tụ, mà Dạ Kiêu thì dùng thời gian hơn nửa đời cùng tất cả những gì của y để mưu đồ một cơ hội có thể giết chết mình.

Ngàn tòa núi bụi nơi này vẫn ổn định như thế, không có dấu hiệu buông lỏng rõ ràng.

Ngay khi hắn nhìn chăm chú hào quang mê ly bên trong ngàn tòa núi bụi, một ít bụi bặm nhỏ lóng lánh ra ánh sáng rạng rỡ lại ngẫu nhiên lóe ra từng chuôi hình kiếm.

……

Thế giới của Tu hành giả thay đổi trong nháy mắt, tồn tại vô số cơ hội và chuyển biến.

Bây giờ có một con Huyền Sương trùng lột xác thành U Long, mà lực lượng được quận Giao Đông tích góp mấy trăm năm lại đang bị trộm cắp dưới tình huống người bên ngoài không hề biết.

Có một số người tu hành mất cả đời mà ngay cả Tứ Cảnh cũng không thể đột phá, có người tu hành lại bởi vì một cơ hội nào đó

mà trong nháy mắt đột phá cửa ải gông cùm xiềng xích vây hãm bản thân nhiều năm.

Mỏ đá Bạch Cơ thuộc quận Lũng Tây của vương triều Đại Tần, một nam tử mặt đầy bụi bặm buông xuống cuốc sắt trong tay, trầm mặc mấy hơi thở sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên, thân thể thẳng tắp, nhìn về phía con sông lớn gần trong gang tấc.

Mỏ đá Bạch Cơ thuộc quận Lũng Tây là một trong những mỏ đá quan trọng nhất của vương triều Đại Tần, đá nơi này vô cùng kiên cố, có thể dùng để làm tường thành, lúc này cuộc chiến giữa vương triều Đại Tần và vương triều Đại Sở đang diễn ra, dẫn đến nhu cầu về đá cứng rắn của một số cứ điểm nơi biên quan lại càng nhiều hơn, bên bờ sông thường có hơn mười chiếc thuyền trống neo chờ.

Khai thác đá, đặc biệt là khai thác đá cứng rắn dị thường là công việc vô cùng gian khổ, mệt mỏi cực độ và bụi bay tứ tung sẽ gây ra tổn hại rất lớn đối với người bình thường, cho nên phần lớn người ở mỏ đá này đều là tù nhân bị phạt khổ dịch.

Chiến sự nguy cấp, quan lại quản lý mỏ đá này hiển nhiên cũng càng thêm nghiêm khắc.

Thấy có người dừng tay không chịu lao động mà đứng lên ngẩn người ngắm phong cảnh, một gã quan lại lập tức biến sắc, cầm roi dài đi về phía nam tử này.

Tên quan lại này rất mập, quận Lũng Tây vốn thuộc Trần quốc, một nước nhỏ này đã không còn tồn tại khi vương triều Đại Tần diệt nước Triệu, nhưng họ Trần vẫn là vọng tộc, rất có thế lực ở địa phương. Tên quan lại này thuộc dòng dõi họ Trần, mặc dù suốt ngày làm bạn với bụi bặm và những kẻ tù tội này, nhưng gã vẫn thực sự mập mạp. Một số người nhà tù nhân thường nhét một chút chỗ tốt để làm cho gã phân công và sắp xếp cho bọn họ một số công việc thoải mái. (vọng tộc: gia tộc có danh vọng)

Quanh năm suốt tháng gã được cung phụng như vua một cõi, hiển nhiên đã khiến khí tức kiêu căng của gã tăng lên, ngày thường nhẹ thì đánh mắng, nặng thì quất roi, đánh đến mức máu tươi đầm đìa đối với tù nhân mình không ưa.

Cho nên khi nhìn thấy tên quan lại này đi ra từ dưới lều hóng mát, mặc dù không phải nhằm vào chính mình, nhưng rất nhiều người dọc đường đã sợ hãi đến mức cả người phát run.

Song nam tử kia lại vẫn xuất thần, thậm chí ngay cả khi một số người bên cạnh run giọng nhắc nhở cũng như không nghe được.

Bóng dáng của tên quan lại đã bao trùm trước mặt hắn, nhìn bộ dáng vẫn không quan tâm như trước của nam tử kia, tên quan lại này cảm thấy quyền uy của mình bị khiêu khích thật lớn,

- Ngươi muốn chết sao?

Giữa một tiếng quát mãnh liệt, gã cũng không cần bất kỳ thời gian suy tư nào, đã ra sức vung roi da trút xuống đầu nam tử kia.

Một tiếng bộp vang vọng.

Một cây roi này đánh mạnh vào trán người nam tử kia.

Q7 - Chương 76: Hữu Tứ

Nhất là trong thời kỳ vương triều Đại U đã từng thống nhất thiên hạ, U Long cùng U đế đều là biểu tượng vô địch.

Loài vật này ở trong bất kỳ điển tịch nào trong thế giới người tu hành ghi chép, kể cả con U Long đã xuất hiện ở Trường Lăng vẫn chưa thể tính là trưởng thành đến cực hạn, ngoại trừ dùng từ "đáng sợ" để hình dung ra, kèm theo đó thường là cái loại từ ngữ như "tráng lệ", "hoa mỹ".

Lân giáp của nó giống như thủy tinh nâu được kết xuất ra từ băng đen ngàn năm, móng vuốt của nó giống như là thép lạnh được tôi luyện ngàn vạn năm, ngay cả đường cong bên cạnh lân giáp cũng giống như những Phù văn tự nhiên, mang theo một loại mỹ cảm cùng cảm giác huyền ảo độc đáo trong nhận biết của Tu hành giả.

Trong ghi chép sớm nhất, nhóm người xưa đầu tiên chính bởi vì phải đối kháng với dị thú cường đại, mới tìm được lý do tu hành từ trong Thiên đạo, từ đó xuất hiện hạng người tu hành, mà rất nhiều công pháp hay thủ đoạn sử dụng thiên địa nguyên khí của Tu hành giả đều xuất phát từ sự nghiên cứu và học tập đối với những dị thú này.

Cho nên trong dự đoán của tất cả mọi người ở đây, thứ phá kén mà ra có thể nói là đời sau của một con Ấu long U Long mới, mặc dù hình thể rất nhỏ, nhưng bề ngoài chắc chắn cũng rất kinh người.

Tuy nhiên thực tế thực sự đáng kinh ngạc.

Bởi vì vật phá kén mà ra hiện tại... lại xấu xí đến kinh người.

Trước kia Huyền Sương trùng giống như một con sâu róm rụng lông, mà Huyền Sương trùng hiện tại thì không thể nói là hình dạng côn trùng hay là hình con rồng.

Trên người nó cũng không sinh ra bất kỳ lân giáp nào, nhưng lớp biểu bì đã biến thành màu đen, lóng lánh một tầng huỳnh quang.

Đỉnh đầu của nó nhú ra một đôi sừng, nhưng đôi sừng này lại có màu đỏ thẫm, hơn nữa còn rất ngắn, có vẻ có chút tráng kiện quá mức so với thân thể của nó.

Nó sinh ra cánh thịt và bốn móng vuốt, nhưng một đôi cánh thịt trên lưng ngắn tũn và một đôi chân trước teo tóp, cùng với một đôi chân sau cực kỳ tráng kiện, có vẻ cực kỳ không cân đối với tỉ lệ thân thể nó, càng không cần nói đến phần đuôi của nó là một cái đuôi tên thật dài.

Ngoại trừ trên người nó nhộn nhạo ra một loại khí tức đặc biệt mà cường đại, chỉ nói về vẻ bề ngoài đã cho bất cứ kẻ nào ở đây một loại cảm giác ngay từ cái nhìn đầu tiên, chính là ngoại hình của nó giống như một đứa trẻ muốn tạo ra một con rồng khi nặn bùn, nhưng lại không thể nặn ra một cách hoàn hảo mà chỉ chắp vá ra một cách tùy ý.

- Ngươi đúng là xấu xí.

Những lời này của Trưởng Tôn Thiển Tuyết vẫn còn lượn lờ trong tai mọi người, nàng rất ít khi nói như vậy, cho nên Đinh Ninh lúc này cũng không nhịn được cười ra tiếng.

Hắn nhìn con "U Long" còn đang trong trạng thái mơ màng này, không nhịn được cười nói:

- Ít nhất cũng không phải nơi nào cũng xấu, ánh mắt có thể tính là rất đẹp mắt.

Thiên Mộ là người nghiêm túc nhất, ngay cả ánh mắt cũng không chớp một cái. Gã cau mày nhìn bộ dáng "U Long" này, nghe những lời này của Đinh Ninh, rốt cục cũng không nhịn được phốc một tiếng bật cười.

Đôi mắt của "U Long" này là màu đỏ thuần khiết, là loại màu đỏ tươi và rực rỡ như hồng ngọc dưới ánh mặt trời.

Nếu chỉ nhìn con mắt nó một cách đơn thuần, hoàn toàn chính xác có thể coi là đẹp mắt.

Nhưng phối hợp với làn da đen nhánh của nó, còn có một đôi sừng ngắn mà thô trên đầu, nhìn thế nào cũng làm cho người ta không nhịn được muốn bật cười.

Khi tiếng cười của Thiên Mộ vang lên, trong không khí chợt có một tiếng khẽ vang, đó là theo một hơi hít vào của nó, toàn bộ những bộ phận cái kén bị nó nuốt vào bụng, ý lạnh trong cơ thể nó càng nồng đậm thêm mấy phần.

Cho đến lúc này, nó dường như vẫn còn có chút không tỉnh táo, không phân biệt rõ tình huống trước mắt, nhưng khi ánh mắt của nó và Đinh Ninh chạm nhau, thân thể nó lại chấn động, rõ ràng còn lưu lại trí nhớ của Huyền Sương trùng, cực kỳ sợ hãi đối với Đinh Ninh, cho nên theo bản năng lập tức đến bên cạnh Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Nó chỉ bởi vì sợ hãi trời sinh đối với Cửu Tử Tằm trong cơ thể Đinh Ninh mà tới gần thân thể Trưởng Tôn Thiển Tuyết, nhưng trong nháy mắt tới gần, nó lại cảm giác được một loại khí tức khiến nó thân cận mà thỏa mãn.

Nó lập tức sát lại gần hơn một chút.

Con Ấu long này còn đang trong lúc mê mang và hoảng loạn bất an, song hai con Đằng Xà còn sống trên bầu trời đã hoàn toàn

nổi điên rồi.

Đó là một loại thiên tính trong giới tự nhiên.

Chúng nó bị khí tức trên người Ấu long này làm cho sợ hãi đến mức ngay cả dược vật và tiếng rít độc đáo mà quận Giao Đông dùng để khống chế chúng nó cũng mất đi hiệu quả, chúng nó muốn chạy trốn trước tiên, nhưng lại không cách nào thoát khỏi pháp trận này, trong nháy mắt sau đó tự nhiên có lòng cầu hòa xin quy phục.

Dị thú đi theo chúng ẩn nấp trong mưa gió lại không có cảm giác độc đáo của những Giao long này khi gặp phải Vương giả, chúng nó vẫn muốn nhào xuống, thế nhưng trong nháy mắt tiếp theo, chúng đã bị hai con Đằng Xà này xé rách thành mảnh nhỏ.

Vương giả là vua.

Thanh Diệu Ngâm cau mày nhìn tình cảnh như vậy, gã cũng không phải là không hài lòng, mà do ngay cả gã cũng có chút khiếp sợ.

Con Ấu long này thực sự rất nhỏ yếu, thế nhưng nó dung hợp nguyên khí Cửu U Minh Vương kiếm của Trưởng Tôn Thiển Tuyết, lại có loại khí cơ cường đại mà ngay cả U Long được gã nuôi dưỡng trong Hàn uyên Mân Sơn cũng không thể so sánh.

Nó có thể hoàn toàn khuất phục và thống trị những con Giao long này sao?

Chẳng lẽ nói, U Long cộng thêm Cửu U Minh Vương kiếm, mới xem như chính thống của vương triều Đại U, mới xem như là hoàn chỉnh?

- Ngươi có thể thử trao đổi ý niệm với nó.

Thanh Diệu Ngâm hít sâu một hơi, quay người về phía Trưởng

Tôn Thiển Tuyết nói:

- Thứ như nó chưa chắc đã hoàn toàn hiểu được lời nói của chúng ta, nhưng nó lại có phương thức phán đoán độc đáo của riêng nó, có thể từ động tác nhỏ bé và biến hóa cảm xúc của chúng ta mà phán đoán ra chúng ta cần nó làm cái gì. Thời gian làm bạn càng dài, bọn họ sẽ càng thêm ăn ý với nhau hơn. Hơn nữa Cửu U Minh Vương kiếm của ngươi trời sinh đã làm nó kính sợ và thân cận, giống như thanh kiếm hiệu lệnh của nó, cho nên thực ra vốn không cần ta dùng linh dược và thủ đoạn độc đáo gì để phụ trợ ngươi thuần phục nó.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết khẽ gật đầu, nhìn con Ấu long rất muốn kề sát lên người nàng nhưng lại không dám, lại nhìn hai con Đằng Xà trên trời một cái, nói:

- Nếu hai con Đằng Xà này sợ hãi ngươi như thế, ngươi nên thu phục chúng nó.

Con Ấu long này nhìn Trưởng Tôn Thiển Tuyết tầm mấy hơi thở, nhìn sắc mặt và ánh mắt của nàng, dường như rốt cục đã hiểu được.

Trong nháy mắt kế tiếp, điều làm cho mọi người lắp bắp kinh hãi chính là, nó giống như trực tiếp biến mất từ bên cạnh Trưởng Tôn Thiển Tuyết, tích tắc đã đến phía trên đỉnh đầu của hai con Đằng Xà, tốc độ cực nhanh giống như kiếm quang của Đạm Đài Quan Kiếm, trực tiếp lưu lại một dải sáng u ám trên không trung!

Nó vừa rơi vào đỉnh đầu con Đằng Xà kia, thân thể con Đằng Xà này và đồng loại của nó vốn đang phát điên cách đó không xa lập tức mềm nhũn, mang theo sự mềm mại vô lực như mưa phùn rơi xuống.

Trong nháy mắt kế tiếp, con Ấu long này đột nhiên trở về bên cạnh Trưởng Tôn Thiển Tuyết, ngẩng đầu lên như đang tranh

công, trong con ngươi như hồng ngọc tràn ngập thần sắc hưng phấn.

Thiên Mộ thu liễm ý cười, trong con ngươi bắt đầu chậm rãi tràn ngập thần sắc ngưng trọng.

Ấu Long này mặc dù xấu đến mức làm cho gã nhịn không được bật cười, song chỉ dựa vào thủ đoạn thần phục Giao long cùng với tốc độ trong nháy mắt vừa rồi, cũng đã đủ làm cho người ta khiếp sợ.

- Đặt tên cho nó a?

Gã nghĩ đến mình cũng có tên, liền không nhịn được đề nghị.

Đạm Đài Quan Kiếm nhìn con Ấu long này, không nhịn được có chút lo lắng nó nhỏ như vậy đen như vậy, có thể trực tiếp bị gọi là Tiểu Hắc hay không.

- Vật trời ban, lại đến từ bạn bè, hãy gọi là Hữu Tứ đi.

Đinh Ninh nói.

Tất cả mọi người không phản đối.

Con Ấu long này vốn được hắn mang ra từ trong Mân Sơn Kiếm hội, là vật thuộc về hắn. Và tất cả mọi người đều hiểu tại sao hắn lại đặt một cái tên như vậy.

Vật này bắt nguồn từ tình bạn.

Bách Lý Tố Tuyết hao hết tâm lực nuôi dưỡng ra một con U Long, cũng bởi vì y là bằng hữu của Vương Kinh Mộng, y muốn giết Trịnh Tụ báo thù cho hắn.

- Lại tới.

Thiên Mộ đột nhiên ngẩng đầu nói ra một câu này.

Trên bầu trời bên ngoài Thiên Sơn pháp trận, lại vang lên tiếng mưa gió thật lớn cùng tiếng gào thét của Đằng Xà.

- Vậy đây có thể tính là cái gì ban thưởng, kẻ thù ban thưởng sao?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết khẽ giễu cợt nói.

Nghe được những lời này của nàng, Đạm Đài Quan Kiếm không nhịn được lắc đầu, nghĩ thầm nếu những người ở quận Giao Đông biết được Đằng Xà mà mình mất mấy trăm năm vất vả tích góp được rơi vào trong pháp trận này, trái lại bị thần phục biến thành vật của địch nhân, không biết bọn họ sẽ có tâm tình cỡ nào.

Q7 - Chương 78: Tú Mạc

Roi da trong tay quan lại họ Trần mập mạp này được chế thành từ da trăn, cứng cỏi vô cùng, hơn nữa mặt ngoài mang theo vảy dày đặc, quất vào cơ thể người không khác gì roi dây thép gai, hơn nữa vương triều Đại Tần lấy võ làm tôn, quan lại họ Trần này là con cháu vọng tộc địa phương, hiển nhiên cũng là người tu hành. Ngày thường gã tùy ý một roi quất vào chỗ thịt dày trên người những người khai thác đá này, đều dẫn đến da nở thịt bong, thương thế cực kỳ nghiêm trọng.

Hiện tại một roi da này đánh vào trán nam tử kia, trong lòng những người chung quanh bao gồm cả quân sĩ thủ vệ cách đó không xa đều nhảy dựng lên, nghĩ thầm không nên trực tiếp đánh chết nam tử này.

Loại Hình ty quản lý phạm nhân khổ dịch chiếm đa số mỏ khai thác đá tự nhiên không thể thiếu một ít trách phạt cùng cực hình, nhưng mặc kệ như thế nào, xảy ra án mạng và tổn hại nhân khẩu lại luôn có chút khó có thể giải thích, cực kỳ phiền toái.

Cho nên ngay cả quan lại họ Trần này cũng không khỏi hoảng sợ, theo suy nghĩ ban đầu của gã, nam tử này có ngẩn người đến thế nào cũng phải tránh né theo bản năng, như vậy roi da của gã sẽ rơi vào nơi thịt dày như trên vai hoặc là chỗ ngực nam tử này, mặc dù đau đớn nhưng không có gì đáng ngại.

Gã cũng không ngờ nam tử này vậy mà ngay cả quất roi tới trước mặt nhưng cũng không có chút phản ứng nào.

Roi da rời khỏi gương mặt nam tử này, thế nhưng hình cảnh đập vào trong ánh mắt tất cả mọi người lại không có bất kỳ cảnh

máu tanh nào, trên mặt nam tử này không hề có bất kỳ vết thương nào lưu lại, thậm chí ngay cả vết trắng cũng không có một cái, trái lại trên mặt hắn có một loại kỳ dị, hào quang nhàn nhạt lại óng ánh.

Chung quanh mặt, chung quanh tóc hắn đều có bụi bặm bay ra ngoài, giống như bị lực một roi này đánh bay ra ngoài.

Tất cả mọi người lập tức ngây ngốc.

Quan lại họ Trần ngây ngốc trước tiên, trong nháy mắt tiếp theo khuôn mặt của gã trở nên tái nhợt, môi cũng bắt đầu run rẩy.

Gã là người tu hành, mặc dù chỉ là Tam Cảnh, nhưng gã biết loại hào quang nhàn nhạt này đến từ biểu hiện tự nhiên của việc chân nguyên chất chứa trong cơ thể, hơn nữa chỉ có Tu hành giả cường đại mới có thể kích phát chân nguyên ra bên ngoài cơ thể khi gặp trọng kích một cách cực kỳ tự nhiên như vậy.

- Ngươi...

Gã run giọng nói một chữ rồi có chút nói không nên lời.

Mặc dù không thể nhớ kỹ danh sách những người này trong lòng, nhưng ít nhất gã đều đã xem qua, trong tất cả tù nhân và khổ dịch trong mỏ đá này, làm sao có thể có một Tu hành giả như vậy tồn tại?

Bụi bặm trên người nam tử này tiếp tục bay ra ngoài, bên trong tầng ánh sáng nhàn nhạt ở trên người, những bụi bặm này đều nhiễm một loại màu sắc kỳ diệu, có vẻ có chút thần thánh.

Không chỉ có thân thể, quần áo của nam tử này, tất cả mọi thứ trong phạm vi mấy trượng chung quanh hắn đều trở nên sạch sẽ dị thường, toàn bộ những viên đá rất nhỏ kia bị một loại lực lượng vô hình nhẹ nhàng đẩy ra.

Trên mặt nam tử này vẫn một loại biểu lộ có chút thất thần, hắn nghe được một thanh âm tràn đầy rung động của tên quan lại họ Trần này, thế nhưng vẫn trầm tĩnh trong thế giới của mình, chỉ hỏi:

- Mới vừa rồi ta nghe các ngươi nghị luận, Phương Hướng của Phương Hầu phủ chết rồi sao?

Trong nháy mắt hắn mở miệng, quan lại họ Trần xưa kia ngang ngược bá đạo vô cùng lại theo bản năng hoảng sợ lui về phía sau một bước,

- Cựu quý tộc quyền quý Dạ Kiêu bày trận khóa chặt truyền nhân Cửu Tử Tằm ở sau Âm Sơn, Phương Hướng - Phương Hầu phủ sau khi giết chết nghĩa tử tự sát, đây là chuyện mà người nào trong thiên hạ đều biết.

- Chuyện thiên hạ đều hết?

Nam tử này lắc đầu, biểu tình trên mặt cũng không thể nhìn ra vui buồn,

- Ta không biết.

Quan lại họ Trần nhất thời khó có thể tiếp lời, nhưng trong nháy mắt sau đó gã lại có chút dũng khí, dù sao mỏ đá này là trọng địa của nhà binh, bên ngoài có quân đội nắm giữ, vì phòng ngừa những tù nhân khổ dịch này gây rối loạn, cho nên bên trong mỏ đá này được bố trí không ít quân sĩ và rất nhiều loại Phù khí quân giới.

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Vì vậy gã trở nên bình tĩnh hơn, quát to một tiếng.

- Ngày thường ngươi tùy ý trách phạt, xuống tay tàn nhẫn với những người này, nhiều năm trôi qua, mặc dù ta không trực tiếp

nhìn thấy ai bị ngươi đánh chết, nhưng nghĩ người gián tiếp chết ở trên tay ngươi sẽ luôn có, hơn nữa hôm nay ngươi quất ta một roi, vậy ngươi tự chặt đứt một tay, ta sẽ tha cho ngươi một mạng.

Nam tử nói một câu này, lại thản nhiên cười khổ lẩm bẩm một câu,

- Chuyện thiên hạ biết hết, chắc chắn sẽ không có sai rồi.

Tên quan lại họ Trần run rẩy.

Bất kể một ngón tay hay một cánh tay đều là máu thịt thân thể, gã đương nhiên không muốn mất đi.

Trong nháy mắt sau đó, gã liền quyết định, giống như là muốn gật đầu khuất phục, nhưng sâu trong đôi mắt lại trào ra lệ khí như muốn giãy chết đánh cược một lần, chân nguyên trong cơ thể điên cuồng tụ xuống bên dưới hai chân, theo một tiếng xé gió bạo liệt, thân thể gã giống như một khối nham thạch bị xe ném đá bắn lên bay ngược ra phía sau.

- Ngươi muốn tạo phản...

Cùng lúc đó gã hét lớn thành tiếng, thầm nghĩ mau chóng thoát khỏi tầm mắt của người này.

Thế nhưng tất cả những tâm cơ của gã, bao gồm động tác, chân nguyên lưu động trong cơ thể và phản ứng của tất cả quân sĩ chung quanh cùng với tất cả Tu hành giả trong mỏ đá này lại thực sự quá chậm đối với nam tử đang có hào quang lóng lánh kỳ dị trên người này.

Đây không phải là tồn tại cùng một cấp độ.

Khi tên quan lại họ Trần này động ý niệm, chân nguyên trong cơ thể còn chưa thực sự bắt đầu lưu động, nam tử này đã biết lựa chọn của gã.

Hắn chỉ là quay đầu nhìn tên quan lại họ Trần vừa nhanh chóng lui về vừa kêu to một cái, phốc một tiếng, một cỗ lực lượng vô hình cũng đã rơi vào cổ gã.

Tiếng kêu to của quan lại họ Trần này đột nhiên dừng lại, đầu lâu bị máu nóng trên cổ đẩy lên thật cao.

- Không nên!

Một tiếng quát lớn kịch liệt vang vọng.

Một cái bóng người như quỷ mị rơi vào giữa sân.

Đây là một gã cung phụng Hình ty trấn thủ nơi này, y lập tức quát khiến tất cả quân sĩ muốn ra tay ngừng lại trước tiên, mặc dù như vậy, trong con ngươi của y giờ phút này tràn ngập sợ hãi thật sâu, hai tay cũng không ngừng run rẩy ở giữa ống tay áo.

Tên cung phụng này là Tu hành giả có tu vi Ngũ Cảnh đỉnh phong, cả đời này y cũng chưa từng thấy Tông sư đánh nhau, nhưng chỉ trong nháy mắt vừa rồi, y đã có thể xác định cảnh giới của người này thật sự quá mức khủng bố, tuyệt đối là Tông sư đứng đầu.

Hơn nữa thông qua lời nói và một chút vẻ mặt cổ quái của người này lúc trước, y lại mơ hồ đoán ra một khả năng, khả năng này càng làm cho y ngay cả hô hấp cũng trở nên bất ổn.

Dù sao nếu thật sự là người nọ... Đây chính là một Tu hành giả mà ngay cả Hoàng đế Nguyên Vũ cũng rất kiêng kỵ.

- Ngài là... Phương Tú Mạc đại nhân của Phương Hầu Phủ?

Y không dám dừng lại chút nào, vội vàng khom người hành lễ đối với nam tử trên người lóng lánh hào quang kỳ dị kia, hỏi.

- Ta là Phương Tú Mạc.

Nam tử này không hề phủ nhận, nhưng chỉ nhẹ nhàng nói:

- Nhưng Trường Lăng hiện tại còn có Phương Hầu phủ ư?

Tên cung phụng Hình ty này không dám trả lời, cũng không biết trả lời như thế nào, bởi vì trong lời đồn đãi chính xác lúc trước, lão Hầu gia Phương Hầu phủ đã dẫn thuộc hạ chết trận ở quận Dương Sơn, mà Phương Hướng cũng đã chết... Phương Tú Mạc đã sớm cự tuyệt ý vua rời khỏi Trường Lăng, vậy nơi đó hiện tại còn có Phương Hầu phủ sao?

Phương Tú Mạc nhẹ nhàng lắc đầu, hiện tại hắn đang ở trong một loại cảnh giới rất kỳ lạ, thân thể đã sạch sẽ đến cực điểm, song giống như đại biểu cho cảm xúc của hắn lúc này, hắn vẫn không kìm được phất phất y phục, sau đó không nói gì nữa, bắt đầu cất bước rời đi.

Đối với nơi này mà nói, chuyện này đã là kết cục rất tốt đẹp.

Thế nhưng tâm tình của tên cung phụng Hình ty lúc này dao động cực kỳ lợi hại, không nhịn được lại hỏi một câu,

- Nhân vật như ngài, sao lại ở lại chỗ này?

Q7 - Chương 79: Thanh tịnh và giết

Tên cung phụng này chỉ là Tu hành giả Ngũ Cảnh đỉnh phong, trong thế giới của Tu hành giả, khoảng cách giữa y và Phương Tú Mạc cao xa như giữa đất và trời. Nếu như ở thời điểm bình thường, dù cho đổi lại bất kỳ một gã Tông sư Thất Cảnh tầm thường nào, chỉ sợ cũng sẽ không dừng bước nói nhảm cùng với người như y.

Thế nhưng Phương Tú Mạc lúc này đang ở trong một loại thời cơ kỳ diệu, thứ hắn phải hiểu được đầu tiên chính là tâm tư của mình.

Cho nên hắn dừng bước, thậm chí xoay người, nhìn tên cung phụng Hình ty quá mức khiếp sợ và khó hiểu này, nói:

- Tất cả mọi người trên đời, bao gồm cả Nguyên Vũ cùng người nọ đều cảm thấy thiên phú tu hành của ta mạnh hơn so với ca ca ta, song sự thật cũng không phải như vậy.

Tên cung phụng Hình ty này đè nén khiếp sợ cùng sợ hãi trong lòng, nhìn trên người Phương Tú Mạc có bảo thạch sáng bóng lưu chuyển, y càng thêm khó hiểu.

Thiên phú tu hành của Phương Tú Mạc được biết đến, nghe nói ngay cả người năm đó cũng từng cố ý đến Phương phủ, cũng cho rằng thành tựu của Phương Tú Mạc sẽ vượt xa đám người Phương Hướng.

Phương Tú Mạc ở Trường Lăng rất nhiều năm nhưng chưa từng ra tay, gần như không có chiến tích giao thủ với người khác,

nhưng tuyệt đại đa số Tu hành giả sau khi gặp qua Phương Tú Mạc, trong lòng đều tin phục, cho nên Phương Tú Mạc mấy năm nay mặc dù ẩn cư tu hành, thanh danh lại càng thêm vang dội.

Phương Tú Mạc là người có thiên phú tốt nhất trong thế hệ Tu hành giả xấp xỉ tuổi tác, đây gần như là chuyện đã được tất cả mọi người nhận định, song hiện tại hắn lại tự nói như vậy, chẳng lẽ Nguyên Vũ và người kia đều nhìn lầm sao?

- Ca ca ta có vẻ không bằng ta, là bởi vì hắn đã làm tất cả mọi chuyện cần làm, mà ta chỉ cần lo nghĩ về chuyện tu hành, cho nên trong rất nhiều năm quá khứ, hắn đã làm rất nhiều chuyện, mà ta lại chỉ là một kẻ si chỉ biết tu hành.

Phương Tú Mạc nghĩ đến rất nhiều đoạn tình cảnh trong những năm gần đây, trong lòng có chút cảm thương,

- Chỗ khiến ta không bằng ca ca mình nhất chính là ta không hiểu rõ hắn, nhưng hắn lại hiểu ta hơn cả bản thân ta.

- Công pháp ta tu luyện chính là Thanh Tịnh Tự Nhiên kinh, tu chính là tâm cảnh thanh tịnh tự nhiên, thời gian tiềm tu trong quá khứ, ta từng nuôi một ao cá, chính là muốn xem sự vui sướng của cá chép trong ao kia ở trong một mảnh thiên địa vui vẻ cực hạn. Trước khi Lộc Sơn Hội minh mở ra, ta vốn đã có cơ hội phá cảnh. Nhưng ca ca ta đã sớm nói cho ta biết, ta còn thiếu chút gì đó.

- Ta rời khỏi Trường Lăng bôn ba bốn biển rồi trở về, lại dừng lại ở chỗ này hồi lâu, nhưng vẫn luôn cảm thấy thiếu một vài thứ, cho đến hôm nay nghe được tin ca ca ta chết, ta mới hiểu được ta thiếu cái gì.

- Thanh tịnh tùy theo tự nhiên sẽ không có chí tiến thủ, sẽ quá mức thanh tâm quả dục, mặc dù hợp tâm cảnh công pháp mà ta tu luyện, nhưng cá chép hóa rồng cũng muốn một loại tâm tình phấn đấu dù cho phải chết. Vậy nên ta không tranh không giết, làm sao

có thể có cái loại tâm cảnh nhảy ra khỏi nước, rời khỏi mảnh thiên địa hạn chế kia, đạt đến mức cá chép hóa rồng? (Thanh tâm quả dục: tâm hồn trong trắng không chút tạp niệm)

- Ta thiếu chính là sát ý này.

- Ca ca ta hiểu ta quá rõ, chính là muốn lấy cái chết của mình để mang đến cho ta cơ hội như vậy.

Nghe Phương Tú Mạc nói những lời này, trong lòng tên cung phụng Hình ty dần dần rõ ràng, nhưng y vẫn có chút không nhịn được, hỏi:

- Vậy tại sao ngài lại ẩn nhẫn ở chỗ này, mỗi ngày đều làm công việc nặng nhọc như vậy?

- Nếu quá mức thanh tịnh không được, vậy nên nhìn thế giới không giống như vậy nữa. Trong thế giới của người bình thường có lẽ có thứ ta thiếu, tâm tình của ta trong nhiều năm tu hành biến thành một vũng nước tĩnh lặng, may mà tên ác quan này làm rất tốt, hành động của gã làm ta càng ngày càng không vui, cuối cùng đã khơi dậy sát tâm của ta.

Phương Tú Mạc nhìn thoáng qua tên cung phụng Hình ty này, nói tiếp:

- Hơn nữa mặc dù nơi này cách Trường Lăng không gần, nhưng cũng không tính là quá mức xa xôi.

Tên cung phụng Hình ty trầm mặc không nói nên lời.

Trong lời đồn này tên si giả chỉ biết dốc lòng tu hành đã đạp sóng ra biển, thoát ly trần gian này, viễn du tiên sơn hải ngoại, song kì thực hắn vẫn ở lại trần gian này, vẫn chưa hoàn toàn đi xa. (si giả: người si)

Tu vi của y quá thấp, không thể nào phỏng đoán được cảnh

giới của Phương Tú Mạc lúc này, nhưng nhìn hào quang nhàn nhạt quanh quẩn hắn lúc này, y lại biết Phương Tú Mạc đi lần này, thực sự là tiềm long xuất uyên chân chính, đối với vương triều Đại Tần mà nói, hiện tại bọn họ lại có thêm một kẻ địch cường đại đáng sợ. (Tiềm long xuất uyên: con rồng ẩn mình rời khỏi hẻm núi mà nó sinh sống)

- Ngài... ngài sẽ tới nơi nào?

Đối với vương triều Đại Tần mà nói, hành tung của một người như vậy vô cùng quan trọng, cho nên dù biết rõ vấn đề của mình có thể chọc giận đối phương, đổi lấy họa sát thân, nhưng nhìn Phương Tú Mạc xoay người rời đi, tên cung phụng Hình ty này vẫn hít sâu một hơi, hỏi.

Khuôn mặt Phương Tú Mạc không chút gợn sóng, hắn không dừng bước mà chỉ nói:

- Nơi này cách Âm Sơn gần hơn một chút, hơn nữa hiện tại ta trở về Trường Lăng còn có ý nghĩa gì, có thể giết được ai chứ?

Tên cung phụng Hình ty này rốt cuộc không nói nên lời.

Đợi đến khi bóng dáng Phương Tú Mạc hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của y, trong thân thể y mới trào ra ý lạnh càng sâu lần nữa.

Y bắt đầu nghĩ đến việc Phương Tú Mạc đang mượn việc trả lời câu hỏi của mình để biểu hiện thái độ của hắn một cách triệt để, cố ý nói cho người trong thiên hạ biết được.

Hắn nói trở về Trường Lăng còn có ý nghĩa gì, có thể giết được ai?

Song với cảnh giới và tu vi của Phương Tú Mạc lúc này, có bao nhiêu người Trường Lăng mà hắn không thể giết được?

Nhiều nhất chính là mấy người như Trịnh Tụ.

Cho nên ý của hắn là từ nay về sau, hắn sẽ trở thành kẻ địch của Trịnh Tụ và Nguyên Vũ, hắn muốn giết hai người bọn họ.

Hắn nói cho người trong thiên hạ biết mình muốn đi Âm Sơn, đồng thời cũng nói cho rất nhiều Tông sư là địch nhân của Ba Sơn Kiếm Tràng biết, nếu muốn đi tới đó thì sẽ phải chém giết cùng với hắn.

Hắn mặc dù vẫn luôn tĩnh tu không ra tay, song có bao nhiêu Tu hành giả cấp bậc Tông sư trong thiên hạ có lòng tin chiến thắng hắn?

……

Phương Tú Mạc lẳng lặng đạp sóng mà đi.

Mặt sông rộng lớn, tâm trạng của hắn cũng là như vậy.

Hắn rốt cục có chút hiểu được vì sao lấy thiên phú của Dạ Sách Lãnh và mấy năm nay bị áp chế toàn bộ, lại có thể có thành tựu như vậy ở trên phương diện tu vi.

Bởi vì có vài người tu hành là khắc khổ là vì si, mà người như nàng tu hành lại là mỗi một bước đều đang tranh mệnh.

Nếu bình an thanh tịnh, vẫn luôn tu hành bên trong tiểu viện kia, có lẽ hắn có thể có được thọ nguyên kinh người, song chỉ sợ cuối cùng sẽ không buồn không vui, không có bất kỳ vật bên ngoài nào có thể tác động đến tinh thần của mình, cuối cùng biến thành một người gỗ không hề có cảm xúc.

Tuy nhiên con người trời sinh đã có tình cảm, đồng thời có rất nhiều thứ không thể từ bỏ.

Nếu như vứt bỏ hết những thứ này, vậy cuộc đời người này

còn có thể lưu lại dấu vết gì?

Như vậy sống sót có ý nghĩa gì?

Theo hắn đi về phía trước, không ngừng có tầng tầng ánh sáng thanh tịnh lóe ra ở trên người hắn, giống như là trên mặt nước nổi lên những gợn sóng lúc sáng sớm không người, khi hoàng hôn mới lên.

Tầng tầng hào quang thanh tịnh này là sự tích góp tự nhiên của hắn trong rất nhiều năm khổ tu, giờ phút này tuôn ra từ bên trong cơ thể hắn, chậm rãi ngưng kết, dần dần hình thành hình ảnh một thanh kiếm ở trước người hắn, sau đó kết thành một thanh kiếm bản mệnh.

Thanh kiếm này chìm bên dưới chân hắn, chậm rãi lộ ra sát ý.

Nước sông vỡ ra, thanh kiếm này của hắn như thuyền cao tốc cưỡi gió phá sóng, ngược dòng mà lên.

……

Khi kiếm bản mệnh của Phương Tú Mạc đã thành, thân thể lồng ánh xanh bắn về phía Âm Sơn, Phù Tô đã hôn mê hồi lâu trong Thiên Sơn trận dần dần tỉnh lại.

Hắn cảm nhận được thương thế trong cơ thể mình chậm rãi chuyển biến tốt đẹp bởi vì dược lực nào đó, sau đó hắn thấy được Thanh Diệu Ngâm gần mình nhất.

Q7 - Chương 80: Áo choàng đỏ và áo choàng trắng

Phù Tô thấy được áo bào màu xanh ngọc của Mân Sơn Kiếm Tông trên người Thanh Diệu Ngâm, lại thấy rõ vẻ lôi thôi lếch thếch của y, thậm chí tóc rối không khác gì tên ăn mày. Gã biết trong số những Tu hành giả của Mân Sơn Kiếm Tông, chỉ có kẻ nuôi dưỡng Thần Ma trong truyền thuyết mới có thể không có thứ gì sạch sẽ như thế.

Người nọ mặc dù tiêu tốn khí lực ở việc nghiên cứu dị thú, nhưng kì thực lại tinh thông dược lý, Nhân Đồ Cảnh Nhận là một người am hiểu dùng độc, một người am hiểu dùng thuốc, là nhân tài kiệt xuất trong thiên hạ.

Phù Tô biết thương thế trong cơ thể mình hiện tại đã chuyển biến tốt đẹp, hiển nhiên chỉ có thể do được người này cho dùng thuốc.

Loại dược lực này cực kỳ nhu hòa, làm cho người ta cảm thấy thoải mái, song nhìn Thanh Diệu Ngâm, trong lòng Phù Tô lại càng thêm thống khổ, gã cực kỳ đau khổ nói:

- Tiền bối, chẳng lẽ vì một ít ân oán cá nhân mà muốn kéo toàn bộ Mân Sơn Kiếm Tông và toàn bộ vương triều vào sao?

- Đây không phải là chuyện ân oán cá nhân, đây là đạo lý.

Thanh Diệu Ngâm bình thản nhìn vị Thái tử Đại Tần đang thống khổ này, nói:

- Vương Kinh Mộng dựa vào toàn bộ Ba Sơn Kiếm Trường, nếu

nói muốn cướp đoạt vương quyền, chiếm lấy ngôi vị Hoàng đế của Nguyên Vũ, thì cũng là chuyện cực kỳ dễ dàng, đây là vì tín nghĩa, tình huynh đệ cùng đạo đức trên thế gian. Nhưng Trịnh Tụ phản bội hắn, Nguyên Vũ giết hắn, diệt đi Ba Sơn Kiếm Tràng, chuyện này đã làm trái tình cảm vợ chồng, tình nghĩa bằng hữu. Nếu như cha con, vợ chồng, huynh đệ, người thân đều không để ý đạo lý. Vậy thiên hạ này sẽ loạn cỡ nào? Báo thù cho huynh đệ, đây không phải là chuyện kéo toàn bộ Mân Sơn Kiếm Tông và vương triều liên lụy vào, mà là người sống trên thế gian thì luôn phải nói đạo lý.

Phù Tô không cách nào phản bác, càng biết càng nhiều chuyện năm đó, càng tiếp cận chân tướng năm đó, gã càng thống khổ.

Bởi vì gã cũng không có cách nào nghĩ rõ, năm đó cha mình sao có thể làm ra chuyện như vậy?

- Không ai thích chiến đấu.

Thanh Diệu Ngâm nhìn gã, nói:

- Đặc biệt không ai thích mạo hiểm bị giết đi chiến đấu, cho nên trước tiên ngươi phải suy nghĩ rõ nguyên nhân vì sao người ta lại chiến đấu như vậy.

Phù Tô cảm thấy khó thở, gã nhìn thấy tăng nhân khổ tu Đông Hồ như gỗ khô ngồi một bên, nhìn thấy Thiên Mộ nhìn qua còn nhỏ hơn một chút so với bản thân mình, lại nhìn thấy Đạm Đài Quan Kiếm cùng Đinh Ninh, Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Những người này đương nhiên đều là nhân tài kiệt xuất trên thế gian, song sau những trận chiến liên tiếp này, tình huống của mỗi người đều cực kỳ không tốt, có thể nói nhìn qua rất thê thảm. Nghĩ đến việc những người này rõ ràng có thể mượn tu vi bản thân là có thể ẩn thế sinh hoạt thật tốt nhưng vì sao phải chiến đấu như vậy, gã càng thêm nói không nên lời.

Tiếp theo gã không nhìn thấy con ấu long đã cuộn mình trong ống tay áo dài của Trưởng Tôn Thiển Tuyết, lại nhìn thấy hơn mười con Đằng Xà chiếm cứ một bên trong núi bụi, nhìn hơn mười con Giao long vốn thuộc về quận Giao Đông hiện tại lại tựa như thuận theo những người bên cạnh, trong lòng gã nhất thời sinh ra rung động cực lớn.

……

Dạ Kiêu vẫn chưa chết.

Hắn vẫn ở trong trạng thái hấp hối.

Bên ngoài ngàn tòa núi bụi lúc này, khắp nơi đều có tung tích của người tu hành, bất kỳ một Tu hành giả nào cũng có thể dễ dàng giết chết hắn, giống như nghiền chết một con kiến không đáng kể.

Nhưng lúc này giết hắn hay không đã hoàn toàn không có ý nghĩa, huống chi là xem như người khởi xướng phát động trận sát cục có khả năng thay đổi toàn bộ cục diện thiên hạ này, cộng thêm thân phận của hắn cùng với cái giá phải trả cho việc này, có rất nhiều Tu hành giả cũng sẽ không để cho hắn nhẹ nhàng chết đi.

Bên người hắn giờ phút này đang có một gã Tu hành giả quận Giao Đông mặc áo bào màu vàng đứng thẳng.

Tu hành giả quận Giao Đông này là một bà lão rất già, nếp nhăn trên mặt đủ để đựng hết một chén nước mưa, trong tay bà nắm một cái còi bằng xương cốt.

Hai bên phía sau bà có mấy Tu hành giả mặc áo bào vàng giống hệt nhau.

Nhìn bóng dáng mấy con Đằng Xà cuối cùng tiến vào ngàn tòa núi bụi, trong ánh mắt bà tràn ngập cảm khái vô hạn.

- Ngươi có hài lòng không?

Bà nhẹ giọng hỏi Dạ Kiêu.

Dạ Kiêu đã nói không nên lời, nhưng trong mắt xuất hiện thần sắc hài lòng cùng cảm tạ.

Hắn đã trả giá bằng cả cuộc đời mình, cũng như tất cả những gì còn sót lại trong nhà, cộng thêm tâm huyết của rất nhiều thế hệ quận Giao Đông.

Nhiều Giao long như vậy vào trận, vậy người bên trong cho dù không chết thì cũng có thể không còn quá nhiều khí lực.

Chuyện kế tiếp còn lại hiển nhiên cũng chỉ là thu hoạch cuối cùng.

Trong con ngươi có chút tan rã của hắn bắt đầu xuất hiện một tia màu đỏ rực rỡ.

Một Tu hành giả mặc áo bào màu đỏ thẫm xuất hiện ở nơi này, đến trước mặt hắn và bà lão quận Giao Đông.

Đây là một lão giả với mái tóc và chòm râu trắng noãn.

Trên mặt hắn có một loại thần sắc thô bạo cùng không tin cực kỳ kỳ dị.

Khi lão giả này xuất hiện trước người, trong con ngươi Dạ Kiêu tràn ngập càng nhiều thỏa mãn.

Rất ít người trong thế giới của người tu hành thích mặc áo choàng màu đỏ.

Một là loại màu sắc này quá mức nóng bỏng, phô trương, cả người màu đỏ có vẻ rất thô tục, hơn nữa cực kỳ dễ thấy, ở một ít chiến trường sẽ rất dễ dàng hấp dẫn lực chú ý của địch nhân, mà trở thành đối tượng bị giết chết đầu tiên.

Cho dù là ở Trường Lăng, có một số quan bào biểu hiện uy nghiêm cũng dùng màu đỏ thẫm hoặc đỏ sậm, còn có màu đỏ tía (tím).

Song năm đó khi Vương Kinh Mộng giết vào Trường Lăng, Tu hành giả cuối cùng xuất hiện trước Vương Kinh Mộng, cũng đã xuất hiện trong mắt mọi người ở đây, chính là tên lão giả mặc áo bào màu đỏ này.

Một chùm lửa nóng tuôn ra từ trong áo bào đỏ như vậy, bao phủ lấy Vương Kinh Mộng, hơn nữa như có sinh mệnh cắn nuốt cùng thiêu đốt tất cả máu tươi của Vương Kinh Mộng rơi xuống, không lưu lại bất kỳ thứ gì của Vương Kinh Mộng chết trận dù đó chỉ là một chút bụi bặm.

Lão giả áo bào màu đổ chính là Liệt Hỏa Thượng Nhân.

Tông chủ Ly Hỏa Tông.

Trong truyền thuyết, sau khi đốt hết di thể của Vương Kinh Mộng, Ly Hỏa Tông cũng bị một ít cường giả của Ba Sơn Kiếm Tràng tiêu diệt hoàn toàn, nhưng năm đó phải quan tâm quá nhiều chuyện, có tin tức nói Liệt Hỏa Thượng Nhân chỉ bị thương mà không chết, cũng có tin tức nói lão đã bị giết chết, nhưng cuối cùng không cách nào chứng thực được.

Hiện tại lão giả này chính là Liệt Hỏa Thượng Nhân.

Lão còn sống, hiển nhiên năm đó không hề chết.

Năm đó lão được sắp đặt ra tay cuối cùng, đốt hết tất cả, hiển nhiên là xuất phát từ sự sợ hãi của Nguyên Vũ và Trịnh Tụ.

Nguyên Vũ và Trịnh Tụ đều không biết bí mật của Cửu Tử Tằm, tuy từng nghe nói qua một ít chuyện của công pháp này, nhưng ngay cả việc Vương Kinh Mộng rốt cuộc có tu luyện Cửu Tử Tằm hay không bọn họ cũng không biết, cho nên vì chắc chắn, dứt

khoát cần một Tu hành giả như lão, có thể làm cho ngay cả một tia máu tươi của Vương Kinh Mộng cũng không giữ lại được.

Tuy nhiên lại có vấn đề xảy ra.

Liệt Hỏa Thượng Nhân nghĩ không ra rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì, loại sợ hãi không biết này làm cho lão có chút thô bạo cùng bất an, nhưng có thể khẳng định một điểm, lão tuyệt đối không thể để cho người trong ngàn tòa núi bụi này tiếp tục trưởng thành.

Mà đối với Nguyên Vũ cùng Trịnh Tụ mà nói, cho dù không nắm chắc trăm phần trăm, cũng ít nhất cần phải làm cho mọi chuyện càng thêm ổn thỏa một chút.

Cho nên một mình Liệt Hỏa Thượng Nhân hiển nhiên sẽ không đủ.

Sau khi áo bào đỏ xuất hiện, trên mảnh sườn núi này lại có một Tu hành giả chậm rãi xuất hiện.

Tu hành giả này mặc một thân áo bào trắng thuần khiết, song bởi vì trên người y tản ra một loại tử khí chỉ có người tu hành âm thần quỷ vật mới có được, hơn nữa y cầm một cây trượng trúc màu trắng trong tay, cho nên nhìn qua cách ăn mặc của y lại giống như là một bộ áo tang.

Q7 - Chương 81: Trừ tận gốc

Sự bất an của Liệt Hỏa Thượng Nhân bắt nguồn từ nỗi sợ hãi với Ba Sơn Kiếm Tràng và Cửu Tử Tằm, nhưng sự ngang ngược lại đến từ sự tự tin cực độ.

Lão cho rằng nếu Cửu Tử Tằm thật sự có một loại thần diệu cải tử hoàn sinh độc đáo, nếu ngay cả Ly Hỏa mà mình tu luyện cũng không thể tiêu diệt, vậy sẽ không còn ai trên thế gian này tiêu diệt được Cửu Tử Tằm, cho dù càng nhiều Tu hành giả phụ trách hủy thi diệt tích đều là vô dụng.

Nhưng mà khi áo bào đỏ gặp phải áo bào trắng, khi lão thấy rõ bộ mặt của Tu hành giả này thì lại hoảng sợ biến sắc, kinh hô một tiếng:

- Ngọc Câu Thái tử!

Ngay cả Dạ Kiêu vốn ý thức đã mơ hồ cũng nghe rõ vẻ kinh hãi nồng đậm trong tiếng hô của Liệt Hỏa Thượng Nhân.

- Ngay cả hắn cũng tới?

Đây là ý niệm hiện lên trong đầu Dạ Kiêu trước tiên.

Tu hành giả áo bào trắng này có dáng người và tướng mạo giống với Nguyên Vũ, bởi vì bản thân y chính là huynh đệ của Nguyên Vũ, chẳng qua là cùng cha khác mẹ mà thôi.

Y là Thành Hiểu - con trai thứ tám của Tiên đế Đại Tần, năm đó vị Hoàng tử được Tiên đế yêu thích nhất tranh đấu thất bại, Nguyên Vũ vẫn không thuận buồm xuôi gió trở thành Thái tử như trước.

Vốn Tiên đế vẫn không muốn lập Nguyên Vũ làm Thái tử, thậm chí trong một phần chiếu thư đã soạn thảo, Thành Hiểu đã là Thái tử mà lão lựa chọn, muốn dùng để kìm hãm Nguyên Vũ và Ba Sơn Kiếm Tràng.

Dân gian cũng có không ít câu chuyện kỳ lạ lưu truyền về vị Thái tử này, nói y là sinh ra đã được ngậm thìa vàng, là Vương giả được trời ban.

Nhưng bất kể câu chuyện như thế nào, y còn thua nhanh hơn so với kẻ địch của Nguyên Vũ trước đó.

Phần chiếu thư kia còn chưa kịp phát ra, y đã biến mất khỏi Trường Lăng.

Liệt Hỏa Thượng Nhân lúc này kinh hãi cực độ có hai nguyên nhân chính.

Đầu tiên, lão là lão nhân đã trải qua phần lớn tranh đấu ở Trường Lăng năm đó, là tâm phúc tuyệt đối của Nguyên Vũ, cũng là người quét dọn cuối cùng của trận chiến Trường Lăng xưa kia, lão đương nhiên biết Ngọc Câu Thái tử năm đó bại là bởi vì tu luyện một loại âm thần quỷ vật cường đại mà tà thuật, kết quả nóng vội, dẫn đến tẩu hỏa nhập ma.

Một nguyên nhân khác là trong bất kỳ một phiên bản chuyện xưa nào, vị Ngọc Câu Thái tử này đều đã bị giết chết, song hiện tại vẫn đang còn sống sờ sờ, hơn nữa hiển nhiên chính là một Tu hành giả khác mà lão cần chờ đợi để chắc chắn có thể tiêu diệt được Cửu Tử Tằm.

Bất kể chính lão hay là Ngọc Câu Thái tử kia, nếu có thể xuất hiện nhanh như vậy ở bên ngoài pháp trận của nghìn tòa núi bụi này, nhất định là bởi vì Trịnh Tụ và Nguyên Vũ lúc đầu đã sắp xếp, bởi vì bản thân ý định mùa xuân đánh Sở này chính là sát cục để dẫn Cửu Tử Tằm hiện thân, nếu nói ngoài ý muốn, chẳng qua chỉ

là Phù Tô cũng rơi vào trong ván cờ này.

Theo lý mà nói, Ngọc Câu Thái tử là tử địch của Nguyên Vũ và Trịnh Tụ, vì sao bây giờ lại bị hai người bọn họ phân phó?

- Không cần hoài nghi ý đồ của ta.

Ngọc Câu Thái tử cách rất gần, tất cả mọi người mới thấy rõ trượng trúc trắng trong tay y thực chất là được chế thành từ ngọc trắng một cách tỉ mỉ, chẳng qua được điêu khắc thành hình cây trúc, khuôn mặt y rất bình tĩnh, nhưng khí tức trên người lại âm trầm giống như tất cả Tu hành giả tu luyện âm thần quỷ vật, làm cho người ta có một loại cảm giác không rét mà run, y nhìn Liệt Hỏa Thượng Nhân, sâu trong con ngươi có hai điểm ánh sáng chớp động, giống như hai bộ đầu lâu màu trắng nhỏ bé đang nói chuyện, giọng nói giống như được truyền ra từ trong hai bộ đầu lâu màu trắng này,

- Nếu ta đã có thể xuất hiện ở chỗ này, Đương nhiên đại biểu Nguyên Vũ và Trịnh Tụ cảm thấy yên tâm với ta, cho nên ngươi không cần lo lắng.

Sau khi dừng một chút, Ngọc Câu Thái tử nhìn thoáng qua ngàn tòa núi bụi, lạnh như băng nói:

- Nếu là hận ý, cừu hận của ta đối với Vương Kinh Mộng và Ba Sơn Kiếm Tràng vượt qua tất cả những người còn lại.

Liệt Hỏa Thượng Nhân chậm rãi gật gật đầu, lão hít sâu một hơi, làm cho mình nhanh chóng bình tĩnh lại, nói:

- Để cho hai người chúng ta đến, tất nhiên mỗi người đều có chỗ hữu dụng, mỗi người chúng ta nên làm như thế nào?

- Bản nguyên Ly Hỏa mà ngươi tu luyện có thể tìm kiếm ra bất kỳ một giọt máu thịt nào của một tên Tu hành giả, thiêu tất cả những thứ nhiễm khí tức của hắn thành tro tàn, thậm chí ngay cả

tro tàn cũng bị nung chảy.

Ngọc Câu Thái tử hờ hững nói:

- Nếu ngay cả thứ đó cũng không đủ tiêu diệt Cửu Tử Tằm, vậy để cho nó không thể thoát ra ngoài. Ngươi có thể tìm ra từng giọt máu và thịt, đốt cháy thành bụi bặm, sau đó ta có một cách để thu thập tất cả những thứ này. Ta không tin nếu ngay cả bụi bặm cũng bị giam cầm trong trượng của ta, vậy Cửu Tử Tằm sao có thể còn khả năng lưu lại trên đời này.

- Cho dù bụi bặm có thể sống lại trong trượng của ta, ta sẽ hủy diệt nó một lần nữa, nếu sống trăm lần, ta sẽ diệt nó trăm lần.

Lúc Ngọc Câu Thái tử nói câu cuối cùng này, thần sắc vẫn hờ hững như trước, song tất cả mọi người ở đây đều nghe ra lời này của y chứa đựng oán độc cực độ.

Liệt Hỏa Thượng Nhân không biết năm đó đã xảy ra chuyện gì làm cho tên Thái tử này oán độc như vậy, nhưng máu thịt và chân nguyên của Tu hành giả, tất cả đều không ngoài các loại nguyên khí chồng chất, không có bất kỳ một tia nguyên khí nào tán loạn, mặc dù Cửu Tử Tằm có thần diệu hơn nữa thì hiển nhiên cũng không có khả năng sống lại.

Thực sự trừ diệt hậu hoạn vĩnh viễn, lão sẽ có thể an tâm.

- Có thể vào trận rồi.

Bà lão áo vàng quận Giao Đông lạnh lùng thúc giục.

Bà tuy rằng chỉ là lão phụ nhân, nhưng lại là người có bối phận cao nhất quận Giao Đông, là Thái tổ mẫu của Trịnh Tụ.

Bà sống lâu hơn bất kỳ cường giả nào cùng thời đại ở quận Giao Đông, cho nên bà rất rõ ràng một chuyện có thể thành công hay không, mấu chốt nhất chính là hợp thời gian, hơn nữa không

nên phức tạp.

Hiện tại rất nhiều Tu hành giả còn chưa chạy tới, đồng thời cũng có rất nhiều Tu hành giả khác đã bị ngăn cản bên ngoài.

Mặc dù Thanh Diệu Ngâm giết chết một gã đời sau của lão cung phụng Hoàng thành, sau đó mạnh mẽ vào trận, nhưng chắc chắn y thắng không quá dễ dàng.

Đã có nhiều Giao long như vậy vào trong trận, vậy ngoại trừ Thanh Diêu Ngâm ra, bên trong đó còn có người nào vẫn còn có thể đánh?

Mà hiện tại, người bên phe bà có thể vào trận để quyết định thắng bại có ba người là bản thân bà, Liệt Hỏa Thượng Nhân và Ngọc Câu Thái tử.

Bất kể bên ngoài còn có loại Tu hành giả nào chạy tới, lúc đó cũng đã là thời điểm xác định được thắng bại, không còn ý nghĩa nữa.

- Đủ rồi.

Ngọc Câu Thái tử nhìn bà và Liệt Hỏa Thượng Nhân, khẽ gật đầu, cũng tỏ vẻ hài lòng.

Y đến nơi này, vốn cũng chỉ muốn nhìn xem có phải người nên tới đều đã tới hay không.

Trong nháy mắt tiếp theo, dưới chân y có sóng trắng cuồn cuộn dâng lên, một loại âm khí khiến người ta cực kỳ khó chịu trong nháy mắt ngưng kết thành một con thuyền lớn bằng xương trắng dưới chân y, dán sát vào mặt đất nhưng lại giống như thuận gió lướt đi ở trên sóng biển, tốc độ kinh người bắn về phía ngàn tòa núi bụi.

Loại nguyên khí âm thần quỷ vật này khiến những Tu hành giả

còn lại khó tiếp cận, Liệt Hỏa Thượng Nhân nhíu mày, hỏa diễm lượn lờ quanh người bay lên, cách xa vị Ngọc Câu Thái tử này mấy chục trượng.

Phía trên bọn họ lại truyền đến một tiếng hạc hót.

Bà lão áo bào vàng kia lại cưỡi một con hạc trắng, giống như tiên nhân trong truyện, ráng mây lượn lờ.

Lông vũ toàn thân con hạc trắng kia lóe sáng như bạch kim, toàn bộ ráng mây lượn lờ tuôn ra từ trong cơ thể nó, trình độ cường thịnh của nguyên khí dĩ nhiên không thua gì Đằng Xà lúc trước, cũng là dị vật cực kỳ hiếm thấy.

Một tiếng ầm trầm vọng.

Toàn bộ ngàn tòa núi bụi này lắc một cái, pháp trận giống như bị xé rách một lỗ hổng, phun ra bên ngoài rất nhiều bụi bặm, nhưng theo ba người này xông vào trong, bụi bặm vừa thu lại, ngàn tòa núi bụi này lại trở nên bình yên bất động.

Q7 - Chương 82: Phá tâm

Ngọc Câu Thái tử tiến vào ngàn tòa núi bụi này trước tiên, nhưng vừa tiến vào trong pháp trận này, khí trắng phun trào trên người đột nhiên thu lại, thuyền lớn bằng xương trắng dưới chân cũng biến mất trong nháy mắt, tất cả đều được thu hồi đến trên người y, sau đó hình thành một bộ áo giáp bằng xương trắng đáng sợ, chỉ có hai mắt của y là lộ ra bên ngoài một cách trần trụi, lóng lánh ra chút u hỏa.

Tình cảnh lúc này hoàn toàn giống như Ma Thần từ xương trắng huyễn hóa mà thành.

Liệt Hỏa Thượng Nhân tiến vào pháp trận này cũng lập tức thu hỏa diễm lại, áo bào đỏ chót to lớn trên người hơi lóe sáng, ngay cả một ít nguyên khí dao động vốn thuộc về Tu hành giả trên người lão cũng bị che lấp.

Trái lại, trong người bà lão áo bào vàng phía trên hai người lại như sấm sét không ngừng nổ vang, nguyên khí trong cơ thể mãnh liệt như thủy triều, tựa như có một trận mưa bão bị bà ta mạnh mẽ nhét vào trong cơ thể, hiện tại đang muốn bộc phát ra.

- Là Trịnh Am.

Tiếng hạc hót đến từ trên trời, tiếng sấm sét nổ vang lại càng không thể nào làm cho người ta không cảm nhận được, khi tiếng hạc hót đầu tiên vang lên, sắc mặt Thanh Diệu Ngâm đã trở nên cực kỳ trịnh trọng, gã nhanh chóng nói.

- Người của quận Giao Đông?

Thiên Mộ chưa từng nghe nói qua cái tên này, nhưng gã từ sắc

mặt biến hóa của Thanh Diệu Ngâm, liền biết người tới nhất định không thể coi thường.

- Lão yêu quái của quận Giao Đông, sống lâu hơn so với bất cứ kẻ nào ở quận này, lúc còn trẻ tu hành ở Nam Hải Kiếm Trai, hơn nữa còn giết chết tông chủ của Nam Hải Kiếm Trai trong lúc so kiếm.

Thanh Diệu Ngâm nhìn Thiên Mộ một cái,

- Bản thân kiếm pháp của Nam Hải Kiếm Trai rất cổ quái, bản thân rất nhiều thủ đoạn của quận Giao Đông cũng như vậy.

Lông mày Thiên Mộ lập tức nhíu thật sâu.

Đối với Tu hành giả mà nói, nếu như không cách nào bước qua cánh cửa giữa Thất Cảnh và Bát Cảnh, vậy biện pháp có khả năng sử dụng cũng chỉ có thể không ngừng học tập càng nhiều thủ đoạn đối địch, sống càng dài, có thể học tập và lĩnh ngộ được càng nhiều thủ đoạn quỷ dị, đây cũng là một con đường khác để không ngừng phát triển.

Lúc này cảm giác được trong cơ thể lão yêu quái quận Giao Đông trên bầu trời này không ngừng vang lên tiếng sấm sét, ít nhất gã có thể khẳng định, số lượng thiên địa nguyên khí và chân nguyên tích lũy trong cơ thể bà lão áo vàng này đã vượt xa Tu hành giả bình thường.

Hơn nữa không biết vì sao, thiên địa nguyên khí mà Tu hành giả bình thường đưa vào trong cơ thể đều là ôn hòa mà bình tĩnh, sau khi kích phát ra ngoài cơ thể, càng có thể dẫn dắt càng nhiều thiên địa nguyên khí biến thành uy năng, lúc đó mới thể hiện ra phương diện thô bạo.

Nhưng thiên địa nguyên khí tích tụ trong cơ thể lão yêu quái quận Giao Đông này cũng rất bạo liệt.

- Ngươi phải chuẩn bị ra tay, một mình ta chưa chắc sẽ ứng phó được.

Đúng lúc này, Thanh Diệu Ngâm nhìn thoáng qua Đạm Đài Quan Kiếm, lại nói một câu khiến Thiên Mộ càng thêm khiếp sợ.

Lúc trước mặc dù tên hậu nhân của lão cung phụng Hoàng thành kia đã chết trong lúc rơi xuống đất, nhưng ai cũng có thể cảm nhận được hắn cường đại, nếu Thanh Diệu Ngâm có thể dễ dàng giết chết hắn, vậy gã đương nhiên càng thêm cường đại.

Nhưng hiện tại Thanh Diệu Ngâm lại không có đủ lòng tin khi đối mặt với lão yêu quái quận Giao Đông này, cần Đạm Đài Quan Kiếm liên thủ.

Người này rốt cuộc đáng sợ cỡ nào?

Đạm Đài Quan Kiếm đang chờ tín hiệu, Đinh Ninh ở một bên lại lắc đầu, nhẹ giọng nói:

- Muốn thắng người, phải phá tâm của hắn trước, trước đó ả dùng Đằng Xà tiêu hao chân nguyên chúng ta, chúng ta cũng nên để cho Đằng Xà tiêu hao chân nguyên của ả trước tiên.

Thanh Diệu Ngâm hơi ngẩn ra, lập tức im lặng đáp ứng.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết hơi chấn động ống tay áo, để Ấu long U Long cảm ứng được tâm ý của mình.

Không ai có dị nghị.

Bởi vì không ai có kinh nghiệm, có ánh mắt hơn Đinh Ninh ở phương diện đối địch.

Đinh Ninh ngẩng đầu.

Trong bầu trời phía trên đã xuất hiện bóng hạc.

Đồng thời, lão yêu quái Trịnh Am quận Giao Đông cưỡi trên hạc trắng cũng nhìn thấy bóng dáng đám người Đinh Ninh.

Nhìn bộ dáng của lão tăng Đông Hồ và Trưởng Tôn Thiển Tuyết, bà lão áo vàng này rất hài lòng, nhưng bà không muốn lãng phí thời gian, không muốn trao đổi cùng với những người này.

Thuận theo tâm ý của nàng, con hạc trắng mà bà cưỡi phát ra một tiếng hạc hót khiến vàng rơi đá vỡ.

Theo thanh âm sắc bén đến mức làm cho người ta có cảm giác không thoải mái, một luồng lửa màu vàng phun ra từ trong miệng con hạc trắng này.

Luồng lửa màu vàng chỉ có một chùm cực kỳ mỏng manh, nhưng lại nhấc lên cuồng phong trong không gian đi qua, ngay cả không gian cũng tựa như bị lực lượng nguyên khí ẩn chứa trong thứ này vặn vẹo biến hình.

Ánh mắt Thanh Diệu Ngâm híp lại, phất tay áo lên trên.

Một đạo kiếm khí sáng ngời như cầu vồng từ trong tay áo bắn ra, chặn luồng lửa màu vàng từ không trung rơi xuống này.

Ầm ầm!

Trong tiếng nổ nặng nề khủng bố, luồng lửa bị đánh tan, biến thành vô số mây lửa quét ngang ra ngoài, con dị hạc này cũng bị sóng khí trùng kích, thân hình không kìm được cất cao thêm hơn mười trượng trên không trung. (dị hạc: con hạc khác biệt những những con hạc thường)

Hai đầu gối Thanh Diệu Ngâm hơi cong lên, nhìn như lực lượng một kích này ngang nhau, song một điểm sáng màu vàng đen đã đi theo kiếm khí của gã, lúc này xuyên qua ánh lửa tán loạn, nhanh chóng đến bên dưới cơ thể hạc trắng, trực tiếp đụng vào bụng nó.

Con hạc trắng này là dị thú cường đại hơn Giao long, hiển nhiên cũng cảm giác được nguy hiểm trí mạng, lông vũ như bạch kim dồn dập nổ tung, tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc này, trong miệng cứng rắn phun ra một luồng lửa nóng màu vàng, đánh tới một điểm sáng màu vàng đen cực nhỏ bên dưới.

Điểm sáng màu vàng đen chợt lóe, tránh đi luồng lửa nóng này, lại bắn về phía một chỗ khác trên người hạc trắng.

Hạc trắng lướt ngang, trong miệng lại tiếp tục phun ra luồng lửa.

Trong tích tắc, luồng lửa màu vàng đã giao thủ mấy lần với điểm sáng màu vàng đen, luồng lửa màu vàng và điểm sáng màu vàng đen né tránh đan xen trên không trung, giống như là phi kiếm của hai gã Tu hành giả cường đại đang tranh đấu, tốc độ nhanh đến dọa người, nhưng trong lúc nhất thời ai cũng không thể làm gì được đối phương.

Điểm sáng màu vàng này hiển nhiên là Hỗn Kim Thiền sáu cánh do Thanh Diệu Ngâm nuôi dưỡng, là dị vật trong truyền thuyết, thế nhưng Trịnh Am cưỡi trên lưng hạc trắng lúc này cũng không hề phân tâm ứng phó, cuồng phong trong cơ thể bà đã bị kích động đến cực hạn, lúc này mãnh liệt tuôn ra.

Bà đưa tay ra, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn lóng lánh ra hào quang cuồng nhiệt.

Trong tay bà xuất hiện một chùm sáng màu lam nhạt, chỉ lớn bằng trứng ngỗng, song lại có vô số nước biển và tia chớp xoay tròn ở bên trong, thậm chí bên trong còn khúc xạ ra rất nhiều ảo ảnh của hải đảo và thuyền lớn.

Chùm sáng màu lam này cực kỳ đơn giản mà thô bạo thoát khỏi tay bà, giống như đứa bé nhỏ ném đá, ra sức ném xuống phía dưới.

-Đây là công pháp gì?

Trong nháy mắt chùm ánh sáng màu u lam này rời tay, trong ánh mắt Thiên Mộ tràn ngập vẻ khiếp sợ.

Gã là một Tông sư đáng sợ, nhưng gã vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Trong nhận biết của gã, trong đoàn ánh sáng màu lam này vậy mà xuất hiện hải đảo, thuyền lớn, sóng biển và tia chớp thực sự.

- Dung Thiên cầu.

Đinh Ninh rất nhanh chóng giải thích vấn đề của Thiên Mộ,

- Đây là bí thuật của quận Giao Đông, nhưng đầu tiên cần dùng Tinh đan loài "Chập" luyện thành vật bản mệnh mới có thể vận dụng dùng để tu hành. Chập là một loại cự thú biển sâu có thể trực tiếp hấp thu một mảnh thiên địa nguyên khí, bất kể là tốt hay xấu, bất kể thích hợp với thân mình hay không. Đối với người tu hành mà nói, chuyện này tương đương với việc trực tiếp nuốt chửng một mảnh thiên địa nguyên khí.

Thiên Mộ lập tức hiểu được vì sao trong cơ thể lão yêu quái quận Giao Đông này có thể dung nạp nhiều thiên địa nguyên khí như vậy, đây là mượn Tinh đan của một loại dị thú cường đại nào đó luyện thành vật bản mệnh, song loại thủ đoạn này thực sự làm cho Tu hành giả bình thường khó có thể tưởng tượng.

Cũng vào lúc này, hơn mười cái bóng hình thật lớn hiển hiện trên núi bụi.

Cảm ứng được hơn mười đạo lực lượng nguyên khí ầm vang phát ra trên những thân thể khổng lồ này, Trịnh Am trên bầu trời cũng lập tức ngẩn người, ngay cả viên "Dung Thiên cầu" rơi xuống cũng chợt dừng một chút.

Q7 - Chương 83: Giết người

Một lần ngừng lại này đối với người tu hành như bà mà nói chỉ là thời gian nhỏ đến mức không đáng kể, chỉ sợ là một phần nhỏ trong khoảng thời gian mà người bình thường búng ngón tay một cái, trong nháy mắt kế tiếp, lão yêu quái quận Giao Đông này không chút do dự rót một luồng chân nguyên vào trên cây còi xương treo trước ngực kia.

Giao Long tụ tập thành từng nhóm trong biển, mặc dù chiến lực không thể cường đại bằng loài rồng có thể hoành hành trên đất liền, nhưng cả tộc quần Giao Long bởi vì số lượng khổng lồ nên càng khó ứng phó hơn so với loài rồng đơn độc trên lục địa. Cây còi xương này được chế tạo từ một cái đốt sống của một con Đằng Xà cường đại nhất trong bầy Đằng Xà này. Năm đó nếu muốn giết chết Đằng Xà cầm đầu này thì cần phải có lực lượng đối phó với cả tộc quần chúng nó.

Mà năm đó sau khi con Đằng Xà mạnh nhất chết đi, sau đó trong bầy Đằng Xà cũng không thể nào xuất hiện một con cầm đầu mới, cho nên cái còi xương này chính là thứ mà Đằng Xà sợ hãi nhất.

Khi bà rót một luồng chân nguyên vào chiếc còi xương này, thứ kích phát không chỉ là thanh âm được quận Giao Đông dùng để làm cho những Đằng Xà tuân theo mệnh lệnh trong tiềm thức khi thuần dưỡng chúng nó, đồng thời còn có khí tức Vương giả trong chúng.

Trong tộc quần cá lớn nuốt cá bé, loại bản tính sợ hãi này còn đáng sợ hơn so với bất kỳ dược vật nào.

Cho nên lão yêu quái Trịnh Am của quận Giao Đông tin tưởng cho dù Thanh Diệu Ngâm dùng dược vật nào đó khống chế những Đằng Xà này, hiện tại chúng nó cũng nhất định sẽ quay giáo cho gã một kích.

Bà ngoại trừ giật mình trong nháy mắt ra, trong lòng cũng hoàn toàn không dâng lên bất kỳ cảm xúc thất vọng hoặc sợ hãi nào.

Dù vậy tất cả mọi thứ lại không đúng theo mong đợi của bà.

Khi cây còi xương trước ngực bà bắt đầu phát ra tiếng kêu thê lương, nương theo khí tức của con Đằng Xà cầm đầu ầm ầm bộc phát, hơn mười con Đằng Xà từ trong núi bụi bay ra vậy mà không chút do dự nào.

Lực lượng nguyên khí tích tụ trong cơ thể chúng nó không hề giữ lại phun ra, triệu hoán mây mưa bốn phương tám hướng, đồng thời đập ngược lên trên trời.

Vô số tiếng va chạm hùng vĩ mãnh liệt nổ tung trên không trung, tựa như mấy trăm chiếc thuyền lớn của Thần Vương mãnh liệt va chạm ở trong biển.

Từng giọt mưa lớn hơn cả nắm đấm theo vụ nổ gần như tràn ngập khu vực mà ngàn tòa núi bụi bao phủ, trong nháy mắt sau đó lại bị lực lượng vô cùng cuồng bạo đánh nát, biến thành bột phấn vỡ vụn.

Nước nhanh chóng tích tụ trên mặt đất.

Lượng mưa trong nháy mắt này chỉ sợ còn nhiều hơn so với khu vực này tích lũy hơn mười năm.

Nước đọng kỳ dị không quá đầu gối của tất cả mọi người ở đây, khi còn đang nhanh chóng tăng lên lại chợt phát tiết ra bên ngoài.

Trong tầm mắt của Tu hành giả bên ngoài ngàn tòa núi bụi này, bên cạnh ngàn tòa núi bụi đột nhiên xuất hiện một cơn sóng biển chân thật, tràn ra bốn phương tám hướng trên hoang nguyên.

Trên bầu trời, sắc mặt Trịnh Am tái nhợt liên tục bắn ngược lên mấy chục trượng, cơ thể bà run nhè nhẹ, một ít chân nguyên không khống chế được xuyên qua kinh mạch của bà, tạo thành một ít tổn thương trong cơ thể, thế cho nên cổ họng nổi lên mùi máu tươi đã bị bà lãng quên trong rất nhiều năm.

Thế nhưng so với thương thế không đáng kể như vậy mà nói, tâm cảnh dao động lại càng thêm đáng sợ.

Những Đằng Xà này chưa chết, hơn nữa bà đã hoàn toàn mất đi khống chế đối với chúng nó!

.....

Người trên mặt đất nhìn lão quái vật quận Giao Đông khiếp sợ khó hiểu trên bầu trời, không ai ra tay, thế nhưng "Dung Thiên cầu" mà bà dùng toàn lực thi triển lại bị ngăn cản một cách dễ dàng như vậy.

Ngay cả Hỗn Kim Thiền sáu cánh của Thanh Diệu Ngâm cũng tạm thời tránh được lần nguyên khí va chạm kinh khủng vừa rồi.

Tất cả mọi người đều hiểu cảm xúc của bà lúc này.

- Vận khí rất tốt.

Đinh Ninh không nhịn được cười cười, sau đó nhẹ giọng nói với đám người Trưởng Tôn Thiển Tuyết và Thanh Diêu Ngâm:

- Liệt Hỏa Thượng Nhân cũng tới.

"Liệt Hỏa Thượng Nhân?"

Đám người Trưởng Tôn Thiển Tuyết và Thanh Diệu Ngâm đều

nhíu mày.

Mặc dù lúc này ngay cả bọn họ cũng chưa cảm nhận được khí tức của Liệt Hỏa Thượng Nhân, nhưng nếu Đinh Ninh đã nói như vậy, chắc chắn sẽ không sai lầm.

Trong lòng bọn họ cũng lập tức hiện ra cảm giác may mắn.

Liệt Hỏa Thượng Nhân xuất hiện vào thời khắc cuối cùng của trận chiến Trường Lăng năm xưa, sau đó thành danh từ một trận chiến này.

Công pháp mà lão tu luyện cực kỳ cổ quái, Ly Hỏa do chân nguyên hội tụ thiên địa nguyên khí hình thành nên dường như có thể thiêu đốt tất cả thiên địa nguyên khí.

Dường như ngoại trừ điểm ấy ra, bất kể thân thể hay là khả năng vận dụng đối với một ít Kiếm kinh của lão đều không có hề có chỗ độc đáo, nhưng riêng điểm này cũng đã đủ, từ ý nghĩa nào đó mà nói, ngoại trừ Trịnh Tụ và Nguyên Vũ năm đó cần lão để chắc chắn Cửu Tử Tằm bị hủy diệt ra, trừ khi chân nguyên của lão hao hết thì những Tu hành giả còn lại gần như không có khả năng giết được lão, mà chỉ có thể tiêu hao chân nguyên cùng với lão.

Đối với một ít cao thủ tuyệt đỉnh trong Thất Cảnh mà nói, loại đối thủ này cũng không quá đáng sợ, thế nhưng lại rất khó quấn lấy.

- Kiềm chế Trịnh Am, giết Liệt Hỏa trước.

Đinh Ninh quay đầu nhìn Đạm Đài Quan Kiếm, chậm rãi nói:

- Nếu chân nguyên không thể nào giết chết Liệt Hỏa, vậy thì cần đao kiếm thực sự. Ta cần ngươi đưa ta tới bên cạnh hắn.

Đạm Đài Quan Kiếm hơi ngẩn ra, trước tiên theo bản năng nghĩ đến, chẳng lẽ chân nguyên của ngươi đã khôi phục gần đầy

đủ? Thế nhưng chỉ trong một hơi thở tiếp theo, y lại nhanh chóng hiểu ra.

Nếu như đao kiếm thực sự tới sát người, vậy thì không cần quá nhiều chân nguyên, hơn nữa nếu luận việc vận dụng các chiêu kiếm, chỉ sợ không ai trong thiên hạ này có thể so sánh với Đinh Ninh.

Y khẽ gật đầu, nhìn Đinh Ninh nói:

- Ngươi chỉ cần nói cho ta biết khi nào nên ra tay.

- Không nên quý trọng chân nguyên.

Đinh Ninh bình tĩnh nói:

- Liệt Hỏa Thượng Nhân còn có một chỗ rất khó chơi chính là hắn am hiểu dịch dung ẩn nấp, thậm chí có thể bắt chước một ít khí tức của người tu hành, có một Tu hành giả Triệu Kiếm Lô chết ở trong tay hắn vì lý do này. Cho nên nếu như lần này không giết được hắn, vậy sau này có lẽ như chim sợ càng cong, chỉ sợ rốt cuộc không thể giết được hắn.

Một tiếng nổ lớn vang lên trên bầu trời.

Trong tiếng va chạm làm thiên địa chấn động, xen lẫn tiếng nổ tung của một ít vật thể cứng rắn đến cực điểm, tiếng nổ tung này giòn tan giống như là bảo thạch va chạm lẫn nhau.

Đằng Xà và Trịnh Am đã bắt đầu vòng giao đấu thứ hai trên bầu trời.

Trong mưa gió và lốc xoáy vô biên, trong tay Trịnh Am có một đường hào quang chói mắt, đó là một thanh trường mâu màu xanh đậm.

Khuôn mặt của bà vẫn tái nhợt như trước, nhưng thân thể già

nua lại ẩn chứa lực lượng đáng sợ giống như lão tăng Đông Hồ kia, giống như Hải thần uy mãnh vô cùng trong truyền thuyết bỗng nhiên xuất hiện, một mâu trực tiếp đâm thủng đầu hai con Đằng Xà, nhấc thân hình khổng lồ của chúng nó lên mũi mâu! (Hải thần: thần biển)

Đây là hình ảnh rất hấp dẫn lòng người, song Đinh Ninh vẫn cực kỳ bình tĩnh như trước, bình tĩnh đến mức ngay cả Đạm Đài Quan Kiếm cũng cảm thấy có chút đáng sợ.

- Chính là lúc này.

Đinh Ninh nói với y.

Đạm Đài Quan Kiếm vẫn không thể cảm nhận được Liệt Hỏa Thượng Nhân ở nơi nào trong ngàn tòa núi bụi, nhưng y lại không chút do dự động kiếm. Bởi vì một luồng chân nguyên phóng ra trên người Đinh Ninh lúc này đã chỉ rõ vị trí cho y.

Trong mưa gió xuất hiện một đạo kiếm quang chói mắt.

Đạo kiếm quang này đã vượt qua tốc độ của tất cả tia chớp trong mưa gió.

Một tiếng xùy nổ tung.

Rất nhiều nước mưa bị ép cùng một chỗ, hình thành một cái tường ánh sáng trong suốt, tiếp theo có hai bóng người chợt xuất hiện bên trên đó.

Trong nháy mắt đã có hai bóng người xuất hiện trong con ngươi của Liệt Hỏa Thượng Nhân mang áo bào đỏ chót, tường ánh sáng trong suốt bị xuyên thủng, một đạo kiếm quang khủng bố đã đến trước cổ họng lão.

Trong nháy mắt trước đó, Liệt Hỏa Thượng Nhân còn đang xem kịch.

Nếu lão và Ngọc Câu Thái tử chỉ phụ trách ở thời điểm cuối cùng, vậy hai người bọn họ không cần ra tay vào thời điểm này.

Lão cho rằng lão yêu quái quận Giao Đông này có thể giải quyết được một đám người tu hành đã đến cực hạn trong trận kia.

Nhưng trong nháy mắt sau đó, lão cũng đã tiếp cận cái chết một cách chân thật nhất.

Phản ứng của cơ thể theo trực giác thậm chí còn vượt qua cả suy nghĩ của lão.

Ngọc Cung khí hải sâu trong cơ thể lão điên cuồng co giật, đè ép chân nguyên ở trong cơ thể lão phun ra.

Một tiếng phốc vang lên, lão tựa như dị thú có Chân hỏa ẩn chứa trong cơ thể trong truyền thuyết, trực tiếp từ trong miệng phun ra một luồng hỏa diễm màu đỏ thẫm!

Q7 - Chương 84: Điểm nhẹ

Hỏa diễm này hoàn toàn biến thành vật hữu hình, cô đọng giống như bảo thạch màu đỏ thẫm, lóng lánh hào quang lấp lánh mà trong suốt, va chạm với đạo kiếm quang nhanh đến không gì sánh kịp này, trong nháy mắt vang lên vô số tiếng vỡ vụn thanh thúy mà rất nhỏ, phảng phất có tinh thể cứng rắn đang thực sự vỡ tung.

Nhưng mà trong nháy mắt tiếp theo, một tiếng ầm vang vọng, mỗi một mảnh tinh thể nhỏ vụn này đều biến thành lửa cháy, thiêu đốt tới trên thân đạo kiếm trước mắt.

Nhỏ bé và rộng lớn chỉ là khái niệm tương đối, mỗi một đạo Phù văn trên thân kiếm đối với người bình thường mà nói chỉ là đường cong tinh tế, song lại có thể là dòng sông rộng lớn, thậm chí là vùng quê trong nhận biết của người tu hành.

Lúc này ngọn lửa từ trong miệng Liệt Hỏa Thượng Nhân phun ra va chạm với một loại nguyên khí rét lạnh băng thanh cao ngạo ở giữa những dòng sông và vùng quê này, sau đó không hề dừng lại mà bao trùm lên toàn bộ, giống như là đang đốt cỏ khô một cách cực kỳ dễ dàng.

Bóng dáng Đạm Đài Quan Kiếm hiện ra rõ ràng trong khoảng không phía trước.

Y gặp phải lực cản thật lớn, toàn bộ thân thể cùng kiếm quang đình trệ không tiến trên không trung, ở trong nhận biết của y, những hỏa diễm này cuốn tới với tốc độ cực kỳ nhanh chóng, trực tiếp theo kiếm trong tay tràn vào thân thể hy, sau đó thiêu cháy tất cả chân nguyên cùng khí huyết của y không còn một mảnh.

Song y vượt qua sợ hãi tự nhiên sinh ra ở trong lòng mình, ngược lại phóng ra tất cả chân nguyên trong cơ thể mà không giữ lại chút nào, tràn vào trong thanh kiếm đang nắm chặt trong tay.

Hỏa diễm giống như dễ dàng đốt cháy cỏ khô, mà y lại giống như chất đống vô số cỏ khô lên, đối chọi với hỏa diễm này.

Lại có thêm một tiếng nổ lớn vang vọng trước người y.

Phù văn trên thân kiếm trong tay y cũng thể nào dung nạp được nguyên khí va chạm kinh người như vậy, trong nháy mắt đã dọc theo chỗ mép Phù văn nổ tung thành một trận mưa gió đáng sợ giữa hai người.

Y và Liệt Hỏa Thượng Nhân đều phát ra một tiếng kêu rên thê lương, thân thể hai người đều không khống chế được mà bay ngược ra phía sau.

Chân hỏa trong Phù văn phun ra ngoài, nhưng vẫn lan tràn về phía trước như cũ, không ngừng tràn về phía cơ thể y.

Cho đến khi tiếp cận chuôi kiếm, Đạm Đài Quan Kiếm mới buông ngón tay ra, kiên quyết bỏ kiếm.

Trong cơ thể y đã không còn chút chân nguyên nào lưu lại.

Thân thể mượn lực trùng kích đáng sợ này tiếp tục bay ngược về phía sau.

Hai tròng mắt Liệt Hỏa Thượng Nhân biến thành màu đỏ như máu, giống như có chân hỏa muốn tràn ra từ bên trong, lão nhìn chằm chằm vào Đạm Đài Quan Kiếm đang bay ngược ra, sát ý trong lòng lập tức tràn đầy.

Bởi vì công pháp mà lão tu luyện cực kỳ đặc thù, cho nên trong rất nhiều năm quá khứ, có rất ít người thử giết lão, hơn nữa chưa từng có bất kỳ một người nào để cho lão tiếp cận tử vong một

cách chân thật như vậy.

Lúc này chân nguyên của Đạm Đài Quan Kiếm đã đoạn tuyệt, thân thể bay ngược lại giống như có bức tường cách ly tự nhiên với chân hỏa của lão, thế nhưng lão còn có lực lượng, chỉ cần lão động ý niệm, vậy chắc chắn có thể giết chết Đạm Đài Quan Kiếm vốn đã không hề có lực hoàn thủ lúc này.

Nhưng cũng đúng lúc này, sau lưng lão chợt lạnh lẽo.

Đó là một loại cảm giác rất trực tiếp.

Khi lão cảm nhận được trên lưng mình lạnh lẽo, lão mới tiếp tục cảm nhận được sự uy hiếp của tử vong mãnh liệt hơn vừa rồi, mới cảm nhận được thống khổ cùng sợ hãi!

Lão đã trúng một kiếm!

Trong một tiếng thét chói tai thê lương, cơ thể lão cong về phía trước, bắn ngược ra, tránh được thanh kiếm đâm từ phía trái sau lưng trực tiếp đâm vào chỗ trái tim lão.

Tinh Hỏa màu đỏ thẫm cực kỳ tự nhiên nương theo máu tươi trong cơ thể phun ra ngoài, đây chính là phản kích trực tiếp nhất của lão, chỉ cần kiếm của người này dính vào chân hỏa của lão, vậy trừ phi bỏ kiếm, nếu không sau đó sẽ bị lão giết ngược.

Điều làm lão kinh hãi nhất chính là ở trong nhận biết của mình, tu vi lực lượng của người này thậm chí còn chưa đến Thất Cảnh, nhưng mà lại có thể đâm lão một kiếm!

- Làm sao có thể!

Song điều làm cho lão hoàn toàn không nghĩ tới chính là, cơ thể lão trong nháy mắt này giống như thiếu một khối. Nó giống như một khối hình ghép hoàn mỹ, thế nhưng lại đột nhiên thiếu đi một mảnh.

Chân hỏa chảy ra từ trong khí hải hoàn toàn không thể chảy xuống vết thương sau lưng theo đúng tâm ý của lão.

Một khối thiếu hụt trong thân thể lão đến từ một cỗ cảm giác mát mẻ của tân sinh, hiển hiện thực sự trong nhận biết của lão chính là một đoạn mũi kiếm.

Trong khoảnh khắc này, lão lại trúng một kiếm!

Một kiếm này đâm trúng một chỗ khiếu vị cực kỳ trọng yếu trên cơ thể lão, cũng không thể xâm nhập quá sâu, nhưng ngay cả chính lão cũng không hề biết, chỗ khiếu vị bị đâm kia lại có thể ảnh hưởng đến quá trình vận hành cùng lưu chuyển của kia chân nguyên trong cơ thể lão!

Đó chỉ là một phần nhỏ của những chuyện xảy ra trong thời gian một hơi thở.

Lão liên tiếp trúng hai kiếm.

Bởi vì tâm tình dao động quá mức kịch liệt, cho nên máu thịt cả người lão còn chưa kịp co giật cùng run rẩy, nhưng bên trong thân thể đã tràn ngập loại cảm giác cực kỳ khó chịu.

Đây là khí tức ngũ tạng trong cơ thể đã mất cân bằng, hơn nữa chân nguyên lưu chuyển bị cản trở đã gây khó khăn cho khả năng tự điều tiết của cơ thể lão.

Song hiện tại, có loại nhận biết mới phản ứng rõ ràng ở trong đầu lão.

Hai kiếm của đối phương vừa rồi đâm thẳng xuyên vào da thịt lão, thậm chí còn chưa từng thực sự tiếp xúc với máu tươi dưới da thịt, nhưng thứ kiếm nhanh chóng đến cực điểm cùng với loại kiếm ý sắc bén này, hiển nhiên đã khơi dậy phản ứng của khí huyết và chân nguyên trong cơ thể lão.

Giống như một cái túi da, đối phương chỉ nhẹ nhàng vạch một vết thương trên lớp biểu bì, còn chưa thực sự cắt đứt, nhưng áp lực từ bên trong dồn ra ngoài, trái lại đã xé toang cái vết nứt này ra, nổ tung.

Chiêu kiếm này là gì?

Là người nào có thể thi triển ra kiếm như vậy, là người nào có thể ở Lục Cảnh trực tiếp đâm lão hai kiếm, hơn nữa còn phong bế một chỗ khiếu vị trên người lão?

Trong tiếng kêu thê lương, lão cảm thấy giọng nói mình phát ra rất xa lạ.

Khuôn mặt của lão vặn vẹo, mạnh mẽ xoay người theo cảm giác.

Sau đó lão thấy rõ bóng dáng của đối phương.

Người nọ bước đi trong khí diễm nở rộ trên người lão, xuyên qua trong mây lửa.

Người nọ là một thiếu niên có khuôn mặt bình tĩnh đến cực điểm.

Cũng trong nháy mắt này, chỗ sườn phải của lão lại nở rộ một chút vẻ lạnh lẽo.

Ý lạnh này giống như một đóa hoa lạnh lẽo, nở rộ trong khí hải nóng bỏng của lão.

Lần này lão có thể thấy rõ ràng.

Bóng hình kiếm quang vừa chạm vào trước người lão liền lập tức thu lại, tiếp theo lão nhìn thấy rõ ràng khí huyết của mình phun ra từ dưới sườn phải, sau đó mới cảm giác được thống khổ cùng đáng sợ, mới có thể xác định thêm lần nữa, đây là phản ứng

trực giác của thân thể mình, ngược lại đã khiến khí huyết tạo ra miệng vết thương.

Khi thấy rõ thiếu niên đã liên tiếp đâm mình ba kiếm, lão đã hiểu được thân phận của đối phương, hiểu lời Nguyên Vũ nói là thật.

Chỉ có người năm đó mới có thể thi triển ra kiếm như vậy.

Đáng sợ nhất chính là từ thân pháp nước chảy mây trôi và bóng hình kiếm quang trong lúc xuất kiếm thu kiếm một cách cực kỳ đơn giản của hắn, lão chợt ngửi được hương vị cực kỳ quen thuộc.

Trái tim lão kịch liệt co rút lại, trong thân thể phảng phất có vô số người đang thét chói tai.

Để đối phó với tồn tại như vậy, hiển nhiên chỉ có thể dùng lực lượng chân nguyên thuần túy nghiền ép.

Lão muốn phóng tất cả chân hỏa trong khí hải cơ thể ra, bao phủ phiến thiên địa trong tầm mắt, bao bọc lấy thiếu niên này.

Thế nhưng chân nguyên thông thường còn thuận theo tâm niệm của lão hơn cả tay chân lại như sóng vỗ vào bờ đá trong cơ thể lão, không ngừng kích động nhưng lại không cách nào lưu động một cách thuận lợi.

Chỗ khiếu vị dưới sườn phải của lão bị phá, lại thêm một đường kinh mạch đứt gãy.

Lão giống như là một người khổng lồ bị giam cầm tại chỗ, không có khí lực cũng không có cách nào đập ra ngoài!

Đinh Ninh bình ổn hô hấp, mặc dù trong di động vượt ra khỏi cực hạn bình thường, nhưng tất cả kỹ năng trên thân thể hắn đều được phối hợp hoàn mỹ đến cực điểm.

Hắn giống như là một cơn gió thoang thoảng không hề có quỹ tích cố định, trong lúc Liệt Hỏa Thượng Nhân trì trệ đã đến bên cạnh lão, trở tay cầm kiếm điểm nhẹ vào bên trên khí hải của Liệt Hỏa Thượng Nhân.

Q7 - Chương 85: Đều bị thương

Trên da thịt bên ngoài khí hải nổi lên cảm giác lạnh lẽo cùng đau đớn, trước khi một kiếm này tới, Liệt Hỏa Thượng Nhân cũng đã biết mình đang ở thời điểm cuối cùng của tử vong.

Xét thấy kinh nghiệm lúc trước, lão mạnh mẽ giam cầm tất cả chân nguyên, phong bế ở khí hải mà không phóng ra ngoài.

Lão kêu rên một tiếng đau đớn, xương cốt trong thân thể thậm chí còn vang lên tiếng vọng kỳ dị, đối với một Tu hành giả mà nói, loại phản ứng theo trực giác mạnh mẽ giam cầm thân thể mình sẽ khó chịu giống như hung hăng ấn một chưởng trên thân thể mình.

Song một tiếng phốc khẽ vang, cảm giác lạnh lẽo và đau đớn tiếp tục xâm nhập vào máu thịt của lão, một kiếm này hiển nhiên đã không vừa chạm liền thu giống như lúc trước, mà lại tiếp tục xâm nhập, thực sự đâm thủng máu thịt, đâm vào khí hải của lão!

- Ngọc Câu Thái tử!

Liệt Hỏa Thượng Nhân giống như dã thú bị thương điên cuồng gào thét.

Khí hải của lão bị phá ra một cái lỗ, chân nguyên trân quý không bị lão khống chế từ trong lỗ tràn ra ngoài. Nếu gặp phải Tu hành giả cấp thấp khác tập kích, cho dù dưới tình huống không cách nào vận dụng chân nguyên trong khí hải, lão còn có thể bằng vào chiêu kiếm của bản thân để ứng phó, ngăn cản sát chiêu kế tiếp của đối phương, nhưng người lão phải đối mặt chính là nhân vật có thể phá giải tất cả chiêu kiếm trên thiên hạ trong lúc tiện tay, cho nên lão biết lúc này chỉ có Ngọc Câu Thái tử mới có thể cứu được mình.

Khi mũi kiếm của Đinh Ninh đâm vào khí hải trên người Liệt Hỏa Thượng Nhân, trước khi tiếng gào thét của lão vang lên, lão tăng Đông Hồ vẫn nhắm mắt ngồi xếp bằng trên mặt đất chợt cảm giác được nguy hiểm, bỗng nhiên mở mắt ra.

Thương thế đã khiến cho thân thể tăng nhân Đông Hồ đến bờ vực tan rã, hoàn toàn không cách nào vận dụng được bất kỳ lực lượng nào, nhưng dù sao lão cũng là cường giả Bát Cảnh thứ hai trên đời này, ý niệm của lão chuyển động vẫn kéo theo một tia thiên địa nguyên khí, mặc dù không mang theo lực lượng chân chính, nhưng cũng làm cho một gã Tu hành giả ẩn nấp trong pháp trận chuẩn bị xuất thủ cảm nhận được một tia khí cơ khác thường.

Tu hành giả ẩn nấp trong pháp trận này hiển nhiên chính là Ngọc Câu Thái tử.

Lông tơ trên người y như một con mèo hoang kinh hãi khẽ nổ tung, khí tức hoàn toàn khép kín trong thân thể hơi lộ ra, chung quanh thân thể nổi lên một tầng gió âm lãnh.

Thiên Mộ hô nhẹ một tiếng, gã cũng cảm nhận được loại nguyên khí quen thuộc này.

Ngay sau đó là Thanh Diệu Ngâm.

Trong nháy mắt khi gã cảm nhận được, ánh mắt và nhận biết của gã đã hoàn toàn thoát khỏi Trịnh Am quận Giao Đông trên bầu trời.

Sau một khắc, khi tiếng gào thét điên cuồng như dã thú bị thương của Liệt Hỏa Thượng Nhân truyền vào tai mọi người, thân ảnh của gã đã biến mất tại chỗ, xuất hiện ở bên trái sau lưng Đinh Ninh.

Phốc một tiếng, giống như thanh âm khi khí hải của Liệt Hỏa Thượng Nhân bị đâm thủng.

Gã xoay người quay lưng về phía Đinh Ninh, trong tay trái của gã xuất hiện một thanh đoản kiếm màu đen, trực tiếp đâm về phía khoảng không phía trước.

Một vệt ánh sáng theo kiếm quang của gã bắn tới mảnh không trung hư vô kia.

Bóng dáng Ngọc Câu Thái tử cùng với cả người áo giáp màu trắng giống như Thần tướng khô lâu lập tức hiện ra ở nơi đó.

Trong đôi mắt lạnh lùng của Ngọc Câu Thái tử nhộn nhạo một loại cảm xúc cổ quái, có chút giống như là tán thưởng, càng nhiều hơn tựa như là đồng tình cùng thương tiếc.

Đoản kiếm trong tay Thanh Diệu Ngâm nở rộ một chút hào quang màu xanh đậm, đó là một cái ảo ảnh bộ xương khô nho nhỏ, lại mang theo một loại lực lượng âm hàn không thuộc về nhân gian này.

Một kiếm này của Thanh Diệu Ngâm giống như đã đâm vào một không gian không biết, trong Phù văn trên thân kiếm bị vô số đạo nguyên khí âm thần quỷ vật trói buộc và trùng kích, giống như có hàng ngàn hồn phách oán quỷ xông vào Phù văn trên thân kiếm.

Trên người Ngọc Câu Thái tử không có bất kỳ khí tức gì nở rộ.

Một cái ảo ảnh bộ xương khô nho nhỏ kia hiện tại giống như là thế thân của y, thay y hấp dẫn tất cả lực chú ý.

Ngay khi kiếm này của Thanh Diệu Ngâm bị trói buộc, bàn tay của y cũng đã vỗ vào trên người gã.

Trong thân thể Thanh Diệu Ngâm vang lên vô số tiếng nổ tung chói tai.

Mặc dù chân nguyên trong khí hải của gã phun ra, nhanh chóng ngưng tụ một lượng lớn nguyên khí trong thiên địa như

chuyển núi thành tường khí hội tụ trước ngực, song xương cốt trong thân thể gã vẫn giống như bị mấy ngọn núi cực lớn nghiền ép, không thể chịu nổi.

Xương ức của gã vỡ vụn, sau đó ngay cả xương sống cũng không chịu nổi loại lực lượng này, đồng loạt vỡ nát.

Một chùm huyết vụ từ trong miệng Thanh Diệu Ngâm phun ra.

Toàn bộ cơ thể gã giống như diều đứt dây bay ngược về phía những tòa núi bụi phía sau.

Lần giao thủ trong nháy mắt này hiển nhiên không thể thoát khỏi nhận biết của Đinh Ninh, thân thể của hắn gần với biên giới mà hai người này va chạm, cả người đều bị gió to thổi lay động, song bước chân cùng tư thế xuất kiếm của hắn lại không hề có chút rối loạn, ngay cả tâm cảnh vẫn duy trì bình tĩnh tuyệt đối như trước.

Mười mấy năm nay Thanh Diệu Ngâm đều dành hết thời gian và tâm huyết đặt ở trên U Long, mà Ngọc Câu Thái tử hiển nhiên cũng là một trong những cường giả trên thế gian này, thậm chí là cường giả khó có thể đoán trước được, thế nhưng mặc dù như vậy, Đinh Ninh lại không cảm thấy Thanh Diệu Ngâm sẽ bị Ngọc Câu Thái tử dùng một chưởng đánh bay, hoặc là trực tiếp giết chết đơn giản như vậy.

Đại Hình kiếm trong tay hắn đã bị nhiễm Ly Hỏa trong khí hải của Liệt Hỏa Thượng Nhân, cho nên giờ phút này hắn chỉ làm ra hành động cực kỳ đơn giản là buông chuôi kiếm ra, bắt lấy một thanh kiếm khác ở bên hông.

Một mảnh hoa trắng chói mắt bắn tung tóe trên gương mặt Liệt Hỏa Thượng Nhân, những bông hoa trắng này nhìn như mềm mại nhưng khiến cho đôi mắt của lão đau nhức, thậm chí còn cản trở nhận biết của lão, làm cho lão không thể thấy rõ tư thế của

Đinh Ninh, không biết hắn xuất kiếm như thế nào.

Những bông hoa trắng mịn nở rộ trong không khí, va chạm với nhau, bắn tung tóe ra càng nhiều đóa hoa.

Nhìn bóng dáng Đinh Ninh và Liệt Hỏa Thượng Nhân nhanh chóng di động trong ánh bụi, nhìn vô số bông hoa trắng vỡ vụn bắn tung tóe ra trước mặt Liệt Hỏa Thượng Nhân, Phù Tô lúc này mới chợt hiểu được cái gì đó, thân thể trở nên cứng ngắc.

Cùng lúc đó, thân thể Ngọc Câu Thái tử cũng giống như vậy.

Y ra một chưởng đánh bay Thanh Diệu Ngâm, giơ một cây cốt trượng màu trắng trong tay lên, muốn lăng không điểm về phía sau lưng Đinh Ninh.

Nhưng đúng lúc này, một nửa thân thể của y mất đi ý thức.

Y thậm chí còn không cảm thấy bất cứ điều gì khác thường, thậm chí cũng không cảm nhận được bất kỳ khí cơ nào làm mình cảm thấy không thoải mái, một nửa thân thể của y cũng đã không thuộc về mình, ngay cả chân nguyên chảy xuôi bên trong cũng giống như đã đi đến một địa phương khác trong phải cơ thể mình.

Y vô cùng kinh hãi, trong hình ảnh đọng lại trong mắt, y nhìn thấy bàn tay mình vỗ trên người Thanh Diệu Ngâm đã biến thành màu xanh lục, hơn nữa còn có những điểm sáng màu xanh lục lấm ta lấm tấm, không ngừng thẩm thấu ra từ trong da thịt, giống như là vô số đom đóm quỷ dị sinh sôi nảy nở trong thân thể y.

Hô hấp của y đột nhiên dừng lại.

Lưỡng bại câu thương!

Trong nháy mắt này y hoàn toàn tỉnh ngộ lại, Thanh Diệu Ngâm đang cố hết sức dùng đấu pháp lưỡng bại câu thương!

Một tiếng rầm vang vọng, Thanh Diệu Ngâm lúc này nặng nề rơi xuống đất, trên người lần thứ hai bắn ra rất nhiều máu tươi, nhìn qua vô cùng thê thảm.

Song nhìn thân thể thê thảm như vậy, trong ánh mắt của Ngọc Câu Thái tử không còn vui mừng và thương hại, mà chỉ có sợ hãi thật sâu.

Tầm mắt của y trong nháy mắt này đã trở nên mơ hồ.

Thế giới trước mắt y đều biến thành màu xanh lục.

Đây là độc gì, ngay cả chân nguyên của y cũng không thể ngăn chặn được sự lan tràn của nó!

Cũng vào lúc này, Liệt Hỏa Thượng Nhân lại phát ra tiếng kêu thê lương.

Mạt Hoa Tàn Kiếm trong tay Đinh Ninh tiếp tục đâm vào thân thể lão.

Lần này là phần lưng phía sau khí hải của lão.

Q7 - Chương 86: Khốc ý

Vết thương ở phía sau lưng này không sâu, vẫn chưa thực sự xuyên thủng khí hải của lão, thế nhưng ngay cả Liệt Hỏa Thượng Nhân cũng không biết, hoặc có thể nói cho đến lúc này mới biết được, chỗ này là một chỗ khiếu vị trọng yếu để vận hành kinh mạch thân thể của lão.

Liệt Hỏa Chân Nhân lúc này đưa một tay đặt ở chỗ khí hải, muốn ngăn cản chân nguyên trong khí hải trút xuống.

Chỉ là một chút áp lực, một tiếng bùm khẽ vang lên, giống như Liệt Hỏa Chân Nhân tự mình dùng bàn tay ấn xé rách một cái vỏ trứng gà, vết thương sau lưng lão lập tức nổ tung ra ngoài.

Vết thương thông suốt từ trước ra sau.

Chân nguyên màu đỏ thẫm không chỉ giống như kiếm sắc lao ra từ trong miệng vết thương sau lưng lão, mà còn xuyên qua kinh mạch đã bị đứt đoạn hoàn toàn trong cơ thể lão.

Những chân nguyên này ngày thường ở trong cơ thể lão ôn thuận vô cùng, như Linh dược nuôi dưỡng thân thể lão, song hiện tại lại làm cho lão cảm thấy thống khổ vạn phần và cảm giác cực kỳ nóng rực, ở trong ánh mắt của lão, mỗi một tấc da thịt huyết mạch đều lộ ra ánh lửa.

Lão vô cùng sợ hãi, gần như sắp phát khóc.

Lão biết mình chuẩn bị chết đi, toàn bộ thân thể sẽ bị Ly Hỏa do chân nguyên của mình sinh ra thiêu thành tro tàn.

Lúc này lão đã có thể xác định chắc chắn, người trẻ tuổi cầm

Mạt Hoa Tàn Kiếm trước mắt chính là người năm đó.

Đối phương dường như cố ý dùng thủ đoạn như vậy, muốn tự mình nếm thử cảm giác mình bị Ly Hỏa của bản thân thiêu sống.

Đây thực sự là dùng đạo của người trả lại cho người, chơi với lửa có ngày tự thiêu một cách đúng nghĩa.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, lão hối hận cực độ, cảm thấy mình quả thực rất ngu ngốc.

Năm đó mặc dù mình dùng một trận lửa thiêu người nọ thành tro tàn, song đó là dưới tình huống sức người đã hết, cũng đã không cách nào ứng phó dù đó chỉ là một người bình thường.

Lão nhớ mang máng, người nọ ngã ngồi trên núi thây chồng chất của Tu hành giả cường đại, không thể nào đánh tiếp được nữa, thế nhưng rất nhiều người đã bị giết tới mức sợ, hoàn toàn không dám xông lên, bao gồm cả lão ở bên trong đó.

Đợi đến khi phi kiếm của một Tu hành giả cấp thấp đâm thủng thân thể người nọ, lão mới rốt cục to gan ra tay, phóng ra Ly Hỏa.

Thế nhưng mười mấy năm đã trôi qua, mình vậy mà thật sự quên mất những hình ảnh kia, thật sự biến thành kẻ ngu, dưới tình huống người này còn có thể xách kiếm, bản thân lại tràn đầy tin tưởng tới thu thi thể như thế. Thật sự ngu ngốc đến mức không thể cứu vãn.

Lão biết mình đã sắp chết, giữa môi và răng tràn ngập khổ sở khó có thể nói rõ, nhưng cũng đúng lúc này, giòn nói của Đinh Ninh truyền vào tai lão:

- Còn muốn sống ư?

Không có bất kỳ chần chờ nào mà hoàn toàn là do phản ứng của thể xác và tinh thần, lão dùng hết khí lực gật đầu.

Càng là Tu hành giả cường đại như lão, tu hành được một thân tu vi lại càng không dễ dàng, không biết phải trải qua bao nhiêu thời gian tu hành khắc khổ, làm ra bao nhiêu lựa chọn gian nan cùng với việc buông tha rất nhiều thứ.

Cho nên Tu hành giả càng cường đại thường thường càng sợ chết, càng giống như những phú hào có được vô số tài sản trên thế gian, trước khi chết vẫn gắng sức dùng vô số Linh dược để kéo dài một hơi, dù thống khổ vạn phần cũng không muốn rời khỏi thế giới này. (phú hào: người giàu)

Phản ứng của lão hoàn toàn không ngoài dự liệu của Đinh Ninh.

Quỹ tích cả đời của rất nhiều Tu hành giả đã được xác định từ khi hắn xác định công pháp tu hành mà mình muốn.

Liệt Hỏa Thượng Nhân tu luyện Ly Hỏa, vốn chính là công pháp so đấu sự thiêu đốt chân nguyên của mình cùng đối phương, điều này có ý nghĩa có chút Tu hành giả thậm chí cường đại hơn lão rất nhiều cũng không muốn hao phí tu vi của mình đến giết lão, khiến cho lão trở nên cực kỳ khó ứng phó, nhưng từ một loại ý nghĩa khác mà nói, đây cũng là một loại công pháp cực kỳ sợ chết. Hơn nữa không ai sẵn lòng đi giết lão, cả đời này lão trải qua bờ vực sinh tử ít hơn rất nhiều so với những Tông sư cùng cảnh khác.

Ở Trường Lăng rất nhiều năm trước, hắn cũng đã nhìn thấu tên lão quái Ly Hỏa này.

Đinh Ninh không nói thêm gì nữa.

Hắn ra thêm một kiếm nữa.

Tia kiếm của Mạt Hoa Tàn Kiếm phân liệt ra, biến thành rất nhiều kim nhỏ đâm vào thân thể Liệt Hỏa Thượng Nhân.

Liệt Hỏa Thượng Nhân nhanh chóng cảm thấy thân thể mình lạnh lẽo xuống, sau đó lão cực kỳ khiếp sợ mà vô cùng sợ hãi phát hiện, lúc trước kinh mạch của toàn thân mình bị mấy kiếm của Đinh Ninh phong bế, hiện tại đã được đả thông, nhưng lại lưu chuyển theo một con đường mà mình hoàn toàn không quen thuộc.

Hoặc có thể nói, một kiếm này của Đinh Ninh giống như chải chuốt kinh mạch của lão một lần nữa, làm cho trong thân thể có thêm một ít thông đạo cùng vòng tuần hoàn mà lão không thể lý giải.

Chân nguyên trong khí hải của lão hiển nhiên không còn lưu động một cách hỗn loạn.

Cảm giác lực lượng thuộc về Thất Cảnh trở về thân thể lão một lần nữa.

Trong nháy mắt này, lão có trực giác bản thân có lực lượng để giết chết Đinh Ninh, song loại cảm giác đối mặt với Tu hành giả có tu vi thấp hơn mình cũng chỉ là xuất hiện trong nháy mắt.

Sau đó một khắc, một loại hồi hộp bởi vì ý niệm này khiến cho bản thân sợ hãi, làm cho cả người lão thấm đẫm mồ hôi lạnh.

Lão tỉnh táo lại, cảm thấy loại cảm giác lực lượng trong thân thể này dường như có liên hệ nào đó cùng Đinh Ninh, giống như hắn có thể cho, nhưng cũng có thể lấy bất cứ khi nào.

Lão cứng ngắc trên mặt đất và không biết mình phải làm gì.

.....

Lúc này, Ngọc Câu Thái tử phát ra tiếng thét chói tai thê lương.

Y đã hoàn toàn không nhìn thấy gì, ngay cả màu xanh biếc cũng biến mất trong thế giới của y, trước mắt y là một mảnh đen kịt.

Y không thể nào áp chế được độc tố đang ăn mòn trong cơ thể, mấu chốt nhất chính là độc tố này hoàn toàn quấy nhiễu nhận biết của y, làm cho y sinh ra vô số ảo giác.

Y không cảm nhận được sự tồn tại của đám người Đinh Ninh và Thanh Diệu Ngâm, chỉ nhìn thấy vô số hình thù kỳ quái, thậm chí là mình đã chết đi, bị kẻ địch mà chính mình giết chết xuyên thấu cơ thể thành mảnh nhỏ.

- Ngươi sao rồi?

Thiên Mộ vội vàng chạy tới bên người Thanh Diệu Ngâm, nhìn thân thể gã gần như vặn vẹo, cũng cứng ngắc ngay tại chỗ.

- Ta đã dùng thuốc trước nên tạm thời không chết được, nhưng ngươi nhất định phải giúp ta chỉnh lại xương, nếu không cho dù ta không chết được, chỉ sợ xương cốt trong thân thể cũng sẽ trở nên lung ta lung tung, không thành hình người.

Thanh Diệu Ngâm muốn nặn ra một nụ cười, nhưng lại cười không nổi. Những mảnh xương cốt trong thân thể làm cho gã không khỏi liên tưởng đến cỏ tranh chập chờn trong hoang nguyên.

Trước khi giao thủ với Ngọc Câu Thái tử, gã hoàn toàn không có phần thắng, gã chỉ có thể dùng thủ đoạn như vậy, cho nên gã đã dùng dược vật trước khi giao thủ.

May mà Ngọc Câu Thái tử vẫn xem thường gã, cho nên kế hoạch của gã cuối cùng cũng thành công.

Thiên Mộ ngồi xổm xuống, không hề lo lắng chuyện bên ngoài nữa mà bắt đầu tìm kiếm những mảnh xương vụn trong thân thể Thanh Diệu Ngâm, sau đó ghép lại.

Gã còn rất trẻ, nhưng gã làm mọi việc một cách cực kỳ chú tâm.

.....

Đạm Đài Quan Kiếm liên tục ho ra máu, tình cảnh của y chỉ hơi tốt hơn Thanh Diệu Ngâm.

Vị Kiếm sư nhanh nhất thiên hạ này, hiện tại ngay cả đứng lên cũng không làm được.

Thanh Diệu Ngâm dùng loại thủ đoạn này để giải quyết địch nhân khó đối phó nhất chính là Ngọc Câu Thái tử, thậm chí ngay cả thủ đoạn âm thần quỷ vật quỷ dị thì đối phương cũng hoàn toàn không có cơ hội thi triển, song hiện tại nguy cơ hoàn toàn chưa hề biến mất, nguy cơ lớn nhất đến từ trên trời.

Đinh Ninh ngẩng đầu lên.

Một bóng ma như núi đang rơi xuống.

Những con Đằng Xà này không thể nào ngăn cản được bà lão quận Giao Đông trên bầu trời kia, lại thêm một con bị đánh chết.

Thứ thực sự trói buộc bước chân bà kỳ thật vẫn là lực lượng của Thanh Diệu Ngâm, là Hỗn Kim Thiền sáu cánh của gã.

Song hiện tại, thân ảnh Trịnh Am đã theo cùng theo con Giao long rơi xuống.

Bà rời khỏi con thú cưỡi dị hạc dưới người, không hề bận tâm đến cuộc giao chiến giữa dị hạc và Hỗn Kim Thiền nữa.

Bà bắn thẳng về phía Đinh Ninh.

Q7 - Chương 87: Đỉnh cao của năm đó

- Ngươi chỉ là sợ chết.

- Chuyện năm đó....May mà ngươi cũng chỉ trốn tránh Ba Sơn Kiếm Tràng đuổi giết, cũng không hề giúp Trịnh Tụ giết người của Ba Sơn Kiếm Tràng, cho nên ta có thể không trách ngươi.

- Hôm nay ngươi giúp ta vượt qua cửa ải khó khăn này, tương đương với giúp ta sống thêm một mạng, ân oán giữa ta và ngươi coi như xong.

Đinh Ninh bắt đầu nói chuyện.

Khuôn mặt hắn bình tĩnh nhìn Trịnh Am đang từ trên bầu trời rơi xuống, quay người nói với Liệt Hỏa Thượng Nhân như vậy.

Không hiểu sao khi nghe được câu đầu tiên của Đinh Ninh, Liệt Hỏa Thượng Nhân đột nhiên có cảm giác trầm tĩnh lại.

Tất cả chân nguyên còn sót lại trong khí hải cơ thể lão thuận theo kinh mạch mới sinh trong thể nội, tựa như nghe được lời nói chỉ dẫn, như vỡ đê trào ra, xông thẳng kiếm bản mệnh của Đinh Ninh.

Đinh Ninh đã thu hồi Mạt Hoa Tàn Kiếm, hắn cầm thanh Đại Hình kiếm đã dập tắt Ly Hỏa, thế nhưng thân kiếm lại cực kỳ nóng bỏng.

Liệt Hỏa Thượng Nhân kinh ngạc không thôi.

Nhưng lão lại giật mình như hiểu được cái gì đó.

Lão nghĩ đến lực lượng một mình địch lại quần hùng của Nguyên Vũ ở Lộc Sơn Hội minh, nghĩ đến lúc mấu chốt nhất, chân nguyên của Hoàng Chân Vệ lại như bị tâm ý của Nguyên Vũ dẫn dắt, tất cả đều để cho y dùng.

Loại thủ đoạn này chắc hẳn đến từ Nguyên Vũ.

Nguyên Vũ xưa kia hiểu rất rõ tuyệt đại đa số thủ đoạn và bí mật của Vương Kinh Mộng, ngoại trừ Cửu Tử Tằm ra.

Bởi vì bọn họ đã từng là huynh đệ.

Thứ Vương Kinh Mộng bỏ ra đối với Nguyên Vũ lại không có bất kỳ khác biệt nào khi đối xử với Bách Lý Tố Tuyết.

Bất kể trao đổi công pháp hay là phỏng đoán trên kinh nghiệm tu hành.

Cho nên rất nhiều Tu hành giả trung thành với Nguyên Vũ ở Trường Lăng cũng không thể không thừa nhận, sở dĩ Nguyên Vũ có thể phá cảnh trong mười mấy năm sau khi đăng cơ, trở thành Tu hành giả đầu tiên trong thời đại này thực sự bước vào Bát Cảnh, chỉ sợ một phần lớn nguyên nhân là bởi vì Vương Kinh Mộng.

Quan hệ của Vương Kinh Mộng đối với Nguyên Vũ như huynh cũng như thầy.

Cho nên khi người như Nguyên Vũ và Trịnh Tụ đột nhiên biển đổi muốn đối phó với Vương Kinh Mộng, trong mắt Liệt Hỏa Thượng Nhân, Vương Kinh Mộng chắc chắn sẽ phải chết.

Nhưng bây giờ nghĩ lại.

Trong một đoạn thời gian dài, Vương Kinh Mộng cũng hiểu rõ Nguyên Vũ.

.....

Lúc này chân nguyên từ trong khí hải của Liệt Hỏa Thượng Nhân tuôn ra giống như đã hoàn toàn không liên quan đến lão, cho dù tâm tư lão đã hỗn loạn khi nghĩ rất nhiều chuyện liên quan đến Nguyên Vũ cùng Vương Kinh Mộng như thế, nhưng nếu đặt mình vào người bên ngoài suy xét, sẽ thấy chân nguyên tuôn ra từ trong cơ thể lão lại cực kỳ bình thuận.

Những tia kiếm ý của Mạt Hoa Tàn kiếm còn sót lại khi đâm vào trong cơ thể lão và những kinh mạch bị đâm thủng lại giống như là một pháp trận, mô phỏng ra thủ đoạn của Nguyên Vũ một cách hoàn mỹ, thậm chí còn hơn một bậc.

Liệt Hỏa Thượng Nhân không để ý đến một điểm.

Vương Kinh Mộng năm đó ngoại trừ việc vận dụng chiêu kiếm đã đứng đầu thiên hạ ra, còn có một điểm đáng sợ nhất, chính là khi hắn bắt đầu ra tay, một trận chiến đấu đối với hắn mà nói lại giống như một cái bẫy bày mưu tính kế.

Hắn đã sớm sắp xếp xong một kiếm tiếp theo khi chiêu kiếm này hoàn thành.

Giống như giờ phút này, khi buông tha giết Liệt Hỏa Thượng Nhân, hắn cũng đã chuẩn bị tốt một kiếm này.

Thân thể Đinh Ninh bắt đầu rơi xuống.

Trịnh Am đang từ trên trời rơi xuống vốn cực kỳ già nua, cho nên thân thể tên Tu hành giả có bối phận già nhất quận Giao Đông này nhìn qua cũng không quá to lớn, nhưng thân thể già nua gầy nhỏ này lại ẩn chứa lực lượng đáng sợ.

Thế nhưng cuồng phong hình thành từ nguyên khí khi hạ xuống cũng đã giống như một bức tường chân thật đè lên người Đinh Ninh, làm cho hai chân hắn bắt đầu lún vào vùng đất bị máu tươi thấm đến ướt mềm.

Những Đằng Xà còn lại đang nhấc lên từng trận mưa gió truy kích ở phía sau bà, thế nhưng lực lượng tập kích trái lại đã thúc đẩy thế tiến của bà, thậm chí bởi vì nguyên khí bản thân cực kỳ phù hợp, cho nên một bộ phận đã không hề có uy hiếp đối với bà, trái lại còn bị bà sử dụng.

Lượng lớn chân nguyên màu đỏ thẫm bình thuận chảy ra từ trong cơ thể Liệt Hỏa Thượng Nhân biến thành vô số tinh mang ở trong không khí, hội tụ trên Đại Hình kiếm trên tay hắn. (Tinh mang: vòng ánh sáng óng ánh)

Đại Hình Kiếm trong tay hắn bắt đầu thiêu đốt.

Không có bất kỳ động tác dư thừa nào, hắn chỉ khẽ nâng kiếm lên trên, khí diễm dấy lên màu đỏ tươi như hồng ngọc trên thân kiếm đã thiêu đốt cuồng phong từ phía trên ép xuống không còn một mảnh.

Thân thể hắn chợt nhẹ, trở nên không có chút áp lực nào.

Sau đó hắn xuất kiếm, vẽ ra một kiếm về phía Trịnh Am đã cách hắn rất gần.

Bản thân Đại Hình Kiếm là kiếm mạnh nhất mà hắn theo đuổi, trong thân kiếm có thiên địa nguyên khí cực mạnh, nhưng lúc này phun ra lại không hề có bất kỳ khí tức thô bạo nào, thậm chí ngay cả tất cả chân nguyên rút ra trong cơ thể Liệt Hỏa Thượng Nhân nở rộ thành Ly Hỏa đều ngưng tụ cùng một chỗ, biến thành một đường thẳng cực kỳ tinh tế.

Chiêu kiếm này tên là Nhất Tuyến Thiên.

Đây là một trong những kiếm ý mạnh nhất của hắn, cũng là chiêu kiếm giết chết Lương Liên xưa kia.

Ví dụ như vật cực kỳ nhu hòa là dòng nước, nhưng khi bị đè ép đến cực hạn lại biến thành một đường cực kỳ mỏng manh, hơn

nữa còn có tốc độ đáng sợ, cho nên một đường nhỏ này có thể cắt đứt cả sắt thép.

Năm đó cảnh giới của hắn chênh lệch rất xa với Lương Liên, nhưng hắn lại dùng một kiếm này giết y.

Huống chi một kiếm này hiện tại chính là lực lượng Thất Cảnh của của Liệt Hỏa Thượng Nhân, hơn nữa còn là Ly Hỏa của tất cả chân nguyên trong thiên hạ.

Ngoại trừ cường giả Bát Cảnh như Nguyên Vũ và lão tăng Đông Hồ ra, hiện tại còn người nào có thể tiếp được một kiếm của hắn?

.....

Nhìn thấy một đường mỏng manh như vậy được sinh ra, Trịnh Am trên bầu trời không kìm được phát ra một tiếng thét lên như quạ gào.

Mặc dù lúc trước Liệt Hỏa Thượng Nhân và Ngọc Câu Thái tử liên tiếp thất bại, nhưng ở trong mắt bà, khi Đạm Đài Quan Kiếm và Thanh Dương Ngâm đã không còn chiến lực, vậy Đinh Ninh cũng đã là người chết.

Bà chưa từng nghĩ đến việc hắn lại còn có thể dùng ra một kiếm đáng sợ như vậy!

Một kiếm như vậy còn có cái gì khác biệt với người năm đó tự mình ra tay!

Trong tiếng la hét cuồng loạn, khí hải của cô lộ ra một chút ánh sao.

Một viên cầu trong suốt bay ra, chắn trước người bà.

Đây là "Chập" đan mà bà dùng nguyên khí cả đời nuôi dưỡng.

Vật bản mệnh được nuôi dưỡng càng lâu thì lực lượng càng mạnh. Đây là năm tháng tích lũy, mà bà chỉ sợ lại sống lâu hơn gần như tất cả Tu hành giả trên thế gian hiện tại, cho nên một cái vật bản mệnh này hiển nhiên đã cường đại vượt qua sự tưởng tượng của tất cả Tông sư Thất Cảnh.

Thế nhưng có một tiếng răng rắc khẽ vang.

Trên viên Chập đan này xuất hiện một cái khe nứt, khi toàn bộ pháp trận Thiên Sơn đều lắc lư kịch liệt, viên Chập đan này đã chia làm hai mảnh, nguyên khí vỡ tan thậm chí còn đánh bay mấy con Đằng Xà đến gần.

Thứ này vẫn không thể nào ngăn cản được một kiếm kia.

Lúc Trịnh Am dùng vật bản mệnh này, bà đã thực sự liều mạng.

Cơ thể bà di chuyển ngang trên không trung, trong nháy mắt lại giống như đụng nát rất nhiều vách tường óng ánh trong suốt, tàn ảnh của bà liên tục phát nổ, từng đoàn từng đoàn sóng xung kích như hoa sen màu trắng mà mắt thường có thể thấy được không ngừng khuếch tán.

Chỉ là tất cả cường giả Thất Cảnh năm đó đều không thể tiếp được một kiếm của Vương Kinh Mộng.

Hiện tại nếu một kiếm này đã có thể sánh bằng một kiếm của Vương Kinh Mộng gần với đỉnh phong xưa kia, vậy Đinh Ninh làm sao có thể để cho nó thất bại?

Một đường kiếm mảnh này vẫn rơi vào trên người Trịnh Am.

Tất cả những gì mà Trịnh Am làm, chỉ khiến cho đường kiếm mảnh này không thể hoàn toàn cắt đứt thân thể bà ra.

Bên trên phần thân thể phía bên phải bà hiển hiện một đường

màu đỏ.

Gần một nửa vai phải và chân phải bị cắt ra từ nửa thân thể của bà, khí huyết phun trào mang theo xương cốt trắng nõn dường như còn dính lại với nhau, nhìn qua còn khiến người ta cảm thấy đáng sợ và ghê tởm hơn so với việc trực tiếp giết chết.

Q7 - Chương 88: Người thu cục

Trịnh Am tiếp tục thét lên cực kỳ thống khổ.

Nửa thân thể kia hoàn toàn tách ra khỏi thân thể của bà, song thân ảnh của bà vẫn lui về phía núi bụi phía sau như cũ, hoa máu còn mờ mịt trên không trung, trong nháy mắt thân ảnh của bà đã biến mất.

Nhìn hình ảnh như vậy, Liệt Hỏa Thượng Nhân gần như đã quỳ xuống.

Một kiếm này giống như Vương Kinh Mộng lúc đỉnh phong năm đó, tuy rằng phần lớn xuất phát từ lực lượng của lão, nhưng mà nghĩ đến tích uy của Vương Kinh Mộng năm đó... Nếu Vương Kinh Mộng năm đó sau khi giết tới núi thây biển máu mà vẫn chưa chết, hiện tại lại tiếp tục xuất hiện trước mặt rất nhiều Tu hành giả năm đó tận mắt nhìn thấy một trận chiến của hắn, chỉ sợ tất cả những người này đều sẽ có cảm thụ giống như lão. (tích uy: xây dựng ảnh hưởng)

- Ân oán giữa ta và ngươi cả xong, nhưng chỉ có thể chờ trận này tiêu tan, ngươi mới có thể ra khỏi trận được.

Đinh Ninh cũng không hề nhìn lão.

Hắn nhìn chỗ Trịnh Am biến mất, lông mày không kìm được nhíu lại.

Nửa thân thể trực tiếp bị cắt ra, nội tạng và kinh mạch đều bị tổn thương trí mạng, song hắn vẫn có thể cảm nhận theo trực giác là Trịnh Am vẫn cố hết sức dùng chân nguyên để hội tụ thiên địa nguyên khí phong bế miệng vết thương của mình.

Trịnh Am cuối cùng cũng sẽ chết.

Song trong thế giới của người tu hành không thiếu ví dụ một người sau khi thân thể bị cắt đứt nhưng còn có thể tiếp tục kiên trì chiến đấu một thời gian, cho đến khi chân nguyên hao hết mà chết đi.

Hiện tại Trịnh Am không chỉ muốn áp chế chân nguyên và khí huyết trôi đi trong cơ thể, thứ bà ta cần áp chế nhất chỉ sợ là cái loại sợ hãi không nói nên lời khi thân thể bị cắt ra.

- Nếu như bà ta hiện thân ra tay thêm lần nữa, trong chúng ta đã không còn ai có thể ngăn cản.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết đến gần bên cạnh, nhẹ giọng nói với hắn.

- Nếu như nhất định phải chết, người như bà ta cũng sẽ không cam lòng cứ như vậy mà chết đi, vượt qua nỗi sợ hãi trong lòng chỉ là vấn đề thời gian, bà ta nhất định sẽ hiện thân ra tay lần nữa.

Đinh Ninh nghe Trưởng Tôn Thiển Tuyết nói, trong lòng nghĩ cuối cùng vẫn kém một chút, dù sao chân nguyên của Liệt Hỏa Thượng Nhân cũng không phải chân nguyên của mình. Sau đó hắn hít một hơi thật sâu, từ từ nói ra:

- Vẫn còn thiếu một người, còn có một người khác chắc hẳn sẽ tới nhưng vẫn chưa có mặt.

Lời nói của hắn làm cho tất cả mọi người ở đây đều sửng sốt, thậm chí bao gồm cả Liệt Hỏa Thượng Nhân ở trong đó.

- Ngọc Câu Thái tử đích thật là nhân vật không thể ngờ tới.

Đinh Ninh quay đầu nhìn về phía Ngọc Câu Thái tử.

Lúc này Ngọc Câu thái tử đã trúng độc đến mức đến ngay cả

nhận biết cũng mất đi, thậm chí còn không phát ra được thanh âm, đâm loạn bên trong ngàn tòa núi bụi, da và máu thịt trên người bắt đầu thối rữa cùng bong tróc thành mảnh.

Khi một Tu hành giả cuối cùng không thể nào ngăn chặn được độc tố tràn lan trong cơ thể, ngay cả chân nguyên cũng bị ăn mòn, vậy kết quả cuối cùng cũng chỉ có thể chết.

Ẩn thế hồi lâu, lại bôn ba ngàn dặm đến chịu chết.

Tất cả mọi người cảm thấy chuyện này rất châm chọc, nhưng vẫn không hiểu Đinh Ninh nói còn thiếu một người là ai.

- Ngọc Câu Thái tử dù là Thái tử, nhưng ngay cả một ngày làm Thái tử cũng không được, hiện tại xem ra hắn hận ta cùng Ba Sơn Kiếm Tràng đồng thời còn muốn vượt qua Trịnh Tụ và Nguyên Vũ, nhưng bây giờ xem ra, cho dù không có ta cùng Ba Sơn Kiếm Tràng, người như hắn làm sao có thể đấu với Nguyên Vũ cùng Trịnh Tụ? Người dân ở Trường Lăng và các quận huyện khác của Đại Tần cần một Thánh thượng đầy quang huy sáng tỏ như Nguyên Vũ, chứ không phải là một Ma vương có âm khí lượn lờ. Năm đó khi hắn lựa chọn công pháp, ngay cả điểm ấy cũng không nghĩ thông suốt, vậy làm sao có thể đạt được sự ủng hộ của quý nhân Trường Lăng lúc đó?

Đinh Ninh thu hồi ánh mắt, kế tiếp cực kỳ trực tiếp nói ra:

- Ta vốn tưởng rằng cùng người của quận Giao Đông tiến vào hẳn là Mạnh Phóng Ưng, mà không phải là Ngọc Câu Thái tử này.

Liệt Hỏa Thượng Nhân trong lòng nhảy dựng, ngay cả lão cũng lập tức phản ứng lại.

Nhất là Phù Tô hiện tại tâm tình cực kỳ phức tạp, sắc mặt lại lập tức biến đổi.

Mạnh Phóng Ưng chính là cha của Mạnh Thất Hải, cũng chính

là Mạnh hầu.

Trịnh Tụ có một đường muội duy nhất là Trịnh Phi Dạ, chính là được gả cho Mạnh hầu. (đường muội: em họ)

Cho nên mọi người đều biết trong mười ba Vương hầu Đại Tần, Mạnh hầu cùng Trịnh Tụ đi gần nhau, từ ý nghĩa nào đó mà nói, Mạnh hầu chính là tâm phúc được Trịnh Tụ lôi kéo, cái giá trả ra là thông gia và một bộ phận lợi ích của quận Giao Đông.

Giết Cửu Tử Tằm là mục đích lớn nhất của Trịnh Tụ trong lần xuân đến phạt Sở, lúc này đã có mấy vị Vương hầu chết trên chiến trường Âm Sơn và quận Dương Sơn, sớm đã có quân tình cho thấy Mạnh Hầu cũng đến vùng Âm Sơn, nhưng đến lúc này y vẫn không hề xuất hiện trên chiến trường, vậy y có thể đi đâu?

- Tính cách Mạnh Phóng Ưng không khác gì Trịnh Tụ, không đến thời khắc nắm chắc nhất thì hắn cũng sẽ không xuất hiện. Cho nên hắn rất được Trịnh Tụ tín nhiệm.

Đinh Ninh rũ mí mắt xuống, hờ hững nói.

Khi sắc mặt của hắn biến hóa, một giọng nói lãnh đạm uy nghiêm đã vang lên,

- Ngươi quả nhiên hiểu ta cực kỳ rõ.

Cũng ngay thời khắc thanh âm lãnh đạm uy nghiêm này vang lên, Ngọc Câu Thái tử đang đâm loạn trong trận, thân thể đang thối rữa tan rã liền bị một cỗ lực lượng cường đại trực tiếp đánh nát.

Từng mảnh vụn màu xanh biếc như ngàn vạn mũi tên sắc rơi xuống sâu trong núi bụi.

- Ngọc Câu Thái tử mặc dù không hề có chút danh tiếng, chẳng qua chỉ như trộm thế đạo danh mà còn không tự biết, chấp niệm

không tan, nhưng dù sao cũng là cốt nhục của Hoàng thất, ít nhất cũng phải để cho hắn dứt khoát chết đi, lưu lại một chút tôn trọng.

Một nam tử trung niên mặc triều phục Vương hầu hiện ra bên trong núi bụi. (triều phục: y phục đặc biệt của một triều)

Tóc mai của y mặc dù đã nhiễm gió sương, nhưng khuôn mặt vẫn tuấn mỹ như trước, chỉ là hai tay lộ ra ngoài tay áo một cách trần trụi lại làm cho người ta có một loại cảm giác cứng rắn như sắt.

Bề mặt da thịt có một số vết sẹo, giống như từng mảnh lưỡi dao xước qua, tuy những vệt sẹo này đã hoàn toàn lanh nhưng lại giống như tấm sắt bao phủ, thậm chí lóng lánh ra ánh sáng lạnh lẽo.

Y vốn là một người nuôi ưng trong biên quân.

Nuôi dưỡng đại bàn chẳng qua là dùng để truyền tải quân tình, song y mất hơn hai mươi năm từ tầng dưới cùng biên quân leo lên cao ở Trường Lăng, trở thành Vương hầu của vương triều Đại Tần, hơn nữa còn cưới Trịnh Phi Dạ - một mỹ nữ nổi tiếng thiên hạ khác của quận Giao Đông.

- Ngươi chính là Vương Kinh Mộng.

Mạnh Phóng Ưng nhìn Đinh Ninh thật sâu, sau đó nói:

- Quả nhiên thánh thượng nói không sai, ngươi không phải truyền nhân của Cửu Tử Tằm, mà là chính hắn sống lại.

.....

Đinh Ninh nhìn nam tử quen thuộc này, không hề lên tiếng đáp lại.

Lúc này, dù suy tư bất kỳ câu phản bác nào đều đã không có ý

nghĩa.

Mấu chốt chỉ nằm ở chỗ, còn có ai ở trong ngoài tòa núi bụi có thể ngăn cản quân cờ này của Trịnh Tụ, cũng chính là người thu cục cuối cùng.

Lâm Chữ Tửu và Trương Thập Ngũ không tới kịp.

Bọn họ vốn đã ở Hoàng đô nước Sở, hơn nữa việc chú ý trọng điểm vốn là làm sao bảo đảm nước Sở cũng không loạn, cùng với cam đoan Triệu Hương Phi không chết.

- Còn có di ngôn gì không?

Mạnh Phóng Ưng thu liễm ý cười nhàn nhạt trên khóe miệng, nhìn thoáng qua Trưởng Tôn Thiển Tuyết, sau đó y nghiêm túc nhìn Đinh Ninh đề nghị:

- Hoặc có thể nói một chút bí mật của Cửu Tử Tằm? Như vậy có lẽ ta cũng sẽ làm cho tất cả mọi người ở nơi này chết thoải mái hơn một chút.

- Cho dù ta thật sự nói bí mật của Cửu Tử Tằm, ngươi dám nghe sao?

Đinh Ninh đột nhiên cười cười, khẽ mỉa mai nói:

- Cho dù ngươi nghe được từ chỗ ta, sau đó nói cho Trịnh Tụ, nàng sẽ cho phép người khác trong thiên hạ ngoại trừ nàng ra biết được bí mật Cửu Tử Tằm sống sót sao?

Mạnh Phóng Ưng đột nhiên trì trệ, trong lòng nổi lên ý lạnh.

Q7 - Chương 89: Sư thúc

- Diệp Tân Hà mạnh hay là ngươi mạnh?

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn Mạnh Phóng Ưng, hỏi.

Sắc mặt Mạnh Phóng Ưng lại biến đổi, lạnh lùng nói:

- Ngươi có ý gì?

- Ngươi đã suy nghĩ rõ ràng việc mình tiến vào, mà ta chết rồi, ngươi lại còn sống đi ra ngoài, sau này sẽ như thế nào chưa?

Thần sắc Đinh Ninh không có bất kỳ biến hóa nào, chỉ bình thản như đang trình bày sự thật,

- Nếu như ngươi và Diệp Tân Hà so kiếm, người chết hẳn là ngươi chứ không phải Diệp Tân Hà. Vậy tại sao ngươi lại đến chứ không phải là hắn?

- Đừng nói với ta rằng Diệp Tân Hà còn có chuyện quan trọng phải làm ở Trường Lăng, không có chuyện gì có thể quan trọng hơn việc hủy diệt Cửu Tử Tằm.

Đinh Ninh nhìn Mạnh Phóng Ưng khẽ nhúc nhích môi, hoàn toàn không cho y cơ hội nói chuyện, trực tiếp nói:

- Ngươi đã nói ta cực kỳ hiểu rõ Trịnh Tụ, theo ta thấy nếu muốn triệt để hủy diệt Cửu Tử Tằm, nàng sẽ chỉ dùng một loại thủ đoạn, để cho bất cứ người nào tiếp xúc với nó đều chết đi.

Ánh mắt Mạnh Phóng Ưng híp lại, lạnh lùng nói:

- Quả thực là vớ vẩn.

Trịnh Am đã già đến mức sắp chết đi, Liệt Hỏa Thượng Nhân vốn cũng không được tính là người của nàng, về phần Ngọc Câu Thái tử, chỉ sợ hắn nên chết đi mới là tốt nhất.

Đinh Ninh mỉa mai nói:

- Nếu ngươi tin rằng những người này vốn là quân cờ phải chết, mà ngươi lại có thể còn sống, sống rất vui vẻ, miễn là ngươi có thể thuyết phục chính mình.

Mạnh Phóng Ưng hít sâu một hơi, sắc mặt hơi mờ mịt nhưng vẫn chưa có quá nhiều phản ứng, thế nhưng Liệt Hỏa Thượng Nhân ở một bên nghe được rõ ràng thì lại mồ hôi lạnh đầm đìa cả người.

Lão cảm thấy Đinh Ninh nói rất đúng, hơn nữa nói rất đơn giản thấu triệt, chỉ là lúc trước lão hoàn toàn không nghĩ tới việc này.

Mạnh Phóng Ưng trầm mặc một lát, sau đó ngẩng đầu lên, nói:

- Chiếu theo lời vừa rồi ngươi nói, vậy ta đến gặp ngươi cuối cùng cũng chỉ có chết?

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn y, vẫn không hề trực tiếp đáp lại vấn đề của y, mà chỉ nói:

- Có một vấn đề trong nhiều năm như vậy nhưng các ngươi thật sự không nghĩ tới sao? Vì sao rất nhiều người trong mười ba Vương hầu Đại Tần các ngươi lại phải lựa chọn đứng về phía Trịnh Tụ mà không phải đứng ở một bên Ba Sơn Kiếm Tràng?

Trong lòng Mạnh Phóng Ưng nhảy dựng, nhưng không lập tức lên tiếng.

- Nếu Vương hầu có thể trường tồn lâu dài, vậy có gì khác với cựu quý tộc quyền quý năm đó? Thật vất vả mới chiến thắng được

những cựu quý tộc kia, kết quả lại tái sinh ra một ít quý tộc quyền quý sao?

Đinh Ninh chậm rãi nhưng rõ ràng nói:

- Mặc dù là vương triều Đại U thống nhất thiên hạ năm đó cường hoành vô cùng, trận rối loạn ban đầu cũng là sự nổi loạn của bảy gã được phong Vương, tuy rằng dùng vũ lực trấn áp, nhưng lại khiến nguyên khí của vương triều Đại U đại thương, lại cho phản quân càng nhiều hi vọng. Năm đó Ba Sơn Kiếm Tràng chỉ muốn có một Hoàng triều trung tâm tập trung quyền lực cao độ, mà không muốn có rất nhiều Vương hầu tồn tại. Cho nên năm đó rất nhiều người các ngươi mới phối hợp với Nguyên Vũ đột nhiên binh biến, đối phó với Ba Sơn Kiếm Tràng. Nhưng mấy năm nay các ngươi thật sự không nghĩ tới, Trịnh Tụ và Nguyên Vũ mặc dù diệt trừ Ba Sơn Kiếm Tràng, nhưng tất cả mọi hành động đều dựa theo con đường mà Ba Sơn Kiếm Tràng muốn đi. Bởi vì chỉ có một Hoàng triều trung tâm như vậy, mới có thể làm cho quyền thế của bọn họ đạt tới đỉnh điểm, mới có thể dựng nên cơ nghiệp vạn thế bất biến.

- Dù Cửu Tử Tằm có thật sự bị diệt trong trận đại chiến này. Nhưng sẽ còn bao nhiêu Hầu phủ còn sót lại?

Đinh Ninh nở nụ cười nhàn nhạt,

Sẽ có bao nhiêu Hầu phủ mất đi trên chiến trường Âm Sơn và quận Dương Sơn này?

.....

Ánh sáng âm u biến hóa chập chờn trên núi bụi rơi vào trên người Mạnh Phóng Ưng.

Lông mi của y không ngừng rung động, y lại trầm mặc một lát, sau đó nói:

- Ta thừa nhận ngươi nói rất có đạo lý.

Đinh Ninh nhìn y,

- Sau đó thì sao?

- Sau đó ngươi vẫn phải chết, ta vẫn muốn giết ngươi.

Mạnh Phóng Ưng hít sâu một hơi, nghiêm túc mà cảm khái nói:

- Mặc kệ Trịnh Tụ cuối cùng nghĩ thế nào, nhưng ta và ngươi đã không còn là bằng hữu từ lúc ở Trường Lăng rất nhiều năm về trước, tựa như đêm tối và ban ngày, đã không có khả năng cùng chung một chỗ.

Đinh Ninh chỉ nhìn y mà không nói gì.

- Cho nên nói nhiều như vậy, cuối cùng ta vẫn muốn giết ngươi.

Mạnh Phóng Ưng nhìn Đinh Ninh, nói:

- Thế nhưng nói những thứ này cũng không phải hoàn toàn vô nghĩa, ít nhất nhắc nhở ta nên cảnh tỉnh một ít chuyện, cho nên ta phải cảm tạ ngươi.

Đinh Ninh đột nhiên nở nụ cười, nói:

- Ngoại trừ những thứ trên còn có ý nghĩa càng quan trọng hơn.

Mạnh Phóng Ưng hơi ngẩn ra, trong lòng dâng lên một chút cảm giác không tốt.

- Những chuyện mà ta thật vất vả mới đề cập tới này chẳng qua chỉ để kéo dài một chút thời gian của ngươi, cuối cùng đợi được người cần đến, hơn nữa còn là một người ta rất muốn được nhìn thấy.

Đinh Ninh thở phào nhẹ nhõm.

Phần lưng của hắn đã hoàn toàn ướt đẫm.

Trước khi nói ra câu nói trên, hắn đã rất gần với thời khắc tử vong.

Mạnh Phóng Ưng đột nhiên xoay người.

Trong nháy mắt này y vẫn nắm chắc có thể giết chết được Đinh Ninh, nhưng y lại cảm nhận được nguy hiểm thực sự, ngay cả y cũng không muốn chết, cho nên y phải đảm bảo an toàn cho mình.

Trong ảnh bụi sáng tắt phía sau lưng y, một bóng người chợt hiển hiện theo một cỗ sóng khí lan tràn.

Đinh Ninh có hai thanh kiếm, một thanh là Mạt Hoa, thanh còn lại là Đại Hình.

Bóng người cao gầy này cũng có hai thanh kiếm.

Một thanh kiếm có phần chuôi cực kỳ dài, nằm ngang trước ngực, mà một thanh khác là một chuôi tiểu kiếm như bạch ngọc phổ thông, được treo ở bên hông.

Mạnh Phóng Ưng cũng không biết người này, nhưng khi thấy rõ thanh tiểu kiếm như bạch ngọc kia, y đã nhanh chóng nghĩ đến thân phận của người này.

Lúc này Đinh Ninh ở phía sau lưng y đã lui ra xa, sau đó khom người hành lễ với người tới, trong thanh âm tràn ngập vẻ cao hứng nói không nên lời,

- Sư thúc.

- Lý Đạo Cơ.

Mạnh Phóng Ưng gằn ra tên người này.

Người này cùng chốn tu hành của lão trước đó cũng không nổi danh, ở Trường Lăng mà nói thậm chí không đáng giá nhắc tới, thế nhưng trong mùa đông một năm, Tông chủ Tiết Vong Hư đạt tới Thất Cảnh, đánh bại Lương đại tướng quân Lương Liên.

Chốn tu hành này chính là Bạch Dương động.

Là tông môn bị Trịnh Tụ hạ lệnh hợp viện.

Bạch Dương động lại xuất hiện thiên tài như Đinh Ninh, vì thế danh hào vang lên nhất thời.

Tên của những nhân vật quan trọng trong Bạch Dương động như Trương Nghi, Tô Tần, Lý Đạo Cơ đã được người tu hành Trường Lăng biết đến.

- Chỉ bằng ngươi?

Mạnh Phóng Ưng đột nhiên lớn tiếng cười lạnh.

Tuy rằng Đinh Ninh lợi dụng miệng lưỡi kéo dài thời gian, rốt cục chờ được một người tới cứu viện, nhưng mà đây chỉ là một gã Tu hành giả của Bạch Dương động, khi rời khỏi Trường Lăng xưa kia chỉ là Lục Cảnh, hiện tại cho dù thật sự đã đến Thất Cảnh, vậy làm sao có thể là đối thủ của y?

- Đây không phải là dựa vào cái gì, nếu ta đã nắm kiếm của tông chủ Bạch Dương động, vậy ta chính là tông chủ của tông môn này.

Lý Đạo Cơ có vẻ càng thêm gầy đi một chút, già đi một chút, cũng lạnh lùng hơn một chút so với lúc Trường Lăng xưa kia,

- Ta sẽ xuất kiếm vì bản thân là sư thúc của hắn. Hơn nữa ta cũng không nhất thiết phải dựa vào bản thân để chiến thắng

ngươi.

- Trước khi vào trong trận này, ta thấy được một đạo kiếm quang ở xa xa.

Sau khi dừng một chút, Lý Đạo Cơ nhìn Mạnh Phóng Ưng, nói tiếp:

- Mặc dù ta rời khỏi Trường Lăng đã lâu, nhưng vẫn có thể nhận ra đạo kiếm quang kia là Diêm Thiên Quang của Phương Hầu phủ, là kiếm quang dùng để truyền lệnh của Hầu phủ này.

Hô hấp của Mạnh Phóng Ưng chợt dừng lại.

- Phương Tú Mạc!

Đạm Đài Quan Kiếm vui mừng kêu lên.

Q7 - Chương 90: Không thay đổi

Đạm Đài Quan Kiếm rất ít khi hớn hở ra mặt, nhưng hiện tại y thật sự rất cao hứng.

Tất nhiên là y cũng không muốn chết.

Đối với y mà nói, Phương Tú Mạc chính là loại người chỉ cần có thể đuổi tới là có thể cam đoan bọn họ không chết.

Người có thể đại biểu Phương Hầu phủ phát ra kiếm quang truyền lệnh, chỉ có thể là Phương Tú Mạc.

Mạnh Phóng Ưng lại trầm mặc một lát.

Y biết rõ sức nặng của Phương Tú Mạc, thế nhưng đầu vẫn ngẩng cao một chút, y nhìn ánh sáng mặt trời bên ngoài ngàn tòa núi bụi rơi xuống, khóe miệng cong lên đường cong quật cường:

- Ngày xưa ta thả ưng ở biên quân, liền không suy nghĩ quá nhiều. Ta xuất thân là quân sĩ biên quân, chỉ nghĩ đến đế quốc này cuối cùng có thể thống nhất thiên hạ như vương triều Đại U ngày xưa, thành lập bá nghiệp vô song, nếu ta có thể trở thành tướng lĩnh, đương nhiên cũng có thể ghi danh sử sách. Năm đó ta cũng không quan tâm rốt cuộc trận tranh đấu giữa các quyền quý Trường Lăng là ai thắng ai bại, đến hôm nay, lòng ta vẫn không thay đổi, ta và các ngươi không giống nhau, thứ các ngươi quan tâm chính là báo thù, nhưng suy nghĩ của ta chỉ là tiêu diệt các ngươi, diệt vương triều Đại Sở này, Đại Tần ta sẽ không còn đối thủ. Ân oán của Thần tiên khác biệt với suy nghĩ của phàm nhân, mà phàm nhân lại nhiều hơn Thần tiên rất nhiều. Cho nên nếu

năm đó các ngươi đã thua, vậy hiện tại các ngươi càng không có khả năng thắng.

Sau khi dừng một chút, y cúi đầu, nhìn về phía Đinh Ninh cùng Lý Đạo Cơ, chậm rãi nói:

- Cho dù Phương Tú Mạc đến thì có thể thay đổi cái gì? Nếu ngươi có thể nhìn thấy kiếm quang của hắn, vậy Tam Ưng dưới trướng ta hiển nhiên cũng có thể nhìn thấy kiếm quang kia, còn có... Vấn đề là, ngươi có thể ngăn cản được ta trong bao nhiêu thời gian?

Thời điểm nói một câu cuối cùng này, ánh mắt của y dừng lại ở trên người Đinh Ninh.

Đó là một loại cảnh giác.

Y đã từng thấy Đinh Ninh mượn chân nguyên của Liệt Hỏa Thượng Nhân như thế nào, y nghĩ rằng, nếu Lý Đạo Cơ là sư thúc của Đinh Ninh khi tu hành ở Bạch Dương động, vậy Đinh Ninh đương nhiên cực kỳ hiểu rõ công pháp tu luyện cùng chân nguyên của Lý Đạo Cơ, cũng có khả năng mượn chân nguyên của lão.

Nhưng nếu y đã từng thấy được loại thủ đoạn này của Đinh Ninh, sẽ tuyệt đối không để cho chuyện như vậy tiếp tục phát sinh.

Đạm Đài Quan Kiếm hiểu được ý của Mạnh Phóng Ưng, cho nên y lại lập tức khẩn trương.

Lý Đạo Cơ rốt cuộc chỉ là Tu hành giả Bạch Dương động, Tu hành giả có xuất thân tu hành như vậy, làm sao có thể ngăn cản được Mạnh Phóng Ưng?

Cho dù là Tiết Vong Hư thắng Lương Liên năm đó, tu vi của Lương Liên cũng không cách nào so sánh với Mạnh Phóng Ưng lúc này.

Nhưng mà vào lúc này, vẻ mặt Đinh Ninh lại trở nên có chút kỳ quái.

Hắn nhìn thẳng vào mắt Mạnh Phóng Ưng, ngữ khí cũng có chút cổ quái nói:

- Tiết lão đầu cảm thấy mình không thể dạy được hắn, việc tiễn hắn rời đi, đương nhiên là muốn tìm cho hắn một lão sư mạnh hơn rất nhiều. Tiết lão đầu đã quá già, tranh đấu đánh nhau cùng người khác tuy rằng không chắc chắn có thể giành được thắng lợi, nhưng luận kiến thức cùng Kiếm kinh đã được đọc qua, lại không có bao nhiêu người có thể sánh bằng?

Mạnh Phóng Ưng không kìm được nhíu mày, trong lòng chợt sinh ra dự cảm không lành.

Ngay sau đó, trước người y đã vang lên tiếng kiếm ngâm.

Y vẫn không hề cảm thấy Lý Đạo Cơ có thể tạo thành bất kỳ uy hiếp nào đối với mình như trước, thế nhưng mỗi một câu mà Đinh Ninh nói đều sẽ ảnh hưởng đến lòng tin của y.

Cho nên y đã không muốn nhiều lời nữa.

Theo kiếm ngâm vang lên, trên bầu trời có một lượng lớn thiên địa nguyên khí nổ vang, thế nhưng lại không rót vào kiếm ảnh đột nhiên xuất hiện trong tay, mà tất cả đều tràn vào thân thể y.

Thân thể y đột nhiên trở nên cao lớn, tỏa ra một loại khí thế bễ nghễ thiên hạ.

Y vung một kiếm chém ngang Lý Đạo Cơ!

Không có bất kỳ kỹ xảo khéo léo này.

Một kiếm này chỉ giống như một khối cự thạch, ngang ngược mà bá liệt, mang theo tất cả tinh khí thần cùng với lượng lớn chân

nguyên của y, thẳng tiến không lùi đánh tới Lý Đạo Cơ.

Kiếm thế càng đơn giản, thường thường lại càng có thể bức bách đối phương phải dùng phương thức đơn giản như vậy ứng đối.

Chuyện này liền biến thành lực lượng va chạm thuần túy.

Mạnh Phóng Ưng sớm đã vào Thất Cảnh ở hai mươi năm trước, trong hai mươi năm mặc dù chưa khám phá cánh cửa giữa Thất Cảnh và Bát Cảnh, nhưng chân nguyên sớm đã ngưng luyện vô cùng tinh khiết, như Huyền thiết được tôi luyện hàng ngàn lần, lực lượng chân nguyên sao có thể là thứ mà Tu hành giả vừa mới bước vào Thất Cảnh có thể sánh được?

Đạm Đài Quan Kiếm hít vào thật sâu.

Y rất lo lắng.

Một kiếm này đối với Mạnh Phóng Ưng mà nói chỉ là thăm dò rất đơn giản, nhưng rất có thể biến thành một kích trực tiếp tất sát.

Đúng lúc này, Lý Đạo Cơ chậm rãi hít vào, lão tĩnh tâm ngưng thần, hơi lui nửa bước, sau đó cầm tiểu kiếm màu trắng ngọc bên hông.

Một tiếng ầm vang thật lớn vang lên giữa Lý Đạo Cơ và Mạnh Phóng Ưng.

Sâu trong ngàn tòa núi bụi cũng đồng thời có tiếng vang không ngừng vọng lại, giống như trong những núi bụi này cũng có vô số cự kiếm đang va chạm.

Sau khi những thanh âm này vang lên, tất cả mọi người mới thấy rõ một đạo kiếm quang hơi cong vẫn vững chắc cản ở trước người Lý Đạo Cơ, mà Mạnh Phóng Ưng vốn tỏa ra khí thế bễ nghễ

thiên hạ lại bị đánh bay ra sau!

Giữa sân ngoại trừ tiếng va chạm ầm ầm ra, còn lại là một mảnh yên tĩnh.

Đạm Đài Quan Kiếm mở to hai mắt, y cảm thấy giật mình nhưng không hề khiếp sợ.

Bởi vì trong nháy mắt y đã hiểu được một kiếm này.

Bạch Dương Thiêu Giác, quý ở giằng co.

Thứ Lý Đạo Cơ nắm trong tay là kiếm của tông chủ Bạch Dương động, mà chiêu lúc này lão thi triển ra, chính là bí kiếm lấy yếu thắng mạnh nổi danh của Bạch Dương động, Bạch Dương Thiêu Giác.

Mạnh Phóng Ưng rất khiếp sợ.

Mặc dù y không bị thương, nhưng chân nguyên trong thân thể chấn động kịch liệt, làm cho y có cảm giác khó chịu trước nay chưa từng có.

Một kiếm này y ngược lại làm cho y giống như là đang chạy nhanh chợt đụng phải một mặt tường thành!

Kiếm bản mệnh trong tay y hiện ra hình dạng thật.

Đây là một thanh kiếm màu trắng bạc, phảng phất là dùng ánh sáng của mặt trăng ngưng tụ mà thành, làm cho người ta có một loại cảm giác an tĩnh nhưng thần bí khó lường.

Trong lúc y lùi lại, thanh kiếm trong tay lại vung ngược ra ngoài.

Chân nguyên chấn động không chịu nổi trong cơ thể y theo kịch liệt phun trào mà nhanh chóng trở nên bình thuận.

Kiếm bản mệnh trong tay y tỏa sáng rực rỡ, mặc dù rực rỡ nhưng không chói mắt.

Ánh sáng màu trắng bạc biến thành một vầng trăng tròn, che lấp thân ảnh của y.

Kiếm ý tràn ngập phiến không gian này, nhưng lại tỏa ra một loại cảm giác rất huyền ảo, làm cho người ta khó có thể xác định rốt cuộc một kiếm này hạ xuống khi nào và ở đâu.

Một kiếm này tên là "Nguyệt Hoa", là một kiếm trong Thất Tuyệt Kiếm kinh của Mạnh gia.

Thất Tuyệt Kiếm kinh là Kiếm điển chí cao của Mạnh gia, ghi lại bảy chiêu kiếm với tính chất nguyên khí hoàn toàn khác biệt, nhưng đồng dạng biến ảo khó lường mà uy lực cường đại.

Ánh mắt Lý Đạo Cơ nghiêm nghị.

Thế nhưng tư thế thân thể lão cũng không có quá nhiều biến hóa, chẳng qua tay trái của lão vốn cầm thanh trường kiếm ngang ngực kia, lại chấn ra một chút kiếm phong.

Những kiếm phong này mặc dù không hề có uy lực quá lớn, nhưng phong thái làm cho người ta liên tưởng đến gió xuân tháng hai thổi qua cành liễu.

Song trong nháy mắt kế tiếp, kiếm tông chủ như bạch ngọc trên tay phải lão lại lập tức đâm ngược ra bên ngoài.

Trong thiên địa phía trước lão cùng chỗ sâu ngàn tòa bụi núi lần thứ hai vang lên tiếng nổ ầm ầm, như ngàn thanh cự kiếm va chạm.

Ánh kiếm hơi cong như sừng dê tiếp tục lấp lánh trước người lão.

Mà trước kiếm quang, thân ảnh Mạnh Phóng Ưng lại lui, càng ngày càng xa.

Lần này ngay cả Đạm Đài Quan Kiếm cũng không khỏi phát ra một tiếng hô khẽ.

Lại là một kiếm Bạch Dương Thiêu Giác.

Song chỉ là một kiếm giống nhau, lại phá vỡ một trong Thất Tuyệt kiếm biến ảo khó lường của Mạnh Phóng Ưng.

Q7 - Chương 91: Trần thế kiếm

Mạnh Phóng Ưng khó có thể tưởng tượng được.

Y lại vung kiếm.

Kiếm bản mệnh trong tay y tắm rửa trong một mảnh màu xanh nhạt trước tiên, sau đó phần thân của kiếm bản mệnh biến mất trong một mảnh vầng sáng rực rỡ mà nóng bức, nhưng kiếm ý lại hắt vẫy ra ở trong không gian.

Một kiếm này tên là "Xuân Hạ", cũng là một trong Thất Tuyệt kiếm của Mạnh gia, ý là loại chuyển biến huyền diệu mà khó có thể nắm bắt khi giao mùa giữa xuân và hạ này, đường kiếm càng thêm huyền diệu khó đoán.

Y có thể khẳng định trong tất cả Tông sư ở Trường Lăng, có hơn phân nửa gần như không cách nào phán đoán ra hướng đi thực sự của một kiếm này.

Một kiếm này giống như thoát khỏi thân thể của y, hoàn toàn hòa tan trong gió ấm giao hai mùa xuân hạ.

Thế nhưng Lý Đạo Cơ vẫn không hề có biến hóa.

Trường kiếm nơi tay trái lão hơi chấn động, mà kiếm bên tay phải vẫn và chiêu Bạch Dương Thiêu Giác như cũ, giống như một con dê trắng ở trên vách núi, đối mặt với bất kỳ mãnh thú nào cũng chỉ một sừng chọc ra.

Ngàn tòa núi bụi lại ầm ầm vang vọng.

Cùng với tiếng kinh hãi khó có thể ức chế của Mạnh Phóng Ưng.

Kiếm khí huyền diệu khó đoán tiêu tan ra bốn phía, chỉ có một đạo kiếm quang giống như sừng dê còn lưu lại trong không khí.

Một kiếm này của y vẫn bị Lý Đạo Cơ dùng chiêu kiếm giống hệt nhau ngăn cản.

Tựa như Lý Đạo Cơ hoàn toàn chỉ biết một kiếm này.

Nhưng một kiếm này lại như có thể ứng phó được tất cả chiêu kiếm của y!

- Thì ra là như vậy.

Đạm Đài Quan Kiếm thả lỏng.

Y biết Lý Đạo Cơ đã đi đâu sau khi rời khỏi Trường Lăng.

Bất kể kiếm quang quỷ dị ly kỳ cỡ nào, điểm đến cuối cùng vẫn là bên người địch nhân, cắm vào máu thịt của thân thể kẻ địch.

Trên Đại Lương sơn ở biên giới Đại Tần có một Tông sư tên là Chúc Tam Xích, kiếm ý "Khuy Chân" mà hắn tự sáng tạo ra có thể phán đoán được chỗ kiếm của đối phương đến. (Khuy chân: nhìn thật)

Nhưng ứng phó một cách bị động luôn không bằng bản thân biến hóa một cách linh hoạt, Đạm Đài Quan Kiếm mặc dù biết tên Tông sư kia, nhưng hoàn toàn chưa từng nghĩ tới kiếm ý "Khuy Chân" của người nọ phối hợp với chiêu Bạch Dương Thiêu Giác của Bạch Dương động, vậy mà có thể hình thành kiếm thế phòng ngự hoàn mỹ như thế.

Có tiếng cười vang lên trong không khí trầm muộn.

Đinh Ninh nở nụ cười.

- Ngươi hẳn đã nghe từng nghe nói vương triều Đại Hàn năm

đó có một Kiếm sư tên là Chung Bàn Thạch.

Hắn cười nhìn sắc mặt Mạnh Phóng Ưng đã khó coi thấy cực điểm, nói:

- Hắn tên thật là Chung Hiểu Lâu, nhưng tất cả Kiếm sư trong thiên hạ lúc ấy thích gọi hắn là Chung Bàn Thạch, chính bởi vì tư thế thủ kiếm của hắn như bàn thạch sừng sững bất động trong sóng biển.

(bàn thạch: tảng đá)

- Thủ kiếm của hắn có thể chống lại rất nhiều tên Kiếm sư tiến công như sóng to gió lớn mà không lộ sơ hở, nhưng luận đơn kiếm lấy yếu thủ mạnh, ý thủ có lẽ còn không bằng kiếm thế của sư thúc ta hiện tại. Dù sao Chung Bàn Thạch năm đó mặc dù có thể chống lại rất nhiều Kiếm sư gần như cùng tu vi tiến công, nhưng tuyệt đối không cách nào cảm được một gã Kiếm sư có lực lượng chân nguyên ở trên hắn đánh tới.

Đinh Ninh lại quay đầu nhìn thoáng qua Liệt Hỏa Thượng Nhân, sau đó cười càng thêm vui vẻ,

- Từ điểm ấy mà nói, sư thúc của ta hiện tại có chút tương tự với Liệt Hỏa Thượng Nhân, nếu ngươi muốn giết ta, chỉ sợ trước tiên phải khiến chân nguyên của ngươi và sư thúc ta hao tổn.

.....

Tiếng cười của Đinh Ninh văng vẳng bên tai mọi người.

Không ai nghi ngờ những gì mà hắn nói.

Mạnh Phóng Ưng cũng biết điều hắn nói là sự thật, "Xuân Hạ" đã là kiếm chiêu huyền diệu nhất trong Thất Tuyệt kiếm nhà họ Mạnh, nếu chiêu này cũng không thể nào phá vỡ thủ kiếm của Lý Đạo Cơ, vậy y tiếp tục dùng những chiêu kiếm còn lại trong Thất

Tuyệt kiếm cũng chỉ vô dụng.

(thủ kiếm: kiếm phòng thủ)

Vì vậy y ngẩng đầu lên.

Ánh mắt y xuyên qua bụi bặm cùng sắc trời chợt tối chợt sáng, hướng tới chỗ bầu trời vô tận, tựa như muốn trực tiếp với tới tinh không tịch hàn ngoài bầu trời.

Cùng lúc đó thân thể y cũng tỏa ra một loại khí tức thẳng thắn tiếp nhận một loại lực lượng nào đó từ bên ngoài đến.

Đinh Ninh cũng không lại gì loại khí tức này.

Nếu lực lượng của bản thân Mạnh Phóng Ưng không cách nào chiến thắng Lý Đạo Cơ lúc này, vậy y phải mượn lực lượng của nữ chủ nhân trong Hoàng thành kia.

Trong ánh mắt Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn Mạnh Phóng Ưng trong tích tắc này tràn ngập vẻ khinh bỉ.

Theo nàng thấy, những Tu hành giả này có quan hệ độc đáo với Trịnh Tụ, trên thực tế lại không khác gì con rối của ả.

Song điều làm cho nàng và tất cả mọi người ở đây có chút ngoài ý muốn chính là.

Khi khí tức trên người Mạnh Phóng Ưng nhanh chóng tỏa ra trên bầu trời phía trên, nhưng lại không có loại Tinh Hỏa tịch hàn kia hạ xuống.

Thân thể Mạnh Phóng Ưng có chút cứng ngắc.

Mà tất cả mọi người bên phía Đinh Ninh lại tràn ngập cảm khái cùng kinh hỉ.

Điều này có nghĩa là Trường Lăng đã xảy ra rất nhiều biến cố.

Trịnh Tụ có lẽ đã bị Bách Lý Tố Tuyết giết chết, hoặc cho dù vẫn còn sống sót, ả lúc này đã không thể thúc dục được lực lượng Tinh Hỏa nữa.

Nếu ngay cả nàng cũng khó bảo toàn?

Vậy mình nên tự xử lý như thế nào?

Đây là vấn đề mà Mạnh Phóng Ưng đang suy tư lúc này.

Y từ từ cúi đầu.

Kiếm bản mệnh màu trắng bạc như nước chảy hiện ra trên thân kiếm trong tay y lần nữa.

Y đã đưa ra quyết định ngay trong một hơi thở.

Nếu nữ chủ nhân trong Hoàng thành không còn nữa, trong vùng hoang dã này còn có Nguyên Vũ, vẫn không thay đổi được bản thân đế quốc này.

Mà y chỉ là muốn chiến đấu vì đế quốc này, vì khiến cho nó thêm cường đại hơn.

Nếu chỉ có tiêu hao hết chân nguyên của Lý Đạo Cơ, vậy y đã không còn lựa chọn nào khác.

Ngón tay của y hơi nắm chặt chuôi kiếm, chân nguyên trong cơ thể chuẩn bị phun ra lần nữa.

- Chờ ta.

Nhưng cũng đúng lúc này, trong lỗ tai y vang lên một thanh âm già nua mà oán độc.

Lông mày của y tự nhiên nhíu lại, kiếm bản mệnh đột nhiên biến mất khỏi tay, thân ảnh y đang muốn tiến về phía trước lại chợt lui ra tới bóng núi bụi ở phía sau, trong nháy mắt biến mất vô

tung.

Y nghe ra thanh âm này đến từ lão yêu quái quận Giao Đông đã bị Đinh Ninh chém mất một nửa thân thể kia.

Lão yêu quái kia hiển nhiên đã chắc chắn phải chết, nhưng từ lúc này thanh âm này truyền vào tai y, y lại biết lão yêu quái này đang trấn áp thương thế, sau đó chuẩn bị kích phát ra lực lượng cuối cùng.

Khoảng thời gian này sẽ không quá dài.

.....

Một Tu hành giả đầy phong trần đi trên núi.

Gã là Phương Tú Mạc.

Khi gã phát ra kiếm quang truyền lệnh của Phương Hầu phủ, gã nhìn thấy rất nhiều kiếm quang đáp lại.

Một số là cảnh báo, một số là đe dọa, một số lại đang chỉ hướng cho gã.

Gã đi rất nhanh.

Chân nguyên và thiên địa nguyên khí trong cơ thể tựa như nước sông chảy ra từ trong thân thể gã mà không chút giữ lại, thế cho nên thiên địa nguyên khí hoàn toàn không kịp bổ sung, làm thân thể gã tựa như trở nên trống rỗng, cuốn hút lấy bụi đất trên đường.

Gã không ngủ không nghỉ, thế nhưng đồng tử lại cực kỳ sáng ngời, mang theo một loại hào qunag sắc bén, hoàn toàn khác biệt với lúc tu hành trong Tĩnh viện Trường Lăng.

Hoặc có thể nói, gã bây giờ đã hoàn toàn khác với Phương Tú Mạc xưa kia.

Gã đã có thể thoáng nhìn thấy đường nét của ngàn tòa nụi bụi xa xa.

Ngay sau đó, một đội quân xuất hiện trong vùng hoang dã phía trước của gã.

Người cầm đầu là một gã tướng lĩnh mặc chiến giáp màu đồng đỏ.

Xích Ưng, một trong ba đại Tông sư dưới trướng Mạnh Phóng Ưng.

- Đi!

Nhưng khi trong nhận biết xuất hiện tên tướng lĩnh này, phảng phất như kéo gần khoảng cách không gian chỉ trong tích tắc, Phương Tú Mạc liền phát ra một tiếng quát khẽ.

Những bụi đất nhỏ bé được thân thể hấp thu, thậm chí còn thấm vào trong thân thể gã đều bị bức bách ra.

Một tiếng xùy nứt vang.

Một thanh kiếm Trần kiếm dài tới mấy chục trượng xuất hiện trước người gã, phá không mà ra.

- Chết!

Khi chữ thứ hai ra khỏi miệng, thanh Trần kiếm này đã đến trước người Xích Ưng.

Trước người Xích Ưng sáng lên một đường đỏ tươi như máu.

Nhưng cùng lúc đó, giáp đỏ trên người y phát ra vô số tiếng vang rất nhỏ.

Sau lưng y bay ra vô số bụi bặm nhuộm máu.

Ánh mắt y mở to đến cực hạn, tiếp theo đồng tử bị máu tươi tràn ra từ trong lỗ thủng nhỏ lấp đầy.

Ý thức của y biến mất trong nháy mắt, lập tức chết đi.

Q7 - Chương 92: Bát Cảnh nhất vực

Phía sau Xích Ưng có rất nhiều thuộc cấp, trong mấy tháng qua, toàn bộ quân đội và Tu hành giả của vương triều Đại Tần đã trải qua một cuộc di chuyển bí mật chưa từng có, trong đó bao gồm cả những gia tướng của Mạnh hầu phủ này. (gia tướng: tướng là họ hàng trong gia đình)

Trong lịch sử vô số vương triều đều rất khó tìm được ví dụ tương tự về cuộc di chuyển như vậy, đối với đại đa số người tu hành của vương triều Đại Tần mà nói, bản thân chuyện này cũng mang ý nghĩa là có thể lưu lại sử sách lâu dài.

Rất nhiều người trước khi đến đây cũng đã chuẩn bị tinh thần cho việc chết trên chiến trường này.

Cái chết đôi khi cũng có nghĩa là bản thân có thể để lại một dấu ấn nồng đậm trên sử sách.

Nhưng bất kể Xích Ưng hay là những thuộc cấp phía sau gã đều không nghĩ tới một gã Tông sư Thất Cảnh có thể ở cách một khoảng cách rất xa, gần như là chỗ biên giới khoảng cách cực hạn mà nhận biết không có khả năng đạt tới, trực tiếp dùng một kiếm giết chết, ngay cả một chút khả năng chống lại cũng không hề có.

- Tại sao lại như vậy?

Khi trong đầu những tên thuộc cấp này vang lên thanh âm như vậy, áo giáp dùng Xích Luyện Sơn Đồng chế tạo trên người Xích Ưng cũng phát ra tiếng nổ chói tai.

Từng mảnh áo giáp giống như ngói nhà yếu ớt nổ tung ra.

Chiến mã dưới người Xích Ưng kinh hoảng nhảy dựng lên, mà thi thể y lại như núi đổ ngược về phía sau.

Thân thể Phương Tú Mạc bay lên trên không trung.

Thuận theo cơn gió, thân thể gã nhẹ nhàng đến mức không hề có trọng lượng.

Mà chỗ đội quân gã phải đối mặt... các tên thuộc cấp của Xích Ưng bị vây trong kinh hãi mãnh liệt, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tình cảnh này tựa như Thần tích, rõ ràng Phương Tú Mạc còn cách bọn họ một khoảng cách rất xa, nhưng gã đã nhanh chóng phi hành, đến trên không trung, lơ lửng ở phía trên bọn họ.

- Phóng!

Một giọt mồ hôi nhỏ xuống từ trên râu của một thuộc cấp phía sau Xích Ưng, thanh âm biến dị đến từ tên tướng lĩnh trung niên có khuôn mặt vô cùng tái nhợt phát ra mệnh lệnh.

Vô số Phù khí kích phát ra tiếng kêu thê lương vang lên.

Các loại hồng quang rậm rạp chằng chịt tạo thành một cái màn sáng, mang theo sát ý khủng bốlồng về phía trên màn trời trước tiên. (hồng quang: đường sáng màu đỏ)

Những Phù khí này không có cảm xúc.

Theo sát phía sau mới là hào quang của phi kiếm và các vũ khí khác của Tu hành giả trong đội quân này.

Đội quân Tam Ưng của Mạnh Hầu phủ chinh chiến nhiều năm ở biên quan, mỗi một chi quân đội mang theo Phù khí có uy lực đủ để giết chết mấy gã Thất Cảnh, song giờ phút này không ai có hy

vọng xa vời trực tiếp giết chết Phương Tú Mạc, chỉ muốn ngăn cản bước chân của tên đối thủ đáng sợ này.

Thân ảnh Phương Tú Mạc ở trên bầu trời dường như đã hết thế, không có khả năng lên cao hơn nữa, song điều làm cho người ta rung động chính là khi chùn sáng dày đặc như mưa này đánh về phía thân thể gã, cách cơ thể gã còn rất xa, thân thể gã lại giống như đột nhiên có thêm một cỗ lực đẩy cực mạnh, đẩy gã lên độ cao càng xa hơn.

Trong nháy mắt này, cảm nhận của bất kỳ người nào đều giống như là một con cá chép ngược dòng mà lên, gặp phải dòng nước chảy xiết nên đã sắp rơi xuống, song hết lần này đến lần khác lại xuất hiện lực mới, vọt nhảy lên trời.

Sau lưng Phương Tú Mạc kéo theo một dải ánh sáng, trong hồng quang của những phù khí kia thậm chí có rất nhiều thiên địa nguyên khí trong vật bản mệnh và phi kiếm của người tu hành, đều nhưng không hiểu sao lại có chút thay đổi.

Rất nhiều thiên địa nguyên khí rời khỏi phi kiếm cùng vật bản mệnh, biến thành quầng sáng loang lổ, đồng loạt hội tụ tới hào quang phía sau lưng Phương Tú Mạc.

Đây là một tình cảnh càng thêm rung động.

Ngay cả tên thuộc cấp mạnh mẽ trấn thủ tâm thần mình, phát ra mệnh lệnh trước tiên kia rốt cuộc cũng không khống chế được tâm tình của mình, cả người không ngừng run rẩy.

.....

Lúc này Phương Tú Mạc rất cảm động.

Đây là một loại cá hóa rồng chân chính, cảm động khó hiểu do bản thân lột xác mang đến.

Lúc này Tu hành giả trên mặt đất phía dưới cảm thấy cực kỳ khó hiểu, nhưng trong lòng gã giờ phút này đã hoàn toàn rõ ràng.

Rất nhiều năm trước, người đã được công nhận là vô địch kia đến Phương Hầu phủ thăm gã, ăn cùng gã một bữa cơm, sau đó lưu lại cho gã một câu,

- Dời núi cũng chỉ là chuyển được thiên địa nguyên khí, vậy cũng không có gì quá hiếm lạ.

Gã hoàn toàn không thể hiểu được ý của những lời này.

Bởi vì khi đó gã mắc kẹt ở cửa ải giữa Lục Cảnh đến Thất Cảnh, ngay cả Chuyển Sơn Thất Cảnh cũng không từng thực sự lĩnh hội được.

Qua hơn mười năm sau đó, gã cảm thấy mình có thể vượt qua Lục Cảnh, chân chính bước vào Thất Cảnh bất cứ khi nào.

Thế nhưng gã luôn luôn cảm thấy không đủ viên mãn, luôn luôn thiếu thứ gì đó.

Khi tin tức về cái chết của anh trai Phương Hướng mà mình yêu quý nhất truyền đến, gã hiểu được thứ mình thiếu chính là một phần ý chí chiến đấu và xúc động.

Không có ý chí kiên quyết đi về phía trước, làm sao có thể phá vỡ được dòng nước chảy xiết.

Mà cho đến khi gã phá cảnh trong tích tắc ở mỏ đá, cho đến lúc dùng một kiếm giết chết Xích Ưng trên mảnh chiến trường này, gã mới thực sự hiểu được ý nghĩa chân chính trong những lời mà người kia lưu lại cho gã năm đó.

Đáp án thực ra đã có thể tìm trong Lộc Sơn Hội minh.

Nguyên Vũ liên tục chiến những Tông sư mạnh nhất thế gian,

vốn đã hết lực, nhưng lại có thể mượn nguyên khí của Hoàng Chân Vệ, trực tiếp nghịch chuyển được đại cục.

Nếu như đã tu luyện thân thể đến mức có thể chuyển tới lượng lớn nguyên khí như núi trong nháy mắt, chỉ là chuyển đến những nguyên khí tự do giữa thiên địa, vậy cũng không có gì quá hiếm lạ.

Hóa ra Bát Cảnh không chỉ có thể mở ra một thiên địa khác, tiếp xúc với thiên địa nguyên khí xa hơn, mấu chốt nhất là có thể chuyển tới khoảng cách trong khoảng cách nhận biết chung quanh, nơi mà rất nhiều Tu hành giả khác kích phát ra nguyên khí!

Bao gồm cả nguyên khí tự nhiên tản ra trên người bọn họ, hoặc là phiêu dật trong chiến đấu ở phiến thiên địa này, thậm chí là hội tụ trong Phù văn binh khí của bọn họ trong chiến đấu lúc này!

Mượn lực lượng của những người chung quanh để cho mình dùng.

Vốn năm đó người nọ nói với chính mình hoàn toàn không phải là nơi quan ải khi Lục Cảnh đột phá đến Thất Cảnh, mà là lĩnh ngộ khi Thất Cảnh đến Bát Cảnh.

Năm đó người nọ đến Phương Hầu phủ, rốt cuộc thật sự vì nhìn "Tá Kiếm Ý" trong Kiếm kinh của bọn họ, hay là mơ hồ phát giác "Tá Kiếm Ý" của bọn họ có thể để cho bọn họ tiếp xúc với một lĩnh vực nào đó của Bát Cảnh ngay khi mới ở cảnh giới Thất Cảnh? *Tá Kiếm Ý: mượn kiếm ý

Năm đó người nọ chỉ là Thất Cảnh, nhưng chỉ sợ đã suy đoán và cảm ngộ đến một số lĩnh vực của Bát Cảnh.

Chiến kiêu hùng trong thiên hạ, mượn xem ngàn vạn Kiếm kinh, không chỉ là vì không chiêu gì không phá được, chỉ sợ

nguyên nhân lớn nhất vẫn là muốn giải quyết một chút hoang mang trong lòng hắn đối với một vấn đề gì đó trong Bát Cảnh còn chưa hoàn toàn hiểu được. (kiêu hùng: nhân vật trí dũng kiệt xuất)

.....

- Lại một Bát Cảnh?

- Chẳng lẽ Phương Tú Mạc thật sự là loại thiên tài chưa hiện thế, liên tục phá hai cảnh, mới vào Thất Cảnh nhưng cũng đã khám phá ra cửa ải, tiến thẳng vào Bát Cảnh?

Trên mặt đất còn có một Tu hành giả có thể bảo trì thanh tỉnh.

Hắn đến từ bên cánh của đội quân Xích Ưng, một chi quân đội trước đó hoàn toàn không triển lộ phong mang, mà lẳng lặng dừng lại ở trong vùng trũng

Cả người hắn mặc chiến giáp màu đen, chiến giáp dường như là do từng mảnh lân giáp màu đen chế thành, một tầng sương đông lạnh lượn lờ trên lân giáp này, thậm chí cực kỳ giống với lân giáp của U Long.

Tu hành giả này chính là Hắc Ưng.

Một trong ba Thất Cảnh mạnh nhất Mạnh Hầu phủ.

Khí suy nghĩ liên tục lóe lên trong đầu, hắn đã xác định Phương Tú Mạc vẫn chưa thực sự bước vào Bát Cảnh.

Nhưng càng như thế, hắn càng không thể để cho Phương Tú Mạc gặp mặt những người trong ngàn tòa núi bụi.

Cũng đúng lúc này, hắn cảm nhận được bầu trời ở một bên khác phảng phất như trống rỗng một góc, nguyên khí trên bầu trời tựa như bị một con quái vật ăn tươi nuốt sống, sau đó trong không khí dường như có vô số xúc tu vô hình kéo dài lên trên.

Hắn nở nụ cười lạnh lùng, biết một tên đồng liêu khác cũng có suy nghĩ giống mình.

Cho dù phải trả giá bằng tính mạng của mình và ba chi quân đội này, cũng phải lưu Phương Tú Mạc lại.

Q7 - Chương 93: Kiếm phá thương khung

Giống như quái vật ăn hết nguyên khí trên bầu trời, sau đó có vô số xúc tu kéo dài trên không trung là Bạch Ưng.

Vô luận là Xích Ưng, Hắc Ưng hay Bạch Ưng, xưng hô được mọi người biết đến như vậy đều đến từ màu sắc áo giáp trên người bọn họ cùng với ba Tu hành giả mạnh nhất dưới trướng Mạnh Phóng Ưng.

Áo giáp trên người Xích Ưng là Xích Đồng tốt nhất thiên hạ, áo giáp trên người Hắc Ưng dùng Long lân của Hắc Thủy Giao, mà áo giáp trắng như tuyết không tỳ vết trên người Bạch Ưng thì đến từ hộp sọ của Bạch Khuê điểu.

Bạch Khuê là một loại dị điểu sinh tồn trên hải đảo sâu trong Bắc Hải, bản thân không biết thiên mệnh, cũng không hung mãnh như yêu thú, nhưng hộp sọ lại ngưng tụ thiên địa nguyên khí tinh thuần cực kỳ tự nhiên, ước chừng một khối lớn bằng ngón tay cái, tuyết trắng như ngọc, cứng cỏi hơn nhiều so với kim loại được tinh luyện vạn lần, hơn nữa dưới ngoại lực tác động liền tự nhiên kích phát ra thiên địa nguyên khí. (dị điểu: chim lạ)

Hiện tại bên trong vùng trũng trước mặt Hắc Ưng, Bạch Ưng mặc trên người áo giáp không biết dùng bao nhiêu mảnh xương đỉnh đầu như thế chế thành, nghiêm túc khâu lại tạo thành áo giáp trắng như tuyết, ngay cả mặt mũi cũng bị che lấp hoàn toàn.

Điều này có nghĩa là không biết phải giết chết bao nhiêu Bạch Khuê để lấy được tài liệu cần thiết hoàn thiện một bộ áo giáp này, lúc này chân nguyên trong khí hải của người tu hành này phát ra

bên ngoài, dọc theo Phù văn bên trong áo giáp, hoàn toàn kích phát ra nguyên khí khác biệt ẩn chứa trong mỗi một mảnh áo giáp này.

Vô số xúc tu trong suốt mang theo một loại khí tức tàn bạo khó hiểu, giống như vô số oan hồn của Bạch Khuê lặng yên phủ đầy cả bầu trời, che khuất rất nhiều nguyên khí tự nhiên đang lưu động, chỉ có một số ít thiên địa nguyên khí có thể từ trong khe hở oan hồn Bạch Khuê này chảy xuống.

Những nguyên khí có thể chảy xuôi xuống này nhanh chóng hội tụ trong thân thể Hắc Ưng.

Phương Tú Mạc lướt qua đội quân của Xích Ưng, gã chợt cảm thấy phía trước khác thường.

Cảm giác của gã cũng không rõ ràng như Hắc Ưng cực kỳ quen thuộc Bạch Ưng.

Trong nhận biết của gã, trên bầu trời phía trước dường như chợt xuất hiện vô số con chim trắng.

Thân hình của những con chim trắng này không ngừng mở rộng, tầng tầng lớp lớp, che khuất toàn bộ màn trời.

Thiên địa nguyên khí có thể từ trong khe hở giữa Bạch Điểu này chảy xuống, không ngừng bị một gã Tu hành giả khác dẫn dắt.

Nguyên khí thiên địa vốn đang chảy xuôi về phía gã cực kỳ tự nhiên lại bị những con chim trắng này cắt đứt.

Cho nên đây là hai gã Tu hành giả liên thủ.

Hai gã Tu hành giả này tu hành công pháp hoàn toàn khác biệt, nhưng lại dệt ra một cái pháp vực rất kỳ diệu, không cho những Tu hành giả còn lại trong này dẫn dắt thiên địa nguyên khí, mà chỉ để cho người nọ vận dụng.

Sự liên thủ như vậy không chỉ đơn giản là chồng chất lực lượng, càng khó ứng phó hơn so với kiếm khí của mấy tên cường giả Thất Cảnh đồng thời công tới.

Phương Tú Mạc khẽ dừng lại, gã cần một chút thời gian suy nghĩ cách đối phó hai gã Tu hành giả này.

Hắc Ưng ngẩng đầu lên, tiếp nhận nguyên khí như núi tưới xuống.

Hắn hơi nhướng mày, có chút thống khổ.

Trên người hắn không ngừng vang lên thanh âm máu thịt xé rách, chân nguyên và thiên địa nguyên khí ở sâu trong khí hải điên cuồn tuôn ra kết hợp cùng một chỗ, biến thành một loại lực lượng khó tả, sau đó lại tan rã nhập vào trong áo giáp trên người.

Từng phiến lân giáp rời khỏi thân thể hắn, bay ra, tản ra khí tức vật bản mệnh cực kỳ mãnh liệt.

Trong thế giới của người tu hành, khí tức của vật bản mệnh mang ý nghĩa độc đáo của riêng nó, không trùng lặp với nguyên khí của bất cứ kẻ nào, thậm chí làm cho người ta cảm giác mang theo hương vị máu thịt của hắn.

Hiện tại những lân giáp từ trên người hắn bay ra chính là như thế, mặt ngoài là màu đen lấp lánh, nhưng bề mặt bên trong lại đỏ tươi, tựa như màu máu thịt tươi sống.

Từng mảnh lân giáp bay ra từ trên người hắn cắt không khí phát ra tiếng tê minh, hơn nữa còn cắt ra từng đường vết gió lưu động mà mắt thường có thể thấy được.

Những lân giáp này bay lên nhìn như hỗn loạn, song lại có vị trí riêng trên không trung, trong tích tắc đã hình thành một cây trường tiên thật lớn, mà bản thân trường tiên này chính là hình dạng một con Giao long.

Cho dù là thuộc cấp phía sau hắn cũng rất khiếp sợ.

Bọn họ chưa bao giờ thấy tình cảnh kinh người như vậy.

Bên trong lân giáp màu đen có khe hở, nhưng bên trong lại tràn ngập ánh sáng màu đỏ tươi, giống như một con Giao long Hắc Thủy sống lại, hơn nữa dung hợp cùng với tất cả lực lượng của Hắc Ưng thành một thể.

Lúc trước không người nào biết được, hóa ra vật bản mệnh của Hắc Ưng chính là bộ áo giáp trên người hắn.

Giao long thành hình liền không có chút dừng lại nào, há miệng cắn tới Phương Tú Mạc trên không trung.

Cơ thể của Phương Tú Mạc đang rơi xuống một cách tự nhiên.

Gã không phải là cường giả Bát Cảnh thực sự, không có khả năng giống như Hoàng đế Nguyên Vũ, trực tiếp phá vỡ tiểu thiên địa mà những Tu hành giả Thất Cảnh dùng lực lượng nguyên khí bản thân chế tạo ra, dẫn xuống nguyên khí như Thánh quang từ sâu trên bầu trời. (Thánh quang: ánh sáng thần thánh)

Nhưng lúc này hắn lại hiểu rõ, cho dù chỉ tiếp xúc với một góc Bát Cảnh, đó cũng vẫn là lực lượng Bát Cảnh như trước, chỉ cần có thể phát huy điểm này đến cực hạn.

Ngay trong nháy mắt này, hầu như tất cả Tu hành giả trong ba chi quân đội phía dưới mặt đất đều kinh hô ra tiếng mà không thể hiểu được.

Giống như tán công, chân nguyên trong thân thể Phương Tú Mạc phiêu tán ra bên ngoài, thậm chí ngay cả một ít Tu hành giả cấp thấp nhất đều có thể cảm nhận được có chân nguyên như gió nhẹ thổi tới bên người mình.

Thứ này đến từ chân nguyên của Phương Tú Mạc, hiển nhiên

cũng đã khơi dậy địch ý trong lòng bọn họ.

Trong nháy mắt tiếp theo, bọn họ không hiểu sao phát hiện quanh người hình như yên tĩnh một chút, cũng giống như trống rỗng một chút.

Phía trước trường tiên như Giao long màu đen cực lớn trên bầu trời chợt xuất hiện ánh sáng lạ thường, mang theo cái loại hương vị thần thánh này.

Đối với Tu hành giả mà nói, thần thánh liền có nghĩa là cảnh giới không thể tiếp xúc, cường đại vượt qua sự hiểu biết của bản thân.

Một đạo kiếm quang thật lớn hình thành ở bên ngoài Phương Tú Mạc, trực tiếp xông qua chỗ con Giao long màu đen kia.

Trên bầu trời vang lên tiếng phá giáp mát lạnh.

Giống như một tiếng kêu bi thương và tiếng gào thét không cam lòng của Giao long trước khi chết.

Hào quang màu đỏ như máu và lân giáp bị nghiền nát bắn về bốn phương tám hướng, thậm chí còn va chạm với vô số khí cơ như oan hồn Bạch Khuê che khuất bầu trời.

Trên bầu trời lập tức vang lên vô số tiếng va chạm bạo liệt, vô số đoàn pháo hoa không ngừng nổ tung trên bầu trời.

Hắc Ưng cùng Bạch Ưng đồng thời như bị điện giật, thân thể bị lực cực mạnh trùng kích trên mặt đất, sau đó bắt đầu dao động liên tục, da thịt trên thân thể bắn ra rất nhiều giọt máu rất nhỏ, mà trong miệng hai người vẫn có máu tươi điên cuồng phun ra.

Hắc Ưng trong nháy mắt bị chém kinh hãi đến mức đầu óc trống rỗng, chỉ cảm thấy sức sống trôi qua nhưng không cách nào suy nghĩ, so với hắn mà nói, thương thế của Bạch Ưng nhẹ hơn

nên mở to hai mắt, bị một loại vô lực và sợ hãi thật sâu bao phủ.

Hai người cường đại như vậy liên thủ vẫn là lần đầu tiên thực sự xuất hiện trên thế gian, trong tưởng tượng của hắn ban đầu, lúc này đã đủ để tiêu diệt bất kỳ cường giả Thất Cảnh nào trong thiên hạ, song hiện tại lại bị một kiếm của Phương Tú Mạc đánh tan.

Điều khiến hắn không thể tưởng tượng được chính là, chân nguyên trong thân thể Phương Tú Mạc phun trào ra ngoài, nhưng hiện tại lại có không ít chân nguyên dường như tự nhiên hiểu được đường về nhà, trở về không ít kinh mạch và khiếu vị của gã.

Chuyện này không hợp với đạo lý của thế giới người tu hành.

Đơn giản nhất mà nói, khí lực một quyền nện ra ngoài làm sao có thể thu hồi một ít trở về nắm đấm?

Phương Tú Mạc lúc này cũng không bận tâm đến cảm thụ của hai gã Tu hành giả này.

Gã cần nhanh chóng tiếp cận ngàn tòa núi bụi, cho nên không thể để cho bất cứ kẻ nào có uy hiếp đối với gã có cơ hội ra tay.

Ngay trong nháy mắt này, gã trở tay bắn ra một đạo kiếm khí.

Phốc một tiếng.

Khí hải của Bạch Ưng nổ tung một trận.

Một đạo kiếm khí sắc bén không thể đâm xuyên áo giáp màu trắng của y, nhưng lại như chùy lớn đánh mạnh vào chỗ khí hải, làm cho Ngọc Cung sâu trong khí hải y gần như vỡ vụn.

Q7 - Chương 94: Ám sát

Bạch Ưng há mồm phun ra thêm một ngụm máu tươi, trong máu tươi xen lẫn rất nhiều hạt trong suốt, giống như là bảo thạch.

Đây là những chân nguyên kết tinh nhất của y, nhưng mà trong đó có một phần là tự nhiên cùng máu tươi tách ra, theo một ít thiên địa nguyên khí lưu động, tự nhiên rơi vào trên thân thể Phương Tú Mạc, sau đó biến mất không thấy.

Tuyệt đại đa số người không cách nào nhìn rõ tình cảnh như vậy, song ba chi quân đội cùng với một ít Tu hành giả khác trong hoang nguyên rộng lớn lại cảm giác được một số thứ.

Những người này cảm thấy kinh hãi, hơn nữa biểu hiện của Phương Tú Mạc trong trận chiến lúc trước, đặc biệt là loại thủ đoạn "thôn phệ" chân nguyên của người khác cho mình dùng không khác gì Ma vật trong truyền thuyết.

Thế nhưng khí tức trên người Phương Tú Mạc tự nhiên mà thanh tịnh, trong kiếm quang thậm chí mang theo loại hương vị thần thánh này.

Cho nên những người này, bao gồm cả Bạch Ưng ở bên trong đều có một loại cảm ngộ hoàn toàn mới, khiến bọn họ liên tưởng đến một ít đồ vật mà điển tịch không ghi chép.

Những kinh nghiệm và cảm ngộ này không thể trực tiếp chuyển hóa thành cái gì đó, song lại giống như là một ít hạt giống, gieo vào trong lòng những người tu hành này.

Trong hoang nguyên rộng lớn giữa ba chi quân đội của Mạnh Hầu phủ và ngàn tòa núi bụi hiển nhiên vẫn còn có Tông sư khác

tồn tại, song ngay cả Tam Ưng liên thủ cũng không có thể ngăn cản Phương Tú Mạc, thậm chí nhìn qua không hề làm cho gã chịu thương tích gì, điều này khiến cho người bên ngoài cực kỳ cảm khái cùng rung động, thậm chí để cho người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Từ trận chiến Trường Lăng trước khi Nguyên Vũ đăng cơ, thế giới của người tu hành tương đối yên bình, nhưng mà từ sau khi Lộc Sơn Hội minh kết thúc, thế giới của người tu hành đã xuất hiện những tia chớp kinh người.

Lão tăng Đông Hồ giết lên Hoàng cung, đến hôm nay Phương Tú Mạc phá Tam Ưng chỉ trong nháy mắt, như đi vào chỗ không người, một lần nữa làm cho người tu hành trong thiên hạ có thể rõ ràng nhận ra, cho dù là Tông sư Thất Cảnh thì vẫn có chênh lệch thật lớn.

Hiện tại những Tu hành giả cảm thấy tuyệt vọng trong hoang nguyên này biết dù mình ra tay cũng không thể thay đổi cái gì, không thể ngăn cản được Phương Tú Mạc tiến lên phía trước, song khi tận mắt nhìn thấy những cảnh chiến đấu cùng với những hạt giống gieo xuống trong lòng này, nhất định sẽ tạo thành thay đổi rất lớn đối với thế giới người tu hành trong tương lai.

Không ai có thể ngăn cản, ngàn tòa núi bụi đang ở ngay trước mắt.

Cảm thụ được kiếm ý trong ngàn tòa núi bụi này, trong mắt Phương Tú Mạc sinh ra kính ý thật lớn, sau đó gã không chút do dự xông vào bên trong.

Trong cánh đồng hoang vu có tiếng hoan hô mừng rỡ không thể kìm được vang lên.

Những người này là bằng hữu của Ba Sơn Kiếm Tràng, hoặc là địch nhân của Nguyên Vũ và Trịnh Tụ, chẳng qua bọn họ hoặc là

bị đối thủ ngăn trở, hoặc là đã không còn chiến lực tiếp cận những tòa núi bụi kia, theo bọn họ thấy, Phương Tú Mạc là nhân tố có thể quyết định thắng bại cuối cùng của trận chiến này.

.....

Phương Tú Mạc tiến vào pháp trận núi bụi, khí cơ trên người gã tự nhiên đã dẫn dắt nguyên khí trong ngàn tòa núi bụi, làm cho nó xuất hiện luật động khác thường.(luật động: quy luật vận động)

Phương Tú Mạc đã đến.

Đinh Ninh lập tức cảm nhận được luật động kỳ diệu như vậy, cảm khái nói với đám người Trưởng Tôn Thiển Tuyết và Đạm Đài Quan Kiếm.

Cùng lúc đó, địch nhân trong pháp trận này cũng biết được Phương Tú Mạc đến.

Nghênh đón gã chính là một đạo kiếm khí huyền diệu mà cuồng bạo.

Đạo kiếm khí này giống như là một người khổng lồ cuồng nộ, xé rách trường không ở nơi thiên địa rung động cuồng loạn.

Phương Tú Mạc thậm chí còn chưa thấy rõ cảnh vật trước mắt, một góc núi bụi phía trước cũng đã bị phá vỡ, đạo kiếm khí huyền diệu mà cuồng bạo này như bão bụi phô thiên cái địa phong bế toàn bộ đường tiến lùi của gã, bao trùm toàn bộ người ở bên trong.

Bản thân phẫn nộ là một loại lực lượng đáng sợ, là linh hồn của đạo kiếm khí này, nhưng vừa vào trận đã gặp phải kiếm khí đáng sợ như vậy, Phương Tú Mạc lại không có chút khẩn trương nào, bởi vì vốn gã phá cảnh cũng chỉ bởi vì phẫn nộ mà nên.

Một gã Tu hành giả như Phật đá hoặc là không tức giận,

nhưng một khi đã tức giận thì loại phẫn nộ này ít người có thể sánh bằng.

Cho nên Phương Tú Mạc cực kỳ tự nhiên trả lại một kiếm.

Một kiếm này của gã đã phát huy vẻ tức giận khi mất đi người huynh trưởng mà mình kính yêu nhất ra ngoài một cách vô cùng nhuần nhuyễn.

Theo gã vung kiếm lên, trong không khí thậm chí còn có ngọn lửa màu vàng óng bùng cháy lên, một tiếng ầm nổ lớn, đạo kiếm khí không cách nào địch lại ở phía trước kia lại giống như vải vóc bị cây kéo sắc bén cắt thành mảnh vụn.

Một tiếng quát lớn chói tai không thể tin được vang lên, Tu hành giả thi triển ra một kiếm này xuất hiện ở đáy hố cách đó không xa.

Cái hố khổng lồ kia đến từ một kiếm đánh tới.

Tu hành giả này chính là Mạnh Phóng Ưng, giữa môi và răng của y đều là máu tươi, mặc dù vẫn đứng thẳng như tượng sắt dưới đáy hố, nhưng bên trong thân thể lại có thanh âm hoảng sợ cực độ vang vọng.

Ngay cả Mạnh Phóng Ưng tựa như đã tiếp nhận trọng kích đến cực hạn, song y không có bất kỳ dừng lại nào, lại tiếp tục phát ra một tiếng thét lớn.

Nương theo một tiếng thét lớn này, kiếm quang trước người y đại phóng, trong cơ thể sinh ra một loại hương vị phá kén sống lại, lực lượng của một đạo kiếm quang này thậm chí còn mạnh hơn so với một kiếm trước.

Một kiếm này đứng đầu Thất Tuyệt kiếm của Mạnh Hầu phủ, tên là Phá Kén.

Đạo kiếm ý này không chỉ đột phá rất nhiều hạn chế kinh mạch của bản thân, mà sau khi bị thương còn có thể kích phát ra lực lượng mạnh hơn, mấu chốt nhất chính là trong kiếm khí còn có lực lượng phá vỡ pháp tắc của một ít nguyên khí lưu động, ngăn cản nguyên khí của đối thủ ngưng tụ.

Theo tiếng gào thét cùng kiếm quang của y sinh ra, một thân thể rách nát thê lương hiện ra ở núi bụi bên trái Phương Tú Mạc.

Đây là lão yêu quái quận Giao Đông bị Đinh Ninh chém mất nửa mảnh thân thể.

Khi chân nguyên còn sót lại trong thân thể bà phun ra như cuồng phong bão táp, bà cũng đã không có khả năng ngăn chặn được thương thế của thân thể, máu tươi vô cùng vô tận, thậm chí là một ít nội tạng vỡ vụn đều bắn tung tóe ra từ trong thân thể bà.

Lực lượng cuối cùng từ trong thân thể bà bắn ra, dẫn dắt nguyên khí trong pháp trận, cuối cùng biến thành một tia sáng đỏ thẫm.

Tia sáng này tràn ngập một loại mùi vị mục nát, giống như sự phong hóa của năm tháng.

Phương Tú Mạc hít sâu một hơi.

Gã xuất kiếm.

Trên núi bụi vang lên vô số tiếng sấm.

Tiếng sấm này không khuếch tán ra bên ngoài, ngược lại hội tụ vào bên trong thân thể gã.

Trước người gã sáng lên một đạo kiếm quang mang theo hào quang thần thánh, sau đó chia làm hai.

Một tiếng chấn động trầm muộn.

Thân thể tàn phế của lão yêu quái quận Giao Đông kia bị chấn thành vô số mảnh vụn, tựa như rất nhiều cánh hoa tươi đẹp tung bay trong tro bụi.

Phương Tú Mạc ngã xuống hố cách đó mấy trăm trượng.

Trên người y có vô số đường máu, hào quang màu đỏ thẫm kia lộ ra ở trong da thịt của gã, làm cho thân thể gã mang theo một loại hương vị mục nát.

Mạnh Phóng Ưng ngồi dưới đáy hố, y nhìn Phương Tú Mạc bị thương nặng, trong lòng ngoại trừ khiếp sợ ra thì đều là cảm giác vớ vẩn.

Trong nháy mắt này y không thể nào hiểu được vì sao Phương Tú Mạc lại dám cứng rắn nhận một kích liên thủ giữa y và Trịnh Am như vậy.

Sau đó y bắt đầu hộc máu, từng ngụm từng ngụm đỏ tươi.

Một tia kiếm khí nhỏ bé mà y không cách nào ngăn chặn được trong nháy mắt kia đã tập kích về phía kinh mạch, chặt đứt một số huyết mạch chủ yếu trên cơ thể y.

Y không thể kiểm soát máu trong cơ thể của mình phun ra.

Y chỉ có thể không ngừng ho ra máu, không thể khống chế được, giống như mình muốn phun sạch toàn bộ máu tươi trong thân thể ra ngoài

Máu tươi nóng rực như vị đắng tràn ngập khoang miệng.

Bây giờ y đã hiểu.

Khi đối mặt với trận ám sát vừa rồi, Phương Tú Mạc cũng đã hoàn thành việc ám sát y.

Q7 - Chương 95: Đổi quân

Mạnh Phóng Ưng cảm thấy cực kỳ không cam lòng.

Y kiên trì đứng thẳng nơi đáy hố, thân thể không tự chủ được lắc lư, giống như đứa bé vừa mới bập bẹ học bước.

Y phun ra một ngụm máu, không ngừng nhổ vẻ đắng chát trong miệng ra, thân thể vẫn đi về phía Phương Tú Mạc, vượt qua khoảng cách mấy trăm trượng, tiến tới trước cái hố của Phương Tú Mạc.

- Ngươi có biết vì bố trí sát cục này, chúng ta đã phải bày mưu tính kế bao lâu không? Vì có thể làm cho Cửu Tử Tằm hiện thân, bị vây ở chỗ này, toàn bộ vương triều Đại Tần phải trả cái giá đắt như thế nào? Chỉ riêng lần mùa xuân đánh Sở này, bao nhiêu tính mạng đã phải nằm xuống?

Khí huyết trong cơ thể gần như đã phun sạch, sắc mặt Mạnh Phóng Ưng còn trắng hơn tờ giấy, y hiểu được mình cũng đã đi đến đoạn thời gian cuối cùng của cuộc đời, cho nên vẻ mặt cực kỳ phức tạp,

- Sát cục như thế nhưng lại dùng phương thức như vậy chấm dứt, ngươi nói xem ta có thể cam tâm hay không?

Phương Tú Mạc ngửa mặt nhìn y, không hề đáp lại

Hơi thở của gã cực kỳ gấp gáp, một số máu ứ chảy ngược vào phổi của bản thân và những câu hỏi như vậy dường như đã không cần phải trả lời.

- Đây chính là thủ đoạn đổi quân trong ván cờ.

Mạnh Phóng Ưng rốt cuộc cũng không duy trì được nữa, thân thể như núi đổ, ngã ngồi ở bên cạnh cái hố này, nhưng thanh âm của y lại trở nên mạnh mẽ hơn một chút,

- Nhưng ngươi vừa mới phá cảnh, hơn nữa có thể dễ dàng tiến vào trong pháp trận núi bụi này, chứng tỏ ngươi ở Thất Cảnh đã có năng lực tiếp cận Bát Cảnh. Ngươi liên tục đánh bại Tam Ưng dưới trướng ta, thế như chẻ tre đến nơi này, tâm tình hiển nhiên đã cao ngạo đến trình độ nhất định, nhưng vì sao lại trực tiếp ra dùng thủ đoạn đổi quân như vậy?

- Ngươi không thử nghĩ cách đánh bại chúng ta mà không trực tiếp đặt bản thân ở tuyệt cảnh sao?

- Một lần phá cảnh như cá hóa rồng, vạn vật trong thiên hạ như con kiến hôi, ngươi liên tục đánh bại tâm cảnh những Tông sư đến nơi này….. Cho nên cũng cảm thấy dễ dàng đánh bại chúng ta.

- Chỉ cần ngươi làm như vậy, trong kế hoạch của ta, hẳn là ta và Trịnh Am tiêu hao hết lực lượng của ngươi, cuối cùng sẽ là ngươi chết mà ta sống.

- Tại sao ngươi lại phải làm như vậy!.

……

Trong tiếng quát càng ngày càng lớn, Phương Tú Mạc càng ngày càng phiền muộn, nhưng không khỏi có chút đồng tình với gã Vương hầu Đại Tần này.

Gã rốt cục đưa mắt nhìn Mạnh Phóng Ưng, lên tiếng nói:

- Đến lúc này còn chưa thể giết chết Cửu Tử Tằm, ta vừa vào nơi này đã gặp phải trận ám sát của các ngươi, ngay cả lão tổ của quận Giao Đông cũng dốc toàn bộ lực lượng cuối cùng đặt ở trên người ta, theo ta thấy, đây hẳn là cuộc đọ sức cuối cùng. Nếu chỉ cần có thể giết chết các ngươi thì sẽ có thể giải được sát cục như

vậy. Vậy tại sao phải so đo quá trình.

- Nhưng tu vi của ngươi đây!

Mạnh Phóng Ưng dùng hết khí lực cuối cùng rống to,

- Kinh mạch ngươi đã đứt đoạn từng tấc, cho dù không biến thành phế nhân giống như huynh trưởng Phương Hướng của ngươi, nhưng chỉ sợ phải tốn mấy chục năm khổ công thì mới có thể chữa lành, chứ chưa nói gì đến việc đạt tới Bát Cảnh!

Nghe tiếng gầm như vậy, sắc mặt Phương Tú Mạc trở nên có chút cổ quái.

Gã chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ giọng mà nghiêm túc nói,

- Có một chuyện chỉ sợ ngay từ đầu ngươi đã không nghĩ rõ. Ta xuất hiện ở đây chỉ vì anh trai mình. Vì sự tức giận và trả thù nên ta mới tới đây. Anh và cha ta chinh chiến nhiều năm vì vương triều Đại Tần, cũng không biết có bao nhiêu huynh đệ dưới trướng đã chết, nhưng cuối cùng lại trở thành vật hi sinh vì muốn hoàn thành sát cục như vậy, chỉ là vì bá nghiệp của Trịnh Tụ và Nguyên Vũ sao?

- Về phần những chuyện như báo thù, đạt tới Bát Cảnh, có người trong pháp trận này còn am hiểu hơn cả ta.

Phương Tú Mạc vẫn nhắm mắt lại như trước, nở nụ cười có chút thảm đạm,

- Chỉ cần hắn đạt tới Bát Cảnh, lúc đó Trịnh Tụ và Nguyên Vũ làm cách nào cũng không có khả năng chiến thắng hắn. Nếu như đổi quân mà có thể quyết định thắng bại cuối cùng, vậy tại sao lại không nên làm điều đó?

Không người nào đáp lại nữa.

Gã nghe được tiếng thân thể Mạnh Phóng Ưng đang ngã xuống chợt lăn xuống

Mạnh Phóng Ưng chết đi, lăn xuống đáy hố cách đó không xa.

Sau đó thanh âm đầu tiên xuất hiện ở bên tai Phương Tú Mạc chính là tiếng vỗ cánh có chút chói tai, gã mở mắt ra, ánh sáng xua tan đêm tối bất định vẫn có chút chói mắt.

Thứ đầu tiên gã nhìn thấy là một con tằm nhỏ màu vàng rất độc đáo, sau đó nhìn thấy bóng dáng của rất nhiều người.

Gã thấy Đinh Ninh đứng bên trong những người này.

Nhìn ánh mắt bình tĩnh của Đinh Ninh, gã gập đầu hành lễ thật sâu, nói:

- Trước kia ta từng gặp được ngài ở trong thành Trường Lăng, lúc đó ta chỉ cho rằng ngài là phế vật không cách nào tu hành, nhưng hôm nay gặp được ngài, biết vẫn là ngài lúc xưa, nhưng ngài... lại thực sự khác với trước đây.

Đinh Ninh hiểu được ý của y, hắn khẽ gật đầu đáp lễ, nhẹ giọng nói:

- Chết qua một lần lại sống, không ai có thể giống như trước kia.

Trong ngàn tòa núi bụi, tất cả thanh âm dần dần biến mất, trở nên hoàn toàn an tĩnh lại.

Nguyên khí hỗn loạn cũng quy về bình tĩnh, kiếm ý hình thành nên ngàn tòa búi bụi cũng bởi vì trong nháy mắt bị rút ra khi Phương Tú Mạc đến mà trở nên có chút buông lỏng, bắt đầu chậm rãi tiêu tan.

Một mảnh bụi dài hẹp biến thành lưu diễm mỹ lệ, bay lên

trên, lại biến mất trong gió cao.(lưu diễm: chùm ánh sáng chuyển động liên tục)

Bọn hắn sống sót.

Chỉ là từ những lời này của Đinh Ninh, không ai có thể nghe ra chút hưng phấn cùng sung sướng nào, mà chỉ có cảm khái cùng sầu não nói không nên lời.

.....

Người có thể và dám tiến vào nghìn tòa núi bụi này cũng sớm đã tiến vào.

Người đến lúc này còn chưa vào, vậy cũng khó tìm được cơ hội nữa.

Nhưng trong hoang nguyên này vẫn sẽ có vài người không muốn buông tha, còn có người đang muốn thử.

Theo một cơn cuồng phong âm lãnh, nước trong một hồ nhỏ cách pháp trận ngàn tòa núi bụi không xa chợt trống rỗng hơn phân nửa, bị một cái bóng trắng cuốn lên.

Đó là một con cự mãng màu trắng, trên lưng lại là một cái ghế ngồi kì dị, ghế ngồi nối liền với một tòa đạo điện nhỏ, kích thước của chỗ ngồi và đạo điện khoảng chừng hai chiếc xe ngựa, dùng Tinh thạch màu trắng độc đáo hơi mờ tạo nên, không biết vì sao vậy mà có thể làm cho Tu hành giả ở trong đó có thể sinh tồn thời gian dài dưới nước.(cự mãng: loài trăn khổng lồ)

Ngồi trong Tinh điện là một gã đạo nhân, hai ống tay áo trống trơn, hai tay sớm đã bị người chặt đứt, song khí tức của con cự mãng màu trắng kia đã có thể so với một gã Tông sư Thất Cảnh, cho nên gã đạo nhân này hiển nhiên cũng là cường giả hiếm thấy. (Tinh điện: cung điện từ tinh thể óng ánh)

Có một ít Tu hành giả cách hồ nhỏ này khá gần nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nhưng lại không hề khiếp sợ quá mức.

Khi xác định Tu hành giả bị vây khốn trong pháp trận núi bụi kia là truyền nhân của Cửu Tử Tằm, hoặc là Cửu Tử Tằm trùng sinh như Nguyên Vũ nói, vậy cho dù trong vùng hoang nguyên này có xuất hiện loại tông sư gì thì đều là chuyện rất bình thường

Trong hơn mười ngày, đã có không biết bao nhiêu Tông sư Thất Cảnh chết trên vùng hoang nguyên này, thậm chí làm cho người ta chết lặng đồng thời cũng làm cho người ta giật mình cảm thấy trên đời này làm sao có thể có nhiều Thất Cảnh tồn tại như vậy.

Giống như Trường Lăng năm đó, thi thể Tông sư từ các triều đổ xô đến chất thành núi nhỏ.

Tuổi tác của tên Tông sư này cũng không thể tính là cao, nhưng lại tỏa ra khí tức tang thương, lão đã ẩn nấp trong mảnh hồ này thật lâu nhưng lại không vào trận, hiển nhiên không phải là muốn cứu Cửu Tử Tằm ở bên trong đó.

Lúc này lão quyết tâm vào trận để xem, song lại không nghĩ tới, có một người cũng đã để ý đến mình thật lâu.

Một đạo sát ý không mang theo chút cảm xúc nào chợt xuất hiện ở phía sau lưng lão, thậm chí khiến lão hoàn toàn không cảm nhận được cho đến khi đến gần Tinh điện của mình.

Khi đạo sát ý này tiến sát Tinh điện của lão, lúc này lão mới có cảm ứng, hơn nữa thông qua cỗ sát ý này biết người ra tay là ai.

- Bạch Khải?

Ngay khi đạo sát ý này đâm vào thân thể lão, lão vừa kinh hãi vừa không thể tin kêu lên.

Lão thật không ngờ có một người an tĩnh canh giữ mình rất nhiều ngày như vậy, cũng hoàn toàn không nghĩ tới, người này vậy mà không đứng về phía Trịnh Tụ và bản thân.

<Hết quyển 7>

Q8 - Chương 1: Vật trong nước

Ngàn tòa núi bụi bắt đầu tiêu tan.

Từng đạo từng đạo kiếm ý đã tồn tại trên đời nhiều năm bắt đầu tiêu tán. Từng luồng nguyên khí tinh thuần vốn thuộc về cường giả ngày xưa bắt đầu tan đi, mang theo từng luồng bụi bặm, nở rộ thành từng bông pháo hoa rực rỡ sắc màu, như ngàn vạn thiên thụ nở rộ trên bầu trời. (thiên thụ: cây hoa trên trời)

Ý thức cuối cùng mà Dạ Kiêu cố gắng giữ lại cũng bắt đầu tiêu tán.

Y có chút ngơ ngẩn nhìn tòa kiếm trận đã bắt đầu tan rã, trong tầm nhìn mơ hồ lại không hề xuất hiện bóng dáng bà lão quận Giao Đông kia.

Y cảm thấy mất mát thật lớn, thoáng cảm thấy mọi chuyện cũng không phát triển như mình hy vọng.

Vẻ mất mát trong nháy mắt này làm cho y rốt cuộc không thể duy trì được, một ngụm khí tức cuối cùng lưu lại trong phổi trào ra thân thể.

Tên Hoàng giả cựu quý tộc luôn hành động trong bóng tối này, mãi mãi sa vào bóng tối vĩnh hằng như vậy.

Trên gò núi xa xa.

Nguyên Vũ im lặng nhìn ngàn tòa núi bụi bắt đầu tiêu tán.

Vô số hình ảnh mỹ lệ của pháo hoa rực rỡ vừa biến mất, cũng đại biểu cho sự kết thúc của một cường giả đủ để ảnh hưởng đến thế cục Trường Lăng như Dạ Kiêu.

Trong nhiều năm này cũng đã có rất nhiều lần kết thúc như vậy, nhưng Nguyên Vũ vẫn còn tồn tại.

Tu hành giả cầm ô giấy vàng vẫn đứng sau lưng y, lúc này nhẹ giọng nói với Nguyên Vũ:

- Người nọ đi rồi.

Nguyên Vũ không có phản ứng gì lớn, chỉ khẽ ồ lên một tiếng.

Tu hành giả cầm ô giấy vàng nói tiếp:

- Là Triệu Tứ của Triệu Kiếm Lô, nàng rốt cuộc không kiềm chế được, tuôn ra một tia kiếm ý để thăm dò một chút, nhưng ta không để ý tới.

- Nàng cũng là một hào kiệt.

Nguyên Vũ khẽ gật đầu, nói.

Y và Tu hành giả cầm ô giấy vàng này đối thoại rất bình thản, song nếu lúc này có người nghe được, trong lòng nhất định sẽ nổi lên sóng lớn cuồn cuộn.

Thì ra Triệu Tứ đã tới nơi này.

Lý do duy nhất Triệu Tứ không tiến vào ngàn tòa núi bụi, cũng chỉ là muốn nhân cơ hội ám sát Nguyên Vũ, hoặc là nhìn chằm chằm Tu hành giả bên cạnh y, không cho gã tiến vào núi bụi.

Nhưng Triệu Tứ ở chỗ này nhìn chằm chằm thật lâu, vẫn kiêng kỵ Tu hành giả cầm ô giấy vàng này mà không ra tay.

Nghe Tu hành giả cầm ô giấy vàng bên cạnh Nguyên Vũ nói chuyện, cho dù cuối cùng chỉ thăm dò một cách không cam lòng, Triệu Tứ cũng không thể chiếm được chỗ tốt gì.

Có thể từ trên cao nhìn xuống chấn nhiếp Triệu Tứ, đây là loại

tồn tại như thế nào?

- Đổi không ít quân cờ.

Người cầm ô giấy vàng tiếp tục lạnh nhạt nói một câu.

Nguyên Vũ khẽ gật đầu, chậm rãi nói:

- Lúc nào những người này đều chết sạch, thiên hạ sẽ thật sự được yên ổn.

.....

- Sứ mệnh là cái gì, kỳ thật bản thân ta cũng không rõ ràng lắm.

- Người Tần gọi ta là đại nghịch, thực ra ta cũng không thích giết bọn họ, chỉ là ta lại hiểu rất rõ, cho dù ta muốn an tĩnh ẩn cư ở chỗ này, cuối cùng người Tần cũng sẽ không bỏ qua cho ta.

Có một dòng sông lớn bao quanh Hoàng đô nước Sở, hai bên bờ đều là những cánh đồng màu mỡ tươi tốt.

Lúc này biên cảnh hai nước Tần Sở đang chém giết thảm thiết, nhưng ở Hoàng đô nước Sở lại là một bộ cảnh tượng điềm tĩnh.

Có một tòa y quán nằm ở bên cạnh một vách đá bên bờ sông lớn này.

Y quán rất nổi tiếng, ngày xưa người qua lại đông đảo, bên bờ sông phía dưới liền có khách sạn cùng quán rượu, thậm chí còn có một bến tàu.

Nhưng nơi này hôm nay bị Hoàng mệnh chiếm dụng, ngoài trừ y sư của tòa y quán này ra, còn lại chỉ tiếp nhận hai vị khách nhân, trong đó một người là bệnh nhân. (Hoàng mệnh: lệnh vua)

Một nữ tử mặc áo trắng đứng trước cửa sổ ngắm phong cảnh,

nhìn mảnh đất màu mỡ hai bên bờ con sông lớn này, nói với bệnh nhân trên giường bên trong:

- Trái lại ngươi lại sống vì Sở mà chết cũng vì Sở, nếu như tiếp tục cho ngươi một cơ hội duy nhất, ngươi sẽ còn nhảy xuống tự tử ở đáy nước sao?

Nữ tử này cao gầy, nhưng thực ra khung xương không lớn, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy cực kỳ cao lớn cùng kiêu ngạo.

Khi nàng nói chuyện, sóng nước trên mặt sóng lấp loáng, những sóng nước kia tựa như đang lấy lòng hội tụ về phía nàng.

Trong thiên hạ cũng chỉ có hai nữ tử tu hành công pháp đặc thù có thể có được khí tức Hoàng giả về thủy ý một cách cực kỳ tự nhiên, một người là Dạ Sách Lãnh, người còn lại là Bạch Sơn Thủy.

Dạ Sách Lãnh dáng người nhỏ nhắn, mà Bạch Sơn Thủy thì lại có dáng người cao gầy, thường dùng trang phục của nam tử, nữ tử gần cửa sổ này hiển nhiên chính là nàng.

Còn bệnh nhân trên giường là Lý Vân Duệ.

Cực hình của Đại Phù Thủy Lao quá nặng, cho đến hôm nay Lý Vân Duệ vẫn không thể nào hoàn toàn phục hồi như cũ, cần dựa vào danh y có thủ đoạn tốt nhất của Hoàng đô nước Sở chậm rãi điều trị.

Hắn và Bạch Sơn Thủy từ Trường Lăng lui đến nơi này, một đường sớm chiều làm bạn, cho nên cũng đã sớm quen thuộc, thậm chí tình ý giữa gương mặt cũng đã không còn khác biệt quá lớn với đôi tình nhân bình thường.

Lúc này nghe được câu hỏi như cực kỳ trang trọng của Bạch Sơn Thủy, Lý Vân Duệ lại mỉm cười, nói:

- Nếu có cơ hội một lần nữa, ta đương nhiên sẽ không nhảy xuống đáy nước tự tử nữa.

Bạch Sơn Thủy quay đầu cười, quyến rũ một cách hiếm thấy:

- Vì sao?

Lý Vân Duệ ra vẻ thở dài,

- Ngày xưa không vướng bận, hiện tại lại khác biệt, trong lòng có vướng bận, cho nên sinh ra nỗi lo.

Sau khi dừng một chút, hắn nhìn Bạch Sơn Thủy, nói:

- Nói đơn giản một chút chính là luyến tiếc.

Bạch Sơn Thủy lắc đầu, nói:

- Miệng lưỡi trơn tru.

Lý Vân Duệ cười cười, nói:

- Đây cũng là do có mỹ nữ ở bên cạnh nên tự nhiên sinh ra, trước kia ta cũng không như vậy.

Bạch Sơn Thủy cười cười, xoay người lại đi qua một bên, bưng một chén canh thuốc đã ấm tới mức phù hợp lên, lấy một cái thìa ngọc, đưa cho Lý Vân Duệ.

Lý Vân Duệ vươn tay ra, nhưng cũng đúng lúc này, Bạch Sơn Thủy nhíu mày, đột nhiên xoay người.

- Làm sao vậy?

Lý Vân Duệ nhìn chén thuốc kia, chỉ thấy chỗ mép chén thuốc đã bắt đầu chấn động ra giọt thuốc, hắn lập tức cảm thấy có chút không đúng, tâm tình chợt trở nên khẩn trương.

Bạch Sơn Thủy trầm mặc không nói.

Nàng nhìn chằm chằm vào dòng sông ở phía xa.

Trên mặt sông mênh mông lúc này không có bất cứ thứ gì, song nàng lại cảm giác được rất nhiều dòng nước khác thường bắt đầu phun trào ở chỗ sâu.

Trong những dòng nước này kích động ra nguyên khí bất thường, dần dần phác họa thành rất nhiều bóng ma thật lớn trong nhận thức của nàng.

Bóng ma khổng lồ này làm cho trong lòng nàng tràn ngập dự cảm không lành, giống như có rất nhiều cự thú đang lẻn vào trong lòng nàng. (cự thú: con thú khổng lồ)

- Ngươi cẩn thận.

Lý Vân Duệ nghe được câu nói này của Bạch Sơn Thủy.

Trong nháy mắt chén thuốc nằm trong tay hắn, mà Bạch Sơn Thủy đã ở trên mặt sông.

Một tiếng xùy nứt vang.

Trong không khí vang lên một tiếng gào thét kịch liệt.

Một đạo kiếm quang như lụa trắng vọt lên trời cao.

Bạch Sơn Thủy đứng trên mặt nước, giống như đi trên mặt đất bằng phẳng.

Thế nhưng sắc mặt của nàng lại ngưng trọng âm trầm đến cực điểm.

Sau đó một khắc, mặt nước dưới chân nàng lắc lư dữ dội.

Toàn bộ nước trong con sông lớn này bắt đầu lắc lư như nước

đựng bên trong một chậu rửa mặt.

Chỗ đáy sông xa xa vang lên rất nhiều tiếng va chạm hùng vĩ.

Giống như dòng nước hỗn loạn đụng vào một cái chuông khổng lồ ở dưới nước.

Tiếng oanh minh của kim loại giao nhau đi kèm với tiếng nước khiến mặt sông bắt đầu nổi sóng lớn.

Lý Vân Duệ làm sao có thể an tâm uống thuốc.

Hắn đứng bên cửa sổ.

Sau đó một khắc, hơi thở của hắn đã hoàn toàn ngừng lại.

Trên mặt sông xa xa truyền ra thanh âm, nhấc lên sóng nước cao mấy chục thước, bùn dưới đáy nước cùng từng mảnh vụn của cá tôm bắn ra, ngay sau đó là bóng dáng từng chiếc từng chiếc thuyền sắt thép to lớn như núi.

Những thuyền lớn bằng sắt thép này lóe ra hào quang lạnh lẽo, làm cho đồng tử Lý Vân Duệ cảm thấy đau đớn.

Q8 - Chương 2: U Phù

Đôi mắt đau nhức mà trong lòng thì đau đớn, đó là một cảm giác rất trực tiếp.

Loại cảm giác đau đớn kịch liệt này quá mức nặng nề, trong nháy mắt đè ép khiến Lý Vân Duệ không cách nào hô hấp.

Hắn và Bạch Sơn Thủy đều không phải người thường.

Hắn vốn là tử sĩ đáng tin cậy nhất bên cạnh Hoàng đế nước Sở, mà cả cuộc đời Bạch Sơn Thủy đều tranh đấu cùng vó sắt và rất nhiều cường giả của vương triều Đại Tần, cho nên hiểu biết của hắn và Bạch Sơn Thủy đối với vương triều Đại Tần chỉ sợ còn ở trên quan viên bình thường trong triều đình vương triều này.

.....

Ở hải ngoại có Tiên sơn, trên Tiên sơn lại có Tiên dược. (Tiên sơn, tiên dược: Núi Tiên, thuốc Tiên)

Rất nhiều năm qua, quận Giao Đông cường đại đến từ sản vật phong phú của hải ngoại, mà rất nhiều Linh dược cùng một ít dược liệu làm cho Tu hành giả của vương triều Đại Tần tiến cảnh thần tốc lại càng thể tách rời với việc thông thương hàng hóa nơi hải ngoại.

Năm đó vương triều Đại Tần bắt đầu biến pháp, vương triều này đã dùng hạm đội thiết giáp chinh phục vùng biển ngoại vi quận Giao Đông, chinh phục rất nhiều quốc đảo, từ đó hạm đội của vương triều Đại Tần vẫn có thể bôn ba khắp những vùng biển chưa biết của vương triều, đi biển mấy tháng mà không về.

Thiết giáp hạm của vương triều Đại Tần thứ độc hữu của vương triều này, nghe nói bản vẽ chế tạo đến từ vương triều Đại U năm đó, mà bản vẽ lại được khắc trên tám tòa tượng đồng.

Khi vương triều Đại U càng còn tồn tại, loại thuyền khổng lồ này được gọi là "U Phù".

Trong các loại ghi chép rõ ràng và trong truyền thuyết, sau khi Nguyên Vũ đăng cơ, y đã tăng cường thăm dò nhiều vùng biển chưa biết hơn để mong đợi kiếm được càng nhiều Linh dược.

Việc thăm dò này từng được cho là dựa trên khát vọng phá Bát Cảnh trước Lộc Sơn Hội minh.

Song sau khi Lộc Sơn Hội minh kết thúc, tất cả mọi người trong thiên hạ đều biết Nguyên Vũ đã chính thức đột phá Bát Cảnh, sau đó đều cho rằng y vẫn không tiếc hao phí quốc lực, phái hạm đội lớn hơn đi hải ngoại thăm dò, là muốn thọ nguyên của mình càng lâu dài hơn.

Thân thể cường tráng, tinh lực tràn đầy, thọ nguyên lâu dài đối với một Tu hành giả mà nói có ý nghĩa cực kỳ quan trọng.

Khi tuổi tác của một Tu hành giả không ngừng tăng trưởng, ngũ khí trong thân thể suy kiệt, vậy cho dù có được càng nhiều kinh nghiệm tu hành thì khí huyết và chân nguyên cũng sẽ đi xuống dốc, không cách nào lại đi tới cấp độ tu hành cao hơn. (Ngũ khí: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ)

Sau Bát Cảnh hiển nhiên là Cửu Cảnh trong truyền thuyết.

Sau khi có được một vương triều cường thịnh chưa từng có, hiển nhiên phải có được khả năng thống trị lâu dài hơn.

Vì vậy mọi người đều nghĩ rằng Nguyên Vũ đang theo đuổi con đường trường sinh.

Thống soái hạm đội "U Phù" của vương triều Đại Tần là Từ Phúc, là đồng bạn cũng là Tu hành giả cùng Nguyên Vũ đọc sách lớn lên, gã vốn là một trong những tâm phúc mà Nguyên Vũ tín nhiệm nhất.

Gã thống trị gần như tất cả các tàu thiết giáp "U Phù" của vương triều Đại Tần đến vùng biển không rõ, mở ra lãnh thổ mới và tìm kiếm Tiên dược cho vương triều này.

Song hiện tại theo nước sông trùng kích và chấn động, hạm đội thiết giáp dữ tợn bị ép từ dưới nước lộ ra lại không phải hạm đội "U Phù" này thì là cái gì?

- Sao lại ở chỗ này?

Bạch Sơn Thủy đã quen với rất nhiều tình cảnh cực lớn.

Mặc dù bị phát hiện hành tung ở trong ngõ nhỏ Trường Lăng, sau đó xông ra khỏi thành, nhưng nàng cũng không có quá nhiều cảm giác tim đập nhanh, song lúc này, hai tay của nàng lại lạnh như băng đến cứng ngắc.

Bởi vì nàng hiểu được hạm đội khổng lồ này có ý nghĩa gì đối với Lý Vân Duệ phía sau mình, có ý nghĩa gì đối với một đô thành gần trong gang tấc.

Tuy nhiên nàng không thể hiểu được nhiều chuyện.

Bất kể trong bất kỳ ghi chép nào, loại hạm lớn bằng thiết giáp nặng nề này có thể dùng tốc độ rất nhanh cưỡi gió phá sóng đi thuyền trên biển, bản thân chính là kỳ tích và chuyện rất thần bí, hơn nữa chưa bao giờ có ghi chép, loại thuyền lớn U Phù này có thể lặn dưới nước.

Nếu như có thể, Dạ Sách Lãnh đã sớm nói với nàng.

Bởi vì khi ở Trường Lăng, nàng đã cùng Dạ Sách Lãnh ở chung

một thời gian rất dài, ngoại trừ học tập thủ đoạn tu hành của lẫn nhau ra, tự nhiên trao đổi rất nhiều bí mật liên quan đến Đại Tần.

Dạ Sách Lãnh có tiếp xúc mật thiết cùng những hạm đội này ở hải ngoại, nàng không có khả năng không biết cấu tạo của loại thiết giáp hạm này.

Cho nên những Thiết giáp hạm U Phù này nhất định mới được bí mật nâng cấp thành quái vật có thể lặn dưới nước sau lần ra khơi kia!

Nhưng ngay cả như vậy ... Hạm đội này quá khổng lồ.

Hơn trăm chiếc hạm lớn bằng thiết giáp như vậy, khi đi qua đáy nước sẽ không thể tránh khỏi sinh ra nguyên khí dao động cực kỳ độc đáo.

Loại nguyên khí ba động này không thể tránh thoát nhận biết của nàng, hiển nhiên cũng không có khả năng tránh thoát cảm giác của một ít Tu hành giả tu hành công pháp đặc thù.

Từ hải vực ngoài khơi thông qua cảng biển, qua sông đến nơi này, dọc đường đi phải xuyên qua lãnh thổ rộng lớn của vương triều Đại Tề và vương triều Đại Yến.

Cường giả của vương triều Đại Tề và vương triều Đại Yến cực kỳ đông đảo, làm sao có thể giấu trời qua biển, lặng lẽ xuất hiện mà khiến người đời hoàn toàn không biết gì?

.....

Lý Vân Duệ đau lòng không thể thở nổi.

Đại đa số quân đội và cường giả của vương triều Đại Sở đều ở trên chiến trường Âm Sơn và quận Dương Sơn, ngay cả nữ chủ nhân thực sự kia cũng liều mạng chiến đấu trên chiến trường.

Cho nên lực lượng trong một hạm đội như vậy chợt giáng xuống nơi này, liền mang ý nghĩa là tận thế.

Sau mấy hơi thở thời gian hắn rốt cục hít sâu một hơi, sau đó một ngụm uống hết nước thuốc trong chén.

Hắn buông bát xuống, nhảy ra khỏi cửa sổ, đạp nước sông đến bên cạnh Bạch Sơn Thủy.

Thiết giáp hạm to lớn như một con hải thú khổng lồ nhảy ra khỏi mặt nước, sau đó nặng nề nện ầm ầm trên mặt nước, tạo nên sóng lớn, đồng thời nổi trên mặt nước cực kỳ ổn định.

Tất cả những thiết giáp hạm khổng lồ này đều ăn nước rất sâu, tải trọng rất nặng.

Hắn nheo mắt lại, xuyên thấu qua hơi nước có thể thấy được trên những hạm lớn này khắc một ít Phù văn giống như khô lâu và Ma Thần khổng lồ, thấy được những thứ này quanh quẩn trong những Phù văn này, thậm chí hình thành Âm khí màu xám đen bao bọc cả thuyền lớn.

Hắn hít sâu vào một lần nữa, chua xót nói:

- Hoàng đế nước Tề phản bội chúng ta.

Bạch Sơn Thủy cũng hít sâu một hơi.

Khuôn mặt nhu hòa lúc trước của nàng đã hoàn toàn biến mất, biến thành ý lạnh.

Nàng không lên tiếng, nắm lấy tay Lý Vân Duệ.

Nghĩ mãi mà không rõ nhưng vẫn phải thấy rõ một sự thật.

Những hạm lớn này rất rõ ràng là được cải tạo dựa vào thủ đoạn âm thần quỷ vật nào đó của vương triều Đại Tề, cho nên mới có được năng lực tiềm hành.

Những hạm lớn này tên là Xuất Hải, chỉ sợ đã vụng trộm dừng lại ở một cảng biển nào đó, mà nơi đó lại có công xưởng do rất nhiều Tu hành giả mạnh nhất vương triều Đại Tề cùng thợ thủ công tạo thành.

Chỉ có Hoàng đế nước Tề vốn là người đứng về phía Trịnh Tụ, thì những hạm lớn này mới có thể lặng yên không một tiếng động thông qua vương triều Đại Tề.

Về phần vương triều Đại Yến, tại thời điểm bình loạn trước kia, vương triều Đại Tề đã dốc hết toàn lực trợ giúp dẹp loạn, bằng vào điểm này đã khiến Hoàng đế nước Tề có được tín nhiệm của Hoàng đế nước Yến.

Hoàng đế nước Yến có lẽ cũng không biết, để cho một đội quân khổng lồ thuộc vương triều Đại Tần lặng yên không một tiếng động đi qua cảnh nội, tiếp cận Hoàng đô nước Sở.

Hoàng đô nước Sở này liền trở thành vật hi sinh của một âm mưu!

Bất kể thắng bại của cuộc chiến tranh ở vùng Âm Sơn và quận Dương Sơn sẽ như thế nào, khi đội quân Đại Tần khổng lồ này xuất hiện ở nơi đây, kết cục của vương triều Đại Sở cũng đã định trước.

Cho nên hiện tại, nàng không lo lắng kết quả này, chỉ lo Lý Vân Duệ muốn làm gì đó.

- Ngươi sẽ làm gì?

Nàng nắm chặt tay Lý Vân Duệ, hỏi.

Lý Vân Duệ lại trầm mặc một hơi thở, sau đó nhìn nàng nói:

- Ta hy vọng ngươi rời đi... Ta hy vọng rằng khi tất cả các cuộc chiến trên thế giới kết thúc, ngươi có thể sống một cách bình an và

hạnh phúc.

Q8 - Chương 3: Đế khóc

Q8 - Chương 3: Đế khóc

- Ta biết ngươi sinh ra và lớn lên ở đây, nhưng chuyện này không có ý nghĩa.

Sắc mặt Bạch Sơn Thủy không hiểu sao có chút tái nhợt, nàng lắc đầu,

- Cho dù chúng ta có thể ngăn cản một chút thời gian, Hoàng đô nước Sở cũng sẽ không có lực lượng chống cự hữu hiệu.

Sau khi dừng một chút, Bạch Sơn Thủy tăng thêm ngữ khí, nói tiếp:

- Ta hiểu loại thời điểm này hơn ngươi rất nhiều, các quý nhân trong đô thành này hoàn toàn không hề chuẩn bị chiến đấu tốt, bọn họ mặc dù đang trải qua chiến tranh, nhưng lại chưa từng nghĩ tới có một ngày nơi mình ở sẽ biến thành thành bị chiếm giữ. Ngươi không thể tưởng tượng được bọn họ sẽ biểu hiện ra sự hèn nhát và ti tiện như thế nào khi quân đội tràn vào.

- Người chịu chết là quân nhân cùng một ít Tu hành giả, nhưng những quyền quý này.... chỉ muốn cầu xin tha thứ cùng vẫn có thể đảm bảo có được một cuộc sống cực tốt như cũ.

.....

Nghe những lời chân thành này, lại nhìn khuôn mặt bởi vì nhìn lại quá khứ mà tái nhợt của Bạch Sơn Thủy, Lý Vân Duệ cố gắng hô hấp, nói:

- Nước đã sắp tàn, tuy sau này không còn Sở, nhưng ta vẫn

muốn tận một phần lực cuối cùng.

Bạch Sơn Thủy lắc đầu, mang theo vẻ quật cường không thể nói nên lời,

- Ngươi còn có ta.

Lý Vân Duệ hơi sững sờ.

- Cho dù đất nước không còn, nhưng có ta thì sẽ có gia đình, cho nên muốn chết cũng không thể chết đi một cách không có ý nghĩa chết như hôm nay.

Bạch Sơn Thủy nhìn Lý Vân Duệ, nói.

Trong thân thể lạnh lùng của Lý Vân Duệ nổi lên vẻ ấm áp, hắn muốn cười nhưng lại không cười được,

- Ngươi nói có đạo lý.

Khuôn mặt Bạch Sơn Thủy lại lạnh đi mấy phần, nàng nhìn hạm đội "U Phù" đã hoàn toàn lộ ra, nhìn hạm đội này quả thực đã lấp đầy mặt sông rậm rạp chằng chịt, nói:

- Lời ta nói vốn là có đạo lý.

Lý Vân Duệ không do dự nữa, khẽ gật đầu, nói:

- Vậy chúng ta trở về Sở đô, mang theo một ít người giết ra ngoài. (Sở đô: Hoàng đô nước Sở)

- Ngươi dẫn ta về Sở đô, sau đó dẫn ta cùng một ít người giết ra ngoài.

Bạch Sơn Thủy nhìn hắn, sửa lại lại lời hắn mới nói trước đó.

Lý Vân Duệ ngẩn người, trong lúc nhất thời lại cảm thấy khó hiểu.

- Thuyền di chuyển trên mặt nước, cho nên muốn vào Sở Đô thì ít nhất cũng không thể để cho bọn họ vào dễ dàng như vậy.

Bạch Sơn Thủy nói.

- Một kích liền đi.

Lý Vân Duệ chợt hiểu, trịnh trọng nhìn nàng nói.

Bạch Sơn Thủy gật đầu.

Sau đó nàng nhìn lên.

Trên không trung cao xa chợt có một giọt nước rơi xuống.

Khi giọt nước trong suốt mà tinh khiết này được tạo ra không hư không, rơi xuống, mặt sông dưới chân nàng sinh ra vô số gợn sóng.

Nước sông lộ ra màu xanh nhạt trong ánh mặt trời bỗng nhiên trở nên thẫm.

Sau đó bên trong những rung động này xuất hiện rất nhiều đường trắng bằng phẳng.

Tất cả chân nguyên trong cơ thể nàng đều gần như phun ra ngoài, rơi vào bên trong những đường trắng bằng phẳng này, dung nhập vào trong nước sông.

Một tiếng bịch khẽ vang.

Giọt nước trong suốt kia rơi vào trong nước sông

Trong bầu trời vốn sáng sủa trong vắt đột nhiên xuất hiện vô số hạt mưa, thiên địa nguyên khí bị những hạt mưa này dẫn dắt, biến thành lực lượng cuồng bạo.

Toàn bộ mặt sông giống như thể rắn, bị cắt chém thành vô số

khối, sau đó nhấc tầng khối lên quăng tới, giống như muốn xây nên thứ gì đó một lần nữa.

Nàng và Dạ Sách Lãnh hiện tại là Tông sư ngự thủy mạnh nhất thiên hạ lúc này, lúc này toàn lực xuất thủ, tình cảnh to lớn như Thần tích, khiến ngay cả Lý Vân Duệ đều cảm thấy ngạt thở, cản thấy toàn bộ thiên địa đang rung chuyển.

Từng chiếc từng tiếc Thiết giáp hạm vừa mới ổn định trên mặt sông kia lập tức như bị vô số trụ lớn nhô lên, nảy ngược lên trên.

Bản thân những hạm lớn này đều có trọng lượng không biết bao nhiêu vạn cân, nếu như va chạm với nhau thành một đoàn, vậy tổn thất chắc chắn sẽ cực kỳ kinh người.

Cũng ở trong nháy mắt này.

Bên trong mỗi chiếc hạm lớn đều vang lên vô số thanh âm tê minh.

Vô số đạo kiếm khí trong suốt dâng lên từ thân hạm, hình thành từng luồng từng luồng sông kiếm vô cùng hùng vĩ.

Cùng lúc đó, những Thiết giáp hạm nhìn như không có một khe hở nào này bỗng nhiên bị đục ra rất nhiểu cửa nhỏ, trong mỗi một cánh cửa đều có âm khí màu xám đen kinh người tuôn ra.

Những âm khí này không ngừng cất lên cao như núi.

Trong nhận biết của bọn hắn, mỗi một chiếc hạm lớn U Phù đều biến thành một ngọn núi.

Hai cái đại trận kiếm khí và nguyên khí âm thần quỷ vật cứng rắn áp chế lực va chạm, ép nước sông xuống.

Trong đồng tử hãnh diện của Bạch Sơn Thủy chợt tràn ngập thần sắc bất khả tư nghị.

Đại trận kiếm khí này đến từ chất liệu và Phù văn của bản thân hạm lớn U Phù, không biết cần bao nhiêu thợ rèn lắp đặt, đồng thời còn cần số lương Kiếm sư kinh người truyền chân nguyên vào trong thời gian thật lâu.

Mà càng làm cho nàng khiếp sợ và phẫn nộ chính là, những nguyên khí âm thần quỷ vật này tràn ngập khí tức Thất Cảnh khác biệt.

Điều này chứng tỏ suy đoán của nàng và Lý Vân Duệ không có vấn đề gì.

Vương triều Đại Tề đã ở phía sau cắn nước Sở một cái.

Nói không chừng có rất nhiều Tông sư Thất Cảnh của vương triều Đại Tề hiện tại đang ở trong những con thuyền khổng lồ này.

Một tiếng kêu đau đớn không kìm được vang lên trong miệng nàng.

Thân thể của nàng bị một cỗ cự lực cạy lên, bắn ngược lên bầu trời. (cự lực: lực lượng cực lớn)

Cũng trong nháy mắt này, tất cả nguyên khí âm thần quỷ vật từ trên hạm lớn U Phù dâng lên chợt ngưng tụ thành mười ba cỗ.

Trong không khí có tiếng ô ô liên tục vang lên.

Mười ba cỗ âm khí màu xám đen này tạo thành mười ba cơn lốc xoáy, vượt qua không trung, cuốn về phía nàng!

Đồng tử Lý Vân Duệ kịch liệt co rút lại.

Trong một tiếng quát lớn, nguyên khí trong cơ thể hắn tuôn ra bao lấy Bạch Sơn Thủy, trong tích tắc không biết đã lùi lại bao nhiêu trượng.

Song hành động này vẫn không thể hoàn toàn thoát khỏi phạm

vi mười ba cơn lốc xoáy bao phủ.

Oanh một tiếng.

Mười ba luồng lốc xoáy màu đen đánh trúng bóng hình hắn và Bạch Sơn Thủy, như mười ba con hắc long, cứng rắn ném thân ảnh của hắn và Bạch Sơn Thủy xuống dưới mặt nước, bắn tung tóe ra vô số sóng nước. (hắc long: rồng đen)

.....

.....

Khi bầu trời trong xanh đã biến hóa, thiên địa nguyên khí dao động kịch liệt, mưa lớn ập đến, đám Tu hành giả trong Hoàng đô nước Sở đã nhìn thấy hạm đội của vương triều Đại Tần trên mặt sông.

Giống như Bạch Sơn Thủy dự liệu, cả thành trong nháy mắt đã rối loạn.

Nhiều tiếng kêu khóc vang lên.

Đại đa số tiếng khóc không hề đến từ những nhà dân bình thường, mà lại đến từ một ít viện lớn của quý nhân, trong đó có rất nhiều đại nhân vật ngày thường thoạt nhìn cao cao tại thượng, không ai bì nổi, gần như không có khả năng khóc rống nước mắt ròng ròng ở trước mặt người đời.

Hoàng cung cũng đã loạn.

Rất nhiều quan viên và phi tử loạn thành một đoàn như ruồi nhặng không đầu.

- Ta đã từng nhắc nhở ngài, hiện tại chắc hẳn ngài cũng đã hiểu rõ vì sao ta lại làmnhư vậy.

Trong Kim Loan điện uy nghiêm nhất, quan viên trước đây

từng thay mặt Trịnh Tụ cảnh cáo Liêu Lăng Quân nhìn y ngồi trên ghế rồng, thành khẩn nói:

- Bây giờ là lúc ngài đưa ra lựa chọn chính xác.

Thân thể Liêu Lăng Quân vặn vẹo bất an trên ghế rồng.

Y đột nhiên khóc lên.

Chính y cũng không nghĩ tới, mình vậy mà giống như một tên nhát gan, liền thật sự khóc rống lên như vậy.

Đây là một loại cảm giác tất cả những nỗ lực trong quá khứ đều bị đánh nát hoàn toàn.

- Chỉ cần ngài muốn, ngài vẫn là hoàng đế nước Sở.

Biểu lộ của tên quan viên đứng yên trước người y vẫn không có bất kỳ biến hóa nào, chỉ thành khẩn nói tiếp.

- Ta đã mang chiếu thư của Hoàng hậu nương nương đến, chỉ cần ngươi hạ lệnh quy thuận làm thuộc quốc, không nên cứng đầu khiến người Sở trong tòa thành này chịu chết. Mà ngài thì vẫn là Hoàng đế nước Sở. (thuộc quốc: quốc gia phụ thuộc, chư hầu)

- Hoặc là chết, thi thể sẽ bị treo ở cửa thành.

Q8 - Chương 4: Tro tàn

Tiếng nước nổ vang, hạm đội thiết giáp khổng lồ tràn ngập mặt sông đang tiến về phía Sở đô gần trong gang tấc.

Dòng nước trên sông bị nguyên khí trên thiết giáp hạm đè ép, phát ra thanh âm giống như lưu ly vỡ vụn.

Nó giống như một thế giới và thời đại mới tiến đến, kéo theo một cảm giác áp bức không thể diễn tả bằng lời.

Bên trong bến tàu và cảng ven sông này cũng có không ít binh thuyền và thương thuyền của vương triều Đại Sở neo đậu, nhưng chỉ riêng dòng nước trùng kích cũng đã khiến cho những chiếc thuyền này chen chúc cùng một chỗ, va chạm vào nhau, rất nhiều chiếc thậm chí còn trực tiếp biến dạng, nổ tung. (binh thuyền, thương thuyền: thuyền của quân đội và thương nhân)

Trên các bức tường thành dọc theo sông, sắc mặt nhiều Tu hành giả và quân sĩ lộ ra vị đắng.

Bọn họ vẫn như tượng sắt đứng trên tường thành, một bước không lùi, song ngay cả Tông sư như Bạch Sơn Thủy cũng không thể ngăn cản hạm đội này chút nào, bị ép xuống đáy sông, không biết sống chết, vậy bọn họ làm sao có thể ngăn cản.

Đứng ở chỗ này đã là vinh quang cuối cùng của bọn họ.

Rất nhiều quyền quý và phú thương trong thành đang suy nghĩ chạy trốn hoặc đầu hàng, đoàn xe hỗn loạn thậm chí còn va chạm vào nhau, ngăn chặn con đường lúc bình thường rất rộng rãi.

Một số văn sĩ không tiếc mạng sống thì ngâm tụng một ít câu

danh ngôn lưu truyền thiên cổ, sau đó đâm đầu vào trong nước sông.

Chỉ có hạm lớn U Phù đang tiếp cận này vẫn duy trì sự lạnh lẽo tuyệt đối, dưới kiếm khí bao vây, trên boong tàu của những hạm lớn này thậm chí không có một bóng người, ai cũng không biết sau khi một ít cửa khoang mở ra, trong những hạm lớn của vương triều Đại Tần này sẽ có thứ gì trào ra.

Trong Hoàng cung Đại Sở ngày xưa oanh oanh yến yến bây giờ lại là một mảnh tĩnh mịch, ngay cả một ít thanh âm hỗn loạn và khóc lóc đều hoàn toàn biến mất, giống như biến thành một tòa mộ tử khí nặng nề.

Triệu Mộc tiến vào sâu trong Hoàng cung, hai chân lão đạp qua viên gạch ngọc tinh xảo, tiến vào Kim Loan điện hoa mỹ cùng uy nghiêm nhất.

Tòa cung điện này là một trong những kiến trúc vĩ đại nhất trong lịch sử nhân loại cho đến nay, trông qua cực kỳ mảnh mai, nhưng mỗi chi tiết thậm chí mỗi bức phù điêu trên dầm đều khiến những thợ thủ công hàng đầu mất nhiều thập kỷ làm việc chăm chỉ mới tạo ra được.

Muốn xây dựng một tòa điện như vậy chỉ sợ phải tích lũy gần trăm năm, nhưng dựng nên một vương triều có thể có được kiến trúc như vậy thì sao?

Bên ngoài nhìn qua rất mảnh khảnh, thế nhưng bên trong nhìn qua lại vô cùng trống trải, cho dù là lúc triều thần tập trung nghị luận ngày thường thì cũng là như vậy.

Đây chính là tác dụng thực sự của thợ thủ công.

Trong điện lúc này chỉ có một mình Liêu Lăng Quân ngồi trên ghế rồng, cho nên càng thêm trống trải, tới mức thậm chí giống

như một mảnh lá cây trôi nổi trong biển lớn, trống trải đến mức làm cho người ta hoảng hốt cùng khó chịu.

Triệu Mộc cách Ly Lăng Quân trăm bước chợt dừng lại, quỳ xuống, hành lễ theo thứ tự quân thần.

Sau đó lão đứng dậy, nhìn thẳng vị vua trẻ ngồi trên ghế rồng, chờ đợi cho y cất tiếng nói.

Liêu Lăng Quân đã lau khô nước mắt và dơ bẩn vương trên mặt, nhưng sắc mặt y cực kỳ trắng, tựa như được bôi lên một lớp phấn trắng vậy.

Bóng người y không ngừng run rẩy trên ghết rồng, da thịt trắng như tuyết đung đưa trong hào quang u ám, sau khoảng mấy hơi thở, một tiếng cầu xin run rẩy vang lên trong điện này:

- Đầu hàng đi.

Triệu Mộc có hai hàng lông mày nhỏ nhắn rất đẹp mắt, nhưng khi nghe được như vậy lại chợt dựng thẳng lên, giống như là lưỡi đao sắc bén.

- Không thể hàng.

Lời nói của Liêu Lăng Quân rất đơn giản, câu đáp lại của lão cũng rất đơn giản, cũng chỉ là ba chữ.

Thân thể Liêu Lăng Quân cứng đờ.

Y dường như hoàn toàn không nghĩ tới vị đại tướng có vẻ cực kỳ khiêm tốn trước mặt y này lại từ chối dứt khoát cùng bình tĩnh như thế.

Loại bình tĩnh này làm cho y liên tưởng đến một thiếu niên mà mình từng gặp trong ngõ nhỏ Trường Lăng.

Trong đại điện tĩnh mịch vang lên rất nhiều thanh âm vụn vặt.

Những thanh âm này giống như rất nhiều con chuột đang di chuyển, cắn xé quần áo.

Triệu Mộc ngẩng đầu lên.

Hắn nhìn thẳng Liêu Lăng Quân, ánh mắt không còn giống như nhìn một vị đế vương nữa.

- Ta rất thất vọng về ngươi.

Lão chậm chạp mà nặng nề nói:

- Nước có thể mất, nhưng linh hồn không thể chết. Trước kia mặc kệ ngươi ấu trĩ đến mức nào, có vấn đề ra sao nhưng ngươi vẫn luôn là Đế vương của Đại Sở, đại biểu cho quốc gia này. Cho dù chúng ta chạy trốn không được quá xa, chết trận trên đất nước này, vậy nước Sở ta vẫn còn có không ít đất đai, còn có rất nhiều quân đội ở bên ngoài. Nhưng nếu ngươi lấy Hoàng mệnh hạ lệnh đầu hàng, chính là phản bội toàn bộ Đại Sở, vứt bỏ toàn bộ những biên quân đang liều chết chiến đấu vì Đại Sở ở bên ngoài, để cho bọn họ hai mặt thụ địch một cách triệt để. (Hoàng mệnh: lệnh của vua)

- Chẳng lẽ bọn họ không thể hàng sao?

Thanh âm Liêu Lăng Quân càng run rẩy.

- Đừng nghĩ quá ấu trĩ.

Triệu Mộc lắc đầu, nói:

- Người Tần sẽ không để cho trăm vạn quân Sở lưu lại, ngươi nên ngẫm lại kết cục sau khi mấy chục vạn quân đội vương triều nước Triệu đầu hàng.

Liêu Lăng Quân nói không nên lời.

- Tất cả những gì xảy ra ở Sở đô hôm nay đều sẽ được ghi

chép trong sử sách hậu thế. Cho nên ta khuyên ngươi nên nghiêm túc suy nghĩ một chút, ngẫm lại mình sẽ được lưu lại trong sử sách hậu thế như thế nào.

Triệu Mộc hít sâu một hơi, nghiêm túc mà chậm rãi nói:

- Đừng bỏ rơi cả vương triều, ngẫm lại ý nghĩa thân là Hoàng huyết Đại Sở của ngươi. Không cần nghĩ tới việc ta không hàng lại muốn giết chết ta, cho dù ngươi đã thiết lập sát cục trong Hoàng cung này. (Hoàng huyết: huyết thống của Hoàng thất)

Liêu Lăng Quân cúi đầu, không dám ngẩng lên.

Ánh mắt Triệu Mộc hơi híp lại.

Loại hèn nhát này đối với lão mà nói đã có ý nghĩa là đáp án.

- Không chỉ có ta muốn giết ngươi, Trịnh Tụ cũng đã chuẩn bị tốt.

Thanh âm Liêu Lăng Quân lại vang lên.

Thanh âm của y vang lên lần thứ hai, thanh âm vụn vặt như vô số chuột gặm cắn trong nháy mắt dày đặc như mưa to.

Vô số sát ý bao phủ thân thể Triệu Mộc.

- Ngươi sẽ không có cơ hội hạ ý chỉ đầu hàng. Nếu sinh tử đã không thể tránh khỏi, vậy mấu chốt cuối cùng nằm ở thái độ. Ta nguyện hóa thành ánh sao, ở trong bầu trời đêm dẫn lối cho người lạc đường.

Triệu Mộc không có bất kỳ động tác nào, lão chỉ có chút tiếc nuối mà dùng ánh mắt đáng thương nhìn Liêu Lăng Quân, nói ra những lời này.

Liêu Lăng Quân đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

"Ta nguyện hóa thành ánh sao, ở trong bầu trời đêm dẫn lối cho người lạc đường."

Những lời này không phải là do Triệu Mộc tự sáng tạo ra, mà là lời nói ghi lại trong quân điển vương triều Đại Sở, người nói lời này chính là một danh tướng quân Sở ngày xưa, trước khi kiên quyết thủ vững cứ điểm mà chết trận, hắn đã lưu lại những lời này. (quân điển: sách về quân sự)

Ngay trước khi sát ý tràn ngập cung điện muốn xé rách Triệu Mộc, một cỗ khí tức cực kỳ cực nóng bao phủ toàn bộ Hoàng cung, muốn thiêu đốt tất cả trong nháy mắt, tựa như có hơn trăm vàng mặt trời đồng thời rơi xuống trong cung điện này.

- Ngươi...

Liêu Lăng Quân rốt cục hiểu được Triệu Mộc muốn làm cái gì, y hoảng sợ thét chói tai.

- Nếu như không phải ngươi vì muốn giết ta mà gọi ta tới đây, ta làm sao có thể có cơ hội để thân quân theo ta đến ngoài cung. (thân quân: quân đội thân tín)

Triệu Mộc không hề có chút đắc ý, chỉ bi ai nhẹ giọng nói:

- Sở Khí nước ta đứng đầu thiên hạ, dùng vũ khí để trấn thủ Hoàng đô nước Sở liều mạng, còn sợ đốt không hết một tòa Hoàng cung sao?

Thân ảnh của lão, Liêu Lăng Quân cùng với tòa Kim Loan điện hoa lệ này, cùng với tất cả cung điện, đình viện còn lại trong Hoàng cung, trong nháy mắt biến mất trong ngọn lửa màu vàng óng.

Thanh âm của lão còn đang lượn lờ trong ánh lửa, tất cả đều nhanh chóng hóa thành đất khô cằn và kiêu ngạo.

Nhiều quân sĩ phát ra tiếng rên rỉ bên ngoài cung điện.

Hỏa diễm màu vàng óng ngưng tụ thành từng đạo từng đạo bắn ra, giống như trăm ngàn con Phượng Hoàng màu vàng óng bay ra từ trong lửa, bay lên bầu trời, lại giống như rất nhiều linh hồn cao ngạo đang nhào về phía tinh không tịch diệt cao xa.

Hoàng cung nước Sở thành tro tàn.

Q8 - Chương 5: Người trẻ tuổi bên trên phế tích

Trong Âm Sơn.

Nguyên Vũ - Hoàng đế mạnh nhất trong lịch sử vương triều Đại Tần đã bắt đầu lên đường trở về Trường Lăng.

Xe vua của y vô cùng đơn giản, chỉ có một chiếc xe và một con ngựa.

Mưa cũng đã ngừng rơi.

Tên Tu hành giả cầm ô giấy vàng kia đã không còn cầm ô nữa, mà chỉ ngồi ở đầu xe.

Mây đen trên không trung tan đi, ánh sáng chói lóa rơi xuống, chiếu sáng khuôn mặt của lão.

Đây là một nam tử hơn năm mươi tuổi, khuôn mặt gầy gò, hơn nữa còn có bộ râu dài cực kỳ gọn gàng.

Đoàn xe của Hoàng đế Nguyên Vũ trở về Trường Lăng mặc dù cực kỳ đơn giản, nhưng chỉ cần có lão đi theo bảo hộ, chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Bởi vì lão họ Từ, một trong những Ty thủ của vương triều Đại Tần.

Trong bất kỳ ghi chép và tin tức quân sự nào ở bên ngoài, lão vẫn luôn ở hải ngoại giúp Nguyên Vũ tìm kiếm Linh dược.

Song hạm đội khổng lồ của lão mang theo lực lượng đáng sợ

đã đến Hoàng đô nước Sở.

Và lão thì ở ngay chỗ này.

Mấu chốt nhất chính là rất nhiều năm trước, lão chính là một trong những Tu hành giả đứng đầu Trường Lăng, là tiền bối của những Ty thủ còn lại.

Khi Mặc Thủ Thành qua đời, mà lão tăng Đông Hồ không hiểu sao thân thể lại chợt bị thương nặng dẫn đến tu vi khó có thể phục hồi, tới lúc tu vi của Bách Lý Tố Tuyết đều gần như đã phế bỏ, phóng mắt nhìn toàn bộ thiên hạ lúc này cũng đã không còn ai có thể hình thành uy hiếp đối với lão trên đường trở về nữa.

Cho dù là Triệu Tứ cũng không thể.

Nếu như nói biến số, vậy sự tồn tại của lão chính là biến số lớn nhất trong cuộc chiến tranh này.

.....

- Thật sự là phung phí của trời a.

Một người trẻ tuổi leo lên tường thành nghiền nát của Sở đô Lâm Giang, nhìn Hoàng cung đang cháy xa xa cùng khắp nơi trong thành đều là cảnh tượng bối rối cùng tận thế, gã lắc đầu, khinh miệt nói.

Sở đô đã bị công phá hoàn toàn.

Những bức tường thành cứng rắn này mất trăm năm mới xây dựng nên đã bị các loại Phù khí công thành trên hạm lớn bằng thiết giáp phá hủy đến vỡ vụn.

Từng chiếc hạm lớn U Phù như núi đè ở phía sau người thanh niên này, mũi thuyền đụng vào phế tích của những tường thành kia, nhưng đầu thuyền lại không có chút tổn hại nào, còn tỏa ra

hào quang u ám lạnh lẽo từ trong những đá vụn còn đang văng tung tóe ra ngoài.

Lúc này mặt ngoài của những hạm lớn bằng sắt thép giống như quái vật này vẫn bị Tu hành giả của vương triều Đại Sở đánh ra rất nhiều vết thương, rất nhiều trong đó thậm chí còn xuyên thấu vào trong khoang thuyền, song tất cả cửa khoang ban đầu đóng kín đều đã mở ra, các loại khí giới khổng lồ vươn ra từ đó, hơn nữa trang bị của phần lớn hạm lớn cũng không giống nhau, khiến cho những hạm lớn này nhìn qua giống như là con nhím bằng sắt thép khổng lồ khác nhau.

Phù khí dày đặc đan xen thành một mảnh rừng rậm bằng sắt thép, nguyên khí trong chiến đấu chưa hoàn toàn tan đi đang kích động ở bên trong đó, va chạm mà kích phát ra các loại tiếng gào thét cổ quái, xen lẫn âm khí nồng đậm đang lưu động tán loạn, giống như là một mảnh quỷ vực.

Phù khí cùng kiếm trận cường đại trong những hạm lớn này, nhất là số lượng Tông sư áp đảo đi ra từ trong đó đã phá hủy lực lượng phản kháng ven bờ trong thời gian rất ngắn, mà quân sĩ cùng Tu hành giả trong hạm lớn cũng không có quá nhiều tử thương.

So với tường thành, những cự hạm dày đặc chồng lên nhau này là pháo đài cứng rắn hơn.

Lúc này số lượng người từ những hạm lớn khổng lồ này đi ra đổ bộ lên bờ lại cực kỳ kinh người.

Quân sĩ dày đặc như mây, trong mỗi chiếc hạm lớn đều có mấy ngàn người, số lượng tất cả quân sĩ đã vượt qua mười vạn người, trong đó có rất nhiều Tu hành giả cùng Tông sư đến từ nước Tề.

Hơn nữa so sánh với cảnh tượng tận thế hiện tại, điều khác

biệt kịch liệt nhất chính là những người trong hạm lớn này đổ bộ theo thứ tự cực kỳ ngăn nắp, không chỉ là xe ngựa quân đội chuyển động cực kỳ có trật tự, hơn nữa còn có những quân đoàn, quan lại, quan lễ thậm chí là thị nữ cực kỳ hoàn chỉnh.

Loại cảnh tượng này hoàn toàn giống như là một quốc gia đang di cư.

Người trẻ tuổi này mặc quan bào của vương triều Đại Tề, là một trong những người đầu tiên trong đoàn quân đổ bộ, hiển nhiên là một trong những quan viên quan trọng nhất đại biểu cho nước Tề. (quan bào: áo bào đặc hữu của quan lại)

Nhưng một tay gã lại tàn tật, cho dù ẩn giấu trong ống tay áo nhưng thoạt nhìn vẫn cực kỳ cổ quái, thậm chí là ghê tởm.

So sánh với việc chống cự liều chết, một ít quyền quý trong thành trực tiếp đầu hàng cũng cực kỳ có hiệu quả.

Chiến đấu ở trên đường phố rất nhiều nơi vẫn còn đang tiếp tục, có một số Tu hành giả phổ thông ẩn thế đều đã ra tay chém giết với quân Tần như sói như hổ, song có một ít sứ đoàn do quyền quý đầu hàng tạo thành đã đi tới trước phế tích tường thành này trước tiên.

Đại biểu cầm đầu của phe đầu hàng này là Sở Trừng Vương và Chung Chứng.

Người trước theo huyết thống mà nói là một trong những anh trai của Liêu Lăng Quân, chỉ là có chút khuyết tật trí tuệ trời sinh, trước đó được tùy ý phong Vương, vẫn luôn được an bài dưỡng lão trong một mảnh đất được phong cho ở nông thôn.

Tác dụng duy nhất của y lúc này hiển nhiên chỉ là một biểu hiện, trên gương mặt mập mạp ngu si là thần sắc kinh sợ, đầu rụt vào giữa cổ áo, ngay cả hé ra nhìn cũng hoàn toàn không dám.

Chung Chứng là một trong những Thần tướng của vương triều Đại Sở, là quyền thần rất có thực quyền trong triều đình, đồng thời cũng là môn khách, một trong những thân tín của Liêu Lăng Quân.

Trên thực tế hắn mới là kẻ có tiếng nói trong phe ra đầu hàng này.

Khi thấy rõ khuôn mặt của người trẻ tuổi trên tường thành, ánh mắt Chung Chứng trong nháy mắt trợn to đến cực điểm, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vì hắn quen người trẻ tuổi này.

Ở Trường Lăng một đoạn thời gian không lâu trước, người trẻ tuổi này chỉ là đối tượng để cho bọn họ trào phúng cùng khinh thường.

Người trẻ tuổi kia đương nhiên cũng biết hắn.

Nhìn đôi mắt Chung Chứng trợn to đến cực điểm, người trẻ tuổi này lại cười cười cực kỳ nhu hòa, nói:

- Đã lâu không gặp a, Chung huynh.

Chung Chứng nhanh chóng cúi đầu xuống.

Đầu tiên là thể hiện ra sự khiêm tốn, sau đó hắn thực sự không thể để cho người trẻ tuổi kia nhìn thấy sự biến hóa u ám trên khuôn mặt mình.

- Tô Tần đại nhân.

Hắn khom người hành lễ thật sâu, nói.

- Không cần khách khí.

Tô Tần nhàn nhạt nhìn hắn, thu liễm tất cả cảm xúc, nói:

- Sau khi kết thúc chuyện nước Sở này, vẫn còn cần Chung huynh giúp đỡ.

Lúc này thân phận địa vị của hai bên đột nhiên có biến hóa như vậy, Chung Chứng không biết nên trả lời như thế nào.

- Không cần phải suy nghĩ quá nhiều, tất cả chúng ta chỉ là một đóa bọt nước trong nước sông này. Kỳ ngộ biến hóa chỉ nằm ở việc bản thân mình đi theo chủ nhân mạnh hay yếu.

Thanh âm Tô Tần thấp xuống, thấp đến mức chỉ có hai người gã và Chung Chứng mới có thể nghe thấy,

- Nhưng bản đồ đế quốc càng lớn, sẽ dẫn đến rất nhiều nơi càng khó nắm giữ. Ở chỗ này ngươi đại biểu người cũ nước Sở, mà ta đại biểu hai nước Tần, Tề. Ngươi và ta chính là tương lai của nơi này.

Chung Chứng nghe ra một ít ý trong lời nói của Tô Tần, trong thân thể không khỏi sinh ra một chút chấn động.

- Tất cả đều nghe Tô đại nhân an bài.

Chung Chứng tiếp tục khom người hành lễ, sau đó nhẹ giọng hỏi:

- Tại sao Hoàng đế nước Tề lại đến đây?

Đây là thái độ của hắn.

Chỉ cần chứng minh mình nghe theo Tô Tần, đứng về phía gã, vậy hắn có thể hỏi ra loại vấn đề rất riêng tư, nhưng lại khiến người ta hoang mang nhất này.

Tất cả mọi chuyện hiển nhiên là vì lợi ích.

Tồn tại như Hoàng đế nước Tề sẽ không thể nào ngu xuẩn như vậy, hy sinh đồng minh như Sở.

Dù sao đối với bất cứ kẻ nào mà nói, nước Sở vẫn luôn là tấm chắn của nước Tề.

Hơn nữa cho dù Sở bị diệt, vậy còn có Yến.

Vương triều Đại Tề làm như vậy, không chỉ phản bội mỗi vương triều Đại Sở, mà còn có Đại Yến.

- Trên thế gian này cũng chỉ có lực lượng là thực sự khiến người ta mê hoặc nhất.

Tô Tần mỉm cười,

- Mà trong tất cả lực lượng, bất cứ kẻ nào khát vọng nhất, hiển nhiên sẽ không ỷ lại lực lượng của người khác, mà có được lực lượng mà mình có thể thực sự khống chế được.

Q8 - Chương 6: Ai là hổ?

Khi gã nói những lời này, sâu trong đồng tử đã tràn ngập cảm khái.

Trong đô thành đã không còn ý chí chiến đấu, hỗn loạn đến cực điểm này càng có nhiều quyền quý và phú thương đến nơi đây, đi tới trước mặt sứ đoàn, ra sức biểu thị bọn họ hàng phục và trung thành.

Những người hèn nhát và luôn thay đổi sẽ nhiều hơn người dám kiên trì và có ý chí cực kỳ kiên định.

Mặc dù những gì gã nói là đạo lý mà ai cũng biết, rất nhiều người nói đến vận mệnh, nhưng có bao nhiêu người có can đảm để kiên trì thay đổi số phận của họ?

Có bao nhiêu người trong một vương triều?

Song đôi khi chỉ là một cuộc quyết đấu của trăm vạn đội quân, cuối cùng đã quyết định vận mệnh của một vương triều.

Giống như bây giờ, trong hạm lớn U Phù này chỉ chứa hơn mười vạn quân sĩ, chỉ cần đánh tan quân thủ nơi này, sẽ mang ý nghĩa là chinh phục.

Một con sói con có thể làm một đàn lợn sợ hãi.

Quan trọng nhất là những con lợn này cũng có thể giúp cho con sói dọa và kiểm soát những con lợn khác.

Trong ánh mắt Tô Tần lúc này, những quyền quý sinh ra trong hoàn cảnh an yên đang lo lắng mất đi an nhàn này không khác gì một đám heo mập.

.....

Mấy tàn lửa chưa cháy hết bay bổng xuống một đình viện đã không còn người, rơi vào trên đống củi được xếp gọn gàng trong đình viện này.

Đống củi chậm rãi bốc khói xanh, qua thêm một chút thời gian lại chậm rãi dấy lên một ít ngọn lửa, sau đó toàn bộ đống củi yên tĩnh bốc cháy lên, ngọn lửa bén vào mép tường, chậm rãi dẫn cháy một bên mái hiên.

Đây là tình cảnh xảy ra ở Hoàng đô nước Sở hiện tại, nhưng lại giống như vận mệnh kế tiếp của vương triều này.

Vương triều Đại Sở có rất nhiều quân đội đang còn đọng lại ở quận Dương Sơn và vùng Âm Sơn, còn đang tiến hành chém giết quân đội Đại Tần. Ở phần trung tâm và đông bắc của Hoàng đô nước Sở lại có rất nhiều kho thóc và lượng lớn công xưởng nằm trong đất được phong của thế gia môn phiệt, những thứ này không ngừng cung cấp nhân lực vật lực mới cho biên quân.

Thế nhưng khi toàn bộ Hoàng đô nước Sở rơi vào tay giặc, rất nhiều quyền quý mất đi ý chí chiến đấu, rất nhiều thế gia môn phiệt cũng theo đó mà rơi vào tay giặc.

Toàn bộ phần trung tâm và đông bắc của vương triều Đại Sở đều sẽ rơi vào cảnh như rắn mất đầu.

Hơn nữa mất đi sự thống trị của Triệu Hương Phi, lựa chọn của tuyệt đại đa số thế gia môn phiệt càng làm cho người ta không thể nào phỏng đoán được.

Ý vị sâu xa nhất chính là động tác của vương triều Đại Yến.

Nguyên Vũ và Trịnh Tụ chưa bao giờ lo lắng cho sự hao tổn của vương triều Đại Tần, từ lúc bắt đầu chiến tranh, hai người bọn họ đã biểu hiện ra ý định đập toàn bộ tích lũy mấy chục năm

vào cuộc chiến này.

Cho nên tiếp theo quân đội vương triều Đại Tần vốn đã rút lui ở biên giới, chắc chắn sẽ tiến hành phản công bằng mọi giá.

Đại Sở đã không còn nhiều phần thắng trong trận chiến này, càng không có cách nào bận tâm đến biên cảnh tiếp giáp với vương triều Đại Yến và vương triều Đại Tề.

Vậy chuyện xảy ra kế tiếp sẽ là vương triều Đại Yến sẽ động binh đúng chỗ, hay lại cảm thấy xu thế không thể ngăn cản, không bằng thừa cơ xuất binh tiến vào lãnh thổ vương triều Đại Sở, chiếm lấy lượng lớn tài nguyên có lợi cho mình ở cảnh nội đông bắc giàu có, lớn mạnh lực lượng vương triều của mình?

Tô Tần cho rằng Yến đế sẽ chọn cái sau.

Một là không có nhiều sự lựa chọn, nhưng đây là một điểm yếu của nhân tính.

Nếu hai nước Yến Tề lưỡng bại câu thương, cho dù quốc lực Đại Tần không còn thì người thắng cuối cùng vẫn là bọn họ (Đại Tần).

Cho nên trong mắt gã lúc này đầy vẻ cảm khái, trong lòng mỉa mai, một bộ phận vẫn là bởi vì điểm này.

.....

- Những người kia tới nơi nào?

Một lão nhân đi vào sâu trong một Hoàng cung khác trên thế gian, tiếng quát gần như gầm thét, khiến ánh nến cực lớn bên tường đung đưa muốn tắt.

Đây là Hoàng cung Đại Tề, trên mặt đất trải đá núi màu đen, vách tường cũng là đá thô bình thường, không hoa mỹ giống

Hoàng cung nước Sở, hơn nữa có vẻ có chút âm lãnh.

Tề đế mặc y phục màu đen, ngồi trên ghế rồng.

Hai bên người hắn buông lõng tấm vải màn màu đen dài mà rộng, thêu một ít Phù văn kỳ dị.

Những Phù văn này làm cho lực lượng nguyên khí sâu trong Hoàng cung này trở nên rất bạc nhược, cho dù là Tông sư Thất Cảnh đi vào trong này, chỉ sợ chỉ có thể phát huy ra tất cả lực lượng của Tu hành giả Tam Cảnh, Tứ Cảnh.

- Ngài có ý gì?

Nghe lão nhân này gầm thét, Tề đế khiêm tốn mà bình thản nói.

Lão nhân này là Điền Dương hầu, hơn nữa từ bối phận mà nói lại là cữu cữu của hắn. (cữu cữu: ông cậu)

Lão chỉ sợ cũng là tồn tại duy nhất có thể tạo thành uy hiếp đối với ngôi vị Hoàng đế của hắn trong vương triều Đại Tề lúc này.

- Hàn Lạc Ly, Tề Tư Nhân.... Những Tông sư của vương triều Đại Tề chúng ta, còn có những tướng lĩnh kia, hiện tại đã đi đâu?

Điền Dương Hầu tức giận đến mức đôi môi đều biến thành màu tím, lão nói:

- Còn có Hoa Âm tông cùng Mộ Phù công xưởng của chúng ta, ba tháng trước đã ngồi thuyền ra biển. Sao vậy, đến thời điểm này mà ngươi còn muốn gạt ta sao, ngươi rốt cuộc muốn gạt ta đến khi nào!

- Thì ra cữu cữu đã điều tra rõ ràng như vậy rồi.

Tề đế nhẹ giọng thở dài một tiếng, nói:

- Nhưng vẫn là quá muộn.

Trong những lời này của hắn vậy mà còn mang theo thành khẩn cùng nghiêm túc hiếm thấy.

Điền Dương Hầu lạnh lẽo cả người, lập tức hỏi:

- Có ý gì?

- Bọn họ đã đi Hoàng đô nước Sở.

Tề đế nhìn thẳng hai mắt lão, nói:

- Nếu không có gì bất ngờ, sứ đoàn của Đại Tần và Đại Tề ta đã chinh phục được nơi này.

Mặc dù trong lòng sớm đã có dự cảm, song giờ phút này nghe chính miệng Tề đế nói ra, Điền Dương Hầu vẫn chỉ cảm thấy một cỗ hàn ý lao ra từ trong Thiên linh cái.

- Ngươi điên rồi sao?

- Chuyện xưa bảo hổ lột da, ngươi chưa từng nghe nói tới sao? *bảo hổ lột da (không thể hy vọng đối phương đồng ý vì việc đó có liên quan đến sự sống còn của đối phương)

- Ngươi ngu ngốc ư?

Đại não lão trống rỗng, tức giận liên tục mắng ba câu, hoàn toàn quên mất việc phân chia quân thần.

Tề đế không đáp lại.

Trong Hoàng cung là một mảnh lặng im.

Nhưng hắn cũng không tức giận, chỉ im lặng nhìn lão, vẫn khiêm tốn như bình thường.

- Ngài không nên nghĩ như vậy.

Khi tiếng hít thở cực kỳ nặng nề của Điền Dương Hầu vang lên trong điện, lão rốt cục cũng khôi phục hô hấp bình thường, Tề đế lên tiếng:

- Ngài nên hỏi ta nguyên nhân thực sự, hơn nữa có một chuyện mà ngài quên mất.

Điền Dương Hầu hít một hơi thật sâu, thanh âm lớn như con trăn già hút nước.

Lồng ngực của lão phồng lên cao, nhưng không nói gì mà chỉ nhìn Tề đế.

Lão đã không che giấu cảm xúc và suy nghĩ của mình.

Chỉ cần Tề đế không thể đưa ra lý do khiến lão tin phục, vậy lão sẽ tiến hành liều chết để cho rất nhiều người tạo phản.

-Vương triều Đại Tần rất mạnh, sau khi biến pháp lại liên tục diệt ba triều Hàn Triệu Ngụy, quốc lực đã cường thịnh đến mức khiến người ta sợ hãi. Vương triều Đại Sở cũng rất mạnh, hai ba mươi năm trước, người nào có thể là đối thủ của bọn họ?

Tề đế nhìn lão, chậm rãi nói:

- Thế nhưng rất nhiều năm về trước, bảy triều cùng sánh vai, có rất nhiều nước nhỏ gọi bảy vương triều lớn nhất này là Thất Hùng, trong Thất hùng này, Đại Tề ta từng là tồn tại mạnh nhất!

- Cữu cữu ngài đừng quên. Sau Tề là Sở, sau Sở mới là Tần.

- Sở Khí đệ nhất thiên hạ, nhưng Đại Tề ta ngày xưa có tên hạ thần(bề tôi) mang theo môn khách của hắn đào tẩu đến nước Sở.

- Kiếm sư Đại Tần đứng đầu thiên hạ, mà Đại Tề ta lại am hiểu nhất thủ đoạn âm thần quỷ vật giảo quyệt tranh đấu cùng quần

hùng trong thiên hạ, nhưng ở trăm năm trước, thủ đoạn tu hành mạnh nhất trong thiên hạ lại là của vương triều Đại Tề ta.

- Quốc lực Đại Tề chúng ta đã suy yếu lâu ngày, một là vì đã trải qua nội loạn, mất đi mấy quận thuộc trọng yếu, nhưng nguyên nhân chính là chúng ta mất đi thứ trọng yếu nhất, là truyền thừa quan trọng nhất. (quận thuộc: quận phụ thuộc vào)

- Ta chỉ muốn lấy lại những gì thuộc về chúng ta. Ai nói ta đang muốn bảo hổ lột da?

Tề đế nhìn ánh mắt đã có chút biến hóa của Điền Dương Hầu, cười khổ nói:

- Rốt cuộc ai là hổ?

Điền Dương Hầu rốt cuộc khó có thể khống chế cảm xúc khiếp sợ của mình, kinh hãi nói:

- Mười hai Vu Thần thủ?

Q8 - Chương 7: Căn cơ thực sự của quận Giao Đông

- Chẳng lẽ ta thật sự điên rồi sao?

Tề đế nhìn Điền Dương Hầu đang vô cùng khiếp sợ, có chút cảm thán nói:

- Nếu không phải vì mười hai Vu Thần thủ cùng Mộ Phù sơn, ta sẽ liên thủ với Trịnh Tụ, đoạt một chén canh từ trong tay người Sở sao?

Điền Dương Hầu vẫn cảm thấy khiếp sợ khó nói nên lời như trước, sau vài hơi thở mới có chút phục hồi tinh thần lại, run giọng nói:

- Trịnh Tụ thật sự chịu giao mười hai Vu Thần thủ lại cho chúng ta?

Khóe môi Tề đế khẽ nhếch, lộ ra một ý cười khó có thể xác định ý vị bên trong,

- Mười hai Vu Thần thủ đã ở trong triều ta.

Thân thể Điền Dương Hầu chợt cứng đờ:

- Đã ở trong triều ta?

- Mộ Phù công phường đã tiếp nhận và kiểm tra qua, hiện tại đã được đưa đến an vị tại miếu.

Tề Đế mặc dù chỉ trình bày, nhưng tâm tình của mình cũng không khỏi kích động khó bình tĩnh, thanh âm cũng có chút run

rẩy:

- Nghi thức tế trời đã sắp xếp xong xuôi, chỉ đợi mười hai Vu Thần thủ này trở về là sẽ tổ chức.

Điền Dương Hầu trầm mặc thật lâu mới chậm rãi bình tĩnh lại.

- Mộ Phù sơn cũng sẽ quay về triều ta?

Lão nhìn Tề đế, nghiêm túc hỏi.

Tề đế khẽ gật đầu,

- Đây vốn là điều kiện khiến Mộ Phù công phường sẵn lòng làm như vậy.

Điền Dương Hầu trầm ngâm không nói, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Ánh mắt Tề đế có chút ấm áp, nói:

- Cữu cữu ngài cho rằng ta làm như vậy đáng giá sao?

Điền Dương Hầu chậm rãi gật đầu, sau đó lão hít sâu một hơi, nói:

- Đáng giá thì tự nhiên là đáng giá, mười hai Vu Thần thủ quy vị, Mộ Phù sơn trở về triều ta, cho dù trả giá là sinh mệnh của chúng ta thì đều đáng giá. Chỉ là..." (Quy vị: trở về vị trí cũ)

Tề đế hơi nhíu mày, y nhìn Điền Dương Hầu muốn nói lại thôi, vội hỏi:

Chỉ là cái gì?

Điền Dương Hầu lắc đầu, nhìn y rồi nói:

- Chỉ là ngươi đã quên đi một chuyện, ngươi có lỗi với Yến sư.

Tề đế trầm mặc lại.

- Nếu Yến sư còn sống, hắn sẽ không để Mộ Phù công phường hợp tác cùng Trịnh Tụ đi đối phó nước Sở. Cho nên mặc kệ ở Lộc Sơn Hội minh là do ngươi cố ý hay là vô ý, hắn vẫn sẽ chết. Chỉ khi hắn chết, ngươi mới có thể thực hiện được kế hoạch của mình.

Điền Dương Hầu nói xong, chính mình cũng có chút thống khổ,

- Yến sư là nhân vật được rất nhiều Tu hành giả trong triều chúng kính ngưỡng cùng khát vọng trở thành, hơn nữa hắn còn có truyền nhân lưu lại. Tin tức Hoàng đô nước Sở sụp đổ truyền ra, nếu như ta có thể nghĩ đến điểm ấy, vậy truyền nhân của hắn và rất nhiều Tu hành giả trong triều ta kia cũng sẽ có suy nghĩ như vậy. Họ sẽ không tha thứ cho ngươi.

Tề đế trầm mặc mấy hơi thở.

Sau đó khuôn mặt của y trở nên kiên nghị cùng ngưng trọng một lần nữa,

- Cũng giống như ngài nói, những người này cho dù căm hận, cũng chỉ căm hận ta mà không phải căm hận nước Tề. Chỉ cần có thể làm cho triều đại ta một lần nữa làm hổ, cho dù phải trả giá bằng tính mạng của ta thì cũng là đáng giá.

- Cho nên xin cữu cữu ủng hộ ta.

Y đứng lên từ trên ghế rồng, quay người về phía Điền Dương Hầu khom người hành lễ thật sâu.

Điền Dương Hầu cảm thấy đây là tự nhiên, nhưng y nhìn dáng vẻ của Tề đế, trong lòng ngoại trừ có chút chấn động đối với những tin tức mà hắn nói, lại không có bao nhiêu cảm động.

Bởi vì lão nghĩ đến Yến sư.

Tề đế xưa kia tôn kính và ỷ lại Yến sư hơn nhiều so với bất cứ kẻ nào.

.....

.....

Ngọn lửa đã lâu không tắt trong Sở đô thiêu đốt nửa bầu trời, dần dần như cháy cùng một chỗ cùng hoàng hôn ở chân trời.

Hướng đông sông lớn.

Xuyên qua hai nước Sở Tề đến nơi cực đông, sau đó lại gập lại một lần sẽ tiến vào cảnh nội Đại Tần, cùng những con sông lớn chảy từ nước Tần giao nhau, hội nhập vào Đông Hải.

Cực đông quận Giao Đông giống như một chiếc răng nanh hẹp dài, một đầu đâm vào đất Tần, một đầu khác đâm ra biển.

Ngoại trừ Linh dược cùng hải thú, châu báu cùng hương liệu trân quý và các vật tư có giá trị kinh người khác ra, thứ quan trọng nhất mà quận Giao Đông sản xuất lại là thức ăn.

Một lượng lớn cá thậm chí có thể đáp ứng một phần ba nhu cầu về thịt của Đại Tần sau khi được chế biến thành hàng khô.

Trong một cơ sở phơi cá, một số lượng lớn cá biển nhỏ chỉ lớn bằng một ngón tay được nấu chín trong nước sôi, trải trên mặt đất hoặc đá phẳng, tỏa ra hơi nóng và mùi tanh trong hoàng hôn lúc này.

Sau mấy ngày phơi nắng, những con cá khô này lại trải qua một lần chế biến đơn giản thành thức ăn, sẽ có thể tỏa ra hương vị tươi ngon, có thể làm cho thức ăn đơn sơ nhất trong khẩu phần lúc hành quân đều có thể trở nên ngon miệng.

Một người phụ nữ mặc áo choàng bằng vải màu vàng ngồi trên

ghế tre ngày này qua ngày khác theo dõi quá trình chuyển hóa như vậy.

Rất nhiều lao động trong tầm mắt nàng cũng ngày qua ngày làm công việc như vậy, cho đến khi có một người nam tử trung niên đi vào cơ sở phơi cá trong hoàng hôn lúc này, nhưng cũng không khiến cho những người đó chú ý.

Vẫn phải tới a.

Người phụ nữ này có chút cảm khái thầm lên tiếng, nàng vẫn ngồi quan sát nam tử này, cho đến khi người nam tử trung niên màu da rất đen, rất là thấp mà cường tráng đi tới chỗ phía trước mặt cách nàng không xa, lúc này mới có chút kiêu căng nhẹ giọng hỏi:

- Trương Thập Ngũ?

Nam tử trung niên cười cười, nói:

- Bích Ngọc phu nhân?

Người phụ nữ kia mỉm cười, xem như đã xác nhận.

- Ai có thể ngờ rằng mẹ nuôi của Trịnh Tụ lại sống ở loại địa phương này.

Người nam tử trung niên sờ sờ cái mũi, nói:

- Mùi vị này thật không dễ ngửi.

- Từ nhỏ ngửi thấy mùi gì thì sẽ quen với mùi vị đó, ăn cái gì cũng giống vậy.

Khóe mắt người phụ nữ xuất hiện chút nếp nhăn,

- Huống chi nó muốn tránh để cho ta bị những người Ba Sơn Kiếm Tràng như các ngươi tìm được. Chẳng qua không nghĩ tới các

ngươi lại thật sự kiên trì như vậy, tìm được chỗ ta ở.

- Giết thân nhân người khác hoặc là cưỡng ép thân nhân người Tần để khống chế người khác, đây là một trong những thủ đoạn nó thích dùng nhất, nhưng thủ đoạn như vậy cũng không có quá nhiều tác dụng đối với nó.

Người phụ nữ nhìn Trương Thập Ngũ, nói tiếp:

- Cho dù giết ta thì cũng sẽ không làm cho nó có quá nhiều đau lòng, ta đối với nó mà nói chỉ là một người mẹ nuôi. Những người Ba Sơn Kiếm Trường như các ngươi thừa cơ mà vào quận Giao Đông, không phải nên làm chút chuyện có ý nghĩa hơn sao?

- Ai cũng biết sự lãnh khốc vô tình của nàng ta, không cần ngươi phải nhắc nhở.

Trương Thập Ngũ nở nụ cười, y nhìn người phụ nữ này, nói:

- Lợi dụng quận Giao Đông sẽ càng hữu dụng hơn so với việc hủy diệt quận này. Chúng ta biết rằng 'Hoàng Bà Am' không phải chỉ một tòa.

"Hoàng Bà Am" không phải chỉ một tòa, những lời này rất cổ quái, nói vào lúc này cũng rất đột ngột.

Nhưng khi nghe được những lời này, người phụ nữ đang trấn định mỉm cười này chợt đổi sắc mặt, khuôn mặt hồng nhuận trở nên tái nhợt vô cùng.

- Sẽ không có ý nghĩa khi áp chế nàng, nhưng muốn áp chế ngươi thì sao?

Trương Thập Ngũ nghiêm túc nhìn người phụ nữ này,

- Nàng chỉ là con gái nuôi của ngươi, ngươi chỉ nuôi nấng nàng một đoạn thời gian, nhưng thật sự chỉ như thế sao?

- Chỉ có ngươi mới biết vị trí cụ thể của 'Hoàng Bà Am', mới có hải đồ quỹ đạo hành động của nó. Đó là căn cơ thực sự của quận Giao Đông, tài phú cùng phần lớn tích lũy của môn phiệt Trịnh gia đều ở trên đó. (Hải đồ: bản đồ biển)

Sau khi dừng một chút, Trương Thập Ngũ nhìn nàng nói tiếp:

- Ngươi có con trai, có cháu gái mà mình rất yêu thương. Bây giờ nếu chúng ta lấy mạng của họ để đổi lấy hải đồ này, không biết ngươi có muốn không?

Đôi môi của người phụ nữ chợt run rẩy.

Ánh mắt của nàng rơi vào tay Trương Thập Ngũ.

Trong lòng bàn tay y có một khối ngọc trắng hình cá nhỏ bé, đó là vật mà cháu gái nàng yêu thương nhất mang theo trên người.

- Các ngươi thật sự sẽ không giết chết bọn họ, sẽ buông tha chúng ư?

Người phụ nữ run giọng nói.

- Chúng ta sẽ buông tha cho các ngươi.

Trương Thập Ngũ khẽ mỉa mai nói:

- Đến Quận Keo Đông giết vài người, làm cho nàng có chút khổ sở cùng phẫn nộ, đó là chuyện thật sự rất nhàm chán. Điều khiến nàng thực sự thống khổ chính là mất đi toàn bộ quận Giao Đông trợ lực.

Q8 - Chương 8: Đi hướng Đông

Trong đêm tối vang lên tiếng ca.

Đó là thanh âm của cố hương.

Quân đội trên chiến trường đều không được phép ngâm xướng ca khúc cố hương, chuyện này sẽ làm cho người sầu não, làm cho quân sĩ nhớ tới quê hương, nhớ tới thân nhân ở phương xa chờ đợi. Đối với một số quân sĩ mà nói, chuyện này có lẽ sẽ tạo nên ý chí chiến đấu càng cường liệt, nhưng đối với đại đa số quân sĩ mà nói, chuyện này lại sẽ làm cho con người cảm thấy vô lực.

Vì vậy loại tiếng ca này thường thường đến từ quân địch.

Một loại khí tức tĩnh mịch bao phủ một chỗ đại doanh quân Sở ở quận Dương Sơn, ngẫu nhiên trong một số doanh trại phổ thông ở vòng ngoài còn vang lên tiếng khóc.

Đã vào tháng nóng.

Khu vực chiến trường quận Dương Sơn bắt đầu trở nên có chút nóng ẩm, vốn bởi vì thiếu khuyết một ít nước sạch mà dẫn đến tật bệnh cũng bắt đầu mở rộng, mỗi ngày đều sẽ có người bởi vì không đủ thuốc men mà chết đi.

Song bất kể đối với quân Sở hay là quân Tần mà nói, khan hiếm nhất lại là đồ ăn.

Bắt đầu từ lúc nửa tháng trước, quân Sở đã mất đi sự cung ứng về hậu cần từ hậu phương, Hoàng đô Đại Sở sụp đổ nương theo tin tức phần lớn con đường vận chuyển lương thảo bị chặt đứt đã được truyền đến biên quân.

Quân đội vương triều Đại Sở ở tiền tuyến vốn cũng không muốn đánh đánh lâu dài, vì vậy việc cung ứng lương thảo đã nhanh chóng đứt gãy.

Kỳ thật tình cảnh của quân Tần cũng không khá hơn bao nhiêu.

Bởi vì quân Tần ở tiền phương một mực tháo chạy, bị mất đi phần lớn đồ quân nhu. Cho nên khi tiến hành phản công toàn diện hơn mười ngày trước, vô kể là vũ khí chiến đấu hay lương thảo đều là thứ cực kỳ khan hiếm đối với quân Tần, bọn họ thường thường đối mặt với Phù khí của quân Sở, phải trả ra cái giá là thương vong rất lớn.

Trải qua hơn mười ngày đánh nhau, quân Tần phản công không thành, ăn thật nhiều thất bại.

Quân Sở dựa vào lương thảo và chiến mã thu được của quân Tần, có thể duy trì một cách miễn cưỡng.

Nhưng vấn đề ở chỗ tâm cảnh của hai bên không giống nhau.

Nếu như ở trước kia, quân Sở dù khốn khổ đến mức nào, nhưng quân Tần vẫn không là đối thủ của bọn hắn, bọn hắn thậm chí vẫn luôn có thể truy kích đến chỗ sâu trong cảnh nội vương triều Đại Tần, tiếp tục kéo dài việc đánh như vậy.

Song bọn hắn hiện tại đã tứ cố vô thân.

Quân Tần dù có quẫn bách, nhưng bọn họ lại có được viện quân không ngừng tới tiếp ứng.

Loại tiêu hao này cuối cùng sẽ tiêu hao quân Sở đóng trên biên cảnh này hầu như không còn.

Một phương là đang tiêu diệt tàn quân.

Một phương lại chỉ tuyệt vọng giãy giụa.

...

Trong bóng tối, Triệu Hương Phi không thể chìm vào giấc ngủ, nàng đứng ở dưới một lá cờ trước doanh trướng, nghe những tiếng ca quen thuộc xa xa kia, trong lòng suy nghĩ, chỉ sợ thời gian rất lâu sau này sẽ không thể nghe được thanh âm như vậy nữa.

Có tiếng bước chân vang lên.

Hướng Diễm đã đến chỗ cách trước người nàng không xa, khom mình hành lễ.

- Có tin tức từ Yến sao?

Nàng bình thản hỏi.

Hướng Diễm chỉ trầm mặc một lát, sau đó khẽ gật đầu,

- Yến đế xuất quân chiếm được Thiên Môn quan và mười ba thành ở giữa cảnh nội nước Yến, lí do thoái thác là xuất binh giúp chính ta ngăn người Tần.

- Giống hệt những gì chúng ta đoán trước.

Triệu Hương Phi không hề phẫn nộ, ngược lại chỉ cười cười,

- Đổi lại là ta thì cũng sẽ làm giống như vậy. Không thừa cơ chia cắt, chẳng lẽ còn quay qua tấn công người Tần hay sao? Làm không được tốt sẽ lập tức rơi vào tình cảnh bị hai nước Tần Tề giáp công. Còn không bằng thừa cơ vơ vét chỗ tốt.

Hướng Diễm nhìn xem hai con ngươi xinh đẹp động lòng người của nàng trong bóng đêm, nói tiếp:

- Đã có tin tức từ Âm Sơn truyền về, vây giết Cửu Tử Tằm thất bại, Đường Muội dẫn đầu tàn quân đã phá vòng vây qua Âm Sơn,

tìm nơi nương tựa Ô Thị.

- Đây là tin tức tốt nhất, đã như vậy mà không thể giết được Cửu Tử Tằm, Trịnh Tụ nhất định càng thêm đêm không thể say giấc hơn cả ta.

Triệu Hương Phi lắc đầu, nhưng cũng không có quá nhiều biểu lộ ngoài ý muốn,

- Chẳng qua là nghe nói thật sự có không ít Tông sư chết ở mảnh thiên địa chỗ kia.

Hướng Diễm nở nụ cười khổ.

Trong lòng hắn thầm nói đâu chỉ là không ít.

Rất nhiều người vô danh chết ở trên cái mảnh chiến trường kia, cũng có người cực kỳ nổi danh cùng với rất nhiều Tông sư Thất Cảnh mà người trên đời đều cho rằng đã sớm chết đi, coi như còn lâu mới có thể so với một trận chiến ở Trường Lăng năm đó, nhưng chỉ sợ đã vượt qua đại đa số trận chiến trứ danh được ghi chép trên sử sách.

- Mười phần Tông sư trong thiên hạ mất đi năm, trong đó hai nước Tần Sở thiệt hại tối đa. Sau này hai nước Yến Tề sẽ có số lượng Tông sư nhiều, đây chỉ sợ cũng là nguyên nhân khiến Đại Tề đồng ý liên thủ với Trịnh Tụ, là nguyên nhân người Yên vui vẻ tiếp nhận thế cục hiện tại.

Hướng Diễm cười khổ, nói ra:

- Nước Tần tự gọt thực lực phát động sát cục, nước Tề đương nhiên sẵn lòng tiếp nhận, cho nên những người Ba Sơn Kiếm Tràng kia có chết hay không đối với bọn hắn mà nói cuối cùng cũng chỉ là người Tần.

- Đại Yến sẽ không thể vui vẻ đấy.

Triệu Hương Phi lạnh nhạt nói,

- Tề có thể phản bội chúng ta, đương nhiên cũng sẽ phản bội bọn hắn, ai có thể an tâm khi sói dữ ở bên. Vốn chỉ là cục diện bằng mặt không bằng lòng, phía sau thì càng là mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được, khó có thể có cùng một nhận thức chung. Cho nên việc chĩa binh đao vào nhau cũng là chuyện khó tránh khỏi.

Hướng Diễm thở dài một tiếng.

Hắn là danh tướng Đại Sở.

Thực tế Lý Mộc vừa mất đi, hắn và Đường Muội chỉ sợ chính là tướng lĩnh tốt nhất Đại Sở, ánh mắt đương nhiên có chỗ độc đáo.

Tuy nói chiêu thức này của Trịnh Tụ có tính hại mình rất nặng, Vương triều Đại Tần sau này chỉ sợ sẽ mất đi ưu thế về Tu hành giả, song lại bởi vậy triệt để vén lên tranh chấp giữa hai nước Yên Tề, làm hai nước này khó có thể liên thủ một chỗ, ở trong mắt hắn thì cái cọc mua này chỉ mang lại lợi nhuận chứ không hề lỗ.

Thế nhưng cuối cùng đó là chuyện rất xa xôi, hiện tại vấn đề gần ngay trước mắt là bọn hắn còn lại bảy mươi vạn đại quân ở nơi này nên đi về nơi đâu.

Những binh sĩ đã mất đi quê hương và gia quyến này ngoại trừ chết ở chỗ này, còn có cái lựa chọn nào khác sao?

Những người của Ba Sơn Kiếm Tràng kia đang làm cái gì?

Dường như trời xanh đã nghe được sự phẫn uất và kêu gọi trong lòng hắn, cũng đúng lúc này, một gã tướng lĩnh vội vàng đi đến trước người hắn, trình một phong thư bí mật lên.

Hướng Diễm nhanh chóng mở ra, chẳng qua chỉ nhìn thoáng qua, lập tức có chút ít giật mình.

- Lâm Chử Tửu để cho chúng ta đi về phía đông, tới quận Giao Đông.

Hắn hít sâu một hơi, cố hết sức có thể làm cho mình bình tĩnh trở lại, sau đó nhìn Triệu Hương Phi nói ra,

- Hắn nói bọn hắn đang nghĩ cách khống chế quận Giao Đông.

Triệu Hương Phi hơi cười cười, tựa như nhẹ nhõm hơn chút ít, nói:

- Vậy chúng ta lập tức lên đường.

Hướng Diễm lại có chút do dự.

Bởi vì hắn biết rõ sự khác biệt bên trong một ít mặt chữ, hiểu rõ việc nghĩ cách khống chế và khống chế được có sự khác biệt rất lớn.

Huống chi từ quận Dương Sơn tới quận Giao Đông, ven đường phải xuyên qua Chư quận Nam Tuyền.

Nhìn vẻ do dự trong ánh mắt hắn, nụ cười của Triệu Hương Phi lại càng thêm sáng lạn hơn một ít.

Nàng biết rõ nguyên nhân khiến hắn cảm thấy do dự.

Chư quận Nam Tuyền là căn cứ phía đông của quý tộc vương triều Đại Sở, những thân sĩ kia cũng đã từng lực lượng cực lực phản đối sự thống trị của nàng, mấu chốt nhất chính là bọn hắn có được không ít môn khách Tu hành giả và quân đội riêng cường đại. Thậm chí còn phát động nên mấy cuộc âm mưu ám sát nàng và Ly Lăng Quân sau khi y ngồi lên đế vị.

Nếu muốn xuyên qua nơi này đến quận Giao Đông, tại trong

suy nghĩ của bất cứ tướng lãnh nào đều không quá khả thi, rất dễ dàng gặp tình huống bị ngăn cản ở phía trước, lại bị quân Tần truy kích ở phía sau, hai mặt thụ địch.

- Lúc trước bọn họ cảm thấy ta là hạng người nữ lưu chưa đủ sức nặng, hơn nữa cho rằng ta cứng rắn cướp đoạt quyền hành, hiện tại ta mang theo người Sở chạy trốn chết, vậy để xem thái độ bọn hắn hôm nay là cái dạng gì.

Triệu Hương Phi hít sâu một hơi, lại để cho thân thể vốn mệt mỏi lại cảm nhận được tràn ngập lực lượng một lần nữa, sau đó nàng nói tiếp:

- Hơn nữa hiện tại ngoại trừ Ba Sơn Kiếm Tràng, còn có cái minh hữu nào đáng giá để chúng ta tín nhiệm hay sao?

- Đừng bao giờ đánh giá thấp năng lực của Ba Sơn Kiếm Tràng.

- Nếu như Lâm Chử Tửu nói đang nghĩ cách khống chế quận Giao Đông, đó chính là lựa chọn tốt nhất của chúng ta.

Q8 - Chương 9: Thanh âm

Trên mặt đất đang giao mùa giữa xuân và hạ, thậm chí ngay cả vương triều Đại Sở cường đại cũng sụp đổ, nhưng trong hầm sâu dưới lòng đất Trường Lăng, ngay cả nhiệt độ cũng không có bao nhiêu biến hóa.

Hồ Hợi vì ẩn giấu đã lâu, da thịt trên người cũng trở nên trắng bệch khác thường, thậm chí giống như rất nhiều động vật ở dưới đất trong thời gian dài, trên người thậm chí còn hiện lên một ít huỳnh quang u ám.

Song trên người gã lúc này lại không có quá nhiều vết thương, thậm chí không có thêm xiềng xích cùng các cấm chế khác, nhìn qua như có thể hoạt động tự nhiên.

Trong bàn đá trước mặt gã có rất nhiều miếng thịt đẫm máu được cắt thành lát mỏng.

Những miếng thịt này là thịt chuột sống.

Bởi vì Thân Huyền đã cất giữ một lượng lớn thức ăn ở trong hầm này, cho nên thường xuyên có một số con chuột ngửi mùi thức ăn mà đến, những con chuột này hiển nhiên không thể trốn thoát cảm giác của Thân Huyền.

Trên chiến trường hai nước Tần Sở giao chiến lúc này, thịt chuột có đôi khi cũng là đồ ăn khẩn cấp, rất nhiều quân đội đều đào sâu ba thước để kiếm củ thực vật và chuột chống đói, chẳng qua những thịt chuột đặt trước mặt Hồ Hợi hiện tại cũng không được chế biến kỹ, xen lẫn rất nhiều lông chuột cùng bụi bẩn, nhìn qua vô cùng ghê tởm.

Mỗi lần ánh mắt rơi vào những miếng thịt chuột tanh hôi này, Hồ Hợi đều cảm thấy từng đợt nôn ói, song cũng không dám phát ra thanh âm.

Thân Huyền đứng trước người gã cách đó không xa, đang dùng một miếng vải rách nhìn không ra màu sắc lau sạch một lưỡi dao được cố định trên tường.

Vì ở trong hầm ngầm thời gian dài, cho nên động tác của y rất chậm, rất tỉ mỉ, tựa như đang mài giũa ngọc khí gì đó, mượn chuyện này mà giết thời gian. (ngọc khí: đồ bằng ngọc)

- Đào Ngột

Qua hồi lâu, y buông miếng vải trong tay xuống, nói ra hai chữ này, sau đó mặt không chút thay đổi nhìn Hồ Hợi, nói:

- Ăn nó đi, kỳ thật hương vị rất tốt, sánh ngang với mỹ thực ngon nhất thiên hạ. (mỹ thực: đồ ăn ngon)

"Đào Ngột" là một loại hung thú đã tuyệt chủng từ lâu trong truyền thuyết.

Loại hung thú này chỉ có ghi chép trong thế giới của rất ít người tu hành, thậm chí ngay cả bộ dạng quyền uy như thế nào cũng không được ghi chép kỹ càng.

Cho dù là tuyệt đại đa số Tu hành giả hiện tại cũng hoàn toàn không biết tên loại hung thú này, càng không nhắc tới chữ cực kỳ quái gở này.

Thế nhưng thanh âm của hai chữ này dường như mang theo Ma lực kỳ dị nào đó.

Hồ Hợi ban đầu vẫn luôn không nhịn được buồn ói sau khi nghe được hai chữ này, trên khuôn mặt cực kỳ trắng bệch xuất hiện một vẻ bớt đỏ khác thường, ngay cả trong mắt cũng xuất hiện

một loại tham lam trần trụi.

Gã thật sự giống như nhìn thấy mỹ vị ngon nhất trên đời vậy, gần như nhào vào trên đĩa đá.

Gã nhai nuốt từng ngụm từng ngụm, không chỉ ăn hết tất cả thịt sống đẫm máu, ngay cả mỗi một giọt máu tươi trên đĩa đá cũng không bỏ sót.

Thân Huyền im lặng nhìn gã, mặt vẫn không chút thay đổi.

Nhung trong thời gian mấy hơi thở kế tiếp, y lại cúi đầu xuống, nghĩ chắc hẳn có thể nhanh chóng đi ra ngoài xem Trường Lăng phía trên.

.....

Phía trên Trường Lăng rất vắng vẻ.

Quạnh quẽ bắt nguồn từ một trận thanh tẩy thật lớn sau khi Dạ Sách Lãnh phản bội chạy trốn cùng Bách Lý Tố Tuyết - Mân Sơn Kiếm Tông giết vào Hoàng cung.

Nhiều quan viên liên lụy trong đó, nhiều người đã chết trong chiến đấu, và nhiều người sợ bị liên lụy nhanh chóng rời đi.

Mấu chốt nhất chính là rất nhiều Kiếm viện cùng chốn tu hành đều biến mất trong một đêm, cũng không phải bởi vì bị quân đội vây quét, mà bởi vì bọn họ rốt cuộc không chịu nổi sự khống chế của Hoàng cung.

Hôm nay có một chỗ một trấn nhỏ náo nhiệt ở bên bờ Vị Hà bên ngoài Trường Lăng.

Đây là một bến cảng nơi có rất nhiều tàu buôn neo đậu, thừa thải bùn đất sét có thể dùng làm đồ gốm, tàu của thương nhân qua lại rất nhiều, cho nên bùn nơi đáy sông bị khuấy lên cũng có màu

đỏ, khiến cho cả dòng sông đều ửng đỏ.

Chiến sự biên giới đang kịch liệt, thứ thiếu thốn nhất chính là lương thực.

Tiếp theo là xe ngựa.

Và tự nhiên cũng thiếu thuốc, thứ đặc biệt quan trọng trong số đó là thuốc cầm máu.

Tuy nhiên khi thời tiết trở nên ẩm ướt và nóng, các loại thuốc để loại bỏ tiêu chảy và mủ vết thương đột nhiên trở nên quan trọng.

Hôm nay thuyền dừng ở bên bờ sông trấn nhỏ này phần lớn đều đến từ một ít hiệu buôn quan trọng ở Quan Trung, trong đó người lên bờ đều là chủ sự mà ngày thường khó gặp, hoặc là một ít cự phú trong truyền thuyết.

Nhưng sắc mặt những cự phú Quan Trung này đều rất khó coi.

Bởi vì trước khi mọi người phát hiện tất cả dược liệu trở nên khan hiếm, những cực phú Quan Trung này chợt phát hiện ra số lượng thuốc cầm máu, cùng với đại đa số dược liệu dùng để chế tác thuốc tiêu chảy cùng hạn chế vết thương mủ đều đã bị một phú thương thần bí thu vào trong túi.

Có khứu giác trước tất cả mọi người, tích trữ nguồn lực khan hiếm, điều này không có gì đáng trách trong kinh doanh.

Song rất nhiều dược liệu thành phẩm thuộc về triều đình quản lý, áp chế một ít hiệu buôn phải hoàn thành một số lượng nhất định trong thời gian hạn chế, khi những nguyên liệu này bị người lũng đoạn, hơn nữa vô duyên vô cớ nâng cao giá cả, giá thuốc thành phẩm của những hiệu buôn này xuất ra ngoài lại không có khả năng tăng lên.

Đây không chỉ là vấn đề nhân cơ hội chiến sự để phát tài, quả thực chính là giẫm lên mặt những cự phú Quan Trung, đào tiền từ trong tay áo bọn họ.

Người nào dám làm thế?

Không chỉ có quan viên các ty có quan hệ cực kỳ chặt chẽ với những cự phú Quan Trung này, không chỉ vì Quan Trung có rất nhiều Tu hành giả thành danh, trở thành tướng lĩnh trong quân. Ngay cả tuyệt đại đa số chốn tu hành ở Trường Lăng, hàng năm đều tiếp nhận sự tài trợ của những cự phú Quan Trung này.

Điều duy nhất làm cho những cự phú này không thể nổi giận triệt để chính là, nhân vật thần bí này có được tiền tài rất khủng bố, nếu không sẽ không thể nào có thủ đoạn lôi đình như thế, lặng yên không một tiếng động đã mua đứt hoàn toàn rất nhiều dược liệu, hơn nữa nhân vật thần bí này cho bọn họ cơ hội nói chuyện một chút.

Tạ Liên Ứng được mấy nhân vật trọng yếu trong Quan Trung bao bọc lên bờ, đi về phía một tòa khách sạn u tĩnh nhất trong trấn nhỏ này.

Là người đứng đầu cự phú Quan Trung, loại chuyện gặp phải khiêu chiến này hiển nhiên phải lấy y cầm đầu ra mặt thương lượng, nhưng tâm tư y hiện tại lại không lo lắng trên phương diện này. (cự phú: người giàu)

Sau khi Mân Sơn Kiếm Tông bị diệt, con gái của y là Tạ Nhu học kiếm ở nơi này đã không biết tung tích, mà trước đó thì Tạ Trường Thắng cũng đã bặt vô âm tín.

So sánh với tin tức của hai đứa con trai con gái, đối với hắn mà nói thì chuyện trước mắt cũng không phải là quan trọng nhất.

Song khi y dựa theo yêu cầu của đối phương, một mình một

người đi vào tĩnh thất nơi sâu nhất của khách sạn này, một thanh âm đầu tiên truyền vào tai lại làm cho y thoáng cái sửng sốt.

- Cha.

Thanh âm của hai chữ này vô cùng quen thuộc lại có vẻ xa lạ.

- Trường Thắng?

Tạ Liên Ứng mở to hai mắt, không thể tin nhìn người trẻ tuổi trong ánh sáng lờ mờ bao phủ.

Cánh mũi của y không hiểu sao có chút chua xót.

Đó cũng không phải là đứa con trai khiến y lo lắng cả ngày.

Trong ánh sáng mờ ảo kia, đứa con trai chơi bời lêu lổng ngày xưa dường như đã trở nên trưởng thành hơn rất nhiều.

- Dùng phương thức này để cho người đến, thu được một cơ hội gặp mặt với người, kỳ thật cũng không phải là vấn đề làm ăn và dược liệu này.

Tạ Trường Thắng khom người thật sâu, hành lễ với người cha mà mình ngày nhớ đêm mong, sau đó nhẹ giọng nói.

- Ý ngươi là sao?

Tạ Liên Ứng ngây người hồi lâu, có chút phục hồi tinh thần lại,

- Ngươi rốt cuộc đang làm cái gì, ngươi làm sao có thể làm được chuyện như vậy?

Dưới tình huống cha con gặp nhau này, tâm tình Tạ Trường Thắng rất kích động, hai tay run rẩy trong tay áo, nhưng khuôn mặt của hắn lại cực kỳ nghiêm túc, hắn không trả lời vấn đề này của cha mình, chỉ nhanh chóng nhẹ giọng nói:

- Trịnh Tụ đang muốn động thủ với Quan Trung chúng ta.

Q8 - Chương 10: Mưu Sở

- Ngươi có ý gì?

Tạ Liên Ứng cũng không phải là Tu hành giả cường đại, nhưng có thể trở thành cự phú Quan Trung đương nhiên cũng là nhân vật quen với sóng gió. Y nhanh chóng bình tĩnh lại sự kích động trong lòng, nhìn thật sâu đứa con trai có hơi xa lạ của mình, sau đó hỏi lại những lời này.

- Nàng ấy muốn xây dựng ba công xưởng, mượn tạm công tượng của tất cả các nhà, còn hỏi vay tiền tất cả gia tộc.

Tạ Trường Thắng trả lời vô cùng đơn giản, thậm chí có thể nói là thô thiển:

- Nhưng bất luận là mượn người hay là mượn tiền tạm thời cũng sẽ không trả. Không đến một năm, chỉ sợ tất cả các nhà ở Quan Trung bây giờ sẽ chỉ còn lại xe ngựa buôn bán các loại bông vải áo gai, gạo và một ít kim thiết, đa số cũng sẽ không ở trong tay các nhà.

Sắc mặt Tạ Liên Ứng thay đổi liên tục.

Hiện tại, nguồn lợi lớn nhất của cự phú Quan Trung thật ra cũng không phải là tiền bạc lưu thông, mà là ở một số nhu yếu phẩm hàng ngày tiêu tốn rất nhiều tiền, quần áo và thực phẩm đương nhiên là ưu tiên hàng đầu.

- Mặc dù mượn cớ nhu yếu phẩm rất cần thiết thời chiến, nhưng các nhà đều có quyền cân nhắc, cũng không thể nàng nói cái gì là có cái đó, nàng cũng không dám khiến mọi người tức giận.

- Không phải là mọi người tức giận.

Nghe cha mình nói, Tạ Trường Thắng lắc đầu:

- Thích gia sẽ là nhà đầu tiên đồng ý, Đồng gia cũng vậy. Đến lúc đó nàng muốn thực sự đối phó chỉ có Tạ gia và Thẩm gia.

- Thích gia và Đồng gia sẽ đồng ý?

Sắc mặt Tạ Liên Ứng triệt để thay đổi.

Nếu như trong mấy nhà cự phú quan trọng nhất Quan Trung có một nửa đột nhiên đào ngũ, vậy những người còn lại sẽ không thể chịu được áp lực từ Trường Lăng.

- Có một số việc phụ thân có thể còn chưa biết.

Tạ Trường Thắng nhìn sắc mặt cực kỳ khó coi của cha mình, nhẹ giọng chậm rãi nói:

- Đinh Ninh chưa chết, hơn nữa hắn chính là truyền nhân của Cửu Tử Tằm.

Lông mày Tạ Liên Ứng nhảy dựng lên, nhất thời nói không nên lời.

- Bây giờ con mất tích không thấy, phụ thân, người có thể coi như đã chết, nhưng còn có tỷ tỷ. Tỷ ta được truyền thừa từ Mân Sơn Kiếm Tông, giống như Tịnh Lưu Ly, là người được chân truyền của Bách Lý tông chủ. Chỉ vì điều này, Trịnh Tụ sẽ không đối đãi Tạ gia chúng ta như những nhà khác. Đương nhiên Thẩm gia cũng giống như vậy.

Tạ Trường Thắng nhìn y, nói tiếp:

- Đây cũng là nguyên nhân thực sự khiến ta mạo hiểm đến gặp người lúc này.

Tạ Liên Ứng trầm mặc hồi lâu.

Y phải lấy lại tinh thần và tỉnh táo từ những tin tức quá mức khiến người ta kinh hãi.

- Cho nên bây giờ ngươi hoàn toàn đi cùng một chỗ với người của Ba Sơn Kiếm Tràng?

Y mở miệng hỏi một câu.

- Bênh người thân không cần đạo lý.

Tạ Trường Thắng khẽ gật đầu, nói:

- Đây là lựa chọn của người trẻ tuổi chúng ta, người có thể không cần đồng ý. Nhưng ta hy vọng người và mẫu thân sẽ luôn được an toàn.

- Các ngươi đều từ ta nuôi nấng, dạy cũng là do ta dạy. Sao có thể nói là không cần đồng ý?

Tạ Liên Ứng nặng nề hừ một tiếng:

- Nếu ngươi cảm thấy ta sẽ cắt sạch quan hệ với các ngươi, đứng về phía Trịnh Tụ, vậy ngươi cũng xem thường ta quá.

Tạ Trường Thắng cười cười, không tiếp tục tranh luận với cha mình nữa mà lập tức nghiêm túc:

- Thẩm gia cũng là gia tộc hiểu lý lẽ, nếu phụ thân tự mình ra mặt, có lẽ sẽ rất dễ dàng thuyết phục họ. Hiện tại, giá cả của những dược liệu trong tay ta sẽ không hạ thấp, ngươi và Thẩm gia có thể ép buộc các nhà còn lại cũng tiếp nhận cái giá này. Trước khi Trịnh Tụ động thủ, tiền tài của Tạ gia và Thẩm gia phải qua tay ta.

- Nếu như thành công theo lời ngươi nói, đó không chỉ là chúng ta và Thẩm gia, mà các nhà còn lại trong Quan Trung cũng

có một khoản lớn sẽ bị ngươi thu hết vào túi.

Tạ Liên Ứng có chút cảm khái nhìn Tạ Trường Thắng, nói:

- Bản thân tiền vốn ngươi chơi quá lớn, toàn bộ Quan Trung lại bị ngươi ném qua ném lại như mấy quả cầu tuyết. Ngươi định sẽ làm gì tiếp theo... Ta đã từng dạy ngươi, trứng không thể được đặt trong một giỏ, khoản tài phú như vậy đặt hết ở trên người ngươi, ngươi không cảm thấy nguy hiểm sao?

- Ta biết phụ thân lo lắng ta sẽ bảo vệ tài phú như vậy như thế nào, nhưng đối với ta mà nói đó, đó không phải là vấn đề.

Tạ Trường Thắng cười cười, nói:

- Phụ thân ngài đã quên biệt danh của ta ở Quan Trung, chuyện ta am hiểu nhất, chính là mang toàn bộ số tiền tài này nhanh chóng tiêu sạch.

Tạ Liên Ứng gật đầu, cũng không có ý cười gì, chỉ rất nghiêm túc hỏi:

- Tiêu như thế nào?

- Cảnh nội nước Sở nội loạn, quân đội hai nước Tần Sở còn phải dây dưa rất lâu ở Nam cảnh và Bắc cảnh, không chỉ là quân đội vương triều Đại Tần ta ở trong cảnh nội nước Sở, mà quân đội của Đại Yên và Đại Tề cũng đang phân chia vùng đất của vương triều này. Chỉ cần Yến, Tề không bị vương triều Đại Tần ta tiêu diệt, loại cục diện hỗn loạn này còn không biết sẽ kéo dài bao lâu. Huống chi trước mắt, Đại Tần ta thoạt nhìn cũng không có năng lực nhanh chóng thôn diệt hai nước Yến, Tề. Loại thời điểm này, chỉ cần tài đại khí thô, hơn nữa cam lòng tiêu tiền, muốn ở chiêu binh mãi mã ở đất Sở, không phải là vấn đề lớn gì.

Tạ Trường Thắng rất bình tĩnh nói:

- Chưa kể đến việc ta sẽ được các nàng như Triệu Hương Phi ủng hộ.

Ánh mắt Tạ Liên Ứng hơi nheo lại.

Trong loạn thế quần hùng đồng khởi, đây không phải là chuyện thương nhân làm, quá mức nguy hiểm, nhưng những chuyện này so với việc Tạ Trường Thắng làm bây giờ, hình như cũng không có khác biệt gì quá lớn.

- Thẩm gia sẽ đồng ý.

Tạ Liên Ứng chậm rãi gật đầu, nhìn Tạ Trường Thắng nói:

- Không cần ta thuyết phục quá nhiều, bản thân bọn họ lúc trước đã tìm ta nói qua chuyện của Thẩm Dịch. Đối với bọn họ mà nói, Thẩm Dịch quan trọng hơn so với một ít tài sản. Mấu chốt nhất, ném vào trên người Ba Sơn Kiếm Tràng cũng là một giao dịch không tồi, huống chi ngay cả ta cũng đặt cược vào con trai và con gái của mình.

- Như vậy thì làm phiền phụ thân.

Tạ Trường Thắng nhìn Tạ Liên Ứng thật sâu, đột nhiên không nhịn được tiến lên một bước, ôm lấy phụ thân mình, sau đó nói:

- Ta không thể ở lại chỗ này quá lâu, sau khi chuyện nơi này chấm dứt, ta hy vọng phụ thân mau chóng lui ẩn.

- Vậy tùy ngươi an bài.

Cánh mũi Tạ Liên Ứng hơi chua xót, nhìn con trai đã lui vào bóng tối phía trước, cuối cùng nói:

- Mẹ ngươi rất nhớ các ngươi.

Tạ Trường Thắng gật đầu, không nói gì nữa, thông qua một cánh cửa bí mật phía sau rời đi.

- Không nói được.

Tạ Liên Ứng ra cửa, nói một câu này với một ít chủ sự Quan Trung đang chờ đợi. Trước khi đám nhà giàu Quan Trung hết phẫn nộ, y nói tiếp:

- Mặc kệ như thế nào, trước tiên mau chóng ứng phó tình cảnh trước mắt rồi nói sau, Tạ gia ta đi đầu.

…

- Triệu Yêu Phi muốn thông qua chỗ của ta đi qua, nàng dựa vào cái gì? Nàng được coi là người Sở sao?

- Hiện tại trong Đô thành, phần lớn người dẫn đầu đầu nhập vào Tần Tề đều là sủng thần Liêu Lăng Quân mang về từ Trường Lăng. Ngẫm lại những người này, thật khiến người ta cảm thấy ghê tởm.

- …

Trong một phòng nghị sự trên đất Sở, cách Tạ Trường Thắng và Tạ Liên Ứng rất xa, có hơn mười người đang ngồi ngay ngắn.

Toàn bộ khuôn mặt của những người này ẩn trong ánh sáng âm u, nhưng tất cả đều lạnh lẽo, tản ra khí tức u ám nguy hiểm nhất định mà chỉ có những kẻ có quyền thế cường đại mới có được.

Đây chính là quý tộc ở các quận Nam Tuyền thuộc phía đông đất Sở.

Vương triều Đại Sở có thói quen gọi năm quận Nam Tuyền, Thanh Sơn, Hà Lạc, Đô Lễ, Quân Sơn là các quận Nam Tuyền, đó là bởi vì trong các quý tộc thực tế thống trị năm quận này có ba cái ở quận Nam Tuyền.

Trong miệng của một số quan viên Sở đô ngày xưa, những quý tộc này thường gắn liền với những từ như ‘man rợ’, ‘lang sói’, ‘thổ phỉ’.

Q8 - Chương 11: Thiên Hạ Kiếm Thủ lệnh

*Lệnh của Kiếm thủ đứng đầu thiên hạ

Các quý tộc quận Nam Tuyền ở vương triều Đại Sở đặc thù ở chỗ, những quý tộc này không chỉ có được tài phú tích lũy kinh người giống như phú thương Quan Trung của vương triều Đại Tần, hơn nữa còn có lượng lớn người tu hành cùng quân riêng, bên trong không thiếu Tu hành giả Thất Cảnh cường đại.

Tất cả các quý tộc đều có thể sở hữu Tu hành giả môn khách, nhưng đối với một vương triều mà nói, số lượng quân riêng không nhỏ hiển nhiên sẽ là một loại uy hiếp. Các quý tộc quận Nam Tuyền sở dĩ có thể có được đặc quyền sở hữu quân riêng, là bởi vì xưa kia những quý tộc này đã có cống hiến rất lớn đối với vương triều Đại Sở, rất nhiều người trong đó đều là bằng hữu và tướng dưới trướng Tiên đế.

Mà sở dĩ sau khi được Tiên đế ân điển, có được đất phong cho Vương hầu của năm quận rất nhiều năm, các quý tộc quận Nam Tuyền còn có liên hệ mật thiết cùng các chữ "Dã man", "Sói dữ", "Kẻ cướp", đó là bởi vì năm xưa những quý tộc này thực sự xuất thân từ mã tặc cùng sơn phỉ tặc.(giặc cướp cưỡi ngựa và giặc cướp chiếm núi làm vua)

Những người này năm đó cũng mang theo quân của riêng mình gia nhập vào dưới trướng Tiên đế, cũng giành được công lao to lớn vì bình định giang sơn và khai cương lập quốc cho ngài.

Bởi vì có quan hệ đặc biệt với Tiên đế, cho nên những quý tộc này được hưởng thụ rất nhiều đặc quyền, phong cách làm việc của

bọn họ còn dã man hơn nhiều so với những quyền quý cẩn thận ưu nhã ở Sở đô kia.

Trước khi Lộc Sơn Hội minh diễn ra, kỳ thật Triệu Hương Phi đã nhúng tay vào triều chính rất nhiều năm, nàng không có nhiều khoan dung khi đối xử với những quý tộc của quận Nam Tuyền này, mặc dù chỉ bức bách lực lượng của những quý tộc này mà không trực tiếp dẹp bỏ quân riêng của bọn họ, nhưng hiển nhiên cũng làm một ít an bài phòng bị, ví dụ như thiết lập cứ điểm ở ngoài năm quận này, hạn chế số lượng xe ngựa bán đến năm quận, quy định Phù khí cấp bậc cao nhất mà quân riêng có thể có được …vân vân.

Song điều khiến cho Chư quận Nam Tuyền hoàn toàn ác liệt cùng Triệu Hương Phi chính là "Trứu sinh án".

Con trai trưởng Trứu Nhược của môn phiệt họ Trứu trong ba đại quý tộc quận Nam Tuyền đã âm thầm nhúng tay khống chế việc tuyển chọn và thăng chức quan viên cấp thấp của rất nhiều quận huyện đông Đại Sở, thế cho nên rất nhiều người mua chức quan đến những quận huyện nhỏ rời xa Sở đô kia hoành hành, địa vị của Trứu Nhược ở những quận huyện kia càng như một tay che trời, cuối cùng bị điều tra ra, các quận Nam Tuyền làm ra rất nhiều nhượng bộ, liền muốn bảo trụ mạng sống cho Trứu Nhược, nhưng Triệu Hương Phi lại không nề tình cảm, vẫn theo luật chém đầu hắn. Ngay cả một số quan chức nghĩ cách dàn xếp trong vụ án đó cũng bị xử lý sạch sẽ.

Sau đó nếu con cháu các quận Nam Tuyền phạm tội, thường thường sẽ bị xử phạt càng nghiêm khắc hơn, lần này hai nước Tần Sở giao chiến, các quận Nam Tuyền cũng bị điều động rất nhiều tài nguyên, một ít đệ tử tu hành quan trọng của các quận này ở Sở đô cũng bị phái đến biên quân, rất nhiều người thậm chí còn trực tiếp bị phái đi nơi nguy hiểm.

Một chiêu này cực kỳ độc ác, vì bảo hộ những đệ tử trọng yếu

kia, các quận Nam Tuyền cũng không thể không phái một ít Tu hành giả cường đại đi theo.

Hiện tại biên cảnh đến trung tâm nước Sở đều loạn, rất nhiều tin tức không thông, cũng không biết những đệ tử trọng yếu và Tu hành giả kia có thể sống sót hay không.

Lúc này mặc dù không biết tính toán kế tiếp của Triệu Hương Phi, nhưng từ hướng đi của đại quân động mấy ngày nay mà xem, tàn binh của các đội quân chủ lực trong quận Dương Sơn, đều mơ hồ như đang lui về hướng năm quận Nam Tuyền.

Các quận Nam Tuyền hiển nhiên cực kỳ căm hận Triệu Hương Phi, song đây dù sao cũng là việc nước, nếu ngược lại dùng quân riêng tiến hành ngăn cản, để cho quân Sở đang lui về lại chịu địch tập kích phía sau lưng, những quý tộc năm quận Nam Tuyền này mặc dù không thèm để ý đến ghi chép trên sử sách, nhưng không biết sẽ nghênh đón bao nhiêu lửa giận của người Sở.

Cho nên tuy một ít quý tộc thống hận mắng chửi không thôi, nhưng trận đại nghị kéo dài gần nửa canh giờ này vẫn chưa có thể đạt được thống nhất cuối cùng. (Đại nghị: cuộc nghị luận quy mô lớn)

Theo thời gian trôi qua, những người lúc trước tranh cãi kịch liệt nhất cũng đã ngừng lại, ánh mắt dần dần ngưng tụ trên người ba người ở giữa.

Trên cơ thể người ở chính giữa ba người có khí tức u ám mà nguy hiểm nồng đậm nhất, chính là chủ sự của quý tộc mạnh nhất quận Nam Tuyền.

Một người nam tử trung niên áo tím trong đó vẫn chưa từng liếc mắt nhìn ai, khuôn mặt y gầy gò, từ đầu đến cuối vẫn luôn cúi đầu, trên sợi tóc trắng tản ra từng luồng ý lạnh như đao phong, chính là gia chủ Trứu gia - Trứu Trầm Vân, cũng là cha của Trứu

Nhược.

Khi y rốt cục hơi hơi ngẩng đầu lên, toàn bộ phòng nghị sự hoàn toàn yên lặng xuống.

- Ta mặc kệ các ngươi nghĩ như thế nào.

Trứu Trầm Vân không nhìn bất cứ kẻ nào, y chỉ tự mình nói:

- Đối với Trứu gia ta mà nói, tất cả người Sở đều có thể qua, nhưng nàng thì không thể.

Thân thể mọi người hơi chấn động.

Y nói tiếp:

- Khi Sở đô chúng ta chưa bị phá, nàng là Thái hậu, có danh phận là vợ Tiên đế, nhưng hiện tại nước đã mất, nàng còn được coi là Thái hậu sao? Thậm chí nàng còn không phải là người Sở chúng ta.

Không ai phản đối.

Hầu hết mọi người chẳng qua chỉ chờ đợi ý kiến của y.

Lúc này không có ai phản đối, đã đại biểu cho chuyện này được quyết định.

Sắc mặt một tên chủ sự dưới trướng hơi nguội, gã vội lên tiếng lấy lòng:

- Đã như vậy thì chúng ta lập tức truyền ra tin tức, những người còn lại có thể vượt qua, mà nàng thì không thể. Hoặc là trực tiếp để cho nàng tự sát?

- Ta đã muốn nàng chết từ sớm. Mặc dù rất nhiều người nói nàng có phương pháp trị quốc, song đó là thành quả mà Tiên đế thừa kế cho nàng. Ta ngược lại cũng rất muốn nhìn một chút, nếu

ta nói để cho nàng tự sát đổi lấy đường sống của quân Sở, nàng sẽ đáp lại như thế nào.

Trứu Trầm Vân đột nhiên cười lạnh.

Tiếng cười quanh quẩn trong đại sảnh nghị sự âm u này, trong lúc nhất thời lại không có ai tiếp lời.

Hận ý của đại đa số người đối với Triệu Yêu Phi cũng không trực tiếp cùng mãnh liệt như y, trong mắt bọn họ, phương thức quá mức kịch liệt thường thường sẽ kéo người vào vực sâu.

Cũng đúng lúc này, ngoài cửa lại có tiếng bước chân dồn dập vang lên.

Một người dựa theo quy củ nhẹ nhàng gõ ở trên của mấy cái, sau đó đẩy cửa đi vào.

Đại sảnh nghị sự chính là sản nghiệp của Trứu gia, người tiến vào lúc này cũng là quản sự đắc lực của bọn họ.

Lúc người này đẩy cửa đi vào sảnh nghị sự, lông mày Trứu Trầm Vân liền không kìm được nhíu lại.

Bởi vì quen thuộc, cho nên y có thể cảm nhận được người này cổ quái trước tiên.

- Chuyện gì?

Thanh âm lạnh lùng của y lại vang lên.

Rất nhiều đại nhân vật quý tộc còn lại đang có mặt ở đây, cho nên y không muốn có chuyện gì bất ngờ và thất lễ xảy ra.

- Ba Sơn Kiếm Tràng.

Tên quản sự Trứu gia này hít sâu một hơi, khom người hành lễ với tất cả những người này, đồng thời thanh âm khẽ run nói ra

bốn chữ này.

Trứu Trầm Vân cùng những chủ sự này đều chấn động trong lòng, lại nhìn tên quản sự này, hiện tại gã đã đứng dậy, vươn tay ra.

- Ba Sơn Kiếm Tràng phát Thiên Hạ Kiếm Thủ lệnh tới.

Giọng nói của gã thậm chí còn run rẩy hơn.

Trên tay gã có một mảnh lệnh bài hình kiếm dài nửa thước, có kiếm quang sắc bén phun ra nuốt vào cực kỳ tự nhiên.

Một mảnh thanh âm hít thở khí lạnh đồng thời vang lên.

- Thiên Hạ Kiếm Thủ lệnh? Ba Sơn Kiếm Tràng cho dù có người còn sống sót, nhưng chẳng lẽ còn có thể tính là Kiếm thủ thiên hạ sao?

Thời gian một hơi thở qua đi, một thanh âm kính sợ vang lên.

Song kế tiếp lại là yên lặng càng lâu hơn, không ai lên tiếng đồng thuận hoặc là phản đối, bầu không khí đè nén đến đáng sợ, ngay cả người phát ra thanh âm kinh sợ kia, sắc mặt cũng dần dần chuyển trắng.

Thiên Hạ Kiếm Thủ lệnh chính là lệnh bài của Kiếm thủ Vương Kinh Mộng ở Ba Sơn Kiếm Tràng ngày xưa, thấy lệnh như gặp người.

Ngày xưa Ba Sơn Kiếm Tràng đứng đầu thiên hạ, lệnh này vừa ra, gần như không ai dám làm trái ý nguyện.

Nhiều năm sau, Ba Sơn Kiếm Tràng đã không còn tồn tại... Nhưng cũng chính vì như thế, rất nhiều năm sau, Thiên Hạ Kiếm Thủ lệnh này đã xuất hiện trở lại.

Điều đó có nghĩa là gì?

Hô hấp của Trứu Trầm Vân dần dần trở nên khó khăn, y có chút cứng ngắc chậm rãi ngẩng đầu lần nữa, nhìn tên quản sự này, nói:

- Người truyền lệnh nói gì?

Q8 - Chương 12: Nhượng bộ

- Nghênh đón Triệu Hương Phi.

Hô hấp của tên quản sự này cũng có chút gian nan, gã nâng một mảnh lệnh bài hình kiếm nho nhỏ kia, lại nặng nề giống như nâng một ngọn núi nhỏ.

"Nghênh đón Triệu Hương Phi", đây là bốn chữ cực kỳ đơn giản, nhưng lại đại biểu cho ý nghĩa phi phàm.

Bởi vì nghênh đón và chỉ để cho Triệu Hương Phi quá cảnh là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Nghe được bốn chữ này, đồng tử Trứu Trầm Vân trong nháy mắt co rút lại, sau đó như phun ra hỏa diễm như thực chất.

Tiếng cười lớn của y vang lên trong đại sảnh nghị sự cực kỳ áp lực này, giống như thủy triều không ngừng dao động:

- Chưa nói đến chuyện Ba Sơn Kiếm Tràng ngày nay đã không còn như xưa, cho dù là tông môn này năm đó... Bọn họ là người Tần, chẳng lẽ người Tần có thể quản chuyện của người Sở chúng ta?

Trong lúc nhất thời không có người lên tiếng.

Trong lòng rất nhiều người ở đây đều có loại ý vị rét lạnh.

Thậm chí trong lòng rất nhiều người cũng không nhịn được suy nghĩ, nếu là Ba Sơn Kiếm Tràng năm đó thật sự muốn quản loại chuyện của quý tộc bọn họ, thì vẫn có thể thật sự quản được.

Năm đó khi Ba Sơn Kiếm Tràng cường thịnh nhất, Thiên Hạ

Kiếm Thủ lệnh thật sự giống như Minh Chủ lệnh trong thế giới người tu hành.

Nếu lúc đó Ba Sơn Kiếm Tràng muốn môn phiệt như các quận Nam Tuyền chết đi, bọn họ có một trăm phương pháp khác nhau có thể dễ dàng làm được.

Bởi vì lực lượng của các quận Nam Tuyền lúc đó có thể ép ra, tuyệt đối không thể mạnh như Cửu Hoa Kiếm Môn, mà Cửu Hoa Kiếm Môn lúc đó đã bị tiêu diệt đầu tiên trước cả khi Đại Tần san bằng ba triều bởi vì cự tuyệt Thiên Hạ Kiếm Thủ lệnh, đây chỉ là chuyện trong một đêm mà thôi.

- Không nên thất thố.

Một thanh âm trầm thấp mà già nua vang lên, người lên tiếng chính là lão giả bên cạnh Trứu Trầm Vân, Công Dương Kích, là người đứng đầu quý tộc Công Dương thị, một trong ba đại quý tộc Nam Tuyền.

Lão giả mặc áo bào màu tím vàng này là một trong những tướng lĩnh dưới trướng Tiên đế năm đó, đồng dạng cũng là trụ cột của những quý tộc các quận Nam Tuyền.

Lão híp mắt lại, trong khe mắt nhỏ như tơ nhện dấy lên hào quang khi giết chóc trên chiến trường xưa kia.

Nói thật trong lòng lão có chút bất mãn đối với thái độ của Trứu gia cho dù là án xử trí Trứu Nhược năm đó, lão cũng cảm thấy Trứu gia tự mình quấy lên động tĩnh mưa gió quá lớn, thế cho nên không cách nào dừng.

Nhưng từ ý nghĩa nào đó mà nói, lợi ích của các quận Nam Tuyền là nhất trí, cho nên các nhà chỉ có thể buộc chặt lại với nhau, nếu không sẽ không hề tạo ra được lực lượng đủ thuyết phục.

- Trước tiên bàn về thật giả.

Lão nhìn chằm chằm mảnh Kiếm lệnh kia, vẫn híp mắt như trước, nhưng lại lạnh giọng phun ra bốn chữ này.

Ngoại trừ lão ra, tất cả mọi người trong sảnh này giống như đột nhiên từ trong mộng bừng tỉnh.

Đó mới là điểm mấu chốt.

Lúc phản đối Triệu Hương Phi quá cảnh, tất cả mọi người đã cân nhắc việc đứng đối lập với Ba Sơn Kiếm Tràng, nhưng Thiên Hạ Kiếm Thủ lệnh này sở dĩ có thể trùng kích tâm thần bọn họ một cách to lớn như vậy, là bởi vì nó đại biểu cho Vương Kinh Mộng.

Chỉ có Vương Kinh Mộng ở Ba Sơn Kiếm Tràng mới là biểu tượng vô địch.

Chỗ đặc thù và khiến người ta kinh hãi nhất của Thiên Hạ Kiếm Thủ lệnh là bởi vì trên Kiếm lệnh sẽ có hóa giải đối với bí kiếm của đối phương, còn chỉ ra chỗ thiếu sót và cách phá giải, đồng thời còn có thể sửa chữa, làm cho uy lực của bí kiếm càng mạnh hơn.

Chỉ ra những thiếu sót trong chiêu kiếm của đối thủ và đề xuất sửa đổi để làm cho nó mạnh mẽ hơn, đây là cho ra một phần lễ lớn, dùng lễ bái sơn.

Nhưng đồng thời hiển nhiên cũng là một loại chấn nhiếp cùng uy hiếp trần trụi, như nói cho đối thủ biết, muốn phá chiêu kiếm của các ngươi thì cực kỳ đơn giản.

Kiếm kinh của các tông môn, gia tộc đều là thành quả của việc dung hợp bí mật lưu truyền rất nhiều năm và kinh nghiệm của nhiều đời Tu hành giả, chiêu kiếm cường đại cũng không lưu truyền ra bên ngoài, Tu hành giả bên ngoài muốn nhìn xem đều sẽ

rất khó, càng không cần phải nói đến việc hiểu rõ sâu sắc Kiếm lý trong đó.(Kiếm lý: nguyên lý về kiếm)

Nhân vật Ba Sơn Kiếm Tràng năm đó được xưng tụng là xem qua chiêu kiếm của tất cả tông môn trong thiên hạ, cũng chỉ có mỗi mình Vương Kinh Mộng mà thôi.

.....

Trứu Trầm Vân hít sâu một hơi.

Y cũng trấn định tâm thần.

Thực sự phản ứng của y lúc trước có chút thất thố, hiện tại điều quan trọng nhất chính là tranh luận Kiếm lệnh này là thật hay giả trước tiên.

Y vươn tay về phía trước, nắm phiến Kiếm lệnh mỏng manh này trong tay.

Trong nháy mắt sau đó y lại không thể trấn định, tay y chợt rung động cực độ.

Y cắn răng thật chặt, thậm chí còn làm cho người ta nghe được tiếng ma sát rất nhỏ trên răng.

Gần như không dừng lại chút nào, y đưa Kiếm lệnh cho Công Dương Kích ở bên cạnh.

Công Dương Kích chỉ liếc mắt nhìn một cái.

Tay lão không run rẩy, nhưng ánh mắt híp lại gần như ngay cả khe hở cũng không thấy.

- Tốt, rất tốt.

Không biết đại biểu cho loại cảm xúc gì, lão liền nói ra ba chữ này.

Sau đó lão ngẩng đầu lên, nhìn mọi người ở bên dưới, nói ra tên của ba chiêu kiếm:

- Loạn Vân Phi Độ

- Sát Na Phong Hoa (Trong nháy mắt phong hoa.)

- Thiên Thạch Băng

Chỉ ba chiêu, nhưng lại thuộc về ba nhà, là những chiêu kiếm bí mật uy lực mạnh nhất trong ba nhà đại quý tộc bọn họ.

Lấy "Loạn Vân Phi Độ" của Trứu gia làm ví dụ, Trứu gia hiện tại cũng chỉ có ba người mới có thể lĩnh ngộ và sử dụng, song phiến Kiếm lệnh này lại chỉ dùng vài câu đã nói rõ sơ hở trong đó, cùng với phương pháp cải tiến.

.....

Toàn bộ đại sảnh nghị sự lại rơi vào trầm mặc.

Ngay cả bản thân bọn họ cũng không ngờ Ba Sơn Kiếm Trường có Vương Kinh Mộng cùng Ba Sơn Kiếm Trường không có người kia lại mang đến cho mình áp lực tâm lý khác nhau như vậy.

- Một chiêu cờ tốt

Thanh âm của Công Dương Kích lại vang lên.

Sau khi nghe được thanh âm như vậy, nhiều người ngẩng đầu lên, bối rối nhìn lão.

- Ý ta là Cửu Tử Tằm kia, hoặc có thể nói thật sự là Vương Kinh Mộng.

Công Dương Kích nở nụ cười có chút tự giễu,

- Nguyên Vũ vì tiêu diệt hắn cho nên kết luận hắn không phải

là truyền nhân của Cửu Tử Tằm, mà là chính nó sống lại. Hiện tại hắn cứ đơn giản thuận thế mà làm, phát ra Thiên Hạ Kiếm Thủ lệnh này.

- Phán đoán của Nguyên Vũ, cộng thêm Thiên Hạ Kiếm Thủ lệnh này, cho trên đời sau này còn có ai dám hoài nghi hắn là Cửu Tử Tằm sống lại?

- Truyền nhân Cửu Tử Tằm và Cửu Tử Tằm sống lại, sức nặng trong lời nói của bản thân Vương Kinh Mộng là khác nhau.

Khác biệt ...

Khác biệt rất lớn đấy ...

Thanh âm cuối cùng trong câu nói của Công Dương Kích không ngừng quanh quẩn trong đại sảnh âm u, như chùy lớn không ngừng đánh vào trái tim những người ở đây.

- Vậy chúng ta phải làm gì?

Có người rốt cục khó có thể chịu đựng được loại áp lực này, nhịn không được lên tiếng nói:

- Chẳng lẽ chúng ta thật sự xuất quân nghênh đón Triệu Hương Phi sao?

- Đây hẳn không phải là chuyện chúng ta có thể hoàn toàn quyết định chứ?

Công Dương Kích khẽ cười cười mỉa mai, đảo mắt nhìn Trứu Trầm Vân ở bên, cùng với một nam tử trung niên ngồi trong một góc không ai chú ý bên dưới y.

Đó là gia chủ Hạ gia.

Ở trong các quý tộc Nam Tuyền, Hạ gia chỉ đứng ở mức trung, hạ lưu.

Lúc này đối mặt với ánh mắt trào phúng của Công Dương Kích, đầu nam tử trung niên này hơi thấp, nhưng chỉ im lặng không nói.

Công Dương Kích như có chút mệt mỏi rụt người lại, nhẹ giọng tự giễu:

- Cho dù ta đồng ý xuất quân nghênh đón Triệu Hương Phi, cuối cùng còn phải xem ý của hai người kia.

Nghe những lời này của lão, có vài người ở đây bỗng nhiên hiểu ra, có vài người lại càng thêm mê hoặc.

Song mặc kệ hiểu rõ hay là không rõ, ít nhất ngay cả Công Dương gia cũng đã tỏ vẻ khuất phục Thiên Hạ Kiếm Thủ lệnh kia.

"So sánh với sinh tử, mặt mũi đều là thứ không quan trọng. Huống chi cúi đầu trước Vương Kinh Mộng cũng không hề mất mặt."

Trong ánh mắt lão liếc xéo qua, chỉ thấy Trứu Trầm Vân bên mình vẫn phẫn nộ khó tả như trước, Công Dương Kích liền dứt khoát nhắm mắt lại, ở trong lòng khẽ tự giễu.

Q8 - Chương 13: Trơ trẽn

Công Dương gia có thể không thèm để ý đến thái độ của tuyệt đại đa số người Sở, nhưng lại lặng lẽ khuất phục Thiên Hạ Kiếm Thủ lệnh, đó là bởi vì lực lượng của vài người đến một cấp bậc nhất định đã không thể dùng tài phú cùng số lượng quân đội để chống lại.

Cho nên khi Công Dương Kích nói cuối cùng vẫn phải xem ý của hai người kia, rất nhiều môn phiệt ở đây mặc dù cũng không biết hai người kia là ai, nhưng đều biết hai người mà lão nói nhất định là Tông sư không tầm thường, là tồn tại mà Tông sư Thất Cảnh có thể so sánh được.

Hơn nữa hai gã Tông sư này chắc chắn có liên quan đến Trứu gia cùng với Hạ gia.

Khi Trứu Trầm Vân đi ra khỏi đại sảnh nghị sự này, tiến về phía hậu viện sâu thẳm của Trứu gia, đi lại trên bóng cây pha tạp của những đại thụ đã có trên trăm năm tuổi, cơn giận trong lòng gã dần dần an tĩnh lại, phát giác có chút thời điểm tâm tình của mình ngày hôm nay đã sớm bị thái độ của người trong nhà ảnh hưởng.

Bởi vì thái độ của người trong nhà đối với Triệu Hương Phi và Ba Sơn Kiếm Tràng đã không cách nào hòa giải, cho nên thái độ cùng lập trường của y vô hình chung đã bị lây nhiễm.

Quý tộc địa phường thường sẽ có vẻ rộng rãi hơn so với quý tộc Sở đô, là bởi vì trong lãnh địa của mình, gần như có được đất đai có thể mở rộng ra ngoài vô hạn, không giống ở Sở đô, cho dù là mở rộng ra bên ngoài một con đường đều có rất nhiều dính dáng.

Đình viện của quý tộc Trứu gia cực sâu, chỗ u tĩnh nhất thậm chí còn được che đậy bởi mấy ngọn núi nhỏ, mấy ngọn núi này tuy cực kỳ thấp bé, song đều là đất đen mềm mại kỳ dị, chính là núi lửa hình thành từ xưa nhưng đã tắt nên bị phong hóa.

Loại đất đen này vốn trời sinh hấp thu ẩm ướt, cực kỳ màu mỡ, cho nên mấy ngọn núi này bị bao trùm bởi lá một loại thực vật như vảy loài rắn nào đó, trùng điệp điệp điệp, tự nhiên phóng thích linh khí nào đó nồng đậm đến mức phảng phất như muốn nhỏ ra nước.

Ở trên ngọn đồi chính giữa nhất lại có một hang động.

Hang động rất thấp, bất cứ ai vào đều phải khom người, mà khi đã đi vào thì buộc phải duy trì tư thế cúi thấp và khiêm tốn này.

Sơn động rất thâm sâu, thế nhưng lại không quá tối, mà lại lóe ra một loại ánh sáng thanh đạm mà mê ly, mà ánh sáng như vậy lại đến từ thân thể của Tu hành giả ở chỗ sâu nhất trong sơn động.

Trong sơn động u ám này lại có một nữ tử trung niên với khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp.

Nàng tựa như một vầng trăng sáng, không ngừng tản ra loại ánh sáng thanh đạm mà mê ly này.

Nữ tử trung niên này là cung phụng bí ẩn nhất của Trứu gia, ngay cả Trứu Trầm Vân cũng không biết nàng xuất thân sư thừa từ nơi nào, cũng không biết lai lịch của nàng, nàng trở thành cung phụng của Trứu gia cũng bởi vì hơn mười năm trước chân nguyên trong cơ thể xảy ra vấn đề, cần phải ỷ lại vào nguyên khí mấy tòa Linh sơn phủ đầy Mãng Lân thảo tẩm bổ.

Nhưng Trứu Trầm Vân lại rất rõ ràng sự cường đại cùng đáng sợ của nàng, những năm gần đây, nàng chỉ giúp Trứu gia ra tay hai

lần, nhưng người phải giải quyết đều là tồn tại mà Tu hành giả Trứu gia không thể tự mình giải quyết.

Càng làm cho người ta khiếp sợ chính là, hơn mười năm qua, nữ tử trung niên này hoàn toàn chưa từng ăn cơm, mà chỉ dựa vào hấp thu linh khí cùng hạt sương trên núi này để sinh tồn, công pháp mà nàng tu luyện độc đáo đến cực điểm, làm cho thân thể nàng tựa như biến thành Thần thể huyền ảo nào đó, không giống như huyết nhục của nhân gian.

Trong tĩnh thất cũng không nhỏ hẹp, trống trải mà bày biện đồ dùng đơn giản nhưng cực kỳ tinh xảo.

Trứu Trầm Vân cũng vẫn duy trì tư thái khiêm tốn như trước, hoàn toàn không có bất kỳ xưng hô dư thừa cùng vô nghĩa nào, chỉ đưa Thiên Hạ Thủ Kiếm lệnh mà mình nắm chặt trong lòng bàn tay lên trước người nữ tử này, sau đó nói ra tất cả chuyện phát sinh trong đại sảnh nghị sự, bao gồm cả ý kiến cuối cùng của Công Dương gia cho nữ tử này nghe.

Trong nháy mắt đưa tay tiếp xúc với Thiên Hạ Kiếm Thủ lệnh, trên người nữ tử này phóng xuất ra khí tức khủng bố khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung, cả người nàng hoàn toàn biến thành một vật thể trong suốt mà sáng bóng, làm cho người ta hoàn toàn không thấy rõ hình thể, càng không cần phải nói rõ biến hóa trên khuôn mặt của nàng.

- Mấy năm nay ta giúp ngươi giết hai người, nhưng đều là người Trứu gia hoàn toàn không cách nào ứng phó. Đặc biệt một trong số họ là Chu Hoang. Hắn có được truyền thừa Huyết Hà Thần thư, bản thân mang huyết hải thâm cừu, tìm đến Trứu gia các ngươi là vì báo thù. Nếu không phải ta thì Trứu gia các ngươi hiện tại cũng đã không còn tồn tại nữa.

Nàng chỉ nói những lời này với Trứu Trầm Vân, hơn nữa trong thanh âm cũng không thể nghe ra cảm xúc đặc biệt gì.

Thế nhưng Trứu Trầm Vân đã có thể xác định ý của nàng, khẽ gật đầu, sau đó khom người rời khỏi ngọn núi nhỏ này.

Y mất nửa canh giờ đi ra khỏi đình viện Trứu gia, đi vào một gian quán rượu tao nhã lịch sự tiếp giáp với hồ.

Trong quán rượu chỉ có tiếng ve mùa hạ lúc có lúc không, chứ không hề có tiếng người.

Bên trong gian quán rượu kia chỉ có một người đang uống rượu một mình.

Đây là một lão nhân, nửa canh giờ trước ngồi ở bên cạnh Trứu Trầm Vân ở trong đại sảnh nghị sự.

Lão chính là Công Dương Kích.

- Làm sao ngươi biết trong nhà ta có một người cung phụng như vậy?

Trứu Trầm Vân ngồi xuống đối diện Công Dương Kích, cực kỳ trực tiếp hỏi.

- May mắn từng thấy một lần nàng ra tay, hoàn toàn là trùng hợp, khi nàng giết người Chu gia đến báo thù kia, ta vừa vặn đang cùng người ta nói chuyện ở một cái thuyền hoa phụ cận.

Công Dương Thích nhìn Trứu Trầm Vân cười cười, nói:

- Nhân vật như vậy xuất hiện ở các trấn Nam Tuyền đương nhiên phải cẩn thận hơn, song tốn rất nhiều khí lực mới biết được nàng là cung phụng nhà ngươi, về phần lai lịch của nàng thì không thể khẳng định, chỉ suy đoán năm đó nàng chỉ sợ đã trúng Bại Huyết kiếm của Ba Sơn Kiếm Tràng.

Trân Trầm Vân trầm mặc mấy hơi thở, sau đó lên tiếng nói:

- Ta mang theo Thiên Hạ Kiếm Thủ lệnh hỏi qua ý của nàng,

nàng chỉ trả lời một câu "nếu không phải nàng thì Trứu gia chúng ta đã không còn tồn tại nữa.

- Theo nàng thấy, đây là lúc Trứu gia các ngươi phải hy sinh vì ý nguyện của nàng.

Công Dương Kích lắc đầu, khẽ mỉa mai:

- Nhưng điều này không quan trọng, quan trọng là ngươi chuẩn bị làm như thế nào.

- Mấy năm nay ta không thể nào xác định được đặc điểm công pháp cùng nhược điểm của nàng, nhưng trước mắt có thể khẳng định là, nàng vẫn không có cách nào rời khỏi mấy tòa Mãng Lân sơn trong nhà ta thật lâu, nàng vẫn cần không ngừng hấp thu nguyên khí Mãng Lân Sơn, mới có thể duy trì tình huống trước mắt.

Trực Trầm Vân quay đầu nhìn nước chảy ngoài cửa sổ, thong thả mà lạnh như băng nói:

- Tất cả Tu hành giả Trứu gia ta đều không phải là đối thủ của nàng, cho nên không có khả năng thay đổi quyết định của nàng. Nhưng đây cũng không phải là Trứu gia ta không thèm để ý Thiên Hạ Thủ Kiếm lệnh. Người của Ba Sơn Kiếm Tràng không cần thuyết phục Trứu gia, chỉ muốn thuyết phục nàng. Cho nên nếu muốn nói chuyện, hãy để người của Ba Sơn Kiếm Tràng tìm nàng nói chuyện.

- Bán chỗ của nàng cho người ở Ba Sơn Kiếm Tràng, đây là một loại thủ đoạn trơ trẽn. Nhưng quý tộc các trấn Nam Tuyền chúng ta còn làm không ít loại thủ đoạn trơ trẽn này sao? Chuyện những quý tộc quyền quý chúng ta am hiểu nhất, chính là làm chuyện trơ trẽn trở nên đường hoàng và đương nhiên.

Công Dương Kích không có bất kỳ ý đùa cợt nào, lão tán

thưởng nói:

- Chúng ta đã biểu lộ thái độ, bất kể nàng hay là người Hạ gia, đây là chuyện Ba Sơn Kiếm Tràng phải tự mình giải quyết, nếu như ngay cả nàng mà cũng không giải quyết được, vậy các trấn Nam Tuyền chúng ta cũng không cần cúi đầu trước bọn họ. Về phần thái độ của Hạ gia, bọn họ ngay cả ốc cũng không mang nổi mình ốc, vậy cần gì phải để ý.

Q8 - Chương 14: Phong hầu

Công Dương Kích nói xong những lời này, lão nhìn nước sông cuồn cuộn, không nhịn được lại uống một bầu rượu.

Cả đời này lão đã trải qua rất nhiều loạn thế, trải qua mấy lần thay đổi ngai vàng, vương triều Đại Sở cực kỳ cường thịnh cùng bị nước Tần vượt qua. Một triều đại hùng mạnh từ từ xuống dốc, giống như một củ khoai tây rơi vào góc ẩm ướt nảy mầm, mốc meo, là một quá trình chậm và có thể dự đoán được.

Thường thường sẽ có dấu hiệu khi núi lớn sắp sụp đổ.

Song lão nghĩ thế nào thì cũng chưa từng nghĩ tới, một vương triều lớn như vậy, nói sụp đổ liền sụp đổ.

Cho dù Triệu Hương Phi cuối cùng có thể đi qua các trấn Nam Tuyền, thoát khỏi sự truy sát của quân Tần, quyền quý như những quý tộc các trấn Nam Tuyền không hề ít, cho nên thời đại của nàng cuối cùng đã chấm dứt, vương triều Đại Sở bị Tần, Yến, Tề cắt đến chi năm xẻ bảy, vương triều Đại Sở này đã hoàn toàn xong rồi.

Quý tộc dù cường đại hơn nữa, cuối cùng cũng không có gì khác so với giặc núi trong loại tình thế hỗn loạn này.

.....

Khi Công Dương Kích cảm khái vận mệnh cuối cùng của vương triều Đại Sở và những quý tộc các trấn Nam Tuyền, Yến đô xa xôi lại là một cảnh tượng xơ xác tiêu điều.

Có rất nhiều quân đội trọng giáp bình thường không thể gặp được đề phòng ở ngoài Hoàng cung, quân lính nơi cửa thành kiểm

tra giấy tờ của người qua cửa cực kỳ cẩn thận, hơi có chút nghi ngờ sẽ bắt người lại trước. Nhất là trong đô thành chợt có rất nhiều mật thám, những người này không ngừng tuần tra mật thám trong ngõ hẻm, bắt giữ rất nhiều người.

Sự sụp đổ của một con quái vật khổng lồ là ví dụ tốt nhất về sự thức tỉnh của một con quái vật khổng lồ khác.

Hơn nữa khi phát hiện không thể tin tưởng vương triều Đại Tề từng kề vai chiến đấu với mình, loại cảnh giác này đã đến mức khiến người ta tức giận.

Một số vụ án cũ bị lật ra để điều tra lại kỹ càng, một số người sợ có liên quan đến nước Tần hơi có vấn đề lập tức bị xử tử.

Loại thanh tẩy này từ Yến đô lan tràn ra các quận lớn, thậm chí còn hơn chứ không kém so với thanh tẩy nơi Trường Lăng hiện tại.

Một quan viên lớn tuổi rời khỏi Hoàng thành.

Chuyện này tiếp tục gây ra sự hoảng loạn của nhiều người trong thành.

Bởi vì tên quan viên lớn tuổi này là Cơ Thanh, một trong những lão sư dạy Thái tử, đồng thời rất nhiều Hoàng mệnh quan trọng đều do lão ban bố.

Đơn giản mà nói, sự xuất hiện của lão liền đại biểu cho Hoàng mệnh cực kỳ trọng yếu.

Xe hộ tống lão rõ ràng cũng vượt qua quy cách bình thường, hai bên thậm chí còn có Âm Nguyên trọng kỵ đi theo.

Kỵ sĩ là Tu hành giả, thú cưỡi dưới thân là một loại tê giác, lực lớn vô cùng, thân thể có thể gánh vác trọng lượng cực lớn, chúng nó cùng áo giáp Âm Nguyên nặng nề được kỵ sĩ khoác trên người

có thể chịu đựng Âm khí của Tu hành giả cao giai hơn, điều này làm cho loại trọng kỵ này sẽ có được tốc độ đáng kinh ngạc trong nháy mắt bắt đầu chạy trốn.

Trọng lượng cực lớn cộng thêm tốc độ đáng sợ sẽ khiến cho những trọng kỵ này có được lực lượng có thể đánh một trận với Tu hành giả cường đại.

Trọng kỵ hộ tống xe ngựa đi lại trong thành cũng không thành khối, song thân hình khổng lồ của những con tê giác này lấp đầy bóng tối trên đường phố, cùng với khi trọng kỵ đi lại, tiếng chân nện trên mặt đất, khí lạnh màu đen từ khe hở của áo giáp chảy ra như sóng vẫn làm cho mỗi người nhìn thấy đều có cảm giác hít thở không thông.

Chẳng lẽ muốn soát nhà của một vị đại thần quan trọng sao?

Song đoàn xe này lại đi về phía Tiên Phù tông.

Cơ Thanh đã lớn tuổi xuống xe ở cửa núi Tiên Phù tông, sau đó cầu kiến Trương Nghi.

Sau đó tin tức của Tông chủ Tiên Phù tông liền truyền đến sơn môn, mấy tên sư trưởng của tông môn này trực tiếp nghênh đón Cơ Thanh vào sơn môn, đưa tới nơi Trương Nghi tu hành.

Trương Nghi biết được tin tức cũng không để cho quan viên lớn tuổi này chờ lâu, hắn nhanh chóng chờ Cơ Thanh ở trên đường núi.

Đứng ở bên cạnh hắn cách đó không xa còn có Mộ Dung Tiểu Ý và Nhạc Nghị.

Sau lần xảy ra biến ở Tiên Phù tông, tất cả người tông môn này đều đã tiếp nhận Trương Nghi, thậm chí hoàn toàn tiếp nhận thân phận người Tần của hắn, coi hắn là đệ tử chân truyền duy nhất của Tông chủ Tiên Phù tông.

Vành mắt Trương Nghi có chút đen, trong mắt hơi có chút buồn bã.

Mấy ngày nay có rất nhiều tin tức truyền tới, không biết thật giả nhưng lại làm cho hắn khó có thể tiêu hóa.

Có một số tin tức làm cho hắn rất lo lắng, không thể ngủ ngon, nhưng bởi vì cách nhau quá xa cho nên tin tức đến cảnh nội nước Yến cũng đã quá muộn, vì vậy hắn cũng không kịp làm gì. Tâm cảnh rối loạn giống như thiên hạ lúc này, tu hành trong những ngày này xảy ra rất nhiều vấn đề.

Cơ Thanh và Trương Nghi chào hỏi nhau.

Nhìn người trẻ tuổi mặc dù biểu hiện cực kỳ ôn nhu lễ độ nhưng vẫn có chút không yên lòng này, Cơ Thanh nhẹ giọng ho khan một tiếng.

Một đạo khí trong theo tiếng ho nhẹ của lão chấn động nguyên khí chung quanh, kích động ra một ít vẻ mát mẻ, làm cho đầu óc Trương Nghi trở nên rõ ràng, phục hồi tinh thần lại từ suy nghĩ và suy đoán hỗn loạn.

Hắn có chút áy náy cúi đầu.

Kế tiếp Cơ Thanh liền đại biểu Yến đế, cực kỳ ôn hòa truyền mấy ý chỉ, sau đó lệnh quan viên tùy tùng phía sau đưa một ít vật phong thưởng đến trước mặt Trương Nghi.

Nội dung ý chỉ để cho Trương Nghi cảm thấy có chút không chân thật, hắn lại nhanh chóng rơi vào trong loại hoang mang này, cho đến khi tiếng đám người Mộ Dung Tiểu Ý phía sau không nhịn được hít khí lạnh vang lên, hắn mới phục hồi tinh thần lại một lần nữa.

Đem đất phong của Trung Thuật hầu ban cho hắn?

Phong làm Trấn Quốc hầu?

Thưởng hai mươi viên Thanh Tâm đan, ban tàng tổng cộng mười lăm quyển tàng thư điển tịch tu hành?

.....

Trấn Quốc hầu?

Vương hầu có đất phong thực sự?

Mình chỉ là người Tần lưu lạc đến cảnh nội nước Yến, vậy mà lại được phong Hầu trong lúc mông lung khó hiểu, biến thành một gã Vương hầu chân chính?

Mình đã làm gì?

- Chuyện này không hợp lẽ thường.

Trương Nghi mở to hai mắt, hắn nhịn không được nói ra một câu như vậy.

- Không có gì không hợp lẽ thường, Hoàng mệnh chính là đạo lý.

Cơ Thanh cực kỳ đơn giản cắt đứt lời mà hắn dự định nói ra, ôn hòa nói.

Khi tên quan viên già này mang theo mệnh lệnh phong Hầu của của Hoàng đế rời đi, nhìn bóng lưng lão đi ra khỏi cửa núi lên xe quay trở về, Trương Nghi ngơ ngác tự mình suy nghĩ rõ vì sao lại như vậy.

Hắn khiếp sợ đến mức cả người đều có chút tê dại.

- Xem ra lời đồn là thật.

Hắn nhẹ giọng nói với hai người bạn tốt là Nhạc Nghị và Mộ

Dung Tiểu Ý ở bên:

- Sư đệ Đinh Ninh của ta thật sự là truyền nhân của Cửu Tử Tằm, hơn nữa...

Hắn có chút không nói nên lời.

Mộ Dung Tiểu Ý bổ sung hoàn tất lời hắn muốn nói.

- Hơn nữa rất có thể giống như phán đoán trong lời nói của Nguyên Vũ, hắn chính là Cửu Tử Tằm sống lại.

Thanh âm của nàng cũng cực kỳ run rẩy,

- Hơn nữa hắn đã thuận lợi thoát khốn từ trong ngàn tòa bụi núi.

- Ai cũng muốn cho thấy cõi lòng mình, ai cũng muốn đứng xếp hàng.

Nhạc Nghị có chút gian nan nuốt nước miếng, nói.

Không thể nghi ngờ loại phong Hầu thưởng lớn không hợp lẽ thường này là lấy lòng rất trần trụi.

Loại lấy lòng này chỉ có thể bởi vì Cửu Tử Tằm sống lại.

Không có chuyện Đế vương làm ra một chuyện vô nghĩa, cho nên khi Nguyên Vũ chính miệng nói ra lời như vậy, hiện tại Yến đế lại trực tiếp phong Hầu cho Trương Nghi, chuyện này chứng tỏ thiếu niên quán rượu truyền kỳ kia là Cửu Tử Tằm sống lại đã được xác định.

- Sư đệ hắn thế mà lại...?

Trương Nghi rung động, nghĩ đến cuộc sống của mình và sư đệ lúc ở Trường Lăng, vẫn cảm thấy có chút không chân thật.

.....

- Lưu lạc và chìm nổi bởi vì hắn, không ngờ đối thủ của ta vậy mà lại là Cửu Tử Tằm sống lại, vậy cũng không tính là mất mặt.

Cùng một thời khắc này, thanh niên Tô Tần cũng xuất thân từ Bạch Dương động chắp hai tay sau lưng, đứng ở mũi của một chiếc hạm lớn U Phù, nhẹ giọng cảm thán, sau đó nhìn dòng sông cuồn cuộn, nói:

- Bạch Sơn Thủy không dễ dàng chết như vậy, giúp ta truyền ra tin tức, ta muốn một mình gặp nàng.

Q8 - Chương 15: Giao dịch

- Ta cảm giác hắn không phải loại người chỉ vì lợi nhuận.

Trong ánh nắng ban mai, Thiên Mộ ngồi ở mũi thuyền, sương trắng như lụa trên sông nhẹ nhàng khoác lên người gã, nhuộm đến sắc mặt vốn đã tái nhợt của gã càng thêm trắng. Gã nghiêm túc nói đối với Đinh Ninh ngồi bên cạnh mình không xa.

Người gã nói đến là Tề đế.

Lúc này Đinh Ninh đã làm cho thuyền chậm rãi ngừng lại.

Tia sáng ban mai dưới chân trời phía đông đã xuất hiện đường viền một tòa đại thành, đó chính là Sở đô.

Tiếp tục tiến về phía trước thì đường thủy đã không an toàn, cần phải bỏ thuyền để đi đường bộ.

Hơn nữa dựa theo một ít tin tức bọn họ mới biết được, đích đến của bọn họ cũng đã thay đổi.

- Địa vị sư tôn của ta ở Đại Tề không khác biệt cùng địa vị của ngài ở Trường Lăng trước kia. Cho nên Tề đế không thể nào bởi vì một ít thành trì mà liên thủ với Trịnh Tụ làm ra chuyện như vậy, thứ y cần để ý không chỉ là cảm xúc của ta. Vì vậy chắc chắn sẽ có những lý do quan trọng hơn.

Thiên Mộ quay đầu nhìn Đinh Ninh, khẽ cúi đầu:

- Nhưng ta mặc kệ y có nguyên nhân gì khác, y phụ lòng sư tôn ta. Nếu có thể thì ta sẽ tự tay giết y.

Đinh Ninh khẽ gật đầu, không nói nhiều mà chỉ nói:

- Nếu có thể, ta sẽ để cho ngươi tự tay giết chết y.

Chiếc thuyền đánh cá Ô Bồng cực kỳ tầm thường này chậm rãi cập bến, đáy tàu cực kỳ tự nhiên mắc cạn trên cỏ nước dày như chăn bông. (Ô Bồng: phần nóc thuyền được che bằng cỏ khô)

- Chúng ta chắc hẳn có thể đến các quận Nam Tuyền nhanh hơn so với bọn họ.

Đạm Đài Quan Kiếm là người đầu tiên từ trong Ô Bồng đi ra, lúc lên bờ nhìn thoáng qua phương vị của quận Dương Sơn, không nhịn được nhẹ giọng nói:

- Chúng ta đi như thế nào?

"Bọn họ" mà y nói đương nhiên là quân Sở do Triệu Hương Phi cùng Hướng Diễm dẫn dắt tàn, về phần câu "Đi như thế nào?" mà y nói với Đinh Ninh. Đương nhiên là đang hỏi phương thức xuất hiện trước cửa quý tộc các trấn Nam Tuyền.

Nghe những lời này của y, Đinh Ninh mỉm cười và nói:

- Chúng ta đi theo cách đơn giản và bình thường nhất.

.....

- Ta có chút nghĩ không ra, làm sao ngươi dám một mình mời ta gặp mặt. Ngươi quá yếu ớt, chẳng lẽ thật không sợ ta ra một kiếm giết ngươi?

- Chắc hẳn ngươi cũng hiểu được, người như ta muốn giết ngươi cũng chẳng qua là tùy mình thích, chỉ là chuyện giữa một cái ý niệm trong đầu. Ta đã giết quá nhiều người giống như ngươi.

Khi mặt trời treo giữa trời, đã gần tới giữa trưa, một con thuyền nhỏ lẻ loi trôi nổi trên mặt một nhánh sông cách xa Hoàng đô nước Sở, Tô Tần cô đơn đứng trên một chiếc thuyền nhỏ này,

khi nghe thanh âm kiệt ngạo như vậy, gã chậm rãi xoay người.

Sóng nước mang theo một chút sát ý vỗ vào chiếc thuyền nhỏ dưới người gã, ầm ầm rung động, mà Bạch Sơn Thủy mang một bộ áo trắng, trang điểm nữ tử lại đạp ở trên sóng biển, khẽ trào phúng nhìn gã.

Tô Tần gật đầu hành lễ, sắc mặt ngược lại có chút kiêu căng, cười nhạt nói:

- Một người có vĩ đại hay không, rất nhiều lúc chỉ nhìn địch nhân của hắn phải chăng rất vĩ đại. Ta rất vui vì có một nhóm kẻ thù như thế.

Bạch Sơn Thủy nhíu nhíu mày, đùa cợt nói:

- Chỉ làm một số việc giúp Trịnh Tụ, không khác gì Tu hành giả áo bào vàng của quận Giao Đông kia, với thân phận của ngươi lúc này còn không đủ để tự xưng là địch nhân của chúng ta.

- Hiện tại không xứng, nhưng tương lai thì chưa chắc.

Tô Tần không tức giận, ngược lại rất tươi cười,

- Kỳ ngộ của con người rất khó nói rõ ràng, ngày xưa ta xin gia nhập vào dưới trướng Liêu Lăng Quân còn bị làm khó dễ, nhục nhã rất lớn, song Liêu Lăng Quân ngày xưa hào quang vạn trượng đã biến thành một chén đất cháy trong Hoàng đô nước Sở, mà bây giờ ta lại là người có quyền thế nhất nơi này.

Bạch Sơn Thủy cười lạnh,

- Ngươi có lẽ cũng sẽ lập tức biến thành một thi thể nổi trên sông này.

- Có lẽ sẽ không.

Tô Tần lắc đầu, thản nhiên nói:

- Ta và các ngươi không giống Trịnh Tụ và Ba Sơn Kiếm Tràng, giữa chúng ta không có thù hận không thể hóa giải. Và ngươi nên quan tâm đến việc giao dịch với ta.

- Giao dịch? Thật thú vị, ta thích nói chuyện về các giao dịch với mọi người nhất.

Nghe được những lời này của Tô Tần, Bạch Sơn Thủy lại đột nhiên nở nụ cười.

Tô Tần còn muốn dây dưa thêm vài câu, song nhìn ý cười nồng đậm của Bạch Sơn Thủy lúc này, trong lòng lại không hiểu sao có chút lạnh lẽo, biết ít nhất vào lúc này, mình còn cách rất xa loại loại đại nghịch như Bạch Sơn Thủy.

Gã hít sâu một hơi, bình tĩnh lại, nghiêm mặt nói:

- Chắc hẳn ngươi rất muốn biết bí mật vì sao Tề đế liên thủ cùng Trịnh Tụ.

Ánh mắt Bạch Sơn Thủy chớp động kịch liệt một chút, nàng cũng thu liễm ý cười, cực kỳ đơn giản nói:

- Muốn biết.

- Mười hai Vu Thần thủ.

Bạch Sơn Thủy càng nói chuyện đơn giản, Tô Tần lúc này cũng càng trịnh trọng, lời nói càng thêm súc tích:

- Mười hai Vu Thần thủ phân biệt là một bộ đồ lục tu hành, mỗi bộ độc lập thành một quyển, là một môn công pháp tu hành cực kỳ độc đáo, nhưng những điển tịch trên mười hai Vu Thần thủ này nối liền với nhau, chính là nguồn gốc tất cả phương pháp tu hành âm thần quỷ vật của vương triều Đại Tề. Hoặc có thể nói, rất nhiều tông môn của Đại Tề hiện tại nhìn như đã có công pháp tu hành và thủ đoạn đối địch cường đại quỷ dị tuyệt luân, nhưng

chẳng qua là một chút da lông trên mười hai Vu Thần thủ này.

- Ta đã từng nghe đến.

Bạch Sơn Thủy nhíu mày, nàng nhìn thẳng ánh mắt Tô Tần, trực tiếp nói:

- Cho nên ý của ngươi là Trịnh Tụ đã tìm đủ mười hai Vu Thần thủ, sau đó lấy thứ này để trao đổi với Tề đế?

Tô Tần khẽ gật đầu, nói:

- Không sai.

- Sau đó thì sao?

Bạch Sơn Thủy thở hắt ra một hơi, nói:

- Ý của ngươi là ngươi biết nơi đặt mười hai Vu Thần thủ này?

- Ta biết, hơn nữa ta nghĩ ta có thể trợ giúp các ngươi đạt được thứ này. Nếu bởi vì mười hai Vu Thần thủ mà hắn có thể liên thủ cùng Trịnh Tụ, vậy nếu các ngươi có được thứ này, cho dù không có tác dụng đối với mình thì cũng có thể để cho hắn giúp các ngươi làm rất nhiều chuyện.

Tô Tần hơi nheo mắt lại, nói.

- Giao dịch này rất hay, nhưng ngươi muốn gì?

Bạch Sơn Thủy nở nụ cười.

- Ta muốn Ngọc bích Nhân Vương.

Tô Tần hít sâu một hơi, sau đó gã không nhìn Bạch Sơn Thủy, mà lại nhìn mặt sông phập phồng gợn sóng, mặt không chút thay đổi nói.

- Ngọc bích Nhân Vương?

- Chỉ là vật có thể làm cho tốc độ tu hành của người trở nên nhanh hơn rất nhiều, đối với loại Tông sư Thất Cảnh như các ngươi mà nói thì cũng không được tính là bảo vật gì, nhưng đối với ta mà nói lại rất hữu dụng.

Tô Tần bình tĩnh nói,

- Ta khống chế Sở đô, đã tra được rất nhiều chuyện thú vị, Ngọc bích Nhân Vương này thuộc về Sở đế, hẳn là mang đến Lộc Sơn, song lại không đưa cho Triệu Hương Phi hay Liêu Lăng Quân. Mà Lý Vân Duệ - tử sĩ bên cạnh hắn sau đó lại tới Trường Lăng. Cho nên có rất nhiều chuyện kỳ thật đã phát sinh trong bóng tối một cách cực kỳ trùng hợp.

- Giúp ta tìm được Ngọc bích Nhân Vương, ta giúp các ngươi đạt được mười hai Vu Thần thủ, đây là giao dịch rất công bằng, rất có lợi đối với tất cả mọi người.

- Ta thích giao dịch với người như ngươi.

Bạch Sơn Thủy lại không nhịn được nở nụ cười,

- Đủ cuồng vọng, đủ dã tâm, nhưng đủ thông minh.

Tô Tần khom người hành lễ thật sâu, chân thành nói:

- Đa tạ khen ngợi, vậy ta sẽ yên lặng chờ hồi âm.

Bạch Sơn Thủy xoay người, đạp sóng đi ra hai bước, nhưng đột nhiên lại xoay người lại, nhìn gã khẽ giễu cợt:

- Ta không giết ngươi, là bởi vì cảm thấy ngươi rất thú vị, nếu trên đời đều là người không thú vị, đều là đối thủ hung ác cực ác thì cũng rất nhàm chán, nhưng ngươi rốt cuộc có nghĩ tới hay không, cuối cùng mình muốn làm cái gì?

- Thân thể quá thấp cho nên không thể nhìn thấy quá xa, còn chưa thể nghĩ kỹ, nhưng có lẽ trong tương lai ta sẽ nghĩ đến.

Tô Tần nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng lóa.

Q8 - Chương 16: Phương thức mà mọi người không thể tưởng tượng được

Trên bản đồ của vương triều Đại Sở, trấn Dạ Bạc chỉ là một điểm nhỏ không đáng chú ý, giống như tên của trấn, trấn nhỏ của vương triều Đại Sở này bắt nguồn từ một số bãi cạn ở chỗ giao của con sông nơi vùng hoang dã.

Nơi này rất thích hợp cho một số tàu buôn đi qua nghỉ ngơi, hơn nữa trong vòng mười dặm xung quanh đều là sườn sông bằng phẳng, không có lòng chảo sông, núi rừng hiểm trở, cho nên sẽ không có đạo tặc giặc núi dựa vào địa hình để che giấu tác oai tác quái.

Trải qua nhiều thập kỷ yên lặng, trấn nhỏ này mặc dù có đầy đủ nhà trọ, nhưng vẫn không thể được coi là phồn hoa và náo nhiệt, chỉ có thể giống như một số ngôi làng bên cạnh trạm dịch, để đáp ứng nhu cầu hàng ngày của khách nhân lui tới.

Song khi tàn quân Đại Sở do Triệu Hương Phi dẫn đầu thoáng biểu hiện ra xu thế muốn từ các quận Nam Tuyền qua đây, trấn nhỏ này lại đột nhiên trở nên trọng yếu.

Tất cả các trấn Nam Tuyền đều dọc theo núi kế bên hồ, dễ thủ khó công, mà trấn Dạ Bạc này trên bản đồ vương triều Đại Sở lại giống như một cái lưỡi dài vươn vào các trấn Nam Tuyền, là cửa ngõ dẫn tới các trấn kia.

Bất kể quân đội vương triều Đại Tần, vương triều Đại Tề hay vương triều Đại Yến thuận thế chiếm được nhiều thành trì của

vương triều Đại Sở, cùng với một số quý tộc ở biên giới vương triều Đại Sở không bị cuốn vào chiến sự, đều muốn dò xét tình hình quân sự và muốn biết phản ứng của những quý tộc các trấn Nam Tuyền trước tiên, cho nên trong trấn này có rất nhiều gương mặt xa lạ hơn so với ngày xưa. Trong đó thậm chí có người không quá cố ý che giấu thân phận của mình, đây là chờ đợi quý tộc các trấn Nam Tuyền chủ động tiếp xúc bất cứ khi nào.

Đây là thời điểm mà rất nhiều người cần đứng cùng một chỗ, nhưng đám quý tộc các trấn Nam Tuyền có thể có sự lựa chọn khác biệt.

Đối với thế giới bên ngoài mà nói, các quý tộc Nam Tuyền trước đó nghị sự và nhận được Thiên Hạ Kiếm Thủ lệnh vẫn là bí mật, đối với bản thân đám quý tộc các trấn Nam Tuyền mà nói thì cũng cần lo lắng mưa gió từ khắp nơi kéo đến trong bất kỳ lúc nào, cho nên đám quý tộc Nam Tuyền đương nhiên cũng sẽ bí mật bố trí rất nhiều người ở trấn Dạ Bạc này chú ý chặt chẽ hướng đi của những người kia.

Bên trên quán trà gần quan đạo nhất trên trấn, một nam tử trẻ tuổi ngồi ở vị trí gần cửa sổ chính là Tu hành giả đến từ Công Dương gia. (quan đạo: đường lớn)

Bởi vì càng không cần cố ý che giấu lai lịch của mình, cho nên thần sắc và cử động của gã tự nhiên hơn so với đại đa số khách trên lầu trà này.

Gã nhìn tất cả mọi người ra vào thị trấn nhỏ này, lắng nghe rất nhiều người trong và ngoài quán trà nói chuyện, nhưng đôi mắt của gã nhanh chóng bị thu hút bởi mấy cỗ xe ngựa trên các quan đạo xa xôi.

Xe ngựa cực kỳ tầm thường, kiểu chế tạo cũng không đồng nhất, giống như tùy tiện mua được ven đường, song đội xe do mấy chiếc xe ngựa có kiểu chế tạo khác biệt tạo thành, lại có vẻ cực kỳ

đặc biệt trên trấn Dạ Bạc trong màn đêm này.

Phu xe trên chiếc xe ngựa đầu tiên là một nam tử anh tuấn, dáng người cao ngất, không biết vì sao khi Tu hành giả Công Dương gia này đưa mắt nhìn tới, sắc mặt lại càng ngày càng khiếp sợ, chỉ cảm thấy ngay cả mỗi một mảnh đường cong góc áo trên người nam tử này đều cực kỳ giống như vết kiếm, đều giống như có kiếm sắc bén sẽ phiêu tán rơi rụng.

Phu xe trên xe ngựa thứ hai là một thiếu niên, khi ánh mắt của gã rời khỏi nam tử anh tuấn trên chiếc xe ngựa đầu tiên, đặt tới người thiếu niên này, tên Tu hành giả Công Dương gia này đã ngồi không yên, chợt đứng lên.

Bởi vì quá quỷ dị.

Gã có thể thấy rõ từng chi tiết trên khuôn mặt của nam tử anh tuấn kia, song thiếu niên kia chỉ cách một chiếc xe ngựa với người nọ lại khiến gã nhìn thế nào cũng không thể thấy rõ khuôn mặt của thiếu niên này.

Ngũ quan của thiếu niên kia dường như cực kỳ rõ ràng, song lại khiến gã không thể lưu lại được bất kỳ ấn tượng gì ở trong đầu, giống như một tờ giấy trắng tinh khiết bằng phẳng.

Nhưng hai gã phu xe như vậy đã để cho Tu hành giả Công Dương gia xác định được, thực lực của Tu hành giả trong đội xe này đã mạnh đến mức khiến người ta giận sôi, phân lượng đã nặng đến mức khó có thể tưởng tượng.

Không chút do dự, tên Tu hành giả Công Dương gia này rời khỏi lầu trà, trực tiếp nghênh đón mấy chiếc xe ngựa kia.

Bởi vì lo lắng khiến cho người trong đội xe này không vui cùng thù địch, khi cách mấy chiếc xe ngựa này còn khoảng mấy chục trượng, gã chợt nghiêng người đứng bên đường, sau đó liền khom

người hành lễ, kính cẩn nói:

- Công Dương Cẩn Tâm - Công Dương gia, xin hỏi khách quý?

Ngôn ngữ của gã cũng cẩn thận đến cực điểm, ngay cả hỏi thăm cũng chỉ dùng bốn chữ "Xin hỏi khách quý", ngay cả những lời nói hơi kịch liệt như "tới đây là có ý gì" cũng hoàn toàn không dám nói ra.

Bởi vì càng gần với đoàn xe này, trái tim và con ngươi của gã lại càng co rút lại, trong phán đoán của gã, ngay cả Triệu Hương Phi và Hướng Diễm suất lĩnh tàn quân Sở cũng không có khả năng phái ra đoàn xe có lực lượng như vậy.

- Đạm Đài Quan Kiếm, Mân Sơn Kiếm tông

Phu xe trên chiếc xe ngựa đầu tiên gật đầu đáp lễ, trả lời một cách ôn hòa mà lễ độ, đồng thời cũng đơn giản đến cực điểm.

- Chủ nhân Thiên Hạ Kiếm Thủ lệnh Ba Sơn Kiếm Tràng đã đến, xin báo cho gia chủ.

Tu hành giả Công Dương gia này bỗng nhiên ngẩng đầu lên, gã nghe nam tử anh tuấn này tự báo thân phận cùng với một câu nói kế tiếp, trong nháy mắt cảm thấy choáng váng thật lớn, cả người đều tràn ngập cảm giác khó có thể tin cùng không chân thật.

Gã thậm chí cũng không chú ý tới chân nguyên trong cơ thể mình có chút không thể khống chế mà va chạm, để cho thân thể của gã lắc lư kịch liệt, thậm chí phát ra rất nhiều tiếng vang ầm ầm.

Song khi ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt ôn hòa lại mang theo một loại khí chất tự nhiên cao không thể đạt được của nam tử anh tuấn này, toàn bộ thân thể gã đều tràn ngập cảm giác không chân thật, nhưng gã lại cực kỳ chắc chắn đây là sự thật.

Nam tử này chính là Đạm Đài Quan Kiếm trong truyền thuyết, người có kiếm nhanh nhất trong thiên hạ.

Tất cả những Tu hành giả của đám quý tộc Nam Tuyền kể cả gã bên trong đều đã tưởng tượng ra vô số loại phương thức đến của người Ba Sơn Kiếm Tràng, song ai cũng không ngờ bọn họ lại dùng một phương thức như vậy đến đây.

Bọn họ cứ quang minh chính đại tiếp xúc với ánh mặt trời như vậy.

Đường đường chính chính, khí chất khoan thai, rất tự nhiên mang theo một vẻ không ai bì nổi cùng ngạo nghễ của đại tông môn, trực tiếp đến gặp.

Đây là cách đến thông thường nhất của các đại nhân vật phi thường nhất.

Phương thức đến như vậy hẳn là phương thức tiến đến của Tu hành giả Ba Sơn Kiếm Tràng xưa kia.

Nhưng bây giờ nó đã được tái hiện.

Tu hành giả Công Dương gia này chậm chạp không trả lời, gã lâm vào trong rung động thật lớn thật nhiều lần.

Bởi vì gã biết rõ rằng đây là khởi đầu của một sự thay đổi lớn.

Khi Cửu Tử Tằm tái hiện, thực sự xuất hiện dưới ánh mặt trời, ngang nhiên làm cho người ta biết thân phận và hành tung của mình... Mà mình bây giờ không chỉ đứng trước một đội xe như vậy, mà còn đứng trong sử sách, đứng ở đầu một thời đại mới.

Trước mắt gã là một mảnh sao vàng, thế cho nên toàn bộ đội xe ở trong tầm nhìn của gã đều trở nên vàng óng, uy nghiêm mà không thể nhìn thẳng.

Sau hơn mười hơi thở, rốt cuộc gã đã có thể kiểm soát cơ thể của mình một lần nữa, tiếp tục khom người hành lễ thật sâu, nói:

- Xin vui lòng cho phép ta dẫn đường.

Khi xoay người bắt đầu dẫn đường, gã lại càng thêm tỉnh táo.

Gã bắt đầu dần dần hiểu được.

Khi pháp trận ngàn tòa núi bụi không thể vây chết những người này, khi rất nhiều người đã chết đi mà những người này lại sống sót... Vậy chỉ dựa vào những người trong xe ngựa, trên đời này có ai có thể tập hợp tới đủ Tu hành giả, địch nổi những người này?

Tên chủ nhân của Thiên Hạ Kiếm Thủ lệnh này dường như đã thực sự không cần phải trốn tránh, không cần sợ hãi bất cứ kẻ nào nữa.

Q8 - Chương 17: Thái độ và quyết tâm

Khi Tu hành giả Công Dương gia này như lâm đại địch đi ra lầu trà, kỳ thật đại đa số người trong lầu trà trấn Dạ Bạc này đều đã chú ý tới đoàn xe có chút kỳ lạ kia.

Những người này mặc dù đều đại biểu cho các thế lực khác biệt, song có không ít người đều là Tu hành giả đến từ đất Tần.

Kiến thức của bọn họ, hoặc có thể nói lúc trước nhận được rất nhiều tin tức càng tinh tế và chính xác hơn so với Tu hành giả Công Dương gia này.

Rất nhiều người trong bọn họ thậm chí ngay từ lần đầu tiên nhìn rõ Đạm Đài Quan Kiếm trên chiếc xe ngựa đầu tiên, cũng đã nhận ra thân phận của y, trong nháy mắt đã lâm vào trong khiếp sợ thật lớn.

Hơn nữa khi Tu hành giả Công Dương gia này nói chuyện cực kỳ đơn giản cùng Đạm Đài Quan Kiếm, bắt đầu dẫn đường, gã cũng xem nhẹ một điểm, loại tình cảnh này chỉ có thể làm cho người ta liên tưởng giữa Công Dương gia và Cửu Tử Tằm đã đạt thành đồng thuận nào đó.

Phu xe trên chiếc xe ngựa đầu tiên chính là Đạm Đài Quan Kiếm, người phu xe trên chiếc xe ngựa thứ hai là đệ tử chân truyền của Tông sư Yến Anh Đại Tề, ngay cả Lý Đạo Cơ là phu xe trên chiếc xe ngựa thứ ba cũng bị một số người nhận ra.

Nhìn những người này, lại cảm thụ được khí tức như có như không trong ba chiếc xe ngựa kia, nghĩ đến nhân vật truyền kỳ đã

từng sáng tạo ra một thời đại trong truyền thuyết đã chết ở Trường Lăng kia, song qua miệng Nguyên Vũ lại được nhận định là sống lại, hiện tại chắc hẳn đang ở một trong ba chiếc xe ngựa này. Trong lòng những Tu hành giả này chợt sinh ra tò mò cực lớn, đồng thời lại chợt lại tràn ngập sợ hãi vô cùng.

.....

Nhà cũ của Công Dương gia nằm ở cực đông trấn Nam Tuyền, một ngọn núi nhỏ tên là Chương Sơn dưới sự quản lý ngắn ngủi của hai thế hệ của Công Dương gia cũng đã biến thành một tòa pháo đài khổng lồ từ đầu đến cuối.

Một ít công trình kiến trúc quan trọng nhất của Công Dương gia đều được xây dựng ở trên đỉnh núi này, ở vị trí mà tuyệt đại đa số Phù khí trên thế gian đều không thể tạo ra uy lực công kích đến, mà bản thân Công Dương gia lại tinh thông việc bố trí cơ quan, ngoại trừ bố trí lượng lớn Phù khí quấy nhiễu thiên địa nguyên khí làm cho Tu hành giả không cách nào chiến đấu thuận lợi ra, còn bố trí rất nhiều cơ quan khí giới không cần Tu hành giả mà vẫn có thể vận dụng.

Nếu tất cả quân riêng và Tu hành giả Công Dương gia đều tụ tập trên ngọn núi này, trước kia bất kỳ một đội quân nào trong lãnh thổ vương triều Đại Sở muốn công hãm ngọn núi này của Công Dương gia, dưới tình huống không điều động lượng lớn Tông sư từ bên ngoài, chỉ sợ sẽ là một trận chiến đấu tiêu hao dài dằng dặc, còn khó khăn hơn gấp nhiều lần so với việc công hãm một tòa biên thành trọng yếu của nước địch.

Chương Sơn cách trấn Dạ Bạc cũng không quá gần, song khi tin tức nhanh chóng truyền đến, một chiếc đại liễn rất giống thuyền chợt đi ra từ sâu trong Công Dương gia, ở trong sự bảo vệ của một ít kỵ sĩ cùng người hầu rời khỏi Chương Sơn, đi về phía trấn Dạ Bạc. (đại liễn: xe vua cực lớn)

Ngồi trong đại liễn chính là Công Dương Kích.

Lão thích vững vàng cùng thoải mái dễ chịu, vì vậy đại liễn này được đặc chế ra, mặc dù đi lên xuống ở trên đường núi cũng cảm thấy quá nhiều độ nghiêng cùng chấn động, ngay cả một ít Vương hầu trong Hoàng đô nước Sở cũng chưa chắc có thể có được thứ như vậy.

Vẻ mặt của Công Dương Kích cực kỳ bình thản, giống như bầu trời ôn hòa vào mùa xuân, nhưng sâu trong ánh mắt lại không giấu được vẻ thán phục.

Ba chiếc xe ngựa rất tầm thường, thậm chí ngay cả quy cách chế tạo cũng khác biệt xuyên qua trấn Dạ Bạc, sau đó gặp đoàn xe của Công Dương gia ở giữa trấn Dạ Bạc và trấn Nam Tuyền.

Sau đội xe thật lớn của Công Dương gia, còn có rất nhiều đoàn xe của quý tộc khác biết được tin tức đi theo từ xa, như ẩn như hiện, tựa như từng chi quân đội.

Song theo Công Dương Kích ra hiệu, khi đoàn xe Công Dương gia dừng lại, địa thế chỗ bọn họ dừng thấp hơn một chút so với ba chiếc xe ngựa của đám người Đinh Ninh.

Đó là một tư thái rất khó tả.

Công Dương gia làm như thế, cho thấy ba chiếc xe ngựa này tự nhiên có vẻ cao hơn một bậc so với bọn họ cùng với tất cả các đại liễn khác trên con đường này, giống như một gã Vương giả ngày xưa đang tiếp nhận rất nhiều chư hầu đến nghênh đón.

Xe ngựa dừng, xe vua cũng dừng lại, Công Dương Kích cũng không hề lên tiếng cùng xuống xe trước tiên, chỉ hơi híp mắt yên tĩnh chờ đợi.

Đạm Đài Quan Kiếm rất tự nhiên xuống xe, sau đó rèm xe ngựa phía sau y bị người nhấc lên từ bên trong, Đinh Ninh từ đó đi

ra ngoài.

Hai chân Đinh Ninh đạp lên mặt đất, hắn bình tĩnh ngẩng đầu nhìn về phía lão nhân rất uy nghiêm trong hàng dài xe vua đối diện.

Ánh mắt Công Dương Kích run lên, lão phát giác ngay cả chính mình cũng nhìn không thấu tu vi của Đinh Ninh, ít nhất bằng vào khí tức trên người hắn lúc này chỉ cho lão một cảm giác yên tĩnh như tinh không, mà không cách nào phán đoán tu vi cảnh giới thực sự của đối phương.

Vì thế lão liền nhanh chóng xác định, đối phương chính là người mà Dạ Kiêu dùng ngàn tòa núi bụi vây chết, nhưng Nguyên Vũ và Trịnh Tụ vẫn không thể nào giết chết được.

- Không biết nên xưng hô như thế nào?

Lão đứng lên, bước xuống đại liễn, sau đó khom người hành lễ, hỏi.

Đinh Ninh bình tĩnh nói:

- Đinh Ninh.

- Ta thật sự rất kính nể ngài, nhưng ngài làm như vậy khiến cho ta rất khó xử.

Công Dương Kích nhìn hắn nói:

- Ngài dùng phương thức như vậy gặp ta, bất cứ kẻ nào cũng sẽ cảm thấy quý tộc các trấn Nam Tuyền ta đã hoàn toàn liên thủ với ngài.

- Không phải sao?

Đinh Ninh nhàn nhạt cười một tiếng,

- Vậy ta nên dùng phương thức nào xuất hiện, đến mà không lộ dấu vết, sau đó âm thầm ám sát vài tên quý tộc phản đối nhất trước tiên, bao gồm cả tên cung phụng của Trứu gia kia?

Công Dương Kích nhíu mày, nói:

- Chúng ta cần một chút thời gian để ứng đối, chỉ sợ thời gian không đủ.

Đinh Ninh nhìn hai mắt lão, lắc đầu, bình tĩnh nói:

- Ta nghĩ như vậy sẽ càng làm cho ngươi nhìn thấy quyết tâm của chúng ta.

Lông mày Công Dương Kích chợt buông lỏng,

- Nếu ngài nghĩ như vậy, vậy ngài đã đúng.

Đinh Ninh không nói gì nữa, chỉ gập đầu làm lễ.

Công Dương Kích xoay người, cuộc nói chuyện đơn giản giữa hai người chợt chấm dứt mà người bên ngoài nghe vào lại không tài nào hiểu được.

Sau khi ngồi lên trên đại liễn một lần nữa, Công Dương Kích quay người về phía một môn khách vẫn luôn đứng ở bên cạnh phân phó:

- Tới Trứu trang. (Trang viên nhà họ Trứu)

Trứu trang chính là trang viên của Trứu gia.

Môn khách này là cung phụng gần gũi nhất của lão, tự nhiên nhanh chóng nghe ra ý trong câu này, lập tức truyền lệnh, sau khi suy nghĩ một chút vội hỏi:

- Có muốn thay đổi con đường giúp bọn họ hay không?

Quyền quý vương triều Đại Sở đều rất để ý việc thoải mái cùng hưởng thụ, Công Dương gia có một cái xe vua hoa lệ và thoải mái dễ chịu, nếu Công Dương Kích đã biểu hiện ra thái độ như vậy, tên môn khách này hiển nhiên cũng cảm thấy để đối phương cưỡi xe ngựa phổ thông lại có chút không thích hợp.

Song Công Dương Kích chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn y rồi hơi hơi trào phúng, nhẹ giọng nói:

- Có liên quan gì, nếu hắn đã ngang nhiên biểu lộ thân phận như vậy, vậy bất kể hắn cưỡi cái gì, ở trong mắt người đời đều khác gì so với ngai vàng chứ?

Tin tức rất nhanh truyền đến đoàn xe của Trứu gia trên đường xa xa.

Trứu gia vốn đã bất an đến cực điểm sau khi biết được đám người Đinh Ninh kế tiếp sẽ lập tức hành động, lập tức trở nên phấn chấn hẳn lên.

Một cái hộp bằng ngọc trắng dài một thước nhanh chóng được đưa tới.

Đây là một món quà từ Trứu gia.

Bên trong cái hộp ngọc trắng này chứa bùn thuốc giống như dầu mỡ màu trắng.

Đây là Bạch Long Chi, dùng yêu đan và mỡ của Bạch Thủy giao làm chủ dược luyện chế thành Linh dược, là một trong những Thánh dược chữa thương tốt nhất thiên hạ. (chủ dược: vị thuốc chủ đạo)

Q8 - Chương 18: Ngươi dám sao?

Không có bất kỳ ước định nào, song lại rất ăn ý, sau khi lễ vật của Trứu gia được đưa tới, những quý tộc còn lại của các trấn Nam Tuyền cũng gần như đồng thời đưa tới.

Lễ vật mà những quý tộc này đưa tới đều rất hiếm thấy cùng quý giá, hơn nữa đều giống như Bạch Long Chi mà Trứu gia đưa tới, là thứ Đinh Ninh hiện tại rất cần.

Ngoại trừ Hạ gia.

Lễ vật mà bọn họ đưa tới là một hộp trà.

Lá trà trong hộp này là "Thiên Thanh Băng Hương" có nguồn gốc từ Bắc cảnh đất Sở, loại lá trà này chỉ sinh trưởng dưới ranh giới tuyết của ba ngọn núi Thiên Thanh ở chỗ kia, một năm cũng chỉ sản xuất được mấy lạng, khi dùng nước suối thượng đẳng để pha thì không chỉ có một loại hương thơm thấm vào ruột gan, hơn nữa cho dù vào mùa hè cũng có một loại cảm giác sảng khoái lạnh lẽo.

Hộp trà này khoảng chừng ba lạng, được chia làm hai gói, lần lượt là trà mới năm nay và trà cũ năm trước, giữa hai thứ sẽ có hương vị khác nhau.

Cho nên thực ra hộp trà mà Hạ gia đưa tới cũng rất hiếm thấy cùng quý giá, thuần túy là hàng hóa dùng để mua bán, giá trị thậm chí vượt qua đại đa số lễ vật mà những quý tộc khác đưa tới.

Song loại trà này có ý nghĩa đối với quyền quý thích hưởng

thụ, nhưng đối với đại đa số Tu hành giả mà nói thì lại vô nghĩa, nhất là đối với Đinh Ninh hiện tại thì không có tác dụng gì.

Một lễ vật như vậy đủ để tỏ rõ thái độ vi diệu của Hạ gia lúc này.

Song Đinh Ninh sau khi nhìn thấy lễ vật Hạ gia đưa tới, lại không có bất kỳ biểu hiện gì mà vẫn đi Trứu trang như trước.

Công Dương gia lấy núi làm pháo đài, còn Trứu gia lấy nước làm tù.

Mạng lưới nước ba tầng và một số đường phố, cửa hàng tạo thành ba tuyến phòng thủ dễ thủ khó công cực kỳ tự nhiên, ngày xưa cho dù là người sinh sống ở những ngõ hẻm và cửa hàng này cũng rất khó phát hiện, song hôm nay khi một số cầu đá nối liền cửa cống rơi xuống, khi một số dòng sông dâng cao, mà một số cơ quan bố trí ẩn giấu trong sông lại lộ ra, vậy cho dù là một số cư dân rất ngu dốt cũng phát hiện bên ngoài trang viên Trứu gia giống như có thêm ba đường hào sông hộ thành, mà một số tòa nhà thường ngày cực kỳ phổ thông lại biến thành mắt trận cùng pháo đài trong những con hẻm này.

Thủ vững đôi khi cũng có nghĩa là tự tù, Trứu gia lúc này chính là như thế.

Lượng lớn Tu hành giả cùng quân riêng của Trứu gia canh giữ vô số Phù khí trọng yếu, chặt đứt liên hệ giữa Trứu trang cùng ngoại giới, bao bọc hoàn toàn Trứu trang.

Gia chủ quý tộc Trứu gia - Trứu Trầm Vân lúc này lại ở bên ngoài vòng vây ba tầng này, ẩn nấp trong một chiếc xe ngựa tầm thường, sắc mặt cực kỳ tái nhợt, mà tâm tình lại khẩn trương đến cực điểm.

Đinh Ninh ngang nhiên đến như thế, không khác gì Tông chủ

Ba Sơn Kiếm Tràng năm đó dẫn mọi người cùng đến.

Mặc dù tin tức đến bị phong tỏa chặt chẽ, không đến mức nhanh chóng truyền đến mấy tòa Mãng Lân sơn sâu trong Trứu trang, hơn nữa Đinh Ninh vừa đến đã lập tức đưa ra thái độ mà y cùng các quý tộc còn lại muốn nhìn thấy, trực tiếp đến Trứu gia đối mặt với tên cung phụng này. Song Trứu gia đã điều động như thế, tên cung phụng bên trong kia không thể không có bất kỳ cảm giác nào... Nếu nàng rời khỏi Mãng Lân sơn xông ra, vậy chỉ có thể làm một chuyện, đó chính là cố hết sức giết người nhà Trứu gia để trả thù.

Nếu như tên cung phụng này có lựa chọn, vậy chỉ cần phát hiện sự tồn tại của y, vậy người đầu tiên muốn giết chắc chắn là y.

Cho nên khi người của Công Dương gia dẫn xe ngựa của Đinh Ninh đến, bắt đầu tiến vào ba tầng phòng vệ sâm nghiêm của Trứu gia, y vẫn trốn ở trong xe ngựa, vẫn không dám xuất hiện.

Y đã gặp thấy sự đáng sợ của tên cung phụng kia, cho nên y sợ ngươi kia sẽ vọt ra ngay lúc này.

.....

Tất cả Tu hành giả cùng với quân sĩ Trứu gia đều khẩn trương đến cực điểm.

Vẻ căng thẳng của bọn họ đến từ hai khía cạnh.

Một là bọn họ biết bên trong nhà có một gã cung phụng thần bí đáng sợ, hơn nữa còn bị Triệt gia bọn họ phản bội, một điểm khác chính là bọn họ tận mắt nhìn thấy Cửu Tử Tằm trong truyền thuyết.

Nhìn xe ngựa dừng lại, nhìn Đinh Ninh bình tĩnh đi ra.

Nhìn bóng dáng trẻ tuổi đến cực điểm tắm rửa trong ánh mặt trời, thanh âm vang lên trong lòng mỗi người bọn họ đều là một người trẻ tuổi như vậy, chẳng lẽ thật sự là Vương Kinh Mộng vô địch thiên hạ năm đó sao?

Vương Kinh Mộng gần như giết sạch tất cả Tông sư bảy triều tiến vào Trường Lăng ngăn cản hắn, làm cho thi thể của những Tông sư kia chất đống như núi?

Bọn họ nhìn gương mặt Đinh Ninh, rõ ràng như thế nhưng lại cảm thấy hư ảo, không thể tin được cùng không dám tưởng tượng.

Đoàn xe của Đinh Ninh đi thẳng về phía cửa chính Trứu gia.

Sau khi tất cả van kín cùng cơ quan bố trí được phát động, cần phải đi qua ba cây cầu nếu muốn từ ba tầng ngoài đến cửa chính nội viện Trứu gia.

Khi đoàn xe dừng lại trước cây cầu đầu tiên, ngoại trừ Đinh Ninh ra, trong ba chiếc xe ngựa của hắn lại không có bất kỳ động tác nào, thậm chí Đinh Ninh cũng chỉ từ trong xe đi ra, đứng ở đầu xe chứ không hề bước xuống.

Trong thời gian mấy hơi thở, vô số ánh mắt tụ tập trên người hắn, làm ra vô số suy đoán.

Thế nhưng Đinh Ninh vẫn không xuống xe.

Trong tay hắn có hào quang kim loại chợt lóe.

Đồng tử tất cả những người ở trong tối hoặc ngoài sáng chằm chằm vào hắn đều kịch liệt co rụt lại.

Trong tay Đinh Ninh xuất hiện hai mảnh Thiên Hạ Kiếm Thủ lệnh.

Sau đó mọi người nhìn thấy hắn cầm một mảnh Thiên Hạ

Kiếm Thủ lệnh, khắc mấy đạo Phù văn ở trên thân một mảnh Thiên Hạ Kiếm Thủ lệnh khác, viết ra một ít chú thích.

Sau đó hắn rất tự nhiên đưa mảnh Thiên Hạ Kiếm thủ lệnh cho một Tu hành giả Trứu gia cách hắn gần nhất, nói:

- Đưa cho Lý Hiểu Nguyệt, để cho nàng đi ra gặp ta.

Cho đến lúc này, một mảnh tiếng hít thở nặng nề mới như thủy triều vang lên từ bốn phương.

Thiên Hạ Kiếm Thủ lệnh vốn đã biến mất nhiều năm, chỉ tồn tại trong ghi chép của điển tịch người tu hành.

Song hiện tại tất cả mọi người ở đây đều nhìn thấy cách tạo ra Thiên Hạ Kiếm Thủ lệnh.

Thì ra thứ này được chết tác như vậy.

Mà hiện tại trong tay Tu hành giả Trứu gia này là một mảnh Thiên Hạ Kiếm Thủ lệnh hoàn toàn mới ra lò.

Sau đó Tu hành giả Trứu gia đang nắm Thiên Hạ Thủ Kiếm lệnh chỉ cảm thấy mảnh Kiếm lệnh trong tay vô cùng nóng bỏng, nóng đến mức ngay cả thức hải của gã dường như cũng dâng lên hỏa diễm, không chỉ đối với gã, đối với tất cả Tu hành giả nơi đây mà nói, ba chữ Lý Hiểu Nguyệt kia đều cực kỳ xa lạ, song gã lại hiểu rất rõ ràng ý của Đinh Ninh.

Lý Hiểu Nguyệt này chỉ có thể là tên cung phụng thần bí trong Mãng Lân sơn.

Bất kỳ người Trứu gia nào xuất hiện trước mặt tên cung phụng kia lúc này đều có khả năng bị lửa giận đốt thành tro tàn, hơn nữa vì sao chủ nhân Thiên Hạ Kiếm Thủ lệnh này hoàn toàn không vào Trứu trang?

Song dưới ánh mắt bình tĩnh nhìn chăm chú của Đinh Ninh, dưới bầu không khí lúc này, tên Tu hành giả Trứu gia này chỉ có chết lặng, ngay cả một chút sợ hãi cũng không sinh ra.

Gã không thể làm ra bất cứ cảm xúc phản kháng, đại não gần như trống rỗng, gã xoay người lại, nâng mảnh Thiên Hạ Thủ Kiếm lệnh này, dùng tốc độ nhanh nhất của mình đi sâu vào trong Trứu trang.

Đinh Ninh bình tĩnh đứng thẳng đầu xe, đối diện với cửa chính Trứu trang.

Thân ảnh của Tu hành giả Trứu gia kia lên xuống vài cái rồi biến mất trong tầm mắt của hắn và mọi người chung quanh.

Qua hơn mười hơi thở, nước sông dưới cầu đột nhiên rung động, tất cả mọi người cảm thấy không khí chung quanh đều bắt đầu lắc lư.

Trong nháy mắt sau đó, trong Mãng Lân sơn sâu trong Trứu trang truyền ra một tiếng thét chói tai thê lương.

Tiếng thét này vô cùng chói tai, thật giống như có vô số nữ quỷ thét chói tai ở dưới lòng đất, làm cho người ta sợ hãi nhịn không được nổ tung.

Oanh một tiếng.

Chỉ trong nháy mắt khi tiếng thét chói tai này truyền vào tai mọi người, cửa lớn của Trứu trang nổ thành nát vụn.

Một cỗ sóng khí ẩn chứa lực lượng đáng sợ thổi tung những mảnh vụn này lên trời.

Một đạo thân ảnh của nữ tử xuất hiện trong cơn sóng khí này, dừng ở trên cây cầu thứ ba trước người Đinh Ninh.

- Thật sự là ngươi?

- Thật sự là ngươi sao?

- Nếu là ngươi, vậy vì sao không tới, còn để cho một người như vậy đưa Kiếm lệnh đến cho ta, ngươi không sợ ta tiện tay giết hắn sao?

Giọng nói của nữ tử ởkhông ngừng nổ tung trong sóng khí, thanh âm sắc bén điên cuồng nương theo tiếng nổ vang, như từng đợt sóng truyền vào tai mọi người, làm cho rất nhiều người đều khó chịu đến mức có chút cảm giác nôn mửa.

-Vậy ngươi có giết hắn không?

Thần sắc Đinh Ninh không có biến hóa, nhưng khóe miệng lại hơi nhướng lên, thần sắc có chút mỉa mai:

- Ngươi dám sao?

Q8 - Chương 19: Nghi lễ

Giọng nói Đinh Ninh cũng không vang dội, song khi thanh âm của hắn vang lên, tất cả tiếng nổ vang cùng thanh âm chói tai đều biến mất.

Ngũ quan nữ tử đứng thẳng cách hắn một cây cầu đều có chút co giật, cô cũng không phát ra được bất kỳ thanh âm đáp lại nào.

- Ngươi không dám.

Đinh Ninh chậm rãi ngẩng đầu lên.

Hắn đứng ở đầu xe, bản thân có vẻ cao lớn hơn người nữ tử này, hơn nữa khi hắn ngẩng đầu như vậy, tất cả mọi người cảm giác được một loại uy nghiêm trang trọng tỏa ra từ trên người hắn.

- Bằng không ngươi sẽ không thất thố như vậy khi nhìn thấy Kiếm lệnh, sau đó nhanh chóng xông ra gặp ta như thế này.

Đinh Ninh nhìn thẳng đôi mắt của nữ tử này, thong thả mà bình tĩnh nói tiếp:

- Sư tỷ, ngươi còn nhát gan như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng thay đổi. Nhưng ngươi còn có tư cách để ta gọi ngươi là sư tỷ sao?

Khi thanh âm như vậy của hắn truyền ra, bốn phía lại vang lên một mảnh thanh âm hít khí lạnh.

Loại khiếp sợ này vẫn xuất phát từ thân phận của Đinh Ninh

Nếu hắn thật sự là Vương Kinh Mộng năm đó, vậy người cung phụng thần bí ẩn nấp ở Trứu gia dĩ nhiên là sư tỷ của Vương Kinh

Mộng?

Tất cả mọi người đều biết năm đó Vương Kinh Mộng sau khi tiến vào Thất Cảnh, liền trở thành lãnh tụ trên thực tế của Ba Sơn Kiếm Tràng, nhưng sư thừa cụ thể của hắn lại hầu như không có bất kỳ ghi chép nào.

Bên ngoài rất ít người biết lúc hắn bắt đầu tu hành là bái ở môn hạ của danh sư Ba Sơn Kiếm Tràng nào, hoặc hắn đạt được một ít truyền thừa của vương triều Đại U ngày xưa, cho nên lúc tiến vào Ba Sơn Kiếm Tràng đã có được công pháp cùng kiến thức đáng sợ.

- Thật sự là ngươi.

Nữ tử trong nháy mắt thất thần, đôi mắt của cô co rút rồi nở to ra như hoa nở hoa tàn, lại lặp lại những lời này một lần nữa.

Đinh Ninh ngẩng đầu lên cao hơn một chút.

Ánh mắt hắn phóng thẳng tới bầu trời.

Mạt Hoa Tàn kiếm vốn một mực treo ở bên hông hắn, nhưng hiện tại hắn đưa tay cầm thanh kiếm này, thi triển ra một kiếm lên trên bầu trời.

Trên bầu trời xuất hiện một đạo kiếm khí, giống như là một luồng hỏa diễm màu xanh.

Luồng hỏa diễm màu xanh này giống như là sinh linh có được sinh mệnh, co rút bất định ở trên bầu trời.

Sau đó Đinh Ninh lại thi triển một kiếm.

Chỗ cao hơn trên bầu trời có một vầng trăng sáng trắng noãn.

Trăng sáng dần dần chuyển qua góc khuất, nhưng có một loại kiếm ý huyền ảo lại bắt đầu quanh quẩn ở trong thiên địa này, tựa

như có sát ý sẽ hàng lâm trên thân thể mỗi người bất cứ khi nào.

Tiếp theo Đinh Ninh tiếp tục thi triển ra kiếm thứ ba.

Rất nhiều kiếm quang giống như tơ tằm bay múa vây quanh Đinh Ninh, hội tụ thành hình, tựa như một khối cối xay.

Chỉ có Lý Hiểu Nguyệt lúc này mới hoàn toàn hiểu được ý bao hàm bên trong ba kiếm của Đinh Ninh.

Kiếm thứ nhất trên là "Bích Lạc Hoang Hỏa", là tuyệt học của sư tôn cô và Vương Kinh Mộng. Cô không thể nào lĩnh ngộ, nhưng Vương Kinh Mộng lại làm được.

Kiếm thứ hai là "Âm Tình Viên Khuyết", là một trong những chiêu kiếm khó thi triển nhất của nàng.

Kiếm thứ ba là "Ma Thạch Kiếm", là chiêu kiếm độc đáo riêng biệt của Vương Kinh Mộng.

Trên đời này không có bất kỳ bằng chứng nào có thể mạnh mẽ hơn thế.

Cô cũng không dám hoài nghi thân phận của người đối diện này nữa, mặc dù ngoại hình bên ngoài đã hoàn toàn thay đổi, nhưng cô xác định Đinh Ninh chính là người nọ.

Nhưng cũng đúng lúc này, Đinh Ninh thu kiếm.

Ngón tay hắn khẽ nhúc nhích, tuy không thực sự xuất kiếm, thế nhưng lại mô phỏng ra hai đạo kiếm ý mờ nhạt.

Hai đạo kiếm ý này triệt để đánh tan phòng tuyến tâm lý của cô, làm cho khí lực trên người cô tự như bắt đầu xói mòn.

Hai đạo kiếm ý này là chiêu kiếm hai bên sử dụng khi cô và Vương Kinh Mộng giao thủ lần cuối cùng, hơn nữa một đạo kiếm ý trong đó càng lưu lại thương thế vô cùng ác độc trong thân thể cô,

làm cho cô nhất định phải dựa vào nguyên khí của Mãng Lân sơn thì mới có thể duy trì được mạng sống.

Một kiếm này đã thành lao tù, nhốt cô ở đất Sở này nhiều năm.

Cho dù còn có người trên đời này có thể học được kiếm ý của cô và Vương Kinh Mộng, nhưng không có bất cứ kẻ nào có khả năng chỉ dùng kiếm ý tinh diệu như vậy liền mô phỏng ra tình cảnh lúc hai người giao thủ lần cuối cùng năm xưa

Vì vậy cô hiểu đây là sự thật.

Người đã chết kia đã "sống" lại, thay đổi một bộ mặt vô cùng chân thật xuất hiện ở trước mặt cô.

Cơ thể cô phát run lên

- Ngươi chính vì quá nhát gan, cho nên năm đó vừa bị uy hiếp đã đứng về phía Trịnh Tụ, phản bội toàn bộ Ba Sơn Kiếm Tràng, bán rẻ rất nhiều bí mật cho người.

- Ấn kiếm quỳ xuống, ngươi tuy không còn là sư tỷ của ta nữa, nhưng ta có thể tha thứ cho ngươi.

Đinh Ninh cúi đầu, thanh âm cũng lạnh lùng một chút,

- Chắc hẳn ngươi cũng hiểu rõ, đây là quy củ của Ba Sơn Kiếm Tràng.

Ở Ba Sơn Kiếm Tràng, ấn kiếm quỳ xuống liền tỏ vẻ thần phục, biểu thị thanh kiếm cùng tên của Tu hành giả này là đối tượng mà hắn thần phục, sau này không còn ngang hàng, hơn nữa sẽ tiếp nhận cấm chế, biến thành người hầu trung thành không cách nào phản bội.

Khi thanh âm lạnh lùng của Đinh Ninh vang lên, hai đầu gối của Lý Hiểu Nguyệt đã nhũn ra, cô biết quy củ của Ba Sơn Kiếm

Tràng năm đó, nhưng ở Ba Sơn Kiếm Tràng năm đó thật sự gần như không có một ai có thể tiếp nhận sự khuất nhục như vậy.

- Dựa theo quy củ của Ba Sơn Kiếm Tràng, tiếp nhận tha thứ thì ta có thể tiêu trừ bệnh ẩn trong vết thương do kiếm gây ra trên người ngươi. Bởi vì ta có được Tục Thiên Thần Quyết của Mân Sơn Kiếm Tông.

Đinh Ninh mặt không chút thay đổi nhìn cô, nói tiếp một câu này.

Phịch một tiếng.

Lý Hiểu Nguyệt quỳ xuống.

Một chùm bụi mù bốc lên từ chỗ đầu gối của cô tiếp xúc với mặt đất.

Thứ tiếp xúc trực tiếp với mặt đất kế tiếp là cơ thể của cô.

Cô gần như nằm rạp xuống, cái trán ma sát mặt đất, ai cũng không thể biết được cảm xúc của cô lúc này rốt cuộc phức tạp cỡ nào, nhưng nhìn ra được cô thậm chí còn đang bắt đầu khóc.

Không ai cảm thấy lố bịch, không có nhiều người cảm thấy khinh miệt và buồn cười.

Nhìn bóng dáng Đinh Ninh đứng trong ánh mặt trời, nhìn Tu hành giả cường đại quỳ gối trước người hắn, cho nên mọi người đều bắt đầu hiểu được, sở dĩ Đinh Ninh muốn làm như vậy là bởi vì đây là một nghi thức thần thánh.

Tái hiện quy củ Ba Sơn Kiếm Tràng.

Đây là nghi thức tuyên bố với cả thiên hạ rằng hắn và Ba Sơn Kiếm Tràng trở về.

Từ bây giờ sẽ không còn ai nghi ngờ danh tính của mình.

Đây chính là nguyên nhân thực sự khiến hắn không giết Lý Hiểu Nguyệt này, mà để cho Tu hành giả cường đại phản bội Ba Sơn Kiếm Tràng quỳ lạy trước mặt hắn, tiếp nhận tha thứ chân chính của hắn.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh lại.

Rất nhiều Tu hành giả nhìn bóng dáng Đinh Ninh, biết đây không phải là thời khắc hắn cường đại nhất, phong quang cùng làm người ta rung động nhất, nhưng cho dù như thế, trong lòng rất nhiều người đã sinh ra ý niệm như vậy.

Khí độ và phong thái như thế... Trách không được năm đó có nhiều Tu hành giả liều lĩnh đi theo như vậy.

Trong xe ngựa âm u, hô hấp của Trứu Trầm Vân trở nên bình thuận lên, y không còn khẩn trương như lúc trước, nhưng quần áo toàn thân lại bị mồ hôi thấm ướt đẫm.(bình thuận: bình tĩnh và thông thuận)

Cuối cùng y đã hiểu tại sao Công Dương gia đã thể hiện thái độ nhượng bộ ngay từ đầu.

Đẳng cấp của đối phương chênh lệch thật sự quá xa so với những quý tộc như mình, hoàn toàn không ở cùng một cấp độ.

Có một chiếc xe ngựa nhanh chóng rời đi trước khi Lý Hiểu Nguyệt đứng dậy

Rất nhiều người đều không nói ra, nhưng vẫn biết đó là xe ngựa của Hạ gia.

Lực lượng phản đối của Trứu gia đã được giải quyết bằng cách không đánh mà thắng như thế, Hạ gia là tồn tại duy nhất còn lại, vậy người phản đối đứng sau bọn họ là ai? Thái độ lúc này sẽ như thế nào?

Đinh Ninh cũng không nóng lòng.

Hắn dừng lại ở Trứu trang chính là vì chờ hồi âm từ Hạ gia.

Q8 - Chương 20: Vẫn như trước

- Hắn thích tha thứ như vậy sao?

Sâu trong đình viện Hạ gia có một hồ sen. Trước hồ sen có một nam tử áo xanh đang đứng.

Hiển nhiên nam tử áo xanh là người của các trấn Nam Tuyền, ngay cả nói chuyện cũng mang theo chút giọng của vùng này, nhưng cách ăn mặc của y lại không khác gì người Trường Lăng.

Chính xác mà nói, quần áo trên người y và một số phụ kiện, bao gồm cả vải buộc tóc, đều là phong cách Trường Lăng mười mấy năm trước.

Khuôn mặt của y cũng có nét đặc trưng của người Trường Lăng, khuôn mặt hơi vuông vắn, dáng người cao thẳng như kiếm, vai rộng, màu da cũng hơi vàng, không tuấn tú tinh xảo như người ở vùng trung tâm đất Sở.

Nhưng khí tức trên người y lại hoàn toàn khác biệt với những Tu hành giả Trường Lăng bình thường.

Khi y lạnh lùng mở miệng nói chuyện, sinh cơ của mấy gốc hoa sen trước người y đột nhiên lặng lẽ khô héo, một ít khí tức tươi mát biến thành luồng khí màu xanh nhàn nhạt, cuối cùng lại biến thành nguyên khí âm lãnh màu đen, hòa vào lòng bàn tay y.

Loại công pháp âm thầm cắn nuốt nguyên khí sinh linh này, cho dù là ở vương triều Đại Tề cũng bị rất nhiều Tu hành giả coi là tà pháp.

Tu hành loại công pháp này, ảnh hưởng lớn nhất chính là thọ

nguyên.

Nói một cách đơn giản nhất, mạnh mẽ cướp đoạt nguyên khí quá mức hỗn tạp vào thể sẽ rất dễ chết sớm hơn người khác.

- Nếu hắn dùng loại phương thức này mang theo Ba Sơn Kiếm Tràng trở lại thế gian, nếu hắn thích công khai như vậy, vậy ta cũng sẽ công khai gặp hắn.

Nam tử áo xanh, dường như cố nhốt bản thân trong thời gian mười mấy năm trước, chậm rãi xoay người lại, nhìn mấy người quyền quý Hạ gia sớm đã không chịu nổi áp lực, thản nhiên nói:

- Đưa ta đi gặp hắn.

Những lời này đối với người Hạ gia mà nói chính là một loại giải thoát.

Một chiếc xe ngựa rất nhanh đã đến trước mặt y.

Bên trong xe ngựa rất tinh xảo hoa mỹ, nhưng bề ngoài lại rất bần hàn.

Nam tử áo xanh biết người Hạ gia tại sao lại làm như vậy.

Bởi vì Đinh Ninh ngồi xe ngựa rất bình thường đến chư trấn Nam Tuyền. Hiện tại, khi thân phận của hắn không còn dị nghị, vậy nếu đi gặp hắn, thì ngay cả xe ngựa, Hạ gia cũng không dám lộ vẻ phô trương so với xe ngựa của Đinh Ninh.

Trên thực tế, Hạ gia đã sớm khuất phục vì không chịu nổi áp lực.

Nam tử áo xanh cũng không để ý, chỉ ở trong xe ngựa hơi nhắm mắt lại, khóe miệng lộ ra vài phần trào phúng.

Quanh đi quẩn lại, hình như vẫn là đám người năm đó vướng vào vòng vây.

Suy cho cùng, cuộc chiến của những người năm đó vẫn còn tiếp tục.

Sau một khắc, khuôn mặt của y xuất hiện một tia bi thương và phẫn nộ, nhưng lập tức nhanh chóng biến mất, trở thành hờ hững.

Bánh xe xe ngựa lăn trên đường, bụi cỏ màu xanh nhanh chóng khô héo. Đầu tiên, những nguyên khí biến thành màu xanh, sau đó lại biến thành màu đen, nhao nhao quấn quanh bánh xe xe ngựa.

Ban đầu hắc ý trên bánh xe ngựa cũng không bắt mắt, nhưng dần dần nó trở nên giống như có vô số dây leo màu đen không ngừng sinh trưởng.

Trong mương hai bên đường, liên tục có bong bóng khí bay ra.

Mặc kệ khuôn mặt nam tử áo xanh trong xe ngựa lạnh lùng bình tĩnh như thế nào, nhưng những phản ứng tự nhiên của nguyên khí lại không cách nào che dấu nội tâm vô cùng hỗn loạn của y.

Nhìn những biểu hiện kinh người như vậy, tất cả những Tu hành giả tụ tập ở các trấn Nam Tuyền đủ để xác định Tu hành giả trong xe ngựa cường đại, nhưng hoàn toàn không cách nào đoán được thân phận của người này.

Chẳng lẽ đây là một Tu hành giả của vương triều Đại Tề?

Tu hành giả như vậy làm sao có thể ẩn nấp ở Hạ gia, vì sao phải kiên định đứng đối lập với Ba Sơn Kiếm Tràng?

Mấu chốt nhất chính là, những khí tức mà y toát ra dường như hoàn toàn không có ý khuất phục Đinh Ninh.

- Oán khí ngưng hình. Nó khó hơn ta tưởng, bởi vì ta nợ hắn, các ngươi không cần phải ra mặt.

Khi thấy rõ chiếc xe ngựa này đến từ Hạ gia, sắc mặt Đinh Ninh trở nên vô cùng trầm trọng. Hắn một mình ra khỏi Trứu trang, đi đến một cây cầu ngoài cùng, nghênh đón chiếc xe ngựa này.

Tu hành giả Hạ gia đang lái xe nhìn thấy bóng dáng Đinh Ninh xuất hiện trên cầu, lập tức rất tự nhiên ghìm ngựa, muốn dừng xe ngựa lại ở rất xa.

Nhưng trong nháy mắt hai tay gã vừa dùng sức, gã đã bị một cỗ lực lượng âm hàn từ trên xe ngựa đánh bay ra ngoài, rơi xuống phía sau xe ngựa, không thể phản kháng.

Có tiếng thở hổn hển vang lên.

Xe ngựa không hề giảm tốc độ, lao thẳng xuống dưới cầu. Thậm chí, trong nháy mắt, rất nhiều người cho rằng chiếc xe ngựa này sắp đụng Đinh Ninh trên cầu thì nó chợt ngừng lại.

Sắc mặt Đinh Ninh không thay đổi, hắn khẽ khom người, rất trang trọng thi lễ trước đối với người còn chưa lộ diện trong xe ngựa.

Những người xung quanh nhìn thấy cảnh tượng như vậy đều âm thầm kinh hãi.

Là loại nhân vật gì mới xứng để hắn thi lễ trước?

- Xem ra ngươi đã đoán ra ta là ai.

Giọng nam tử áo xanh vang lên, y xuất hiện ở đầu xe, nhưng cũng không hề xuống xe, từ trên cao nhìn xuống Đinh Ninh, giống như Đinh Ninh nhìn Lý Kiểu Nguyệt lúc trước.

Giọng nói của y rất bình thản, nhưng khi nó vang lên, khí đen quấn quanh bánh xe ngựa lại giống như vô số con dơi kinh hãi, từ bốn phía bay ra bầu trời bên ngoài.

- Ngài hẳn là đại đệ tử của Thương đại nhân, Vấn Quan Nguyệt.

Đinh Ninh hít sâu một hơi, trả lời.

Nam tử áo xanh không phủ nhận, y nhìn Đinh Ninh nói tiếp:

- Ngươi có thể tha thứ cho người khác, nhưng ai sẽ tha thứ cho ngươi? Ngươi vẫn còn sống, nhưng lão sư của ta đã chết, ngài ấy không thể nào tha thứ cho ngươi.

Ngừng một chút, y tiếp tục gằn từng chữ một:

- Ta không tha thứ cho ngươi. Cho dù hôm nay ngươi giết được ta, nhưng giết người cũng cần lý do, nếu ngươi cảm thấy có lý có cứ, ngươi có thể lập tức giết ta.

Giọng của nam tử này giống như lôi đình ở trong đầu mọi người, không ngừng nổ tung ra bốn phía.

Ngày xưa Ba Sơn Kiếm Tràng thúc đẩy biến pháp, người đầu tiên ỷ lại chính là Thương gia.

Nhưng vì cân nhắc, Thương gia lại trở thành vật hi sinh. Đối với Tu hành giả Trường Lăng mà nói, có lẽ bọn họ còn biết Thương gia vẫn bảo vệ được một cái bé gái mồ côi, nhưng đối với Tu hành giả bên ngoài mà nói, Thương gia chính là bị diệt cả nhà, một người cũng không lưu lại.

- Ngươi có thể còn sống, rất tốt.

Đinh Ninh nhìn ánh mắt Văn Quan Nguyệt, yên lặng nói:

- Ta tưởng ngài đã chết, không nghĩ tới ngài còn có thể chạy thoát. Ta biết được tin tức quá muộn, lúc ta trở về, chỉ kịp cứu một mình nàng.

- Coi như là chỉ còn lại có một mình nàng, coi như ngươi bảo

trụ được một người, nhưng ngươi còn tưởng rằng đều là công lao của ngươi sao? Nếu không phải sư muội ta giả trang nàng dẫn dắt rất nhiều Tu hành giả đuổi giết, nếu không phải nhiều bằng hữu của ta xả sinh chết trận như vậy, ngươi có thể có thời gian và cơ hội bảo trụ nàng sao?

Vấn Quan Nguyệt nở nụ cười, lớn tiếng nói:

- Ngươi đừng quên, là ngươi tự mình đi mời lão sư ta giúp ngươi, nhưng ngươi đã hoàn thành lời hứa với lão sư ta sao? Ta không nợ ngươi và Ba Sơn Kiếm Tràng các ngươi, chỉ có ngươi và Ba Sơn Kiếm Tràng nợ Thương gia chúng ta. Vì vậy, ta sẽ không tha thứ cho ngươi.

- Đừng nói với ta ngươi đã tận lực. Hiện tại, kết quả cuối cùng là lão sư ta và những bằng hữu kia bởi vì ngươi mà chết, nhưng ngươi còn sống.

- Đừng nói với ta địch nhân là Nguyên Vũ và Trịnh Tụ. Nếu không có ngươi, hai bọn họ hoàn toàn không thể ngồi vào vị trí đó.

Q8 - Chương 21: Mục đích

- Không cần lo lắng cái gì, coi như là phải chết, người chết cũng là ta mà không phải là các ngươi

Lúc quay người trở về xe ngựa, Vấn Quan Nguyệt lạnh lùng nói ra với mấy người của Hạ gia ở bên cạnh xe ngựa:

- Đây là chuyện của ta với Ba Sơn Kiếm Tràng, không liên quan đến các ngươi.

- Minh bạch.

Người chủ sự Hạ gia đáp lại hai chữ cực kỳ đơn giản.

Hắn biết rõ Hạ gia bây giờ đối với Vấn Quan Nguyệt mà nói chỉ là một cái trụ sở.

Hiện tại thứ vắt ngang ở trước Đinh Ninh và Ba Sơn Kiếm Tràng đã không phải là quân riêng của các trấn Nam Tuyền, càng không phải là một phần lực lượng của Hạ gia hắn, mà là cần chính danh.

Xuất sư cần phải nổi danh.

Vấn đề này đã không chỉ là chuyện giải quyết tàn quân do Triệu Hương Phi và Hướng Diễm dẫn đầu có thể xuyên qua từ các trấn Nam Tuyền hay không.

Mà là có một số việc không có cách nào khác nói rõ, như vấn đề Đinh Ninh cùng Ba Sơn Kiếm Tràng có tư cách trở thành người thống lĩnh lực lượng chống lại Nguyên Vũ cùng Trịnh Tụ hay không.

...

- Không ai có thể chỉ lo thân mình.

Trong đêm trăng, một nữ tử nhẹ nhàng nói với lão nhân phía sau lưng mình.

- Sư huynh có chính kiến của hắn, nhưng Thương gia còn có người, hắn không thể đại biểu hoàn toàn cho Thương gia chúng ta.

Nữ tử này mặc y phục mà đó, lúc nói chuyện vẫn luôn là một loại tư thái ôn nhu, trong thanh âm nhẹ nhàng hàm chứa sầu khổ cùng bất đắc dĩ.

Nàng đang ở trên một chiếc thuyền nhỏ.

Thuyền nhỏ neo đậu ở một bến tàu hoang dã nơi những con thuyền nhỏ tụ tập, hiện tại phần lớn những thuyền nhỏ này đều là gia đình của một số phú thương trốn khỏi chiến hỏa nơi Hoàng đô nước Sở.

Cửu Tử Tằm sống lại, người nọ cùng Ba Sơn Kiếm Tràng ngang nhiên xuất hiện ở các trấn Nam Tuyền gây ra động tĩnh quá lớn, tin tức truyền bá cực nhanh, thế cho nên loại bến tàu hoang vu này đều nhanh chóng biết được chuyện đã xảy ra ở các trấn Nam Tuyền.

Lúc này đang nói về Thương gia, nàng tự xưng là "Thương gia của chúng ta", hiển nhiên chính là đại tiểu thư Thương gia ngày xưa vẫn luôn ẩn nấp trong chợ cá.

Nghe được hai câu nói của nàng lúc này, lão bộc phía sau nàng khẽ thở dài một tiếng, đẩy thuyền tiến lên.

Thuyền nhỏ lướt nhanh trên mặt nước đen kịt, lúc trời còn chưa sáng, đã đến một bến tàu cách Hạ gia rất gần.

Các trấn Nam Tuyền hiện nay nhạy cảm hơn nhiều so với xưa kia, cho nên chiếc thuyền nhỏ như vậy đến tự nhiên không có khả năng thoát khỏi sự chú ý của Hạ gia.

Cảm giác được trong bóng tối xung quanh bến tàu trước bình minh có một ít khí tức Tu hành giả như có như không, đại tiểu thư Thương gia khẽ cúi đầu, vẫn dùng thanh âm rất ôn nhu mà khẽ nói:

- Vấn Quan Nguyệt là sư huynh của ta, ta họ Thương, ta muốn gặp hắn.

Trong bóng tối vang lên mấy tiếng hít khí lạnh dồn dập, tiếp theo chính là một mảnh tiếng xé giống ra do bay vụt.

Chỉ mất khoảng hơn mười hơi thở, một gã quản sự Hạ gia đi theo một chiếc xe ngựa nào đó đã đến bến tàu, cực kỳ kính cẩn mở lời mời nàng lên xe.

Đại tiểu thư Thương gia ôm lấy cây đàn vẫn luôn đặt ở một bên, cùng lão bộc lên xe ngựa.

Xe ngựa nhanh chóng tiến vào chỗ sâu trong trạch viện của Hạ gia, ngừng lại bên bờ hồ nhỏ yên tĩnh nở đầy hoa sen.

Có một gã nam tử mặc áo màu xanh đứng thẳng trong đình viện ven hồ.

- Đại tiểu thư.

Y hơi khom mình hành lễ, khuôn mặt vẫn bình thản như trước, nhưng lúc khẽ khom người, hoa sen đầy hồ lại xao động như bị gió lướt nhẹ thổi qua, cánh hoa cùng phiến lá vang lên sào sạt.

- Sư huynh.

Đại tiểu thư Thương gia dịu dàng đáp lễ,

- Ta không biết huynh còn sống.

- Ta vốn không ở Trường Lăng, nhưng lại có thể ngẫu nhiên nghe được tin tức của huynh, chỉ nghe dường như huynh đã tới hải ngoại, nhưng lại không ngờ tới huynh lại ở chỗ này, hơn nữa còn đến nhanh như vậy.

Vấn Quan Nguyệt đứng chắp tay, trong giọng nói tràn ngập cảm khái không nói ra được.

Đại tiểu thư Thương gia vẫn không nhanh không chậm như trước, nói:

- Thế gian đã như vậy, nếu muốn không đếm xỉa đến thì cũng không thể tìm được một chỗ thanh tịnh. Ta rời xa chợ cá, từ vùng ven sông vào biển, vốn chính là muốn hoàn toàn rời khỏi cuộc phân tranh này, song lại vừa đúng cảm nhận được tung tích của hạm lớn U Phù, cảm thấy không đúng nên theo tới cảnh nội Đại Sở thì đã nhắc nhở không kịp, cuối cùng không kịp cảnh báo, Hoàng đô Đại Sở liền bị phá.

- Rõ ràng tránh ra hải ngoại lại vừa đúng lúc phát hiện dấu vết của hạm đội U Phù, thế nhưng cũng khó trách, lão sư là Tu hành giả duy nhất ở Trường Lăng ngày xưa tinh thông thủ đoạn âm thần quỷ vật, sư muội ngươi có được chân truyền của ngài, có thể ngẫu nhiên phát hiện tung tích hạm đội U Phù, ngược lại cũng không phải là chuyện gì quá bất ngờ.

Vấn Quan Nguyệt khẽ gật đầu.

Đại tiểu thư Thương gia nhìn hai cái đồng tử như hai tia chớp trong bóng tối của y, suy nghĩ một chút, theo thời gian dần qua khẽ nói:

- Mỗi người có lẽ đều có cơ hội sửa lại sai lầm, huống chi có

chút sai lầm chỉ bởi vì hắn tin sai người.

- Rốt cuộc nói đến vấn đề chính.

Vấn Quan Nguyệt hít sâu một hơi, nhìn nàng rồi nói:

- Vì vậy chuyện này là mục đích khiến ngươi tới gặp mặt ta?

- Chuyện của Thương gia chúng ta dẫn đến hắn quyết liệt với Nguyên Vũ và Trịnh Tụ. Hơn nữa ta có thể sống sót được ở Trường Lăng, có thể ở lại nơi đây thật lâu, hiển nhiên không thể nào do nhân từ Trịnh Tụ, nhất định là ước định giữa hắn và một ít lão nhân ở Trường Lăng. Hắn thiếu nợ Thương gia ta một cái công đạo, nhưng ta cũng thiếu nợ hắn một mạng.

Đại tiểu thư Thương gia khẽ gật đầu, nói:

- Huynh có thể không khoan dung cho hắn, nhưng ta không muốn huynh ngăn cản hắn ở thời điểm này.

- Đây là mục đích ngươi đi chuyến này, nhưng mục đích của ta lại không phải là ngăn cản hắn.

Vấn Quan Nguyệt đột nhiên nở nụ cười.

Y cười đến sảng khoái, nhưng nụ cười cực kỳ vui vẻ này lại làm cho người cảm thấy rét lạnh.

Lông mày đại tiểu thư Thương gia cau lại, trong lòng lão bộc bên cạnh nàng lập tức sinh ra dự cảm không lành.

- Mục đích của ta là ngươi, sư muội.

Vấn Quan Nguyệt nhìn nàng thật sâu, rõ ràng chỉ mỉm cười, cảm khái khẽ nói:

- Kỳ thật rất nhiều lời mà ngươi nói cũng không tệ. Kể cả ngươi có thể tiếp tục sinh tồn ở Trường Lăng, hoàn toàn chính xác

là bởi vì ước định giữa hắn mà một số người ở nơi đó. Thậm chí bản thân ngươi cũng không biết, mạng sống của ngươi là một trong những thẻ đánh bạc cuối cùng ép buộc hắn nhất định phải vào Trường Lăng.

- Song lưu ngươi lại, vốn chính là lưu lại một cái thẻ đánh bạc, phòng ngừa vạn nhất sau này Cửu Tử Tằm lại hiện ra... Cho nên hiện tại Cửu Tử Tằm thật sự lại xuất hiện rồi, hơn nữa đúng là hắn sống lại. Như vậy sư muội ngươi lại có ý nghĩa càng quan trọng. Là một trong thẻ đánh bạc dùng để đối phó hắn năm đó, hiện tại không biết vẫn có thể tạo được tác dụng như thế nào?

Giọng nói của Vấn Quan Nguyệt cũng càng ngày càng nhu hòa,

- Ngươi vẫn còn quá mức đơn thuần, ngươi đã từng nghĩ tới, tất cả mọi người trong Thương gia chết rồi, vì cái gì ta có thể sống tiếp?

- Ngươi...

Lão bộc bên cạnh đại tiểu thư Thương gia phát ra một tiếng quát chói tai.

Lời lão muốn nói ra chính là "Ngươi là người của Trịnh Tụ", song chỉ nói ra được một chữ, lão liền cảm nhận được một cỗ khí tức âm hàn khiến cho mình có loại cảm giác huyết dịch đông lại chỉ trong nháy mắt.

Lão bỗng nhiên quay người.

Một gã nam tử áo đen từ trong bóng tối đi ra, trên trường bào màu đen của gã treo nhiều trang sức bằng xương trắng như những ngôi sao dày đặc.

- Tề Tư Nhân.

Đại tiểu thư Thương gia gằn ra tên của Tu hành giả này, tâm

tình trong nháy mắt trầm xuống.

- Tiểu thư, đi mau.

Hơn mười cành Hắc trúc vào thời khắc này sinh trưởng quanh người nàng và lão bộc, trong nháy mắt mọc thành rừng, hơn nữa không ngừng lên cao, có xu thế ngút trời. (Hắc trúc: trúc đen)

- Nếu như đã đến, còn có thể đi được ư?

Nhưng tên nam tử áo đen kia chẳng qua chỉ hơi châm biếm lắc đầu, lột xuống một đoạn xương trắng bên hông, ném trên mặt đất.

Một tiếng phù khẽ vang lên.

Trên đoạn xương trắng nho nhỏ như xương ngón tay trên sinh ra vô số đường vết rạn, trong những vết rạn này tuôn ra khí diễm trắng xanh, im ắng lan tràn ra bốn phía trong thiên địa.

Khí đen trên rừng Hắc trúc nhanh chóng vặn vẹo, từng sợi từng sợ bị hút ra, bị những khí diễm trắng xanh kia thôn phệ.

Thân ảnh lão bộc cùng đại tiểu thư Thương gia hiển lộ ra, giữa răng môi lão bộc tràn ra một tia máu tươi.

Q8 - Chương 22: Trấn Hồn đinh

- Thật sự không lưu lại đường lui sao?

Thanh âm sâu kín của đại tiểu thư Thương gia vang lên.

Nàng nhìn Vấn Quan Nguyệt cùng Tề Tư Nhân, trong không khí trước người đột nhiên xuất hiện một sợi dây màu đen.

Sợi dây màu đen này không cần bất kỳ ngọn lửa nào nhen nhóm liền bốc lên trên một tia khói xanh, tản ra một loại hương vị ngọt ngào, thực sự làm cho tinh thần của Tề Tư Nhân cùng Vấn Thu Nguyệt đồng thời có chút hoảng hốt.

Mượn một khoảng thời gian này, hai tay đại tiểu thư Thương gia gảy lên dây đàn, không có tiếng đàn vang lên, nhưng lại có vô số ngọn lửa đen tuôn ra. Thân thể nàng cùng lão bộc bị những ngọn lửa đen này bao vây, giống như muốn trực tiếp biến mất trong ngọn lửa đen này.

Một tiếng quát lớn vang lên, Vấn Quan Nguyệt khôi phục thanh tỉnh, trên người y có âm khí màu đen như mưa đá bay ra, trong tay rõ ràng xuất hiện một thanh đoản kiếm màu đen, kiếm quang nổi lên, cắt đứt sợi dây màu đen kia, kiếm quang tiếp tục đi về phía trước, nhanh chóng đâm vào trong tay đại tiểu thư Thương gia.

Trong thân đàn vang lên vô số tiếng vang vọng cổ quái, một mảnh gỗ đàn màu đen từ trên thân đàn rơi ra, tiếp tục dấy lên hơi khói, trong nháy mắt hóa thành một bộ mặt màu đen, bao bọc tới gương mặt Vấn Quan Nguyệt.

Vẻ mặt của Vấn Quan Nguyệt không có bất kỳ thay đổi nào,

giống như bị một đám khói bếp đập vào mặt, ngay cả sợi tóc cũng không hề tán loạn, nhưng toàn bộ thân thể đều chấn động, giữa một tiếng kêu rên nặng nề, trong miệng mũi y đều thấm ra tơ máu.

Cũng trong nháy mắt này, lão bộc phía sau nàng há mồm phun ra một mũi ngụm tên máu.

Một tiếng xùy nứt ra, đạo khí huyết này xông lên bầu trời, trên không trung chợt sinh ra vô số Hắc trúc, rễ cây mở rộng, ngược lại như muốn thôn phệ những khí diễm màu xanh trắng kia.

- Hảo thủ đoạn, nếu như một mình thì ta cũng không phải là đối thủ của các ngươi

Thanh âm cảm khái của Tề Tư Nhân vang lên, trước khi thanh âm của gã vang lên, trong thân thể gã đã lộ ra một mảnh màu vàng óng, một loại khí tức dương liệt hoàn toàn khác biệt với nguyên khí của gã trào ra từ chỗ sâu trong khí hải của gã. (dương liệt: mạnh mẽ hừng hực)

Tia sáng màu vàng óng thần thánh và rực rỡ tỏa sáng trong bóng tối.

Giống như có một con phượng hoàng màu vàng từ trong thân thể hắn bay ra, nhào về phía khói đen tràn ngập không trung.

- Lại là ...

Sâu trong mắt đại tiểu thư Thương gia dâng lên vẻ không thể tin được.

Trên đời này có hai loại công pháp trời sinh là khắc tinh của pháp quyết âm thần quỷ vật, tương khắc nhất chính là Bách Luyện Hỏa của Triệu Kiếm Lô, tiếp theo là công pháp Phá Hoàng của Nguyên Vũ.

Loại ánh sáng vàng óng thần thánh mà rực rỡ này đến từ

Nguyên Vũ.

Không có bất kỳ do dự nào, trong nháy mắt khi nàng phản ứng lại, chỗ sâu khí hải trong cơ thể nàng liền vang lên một tiếng nổ khẽ.

Nó giống như một hòn đá nhỏ và bén nhọn đập vỡ mặt băng, sau đó toàn bộ bề mặt băng bắt đầu tan vỡ.

Bề ngoài nàng nhìn như cực kỳ nhu nhược, ngay cả nói chuyện vẫn luôn là giọng điệu ôn nhu, song tính tình thực ra lại cực kỳ cứng rắn, lúc này hiểu được mình đã không có khả năng thoát thân, cho nên đã nhanh chóng chấn nát Ngọc Cung trong khí hải của mình để tự vẫn. Cho dù chết cũng không thể bị lợi dụng.

Muốn bắt sống một gã Tông sư Thất Cảnh còn khó khăn hơn so với giết chết bọn họ, hơn nữa khi nguyên khí trong cơ thể nàng vẫn chưa hao tổn quá mức kịch liệt đã muốn chết, theo lý mà nói tuyệt đối không phải là người có tu vi như Tề Tư Nhân có khả năng ngăn cản.

Song cũng trong nháy mắt này, trong tay Tề Tư Nhân xuất hiện một vật.

Thứ này giống như một cây đinh rất lớn, không sáng bóng như sắt thép mà làm cho người ta có cảm giác trước tiên là giống như một cái đinh gỗ rất lớn, song mặt ngoài dính rất nhiều màu sắc loang lổ, hơn nữa rất nhiều màu sắc đều là màu đỏ sậm thâm trầm, giống như vết máu đã khô rất nhiều năm.

Tề Tư Nhân không hề rót bất kỳ lực lượng nào từ trong tay vào nó, toàn bộ nguyên khí trong cơ thể gã đều dùng để bức ra những tia sáng màu vàng óng thần thánh mà nóng rực kia, nhưng chỉ bằng vào lực lượng của vật này đã dễ dàng đâm thủng cây Hắc cầm trong tay đại tiểu thư Thương gia, sau đó đâm vào huyết nhục, thẳng tới khí hải của nàng. (Hắc cầm: cây đàn màu đen)

Tất cả những thứ diễn hóa trong cơ thể đại tiểu thư Thương gia đều bị đình chỉ.

Một kiện đồ vật này trực tiếp áp chế khí hải của nàng, áp chế tất cả nguyên khí lưu động trong cơ thể, hơn nữa quá trình này cực kỳ ôn hòa, thậm chí không hề khơi dậy bất kỳ nguyên khí nào trong cơ thể nàng phản kháng.

Tất cả mọi chuyện giống như là đương nhiên.

Có thể khắc chế nguyên khí của một Tông sư Thất Cảnh như thế, hiển nhiên là một món Thánh vật khó có thể tưởng tượng.

- Trấn Hồn đinh.

Đại tiểu thư Thương gia nhìn thứ này đâm vào thân thể mình, cười khổ một cách khó tả,

- Rốt cuộc Nguyên Vũ và Trịnh Tụ cho Tề đế chỗ tốt gì, ngay cả chí bảo trấn quốc cũng lấy ra?

Trong mắt lão bộc phía sau nàng dấy lên u hỏa vô tận, thế nhưng khi nàng bị áp chế, lão cũng không có bất kỳ động tác gì nữa. (u hỏa: ngọn lửa u ám)

Tề Tư Nhân ho khan vài tiếng, áp chế cái loại đau đớn như thiêu đốt trong cơ thể, nhẹ giọng cảm khái:

- Công pháp Thương gia các ngươi tu luyện bắt nguồn từ Tề, vậy chắc hẳn ngươi cũng biết được, chỉ có một thứ càng quan trọng hơn so với Trấn Hồn đinh có thể khắc chế tuyệt đại đa số công pháp âm nguyên.

Đại tiểu thư Thương gia hơi ngẩn ra, nàng trong nháy mắt suy nghĩ rõ ràng, chỉ khẽ thở dài một tiếng,

- Mười hai Vu Thần thủ.

- Trấn Hồn Đinh là vật trấn thủ Vương thất, có thể chấn nhiếp tất cả tông môn trong lãnh thổ Đại Tề, song dù sao cũng chỉ là Phù khí dùng để khắc chế, làm sao có thể so sánh được với mười hai Vu Thần thủ của Vạn Pháp chi tổ?

Tề Tư Nhân cũng thở dài một tiếng, nói:

- Thương đại tiểu thư ngươi nghĩ rõ là tốt rồi. Đây cuối cùng vẫn là một cuộc giao dịch, Thương gia rốt cuộc có chút sâu xa cùng Đại Tề ta, ta cũng không muốn đại tiểu thư mất mạng như vậy.

- Phải không?

Thương gia đại tiểu thư không hề tức giận, giọng điệu trong lời nói vẫn ôn tồn khe khẽ như trước, - Chỉ là lúc trước nhìn ngươi có chút kinh ngạc đối với tu vi của ta, ngươi mang Trấn Hồn đinh đến nơi này, dự định ban đầu thật sự là chuẩn bị đối phó ta sao?

Tề Tư Nhân hơi nhíu mày, nhưng không che dấu mà nói:

- Ngược lại không thể gạt được Thương đại tiểu thư, Trấn Hồn đinh này vốn chuẩn bị để dùng đối phó với đệ tử của Yến Anh.

- Hoàng đế các ngươi một mực gọi Yến Anh là sư phụ, vì Lộc Sơn Hội minh mà Yến Anh phải chết ở nơi ấy, nhưng cuối cùng là vì mười hai Vu Thần thủ, Hoàng đế các ngươi lại liên thủ với kẻ địch, còn sợ đệ tử của Yến Anh là hậu hoạn, muốn diệt cỏ tận gốc.

Đại tiểu thư Thương gia lạnh nhạt lắc đầu, nhẹ giọng nói:

- Ngày xưa cha ta thường nói với ta, một tông môn hoặc là một triều đại cường thịnh, quan trọng nhất chính là tinh khí thần, hiện tại ở trong mắt Hoàng đế các ngươi cùng ngươi, vật như mười hai Vu Thần thủ còn trọng yếu hơn so với tinh khí thần, ta cũng không biết các ngươi nghĩ như thế nào.

Trong nháy mắt này Tề Tư Nhân có chút hoảng hốt.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, khuôn mặt của gã lập tức kiên nghị.

- Đây đã là hành động lật nước khuynh triều, sao lại là thứ chúng ta có thể khống chế. Huống chi Ba Sơn Kiếm Tràng cùng Nguyên Vũ lại tranh giành, dù tranh đến thật lâu sau này thì cũng chỉ là thiên hạ của người Tần mà không phải thiên hạ của Đại Tề ta.

Nói xong câu này, gã đưa tay cầm lấy Hắc cầm của đại tiểu thư Thương gia rơi xuống đất, nhìn về phía bầu trời phương xa, trên mặt lộ ra một vẻ cực kỳ phức tạp.

Gã thừa nhận chút lời nói của Thương đại tiểu thư rất có đạo lý.

Nhưng vận mệnh của một vương triều giống như bầu trời đêm hiện tại, ai có thể thấy rõ được phương xa.

Q8 - Chương 23: Ban Trường Sinh

Không ai thích những điều quá xa xôi và không rõ, điều đó mang ý nghĩa khó nắm bắt, vì vậy hầu hết mọi người sẽ luôn luôn chọn lợi ích trước mắt.

Trong đêm tối, xung quanh trạch viện Hạ gia vang lên rất nhiều thanh âm, cuối cùng lại trở về tĩnh mịch.

Một hồ hoa sen đều đã khô héo, hơn nữa không phải loại khô héo khi từ thu chuyển qua đông, mà tất cả thân lá cùng hoa đều giống như biến thành pho tượng màu đen nhánh, khiến cho cả mặt hồ đều hiện ra bầu không khí quỷ dị.

Cuộc chiến giữa Tề Tư Nhân, Vấn Quan Nguyệt cùng đại tiểu thư Thương gia và lão bộc mặc dù ngắn ngủi, nhưng lại liên lụy đến Thánh vật định đỉnh của một triều, chiến đấu giữa bốn gã Tông sư thực sự là hung hiểm vạn phần.

Lúc này thân ảnh Tế Tư Nhân cùng đại tiểu thư Thương gia và lão bộc đã biến mất, nhưng Vấn Quan Nguyệt vẫn chưa rời đi, chỉ đứng đối mặt với mặt hồ đen kịt, yên tĩnh chờ đợi.

- Ngươi đến trễ một chút.

Đợi đến khi tiếng bước chân rõ ràng xuất hiện ở phía sau y cách đó không xa, y mới chậm rãi xoay người lại, thản nhiên nói.

Đinh Ninh đứng ở trên con đường ven hồ cách đó phía sau y không xa.

Hắn nhìn Vấn Quan Nguyệt mà còn chưa nói gì, Vấn Quan

Nguyệt cũng đã nói tiếp,

- Ta biết chiến đấu như vậy không thể nào giấu diếm được người bên ngoài, nhưng ngươi vẫn quá mức khinh thường, hoặc có thể nói ngươi vẫn tin nhầm người giống như trước kia.

- Hương vị của Cốt Lao sơn, là Tề Tư Nhân.

Một đạo thanh âm vang lên từ phía sau Đinh Ninh, thân thể Thiên Mộ có chút gầy nhỏ đứng ở trong bóng dáng Đinh Ninh, hơn nữa áo bào đen trên người y cùng bóng đen dung hợp thành một thể, thậm chí làm cho người ở xa xa rất khó nhìn thấy sự tồn tại của gã.

Thanh âm của gã lại nhanh chóng trở nên phẫn nộ,

- Trấn Hồn đinh! Đây là Thánh vật Tề đế dùng để chấn nhiếp các tông, đồ vật trong miếu Tề tổ.

Đinh Ninh gật đầu.

Trong bóng tối không thể nhìn ra sắc mặt của hắn, nhưng thanh âm của hắn vẫn rất bình tĩnh, hắn nhìn Vấn Quan Nguyệt, giọng nói không cao không thấp hỏi:

- Từ khi nào tín nhiệm biến thành thứ không tốt? Nếu trên đời này không có tín nhiệm, vậy sẽ biến thành cái dạng gì... Vả lại ta tín nhiệm ngươi là vì kính trọng. Ta làm sao có thể nghĩ đến người đại nghĩa lẫm liệt trách cứ ta như ngươi, sự thực lại hoàn toàn không hề xứng với ngươi?

- Không phải ai cũng cao thượng như vậy, mạng sống của chúng ta chỉ có một, không muốn lãng phí trong tương lai không thể nắm bắt. Mặc kệ ngươi nói ta như thế nào, ít nhất sư phụ ta cũng không còn sống nhìn thấy tương lai mà ngươi miêu tả.

Vấn Quan Nguyệt không hề phẫn nộ, thanh âm của y cũng rất

bình thản, thậm chí ngay cả động tác đứng thẳng cũng không có chút thay đổi nào,

- Ngươi từng là Tông sư mạnh nhất thiên hạ, cho nên ngươi có thể quyết định rất nhiều sinh tử của người khác, mà chúng ta lại không thể. Nếu ta là ngươi, có lẽ ta sẽ làm ra lựa chọn khác biệt.

- Ngươi nhắc nhở ta một lần nữa, sau này ta phải cẩn thận hơn, hơn nữa ta sẽ thay đổi.

Đinh Ninh khẽ gật đầu, nhìn Vấn Quan Nguyệt, nói:

- Ngươi có thời gian chạy trốn, nhưng vẫn dừng ở chỗ này chờ ta, vậy ngươi muốn đại biểu cho người nào đó đàm phán điều kiện với ta?

Thân thể Vấn Quan Nguyệt không hiểu sao có chút rét lạnh, y hơi nhíu mày, cúi đầu không nói.

- Ta biết rồi.

Đinh Ninh nhàn nhạt nói một câu này, sau đó trực tiếp xoay người rời đi.

Vấn Quan Nguyệt không thể tin nhìn bóng lưng Đinh Ninh, y hoàn toàn không ngờ hắn lại phản ứng như vậy, ngay cả điều kiện gì cũng không nghe, thế nhưng chỉ đáp lại một câu nhàn nhạt "Ta biết rồi" liền trực tiếp rời đi?

- Mạng của tiểu thư Thương gia không phải là thứ mà ngươi có thể quyết định, ngươi ngược lại phải cẩn thận chính mình.

Đúng lúc này, thanh âm của Đinh Ninh lại vang lên trong gió bên hồ,

- Các chủ nhân của ngươi ước gì người trong thiên hạ đều biết ta bội bạc, ta đến gặp ngươi, nếu ngươi không cẩn thận chết đi, có

lẽ đến lúc đó có không ít người nói ban ngày ta ở trước mặt mọi người diễn một bộ mặt mũi, nhưng âm thầm lại là một bộ mặt khác, cái nồi đen này lại úp ngược lên đầu ta.

Nghe thanh âm từ gió mùa hè truyền đến, thân thể Vấn Quan Nguyệt lại càng trở nên rét lạnh.

Y đột nhiên có một chút sợ hãi.

Bởi vì y nghĩ đến những lời Đinh Ninh nói không phải là không có khả năng.

.....

- Sau khi trời sáng, ta không muốn nghe Hạ gia có ý kiến gì khác.

Trước khi ngồi lên xe ngựa, Đinh Ninh nói một câu này với vài người Hạ gia.

- Ngươi chuẩn bị làm như thế nào?

Thiên Mộ ngồi xuống bên cạnh, sau đó nhìn hắn, nghiêm túc hỏi.

Gã không thuộc về Ba Sơn Kiếm Tràng, thậm chí không phải người Tần, Tề đế đã làm cho gã thất vọng cùng thống hận đến cực điểm, cho nên gã không hy vọng Đinh Ninh cũng làm ra lựa chọn khiến cho gã thất vọng.

- Ta đương nhiên không có khả năng bỏ qua sinh tử của tiểu thư Thương gia.

Đinh Ninh không lảng tránh ánh mắt của gã, nghiêm túc nhẹ giọng nói:

- Nếu ngươi bằng lòng, ta muốn ngươi mang theo một món đồ cho Nguyên Vũ.

Thiên Mộ ngẩn người:

- Để ta mang một món đồ cho Nguyên Vũ?

- Hoặc nghiêm khắc trên ý nghĩa mà nói, là một nửa.

Đinh Ninh chậm rãi gật gật đầu, sau đó vươn tay phải ra.

Theo hắn đưa tay ra, trong xe vang lên tiếng tằm tinh mịn đến cực điểm.

Một chùm hào qunag màu trắng chảy xuôi ra từ đầu ngón tay hắn, chậm rãi hình thành một quả cầu nhỏ.

Ở giữa quả cầu nhỏ lại có một chút hào quang khác thường.

Theo ánh mắt chớp động, màu tái nhợt ở mặt ngoài quả cầu nhỏ sinh ra rất nhiều chỗ lồi ra bất quy tắc, bên trong chút hào quang khác thường kia thấm ra một ít.

Trong nháy mắt tiếp theo, trong tích tắc khi bản thân cảm nhận được, thân thể Thiên Mộ không ngừng run rẩy.

Đây là một loại run rẩy theo bản năng, thân thể Thiên Mộ không có quá nhiều khác biệt so với Tu hành giả bình thường, song cho dù là gã thì vẫn có loại nguyên khí cùng thân thể của mình đều sẽ bị nguyên khí bao vây quả cầu nhỏ màu tái nhợt này cắn nuốt.

Lúc mới gặp Đinh Ninh, gã đã cảm giác được trong cơ thể hắn có một loại hương vị khủng bố, lúc ấy Đinh Ninh liền nói cho gã biết đó là thuốc trường sinh bất tử đến từ Tổ sơn Ô thị. Mà hiện tại loại hương vị này cực kỳ quen thuộc, nhưng khi thiếu đi Cửu Tử Tằm khắc chế, loại khí tức này lại mãnh liệt gấp trăm lần.

Gã nhìn Đinh Ninh, hô hấp không khỏi dồn dập.

Suy nghĩ của gã có chút hỗn loạn, mặc dù biết đây là vật gì, nhưng không rõ rốt cuộc Đinh Ninh muốn làm như thế nào.

- Thật ra có một tin đồn là thật, Nguyên Vũ vẫn muốn trường sinh bất tử. Cho nên thuốc trường sinh bất tử vẫn luôn là thứ hắn tha thiết ước mơ.

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn Thiên Mộ đang thất sắc, chậm rãi nói:

- Nếu hắn muốn, ta sẽ cho hắn.

- Ngươi muốn dùng cái này đổi lấy đại tiểu thư Thương gia ư?.

Thiên Mộ ngay cả hô hấp cũng trở nên gian nan, gã có chút không thể tin được.

- Ta hiểu hắn.

Đinh Ninh chậm rãi gật đầu,

- Người như hắn rất khó cự tuyệt loại hấp dẫn này, cho dù trong lúc nhất thời không có dũng khí vận dụng, nhưng cũng sẽ muốn đạt được.

Thiên Mộ ngây người:

- Nhưng...

Gã có chút khó có thể nói rõ, nhưng theo bản năng cảm thấy, mặc dù như vậy thì thuốc trường sinh bất tử này... vẫn là thứ rất kinh người, hữu dụng, hơn nữa rơi vào trong tay Nguyên Vũ, ai biết được sẽ dẫn đến kết quả gì.

- Lợi dụng tiểu thư Thương gia đến nói chuyện điều kiện với ta, việc này liên quan đến lợi ích của hai người Trịnh Tụ và Nguyên Vũ. Nhưng ta chỉ nói chuyện điều kiện với Nguyên Vũ.

Đinh Ninh liếc nhìn gã một cái, nói:

- Ta muốn thử một lần, điều này sẽ mang đến loại thay đổi gì giữa hai người bọn họ.

Q8 - Chương 24: Tàn nhẫn

Trong đêm tối, xe ngựa vẫn chưa rời khỏi Hạ gia, mà đến trước mấy tòa lầu nhỏ tao nhã nhất trong trạch viện nhà này, những người còn lại đã đến nơi đây.

Đinh Ninh thuật lại một cách đơn giản chuyện vừa rồi xảy ra, kể cả những lời nói với Thiên Mộ một lần, sau đó nói:

- Vấn Quan Nguyệt dừng lại ở đây không phải vì biết trước nên cố ý chờ tiểu thư Thương gia, mà do Nguyên Vũ cùng Trịnh Tụ đã sớm làm ra an bài. Đám quý tộc các trấn Nam Tuyền bất hòa với Triệu Hương Phi, Nguyên Vũ và Trịnh Tụ lại bố cục ở chỗ này cũng là chuyện rất bình thường, chẳng qua bởi vì thân phận của Vấn Quan Nguyệt, cho nên ta có chút sơ sẩy, vẫn chưa suy nghĩ kỹ về phương diện đó.

- Vạn vật đều đang chuyển hóa, không có thứ gì sẽ vĩnh hằng bất diệt, thuốc trường sinh bất tử của Tổ sơn Ô Thị dựa theo lời ngươi nói lúc trước, có thể sẽ tiêu diệt thần trí vốn có của một người, cho nên cực kỳ nguy hiểm. Nhưng rơi vào tay Nguyên Vũ sẽ không biết sinh ra kết quả gì.

Đạm Đài Quan Kiếm ngưng trọng nhìn Đinh Ninh,

- Nếu như muốn hủy bỏ tất cả nghi ngờ trong lòng chúng ta, chúng ta phải biết lòng tin của ngươi đến từ đâu.

- Lòng tin của ta đến từ tu vi của bản thân.

Đinh Ninh nhìn Đạm Đài Quan Kiếm, nói:

- Mặc kệ Trịnh Tụ và Nguyên Vũ tiến bộ như thế nào, ta có Đại

Hình kiếm làm bản mệnh, chờ ta đạt tới Bát Cảnh, hoặc là tiếp cận cảnh giới này, bất kỳ một người nào trong bọn họ đều sẽ không phải là đối thủ của ta. Nhưng nếu Trịnh Tụ cũng phá Bát Cảnh, Nguyên Vũ lại đi xa hơn một chút trên con đường Bát Cảnh, hai người bọn họ liên thủ thì ta chưa chắc là đối thủ của bọn họ.

- Cho nên chỉ là vấn đề thời gian.

Sau khi dừng một chút, Đinh Ninh nói tiếp:

- Mặc dù Nguyên Vũ vứt bỏ không cần thuốc trường sinh bất tử, hoặc là hắn may mắn đạt được phương pháp khắc chế việc mất đi thần trí của thuốc này, thế nhưng những chuyện này vẫn có thể khiến hắn hao tổn tâm trí, ngăn cản bước chân hắn tiếp tục tiến về phía trước trên con đường tu hành. Chỉ cần hắn không tiến quá xa trong Bát Cảnh, vậy cho dù Trịnh Tụ tiến vào Bát Cảnh, khi thật sự gặp phải hai người bọn họ liên thủ, cũng không phải không có khả năng chiến thắng. Huống chi ta nghĩ khi một bên tạo thành uy hiếp đối với một bên, hai người bọn họ sẽ không giống như trước nữa.

Lông mày nhíu chặt của Đạm Đài Quan Kiếm lặng lẽ giãn ra. Theo quan điểm của y, bất cứ ai cũng có thể phạm sai lầm, đặc biệt là một người vì vấn đề thiên tính, sẽ rất có thể làm ra những sai lầm tương tự. Nhưng Đinh Ninh nói như vậy sẽ không khiến bất cứ người nào dị nghị. Sau trận chiến ở Trường Lăng, tất cả Tu hành giả trong thiên hạ đã hoàn toàn tin phục chiến lực của hắn. Mặc dù sau khi Nguyên Vũ dùng một kiếm dẹp yên ở Lộc Sơn Hội minh, trong mắt rất nhiều Tu hành giả các triều, nếu đổi lại là Vương Kinh Mộng năm đó đi nghênh chiến những Tông sư kia, chỉ sợ sẽ có thể dễ dàng chiến thắng hơn so với Nguyên Vũ đã tiến vào Bát Cảnh.

Hơn nữa từ những lời này của Đinh Ninh, Đạm Đài Quan Kiếm cũng nhạy bén ngửi được một ít khí tức khác.

- Ngươi sẽ không hao phí quá nhiều thời gian là sẽ có thể chính thức bước qua Thất Cảnh, thậm chí tiếp cận tu vi đỉnh phong năm đó?

Y nhìn Đinh Ninh, không nhịn được hỏi:

- Hơn nữa ngươi đã từng nói bản thân mình hiểu rõ một ít vấn đề liên quan đến Bát Cảnh, ngươi thậm chí có thể tiến thẳng lên Bát Cảnh sao?

Đinh Ninh chậm rãi gật đầu, trên mặt hắn không có bất kỳ cảm xúc kiêu ngạo nào.

Sau khi hắn đạt được Tục Thiên Thần Quyết ở Mân Sơn Kiếm hội, việc vượt qua đỉnh phong ngày xưa liền là vấn đề thời gian.

Nhưng chênh lệch nhất chính là thời gian.

Nguyên Vũ và Trịnh Tụ thực sự đã cường đại hơn rất nhiều, hết lần này đến lần khác khiến hắn tự nhắc nhở mình phải cẩn thận hơn.

- Dựa theo bố cục của Lâm Chử Tửu, ta nghĩ hắn muốn chiếm giữ được quận Giao Đông.

Hắn nhìn đám người Đạm Đài Quan Kiếm, nói tiếp:

- Chỉ cần có thể nắm giữ được quận Giao Đông, hắn là có thể tranh thủ cho ta thêm một chút thời gian.

- Đinh Ninh, ta mặc kệ ngươi là ai. Nhưng lúc trước ta vẫn luôn coi ngươi là bằng hữu, cho dù ngươi chưa từng coi ta như vậy, nhưng ở ngay trước mặt ta bàn luận làm thế nào để đối phó với cha mẹ ta, ngươi cảm thấy mình có thể xem là quân tử sao?

Một thanh âm phẫn nộ đã phá vỡ sự nặng nề và yên tĩnh lúc này.

Thanh âm phẫn nộ này đến từ Phù Tô.

Phù Tô nhìn Đinh Ninh đang bình tĩnh nhìn về phía mình, bởi vì phẫn nộ cực độ, lồng ngực phập phồng kịch liệt,

- Hoặc là ngươi giết ta, hoặc là thả đi. Lúc trước ngươi chỉ vì muốn giữ mạng sống cho nên bắt cóc ta, hiện tại chẳng lẽ ngươi còn cần ta làm con tin sao?

- Ngươi còn quá trẻ, cho nên có một số việc ngươi nghĩ quá đơn giản.

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn Phù Tô, nói:

- Sở dĩ ta nói cho ngươi nghe những thứ này, là bởi vì ngươi sẽ trở thành một bộ phận để trao đổi, ta sẽ để cho Thiên Mộ mang theo một nửa thuốc trường sinh bất tử cho Nguyên Vũ, nửa còn lại đặt ở trên người ngươi. Hai thứ này cộng lại mới có dược lực đủ để Nguyên Vũ thay đổi.

- Ngươi...

Phù Tô tức giận đến mức cả người lạnh như băng, nhất thời nói không nên lời.

- Ngươi cần phải thấy rõ một số việc, trong bất cứ chuyện gì ngươi cũng phải có lý trí và phán đoán độc lập.

Đinh Ninh quay đầu lại, không nhìn gã nữa, chỉ nói ra một câu như vậy.

- Tại sao chàng lại đối xử với hắn như vậy?

Nhìn bóng lưng Phù Tô đang phẫn nộ đi ra ngoài cùng Thiên Mộ đang lập tức đuổi theo, Trưởng Tôn Thiển Tuyết có chút khó hiểu nhẹ giọng hỏi:

- Ta cũng không chán ghét Phù Tô, ngươi hiển nhiên cũng

không có khả năng bởi vì Nguyên Vũ cùng Trịnh Tụ mà hận hắn.

- Hắn là một cái mồi nhử.

Đinh Ninh hơi nhíu mày, đáp lại:

- Lúc trước Trịnh Tụ đã cho ra lựa chọn, cho nên ta cảm thấy, nếu nàng muốn ngăn cản Nguyên Vũ thu hoạch thuốc trường sinh bất tử, phương pháp đơn giản nhất đối với nàng mà nói, chính là giết chết Phù Tô, trực tiếp hủy diệt một nửa thuốc trường sinh bất tử này.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết hơi ngẩn ra, có chút lạnh lẽo, nhưng thoáng cảm thấy không phải không có khả năng này.

- Nàng hiện tại không có nhiều người để sử dụng, nhưng đất Sở đã loạn, chúng ta còn có đối thủ như nước Tề, cho nên chúng ta cũng không có quá nhiều người để hiệu lệnh. Có thể loại bỏ một số người xung quanh nàng sẽ khiến những người bên chúng ta sẽ an toàn hơn.

Khóe miệng Đinh Ninh hiện ra một tia cười lạnh hiếm hoi,

- Ai cũng biết nàng lãnh khốc, nhưng Phù Tô đích thật là con của nàng, nếu ngay cả hắn cũng có thể khiến nàng buông tha, hơn nữa nếu nàng chủ động muốn làm người giết chết Phù Tô. Nguyên Vũ sẽ hoài nghi rốt cuộc Phù Tô có phải là con trai của hắn và nàng hay không, có phải nàng đang nóng lòng muốn hủy diệt thứ gì đó hay không.

- Nếu thật sự là như vậy, đối với Phù Tô mà nói vẫn là quá mức tàn nhẫn.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lắc đầu, không nhịn được nói.

Đinh Ninh cười cười tự giễu,

- Chuyện này kỳ thật rất đơn giản, chẳng qua chỉ đưa thuốc trường sinh bất tử cùng Phù Tô giao lại cho bọn họ, nếu bọn họ không tàn nhẫn như ta nói, vây cũng sẽ không có bất kỳ chuyện tàn nhẫn nào phát sinh.

- Lúc ta nói với Phù Tô, thực ra cũng đang nói với chính mình.

Đinh Ninh cuối cùng hít sâu một hơi, nhìn Trưởng Tôn Thiển Tuyết nói:

- Trước khi trải qua rất nhiều chuyện tàn nhẫn, tôi cũng thường nghĩ mọi chuyện đều rất đơn giản. Nhưng ta không nghĩ rằng một số người sẽ tàn nhẫn như vậy. Khi bản thân đưa ra quyết định tàn nhẫn như vậy, mình sẽ cảm thấy vui vẻ hay là cũng sẽ thống khổ?

Không ai có thể trả lời vấn đề cuối cùng của hắn.

Không ai có thể suy đoán được trong mấy năm nay, hai người ở vị trí cao nhất trong Hoàng cung Trường Lăng rốt cuộc là thống khổ hay là vui vẻ.

Q8 - Chương 25: Bí mật Cô Sơn

Một trận mưa lớn đột nhiên rơi xuống, không thể hoàn toàn giảm đi ý nóng trong các trấn Nam Tuyền, song đối với người dân nơi đây mà nói, trong không khí tự nhiên có một loại hương vị mát mẻ thấm vào.

Năm đó chuyện Ba Sơn Kiếm Tràng và Vương Kinh Mộng bị xóa sổ khỏi sử sách ở Trường Lăng và toàn bộ vương triều Đại Tần, cho nên ngược lại được lưu truyền rộng khắp ở Sở Yến Tề, hơn nữa rất nhiều Tu hành giả được xem là Thần minh đều chết trong trận chiến Trường Lăng, chết dưới kiếm của Vương Kinh Mộng.

Cho nên trong rất nhiều truyền thuyết của dân gian ngoại triều, Vương Kinh Mộng đều là nhân vật thuộc loại Ma Thần đứng đầu. (ngoại triều: triều khác, đất nước khác)

Hiện tại Ma Thần này đến trước Trứu gia, lại đến Hạ gia nghỉ ngơi, về phần hắn rốt cuộc dựa vào loại thần thông nào của Cửu Tử Tằm sống lại thì những người ở các trấn Nam Tuyền cũng không cách nào tưởng tượng được, chuyện có liên quan mật thiết nhất với bọn họ chính là khi Hạ gia cũng không phản đối, điều đó có nghĩa là đại quân của vương triều Đại Sở sẽ nhanh chóng lui từ quận Dương Sơn tới đây, quân Tần như sói như hổ cũng sẽ lập tức đến.

Vương triều Đại Sở đã cường thịnh rất nhiều năm, cho nên rất nhiều người trong dân chúng vùng này chưa từng trải qua chiến tranh.

Ai cũng không biết quân Tần đã mệt mỏi tiến hành truy kích có

thể dừng lại ở chỗ này hay không, song chuẩn bị cho chiến tranh lại là điều tất nhiên.

Vào đêm đám người Đinh Ninh tiến vào Hạ gia, chủ sự của những quý tộc các trấn Nam Tuyền dưới sự triệu tập của Công Dương Kích lại tiến hành bí hội một lần nữa, sau đó các nhà liền bắt đầu tổ chức di chuyển và bố trí phòng bị. (bí hội: hội nghị bí mật)

Dưới tình huống tình thế lúc trước chưa rõ ràng, các trấn Nam Tuyền giống như đã trở thành đất lành cho đám người lưu vong, tùy ý tiếp nhận mật thám cùng Tu hành giả khắp nơi, song từ lúc này trở đi, các nhà đã bắt đầu tiến hành từng lần thanh tẩy, trục xuất toàn bộ những người này ra ngoài, hoặc là trực tiếp bắt giết.

Đám quý tộc các trấn Nam Tuyền kinh doanh ở khu vực này nhiều năm, hơn nữa bản thân khu vực này không thuộc về Đô thành trọng yếu hay là cứ điểm đối ngoại lúc chiến tranh, tương đối mà nói nhân viên cũng không phức tạp, cho nên từ ý nghĩa nào đó mà nói, các trấn Nam Tuyền lúc này không khác biệt quá lớn với sơn môn một cái tông môn.

Dưới một cơn mưa lớn trong một nơi nào đó, đột nhiên có hai bóng dáng xa lạ xuất hiện.

Rất nhiều tiếng quát tháo cảnh giác trong nháy mắt vang lên, theo đó còn một ít tiếng nguyên khí nổ vang khi Phù khí bắt đầu được kích phát.

- Dẫn ta đi gặp Đinh Ninh, chẳng lẽ các ngươi còn nhìn không ra ta là ai sao?

Một người trong bọn họ nói ra câu này.

Đây là thanh âm của nữ tử, song thanh âm này lại kiêu căng khó thuần, hơn nữa còn khiến cho giọt mưa rơi xuống cộng

hưởng, trong mỗi một hạt mưa đều giống như có người phụ họa, khiến cho thanh âm này nhanh chóng hình thành một mảnh triều dâng, tràn ngập toàn bộ thiên địa.

Tất cả Tu hành giả trong cảng sông này lập tức hiểu được thân phận của nữ tử này.

Bạch Sơn Thủy đã đến.

- Ta thật sự không nghĩ tới.

Khi Bạch Sơn Thủy xuất hiện trước mặt Đinh Ninh trong tòa viện chỗ sâu Hạ gia, cô nói một câu như vậy.

Đinh Ninh nhìn cô:

- Là thân phận của ta, hay là những hạm lớn U Phù kia?

Bạch Sơn Thủy cười cười tự giễu,

- Đều giống nhau.

Đinh Ninh im lặng nhìn cô và Lý Vân Duệ, không có đáp lại mà chỉ chờ cô nói chuyện.

- Hiện tại bên cạnh ngươi có rất nhiều người.

Bạch Sơn Thủy nhìn thoáng qua Đạm Đài Quan Kiếm bên cạnh Đinh Ninh, cực kỳ trực tiếp nói:

- Nếu như kêu gọi người Triệu Kiếm Lô, cộng thêm người của Ba Sơn Kiếm Tràng các ngươi trực tiếp giết vào Hoàng cung Trường Lăng, ngươi cảm thấy chúng ta có vài phần nắm chắc thành công?

Đạm Đài Quan Kiếm ngẩn người.

Đinh Ninh lại không nhịn được nở nụ cười.

Bạch Sơn Thủy nói rất tùy ý, lời nói tựa như của đứa con nít ranh, nhưng cũng chỉ có người có khí phách như cô mới có thể nói ra những lời một cách tùy ý như vậy.

- Ta biết ngươi sợ phiền toái, nếu như có thể làm xong hết tất cả mọi chuyện như vậy thì hiển nhiên là rất tốt, thế nhưng không hề đơn giản như vậy.

Đinh Ninh thu liễm ý cười, lắc đầu:

- Bọn họ bị thương rất nặng, không có mấy người có thể ra tay, mấu chốt nhất chính là với phương thức liều mạng này, cho dù chúng ta thắng lợi thì cũng không biết phải chết bao nhiêu người.

- Đương nhiên còn có một loại khả năng, mặc dù chúng ta chậm rãi đến, cuối cùng vẫn có người sẽ phải chết.

Khuôn mặt Đinh Ninh nghiêm túc hơn một chút, hắn nghiêm mặt nói:

- Nhưng ta hiểu rõ Nguyên Vũ và Trịnh Tụ hơn ngươi, khi bọn họ xác định tính mạng bị uy hiếp, bọn họ sẽ rất dứt khoát vứt bỏ một ít thứ. Bọn họ chắc chắn sẽ để lại một con đường lui để chạy trốn. Vì vậy để giết bọn họ, ta đã luôn luôn nghĩ rằng chỉ có hai cách, một loại chính là cướp lấy tất cả mọi thứ của bọn họ, cách còn lại chính là đối mặt trong ngay một số loại thời điểm mà họ không thể chạy trốn.

Bạch Sơn Thủy gật đầu.

Cô đồng ý với cách nói này của Đinh Ninh.

- Chắc hẳn ngươi đã nghe nói về mười hai Vu Thần thủ?

Lúc này cô mới nói.

Đinh Ninh lập tức nhíu mày, hắn nhanh chóng hiểu được,

- Đây là nguyên nhân Tề đế liên thủ cùng Trịnh Tụ?

Bạch Sơn Thủy híp mắt cười cười,

- Tô Tần, người quen cũ của ngươi ở Bạch Dương động chính là người liên thủ cùng Tề đế, là con rối chấp hành theo ý của nàng.

Đinh Ninh hơi ngẩn ra, chợt nói:

- Hắn thực sự ưu tú hơn nhiều so với Liêu Lăng Quân.

Bạch Sơn Thủy nói,

- Hắn dùng việc giúp chúng ta đoạt được mười hai Vu Thần thủ làm đại giới, phải đổi lấy Ngọc bích Nhân Vương.

Đinh Ninh suy nghĩ một chút, nói

- Mấu chốt chính là nếu cho hắn Ngọc bích Nhân Vương. Là cái gì làm cho hắn có được lòng tin, có được Ngọc bích Nhân Vương thì nhất định sẽ giúp hắn vào Thất Cảnh?

Bạch Sơn Thủy trầm mặc xuống, cô thoáng cảm thấy trong này thực sự có vấn đề.

- Có một khả năng, chính là Ngọc bích Nhân Vương sẽ từ tay Tô Tần đến tay Trịnh Tụ, mà chúng ta cướp lấy mười hai Vu Thần thủ. Kế tiếp sẽ dẫn đến cuộc chiến giữa chúng ta và vương triều Đại Tề.

Đinh Ninh nhìn cô, nói:

- Chúng ta liều mạng lưỡng bại câu thương cùng vương triều Đại Tề, mà mười hai Vu Thần thủ thực ra cũng không hề được đưa về vương triều này, cho nên bọn họ cũng không kiếm được chỗ tốt thực tế, mà Trịnh Tụ lại chiếm được Nhân Vương Ngọc Bích.

Lông mày Bạch Sơn Thủy nhíu thật sâu,

- Ngươi nói rất có đạo lý.

- Nhưng đây luôn là tin tốt, trong này luôn có chỗ để chúng ta có thể mua bán.

Đinh Ninh chậm rãi nói,

- Có thể cho Ngọc bích Nhân Vương, chúng ta nhất định sẽ lấy mười hai Vu Thần Thủ, trong chuyện này nên mua bán như thế nào, chúng ta cần chậm rãi suy nghĩ một chút.

- Bây giờ không giống ngày xưa.

Bạch Sơn Thủy khẽ gật đầu, sau đó nói:

- Nếu là ngươi, không có khả năng không nhìn ra bí mật của Cô Sơn Kiếm tàng, rốt cuộc nó là cái gì?

Đinh Ninh cười khổ một chút, nhưng vẫn không giấu diếm, nói:

- Cô Sơn Kiếm tàng kỳ thật là một cái trận pháp bày bố thật lớn. Hơn nữa nhất định phải lợi dụng mấy chỗ trận pháp bày bố trên mặt đất ở Trường Lăng. Năm đó Cô Sơn Kiếm tông chắc hẳn nằm ở khu vực nơi đó, đồng thời đây hẳn là pháp trận hộ sơn của bọn họ. Hơn nữa muốn bố trí thành đại trận như vậy cần rất nhiều đầu mối kiến trúc cỡ lớn then chốt như vọng lâu Trường Lăng, dẫn dắt thiên địa nguyên khí.

Bạch Sơn Thủy hít sâu một hơi.

Sau đó cô thở dài cực kỳ cảm khái,

- Cho nên món đồ này cực kỳ hữu dụng đối với Trịnh Tụ?

Vì Cô Sơn Kiếm tàng này đã khiến cô trả giá vô số, thậm chí

không thèm để ý mạng sống của chính mình, thế nhưng Cô Sơn Kiếm tàng vậy mà chỉ là một món đồ như vậy.

Q8 - Chương 26: Trấn Quốc

Quận Trung Thuật nước Yến hiện tại tên là Trấn Quốc quận, là đất phong mà Yến đế ban cho Trương Nghi.

Trương Nghi vừa mới đến quận Trung Thuật, liền lắp bắp kinh hãi.

Bởi vì thành quận Trung Thuật rất lớn, hơn nữa cực kỳ phồn hoa, thậm chí còn có vài phần khí tượng của Yến đô. (Đô thành nước Yến)

Một thành lớn như vậy lại cứ ban cho mình làm đất phong như thế?

Mà sau khi đến Trung Thuật Hầu phủ lúc trước, hiện tại Trấn Quốc Hầu phủ, Trương Nghi lại càng giật mình nói không nên lời.

Cũng không phải là bởi vì trạch viện chiếm diện tích cực kỳ kinh người, cũng không phải là vì số lượng môn khách cùng Tu hành giả Hầu phủ đông đảo, trên thực tế Trung Thuật hầu là thủ lĩnh phản loạn Yến đế, cho nên môn khách cùng quân riêng trong Hầu phủ đã sớm bị tiêu diệt.

Điều làm y giật mình nói không nên lời là bởi vì người đẹp như mây.

Ở trong sảnh đón khách đầu tiên giữa Hầu phủ, có rất nhiều mỹ phụ và thiếu nữ chào đón y, khoảng chừng hơn mười vị, thậm chí còn không bao gồm những thị nữ đứng ở bên ngoài.

Những thiếu phụ cùng thiếu nữ xinh đẹp này đều là thê thiếp của Trung Thuật hầu, mỗi người đều có một nét riêng, có một số

người thậm chí là nữ tử ngoại tộc ở ngoài quan ngoại.

Trương Nghi nghĩ như thế nào cũng không thể ngờ Trung Thuật hầu lại để lại cho mình một khoản "tài phú" như vậy, khi nghe quan viên phụ trách giao nhận vô cùng nghiêm túc dựa theo danh sách, lần lượt kiểm kê những "thê thiếp" này giao cho mình, Trương Nghi luống cuống tay chân thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Nhạc Nghị cùng Mộ Dung Tiểu Ý đi theo y cũng thật không ngờ lại có một màn kịch như vậy, hơn nữa nhìn trang phục mỹ lệ của những thiếu nữ cùng thiếu phụ xinh đẹp, sắc mặt hai người thậm chí còn đỏ hơn Trương Nghi.

- Sao thế, nhiều người đẹp vây quanh như vậy, Trấn Quốc hầu không thích sao?

Khi Trương Nghi không kìm được bắt đầu xua tay muốn từ chối "tài phú" này, một tiếng cười sảng khoái vang lên trong đại sảnh.

Một thanh niên chắp hai tay sau lưng từ trong đại sảnh đi ra, xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ.

Khi thấy rõ khuôn mặt tuấn tú của nam tử trẻ tuổi này, khuôn mặt Mộ Dung Tiểu Ý lập tức nghiêm túc, nghiêm túc khom người hành lễ, nói:

- Tham kiến Thái tử.

Trương Nghi ngẩn người, sau đó mới phản ứng lại, lập tức hành lễ.

Nam tử tuấn tú cười sảng khoái này vốn là Thái tử Cơ Đan của vương triều Đại Yến.

Cơ Đan ở vương triều Đại Yến vốn có hiền danh, hơn nữa thuở nhỏ đã đi theo biên quân lịch lãm, có thâm giao cùng rất nhiều

tướng lĩnh đều, Mộ Dung Tiểu Ý đã từng gặp hắn rất nhiều lần, cho nên lúc này liếc mắt một cái liền nhận ra. (hiền danh: danh tiếng hiền hậu, thâm giao: giao tình sâu đậm)

- Không biết Thái tử ở đây, ngược lại làm cho ngài chê cười.

Trương Nghi sau khi hành lễ, chỉ cảm thấy trên mặt vẫn còn nóng đến lợi hại.

- Có chút thần sắc không che dấu được, nhiều người đẹp vây quanh như vậy, người thấy sẽ động tâm, nhưng mới vừa rồi ta ở phía sau nhìn ngươi, mặc dù ngươi ngượng ngùng khó tả, trong mắt lại không có bất kỳ vẻ tham lam nào, ngược lại thật sự muốn cự tuyệt. Cho nên cũng giống như lời đồn, Trấn Quốc hầu ngài thật sự là quân tử khiêm tốn.

Cơ Đan lại cười cười, nói:

- Nhưng ta muốn nghiêm túc hỏi ngài một câu, ngài tiếp nhận phong thưởng của triều ta, ngày khác nếu triều ta giao chiến cùng Tần, có lẽ ngài sẽ trở thành đối tượng cho người Tần phỉ nhổ, ngài rốt cuộc là vì cái gì?

Đây cũng chính là chuyện Trương Nghi nghĩ tới, y có chút khổ sở, không kìm được cúi đầu,

- Ta muốn giúp sư đệ ta.

- Cho nên ngài đích thật là quân tử chân chính.

Cơ Đan thu liễm nụ cười, nhìn Trương Nghi, sau đó nghiêm túc nói:

- Để ngài trở thành Trấn Quốc hầu, kỳ thật là chủ trương của phe ta. Hoặc vì sự sắp xếp của ta.

Trương Nghi ngẩng đầu lên, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Cơ

Đan, y có chút không biết đáp lại như thế nào.

- Trung Thuật hầu không biết là thật sự thích mỹ sắc, hay là muốn làm cho bên ngoài cảm thấy hắn trầm mê nữ sắc, những năm gần đây vẫn luôn thu thập những nữ tử tuyệt sắc.

Ánh mắt Cơ Đan lại chuyển đến những nữ tử xinh đẹp tràn ngập sảnh đường, thản nhiên nói:

- Những người này đều là quốc sắc thiên hương, không chỉ mỹ mạo mà thôi, mỗi người đều có sở trường riêng, nếu ngài không thích thì có thể bán ra bên ngoài, đổi lấy một khoản tiền lớn. Nhưng những người này sống đầu đường xó chợ, tương lai rơi vào tay ai lại không biết, vận mệnh của vài người có thể trở nên rất bi thảm. Bây giờ mặc cho ngài xử trí, ngài sẽ lựa chọn bán các nàng ư?

Nghe đến đó Trương Nghi mới hiểu được Cơ Đan đang hỏi y, y giật mình, sau khi do dự một chút vội nói:

- Nếu thật sự mặc cho ta xử trí, ta sẽ để cho các nàng tự mình lựa chọn một hộ gia đình tốt, sẽ tôn trọng ý nguyện của các nàng.

Phần lớn ánh mắt tất cả nữ tử trong sảnh đường nhìn Trương Nghi đều là cung kính, lấy lòng, kính sợ, thậm chí khi nhìn thấy y trẻ tuổi mà anh tuấn lại có chút mừng thầm, song lúc này nghe được những lời này của y, trong ánh mắt đại đa số nữ tử trong sảnh đường này xuất hiện cảm kích cùng tôn kính thực sự.

- Ta hiểu ý của ngài, ngươi sẽ giống như gả con gái mình mà gả các nàng ra bên ngoài. Đó là sự khác biệt giữa ngài và những người khác.

Cơ Đan nhìn Trương Nghi thật sâu,

- Cho nên ngài làm việc cũng không phải thuần túy xuất phát vì lợi ích.

Trương Nghi vẫn không biết nên đáp lại như thế nào, nhưng trong ánh mắt y thấy được thần sắc biến hóa của những nữ tử kia, trong lòng y liền nghĩ, nếu như do mình làm chủ, vậy liền thật sự làm như vậy là được rồi.

- Giữa hai nước Yến Tần chắc chắn sẽ có một trận chiến, thực ra ta cũng đã ở lại nước Tần khá lâu, trên thực tế bắt đầu từ thời Ba Sơn Kiếm Tràng, rất nhiều năm đã thay đổi một cách vô tri vô giác, hiện tại tất cả người Tần đều rất tự nhiên tiếp nhận ý nghĩ thống nhất thiên hạ. Nhưng kết quả cuối cùng có thể là nước Tần diệt nước Yến, hoặc cũng có thể là ngược lại. Đối với ta mà nói, đương nhiên hy vọng vương triều thống nhất thiên hạ cuối cùng này là vương triều Đại Yến.

Cơ Đan im lặng một lát, sau đó chậm rãi nói:

- May mà Ba Sơn Kiếm Tràng cũng không tha thứ cho Trường Lăng, như vậy chúng ta sẽ có khả năng đứng chung một chỗ với bọn họ, Ba Sơn Kiếm Tràng muốn có một vương triều thống nhất thiên hạ, không còn phải chinh chiến nữa, cho nên kết quả cuối cùng bất kể là Yến thắng hay Tần thắng, cuối cùng đều sẽ hợp lại với nhau. Sở dĩ ta muốn ngài trở thành Trấn Quốc hầu thực sự chứ không phải là hữu danh vô thực, là bởi vì sau nhiều năm như vậy, ta vẫn không thể hiểu được những tiền bối ở Ba Sơn Kiếm Tràng, song ta nhìn ra ngài là quân tử chân chính, chỉ cần ta có thể biểu hiện ra quyết tâm cùng ý tốt thực sự của mình, chắc chắn ngài sẽ không phụ ta.

- Đương nhiên ngài có thể trở thành Trấn Quốc hầu, cũng có liên quan đến những thứ mà bản thân ngài có được.

Cơ Đan dừng một chút, nhìn thoáng qua Nhạc Nghị cùng Mộ Dung Tiểu Ý bên cạnh Trương Nghi, nói tiếp:

- Ngài và Nhạc Nghị là đại biểu chân truyền hai mạch của Tiên Phù tông, hiện tại ngài và Nhạc Nghị trở thành bạn sinh tử, liền

đại biểu cho toàn bộ Tiên Phù tông. Đồng thời quan hệ của ngài và Mộ Dung Tiểu Ý cũng không tầm thường, cũng có thể được quân đội tiếp nhận.

Trương Nghi nghe được trên trán đều thấm ra chút mồ hôi, y có chút mờ mịt, nói:

- Ta không nghĩ nhiều như vậy, ta chỉ muốn giúp sư đệ ta.

- Ngài sẽ giúp ích rất nhiều cho hắn.

Cơ Đan vô cùng nghiêm túc nhìn Trương Nghi, nói:

- Ngươi sẽ thực sự có được toàn bộ quận Trấn Quốc, ta sẽ để cho Mộ Dung gia phụ tá ngài, ngài có thể nhanh chóng có được quân đội cường đại, có được không ít Tu hành giả.

- Trung Thuật hầu trước đó cũng không phải là tồi tệ, có một số người bên trong những thê thiếp này là kết quả của thông gia. Sở dĩ các nàng chỗ này, là bởi vì gia tộc hoặc bộ lạc của các nàng cũng cần một gã Vương hầu Đại Yến chân chính ủng hộ. Vì vậy, ngay cả khi ngài cung cấp cho họ sự tự do, họ cũng không thể đi ra ngoài. Nhưng ngài khác biệt với Trung Thuật hầu lúc trước, ngài đối xử với các nàng thật lòng, các nàng nhất định cũng sẽ đối đãi ngài một cách chân thành, đồng thời sẽ giúp ngài rất nhiều chuyện.

Trước khi giải tán những người đẹp này để cho các nàng tự mình trở về phòng nghỉ ngơi, Cơ Đan lại bổ sung những lời này.

Đợi đến khi toàn bộ những người này rời đi, đại sảnh lớn như vậy trở nên trống trải u tĩnh, chỉ còn lại hắn cùng Trương Nghi, Nhạc Nghị cùng Mộ Dung Tiểu Ý ở đây, khuôn mặt của hắn lại trở nên càng thêm nghiêm túc.

- Thực ra ta để cho ngươi nhanh chóng trở thành Trấn Quốc hầu, còn có một vấn đề mấu chốt nhất, đó là thân thể phụ hoàng

ta có vấn đề rất lớn.

- Cái gì?

Người có phản ứng nhạy cảm nhất đối với những lời này chính là Mộ Dung Tiểu Ý, nàng lập tức lâm vào khiếp sợ cực độ.

- Thực ra tất cả mọi người đều biết, cha ta cũng không có thiên phú gì ở trên phương diện tu hành, thậm chí tu vi và chiến lực của người hiện tại đã không bằng ta.

Cơ Đan hít sâu một hơi, cố hết sức bình tĩnh nói:

- Nhưng sự thật chỉ là rất nhiều năm trước, người tu luyện xảy ra vấn đề, thân thể lưu lại bệnh ẩn rất nghiêm trọng, trên thực tế lúc đến Lộc Sơn Hội minh, tình trạng thân thể của người đã rất tệ, chẳng qua dùng dược vật mạnh mẽ che dấu đi. Gần đây cơ thể của người đang thay đổi nhanh chóng, không còn nhiều thời gian nữa. Vì vậy trên thực tế, ta đã thực sự tiếp quản triều chính.

- Cho nên ta cần ngài thực sự có được lực lượng cường đại, ta cần ngài thực sự trấn quốc. (trấn quốc: giữ nước)

Cơ Đan thở ra một hơi thật dài, khom người hành lễ với Trương Nghi.

Q8 - Chương 27: Đêm loạn

- Trấn quốc hầu chân chính, mà không phải là đồ bài trí hữu danh vô thực sao?

Tại một tòa quan dinh ở Sở đô, Tô Tần buông tin tức tình báo trong tay xuống, bưng một chén rượu ngon trên bàn bên cạnh lên, nhẹ nhàng cười cười. (quan dinh: nơi ở của quan)

Nữ tử rót rượu cho gã mặc cung trang màu vàng nhạt, màu da trắng hơn tuyết, xinh đẹp không gì sánh được. Nữ tử này họ Chân, là thứ nữ của quý tộc Chân thị ở Sở đô ngày xưa, cũng là một trong mấy mỹ nữ nổi danh nhất nơi này.

Đối với nam nhân thực sự có được quyền thế mà nói, thân phận nữ tử như vậy càng thêm hấp dẫn hơn so với vẻ đẹp của bản thân.

Mỹ nữ mà ngày xưa vô số con em quyền quý tha thiết ước mơ, song phần lớn ngay cả gặp mặt cũng không thể có được, hiện tại lại chỉ là thị nữ mà gã có thể ôm vào lòng bất cứ lúc nào, trong mắt Tô Tần lúc này lại không có tự đắc, ngược lại có ý tự giễu nồng đậm.

Gã có chút chán ghét quay đầu đi, nhìn về phía bầu trời ngoài cửa sổ.

Lúc này sắc trời dần tối, tuy còn chưa chính thức vào đêm, nhưng trên bầu trời đã có những ngôi sao sáng lên.

- Đây xem như số mệnh sao? Ta vừa mới nắm giữ đại quyền ở đất Sở, ngươi đã muốn trở thành cánh tay trái của Thái tử nước Yến.

Tô Tần nhìn hai ngôi sao xuất hiện trên bầu trời trước tiên, chậm rãi thầm nói.

- Đại nhân.

Một âm thanh trầm thấp nhưng mạnh mẽ vang lên bên ngoài cửa.

Nghe giọng nói của Tu hành giả này, ánh mắt Tô Tần cũng sáng ngời như sao.

Sau khi được gã cho phép, một hộp gỗ nhìn như cực kỳ phổ thông đã được bày lên trước mặt gã.

Khi tĩnh thất này an tĩnh lại một lần nữa, trong phòng chỉ còn lại gã cùng nữ tử xinh đẹp này, gã chậm rãi mở cái hộp này ra.

Bên trong hộp có một khối ngọc bích, tản ra hào quang nhu hòa mà huyền diệu.

- Ta thích quần áo màu trắng, còn có, tóc cũng phải cắt ngắn một chút.

Tô Tần khép cái hộp lại trước tiên, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua nữ tử bên cạnh, nói.

Nữ tử tuyệt sắc này trước tiên cảm thấy được sủng ái mà lo sợ, song khi nghe được nửa câu sau của gã, môi nàng lại khẽ run rẩy, sắc mặt cũng tái nhợt khác thường.

Mái tóc dài mài đen của nàng như thác nước như gấm, cho dù những nữ tử nổi danh với nàng ở Sở đô này cũng phải cực kỳ hâm mộ, nàng cũng không biết đã dùng bao nhiêu tâm tư ở trên phương diện này, song hiện tại đối phương lại muốn nàng cắt đi.

- Nô tài biết được.

Nàng không dám cãi lời, cúi đầu, nhẹ giọng đáp ứng.

Tô Tần thu hộp gỗ vào trong tay áo, lúc đứng dậy, khóe miệng hiện ra vẻ đùa cợt.

Gã thực ra không thích tóc ngắn.

Dù vậy bản thân gã thích cảm giác chinh phục này.

Khi Trường Lăng cũng bị ánh trăng bao phủ, một nam tử áo xám đi ra từ hậu viện của một gian nhà bình thường.

Màu da của hắn có một loại màu trắng khác thường, dưới ánh trăng chiếu rọi, da thịt có vẻ có chút trong suốt, thậm chí có thể thoáng nhìn thấy màu sắc của một phần nhỏ huyết mạch.

Áo bào xám trên người hắn tựa như có loại ma lực kỳ quái nào đó, làm cho quanh người hắn xuất hiện làn sương xám nhàn nhạt, khiến hắn nhanh chóng dung hợp thành một thể cùng với đêm tối ở Trường Lăng.

Mấy canh giờ sau khi hắn biến mất ở chỗ đường phố này, trong hậu viện của nhà dân phổ thông này lại đột nhiên vang lên tiếng khóc.

Tiếng khóc rống này vô cùng chói tai, giống như rất nhiều tiếng khóc gào vang lên khi Trường Lăng tiến hành thanh tẩy.

Từng đợt tiếng xé gió kịch liệt vang lên.

Có Tu hành giả bay vút mà đến, lưu lại bóng dáng trên không trung.

- Là Nhị hoàng tử...

Rất nhanh có tiếng kinh hô không kiềm chế được vang lên, từng đạo kiếm quang sáng ngời xông thẳng lên bầu trời, mà tiếng khóc trong viện trong nháy mắt trở nên càng lớn.

Nam tử áo xám kia đã ở bên bờ sông bên ngoài thành.

Hắn ở xa xa nhìn thấy ánh sáng như vậy, khóe miệng cũng hiện ra vẻ mặt đùa cợt giống Tô Tần.

Giống như hắn dự đoán, Trường Lăng trong đêm tối mặc dù thoạt nhìn vẫn hùng vĩ như lúc trước, nhưng sau khi trải qua mùa xuân đánh Sở cùng với Mân Sơn Kiếm Tông phản loạn, sự khống chế của toàn bộ Trường Lăng đối với Tu hành giả am hiểu ẩn nấp trong bóng tối như hắn đã giảm bớt rất nhiều.

Trường Lăng bây giờ, còn lại bao nhiêu Tông sư?

.....

Trong bóng đêm, Nguyên Vũ chậm rãi ngẩng đầu lên.

Y đang trên đường trở về nhà.

Như thường lệ, tất cả đồ đạc trong doanh trướng đều rất đơn sơ, thậm chí ngay cả canh trà cũng chỉ dùng trà thô bình thường nhất nấu ra.

Trong tay y có một phong tín thư. (tín thư: thư tín bí mật)

Phong thư này đến từ Công Dương gia ở đất Sở, loại hào phú như Công Dương gia chỉ cần muốn là có thể tiếp xúc với quân Tần, tự nhiên có thể dùng tốc độ nhanh nhất đưa tín thư đến trong tay y.

Từ rất nhiều năm trước, tốc độ của một ít dị thú phi hành mà quân Tần dùng để truyền tin tức đã vượt qua Tu hành giả trên thế gian.

Thái độ của những quý tộc các trấn Nam Tuyền hiển nhiên cực kỳ quan trọng đối với thế cục chiến tranh giữa hai nước Tần Sở, nhưng phần tín thư này được coi là quân tình qua trọng nhất đưa đến tay y, sau khi mở ra lại không phải là bút tích của Công Dương gia.

Bởi vì ngay cả chữ viết tay cũng khiến y rất quen thuộc.

Cho nên suy đoán của y không có bất kỳ sai lệch nào, mặc dù là kết quả y không muốn tin tưởng nhất, song Đinh Ninh đích xác không phải truyền nhân của người nọ, mà là người nọ sống lại.

- Ngươi muốn phái người nói chuyện cùng ta, nói chuyện gì?

- Nếu đã như vậy, ta sẽ đi chậm một chút, chờ ngươi xem ngươi muốn nói chuyện gì với ta.

Khóe miệng Nguyên Vũ cũng hiện ra thần sắc đùa cợt.

Tâm tình của y không có dao động gì, sâu trong mắt cũng không có sợ hãi.

Mặc dù rất nhiều năm trước, rất nhiều lần người nọ làm cho y cảm giác được sợ hãi, son hiện tại đã qua thời điểm này.

.....

Thời khắc gần như giống nhau, sâu trong Hoàng cung Trường Lăng yên tĩnh, nữ chủ nhân cũng đang xem xét tín thư từ khắp nơi trong thiên hạ truyền đến, nhưng khuôn mặt nàng càng ngày càng tái nhợt.

Thân thể nàng càng ngày càng trở nên rét lạnh.

Lúc này nàng cũng không biết Đinh Ninh tiếp xúc cùng Nguyên Vũ, ý lạnh trong lòng nàng đến từ Lâm Chử Tửu cùng những người còn lại ở Ba Sơn Kiếm Tràng.

Bất kể mật tín từ vùng Âm Sơn, hay là quận Dương Sơn, hay là tin tức tình báo cảnh nội nước Sở truyền đến, đều có thể làm cho nàng kết luận rõ ràng, những người của Ba Sơn Kiếm Tràng cũng không hề xuất lực trong những trận chiến này.

Vậy bọn họ đã đi đâu?

Cuối cùng chỉ còn lại một khả năng.

Bọn họ đã đến quận Giao Đông.

Nàng thậm chí có thể mất Phù Tô, nhưng không thể mất nơi này.

Song chuyện này vẫn nằm trong tầm kiểm soát của nàng sao?

Tâm trạng của nàng không thể tránh khỏi xảy ra những biến động dữ dội.

Ngoại trừ rất ít Tu hành giả có khả năng câu thông trong hư không, một ít tia sáng sao trời theo đó xuất hiện chấn động kịch liệt.

Ở biên cảnh hai nước Sở Yến xa xôi, một nữ tử mặc nam trang đột nhiên ngẩng đầu lên. (nam trang: trang phục của nam tử)

Nguyên khí trên người cô trong nháy mắt như lò sưởi nóng rực phóng ra ngoài, ngay cả bụi bặm trên mặt đất dường như cũng bốc cháy lên.

Cô là Triệu Tứ.

Ngay trong nháy mắt tâm tình Trịnh Tụ dao động cực kỳ hiếm có này, cô đã lần thứ hai cảm nhận được thanh kiếm bản mệnh vốn đã thuộc về mình.

Đây là một loại cảm giác máu thịt tương liên, song ngay trong lúc cắn răng, cô mạnh mẽ ngăn chặn xúc động muốn đoạt thanh kiếm kia lại.

Cô hít sâu một hơi, chỉ lặng lẽ nắm bắt quỹ tích của thanh kiếm kia, mà không thực sự chạm vào.

Trong hư không tịch hàn. (tịch hàn: lạnh lẽo và cô tịch)

Thanh kiếm ý do nàng sử dụng chân hỏa thịnh vượng nhất của Kiếm lô cùng kiếm ý nhiệt thành nhất thai nghén ra, chậm rãi thấm vào Tinh Hỏa tịch hàn lạnh lẽo nhất, sau đó sinh ra một loại biến hóa kỳ dị, thân kiếm không còn là lửa đỏ nữa, mà là biến thành màu sắc của ngôi sao, bạc trắng mà trong suốt.

Q8 - Chương 28: Thánh biến

Thanh tiểu kiếm này lẳng lặng lơ lửng trong không gian tịch hàn, đi kèm chỉ có một ít sao trời cùng mảnh vụn của thiên thạch, ngẫu nhiên có một tia sáng khác thường lấp lóe, tràn ra từ trong ra ngoài, khiến cho thanh tiểu kiếm này càng giống như một ngôi sao hoàn chỉnh.

Khi tia sáng khác thường lấp lóe tích lũy đến trình độ nhất định bên ngoài thân kiếm, trên thân kiếm chợt có tinh thể trong suốt như băng sương kết ra. Song bởi vì mặt ngoài thân kiếm quá bóng loáng, những băng tinh này không cách nào bám lấy, lại từ trên thân kiếm trượt xuống, rơi thẳng xuống bên dưới.

Những băng tinh này tạo ra đường sáng thật dài ở trong hư không, nhanh chóng mở rộng, trở nên lỏng lẻo, nhanh chóng giống như có từng đóa hoa băng nở rộ ở trong hư không.

Đó là một cảnh tượng rất huyền bí và mỹ lệ.

Song không ai biết được diễn biến bên trong không gian tịch hàn này.

Những hoa băng này đã hoàn toàn biến mất trước khi tiếp xúc với thiên địa nguyên khí mà đại đa số người tu hành có khả năng cảm giác được, sau đó biến thành rất nhiều sợi nguyên khí vô hình, chảy vào trong thiên địa nguyên khí.

Nhật nguyệt tinh thần biến hóa, nguyên khí dao động đến từ không gian ngoài vũ trụ, cùng với một ít tinh thần nguyên khí vốn không thể đạt tới trong nhân gian, đều sẽ trở thành chướng ngại vật cản trở Tu hành giả tu hành. (nhật nguyệt tinh thần: mặt trời mặt trăng và ngôi sao)

Những tinh thần nguyên khí trải qua Trịnh Tụ diễn biến càng là như thế, có thể dễ dàng dung nhập vào trong quỹ tích lưu thông rất nhiều nguyên khí trong thế giới này, từ đó lặng yên không một tiếng động thay đổi một ít thiên địa nguyên khí vốn quen thuộc của Tu hành giả.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, điều này có nghĩa là diệt tuyệt.

Nó mang ý nghĩa rất nhiều công pháp tu hành đã có, những kinh nghiệm mà tiền bối truyền xuống, dạy cho người tu hành đời sau nên làm thế nào để cảm nhận được thủ đoạn lưu thông của thiên địa nguyên khí sẽ hoàn toàn mất đi hiệu lực.

Nếu thanh tiểu kiếm này trở nên cường đại hơn, vậy cô cũng sẽ càng trở nên mạnh mẽ, cô càng có thể lặng yên không một tiếng động "ăn mòn" cùng thay đổi nguyên khí cố hữu của thiên địa nguyên khí, lặng yên không một tiếng động diệt tuyệt thế giới của người tu hành.

Chính như hiện tại, trên thanh tiểu kiếm mà cô khống chế tràn ra những băng tinh này, rất nhiều Tu hành giả ở chỗ hoa băng rơi xuống kia, việc tu hành của bọn họ sẽ có khả năng chịu ảnh hưởng rất lớn.

Nhất là một ít Tu hành giả sẽ bị mất đi một cơ hội phá cảnh, thời gian ảnh hưởng kia có lẽ chính là hơn mười năm, nhưng có lẽ cũng chính là cả đời.

.....

Có một bông hoa băng rơi xuống vùng đất lạnh lẽo của biên giới Đông Hồ.

Đóa hoa băng này sớm đã lặng lẽ biến mất, hóa thành vô số nguyên khí chảy xuôi trong gió.

Thanh tiểu kiếm kia cực kỳ tự nhiên lơ lửng trong không gian tịch diệt, giống như những bụi sao và mảnh vụn thiên thạch kia chỉ đang tuân theo quỹ tích vận hành tự nhiên nào đó, những nguyên khí tỏa ra từ trong kiếm cũng không bị Trịnh Tụ khống chế, mà tùy ý bay lả tả khắp nhân gian, hoàn toàn không một ai biết được.

Song khi một đóa hoa băng này hòa vào cơn gió thổi qua một tòa núi cao, tòa núi tuyết bao trùm sông băng tựa như vĩnh hằng bất biến này lại đột nhiên hiển hiện ra rất nhiều cỗ tinh khí bàng bạc.

Ngọn núi này chính là Thánh sơn trong lòng tu sĩ khổ tu Đông Hồ.

Tất cả tăng nhân khổ tu cùng rất nhiều Tu hành giả Đông Hồ muốn phá cảnh đều lựa chọn khổ tu ở chỗ này.

Rất nhiều người cho rằng đây chỉ là vấn đề tín ngưỡng, nhưng chuyện xảy ra hôm nay lại làm cho những người khổ tu trên núi này hiểu được đây không chỉ là vấn đề tín ngưỡng, mà là vấn đề che chở.

Những tinh khí bàng bạc này đến từ một số hang động khó tiếp cận nhất chỗ lưng chừng núi.

Những hang động này bởi vì quá cao nên cực kỳ lạnh lẽo, ngay cả Tu hành giả vận chuyển thức ăn và nước uống cũng rất ít khi đến nơi đây, cho nên chỉ có tăng nhân khổ tu ít quan tâm đến như cầu sinh hoạt tới mức không thể tưởng tượng được mới có thể dừng lại ở đây trong thời gian dài.

Rất nhiều tăng nhân khổ tu vì cảm ngộ cùng suy tư tốt hơn, thậm chí sớm đã quên mất thời gian trôi qua, hơn nữa cũng không bao giờ mở miệng nói chuyện.

Rất nhiều người đã lưu lại trong những hang động này mấy chục năm, trong nhận biết của bọn họ, những nguyên khí lưu động biến hóa thậm chí đã biến thành vĩnh hằng bất biến, thứ duy nhất bọn họ cần đột phá chỉ là giới hạn thân thể và tinh thần của mình.

Nhưng ngay thời điểm này, bọn họ cảm nhận được một sự khác biệt.

Một đóa hoa băng rơi xuống, đối với thế giới nhận biết của bọn họ thì chính là tà vật đến từ thiên ngoại.

Theo rất nhiều cỗ tinh khí bàng bạc lao ra, bầu trời trên tòa Thánh sơn này tựa như đột nhiên có thêm một cái bức ngăn vô hình.

Những cơn gió lưu động bị lực lượng trong những động quật này mạnh mẽ giam cầm lại.

Một tiếng bùm khẽ vang lên.

Đóa hoa băng đã hóa thành từng sợi nguyên khí kia lại bị ép tới không trung hiện ra một lần nữa, song trong nháy mắt sau đó đã bị những lực lượng này mài mòn triệt để, biến mất vô tung vô ảnh.

Loại đọ sức này chỉ xảy ra trong nháy mắt ngắn ngủi, song bởi vì liên lụy đến cả tòa Thánh sơn, cho nên tất cả Tu hành giả tu hành ở bên trong đều cảm nhận được.

Bản thân cái hang động mà Lệ Tây Tinh tu hành thuộc về lão tăng đi theo Đinh Ninh kia vốn đang ở chỗ cao, lúc này Hồ Kinh Kinh đang ở một chỗ tránh gió nơi cửa động nấu trà.

Nàng vừa mới cho một khối bơ có thể cản được vẻ rét lạnh của núi cao vào trong nước trà, còn chưa kịp vận dụng chân nguyên tăng cường chút nhiệt lực trong đó, nàng liền nhìn thấy trong bông hoa băng trên cao khi biến mất lại sinh ra đường ánh

sáng đỏ kỳ dị, sau đó nàng cảm nhận được từ đỉnh núi Thánh sơn này truyền xuống một chút chấn động. Rồi rất nhiều sông băng trên núi bởi vì chấn động mà sinh ra tiếng nổ tung, từ thấp bé trở nên hùng vĩ.

Nàng cảm thấy giật mình, không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng nàng theo bản năng xoay người nhìn về phía Lệ Tây Tinh trong hang động.

Lệ Tây Tinh ngồi xếp bằng trên giường lão tăng, một chùm sáng màu vàng óng trước người còn đang không ngừng biến ảo các loại hình kiếm.

Từ sau khi rời Tổ sơn Ô Thị tới nơi này, hắn đã dừng lại nơi đây khổ tu thật lâu, thế nhưng vẫn luôn không có đột phá đặc biệt. (khổ tu: tu hành khắc khổ)

Hồ Kinh Kinh cũng dừng lại ở Đông Hồ tu hành, thường xuyên chăm nom việc ăn uống sinh hoạt cho hắn.

Gió núi thổi lên mặt nàng thành màu tím đen, song nàng không mất kiên nhẫn mà chỉ lo lắng Lệ Tây Tinh mất đi sự kiên trì, bỏ lỡ cơ hội đột phá quan trọng.

Khi nàng xoay người nhìn lại Lệ Tây Tinh, hắn như tượng đá bất động chợt mở hai mắt ra.

Hắn không nói gì với nàng như thường lệ, mà chỉ hít sâu một hơi, nhìn về phía dưới người mình.

Chăn đệm dưới người hắn đã không thể nhìn ra màu sắc vốn có, bởi vì bụi bẩn cùng gió mưa nên đã biến thành màu tím đen, thế nhưng khi nguyên khí dao động lúc này, bên trong nó lại có từng đạo ánh vàng lộ ra.

Những ánh vàng này cũng không nồng đậm, song vẫn chiếu rọi

lên, thậm chí phản chiếu trên đỉnh đầu hắn, hình thành rất nhiều đường cong giống như văn tự độc đáo.

Hồ Kinh Kinh khiếp sợ thiếu chút nữa kêu ra tiếng.

Nàng theo bản năng che miệng lại, sợ quấy rầy Lệ Tây Tinh. Bởi vì mặc dù nàng không thể hiểu được những đường cong này, nhưng lại hiểu được có thể đây là dấu vết lão tăng kia lưu lại lúc tu hành, bởi vì đối kháng vật từ thiên ngoại rơi xuống, cho nên tự nhiên kích phát ra, nhưng nàng từ thần sắc của Lệ Tây Tinh lúc này mà cảm giác được, dường như những đường cong này trở thành cơ hội quan trọng của hắn, tựa như nổi lên cảm ứng độc đáo nào đó đối với thân thể của hắn.

Sắc mặt Lệ Tây Tinh từ khiếp sợ, mừng rỡ cùng mờ mịt biến thành đờ đẫn.

Một tiếng bùm khẽ vang lên.

Máu tươi cùng chân nguyên trong cơ thể hắn dường như thiêu đốt lên, khi những ánh vàng kia chậm rãi biến mất, trong cơ thể hắn lại như có hào quang màu vàng tràn ra, tựa như tất cả máu thịt cùng xương cốt trong cơ thể hắn đều bị thiêu đốt thành nham thạch màu vàng nóng chảy, tràn ra da thịt của hắn, bao bọc thân thể hắn thành một Kim nhân. (Kim nhân: người màu vàng)

Thanh kiếm vẫn luôn không thành hình trước người hắn cũng bắt đầu vặn vẹo kịch liệt.

Q8 - Chương 29: Nguyệt Tư

Khí huyết thiêu đốt thành dung dịch màu vàng, làm cho Lệ Tây Tinh cảm thấy mỗi một chỗ rất nhỏ trên thân thể mình đều sinh ra biến hóa kịch liệt.

Những tuyến đường màu vàng chảy ra từ đệm chăn và nham thạch vốn chính là phương pháp tu hành do lão tăng Đông Hồ lưu lại, ghi lại chính là công pháp chí cao trong những tăng nhân khổ hành này.

Đây chính là truyền thừa y bát.

Đồng dạng cũng là cơ hội để Lệ Tây Tinh tiến giai.

Lệ Tây Tinh cảm giác rất rõ được thân thể của mình đang nhanh chóng trở nên cường đại, loại cường đại toàn phương diện này cộng thêm hắn tĩnh tu thật lâu ở trên ngọn núi này, thế cho nên rất nhiều thiên địa nguyên khí lưu động vốn không chạm tới được cũng biến thành đường cong rất rõ ràng ở trong thế giới ý thức của hắn.

Chỉ cần kiên trì hoàn thành quá trình chuyển biến này, vậy hắn có thể chính thức bước qua cánh cửa kia, trở thành một trong những người bước vào Thất Cảnh sớm nhất trong thế hệ Tu hành giả Trường Lăng.

Song hắn cũng không phải là Tu hành giả trường kỳ khổ tu công pháp tu hành của Đông Hồ, bất kể thân thể bản thân hay là thanh Tinh kiếm tương liên với máu thịt của hắn, đều để cho hắn có thể cảm thấy không cách nào duy trì việc hoàn thành quá trình tiến giai này.

Dung dịch nham thạch nóng chảy màu vàng từ trong cơ thể hắn tràn ra bao trùm bộ mặt của hắn, khí huyết trong cơ thể hắn cũng sắp bị thiêu đốt hầu như không còn, giống như thực sự hít thở không thông.

Nhưng cũng đúng lúc này, cả ngọn núi phát ra rất nhiều tiếng ngâm vịnh độc đáo.

Rất nhiều kẻ khổ tu ở dưới đáy núi này đi ra khỏi hang động, cảm thấy rung động khó tả, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trên núi có rất nhiều hang động, theo loại ngâm vịnh hùng vĩ này, rất nhiều đường hào quang vàng óng mờ nhạt trào ra, mang theo khí tức sinh mệnh bàng bạc mà cường đại, tràn vào hang động của Lệ Tây Tinh.

Lão tăng đi theo Đinh Ninh kia vốn là người nổi bật trong những kẻ khổ tu này, là lãnh tụ và hy vọng của bọn họ. Cho nên tại thời khắc cực kỳ mấu chốt này, bọn họ cũng cảm nhận được Lệ Tây Tinh đã đạt được truyền thừa của lão tăng.

Rất nhiều người trong bọn họ bởi vì tu luyện công pháp đồng dạng, cho nên bản thân có cảm ứng độc đáo với khí cơ của lão tăng kia, biết sinh mệnh của lão tăng lúc này giống như ngọn nến tàn trong gió, có thể dập tắt bất cứ lúc nào, từ ý nghĩa nào đó mà nói, Lệ Tây Tinh chính là thiên tuyển của tòa Thánh sơn này, đồng dạng cũng là hy vọng của bọn họ trong tương lai. (thiên tuyển: trời chọn)

Những Tu hành giả này không chút do dự cống hiến ra tinh khí của mình, những nguyên khí trải qua mấy chục năm thậm chí trăm năm ngưng luyện cực kỳ tinh thuần.

Những nguyên khí này mang theo lực lượng từ bi cùng chúc phúc, xông vào trong cơ thể Lệ Tây Tinh, nhanh chóng hoàn thành quá trình tiến giai này.

Một tiếng ầm vang vộng.

Hang động của Lệ Tây Tinh bị hào quang màu vàng tràn ngập, những ngọn lửa màu vàng bao trùm trên người hắn biến thành vô số điểm sáng vụn nhỏ, đồng thời bay múa ra ngoài, thanh Tinh kiếm không ngừng biến hóa cũng hoàn toàn biến thành màu vàng óng, sau đó lặng yên không một tiếng động phân giải thành vô số hạt tròn rất nhỏ.

Trong nháy mắt tiếp theo, không trung trên ngọn núi này hình thành một vòng xoáy khổng lồ, một lượng lớn thiên địa nguyên khí theo những hạt tròn vàng óng này hội tụ vào thân thể Lệ Tây Tinh.

Lệ Tây Tinh mở hai mắt ra.

Khi hắn mở mắt ra, tất cả các dị tượng bắt đầu tiêu tan.

Trên bầu trời vẫn còn có tiếng oanh minh như một ngọn núi lớn đang di chuyển.

Trong những hang động phía trên vẫn truyền ra tiếng ngâm vịnh như trước, nhưng trở nên trầm thấp mà bình thản, giống như chân thành chúc phúc.

Lệ Tây Tinh hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Hắn nhìn Hồ Kinh Kinh khó nén kích động, dùng sức cắn môi làm cho mình bình tĩnh một chút, sau đó hắn đi ra khỏi hạng động, hành lễ thật sâu đối với những Tu hành giả phía trên đã trợ giúp hắn trong thời khắc cực kỳ trọng yếu.

Sự sụp đổ của các sông băng trên núi vẫn đang còn tiếp tục.

Một số mảnh băng vụn cực kỳ sắc nhọn rơi xuống.

Một mảnh trong đó hẹp dài như đao, khi rơi xuống phía trên thân thể hắn, tốc độ của nó đã không hề khác biệt với phi kiếm

chân chính.

Nhưng trong quá trình hành lễ này, hắn lại không có bất kỳ động tác dư thừa.

Mảnh băng mỏng này rơi vào trên má hắn, chỉ có ánh vàng nhàn nhạt chợt lóe, không hề lưu lại một chút vết tích trên da thịt của hắn, mảnh băng mỏng này đã hoàn toàn nát bấy.

.....

Trong một gian tĩnh thất của Hạ gia trong lãnh thổ Đại Sở xa xôi, lão tăng Đông Hồ vẫn ngồi xếp bằng, khí tức yếu ớt đột nhiên chậm rãi ngẩng đầu lên.

Sâu trong con ngươi ảm đạm mờ nhạt của lão cũng dấy lên một tia hào quang màu vàng, giống như đốt một ngọn lửa bên trong cơ thể.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Đinh Ninh rất nhanh xuất hiện trước mặt lão.

Mấy ngày nay hắn dừng lại ở các trấn Nam Tuyền, mục đích chủ yếu nhất chính là mượn lực lượng của những quý tộc các trấn Nam Tuyền tiến hành trị liệu cho đám người lão tăng Đông Hồ, thế nhưng trong những ngày qua, mặc dù hắn và Thanh Diệu Ngâm dùng hết tất cả thủ đoạn, tựa như đều không thể nghịch chuyển lão tăng này già yếu chết đi.

Nhưng ngay bây giờ, hắn cảm nhận được trong thân thể lão tăng xuất hiện một tia chuyển biến.

- Truyền thừa y bát.

Lão tăng có chút cảm khái nhẹ giọng nói:

- Không có nhìn lầm người trẻ tuổi kia, hắn đã phá cảnh.

Đinh Ninh hơi ngẩn ra, không nhịn được nở nụ cười.

Hắn rất rõ ràng những công pháp của những tăng nhân khổ tu Đông Hồ này có chỗ rất độc đáo, nhưng lúc Lệ Tây Tinh phá cảnh, cảm ứng khí cơ độc đáo của thiên địa nguyên khí cũng có thể làm cho sức sống lão tăng này có chút lớn mạnh, đây là chuyện hắn chưa từng dự liệu được.

- Ta biết ngươi có chút thưởng thức hắn, nhưng thật không ngờ ngươi sẽ truyền y bát của mình cho hắn.

Đinh Ninh nhìn lão tăng, nghiêm túc nói.

- Tất cả đều nói về cơ duyên. Ta để hang động lại cho hắn, chính là lưu lại khả năng hắn có thể tu hành công pháp của ta, nhưng có thể lĩnh ngộ và có thể phát hiện hay không lại là ý trời.

Lão tăng mỉm cười,

- Hắn có thể đạt được là chính vì bản thân hắn.

- Lúc trước thương thế của ngươi đã nặng đến mức không thể đi chuyển thời gian dài, ta lại không yên lòng tùy ý lưu ngươi lại một chỗ nào đó, hiện tại mang theo ngươi đi đường hắn là không có bao nhiêu vấn đề. Đám người Lâm Chử Tửu đã truyền đến tin tức, bọn họ đã xác định được vị trí bí tàng của quận Giao Đông, ta cần dẫn các ngươi đi tới đó, chỉ cần có thể đạt được bí tàng này, hắn là sẽ có trợ giúp rất lớn cho thương thế của các ngươi.

Đinh Ninh đứa ánh mắt thăm dò nhìn lão tăng, muốn có được đáp án chính xác. (bí tàng: kho tàng bí mật)

Tu hành giả như lão tăng, chỉ có chính lão mới có thể biết rõ tình trạng thân thể của mình nhất.

Lão tăng không nhiều lời mà chỉ gật đầu.

Đinh Ninh cáo lui đi ra.

Lúc này ánh trăng đang sáng, hắn ngẩng đầu nhìn ánh trăng nhu hòa, trong lòng cũng tràn ngập một loại cảm xúc kỳ dị.

Chiếm được quận Giao Đông, đây là chuyện rất đáng mừng.

Song rất nhiều năm trước, ai có thể dự liệu được, hắn và nữ tử đến từ quận Giao Đông kia vậy mà lại đi tới một bước như vậy?

.....

Trăng sáng khiến cho người nhớ cố hương(quê cũ).

Bởi vì ánh trăng sáng ở tất cả các nơi trên thế gian đều như nhau, có âm tinh tròn khuyết.

Vương Thái Hư có chút cảm khái, y cũng chưa bao giờ nghĩ tới, chính mình lại có thể ở xa Trường Lăng đến Yến để đạt được yên ổn khó có được.

Trong trận phản loạn của Trung Thuật Hầu ngày xưa, y được quân đội vương triều Đại Yến ủng hộ, hơn nữa Trương Nghi được phong hầu là do Thái tử nước Yến cố ý chiếu cố, hắn ở trên toàn bộ cũng không chỉ đơn giản là một Long vương giang hồ.

Nếu không phải Thái tử nước Yến có biến, vậy thì chẳng có ai có thể dao động được sự yên ổn của y.

Hôm nay y có khách.

Một người trẻ tuổi đường xa tới đây.

Q8 - Chương 30: Phản công toàn diện

Xuất hiện trong tầm mắt y là một thanh niên đầu đội nón tre, thân mặc quần áo vải thô màu trắng. Trên người người thanh niên này có rất nhiều dấu vết chiến đấu, hơn nữa bên trong quần áo mặc dù được băng bó, nhưng vẫn có vết máu thấm ra.

Rất hiển nhiên người trẻ tuổi này đã trải qua một quãng đường dài bôn ba, mặc dù gã không tỏ ra bất kỳ vẻ mỏi mệt nào, nhưng cái loại ý vị phong trần mệt mỏi này cũng không thể gạt được cảm giác của Vương Thái Hư.

- Không nghĩ tới có thể gặp lại ngươi nhanh như vậy.

Người thanh niên tháo nón ra, nghiêm túc thi lễ với y.

- Ngươi rất am hiểu che dấu, nhưng ngươi am hiểu đều là thủ đoạn đối phó Tu hành giả, rất nhiều lúc lại xem nhẹ ánh mắt của người thường.

Vương Thái Hư khẽ mỉm cười, nói:

- Rất nhiều chi tiết về phương diện thói quen không cách nào thay đổi, có vài người có thể dễ dàng đoán ra được ngươi là người Tần.

- Diệp Tránh Nam, ngươi là người bên cạnh Đinh Ninh, đương nhiên đáng để ta tín nhiệm.

Dừng một chút, sắc mặt Vương Thái Hư trở nên nghiêm túc:

- Ngươi đến chỗ của ta, hẳn là do hắn an bài, hắn muốn ta

giúp làm cái gì?

Diệp Tránh Nam có chút kính nể nhìn vị giang hồ kiêu hùng đi ra từ Trường Lăng này, công bằng mà nói, gã tự biết trong những người có liên quan đến Đinh Ninh, hẳn là thuộc về tồn tại rất dễ bị xem nhẹ.

Đừng nói là so sánh với đám người Tịnh Lưu Ly và Lệ Tây Tinh, cho dù là đám người Nam Cung Thải Thục và Hồ Kinh Kinh, đều sẽ bởi vì nguyên nhân gia thế hoặc sư môn mà càng thêm khiến người chú ý.

Song vào ngày thứ hai sau khi đến Thượng Đô nước Yến, gã đã gặp phải người của Vương Thái Hư, hơn nữa đối phương rất chuẩn xác phán đoán ra thân phận chân chính của gã, sau đó mang gã đến nơi này.

Nhân vật giang hồ có thể trở thành cự phách ở Thượng Đô nước Yến như vậy, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, cũng tuyệt đối không phải được Thái tử nước Yến ưu ái.

Gã tôn kính gật đầu, nhưng không nói gì thêm, chỉ cẩn thận lấy ra mấy mảnh thẻ tre từ trong một cái túi da bên người, tiếp sau đó lại rút ra một thanh tiểu kiếm từ trong túi kiếm trên đùi, đẩy ra một cái cơ quan mà người bình thường khó có thể phát giác trên chuôi kiếm, xoay chuôi kiếm xuống.

Bên trong chuôi kiếm có khoảng không, gã rút ra mấy bản vẽ bằng da trâu.

Sau đó gã ghép mấy tấm bản vẽ da trâu này lại, rồi đặt mấy mảnh thẻ tre ở trên bản vẽ da trâu.

Vương Thái Hư một mực ngưng thần nhìn chăm chú vào từng động tác của gã, cho nên khi những bước này hoàn thành, lông mày Vương Thái Hư đã nhíu thật sâu.

Y đã nhìn ra được đây hẳn là bản đồ chế tác Phù Khí nào đó.

- Đây là cái gì?

Y cau mày thật sâu, ngưng trọng hỏi. Tuy biết rõ Đinh Ninh đã sớm sắp xếp, để người bên cạnh như Diệp Tránh Nam đưa phần bản đồ này đến chỗ y, như vậy chúng tuyệt đối sẽ không tầm thường.

- Nguyên Phù Kim Nhân.

Diệp Tránh Nam trả lời vô cùng đơn giản và nhanh chóng:

- Bản vẽ chế tạo Phù Khí thời vương triều Đại U.

Vương Thái Hư nhíu mày thật sâu không thả lòng, y trầm mặc nhìn Diệp Tránh Nam, muốn biết thêm càng nhiều tin tức.

- Có thể khắc chế Phù Khí cường đại của hạm lớn U Phù.

Diệp Tránh Nam biết rõ suy nghĩ trong lòng y lúc này, cho nên không do dự nói tiếp, hơn nữa càng nói càng đơn giản và dứt khoát:

- Một khi hoàn thành hạm lớn U Phù, không cần những Tu hành giả vương triều Đại Tề, chúng nó hẳn là Phù Khí cường đại nhất trên đời lúc này. Năm đó Trịnh Tụ biết được phương pháp chế tạo Phù Khí của vương triều Đại U, hạm lớn U Phù chính là thứ dung hợp phương pháp chế tạo Phù Khí của Vương triều Đại U và con đường âm thần quỷ vật của vương triều Đại Tề chế tạo ra. Thế nhưng Nguyên Phù Kim Nhân này lại là đồ vật Phù Khí vượt qua cấp độ nàng biết.

Vương Thái Hư khẽ gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ, sau đó cúi đầu xem bản vẽ được ghép lại một cách cực kỳ cẩn thận.

Bỏ qua nhân tố tình cảm y là người Tần, từ phương diện chiến

lược mà nói, hạm đội U Phù của vương triều Đại Tần lúc này đúng thật là vũ khí có lực lượng chấn nhiếp nhất.

Không có một thành trì nào có thể ngăn cản được hạm đội U Phù đột nhiên xuất hiện, mà tuyệt đại đa số đại thành đều được xây dựng theo dòng nước, hơn nữa dựa theo hướng đi của tàn quân Sở và hành động của Đinh Ninh ở các trấn Nam Tuyền, rất rõ ràng Ba Sơn Kiếm Tràng đang muốn chiếm đoạt quận Giao Đông.

Xung quanh quận Giao Đông được bao bọc bởi thủy vực, thành bang chủ yếu lại càng có thủy vực phong phú, đương nhiên hạm đội U Phù là uy hiếp cực lớn.

- Muốn tìm được đủ Tượng sư để chế khí cũng không khó, chỉ cần tìm từ trong vương triều Đại Sở, nhưng cần nhiều Hắc Kim Sa như vậy thì không có khả năng tìm được, cho dù là ta cũng vô năng vô lực.

Vương Thái Hư nhìn gần nửa canh giờ, sau đó ngẩng đầu nhìn Diệp Tránh Nam, giải thích chi tiết hơn:

- Một ít nguyên liệu chính còn lại có lẽ không phải là vấn đề, nhưng Hắc Kim Sa là một loại đất sét độc nhất vô nhị xuất phát từ Hoàng Long sơn của vương triều Đại Tần. Tuy nói ta có thể bố trí vào một ít nhân thủ, nhưng sản lượng Hắc Kim Sa rất ít, bản thân nó đã là nguyên liệu chế tạo một ít Phù Khí cường đại, dùng để kết hợp một ít tinh kim nguyên khí xung đột, giá cả cực kỳ cao, cái mục Hắc Kim Sa này đã vượt khỏi năng lực của ta.

- Hắc Kim Sa và Thần tinh sẽ có người vận chuyển tới từ cảnh nội nước Tần.

Diệp Tránh Nam có chút ngoài ý muốn, nhưng việc khiến gã ngoài ý muốn đó là năng lực của Vương Thái Hư đã vượt qua dự liệu, vậy mà chỉ đưa ra mỗi một mục này.

Vương Thái Hư nghe câu đáp này của gã lại khiếp sợ:

- Có người có thể vận chuyển Hắc Kim Sa và Thần tinh từ cảnh nội nước Tần?

- Đúng vậy, ngay cả Thần tinh cũng sẽ có người từ cảnh nội nước Tần vận chuyển tới, không cần ngươi tốn khí lực đi tìm.

Diệp Tránh Nam nhìn y gật đầu, nói:

- Ngươi chỉ cần chuẩn bị đầy đủ tài liệu còn lại và tìm được Tượng sư thích hợp.

Vương Thái Hư trầm ngâm không nói, qua mấy hơi thở, ánh mắt của y lần thứ hai rơi vào tấm bản đồ trước mặt.

Nhìn bề ngoài, ngoại trừ việc Đinh Ninh công khai thân phận ra thì dường như chưa không làm gì cả, nhưng chỉ với phần vật này đưa đến tay mình, y biết Đinh Ninh đã bắt đầu phản kích hoàn toàn với Trịnh Tụ và Nguyên Vũ, hơn nữa còn bắt đầu phản kích ở rất nhiều mặt.

Mặc dù y cũng không phải là Tượng sư cao minh, nhưng chỉ dùng ánh mắt của y thì cũng đủ để nhìn ra 'Nguyên Phù Kim Nhân' này là Phù Khí rất khủng bố, cũng không phải chỉ có thể đối phó đại hạm U Phù, mà là Phù Khí có thể áp đảo tuyệt đại đa số Phù Khí khác trên thế gian này.

Nếu như Hắc Kim Sa và Thần tinh, loại tài liệu cực kỳ đắt đỏ, hơn nữa nơi sản xuất cực kỳ đơn nhất lại có thể vận chuyển tới, vậy y hẳn có thể thu thập tất cả những nguyên liệu còn lại.

- Còn có một chuyện hắn muốn mời ngươi giúp ta.

Diệp Tránh Nam chuyển sang một đề tài khác, nhẹ giọng nói:

- Hắn muốn ngươi giúp ta tìm một chốn tu hành tên là Nhã Am

của vương triều Đại Yến.

- Nhã Am?

Vương Thái Hư ngẩn người, trong ấn tượng của y chưa từng nghe qua cái tên tông môn nào như vậy.

- Chốn tu hành này vốn ở Hư Sơn Đại Yến, chỉ là một tông môn nhỏ, nhưng hắn muốn mời ngươi, xem ngươi có thể giúp ta lấy một quyển điển tịch tu hành của bọn họ tên là 'Tụng Nhã' hay không.

Diệp Tránh Nam nhanh chóng giải thích:

- Tuy ta cũng không biết trong quyển điển tịch kia viết cái gì, nhưng hẳn là có tác dụng lớn đối với ta.

Nói xong những lời này, Diệp Tránh Nam lại lấy ra một quyển sách mỏng manh từ trong ống tay áo, đưa tới trước mặt Vương Thái Hư.

Vương Thái Hư không nhịn được hỏi:

- Đây là cái gì?

- Đây là đồ hắn đưa ngươi, nói nó có ích đối với việc tu hành của ngươi.

Diệp Tránh Nam nghiêm túc trả lời.

Q8 - Chương 31: Không còn là thiếu niên nữa

- Ta không hiểu ngươi nghĩ như thế nào.

Các trấn Nam Tuyền có một tòa núi lê, trên núi có rất nhiều cây lê, trên đỉnh núi có một tòa bình đài nối liền sân nhỏ được xây dựng ở một bên vách núi, đây là sản nghiệp của Trứu gia, một trong ba đại quý tộc Nam Tuyền, bất kể từ trên bình đài hay là bên cửa sổ sân nhỏ đều có thể nhìn thấy rõ ràng tất cả động tĩnh nơi mấy cảng trọng yếu của các trấn Nam Tuyền. (bình đài: một cái đài có độ cao lớn hơn các phía xung quanh)

Lúc này trong một gian phòng chuyên dùng để uống trà, cửa sổ được mở rộng, gia chủ Trứu gia Trứu Trầm Vân mặc áo tím sắc mặt u ám, nhìn Công Dương Kích ngồi đối diện mình, cho dù nước trà nóng bỏng cũng tựa như không thể át hết được hơi lạnh trong giọng nói của y,

- Khuất phục Ba Sơn Kiếm Tràng là thuận theo đại thế, mặc dù ngươi một lòng nịnh hót, nhưng dường như cũng quá mức một chút. Hiện tại hắn muốn đi, chỉ để Đạm Đài Quan Kiếm ở lại tiếp ứng Triệu Yêu Phi, mà xu thế truy kích của quân Tần không có chút chậm lại nào, lúc đến nơi này, chiến sự như thế nào còn khó nói, nhưng ngươi đưa Công Dương Sơ Tâm đến bên cạnh hắn... Ai không biết gã là cháu trai mà ngươi coi trọng nhất? Công Dương gia các ngươi đã tiêu tốn bao nhiêu tâm huyết ở trên người Công Dương Sơ Tâm, đây chính là chủ động đưa gã đến trong tay hắn làm con tin. Mặc dù bản thân Công Dương gia các ngươi đã quyết tâm lên cùng một xuống với Ba Sơn Kiếm Tràng, nhưng cần gì phải như thế?

Công Dương Kích đang uống trà, nghe được những lời này của Trứu Trầm Vân, lão cười cười, từ chối cho ý kiến.

Trứu Trầm Vân rũ mí mắt xuống, trầm giọng nói:

- Đây là lựa chọn của nhà ngươi, cho nên nhà khác thực sự không thể nhúng tay vào, nhưng ngươi quyết định như vậy lại làm cho các nhà đều có băn khoăn, ngay cả tôn tử mình yêu thương nhất cũng có thể đưa đến bên cạnh đối phương làm con tin, chờ chiến sự kia bắt đầu, chỉ sợ khi ngươi điều động lực lượng các nhà sẽ lại càng không để ý đến hao tổn. (tôn tử: cháu trai)

- Con tin? Đây thực sự chỉ là một ý nghĩ khác biệt.

Công Dương Kích nhịn không được cười lắc đầu,

- Ngươi có nghĩ tới Ba Sơn Kiếm Tràng sẽ đứng dậy hay không?

Trứu Trầm Vân nhíu nhíu mày, y có chút không rõ ý trong những lời này của Công Dương Kích.

Công Dương Kích buông chén trà xuống, thu liễm ý cười, bình thản nói:

- Hiển nhiên Ba Sơn Kiếm Tràng là một trong mấy đại tông môn của vương triều Đại Tần ngày xưa, hơn nữa nội tình sâu hơn rất nhiều so với bất kỳ một tông môn nào còn lại, Kiếm tàng phong phú, điển tịch tu hành cũng là mênh mông như biển, song những thứ đó đều là vật chết, nếu không ai có thể vận dụng, những vật chết kia chỉ có thể chất đống ở nơi đó, cũng chỉ phủi bụi, không khác gì so với rác rưởi. Ba Sơn Kiếm Tràng có thể một lần bay lên trời, chính là đột nhiên xuất hiện thiên tài tuyệt thế như Vương Kinh Mộng. Vương Kinh Mộng đã nhìn qua là không quên được, một lát đã có thể ngộ ra, trước khi gia nhập Ba Sơn Kiếm Tràng, hắn đã có kỳ ngộ lấy được không ít điển tịch tu hành từ một ít di

tích của vương triều Đại U, sau khi tiến vào Ba Sơn Kiếm Tràng lại càng đọc nhiều kinh tàng, về sau đến Trường Lăng, lại chinh chiến với ba triều Hàn Triệu Ngụy, càng thông hiểu công pháp tu hành của đại đa số tông môn lúc đó. Nhân vật như vậy, trong đầu hắn chính là một cái kinh tàng thật lớn, chưa từng có trong thế giới của người tu hành lúc trước, mà sau này chỉ sợ cũng sẽ không có. Rất nhiều Tu hành giả cường đại sau Ba Sơn Kiếm Tràng đều được hắn chỉ điểm, lựa chọn công pháp cùng Kiếm kinh thích hợp, lúc này mới có thể đột nhiên tăng mạnh. (kinh tàng: kho tàng chứa kinh thư)

Sau khi dừng một chút, Công Dương Kích nhìn ánh mắt rõ ràng đã có biến hóa của Trứu Trầm Vân, nói tiếp:

- Nói Ba Sơn Kiếm Tràng ngày xưa là hắn tạo ra cũng không quá đáng, theo ta thấy, nếu hắn có thể tạo thành một Ba Sơn Kiếm Tràng, cho dù bây giờ không giống ngày xưa, sơn môn của tông môn này đã tan vỡ, cũng mất đi rất nhiều trợ lực, nhưng muốn xây lại nửa cái Ba Sơn Kiếm Tràng cũng không phải là vấn đề. Cho nên chuyện này đâu phải là vấn đề con tim? Đây là vấn đề tiền trình của Công Dương Sơ Tâm. (tiền trình: tiến trình phát triển)

- Những lão già chúng ta, những gia nghiệp đáng thương này, có bao nhiêu đáng giá trân quý hơn so với tương lai của hậu bối ư?

Khi câu cảm khái này của Công Dương Kích vang lên, sau lưng Trứu Trầm Vân đã toát ra chút mồ hôi.

Người có vị trí cao hơn nữa cũng dễ dàng bị che mắt, cho nên khi đổi một góc nhìn khác để xem, mọi chuyện thực sự sẽ hoàn toàn khác biệt.

- Ta đưa Trứu Khê tới, không biết có kịp hay không?.

Trứu Trầm Vân vội vàng đứng lên.

Trứu Khê là con thứ ba của y, đồng dạng cũng là người có hy vọng lớn nhất trong thế hệ tu hành trẻ tuổi của Trứu gia.

Công Dương Kích mỉm cười.

Kịp hay không có liên quan gì đến lão, dù sao hiện tại Công Dương Sơ Tâm đã đi theo bên người Đinh Ninh.

Hiện tại điều khiến lão cảm thấy kỳ quái chính là, từ các trấn Nam Tuyền tới quận Giao Đông, theo lý nhanh nhất vẫn là đường thủy, nhưng dường như đám người Đinh Ninh lại không có bất kỳ ý định đi đường thủy, vậy rốt cuộc bọn họ muốn đi bằng cách nào?

Một tiếng sấm nặng nề vang lên trên mây.

Bên trong đầm nước xa xa chợt có rất nhiều mây đen dâng lên.

Trong mây đen ẩn chứa rất nhiều hơi nước, tựa như có một trận mưa lớn không hề có dấu hiệu muốn rơi xuống, nhưng trong nháy mắt sau đó, có mấy cái bóng dáng thật lớn từ sâu trong đầm nước bay lên, tựa như mấy bức tường thành lướt qua không trung.

Mây đen chuyển động rất nhanh, tiếng sấm càng thêm vang vọng, ngẫu nhiên có móng vuốt thật lớn từ dưới mây xuyên qua, mang theo nguyên khí dao động kịch liệt.

- Đằng Xà?

Công Dương Kích giật mình, qua mấy hơi thở, lão không nhịn được lắc đầu, cười khổ.

Cưỡi rồng bay lên trời, cách này thực sự nhanh hơn so với bất kỳ loại ngựa tốt hoặc thuyền, nhưng bản thân những Giao long này thuộc về quận Giao Đông, lúc này ngược lại trở thành vật của Ba Sơn Kiếm Tràng, cũng thật sự làm cho người ta không thể tưởng tượng được.

- Cái Yên tọa này được làm cực kỳ tỉ mỉ. (Yên tọa: cái yên dùng để ngồi)

Trong mây đen mưa gió, Đinh Ninh nhìn một Tu hành giả trẻ tuổi bên cạnh, nói.

Tướng mạo của Tu hành giả trẻ tuổi này đúng tiêu chuẩn người Sở, da trắng, mặt trái xoan, dù là nam tử nhưng lại có chút nữ tướng, không thô kệch như người Tần ở Quan Trung.

Tu hành giả trẻ tuổi này hiển nhiên chính là Công Dương Sơ Tâm mà Công Dương Kích đặt nhiều kỳ vọng, người nổi bật trong thế hệ tu hành trẻ tuổi của Công Dương gia.

Lúc này Yên tọa trên Giao long thực sự rất yên tĩnh, không chỉ dùng loại gỗ dẻo độc đáo nào đó tạo thành toa xe ngựa khổng lồ, hơn nữa bên ngoài còn khảm Tinh thạch Phù văn độc đáo, ngay cả tiếng mưa gió cũng bị nguyên khí đặc biệt ngăn cách bên ngoài, hơn nữa giữa Yên tọa đều dùng dây mây đặc chế cùng thép mềm giảm xóc, thậm chí không có quá nhiều cảm giác xóc nảy.

Như vậy người bị thương cũng sẽ không có quá nhiều cảm giác không thoải mái.

- Chỉ là thợ thủ công dụng tâm, cũng không phải là công lao của ta.

Nghe Đinh Ninh tán thưởng, Công Dương Sơ Tâm lại chỉ nói một câu này.

Nhìn người trẻ tuổi khiêm tốn này, Đinh Ninh cúi đầu cảm ơn, kế tiếp cũng không nói thêm gì.

- Đang suy nghĩ gì vậy?

Vẻ mặt của hắn rất bình tĩnh, song Trưởng Tôn Thiển Tuyết vốn tiếp xúc với hắn đã lâu, cho nên tự nhiên cảm ứng được cảm

xúc của hắn lúc này có chút khác biệt, nàng tiến đến bên cạnh hắn, khẽ hỏi.

- Ta cũng chưa bao giờ tới quận Giao Đông.

Đinh Ninh quay đầu lại, nhìn thẳng đôi mắt xinh đẹp của nàng, khẽ lắc đầu rồi nhẹ giọng nói:

- Trên trời một ngày bằng trên mặt đất một năm, đây là miêu tả về thế giới Tiên nhân hư vô mờ mịt của rất nhiều câu chuyện kỳ lạ được ghi lại trong sách và lời đồn miệng của người đời, thế nhưng nguồn gốc sớm nhất liền đến từ loại dị thú phi hành trên trời này khác biệt với người bình thường đi lại trên mặt đất. Lộ trình một ngày phi hành của loại Đằng Xà này chỉ sợ là khoảng cách mà rất nhiều người bình thường trèo núi vượt đèo mất một năm mới có thể đạt tới. Vì vậy ngay cả trong khái niệm của ta, quận Giao đông là một nơi rất xa. Hiện tại ở trên Giao long này, chỗ đó lại gần giống như trong nháy mắt sẽ đến, giống như hai châu quận chỉ cách một tòa thành trì.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết đồng cảm, chuyện này liên quan đến mộng tưởng và phương xa. Lúc Vương Kinh Mộng cùng những người ở Ba Sơn Kiếm Tràng tiến vào Trường Lăng, cũng phảng phất như vẫn còn ở ngày hôm qua, rất nhiều chuyện rất nhiều nơi tựa như còn rất xa xôi, song lại như cảnh còn người mất, tất cả đều đã thay đổi chỉ trong chớp mắt.

Sự xa cách giữa giấc mơ và thực tế thường là sự lừa dối và phản bội, sau khi đau đớn qua đi, con người không còn trẻ nữa.

Khi đó hắn nghĩ sau khi cưới nàng(Trịnh Tụ), có lẽ hai người sẽ cùng nhau tới quận Giao Đông ngắm biển, chưa ai từng nghĩ tới sau rất nhiều năm như vậy, chuyện đi ngắm nhìn quận Giao Đông bởi vì quá xa mà tựa như có chút mộng ảo.

Đinh Ninh hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên.

Hắn dựa theo khe hở nơi mây đen nhìn ra ngoài, phóng ánh mắt tới những ngọn núi nơi phương xa.

Đột nhiên ánh mắt của hắn dừng lại trên một ngọn núi, sau đó hắn khẽ nhíu mày, hoảng hốt như nhớ ra chuyện gì đó.

Q8 - Chương 32: Một phong thư cũ

- Chúng ta phải đến đó xem một chút.

Đinh Ninh suy nghĩ một lát, sau đó hướng về phía Thanh Diệu Ngâm bên trong Yên tọa nói.

Theo phương hướng ngón tay Đinh Ninh chỉ, Thanh Diệu Ngâm ngẩn cả người.

- Phụ cận Tề Vân sơn?

Y có chút không xác định lên tiếng hỏi Đinh Ninh.

Nơi đó không ở cảnh nội nước Sở cũng chẳng phải cảnh nội nước Tần, thậm chí không nằm trong con đường bọn họ đi tới quận Giao Đông, mà nằm ở trong vương triều Đại Tề.

Mặc dù thị lực lúc này có thể sánh bằng, nhưng cách khoảng cách rất xa, từ chỗ đó ngoặt về quận Giao Đông không chỉ lãng phí một chút thời gian, hơn nữa bởi vì vương triều Đại Tề đã liên thủ cùng Trịnh Tụ, rất có thể xuất hiện một ít ngoài ý muốn khó có thể đoán trước.

- Nơi đó có cái gì?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn vẻ mặt có chút cổ quái của Đinh Ninh, hỏi.

- Có một cái tông môn, chuyên dùng chính là một loại phương pháp Phù thạch. Am hiểu dùng một ít bột phấn Hỏa thạch cùng Lôi thạch chế Phù, dẫn dắt lôi hỏa, thế nhưng công pháp chân nguyên

rất bình thường, quá mức ỷ lại ngoại vật, cho nên khả năng đối địch lại rất tầm thường, hơn nữa những bùa chú có chút khắc chế tự nhiên đối với âm khí quỷ vật, cho nên luôn bị kỳ thị xa lánh ở cảnh nội nước Tề. Dần dà, ở trong mắt rất nhiều người Tề, đệ tử trong tông môn này thậm chí không có bao nhiêu khác biệt với những đạo nhân bắt quỷ trừ tà trên giang hồ kia. (Lôi thạch, Hỏa thạch: đá có thuộc tính sấm sét, lửa)

Đinh Ninh nhìn nàng giải thích:

- Khi đó ta nghiên cứu phương pháp tu hành của các triều, cũng vừa vặn tiếp xúc qua mấy tấm Lôi phù của tông môn này, khi đó liền cảm thấy Lôi phù của tông môn này kỳ thật rất có uy lực, nếu như có một môn công pháp chân nguyên lợi hại làm dẫn, uy lực Phù chú lôi hỏa do bọn họ chế tạo sẽ tăng lên mấy chục lần thậm chí gấp trăm lần. Về sau ta thật sự tốn thời gian tìm hiểu, còn để cho ta tìm được một công pháp thích hợp.

Nghe đến đó, đừng nói là Trưởng Tôn Thiển Tuyết và Thanh Diệu Ngâm, ngay cả Công Dương Sơ Tâm lúc trước vốn không hiểu rõ hắn trong lòng cũng khẽ động, chợt phản ứng lại.

Nghĩ đến năm đó mặc dù phát hiện có công pháp thích hợp với tông môn kia, song còn chưa kịp có hành động gì, Vương Kinh Mộng đã gặp phải biến cố Trường Lăng, bỏ mạng ở nơi này.

- Lôi Dịch Chân Hỏa Dẫn, bí pháp trấn phái của Hỏa Thần cung đất Triệu. Thủ đoạn của tông môn Đại Triệu này rất kỳ lạ, công pháp chân nguyên nhất định phải kiêm tu lôi hỏa, chân nguyên có thể chuyển hóa công pháp mới thích hợp ở trong lôi hỏa một cách hoàn mỹ. Ta tốn không ít khí lực mới chiếm được môn công pháp của Hỏa Thần cung này, sau khi sửa đổi một chút hẳn là cực kỳ thích hợp với tông môn trong đất Tề này, nhưng còn chưa kịp tiếp xúc với tông môn này, ta đã gặp phải đại biến.

Đinh Ninh cũng không che dấu, trong lúc chậm rãi kể ra, tâm

tình của hắn cũng hoàn toàn bình tĩnh lại,

- Thời gian mười mấy năm rất dài, hơn nữa có đoạn thời gian không thể làm được việc gì, ta lo lắng nhất chính là quên đi một ít chuyện quan trọng, cho nên mọi thời điểm ta đều nhắc nhở bản thân ngoại trừ một ít kinh nghiệm tu hành ra, còn có sai lầm tu hành trong quá khứ, như vậy cảnh giới của ta sẽ càng thêm hoàn mỹ trong quá trình tu hành trở lại. Ngoài ra ta phải nhớ kỹ còn có một ít công pháp tu hành quan trọng đã từng xem qua, bao gồm cả công pháp và thủ đoạn đối địch của đối thủ.

- Đã từng có một thời gian, tôi nghĩ đám người Lâm Chử Tửu đều đã chết. Vậy nếu như ta muốn báo thù, chỉ có thể dựa vào những kinh nghiệm tu hành cùng những Kiếm kinh cường đại của mình.

- Lúc trước ta nghĩ chỉ cần trở về Thất Cảnh, trong thiên hạ đã khó có người có thể giết chết ta, ít nhất ta không địch lại cũng có thể trốn đi, chỉ cần ta có thể nhớ kỹ mấy thứ này, ta vẫn có thể chọn người dạy dỗ, xây dựng lại một Ba Sơn Kiếm Tràng khác.

Đinh Ninhthản nhiên cười cười tự giễu:

- Nhưng khi Nguyên Vũ đã phá Bát Cảnh, lại gặp sát trận của Dạ Kiêu, bây giờ nghĩ lại lại không đơn giản như vậy.

Hai tay Công Dương Sơ Tâm khẽ run rẩy.

Gã dù là người kiệt xuất nhất trong thế hệ trẻ tuổi của quý tộc Công Dương, tài trí kiến thức hiển nhiên đều là bất phàm, chẳng qua dựa theo thân phận Đinh Ninh, mỗi một câu nói của hắn đều tựa như vượt qua thế giới của người tu hành này, nhưng lại là đương nhiên như vậy.

Hiện tại gã tự nhiên hiểu được có đám người Lâm Chử Tửu tương trợ, Đinh Ninh như mang theo Ba Sơn Kiếm Tràng cùng rất

nhiều bí tàng tu hành, muốn truyền kinh truyền đạo đã cực kỳ đơn giản, chỉ là loại gợn sóng kinh thiên ẩn chứa trong lời nói này của Đinh Ninh, vẫn làm cho tâm thần gã chấn động không thôi.

Hiện tại khuôn mặt Đinh Ninh thoạt nhìn cũng không chênh lệch bao nhiêu tuổi với gã, song thời gian tiếp xúc với hắn càng dài, trong lòng gã càng tự nhiên xem nhẹ những thứ này, kính ngưỡng trong lòng đối với Đinh Ninh càng sâu hơn một phần.

.....

Trong núi có đạo quán.

Đạo quán rất nhỏ, có chút tàn bại, mặc dù có hoa cỏ nhưng cũng không có người nghỉ ngơi, có loại dã tính tùy ý mà làm. (dã tính: tính hoang dã)

Phía trên cửa đạo quán có một tấm biển, màu sơn loang lổ, ngay cả chữ thiếp vàng vốn cũng sắp nhìn không ra, cần phải suy nghĩ phỏng đoán một phen thì mới có thể phân biệt được là bốn chữ Lôi Hỏa đạo quán.

Toàn bộ đạo quán này cũng chỉ có một gã đạo nhân trung niên.

Đạo nhân trung niên này dáng người gầy gò, sắc mặt có chút khô vàng, đạo bào bằng vải thô màu vàng trên người cũng đã bị giặt tới mức trắng bệch, hiển nhiên cuộc sống mặc dù đơn giản nhưng cũng không thoải mái, chỉ là thần sắc của y lại đoan trang, không chỉ một ít chỗ bị bạc rách rưới trên đạo bào trên người được may vá tỉ mỉ, ngay cả trên người cũng là sửa sang lại cực kỳ sạch sẽ, tóc cột gọn không chút rối loạn, trong móng tay cũng không thấy bất kỳ bụi bẩn nào.

Cho nên mặc dù khi y gánh nước ở một cái giếng trong đạo quán tưới vào vườn rau, hành động này vẫn làm cho người ta cảm giác cực kỳ thận trọng.

Bỗng dưng, người đạo nhân trung niên này nghe được một chút tiếng sấm.

Y có chút kỳ quái ngẩng đầu lên.

Khi y ngẩng đầu lên, toàn bộ đạo quán đã bị một cái bóng khổng lồ bao phủ.

Đồng tử của y kịch liệt phóng đại, đạo bào trên người trong nháy mắt bị hơi nước thấm ướt.

Cảm thụ được cái loại nguyên khí dao động cường đại này, nhìn loại lân giáp nặng nề như nham thạch, ngón tay y hơi cứng đờ buông mấy bùa màu đỏ đã bắt đầu nóng lên trong tay áo, trong nháy mắt tiếp theo, y thậm chí còn thả lỏng thân thể, chỉ im lặng chờ đợi mà không nói gì.

- Ta không biết đây có phải là tông môn năm đó hay không, cũng không biết ngươi có nghe được một ít chuyện phát sinh ở bên ngoài trong thời gian gần đây hay không. Nếu là người tông môn năm đó, mấy tháng trước khi Nguyên Vũ nước Đại Tần đăng cơ, ta từng viết một phong thư gửi đến nơi này.

Phong lôi còn đang vang vọng trên trời, một giọng nói đã vang lên bên cạnh y.

Người đạo nhân trung niên này theo bản năng quay đầu theo tiếng, trong ánh mắt của y vừa mới xuất hiện thân ảnh Đinh Ninh, y đã bởi vì thanh âm kia mà liên tưởng đến một ít chuyện kinh tâm động phách. Y hít sâu một hơi, không chút do dự liền khom người hành lễ thật sâu, ngón tay cứng ngắc thò vào ống tay áo, từ đó lấy ra một lá thư bằng da trâu đã ố vàng.

- Nhận được thư liền lập tức đến Trường Lăng.

Đinh Ninh bình tĩnh nói một câu này.

Đó là câu nói cuối cùng trong bức thư cũ kia.

- Sư tôn ta chưa tới Trường Lăng đã nghe ngài mất, tiếc thương cả đời.

Người đạo nhân trung niên này khom người không dậy, thanh âm khẽ run.

Đinh Ninh khẽ gật đầu, nói:

- Đã như vậy, ta đi quận Giao Đông, ngươi cũng nên đi theo ta.

Đạo nhân trung niên đứng dậy, lại bái một lễ, hốc mắt dần dần tràn ngập vẻ sáng bóng, nói:

- Người Tề chúng ta tin quỷ thần, cho phép ta tới Linh vị sư tôn dâng hương, nói cho người biết việc này.

Q8 - Chương 33: Được định trước

Trên núi có hơi khói lượn lờ bốc lên, hương đang được đốt lên bên người Hoàng đế Nguyên Vũ.

Chỉ khác với những sợi hương mà người bình thường sử dụng khi an thần hoặc thờ cúng, loại hương đốt trong lư hương bên cạnh Nguyên Vũ là hương Kỳ Nam có nguồn gốc từ hải ngoại.

Trải qua năm tháng tẩy luyện cùng chuyển hóa, loại mỡ thơm này ngưng tụ ra lượng lớn linh khí có lợi cho Tu hành giả chữa thương, trong thế giới của Tu hành giả đã sớm biến thành Thánh vật khó có thể có được, hơn nữa hương Kỳ Nam trong lư hương của Nguyên Vũ lúc này có màu tuyết trắng như ngọc, càng là Bạch Ngọc Chi cực phẩm bên trong Bạch Kỳ Nam, cho dù là đệ tử của đại quý tộc trên đời này, đều chỉ thấy nó qua trong ghi chép. (Bạch Ngọc Chi: mỡ ngọc trắng)

Trong ghi chép, chỉ cần ngửi được một hơi hương thơm của loại Bạch Kỳ Nam đẳng cấp này, sẽ khiến toàn thân thư thái, như bay bổng chín tầng trời.

Thế nhưng trong dị hương lượn lờ như vậy, cứ cách vài hơi thở, Nguyên Vũ lại ho khan, phun ra chút máu đỏ tươi. (dị hương: hương thơm khác biệt)

Từ Phúc lẳng lặng đứng ở phía sau y.

Tất cả các doanh trướng trên núi đều cực kỳ đơn sơ, thậm chí trong tầm nhìn thì ngay cả thị vệ và cung nữ cũng không thấy được mấy người, nhưng Từ Phúc tin tưởng chỉ cần mình đứng ở

chỗ này, trên thế gian hiện tại sẽ không có người nào có thể ám sát Nguyên Vũ.

Song nhìn Nguyên Vũ phun ra những giọt máu đỏ tươi kia, sâu trong mắt hắn cũng lộ ra vẻ lo lắng.

Bạch Kỳ Nam này là Linh dược tốt nhất trị liệu thương thế giữa ngực phổi, hơn nữa có thể tiêu trừ những thứ trong cơ thể mà ngay cả chân nguyên cũng không thể truy luyện, song cho dù là Linh dược như vậy lại có tác dụng rất ít đối với thương thế của Nguyên Vũ.

Ở trong mắt rất nhiều người chưa tiếp xúc tu hành hoặc là mới tiếp xúc tu hành trên thế gian, tu vi càng cao, hiển nhiên năng lực phục hồi như cũ càng mạnh, song Tu hành giả như hắn lại rất rõ ràng, sự thật lại hoàn toàn ngược lại.

Tu hành giả tu vi càng cao càng khó bị thương, nhưng một khi bị thương, muốn khôi phục lại còn khó khăn hơn nhiều so với Tu hành giả cấp thấp bình thường.

Giống như một mảnh bùn đất không kiên cố sau khi nứt ra có thể dễ dàng nhào nặn thành một chỗ một lần nữa, mà những bảo thạch cứng rắn nhất trên thế gian sau khi nứt ra, lại rất khó có thủ đoạn hợp lại một lần nữa.

Tu hành giả có tu vi càng cường đại muốn tiêu trừ những vết thương nghiêm trọng trong thân thể, sẽ càng cần Linh khí kinh người trợ giúp.

- Dùng hết Linh dược được ngươi thu thập từ hải ngoại cũng không cách nào hoàn toàn tiêu trừ bệnh ẩn trong cơ thể ta, giữa phổi đã xé rách như sấm sét nổ tung, ảnh hưởng nhất đến hành khí, ngũ khí không thể điều chỉnh chính là phiền toái nhất. Nếu muốn diệt trừ, chỉ sợ cần hạt sen Linh liên mà nàng dùng Linh mạch Trường Lăng và ánh sao gột rửa thì mới có tác dụng.

Nguyên Vũ nhìn những giọt máu trên mặt đất đá trước người, thần sắc lại cực kỳ bình tĩnh.

Nghe những lời này của y, lông mày Từ Phúc hơi nhíu chợt buông lỏng, nhưng một câu tiếp theo của Nguyên Vũ lại khiến lông mày của hắn không kìm được nhíu chặt hơn.

- Chỉ là nàng tốn thời gian hơn mười năm ở trên những Linh liên này, thậm chí không tiếc ảnh hưởng đến tu vi tiến cảnh, lại chưa bao giờ nói với ta việc bồi dưỡng những Linh liên kia có tác dụng gì, nếu không phải Bách Lý Tố Tuyết giết vào Hoàng cung, nàng vận dụng hạt sen Linh liên này, ngay cả ta cũng không biết công dụng của nó, cũng không biết nàng có sẵn lòng cho ta những hạt sen Linh liên này hay không.

Từ Phúc tuy nhíu mày nhưng không nói gì, chỉ trầm mặc lắng nghe.

Nguyên Vũ cầm lấy một hồ sơ, nhanh chóng đọc xong lại buông xuống, lại lấy một hồ sơ khác.

Mấy ngày nay y dừng lại ở chỗ này chờ tin sứ giả của Đinh Ninh đến, yên lặng chữa thương thậm chí không hề rời khỏi mấy tòa doanh trướng này, thế nhưng thông qua những hồ sơ rất nhanh đưa đến trong tay y, y cũng rất rõ ràng hướng đi của đám người Đinh Ninh.

- Rất nhiều năm trước, khi ta nhìn thấy nàng từ quận Giao Đông đến ở Trường Lăng lần đầu tiên, ta biết nàng là loại người không muốn đứng ở dưới bất cứ ai. Thế nhưng Vương Kinh Mộng lại nghĩ nàng quá tốt đẹp, cho nên dựa vào điểm này, ta thắng hắn.

- Ta dừng ở chỗ này chờ Vương Kinh Mộng, nàng hiển nhiên sẽ không vui vẻ, nên ta muốn lấy hạt sen Linh liên kia sẽ càng khó hơn.

- Quận Giao Đông vừa mất, quan hệ giữa ta và nàng sẽ có lẽ có chút hòa hoãn. Dù sao nàng càng hiểu rõ Vương Kinh Mộng hơn so với ta. Người như Vương Kinh Mộng, sau khi chiếm được quận Giao Đông thì việc xây dựng một Ba Sơn Kiếm Tràng mới cũng chỉ là vấn đề thời gian.

- Quan hệ giữa ta và nàng, cũng không nên quy kết ta làm cái gì, hay vì không làm chuyện gì đó vì nàng, mà là ngay lúc nàng tiến vào Trường Lăng, ngay từ lúc đầu tiên ta nhìn thấy nàng đã định trước. Mọi chuyện nằm ở chính bản thân nàng.

Nguyên Vũ xem xong tất cả hồ sơ, cũng vừa lúc nói đến những lời này, sau đó y đứng lên, xoay người nhìn Từ Phúc im lặng không nói,

- Nói nhiều như vậy, ta chính là muốn ngươi không được khuyên ta không nên giao dịch cùng đám người Vương Kinh Mộng.

Từ Phúc không lập tức trả lời.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn mây trôi trên bầu trời.

Chẳng lẽ rất nhiều chuyện, rất nhiều người trên đời này, thật sự ngay từ đầu đã được định trước sao?

- Nếu như nàng đã sớm giao quận Giao Đông chân chính vào trong tay Quả nhân, vậy ta sao có thể miễn cưỡng đạt đến Bát Cảnh trước Lộc Sơn Hội minh diễn ra?

Nguyên Vũ khẽ giễu cợt nói ra một câu này.

Khuôn mặt của y vẫn bình thản như trước, thần sắc không có bất kỳ thay đổi gì.

Thế nhưng lúc trước y nói chuyện với Từ Phúc đều tự xưng là "ta", mà những lời này lại dùng "Quả nhân", đây cũng mang ý nghĩa những lời này của y không chỉ là đang nói chuyện với tâm phúc,

còn có thành phần của Hoàng mệnh.

Từ Phúc cúi đầu làm lễ, nói:

- Vâng.

Khi hắn gật đầu, một đạo nguyên khí ngưng tụ từ trong cơ thể hắn thấm ra, hóa thành hơn mười luồng lưu tán đến trong gió, trong không khí xung quanh núi rừng này phát ra rất nhiều lưu quang trong suốt, tựa như có rất nhiều tia sáng bị trực tiếp vặn vẹo đi phương hướng. (lưu quang: ánh sáng lấp lóe)

Đối với một số người từ xa đến mà nói, chuyện này tương đương với việc chỉ rõ phương vị, giống như mở ra một cánh cửa.

Một cỗ khí tức u ám mà rét lạnh nhanh chóng từ dưới lòng đất xa xa tràn tới.

Khi cách Nguyên Vũ trăm bước, bị một cỗ lực lượng nóng rực tỏa ra từ trên người Từ Phúc ngăn cản, tiếp theo có một đoàn khí đen không hề có dấu hiệu nào tuôn ra ngoài.

Khí đen lại nhanh chóng co rút về phía trung tâm, hình thành nên bóng dáng của Thiên Mộ.

- Đệ tử Yến Anh, ngươi rất muốn giết Quả nhân.

Nguyên Vũ lơ lễnh nhìn Thiên Mộ đang đứng chính diện y, nhìn đôi mắt đen đến sáng bóng của Thiên Mộ, lắc đầu,

- Nhưng ngươi vĩnh viễn cũng không thể giết được ta.

- Có người sẽ thay ta giết ngươi.

Thiên Mộ nắm chặt nắm đấm, móng tay trên hai tay đâm vào trong thịt, nhưng gã không cảm thấy đau đớn, chỉ là có chút chết lặng. Trên mặt gã cũng không có cảm xúc gì quá đặc biệt, chỉ nhìn Nguyên Vũ thật sâu, nói.

Nguyên Vũ cười mỉa mai, y không có ý định chơi đùa cùng đứa bé nhỏ tuổi như vậy, nên chắp tay nói:

- Hắn bảo ngươi mang đến cho ta cái gì dùng để trao đổi đại tiểu thư Thương gia?

Thiên Mộ cực kỳ đơn giản nói:

- Thuốc bất tử trong Tổ sơn Ô Thị.

Khi gã nói xong câu đó, một tấm bia mộ màu đen đã trực tiếp xuất hiện trong không khí trước người gã, sau đó phảng phất như không hề có trọng lượng lướt về phía Nguyên Vũ cùng Từ Phúc.

Nghe câu nói cực kỳ đơn giản này, cảm thụ được hương vị ẩn chứa bên trong tấm bia mộ kia, Nguyên Vũ cùng Từ Phúc đều hoàn toàn thay đổi sắc mặt, trong không khí quanh núi này tự nhiên vang lên vô số tiếng gầm gừ của cự thú.

Q8 - Chương 34: Năm Đạo phù

Thiên địa nổ vang chỉ bởi vì nguyên khí cảm ứng với tâm tình dao động kịch liệt, Nguyên Vũ mặc dù bị thương cực kỳ phiền phức, song lúc này lại đủ khí thế giang sơn đều ở dưới chân. Thiên Mộ khẽ cúi đầu, trong lòng càng thêm rõ ràng mặc kệ mình thống hận y cỡ nào, song bằng vào bản thân mình cuối cùng không có khả năng chiến thắng nhân vật như vậy.

- Loại thuốc này rất nguy hiểm.

Ngón tay Từ Phúc khẽ nhúc nhích, tựa như đã vê lấy nguyên khí trong bia mộ kia lên, sắc mặt lập tức biến đổi.

Bởi vì ở hải ngoại tìm Linh dược cho Nguyên Vũ trong thời gian dài, hắn đương nhiên rất am hiểu dược lý, trong cảm giác của hắn hiện tại, loại dược khí này mặc dù ẩn chứa biến hóa kinh người, làm cho máu thịt trong thân thể hắn có loại ý tứ vui vẻ nóng lòng muốn thử, song hắn lại có thể cảm ứng được rõ ràng, bên trong loại dược khí này có loại ý tứ tĩnh mịch thần thánh, hoàn toàn khác biệt cùng với loại ý tứ linh động của những Linh dược đứng đầu thế gian mà hắn được tiếp xúc.

Nguyên Vũ khẽ gật đầu, ý bảo y đã nghe rõ.

Y không lập tức tỏ thái độ, chỉ vươn tay ra, rơi xuống tấm bia mộ kia.

Trong nháy mắt khi bàn tay y tiếp xúc cùng bia mộ đen kịt, nhất thời tràn ngập ra Thánh quang màu vàng rực rỡ, bia mộ màu đen hiển nhiên cũng phát ra địch ý, tựa như muốn nổ tung ra.

Song bàn tay của y lại gắt gao đè chặt tấm bia mộ đen kịt này,

bia mộ đen kịt ngoài việc không ngừng vang lên tiếng chấn động lại không cách nào động đậy.

Thánh quang màu vàng óng thấm vào bia mộ màu đen này, y dùng thời gian mấy chục hơi thở cẩn thận cảm nhận, thần sắc trên mặt càng ngày càng cổ quái.

- Hóa ra cái gọi là thuốc bất tử Tổ sơn Ô Thị, đúng là loại vật bực này.

Tiếp theo y nói ra một câu này trước tiên, sau đó lại nhìn Thiên Mộ, dường như đã sớm biết sự sắp xếp của Đinh Ninh, nói:

- Dược lực nhiều nhất chỉ hơn phân nửa, còn có một nửa là muốn khi ta giao tiểu thư Thương gia lại mới đưa đến trong tay ta?

- Còn có một nửa ở trên người Phù Tô, sẽ từ Phù Tô tự tay giao vào trong tay ngươi.

- Đúng không?

Nguyên Vũ nhíu mày.

Sắc mặt bình thản của y không có quá nhiều biến hóa, thậm chí rất nhiều lúc ngoại trừ phần uy nghiêm của Đế vương kia ra, chỉ có vẻ đơn giản trung hậu, song cú nhíu mày này lại có một loại ngạo nghễ nói không nên lời. Sau đó y nói một cách cực kỳ đơn giản:

- Tôi đáp ứng điều kiện này.

Thiên Mộ hơi kinh ngạc.

Gã thật không ngờ Nguyên Vũ lại đồng ý một cách dứt khoát như vậy, nhưng trong nháy mắt sau đó, trong lòng gã hơi trầm xuống, cảm thấy đây mới là khí độ mà y nên có.

Cũng chỉ có người như vậy mới có thể chiến thắng Vương Kinh Mộng và giết chết sư tôn gã.

Người như vậy dường như đơn giản vô hoa giống như một tảng đá, thế nhưng lại... thật khủng khiếp.

Nguyên Vũ không quan tâm Thiên Mộ nữa, y cũng không nghĩ cách trao đổi tiểu thư Thương gia cùng Phù Tô, theo y thấy đây đều là những chuyện Đinh Ninh nên nghĩ.

Thuốc bất tử trong Tổ sơn Ô Thị, cái loại nguyên khí tĩnh mịch vĩnh hằng này hẳn là đến từ thiên ngoại, hơn nữa hàm chứa hương vị ăn mòn tinh thần ý chí, loại dược vật này không nên thuộc về vốn có của thế gian này, đây mới là chuyện y cần phải cân nhắc. (thiên ngoại: ngoài vũ trụ)

.....

Dâng hương, tế cáo sư tổ, đóng cửa sổ và cửa ra vào.

Bên trong Lôi Hỏa đạo quán, đạo nhân trung niên đều làm mỗi một bước rất tỉ mỉ, bởi vì y rất rõ ràng, một khi rời khỏi sư môn ngày hôm nay, có lẽ thật lâu sau mới có thể trở về, cũng có thể mình sẽ không bao giờ trở về nơi này.

Đinh Ninh cực kỳ kiên nhẫn nhìn y làm tất cả những chuyện này, bộ dáng của đạo nhân trung niên này làm cho dị sắc trong mắt hắn càng ngày càng đậm, làm cho hắn càng ngày càng nhớ tới mấy gã sư huynh ở phía sau núi Ba Sơn Kiếm Tràng ngày xưa.

Đây chắc chắn là một bất ngờ ngoài ý muốn.

Trên người trung niên đạo nhân này cũng có khí chất độc đáo như mấy vị sư huynh kia.

- Lôi Hỏa đạo quán chỉ còn lại một mình ngươi?

Sau khi đạo nhân trung niên làm xong tất cả những chuyện này, hắn hỏi:

- Tên của ngươi là gì?

- Sư tôn ban cho đạo hiệu Thủ Trần.

Đạo nhân trung niên nói:

- Năm năm sau biến cố Trường Lăng, cũng chính là năm thứ hai sau khi Nguyên Vũ đăng cơ, xung quanh Lôi Hỏa đạo quán chúng ta bộc phát ôn dịch, có hơn phân nửa người trong đạo quán chúng ta nhiễm bệnh mà chết, dịch bệnh mà ngay cả Tu hành giả không cách nào chống đỡ được, lúc ấy ở đất Tề người người đàm tiếu, cho nên vốn còn lại hơn mười sư huynh đệ, về sau đều bỏ trốn, chỉ còn lại một mình ta.

Đinh Ninh nhìn y, nói:

- Tu vi của ngươi ít nhất cũng đã đến Ngũ Cảnh, việc mưu sinh hiển nhiên không phải là vấn đề, nhưng ta thấy khí huyết của ngươi không vượng, dường như ăn uống trong ngày thườngcũng không bảo đảm, đây là vì sao?

- Một ít tông môn có nhiều bài xích đối với Lôi Hỏa đạo quán ta, sư tôn ta chính là chết trong một chuyện như vậy, nếu không phải trong triều có người từng chịu ân của ngài, thì sơn môn này cũng không thể giữ được. Chỉ là sau khi sư tôn ta chết, Lôi Hỏa đạo quán đã không được hưởng thụ đãi ngộ chốn tu hành đất Tề, thuế má đồng ruộng trên núi rất nặng. Diện tích mà sơn môn này chiếm cứ lại như tiền thuê mướn.

Đạo nhân tên là Thủ Trần này giải thích:

- Ta cố gắng mà làm, mấy năm trước cũng dạy ra mấy đệ tử, nhưng hơi có chút thành tựu đã bị tông môn khác 'mượn' đi.

Đinh Ninh trầm mặc vài hơi thở, nói:

- Vì sao còn giữ lại lá thư kia?

- Lôi Hỏa đạo quan chỉ là chốn tu hành tầm thường nhất, kỳ thật lúc đầu Tổ sư gia cũng chỉ là đạo nhân vân du tứ phương, vừa vặn giúp dân chúng nơi này đánh lui giặc cỏ đạo tặc mới bị giữ lại mở ra đạo tràng này. Truyền từ đời này sang đời khác nhiều nhất cũng vì làm việc giúp người, dùng nguyên khí giúp người chữa bệnh an thần, trừ tà khí. Đều không có chuyện gì vinh quang đáng nhắc tới, nhưng Vương Kinh Mộng ngày xưa vô địch thiên hạ lại cố ý viết thư, vậy mà chú ý tới một nơi tu hành không đáng kể như chúng ta, đây chính là vinh quang chân chính. Hơn nữa nếu không phải bút tích trong thư năm đó ẩn chứa khí tức nguyên khí kinh người, có lẽ sư tôn ta sẽ cho rằng đây là trò đùa của các tông môn khác.

Thủ Trần hít sâu một hơi, nhìn Đinh Ninh, sau đó chậm rãi nói:

- Sư tôn ta nói, chính là vì phong thư này, cho nên nhất định phải truyền thừa đạo quán này xuống.

- Như vậy nhưng có thể thủ vững đạo quán này, vinh quang lớn nhất của sư tôn ngươi không phải là nhận thư này của ta, mà là chọn được một đệ tử chân truyền như ngươi.

Đinh Ninh nhìn y, càng xác định y giống với mấy sư huynh đại khí vãn thành ở Ba Sơn Kiếm Tràng. (đại khí vãn thành: có tài nhưng thành công muộn)

Thủ Trần không nói gì nữa, cũng đưa tay lấy ra một cái hộp vuông từ sâu trong ống tay áo, sau đó mở ra.

Đinh Ninh nao nao.

Bản thân hộp ngọc mà Thủ Trần lấy ra từ trong tay áo là loại Độc Sơn Ngọc thượng đẳng nhất, loại đá ngọc này trời sinh ôn

nhuận, hơn nữa còn có công dụng ngăn cách nguyên khí. Mấu chốt nhất chính là bản thân loại đá ngọc này liền cực kỳ đắt tiền, có chút không hợp với Đạo quan đổ nát này.

Trong hộp ngọc lại chia làm năm tầng, khi Thủ Trần mở ra, Đinh Ninh nhìn thấy có năm tấm Đạo phù, mỗi trương khác biệt.

Đạo phù của Lôi Hỏa đạo quán là Đạo phù lâu đời nhất trong thế giới người tu hành chân chính, bản thân Phù dùng một ít chất liệu đặc thù luyện chế, mà Phù văn thì dùng kim loại đặc thù hoặc là đá ngọc mài thành phấn hòa cùng một ít thiên tài địa bảo khác có thể dẫn tụ lượng lớn thiên địa nguyên khí để phác họa.

Uy lực của loại đạo phù này phần lớn đến từ bản thân phù, chân nguyên của Tu hành giả cùng thủ đoạn thi phù độc đáo, chẳng qua là tương đương với việc nhen nhóm chúc hỏa trong những phù này. Loại truyền thừa của Lôi Hỏa đạo quán có tệ nạn lớn nhất chính là thường thường còn chưa kịp thi triển loại Đạo phù này thì đã bị phi kiếm ám sát, cho nên ở trong thế giới của người tu hành, cuối cùng mới diễn hóa thành loại thủ đoạn chân nguyên ngưng phù của Tiên Phù tông. (chúc hỏa: ánh nến)

Song năm tấm Đạo phù hiện tại mặc dù được đặt ở trong ngọc tráp ngăn cách nguyên khí, nhưng rơi vào trong mắt Đinh Ninh lại là bảo quang phân tán, làm cho hắn thực sự khiếp sợ.

Q8 - Chương 35: Dự đoán

Thủ Trần rất rõ ràng vì sao Đinh Ninh lúc này lại khiếp sợ. Y nâng cái hộp ngọc này, cũng giống như nâng lên tất cả trọng lượng của một tông môn, cho nên tốc độ nói chuyện của y càng thêm chậm chạp:

- Giống như nhận thức của ngài, Phù đạo lôi hỏa của đạo quán chúng ta khác với tất cả Phù tông còn lại, chủ yếu dựa vào ngoại vật, nhưng Phù đạo của tông ta cũng có chỗ ưu điểm khi so sánh với những tông môn khác, ví dụ như một ít tài liệu không có chút ích lợi gì đối với tông môn khác, nhỏ thì một ít bột tinh thạch không có khả năng chế khí, lớn thì một ít tàn cốt của Linh thú thượng cổ, thậm chí là một ít nhựa cây chiết tách ra từ những cây Linh mộc khổng lồ đều có thể dùng để chế phù. Chỉ là những tài liệu khác biệt này mặc dù dựa theo Phù đạo của Lôi Hỏa đạo quán chúng ta, đều có thể làm ra tác dụng dẫn tụ lượng lớn thiên địa nguyên khí, nhưng bất kể tài liệu hay là cách phối trộn khác biệt sẽ tương ứng với các loại Phù văn khác nhau, cũng đều phải trải qua vô số lần thí luyện suy đoán, tỷ lệ thành công cực thấp. (Phù tông: tông môn chuyên dùng phù, dẫn tụ: dẫn dắt và hội tụ, tàn cốt: xương cốt đã tan vỡ)

- Mặc dù trong mắt tông ta coi một ít tài liệu trọng yếu như trân bảo, ở trong mắt rất nhiều tông môn khác chỉ là vật vứt bỏ không có chút giá trị, trong khố phòng tông môn chúng ta trước kia cũng tích lũy không ít, nhưng bởi vì tỷ lệ thành công cực thấp, hơn nữa tất cả tổ sư của chúng ta trước đó cũng chưa để ý, nếu tu luyện công pháp chân nguyên cùng thủ đoạn thi phù hạn chế, thì phù có lợi hại hơn nữa cũng không thể tăng được quá nhiều uy lực, không những thế còn theo đuổi tài liệu cực hạn để làm ra phù tốt cực hạn? Trước khi nhận được thư của ngài, tất cả sư tổ đều

nghĩ như vậy.

- Đây là vấn đề nhận thức, Lôi Hỏa đạo quán chúng ta có rất nhiều đời tổ sư cũng từng muốn tìm kiếm công pháp chân nguyên có thể phối hợp với Phù đạo của chúng ta, nhưng đáng tiếc là đạo quán chúng ta không được tiếp xúc nhiều công pháp như vậy, cũng chưa từng có người có thể ra bên ngoài xem thỏa thích công pháp tu hành trên thiên hạ như ngài, cho nên nhận thức của chúng ta về sau thậm chí là thế gian không thể nào có công pháp thích hợp hơn cho Phù đạo của chúng ta.

Thủ Trần nói đến đây lại trầm mặc hồi lâu, sau đó mới chậm rãi nói:

- Nhưng mà lá thư của ngài đã thay đổi tất cả, sư tôn ta mặc dù chưa đến Trường Lăng đã nghe được tin tức Ba Sơn Kiếm Tràng bị diệt, nhưng sau khi trở lại đạo quan, người dùng tất cả thời gian để chế phù. Mặc dù cả đời ngài đều không có khả năng tìm được công pháp tốt hơn, mặc dù tìm được cũng không biết nên chuyển hóa dung hợp như thế nào, nhưng trong suy nghĩ của người, nếu chuyện này thực sự tồn tại, người muốn vì lưu lại chút đồ vật hữu dụng cho Lôi Hỏa đạo quán. Cho nên người lưu lại hai tấm Đạo phù. Mà ta chế thành ba tấm, nhưng đây cũng không phải nói là ta mạnh hơn sư tôn, mà rất nhiều phương pháp đều thành lập trên nghiên cứu của sư tôn ta.

Ánh mắt Đinh Ninh rời khỏi mấy tấm Đạo phù kia, hắn ngẩng đầu lên, nhìn gã đạo nhân vẫn luôn khiêm tốn mộc mạc này, sau đó khẽ gật đầu,

- Có năm tấm Đạo phù này, đã đủ để cho Lôi Hỏa đạo quán các ngươi trở nên vinh quang.

Cái gọi là vinh quang, Thủ Trần trong lúc khép hộp ngọc lại, không hiểu sao lại nghĩ đến trong chuyện xưa, vị Đinh Ninh trước mắt này mang theo Tiết Vong Hư tham gia Mân Sơn Kiếm hội đoạt

vị trí đứng đầu. Sau đó Bạch Dương động liền nổi danh thiên hạ.

Thủ Trần biết mình không cần vinh quang như vậy, nhưng sư môn cần.

Vì thế y khom người hành lễ với Đinh Ninh lần nữa, nói:

- Ta sẽ không hoài nghi lời ngài nói, bởi vì hôm nay ngài cưỡi rồng tới nơi này, đã mang đến vinh quang cho Lôi Hỏa đạo quán.

.....

Đằng Xà còn đang lượn vòng giữa không trung, mây đen vặn vẹo thành các loại hình dạng quỷ dị, giống như Thủ Trần nói, tất cả mọi người nhìn động tĩnh của Đinh Ninh đều biết hắn đi quận Giao Đông, nhưng hôm nay đột ngột tiến vào cảnh nội nước Tề, không những thế còn hàng lâm Lôi Hỏa đạo quán, cũng đã khiến cho vô số người kinh hoàng cùng phỏng đoán.

Có gì trong đạo quán đó?

Trong mấy thành trì cách núi gần nhất, tất cả quân Tề đã đề phòng cao độ.

Trong một tòa thành trì, Điền Vũ Trạch - một trong những danh tướng vương triều Đại Tề, sắc mặt cực kỳ nặng nề nhìn ngọn núi mây đen lượn lờ tựa như Ma vực kia.

Dưới lệnh sai khiến âm thầm của Tề đế, vương triều Đại Tề liên thủ cùng Trịnh Tụ, rất nhiều Tu hành giả cường đại tăng thêm pháp trận âm khí cho hạm lớn U Phù, điều này đã dẫn đến rất nhiều bất mãn trong vương triều, nhất là khi quân Tề thừa cơ xâm nhập cảnh nội nước Sở công thành chiếm đất, rất nhiều lão tướng và Tu hành giả từng cùng người Sở chống lại quân Tần, càng lấy việc giải ngũ về quê trực tiếp biểu thị bất mãn cùng phẫn nộ đối với Tề đế.

Dưới sự ủng hộ của một số phe phái trẻ trung, cùng với lợi ích thiết thực khi đoạt được đất thuộc nước Sở truyền về vương triều Đại Tề, thế cục vương triều Đại Tề mới hoàn toàn ổn định lại.

Thế nhưng sau khi hành động vây giết Cửu Tử Tằm thất bại, Cửu Tử Tằm mà Nguyên Vũ xác định sống lại chính thức ngang nhiên lộ diện ở các trấn Nam Tuyền, Mân Sơn Kiếm Tông quyết liệt với Trường Lăng, đệ tử Yến Anh ở cùng một chỗ với đám người Đinh Ninh... Loại tin tức này truyền đến tận cùng, cái loại thanh âm bất an cùng phản đối Tề đế lập tức lan tràn, không cách nào có thể ngăn chặn.

Mặc dù trong mắt danh tướng vương triều Đại Tề lấy đại cục làm trọng, tình cảnh của vương triều Đại Tề cũng cực kỳ nguy hiểm.

Ngược lại với Ba Sơn Kiếm Tràng, nếu Triệu Hương Phi suất lĩnh hơn mười vạn chủ lực quân Sở rút vào quận Giao Đông, thì không chỉ là quý tộc Trịnh thị ở nơi này sẽ bị Ba Sơn Kiếm Tràng phá, mà là toàn bộ quận Giao Đông sẽ bị Ba Sơn Kiếm Tràng cắt cứ.

Về mặt chiến lược, vương triều Đại Tề sẽ rơi vào thế giáp công ba mặt của các nước Tần, Yến và quận Giao Đông.

Vương triều Đại Yến đã hoàn toàn thể hiện thái độ, tất sẽ cùng một mặt trận với Ba Sơn Kiếm Tràng, đến lúc đó nếu người Tần thay đổi chủ ý, vương triều Đại Tề sẽ hoàn toàn bị cô lập vô viện, rất dễ bị diệt. (vô viện: không có viện trợ)

Là một tướng lĩnh trọng yếu của vương triều, hắn sẽ không chỉ trích những chuyện đã xảy ra, nhưng phải xem xét làm thế nào để tránh những tình huống bất lợi nhất như vậy.

Giống như vương triều Đại Yến, lấy lòng Ba Sơn Kiếm Tràng sao?

Không chỉ Tề đế sẽ không làm như vậy, hiện tại Đinh Ninh tiến vào cảnh nội nước Tề, lại hoàn toàn không có bất kỳ tiếp xúc gì với bọn họ, điều này có nghĩa là vương triều Đại Tề đã là địch nhân trong mắt Ba Sơn Kiếm Tràng.

- Bội bạc đối với minh hữu mà nói là sai lầm lớn nhất, một khi phạm phải sai lầm như vậy, cho dù quay đầu đi trả thêm một ít đại giá, cũng không có khả năng đạt được sự tín nhiệm ban đầu. (đại giá: cái giá cực đắt)

Một thanh âm vang lên phía sau Điền Vũ Trạch.

Người lên tiếng cũng là một trong những danh tướng vương triều Đại Tề, thống lĩnh "Quỷ quân" là một trong ba đội quân có chiến lực mạnh nhất vương triều Đại Tề, Lan Lân Thánh.

Y và Điền Vũ Trạch hiển nhiên là cùng một cái nhìn, sau đó giọng nói y hơi lạnh nói:

- Đối phương vào cảnh nội nước Tề mà không tiếp xúc với chúng ta, đây chính là đại biểu cho việc bọn họ coi Đại Tề ta là địch nhân, cho nên muốn tránh hình thành thế giáp công ba mặt trong tương lai, tốt nhất chúng ta nên thúc giục bệ hạ xuất quân ngăn cản, không để cho Ba Sơn Kiếm Tràng cùng quân Sở triệt để tràn vào quận Giao Đông.

- Bệ hạ không phải ngu ngốc, nhưng ta không rõ vì sao ngài còn chưa có động tác

Điền Vũ Trạch khẽ gật đầu, quay đầu nhìn Lan Lân Thánh, nói:

- Chẳng qua những người ở Ba Sơn Kiếm Tràng cố ý đến nơi này ngoặt một cái, tựa như hoàn toàn không lo lắng vương triều Đại Tề chúng ta xuất quân, không biết bọn họ tính toán như thế nào, không biết trong tay bọn họ còn nắm loại hậu chiêu gì? (hậu chiêu: chiêu phía sa)

Lan Lân Thánh im lặng một lát, lạnh lùng nhẹ giọng nói:

- Khi Tần chinh chiến ba triều Hàn Triệu Ngụy, ta từng trợ lực nước Ngụy đánh nhau với những người Ba Sơn Kiếm Tràng này. Vương Kinh Mộng và Lâm Chử Tửu hợp lại với nhau, một người thống lĩnh chiến sự, một người phụ trách giải quyết những việc lộn xộn, cực kỳ đáng sợ.

Q8 - Chương 36: Tòa thành di động

Điền Vũ Trạch cũng trầm mặc lại.

Vương Kinh Mộng và Lâm Chử Tửu, đây không thể nghi ngờ là tổ hợp cường đại và truyền kỳ nhất trong lịch sử chiến tranh mấy trăm năm qua.

Ba triều đại Hàn Triệu Ngụy, ngoại trừ chính sự của vương triều Đại Hàn lúc đó có chút hỗn loạn, đã bắt đầu đi xuống dốc, vương triều Đại Triệu và vương triều Đại Ngụy đều cực kỳ mạnh mẽ, nhưng trước sau chỉ hơn mười năm, ba vương triều này đã bị vương triều Đại Tần nuốt chửng.

Trong những cuộc chiến tranh đó, bất kể âm mưu hay là dương mưu, tuyệt đại đa số đều có bóng dáng của Vương Kinh Mộng cùng Lâm Chử Tửu.

Nguyên Vũ khi đó thậm chí còn bị xem nhẹ vì cặp đôi này đã vượt xa phong thái của tất cả các danh tướng lúc bấy giờ.

Không chỉ ở phương diện chuyện trong quân đội, năng lực cùng sự kỹ càng của Lâm Chử Tửu bao trùm càng nhiều phương diện, gã có liên hệ mật thiết cùng rất nhiều tông môn lúc ấy, thậm chí còn là tông môn của triều khác.

Vương Kinh Mộng lúc ấy được xưng là đọc kinh tàng tu hành khắp nơi, trong đó ít nhất có một nửa kinh tàng là mật quyển của một số chốn tu hành không truyền ra bên ngoài, song những mật quyển này có thể đến trong tay Vương Kinh Mộng, lại chính là thủ bút của Lâm Chử Tửu. (mật quyển: quyển bí mật, không truyền ra

bên ngoài)

Lúc ấy tất cả tướng lĩnh quân đội Đại Tần đều chỉ gọi Lâm Chử Tửu là quân sư, song uy vọng và tác dụng của gã lúc đó đâu chỉ là quân sư.

Dựa theo tình hình quân sự đáng tin cậy, Lâm Chử Tửu đã đến quận Giao Đông.

Trước mắt Đinh Ninh cưỡi rồng mà đi tới quận Giao Đông, tổ hợp đáng sợ này sẽ gặp lại nhau sau rất nhiều, đây đích thật là chuyện đáng lo ngại nhất.

Nhiều năm sau, có lẽ Lâm Chử Tửu sẽ bị lãng quên và xem nhẹ, nhưng đối với các tướng lĩnh như họ mà nói, thực sự không thể xem nhẹ gã.

Hải ngoại của quận Giao Đông đi sâu về phía đông, toàn bộ hành trình hơn mười ngày đêm đến hơn một tháng, có không ít hải đảo, phía trên có vài quốc gia nhỏ, mà một ít hải vực giữa các đảo quốc hải ngoại này từng là khu vực do những con hải thú khổng lồ chiếm giữ.

Quận Giao Đông mất hơn một ngàn năm, chém giết đại bộ phận hải thú trong đó, cũng thuần phục thành công một bộ phận hải thú như Đằng Xà, nhất là chém giết loài trai trong vực sâu dưới đáy biển, tàu thuyền đã có thể đi lại trong phiến hải vực này, một ít hải vực cũng sẽ không vì nguyên khí của những cự thú này quấy nhiễu mà màu sắc trở nên rực rỡ.

Nhưng hải ngoại của quận Giao Đông từ đông sang bắc, rất nhiều hải vực vẫn là nơi có ít dấu chân của người tu hành, thậm chí ngay cả vương triều Đại Tần cần mẫn thăm dò ngoài hải ngoại thì cũng chỉ có hải đồ đại khái của những nơi này, ngay cả trong đó rốt cuộc có bao nhiêu đảo cũng không thể đánh dấu rõ ràng.

Bên trong phiến hải vực này không chỉ có hải thú cường đại, còn có hàn phong cùng hàn lưu từ băng giá vĩnh cửu nơi cực bắc truyền đến. (hàn phong, hàn lưu: gió lạnh và dòng chảy lạnh)

Hàn phong dễ gây ra những cơn bão biến ảo khó lường, mà hàn lưu khi gặp luồng nước ấm sẽ làm cho dòng chảy dưới biển trở nên mãnh liệt và thay đổi khó lường.

Thế nhưng ai có thể nghĩ đến tổ tiên của quận Keo Đông kỳ thật đã nắm giữ một ít quy luật dòng nước, ai có thể nghĩ đến căn cơ ngàn năm của bọn họ kỳ thật ẩn sâu trong phiến hải vực này?

Lâm Chử Tửu cùng Trương Thập Ngũ hiện tại đang ở phiến hải vực này.

Con tàu dưới chân họ có hình tròn kỳ lạ, trong khi đáy tàu giống như một cái dùi đã bị mài đi góc nhọn.

Loại thuyền này chính là thuyền xoắn ốc do tổ tiên quận Giao Đông chế tạo, khi gặp phải bất kỳ biên độ nào lay động, chỉ cần Tu hành giả trên thuyền hơi dùng sức thì sẽ có thể vững vàng khống chế trọng tâm của con thuyền này, dù mưa gió thật lớn cũng khó bị lật úp.

Chỉ cần có thể lưu giữ một lượng nước ngọt và thức ăn nhất định trên thuyền này, thậm chí một ít dược vật mà Tu hành giả cần đến, liền có thể làm cho Tu hành giả sinh tồn cùng đi thuyền một thời gian rất dài ở trong loại hải vực này.

Song rất hiển nhiên, nếu không có hải đồ tuyệt mật của quận Giao Đông, gần như không có bất kỳ Tu hành giả trên đời nào có thể tiếp cận căn cơ chân chính của bọn họ (quận Giao Đông).

Bởi vì tổ tiên quận Giao Đông mất mấy trăm năm, thậm chí làm cho một số hải thú trong phiến hải vực này vốn đã rất cường đại và hung ác càng thêm dữ tợn, thậm chí lợi dụng một ít thủ

đoạn của Phù khí, bố trí rất nhiều cơ quan hung hiểm ở dưới một ít mặt biển.

Rất nhiều điều thực sự khó tiếp cận ngược lại là do chính con người tạo ra.

Ngay phía trước Lâm Chử Tửu có một mảnh khu vực bị sương trắng bao phủ.

Gã và Trương Thập Ngũ không cố ý khống chế thuyền xoắn ốc, chỉ tự nhiên trôi nổi theo dòng hải lưu, mà mảnh sương trắng kia vẫn luôn chuyển động theo dòng hải lưu, chỉ là không hề có dấu hiệu tan biến.

Bên trong sương mù trắng có một bóng râm khổng lồ.

Lúc này dưới ánh mặt trời chiếu rọi, có thể thoáng thấy rõ đó là một mảnh lục địa.

Mảnh lục địa kia rộng lớn ít nhất cũng bằng một thành trì bình thường trên thế gian, song sương trắng đang động, mà nó vẫn luôn ở trung tâm của đoàn sương trắng, điều này chứng tỏ phiến lục địa này cũng đang nổi lơ lửng.

Là quân sư Đại Tần có uy vọng từng vượt xa đám người Nguyên Vũ và Trịnh Tụ, cả đời Lâm Chử Tửu đã gặp qua vô số thứ không thể tưởng tượng nổi, song gã chăm chú nhìn mảnh đất này, trong mắt vẫn tràn ngập khiếp sợ cùng cảm khái.

Gã nhịn không được phát ra thanh âm với Trương Thập Ngũ ở bên:

- Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai có thể nghĩ đến quận Giao Đông chân chính lại là một mảnh lục địa trôi nổi như vậy, một tòa thành theo dòng hải lưu mà chuyển động đi khắp bốn phía như thế?

Trương Thập Ngũ không nói gì cười khổ.

Y cũng đang lâm vào rung động khó tả, trên mảnh lục địa trôi nổi kia, y nhìn thấy hình dáng của một số kiến trúc khổng lồ. Y không nhịn được nghĩ đến, trách không được Trịnh Tụ là nữ tử xuất thân quận Giao Đông này, khi tiến vào Trường Lăng lại có dã tâm lớn như vậy.

Y không lên tiếng, chỉ là hô hấp có chút nặng nề.

Lúc Lâm Chử Tửu nói chuyện cũng không hề vận dụng chân nguyên, thanh âm cũng không vang dội, cũng không có khả năng truyền ra rất xa trên mặt biển, song cũng vào lúc này, mảnh lục địa trôi nổi trong sương trắng tựa như kỳ tích này lại chợt bộc phát ra một cỗ khí tức đáng sợ.

Theo cỗ khí tức đáng sợ này bộc phát, trên mặt biển vốn yên lặng chợt bộc phát hàng trăm hàng ngàn vòng xoáy, thuyền xoắn ốc của Lâm Chử Tửu cùng Trương Thập Ngũ bị sóng biển trực tiếp ném lên cao, cùng lúc đó vô số loài cá vốn không cảm thấy nguy hiểm nào bơi lội dưới mặt biển quá mức kinh hãi, dồn dập nhảy ra khỏi mặt biển.

Những loài các năm màu bảy sắc trong biển sâu như vô số bảo thạch bay ra khỏi mặt biển, bại lộ dưới ánh mặt trời, song trong nháy mắt sau đó, chúng nó lại bị một cỗ khí tức bàng bạc mà thô bạo xé nát, biến thành mưa máu cùng xương vụn, thổi về phía Lâm Chử Tửu và Trương Thập Ngũ đang đứng.

Sắc mặt Trương Thập Ngũ không có chút thay đổi nào, y chỉ dùng hai tay ấn nhẹ xuống, ổn định thuyền xoắn ốc bị sóng biển ném lên giữa không trung.

Lâm Chử Tửu nhíu mày, trên mặt lại xuất hiện thần sắc cổ quái, gã hít sâu một hơi, xác định ngửi được loại hương vị quen thuộc này, sau đó gã không nhịn được lắc đầu,

- Không nghĩ tới thứ này cũng trưởng thành.

Trương Thập Ngũ chậm rãi thúc giục chân nguyên, để cho thuyền xoắn ốc một mực theo sóng gió lui về phía sau, cho đến khi rời khỏi cỗ khí tức kia bao phủ, sau đó y lại nhìn Lâm Chử Tửu.

- Bằng vào chúng ta chỉ sợ cường công không được.

Lâm Chử Tửu đương nhiên nhìn ra được ý của hắn, lắc đầu nói:

- Chờ hắn đến.

Hai vai thoáng căng thẳng của Trương Thập Ngũ chợt buông lỏng một chút, nói:

- Chẳng qua lo lắng ngươi ngâm mình trong nước nhiều năm như vậy, hiện tại lại dừng lại ở trên mặt nước này, nhìn nước đã muốn nôn.

- Ngươi vậy mà rốt cục cũng nói ra chút chuyện cười.

Lâm Chử Tửu nở nụ cười, nói:

- Đó là nước sông, đây là nước biển, một cái nhạt, một cái mặn, vẫn có cảm giác tươi mới.

Q8 - Chương 37: Kháng lệnh

Trương Thập Ngũ nhếch miệng cười cười.

Mặc dù y không thể nhịn cười, nhưng y cảm thấy rằng đây không phải là một trò đùa.

Bất cứ ai bị nhốt rất nhiều năm ở trong loại thủy lao âm u không thấy mặt trời kia, ngửi mùi thối rữa trên người mình mà kéo dài hơi tàn, chỉ sợ khi thật sự ngửi được một ít mùi tanh của biển đều sẽ cảm thấy mới mẻ.

Y biết rõ sở dĩ Lâm Chử Tửu có thể chịu đựng được những ngày như vậy là bởi vì cừu hận mãnh liệt.

Con người có thể dễ dàng tha thứ cho sự phản bội ở một trình độ nhất định, nhưng sao có thể chấp nhận được sự phản bội của những người chung đụng bên mình sớm chiều?

Nhiều người có thể cùng nhau cười nói, sinh tử đồng tâm, liền chết trong sự phản bội đen đủi như vậy.

.....

Quận Thiên Bình là châu quận gần các trấn Nam Tuyền nhất trong vương triều Đại Sở, lúc này cũng là nơi hội tụ ánh mắt của mọi người trong thiên hạ.

Bởi vì phần lớn tàn quân của vương triều Đại Sở đang tiến hành chém giết với truy binh của quân Tần ở vùng bình nguyên này.

Không giống như người tu hành, đại quân rút lui liên quan đến càng nhiều chi tiết.

Dọc đường phân tán an trí một ít người tị nạn cùng thương binh, quân đội kiềm chế cùng hiệp phòng lẫn nhau, có vài người thủ, có người rút lui, chỉ cần một khâu xảy ra vấn đề, chỉ sợ sẽ dẫn đến số lượng tử thương kinh người.

Tu hành giả xuyên qua một châu quận chỉ sợ chỉ cần một ngày đêm, song lượng lớn quân đội rút lui lại cần tốn thời gian gấp mấy lần thậm chí mấy chục lần.

Nói là đại bộ phận tàn quân, trên thực tế sau khi rút lui khỏi quận Dương Sơn, hơn mười vạn quân Sở trên đường rút lui đã phân tán thành hơn trăm đội nhỏ, có người phải gánh vác sứ mệnh khác biệt ở ở ven đường, có người bị truy binh của quân Tần đánh tan.

Có một số quân Sở đã mất đi liên lạc với những đội quân còn lại, thậm chí bởi vì cách nhau quá xa, ngay cả tín hiệu pháo hoa chủ quân rút về các trấn Nam Tuyền cũng không thể nhìn thấy được, chỉ dựa vào bản năng của quân nhân chiến đấu trên mảnh đất này.

Tuyệt đại bộ phận quân Sở hơn mười ngày trước cũng đã mất đi cấp dưỡng, thậm chí ngay cả sức sống của chiến mã và thú kéo cũng không bằng với những quân sĩ ngoan cường này, không được ho ăn đầy đủ cùng bôn ba gian khổ trong thời gian dài, tuyệt đại đa số chiến mã cùng thú kéo đều chết đi, bị quân đội biến thành thức ăn. (cấp dưỡng: thức ăn và nước uống, thuốc mem được cung cấp)

Nơi mà rất nhiều đội quân đi qua, ngay cả cỏ hoang cũng gần như tuyệt tích.

Cũng không phải là bởi vì giẫm đạp, mà do rễ cỏ cùng vỏ cây đều biến thành đồ ăn để no bụng.

Bởi vì nóng ẩm, đồng thời cách đây không lâu đã chống chọi

với một đợt dịch bệnh tập kích cho nên phần lớn da thị trên người đám quân sĩ đã bắt đầu thối rữa, ngón chân rất nhiều người đều đã dính lại với nhau, mà bụng của bọn họ bởi vì ăn thức ăn khó tiêu hóa trong thời gian dài mà trở nên cao cao, đồng thời do thuốc men thiếu thốn, rất nhiều người thậm chí chết vì xuất huyết dạ dày không thể đại tiện.

Song cũng không phải duy nhất quân Sở gặp phải tình huống thảm hại như vậy.

Không ngừng xâm nhập cảnh nội nước Sở liền mang ý nghĩa khoảng cách chiến trường quen thuộc càng ngày càng xa xôi, hơn nữa ngoại trừ muốn chiến đấu với quân Sở ra, ven đường cũng càng ngày có càng nhiều lực lượng kháng chiến gia nhập, có chút trong đó đến từ thôn trang tổ chức lực lượng tự phát, có người từ xa xa chạy tới trợ giúp quân đội, cũng có người đến từ quân riêng của một ít quý tộc, thậm chí có một số mã tặc cùng giặc cỏ cũng gia nhập chiến đấu như vậy.

Song mấu chốt nhất còn không phải là những chuyện này, quân Tần xem như một phương truy kích, đồng nghĩa với việc đại đa số thời gian sẽ không có thành lũy, không cách nào dùng khỏe ứng mệt, không mượn được ưu thế về địa hình. Hơn nữa bởi vì mệnh lệnh phía trên càng ngày càng nghiêm khắc, buộc bước chân của quân đội truy kích càng ngày càng nhanh, cho nên hậu cần của quân Tần cũng đã mất đi ưu thế. Nơi bọn họ tiến đến phần lớn đều là nơi quân Sở đi qua, thậm chí ngay cả một ít nguồn nước cũng bị bỏ thuốc độc.

Dọc đường có một số thôn dân vì trợ giúp quân Sở chống đỡ bọn họ truy kích, thậm chí tự mình đốt cháy thôn trang, cả thôn chỉ lưu lại khẩu phần ăn có hạn, toàn bộ thức ăn còn lại đều cung cấp cho quân Sở, mà toàn bộ những thôn dân này lại ẩn nấp trong núi rừng mà bọn họ quen thuộc.

Hiện tại trong thôn trang này đã hoàn toàn bị đốt thành đất

trắng, trên mặt đất trải từng khối vải da dùng để che doanh trướng bị cắt xuống, loại vải da dày cộp này bị bày đầy đất trống trong thôn trang, hơn một ngàn cái.

Trên mỗi tấm vải da đều có một thương binh quân Tần.

Chỉ có hơn mười y sư đi lang thang giữa những người bị thương, nhưng trên cơ thể bọn họ đã không còn thuốc men, những gì mà họ có chỉ là một chút ít bông cầm máu và nước sạch.

Tiếng kêu rên đau đớn không thể kiềm chế đã tạo thành một mảnh đại dương bi thương tuyệt vọng.

Đội quân này là Thương Nam quân, là quân đội dưới sự cai quản của Ngụy Vô Tội.

Hiện tại tướng lĩnh cao nhất trong đội quân này là Trương Đồ và Điền Dung.

Trương Tuân là tráng hán nổi danh dưới trướng Ngụy Vô Tội, dáng người cực kỳ khôi ngô, lúc đứng thẳng như người khổng lồ, nhưng lúc này im lặng ngồi ở dưới gốc cây nhãn lớn nhất trong thôn trang này, thân hình gầy gò, mặc dù khoác áo giáp nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác đơn bạc như giấy, ngay cả xương gò má hai bên cũng bởi vì quá gầy mà nhô lên cao.

Gốc cây nhãn này cực thô, phần lớn cành lá đã bị thiêu rụi trong ngọn lửa, nhưng bởi vì gần dòng suối nên nó có thể ngoan cường sống tiếp, dưới ánh mặt trời giữa trưa cuối mùa hè này, những cành cây đen kịt kia vẫn che khuất cho vị tướng lĩnh này có một chỗ râm mát.

Trong tay Trương Đồ bưng một cái chén đá, trong chén là cháo gạo nếp sền sệt, đây đã là món ăn tốt nhất mà đội quân này có thể có được.

Hắn đưa chén bát này đến bên miệng hai lần, nhưng lại buông

xuống.

Không phải do thức ăn khó nuốt xuống, mà nghe những thanh âm kêu rên thống khổ kia làm cho hắn không cách nào an tâm.

- Còn muốn chấp hành quân lệnh sao?

Điền Dung nhìn thấy hắn buông chén đá xuống lần thứ hai, rốt cục không nhịn được mở miệng.

Hắn xuất thân Trường Lăng, khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ, trong quân cũng được coi là mỹ nam tử, thế nhưng trong chiến đấu mấy ngày trước, da đầu của hắn đã bị phi kiếm gọt đi một ít, lúc này vải bông băng bó đã thấm vết máu khô tím đen, che đi nửa khuôn mặt của hắn, khiến cho hắn hiện tại không giống một tướng lĩnh quân Tần anh tuấn, ngược lại giống như một thủ lĩnh giặc cướp hung lệ khi rơi vào đường cùng.

- Thương vong của quân ta mỗi ngày vượt qua gấp đôi quân Sở. Nếu như tiến phía trước, chỉ sợ không đến mấy ngày, không có mấy người trong chúng ta có thể đứng.

Điền Dung hít sâu một hơi, khuôn mặt của y có chút vặn vẹo, lại đem thanh âm đè xuống cực thấp,

- Chúng ta đã bỏ lại hai nhóm người bị thương như vậy, kế tiếp cũng đã không có gì để mất. Ta không sợ chết, nhưng ngươi nên hiểu tại sao chúng ta lại vội vàng như vậy... Chỉ là cố hết sức tiêu diệt quân Sở, không cho bọn họ tiến vào quận Giao Đông!

- Vì bảo toàn quận Keo Đông mà hy sinh tính mạng của nhiều huynh đệ như vậy, theo nàng thấy có lẽ đáng giá, nhưng ta không cảm thấy như vậy.

- Chúng ta đã cố gắng hết sức, nhưng đối với những quân Sở này mà nói, bọn họ có hy vọng. Bọn họ sẽ có thể đợi đến khi các trấn Nam Tuyền tiếp ứng, nhưng những thuộc hạ chúng ta lại

không có hy vọng.

- Ta có thể tiếp nhận quân lệnh chịu chết, nhưng không thể chấp nhận quân lệnh vì lời thì thầm của người nào đó mà hoàn toàn làm cho bọn họ tuyệt vọng.

Cuối cùng Điền Dung ngẩng đầu lên nhìn Trương Đồ, nghiêm túc nói:

- Nếu nhất định phải có người gánh vác tội lỗi việc vi phạm quân lệnh này, vậy thì ta sẽ gánh vác.

Trương Đồ đột nhiên nở nụ cười.

Cười đến cơ thể hắn phát run, cháo gạo nếp trong tay văng tung tóe trên mặt đất.

Điền Dung chưa bao giờ thấy hắn có phản ứng như vậy, không khỏi ngẩn người.

- Chúng ta đã cùng sống cùng chết ở biên quân bao nhiêu năm?

Trương Đồ khẽ cúi đầu, trên mặt đều là bóng râm lại hiện ra một loại hãnh diện lạnh lẽo,

- Đã cố hết sức, chẳng lẽ ta cũng không dám kháng lệnh? Ta không tin những người còn lại cũng không dám kháng lệnh!

Q8 - Chương 38: Cha và con trai

Một con đại bàng lượn lờ giữa những đám mây trắng.

Bên trên ngọn núi dưới mây trắng bao bọc, Hoàng đế Nguyên Vũ ngẩng đầu, chỉ nhìn nó một cái thì sinh cơ của nó chợt biến mất, theo một luồng Thánh quang nhạt nhẽo rơi xuống một bên doanh trướng của y.

Một gã thị vệ lặng yên không một tiếng động nhặt con đại bàng vừa mới bị giết chết này, giao cho tùy tùng phụ trách ăn uống sinh hoạt.

Rất nhanh thịt trên người con đại bàng này đã bị sơ chế thành thịt băm nhỏ, bỏ vào trong nồi cháo loãng.

Thịt đại bàng quá thô, cho nên không hề ngon, thế nhưng Hoàng đế Nguyên Vũ ngày thường cũng không chú trọng những khẩu vị này, mấu chốt nhất chính là có lẽ y khó có thể cho phép có sinh linh bay trên đỉnh đầu mình.

Khi hơi nóng hỗn hợp với mùi rau dại trong nồi bắt đầu bốc lên, Hoàng đế Nguyên Vũ buông hồ sơ trong tay xuống, đứng thẳng người dậy.

Y nhìn ra lãnh thổ xung quanh.

Thỉnh thoảng vẫn có hồ sơ được người hầu từ bốn phía giao tới.

Mặc dù đây là vùng đất hoang vu, nhưng bởi vì có sự tồn tại của y, dường như lại tự nhiên trở thành trung tâm của vương triều

Đại Tần.

Điều quan trọng nhất đối với con người là ngoài việc nhìn thấy người khác rõ ràng, chính là có thể nhìn thấy chính mình.

Từ lúc bắt đầu tu hành đến khi bước vào Bát Cảnh, y đã gặp qua vô số Tu hành giả cường đại, thấy được vô số kỳ tài, y hiểu rõ so sánh với những thiên tài kia, nếu như nói mình có chỗ gì đặc biệt gì thì đó chính là làm bất cứ chuyện gì cũng đủ chuyên chú, đủ nghiêm túc, đủ đặt chân vững vàng xuống mặt đất.

Tu hành như thế, dụng binh như thế, mà trị quốc cũng như vậy.

"Ngươi biết không? Thứ khiến ta khinh thường ngươi nhất chính là thiên phú của ngươi quá mạnh, thế cho nên chuyện trị quốc bình thiên hạ vốn là chuyện rất cần cảm giác nghệ thuật, song bởi vì tu vi của ngươi quá cao, lại biến thành thuần túy dựa vào vũ lực sẽ có thể quyết định tất cả chuyện thô bỉ. Sự tồn tại của một người như ngươi luôn luôn là mối đe dọa lớn nhất. Cho dù ngươi dẫn quân phá vỡ ba triều đại Hàn, Triệu, Ngụy, nhưng vương triều Đại Tần ta lại biến thành một vương triều chỉ biết võ, mấu chốt nhất chính là... Ngươi cũng không phải là Hoàng thất, vậy cho dù cuồng tín sùng bái đối với ngươi đến mức nào, Vương thất sẽ bị khinh nhờn, làm sao có thể trị quốc? Vì vậy, ngươi phải chết.

Trong lòng y chậm rãi nói những lời này với vị "bằng hữu cũ" kia, sau đó trước tiên để tùy tùng bưng trà nóng cùng với một ít quả dại rửa sạch lên.

Bởi vì y đã cảm nhận được, một nửa còn lại xem như để trao đổi kia, cũng chính là con trai Phù Tô của y đã sắp tới rồi.

Sự yên tĩnh của vùng hoang dã dưới chân núi bị tiếng vó ngựa đánh nát, một đoàn quân hộ tống một chiếc xe ngựa xuất hiện

trong tầm mắt của y càng ngày càng gần, đến dưới chân núi.

Từ Phúc cũng xuất hiện ở phía sau y, nhìn Hoàng tử Phù Tô rốt cuộc xuất hiện trong tầm mắt, chỉ trầm mặc không nói.

.....

Gần như cùng một lúc.

Ở phía sau Vu Sơn có một con sông đi vào lãnh thổ nước Tần, một chiếc thuyền buôn nhìn như rất tầm thường đang chậm rãi lướt đi.

Nhưng bên trong thuyền buôn này có rất nhiều pháp trận ngăn cách thiên địa nguyên khí dao động, đương nhiên là vì che đi một ít khí tức đặc thù của Tu hành giả cường đại, đương nhiên không có khả năng là thuyền buôn thực sự tầm thường.

Trong một gian tĩnh thất, một nam tử áo bào đen trên người treo nhiều xương trắng như trang sức chậm rãi mở mắt.

Khi hai mắt gã mở ra, rất nhiều Phù văn trong tĩnh thất này tự nhiên nổi lên phản ứng, có rất nhiều khí đen giống như dây leo lan tràn.

Nam tử áo đen này chính là Tề Tư Nhân, một trong mấy Tông sư có tu vi và uy vọng cao nhất của vương triều Đại Tề lúc này.

Sau khi gã mở hai mắt ra, liền lập tức lắc đầu, khóe miệng hiện ra một tia cười trào phúng, sau đó gã cực kỳ tự nhiên đứng lên, trực tiếp đi ra gian tĩnh thất này.

Hành động của gã như vậy làm cho mấy Tu hành giả cùng thuyền hoảng sợ biến sắc.

Bởi vì ngay khi gã ra khỏi khoang thuyền đi lên boong tàu, trong nước sông bên ngoài con tàu này đã có vô số xúc tu bằng khí

đen giống như vòi bạch tuộc khổng lồ lan tràn, mà thân ảnh của gã lại càng ngày càng nhạt, tựa như lập tức muốn dung nhập vào một luồng khí đen nào đó, sau đó biến mất.

- Ngài đây là muốn?

Một Tu hành giả mặc trường bào vải vàng không nhịn được hoảng sợ hỏi.

- Đây hẳn là việc nhà các ngươi chưa thanh toán, ngược lại hại ta uổng phí rất nhiều khí lực.

Tề Tư Nhân lạnh lùng nói một câu này.

Bóng dáng cuối cùng của cơ thể gã lưu lại trong mắt Tu hành giả này chính là một chùm lửa đen chợt bạo phát.

Khi thân thể Tề Tư Nhân biến mất, vẻ khiếp sợ mãnh liệt cùng khó hiểu của Tu hành giả mặc áo bào màu vàng này chỉ duy trì mấy hơi thở.

Bởi vì bầu trời lúc này đột nhiên sáng ngời, thậm chí xua tan màu đen lưu lại trong nước sông.

Một đạo kiếm quang sáng ngời đâm thủng bầu trời, từ trên cao bắn xuống, thậm chí không thể dùng sao băng để hình dung, bởi vì tốc độ bay của kiếm quang này còn nhanh hơn so với sao băng.

Chỉ có một người trên thế gian có thể nhanh đến mức này.

Một chữ "Giết" trực tiếp bị chặn ngang cổ họng Tu hành giả áo bào vàng này.

Hắn rất rõ ràng nếu mình thật sự phát ra mệnh lệnh giết chết tiểu thư Thương gia trong khoang thuyền, vậy đồng thời khi mình phát lệnh, hắn sẽ bị Đạm Đài Quan Kiếm giết chết, hơn nữa Tu hành giả trong khoang thuyền cũng sẽ không kịp giết chết tiểu thư

Thương gia.

Tề Tư Nhân trợ giúp bọn họ áp tải tiểu thư Thương gia, đây là chuyện cực kỳ tuyệt mật, cho dù quân đội Đại Tần cũng không biết.

Hơn nữa cũng chỉ có hai người biết rõ lộ tuyến vận chuyển chính xác là Hoàng đế Nguyên Vũ và Hoàng hậu.

Cho nên Đạm Đài Quan Kiếm có thể xuất hiện ở chỗ này, cùng Tề Tư Nhân giống như quyết tâm chạy trốn trong nháy mắt, chỉ có thể là do giữa hai người bọn họ xảy ra vấn đề, là việc nhà.

Cũng trong nháy mắt này.

Toàn bộ đáy thuyền Thương gia truyền đến chấn động quỷ dị.

Chiếc tàu buôn vốn đang lướt đi nhanh trong nước sông chợt bị mắc cạn.

Nơi này cũng không phải là trên khu vực rạn san hô mọc um tùm, song lại có vô số bia mộ lớn nhỏ, mang theo một loại cừu hận mãnh liệt cùng mùi vị âm lãnh từ dưới đáy nước nổi lên, dễ dàng nâng chiếc thuyền buôn này lên, giữ chặt không buông.

.....

- Phụ hoàng.

Phù Tô đi đến cuối đường núi, khi nhìn nam tử đang chờ đợi mình trước doanh trướng, gã vội khom người hành lễ.

Cha con gặp lại, đây là thời khắc khiến bản thân rất kích động, song không biết vì sao sau khi hô ra hai chữ này, trong lòng Phù Tô lại cảm thấy đau đớn, hơn nữa thân thể dường như càng ngày càng nặng nề, nặng nề đến mức hoàn toàn không cách nào đứng dậy.

Nguyên Vũ yên lặng chờ đợi Phù Tô đứng dậy, y khoát tay áo, trên toàn bộ ngọn núi ngoại trừ ba người y và Từ Phúc, Phù Tô ra, tất cả những người còn lại đều lui ra.

Gió núi thổi qua doanh trướng, phát ra những tiếng phần phật, làm cho thanh âm bình thản của y có chút trống trải.

- Ta biết ngươi có chuyện muốn nói, nói đi.

- Phụ hoàng, người không thể dùng thuốc bất tử của Tổ sơn Ô Thị này, đây là âm mưu ly gián ngài và mẫu hậu.

Phù Tô dùng hết tất cả khí lực, rốt cục ngẩng đầu nhìn thẳng bộ mặt kiên nghị của y nói.

- Vậy ta nên làm gì?

Nguyên Vũ thản nhiên nở nụ cười:

- Không thả tiểu thư Thương gia và từ chối đề nghị? Vứt bỏ loại thuốc bất tử này, rốt cuộc là muốn tiểu thư Thương gia hay là chính ngươi chết?

Phù Tô ngây người, gã khẽ há miệng, nhưng lại nói không nên lời.

Nguyên Vũ cũng không nói lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn gã.

- Hắn sẽ không giết ta.

Sau một thời gian thật lâu, Phù Tô cực kỳ thành thật nói ra câu trả lời cho vấn đề này:

- Đương nhiên ta cũng không muốn đại tiểu thư Thương gia chết.

Nguyên Vũ lại nở nụ cười, lắc đầu,

- Ngươi phải hiểu một điểm, từ khi ngươi sinh ra ở nhà Đế vương, ngươi đã không phải là người bình thường. Suy nghĩ của người bình thường chính là hôm nay ăn gì, ngày mai mặc bộ nào, thế nhưng người nhà Đế vương lại phải cân nhắc thiên hạ, mà không phải sinh tử của người nào đó.

Q8 - Chương 39: Chồng và vợ

- Đơn giản nhất mà nói, điều đầu tiên ngươi cần cân nhắc chính là vương triều Đại Tần.

Hoàng đế Nguyên Vũ thu liễm ý cười, nhìn Phù Tô thong thả mà lạnh lùng nói:

- Vì sự cường đại và hưng thịnh của vương triều này, ngươi phải vứt bỏ tình cảm của rất nhiều người, ngươi phải hiểu, cho dù có một ngày xuất hiện thời khắc ngươi phải giết chết ta mới có thể làm cho vương triều này càng thêm cường thịnh, ngươi cũng phải giết chết ta vì vương triều này.

Nhìn ánh mắt Phù Tô càng ngày càng thống khổ, y dừng một chút, sau đó dùng ngữ khí chậm rãi mà hữu lực nói:

- Ta biết ngươi đã tiếp xúc thời gian dài với người nọ, trong lòng đương nhiên sẽ sinh ra rất nhiều do dự cùng bàng hoàng không nên có, nhưng thân là Thái tử, chắc hẳn ngươi cũng nghĩ rõ ràng, cho dù ngày xưa ta làm tất cả mọi chuyện với Ba Sơn Kiếm Tràng, đối với Vương thất cùng vương triều này mà nói, hoàn toàn không phải là phản bội, mà là số mệnh trời sinh của ta.

Phù Tô không biết vì sao, nhưng gã thống khổ đến mức không cách nào hô hấp, gã nhìn người cha mà mình kính yêu, run rẩy nói:

- Cho nên phụ hoàng có thể hy sinh ta, thậm chí có thể giết chết mẫu hậu vì vương triều này sao?

Nguyên Vũ ngẩng đầu lên, y nhìn mây bay ở chân trời, trầm mặc một lát mới nói:

- Ít nhất trước đó, sự tồn tại và những hành động của mẫu thân ngươi đối với vương triều Đại Tần mà nói đều là trợ lực cường đại, rất nhiều lúc chúng ta suy nghĩ mọi chuyện đều giống nhau, hy vọng trong tương lai nàng cũng sẽ giống như ta, làm tất cả vì cường thịnh của vương triều Đại Tần.

Phù Tô không nghe được câu trả lời trực tiếp nhất, nhưng gã đã nhận được đáp án từ những lời này của Nguyên Vũ.

Mọi người đều có đạo lý tồn tại của riêng mình, và bản thân họ luôn cho rằng là đúng.

Hơn nữa Nguyên Vũ là cha gã, cũng đã sớm trở thành một đời minh quân được dân chúng Đại Tần tôn sùng, đạt được thành tựu mà tất cả quân vương Đại Tần trước đó đều không thể đạt được, cho nên gã không cách nào lên tiếng, cũng hoàn toàn không có tư cách lên tiếng cãi lại.

Điều đó có thực sự đúng không?

Nếu ngay cả người nhà, người thân và bạn bè cũng không bảo vệ được, đều có thể trở thành vật hy sinh, vậy vương triều dưới sự thống trị của người như vậy sẽ là loại lạnh băng đến mức nào?.

Song thanh âm như vậy một mực quanh quẩn trong lòng gã.

- Ta không thích điều đó.

Không biết qua bao lâu, Phù Tô mang sắc mặt vô cùng tái nhợt ngẩng đầu, nhìn Nguyên Vũ rồi nói:

- Ta không thích trở thành người như vậy, ta không hy vọng nhìn thấy ngài cùng mẫu thân thành thù. Cho dù có một ngày ta đối mặt với loại cơ hội như ngài nói, nhất định phải giết chết ngài vì vương triều cường thịnh, ta cũng không thể hy sinh ngài để đổi lấy thành quả như vậy, cho nên ta chỉ sợ không làm được loại Thái tử Đại Tần mà ngài hy vọng.

Khuôn mặt Hoàng đế Nguyên Vũ vẫn luôn bình thản, y không có bất kỳ tức giận nào, ánh mắt ngược lại trở nên càng thêm ôn hòa,

- Ngươi thay đổi rất nhiều, cũng thành thục lên rất nhiều, nếu không như trước đó, cho dù trong lòng ngươi phản đối đến trình độ nhất định, cũng chắc chắn không có khả năng có dũng khí trực tiếp nói ra lời nói như vậy trước mặt ta.

- Con người lớn lên đòi hỏi một quá trình rất dài, ta sẽ cho ngươi đủ thời gian.

Nói xong câu cuối cùng này, Hoàng đế Nguyên Vũ như hao tổn tinh thần mệt mỏi nhắm hai mắt lại, song khí hải của y chợt nổ vang, giống như có một thế giới mới thật lớn đang chấn động.

Một cỗ Thánh quang còn tráng kiện hơn so với ngọn núi này phá vỡ tầng mây, phảng phất từ một thế giới khác chiếu rọi xuống.

Thánh quang này giống như nước lũ từ bốn phương tám hướng tràn vào thân thể Phù Tô, bức bách một loại lực lượng kỳ dị ở sâu trong cơ thể gã tuôn ra.

Giữa khuôn mặt Nguyên Vũ xuất hiện thần sắc ghét cay ghét đắng.

Ánh sáng vàng ố mà thánh khiết này cuối cùng ngưng tụ thành một quả cầu ánh sáng to bằng nắm tay, mà trung tâm của nó lại có một cỗ chân nguyên màu trắng sữa vặn vẹo, giống như một con tằm mập mạp sắp phun tơ, mà bên trong thân thể con tằm này có một đoàn Tinh thể màu đen như đang trôi nổi trên dưới trong sóng biển, khí tức gợn sóng vĩnh hằng càng khiến tim người ta đập thình thịch.

.....

Gió nhẹ nhàng thổi bụi cỏ trên mái hiên màu xám.

Khi một phong thư trải qua mấy lần truyền tải của Phi Ưng trong quân đến trên tay nữ chủ nhân sâu trong Hoàng cung Trường Lăng, Trường Lăng đã lâm vào đêm tối một lần nữa.

Cỏ dại khô héo xẹt qua trong bóng đêm, rìa lá cỏ dường như có nước mềm mại chảy xuôi trong sự yên tĩnh tuyệt đối.

Nhưng khi nữ chủ nhân ở sâu trong Hoàng cung mở lá thư này ra, trong nháy mắt xem xong nội dung trên đó, những bụi cỏ khô héo này đột nhiên cứng ngắc, bị một loại lực lượng khó hiểu bẻ gãy, bắn tung tóe ra ngoài Hoàng thành.

Dưới sự điều giáo hơn mười năm qua, toàn bộ Trường Lăng và vương triều Đại Tần dưới sự quản lý của nàng đã giống như Phù khí có hiệu suất cực cao, có thể mang theo ý chí của người tu hành một cách hoàn mỹ, động tác trên mỗi khâu đều cực kỳ nhanh chóng hữu hiệu. (điều giáo: dạy dỗ)

Thư phòng và tẩm cung của Hoàng hậu đã bị phá hủy trong trận chiến Bách Lý Tố Tuyết và U Long đáp xuống, nhưng hiện tại đã được trùng tu hoàn thành, ngoại trừ có chút mới ra, không thể nhìn thấy bất kỳ dấu vết chiến đấu nào.

Chẳng qua giếng trời dùng để khúc xạ ánh sao đã bởi vì thiếu tài liệu mà không thể nào xây dựng lại, ao Linh tuyền mà nàng thường xuyên dừng chân cũng đã hoàn toàn khô kiệt, chỉ đựng nước suối tầm thường, trồng chút cây hoa đủ màu chứ không còn cảm giác Tiên khí lượn lờ nữa.

Ánh trăng thẳng đứng từ đỉnh thư phòng mới sửa chiếu xuống, trải qua một ít bảo thạch tăng cường, lại chiếu xuống bàn làm việc của nàng một cách trong trẻo mà sáng ngời, chiếu lên lá thư nàng đọc, chiếu rọi ngón tay trắng nõn của nàng giống như sứ trắng tốt nhất trên thế gian.

Trên lá thư này hội tụ rất nhiều quân tình từ chiến trường biên giới hai nước Tần Sở được truyền tới nhanh nhất, so với việc truyền quân tình nhanh nhất của Binh Mã ty nhanh hơn mấy canh giờ, loại tin mà mạng lưới bí mật của quận Giao Đông truyền tới gần như đều là sự kiện quan trọng, song những chữ viết còn lại cuối cùng tự nhiên bị xem nhẹ phai nhạt đều ở trong mắt nàng, thứ lưu lại trong mắt nàng hồi lâu cũng chỉ có hai tin tức.

Một là Thương Nam quân dưới trướng Ngụy Vô Tội đang ở tiền tuyến truy kích quân Sở đã phản quân lệnh, không truy kích nữa, sau đó cũng có bảy tám phần mười trong những đội quân còn lại phụ trách truy kích đều dừng bước.

Đây gần như là tập thể quân đội Đại Tần vi phạm ý chí của nàng.

Nhưng cho dù ngày đêm không nghỉ di chuyển từ Sở đô qua đường thủy tới một ít cứ điểm của các trấn Nam Tuyền, quân Tần từ hạm đội U Phù tuy có thể dựa theo kế hoạch của nàng chạy tới, cũng tuyệt đối không có khả năng hoàn toàn đánh tan chư trấn Nam Tuyền, không có khả năng ngăn cản những quân Sở kia phá vòng vây.

Mấy chục vạn quân Sở sẽ có được cơ hội hoàn toàn thở dốc, từ đó tiến vào quận Giao Đông.

Chuyện thứ hai là những Tu hành giả áp giải tiểu thư Thương gia bị đánh tan, mà cô thì được cứu đi.

Ngoại trừ Nguyên Vũ, không ai có thể xác định được vị trí tiểu thư Thương gia.

Nguyên nhân dẫn đến chuyện này xuất phát từ giao dịch giữa Đinh Ninh và Nguyên Vũ.

……

Hoàng hậu Trịnh Tụ chậm rãi ngẩng đầu lên.

Ánh trăng chiếu rọi trước mặt nàng.

Lá thư trong tay cũng như lá khô vỡ vụn, bay về phía trước.

- Hắn hứa hẹn với ngươi cái gì, cho ngươi cái gì, vậy mà để cho ngươi không tiếc làm ra chuyện như vậy?

Nàng hít sâu một hơi, nhìn ngón tay như sứ trắng mà không nắm được gì của mình, càng ngày càng lạnh lùng chậm rãi nói:

- Tất cả đều chỉ là giao dịch sao?

Q8 - Chương 40: Thi vật

Ở một phía khác trong Hoàng cung Trường Lăng, Hồ Hợi tỉnh lại từ trong cơn ác mộng.

Toàn bộ đệm dưới người bị mồ hôi lạnh của y thấm ướt. Trong cơn ác mộng, da thịt và huyết nhục của thân thể y đều như tan chảy trên giường, cảm giác trong mộng và cảm giác dính dính lúc này rất giống nhau.

Điều khiến y kinh ngạc không chỉ là loại sợ hãi khó tả này mà còn có âm thanh cực kỳ nhỏ và lãnh ý. Âm thanh kia là tiếng cỏ dại bị bẻ gãy trên mái hiên, còn lãnh ý đến từ ánh sao trong đêm tối.

Đây là mùi vị mà y đã quen thuộc từ khi còn nhỏ.

Chẳng biết tại sao, từ thuở nhỏ y đã cảm thấy mẫu hậu Trịnh Tụ không thích mình. Mặc dù mẹ y cũng không lộ ra ngoài mặt sự thiên vị đối với của Phù Tô, nhưng bất kể ánh mắt hay thậm chí là bóng lưng lưu lại trong nhiều lần xoay người, đều làm cho y cảm thấy trong đó có loại lãnh ý này.

Y hoàn toàn không hiểu vì sao lại có loại lãnh ý làm mình sợ hãi này tồn tại, mặc dù thiên phú tu hành của y kém một chút so với Phù Tô, nhưng mình cũng không phải là con của bà sao? Tại sao lại có sự khác biệt như vậy?

Đêm nay, loại lãnh ý này cực kỳ rõ ràng, khiến y từ trong ác mộng bừng tỉnh, ở trên giường nhớp nháp không dám nhúc nhích. Những âm thanh rất nhỏ này như rắn độc khẽ chuyển động, lại làm cho y không khỏi nhớ tới dưới lòng đất âm u không thấy mặt trời, quái vật Thân Huyền kia dùng từng cây kim nhỏ rỗng đâm vào da thịt y, âm thanh máu tươi phun ra từ trong kim nhỏ cũng là

như thế.

Trong hoàn cảnh tĩnh mịch tuyệt đối, loại âm thanh rất nhỏ này vô cùng rõ ràng, máu tươi hóa thành sương mù màu đỏ quanh quẩn xung quanh y. Âm thanh kéo dài rất lâu, nhưng lượng máu tươi trong thân thể thực tế bị mất đi cũng không nhiều lắm, nó chỉ làm cho người ta hơi suy yếu, bất lực đến cực điểm, và tất nhiên là tích tụ nỗi sợ hãi tột độ.

Thân thể Hồ Hợi bắt đầu co giật.

Thân thể của y không ngừng run rẩy ở trên chăn ướt, thậm chí nhảy lên.

Chiếc giường kiên cố phát ra tiếng va chạm nặng nề, biến thành âm thanh hỗn tạp khiến lòng người kinh hãi trong Hoàng cung trống trải.

Có tiếng bước chân hoảng hốt và tiếng kêu vang lên, một gã Y sư nhanh chóng đến bên cạnh y. Một vài loại nước thuốc làm giảm co giật cơ thể và có tác dụng an thần nhanh chóng được vị Y sư đồng thời cũng là Tu hành giả cường đại dùng chân nguyên rót vào trong cơ thể Hồ Hợi. Tiếp theo, vị Y sư này cực kỳ thuần thục và nhanh chóng lấy ra mấy cây kim châm, đâm vào trong một ít khiếu vị có khí huyết phun trào của Hồ Hợi.

Loại ngự y này có thủ đoạn cao siêu, nhưng điều làm cho sắc mặt gã khó coi chính là tuy đã đồng loạt thi triển các thủ đoạn, nhưng lại giống như mấy lần trước, hoàn toàn không thể giảm bớt loại triệu chứng này của Hồ Hợi. Y vẫn luôn co giật giống như không thể thoát khỏi một cơn ác mộng chân thật. (Ngự y: thầy thuốc chuyên điều trị cho vua chúa)

Thế cho nên trong thời gian mấy hơi thở tiếp theo, gã không thể không dùng hai tay vuốt lồng ngực của Hồ Hợi, dùng chân nguyên của mình để duy trì chức năng ngũ tạng của y, tránh y

không thể thở trong cơn co giật kịch liệt không ngừng, thậm chí ngũ tạng xuất hiện vấn đề nghiêm trọng.

Tiếng co giật thình thịch đập vào ván giường kéo dài một hồi lâu, quần áo trên người tên y sư kia cũng đã hoàn toàn ướt đẫm.

Sau khi tình huống đã hoàn toàn ổn định, tên y sư này đi ra khỏi tẩm cung của Hồ Hợi. Dưới ánh trăng trong trẻo, sắc mặt của gã có chút như tro tàn, nói với rất nhiều đồng liêu hoặc đệ tử xếp hàng chờ gã một cách cực kỳ nặng nề:

- Phải tìm ra phương pháp có thể trị tận gốc, hoặc là tìm được người có thủ đoạn cao hơn chúng ta, có thể trị liệu hắn. Nếu không, cứ tiếp tục như vậy, đây cũng không còn chỉ là vấn đề tâm lý, toàn bộ thân thể của hắn sẽ hoàn toàn phế bỏ.

…

Trong đêm đen, Trấn Hồn đinh với màu sắc loang lổ, từng tấc từng tấc chậm rãi rời khỏi Khí hải của đại tiểu thư Thương gia.

Trước các ngón tay của Thiên Mộ có những luồng khí màu đen nối liền với cái Trấn Hồn đinh này. Hình ảnh này khiến người ta có cảm giác giống như mười ngón tay trên hai bàn tay của gã hòa tan, nối liền một chỗ với cái Trấn Hồn đinh này.

Mặc dù tu vi của gã đến từ sư tôn Yến Anh mà gã kính yêu nhất, thế cho nên có thể xem gã đã đi đường tắt ở mấy cảnh giới phía trước, vì vậy không cách nào lĩnh hội được biến hóa rất nhỏ của mỗi cảnh. Do đó hắn là cả đời này gã sẽ dừng lại ở Thất Cảnh, vĩnh viễn cũng không có khả năng đột phá được Bát Cảnh.

Nhưng bởi vì gã kế thừa vật bản mệnh của Yến Anh một cách hoàn mỹ, hơn nữa thủ đoạn đối địch tuyệt cường mà người bên ngoài không cách nào lý giải, nên ở trong Tông sư Thất Cảnh, gã vẫn là tồn tại tiếp cận vô địch

Chẳng qua cái Trấn Hồn đinh này là chí bảo của vương triều Đại Tề.

Đối với tất cả Tu hành giả tu luyện công pháp âm thần quỷ vật mà nói, nó là Thần vật có quy tắc nguyên khí cường đại đến cực điểm. Cho nên cho dù đối với gã, quá trình nhổ bỏ cái Trấn Hồn đinh này cũng phải tốn sức hơn nhiều so với việc đồng thời chiến đấu với mấy tên Thất Cảnh.

Khi Yến Anh chết, Tề Tư Nhân hẳn là một trong những Tu hành giả mạnh nhất vương triều Đại Tề. Thậm chí, chắc hẳn y cũng có lòng tin đối mặt với đối thủ như Đàm Đài Quan Kiếm, cho dù không cách nào chiến thắng nhưng chỉ sợ cũng có năng lực tự bảo vệ mình. Nhưng y không thể nào sống sót dưới sự liên thủ của Đàm Đài Quan Kiếm và Thiên Mộ, cho nên khi cảm nhận được khí tức của hai người này, y đã rất quyết đoán trực tiếp vứt bỏ tiểu thư Thương gia mà đi.

Thậm chí y còn không có thời gian giết chết nữ tử này, không có thời gian mang đi Trấn Hồn đinh kia.

Trấn Hồn đinh là Thánh vật mà vương thất của vương triều Đại Tề dùng để chấn nhiếp các tông môn, là trọng khí quốc gia, cho nên lúc Tề Tư Nhân chạy trốn trước đó, y mới có vẻ lạnh lùng và phẫn nộ như vậy đối với bộ hạ của Trịnh Tụ.

Nguyên Vũ và Trịnh Tụ xảy ra vấn đề, đây chỉ là chuyện nhà của vương triều Đại Tần, nhưng trong biến cố này, tổn thất lớn nhất lại là vương triều Đại Tề.

Thời gian thong thả trôi qua, khi Thiên Mộ rốt cuộc rút ra được Trấn Hồn đinh, gã cũng suy yếu hẳn, cả người không ngừng run rẩy.

- Đa tạ.

Đại tiểu thư Thương gia nghiêm túc thi lễ cảm tạ, lão bộc vẫn đi theo nàng càng khom người thật sâu với gã.

- Ngươi có thể luyện Trấn Hồn đinh này thành vật bản mệnh.

Thiên Mộ biết rằng vật bản mệnh của nàng đã bị phá hủy khi đối địch với Tề Tư Nhân, cho nên gã lập tức đề nghị.

Bản thân đại tiểu thư Thương gia rất cần vật bản mệnh cường đại, hơn nữa nàng cũng biết rõ Thiên Mộ không cần loại vật bản mệnh như vậy, cho nên nàng không có bất kỳ từ chối nào, khẽ run rẩy tiếp nhận món Thánh vật của Đại Tề từ trong tay Thiên Mộ.

- Vợ chồng Lý Vân Duệ và Bạch Sơn Thủy thật sự có thể cướp đi mười hai Vu Thần thủ sao?

Đồng thời, nàng có hơi lo lắng nói.

Sự cường đại khi Bạch Sơn Thủy và Lý Vân Duệ liên thủ đương nhiên không cần nhiều lời, nhưng vương triều Đại Tề hiện tại là vương triều có nhiều Tông sư Thất Cảnh nhất, thủ đoạn âm thần quỷ vật của Tông sư tương tự như Tề Tư Nhân cũng không phải Tu hành giả tầm thường có khả năng ứng phó. Thực tế trong suy nghĩ của nàng, nàng không cho rằng chỉ dựa vào đám người Bạch Sơn Thủy là có thể ngăn cản Tề đế vận dụng mười hai Vu Thần thủ.

- Đinh Ninh nói có thể, bởi vì chúng ta chỉ cần hủy diệt, mà không nhất định phải đạt được.

Thiên Mộ nhanh chóng trả lời:

- Hơn nữa hắn còn nói, chuyện hắn nghĩ rõ ràng, thì khẳng định Bạch Sơn Thủy cũng sẽ như vậy, cho nên nàng mới có thể nói giao chuyện này cho nàng là được.

Đại tiểu thư Thương gia lập tức sửng sốt.

Đương nhiên giữa hủy diệt và đạt được có sự khác biệt rất lớn, nhưng đối với tất cả Tu hành giả âm thần quỷ vật mà nói, chỉ sợ cũng sẽ không nghĩ tới có người lại không muốn có được chí bảo tu hành như vậy mà nỡ hủy diệt.

- Đã như vậy, chắc là không có vấn đề gì.

Đại tiểu thư Thương gia gật đầu, ánh mắt của nàng rơi vào trên người Thiên Mộ và hai gã người hầu bên cạnh gã.

Trang phục của hai gã người hầu này vô cùng kỳ quái, toàn bộ cơ thể chìm trong áo bào đen nặng nề, ngay cả khuôn mặt cũng dùng vải đen bọc lại, trên miếng vải đen có khí diễm màu đen chảy xuôi.

Bản thân tu vi của nàng đến từ công pháp của vương triều Đại Tề, cho nên nàng rất rõ ràng hai gã người hầu này không phải là người sống.

- Tông môn các ngươi, vậy mà có thủ đoạn khống chế thi vật làm tôi tớ, hơn nữa còn có thể làm nguyên khí không tiêu tan?

Nàng không kìm được hỏi.

Trong sự hiểu biết của nàng, hẳn là ngay cả mười hai Vu Thần thủ trong truyền thuyết cũng không có thủ đoạn nghịch thiên như vậy.

- Không thể nào hoàn toàn không tiêu tan, mà cần dùng nguyên khí của Thiên Mộ sơn nuôi dưỡng.

Thiên Mộ nhìn nàng, giải thích không hề giấu giếm.

Tương đương với việc dùng nguyên khí bản mệnh không ngừng duy trì những thi vật này?

Đại tiểu thư Thương gia giật mình.

Bởi vì thủ đoạn như vậy cuối cùng sẽ làm nguyên khí của vật bản mệnh không ngừng hao tổn, giống như là thức ăn bị những thi vật này ăn tươi nuốt sống.

- Bản thân Thiên Mộ sơn chính là vật bản mệnh sư tôn lưu lại cho ta, nếu như có thể biến nó thành thủ đoạn đối địch cường đại hơn giúp sư tôn ta báo thù, đây là giá trị của nó.

Thiên Mộ nhìn ra được chỗ khó hiểu của nàng, nói tiếp:

- Mặc dù vật bản mệnh của sư tôn không có ở đây, nhưng công pháp ngài ấy truyền cho ta thì ta vẫn còn nhớ rõ. Tuy ta không cách nào đột phá Bát Cảnh, nhưng chỉ cần truyền xuống, thì cuối cùng cũng sẽ có người có thể vượt qua ta hiện tại.

Đại tiểu thư Thương gia hiểu ý của gã, nàng suy nghĩ một lát, sau đó ngẩng đầu, dùng giọng ôn nhu bình thường chậm rãi nói:

- Chuyện kia có Bạch Sơn Thủy quản, không cần chúng ta nhúng tay vào, nếu ngươi đã có ý nghĩ như thế, vậy chúng ta sẽ đi đến một chỗ khác ở Tề triều.

Q8 - Chương 41: Vô lậu (Không có sơ hở)

- Đi đâu?

Thiên Mộ có chút kinh ngạc nhìn đại tiểu thư Thương gia.

- Thiên Mộ sơn có ngàn bia, nếu ngươi không tiếc lấy nguyên khí ngàn bia mà sư tôn lưu lại cho ngươi biến thành vũ khí hiệu quả hơn để báo thù, vậy nuôi thi vật hiển nhiên càng nhiều càng mạnh. Dù cho những thi vật này chỉ có thể có được thủ đoạn gần giống Tu hành giả Lục Cảnh, nhưng dù sao bọn họ là vật chết, đối địch là thực sự 'không sợ chết'.

Đại tiểu thư Thương gia đưa tay vuốt ve khí hải, chậm rãi điều hòa nguyên khí trong cơ thể mình, cũng không trực tiếp trả lời mà lại hỏi ngược lại,

- Nếu số lượng thi vật ngươi tích trữ đạt tới trình độ nhất định, vậy cũng không chỉ có thể chống lại một ít Tu hành giả cường đại, mà có được năng lực như một Tu hành giả đối kháng quân đội khổng lồ. Ngươi ngẫm lại ở vương triều Đại Tề, nơi nào bảo tồn rất nhiều di thể Tông sư hoàn hảo?

Thiên Mộ đột nhiên chấn động, hô hấp của gã có chút ngừng lại:

- Tiên Thánh đường?

Thanh âm đại tiểu thư Thương gia vẫn mềm mại như lúc bình thường, không nhanh không chậm,

- Ngươi có dám cùng ta đi bới nó lên hay không?

Thiên Mộ nhìn nàng thật lâu, nhịn không được nói:

- Ngươi không giống như cô hồn dã quỷ chợ cá trong truyền thuyết. ”

Tiên Thánh đường cũng không phải là một tòa điện đường bình thường, mà là một tòa Hoàng lăng, Hoàng lăng của Hoàng đế khai quốc vương triều Đại Tề.

Trong tòa điện đường này thờ phụng của vị Hiền đế kia cùng với công thần đã đóng góp cho lập quốc thời đó, ghi chép sự tích của bọn họ, mà ngay dưới tòa điện này chính là lăng mộ của bọn họ.

Những tồn tại được gọi là "Hiền giả" và "Thánh giả" trong sử sách của vương triều Đại Tề, bất kể là chết trận trên chiến trường, hay là già đi trong quá trình trị quốc sau này, hoặc là bị bệnh mà chết, đều bị dùng thủ đoạn đặc thù chôn cùng một chỗ cùng tên Đế vương vĩ đại kia.

Ba mươi sáu vị Đại hiền, bảy mươi hai gã Thánh giả, còn có những Thánh giả và Hiền giả có địa vị tương ứng hơi thấp, đối ứng với các ngôi sao trên trời trong sử sách của vương triều Đại Tề, những em bé tuổi nhỏ ở dân gian đều từng được nghe kể rất nhiều chuyện xưa, thậm chí ở quê hương của những Thánh hiền cùng một ít chốn tu hành, nơi đọc sách, đều xây dựng từ đường tưởng nhớ bọn họ.

Ngay từ trong pháp trận ngàn tòa núi bụi của Dạ Kiêu, Đinh Ninh và gã đã tưởng tượng khả năng khống chế quân đội do rất nhiều thi vật hình thành, vậy mặc dù gặp phải một đội quân giống như Sát Thần quân của Bạch Khải thì đều có thể chiến thắng.

Trong ngàn tòa núi bụi, Thiên Mộ cũng khống chế mấy cỗ thi thể như vậy, song tâm của gã còn chưa đủ lớn, gã hoàn toàn không liên hệ chuyện này với tòa Tiên Thánh đường như vậy cùng một

chỗ.

Chuyện này đâu chỉ đơn giản là đào một tòa Hoàng lăng?

Bao nhiêu chốn tu hành của vương triều Đại Tề có liên quan đến những Hiền giả Thánh giả kia?

Những người trong vương triều Đại Tề sẽ nghĩ gì?

Trong truyền thuyết, đại tiểu thư Thương gia sống ở chợ cá Trường Lăng, giống như cô hồn dã quỷ mượn một ngôi miếu dung thân, ngay cả ánh mặt trời cũng không dám nhìn thẳng, song hiện tại Thiên Mộ biết trong thanh âm nhu nhược của nàng ẩn chứa loại lực lượng gì.

- Ai mà không muốn có một nơi sống yên phận, không tranh chấp, không phiền não, nếu không phải bị ép đến chỗ cấp bách, ai sẽ chó cùng rứt giậu?

Đại tiểu thư Thương gia nhìn Thiên mộ, thanh âm nhu hòa có chút thê lương khó hiểu:

- Di nữ Thương gia cô đơn lực mỏng, mặc dù cả nhà bị tịch thu chém đầu, ta cũng không dám nói báo thù nữa, chỉ muốn sống nốt quãng đời còn lại ở trong chợ cá, nhưng ngay cả một cái chợ cá mà Trường Lăng cũng không thể tha cho, ngay cả khi đi thỉnh cầu sư huynh nhà mình cũng bị Trấn Hồn đinh xuyên qua khí hải, tính mạng bản thân trở thành thứ để uy hiếp Ba Sơn Kiếm Tràng. Tề đế bây giờ không phân biệt địch hay bạn, bội tín bội nghĩa, cho nên đào một ngôi mộ tổ tiên của hắn thì tính là cái gì? Người Tần ta có được một chút phương pháp tu hành của Đại Tề, mặc dù tương lai bị người Tề các ngươi mãi mãi chửi bới và đuổi giết cũng không sao cả, ngược lại ngươi, ngươi là đệ tử Yến Anh, vậy có muốn đi cùng ta hay không, chính là tùy bản thân ngươi. (di nữ: người con gái còn sót lại)

Trong thanh âm nhu hòa mà đau khổ như vậy, Thiên Mộ trở nên bình tĩnh lại.

- Sư tôn ta không tiếc mạng sống vì Đại Tề này, nhưng hắn(Tề đế) đã làm cái gì?

Gã bình tĩnh nhẹ giọng nói:

- Ta nghĩ nếu những tổ tiên kia của hắn biết những chuyện mà hắn làm hôm này, nếu có thể cũng sẽ từ trong quan tài nhảy ra, tự tay tát hắn. Đào Tiên Thánh đường đến giáo huấn hắn, vừa lúc để cho tất cả người Tề ngẫm lại thật kỹ.

.....

- Vì sao Trịnh Tụ vẫn luôn không thích Hồ Hợi cho lắm, mà lại thiên vị Phù Tô, là bởi vì Phù Tô thật sự là cốt nhục của nàng và Vương Kinh Mộng sao?

- Phù Tô là cốt nhục của nàng và Vương Kinh Mộng, gần như không có khả năng như vậy. Theo phán đoán của cá nhân ta, nàng không thích Hồ Hợi, một là vì Hồ Hợi tương đối ngu xuẩn, khi còn nhỏ gã đã từng được nghe chuyện của một số người ở Ba Sơn Kiếm Tràng, trong lời nói thường rất chán ghét đối với những người ở Ba Sơn Kiếm Tràng, không có bất kỳ ý tôn kính nào. Có lẽ gã ngây thơ cho rằng, mắng chửi những đối thủ trước kia của nàng và Nguyên Vũ một cách ác độc, liền có thể chiếm được yêu thương, song gã cũng không hiểu được cảm xúc phức tạp của nàng. Còn có một điểm hẳn là xuất phát từ việc Hồ Hợi cũng không phải là người nàng cần. Nàng vốn chỉ cần một đứa con trai như Phù Tô, bản thân ra đời không phải là loại Hoàng tử mà nàng cần, hiển nhiên sau khi sinh ra sẽ không được nàng yêu thích, huống chi khuôn mặt Phù Tô giống nàng nhiều hơn một chút, rất nhiều người thậm chí cho rằng giống Vương Kinh Mộng, mà Hồ Hợi thì giống Nguyên Vũ nhiều hơn.

- Cho nên ý của ngươi là, trong lòng nàng thực ra vẫn luôn thiên vị Vương Kinh Mộng nhiều hơn một chút, hơn nữa bản thân Hồ Hợi đến từ một lần thị tẩm mà nàng không mong muốn?

- Không ai có thể nói rõ ràng sự yêu hận của ngươi như nàng, về phần loại chuyện thị tẩm này thì hoàn toàn xuất phát từ suy đoán của ta.

- Trái lại ta cảm thấy đối với Tông sư cường đại mà nói, thân thể bản thân vui vẻ thì tinh thần sung sướng không thể nào sánh được, người nào chiếm được người nào, đây giống như là chinh phục. Người như bọn họ vốn là vui vẻ giường chiếu, mỗi người đều có nhu cầu, nên không thể nói ai chinh phục ai, nhưng vì sinh con thì lại khác.

"....."

Ở Trường Lăng, một nam tử trên mặt phủ vải thuốc dày đang cùng y sư giúp hắn tháo vải thuốc tiến hành một cuộc đối thoại ở Trường Lăng mà nói lại có vẻ đại nghịch bất đạo.

Nam tử này là Triệu Cao, hắn vốn mặc áo bào vàng của quận Giao Đông, chính là sứ giả gần Trịnh Tụ nhất của quận này.

Y sư là Hàn Ngộ Xuân, là danh y của vương triều Đại Hàn ngày xưa, có danh tiếng tay quỷ mặt ngọc. Song thời gian chính là đồ tể giết heo tốt nhất, lúc này tóc y đã hoa râm, nhất là khi vương triều Đại Hàn diệt vong, trong mấy năm ban đầu bị vương triều Đại Tần bắt làm nô dịch khổ dịch, không chỉ thị lực của y có chút tổn thương, mà ngay cả hàm răng cũng bởi vì thức ăn quá thô ráp mà rụng đi mấy cái.

Cho nên khuôn mặt của y trở nên già nua hơn nhiều người cùng tuổi, khóe mắt và trán thậm chí sớm đã xuất hiện nếp nhăn.

Nơi Triệu Cao và Hàn Ngộ Xuân nói chuyện cũng nằm sâu

trong lòng đất y quán, thiết kế của phòng tối này hoàn toàn giống với căn phòng dưới đất nơi Thân Huyền giam cầm Hồ Hợi, cũng xuất phát từ thủ bút của Thân Huyền.

Trong một khoảng thời gian rất dài mai danh ẩn tích trên thế gian này, Triệu Cao liên tục tiếp nhận rất nhiều lần thuật cắt xương đổi dung mạo ở nơi không thấy mặt trời này.

Lúc này tầng từng vải thuốc dày đặc che trên mặt hắn bị dần dần gỡ ra, hai dung nhan giống nhau như đúc xuất hiện trong phòng tối này.

Cùng một mái tóc hoa râm, cùng một diện mạo, thậm chí ngay cả khóe mắt cùng nếp nhăn trên trán, răng thiếu đều hoàn toàn giống nhau.

Dung mạo, thậm chí là thân hình của Triệu Cao trở nên hoàn toàn giống với Hàn Ngộ Xuân.

Hàn Ngộ Xuân cảm khái nhìn Triệu Cao, y giống như đang nhìn một tấm gương.

Cắt xương, nối xương, nhất là thay đổi chiều cao và mài đi một ít xương cốt không giống nhau là đau đớn mà người thường hoàn toàn khó có thể chịu đựng được, loại thống khổ này sẽ theo người đó cả đời, song nam tử trước mắt y lại dễ dàng thừa nhận.

Đây là kiệt tác vĩ đại nhất trong cuộc đời y.

- Hiện tại ngay cả màu da cũng hoàn toàn giống nhau, ta đã hoàn toàn giúp ngươi xử lý xong vết sẹo, đợi đến khi ngươi lên mặt đất, đi lại ở dưới ánh mặt trời mấy ngày thì mùi thuộc cũng tự nhiên hoàn toàn tán loạn.

Hàn Ngộ Xuân nhìn Triệu Cao, cảm khái mà nghiêm túc nói:

- Nếu muốn nói thiếu sót duy nhất chính là tu vi của ngươi.

Triệu Cao nở nụ cười.

Hắn khẽ gật đầu, sau đó trong khí hải vang lên một tiếng động rất nhỏ.

Trong nháy mắt tiếp theo, thân thể hắn bắt đầu phóng thích nguyên khí ra ngoài.

Loại phóng thích này rất bạo liệt, không phải nhanh chóng điều động chân nguyên như bình thường, mà hoàn toàn tán công, triệt để phế bỏ tu vi của mình.

Trong ánh mắt Hàn Ngộ Xuân nhanh chóng tràn ngập rung động,

- Ngươi tự phế tu vi?

Triệu Cao mím chặt môi một chút, sau đó khôi phục bình thản, lại nở nụ cười,

- Nếu báo thù không cần tu vi, vậy cái tệ nạn duy nhất này cũng có thể không cần tồn tại.

Hàn Ngộ Xuân hít sâu một hơi, trầm mặc một lát, nói:

- Cứ như vậy còn phải chờ thêm vài ngày nữa, lúc đó mới không bại lộ dấu vết ngươi là người tu hành. Hơn nữa những ngày này ta đã nói với ngươi tất cả những gì mình biết, ngươi nên hiểu sử dụng thuốc như thế nào để có thể trợ giúp mình tốt hơn.

Triệu Cao khẽ gật đầu, hắn khom người thật sâu, tiến hành cảm tạ người y sư trước mặt mình.

Khuôn mặt Hàn Ngộ Xuân trở nên nghiêm trang, y nghiêm túc khom người đáp lễ, sau đó nhẹ nhàng cắn nát viên thuốc vẫn luôn bị khảm giữa răng y.

Sắc mặt y nhanh chóng chuyển sang màu đen, máu tươi màu

đen từ lỗ mũi y chảy ra, sau đó y đã không hề đau đớn mà chết đi, thân thể cũng chậm rãi hóa thành nước đen.

Trong kế hoạch của y và Triệu Cao còn có một lỗ hổng cuối cùng, đó chính là bản thân y.

Từ nay về sau y sẽ hoàn toàn biến mất.

Triệu Cao chính là y, không còn sơ hở nữa.

Thời gian giống như ngưng đọng ở trong phòng tối này, Triệu Cao thi lễ trong thời gian dài, mà không hề đứng dậy.

Q8 - Chương 42: Vu Thần

Lúc trời còn sớm, Triệu Cao xuất hiện trong sân y quán phía trên.

Hắn lật xem một ít dược vật đang phơi nắng, trong thời gian mấy tháng qua hắn đã nhớ rất rõ ràng tất cả đặc điểm của những loại thuốc này, bao gồm cả cách sử dụng như thế nào.

Hàn Ngộ Xuân truyền y thuật cho hắn, song hắn dù sao cũng không có bất kỳ kinh nghiệm thực tế nào, hắn nhất định phải cực kỳ cẩn thận, không phạm bất kỳ sai lầm nào.

- Lão sư.

Một học sinh xuất hiện ở phía sau lưng hắn cách đó không xa, sau khi hành lễ lại có chút khó xử nói:

- Người trong Hoàng cung lại tới mời ngài, nếu không đáp ứng chỉ sợ có chút khó xử.

- Nói cho bọn họ biết ta muốn chuẩn bị một ít dược vật, năm ngày sau ta theo bọn họ vào cung.

Triệu Cao không nhanh không chậm nhẹ giọng nói,

- Ngươi nói cho bọn họ biết không cần khẩn trương làm gì, ta tự có chủ ý.

- Vâng, đệ tử đi nói cho bọn họ biết.

Nghe được câu trả lời của hắn, tên học sinh cung kính lập tức thở phào nhẹ nhõm, lập tức xoay người bước nhanh ra ngoài.

Triệu Cao đưa tay sờ sờ nếp nhăn khóe mắt, hắn biết ngay cả học sinh thân cận nhất của Hàn Ngộ Xuân xưa kia cũng không cảm giác ra chút khác thường nào, vậy sau này càng không có khả năng có người hoài nghi thân phận của hắn.

.....

Sáng sớm, trong Hoàng cung vương triều Đại Tề, Tề đế uống một chén tổ yến, lại uống một bát canh sâm, sau đó xoa xoa hai mắt, tạm thời không đọc hồ sơ chất đống như núi.

Thân phận của hắn trong cuộc chiến này là đồng minh của Trịnh Tụ.

Trên thực tế có điều những tướng lĩnh biên quân kia không biết chính là có một đội quân Tề mấy ngày trước đã bí mật dùng đường thủy chạy tới vùng trung tâm đất Sở, chính là vì phối hợp với Trịnh Tụ tiến hành chặn giết tàn quân Sở ở các trấn Nam Tuyền.

Nếu như tất cả không có vấn đề gì, vậy các trấn Nam Tuyền sẽ biến thành một chiến trường khổng lồ giống như quận Dương Sơn, hơn nữa giết chóc ở nơi đó còn tàn khốc hơn so với quận Dương Sơn, bởi vì những quân Sở kia sẽ không có chỗ chạy trốn, đều sẽ vùi thân ở nơi đó.

Trong thời gian qua, quân Tần biểu hiện ra quyết tâm khác thường, hoàn toàn không tiếc hao tổn truy kích quân Sở, điều này cũng mang đến cho y lòng tin lớn lao.

Song theo tình hình quân sự mới nhất truyền đến, y hoàn toàn không nghĩ tới, vấn đề cuối cùng lại xuất hiện ở phía vương triều Đại Tần.

Có một bộ phận quân Tần truy kích dừng bước, nguyên nhân trong đó hiển nhiên xuất phát từ việc một số tướng lĩnh thương

cảm quân dưới trướng mà kháng lệnh, song theo tin tức đám người Tề Tư Nhân truyền về đến Hoàng cung, y có thể phán đoán ra, có chút nguyên nhân lại bởi vì Nguyên Vũ.

Kỳ thật có một chuyện cực kỳ đơn giản, đại đa số quân đội cùng Tu hành giả vương triều Đại Tần mặc dù đều nằm trong sự khống chế của Trịnh Tụ, nhưng bọn họ đều trung thành với Nguyên Vũ, chẳng qua hắn không trực tiếp thống trị mà thôi.

Cho nên chỉ cần khi Nguyên Vũ biểu đạt ý kiến khác biệt, thì cuộc chiến tranh này đã hoàn toàn bị hắn tiếp quản.

Chủ lực quân Tần không tới, vậy đội quân Tề mà y trả giá bằng rất nhiều sắp xếp cũng mất đi tác dụng vốn có.

Mấu chốt nhất chính là người hợp tác với y lúc trước là Trịnh Tụ, hiện tại khi Nguyên Vũ và Trịnh Tụ không đứng cùng một bên, vậy rất nhiều liên lạc giữa y và vương triều Đại Tần cũng bị gián đoạn.

Khi Đinh Ninh chính thức lấy thân phận lãnh tụ Ba Sơn Kiếm Tràng xuất hiện ở các trấn Nam Tuyền tới nay, thanh âm phản đối y trong vương triều càng ngày càng nhiều, nhất là khi Nguyên Vũ cùng Trịnh Tụ xảy ra vấn đề, quận Giao Đông chắc chắn cũng đã rơi vào tay nước Sở cùng Ba Sơn Kiếm Tràng, loại thanh âm này thậm chí đã có chút không áp chế được.

Y đã thức trắng đêm trong nhiều ngày.

Dù vậy y có thể chắc chắn rằng khi ngày hôm nay qua đi, thanh âm phản đối này sẽ biến mất hoàn toàn.

Bởi vì hôm nay sẽ là một đại lễ được ghi chép muôn đời trong sử sách vương triều Đại Tề, là ngày những công pháp cường đại trên mười hai Vu Thần thủ trở về với vương triều này.

Y bắt đầu tắm rửa thay quần áo và xức nước thơm.

Nguyên nhân thực sự khiến y phải tự mình có mặt, cũng không phải bởi vì y cần xuất hiện cực kỳ sáng chói trên ghi chép có liên quan trong sử sách, mà do lực lượng bảo hộ mười hai Vu Thần thủ không thể phân tán.

Tất cả Tu hành giả cường đại bảo vệ trong Hoàng cung sẽ theo y cùng nhau đến nơi sắp đặt mười hai Vu Thần thủ, sau đó chờ đợi y lựa chọn những tài tuấn trẻ tuổi tuyệt đối trung thành với mình bắt đầu tiếp xúc với thứ này, tìm hiểu và tu hành công pháp chí cường phía trên.

Nơi đó sẽ là nơi phòng vệ nghiêm ngặt nhất của vương triều Đại Tề.

Sẽ sinh ra một nhóm Tu hành giả đủ để thay đổi thế gian này trong tương lai.

Sự kích động và cảm xúc trong nội tâm sẽ thay đổi thần sắc của một người.

Khi y xuất hiện trước mặt quần thần đang chờ đợi, y như tản ra hào quang trước nay chưa từng có, hào quang rơi vào trong mắt những thần tử kia, giống như bó đuốc chập chờn.

Cao thủ ở sâu trong Hoàng cung dốc toàn lực ra, sau đó hộ tống y và quần thần đến bờ sông lớn.

Nước sông hơi phiếm hồng, tiếng nước ầm ầm, có ba chiếc thuyền bằng sắt thép khổng lồ từ sâu trong nước nổi lên, mang theo mùi vị u ám.

Đây là ba chiếc hạm lớn U Phù, là một trong những lễ vật Trịnh Tụ ban cho y.

Dưới sự điều khiển của Tu hành giả Đại Tề đã nắm giữ pháp trận phía trên một cách thuần thục, tốc độ điều hướng của ba chiếc hạm lớn U Phù này cực nhanh, chỉ mất nửa ngày đã xuyên

qua vô số dặm núi xanh liên miên.

Lúc ánh nắng chói chang ban trưa, ba chiếc hạm lớn U Phù tiến vào một cửa cống.

Đường sông phía sau cống này cực kỳ thẳng tắp dẫn tới một ngọn núi.

Hai bên bờ sông đều là vách đá.

Cảng thêm chuẩn xác mà nói có một tòa núi hình khuyên vây quanh đường sông thẳng tắp ngọn núi đối diện kia, mà dòng sông này lại là con đường được cứng rắn mở ra ở trong ngọn núi hình khuyên kia.

Ngọn núi kia cũng không lớn, độ cao không hơn một trăm trượng, nhưng cây cối phía trên lại vô cùng to lớn, có một số cây khổng lồ không biết đã sinh trưởng bao nhiêu năm, lại làm cho người ta có một loại cảm giác cao như núi.

Điều khiến người ta kính sợ nhất là ánh sáng mặt trời không thể chiếu xuống núi.

Ánh sáng chói lóa bị một loại lực lượng kỳ dị ngăn cách ở ngoài núi, ngay chỗ cách núi mấy trượng, những ánh sáng chói lóa bị bài xích này ngưng tụ thành từng đoàn hỏa diễm màu vàng óng như có như không.

Ngọn núi không có ánh sáng chiếu vào là một mảnh tối tăm.

Bên ngoài núi là ngọn lửa màu vàng óng, nhưng trong núi lại giống như đêm tối vĩnh cửu, hình ảnh như vậy chỉ có thể xuất hiện ở một số cuốn sách truyện miêu tả nơi cư trú của Thần Ma.

Trong núi tối đen, có một bậc thang rất rộng đối diện với dòng sông này, độ rộng bằng với mặt sông.

Bậc thang đến giữa sườn núi đã kết thúc, nơi cuối cùng là một cung điện rất cổ lão.

Đây là tổ điện của vương triều Đại Tề.

Cũng là tổ điện của vương triều Đại Tấn từng thống trị lãnh thổ vương triều Đại Tề.

Bởi vì tu luyện cùng công pháp tu hành nhất mạch tương thừa, tất cả người tu hành công pháp âm thần quỷ vật ở phiến cương vực này đều xuất phát từ cùng một tổ sư.

Đã từng có một thời đại, chỉ có loại Tu hành giả nạp thiên địa linh khí trong cơ thể mới được coi là chính thống, mà người tu hành pháp môn âm khí quỷ vật gần như bị chém tận giết tuyệt, được coi là tà đạo cực đoan.

Song có một người tu hành pháp môn âm thần quỷ vật lại sinh tồn ở thời đại đó, lấy tu vi gần như vô địch làm cho người ta không thể làm gì được, cuối cùng khiến cho người không thể không thừa nhận địa vị của Tu hành giả tu hành pháp môn âm thần quỷ vật này.

Tổ điện này cùng mười hai Vu Thần thủ đều bắt nguồn từ tên tổ sư kia.

Bản thân mười hai Vu Thần thủ chính là mười hai bộ kinh tàng trọng yếu nhất trong tổ điện này, ghi lại những thứ quan trọng nhất.

Chỉ khi mười hai Vu Thần thủ này trở về trên người mười hai Vu Thần, những công pháp cường đại kia mới có thể hoàn chỉnh.

Q8 - Chương 43: Quy vị

(Trở về vị trí cũ)

Mười hai tòa Vu Thần đại biểu cho mười hai thủ đoạn mạnh mẽ nhất của vị Tông sư ngày xưa kia, dưới trướng lão đã từng có mười hai đệ tử, chia nhau tu hành mười hai môn thủ đoạn này đến cực hạn, song cũng chính vấn đề mười hai đệ tử kia phân liệt ra, thế cho nên mười hai tòa Vu Thần cuối cùng đầu và thân tách rời, lưu lạc ra bên ngoài.

Mười hai Vu Thần thủ đã được xác nhận là thật không phải giả, sau khi được an trí trên thân thể mười hai tòa Vu Thần một lần nữa, chân nghĩa của những thủ đoạn cường đại đã hoàn toàn thất truyền sẽ hiện lên bên ngoài thân thể những Vu Thần này.

Thế nhưng pháp trận của cả tổ điện đã liền thành một khối, mười hai Vu Thần thủ này được cất đặt lại một lần nữa sẽ cần pháp trận làm ra điều chỉnh tương ứng, nếu không nguyên khí xung kích chỉ sợ sẽ làm cho mười hai Vu Thần thủ này cứ như vậy mà vỡ vụn thành phấn, vĩnh viễn biến mất ở thế gian.

Pháp trận điều chỉnh tương ứng cũng có nghĩa là tòa tổ điện này sẽ tạm thời xuất hiện một ít khoảng trống có khả năng bị lẻn vào, nhưng đây cũng không phải là chuyện Tề đế lo lắng nhất.

Trong tổ điện thông hướng mười hai Vu Thần thủ tràn ngập âm khí cực kỳ nồng đậm, chỉ có những Tu hành giả Đại Tề có công pháp tu luyện phù hợp cùng tổ điện này mới không bị tổn thương, nếu Tu hành giả tầm thường tiến vào, nguyên khí thân thể sẽ không ngừng bị ăn mòn. Mặc dù là những Tông sư Thất Cảnh cường đại kia, thời gian dừng lại bên trong quá dài cũng sẽ khiến

chân nguyên suy nhược, hơn nữa không cách nào cuốn hút thiên địa nguyên khí bên ngoài tiến vào, thi triển thủ đoạn không có gì khác với Tu hành giả cấp thấp.

Đại điển Vu Thần thủ quy vị lần này, y lựa chọn Tu hành giả trẻ tuổi, xuất thân những tông môn đều có liên quan đến tòa tổ điện này, mặc dù chỉ là một ít môn đồ truyền ra ngoài năm xưa, thủ đoạn râu ria không đáng kể, nhưng ít nhất sẽ không bị âm khí bên trong tổn thương.

Nếu thật sự có tổn thương, vậy điều này cũng có nghĩa là những người trẻ tuổi này hoàn toàn không có tư cách tu hành công pháp mười hai Vu Thần, y cũng sẽ hoàn toàn không để ý tử thương như vậy.

Điều y lo lắng nhất ngược lại là một ít Tông sư trong vương triều không tiếp nhận sắp xếp như vậy, cướp đoạt công pháp của mười hai Vu Thần này.

Vậy nên cho đến giờ phút này, y cũng chỉ lấy danh nghĩa tế tổ điện tiến hành trận đại lễ này, mà không công bố tin tức mười hai Vu Thần thủ kia.

Y nhất định phải đợi đến khi mười hai tượng Vu Thần hoàn toàn trở về vị trí, pháp trận trong tổ điện được điều chỉnh xong, trở nên hoàn hảo như bây giờ mới đủ để ngăn cản Tông sư Đại tề tiến vào tổ điện, y mới có thể hoàn toàn an tâm chiêu cáo thiên hạ.

Tất cả mọi thứ đã được tính toán tinh vi, thời gian chỉ còn nửa ngày.

Đêm tối mới là thời gian tốt nhất của người tu hành công pháp âm khí, bất kể ở vương triều Đại Tấn ngày xưa hay là vương triều Đại Tề hiện tại, nghi thức quan trọng đều được cử hành vào ban đêm.

Mà vào ban đêm, pháp trận trong tổ điện sẽ điều chỉnh xong, mười hai Vu Thần thủ sẽ bắt đầu trở về vị trí cũ, còn có hai chiếc hạm lớn U Phù cũng sẽ đến.

Trong hai chiếc hạm lớn U Phù kia chở những Tu hành giả mà vương triều Đại Tề phái đi Sở đô lúc trước.

Những cường giả này đều là người ủng hộ trung thành của Tề đế, bọn họ trở về, sẽ làm cho quá trình nghi thức này trở nên an toàn hơn.

Trong số những Tu hành giả này có số lượng Tông sư không nhỏ, đoàn người bọn họ trở về cũng chính là một trong những nguyên nhân quan trọng mà quân Tề không cách nào toàn lực ngăn trở tàn quân Sở.

Chờ đợi đối với bất cứ kẻ nào mà nói đều là dày vò, thế nhưng theo thời gian trôi qua, khi ngọn lửa màu vàng óng bên ngoài núi bắt đầu lắc lư, trong núi giống như đêm tối vĩnh hằng cũng đã bắt đầu dao động, khí tức màu đen chảy ra từ trong tổ điện bắt đầu hình thành hình dạng đồ đằng thiên biến vạn hóa trong không khí, hô hấp của tất cả mọi người ở đây đều trở nên không bình thường.

Người tu hành bắt đầu xác định có một số thứ trong tổ điện này đang thay đổi, trận tế tự hôm nay cũng không phải đơn giản chỉ là nhắc nhở tất cả người tu hành pháp quyết âm khí đồng tông đồng nguyên.

Có mấy Tông sư đủ sức nặng lệnh cho người truyền lời đến Tề đế, ý tứ biểu đạt thậm chí đã ẩn chứa uy hiếp nguy hiểm: Mặc dù không biết Tề đế rốt cuộc muốn làm cái gì, nhưng mặc kệ y muốn làm gì, cũng không thể tạo thành bất kỳ hư hại nào đối với tổ điện.

- Ta tuyệt đối sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào tạo thành hư hại cho tổ điện.

Tề đế đáp lại một câu như vậy, sau đó vẫn duy trì trầm mặc, đợi đến khi tia nắng cuối cùng sắp biến mất trên đường chân trời, ngọn lửa màu vàng óng nhảy nhót ngoài núi cũng chợt biến thành màu đen, mãnh liệt bay lên, giống như bóng ma của tất cả cây cối khổng lồ trên núi rời khỏi mặt đất, chiếu ngược lên bầu trời phía trên, y chợt phát ra chiêu cáo:

- Chỉ là mười hai Vu Thần thủ trở về nơi này.

Vô số tiếng kinh hô cùng nguyên khí kích động sinh ra tiếng nổ thật lớn trùng kích ở phiến thủy vực này.

Rất nhiều Tông sư khó có thể khống chế chân nguyên trong cơ thể mình kích động, rất nhiều chân nguyên cùng thiên địa nguyên khí dẫn tụ mà đến trong nháy mắt ở hình thành ma ảnh thật lớn trên bầu trờ, không ngừng lay động.

Cùng lúc đó, dòng nước trong con sông cũng rung chuyển, bắn tung tóe lên trên.

Hai chiếc hạm lớn U Phù cũng đã đến đúng giờ, giống như ngọn núi nhỏ di động xuyên qua dòng sông phía sau.

Tề đế ngẩng đầu nhìn từng tòa ma ảnh không ngừng lay động trên không trung, tựa như muốn xuyên qua ma ảnh màu đen trên bầu trời, mang theo một loại vui mừng cùng kiêu ngạo khó tả, lặp lại câu nói một lần nữa,

- Tối nay mười hai Vu Thần thủ trở về vị trí cũ.

Thanh âm của y lúc này cũng không hề vang dội trong tiếng kinh hô và tiếng nguyên khí nổ vang, song khi thanh âm của y truyền ra lần nữa, không chỉ hai chiếc hạm lớn U Phù phía sau ầm ầm vang vọng, hơn mười đạo bóng hình khổng lồ lao ra, mà những Tông sư lúc trước khó có thể khống chế cảm xúc của mình cũng không thể khắc chế nữa, mà chỉ ngửa đầu nhìn lên trời, thậm chí

càng phóng thích ra khí tức trong cơ thể một cách tùy ý.

Bầu trời ầm ầm vang vọng một lần nữa.

Thân hình ma ảnh màu đen khổng lồ lại tiếp tục lớn lên, không ngừng nhảy nhót va chạm, tựa như vô số cự ma đang hò hét gầm gừ, tựa như cuồng hoan cùng phát tiết một cách càn rỡ.

Nhìn loại cuồng hoan phát tiết càn rỡ như vậy, Tề đế mím chặt môi, không nói gì nữa.

Nhưng trong lòng y lại cực kỳ chắc chắn, điều mình làm là chính xác.

Không giống như những Tu hành giả khác, Tu hành giả vương triều Đại Tề vẫn luôn ở trong trạng thái áp lực.

Bởi vì trong rất nhiều năm qua, tất cả người tu hành bên ngoài mặc dù có chút sợ hãi đối với Tu hành giả vương triều Đại Tề, nhưng đều chỉ sợ hãi hai chữ "quỷ dị". Tất cả Tu hành giả vương triều Đại Tề đều muốn lấy lại vinh quang vô thượng ngày xưa.

Đối với một đại lễ mà nói, vô số Tông sư cộng hưởng chính là nhạc mừng hay nhất.

Hơn trăm Tu hành giả trẻ tuổi của Đại Tề đi ra từ trong khoang phía sau Tề đế, tiếp nhận loại nhạc mừng này tẩy lễ, bọn họ lúc này rốt cục cũng hiểu được trước đó phải chịu sự lựa chọn và tỷ thí nghiêm khắc là vì nghênh đón cái gì.

Nhìn bóng dáng tên Đế vương bị khen chê không đồng nhất phía trước, bọn họ kích động run rẩy, đồng loạt bái phục hành lễ.

Cũng vào lúc này, một luồng gió màu đen từ trong núi phía trước thổi ra.

Pháp trận của tổ điện vào giờ phút này đã hoàn toàn điều

chỉnh xong.

Luồng gió màu đen này không có chút rét lạnh chút nào, ngay cả hơi nước trên mặt sông cũng không tạo nên sương mù, càng không thấy kết sương. Song khi luồng gió màu đen này thổi qua đám người đối diện, lại đóng băng máu tươi của hơn mười cung nữ cùng hơn trăm thị vệ trong nháy mắt.

Những cung nữ và thị vệ này hóa thành tượng băng màu đen, rơi vào giữa các cung nữ và thị vệ còn lại.

Những cung nữ và thị vệ này vẫn chưa tu hành pháp quyết âm khí, mà những cung nữ cùng thị vệ đã tu hành pháp quyết âm khí quanh người bọn họ trái lại chỉ cảm thấy tốc độ máu tươi lưu động nhanh hơn mấy phần so với bình thường, trái tim đập thình thịch một cách.

Q8 - Chương 44: Tên điên

Theo từng đợt từng đợt máu tươi xông lên đầu, sắc mặt những cung nữ và thị vệ này đỏ tươi dị thường, thế nhưng thức hải lại cực kỳ rõ ràng, mà tinh lực trong thân thể lại tràn đầy tựa như trước nay chưa từng có. Lại nhìn đồng bọn quanh người trực tiếp đông chết ở trong gió, đông lạnh thành tượng băng màu đen, những cung nữ và thị vệ này thậm chí còn có một loại sức sống tươi mát của những người đó chuyển sang cảm thụ kỳ diệu cùng khủng bố trên người mình.

Sợ hãi và kính sợ đều là đồ vật đến từ cùng một nguồn gốc.

Nhưng đối với tuyệt đại đa số quyền quý và Tu hành giả ở đây mà nói, sinh mệnh của những cung nữ và thị vệ này giống như là tế phẩm, chỉ là đột nhiên làm cho quá trình nghi thức này trở nên càng thêm trang nghiêm cùng long trọng. (tế phẩm: đồ tế)

Bản thân loại âm phong này chính là thủ đoạn của sơn môn này dùng để phòng ngự ngoại tộc xưa kia.

Ngày xưa những người tu hành công pháp âm khí quỷ vật bị hãm hại càng nghiêm trọng, thủ đoạn chống đỡ của bọn họ thường thường càng thêm tàn khốc.

Ở cuối toàn bộ hơn trăm Tu hành giả trẻ tuổi dọc theo mặt sông song song sườn núi màu đen đi về phía trước, có một Tu hành giả trẻ tuổi có vẻ rất đặc biệt đang độc hành, không chỉ trang phục hoàn toàn khác biệt cới những Tu hành giả trẻ tuổi kia, lộ ra hoa lệ ngăn nắp hơn nhiều, mấu chốt nhất chính là trong âm phong quét qua, hắn mặc dù cũng không đông cứng giống như những cung nữ cùng thị vệ kia, nhưng sắc mặt của hắn lại trở nên trắng bệch,

thân thể cũng co rúm lại.

Người trẻ tuổi này cực kỳ nổi danh gần đây, hắn là Tô Tần, cùng với những Tu hành giả vương triều Đại Tề cùng nhau đi thuyền vừa từ Sở đô trở về, hơn nữa bởi vì thân phận đặc thù của hắn ở Sở đô, cho nên ngay cả người bên cạnh Tề đế cũng rất dễ dàng nhận ra hắn là ai.

- Thánh thượng, vì sao cho phép hắn tiến vào tổ điện?

Một lão giả áo đen vẫn luôn cung kính đứng trong cái bóng phía sau lưng Tề đế nhíu mày, lên tiếng hỏi.

Bộ râu của lão giả này rất dài, kéo tới ngang eo. Lão là Hà Diệt Cảnh - Tông chủ đời trước của Thiên Đô tông, sau khi Yến Anh chết, lão cũng giống như Tề Tư Nhân, là một trong những Tu hành giả mạnh nhất được vương triều Đại Tề công nhận, hơn nữa bởi vì lão vào Hoàng cung trở thành cung phụng của Tề đế, che chở an toàn cho y mới nhường ra vị trí tông chủ của Thiên Đô tông, bất kể ở trong thế giới của người tu hành, hay là ở trong triều đình, lão đều có địa vị không tầm thường.

Trong số hơn trăm người tu hành trẻ tuổi, có năm người trẻ tuổi xuất thân từ Thiên Đô tông. Đối với nghi thức như vậy mà nói, loại tỷ trọng này đã là vinh dự lớn lao của một tông môn, nhưng lão vẫn không cách nào chịu đựng được một người Tần, một dị tộc cũng tiến vào tổ điện học tập.

Quan hệ giữa Tề đế và Hà Diệt Cảnh không có khác biệt quá nhiều so với quan hệ giữa Nguyên Vũ và Từ Phúc lúc này, cho nên y cũng không có bất cứ chuyện gì cần phải giấu diếm.

Y không quay đầu, nhưng đôi môi khẽ động, nhẹ giọng nói:

- Giữa Trịnh Tụ và Nguyên Vũ xảy ra vấn đề, ý kiến của hai người không hoàn toàn thống nhất, nhưng Nguyên Vũ đương

nhiên không có khả năng hoàn toàn áp chế Trịnh Tụ trong thời gian ngắn, hoặc là trực tiếp diệt nàng. Cho nên trong một khoảng thời gian rất dài trong tương lai, Tô Tần vẫn sẽ là người thống trị thực tế của vương triều nước Tần ở đất Sở, hơn nữa rất có thể là con đường duy nhất giữa chúng ta và Trịnh Tụ. Hắn rất quan trọng đối với chúng ta.

Sau khi dừng một chút, Tề đế nhàn nhạt nói tiếp:

- Mà ta sở dĩ đáp ứng để cho hắn tiến vào tổ điện xem, nguyên nhân quan trọng nhất là hiển nhiên hắn không tu luyện công pháp có liên quan đến âm khí, mặc dù có một ít dược vật cùng Phù khí trợ giúp, nhưng hắn không thể nào dừng lại ở bên trong thật lâu, càng không có khả năng thực sự học tập được thứ gì đó.

Hà Diệt Cảnh nhìn bóng lưng co rúm lại của Tô Tần, lão khẽ gật đầu, không nhiều lời nữa.

Trong ánh mắt thợ săn, mãnh thú dù mạnh hơn nữa cũng chỉ là con mồi, nhưng Tề đế và Hà Diệt Cảnh lúc này lại không nhìn thấy, càng giẫm lên dòng sông, càng đến gần ngọn núi màu đen, vẻ đùa cợt trên khóe miệng Tô Tần lại càng rõ ràng.

Lúc này đã không còn âm phong thổi ra, pháp trận hiển nhiên đã hoàn toàn điều chỉnh xong, loại lực lượng phòng ngự quỷ dị này đã triệt để bao trùm ngọn núi này, chỉ có bọn họ đi tới phía trước, chỗ bậc thang lên núi xuất hiện một vết rách.

Chỗ mép lỗ hổng có thể dung nạp hai ba người đi lại có hào quang kỳ dị lóng lánh, giống như lưỡi đao được mạ lên một loại tinh kim đặc biệt nào đó, làm cho người ta lại có cảm giác giống như trong hư không chợt xuất hiện một vết nứt như vậy.

Tòa pháp trận hộ sơn này mất hiệu lực trong thời gian rất ngắn, chỉ trong vòng mấy chục hơi thở thực sự để mười hai Vu Thần thủ trở về vị trí mới có khả năng làm cho người ta lẻn vào,

nhưng Tô Tần tin tưởng vững chắc chuyện này không làm khó được Bạch Sơn Thủy.

Bởi vì từ ý nghĩa nào đó mà nói, Bạch Sơn Thủy có can đảm cất cao giọng hát mà chiến ở Trường Lăng, khi Sở đô bị phá còn ra sức chống lại hạm đội U Phù thì không chỉ quá mức cuồng ngạo, có đôi khi nàng giống như là một người điên chân chính.

Cho dù tu vi của những tông sư Đại Tề này không có chênh lệch quá lớn với dạng tên điên như Bạch Sơn Thủy, Triệu Tứ, song những Tông sư này dĩ nhiên không cách nào lên đài, có bản chất khác biệt.

Bởi vì thường chỉ có những người đủ điên cuồng mới có thể làm ra những điều điên rồ.

……

Bất kỳ một tồn tại vô địch thời đại nào cũng đủ khiến người ta kính sợ, bất kể là U đế của vương triều Đại U ngày xưa, hay là tên Tông sư tu hành công pháp âm khí quỷ vật khiến giới tu hành bài xích đều trở thành một trong những người đứng đầu của giới tu hành.

Mặc dù đối với một kẻ thông hiểu âm mưu như Tô Tần, khi hắn thực sự bước lên bậc thềm đá của ngọn núi này, vẻ trào phúng khóe miệng hắn đã hoàn toàn biến mất, ánh mắt cũng hơi híp lại.

Bậc đá cực kỳ khô ráo, không có bất kỳ độ ẩm nào, song rêu xanh trong khe hở của bậc đá lại sinh trưởng cực kỳ xanh tốt.

Những cây cối cao lớn ven đường này song song với núi, quanh năm ánh mặt trời không cách nào chiếu vào, nhưng chúng lại hấp thu một loại nguyên khí khác trong núi này, dần dà đã hoàn toàn biến thành một loại tinh thể đen sẫm.

Rất nhiều cây cối sau khi chết bị chôn trong bùn đất đều sẽ

hóa đá, thậm chí hóa ngọc, nhưng đó là quá trình sau khi tử vong, mà tất cả cây cối, hoa cỏ thậm chí rêu xanh trong ngọn núi này đều không giống nhau, mặc dù đã biến thành bộ dáng tinh thể đen kịt nào đó, nhưng chúng vẫn còn sống, vẫn sinh trưởng như trước.

Đây là một thủ đoạn lớn hướng chết mà thành.

Trong mắt Tô Tần, chỉ nhìn những cây cỏ này trong núi này cũng đủ để thay đổi cái nhìn của rất nhiều Tu hành giả đối với công pháp âm khí quỷ vật.

Những Tu hành giả trẻ tuổi được lựa chọn ra trong vương triều Đại Tề đứng ở phía trước hắn, hô hấp của bọn họ càng ngày càng nặng nề, thân thể lại càng ngày càng nhẹ nhàng, sức sống càng thêm tràn đầy, thậm chí làm cho người ta có một loại cảm giác bình tĩnh khẩn trương lại hết sức cuồng nhiệt.

Nhưng Tô Tần lại cảm thấy bậc thềm đá cùng cỏ cây hai bên đã bắt đầu tỏa ra một loại địch ý đối với mình, ở quanh người hắn xuất hiện một ít đường chỉ đen cực kỳ rõ ràng, tiếp cận da thịt của hắn.

Tô Tần thong thả hô hấp, tay phải không tàn phế của hắn cầm một viên thạch phù trong ống tay áo. (thạch phù: phù đá)

Tấm thạch phù này ở dưới chân nguyên của hắn quán thấu cũng tản mát ra khí tức âm lãnh, chậm rãi tản mát ở chung quanh thân thể hắn.

Những đường chỉ đen xuất hiện ở quanh người hắn như kim thép đâm vào khí tức âm lãnh vây quanh thân thể hắn, không hề tiêu tán, chỉ là trở nên hết sức chậm chạp, tiến lên cực kỳ thong thả.

Q8 - Chương 45: Chuyển hóa

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, nguyên nhân hắn khinh thường đại đa số Tông sư vương triều Đại Tề bên ngoài, là bởi vì chính hắn cũng là một người điên.

Mười hai Vu Thần Thủ vốn là thứ Trịnh Tụ giao cho Tề đế, là một trong những điều kiện trao đổi, Tô Tần mặc dù được Tề đế cho phép tiến vào tổ điện này, hơn nữa cũng là sứ giả của Trịnh Tụ mà y coi trọng, song điều này không có nghĩa là Tề đế sẽ để ý đến sinh tử của hắn.

Pháp trận của tổ điện này xuất phát từ tay tổ sư ngày xưa, Tu hành giả không tu hành công pháp âm khí đối với nơi này mà nói tuyệt đối chính là ngoại tộc, bất kỳ cấm chế nào ở nơi này đều chỉ có sát ý lãnh khốc đối với ngoại tộc.

Hơn nữa pháp trận nơi này đã trải qua năm tháng dài tẩy lễ, kể cả những người thủ điện đều không thể đoán trước trong đó sinh ra thay đổi vi diệu như thế nào.

Tô Tần rất có thể bị pháp trận nơi này dễ dàng diệt sát ở dưới tình huống hoàn toàn không có dự liệu.

Nhưng loại uy hiếp tiềm ẩn này đối với một gã điên mà nói cũng không tính là gì.

Tô Tần đi ở cuối đội ngũ, khi đi tới cuối thềm đá, đến cửa tổ điện ở lưng chừng núi, trên tấm thạch phù nơi tay phải hắn đã xuất hiện vết nứt, uy năng của thạch phù đã tiêu hao hầu như không còn.

Khuôn mặt của hắn không có bất kỳ thay đổi nào, tay trái

phóng xuất ra mấy luồng chân nguyên, bao lấy một quả thạch phù tương tự khác.

Trên người hắn tổng cộng có mười tấm thạch phù màu đen như vậy, hắn sẽ phải rời khỏi nơi này trước khi những thạch phù này hao hết.

Đứng bên ngoài sông sẽ thấy tổ điện thoạt nhìn rất nhỏ, song khi Tô Tần thực sự đứng ở trước đó, ánh mắt lại không kìm được híp lại thành một khe hở.

Bên ngoài núi nhìn thấy tổ điện, chỉ là cửa lớn của nó.

Cửa lớn tổ điện ở lưng chừng núi, nửa phần núi từ chỗ lưng chừng trở lên chính là tổ điện.

Ở trước cửa lớn màu đen cao mấy chục trượng, nhất là cửa lớn này ở dưới âm khí hun nhiễm lâu dài đã biến thành một loại ma tinh thâm trầm, bất cứ sinh mệnh nào ở chỗ này đều có vẻ nhỏ bé như kiến.

Cái loại âm khí tràn ngập khắp nơi càng thêm tràn đầy ở cửa tổ điện này.

Những đường chỉ đen như sinh trưởng trong không khí bên ngoài cơ thể hắn càng thêm sinh động, mặc dù tốc độ tiếp cận thân thể hắn vẫn chậm rãi đến gần như đình trệ, nhưng ở bên ngoài khí tức âm lãnh bao bọc hắn, những đường chỉ đen này lại bắt đầu điên cuồng bay múa.

Đối với trăm tài sĩ trẻ tuổi đi trước hắn mà nói, âm khí ở khắp mọi nơi lại giống như linh dược đại bổ, càng gần với cửa tổ điện, khí huyết trong cơ thể bọn họ lưu động càng thuận lợi, càng ngày càng nhanh, tâm tình cũng càng tăng cao, thậm chí ngay cả chân nguyên cũng cường thịnh từ khi nào không biết. (tài sĩ: kẻ có tài)

Bọn họ muốn mau chóng nhìn thấy truyền thừa của mười hai

Vu Thần, cho nên bọn họ tiến bước rất nhanh.

Trong nháy mắt một ít Tu hành giả trẻ tuổi đi đầu bước vào tổ điện, cảm xúc cuồng nhiệt của bọn họ đạt tới đỉnh điểm, khí huyết trùng kích thiên linh cái, trong đầu trong nháy mắt vang lên vô số tiếng nổ vang hùng vĩ.

Có vài người rất dứt khoát trực tiếp ngất xỉu, có vài người bắt đầu lâm vào mê loạn, tay chân múa may cười rộ lên.

Đội ngũ vốn có trật tự chợt trở nên tán loạn, song không ai quản những người mất khống chế kia.

Những Tu hành giả trẻ tuổi không bị cuồng nhiệt cực độ phá vỡ trước tiên cảm giác được chân nguyên của mình trở nên cường đại, mà trong một hơi thở tiếp theo, tiếng nổ vang trong đầu bọn họ lập tức biến mất.

Đây là quá trình khôn sống mống chết cực kỳ tự nhiên, từ khi nhiều người cùng nhau tiến vào tổ điện tu hành, bản thân bọn họ đã hiểu rất rõ.

……

Khi thực sự xuyên qua cửa lớn, trong nháy mắt bước vào bên trong này, bước chân Tô Tần trở nên nặng nề hơn.

Hắn cũng bị ảnh hưởng rất kỳ lạ.

Nguyên khí lưu tán ra trên thạch phù trong tay còn đang che chở khí tức của hắn không đến mức khiến cho pháp trận tổ điện này hiện ra sát ý, thế nhưng tốc độ chân nguyên của hắn xói mòn nhanh gấp đôi so với bên ngoài.

Hơn nữa nhận biết cũng giống như lúc trước, cảm giác của hắn không thể phóng ra quá khoảng cách mười trượng, cũng hoàn toàn không cách nào tiến hành câu thông cùng thiên địa nguyên

khí nơi ngoại giới.

Lông mày của hắn nhíu lại, lập tức tăng nhanh bước chân, vượt qua rất nhiều người vốn đi trước người hắn.

Tổ điện chỉ là nơi mà Tu hành giả vô địch ngày xưa tiếp nhận các môn đồ triều bái cùng với lưu truyền điển tịch tu hành, cho nên cấu tạo bên trong cũng không quá phức tạp.

Ở phía sau đại điện để cho các môn đồ triều bái là một thông đạo thẳng tắp. (thông đạo: con đường thẳng mà thông suốt)

Cuối thông đạo hắn là nằm ở trung tâm của ngọn núi này, lớn nhỏ gần hai mươi tòa điện quật, mười hai tòa trong đó chính là mười hai Vu Thần điện, là chỗ để kinh tàng cường đại nhất của vị tổ sư ngày xưa kia, mà những điện quật còn lại thì có liên quan đến đầu mối then chốt của pháp trận ngọn núi này. (điện quật: cung điện trong lòng đất hoặc hang núi)

Vuông vức, thẳng tắp chính trực, đây là khí tượng của Vương giả, cực kỳ giống với bố cục con đường ở Trường Lăng, nhưng khi đi trong thông đạo rộng lớn bằng phẳng này, Tô Tần vẫn không nhịn được có chút rung động.

Trong thông đạo vẫn có đủ loại thực vật như cũ.

Những thực vật này sinh trưởng ra từ trong vách đá cùng khe hở trên mặt đất, hoàn toàn không cần ánh mặt trời, tất cả những gì chúng cần chính là âm khí trong điện này, sau đó sinh trưởng cực kỳ mạnh mẽ và tráng kiện, thậm chí trong đó còn sinh trưởng ra quả như mặc ngọc. (mặc ngọc: ngọc đen)

Hắn cực kỳ cẩn thận đi qua, không đụng vào bất kỳ cây cối nào ở trong này.

Trong quá trình tiếp cận mười hai Vu Thần điện, hắn lại hao phí ba tấm thạch phù.

Nếu như nói đi đến mười hai Vu Thần điện cần tổng cộng năm tấm thạch phù, vậy hắn chỉ có thể nhanh chóng liếc mắc nhìn quanh nơi này một cái, rồi cần lập tức rời khỏi nơi này.

Nhưng sự thật chứng minh tuổi tác xa xưa của những thạch phù này thực sự có hiệu quả, trước khi đi tới mười hai Vu Thần điện không hề phát sinh bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào, vậy hiện tại đã là thời gian của hắn.

Khuôn mặt Tô Tần trở nên bình tĩnh tuyệt đối, bước chân của hắn thì chậm lại.

Tay trái hắn chảy xuôi chân nguyên khống chế tấm thạch phù thứ sáu, tay phải lại lặng yên cầm một kiện đồ vật khác.

Đây là một đoạn Tinh thạch màu đen.

Kết cấu Tinh thạch cùng cực kỳ giống những cây lớn sinh trưởng vô số năm bên ngoài, chẳng qua lại càng thêm trong suốt.

Đoạn Tinh thạch này chỉ lớn bằng ngón tay cái của người bình thường, mà hình dạng là hình trụ lục giác.

Thế nhưng mặt ngoài đoạn Tinh thạch này lại trải rộng Phù văn rườm rà, Phù văn trên đó cực kỳ giống Phù văn trên một tòa Thiên điện bên cạnh mười hai Vu Thần điện.

Nhóm Tu hành giả trẻ tuổi đi nhanh nhất của vương triều Đại Tề có khoảng chừng hơn hai mươi người, lúc này đã đi vào trước mười hai Vu Thần điện.

Càng làm cho bọn họ vô cùng khiếp sợ đến mức phần lớn quỳ gối trước những tượng Vu Thần này chính là ---- âm khí tích súc bên trong những tòa tượng Vu Thần cao tới hơn mười trượng này nồng đậm đến mức làm cho bọn họ không thể tưởng tượng được, nhưng bên ngoài những tượng Thần có âm khí nồng đậm đến cực hạn này lại có hỏa diễm vàng óng bùng cháy.

Ngọn lửa màu vàng này mang theo nhiệt độ khủng bố, nóng rực vô cùng, rất hiển nhiên là do Thái Dương Chân hỏa ngưng tụ.

Những ngọn lửa màu vàng này chảy xuôi bên ngoài tượng Vu Thần đã hoàn chỉnh, trong bay múa lượn lờ lại hình thành từng văn tự màu vàng và từng trang sách đồ lục.

Chỗ cực âm lại sinh ra Chân hỏa cực dương, đây chính là biến hóa huyền diệu không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung, là một loại chuyển hóa cực hạn.

Chỉ riêng điểm này đã làm cho những Tu hành giả trẻ tuổi của vương triều Đại Tề có thể khẳng định, nếu có được công pháp âm khí quỷ vật chính thống của vị tổ sư này, đích thật sẽ không cần sợ hãi Chân hỏa của Triệu Kiếm Lô, sẽ không bị khắc chế.

Ngay khi những Tu hành giả trẻ tuổi này nhìn thấy tình cảnh mà khó có thể khống chế tâm thần như vậy, ngón tay Tô Tần cũng bắt đầu nóng lên.

Đoạn Tinh thạch màu đen mà hắn nắm chặt trong tay phải đã bắt đầu nhanh chóng nóng lên, Tinh thạch đã bắt đầu đỏ lên.

Q8 - Chương 46: Lâu đời

Từ khi đoạn Tinh thạch màu đen này hơi nóng lên đến lúc hoàn toàn trở nên đỏ bừng chỉ là chuyện trong một hơi thở, lúc này những Tu hành giả trẻ tuổi đã tiến vào mười hai Vu Thần điện, hoặc là đến gần mười hai Vu Thần điện nhưng vẫn chưa vào cửa điện như hắn, trên người bọn họ đều nhộn nhạo nguyên khí dao động kịch liệt, cho nên cũng không có người phát hiện điểm khác thường của hắn.

Song trận động tĩnh giống như lúc mười hai Vu Thần thủ trở về vị trí, đoạn Tinh thạch trong tay phải của hắn lại khiến cho pháp trận sâu trong tổ điện rung động.

Hoặc có thể nói, có chút bố trí được chôn sâu ở pháp trận trung tâm tổ điện đã cảm ứng được khí tức của cây Tinh thạch này, bắt đầu thức tỉnh.

Một ít thanh âm thở hổn hển như tơ tằm không ngừng vang lên từ sâu trong núi.

Trong một chỗ pháp trận then chốt trong cung điện phía sau mười hai Vu Thần điện, chính giữa là một khối Tinh bàn màu đen chu vi tầm hơn mười trượng.

Phía dưới Tinh bàn màu đen trong suốt tinh khiết là một cái hố hình trụ sâu không lường được, bên trong mắt thường có thể thấy được vô số pháp trận bằng Tinh thạch phức tạp đến cực điểm, Tinh thạch có hình dạng khác biệt hoặc lơ lửng, hoặc là giống như bánh răng tổ hợp cùng một chỗ.

Có rất nhiều hào quang màu đen huyền ảo xuyên qua những Tinh thạch này, không ngừng chảy xuôi.

Phía trên Tinh bàn màu đen có bảy lão giả, vị trí ngồi tương ứng với vị trí của Bắc Đẩu Thất Tinh trên trời.

Trong rất nhiều truyền thuyết của vương triều Đại Tề, Bắc Đẩu Thất Tinh là Tử Triệu tinh*, nguyên nhân thực sự là bởi vì ánh sao Tinh vực mang đến tinh thần nguyên khí rơi xuống thế gian, có thể sinh ra ảnh hưởng rất lớn đối với nguyên khí âm khí quỷ vật. *(Tử Triệu tinh: ngôi sao liên quan đến chết chóc)

Bảy lão giả này bất kể áo bào màu đen trên người hay là da thịt trên mặt đều đã bị nguyên khí trong tổ điện này thấm nhuộm thành thủy tinh màu nâu, thời gian bọn họ sinh hoạt ở tổ điện cũng đã gần trăm năm, là người giữ điện truyền thừa từ đời này sang đời khác.

Người giữ điện trải qua tuyển chọn nghiêm khắc, toàn bộ quá trình tu hành đều là thủ đoạn bảo trì và nắm giữ pháp trận tổ điện này như thế nào, mà khi bọn họ bắt đầu học tập bộ phận tri thức này, cả đời bọn họ sẽ không rời khỏi tổ điện nữa, cam đoan tất cả bí mật của pháp trận trong tổ điện này sẽ không lưu truyền bên ngoài.

Theo một nghĩa nào đó, họ không chỉ là người canh gác, người bảo trì của ngôi đền tổ tiên này, mà còn là một biểu tượng của tinh thần.

Trong nháy mắt khi sâu trong trung tâm pháp trận then chốt dưới người bọn họ bắt đầu có chút dị động, bảy lão giả này liền đồng thời mở hai mắt, khiếp sợ thậm chí có chút hoảng sợ tìm kiếm nguồn gốc dị động này.

Trong nháy mắt có mấy chục đường hào quang từ chung quanh thân thể bọn họ tỏa ra ngoài, những hào quang này đều là màu đen, song lại huyễn hóa thành các loại hình dạng khác nhau. Một số giống như con rắn đang trườn, một số giống như ngọn lửa, một số lại giống như một quỷ hồn đang bay múa.

Những hào quang màu đen này hoặc bắt đầu dọc theo vách động xuyên vào các hang động khác, hoặc là bắt đầu đâm sâu xuống dưới Tinh bàn, xâm nhập sâu trong một số Phù văn.

Thần thức của bọn họ tìm kiếm ở trong rất nhiều pháp trận mấu chốt trung tâm, song vẫn tìm không ra vấn đề như cũ, chỉ khẳng định đây cũng không phải là loại dao động tự nhiên giống như khi mười hai Vu Thần thủ quy vị.

- Làm thế nào điều này có thể xảy ra?

Một lão giả cầm đầu không thể tin được kêu lên.

Lão ngồi ở chỗ sâu dưới Tinh bàn, ở giữa rất nhiều Tinh thạch màu đen có một khối Tinh thạch được điêu khắc thành bộ dáng em bé.

Tinh thạch màu đen hình dáng đứa bé này duỗi ngón tay, ngẫu nhiên có một tia âm khí màu đen chảy ra, kích động những Tinh thạch khác biệt quanh người.

Tinh thạch màu đen hình dáng đứa bé này là một trong những đầu mối trọng yếu của pháp trận tổ điện, song vào lúc này, lão nhìn thấy đầu ngón tay của nó chảy ra một tia nguyên khí màu vàng.

Cũng trong nháy mắt, oanh một tiếng, một cỗ lực lượng khổng lồ từ chỗ sâu phía dưới trùng kích tới, trên Tinh bàn màu đen mà bọn họ ngồi dâng lên một cỗ khí mạnh màu vàng nhạt, nhấc thân thể của toàn bộ mọi người lên.

Cùng lúc đó, vô số tơ mỏng màu vàng bơi lội ở trong vô số Phù văn pháp trận quen thuộc của bọn họ.

Từng cỗ lực lượng khổng lồ cũng đang không ngừng kích phát, hình thành từng cái bức tường vô hình.

Loại tường vô hình thế nhưng thần thức có thể dễ dàng cảm nhận được này vốn là pháp trận bảo hộ những điện quật này, song hiện tại lại kích phát một cách hỗn loạn, ngay cả tòa cung điện trung tâm của bọn họ cũng bị vây lại, ngay cả bảy người giữ điện như bọn họ đều bị nhốt trong điện này. (điện quật: cung điện trong hang động, dưới mặt đất)

Đông! Đông! Đông! ...

Rất nhiều tiếng va chạm nặng nề dọc theo thông đạo từ phương vị mười hai tòa Vu Thần điện truyền đến.

Đó là tiếng thân thể rất nhiều Tu hành giả trẻ tuổi va chạm với những bức tường vô hình này, sau đó bị bắn ngược ra ngoài một cách dễ dàng, trùng trùng điệp điệp va chạm trên tường hoặc trên mặt đất.

Những Tu hành giả trẻ tuổi đã tiến vào mười hai tòa Vu Thần điện bị bao vây ở trong đó, mà những người còn chưa kịp tiến vào thì lại hoàn toàn bị ngăn cách ở bên ngoài.

Bảy người thủ điện đồng thời mặt như tro tàn.

Bọn họ đưa tay hoặc tiếp xúc với Tinh bàn dưới người, hoặc là dùng tay chạm vào những bức tường vô hình này, thân thể không ngừng chấn động.

Bọn họ rốt cục hiểu được vì sao mười hai Vu Thần thủ ngày xưa sẽ bị trộm cắp ra ngoài từ nơi này.

Không chỉ tên Tông sư đã qua đời ngày xưa, đệ tử dưới trướng bắt đầu đấu đá lẫn nhau, mà là giữa những người xây dựng tổ điện này cũng có vấn đề! Trong những môn nhân xây dựng pháp trận cho tên Tông sư ngày xưa kia, có người vốn mang theo dị tâm, cho nên lúc hắn bố trí pháp trận này đã âm thầm ẩn giấu chìa khóa khống chế pháp trận mà hiện tại bọn họ nắm giữ.

Mà hiện tại, có người kích phát những pháp trận trung tâm mà bọn họ không biết!

.....

Tiếng gãy xương, tiếng kêu đau đớn, tiếng thất thanh hoảng sợ khó hiểu trong nháy mắt tràn ngập thông đạo sau tiếng va chạm nặng nề kia.

Có một số Tu hành giả trẻ tuổi trong nháy mắt gặp phải lực cản, chân nguyên trong cơ thể tự nhiên nổi lên phản ứng, chống lại, song lực lượng bọn họ phát ra càng lớn, lại chịu phản kích lại càng kịch liệt.

Cho nên có một số người trong bọn họ trực tiếp biến thành một đoàn máu thịt mơ hồ, không hề có chút sức sống nào, máu tươi bắn ra khắp nơi trong mười hai Vu Thần điện.

Trong sự hỗn loạn cực độ này, không có bất kỳ người nào chú ý tới Tô Tần lại hoàn toàn không bị bức tường vô hình này trở ngại, trong tiếng va chạm nặng nề cùng sóng khí tràn ngập khắp nơi, hắn tựa như một con cá bơi xuyên qua màn nước, lặng yên không một tiếng động tiến vào một tòa Vu Thần điện trong mười hai Vu Thần điện.

Thạch phù cùng mắt trận trong tay hắn đều đến từ Trịnh Tụ.

Năm đó một người làm phản tổ điện này khi bố trí pháp trận đã động tay động chân, bố trí một chỗ mắt trận bí mật áp đảo tất cả các pháp trận then chốt, nhưng sau khi trộm đi mười hai Vu Thần thủ, đoạn tuyệt truyền thừa trọng yếu này, hắn hiển nhiên đã bị tất cả người tu hành nguyên khí âm thần quỷ vật đuổi giết.

Người rời đi này cuối cùng đã trốn thoát ra hải ngoại, mà quận Giao Đông mất vô số năm, rốt cục cũng có được những thứ này.

Có rất nhiều thứ từ quận Giao Đông truyền đến tay Trịnh Tụ,

nhưng mấy thứ này không thể nghi ngờ là thứ có trọng lượng nặng nhất trong đó.

Trịnh Tụ giao nó đến trong tay hắn, hiển nhiên là có ý đồ càng sâu.

Mưu kế nàng sử dụng thường là kế sách một hòn đá ném trung hai con chim, có hậu chiêu liên miên không dứt.

Nàng dùng mười hai Vu Thần thủ để đổi lấy Tề đế kết minh, mà hiện tại, lại là muốn dựa vào việc sau khi mười hai Vu Thần thủ trở về vị trí, để Tô Tần ghi chép một ít công pháp trong đó rồi mang về nước Tần.

Dù sao chỉ khi mười hai Vu Thần thủ trở về trên người những Vu Thần này, lúc đó công pháp mới có thể hiện ra hoàn chỉnh.

Vì để cho Tô Tần có thể ghi chép công pháp trong đó, nàng cũng đã bố trí một chuyện khác ở trước đó.

Song điều duy nhất nàng không ngờ tới là, toàn bộ tri thức nàng biết về tổ điện này đều đến từ quận Giao Đông.

Nhưng trong một tòa sử khố của vương triều Đại Sở, cũng có một số ghi chép về tổ điện này. (sử khố: kho tàng về lịch sử)

Dù sao lịch sử của vương triều Đại Sở còn lâu đời hơn so với quận Giao Đông và vương triều Đại Tần.

Q8 - Chương 47: Điện thứ chín

Bất kỳ kho tàng nào cũng có thủ đoạn phòng ngự nước lửa hoàn chỉnh, cho nên mặc dù đại hỏa bao trùm toàn bộ Hoàng cung Đại Sở, đại đa số quyển kinh trong tòa sử khố kia đều được bảo tồn hoàn hảo.

Đại đa số những quyển kinh kia ghi lại cũng không phải là công pháp tu hành, mà là rất nhiều kiến thức, nhận định của người tu hành.

Rất ít người có kiên nhẫn lật xem ghi chép, du ký mênh mông như biển, cho dù đó là những Hoàng tộc Đại Sở có thể tiến vào những sử khố này bất cứ khi nào.

Thế nhưng Tô Tần thì khác.

Hắn chỉ là một Tu hành giả xuất thân từ Bạch Dương động, dạng người như hắn, bất kỳ một tia khả năng nào cũng là cơ hội để hắn có thể tiến lên một bước trong thế giới tu hành này.

Thời cơ tốt thường chỉ đến với những người đã nỗ lực đầy đủ, mấu chốt còn lại là ngươi phải đủ may mắn.

Mà Tô Tần chính là một trong số rất ít người vừa đầy đủ vừa may mắn.

Hắn phát hiện ra ghi chép về mười hai Vu Thần thủ trong sử khố bị bỏ quên này.

Quận Giao Đông nắm giữ bí mật của cửa ngầm và mắt trận của pháp trận này, mà trong sử khố vương triều Đại Sở lại ghi chép một ít bí mật liên quan đến những công pháp kia.

Vương triều Đại Sở bắt đầu sớm nhất, có một nhóm Tu hành giả đầu tiên cũng đến từ việc vương triều Đại Tấn chia lìa, trong những người này có người từng quan sát tỉ mỉ công pháp mười hai Vu Thần, cũng làm ra miêu tả tường tận đối với một ít công pháp trong đó, thậm chí đưa ra khả năng không phải là người tu hành công pháp âm khí quỷ vật, vẫn có thể tu hành một số công pháp trên đó.

Cho nên hiểu biết của Tô Tần hiện tại đối với tổ điện cùng truyền thừa này còn nhiều hơn so với bất kỳ Tu hành giả nào trong thiên hạ.

Thực ra cũng giống như Đinh Ninh, tri thức thực ra chính là lực lượng, dù cho tu vi tạm thời thấp kém.

Nhất là khi thông qua rất nhiều loại thủ đoạn xác định người giữ điện trong tổ điện này đều là rất nhiều năm sau khi đại biến năm đó kết thúc, vương triều Đại Tề chân chính lập quốc mới tiếp quản nơi này, truyền thừa đời đời, xác định bất kể Tề đế cùng những người giữ điện này đều không có khả năng biết sơ hở của pháp trận nơi đây cùng với sự tồn tại của loại mắt trận này. Tô Tần càng thêm chắc chắn, cơ hội thực sự của mình đã đến.

Lúc trước bất kể hắn đi theo Liêu Lăng Quân trở về nước Sở, hay là được Trịnh Tụ thưởng thức đưa vào Tiên Phù tông tu hành, đến cuối cùng suất lĩnh hạm đội U Phù phá Sở đô, trở thành sứ giả của Trịnh Tụ ở lãnh thổ nước này. Những chuyện này gần như đều là bị động, đều có bóng dáng Trịnh Tụ đứng ở sau lưng hắn.

Thế nhưng lần này lại là lần đầu tiên hắn chủ động nắm lấy vận mệnh tương lai của mình.

Dựa theo mệnh lệnh của Trịnh Tụ, hắn phải nhanh chóng kiểm tra mười hai tòa Vu Thần điện, tìm được một pho Vu Thần hữu dụng với nàng.

Từ thủ đoạn của mười hai đệ tử mạnh nhất dưới trướng vị tổ sư ngày xưa, nàng suy đoán ra trong mười hai tòa Vu Thần điện này, có một pho tượng Vu Thần có công pháp liên quan đến Tinh Hỏa, có thể dùng Tinh Hỏa tịch hàn khiến cho âm khí cộng minh.

Nếu nàng có thể tìm hiểu loại thủ đoạn này, chắc chắn sẽ làm cho lực lượng của nàng trở nên cường đại hơn.

Trong mệnh lệnh của nàng, sau khi Tô Tần ghi chép Phù văn cùng đồ lục của vị Vu Thần kia, thậm chí phải mượn mắt trân trong tay để tìm cách sửa chữa một ít Phù văn trên người vị Vu Thần nọ, hoặc là dưới tình huống thật sự không cách nào, thì tìm cách hủy đi một ít đồ lục cùng Phù văn trong đó.

Điều này khẳng định xuất phát từ việc nàng lo lắng có người có thể tìm ra một ít bí mật công pháp Tinh Hỏa mà nàng tu luyện từ trong những Phù văn cùng đồ lục này. Bởi vì có chút Tu hành giả cường đại lại có thể thông qua một môn công pháp này để suy diễn ngược, thăm dò sự ảo diệu của nguyên khí Tinh Hỏa.

Mà Tô Tần sở dĩ có được năng lực để làm được chuyện này, là bởi vì hắn đã tu hành một đoạn thời gian rất dài ở Tiên Phù tông, hơn nữa đạt được thành tựu không tệ, có nhận thức rất cao đối với Phù văn.

Tô Tần thậm chí có thể khẳng định, hắn bị sắp đặt đi Tiên Phù tông, sau đó tiếp nhận chuyện ở đất Sở, ngay từ đầu chính là chuyện có liên quan đến mưu đồ của Trịnh Tụ.

Hắn xem ra vị nữ chủ nhân của Trường Lăng còn đáng sợ hơn so với lời đồn, mưu đồ còn sâu xa hơn, một lớp chồng lấy một lớp, sẽ luôn luôn có hậu chiêu.

Tuy nhiên ít nhất bất cứ ai cũng không thể đánh bại ý trời và may mắn.

Trong tính toán của Trịnh Tụ, thời gian cho Tô Tần sau khi tiến vào tổ điện này sẽ cực kỳ gấp gáp, phải nhanh chóng xác định trong mười hai tòa Vu Thần điện, tòa nào là nàng cần, sau đó tìm cách ghi chép lại công pháp phía trên, rồi tìm cách phá hư hoặc thay đổi Phù văn trên đó.

Song nàng làm sao cũng không nghĩ tới, trước khi Tô Tần tiến vào nơi này cũng đã biết công pháp của mỗi người trong mười hai tòa Vu Thần điện là bực nào, cho nên hắn có được rất nhiều thời gian.

Lâu hơn rất nhiều so với trong dự liệu của nàng.

Những thời gian này đã thuộc về Tô Tần hiện tại.

Tượng Vu Thần mà Trịnh Tụ cần đứng thứ bảy trong mười hai tòa Vu Thần này, công pháp ghi chép phía trên là Minh Hỏa chân kinh, khi Tinh Hỏa tịch diệt dung hợp cùng âm khí sinh ra nguyên khí mới, không chỉ có thể ăn mòn nguyên khí của Tu hành giả khác, càng đáng sợ ở chỗ chính là thậm chí có thể gạt được nhận biết của người tu hành.

Thế nhưng hiện tại, tòa điện Tô Tần tiến vào trước tiên cũng không phải là tòa thứ bảy kia.

Tòa hắn bước vào trước tiên là điện thứ chín.

Mặc dù là Tu hành giả có hiểu biết nhiều nhất đối với mười hai Vu Thần trong thiên hạ này, song trước khi mười hai Vu Thần thủ được đưa tới nơi này, hắn thậm chí chưa từng thấy chân dung của bọn họ, càng không cần phải nói đến việc đầu và thân của bọn họ hợp nhất.

Khi hắn như cá bơi lội dễ dàng xuyên qua lực lượng vô hình do pháp trận hộ điện kích phát ra, thực sự tiến vào điện thứ chín, ngẩng đầu nhìn rõ tượng Vu Thần điện thứ chín này lần đầu tiên,

thần hồn hắn vẫn nhịn không được rung động.

Đây là một bức tượng Vu Thần hoàn toàn xanh biếc.

Tượng Vu Thần cao tới hơn mười trượng, toàn thân xanh biếc, sáng óng ánh long lanh, giống như là dùng một khối bảo thạch màu xanh biếc điêu khắc hoàn thành.

Nhưng điều khiến hắn rung động nhất cũng không phải là chất liệu quý hiếm này, mà là khí tức lưu chuyển trong ngoài tượng Vu Thần này.

Trong thất khiếu của tượng Vu Thần này chảy xuôi sương mù màu đỏ thẫm, sương mù sền sệt giống như huyết vụ, mà trong cơ thể của tượng Vu Thần này lại giống như thân thể con người, có vô số kinh mạch, sương mù màu đỏ thẫm chảy xuôi trong những kinh mạch kia.

Bức tượng Vu Thần này giống như một Tu hành giả chân chính, đang hít thở.

Mỗi một lần hô hấp đều sẽ có âm khí bị hấp thu vào thân thể nó, làm cho người ta có cảm giác giống như là pho tượng Vu Thần này đang tu hành, tu vi đang chậm rãi tăng trưởng.

Khi những luồng khí lưu màu đỏ thẫm như sương máu sền sệt chảy xuôi bên ngoài tượng Vu Thần, sau đó lại chợt phân tán, biến thành vô số hào quang nhanh chóng lưu động.

Từng luồng hồng quang cực nhỏ nhanh chóng xẹt qua ở mặt ngoài tượng Vu Thần màu xanh biếc, hình thành nên Phù văn cùng đồ lục. (hồng quang: ánh sáng màu đỏ)

Những Phù văn cùng đồ lục này lại phiếm ra hào quang bảy màu cực kỳ tự nhiên, những hào quang bảy màu này lại ngưng tụ thành hư ảnh ngàn cánh tay ở phía sau bức tượng Vu Thần đang dùng hai tay vuốt ve khí hải, cúi đầu ngồi kia.

Theo hô hấp của Tô Tần, không khí trong điện này có chút lưu động, hư ảnh ngàn cánh tay cũng giống như vật sống chậm rãi đong đưa.

Tô Tần hít sâu một hơi.

Sau đó hắn nín thở, ánh mắt híp lại thành một đường mỏng, tay trái cầm một khối thủy tinh màu trắng tinh khiết đến cực điểm, đầu ngón tay đã mất đi mấy ngón đúng là không ngừng xẹt lên ở trên khối thủy tinh màu trắng này, lưu lại vết tích chỉ có hắn mới hiểu được.

Q8 - Chương 48: Con thú nguy hiểm

Bởi vì có ghi chép và thôi diễn trong điển tịch trong Hoàng cung nước Sở, cho nên hắn trực tiếp xác định công pháp của điện thứ chín này là thứ mình cần, trải qua thời gian tu hành ở Tiên Phù tông khiến cho hắn có thể ghi chép lại công pháp của tòa tượng thần như vậy, nhưng thời gian còn lại của hắn cũng không nhiều, hắn không thử phỏng đoán và lý giải ý tứ biểu đạt của bất kỳ một đạo Phù văn hoặc bất kỳ một trương đồ lục nào trong này, cũng hoàn toàn không suy nghĩ đến việc sau này mình có khả năng thông thạo công pháp này hay không, chỉ dùng tốc độ nhanh nhất của mình. Ghi chép thật kỹ công pháp của tòa điện thứ chín này vào khối tinh thạch trong tay.

Đối với một Tu hành giả đã hồn nhiên quên mình mà nói, thời gian lưu động đã không có ý nghĩa, khi hắn khắc xong một cái Phù văn cuối cùng, hắn hít sâu một hơi, trực tiếp há mồm cứng rắn nuốt khối thủy tinh màu trắng này vào trong bụng.

Sau khi hoàn thành tất cả, hắn mới cực kỳ bình tĩnh tính toán thời gian một chút, trong nháy mắt kế tiếp, hắn dùng tốc độ nhanh nhất liên tục xuyên qua mấy cái bức tường pháp trận, tiến vào tòa điện cuối cùng của mười hai Vu Thần điện, điện thứ mười hai.

Trong nháy mắt khi hắn tiến vào điện thứ mười hai, pháp trận bên dưới mười hai tòa Vu Thần điện sinh ra cảm ứng kỳ dị cùng trận pháp trên người hắn, tiếp theo đáy tượng Vu Thần khổng lồ phát ra thanh âm khàn khàn, cả tòa tượng Vu Thần chậm rãi di động về một bên.

Trong tất cả các ghi chép năm đó, khi tên tổ sư vô địch kia chết, đệ tử của lão đấu đá lẫn nhau, mà một gã làm phản bên trong tổ điện thừa loạn trộm đi mười hai Vu Thần thủ, mạnh mẽ giết ra cửa chính tổ điện chạy trốn.

Song chính vì những ghi chép che dấu chân tướng sự thật, năm đó kẻ làm phản kia chỉ giết sạch tất cả người giữ điện trong tổ điện, cũng giả tạo ra dấu vết chạy trốn từ cửa chính, trên thực tế con đường chạy trốn thật sự của gã là ở dưới tòa Vu Thần điện thứ mười hai này.

Hôm nay pháp trận ẩn giấu đã triệt để khởi động, mắt trận dẫn đến nơi này, thông đạo bị giấu kín đã lộ ra lần thứ hai.

Nương theo một trận gió ẩm ướt, thân ảnh Bạch Sơn Thủy cùng Lý Vân Duệ xuất hiện trước mặt hắn.

Hơi nước từ đáy sông thổi lên đối với nhân gian mà nói là điều bình thường nhất, nhưng đối với trong tổ điện này lại là nguyên khí dị chủng chưa từng được tiếp xúc lần nào.

Khi hơi nước thổi tới tòa tượng Vu Thần cùng vách tường chung quanh, màu sắc của tượng Vu Thần nhanh chóng ảm đạm một chút, mà vách tường chung quanh như ngọc đen thậm chí còn xuất hiện một ít vết nứt, sau đó bong tróc từng mảnh nhỏ.

Khi nuốt thủy tinh cứng rắn đã tạo thành một ít tổn thương đến cổ họng Tô Tần, làm cho hắn có chút khó chịu.

Hắn nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, nhìn Bạch Sơn Thủy đang đánh giá Vu Thần điện như ở chỗ không người, rất thẳng thắn nói:

- Ngươi phải cho ta một chút thời gian nhất định, ta muốn đi điện thứ bảy một lần.

- Tại sao?

Bạch Sơn Thủy có chút hứng thú nhìn bức tượng Vu Thần trước mắt này, trong mắt nàng lộ ra vẻ tán thưởng cùng kinh diễm, nàng không hề nhìn Tô Tần, chỉ mang theo một tia khinh thường nói:

- Ta đã cho ngươi thứ ngươi muốn, chuyện này không nằm trong phạm vi giao dịch.

- Việc này liên quan đến tính mạng ta.

Tô Tần nhìn Bạch Sơn Thủy, thần sắc cũng không thấy có biến hóa gì, chỉ lạnh lùng nói:

- Trịnh Tụ có giao phó như vậy, cho nên ta phải hoàn thành chuyện này, nếu không khi ta ra khỏi tổ điện, nàng cũng sẽ không để ta trở về Sở đô một cách bình an. Nếu không sau khi ta ra ngoài sẽ chắc chắn gần như phải chết, vậy những việc ta giúp các ngươi ở chỗ này cũng sẽ không có bất kỳ ý nghĩa gì. Thế nhưng nếu ngươi nhất định nói đây không ở trong phạm vi giao dịch, ta có thể khắc công pháp trên điện thứ bảy ra hai phần, một phần giao cho Trịnh Tụ dùng để bảo vệ tính mạng, một phần giao cho các ngươi. Cứ như vậy cho dù nàng có thể lợi dụng nội dung trong công pháp này, với năng lực của Ba Sơn Kiếm Tràng, nếu cũng đạt được công pháp này thì hiển nhiên sẽ có phương pháp khắc chế.

- Công pháp mười hai Vu Thần này cũng là thôi diễn pháp quyết âm khí đến cực hạn, hủy đi toàn bộ cũng thật sự đáng tiếc.

Nghe Tô Tần nói như thế, Bạch Sơn Thủy cười cười,

- Theo lời ngươi nói, chúng ta cũng không chịu thiệt.

Tô Tần khẽ nhíu mày, không chút do dự đưa mắt trận trong tay đến trước mặt Bạch Sơn Thủy, đồng thời nói:

- Chờ ta đi ra ngoài rồi lại hủy mười hai tòa tượng Vu Thần này.

Đối với Bạch Sơn Thủy mà nói, Tô Tần mặc dù cũng không phải hạng người lương thiện, nhưng nhiều nhất chỉ là một con thú non nguy hiểm, huống chi nàng biết rõ mạng sống của mình và Lý Vân Duệ cũng không có liên quan quá lớn với Tô Tần lúc này. Loại người như Tô Tần càng quan tâm việc leo lên như thế nào, tương lai sẽ leo đến độ cao bao nhiêu, mà sẽ không làm quá mức như bây giờ. Cho nên nàng cũng không lo lắng hắn lại giở trò gì đó, cũng chỉ tiếp tục cười nhạt, nói:

- Được.

Tô Tần nhìn Bạch Sơn Thủy thật sâu, không hiểu sao lại cười cười.

Bạch Sơn Thủy lúc này kiêu căng khó thuần như trước kia, hơn nữa ở trước mặt hắn càng lộ ra cao ngạo, trong lòng hắn biết khác biệt giữa mình và Bạch Sơn Thủy lúc này đích thật là giống như chó hoang và Phượng trời, nhưng càng là nữ tử như vậy, hiển nhiên càng có mị lực ở trong mắt hắn.

Nhìn Bạch Sơn Thủy cười rộ lên hết sức cao ngạo cùng mỹ diễm, trong lòng hắn thầm nghĩ, rốt cuộc có một ngày mình sẽ khiến cho nữ tử như vậy quỳ rạp dưới người, vị trí như vậy mới có thể làm cho hắn thỏa mãn.

Lúc trước mới có hơn nửa người tu hành trẻ tuổi của vương triều Đại Tề tiến vào mười hai Vu Thần điện, những người này đều chỉ dừng lại ở ba điện đầu, mặc dù muốn vào những tòa Vu Thần điện phía sau xem, nhưng lại bị pháp trận lúc này ngăn cách mà không cách nào xuyên qua.

Những tài tuấn trẻ tuổi này thậm chí hoàn toàn không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, chỉ là cho rằng đây là do tổ điện sắp đặt, nên dốc sức tĩnh tâm tìm hiểu tượng Vu Thần trước mắt.

Ba người Tô Tần, Bạch Sơn Thủy và Lý Vân Duệ dễ dàng tiến

vào điện thứ bảy.

Trong điện này rất trống trải, toàn thân tượng Vu Thần khổng lồ màu xám bạc, tinh thần nguyên khí tịch hàn trên người đã nhuộm thân thể bọn họ thành một loại huỳnh quang màu xám kỳ dị.

Tại bên ngoài tượng Vu Thần này, tinh thần nguyên khí tịch hàn kết hợp với âm khí một cách kỳ dị, không ngừng sinh ra nguyên khí kết tinh giống như hoa băng mà không hề có quy tắc.

- Xem ra ngươi còn nguy hiểm hơn một chút so với tưởng tượng của ta.

Bạch Sơn Thủy nhíu nhíu mày, nhìn Tô Tần nói.

Những nguyên khí kết tinh giống như hoa băng không ngừng sinh ra trong không khí, lại nhanh chóng biến mất này nhìn như không hề có quy luật, hơn nữa cũng không liên tục hình thành một ít Phù văn mà nàng quen thuộc, trên tượng Vu Thần này cũng không có đồ lục đặc thù, nhưng Tô Tần hiển nhiên đã nhìn ra Phù ý từ những hoa băng này, đã bắt đầu nhanh chóng ghi chép lên trên thủy tinh màu trắng.

- Nếu ngươi thay đổi chủ ý, hiện tại giết ta có lẽ còn kịp.

Tô Tần nói.

Bạch Sơn Thủy không đáp lại, hơi nhíu nhíu mày.

Cũng không phải những lời này của Tô Tần làm cho nàng không thoải mái, mà do âm khí trong điện này cực kỳ nồng đậm, khiến cho nàng đã bắt đầu cảm giác được áp lực thật lớn, trong mỗi một hơi thở đều phải hao tổn không ít chân nguyên để chống đỡ những âm khí này xâm nhập.

- Hiện tại Tề đế ở bên ngoài hẳn là đã phát giác được có chút

không đúng.

Lý Vân Duệ nhẹ giọng nói:

- Cũng không biết tâm tình của hắn lúc này như thế nào.

Thanh âm của gã tuy thấp nhưng lại mang theo khoái ý nói không nên lời.

Gã là người Sở, từng là tử sĩ mà Sở đế tín nhiệm nhất, đương nhiên cũng là Tu hành giả trung thành nhất với Đại Sở, đối với người phản bội khiến vương triều Đại Sở chia năm xẻ bảy như Tề đế, gã đương nhiên sẽ mang hận ý cực lớn.

Q8 - Chương 49: Giống như ngày tận thế

Không ai biết được tâm tình thực sự của Tề đế lúc này.

Bên ngoài tổ điện một mảnh tĩnh mịch.

Quần thần Đại Tề tụ tập ở đây, cùng với hơn phân nửa Tu hành giả cường đại của quốc gia này, hiện tại toàn bộ đều nhìn ra được pháp trận của tổ điện đang sinh ra biến hóa.

Cả tòa núi như ngọc đen thoáng lộ ra một ít vẻ sáng bóng màu xanh đậm, cho dù ở trong đêm tối cũng có vẻ cực kỳ rõ ràng.

Hơn nữa tất cả Tu hành giả đều có thể cảm nhận được một loại chấn động khó hiểu, chấn động này cho bọn họ cảm giác giống như là pháp trận hộ sơn đang chống lại cái gì đó.

Làm cho người ta cảm giác rõ ràng nhất chính là trong không khí bên ngoài tổ điện, có rất nhiều nguyên khí kích phát ra bên ngoài, tựa như có rất nhiều bụi gai màu đen cùng màu vàng đan chéo nhau đang sinh trưởng ra bên ngoài.

Trong tổ điện hiển nhiên đã xảy ra biến hóa nào đó không nằm trong dự liệu, song người bên ngoài không có khả năng biết được rốt cuộc chuyện gì đang phát sinh bên trong, thậm chí ngay cả bất kỳ thanh âm nào cũng không thể truyền ra.

Tề đế mím chặt môi, y vẫn trấn định đứng thẳng như trước, nhưng sắc mặt lại không tự chủ được trở nên tái nhợt.

Mười hai Vu Thần thủ không chỉ là hy vọng chấn hưng vương triều Đại Tề, hơn nữa còn là chỗ dựa để y lấy lại được lòng người,

thậm chí còn khiến cho con dân vương triều Đại Tề ủng hộ cuồng nhiệt. Vì mười hai Vu Thần thủ này, y không chỉ phản bội Yến Anh, người được toàn bộ giới tu hành Đại Tề tôn kính, mà còn phản bội minh hữu giữa hai nước Yến Tề.

Y không dám nghĩ nếu chuyện này không thành công, y cần phải trả giá bằng gì.

- Chỉ sợ chúng ta đều đã xem nhẹ một điểm.

Thanh âm trầm thấp mà rét lạnh của Hà Diệt Cảnh vang lên bên cạnh y,

- Chúng ta đã xem nhẹ năm người giữ điện kia.

Hô hấp của Tề đế cùng vài tên bề tôi bên cạnh y đều dừng lại.

Năm người giữ điện kia phải là Tu hành giả Đại Tề trung thành với tổ điện này nhất, cả đời này đều dâng hiến cho tòa pháp trận này, song nhờ vào âm khí cực kỳ tinh thuần của tổ điện này, một ngày bọn họ tu hành trong tổ điện này sẽ tương đương với hơn mười ngày tu hành ở bên ngoài, tốc độ tu hành nhanh hơn mười lần so với Tu hành giả bình thường, cho nên mỗi một đời người giữ điện tương đương với việc có được thời gian tu hành gấp mười lần so với Tu hành giả bình thường, cho dù tư chất bình thường cũng có thể tiến vào Thất Cảnh.

Thời gian năm người giữ điện tiến vào Thất Cảnh có trước sau, người sớm nhất đã tiến vào Thất Cảnh mấy chục năm trước, mà người chậm nhất thì hơn mười năm trước mới tiến vào, song năm người giữ điện này dù sao đều là Thất Cảnh.

Tất cả những người nghe được lời nói của Hà Diệt Cảnh đều hiểu rất rõ ý của gã, bởi vì lo lắng những Tông sư vương triều Đại Tề có ý nghĩ tư lợi, cho nên Tề đế lần này lựa chọn người tiến vào tổ điện đều là tài tuấn trẻ tuổi tuyệt đối trung thành với vương

triều Đại Tề, tu vi cao nhất cũng chỉ đến Lục Cảnh.

Nếu những người trẻ tuổi này có dị động, năm gã giữ điện kia có thể ngăn cản một cách dễ dàng.

Năm người giữ điện đã dâng hiến tất cả cho tổ điện này, song đó là tình huống trong tổ điện này không có công pháp tuyệt thế tồn tại, hiện tại mười hai Vu Thần thủ đã trở về, ai có thể cam đoan bọn họ sẽ không có ý nghĩ khác?

Mấu chốt nhất chính là chỉ có năm người giữ điện mới có thể khống chế pháp trận tổ điện này, lúc này không thông với ngoại giới, cũng không có tin tức gì được tiết lộ ra.

Theo Hà Diệt Cảnh, cho dù là Tu hành giả như Nguyên Vũ tự mình đến, thì cũng không có khả năng giải quyết năm người giữ điện kia trong thời gian ngắn như vậy, sau đó biến động pháp trận, ngăn cách tất cả người Tề ở bên ngoài.

- Trong ngọn núi này có đủ thức ăn, cho nên người giữ điện có thể ở trong đó trăm năm mà không cần ra ngoài.

Hà Diệt Cảnh lạnh lùng nói:

- Bọn họ độc chiếm công pháp trên mười hai tòa Vu Thần này, chỉ cần bọn họ nguyện ý, bọn họ sẽ có thể tu thành công pháp phía trên sau đó mới xuất sơn.

Không ai phản bác những gì mà gã nói.

Mọi người đều nghĩ rằng điều này hoàn toàn có thể xảy ra.

Nếu như năm người thủ điện này tu thành công pháp trên mười hai Vu Thần hàng lâm thế gian, vậy bọn họ còn cường đại hơn so với mười hai đệ tử của vị tổ sư kia, không ai có thể dự liệu người như vậy sau khi xuất hiện trên thế gian sẽ làm cái gì.

Hà Diệt Cảnh nhìn Tề đế.

Tất cả mọi người đang chờ đợi mệnh lệnh của y.

Nếu như cường công phá núi, pháp trận kia cũng sẽ bị tổn hại, cũng có thể khiến cho mười hai Vu Thần hoàn toàn tan vỡ, vậy mọi chuyện làm ra lúc trước sẽ không còn có ý nghĩa gì.

- Có lẽ chỉ là dị động của bản thân pháp trận.

Tề đế hít sâu một hơi, chậm rãi nói một câu này, không hiểu sao lại có chút choáng váng.

.....

- Được rồi.

Cái trán Tô Tần điểm lấm tấm mồ hôi, bởi vì hao phí lượng lớn chân nguyên và tinh thần, cho nên sắc mặt của hắn cũng cực kỳ trắng bệch. Hắn hít sâu một hơi, đưa hai viên thủy tinh màu trắng trong tay cho Bạch Sơn Thủy.

- Ồ?

Bạch Sơn Thủy hơi híp mắt, ngược lại có chút ngoài ý muốn.

- Phù văn ghi lại trên mặt này là thủ đoạn của Tiên Phù tông, hiện tại ta cũng không có thời gian giải thích rõ ràng với các ngươi, phía trên hai khối này đều giống nhau như đúc, nhưng đã là giao dịch, để tránh các ngươi lo lắng nên sẽ giao toàn bộ cho các ngươi, các ngươi tùy tiện tìm đệ tử chân truyền của Tiên Phù tông là sẽ có thể thấy rõ thật giả.

Tô Tần nhìn vẻ mặt đầy kiêu ngạo của nàng, cười cười nói:

- Dù sao Trương Nghi cũng là đệ tử của Tiên Phù tông, các ngươi cũng có sẵn người có thể dùng, vốn không hề tốn khí lực, hơn nữa nếu là chuyện Bạch Sơn Thủy hứa hẹn, chắc hẳn cũng sẽ

không gạt ta.

Bạch Sơn Thủy tiện tay thu hai viên thủy tinh màu trắng này, nói:

- Đã như vậy, ngươi ngược lại cũng có chút khí phách đại nghịch.

Nụ cười của Tô Tần càng thêm sáng lạn một chút, lộ ra hàm răng trắng như tuyết,

- Đây chỉ là khởi đầu, sau này ta ở Sở đô, chắc hẳn các ngươi vẫn có chỗ cần nhờ vả đến ta.

Bạch Sơn Thủy nhìn Tô Tần thật sâu, giọng nói âm vang:

- Thật sự xem thường ngươi, tương lai chỉ sợ ngươi mạnh hơn nhiều so với những Hầu gia Đại Tần kia.

Tô Tần hơi khom người với nàng,

- Đa tạ nâng đỡ.

- Chuyện chỗ này, ngươi đã chuẩn bị xong?

Bạch Sơn Thủy thu liễm ý cười, hỏi.

Tô Tần không đứng dậy, nói:

- Đương nhiên đã hoàn thành, ta cũng không muốn dừng lại ở chỗ này thêm giây phút nào.

- Vậy liền đưa ngươi ra ngoài.

Bạch Sơn Thủy nở nụ cười ngạo nghễ.

Căn bản không có bất kỳ dừng lại nào, chân nguyên trong cơ thể nàng bắt đầu điên cuồng khởi động, trong tay nàng lại nắm

một cây trận pháp đỏ rực đến cực điểm, giống như thiêu đốt, như hào quang trên đuôi phương đang nở rộ ra bên ngoài.

Lực lượng nguyên khí trong điện này cũng cảm ứng được khí tức của nàng, âm khí như ngọc đen từ những điện còn lại chen chúc xông tới, giống như vô số ác ma vọt về phía nàng.

Cùng lúc đó một tiếng ầm vang vọng, Tô Tần cũng triệt để kích phát hai tấm thạch phù còn lại trên tay, một cỗ khí tức âm trầm nồng đập tạo thành một đoàn ánh sáng, bảo vệ hắn ở bên trong cực kỳ gắt gao.

Trong nháy mắt tiếp theo, một tiếng rắc rắc vang vọng.

Lực lượng bàng bạc nổ tung ngoài cơ thể Bạch Sơn Thủy cảm ứng cùng âm khí trong điện này mà va chạm kịch liệt cùng một chỗ, hơn nữa bản thân pháp trận chịu trận pháp ảnh hưởng mà sinh ra rung động mãnh liệt, lực lượng khủng bố không ngừng trùng kích nổ tung ra ở trong điện này.

Lấy điện này làm trung tâm, mười hai Vu Thần thủ vừa mới quy vị xong đã đồng loạt rời khỏi thân thể, hào quang trên người những Vu Thần này biến thành vô số đạo diễm kiếm, trùng kích ra bốn vách tường chung quanh. (diễm kiếm: kiếm quang diễm lệ)

Dưới nguyên khí điên cuồng bành trướng chèn ép, bất kỳ thông đạo nào đi ra ngoài đều biến thành lối ra của cơn lốc.

Phốc một tiếng, máu tươi điên cuồng phun ra từ trong miệng Tô Tần, thân thể hắn bị nguyên khí cuồng bạo cuốn vào, trong nháy mắt vọt ra từ cửa đạo điện, xông thẳng lên trời cao.

Trong nháy mắt này hắn còn có thể bảo trì thanh tỉnh, đưa mắt nhìn xuống, chỉ thấy cả tòa tổ điện giống như núi lửa bộc phát, cả ngọn núi đều làm cho người ta có một loại cảm giác đang nhảy lên trên.

Những quan viên và Tu hành giả vương triều Đại Tề vây quanh ngọn núi này đều kinh hãi đến mức tựa như tận thế.

Vô số toái tinh như ngọc đen cùng tàn chi của những Tu hành giả trẻ tuổi phun ra. (toái tinh: tinh thể vỡ vụn, tàn chi: chân tay đứt đoạn)

Ngay trong nháy mắt này, bên người hắn ngoại trừ rất ít Tu hành giả trẻ tuổi chưa chết đang bay, đại đa số đều là máu thịt nghiền nát cùng thân thể tan vỡ của tượng Vu Thần.

Q8 - Chương 50: Muốn chết

Trong nháy mắt, tất cả triều thần của vương triều Đại Tề, tất cả những Tu hành giả cường đại đang có mặt, toàn bộ ngẩng đầu, khuôn mặt kinh hãi đến mờ mịt.

Bên trong ngọn núi, âm khí như mặc ngọc phun lên trời, biến thành vô số mây đen còn đen hơn mực. Bóng ma nồng đậm rơi xuống, in bóng vào trong đồng tử của bọn họ, khiến đồng tử của bọn họ cũng hoàn toàn biến thành màu đen.

Lúc này, toàn bộ bầu trời của vương triều Đại Tề đã đen kịt.

Tất cả những Tu hành giả gửi gắm hy vọng vào tương lai của vương triều Đại Tề, tất cả tương lai tươi sáng giống như bị bao phủ trong đêm tối, trong một cơn ác mộng vĩnh hằng.

Lúc trước, khi pháp trận biến động, mười hai Vu Thần bị bình chướng vô hình trong điện chấn ngất đi, hoặc là chấn thành trọng thương. Còn những Tu hành giả trẻ tuổi không có khả năng chống đỡ lực lượng trùng kích như vậy, toàn bộ đều bị xé nát.

Giờ phút này phóng tầm mắt ra ngoài, xung quanh thân thể của trăm tên tài tuấn trẻ tuổi đang tung bay trên không trung còn có nguyên khí hộ thể, hẳn là có thể sống sót, nhưng chỉ là một hai phần mười.

Trong cơn gió lốc này, đáng chú ý nhất là năm đoàn ánh sáng khổng lồ.

Năm đoàn sáng màu đen to lớn tản ra khí tức cường đại khiến rất nhiều tông sư ở đây tim đập thình thịch. Thậm chí, trong những mảnh vụn như hắc tinh phun ra từ trong núi, rất nhiều âm

khí còn bị rút ra, di chuyển về phía năm đoàn ánh sáng.

- Tại sao có thể như vậy?

Hai đồng tử của Tề đế cũng là màu đen.

Y cảm giác toàn bộ xung quanh cơ thể của mình đều là màu đen, y đang không ngừng rơi xuống, rơi vào trong bóng tối vô biên.

Y có thể cảm giác được, trong năm đoàn ánh sáng đó chính là năm người thủ điện.

Chỉ là cho dù lúc này đầu óc y trống rỗng, y cũng có thể khẳng định năm người thủ điện này tuyệt đối không có thời gian xem xét hết tất cả công pháp của toàn bộ mười hai tòa Vu Thần, càng không có khả năng dùng thủ đoạn gì hủy đi tất cả mười hai Vu Thần.

Lúc trước y đã suy đoán rất nhiều loại khả năng, nhưng lại hoàn toàn không nghĩ tới sẽ có kết quả như vậy.

Phù phù! Phù phù!...

Khi nguyên khí cuồng bạo lao ra biến thành cơn lốc bốn phía trên trời, tất cả mọi thứ bị quét sạch, bao gồm cả những Tu hành giả trẻ tuổi bị thương quá nặng không thể khống chế thân thể mình cũng theo đá vụn và hài cốt Vu Thần rơi xuống nước.

Có một số đá vụn và hài cốt, thậm chí là phần máu thịt còn sót lại rơi xuống chiến hạm U Phù, tạo ra thanh âm khiến người ta tuyệt vọng.

Âm thanh kim loại bén nhọn khi vật cứng va chạm vào chiến hạm U Phù xuyên vào trong màng nhĩ, khiến rất nhiều triều thần của vương triều Đại Tề vẫn đang ngốc trệ đứng thẳng, như thể tất cả đều đã ngừng hoạt động, bấy giờ mới phát ra đủ loại âm thanh.

Trong nháy mắt, có rất nhiều người khóc lên.

Có người lấy đầu đập đất, có người gào khóc, khóc đến tê tâm liệt phế, hoàn toàn mất hết phong thái.

Tề Đế bị âm thanh như vậy quấn lấy, đây vốn là thời khắc đáng để chúc mừng, nhưng toàn bộ đã hóa thành tiếng khóc bi thương. Y hơi mím môi, dường như muốn nói cái gì đó, nhưng lúc mở miệng ra, ngay cả khí tức cũng không như ý, y không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào mà còn phun một ngụm máu tươi.

Hà Diệt Cảnh nghiến răng.

Khí tức trên người lão không ngừng bành trướng ra bên ngoài, âm phong bắt đầu gào thét, giống như là có vô số quỷ hồn đang gào thét kịch liệt.

Da mặt lão có chút vặn vẹo, ánh mắt híp lại thành một khe hở, nhìn về phía lưng núi nơi có Tổ điện.

Lúc này, cũng chỉ có Tông sư Thất Cảnh như lão mới phát hiện còn có dị thường.

Có một cột nước màu xanh biếc rõ ràng không phù hợp với đạo âm khí màu đen của Tổ điện đang lao ra. Cùng lúc đó, trên bầu trời tự có hô ứng, có một lượng lớn hơi nước từ bốn phương tám hướng tụ tập lại đây, trong khoảnh khắc ngưng tụ thành một giọt nước óng ánh trong suốt, từ trên bầu trời rơi xuống.

Giọt nước óng ánh trong suốt này rất nhỏ, nhưng lại mang theo một loại hương vị tuyệt đối không thể ngăn cản trước nay chưa từng có, trong nháy mắt đâm thủng vô số nguyên khí màu đen cuồng bạo mà đi.

- Thiên Nhất Sinh Thủy, Dạ Sách Lãnh?

Hà Diệt Cảnh đột nhiên mở mắt ra, bắn ra hàn mang như thực

chất.

Nhưng ngay trong nháy mắt sau đó, cột nước trong suốt va chạm với cột nước màu xanh biếc từ trong Tổ điện trào ra, ầm ầm tứ tán, không nghe thấy tiếng nước, chỉ loáng thoáng một giọng hát uyển chuyển mà hào phóng.

Cơ thể rất nhiều Tu hành giả của vương triều Đại Tề đang cứng đờ không khỏi chấn động.

Đây giống như ảo giác, nhưng tiếng hát từng đợt bay tới, như đến từ phương xa, nhưng lại hội tụ khí tức thủy nguyên cường đại trùng kích phương thiên địa này, vô cùng chân thật.

Uyển chuyển và hào phóng dường như là những trạng thái hoàn toàn đối lập, nhưng lại có người hoàn mỹ dung hợp nó cùng một chỗ.

Trong nháy mắt này, không cần nghe kỹ, trong đầu Hà Diệt Cảnh cũng đã xuất hiện hình tượng một Tu hành giả cầm kiếm ở Trường Lăng, mà còn vừa chiến vừa ca.

Người nọ là nữ tử, nhưng lại phóng khoáng hơn tuyệt đại đa số nam tử trên thế gian.

- Bạch Sơn Thủy!

Lão nghiến răng cố thốt ra cái tên này.

Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm! ...

Cũng vào lúc này, rất nhiều đạo khí tức cường đại từ trong bốn chiếc chiến hạm U Phù lao ra, vọt xuống dưới nước. Trong nháy mắt đáy sông vốn đã chảy xiết bất an như có vô số Hắc long đại chiến, hỗn loạn đến mức khó có thể tưởng tượng được.

Đó là sự phản ứng của các Tông sư Đại Tề trên bốn chiếc

chiến hạm U Phù, sự phẫn nộ của bọn họ không chỉ là Tổ điện mười hai Vu Thần, mà còn đến từ sự miệt thị và khiêu khích của Bạch Sơn Thủy đối với Tu hành giả toàn bộ vương triều Đại Tề.

Nhưng Hà Diệt Cảnh lại không nhúc nhích.

Còn có mấy tên Tông sư trong hai chiếc chiến hạm U Phù từ Sở đô đến cũng không nhúc nhích.

Nhất là mấy gã Tông sư nghe tiếng hát kia, trên mặt lộ ra cười khổ.

Ở trong sông ngoài Sở đô, Bạch Sơn Thủy biết rõ không thể làm, biết rõ không địch lại mà vẫn còn muốn chống lại hạm đội U Phù, đây chính là biểu lộ thái độ với Tu hành giả toàn bộ vương triều Đại Tề. Chống lại một kích kia, Bạch Sơn Thủy bị thương chạy trốn, nhưng bọn họ và Tu hành giả vương triều Đại Tần truy kích lại vẫn mất đi tung tích Bạch Sơn Thủy.

Hiện tại ở đây, tiếng hát là dùng nguyên khí bao vây lại, đợi đến khi nguyên khí tản đi, dư âm chấn động biến mất, người cũng đã sớm rời đi.

Hơn nữa lúc này nguyên khí trong Tổ điện tàn sát loạn, hơi nước lại tràn ngập thiên địa, hoàn toàn không có khả năng cảm giác chính xác được lộ tuyến chạy trốn của Bạch Sơn Thủy, làm sao có thể ngăn được nàng?

Đối với bọn họ mà nói, tiếng hát loáng thoáng kia không chỉ uyển chuyển và hào phóng, mà còn mang theo một loại khoái ý và đùa cợt.

Nghĩ đến ngày đó bọn họ cưỡi hạm đội U Phù phá Sở đô, nàng nhìn thấy nhưng không thể làm gì được, bây giờ là một báo trả một báo, bọn họ nhìn thấy Tổ điện bị hủy cũng lại không thể làm gì được, thật sự giống như Bạch Sơn Thủy trở về thu nợ.

Trong nước sông bùn cát hỗn loạn, đột nhiên lại vang lên tiếng vật nặng hỗn loạn rơi xuống nước, theo đó còn có tiếng phá không của Tu hành giả và tiếng kinh hô trên hạm đội U Phù.

Cả người Tề đế rét lạnh, mờ mịt nhìn theo âm thanh, lại nhìn thấy trên thuyền có triều thần nhảy xuống nước.

Khiếp sợ, thất vọng, thậm chí tuyệt vọng, lúc này phía dưới hỗn loạn không chịu nổi, quan viên vương triều Đại Tề lại nhảy xuống tìm chết, trong đó rất nhiều người không phải là Tu hành giả, mà càng nhiều là danh thần vương triều Đại Tề.

Những hình ảnh như vậy tràn ngập đồng tử Tề đế, những tiếng rơi xuống nước lại hóa thành âm thanh vang vọng trong tai y:

- Đây cũng không phải là tội của bọn họ, bọn họ muốn chết, ngươi còn có thể sống sao?

Q8 - Chương 51: Xa nhau lâu ngày, đến nay gặp lại

Trong nháy mắt này, Tề đế nhìn dòng sông đục ngầu không chịu nổi phía trước, thật sự có ý niệm tự phế tu vi nhảy xuống chết đi, song khi nghe vô số tiếng ai oán chung quanh, y thống khổ nhắm hai mắt lại, biết mình còn có con đường chưa hết mà phải đi.

.....

Trong biển sâu, trên thuyền xoắn ốc.

Lâm Chử Tửu thật sự đang nấu rượu.

Từ đầu ngón tay y có một tia nguyên khí hội tụ khí tức nóng rực trong ánh mặt trời tuôn ra, hóa thành hỏa diễm lơ lửng, nâng một bầu rượu lên.

Trương Thập Ngũ lại đang câu cá một cách cực kỳ nghiêm túc.

Gã chỉ dùng một dây câu tầm thường, bằng vào nhận biết để cảm nhận được dây câu chuyển động trong nước biển, trực tiếp xuyên qua con cá béo nhất trong biển sâu.

Mấy ngày nay dừng lại ở trên biển khiến gã đã rất có kinh nghiệm, biết loại cá nào có chất lượng thịt ngon nhất, thậm chí chỉ cần cắt sống, chấm một ít nước sốt đặc hữu của quận Giao Đông, cho dù là mỹ vị của quý tộc Trường Lăng cũng không thể sánh bằng.

Rượu đã ấm.

Một con cá lớn cũng đã mắc câu, được mổ bụng rửa sạch, sau đó thái lát.

Lát cá màu hồng nhạt được Trương Thập Ngũ đặt gọn gàng trên một phiến đá, tựa như từng cánh hoa đào rực rỡ.

- Đủ rồi.

Chỉ mới cắt mười miếng, Lâm Chử Tửu đã mỉm cười nói với Trương Thập Ngũ.

Trương Thập Ngũ ngẩn người, hơi kinh ngạc nhìn Lâm Chử Tửu.

- Ngày xưa đại quý tộc ở Trường Lăng ăn cá phi lê ở quận Giao Đông này, chỉ lấy mười miếng có hương vị tốt nhất trên người mỗi con cá.

Lâm Chử Tửu mỉm cười nhìn gã, nói:

- Ngươi trời sinh thích hầu hạ hoa cỏ, làm những món ăn như thế này, năm đó chúng ta đã sớm nói, nếu ngươi cưới ai, nữ tử kia sẽ thật sự may mắn. Mười miếng cá phi lê của ngươi chính là được lấy từ chỗ có hương vị tốt nhất trên cơ thể của con cá này. Chúng ta mặc dù không có phong thái của đại quý năm đó, nhưng trên biển hiện tại khắp nơi đều là loài cá này, ngươi ném những thứ còn lại này đi cũng không lãng phí, nó sẽ lập tức biến thành thức ăn cho những con cá khác. Huống chi hôm nay chúng ta có khách, đại tiểu thư Trưởng Tôn gia, người mà mỹ vật nào cũng đã được thấy, cho nên cũng phải chú ý một chút.

Trương Thập Ngũ nghe được nửa câu trước, nói đến chuyện cưới hỏi, nghĩ đến nữ tử Trường Lăng kia, khuôn mặt của gã hơi nóng lên, nhưng khi nghe được cuối cùng, khuôn mặt gã lại trở nên nghiêm túc, như bừng tỉnh đại ngộ nói:

- Thực sự nên.

Nói xong gã liền ném thịt cá còn lại vào trong nước biển, rửa sạch hai tay, thế nhưng trong mấy hơi thở này, gã lại câu được một con cá lớn.

Cũng đúng lúc này gã ngừng lại, cùng Lâm Chử Tửu nhìn lên bầu trời.

Trên bầu trời yên tĩnh đột nhiên có những đám mây đen ập đến, kèm theo âm thanh ầm ầm, có bóng ma khổng lồ đang xuyên qua trong mây đen.

Đó là một con Đằng Xà.

Đằng Xà đến, chính là bằng hữu cũ mà bọn họ chờ đợi đã lâu.

Trên mặt Lâm Chử Tửu cùng Trương Thập Ngũ tràn ngập vẻ cực kỳ cảm khái.

Mấy ngày nay chờ đợi ở trên biển, thời gian chẳng qua chỉ là mười mấy ngày, song lần gặp lại này đã cách nhau hơn mười năm, thậm chí còn cách cả đời.

Một con Đằng Xà phá mây mà ra, giáng xuống biển này.

Có không ít người đi theo Đinh Ninh đến quận Giao Đông, song trên yên nằm trên lưng Đằng Xà này lại chỉ có Đinh Ninh cùng Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Chuyện này cũng giống như Lâm Chử Tửu dự kiến, bởi vì đây là một gặp gỡ rất đặc biệt.

Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết còn chưa rơi xuống thuyền xoắn ốc, chỉ liếc mắt nhìn nhau từ xa, nhưng Lâm Chử Tửu đã nhìn thấy rất nhiều ý quen thuộc, y đã lập tức xác nhận lời Nguyên Vũ nói là thật, khẽ thở dài một tiếng,

- Thật sự là ngươi.

Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết rơi xuốn trên thuyền xoắn ốc, Đinh Ninh nhìn Lâm Chử Tửu cùng Trương Thập Ngũ, lập tức trầm mặc không có đáp lại.

- Lúc trước không phải ngươi nói bản thân mình không biết gì về Cửu Tử Tằm, không dám tu tập sao? Là lúc cuối cùng khi giết vào Trường Lăng mới tu luyện sao?

Lâm Chử Tửu tiếp tục nhìn Đinh Ninh, lại hỏi.

Đinh Ninh chậm rãi gật đầu, nói:

- Nói là chín lần chết đều có thể sống, nhưng ai có thể có dũng khí thử xem một lần? Đã không có tiền lệ, liền hoài nghi có lẽ là U đế xưa kia cố làm ra vẻ huyền bí, muốn lừa gạt đối thủ của mình tu hành công pháp này, việc đến Trường Lăng chiến đấu, là vì chỗ đó có Tông sư trong thiên hạ tụ tập, cho nên ta đã tạm thời tu hành khi phát hiện không cách nào giết vào Hoàng cung.

Lâm Chử Tửu nói,

- Sau đó thì sao?

Đinh Ninh nói:

- Ý niệm bị vây khốn trong bóng tối vô biên, như cái kén bị chôn dưới lòng đất, không chết không sống, mặc dù có cảm giác nhưng không cách nào phán đoán nơi nào, hình dạng không có máu thịt, không biết năm tháng như thế, cho đến khi được sinh ra lần nữa, thấy được mặt trời, mới biết ba năm đã trôi qua.

- Không biết mình sống chết, mãi mãi bị cầm tù trong bóng tối vô biên. Đó thật sự là chuyện còn khổ sở hơn nhiều so với việc ta ở trong Thủy Lao.

Lâm Chử Tửu nhìn hắn nói.

Lâu ngày mới gặp lại, nhưng mà nói đến đây, trên mặt của Lâm Chử Tửu hay là Đinh Ninh đều không có chút ý cười nào.

Bởi vì nói đến chuyện cũ thì đều là đau khổ.

- Trách không được sau này ta nghe nói ngươi vừa có chút danh tiếng ở Trường Lăng, Thân Huyền đã từng gặp ngươi, nhìn tuổi xương của ngươi cũng không có vấn đề gì. Thế nhưng công pháp U đế lão nhi cuối cùng không thể giả được. Thôi nào, uống rượu, nhấm thức ăn.

Thanh âm của Trương Thập Ngũ vang lên.

Hốc mắt của gã đã hơi ẩm ướt, rất nhiều năm trước gã là nông dân, sau này trở thành Kiếm sư nổi danh ở Ba Sơn Kiếm Tràng, sau đó ẩn cư ở Trường Lăng làm thợ tỉa hoa, nhưng tính tình của gã lại chưa bao giờ thay đổi, vẫn giản dị như lúc mới quen năm đó.

Nghe thanh âm như vậy, lại nhìn rượu rót vào trong chén, Đinh Ninh không hiểu sao lại có chút hoảng hốt.

Tựa như người bên cạnh nhiều hơn, giống như khi uống rượu trong rừng Trường Lăng rất nhiều năm trước.

Trương Thập Ngũ nâng ly rượu lên, gã nhìn thoáng qua Trưởng Tôn Thiển Tuyết, không kìm được có chút ngượng ngùng, nhưng lại nhịn không được cười cười, thành khẩn nói với Trường Tôn Thiển Tuyết và Đinh Ninh:

- Chúc mừng.

Nghe những lời này, Lâm Chử Tửu cũng không nhịn được nở nụ cười.

Vì thế trên thuyền này như khổ tận cam lai, như tuyết mùa đông tan chảy, xuân ấm hoa nở. (thời kỳ cực khổ đã qua, cuộc sống an nhàn sẽ tới)

Trên gương mặt Trưởng Tôn Thiển Tuyết hiện lên ửng đỏ nhàn nhạt.

- Uống rượu.

Lâm Chử Tửu há miêng uống cạn chén rượu trong, gắp lên miếng cá cũng giống như hoa đào.

Nhưng vào lúc này, trên biển xa xa lại là tiếng gió nổi mây vần.

Có một tiếng gầm giận dữ loáng thoáng truyền đến, theo đó là một cỗ khí tức thô bạo khuếch tán vào trong thiên địa, làm cho những con Đằng Xà xoay quanh không trung đều cảm thấy sợ hãi cực độ, không thể khống chế chạy trốn ra ngoài.

Đinh Ninh hơi nhíu mày.

Hắn nhìn theo phương hướng thanh âm kia truyền đến, nhanh chóng nhìn thấy một ít mây trắng bị loại khí tức thô bạo này xua tan, sau đó hắn thấy được hình dáng tòa thành trôi nổi lơ lửng kia. Cả đời hắn đã từng thấy được rất nhiều chuyện kỳ diệu, giờ phút này nhìn thấy tòa thành trôi nổi như vậy, hắn cũng không khỏi cảm thấy khiếp sợ, phát ra cảm thán giống như Lâm Chử Tửu khi lần đầu tiên nhìn thấy thành này,

- Thì ra căn cơ thực sự của quận Giao Đông là như thế.

Khi hắn nói ra những lời này, hắn có chút ra sức phóng khí tức trên người mình ra, bao gồm cả rất nhiều kiếm khí sắc bén ẩn nấp trong cơ thể hắn.

Có vô số kiếm quang trong suốt từ chung quanh chiếc thuyền xoắn ốc này nở rộ ra ngoài, giống như là một trận pháo hoa cực kỳ tráng lệ vào ban ngày.

Bên trong tòa thành trôi nổi xa xa kia, cỗ khí tức thô bạo chợt

tiêu tán.

Vật phát ra cỗ khí tức thô bạo kia lập tức làm cho người ta cảm giác được loại cảm xúc hoan hô nhảy nhót khi bạn cũ đến.

Theo gió biển khuếch tán ra bên ngoài, trong lúc loáng thoáng lại có thanh âm hùng vĩ truyền đến, nhưng lần này cũng không phải rống giận, mà là có một loại tiếng kêu giống như trẻ con đang reo hò.

Q8 - Chương 52: Nhớ tình bạn cũ

- Đó là cái gì?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhíu mày, nhịn không được hỏi.

Nàng có thể khẳng định đó là một con cự thú còn cường đại hơn so với Đằng Xà, hơn nữa hình thể chắc hẳn cũng cực kỳ khổng lồ, tổng lượng nguyên khí tích tụ trong thân thể cực kỳ kinh người.

- Là Kiệt Ngư.

Đinh Ninh nhìn nàng, biết cho dù nàng nghe được cái tên này cũng chưa chắc đã hiểu rõ, cho nên hắn chậm rãi giải thích:

- Trong truyền thuyết thượng cổ, nó là một loại cự long nửa rồng nửa cá, trong thần thoại các đảo hải ngoại, nó chính là hiện thân của Vũ Thần. Trong một ít điển tịch trong giới tu hành, có ghi chép xác thực đây là một loại dị thú, cơ thể sau khi trưởng thành có bảy mươi lăm mẫu địa phương lớn nhỏ, khí hải vô cùng rộng lớn, chỗ cường đại nhất là nó có thể trực tiếp hấp thu tất cả nguyên khí của một phương thiên địa vào khí hải trong bụng. Cho nên cho dù là Tông sư đến Thất Cảnh Chuyển Sơn, nếu thực sự đối mặt và đối địch với nó, chỉ sợ bọn họ sẽ lại phát hiện mình không thể dẫn dắt được quá nhiều nguyên khí.

- Hình thể của nó khi còn nhỏ cũng không lớn, thân dài chỉ hơn một trượng, nhưng tốc độ bay trốn lại cực nhanh, hơn nữa tính tình cũng không an phận, cực kỳ hiếu động.

Đinh Ninh không giấu diếm gì, ánh mắt cực kỳ trong sáng nhìn nàng nói tiếp,

- Ta sở dĩ quen thuộc, là bởi vì lúc Trịnh Tụ mới vào Trường Lăng, nó chính là thú cưỡi của ả.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết có chút phản ứng lại,

- Cá màu?

Đinh Ninh gật đầu,

- Dáng dấp của nó khi còn bé giống như một con cá chuồn năm màu rực rỡ, hơn nữa khi bay sẽ mang theo hơi nước lượn lờ, sinh ra cầu vồng, cho nên những người lúc ấy dù thấy được nhưng lại không biết tên của nó, liền gọi nó là cá màu.

- Ta thật sự không rõ vì sao ả lại ngu ngốc như vậy.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lại nhịn không được có chút tức giận, nàng tức giận là sẽ có hàn ý chân thật được sinh ra, sương trắng ở trong không khí phía trước nàng lặng yên bay bổng:

- Năm đó ả cưỡi cá màu vào Trường Lăng, khiến cho không biết bao nhiêu tài tuấn ái mộ, nhanh chóng giao hảo với Ba Sơn Kiếm Tràng, đánh thắng ba triều. Lại kết thành đạo lữ cùng Tu hành giả mạnh nhất thiên hạ lúc bấy giờ, còn có chuyện gì vinh quanh hơn ư?

- Đây là chuyện khiến nữ tử trong thiên hạ đều hâm mộ, nhưng cuối cùng ả lại quay đầu đến với Nguyên Vũ, mặc dù trở thành người đứng đầu Trường Lăng, nhưng trong mắt nữ tử nhà bình thường, chỉ sợ ả đã mất đi vinh quang vốn có.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lạnh như băng nói tiếp:

- Hiện tại còn có bao nhiêu nữ tử hâm mộ ả?

- Lúc ấy chưa từng thấy rõ ràng, hiện tại lại có thể nhìn rõ, người như ả chưa từng để ý quan điểm của người khác, chỉ có chỗ cao mà trong mắt nhìn thấy, ả nhất định phải bò lên được chỗ cao mà mình nhìn thấy nhưng chưa với tới, đứng ở nơi đó nhìn lại, lúc đó mới có thể nghĩ lại

Lâm Chử Tửu uống một ngụm rượu ấm, nhìn tòa thành lơ lửng trong sương mù, thản nhiên nói:

- Thú này còn nhớ rõ cố nhân, nó còn có tình cảm hơn cả ả.

-Ngoại trừ con Kiệt Ngư này ra, trên tòa thành lơ lửng này còn có Tu hành giả quận Giao Đông khác sao?

Đinh Ninh nhìn Lâm Chử Tửu hỏi.

Tong mắt hắn lúc này, Lâm Chử Tửu đã già nua hơn rất nhiều so với mấy năm trước, cũng không biết tang thương bao nhiêu, nhưng nghĩ đến y đã làm vô số chuyện với mình, hiện tại cho dù Lâm Chử Tửu không làm gì, chỉ đứng như vậy cũng đột nhiên cho hắn vô số tin tưởng.

Hắn hiện tại không muốn hủy tòa thành lơ lửng này của quận Giao Đông, mà muốn chiếm giữ kho tàng chân chính mà quận Giao Đông gom góp mấy trăm năm qua, hắn phải đảm bảo trước khi leo lên tòa thành nổi kia, bên trong sẽ không có người hủy tất cả mọi thứ đi.

- Đó gần như chính là một tòa thành chết.

Lâm Chử Tửu khẽ cười, nói:

- Mỗi một đời quận Giao Đông như ả đều không yên tâm với bất cứ kẻ nào, càng lo lắng khi giao tất cả những thứ trong này cho một người nào đó nắm giữ. Cho nên ngoại trừ Kiệt Ngư này ra, thủ kho bên trong này chỉ có mấy tên dược nô, là Tu hành giả Thất Cảnh đã bị mất đi tâm trí bằng dược vật, chỉ là cái xác không

hồn mà thôi. Con Kiệt Ngư này chỉ sợ đã được Trịnh Tụ chuyển tới đây trong khoảng thời gian sau đó, trái lại vì phòng ngừa người nhà ả tiếp cận, không cần ả đồng ý đã dùng đồ vật bên trong đối phó ngược lại ả.

- Đời ta rất ít khi bội phục mưu kế tài trí của một người, thế nhưng ả là một trong số những người khiến ta bội phục.

Lâm Chử Tửu lại ăn một miếng cá, để cho hương vị tươi ngon hóa giải một tia khổ ý cuối cùng của rượu, nói tiếp:

- Kiệt Ngư này hấp thu thiên địa nguyên khí của bốn phương, kể từ đó, nếu như người nhà của ả ở quận Giao Đông không được ả đồng ý mà muốn tiến vào tòa thành nổi này, sẽ lập tức bị con Kiệt Ngư này hút đi nguyên khí, dẫn đến việc không thể đối phó được những tên dược nô trên tòa thành nổi kia.

Trong lúc nói chuyện, y nhìn Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết một cái, nhưng lại không thể nói tiếp, chỉ biết quay đầu lại nhìn về phía mặt biển mênh mông.

Thời gian y quen Vương Kinh Mộng sớm hơn Trịnh Tụ năm đó, cho nên cực kỳ rõ ràng tất cả mọi chuyện giữa Vương Kinh Mộng và Trịnh Tụ.

Trịnh Tụ cùng Vương Kinh Mộng là cặp đôi thần tiên quyến lữ của tất cả các tài tử giai nhân trong thiên hạ năm đó, hiển nhiên đã có một thời gian ngọt ngào rất dài, năm đó "Cá màu" kia cũng từng làm bạn với Vương Kinh Mộng cùng Trịnh Tụ rất lâu, mà "Cá màu" đã bị Trịnh Tụ thu phục làm thú cưỡi khi còn nhỏ, tự tay nuôi lớn, khi Trường Lăng biến đổi, Trịnh Tụ trở nên lãnh khốc mà người đời không nhận ra, không ai có thể tiếp cận. Mà "Cá màu" này biến thành Kiệt Ngư, ẩn nấp ở tòa thành nổi nơi biển sâu này, cho nên ngoại trừ Vương Kinh Mộng ra, không còn người nào có thể thân cận với nó nữa.

Ngoại trừ Trịnh Tụ ra, Vương Kinh Mộng chính là chủ nhân thứ hai của nó.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết hiển nhiên cũng biết những chuyện mà y đang nghĩ tới, đồng thời y cũng biết rằng nếu mình nhắc tới, Trưởng Tôn Thiển Tuyết chắc chắn sẽ không vui.

Mà bằng hữu chân chính là người luôn muốn bằng hữu của mình càng thêm hạnh phúc.

Hơn nữa khi trải qua vô số sinh tử, ánh mắt đều không khỏi trở nên tang thương, Lâm Chử Tửu sớm đã học được việc ít suy nghĩ, ít nhắc tới chuyện không vui, chuyện vui vẻ thì nên suy nghĩ nhiều hơn một chút.

Giống như rượu vang, món ăn ngon hiện tại có thể làm cho mọi người nhớ lại, những làm cho mọi người nghĩ về những điều hạnh phúc.

Đinh Ninh khẽ gật đầu, cũng không sốt ruột.

Trương Thập Ngũ lại câu thêm mấy con cá, tỉ mỉ cắt đi chỗ tốt nhất, sau đó vừa uống vừa ăn, chờ đến khi dần dần no, Đinh Ninh lúc này mới để cho thuyền xoắn ốc đi về phía tòa thành lơ lửng kia.

- Đã nhớ tình cảm xưa cũ, vậy sẽ đơn giản hơn nhiều.

- Lão bằng hữu, ngược lại muốn mượn lực của ngươi dùng một chút.

Khi thuyền xoắn ốc tiếp cận sương trắng không tan bao quanh tòa thành lơ lửng kia, nghe được tiếng nước thật lớn vang lên, Đinh Ninh nghiêm túc nói hai câu này.

Thân thể hắn bay dựng lên từ trên con thuyền xoắn ốc.

Cũng trong nháy mắt này, một cơn sóng lớn cao mấy chục trượng hình thành ngay phía trước thuyền xoắn ốc.

Sau sóng lớn cao mấy chục trượng, một con quái vật khổng lồ từ dưới nước biển nổi lên, phiếm ra màu đen bóng loáng, như cự kình trong biển, song cho dù là cự kình lớn nhất trong biển thì cũng không thể khổng lồ đến như vậy. (cự kình: con cá khổng lồ)

Trương Thập Ngũ nhẹ nhàng ấn lên mặt nước, thuyền xoắn ốc liền bay lên trên không trung.

Bọn họ thấy rõ ràng hơn, Kiệt Ngư này thật sự giống như một hòn đảo nhỏ mới, màu sắc trên người nó lúc này không giống lúc nhỏ ở Trường Lăng, toàn thân lại là màu đen nhánh, đen đến chảy mỡ, toàn bộ thân thể cũng không giống như cá chuồn, mà thật sự là nửa rồng nửa cá, hơn nữa nhìn qua cực kỳ to mọng, tròn trịa thành một đoàn, chẳng qua khí tức từ trên người tỏa ra lại cường hãn đến mức có chút đáng sợ.

Q8 - Chương 53: Trọng sinh chân chính

Ngoại hình của con Kiệt Ngư này thật không đẹp, thậm chí có thể dùng từ xấu xí để hình dung.

Nói là nửa rồng nửa cá, quả thực lại giống như đầu một con cá nheo cực lớn, nối liền một đoạn đuôi rồng nhỏ.

Nó hiển nhiên đã cảm giác được khí tức của Đinh Ninh, biết cố nhân đến gần, cho nên trong nháy mắt này dường như cũng trở lại thời gian khi thân thể nhẹ nhàng rất nhiều năm trước, có chút hoan hô nhảy cẫng, nửa thân thể đột nhiên đứng thẳng lên, mở miệng lớn, phát ra tiếng kêu kỳ dị.

Song cho dù là lúc vui thích này, cái miệng khổng lồ của nó vẫn giống như vực sâu, làm cho người ta sợ hãi.

Đôi mắt của nó rất lớn, đồng tử màu da cam cực kỳ kỳ dị, vả lại còn rất sáng.

Khi nó nhìn thấy Đinh Ninh bay về phía mình, đôi mắt của nó trở nên sáng hơn, có tia sáng kỳ dị không ngừng lấp lánh.

Song khi Đinh Ninh thực sự tiếp cận nó, tiếp cận tòa thành nổi cách nó không quá trăm trượng, hơn nữa khi nó cảm nhận được khí tức của những người còn lại trên thuyền xoắn ốc, dường như nó lại nghĩ đến mệnh lệnh của chủ nhân mình.

Một cỗ khí tức càng thêm đáng sợ hiển hiện ở phiến thiên địa này.

Cái miệng khổng lồ của nó khép lại, thế nhưng thiên địa trong

nháy mắt này đều trở nên tối sầm. Trong nhận biết của đám người Lâm Chử Tửu, thiên địa phía trước bọn họ dường như đột nhiên trống rỗng, thật giống như một phương thiên địa kia trực tiếp bị con cự thú này há một ngụm nuốt gọn.

Trong mắt nó bắt đầu xuất hiện địch ý.

Nương theo địch ý, cái loại sát ý mà Tu hành giả có thể cảm nhận rõ ràng trong nháy mắt liền như dời núi lấp biển đổ ập đến.

Song Đinh Ninh lại không hề dừng lại, bởi vì đối với hắn mà nói, chuyện này cho thấy nó đang do dự, vậy nên nếu hắn cũng bắt đầu do dự, kế tiếp sẽ thật sự không cách nào tới gần.

Thân thể hắn chợt trở nên nhẹ nhàng.

Chân nguyên trong cơ thể hắn cấp tốc phun ra, cũng không hề có cảm giác thô bạo, trái lại làm cho thân thể của hắn tựa như biến thành một đạo nguyên khí nhẹ nhàng, theo con Kiệt Ngư kia hấp thu, trực tiếp thuận thế rơi vào trên thân thể nó.

Khi nó hơi do dự còn chưa kịp phản ứng, cũng giống như khi chạm vào nó rất nhiều năm trước, bàn tay Đinh Ninh đã nhẹ nhàng rơi vào trên người nó.

Bàn tay của hắn rơi vào khí hải của con Kiệt Ngư kia.

Cách lớp da và mỡ vô cùng dày, bàn tay của hắn vừa hạ xuống lại nhấn một cái, cũng dùng ra lực lượng lớn nhất mà hắn có khả năng vận dụng, chẳng qua lực lượng này vẫn không cuồng bạo như trước, mà lại ép lên toàn bộ khí hải của nó.

Oanh một tiếng.

Trên biển phát ra một tiếng nổ vô cùng hùng vĩ.

Không chỉ có tất cả thiên địa nguyên khí vừa mới nuốt vào

trong bụng, ngay cả thiên địa nguyên khí tích súc trong khí hải của Kiệt Ngư lúc trước đều bị Đinh Ninh ép ra toàn bộ.

Những thiên địa nguyên khí này khi bị hút vào thì vô hình, song hiện tại từ trong thân thể Kiệt Ngư phun ra lại là hình thành một cái trụ khí tráng lệ, bảy màu xen lẫn, xông thẳng lên trời.

Một đạo sóng xung kích mà mắt thường có thể thấy được dọc theo cái trụ khí hùng vĩ này khuếch tán toàn bộ mặt biển, khiến cho nước biển lần thứ hai chấn động tạo ra sóng cao mấy trượng.

Khí hải của Kiệt Ngư không còn, nó lập tức cảm giác được sợ hãi, muốn phản kháng, song sau một khắc, nó cảm thấy trong khí hải vô cùng thông suốt cùng thoải mái.

Loại thoải mái này giống như những vết bầm tím năm xưa cùng bụi bẩn trong cơ thể trong nháy mắt này đã bị quét sạch không còn.

Sau đó nó thấy được ánh mắt trong trẻo mà ôn hòa của Đinh Ninh, nó lập tức hiểu được hắn không có bất kỳ ác ý gì, tiếp theo liền cảm nhận theo trực giác cách làm như vậy của Đinh Ninh sẽ mang đến chỗ tốt như thế nào cho nó.

Ánh mắt của nó lập tức càng thêm sáng ngời, đơn giản mà trực tiếp hiển hiện ra vẻ vui thích mà trước nay chưa từng có.

Thân thể nó vỗ một cái ra bên ngoài, khí hải mở lớn, dùng hết toàn lực hút một hơi.

Oanh một tiếng, trong thiên địa lại chấn động, cái trụ khí năm màu tráng lệ kia trong nháy mắt bị chấn tan, càng nhiều thiên địa nguyên khí bị cuốn hút mà tới, vọt về phía khí hải của nó.

Thế nhưng trước đó, trụ khí năm màu cùng giữa thiên địa này đã xuất hiện rất nhiều hào quang sáng ngời, những hào quang này trong vắt mà thông suốt, không ngừng tràn vào thân thể Đinh

Ninh.

Cơ thể Đinh Ninh đắm chìm trong ánh sáng trong vắt, thánh khiết mà sáng ngời.

Kiệt Ngư đã nuốt vào đến cực hạn.

Dưới sự hút vào toàn lực của nó, khí hải trong người nó sưng lên như túi da đang phồng lên, toàn bộ thân thể cũng trở nên hoàn toàn tròn trịa.

Đinh Ninh không có bất kỳ dừng lại nào, bàn tay lại ấn lên người nó.

Khi bàn tay rơi xuống, trong khí hải Kiệt Ngư đều là tiếng sấm.

Trong cảm giác của nó, cũng là vô số ánh sét rơi xuống, những nguyên khí bẩn mà nó không thể hấp thu lắng đọng trong khí hải đều rơi ra, sau đó lại theo nó phun ra ngoài cơ thể.

Tiếng sấm nổ vang, ánh sáng thánh khiết không ngừng được sinh ra trên không trung, dần dần hoàn toàn bao phủ thân thể Đinh Ninh.

- Lôi Âm Chấn Ngục, thủ đoạn tẩy rửa khí hải hay dùng của Lôi Âm sơn vương triều Đại Ngụy ngày xưa, không nghĩ tới sẽ bị hắn dùng ra như vậy, mà cũng chỉ có hắn mới có thể nghĩ đến cách dùng như thế.

Trương Thập Ngũ nhìn thân thể Đinh Ninh bị hào quang bao phủ cùng con Kiệt Ngư không ngừng dùng hết lực lượng hít vào phun ra xung động, lắc đầu, cảm thán một tiếng.

Tính tình của gã vẫn rất thật, lời nói cũng không chút gian dối. Hình ảnh lúc này huyền ảo tựa như Thần tích, nhưng đối với gã và Lâm Chử Tửu, Trưởng Tôn Thiển Tuyết mà nói, cũng không khó lý giải.

Loại thủ đoạn này của Đinh Ninh không chỉ là tự mình thi triển thủ đoạn tu hành của vương triều Đại Ngụy ngày xưa giúp Kiệt Ngư chấn động khí hải, mấu chốt nhất chính là hắn mượn cơ hội này biến con Kiệt Ngư này trở thành một pháp trận khổng lồ.

Trong điển tịch của người tu hành ghi chép, có một số tông môn có thể bố trí ra một chút pháp trận để hấp thu lượng lớn thiên địa nguyên khí, tựa như Linh mạch do con người tạo ra, tu hành ở trong loại pháp trận này, hiển nhiên làm ít mà công to.

Song phạm vi cùng năng lực của pháp trận cuốn hút thiên địa nguyên khí cực kỳ có hạn, hoàn toàn không có khả năng so sánh với con Kiệt Ngư này.

Nghe Trương Thập Ngũ nói như vậy, Trưởng Tôn Thiển Tuyết nghĩ đến rất nhiều mẩu chuyện khi ở Trường Lăng, nàng nghĩ đến bức tường dùng để ghi lại mọi chuyện và con đường chạy trốn, nghĩ đến hắn cần phải tìm mọi biện pháp mới có thể tìm ra cách giết chết Lương Liên.

Từ tồn tại vô địch rơi xuống đến khi tu hành lại một lần nữa, từ rất nhiều chuyện đơn giản dựa vào chiến đấu có thể giải quyết lại cần phải dựa vào rất nhiều kế sách và vận khí mới có thể thành công... Bất kể là ở trên báo thù hay tu hành, trong mấy năm nay, hắn không biết nghĩ tới bao nhiêu loại khả năng.

Nàng không hiểu sao có chút cảm động, lại bắt đầu cao hứng vì Đinh Ninh hiện tại đang đắm chìm trong hào quang.

Nàng biết mượn con Kiệt Ngư này dẫn tụ lượng lớn thiên địa nguyên khí, hắn có thể hấp thu rất nhiều thiên địa nguyên khí hữu dụng đối với việc tu hành của mình, tu vi Thất Cảnh cảu hắn sẽ hoàn toàn vững chắc.

Cả đời này hắn đã nhận được nguyên khí của nàng trợ giúp, chiếm được Tục Thiên Thần Quyết, trong quá trình tu hành lại sửa

chữa rất nhiều sai lầm trước kia, lúc này hắn xây chắc Thất Cảnh, nếu nói trùng sinh... Lúc này hắn mới là thực sự trùng sinh, trở về là Vương Kinh Mộng năm đó, không cần phải trốn tránh sống tạm giống như thời gian lúc trước.

Thân thể Đinh Ninh càng ngày càng trong suốt, hắn ngẩng đầu lên.

Một đường ánh sao tinh khiết xuyên qua mây mù mảnh biển này, rơi vào thân thể hắn.

Lấy Tục Thiên Thần Quyết dẫn dắt tinh thần nguyên khí đến rửa sạch một ít thương tật ẩn ở chỗ sâu nhất trong thân thể hắn.

Trong nháy mắt này, bất kể ở vương triều Đại Tần, vương triều Đại Tề, hay là vương triều Đại Sở, hoặc là một ít địa phương xa hơn, rất nhiều Tông sư Thất Cảnh đột nhiên hô hấp ngừng lại, bọn họ cảm giác được kiếm bản mệnh trong cơ thể đột nhiên chấn động.

Q8 - Chương 54: Triều tông

Đây là một loại cộng minh nào đó giữa Thất Cảnh, khi lượng lớn thiên địa nguyên khí bắt đầu khởi động hướng về một chỗ, khi một ít thiên địa nguyên khí có liên quan đến mình cũng theo đó bị dẫn dắt, giữa những Tu hành giả Thất cảnh sẽ tự động sinh ra cảm ứng.

Song loại cảm ứng này thường tồn tại ở nơi gần có người chiến đấu, hoặc là trong phạm vi mấy chục dặm có người đột nhiên phá cảnh, hơn nữa nguyên khí bản mệnh đã là vật được chuyển hóa giữa chân nguyên của người tu hành cùng thiên địa nguyên khí dung hợp, đã hoàn toàn khác biệt với pháp tắc thiên địa nguyên khí, nguyên khí bản mệnh chính là nguyên khí độc đáo của bản thân, người khác ngay cả bắt chước khí tức cũng thể thành công, càng không cần nói đến việc có thể khiến cho vật bản mệnh đồng minh.

Khả năng duy nhất là có người hiểu rõ nguyên khí bản mệnh vượt xa bọn họ, ở phương diện kiếm ý cùng pháp tắc nguyên khí đã bao trùm trên quy tắc nguyên khí của vật bản mệnh bọn họ.

Trong thế giới của người tu hành, loại bao trùm này có nghĩa là vượt trội so với tu hành của bọn họ.

Cho nên khi vật bản mệnh của bọn họ chấn động, những Tông sư này sinh ra kính sợ một cách cực kỳ tự nhiên.

Ngoại trừ một số rất ít Tông sư trẻ tuổi như Lệ Tây Tinh vừa mới bước vào Thất Cảnh, những Tông sư còn lại đều đã sống rất lâu, đi qua rất nhiều đường, từng gặp rất nhiều thứ mà người bình thường nghĩ cũng không nghĩ tới, nhưng trong nhận thức của bọn

họ, nhất là có một số Tông sư năm đó từng vào hoặc đến gần Trường Lăng, cùng với vài người còn chưa từng tiến giai Thất Cảnh khi Ba Sơn Kiếm Tràng đang toàn thịnh năm đó, toàn bộ thiên hạ chỉ có một Tu hành giả có thể tạo ra loại cộng minh như vậy.

Người nọ chính là Kiếm thủ được thiên hạ công nhận sau khi vương triều Đại Triệu sụp đổ, sau khi tên Tông sư của Triệu Kiếm Lô qua đời, chính là Vương Kinh Mộng ở Ba Sơn Kiếm Tràng.

Khi hắn giết vào Trường Lăng, đối mặt với Tông sư các triều trong thiên hạ hội tụ đến đây, kiếm trong tay hắn cũng từng khiến cho nguyên khí của hầu như tất cả Tu hành giả ở Trường Lăng cộng hưởng. Thậm chí khiến cho tâm thần một số Tu hành giả cấp thấp chấn động, không cách nào cầm được kiếm trong tay, khi kiếm rơi xuống đất vẫn không ngừng chấn động về phía Vương Kinh Mộng, giống như đang triều bái vậy. (triều bái: thờ phụng)

Đây chính là cảnh tượng vạn kiếm triều tông chân chính trong thế giới người tu hành.

Mà trong trí nhớ của không ít người bây giờ, loại hương vị quen thuộc này lại xuất hiện.

Dù cho chỉ là thời gian rất ngắn, trong nháy mắt như có như không, nhưng cái loại sinh ra kính sợ một cách tự nhiên, cái loại cảm giác chí cao vô địch này lại làm cho rất nhiều người nhanh chóng xác định người nọ đã trở lại.

Ở Trường Lăng có một Tu hành giả không tính là trẻ tuổi nếu so sánh với Lệ Tây Tinh, nhưng lại trẻ trung hơn rất nhiều so với các Tông sư còn lại đang trầm mặc cảm nhận được loại cộng hưởng mà giới tu hành mấy trăm năm thậm chí hơn ngàn năm đều khó có thể thấy được.

Gã chính là thống lĩnh Sát Thần quân - Bạch Khải.

Không giống như những người khác, gã và Đinh Ninh từng có một trận chiến cực kỳ thảm thiết, sau khi gã trở về Trường Lăng đã bắt đầu truy xét cùng suy nghĩ rất nhiều vấn đề, cho nên từ bản mệnh nguyên khí cộng hưởng, khí tức gã cảm nhận được nhiều hơn, phải sâu sắc hơn so với những Tu hành giả khác.

Hiện tại khi gã nhìn về phía quận Giao Đông, hình ảnh xuất hiện trong đầu gã trước tiên là Đinh Ninh cũng đang nhìn về phía Trường Lăng, chẳng qua khác biệt với hắn, hình ảnh trong đầu gã lại là Đinh Ninh ở chỗ rất cao nhìn xuống Trường Lăng, trong ánh mắt hàm chứa đau thương.

Giờ khắc này Bạch Khải đã như bừng tỉnh đại ngộ.

Khi một người thực sự vô địch, ít nhất hắn liền khinh thường dùng ra rất nhiều thủ đoạn ti tiện, thậm chí hoàn toàn không nghĩ tới việc dùng nó.

Có vài người đã đủ cường đại, song lại chưa bao giờ có thể trở thành Kiếm thủ thiên hạ, chưa bao giờ thực sự vô địch.

Nguyên khí cộng hưởng chỉ xuất hiện trong nháy mắt.

Nhưng Bạch Khải lại trầm mặc suy nghĩ hồi lâu.

Sau đó gã bắt đầu cất bước đi ra khỏi Hoàng lăng.

Tiền thân của Sát Thần quân là quân đội thích khách của Tiên hoàng Đại Tần, sau đó là thủ linh vị của Tiên hoàng, sau khi Trịnh Tụ khống chế Trường Lăng, Sát Thần quân đã hoàn toàn thay đổi, biến thành một đội quân U Linh quân hoàn toàn sinh ra chỉ vì báo thù.

Song Sát Thần quân hiện tại đã không còn tồn tại.

Khi Dạ Sách Lãnh cùng Thân Huyền rời khỏi Trường Lăng, những người bên cạnh Trịnh Tụ ai nấy đều chết đi, Trường Lăng

cần phải có một cự đầu mới, hoặc có thể nói nữ chủ nhân trong Hoàng cung cần có người ủng hộ mạnh mẽ mới, cho nên điều lệnh đã đến, gã từ trong bóng tối bước đi trong ánh mặt trời.

Gã từ đại thống lĩnh Sát Thần quân trở thành phó Ty thủ Binh Mã ty, hơn nữa gã đã thoáng có thể xác định, có lẽ không cần quá nhiều thời gian, gã sẽ từ phó Ty thủ biến thành Ty thủ.

Bởi vì rất nhiều quân đội và tướng lĩnh trong cảnh nội nước Sở đã dùng trầm mặc để đáp lại mệnh lệnh của nữ chủ nhân Trường Lăng này, cho nên nàng phải có một người đủ cường đại, đủ máu lạnh để khống chế Binh Mã ty, từ đó nắm giữ quyền khống chế đại đa số quân đội cùng tướng lĩnh một lần nữa.

.....

- Hắn tiến cảnh nhanh hơn rất nhiều so với tưởng tượng của ta.

Nguyên Vũ ngẩng đầu nhìn Từ Phúc trước người, chậm rãi nói.

Đoàn xe vua của y đã tiến vào cảnh nội nước Tần, đang không nhanh không chậm xuyên qua vùng đất Quan Trung rộng lớn, chỉ còn mất khoảng nửa ngày đường sẽ có thể đến Trường Lạc - một trong những thành trì quan trọng nhất Quan Trung.

Y là một trong những người quen thuộc với Vương Kinh Mộng nhất, thế cho nên khi tận mắt nhìn thấy Đinh Ninh xuất kiếm liền khẳng định hắn cũng không phải truyền nhân của Cửu Tử Tằm, mà là Cửu Tử Tằm trùng sinh, cho nên nguyên khí bản mệnh trong cơ thể y cộng hưởng cũng cực kỳ kịch liệt.

Toàn bộ khí hải, thậm chí thần hồn của y dường như đang dao động kịch liệt, thế cho nên từng vòng hào quang thánh khiết không ngừng hiển hiện chung quanh xe vua, không ngừng khuếch tán về

phía vùng hoang dã, xua tan tất cả bụi bặm, tựa như Thần tích.

Từ Phúc cúi đầu.

Chỗ khí hải của gã loáng thoáng lộ ra một chút ánh sáng màu đỏ nhàn nhạt.

- Nếu như hiện tại đối địch, ta càng có thể thắng.

Gã hít sâu một hơi, dùng loại tốc độ cực chậm đáp lại Nguyên Vũ.

Nguyên Vũ nhẹ nhàng cười một tiếng.

Y đương nhiên hiểu được ý của Từ Phúc.

Y cũng biết lời Từ Phúc nói là sự thật, hơn nữa người không bao giờ kiêu ngạo tự đắc như Từ Phúc giờ phút này nói ra những lời như vậy, chỉ là đang an ủi y, làm y không cần nóng vội.

- Hiện tại có thể thắng, nhưng không bao lâu nữa, ngươi còn có thể thắng hắn sao?

Hắn nhìn Từ Phúc, sau đó thu liễm ý cười, lắc đầu, nhẹ giọng nói:

- Có lẽ không bao lâu nữa, cho dù thương thế của ta hồi phục, ta và ngươi liên thủ cũng chưa chắc có thể thắng được hắn.

Từ Phúc ngẩng đầu lên, nói:

- Vẫn sẽ có biện pháp khác.

.....

Một nơi nào đó ở Quan Trung, trong một tòa trạch viện u tĩnh có một hồ sen.

Trong lầu trúc bên hồ sen, Diệp Tân Hà anh tuấn lỗi lạc yên tĩnh ngồi xếp bằng.

Gã cũng là một Kiếm sư nổi danh ở Ba Sơn Kiếm Tràng xưa kia, một trong những cự đầu lúc vương triều Đại Tần đối kháng ba triều Hàn Triệu Ngụy, song những trận đại chiến kia, kể cả Lộc Sơn Hội minh gần như khiến gã ngã xuống lúc chiến đấu, cùng với năm tháng qua đi đều không thể lưu lại bất kỳ dấu vết nào trên mặt gã.

Nguyên khí bản mệnh của gã cũng đang cộng hưởng.

Có rất nhiều ánh sét rất nhỏ từ trên không trung đánh xuống, rơi xuống hồ sen, mang đến sức sống khó hiểu, làm cho những hoa sen kia điên cuồng sinh trưởng, điên cuồng nở rộ.

Cảm thụ được sự cộng hưởng như vậy, cảm thụ được ý cố nhân trở về, tên Kiếm sư Ba Sơn Kiếm Tràng này cũng không có bất kỳ sợ hãi cùng lo âu nào, khóe miệng ngược lại nổi lên ý cười trào phúng nhàn nhạt.

Không người nào có thể lý giải loại cảm xúc này.

Thế nhưng vốn không ai rõ ràng rốt cuộc gã đang suy nghĩ gì, bởi vì không có ai biết vì sao gã lại phản bội Ba Sơn Kiếm Tràng cùng Vương Kinh Mộng.

Q8 - Chương 55: Người lạ

Chưa bao giờ có yêu hận vô duyên vô cớ, cũng chưa bao giờ có sự phản bội không có nguyên do.

Ví dụ như Lương Liên, rất dễ hiểu vì sao y lại phản bội Ba Sơn Kiếm Tràng.

Bởi vì thân phận của gã vốn thấp kém, nếu không bán đứng hành tung của đám người Lâm Chử Tửu thì gã khó có thể leo lên, đối với hắn mà nói, loại phản bội này chính là một cái nấc thang để leo lên trên.

Nhưng Diệp Tân Hà thì khác, dường như gã cũng không có dục vọng quá lớn đối với quyền thế, nếu không phải ra tay trong Lộc Sơn Hội minh, vậy người tu hành thế gian chỉ sợ hoàn toàn không biết gã đứng về phía Nguyên Vũ cùng Trịnh Tụ, mấy năm nay gã vẫn trải qua cuộc sống ẩn cư thanh tâm quả dục, không chiếm vị trí Vương hầu.

Có vài người phản bội chỉ bởi vì tình cảm, ví dụ như đồng thời thích một nữ tử, song lại thất bại ở trong tranh đoạt tình cảm, sau đó liền sinh hận.

Nhưng giữa Diệp Tân Hà và Trịnh Tụ đương nhiên không thể nào có loại tình cảm này.

Diệp Tân Hà cũng không phải loại người sợ chết mà phản bội Ba Sơn Kiếm Tràng, càng không phải là bởi vì công pháp tu hành nào đó, bản thân gã chính là người nhận được một trong những công pháp truyền thừa chí cao của Ba Sơn Kiếm Tràng, chiến lực cao thấp cũng chỉ phụ thuộc vào việc gã lĩnh ngộ và tiến về trên con đường tu hành.

Trong một số cuộc trò chuyện với Trịnh Tụ sau đó, Diệp Tân Hà từng tiết lộ một số câu nói chưa bao giờ "nhìn không quen" Vương Kinh Mộng.

Chẳng qua "nhìn không quen" lại luôn có lý do chính xác, huống chi Ba Sơn Kiếm Tràng là rất nhiều đồng môn tạo thành, mà không phải chỉ một mình hắn (Vương Kinh Mộng).

Cho nên sau khi Lộc Sơn Hội minh kết thúc, những người còn sống ở Ba Sơn Kiếm Tràng nghe được tin tức của Diệp Tân Hà, phản ứng đầu tiên là thì ra gã còn sống, phản ứng thứ hai chính là vì sao gã lại phản bội?

Trong hầu hết thời gian, Diệp Tân Hà chỉ giống như một người không liên quan đang còn xem kịch.

.....

Đại thành Trường Lạc của Quan Trung có quy mô lớn hơn Trường Lăng, nhưng bất kể nhân khẩu cùng chiếm diện tích cũng không thua gì đại thành như Hoàng đô nước Sở. Hơn nữa phú thương tụ tập, mặc dù chiến sự hai nước Tần Sở đang đến thời điểm quyết liệt, tiêu hao lượng lớn nhân lực vật lực, nhưng Trường Lạc lại không thấy tiêu điều, ngược lại tài nguyên các nơi hội tụ ở Quan Trung trước tiên, sau đó mới chuyển đi tiền tuyến, hơn nữa đất Sở hỗn loạn đối với thương nhân Quan Trung mà nói, càng có thể dễ dàng thông thương, được bỏ qua vô số thuế má, có thể nói trong nguy hiểm lại ẩn chứa vô số kỳ ngộ, cho nên Trường Lạc hiện nay lại có vẻ càng thêm phồn hoa cùng rối ren.

Nguyên Vũ thích thanh tịnh, cho nên xe vua không vào thành, mà trực tiếp tiến về Hành cung bên ngoài thành Trường Lạc nghỉ ngơi.

Hành cung này nằm bên bờ sông lớn, lúc trước là một tòa miếu Long Vương, thương đội vận tải đường thủy ngày xưa đều làm lễ

ở trước miếu Long Vương này, xin thuận buồm xuôi gió, chớ xảy ra loạn sự. Năm thứ năm sau khi Nguyên Vũ đăng cơ, từng tuần tra các thành Quan Trung một lần, đi ngang qua Trường Lạc liền ở lại nơi này, sau đó miếu Long Vương liền được cải tạo thành Hành cung của Hoàng đế, xung quanh trồng các loại cây cối, bên trong mặc dù thường xuyên có người quét dọn, nhưng vẫn không có người ở, cho nên thanh tĩnh đến cực điểm.

Hành cung của Hoàng đế, tuy Đế vương không có ở đây, nhưng cũng không ai dám chiếm cứ.

Tuy nhiên khi xe của Nguyên Vũ đến, y đã cảm nhận được có người ở trong Hành cung này.

Nhưng phản ứng của y lại chỉ là nhẹ nhàng thở dài.

Y xuống xe, đi vào cửa lớn, người đi theo y vào cửa miếu này chỉ có Từ Phúc, ngay cả Phù Tô cũng bị lưu lại trong đoàn xe.

- Ngươi tới rồi?

Y nhìn người đứng dưới gốc cây lớn nhất trong miếu này, nói ra,

- Vậy Trường Lăng do ai nắm giữ?.

Những lời này tuy bình thản nhưng lại ẩn giấu ý trách cứ, ý tứ bao hàm trong đó chính là ta đã không ở Trường Lăng, vậy ngươi sao có thể rời khỏi nơi ấy?

Người đứng dưới gốc cây lớn đó là Trịnh Tụ.

Nàng vậy mà cũng rời khỏi Trường Lăng, đi đến nơi này. Nàng và Nguyên Vũ đồng thời không ở Trường Lăng, đây thật sự là chuyện rất nguy hiểm.

Nhưng nhìn biểu lộ nhàn nhạt, nghe những lời này của

Nguyên Vũ, nàng chỉ nhẹ nhàng trả lời:

- Trường Lăng sở dĩ quan trọng, chỉ khi ngươi và ta ở nơi ấy.

Nguyên Vũ nghe ra nhiều ý hơn từ hai chữ "ngươi và ta" trong lời nói của nàng, y trầm mặc một lát, sau đó mỉm cười, nói:

- Có đạo lý.

Trịnh Tụ im lặng nhìn y.

Lúc nàng và y ở Trường Lăng vốn không gặp nhau quá nhiều lần, hơn nữa sau khi mùa xuân đánh Sở, cũng mãi cho đến bây giờ mới có thể gặp mặt, nếu không phải nàng chờ y ở chỗ này trước, có lẽ còn phải chờ nửa tháng sau, hai người mới có thể gặp lại ở Trường Lăng.

Trong khoảng thời gian này, giữa hai người đã xảy ra rất nhiều chuyện, song giờ phút này, trong con ngươi nàng vẫn không có gợn sóng gì.

- Đi dạo với ta một chút.

Nàng nói một câu, sau đó xoay người lại đi về phía sau Hành cung.

Hành cung Long Vương này xây dựa lưng núi mà đối diện mặt sông, cửa sau có một con đường lên núi, sẽ có thể thông thẳng lên đỉnh núi.

Nàng đi trước, bước thẳng lên đỉnh núi, Nguyên Vũ cũng không nói lời nào mà chỉ bình tĩnh đi theo, sau khi lên đỉnh núi cả hai dừng bước. Nàng nhìn dòng sông lớn thông tới vùng quê, nhìn cảnh càng xa, sau hơn mười hơi thở thì nàng mới xoay người lại, nhìn Nguyên Vũ cùng Từ Phúc đi theo phía sau y, nói:

- Để ngươi đi dạo với ta một chút, thế mà lại không yên tâm,

cuối cùng còn muốn Từ đại nhân đi theo.

Đuôi lông mày Nguyên Vũ khẽ động, y nhìn nàng thật sâu, nói:

- Diệp Tân Hà cũng ở cách đây không xa.

Trịnh Tụ cất bước, lướt qua người y, lúc xuống núi nàng nói:

- Người đời đều nói ta lãnh khốc, kỳ thật ngươi còn lãnh khốc hơn cả ta.

Nguyên Vũ hít sâu một hơi, muốn nói cái gì đó nhưng cuối cùng nhịn xuống, y chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía xa xa hơn, chậm rãi nói:

- Chuyện này không quan trọng, quan trọng là chúng ta có thể thắng hay không.

Trịnh Tụ không hề đáp lại y nữa.

Nàng im lặng xuống núi, sau đó rời Hành cung và trở về Trường Lăng.

Từ Trường Lăng đến đây, nàng và Nguyên Vũ chỉ nói mấy câu ngắn ngủi này, thậm chí ngay cả chuyện Nguyên Vũ và Đinh Ninh giao dịch, thả tiểu thư Thương gia cũng không hề được nhắc tới, nhưng lần gặp mặt này, bất kể là nàng hay Nguyên Vũ đều đã nhận được đáp án mà mỗi người đều muốn biết.

Mãi đến khi nàng rời đi thật lâu thì Nguyên Vũ mới xoay người lại, nhìn phương hướng nàng rời đi, sâu trong đôi mắt hiện lên một tia đau đớn.

Có lẽ y chỉ đi dạo cùng nàng ở Trường Lăng giống như rất nhiều năm trước, chẳng qua lẻ loi một mình đuổi theo lên núi, không cho Từ Phúc đi theo, nàng có khả năng sẽ cho hắn hạt sen nơi Linh tuyền để chữa thương.

Nhưng y không thể mạo hiểm, cho dù nàng để Diệp Tân Hà tới đây cũng chỉ là muốn nhìn phản ứng của y.

Ở giữa một số người sẽ không cảm nhận được chán ghét, nhưng cuối cùng vẫn là thất vọng với lẫn nhau.

.....

Thời gian sẽ phai nhòa tất cả mọi thứ, đồng thời cũng sẽ để cho mọi người nhìn thấy tất cả mọi thứ rõ ràng.

Trong biển sâu, khi tiếng sấm trong thân thể Kiệt Ngư biến mất, hào quang thánh khiết bên ngoài cơ thể Đinh Ninh dần dần tiêu tan, hắn liền đứng trên lưng Kiệt Ngư, khẽ gật đầu với nó.

Kiệt Ngư cảm nhận được hắn muốn lên tòa thành nổi phía sau, song lần này nó lại không có bất kỳ địch ý nào, cũng không phải do Đinh Ninh vừa rồi giúp nó chấn động khí hải khiến cho nó đạt được chỗ tốt lớn lao, mà do nó đã có một loại kính sợ mãnh liệt đối với Đinh Ninh đang đứng trên lưng nó lúc này.

Nó có thể cảm nhận được rõ ràng, lúc này chỉ cần Đinh Ninh động ý niệm một cái là sẽ có thể dễ dàng chém giết nó.

Nhất là thanh kiếm bản mệnh trong khí hải Đinh Ninh, trong cảm giác của nó lúc này lại sắc bén đến cực điểm, làm cho nó có loại cảm giác hoàn toàn không thể ngăn cản.

Q8 - Chương 56: Thuẫn Thương Kiếm, Hầu cận

Kiệt Ngư chậm rãi chìm xuống, thân ảnh Đinh Ninh xuyên qua sương mù màu trắng dày đặc, chính thức leo lên mật địa của quận Giao Đông. (mật địa: địa phương bí mật)

Nơi hắn đặt chân là một bãi biển cát trắng.

Khi nhận biết của hắn tiến xuống, liền biết cái đảo nổi theo dòng nước ấm và hàn lưu giao nhau mà lơ lửng một tuyến cố định ở trong phiến hải vực này vốn là do rạn san hô cấu thành, song quận Giao Đông đã trồng rất nhiều cỏ nước kỳ dị ở phía dưới, những loại cỏ nước này không chỉ giống như dây leo nhỏ dần dần trói chặt tất cả vật vụn vặt phía dưới đảo này, hơn nữa bên trong thân cây cỏ nước vốn rỗng, có được lực nổi cực mạnh, cũng làm cho đảo nổi này càng vững chắc, lực nổi càng mạnh theo năm tháng tích lũy.

Cũng trong nháy mắt khi hắn thực sự đặt chân xuống, bãi cát trắng nõn trong nháy mắt biến thành màu đen, có một loại lực lượng âm u từ chỗ sâu dưới đảo nổi này trào ra, cuốn về phía hắn.

Loại lực lượng âm u này khác với pháp quyết âm khí quỷ vật mà Tu hành giả vương triều Đại Tề tu hành, cũng không phải là nguyên khí ngưng tụ do một ít vật chết phát ra, mà giống như là chân nguyên nào đó ở trong vực sâu âm u trải qua mấy trăm năm chuyển hóa mà hoàn toàn biến thành vật chất đặc thù nào đó.

Loại lực lượng này khó có thể dùng rất nhiều thủ đoạn tu hành thường dùng trong thế giới người tu hành để ứng phó, cho nên rơi vào trong cảm giác của bất kỳ Tu hành giả nào, hiển nhiên

càng thêm khủng bố.

Bãi cát trắng tinh biến thành màu đen, gió âm nổi lên từng trận, tựa như có mấy cái bóng ma khổng lồ cuốn tới Đinh Ninh.

Thế nhưng khóe miệng Đinh Ninh lại hiện ra một tia ý cười chua xót khó tả.

Đây là lực lượng pháp trận đến từ U đế ngày xưa, song loại lực lượng U đế này cũng là thứ hắn nói cho Trịnh Tụ năm đó.

Nói cách khác, trên cơ sở pháp trận vốn có của quận Giao Đông, Trịnh Tụ năm đó được quận Giao Đông lựa chọn làm chúa tể quyết định vận mệnh tương lai của quận này, sau khi có được căn cơ thật sự của quận Giao Đông, lại thêm một đạo pháp trận như vậy ở chỗ này.

Loại pháp trận này cộng thêm con Kiệt Ngư trung thành với nàng, sẽ tạo thành hai loại phong tỏa bên ngoài, làm cho những người trong nhà nàng ở quận Giao Đông đều không thể tiến vào nơi này.

Người có thể ra vào nơi này ngoại trừ chính nàng ra, cũng chỉ có sứ giả mà nàng sai sử.

Song thủ đoạn như vậy vốn xuất phát từ hắn, rất nhiều năm trước khi nàng tiến vào Trường Lăng, cuối cùng đánh cắp tất cả những gì thuộc về hắn và Ba Sơn Kiếm Tràng, song nàng làm sao cũng không nghĩ tới, rất nhiều năm sau, hắn còn có thể xuất hiện ở chỗ này, bước lên mật địa của nàng.

Đinh Ninh vươn tay phải ra.

Hắn vốn không có làm bất kỳ động tác dư thừa nào, chỉ để Cửu Tử Tằm từ trong thân thể hắn chảy ra.

Theo vô số thanh âm vụn vặt tuôn ra, vô số tằm nhỏ vô hình

cắn nuốt mấy cái bóng ma thật lớn kia, trong nháy mắt sau đó, sâu trong đảo vang lên một trận tiếng vỡ vụn rất nhỏ.

Những lực lượng vô cùng âm u kia giống như sợ hãi bị chính mình hủy diệt, chợt vỡ vụn vô hình.

Bản thân Cửu Tử Tằm chính là thủ đoạn chí cao của U đế, giống như tổng cương của tất cả các công pháp và thủ đoạn này, đối với loại nguyên khí âm u như vậy mà nói, bất kỳ một tia nguyên khí nào của Cửu Tử Tằm đều đã cường đại đến cực điểm.

Theo bãi biển từ màu đen trong nháy mắt lại trở thành màu trắng, lực lượng vô hình trói buộc sương mù trên đảo này cũng biến mất không ít, bị gió trên mặt biển thổi qua, sương trắng trên đảo nổi này tiêu tán, trở nên trong trẻo.

Trương Thập Ngũ cùng Lâm Chử Tửu, Trưởng Tôn Thiển Tuyết ở thuyền xoắn ốc cũng đã sắp tiếp cận bãi cát nơi Đinh Ninh đứng.

Cũng vào lúc này, bốn đạo sát khí lăng liệt từ bốn góc đảo nổi này bắn ra, mỗi người mang theo một loại dược khí nồng đậm, bắn về phía Đinh Ninh.

Đây chính là người canh đảo của quận Giao Đông, tử sĩ chân chính, là dược nô đã sớm bị các loại dược vật đánh mất tâm trí, không hề sợ hãi, không hề thống khổ.

Mấu chốt nhất chính là bản thân những dược nô này chính là Tu hành giả Thất Cảnh.

Mặc dù tâm trí đã sớm bị lạc lối, biến thành cỗ máy chỉ biết giết chóc, nhưng bởi vì không có bất kỳ cảm xúc dao động nào, cho nên từ ý nghĩa nào đó mà nói, chiến lực của bọn họ càng đáng sợ hơn so với ban đầu, có chút thủ đoạn công kích lại càng không hợp lẽ thường.

Cứ như thế mục tiêu của bốn gã dược nô này đều là Đinh Ninh lên đảo đầu tiên, trong bốn đạo sát khí có một thân ảnh đen kịt như sắt xé gió, xông lên phía trước đầu tiên.

Đây là một Tu hành giả dáng người cực kỳ khổng lồ, dáng người của y thậm chí vượt qua Hoành Sơn Hứa Hầu ở Trường Lăng, hơn nữa không biết dùng loại dược vật nào kích thích xương cốt cùng máu thịt của y, trên người y hoàn toàn không có bất kỳ thịt thừa mập mạp nào, cảm quan đều là cơ bắp cứng rắn, góc cạnh rõ ràng như nham thạch.

Một Tu hành giả có thân hình khổng lồ tráng kiện như vậy, nhưng tốc độ của y lại nhanh hơn rất nhiều so với ba gã dược nô khác.

Hơn nữa thủ đoạn công kích của y cực kỳ trực tiếp cùng không hợp lẽ thường, y trực tiếp dùng thân thể của mình xông thẳng tới Đinh Ninh.

Y giống như là một viên đá lớn màu đen bị ném ra, đơn giản mà thô bạo đập tới, song trong quá trình phi hành, y không ngừng di chuyển nguyên khí như núi, hội tụ vào bên trong thân thể mình.

Trong không khí chung quanh thân thể y xuất hiện vô số đường cong màu đen vặn vẹo theo những nguyên khí này không ngừng ngưng tụ.

Những đường cong màu đen này cực kỳ giống với hoa văn trên sắt đen được luyện ngàn lần của vương triều Đại Tần, giống như hoa văn của sắt đen trải qua việc không ngừng luyện gõ, sau đó làm lạnh.

Điều này làm cho y khi còn cách Đinh Ninh gần trăm trượng, giống như tạo thành một mặt thuẫn tròn bằng sắt đen thật lớn chung quanh thân thể y.

Y đã trở thành một tấm lá chắn khổng lồ.

Mà ba gã dược nô đi theo phía sau y bay vút mà đến, một kẻ có dáng người gầy dài, trong hai tay nguyên khí điên cuồng khuấy động, hình thành vật bản mệnh là một thanh trường thương màu lam đậm, thanh trường thương này dài chừng hơn ba trượng, theo thế bay vút của gã, mũi thương màu lam đậm của thanh trường thương này không hề có chút trở ngại xuyên qua những đường cong màu đen như hoa văn trên huyền thiết được bách luyện kia, xuyên qua thuẫn lớn.

Loại hình ảnh này cho bất kỳ Tu hành giả nào một loại cảm giác, giống như trên thuẫn lớn mà tên dược nô thứ nhất cầm đã dành riêng cho tên dược nô thứ hai này một cái lỗ nhỏ để có thể xuyên thương qua, mà tên dược nô thứ hai lại dùng thương đâm qua cái lỗ này một cách vô cùng chuẩn xác, đâm tới Đinh Ninh.

Tốc độ của thương này vượt qua cái thuẫn lớn kia va chạm, song cũng không phải là nhanh nhất.

Dược nô thứ hai theo sát phía sau, thân hình cũng co rụt ở phía sau thuẫn lớn, nguyên khí bản mệnh của gã phun trào, một đạo kiếm quang lóe lên.

Vật bản mệnh của gã là một đạo phi kiếm màu xanh lá cây.

Đạo phi kiếm này nhanh đến mức liên tục phát ra thanh âm xé gió trên không trung, không khí liên tục nổ tung, giống như là có một chuỗi hơn một ngàn thanh phi kiếm đang bay về phía Đinh Ninh.

Mà trong bốn tên dược nô, binh khí của tên dược nô cuối cùng càng đặc thù hơn.

Trong nháy mắt gã hiện thân, trong hai tay cầm một thanh giác cung thật lớn. (giác cung: cung làm từ sừng)

Hai đầu của giác cung này không ngừng phun ra hơi nước kỳ dị cùng nguyên khí dao động mãnh liệt, hiển nhiên là dùng sừng của cự thú trong biển nào đó chế thành thân cung, chỉ sợ hoàn toàn không cần mũi tên, chỉ bằng vào thanh cung này và lực lượng chân nguyên của bản thân gã là đã có thể ngưng tụ lượng lớn nguyên khí, ngưng tụ thành mũi tên.

Phía sau gã cũng không đeo bao đựng tên giống như tiễn thủ của vương triều Đại Tần, ngược lại sau lưng đeo một thanh trường đao, bên hông treo một thanh đoản đao. (trường đao, đoản đao: đao dài, đao ngắn)

Loại trang phục này hoàn toàn chính là hầu cận có thân thể cùng tốc độ phản ứng vượt qua Tu hành giả tầm thường.

Trong quân đội vương triều Đại Tần, bên cạnh một số Kiếm sư sử dụng phi kiếm thường được trang bị một tên hầu cận như vậy.

Loại hầu cận này có thể phòng ngừa trên chiến trường hỗn loạn, sau khi phi kiếm của một gã Kiếm sư cường đại bay ra, toàn lực điều khiển phi kiếm sẽ bị thủ đoạn của một ít Tu hành giả cấp thấp của đối phương đánh lén giết chết, hoặc là trực tiếp chết vì một ít lưu diễm do nguyên khí tán vỡ đánh nhầm.

Thuẫn chắn phối với thương, phi kiếm của hầu cận, bản thân cũng đã là tiểu đội mạnh mẽ của Tu hành giả trên chiến trường vương triều Đại Tần, hiện tại tổ hợp của bốn Tu hành giả này hiển nhiên là tổ hợp tiểu đội còn cường đại hơn.

Mấu chốt nhất chính là bốn gã dược nô dùng ra chiến pháp và chiến trận như vậy, còn đều là Tông sư Thất Cảnh.

Khi bốn đạo sát ý như vậy đồng thời rơi về phía Đinh Ninh, ngay cả Kiệt Ngư có chút linh tính bên bờ sông cũng cảm thấy bốn gã Tu hành giả này hợp kích cực kỳ khủng bố, thân thể của nó đều hơi run rẩy.

Q8 - Chương 57: Sáu gian phòng

Tiểu đội bốn người như vậy dù cho đều là Tu hành giả Lục Cảnh, thì trên chiến trường cũng đã là tiểu đội chém đầu có thể mạnh mẽ tập kích chém giết cường giả Thất Cảnh.

Bốn gã Tu hành giả Thất Cảnh có thể tạo thành sát trận hoàn mỹ như vậy, trên chiến trường chỉ sợ có thể giết chết bất kỳ một gã địch nhân nào.

Nhưng khi bốn đạo sát ý này rơi về phía Đinh Ninh, đám người Lâm Chử Tửu bên bờ lại không có một ai có tính toán ra tay.

Bởi vì đối thủ của bốn gã dược nô này là Đinh Ninh, mà Đinh Ninh là tồn tại mà bất kỳ một Thất Cảnh nào cũng không thể so sánh được.

Ở thành Trường Lăng năm đó, tiểu đội tập sát như vậy vốn không tính là cái gì.

Cho nên trong mắt Lâm Chử Tửu lúc này, thậm chí có một loại cảm khái đã lâu không gặp, có một loại hy vọng lóe sáng.

Chưa từng có người nào có kiếm ý hoàn mỹ như Vương Kinh Mộng, khi y gặp Vương Kinh Mộng lần đầu tiên, nhìn thấy hắn xuất kiếm, y đã bị kinh diễm đến.

Sau rất nhiều lần chiến đấu, nhìn Vương Kinh Mộng đối địch, nhìn rất nhiều chiêu kiếm của hắn, đối với Tu hành giả như y mà nói chính là một loại hưởng thụ khó tả.

Mà hiện tại hắn cũng đã rất nhiều năm không nhìn thấy chiêu

kiếm như vậy.

Thuẫn cùng bóng đen mũi thương bao trùm trên bãi cát trắng Đinh Ninh đứng, khóa chặt khí cơ của hắn, hai gã dược nô Thất Cảnh này cảm nhận được tất cả biến hóa rất nhỏ trên thân thể Đinh Ninh, phán đoán một ít hướng đi của hắn có thể xảy ra.

Đinh Ninh đúng lúc này mới động, hắn nghiêng người mà không có chút kỹ xảo nào, nghênh đón mũi thương đầu tiên đến.

Khi hắn hơi có hành động, người đầu tiên có biến hóa ngược lại là tên hầu cận kia, hơi nước trong thiên địa chung quanh nhanh chóng hội tụ tới giác cung thật lớn trong tay gã, giọt nước trong suốt từ hai đầu thân cung co rút lại, hội tụ ở giữa ngón tay gã, ngưng tụ thành một thanh mũi tên nước trong suốt.

Trên mũi tên nước trong suốt này nhộn nhạo ra nguyên khí dao động một cách đáng sợ, trong không khí không ngừng phát ra tiếng Phượng minh.

Đinh Ninh có chút ngoài ý muốn, ngẩng đầu nhìn cây giác cung trong tay dược nô này một cái, chỉ là trong nháy mắt này, tên dược nô này cũng dừng một chút.

Gã có thể tập trung vào thân vị của Đinh Ninh, thế nhưng lại không có cách nào ra tay.

Bởi vì Đinh Ninh lúc này đứng ở một góc dưới thuẫn, là góc chết mà mũi tên gã không cách nào đạt tới.

Đinh Ninh chỉ đơn giản nghiêng người, đi về phía trước liền đã phong bế thế xuất thủ của gã.

Sau đó Đinh Ninh xuất kiếm.

Một kiếm cực kỳ đơn giản.

Khí tức bản mệnh từ trong tay hắn tuôn ra, hóa Đại Hình kiếm.

Trong không khí xuất hiện vài luồng nguyên khí cuồng bạo, biến thành hào quang kỳ dị, nhanh chóng bám vào lưỡi kiếm của Đại Hình kiếm.

Lưỡi kiếm của Đại Hình kiếm tựa như trong nháy mắt trở nên mỏng hơn, sắc bén hơn.

Sau đó thanh kiếm của hắn cắt vào mũi thương của gã và tiếp tục chém vào tấm thuẫn.

Thương bị gãy, thuẫn bị phá.

Một kiếm này đã tập trung khí cơ của thương thuẫn một cách chính xác, không có bất kỳ kỹ xảo nào.

Mũi thương rơi xuống bên cạnh Đinh Ninh, hắn xuyên qua lá chắn bị cắt ra, lướt qua hai gã dược nô này.

Kiếm của hắn thuận thế mà ra, đầu của hai gã dược nô này lập tức bay lên.

Bốn gã dược nô đã chỉ còn lại có hai người.

Tên dược nô ngưng tụ tên nước trên đầu ngón tay không chút do dự, gã buông tên nước ngưng tụ giữa ngón tay ra, sau đó trở tay rút trường đao trên lưng.

Trong tiềm thức của gã, khoảng cách giữa Đinh Ninh và mình đã quá gần, dưới loại khoảng cách này, bất kỳ động tác thân thể rất nhỏ nào của Tu hành giả cũng có thể dễ dàng tránh được mũi tên đánh thẳng.

Nhưng mà gã thấy, một mũi tên như vậy vẫn có thể cho gã giành chiến thắng về phương diện thời gian, huống chi ở trước

người gã còn có một thanh phi kiếm mang ra vô số đường ảnh kiếm.

Oanh một tiếng.

Một mũi tên này bắn ra, lại không có bất kỳ tiếng xé gió sắc bén nào, mà chỉ phát ra một tiếng nổ lớn, mũi tên trong nháy mắt liền biến thành một con Thủy Long, trực tiếp xông về phía Đinh Ninh.

Một đạo phi kiếm màu xanh biếc từ trên không trung hạ xuống, vô số ảnh kiếm hỗn tạp cùng một chỗ, tựa như có vô số lông thú của khổng tước bắn xuống.

Đinh Ninh hơi ngẩng đầu, hắn nhìn vô số ánh kiếm, kiếm trong tay đâm ngược lên trên.

Trong tiếng nổ nặng nề lúc Thủy Long xé gió vang lên một tiếng nứt thanh thúy.

Ảnh kiếm đầy trời vừa thu lại, ở chỗ kiếm quang của Đinh Ninh rơi xuống, phi kiếm màu xanh biếc lộ ra chân thân, biến thành hai mảnh tàn kiếm bị chặt đứt, giống như con chuồn chuồn bị cắt đứt thê lương rơi xuống.

Cùng lúc đó thân thể Đinh Ninh cũng đã lướt qua Thủy Long, một kiếm chém về phía dược nô vừa mới rút trường đao sau lưng kia.

Nói là chém, kỳ thật càng giống như vẽ.

Bởi vì động tác của một kiếm này của Đinh Ninh cực kỳ lưu loát cùng nhẹ nhàng, hơn nữa tên dược nô này đang ở cuối mũi kiếm của hắn.

Một kiếm này làm cho người ta có cảm giác mặc dù mũi kiếm xẹt qua thân thể, cũng chỉ lưu lại một vết thương nông cạn, song

tên dược nô đối mặt với một kiếm này của Đinh Ninh lại hoàn toàn không phải loại cảm thụ này.

Thế trường đao trong tay gã hoàn toàn không cách nào ngăn cản được một kiếm này, nương theo một tiếng chấn động sâu trong khí hải thân thể, tay trái của gã rút đoản đao bên hông ra, cũng chém thẳng mũi kiếm của Đinh Ninh.

Ánh mắt Đinh Ninh dừng trên người gã.

Kiếm thế của hắn không có bất kỳ thay đổi nào, kiếm quang cắt vào ở giữa khe hở của hai thanh đao.

Thân thể dược nô này cứng đờ.

Gã trơ mắt nhìn mũi kiếm của Đinh Ninh xẹt qua ngực mình.

Mũi kiếm đi qua chỉ lưu lại một vết đỏ nhàn nhạt, song trong nháy mắt tiếp theo, đường chỉ đỏ trong lúc đó liên tục xùy xùy vang vọng, kiếm khí không ngừng xâm nhập trong thân thể gã. Cơ thể của gã giống như một mảnh giấy mỏng đã bị cắt ra.

Dược nô cuối cùng đang ho ra máu.

Kiếm bản mệnh của gã bị chặt đứt trong nháy mắt, khiến khí hải của gã xuất hiện vết thương nghiêm trọng.

Đinh Ninh thu kiếm, ánh mắt dừng ở mi tâm của tên dược nô này.

Mi tâm của dược nô này xuất hiện một chấm đỏ.

Có một giọt máu tươi bay trên không trung khi hắn thu kiếm bị thân kiếm của hắn dẫn động, bắn thẳng vào mi tâm của tên dược nô này.

Lực lượng của giọt máu tươi này cũng không tính là cường đại, nhưng đối với một Tu hành giả bị hủy vật bản mệnh, chân

nguyên trong thân thể còn đang chấn động kịch liệt mà nói, chuyện này đã đủ trí mạng.

Một tiếng khẽ vang lên từ sau đầu tên dược nô này.

Một chùm sương máu nổ tung ra từ sau đầu hắn, tiếp theo thân thể dược nô này đã mềm nhũn ngã xuống đất.

Đinh Tĩnh yên tĩnh đứng thẳng.

Thi thể của bốn dược nô nằm rải rác quanh người hắn.

Nhìn hình ảnh như vậy, Lâm Chử Tửu cảm khái vô hạn.

Mặc dù là Tu hành giả Thất Cảnh cũng có vẻ vô cùng yếu ớt dưới kiếm thế hoàn mỹ như vậy, tựa như không khác gì những Tu hành giả cấp thấp khác.

Vương Kinh Mộng ngày xưa đã cường đại như vậy.

Hoặc có thể nói, Đinh Ninh hiện tại càng cường đại hơn.

.....

Lâm Chử Tửu cùng Trương Thập Ngũ, Trưởng Tôn Thiển Tuyết lên bờ.

Họ đi theo phía sau Đinh Ninh, băng qua những bãi biển cát trắng và một khu rừng ngập mặn, đến trước mặt những công trình được xây dựng trên hòn đảo nổi này.

Ở bên trong sương trắng xa xa không thể nhìn thấy rõ ràng, hiện tại bọn họ nhìn thấy thứ đứng sừng sững trước mặt bọn họ chính là sáu gian phòng, sáu gian khố phòng độc lập thật lớn. (Khố phòng: nhà kho)

Sáu gian khố phòng khổng lồ này đều là do gỗ âm trầm trong biển làm thành, gió biển không thể ăn mòn, lại tản ra hương vị của

năm tháng.

Mỗi một gian khố phòng đều rất khổng lồ, giống như là hạm lớn U Phù bị mắc cạn trên đảo.

Q8 - Chương 58: Hậu thủ và bảo tàng

Hải vực hiểm ác, đảo nổi vẫn luôn di động, hơn nữa còn có Kiệt Ngư cùng những dược nô này bảo vệ, liền đã ngăn cách khối mật địa quận Giao Đông này với thế giới bên ngoài, ngoại trừ mỗi một đời chủ nhân của quận Giao Đông, hoặc là sứ giả có tín vật, còn lại không ai có thể lên đảo lấy đi đồ vật bên trong.

Cho nên sáu gian khố phòng này không có bất kỳ pháp trận thủ hộ nào, thậm chí không có gông xiềng gì.

Cửa lớn bằng gỗ âm trầm cao tầm khoảng hai người cứ lẳng lặng khép lại như vậy.

Nhìn sáu gian khố phòng khổng lồ này, nhịp tim Trưởng Tôn Thiển Tuyết đột nhiên đập nhanh lên.

Mấy trăm năm qua, trước khi cựu quý tộc quyền quý chưa biến mất, quận Giao Đông vẫn luôn bị bọn họ gọi là đồ nhà quê, nhưng đây chỉ là một loại xa lánh về mặt địa lý, một loại xa lánh trời sinh đối với người bên ngoài của quyền quý đã chiếm cứ thâm căn cố đế của Trường Lăng, bất kỳ một cựu quý tộc quyền quý nào, kể cả môn phiệt Trưởng Tôn mạnh nhất lúc bấy giờ cũng không thể không thừa nhận sau mấy trăm năm bị xa lánh mà gian nan sinh tồn, quận Giao Đông đã có căn cơ để đứng thẳng rất đặc biệt, tài phú tích lũy cũng kinh người.

Trong sáu gian khố phòng này là tinh hoa mà bọn họ tích lũy mấy trăm năm qua.

Một quận, còn có lượng sản vật của tất cả hải vực mà quận

Giao Đông có thể nắm giữ, trong mấy trăm năm qua có một bộ phận đồ đạc thật lớn tiêu hao ở trong khe hẹp sinh tồn của quận Giao Đông. Nhưng bất cứ kẻ nào cũng không khó tưởng tượng, có một ít thứ tốt nhất trong đó, quận Giao Đông chắc chắn sẽ không mang đi đổi lấy tiền tài, sẽ không đưa cho một số quyền quý hoặc làm một ít giao dịch một cách tùy ý, một ít bộ phận hữu dụng nhất trong đó sẽ trải qua lựa chọn, chất chứa trong những khố phòng này.

Nếu nói cho người trong thiên hạ biết những tích lũy thực sự của quận Giao Đông đều tồn tại trong sáu gian khố phòng, vậy tất cả mọi người trong thiên hạ sẽ tò mò sáu gian khố phòng này đến cực điểm, muốn biết rốt cuộc bên trong này có cái gì.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết xuất thân từ quý tộc Trưởng Tôn, cực kỳ hiểu rõ trong kho báu của quý tộc Trưởng Tôn ngày xưa có tài phú cỡ nào, mà nàng đương nhiên cũng rất rõ ràng, thứ quận Giao Đông tích lũy trong những khố phòng này chắc chắn sẽ vượt qua bảo khố của quý tộc Trưởng Tôn năm đó.

Mà nguyên nhân càng thêm trọng yếu khiến nàng thông thường lạnh lùng như tuyết, không có cảm giác quá lớn đối với những chuyện bên ngoài lại đột nhiên trở nên hưng phấn, là bởi vì đây là đồ của Trịnh Tụ.

Trịnh Tụ vẫn là kẻ mà nàng ghét nhất, ngày thường khi nghe được tên Trịnh Tụ, nàng sẽ cảm thấy cực kỳ không vui.

Mà hiện tại, loại cảm giác này giống như quang minh chính đại mở rương cất tiền của Trịnh Tụ, ngoại trừ sung sướng ra, còn có loại cảm giác kích thích không thể giải thích được.

Nàng mím môi, thậm chí giống như tâm tính thiếu nữ, không nhịn được tưởng tượng mình đứng trước mặt Trịnh Tụ, giống như lật rương của ả, vứt đồ vật trong rương mà ả coi như trân bảo xuống đất, mà ả lại không thể làm gì được.

Đinh Ninh đi tới trước cửa khố phòng cách hắn gần nhất, sau đó hít sâu một hơi, đẩy cánh cửa này ra.

Hắn cũng rất muốn biết rốt cuộc trong sáu gian khố phòng này có cái gì.

Đối mặt với bí tàng của quận Giao Đông, loại cảm giác này giống như là lần đầu tiên hắn tiến vào Ba Sơn Kiếm Tràng, nhìn thấy Kiếm tàng của tông môn này vậy. (bí tàng: kho tàng bí mật)

Một tiếng ọp ẹp khẽ vang.

Cánh cửa gỗ nặng nề mở ra.

Gian khố phòng này dường như đã lâu không được mở ra, giữa khe cửa kia tích tụ một ít cát bụi, khi đẩy ra lại rơi xuống như tuyết.

Sau đó tất cả mọi người ở cửa chỉ cảm thấy trước mắt sáng lên, hoặc có thể nói một loại hào quang cũng không tính là sáng ngời, lại làm cho bọn họ cảm thấy chói mắt một cách khó hiểu.

- Đây là cái gì?

Trương Thập Ngũ nhíu mày, nhịn không được hỏi.

Khố phòng này cũng không có rất nhiều thứ chất đống giống như bọn họ tưởng tượng, mà lại cực kỳ trống trải.

Những giá gỗ đơn sơ nhưng rất thực dụng cũng đều được làm bằng gỗ âm trầm, nhưng chỉ có một số ít giá gỗ là có mấy chục khối Tinh thạch màu xanh nhạt bất quy tắc.

Nhưng khi Đinh Ninh đẩy cửa ra, ánh mặt trời rơi vào khố phòng này, tán xạ trên những giá gỗ kia, trên đó cũng bắt đầu phát ra ánh huỳnh quang màu xanh nhạt.

Những huỳnh quang này là nơi phát ra ánh sáng chói mắt.

- Đây chính là Nguyệt Huỳnh thạch, trong truyền thuyết ở các đảo hải ngoại, đây là bảo thạch do ánh trăng chiếu vào biển sâu ngưng tụ mà thành, nhưng trên thực tế là một loại sứa trong biển sâu sau khi chết chôn sâu ở trong bùn cát, trong thân thể nó có loại keo độc đáo nào đó trải qua vô số năm chuyển hóa tự nhiên mà hình thành nên Tinh thạch. Hình thể loại sứa độc đáo này cực kỳ khổng lồ, ở trong biển sâu sẽ phát ra u quang độc đáo, cũng thấy trong một ít sách trên các đảo hải ngoại ghi lại đã sớm bị diệt sạch, cho nên loại Tinh thạch này cũng cực kỳ hiếm thấy. (u quang: ánh sáng âm u)

Lông mày Đinh Ninh cũng nhíu thật sâu,

- Ở bên ngoài thư phòng của Trịnh Tụ ở Hoàng cung Trường Lăng có tượng binh mã, trong điển tịch giới tu hành ghi lại, những Tinh thạch này chính là 'chiến tượng tinh', chính là nguồn lực lượng của pháp trận trọng những chiến tượng kia. Một viên Nguyệt Huỳnh thạch cỡ trứng ngỗng có thể để cho binh mã chiến tượng của ả sử dụng mấy năm.

Sắc mặt Lâm Chử Tửu khó coi thêm mấy phần:

- Số lượng binh mã chiến tượng bên ngoài thư phòng của nàng ở Hoàng cung không quá trăm người. (binh mã chiến tượng: tượng binh mã)

Đinh Ninh quay đầu nhìn y một cái, nói:

- Đúng vậy.

Cuộc đối thoại giữa hai người cực kỳ đơn giản, nhưng Trương Thập Ngũ và Trưởng Tôn Thiển Tuyết cũng đã hoàn toàn hiểu được tất cả ý nghĩa trong lời nói của hai người.

Tất cả Tu hành giả ở Trường Lăng đều biết, trên con đường ngoài thư phòng của Trịnh Tụ có một ít tượng có thực lực tương

đương với Tu hành giả Tứ Cảnh Ngũ Cảnh. Những bức tượng này dùng các loại kim loại chế thành, ngày thường bất động, có binh mã cũng có dị thú, hình thái khác nhau, thoạt nhìn không có gì khác với tượng gỗ được dùng để trưng bày, song những thứ này lại có thể tự mình cảm ứng nguyên khí dao động bất thường, chỉ cần Tu hành giả đặt chân đến gần thư phòng của Trịnh Tụ, pháp trận trong cơ thể mấy thứ này sẽ bị phát động.

Chỉ có mình Trịnh Tụ là có thể điều khiển những cỗ máy chiến tranh này, là thủ đoạn độc đáo thuộc về quận Giao Đông, bọn chúng tương đương với những thị vệ trung thành nhất.

Chẳng qua những chiến tượng này nhiều nhất chỉ hơn một trăm cỗ, số lượng cực kỳ rõ ràng, bất kể là trong cuộc chiến ba triều của vương triều Đại Tần đối với ba nước Hàn Triệu Ngụy, hay là biến cố ở Trường Lăng sau này, cùng với chiến trường giao chiến với Sở hiện tại, đều không có những chiến tượng tương tự xuất hiện.

Song ánh huỳnh quang màu lam tỏa ra trên giá gỗ trong khố phòng lúc này, chính là từ nguyên khí của những viên Nguyệt Huỳnh thạch kia ngâm nhiễm lâu dài.

Nói cách khác, mặc dù những Nguyệt Huỳnh thạch này ở toàn bộ thế giới của Tu hành giả mà nói đã là vật cực kỳ trân quý, thậm chí khó có thể kiếm được một khối, nhưng trong bí khố của quận Giao Đông này lại tồn kho từng đống thật lớn, tất cả giá gỗ trong khố phòng này đều từng có sự tồn tại của nó!

Nếu như theo lời Đinh Ninh nói, chỉ là một khối Nguyệt Huỳnh thạch lớn bằng trứng ngỗng sẽ có thể đủ cho một binh mã chiến tượng như vậy sử dụng mấy năm, vậy mấy cái giá gỗ chất đống Nguyệt Huỳnh thạch trước mặt bọn họ hiện tại, ít nhất có thể làm cho hơn trăm chiến sĩ kia dùng mấy chục năm.

Cho nên Trịnh Tụ mặc dù khẳng định lấy Nguyệt Huỳnh thạch

từ nơi này mang đến Trường Lăng, nhưng nếu chỉ dùng để dùng cho hơn trăm chiến sĩ kia, chắc chắn không cần tích trữ số lượng Nguyệt Huỳnh thạch kinh khủng như vậy.

Nếu suy đoán theo lẽ thường, cho dù Trịnh Tụ vẫn luôn có được năng lực để chế tạo ra lượng lớn binh mã chiến tranh này, chẳng qua nàng vẫn luôn ẩn giấu loại thủ đoạn này, có thể chế tạo nhưng không chế mà thôi!

- Những binh mã chiến tượng kia là thủ bút của thợ thủ công quận Giao Đông?

Trương Thập Ngũ là người rất thẳng thắn, vấn đề hỏi ra cũng rất thật, gã nhìn Đinh Ninh, hỏi:

- Khó chế sao?

Đinh Ninh lắc đầu,

- Có một số chiến tượng chỉ sử dụng tinh kim phổ thông, tài liệu dùng tới cũng không khan hiếm, quận Giao Đông có bản vẽ chế tạo hoàn thiện, mỗi loại chiến ngẫu hình dáng khác biệt đều sẽ có đồ lục Phù văn pháp trận riêng biệt, chắc hẳn cũng không khó chế.

- Nếu không phải đến nơi này, chúng ta cũng sẽ không thể phát hiện ả còn có hậu chiêu như vậy. Ta cũng không muốn nhìn thấy mỗi khố phòng nơi này đã bị ả dọn sạch trước khi chúng ta đến.

Vẻ mặt Lâm Chử Tửu thêm lạnh, y không nhìn gian phòng này nữa mà đi tới trước gian khố phòng thứ hai, sau đó trực tiếp đẩy cửa khố phòng thứ hai ra.

Một tiếng hít thở nặng nề truyền ra từ trong cánh mũi của y.

Gian khố phòng này không hề trống rỗng, hơn nữa đồ đạc cũng chồng chất rất nhiều, đồng thời cũng đủ kinh người, đủ để

cho y cảm thấy khiếp sợ, cảm thấy kinh hỉ trong nháy mắt này.

Q8 - Chương 59: Căn cơ

Trường Tôn Thiển Tuyết lúc trước có chút tức giận, tuy rằng Nguyệt Huỳnh thạch trong khố phòng đầu tiên còn dư lại không ít, song nếu không có đồ lục chế tạo tượng binh mã của quận Giao Đông, muốn dùng những Nguyệt Huỳnh thạch này cho các Phù khí khác sẽ tốn rất nhiều công sức, huống chi lượng lớn Nguyệt Huỳnh thạch trong đó đã bị Trịnh Tụ chuyển đi, tương lai chỉ sợ sẽ biến thành thủ đoạn lợi hại để ả đối phó với bọn họ.

Nhưng khi khố phòng này được mở ra, khi bọn họ nhìn thấy những thứ bên trong, sự tức giận của nàng biến mất trong nháy mắt.

Trong khố phòng này vẫn là giá bằng gỗ âm trầm rất rộng rãi, rất chỉnh tề như trước, song trên những giá gỗ âm trầm này lại đặt đầy các loại dụng cụ độc đáo. Có một số là hộp ngọc, bình ngọc được đặc chế, có thứ là đồ sứ được niêm phong bằng sáp, có thứ thì là hộp đựng làm bằng bảo thạch kinh người hơn, còn có rất nhiều thứ được chế thành từ đồ gỗ bình thường.

Bất kể nàng, Lâm Chử Tửu, hay là Đinh Ninh cùng Trương Thập Ngũ, đều rất rõ ràng công dụng của những đồ dùng này.

Những dụng cụ có tính chất nguyên khí khác nhau này dùng để lưu trữ Linh dược có tính chất khác nhau, để tránh mất đi dược tính của những Linh dược này.

Bây giờ hầu hết các đồ dùng này là đầy đủ, tràn đầy các loại Linh dược.

Cho nên gian khố phòng này là một kho thuốc cực lớn.

Trưởng Tôn gia ngày xưa cũng có kho thuốc chuyên dùng để cất giữ Linh dược, song trong trí nhớ của Trưởng Tôn Thiển Tuyết, kho thuốc của Trưởng Tôn gia cũng chẳng qua chỉ là mấy gian nhà gỗ cỡ nhỏ, hoàn toàn không thể so sánh với khố phòng như vậy.

Mấu chốt nhất chính là trong khố phòng của quận Giao Đông này có rất nhiều Linh dược đủ khiến người ta khiếp sợ.

Chỉ liếc mắt một cái, chỉ riêng yêu đan hải thú năm màu mười sắc trong bình thủy tinh tinh khiết ngũ đã có ít nhất hơn mười viên, hơn phân nửa trong đó lớn bằng nắm tay, nguyên khí mờ mịt bị bình thủy tinh ngăn cách ở bên trong, giống như là mây năm màu mười sắc lượn lờ trong bình, chỉ cảm giác từ xa xa cũng đã làm cho nàng đủ xác định, đây ít nhất là Giao đan - loại Linh dược đứng đầu.

Khái niệm này là gì?

Dạ Sách Lãnh là Ty thủ một ty cao quý nhất của vương triều Đại Tần, tu hành ở hải ngoại gần mười năm, mới chém được một viên Giao đan. Mà quyền quý tầm thường, có lẽ mất cả đời này đều khó có được một viên Giao đan như vậy.

Mấy chục năm nay, trong Linh dược do quận Giao Đông cung cấp cho Trường Lăng, Giao đan cũng chỉ có mấy viên.

Cũng không phải tất cả dị thú cường đại đều có thể ngưng kết yêu đan, Giao Long cũng là như thế. Nếu không phải lúc này tận mắt nhìn thấy, Trưởng Tôn Thiển Tuyết sẽ hoàn toàn không nghĩ tới, trong mấy trăm năm qua, quận Giao Đông vậy mà tích lũy số lượng Giao đan kinh người như vậy.

Nguyên khí của tất cả yêu đan các loại dị thú, kể cả Giao Long đều có tính chất khác nhau, nhưng gần như đều có thể dùng để làm thuốc. Có một số yêu đan cực phẩm còn trực tiếp dùng thuốc để trì hoãn, là có thể khiến linh khí bên trong thấm ra, trực tiếp

phục dụng, có chút yêu đan lại cần dược sư tách bỏ nguyên khí bất lợi cho người tu hành.

Hiện tại dược sư như Thanh Diệu Ngâm cũng theo Đinh Ninh tới quận Giao Đông, chỉ riêng những Giao đan tính chất khác biệt này đã chính là một khoản tài phú kinh người, có thể luyện chế thành các loại đan dược cường đại với công dụng khác biệt.

Huống chi những Giao đan này chỉ là một bộ phận trong đó.

Ngoại trừ Giao đan này ra, có chừng hơn một nghìn khỏa yêu đan đủ hình dạng, đủ màu sắc được trang trí trong các đồ dùng khác nhau.

Thật sự khó có thể tưởng tượng, mấy trăm năm qua, Tu hành giả quận Giao Đông chém giết bao nhiêu yêu thú ở trong hải vực mới thu hoạch được tài phú to lớn như vậy.

Lâm Chử Tửu theo Đinh Ninh bước vào khố phòng này, y đi tới một góc trong đó, cầm lấy một cành san hô.

Cành san hô này toàn thân là màu đỏ như máu, sáng bóng hơn so với tuyệt đại đa số bảo thạch, hơn nữa còn có một loại mùi máu tươi nhàn nhạt đang tỏa ra.

Đây là san hô máu.

Là Linh dược lớn mạnh khí huyết nhất trong giới tu hành.

Lúc này một nhánh san hô máu trong tay y không quá một thước, nhưng nếu dùng nó làm thuốc, cũng đủ để bù đắp khí huyết của y tổn thất trong mười mấy năm bị nhốt, làm cho tinh khí của y đại thịnh.

Ngày xưa khi vương triều Đại Tần chinh chiến ba triều Hàn Triệu Ngụy, dạng san hô máu như vậy cũng chỉ có được mấy cành, hơn nữa sớm đã bị dược sư Đại Tần luyện chế thành đan dược,

tiêu hao ở trên chiến trường, ít nhất lúc đại biến xảy ra ở Trường Lăng, trong quốc khố vương triều Đại Tần, loại san hô máu như vậy đã không còn.

Song trước mặt Lâm Chử Tửu hiện tại lại có khoảng một đống!

Ít nhất có năm sáu mươi nhánh san hô máu như vậy, trong đó nhánh dài nhất thậm chí đã vượt qua sáu thước!

Hơn nữa bởi vì san hô máu này trải qua mấy vạn năm ấp ủ dưới đáy biển, dược lực cực kỳ ổn định, giống như loại keo được bách luyện nào đó, cho nên hoàn toàn không cần thủ đoạn đặc thù cất giữ, hiện tại năm sáu mươi cành san hô máu này giống như củi lửa chất đống ở trước mặt Lâm Chử Tửu một cách cực kỳ đơn giản thô bạo.

Hào quang đỏ như máu, phản chiếu cả người Lâm Chử Tửu đều đỏ lên.

- Quận Giao Đông đối với Trịnh Tụ mà nói thực sự là quá nhỏ

Trương Thập Ngũ nhìn rất nhiều góc trong khố phòng này, không nhịn được nói ra một câu này.

Mấy năm nay gã ẩn cư ở Trường Lăng làm thợ hoa, cũng là bởi vì yêu hoa cỏ. Cho nên gã có một ít hiểu biết nhất định đối với một ít kỳ hoa dị thảo trong truyền thuyết, lúc này gã nhìn thấy trong một ít đồ dùng độc đáo ở rất nhiều góc có chứa đựng rất nhiều dị thảo cùng hoa thuốc chỉ xuất hiện trong ghi chép.

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, quận Giao Đông đích thật là điên cuồng.

Mấy trăm năm yên lặng tích lũy, vẫn luôn chỉ sử dụng một hai phần mười đồ vật trong này, trước khi Trịnh Tụ trở thành nữ chủ nhân của Trường Lăng, quận Giao Đông làm cho người ta có cảm giác mặc dù cường đại, nhưng cũng chỉ là như vậy mà thôi.

Hoàn toàn chính xác, trong quá trình tích lũy như vậy, chỉ cần quận Giao Đông hơi làm càn, làm cho người ta có cảm giác là một khối thịt mỡ chảy mỡ, khiến cho bọn họ thèm nhỏ dãi, trong thời gian mấy trăm năm vừa qua, chỉ sợ có vô số cơ hội khiến quý tộc quận Giao Đông bị người ta ăn tươi nuốt sống.

Khi quận Giao Đông yên lặng tích lũy tài phú khủng bố như vậy, đồng thời nhân vật lợi hại như Trịnh Tụ xuất hiện, quận Giao Đông lúc này mới trở thành bá chủ trong vương triều Đại Tần.

Quận Giao Đông chưa bao giờ thiếu Tu hành giả cường đại.

Nhưng đối với những tài nguyên này mà nói, chỉ sợ tài tuấn trẻ tuổi có được thiên phú tu hành rất tốt, đáng giá để quận Giao Đông đầu tư tài nguyên vẫn là quá ít.

Nếu không có Ba Sơn Kiếm Tràng năm đó.

Nếu không có Nguyên Vũ.

Nếu vương triều Đại Tần hoàn toàn do cô thống trị, chỉ riêng Linh dược trong gian khố phòng này đã có thể tạo ra không biết bao nhiêu Tu hành giả trung thành với cô?

Trương Thập Ngũ có thể tưởng tượng, nếu thật sự có một ngày như vậy, nếu vương triều Đại Tề và vương triều Đại Yến vẫn còn, hai quốc gia này cũng sẽ vô cùng khiếp sợ khi nhìn thấy dưới sự thống trị của vương triều Đại Tần, số lượng Tu hành giả cường đại xuất hiện sẽ vượt qua bất kỳ thời đại nào trong lịch sử vương triều này.

Nếu thật sự có một ngày như vậy, vậy tất cả mọi người chỉ sợ sẽ cho rằng cô thực sự có được thiên mệnh.

Một khi số lượng đồ vật đến mức khủng bố, vậy cẩn thận kiểm kê sẽ không có ý nghĩa, chính là chuyện cần làm khi muốn vận dụng lần tới.

Đám người Đinh Ninh không dừng lại ở gian khố phòng thứ hai này quá lâu, bọn họ nhanh chóng đến trước gian khố phòng thứ ba.

- Nếu Thanh Diệu Ngâm ở chỗ này, chỉ sợ hắn có thể sẽ phát điên.

Khi gian khố phòng thứ ba mở ra, Đinh Ninh không nhịn được nói một câu như vậy.

Thanh Diệu Ngâm am hiểu dược lý nhất, nhưng dược lý của y đa phần dùng để thay đổi dị thú.

Gian khố phòng thứ ba này rơi vào mắt bọn họ, không khoa trương chút nào mà nói, chính là một trong những huyết mạch trọng yếu nhất của quận Giao Đông.

Liếc mắt một cái nhìn lại, có thể thấy đồ đạc trong gian khố phòng thứ ba này chồng chất cực kỳ hỗn loạn, giống như những cửa hàng tạp hóa bán buôn đủ thứ trong ngõ hẻm Trường Lăng, nhưng lại rộng lớn hơn vô số lần.

Nhưng nhìn chung, nó có thể được chia thành ba loại.

Một loại là điển tịch ghi lại thói quen của dị thú trong biển, hải đồ nơi hải thú tụ tập, điển tịch nên thuần dưỡng như thế nào vân vân.

Một loại là thuốc được sử dụng để thuần hóa dị thú, một số thực phẩm không thể thiếu trong quá trình cho ăn, để nâng cao hoặc duy trì khả năng của chúng.

Một loại là trứng non của một ít hải thú, hoặc là một ít thú non bị dùng thủ đoạn khiến nó rơi vào giấc ngủ say.

Trong hải vực ngoài quận Giao Đông có vô số loài hải thú sinh trưởng.

Có một số hải thú năng lực thấp, chỉ có thể làm thức ăn, cũng có một số hải thú không cách nào thuần phục, hoặc không có giá trị thuần phục, nhưng cũng có vô số loại hải thú có thể thuần phục trở thành thú cưỡi, hoặc trở thành thú bảo vệ, cùng với thú chiến xung phong hãm trận.

Quận Giao Đông từ xa xưa chính là dựa vào thuần thú để chống lại kẻ thù bên ngoài, hiện tại trong khố phòng này có không biết bao nhiêu loại phương pháp thuần hóa, thuần dưỡng những hải thú này, cùng với ghi chép và tài liệu liên quan.

Gian khố phòng này đủ để gọi là căn cơ sớm nhất của quận Giao Đông.

Q8 - Chương 60: Phá chiêu

Nếu là một Tu hành giả tầm thường đột nhiên có được một gian nhà kho như vậy có lẽ cũng không có tác dụng quá lớn. Đầu tiên có thể cần rất nhiều thời gian nghiên cứu điển tịch bên trong, sau đó tu vi lại chưa chắc đủ để đi hải vực nơi hải thú ở. Hơn nữa, đào tạo những hải thú này cần rất nhiều nhân lực và thời gian.

Có lẽ người ta phải mất cả đời mới có thể đào tạo ra mấy con thú cưỡi có thực lực bình thường.

Nhưng Đinh Ninh thì khác, hắn đã có rất nhiều chỗ dựa, cho dù là Mân Sơn Kiếm Tông, hay là các trấn Nam Tuyền nước Sở, còn có phần lớn quân Sở rút về quận Giao Đông.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, hắn không chỉ có thể có được toàn bộ quận Giao Đông, mà hắn còn có thể có được hơn phân nửa lực lượng của vương triều Đại Sở ủng hộ, cùng với sự ủng hộ của vương triều Đại Yến xa hơn.

Chỉ riêng gian nhà kho này là có thể chuyển hóa thành một cỗ lực lượng đáng sợ.

Nhưng Lâm Chử Tửu lại lắc đầu, nhìn Đinh Ninh nói:

- Ta không dám dễ dàng tin tưởng Trịnh Tụ như vậy.

Dường như Đinh Ninh nghe hiểu những lời này của y, nhưng không trả lời ngay lập tức. Trương Thập Ngũ và Trưởng Tôn Thiển Tuyết lại không khỏi liếc mắt nhìn nhau, sau đó Trương Thập Ngũ không nhịn được mở miệng hỏi:

- Có ý gì?

- Với tính cách của ả, sẽ không để tất cả trứng gà trong cùng một giỏ.

Lâm Chử Tửu nhìn gã rồi giải thích:

- Cho dù gần như không có ai vào được nơi này nếu không có sự đồng ý của ả, nhưng ả vẫn có thể làm ra phòng bị.

Trương Thập Ngũ lần này nghe hiểu, nhíu mày:

- Ý của ngươi là, rất có thể ả sẽ cố tình gài bẫy ở chỗ này, có một số điển tịch ghi lại có thể là không đúng, có thể sẽ khiến người ta lầm đường lạc lối?

- Ả là loại người bất cứ lúc nào cũng phải lưu lại hậu thủ, mình không chiếm được cũng tình nguyện hủy đi không để cho người khác có được.

Lâm Chử Tửu gật đầu:

- Điển tịch và Đồ lục không giống các loại dược vật, dược vật chỉ cần kiểm tra dược tính sẽ biết thật giả, nhưng phương pháp ghi lại trong điển tịch hay Đồ lục thì phải dùng qua mới biết thật giả. Cho nên ta tình nguyện tin tưởng ả có bố cục như vậy, nếu không biết mấu chốt trong đó, hoàn toàn làm theo các loại điển tịch đồ lục này, hẳn sẽ hao phí rất nhiều khí lực, còn lãng phí tài liệu bên trong, nhưng cuối cùng vẫn sẽ không đạt được thành tựu gì.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết im lặng một lát, nói:

- Ta cũng đồng ý có khả năng như vậy.

- Không sao đâu.

Giọng Đinh Ninh vang lên.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết kỳ quái nhìn hắn.

Đinh Ninh nhìn lại nàng, khẽ mỉm cười:

- Ngươi đã xem nhẹ Thủ Trần của Lôi Hỏa Đạo quan.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết giật mình, lập tức phản ứng lại.

Đương nhiên Lâm Chử Tửu và Trương Thập Ngũ cảm thấy khó hiểu, nhưng Đinh Ninh cũng không lãng phí thời gian, trực tiếp giải thích:

- Trước khi đến quận Giao Đông, ta đã đi Lôi Hỏa Đạo quan của vương triều Đại Tề, truyền nhân Thủ Trần đời này của Lôi Hỏa Đạo quan theo ta đến quận Giao Đông, thủ đoạn của hắn rất đặc thù. Rất nhiều đồ đạc trong này có lẽ đều là tài liệu luyện Phù cực tốt đối với hắn.

- Quy mô của hải thú càng lớn thì càng có hạn chế.

Sau khi dừng một chút, Đinh Ninh nhìn đám người Lâm Chử Tửu nói tiếp:

- Đầu tiên tập tính của những hải thú này rất hạn chế, không thể rời biển trong thời gian dài, nước ngọt trong sông hoàn toàn không thể thỏa mãn nhu cầu của chúng, thời gian cách biển càng dài, chúng càng suy yếu, hơn nữa càng nóng nảy, không khống chế được. Muốn tổ chức lượng lớn hải thú di chuyển chiến đấu, thì phải cần vô số Thuần thú sư, hơn nữa cần dự trữ số lượng lương thực kinh người. Đây là bất cập mà quận Giao Đông không thể giải quyết, vì vậy trong mấy trăm năm qua, quận Giao Đông cũng chỉ bảo trì một lượng hải thú nhất định dùng để tác chiến. Nhưng càng là hải thú cường đại, thì hài cốt, răng,.. chính là tài liệu luyện Phù cực tốt cho Lôi Hỏa Đạo quan. Tông môn luyện phù càng cổ xưa thì sẽ càng am hiểu dùng những Linh cốt chế phù. Cho nên chúng ta cũng không cần kiểm tra từng cái từng cái ghi chép trong những điển tịch này có phải là thật hay không, đây là những việc sau này chúng ta nhàn rỗi nhàm chán thì làm. Còn bây giờ, chúng

ta chỉ cần nhìn xem một ít vùng hải thú tụ tập trong hải đồ có đúng hay không. Cho dù chỉ có một nửa là thật, cũng đủ để cho chúng ta tìm được đủ tài liệu luyện phù trong những vùng đất hải thú đó tụ tập.

- Ngươi am hiểu nhất là gặp chiêu phá chiêu.

Lâm Chử Tửu cũng nở nụ cười, nói một câu.

Hầu như tất cả dị thú, đặc biệt là dị thú đẳng cấp càng cao, càng có địa điểm chôn cất cố định, và cũng sẽ sinh sản thế hệ tiếp theo ở một địa điểm cố định.

Khi chúng già đi, chúng sẽ chọn một nơi cố định để chết, giống như một loại truyền thống bất di bất dịch.

Cho nên trong khu vực dị thú cường đại tụ tập, nhất định sẽ có lăng mộ của chúng.

- Hy vọng từ nay về sau sẽ không phá sai.

Đinh Ninh nói xong lập tức đi ra khỏi nhà kho thứ ba, đi tới trước cửa gian nhà kho thứ tư, đẩy cửa lớn đóng chặt ra.

Một tiếng cọt kẹt vang lên.

Đây không chỉ là âm thanh cửa gỗ mở ra, mà còn là âm thanh quận Giao Đông của Trịnh Tụ sụp đổ.

Mỗi khi mở ra một cánh cửa, đồ vật của Trịnh Tụ sẽ mất đi một phần.

Khi cửa gian nhà kho này mở ra, Đinh Ninh không nhịn được lắc đầu.

Đồ đạc trong gian nhà kho này còn lộn xộn hơn so với nhà kho thứ ba, nhưng đối với hắn mà nói, lại đơn giản đến mức gần như bạo lực.

Bởi vì hầu như tất cả đồ đạc trong gian nhà kho này đều không thể dùng cho Tu hành giả tu hành hoặc chiến đấu, nhưng chúng rất có giá trị.

Bất kỳ triều đại nào cũng có một loại tiền tệ chung làm thước đo sự giàu có, nhưng với sự sụp đổ của một vương triều nhất định, đồng tiền vốn có giá trị sẽ trở thành rác rưởi, vô giá trị. Nhưng tất cả các vương triều đều công nhận một vài thứ gì đó đặc biệt, có giá trị cao.

Ví dụ như minh châu, bảo thạch khiến người ta vừa thấy đã mê say, ví dụ như một ít gia vị có mùi rất thơm, hay như có một số vật mỹ lệ do một số xưởng chế tạo đã bị thất truyền từ lâu.

Trong gian nhà kho này đều là những thứ như thế.

Bất kỳ một món đồ trong này, dù đặt ở bất kỳ vương triều nào, đặt ở bất kỳ thương đội nào, cũng đều có thể nhanh chóng biến thành tiền tài.

Hầu như toàn bộ gia tộc có tiền nhất vương triều Đại Tần đều ở Quan Trung, nhưng Đinh Ninh có thể khẳng định, tài phú của bất kỳ một nhà nào trong những cự phú Quan Trung cũng không nhiều bằng nhà kho quận Giao Đông này.

So sánh với gian nhà kho này, cho dù là tài phú hắn giao cho Tạ Trường Thắng, cũng chỉ bằng một phần chỗ này mà thôi.

- Ngươi có biết ta đang nghĩ gì không?

Vì thế lúc rời khỏi phòng kho này, hắn không nhịn được hỏi Trưởng Tôn Thiển Tuyết ở bên.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lắc đầu. Loại suy đoán không hề gợi ý này, nàng đương nhiên không có khả năng đoán được.

- Ta đang suy nghĩ, nếu như Tạ Trường Thắng nhận được gian

nhà kho này, chỉ sợ sẽ bắt đầu đau đầu vì việc tiêu tiền như thế nào.

Đinh Ninh nói.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết ngẩn người, sau đó nàng nở nụ cười, cười thành tiếng, cười vô cùng vui vẻ.

Tạ Trường Thắng được Quan Trung công nhận là công tử đầu tiên biết tiêu tiền, nhưng quận Giao Đông tích lũy mấy trăm năm, muốn gã dùng thời gian rất ngắn tiêu hết, chỉ sợ gã cũng sẽ cảm thấy bất đắc dĩ.

Điều khiến nàng vui vẻ nhất chính là, đây là tiền tài của Trịnh Tụ.

Nghĩ đến việc Tạ Trường Thắng liều mạng tiêu tiền của Trịnh Tụ, lại nghĩ đến bộ dáng phát sầu vì tiêu không hết, nàng không nhịn được muốn cười.

Lại cọt kẹt một tiếng.

Đinh Ninh mở ra gian nhà kho thứ năm.

Một loại hương thơm ngọt ngào thoang thoảng tràn vào khoang mũi, khiến hắn thở gấp, một luồng hơi ấm dễ chịu tỏa ra giữa phổi hắn.

Đây hiển nhiên là hương thơm có lợi cho thân thể Tu hành giả, nhưng khi hắn thấy rõ đồ vật bên trong, hắn lại phẫn nộ.

Bốn gian nhà kho phía trước, lần lượt là chế khí, dược vật, hải thú, tài phú.

Binh khí áo giáp, binh mã chiến tượng, dược vật làm cho Tu hành giả cường đại, có thể chữa thương kéo dài tính mệnh, dị thú cường đại trực tiếp dùng để chiến đấu, cùng với vật tư tài phú có

thể mua sắm, thu mua lòng người, những thứ này toàn bộ đều là vật mấu chốt tranh đoạt thiên hạ.

Có những thứ này, chỉ cần có đủ lãnh địa, đủ người, coi như cũng đã đủ tranh đoạt thiên hạ.

Cho nên khi mở ra gian nhà kho thứ năm này, hắn không nhịn được suy nghĩ từ việc tranh đoạt thiên hạ, thì trong gian nhà kho thứ năm này có thể có cái gì.

Nhưng mà hắn thật không ngờ nhìn thấy lại là thứ như vậy.

Trên tất cả giá gỗ âm trầm kia, toàn bộ đều là những khối nhựa cây màu vàng nhạt đông đặc được sắp xếp ngay ngắn.

Q8 - Chương 61: Tranh thiên hạ

Thời gian có thể phai nhạt tất cả, nhưng cũng có thể thực sự lắng đọng rất nhiều thứ.

Khi Cửu Tử Tằm chân chính thức tỉnh, tìm được Trưởng Tôn Thiển Tuyết ở Trường Lăng, Đinh Ninh cho rằng mình may mắn, trên đời này chỉ có hắn có cơ hội nhìn rõ cuộc đời mình trước kia và sửa chữa sai lầm.

Trong nhiều năm ở Trường Lăng, hắn nghĩ rõ yêu ghét, không hề sốt ruột, chậm rãi lắng đọng, tâm tình từ bàng hoàng vội vàng đến bình tĩnh, tựa như thực sự đổi thành một người khác.

Vì vậy hắn hiếm khi biểu hiện ra cực kỳ tức giận.

Những khối keo đông lạnh như nhựa cây màu vàng nhạt này là thức ăn.

Đối với việc tranh đoạt thiên hạ, đối với quân đội cùng Tu hành giả mà nói, thức ăn cũng là vật cực kỳ quan trọng.

Tuyệt đại đa số Tu hành giả không có cách nào thoát khỏi nhu cầu về thức ăn, hút thiên địa nguyên khí vào trong cơ thể cũng không thể hoàn toàn thay thế tất cả vật chất trong đồ ăn cung cấp, hơn nữa ngũ tạng của cơ thể con người từ khi sinh ra đã tự thành quy luật, liền giống như quy tắc vận hành nhật nguyệt tinh thần không thể rối loạn. Nếu ngũ tạng mất cân bằng mà ngũ khí không thể điều chỉnh, khí huyết trong thân thể Tu hành giả sẽ xuất hiện vấn đề rất lớn. (nhật nguyệt tinh thần: mặt trời, mặt trăng và sao)

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, trong quá trình tu hành, sức sống ngũ tạng càng thịnh vượng thì nhu cầu đối với thực phẩm

cũng càng cao.

Tu hành giả có thể nhịn ăn trong nhiều ngày, nhưng đồ ăn trong một bữa cũng thường nhiều hơn đồ ăn của mấy người thậm chí hàng chục người.

Quân sĩ tầm thường cùng với một ít Tu hành giả có tu vi không cao, nhu cầu về lương thảo lại càng cơ bản.

Một bữa ăn không đủ no, chiến lực sẽ giảm đi rất nhiều.

Đặc biệt là trong nhiều chiến dịch, thức ăn có đầy đủ hay không sẽ ảnh hưởng đến tinh thần và ý chí chiến đấu nhất.

Cho nên binh mã chưa động, lương thảo đi trước chính là đạo lý này.

Việc tiêu hao lương thảo của đại quân cũng cực kỳ kinh người, lấy lần mùa xuân đánh Sở của vương triều Đại Tần làm ví dụ, mặc dù trước khi qua mùa đông đã vận chuyển lương thảo về phía biên cảnh, dùng gần nửa năm để dự trữ trước, nhưng đến bây giờ quân đội Đại Tần ở đất Sở cũng đã không được cung cấp đủ thức ăn.

Một ít đồ ăn có thể tích nhỏ, nhưng chỉ cần ăn một chút là có thể cung cấp đủ nhiệt độ cùng cảm giác no bụng trong thời gian dài, chính là thứ cực phẩm trong quân lương.

Ngày xưa khi vương triều Đại U chinh chiến thiên hạ, có Hắc Phong Hoàn hành quân, đây là một loại đan dược dùng mật ong Hắc Hoàng Phong(ông Hắc Hoàng) độc đáo tinh luyện với mấy loại dược thảo mà thành, một viên sẽ có thể duy trì được hai ngày.

Còn có điển tịch ghi chép, bột Quả Khoa (dạng như bột ngũ cốc) của vương triều Đại Tấn cũng giống như vậy, bột Quả Khoa là một loại bột mài ra sau khi xào chín các loại hạt, cất vào trong túi mang theo vô cùng thuận tiện, hơn nữa chỉ cần một nắm nước nhỏ là có thể phồng lên thành một bát lớn, cực kỳ dễ dàng no

bụng. Kỵ quân của vương triều Đại Tấn thường không phải gánh theo bất cứ hành lý nặng nề nào, tới đi lui về như gió, nhưng lại có thể chinh chiến hơn tháng trong vùng hoang dã mà chiến lực không giảm, cũng bởi vì có loại quân lương cực phẩm này.

Đinh Ninh chưa từng được thấy loại quân lương hành quân bí mật như Hắc Phong Hoàn của vương triều Đại U, nhưng hắn đã từng thấy bột Quả Kha của vương triều Đại Tấn, bởi vì loại thực phẩm này mặc dù được sản xuất rất ít sau khi vương triều Đại Tấn bị diệt, nhưng vẫn có chút lưu lại.

Cho nên hắn cũng có thể khẳng định loại quân lương của vương triều Đại Tấn này chênh lệch rất xa so với những loại nhựa cây đông cứng trước mắt này.

Loại nhựa cây màu vàng nhạt đông cứng này chính là "Giao Nhân Đống" trong truyền thuyết.

Rất nhiều điển tịch trong thế giới người tu hành đều có ghi chép, trong hải vực tồn tại một loại "Giao Nhân", nửa người nửa cá, sau khi hấp thu nhật nguyệt tinh hoa thời gian dài sẽ huyễn hóa thành người.

Nhưng trên thực tế "Giao Nhân Đống" không liên quan gì đến loại 'Giao Nhân' này, nguyên liệu luyện chế thứ này là một loại trai khổng lồ trong biển sâu, loại trai này gọi là "Mật Hương", chúng nó có kích thước dài đến mấy thước, thịt trai chỉ cần nấu lên một cách đơn giản, thêm một ít muối biển là sẽ có thể ngưng kết thành đông lạnh một cách tự nhiên.

Loại đông lạnh này không chỉ giàu chất có lợi đến kinh người, chỉ cần vài miếng là có thể duy trì thực phẩm cần thiết mỗi ngày cho một người bình thường, hơn nữa vật chất dị hương trong đó còn có tác dụng khiến tinh thần phấn chấn, làm cho người ta tràn đầy tinh lực, vào mùa đông càng có công hiệu phát nhiệt chống lạnh.

Loại vật này đương nhiên là quân lương cực phẩm.

Trong quá trình chinh chiến ba triều đại Hàn, Triệu, Ngụy của vương triều Đại Tần ngày xưa, bản thân vương triều Đại Tần còn không giàu có như bây giờ, rất nhiều trận chiến đều dựa vào sự cường đại của Tu hành giả và ý chí của quân sĩ duy trì.

Trong mấy trận đại chiến với vương triều Triệu và vương triều Ngụy, đều từng có hơn mười vạn quân đội thiếu lương thực mà cuối cùng chết trận, có một số chiến dịch giằng co kéo dài, thảm kịch cắt thịt ăn lẫn nhau cũng từng xuất hiện liên tục.

Các Kiếm sư của Ba Sơn Kiếm Tràng là những lĩnh quân chủ yếu của những trận chiến năm đó, Đinh Ninh đương nhiên hiểu rõ ràng những trận chiến năm đó thảm thiết cỡ nào.

Loại vật Giao Nhân Đống này đã từng xuất hiện ở một ít chỗ buôn bán trong dân gian, số lượng cực kỳ thưa thớt, quận Giao Đông cho tới bây giờ chưa từng cung cấp cho quân đội Đại Tần.

Nguyên nhân cụ thể là do bản thân những thứ này rất thưa thớt, hơn nữa nằm trong biển sâu khó có thể đánh bắt, tin tức mà mọi người đa phần đều biết là loại vật này không có khả năng xuất hiện với số lượng lớn.

Thế nhưng trong khố phòng này có bao nhiêu?

Trên giá gỗ trong khố phòng lúc này chất đống như núi, số lượng này chỉ sợ có thể cung cấp cho hơn mười vạn đại quân chiến đấu thời gian dài.

Quận Giao Đông ngay cả quân lương cũng có dự trữ như vậy khi tranh đoạt thiên hạ, cho dù là một thời kỳ nào đó, lãnh địa do bọn họ thống trị gặp phải thiên tai, dẫn đến mất mùa, vậy loại dự trữ như vậy cũng đủ để cho bọn họ đánh thắng một trận đại chiến kéo dài.

Thậm chí bọn họ có thể tạo ra một ít tai họa, làm cho hai bên địch ta đều mất đi lương thảo cung ứng, song bọn họ lại có thể dựa vào đồ ăn trong cái khố phòng này mà giành được thắng lợi!

Nếu như Giao Nhân Đống đã được lưu trữ thời gian dài trong gian khố phòng này có thể cung cấp một ít cho quân đội Đại Tần, vậy khi chinh chiến ba triều Hàn Triệu Ngụy, thậm chí bất cứ vị trí nơi đóng quân nào, sẽ để cho sức chiến đấu bao nhiêu quân Tần ở lần mùa xuân đánh Sở này không phải chết vô ích?

Đinh Ninh tự mình trải qua rất nhiều cuộc chiến đấu như vậy, trải qua đau thương cùng sinh ly tử biệt như thế, thậm chí nhìn thấy rất nhiều bằng hữu bởi vì bất đắc dĩ như vậy mà ngã xuống, chết trận.

Đây chính là nguồn gốc của sự phẫn nộ mà hắn không thể nhịn được hiện tại.

- Kẻ xung phong hãm trận là chúng ta, người hy sinh cũng là chúng ta, còn ả cất giấu thứ tốt không buông, cuối cùng thu được tất cả quả ngọt.

Lâm Chử Tửu nở nụ cười, y cũng là người đã trải qua những chuyện kia, cho nên trên mặt y lúc này tuy rằng không có bao nhiêu biểu tình phẫn nộ, nhưng tiếng cười lại cực kỳ rét lạnh,

- Nhưng trên đời này thật sự vẫn luôn có chuyện tốt như vậy sao?

- Nợ nần cuối cùng cũng phải trả.

Trương Thập Ngũ hít sâu một hơi.

Gã đột nhiên muốn uống rượu, sau đó chạy như điên.

Bởi vì gã nhớ tới một bằng hữu thích uống rượu cùng mình rất nhiều năm trước, mà bằng hữu kia bởi vì thiếu quân lương, tử thủ

một chỗ hạp khẩu mà cuối cùng toàn quân chết trận ở nơi đó.

- Còn có cái gì nữa?

Đinh Ninh nói một câu này, trầm mặc đi về phía hai gian khố phòng cuối cùng.

Chế khí, dược vật, hải thú, tài phú, thậm chí ngay cả quân lương dự trữ cho thời chiến tranh cũng có, thậm chí còn có quân lương cực phẩm không cần binh mã đặc biệt vận chuyển, vậy đối với quận Giao Đông tranh đoạt thiên hạ mà nói, còn thiếu cái gì sao?

Gian khố phòng cuối cùng kề sát rất gần gian khố phòng thứ năm này, Đinh Ninh phất phất tay, một cỗ lực lượng vô hình sinh ra ở trước người hắn, trực tiếp đẩy cửa khố phòng cuối cùng ra.

Q8 - Chương 62: Yếu đuối

Cánh cửa của gian khố phòng cuối cùng đã mở ra.

Một cỗ tro bụi lắng động nhiều năm từ khe cửa rơi xuống, với âm thanh của các loài bò sát nhỏ nhanh chóng chạy trốn đi.

Tất cả những căn khố phòng lúc trước cho dù chồng chất cực kỳ hỗn loạn, song bởi vì liên quan đến thiên địa nguyên khí, bởi vì hào quang của những tinh thạch bảo ngọc cực kỳ tự nhiên đều sẽ có vẻ tráng lệ.

Tuy nhiên, căn khố phòng này khiến tất cả mọi người không thể ngờ tới.

Khi cửa kho mở ra, không có bất kỳ hào quang nào lộ ra, chỉ có một loại khí tức u ám và mùi hương ẩm mốc do rất nhiều năm chưa từng mở ra.

Loại cảm giác này không có bất kỳ khác biệt gì với việc mở ra một cái phòng kho bỏ hoang, nhiều năm không được sử dụng.

Không đợi ánh mặt trời xuyên qua khố phòng này, đám người Đinh Ninh cũng đã thấy rõ, trong khố phòng này không có bất kỳ giá gỗ nào, chỉ có một đống đất nhô lên, giống như là phần mộ.

Hình ảnh như vậy tự nhiên làm cho người ta cảm giác có một bầu không khí quỷ dị đang sinh sôi nảy nở.

Hơn nữa ngay khi nhận biết thăm dò vào những gò đất này, Đinh Ninh đã cảm nhận được mùi vị quen thuộc nào đó.

Một tiếng xùy nổ tung.

Đỉnh của gian khố phòng này không hề có dấu hiệu nào dâng lên một cỗ sát ý đáng sợ, có vô số tinh quang nhỏ như có như không nhanh chóng tụ tập cùng một chỗ, biến thành một tấm lưới lãnh khốc, cuốn tới chỗ Đinh Ninh. (tinh quang: ánh sao)

Bên tong mỗi một ánh tinh quang rất nhỏ, đều giống như ẩn chứa vô số sóng biển mãnh liệt.

Trong khố phòng này lại có một cấm chế độc lập, hơn nữa dường như còn cường đại hơn so với cấm chế đến từ vương triều Đại U bên ngoài.

Đinh Ninh hơi nheo mắt lại.

Hắn chỉ là cực kỳ đơn giản đưa tay nhấn một cái.

Kiếm quang của Đại Hình Kiếm hiện lên trước người hắn, tiếp theo trong không gian phía trước sinh ra một cái khe nứt trong suốt, tựa như một kiếm này đã trực tiếp cắt không gian ra.

Những tinh quang kia rơi vào trong khe nứt trong suốt, trong nháy mắt tiêu tan, giống như là biến thành những vụn sao lấm ta lấm tấm, một lần nữa trở về tinh không.

Ánh mắt Đinh Ninh kịch liệt chớp động một chút, sau đó hắn lui về phía sau một bước.

- Thế nào?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết cực kỳ khiếp sợ và lo lắng nhìn hắn, nàng biết rõ cảnh giới của Đinh Ninh hiện tại là cỡ nào, hơn nữa sau khi hắn trực tiếp vận dụng Đại Hình Kiếm, lui về phía sau như vậy liền đại biểu cho ý nghĩa không tầm thường.

- Những thứ trong này rất quan trọng đối với ả.

Đinh Ninh trầm mặc một lát, nhìn nàng nói.

Chân nguyên trong cơ thể hắn cũng không dao động quá mãnh liệt, vừa rồi lui về phía sau một bước cũng không phải bởi vì lực lượng va chạm, mà là trong những tinh quang kia ẩn chứa ý chí mãnh liệt, nếu hắn không thu thế lui về, chỉ sợ những tinh quang vỡ vụn kia ngược lại sẽ kích động mà sinh ra nguyên khí dao động mãnh liệt hơn, có lẽ sẽ triệt để phá hủy gian khố phòng này.

Khuôn mặt Lâm Chử Tửu cũng ngưng trọng lên.

Hắn cực kỳ quen thuộc với hương vị của những tinh quang này, quận Giao Đông thậm chí Ba Sơn Kiếm Tràng, ngoại trừ Trịnh Tụ không ai có thể câu thông tịch hàn nơi tinh không, dẫn dắt loại tinh quang này rơi xuống đất. Ý chí trong Tinh quang này đương nhiên chính là ý chí của Trịnh Tụ.

Chỉ riêng khí tức trong nháy mắt giao thủ này đã làm cho hắn có thể khẳng định, gian khố phòng này khác với tất cả khố phòng trước kia, trong đó không chứa đồ vật mà quận Giao Đông dùng để tranh đoạt thiên hạ, mà là bí mật của Trịnh Tụ, là thứ ả cần, hoặc là đồ vật đã bị niêm phong.

Cảm giác của Tu hành giả tự nhiên còn chuẩn xác hơn so với ánh mắt nhìn thấy.

Khi nhận thức của bọn họ xâm nhập vào gian khố phòng này, đã nhanh chóng nhận được đáp án.

Từng gò đất lớn nhỏ này đích thật là phần mộ.

Trong những gò đất này có thi cốt mục nát, một gò đất khác lại là xương của một con chó, mà trong gò đất tiếp theo lại có một bộ hài cốt của dị thú, tiếp theo liền có hài cốt của đứa bé, bao gồm cả nam và nữ, tuổi tác dần dần tăng lên, mấy hài cốt cuối cùng thuộc về người tu hành, là hài cốt của thiếu nữ cùng thiếu niên.

Ngoại trừ những hài cốt này ra, bên trong gò đất còn chôn cất

rất nhiều đồ vật hỗn tạp, có đồ chơi của những đứa bé con, có bức tranh còn dang dở, có một ít lá thư, mà bên trong gò đất nhỏ nhất nơi góc cuối lại có một vò rượu.

Mấy thứ này đều được chôn trong khố phòng này, tựa như cực kỳ quỷ dị ly kỳ, nhưng khi nhận biết của mọi người nơi này lần lượt đảo qua, khi trong đầu lần lượt xuất hiện hình ảnh những vật sự này, cho dù là Trưởng Tôn Thiển Tuyết vốn không thích suy tư nhất, thì trong đầu cũng dần dần nối liền những hình ảnh này lại với nhau, xâu chuỗi thành kinh lịch cả đời này của Trịnh Tụ.

Nàng tựa như nhìn thấy Trịnh Tụ từ nhỏ đến trưởng thành không buồn không lo, cưỡi ngựa gỗ, trong tay có trống lúc lắc mà em bé ở Trường Lăng đều sẽ có được, còn có một ít đồ chơi làm từ cỏ lá, song mấy thứ này nhanh chóng bị đổi thành đao kiếm.

Nàng nhìn thấy Trịnh Tụ tự tay giết chết bằng hữu mà ả yêu thích, những thứ làm bạn với nàng, từ chó, thú con, thú cưỡi, tiếp theo là bằng hữu, những người tu hành cùng ả, cuối cùng lẫn nhau liều mạng trong tranh đoạt giết chóc.

Mấy cỗ thi cốt thiếu nữ và thiếu niên phía trong cùng có khí tức tương tự như ả, loại khí tức này không chỉ đến từ công pháp tu hành, còn có huyết mạch giống nhau.

Nói cách khác, những thiếu nữ cùng thiếu niên này hẳn là huynh đệ tỷ muội của ả, cũng tu luyện công pháp giống như ả.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết đương nhiên là người hận Trịnh Tụ nhất, song khi trong đầu liên tục xuất hiện những hình ảnh này, nàng tựa như nhìn thấy Trịnh Tụ đẫm máu đi ra từ quận Giao Đông, trong khoảng thời gian ngắn, tâm tình trong lòng nàng lại cực kỳ phức tạp, thậm chí cũng có chút không rõ rốt cuộc mình có loại cảm xúc gì.

Đinh Ninh cũng trầm mặc cảm nhận, khi nhận biết của hắn rời

khỏi một vò rượu trong gò đất cuối cùng, hắn hít sâu một hơi, chậm rãi ngẩng đầu lên, nói:

- Vò rượu kia là ta tự tay ủ lúc ở Trường Lăng.

- Rượu có thể làm cho người ta quên đi mệt mỏi, có thể làm cho thân thể ấm lên, cũng có thể làm cho người ta quên đi rất nhiều điều không vui.

- Cho nên trong rất nhiều năm khi mới vào Trường Lăng, rất nhiều cuộc chiến đấu qua đi, nhất là sau khi nghe được bản thân mất đi một ít bằng hữu, chúng ta đều sẽ uống rượu.

- Chỉ là rượu tự tay ủ vốn không nhiều lắm, bởi vì thời gian nhàn hạ không nhiều, lúc tâm tình cực tốt cũng không nhiều. Sau khi ủ rượu thường sẽ có thỏa thuận với nhau, sẽ hẹn nhau hoàn thành việc gì, hoặc khi nào uống rượu với ai.

Đinh Ninh đưa mắt nhìn về phía Lâm Chử Tửu và Trưởng Tôn Thiển Tuyết, hắn không che giấu bất kỳ cảm xúc sa sút hay thống khổ nào của mình, sau đó nói tiếp:

- Ả giống như chôn vùi tất cả quá khứ của mình... Nhưng bất kể quá khứ như thế nào, mặc kệ ả đã trải qua những gì. Mặc kệ có bao nhiêu lý do, hoặc lý do xứng đáng được thông cảm. Cách đối xử với bằng hữu, đối xử với sự chân thành bằng hữu như vậy là sai.

- Nghe ngươi nói như vậy, ta liền yên tâm.

Lâm Chử Tửu nhẹ nhàng nở nụ cười,

- Đúng sai không sao cả, ta chỉ là lo lắng, đồ vật nơi này cũng do ả cố ý bố trí, để tránh tương lai sẽ có một ngày ngươi đi vào nơi này, sau đó mấy thứ này chỉ làm cho ngươi cảm thấy yếu đuối. Người như ả, chỉ cần kiếm ý của ngươi khi đối mặt với ả yếu đuối một phần, ả sẽ có thể giết chết ngươi.

- Năm đó muốn giết vào Hoàng cung Trường Lăng, cũng không phải xoắn xuýt chuyện đúng sai, mà là chỉ muốn giết chết ả.

Đinh Ninh lắc đầu,

- Nhưng chưa từng nghĩ tới có nhiều người đến Trường Lăng như vậy, kiếm ý của ta chưa từng yếu đuối nhưng cuối cùng không thể thành công. Bằng không đám người Yên Tâm Lan sau đó cũng không đến mức chết trận.

Q8 - Chương 63: Bóng đen

- Hắn đối xử với ngươi như vậy, hình như ngươi cũng không thất vọng?

- Chưa từng có hy vọng xa vời, sẽ không có quá nhiều thất vọng.

- Không có quá nhiều thất vọng, chứng tỏ vẫn có chút thất vọng.

Ở Quan Trung, khi Trịnh Tụ rời khỏi Hành cung Long Vương leo lên một chiếc thuyền neo đậu trên sông, Diệp Tân Hà như quỷ mị xuất hiện ở phía sau nàng, khi tất cả mọi người trên thuyền lui ra, chỉ còn lại nàng và Diệp Tân Hà, hai người bắt đầu đối thoại.

Diệp Tân Hà hôm nay mặc rất diễm lệ, trên quần áo màu đỏ có lưu vân như dây đỏ, nhìn qua thật giống như từng đóa hoa đào nở rộ. (lưu vân: họa tiết trên áo)

Song ngữ khí cùng thần sắc của hai người đều lạnh lùng đến cực điểm.

- Ngươi vẫn có chút thay đổi.

Nhìn Trịnh Tụ nhất thời không nói, khóe miệng Diệp Tân Hà nổi lên một tia trêu tức,

- Xem ra từ một người tu hành mới ra đời, đến ái mộ người nào đó, sau đó làm mẹ, sống đến cái tuổi này, mặc dù ngươi một mực tự tay hủy diệt rất nhiều thứ ngươi yêu thích, làm cho ngươi vẫn luôn lãnh khốc mà cường đại, nhưng mấy thứ này vẫn lưu lại dấu vết trong lòng ngươi.

- Không cần thăm dò ta.

Trên mặt Trịnh Tụ trong nháy mắt rét lạnh mấy phần, như có Tinh Hỏa tịch hàn lộ ra từ dưới da thịt, hai tròng mắt của nàng càng ngày càng nguội lạnh càng ngày càng sáng, giống như có hai ngôi sao thiêu đốt, hỏa diễm tịch diệt muốn điên cuồng phun ra từ đôi đồng tử của nàng. Nàng nói năm chữ này, môi lại khẽ nhúc nhích, tựa như còn muốn nói thêm gì đó, song dường như lại cảm thấy hoàn toàn không đáng giá, cho nên chỉ nói ra năm chữ này.

Diệp Tân Hà nhẹ giọng cười lạnh,

- Ta không phải thăm dò, mà là đang nhắc nhở ngươi.

Nói xong câu đó, hắn xoay người lại, cũng không nhìn Trịnh Tụ nữa, cách thời gian mấy hơi thở mới khôi phục bình tĩnh, thong thả mà nhẹ nhàng, nói ra từng câu từng câu:

- Năm đó ngươi và ta là hai người cuối cùng trong nhà lựa chọn ra, nhưng ta cảm thấy trái tim của ngươi càng lạnh cứng hơn so với ta một chút, cho nên cuối cùng ngươi đứng ở chỗ sáng, ta đứng ở chỗ tối, cam tâm làm cái bóng của ngươi. Vì vậy đừng bao giờ để cho ta nghĩ rằng ngươi sẽ trở nên yếu đuối, đừng bao giờ để cho ta nghĩ rằng ngươi sẽ không mạnh bằng ta, nếu không thay vì để cho ngươi hủy hoại tất cả mọi thứ, tốt hơn là để cho ta hủy hoại tất cả những chuyện này.

- Ngươi đừng bao giờ có ý nghĩ như vậy.

Trịnh Tụ lạnh lùng nói:

- Nếu không người bị hủy diệt cũng chỉ có chính ngươi.

Diệp Tân Hà không hề tức giận, ngược lại nhẹ nhàng cười cười.

Trên mặt sông có gió từ từ thổi tới, hào quang từ từ lặn về

phía tây, chiếu rọi trên người Trịnh Tụ, chiếu rọi Phượng y trên người nàng càng thêm mỹ lệ, đồng thời kéo bóng dáng của nàng ra thành một cái bóng thật dài phía sau.

Diệp Tân Hà đứng trong cái bóng của nàng.

Tất cả mọi người trên đời này đều nghĩ không ra vì sao hắn lại phản bội Ba Sơn Kiếm Tràng, nhưng sự thật lại đơn giản đến mức tàn khốc.

Bởi vì hắn vốn là người của quận Giao Đông.

Thực ra mấy trăm năm qua, quận Giao Đông đã không ngừng đưa người của quận này vào rất nhiều tông môn, rất nhiều người thậm chí còn trở thành nhân vật cực kỳ trọng yếu ở trong tông môn đó.

Diệp Tân Hà chỉ là một trong những Tu hành giả quận Giao Đông từ nhỏ đã giấu diếm thân phận được đưa đến những chốn tu hành khác trưởng thành.

Khác biệt chính là hắn cũng là một trong những người cuối cùng được quận Giao Đông lựa chọn ra.

Hắn là người đứng đầu bóng tối của quận Giao Đông.

Chỉ mình hắn có thể biết được rốt cuộc ai là người thuộc quận Giao Đông trong những tồn tại cùng ở trong bóng đen, cùng bị đưa đến các tông môn khác.

Thuyền lướt trên sông, gió mát thổi không dứt.

Trịnh Tụ và Diệp Tân Hà chỉ đứng im trên con thuyền này.

Khi bóng đêm buông xuống, bóng tối hoàn toàn bao phủ thân ảnh hai người, trên bầu trời có tinh quang nhàn nhạt rơi xuống, giống như có vô số đom đóm mùa hè vây quanh chiếc thuyền nơi

Trịnh Tụ đang ở.

Quanh người Trịnh Tụ dần dần sáng lên, thân ảnh Diệp Tân Hà đã biến mất phía sau nàng.

Một chiếc thuyền con đang đón sóng lướt đến.

Thoáng nhìn chỉ có một nam tử trang phục văn sĩ đứng trên thuyền, nhưng mặc dù chỉ chắp tay đứng yên, thuyền nhỏ dưới chân đón sóng lớn khi di chuyển, thân ảnh của y tự nhiên có một loại khí tức thiết huyết.

Khi khoảng cách đến gần Trịnh Tụ, ánh sao nhàn nhạt chiếu rọi ra khuôn mặt của y.

Y là Lệ Hầu.

Sau khi Trịnh Tụ phát binh vây khốn Mân Sơn Kiếm Tông, đại đa số người Tần, kể cả một bộ phận Vương hầu không thể hiểu được vì sao y lại mạo hiểm đắc tội với rất nhiều chốn tu hành mà phát binh đánh Mân Sơn Kiếm Tông.

Trong mười ba Vương hầu Đại Tần, y hẳn là người vẫn luôn bị Trịnh Tụ chèn ép.

Tuy nhiên, ngay sau đó tất cả mọi người đã biết câu trả lời.

Trịnh Tụ xây dựng công xưởng ở Quan Trung, bên trong quân trấn quan có rất nhiều quan viên cùng tướng lĩnh nắm giữ thực quyền ở Quan Trung đều biến thành thuộc hạ của y.

Trong nơi có nhiều phú thương tụ tập như Quan Trung, quyền lực có nghĩa là có sự giàu có.

Trong thời gian cực ngắn, y cũng đã từ một gã tướng lĩnh có được quyền thế ở vùng biên quân, biến thành người có quyền thế nhất trong toàn bộ Quan Trung.

Lúc này cự đầu mới sinh của Trường Lăng là Bạch Khải, mà trong lãnh thổ rộng lớn của vương triều Đại Tần ở bên ngoài Trường Lăng, Lệ Hầu không thể nghi ngờ chính là người có được lợi ích còn nhiều hơn so với Bạch Khải cùng với Hoàng Chân Vệ lúc trước.

Thuyền con trực tiếp đâm thẳng vào thuyền lớn, nhưng giữa hai bên không phát ra bất kỳ âm thanh nào, chỉ là nhẹ nhàng dựa vào.

Thân ảnh Lệ Hầu vừa động, đã đứng đối diện trên thuyền lớn của Trịnh Tụ, sau đó y khẽ khom người hành lễ.

- Kẻ giúp các nhà Quan Trung nắm giữ tiền trang ở Trọng Vân trấn kia tên là Quan Tam công tử.

Trịnh Tụ không đáp lễ, chỉ lạnh lùng nói một câu này.

Lệ Hầu khom người hành lễ lần thứ hai.

Lần hành lễ này của y tương đối chân thành.

Trong mấy chục ngày qua, các nhà Quan Trung ở bên ngoài mặc dù đều nhất trí thỏa hiệp, song các nhà tự nhiên có rất nhiều chuyện làm ăn ngầm không muốn người biết, hơn nữa khi cảm thấy cuộc sống sau này sẽ không không thể thoải mái như trước kia, thậm chí rất có thể nghênh đón kết quả giống như rất nhiều chốn tu hành ở Trường Lăng, các quý tộc Quan Trung đương nhiên phải dùng tốc độ cực nhanh dời sản nghiệp trong nhà đi.

Đối với những thương nhân giàu có sinh ý trải rộng khắp các triều đại mà nói, kinh doanh ở bất địa phương nào cũng không phải là vấn đề.

Chẳng qua lượng lớn tiền tài lưu chuyển, liền tự nhiên phải dựa vào tiền trang.

Từ lâu, Quan Trung đã có mấy "lão gia" điều hành loại tiền trang thần bí mà cực kỳ có uy tín này.

Chỉ cần có thể nắm giữ những tiền trang này, hoặc là chỉ cần nắm giữ một ít sinh ý cùng manh mối trong đó, vậy có thể có được chỗ tốt còn nhiều hơn nhiều so với những sinh ý bên ngoài này.

Lệ Hầu rất rõ ràng để hời hợt nói ra những lời này, Trịnh Tụ cần phải trả cái giá như thế nào mới có thể đạt được, song y mặc dù hành lễ rất chân thành, cũng không có nghĩa là y thích nữ chủ nhân đến từ quận Giao Đông này.

- Vì sao không dễ dàng để cho ta đi Sở, là lo lắng thả hổ vào rừng sâu ư?

Y ngẩng đầu lên nhìn Trịnh Tụ, cực kỳ trực tiếp hỏi:

- Cảm thấy dễ dàng khống chế nhân vật như Tô Tần? Thế nhưng hắn có thể mang đến cho ngươi bao nhiêu chỗ tốt ở đất Sở?

Trịnh Tụ cũng ngẩng đầu lên, nàng nhìn chỗ càng cao xa hơn, đưa tầm mắt về phía những ngôi sao trên bầu trời:

- Người có lo lắng như vậy đối với mười ba Vương hầu Đại Tần lại không phải là ta, có vài người muốn thành lập giang sơn vạn thế vững chắc hoàn mỹ, nhưng đối với ta mà nói, bất cứ thứ gì hoàn mỹ được xây dựng cuối cùng chính là dùng để hủy diệt. Thiên thạch càng đẹp đẽ mỹ lệ thường càng ngắn ngủi. Đối với ta mà nói, cho dù ngươi hoặc là người khác trở thành Sở vương mới thì như thế nào, cái gọi là vương vị, có thể ngồi vững mới gọi là vương vị.

Lệ Hầu không biết đã trải qua bao nhiêu đại tình cảnh, thế nhưng không biết vì sao, lúc nghe nàng nói như vậy, trong lòng lại tự sinh hàn ý.

- Ngươi ngồi vững ở Quan Trung trước tiên, đến lúc đó ngươi

muốn đi Sở, ta sẽ không ngăn cản.

Thanh âm lạnh lùng mà nhẹ nhàng của Trịnh Tụ truyền vào tai y,

- Nhưng sau này hắn sẽ không cho phép ta tùy ý làm việc như vậy, cho nên ngươi phải ngồi vững vàng trước tiên rồi nói sau.

Q8 - Chương 64: Ngày tái ngộ

Bất cứ thứ gì hoàn hảo được dựng nên cuối cùng chỉ dùng để hủy diệt ư?

Lệ Hầu cáo từ xoay người, y nghĩ đến những lời này, nghĩ đến vô số năm qua, những danh tướng cùng mỹ nhân được ghi chép trong điển tịch kia, liền cảm thấy những lời này cực kỳ có đạo lý.

Những vương triều từng hiệu lệnh thiên hạ cuối cùng thì sao?

- Ta muốn cũng không nhiều lắm.

Cho nên sau khi leo lên thuyền nhỏ của mình, y mặc dù không xoay người nhìn Trịnh Tụ, nhưng lại nhẹ nhàng nói một câu:

- Hầu vị của ta là do tính mạng của rất nhiều huynh đệ xựng nên, ta sẽ không tham lam, nhưng ít nhất phải xứng với những đám xương trắng chôn dưới đất kia. (hầu vị: chức vị vương hầu)

- Ngươi hiểu là tốt rồi.

Trịnh Tụ có chút mệt mỏi, nàng không muốn nói chuyện, nhưng giọng điệu vẫn bình thản trả lời câu này.

Nàng nhìn bóng dáng cô độc trên thuyền của Lệ Hầu, biết sự khác nhau lớn nhất giữa đối phương cùng những Vương hầu còn lại, chính là y là một con sói thực sự đơn độc.

Rất nhiều năm trước nàng cũng đã thấy rõ, rất nhiều Vương hầu sở dĩ cường đại, là bởi vì bên cạnh bọn họ có rất nhiều môn khách cường đại, mà Lệ Hầu cường đại là bởi vì những người đi theo y nam chinh bắc chiến còn sống sót, đã tự nhiên trưởng thành thành nhân vật rất cường đại.

Thuộc hạ mà một con sói đơn độc mang theo cũng đều là loại sói đơn độc đáng sợ này.

Ngoại trừ dũng mãnh không sợ chết ra, những người này còn có một loại ý điên, giống như lời Lệ Hầu nói khi rời đi, bọn họ cần thanh danh cùng địa vị hiển hách, cũng không phải là vì mình, mà phải đối xứng với những xương trắng đã chống đỡ bọn họ, để cho bọn họ leo lên địa vị hôm nay.

.....

Ánh trăng treo trên đầu cành.

Triệu Cao chậm rãi đi ra từ tẩm cung của Hồ Hợi.

Trước tẩm điện này có hai gốc nguyệt quế rất lớn, hai gốc nguyệt quế này được chuyển tới từ một ngọn núi nào đó bên ngoài Trường Lăng, không biết đã sinh trưởng bao nhiêu năm, cành lá bụi cây như hoa che khuất con đường trước điện.

Trong Hoàng cung Trường Lăng tự có cao thủ chăm sóc hoa cỏ, thậm chí bố trí pháp trận dẫn dắt thiên địa nguyên khí thích hợp, làm cho thời gian nở hoa của hai gốc nguyệt quế này dài hơn mấy lần so với những cây quế bình thường.

Lúc này cây nguyệt quế bình thường còn chưa nở hoa, nhưng hai gốc cây cổ thụ này đã nở rộ tỏa hương thơm nồng đậm, nhiều đám hoa vàng óng như đúc.

Mùi thơm mê người làm cho đêm tới trở nên mềm mại ấm áp và yên tĩnh hơn.

Triệu Cao dùng thân phận Hàn Ngộ Xuân tiến vào Hoàng cung Trường Lăng, vì đã tự phế tu vi, cho nên y vẫn không cách nào thích ứng với thân thể trầm trọng như trước, đủ loại cảm giác trong đầu Tu hành giả vẫn quanh quẩn trong thân thể, nhưng thân thể đã không khống chế được mệt mỏi.

Tiếng bước chân của y có chút đột ngột, quá mức vang dội ở trong màn đêm yên tĩnh này.

Một cỗ nguyên khí nhu hòa lặng lẽ tuôn về phía y, khi tiếp xúc với thân thể y, khiến hai chân y đang mỏi nhừ chợt buông lỏng, y mới phát hiện trong bóng tối dưới tàng cây phía trước có một vị y sư thánh thủ khác trong Hoàng cung Trường Lăng, chính là Mục Vân Tẫn. (y sư thánh thủ: thầy thuốc tài ba)

Thầy thuốc quan trọng tấm lòng, tướng sinh từ tâm, cho nên danh y thường có vẻ mặt rất hiền hòa.

Mục Vân Tẫn cũng vậy.

Những năm trước hắn xuất thân từ lao dịch của vương triều Đại Tần, trước khi vương triều Đại Tần chưa thay đổi biến pháp, cái gọi là lao dịch thường đến từ phạm nhân, tù binh, còn có một số tội nhân chịu tội liên đới.

Lao dịch thông thường đều bị phân phát đến nơi rời xa quê hương, mở sông đào núi, trong mười người cũng chỉ có hai ba người có thể sống sót.

Hắn năm xưa chính là tội nhân bị liên lụy vì tội lỗi của gia tộc, làm nghề y trong lao dịch, thấy được không biết bao nhiêu bi thương, đến lúc này, rất nhiều chuyện quá khứ đều đã biến thành nếp nhăn từ bi trên mặt hắn.

Hắn biết Hàn Ngộ Xuân cũng xuất thân từ tù binh nước Hàn, cuối cùng được ân xá làm nghề y ở Trường Lăng, đồng thời cũng có chuyện xưa giống như mình, cho nên sau khi Triệu Cao vào cung, bản thân hắn cũng có nhiều sự quan tâm.

Hôm nay nhìn Triệu Cao, trong ánh mắt tràn ngập thiện ý của hắn càng thêm một phần tôn kính.

- Hoàng tử Hồ Hợi trước đó chịu quá nhiều kinh hãi, ta thi

triển thủ đoạn lại không thấy hiệu quả, Hàn tiên sinh ngài chỉ dùng thuốc mấy ngày nay, liền để cho Hoàng tử Hồ Hợi có thể ngủ yên, thật sự làm cho chúng ta bội phục.

Sau khi hành lễ với nhau dưới tàng cây nguyệt quế, hắn cũng không quá mức khách sáo, mà chỉ khiêm tốn thỉnh giáo nói,

- Ta thấy phương thuốc của Hàn tiên sinh dường như cũng không có Linh dược đặc biệt, không biết là vì sao?

- An Thần hoa.

Triệu Cao nhìn vị y sư này, nói.

Mục Vân Tẫn giật mình, trong tất cả dược vật của làm ổn định tâm thần, An Thần hoa chỉ là loại tầm thường nhất, dược hiệu cũng không kinh người, hắn không biết Triệu Cao hiện tại chuyên đề cập đến vị thuốc này là có ý gì.

Triệu Cao nhìn hắn, nhẹ giọng giải thích:

- Lúc Thân Huyền hành hình với gã, đã dùng lượng lớn dược dịch An Thần hoa luyện chế, cho nên ác mộng của gã liên tục sinh ra, kinh hoàng khó yên mà nội khí rối loạn, không chỉ bởi vì không ngừng hành hình tạo thành thương tích đối với tâm lý gã, còn có phản ứng khát thuốc của bản thân, đây là điểm mấu chốt.

Trong lòng Mục Vân Tẫn trong nháy mắt lạnh đi, sắc mặt hơi trắng bệch, lập tức phản ứng lại.

Dược hiệuAn Thần hoa vốn thấp, nhưng Thân Huyền đã dùng không biết bao nhiêu liều lượng... Bản thân An Thần hoa này có tác dụng trấn định an thần, sau khi sử dụng số lượng lớn, lại dùng hình để Hồ Hợi kinh hãi đến cực hạn, một bên muốn làm cho người ta sụp đổ, một bên lại không ngừng dùng loại thuốc này. Dưới tình huống dùng dược vật quá liều để trấn định thần hồn, còn phải để cho Hồ Hợi vòng đi vòng lại ở trong trạng thái này,

cho nên chỉ có thể dùng biến thái cùng đáng sợ mới có thể hình dung loại thủ đoạn này.

- Cho nên mấy ngày trước ngài dùng vô số loại dược phẩm liều lượng nhỏ điều trị cho Hồ Hợi, chỉ vì muốn cảm giác được điểm này, cần phải phán đoán ra Thân Huyền dùng loại dược vật gì với gã?

Hắn khống chế ý lạnh trong cơ thể không ngừng tuôn ra, hít sâu một hơi, nhìn Triệu Cao hỏi.

Triệu Cao khẽ gật đầu:

- Trước tiên dùng một lượng An Thần hoa nhất định, để cho cơ thể Hoàng tử Hồ Hợi không phản ứng quá mãnh liệt đối với loại thuốc này, sau đó dùng các loại thuốc còn lại chậm rãi nhổ bỏ loại nghiện với thuốc này, đồng thời chậm rãi điều trị ngũ khí, chờ giấc ngủ cùng ngũ tạng điều hòa, các triệu chứng còn lại cũng không phải là vấn đề.

- Hàn tiên sinh quả nhiên là Thánh thủ, làm cho người ta kính phục. (Thánh thủ: người tài ba)

Mục Vân Tẫn cung kính cảm thán một tiếng, lại nói tiếp,

- Thế nhưng Hàn tiên sinh còn phải thức trắng đêm xem biến hóa, chỉ sợ thân thể tiên sinh sẽ không chịu được.

- Không có gì, qua hai ngày nữa là có thể yên tâm.

Triệu Cao cùng Mục Vân Tẫn lại nói mấy câu, nhìn bóng lưng đối phương rời đi, trong lòng liền biết bắt đầu từ hôm nay, trong Hoàng cung Trường Lăng này sẽ không có bất kỳ một vị y sư nào nghi ngờ mình.

Hàn Ngộ Xuân và Mục Vân Tẫn là những y sư đều có sở trường riêng, trên thực tế thủ đoạn của Hàn Ngộ Xuân hiển nhiên

cũng không cao hơn Mục Vân Tẫn quá nhiều, song trong kế hoạch này của y và Hàn Ngộ Xuân, bản thân Thân Huyền chính là một mắt xích bắt đầu.

Ngay từ đầu, An Thần hoa cùng với các loại thuốc khác chính là do Hàn Ngộ Xuân thiết lập nên.

Tự mình ra đề, tự mình giải đề, đương nhiên không có gì khó khăn.

Trong mấy tháng đó, Triệu Cao học dược lý bất kể ngày đêm, song y vẫn lo lắng kiến thức của mình ở phương diện này sẽ lộ ra chân tướng, đây có thể là sơ hở duy nhất của y.

Cho nên mấy câu đối thoại ngắn ngủi cùng Mục Vân Tẫn này, y xem ra đều hung hiểm hơn so với bất cứ lúc nào.

Nhưng Mục Vân Tẫn lại không có bất kỳ nghi ngờ gì đối với y thuật của mình, ngược lại còn kính phục, cửa ải này đã qua, kế tiếp cũng không cần quá nhiều thời gian, đối với Triệu Cao mà nói, phía trước đã là một mảnh đường thẳng.

Mấu chốt nhất chính là hiện tại Nguyên Vũ không ở Trường Lăng, Trịnh Tụ cũng không ở nơi này.

Đây chính là thời cơ khó gặp mà trời cho.

Y hít sâu một hơi, chậm rãi xoay người, lại đi trở về tẩm cung của Hồ Hợi.

Trong tiếng ngáy nặng nề của Hồ Hợi, y đã đi trở lại giường của gã.

Q8 - Chương 65: Nói gì nghe nấy

Hồ Hợi ngủ rất sâu.

Nhưng mà biểu tình trên mặt gã lại rất phong phú, khi thì dữ tợn, khi thì sợ hãi, khi thì cơ bắp chấn động, giống như co giật.

Triệu Cao lẳng lặng nhìn gã.

Đây thực sự là một thanh niên tội nghiệp.

Thân Huyền nắm giữ Đại Phù Thủy Lao rất nhiều năm, mỗi ngày ngoại trừ tu hành, chính là nghiên cứu các loại thủ đoạn bức cung. Một số thủ đoạn thậm chí không thể được sử dụng cùng một lúc trên một trọng phạm, để tránh tinh thần của tên trọng phạm này hoàn toàn sụp đổ và không thể khai ra những gì mà hắn muốn.

Song những thủ đoạn này đều được dùng trên người Hồ Hợi cùng một lúc.

Bởi vì Thân Huyền không cần Hồ Hợi khai ra bí mật ẩn sâu trong nội tâm, chỉ cần để cho gã phục tùng tuyệt đối, biến hóa loại phục tùng này thành một loại bản năng.

Chỉ là khi lập kế hoạch cùng Thân Huyền, lúc nghe những thủ đoạn này, Triệu Cao đã cảm thấy những thủ đoạn này thật sự không phải người.

Nhưng vị Hoàng tử trẻ tuổi này thật sự đáng được đồng tình sao?

Vì sao tình cảnh như vậy không phải rơi vào trên người Phù

Tô, mà hết lần này tới lần khác rơi vào trên người gã?

Bởi vì Hồ Hợi từ nhỏ đã thô bạo, cho dù là kẻ ác, kỳ thật cũng không thích những kẻ ác khác. Theo Thân Huyền, chỉ riêng một số việc Hồ Hợi đã làm khi còn nhỏ, nếu không phải là con trai của Trịnh Tụ và Nguyên Vũ thì cũng đã đủ để bị xử tử.

Cho nên một người có đáng giá được cảm thông hay không, tương lai sẽ phải đối mặt với tình cảnh như thế nào, thường thường sẽ có liên quan đến chính mình.

Khi mình đã biến thành một con quái vật vì báo thù mà không từ thủ đoạn, Triệu Cao tin tưởng tương lai mình cũng sẽ không có kết quả quá tốt, nhưng mấu chốt là kết quả này có phải là kết quả mà một người muốn hay không.

Nếu như nói đến thời khắc tử vong, mới có thể đoàn tụ cùng người nhà cùng người mình thân thiết, vậy thời khắc báo thù thành công mà tử vong, lại chính là thời khắc y mong muốn.

Triệu Cao đã không phải là người tu hành, y đã không còn có cảm giác nhạy cảm, cho nên phải càng thêm cẩn thận, y trầm mặc đứng thật lâu trước giường Hồ Hợi, xác định không thể nào còn có người ở phụ cận, lúc này mới cúi người xuống, cố hết sức giảm thanh âm của mình đến mức thấp nhất, nhẹ giọng nói ra hai chữ "Đào Ngột" ở bên tai Hồ Hợi.

Tựa như pháp trận bí ẩn nào đó trong nháy mắt bị mở ra, cả người Hồ Hợi run rẩy, hai mắt có chút trống rỗng cùng mờ mịt tỉnh lại.

- Hàn tiên sinh

Gã nhìn Triệu Cao, nhẹ giọng hô một tiếng như nói mê.

Gã cũng không biết vì sao mình đột nhiên tỉnh lại, chỉ cho rằng mình lại mắc bệnh như lúc trước.

- Bệnh của ngươi nằm ở trong lòng chứ không phải biểu hiện.

Triệu Cao ở bên lạnh lùng đưa một chén canh thuốc cho Hồ Hợi, nhìn thẳng ánh mắt gã, tiếp tục nhẹ giọng nói:

- Trị tâm kỳ thật không phải là dùng thuốc.

Hồ Hợi cực kỳ quen thuộc bắt đầu uống thuốc, hơn nữa mùi nào đó trong canh thuốc làm cho sâu trong thân thể gã dấy lên một loại khát khao khó hiểu.

Gã không thể hiểu được loại cảm giác này, chỉ cảm thấy mình rất cần chén thuốc kia, song chỉ mới uống một ngụm, gã đã nghe được những lời này của Triệu Cao, trong lúc nhất thời không biết nên uống hay không uống, hai mắt lại trở nên mơ mơ màng màng.

Trong nháy mắt sau đó, gã không hiểu sao lại không khống chế được cảm xúc của bản thân, ném chén thuốc, nhào tới trước người Triệu Cao khóc lên,

- Hàn tiên sinh, rốt cuộc ta nên làm như thế nào.

- Ngươi bị Thân Huyền bắt cóc, chịu hết khuất nhục. Song mấu chốt nhất không phải là chịu bao nhiêu gian khổ, mà là hiện giờ đau khổ sở như vậy, người khác lại khinh thường ngươi.

Triệu Cao sắc mặt bình thản nhìn Hồ Hợi, nói:

- Ngươi muốn khôi phục, đầu tiên phải khiến người khác nhìn lại ngươi một lần nữa, không dám khinh thường ngươi.

Hồ Hợi ngừng khóc, ngơ ngác ngẩng đầu,

- Không dám khinh thường ta?

Triệu Cao khẽ gật đầu, nói:

- Muốn cho người ta để ý tới ngươi, cũng chỉ có quyền thế, có

được lực lượng của chính ngươi, lúc đó mới khiến người khác sợ hãi lực lượng của ngươi.

- Làm thế nào để ta có thể có sức mạnh làm cho người khác lo sợ?

Hồ Hợi có chút khó hiểu nhìn Triệu Cao, trong mắt gã lộ ra thần sắc khát vọng cùng với hoảng sợ đan xen nhau.

- Những y sư trong Hoàng cung này đều là lang băm, trị nhiều ngày như mà còn vô kế khả thi, ngược lại làm cho ngươi không thể khôi phục, chỉ là trò cười cho người khác, trước tiên ngươi đổi những y sư này, phân phát bọn họ đến các thành, một ít người trẻ tuổi khỏe mạnh không có bao nhiêu danh vọng, ngươi bảo bọn họ đi biên quân, biên quân vừa vặn cần lượng lớn thầy thuốc.

Triệu Cao không trả lời chính diện, ngược lại chỉ nói mấy câu như vậy trước tiên.

Hồ Hợi ngây người một lát, đột nhiên lại khóc lên,

- Ta cũng không thể nào điều lệnh những y sư này, vậy nên sao có thể thay thế bọn họ?

Triệu Cao nở nụ cười.

Y tràn đầy đùa cợt nhìn Hồ Hợi, nhẹ giọng nói:

- Ngươi đừng quên, mình là huyết mạch của Thánh thượng, hiện giờ Phù Tô không có ở đây, ngươi chính là Hoàng tử duy nhất trong thành này, hiện tại Thánh thượng cùng Hoàng hậu đều không ở Trường Lăng, có một số việc chỉ cần ngươi muốn làm, vậy hoàn toàn không cần tự mình động thủ. Thân phận của ngươi, lời nói của ngươi chính là quyền thế, cũng đủ để đẩy ra rất nhiều chuyện.

Gương mặt Hồ Hợi tràn đầy nước mắt, nhưng khi nghe được

những lời này, gã phảng phất giống như người đuối nước vớ được cây cỏ cứu mạng, run rẩy hỏi:

- Hàn tiên sinh, ta nên làm như thế nào?

- Ngươi trước tiên tìm Lễ ti Trình Nhược Băng nói chuyện một chút, bảo hắn hỗ trợ nghĩ biện pháp thay thế những y sư này.

Triệu Cao nhìn gã nói:

- Ngươi chỉ cần hứa hẹn để hắn leo lên vị trí Ty thủ Lễ ti, đồng thời ngươi ban thưởng cho hắn chút trọng khí, nói là trong khoảng thời gian mẫu hậu ngươi rời khỏi Trường Lăng này, để cho hắn thêm chút tinh thần.

- Ty thủ Lễ ti?

Hồ Hợi kinh ngạc nhìn Triệu Cao, không hiểu sao gã có chút không dám nghi ngờ, lo sợ bất an nói:

- Ty thủ Lễ ti là Từ đại nhân, phó Ty thủ là Tư Không Liên đại nhân, chuyện này...

- Từ Phúc đã sớm mặc kệ chuyện ở Lễ ti, hạm đội U Phù công chiếm Sở đô, kế tiếp Từ Phúc hiển nhiên không có khả năng trở về chưởng quản Lễ ti, đương nhiên hắn sẽ còn chuyện quan trọng hơn phải giải quyết.

Triệu Cao hơi trào phúng nói:

- Về phần sau khi hắn rời chức, vốn người tiếp nhận hiển nhiên là Tư Không Liên, nhưng Tư Không Liên ngày xưa từng tặng lễ cho thiếu niên Bạch Dương động Đinh Ninh kia, dẫn đến ít nhiều có chút liên lụy. Cho nên nói về việc tiếp nhận Ty thủ Lễ ti, Trình Nhược Băng mới là người có khả năng nhất.

Sau khi dừng một chút, Triệu Cao nhìn Hồ Hợi, chậm rãi nói:

- Điều ngươi nên hiểu rõ nhất là mặc kệ người cuối cùng tiếp nhận Lễ ty là ai, mấu chốt là Trình Nhược Băng hiện tại cũng chắc chắn đã tự nhận mình là người có khả năng tiếp nhận chức Ty thủ Lễ ti nhất. Cho nên chỉ cần hắn nghĩ như vậy, hắn chắc chắn sẽ tiến vào trong ván cờ của ngươi. Về phần y sư thay thế, trên chiến trường lúc này vốn đang thiếu thầy thuốc, đây là chuyện thuận nước đẩy thuyền.

Hồ Hợi lập tức hưng phấn, gã lau nước mắt, trên khuôn mặt tối tăm hiện lên mảng đỏ bất thường,

- Hàn tiên sinh, vậy ta nên đi gặp Trình Nhược Băng đại nhân lúc nào?

Sau khi hỏi một câu này, gã lại giật mình nhớ tới câu hỏi ban đầu, tiếp theo hỏi:

- Tiên sinh, vậy sau khi ta gặp Trình Nhược Băng đại nhân, sau khi đổi toàn bộ y sư trong Hoàng cung, ta làm sao có thể có được lực lượng cường đại của mình, khiến cho người ta đều sợ ta đây?

- Thay thế y sư, để Trình Nhược Băng làm việc cho ngươi, đây cũng chỉ là bước đầu tiên.

Triệu Cao vỗ vỗ bả vai gã, sau đó lại đưa cho gã một chén canh thuốc, ý bảo gã chậm rãi uống, rồi nói tiếp:

- Mỗi một bước kế tiếp, ta đều sẽ dạy ngươi. Thế nhưng ngươi không thể nói với người khác, phải để mọi người cảm thấy đây là những việc mà ngươi làm.

Hồ Hợi nói gì nghe nấy, cúi đầu uống canh thuốc như thưởng thức sơn hào hải vị.

Q8 - Chương 66: Chiến trường hải ngoại

Trên biển quận Giao Đông.

Thủ Trần yên lặng ngồi ở rìa vách đá hòn đảo nhỏ, chờ đợi mặt trời đỏ ló ra trên biển.

Hòn đảo nhỏ này là Đông Tứ đảo, chu vi không quá hơn mười dặm, không có nước ngọt, ở trong hải vực hoàn toàn bị người xem nhẹ, thậm chí ngay cả một ít ngư dân cũng sẽ không dừng ở chỗ này, bởi vì không hề có cửa vịnh che gió chắn mưa.

Thế nhưng hòn đảo nhỏ này trên hải đồ quận Giao Đông lại có số hiệu, trước kia sẽ có Tu hành giả đóng quân ở trên hòn đảo nhỏ quận Giao Đông này, trên đảo cũng có một ít thương đội vận chuyển vật tư dự trữ.

Đơn giản nhất mà nói, phương viên trăm dặm quanh hòn đảo này cũng đã là hải ngoại mà không có bất kỳ đội tàu này đi qua.

Ban đầu, hòn đảo nhỏ này đối với quận Giao Đông mà nói cũng là một tiền đồn quan sát hướng đi của các quốc đảo hải ngoại.

Trong các quốc đảo hải ngoại, có những hòn đảo kéo dài liên miên, quốc gia có lục địa khá lớn gồm có Thiên Lưu, Đông Việt, Đông Luật, thế nhưng những đảo quốc đông đảo này đã sớm bị đội thuyền của vương triều Đại Tần chinh phạt mấy lần, thậm chí từ thời đại vương triều Đại U thống trị thiên hạ, những nơi đó đã bị thu hoạch rất nhiều lượt, những đảo quốc này đến bây giờ đã không có chiến lực gì, gần như đều là thần phục tuế phụng. (tuế

phụng: hàng năm tiến hành dâng biếu, thường chỉ các nước nhỏ hàng năm phải dâng hiến sản vật, châu báu cho nước lớn)

Hiện tại đối với Tu hành giả chạy trốn khỏi các triều đang truy bắt bọn họ không tha mà nói, các đảo có thể nương thân đều tụ tập ở khu vực Bà La Châu.

Bà La Châu cách Đông Tứ đảo này còn có mấy trăm dặm hải vực, giữa hai nơi có rất nhiều hải vực đá ngầm hiểm ác, mà Bà La Châu có mấy trăm đảo liên miên, những hòn đảo này từ xưa đến nay đều cực kỳ hoang dã, khí hậu hay thay đổi, chướng khí rắn rết phân bố dày đặc, trong đó cũng chỉ có đảo ven là có người ở, rất nhiều đảo lớn ở khu vực giữa không có gì khác với đất liền, không có người ở thường trú.

Có Tu hành giả đắc tội với quý tộc quyền quý các triều, chạy ra ngoài biển, sau đó chạy trốn vào sâu trong trung tâm những đảo lớn Bà La Châu này, chui vào trong những rừng rậm hoang dã, khí hậu hay thay đổi, thậm chí đủ để nhiễu loạn cảm giác thiên địa nguyên khí, làm cho Tu hành giả của vương triều đuổi bắt cũng khó tìm được tung tích, hơn nữa các loại nhân tố không thể đoán trước rất nhiều, cho nên Tu hành giả chạy vào trong đó tất nhiên sinh tử khó lường, nhưng Tu hành giả đuổi giết thường thường cũng thập tử vô sinh.

Cũng có Tu hành giả cũng không phải vì chạy trốn, nhưng mạo hiểm tiến vào chỗ sâu trong đó tìm kiếm Linh dược có lợi cho kỳ ngộ tu hành, trong lịch sử các triều đại, cũng có người thật sự đạt được chỗ tốt lớn lao từ trong đó, cầu sống trong chết, thành tựu phi phàm, song chuyện này cũng thật sự rất ít ỏi.

Thế nhưng bởi vì xa đất liền và sâu trong trung tâm các đảo có các loại vật linh dị mà ngoại giới khó có thể tưởng tượng được, bên ngoài Bà La Châu có một ít đảo quốc nhỏ, cũng tồn tại không ít Tu hành giả cường đại. (vật linh dị: vật khác biệt và quý hiếm)

Rất nhiều ngư dân và nhân sĩ lưu vong mai danh ẩn tính cũng được những Tu hành giả che chở, định cư ở những đảo kia, lúc này đã hình thành một quốc gia nhỏ không dưới mấy vạn hoặc mười mấy vạn nhân khẩu.

Đây là những kiến thức thông thường của thế giới người tu hành, cho nên khi mặt trời đỏ mới lên, Thủ Trần còn chưa thực sự bắt đầu hành công thổ nạp, y lại cảm nhận được Đinh Ninh xuất hiện ở phía sau mình, hơn nữa nhận biết được Đinh Ninh đang nhìn về phương hướng Bà La Châu, y liền biết hôm nay hắn đến, nhất định là vì những đảo quốc Bà La Châu kia.

Y xoay người, hành lễ với Đinh Ninh đứng trong ánh sáng ban mai, không biết đã lên đảo từ khi nào.

- Chắc hẳn ngươi đã biết ý đồ của ta.

Đinh Ninh chỉ liếc mắt nhìn tên đạo nhân Lôi Hỏa đạo quán này một cái, thấy được ánh mắt lúc y xoay người hành lễ, liền không nhịn được mỉm cười, nói.

Thủ Trần không kiêu ngạo không tự ti nói:

- Chắc hẳn là có ý ở các đảo Bà La Châu.

Đinh Ninh thu liễm ý cười, cũng không đáp lại trước tiên mà chỉ nheo mắt lại, nhìn một vầng mặt trời đỏ mới lên bên bờ biển, nói:

- Ngươi tu hành tiến cảnh còn nhanh hơn so với tưởng tượng của ta.

Thủ Trần biết đây là lời khen ngợi chân chính, y không nói gì, không tự chủ được cúi đầu.

Đó là sự khiêm tốn tự nhiên.

- Ta thật vất vả tìm kiếm công pháp cho Lôi Hỏa quan các ngươi, nước lửa(lôi hỏa) giao hòa, tại lúc mặt trời mọc lấy lửa, những ngày này chắc hẳn ngươi đã khống chế không kém chút nào. Hiện tại trong nguyên khí bên trong thân thể ngươi, chân hỏa đã thặng dư, nhưng lôi cương lại không đủ. Lôi cương càng ít sẽ khiến nhân khí trở nên hỗn loạn, vậy càng nhiều linh khí Linh mộc kích động, sẽ càng thích hợp cho việc hấp thu. Bà La Châu đã rất hoang dã từ xa xưa, vì Tu hành giả không tới nơi này, chính là 'hỗn độn chi lôi' phù hợp nhất với thế giới tu hành.

Đinh Ninh nhìn Thủ Trần khiêm tốn không nói, thong thả mà rõ ràng nói:

- Hơn nữa ở Bà La Châu có rất nhiều Linh mộc tắm rửa lôi hỏa mà chưa chết, tự nhiên có loại chuyển hóa ảo diệu, ngươi cảm thụ nhiều ý vị trong đó sẽ có lợi cho tu vi tiến cảnh. Nhưng tu vi chân nguyên vẫn luôn chỉ là cơ sở, ở Trường Lăng ngày xưa có rất nhiều Tu hành giả có tu vi chân nguyên cao hơn so với ta, những vẫn bại dưới kiếm của ta, là bởi vì bất kể là kiếm, là phù thì đều là khí, mà khí dùng ra, chắc chắn phải biết đúng cách.

Mi tâm Thủ Trần hơi phồng lên, y thoáng đoán ra ý của Đinh Ninh, thế nhưng không dám khẳng định, cho nên do dự vẫn không hề mở miệng.

- Ngươi biết luyện Phù, nhưng mấu chốt phải dùng Phù.

Đinh Ninh bình tĩnh nói:

- Kiếm ý hay Phù ý đều giống nhau, cái gọi là tinh khí thần hợp nhất, chính là khi ra tay phải có lòng tin tuyệt đối, loại tin tưởng này đến từ hai phương diện, một mặt là có lòng tin lớn lao với bản thân mình, lúc đối địch mà không chột dạ, trong đầu có phương pháp chiến thắng. Mặt khác, chính là thành lập trên thanh danh bình thường, là đối thủ nghĩ đến ngươi lợi hại trước, liền sinh ra sợ hãi, khí thế liền yếu. Khí yếu thì thế không đủ, tất cả

đều chậm.

Thủ Trần không còn hoài nghi nữa, y nhìn gương mặt bình tĩnh của Đinh Ninh, hỏi:

- Tiên sinh muốn ta giống như ngài, dùng chiến đấu để tu hành?

- Ta muốn ngươi xây dựng thanh danh khiến người ta sinh lòng sợ hãi trước.

Đinh Ninh hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra, hắn chắp tay nhìn về phía phương xa, thanh âm cũng nhẹ nhàng truyền ra mặt biển rất xa:

- Phía đông có một số hòn đảo vốn đều là hải tặc gây họa chiếm cứ, xưa kia đội thuyền của vương triều Đại Tần ra khơi là Mạt Hoa Kiếm chủ Yên Tâm Lan đi theo, những nơi quận Giao Đông không thể đánh dẹp được đều do nàng đánh phục. Nàng cũng đến biển đảo vùng ven Bà La Châu, cũng làm quen với không ít bằng hữu. Quách Đông Tướng sau này chết trong Lộc Sơn Hội Minh, chính là đảo chủ Bích Quỳnh đảo ở Bà La Châu. Quách Đông Tướng là bằng hữu của Ba Sơn Kiếm Tràng ta, chắc hẳn do Diệp Tân Hà mời, nên mới dẫn hắn tiến vào ván cờ trong Lộc Sơn Hội Minh, sau này luôn phải tính toán món nợ này với Diệp Tân Hà.

- Quách Đông Tướng vốn là tồn tại tương tự như Minh chủ ở vùng Bà La Châu, phân tranh giữa các đảo gần như đều do hắn hòa giải, nhưng sau khi hắn chết, một đệ tử đã chiếm Lam Quỳnh đảo của hắn, ngay cả tên cũng đổi thành Lam Kình đảo, cưỡng lực khuất phục một ít đảo xung quanh, giết chết những người thân cận với Quách Đông Tướng lúc trước đến mức không còn một ai.

- Phản thầy mà giết người thân của thầy, đám người như vậy, mặc kệ hắn có giao dịch với Diệp Tân Hà hay Trịnh Tụ hay không, theo ta thấy ngay cả việc phát Kiếm lệnh cũng không cần thiết.

- Ngươi và sư tôn ngươi lúc trước đã luyện năm tấm Đạo phù, ta cùng ngươi đi Bích Quỳnh đảo. Lần nay ngươi dùng ra năm tấm Đạo phù kia, đổi lấy thanh danh của ngươi cùng sư tôn và sư môn. Về phần tương lai, quận Giao Đông có tài liệu luyện phù mà ngươi không tưởng tượng được, ngươi nhất định có thể luyện ra càng nhiều Thần phù.

Thủ Trần lẳng lặng nghe xong những lời này của Đinh Ninh.

Khuôn mặt mộc mạc của y hiện ra thần sắc cảm động khó hiểu, sau đó y lại khom người hành lễ với Đinh Ninh, nói:

- Tất cả tuân theo lời dạy của tiên sinh.

Q8 - Chương 67: Nhân quả

Hoàng cung Đại Tề.

Cũng vào lúc mặt trời mọc, một bức mật tín được đưa đến trước tẩm cung của Tề đế.

Người nhận phong mật tín này là Ngự sử Tông Triều Loan đang đứng trước tẩm cung Tề đế, người trung niên mặt đen này không chỉ là lãnh tụ quan viên phái trẻ trung vương triều Đại Tề, mà còn là Tu hành giả ưu tú nhất của Âm Khư tông Vương triều Đại Tề trong gần trăm năm qua, là một trong bảy Tông sư Thất Cảnh của vương triều Đại Tề.

Tông sư cùng quyền quý như vậy, đương nhiên là đã trải qua vô số mưa gió, núi lở sóng thần ở trước mặt cũng không thay đổi sắc mặt, song khi hắn chỉ mở phong thư này nhìn thoáng qua, sắc mặt lại đại biến, hai tay không thể kìm được run rẩy.

- Sư huynh, đã xảy ra chuyện gì?

Một nam tử bên cạnh hắn cũng có làn da đen, thế nhưng nhìn qua trẻ hơn so với hắn, điều khiến người ta chú ý nhất là một đôi lông mày không chỉ đen đậm như mực, hơn nữa còn có chút khí đen từ đuôi lông mày không ngừng chảy xuôi về phía sau. Nam tử này chính là Thái Thạch, một Tông sư Thất Cảnh khác của Âm Khư tông, trước đó gã không làm quan trong triều, thế nhưng bắt đầu sau ngày mười hai Vu Thần thủ quy vị mà xảy ra đại loạn, Tông Triều Loan lo lắng cho an nguy của Tề đế, cùng với lo sợ trong cung xảy ra biến, cho nên mới mời gã ra khỏi tông môn, tiến vào Hoàng cung nước Tề. Cho nên Thái Thạch và Tông Triều Loan cũng không phải tương xứng về chức quan, mà là quan hệ sư huynh đệ.

Tông Triều Loan nhìn thoáng qua sư đệ của mình, đưa tay muốn đưa phong thư này qua để gã tự xem, nhưng hai tay nhất thời run rẩy, ngay cả tờ giấy cuộn da dê mỏng manh này cũng không thể đưa qua được.

Thái Thạch chưa từng thấy sư huynh của mình chấn động tâm thần như thế, tâm tình gã cũng nhất thời khẩn trương đến cực điểm, đưa tay nắm lấy mật tín chỉ đọc sơ qua một cái, gã nhất thời cả người cũng cứng đờ, không tự chủ được kinh hô thành tiếng:

- Cái gì!

Tông Triều Loan dùng sức nuốt một ngụm nước miếng, cơ bắp trên mặt hắn đều hơi co giật.

Tiếp theo hắn dùng sức hít sâu, buông hai tay xuống, mặc dù nhanh chóng trấn định lại, nhưng trong ánh mắt khi quay đầu nhìn về phía tẩm cung phía sau lại tràn ngập đau đớn cùng âu lo sâu sắc.

Mười hai Vu Thần thủ biến đổi đã làm cho người ta đau lòng đến mức phát điên, không chỉ có mười hai Vu Thần đều bị hủy, tất cả truyền thừa cường đại của tổ sư khai sơn công pháp âm khí quỷ vật ngày xưa cứ như vậy bị hủy diệt trên thế gian, ngay cả đạo tràng sơn môn mà lão lưu lại cũng bị hủy diệt bảy tám phần.

Tuy rằng đại đa số Tu hành giả và quan viên vương triều Đại Tề sau ngày đó thực ra đều có thể hiểu được nỗi khổ tâm của Tề đế, rất nhiều người đều hiểu vì sao y giao dịch cùng Trịnh Tụ, cho nên vẻ bất mãn đối với y lúc trước trái lại giảm đi một chút, nhưng bất kể như thế nào, mười hai Vu Thần thủ vẫn bị hủy, không có nguyên nhân sẽ không có kết quả, rất nhiều Tu hành giả yên lặng rời khỏi Hoàng đô nước Tề, không còn dốc sức vì Tề đế, đây chính là thái độ của bọn họ.

Tề đế từ ngày đó tinh thần cũng bắt đầu có chút hoảng hốt,

tâm cảnh cùng tu vi đều cực kỳ bất ổn, hoàn toàn không cách nào tập trung tinh thần xử lý triều chính. Tất cả mọi thứ đều là hắn cùng đám người tướng quốc đang thay thế xử lý.

Mười hai Vu Thần thủ mang đến đả kích cho Tề đế thật sự quá lớn, gần như cũng đã phá hủy triệt để tên Đế vương chăm lo việc nước này, mà hiện tại mật tín được truyền tới này lại là tin tức Tiên Thành đường bị hủy, tất cả di thể của tổ tiên trong đó đều bị truyền nhân Thiên Mộ sơn lấy đi.

Tiên Thánh đường đâu chỉ là phần mộ tổ tiên của Tề đế, người có tư cách được quy táng vào bên trong đều là nhân vật cỡ nào!

Thiên Mộ sơn có rất nhiều thủ đoạn kinh người, đệ tử Yến Anh mặc dù tu vi chân nguyên không bằng lão, nhưng ít nhất đều chiếm được chân truyền những thủ đoạn kia. Mặc kệ gã bởi vì bất mãn chuyện gì mà hủy đi Tiên Thánh đường, nhưng lấy đi những di thể kia đương nhiên là vì tu hành, mà sẽ không chôn cất thật tốt ở địa phương khác.

Truyền thừa mười hai Vu Thần thủ tất nhiên trọng yếu, nhưng chỉ làm cho một vương triều trở nên cường đại hơn, mà Tiên Thánh đường lại là một loại biểu tượng một loại ký thác tinh thần.

Tiên Thánh đường tổn hại, từ ý nào đó mà nói chỉ sợ còn nghiêm trọng hơn so với mười hai Vu Thần bị tổn hại.

Từ khi tin tức phát hiện Tiên Thánh đường bị phá hủy đến lúc truyền vào Hoàng cung, theo lý hoàn toàn không cần quá nhiều thời gian, song lúc tin tức này truyền đến nơi đây lại mất thời gian khá là dài, đối với Tông Triều Loan mà nói, loại khác thường này cực kỳ dễ hiểu.

Bởi vì mỗi một khâu đều rất rõ ràng, mười hai Vu Thần thủ đã đả kích Tề đế rất trí mạng, nếu tin tức như vậy lại truyền vào Hoàng cung, không biết sẽ tạo thành hậu quả gì.

Cho nên một phong mật tín như vậy tới đây, trên đường đã trải qua không biết bao nhiêu lần quyền quý tranh cãi cùng thảo luận.

Hắn là một trong những quan viên thay mặt Tề đế quản lý triều chính lúc này.

Phong mật tín này truyền đến tay hắn, chính là điểm dừng chân cuối cùng.

Để hắn quyết định có nói cho Tề đế hay không, đây là sức nặng của một quốc gia, một triều đại đè lên hai tay hắn, thử hỏi hắn làm sao có thể bình tĩnh?

Báo hay là không báo?

Nếu không báo thì nên xử lý như thế nào?

Hiện tại có vô số Tu hành giả vương triều Đại Tề đang đuổi giết Bạch Sơn Thủy, vậy nếu hắn công bố tin tức này ra ngoài, lại sẽ có rất nhiều Tu hành giả bắt đầu đuổi giết đệ tử Yến Anh kia?

Giờ khắc này, thân thể Tông Triều Loan không ngừng rét lạnh, càng ngày càng trở nên lạnh hơn, hắn cảm thấy bất lực khó hiểu.

- Vào đi.

Đúng lúc này, trong tẩm cung truyền đến một tiếng thở dài.

Tông Triều Loan lần thứ hai hít sâu một hơi, cố gắng làm cho thần sắc trên mặt mình trở nên bình tĩnh lại.

Hắn hơi cúi đầu, đẩy cửa tẩm cung ra, chậm rãi đi vào.

Mấy ngày nay tinh thần Tề đế hoảng hốt, lúc nào cũng thấy ảo giác, cho nên ngay cả bất kỳ cung nữ nào trong tẩm cung này cũng không được cho vào, chỉ có một mình y yên tĩnh nghỉ ngơi.

Chỉ là tên Đế vương này thật sự có thể nghỉ ngơi sao?

Bên ngoài mặt trời đã mọc, nhưng vì cửa sổ trong tẩm cung này không được mở ra, cho nên bên trong vẫn tối tăm như trước, Tông Triều Loan không hiểu sao cảm thấy, mình giống như đang đi trên một con đường mộ yên tĩnh.

Sâu trong tẩm cung, Tề đế đã mặc quần áo chỉnh tề, ngồi trên chiếc giường rồng kia.

Trong nháy mắt nhìn thấy gương mặt của Tề đế, thân thể Tông Triều Loan lại nhẹ nhàng chấn động.

Hai mắt Tề đế lõm xuống, da thịt khô co rút, chỉ hai ba ngày ngắn ngủi, y giống như già đi mấy chục tuổi, thân thể giống như bộ xương khô.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Tâm tình Tề đế lúc này lại có vẻ bình tĩnh, y có chút cứng ngắc ngẩng đầu lên nhìn Tông Triều Loan, nhẹ giọng hỏi.

Tông Triều Loan lập tức do dự, không hề đáp lại.

- Không cần gạt ta, nguyên khí của ngươi và sư đệ ngươi dao động quá mức kịch liệt, ngươi theo ta nhiều năm như vậy, ta vẫn chưa từng thấy qua có chuyện gì khiến tâm tình ngươi dao động lợi hại như thế.

Tề Đế thở dài một tiếng, nói,

- Chuyện nên tới cuối cùng cũng phải tới, tránh không được.

Tông Triều Loan rốt cục ngẩng đầu lên, nhìn hai mắt như ánh nến mờ nhạt của y, nói:

- Tiên Thánh đường bị truyền nhân Thiên Mộ sơn phá hủy.

Tề đế ngẩn người.

Sau mấy hơi thở, y lại nở nụ cười một cách khó hiểu, ý cười thảm đạm nói không nên lời.

- Người tính không bằng trời tính, nhân quả tự có báo ứng, âm mưu tính kế như thế nào cũng kém Trịnh Tụ, lại còn muốn một trận tranh đoạt thiên hạ với nàng, sớm biết như thế thì nên an tâm gìn giữ cái đã có, cũng không đến mức đặt Đại Tề ở tình cảnh như thế này

- Giúp ta viết chiếu định tội, để ta chiêu cáo thiên hạ, thoái vị nhường hiền. (thoái vị nhường cho người hiền)

Tông Triều Loan không cách nào phán xét những lời mà Tề đế nói, nhưng khi nghe được câu cuối cùng này, hô hấp của hắn đột nhiên dừng lại, đang mở miệng muốn nói chuyện.

Tề đế khoát tay áo, ý bảo hắn không cần nhiều lời nữa,

- Ta và ngươi đều biết, như vậy mới là tốt nhất đối với vương triều Đại Tề.

Q8 - Chương 68: Lên đảo

- Ta nguyện chịu tội riêng mình, đày tới tông miếu hối lỗi.

Tề đế nhìn tâm tình kích động không thể kiềm chế của Tống Triều Loan, y đột nhiên cười cười, nói:

- Đế vị thì nhường cho Điền Khang Quân, hắn có hiền danh, hơn nữa lại là huyết mạch của Hoàng thất, đất phong rộng lớn, không chỉ có cao thủ trong nhà đông đảo, đám người Tề Tư Nhân cũng từng có giao tình với hắn, chỉ cần các ngươi cũng nghe lệnh phụ tá hắn, liền sẽ không có vấn đề gì.

- Sẽ không có vấn đề gì?

Tông Triều Loan vốn đã có thể kiềm chế được bản thân mình, chợt nghe được những lời này, tay chân hắn lạnh như băng, cả người đều run rẩy, run giọng nói:

- Đổi vua cùng cả triều cũng không có gì khác biệt, ai biết sẽ có bao nhiêu vấn đề?

Tề đế lắc đầu, cười khổ:

- Nhưng đây đã là biện pháp tốt nhất ta có thể nghĩ đến.

Y cúi đầu, nhìn Hoàng bào trên người mình, tiếp theo chậm rãi nói:

- Ngoài ra thì còn có phương pháp gì khác có thể để cho Triệu Hương Phi và Ba Sơn Kiếm Tràng tha thứ đây?

Tông Triều Loan không có cách nào cãi lại.

Giao dịch giữa vương triều Đại Tề và Trịnh Tụ cũng chỉ có thể giới hạn ở mười hai Vu Thần thủ, sau này chắc chắn không có khả năng trở thành minh hữu, khi mười hai Vu Thần đều bị tổn hại hoàn toàn, vương triều Đại Tề đã là địch của cả thiên hạ, cũng chỉ có Đế vương như y thực sự thoái vị, mới có thể đổi lấy sự tha thứ của minh hữu ngày xưa, hoặc có thể nói, ít nhất có thể đổi lấy một ít đồng tình, không để cho những minh hữu ngày xưa kia hoàn toàn biến thành địch nhân.

- Có người nhất định phải giết chết.

Tề đế nhìn Tông Triều Loan trầm mặc khó tả, nói ra một cách thong thả nhưng rõ ràng:

- Ta hy vọng chuyện này cũng giống như chiếu thư thoái vị của ta, đều do ngươi an bài xử lý.

Tông Triều Loan đột nhiên ngẩng đầu lên, hắn kinh dị khó hiểu nhìn Tề đế, không biết đã đến lúc này, còn có người nào để Tề đế canh cánh trong lòng, nhất định phải diệt trừ.

- Người trẻ tuổi Tô Tần kia.

Tề đế nhìn thẳng ánh mắt hắn, nghiêm túc nói:

- Người nọ còn trẻ, nhưng lại bị Trịnh Tụ giao trọng trách, hơn nữa không biết vì sao, khi hắn sống sót trong trận biến cố ngày đó, ta có loại dự cảm khó hiểu, luôn cảm thấy tương lai hắn là uy hiếp rất lớn. Cho dù đây chỉ là lo lắng cá nhân của ta, nhưng ta hy vọng đây là chuyện lớn cuối cùng ta sắp đặt khi còn trên đế vị. (đế vị: ngôi vị hoàng đế)

Tông Triều Loan hít sâu một hơi.

Trực giác hoặc linh cảm là một điều hư vô mờ nhạt, nhưng nhiều lần nó thường chính xác.

Hắn không nói gì nữa, sửa sang lại quần áo, sau đó quỳ xuống trước người Tề đế.

- Đừng truy cứu chuyện truyền nhân Thiên Mộ sơn nữa.

Tề đế mệt mỏi khẽ thở dài một hơi, nhắm hai mắt lại:

- Nếu như nói bất mãn, đệ tử của Yến sư cũng chỉ là bất mãn với ta, mà không phải bất mãn với toàn bộ Đại Tề. Đừng để Tu hành giả Đại Tề chết trong tay người khác. Chỉ cần vương triều Đại Tề có thể tồn tại lâu dài, vậy sử sách tự sẽ bình luận công lao.

.....

Giữa trưa, ánh mặt trời trên biển có chút chói mắt.

Trên mặt biển lấp lánh, giống như ngàn vạn đồng tiền đang lóe sáng.

Một chiếc thuyền xoắn ốc đặc hữu của quý tộc Trịnh thị quận Giao Đông đang lướt đi với tốc độ kinh người trên mặt biển, trên thuyền là Đinh Ninh và Thủ Trần.

Đằng Xà được quận Giao Đông nuôi dưỡng là thú cưỡi tốt nhất, nhanh hơn so với con thuyền này, lại càng tiết kiệm khí lực, nhưng Đằng Xà sẽ tương đối dễ dàng khống chế khi có Thanh Diệu Ngâm ở chung quanh, nếu rời khỏi gã một khoảng thời gian dài lại khó có thể điều khiển, hơn nữa không thể so với vật chết, bố trí Đằng Xà này ở yên một chỗ như thế nào cũng không phải sở trường của Đinh Ninh.

Ba Sơn Kiếm Tràng đã có tiếp xúc mật thiết với các đảo hải ngoại trước khi biến pháp ở Trường Lăng ngày xưa xảy ra, cho nên rất rõ con đường hàng hải tiến đến Ba La Châu.

Trong điển tịch của bất kỳ thế giới tu hành nào, Bà La Châu là vùng đất quỷ dị ly kỳ, ngay cả Tu hành giả Thất Cảnh trốn vào

trong đó cũng có thể chết oan uổng bất cứ lúc nào.

Song khi tận mắt nhìn thấy Bích Quỳnh đảo được Quách Đông Tướng nắm giữ mà Đinh Ninh nói trước đó, Thủ Trần vẫn không nhịn được lắp bắp kinh hãi.

Bà La Châu xuất hiện trước mắt Thủ Trần hoàn toàn không giống đảo, mà giống như một đường chân trời kéo dài liên miên, hoàn toàn tràn ngập tầm nhìn phía trước y.

Các hòn đảo lớn nhỏ đan xen mà đứng, nhìn từ xa giống như là từng mảnh từng mảnh khảm cùng một chỗ, rất nhiều hòn đảo cực kỳ cao lớn, tựa như núi lớn hoang dã trong truyền thuyết, thậm chí có tầng mây đủ loại màu sắc quấn quanh, không thể nhìn rõ ràng.

Điều khiến người ta kinh hãi nhất chính là, trên những hòn đảo này có một số cây cối khổng lồ, giống như từng tòa nhà khổng lồ nổi bật ra từ trong mây, cho dù cách rất xa cũng thấy rõ ràng, cũng không biết những cây này rốt cuộc cao tới bao nhiêu trượng.

Một ít đảo ngoài cùng cách những đảo ở trung tâm Bà La Châu không biết bao nhiêu dặm đường xá, nhưng trái lại những hòn đảo này cũng không có vẻ hoang dã, hơn nữa Bích Quỳnh đảo lớn nhất trong đó, lẻ loi không nối liền cùng các đảo khác, là một mảnh xanh ngắt dưới ánh mặt trời chung quanh hải vực, mỹ lệ đến cực điểm.

Liếc mắt một cái có thể thấy, bên ngoài toàn bộ hòn đảo có rất nhiều bến thuyền được làm bằng cây gỗ khổng lồ, có rất nhiều thuyền lớn nhỏ neo đậu, điều này làm cho người ta cảm giác không hề có chút hoang vắng, có loại xung đột kịch liệt với cảnh tượng nguyên thủy xa xa trong ánh mắt thu tới.

Những chiếc thuyền neo lại trên bến tàu có đủ hình vạn trạng, không có loại thuyền cực kỳ khổng lồ kia, hẳn là do bị đá ngầm

dày đặc và mưa bão vùng Bà La Châu này hạn chế, có một số thuyền dùng một ít gỗ dừa đặc biệt cứng rắn đục rỗng chế thành, có chút lại dùng một ít xương hải thú đặc biệt thậm chí là sò hến có vỏ khổng lồ chế thành, những thuyền này cực kỳ phong tình này hiển nhiên chỉ thuộc về vùng đảo hải ngoại.

Thuyền xoắn ốc của quận Giao Đông lại có vẻ tầm thường khi so với những chiếc thuyền này, nhưng khi tùy ý tựa vào một bến thuyền, Đinh Ninh cùng Thủ Trần đã nhanh chóng bị ngăn lại.

- Các ngươi là người của quận Giao Đông?

Người lên tiếng chất vấn chính là mấy thiếu nữ, mặc một loại váy ngắn màu xanh ngang đầu gối rất kỳ lạ. Mấy thiếu nữ đều khoảng mười bảy mười tám tuổi, làn da ngăm đen, hơn nữa trên người có rất nhiều chỗ có hình xăm độc đáo.

Dễ thấy nhất chính là bên hông những thiếu nữ này đều treo đoản kiếm được chế tác từ một loại xương nào đó, trắng noãn phát sáng, còn nhộn nhạo nguyên khí dao động như có như không.

Thủ Trần nhìn những thiếu nữ này, dáng người của y đương nhiên cao hơn bọn họ, cho nên từ đỉnh đầu những thiếu nữ này nhìn thẳng qua, y vừa vặn nhìn thấy trên đảo này cách đó không xa đúng là kiến trúc có chút giống như quân doanh.

Nói cách khác, loại đảo này đúng là không chỉ giống như sơn môn có đệ tử canh gác của một ít tông môn, vậy mà lại còn có chút quân đội?

- Chúng ta không phải người của quận Giao Đông.

Đinh Ninh nhìn mấy thiếu nữ này, nhẹ nhàng cười nói:

- Chúng ta là người của Ba Sơn Kiếm Tràng cùng Lôi Hỏa Đạo quán.

Mấy thiếu nữ đột nhiên ngẩn người, trong nháy mắt trở nên khẩn trương.

- Các ngươi... các ngươi muốn làm gì?

Một người trong đám thiếu nữ này lên tiếng hỏi.

Lời nói của nàng là giọng của vùng ven biển quận Giao Đông, nhưng lại nghe rất lạ, lúc này không ngừng run rẩy, hơn nữa những lời nói này của bản thân liền có vẻ có chút buồn cười.

- Dẫn chúng ta đi gặp đảo chủ của các ngươi.

Đinh Ninh cười cười chân thành, nói.

Nữ tử lên tiếng cứng đờ ngay tại chỗ, cách mấy hơi thở mới nói:

- Ngươi thật sự là người của Ba Sơn Kiếm Tràng sao?

Đinh Ninh hơi nhíu mày, nhưng cũng không có có lời nhảm nhí gì khác, chỉ khẽ gật đầu.

Đột nhiên thiếu nữ này cắn răng một cái, quát to vài tiếng, vài đạo kiếm quang từ bên hông các nàng bay lên, trực tiếp đâm tới ngực Đinh Ninh.

Đoản kiếm kỳ lạ trong tay các nàng sau khi được rót chân nguyên vào lại tản ra một loại khí tanh nào đó, giống như đã được ngâm vào trong một loại thuốc độc không tên, hơn nữa trong lúc kiếm quang đâm ra phía trước còn có hình thức kiếm trận, mang theo thế hợp vây.

Chỉ là tu vi của các nàng chênh lệch với tu vi của Đinh Ninh lúc này quá xa, vài tiếng kêu khẽ vang lên, Đinh Ninh tựa như đứng tại chỗ mà không hề có bất cứ hành động nào, thế nhưng đoản kiếm trong tay các nàng lại va chạm lẫn nhau, đều khiến

cánh tay tê dại không thôi, không thể cầm được kiếm mà rời tay bay ra.

Q8 - Chương 69: Không khó xử lý

Khuôn mặt Đinh Ninh bình tĩnh mà ôn hòa, nhưng mà rơi vào trong mắt những thiếu nữ này lại đáng sợ đến cực điểm.

Các nàng nhìn đoản kiếm rơi quanh người, cảm thụ được cảm giác cánh tay tê dại sưng lên, trong đó có hai thiếu nữ thậm chí sợ hãi khóc lên.

- Các ngươi rốt cuộc là sợ ta hay là sợ đảo chủ các ngươi?

- Nếu như là sợ ta, vậy hoàn toàn không cần sợ hãi, bởi vì ta chắc chắn sẽ không làm gì các ngươi, nếu như sợ đảo chủ các ngươi, các ngươi lại càng không cần sợ hãi, bởi vì ta lợi hại hơn so với hắn.

Đinh Ninh nhìn những thiếu nữ này, nói hai câu.

Hai câu này rất đơn giản, nhưng lại hết sức hữu dụng, ngay cả hai thiếu nữ sợ hãi khóc lên cũng lập tức ngừng khóc, chỉ hơi nức nở.

- Ngươi thật sự còn lợi hại hơn so với đảo chủ chúng ta sao?

Thiếu nữ lên tiếng đầu tiên lúc trước kia nửa tin nửa ngờ nhìn Đinh Ninh, hỏi.

Đinh Ninh khẽ gật đầu, cười cười nói:

- Toàn bộ quận Giao Đông đều đã bị ta khống chế, ngươi nói xem ta có phải còn lợi hại hơn so với đảo chủ các ngươi hay không?

Trên thực tế quân đội vương triều Đại Sở do Triệu Hương Phi thống soái còn chưa tiến vào quận Giao Đông, hắn và Lâm Chử Tửu chỉ nắm giữ phần lớn huyết mạch của quý tộc Trịnh thị, vẫn chưa thể chiếm lĩnh và khống chế hoàn toàn, nhưng đây chỉ là vấn đề thời gian, cộng thêm hắn nhìn ra được những thiếu nữ này đều cực kỳ đơn thuần, hơn nữa kiến thức chắc hẳn cũng không nhiều lắm, đối với những thiếu nữ này mà nói, quận Giao Đông chỉ sợ chính là thế giới bên ngoài trong tiềm thức của các nàng. Vậy nên lời tuyên bố đơn giản và bạo lực này sẽ có hiệu quả hơn bất kỳ lời khuyên nào.

Quả nhiên mấy thiếu nữ kia nghe những lời này, ánh mắt nhìn Đinh Ninh đều hoàn toàn không giống trước.

- Đảo chủ ở trong thành, ta dẫn các ngươi đi.

Thiếu nữ ngay từ đầu nói chuyện chợt cắn răng, lập tức nói.

Nơi này vậy mà còn có thành?

Ý niệm hiện lên trong đầu Thủ Trần đầu tiên chính là như vậy, nhưng lập tức y liền cảm thấy thoải mái.

Nếu vùng đảo ven này đều là bến tàu, phồn hoa như thế, trên đảo này có một tòa thành trì cũng là điều hợp tình hợp lý, trong vùng đất khô cằn theo tiềm thức trong đầu y lúc trước hẳn là bị trừ ra ngoài.

Đi theo những thiếu nữ này tiến lên, ven đường đều là con đường lát bằng gỗ, trên đảo cát đá chỗ cao chỗ thấp, nhưng trên con đường đi lại cực kỳ bằng phẳng, ven đường có rất nhiều người đi đường, trang phục khác nhau, ở trong mắt Thủ Trần có chút trang phục tự nhiên cực kỳ cổ quái, nhưng ở trong mắt những người đi đường ven đường này, Đinh Ninh mặc áo vải và Thủ Trần mặc đạo bào cũng là dị loại, ánh mắt nhìn bọn họ dọc theo đường đi đều là vẻ quái lạ. (dị loại: người khác biệt)

Chẳng qua đi vào trong đảo mấy dặm, Thủ Trần liền thấy được "Trong thành." mà những thiếu nữ này nói.

Đây đích thật là một thành trì hoàn chỉnh, tường thành dùng đá ngầm màu trắng dựng nên, kích thước còn cao hơn so với đại đa số thành trì các triều, nhưng thành trì có diện tích cũng không rộng lớn, nhìn qua chỉ có thể dung nạp tầm mấy vạn người ở.

Nhưng khác với thành trì các triều, kiến trúc bên trong thành trì này cũng là đủ loại hình dáng, hơn nữa mật độ cực kỳ cao, chen chúc cùng một chỗ, mà phía đông là một điện có vẻ cực kỳ khổng lồ so với những kiến trúc này, trực tiếp tương đương với những tường thành ở một bên.

Toàn bộ cung điện kia cũng không biết được sơn màu gì, dưới ánh mặt trời lại có màu xanh đậm, mặc dù ở trong mắt Thủ Trần, bộ dáng nó vẫn có chút cổ quái, nhưng khí thế rộng lớn như núi, căn bản không cần nghĩ là có thể đoán ra đó nhất định là nơi ở của Quách Đông Tướng lúc trước.

Tiến vào thành trì này, trong tầm mắt có rất nhiều nam nữ có trang phục trên người giống với những thiếu nữ dẫn đường này, hơn nữa trên người đều có nguyên khí dao động, dưới ánh mặt trời chiếu rọi giống như trên người khoác một tầng vảy cá lấp lánh.

Từ khi giao thủ cùng Đinh Ninh ở bên ngoài cảng đến bây giờ, những thiếu nữ dẫn đường này vẫn không hề truyền tin thông báo, thế nhưng biểu lộ của những Tu hành giả trong thành này khi nhìn Đinh Ninh cùng Thủ Trần lại là một loại lo sợ như gặp phải rắn rết, tựa như cũng đã ngầm biết thân phận hai người.

Đinh Ninh coi như không có gì, nhàn nhã đi theo phía sau những thiếu nữ này, rất nhanh đến trước đại điện màu xanh lam trong thành trì này.

Không giống với những người trong thành sợ hãi rụt rè tránh né hắn và Thủ Trần, trên bậc thang trước đại điện màu xanh này, có hai Tu hành giả đang kính cẩn đứng thẳng, chờ đợi bọn hắn đến.

Một người bên trái là một nam tử tóc hoa râm, dáng người cao lớn, mặt mày thẳng tắp, làm cho người ta có một loại cảm giác cực kỳ trầm ổn cùng trang trọng.

Chỉ là y vốn không thuộc về nơi này, bởi vì áo bào màu vàng y mặc trên người có tiêu chí của quý tộc Trịnh thị quận Giao Đông.

Áo choàng của một người bên phải là màu xanh đậm, cực kỳ hoa lệ, khảm nạm rất nhiều bảo thạch, hơn nữa trên đầu đội vương miện màu vàng khảm bảo thạch, giống như là một vị Đế vương.

Khi Đinh Ninh đi tới trên con đường đối diện, cách với bọn họ còn khoảng hơn mười trượng, hai người này đồng thời có hành động.

Tên nam tử trẻ tuổi trông giống như một vị Đế vương kia trực tiếp tháo vương miện màu vàng mà mình đeo xuống, nói:

- Ta nguyện hàng phục.

Thủ Trần ngạc nhiên.

Nhóm thiếu nữ dẫn đường khi đến trước điện này đã hoàn toàn không dám tiến tới, cùng với những Tu hành giả trốn tránh ẩn nấp trong ngõ nhỏ xung quanh cũng nhất thời ngây dại khi chợt nghe được những lời này.

Đinh Ninh hơi nhíu nhíu mày.

Hắn không đáp lại, chỉ liếc mắt nhìn nam tử tóc hoa râm, mặc áo bào vàng quận Keo Đông đứng bên trái trước tiên, sau đó hỏi:

- Trịnh Sát?

Tên nam tử có mái tóc hoa râm này có chút ngoài ý muốn, nhưng ngay lập tức trịnh trọng trả lời:

- Đúng vậy.

- Ngươi chính là đệ tử của Quách Đông Tướng, Ngô Đông Liên?

Đinh Ninh sau đó quay đầu nhìn nam tử ăn mặc như Đế vương kia một cái, hỏi.

Tên nam tử tay nâng vương miện kia vẫn không đứng dậy, kính cẩn nói:

- Đúng vậy.

- Hắn muốn trực tiếp quy hàng, ngươi thì sao?

Đinh Ninh lại quay đầu nhìn Trịnh Sát, nở nụ cười nói:

- Có ý gì?

Trịnh Sát cung kính đến cực điểm nói:

- Đã là Vương tiên sinh sống lại, vậy căn bản không có cơ hội đánh nhau, ta muốn nói chuyện cùng tiên sinh một chút, nếu tiên sinh không ngại, thì muốn dùng vài thứ đổi lấy tính mạng của một số người ở quận Giao Đông.

Đinh Ninh đơn giản lắc đầu,

- Ta ngại.

Trịnh Sát lập tức ngây dại.

- Chẳng lẽ tiên sinh không muốn nghe một chút, ta có thứ gì ở

quận Giao Đông?

Y ngây người tầm một hơi thở, có chút không thể tin nhìn Đinh Ninh nói.

- Không muốn.

Đinh Ninh lần thứ hai lắc đầu, sau đó nở nụ cười tiếp tục nhìn y.

Trịnh Sát nhíu mày, sắc mặt y không có biến hóa gì, nhưng giữa hai hàng lông mày lại hiện ra một ít sát khí,

- Vì sao?

Y rất nghiêm túc nhìn Đinh Ninh hỏi.

- Trịnh Tụ từng rất hiểu ta, nhưng có một khoảng thời gian, ta cũng rất hiểu ả, hơn nữa từ chỗ ả cũng biết được rất nhiều chuyện ở quận Giao Đông.

Đinh Ninh thản nhiên nói:

- Ta biết quận Giao Đông có mấy người, là người mà ả cũng không muốn giao dịch, có một người trong đó chính là ngươi. Hơn nữa sau này ta cũng biết, ngươi cũng là một trong những lão sư phụ trách dạy dỗ ả ở quận Giao Đông.

Trịnh Sát bình tĩnh nghe xong những lời này, sau đó chậm rãi chắp tay, nhìn lên bầu trời phía trên, nói:

- Ta thật không ngờ ngươi có thể biết những thứ này từ trên người nàng, xem ra nàng thực sự có chút tình cảm đối với ngươi.

- Các ngươi đánh xuống một ván cờ rất hay.

Đinh Ninh không tiếp lời y, mà chỉ khẽ mỉa mai nói:

- Hai người đều là người ta muốn giết, thế nhưng một người muốn giao dịch với ta, người còn lại trực tiếp đầu hàng.

- Ván cờ này là cố ý làm cho ta khó xử, nếu như vẫn cứ giết các ngươi, vậy sau này địch nhân của chúng ta sẽ nghĩ như thế nào?

Ánh mắt Đinh Ninh dừng trên mặt Trịnh Sát cùng Ngô Đông Liên, nhìn lông mi của bọn họ không ngừng rung động, nói tiếp:

- Giống như trên chiến trường, một gã tướng lĩnh không tiếp nhận đầu hàng, động một tí muốn diệt cả thành, cuối cùng sẽ không có người muốn đầu hàng, gặp phải hắn sẽ liều mạng tử chiến đến cùng. Nhưng vì lợi ích mà không giết các ngươi, người trong thiên hạ sẽ nghĩ như thế nào?

Lông mày Trịnh Sát hơi nhảy lên một chút, y không che dấu, cũng không giải thích cái gì, bởi vì y biết ở trước mặt người như Đinh Ninh thì bất cứ lời giải thích nào đều là dư thừa.

- Nhưng các ngươi đã nghĩ sai rồi.

Đinh Ninh nở nụ cười, sau đó nói:

- Bởi vì thực lực cường đại đến trình độ nhất định, sẽ hoàn toàn không cần nghĩ đến một ít khả năng của địch nhân sau này. Còn có mấu chốt nhất chính là, ta làm việc đều rất trực tiếp, nếu như ta cảm thấy có khả năng tiếp nhận hòa giải, ta sẽ trực tiếp gửi Kiếm lệnh nói trước, sẽ không để cho ý nghĩ của địch nhân lung lay bất định.

Q8 - Chương 70: Cùng thế hệ

- Nếu như các ngươi muốn dùng mạng của mình để đổi lấy tất cả địch nhân của Ba Sơn Kiếm Tràng, những kẻ cho rằng cho dù là trực tiếp đầu hàng cũng không có khả năng đạt được sự tha thứ của chúng ta, điều đó không có khả năng thành công.

Đinh Ninh nhìn Trịnh Sát, nói tiếp:

- Bởi vì trước khi địch nhân nghĩ đến chuyện này, ta sẽ nói cho đối phương biết liệu hắn rốt cuộc có thể nhận được sự tha thứ của chúng ta hay không.

Sắc mặt Trịnh Sát dần dần âm trầm xuống, y không nói thêm gì nữa.

Ở bên cạnh, Ngô Đông Liên tay cầm kim quan, từ đang khom lưng lại chậm rãi thẳng tắp thân thể, một lần nữa đội kim quan trong tay lên đầu.

Khi gã đội lại kim quan, vẻ thờ ơ trên mặt gã đã hoàn toàn biến mất, đồng thời nở một nụ cười. Làn da của gã hơi ngăm đen, cùng với đó là hàm răng cực kỳ trắng, nướu của gã lại hết sức đỏ tươi, tạo ra một cảm giác máu tanh không thể giải thích được.

- Nhưng giết người cuối cùng cũng phải có lý do, cho dù ngay cả cơ hội đầu hàng ngươi cũng không cho ta, nhưng ngươi hẳn là hiểu được, ngươi là tiền bối cùng thế hệ với sư phụ ta, mà ta lại là hậu bối, ngươi động thủ giết ta, điều này không hợp quy củ.

Gã cứ cười như vậy, nhìn Đinh Ninh, khẽ trào phúng nói:

- Ngươi có thể không nói đạo lý, nhưng cũng không thể không

nói quy củ, quy củ được thế giới Tu hành giả công nhận hiện tại, nhất là rất nhiều quy củ ước định mà thành ước đấu, đều là thói quen ngài xây dựng khi ở Ba Sơn Kiếm Tràng.

Mấy câu trước gã luôn dùng từ 'ngươi', nhưng câu cuối cùng này lại là cố ý dùng từ 'ngài', khiến cho ý tứ trào phúng trong những lời này của gã càng mạnh hơn.

Nhưng Đinh Ninh nghe những lời trào phúng của gã lại không tức giận, chỉ lắc đầu, bình tĩnh nói:

- Ngươi muốn nói quy củ là tốt nhất, bởi vì hôm nay không phải là ngày nổi danh của ta, mà là lúc Lôi Hỏa Đạo quan chứng danh.

Ngô Đông Liên và Trịnh Sát đều ngẩn người, ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, rơi vào trên người Thủ Trần phía sau Đinh Ninh.

Đinh Ninh nói tiếp:

- Sư tôn hắn cùng thế hệ với sư tôn ngươi, hơn nữa lúc sư tôn ngươi thành danh, sư tôn của hắn còn chưa nổi danh, cho nên xét về cái gọi là bối phận, đương nhiên rất hợp quy củ.

Ngô Đông Liên nhíu mày thật sâu.

Gã nhìn ra được Thủ Trần chỉ là Lục Cảnh.

Vương Kinh Mộng ngày xưa có thể vượt cảnh mà thắng, nhưng không có nghĩa là những Tu hành giả còn lại có thể làm được như vậy.

- Có phải ngươi sau khi chết một lần trở nên cẩn thận không?

Gã hít sâu một hơi, nhìn Đinh Ninh:

- Sợ ta có thủ đoạn gì đặc biệt, cho nên trước tiên để cho một Tu hành giả như vậy thử một chút căn cơ của ta?

- Ngươi phải suy nghĩ rõ ràng.

Gã tăng thêm chút ngữ khí, nói với Đinh Ninh:

- Nếu ta giết chết hắn, có lẽ tất cả Tu hành giả trong thiên hạ đều sẽ nghĩ như vậy.

Đinh Ninh nhìn gã, nhìn thấu tất cả suy nghĩ trong lòng gã, hơi khinh bỉ nói:

- Ngươi yên tâm, nếu Thủ Trần không phải là đối thủ của ngươi, ta cũng sẽ không ra tay đối phó ngươi nữa.

Ngô Đông Liên không rõ sự tự tin của Đinh Ninh đến từ đâu, nhưng gã đã đạt được kết quả mình muốn.

- Ta sẽ thử giết chết hắn, như vậy mới là một chiêu cờ tốt, bởi vì tất cả mọi người trong thiên hạ sẽ biết, có người có thể giết chết người bên cạnh ngươi trước mặt ngươi.

Nói xong, gã phất tay áo.

Trong ống tay áo mang theo một cỗ cuồng phong đáng sợ, làm cho thân thể của gã bay lên, phóng về phía sau Thủ Trần.

Trước khi gã hạ xuống, tất cả mọi thứ ở phía sau Thủ Trần, kể cả những người khác đang đứng thẳng đều bị cuồng phong thổi ra bên ngoài, lộ ra một mảnh đất trống rất lớn.

Cuồng phong thổi qua mặt đất, chợt sinh ra rất nhiều băng tinh màu lam dài một tấc giống như hoa nở.

Ngô Đông Liên là đệ tử thân truyền của Quách Đông Tương, Quách Đông Tương bởi vì thưởng thức thiên phú của gã, thậm chí trong tên của gã cũng ban cho một chữ Đông. Sau khi Quách Đông Tương chết, Ngô Đông Liên đã vi phạm ý nguyện của Quách Đông Tương, thống trị mấy hòn đảo nơi này, nếu không phải Dạ Kiêu

vây giết Đinh Ninh thất bại, quận Giao Đông lại sắp hoàn toàn rơi vào tay Ba Sơn Kiếm Tràng, thì gã chính là vua nơi này.

Gã lấy quốc trị mấy đảo này, lúc này giơ tay nhấc chân cũng đã có vài phần khí thế đế vương.

Loại tinh thể băng màu lam mọc khắp mặt đất này hiển nhiên là khúc dạo đầu cho một loại thủ đoạn kế tiếp của gã. Nếu là quyết đấu bình thường, gã đã ra tay trước, thế nhưng chính gã cũng không thèm để ý, chỉ hướng về phía Thủ Trần, nhàn nhạt nói một chữ 'mời'.

Nếu cảm thấy không công bằng, thường sẽ tức giận, nhiễu loạn tâm cảnh.

Nhưng Thủ Trần lại rất yên tĩnh.

Đối địch giữa Tu hành giả chú ý thiên thế địa thế, ở trên Bích Quỳnh đảo đối đầu với kẻ địch, y biết rất rõ ràng, cả hòn đảo và phương Thiên vực này đều là vũ khí của đối phương.

Nhưng nếu Đinh Ninh đã tin tưởng tuyệt đối với năm đạo Thần phù của y, vậy y cũng có lòng tin.

Vì vậy, y khom người, bình tĩnh trả lời:

- Mời.

Trong nháy mắt khi nói ra chữ này, y bóp nát một tấm phù màu vàng trong lòng bàn tay.

Cũng trong nháy mắt, một cỗ khí tức cuồng bạo từ trên trời đè ép xuống đỉnh đầu của Ngô Đông Liên.

Trong cỗ khí tức cuồng bạo mà khổng lồ này, có một loại ý điên cuồng khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung, hoàn toàn tương thừa với nhất mạch của Quách Đông Tương.

Hai chân Ngô Đông Liên tự nhiên rời khỏi mặt đất, cả người gã lơ lửng, thiên địa nguyên khí trong thân thể và thiên địa nguyên khí bốn phía vội vàng hội tụ mà đến, thiên địa nguyên khí bàng bạc giao triền chấn động, trong nháy mắt hình thành vô số tia chớp màu trắng.

Vô số tia chớp màu trắng này không trực tiếp rơi vào cơ thể của Thủ Trần, mà toàn bộ bị những tinh thể hình băng màu lam trên mặt đất hấp dẫn.

Vô số tiếng sấm sét kỳ dị vang lên trong những tinh thể màu lam này.

Vô số tia chớp màu trắng trong nháy mắt bị phóng đại gấp mấy lần, trải qua mấy lần xoay chuyển bên trong tinh thể, từ bốn phương tám hướng, đồng loạt phóng đến Thủ Trần.

Lúc này cư dân trên đảo vốn chỉ chiếm một nửa, còn lại một nửa đều là ngư dân đi qua nơi này tạm dừng, hoặc là Tu hành giả đến giao dịch ở hải vực phụ cận, khi Đinh Ninh và Thủ Trần đến đảo này, Ngô Đông Liên cố tình để cho những người này làm chứng, vì vậy sau lưng có rất nhiều Tu hành giả đã biết thân phận của Đinh Ninh.

Lúc này vô số đôi mắt đang nhìn trận quyết đấu này, khi nhìn thấy ngàn vạn tia chớp tràn ngập thiên địa như vậy, từ bốn phía vọt tới Thủ Trần, tất cả những người này đều thay đổi sắc mặt.

Đây đâu chỉ là một kích toàn lực của Tu hành giả Thất Cảnh... Đây rõ ràng là dẫn dắt lực lượng của một pháp trận!

Công kích rậm rạp như vậy đã hoàn toàn không liên quan đến kiếm ý, hoàn toàn không tồn tại bất kỳ cái gì gọi là gặp chiêu phá chiêu nào. Cho dù kiếm chiêu có tinh diệu đến đâu, cũng tuyệt đối không có khả năng hóa giải dựa vào kỹ xảo.

Rất nhiều người đều có thể khẳng định, cho dù là người nổi bật trong Thất Cảnh, cũng chưa chắc có thể ngăn cản được một kích như vậy.

Một gã Tu hành giả nhiều nhất là Lục Cảnh, làm sao có thể sống sót dưới một kích đó?

Nhưng cũng trong nháy mắt này, vô số tiếng va chạm nặng nề vang lên.

Một mảnh tiếng kinh hô không thể tin cũng theo đó kéo tới.

Thủ Trần không chết.

Thậm chí y còn không nhúc nhích.

Bên ngoài y, hàng trăm lá chắn màu vàng xuất hiện.

Những tấm chắn này đều cao hơn một người, lơ lửng vây quanh y, trùng điệp điệp, tổng cộng có bảy tầng.

Bảy tầng lá chắn màu vàng nặng nề xoay tròn, mỗi tầng lại xoay theo hướng khác biệt, ngăn chặn mọi khả năng có tia sét nhỏ xâm nhập

Mỗi một tia chớp rơi vào lá chắn màu vàng đều giống như đang đánh trống, một tiếng bịch trầm đục vang lên, dâng lên một cỗ sóng bụi màu vàng.

…

Q8 - Chương 71: Thác băng

Những tấm chắn này tạo thành lĩnh vực hoàn mỹ, bên ngoài bật ra tia chớp rực rỡ như hoa lửa, nhưng mà bên trong ba tầng lại là thế giới yên tĩnh.

Trịnh Sát nhìn hình ảnh như vậy, sâu trong đôi mắt dâng lên vô số cảm xúc không thể tin được.

Y nhìn ra được đây là Phù đạo.

Chỉ có loại thủ đoạn Phù đạo đơn giản nhất nguyên thủy nhất này, mới có thể làm cho Tu hành giả cách Thất Cảnh còn rất xa như Thủ Trần có thể theo kịp tốc độ của Ngô Đông Liên. Bởi vì Thủ Trần chỉ cần đơn giản kích phát Phù trong tay, hoàn toàn không cần tiến hành tập trung khí cơ của Ngô Đông Liên, dùng chân nguyên của mình dẫn tụ thiên địa nguyên khí hình thành sát ý chân thật.

Song y chưa bao giờ nghe nói thủ đoạn Phù đạo nguyên thủy như vậy có thể kích phát ra lực lượng như thế.

Ngay lúc y vô cùng khiếp sợ, Đinh Ninh quay đầu lại nhìn y một cái.

Thân thể y chợt căng thẳng, sâu trong cơ thể tràn ngập hàn ý lạnh thấu xương.

- Ngươi cùng Ngô Đông Liên không giống nhau, ngươi muốn biến mất, vậy không ai trong thiên hạ có thể tìm được ngươi, nhưng ngươi lại chờ ta ở chỗ này, ngươi thực sự muốn làm điều gì?

Đinh Ninh nhìn vẻ rét lạnh tuôn ra từ trong ánh mắt y, nhàn nhạt hỏi.

Trịnh Sát hít sâu một hơi, xua đuổi hàn ý trong cơ thể ra ngoài, sau đó tâm tình của y hoàn toàn bình tĩnh lại,

- Ta muốn thử xem có thể đâm ngươi hay không.

Đinh Ninh khẽ nói một tiếng,

- Vì sao?

Trịnh Sát hơi nheo mắt lại, nói:

- Ngươi vẫn luôn là biểu tượng vô địch, hơn nữa sau khi ngươi sống lại, chỉ sợ không có mấy người dám giao thủ với ngươi, mặc dù ta không có khả năng giết được ngươi, nhưng cho dù chỉ đâm một kiếm trên người ngươi thì cũng có thể làm cho rất nhiều địch nhân của ngươi cảm thấy khác biệt. Ngươi vẫn sẽ bị thương, cũng có thể bị giết chết.

- Vì Trịnh Tụ?

Đinh Ninh vẫn không thèm để ý nhẹ giọng hỏi.

Trịnh Sát lắc đầu, nghiêm túc nói:

- Vì quận Giao Đông.

- Chắc hẳn ngươi cũng hiểu được, mấy trăm năm qua, rất nhiều người như ta đều làm ra rất nhiều chuyện vì quận Giao Đông.

Sau khi dừng một chút, y ngẩng đầu, nhìn phương hướng của quận Giao Đông phương xa, cảm thán nhẹ giọng nói:

- Cuối cùng quận Giao Đông cũng muốn đứng lên đỉnh phong mà mọi người hi vọng, song lại đột nhiên sụp đổ... Nếu như nói có

hai người rốt cuộc đã hủy hoại quận Giao Đông, một người là Trịnh Tụ, người còn lại chính là ngươi.

Đinh Ninh đích xác cực kỳ hiểu loại chấp niệm mà Trịnh Sát nói, đây là tín niệm cả đời của rất nhiều Tu hành giả quận Giao Đông, hắn khẽ gật đầu, lại lập tức lắc đầu,

- Không vội, chờ xem xong rồi nói sau.

Trịnh Sát cũng hiểu được ý trong những lời này của Đinh Ninh.

Đinh Ninh đã sớm cảm nhận được sát ý của y, giữa y và Đinh Ninh chắc chắn sẽ có một trận chiến, chỉ là trong nháy mắt Thủ Trần thi phù, y khiếp sợ đến có chút thất thần, đây là thời cơ tốt nhất để Đinh Ninh giết y, song hắn lại không ra tay.

Điều này tương đương với việc Đinh Ninh đã nhường y một chiêu.

Hơn nữa Đinh Ninh nói những lời này với y, liền có nghĩa y muốn đánh lén Đinh Ninh cũng không thể nào thành công.

Cho nên y khẽ vuốt cằm, tỏ vẻ đồng ý.

.....

Thủ Trần không nhúc nhích.

Y lẳng lặng đứng ở trong những tấm chắn vờn quanh.

Ngô Đông Liên cũng không nhúc nhích, sâu trong mắt gã cũng lộ ra hàn ý, y cũng không thể hiểu tại sao loại phù này lại có uy lực như vậy, nhưng y lại có thể khẳng định, trước khi đạo Phù ý này biến mất, bất cứ thủ đoạn nào của mình đều không có khả năng công phá.

Nhưng bất kỳ Phù ý phòng ngự nào cuối cùng cũng sẽ tiêu tán,

trong nháy mắt lực lượng suy kiệt, lúc đó chính là thời cơ để y giết chết Thủ Trần.

Song vào lúc này, một hình ảnh hiện lên trong nhận biết lại làm cho đồng tử của y kịch liệt co rút lại.

Thủ Trần đứng trong những tấm chắn màu vàng này, lấy ra bốn tấm Đạo phù.

Thủ Trần lẳng lặng nhìn bốn tấm phù trong tay, trong ánh mắt vừa cảm động, vừa cảm khái.

Bốn tấm Đạo phù này có một tấm trắng tinh, như tuyết trắng, một tấm vàng đỏ, như vàng tôi luyện bên trong lửa, một tấm non xanh như lá liễu, mà tấm còn lại có màu ửng hồng, như vỏ táo vừa chín vào mùa thu.

Nếu như nói vinh quang và thanh danh của quận Giao Đông là sự kiên trì và tín niệm của đám người Trịnh Sát, vậy thì năm tấm Đạo phù bao gồm cả "Huyền Thuẫn" vừa mới dùng xong chính là tín niệm và kiên trì của y và sư tôn.

Những phù này được thi triển theo phương pháp của Đinh Ninh, quả nhiên có uy lực kinh người, nhưng sư tôn đã không cách nào tận mắt nhìn thấy.

"Huyền Thuẫn" phù dùng yêu đan "Thổ Bàng thú" luyện chế mà thành, "Thổ Bàng" là một loại trong rùa cạn ở Mạc Bắc, trong điển tịch của người tu hành còn được gọi là Thổ Hành Long, tính tình ôn hòa nhưng lực nguyên khí phòng ngự cực kỳ kinh người. Trong điển tịch của người tu hành ghi chép chính xác, từng có Hỏa hạc dị chủng tranh giành cùng Thổ Bàng, giằng co một năm, Hỏa hạc dùng các loại hỏa diễm công kích Thổ Bàng, song Thổ Bàng chỉ một mực co rút phòng ngự, cuối cùng lại khiến Hỏa hạc hao tổn mà chết.

Hiện tại trong tay y có bốn tấm Đạo phù có thể lựa chọn, Tu hành giả cảnh giới thấp lúc đối mặt với Tu hành giả cảnh giới cao thường thường không kịp suy tư, nhưng giờ phút này y lại có đủ thời gian rảnh rỗi để suy nghĩ rõ ràng rốt cuộc mình nên dùng tấm phù nào.

Y suy nghĩ một chút, cuối cùng lựa chọn tấm Đạo phù trắng như tuyết kia.

Y mang theo một chút không nỡ, lôi hỏa trong tay bắn ra, kích phát tấm Đạo phù này.

Tấm Đạo phù này là do sư tôn y chế tạo ra sớm nhất, tên là "Sóc Tuyết".

Trong nháy mắt khi y kích nát đạo phù này, trên bầu trời vang lên vô số tiếng nổ vang, giống như là có rất nhiều tòa núi tuyết khổng lồ đang sụp đổ.

Thân thể y trong nháy mắt bị gió tuyết bao phủ.

Vô số mảng tuyết màu trắng từ giữa ngón tay y bắn ra, mỗi một mảng tuyết trắng bay ra đều nứt ra thành vô số mảnh nhỏ hơn, mỗi một mảnh tuyết đều sinh ra cuồng phong như thực chất.

Những lá chắn màu vàng xung quanh thân thể y bị cỗ phong tuyết đáng sợ này đẩy ra ngoài.

Nhìn từng khối tấm chắn màu vàng kia bị đẩy ra ngoài, lại nhìn khoảng cách giữa các tấm chắn, Ngô Đông Liên cảm nhận được cơ hội đến, song ngay trong nháy mắt này, sắc mặt của gã lại hoàn toàn thay đổi.

Trong cảm giác của gã lại mất đi tung tích của đối phương.

Trận gió tuyết kia dùng tốc độ kinh người bành trướng, nguyên khí nổ tung thậm chí kinh người đến mức ngăn cản nhận

biết của gã!

Một tiếng ầm nổ vang từ dưới chân gã.

Thân thể gã dùng tốc độ cực kỳ nhanh chóng bắn ngược ra phía sau, trong nháy mắt này giống như sao băng, thậm chí lướt qua cung điện màu xanh khổng lồ sau lưng mình.

Cũng trong nháy mắt này, tất cả gió tuyết không hề khuếch trương vô tận ra bên ngoài, mà chỉ tiến về phía trước.

Từng mảnh tuyết trắng biến thành vô số đường cong màu trắng thẳng tắp đi về phía trước, bắn xuống trước người gã.

Sắc mặt Ngô Đông Liên tái nhợt đến cực điểm, gã đã dùng hết toàn lực lui về phía sau, nhưng lúc này vẫn không cách nào ứng phó được đạo Phù ý đáng sợ này. Ngay trong lúc hàng ngàn đường cong màu trắng đụng vào ngực, hai tay gã chợt nâng lên.

Một mảnh tiếng kinh hô vang lên trong thành này.

Tòa cung điện màu xanh đậm dưới người gã trong nháy mắt phai màu, biến thành màu vàng như lá khô.

Những màu xanh đậm bị mất đã biến thành nước biển thực sự.

Một cái tường nước màu lam đậm xuất hiện trước người gã, phô thiên cái địa, va chạm cùng một chỗ với vô số đường cong màu trắng nhạt.

Đường cong màu trắng đâm vào bức tường nước màu xanh đậm, thân thể gã còn đang không ngừng bay về phía sau.

Có lấm ta lấm tấm màu trắng xuyên thấu qua bức tường nước màu lam đậm, nhưng cuối cùng không cách nào xuyên ra hoàn toàn, dần dần ngưng đọng.

Toàn bộ bức tường nước rộng lớn như cung điện cũng theo đó ngưng tụ trên không trung, bị đóng băng trên đỉnh điện.

Dưới ánh mặt trời, cung điện màu vàng khô mang theo một bức tường băng màu xanh đậm, khí lạnh màu trắng không ngừng trôi xuống đỉnh điện dọc theo tường băng, sau đó lại chảy xuống, giống như thác nước trắng tinh.

Q8 - Chương 72: Xứng danh

Khi bức tường nước màu xanh đậm kia đóng băng, Thủ Trần đã chọn xong tấm Đạo phù thứ ba.

Tấm Đạo phù này màu xanh non nớt, hơn nữa cũng không phải là hình chữ nhật như phù cổ, mà hai đầu lại nhỏ hẹp dài, tựa như một chiếc lá liễu lớn hơn gấp mấy lần.

Theo từng trận tiếng kinh hô vang lên, trong ánh mắt của những Tu hành giả trong thành lúc này nhìn y, đã không chỉ là không thể lý giải, mà còn tràn ngập khiếp sợ.

Trong đó kẻ sợ hãi nhất chính là Ngô Đông Liên.

Gã thuở nhỏ đã đi theo Quách Đông Tướng tu hành ở đây, đối với tất cả bố trí cùng pháp trận trong thành này đều rõ như lòng bàn tay, đây là tòa thành của gã, lãnh địa của gã.

Song mới vừa rồi gã thậm chí phải vận dụng pháp trận hộ điện mới có thể ngăn cản được một kích của Thủ Trần.

Mấu chốt nhất chính là gã hoàn toàn không biết nên phá loại Phù đạo này của Thủ Trần như thế nào.

Cái loại Phù ý này cũng không có vượt qua lực lượng Thất Cảnh, thế nhưng hội tụ quá nhanh, hoặc có thể nói là bộc phát quá nhanh, mấu chốt nhất chính là loại Phù ý này giống như rất nhiều Tu hành giả cùng một chỗ xuất thủ, cùng một lúc ngưng tụ thiên địa nguyên khí quá mức khổng lồ.

Cho nên gã hiện tại thậm chí còn có loại ảo giác, mơ hồ thấy mình không phải đang giao thủ với một Tu hành giả, mà là đánh

nhau với mấy con cự thú hình thể đặc biệt khổng lồ.

Chỉ có loại cự thú khổng lồ ngày thường có thể hấp thu số lượng thiên địa nguyên khí kinh người trong cơ thể mình và cất trữ trong yêu đan, thì mới có thể nở rộ ra uy lực bàng bạc trong nháy mắt như thế.

Lúc này gã rất rõ ràng nếu muốn đánh bại Thủ Trần, chỉ có thể ra tay trước khi Thủ Trần thi phù, hoặc ở ngay lúc y thi phù, dùng thủ đoạn lôi đình đánh chết ngay tức khắc.

Thế nhưng giữa nguyện vọng và sự thật lúc nào cũng cách nhau chênh lệch rất lớn, khi một tiếng gào thét kịch liệt vang lên trước người gã, Thủ Trần đã bóp nát tấm Đạo phù thứ ba trong tay.

Một mảnh chùm sáng màu xanh trong nháy mắt tràn ngập thiên địa trước mặt y, hoặc có thể nói tràn ngập cả thành này.

Trước mắt tất cả Tu hành giả giống như là bị một mảnh lá xanh che khuất, mất đi tung tích thiên địa trước mắt.

Đồng thời dường như thứ biến mất còn có nhận biết của bọn họ.

Bọn họ biết rõ mình còn đang ở trong thành này, song lại không nhìn thấy bất cứ thứ gì, thậm chí không cảm giác được sự tồn tại của những người còn lại cách đó mấy thước chung quanh, quang hoa màu xanh này phảng phất như nuốt chửng hết thảy.

Trước người Ngô Đông Liên xuất hiện một thanh trường thương.

Thanh trường thương này nhộn nhạo ra khí tức bản mệnh mãnh liệt, bề ngoài giống như một cái xương cá thật lớn, dài đến mấy trượng, toàn thân bị một loại sơn bóng màu xanh biếc bao bọc, trong nháy mắt xuất hiện đã trực tiếp xuyên thủng bức tường

băng kiên cố trước người gã. Song khi phiến ánh sáng xanh này sáng lên, thanh trường thương kia trong nháy mắt đã nhanh chóng thu hồi đến trước người Ngô Đông Liên.

Hai tay Ngô Đông Liên nắm chặt thanh trường thương này, trong lòng vô cùng khẩn trương, chân nguyên chảy ra từ trong da thịt không ngừng khuếch trương ra bên ngoài.

Trong nhận biết của gã cũng hoàn toàn mất đi tung tích của Thủ Trần.

Đây không phải là điều tồi tệ nhất.

Đáng sợ nhất chính là gã mất đi liên hệ với rất nhiều đầu mối then chốt của pháp trận trong thành này.

Gã không cách nào cảm nhận rõ ràng vị trí, chân nguyên không thể bung ra thì sẽ không có khả năng dẫn dắt được lực lượng pháp trận này làm của riêng mình, thứ gã có thể dựa vào cũng chỉ có lực lượng của bản thân.

Đinh Ninh nở nụ cười nhàn nhạt.

Ngay cả nhận biết của hắn cũng bị giới hạn ở khu vực mấy trượng xung quanh.

Hắn đoán ra vật liệu dùng để chế lá bùa màu xanh này chắc hẳn có liên quan đến "Thanh Điểu".

Thanh Điểu là một cái tên cực kỳ bình thường, nhưng trong ghi chép của người tu hành, đây lại là một loại yêu thú có tốc độ cực nhanh, cực kỳ có trí tuệ, hơn nữa luôn xuất hiện thành đôi. Chim cái sẽ phóng thích ra nguyên khí bên trong yêu đan, ngăn cách cảm giác của địch nhân, mà chim trống sẽ hóa thân thành tia chớp, thừa cơ công kích đối thủ.

Trên tràng lúc này, người duy nhất có nhận biết không bị trở

ngại chính là Thủ Trần.

Trong tầm nhìn của y, những quang hoa màu xanh này cũng không tồn tại, mà trong cảm giác của y cũng chỉ tồn tại vô số đường cong nhu hòa, như vô số cành liễu phất phơ trong gió nhẹ.

Chỉ có chính y biết, y vẫn đứng tại chỗ như trước, ngay cả một bước cũng chưa từng động.

Lúc này y vẫn còn thời gian suy nghĩ.

Y nhìn hai tấm Đạo phù còn lại trong tay, cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó y thu hồi tấm Đạo phù màu ửng đỏ kia, đồng thời ngẩng đầu lên, chuyển hóa chân nguyên trong cơ thể thành lôi hỏa, dốc vào trong tấm phù màu đỏ tươi trong tay.

Cũng trong nháy mắt này, mặc dù cảm giác của mọi người không thể tiến sát người y, nhưng bọn họ vẫn có thể cảm giác được một loại khí tức đáng sợ đang bộc phát.

Một tiếng ầm vang.

Bức tường băng khổng lồ trước người Ngô Đông Liên nổ tung tóe.

Chân nguyên của gã vừa mới xuyên thấu qua mặt tường băng này, giờ phút này chợt gặp phải lực lượng cường đại trùng kích, nhất thời có loại cảm giác thân thể đều xé rách.

Chân nguyên bị nghiền nát tứ tán, vẫn có liên hệ độc đáo cùng thân thể gã như trước, cũng trong nháy mắt này, gã cảm nhận rõ ràng có thứ gì đó đang tập kích mình.

Một tiếng kêu kinh hãi đến cực điểm phát ra từ đôi môi lạnh lẽo của gã.

Thứ phá vỡ bức tường băng, xông về phía gã là một luồng lưu

hỏa màu vàng thật lớn.

Luồng lưu hỏa màu vàng này dài mấy trăm trượng, hoàn toàn là hình dáng một con rồng.

Những hỏa diễm kia ngưng tụ đến mức như thành thực chất, trên không trung chính là từng mảnh kim lân. (kim lân: vảy vàng)

Khí nóng đập vào mặt, tóc của gã trong nháy mắt khô héo, cháy lên.

Một tiếng xoẹt nứt ra, gã hoàn toàn không kịp suy nghĩ nhiều, trường thương trong tay đâm tới đầu lâu con rồng lửa phía trước, nguyên khí bản mệnh trong thân thể điên cuồng tuôn ra từ mũi thương, khí mạnh trực tiếp vẽ ra ánh bạc ở trong hư không.

Trong một thương này ẩn chứa mùi vị như hư không nghiền nát hủy diệt hết thảy, song để cho gã hoàn toàn không nghĩ tới chính là, tại thời điểm một thương này đâm ra, con rồng lửa trước mặt này chợt mở miệng, một ngụm nuốt nó vào.

Bên trong ngọn lửa vẫn là hỏa diễm như trước, không chỉ có râu tóc của gã, ngay cả quần áo cũng bị đốt cháy trong nháy mắt.

Mà ở trong hỏa diễm tràn ngập quanh người gã, gã thấy được vô số kiếm quang màu đỏ.

Đó là khí tức kim thiết chân thật, bên trong rồng lửa có mấy trăm ngàn thanh đạo kiếm điên cuồng gia tốc, trong nháy mắt xông về phía thân thể gã. (kim thiết: kim loại)

Ngô Đông Liên thét lớn một tiếng, trường thương trong tay chấn thành vô số hư ảnh, trong nháy mắt này không biết đã đâm ra bao nhiêu lần.

Không ai biết trong nháy mắt này đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe thấy tiếng kim thiết trùng kích nổ vang trong không khí như

mưa rào.

Trong nháy mắt kế tiếp, cả tòa thành lắc lư, từng cỗ lực lượng nguyên khí đáng sợ phát ra từ các ngóc ngách trong thành, giống như rất nhiều người khổng lồ đột nhiên từ trong thành này phá đất mà ra.

Ánh xanh tràn ngập cả tòa thành, che lấp nhận biết của mọi người đã biến mất.

Tất cả mọi người nhìn thấy mấy đoàn quang ảnh khổng lồ ngưng tụ không tan đứng sừng sững ở các góc trong thành, có một số kiến trúc vốn tồn tại đã biến mất không thấy, có người thì điên cuồng phun trào nguyên khí, giống như kịch liệt thiêu đốt.

Thế nhưng hình ảnh hấp dẫn ánh mắt nhất vẫn là ở trên đỉnh tòa điện kia.

Ảo ảnh của một con rồng lửa màu vàng khổng lồ đang dần biến mất.

Bên trong rồng lửa màu vàng, thân ảnh Ngô Đông Liên hiện ra.

Cả người gã đã trở nên đen cháy như than, trường thương bản mệnh trong tay vẫn duy trì một loại xu thế vung đánh như trước, song trên người đen kịt như than của gã đã bị vô số trường kiếm màu đỏ xuyên thủng.

Oanh một tiếng.

Trái tim mọi người kịch liệt co rụt lại.

Ngay khi tất cả mọi người vừa mới thấy rõ thân ảnh của gã, trường kiếm màu đỏ kia đã biến thành sắt lỏng chảy xuôi, mà thân thể Ngô Đông Liên cứ như vậy sụp đổ, bị vô số luồng sắt lỏng tuôn ra trong thân thể đánh tan.

Ngoại trừ Đinh Ninh ra, tất cả mọi người đều không thể tin được nhìn tình cảnh này.

Bọn họ lúc này mới kịp phản ứng, những lực lượng từ trong thành phát ra này là do rất nhiều pháp trận đồng thời bị dẫn dắt kích phát, đó là lúc Ngô Đông Liên sắp chết, giống như cái gì cũng muốn thử khi tuyệt vọng, gã điên cuồng tán lực lượng trong cơ thể ra ngoài, kích động tất cả pháp trận có thể dẫn động ở chung quanh.

Nó giống như Tu hành giả điên loạn vung vẩy lần cuối khi bị đâm vào chỗ yếu hại trên chiến trường.

Ở vùng Bà La Châu này, Tu hành giả có tu vi gần với Quách Đông Tướng chính là Ngô Đông Liên, vậy mà bị giết chết một cách như vậy, hơn nữa đối phương dường như chỉ vận dụng bốn tấm Đạo phù?

Đây là loại thủ đoạn gì?

Trịnh Sát hít một hơi thật sâu, y híp mắt, cảm thấy chuyện này hoàn toàn không phù hợp với đạo lý của giới tu hành.

Đúng lúc này, Đinh Ninh cười nhạt khẽ nói:

- Ta nói hôm nay chính là ngày xứng danh của Lôi Hỏa Đạo quán.

Q8 - Chương 73: Thiên Thiết bản mệnh

(Thiên Thiết: thép trời)

- Một Tu hành giả còn xa mới đến Thất Cảnh, chỉ dựa vào bốn tấm Đạo phù đã có thể giết chết Ngô Đông Liên, hơn nữa Ngô Đông Liên còn ở trong thành của gã. Đây đích thật là ngày xứng danh của Lôi Hỏa Đạo quán. Bắt đầu từ hôm nay, mọi người sẽ nghĩ rằng hắn là một con quái vật.

Trịnh Sát dời ánh mắt khỏi người Thủ Trần, cuối cùng rơi vào trên người Đinh Ninh:

- Nhưng hôm nay người rốt cuộc sẽ có thể xứng danh không chỉ có hắn, có thể là ta, mà cũng có thể là ngươi.

Đinh Ninh cười cười.

Hắn hiểu được ý của Trịnh Sát.

Trịnh Sát là lão sư của rất nhiều Tu hành giả ở quận Giao Đông, y dạy cho con cháu dòng chính của quý tộc Trịnh thị tu hành, cũng lựa chọn người nổi bật ở trong đó, quan trọng nhất là y trắng trợn để cường giả sinh tồn một cách trần trụi, nguyên tắc kẻ yếu thì chết đã thay đổi hoàn toàn cuộc đời của rất nhiều Tu hành giả quận Giao Đông, kể cả Trịnh Tụ trong đó.

- Ngươi đã dạy ra rất nhiều Tu hành giả đều đã nổi danh thiên hạ, nhưng thân là lão sư mà ngươi trái lại không có tiếng tăm gì, nếu hôm nay ngươi có thể đâm ta một kiếm, ngươi chắc chắn sẽ dương danh thiên hạ.

Đinh Ninh chậm rãi thu liễm tươi cười, nhìn tên cường giả quận Giao Đông này, nói:

- Nhưng ngươi biết hiện tại ta đang suy nghĩ cái gì không?

Trịnh Sát nhíu mày, thanh âm khẽ lạnh nói:

- Có lẽ ngươi đang suy nghĩ, nếu không có ta, nói không chừng Trịnh Tụ sẽ khác, nói không chừng kết quả giữa ngươi và nàng sẽ không giống như hiện tại.

- Ngươi sai rồi, loại này có thể được suy nghĩ rất nhiều trong vài năm đầu tiên, song theo tâm tình thay đổi, ta đã sớm không còn rối rắm trong cảm xúc vô vị như vậy nữa.

Đinh Ninh lắc đầu, bình tĩnh nói:

- Vương Kinh Mộng từ Trường Lăng năm đó đã chứng minh hắn mạnh hơn tất cả Kiếm sư ở Trường Lăng, trước trận chiến cuối cùng, thiên hạ chỉ rối rắm đối với tu vi của hắn và tên Tông sư Triệu Kiếm Lô kia rốt cuộc ai mạnh ai yếu, nhưng tên Tông sư của Triệu Kiếm Lô sớm đã chết trong âm mưu của Triệu vương, cho nên hắn và tên Tông sư Triệu Kiếm Lô rốt cuộc ai mạnh ai yếu chính là bí ẩn vĩnh viễn, mà hiện tại thì khác. Mặc dù cả thiên hạ đều cho rằng ta là Vương Kinh Mộng sống lại, nhưng dù sao ta cũng không bằng Vương Kinh Mộng năm đó. Coi như có thể trốn thoát từ trong pháp trận của Dạ Kiêu, thứ ta dựa vào cũng không phải là lực lượng của bản thân, cho nên người nào biết khoảng cách giữa ta và Vương Kinh Mộng năm đó bao xa?

Sau khi dừng một chút, Đinh Ninh nhìn Trịnh Sát nói tiếp:

- Nếu ngươi có thể đâm một kiếm vào thân thể Vương Kinh Mộng năm đó, người tu hành toàn bộ thiên hạ đều sẽ cho rằng ngươi là một trong những Tông sư mạnh nhất, nhưng hiện tại mặc dù có thể đâm vào người ta một kiếm, người tu hành trong thiên

hạ thật sự sẽ nghĩ như vậy sao?

Trịnh Sát nghe lời nói như vậy lại đột nhiên nở nụ cười, cười đến mức lộ ra hàm răng trắng như tuyết:

- Bất kỳ chiến đấu nào đủ sức nặng ở thế giới của người tu hành đều sẽ được truyền bá rất nhanh rất xa, cho nên trận chiến hôm nay của ngươi và ta, ngươi nhất định phải biểu hiện mạnh hơn một chút.

- Ta còn chưa nói hết lời.

Đinh Ninh lắc đầu, ngẩng đầu lên,

- Những thứ đó là ý nghĩ mà người khác có thể sẽ có, nhưng điều ta đang nghĩ lại là nếu như so kiếm một chọi một, có ai có thể đâm một kiếm trên người ta? Còn có... Người thực sự đủ để đại biểu cho quận Giao Đông đã bị Trịnh Tụ mượn tay giết một nhóm ở Trường Lăng, hôm nay sau khi giết ngươi, chắc hẳn tầng lớp lão nhân quận Giao Đông chắc hẳn cũng không còn lại người nào.

Dáng người Đinh Ninh không cao lớn bằng Trịnh Sát.

Giọng điệu của hắn cũng bình tĩnh như bình thường.

Song khi hắn ngẩng đầu, nói ra những lời này, lại khiến cho tất cả mọi người ở đây có cảm giác thân thể của hắn cao lớn đến trên mây, từ trên cao nhìn xuống tất cả mọi người.

Đây là một loại khí thế không thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Hơn nữa khi Đinh Ninh nói đến câu "Nếu là so kiếm một chọi một, có ai có thể đâm một kiếm trên người ta?". Lúc đó trong lòng rất nhiều Tu hành giả ở đây, nhất là những Tu hành giả có tu vi cao lại sinh ra một loại sợ hãi thật lớn.

Vẻ mặt Trịnh Sát khẽ biến, y không nhịn được mở miệng, muốn nói cái gì đó.

Song Đinh Ninh lại không cho y cơ hội nói nhiều, ánh mắt như tia chớp đâm thẳng vào hai đồng tử của Trịnh Sát:

- Nếu muốn thử, ngươi còn chờ cái gì nữa, đang chờ ta ra tay trước sao?

Những lời này rất không khách khí, cường hoành mà vô lễ, nhưng bản thân nó cũng không phải là một trận so kiếm thuần túy, hoàn toàn khác biệt so với việc luận bàn của Kiếm sư ở Trường Lăng.

Đối với Trịnh Sát mà nói, chuyện này đã không còn gì tốt hơn.

Y vốn không có lòng tin để Đinh Ninh ra tay trước.

Câu mời này của Đinh Ninh, y đương nhiên sẽ không từ chối.

Ngón tay của y khẽ nhúc nhích.

Động tác này rất nhẹ nhàng, thậm chí không hề phát ra một chút tiếng gió, song trong thiên địa như có một sợi dây vô hình đã bị y dẫn dắt, một loại cân bằng vốn có bị y phá vỡ.

Trên bầu trời vang lên một tiếng nổ vô cùng nặng nề.

Tất cả mọi người không kìm được ngẩng đầu nhìn trời.

Tất cả mọi người thấy được một đạo Tinh Hỏa từ trên cao nhanh chóng rơi xuống.

Tinh thần nguyên khí ngưng đọng tịch diệt là Tinh Hỏa, như Thần linh từ ngoài vũ trụ nhìn xuống phương thiên địa này, đây vốn là thủ đoạn độc đáo của Trịnh Tụ, trong nhận thức của tất cả người tu hành, chỉ có Trịnh Tụ mới lĩnh ngộ được thủ đoạn này, hơn nữa thủ đoạn này là dung hợp bí thuật của quận Giao Đông và

Ba Sơn Kiếm Tràng.

Vì vậy trong nháy mắt khi nhìn thấy đạo Tinh Hỏa này, tuyệt đại đa số Tu hành giả trong thành này đều cảm thấy khiếp sợ mãnh liệt, nhưng ngay sau đó, bọn họ đã nhìn ra mánh khóe.

Bên trong hỏa diễm là một viên sao băng!

Hoặc sử dụng từ ngữ chính xác hơn trong điển tịch của người tu hành để miêu tả, là một thiên thạch hoặc Thiên thiết.

Là tàn lưu sau khi sao băng rơi xuống, các loại tinh kim trong sao trời sau khi thiêu đốt các loại nguyên khí mà tự nhiên kết thành hạch.

Trong thế giới của người tu hành, có rất nhiều binh khí được chế tạo bằng loại Thiên thiết này, chẳng hạn như Kiếm Sơn kiếm.

Nhưng vật bản mệnh này của Trịnh Sát lại không trải qua bất kỳ thủ đoạn tôi luyện nào, vẫn duy trì hình dáng nguyên thủy nhất của khối Thiên thiết này, ngay cả dấu vết nóng chảy thiêu đốt cũng không có chút thay đổi nào.

Chính vì không có thay đổi, cho nên tinh thần nguyên khí trong khối Thiên thiết lớn như một gian phòng ốc này mới tồn tại xuống.

Trong cảm giác của người tu hành, những tinh thần nguyên khí này cuồng bạo không chịu nổi, giống như mãnh thú đụng loạn, xé nát tất cả những gì gặp phải trên đường đi.

Những tinh thần nguyên khí này và nguyên khí bản mệnh được Trịnh Sát dung nhập vào khối Thiên thiết này tiếp xúc và ma sát kịch liệt cùng với thiên địa nguyên khí khi rơi xuống, sinh ra đuôi lửa và khói dày đặc đáng sợ.

Vì vậy Tinh Hỏa của Trịnh Tụ tinh khiết, tịch diệt và lãnh khốc, mà Tinh Hỏa do Trịnh Sát sử dụng lại cuồng bạo, nóng bỏng

và hỗn loạn, điên cuồng không chịu nổi.

Bản chất nguyên khí càng hỗn loạn, càng khó có thể hiểu rõ cũng như càng không thể ngăn cản.

Vật bản mệnh này của Trịnh Sát giống như một con thú bị nhốt và dùng máu thịt của y để nuôi dưỡng, một khi thả ra thì ngay cả chính y cũng không thể ngăn cản.

Quan trọng nhất là mục tiêu thực sự của đạo Tinh Hỏa kéo ra đuôi lửa thật lớn trên không trung này không phải là Đinh Ninh, mà khóa chặt vị trí của Thủ Trần.

Những Tu hành giả lúc trước đã nghe rõ cuộc trò chuyện giữa y và Đinh Ninh, tất cả đều hiểu ý định thực sự của y.

Y muốn giết Thủ Trần, cho dù bản thân sẽ bị Đinh Ninh giết chết ngay tức khắc.

Ý định thực sự của y cũng không phải là có thể đâm Đinh Ninh một cái, mà là có thể giết chết một người bên cạnh Đinh Ninh ở dưới tình huống hắn có mặt ở nơi đây.

Y muốn thông báo cho tất cả mọi người trên thế gian bằng hành động thực tế, ngay cả khi Đinh Ninh là vô địch, hắn cũng không thể bảo vệ được những người xung quanh mình.

Thật đáng buồn khi một người vô địch nhưng lại không thể ngăn cản được đối thủ giết người ở trước mặt mình.

Q8 - Chương 74: Bại nghiệp

Trịnh Sát không thèm để ý bị Đinh Ninh giết chết, y chỉ quan tâm có thể thực hiện mục đích của mình hay không.

Nguyên khí bản mệnh tích tụ trong cơ thể y vào giờ khắc này đều phun ra, có thể thai nghén một khối Thiên thiết như vậy làm vật bản mệnh, những năm gần đây ngũ khí trong cơ thể y cũng không ngừng bị tinh thần nguyên khí trong khối Thiên thiết này ăn mòn cùng phá hư, cho nên bản thân nguyên khí bản mệnh của y cũng xen lẫn tinh thần nguyên khí hỗn tạp, lúc này phun ra dẫn đến thiên địa quanh người y cũng bùng cháy lên.

Chung quanh thân thể y cũng tràn ngập Tinh Hỏa nóng bỏng cuồng bạo.

- Hôm nay trong người ta cũng là một viên sao băng, để xem ai có thể làm cho mình không bị thương đồng thời còn có thể cứu được hắn?

Khóe miệng Trịnh Sát quá mức khô héo, nứt ra.

Điều này làm cho nụ cười trên khuôn mặt của y trở nên cực kỳ tàn nhẫn và không ngừng mở rộng.

Khi thanh âm như vậy vang lên, y liền dùng phương thức đơn giản bạo lực nhất, điên cuồng gia tốc, sau đó bắn về phía Đinh Ninh.

Một đạo Tinh Hỏa rơi về phía Thủ Trần, một đạo Tinh Hỏa còn lại rơi xuống chỗ Đinh Ninh.

Lực lượng của hai đạo Tinh Hỏa này đều khủng bố khác

thường, khó phân biệt trọng lượng.

Đối với Tu hành giả cường đại mà nói, cứu người sẽ luôn luôn khó hơn so với giết người, huống chi Trịnh Sát chỉ cần kích phát lực lượng mình tích góp nhiều năm nở rộ ra trong nháy mắt, không giống Đinh Ninh còn phải lo lắng bản thân phải sống sót sau khi giao thủ.

Cho nên ngay từ đầu trận chiến này đã không công bằng

Thế nhưng Đinh Ninh lại không có chút bất an nào, hắn chỉ có chút tiếc hận thậm chí có chút đồng tình lắc đầu, đáp lại một câu:

- Đáng giá sao? Với thiên phú của ngươi, vốn có hy vọng tới Bát Cảnh.

Lời nói của Đinh Ninh đương nhiên hẳn là lời có uy quyền nhất trong thế giới người tu hành, song Trịnh Sát hiện tại không có cơ hội suy nghĩ những lời này, không có thời gian tiếc nuối, càng không có thời gian đáp lại.

Bởi vì khi những lời này vang lên, Đinh Ninh đã đến bên cạnh Thủ Trần.

Hắn hoàn toàn không quan tâm đạo Tinh Hỏa nhằm vào mình ở phía sau.

Bởi vì khi thân ảnh của hắn đi qua, trong không gian phía sau xuất hiện một con đường thông tới U Minh, bên trong tràn ngập băng cát phảng phất từ chỗ U Minh cuốn tới.

Thân thể Trịnh Sát đụng vào mảnh thiên địa U Minh này.

Những băng cát u hàn đến cực điểm kia va chạm với hỏa diễm bên ngoài cơ thể y, phát ra tiếng xèo xèo chân thật, tựa như mưa đá yếu ớt đập vào cửa sổ.

Sau đó Tinh Hỏa cuồng bạo ngoài cơ thể y cũng trở nên yếu ớt như giấy dán cửa sổ.

Hàn ý lạnh thấu xương trong nháy mắt xâm nhập vào thân thể y, làm cho thân ảnh y chợt chậm lại, cùng lúc đó, mỗi một phần máu thịt trong cơ thể y đều phát run, lấy việc chấn động ra càng nhiều nhiệt ý để chống lại loại rét lạnh này.

Khuôn mặt Trịnh Sát nhanh chóng xám xịt.

Trong con ngươi của y tràn đầy thất vọng cùng rung động.

Y hiểu được loại nguyên khí chí hàn này đến từ đâu.

Cửu U Minh Vương kiếm của Trưởng Tôn Thiển Tuyết đã bị hủy, nhưng Đinh Ninh và nàng song tu hơn mười năm ở Trường Lăng, lại thừa nhận không biết bao nhiêu hàn khí U Minh như vậy. Bản thân Đinh Ninh đã tương đương với một bộ phận Cửu U Minh Vương kiếm.

Tinh Hỏa cuồng bạo đã đến đỉnh đầu, ngọn tóc Thủ Trần cũng bị thiêu đốt, da thịt bị đốt cháy, khô héo nứt ra, thậm chí như mảnh tuyết bong tróc khỏi thân thể.

Song y lại không có bất kỳ động tác nào.

Bởi vì khi Đinh Ninh động, y đã biết trận chiến đấu này vốn không cần chính mình nhúng tay vào.

Một đạo kiếm quang từ trong tay Đinh Ninh bắn ngược lên trên.

Trong nháy mắt Đại Hình Kiếm của Đinh Ninh xuất hiện, hầu như tất cả vật bản mệnh trong cơ thể người tu hành ở đây đều có loại cảm giác sợ hãi đến mức muốn thoát khỏi cơ thể mà ra, loại cảm giác này thậm chí làm cho rất nhiều Tu hành giả đều theo đó kinh hãi bay ngược ra sau.

Thân kiếm của Đại Hình Kiếm cổ xưa dày nặng, cũng không nhỏ hẹp nhẹ nhàng, song khi Đinh Ninh vung ra đạo kiếm quang này ngược lên trên, trong nhận biết của mọi người, đạo kiếm quang này lại biến thành một đường cực kỳ nhỏ.

Hơn nữa rất nhiều Tu hành giả có tu vi tương đối cao trong nháy mắt này đều nhịn không được kêu lên.

Một đạo kiếm quang này biến thành một đạo Phù ý.

Một tiếng ầm vang vọng.

Tinh Hỏa trên bầu trời rơi xuống, cùng với bầu trời phía trên Tinh Hỏa này đều giống như một tờ giấy mỏng bị cắt ra.

Bầu trời bị cắt ra chỉ bởi vì đạo Phù ý này quá mức cường đại mà tạo ra ảo giác, nhưng đạo Tinh Hỏa kia bị cắt ra lại là vô cùng chân thật.

Ngay cả Thiên thiết khổng lồ xuyên qua không biết bao nhiêu tinh không, cuối cùng rơi xuống phương thiên địa này bị trực tiếp cắt thành hai nửa, bên trong nguyên khí bản mệnh vốn ổn định chợt trùng kích lẫn nhau, ầm ầm bắn ngược ra hai bên.

Nửa mảnh Thiên thiết trong tiếng nổ rơi xuống mặt biển Lam Quỳnh đảo, mà một mảnh khác thì rơi vào trong rừng núi sâu trong đảo này.

Sau khi hai mảnh Thiên thiết tách ra, còn có vô số hỏa diễm tương liên với tinh thần nguyên khí mà mắt thường có thể thấy được không ngừng nổ tung trong đó, kích phát ra vô số đoàn hỏa diễm diễm lệ.

Đinh Ninh không nhìn những màu sắc rực rỡ đến cực điểm kia, hắn chỉ bình tĩnh xoay người, nhìn về phía Trịnh Sát.

Thân thể Trịnh Sát đã hoàn toàn dừng lại, y vẫn duy trì tư thế

tiến lên, nhưng ngay cả gang bàn chân cũng bị băng trên mặt đất đâm thủng, hắn miễn cưỡng ngăn cản hàn ý xâm nhập, không lập tức chết đi, nhưng thân thể y đã biến thành màu xám trắng, giống như rất nhiều tường thành sau khi trải qua gió sương.

- Là Phù ý của Lý Tài Thiên.

Y nhìn chằm chằm vào ánh mắt Đinh Ninh, từ trong cổ họng phát ra thanh âm có chút cổ quái.

Đinh Ninh chỉ khẽ gật đầu một cách đơn giản, nói:

- Ta đã thấy hắn giao thủ với Nguyên Vũ ở Lộc Sơn Hội minh.

Trịnh Sát há miệng, trong lòng y có vô số cảm xúc, không nhịn được muốn mắng chửi người.

Song nhìn ánh mắt bình tĩnh của Đinh Ninh, y cuối cùng lại thở dài:

- Thực ra năm đó Trịnh Tụ bỏ ngươi mà lựa chọn Nguyên Vũ, ta cùng một số người trong nhà đã phản đối. Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao sau khi nàng lên ngôi Hoàng hậu, trong nhà đã bất hòa với nàng nhiều năm. Ta đã dạy cho nàng rất nhiều, nhưng một số chuyện nàng đã không chịu lắng nghe. Có thể phụ người trong thiên hạ, chớ phụ người toàn tâm toàn ý.

Đinh Ninh khẽ gật đầu, tỏ vẻ đã nghe rõ ràng những lời này, sau đó hắn ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nói:

- Hiện tại nói những thứ này cũng đã không có ý nghĩa gì.

Trịnh Sát nở nụ cười thảm thiết, đột nhiên hỏi:

- Đám người Lâm Chử Tửu cùng Trưởng Tôn Thiển Tuyết đi đâu?

Đinh Ninh nhíu mày, nhìn y, nhẹ giọng hỏi ngược lại:

- Hiện tại ngươi hỏi chuyện này là thật sự có ý nghĩa sao?

Trịnh Sát nhìn Đinh Ninh, miễn cưỡng nói:

- Ta có thể dùng một cái bí mật trao đổi.

Nhìn ánh mắt của y, Đinh Ninh hiểu được suy nghĩ của Tu hành giả quân Giao Đông này trước khi lâm chung vẫn có liên quan đến quận Giao Đông, cho nên hắn khẽ gật đầu, đi đến sát người Trịnh Sát, khẽ nói mấy câu bên tai y.

Thân thể Trịnh Sát hơi chấn động, hai đầu gối của y phát ra thanh âm vỡ vụn, không chống đỡ được sức nặng của thân thể, quỳ xuống.

Y dùng thanh âm mà chỉ có Đinh Ninh mới có thể nghe thấy nói một câu.

Lúc này khoảng cách giữa Đinh Ninh và y rất gần, ở trong tầm nhìn dần dần mơ hồ của y, Đinh Ninh đã che khuất thiên địa trước mắt, thân hình hắn càng ngày càng cao lớn.

Y nhìn tên Tu hành giả mà mình đã từng rất thưởng thức, cuối cùng trong lòng lại thở dài một tiếng, khi mình đã rời khỏi thế giới này, Trịnh Tụ rốt cục đã phá hủy toàn bộ cơ nghiệp của quận Giao Đông, đã chắc chắn thua cuộc. (thưởng thức: khen ngợi)

Q8 - Chương 75: Bàn tay máu

Khi Trịnh Sát thở dài chết đi, ở Sở đô cách quận Giao Đông rất xa, Tô Tần lại nghênh đón một lần tân sinh mới.

Không biết bắt đầu từ khi nào, số "chín" là chí tôn.

Người đời đều biết mỗi một môn công pháp âm thần quỷ vật được ghi lại trên tượng mười hai Vu Thần đều là có một không hai thiên hạ, nhưng rất ít người biết, công pháp trên tòa tượng Vu Thần thứ chín kia là đặc thù nhất, hơn nữa mấu chốt nhất chính là, môn công pháp này có thể tu hành tiến cảnh rất nhanh, hơn nữa là công pháp duy nhất mà hắn có khả năng tu luyện.

Viên thủy tinh ghi lại công pháp kia đã bị hắn tự tay hủy đi, mỗi một đường cong của Phù văn cùng đồ lục trong đó cũng đều đã khắc sâu trong đầu hắn.

Ở Trường Lăng mấy năm trước, hắn được coi là người ưu tú trong thế hệ tu hành trẻ tuổi, nhưng cũng không phải là người đứng đầu, song những tài tuấn trẻ tuổi xếp trước hắn lại phần lớn không có kinh nghiệm phức tạp cùng gập ghềnh như hắn.

Từ Bạch Dương động đến lúc đi theo Ly Lăng Quân, đến lúc trốn khỏi Sở đô tiến vào Tiên Phù tông, rồi lại trở về Sở đô, những trải nghiệm này làm cho hắn trở nên ưu tú hơn, chỉ sợ những tài tuấn trẻ tuổi của Trường Lăng năm đó, đã không còn mấy người có thể sánh vai.

Tốc độ lĩnh ngộ của hắn rất nhanh, trên đường trở lại Sở đô, hắn cũng đã hoàn toàn lĩnh ngộ môn công pháp ghi chép trên tòa tượng Vu Thần thứ chín kia.

Nhưng chuyển hóa chân nguyên lại cần thời gian nhất định.

Trải qua vô số lần hành công thổ nạp, hôm nay chân nguyên trong cơ thể hắn rốt cục bắt đầu lần chuyển hóa trọng yếu.

Ngọc Cung sâu trong khí hải của hắn lặng yên sụp đổ, biến thành một đoàn biển máu màu đỏ thẫm, chân nguyên lưu chuyển trong cơ thể hắn cũng bắt đầu biến thành màu đỏ, nương theo hô hấp của hắn, bên ngoài cơ thể hắn không có quá nhiều loại khí tức âm lãnh đặc hữu của người tu hành công pháp âm thần quỷ vật, không có cái loại hào quang màu xám hoặc là màu đen kia, mà lại có ánh đỏ nhàn nhạt lộ ra.

Ánh đỏ phản chiếu rõ ràng nguyên khí lưu động phía sau thân thể hắn, nguyên khí từ trong cơ thể hắn chảy xuôi ra cùng với nguyên khí từ bốn phương tám hướng hội tụ đến chảy vào thân thể hắn, giống như hư ảnh ngàn cánh tay không ngừng đong đưa.

Màu sắc khác nhau cũng không đại biểu cho bản chất nguyên khí khác biệt, loại quá trình chuyển hóa này làm cho hắn chỉ cảm thấy đau đớn vô tận.

Khí tức chân nguyên quen thuộc biến mất, giống như tất cả mọi thứ trước kia đều đã bị tước đoạt, Tô Tần cảm thấy rất nhiều chỗ sâu trong thân thể mình mất đi chân nguyên như Linh tuyền tưới tắm ngày xưa, thế nhưng lại biến thành có thể tiếp nhận cái loại tử khí mà bản thân ngày thường cực kỳ ghét cay ghét đắng này.

Thân thể huyết nhục trở nên đau nhức không chịu nổi, nhưng hắn lại nhanh chóng cảm giác được rất nhiều khí tức mà ngày thường hoàn toàn không cảm thụ được, đó là mùi vị còn sót lại sau khi rất nhiều sinh vật chết đi, ngay cả trong khe hở ngọc thạch bóng loáng như gương trên mặt đất của cung điện mới xây dựng này, đều có vô số khí tức như vậy đang phiêu đang bay ra.

Trong mỗi một lần hô hấp, chỉ cần tâm niệm của hắn khẽ động, những khí tức âm nguyên này sẽ dễ dàng bị hắn hút vào trong cơ thể, hoàn toàn khác biệt cùng với quá trình hấp thu thiên địa nguyên khí cần tĩnh tâm minh tưởng mới làm được trước kia. Loại nguyên khí tăng trưởng trong cơ thể này trở nên cực kỳ đơn giản thô bạo.

Tô Tần vươn tay trái của mình ra, cảm nhận được vô số khí tức âm nguyên trong khe hở ngọc thạch, cảm giác được những nguyên khí này hội tụ thành hư ảnh từng cái cánh tay ở sau lưng, khóe miệng hắn hiện ra nụ cười tự giễu mà cảm khái.

Gân cốt tay trái của hắn vặn vẹo, nhìn qua dữ tợn xấu xí, mặc dù ở Tiên Phù tông nắm giữ một ít thủ đoạn dùng tay này thi phù, nhưng so sánh với Phù đạo mà Trương Nghi lĩnh ngộ sau đó, thứ này cuối cùng vẫn là bàng môn tiểu đạo không đủ nhắc tới.

Chỉ là phế đi một tay, rồi lại vừa vặn chiếm được một môn công pháp như vậy, mà cung điện mới xây nhìn như cực kỳ tráng lệ lúc này lại chính là Hoàng cung Đại Sở bị thiêu cháy lúc trước, trong trận lửa kia có rất nhiều Tu hành giả mất mạng ở chỗ này, vừa lúc có thể cung cấp cho hắn đủ khí tức âm nguyên để bước một chân vào cửa, trong nơi sâu xa tựa như có ý trời.

Hắn nhìn tay trái tàn phế của mình, không hề rút ống tay áo về, mà lại rơi về phía đỉnh đầu nam tử phía trước kia.

Đây là một phạm nhân, xuất thân là Tu hành giả nổi danh của đất Sở, là một trong những tướng lĩnh trung thành với Triệu Hương Phi, trong một trận chiến nào đó sau khi Sở đô bị phá, gã bị Tu hành giả của vương triều Đại Tề đánh bị thương nặng mà bị bắt sống.

Khi tay trái của hắn sắp tiếp xúc với đỉnh đầu của người này, nam tử vẫn nhắm hai mắt tựa như hôn mê bất tỉnh đột nhiên mở mắt, sau đó nhìn hắn, cười lạnh nói:

- Không thể tưởng được một gã Kiếm tu người Tần như ngươi, lại đổi sang tu luyện quyết pháp âm thần quỷ vật của nước Tề, nhưng ngươi đã từng nghĩ kỹ, không có bất kỳ một Tu hành giả tu luyện âm thần quỷ vật nào dám trực tiếp giết chết người lạ để hấp thu nguyên khí tu luyện.

Tu hành giả người Sở này hiển nhiên vẫn đang gả bộ hôn mê, hơn nữa rõ ràng cảm nhận được quá trình chân nguyên của Tô Tần biến hóa.

Lời gã nói cũng là chí lý trong giới tu hành.

Đối với Tu hành giả tu luyện âm thần quỷ vật mà nói, hấp thu nguyên khí âm thần quỷ vật cùng trực tiếp giết chết Tu hành giả để hấp thu nguyên khí thực sự hoàn toàn khác biệt. Trong một ít chuyện xưa, nguyên khí của Tu hành giả vừa mới bị giết chết sẽ tồn tại oán niệm mãnh liệt, giàu nguyền rủa, mà tình hình thực sự lại là cho dù Tu hành giả tu luyện pháp quyết âm thần quỷ vật cũng giống vậy, sau khi bị giết chết, thân thể phát ra nguyên khí âm thần quỷ vật cũng cần thời gian tự nhiên để chuyển hóa.

Thời gian có thể thay đổi bất cứ thứ gì trong thiên địa, nguyên khí cũng vậy.

- Đó chỉ là quá khứ và nhận biết của ngươi.

Nhưng Tô Tần chỉ nhẹ nhàng đáp lại câu này.

Không có bất kỳ dừng lại nào, tay hắn rơi vào đỉnh đầu của Tu hành giả nước Sở này.

Lực lượng phá hoại từ đỉnh đầu dễ dàng xuyên thấu giết chết tên Tu hành giả nước Sở đã bị giam cầm mà không hề có năng lực chống cự này.

Theo hô hấp của hắn thổ nạp, tay trái của hắn nổi lên ánh đỏ khác thường, tiếp theo ánh đỏ lúc trước không hề có vẻ âm lãnh

rốt cục bắt đầu trở nên âm hàn.

Có sương mù màu đen âm trầm sinh ra bên ngoài ánh đỏ, nhưng ánh đỏ trên tay hắn lại càng ngày càng đậm, chuyện này làm cho tay trái của hắn cùng thân thể tên Tu hành giả này giống như hoàn toàn hòa tan cùng một chỗ.

Từng đạo khí lưu màu đỏ không ngừng tràn vào thân thể hắn.

Cổ họng Tô Tần tuôn ra một tiếng gầm nhẹ nặng nề đè nén, trong hư ảnh ngàn cánh tay phía sau hắn chợt có hư ảnh một cánh tay ngưng tụ thành thực chất, biến thành một bàn tay máu cực kỳ đáng sợ.

Thi thể Tu hành giả nước Sở ngã về phía sau, phát ra một tiếng ầm vang nhẹ, nhẹ đến mức giống như gỗ mục.

- Vào đi.

Tô Tần chậm rãi ngẩng đầu lên, quay người về phía ngoài cửa điện khẽ quát một câu, bàn tay máu đáng sợ kia lặng lẽ biến mất sau lưng hắn.

Cửa điện mở ra.

Nhìn một đôi tỷ muội sinh đôi xinh đẹp từ ngoài điện đi tới, trong ánh mắt hắn tràn ngập tiếc nuối.

- Cảm ơn các ngươi đã cho ta rất nhiều kỷ niệm đẹp.

Hắn nghiêm túc thở dài nói ra với đôi cung nữ đã từng hầu hạ mình rất nhiều đêm:

- Ta từng nghĩ một ngày nào đó có thể cho các ngươi một tương lai không tồi, nhưng đáng tiếc vừa rồi các ngươi vẫn không cẩn thận toát ra một tia khí tức không nên có.

Hắn lắc đầu, nói tiếp:

- Ta thật sự không ngờ, các ngươi vậy mà là người của Tề vương.

Q8 - Chương 76: May mắn

Nghe những lời này của hắn, sắc mặt hai cung nữ này lập tức tái nhợt.

- Rất ít Kiếm tu Đại Tần sẽ vứt kiếm tu luyện công pháp âm thần quỷ vật.

Một trong hai cung nữ trầm mặc một lát, nhìn hắn nói,

- Chúng ta cũng không nghĩ tới ngươi sẽ làm như vậy. Bởi vì bắt đầu từ thời đại Ba Sơn Kiếm Tràng, người tu hành trong thiên hạ đều cho rằng tu hành kiếm bản mệnh như người Tần các ngươi mới là vương đạo. (vương đạo: con đường đế vương)

- Đều chỉ là thủ đoạn đối địch, làm sao có gì gọi là vương đạo, chỉ có tu hành nhanh hay chậm.

Tô Tần hơi cười cười trào phúng,

- Nếu nói bỏ kiếm tu hành, từ lúc ta tiến vào Tiên Phù tông thì cũng đã vứt bỏ.

Một cung nữ khác ngẩng đầu nhìn hắn, nhẹ giọng nói:

- Nghe nói Kiếm sư nước Tần đều rất kiêu ngạo.

Tô Tần hiểu được ý tứ của nàng, chỉ lơ đãng cười cười, rồi ngẩng đầu lên nói:

- Đối với ta mà nói, sự kiêu ngạo của ta vĩnh viễn ở tương lai, chứ không phải trong quá khứ.

Cung nữ lúc trước lên tiếng kia hít sâu một hơi, nói:

- Ngoại trừ công pháp mười hai Vu Thần ghi lại ra, không có bất kỳ một môn công pháp nào trên thế gian có thể thay đổi chân nguyên của ngươi một cách nhanh như vậy, cho nên chuyện mười hai Vu Thần bị hủy, quả nhiên có liên quan đến ngươi.

- Các ngươi ẩn núp bên người ta, không phải là muốn biết được những thứ này từ trên người ta sao?

Ý cười của Tô Tần càng thêm nồng đậm:

- Đế vương Đại Tề các ngươi đã thất bại thảm hại, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, còn ôm một tia hy vọng, xem trên người ta có lưu lại thứ gì có liên quan đến mười hai Vu Thần hay không. Nhưng bây giờ hắn đã bị phế bỏ, vậy các ngươi bán mạng vì hắn còn có ý nghĩa sao?

Nghe những lời này, trên mặt hai cung nữ đều xuất hiện thần sắc do dự.

Nhưng ngay khi trên mặt hai người vừa mới xuất hiện thần sắc do dự, hai người và Tô Tần đã đồng thời ra tay.

Theo một tiếng quát lớn, một mảnh bóng ma như lá trúc màu đen bay ra từ trong tay áo một cung nữ, cắt về phía cổ họng Tô Tần, mà một cung nữ khác hoàn toàn không hề dừng lại, thân ảnh bay ngược về phía cửa điện phía sau.

Hai cung nữ này vốn là tỷ muội song sinh, tâm ý tương thông, chỉ cần có một người trốn thoát là có thể truyền tin tức Tô Tần đạt được công pháp bên trên mười hai Vu Thần ra bên ngoài.

Trên mặt hai người trong nháy mắt hiện lên một tia do dự, cũng chỉ dùng để mê hoặc Tô Tần mà thôi.

Tuy biểu hiện của hai người đã rất hoàn mỹ, nhưng đổi lại chỉ là ý cười trào phúng của hắn.

- Chỉ tiếc các ngươi còn tồn tại một tia may mắn, hoặc có thể nói các ngươi quá tham lam, nếu khi ta cho các ngươi tiến vào mà các ngươi trực tiếp chạy trốn, có lẽ còn có thể chạy thoát, nhưng các ngươi vẫn cứ tiến vào, là muốn đến gần xác định ta có thật sự có được công pháp của mười hai Vu Thần hay không?

Khi thanh âm chữ đầu tiên trong những lời này của hắn vang lên, bóng đen bay về phía cổ họng hắn đã bị một bàn tay máu vươn ra từ phía sau hắn nắm lấy. Bản thân công pháp trên mười hai Vu Thần chính là vạn pháp chi tổ của pháp quyết âm thần quỷ vật, mà công pháp trên trên tòa Vu Thần thứ chín lại là Thủy tổ khởi đầu. (vạn pháp chi tổ: khởi nguồn của vạn pháp)

Một tiếng khẽ vang lên, lực lượng bóng đen không hề yếu này trực tiếp bị bàn tay máu nhìn như nhựa cây động đặc nhẹ nhàng bóp thành một đoàn khí vụ màu đen.

Trong ánh mắt vô cùng khiếp sợ của cung nữ này, bàn tay máu sinh trưởng từ trên lưng Tô Tần này trực tiếp vỗ lên đỉnh đầu của nàng.

Một cung nữ khác kêu rên một tiếng, cô biết vị tỷ tỷ này của mình đã chắc chắn phải chết, song cô không quay đầu lại, chỉ là mái tóc dài màu đen trên đầu rời khỏi thân thể của cô, dệt thành một tấm lưới đen ở phía sau, thân thể của cô liền nện mạnh vào cửa điện cửa điện đang hé mở phía trước, đập ngược ra bên ngoài.

Song cũng đúng vào lúc này, trên cổ họng cô xuất hiện một đường màu đỏ.

Khi đường đỏ trên cổ họng sụp đổ, lúc đó cô mới nhìn thấy một đạo kiếm quang lóe lên.

Đây là một thanh tiểu kiếm màu xám nhạt rất mỏng manh, giống như một mảnh bụi bặm chồng chất phía trên cửa điện, thanh tiểu kiếm này cũng rất bình thường, ở trong phi kiếm cũng

không phải thuộc loại cao cấp gì, nhưng chính là thanh phi kiếm khiêm tốn này, lại giống như rắn độc ẩn núp ở cửa hồi lâu, lúc này kết liễu sinh mệnh của cô.

Theo máu điên cuồng phun ra trên yết hầu, thân thể cô nặng nề ngã xuống đất, cách cửa điện không đến một trượng, máu tươi bắn tung tóe lên cửa điện, song lại không còn một chút khí lực nào có thể tiến lên.

Tô Tần thậm chí không tốn sức khống chế thanh phi kiếm kia, hắn chỉ mặc cho thanh tiểu kiếm rất bình thường kia nghiêng nghiêng bắn ra ngoài, đóng đinh ở góc tường một bên.

Trên thân kiếm có những giọt máu nhỏ rơi trên mặt đất, tựa như mấy đóa hoa nhỏ nở rộ nơi u ám ở góc tường.

- Có bỏ kiếm thế nào đi nữa, ít nhất ta cũng là Kiếm sư nước Tần, loại chuyện dùng phi kiếm đánh lén này đối với ta mà nói lại quá mức đơn giản.

Tô Tần nhìn tên cung nữ chết không nhắm mắt, dốc hết khí lực cuối cùng xoay người lại nhìn mình, hắn khẽ rũ mí mắt xuống, nói.

Cung nữ mở miệng, trong miệng cô phát ra thanh âm khò khè, không ngừng chảy máu.

Cổ họng của cô đã bị cắt đứt hoàn toàn, máu tươi cùng chân nguyên đều từ trong đó lao ra, cô không thể nói ra bất cứ lời nào, nhưng thông qua động tác môi của cô lúc này, Tô Tần vẫn nhìn ra câu nói cuối cùng mà cô nói ra lúc này là:

- Kẻ giết người để tu luyện chắc chắn sẽ bị trời phạt.

- Sinh tử đều có nguyên khí, có gì khác nhau? Người tu hành cường đại hơn nữa cũng chỉ là một đóa sóng biển do nguyên khí trong thiên địa khơi dậy, một trang giấy trên sử sách mà thôi.

Tô Tần bình tĩnh nhìn cô, thản nhiên đáp lại.

Khi hắn nói xong câu đó, hai cung nữ từng mang đến cho hắn rất nhiều hồi ức tốt đẹp đều đã chết.

Bàn tay máu phía sau hắn vẫn đặt ở trên đỉnh đầu của cung nữ bị hắn giết chết trước tiên, mà phía sau hắn lại có thêm một bàn tay máu dần dần ngưng hình, chuẩn bị được sinh ra.

Giết chết một ít người tu hành, lợi dụng nguyên khí chuyển hóa giữa sinh tử sẽ có thể ngưng tụ thành bàn tay máu hoạt động theo tâm ý, loại phương pháp tu hành này quá mức đơn giản, mặc dù tu vi chân nguyên tạm thời trì trệ không tiến lên, không thể đột phá tới Thất Cảnh, thế nhưng dựa theo loại công pháp này cuối cùng có thể hình thành ngàn cánh tay, hơn nữa lực lượng ngàn cánh tay máu này vẫn sẽ tăng trưởng theo tu vi chân nguyên tăng lên, giống như một pháp trận khổng lồ.

Bất cứ thứ gì có số lượng tăng cao sẽ gây ra biến đổi về chất, đối với Tô Tần mà nói, không cần quá nhiều thời gian, hắn cũng sẽ có khả năng có thể vượt cảnh khiêu chiến cường giả.

Đối với người tu hành mà nói, không có gì thú vị hơn lực lượng bản thân tăng trưởng, đặc biệt là loại lực lượng này tăng trưởng nhanh chóng, càng làm cho người ta say mê.

Mặc dù Tô Tần đã trải qua mấy lần thăng trầm, hiện tại cũng không khỏi say mê loại hương vị này, sung sướng đến mức có loại cảm giác muốn phát ra tiếng rên rỉ.

Nhưng chỉ trong vài hơi thở, thân thể hắn chợt cứng ngắc, một loại sợ hãi mãnh liệt trào ra từ đáy lòng hắn.

Bàn tay máu phía sau hắn điên cuồng thu liễm vào trong cơ thể, toàn bộ cơ thể lướt ngược về sau.

Trong lúc thân thể hắn phi hành kéo theo tiếng xé gió kịch liệt,

cửa điện lại lặng yên không một tiếng động bị đẩy ra.

Thân ảnh Tề Tư Nhân mặc áo bào màu đen xuất hiện bên cạnh thi thể cung nữ ngã xuống cửa điện, thanh âm nhàn nhạt mà lạnh lùng của y cũng lập tức vang lên:

- Ngươi cho rằng mình có thể trốn thoát sao?

Nhìn thấy người xuất hiện trước mắt thật sự là Tu hành giả Đại Tề mà mình không muốn đối mặt nhất, ý lạnh trong mắt Tô Tần bốc lên, ngón tay trái đứt gãy trong ống tay áo đột nhiên điên cuồng nhúc nhích vặn vẹo.

Tề Tư Nhân chỉ đứng ở cửa điện.

Y chắp hai tay ở sau lưng, chỉ nhìn Tô Tần một cái, toàn bộ đỉnh điện này đã biến thành màu đen, luồng khí xoáy màu đen sền sệt như mực, sau đó như chất lỏng nhỏ xuống.

Q8 - Chương 77: Bắt được

Tư thái của Tề Tư Nhân vô cùng điềm tĩnh, cho dù là đang ở Sở cung mới xây được phòng vệ sâm nghiêm và có rất nhiều Tu hành giả Đại Tần trấn thủ, y vẫn nhàn nhã như đang ngắm phong cảnh. (Sở cung: Hoàng cung nước Sở)

Bởi vì sự thật chính là như thế, phóng mắt nhìn toàn bộ Sở đô, không có bất kỳ Tu hành giả nào là tồn tại vượt qua y.

Mỗi một giọt dịch đen từ đỉnh điện rơi xuống đều biến thành một con rắn độc màu đen.

Mấy trăm con rắn độc màu đen điên cuồng bay lượn trên không trung, còn nhanh hơn nhiều so với tốc độ Tô Tần lướt về phía sau, song lại không phát ra bất kỳ thanh âm nào một cách kỳ dị, thậm chí hấp thu tất cả chấn động trong điện, bao gồm cả không khí khuấy động.

Trong điện này trở nên tuyệt đối tĩnh mịch, giống như thời gian lưu động đều chậm lại.

Trong tầm nhìn của Tề Tư Nhân, Tô Tần giống như dừng lại ở trên không trung, mà những rắn độc màu đen kia dùng một loại tư thái cực kỳ thong thả, không ngừng tiếp cận thân thể hắn.

Nhưng vào lúc này, trong con ngươi của y hiển hiện một vẻ kinh ngạc, giống như một tia gợn sóng xuất hiện trong ao nước yên tĩnh.

Ống tay áo tay trái Tô Tần điên cuồng phồng lớn lên, chỉ trong nháy mắt này, vô số tấm lá phù màu đỏ thẫm bắn ra từ trong tay áo hắn.

Những lá phù dày đặc như đài phun nước phun trào ra ngoài, dày đặc đến mức giống như nước chảy.

Vào tích tắc ngay sau đó, lực lượng ẩn chứa trong những lá phù này bị chân nguyên Tô Tần đốt cháy, trong nháy mắt lực lượng phát ra trùng kích lẫn nhau, khiến cho những lá phù này bắn ra nguyên khí càng thêm mãnh liệt cùng nhanh chóng.

Đó là một tình cảnh rất kinh người.

Cả điện trong nháy mắt tràn ngập những lá bùa dày đặc, chỉ sợ nếu không tận mắt nhìn thấy, ai cũng sẽ không nghĩ tới có một người tu hành có thể mang theo nhiều Phù chú như vậy, hơn nữa trong nháy mắt kích phát ra toàn bộ những Phù chú này.

Nguyên khí trong điện bị lực lượng của những Phù chú này xé rách thành vô số mảnh nhỏ, những mảnh vỡ này giống như mảnh ngói sắc bén kịch liệt xoay tròn, cắt trên người mấy trăm con rắn độc màu đen kia, cứng rắn cắt mấy trăm con độc xà này thành mảnh vụn màu đen.

Tề Tư Nhân đứng trong cơn gió lốc hỗn loạn này, y thực sự có chút ngoài ý muốn.

Mặc dù y cũng không muốn trực tiếp giết chết Tô Tần, hơn nữa sau khi xác nhận đối phương đã chiếm được một môn bí thuật cường đại trong mười hai Vu Thần, song lúc trước y cũng không cho rằng đối phương còn có năng lực có thể tiếp tục chạy trốn dưới một kích này của mình.

Đối với hắn mà nói, uy lực của những Phù chú này cũng không cường đại, nhưng biến đổi về lượng dẫn đến biến đổi về chất, mỗi một đạo Phù chú này nhất định đều là do Tô Tần tự tay luyện ra, cho nên đã bị hắn kích phát trong phút chốc một cách cực kỳ quen thuộc như vậy.

Luyện chế Phù lục dù chỉ là loại đơn giản thì đều cần thời gian nhất định.

Nhiều Phù lục như vậy, Tô Tần đã hao phí bao nhiêu thời gian?

Phía sau bất cứ người nào được thế nhân cho là thiên tài, thường thường đều có quan hệ cùng sự chăm chỉ.

- Xuất thân từ chốn tu hành như Bạch Dương động, lại rời xa quê hương, vậy mà có thể đạt được thành tựu hôm nay nhanh như vậy, ta thực sự có chút thưởng thức ngươi.

Y bước về phía trước một bước, nói một câu này với Tô Tần.

Giọng điệu của y tràn ngập chân thành và thực sự đánh giá cao, nhưng nó không có nghĩa là y sẽ nương tay.

Khi y bước về phía trước, không khí phía trước y nhiễu động một trận, lực lượng hỗn loạn trong không khí, bao gồm cả những Phù chú còn dư chưa tiêu, toàn bộ bị đè ép đến mức tạo thành một cơn thủy triều, áp ngược lên người Tô Tần.

Gương mặt Tô Tần như tuyết trắng, hắn cảm thấy tử vong uy hiếp vô cùng chân thật, một tiếng quát lớn phun ra từ trong môi hắn, một bàn tay máu hoàn chỉnh phía sau cùng một bàn tay máu gần như ngưng hình đánh ra phía trước.

Một tiếng ầm nổ tung.

Hai bàn tay máu nổ tung thành mưa máu, thân thể hắn đụng ngã trên vách tường phía sau, máu tươi trong miệng điên cuồng phun ra.

Trong lúc khói bụi tràn ngập, bức tường điện mà hắn đụng phải phủ đầy vết nứt như mạng nhện, tiếp theo vỡ tung ra, thân thể hắn tiếp tục bay ngược ra sau theo vô số gạch đá vỡ vụn.

Nhìn lỗ lớn xuất hiện trên tường cùng với Tô Tần ẩn trong khói bụi chạy vào đêm tối phía sau, Tề Tư Nhân nhíu mày.

Uy lực của hai bàn tay máu cùng âm khí quỷ dị ẩn chứa trong đó làm cho y đều có loại cảm nhận không thoải mái.

Ngoài điện vang lên tiếng kinh hô cùng tiếng quát lớn hỗn loạn. Toàn bộ Tu hành giả cùng quân đội trấn thủ Sở cung này đã bị kinh động, trực tiếp ùa đến cung điện này cũng đã ngoài dự liệu của Tề Tư Nhân. Y đã bắt đầu có chút hiểu được, vì sao Tề đế lại có trực giác độc đáo như vậy, vì sao mệnh lệnh cuối cùng của lão trước khi thoái vị chính là muốn cho Tu hành giả vương triều Đại Tề không tiếc bất cứ giá nào giết chết tên Tu hành giả trẻ tuổi của Đại Tần này.

Vô số luồng khí đen trào ra từ dưới chân Tề Tư Nhân, bao bọc cả người y lại, dung hợp cùng đêm tối ngoài điện thành một thể.

Tại lần hô hấp tiếp theo, hắn đã ở ngoài điện, trôi nổi trên không trung.

Hai luồng khí đen biến thành cánh dài như dơi, phe phẩy hai bên thân thể hắn.

Mà Tô Tần đang bay lượn trên không trung lại vô cùng hoảng sợ nhìn thấy, Tề Tư Nhân đã ở bên cạnh hắn cách đó không xa.

Tề Tư Nhân nhàn nhạt nhìn Tô Tần một cái, tay phải nắm lại.

Một bàn tay khổng lồ màu đen lặng lẽ sinh ra từ trong không khí phía sau Tô Tần, nắm lấy thân thể hắn.

Có tiếng xé gió thê lương vang lên, hơn mười đạo phi kiếm như tia chớp bắn tới đầu tiên, cắt đâm trên bàn tay lớn màu đen, nhưng hào quang trên những phi kiếm này trong nháy mắt đã ảm đạm, trên thân kiếm phủ đầy rỉ sét, kiếm khí hoàn toàn không cách nào xâm nhập.

Tô Tần gào thét một tiếng, thân hình lại lên cao thêm mấy trượng, trong tay phải hắn có hơn mười luồng hào quang trong suốt như đuôi Phượng thiêu đốt rơi trên mặt đất, trên mặt đất Sở cung mới xây chợt phủ đầy Phù văn màu vàng, từng đạo ánh sáng rực rỡ biến thành màn sáng màu vàng phóng lên trời!

Trong màn sáng có tiếng Phượng minh chân thật vang vọng khắp bầu trời, bàn tay khổng lồ màu đen bị màn sáng màu vàng cắt thành mấy khối, biến thành vô số khói xanh gay mũi.

- Ngay cả Phượng Minh pháp trận của Hoàng cung Đại Sở cũng bị ngươi nắm giữ, vậy còn có cái gì làm cho ta cảm thấy ngoài ý muốn sao?

Tề Tư Nhân hít sâu một hơi.

Sau khi Yến Anh chết, y đã là Tu hành giả mạnh nhất trong toàn bộ vương triều Đại Tề, y tự có kiêu ngạo, liên tục ra tay lại bị một hậu bối như vậy phá vỡ, mặc dù trong tay đối phương có đầu mối then chốt của pháp trận Hoàng cung này, nhưng việc liên tục thất thủ đã làm cho trong lòng y xuất hiện một tia tức giận.

Bóng dáng y chợt biến mất.

Trong tầm mắt mọi người xung quanh, thân thể của y trực tiếp biến thành một đoàn khí đen mỏng manh trên không trung, biến mất vô tung vô ảnh.

Song thân ảnh Tô Tần lại chợt cứng ngắc.

Có khí tức âm lãnh hạ xuống sau đầu hắn.

Bóng dáng Tề Tư Nhân xuất hiện trong âm ảnh sau lưng hắn, bàn tay đặt ở sau đầu hắn. (âm ảnh: cái bóng)

Rắc rắc rắc...

Trong xương sống sau lưng hắn phát ra một loạt tiếng nổ, xương sống đầu tiên bị chấn vỡ, thân thể hắn mềm nhũn như một con rắn bị Tề Tư Nhân cầm trong tay, trong nháy mắt, nguyên khí âm lãnh đã xông vào khí hải của hắn.

Một đạo nguyên khí của Tề Tư Nhân giống như một tảng đá lạnh như băng, lắng đọng xuống ở chỗ sâu trong khí hải của hắn.

Lúc này có mấy đạo lực lượng bàng bạc từ bốn phía xông về phía Tề Tư Nhân.

Loại lực lượng này hoàn toàn không bận tâm đến sinh tử của Tô Tần, hiển nhiên là Tu hành giả Đại Tần được Trịnh Tụ hoặc Từ Phúc phái đến chỗ này. Đối với bọn họ mà nói, Tô Tần cũng chẳng qua chỉ là một con rối được đưa ra bên ngoài.

Tề Tư Nhân chấn động ống tay áo, trên người hơn mười mảnh cốt khí bay ra, khóe miệng y thấm ra chút máu tươi. (cốt khí: một loại vũ khí bằng xương)

Nhưng cùng lúc đó, thân thể của y đã thoát khốn dưới sự hợp kích của mấy tên Tông sư này.

Y xách Tô Tần, thân hình trong nháy mắt đã lên cao thêm mấy trăm trượng.

Tiếp theo một tiếng rầm nặng nề vang vọng, thân thể y giống như trực tiếp chia lìa ra, biến thành mấy đám mây đen đồng loạt bay về phía bốn phương tám hướng.

Q8 - Chương 78: Nhờ ta trông coi

Lại thêm một ngụm máu tươi trào ra từ môi và răng Tề Tư Nhân, theo hai bên khóe miệng y chảy ra ngoài, trong nháy mắt lại hóa thành hai luồng khí đen thực chất, giống như hai cái răng nanh dữ tợn.

Loại mạnh mẽ chống lại mấy gã Tông sư sau đó trực tiếp thi pháp thoát khốn chạy trốn cũng đã mang đến tổn thương không nhỏ cho thân thể y, đối với Tông sư Thất Cảnh mà nói, bên trong thân thể xuất hiện tổn thương rất có thể sẽ ảnh hưởng đến tuổi tác.

Người tu hành công pháp âm thần quỷ vật của Đại Tề vốn có tuổi thọ ngắn hơn so với người tu hành công pháp khác trên thế gian, song Tề Tư Nhân lại không thèm để ý điểm ấy.

Sống lâu bao nhiêu cũng không phải là mấu chốt, mấu chốt là có thể thiêu đốt sinh mệnh đến mức đặc sắc nhất hay không.

Y vốn chỉ là nhận lệnh của Tề đế mà đến, trừ bỏ đối thủ trẻ tuổi làm cho Tề đế bất an theo trực giác này, song đối phương lại mang công pháp chí cao từ trong Vu Thần điện ra, điều này đã mang đến khả năng vô hạn cho tương lai của y.

Sắc mặt Tô Tần vô cùng ảm đạm, trong hai đồng tử của hắn lộ ra tử khí, chỉ có một loại tinh quang khác thường trào ra từ sâu trong mắt hắn, tựa như khí hải bị phong ấn ngưng đọng thành một loại tinh thể nào đó, loại hào quang u ám của tinh thể này lại lộ ra ở trong mắt hắn.

Không ai có thể theo kịp Tề Tư Nhân.

Thân ảnh thực sự của Tề Tư Nhân và hắn tiềm hành trong bóng đêm, phương vị chạy trốn hoàn toàn khác biệt với phương hướng mấy cỗ mây đen còn lại.

Nhưng nếu có người có thể ở bên cạnh Tề Tư Nhân và hắn, nhất định sẽ vì đồng cảm với chuyện tiếp theo mà Tô Tần gặp phải.

Bởi vì nếu luận giết người, người tu luyện công pháp âm thần quỷ vật chưa chắc đã có thủ đoạn giết người nhanh và dứt khoát như Kiếm sư nước Tần, nhưng nếu luận về việc tra tấn thần hồn cùng nguyên khí, Tông sư vương triều Đại Tề lại có vô số loại thủ đoạn quỷ dị.

Có một số Tu hành giả thậm chí có thể biến thành không là người không là quỷ ở trong tay bọn họ, thậm chí ngay cả bản thân cũng không biết mình là tồn tại như thế nào.

Tề Tư Nhân tin tưởng Tô Tần biết điểm này, nhưng y biết hắn chưa chắc đã cam tâm, cho nên y cảm thấy mình cần phải nhắc nhở hắn một chút.

Khi thân ảnh của y xuyên qua khu phố phồn hoa của Sở đô, xuyên qua vùng hoang dã, đến một mảnh mộ phần quý tộc Sở đô ngày xưa, y chợt ngừng lại. (mộ phần: nghĩa trang, bãi tha ma)

Sau khi Sở đô bị phá, đại đa số quý tộc Sở đô ngày xưa đã không còn tồn tại, phần mộ này đã bị lưu dân đào ra, trở thành thiên đường của chó hoang, những hài cốt vốn thuộc về một số nhân vật nổi tiếng trong lịch sử triều Sở bị vứt đi khắp nơi, đâu đâu cũng có thể thấy được. Chỉ có những mảnh vỡ quan tài và một số mảnh vụn đồ trang sức tinh xảo chưa mục nát, mới có thể khiến người ta liên tưởng những hài cốt này khác với người bình thường. (lưu dân: dân chạy nạn)

Vương hầu tướng lĩnh, trăm năm sau cũng chỉ là một nắm đất vàng.

Tề Tư Nhân khẽ cười nhạt, y quay đầu nhìn về phía Tô Tần đang không cách nào nhúc nhích, nói:

- Chắc hẳn ngươi cũng hiểu, sau khi bị một gã tông sư nước Tề bắt được, điều bi thảm nhất mà bản thân gặp phải không phải là bị trực tiếp giết chết, mà là biến thành tài liệu luyện khí trong tay hắn, ngay cả chết đi cũng không thể giải thoát.

- Từ trên ý nghĩa nghiêm ngặt mà nói, ta cũng đã là một người tu luyện công pháp âm thần quỷ vật, cho nên ta đương nhiên có thể hiểu được.

Tô Tần nhìn y, lên tiếng nói.

Nguyên khí trong cơ thể hắn không có cách nào lưu thông, lúc nói chuyện gần như dựa vào dây thanh rung động, cho nên tiếng nói quỷ dị đến cực điểm, nhưng điều làm cho Tề Tư Nhân có chút ngoài ý muốn chính là, ngữ khí của hắn vẫn có vẻ rất bình tĩnh, mang theo một loại lệ khí khó tả.

- Ngươi muốn nói nếu ta truyền công pháp Vu Thần cho ngươi, ngươi sẽ cho ta thống khoái? Nhưng sự đời há có thể như ý muốn, nếu như ngươi thật sự muốn vận dụng thủ đoạn như vậy với ta, giam cầm thần hồn của ta trong thân thể không chết không sống vĩnh viễn... Vậy người nào cũng sẽ nhận tổn thất, ta vĩnh viễn ở trong địa ngục, mà ngươi thì không bao giờ đạt được môn công pháp kia.

Tề Tư Nhân không tức giận.

Y trầm mặc nhìn Tô Tần một lát, rốt cục hiểu được vì sao Tề đế lại có trực giác như vậy.

Có vài người tàn nhẫn với người khác, nhưng Tô Tần lại là

loại người tàn nhẫn với cả bản thân mình.

Người như vậy, mặc dù mãi mãi chìm đắm trong địa ngục, những hắn sẽ luôn mang theo một cỗ lệ khí, tin tưởng vững chắc có một ngày mình có thể đổi đời.

Một người như vậy không phải điên rồ, mà là một tên điên thực sự.

- Có lẽ chúng ta có thể hợp tác?

Hắn trầm mặc, thế nhưng giọng nói Tô Tần lại truyền tới lần nữa, ngược lại chiếm cứ chủ động trong trận này,

- Ta có bí thuật Vu Thần, còn có sự ủng hộ đến từ quân đội Đại Tần, mà ngươi lại là Tu hành giả mạnh nhất vương triều Đại Tề hiện tại, sau khi Yến Anh chết đi, ngươi hắn là lãnh tụ trong lòng rất nhiều Tu hành giả Đại Tề, nếu ngươi ở cùng một chỗ với ta, ngươi cảm thấy sẽ có bao nhiêu khả năng?

- Có lẽ chúng ta có thể thành lập một vương triều.

Sau khi dừng một chút, thanh âm cổ quái của Tô Tần lại vang lên:

- Một vương triều còn mạnh hơn cả vương triều Đại Sở và Đại Tề hiện tại. Thậm chí chúng ta còn có cơ hội đánh bại Nguyên Vũ và Ba Sơn Kiếm Tràng.

- Không có khả năng này.

Trong thanh âm cổ quái mà tràn ngập lực hấp dẫn như vậy, Tề Tư Nhân chỉ trầm tĩnh lắc đầu, thong thả mà rõ ràng nói,

- Có vài người có thể trở thành lãnh tụ, cũng không phải là bởi vì tu vi.

Tô Tần thức thời ngậm miệng lại.

Một số người có thể đứng ở nơi cao nhất là bởi vì loại kiêu ngạo bướng bỉnh này.

Đúng lúc này, sâu trong mắt Tề Tư Nhân lại dấy lên một chùm hào quang khác thường.

Y cảm nhận được một cỗ khí tức cường đại tiếp cận phiến mộ phần này.

Bất kỳ Tu hành giả Đại Tề tu luyện công pháp âm thần quỷ vật nào cũng thích nơi tụ tập âm khí mà người thường không thích này, tu hành lâu dài mà độc đáo, khiến cho Tông sư như y dựa vào hô hấp có thể hấp thu được một ít thiên địa nguyên khí có ích từ địa phương như vậy. Cho nên có thể đoán ra y sẽ tìm tới loại địa phương này cũng là điều không có gì ngạc nhiên, mấu chốt chính là loại người nào tới nhanh như vậy, ngoài ra có người nào dám đến.

Y có thể khẳng định chính là, trải qua lần giao thủ trong nháy mắt nơi Hoàng cung mới xây của nước Sở, những Tông sư kia đã tự biết chênh lệch, tuyệt đối không dám phân tán truy tung, cũng chắc chắn không dám một mình xuất hiện ở trước mặt y.

Trong những gì mà y biết, toàn bộ Sở đô hiện tại đều không tồn tại loại người tu hành dám một mình đối mặt với y.

Y cảm thấy tò mò.

Bóng dáng của một cô gái nhỏ xuất hiện trong tầm nhìn của y.

Sở dĩ nói là cô gái nhỏ, cũng không phải đang chỉ tuổi tác, mà là chỉ vóc người.

Nữ tử bước qua bãi cỏ hoang bên cạnh mộ phần đi tới trong bóng đêm này có dáng người rất nhỏ nhắn, tóc của nàng rất ngắn, tựa như tóc của nàng trước kia ngắn giống như nam tử, hiện tại thời gian để tóc cũng không dài, cho nên chỉ đến ngang tai mà thôi.

Thế nhưng nương theo nữ tử này đến gần, cái loại cảm giác khí tức áp bách này lại càng ngày càng mạnh, cường đại đến mức ngay cả trong mắt y cũng xuất hiện vẻ khiếp sợ.

Cỏ dại bốc cháy.

Từng tòa phần mộ bị thiêu đốt.

Đối phương cũng không hề che dấu khí tức trên người, nhiệt độ do hỏa diễm thiêu đốt sinh ra hoàn toàn không thể sánh bằng bằng độ nóng của khí diễm quanh người nàng.

Nhìn khuôn mặt yên tĩnh sáng ngời nhưng bên trong mang theo ý điên cuồng của nữ tử này, khuôn mặt Tề Tư Nhân trở nên nghiêm túc tuyệt đối.

Y khẽ vuốt cằm, nói:

- Triệu Tứ tiên sinh Triệu Kiếm Lô?

Cô gái nhỏ trên người tỏa ra khí tức như lò nướng đáp lễ.

- Triệu Tứ tiên sinh có ý gì?

Tề Tư Nhân hỏi.

- Bạch Sơn Thủy không có ở đây, nhờ ta trông coi Sở đô này.

Thần sắc Triệu Tứ tiên sinh Triệu Diệu không thay đổi, đáp lại.

Q8 - Chương 79: Vỏ kiếm

Tề Tư Nhân nhíu mày, nhìn nữ tử trong truyền thuyết này, thản nhiên nói:

- Vương triều Đại Tề ta đã đổi đế vương mới, theo lý mà nói, chúng ta cũng không phải là địch nhân.

- Có lẽ trong tương lai chúng ta sẽ có địch nhân chung, nhưng chuyện giữa minh hữu luôn chia chia hợp hợp, chuyện của vương triều Đại Tề các ngươi, chúng ta cũng không nhất định hiểu được.

Triệu Diệu khẽ trào phúng nhìn Tề Tư Nhân một cái, lại nhìn Tô Tần bên cạnh y, nói:

- Ít nhất hiện tại, ta không thể để hắn rơi vào trong tay các ngươi, cũng không thể để cho hắn rơi vào trong tay Trịnh Tụ.

Tề Tư Nhân hít sâu một hơi, y ngừng cơ thể mình lại, nói:

- Ta rất muốn lĩnh giáo cao chiêu của Triệu Kiếm Lô, tình cảnh lúc này cũng là công bằng.

Y là một trong những Tu hành giả mạnh nhất vương triều Đại Tề lúc này, tự biết trận chiến này đã không thể tránh khỏi, cho nên cũng không hề dây dưa.

Thiên hạ đều biết Triệu Tứ tiên sinh đã mất đi kiếm bản mệnh trên sông Vị Hà bên ngoài Trường Lăng, mà vừa rồi y đã trải qua kịch chiến, nguyên khí hao tổn không ít, hơn nữa lại bị thương không nhẹ, theo y thấy, hai bên đánh nhau lại là công bằng.

Tuy y cho rằng như vậy, nhưng Triệu Diệu lại không cảm thấy như thế.

Mặc dù đã thực sự mất đi kiếm bản mệnh, nhưng nàng tự có cảm ngộ, cảnh giới có tăng chứ không giảm, Triệu Kiếm Lô so kiếm với người, chứ không chiếm tiện nghi của người.

Cho nên nàng chỉ nhướng mày, nhìn Tề Tư nói:

- Mời tiên sinh.

Tề Tư Nhân nhìn gương mặt kiêu ngạo của nàng, hiểu được ý trong câu nàng nói, nhưng y cũng không giả bộ, chỉ khẽ gật đầu, trong lúc tâm niệm chuyện động, một đoạn tro cốt đã từ trong cổ áo y bay ra.

Trên người y treo rất nhiều mặt dây chuyền bằng Linh cốt, đối với Tu hành giả triều khác mà nói, đeo rất nhiều pháp khí bằng xương cốt trên người chỉ có thể làm cho y có vẻ dã man cùng quỷ dị, nhưng sự thật lại là rất nhiều xương cốt không đáng chú ý treo trên người y, đều là pháp khí mà người tu hành Đại Tề kiêng kỵ. Trong đó có mấy kiện là thứ độc nhất vô nhị trên thế gian này, không có cái thứ hai.

Xương cốt bay ra từ cổ áo y là một đoạn xương ngón tay, đến từ một con dị thú nào đó trong vùng vực sâu tăm tối.

Trải qua quá trình chuyển hóa tự nhiên nhưng rất huyền diệu hoặc có thể nói là cực kỳ trùng hợp, bộ xương còn lại của con Minh thú này mục nát, song một đoạn xương ngón tay này lại trở thành trung tâm của vực sâu kia, tám chín phần mười âm khí trong vực sâu hội tụ vào trong xương ngón tay này.

Ở trong giới tu hành Đại Tề, đốt xương ngón tay này gọi là Minh Thủy Xá Lợi.

Đúng như tên gọi của nó, khi chân nguyên của Tề Tư Nhân như núi lửa phun trào tràn vào xương ngón tay, đoạn xương cốt ban đầu không bắt mắt này nở ra khí tức cuồng bạo khiến người ta

tim đập thình thịch bất an. Giống như con Minh Thú kia sống lại, trên bầu trời mảnh mộ phần này xuất hiện một đoàn khí đen rộng đến mấy trăm trượng, loại nguyên khí này còn thâm trầm hơn cả bóng đêm.

Trong nháy mắt tiếp theo, vô số dòng nước màu đen bắt đầu xuyên qua thế giới trước mặt Tề Tư Nhân.

Chiến đấu giữa người tu hành cường đại càng chú ý tới việc phá chiêu, Tu hành giả Triệu Kiếm Lô dưới sự dạy dỗ của tên Tông sư nổi danh với Vương Kinh Mộng ngày xưa, quanh năm rèn sắt ở trước lô Địa hỏa, ngày này qua ngày khác chính là cảm thụ hỏa ý kết hợp cùng vạn vật trên thế gian, đồng thời rèn luyện ra phôi kiếm của bản thân mình, cũng tự nhiên vận dụng hỏa ý trên thế gian đến cực hạn.

Chân nguyên trong thân thể bọn họ chính là chân hỏa mãnh liệt nhất thế gian.

Minh Thủy có thể dập tắt bất kỳ hỏa diễm nào trên thế gian, mặc dù không cách nào dập tắt hoàn toàn chân hỏa do chân nguyên của Tu hành giả Triệu Kiếm Lô biến thành, nhưng ít nhất có thể giảm rất nhiều uy lực của nó.

Cùng là lực lượng Thất Cảnh, chỉ cần cắt giảm mấy thành, đối với Tề Tư Nhân mà nói sẽ có thể dễ dàng ứng phó hơn.

Minh Thủy là nước âm hàn nhất thế gian, đồng thời cũng là loại nước nặng nhất trên đời.

Khi ngàn vạn dòng nước màu đen xuất hiện ở mảnh thiên địa nơi Triệu Diệu và Tề Tư Nhân đang đứng, đối với nàng mà nói, thiên địa quanh người đều trở nên trầm trọng cùng âm hàn.

- Pháp khí tốt.

Nàng chân thành khen ngợi trước tiên.

Loại pháp khí này đáng quý trọng đến từ việc Linh tài không thể phỏng chế theo, hiện tại làm cho nàng cảm nhận được lực lượng âm hàn thấu xương, thật sự đủ để khiến người ta tán thưởng. Tuy nhiên câu tiếp theo của nàng là:

- Thật đáng tiếc.

Một tiếng ầm vang vọng.

Một ngọn lửa rực rỡ chiếu sáng hàng ngàn dòng nước, cũng chiếu sáng bầu trời đêm lúc này.

Ánh lửa đỏ thẫm chiếu rọi từng bụi cỏ hoang trên mảnh mộ phần này, khiến Tề Tư Nhân đều không thể mở mắt ra.

Trong nháy mắt này, nàng trực tiếp biến thành một vầng mặt trời chói chang.

Chân nguyên trong cơ thể nàng điên cuồng từ trong khí hải tuôn ra, hóa thành chân hỏa màu đỏ thẫm, thế nhưng lại không rời khỏi bên người nàng để chống lại những Minh Thủy tung hoành xuyên qua kia, chỉ là bao bọc bên ngoài cơ thể nàng thành từng tầng nồng đậm.

Nàng biến thành một quả cầu lửa vô cùng nóng bỏng.

Trong nháy mắt tiếp theo, nàng trực tiếp bước ra, đến trước mặt Tề Tư Nhân.

Quả cầu lửa mạnh mẽ đập nát mấy trăm dòng nước trước mặt Tề Tư Nhân, chân hỏa đỏ thẫm va chạm cùng Minh Thủy màu đen, cũng không phát ra tiếng bốc hơi xùy xùy khi nước và lửa gặp nhau, lại phát ra tiếng vang thanh thúy như băng tinh bị bẻ gãy.

Trong những tiếng vang thanh thúy này, có một tiếng kiếm minh thanh thúy vang lên.

Thanh âm này đối với người tu hành mà nói, thậm chí có thể dùng từ "sạch sẽ" và "thuần túy" để hình dung.

Tề Tư Nhân nhíu mày thật sâu.

Trong ánh lửa chiếu rọi, nếp nhăn trên trán y rõ ràng như đao khắc.

Trong tay Triệu Diệu nắm một đoạn Tinh kiếm. (kiếm sáng óng ánh như sao trời)

Đoạn Tinh kiếm này là do chân hỏa ngưng tụ mà thành, trong suốt hơn so với tất cả bảo thạch màu đỏ trên thế gian, nhưng hiện tại điều làm cho Tề Tư Nhân có chút khó hiểu chính là, đoạn Tinh kiếm này lại có khí tức bản mệnh mãnh liệt.

Triệu Diệu đã mất đi kiếm bản mệnh trên Vị Hà, đoạn Tinh kiếm này không có phôi kiếm cho nên hình kiếm cũng không có thực chất, hẳn chỉ là nguyên khí bản mệnh lưu lại trong khí hải của nàng, giống như dư hồn của kiếm bản mệnh.

Bất kể lấy bất kỳ đạo lý tu hành nào trong thế giới người tu hành để suy đoán, uy lực của một đoạn Tinh kiếm như vậy so với kiếm bản mệnh chân chính tự nhiên khác biệt như giữa ngày và đêm, nhưng trong nhận biết của Tề Tư Nhân lúc này, đoạn Tinh kiếm kia lại giống như bị rót vào cái gì đó mới mẻ, ở trong cảm giác của y lại cường đại đến cực điểm.

Ngoài ra còn có thể thấy rõ, kiếm ý của một kiếm này thẳng tiến không lùi, không hề có ý nhìn lại.

Nói cách khác, Triệu Diệu đã cược thắng bại vào trong một kiếm này.

Nàng thầm nghĩ mình ra một kiếm này, một kiếm liền định thắng bại.

Những suy nghĩ này hiện lên trong đầu Tề Tư Nhân, thời gian chỉ tương đương với khoảnh khắc ánh lửa nhảy nhót.

Bởi vì ánh lửa cực kỳ chói lọi, cho nên y vẫn không thể nào mở mắt được, nhưng y vẫn đứng tại chỗ, một bước cũng không lùi.

Chỉ có Tông sư cấp bậc như y mới thực sự hiểu được, cùng chiến đấu với hạng người Triệu Kiếm Lô vừa xuất kiếm chỉ khi định đoạt sinh tử chứ không lùi này, chỉ cần vừa lui sẽ mất đi khí thế, không có khả năng tiếp tục có cơ hội cầu thắng.

Bàn tay của y tự nhiên rơi ở thắt lưng.

Bên hông của y cũng treo rất nhiều pháp khí bằng Linh cốt.

Y cầm pháp khí được chế tạo từ một đoạn xương đùi rỗng khá dài.

Xương đùi này đến từ một loại cự cầm Phong Bằng đã sớm diệt sạch, loại cự cầm này là hủy tổ triệu hoán gió mạnh trên chín tầng trời, rất nhiều Tu hành giả trên thế gian có thể vận dụng công pháp về gió liền đến từ việc nghiên cứu và cảm ngộ lực lượng của nó. (Cự cầm phong bằng: một loại chim đại bàng khổng lồ)

Xương đùi này chẳng qua cũng chỉ là một đoạn nhỏ, thế nhưng lại dài chừng ba thước, khi tay y cầm lấy pháp khí này, chân nguyên trong khí hải của y, bao gồm toàn bộ phần đã tích lũy từ lâu, vô số năm cũng không hề vận dụng một chút khí tức cũng điên cuồng trào ra, rót vào trong pháp khí này.

Bên trong pháp khí này lập tức sinh ra vô số cơn lốc xoáy màu xanh nhỏ bé.

Tề Tư Nhân nắm xương đùi này, đâm tới kiếm trong tay Triệu Diệu.

Chính xác hơn mà nói là chụp vào phía trước.

Cái xương đùi rỗng này ở trong tay y liền biến thành một cái vỏ kiếm, bao bọc ở trên thân kiếm.

Q8 - Chương 80: Dưỡng Thi

Tinh kiếm đỏ rực đâm vào xương đùi rỗng, bên trong lập tức vang lên vô số bạo âm.

Lực chấn động đáng sợ nhanh chóng truyền đến thân thể hai người.

Không có bất kỳ do dự nào, Triệu Diệu bỏ kiếm.

Nàng buông tinh kiếm trong tay ra, dùng cơ thể của mình đụng tới ngực của Tề Tư Nhân.

Đây là một loại khí thế càng thêm ngọc nát đá tan, cho nên tuy nàng bỏ kiếm, nhưng kiếm ý không hề yếu bớt chút nào.

Tề Tư Nhân rống lên một tiếng trầm thấp.

Y liên tiếp dùng hai kiện pháp khí truyền thừa cấp truyền thuyết muốn vây khốn kiếm ý của Triệu Diệu, nhưng Triệu Tứ tiên sinh vang danh thiên hạ này còn đáng sợ hơn so với tưởng tượng của y, trong tiếng rống thảm thiết trầm thấp của y, thân ảnh của y vốn cực ít khi lui về phía sau khi đối địch bây giờ lại điên cuồng lui về phía sau, trước người y xuất hiện một loạt bóng đen.

Lúc vội vàng lui về phía sau, tay trái của y cầm lấy thân thể Tô Tần, Tô Tần giống như là một đoàn không khí không hề có trọng lượng, bị y dẫn động, cùng y lui ra sau.

Những bóng đen trước mặt y cũng không phải hoàn toàn là hư ảnh, chúng mang theo một loại âm lãnh và độ nhớt khó có thể nói thành lời.

Từng đoàn hỏa diễm màu đỏ thẫm và khói xanh không ngừng

nổ tung quanh người Triệu Diệu, nhưng giữa nàng và Tề Tư Nhân vẫn luôn có một khoảng cách chừng một trượng.

Khoảng cách một trượng đối với Tu hành giả mà nói đã là cực hạn trong cực hạn.

Tề Tư Nhân nhìn đôi mắt thiêu đốt của Triệu Diệu, y cảm thấy chân nguyên trong cơ thể suy kiệt cùng không thể tiếp tục, cuối cùng y không còn do dự nữa, đánh thức khí tức tĩnh mịch sâu trong Ngọc Cung khí hải.

Y vươn tay ấn trán Triệu Diệu đang kề sát người.

Bên ngoài cơ thể Triệu Diệu được chân hỏa thiên chuy bách luyện bao phủ, lúc này nàng chính là kiếm, bất kỳ một bộ vị nào trên thân thể nàng đều là mũi kiếm.

Cho dù tay Tề Tư Nhân rơi vào bất kỳ chỗ nào trên người nàng, cũng không khác gì rơi vào trên mũi kiếm.

Dựa theo lẽ thường, cho dù lúc này là tay Nguyên Vũ ấn trên trán nàng, thì trong tích tắc bàn tay của gã cũng sẽ bị chấn thành mảnh nhỏ, sau đó thiêu đốt thành tro tàn.

Nhưng khi tay Tề Tư Nhân rơi vào trán Triệu Diệu, toàn thân hai người chấn động, nhưng bên trong cánh tay của y lại không hề vang lên bất kỳ âm thanh nứt xương nào.

Đó là một chuyện không thể tưởng tượng được.

Trong lòng Triệu Diệu cũng vô cùng khiếp sợ.

Nàng kinh ngạc ngửa đầu nhìn lên, hình ảnh này giống như cánh tay ấn đầu một đứa trẻ nghịch ngợm.

Trong nháy mắt, rơi vào đồng tử của nàng là có vô số hắc khí lộ ra từ trong da thịt Tề Tư Nhân, tiếp theo lông trên cánh tay y

bắt đầu lấy tốc độ khủng bố sinh trưởng, đồng thời, da thịt, huyết nhục, thậm chí xương cốt của cánh tay y cũng thay đổi.

Trong nháy mắt tiếp theo, cánh tay này đã hoàn toàn thay đổi, trở nên khổng lồ như thân thể của Tề Tư Nhân, vô số vảy đen bao phủ, móng tay sắc bén giống như một thanh phi kiếm.

Mấu chốt nhất là, bên trong cánh tay này phát ra một loại tiếng gào thét kinh khủng.

Cánh tay này đã hoàn toàn không phải cánh tay của một Tu hành giả, mà là biến thành cánh tay yêu thú nào đó.

Triệu Diệu cảm nhận được một loại tử khí nồng đậm.

- Dưỡng thi thuật!

Cuối cùng nàng đã phản ứng lại và hét lên.

Tề Tư Nhân không có bất kỳ phản ứng nào, trên mặt y lúc này hiện lên một vẻ ý vị sâu xa.

Trong nháy mắt kế tiếp, cánh tay của y cũng không chịu nổi lực lượng của một kiếm này của Triệu Diệu, từ chỗ sâu bên trong ầm ầm nổ tung, vỡ thành vô số mảnh vụn.

Nhưng cũng trong nháy mắt này, lực trùng kích cũng đẩy thân thể Triệu Diệu ngã về phía sau trăm trượng, rầm một tiếng đập mạnh vào những nấm mồ hỗn loạn phía sau, gây ra vô số sóng bụi.

Một cánh tay của Tề Tư Nhân biến mất, tựa như tan biến vào trong đêm tối, tiếp theo thân thể của y và Tô Tần cũng nhanh chóng nhạt dần rồi biến mất trong bóng đêm.

...

Chỉ là thời gian cực ngắn, sóng bụi còn đang bắn tung tóe lên bầu trời, thân ảnh Triệu Diệu đã bay ra từ trong sóng bụi.

Trông nàng hơi chật vật, trên người đều là bụi bặm, ngay cả quần áo trên người cũng nổ tung mấy vết thương.

Nhưng vẻ mặt của nàng cực kỳ nghiêm túc, cả người vẫn còn lóng lánh một loại kiếm quang rừng rực, khiến cho bất kỳ kẻ nào nhìn thấy cũng sẽ không cảm thấy buồn cười.

Trong nhận thức của nàng đã mất đi dấu vết của Tề Tư Nhân.

Cuối cùng, nàng đã không thể giữ lại Tề Tư Nhân trong trận chiến này, nhưng trong lòng nàng không cảm thấy chút uể oải nào, ngược lại khá khâm phục với thủ đoạn của y.

Một số tông môn của Vương triều Đại Tề có thể nuôi ra một loại thi thú.

Đây là thủ đoạn dùng âm khí mạnh mẽ thay đổi một phần thi thể yêu thú, để cho những yêu thú vốn đã không có sinh mệnh này, biến thành một loại xác chết không hồn độc nhất vô nhị.

Bởi vì không có sợ hãi, hơn nữa bản thân chúng là vật chết, trừ phi tinh hạch mấu chốt trong cơ thể bị đánh nát, nếu không những thi thú này sẽ không mất đi năng lực chiến đấu, so với khi chúng còn sống còn đáng sợ hơn.

Tinh hạch trong cơ thể chúng chính là pháp trận không ngừng hấp thu âm khí, theo thời gian trôi qua, lực lượng của chúng cũng sẽ trở nên càng thêm cường đại, thậm chí có thể dẫn đến biến dị.

Nhưng trong lịch sử giới tu hành, còn chưa từng nghe nói qua có bất kỳ Tu hành giả tu hành pháp quyết âm khí nào dám nạp loại thi thú này vào trong cơ thể, dùng nguyên khí của mình để nuôi dưỡng, tựa như bồi dưỡng một loại vật bản mệnh khác.

Đây vốn là một loại tiên phong, một loại khiêu chiến hành tẩu bên bờ vực sinh tử.

Bởi vì nếu xuất hiện dị biến nào đó mà không thể áp chế, chỉ sợ loại thi thú này sẽ thôn phệ bản thân Tu hành giả.

Có thể lợi dụng công pháp cường đại được truyền thừa trong giới tu hành để trở thành Tu hành giả lợi hại còn chưa đủ để Triệu Diệu cảm thấy kính nể, nhưng sự tiên phong Tề Tư Nhân lại thực sự khiến nàng sinh ra kính ý.

Mặc dù nàng còn có lực tái chiến, mặc dù cuối cùng Tề Tư Nhân chạy trốn, nhưng trận chiến vừa rồi lại là trận chiến tinh khí sung mãn nhất của nàng sau khi mất đi bản mệnh kiếm trên Vị Hà, như vậy còn không thể nào giữ lại Tề Tư Nhân, đối với nàng, trận chiến này coi như đã bại.

...

Cơ thể của Tề Tư Nhân từ trên trời rơi xuống.

Bên dưới thân thể của y là một thung lũng.

Khoảng cách này không tới mấy chục dặm, chưa chắc có thể thoát khỏi sự truy tung của tất cả Tu hành giả, nhưng thân thể của y đã đến cực hạn.

Y dùng thủ đoạn an toàn nhất tích trữ thi thú ở trong cơ thể, để cho thi thú ký thác ở sâu trong khí hải của y luôn ngủ say, trong lúc ngủ say không ngừng hấp thu nguyên khí của y, chậm rãi dị biến.

Đối địch với Triệu Diệu cũng hoàn toàn phù hợp với suy nghĩ của y, trong nháy mắt y hồi sinh thi thú này, đã coi thi thú này như lá chắn cứng rắn chống lại kiếm ý của đối phương, như vậy vừa có thể ngăn trở một kiếm của đối phương, lại có thể mượn kiếm ý của đối phương giết chết thi thú, mà không đến mức bị cắn trả khi chân nguyên của mình hao kiệt.

Nhưng sự khắc chế của chân hỏa của Triệu Kiếm Lô đối với

âm thần quỷ vật vẫn vượt khỏi tưởng tượng của y.

Khi kiếm ý xé nát thi thú, vẫn có chân hỏa xâm nhập vào trong cơ thể y, hơn nữa một ít nguyên khí nghiền nát của thi thú cũng giống như độc vật xâm nhập vào thân thể.

Y phải kịp thời bức toàn bộ những nguyên khí này ra ngoài cơ thể của mình, nếu không, coi như là y, thân thể cũng sẽ chậm rãi héo rũ, cuối cùng chết đi.

Tất cả chỉ cần có thời gian.

Uy hiếp lớn nhất vẫn là những người đến từ Ba Sơn Kiếm Tràng, cho dù những cao thủ Sở đô kia phát hiện tung tích của y, chỉ sợ cũng không có dũng khí lập tức tiến vào sơn cốc tầm thường này tìm y quyết đấu.

Cho nên y nhanh chóng ngồi xếp bằng trong bụi cây hỗn loạn dưới đáy cốc, bắt đầu điều tức.

Trong lớp lá khô dày cộp của sơn cốc ẩn chứa hương vị của dục vọng, có một tia nguyên khí mắt thường có thể thấy được, dưới hành công của y giống như là từng con rắn nhỏ màu đen từ trong lá khô chui ra, tràn vào thân thể y.

Trái tim của y đã hơi ổn định lại.

Nhưng cũng chỉ sau hơn mười hô hấp, y cảm thấy một loại khí tức âm u khó hiểu lặng yên theo những nguyên khí này tràn vào thân thể y, giống như là một bàn tay quỷ vô hình nắm lấy trái tim y.

Hô hấp của y đột nhiên dừng lại.

Cảm giác của y rơi xuống bên trái thân thể, trong lòng tràn đầy không thể tin được.

Bên trái thân thể y chính là Tô Tần bị y tùy ý vứt bỏ ở nơi đó.

Q8 - Chương 81: Tư thệ

Khí hải bị phong ấn, sẽ không thể vận dụng bất kỳ chân nguyên nào, đây là lẽ thường trong giới tu hành.

Huống chi y là Tề Tư Nhân, là người đứng đầu trong tất cả những người tu hành công pháp âm thần quỷ vật của vương triều Đại Tề sau khi Yến Anh chết đi.

Bản thân công pháp âm thần quỷ vật liền lấy quỷ dị làm chủ, các loại thủ đoạn không thể tưởng tượng nổi, thủ đoạn phong ấn khí hải của y hiển nhiên càng đặc biệt.

Mấu chốt nhất chính là, y đã sớm đi được rất xa trên con đường Thất Cảnh, chân nguyên cường đại, sao có thể là tồn tại mà hạng Tu hành giả cấp thấp như Tô Tần có thể sánh bằng?

Nhưng mà khi y mở mắt ra, nhìn thấy ánh đỏ hiện lên phía sau Tô Tần, cùng với thần thái yêu dị mà phấn chấn trong mắt hắn, y liền biết mình đã phạm phải một sai lầm đáng sợ trong lúc vô ý.

Thân thể Tô Tần run rẩy kịch liệt.

Hắn nhìn chằm chằm Tề Tư Nhân, giống như nhìn món ăn ngon nhất thế giới.

Có mấy đường máu đỏ tươi giống như mạch máu trần trụi lộ ra bên ngoài, từ nơi ngực hắn đâm ra, một đầu khác hiện tại đã nối liền trên người Tề Tư Nhân.

Trong ánh mắt Tề Tư Nhân lúc này, Tô Tần vẫn còn nhỏ yếu như vậy, thậm chí có vẻ có chút đáng thương, song trong nhận biết của y, thân thể Tô Tần đã biến thành một vòng xoáy thật lớn.

Trong vòng xoáy khổng lồ, toàn bộ đều là đường cong màu đỏ như máu, những đường cong màu đỏ như máu này hội tụ thành hư ảnh một tòa Vu Thần.

Không có chỗ nào trong thân thể Tề Tư Nhân không theo bản năng muốn thoát khỏi liên hệ với Tô Tần, song một loại cảm giác hoàn toàn mệt mỏi cùng vô lực thật sâu đã tràn ngập thân thể y. Cũng không phải chỉ do thương thế của y quá nặng, hơn nữa lúc toàn lực chữa thương bị đối phương ám toán, quan trọng nhất chính là chân nguyên của y nhanh chóng tan rã ở trong những nguyên khí tràn ngập đường cong màu đỏ như máu kia.

Thứ còn bị rút đi theo chân nguyên là khí huyết trong cơ thể y lúc này.

Bị thương lại thêm thương tích, kết quả cuối cùng chính là hoàn toàn sụp đổ.

- Quả nhiên ngươi đã nắm giữ công pháp trên mười hai tòa Vu Thần.

Tề Tư Nhân nhìn hai mắt hưng phấn mà đói khát của Tô Tần, thở dài một tiếng.

Y chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ có kết cục như vậy, trong tất cả kết cục mà y thường tưởng tượng, mặc dù mình không phải chết dưới kiếm của những cường giả đứng đầu Ba Sơn Kiếm Tràng, nhưng cũng sẽ chết trong khi tranh đấu với Nguyên Vũ, Trịnh Tụ.

Nhưng trong mắt y lúc này ngoại trừ một tia bi ai ra, lại không có quá nhiều vẻ không cam lòng.

Bởi vì y hiểu rõ không phải mình thua Tô Tần, mà thua bởi công pháp không thể tưởng tượng nổi trên mười hai tòa tượng Vu Thần kia.

- Khí huyết của người sống hoàn toàn khác biệt với âm khí đã được chuyển hóa qua nhiều năm, ngũ khí xung kích lẫn nhau sẽ tạo thành tổn thương trong cơ thể, gây nên bất lợi đối với tu hành.

Y nhìn như không có bất kỳ lời đáp lại nào, chỉ điên cuồng dẫn theo chân nguyên và khí huyết trong cơ thể mình, lại nói thêm một câu này.

Cũng không phải do y muốn đe dọa Tô Tần, bởi vì đây mặc dù là một đạo lý rất đơn giản, cho dù là ở thời đại công pháp âm thần quỷ vật cường thịnh nhất thì đạo lý này đã được chứng thực nhiều lần, ví dụ đơn giản nhất giống như là cấy nội tạng của người khác vào bên trong cơ thể bản thân mình, ban đầu tất cả như thường, nhưng rất nhanh sẽ xuất hiện bài xích về tính chất, nội tạng hoại tử. Nguyên khí của Tu hành giả mang theo lạc ấn của bản thân, chỉ sau khi Tu hành giả đã biến thành vật chết rất nhiều năm, những nguyên khí này trải qua quá trình chuyển hóa tự nhiên, bị thiên địa biến hóa, có một bộ phận trong đó mới có thể biến thành âm khí có thể được hấp thu và lợi dụng. Song chỉ nhìn sự điên rồ của Tô Tần lúc này, y liền biết Tô Tần tuyệt đối sẽ không dừng tay.

Lúc y nói những lời này, chỉ là đứng ở góc độ của một gã tiền bối, đánh giá từ phương pháp tu hành của bản thân.

Không biết vì sao, Tô Tần lúc này có lẽ bởi vì nguyên khí tương thông, cho nên hắn rất hiểu tâm tình của Tề Tư Nhân lúc này.

Nhưng hắn vẫn không hề đáp lại, bởi vì Triệu Diệu xuất hiện ở mảnh mộ phần kia lại hoàn toàn không phải xuất phát từ sự sắp đặt của hắn, thế nhưng chính trận chiến giữa Triệu Diệu và Tề Tư Nhân đã khiến y bị thương nặng, nguyên khí chân hỏa của Triệu Diệu lại làm cho chân nguyên trong cơ thể hắn cũng xuất hiện một tia buông lỏng, hơn nữa nhờ vào bản thân công pháp Vu Thần, lúc này mới xuất hiện cơ hội triệt để phản bại thành thắng như vậy.

Trước đó hắn hiểu rõ ràng kết cục của bản thân sau khi cự tuyệt Tề Tư Nhân, chính mình sẽ trở thành linh hồn mãi mãi không thể được giải thoát, bị nhốt trong thân thể vật chết, hơn nữa bị nô dịch mãi mãi, cho đến khi hình thần câu diệt.

Song hiện tại mình chẳng những có thể sống sót, còn có thể luyện hóa hết nguyên khí cùng khí huyết của cường giả như Tề Tư Nhân... theo hắn thấy, cơ hội phản bại thành thắng như vậy chính là ý trời!

Đây là cơ hội thay đổi vận mệnh, hắn tuyệt đối không thể lãng phí.

Cho nên đợi đến khi hắn cảm giác được khí huyết trong cơ thể Tề Tư Nhân bắt đầu khô kiệt, sinh cơ bắt đầu tiêu tán biến thành tử khí, khuôn mặt hắn mới có chút vặn vẹo nở nụ cười, bắt đầu nói chuyện, hắn nhìn đồng tử Tề Tư Nhân chậm rãi trở nên mờ mịt, đáp lại:

- Sẽ tổn hại thọ nguyên, nhưng mà cả đời người có thực sự vui sướng hay không, không nằm ở chỗ mình sống được dài hay ngắn, mà là có thể đứng ở vị trí nào.

Tề Tư Nhân đột nhiên nở nụ cười.

Cơ thể của y đang trở nên lạnh hơn, sắp rơi vào cái chết vĩnh hằng.

Nhưng vừa rồi y cũng đã hiểu rõ một số chuyện, nghĩ đến một ít khả năng thú vị.

Nếu như kết quả như vậy thật sự là ý trời, vậy y quyết định thành toàn ý trời như vậy.

- Công pháp chỉ là căn cơ, nhưng đối địch lại còn phải có rất nhiều thủ đoạn.

Y cười nhìn Tô Tần, bình tĩnh nói:

- Đối với tu luyện âm thần quỷ vật mà nói, lúc trước ngươi không có chút kiến thức nào, thiếu đi rất nhiều kinh nghiệm phải trải qua, sẽ cản trở ngươi trở thành cường giả chân chính sau này. Rất nhiều Tông sư vương triều Đại Tề có muôn vàn thủ đoạn, nhưng thiếu đi căn cơ như công pháp mười hai Vu Thần, hiện tại ngươi không ngại suy nghĩ một chút, nếu như công pháp Vu Thần của ngươi cộng thêm tất cả thủ đoạn mà ta biết được, vậy sẽ là kết quả như thế nào?

Đây là một loại ăn ý khó tả, Tô Tần trong nháy mắt hiểu được ý của Tề Tư Nhân, ánh mắt của hắn lại sáng lên.

- Cả đời này ta đều đối mặt với sự uy hiếp của Tu hành giả vương triều Đại Tần, từ khi ta bắt đầu tu hành, điều sư tôn dạy ta chính là tu hành vì vương triều Đại Tề, vì chống đỡ ngoại địch xâm lấn, mà trong tất cả ngoại địch, cường đại nhất đương nhiên là vương triều Đại Tần.

Tề Tư Nhân bình tĩnh nói tiếp:

- Chẳng qua tu hành càng đến chỗ sâu cao, lại càng phát hiện không có khả năng chiến thắng đám người vương triều Đại Tần, cuối cùng chỉ còn cách mệt mỏi chạy trốn, ứng phó một cách bị động, chỉ nghĩ đến nếu mình không thể sống sót, vậy Đại Tề cũng sẽ tan ra giống như Đại Sở lúc này.

Sau khi dừng một chút, ánh mắt của Tề Tư Nhân đã không thể nhìn thấy nữa, nhưng y vẫn bình thản nói:

- Hiện tại nghĩ lại, đề nghị của ngươi trước đó cũng không tệ, có lẽ chúng ta có thể xây dựng một vương triều cường đại hơn vương triều Đại Tần.

Tô Tần trầm mặc xuống, nhưng vẻ trầm mặc như vậy chỉ duy

trì mấy hơi thở, bởi vì hắn biết tính mạng của Tề Tư Nhân đã đến thời khắc cuối cùng, hắn nghiêm túc hỏi ngược lại một câu,

- Ngươi không sợ ta tiêu diệt nước Tề sao?

- Ý nghĩ trước khi chết thật sự sẽ hoàn toàn khác biệt với trước kia, có lẽ lúc này mới có thể buông lỏng câu nệ, tâm tình cũng sẽ càng thêm cao xa, bất kể là nước Tề hay là nước Tần bị diệt, nếu ngươi có thể giành được thắng lợi cuối cùng, vậy người thắng lợi vẫn là người tu hành công pháp âm thần quỷ vật này, thứ được dựng lại chính là vinh quang của vị Tổ sư của chúng ta ngày xưa. Đây thực ra chính là ước vọng mà bất kỳ một người tu hành tu luyện công pháp âm thần quỷ vật nào đều theo đuổi.

Thanh âm Tề Tư Nhân thấp xuống, cuối cùng y cầm một cái mặt dây chuyền treo trước người mình, dùng hết khí lực cuối cùng đưa đến trước người Tô Tần.

Tô Tần trầm mặc lại.

Hắn nhìn Tề Tư Nhân đã chết, nắm mảnh xương màu đen kia ở trong lòng bàn tay, hắn cảm nhận được vô số văn tự nhỏ xíu được khắc trên mảnh xương này.

- Nếu thật sự có cái gọi là trên trời linh thiêng, vậy thì chúc phúc cho ta đi.

Hắn gật đầu làm lễ với thi thể của Tề Tư Nhân, sau đó chậm rãi nói:

- Nếu ta thành công, ta sẽ để cho tên của ngươi lưu truyền thiên cổ.

Q8 - Chương 82: Hỏi ngược lại

Có một số người theo đuổi phú quý cùng an nhàn, thế nhưng người càng đi lên cao, lại càng muốn có thể nắm chắc vận mệnh của mình, bởi vì hắn sẽ phát hiện, khi mình không thể thực sự nắm giữ vận mệnh của bản nhân, phú quý cùng an nhàn trước mắt sẽ mất đi bất cứ khi nào.

Một phú thương trong thành Trường Lăng chỉ sợ chỉ cần một chút tâm ý của một vị đại nhân vật nào đó, bản thân sẽ trở nên không xu dính túi.

Tô Tần nhìn di thể Tề Tư Nhân, cảm thấy mình mạnh hơn y một chút, là bởi vì mình chỉ biết sống vì bản thân mình.

.....

Tại huyện Vĩnh Phúc thuộc quận Giao Đông, một trận đánh thảm khốc đã kết thúc.

Tàn quân của đại quân nước Sở cùng quân đội các trấn Nam Tuyền, cộng thêm viện quân các lộ trong lãnh thổ vương triều Đại Sở chạy tới tiêu diệt chủ lực của quý tộc Trịnh thị quận Keo Đông.

Tàn quân Đại Sở đã trải qua một chuyến đi dài đằng đẵng rốt cục có thể tạm thời dừng bước, có đủ thời gian để thở dốc.

Một lão quân nước Sở sau khi nhặt trường kiếm của đồng bạn đã chết trận chợt xoay người nhìn về phía đất Sở một cái, chỉ một cái liếc mắt này, y liền ngã xuống, không còn đứng lên được.

Hình ảnh như vậy không chỉ xảy ra ở một chỗ trên chiến trường đã kết thúc này.

Rất nhiều người đột nhiên ngã xuống đất không dậy nổi sau khi trận chiến kết thúc, nhưng đều hướng về phía quê hương.

Bọn họ đã cực kỳ mệt mỏi, thân thể sớm đã vượt qua cực hạn, rốt cục sau khi đến được nơi yên ổn, hoàn thành sứ mệnh bảo vệ đồng bạn bên cạnh mình, bọn họ buông lỏng một hơi, lại rốt cuộc không thể nào gượng dậy.

Kho thóc trong thành đang bốc cháy, ở giai đoạn cuối cùng của trận chiến, quân đội của quý tộc Trịnh thị biết đã không thể chiến thắng cho nên đốt trụi toàn bộ lương thảo.

Chẳng qua một canh giờ sau khi trận chiến vừa mới kết thúc, đã có đội tàu neo đậu tại cảng Vĩnh Phúc, một lượng lớn lương thảo được vận chuyển lên bờ.

Một ít tướng lĩnh quân Sở khiếp sợ không nói nên lời.

Bọn họ biết những lương thảo này không hề xuất phát từ sự sắp đặt của bọn họ, là có liên quan đến một nhân vật thần bí nào đó có liên quan đến Ba Sơn Kiếm Tràng, nhưng những lương thảo này đều đến từ nước Sở, là ai có năng lực sớm chuẩn bị số lượng lương thảo nhiều như vậy ở cảnh nội nước Sở, lại dùng tốc độ nhanh như vậy đưa đến nơi này?

.....

- Là hạng người gì có thể làm cho những đại phú ở Quan Trung yên tâm đặt tiền tài vào trong tay hắn?

Khi những tướng lĩnh nước Sở kia suy tư vấn đề liên quan đến lương thảo, Lệ Hầu cũng đang suy tư vấn đề này.

Y đang ngồi xe ngựa tiến vào trấn Trọng Vân.

Trấn Trọng Vân là trấn cổ chỉ đếm trên đầu ngón tay trong vương triều Đại Tần, nằm ở một bên Vu Sơn biên giới hai nước

Tần Sở, rõ ràng đã cực kỳ gần chiến trường, nhưng bởi vì đường xá cực kỳ khó đi, không có khả năng trở thành nơi quân đội đi qua, cho nên khu vực này tránh được tất cả chiến hỏa nổ ra trong lịch sử.

Trấn Trọng Vân trở thành một trong những nơi tụ tập của thương đội, cũng bởi vì đường xá khó đi.

Trong vùng núi đường sá khó đi, cũng có rất nhiều thợ săn hay người chăn nuôi, những khu vực này dân cư thưa thớt, nhưng lại có sản vật phong phú, một ít hàng hóa bình thường ở bên ngoài, chẳng hạn như gạo, trà và các vật phẩm khác, chỉ cần thông qua nhân lực vận chuyển đến những khu vực này là có thể đạt được tiền lời phong phú, có thể đổi lấy lông thú, linh dược và các vật giá trị kinh người khác.

Đường khó đi chỉ có thể dựa vào nhân lực hoặc là ngựa, thời gian vận chuyển lại rất dài, cho nên nhất định phải chuẩn bị lượng lớn thức ăn, nhất định phải có rất nhiều đoàn ngựa thồ thương đội như vậy qua lại. Rất nhiều năm trước, trấn Trọng Vân cứ như vậy mà trở nên náo nhiệt.

Song xung quanh trấn Trọng Vân vẫn cằn cỗi như trước, những thương đội này vận chuyển vật tư bình thường không hấp dẫn được sự chú ý của triều đình, huống chi mặc dù có thể thu được lợi nhuận gấp trăm lần, nhưng số lượng dùng để trao đổi vốn không nhiều lắm, cũng không đáng để triều đình cân nhắc nhiều.

Vùng trung tâm Quan Trung cách trấn Trọng Vân vốn đã xa xôi, mặc cho ai cũng sẽ không liên hệ giữa tài phú của Quan Trung và địa phương xa xôi như vậy cùng một chỗ.

Thế nhưng ai có thể nghĩ tới, vị Quan Tam công tử thần bí quản lý lượng lớn tài phú thay dám nhà giàu Quan Trung lại ở nơi này lâu ngày.

Tài phú thường được liên hệ cùng một chỗ với rượu ngon, biệt thự, mỹ nữ, cuộc sống xa hoa, nhưng loại địa phương này ngoại trừ vẻ dã man do đám ngựa thồ kia lưu lại ra, còn có cái gì khác chứ?

- Nơi này có cái gì đáng để ngươi ở lại đây lâu dài?

Cho nên khi xe ngựa dừng ở trước một gian nhà sàn phổ thông, Lệ Hầu từ trong xe ngựa đi ra, tiến vào trong gian nhà sàn này, đưa mắt nhìn hai người trước mặt, ngay từ đầu y đã không nhịn được trực tiếp hỏi một câu như vậy.

Trước mặt y là một nam tử trung niên cùng một lão bộc.

Nam tử trung niên khí phái an tĩnh, đang pha trà.

Loại trà được nấu trong ấm sắt là trà đen, màu sắc của nước trà rất sâu, nhưng có một mùi thơm ngát rất độc đáo.

- Ngươi biết ta là ai không?

Nhìn tên khách không mời mà đến là Lệ Hầu, nam tử trung niên này lại không hề có quá nhiều vẻ giật mình, chỉ mỉm cười hỏi ngược lại một câu.

- Ta không phải hỏi ngươi, mà đang hỏi hắn.

Lệ Hầu cũng nở nụ cười, ánh mắt của y rơi vào trên người lão bộc phía sau nam tử trung niên.

Lão bộc này mặc áo bào cũ có mảnh vá, áo bào cũ này đã bị giặt đến phai màu, không thể nhìn ra màu sắc vốn có.

Lúc trước lão vẫn cúi đầu, bộ dáng vẫn luôn khiêm tốn, đợi đến khi Lệ Hầu nói ra những lời này thì lão mới ngẩng đầu lên.

- Làm sao ngươi biết đó là ta?

Lão bộc này cũng hỏi ngược lại một câu. Tướng mạo của lão rất bình thường, hơn nữa thật giống như đã trải qua rất nhiều gió sương, trải qua cuộc sống gian khổ, cho nên không có bất kỳ dấu vết sống an nhàn sung sướng nào.

- Hổ già thực sự, cho dù nằm với tư thế có vẻ suy yếu nhất, nhưng cũng có thể làm cho người ta liếc mắt một cái nhận ra là hổ.

Lệ Hầu cười cười, nói.

Lão bộc trầm mặc một lát, sau đó nhìn Lệ Hầu nói:

- Chỉ có bản thân cũng là người như vậy, chỉ có người đã được nhìn thấy rất nhiều người như vậy, thì mới có thể liếc mắt một cái là nhận ra sự khác biệt. Ngươi là vị Vương hầu nào của Đại Tần?

Lệ Hầu lần này lại có chút ngoài ý muốn, khẽ kinh ngạc nói:

- Đại Tần chỉ có mấy vị Vương hầu như vậy, nếu ngươi đã đoán ra ta là một trong số đó, chẳng lẽ còn phán đoán không ra?

Lão bộc cười cười, có chút cảm thán nói:

- Ta đã không hỏi thế sự nhiều năm, cho nên chuyện bên ngoài lại biết không nhiều lắm.

Ánh mắt Lệ Hầu chợt sắc bén lên,

- Không biết quá nhiều chuyện bên ngoài, vậy ngươi nên biết thân phận của mình, Quan Tam công tử?

Thần sắc lão bộc vẫn không có biến hóa, lão nhìn thẳng ánh mắt Lệ Hầu, lắc đầu,

- Ta có thể là Quan Tam công tử, cũng có thể không phải là hắn(Quan Tam công tử).

Lúc này nam tử trung niên ngồi trước người lão đã pha trà xong, quay ngược lại đứng ở phía sau lão nhân này.

Lão nhân này ngồi xuống, Lệ Hầu cũng ngồi xuống đối diện với lão.

- Ta không thể hiểu y của những lời này.

Sau khi nhận chén trà mà lão bộc bưng tới, Lệ Hầu hỏi.

- Ta chỉ là một người qua tay, bản thân không nắm giữ được bất cứ thứ gì, chỉ cần những khách hàng kia sẵn lòng, bọn họ có thể đổi bất cứ kẻ nào làm Quan Tam công tử ở mọi lúc, mọi thời điểm.

Lão nhân mỉm cười, nói:

- Ngươi nên hiểu rằng bất kỳ đồng xu hoặc ngân phiếu, trên thực tế không có bất kỳ giá trị biểu tượng nào.

Lệ Hầu nhíu mày.

Lão nhân nhìn hắn, sau đó bình thản nói:

- Tài phú của Đại Tần đều ở trong tay đám nhà giàu Quan Trung, cho nên bọn họ sẽ không thể ngã... Chắc hẳn ngươi cũng hiểu rõ, mặc dù cướp đoạt sạch sẽ tiền tài bọn họ có được hiện tại, nhưng nếu toàn bộ bọn họ đều không nhận tiền tệ hiện tại lưu thông, vậy tiền tệ của vương triều này cũng sẽ mất đi toàn bộ giá trị, chỉ sợ không thể mua được bất cứ thứ gì ở trong chợ.

- Ngươi nói rất có đạo lý, đích xác tồn tại loại khả năng này.

Lệ Hầu cũng bình thản nhìn lão, nói:

- Nhưng mấu chốt chính là, không phải tất cả mọi người đều sẽ có quyết tâm ngọc đá cùng vỡ, chỉ cần giải quyết xong một ít nhân vật mấu chốt trong đó, có lẽ mọi chuyện sẽ dễ dàng giải

quyết hơn.

Lão nhân khẽ nở nụ cười và hỏi ngược lại:

- Vậy ngươi có bao giờ nghĩ rằng mình muốn tìm ra một số nhân vật chủ chốt thông qua ta, nhưng ta cũng có thể chỉ là con mồi dụ dỗ một nhân vật cấp bậc như ngươi mắc câu không?.

Q8 - Chương 83: Chiến quân

- Quả thật trong thiên hạ có rất nhiều thứ đều là mua bán ở trong mắt những người làm ăn như các ngươi.

Lệ Hầu nhíu nhíu mày, lạnh nhạt nói:

- Thế nhưng các ngươi có nghĩ tới bản chất của các ngươi và chúng ta khác nhau không?

Lão nhân nói,

- Xin chỉ giáo.

Lệ Hầu nói:

- Bản chất sự khác biệt giữa ta và các ngươi là thân phận và địa vị của ta đến từ quân công, đến từ việc ta trả giá vì vương triều này bao nhiêu, cho nên mặc dù có được lực lượng cường đại như nhau, nhưng lực lượng của ta lại đại biểu cho ý chí của vương triều. Cho dù các ngươi chiến thắng ta, nhưng không được vương triều này cho phép, vậy hoàn toàn không có ý nghĩa gì.

Nghe lời nói tự tin mà ẩn chứa uy hiếp của hắn, lão nhân này nở nụ cười cảm khái, lại hỏi ngược một câu,

- Nếu vương triều này không làm theo quy củ tổ tông, không tha cho chúng ta, vậy chúng ta cần gì phải ở lại vương triều này?

Một trận gió lạnh từ dưới sàn nhà thổi lên, nước trà nóng bỏng đột nhiên không ngừng chấn động dọc theo mép chén, nhanh chóng trở nên lạnh lẽo.

Thần sắc Lệ Hầu cũng trở nên rét lạnh cực độ, y hiểu rõ nếu

đối phương dám nói ra lời nói đại nghịch bất đạo như vậy, chắc hẳn đã có chuẩn bị nào đó, mà không phải lên tiếng đe dọa một cách thuần túy.

- Ngươi có biết chỉ bởi vì một câu nói như vậy của ngươi, toàn bộ Quan Trung sẽ có bao nhiêu người chết không?

Y nhìn lão nhân, lạnh lùng chất vấn:

- Có một số người không phải muốn rời đi là sẽ được như nguyện. Di chuyển cây cổ thụ sang một nơi khác, ngay cả rễ cũng sẽ bị hư thối.

Thần sắc lão nhân vẫn không có biến hóa quá lớn, chỉ giống như nói chuyện phiếm cùng khách nhân như trước,

- Ngươi nói rất có đạo lý, thế nhưng cũng giống vậy, tay duỗi quá dài sẽ dễ dàng bị chặt đứt, khi chốn tu hành ở Trường Lăng đã bắt đầu chịu quản lý và điều khiển, những người làm ăn như chúng ta đã biết đến phiên chúng ta chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Nếu như tranh thủ một chút lợi ích của mình cũng trở thành sinh ý mà nói, vậy Lệ Hầu ngươi chính là thẻ đánh bạc đủ sức nặng.

Lệ Hầu chậm rãi buông chén trà xuống.

Nếu không thể nói chuyện với nhau, vậy không cần phải nhiều lời nữa.

Nhưng y vẫn cảm thấy tò mò đối với có một số việc, lặp lại vấn đề khi mình mới tới một lần nữa:

- Đám nhà giàu Quan Trung cho ngươi chỗ tốt gì, để cho ngươi ngồi trên tài phú khổng lồ, lại cam tâm dừng lại ở loại địa phương này?

- Chuyện cũ đã trôi qua, nhưng rất nhiều hồi ức vẫn còn,

phong cảnh đẹp đẽ trên đời rất nhiều, nhưng có thể làm cho người ta nhìn vật nhớ người xưa thì lại rất ít.

Lão nhân nhìn Lệ Hầu, nghiêm túc mà cảm khái nói:

- Khi ta bằng tuổi ngươi, cũng luôn muốn đi xa để nhìn từng chút một, nhưng chờ qua vài năm nữa thì lại thích dừng lại ở những nơi có thể làm cho ngươi nghĩ đến chuyện tốt đẹp. Thứ có thể níu giữ ta dừng lại ở chỗ này, đương nhiên là bởi vì nơi này từng có người khiến ta thực sự thích.

- Trên đời này không có bất kỳ tài phú nào có thể quan trọng hơn so với con người.

Cuối cùng lão nhân này nhìn Lệ Hầu, trịnh trọng cảnh cáo.

Lệ Hầu không nói gì nữa, y đứng lên, đi đến bên cửa sổ của gian nhà sàn này, giống như là chủ nhân nơi này, mở cửa sổ gian nhà sàn ra bên ngoài.

Y càng có thể khẳng định đối phương đã có chuẩn bị, thậm chí giống như Quan Tam công tử này nói, đây chỉ sợ là cố ý để lộ sơ hở, một cái cạm bẫy chuẩn bị cho y mà thôi.

Nhưng y dù sao cũng là tướng lĩnh đã đánh qua vô số chiến dịch, mặc dù đối phương là cường địch không có khả năng dễ dàng lùi bước, mấu chốt nhất chính là ít nhất y cần biết đứng phía sau đối phương rốt cuộc là loại lực lượng gì.

Cho dù lần này bại trận, y cũng phải thấy rõ bộ mặt thật sự của đối phương.

Khi cửa sổ được mở ra, gió thổi tạo thành tiếng kẽo kẹt.

Trong nháy mắt, cỏ dại trên mặt đất trước gian nhà sàn này bắt đầu đung đưa.

Trong rừng núi bất lợi cho quân đội đi lại chung quanh trấn Trọng Vân chợt vang lên vô số tiếng xé gió sắc bén, từng mảng lớn núi rừng bị khí mạnh xé nát, rất nhiều trận chiến đồng thời vang lên.

Sâu trong mắt Lệ Hầu lập tức hiện ra vô số cảm xúc không thể tin được.

Lần này vì muốn bức bách Quan Tam công tử thần bí kia, y đã mang theo tất cả quân đội tinh nhuệ, những quân đội tinh nhuệ này so sánh với lúc đi vây khốn Mân Sơn Kiếm Tông ở Trường Lăng, chỉ vứt bỏ một ít Phù khí cỡ lớn cùng một ít quân nhu không cần thiết.

Nhưng mặc kệ trang bị nhẹ nhàng giản lược như thế nào, quân đội vẫn là quân đội như trước, huống chi quân đội mà y suất lĩnh, vốn chính là loại biên quân rất quen thuộc vùng man hoang này, trang bị lượng lớn Phù khí nhẹ nhàng, tinh xảo mà uy lực cường đại.

Không có bất kỳ một đoàn thể Tu hành giả cỡ nhỏ nào có thể chống lại loại quân đội cấp bậc này, cho dù là Mân Sơn Kiếm Tông ngày xưa, cũng không có khả năng cùng cứng rắn chống lại quân đội mà y cùng với hai gã Vương hầu khác thống lĩnh.

Khi số lượng quân đội tinh nhuệ vượt qua giới hạn nhất định, nếu có thể đối kháng thì cũng chỉ trong tình cảnh có số lượng quân đội tinh nhuệ tương đương, hơn nữa cũng phải có lượng lớn vũ khí tinh nhuệ có thể hỗ trợ.

Hiện tại trên toàn bộ khu vực biên giới hai nước Tần Sở đều không thể tìm ra một đội quân tinh nhuệ có thể chống lại thân quân do y thống lĩnh.

Lực lượng tinh nhuệ của quân Tần đều ở sâu trong cảnh nội nước Sở, mà quân đội tinh nhuệ của vương triều Đại Sở đã sớm

tiêu vong đến bảy tám phần, phần còn lại cũng chia nhau rút về quận Keo Đông và Ô Thị.

Song dựa vào quy mô chiến đấu cùng với trình độ kịch liệt trong nháy mắt này, lại rõ ràng cho thấy chính là quân đội tinh nhuệ ngang nhau đang đối kháng!

Là ai có được quân đội tinh nhuệ được trang bị kỹ càng như vậy, thậm chí có thể chống lại thân quân do y chỉ huy! (thân quân: quân đội thân tín)

Mấu chốt nhất chính là bất kể y hay là Trịnh Tụ, lúc trước cũng không hề phát hiện đám nhà giàu Quan Trung có bất kỳ dấu hiệu nào có được loại quân đội như vậy!

- Các ngươi thật sự làm cho ta bất ngờ.

Y nhìn gió mây bốn phía, không có quay đầu lại mà chỉ chậm rãi nói.

- Còn ý nghĩa để tiếp tục sao? Sẽ không có chỗ tốt nào đối với bất kỳ ai.

Lão nhân chân thành cảnh báo.

- Sở Khí, vậy mà phần lớn là người Sở.

Lệ Hầu nhíu mày thật sâu.

Y nhìn chùm sáng hỗn loạn trong núi rừng, cảm nhận được một ít khí tức bên trong, sâu trong đôi mắt xuất hiện sát ý nồng đậm, sau đó y lạnh lùng nói:

- Ý nghĩa hiện tại là, các ngươi có thể giữ ta ở lại chỗ này hay không, cũng giống như ngươi nói lúc trước, chỉ khi giữ được ta ở chỗ này thì mới có đủ lợi thế, nếu không các ngươi vẫn chỉ thất bại thảm hại.

Trong nháy mắt khi y nói xong câu đó, quanh người y dâng lên một cỗ khí tức vô cùng bàng bạc, cỗ khí tức này trực tiếp xé rách gian nhà sàn này thành mảnh nhỏ, vô số mảnh vụn bao bọc y điên cuồng bay múa xoay tròn, tạo thành một cơn lốc xoáy.

Bên trong cơn lốc, nam tử trung niên lúc trước yên lặng đứng ở phía sau lão nhân chậm rãi lui về phía sau.

Nguyên khí trên người hắn trào ra bảo vệ lấy lão nhân.

Ánh mắt Lệ Hầu hơi nheo lại.

Lúc trước y cảm thấy lão nhân cùng nam tử trung niên này đều không phải là Tu hành giả Thất Cảnh, song giờ phút này dưới nguyên khí của y bức bách, người trung niên nam tử nhìn như bình thường này lại lộ ra rất xuất chúng.

Chân nguyên của song phương xung kích lẫn nhau, vậy mà có thể ngang bằng nhau tự mình thu lại, hiển nhiên đối phương cũng đã đi rất xa trên con đường Thất Cảnh.

Nhưng cho đến lúc này, y vẫn không cảm thấy mình sẽ bại.

Trên bầu trời lại vang lên tiếng nổ khổng lồ lần nữa, có hai đoàn nguyên khí như núi nhanh chóng bay tới.

Cường giả Thất Cảnh dưới trước của y cực kỳ đông đảo, mà tồn tại có thể ngăn cản Thất Cảnh rời đi thì cũng chỉ có cường giả Thất Cảnh.

Y không tin đối phương có thể có được nhiều Tông sư Thất Cảnh còn cường đại hơn thuộc hạ dưới trướng mình.

Q8 - Chương 84: Gặp quỷ

- Ngươi không phải là đối thủ của ta.

Lệ Hầu nhìn nam tử trung niên bảo vệ Quan Tam công tử, híp mắt, chậm rãi nói.

Mặc dù tu vi chân nguyên của đối phương đã gần sánh ngang với y, song khi khí tức song phương đang phản kích lẫn nhau, y vẫn có lòng tin tuyệt đối như trước.

Sắc mặt nam tử trung niên hơi trắng bệch.

Y khẽ khom người tỏ vẻ nhượng bộ, đồng thời không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp:

- Đối thủ của ngươi không phải là ta.

Tông sư tự có cảm ứng, chỉ từ khí thế của đối phương biến hóa cùng với một ít động tác ứng đối rất nhỏ đã làm cho y hiểu được sứ mệnh mà đối phương gánh vác trong trận chiến đấu này chỉ có một, chính là bảo vệ Quan Tam công tử rời đi.

Một gã Tông sư cường đại như vậy chỉ dùng để bảo hộ Quan Tam công tử rời đi, vậy đối thủ thực sự của mình là ai?

Lệ Hầu không nhìn nam tử trung niên này nữa, y hít sâu một hơi, xoay người.

Hai đạo nguyên khí cường đại thuộc về cường giả dưới trướng y đã tiến vào khu vực trấn này, giống như cự mãng qua đường, tất cả phòng ốc ngăn cản đường đi của hai gã Tông sư ở trấn Trọng Vân đều bị chấn thành mảnh nhỏ. (cự mãng: trăn khổng lồ)

Nhưng vào lúc này, y nghe được một chút tiếng đàn.

Tiếng đàn này thanh tịnh dễ nghe, như nước chảy trên núi cao xa xa, nhẹ nhàng mịt mờ truyền đến.

Sog khi tiếng đàn này truyền đến, thiên địa nguyên khí trên không trấn Trọng Vân chợt nổi lên biến hóa, có vô số nguyên khí bắt đầu kịch liệt quấn quýt, hình thành mấy cỗ quang hoa như bột gạo, rơi về phía một gã Tông sư dưới trướng y. (quang hoa: hiệu ứng ánh sáng bong bóng)

- Đồng Cầm!

Lệ Hầu đột nhiên biến sắc, giận dữ quát lớn:

- Các ngươi vậy mà cấu kết với người Sở!

Cỗ lực lượng nương theo tiếng đàn mà đến này cực kỳ cường đại, hơn nữa phần lớn lực lượng trong đó đến từ bản thân Phù khí, đến từ bộ "Đồng Cầm" đang phát ra tiếng đàn kia, chủ nhân của "Đồng Cầm" là một Tông sư ở Đồng Sơn trong cảnh nội nước Sở.

Tông sư này là người Sở chân chính, trung thành với vương triều Đại Sở.

Đây chính là nguyên nhân khiến y nổi giận lúc này.

Mặc kệ đám nhà giàu Quan Trung dùng thủ đoạn gì để đối phó y, y cũng sẽ không để ý, song cấu kết với các triều bên ngoài, đây lại là chuyện khiến y không thể dễ dàng tha thứ.

Không ai trả lời y.

Nam tử trung niên che chở Quan Tam công tử rất kiên quyết lùi về sau, hơn nữa thủ đoạn của hắn cũng rất độc đáo, thân ảnh của hắn và Quan Tam công tử nhanh chóng phai nhạt trong một

mảnh sương mù màu xám tro, mảnh sương mù màu xám kia rất giống thủ đoạn của người tu hành công pháp âm thần quỷ vật nước Tề, song hết lần này tới lần khác lại tràn ngập kiếm khí, chỉ như một loại kiếm quyết nào đó.

Có một cái bóng người mới xuất hiện giống như tấm thuẫn chắn trước mảnh sương mù màu xám kia, hấp dẫn tất cả lực chú ý của y, bao gồm cả sự tức giận cùng sát ý của y lúc này.

Đây cũng là một gã nam tử trung niên, thoạt nhìn càng bình thường hơn so với người nam tử trung niên lúc trước, hơn nữa quần áo mặc trên người làm cho hắn thoạt nhìn giống như là một người hầu.

Chẳng qua người này ở trước tức giận cùng sát ý của y lại bình tĩnh như bàn thạch, khí tức trên người không có chút dao động nào.

Chỉ riêng điểm này đã cho thấy, tên Tông sư này còn mạnh hơn rất nhiều so với tên Tông sư che chở Quan Tam công tử lui đi trước đó.

Tông sư tự có cảm ứng, trong lúc khí tức kích động, Lệ Hầu cũng đã cảm ứng được kiếm ý bản mệnh cường đại trong cơ thể đối phương, vì thế y nhìn tên Tông sư này, thanh âm nghiêm túc nói:

- Ngươi là người Tần?

- Ta là người Tần.

Tất cả lời nói và hành động của tên Tông sư này vẫn giống như người hầu, song lại lạnh lùng bình thản dưới khí thế và sát ý của Lệ Hầu bức bách, không hạ thấp chút nào, gã gật đầu làm lễ với Lệ Hầu, cũng không hề dây dưa thêm nữa,

- Tại hạ Ngô Quảng, xin chỉ giáo.

- Chỉ cái gì mà chỉ, giáo cái gì mà giáo, đã là người Tần, lại cấu kết một chỗ cùng người Sở, chính là nên giết.

Lệ Hầu lạnh lùng cười lạnh một tiếng.

Trong nháy mắt y mở miệng nói ra chữ đầu tiên, sát ý của y đã thỏa thích phun trào ra ngoài.

Hai cỗ khí tức đáng sợ đồng thời bắn ra ở trước người y.

Một cỗ khí tức đến từ chỗ sâu trong khí hải của y, mang theo khí tức bản mệnh mãnh liệt, hiển nhiên chính là vật bản mệnh của y, mà một cỗ khí tức khác đến từ bên ngoài cơ thể y, chắc hẳn là Phù khí nào đó được kích phát ra, nhưng cỗ khí tức này lại cường đại đến mức hoàn toàn không thua gì khí tức bản mệnh trong cơ thể y.

Hai cỗ khí tức cường đại này trong nháy mắt xuất hiện trước người y, lại giao hòa cùng một chỗ một cách cực kỳ quỷ dị.

Nguyên khí huyền ảo đến từ bên ngoài đan xen cùng nguyên khí bản mệnh trong cơ thể y phun ra tạo thành chùm sáng chói mắt, những chùm sáng này trực tiếp ngưng tụ thành hai cái cánh sắt thật lớn ở trước người y.

Hai cái cánh sắt này khi mở ra hoàn toàn giống như là chân nguyên của yêu thú cường đại nào đó xuyên suốt ra cánh, song lại cường đại hơn so với cánh của bất kỳ loại yêu thú nào trên thế gian này.

Theo mũi nhọn của hai cánh này, xuất hiện một loạt tiếng nổ tung, trong không khí có Tinh văn như mạng nhện lan tràn ra bên ngoài. (Tinh văn: hoa văn cực nhỏ)

Ngô Quảng ngẩng đầu, bất kể động tác ngẩng đầu hay là động tác vung kiếm về phía trước sau đó thoạt nhìn đều giống như cực kỳ thong thả, thế nhưng cằm và tay phải vận động trong không khí

đều mang theo một chuỗi quỹ tích.

Giống như cố ý đáp lại kiếm ý của Lệ Hầu lúc này, trong tay Ngô Quảng xuất hiện một luồng ánh vàng thật lớn, luồng ánh vàng này mang theo hào quang nguyên khí lóng lánh, giống như là một mảnh cánh màu vàng che lấp thiên địa.

- Hồng Hộc kiếm!

Lệ Hầu hoàn toàn thay đổi sắc mặt.

Không phải vì sợ hãi, mà là vì sự tức giận gia tăng.

Y lưu lại một gia tướng trấn thủ ở Trường Lăng, thế nhưng mấy tháng trước, tên gia tướng kia lại chết trong tay một gã Kiếm sư thần bí, Kiếm sư kia chính là truyền nhân của Hồng Hộc kiếm. (gia tướng: tướng thân cận)

Một tiếng bịch trầm đục.

Thiên địa dường như chấn động lên.

Một luồng hào quang từ thân thể Lệ Hầu và Ngô Khải khuếch tán ra bên ngoài, hào quang xuyên qua, khắp nơi đều là tiếng nổ tung khủng bố, núi đá dù cực kỳ cứng rắn đều bị nổ tung thành bột.

Song thân thể Lệ Hầu cùng Ngô Quảng trong nháy mắt này lại sừng sững bất động, thân thể song phương khóa chặt lẫn nhau dưới nguyên khí chèn ép.

Kiếm khí trong tay hai người lúc này lộ ra hình dáng thật.

Vật bản mệnh mà Lệ Hầu nắm trong tay là một thanh trường thương bằng sắt màu xám, còn thứ từ tay trái bay ra lại là một thanh đoản kiếm màu xám rỉ sét, từ hoa văn và khí tức gần như giống hệt nhau ở thân thương cùng trên thân kiếm cho thấy, hai

thứ này có lẽ được chế thành từ cùng một loại chất liệu, do cùng một thợ thủ công chế tạo ra.

Thanh đoản kiếm này cùng trường thương trong tay y khảm cùng một chỗ ở đầu thương, tạo thành một thanh Thương nhận cổ quái.

Thanh Thương nhận này hiện tại khóa chặt Hồng Hộc kiếm toàn thân ố vàng trong tay Ngô Quảng, hai cỗ lực lượng đáng sợ cọ xát giữa lưỡi đao, bắn ra ngoài từng đạo từng đạo ánh sáng lấp lóe giống như ánh sét.

Trong nháy mắt giao thủ, bằng vào lực lượng kiếm khí trong tay của bản thân, Lệ Hầu rõ ràng chiếm cứ một chút thượng phong, y từ trên cao đè thân thể Ngô Quảng xuống, mặt đất dưới chân Ngô Khải không có lõm xuống, nhưng từng tầng từng tầng lại nổ tung, không ngừng có bụi bặm bắn ra ngoài.

Lệ Hầu chỉ duy trì tư thế như vậy.

Trên đỉnh đầu phía sau y, bụi mù tỏ khắp bị cứng rắn mở ra một vết rách, một gã tướng lĩnh mặc áo giáp màu xám giống như thiên thạch ầm ầm rơi xuống.

Đây là Phó tướng của y, đồng thời cũng là Tu hành giả mạnh nhất dưới trướng y lúc này - Hạ Liệt.

Sau khi tên chủ nhân Đồng Cầm kia xuất hiện, hai gã Tông sư dưới trướng y cũng trong nháy mắt làm ra lựa chọn, Trần Ngư Huyền có chiến lực hơi kém hơn Hạ Liệt đi cản chủ nhân Đồng Cầm lại, mà Hạ Liệt thì nhanh chóng chạy tới nơi này.

Lệ Hầu chưa từng nghĩ tới đây là một trận quyết đấu công bằng, khi y phát hiện có người lợi dụng Quan Tam công tử thiết lập một cái bẫy, muốn biến mình thành quân cờ để đàm phán với Trịnh Tụ, trận chiến đấu này đối với y mà nói chính là một cuộc

chiến tranh, nhất là sau khi Tông sư nước Sở xuất hiện, thứ y nghĩ đến chính là cố hết sức giết chết mỗi một đối thủ xuất hiện ở nơi này.

Hạ Liệt là Tu hành giả đã đi theo bên người Lệ Hầu từ khi cảnh giới chỉ có Tứ Cảnh, cho nên khả năng phối hợp giữa hai người cực kỳ ăn ý, nhưng người bên ngoài gần như không ai biết hắn cùng Lệ Hầu có thủ đoạn một người khóa chặt, một người đánh giết.

Bởi vì tất cả địch nhân đối mặt với hai người bọn họ liên thủ lúc trước đều đã bị bọn họ giết chết.

Hai người bằng vào thủ đoạn như vậy, không chỉ một lần giết chết Tu hành giả mạnh hơn bọn họ trên chiến trường.

Ngô Quảng hiện tại nhiều nhất cũng chỉ có chiến lực tương đương với Lệ Hầu.

Cho nên khi Hạ Liệt đánh về phía Ngô Khải, trong mắt hắn, gã đã là một người chết.

Song cũng trong nháy mắt này, hắn nhìn thấy một cái bóng hình trẻ tuổi xuất hiện bên trái Ngô Khải.

Đồng tử hắn kịch liệt co rút lại, biểu tình nhất thời là một bộ như gặp phải quỷ.

Q8 - Chương 85: Quan hệ

Thuần túy chỉ lực lượng mà nói, cho dù là Tu hành giả Bát Cảnh chợt xuất hiện, vậy Tông sư như Hạ Liệt cũng sẽ không khiếp sợ như thế, bởi vì Tông sư Thất cảnh như hắn, cho dù đối mặt với tồn tại như Bát Cảnh, tuy hoàn toàn không có khả năng chiến thắng, nhưng ít nhất vẫn có cơ hội thoát đi.

Hơn nữa Hạ Liệt là Tu hành giả trong quân, Tu hành giả như hắn đã trải qua vô số lần chiến đấu tàn khốc, càng không có khả năng kinh hãi thất thần bởi vì thực lực cường đại của đối thủ.

Điều làm cho hắn giờ phút này có một bộ biểu tình như gặp quỷ chính là, người trẻ tuổi mà hắn nhìn thấy đích thật là người đã sớm chết trong suy nghĩ của hắn, hơn nữa hắn cực kỳ quen thuộc người này, thậm chí từ ý nào đó mà nói, đã từng là người thân của hắn.

Kiếm thế của hắn hơi bị ngăn trở.

Hắn ra tay chậm, nhưng Tu hành giả trẻ tuổi mới xuất hiện kia ra tay lại không hề chậm.

Chỉ trong nháy mắt này, Tu hành giả trẻ tuổi làm cho hắn cảm thấy như gặp quỷ kia lại làm cho hắn càng thêm rung động.

Trong tay Tu hành giả trẻ tuổi có kiếm quang chợt lóe.

Kiếm quang rơi vào giữa Thương nhận trong tay Lệ Hầu.

Lúc này Lệ Hầu đang giằng co cùng Ngô Khải, khí cơ thân thể hai người nối liền thành một thể, mặc dù nhìn như nguy nga bất động, nhưng thực ra nguyên khí giữa hai người đang không ngừng

trùng kích, lực lượng xuyên qua binh khí trong tay hai người chỉ sợ còn cường đại hơn so với một mình xuất kiếm lúc bình thường, song kiếm quang trong tay Tu hành giả trẻ tuổi này rơi xuống lại là một tiếng giòn vang, lực giữ lẫn nhau giữa Lệ Hầu cùng Ngô Khải lập tức bị cắt đứt, thân thể hai người đều vang lên một tiếng trầm đục, như cột trụ nặng nề nện xuống đất một cái, sau đó thân thể cả hai bắn về phía sau.

Trong nháy mắt thân thể hai người rời khỏi mặt đất, mặt đất dưới thân hai người mới sinh ra loại biến hình kỳ dị, vô số vết nứt kéo dài vào sâu trong lòng đất, nhưng vẫn không có bất kỳ khối bùn cùng đá vụn nào văng tung tóe.

Mỗi một đạo nguyên khí dưới chân hai người dường như biến thành kiếm ý sắc bén đến cực điểm, chẳng qua ngưng tụ không ngừng đâm xuống, nhưng vẫn chưa nổ tung.

Lệ Hầu nhìn Tu hành giả trẻ tuổi đột nhiên xuất hiện, thần sắc trên mặt y càng thêm đặc sắc, phức tạp không thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để hình dung.

Bởi vì Tu hành giả trẻ tuổi này là con trai của y - Lệ Tây Tinh.

Hạ Liệt dừng tay lại.

Lúc này kỳ thật là thời cơ tốt nhất để hắn ra tay, nhưng hắn nhìn thấy lưng Lệ Hầu bay ngược mà đến đang kịch liệt chấn động, đó là một loại chấn động từ sâu trong khí hải trào ra, chỉ có tâm thần chấn động đến cực hạn thì mới có thể làm cho Tu hành giả như Lệ Hầu có loại cảm giác muốn bạo thể mà chết.

Hắn phải đảm bảo Lệ Hầu sẽ không xuất hiện vấn đề trí mạng, hơn nữa Lệ Tây Tinh chợt xuất hiện làm cho hắn có chút không phân biệt được địch ta.

Một tay hắn cầm kiếm bản mệnh màu đen, duy trì cảnh giác,

mà tay trái lại ấn lên lưng Lệ Hầu.

Một cỗ nguyên khí cực kỳ nhu hòa bao lấy thân thể Lệ Hầu, làm cho hai chân y từ từ rơi xuống mặt đất.

Loại lực lượng hỗn loạn trùng kích bị cỗ nguyên khí này của hắn dẫn xuống mặt đất phía dưới, lần này lại khiến cho đất đá trên mặt đất liên tục nổ tung.

Sắc mặt Lệ Hầu nhanh chóng bình tĩnh lại, nhưng y nhìn Lệ Tây Tinh đứng trước người Ngô Quảng cách đó không xa, ánh mắt lại giống như cách một đời.

- Ta tưởng ngươi đã chết.

- Ngươi có thể coi như ta đã chết.

Lệ Tây Tinh nhìn y, ánh mắt lại giống như nhìn một người qua đường bình thường, hoặc có thể nói là tướng lĩnh bình thường đã gặp qua mấy lần trong quân doanh ngày xưa.

Không biết vì cái gì khi nghe hai người này đối thoại, ngay cả Hạ Liệt cũng có loại cảm giác đau lòng.

Trái tim Lệ Hầu không đau, nhưng không hiểu sao lại có chút lạnh.

Y nhíu mày.

Trong tầm nhìn của y, đứa con trai trước kia y vô cùng quen thuộc cũng đang nhanh chóng trở nên xa lạ, trở thành người mà y dường như có chút không quen biết.

Y nhìn Lệ Tây Tinh, từ từ nói:

- Nếu ngươi sớm cho ta biết mình vẫn còn sống, ta sẽ có được rất nhiều sự lựa chọn khác nhau.

Lệ Tây Tinh nhìn đôi mắt như sao lạnh của y, khuôn mặt trở nên càng thêm kiên nghị, nghiêm túc hỏi ngược lại:

- Giữ lại mạng của ta, sau đó thì sao?

- Làm cho ngươi trở nên cường đại hơn.

Lệ Hầu hít sâu một hơi, nói:

- Ngươi đã trở nên rất cường đại.

- Ta trở nên rất cường đại, thật sự không phải bởi vì ngươi.

Lệ Tây Tinh lắc đầu,

- Nhưng chân thật nhất chính là bởi vì ngươi thỏa hiệp, rất nhiều lần ta đã tiếp cận tử vong.

Lệ Hầu phẫn nộ lên, y nhìn Lệ Tây Tinh, thanh âm hơi lạnh nói:

- Chẳng lẽ ngươi cho rằng chỉ dựa vào chính ngươi là có thể sống ở biên cảnh Ô Thị đến bây giờ?

- Ta biết ngươi phái rất nhiều kẻ dưới tay âm thầm bảo vệ ta, nhưng cuối cùng thì sao? Ngươi vẫn nghĩ ta đã chết.

Lệ Tây Tinh nhìn thẳng vào y, im lặng nói:

- Ta tưởng ngươi sẽ có sự khác biệt sau khi biết ta chết, nhưng kết quả thì sao? Ngươi vẫn không ngừng tiếp nhận lợi ích, không ngừng thỏa hiệp.

Lệ Hầu trầm mặc thật lâu.

Sau đó y chậm rãi nâng tay trái lên, tay trái y nắm thanh đoản kiếm kỳ lạ kia, trên đoản kiếm có rất nhiều đồ án giống như hoa mặt trời.

- Thanh kiếm này là của Hòe Tam thúc ngươi, nhưng hắn chết vì thay ta đỡ một kiếm.

Sau đó y lại quay đầu đi, liếc mắt nhìn Hạ Liệt sau người mình một cái,

- Hạ Liệt thúc của ngươi cũng đỡ giúp ta hai kiếm, nhưng vận khí của hắn tốt hơn nên có thể sống sót. Chắc hẳn ngươi cũng hiểu rõ, tất cả công danh cùng vinh quang là của ta được dựng nên từ rất nhiều hài cốt chất đống, trong hài cốt của những người này lại không chỉ có địch nhân. Ta không chỉ vì một mình bản thân ngươi mà phản bội lại toàn bộ bọn họ.

- Ngươi có lý do của riêng mình.

Lệ Tây Tinh khẽ cúi đầu, chậm rãi nói:

- Nhưng mấy năm nay ta chỉ sống dựa vào việc hành động theo suy nghĩ của ngươi, sự thỏa hiệp của ngươi khiến cho ta không khác gì những kẻ bị ruồng bỏ bị đẩy tới ngoại triều. Ngươi không thể nợ thuộc hạ của mình, vậy ngươi nợ ta thì tính thế nào? Bây giờ ta còn sống, ngươi sẽ thay đổi điều gì vì ta? (ngoại triều: triều đại khác)

Những lời này của Lệ Tây Tinh lại khiến Lệ Hầu trầm mặc thật lâu.

Trong khoảng thời gian này, Hạ Liệt đã phát ra mấy đạo quân lệnh, quân đội trong núi rừng bốn phía nhanh chóng lui về phía sau, giết chóc dần dần ngừng lại.

- Hiện tại vấn đề lớn nhất ở đây không chỉ là vấn đề cha con.

Lệ Hầu rốt cục lên tiếng, nói tiếp:

- Mà là quan hệ giữa Tần và Sở.

- Không phải quan hệ giữa Tần và Sở.

Lệ Tây Tinh cực kỳ dứt khoát lắc đầu, nói:

- Hiện tại đã không còn gì, chỉ có vấn đề giữa người Tần và người Tần, chỉ là quan hệ giữa Nguyên Vũ, Trịnh Tụ và Ba Sơn Kiếm Tràng.

Lời nói trực tiếp như vậy khiến hô hấp của Hạ Liệt đột nhiên dừng lại, sắc mặt trắng bệch, đồng tử Lệ Hầu cũng kịch liệt co rút lại lần nữa.

- Đạo kiếm này của ngươi đến từ Đông Hồ, đã trải qua Thiên hỏa rèn luyện, tiếp nhận nguyên khí bản mệnh của tăng nhân khổ hành gia trì.

Lệ Hầu không đáp lại lời nói của Lệ Tây Tinh, ánh mắt của y lại rơi vào Tinh kiếm màu vàng trong tay Lệ Tây Tinh, hỏi:

- Cho nên ngày đó Đông Hồ chấn động, có người phá Thất Cảnh ở trên núi mà tăng nhân khổ hành tụ tập, người nọ chính là ngươi?

Lệ Tây Tinh khẽ gật đầu, xem như là chấp nhận.

Lệ Hầu ngẩng đầu, nhìn ngọn núi xa phía sau đỉnh đầu gã, thần sắc hoàn toàn khôi phục bình thản, thản nhiên nói:

- Ta muốn xem rốt cuộc ngươi có thể đi tới bước nào.

Đuôi lông mày Lệ Tây Tinh nhướng lên, gã nhìn cha mình bình tĩnh mà cường đại trước mặt, chậm rãi nâng kiếm trong tay lên, hoành kiếm ở ngang ngực.

Q8 - Chương 86: Hai luồng ánh đỏ

Ngoại trừ quan hệ cha con, cùng nhau tiến lên trên con đường tu hành, Lệ Tây Tinh so với Lệ Hầu mà nói, hiển nhiên vẫn chỉ là một tên hậu bối.

Song nhìn Lệ Tây Tinh giơ kiếm ngang ngực, Lệ Hầu cũng không có bất kỳ nhường nhịn nào.

Y thậm chí ngay cả ra tay cũng cướp tiên cơ.

Một cỗ khí tức bản mệnh kỳ lạ chấn động trên trường thương trong tay y.

Nguyên khí màu xám bạc không ngừng chấn động chung quanh thân thương, ngưng tụ, biến hóa, giống như là từng đóa hoa thiếc được đúc ra ở trong không khí.

Nhưng thanh trường thương trong tay y giống như nước chè bị đốt khô, hòa tan trong tay y, biến thành dòng nước chảy kỳ dị, bao trùm thân thể y.

Nước chảy trong nháy mắt ngưng đọng, hiện ra ánh kim loại khiến tim người ta đập thình thịch.

Trên người y xuất hiện một bộ giáp sắt màu xám đen.

Áo giáp rõ ràng rất mỏng, nhưng Phù văn bên ngoài áo giáp lại dày đặc như hoa nở, Phù văn không ngừng lạch cạch rung động, bất kể là nguyên khí từ trong cơ thể y phiếm ra, hay là thiên địa nguyên khí từ bốn phía thiên địa hội tụ mà đến, toàn bộ đều không ngừng co rút lại ở giữa những Phù văn này, biến thành từng luồng

khí lưu màu vàng bơi lội ở bên trong. Khí tức khí lưu màu vàng này làm cho người ta có một loại cảm giác trầm trọng cứng rắn không thể phá vỡ, tựa như một ngọn núi vô cùng nặng nề. (khí lưu: luồng không khí lưu động)

Thương biến thành giáp, đoản kiếm vẫn còn trong tay.

Lệ Hầu nắm thanh đoản kiếm này, nó giống như được nối liền với trên một ngọn núi lớn.

Người đời đa phần đều biết tu vi và chiến lực của Lệ Hầu thuộc hạng trung thượng trong đám vương hầu Đại Tần, nhưng không ai biết, thứ mà y cường đại nhất cũng không phải là tiến công, mà là thế thủ. (trung thượng: từ khoảng giữa đến cao nhất)

Một chủ soái thống lĩnh đại quân chỉ khi bảo đảm mình không chết, không ngã xuống, lúc đó quân đội của hắn mới không như rắn mất đầu.

Vật bản mệnh này của y nếu hình thương chính là Phá Quân thương, nếu hình giáp thì chính là Trấn Quân giáp.

Dưới sự biến hóa thấm nhuần nguyên khí bản mệnh nhiều năm, bộ áo giáp này chỉ sợ đã biến thành áo giáp mạnh nhất thiên hạ.

Không ai biết rõ con mình hơn người cha, mà cũng chỉ con mới có thể hiểu rõ cha mình.

Lệ Tây Tinh từ nhỏ đã bị trục xuất khỏi Trường Lăng, một đoạn thời gian rất dài đi theo Lệ Hầu chinh chiến ở biên quân, gã đương nhiên hiểu rất rõ vật bản mệnh này của cha mình cường đại.

Song lúc này gã cũng rất rõ ràng đối phương muốn xác minh điều gì.

Cho nên gã không chút do dự, giơ Tinh kiếm trong tay đập xuống Lệ Hầu.

Một kiếm này của gã không có bất kỳ kỹ xảo nào, thậm chí có vẻ thô bỉ cùng dã man, giống như vật gã nắm lại không phải là kiếm, mà giống như một thanh chùy lớn.

Thứ cản ở phía trước Tinh kiếm của gã chính là một thanh đoản kiếm trong tay Lệ Hầu.

Hai kiếm chạm nhau, thanh âm vang lên cũng không phải là tiếng chấn minh thanh thúy khi lưỡi kiếm bằng kim loại va chạm, mà một tiếng nổ lớn trong nháy mắt vang vọng, một đoàn ánh lửa nổ tung giữa hai kiếm, Phù văn trong áo giáp trên người Lệ Hầu có vô số nguyên khí màu vàng bắn ra ngoài, giống như vô số con cự mãng màu vàng đang điên cuồng cắn nuốt.

Lệ Hầu vẫn đứng thẳng tại chỗ như trước, dưới chân đều là lớp đất mịn, nhưng lại không ngừng bốc lên như cháo sôi.

Thân ảnh Lệ Tây Tinh bay ra sau.

Ánh mắt Lệ Hầu càng thêm yên tĩnh, nhưng nhìn bóng dáng Lệ Tây Tinh bị đánh bay, vẻ khiếp sợ sâu trong mắt y lại đậm thêm mấy phần.

Lệ Tây Tinh vẫn nắm chặt lấy một thanh Tinh kiếm của gã.

Dưới sự trùng kích mãnh liệt như vậy, cho dù y cũng chỉ có thể dựa vào áo giáp bản mệnh hấp thu mà bảo đảm xương cốt thân thể không bị chấn thành nát bấy, thế nhưng thân thể Lệ Tây Tinh trong cảm giác của y quả thực có thể dùng từ hoàn mỹ để hình dung, thậm chí không xuất hiện bất kỳ vết thương nghiêm trọng nào.

Theo như y biết, phóng mắt nhìn toàn bộ thế giới tăng nhân khổ tu của Đông Hồ, cũng chỉ có một lão tăng đã từng đến Trường

Lăng, lại từng giết vào Hoàng cung Đông Hồ mới có được bí thuật rèn luyện thân thể cường đại như vậy.

Vì vậy kết quả rất rõ ràng.

Trong tòa Thánh sơn ngày đó tăng nhân khổ tu Đông Hồ tập trung, Lệ Tây Tinh phá cảnh cũng không phải chỉ trải qua Thiên hỏa rèn luyện, cũng không phải chỉ tiếp nhận nguyên khí của rất nhiều tăng nhân khổ tu tẩy lễ, gã thậm chí đã chiếm được y bát của lão tăng kia, chiếm được gia trì mà người ngoài khó có thể tưởng tượng.

Lệ Hầu biết trước khi giết chết Hoàng đế Đông Hồ, lão tăng kia cũng đã là lãnh tụ của tu sĩ khổ tu Đông Hồ.

Cho nên từ ý nghĩa nào đó mà nói, Lệ Tây Tinh sau đêm phá cảnh kia, kì thực đã trở thành một đời lãnh tụ mới của tu sĩ khổ tu Đông Hồ.

Lệ Hầu lẳng lặng nghĩ như vậy, khí tức trên người y đã lại biến hóa.

Ánh mắt của y từ bình tĩnh trở nên sắc bén, sau đó lại biến thành hờ hững.

Hờ hững là không thèm để ý, thậm chí không hề quan tâm đến bản thân, đây chính là một loại cảm xúc đáng sợ.

- Thần Uy!

Y há miệng, hờ hững phun ra hai chữ.

Theo thanh tuyến chấn động, trước người y lập tức tuôn ra mấy trăm đường khí màu trắng mà mắt thường có thể thấy được.

Những thứ này đều là thông đạo thiên địa nguyên khí lưu thông.

Âm xuất pháp tùy, chuyện này ở thế giới của người tu hành gọi là bí pháp chân ngôn.

'Pháp tùy' là thiên địa tự có cảm ứng.

Đường khí màu trắng trong nháy mắt biến mất trước người y, song bốn phía thiên địa lại có vô số thiên địa nguyên khí, giống như là nước sông vỡ đê chảy ngược lại theo những thông đạo này.

Đoản kiếm trong tay y đâm về phía Lệ Tây Tinh ở trước mặt.

Những thiên địa nguyên khí này liền hội tụ ở mũi kiếm của y, sau đó dọc theo kiếm ý của y, nổ tung ra phía trước mặt.

Một luồng ánh đỏ đáng sợ kéo dài trong không khí theo mũi kiếm của y.

Luồng ánh đỏ đáng sợ này còn khổng lồ hơn gấp mấy lần so với thân thể y cùng Lệ Tây Tinh, hào quang chói mắt trực tiếp bao phủ thân thể hai người.

Trong luồng ánh đỏ này, giống như có vô số Thần linh bị xé nát đang gào thét, còn có càng nhiều Thần linh đang giãy dụa, song lại không cách nào tránh thoát.

Một kiếm này chính là Thần Uy.

Lệ Hầu có rất nhiều bí thuật, nhưng một kiếm này lại là một chiêu bí kiếm mạnh nhất của y.

Trong hào quang chói mắt, khuôn mặt Hạ Liệt vô cùng ảm đạm.

Hắn nhìn Lệ Tây Tinh lớn lên, thực sự bản thân mình không có gì khác với thúc thúc ruột của gã, cho nên hắn khó có thể hiểu được vì sao Lệ Hầu lại dùng ra một kiếm như vậy. Cho dù được thấy thủ đoạn của Lệ Tây Tinh trước đó, hắn cũng không hề tin

tưởng gã sẽ tiếp được một kiếm này. (thúc thúc: chú)

Vào đúng giờ khắc này, hắn hoảng hốt khi nghe được trong không khí vang lên một thanh âm giống như trước đó.

- Thần Uy!

Hai chân Lệ Tây Tinh vẫn còn ma sát trên mặt đất, gã chưa kịp đứng vững, thân thể đã trượt ngược về phía sau.

Tuy nhiên cơ thể của gã vẫn duy trì tư thế xuất kiếm hoàn hảo.

Đối mặt với luồng ánh đỏ mang tính hủy diệt này, gã không có bất kỳ do dự nào, cũng lập tức thi triển ra một kiếm.

Tay của gã vô cùng ổn định.

Hào quang mang tính hủy diệt lao ra từ mũi kiếm của gã, lấy nhận biết của Tu hành giả Thất Cảnh nhưng không thể đuổi kịp tốc độ, đụng phải luồng ánh đỏ đang đến trước mặt.

Hai luồng ánh đỏ trùng kích cùng một chỗ, như quang tương thực chất không ngừng vẩy ra bốn phía. (quang tương: ánh sáng bị cô đặc lại)

Mỗi một đường lưu quang đều dẫn tới nổ tung kinh người, rất nhiều kiến trúc cổ xưa đã đứng sừng sững ở trấn Trọng Vân từ trăm năm trước, chỉ bị một giọt quang tương nhìn như nhỏ bé chạm vào, đã hóa thành từng mảnh vỡ vụn ở trong tiếng nổ ầm ầm.

Khi hai luồng ánh đỏ còn đang còn trùng kích thì Lệ Hầu đã thu kiếm.

Lực lượng của một kiếm này chỉ thuần túy nổ tung thiên địa nguyên khí về phía trước, sau khi kiếm ý đâm ra đã không còn

quan hệ gì với y nữa.

Y nhìn những hào quang mỹ lệ mà nguy hiểm này tán xạ, sâu trong đôi mắt là cảm khái cùng sầu não vô hạn.

Loại xung đột khủng bố này chỉ kéo dài trong một hơi thở ngắn ngủi.

Khi y ngẩng đầu lần nữa, thân ảnh Lệ Tây Tinh đã xuất hiện trong bụi mù phía trước y.

Y nhíu mày.

Áo giáp trên người như nước chảy xuống, sau đó hội tụ trong tay y, một lần nữa biến thành hình chiếc thương.

Chỉ là y lại không tiếp tục ra tay.

- Cho ngươi.

Sau đó tay y khẽ nhúc nhích, thanh thương này liền bay lên từ trong tay y, rơi xuống trước người Lệ Tây Tinh.

Q8 - Chương 87: Phá nhà

(Phá gia ở đây tương đương phá gia chi tử: đứa con làm tan nát tài sản của gia đình; hoặc dùng để chỉ kẻ ăn chơi hoang tàn)

Lệ Tây Tinh ngẩn người.

Dù cho nguyên khí bản mệnh của thanh thương này kích thích đến mức trên thân thể gã đứng thẳng lên, nhưng gã vẫn không thể hiểu được cha mình rốt cuộc có dụng ý gì.

Lệ khí trên mặt Lệ Hầu đã tiêu tan hết, chỉ có vẻ cô đơn nhàn nhạt.

Y nhìn Lệ Tây Tinh có chút sững sờ, nói:

- Nếu tâm ý của ngươi đã quyết, lại có thể tiếp được một kích Thần Uy này của ta, vậy ta sẽ theo tâm ý của ngươi, thứ này lưu lại trên tay ta cũng không có tác dụng gì, bây giờ truyền cho ngươi.

Lệ Tây Tinh nhìn y, không hề tiếp lời, cũng không nhận thương, gã muốn nghe lời nói tiếp theo của Lệ Hầu.

- Ngươi thẳng thắn nói cùng mình về cùng phe với Ba Sơn Kiếm Tràng, hiển nhiên là bởi vì liên quan đến chuyện người nọ sống lại, từng có giao tình quá mạng với tên thiếu niên quán rượu kia. Nhưng chắc hẳn ngươi cũng hiểu được, hơn mười năm trước ta đã đứng về phía Nguyên Vũ, không ít huynh đệ của ta đã chết đi khi chiến đấu với Ba Sơn Kiếm Tràng. (giao tình quá mạng: tình cảm lớn hơn cả mạng sống)

Lệ Hầu nhìn gã một cái, lạnh nhạt nói:

- Nếu để cho ta và Ba Sơn Kiếm Tràng quy về một chỗ, làm sao có thể xứng đáng với tình nghĩa của bọn họ, từ hôm nay trở đi, điều ta có thể làm chính là không giúp một bên nào cả.

Nghe đến đó, Hạ Liệt phía sau y cách đó không xa sớm đã không khống chế được tâm tình dao động, ngay cả hai tay cũng run rẩy.

Thế nhưng khuôn mặt của y càng trở nên yên lặng, không ngừng chút nào nói:

- Từ hôm nay trở đi, ta từ bỏ Hầu vị, trở thành một người nhàn rỗi.

Môi Lệ Tây Tinh cũng khẽ run rẩy.

Đây không phải là kết quả tốt nhất mà gã muốn, cũng không phải là một trong những kết quả mà gã nghĩ đến, nhưng đó thực sự là kết quả mà gã có thể hiểu và chấp nhận.

- Được.

Gã dùng sức cắn răng, trả lời một chữ cực kỳ đơn giản.

- Trục xuất ngươi ra khỏi Trường Lăng cũng không hoàn toàn là bởi vì thỏa hiệp, mà dù sao ta ở biên quân, ngươi có ta chăm sóc ngược lại an toàn một chút, hơn nữa sói nuôi ra trong ổ sói, ít nhất lợi hại hơn một chút so với chó nuôi ra trong tổ ấm trạch viện Trường Lăng.

Ánh mắt Lệ Hầu đột nhiên ấm áp một chút,

- Nói như vậy, ngươi cũng có thể hiểu vì sao cuối cùng ta phải dùng ra một kiếm Thần Uy.

Lệ Tây Tinh mím chặt môi, không nói gì.

Lệ Hầu cũng không nói chuyện với gã nữa, mà xoay người lại,

nghiêm túc khom người hành lễ với Hạ Liệt vốn tâm tình vẫn dao động không thôi, nói:

- Ta không phải Thánh nhân, làm việc không cách nào chu toàn, tự hỏi trước sau thì cũng chỉ có như vậy.

Hạ Liệt muốn nói gì đó, nhưng nhất thời lại nói không nên lời, khí huyết hắn dâng trào, ngay cả mặt cũng trở nên đỏ ngầu.

Sau vài hơi thở, hắn mới thở dài một tiếng, khom người đáp lễ, nói:

- Liều mạng nửa đời người, buông xuống như thế, tiêu sái như vậy, cũng không có mấy người sánh kịp.

Hắn và Lệ Hầu vào sinh ra tử, cực kỳ quen thuộc tính tình y, biết nếu y đã quyết định thì chắc chắn không thể thay đổi.

Tuy rằng hiểu được Lệ Hầu nhẹ nhàng vứt bỏ Hầu vị như vậy, sau này hắn và mấy tướng khác sẽ có không biết bao nhiêu chuyện thu thập tàn cục phải làm, nhưng cuối cùng khi hắn rời đi lại không hề nói nhiều lời. (Hầu vị: chức vị vương hầu)

- Dùng Quan Tam công tử dẫn ta vào cục, cuối cùng lại chỉ để cho cha con chúng ta gặp nhau, đây hẳn là kế của Lâm Chử Tửu?

Hạ Liệt rời đi, núi rừng càng yên tĩnh, Lệ Hầu đứng giữa đống đổ nát, thu kiếm, chắp tay nhìn Lệ Tây Tinh, hỏi:

- Thế nhưng ngươi thân là người của Lệ Hầu phủ, sau này ngươi cần phải thay ta chăm sóc những bộ hạ dưới trướng.

Lệ Tây Tinh hít sâu một hơi, gật đầu đồng ý.

- Từ nay về sau ta vân du thiên hạ, mặc kệ những phân tranh này, ngươi tự mình cẩn thận một chút, ta không muốn nghe được tin ngươi chết nữa.

Nói xong câu này, Lệ Hầu lại nở nụ cười cực kỳ hiếm thấy, thân thể cũng giống như buông gánh nặng ngàn cân xuống, thậm chí có loại cảm giác nhẹ nhàng khó hiểu.

Nhìn cha mình xoay người muốn đi, một tia oán khí đối với y còn sót lại trong lòng Lệ Tây Tinh cũng theo đó tiêu tán, gã không nhịn được lên tiếng hỏi:

- Sau này có thể tới đâu tìm người(ngài)?

- Chỗ ta muốn đi quá nhiều, cho nên hành tung vô định.

Lệ Hầu xõa tóc, một khi không còn là thống soái đại quân nữa, tâm tình của y không hiểu sao lại thoải mái, y cũng không quay đầu nữa, chỉ nhẹ giọng nói:

- Ba Sơn Kiếm Tràng đã chiếm quận Keo Đông, lại được Quan Trung trợ lực, chỉ sợ trận tranh đấu này cũng không đến mấy năm là sẽ có kết quả, đợi đến khi tất cả được bình định, ta tự nhiên sẽ tới tìm ngươi.

Trong lòng Lệ Tây Tinh không hiểu sao có chút chua xót, gã còn muốn nói chuyện nữa, nhưng thân ảnh Lệ Hầu với mái tóc xõa đã biến mất giữa núi rừng, chẳng qua dường như y còn nhớ tới một chuyện trọng yếu, có thanh âm nhỏ bé ngắt quãng truyền vào tai Lệ Tây Tinh:

- Trịnh Tụ thành lập ba đại công xưởng ở Quan Trung, nói là muốn nắm trong tay huyết mạch của đám nhà giàu Quan Trung, nhưng việc tranh đoạt tiền tài cùng những thương nhân kia, đây không phải là chuyện mà nhân vật như nàng muốn làm, cho nên trong đó tất có bí mật, ngươi nên báo cho người của Ba Sơn Kiếm Tràng lưu ý.

Thanh âm này theo gió mà đến, càng ngày càng thấp, rốt cục hoàn toàn biến mất.

Lệ Tây Tinh từ sau khi rời khỏi Trường Lăng đã không còn khóc nữa, lúc này gã đã đạt tới Thất Cảnh, song trong nháy mắt thanh âm này biến mất, cánh mũi gã lại không hiểu sao chợt chua xót, có loại cảm giác muốn khóc.

.....

- Điều này cũng không thể tưởng tượng được.

Tạ Trường Thắng ngồi ở giữa một gian nhà trên cây, không nhịn được lắc đầu nói.

Ngô Quảng là cận vệ của hắn, nếu Ngô Quảng đã đến nơi này, đương nhiên cũng có nghĩa là tên cự đầu vô hình này cũng có mặt ở đây.

Gian nhà trên cây của hắn thực ra nằm ở vùng ven trấn Trọng Vân, được xây dựng trên một gốc cây thông già.

Cành lá của gốc cây thông già này cũng bị chiến đấu lúc trước tác động đến, bị nguyên khí cuồng loạn hình thành gió lốc bẻ gãy hơn phân nửa, nhưng ở gian phòng này có thể nhìn thấy toàn cảnh trấn Trọng Vân, trên cây thông vẫn có thể coi như hoàn hảo, Tạ Trường Thắng làm ra bộ diễn xuất chỉ sợ sẽ khiến cho người nhìn thấy đều có loại cảm giác không nói nên lời.

Trước người gã có một cái chậu than.

Bên trên chậu than đặt một chiếc nồi vàng.

Canh tươi trong nồi vàng không ngừng sôi sùng sục, hai bên người hắn còn được đặt các loại nấm thu được trong vùng hoang dã gần nơi này, cùng với hải sản được vận chuyển từ phương xa. Những hản sản tươi sống này đã được đầu bếp xử lý sạch sẽ, thái lát, chỉ cần nhúng vào trong nồi canh vừa nóng là có thể ăn được, mà bảo trì những hải sản này tươi ngon, dĩ nhiên là hộp Hàn ngọc được một số chốn tu hành dùng để bảo quản Linh dược trong ngày

thường.

Ngay tại trấn cách Trọng Vân hắn không xa, mấy chục giây trước đó còn có rất nhiều Tu hành giả cường đại đánh nhau ngươi chết ta sống, song hắn lại tựa vào trên giường mềm hưởng thụ như thế.

- Không thể tưởng tượng được Lệ Hầu sẽ có thể từ bỏ như vậy, tiêu sái như thế, cũng không thể tưởng được Lệ Tây Tinh bây giờ lại mạnh như vậy.

Hắn đổ mấy miếng nấm thông vào nồi canh, lại không nhịn được cảm thán một câu, sau đó quay người nhìn về phía Ngô Quảng đang hầu hạ ở phía sau hắn nói một câu,

- Thế nhưng Lệ Tây Tinh như vậy trái lại làm cho ta có một ý nghĩ thú vị.

- Cái gì?

Ngô Quảng nhìn hắn làm bộ làm tịch, hỏi.

Sau khi đi theo Tạ Trường Thắng một thời gian dài, y biết ý nghĩ thú vị mà Tạ Trường Thắng nói chính là thực sự rất thú vị, người khác chỉ sợ muốn vỡ đầu cũng nghĩ không ra. Bởi vì không có bất kỳ người nào phá nhà một cách không kiêng nể gì cả, làm chuyện không hợp lẽ thường giống như Tạ Trường Thắng.

- Người đời đều nói ta là kẻ phá nhà, nhưng kẻ phá nhà lớn nhất chẳng lẽ là ta sao? Tiền Đinh Ninh đưa cho ta lúc trước còn chưa tiêu hết, nàng lại lưu lại cho Đinh Ninh một kho tư khố mấy trăm năm mới tích lũy được ở quận Keo Đông. (tư khố: kho riêng)

Tạ Trường Thắng bi ai thở dài, bộ dáng rên rỉ như không bệnh,

- Làm sao tiêu hết một đống đồ vật kia? Khu vực tu sĩ khổ tu ở biên cảnh Đông Hồ cũng có ý tứ, công pháp không tệ, khả năng đối

địch cũng lợi hại, thông thường tu hành cũng là rèn luyện thân thể, thứ thiếu chính là những Linh dược tăng cường khí huyết ở trong biển, quận Giao Đông lần này còn nhiều những vật kia, ta ngược lại muốn nhìn xem, ném một đống đồ lớn cho những tu sĩ khổ tu kia sẽ như thế nào?

Q8 - Chương 88: Thực sự uy phong

Tạ Trường Thắng vui vẻ tự đắc, Ngô Khải lại trầm mặc không thôi.

Loại đế quốc quan ngoại như Đông Hồ và Ô Thị vẫn luôn rất nghèo, mấy năm trước, không cần phải nói đến tài nguyên tu hành cần thiết, ngay cả phần sắt nhọn trên mũi tên cũng cần những vương triều ở Trung Nguyên "Ban ân".

Các quốc gia được hình thành bởi những người du mục này phải trả một cái giá rất lớn để trao đổi một số vật liệu khan hiếm từ một số cửa khẩu buôn bán được chấp thuận nơi biên cảnh, và sự trao đổi này thường không phải là tương đương.

Đơn giản mà nói, mặc kệ những vương triều ở vùng Trung Nguyên thay đổi như thế nào, nhưng không có một vương triều nào muốn những quốc gia ở quan ngoại này mạnh mẽ lên.

Cho nên trong lịch sử, vương quốc của những vùng man hoang bên ngoài Âm Sơn này, người tu hành thường dựa vào "Thiên thiết" và "Thiên Ngọc tủy".

"Thiên thiết" thực ra chính là vẫn thiết, có một số vẫn thiết trong quá trình rơi xuống bị thiên địa nguyên khí mãnh liệt thiêu đốt tạo thành kết cấu tỉ mỉ độc đáo, mang đến lực lượng đặc biệt, trở thành một ít binh khí truyền kỳ của Đông Hồ và Ô Thị. (vẫn thiết: thiên thạch)

"Thiên Ngọc tủy" thực ra chính là một ít đá mã não phổ thông trải qua vô số năm phong hóa, lưu lại bộ phận tỉ mỉ nhất.

Trong những Ngọc tủy này có chút kết cấu cực kỳ cứng rắn, có thể dùng để làm phần mũi tên và mũi mâu phá giáp, có chút lại có thể kết hợp thiên địa nguyên khí một cách kỳ dị, ngoài ra còn có thể dùng để chế tạo Phù khí.

Hơn một ngàn năm qua, rất nhiều tu sĩ khổ tu lựa chọn đi bộ ở khu vực hoang vắng không người để tu hành, không chỉ dùng để mài giũa ý chí cùng máu thịt của mình, trong đó còn có một điểm nguyên nhân quan trọng nhất chính là ở trong những vương quốc này, rất nhiều nguyên liệu của Phù khí cường đại chính là được phát hiện ở trong quá trình tu hành như vậy.

Đây là việc thăm dò từng tấc từng tấc một nơi đất đai sản vật cằn cỗi.

Trên người tu sĩ khổ tu Đông Hồ phần lớn đều có mấy kiện Phù khí, nhìn qua cũng không nghèo khó, nhưng thực ra đây đều là truyền thừa của rất nhiều đời người tu hành, lưu truyền đến trong tay bọn họ, hoàn toàn không giống một ít chốn tu hành có lịch sử lâu đời ở Trường Lăng, trên người rất nhiều Tu hành giả khi xuất sơn cũng chỉ có mấy kiện bảo bối, nhưng kiếm khí bên trong sơn môn lại chồng chất như núi.

Những tu sĩ khổ tu kia có thể nói là khoác tất cả gia sản lên người, đợi đến khi đại hạn của bọn họ sắp tới, bọn họ sẽ tìm được truyền nhân thích hợp, lại chuyển giao mấy thứ trên người này xuống, nếu đồ đệ của bọn họ có vận khí đủ tốt, vậy trên người tên đồ đệ đời sau có thể nhiều hơn một kiện hai kiện, còn vận khí không tốt mà nói, nói không chừng đồ vật truyền đến trên tay bọn sẽ bị tổn hại hoặc là thất lạc trong chiến đấu.

Chính vì hoàn cảnh tu hành cằn cỗi như vậy, mới tạo nên phương pháp tu hành độc đáo của những tu sĩ khổ tu này.

Bọn họ không theo đuổi các loại thiên tài địa bảo ẩn chứa lượng lớn Linh khí, mà phần lớn bắt đầu từ phương diện ý chí tinh

thần, phần lớn bí pháp của bọn họ đề cao nhận biết của bản thân, một số cường giả có niệm lực gần như hình thành thực chất, như thế có thể để cho bọn họ cảm nhận được địa phương xa hơn so với Tu hành giả bình thường, cố hết sức rút ra nguyên khí hữu dụng đối với mình.

Nếu là kể chuyện cười, nhận biết cường đại còn có thể để cho bọn họ có cơ hội nhặt được càng nhiều tài liệu tu hành.

Tu hành giả cường đại lại giống như người ăn mày nhặt nhặt mót mót, đây đích thật là điều bất đắc dĩ dưới sự liên thủ nghiền ép của tất cả vương triều Trung Nguyên, những quốc gia này lấy lực ý chí siêu phàm của những tu sĩ khổ tu này có thể ngăn cản những vương triều Trung Nguyên này xâm lấn, ở trong dòng sông dài lịch sử, thậm chí ngẫu nhiên còn có cơ hội giết vào Trung Nguyên cướp bóc, điều này đủ để làm cho người ta cảm thấy kính nể đối với những tu sĩ khổ tu này.

Ngô Quảng trầm mặc, trong lòng lại có chút tê dại.

Tạ Trường Thắng nói mấy câu này, trong lịch sử từ xưa tới nay chưa có người nào đã từng làm, bởi vì không có một quý tộc nào có được tài nguyên kinh người, lại muốn đi nuôi một đám tu sĩ khổ tu đã quen với "đói khát".

Không có một quyền quý nào có được tài nguyên tu hành kinh người, sẽ phá nhà cùng hồ nháo giống như Tạ Trường Thắng.

Thậm chí không ai có thể nghĩ rằng mình sẽ làm điều này.

Nhưng nếu thật sự làm như vậy thì sẽ mang đến thay đổi như thế nào?

Ngô Khải có chút khó có thể tưởng tượng.

Quận Giao Đông bao gồm sản vật ở hải ngoại, vô số kỳ trân dị bảo đối với vương triều Trung Nguyên mà nói đều là tài nguyên tu

hành kinh người, mà đối với giới tu hành Đông Hồ "dùng tiết kiệm" đến cực điểm mà nói, một ít đồ vật ở vương triều Trung Nguyên chỉ có một chút tác dụng trang trí, lại bị bọn họ lợi dụng đến cực hạn, là tài nguyên tu hành cực tốt trong mắt bọn họ.

Ví dụ, một số san hô đỏ, một số vỏ hến vỏ sò trong biển sâu, hay một số cá ngựa, ngọc trai phát triển đủ tuổi, v.v.

Những thứ này đầy rẫy ở trong nhà những quý tộc quận Giao Đông, nhưng ở Đông Hồ lại chính là bí bảo, thậm chí đều không đủ để phụ trợ cho quá trình tu hành, phần lớn đều do dân du mục dùng cả đời tích góp để giao dịch đổi lấy, sau đó cung phụng cho những kẻ khổ tu này.

Những kẻ khổ tu này này hồi báo chính là giúp bọn họ loại bỏ bệnh tật, giúp bọn họ trục xuất mãnh thú trong hoang nguyên, che chở cho bọn họ bình an.

Có vài người có tiềm chất tu hành, cũng bởi vì hạn chế những tài nguyên này mà không cách nào tu hành, nếu Tạ Trường Thắng cực kỳ hào phóng đặt những thứ này ở trước mặt bọn họ... Vậy tên phá nhà nổi danh nhất ở Quan Trung này chỉ sợ sẽ trở thành Phật sống trong miệng rất nhiều người vùng đất biên hoang phía sau Âm Sơn a?

- Ngẫm lại cũng cảm thấy thú vị a.

Ngô Khải nhìn bề ngoài rất trầm mặc, nhưng nội tâm lại gợn sóng ầm ầm, Tạ Trường Thắng cũng tự mình cảm thấy có chút say mê, bội phục suy nghĩ của mình đích xác trước thiên hạ một bước.

- Muốn tiện thể mượn thế cho nàng hay sao?

Ngô Quảng suy nghĩ một chút, hỏi một câu này. Y biết Tạ Trường Thắng còn có chỗ khác với rất nhiều người, là nói ra nhất định sẽ làm, mà không chỉ nói xuông.

Sau sự kiện phản loạn của Mân Sơn Kiếm Tông xưa kia, tung tích của đám người Dạ Sách Lãnh, Bách Lý Tố Tuyết luôn là điều mà tất cả người tu hành chú ý nhất, mà người Tạ gia quan tâm nhất hiển nhiên chính là trưởng nữ Tạ gia Tạ Nhu.

Chẳng qua mấy ngày trước tin tức chính xác, sau cuộc biến động ở Trường Lăng xưa kia, Tạ Nhu cuối cùng cũng được sắp xếp tới Ô Thị.

Về phần vì sao nàng lại bị sắp xếp tới Ô Thị, chắc hẳn Bách Lý Tố Tuyết đã tự có cân nhắc, hiện tại điều Ngô Khải nghĩ chính là nếu đại tiểu thư Tạ gia ở Đông Hồ và Ô Thị, vậy Tạ Trường Thắng lại vừa đúng lúc muốn làm chuyện như vậy, hiển nhiên có thể mượn thế cho Tạ Nhu.

Hơn nữa trong lịch sử Đông Hồ, có rất nhiều tu sĩ khổ tu có uy tín cực cao ở vùng đất biên giới, địa vị không thua gì Hoàng tộc.

- Tỷ tỷ ta và ta không cùng một loại người.

Thế nhưng Tạ Trường Thắng lập tức lắc đầu, nói:

- Nghe nói nàng tu kiếm ở Mân Sơn Kiếm Tông cũng bị Bách Lý Tố Tuyết giam lại ở trong phòng băng trên đỉnh cao nhất, không ai biết Bách Lý Tố Tuyết dạy cho nàng tu luyện kiếm ý như thế nào, ta cũng không nên tự mình náo ra một trận như vậy, mỗi ngày đều có một đống tín đồ chạy đến trước mặt nàng tụng kinh, đến lúc đó trong phòng băng thật lâu lắc mới tạo ra được băng tuyết thanh tịnh trái lại còn bị ta phá hư, ta cũng không muốn sau này tỷ đệ gặp mặt chính là nàng xách kiếm đuổi chém ta ở khắp nơi.

Ngô Quảng nhíu mày,

- Có đạo lý.

- Đỉnh núi Mân Sơn Kiếm Tông vốn đã rét lạnh, bây giờ tới quan ngoại lại chịu băng tuyết liên miên.

Tạ Trường Thắng rụt cổ lại, thu liễm ý cười, nhẹ giọng thở dài một câu,

- Chỗ nào đều là lạnh, trong quý tộc Trịnh thị quận Giao Đông có áo choàng lông thú đẹp nhất đắt giá nhất, vậy nên đưa một kiện áo choàng cho tỷ tỷ ta.

Ngô Quảng khẽ gật đầu, trong nháy mắt này y cảm thấy Tạ Trường Thắng thật sự đã trưởng thành.

- Một thiếu niên trong Ngô Đồng Lạc, đảo mắt lại thành lão yêu tinh, dì nhỏ lại vốn là tình lữ xinh đẹp... (ý là Trưởng Tôn Thiển Tuyết được Đinh Ninh gọi là dì nhỏ nhưng thật ra là người tình của hắn)

Nhưng trong nháy mắt, Tạ Trường Thắng lại uống rượu đánh đũa nhẹ nhàng hát lên, kèm theo một tiếng than thở,

- Đáng tiếc tỷ tỷ ta còn chưa qua cửa nhưng chỉ có thể hết hi vọng, nếu không ta vừa có danh tiếng kẻ phá nhà đứng đầu thiên hạ, lại có Kiếm sư vô địch đệ nhất thiên hạ làm tỷ phu, đây chính là uy phong thật sự. (tỷ phu: anh rể)

Q8 - Chương 89: Khách đến từ ngoài ngàn dặm

Những gì được gọi là uy phong, mỗi người đều có quan điểm riêng của mình.

Có người muốn đứng đầu thiên hạ, có người lại chỉ cần làm thành công những chuyện mà người khác không thể nào làm được, có người chỉ sợ chỉ cần một tiếng khen ngợi hài lòng của vợ xinh trong nhà.

Người hài lòng thường vui vẻ.

Sau Âm Sơn, thời gian xuân ấm hoa nở trong một năm rất ít, phần lớn thời gian đều là tuyết bay, đông cứng thành băng vào mùa đông.

Chỉ là người Ô Thị tự có cách sinh tồn, ở trong rất nhiều sơn cốc ẩn giấu rất nhiều nông trường mùa đông.

Có một số nông trường vì hẹp dốc cho nên khí hậu rất đặc biệt, ở bên ngoài tuyết bay lượn lờ nhưng bởi vì dưới lòng đất có địa nhiệt mà ấm áp như mùa xuân, cỏ cây tươi tốt, mà có một số nông trường mùa đông cũng bởi vì có một ít thực vật chịu lạnh sinh trưởng ngoan cường dưới tuyết đọng, những thực vật này tuy rằng sinh trưởng cực chậm, nhưng lại cung cấp chất dinh dưỡng cao hơn so với cỏ bình thường. (địa nhiệt: nguồn nhiệt từ dưới đất)

Trong nhiều nông trường mùa đông của Ô Thị, có một số nông trường trong đó nằm trong vùng lãnh nguyên, thậm chí có loại cây "Hàn Địa Mã Già" phát triển với số lượng lớn, loại củ độc đáo này

không chỉ có thể cải thiện đáng kể khả năng chịu lạnh của gia súc, còn có thể làm cho gia súc có cảm giác chắc bụng cực kỳ đặc biệt, thậm chí có thể kích thích đáng kể khả năng sinh sản. (lãnh nguyên: vùng khí hậu lạnh)

Vào một số thời tiết đặc biệt, người Ô Thị sẽ đuổi lượng lớn sức vật tới những nông trường này.

Tốc độ sinh sản của gia súc và lượng săn bắn của thợ săn sẽ quyết định nguồn thức ăn, đồng thời cũng quyết định dân số của Ô Thị.

Số lượng dân số Ô Thị khi so với vương triều ở vùng Trung Nguyên lại ít đến đáng thương, hơn nữa mỗi nam tử trưởng thành của Ô Thị gần như đều là chiến sĩ, trong chiến đấu với vương triều Đại Tần trước đó, Ô Thị đã trả cái giá quá đắt, số lượng quân đội tổn thất mặc dù còn thấp hơn vương triều Đại Tần, nhưng quân sĩ vương triều Đại Tần chỉ thuần túy là quân sĩ, trong toàn bộ vương triều vốn chỉ phụ trách chinh chiến, nhưng chiến sĩ Ô Thị lại gánh vác nhiều vai trò trong gia tộc, ở một số thời điểm bọn họ vừa là dân du mục, vừa là thợ săn. Thậm chí còn có thể là đội ngựa buôn đi đến vùng lạnh giá hơn.

Cho nên một người chết trận, ảnh hưởng đối với Ô Thị sẽ lớn hơn nhiều so với vương triều khác.

Số lượng quân đội không đủ, sau khi phân tán hộ tống một lượng lớn súc vật chạy tới các đồng cỏ khác nhau, có nhiều chỗ sẽ dễ dàng bị một số bộ lạc thị tộc dã man tập kích.

Tình cảnh của Ô Thị lúc này cũng khó khăn hơn rất nhiều so với bất kỳ thời kỳ nào trong quá khứ.

Nhưng miễn là một số truyền thống vốn có không thay đổi, một vương quốc như vậy sẽ luôn luôn có thể tiếp tục trường tồn.

Qua thêm mấy ngày nữa sẽ là Tang Đốn tiết.

Trong một ít nông trường ấm áp của Ô Thị, một loại hoa xinh đẹp sẽ nở rộ, loại hoa được người Ô Thị gọi là hoa bí cảnh này là một trong những bí dược của Ô thị, có thể giảm bớt mệt mỏi của quân đội hanh chóng hành quân, mà hiệu quả trọng yếu nhất chính là có thể trừ phong thấp. (bí dược: loại thuốc bí mật)

Ngoài ra, thời điểm này cũng là thời điểm Ô Thị tích trữ một lượng lớn sản phẩm về sữa. Phô mai khô và các sản phẩm sữa chua, cũng như thịt khô là những thực phẩm chỉ có quân đội Ô Thị đã ăn đến quen thuộc, nhưng lại là đồ ăn rất đáng tin. Những thức ăn này không có khối lượng quá nặng, nhưng có thể làm cho một kỵ quân tự cung tự cấp chiến đấu một thời gian dài trong tự nhiên.

Trong một khe núi nở rộ của những bông hoa bí cảnh, có một số phụ nữ Ô Thị đang hái những bông hoa đầy màu sắc này.

Các nàng cẩn thận bước trong những bụi hoa này, cố hết sức chỉ thu thập hoa, không giẫm đạp xuống bất kỳ thảm thực vật nào trên mảnh đất này, ngay cả những đám cỏ rêu bình thường nhất thì các nàng cũng cố hết sức không phá hư.

Ở phía sau các nàng là một mảnh khe núi đã thu hoạch hoàn thành.

Trong khe núi có một dòng sông băng nước chảy hội tụ thành dòng suối nhỏ, có mấy cái lều trại được dựng trên đỉnh núi tuyết, mép lều trại đều dùng tơ tằm màu vàng thêu hình dáng hoa bí cảnh.

Trước khi loại lễ hội trọng yếu này diễn ra, lều trại như vậy chỉ đại biểu cho nơi ở của Hoàng tộc Ô thị.

Hiện tại trong mấy cái lều trại có đỉnh màu trắng như tuyết này, chỉ có một cái trong đó là có một bà lão đang ngồi một mình.

Nếu dựa theo cách nói của Tạ Trường Thắng, vậy bà lão này có uy phong chân chính ở Ô Thị.

Bởi vì bà chính là Hoàng thái hậu nước Ô Thị, từ rất nhiều năm trước, bà đã nắm giữ một mảng lớn lãnh thổ này, hơn nữa bởi vì vấn đề tín ngưỡng, trong suy nghĩ của người Ô Thị, bà là loại người gần với Thần linh nhất, hoặc có thể nói chính là người phát ngôn của Thần linh trong suy nghĩ của đại đa số bọn họ.

Khe núi này hướng về phía mặt trời, ánh nắng rất vượng, mặc dù loại hoa bí cảnh màu sắc rực rỡ nhất đã được thu hoạch, nhưng hai bên bờ suối bằng phẳng vẫn còn rất nhiều loại hoa không tên nở rộ, có một số hoa trong đó thậm chí có màu sắc độc đáo mà thế giới bên ngoài không thể thấy được.

Chỗ này gần như không có gì khác biệt với bí cảnh trong tưởng tượng của rất nhiều người, hiện tại nơi đây cực kỳ yên tĩnh, không có súc vật ở chung quanh, bên cạnh dòng suối chỉ có một thị nữ trẻ tuổi đang phơi một ít thịt khô còn chưa được chế biến.

Loại lao động đơn giản như vậy thông thường không có gì thơ mộng, nhưng trong tình huống này, lại đẹp đẽ đến mức sánh ngang bức tranh do Họa sư nổi tiếng trên đời vẽ ra. (Họa sư: họa sĩ)

Sườn núi ở một bên khe núi này kéo dài về phía bắc, cách đó không xa chính là đường ranh giới tuyết.

Trong lúc yên tĩnh an tường này, một nơi nào đó dưới đường ranh giới tuyết lại là xuất hiện mấy điểm đen cực kỳ không cân đối với hoàn cảnh xung quanh.

Đây là một ít lữ khách từ xa đến, mang theo rất nhiều phong trần bên ngoài núi tuyết.

Những lữ nhân này dường như cũng không hề kính sợ Hoàng

tộc Ô Thị, giày da màu đen thô ráp trên chân bọn họ tùy ý chà đạp thảm thực vật mà người Ô Thị quý trọng, lòng bàn chân mang theo từng mảnh bùn đất ẩm ướt dính chặt vào thảm thực vật.

Hoàng thái hậu Ô Thị không ra khỏi trướng, rèm một bên đối diện với những lữ khách này bị đầu ngón tay bà thổi ra một làn gió nhẹ nâng lên, bà chưa từng thấy những lữ nhân này, nhưng đã nhìn thấy bộ mặt của một số người trong đó ở trên một số tập tranh, mặc dù bà đã rất già, nhưng trí nhớ vẫn luôn tốt đến kinh người, cho nên bà chỉ cần nhìn thoáng qua, cũng đã nhận ra thân phận của những lữ nhân này.

Những người này không phải khách, nhưng trong đôi mắt mờ nhạt của bà, ngay cả một tia ngoài ý muốn và khiếp sợ cũng không hề có.

Có một đám mây đen bay tới, che khuất mảnh khe suối này.

Phiến mây đen này rất kỳ quái, không chỉ che khuất ánh mặt trời, hơn nữa còn dừng lại ở phía trên mảnh khe suối này, giống như có sinh mệnh không hề rời đi.

Những lữ khách này đến gần mấy cái lều trại trên đỉnh tuyết, từ trước khi tiếp cận, những người này cũng đã cảm nhận được sự tồn tại của bà, cho nên trên mặt cả đám người đều là biểu lộ vui mừng.

Đồng thời những lữ khách này cũng rất cảnh giác.

Khi còn cách khoảng mấy chục trượng, có một lữ nhân thậm chí đã phóng phi kiếm, muốn cắt đứt hoàn toàn cái lều trại của Hoàng thái hậu Ô Thị.

Lúc kiếm quang vừa mới lóe lên, Hoàng thái hậu Ô Thị nhẹ giọng thở dài một tiếng.

Bà bước ra khỏi lều.

Kiếm quang dừng lại khi bà động bước.

Bóng râm của mây đen rơi trên người bà, ai cũng có thể thấy rõ biểu tình trên mặt bà.

Bà chỉ có chút nuối tiếc mấy cái lều trại mới tinh này, chứ không hề có bất kỳ kinh hoảng nào.

Một lữ khách cầm đầu nhất thời có chút bất an, nhíu mày.

- Đoan Mộc Hầu?

Bà nhìn tên thủ lĩnh lữ khách này, nghiêm túc hỏi:

- Không phải ngươi đã bị Bách Lý Tố Tuyết đanh gãy xương sống thành mấy đoạn ở Mân Sơn Kiếm Tông ư, sao vết thương lại nhanh lành như vậy?

Ngữ khí của bà rất chân thành, nhưng đối phương lại không thể thừa nhận những câu hỏi như vậy, trong mắt lóe lên vẻ tức giận.

- Là bởi vì hạt sen Linh Liên của Trịnh Tụ?

Nhìn đối phương có vẻ không muốn trả lời, bà lại tự tìm kiếm đáp án cho câu hỏi này, chính mình tự suy đoán một câu.

Suy đoán của bà cũng không có sai lầm quá lớn, khuôn mặt mấy tên lữ nhân từ xa đến đây này dần dần nghiêm túc, ngay cả ánh mắt tràn đầy tức giận của Đoan Mộc Hầu cũng hơi nheo lại.

Vương hầu tự nhiên có khí độ riêng của bọn họ.

Ngay trong lúc ánh mắt híp lại, lửa giận của y biến mất, chỉ còn vẻ lạnh lẽo như núi rừng xa xa.

- Chẳng lẽ ngươi không thèm quan tâm chúng ta có thể đến trước mặt ngươi, là muốn có được cái gì sao?

Q8 - Chương 90: Sai lầm lớn

- So với mạng của mình, các ngươi muốn lấy cái gì cũng không quan trọng.

Hoàng thái hậu Ô Thị cười cười:

- Theo lý mà nói ta hẳn là càng quan tâm đến mạng của ta.

Bà nở nụ cười, nhưng Đoan Mộc Hầu không cảm thấy buồn cười.

Bởi vì dù nhìn từ phương diện nào, hình như đối phương cũng đều không hề lo lắng cho an nguy của mình.

Ánh mắt của y vô thức chuyển hướng về phía thị nữ bên dòng suối xa xa.

Người thị nữ đó có mặt tròn, vô cùng trẻ tuổi, từ xa nhìn lại dường như không có gì đặc biệt, càng không có khả năng là tông sư Thất cảnh.

Lúc này nàng cũng đang ngẩng đầu nhìn về phía này, nhưng hình như nhất thời không biết chuyện gì đang xảy ra nên không dám lại gần.

Một thị nữ như vậy, dù tu hành là bí thuật nào đó của hoàng tộc Ô Thị, hiển nhiên cũng không có khả năng bảo đảm an toàn cho lão phu nhân này.

Vậy ngoại trừ thị nữ này ra, còn có khả năng gì nữa?

Quân đội Ô thị gần nhất đều khó có khả năng chạy tới trước khi bọn họ mang bà lão này đi.

Nhưng bà lão này càng không lo lắng sinh tử của mình, đối với bọn họ mà nói, càng có vẻ bà đang chờ đợi bọn họ đến.

- Ngươi đã sớm biết chúng ta sẽ đến?

Đoan Mộc Hầu cau mày nhìn lão phu nhân này, tròng mắt đảo quanh.

Người quen thuộc Đoan Mộc Hầu đều biết, đây là thói quen của y, lúc ở trong quân thì sắc mặt bất động, nhưng tròng mắt vừa chuyển lập tức muốn giết người.

Nhưng bây giờ tròng mắt y đảo một vòng bởi chỉ vì khẩn trương và bất an.

Khi những lời này của y vang lên trong sơn cốc giống như bí cảnh này, y chợt nhận ra bản thân mình đã khác trước rất nhiều.

Sau khi bị trọng thương ở Mân Sơn Kiếm Tông, tuy y có được linh dược của Trịnh Tụ, nhanh chóng phục hồi như cũ, nhưng cột sống đối với Tu hành giả mà nói chính là 'Đại Long' quan trọng nhất, ngũ khí quán thông, cột sống đứt thành mấy đoạn mặc dù khôi phục như cũ, nhưng bên trong vẫn lưu lại chút vết thương tiềm ẩn, gây trở ngại đối với việc tu hành sau này. Nhưng mà lần thất bại này ảnh hưởng nhất chính là tâm cảnh của y.

Y và hai tướng liên thủ đi giết Bách Lý Tố Tuyết, bị Bách Lý Tố Tuyết trọng thương hai người không nói, còn để đối phương rời đi, giết vào Hoàng cung Trường Lăng.

Trải qua chuyện như vậy, đối với sự tự tin của y là đả kích cực kỳ nặng nề.

Có đôi khi Tu hành giả tu hành dựa vào một cỗ khí thế, một khi loại khí thế này bị đánh vỡ, họ sẽ bắt đầu do dự và hoài nghi.

Y cảm thấy bản thân y bây giờ chính là như thế, thậm chí tâm

cảnh trở lại rất nhiều năm trước khi thực lực trong quân đội không đủ.

Trong chiến mất đi, thì phải tìm lại trong chiến, lần này đại sự nếu thành, có lẽ sẽ có thể lấy lại chút tự tin.

- Trịnh Tụ am hiểu nhất chính là liên hoàn kế, hơn nữa chiến trận chính diện cho tới bây giờ đều am hiểu khi dẫn quân ở Ba Sơn Kiếm Tràng, cũng không phải sở trường của nàng, năm đó khi nàng và Ba Sơn Kiếm Tràng chinh chiến thiên hạ, nàng cũng chỉ ẩn ở phía sau, lấy Tinh Hỏa kiếm tập kích bất ngờ làm kỳ binh. Giống như vương triều Đại Sở, khi mọi người đều tập trung vào chiến sự tiền tuyến hoặc cảm thấy chiến sự đã bình định, lại thường là khi nàng chân chính xuất chiêu.

Hoàng thái hậu Ô Thị nhìn vương hầu Đại Tần con ngươi còn đang khẽ chuyển, vẻ mặt ôn hòa:

- Ta có dự cảm, nhưng rốt cuộc nàng phái ai tới, ta đương nhiên không đoán ra. Về phần vì sao có dự cảm, ta luôn cảm thấy người như nàng, nếu huy động một hồi đại chiến như vậy chỉ vì một hai món đồ trong Tổ sơn và chuẩn bị một chút cho việc điều động mùa xuân phạt Sở thì luôn có hơi không đáng. Trong rất nhiều năm qua, nàng luôn giống như một thương nhân khôn khéo nhất, sẽ không làm ăn thua thiệt nhiều, khẳng định nàng có mưu đồ khác với Ô Thị ta.

- Không hổ là người thống lĩnh Ô Thị, suy đoán của ngươi rất chuẩn xác.

Đoan Mộc Hầu và mấy người bên cạnh càng thêm cẩn thận. Đoan Mộc Hầu hít sâu một hơi, nhìn lão phu nhân, nói tiếp:

- Vậy nếu không tính sinh tử của ngươi, ngươi có thể đoán được dụng ý chân chính của chúng ta khi đến nơi này không?

- Nguyện ý nghe ngươi nói rõ.

Hoàng thái hậu Ô Thị chỉ trả lời một câu như vậy.

Người có vị trí cao ở trước mặt người có vị trí cao hơn cũng chỉ là một đứa trẻ chập chững học đi, huống chi sau khi Mân Sơn Kiếm Tông, Đoan Mộc Hầu khí thế đã đọa, thời gian bà tại vị lúc này so với bất kỳ đế vương nào trên thế gian đều dài hơn, sớm đã nhìn thấu nhân tâm và có thủ đoạn đối phó với những quyền quý này.

Những lời bà nói lúc trước đã đủ để cho những quyền quý đến từ Trường Lăng đi theo bước chân của bà.

- Lực lượng của Ô Thị thực tế có chênh lệch rất lớn so với Đông Hồ, số lượng Tu hành giả thậm chí không cách nào so sánh, điểm khác biệt duy nhất là uy tín của hoàng thất Đông Hồ không cách nào so sánh với ngươi, khổ tu sĩ của Đông Hồ chiếm một bộ phận lớn lực lượng, mà ở Ô Thị, ngươi tương đương với hoàng thất và khổ tu sĩ hợp thể, ngươi lại được coi là người thiên thụ thần quyền (trời trao quyền lực), tiếp cận thần linh, có lẽ khi ngươi chết, ngươi sẽ được người Ô Thị phong làm thần linh chân chính, lưu lại trong sử sách.

Đoan Mộc Hầu cũng không do dự, đối với y mà nói, phương pháp tốt nhất không bị đối thủ khống chế, chính là dựa theo ý nghĩ của mình mà làm, cho nên y nhanh chóng nói tiếp:

- Nhưng lúc trước người được Ô Thị cho là người được thiên thụ thần quyền, là một đứa con trai của ngươi, Ô Bạt Hải. Hắn là kỳ tài tu hành, hơn nữa còn là đại tài tướng khó gặp, chỉ là hắn mất sớm, cho nên ngươi mới đi lên vị trí như vậy.

- Nhưng chúng ta lại có thể xác định, đứa con trai kia của ngươi thật sự cũng không phải là bệnh chết, mà là bị độc chết.

Đoan Mộc Hầu nhìn mặt mũi bà lão này, cười lạnh:

- Nếu người Ô Thị biết nhi tử của ngươi là ngươi tự tay độc chết, thì sẽ như thế nào?

Nhưng tâm tình hoàng thái hậu Ô Thị lại không hề dao động, bà chỉ lắc đầu:

- Xem ra các ngươi đã động thi thể của hắn, chỉ là suy đoán của các ngươi ngay từ đầu đã sai rồi, nếu ta muốn giết hắn thì không cần độc, hơn nữa sẽ không lưu lại dấu vết như vậy. Sở dĩ hắn chết là bởi vì hắn tu luyện Độc Thân Xá Lợi không thành mà chết... Độc Thân Xá Lợi ở Ô Thị là cấm pháp, hắn gieo gió gặt bão, cuối cùng bỏ mình, chuyện này cũng không phải là một mình ta biết, chỉ là nó bị che giấu. Bây giờ các ngươi lại vạch trần, đối với sự thống trị của ta mà nói sẽ không sinh ra bất kỳ ảnh hưởng gì.

Trong lòng Đoan Mộc Hầu chấn động.

Y và mấy người bên cạnh liếc mắt nhìn nhau, tất cả đều sinh ra một loại cảm giác hụt hẫng và vô lý mãnh liệt.

Đây là thủ đoạn bọn họ dựa vào nhất, bởi vì việc này liên quan đến sự ổn định của toàn bộ Ô Thị, nhưng từ đầu đến cuối chuyện này đều là sai lầm?

Hoàng thái hậu Ô thị nở nụ cười.

Bà cười rất nhân hậu, nhưng mà sâu trong mắt lại ẩn chứa sự tức giận và sát ý.

Bà biết nữ chủ nhân trong Hoàng cung Trường Lăng kia tự cho là nắm giữ bí mật không thể nói cho người khác biết, nắm giữ đồ đạc có thể áp chế bà, hơn nữa những người Tần này đã đào thi thể của đứa con trai bà chôn ở trong tuyết phong.

Cho nên bà quyết định dày vò cho những người Tần này.

- Ngoại trừ chuyện các ngươi suy đoán sai lầm ra, Trịnh Tụ để cho các ngươi tới nơi này còn có một sứ mệnh trọng yếu, hẳn là Cửu Nhãn Thiên Châu.

Bà cười nhìn Đoan Mộc Hầu và Tu hành giả bên cạnh y, chậm rãi nói:

- Thánh truyền Cửu Nhãn Thiên Châu của Ô Thị chúng ta đến từ tinh vực thiên ngoại, ngoại trừ hội tụ nguyên khí hạch tâm nhất của viên lưu tinh kia ra, thiên địa pháp lý tự thành đường cong, ẩn chứa đạo lý Tinh Hỏa tu hành. Một vật như vậy, đối với nàng mà nói có được khả năng vô hạn.

Nhìn đám người Đoan Mộc Hầu trong mắt dâng lên càng nhiều kinh hãi, bà lão trong lòng đã sát ý dạt dào này cười đến trên mặt nhăn nheo càng dày đặc:

- Chỉ là có một loại bí mật chỉ có người chân chính chấp chưởng ngôi vị hoàng đế truyền từ đời này sang đời khác, ngay cả người thân cận nhất bên người ta lúc này cũng không biết, Ô Thị ta ngoại trừ Cửu Nhãn Thiên Châu ra, còn có một món đồ gọi là Lôi Trận Thác Giáp.

Q8 - Chương 91: Nhanh chết

Mảnh dốc núi này dưới ánh mặt trời chiếu rọi lại rất ấm áp.

Song nhìn nụ cười của bà lão này, Đoan Mộc Hầu lại không hiểu sao có chút tay chân lạnh như băng.

Đối với những điều chưa biết, người tu hành luôn có nỗi sợ hãi không thể giải thích được.

Bốn chữ Lôi Trận Thác Giáp này, đối với nhận thức của bọn họ mà nói là khái niệm hoàn toàn xa lạ.

- Chắc hẳn Trịnh Tụ đã hứa với ngươi rất nhiều thứ, nếu không ngươi sẽ không đi Mân Sơn Kiếm Tông đối phó Bách Lý Tố Tuyết, nhất là sau khi ngươi bị hắn trọng thương, ngươi tự nhiên cho rằng nàng lẽ ra cần phải có càng nhiều đền bù cho mình.

Hoàng thái hậu Ô Thị khẽ trào phúng nhìn Đoan Mộc Hầu trầm mặc không nói, bà nói tiếp:

- Thế nhưng nàng sẽ cảm thấy thiếu nợ người nào? Các ngươi có nghĩ tới hay không, nàng phái các ngươi đến Ô Thị, cũng không phải muốn đền bù cho các ngươi, mà là lợi dụng các ngươi để đạt được một ít bí mật trên Cửu Nhãn Thiên Châu. Có lẽ nàng cho rằng dưới tình huống như vậy, ta chỉ có thể vận dụng lực lượng của Cửu Nhãn Thiên Châu để bảo vệ mình, sau đó nàng có thể thông qua Tinh Hỏa kiếm đánh xuống, đối kháng cùng lực lượng của Cửu Nhãn Thiên Châu, lĩnh ngộ càng nhiều pháp lý về tinh thần nguyên khí. Chỉ tiếc nàng chắc chắn sẽ không thành công, bởi vì ta không cần vận dụng Cửu Nhãn Thiên Châu, chỉ cần vận dụng Lôi Trận Thác Giáp.

Lòng bàn tay Đoan Mộc Hầu đã hơi thấm ra mồ hôi.

Hiện tại ít nhất y đã nghe ra, nếu thật sự có Lôi Trận Thác Giáp tồn tại, đó nhất định là Phù khí ngang hàng với chí bảo Cửu Nhãn Thiên Châu trong truyền thuyết của Ô Thị. Mà làm cho y kinh hãi nhất chính là, chính y cũng cảm thấy những lời mà Hoàng thái hậu Ô Thị nói chưa chắc đã không có đạo lý.

- Cứ cho rằng toàn bộ lời ngươi nói đều là sự thật, mặc dù ngươi nói Lôi Trận Thác Giáp này có thể chống đỡ Tinh Hỏa kiếm của nàng, vậy ngươi dựa vào cái gì chạy thoát từ trong tay chúng ta? Bởi vì cao thủ giao phong, chắc chắn cũng sẽ không bỏ sót bất kỳ chi tiết nào,

Đoan Mộc Hầu hít sâu một hơi, khẽ nheo mắt nhìn Hoàng thái hậu Ô Thị,

- Cho dù ngươi có thể ứng phó ta, nhưng ai có thể ứng phó được những người bên cạnh ta, chỉ bằng thị nữ của ngươi sao?

Nghe lời nói như vậy, bốn tên thuộc hạ bên cạnh y đều lập tức nở nụ cười.

Mặc dù đã không còn tin tưởng chắc chắn thắng lợi như khi đến, hơn nữa ngay cả suy đoán quan trọng nhất cũng đã biến thành sai lầm, nhưng lúc này nụ cười vẫn là vũ khí rất mạnh, có lẽ có thể bức bách đối phương để nhận được càng nhiều tin tức hữu dụng.

Lời nói của Đoan Mộc Hầu cũng không phải không có đạo lý.

Trong toàn bộ thế giới người tu hành, chưa từng có ai thấy Hoàng thái hậu Ô Thị ra tay, ngay cả trong mấy năm khi tên Hoàng đế Ô Thị kia chết đi, Hoàng quyền rơi vào trong tay bà, bà cũng chưa từng tự mình ra tay.

Bà đương nhiên không có khả năng là Tu hành giả Bát Cảnh,

nếu không khí tức sẽ không thể nào lão hóa như thế.

Mặc dù là cường giả Thất Cảnh tu hành bí thuật nghịch thiên nào đó, bà cũng đã sớm qua cái tuổi mạnh mẽ nhất của người tu hành, ngũ khí đã suy bại, nhiều nhất cũng chỉ có thể đối phó với cường giả như Đoan Mộc Hầu.

Thế nhưng trong bốn người đi theo Đoan Mộc Hầu, lại có hai gã Thất Cảnh, hai gã Lục Cảnh.

Xâm nhập Ô Thị vốn chính là chuyện nguy hiểm cực độ, có thể nói là ngay cả gia sản Đoan Mộc Hầu cũng đã mang theo.

Thị nữ bên cạnh dòng suối kia còn trẻ như vậy, thậm chí có thể nói là non nớt, đến bây giờ vẫn còn ngơ ngác đứng ở nơi đó, vậy làm sao có thể đối phó được bốn Tu hành giả như vậy?

- Trừ khi nàng là Triệu Tứ hoặc Bạch Sơn Thủy, nhưng Triệu Tứ và Bạch Sơn Thủy già hơn nàng nhiều, hơn nữa các nàng không có khả năng ở chỗ này.

Đoan Mộc Hầu cũng lấy lại chút nhuệ khí nhờ tiếng cười của đám bộ hạ mình, y lại cười lạnh bổ sung một câu.

Hoàng thái hậu Ô Thị có chút cảm khái.

Bà cảm thấy rằng đối thủ của mình không hiểu biết đủ về bản thân.

Bởi vì tất cả người Ô Thị đều biết, bà chưa bao giờ phô trương thanh thế.

- Ta không chỉ có một thị nữ là nàng, ta có hai thị nữ.

Bà lắc đầu, nói.

Khi bà nói xong câu đó, một cỗ khí tức khủng bố cũng đã từ ngực bà trào ra.

Đây là thiên địa của bà.

Mặc dù đối phương lấy lại chút tin tưởng, nhưng trận chiến này đã từ bà khởi đầu.

Khi cỗ khí tức khủng bố này trào ra từ ngực bà, trong hư không cực cao, một đạo Tinh Hỏa màu trắng cũng đã rơi xuống.

Phương pháp tu hành Tinh Hỏa kiếm của Trịnh Tụ vẫn là điều mà ngoại giới không thể biết được, song một ít thủ đoạn của ả đã bị người tu hành biết được, khi Tu hành giả nào đó nguyện ý dùng nguyên khí bản mệnh duy trì nguyên khí lạc ấn của ả, bản thân Tu hành giả này giống như phi kiếm của ả, có chút liên hệ độc đáo với ả.

Ả có thể mượn Tu hành giả này để đạt được một ít cảm giác đặc thù.

Loại cảm giác đặc thù này vốn quan trọng nhất là tập trung khí tức, có thể để cho ả tập trung một ít khí cơ của địch nhân ở ngoài ngàn dặm, đáp Tinh Hỏa kiếm xuống tru sát.

Nhưng trong rất nhiều trận chiến, Tinh Hỏa kiếm của ả cũng biến thành một loại bảo hộ đặc thù.

Giống như bây giờ, cái loại liên hệ độc đáo này đã làm cho ả ở không biết ở nơi nào cảm nhận được khí tức đáng sợ trên người Hoàng thái hậu Ô Thị, cũng trong nháy mắt phán đoán ra lực lượng như vậy không phải là thứ mà Đoan Mộc Hầu cùng đám cường giả Thất Cảnh bên cạnh y có khả năng chống lại!

Trong nháy mắt này, sắc mặt Đoan Mộc Hầu cùng bốn Tu hành giả bên cạnh y bị cỗ khí tức này đè ép đến vô cùng trắng bệch.

Năm người biến thành năm cái chùm sáng nhanh chóng lùi về phía sau, năm luồng khí mạnh quay cuồng ở trước mặt bọn họ.

Một mảnh Thiên thiết hình người màu vàng óng bay ra từ cổ áo Hoàng thái hậu Ô Thị.

Lúc này Đoan Mộc Hầu đã biết Lội Trận Thác Giáp là cái gì.

Thiên thiết chính là Thiên thiết.

Phiến Thiên thiết này chỉ có kích thước bằng ngón tay cái, nhưng lại có được tất cả đặc điểm của Thiên thiết -- không ngừng nóng chảy ngưng tụ hình thành hoa văn thẳng tắp độc đáo, hoa văn tự nhiên huyền ảo trùng điệp, bề mặt có vô số dấu vết thiêu đốt cùng nóng chảy.

Nhưng tất cả Thiên thiết mà y từng thấy đều không hề đặc thù như phiến này.

Bởi vì mỗi một cái kết cấu tự nhiên của phiến Thiên thiết này, hiện tại đang bắn lôi quang ra bên ngoài.

Khí tức làm cho bọn họ cảm thấy vô cùng sợ hãi đều đến từ bên trong phiến Thiên thiết này, đến từ trong những lôi quang kia.

Phiến Thiên thiết này giống như là một pháp trận lôi quang tự nhiên, cảm giác của bọn họ đều không thể xâm nhập, trong mảnh sắt mỏng manh, tựa như ẩn chứa một mảnh lôi hải! (lôi hải: biển sét)

Loại Thiên thiết này hoàn toàn không có khả năng nhận thức, mà là Phù khí tự nhiên cực kỳ kinh khủng!

Giống như là khi ngôi sao băng này rơi xuống, đụng phải vô số lôi vân, dưới một loại phản ứng đặc biệt nào đó, cứng rắn hấp thu những lôi vân này vào, cuối cùng biến thành pháp trận còn sót lại trong vẫn thiết!

Một tiếng ầm ầm vang vọng.

Giữa những ngọn núi xuất hiện một đường ánh sét màu vàng, nghênh đón Tinh Hỏa màu tái nhợt từ trên cao rơi xuống.

Hoàng thái hậu Ô Thị bình thản nhìn luồng tia chớp này, giống như bà nói lúc trước, Trịnh Tụ sẽ không đạt được bất kỳ chỗ tốt gì.

Bởi vì tất cả lôi trụ hấp thu trong món Phù khí kia đến từ phương thiên địa này.

Cùng lúc đó, trong tay thị nữ nhìn như rất ngốc nghếch bên cạnh dòng suối xuất hiện một cây Tinh trụ. (tinh trụ: trụ bằng tinh thể)

Trong nháy mắt tiếp theo, Tinh trụ trong tay thị nữ bắt đầu phát sáng.

Một chùm ánh sáng từ bên trong Tinh trụ trong tay nàng bắn ra, ánh sáng trong nháy mắt đã vượt qua tia chớp cùng Tinh Hỏa trên không trung, vượt qua độ sáng của tất cả ánh sáng trên thế gian.

Đoan Mộc Hầu lại cảm thấy có một bóng ma phủ lên thân thể của mình.

Đó là khí tức của tử vong.

Q8 - Chương 92: Địa lợi

Đối với Đoan Mộc Hầu mà nói, tu vi của thị nữ kia non nớt như người của nàng, khi chân nguyên của nàng phóng thích, hào quang một chút lực lượng sáng lên trong tay nàng chỉ nhỏ bé yếu ớt như đom đóm.

Nhưng chút ánh sáng trong cây Tinh trụ trong tay nàng lại giống như xuyên qua vô số luân hồi, mỗi một lần xuyên qua, lực lượng sẽ tăng lên gấp bội.

Điều quan trọng nhất là nhanh chóng và thấu đáo!

Đoan Mộc Hầu cảm nhận được dù cho lực lượng của mình có cường đại hơn chùm ánh sáng này vài phần, nhưng nó sẽ vẫn luôn xuyên thấu vào được.

Giống như một gã chiến sĩ thân mặc giáp nặng, lại không cách nào ngăn được một chi phá giáp.

Khi cỗ khí tức tử vong này bao phủ thân thể Đoan Mộc Hầu, một gã Tông sư Thất Cảnh phía sau y làm ra phản ứng trước tiên.

Theo một tiếng quát lớn, nguyên khí bản mệnh trong cơ thể tên bộ tướng vô cùng trung thành với Đoan Mộc Hầu điên cuồng dâng trào, hai tay của gã xuất hiện hai vòng ánh sáng một trắng một đen. (bộ tướng: tướng dưới tay)

Vật bản mệnh của vị Tông sư này là một đôi Phi hoàn, là vũ khí đặc biệt hiếm thấy. (Phi hoàn: vòng bay)

Một đôi Phi hoàn này điên cuồng xoay tròn trong hai tay theo tâm ý của gã, đón lấy chùm sáng đáng sợ kia.

Tia chớp màu vàng giao nhau với Tinh Hỏa màu trắng.

Gần như cùng một lúc, hai cái vòng ánh sáng một đen một trắng va chạm vòa chùm ánh sáng kia.

Trên bầu trời xa xa lại nổi lên một tiếng sấm, tiếp theo là một âm thanh xé rách thanh thúy.

Tiếng xé rách này trực tiếp vang lên ở màng nhĩ mỗi người trong sơn cốc này, nương theo đau đớn kịch liệt, trong nháy mắt tiếp theo, mỗi người đều không thể nghe được bất kỳ thanh âm nào trong thiên địa này.

Trong thiên địa là một mảnh tĩnh mịch.

Hoàng thái hậu Ô Thị mím chặt môi, cố nén đau đớn do chói mắt, kiêu ngạo nhìn bầu trời.

Tinh Hỏa màu trắng xanh trên không trung giống như bình sứ vỡ vụn, đường tia chớp màu vàng tráng kiện trên không trung giống như một gốc cây màu vàng bị gãy, tia chớp màu vàng thậm chí hình thành vết đứt giống như rắn ở chỗ nứt gãy kia.

Ở hơi thở tiếp theo, những ánh sét trong chỗ nứt gãy kia mới tỏa ra bên ngoài, đồng thời khiến cho thiên địa xa xa sinh ra cảm ứng, vô số nguyên khí lôi điện trong nháy mắt bị rút tới, dẫn phát càng nhiều lôi điện như cự xà điên cuồng lay động ở trên không trung. (cự xà: con rắn khổng lồ)

Những lôi điện đánh xuống không có mục đích này cũng không có quá nhiều uy lực chân chính, song khi đánh vào Tinh hỏa tái nhợt đang lưu tán trên không trung, lại giống như đang không ngừng đánh mặt. (làm mất mặt)

Hoàng thái hậu Ô Thị có chút đáng tiếc khi không nghe được thanh âm lúc này.

Bởi vì bà có thể khẳng định, những tia chớp này khi va chạm với Tinh Hỏa lại vang lên thanh âm đôm đốp, không khác gì thanh âm khi đánh lên mặt phát ra.

Trong thế giới tạm thời lặng im này, Đoan Mộc Hầu nghiêng người lại.

Y nhìn thấy trên người tên bộ tướng phía sau mình dâng lên một chùm hoa bụi.

Hai vòng ánh sáng một đen một trắng kia còn đang xoay tròn, song hoàn toàn không kịp ngăn cản chùm ánh sáng kia.

Chùm ánh sáng này vọt vào từ giữa hai cái vòng ánh sáng, quần áo, máu thịt từ trước ngực đến sau lưng tên bộ tướng này nhanh chóng biến thành tro tàn, bay lả tả.

Trong nháy mắt này, trong mắt Đoan Mộc Hầu tràn ngập tuyệt vọng, sợ hãi cùng khó có thể lý giải.

Thứ đối kháng với Tinh Hỏa kiếm của Trịnh Tụ tự nhiên là Lôi Trận Thác Giáp mà Hoàng thái hậu Ô Thị nói, nhưng Tinh trụ trong tay cô thị nữ này tuyệt đối không phải là Cửu Nhãn Thiên Châu trong truyền thuyết của Ô Thị, vậy nó rốt cuộc là cái gì? Có thể cho một người tu hành cách Thất Cảnh còn không biết bao xa có thể đánh chết một gã cường giả Thất Cảnh!

- Bảo Quang quan!

Một kẻ mặc áo xanh bên người y phẫn nộ quát ra, chẳng qua ngay cả chính hắn cũng không nghe được thanh âm phẫn nộ của mình.

Khi chùm tia sáng này đánh trúng đồng bạn của mình, hắn cảm nhận được khí tức quen thuộc.

Loại khí tức này đến từ Bảo Quang quan của Trường Lăng!

Tông sư Bảo Quang quan khi chống lại ý chỉ của Trịnh Tụ ngày xưa, Mặc Thủ Thành vì toàn lực phản kháng mà chết, chỉ còn lại một đệ tử chân truyền.

Người thị nữ non nớt này vốn không phải là người Ô Thị, mà là nữ tử đạt được chân truyền của Bảo Quang quan - Hồ Kinh Kinh! Vốn cũng là người Tần!

Loại tướng lĩnh cả đời chinh chiến vì vương triều như hắn vốn không thể dễ dàng tha thứ cho loại "phản bội" như vậy, cho dù hắn biết rõ lúc trước Trịnh Tụ vì muốn để cho chốn tu hành Trường Lăng nghe theo ý chỉ của nàng mà dùng thủ đoạn lôi đình cỡ nào, nhưng người Tần phản chiến, đồng bạn bên cạnh mình tử vong vẫn làm cho lửa giận của hắn dấy đến mức không thể khống chế lý trí của mình.

Giữa tia sét và Tinh Hỏa tản mạn ra khắp nơi chợt xuất hiện một đường ánh xanh.

Tên Tông sư áo xanh này biến thành một đạo lưu quang, đến trước người Hồ Kinh Kinh bên dòng suối.

Chênh lệch giữa Tông sư Thất Cảnh cùng người tu hành tầm thường tuyệt đối không chỉ ở lực lượng cùng số lượng chân nguyên có thể dẫn tụ thiên địa nguyên khí, còn ở tốc độ điều động chân nguyên, nhận biết tất cả mọi thứ.

Phía trước tên Tông sư áo xanh này, khoảng cách mấy trăm trượng dường như đã biến mất.

Khi hắn lướt tới trước người Hồ Kinh Kinh, trong tầm nhìn của tất cả mọi người, Hồ Kinh Kinh vừa mới ra tay vốn không kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào, thậm chí ngay cả hai chân cũng không kịp di chuyển một chút.

Một tiếng xùy khẽ vang.

Một đạo kiếm quang màu đỏ sậm trong tay Tông sư áo xanh này xuyên qua thân thể Hồ Kinh Kinh.

Nhưng điều làm cho tên Tông sư áo xanh này khiếp sợ trước tiên, sau đó lại làm đám người Đoan Mộc Hầu cũng khiếp sợ chính là trong thân thể Hồ Kinh Kinh không có bất kỳ máu tươi nào chảy ra.

Tông sư áo xanh này thậm chí không thể cảm nhận được kiếm quang của mình xuyên qua loại thực thể gì.

Một tiếng xùy kia chỉ là thanh âm kiếm quang của hắn xuyên qua không khí, xuyên thủng ánh sáng.

- Khúc Xạ pháp! Thiên U Tinh!

Tên Tông sư áo xanh này chính là quân sư Bàng Ngọc dưới trướng Đoan Mộc Hầu, bản thân chính là người có kiến thức rộng nhất trong tất cả môn khách của y, trong nháy mắt này hắn đã kịp phản ứng lại.

Ngay từ đầu, thị nữ phơi thịt khô bên bờ suối này vốn không nằm trong địa phương mà hắn nhận biết và nhìn thấy, ngay cả chùm ánh sáng kia cũng không phải đến từ phương vị mà hắn thấy được!

Tất cả đều chỉ là bí thuật của Bảo Quang quan kết hợp với Thiên U tinh trong truyền thuyết, ảo ảnh sinh ra trong tay nữ tử Bảo Quang quan!

Chỉ là một nữ tử vắt mũi chưa sạch mà thôi, vậy mà có thể đạt tới thủ đoạn tương tự như Trịnh Tụ trong trận chiến này!

- Ở đó!

Một gã bộ tướng bên trái Đoan Mộc Hầu lúc này bắt được một vệt ảnh tích khác thường trong dư quang còn lại trong mắt. (dư

quang: hình ảnh đọng lại)

Gã quát lớn một tiếng, song những người còn lại lúc này vẫn đang điếc, không thể nghe được thanh âm của gã, cho nên cũng chỉ có mình gã quay đầu đi.

Đó là phương hướng khi bọn họ đến, dưới một ngọn núi tuyết bọn họ từng xuyên qua, nơi tuyết đọng và đất đóng băng nối liền với nhau, lại chợt có ánh sáng khác thường lấp lóe, mơ hồ có thể thấy rõ là bóng hình một gã thị nữ.

Pháp trận!

Nơi đó chắc chắn còn được bố trí một cái pháp trận tăng phúc cường đại! (tăng phúc: biên độ tăng trưởng)

Nếu không cho dù bí thuật của Bảo Quang quan cực kỳ thích hợp với Thiên U tinh, cũng không có khả năng để cho một người tu hành vượt cấp giết chết Thất Cảnh!

Nhưng lúc này mới phát hiện lại tựa như có chút quá muộn.

Thân thể Tông sư áo xanh hơi cứng đờ.

Đoan Mộc Hầu cảm nhận được động tác của tên bộ tướng bên cạnh, y xoay người lại, nhưng không hề nhìn thấy chỗ Hồ Kinh Kinh trước tiên, ánh mắt của y lại bị một tòa núi băng gần sơn cốc này trực tiếp hấp dẫn.

Trên đỉnh băng kia xuất hiện một cơn sóng khí thẳng tắp.

Cứ không thể tưởng tượng nổi như vậy, tòa núi băng kia giống như là một cây gai băng nhỏ, mà ở chỗ gần đỉnh lại bị cắt thành hai đoạn.

Một đoạn đỉnh nhọn kia cứ như vậy trượt xuống sơn cốc này.

Q8 - Chương 93: Hạo kiếp

Núi băng vỡ vụn, hiển nhiên sẽ gây ra một trận tuyết lở khổng lồ.

Theo tiếng nổ vang khủng bố, vô số băng tuyết lăn xuống, trong nháy mắt hình thành dòng lũ cực kỳ kinh khủng.

Bất kỳ Tu hành giả nào từng thấy tuyết lở đều biết, loại tốc độ tuyết lở này sẽ càng ngày càng nhanh, một quả cầu tuyết nhỏ từ trên núi cao lăn xuống, khi tiếp cận đường ranh giới tuyết nơi chân núi thì đã to lớn hơn lúc đầu không biết bao nhiêu lần, hơn nữa trên đường lăn xuống, càng có thể cuốn theo càng nhiều băng tuyết.

Trong sử sách ghi chép, có một số trận tuyết lở cắn nuốt toàn bộ quân đội, thậm chí cả bộ lạc trong cánh đồng tuyết, thường thường đều chỉ xuất phát từ một ít tiếng vang gây ra những đám băng tuyết nhỏ rơi xuống, có chút thậm chí chỉ bởi vì thanh âm nói chuyện của lữ nhân hơi lớn, kích động ở trong sơn cốc, chấn đứt mấy nhánh nhũ đá trên sông băng.

Một tòa núi băng như vậy trực tiếp cắt đứt một phần lăn xuống, tạo ra trận tuyết lở sẽ hoàn toàn thôn phệ phiến sơn cốc này.

Coi như là Tông sư Thất Cảnh cũng không có lòng tin sống sót dưới trong một trận tuyết lở như vậy.

- Ngươi điên rồi sao?

Đoan Mộc Hầu hoàn toàn thay đổi sắc mặt, y không thể tin được nhìn bà lão đứng trước lều trại kia, chẳng lẽ đối phương

muốn cùng bọn họ bị chôn vùi ở chỗ này?

Hoàng thái hậu Ô Thị không tiếp lời này.

Bà có chút tiếc nuối nhìn xuống đất dưới chân.

Sau khi mảnh đất này bị băng tuyết bao trùm, tất cả thảm thực vật đều sẽ chết đi, trong mấy năm sau chỉ sợ chỗ này rốt cuộc sẽ không thể có loài hoa đẹp như vậy sinh trưởng.

Cũng trong nháy mắt bà cúi đầu.

Sóng khí lạnh lẽo đã cuốn tới, cuốn mấy cái đại trướng rộng lớn trên đỉnh núi tuyết phía sau bà giống như diều cuốn lên phía trên bầu trời.

Một cái trụ ánh sáng lại xuyên thấu gió tuyết, rơi vào trên người bà.

Cột sáng này đến từ nữ tử Bảo Quang quan Hồ Kinh Kinh đang đứng ở chỗ đường ranh giới tuyết.

Lúc này Hồ Kinh Kinh không còn giấu diếm thực lực chân chính của bản thân, chẳng qua có chút không kiêng nể gì không ngừng rót chân nguyên của mình vào Tinh trụ trong tay.

Ánh sáng từ Tinh trụ trong tay nàng bắn ra xuyên qua gió tuyết lạnh như băng, nhưng vẫn làm cho mọi người cảm thấy một loại cảm giác ấm áp.

Khi những tia sáng ấm áp này hội tụ mà thành cột sáng rơi trên người Hoàng thái hậu Ô Thị, ngoại trừ vẻ ấm áp này ra, tất cả mọi người cảm thấy có một loại sức sống cực kỳ nhu hòa mà cường đại tràn vào thân thể Hoàng thái hậu Ô Thị.

Loại cảm giác này đối với đám người Đoan Mộc Hầu hiện tại mà nói, lại như khí tức của nữ tử trẻ tuổi Bảo Quang quan kia nối

liền một chỗ với bà lão già nua này, chuyển sức sống tươi mới của mình không ngừng đưa vào trong cơ thể bà lão già nua này.

Nhưng đồng thời, những Tu hành giả Trường Lăng đã biết được thân phận của Hồ Kinh Kinh đều biết đây chỉ là một loại ảo giác, Bảo Quang quan không có bí thuật tồn tại loại lực lượng khiến cho người ta có thể hoạt bát như vậy, lực lượng kia đến từ bản thân Thiên U tinh trong tay Hồ Kinh Kinh.

Chẳng qua mặc dù hiểu được, thế nhưng có thể thay đổi cái gì?

Khí tức trên người Hoàng thái hậu Ô Thị chợt trở nên khổng lồ lên, giống như là một người khổng lồ đứng thẳng một lần nữa.

Bà nở nụ cười, gương mặt đầy áng đỏ.

Bà càng hiểu rõ hơn so với những Tu hành giả từ xa mà đến này, mặc dù có nguyên khí độc đáo trong Thiên U tinh tẩm bổ, khiến bà trở lại sức sống thanh xuân như vậy cũng chỉ có thể duy trì trong nháy mắt ngắn ngủi, nhưng trong nháy mắt ngắn ngủi này, cũng đã đủ đối với cục diện mà bà đã bố cục từ rất lâu.

Dưới tuyết lở kinh thiên động địa như vậy, tất cả mọi người đều muốn chạy trốn.

Nhưng điều quan trọng là ai có thể trốn thoát.

Khí tức trên người bà còn đang không ngừng bành trướng, nhưng thân thể bà đã bay lên không trung.

Bà liền theo cột sáng của Hồ Kinh Kinh bay về phía sườn núi nơi nàng đang ở.

Gió tuyết rất lạnh.

Song trong lòng đám người Đoan Mộc Hầu lúc này càng lạnh.

Đồng tử của bọn họ đã chuyển sang màu trắng.

Bởi vì thiên địa trước mắt bọn họ đã hoàn toàn biến thành màu trắng.

Vô số băng tuyết vỡ vụn bay đến độ cao khiến cho bọn họ khó có thể tưởng tượng, tạo thành cơn sóng tuyết cao gần mây trắng trên trời, có một đoàn bóng ma không ngừng tan rã.

Đó chính là nguồn gốc của trận tuyết lở này, tòa núi tuyết đứt đoạn rơi xuống kia.

Đoan Mộc Hầu do dự trong khoảng một cái hô hấp.

Sau đó y bay về phía Hoàng thái hậu Ô Thị đang đứng trên không trung.

Y không có lòng tin có thể sống sót ở dưới Thiên uy như vậy, y cũng không cảm thấy Hoàng thái hậu Ô Thị có thể dễ dàng chạy trốn ra ngoài như vậy. Bởi vì mặc dù bà mượn lực lượng của Thiên U tinh để trở lại tuổi trẻ trong chớp mắt, giữa một cái chớp mắt này, lực lượng mà Hoàng thái hậu Ô Thị thể hiện ra cũng không kém bọn họ bao nhiêu.

Y không cam lòng chính mình cứ thất bại thảm hại như vậy.

Hơn nữa nếu có cơ hội sinh tồn dưới trận hạo kiếp này, vậy nhất định chính là ở trên người Hoàng thái hậu Ô Thị này.

Theo thân ảnh của y bay lên, phía sau y có ba đạo kiếm khí sắc bén hiển hiện.

Ba gã bộ tướng còn lại cũng bay lên, theo sát phía sau y.

Ba gã bộ tướng này giống như đôi cánh phụ trợ y bay lượn, ba đạo kiếm khí mạnh yếu khác biệt này đồng thời cắt và ngăn cản gió tuyết đang đến trước mặt, làm cho y có thể nhanh hơn so với

Hoàng thái hậu Ô Thị.

Bốn đạo kiếm khí thẳng tắp này nhanh chóng tiếp cận cột sáng kia, tiếp cận bà lão bên trong đó.

Đoan Mộc Hầu có lòng tin mình có thể ngăn chặn được bà lão này, y thậm chí đã thấy rõ nếp nhăn trên gương mặt ửng đỏ của bà.

Nếu như nhất định phải chết, vậy tất cả sẽ chết ở chỗ này.

Nhưng ngay sau đó, y đột nhiên nhìn thấy một nụ cười cực kỳ quái dị của bà lão kia.

Y nhìn thấy bà nói với mình một câu.

Trong tai y lúc này tuy vẫn đau đớn không ngừng, mặc dù không còn yên tĩnh không tiếng động như trước đó, nhưng vì phong lôi không ngừng, cho nên y không thể nghe rõ thanh âm rất nhỏ trong hạo kiếp này, mà chỉ thông qua khẩu hình miệng, y lại có thể dễ dàng hiểu được câu nói của bà.

- Ngươi quên ta đã từng nói cho ngươi biết, ta có hai thị nữ ở chỗ này.

Hô hấp của Đoan Mộc Hầu đột nhiên dừng lại.

Y đột nhiên ngẩng đầu lên.

Trong gió tuyết đầy trời, tốc độ của một bóng ma khổng lồ không ngừng phình to ra chợt nhanh hơn mấy lần.

Một đoạn băng nhọn trong suốt thậm chí còn nhanh hơn gió lạnh, xuyên thấu qua trong những bông tuyết bay múa.

Trong một đoạn băng nhọn trong suốt này là một loại kiếm ý mà y quen thuộc, lạnh lẽo mà đáng sợ.

Đồng tử của y kịch liệt co lại.

Trong nháy mắt, y phát ra một tiếng gầm vô cùng thê lương, nguyên khí bản mệnh trong cơ thể đều nở rộ ra.

Một tiếng ầm trầm đục.

Vô số băng tuyết điên cuồng bay ra ngoài.

Ngay cả gió tuyết từ trên không trung bao trùm xuống dường như cũng bị đánh tan trong nháy mắt này.

Một mảnh không gian trong sáng xuất hiện trên bầu trời.

Rất nhiều kỵ binh từ xa xa chạy tới nhìn thấy một màn khiến người ta rung động.

Bên trong một mảnh tuyết lở cực lớn, một đoạn đỉnh băng cùng mấy đạo kiếm khí bàng bạc đụng vào nhau.

Mà trong đoạn đỉnh băng óng ánh trong suốt kia, tựa như thoáng có thân ảnh một thiếu nữ.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, đỉnh núi băng trên không trung sụp đổ.

Sau đó những đống tuyết lở khổng lồ bao trùm phiến bầu trời này, thậm chí còn nuốt chửng cái trụ ánh sáng chói mắt kia vào trong đó.

Thân thể của tất cả những Tu hành giả trên không trung biến mất trong vô số đống tuyết lở ầm vang hỗn loạn trên bầu trời.

Đám Kỵ quân Ô Thị từ xa xa chạy tới đều kinh hãi nhìn, bọn họ không thể nào khống chế thú cưỡi dưới thân, cũng không cách nào tới gần.

Q8 - Chương 94: Khác biệt về bản chất

Tuyết lở hoàn toàn nuốt chửng sơn cốc ấm áp, lấp đầy toàn bộ mảnh sơn cốc này, tiếng nổ vang nối liền còn đang không ngừng vang lên, ngay cả núi tuyết xa xa cũng bởi vì tiếng nổ thật lớn mà sinh ra tuyết lở ở mức độ khác biệt.

Kỵ quân Ô Thị dũng mãnh đến bên bờ trận tuyết lở này trước tiên, càng có chút Hoàng tộc cưỡi sói xanh vọt vào trong gió tuyết trước tiên.

Song ở trước mặt tuyết lở cuồn cuộn, những Hoàng tộc này vốn không có cách nào tiếp cận sườn núi của Hoàng thái hậu Ô Thị lúc trước.

Sắc mặt những Hoàng tộc này cực kỳ khó coi.

Tuyết trước mặt bọn họ tựa như bọt biển, chất đống tầng tầng lớp lớp, càng chất đống càng cao.

Cho đến sau rất nhiều lần hô hấp nặng nề, dòng tuyết lở dần dần ngừng, tiếng gió cũng nhỏ đi, thiên địa mới dần dần khôi phục thanh minh.

Lúc này thân thể bọn họ lại chợt cứng ngắc.

Bọn họ đã nhìn thấy một cảnh tượng mà bản thân sẽ không bao giờ quên.

Gió tuyết dần dần tan đi không che được ánh sáng, cột sáng tiếp dẫn Hoàng thái hậu Ô Thị lúc trước vẫn còn đang sáng.

Điều khác biệt là nữ tử của Bảo Quang quan - Hồ Kinh Kinh đang đi xuống.

Tinh trụ trong tay nàng phát ra cột sáng ấm áp, vẫn luôn rơi vào một chỗ trên sườn núi kia.

Nơi cột sáng rơi xuống, có hai đống băng cứng trong suốt.

Đối với những Tu hành giả này mà nói, chuyện này không khó lý giải, khi lực lượng nguyên khí cường đại thổi tan những mảnh vụn băng tuyết kia, đè ép lên khối băng và bông tuyết, đã tự nhiên sinh ra loại tinh thể băng trong suốt nhìn như không nhiễm một hạt bụi này.

Điều làm cho bọn họ rung động chính là bóng người trong hai đống băng cứng.

Ở sườn núi hơi cao, chỗ cột sáng ấm áp vẫn luôn bao phủ là bốn cột băng trong suốt thẳng tắp.

Bốn cây băng trụ thẳng tắp trong suốt, người đứng bên trong chính là Hoàng thái hậu Ô Thị cùng một thiếu nữ áo xanh.

Trên người thiếu nữ lúc này vẫn tỏa ra kiếm ý cực kỳ mãnh liệt, thậm chí có thể nhìn thấy nở rộ ra ngoài trong không khí.

Bốn cây trụ băng hình dạng khác biệt nhau này hiển nhiên là do kiếm ý của nàng sinh ra, mang theo một loại hàn ý hoàn toàn khác với băng tuyết phương thiên địa này.

Một đống băng cứng khác đối diện bọn họ lại là cực kỳ hỗn loạn.

Bốn bộ tướng của Đoan Mộc Hầu đã hoàn toàn biến thành tượng băng, bọn họ cầm kiếm bảo vệ y ở trung tâm, song trên người lại bị băng cứng đâm thủng nhiều chỗ, sau đó lại bị đông lạnh lại, lực lượng trên người bọn họ tác động lên băng cứng bên

ngoài cơ thể biến thành gai nhọn cực kỳ hỗn loạn, mỗi một cây băng nhọn đều lóe ra hàn quang khiến tim người ta đập nhanh.

Đoan Mộc Hầu đứng ở trong không gian chật hẹp bốn người hợp vây mà thành này, trên người y không có bất kỳ băng cứng nào, chỉ có một tầng sương trắng, tựa như sương mùa thu trên ngói Trường Lăng.

Song khuôn mặt, thần sắc của y còn tối tăm, còn khó coi hơn hơn so với bốn gã bộ tướng đã chết kia.

Nhìn thần sắc của y lúc này, tất cả mọi người đều hiểu được người có tâm như tro tàn là dạng gì.

Hoàng thái hậu Ô Thị chợt động.

Bước chân của bà cũng giống như bình thường, cực kỳ mạnh mẽ.

Khi nhìn thấy bà cất bước đi ra trung tâm của bốn cột băng trong suốt kia, đám Kỵ quân Ô Thị bị rung động bởi tình cảnh này chợt phát ra tiếng hoan hô như sóng thần.

Tên Vương hầu Trường Lăng sắc mặt tối tăm, vô lực cùng tuyệt vọng, không cam lòng, chính là thứ làm nổi bật vẻ uy nghiêm cùng cường đại của bà lúc này.

- Thật sự ngươi nên trực tiếp chết thì tốt hơn.

Hoàng thái hậu Ô Thị đi tới trước mặt Đoan Mộc Hầu, chậm rãi nói.

Lời nói của bà rất bình thản, không có bất kỳ sự trào phúng nào, thậm chí còn mang theo một chút đồng tình nhàn nhạt.

Khi tận mắt nhìn thấy tất cả bộ tướng trung thành với mình chết trận, nhưng vẫn không thay đổi được kết cục của trận chiến

này, đây chính là điều bi ai nhất.

- Có lẽ bây giờ ngươi cũng đã hiểu được, Vì sao Vương Kinh Mộng năm đó không lựa chọn chạy trốn sống sót, mà nhất định phải chết trận ở Trường Lăng.

Nhìn Đoan Mộc Hầu vẫn không cách nào nói nên lời, Hoàng thái hậu Ô Thị có chút thở dài nói:

- Bách Lý Tố Tuyết đã hủy tâm cảnh của ngươi trước đó, tiếp theo ngươi lại hoàn toàn không nghĩ tới, mình sẽ chết ở trong tay đệ tử thân truyền của hắn. Loại Vương hầu như các ngươi a, luôn cho rằng mình cùng một cấp độ với Bách Lý Tố Tuyết, còn có những Tu hành giả đứng đầu ở Ba Sơn Kiếm Tràng trước kia, chỉ sợ cho đến khi thực sự bại vong mới phát hiện không phải như thế. (bại vong: thất bại và tử vong)

- Tại sao lại như vậy?

Đoan Mộc Hầu gian nan ngẩng đầu lên, y nhìn bà lão này cùng với hai thị nữ kia -- cũng chính là Tu hành giả trẻ tuổi đến từ Trường Lăng. Y không muốn thừa nhận thất bại, nhưng lại không thể hiểu những gì mà bà nói.

Lời nói của bà lão đánh trúng nỗi đau trong nội tâm y, y không cách nào tưởng tượng được vì sao mình lại có chênh lệch với đám người Bách Lý Tố Tuyết lớn như vậy.

Cũng là Thất Cảnh, cũng có quá trình tu hành gian khổ, y thậm chí còn có kinh lịch trưởng thành, càng nhiều chiến đấu gian nan hơn so với Bách Lý Tố Tuyết.

- Vậy bắt đầu nói từ trận chiến đấu đi.

Hoàng thái hậu Ô Thị nhẹ nhàng nhìn y, nhìn một mảnh mênh mông đang từ xa xa chạy nhanh tới đều thuộc về Kỵ quân của đất nước bà đang nắm giữ, nhẹ giọng nói:

- Các ngươi không hiểu rõ ta đầy đủ, mấy năm nay ta có thể nắm giữ Ô Thị, cho tới bây giờ vẫn không hề dựa vào tu vi cùng chiến lực của ta. Tinh thần và ý chí có thể tạo ra lòng can đảm và chiến thắng. Thất bại của các ngươi nằm ở chỗ, năm đó sau khi đám người ở Ba Sơn Kiếm Tràng chết, trong những Tu hành giả trác tuyệt của Trường Lăng này, ngoại trừ Dạ Sách Lãnh cùng Mặc Thủ Thành và một số ít người khác ra, thật sự không có mấy người coi trọng đồ vật bên ngoài hơn lợi ích của bản thân.

- Những Tu hành giả ở Ba Sơn Kiếm Tràng năm đó chết đi, bọn họ có thể chết trận, không tiếc hy sinh vì một lý do mà bản thân cho là đúng. Nhưng loại Vương hầu các ngươi, phần lớn đều là bởi vì đạt được lượng lớn lợi ích mà lựa chọn đứng về phía Trịnh Tụ cùng Nguyên Vũ.

- Đám người các ngươi khác biệt về bản chất với những người như Bách Lý Tố Tuyết. Cho nên dù các ngươi dùng hết tất cả phương pháp đuổi theo, cho dù dùng hết tất cả tài nguyên mà vương triều Đại Tần có thể cung cấp, các ngươi vẫn chỉ có thể nhìn lên bọn họ, thậm chí ngay cả những nữ tử như Dạ Sách Lãnh thì các ngươi cũng không bằng.

- Trong trận chiến đấu này, điều các ngươi nghĩ ở rất nhiều thời khắc không phải là muốn hoàn thành quân lệnh, mà là mạng sống của mình, cho nên các ngươi bỏ lỡ rất nhiều thời cơ, dẫn đến bố cục do ta sắp đặp mới có thể đi tới kết quả cuối cùng mà không có một bước lỗi nào như vậy.

- Ta không biết những bộ tướng của ngươi rốt cuộc đã hiểu rõ trước khi chết hay chưa.

Hoàng thái hậu Ô Thị dừng lại một chút, bà dùng ánh mắt có chút tôn kính nhìn những Tu hành giả trong tượng băng kia, lạnh nhạt nói:

- Bọn họ được ân tình của ngươi, hoặc là bởi vì tình nghĩa mà

trở thành tử sĩ trung thành với ngươi, thế nhưng đi theo thủ lĩnh như ngươi, ngay từ đầu bọn họ chính là không có quá nhiều tiền đồ nha, đều sẽ không đạt được bất cứ thành tựu nào. Mặc dù hy sinh tên tuổi, nhưng lại có thể được lưu lại vào trong sử sách sao?

Bà nói rất nhiều với Đoan Mộc Hầu.

Trong quá trình bà nói những lời này, Đoan Mộc Hầu cũng không hề lên tiếng phản bác.

Bà mặc kệ Đoan Mộc Hầu lúc này sẽ nghĩ như thế nào, bởi vì đối với cường giả chân chính như bà mà nói, sẽ luôn chỉ cần dẫn dắt người khác đuổi theo tiết tấu của mình.

- Ngươi dù sao cũng là một trong mười ba Vương hầu Đại Tần, đối với đối thủ như các ngươi, ta sẽ có sự tôn trọng đến cuối cùng.

Bà có chút mệt mỏi, vì thế nói cho Đoan Mộc Hầu nghe một câu cuối cùng mà mình muốn nói.

Sự tôn trọng đến cuối cùng có nghĩa là một kiểu chết có tôn nghiêm.

Nếu không có khả năng tái chiến, vậy chính là tự sát.

Q8 - Chương 95: Một kiếm

Cường giả thất bại vẫn là cường giả như trước.

Chốn tu hành của các vương triều hàng năm đều có Tu hành giả mới xuất hiện, những người có thể cường đại đủ để được ghi chép trong sử sách, rất nhiều kinh nghiệm của bọn họ vốn đáng để tôn kính.

Khi Đoan Mộc Hầu quyết định tự sát, y lại sinh ra vô số kính ý đối với bà lão Ô Thị già nua trước mặt này.

Bởi vì bất kẻ ở Ô Thị hay là ở những vương triều còn lại, nữ tử muốn nắm giữ triều chính còn khó khăn hơn nhiều so với nam tử.

Mấu chốt nhất chính là, bà lão Ô Thị này cho tới bây giờ đều không dùng lực lượng của bản thân mình.

- Có lẽ nếu gặp ngươi sớm hơn mười năm, sớm bại trong tay ngươi, vậy mọi chuyện sẽ rất khác.

Khi y cuối cùng chậm rãi cúi đầu, để cho một đoạn băng nhọn sắc bén đâm xuyên qua cổ họng mình, y nghiêm túc nói một câu này.

Hoàng thái hậu Ô Thị không đáp lại.

Nhưng bà hiểu được ý của tên Vương hầu Đại Tần này.

Nếu khi đó Đoan Mộc Hầu có thể hoàn toàn thấy rõ mình, vậy y sẽ có khả năng thành tựu, sẽ có khác biệt rất lớn trên con đường tu hành.

- Ngươi lại thua một trận.

Bà không nhìn Đoan Mộc Hầu nữa, mà quay đầu nhìn chỗ Tinh Hỏa tái nhợt từng rơi xuống, chậm rãi nói một câu, khóe miệng lộ ra ý cười đắc ý.

- Ngươi rất muốn Cửu Nhãn Thiên Châu, nhưng ngươi không thể tưởng tượng được thứ này đã đến trong tay ai.

Dưới ánh tuyết trắng phản chiếu, đôi mắt của bà lão Ô Thị này vẫn có vẻ có chút mờ nhạt đục ngầu.

Lực lượng của Thiên U tinh cũng chỉ làm cho bà trẻ trung như vậy trong chớp mắt, sau khi hào quang nở rộ, lại tựa như thiêu đốt càng nhiều Tinh lực của bà.

Nhưng bất kể là Hồ Kinh Kinh hay Tạ Nhu ở một bên, đều cảm thấy trong ánh mắt bà lão này tràn ngập thiện ý cùng trí tuệ.

Hai thiếu nữ đều rất đơn thuần, càng đơn thuần lại càng có thể thấy rõ bản chất của sự vật.

Hai người đều cảm thấy bà lão Ô Thị này sở dĩ có thể thắng nữ chủ nhân của Trường Lăng, chính là bởi vì bà thấy rõ lòng người, biết người nào có thể tín nhiệm.

.....

Bầu trời nhiều mây, nhưng lại không mưa.

Rất nhiều phủ đệ của Sở đô đều treo đèn sáng.

Trong sông lớn từng có những chuyến hạm lớn U Phù xuất hiện bên ngoài Sở đô, gợn sóng có chút mãnh liệt, nhưng gió vừa vặn từ hạ lưu thổi đến, điều này hiển nhiên đã tạo thuận lợi cho rất nhiều thương thuyền muốn đi thượng nguồn, cho nên số lượng thuyền trên mặt sông hiện tại còn nhiều hơn một chút so với ngày

thường.

Trong một vịnh sông nhỏ cách đô thành nước Sở rất gần, có một chiếc thuyền con đang di chuyển, Triệu Tứ tiên sinh danh chấn thiên hạ đang ở trên thuyền này.

Cô đơn độc một mình, uống nước chè mà Sở đô bán, đưa mắt nhìn ánh đèn như sao trong Sở đô.

Trong nước chè có khối lê được cắt rất đồng đều, còn có một ít quế khô, sau khi được nấu bên trong nước chè, sẽ lại trở nên "mập mạp" lên, tản ra một loại hương thơm rất dễ ngửi.

Nhìn thấy càng nhiều phong cảnh, tầm mắt sẽ trở nên rộng mở.

Bất kể là thức ăn tinh xảo, hay là những quần thể kiến trúc có vẻ thanh tú dưới trời đầy mây, đường cong được thợ thủ công chế tạo khiến người ta thán phục, đều làm cho cô thầm cảm thán, cảm thấy vương triều lâu đời này thực sự có nội tình mạnh hơn rất nhiều so với vương triều Đại Triệu cố thổ của cô.

Giống như gió có thể thổi cánh buồm lớn, mang theo thuyền lướt đi, giống như một chén nước chè này để lâu sẽ lạnh, trên thế gian này có rất nhiều chuyện là không thể tránh khỏi.

Cô thừa nhận năm đó Đế vương ngu ngốc kia quản lý vương triều nước Triệu, mặc dù không phải bởi vì đối thủ như Đại Tần và Ba Sơn Kiếm Tràng, chỉ sợ bị tiêu diệt cũng là chuyện sớm muộn.

Chỉ là chuyện đã xảy ra hiển nhiên sẽ không cách nào quên.

Một chiếc thuyền trôi dạt về phía hạ lưu.

Tốc độ lướt đi của thuyền không nhanh, song tự có một loại khí tức độc đáo, lại rất tự nhiên hấp dẫn cảm giác của nàng.

Cô buông chén nước chè đã uống hơn phân nửa, dùng một chiếc khăn tay bằng vải thô lau khóe miệng, sau đó yên lặng chờ đợi.

Nhìn thuyền kia tiến lên, trên người cô không có một chút chân nguyên dao động toát ra, thế nhưng chỉ có chính cô rõ ràng nhất, khí thế của mình càng ngày càng hoàn mỹ.

Trước đó không lâu, cô đã có một cuộc chạm trán với Tề Tư Nhân.

Khi đó chiến ý của cô tràn đầy, trạng thái cũng đạt tới đỉnh phong.

Chẳng qua so sánh với hiện tại, trận chiến đấu kia nhiều nhất chỉ có thể nói là hoạt động một chút thân thể.

Một trận quyết đấu đủ để được xưng là vang vọng sử sách, không chỉ phải xem đối thủ của song phương là ai, tu vi song phương mạnh hay yếu, còn phải xem ý nghĩa đại biểu.

Trong thế giới người tu hành năm mươi năm gần đây, điều khiến Tu hành giả trong thiên hạ tưởng tượng và chờ mong nhất, kỳ thật chính là trận chiến giữa Tông sư Triệu Kiếm Lô cùng Kiếm thủ thiên hạ Vương Kinh Mộng.

Chẳng qua trận chiến này cuối cùng vẫn chưa thành công.

Khi đối địch với Tề Tư Nhân ngày đó, Triệu Tứ tiên sinh Triệu Diệu biết mình đã lĩnh ngộ được tất cả kiếm ý mà sư tôn hy vọng mình có thể cảm ngộ, đã tiếp cận rất gần cảnh giới của sư tôn mình năm đó. Song hôm nay nhìn con thuyền kia dần dần tiếp cận, cô cũng biết mình lúc ấy chỉ là tiếp cận rất gần, cũng không phải là bằng hoặc vượt qua.

Chỉ có loại đối thủ định mệnh này, cũng là đối thủ mà toàn bộ sư môn chờ đợi rất nhiều năm, mới để cho cô thực sự đứng ở độ

cao như vậy.

Khi hai chiếc thuyền tiếp cận không quá năm mươi trượng, thấy rõ bộ mặt Đinh Ninh đang đứng trên đầu thuyền, cô khẽ gật đầu, chắp tay mà đứng.

Lúc này cô xác định mình đã không có bất kỳ khác biệt gì với sư tôn năm đó.

- Triệu Kiếm Lô quả nhiên bất phàm, đều là nhân kiệt.

Đinh Ninh nhìn cô, bình tĩnh nói một câu này.

Trong miệng người khác nói ra lời nói như vậy có lẽ có vẻ khách sáo hoặc là dối trá, song từ trong miệng hắn nói ra lại hoàn toàn không giống.

Triệu Diệu hơi nhướng mày, thản nhiên thừa nhận một câu khen ngợi này, sau đó hỏi:

- Ngươi ở quận Giao Đông, sao lại đột nhiên đến nơi này?

- Đón một vị bằng hữu cũ, thuận tiện xử lý một việc.

Đinh Ninh trả lời.

Triệu Diệu lập tức hiểu ra, ánh mắt chợt lóe:

- Bách Lý Tố Tuyết sắp tới rồi sao?

Đinh Ninh không nói gì, chỉ gật đầu.

Triệu Diệu hít sâu một hơi, nhìn hắn nói:

- Ngươi nợ Triệu Kiếm Lô ta một kiếm.

Đinh Ninh nói,

- Ta nợ Triệu Kiếm Lô.

Triệu Diệu nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói:

- Có muốn đổi thời gian không?

Đối với bản thân cô, hiện tại cũng không phải là một trận so kiếm trong kế hoạch, chỉ là gặp đúng lúc mà thôi.

Nhưng trong mắt cô, nếu kế tiếp Đinh Ninh có chuyện quan trọng muốn làm, vậy trận so kiếm như vậy có thể dời lại.

- Không cần.

Nhưng Đinh Ninh lại lắc đầu, nói:

- Cố ý không bằng đúng lúc.

Sau khi hơi dừng một chút, Đinh Ninh nhìn thoáng qua bầu trời phương xa, nhẹ giọng nói tiếp:

- Ta cũng đã chờ một kiếm này rất nhiều năm, hơn nữa trong Sở đô lúc này, nếu có người làm ta kính sợ giống như sư tôn ngươi, ta cũng sẽ không tùy ý mà đến như thế.

Triệu Diệu tiếp tục gật đầu làm lễ.

Lần hành lễ trước là vì bản thân, mà lần hành lễ này là thay sư tôn của cô.

- Vậy thì bắt đầu?

Cô tiếp tục hỏi.

- Một kiếm như vậy làm sao có thể tiến hành trong yên lặng, thiếu đi khán giả xứng đáng?

Đinh Ninh nhìn tường quách Sở đô cách đó không xa, nhìn tường thành mới xây, nhìn cửa nam cao nhất trên tường thành, mỉm cười.

Triệu Diệu trong nháy mắt hiểu ý của Đinh Ninh, cũng nở nụ cười, cười vô cùng ngạo nghễ,

- Vậy liền theo ý của ngươi.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết ngồi ở trong mái che thuyền nhỏ, tay ngọc cầm một bình rượu mới.

Lần này nàng không tùy ý mặc quần áo phổ thông nhất, mà lại mặc áo hoa trắng tinh như tuyết.

Bầu rượu này cũng không phải là rượu chua thô sơ được ủ một cách tùy ý trong Ngô Đồng Lạc, mà là rượu ngon mà chỉ có Công Tôn gia đứng đầu quý tộc quyền quý năm đó mới ủ được.

Q8 - Chương 96: Chiến một tòa thành

Q8 - Chương 96: Chiến một tòa thành

Rượu ngon nhất, quần áo hoa lệ nhất, mỹ nhân đẹp nhất, có thể xứng đôi đương nhiên là chuyện long trọng nhất.

Hai chiếc thuyền theo sóng mà động, chậm rãi đi về phía tường thành lớn nhất Sở đô.

Kiếm thủ thiên hạ Vương Kinh Mộng và Tông sư Triệu Kiếm Lô kia, vốn chính là người tu hành đứng ở chỗ cao nhất trên thế gian, cách rất nhiều năm sau, người có thể đứng ở độ cao này cũng chỉ có thêm một Nguyên Vũ một kiếm bình sơn trên Lộc Sơn Hội minh, ngoài ra cũng chỉ có Bách Lý Tố Tuyết từ Mân Sơn Kiếm Tông giết vào Hoàng cung Trường Lăng.

Tên Tông sư Triệu Kiếm Lô kia đã qua đời, nhưng Triệu Tứ tiếp nhận một kiếm kia của lão, giờ phút này cô liền đại biểu cho Triệu Kiếm Lô.

Kiếm thủ thiên hạ cùng Triệu Kiếm Lô, hơn nữa còn có đại tiểu thư Công Tôn gia đứng đầu quyền quý Trường Lăng ngày xưa cùng nhau tới đón Bách Lý Tố Tuyết, đây hiển nhiên chính là chuyện long trọng nhất.

Đinh Ninh đứng ở đầu thuyền, nhìn đường nét thành lớn càng ngày càng đến gần, khuôn mặt của hắn vẫn bình tĩnh như trước, khí tức trên người cũng không có bất kỳ thay đổi nào, song hắn biết cảnh giới của mình cũng càng ngày càng trở nên hoàn mỹ.

Tòa thành này bị quân đội của Từ Phúc cùng với những Tu hành giả của vương triều Đại Tề công xuống, sau khi Tề đế và Trịnh Tụ phân chia lợi ích lẫn nhau xong, lực lượng chiếm cứ địa vị chủ đạo ở chỗ này đã sớm là quân Tần.

Có một số quân Tần từ biên cảnh hai nước Tần Sở một đường chiến đấu đến đây, nhất là thuộc hạ của mấy tên Vương hầu ngày xưa đã chết trận, cũng đều dừng lại ở xung quanh Sở đô tiến hành chỉnh biên. (chỉnh biên: sắp xếp lại biên chế)

Trong cuộc đời hắn, hoặc có thể nói là cả đời Vương Kinh Mộng trước kia, thời điểm hắn cường đại nhất, thời điểm cảnh giới hoàn mỹ nhất, chính là lúc một người giết vào Trường Lăng, một người chiến một tòa thành.

Một người chiến một tòa thành cũng không phải chỉ bi tráng, tình cảnh như vậy cũng có thể bức bách một Tu hành giả thiêu đốt sinh mệnh đến mức độ nồng đậm nhất.

Khi chiếm lĩnh tòa thành nổi của quân Giao Đông kia, chính thức bước vào Thất Cảnh, tu vi chân nguyên của Đinh Ninh thậm chí còn hoàn mỹ hơn so với năm đó, bởi vì trong toàn bộ quá trình tu hành hắn đã bù đắp rất nhiều khuyết điểm, lại càng chiếm được mấy môn phương pháp tu hành cường đại mà quá trình tu hành lúc trước không cách nào đạt được.

Nhưng chính hắn hiểu được, bản thân còn cần một cơ hội, mới có thể trực tiếp thiêu đốt bản thân mình vốn ẩn núp nhiều năm lên, như vậy mới có thể triệt để đạt tới cùng tiếp tục vượt qua bản thân năm đó.

Tòa thành lớn trước mắt này rất giống Trường Lăng năm đó.

Đây là cơ hội mà chính hắn sáng tạo ra.

So sánh với tòa thành lớn này, thậm chí so sánh với đội thuyền

lớn trên sông lớn, hai chiếc thuyền nhỏ như vậy có vẻ quá mức nhỏ bé và đơn bạc.

Cũng không ai biết tin Đinh Ninh tiến vào cảnh nội nước Sở.

Rất nhiều tin tức linh thông vốn đều đến từ quận Giao Đông, sau khi quận này đã hoàn toàn bị quân Sở do Ba Sơn Kiếm Tràng và Triệu Hương Phi dẫn đầu khống chế, thế lực của quý tộc Trịnh thị đã bị quét sạch, quận Giao Đông đối với thế giới bên ngoài mà nói lại giống như một thế giới thần bí bị ngăn cách.

Nhưng Tông sư tự có khí độ của mình, cho dù không nở rộ ra ngoài bất kỳ một tia thiên địa nguyên khí dao động nào.

Khi hai chiếc thuyền nhỏ như vậy cách bến cảng còn vài dặm, đã hấp dẫn sự chú ý của thủ quân trên thành. (thủ quân: quân phòng thủ)

Cũng không nhận được bất kỳ thông báo nào từ cấp trên, cho nên Tu hành giả cường đại tới chính là khách không mời, hơn nữa đất Sở hiện tại cũng không yên bình, Đại Tần cũng mới chỉ khống chế được hai, ba phần mười lãnh thổ, tên tướng lĩnh thống lĩnh thủ quân trong tường thành này cũng có địa vị rất cao, cho nên hai chiếc thuyền con trầm mặc lướt tới đối với bọn họ mà nói rất tự nhiên lộ ra quỷ dị.

Xét thấy đối phương là Tu hành giả cường đại, các tướng thủ trên cổng thành vẫn luôn kiềm chế ở mức nhất định, không để cho thuyền cao tốc trong cảng tiến đến chặn lại và hỏi thăm trước tiên, nhưng khi hai chiếc thuyền nhỏ kia đi thẳng qua cảng neo đậu, theo dòng nước lướt về phía cửa sông hộ thành, tiếp tục phóng tới tường thành, trái tim tất cả thủ quân liền bắt đầu co rút.

Nhưng cho dù là hiện tại, những quân sĩ này bao gồm cả người tu hành hội tụ càng ngày càng nhiều ở lầu trên cổng thành, hoàn toàn không nghĩ tới người trên thuyền này là muốn một mình đối

phó với tòa thành này.

Trong tư duy cố hữu của bọn họ, Tông sư cường đại đến đâu cũng không có khả năng đơn độc một hai người quang minh chính đại đối mặt với rất nhiều chi quân đội, ngang nhiên giết vào tòa thành này như vậy.

Dù sao trong tiềm thức của bọn họ, chuyện kia đã trôi qua rất nhiều năm, hơn nữa cho dù người nọ xưa kia cũng đã chết ở Trường Lăng.

Tướng thủ tối cao trên cổng thành vẫn không để cho quân sĩ phát ra bất kỳ cảnh cáo nào, nhưng lại âm thầm dùng quân lệnh tốc độ nhanh nhất truyền vào phía trong thành, càng ngày có càng nhiều Tu hành giả chạy tới, rất nhiều quân giới và Phù khí cỡ lớn đã được điều động hoàn tất, ở vào trạng thái có thể kích phát bất cứ khi nào, một ít tiếng chấn minh độc đáo cùng nguyên khí chấn động sinh ra ảo ảnh, bắt đầu hiện lên ở các đoạn lầu thành.

Đây kỳ thật đã là cảnh cáo mang sát ý nhất.

Song người trên hai chiếc thuyền con vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì như trước.

Hai chiếc thuyền con kia đã đi đến trước miệng cống thông vào sông hộ thành trong ánh mắt càng ngày càng khẩn trương cùng tràn ngập hàn ý của bọn họ.

Cái miệng cống này là cơ quan để khống chế mực nước sông hộ thành luôn luôn cao hơn sông lớn bên ngoài, khi cống được mở ra, dòng nước sẽ như nước lũ tràn ra sông, như vậy mặc dù có rất nhiều thuyền địch thông qua sông bên ngoài tiếp cận thành này, cũng sẽ biến thành ngược dòng mà lên, thậm chí trong nháy mắt bị đẩy ra xa xa.

Lúc ấy hạm đội U Phù của vương triều Đại Tần ở dưới nước

tiến lên, hơn nữa thân thuyền của hạm đội thiết giáp quá nặng, lại có âm khí hộ thể của những Tu hành giả vương triều Đại Tề bảo vệ, việc phá hư miệng cống tấn công tường thành sẽ hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi dòng nước.

Song hôm nay lại khác, khi hai chiếc thuyền con này còn chưa tiếp xúc với cổng sắt vạn quân kia, cái cổng này đã chợt tách ra. Lượng lớn nước chảy từ khe nứt của cống vọt ra ngoài, lực lượng còn khủng bố hơn nhiều so với khi cửa mở ra.

Điều làm cho đồng tử rất nhiều Tu hành giả trên tường thành trong nháy mắt co rút lại, hàn ý trong cơ thể trong nháy mắt dâng lên là hai chiếc thuyền con lại dễ dàng phá vỡ dòng nước, dễ dàng tiến vào tầm mắt của bọn họ một lần nữa, sau đó tiếp tục đi về lầu cửa thành phía nam.

Loại cảm giác trầm mặc và tùy ý này làm cho người ta cảm thấy nguy hiểm một cách khó hiểu, hơn nữa việc phá hư cái miệng cống kia trước đó đã làm cho tướng thủ trên cửa thành không còn do dự nữa, trực tiếp phát ra mấy đạo quân lệnh.

Một hồi tiếng quát lớn vang lên.

Tiếp theo tiếng quát lớn này liền bị một mảnh tiếng xé gió thê lương như thủy triều hoàn toàn bao phủ.

Một mảnh Diễm tiễn màu xanh biếc trong phút chốc chiếu sáng bầu trời u ám bên ngoài tòa thành lớn này. (Diễm tiễn: mũi tên lửa)

Đây tuyệt đối không phải là thăm dò.

Đây là một trong những Phù khí cường đại nhất trong quân đội vương triều Đại Tần, từng xuất hiện khi Lộc Sơn Hội minh diễn ra.

- Mỗi người một kiếm, không nên lãng phí khí lực.

Khi hào quang của những Diễm tiễn màu xanh biếc này vừa mới xuất hiện ở phía sau tường thành, Đinh Ninh đã quay người về phía Triệu Diệu ở bên nói một câu này.

- Ta trước.

Triệu Diệu cực kỳ dứt khoát gật đầu, sau đó trực tiếp cất bước lăng không bước qua vọng lâu trên cửa tòa thành kia.

Khoảnh khắc hai chân cô tách ra khỏi thân thuyền, cô đã ở mũi thuyền, nơi cô đứng, xuất hiện hai dấu chân.

Hai dấu chân đỏ rực.

Ván gỗ cứng rắn trực tiếp đã biến thành than đỏ rực.

Trong nháy mắt tiếp theo, chiếc thuyền nhỏ dưới người cô ầm một tiếng biến mất, biến thành vô số mảnh than đỏ rực bốc lên trời!

Trong Diễm tiễn màu xanh biếc vốn ẩn chứa nhiệt lực khủng bố, đủ để đốt nham thạch nóng chảy, nhưng so sánh với những mảnh lửa than hỏa hồng đỏ rực này, lại giống như sự khác biệt giữa củi đốt hết cùng lửa cháy hừng hực phun trào trong lò luyện đan.

Trong không khí vang lên một tiếng chấn động trầm đục kỳ dị.

Nhiệt lực trong Diễm tiễn rơi xuống như thủy triều không cách nào ngưng tụ, ngược lại giống như giọt nước bị bốc hơi, theo nhiệt ý vô tận bắn lên chỗ cao hơn trên bầu trời.

Trong không trung cao xa phía trên đoạn tường thành này, trong nháy mắt hình thành một đám mây lửa khổng lồ!

Hàn ý trong cơ thể quân sĩ và Tu hành giả trên tường thành càng ngày càng nồng đậm, nhưng bị nhiệt ý chân thật này thiêu

đốt, giống như trong nháy mắt rơi vào mùa hè nóng bức, cả người mồ hôi như mưa.

- Triệu Tứ tiên sinh.

Trên tường thành có Tu hành giả lạnh giọng từ giữa cổ họng phun ra bốn chữ này.

Q8 - Chương 97: Khi đó

Hỏa lực trong những Diễm tiễn này trái lại bị kiếm ý của đối phương hấp dẫn, biến thành thế lửa cháy trời, trong thiên hạ này cũng chỉ có Tông sư của Triệu Kiếm Lô mới có thể khống chế hỏa diễm đến trình độ này.

Nữ tử từ trên thuyền nhỏ tung người mà lên có dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, cũng chỉ có thể là Triệu Diệu tiên sinh nổi danh cùng Bạch Sơn Thủy trong truyền thuyết.

Tất cả quân sĩ và Tu hành giả trên tường thành đều không thể tưởng tượng được Tu hành giả đất Triệu trong truyền thuyết này lại ngang nhiên xuất hiện như vậy là muốn làm cái gì, rất nhiều quân sĩ và tướng lĩnh thậm chí xuất hiện thất thần ngắn ngủi trong nháy mắt hỏa diễm cháy đầy trời này, song khi một ít Phù khí liên tiếp được kích phát, một ít tiếng gió sắc bén cùng hỏa diễm cuốn ngược ma sát với nhau, phát ra một ít tiếng rít nặng nề, hơn mười Kiếm sư đã sớm chờ đợi trên tường thành đồng thời làm ra phản ứng.

Rất nhiều Tu hành giả ở trong quân đội Đại Tần đều là cá nhân tương đối độc lập, bọn họ không cần quân lệnh, ở trong chiến đấu xem xét thời thế, tự mình ra tay dựa theo phán đoán của bản thân.

Kiếm sư Trường Lăng vốn dũng mãnh cùng kiêu ngạo, mặc dù bị danh tiếng của Triệu Tứ tiên sinh chấn nhiếp, nhưng hiện tại nhìn bộ dáng Triệu Tứ tiên sinh không coi ai ra gì đạp về phía cửa thành, cũng đã hoàn toàn đốt cháy ý chí chiến đấu của những Kiếm sư này.

Hơn mười đạo phi kiếm mang theo tiếng xé gió khác biệt, chợt xuyên qua màn lửa.

Đại đa số phi kiếm trong quân giỏi che dấu sát khí, đặc biệt là am hiểu phối hợp.

Trong hơn mười đạo phi kiếm thì đại đa số chỉ khi xuyên qua màn lửa mới mang theo một chùm dòng xoáy rõ ràng, một đường vết cháy nhàn nhạt, sau đó đột nhiên biến mất liền như không tồn tại.

Trong không khí bị chân hỏa thiêu đốt cực nóng, có thể thấy được rõ ràng kiếm đạo bạo liệt, cũng chỉ còn lại mấy đạo.

Nhưng đối với người tu hành mà nói, sự nguy hiểm nhất của phi kiếm Trường Lăng chính là biến mất trong nháy mắt, không thể tìm ra chút dấu vết.

Trong nháy mắt sau, những phi kiếm biến mất này có lẽ sẽ hiện ra từ dưới mái ngói, sẽ từ trong bóng tối dưới lòng bàn chân, có lẽ sẽ từ trong một đóa bọt nước bắn tung tóe trên mặt sông, hoặc là một đóa hoa lửa từ bầu trời rơi xuống, hơn nữa trực tiếp đến gần nơi cách quanh người Triệu Tứ tiên sinh mấy thước.

Có một số phi kiếm có thể đồng thời bắn đến từ góc độ khác nhau, có một số phi kiếm có lẽ cố ý đến hơi muộn, hoặc vẫn trốn tránh một cách âm hiểm như trước, chờ đợi thời cơ đối phương ra tay hoặc là chân nguyên lưu động không thông.

Hơn mười tên Kiếm sư điều khiển phi kiếm tùy tâm mà động, có thể biến ảo ra vô số khả năng ở trong một hơi thở.

Hơn mười đạo phi kiếm chính là vô số kiếm ảnh.

Huống chi đây còn là một nhóm Kiếm sư đầu tiên phản ứng lại.

Kiếm sư hội tụ trên tường thành này sẽ càng ngày càng nhiều, cho nên số lượng Kiếm sư ra tay cũng sẽ dần dần tăng lên.

Trong tiềm thức của những Kiếm sư Trường Lăng này, chưa từng có Tu hành giả nào có thể chính diện chống lại nhiều phi kiếm như vậy, cho nên vô số cường giả địch quốc sau khi bị phát hiện tung tích ở Trường Lăng, cũng chỉ có thể chạy mà không thể đứng vững chiến đấu.

Cho nên theo bọn họ thấy, Triệu Tứ tiên sinh cho dù không lui, cũng chỉ có du đấu, tuyệt đối không có khả năng giống như lúc trước, không coi ai ra gì tiếp tục bước về phía cửa thành. (du đấu: vừa đánh vừa lùi)

Song hình ảnh hiện thực lại làm cho ánh mắt của bọn họ ngưng đọng một lần nữa!

Triệu Diệu hoàn toàn không quan tâm hơn mười đạo phi kiếm này.

Cô hoàn toàn không thay đổi thế đi, nhàn nhã như dạo chơi trên không trung, đi tới nóc vọng lâu giữa cửa thành.

Bởi vì đằng sau cô có Đinh Ninh.

Cô đã xuất thủ một kiếm, ngăn cản những Phù khí của quân Tần, những phi kiếm kế tiếp này chính là chuyện của Đinh Ninh, không liên quan gì đến cô.

Một tiếng "xùy" nứt ra.

Một đạo phi kiếm đầu tiên cảm ứng được lực lượng của cô thu liễm, mang theo một tia khí tức không thể tin được, chợt gia tốc, mang theo một đường kiếm ảnh như băng mỏng trên không trung, hung hăng cắt về phía phần cổ cô.

Trong nháy mắt một đạo phi kiếm này nảy sinh khí tức độc ác,

không gian quanh người cô mấy thước thậm chí hơn mười trượng vốn có vẻ coi như là yên tĩnh, chợt trở nên cuồng loạn không chịu nổi, bắt đầu náo loạn lên.

Tay trái của Đinh Ninh rời khỏi hông.

Trong không gian bạo loạn này lại có những bông hoa nhỏ màu trắng yên tĩnh nở rộ.

Mọi thứ dường như chậm lại.

Một thanh tàn kiếm chọn trúng thanh phi kiếm nổi loạn trước tiên kia, tạo ra một tiếng vang khẽ, một vòng gợn sóng như sóng nước trong nháy mắt nhộn nhạo ra cực kỳ rõ ràng bên trên không trung, trên thân tàn kiếm nở rộ càng nhiều hoa nhỏ màu trắng, phiêu đãng trong không khí.

Thanh phi kiếm đang xoay tròn kia bị đánh bay, đánh trúng một thanh phi kiếm khác vừa mới từ dưới mái hiên bay ra, tiếp theo lại bắn ra ngoài, đánh trúng một đạo phi kiếm như sao băng từ phía trên rơi xuống.

Trong tầm mắt của tất cả người tu hành, thanh tàn kiếm không ngừng nở ra hoa trắng nhỏ kia chỉ chọn trúng mấy đạo phi kiếm, toàn bộ quá trình có vẻ cực kỳ rõ ràng, song những phi kiếm này bay vòng ra ngoài, trong nháy mắt lại thay đổi toàn cục.

Chung quanh thân thể Triệu Diệu đang có phi kiếm bay lượn khắp nơi, đang xuyên thẳng qua, nhưng thân thể cô lại giống như biến thành một loại ma tính nào đó ngăn cách sự tồn tại của những phi kiếm này, không có một thanh phi kiếm nào có thể rơi vào trên người cô.

Cũng không có bất kỳ một thanh phi kiếm nào có thể rơi vào trên người chủ nhân của thanh tàn kiếm phía sau cô.

Tất cả phi kiếm vẫn phi hành trên không trung, song tuyệt đại

đa số chủ nhân của phi kiếm, trong nháy mắt này thậm chí đã quên mất việc khống chế phi kiếm của mình.

Ánh mắt và nhận biết của mọi người đều rời khỏi thân thể Triệu Tứ tiên sinh, rơi vào trên người Đinh Ninh ở phía sau cô.

Phi kiếm vẫn nở rộ trên không trung.

Hỗn loạn lại làm cho người ta có một loại cảm thụ rõ ràng khó hiểu, giống như mỗi một thanh phi kiếm đều ở vị trí nó nên ở. Những thanh âm phi kiếm va chạm lẫn nhau, thậm chí giống như là khúc nhạc, mang theo một loại nhịp điệu độc đáo.

Trên thế giới này không có Thần minh chân chính.

Nhưng trong nháy mắt này, nhìn thân thể Đinh Ninh bị ráng đỏ chiếu lên đỏ rực, nhìn một thanh tàn kiếm tựa như rất yên tĩnh kia, rất nhiều Tu hành giả cảm thấy mình gặp được Thần minh.

Mấy gã Tông sư Thất Cảnh còn chưa ra tay thân thể không ngừng run rẩy, từ chỗ sâu nhất trong nội tâm dâng lên sợ hãi mãnh liệt.

Thanh Mạt Hoa tàn kiếm này đã đại biểu cho thân phận của đối phương.

Mà dễ dàng đánh bay hơn mười thanh phi kiếm hợp vây như vậy, chỉ đang chứng minh đối phương chính là người kia trở về.

Bởi vì trên đời chỉ có một người có thể lấy kiếm phá kiếm như vậy, không dựa vào vũ lực mà cảm giác ra kiếm ý, kiếm lộ, đồng thời phá vỡ một cách rõ ràng như thế.

Tựa như Thần tích.

Trên mái hiên vọng lâu phát ra hai tiếng động nhẹ.

Hai chân Triệu Diệu và Đinh Ninh đã rơi xuống đất.

Hai người yên lặng đứng ở một đầu mái nhà lầu thành, thân ảnh ở trong ánh sáng trời cao lớn như vậy, ở trong ánh mắt của những người tu hành này, bọn hắn tựa như đứng ở trên trời.

Có rất nhiều âm thanh kim loại rơi xuống đất.

Thứ rơi xuống đất có phi kiếm, có binh khí trong tay rất nhiều người, thậm chí có trận khu để kích phát pháp trận. (trận xu: chìa khóa)

Không chỉ có người tu hành, rất nhiều quân sĩ khi hiểu ra người đi theo phía sau Triệu Tứ tiên sinh là ai, vô số ký ức cùng một loại cảm xúc mãnh liệt khó tả mang theo một thời đại dường như đã bị dập tắt, chợt hiện lên trong lòng bọn họ.

Ở thời điểm đó.

Người kia là quân thần của bọn họ. (quân thần: kẻ đứng đầu đội quân)

Đó là chiến thần của bọn họ.

Là tồn tại bất khả chiến bại luôn luôn xung phong đi đầu.

Là Kiếm thủ thiên hạ mà bọn họ sùng bái cuồng nhiệt và đi theo.

Q8 - Chương 98: Ý nhân gian

Đối với quân nhân Đại Tần mà nói, dũng mãnh là bản tính khắc vào cốt tủy của bọn họ, mà phục tùng quân lệnh lại là bản năng hình thành sau vô số lần huấn luyện, đối với quân sĩ bình thường cùng Tu hành giả trong quân mà nói, bọn họ rất ít có cơ hội suy xét mệnh lệnh của cấp trên là đúng hay sai.

Mà đối với một số tướng lĩnh có thể quyết định hướng đi của toàn bộ quân đội mà nói, thứ bọn họ cân nhắc càng nhiều là quyền hành.

Loại cân nhắc này xuất phát từ lợi ích và tương lai của cả vương triều, sinh tử mấy vạn thậm chí mấy chục vạn thuộc hạ của mình, thậm chí là sinh tử của người nhà bọn họ.

Cho nên khi một số chuyện đối với toàn bộ vương triều mà nói là cực kỳ trọng yếu phát sinh, đại đa số người trong số họ đều không có đủ quyền được biết.

Thậm chí ở Trường Lăng ngày xưa, khi một ít quân đội nhận được Thánh ý, nhận được mệnh lệnh của cấp trên trực tiếp quản lý bọn họ, xả thân không màng sống chết dùng mạng của mình lấp vào, cuối cùng khi nhìn thấy địch nhân mà bọn họ đối mặt, bọn họ mới không thể tin được, kẻ mà mình cần phải đối mặt lại đúng là người mà bọn họ sùng bái cuồng nhiệt cùng kính yêu vô cùng.

Mà đối với quân sĩ và Tu hành giả của toàn bộ vương triều Đại Tần mà nói, bọn họ thậm chí ngay cả cơ hội lựa chọn cũng không có.

Bọn họ không ở Trường Lăng, chỉ nghe qua kết quả của chuyện xưa năm đó.

Bọn họ còn chiến đấu như bình thường, cũng muốn truy đuổi bước chân của một anh hùng nào đó trong lòng, nhưng chỉ trong một đêm, tất cả đều thay đổi.

Ba Sơn Kiếm Tràng không còn tồn tại.

Những anh hùng và chiến thần trong lòng bọn họ đều biến thành kẻ phản nghịch, hơn nữa nhanh chóng tiêu tán trong lịch sử vương triều này, thậm chí trong mấy năm sau đó, ngay cả sử sách liên quan đến những người này cũng bị thiêu hủy, tựa như đó chỉ là một trận bong bóng mộng ảo, gió thổi qua một đêm sẽ không còn bất cứ dấu vết nào lưu lại.

Bọn họ không có quyền thay đổi bất cứ điều gì.

Tất cả những gì bọn họ có thể làm là tiếp tục nắm chặt vũ khí trong tay mình chiến đấu, vì thân nhân và người mình thương yêu, vì tương lai tốt đẹp hơn của vương triều này.

Nhưng mà theo thời gian trôi qua, một số việc thật sự hoàn toàn lãng quên, không còn ảnh hưởng đối với bọn họ ư?

Ít nhất không phải tất cả mọi người đều cho rằng như vậy.

Ít nhất trong giây phút này, có vài người bộc phát ra cảm xúc mãnh liệt ẩn sâu trong nội tâm.

Ít nhất có nhiều người đã làm theo những cảm xúc chân thành nhất của mình ở thời điểm hiện tại.

Sau khi rất nhiều tiếng kim loại rơi xuống đất vang lên, ngoại trừ một ít tiếng xé gió cùng tiếng bước chân còn đang vang lên xa xa, toàn bộ thiên địa đều an tĩnh lại.

Trên đoạn tường thành này, yên lặng đến mức chỉ còn tiếng tim đập cùng tiếng hô hấp.

Nhìn lên hai người đứng đối diện nhau trong sắc trời hôm nay, một số người đột nhiên bật khóc.

Đó không phải là vì bi thương, mà là vì tâm tình phức tạp vô cùng kịch liệt.

Trong một hoặc hai hơi thở tiếp theo, rất nhiều quân sĩ và Tu hành giả lùi ra phía sau nửa bước.

Bọn họ giơ lên kiếm sắt tầm thường được tôi luyện cả nghìn lần trong tay, hoặc là các loại danh kiếm đến từ các chốn tu hành, sau đó hoành kiếm ở trước ngực, hơi khom người.

Đây cũng không phải là tranh chiến, mà là kính trọng, đại biểu cho việc nếu năm đó bọn họ ở Trường Lăng, bọn họ sẽ lựa chọn như thế nào.

Ở Trường Lăng năm đó, lựa chọn như vậy có nghĩa là sẽ bị giết chết, mà ở Sở đô hiện tại, hành động như vậy có lẽ cũng sẽ mang đến tử vong.

Nhưng chịu chết vì quân, điều này đã đại biểu cho kính ý cao nhất. (quân: vua hoặc cường giả đứng đầu)

Triệu Diệu im lặng nhìn tình cảnh như vậy, nói với Đinh Ninh:

- Sư tôn từng nói với ta, sống trên đời mà có thể làm cho rất nhiều người nhớ kỹ ngươi, điều này sẽ không dễ dàng. Làm người có thể để cho rất nhiều người nói ngươi là người tốt, vậy cuộc đời này đã đủ. Làm người có thể khiến cho vô số người giao mạng sống của bản thân cho ngươi, ngay cả ngài ấy cũng không thể làm được chuyện này, bởi vì ngài sẽ không trả giá nhiều như vậy. Ngài chỉ mong an nhàn, chỉ muốn có một nơi ẩn cư tĩnh tâm.

- Ở các độ tuổi khác nhau, góc nhìn về cuộc sống sẽ khác nhau, đồng thời tạo ra những suy nghĩ khác nhau.

Đinh Ninh không có bất kỳ thần sắc kiêu ngạo nào, bình tĩnh đáp lại:

- Nhưng ta rất vui mừng.

- Bởi vì công đạo vốn ở trong lòng người. (công đạo: lẽ phải)

Sau khi nói xong một câu với Triệu Diệu, hắn lại nhẹ giọng bổ sung một câu này.

Triệu Diệu không nói gì nữa.

Cô từ từ ngẩng đầu lên.

Bầu trời đột nhiên ảm đạm.

Một cơn mưa nhỏ đột nhiên rơi xuống.

Những Phù khí vừa rồi và nhiệt lực của chân hỏa trên người cô đã khiến nước trong sông hộ thành này bốc hơi lên cao, hiện tại những giọt mưa này đều là do hơi nước ngưng tụ mà rơi xuống, từng giọt từng giọt đều kết tinh dị thường, trong suốt giống như sương trên lá cỏ sáng sớm.

Ngay khi cô ngẩng đầu lên, trên bầu trời xuất hiện một dải cầu vồng.

Cầu vồng phản chiếu sâu trong con ngươi của cô, phản chiếu ra vô số cảm xúc nóng bỏng nhất.

Cơ thể cô bốc cháy lên.

'Công đạo vốn ở trong lòng người.'

Mặc dù sư tôn cô năm đó bị ấn tội phản quốc, chết trong âm mưu của vị hôn quân kia, nhưng sau đó lại tự có công luận, tất cả Tu hành giả trên thiên hạ khi nhắc tới sư tôn cô, đều sẽ sinh lòng kính trọng.

Cô rất an tâm.

Cô nhận lệnh của sư tôn ra ngoài du lịch nhiều năm, nhưng trong lòng cuối cùng cũng có chỗ về, hiện tại tâm an, ngày thường trong lòng vẫn luôn vướng víu một tia căm hận cũng tiêu tan, tâm tình lại càng thêm trống rỗng, càng lên một tầng cao mới.

Lúc này cô tựa như đứng ở chỗ Triệu Kiếm Lô năm đó.

Bất cứ một tia chân hỏa nào trào ra trên người cô đều mang theo một loại hào quang thánh khiết, đều khiến cho người ta rung động.

Một tiếng ầm vang vọng.

Tay phải cô nắm chặt, trong tay tuy không có kiếm, thế nhưng trong thiên địa lại xuất hiện ảo ảnh một tòa Kiếm lô vô cùng chân thật, đập xuống đỉnh đầu Đinh Ninh.

Một kiếm đơn giản mà mạnh mẽ dị thường.

Lấy Triệu Kiếm Lô vĩnh hằng bất biến trong lòng cô làm kiếm.

Vĩnh hằng thực sự là một khái niệm rất hư cấu, bởi vì không ai nhìn thấy vĩnh hằng thực sự, nhưng nếu một cái gì đó khiến cho mọi người có một loại cảm giác vĩnh hằng, nó thường có nghĩa là mạnh mẽ và vượt quá lực lượng trong nhân thế.

Tất cả Tu hành giả Thất Cảnh trong Sở đô chứng kiến một kiếm này đều biến sắc.

Tất cả các Tông sư này đều có cảm giác nhỏ bé tự ti.

Bọn họ hoàn toàn không thể tưởng tượng được Triệu Tứ tiên sinh sẽ thi triển ra một kiếm như vậy, cũng hoàn toàn không thể tưởng tượng nên phá một kiếm như vậy ra sao.

Trong mắt Đinh Ninh tràn ngập vẻ mừng rỡ và tán thưởng.

Hắn đã chờ đợi trận chiến này rất lâu, thậm chí cho rằng không có khả năng xảy ra nữa.

Nhưng trận chiến này rốt cuộc vẫn diễn ra, hơn nữa kiếm này cũng giống như trong tưởng tượng của hắn, đầy đủ kinh diễm, làm thiên địa đều phai màu.

Thân thể của hắn ở trên nóc cổng thành này đều có vẻ mông lung ở trong không khí vặn vẹo, toàn bộ thân thể đều có loại cảm giác bị bốc hơi, song hắn lại không nhịn được mỉm cười.

Hắn dùng ra một kiếm mà bản thân đã nghĩ ra từ nhiều năm trước.

Xùy một tiếng.

Hắn dùng ngón tay làm kiếm, vẫn chưa có chân nguyên bàng bạc đặc biệt từ trong ngón tay lao ra, song thiên địa nguyên khí đã hội tụ mà đến, lại dùng tốc độ kinh người bốc cháy lên ở trước đầu ngón tay hắn.

Một luồng hỏa kiếm bắn về phía Kiếm lô phía trước. (hỏa kiếm: kiếm lửa)

Hắn thêm một mồi lửa cho Triệu Kiếm Lô phía trước.

Luồng hỏa diễm này có năm loại màu sắc, khác biệt với chân hỏa, khác biệt với Tinh Hỏa ngoài vũ trụ, nhưng tựa như ngọn lửa năm màu trong truyền thuyết, trong nháy mắt làm cho tất cả người tu hành ở đây có thể cảm thấy tình cảm chân thật nhất của hắn.

Tất cả mọi người dường như đã trải qua cuộc đời chua ngọt cay đắng của mình.

Kiếm ý liền ở chữ 'ý' này, ý nhân gian chân thật nhất, lợi dụng ý nhân gian phá đi.

Hỏa ý đã đến cực hạn.

Lại thêm một luồng hỏa ý chân thật nhất thế gian này, không có vật chứa có thể nhận được.

Ảo ảnh Kiếm Lô rơi về phía Đinh Ninh chợt phát ra một tiếng rắc rắc, phát ra tiếng nứt vô cùng chân thật, ánh lửa tràn ngập ra chung quanh.

Một đạo Mạt Hoa tàn kiếm lơ lửng bên tay trái hắn bay lên, hoa nhỏ màu trắng mịt mờ vẩy xuống, xinh đẹp không giống ở nhân gian.

Vô số giọt nước trong suốt từ trên bầu trời rơi xuống biến thành vô số dòng nước chảy, ôn nhu bao phủ về phía những đường lửa đang tỏa ra khắp nơi kia, dẫn dắt những đường lửa này rơi xuống sông lớn ở phía sau.

Kiếm pháp của Dạ Sách Lãnh vốn cũng do hắn dạy.

Dùng nước dẫn dắt, cũng không có ai trong thiên hạ có thể làm tốt hơn hắn.

Bao dung, cũng không nhất thiết phải hủy diệt lẫn nhau.

Q8 - Chương 99: Mời, dạy

Dòng nước bọc lấy đường lửa rơi xuống sông lớn.

Hầu như không có bất kỳ âm thanh nào, chỉ có khói trắng bốc lên.

Con sông lớn này trong nháy mắt khô một đoạn, lòng sông lộ ra trần trụi tựa như đất đai thiếu nước rất lâu mà nứt nẻ.

Trong nháy mắt tiếp theo, nước ở sông hộ thành đổ ra ngoài càng thêm mãnh liệt, cùng với dòng nước chảy từ nơi khác trên sông lớn đổ về, khơi dậy một làn sóng bạc cực kỳ rõ ràng.

Hơi nước bay lên không trung bị ngưng tụ, hóa thành nhiều giọt mưa rơi xuống.

Hỏa lô tập hợp các loại hỏa diễm trên thế gian, có thể đựng thiên địa ở trong đó, có thể đốt hết vạn vật lại cứ bị phá một cách hời hợt như vậy. (Hỏa lô: lò lửa)

Nhìn ngay cả mái hiên nơi cửa thành cũng không bị cháy, nhìn hai người vẫn yên lặng đứng đối diện nhau như trước, tất cả mọi người trong ngoài tường thành đều rung động không nói nên lời.

- Thì ra ngươi thật sự có thể phá một kiếm như vậy.

Có giọt mưa rơi xuống trên khuôn mặt Triệu Diệu, trong suốt cuồn cuộn rơi xuống, vả lại giống như nước mắt, cô nhìn Đinh Ninh, nói.

- Không có chiêu kiếm nào trong thiên hạ không thể phá.

Đinh Ninh nhìn cô, bình tĩnh nói:

- Nếu là đánh nhau sinh tử, kế tiếp tất sẽ có hậu thế. (hậu thế ở đây chỉ chiêu phía sau)

- Sư tôn ta năm đó chỉ nghĩ ra một kiếm như vậy để đối phó ngươi, xem ra ta vẫn chưa thể hiểu rõ sư tôn mình.

Triệu Diệu chậm rãi nhắm mắt lại, lông mi không ngừng nhảy lên, cô nhẹ giọng nói:

- Hắn cũng không muốn giết ngươi, chẳng qua chỉ muốn xem ngươi có thể ứng phó được một kiếm này hay không.

Trong đôi mắt Đinh Ninh xuất hiện cảm thương nhàn nhạt, nói:

- Vốn giết chóc cũng không phải là phương pháp tốt nhất, nếu như một trận so kiếm có thể hiểu rõ tâm ý lẫn nhau, có rất nhiều chuyện sẽ không cần dùng đại quân chém giết để giải quyết.

Triệu Diệu hít sâu một hơi.

Sau đó, cô mở mắt ra nhìn Đinh Ninh và nói,

- Cảm ơn ngươi.

Bên trong thanh âm lời cảm ơn này của cô chứa đựng rất nhiều thứ.

Một kiếm ứng đối này của Đinh Ninh làm cho cô có càng nhiều lĩnh ngộ ở trên kiếm đạo, nhưng quan trọng hơn là dường như cô đã nhìn thấy nội tâm sư tôn mình.

Đinh Ninh khẽ khom người đáp lễ.

Triệu Diệu không dừng lại nữa, phiêu nhiên bay về phía mặt sông phía sau cô.

Nước trong sông hộ thành chảy ra ngoài mãnh liệt đến cực

điểm, chỉ có thuyền nhỏ nơi Trưởng Tôn Thiển Tuyết ở lại giống như đá ngầm trong nước sông, sừng sững bất động.

Triệu Diệu lướt qua chiếc thuyền nhỏ này, lại nhận lấy một bầu rượu mà Trưởng Tôn Thiển Tuyết ném cho cô.

Cô cười cười với Trưởng Tôn Thiển Tuyết, thi lễ cảm tạ, cho đến lúc này cô mới có chút tư thái của nữ nhi.

Trong nháy mắt tiếp theo, cô lại đạp sóng, theo dòng nước chảy ra sông lớn mà đi, trong nháy mắt, tất cả mọi người trên tường thành chỉ còn thấy một bóng lưng nhỏ nhắn.

Đinh Ninh nhìn bóng lưng cô, trong mắt cũng lộ ra cảm khái.

Hắn nhìn ra được Triệu Diệu vừa đi, có ý thanh thản khi ân oán tiêu hết, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, có lẽ Triệu Tứ tiên sinh cùng những Tu hành giả Triệu Kiếm Lô này chưa chắc sẽ nhúng tay vào việc phân tranh thiên hạ.

Chẳng qua làm cho hắn vui mừng và tán thưởng chính là, cô chắc chắn sẽ có thành tựu lớn trên con đường tu hành tương lai, vượt qua sư tôn của cô cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Trên cổng thành chỉ còn lại một mình hắn.

Nhưng ở thời điểm này, nhiều người nhìn thấy chiếc thuyền dừng lại trên mặt nước.

Có rất nhiều người bắt đầu xác định thân phận của Trưởng Tôn Thiển Tuyết trên thuyền.

Chuyện này càng gợi lên thêm nhiều hồi ức.

Nhưng chuyện bên trong hồi ức lại rõ ràng đến trước mắt, điều này cũng có thể mang đến cho rất nhiều người càng nhiều sợ hãi.

Trong đám người ở đâu đó trên tường thành, khuôn mặt của một Tu hành giả cực kỳ tái nhợt.

Từ bề ngoài mà xem, gã nhiều nhất chỉ hơn bốn mươi tuổi, nhưng từ một loại hương vị độc đáo nào đó trên người thì lại thấy, tuổi tác của gã không chỉ như vậy.

Gã rụt rè cúi đầu xuống, tựa như muốn không để cho người ta chú ý tới mình.

Thế nhưng quan bào Chính Vũ ty trên người gã lại rất chói mắt.

Trong toàn bộ Trường Lăng, cũng không có mấy người có quan hàm Chính Vũ ty ở trên gã.

Ngay lúc tâm tình tràn ngập xúc động muốn chạy trốn, ánh mắt Đinh Ninh đã rơi vào trên người gã.

- An Lang Vân, ngươi có cái gì muốn nói với ta sao?

Giữa Đinh Ninh và vị quan lớn Chính Vũ ty này còn cách một đám người trùng trùng điệp điệp, nhưng Đinh Ninh lại hỏi gã một câu.

Nhưng vẻ mặt của rất nhiều người ở đây không hề có vẻ ngạc nhiên.

Biến cố Trường Lăng năm đó, bao gồm cả hành động vây quét Ba Sơn Kiếm Tràng sau này, rất nhiều quân đội vốn thuộc quản lý của Ba Sơn Kiếm Tràng đều phản bội, mà có một số tướng lĩnh quân đội lại làm ra mệnh lệnh khiến rất nhiều người lạnh lòng, để cho toàn bộ quân đội thuộc hạ của mình chịu chết.

Một người, một mệnh lệnh, đã lừa toàn bộ quân đội do mình thống lĩnh.

Chỉ vì đội quân đó là quân đội của Ba Sơn Kiếm Tràng.

An Lang Vân là một trong những tướng lĩnh như vậy.

Chẳng qua An Lang Vân thật không ngờ sẽ còn có thời điểm có thể đối mặt với Ba Sơn Kiếm Tràng một lần nữa, thật không ngờ sẽ còn phải đối mặt với người kia.

Không có bất kỳ do dự nào, khi ánh mắt Đinh Ninh rơi vào trên người gã, An Lang Vân đã bắt đầu chạy trốn.

Thân thể gã biến thành một luồng gió mạnh, lướt về phía chỗ sâu Sở đô.

Gã biết mình không thể nào là đối thủ của Đinh Ninh, nhưng gã cũng là Tu hành giả Thất Cảnh, giữa Thất Cảnh không có chênh lệch quá nhiều, nếu toàn lực chạy trốn sẽ có cơ hội rất lớn thoát được. Mấu chốt nhất chính là, gã là quan viên triều đình của vương triều Đại Tần, có một số quân đội cùng Tu hành giả tuy rằng lung lay bất định vì đối mặt với quân thần ngày xưa, nhưng chỉ cần Đinh Ninh không giết vào trong thành, những quân đội này và Tu hành giả trong đó thậm chí cũng sẽ không ra tay, nhưng nếu Đinh Ninh coi như không có gì mà giết vào trong thành, thái độ của những người này sẽ khác biệt.

Nhưng chỉ trong một hơi thở, gã liền cảm thấy một tia khí tức khác thường.

Cũng không phải là có uy hiếp tử vong tới gần, mà là trong thiên địa quanh người quá mức yên tĩnh.

Gã quay đầu nhìn thoáng qua, điều làm cho thân thể gã không hiểu sao cứng ngắc chính là, gã nhìn thấy Đinh Ninh cũng không đuổi theo mình, vẫn lẳng lặng đứng ở trên nóc cổng thành.

- Ba Sơn Kiếm Tràng ta lĩnh quân, tuy rằng cũng dùng kế, nhưng nếu gặp tử chiến chính là xung phong đi đầu, chưa bao giờ

có khái niệm lùi bước.

- Hiện tại Tu hành giả Đại Tần ta thật sự trở nên không chịu nổi như thế sao? Nếu là như vậy, mặc dù thắng thiên hạ nhưng lại thua thể diện.

- Nếu muốn chiến liền đến chiến, không nên sai sử bố trí, để cho người khác lấp mạng vô ích.

- Nếu không dám chiến liền rời khỏi thành này, nhưng phải hiểu được xấu hổ.

Thanh âm Đinh Ninh vang lên, tuy không cao vút, nhưng lại truyền vào trong tai tất cả những người nhìn thấy hắn một cách vô cùng rõ ràng.

Lúc nói những lời này, Mạt Hoa tàn kiếm lơ lửng bên cạnh Đinh Ninh, nhắc nhở tất cả mọi người một đời ban đầu của chủ nhân thanh kiếm này là ai.

Thân thể vô số người run rẩy.

Rất nhiều năm trước, vương triều Đại Tần không quá cường thịnh so với các triều đại khác, nhưng Ba Sơn Kiếm Tràng chủ trương biến pháp, Vương Kinh Mộng cùng nhiều Kiếm sư Ba Sơn Kiếm Tràng dạy người Tần dũng mãnh đầu tiên, tiếp theo dạy công bằng và biết xấu hổ.

Chỉ là sau này công bằng đối với Ba Sơn Kiếm Tràng sao?

Vì trong mọi lúc, mỗi người đều tự hào thân là người Tần, cũng không phải là bởi vì Đại Tần có vũ lực mạnh mẽ nhất.

Trường Lăng bây giờ, Đại Tần bây giờ, còn giống như trước kia sao?

- Tĩnh Vân Kiếm uyên - Khâu Âm Triệt, mời!

Một đạo thanh âm túc sát vang lên. (túc sát: nghiêm túc và đầy sát khí)

Một người từ trên tường thành lướt đến, phóng ra một đạo kiếm quang, chém về phía Đinh Ninh.

Đinh Ninh gật đầu, cầm Mạt Hoa kiếm đưa ngang ngực làm lễ, tiếp theo vung kiếm.

Một tiếng xùy nứt vang.

Mạt Hoa kiếm dễ dàng xé rách kiếm quang của người này, giống như sóng vỗ vào ngực gã, đánh ngược gã từ trên không trung bay ra bên ngoài.

- Kỳ Lâm Quân Tề Sơn Kiếm viện, mời.

Lại một đạo kiếm quang bay lên, xông về phía Đinh Ninh.

Đinh Ninh đứng yên bất động, lần thứ hai đáp lễ, xuất kiếm.

Q8 - Chương 100: Nhắc nhở

Không ngừng có kiếm quang bay lên, rơi xuống vọng lâu trên cửa thành.

Nhưng Đinh Ninh chỉ xuất ra một kiếm, chủ nhân của những kiếm quang này đã thất bại.

Không ai có thể tiếp được một kiếm.

Nếu nói trận chiến lúc trước giữa Đinh Ninh và Triệu Tứ tiên sinh chỉ là Thần Tiên đánh nhau, xa không thể chạm, thì hiện tại, chiến đấu như vậy đã xảy ra ở nhân gian.

Tất cả người Tần đều hiểu những gì Đinh Ninh muốn bày tỏ.

Hôm nay ta sẽ đứng ở đây.

Nếu ngươi tự nhận là địch nhân của ta, không phục thì đến chiến.

Nhưng trận chiến này phải tuân theo quy củ của người Tần, phải hiểu được sự xấu hổ.

Cho nên lúc này, Tu hành giả không ngừng xông lên cửa thành khiêu chiến hắn, tu vi cao thấp đều có, có Tu hành giả Tứ Cảnh Ngũ Cảnh, ngẫu nhiên cũng có tông sư Thất Cảnh.

Nhưng điều khiến người ta ngày càng rung động là dường như lúc này, không hề tồn tại tu vi cảnh giới ở trước mặt Đinh Ninh.

Dù là Kiếm sư Tứ Cảnh Ngũ Cảnh, hay là Tu hành giả Lục Cảnh Thất Cảnh, giờ phút này trong mắt mọi người đều không hề khác nhau.

Đinh Ninh chỉ dùng một kiếm, Tu hành giả tiến lên đã lập tức thất bại.

Thậm chí Đinh Ninh vẫn luôn chỉ dùng Mạt Hoa tàn kiếm, nhưng đối với người của quân đội Đại Tần, có tin tức chắc chắn rằng kiếm bản mệnh của Đinh Ninh là danh kiếm tốt nhất trên đời.

Kiếm quang nhiều màu sắc giống như pháo hoa, không ngừng sáng lên trên cổng thành, lại ngắn ngủi như sinh mệnh của sao băng.

Dòng nước sông bảo vệ thành đã bình tĩnh trở lại.

Trường Tôn Thiển Tuyết trong trang phục lộng lẫy ngẩng đầu nhìn kiếm quang như pháo hoa trên cổng thành, quét đi cái lạnh lẽo tuyệt đối của quá khứ, hơn nữa nàng cũng không dùng chén, chỉ cầm bầu rượu nhấp một ngụm, theo một chút đỏ tươi hiện lên khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành của nàng, nàng nở nụ cười, lộ ra hào quang càng nồng đậm.

Nàng cũng không phải tiểu nữ nhi tầm thường, vứt bỏ gia thế, nàng cũng là Tu hành giả trẻ tuổi có thiên phú cao nhất thế hệ, đương nhiên cũng có lúc phóng túng không kiềm chế được. Người có thể khiến nàng ái mộ, đương nhiên cũng là người trước mặt khiến nàng có rất nhiều thời khắc động tâm.

Nhìn Đinh Ninh tùy ý vung kiếm đánh bại một gã Tu hành giả, nàng đã nghĩ đến rất nhiều chuyện ngày xưa khi Vương Kinh Mộng mới vào Trường Lăng.

- Không phục? Vậy thì cứ đến chiến!

Giọng nói kiêu ngạo và khinh thường đó dường như còn vang vọng bên tai nàng, chỉ là trong lúc hoảng hốt, đã mười mấy năm xuân thu trôi qua.

- Nhất định có thể đè chết hắn!

Trong quân doanh lớn nhất của quân Tần sau cửa nam Sở đô, trên lầu gỗ cao nhất có vài tên tướng lĩnh lẻ loi mà đứng, trong đó một tướng lĩnh sắc mặt khó coi đến cực điểm, hô hấp cũng khó có thể thông suốt, áo giáp trên ngực không ngừng chấn động:

- Cho dù chân nguyên của hắn gần như vô cùng tận, cho dù hắn có thể bổ sung chân nguyên trong chiến đấu, nhưng cuối cùng thân thể cũng có cực hạn. Cho dù là đốn củi, ngay cả khi chém mấy ngàn vạn cây xuống, thân thể huyết nhục cũng sẽ chịu không nổi!

- Đè chết hắn? Vấn đề là, có bao nhiêu người sẵn sàng bỏ mệnh để tuân theo lệnh?

Mạnh Phượng Hồ lạnh lùng cắt đứt lời của vị tướng lĩnh này.

Sau khi Tô Tần bị Tề Tư Nhân bắt đi ngày đó, trên thực tế y chính là thống lĩnh tối cao của quân đội Sở Đô này. Y là người của Mạnh Hầu phủ, học trò đứng đầu của Mạnh Phóng Ưng, thậm chí còn có ân ban tên, đưa vào Mạnh Hầu phủ. Mạnh Hầu và mấy Tu hành giả mạnh nhất dưới trướng đều chết trong Thiên Sơn pháp trận ngày xưa vây giết Đinh Ninh, nên đương nhiên y rất hận hắn.

Nhưng hận là hận, có một số việc không thể nào thay đổi theo ý chí của y.

Bây giờ liếc mắt nhìn lại, trong ngoài thành này, chỉ có một số ít quân đội còn đang dựa theo quân lệnh điều động lúc trước. Càng nhiều hơn là án binh bất động hoặc rời khỏi vị trí ban đầu.

Từ khi cùng Triệu Diệu xuất hiện ở đây, Đinh Ninh cũng chưa từng nói qua bất cứ lời nào liên quan đến việc giết vào hoặc công chiếm Sở đô này, nhưng y cũng có thể khẳng định, hôm nay chỉ sợ không chỉ là tòa thành này bị mất đi.

Trường Lăng năm đó, sở dĩ Vương Kinh Mộng thất bại, là bởi

vì các triều đại trong thiên hạ có quá nhiều Tu hành giả muốn giết chết hắn. Mà một ít quân đội trung thành với Nguyên Vũ và Trịnh Tụ sở dĩ xông pha là bởi vì Vương Kinh Mộng và Ba Sơn Kiếm Tràng bị gán rất nhiều tội danh.

Nhưng xét cho cùng thì thời gian là chất tẩy rửa tốt nhất.

Bây giờ trong thành này, chỉ sợ cho dù là lão quân bình thường, cũng biết năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc là ai có lỗi với ai.

Giờ đây, mỗi một kiếm của Đinh Ninh xuất ra đều không ngừng nhắc nhở tất cả mọi người trong thành.

Không có hàng vạn quân sĩ liều mạng đi lên, thì ai có thể đánh bại người đứng ở trên cổng thành kia?

Lúc này, một gã tông sư áo xanh nhảy lên vọng lâu nơi cửa thành.

Đại đa số người trong Hoàng thành mới của Sở đô cũng không biết tên của gã, chỉ biết trước kia gã vẫn luôn là tùy tùng thân cận của Tô Tần, do Hoàng cung Trường Lăng phái tới, bảo vệ sự an toàn của Tô Tần.

Vì vậy không khó để suy đoán, gã phải là một trong những thân tín của Trịnh Tụ, chỉ sợ còn có tác dụng giám thị Tô Tần ở Sở đô.

Cho nên khi gã xuất hiện, rất nhiều người đã chấn động đến tê dại đột nhiên khẩn trương.

Bởi vì Tông sư áo xanh đó chắc chắn là một trong mấy Tông sư mạnh nhất trong thành lúc này.

- Hoành Sơn, Hứa Mục Ngôn.

Giọng nói tự báo thân phận của Tông sư áo xanh vang lên.

Cùng xuất hiện là một đạo kiếm quang màu đen nặng nề đến khó có thể tưởng tượng.

Trên cổng thành, khi kiếm quang của gã trấn xuống, những mái ngói chưa từng bị tổn hại trong trận chiến trước đó đều đồng loạt vỡ vụn.

Nhưng Đinh Ninh chỉ rất nhẹ nhàng trả lại một kiếm.

Mạt Hoa tàn kiếm tản ra kiếm quang nhẹ nhàng đến cực điểm, giống như là một làn gió nhẹ trong mùa xuân.

Tông sư áo xanh kêu lên một tiếng đau đớn, lực lượng chưa phát ra hoàn toàn, ngực đã nở rộ một chùm máu tươi, kiếm quang màu đen trong tay gã không cách nào nhấc lên, đập xuống trước mặt.

- Đây là Xuân Nê kiếm ý của Thanh Viễn Kiếm Viện? Một kiếm như vậy lại có thể phá Hắc Khuê kiếm của ta?

Từng đợt đau đớn kịch liệt truyền vào trong đầu Tông sư áo xanh, gã không thể tin nhìn máu tươi phun ra trước người mình, ngoại trừ chiêu kiếm này ra, càng làm cho gã khó hiểu là, chỗ cao trên không trung đã không còn bất kỳ phản ứng nào.

Không có Tinh Hỏa xuất hiện như trong tưởng tượng của gã.

Lúc nãy, khi gã dùng ra một kiếm kia, đã hoàn toàn kích phát một chút khí cơ mà nữ chủ nhân của Trường Lăng liên hệ với gã.

Trong suy nghĩ của gã, nữ chủ nhân trong Trường Lăng nhất định sẽ phát ra một kích mạnh nhất từ khi sinh ra tới nay.

Lúc này Đinh Ninh là vô địch, nhưng dù sao cũng chỉ là Thất Cảnh. Gã có thể khẳng định, mấy năm qua, lực lượng của Trịnh Tụ

đã hoàn toàn vượt qua bất kỳ Tông sư nào ở Trường Lăng năm đó. Nếu Trịnh Tụ phát động một kích mạnh nhất từ khi sinh ra tới nay, hơn nữa thêm một kiếm toàn lực của gã, chưa chắc không thể xuất hiện cơ hội.

Nhưng không có Tinh Hỏa hạ xuống.

Chẳng lẽ ngay cả bà ta cũng sinh lòng sợ hãi? Hoặc là ngay cả bà ta cũng sinh ra hối hận, không muốn chính diện tương phùng với hắn?

Tông sư áo xanh không thể nào hiểu được, cơ thể đã trùng trùng điệp điệp rơi xuống sông.

Trong tiếng nước rơi xuống, trên sông lớn xa xa đột nhiên truyền đến tiếng hát như có như không.

Giọng hát là giọng nữ, vừa uyển chuyển vừa mang theo một tia lười biếng, nhưng trong nháy mắt lại làm cho người ta có một loại khí tức cương quyết khó chịu.

Chỉ trong nháy mắt, rất nhiều người trong thành đều biết đây là người nào.

Trong quân doanh trong thành, áo giáp trên người mấy tướng lĩnh trên lầu gỗ lại chấn động không thôi. Hơn nữa, tên tướng lĩnh lúc trước lên tiếng nói nhất định phải đè chết Đinh Ninh kia, khóe miệng cũng không ngừng co quắp.

Ngay cả Bạch Sơn Thủy cũng chạy tới xem ‘náo nhiệt’, ai biết có bao nhiêu Tông sư sẽ đến đây.

Lúc trước nói đè chết Đinh Ninh, thật sự chính là chuyện cười.

Q8 - Chương 101: Chuyện ở thượng nguồn

Bạch Sơn Thủy đã đến.

Bóng dáng của cô xuất hiện trên dòng sông lớn, theo tiếng hát của cô, trên mặt sông có sóng trắng cuồn cuộn dâng lên, liếc mắt một cái nhìn lại, tựa như nối liền đến tận chân trời.

Dưới chân cô đạp một con cá nóc màu trắng, dài một trượng, cũng là dị vật, không biết cô đã thuần phục nó ở phương thủy vực nào.

Cô cũng không hề đến một mình, đứng ở bên cạnh còn có Lý Vân Duệ.

Sở đô không có chỗ cho Lý Vân Duệ, thậm chí ngay cả trong Hoàng cung Đại Sở ngày xưa, cũng không ai biết gã từng là tử sĩ mà Sở đế tín nhiệm nhất.

Cho nên hiện tại đứng ở bên cạnh Bạch Sơn Thủy, nhìn Sở đô sát khí lượn lờ, trong ánh mắt Lý Vân Duệ có rất nhiều cảm khái khó hiểu.

Nhưng nhiều hơn nữa là ngạc nhiên.

Đinh Ninh đến nơi này, gã và Bạch Sơn Thủy trước đó cũng không biết, mà ở phương xa cảm ứng được nguyên khí như núi sập đất lở phun trào, bị một kiếm của Triệu Tứ kinh động, bọn họ mới dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới nơi này.

Khi đến nơi này, mới phát hiện Đinh Ninh đang một người khiêu chiến cả một tòa thành.

Khí khái như vậy, gã và Bạch Sơn Thủy đều không thể sánh kịp.

Triệu Tứ đã ở rất xa.

Nàng đã không nghe được tiếng hát của Bạch Sơn Thủy, nhưng nguyên khí của cả dòng sông lớn đều dao động, lại để cho nàng biết Bạch Sơn Thủy đã đến.

Cô xoay người nhìn về phía Sở đô, khóe miệng nổi lên một tia ý cười ấm áp.

Mặc dù Tề đế trước khi thoái vị đã hạ lệnh Tông sư vương triều Đại Tề không cần đuổi giết Bạch Sơn Thủy nữa, nhưng uy vọng của y dù sao cũng có hạn, đối với Tu hành giả Đại Tề mà nói, ý nghĩa của mười hai Vu Thần quá mức trọng đại, cho nên cho tới bây giờ, Bạch Sơn Thủy và Lý Vân Duệ vẫn đang không ngừng bị Tu hành giả vương triều Đại Tề đuổi giết.

Song Bạch Sơn Thủy vẫn chạy tới.

Cô chạy tới hiển nhiên chính là không biết đã xảy ra chuyện gì, lo lắng an nguy của nàng.

Trong cuộc đời mình, có một tri kỷ có thể không quản sống chết như vậy là đủ.

Triệu Tứ tiên sinh Triệu Diệu hơi dừng chân, nàng nở nụ cười ấm áp, lại chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời vô tận.

Đinh Ninh nhìn ra nàng đã có tâm ý thoái ẩn, thực sự trong một đoạn thời gian rất dài kế tiếp, nàng sẽ lui ẩn giang hồ, không nhúng tay vào chuyện phân tranh trên thế gian này nữa.

Nhưng chỉ có chính nàng mới rõ ràng nhất.

Nàng còn có một trận chiến, một trận chiến định mệnh.

.....

Sông lớn có thượng nguồn và hạ lưu.

Có người ngược dòng mà lên, cũng có người xuôi dòng đi xuống.

Ở thượng nguồn Sở đô, sông lớn có một ít cửa hẹp, dòng sông rộng lớn bị núi đá cứng rắn dồn vào một cái miệng hồ lô, nơi này nước chảy xiết, hơn nữa có mấy khúc cua gấp gáp, ngoại trừ một ít lái đò lão luyện quen thuộc với những chỗ ngoặt nơi này, nếu không sẽ rất khó đi qua một cách bình yên.

Bên trên một bãi sông ở đoạn hẹp nhất dòng sông này, có một ít gỗ vụn của thuyền chất động, độ lớn mỗi cái đều bằng gian phòng, chẳng qua bị nước thấm cho nên màu sắc đều đã cực kỳ u ám.

Có một lão giả đang yên lặng ngồi chờ đợi trên một khối gỗ mun.

Lão chống một chiếc ô giấy dầu, ngăn cản hơi nước rơi về phía mình, đồng thời cũng che đi ánh mặt trời.

Ở hạ lưu bất kể là Triệu Tứ và Đinh Ninh chiến đấu, hay là Bạch Sơn Thủy đến, giữa dòng sông hiển nhiên đều có nguyên khí dao động mà người tu hành có thể cảm nhận được.

Nhưng mà đến chỗ lão lại khôi phục bình tĩnh một cách kỳ dị.

Trên người lão tựa như có một loại lực lượng kỳ dị, bình ổn hết tất cả khí tức biến hóa ở hạ lưu.

Một chiếc thuyền nhỏ đột nhiên phá sóng mà đến, tựa như một thanh kiếm sắc cắt qua mấy cái hiểm vịnh này, nhanh chóng xông vào trong tầm mắt của lão. (hiểm vịnh: chỗ ngoặt nguy hiểm)

Đáy thuyền chạm vào đá ngầm trong nước, nhưng lại hoàn toàn không có tổn thương, cũng không phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Bởi vì đáy thuyền nhỏ vẫn luôn có một tầng nước trong suốt đang lưu động, khác biệt hẳn với dòng nước trong con sông lớn này.

Lão giả cầm ô không hề cảm thấy bất ngờ.

Bởi vì người trên thuyền nhỏ này chính là mục đích khiến lão chờ ở chỗ này.

- Ta không muốn để cho các ngươi đi qua.

Khi thanh âm của lão vang lên, chiếc thuyền nhỏ liền ngừng lại, ghé vào bờ cách đó không xa.

Có hai người trên thuyền.

Một nữ tử mặc quần áo trắng đứng ở mũi tàu.

Một tên nam tử bọc trong chăn mỏng, dựa nghiêng ở trong khoang thuyền.

Nữ tử áo trắng là Dạ Sách Lãnh.

Mà nam tử lại là Bách Lý Tố Tuyết.

Mà lão giả cầm ô này lại là Từ Phúc vốn đi rồi mà trở về, cách đây không lâu mới hộ tống Nguyên Vũ trở lại Quan Trung.

Dạ Sách Lãnh không hề đáp lại.

Nàng chỉ hơi điều chỉnh vị trí mũi thuyền một chút, làm cho con thuyền nhỏ này mắc kẹt trong khe hở nham thạch, ý nghĩa của loại động tác này chỉ có một, nếu như muốn động thủ, nàng chưa chắc có thể bận tâm đến chiếc thuyền nhỏ này.

- Bất kể ở hải ngoại, hay là sau khi trở lại Trường Lăng, ngươi đều có tiến bộ rất lớn, nhưng ngươi vẫn không phải là đối thủ của ta.

Từ Phúc hơi nâng mép ô lên nhìn Dạ Sách Lãnh một cái, nói ra một câu này. Sau đó ánh mắt của lão rơi vào trên người Bách Lý Tố Tuyết,

- Ngoại trừ ngươi ra, toàn bộ Mân Sơn Kiếm Tông, người khiến ta kiêng kỵ chỉ có Đạm Đài Quan Kiếm.

Bách Lý Tố Tuyết lãnh đạm nhìn lão, cũng không hề tiến hành phản bác, mà chỉ gật đầu một cách rất tự nhiên, nói:

- Khoái kiếm của Đạm Đài Quan Kiếm vốn chính là nhằm vào ngươi, năm xưa ngươi ở hải ngoại ăn được Độc Long đan, sớm đã bách độc bất xâm, đám người Cảnh Nhận cũng không thể làm gì được ngươi. (bách độc bách xâm: vạn độc không thể xâm nhiễm, khoái kiếm: ý chỉ tốc độ kiếm cực nhanh)

Từ Phúc cũng khẽ gật đầu, sau đó lão lại nâng mép ô lên, nhìn núi rừng phía trên, bình tĩnh nói:

- Đi ra đi.

Thanh âm không ngừng vang vọng trong rừng núi, tựa như tiếng gió nổi lên.

Thế nhưng không ai trả lời, cũng không ai đi ra.

- Nữ tiểu thư Kỷ Thanh Thanh của Trần quốc niệm ngươi nói chuyện thay nàng, một đường đều che chở ngươi, chẳng qua nàng không thể sánh bằng Dạ Sách Lãnh, cho nên sẽ không thể ngăn cản được ta.

Từ Phúc cũng không để ý, lão nhìn núi rừng kia, rồi nói thêm một câu này.

Bách Lý Tố Tuyết nhìn lão, đột nhiên nở nụ cười:

- Sau đó thì sao?

Từ Phúc chậm rãi mà nghiêm túc nói:

- Kỳ thật ta cũng không muốn giết ngươi.

Bách Lý Tố Tuyết không đáp lại, chỉ chờ lão tiếp tục nói tiếp.

- Ta chỉ không muốn ngươi nhúng tay vào chuyện giữa hắn và Thánh thượng.

Từ Phúc càng thêm chậm rãi nói:

- Ít nhất chúng ta là cố nhân, ta không muốn tự tay giết ngươi, chắc hẳn ngươi cũng hiểu được, toàn bộ Trường Lăng cũng chỉ có ta có thể ngăn cản và giết được các ngươi.

- Lời không hợp ý sẽ không nói quá nửa câu, ta thấy chính ngươi lại nói ra cực kỳ phí sức.

Bách Lý Tố Tuyết lắc đầu, thu liễm ý cười, nói:

- Khi chúng ta chưa thành danh, ngươi đã có được kỳ ngộ khi ở hải ngoại, thể chất lại khác biệt với Tu hành giả bình thường như chúng ta. Trong một đoạn thời gian rất dài, ngươi thực ra vẫn là cao thủ đứng đầu Trường Lăng. Ngươi mạnh mẽ không sai, chẳng qua ngươi nói chỉ có ngươi có thể ngăn cản và giết được chúng ta, lời nói này lại quá mức vẹn toàn.

- Nói quá vẹn toàn, ta sẽ không tin.

Giọng nói Bách Lý Tố Tuyết càng ngày càng lạnh,

- Nếu ngươi nói giết được, vậy liền đến giết thử xem.

Từ Phúc thở dài một tiếng.

Không phải lão đang giả vờ, mà là một tiếng thở dài thực sự.

Theo một tiếng thở dài của lão vang lên, trong bóng tối phía sau lão chợt xuất hiện một bóng người, bay lên phía rừng núi phía trên.

Khí tức trên thân cái bóng người kia cực kỳ khổng lồ, hiển nhiên cũng là Thất Cảnh. Chẳng qua phương thức xuất hiện lại cực kỳ quỷ dị, giống như là trực tiếp lộ ra từ trong không khí.

Trên mặt bóng người này nằm màu sặc sỡ, thế nhưng hai mắt lại tái nhợt trống rỗng.

Mấu chốt nhất chính là, khí tức bản mệnh nhộn nhạo ra trên người người này lại giống hệt như Từ Phúc.

Hoặc chính xác hơn mà nói, nguyên khí bản mệnh phun trào trên người Từ Phúc lúc này, tựa như được rót vào một kiện Phù khí nào đó, sau đó tràn vào thân thể người kia.

Q8 - Chương 102: Vu thủ

Đây không thể nghi ngờ là một loại thủ đoạn quỷ dị.

Cái bóng người kia không giống người lạ, làm cho người ta có cảm giác giống như là con búp bê da bị Từ Phúc khống chế.

Nhưng khí tức trên người con "búp bê da" này còn cường đại hơn nhiều so với Tông sư Thất Cảnh bình thường.

Một ít Tông sư vương triều Đại Tề cũng có thủ đoạn ngự thi, song cho dù là Thiên Mộ - đệ tử của Yến Anh dùng loại thủ đoạn này, cũng chỉ có thể lợi dụng tối đa nguyên khí mà những Tông sư kia còn lưu lại trong cơ thể, chỉ tương đương với việc dùng nguyên khí bản mệnh của mình và nguyên khí chưa tan trong cơ thể những Tông sư kia, chuyển hóa di thể những Tông sư này thành thứ như Phù khí. (ngự thi: điều khiển tử thi)

Công pháp Thiên Mộ ở vương triều Đại Tề tự nhiên đã là đứng đầu, song vẫn không thể nào ngự thi cường đại như lúc còn sống.

Đối với thế giới người tu hành mà nói, loại thủ đoạn này của Từ Phúc gần như là thứ chưa từng nghe thấy.

Những điều không rõ, dễ dàng làm cho mọi người sợ hãi.

Song nhìn bóng dáng cổ quái kia, Dạ Sách Lãnh vẫn chưa từng nói gì lại khẽ trào phúng nói một câu:

- Chỉ tiếc Tề đế không biết truyền thừa của ngươi, nếu không hắn tuyệt đối sẽ không dám làm giao dịch như vậy với Trịnh Tụ.

Những lời này của nàng có ý nghĩa sâu sắc.

Bất kể là ở thời điểm Ba Sơn Kiếm Tràng lãnh quân diệt ba nước Hàn Triệu Ngụy, hay là đại biến ở Trường Lăng sau này, cho đến Nguyên Vũ đăng cơ đến bây giờ, trong tất cả các quyền quý và Tông sư ở Trường Lăng, Từ Phúc không thể nghi ngờ là một trong những thần bí nhất.

Lão từng tu luyện ở hai chốn tu hành Trường Lăng, ai cũng biết lão là Tông sư, thậm chí rất nhiều người đều cảm thấy lão là người mạnh nhất trong tất cả tông sư ở Trường Lăng lúc bấy giờ.

Làm ra phán đoán như vậy, không thể nghi ngờ là Tông sư từng có giao tiếp với lão.

Chỉ là khi ở Trường Lăng, lão hầu như không hề ra tay.

Hoặc có thể nói, những người thực sự giao thủ với lão đều đã chết.

Hơn nữa sau này lão quanh năm ở hải ngoại, quản lý toàn bộ đội thuyền của vương triều Đại Tần ở nơi này, thay Hoàng đế Nguyên Vũ tìm kiếm tiên dược, điều này càng làm cho người ta không cách nào biết được chỗ cường đại thực sự của lão.

Thế nhưng Dạ Sách Lãnh cũng ở tu hành hải ngoại trong một đoạn thời gian rất dài.

Nàng và Từ Phúc từng có một ít giao tiếp, thậm chí còn ngẫu nhiên gặp một ít hải vực bị hạm đội thiếp giáp hạm của Đại Tần quét qua, từng thấy một ít vết tích hải thú cực kỳ cường đại lưu lại sau khi bị giết.

Ở những nơi có thể gọi là chiến trường hải vực, nàng đã được cảm thụ một ít khí tức cực kỳ cường đại mà khác biệt với người tu hành Trường Lăng.

Nàng thậm chí hoài nghi Từ Phúc cũng là người tu hành công pháp âm thần quỷ vật, nhưng khí tức của lão lại khác biệt hoàn

toàn với Tu hành giả tất cả tông môn Đại Tề, điều này làm cho nàng hoàn toàn không cách nào làm ra phán đoán chính xác.

Mãi cho đến hôm nay tận mắt nhìn thấy Từ Phúc toàn lực ra tay, nàng mới rốt cục hiểu được sư thừa thực sự của Từ Phúc là từ nơi nào, nàng mới hiểu vì sao Trịnh Tụ có thể thu thập đầy đủ mười hai Vu Thần thủ, thậm chí còn có thể khống chế một số chỗ then chốt bên trong pháp trận.

Thủ đoạn Từ Phúc dùng lúc này là "Hổ Tránh thuật!" mà trong một ít điển tịch của Ba Sơn Kiếm Tràng đều có ghi chép rõ ràng

Đây cũng là bí thuật của Vu tổ xuất phát từ vương triều Đại Tề.

Sau khi tên Vu tổ kia chết, đệ tử dưới trướng chia năm xẻ bảy, trong đó có người liền trộm mười hai Vu Thần thủ chạy ra ngoài.

"Hổ Tránh thuật" kia là công pháp thuộc về một đệ tử thân truyền trong số những kẻ đào tẩu.

Đệ tử dưới trướng Vu tổ chia năm xẻ bảy, mười hai Vu Thần thủ lại biến mất, thế cho nên toàn bộ công pháp cường đại thực sự thuộc về Vu Tổ đã thất truyền ở vương triều Đại Tề.

Song ai có thể nghĩ tới, một tên Ty thủ của vương triều Đại Tần lại cùng một mạch với Vu tổ kia, hơn nữa còn chính thức kế thừa một ít bí thuật của Vu tổ năm đó, cho nên truyền thừa công pháp hiển nhiên đã áp đảo tất cả tông môn Đại Tề.

.....

Từ Phúc nghe rõ câu nói của Dạ Sách Lãnh.

Nhưng chuyện này thì sao?

Rất nhiều chuyện trên đời, vốn đều là có nhân mới có quả, căn

bản sẽ không hề từ không sinh có, đều là một lớp phủ lên một lớp mà thôi.

Hơn nữa rất nhiều chuyện trên đời này, cái gọi là vận mệnh thiên đạo, thực ra cũng đều chỉ nắm trong tay những người thực sự mạnh nhất trong thời đại này.

Lão cũng chưa bao giờ nói dối.

Lão không phải là người thích giết chóc, cũng không cảm thấy giết chóc là có thể giải quyết vấn đề.

Hơn nữa nếu giết chết Bách Lý Tố Tuyết, vậy tất cả người còn sống của Mân Sơn Kiếm Tông nhất định sẽ triển khai trả thù một cách điên cuồng.

Những người ở Mân Sơn Kiếm Tông đều là hạng người có tư chất trác tuyệt nhất, những người này thông thường giống như một ít Giao Long yên tĩnh trầm mình ở trong nước sâu, nhưng khi chúng nó cuồng nộ nóng nảy thậm chí điên cuồng, tiềm lực của chúng nó sẽ bị ép đến cực hạn, thậm chí sẽ biến thành tồn tại đáng sợ hơn.

Bạch Sơn Thủy và Triệu Tứ là ví dụ.

Nếu hai nước Ngụy Triệu chưa bị diệt, Bạch Sơn Thủy và Triệu Tứ mặc dù cũng có thành tựu kinh người, nhưng ở tuổi này, các nàng cũng sẽ không cường đại như vậy.

Lão thực sự không muốn giết Bách Lý Tố Tuyết.

Nhưng hiện tại có lựa chọn nào khác không?

Nếu để cho Bách Lý Tố Tuyết gặp gỡ Đinh Ninh, vậy tổn thương của Bách Lý Tố Tuyết có thể được chữa khỏi, sau khi sống sót, không chỉ đơn giản là chuyện hai người liên thủ như vậy.

Ai biết hai người như vậy, có thể có lợi ích kinh người đối với tu vi tiến cảnh của đối phương hay không?

Thậm chí lão có thể khẳng định, nếu hai người như vậy có thể gặp nhau một lần, vậy thời gian hai người tiến tới Bát Cảnh đều sẽ rút ngắn rất nhiều.

Mà nếu hai người này đều bước vào Bát Cảnh, rồi lại tiến vào Trường Lăng, sẽ không có người nào có thể ngăn cản được bọn họ liên thủ.

Cho nên Bách Lý Tố Tuyết nhất định phải chết ở chỗ này.

Hiện tại Bách Lý Tố Tuyết bị thương nặng hoàn toàn không có cách nào ra tay, giữ được cái mạng đã là chuyện không dễ, một nữ tiểu thư Trần quốc, một Dạ Sách Lãnh mà lão quen thuộc, theo lão thấy vốn đã không có khả năng thay đổi được chuyện gì.

Lông mày trắng của lão khẽ nhíu lại.

Một tiếng phốc khẽ vang.

Trong khoảng không bóng tối phía sau lão, lại có thêm một bóng người bay ra.

Đây lại là một tên "Hổ Tràn" giống như lúc trước.

Thân thể nhìn như không khác gì người bình thường, chẳng qua da thịt mạch màu đều bởi vì quanh năm dùng dược vật cùng nguyên khí bản mệnh bào chế, từ trong ra ngoài đều là năm màu sặc sỡ.

Chân nguyên trong cơ thể bọn họ lưu động, phát ra thanh âm như mãnh hổ gầm thét.

Đây là nguồn gốc của chữ "Hổ Tràn".

"Hổ Tràn" này thực sự giống như vật bản mệnh của lão.

Quan trọng nhất là, vật bản mệnh của người tu hành thường thường chỉ có một kiện, nhưng "Hổ Tràn" của lão cũng không phải chỉ có một.

Hơn nữa "Hổ Tràn thuật" truyền đến tay thế hệ lão, lại bị lão dung hợp thủ đoạn "Dược nô" của quận Giao Đông, thậm chí còn cường đại hơn so với "Hổ Tràn thuật" của Vu tổ năm đó.

Nếu như nói Vương Kinh Mộng là Kiếm thủ được thiên hạ công nhận.

Vậy năm đó, khi lão và Trịnh Tụ âm thầm đạt thành giao dịch, lực lượng của lão cũng đủ để cho lão áp đảo tất cả những Tu hành giả Đại Tề kia, trở thành Vu thủ của những người tu hành nguyên khí âm thần quỷ vật. (Vu thủ: người đứng đầu Vu thuật)

Khi tên "Hổ Tràn" thứ hai bay vút mà ra theo tâm ý của lão, bắn về phía Dạ Sách Lãnh trên ghềnh bãi phía trước lão, tên "Hổ Tràn" đầu tiên đã rơi vào núi rừng rậm rạp phía trên.

Khi khí tức trên người tên "Hổ Tràn" bao trùm qua rừng núi, tất cả cỏ cây tàn lụi, tất cả lá cây trở nên khô héo ố vàng.

Vô số lá vàng như tuyết bay trên bầu trời.

Dạ Sách Lãnh nhíu mày.

Tầm mắt của nàng cũng không hề rơi vào trên người tên "Hổ Tràn" thứ hai đang lướt tới, mà rơi vào phía sau Từ Phúc.

Bóng ma phía sau Từ Phúc lúc này lại vặn vẹo, tựa như lại có một người muốn chui ra.

Q8 - Chương 103: Xem hiểu

Có hai loại Tu hành giả đáng sợ nhất trên thế giới này, một là người giống như Vương Kinh Mộng, không chiêu nào không thể phá, càng chiến càng mạnh, mỗi trận chiến đều có lĩnh ngộ mới, cho dù ngươi đã xem qua mỗi trận chiến trước đó của hắn, nhưng khi gặp lại hắn, hắn đã có kiếm thức lợi hại hơn.

Một loại khác là hạng người như Từ Phúc, ngươi chỉ biết lão rất mạnh, nhưng lại không biết gì đối với công pháp và thủ đoạn đối địch của lão.

"Hổ Tranh thuật" vốn chỉ là thủ đoạn của Tu hành giả khống chế khôi lỗi da người, luyện thành vật bản mệnh, nhiều nhất cũng chỉ có thể khống chế hai gã "Hổ".

Loại "Hổ Tranh" này giống như phi kiếm, hành động theo tâm ý của người điều khiển, hơn nữa trong cơ thể chỉ là một đoàn hư không, chân nguyên và thiên địa nguyên khí lưu thông không chút trở ngại, cộng thêm người điều khiển dùng Hổ Tranh thuật có thể bảo tồn một bộ phận ý thức đối địch bằng thân thể của khôi lỗi da người, lực lượng bộc phát ra cực kỳ đáng kinh ngạc.

Nhưng hiện tại Từ Phúc sử dụng Hổ Tranh thuật, hiển nhiên đã không đơn giản như vậy, ngay lúc Dạ Sách Lãnh nhìn lại, trong bóng ma phía sau Từ Phúc cũng đã có tên "Hổ Tranh" thứ ba chui ra.

Tên "Hổ Tranh" này cao hơn hai người trước đó, đường nét ngũ quan rất rõ ràng, là một người nam tử trung niên uy nghiêm, nhưng trên khuôn mặt của nó lại được phủ lên năm màu sắc rực rỡ, giống như một mặt nạ da hổ được phủ màu.

Sau khi tên "Hổ Tràn" này xuất hiện, lại không hề rời khỏi Từ Phúc, chỉ đứng lặng lẽ bên cạnh, một đôi mắt không hề có cảm xúc nhìn chằm chằm Dạ Sách Lãnh và Từ Phúc.

Trong khu rừng phía trên, vô số lá vàng đang bay.

Một người nữ tử áo xanh mặt che khăn mỏng đứng cảnh giác, trên người cô tỏa ra một loại kiếm ý sắc bén, tất cả lá vàng bay gần bên người cô đều bị khuấy nát thành bột, nhưng lá vàng xung quanh vẫn tiếp tục bay đến gần người cô.

Khí tức của tên "Hổ Tràn" xông vào núi rừng vô cùng quỷ dị, lúc ẩn lúc hiện bên trong nhận biết của cô, không ngừng xuất hiện ở bốn phía chung quanh người cô.

Dạ Sách Lãnh nhíu chặt lông mày.

Người nữ tử ở phía trên núi rừng còn có thể không ngừng cảm nhận được khí cơ của tên "Hổ Tràn" đầu tiên kia, mà nàng lại chỉ bởi vì khoảng cách hơi xa, đã hoàn toàn mất đi cảm nhận đối với tên "Hổ Tràn" kia.

Cũng vào lúc này, năm màu sặc sỡ trên mặt tên "Hổ Tràn" vốn đang xông về phía nàng và Bách Lý Tố Tuyết đột nhiên biến mất, trở nên tái nhợt mà trong suốt, giống như một loại lưu ly nào đó.

"Xùy" một tiếng nứt vang vọng.

Tốc độ của tên "Hổ Tràn" này đột nhiên nhanh hơn mấy lần.

Dưới một tư thế đơn giản bất thường, nó nâng cánh tay phải của mình, năm ngón tay biến thành kiếm, đâm vào ngực Dạ Sách Lãnh.

Một khí tức khủng khiếp xuất hiện giữa thiên địa.

Năm ngón tay của nó nổi lên một lớp kiếm quang trong suốt,

nơi kiếm quang đi qua, cả hai bên đều nổi lên sóng khí kinh người thổi tung ra ngoài.

Đôi mắt của Dạ Sách Lãnh nheo lại thật sâu.

Nàng đứng ở trên ghềnh bãi, bên cạnh là dòng sông chảy xiết.

Một đóa bọt nước nở rộ trên một tảng đá trên ghềnh bãi này.

Chỉ khác với lúc thông thường, đóa bọt nước màu trắng này lại không tiêu tan, tiếp tục bay lên và biến thành một thanh tiểu kiếm màu trắng.

Khi thanh tiểu kiếm màu trắng bay lên, dòng sông vốn chảy xiết đột nhiên trở nên chậm chạp, tiếng nước chảy đinh tai nhức óc trước đó trong nháy mắt cũng biến mất, từ mãnh liệt trở nên nhẹ nhàng.

Một loại lực lượng cuồng bạo lại cuồn cuộn bên trong thanh tiểu kiếm này.

Toàn bộ dòng sông lớn dường như ngay lập tức bị co rút vào trong một thanh kiếm.

Tên "Hổ" này đích xác rất mạnh, lực lượng chân nguyên trong cơ thể càng vượt xa Tu hành giả Thất Cảnh bình thường, có một loại hương vị khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Nếu sử dụng đá cứng để hình dung chân nguyên của cường giả Thất Cảnh bình thường, vậy chân nguyên của tên "Hổ Tràn" này là sắt thép, có một sự khác biệt kỳ lạ về bản chất.

Chẳng qua Dạ Sách Lãnh vẫn không cho rằng đối phương có thể ngăn cản được một kiếm của mình.

Trong thời gian sống với Bạch Sơn Thủy ở Trường Lăng, cô đã trưởng thành thành một cự đầu thực sự trong thế giới của những

người tu hành.

...

Thanh kiếm nhỏ màu trắng bay ra trước mặt nàng và Bách Lý Tố Tuyết, chỉ vào mi tâm của tên "Hổ Tràn" này.

Tuy nhiên ngay tại thời điểm này, nàng cảm nhận được một chút khác thường.

Trong đôi mắt của tên "Hổ" này, đột nhiên có một tia sáng khác thường xuất hiện.

Tên "Hổ Tràn" này luôn luôn mở mắt, nhưng bởi vì không có xúc cảm cho nên đồng tử không có bất kỳ sự tức giận nào, không có nhiều sự khác biệt với một người chết nhắm mắt.

Tại thời điểm một tia sáng khác thường lóe lên, cảm giác đầu tiên của nàng là dường như con "Hổ Tràn" này đột nhiên mở mắt, sống lại.

Một tiếng nổ khẽ vang.

Thanh kiếm nhỏ màu trắng bị ngón trỏ và ngón giữa của tên Hổ Tràn này kẹp lấy.

Một cỗ lực phản chấn khó có thể tưởng tượng rung động trong không gian, trùng kích vào trên người Dạ Sách Lãnh.

Đá ngầm dưới chân nàng đã trải qua gió mưa không biết bao nhiêu năm, từ lâu đã chỉ còn lại những tảng đá cứng rắn nhất, nhưng lại đột nhiên vỡ thành vô số hạt vụn.

Trong cơ thể Dạ Sách Lãnh vang lên một hồi oanh minh, giống như vô số sóng lớn cuốn lên trong cơ thể nàng.

Đôi mắt của nàng xuất hiện vô số cảm xúc khó hiểu.

Trong cơ thể nàng có vô số kinh mạch bị chấn động ra vết nứt, chân nguyên hỗn loạn theo những vết nứt này như đao đâm vào sâu trong cơ thể nàng.

Thanh kiếm nhỏ màu trắng bị kẹp giữa ngón tay của tên "Hổ Tràn" này, một lần nữa biến thành một làn sóng vô lực.

Ánh sáng kỳ dị trong mắt tên "Hổ Tràn" này lóe lên rồi tiêu tan, dường như chưa bao giờ xuất hiện.

Nhưng cái loại cảm giác cổ quái khi lực lượng tăng lên trong nháy mắt và tựa như sống lại, không ngừng hiện lên trong đầu một cách cực kỳ chân thật hơn so với đau đớn trong cơ thể Dạ Sách Lãnh.

Ánh mắt của tên "Hổ Tràn" này quy về đờ đẫn.

Thanh kiếm trong tay nó đang tiêu tán, thế nhưng lại một bước cũng không lui, khí cơ toàn bộ thân thể cũng không có chút tán loạn nào, cường đại đến mức khiến người ta sinh ra hàn ý.

Nữ tử áo xanh trong rừng cảm nhận được tất cả.

Cô cũng rơi vào trong khiếp sợ mãnh liệt, không thể tin được Dạ Sách Lãnh lại bị một tên "Hổ Tràn" như vậy đánh bị thương.

Nhưng cô chắc chắn rằng bản thân mình không thể chờ đợi lâu hơn nữa.

Cô xuất kiếm.

Một đạo kiếm ý nhẹ nhàng xuất hiện giữa vô số lá vàng bay múa bên ngoài cơ thể cô.

Trời đất quanh người cô ầm ầm chấn động, những chiếc lá vàng bay múa chợt thoát khỏi cuồng phong và tên "Hổ Tràn" kia dẫn dắt, đột nhiên hóa thành mấy chục sợi dây thừng, cực kỳ

chính xác bắt được tên "Hổ Tràn" như ẩn như hiện trong nhận biết của cô.

Hàng chục sợi dây thừng màu vàng mềm mại rơi vào trên người con "Hổ Tràn".

Lực lượng của cô không thể vượt qua một kiếm vừa rồi của Dạ Sách Lãnh, cho nên một kiếm này của cô cũng không muốn hoàn toàn đánh bại đối thủ, chỉ muốn lấy nhu khắc cương, vây khốn tên "Hổ Tràn" này trong chớp mắt.

Nhưng cũng đúng vào lúc này, cô cũng có loại cảm giác như Dạ Sách Lãnh lúc nãy.

Tên "Hổ Tràn" bị trói bởi hàng chục sợi dây thừng màu vàng mềm mại, đôi mắt của nó xuất hiện một tia lấp lánh khác thường.

Nó giơ tay lên nắm chặt trong hư không, dường như hoàn toàn không quan tâm dây thừng màu vàng còn đang co lại.

Một tiếng nổ lớn vang vọng.

Những sợi dây thường bên ngoài cơ thể nó bị cắt đứt thành vô số đoạn.

Cùng lúc đó, một cỗ sóng gợn kinh khủng đã vọt tới phía sau nữ tử áo xanh này.

Lại là một tiếng nổ lớn.

Nữ tử áo xanh này trực tiếp bị lực lượng khổng lồ từ núi rừng phía trên đập bay xuống dòng sông phía dưới.

Nước sông bắn tung tóe, thế rơi vẫn chưa dừng lại.

Nữ tử áo xanh được bao bọc bởi khí kình, đập xuống một cái hố sâu bên dưới đáy sông.

Bách Lý Tố Tuyết vẫn không có phản ứng gì.

Y vẫn chăm chú nhìn.

Cho đến lúc này, trong mắt y cũng xuất hiện một tia lóe sáng, đồng thời nhìn Từ Phúc ở đối diện xa xa, nói:

- Thì ra Hổ Tránh thuật là như vậy.

Q8 - Chương 104: Trọng tu

Từ Phúc không có hành động tiến thêm một bước, lão ngừng lại, hai gã "Hổ Tràn" kia cũng ngừng lại, rơi vào trên ghềnh đá.

Nước sông bị xé rách chợt vây kín lại, tiếp tục có một thanh âm ầm ầm vang lên.

Nữ tử áo xanh bị đập xuống lòng sông đã lướt ra trước khi nước sông vây kín, cô đạp lên một khối gỗ nổi trong nước sông, theo gợn sóng nâng lên hạ xuống.

Lồng ngực của cô phập phồng kịch liệt, trên người có chút vết bẩn, thoạt nhìn có chút chật vật, thế nhưng khí tức trên người còn bình tĩnh hơn một chút so với Dạ Sách Lãnh, dường như cũng không chịu quá nhiều thương tích.

Từ Phúc chỉ nhẹ nhàng nhìn cô một cái, còn chưa nói gì, thanh âm của Dạ Sách Lãnh cũng vang lên:

- Ta cũng thấy rõ rồi.

- Phải không?

Trên mặt Từ Phúc cũng không có bất kỳ biểu tình dư thừa nào.

Dạ Sách Lãnh hung hăng phun ra một ngụm máu.

Động tác này không hề giống phong thái của nữ tử khi tức giận, nó làm cho nàng có thêm mấy phần dũng mãnh.

Đối với Tu hành giả cường đại mà nói, bất luận cái gì tính toán thất bại, nhất là bị thương, đều sẽ làm cho lòng tin bị mất đi, song nàng chỉ phun ra một ngụm máu như vậy, tâm tình liền hoàn toàn

bình tĩnh lại.

- Ký Thân thuật, hoặc Thế Thân thuật, cũng có thể gọi là Bì Nang pháp. (Bì Nang: túi da)

Nàng tùy ý lau khóe miệng, nhìn Từ Phúc,

- Ngươi thích gọi loại nào?

- Ngươi nói không sai, nhưng đây không phải xem kịch.

Từ Phúc lạnh nhạt cười,

- Huống chi Hổ Tranh thuật này há lại đơn giản như vậy.

Nữ tử áo xanh che mặt nhìn nụ cười tự tin mà bình thản của lão, cảm thụ khí thế cường đại không ngừng tản ra trên người lão, vẻ mặt cô càng ngày càng ngưng trọng.

Khi Dạ Sách Lãnh nói ra mấy cái tên kia, cô cũng đã phản ứng lại.

Những thủ đoạn như Ký Thân thuật cùng Thế Thân thuật, Bì Nang pháp đều bắt nguồn từ một ít Tu hành giả tu Vu cổ thuật sớm nhất.

Bọn họ sẽ dùng thuật Vu độc biến một ít độc trùng không có quá nhiều ý chí thành một loài vật không có bất kỳ tư duy nào, giống như một vật sống tựa như giấy trắng, sau đó tìm cách dùng nguyên khí bản mệnh của mình thay đổi những vật sống này, để cho những vật sống này biến thành cổ trùng có thể điều động theo tâm ý của mình.

Nghe nói một ít Vu cổ sư có thủ đoạn cường đại nhất, thậm chí có thể luyện chế một số cổ trùng thành một thân thể khác của mình.

Không chỉ có kinh mạch bên trong thân thể nó đều bị nguyên

khí bản mệnh cải tạo thành giống như kinh mạch trong thân thể bọn họ, ngay cả bộ não của những cổ trùng này cũng sẽ trở nên cực kỳ giống với bộ não của người tu hành này, trong một ít điển tịch ghi lại, những người tu hành kia nhắm mắt minh tưởng, bọn họ sẽ có thể sinh ra liên kết kỳ dị với những cổ trùng này, tương đương với tư tưởng và tâm niệm của mình sẽ hoàn toàn ký thác vào trên người những cổ trùng kia.

Những cổ trùng kia tương đương với một thân thể khác của hắn.

Đối với một ít Tu hành giả cấp thấp không hiểu rõ mà nói, đơn giản thô bạo nói là có thể để linh hồn thoát khỏi thân thể, sau đó ký túc linh hồn lên trên người cổ trùng do bọn họ luyện chế.

Tất cả những thủ đoạn này trong quá khứ, cũng chỉ giới hạn ở trên thân những độc trùng cấp thấp này.

Mà Hổ Tranh thuật của Từ Phúc lại đột phá loại hạn chế này, lại là cứng rắn biến thân thể người tu hành khác biến thành "Cổ trùng" của lão.

Giống như một người không cách nào có thể phân tâm làm nhiều chuyện, tâm thần Từ Phúc cũng chỉ có thể chuyển hóa giữa ba gã "Hổ Tranh" này.

Cho nên ba gã "Hổ Tranh" này không cách nào đồng thời xuất thủ.

Đây là một loại sơ hở tự nhiên.

Nhưng nghĩ đến tình cảnh đối địch vừa rồi, nữ tử áo xanh che mặt vẫn còn sợ hãi.

Đây đích xác không phải xem kịch, sơ hở mình nghĩ đến lại chưa chắc có thể nhằm vào sơ hở này để phá vỡ.

Từ Phúc hoàn toàn không cần minh tưởng mới có thể dời thần, tâm niệm của lão tựa như có thể chuyển đổi ở trong cơ thể ba gã "Hổ Tràn" này mà không hề dừng lại. (minh tưởng: động ý nghĩ. dời thần: di chuyển thần thức)

Tâm niệm của lão chuyển đổi vào trên người một gã "Hổ Tràn" nào, tên "Hổ Tràn" kia liền biến thành chính lão.

Cho nên trong nháy mắt, lão có thể chém ra một kiếm về phía Dạ Sách Lãnh, mà trong nháy mắt sau đó, lão đã đối địch cùng với cô.

Cô có thể tưởng tượng, nếu có người có thể đến gần bên cạnh Từ Phúc, tâm niệm của lão sẽ trong nháy mắt trở lại trên thân gã "Hổ Tràn" bên người.

Tiếp theo tên "Hổ Tràn" này sẽ biến thành tên cận vệ cường đại nhất.

Một mình lão giống như khống chế ba thân thể, tựa như ba đầu sáu tay trong truyền thuyết.

Cho dù có thể trọng thương thậm chí là giết chết một gã "Hổ Tràn", lão cũng chỉ tương đương với việc tổn thất một cỗ phân thân.

Đến lúc này cô rốt cục hoàn toàn hiểu được sự tự tin của Từ Phúc đến từ đâu.

- Trách không được ngươi vẫn không thể đột phá đến Bát Cảnh.

Thanh âm của Bách Lý Tố Tuyết chợt vang lên.

Từ Phúc khẽ nhíu mày.

Lão có một chút tự hào.

Nhất là được đối thủ như Bách Lý Tố Tuyết khen ngợi cùng cảm thán.

Tuy nhiên lão đột nhiên phát hiện ra rằng mình có thể đã hiểu sai ý, bởi vì Bách Lý Tố Tuyết tiếp tục nói ra bốn chữ cực kỳ đơn giản:

- Lãng phí thời gian.

- Ý ngươi là sao?

Từ Phúc nhíu mày. Đây là một loại cảm giác rất cổ quái, chuyện liên quan tu hành, lão nhất định phải biết rõ ràng Bách Lý Tố Tuyết nói bốn chữ này là có ý gì.

- Chắc hẳn ngươi rất hâm mộ Vương Kinh Mộng, hoặc có thể nói là Đinh Ninh lúc này.

Bách Lý Tố Tuyết mỉm cười, dừng một chút rồi nói tiếp:

- Cho đến bây giờ, rất nhiều Tu hành giả muốn hiểu rõ hẳn là cũng đã nghĩ rõ ràng, thứ quý giá nhất của Cửu Tử Tằm cũng không phải là có năng lực chết mà sống lại, mà là có khả năng vô hạn sau khi trùng sinh.

- Điều rất nhiều Tu hành giả muốn nhất, kỳ thật cũng không phải là có được điển tịch tu hành cường đại, hoặc là một ít Linh dược mà người khác không chiếm được, mà có thể trở lại quá khứ, có thể sửa chữa rất nhiều sai lầm trong tu hành của mình.

- Theo tu vi tăng trưởng, tuổi càng lớn, sai lầm phạm phải trong quá trình tu hành lúc trước sẽ hiện ra, rất nhiều người đều biết rõ nếu như bản thân ở Tam Cảnh Tứ Cảnh không áp dụng loại phương pháp tu hành nào đó, hoặc có thể nói ở một giai đoạn nào đó đặt nền móng lại xây dựng vững chắc hơn một chút, vậy thành tựu trong tương lai sẽ hoàn toàn khác biệt.

- Những "Hổ Tràn" này không chỉ hoàn toàn giống nguyên khí bản mệnh của ngươi, ngay cả khí tức chân nguyên trong cơ thể và thiên địa nguyên khí tích súc cũng hoàn toàn giống nhau.

Bách Lý Tố Tuyết thu liễm ý cười, lại có thần sắc châm chọc nồng đậm hiện lên mặt.

Y cũng giống như Từ Phúc nhìn Dạ Sách Lãnh một cách trêu tức lúc trước, ánh mắt y nhìn Từ Phúc tràn đầy vẻ châm biếm, tiếp theo nói:

- Cho nên có lẽ ngươi ở thời điểm những "Hổ Tràn" này còn đang có tu vi rất thấp, cũng đã biến bọn họ thành khôi lỗi bị ngươi khống chế, sau đó ngươi dùng ý niệm khống chế thân thể bọn họ tương đương với việc tu hành một lần nữa. Ngươi sử dụng cơ thể của bọn họ, ở trong mỗi một giai đoạn tu hành, sửa chữa rất nhiều sai lầm mà ngươi đã gặp phải trước đó. Cho nên bất kể là thân thể bản thân, hay là độ dày chân nguyên cùng với tất cả những thứ khác của ba gã "Hổ Tràn" này đều mạnh hơn bản thân ngươi rất nhiều.

Nữ tử áo xanh che mặt nghe những lời này, sắc mặt dưới khăn che mặt dần dần trắng bệch.

Nhìn thần sắc từ Phúc lúc này, cô liền cảm thấy lời Bách Lý Tố Tuyết nói đều là sự thật.

Nếu sự thật là như thế, những Tu hành giả khác tu hành một đời, mà Từ Phúc thì giống như là tu bốn đời.

- Có thể có cơ hội thay đổi sai lầm trong quá trình tu hành của mình, chính là thành công.

Từ Phúc không hề phủ nhận, ngược lại khẽ gật đầu, ánh mắt đảo qua ba gã "Hổ Tràn" kia, thanh âm hơi lạnh nói:

- Ba gã "Hổ Tràn" này một gã cường đại hơn một gã, trong

quá trình tu hành, ta đồng thời sửa chữ sai lầm phạm phải, cũng không ngừng có cảm ngộ, vì sao ngươi nói ta lãng phí thời gian?

- Còn chưa đi tới trước, vì sao phải quay đầu nhìn đường lùi? Ngươi mất nhiều thời gian như vậy, nhưng vẫn chưa đạt tới Bát Cảnh.

Bách Lý Tố Tuyết nhìn lão, lạnh lùng nói:

- Mấu chốt nhất chính là, môn công pháp này của ngươi chắc chắn có một điểm không cách nào thay đổi, ngươi không thể nào hoàn toàn vứt bỏ thân thể mình, tiếp tục chiếm cứ một cỗ thân thể tươi sống, nếu không ngươi sẽ không phải là tu hành từng cỗ từng cỗ thân thể một lần nữa, mà sẽ trực tiếp đổi một cỗ thân thể tu hành.

Thân thể nữ tử áo xanh che mặt hơi chấn động.

Nghe những lời này, Dạ Sách Lãnh nhịn không được nở nụ cười, ý cười rất càn rỡ.

Từ Phúc rũ mí mắt xuống.

Q8 - Chương 105: Báo ân

- Hình như hoàn toàn chính xác là rất bi thương.

Tạm dừng mấy hơi thở, lão mới quay người về phía Bách Lý Tố Tuyết nói:

- Không ngừng tu hành, hơn nữa tựa như đang tu hành thay người khác, tu vi những tên "Hổ Tràn" này càng cường đại, lại càng có thể cảm thấy thân thể mình lão hóa.

Dạ Sách Lãnh hơi híp mắt.

Nàng có chút không rõ những lời này của Từ Phúc rốt cuộc là có ý gì.

- Nếu xem những "Hổ Tràn" này như tráng niên, vậy ta cũng đã dần dần già đi, khẳng định sẽ chết già trước so với bọn hắn.

Từ Phúc ngẩng đầu nhìn nàng một cái, nói tiếp:

- Nhưng chắc hẳn các ngươi cũng biết trong thế giới người tu hành có một loại người là Thiên khí giả. (người bị trời vứt bỏ)

Bách Lý Tố Tuyết hơi ngẩn ra.

Dạ Sách Lãnh cùng nữ tử áo xanh che mặt kia cũng là sửng sốt.

Từ Phúc có chút khẽ trào phúng lắc đầu,

- Có vài người từ lúc sinh ra thì kinh mạch đã có chút vấn đề, không cách nào tu hành gần như tất cả các công pháp tu hành của tông môn. Những người này giống như là từ lúc sinh ra đã bị thế giới tu hành vứt bỏ, rất đáng tiếc ta chính là một Thiên khí giả

như vậy.

- Nếu thật sự là như thế, vậy cũng không dễ dàng.

Ý trào phúng trên mặt Dạ Sách Lãnh biến mất,

- Ít nhất trong tất cả điển tịch mà người tu hành ghi chép, còn chưa từng có Thiên khí giả từ lúc sinh ra không đầy đủ kinh mạch mà có thể tu hành đến Tông sư.

Từ Phúc nghe ra đây là lời khen chân chính, lão hơi gật đầu xem như cảm tạ, tiếp theo thản nhiên nói:

- Năng lực học tập của ta từ nhỏ đã cực kỳ ưu tú, thứ nhìn qua một lần sẽ không bao giờ quên, đối với một ít nghĩa lý huyền ảo khó hiểu, cũng chỉ nhìn một lúc thì đã thấu hiểu. Nhưng mà khi có cơ hội thực sự tiếp xúc tu hành, lại là có mấy cái kinh mạch trời sinh không thông. Cho dù là tu hành thì cũng không có khả năng đạt được thành tựu rất lớn. Đối với bất kỳ tông môn tu hành nào mà nói, loại thiên tư này của ta ít nhất sẽ không đạt được bất kỳ tài nguyên tông môn nào, nhưng may mắn được Tiên đế thương xót, đầu tiên là niệm ta làm quan tận tâm tận chức mà thưởng chút Linh dược cho ta, về sau càng có cơ duyên xảo hợp, ban cho ta một môn công pháp có thể tu, sau khi ta vào Ngũ Cảnh, mới tiếp xúc được Hồ Tràng thuật này, được một ít truyền thừa của Vu tổ.

- Thiên tư như ta, có thể tu đến Thất Cảnh cũng đã có thể dùng kỳ tích để hình dung, Bát Cảnh là do thân thể hạn chế nên tuyệt đối không có khả năng, cho nên Hổ Tràng thuật này đối với ta mà nói, cũng không quá lãng phí thời gian, những thứ ngươi nói với ta cũng không ảnh hưởng chút nào đến tâm tình và chiến ý của ta lúc này.

Ánh mắt của lão chuyển hướng về phía Bách Lý Tố Tuyết, thong thả mà nặng nề nói:

- Tiên đế có ân đức lớn lao đối với ta, mặc kệ giữa ngài và Hoàng đế Nguyên Vũ có chuyện gì không vui, mặc kệ ngài có bao nhiêu bất mãn đối với cách làm của đứa con ngài ấy, nhưng lúc ngài ấy trở về trời, ngày đã khẩn cầu ta phụ tá Nguyên Vũ. Nếu ta đã đồng ý, vậy chắc chắn sẽ làm điều đó. Ta nói ra những chuyện này, vậy chắc hẳn ngươi cũng có thể hiểu được vì sao ta không muốn giết ngươi, lại nhất định phải làm như vậy, bởi vì đây không phải là sở thích cá nhân, mà là ân tình.

Bách Lý Tố Tuyết đón ánh mắt của lão, nghiêm túc đáp lại:

- Chỉ là ngươi thật sự không giết được ta, nếu như chỉ bởi vì báo ân, ta khuyên ngươi vẫn không nên lãng phí khí lực.

- Ngươi rất có lòng tin, sẽ không phải là không có lửa thì sao có khói.

Từ Phúc bình tĩnh nhìn Bách Lý Tố Tuyết, nói:

- Nhưng ta càng thêm tò mò, dưới loại tình huống này, vì sao ta còn không giết được ngươi, cho nên ta càng muốn thử xem.

Bách Lý Tố Tuyết khẽ gật đầu, nói:

- Vậy thì mời.

Những người ở đây đều từng là nhân vật quan trọng nhất của Trường Lăng, ít nhất đều có sự kính trọng vốn có đối với lẫn nhau, nhưng dù sao đây cũng là một trận chặn giết, mà không phải so kiếm một chọi một.

Cho nên khi thanh âm Bách Lý Tố Tuyết vang lên, trong không khí phía trước y đã xuất hiện một luồng ánh sáng.

Ánh sáng này đến từ hai mắt của tên "Hổ Tràn" đầu tiên.

Một dải ánh sáng hẹp dài sáng lên từ trong đôi mắt hư vô của

tên "Hổ Tràn" này, tuy rằng lúc trước đã từng xuất hiện một lần, nhưng bởi vì phải suy nghĩ "Hổ Tràn thuật" của Từ Phúc rốt cuộc là thủ đoạn gì, cho nên trong nháy mắt khi ánh sáng này xuất hiện, trong cảm giác cùng nhận biết của y và Dạ Sách Lãnh, tên "Hổ Tràn" này cũng đã biến thành Từ Phúc.

Một Tu hành giả vứt bỏ thân thể của mình, lợi dụng thân thể người khác mà chiến đấu, đây là loại trải nghiệm gì?

Dạ Sách Lãnh cũng rất tò mò.

Nhưng nàng cũng không có chút do dự nào, trong nháy mắt khi bên trong đôi mắt hư vô của tên "Hổ Tràn" này có ánh sáng lóe lên, nàng cũng đã lập tức ra tay.

Vết thương của nàng rất nặng.

Cho nên nàng cũng chỉ chuẩn bị ra tay một lần.

Vô số nguyên khí điên cuồng lao ra từ trong cơ thể nàng.

Bởi vì tốc độ quá nhanh, cho nên trong cảm giác của tất cả mọi người ở đây, nàng giống như biến thành một con nhím khổng lồ.

Nguyên khí như kim nhỏ kịch liệt đâm vào thiên địa chung quanh thân thể nàng.

Nước sông đang chảy chợt dừng lại, tất cả gợn sóng trong nháy mắt này chợt biến mất, nhưng mà trên mặt nước lại đồng thời có hàng ngàn giọt nước trong suốt bắn tung tóe.

Những giọt nước này điên cuồng chấn động, song lại chỉ là một dấu vết.

Trong thiên địa có càng nhiều nguyên khí đến từ đầm nước phương xa bị rút tới chỉ trong nháy mắt, thậm chí ngay cả trong bùn đất núi rừng, trong những cây cối khô vàng kia đều đang tản

ra những giọt nước trong suốt.

Một cơn mưa lớn rơi xuống.

Từng đường mưa theo đó rơi xuống, bắt đầu mang theo kiếm ý vô cùng sắc bén.

Mỗi một cái đường mưa đều biến thành một thanh kiếm mỏng.

Vô số kiếm mỏng không hề khác biệt, đồng thời công kích thân thể của ba gã "Hổ Tràn" cùng Từ Phúc.

Mặc dù suy nghĩ có thể chuyển đổi nhanh hơn nữa, đương nhiên vẫn có khoảng cách thời gian cực kỳ nhỏ.

Vô số kiếm mỏng có loại công kích không khác biệt này, không có khả năng cường đại hơn so với kiếm ý mà nàng ngưng tụ, thế nhưng mặc kệ "Thần hồn" Từ Phúc rốt cuộc ở trong thân thể nào, lão sẽ nhất định phải bảo hộ ba cỗ thân thể khác, trừ phi lão vì giết Bách Lý Tố Tuyết mà lựa chọn ngọc đá cùng vỡ.

Tên "Hổ Tràn" trên mặt pha tạp sắc thái, trong mắt có ánh sáng lấp lóe lại biến mất một lần nữa, thân thể trở nên trong suốt như lưu ly.

Nó dùng một loại tư thái nắm tay cực kỳ ổn định và nhanh chóng, sau đó ném ra một quyền cực kỳ đơn giản lên bầu trời phía trên.

Một đạo quyền ý khủng bố bộc phát trong nhận biết của đám người Dạ Sách Lãnh.

Khi đạo quyền ý khiến người ta khó có thể tưởng tượng này đánh ra, thân thể tên "Hổ Tràn" này trong nháy mắt khô khốc xuống.

Tên "Hổ Tràn" này trong nháy mắt liền bức ra tất cả chân

nguyên trong cơ thể, thông qua một cánh tay phải của nó, cứ đơn giản bạo lực như vậy đánh tới.

Một tiếng nổ lớn ầm ầm.

Trên không trung giống như đột nhiên có mấy trăm tiếng sấm vang vọng.

Bất kỳ quy tắc nguyên khí cố định nào cũng đều bị đánh tan.

Tất cả những giọt mưa đều bị một đạo quyền ý khủng bố này chấn nát, chấn thành vô số bột phấn trắng tinh, giống như tro trắng được cạo từ trên tường xuống.

Lấy lực lượng phá pháp.

Một kích này của Từ Phúc đã hoàn toàn vượt qua lực lượng Thất Cảnh tầm thường, làm cho người ta sinh ra hàn ý.

Cùng lúc đó, trong mắt tên "Hổ Tràn" thứ hai từ trong núi rừng rơi xuống ghềnh đá cũng đã xuất hiện ánh sáng.

Ý thức của Từ Phúc trong nháy mắt đã nhanh chóng đổi qua thân thể tên "Hổ Tràn" này.

Lực lượng khủng bố như vậy, Từ Phúc lại dễ dàng có thể huy động thêm một lần nữa.

Cho dù hy sinh lực lượng của một gã "Hổ Tràn" để đổi lấy việc Dạ Sách Lãnh không cách nào ra tay, đối với Từ Phúc mà nói cũng là đáng giá.

Nhưng cũng đúng lúc này, nữ tử áo xanh che mặt kia lại cảm giác được hy vọng.

Một tiếng gào thét vang lên từ giữa môi và răng của nàng!

- Hả?

Từ Phúc chợt cảm giác có chút không đúng.

Thanh âm này cực kỳ trẻ tuổi, cho lão trực giác đầu tiên cũng không phải cái tuổi của nữ tiểu thư Trần quốc Kỷ Thanh Thanh.

Q8 - Chương 106: Tuyệt diệu

Nương theo một tiếng kêu to, lại là một đạo kiếm ý cực kỳ nhẹ nhàng.

Trong mắt Từ Phúc xuất hiện một vệt màu xanh biếc.

Đây là một đạo kiếm quang màu xanh nhạt, cực kỳ mảnh khảnh, nhưng trong cảm giác của Từ Phúc giờ phút này, lại giống như một mảnh rừng rậm khổng lồ.

Trong cảm giác của lão, phiến rừng rậm này tựa như còn đang không ngừng sinh trưởng, càng ngày càng rậm rạp, thậm chí muốn che khuất thiên địa, đoạn tuyệt liên hệ giữa lão và "Hổ Tràn".

Không có bất kỳ chần chờ gì, lão khống chế tên "Hổ Tràn" bên trong thân thể vang lên vô số phong lôi này.

Không có bất kỳ thay đổi nào, tên "Hổ Tràn" này giống như một tên trước đó, đánh ra ngoài một quyền cực kỳ đơn giản bá đạo.

Quyền là phương thức chiến đấu nguyên thủy nhất của nhân loại lúc ban đầu, không cần có kỹ xảo như sử dụng kiếm, nhưng lại càng trực tiếp, càng dễ dàng dồn lực lượng đã tích súc trong nháy mắt đánh ra ngoài.

Trong chiến đấu như vậy, Từ Phúc cho rằng dùng lực phá đạo chính là phương thức tốt nhất, cho nên lão không cần kỹ xảo.

Lực lượng của gã "Hổ Tràn" thứ hai càng cường đại hơn so với tên thứ nhất.

Khi nó đánh ra một quyền, ánh sáng trong không gian phía

trước tựa như bị nuốt hết toàn bộ, bóng tối lan tràn.

Thế nhưng trong bóng tối lại lóe ra vô số ánh sao màu bạc, giống như có vô số ngôi sao nhỏ hiển hiện ra, mỗi một khỏa đều mang theo lực lượng gần giống như sao băng chân chính.

Dưới lực lượng như vậy thì ngay cả một ngọn núi lớn thực sự cũng có thể bị phá hủy, càng không cần phải nói đến một mảnh rừng rậm.

Ầm ầm!

Phiến rừng rậm này trong nháy mắt liền biến mất, nguyên khí vỡ tan bị quyền ý đánh cho giống như là trực tiếp bốc cháy lên.

Một ngụm máu tươi phun ra từ giữa môi răng của nữ tử áo xanh che mặt, mang theo chân nguyên kình khí rải rác trực tiếp xé rách màng che trên mặt cô thành những sợi máu thật nhỏ, phiêu tán ra phía trước.

Người nổi bật của Trường Lăng cũng không cách nào ngăn cản được một quyền như vậy, hiện tại trong lòng Từ Phúc lẽ ra phải có ngạo ý cùng mừng rỡ, nhưng cảm xúc thực sự xuất hiện trong lòng lão lúc này lại là một loại cảnh giác cùng sợ hãi mãnh liệt.

Đôi mắt của "Hổ Tràn" thứ ba đứng ở bên cạnh lão chợt sáng lên.

Lực lượng của tên "Hổ Tràn" thứ ba này càng cường đại hơn so với hai tên trước đó, trong đôi mắt có ánh sáng lóe lên, da thịt trên người nó dưới bảy màu rực rỡ tựa như biến thành cầu vồng, bay ra bên ngoài.

Chẳng qua bị chân nguyên dao động của nó kích thích, không khí bên ngoài cơ thể tên "Hổ Tràn" thứ ba này lập tức xuất hiện vô số vòng xoáy nhỏ.

Nhưng nếu luận chân nguyên mạnh yếu, trong tất cả Tông sư Thất cảnh trên thiên hạ, chỉ sợ không có bất kỳ người nào có chân nguyên mạnh mẽ hơn tên "Hổ Tràn" này.

Ngoại trừ chân nguyên ra, phản ứng thân thể của nó cũng đã vượt qua cực hạn mà người thường có thể lý giải.

Cánh tay phải nó dùng một loại tốc độ hoàn toàn không cách nào tưởng tượng nâng lên, liền muốn nắm một cái trong hư không.

Nhưng mà ý của lão muốn dẫn dắt, cũng không phải là bất kỳ một ai trong đám người Bách Lý Tố Tuyết, mà là chỗ của tên "Hổ Tràn" đầu tiên kia.

Ngay trong nháy mắt này, cổ họng của gã "Hổ Tràn" thứ nhất đã xuất hiện một đạo lục quang.

Đây là một đạo kiếm quang, làm cho người ta có cảm giác là lộ ra từ trong thân thể tên "Hổ Tràn" này, song sự thật là khi mọi người nhìn thấy, kiếm quang màu xanh biếc này đã từ sau gáy tên "Hổ Tràn" này cắt thẳng qua, lộ ra từ chỗ cổ họng.

Một tiếng rầm vang vọng, trong thân thể Từ Phúc cùng tên "Hổ Tràn" thứ ba đồng thời vang lên một tiếng buồn bực.

Ánh mắt Từ Phúc ảm đạm, thân thể hơi cúi xuống, trong da thịt lặng yên chảy ra một tầng sương máu.

Trên mặt lão chợt xuất hiện mấy nếp nhăn, sâu đến mức giống như đao khắc lên.

Đầu tên "Hổ Tràn" thứ nhất bay lên, bay tới chỗ rất cao, biến thành một chấm đen trên không trung.

Bách Lý Tố Tuyết ngẩng đầu nhìn chấm đen trên bầu trời, trên mặt lạnh như băng xuất hiện một tia thần sắc quái dị, đồng thời nói hai chữ "Tuyệt diệu".

Tất cả mọi người ở đây đều hiểu được ý hai chữ mà y nói ra lúc này.

Hai chữ này của y là đang tán thưởng phá pháp của nữ tử áo xanh kia. (phá pháp: phương pháp phá vỡ)

Từ Phúc nhẹ nhàng ho khan.

Mỗi một lần ho khan, da thịt thân thể lão thấm ra một tầng sương máu.

Ánh mắt của lão rơi vào trên mặt nữ tử áo xanh kia.

Người nữ tử áo xanh này có khuôn mặt rất xinh đẹp, không có chút vết sẹo nào.

- Phan Nhược Diệp, thật không ngờ là ngươi.

Lão lắc đầu và nói thêm:

- Ta không nghĩ ngươi đã mạnh mẽ như vậy.

Cô gái áo xanh này không phải là Kỷ Thanh Thanh, mà là Phan Nhược Diệp.

Lúc này Phan Nhược Diệp không thể đáp lại, bởi vì cô cũng đang không ngừng ho máu, hoàn toàn không nói nên lời.

- Vì sao?

Từ Phúc lại có chút gian nan ngẩng đầu lên, cô nhìn về phía Bách Lý Tố Tuyết, sau đó cực kỳ nghiêm túc hỏi một câu.

Những tên "Hổ Tràn" này đều tương đương với phân thân, nhưng đồng thời cũng là vật bản mệnh của lão, Hổ Tràn thuật cường đại, vốn ở chỗ những "Hổ Tràn" này cho dù bị giết chết, cũng sẽ không gây tổn thương nghiêm trọng đối với khí hải bản thể người tu hành giống như khi vật bản mệnh của Tu hành giả

khác bị hủy.

Nhưng một kiếm này của Phan Nhược Diệp lại là ngay lúc chém chết tên "Hổ Tràn" kia, lại bắt được một tia chấn động khác thường giữa thiên địa này, bắt được một tia liên hệ giữa lão và tên "Hổ Tràn" này một cách cực kỳ tuyệt diệu.

Nếu nói lực lượng một kiếm này là mười phần, vậy để chém giết tên "Hổ Tràn" này kỳ thật nhiều nhất chỉ dùng một phần lực lượng, còn lại chín phần là dùng để truy tìm nguyên khí, giống như trực tiếp chém vào nguyên khí bản mệnh của lão.

Nương theo trong tích tắc giết chết "Hổ Tràn", tìm ra đường liên kết nguyên khí vô hình của Từ Phúc trong thiên địa này, đây vốn đã là một trận đánh cược, mà còn có một chỗ làm cho Bách Lý Tố Tuyết tán thưởng Phan Nhược Diệp tuyệt diệu, chính là một kiếm này của Phan Nhược Diệp thậm chí còn mang đến cảm giác sai lầm cho tất cả mọi người ở đây.

Không chỉ có mỗi Từ Phúc, trong nháy mắt vừa rồi, trong cảm giác của tất cả mọi người, kiếm ý của Phan Nhược Diệp đều rơi về phía thân thể Từ Phúc.

Cô làm cho người ta có cảm giác, là muốn một kiếm chém đứt đầu Từ Phúc.

Ảo giác như vậy mới khiến cho ý niệm của Từ Phúc trong nháy mắt khống chế tên "Hổ Tràn" thứ ba ở bên người, áp dụng thế thủ. Tiếp theo khi phát hiện không đúng thì cũng đã chậm một bước.

Nhưng mặc kệ những kiếm ý này của Phan Nhược Diệp tuyệt diệu như thế nào, hai người vẫn có sự khác biệt rất lớn về lực lượng thuần túy.

Quyền ý mà lão đánh ra vẫn đủ để tiêu diệt cô.

Cho nên kết quả hợp lý nhất là Phan Nhược Diệp chém chết tên "Hổ Tràn" của lão, đồng thời cô sẽ bị một quyền của lão diệt sát.

Nhưng Phan Nhược Diệp hiện tại vẫn còn sống.

Bởi vì khi quyền ý của lão tiêu diệt khu rừng rậm kia, xông về phía thân thể Phan Nhược Diệp, có một cỗ khí tức rất bàng bạc, thậm chí mang theo một loại cảm giác thần thánh trang nghiêm tỏa ra từ trên người Bách Lý Tố Tuyết phía sau Phan Nhược Diệp.

Cỗ lực lượng này tạo thành một cái bức tường vô hình, ngăn cản đại bộ phận lực lượng của lão.

Thương thế của Bách Lý Tố Tuyết cũng không phải là ngụy trang, bằng không nếu như y có thể xuất thủ, vậy thừa dịp trong nháy mắt vừa rồi kia, nếu Bách Lý Tố Tuyết xuất ra một kiếm, lão chắc chắn sẽ bị giết chết.

Cho nên đây hẳn chỉ là một món đồ trên người Bách Lý Tố Tuyết.

Thế nhưng là cái gì, lại cường đại như thế, cường đại đến mức có thể ngăn cản một kích của lão?

Ít nhất trong những tri thức mà lão có, trên thế gian không có bất kỳ kiện Phù khí nào có lực lượng như vậy.

Mân Sơn Kiếm Tông cũng tuyệt đối không tồn tại thứ như vậy.

Hoặc có thể nói, vật này còn không ở trên người Bách Lý Tố Tuyết khi giết vào Hoàng cung, nếu không lúc đó Trịnh Tụ chắc chắn sẽ chết.

Q8 - Chương 107: Nữ hoàng trả thù

Q8 - Chương 107: Nữ hoàng trả thù

Bách Lý Tố Tuyết lạnh lùng như sương, cũng không trả lời câu hỏi của Từ Phúc, mà chỉ lạnh lùng nhìn lão một cái.

Tất cả mọi người ở đây đều hiểu được ý của y.

Ý là y sẽ không nói cho Từ Phúc biết đáp án.

Nếu như Từ Phúc thực sự muốn biết, vậy có thể xuất thủ thử một lần nữa.

Kết quả của việc thử thì cũng chỉ có hai khả năng.

Nếu như vật trên người Bách Lý Tố Tuyết không còn cách nào phát tán ra lực lượng như vậy một lần nữa, vậy lão có thể giết chết đám người Bách Lý Tố Tuyết.

Nhưng nếu món đồ kia chỉ còn có lực lượng ngăn cản một lần toàn lực ra tay của Từ Phúc, lão lúc này trọng thương sẽ bị giết ngược lại.

Bách Lý Tố Tuyết ném ra cái đề này, liền xem Từ Phúc có dám đánh cuộc hay không.

Từ Phúc trầm mặc xuống.

Dạ Sách Lãnh trọng thương, Phan Nhược Diệp trọng thương, cùng với Bách Lý Tố Tuyết hiện đang chăm chú nhìn lão.

Đối với lão mà nói, tính mạng của ba người này có sức hấp dẫn thật lớn.

Chỉ là lão còn có quyền đánh cược như vậy sao?

Một chút vẻ hơi đắng chậm rãi xuất hiện trên khóe miệng lão, nhộn nhạo ra.

Điểm xuất phát của cả hai bên là không công bằng.

Nếu đám người Bách Lý Tố Tuyết chết, bên cạnh Đinh Ninh còn có Lâm Chử Tửu, còn có Trưởng Tôn Thiển Tuyết, còn có Đạm Đài Quan Kiếm, còn có người của Triệu Kiếm Lô, còn có Bạch Sơn Thủy... Còn có rất nhiều Tông sư khiến người ta ngưỡng mộ đứng về phía hắn.

Nhưng nếu lão chết, bên cạnh Nguyên Vũ còn có người nào khác?

Cả đời này lão đã tốn thời gian tu hành gấp mấy lần người khác, lấy lực lượng mà thiên tư của một gã bị trời vứt bỏ có thể có được để đối địch với mấy cường giả đứng đầu trên đời này. Nếu như muốn chết, cũng nhất định sẽ chết trong cục diện lão có khả năng khống chế triệt để, cái loại trận chiến càng có giá trị kia.

- Có quá nhiều thứ không thể tưởng tượng được.

Sau khi thở ra, lão từ từ ngẩng đầu lên, dùng một loại ngữ khí nhẹ nhàng khẽ nói:

- Lần này ngươi thắng.

Bách Lý Tố Tuyết lẳng lặng nhìn lão, nói:

- Lần này ngươi thua, về sau có thể sẽ không thắng được ta nữa.

Từ Phúc đã quyết tâm rời đi, điều này đối với Bách Lý Tố

Tuyết mà nói đã là kết quả tốt nhất, nếu những lời của y lúc này rơi vào trong tai người khác, cũng là đang kích thích Từ Phúc, chuyện này dường như có chút ngu xuẩn.

- Ngươi không cần phải phá hư tâm tình, gieo hạt giống thất bại trong lòng ta.

Từ Phúc nhìn chằm chằm ánh mắt lạnh như băng mà khiêu khích của Bách Lý Tố Tuyết, hờ hững lắc đầu:

- Giống như vừa rồi ngươi khám phá Hổ Tràn thuật nhưng vẫn không cách nào phá hư tâm cảnh của ta, chắc hẳn ngươi có thể tưởng tượng, Thiên khí giả như ta có thể đạt tới tu vi cùng lực lượng hôm nay, cần tâm trí kiên định như thế nào. Ngươi cũng nên hiểu, thế giới này có khả năng vô hạn, cũng không phải chỉ là thiên hạ của thiên tài như ngươi và Vương Kinh Mộng. Không đến cuối cùng, ai có thể quyết định thắng bại chân chính?

- Có một số việc không liên quan đến thiên phú cùng tu hành, ngươi muốn báo ân, vậy quyết định ở việc ngươi muốn làm, cũng không phải chỉ là thắng bại của một người nào đó.

Nhìn Từ Phúc đã xoay người lại, Bách Lý Tố Tuyết nhàn nhạt nói tiếp:

- Chính đạo thì luôn luôn được ủng hộ, chắc hẳn ngươi cũng hiểu rõ đạo lý đơn giản này hơn cả ta.

Từ Phúc cũng không lên tiếng đáp lại.

Thân ảnh của lão và "Hổ Tràn" nhanh chóng biến mất ở trong núi rừng phía trên.

Vô số lá vàng lần thứ hai bay lên, cắt đứt tất cả các tung tích có khí tức liên quan đến lão.

- Là cái gì?

Cùng thiên địa hoàn toàn bình tĩnh lại, Phan Nhược Diệp có chút gian nan đến gần bên cạnh Bách Lý Tố Tuyết và Dạ Sách Lãnh, nhẹ giọng hỏi.

Chỉ có cô là cảm ứng rõ ràng nhất, cỗ lực lượng có hương vị thần thánh kia ôn hòa đến cực điểm, cường đại đến cực điểm nhưng lại không có chút cuồng bạo nào, chỉ có một loại hương vị bi thương che chở.

Mặc dù có cùng một vấn đề giống như Từ Phúc, thế nhưng Bách Lý Tố Tuyết lại nhanh chóng đưa ra đáp án.

- Là Cửu Nhãn Thiên Châu, pháp khí hộ thân của Hoàng thái hậu Ô Thị.

Trong giọng nói của y mang theo chút cảm khái, ngoài ra còn tràn ngập kính ý.

Dạ Sách Lãnh và Phan Nhược Diệp liếc nhau một cái, trong mắt đều dâng lên ý vị giống nhau.

Các nàng cũng không biết chuyện đã phát sinh ở Ô Thị, cũng không biết có một vị trong mười ba gã Vương hầu Đại Tần kia đã ngã xuống, nhưng các nàng đều rất rõ ràng bà lão thực sự nắm quyền ở Ô Thị kia đã rất già nua, hơn nữa bà vốn cũng không phải là Tu hành giả đứng đầu.

Thế nhưng pháp khí hộ thân cường đại như vậy, lại vẫn rời khỏi người bà lão kia, vượt qua nghìn núi vạn sông tới trên tay Bách Lý Tố Tuyết.

Chuyện này đại biểu cho trí tuệ và lòng can đảm đến mức nào?

Huống chi bà không thể nào dự đoán được Bách Lý Tố Tuyết sẽ gặp phải người như Từ Phúc ám sát.

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, bà càng cần một món đồ như

vậy để phòng thân hơn cả Bách Lý Tố Tuyết.

Dạ Sách Lãnh và Phan Nhược Diệp đều im lặng không nói, nhưng ánh mắt vẫn rơi vào trên người y.

Các nàng hiện tại muốn biết, hiển nhiên là Cửu Nhãn Thiên Châu vừa rồi còn có lực lượng có thể ngăn cản thêm một kích của Từ Phúc hay không.

- Lực lượng nguyên khí của Cửu Nhãn Thiên Châu không phải đến từ phương thiên địa của chúng ta, mà đến từ tinh thần ngoài thiên ngoại.

Bách Lý Tố Tuyết bình tĩnh nhìn hai người các nàng, nói:

- Chỉ có khi sao trời cùng Cửu Nhãn Thiên Châu này sinh ra cảm ứng lẫn nhau trong một năm khi chuyển động đến một vị trí cố định nào đó, Cửu Nhãn Thiên Châu mới có thể hấp tụ lực lượng nguyên khí cường đại mà nguyên khí của viên sao trời kia mang đến.

Dạ Sách Lãnh nở nụ cười lạnh.

Đối với loại Tu hành giả cảnh giới như nàng mà nói, những lời này của Bách Lý Tố Tuyết đã trả lời rất rõ ràng. Cửu Nhãn Thiên Châu chỉ có cơ hội vận dụng một lần trong một năm, sau khi nguyên khí tích tụ ở bên trong hoàn toàn kích phát ra, cũng chỉ có thể chờ một thời khắc cụ thể nào đó trong năm lại hấp tụ đầy đủ tinh thần nguyên khí một lần nữa.

Cho nên nếu Từ Phúc muốn mạnh mẽ thử một lần, vậy các nàng thật sự sẽ chết ở chỗ này.

Tuy nhiên, bọn họ đã giành chiến thắng.

Càng là thắng lợi như vậy, càng làm cho nàng cảm thấy vui vẻ.

- Sự báo thù của Ô Thị, sẽ không chỉ dừng lại ở đây.

Đúng lúc này, Bách Lý Tố Tuyết đột nhiên lại nói một câu này.

Dạ Sách Lãnh và Phan Nhược Diệp đều hơi ngẩn ra, hai người đều không hiểu lắm.

- Ô Thị từ xưa tới nay có thù tất báo, hơn nữa sau khi nàng cầm quyền, lại càng đến cực hạn. Lần này Trịnh Tụ tiến đánh Ô Thị, khiến quốc gia này chết nhiều người như vậy, nàng sao có thể không triển khai trả thù một cách điên cuồng?

Bách Lý Tố Tuyết nhìn hai người, nói:

- Liên minh với Ba Sơn Kiếm Tràng, đưa Cửu Nhãn Thiên Châu đến chỗ ta, đối với nàng mà nói, chỉ sợ đây cũng chỉ là một bộ phận báo thù rất nhỏ.

Lông mày Dạ Sách Lãnh và Phan Nhược Diệp trong nháy mắt đều nhíu lại thật sâu.

Chuyện trả thù liên quan đến mấy chục vạn người chết, chuyện sẽ tiến triển như thế nào, các nàng thật sự không cách nào tưởng tượng được.

- Về phần mang Cửu Nhãn Thiên Châu đến nơi này, nàng cũng còn có một tầng dụng ý.

Bách Lý Tố Tuyết ngẩng đầu nhìn thoáng qua phương hướng Sở đô, nói:

- Nàng hy vọng mượn ta liên thủ cùng Đinh Ninh, dùng lực lượng hai người chúng ta tìm hiểu ra liên hệ độc đáo giữa Cửu Nhãn Thiên Châu này cùng tinh thần nguyên khí. Sức mạnh của Trịnh Tụ đến từ việc không ngừng tìm hiểu và vận dụng tinh thần nguyên khí.

- Mặc dù không biết những hành động trả thù khác của nàng ở phương diện nào, nhưng chỉ riêng điểm này cũng đã đủ hung ác rồi.

Dạ Sách Lãnh lắc đầu, nhịn không được nói.

Trịnh Tụ gần như là người tu hành độc nhất trên thế gian vận dụng tinh thần nguyên khí chiến đấu, nếu thủ đoạn mạnh nhất của ả cũng bị phá vỡ, vậy ả sẽ còn lại cái gì?

Hơn nữa Bách Lý Tố Tuyết cộng thêm cả Đinh Ninh...

Dạ Sách Lãnh nghĩ đến hình dáng người nọ ngày xưa, hốc mắt không hiểu sao bắt đầu có chút mơ hồ.

Bách Lý Tố Tuyết cùng Vương Kinh Mộng ngày xưa chưa từng liên thủ. Nếu hai người như vậy thực sự liên thủ, nàng cảm thấy không có gì không thể làm được.

Q8 - Chương 108: Phân ly

Q8 - Chương 108: Phân ly

Trên cổng thành Sở đô, kiếm quang còn đang không ngừng xoay quanh.

Đinh Ninh vẫn yên lặng đứng ở một góc cổng thành, trên mặt đất và trên tường thành xung quanh cổng thành có rất nhiều binh khí rơi xuống, cũng có thi thể của một số người.

Hắn ra tay cũng không kịch liệt, kiếm xuất cũng lấy phá chiêu làm chủ, thậm chí cũng không hề vận dụng Đại Hình Kiếm, nhưng bên trong những người khiêu chiến hắn vẫn có một số kẻ trung với Trịnh Tụ cùng Nguyên Vũ, cũng vẫn có chút chiếu kiếm là ngọc đá cùng vỡ, phải phân sinh tử.

Theo thời gian trôi qua, cảm xúc của tất cả mọi người trong tòa thành này cũng lặng lẽ thay đổi.

Rất nhiều tên Kiếm sư ở Trường Lăng, kể cả những Kiếm sư tiến lên khiêu chiến kia, có rất nhiều người trong đó nhiều nhất chỉ có thể vận dụng mấy chiêu kiếm đến cảnh giới có thể nói là hoàn mỹ, thế nhưng hôm nay, trong tay Đinh Ninh đã xuất hiện không biết bao nhiêu chiêu kiếm của những tông môn khác nhau.

Hơn nữa mỗi một kiếm hắn thi triển ra đều không chỉ nói là hoàn mỹ, mà là tất cả Tu hành giả ở đây đều chưa từng thấy qua tồn tại có thể vận dụng hoàn mỹ hơn hắn.

Về câu chuyện của Vương Kinh Mộng, lại có rất nhiều truyền thuyết, trong những người ở Sở đô, có đại đa số người chỉ nghe nói qua những chuyện này, nhưng chưa thực sự thấy hắn khi

chiến đấu. Mà một ít Tu hành giả trước kia cho dù đã tận mắt chứng kiến hắn ra tay, nhưng phần lớn cũng chỉ liên hệ Vương Kinh Mộng vô địch đến thiên phú tuyệt thế khác biệt với người thường.

Tuy nhiên, qua ngày hôm nay, quan điểm của tất cả mọi người đã thay đổi.

Ví dụ một ít chiêu kiếm Khảm Sài kiếm (kiếm đốn củi), Phá Sơn kiếm mà hắn sử dụng hôm nay, đối với bất cứ kẻ nào mà nói đều giống nhau, giống như tên của chiêu kiếm vậy, không có bất kỳ kỹ xảo nào. Trong đó chỉ là động tác chém và chặt đâm đơn giản nhất, chỉ có thời gian ngày ngày khổ luyện thì mới có thể đạt tới loại mây trôi nước chảy như thế này, hiển nhiên đã tới cảnh giới thông Thần.

Cho nên Vương Kinh Mộng vô địch, là bởi vì hắn có thiên phú vượt qua người thường, đồng thời càng thêm cố gắng so với những người khác.

Đối với Tu hành giả trong thành này mà nói, rất nhiều chiêu kiếm lại giống như là một lần giảng dạy, mà chiến đấu liên tục như vậy cũng càng làm cho những truyền thuyết kia trở nên chân thật, cũng càng làm cho người ta thấy rõ chính hắn.

Cho nên những Tu hành giả và quân sĩ trong thành này lúc trước đã biểu thị sự kính trọng Đinh Ninh rõ ràng, kính ngưỡng trong lòng càng ngày càng nồng đậm, thậm chí có rất nhiều quân sĩ lúc trước không có biểu hiện rõ ràng, cũng bắt đầu khuất phục.

Mà bên kia, những quân sĩ và Tu hành giả hoàn toàn trung thành với Nguyên Vũ cùng Trịnh Tụ lại bị khơi dậy càng nhiều huyết tính cừu hận bởi vì nhìn thấy đồng liêu tử vong, thái độ bọn họ cũng càng ngày càng cấp tiến.

Không khí hai phe trong thành càng ngày càng không hòa hợp.

- Mặc dù thật sự vô địch thiên hạ thì như thế nào, chỉ sợ cũng chỉ là hạng người mua danh chuộc tiếng.

Trong bầu không khí giương cung bạt kiếm như vậy, ngay trong một con hẻm gần tường thành này, một tướng lĩnh quân Tần phẫn nộ cáo giọng nói:

- Nói là một người ứng phó với tất cả Tu hành giả trong thành này, nhưng kéo bè kết phái như vậy, lại vừa vặn kích thích quân đội không cách nào tham chiến, hơn nữa hiện tại... Tiếp tục như vậy, trong thành chúng ta trái lại sẽ bị chia thành hai phe. Đến lúc đó vô số người chết trận, thành này đại loạn, hắn lại vừa vặn thu được tòa thành này. Dù hắn không có y muốn tạo thành kết quả như vậy, nhưng vô số người này còn không phải vì hắn mà chết. Lui một vạn bước mà nói, mặc dù đánh không nổi, người nào đứng về phía hắn đều có thể thấy rõ, chẳng lẽ hắn còn có thể dẫn tất cả những người này rời đi? Nếu như không thể, vậy dạy những người này nên tự xử lý như thế nào? Cho dù hôm này không chết vì hắn, chỉ sợ một ngày nào đó cũng không có kết quả tốt.

Trong thanh âm phẫn nộ của vị tướng lĩnh Đại Tần này, có rất nhiều Tướng lĩnh vẫn bảo trì trầm mặc, nhưng trong lòng lại có đồng cảm.

Chẳng qua loại phẫn nộ này cũng không chỉ nhằm vào Đinh Ninh, mà là một loại phát tiết phẫn nộ đối với toàn bộ Binh Mã ty, đối với những quyền quý Trường Lăng. nhất là đối với Trịnh Tụ.

Vì một chút ý chí cá nhân phát động chiến tranh của những kẻ bề trên cao cao tại thượng, cuối cùng số lượng lớn chết trận đều chỉ là quân sĩ tầng dưới chót.

Nhất là trong cuộc chiến tranh với Sở, loại phẫn nộ này đã đạt đến đỉnh điểm trong đội quân Tần từng tham dự truy kích tàn quân Sở của Triệu Hương Phi, rất nhiều tướng lĩnh công khai vi phạm quân lệnh, thậm chí dẫn đến việc thay đổi rất nhiều quan

lớn của Binh Mã ty.

Nếu như phe Ba Sơn Kiếm Tràng không khác gì khi Trịnh Tụ cầm quyền, vậy đối với những tướng lĩnh và quân sĩ tầm thường này mà nói, sự báo thù và thay đổi quyền vị của Ba Sơn Kiếm Tràng hoàn toàn không có ý nghĩa gì.

Trong thành này hôm nay chỉ sợ có một phần số người Tần sẽ bởi vì ủng hộ Ba Sơn Kiếm Tràng mà không được tiếp nhận, nếu dùng những lời đơn giản thô bỉ để hình dung, cho dù hôm nay Đinh Ninh có thể đánh phục tất cả Tu hành giả không phục trong thành này, hắn cũng không có khả năng một mình chiếm được nơi đây. Xung quanh Sở đô cũng không có đủ quân đội do Ba Sơn Kiếm Tràng khống chế, hiện tại Sở đô đối với Ba Sơn Kiếm Tràng mà nói, vẫn là một nơi cô độc bị đại quân địch vây quanh.

Như vậy những người Tần này muốn rời khỏi quân đội mà bọn họ hiệu trung lúc trước... Sau khi những người Tần này rời khỏi Sở đô, nên sắp xếp bọn họ như thế nào?

Mất đi lương thảo cùng cấp dưỡng, kết cục của những người Tần rải rác này chỉ sợ còn thê thảm hơn so với tàn quân Sở.

Ở trong suy nghĩ của những tướng lĩnh phẫn nộ lúc này, cho dù Đinh Ninh hôm nay có thể tái tạo thanh danh vô địch, đánh thức ký ức cùng kính sợ trong lòng rất nhiều người, nhưng nếu không cách nào sắp xếp ổn thỏa cho những người này, vậy sau này chắc chắn sẽ không thể nào đạt được đại bộ phận người Tần ủng hộ, thậm chí sau này cũng không thể nào lại xuất hiện tình cảnh đối lập rõ ràng trong một trận doanh như vậy.

Chẳng qua có một số tướng lĩnh không lên tiếng, là do bọn họ cảm thấy lấy trí mưu của người xưa kia cùng với khối óc của Lâm Chử Tửu, chắc chắn sẽ không để cho chuyện như vậy phát sinh, nhất định sẽ xử lý tốt chuyện này.

"Ầm" - một tiếng nổ lớn.

Lại một Tu hành giả vẫn bay ngược từ trên cổng thành xuống, hung hăng rơi vào trong sông hộ thành, đập ra những gợn sóng thật lớn.

Càng nhiều dòng nước và giọt nước bị nguyên khí cuồng bạo xé nát, bởi vì chiến đấu không ngừng kéo dài, những hơi nước này bị nguyên khí hỗn loạn quét sạch ra ngoài, va chạm lẫn nhau, ngay cả trên mặt sông lớn xa xa đều bốc lên sương mù dày đặc.

Đột nhiên, trên tường thành vang lên mấy tiếng kinh hô ngắn ngủi.

Trên mặt sông có sương mù dày đặc bao phủ, trong sương mù màu trắng, đột nhiên có một ít bóng đen khổng lồ đang lộ ra.

Đó là một số con thuyền lớn, xuất hiện cực kỳ đột ngột như vậy, giống như đột nhiên từ một thế giới khác đi tới.

Hạm đội U Phù ngày xưa đột ngột xuất hiện ở bên ngoài Sở đô, nhưng mà đó là giao dịch giữa Trịnh Tụ cùng vương triều Đại Tề, hạm lớn U Phù lại không tiếng động tiềm hành dưới đáy nước, cho nên mới có thể dưới tình huống quân Sở không có phòng bị, xuất hiện bên ngoài Sở đô.

Thế nhưng những con thuyền lớn này từ đâu mà đến, đồng dạng làm cho quân Tần chiếm cứ Sở đô không hề có phòng bị.

Hơn nữa sau khi tiếng kinh hô biến mất, khi mũi thuyền lớn hoàn toàn xuyên ra sương mù dày đặc, xuất hiện rõ ràng trong tầm nhìn của bọn họ, vẻ khiếp sợ cùng khó hiểu trong lòng bọn họ càng không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung.

Đây là những chiếc thương thuyền.

Những thương thuyền khổng lồ này đến từ các hiệu buôn khác

nhau, nhưng hiển nhiên đều bị người tụ tập lại đây, mục đích rất rõ ràng.

Là ai có thể làm cho thương thuyền của rất nhiều hiệu buôn đều nghe theo điều động của hắn?

Hơn nữa mấu chốt nhất chính là, người này làm việc cũng cực kỳ bí ẩn, nhiều thương thuyền như vậy đến, đồng dạng cũng không hề kinh động người trong Sở đô.

.....

Thương thuyền khổng lồ nối tiếp nhau, tình cảnh này làm cho cả thành đều an tĩnh lại.

Nhất thời không có ai lên cửa thành khiêu chiến Đinh Ninh nữa.

Không cần bất cứ ai nhắc nhở, trong thành bắt đầu có người rời đi, lên thuyền.

Khi có người bắt đầu, ngày càng có nhiều người đưa ra quyết định, dòng người nối liền không dứt đi ra khỏi khỏi thành, lên thuyền lớn đã cập bến.

Rất nhiều tướng lĩnh cấp cao trong thành trầm mặc không nói, khuôn mặt lạnh lùng như sắt, hai tay lại không kìm được run rẩy.

Bọn họ hiểu rằng đây là một khởi đầu mới.

Trước đó Đinh Ninh và Ba Sơn Kiếm Tràng báo thù, chỉ ở giữa những Tu hành giả cao cao tại thượng.

Mà hiện tại, trận báo thù này đã bắt đầu lan đến quân đội, đến người bình thường.

Chinh chiến cùng công thành chiếm địa thực sự sẽ còn xa sao?

Q9 - Chương 109: Lãnh cung

Khi rất nhiều người Tần nối liền không dứt rời khỏi Sở đô, leo lên những chiếc thuyền lớn vừa cập bến kia, ở một ngọn núi rừng âm u cách Sở rất xa, có một Tu hành giả trẻ tuổi ngồi trên đám lá thối thật dày.

Trong rừng thối rữa ẩm ướt dễ sinh ra độc trùng nhất, mà nhiệt độ của thân thể Tu hành giả có nghĩa là dị vật đối với những độc trùng này, đặc biệt là đối với một ít chất độc tương đối độc đáo mà nói, loại nhiệt độ này liền có nghĩa là thức ăn.

Một con rắn độc to lớn bằng cánh tay lặng lẽ trượt xuống từ trên một gốc cây khô phía trên Tu hành giả trẻ tuổi này.

Màu sắc lân giáp của nó không ngừng biến hóa theo hoàn cảnh chung quanh, khi ở trên cây khô có màu xám xịt, đến gần lá rụng màu vàng héo hoặc xám trắng trên mặt đất, lân giáp trên người cũng biến thành hai màu vàng khô cùng xám trắng đan xen.

Đỉnh đầu nó có một đoạn sừng ngắn nho nhỏ, trong hoàn cảnh u ám ngẫu nhiên lộ ra một tia sáng u ám, tựa như bên trong có bảo thạch nào đó đang lóe sáng.

Nó hiển nhiên cũng không phải độc trùng tầm thường, nhưng chỉ tiếc linh trí của nó vẫn không cao như trước.

Khi cảm nhận được khí tức máu tươi thịt mới, trong đôi mắt rắn đỏ tươi của nó lộ ra vẻ tham lam, lại hoàn toàn không ý thức được giữa những chiếc lá khô quanh Tu hành giả trẻ tuổi này có rất nhiều "cành khô" khác thường.

Những "cành khô" này đều là thi thể của một ít độc trùng, chỉ

bởi vì những độc trùng này đều giống như là được hong khô, mất đi tất cả nước trong thân thể, hơn nữa trở nên vặn vẹo không chịu nổi, thậm chí ngay cả thân thể khô héo tản ra bên ngoài cũng đều là mùi vị mục nát như cành khô thối rữa, cho nên hoàn toàn không khiến cho nó chú ý.

Khi con rắn độc này lặng yên buông xuống đỉnh đầu Tu hành giả trẻ tuổi này, không hề phòng bị há mồm cắn vào đỉnh đầu của hắn, trên lưng Tu hành giả trẻ tuổi này cũng lặng yên không một tiếng động hiện ra một cỗ hắc diễm nhỏ. (hắc diễm: ngọn lửa màu đen)

Cỗ hắc diễm này giống như một ngọn nến thiêu đốt đến cuối cùng, trong nháy mắt dập tắt sinh ra một làn khói tàn.

Thế nhưng một cỗ hắc diễm nhỏ bé này lại như có sinh mệnh trực tiếp chia làm hai cỗ, vọt vào trong mũi con rắn độc này.

Trong nháy mắt tiếp theo, con rắn độc ngày bay ngược ra bên ngoài, trong nháy mắt rơi xuống đất liền cứng ngắc, sau đó thân thể không ngừng vặn vẹo, có chút khí đen không ngừng chảy ra, theo khe hở lá khô trên mặt đất, không ngừng chảy xuôi từ từ dưới đất vào thân thể Tu hành giả trẻ tuổi kia.

Sau vài hơi thở, con rắn độc này cũng đã biến thành một "cành khô" không hề bắt mắt trên mặt đất.

Theo thời gian trôi qua, trong rừng không ngừng có độc vật như vậy xuất hiện, song kết quả chúng gặp phải cũng giống như con rắn độc này, biến thành "cành khô" chồng chất bên người Tu hành giả trẻ tuổi kia.

Khi hoàng hôn buông xuống, nhịp điệu hô hấp của Tu hành giả trẻ tuổi này bắt đầu biến hóa, sâu trong tán lá tích lũy vô số năm trong rừng này chợt tuôn ra vô số âm khí màu đen sáng ngời, tiếp theo trong nháy mắt khi tiếp xúc với không khí lại biến thành

trắng, giống như trên mặt đất trong rừng này đột nhiên có vô số cây nấm màu trắng sáng lên mọc ra, tiếp theo toàn bộ những âm khí này hội tụ thành dòng chảy, theo một trận hít vào của Tu hành giả trẻ tuổi này, toàn bộ hội tụ tới khí hải của Tu hành giả trẻ tuổi, trong nháy mắt bị hút sạch sành sanh.

Số lượng âm khí này cũng đủ làm cho tất cả người tu hành công pháp âm thần quỷ vật cảm thấy khiếp sợ, so sánh với âm khí dâng lên trong một lần này, nguyên khí của những độc vật không ngừng xuất hiện lúc trước chẳng qua lại giống như là một món khai vị trước bữa tiệc mà thôi.

Tu hành giả trẻ tuổi này chậm rãi mở mắt ra, đứng thẳng lên.

Tay trái của hắn tàn phế, khô héo vặn vẹo giống như cành khô trên mặt đất, nhưng tay phải lại nắm chặt một mảnh xương màu đen.

Tu hành giả trẻ tuổi này hiển nhiên chính là Tô Tần.

Tô Tần hít thở thật sâu, đồng thời thu mảnh xương màu đen kia lại bên người, không khí trong rừng này đã trở nên sạch sẽ dị thường, cái loại hương vị âm u mục nát này đã hoàn toàn biến mất, chẳng qua hắn cảm giác được một loại mùi mục nát ở bên trong thân thể mình.

Chẳng qua hắn cũng không để ý, khóe miệng lại nổi lên ý cười thỏa mãn.

Trong thế giới của người tu hành, ngoại trừ một ít Linh dược cường đại trực tiếp tăng lên tu vi cùng công pháp có thể làm ít mà đạt công lớn ra, quan trọng nhất chính là kinh nghiệm tu hành.

Hắn đã chiếm được công pháp thích hợp nhất ở trong mười hai tòa Vu Thần, rất nhiều tài nguyên chiếm được ở trong Hoàng cung nước Sở có thể làm cho hắn nhanh chóng tăng lên tu vi, thứ

thiếu nhất kế tiếp chính là kinh nghiệm tu luyện công pháp âm thần quỷ vật.

Mảnh xương màu đen trong tay hắn là thứ ghi lại tất cả kinh nghiệm tu hành của Tề Tư Nhân, cùng với thủ đoạn đối địch cường đại nhất.

Trong đó càng bao gồm một ít kỹ xảo tu hành có thể nhanh chóng khiến lực lượng của hắn tăng lên, hoặc có thể nói là đường tắt.

Trong thời gian qua, hắn đã chọn ra một số đường tắt cần thiết nhất ... Bởi vì có giới thiệu chi tiết của Tông sư như Tề Tư Nhân, cho nên hắn không hề có chút khó khăn khi tiến hành lĩnh hội. Hiện tại mỗi một lần hô hấp sau quá trình tu hành, hắn đều có thể cảm thấy mình cường đại hơn vài phần so với trước kia.

Loại cảm giác lực lượng tăng lên cực kỳ kinh người này quá mức tuyệt vời, hơn nữa trong toàn bộ thế giới của người tu hành, chỉ sợ cũng sẽ không có người thứ hai có kinh nghiệm như vậy.

Ngọn núi hiện tại hắn đang đứng đã ở trong cảnh nội nước Tề.

Rừng núi đất Tề phần lớn đều có âm khí nồng đậm, hơn nữa người Tề thời xưa đã thích chôn cất người chết trong núi rừng, cho nên đại đa số núi rừng trong đất Tề kỳ thật chính là mộ địa từ xưa đến nay. (mộ địa: bãi tha ma)

Tô Tần đoán đây cũng là nguyên nhân người tu hành trong cảnh nội nước Tề từ khi sinh ra đã thích hợp tu hành phương pháp âm thần quỷ vật, bởi vì ở đây vốn không thiếu chỗ tu hành.

Nhưng mà đây chính là nguyên nhân thực sự khiến hắn xuyên qua cảnh nội nước Sở đi tới đất Tề sao?

Trước đó, tất cả tâm tư của Tô Tần đều ở trên mảnh xương mà Tề Tư Nhân truyền cho hắn, hắn không ngừng tìm hiểu tu

hành, không ngừng ngây ngô đi lại, tựa như tự nhiên đi tới nơi này, trong tiềm thức hắn chỉ cho rằng mình đã có thể thoát khỏi sự khống chế của Trịnh Tụ, đã không cần trở về Sở đô nữa. Hơn nữa hắn đã không muốn làm cho Trịnh Tụ trở nên mạnh hơn, không muốn trở về Sở đô, cũng không cần giao môn công pháp trên người Vu Thần cho Trịnh Tụ.

Tuy rằng Bạch Sơn Thủy vẫn chưa giao môn công pháp kia lại cho hắn, nhưng hắn biết nếu nàng đã đáp ứng, vậy nhất định sẽ cho. Chỉ là bây giờ dường như đã không cần thiết nữa.

Thế nhưng ngày hôm nay, mấy thủ đoạn tu luyện được ghi lại trên mảnh xương màu đen do Tề Tư Nhân truyền lại đã đến phần cuối, khi đứng ở phiến rừng núi này nhìn ra xa xa, khi hắn nhìn thấy ngọn núi ở phương xa kia, thấy được một ít đèn đuốc trên núi, thoáng phân biệt một chút phương hướng.

Hắn đột nhiên hiểu được vì sao mình lại luôn luôn ngây ngốc đi về phía nơi này.

Bởi vì đây giống như một đoạn số mệnh chưa kết thúc.

Tiềm thức sâu nhất trong lòng vẫn luôn nói cho hắn biết, nơi này có một người mà hắn muốn giết, mà hắn sẽ bởi vậy mà càng nhanh chóng đạt được lực lượng cường đại hơn.

Ở phương vị ánh đèn mà hắn nhìn về, là tông miếu của vương triều Đại Tề.

Tông miếu của vương triều Đại Tề kỳ thật có vị trí hẻo lánh, tương đương với Lãnh cung của đế vương.

Trong lịch sử vương triều Đại Tề, nơi đây cũng chỉ có một tác dụng, giam cầm Đế vương bị phế, để họ nghĩ lại.

Nhưng trên thực tế, tất cả Đế vương bị phế đày đến tông miếu đều là uất ức mà chết, hoặc là bị âm thầm ban chết.

Hiện tại người ở trong tông miếu kia chính là Tề đế đã vừa nhường ngôi.

Q8 - Chương 110: Đại Quang Minh

Tô Tần giẫm đạp lên lá khô mục nát và thi thể của đám độc vật. Khi màn đêm buông xuống, hắn ra khỏi khu rừng núi, đi về phía tông miếu của vương triều Tề xa xa.

Trong tông miếu, đèn được đốt cả ngày lẫn đêm. Đêm càng ngày càng sâu, sau khi đèn đuốc thôn trang phương xa tắt, những ánh lửa kia sẽ hướng dẫn phương vị cho hắn tốt hơn.

Từ khi hắn bị Tề Tư Nhân bắt đi, đạt được kinh nghiệm tu hành của Tề Tư Nhân và thủ đoạn đối địch đến bây giờ, ngoại trừ tu hành ra, hắn cũng không hề nghỉ ngơi. Mặc dù sau mỗi một lần tu hành, lực lượng của hắn đều tăng lên rất nhiều, nhưng thân thể đau nhức cùng với rất nhiều phản ứng bất lợi khác đã nhắc nhở hắn cần phải dừng lại.

Nhưng ngay cả mùi thối rữa trong cơ thể mình cũng không thèm để ý, làm sao hắn có thể để ý những thứ này.

Thân thể hắn bị một loại cảm xúc cuồng nhiệt khó hiểu chi phối, chỉ khi đến nơi đó, giết chết người hắn muốn giết, đạt được thứ hắn muốn, thì hắn mới có thể dừng lại nghỉ ngơi hồi phục

...

Trong tông miếu rất âm lãnh và ẩm ướt.

Ẩm ướt đến mức ngay cả bài vị cung phụng bên trong cũng sinh ra nấm mốc một cách tự nhiên.

Cho nên mỗi lần ở chỗ này đóng cửa hối lỗi, Phế Đế đều phải

cẩn thận lau chùi toàn bộ bài vị cung phụng trong tông miếu một lần. (Phế Đế: nhà vua bị phế bỏ)

Suy nghĩ của Đế vương lập ra quy củ này sớm nhất hẳn là con cháu sau này nếu có phạm sai lầm, ở chỗ này suy nghĩ lại, mỗi ngày nhìn bài vị của các vị tổ tiên, trong lòng tự nhiên sẽ nhớ tới chuyện xưa có liên quan đến bọn họ, tự nhiên sẽ nghĩ đến hậu thế bình luận về bọn họ.

Nhưng vị Đế vương này chỉ sợ cũng không nghĩ rõ ràng.

Lúc lên ngôi Đế vương cao cao tại thượng sẽ không ai nguyện ý tiến vào nơi này để suy nghĩ lại, mà Đế vương tiến vào nơi này suy nghĩ lại, mặc dù suy nghĩ thông suốt, cũng hầu như không hy vọng có thể đi ra ngoài nắm lại quyền lực.

Đây không phải là nơi để mọi người tận hưởng sự nhàn rỗi.

Đối với một Phế Đế chủ động nhường ra Đế vị tạ tội mà nói, cũng không có chỗ bi thương hơn để đi.

Hơn nữa, Tân Đế đăng cơ, dù vì quang huy trên mặt thì cũng phải bảo đảm an toàn cho tên Phế Đế này.

Ngoại trừ phải có tâm phúc giám thị tên Phế Đế này ra, còn có không ít quân đội và Tu hành giả bảo hộ an toàn của Phế Đế.

Nhưng còn có nguyên nhân khác khiến tên Phế Đế này không chút lo lắng, hoặc nói không thèm để ý an nguy của mình.

Trong bóng đêm nồng đậm, ngọn lửa của đèn chong treo cao trong tông miếu có vẻ rất yếu ớt.

Ngọn lửa không ngừng nhảy múa giống như có thần linh đang khiêu vũ.

Tề đế đã mặc áo bào vải tầm thường đột nhiên như có điều

suy nghĩ.

Y vừa mới lau qua rất nhiều bài vị, màu sắc trơn bóng đột nhiên loang lổ, hơn nữa rất nhiều chỗ đột nhiên thay đổi sinh ra nấm mốc mới.

Y im lặng buông miếng vải mềm trong tay xuống, xoay người sang chỗ khác.

Trong bóng đêm u lãnh ngoài cửa điện, đột nhiên xuất hiện một chút màu xám nhạt.

Màu xám này giống như một tầng sương nhẹ, không có bất kỳ nguyên khí ba động nào, nhưng đối với Tề đế thì rất quen thuộc.

Lông mày của y khẽ nhảy dựng lên, đương nhiên y cho rằng là Tề Tư Nhân đến đây, chỉ là không biết có chuyện gì.

Nhưng mà khi tầng sương mù xám tro này chậm rãi biến mất, khi một đạo thân ảnh trẻ tuổi xuất hiện trong điện, trong nháy mắt biến, sự ôn hòa trong mắt y biến thành kinh ngạc khó có thể tin, cùng với thất vọng vô tận.

Tô Tần bình tĩnh nhìn y.

Tề đế đột nhiên hiểu được rất nhiều chuyện, nhưng y vẫn lắc đầu, hơi khổ sở nói:

- Ta thật không ngờ là ngươi, ta cho rằng người đến giết ta sẽ là đệ tử của Yến Anh.

- Ta biết.

Vẻ mặt Tô Tần không thay đổi, lãnh đạm nói:

- Nếu như là hắn đến, ngươi sẽ trả mạng cho hắn, coi như trả nợ cho sư tôn hắn, cho nên, tuy người trong mấy chục dặm xung quanh không ít, nhưng hộ vệ lại lỏng lẻo như thế, chỉ tiếc ngươi

cho rằng chỉ có hắn mới tới giết ngươi.

Tề đế khẽ gật đầu, thực sự cười khổ nói:

- Chỉ là ta thật không ngờ, Tề Tư Nhân lại chết trong tay ngươi, hơn nữa ngươi còn chiếm được một ít thủ đoạn của hắn, nói như vậy, ngươi hẳn là chiếm được công pháp của mười hai Vu Thần, mười hai Vu Thần kia bị hủy, hẳn cũng là âm mưu của ngươi và Trịnh Tụ?

- Làm ăn cùng người như Trịnh Tụ vốn là chuyện ngu xuẩn nhất.

Tô Tần đùa cợt nhìn tên Phế Đế này:

- Nhưng thứ ngươi thật sự không nghĩ tới, là ta chiếm được tất cả thủ đoạn của Tề Tư Nhân, mà không phải một ít thủ đoạn của hắn. Hơn nữa không phải là ta dựa vào cái công pháp gì mạnh mẽ lấy được từ trên người hắn, mà là hắn thân truyền cho ta, cho nên nói đúng ra, ta là đệ tử chân truyền duy nhất của hắn.

Tề đế trầm mặc một lát, lắc đầu, nói:

- Ta không thể hiểu được.

Tô Tần nói rất đơn giản:

- Bởi vì ta là Tu hành giả tu hành công pháp âm thần quỷ vật tương lai, ta sẽ trở thành Vu Tổ mới.

Tề đế lại trầm mặc một lát, sau đó mới nói:

- Cho nên đến cuối cùng, hắn để ý nhất chính là tương lai của Tu hành giả tu luyện công pháp âm thần quỷ vật, mà không phải tương lai của Tu hành giả vương triều Đại Tề?

Dường như Tô Tần cảm thấy những lời này của Tề đế rất buồn cười, hắn không nhịn được nở nụ cười, nói:

- Cái Tu hành giả càng thêm để ý, đương nhiên là thế giới của người tu hành.

Trong một hơi thở tiếp theo, hắn lại thu liễm ý cười, nhìn Tề đế nghiêm túc hỏi:

- Chỉ là ta cũng không rõ, vì sao trước khi thoái vị ngươi còn hạ lệnh cho Tề Tư Nhân cố ý đến giết ta?

Tề Đế hoàn toàn khôi phục bình tĩnh, y đột nhiên cũng mỉm cười, nhìn Tô Tần, nói:

- Ta có thể trả lời vấn đề này của ngươi, nhưng ta muốn nghe ngươi trả lời câu hỏi của ta trước. Ngươi đi tới nơi này, hẳn là không chỉ là báo thù tư thù đơn giản như vậy, ngươi còn muốn cái gì?

- Bí mật.

Tô Tần cực kỳ dứt khoát nói hai chữ, sau đó nói tiếp:

- Hoàng tộc của bất kỳ đại vương triều nào cũng có rất nhiều bí mật, tuy ngươi nhường ngôi cho Điền Khang Quân, nhưng đối với Hoàng tộc chân chính của vương triều Đại Tề các ngươi, hắn chẳng qua chỉ là họ hàng xa. Một phần đồ đạc tổ truyền, ví dụ như công pháp, thủ đoạn đặc thù, hay một phần Phù khí đặc biệt, hắn còn không xứng có được.

- Ta muốn có được những thứ này.

Tô Tần thẳng thắn nói:

- Có những thứ này, tu vi của ta sẽ tiến cảnh nhanh hơn, sẽ trở thành Vu Tổ nhanh hơn. Đổi lại, ta sẽ đáp ứng một số điều kiện của ngươi. Ngươi hẳn là hiểu được, sau khi trở thành đệ tử chân truyền của Tề Tư Nhân, từ ý nghĩa nào đó mà nói, ta đã trở thành một vị lãnh tụ của Tu hành giả trong vương triều Đại Tề, đương

nhiên sẽ có rất nhiều Tu hành giả đi theo ta. Và ta có thể ban cho họ rất nhiều đồ vật mà họ mơ ước.

Tề đế kiên nhẫn nghe xong, vẻ mặt không có bất kỳ biến hóa gì, y mỉm cười gật đầu, nói:

- Câu trả lời của ngươi ta đã nghe xong, bây giờ ngươi có thể nghe ta trả lời.

- Ngươi có biết vì sao trước khi thoái vị, ta nhất định phải cố ý cầu Tề Tư Nhân tự mình đi giết ngươi không?

Tề đế cười, chậm rãi nói:

- Khi đó ta cũng không nghĩ rõ ràng, chỉ là một loại trực giác khó hiểu, cảm thấy sau này ngươi sẽ thành đại họa. Nhưng vừa rồi ta lại thực sự suy nghĩ rõ ràng, bởi vì dã tâm của ngươi quá lớn. Tu hành giả như ngươi, cũng không chỉ để ý đến thế giới của người tu hành, ngươi còn muốn nắm giữ tất cả quyền thế trên đời này. Hơn nữa Tu hành giả như ngươi, nếu như thành vương thành đế, thứ ngươi sẽ càng để ý chính là thế giới của Tu hành giả, càng không có khả năng giống như chúng ta, càng thêm để ý sinh tử của người bình thường, để ý bọn họ có ăn no mặc ấm, ban đêm có chỗ ngủ hay không.

Tô Tần khẽ nhíu mày.

Ý cười Tề đế càng nồng đậm, có chút cảm khái nói:

- Ta vốn tưởng rằng ta sẽ chết trong tay đệ tử Yến Anh, nhưng cho hắn nhiều thời gian như vậy mà hắn lại không tới. Nghĩ đến cuối cùng ta làm nhiều chuyện để chuộc tội như vậy, hắn cũng hiểu được tâm ý và một ít bất đắc dĩ ở vị trí của ta, cuối cùng vẫn tha thứ cho ta. Ta vốn tưởng rằng Tề Tư Nhân và Yến Anh giống nhau, nhưng cuối cùng vẫn có hơi khác biệt. Nhưng dù Tề Tư Nhân coi ngươi là hy vọng của Tu hành giả Đại Tề trong tương lai,

ta vẫn không muốn giao một ít bí mật của ta cho ngươi. Nếu có lựa chọn, ta sẽ giao cho những Tu hành giả biết khoan dung. Nếu Tu hành giả cường đại nhất trên đời không biết bao dung và tha thứ, vậy thế giới này sẽ trở nên rất đáng sợ.

Tô Tần nghe những lời này của y, ánh mắt hoàn toàn trở nên lạnh lùng, hắn lắc đầu, nói:

- Chỉ tiếc, cho dù ngươi không muốn, cũng chưa chắc có thể làm được.

- Ta có thể khiến ngươi không thể có được những gì ngươi muốn, bởi vì ta có những bí mật mà ngươi không biết.

Tề đế giống như đứa nhỏ giành được kẹo cười đắc ý:

- Hoàng tộc của vương triều Đại Tề sẽ không thể không có tôn nghiêm như thế.

Khi những lời này của y vang lên, sắc mặt Tô Tần đột nhiên biến đổi, thân thể hắn tựa như bị lửa thiêu đốt, mạnh mẽ nhảy ra sau.

Trong con ngươi Tề Đế dâng lên vầng sáng kỳ dị, thân thể gã bắt đầu chảy ra rất nhiều khí lưu màu trắng xanh, tiếp theo hóa thành hào quang, giống như là ánh sáng của đèn chong trên đỉnh điện lúc này.

Cả người y hoàn toàn biến thành một đoàn ánh sáng.

Từ trong ra ngoài, cho dù là nguyên khí, huyết nhục, hay là tất cả ý thức thần hồn của y, đều hóa thành hư vô.

Q8 - Chương 111: Các tông sư

Thân thể Tô Tần kịch liệt run rẩy, trong ánh mắt cũng phủ đầy vô số tơ máu, có quang hoa hai màu đỏ thẫm không ngừng giao hòa hỗn hợp ở trong đó, không ngừng có mạch máu rất nhỏ nổ tung.

Trong nháy mắt vừa rồi cảm giác được ý muốn chết của Tề đế, hắn liền vận dụng một môn bí thuật của Tề Tư Nhân, thế nhưng hào quang trong cơ thể Tề đế lại phản ngược theo nguyên khí của hắn, thiếu chút nữa trực tiếp tràn vào khí hải của hắn.

Cũng may hắn nhanh chóng tỉnh táo, mạnh mẽ cắt đứt một đoạn chân nguyên kia, mặc dù như vậy nhưng trái tim hắn đều đập thình thịch gần như muốn nổ tung.

Hắn không ngừng run rẩy, cả người rét run nhìn Tề đế hóa thành hư vô, ngay cả phẫn nộ cũng không thể phẫn nộ nổi.

Tề đế cả đời không có quá nhiều cơ hội giao thủ với người khác, cho nên y thật sự không được tính là Tu hành giả rất cường đại.

Tề đế vừa rồi cũng nghĩ đến muốn chết một cách tôn nghiêm, cho nên cách làm có chút bảo thủ, trên thực tế lúc này hồi tưởng lại, Tô Tần có thể khẳng định đổi một Tu hành giả quanh năm chinh chiến, vậy loại thủ đoạn tự sát này sẽ biến thành ngọc đá cùng vỡ, hắn cũng sẽ bị giết chết trong nháy mắt.

Cách đó không xa nhanh chóng có tiếng chuông cảnh báo vang lên, hào quang nơi này đã hoàn toàn kinh động những Tu hành giả cùng quân đội thủ vệ, thời gian lưu lại cho Tô Tần chạy trốn đã không còn nhiều lắm.

Thế nhưng khi hít sâu một hơi, thoáng bình phục tâm tình, Tô Tần vẫn nhìn Tề đế biến mất, thanh âm hơi lạnh nói một câu:

- Ta thật không ngờ ngay cả thủ đoạn của Vu tổ cùng Tề Tư Nhân cũng không thể giữ được ngươi, nhưng ngươi mặc dù chiếm được tôn nghiêm ngươi muốn, không để cho ta có được thứ mình cần, ngươi vẫn không hiểu đủ... Bởi vì dục vọng của người như ta sẽ không thỏa mãn như vậy, không chiếm được thứ gì đó ở chỗ này, vậy sẽ thông qua phương thức khác lấy được, đến lúc đó chắc hẳn sẽ có càng nhiều người mà ngươi quan tâm trả ra cái giá càng đắt. Hơn nữa ngươi hoàn toàn chưa từng nghĩ tới, ta có thể ngụy trang thành đệ tử Yến Anh làm rất nhiều chuyện, bao gồm cả việc ta giết ngươi hôm nay, cũng có thể làm cho người ta cảm thấy là do đệ tử Yến Anh gây ra. Ít nhất chỉ sợ đại đa số người ở Đại Tề đều sẽ cho rằng hắn đã giết ngươi.

.....

Trên cổng thành trong đêm tối không còn kiếm quang sáng lên nữa.

Đinh Ninh yên lặng đứng trên cổng thành, không còn ai tiến lên khiêu chiến hắn nữa.

Những người nên rời khỏi tòa thành trì này cũng đã lên thuyền, ngồi thuyền rời đi, vì thế cả tòa thành đều trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Mạt Hoa tàn kiếm lóng lánh ánh trắng nhàn nhạt, lơ lửng bên cạnh người hắn, giống như một gã bằng hữu lẳng lặng đứng ở bên người.

Hôm nay nó đã phá không biết bao nhiêu chiêu kiếm, đánh rơi rất nhiều danh kiếm.

Cho nên bên trong mỗi một đạo Phù văn cùng mỗi một khe nứt

của nó, tựa như đều đang tỏa ra một loại ngạo khí nói không nên lời.

Điều này tiếp tục làm cho mọi người nghĩ về chủ sở hữu ban đầu của nó.

- Hôm nay chúng ta bị lừa.

Trong thành, một tướng lĩnh quân Tần sắc mặt cực kỳ khó coi nhìn bóng dáng trên cổng thành kia, nói:

- Chúng ta lại cho hắn một lần cơ hội dùng ít địch nhiều, chiến đấu thời gian dài như vậy, hắn sẽ phân phối việc sử dụng chân nguyên của mình tốt hơn.

Bên cạnh hắn có rất nhiều tướng lĩnh quân Tần.

Hoặc có thể nói tất cả tướng lĩnh cao cấp quân Tần vẫn trung thành với Nguyên Vũ và Trịnh Tụ trong thành này đều tụ tập cùng một chỗ.

Trong lòng tất cả những tướng lĩnh cao cấp này hiện tại đều thừa nhận lời gã nói rất có đạo lý.

Năm đó Vương Kinh Mộng chết trận ở Trường Lăng, cũng bởi vì chiến đấu liên tục trong một thời gian mà hao hết thể lực cùng chân nguyên của hắn, nhưng trải nghiệm như vậy đối với người tu hành mà nói hắn là kinh nghiệm rất quý giá.

Hiện tại Đinh Ninh đã liên tục chiến đấu lâu như vậy, song đến bây giờ còn có dư lực tái chiến.

Điều này chứng tỏ hắn phân phối và khống chế chân nguyên đã đến cực hạn.

Hắn sẽ dùng thủ đoạn tiết kiệm khí lực nhất, nhanh nhất giải quyết đối thủ.

Trải qua một hồi chiến đấu thời gian dài như vậy, kinh nghiệm thu được sẽ làm cho hắn có sự khống chế tốt hơn đối với số lượng chân nguyên của mình cùng cách sử dụng như thế nào cho hợp lý.

Nói cách khác, Đinh Ninh hiện tại đứng ở trên cổng thành mặc dù thoạt nhìn không có gì khác với hắn lúc ngày thường, nhưng trên thực tế đã trở nên càng thêm đáng sợ.

Huống chi không người nào biết hắn lại thể ngộ được bao nhiêu chiêu kiếm, lại lĩnh ngộ bao nhiêu phương pháp lưu thông thiên địa nguyên khí ở trong những trận chiến này.

Nhưng tuyệt đại đa số tướng lĩnh quân Tần lại chỉ nghĩ đến, khi Linh Hư Kiếm Môn danh tồn thực vong, quận Giao Đông bị diệt, Mân Sơn Kiếm Tông, Triệu Kiếm Lô, Bạch Sơn Thủy... Đại đa số Tông sư mạnh nhất trên đời này đều đã đứng về phía Đinh Ninh, vậy còn có người nào hay thứ gì có thể chống lại hắn? Hắn sao có thể lại bị vây công như vậy? (danh tồn thực vong: có tên nhưng không có thực)

.....

Đinh Ninh dừng lại.

Hắn nhìn ra mặt sông phía thượng nguồn, lúc này, Bách Lý Tố Tuyết hẳn là sắp tới.

Một chiếc thuyền lớn dừng ở trên mặt sông chỗ kia, đèn đuốc sáng trưng.

Chiếc thuyền lớn kia cũng do hắn sắp đặt, hiện tại ở trên mặt sông đen kịt lại có vẻ hơi càn rỡ.

Song hắn cùng tất cả bằng hữu của hắn ở Trường Lăng ngày xưa đều càn rỡ như vậy.

Trong một đám lau sậy bên bờ sông gần chiếc thuyền lớn kia,

có một gã cung phụng ở Hoàng đô nước Sở thu liễm khí tức chăm chú nhìn xuống mặt sông.

Gã là một trong những cung phụng bên người Từ Phúc, từng đi theo lão ra biển trong thời gian dài, mà sau khi hạm đội U Phù công chiếm Sở đô, gã liền ở lại, trở thành một trong những lực lượng trấn thủ nơi này.

Tên cung phụng kia nheo mắt lại.

Gã cảm giác được khí tức của đám người Bách Lý Tố Tuyết trên mặt sông thuận buồm xuôi dòng trôi xuống.

Thương thế của đám người Bách Lý Tố Tuyết đã từng khiến tên cung phụng nhịn không được muốn xuất thủ trong một tích tắc nào đó, nhưng khi gã nhìn thấy hai người bên trên thuyền lớn tiếp ứng kia, loại xúc động này của gã cũng trong nháy mắt hóa thành hư không.

Bên trong thuyền lớn dường như có không ít người, nhưng chỉ có hai người ở trong phạm vi mà gã nhìn thấy.

Hai người này đều là nữ tử, một người đứng ở chỗ đầu thuyền cầm lái, để cho thuyền này ổn định mà chậm rãi nghênh đón phương vị của Bách Lý Tố Tuyết.

Nữ tử này không lớn tuổi, nhưng nếu từ xa nhìn lại, khuôn mặt và thần thái dường như lại có chút già nua.

Song trong đêm tối hiện tại, trên người nữ tử này lại ngẫu nhiên hiện ra một vòng hoa kiếm như trăng sáng.

Điều này khiến cho gã liên tưởng đến một nữ Tu hành giả tên là Lý Hiểu Nguyệt đã biến mất thật lâu.

Đó cũng là nữ Kiếm sư của Ba Sơn Kiếm Tràng, nhưng nghe nói khi Đinh Ninh xuất hiện ở các trấn Nam Tuyền, nữ tử này liền

xuất hiện, cuối cùng quỳ xuống trước mặt Đinh Ninh.

Chỉ riêng một Tu hành giả như vậy chỉ sợ cũng không phải tồn tại mà gã có khả năng ứng phó, huống chi dưới cánh buồm trên đỉnh thuyền lớn lúc này còn có một nữ tử nhìn ra.

Nữ tử đeo khăn che mặt kia, khi hoa kiếm của Lý Hiểu Nguyệt trên đầu thuyền ngẫu nhiên lóng lánh, tên cung phụng này có thể thoáng nhìn thấy bên ngoài khăn che mặt của cô còn có một vết sẹo dài.

Nữ tử này hẳn là nữ tiểu thư Trần quốc Kỷ Thanh Thanh xưa kia bị Vương Kinh Mộng cắt rách mặt.

Nếu hai nữ Tông sư này đồng thời ra tay đối phó gã, vậy chỉ sợ ngay cả một chiêu gã cũng không thể tiếp được, càng không cần nói đến bên trong thuyền còn có ai.

Nghĩ đến Đinh Ninh lúc này đã đứng trên lầu cửa thành Sở đô, trấn áp một tòa thành này, nghĩ đến Trưởng Tôn Thiển Tuyết, Triệu Tứ và Bạch Sơn Thủy đã xuất hiện ở nơi đó lúc trước, lại nghĩ đến hiện tại sau khi những người này hội hợp, trong thuyền này sẽ có bao nhiêu Tông sư cường đại, trong lòng tên cung phụng đi theo Từ Phúc nhiều năm còn rét lạnh hơn so với những tướng lĩnh quân Tần ở Sở đô lúc này.

Ai cũng sẽ không nghĩ tới, rất nhiều năm sau, nhiều tông sư như vậy bởi vì Ba Sơn Kiếm Tràng mà tụ tập cùng một chỗ lần nữa.

Q8 - Chương 112: Cảm động

Kỷ Thanh Thanh đứng dưới cánh buồm căng phồng trong gió.

Cô không cảm nhận được sự tồn tại của tên cung phụng dưới trướng Từ Phúc, nhưng cô cảm nhận được dị động Sở đô bên kia.

Cô biết Đinh Ninh đang đến.

Vì vậy cô đã chuẩn bị rời đi.

Theo cô thấy, Bách Lý Tố Tuyết đương nhiên có ân đối với mình, nhưng Vương Kinh Mộng ngày xưa, cũng Đinh Ninh ngày hôm nay hiển nhiên có cừu oán với mình. Mặc dù xuất phát từ hiểu lầm và bị Trịnh Tụ khiêu khích, nhưng cô vẫn không biết mình nên dùng tâm tình gì để đối mặt với hắn.

Nếu không biết, vậy thì chẳng bằng không nên gặp.

- Chờ một chút.

Song ngay trong nháy mắt cô sắp rời đi, thanh âm Đinh Ninh đã truyền vào tai cô.

Thân thể của cô lập tức cứng đờ.

Bóng dáng Đinh Ninh xuyên qua bóng đêm, dừng lại phía sau cô. Loại tốc độ này thậm chí còn nhanh hơn người năm đó trong trí nhớ của cô.

Nhưng trong nháy mắt này, cô đã có thể khẳng định, cảnh giới của Đinh Ninh lúc này còn đáng sợ hơn so với người kia khi giết vào Trường Lăng năm đó.

Sông cô đương nhiên không có khả năng khuất phục như vậy.

Một cỗ lệ khí tự nhiên sinh ra một cách khó hiểu.

Cô cười lạnh, nhìn Đinh Ninh nghiêm túc nói:

- Sao vậy, ngay cả ta rời đi mà cũng muốn ngăn cản, chẳng lẽ chém một kiếm ở trên mặt ta còn chưa đủ, còn muốn giết chết ta hay sao?

Đinh Ninh không trả lời trước tiên, hắn chỉ nghiêm túc hành lễ, sau đó nhẹ giọng giải thích:

- Ta muốn ngươi chờ ta một lát, chỉ bởi vì ta nợ ngươi một lời xin lỗi.

Kỷ Thanh Thanh trì trệ.

Đinh Ninh tiếp tục nghiêm túc nói:

- Ngày đó ta có hiểu lầm đối với ngươi, cho nên mới cố ý tìm ngươi so kiếm, chuyện này là ta sai... Nếu như có thể, ta sẽ giúp ngươi loại bỏ vết kiếm trên mặt.

Kỷ Thanh Thanh muốn nổi giận.

Mặc dù có thể xóa đi vết kiếm trên mặt cô, mặc dù đối phương thành khẩn nhận sai, mặc dù hiện tại cô cũng hiểu rõ kẻ đối diện năm đó cũng là nạn nhân, nhưng chuyện mấy năm nay trải qua còn có thể thay đổi sao? Thời gian qua đi mấy năm nay còn có thể bù đắp ư?

Nếu như không có đường vết kiếm này, cuộc sống của cô chắc chắn sẽ khác, sẽ không làm cho chính bản thân cô đều cảm thấy có chút ghét bỏ.

Thế nhưng không biết vì sao, khi nhìn Đinh Ninh ở đối diện, cho dù cô muốn tức giận, nhưng lửa giận lại dần dần tiêu tan.

Nàng không hiểu sao có chút yên tĩnh lại.

Người nọ năm xưa cho cô cảm giác vô cùng sắc bén, phong mang tất lộ (mũi nhọn lộ ra), chính là bảo kiếm lợi hại nhất thiên hạ, sắc bén đến mức tựa như có thể chặt đứt tất cả. Song hiện tại nhìn Đinh Ninh ở đối diện, cô lại không tìm được quá nhiều vết tích năm xưa.

Gió thổi vào ngọn tóc, đánh vào khăn che mặt của cô, khiến cô cảm thấy ngứa một chút.

Cô nhịn không được lắc đầu, đột nhiên lại cảm thấy buồn cười.

- Nếu đã không còn là người trong quá khứ, còn có việc gì phải xin lỗi?

Cô không nhìn Đinh Ninh nữa mà chỉ nhìn mặt sông màu đen, nói ra một câu này.

Đinh Ninh hiểu được ý của cô, cũng không nói nữa.

- Ân oán giữa ta và ngươi đã tiêu tan, nhưng ân oán giữa ta và Trịnh Tụ vẫn không thể kết thúc như vậy.

Kỷ Thanh Thanh chậm rãi nói:

- Không cần giúp ta xóa vết kiếm trên mặt đi, nhưng nếu có thể, sau này phải thay ta vẽ một kiếm lên mặt Trịnh Tụ.

- Năm đó ả chính là mỹ nhân nổi danh hơn ta, thời điểm đó khi người trong thiên hạ không biết sự lãnh khốc của ả, cho nên vẻ đẹp cũng là vũ khí hữu lực nhất của ả, cũng làm cho vô số người sinh ra hảo cảm với ả, cuối cùng ả mới có thể ngồi vào vị trí như vậy.

Sau khi dừng một chút, Kỷ Thanh Thanh khẽ cười,

- Cho nên ả chắc chắn sẽ càng để ý xấu hay đẹp so với ta.

Đinh Ninh nhíu mày, nghiêm túc nói:

- Nếu có cơ hội như vậy, ta sẽ thay ngươi làm thành.

Kỷ Thanh Thanh nở nụ cười, tiếng cười của cô rất thanh thúy, đã nhiều năm cô chưa từng cười như vậy,

- Xem ra hận ý của ngươi đối với ả cũng không ít hơn ta, khiến một người từng yêu ả lại biến thành hận đến như thế, cả đời này của ả còn thất bại hơn cả ta.

Đinh Ninh lắc đầu,

- Vậy phải xem một người thực sự để ý cái gì.

Kỷ Thanh Thanh trầm mặc một lát, nói:

- Bình thường không thèm để ý, thường thường phải chờ đến lúc thực sự mất đi mới cảm nhận được.

Đinh Ninh không thảo luận vấn đề này với cô nữa, hắn chỉ bình tĩnh nhẹ giọng nói:

- Ngươi có muốn đi xuống với ta không?

Cùng Bách Lý Tố Tuyết chính thức gặp mặt, bất kể đối với Ba Sơn Kiếm Tràng hay là bản thân Đinh Ninh mà nói, đều là đại sự quan trọng nhất, hiện tại một câu nói đơn giản này của hắn chính là lời mời rất trịnh trọng.

Kỷ Thanh Thanh suy nghĩ một chút, không do dự cái gì, nói:

- Ta đi xuống với ngươi.

Trong nháy mắt tiếp theo, thân ảnh của Đinh Ninh và cô đã xuất hiện ở mũi thuyền, đứng trước người Lý Hiểu Nguyệt.

Thuyền nhỏ đã tới.

Ba người trên thuyền, ngay cả Phan Nhược Diệp cũng có thể xem như bằng hữu của hắn, mà Bách Lý Tố Tuyết cùng Dạ Sách Lãnh có ý nghĩa cực kỳ quan trọng trong cuộc đời hắn.

Trong tầm mắt của Đinh Ninh, dung mạo của Bách Lý Tố Tuyết và Dạ Sách Lãnh là cực kỳ quen thuộc.

Hắn nhìn hai người này thật sâu, nhất thời không biết lên tiếng như thế nào, không hiểu sao lại phát ra một tiếng khẽ thở dài.

- Ngươi không nợ ta lời xin lỗi.

Bách Lý Tố Tuyết là người đầu tiên mở miệng, y nhìn Đinh Ninh nói:

- Lúc ngươi giết vào Trường Lăng ta đã tha thứ cho ngươi, chẳng qua ta rất không quen bộ dạng này của ngươi, nếu như có thể, cố gắng trở nên giống trước kia một chút.

Đinh Ninh không nhịn được nở nụ cười,

- Ngươi dí dỏm hơn một chút so với trước kia.

Sau đó hắn quay đầu nhìn về phía Dạ Sách Lãnh.

Dạ Sách Lãnh cũng yên lặng nhìn hắn.

Lúc này Trưởng Tôn Thiển Tuyết cũng đã bước lên trên thuyền lớn này, rất nhiều người của Mân Sơn Kiếm Tông trong khoang thuyền cũng đã đi ra, tham kiến Tông chủ của bọn họ.

Nhưng nàng không quan tâm.

Nàng đã không còn là nữ học sinh mới ra đời năm đó, bây giờ nàng đã là Dạ ty thủ khiến cả thiên hạ e ngại.

Vì vậy nàng đã làm ra một hành động mà bản thân đã muốn làm nhiều năm trước đây.

Nàng tiến lên mấy bước, ôm lấy Đinh Ninh, thật lâu không buông tay.

Đinh Ninh cũng hiểu được tất cả cảm xúc của nàng.

Giờ khắc này hắn cũng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng.

- Rốt cuộc ngài cũng trở về.

Dạ Sách Lãnh nói một câu này, sau đó chậm rãi buông tay hắn ra, đứng ở phía sau lưng hắn.

Toàn bộ chiếc thuyền hiện tại rất yên tĩnh.

Ánh mắt mọi người nhìn nữ Tu hành giả này đều tràn ngập sự kính ý ở các mức độ khác hẳn nhau.

Kính ý này không liên quan đến thân phận địa vị cùng tu vi của nàng.

Mà nằm trong tình cảm, sự kiên trì của nàng trong những năm qua, hoặc có thể nói là sự kiên trì một cách vô vọng.

Ai cũng thoáng hiểu được.

Vương Kinh Mộng năm đó là sư tôn đã dạy kiếm pháp cho nàng, hơn nữa cũng là tồn tại mà nàng tôn kính, ngưỡng mộ thời còn là thiếu nữ.

Thế nhưng rất nhiều tình cảm hồn nhiên mà tha thiết cuối cùng sẽ bị thời gian và lợi ích thay đổi, rất nhiều người sau rất nhiều năm đã sớm thay đổi hoàn toàn khác, thậm chí quên mất năm đó mình rốt cuộc là ai.

Tuy nhiên nàng lại không bao giờ thay đổi.

Cho dù kiên trì một cách vô vọng đến cuối cùng, cho dù còn phải trả giá bằng sinh mệnh của nàng.

Nhưng nàng rốt cuộc đã nghênh đón kỳ tích.

Giống như bản thân ngoan ngoãn đứng bên cạnh Kiếm thủ thiên hạ rất nhiều năm trước đã thực sự quay trở lại, đây chỉ sợ là thời khắc hạnh phúc nhất của nàng.

Vì vậy cảm xúc của tất cả mọi người trên thuyền này không chỉ là sự tôn trọng, đồng thời bọn họ còn rất cảm động.

Tiếng nước vang lên.

Chiếc thuyền lớn bắt đầu rời khỏi vùng nước này.

Khi tất cả mọi người đã ổn định lại, khi rất nhiều người ngồi vây quanh như nhiều năm về trước, Đinh Ninh trước tiên hỏi Bách Lý Tố Tuyết một vấn đề hắn rất quan tâm,

- Tịnh Lưu Ly đâu rồi?

Q8 - Chương 113: Quái dị

Bách Lý Tố Tuyết trả lời rất nhanh,

- Lý Tư ở đâu, nàng sẽ ở chỗ đó.

Tất cả mọi người trong khoang thuyền này đều là nhân vật không tầm thường, song nghe được câu trả lời của y, đại bộ phận trong đó vẫn nhịn không được lắp bắp kinh hãi.

Đinh Ninh cũng có chút ngoài ý muốn, kinh ngạc nhìn y:

- Ngươi muốn nàng đi giết Lý Tư?

Thần sắc Bách Lý Tố Tuyết rất tự nhiên:

- Nàng luôn tìm ra biện pháp giết chết hắn.

- Tại sao?

Đinh Ninh hỏi.

Giết người luôn phải có lý do, huống chi người mà Bách Lý Tố Tuyết để Tịnh Lưu Ly đi giết lại là một trong hai tướng Đại Tần, thực lực vượt xa cô.

- Mấy năm nay Lý Tư thân thiết cùng Nguyên Vũ, thậm chí ngay cả Lộc Sơn Hội minh thì hắn cũng dẫn Lý Tư đi, nhưng Lý Tư thực ra là người của Trịnh Tụ.

Bách Lý Tố Tuyết nhìn Đinh Ninh, nói:

- rịnh Tụ đã mất đi quá nhiều thứ, chỉ cần giết chết Lý Tư, cân bằng giữa ả và Nguyên Vũ sẽ bị phá vỡ hoàn toàn.

Sau khi dừng một chút, Bách Lý Tố Tuyết khẽ trào phúng nói tiếp:

- Nguyên Vũ am hiểu nhất chính là giả bộ đáng thương, trước kia như vậy, hiện tại cho dù đạt tới Bát Cảnh cũng như thế. Mặc dù bệnh ẩn của hắn khó có thể phục hồi, nhưng bên cạnh vẫn có rất nhiều người.

Tất cả mọi người trong khoang thuyền đều hiểu được ý của Bách Lý Tố Tuyết.

Trịnh Tụ cùng Nguyên Vũ chia sẻ thiên hạ, nhưng lúc trước là căn cứ vào hai người đều có được lực lượng đáng sợ ngang nhau, khi lực lượng của Trịnh Tụ bị chậm rãi bóc từng tầng ra, sau khi sự cân bằng này mất đi, giữa Trịnh Tụ và Nguyên Vũ sẽ không đơn giản chỉ là bất hòa như vậy.

Kỷ Thanh Thanh cười lạnh một tiếng, nói:

- Theo tính tình của hai người này, chỉ sợ chúng ta không cần đánh vào Trường Lăng, hai người bọn họ đã trở mặt trước tiên.

- Chuyện có thể giải quyết trong thế giới người tu hành, sẽ cố hết sức được giải quyết ngay bên trong đó. (ý là người tu hành tự giải quyết chứ không lan sang người thường)

Dạ Sách Lãnh nhìn Bách Lý Tố Tuyết cùng Đinh Ninh, biết sau rất nhiều năm, ý nghĩ của hai người này càng thêm thuần thục, biết mưu đồ của hai người đều đứng đầu thế giới của người tu hành, từng chút từng chút tước đoạt lực lượng của Trịnh Tụ cùng Nguyên Vũ, trước mắt mà nói, Trịnh Tụ đã không còn lại bao nhiêu thứ. Nhưng nàng vẫn có chút lo lắng, không nhịn được nhíu mày:

- Thế nhưng Tịnh Lưu Ly đi giết Lý Tư, có thể quá mức nguy hiểm hay không?

- Nàng là thiên tài chân chính.

Bách Lý Tố Tuyết nhàn nhạt lắc đầu,

- Nếu như nàng tự cảm thấy không có cơ hội, vậy sẽ không xuất thủ.

Đinh Ninh suy nghĩ một chút về thiếu nữ đã đi theo mình rất nhiều ngày kia, mỉm cười nói,

- Nàng đích thật là thiên tài chân chính.

.....

Một số người đã là thiên tài thực sự ngay từ khi bắt đầu tu hành.

Tịnh Lưu Ly chính là như thế.

Nhưng Trương Nghi chưa bao giờ là thiên tài như vậy.

Thậm chí rất nhiều lúc hắn cũng cảm thấy xấu hổ bởi vì chênh lệch giữa mình và những thiên tài kia.

Cho dù đồng dạng là Tu hành giả đi ra từ Bạch Dương động, đối mặt với Tô Tần - người đã từng là sư đệ của hắn cũng là như thế.

Phương diện khiến thế nhân chú ý đến hắn, cũng phần lớn nằm ở tính cách thành khẩn thiện lương, nằm ở chỗ hắn là quân tử chân chính, song lại thường bỏ qua sự nghiêm túc và chuyên chú, khiêm tốn cùng có đủ kiên nhẫn của hắn.

Ở vương triều Đại Yến xa xôi, trong thư phòng Hầu phủ mà hắn được phong thưởng, hắn nhìn một khối thủy tinh trong suốt trên bàn trước người.

Trên khối thủy tin trong suốt này có một ít Phù văn kỳ lạ, dùng

chân nguyên ngưng tụ, là do Tô Tần dùng thủ đoạn của Tiên Phù tông ghi chép công pháp trên người một vị Vu Thần nào đó.

Khi Bạch Sơn Thủy giao vào trong tay hắn, hắn biết được môn công pháp này có lẽ có liên quan đến tinh thần nguyên khí, là công pháp mà Trịnh Tụ mưu tính.

Dựa theo thủ đoạn giải Phù học được từ Tiên Phù tông, hắn nhanh chóng đọc tất cả nội dung ghi chép trong khối thủy tinh trong suốt này.

Chẳng qua nội dung giải trừ cũng không phải là loại kinh văn mang theo đồ lục mà hắn quen thuộc, mà là một ít Phù ý tựa như rất lộn xộn.

Những Phù ý này mang đến hình ảnh xuất hiện vô số lần ở trong đầu hắn, đều giống như là từng mảnh hoa sương màu xám tro, hắn hoàn toàn không cách nào nhìn ra cái gì từ trong đó.

Mấu chốt nhất chính là, Tô Tần bảo Bạch Sơn Thủy mang đến hai khối thủy tinh trong suốt như vậy.

Theo lời Tô Tần nói, trong hai khối thủy tinh trong suốt này đều ghi lại cùng một môn công pháp, lúc hắn giải Phù cũng cảm thấy Phù ý cực kỳ giống nhau, song bởi vì những Phù ý kia quá mức lộn xộn, cho nên mỗi một lần trong đầu hắn đều mang đến cảm giác khác biệt.

Giống như trên mái ngói hai gian phòng trước mặt hắn lại không ngừng kết ra hoa sương, song một mảnh này tan chảy, một mảnh kia lại xuất hiện, hoa sương trên hai mái ngói rốt cuộc có đồng nhất hay không, hắn lại không cách nào khẳng định.

Ở sâu trong nội tâm của hắn vẫn duy trì một phần tình đồng môn với Tô Tần, mặc dù ngày khác nhất định sẽ trở thành địch thủ, chỉ sợ với tính tình của hắn, trong tiềm thức có thể nhường

nhịn vẫn phải nhường nhịn một chút, có thể lưu thủ cũng sẽ lưu thủ một chút.

Song hắn cũng hiểu cực kỳ rõ Tô Tần.

Hắn cảm thấy Tô Tần tuyệt đối sẽ không quang minh lỗi lạc như thế, Tô Tần căn bản không cùng một loại người với Bạch Sơn Thủy, Triệu Tứ kia.

Hắn cũng không biết một môn công pháp mà Tô Tần tự mình giấu diếm, nhưng hắn cảm thấy Tô Tần làm chuyện kinh thiên động địa như vậy ở Đại Tề, chắc chắn sẽ có tư lợi của riêng mình, nhất định sẽ động tay động chân ở chỗ nào đó.

Cho nên hắn cũng không yên lòng đối với Phù ý được ghi lại trong hai khối thủy tinh trong suốt này.

Bởi vì mấy ngày trước đã nghe nói Tô Tần ở đất Sở đã bị Tề Tư Nhân bắt cóc, cũng không vội vàng giao lại một khối trở về trong tay Tô Tần, cho nên hai khối thủy tinh trong suốt này vẫn ở trong tay hắn, chẳng qua bắt đầu từ mấy ngày trước, hắn cũng đã thu hồi một khối, để tránh Phù ý trong hai khối thủy tinh trong suốt này hỗn loạn trong đầu hắn, như ngàn vạn hoa sương màu xám quấn lấy nhau, trái lại sẽ càng khó phân biệt.

Muốn hiểu Phù ý, tự nhiên là lấy đơn giản đến phức tạp, trước tiên phải lý giải được một đạo Phù văn đơn giản nhất trong đó.

Trong những ngày qua, Trương Nghi đã từ trong những Phù ý hỗn loạn này, nắm giữ và phân giải ra mười bảy đạo Phù tuyến đơn giản.

Đây giống như là trong một cái đoàn dây rối tách ra mười bảy đầu dây, nhưng rốt cuộc còn có bao nhiêu đầu dây, nên kéo cái nào trước tiên, sau đó kéo tiếp cái nào thì mới có thể cởi bỏ toàn bộ đoàn dây rối này, cuối cùng vẫn là ẩn số.

Công pháp Vu tổ lưu truyền xuống, đối với tất cả người tu hành mà nói hiển nhiên đều sẽ có liên quan đến nguyên khí âm thần quỷ vật, mà công pháp Trịnh Tụ nhìn trúng, nói vậy rất có thể có liên quan đến tinh thần nguyên khí.

Bất kể là nguyên khí âm thần quỷ vật hay là tinh thần nguyên khí, đều không phải là thứ mà Tu hành giả như Tô Tần có khả năng tu hành.

Nếu đổi lại là người khác thì nếu đã rườm rà, làm cách nào cũng không thể hiểu ra như vậy, chỉ sợ sẽ không một lòng một dạ tập trung tinh thần vào trên phương diện này.

Nhưng Trương Nghi thì khác.

Hắn nghĩ cũng không phải là có chỗ tốt gì đối với mình hay không, điều mà hắn nghĩ, Tô Tần có thể giấu thủ đoạn nào đó bên trong hoặc có thể có ý đồ gì đó hay không.

Còn có một việc chính là nếu dựa theo hứa hẹn thì vẫn phải trả lại loại thủy tinh trong suốt này này vào tay Tô Tần, vậy có thể để nó bị đưa tới Trường Lăng hay không?

Khi bầu trời hiện lên màu trắng bạch, Trương Nghi qua một đêm không ngủ mới giật mình phát hiện một đêm đã trôi qua.

Đêm nay hắn cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, trong Phù ý hỗn loạn kia, hắn lại tìm ra một "đầu dây" mới.

Thế nhưng vẫn không biết "Đầu dây" này rốt cuộc nối liền với nơi nào, đi tới đâu.

Hắn cũng không vui mừng, nhưng cũng hề cảm thấy thất vọng, tất cả mọi thứ đều rất bình thường.

Song ngay khi hắn đình chỉ giải Phù ý, cẩn thận thu khối thủy tinh trong suốt này lại sau đó đứng lên, hắn lại đột nhiên có một

loại cảm giác quái dị.

Q8 - Chương 114: Giết Lý

Trong khu vườn bên ngoài thư phòng của hắn, trên lá một cây quýt bay bổng có một giọt sương óng ánh trong suốt.

Giọt sương trong suốt này cực kỳ tinh khiết, hơn nữa khúc xạ tia nắng đầu tiên vừa chiếu xuống từ trên bầu trời, nhẹ nhàng lăn đi trong gió, bắn ra rất nhiều màu sắc, làm cho người ta có một loại cảm giác tràn ngập sức sống.

Hắn không khỏi có chút vui thích.

Song ngay trong lúc tâm niệm của hắn chuyển động, giọt sương kia đã giống như biết được sự yêu thích của hắn, nhẹ nhàng rời khỏi chiếc lá, xuyên qua sương sớm mỏng manh, bay về phía hắn.

Một tiếng két vang vọng, hắn có chút khiếp sợ khó hiểu, cửa sổ đã bị khí tức trên người hắn mở ra một cách tự nhiên, giọt sương trong suốt này tựa như có sinh mệnh rơi vào lòng bàn tay hắn.

Lạnh buốt mà chân thực.

Trương Nghi nhìn giọt sương trong lòng bàn tay, càng thêm khiếp sợ, nguyên khí trong bàn tay chấn động, làm cho giọt sương này không còn tròn trịa nữa, bắn tung tóe vô số sóng nhỏ.

Hắn nhất thời khó có thể tin được hình ảnh ánh vào trong mắt.

Niệm lực của người tu hành nếu đạt tới trình độ nhất định, thực sự có thể dẫn dắt thiên địa nguyên khí lưu động bên ngoài, từ đó kéo theo những sự vật tự nhiên này.

Người tu hành cường đại hấp thu lượng lớn nguyên khí từ trong thiên địa, cuốn lên mưa gió, thậm chí xốc lên đất đá có trọng lượng rất nặng thì cũng không phải là chuyện kỳ lạ.

Song điều mấu chốt chính là trong lúc lơ đãng như thế, gió nhẹ mây bay theo tâm ý hấp thu một giọt sương đến trong tay, trong quá trình giọt sương bay tới này, ngay cả hình dạng của giọt sương cũng không hề thay đổi, loại quá trình nhẹ nhàng mà rõ ràng này, ít nhất trước kia hắn không thể nào có thể làm được.

Loại thay đổi này chỉ tồn tại một loại khả năng, đó chính là nhận biết của hắn, hoặc là dùng các cách miêu tả khác của thế giới người tu hành là giống như niệm lực, lực lượng tinh thần, lực lượng thần hồn... đã được tăng cường rất nhiều.

Khi tâm tình của hắn thoáng bình phục lại, hắn bắt đầu xác nhận cho dù là những cơn gió vô hình trong không khí, chỗ mép tựa như sắc bén hơn rất nhiều.

Giới hạn của nhận biết rất mơ hồ, đối với một người tu hành mà nói, khoảng cách nhận biết có khả năng đạt tới thường đến từ nguyên khí dao động ở bên ngoài, nhiều nhất rốt cuộc có thể cảm giác được động tĩnh ngoài bao nhiêu trượng, điều này cũng không thể đo lường một cách chính xác, nhưng hiện tại khi Trương Nghi tĩnh tâm cảm giác được, chỗ mà niệm lực của hắn có khả năng đạt tới, tất cả đồ đạc đều tươi sống linh động, càng thêm chân thật hơn so với lúc trước.

Thường thường chỉ khi tu vi người tu hành tiến giai một đại cảnh giới, mới có thể có cảm nhận đột nhiên biến hóa rõ ràng như vậy.

- Quá trình giải loại Phù ý này, thì ra chính là một loại công pháp tu hành?

Trương Nghi đột nhiên phản ứng lại, trong lòng sinh ra rất

nhiều bất an.

Những Phù ý kia ở trong thế giới nhận biết của hắn giống như vô số mảnh sương thu màu xám, nhưng trong khi tìm kiếm liên hệ với những thu sương màu xám kia, quá trình giải trừ Phù ý lại giống như tinh thần ở trong thế giới độc đáo không ngừng trải qua ma luyện, không ngừng trở nên cường đại.

Ngươi càng dành nhiều thời gian, càng có nhiều kiên nhẫn để khám phá những thứ ẩn bên trong, nhận thức sẽ trở nên mạnh mẽ trong vô thức.

Cũng trong nháy mắt này, hắn hiểu vì sao Trịnh Tụ chỉ cần một môn công pháp này ở trong công pháp của mười hai Vu Thần kia.

Tất cả công pháp còn lại trên mười hai Vu Thần đều là nguyên khí âm thần quỷ vật, nhất định phải trùng tu. Mà bản thân Tinh Hỏa kiếm mà Trịnh Tụ tu luyện chính là tồn tại không thua gì công pháp mười hai Vu Thần trên đời này, nàng đương nhiên không có khả năng sửa chữa.

Nàng sở dĩ có thể khác với những người tu hành khác, có thể cảm nhận và lợi dụng tinh thần nguyên khí, chính là bởi vì bản thân Tinh Hỏa kiếm của nàng có phương pháp dẫn dắt tinh thần nguyên khí cực kỳ độc đáo. Lợi dụng tinh thần nguyên khí này chảy ngược lên, nàng sẽ có thể dẫn tới càng nhiều tinh thần nguyên khí từ trong hư không vô tận.

Nếu như nhận biết của nàng có thể tăng cường thật lớn, vậy chỗ mà nàng có khả năng đạt tới sẽ xa hơn, có thể dẫn tụ càng nhiều tinh thần nguyên khí.

Mấu chốt nhất chính là, có lẽ nàng có thể cảm nhận được càng nhiều loại tinh thần nguyên khí khác nhau tồn tại, phân biệt sắc thái trong đó, cuối cùng chỉ sợ có thể lợi dụng càng nhiều loại tinh

thần nguyên khí.

Cứ như vậy, uy lực Tinh Hỏa kiếm của nàng đâu chỉ tăng cường một phần hai phần?

Năm đó Vu tổ kia sở dĩ có thể dung hợp một ít tinh thần nguyên khí vào nguyên khí trong âm thần quỷ vật, tăng cường thủ đoạn của hắn, đạo lý trong đó kỳ thật cực kỳ đơn giản thô bạo, chính là bởi vì lực nhận biết đủ mạnh.

Nếu nhận biết của hắn mạnh hơn Tu hành giả bình thường gấp mấy lần, sẽ tự nhiên có thể từ trong tinh thần nguyên khí hỗn tạp không chịu nổi tìm ra thứ hắn có thể lợi dụng.

Nghĩ rõ ràng những điều này, tay chân Trương Nghi càng ngày càng lạnh như băng, thủy tinh trong suốt ẩn giấu trên người hắn dường như cũng càng ngày càng trở nên lạnh lẽo.

Đúng lúc này, hắn hoàn toàn không nghĩ tới mình tiếp xúc cùng học tập được một môn công pháp cường đại, hắn chỉ muốn mau chóng để cho Bạch Sơn Thủy và Đinh Ninh biết.

Hắn cảm thấy Bạch Sơn Thủy và Đinh Ninh sẽ quyết định, mà không nghĩ tới hắn có lẽ vì vậy mà trở nên cực kỳ cường đại.

……

Chuyện xảy ra ở Sở đô đang dùng tốc độ nhanh nhất truyền khắp thiên hạ.

Tất cả người tu hành biết tin tức này đều là khiếp sợ không nói nên lời.

Vẫn không ai có thể hiểu được bản thân môn công pháp Cửu Tử Tằm này như trước, năm đó ngay cả khí huyết của Vương Kinh Mộng cũng đã bị thiêu đốt không còn một mảnh, không lưu lại bất cứ thứ gì, nhưng vì sao hắn vẫn có thể mượn môn công pháp này

sống lại?

Thế nhưng tất cả mọi người có thể khẳng định, trong thiên hạ này, ngoại trừ Vương Kinh Mộng ra thì cũng không thể có người thứ hai, có thể một mình khiêu chiến một tòa thành, có thể dùng lực lượng một người liên chiến vô số người tu hành.

Kiếm thủ thiên hạ thực sự đã trở về.

Hơn nữa khi càng ngày càng nhiều chi tiết liên quan được lưu truyền ra, tất cả những người tu hành cùng quyền quý nghe được những tin tức này đều hướng ánh mắt về phía Trường Lăng xa xôi.

Những cường giả nổi danh nhất dường như đều tụ tập bên người Đinh Ninh.

Chủ nhân của Trường Lăng, cũng chính là Nguyên Vũ và Trịnh Tụ sẽ ứng phó như thế nào?

Bọn họ dừng như phải có hành động, phải nhanh chóng phát động một ít phản kích, nếu không sẽ có càng ngày càng nhiều người giống như những người vốn thuộc biên chế quân Tần ở Sở đô, gia nhập vào trận doanh Ba Sơn Kiếm Tràng.

.....

Tây Sơn, vùng hoang dã phía tây ngoài thành Trường Lăng.

Một cung điện chiếm diện tích cực lớn được bao quanh bởi những ngọn núi đang được xây dựng.

Trên một đỉnh núi có thể nhìn ra cung điện này, có rất nhiều con cừu trắng tinh đang chạy, có một người chăn cừu trẻ tuổi lại đăm chiêu nhìn tòa điện đang xây dựng.

Người chăn cừu này ăn mặc rất tùy tiện, nhưng nếu có người từng tham gia Mân Sơn Kiếm hội nhìn thấy nàng, nhất định sẽ

chấn động.

Bởi vì nàng chính là Tịnh Lưu Ly.

Lý Tư cũng chính là người mà nàng muốn giết, mấy ngày nay ở trong cung điện kia.

Nàng đã quan sát những đỉnh núi này thật lâu, xác định Lý Tư một mực phụ trách giám sát xây dựng, tạm thời sẽ không rời đi, đồng thời nàng cũng đang suy tư cơ hội để mình có thể giết chết Lý Tư rốt cuộc là ở đâu?

Tin tức về Sở đô đã lưu truyền tới, nàng xác định sư tôn Bách Lý Tố Tuyết của mình đã an toàn, hơn nữa tu vi Đinh Ninh còn cường đại hơn so với nàng tưởng tượng, hơn nữa ân oán với Bạch Sơn Thủy, Triệu Kiếm Lô đều đã tiêu trừ.

Cho nên trong mắt nàng, chuyện nàng giết Lý Tư càng thêm cấp bách.

Thứ nhất mảnh cung điện này chiếm diện tích còn rộng lớn hơn so với Hoàng thành hiện tại, nhất định ẩn giấu bí mật gì đó, thứ hai nàng đã đi theo Đinh Ninh thật lâu, biết hắn tuyệt đối sẽ chiếm lấy tiên cơ, nhất định sẽ dùng thủ đoạn liên tục, không ngừng cho Trịnh Tụ cùng Nguyên Vũ trọng kích.

Nếu nàng có thể giết chết Lý Tư vào lúc này, vậy ý nghĩa sẽ càng cực kỳ quan trọng.

Q8 - Chương 115: Thói quen

Nàng thả đàn dê trên sườn núi này nửa ngày, giống như mấy ngày trước, nàng nhìn thấy Lý Tư ngồi trên xe kéo lộng lẫy sang trọng xuất hiện trong cung điện chưa hoàn thành.

Sau khi nói chuyện cùng một ít thợ thủ công và quan viên gần nửa canh giờ, chiếc xe kéo này trở lại một cái sân nhỏ tạm thời, đó là một mảnh hoa viên đã được xây dựng xong xuôi, bên trong có một ít đình viện tao nhã.

Giữa Tu hành giả đều có cảm ứng độc đáo, cho dù đưa mắt nhìn về chỗ nằm ngoài khoảng cách nhận biết với tới, cũng có thể gây nên một ít cảnh giác.

Hơn nữa sát ý của Tu hành giả cao giai lại càng là đột vật không thể nói rõ ràng.

Cho nên rất nhiều lúc Tịnh Lưu Ly thật sự đang chăn dê, nàng cũng không ngưng thần nhìn chăm chú khu vực kia trong một thời gian rất dài, cho dù bóng dáng Lý Tư ở trong tầm mắt nàng cũng chỉ nhỏ như con kiến, cho dù nàng từ xa nhìn xuống, lấy phương vị của Lý Tư chỉ sợ hoàn toàn không thể nhìn thấy cảnh vật trên sườn núi này.

Sau khi chiếc xe kéo của Lý Tư trở về chỗ ở, nàng vẫn tiếp tục thả dê hơn một giờ, khi ánh mặt trời bắt đầu tối dần, lúc này nàng mới chậm rãi đuổi đàn cừu trở về chỗ ở.

Chỗ ở của nàng cực kỳ đơn sơ, là chỗ ở của một người phụ nữ chăn cừu thực sự ở đây, chỉ là một căn phòng đơn sơ đơn sơ dùng vỏ cây, ván gỗ cùng cành cây khô chế thành. Khi trời mưa to, căn phòng thậm chí còn bị dột ở khắp mọi nơi.

Người phụ nữ chăn cừu này là một bà già ở gã, có một muội muội được gả tới thành thị phương xa, cũng chỉ cách một hai năm mới nhờ người đưa chút tiền lương tới đây để tiếp tế cho bà lão này.

Đồ đạc trong phòng cũng cực kỳ đơn giản, chỉ có chiếc giường do ván gỗ cùng bông gòn và các vật khác chất lộn xộn mà thành, cùng với cái bếp được dựng nên bởi mấy khối núi đá, phía trên treo một cái nồi đồng bị hun khói thành màu xám đen.

Khi nàng đuổi bầy cừu đi đến một bãi nhốt trước gian phòng này, trong phòng có một người nam tử đang tập trung vào việc nấu canh.

Mặt mũi người này lúc nhóm lửa đã bị nhọ nồi quệt thành mặt hoa, nhưng nếu có người nhìn thấy gã thì nhất định cũng sẽ chấn động.

Bởi vì hắn là Độc Cô Bạch.

Khi An Bão Thạch chết, đám người gã và Lệ Tây Tinh chính là nhân tài trong thế hệ người tu hành Trường Lăng này.

Gã mặc dù không có kỳ ngộ như Lệ Tây Tinh, thế nhưng dùng tu vi tiến cảnh của gã, việc tiến giai Thất Cảnh cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Trong căn phòng này có hai chiếc giường đơn sơ đến cực điểm, hiển nhiên sau khi gã và Tịnh Lưu Ly rời khỏi Trường Lăng đi tới nơi này, bọn họ đã hoàn toàn không quan tâm đến những tiểu tiết này, rất nhiều đêm tự mình nghỉ ngơi ở nơi đây.

Gã và Tịnh Lưu Ly hiển nhiên cũng đã rất quen thuộc nhau, khi nhìn thấy Tịnh Lưu Ly từ xa xa đi tới, gã liền rất tự nhiên lên tiếng chào hỏi,

- Đã trở về?

Tịnh Lưu Ly cũng chỉ khẽ ừ một tiếng.

- Hôm nay hái được một ít nấm tươi, lại thêm thịt nai, cho nên hương vị hẳn là sẽ không tệ, chẳng qua chỉ phải đợi thêm một lúc nữa.

Độc Cô Bạch khuấy canh trong nồi một lúc, lại nói thêm một câu.

- Không vội.

Tịnh Lưu Ly tùy ý ngồi xuống mặt đất bên cạnh gã, cầm lấy một cái chén thô uống chút nước.

Độc Cô Bạch nhìn nàng như có điều suy nghĩ, hỏi:

- Hôm nay có thấy Lý Tư không?

Tịnh Lưu Ly khẽ gật đầu,

- Thấy được.

Độc Cô Bạch nhìn ra chút manh mối từ trong sắc mặt nàng, không nhịn được nhẹ nhàng lắc đầu,

- Vẫn nghĩ không ra biện pháp?

- Nghĩ không ra.

Tịnh Lưu Ly ngược lại không nản lòng như gã tưởng tượng, nàng nhìn nồi đồng nóng hổi, cầm chiếc thìa từ trong tay Độc Cô Bạch nếm thử hương vị, dường như có chút hài lòng, sau đó nàng mím môi, nói tiếp:

- Thế nhưng sư tôn ta nói với ta, hắn đi đâu, ta liền đi theo tới chỗ đó... Sư tôn để cho ta quan sát tất cả hành động của hắn, vậy ngài nhất định có đạo lý của riêng mình. Mà mấy ngày nay quan sát, cũng không phải không thu hoạch được gì.

Độc Cô Bạch có chút giật mình,

- Có phát hiện gì sao?

Tịnh Lưu Ly khẽ gật đầu:

- Tất cả hành động của Lý Tư đều có quy luật nghiêm ngặt, khi nào dùng cơm, khi nào tu hành, khi nào ra ngoài quản lý những việc vặt kia, tất cả đều ở thời điểm cố định.

Độc Cô Bạch lập tức nhíu mày,

- Cho nên thời gian mỗi ngày ngươi nhìn thấy xe kéo của hắn đi ra xử lý những chuyện này cũng không hề có sai lệch?

Tịnh Lưu Ly không nói nhảm, nói:

- Không sai, người có thể nghiêm khắc tuân theo những quy luật này, nhất định là một người tự kỷ luật đến cực điểm, có ý chí cường đại. Ngoài ra loại quy luật này, thường thường cũng là thói quen được hình thành do tu hành rất nhiều công pháp đặc thù.

Nghe những lời này, trái tim Độc Cô Bạch đập nhanh hơn một chút.

Gã hiểu rõ ý tứ Tịnh Lưu Ly.

Công pháp của người tu hành thiên kỳ bách quái, suy cho cùng chính là lợi dụng các loại thiên địa nguyên khí khác nhau, cho nên có một số công pháp cần phải thổ nạp vào lúc mặt trời mọc, có một số công pháp cần mượn nhiệt ý thúc đẩy khí huyết vào thời điểm mặt trời buổi trưa nóng nhất, mà có một số công pháp lại nhất định phải tu hành vào lúc trăng sáng. (thiên kỳ bách quái: đa dạng mọi thể loại)

Luôn luôn làm một số chuyện đã được thiết lập tại một thời điểm nhất định, thường sẽ phát triển thành rất nhiều thói quen

một cách cực kỳ tự nhiên, thường thường làm rất nhiều chuyện cũng sẽ trở nên cực kỳ có quy luật.

Cho nên gã trầm ngâm một chút, nói:

- Đoán được gã tu hành công pháp gì sao?

- Hắn từng giao thủ với sư tôn ta lúc ở Mân Sơn Kiếm Tông, lúc đó hắn dùng một món chí bảo nào đó của quận Giao Đông. Sư tôn ta nói món đồ kia chỉ có tu luyện công pháp thiên về Âm nhu Thủy nguyên mới có thể phát huy đến cực hạn.

Tịnh Lưu Ly nói:

- Hơn nữa mấy ngày nay nhìn thói quen của hắn. Thời gian tu hành trọng yếu nhất của hắn hẳn là hai canh giờ trước khi mặt trời mọc, cho nên công pháp mà hắn tu luyện chắc hẳn không phải là công pháp gia truyền của Lý gia, rất có thể là công pháp Thủy nguyên của Hải Xương các, tông môn nổi danh cùng Thiên Nhất các xưa kia.

- Chẳng qua cực kỳ có khả năng thì cũng chỉ là khả năng, ta hiện tại không thể nào là đối thủ của hắn, lại không thể trực tiếp xuất hiện trước mặt hắn thăm dò.

Sau khi dừng một chút, Tịnh Lưu Ly lại bổ sung một câu.

Lý Tư gần đây vẫn làm việc và nghỉ ngơi theo quy luật như vậy, không rời khỏi mảnh cung điện đang xây dựng kia, cho nên nàng rất lo lắng Lý Tư sẽ tiếp tục như vậy trong một khoảng thời gian rất dài.

Trong ánh mắt Độc Cô Bạch lại xuất hiện một ít hào quang khác thường.

- Ngươi chú ý tới bà ta lại xây nhà gỗ mới ở bên này sao?

Gã nhìn thẳng ánh mắt Tịnh Lưu Ly hỏi.

Vấn đề này rất đột ngột, nhưng Tịnh Lưu Ly biết lời gã nói chính là bà lão đã bán đàn dê và chỗ ở này cho bọn họ.

Lúc trước, khi nàng và Độc Cô Bạch tới thì gã đã mua đàn dê và nơi ở này của bà ta, cho đầy đủ tiền tài để bà có thể an hưởng tuổi già trong trấn, thế nhưng bà ta lại không rời khỏi nơi này, trong khoảng thời gian gần đây, dường như bà ở không quen ở trong thôn trấn dưới núi, thế nên lại tiêu tiền gọi người, xây nhà ở trên sườn núi cách đó không xa.

Chỗ khác biệt chính là ngôi nhà mới sẽ tốt hơn và thoải mái hơn.

Tịnh Lưu Ly nghe ra cái gì đó, lông mày của cô đột nhiên nhíu thật sâu.

- Chỉ bởi vì thói quen.

Độc Cô Bạch hít sâu một hơi, nói tiếp:

- Nếu một số quy luật quen thuộc có thay đổi, người này sẽ rất không quen. Luôn cảm thấy không ổn. Điều này ảnh hưởng đến tâm trạng.

Tịnh Lưu Ly trầm tư thật lâu, đợi đến khi nàng cảm thấy nồi canh đã trở trên hoàn hảo, đã rất ngon miệng. Nàng bắt đầu múc canh chậm rãi uống, sau đó lại giống như tựa mình lẩm bẩm, nhưng cũng giống như nói cho Độc Cô Bạch nghe,

- Cho nên sư tôn ta cảm thấy hắn dễ đối phó hơn những đại Tông sư còn lại, cảm thấy ta có thể giết hắn, là bởi vì tâm tình của hắn dễ bị ảnh hưởng nhất, hơn nữa chỉ sợ chỉ là bởi vì một ít thay đổi một cách vô tri vô giác, cho nên phải biến đổi thói quen mà thông thường đã dưỡng thành?

Q8 - Chương 116 : Phá pháp chân chính

(Phương pháp phá giải thực sự)

Độc Cô Bạch không nói gì nữa, bắt đầu tự mình múc canh, sau đó bẻ nát một miếng bánh bao trắng đặt vào trong canh, chậm rãi ăn vào.

Kỳ thật coi như suy đoán của gã và Tịnh Lưu Ly hoàn toàn đúng, nhưng một gã đại Tông sư mặc dù xảy ra vấn đề rất lớn, thậm chí mặc dù bị thương không cách nào phát huy ra thực lực bình thường, hắn vẫn là đại Tông sư.

Đến cuối cùng vẫn sẽ đối mặt với lực lượng thuần túy nghiền ép.

Rất nhiều lúc một gã Tông sư Thất cảnh sắp chết phản kích lại càng thêm khủng bố.

Muốn giết chết tồn tại như Lý Tư, nhưng cuối cùng mình có thể sống sót, còn khó khăn hơn nhiều so với việc đấu kiếm công bằng chiến thắng một gã Thất Cảnh.

Độc Cô Bạch thừa nhận Tịnh Lưu Ly tuyệt đối là thiên tài mạnh nhất Trường Lăng, nhưng gã vẫn không có lòng tin vào nàng.

- Ngươi đừng quên một điểm.

Gã ăn xong một chén canh với bánh bao không nhân, sau đó nhìn Tịnh Lưu Ly nhắc nhở:

- Lý Tư là người của Trịnh Tụ, cho dù ngươi thật sự có thể nhanh chóng tìm ra sơ hở của hắn, đến cuối cùng muốn giết chết hắn, chắc hẳn ngươi còn phải đối mặt với Tinh Hỏa kiếm của Trịnh Tụ.

- Đối với Trịnh Tụ, không còn ai quan trọng hơn Lý Tư.

Độc Cô Bạch dừng một chút rồi bổ sung:

- Trịnh Tụ đã không thể mất đi đồng bọn quan trọng như vậy nữa, nàng nhất định sẽ toàn lực ra tay. Cho nên đến cuối cùng, ngươi chắc chắn còn phải đối mặt với một kích của nàng.

Tịnh Lưu Ly nhíu mày thật sâu, ngay cả động tác khẽ uống canh cũng ngừng lại.

Lúc trước nàng chỉ cân nhắc vấn đề liên quan đến tu hành cùng bản thân Lý Tư, thực sự hoàn toàn không cân nhắc điểm này.

Từ lý thuyết mà nói, cho dù nàng đột phá Thất Cảnh, cũng hoàn toàn không thể ngăn cản được một kiếm của Trịnh Tụ.

- Sao ngươi không nói sớm.

Một lát sau, sắc mặt nàng hơi trầm xuống, buông chén ngẩng đầu nhìn Độc Cô Bạch nói.

Độc Cô Bạch có chút bất đắc dĩ, nhẹ giọng nói:

- Ta sợ ảnh hưởng đến chiến ý của ngươi, huống chi Bách Lý tông chủ cảm thấy ngươi có biện pháp, ta làm sao có thể nói nhiều. Ta nghĩ nếu ngay cả một chút khả năng mà ngươi cũng tìm không ra, vậy căn bản cũng sẽ không đến một bước kia, cũng không cần nhắc nhở điểm này.

- Ngươi sai rồi.

Tịnh Lưu Ly lắc đầu, nói thẳng:

- Nếu làm cách nào cũng không thể ngăn cản được một kiếm của Trịnh Tụ, vậy chứng tỏ toàn bộ suy nghĩ phía trước đã đi vào ngõ cụt, ý nghĩ ngay từ đầu đều sai rồi.

Độc Cô Bạch có chút ngạc nhiên.

Tịnh Lưu Ly cười cười tự giễu,

- Là ta quá mức ngu dốt, vốn không có lĩnh ngộ được chân ý của sư tôn. Bất kể sư tôn hay là Đinh Ninh đều nói cho ta biết rất nhiều chuyện cho dù bọn họ hiểu cũng sẽ không nói rõ với ta, bởi vì nếu như không tự mình suy tư quá trình tiến bộ, sẽ đánh mất bản năng tự học tập, vậy thiên phú tốt đến đâu cũng chẳng khác người thường, hơn nữa không thể vượt qua con đường những tiền bối đã đi. Ý của sư tôn muốn ta hiểu kỳ thật rất đơn giản, nếu như ngay từ đầu không tránh khỏi một kiếm này của Trịnh Tụ, vậy với tu vi hiện tại của ta, nên bắt đầu từ một kiếm này.

Độc Cô Bạch cũng không ngốc, gã có chút hiểu được ý của Tịnh Lưu Ly, giật mình có chút nói không nên lời:

- Ngươi. Ý ngươi là... Ngươi muốn lợi dụng một kiếm này của Trịnh Tụ để giết Lý Tư?

Tịnh Lưu Ly nở nụ cười:

- Vốn nên như vậy, bản thân Lý Tư cũng không thể ngăn cản được một kiếm toàn lực của Trịnh Tụ.

Tư duy Độc Cô Bạch vẫn có chút không theo kịp,

- Nhưng không ép Lý Tư đến đường cùng, hắn sẽ không dùng khí cơ thỉnh cầu Trịnh Tụ xuất kiếm, làm sao có thể lợi dụng một kiếm của nàng? Hơn nữa làm sao có thể để Tinh Hỏa kiếm của nàng chém chết hắn?

Tịnh Lưu Ly nhìn gã chứ không trả lời.

Bởi vì nàng biết Độc Cô Bạch đã bị rung động tột độ trong khoảnh khắc này, nếu không gã sẽ có thể nhanh chóng suy nghĩ ra đáp án.

Quả nhiên chỉ sau một lần hít thở, Độc Cô Bạch đã phản ứng lại, gã hít một hơi khí lạnh:

- Ý của ngươi là bắt chước ra cỗ khí cơ kia, làm cho Trịnh Tụ cảm ứng nhầm?

Tịnh Lưu Ly gật đầu.

Độc Cô Bạch hơi bình tĩnh một chút, nhưng vẫn nhịn không được nói:

- Nhưng chuyện này quả thực còn khó khăn hơn so với việc ngộ ra một môn công pháp, trong cơ thể Lý Tư có khí cơ cảm ứng độc đáo với Trịnh Tụ, dưới tình huống hắn còn sống thật tốt, nhưng ngươi lại bắt chước ra khí cơ hắn sắp chết, đồng thời khiến Trịnh Tụ cho rằng Lý Tư là địch nhân của mình, điều này thật không thể tưởng tượng nổi.

- Người bình thường tuyệt đối không có khả năng làm được, nhưng ta là Tịnh Lưu Ly, đồng thời ta còn là đệ tử chân truyền của Bách Lý Tố Tuyết.

Tịnh Lưu Ly dùng ngữ khí tầm thường nhất nói một câu này.

Những lời này kiêu ngạo nói không nên lời, nhưng trong mắt nàng lại là sự thật rất bình thường.

- Hiện tại ta rốt cuộc đã hiểu vì sao sư tôn ở Mân Sơn Kiếm Tông xưa kia lại để cho ta tu hành một ít pháp môn mà theo suy nghĩ của bản thân ta là không có tác dụng gì. Thì ra từ rất nhiều năm trước ngài đã bắt đầu chuẩn bị phá vỡ Tinh Hỏa kiếm này của Trịnh Tụ.

Trước khi Độc Cô Bạch còn chưa hoàn toàn phục hồi tinh thần lại, nàng mang theo kính ý vô hạn nhẹ giọng nói tiếp:

- Sau khi Ba Sơn Kiếm Tràng công chiếm quận Keo Đông, ta vốn tưởng rằng giết chết một thừa tướng Đại Tần có giá trị trọng yếu với Trịnh Tụ như Lý Tư là đả kích lớn nhất đối với nàng, nhưng hiện tại ta rốt cục hiểu được, phá bỏ Tinh Hỏa kiếm này mới là đả kích lớn nhất đối với Trịnh Tụ. Khoảnh khắc giết Lý Tư, ả chắc chắn sẽ hiểu chuyện gì đã xảy ra. Ả làm cho người ta sợ hãi nhất chính là vì có mặt ở khắp nơi, đột nhiên hàng lâm Tinh Hỏa kiếm xuống, nhưng từ nay về sau, ở nơi ả không thể tận mắt nhìn thấy, vậy ả còn dám dùng Tinh Hỏa kiếm sao? Có một đệ tử Mân Sơn Kiếm Tông như ta phá vỡ Tinh Hỏa kiếm của ả, ả còn có thể dùng Tinh Hỏa kiếm bảo vệ ai?

Một tiếng ừng ực khẽ vang.

Là Độc Cô Bạch dùng sức nuốt nước miếng.

Lúc này gã không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung tâm tình của mình.

Gã nhịn không được nghĩ đến U Long bay qua thành Trường Lăng kia.

Điều này nhắc nhở gã một lần nữa, từ khi Vương Kinh Mộng chết trận ở Trường Lăng năm đó, Bách Lý Tố Tuyết cũng đã dùng toàn bộ tâm lực để báo thù cho hắn.

Thì ra từ lúc đó trở đi, Bách Lý Tố Tuyết cũng đã nghĩ đến muốn giết vào Hoàng cung, nghĩ đến việc phá vỡ Tinh Hỏa kiếm của Trịnh Tụ.

Chẳng qua muốn phá Tinh Hỏa kiếm chỉ sợ nhất định phải là Tu hành giả có thiên phú tu hành ở trên y như Tịnh Lưu Ly, hơn nữa một ít chuyện đột ngột xảy ra đã dẫn đến thời điểm trong kế

hoạch của y có chút rối loạn, nếu không chỉ sợ sẽ là Mân Sơn Kiếm Tông phá Tinh Hỏa kiếm trước, sau đó Bách Lý Tố Tuyết thật sự giết vào Hoàng cung giết chết Trịnh Tụ thành công.

Bách Lý Tố Tuyết không thể nghi ngờ là một trong những người tu hành cường hãn nhất thời đại này, nhưng điều càng làm cho tâm thần gã kích động, lại là tình bạn giữa y và Vương Kinh Mộng.

Chính là lực lượng tình bằng hữu chân thành tha thiết nhất, khiến cho Bách Lý Tố Tuyết bỏ ra nhiều năm như vậy để làm những việc này.

Gã càng nghĩ càng hâm mộ, cuộc đời này của mình cũng phải có bằng hữu như vậy.

- Nghĩ ra biện pháp, nhưng bất kể tìm hiểu khí cơ này hay là có được thời cơ tốt hơn để đối phó từ một ít thói quen của hắn, quan trọng nhất vẫn phải có cơ hội tiếp cận hắn.

Tịnh Lưu Ly nhìn Độc Cô Bạch đăm chiêu, nói:

- Hiện tại đã đến lúc mạo hiểm tiếp cận Lý Tư, chúng ta phải động đến người bằng hữu trong cung kia.

Độc Cô Bạch không chút suy nghĩ, rất tự nhiên nói:

- Ta và ngươi cùng một chỗ.

Q8 - Chương 117: Ý tưởng hay

Tin tức bên ngoài không ngừng lưu truyền đến đối với quyền quý Trường Lăng mà nói lại cực kỳ bất lợi.

Những quyền quý này phần lớn dựng nên sau biến cố của Trường Lăng mười mấy năm trước, nếu như Ba Sơn Kiếm Tràng cuối cùng sẽ thu hồi Trường Lăng, vậy bọn họ nhất định sẽ mất đi tất cả.

Hoàng cung là trung tâm thống trị của Trường Lăng, nhưng trong khoảng thời gian này, trong Hoàng cung ngược lại an ổn hơn nhiều, hoặc dùng lời nói càng thêm chuẩn xác để hình dung thì càng thêm an tường hơn nhiều. (an tường: an tĩnh và tường hòa)

Hoàng hậu tới Quan Trung còn chưa về, mà Hoàng đế Nguyên Vũ sau khi trở về Quan Trung liền lập tức bế quan.

Đại chiến hai nước Tần Sở đã kết thúc, không còn điều lệnh dày đặc, các quan trong triều cũng không khẩn trương như lúc bình thường.

Đối với cung nữ và người hầu trong thâm cung mà nói, đêm khuya cũng không còn cái loại gào thét khiến người ta lo lắng.

Hoàng tử trẻ tuổi Hồ Hợi đã khôi phục không tệ, chẳng những không còn có cái loại liên tục kinh hãi nguyên nửa đêm, liên tiếp rơi vào trong ác mộng, hơn nữa ngay cả tính tình cũng trở nên ôn hòa hơn rất nhiều, không còn thô bạo, hỉ nộ vô thường như trước kia.

Từ một mức độ nào đó mà nói, tính cách của gã trái lại có chút giống Hoàng tử Phù Tô.

Công lao chữa trị đương nhiên đều thuộc về y sư Hàn Ngộ Xuân.

Đối với vị y sư chữa khỏi cho bản thân mình, Hồ Hợi cực kỳ tôn kính, thậm chí có chút ỷ lại.

Trong cung hiển nhiên không ai biết người được mệnh danh thánh thủ y thuật đất Hàn này thực ra là Triệu Cao thay thế, ở trong mắt mọi người, đây chính là một người nước Hàn chưa từng tu hành, hoặc có thể nói hoàn toàn không cách nào tu hành. Trường Lăng sùng bái dũng mãnh, có đôi khi những người văn sĩ yếu ớt không có vũ lực sẽ tự nhiên thiếu đi sự tôn trọng vốn có.

Đối với điểm này, Hồ Hợi đã trở nên ngoan ngoãn lại phản ứng rất kịch liệt.

Đoạn thời gian trước có một gã thị vệ trong cung cùng một quan viên Thần Đô Giám không đủ tôn kính đối với Triệu Cao, liền khiến cho Hồ Hợi nổi giận, sau đó tên thị vệ cùng quan viên Thần Đô Giám kia biến mất khỏi Trường Lăng vĩnh viễn.

Sau khi xảy ra chuyện này, tất cả mọi người trong cung, bao gồm cả một ít quan viên thân ở trọng vị tự nhiên cũng không dám khinh thường Triệu Cao nữa. (trọng vị: vị trí quyền cao chức trọng)

Mà một vài người nhạy cảm trong đó đã bắt đầu phát hiện, trong khoảng thời gian này, Hoàng tử Hồ Hợi dường như đã bất tri bất giác bắt đầu nhúng tay vào rất nhiều chuyện, hơn nữa còn có được rất nhiều người ủng hộ.

Đơn giản mà nói, vị Hoàng tử ngoại trừ tiếng tăm nổi bật, lại ít khi xuất hiện trong tầm mắt mọi người này, đã thực sự xuất hiện trên sân khấu quyền quý, đóng vai nhân vật mạnh vì gạo, bạo vì tiền.

Trời sinh có được thân phận Hoàng tử, muốn lôi kéo quyền thế và để cho một số người nghe lời lại rất đơn giản, nhưng thay đổi một cách vô tri vô giác, dưới tình huống đại đa số người không có chú ý tới lại chậm rãi làm được điểm này, điều này lại rất khó.

Vì vậy tên y sư mà gã dựa vào này thực sự không đơn giản.

.....

Sắc trời tối như đêm, một trận mưa gió sẽ bao trùm Trường Lăng.

Trần giám thủ Thần Đô Giám ngồi ở trong xe ngựa cách rèm xe nhìn Hoàng thành như lâm vào trong Ma giới.

Năm đó Dạ Sách Lãnh trở về từ hải ngoại, thời tiết nơi đây cũng như vậy.

Trong một năm, loại thời tiết như thế cũng không xuất hiện nhiều.

Mấy ngày nay Thần Đô Giám ở bên ngoài ngang ngược càn rỡ, thế lực thuộc hạ cũ của Giám Thiên Ty ở Trường Lăng đã bị quét sạch, tất cả quan viên Thần Đô Giám đều mặt mày hớn hở.

Điều này không chỉ dừng lại ở việc đối với Thần Đô Giám mà nói, Giám Thiên Ty vẫn là kẻ thù truyền kiếp, còn ở chỗ, sau khi diệt bỏ Giám Thiên Ty, Thần Đô Giám hiện tại đã có quyền thế cường đại hơn trước không biết bao nhiêu.

Nếu như liên quan đến lực lượng thuần túy, Binh Mã ty hiển nhiên cao hơn Thần Đô Giám và Giám Thiên Ty trước kia, bởi vì Binh Mã ty thống lĩnh tất cả quân đội, có được càng nhiều Tu hành giả, nhưng chuyện liên quan đến truy tung, điều tra người tu hành đều do Thần Đô Giám cùng Giám Thiên Ty đảm nhận, thứ mà hai tổ chức này cần phải xử lý đều là chuyện của thế giới người tu hành. Giữa hai bên có sự khác biệt về bản chất.

Thế giới của người tu hành càng thêm phức tạp cùng thần bí, trở thành kẻ thống lĩnh Thần Đô Giám nhiều năm, Trần Giám Thủ tự nhiên đã hình thành khứu giác và trực giác mà người thường không có.

Trên tư liệu thì việc Triệu Cao ngụy trang thành Hàn Ngộ Xuân hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng trực giác độc đáo này lại khiến Trần Giám Thủ có thể khẳng định gã tuyệt đối có vấn đề.

Thế nhưng đồng dạng cũng không ai biết được, sau khi Dạ Sách Lãnh bảo hộ Bách Lý Tố Tuyết rời khỏi Trường Lăng, tất cả điểm xuất phát mà hắn làm việc cũng đã thay đổi.

Thần Đô Giám cho tất cả mọi người một loại cảm giác, là kiểu người còn đang gánh vác tường thành vô hình quan trọng nhất của Trường Lăng, còn đang bắt giữ rất nhiều phạm nhân nguy hiểm, song mà chỉ có hắn mới thực sự biết được, những người hắn bắt đều là cá nhỏ, những con cá lớn chân chính có thể ảnh hưởng đến thế cục, hắn lại chỉ lẳng lặng nhìn.

Hôm nay sắc trời khác thường, cũng vừa vặn có chuyện lớn muốn phát sinh.

Bởi vì hắn không hẹn gặp tên y sư kia, nhưng gã lại tìm tới hắn.

Một chiếc xe ngựa thuộc về y sư Hoàng thành chạy ra khỏi Hoàng thành, lúc hạt mưa bắt đầu rơi xuống, đi tới bên cạnh chiếc xe ngựa nơi hắn ngồi.

Triệu Cao không xuống xe, Trần Giám Thủ cũng như vậy, thậm chí khi xe ngựa dừng lại cùng một chỗ, hai bên đều không vén rèm xe lên.

- Rất nhiều quyền quý Trường Lăng đều chú ý tới ta, nhưng ngươi hết lần này tới lần khác duy trì khoảng cách với ta, điều này

vốn không hợp lẽ thường, ngược lại làm cho người ta sinh nghi, cho nên ta đến gặp ngươi.

Thanh âm Triệu Cao vang lên trước tiên, nhẹ nhàng truyền vào trong tai Trần Giám Thủ,

- Như vậy cho dù ta chủ động, trong suy nghĩ của người ngoài cũng là ngươi hẹn gặp ta.

Hai hàng lông mày Trần Giám Thủ trong chiếc xe âm u hơi nhướng lên, hắn không hề đáp lại.

- Việc Thân Huyền làm vốn đã thương lượng qua với Dạ Sách Lãnh, bao gồm cả việc hắn có thể an toàn rời khỏi Trường Lăng, cũng do Giám Thiên Ty của Dạ Sách Lãnh sắp đặt.

Triệu Cao rất thẳng thắn nhẹ giọng nói tiếp:

- Nếu ngươi đứng về phía Dạ Sách Lãnh, vậy ngươi cùng một phe với ta.

Sắc mặt Trần Giám Thủ không thay đổi, nói:

- Ngươi rất thẳng thắn, nhưng nếu không có đại sự gì, ngươi cũng không cần mạo hiểm nói cho ta biết những chuyện này.

Triệu Cao khẽ gật đầu, nói:

- Tịnh Lưu Ly tìm được phương pháp giết Lý Tư, nhưng nàng cần tiếp cận Lý Tư một thời gian, chuyện này ta cần ngươi hỗ trợ.

Gã nói ra những lời này một cách dứt khoát lưu loát đến cực điểm.

Về lý do vì sao Tịnh Lưu Ly phải giết Lý Tư, làm sao tìm được phương pháp giết lão, kể cả việc vì sao nhất định phải tiếp cận lão một thời gian, gã lại hoàn toàn không thể hiểu được.

Nhưng Trần Giám Thủ cũng không hỏi nhiều, chỉ trầm mặc suy nghĩ tầm một hơi thở, sau đó nói:

- Ta có thể nghĩ biện pháp.

Triệu Cao nói tiếp:

- Nàng ở ngay Ly Sơn, ta sẽ truyền tin tức cho nàng để cảnh báo chuyện này.

Trần Giám Thủ không xoắn xuýt chuyện này, hắn chỉ hỏi một câu hỏi mà bản thân muốn biết:

- Ngươi ở bên cạnh Hồ Hợi là muốn làm thành chuyện gì, hoặc có thể nói một chuyện lớn tiếp theo ngươi muốn làm là gì?

- Nếu Mân Sơn Kiếm Tông cùng Tịnh Lưu Ly sẽ diệt trừ Lý Tư, vậy ta sẽ nghĩ biện pháp loại bỏ Nghiêm Tướng.

Triệu Cao rất bình thản đáp lại:

- Nếu như hai tướng đều không còn, ta muốn thử xem mình có thể trở thành Thừa tướng Đại Tần mới hay không.

Một tên y sư trở thành Thừa tướng Đại Tần, nghe vào có vẻ như chuyện ban ngày nằm mơ, không thể nào có thể xảy ra.

Nhưng Trần Giám Thủ hơi cúi đầu suy nghĩ một chút, khi xe ngựa bắt đầu chạy đi, hắn lại nhẹ giọng đáp lại một câu:

- Ý nghĩ rất hay.

Q8 - Chương 118: Quyền cao chức trọng

Triệu Cao yên lặng hồi cung.

Y ở trong Hoàng cung Trường Lăng vẫn là một tên y sư, ngoài ra không có bất kỳ quan vị nào, song y là một trong những người quen thuộc nhất với thủ đoạn của quận Giao Đông, khi Dạ Sách Lãnh rời khỏi Trường Lăng, nàng đã lưu Giám Thiên Ty lại cho y, trên thực tế y đã trở thành chủ nhân bí mật của Giám Thiên Ty.

Dưới sự càn quét sạch sẽ của Thần Đô Giám, Giám Thiên Ty tựa như đã không còn sót lại gì, song ở trong tay y, trên thực tế lại sinh sôi nảy nở, tỏa ra sức sống mới trong âm u.

Từ sau cuộc trò chuyện ngày hôm nay, y sẽ nhận được sự ủng hộ của Thần Đô Giám.

Giám Thiên Ty cùng Thần Đô Giám ở trong suy nghĩ của quyền quý Trường Lăng, bản thân liền nắm giữ lực lượng âm u nhất thế giới của người tu hành ở nơi này, nếu đồng thời ủng hộ một gã quyền quý, bản thân cũng rất khủng bố.

Mà bản thân y hiện tại còn đại biểu cho Hoàng tử Hồ Hợi, cũng đã bắt đầu bồi dưỡng lực lượng của mình ở các ty.

Ngoài ra cách đây không lâu, y còn nhận được tin tức từ Ba Sơn Kiếm Tràng quận Giao Đông.

Ở giữa chợ búa Trường Lăng, Đinh Ninh cũng đã cho y một người liên lạc.

Người này là thuộc hạ cũ của Vương Thái Hư, điều này cũng

có nghĩa là tin tức và biến động ở tầng chót nhất chợ búa Trường Lăng cũng sẽ truyền vào tai y.

Trường Lăng từ trước đến nay không có bất kỳ một người quyền quý nào, có thể có được những tai mắt từ trên xuống dưới, có được nhiều ủng hộ như vậy.

Triệu Cao trở lại trong cung, đi vào tẩm cung của Hồ Hợi trong cơn mưa lớn trút xuống.

- Tiên sinh.

Khi nhìn thấy Triệu Cao, Hồ Hợi kính sợ mà mừng rỡ kêu lên.

Triệu Cao phất phất tay, ý bảo gã không nên thất thố, đồng thời chỉ nhàn nhạt phân phó hai câu,

- Ngươi cần Tu hành giả môn khách mới, những thị vệ hiện tại vốn thuộc về các vị đại nhân trong cung hoặc là môn khách của mẹ ngươi, không phải tâm phúc thực sự của ngươi. Còn nữa, sắp tới ngươi sẽ tới Ly Sơn gặp Lý Tư.

Hồ Hợi gật đầu đồng ý, nói:

- Toàn bộ nghe theo lời nói của tiên sinh.

Triệu Cao xoay người lại, nhìn mưa lớn bên ngoài, mặt không chút thay đổi nhẹ giọng nói:

- Ta đã an bài xuống dưới.

Trong cơn mưa lớn, có rất nhiều sứ giả mặc áo choàng màu vàng óng đã tỏa ra khắp nơi trong và ngoài Trường Lăng.

Ở Trường Lăng ngày xưa, những Tu hành giả mặc áo bào màu vàng óng có nghĩa là thuộc về quận Giao Đông, đại biểu cho người trong nhà của Hoàng hậu Trịnh Tụ.

Mà từ cách đây không lâu, y đã làm cho người ta dần dần dưỡng thành thói quen, những sứ giả mặc áo bào màu vàng óng này lại có nghĩa là Nhị hoàng tử trong Hoàng cung.

Những sứ giả này đã ra khỏi thành trước khi mưa rơi xuống, mang theo mệnh lệnh khác nhau của y hành động.

Điều này cũng có một chút ý nghĩa, đó là Triệu Cao chưa từng nghĩ tới Trần Giám Thủ sẽ cự tuyệt.

Giờ phút này gương mặt y không chút thay đổi, nhưng trong con ngươi lại ẩn chứa sự tự tin cùng dũng khí cường đại.

Sau khi vứt bỏ tu vi, không còn là người tu hành, sinh mệnh dường như đột nhiên trở nên yếu ớt cùng thấp hèn, song y lại phát hiện dường như càng nhiều quyết tâm ngọc đá cùng vỡ như vậy, ngược lại làm cho y trở nên dũng cảm hơn.

……

Một sứ giả mặc áo choàng màu vàng óng cầm ô giấy dầu màu vàng, đi tới vùng núi ngoại ô Trường Lăng.

Khu vực này ngay cả xe ngựa cũng khó đi, hơn nữa sau khi trời mưa, lại càng ít có người qua lại, song chính bởi vì thanh tịnh, cho nên hội tụ rất nhiều chốn tu hành có lịch sử tương đối lâu đời.

Ví dụ như Đại Giác Kiếm Viện, Tố Tâm Kiếm Trai.

Sứ giả này xuyên qua một mảnh rừng thông rất cổ xưa, đạp lên thềm đá, đi tới trước sơn môn Tố Tâm Kiếm Trai.

Tố Tâm Kiếm Trai chiếm diện tích cũng không tính là lớn, tổng cộng có hơn mười tòa kiến trúc, nhưng sơn cốc lại rất có Linh vận, địa thế phiến sơn cốc này bằng phẳng, có dòng suối chảy xuôi, sinh trưởng một ít danh mộc. Mà trên một vách đá dựng đứng phía sau lại sinh trưởng những cây tùng bách mạnh mẽ đến cực điểm.

(danh mộc: loại gỗ quý nổi danh)

Những cây tùng bách trên vách núi này không biết đã sinh trưởng bao nhiêu năm, tựa như từng con rồng vặn vẹo trên không trung, cành lá tươi tốt, từ trên không trung nhìn lại đã che khuất hơn phân nửa sơn cốc.

Lúc này mặc dù mưa to như trút nước, nhưng giọt mưa rơi từ trên cao xuống đánh vào những tùng bách này trước tiên, tỏa ra một tầng mưa bụi màu trắng, thực sự hình thành một đám mây trắng ở phía trên những tùng bách này. Mà dưới tùng bách lại là rất nhiều dòng nước nhỏ trong suốt như sợi tơ màu trắng bồng bềnh rơi xuống trên mái ngói kiến trúc phía dưới.

Vậy nên một trận mưa to ầm ầm khí thế, trải qua những tùng bách này che đi lọc bớt, lại mất đi sự hung hăng mạnh mẽ, biến thành trong trẻo nhẹ nhàng.

Tên sứ giả này cũng lần đầu tiên đi tới Tố Tâm Kiếm Trai ở dưới thời tiết mưa bão như vậy, nhìn tình cảnh này, gã lại dừng chân ở phía trước sơn môn, quay đầu quan sát, trong ánh mắt tràn ngập vẻ kinh diễm.

Tố Tâm Kiếm Trai nhìn như trống rỗng, giống như một người cũng không có.

Nhưng chốn tu hành tự nhiên có phòng vệ chuẩn mực của riêng mình, khi sứ giả này tiếp cận rừng thông lúc trước, kỳ thật trong Tố Tâm Kiếm Trai đã biết người này đến.

Ngay trong khoảng thời gian mấy hô hấp mà sứ giả này dừng chân quay đầu nhìn mưa, trước cửa núi có thêm hai nữ tử đeo bội kiếm, ăn mặc mộc mạc.

Tên sứ giả này thấy hai Tu hành giả Tố Tâm Kiếm Trai xuất hiện, ánh mắt lưu luyến rời khỏi cảnh sắc trong mưa, sau đó mỉm

cười, cũng không nói lời nào mà chỉ giơ một tấm Lệnh phù đại biểu thân phận trong tay lên.

Hai nữ tử này hiển nhiên không có quá nhiều kinh nghiệm về phương diện này, hai người nhìn Lệnh phù đại biểu cho Hoàng cung Trường Lăng này, nhất thời cũng có chút luống cuống tay chân, thậm chí quên mất mình là chủ nhân ở đây, không có ý định lên tiếng hỏi sứ giả này trước tiên.

Người này cũng không thèm để ý, chỉ cười nhạt, đi thẳng vào vấn đề nói:

- Ta muốn gặp Hạ Uyển.

Hai nữ tử đồng loạt sửng sốt, sắc mặt lại có chút cổ quái.

Bản thân Hạ Uyển chính là nữ học sinh nổi danh nhất Tố Tâm Kiếm Trai, thiên phú tu hành chỉ đếm trên đầu ngón tay ở Trường Lăng, nàng là người Tố Tâm Kiếm Trai tuyển chọn tham gia Mân Sơn Kiếm Hội, trong kiếm hội cũng biểu hiện không ra tầm thường, thậm chí cuối cùng khi Trương Nghi rời khỏi Mân Sơn Kiếm Hội, còn cố ý để lại thư nói không bằng Hạ Uyển. Cuối cùng Hạ Uyển liền trở thành một trong mười người ở lại Mân Sơn Kiếm Tông học tập.

Tuy nhiên vấn đề cũng nằm ở đây.

Lúc ấy thiên hạ còn không biết Đinh Ninh là Vương Kinh Mộng sống lại, nhưng mọi người dều biết Hoàng hậu Trịnh Tụ không thích Bạch Dương động, ả không muốn để cho Đinh Ninh đạt được vị trí đứng đầu Mân Sơn Kiếm Hội, cho nên làm ra rất nhiều bố trí, song cuối cùng Đinh Ninh vẫn phản ngược lại ả mà đứng đầu.

Tiền đồ của đám người Từ Liên Hoa, Hạ Uyển, Dịch Tâm đứng ở một bên Đinh Ninh trong Mân Sơn Kiếm Hội tự nhiên sẽ có chút vấn đề.

Nếu Mân Sơn Kiếm Tông còn ở đây, tất cả đều có tông môn này gánh vác, thế nhưng trước khi Mân Sơn Kiếm Tông xảy ra đại biến, có lẽ Bách Lý Tố Tuyết đã sớm có ý định, sợ liên lụy đến rất nhiều học sinh bình thường, cho nên trong những người đó lúc bấy giờ, ngoại trừ Tạ Nhu trở thành đệ tử thân truyền của y ở lại Mân Sơn Kiếm Tông, những người này chỉ nhận được một đoạn thời gian tu hành rất ngắn, đã sớm trở lại các chốn tu hành ban đầu.

Những người này sau khi trở lại các chốn tu hành, cũng đã gặp phải tinh cảnh có chút vi diệu.

Hơn nữa sau này Trịnh Tụ thiết huyết khuất phục tất cả các chốn tu hành của Trường Lăng, khi tất cả những tông môn này khuất phục, người nắm giữ tông môn hiển nhiên cũng biến thành người phục tùng theo ý của Trịnh Tụ.

Ngoại trừ Từ Liên Hoa cùng Độc Cô Bạch có gia thất bất phàm, tình cảnh hơi tốt hơn một chút, cảnh ngộ của những người còn lại đều rất không như ý.

Hai nữ học sinh Tố Tâm Kiếm Trai canh giữ sơn môn này cũng là môn đồ cùng thời kỳ với Hạ Uyển, theo các nàng biết, sau khi Hạ Uyển trở lại sơn môn, đã bị cố ý "không người hỏi thăm" trong thời gian rất dài, tiếp theo sau khi Trịnh Tụ điều động không ít Tu hành giả Tố Tâm Kiếm Trai lên chiến trường, Tu hành giả Tố Tâm Kiếm Trai và những tông môn tu hành ngỗ nghịch ý tứ của ả cũng bị phái đến địa phương nguy hiểm nhất.

Tu hành giả Tố Tâm Kiếm Trai tử thương thảm trọng, sắc mặt của tông môn đối với Hạ Uyển liền càng thêm không tốt.

Nhưng hết lần này tới lần khác tông môn lại không dám phái Hạ Uyển đến chiến trường biên quân, sợ đó là rồng vào biển sâu, vạn nhất Hạ Uyển chạy trốn khỏi đó, vậy sẽ càng khó ăn khó nói với Hoàng cung Trường Lăng.

Cho nên những người nắm quyền của tông môn đã giao rất nhiều công việc nặng nề cho Hạ Uyển, cố ý đè ép, Hạ Uyển bị lạnh nhạt ở trong tông môn không nói, tình cảnh không khác quá nhiều so với tạp dịch.

Trong lòng hai nữ học sinh giữ sơn môn này kỳ thật có chút đồng tình đối với Hạ Uyển, lúc này cả hai đều cực kỳ lo lắng, sợ Hạ Uyển đã bị tra tấn như thế, lại còn bị Hoàng cung Trường Lăng nhớ tới, gặp phải chuyện càng đáng sợ hơn.

Q8 - Chương 119: Ra mặt

- Sao vậy, có vấn đề gì ư?

Hai nữ học sinh Tố Tâm Kiếm Trai này nhất thời không trả lời, khuôn mặt tên sứ giả này vẫn ôn hòa như trước, nhưng lại nhàn nhạt hỏi một câu.

- Hạ Uyển sư tỷ đang tĩnh tu, chuyện này chúng ta không làm chủ được, cần phải xin Trai chủ quyết định.

Có một người lớn tuổi hơn trong hai nữ học sinh Tố Tâm Kiếm Trai này có chút bối rối trả lời một câu, sau đó gõ một phát lên vỏ kiếm bên hông.

Chân nguyên ở trên vỏ kiếm chấn động, cũng đã phát ra một hồi leng keng dễ nghe như nước suối vang vọng.

Loại thanh âm này tuy rằng dễ nghe, nhưng ở Tố Tâm Kiếm Trai thì lại là tin tức báo động.

Chỉ trong thời gian mấy hơi thở, nhìn bóng người thoáng hiện bên trong nội viện vốn trống rỗng, không bao lâu liền có hơn mười người như lâm đại địch đi tới cửa núi.

Khi hai nữ học sinh giữ sơn môn cúi đầu bất an nghênh đón, kỳ thật trong lòng hai người cũng rất rõ ràng, hiện tại các sư trưởng nắm quyền trong Kiếm Trai đều có thái độ không tốt đối với Hạ Uyển, nhưng trong lòng các nàng vẫn còn có một chút hy vọng xa vời, nghĩ đến những sư trưởng còn lại nói không chừng có thể bảo vệ Hạ Uyển sư tỷ.

Tên sứ giả này ngược lại vẫn ôn hòa như trước, có chút nhập

thần đánh giá hơn mười người nghênh đón.

Một người trong đó là nữ tu nhìn qua chừng bốn mươi tuổi, mặc áo bào màu đen, khuôn mặt vuông vắn trái lại có chút nam tướng, thế nhưng khí chất trầm tĩnh, có một phen phong phạm quý phái. (nam tướng: tướng đàn ông)

- Trai chủ

Khi hai nữ học sinh giữ sơn môn đến trước người nữ tử này liền đồng loạt khom người hành lễ, nghe xưng hô của các nàng, tên nữ tu cầm đầu này chính là Trai chủ Tố Tâm Kiếm Trai - Mộ Dung Tú.

- Chuyện gì?

Mộ Dung Tú quát hỏi một câu, khiến cho người ta có cảm giác không hề nghiêm khắc, trái lại cho bọn họ một loại cảm giác khoan dung.

Ngược lại bên trái người bà có một gã nữ tu mặt nhọn đang đứng, nhìn qua tuổi tác không chênh lệch bao nhiêu với bà, áo bào mặc trên người dường như cũng giống nhau, chẳng qua trong mắt lóe ra hàn mang, cũng làm cho người ta có một loại cảm giác cực kỳ lạnh lùng.

Người sứ giả này trong nháy mắt liền chú ý tới người này, nhìn bộ dáng lạnh lùng của tên nữ tu này, gã ngược lại cười cười như có điều suy nghĩ.

Hai nữ học sinh giữ sơn môn lập tức nói ra ý đồ của sứ giả này, Mộ Dung Tú hơi nhíu mày, nhưng chợt sắc mặt lại như thường, bà đến cửa núi, quay người gật đầu thi lễ với sứ giả này, nhẹ giọng hỏi:

- Là Thánh thượng hay là Hoàng hậu nương nương sai sứ đến, không biết muốn gặp Hạ Uyển có chuyện gì?

- Là ý chỉ của nhị Hoàng tử.

Tên sứ giả này nhàn nhạt trả lời một câu, nhưng không nói là có chuyện gì. Ý tứ bên trong lời nói hẳn là có chuyện gì cũng chờ gặp Hạ Uyển rồi nói sau.

"Nhị Hoàng tử Hồ Hợi?"

Những Tu hành giả Tố Tâm Kiếm Trai này đều nhịn không được nhìn nhau một cái, trong ánh mắt mỗi người đều là kinh nghi bất định.

Các nàng tuy rằng ru rú trong nhà, nhưng tất cả tin tức tu hành lại cực kỳ linh thông, cũng biết một ít biến hóa nơi Hoàng thành Trường Lăng.

Hiện tại Nguyên Vũ và Trịnh Tụ dường như đang mệt mỏi ứng phó đại cục bên ngoài, một ít chuyện trong triều đình đều do hai vị Thừa tướng phụ trách xử lý, nhưng gần đây Hồ Hợi lại nhúng tay vào không ít chuyện, mà hai vị Thừa tướng này lại không có phản ứng gì.

Mà đối với ngoại giới mà nói, Phù Tô mặc dù trở về Trường Lăng, nhưng hình như lại đột nhiên thất sủng.

Cứ tiếp tục như vậy, người kế thừa giang sơn Đại Tần trong tương lai ngược lại rất có khả năng là Hồ Hợi.

Hai vị Thừa tướng đều có thái độ khoan dung đối với hành vi của Hồ Hợi, có lẽ cũng có cân nhắc lâu dài trên phương diện này.

Ngoài ra bên ngoài còn có lời đồn đãi, Từ Phúc vẫn luôn ở hải ngoại đã trở về, chỉ sợ quyền quý của Trường Lăng cũng sẽ có biến động lớn, vị trí của Từ Phúc tương lai không biết chừng còn ở trên hai tướng này.

Hai tướng có lẽ còn phải dựa vào vị Hoàng tử này để chống lại

Từ Phúc.

Những ý niệm này cũng chỉ chợt lóe lên trong đầu những Tu hành giả Tố Tâm Kiếm Trai này, bất kể ở điểm nào, các nàng đương nhiên cũng không dám cãi lại ý chỉ của vị Hoàng tử kia.

- Mời đi theo ta.

Mộ Dung Tú khẽ gật đầu, nữ tử mặt nhọn lạnh lùng phía sau bà lại lên tiếng đầu tiên, tiếp theo lập tức đi trước dẫn đường.

Tên sứ giả theo những người này đi vào Tố Tâm Kiếm Trai, tùng bách vặn vẹo trên vách đá che chắn mưa ở phía trên, phía dưới chỉ có những hạt mưa nhỏ nhẹ nhàng bay bổng, thậm chí không cần cầm ô.

Gã có chút tấm tắc lấy làm kỳ lạ, thu ô đi theo những người này xuyên qua mấy tầng đình viện, đến nơi một số đệ tử tạp dịch ở hàng ngày.

Đệ tử tạp dịch của các chốn tu hành phần lớn đến từ con cháu nông dân ở thôn xóm phụ cận, có một số trong đó có thiên phú tu hành, nhưng lại không xuất sắc, liền được tuyển vào Kiếm viện, làm chút công việc nặng nề, nếu như là người có chút thành tựu thì cũng sẽ được phái ra sơn môn, giúp tông môn làm việc ở bên ngoài đó.

Kỳ thật nếu đã bị phái ra sơn môn, về sau những đệ tử tạp dịch này cũng sẽ không được tiếp xúc được tu hành, càng không có khả năng tiếp xúc với một ít bí thuật cao cấp.

Ở trong chốn tu hành, đệ tử tạp dịch có rất nhiều việc vặt phải làm, vẩy nước quét đình viện, đun nước nấu cơm, giặt giũ chặt củi, những việc này là cấp thấp, hơi cao hơn một chút lại là phụ trách kiểm kê một ít điển tịch, xử lý một ít dược vật, tài nguyên tu hành của tông môn vân vân.

Nhưng khi sứ giả này đi theo đám người Tố Tâm Kiếm Trai tiến vào sân nhỏ của những đệ tử tạp dịch này, bên cạnh một dòng suối có một thiếu nữ đang giặt quần áo chính là Hạ Uyển, trên tảng đá lớn bên cạnh nàng, thứ chất đống đều là quần áo rất nặng nề, có chút thậm chí là áo vải dày ngàn tầng mà đệ tử trong môn thường sử dụng khi luyện kiếm, tỷ thí.

Loại quần áo này có thể ngăn cản kiếm gỗ bình thường chém, cực kỳ thực dụng, nhưng mặc so kiếm thường thường sẽ bị mồ hôi thấm ướt, tích tụ nhiều lần, mùi hương sẽ cực kỳ khó ngửi.

Tên sứ giả này dừng bước, gã lẳng lặng nhìn Hạ Uyển giặt quần áo.

Những Tu hành giả Tố Tâm Kiếm Trai này đều nhìn ra gã biết đó là Hạ Uyển, đại đa số người liền bắt đầu quan sát kỹ càng phản ứng của gã.

Chẳng qua vẻ mặt nam tử có diện mạo hơn ba mươi tuổi này vẫn luôn ôn hòa, không nhìn ra biến hóa gì quá lớn.

Các nàng không thể nhìn ra được cái gì, trái lại tên sứ giả này nhìn bộ dáng giặt giũ của Hạ Uyển, theo thời gian dần qua, gã trái lại đã nhìn ra chút manh mối, sâu trong đôi mắt xuất hiện một ít thần thái khác thường.

- Hạ Uyển, lại đây.

Nữ tử mặt nhọn lạnh lùng bên cạnh Mộ Dung Tú quát một tiếng cực kỳ không khách khí.

Hạ Uyển trước đó vẫn không ngừng giặt quần áo lúc này mới đứng lên, nàng rửa tay, xắn ống tay áo ướt át lên rồi xoay người đi tới.

So lúc ở Mân Sơn Kiếm Hội, thiếu nữ này dường như đã trưởng thành hơn, còn hơi cao thêm một chút, chẳng qua cái loại

tư thái không kiêu ngạo không siểm nịnh này cũng không hề thay đổi.

- Tu vi đã đến Ngũ Cảnh trung phẩm, so sánh với lúc ngươi mới vào sách tài tuấn, tham gia Mân Sơn Kiếm Hội, ngược lại có tiến bộ rất lớn.

Người sứ giả này lúc trước vẫn luôn cực kỳ ít nói, vẻ mặt không mặn không nhạt lại làm cho người ta có một loại cảm giác kiêu căng, nhưng nhìn Hạ Uyển đi tới, gã lại là người đầu tiên mở miệng, nói ra một câu này.

Hạ Uyển nhíu mày, sắc mặt nàng không có gì thay đổi, trong lòng lại có chút kinh nghi.

Đám người Tố Tâm Kiếm Trai cũng có chút khó hiểu, sứ giả này không nói ra thân phận và ý đồ của mình, chỉ bình luận một câu về việc tu hành của Hạ Uyển trước tiên, đây là có ý gì?

- Nếu như ta nhớ không sai, Hạ Uyển lúc ấy đứng thứ mười hai trong sách tài tuấn.

Sứ giả này quay đầu lại, nhìn tất cả mọi người ở đây,

- Nhưng nếu bây giờ xếp lại sách tài tuấn, chỉ sợ không thể đứng vào hàng ngũ ba mươi người đầu tiên?

Tại chỗ chỉ là một mảnh yên lặng.

Tất cả mọi người lại càng không hiểu ý ẩn trong những lời này của gã, chỉ trong lúc mơ hồ lại cảm thấy giọng điệu của gã có chút sắc bén.

- Trong một nhóm người cùng vào sách tài tuấn lúc ấy, có một số đã tới Lục Cảnh, thậm chí còn phá Thất Cảnh, dù bỏ qua khả năng trong đó có kỳ ngộ đặc biệt, có một số người vốn xếp hạng phía sau nàng nhưng thoáng được tông môn ủng hộ, hiện tại cũng

có không ít đã đến Ngũ Cảnh đỉnh phong, chỉ là bị kẹt ở cửa ải phá Lục Cảnh mà thôi.

Sứ giả này tiếp tục chậm rãi nói:

- Nàng lúc ấy chỉ là tu vi Tứ Cảnh, nhưng nếu đã khám phá cửa ải Tứ Cảnh đến Ngũ Cảnh, vậy chắc chắn có thể nhanh chóng từ Ngũ Cảnh đến Ngũ Cảnh đỉnh phong. Nhưng hiện tại lại dừng ở Ngũ Cảnh trung phẩm, điều này chỉ có thể nói rõ hai điểm. Một là Tố Tâm Kiếm Trai hoàn toàn không ủng hộ nàng, đoán chừng ngay cả một viên Tố Tâm Tùng Hương Đan cũng không cho, chứ đừng nói đến Linh dược phụ trợ khác, ta nhớ rõ trong cung lúc trước cảm thông người Tố Tâm Kiếm Trai chết trận, còn đặc cách thưởng một nhóm Linh dược, xem ra không có một chút nào rơi vào trên đầu nàng. Hai là nàng bị những chuyện vặt này tiêu hao quá nhiều thời gian, nàng hoàn toàn không có đủ thời gian tiến hành tu hành chân nguyên.

Mấy câu này vừa ra khỏi miệng, có một nửa trong đám người ở đây lập tức biến sắc.

Điều này dường như... có chút không tốt.

Q8 - Chương 120: Quá đơn giản

- Mỗi một Tu hành giả Trường Lăng đều là tài sản riêng của Thánh thượng.

Tên sứ giả này nhìn đám người Tố Tâm Kiếm Trai đang sắc mặt đại biến, nói một câu rất bá đạo, cũng rất nổi danh.

Những lời này là của Trịnh Tụ, đã được nói không ít lần trong rất nhiều trường hợp.

Những lời này vốn vì cảnh cáo một ít quyền quý không nên vì tư lợi của mình mà hãm hại hay giết chết bất kỳ Tu hành giả nào ở Trường Lăng, nhưng về sau, tất cả những chốn tu hành ở Trường Lăng đều do vương triều nắm giữ, sau đại biến ở Linh Hư Kiếm Môn và Mân Sơn Kiếm Tông, không có tông môn nào có thể ngoại lệ.

Tất cả tông môn và tất cả Tu hành giả đều hưởng ứng những lời này, thật sự biến thành tài sản riêng của Hoàng đế Nguyên Vũ và bà ta.

- Đại chiến liên tục, đang lúc dụng người, trong các tông môn tu hành, hễ có đệ tử có thiên phú cao tuyệt, đều sẽ không dám keo kiệt, thậm chí còn dùng cả tài nguyên tích cóp được trong kho báu của môn phái bấy lâu nay. Tố Tâm Kiếm Trai các ngươi có chút không tốt, không chỉ linh dược trong tông môn không ban, ngược lại ngay cả đồ vật đặc biệt từ trong cung thưởng xuống cũng không phân đến trong tay nàng, là người nào cho các ngươi lá gan dám làm như vậy?

Trên thực tế, tốc độ nói của tên sứ giả này vẫn rất chậm, sắc mặt cũng rất bình thản, nhưng khi mấy câu nói đó truyền vào

trong tai đám người Tố Tâm Kiếm Trai, hơn phân nửa đều hoàn toàn thay đổi sắc mặt, từng đợt hàn ý dâng lên trong lòng.

Điều này đâu chỉ là có chút không tốt.

Mặc dù không nói đến chuyện để Hạ Uyển làm tạp dịch, nhưng lại không ngừng nói chuyện chia phần thưởng.

Phải biết để Hạ Uyển làm tạp dịch, đây chỉ là chuyện nội bộ của tông môn, ngay cả Hoàng cung cũng không nhúng tay vào được, nhưng nếu tham ô phần thưởng trong cung hoặc phân phối dựa theo quan hệ, chuyện này cũng có thể lớn, cũng có thể nhỏ.

Lúc này, tông chủ Tố Tâm Kiếm Trai Mộ Dung Tú nhíu nhíu mày, bà biết chuyện như vậy không thể dễ dàng mượn cớ, cho nên cũng chậm rãi nói:

- Hạ Uyển làm sai một ít chuyện, cho nên bị phạt ở đây suy nghĩ lại. Đối với tông môn ta, ban thưởng luôn phân phối cho đệ tử biểu hiện tốt nhất, mà không phải là phân phối cho đệ tử có thiên phú cao nhất.

Nghe được bà ta nói, sứ giả không nhịn được cười.

Trong lòng gã có một trăm phương pháp có thể ép tội danh đặt lên đầu đối phương, nhưng những Tu hành giả này cũng không am hiểu mưu mô, khiến gã làm việc này có vẻ quá mức dễ dàng.

- Vậy Hạ Uyển đã làm sai chuyện gì?

Sứ giả cười, ôn hòa hỏi ngược lại.

Tất cả đám người Tố Tâm Kiếm Trai ở đây đều hai mặt nhìn nhau, Mộ Dung Tú cũng lập tức nghẹn lời.

Ở Mân Sơn Kiếm Tông, Hạ Uyển đứng về phía Đinh Ninh khiến Trịnh Tụ không vui, kể cả sau này Tố Tâm Kiếm Trai bị đối

đãi đặc biệt, cũng là bởi vì chuyện này, chẳng lẽ còn cần giải thích rõ ràng nữa sao?

- Ta chỉ biết Hạ Uyển ở Mân Sơn Kiếm Hội biểu hiện xuất sắc, chiếm được tư cách học tập ở Mân Sơn Kiếm Tông, nhưng sau khi trở về lại bị phạt, tại sao lại như vậy?

Sứ giả tiếp tục hỏi.

Mộ Dung Tú nhìn sứ giả biết rõ vẫn cố hỏi, một cỗ tức giận rốt cục không kìm được trào dâng trong người.

Hạ Uyển rõ ràng ở Mân Sơn Kiếm Hội khiến Hoàng hậu Trịnh Tụ không vui, nhưng bây giờ người ta lại khẳng định nàng ấy biểu hiện xuất sắc, nhưng bà không thể phản bác, bởi vì Trịnh Tụ chưa bao giờ nói rõ. Nếu bà nói như vậy, đối phương nhất định sẽ hỏi ngược lại, làm sao ngươi biết Hoàng hậu nghĩ như vậy?

Bà ta hít sâu một hơi, sau đó mặt không thay đổi nhìn đối phương, nói:

- Đối với đệ tử làm việc, trong tông môn tự có phán đoán của mình, chỉ là không biết có phải Nhị hoàng tử cảm thấy trong tông môn ta xử sự bất công hay không? Nếu là như thế, vậy ta cũng có thể sửa đổi theo ý tứ của Hoàng tử.

Hai người này đã đối chọi gay gắt, ngược lại Hạ Uyển thân là đương sự điềm nhiên nghe như không có việc gì, mãi đến khi nghe được chữ Nhị hoàng tử, ánh mắt nàng mới dao động, rõ ràng có chút kinh ngạc.

Cũng vào lúc này, sứ giả lại cười, nói:

- Đúng là như thế, Nhị hoàng tử cảm thấy Tố Tâm Kiếm Trai suy nghĩ lỗi thời, làm việc có vấn đề lớn, có lẽ đây chính là nguyên nhân chủ yếu mấy năm nay không xuất hiện Tông sư Thất cảnh. Nhị hoàng tử muốn Tố Tâm Kiếm Trai tiếp xúc nhiều hơn những ý

tưởng mới lạ, tiếp thêm sức sống, cho nên Nhị hoàng tử muốn để Tu hành giả Tố Tâm Kiếm Trai có cơ hội đi biên quân và cảnh nội nước Sở học tập. Chỉ là người lúc trước đi ra ngoài là do những lão nhân các ngươi chọn, lần này không bằng để cho người mới quyết định, cùng lắm có chút thay đổi. Hạ Uyển, ngươi muốn phái Tu hành giả nào của Tố Tâm Kiếm Trai đi biên quân hoặc cảnh nội nước Sở, người chọn tùy ngươi quyết định.

Những lời này vừa ra khỏi miệng, xung quanh đột nhiên yên tĩnh lại, chỉ có tiếng mưa lất phất và tiếng hít thở nặng nề truyền vào tai mọi người.

Môi Mộ Dung Tú khẽ mấp máy, nhưng lại không nói gì.

Nữ tử mặt nhọn phía sau bà ta lại không kiềm chế được, lạnh lùng nói:

- Để Hạ Uyển làm chủ, chẳng lẽ ý tứ là thực tế Hạ Uyển đã trở thành tông chủ của Tố Tâm Kiếm Trai? Cho dù đây là ý của Nhị hoàng tử, nhưng quản như này cũng có chút quá rộng rồi, ta muốn biết dựa vào cái gì?

- Chỉ vì nàng là đệ tử có thiên phú cao nhất trong Tố Tâm Kiếm Trai sao?

Nữ tử mặt nhọn cười nghiêm nghị, lại bổ sung:

- Mặc dù như vậy, cũng có trưởng ấu tôn ti, không chỉ cần kiến thức, còn phải có năng lực phục chúng.

Sứ giả mỉm cười, chuẩn bị lên tiếng.

Nhưng lúc này, Hạ Uyển lại đột nhiên mở miệng nói chuyện.

Nàng nhẹ nhàng, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói:

- Ta muốn nói riêng với ngài vài câu, không biết có thể hay

không?

Đương nhiên lời nàng nói là với sứ giả Hoàng cung.

Sứ giả nhún vai, tỏ vẻ có thể. Sau đó gã hoàn toàn không để ý đến Tu hành giả Tố Tâm Kiếm Trai còn lại ở đây, một mình đi về phía dòng suối mà Hạ Uyển đã giặt quần áo lúc trước.

Hạ Uyển đi theo, tới phía sau gã, nàng rất thẳng thắn nhẹ giọng nói:

- Mặc dù không biết vì sao Nhị Hoàng tử lại ra mặt vì ta, nhưng ngài làm những việc này chắc hẳn là muốn ta xả giận. Nhưng ta chỉ thất vọng với những người như các nàng, cũng không hề tức giận giận, cho nên không cần phiền toái như vậy.

- Đừng nghĩ đơn giản như vậy.

Sứ giả này quay đầu nhìn nàng, nhìn khuôn mặt bình tĩnh của nàng, nghĩ đến lúc trước nàng ở Mân Sơn Kiếm Hội cố ý nhường Trương Nghi, trong mắt có thêm mấy phần thưởng thức:

- Ngươi có thể không thèm để ý, chịu đựng những khuất nhục này, nhưng nếu không thể hoàn toàn làm chủ Tố Tâm Kiếm Trai, làm sao ngươi có tư cách mở ra Tâm trai. Nếu ngươi không thể mở Tâm trai, làm sao có thể đạt được bí pháp Lưu Ly độc nhất của Tố Tâm Kiếm Trai? (Tâm trai: tâm hồn thanh tịnh)

- Ta nhìn thái độ của ngươi lúc trước, đã biết những chuyện vặt vãnh này mặc dù hao phí không ít thời gian của ngươi, nhưng chỉ ảnh hưởng đến tu vi chân nguyên. Ngươi lĩnh ngộ kiếm ý cũng không biết tiến cảnh bao nhiêu, ngươi ở Mân Sơn Kiếm Tông học Dưỡng Tâm Kiếm, xem ra đã ngộ thông suốt được toàn bộ, còn được không ít chỗ tốt.

Nhìn Hạ Uyển trong nháy mắt khiếp sợ không nói gì, sứ giả tiếp tục hời hợt nói:

- Tu hành giả để ý nhất chính là tu hành, cho nên mặc dù ngươi không quan tâm đến việc xả giận, nhưng ngươi không có khả năng buông tha cơ hội đạt được thành tựu lớn nhất trên con đường tu hành.

Ánh mắt Hạ Uyển kịch liệt chớp động vài cái, nhưng nàng vẫn không lập tức tỏ thái độ.

- Đừng nghĩ đây có phải là âm mưu của Hồ Hợi hay không, Hồ Hợi hoàn toàn không biết bí pháp Lưu Ly của Tố Tâm Kiếm Trai.

Sứ giả xoay người lại, không kiêng dè ánh mắt của đám người Tố Tâm Kiếm Trai, đưa cho nàng một phong thư. Sau đó gã đi về chỗ đám người Tố Tâm Kiếm Trai, lúc lướt qua nàng, nhỏ giọng nói:

- Ngươi có thời gian một chén trà để suy nghĩ về chiêu kiếm phía trên đó.

...

Q8 - Chương 121: Phục chúng

Hạ Uyển trước đó đã cảm thấy chuyện này lộ ra vẻ quái dị, nhị Hoàng tử kia cho dù cố ý mời chào, cần gì phải tìm tới mình.

Nàng tự hiểu bản thân mình có bao nhiêu tiến bộ trong một năm này, ít nhất ở tu vi chân nguyên, nàng có vẻ tụt lại phía sau rất nhiều người bên trong sách tài tuấn năm đó.

Nhị Hoàng tử Hồ Hợi nếu muốn chiếm một vị trí trong quyền quý, thứ ỷ lại nhất chính là thân phận của mình và được Trịnh Tụ ủng hộ.

Gã hiển nhiên không thể nào nghịch lại ý của mẹ mình.

Về phần Trịnh Tụ, lại càng không có khả năng quản chuyện nhỏ như vậy.

Tu hành giả đẳng cấp như nàng, đối với Trịnh Tụ mà nói thật sự là không đáng kể.

Nàng nghĩ không ra, nhưng khi tên sứ giả này nói Hồ Hợi vốn không biết bí pháp Lưu Ly của Tố Tâm Kiếm Trai, sau đó đưa cho nàng một phong thư, nói cho nàng biết có thời gian một chén trà để tìm hiểu chiêu kiếm ở trên đó, trong đầu nàng đã thoáng xuất hiện bóng dáng của Đinh Ninh.

Những kiến thức của Đinh Ninh ở Mân Sơn Kiếm Hội đã gây ấn tượng quá sâu sắc với nàng.

Đợi đến sau này rất nhiều tin tức lục tục truyền đến, toàn bộ thế giới người tu hành xác định hắn chính là tồn tại vô địch năm đó, loại khó hiểu này liền biến thành thoải mái. Nói đến trình độ

hiểu biết về phương pháp tu hành và Kiếm kinh của các môn phái, đương nhiên không ai có thể vượt qua người năm đó.

Tại Mân Sơn Kiếm Hội, Đinh Ninh cũng chỉ đã điểm chiêu kiếm của bọn họ, cho nên hiện tại nghe được trên lá thư này có chiêu kiếm, nàng lập tức liên tưởng đến hắn.

Đúng như suy nghĩ của nàng, sau khi mở lá thư này ra, nàng nhìn thấy chỗ lạc khoản trực tiếp viết tên Đinh Ninh. (lạc khoản: chỗ ký tên)

Về phần phong thư này lấy danh nghĩa nhị Hoàng tử Hồ Hợi truyền đến trong tay mình như thế nào, nàng cũng không thèm để ý, ngay cả quận Giao Đông cũng bị Ba Sơn Kiếm Tràng chiếm, cho nên nàng cũng không cảm thấy kỳ quái khi bọn họ có thể làm thành chuyện như vậy.

Nội dung cụ thể trên lá thư này càng làm cho nàng không chút nghi ngờ, bởi vì trên lá thư chỉ luận thuật ba chiêu kiếm, hai chiêu trong đó là chiêu kiếm của Tố Tâm Kiếm Trai, còn có một chiêu là chiêu thức Dưỡng Tâm Kiếm Kinh mà nàng học được khi ở Mân Sơn Kiếm Tông. (luật thuật: thảo luận và trình bày)

Luận thuật rất chi tiết, thậm chí có thể nói kẻ tầm thường không cần quá nhiều năng lực lĩnh ngộ cũng có thể đọc hiểu trong thời gian rất ngắn. Tên sứ giả này nói cho nàng thời gian một chén trà để suy nghĩ chiêu kiếm phía trên, thời gian này chắc chắn cũng do tên sứ giả này tự mình định ra, chắc hẳn Đinh Ninh đã truyền tin báo việc lĩnh ngộ chiêu kiếm phía trên này rất đơn giản, nhưng gã không tận mắt nhìn thấy, không biết lĩnh ngộ đơn giản đến trình độ nào.

Đinh Ninh luận thuật ba chiêu kiếm thức này có thể nói đã hoàn toàn lật đổ bản thân chúng nó, có thể nói hoàn toàn dựa trên cơ sở ba chiêu kiếm này mới sáng tạo ra ba chiêu kiếm có uy lực tăng gấp bội cũng không quá đáng.

Càng kinh người chính là ba chiêu kiếm này tổ hợp lại, còn có thể phát huy uy lực càng thêm không tưởng tượng nổi.

Trong điển tịch của người tu hành ghi chép rất nhiều chuyện xưa của thiên tài, nhưng loại thủ đoạn thay đổi chiêu số bên trong những Kiếm kinh khác nhau này, lại có thể làm cho nó hoàn toàn biến thành những chiếu kiếm khác biệt, giống như tùy ý chọn đồ ăn bên trong chợ, sau đó làm thành một món ăn mới.

Loại kiến thức cùng năng lực lĩnh ngộ Kiếm kinh này, cũng chỉ có tên Kiếm thủ thiên hạ truyền kỳ của Ba Sơn Kiếm Tràng mới có thể làm được.

Không ai có thể bắt chước loại năng lực này.

Nếu là an bài của Đinh Ninh, Hạ Uyển sẽ không nghĩ nhiều nữa, nàng cẩn thận nhớ kỹ tất cả nội dung trên lá thư, trực tiếp chấn lá thư trong tay thành bụi mịn, sau đó lại cẩn thận nghĩ tới việc vận dụng ba chiêu kiếm hoàn toàn mới kia, nàng liền đi trở về phía tên sứ giả và đám người Tố Tâm Kiếm Trai đang đứng.

Nói là thời gian một chén trà, nhưng thực tế nàng lại chỉ dùng thời gian nửa chén trà mà thôi.

Nghênh đón ánh mắt kinh nghi bất định của đám người Tố Tâm Kiếm Trai, nàng khẽ khom người hành lễ với tên sứ giả kia, cực kỳ đơn giản nói:

- Được rồi.

Tên sứ giả này lập tức mỉm cười, tiếp theo thu liễm nụ cười, nhìn nữ tử mặt nhọn ánh mắt sắc bén nhất kia, nói:

- Ngươi hẳn là Trần Linh, phụ trách việc thưởng phạt học sinh Tố Tâm Kiếm Trai, Mộ Dung Tú mặc dù là tông chủ, nhưng kì thực rất nhiều thực quyền đều ở trong tay ngươi, chuyện trong tông môn mà ngươi phụ trách nhiều hơn một chút. Trước đó ta nói

nhiều như vậy, thế nhưng ngươi vẫn khí thế bức người như cũ, ngươi có biết bản thân mình có vấn đề gì hay không?

Nữ tử mặt nhọn này chính là Trần Linh mà gã nói, cô nghe được đối phương nói ra câu như thế, trong lòng không khỏi lộp bộp một cái, thầm sinh ra cảm giác không ổn, nhưng lúc này chắc chắn không thể lui bước, cho nên cô vẫn hít sâu một hơi, thanh âm hơi lạnh nói:

- Nếu có sai lầm gì, xin được nói rõ.

- Lúc trước vì thương cảm cho sự thương vong của Tố Tâm Kiếm Trai, trong cung đã ban cho tông môn này không ít thứ, đồ vật không ít, ta cũng không nhất thiết phải liệt kê ra, nhưng có vài thứ chắc hẳn ngươi cũng có thể nhớ rõ ràng hơn so với ta.

Tên sứ giả này nheo mắt lại, thanh âm cũng chợt lạnh nói:

- Trong đó có mấy cân Hàn Đàm thiết, thứ này chính là do một nơi bí địa nào đó của Vân Thủy cung đất Ngụy lúc trước sản xuất, chính là do Hàn đàm nơi Bạch Sơn Thủy xuất kiếm chém Hàn giao sinh ra, Hàn thiết kia phẩm chất phi phàm, theo lẽ thường hẳn là ban cho Trần Hân Di của Tố Tâm Kiếm Trai các ngươi dùng, phù hợp nhất cùng với công pháp và Kiếm kinh mà nàng tu luyện, thế nhưng ngươi lại phân cho Tạ Hồng Vận, chỉ bởi vì Trần Hân Di đến từ Trúc Sơn xa xôi, trong nhà nghèo khó, đối với ngươi không có tác dụng gì, mà Tạ Hồng Vận lại là họ hàng xa với ngươi. Hơn nữa trong nhà cũng là cự phú một vùng. Nếu nói chuyện này ngươi tự có chủ ý, ngẫu nhiên không thể đại biểu cho toàn bộ, vậy trong một nhóm đồ ban thưởng kia còn có ba khỏa Nguyệt Quế Bích Lộ Hoàn. Công hiệu của Nguyệt Quế Bích Lộ Hoàn này là gì chắc hẳn ngươi không thể nào không rõ, lẽ ra nên ban cho Hạ Uyển và Trần Hân Di cùng các đệ tử thiên phú cực tốt, rút ngắn thời gian tu vi chân nguyên của các nàng tiến cảnh, nhưng ngươi lại tự dùng một viên. Ngươi đã mắc kẹt ở Lục Cảnh nhiều năm như vậy, chỗ tốt mà ngươi thu được chỉ có thể làm chậm một ít quá trình lão hóa

và tiêu trừ một ít tạp chất trong người, Tu hành giả có tư chất bình thường như ngươi, dù đạt được một chút chỗ tốt như vậy, thì cũng không thể biểu hiện ra được ở trong lúc đối địch. Ngươi xử trí bảo vật ban thưởng trong cung như vậy, xin hỏi Hoàng tử cùng Hoàng hậu sẽ nghĩ như thế nào? (bí địa: địa phương bí mật, cự phú: gia đình giàu có)

Sắc mặt Trần Linh khi nghe nhắc tới Hàn Đàm thiết liền trở nên tái nhợt không gì sánh được, đợi đến khi tên sứ giả này nói xong, cả người cô đã mồ hôi đầm đìa, ngay cả sợi tóc trước trán cũng đã ướt đẫm.

Mà một ít đệ tử Tố Tâm Kiếm Trai đứng ở phía sau cô lại dùng ánh mắt khiếp sợ và không thể tin nhìn cô.

Bởi vì những chuyện mà tên sứ giả này nói ra, các nàng vốn hoàn toàn không biết, không ai biết được đã từng có phân phối như vậy.

Nhưng chỉ nhìn phản ứng từ thần sắc của cô, liền biết tên sứ giả này nói là thật, loại chuyện phân phối này thực sự đã xảy ra.

Về phần hai học sinh Trần Hân Di cùng Tạ Hồng Vận mà tên sứ giả này nhắc tới, những sư trưởng và học sinh Tố Tâm Kiếm Trai ở đây đương nhiên đều hiểu cực kỳ rõ, các nàng khó có thể tưởng tượng dưới sự khống chế như vậy, đồ vật cực kỳ thích hợp Trần Hân Di vậy mà bị chia cho Tạ Hồng Vận.

Đó không phải là một vấn đề nhỏ.

Bởi vì từ một ý nghĩa nào đó mà nói, có một số học sinh tài năng xuất chúng có thể đạt được thành tựu, chính là tương lai của một chốn tu hành.

Mà bản thân những học sinh thiên tư xuất chúng này cũng có rất nhiều lựa chọn, nếu như các nàng lựa chọn gia nhập chốn tu

hành khác, những chỗ kia hiển nhiên cũng sẽ rất hoan nghênh.

Bất công như vậy, thứ chôn vùi chính là tương lai của chốn tu hành này.

- Phục chúng?

Nhìn nữ tử mặt nhọn đã run rẩy, tên sứ giả này lại cười lạnh, hỏi ngược lại:

- Ngươi muốn phục chúng như thế nào?

Q8 - Chương 122: Sự chứng minh của nàng

Trần Linh không thể đáp lại, cô hoàn toàn không nói nên lời.

Trong một đoạn thời gian trước đây, cô có thể đi đến vị trí này, phần lớn là do cô thuận theo ý của một số người trong triều đình, lấy lợi ích của tông môn mà nghiêng về phía triều đình.

Loại người như cô, làm việc vốn không giống mấy vị sư trưởng nắm giữ Tố Tâm Kiếm Trai một cách công bằng lúc trước.

Bản thân khó có thể tránh khỏi loại tư tâm này, nhưng cô thật không ngờ loại hành vi lén lút này lại bị người biết được, sẽ bị lộ ra công khai ở trong tình cảnh như thế này.

Chuyện đã đến nước này, cô cũng cảm nhận được tên sứ giả này luôn luôn nhằm vào mình.

Bản thân cô cũng nhanh chóng hiểu được nguyên nhân.

Bởi vì trong tất cả các sư trưởng Tố Tâm Kiếm Trai, cô là người có thái độ tồi tệ nhất đối với Hạ Uyển. Hạ Uyển bị phạt làm tạp dịch ở đây cũng là do ý của cô.

Đây rõ ràng là muốn xả giận vì Hạ Uyển.

Nhưng là người nào viết cho Hạ Uyển một phong thư kia? Nội dung của nó là gì?

Dưới tình huống tâm tình quá mức kích động, suy nghĩ của cô đã rất hỗn loạn, huống chi tên sứ giả này cũng không cho cô nhiều thời gian suy nghĩ.

- Làm việc công bằng, chính là thủ đoạn phục chúng cần nhất để xử lý chuyện trong tông môn, trừ chuyện đó ra, tương lai tu hành có thể đạt tới thành tựu, chiến lực có cường đại hay không, cũng là tiêu chuẩn thước đo không thể thiếu, dù sao Trường Lăng ta lấy võ làm tôn, nếu một Tu hành giả đứng đầu có tu vi thấp kém, nhãn giới đương nhiên cũng sẽ không quá cao, vậy tương lai của tông môn này cũng sẽ không thể vinh quang được.

Tiếng cười lạnh của tên sứ giả này lại vang lên, thanh âm không ngừng truyền vào tai mọi người ở đây,

- Cho nên các ngươi có lẽ còn có thể nghi ngờ chiến lực của Hạ Uyển, nghi ngờ nhị Hoàng tử có chút nhúng tay quá mức vào chuyện nội bộ của tông môn các ngươi hay không, vậy liền để Hạ Uyển tự mình chứng minh cho các ngươi xem.

Hạ Uyển chậm rãi hít sâu một hơi, khi tên sứ giả này bắt đầu làm khó dễ, nàng đã dự liệu được chuyện gì sẽ xảy ra, cho nên trong lòng nàng lúc này rất bình tĩnh, không hề có dù chỉ là một tia ngoài ý muốn.

- Thực ra ta cũng rất chán ghét ngươi, chẳng qua ta vốn chuẩn bị qua một đoạn thời gian lại tìm cơ hội khiêu chiến ngươi.

Nàng nhìn nữ tử mặt mũi nhọn cực kỳ tái nhợt này, nói:

- Chẳng qua không nghĩ tới đến nhanh như vậy.

- Cái gì?

Trần Linh vốn đã bị tên sứ giả kia liên tục đả kích đến mức chưa kịp hoàn hồn, lại chợt nghe được hạ Uyển nói như vậy, cả người cô chấn động, phục hồi tinh thần lại.

- Hạ Uyển! Ngươi điên à?

Có hai gã học sinh Tố Tâm Kiếm Trai lúc này kêu lên.

Hai học sinh này lại là bằng hữu thân cận nhất với Hạ Uyển, bình thường các nàng cũng cực kỳ chán ghét sự tác oai tác quái của Trần Linh, nhưng các nàng lại theo bản năng cảm thấy mặc dù Hạ Uyển có tên sứ giả này làm chỗ dựa, nhưng cũng không có khả năng chiến thắng đối phương.

Bởi vì Trần Linh đã bị kẹt ở Lục Cảnh rất nhiều năm, mà Hạ Uyển lại mới tiến vào Ngũ Cảnh không bao lâu.

Hạ Uyển chỉ nhìn các nàng một cái, khẽ gật đầu, ý bảo các nàng yên tâm một chút, sau đó nàng liền quay đầu nhìn về phía Trần Linh, tiếp theo nhìn về phía mưa phùn trong suốt đang ngẫu nhiên rơi xuống chỗ cô.

Ánh mắt của nàng yên tĩnh dị thường.

Tại thời điểm này, nó để cho tất cả mọi người có một loại cảm giác tự tin và mạnh mẽ.

Trần Linh dần dần bình phục lại.

Khuôn mặt tái nhợt của cô xuất hiện một tia đỏ ửng, đó một loại tức giận khi bị ép đến đường cùng.

Nếu đây là muốn giết gà dọa khỉ, vậy liền nhìn xem rốt cuộc ai là con gà bị giết kia?

Cô dù sao cũng là Tu hành giả đã đạt đến Lục Cảnh rất nhiều năm, lúc này giận dữ tự nhiên có một loại sát khí vô hình tỏa ra từ trên người cô, làm cho những đệ tử Tố Tâm Kiếm Trai có tu vi hơi yếu sinh ra cảm giác khó thở.

Nhưng Hạ Uyển lại tựa như không hề có chút phát hiện.

Nàng cực kỳ tự nhiên giơ tay phải mình lên.

Ngay lúc tay phải đưa ngang tới trước ngực, trong không khí

đột nhiên vang lên một tiếng kiếm minh thanh thúy.

Một đạo kiếm quang trắng như tuyết, từ trong gian phòng của nàng ở trong sân nhỏ này phá cửa sổ mà ra, bay đến trên tay nàng.

Một mảnh tiếng kinh hô không thể tin được vào lúc này vang lên.

Thần niệm Ngũ Cảnh, nắm giữ phi kiếm là thủ đoạn mà tất cả Kiếm sư đến Ngũ Cảnh đều có thể dùng, chỉ cần tốn một chút thời gian tu luyện.

Cho nên điều khiến cho đám người Tố Tâm Kiếm Trai lúc này khiếp sợ, liền không liên quan đến thủ đoạn đưa kiếm đến trên tay nàng, mà là ở đường kiếm quang tuyết trắng này.

Thanh kiếm rơi vào trong tay nàng chỉ dài ba thước, toàn thân trắng noãn, giống như tuyết trắng tinh khiết nhất, ngay cả chuôi kiếm cũng là như thế, thậm chí ngay cả Phù văn cũng không hề thấy.

Song khí tức của thanh kiếm này lại cực kỳ cường đại, thậm chí còn khiến người ta sợ hãi hơn so với kiếm của Tông chủ Tố Tâm Kiếm Trai.

Thanh kiếm này nhìn như băng tuyết, song cũng không có hàn ý chân chính lộ ra, chỉ có một loại cảm giác trong trẻo lạnh lùng, lại giống như làm cho mọi người tự nhiên sinh ra cảm giác thân thể trong mùa đông lạnh như băng lại thêm uống một chén nước lạnh.

Cảm giác này không ngừng quanh quẩn ở giữa ngực bụng, giống như bị kiếm ý nào đó trực tiếp xâm nhập vào trong cơ thể, làm cho người ta cảm thấy thật không thoải mái.

Thanh kiếm này vốn không thuộc về Tố Tâm Kiếm Trai, nhưng trước đó, mọi người chưa từng nhìn thấy thanh kiếm này.

Hạ Uyển liền đặt thanh kiếm này ở trong căn phòng của nàng, chẳng qua trước khi nàng mang thanh kiếm này tới, tất cả mọi người trước đó đều chưa từng cảm nhận được thanh kiếm này tồn tại.

Hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của mọi người ở đây, cũng hoàn toàn không giải thích bất cứ điều gì.

Hạ Uyển nhẹ nhàng cầm thanh kiếm này, sau đó nhìn thẳng Trần Linh, không hề nói nhảm nói:

- Mời!

- Ta nhường ngươi một chiêu.

Đường mưa óng ánh từ bên trên bay xuống cực kỳ nhu hòa, song giọng nói của Trần Linh lại cực kỳ khô lạnh, cô nhìn chằm chằm thanh kiếm kia của Hạ Uyển, nói ra một câu này.

Đây không phải là khinh thường.

Thân là Tu hành giả vượt qua một đại cảnh giới, cô nhất định phải có lòng tin như vậy, nếu không sẽ không thể phát huy ra chiến lực bình thường của mình.

Khí thế không vượng, kiếm ý sẽ yếu đi mấy phần.

Trong tay cô không có kiếm, đang chờ Hạ Uyển xuất kiếm.

"Đương" - một tiếng vang thật lớn!

Trực tiếp cắt ngang âm cuối trong câu nói này của cô.

Tuyệt đại đa số đệ tử Tố Tâm Kiếm Trai ở đây đều bị chấn động đến mức màng nhĩ phát đau, nước mưa tích tụ trên tán lá những cây tùng bách ở vách núi phía trên không biết có bao nhiêu giọt bị chấn bay ra ngoài, trong một tiếng vang thật lớn này, bị chấn thành vô số bột phấn màu trắng, bay bổng ra bốn phương

tám hướng xung quanh.

Đây chỉ là kiếm ý của đoản kiếm trắng như tuyết trong tay Hạ Uyển nở ra về phía trước, phát ra thanh âm như tiếng vỗ tay trên không trung.

Nhưng một kiếm như vậy, lại bắn ra tiếng chấn động thật lớn như hai cái chuông khổng lồ va chạm ở trên không trung!

- Cái này...!

Trần Linh lui về phía sau mấy bước, thân hình trong nháy mắt lùi về hơn mười trượng.

Âm chấn trong nháy mắt này làm cho trước mắt cô biến thành một mảnh u ám, trái tim đều đập thình thịch muốn nứt ra, hơn nữa lại tựa như muốn từ trong miệng cô nhảy ra!

Thức hải của Mộ Dung Tú cùng mấy tên sư trưởng Tố Tâm Kiếm Trai cũng kích động, trong mắt lộ ra hào quang không thể tin được.

- Hả?

Không chỉ có những Tu hành giả Tố Tâm Kiếm Trai này, ngay cả tên sứ giả chắp tay mà đứng ở một bên cũng cực kỳ kinh ngạc.

Mặc dù hắn hoàn toàn không biết nội dung cụ thể trên phong thư kia, nhưng gã hiểu biết rất rộng, một kiếm mà Hạ Uyển sử dụng lúc này, là Kim Cương Cổ từ Pháp Âm tông đất Ngụy, đây là một loại pháp môn dùng kiếm ý kích phát ra chấn minh kinh khủng, thậm chí có thể dẫn dắt khí huyết kích động.

Ngẫm lại, chiêu kiếm này hẳn là một kiếm nào đó khắc trên bia vượt quan của Mân Sơn Kiếm Tông ở Kiếm hội lúc đó.

Một kiếm này thi triển ra không có gì khác, nói vậy không liên

quan gì đến phong thư của Đinh Ninh.

Cũng trong nháy mắt tiếp theo, tên sứ giả này không nhịn được nhướng mày, trong lòng lại không kìm được tán thưởng một tiếng.

Hạ Uyển này dường như hoàn toàn không muốn dùng ba chiêu mà Đinh Ninh dạy, chỉ muốn dùng năng lực của mình để thủ thắng.

Q8 - Chương 123: Phá như thế nào

Hạ Uyển có thể khẳng định, chỉ cần trực tiếp vận dụng ba chiêu mà Đinh Ninh dạy nàng bên trong phong thư kia, nàng có thể dễ dàng đánh bại Trần Linh trước mặt.

Nhưng chiến đấu của ta, sao có thể hoàn toàn mượn tay người khác?

Theo nàng thấy, loại chiến đấu vượt biên này, chỉ cần lúc trước có người có thể làm được, vậy nàng cũng có thể thử, hơn nữa sau này có lẽ còn rất nhiều thời khắc như vậy.

Huống chi đối phương đã nhường nàng một chiêu, mà trong tay nàng lại còn có một thanh kiếm mang từ Mân Sơn Kiếm Tông về.

Vì vậy, nàng muốn sử dụng cách riêng của mình để giành chiến thắng trận so kiếm này.

Một tiếng "xùy" khẽ vang vọng.

Ngay khi thân ảnh Trần Linh trong nháy mắt lùi lại mấy chục trượng, Hạ Uyển đã nhanh chóng tiến lên phía trước, xuất ra kiếm thứ hai của mình.

Trong không khí xuất hiện một mảnh kiếm khí trắng xóa, vô số kiếm khí nhỏ như tơ, lợi dụng tất cả mọi góc độ bắn về phía thân thể Trần Linh.

Một kiếm này là "Tâm Ý Hàn" của Tố Tâm Kiếm Trai.

Chiêu kiếm này cũng không thể tính là bí kiếm đặc biệt, rất nhiều người ở đây đều có thể thi triển ra, nhưng tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy kiếm ý một kiếm này của Hạ Uyển càng thêm hoàn mỹ hơn so với các nàng.

Tất cả những người Tố Tâm Kiếm Trai ở đây đều cảm thấy một kiếm này là nội tâm của Hạ Uyển.

Ta là thiên tài được xếp vào mười vị trí đầu ở Trường Lăng, lại cam tâm sống ở Tố Tâm Kiếm Trai, chỉ bởi vì đây là sư môn, nhưng những chuyện mà người nắm giữ sư môn làm ra cũng đủ làm cho người ta rét lạnh.

"Phốc"

Trước người Trần Linh sáng lên một đạo kiếm quang màu đỏ thẫm.

Đạo kiếm quang này rất dễ nhìn, nhưng cũng cực kỳ nguy hiểm, chỉ trong nháy mắt thanh âm vang lên, nương theo khí tức bản mệnh cường đại, liền khuấy động một mảnh kiếm khí trắng xóa kia ra ngoài.

Nhưng gần như đồng thời, Trần Linh cũng phát ra một tiếng kêu rên phẫn nộ.

Trên người cô có vài tia máu tươi bắn ra ngoài.

Vẫn như trước có mấy tia kiếm quang chưa bị một kiếm này của cô diệt sạch, đâm vào trên người cô.

Tuy rằng bị nguyên khí trên người cô ngăn trở, khiến những kiếm khí này không cách nào xâm nhập, chỉ đâm ra những vết thương nông cạn trên người, song cô dù sao cũng là sư trưởng của Hạ Uyển, huống chi tu vi của Hạ Uyển và cô còn cách xa nhau tầm một đại cảnh!

Một loại cảm giác cực kỳ nhục nhã, làm cho phẫn nộ và chân nguyên trong cơ thể cô đều hoàn toàn thiêu đốt lên.

Tất cả ý thức trong đầu cô chính là muốn phản kích.

Nhưng đúng lúc này, trong không khí trước mặt cô sáng lên hơn mười đạo kính quang, tựa như đột nhiên có mấy chục tấm gương đồng thời đứng sừng sững trước người cô, phản chiếu ra hơn mười bóng dáng Hạ Uyển. (kính quang: ánh sáng được gương khúc xạ)

- Đủ rồi!

Trần Linh lớn tiếng thét ra, hung hăng chém ngang một kiếm.

Thủ đoạn Hạ Uyển dùng lúc này vẫn là chiêu kiếm của Tố Tâm Kiếm Trai. Chiêu kiếm này tên là "Tâm Cơ Kính", dùng kiếm khí khúc xạ ánh sáng, chính là thường dùng trong loại chiến đấu lấy yếu thắng mạnh này, để cho đối phương không cách nào nắm chắc thân vị thực sự của mình. (thân vị: vị trí thân thể)

Song lấy yếu chiến mạnh, chẳng lẽ cô chỉ mạnh hơn Hạ Uyển một chút sao?

Đối mặt với kiếm chiêu như vậy, cô chỉ cần dùng kiếm thức đơn giản nhất, thuần túy dựa vào lực lượng cường đại vượt xa đối phương của mình là được.

Chân nguyên trong cơ thể cô theo thân kiếm điên cuồng tuôn ra, kiếm khí tỏa ra từ trên thân kiếm của cô càng ngày càng khổng lồ, biến thành một luồng ánh đỏ hơn mười trượng, khẽ quét xuyên qua, cắt nhỏ tất cả các kính quang kia.

Loại so kiếm bất luận thương vong này, suy nghĩ của cô trong cơn thịnh nộ lúc này là nếu một kiếm này có thể trực tiếp chém Hạ Uyển thì cứ chém, không cần phải cố kỵ gì nhiều.

Nhưng sau khi ánh đỏ xẹt qua, lại không thấy bất cứ máu tươi gì.

Làm cho cô có chút khiếp sợ chính là, cô nhìn thấy Hạ Uyển vậy mà đã lui về xa xa một cách mây trôi nước chảy, lúc này đã đứng yên.

Nhìn tư thái của Hạ Uyển, thậm chí còn làm cho người ta có một loại ảo giác, hai kiếm đoạt công lúc trước dường như hoàn toàn không có liên quan gì đến nàng, giống như nàng chỉ là một người ngoài cuộc không có chút quan hệ nào.

Cũng trong nháy mắt này, Trần Linh cảm thấy trên lưng mình phát lạnh.

Bởi vì cô thoáng cảm nhận được ánh mắt Hạ Uyển rơi về phía sau mình.

Lúc này trong tay Hạ Uyển không có kiếm.

Trong tiềm thức của cô, Hạ Uyển tuy rằng lui bước, nhưng thanh đoản kiếm trắng như tuyết trong tay nàng, chỉ sợ đã hóa thành phi kiếm, ẩn núp ở phía sau mình.

Nhận biết của cô theo bản năng quét ngược về phía sau.

Thế nhưng phía sau đều trống rỗng.

Cô đột nhiên ngẩng đầu lên.

Trong nháy mắt này, kiếm ý thực sự đến từ đỉnh đầu cô.

Lại một tiếng xùy khẽ vang.

Mũi kiếm của kiếm bản mệnh màu đỏ thẫm trong tay cô bắn ra một đạo kiếm quang như thực chất, chùm sáng lóng lánh trong suốt như bảo thạch, chuẩn xác đón lấy quỹ tích của một kiếm từ trên không trung rơi xuống.

Trong nháy mắt cô ngẩng đầu, cảnh tượng cô nhìn thấy chính là đạo kiếm quang màu đỏ thẫm này đánh trúng một đạo phi kiếm màu trắng như tuyết từ trên không trung rơi xuống.

Nhưng ngoại trừ thanh âm kiếm quang của cô kịch liệt xé gió ra, lại không hề có tiếng va chạm nào khác.

Một đạo phi kiếm màu trắng như tuyết kia lại như bong bóng mộng ảo, sau khi bị kiếm quang của cô cắt qua liền biến mất.

Phần bụng Trần Linh hơi lạnh.

Trong nháy mắt điện quang hỏa thạch này, cô phát ra một tiếng kêu rên thê lương, toàn bộ thân thể dùng tốc độ kinh người bắn lên, tốc độ khủng bố thậm chí còn mang theo hai luồng không khí lưu động như rồng dưới chân cô. (điện quang hỏa thạch: tốc độ ánh sáng)

Thân thể của cô gần như trực tiếp đụng phải tùng bách mọc ngang trên không trung.

Một thanh đoản kiếm màu trắng như tuyết lướt về bên người Hạ Uyển đang đứng ở chỗ ban đầu.

Trên mũi nhọn đoản kiếm màu trắng như tuyết có một luồng đỏ tươi đang chảy xuôi.

Trên quần áo phần bụng Trần Linh có chút vết máu.

Một kiếm này chỉ cần sâu thêm một tấc là có thể trực tiếp phá vỡ Khí hải của Trần Linh.

Thân thể Trần Linh tràn ngập một loại cảm giác đại nạn không chết, mồ hôi sau lưng cô như nước lăn xuống, trong lòng lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Đây là "Mê Tâm Kiếm" của Tố Tâm Kiếm Trai, chỉ là một loại

thủ thuật mô phỏng dùng để che mắt, cũng không thể tính là bí kiếm cường đại gì, thứ đáng sợ chỉ là thanh phi kiếm màu trắng như tuyết này vậy mà ẩn nấp khí tức làm cho cô cũng không thể cảm nhận được.

Mà một điểm đáng sợ khác, là Hạ Uyển ở dưới tình huống không có bất kỳ động tác nào, tựa như chỉ động ý nghĩ mà đã làm cho nhận biết của cô xảy ra sai lệch, cho rằng phi kiếm ở ngay sau lưng mình. Cũng chỉ trong một chút thời gian khác biệt này, mới khiến cho cô chưa kịp phát hiện ra một kiếm kia.

- Ta đích xác không nghĩ tới, để cho ngươi làm chút công việc tạp dịch ở nơi đây, lại khiến ngươi có thể dưỡng thành những thủ đoạn này, thế nhưng ta còn muốn nhìn xem, ngươi có gì để có thể chiến thắng ta.

Trần Linh rơi xuống.

Thanh âm xen lẫn vô sô cảm xúc của cô vang vọng trên không trung.

Ngũ quan của cô có chút vặn vẹo, nhưng nguyên khí phóng thích ra bên ngoài lại tinh thuần đến cực điểm.

Cô nắm chặt thanh kiếm bản mệnh của mình, không ngừng phóng thích kiếm ý cuồn cuộn của thanh kiếm này ra chung quanh thân thể mình.

Những kiếm khí tinh thuần này hình thành một màn sáng màu đỏ thẫm ở trên người cô.

Cô cứ như vậy mà phi về phía Hạ Uyển.

Đây là kiếm bản mệnh của cô phồng lên, công thủ đều là một thể, vứt bỏ tất cả kỹ xảo chiêu kiếm.

Nhìn Trần Linh rơi xuống, tất cả mọi người cảm thấy rất bất

đắc dĩ.

Bởi vì ở trường hợp chiến đấu giữa người tu hành có tu vi tương tự nhau, thậm chí chênh lệch không phải quá lớn, chưa bao giờ có một phương sẽ dùng thủ đoạn như vậy.

Thủ đoạn như vậy sẽ tiêu hao lượng lớn chân nguyên cùng nguyên khí bản mệnh trong thời gian ngắn, mà bên phía tu vi yếu chỉ cần cố hết sức trốn tránh hoặc kéo dài thời gian, cho dù liều mạng bị thương thì cũng có thể tìm được cơ hội phản kích.

Thế nhưng tu vi chân nguyên giữa Hạ Uyển và Trần Linh chênh lệch quá lớn, cho dù một lòng muốn thủ thì cũng không có khả năng trốn thoát, hoặc thủ được.

Nhưng không ai nghĩ rằng đó là không công bằng, hoặc là không biết xấu hổ.

Bởi vì bản thân nó là chuyện sẽ gặp phải khi vượt biên mà chiến.

Bởi vì có chuyện như vậy tồn tại, cho nên trước khi Vương Kinh Mộng xuất hiện, trong điển tịch của tất cả người tu hành cũng đều cảm thấy vượt biên mà chiến sẽ không tồn tại bất kỳ khả năng chiến thắng nào.

Q8 - Chương 124: Ôm cây để giành chiến thắng

Trong sân chỉ có một người vẫn có lòng tin đối với Hạ Uyển.

Người này chính là tên sứ giả Hoàng thành đang lạnh nhạt đứng yên một bên.

Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Hạ Uyển, gã đã từ một ít tư thái của Hạ Uyển để nhìn ra thành tựu của trên kiếm đạo của nàng, nhưng những người Tố Tâm Kiếm Trai này ở chung với Hạ Uyển lại không phát hiện ra, điều này chỉ có thể nói rõ cảnh giới của gã cao hơn nhiều so với tất cả đám người Tố Tâm Kiếm Trai.

Gã cũng biết rõ nếu Hạ Uyển dựa vào ba chiêu kiếm của Đinh Ninh thì sẽ có thể giành được thắng lợi của trận so đấu này một cách dễ dàng, nhưng nếu Hạ Uyển đã lựa chọn dùng phương thức của riêng mình chiến đấu, vậy Hạ Uyển chắc chắn phải đối mặt với tình cảnh như vậy.

Cho nên hiện tại gã chỉ tò mò, không biết Hạ Uyển sẽ dùng phương pháp gì để thắng lợi.

.....

Không khí chấn động càng ngày càng lợi hại, theo Trần Linh nhanh chóng đến gần, trong không khí giữa cô và Hạ Uyển xuất hiện rất nhiều gợn sóng giống như sóng gợn, trùng kích lẫn nhau, trong nháy mắt lại hình thành vô số nguyên khí giống như giọt nước, bắn ra bên ngoài.

Ánh sáng ở trong đó dường như đều bị những nguyên khí này

mang đi, phiến không gian này biến thành một mảnh u ám.

Ánh mắt Hạ Uyển xuyên qua mảnh u ám này, trực tiếp nhìn thẳng đôi mắt có chút đỏ thẫm của Trần Linh.

Sau đó nàng cực kỳ trầm tĩnh cầm đoản kiếm màu trắng như tuyết, đâm tới mảnh u ám kia.

Mũi kiếm màu trắng như tuyết xuyên qua ánh sáng âm u, thẳng tắp bắn tới trước mi tâm đối phương.

Một hồi tiếng kinh hô vang lên.

Tất cả Tu hành giả Tố Tâm Kiếm Trai ở bên đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, bởi vì một kiếm này của Hạ Uyển tựa như tự sát, kiếm thế đơn giản như vậy, thậm chí chỉ là một cú đâm cực kỳ thường, không thể nói là chiêu kiếm kỹ xảo gì.

Chiêu kiếm như vậy ngoại trừ lấy lực phá pháp, cũng chỉ có loại Tông sư Thất Cảnh có tu vi chân nguyên vượt qua Trần Linh mới có thể đâm thủng màn kiếm của cô.

Tu vi cách một đại cảnh, nhất là tình huống nguyên khí bản mệnh của đối phương tích tụ trong cơ thể bị phóng ra hết, biểu hiện về mặt lực lượng sẽ chênh lệch gấp mấy lần.

Cho nên một kiếm này từ bất kỳ phương diện nào phán đoán, kết cực sẽ là kiếm bị đánh bay, xương cốt cùng ngũ tạng toàn thân Hạ Uyển bị chấn đến vỡ vụn.

Chỉ có tên sứ giả Hoàng thành vốn tâm tình bình tĩnh nhất lúc này lại cảm nhận được một tia khí tức khác thường.

Gã nhạy cảm cảm nhân được trong một kiếm cực kỳ đơn giản này ẩn chứa biến hóa rất nhỏ, một tia khí tức khác thường kia đến từ chuôi kiếm, nói cách khác, hiện tại lực lượng từ trong thân thể Hạ Uyển tràn vào thanh kiếm này sẽ không phát ra từ mũi kiếm,

mà được tích súc ở chỗ chuôi kiếm.

Không có thời gian để cho gã đoán ra những biến đổi tiếp theo.

Một tiếng chấn động bén nhọn đã vang lên.

Mũi kiếm màu trắng như tuyết va chạm vào màn kiếm màu đỏ thẫm.

Giữa tiếng chấn động bén nhọn, trong không khí lập tức vang lên tiếng vọng cực kỳ hùng vĩ, từng đoàn sóng khí cực lớn sinh ra ở nơi mũi kiếm va chạm với màn kiếm, bị đánh ngược ra bên ngoài.

Không có bất kỳ thanh âm nứt xương nào vang lên.

Tình cảnh phát sinh giống như trong tưởng tượng của tất cả Tu hành giả Tố Tâm Kiếm Trai.

Ngay khi mũi kiếm màu trắng như tuyết và màn kiếm màu đỏ thẫm va chạm vào nhau, tay Hạ Uyển đã hoàn toàn rời khỏi thanh kiếm này, thậm chí liên hệ chân nguyên giữa nàng và thanh kiếm này cũng đã bị cắt đứt hoàn toàn.

Thế nhưng có một lực lượng cực kỳ kinh người đồng thời bắn ra trên chuôi kiếm và dưới chân nàng.

Lực lượng tích tụ bên trong chuôi kiếm màu trắng như tuyết rơi xuống đất, kiếm khí màu trắng như tuyết nối liền mặt đất với phần chuôi của kiếm này, khiến cho nó giống như biến thành một cây trường mâu dựng sừng sững trên mặt đất.

Thân thể Hạ Uyển mượn lực phản xung bay ra sau, chân nguyên trong cơ thể nàng tuôn ra dưới sự dẫn dắt của thiên địa nguyên khí dưới chân, khiến cho núi đá dưới chân nàng trở nên kiên cố dị thường.

Ngay cả tên sứ giả Hoàng thành kia cũng không thể dự liệu được biến hóa của nàng và mảnh đá núi này, trong mắt gã cũng hiện ra hào quang kinh diễm.

Cảm thấy kinh diễm là bởi vì gã hiểu được ý nghĩ của một kiếm này.

Kiếm này không phải là Bạch Dương Thiêu Giác của Bạch Dương động, nhưng lại vận dụng rất tốt chiêu kiếm mà nàng biết, tạo thành hiệu quả như Bạch Dương Thiêu Giác, giống như dựng một cây cột trên mặt đất, chờ đối phương đụng vào.

So sánh với sự chủ động và linh hoạt của Bạch Dương, một kiếm này có vẻ rất cứng nhắc, ôm cây đợi thỏ.

Song kiếm thế của Trần Linh vốn cũng rất cứng nhắc, cô chỉ dùng lực lượng thuần túy, để cho người và kiếm hợp nhất đụng vào đối phương.

Một tiếng "Rầm" vang vọng.

Trần Linh liền đâm vào cây cột này.

Mặt đất núi đá đột nhiên nứt ra, sau đó bị lực lượng cường đại oanh kích thành bột.

Lực lượng trong đoản kiếm màu trắng như tuyết trong nháy mắt cũng hao hết, tựa như sắt thường bị nện xuống bụi bặm dưới đất

Đối với tất cả Tu hành giả dưới Lục Cảnh mà nói, màn kiếm cực kỳ cường đại hoàn hảo không tổn hao gì, thế nhưng một cỗ lực chấn động mãnh liệt lại từ cái màn kiếm này truyền đến mi tâm Trần Linh.

Trong đầu Trần Linh ong ong một tiếng, loại cảm thụ này không khác gì khi bị một cái côn nặng đánh vào đầu.

Lúc này nếu không khống chế được chân nguyên và nguyên khí bản mệnh của mình thì sẽ là chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Trần Linh quát lớn một tiếng, mạnh mẽ ngưng thần.

Song trì trệ chỉ trong nháy mắt này đã dẫn đến màn kiếm có xu thế tán toạn, đối với Hạ Uyển mà nói đã đủ rồi.

Nàng cũng sử dụng phương pháp đơn giản và vụng về nhất.

Thân ảnh của nàng còn đang bay ngược về phía sau, thế nhưng tất cả chân nguyên trong cơ thể cùng thiên địa nguyên khí tích súc, toàn bộ bị nàng bức ra trong nháy mắt bằng một cách cực kỳ bạo liệt.

Những chân nguyên này bắn ra không tuân theo bất cứ chiêu số nào, chỉ điên cuồng bắn về phía trước, cuốn lên tất cả đồ đạc có thể nâng lên được.

Lá rụng từ không trung rơi xuống, sỏi đá bắn tung tóe trên mặt đất, bao gồm cả những giọt nước đang bay múa trên không trung, trong chân nguyên điên cuồng này lại nhận được lực đẩy cường đại, điên cuồng gia tốc trên không trung, biến thành từng cái mũi tên.

Vô số cái bóng hình chợt xuất hiện giữa nàng và Trần Linh.

Vô số mũi tên rơi vào trên màn kiếm của Trần Linh, rất nhiều mũi trong đó xuyên qua khe hở kiếm quang, bắn lên người cô.

Một ít đá vụn cứng rắn trực tiếp cứa ra vết thương trên người cô, sau đó lại dưới chân nguyên hỗn loạn của cô tác động mà bắn ngược lại, mang theo khí huyết của cô phản chấn ra, bắn tứ tung lên trên màn kiếm bên ngoài cơ thể.

Trong nháy mắt tiếp theo, những viên đá vụn này lại bị màn kiếm chấn thành mảnh nhỏ hơn, bay múa cắt đâm ở trong không

gian nhỏ hẹp giữa màn kiếm và thân thể cô.

Một tiếng kêu thảm thiết làm cho sắc mặt Tu hành giả Tố Tâm Kiếm Trai trắng bệch vang lên.

Trong màn kiếm màu đỏ thẫm tràn ngập sương máu.

Trong nháy mắt này thân thể Trần Linh bị cắt ra vô số vết thương, có chút vết thương bị lực lượng của cô kích thích thậm chí còn xâm nhập vào sâu trong cơ thể cô, làm cho khí huyết trong cơ thể cô phun ra ngoài.

Trong nháy mắt tiếp theo, màn kiếm kia mất đi lực lượng duy trì, chợt biến mất.

Mà sương máu kia theo đó phiêu tán ra, tràn ngập càng nhiều không gian, mùi máu tươi nồng đậm bắt đầu truyền vào trong khoang mũi mỗi người.

Có hai tên sư trưởng Tố Tâm Kiếm Trai hoảng sợ lướt tới, nhanh chóng đi tới chỗ Trần Linh đã biến thành huyết nhân kia.

Rất nhiều vết thương tới nội phủ nếu như không được trị liệu kịp thời, thứ bị ảnh hưởng cũng không chỉ là tu vi của cô sau này, thậm chí rất nhanh sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Hạ Uyển đã hao hết chân nguyên, hai tay và hai chân nàng đều có chút hơi run rẩy.

Dù vậy ai cũng có thể thấy sự phấn khích và sung sướng của nàng.

Trong ánh mắt của tất cả mọi người, nàng đi về phía trước, nhặt thanh thanh kiếm màu trắng như tuyết từ bên trong bụi bặm lên.

- Quả nhiên không có chiêu kiếm bất tử không chết, chỉ có

Kiếm sư dùng đến chết.

Tên sứ giả Hoàng thành nhìn thiếu nữ vốn rất khiêm tốn, không lộ ra trước mắt người đời ở trong Mân Sơn Kiếm Hội này, nhưng kì thực nội tâm lại vô cùng cường đại, gã không nhịn được nở nụ cười, phát ra một tiếng tán thưởng.

Q8 - Chương 125: Đến sớm?

Trong Tố Tâm Kiếm Trai bình tĩnh trở lại.

Vết thương của Trần Linh được cứu chữa kịp thời, không mất nhiều máu, không ngất đi, nhưng nhìn Hạ Uyển lặng lẽ đứng thẳng, cô lại hận mình không thể ngất đi.

Trong một năm qua, Hạ Uyển đã phải chịu vô số sự đối xử bất công, giờ phút này áo choàng nàng mặc trên người cũng là của đệ tử tạp dịch.

Rất nhiều sư trưởng Tố Tâm Kiếm Trai nghĩ đến lời răn dạy cùng cố ý gây khó dễ của mình đối với Hạ Uyển trong một năm qua, giờ phút này lại nhìn áo bào trên người Hạ Uyển, chỉ cảm thấy vừa xấu hổ vừa sợ hãi bất an.

Mà rất nhiều học sinh Tố Tâm Kiếm Trai cùng thế hệ với Hạ Uyển, khi nhìn bộ dáng bình tĩnh không kiêu ngạo không nóng nảy của nàng lúc này, trong lòng lại sinh ra tôn kính cực lớn.

- Các ngươi còn có lời gì muốn nói? Còn cảm thấy nàng không thể phục chúng sao?

Tên sứ giả Hoàng thành thu liễm tươi cười, gã nhìn đám người Mộ Dung Tú cùng Trần Linh hỏi.

Tất cả mọi người khi ánh mắt gã nhìn qua đều cúi đầu, không ai đáp lại.

Trong trận chiến này, ngoại trừ một kiếm là Hạ Uyển học được trong quá trình ở Mân Sơn Kiếm Hội ra, tất cả chiêu kiếm còn lại đều là kiếm chiêu của Tố Tâm Kiếm Trai, hơn nữa đều là

thứ mà đại đa số học sinh đều có khả năng tu hành, học được. Cho dù loại thủ đoạn cuối cùng giống như Bạch Dương Thiêu Giác, cũng chỉ là căn cứ vào chân nguyên mà vận dụng, thậm chí không thể tính là chiêu thức đặc biệt gì.

Thời gian Trần Linh tiếp xúc những chiêu kiếm của Tố Tâm Kiếm Trai này đương nhiên dài hơn so với Hạ Uyển, mỗi một kiếm đều rất quen thuộc.

Nhưng Hạ Uyển lại dùng những chiêu kiếm bình thường này đánh bại nàng, tất cả mọi người ở đây không thể không thừa nhận, trong trăm năm nay, Tố Tâm Kiếm Trai không có học sinh nào ưu tú hơn nàng.

Bỏ qua vấn đề lập trường lúc trước, nếu Hạ Uyển vẫn sẵn lòng lấy thân phận học sinh Tố Tâm Kiếm Trai hành tẩu, vậy nàng đích thật là tương lai của tông môn này.

- Nếu đã không còn ai không phục, vậy Tố Tâm Kiếm Trai liền có thể dựa theo đề nghị của Hoàng tử, hiện tại ngươi có thể quyết định những người rời khỏi tông môn.

Tên sứ giả Hoàng thành cảm thấy Hạ Uyển còn làm tốt hơn so với tưởng tượng của mình, ánh mắt gã nhìn Hạ Uyển tràn ngập tán thưởng, đồng thời trong giọng nói lại lộ ra sự lãnh khốc.

Gã hy vọng sau một năm thì Hạ Uyển cũng đã hiểu được, có rất nhiều trên đời này chuyện thực ra là tàn khốc, đến lúc nên giải quyết một cách dứt khoát, nàng tuyệt đối không thể nương tay, nếu không sau này sẽ gây ra càng nhiều vấn đề.

Trong thực tế, gã đã lo lắng quá nhiều.

Thực ra vào thời điểm này, hình ảnh đầu tiên Hạ Uyển tưởng tượng ra lại là Động chủ Bạch Dương động Tiết Vong Hư chết trước khi Mân Sơn Kiếm Hội mở màn.

Chỉ sợ rất nhiều Tu hành giả trẻ tuổi tham gia Mân Sơn Kiếm Hội năm đó hoàn toàn không thể quên hình ảnh kia.

Lão nhân hiền lành đã chết trước mặt Đinh Ninh và Trương Nghi.

Tâm nguyện cuối cùng của lão chỉ là muốn xem quá trình Đinh Ninh và Trương Nghi tham gia Mân Sơn Kiếm Hội.

Nàng đồng tình với chuyện mà lão nhân kia gặp phải, đồng thời cũng kính nể chuyện Đinh Ninh cùng Trương Nghi làm, ở lúc cuối cùng rời đi vẫn chỉ muốn thành toàn cho Trương Nghi.

Nàng làm bất cứ chuyện gì, trong lòng đều có tiêu chuẩn riêng của mình, hơn nữa không lo lắng vinh nhục. Nhưng từ lúc ấy trở đi, nàng đã hiểu được đám quyền quý vì một ít cái gọi là quyền thế cùng kính sợ sẽ trở nên tàn khốc cỡ nào.

Trong thời khắc nhận lấy thư của Đinh Ninh từ trong tay sứ giả này, thực ra nàng đã nhanh chóng lựa chọn giữa Hoàng thất Trường Lăng và Ba Sơn Kiếm Tràng.

Ít nhất nàng có thể xác định, Ba Sơn Kiếm Tràng năm đó tuyệt đối sẽ không giống Trịnh Tụ, bức bách rất nhiều Tu hành giả và chốn tu hành làm chuyện bọn họ không muốn làm.

Tôn trọng lẫn nhau, đó là sự khởi đầu đúng đắn.

- Ta biết rồi.

Hạ Uyển trả lời sứ giả này, nàng nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó báo ra một bản danh sách, chừng hơn hai mươi người, đám người Mộ Dung Tú và Trần Linh đều ở trong đó.

- Các ngươi phải lập tức rời đi, có quan viên Binh Mã ty sẽ chờ các ngươi bên ngoài quan đạo, ngoại trừ bội kiếm của mình ra, không thể mang đi bất cứ thứ gì của Tố Tâm Kiếm Trai.

Tên sứ giả Hoàng thành này vốn không cho những người này có thời gian dừng lại, sắc mặt gã trở nên lãnh khốc không hề giống vẻ ôn hòa lúc trước, hơn nữa cố ý vô tình phóng ra một tia chân nguyên dao động.

Khí tức cỗ chân nguyên dao động này làm cho những người kia bỏ đi ý nghĩ muốn tranh cãi thêm.

Bởi vì khí tức của tên sứ giả Hoàng thành này vốn không ở cùng một cấp độ, đây là một gã Tông sư Thất Cảnh.

- Mặc kệ sau này các ngươi sẽ nghĩ như thế nào, đối với tông môn mà nói, kỳ thật đặt vào trong tay ta sẽ càng thêm an toàn.

Khi đám người Mộ Dung Tú rốt cuộc rời khỏi sơn môn, Hạ Uyển bình thản cáo biệt, nhẹ giọng nói với đám người Mộ Dung Tú:

- Ít nhất ta có thể để cho Tố Tâm Kiếm Trai tiếp tục trường tồn xuống, nhưng nếu như các ngươi vẫn luôn nắm giữ, tương lai Tố Tâm Kiếm Trai rất có thể sẽ không còn tồn tại.

Những lời này của nàng rất mơ hồ, nhưng lại mang đến chấn động rất lớn cho đám người Mộ Dung Tú.

Tất cả các nàng đều có thể hiểu được ý trong những câu nói của Mộ Dung Tú, các nàng dựa vào phe Trịnh Tụ, nhưng nếu Trịnh Tụ và Nguyên Vũ bại vong trong tranh đấu với Ba Sơn Kiếm Tràng, Tố Tâm Kiếm Trai hiển nhiên sẽ bị diệt. (bại vong: thất bại và diệt vong)

Nhưng Hạ Uyển nắm giữ Tố Tâm Kiếm Trai, mặc dù vẫn dựa vào Hoàng thành, chỉ bằng tình nghĩa kết giao giữa nàng và Đinh Ninh ở Mân Sơn Kiếm hội, vậy sau này Ba Sơn Kiếm Tràng cũng chắc chắn sẽ không làm khó Tố Tâm Kiếm Trai.

Đơn giản mà nói, ít nhất Hạ Uyển sẽ không kéo Tố Tâm Kiếm

Trai vào trong cuộc chiến giữa Trịnh Tụ và Ba Sơn Kiếm Tràng, sẽ không để nó bị hủy diệt trong chiến hỏa.

- Có lẽ ngươi đúng.

Mộ Dung Tú lúc rời đi lại nói một câu chân thành.

Tính cách của bà cũng rất rộng rãi, chẳng qua chỉ có chút yếu đuối, hơn nữa thực sự cũng có chút tư tâm, nhưng dù sao bà cũng có tình cảm rất sâu đậm với Tố Tâm Kiếm Trai.

Trong lòng Trần Linh và một số sư trưởng Tố Tâm Kiếm Trai bị ép rời đi chưa chắc đã nghĩ như vậy, nhưng nhìn bóng lưng các nàng rời đi, Hạ Uyển lại không quan tâm.

Bởi vì nàng biết mình cũng không cần thời gian quá dài, tu vi sẽ thực sự vượt qua những người này, đến lúc đó cho dù các nàng có thể từ trên chiến trường trở về, nàng cũng hoàn toàn không cần kiêng kỵ những người này còn có thể tạo thành uy hiếp gì cho Tố Tâm Kiếm Trai.

Thực lực Tố Tâm Kiếm Trai hiện tại sau khi bị nàng thanh tẩy một lần sẽ không bằng với lúc trước, thế nhưng lại là một tông môn Tố Tâm Kiếm Trai hoàn toàn mới. Tâm cùng hướng về một chỗ, sẽ tỏa ra một loại khí vận như được tân sinh.

Sau khi sắp xếp xong xuôi chuyện tông môn và nhân thủ thế chỗ, Hạ Uyển cùng tên sứ giả Hoàng thành này đi vào Tàng Kinh lâu ở chỗ sâu trong Tố Tâm Kiếm Trai.

- Ta còn chưa biết tục danh của tiền bối.

Khi đi vào Tàng Kinh lâu, chỉ còn hai người ở đây, Hạ Uyển nhìn tên sứ giả Hoàng thành này nói.

- Trương Thập Ngũ.

Tên sứ giả Hoàng thành này nói.

- Là ngươi?

Hạ Uyển ngẩn người, có chút không thể tin được.

Ở thời kỳ đỉnh cao của Ba Sơn Kiếm Tràng, cái tên này cũng không hề nổi tiếng chút nào, nhưng sau khi Lâm Chử Tửu được cứu ra khỏi Thủy Lao, cái tên này lại được nhắc đến nhiều lần theo Lâm Chử Tửu.

Cho dù là những Tu hành giả trẻ tuổi ở Trường Lăng, cũng đã nghe nói Ba Sơn Kiếm Tràng có một gã Tu hành giả cường đại như vậy.

Ngoại hình của tên sứ giả Hoàng thành này rất khác với ngoại hình của người kia đã được lưu truyền ra, chắc hẳn là dùng phương pháp gì đó thay đổi diện mạo.

Nhưng điều khiến nàng khiếp sợ chính là, nhân vật Ba Sơn Kiếm Tràng như Trương Thập Ngũ đã bắt đầu trở lại Trường Lăng, điều này có thể lý giải là, hành động của Ba Sơn Kiếm Tràng còn lớn hơn nhiều so với người ngoài tưởng tượng?

Một chút đại chiến mà tất cả mọi người cảm thấy sẽ phát sinh, chỉ sợ sẽ phát sinh sớm hơn so với mọi người tưởng tượng?

Q8 - Chương 126: Nước chảy thành sông

Nhưng nàng cũng không hỏi sâu về những vấn đề này.

Những trận tranh đấu cấp độ như vậy còn cách nàng rất xa, cho dù có thể đánh bại một Tu hành giả như Trần Linh trong trận quyết đấu, nàng cũng không cảm thấy mình đã biến thành cường giả.

Đại đa số thời điểm trong thế giới của người tu hành, Thất Cảnh mới thực sự có được lực lượng khởi đầu.

Nàng chỉ quan tâm đến những bằng hữu của mình đã cùng gặp phải tình cảnh không tốt trước đó.

Cho nên nàng cố ý hỏi thêm một câu:

- Đám người Dịch Tâm và Từ Liên Hoa cũng sẽ nhận được sự trợ giúp như ta sao?

Trương Thập Ngũ nhìn nàng một cái, nói:

- Đương nhiên.

Hạ Uyển khẽ gật đầu, nhưng cũng không kìm được nhíu mày,

- Đều lấy danh nghĩa nhị Hoàng tử, không biết có xảy ra vấn đề hay không?

Trương Thập Ngũ cười cười, nói:

- Sẽ dùng phương pháp khác nhau, hơn nữa so với rất nhiều

chuyện sẽ xảy ra, những chuyện này thực sự quá nhỏ, không thu hút được nhiều sự chú ý.

Hạ Uyển liền không hỏi nữa.

Quy mô của Tàng Kinh lâu của Tố Tâm Kiếm Trai không thể so sánh với tông môn siêu cấp như Mân Sơn Kiếm Tông, nhưng cũng có trên dưới bốn tầng, điển tịch kinh quyển được cất giấu phong phú hơn nhiều so với Bạch Dương động năm đó.

Tầng trên cùng là rất nhiều bí tàng tông môn, chỉ có Tông chủ mới có quyền vận dụng.

Bí pháp Lưu Ly là một bí tàng rất đặc biệt, trong ghi chép của Tố Tâm Kiếm Trai, một đời Tu hành giả Tố Tâm Kiếm Trai nào đó may mắn phát hiện ra một số Lưu Ly bảy màu đặc biệt từ một khu mỏ lưu ly.

Những Lưu Ly hình thành tự nhiên này, ngoại trừ màu sắc đặc biệt phong phú, dường như không có gì đặc biệt với lưu ly khác, có thể được vận chuyển từ các khu vực khai thác lưu ly cực kỳ xa xôi đến Trường Lăng, chỉ giống như một số đá quý, được trang trí hoặc đánh bóng thành đồ trang sức.

Tuy nhiên, một đời Tu hành giả Tố Tâm Kiếm Trai kia phát hiện trong những Lưu Ly này ẩn chứa Linh dược độc đáo, sau đó cẩn thận suy đoán, lại phát hiện loại Lưu Ly này là một loại dịch mỡ nào đó cùng một ít tinh thạch tự nhiên hình thành trong thiên địa biến hóa, cơ chế hình thành tương tự như Hổ phách, nhưng loại dịch mỡ độc đáo này chắc là đến từ một loại Linh dược nào đó đã tuyệt chủng.

Loại bí pháp Lưu Ly này có công hiệu thần kỳ, tựa như đặc biệt chuẩn bị cho Tu hành giả giữa Ngũ Cảnh đến Lục Cảnh.

Khi dùng chân nguyên chậm rãi thúc giục dược lực bên trong

nó, sự kết hợp giữa dược lực này cùng chân nguyên sẽ không chỉ tăng lên một ít cơ năng của bản thân người tu hành, hơn nữa còn có thể giúp chân nguyên của người tu hành này và thiên địa nguyên khí chung quanh phát sinh một loại cộng hưởng huyền diệu nào đó.

Điều này ngoại trừ có thể làm cho Tu hành giả Ngũ Cảnh có thể bắt lấy thiên địa nguyên khí tương tự nhanh chóng hơn ra, còn có thể dùng để phá cảnh từ Ngũ Cảnh đến Lục Cảnh.

Cho nên trong gian đoạn Tố Tâm Kiếm Trai thời đó, những Tu hành giả Tố Tâm Kiếm Trai nghiêm khắc bảo thủ bí mật Lưu Ly này. Sau khi họ khai thác toàn bộ bí pháp Lưu Ly trong khu mỏ kia, vẫn còn tiếp tục tìm kiếm ở một số khu vực khai thác có điều kiện địa mạch tương tự nhưng lại không thể tìm được tung tích của loại Lưu Ly này nữa.

Tổng số lượng Lưu Ly này cũng không nhiều, đặc biệt là đã bị lãng phí không ít ở gian đoạn trước khi phát hiện ra công dụng, đợi đến khi Tố Tâm Kiếm Trai bắt đầu quản lý chặt chẽ, lúc này chỉ còn lại mấy chục khối.

Bởi vì chỉ có công dụng lớn lao đối với Tu hành giả Ngũ Cảnh, mà không thể dùng cho Lục Cảnh hoặc Thất Cảnh phá cảnh, cho nên loại bí pháp Lưu Ly này chỉ giúp tông môn này tạo ra một ít Tu hành giả Lục Cảnh ở thời kỳ ngay lúc đó, chứ không thể mang đến hiệu quả thoát thai hoán cốt cho Tố Tâm Kiếm Trai.

Đến cuối cùng bí pháp Lưu Ly này được người ngoài biết đến, lúc ấy bí pháp Lưu Ly của Tố Tâm Kiếm Trai cũng chỉ còn lại vài khỏa, mà đến đời này thì cũng chỉ còn lại một viên cuối cùng.

Một viên cuối cùng này đương nhiên là để lại cho học sinh có thiên phú nhất, nhưng loại học sinh nào được coi là có thiên phú nhất?

Không nỡ dùng chính là không nỡ dùng mà thôi.

Thế nhưng Đinh Ninh hiển nhiên lại cảm thấy bí pháp Lưu Ly này lại thích hợp với Hạ Uyển hiện tại.

Cho nên mục đích hắn để Trương Thập Ngũ tới, chính là muốn Hạ Uyển dùng thủ đoạn cường ngạnh nắm giữ Tố Tâm Kiếm Trai, sau đó vận dụng bí pháp Lưu Ly này.

Hiện tại Hạ Uyển vận dụng bí pháp này, toàn bộ Tố Tâm Kiếm Trai không ai không phục.

Hạ Uyển đi đến tầng trên cùng của Tàng Kinh lâu.

Nàng phẩy đi bụi bặm trên hộp đá được dùng để niêm phong bí pháp Lưu Ly.

Sau đó mở cái hộp đá này ra bên dưới tia sáng u ám.

Khi hộp đá này được mở ra, ánh sáng mờ nhạt chiếu vào trong đó, bên ngoài cái hộp đá này ngay lập tức tỏa ra vầng sáng mỹ lệ.

Đây là một viên Lưu Ly có kích thước như một viên sỏi bình thường.

Nhưng bề mặt của nó không nhẵn, có nhiều góc cạnh được hình thành tự nhiên.

Loại màu sắc bảy màu này rất khó để mô tả bằng lời nói, giống như hoàn toàn hợp nhất với nhau, nhưng cũng giống như phân chia đặc biệt rõ ràng, khi Hạ Uyển nắm bí pháp Lưu Ly này vào trong tay, trong quá trình di chuyển chậm rãi trong không khí, mỗi một bề mặt của nó lại không ngừng tỏa sáng với những hào quang khác biệt.

Hạ Uyển rất kinh diễm.

Trọng lượng của Lưu Ly này không khác gì lưu ly bình thường,

nhưng cảm giác khi tiếp xúc lại không lạnh, ngược lại có chút ấm áp.

- Ta sẽ bắt đầu ở đây.

Đây là bí pháp Lưu Ly cuối cùng còn sót lại của Tố Tâm Kiếm Trai, cho nên Hạ Uyển cẩn thận quan sát thật lâu, nhớ kỹ tất cả chi tiết của nó, sau đó nàng cũng không xuống lầu, chỉ nói một câu này với Trương Thập Ngũ.

Trương Thập Ngũ khẽ gật đầu, gã đi ra khỏi Tàng Kinh lâu này, nhưng cũng không rời đi mà chỉ canh giữ ở bên ngoài.

Hạ Uyển nhắm mắt tu hành nửa canh giờ, nàng khôi phục một ít chân nguyên, sau đó chậm rãi rót chân nguyên vào trong viên bí pháp Lưu Ly này.

Trong nháy mắt khi chân nguyên của nàng tràn vào, Linh khí trong viên bí pháp Lưu Ly này liền sinh ra cộng hưởng mãnh liệt.

Hào quang bảy màu kia trở nên sáng lên, chiếu ra cửa sổ của tòa Tàng Kinh lâu này.

Loại Linh khí độc đáo này nhanh chóng kết hợp cùng chân nguyên, khi được Hạ Uyển đưa vào thân thể, lại mang theo rất nhiều thiên địa nguyên khí lưu động trong thiên địa này.

Loại tu hành này trở nên đơn giản dị thường.

Những thiên địa nguyên khí mà Hạ Uyển ban đầu muốn nắm lấy, giống như những con cá bơi sâu trong suối, không nhìn thấy cũng khó có thể bắt được.

Nhưng bí pháp Lưu Ly này lại giống như một tấm lưới, Hạ Uyển giống như chỉ cần nắm lấy tấm lưới này, kéo về phía trước người, thế là sẽ có thể bắt được những con cá tung tăng bơi lội như vậy.

Tuy rằng đơn giản, nhưng Hạ Uyển không dám xem nhẹ bất kỳ chỗ nhỏ nào, bởi vì việc này liên quan đến tu hành sau này.

Nàng tiến vào cảnh giới tu hành vong ngã, bí pháp Lưu Ly trong tay theo Linh khí không ngừng tiêu hao mà chậm rãi nhỏ đi, chân nguyên trong cơ thể nàng lại càng ngày càng mạnh, dung nhập được càng nhiều thứ, càng thêm cô đọng.

Trương Thập Ngũ chờ đợi ở bên ngoài Tàng Kinh lâu ba ngày.

Trong một số thời khắc nào đó trong ba ngày này, gã đã nắm bắt được một cơ hội nhất định, từ tay áo của mình lấy ra hai khỏa Yêu đan hải thú.

Bên trong hai viên Yêu đan hải thú này có Đan khí lưu động, khí tức cực kỳ cường đại, nhưng bị chân nguyên của gã đè ép lại cứng rắn nổ tung ở trong tay gã, hơn nữa nguyên khí không bị bỏ sót một chút nào, toàn bộ bị lực lượng khổng lồ của gã trấn áp.

Hai cỗ Đan khí này giống như hai dòng nước trong ở trong tay gã, không ngừng rơi vào tầng cao nhất của Tàng Kinh lâu.

Bí pháp Lưu Ly là bảo vật của Tố Tâm Kiếm Trai, mà hai viên Yêu đan này lại là quà tặng từ Đinh Ninh và Ba Sơn Kiếm Tràng.

Hai viên Yêu đan này được tuyển chọn từ trong bảo khố của quận Giao Đông, trong đó có rất nhiều nguyên khí phù hợp với công pháp của Tố Tâm Kiếm Trai, có thể làm cho Hạ Uyển lúc này nhanh chóng đạt đến cánh cửa phá Ngũ Cảnh.

Về phần phá cảnh, khi Trương Thập Ngũ lần đầu tiên nhìn thấy thiếu nữ không kiêu ngạo không siểm nịnh này, gã có thể xác định nàng có thể tiến thẳng vào Lục Cảnh mà không có vấn đề gì.

Khi Trương Thập Ngũ dùng tu vi cường đại mạnh mẽ trấn trụ Đan khí của Yêu đan, lông mi Hạ Uyển vốn vẫn nhắm chặt mắt chợt nhảy lên, giống như muốn bừng tỉnh từ trong giấc ngủ say,

nhưng ngay sau đó, Hạ Uyển cảm giác được hai dòng nước trong xông vào thế giới nhân biết của mình.

Một tiếng ầm vang vọng.

Thế giới nhận thức của nàng giống như có tiếng sấm mùa xuân vang dội.

Cơn mưa lớn nương theo sấm sét từ trên không trung rơi xuống.

Nàng cảm nhận được một thế giới hoàn toàn mới.

Nước chảy thành sông, nàng rất tự nhiên đẩy cánh cửa đó ra.

Q8 - Chương 127: Tự phụ

Hạ Uyển cứ phá cảnh một cách nước chảy thành sông như vậy.

Lúc Hạ Uyển phá cảnh, đám người Đinh Ninh cùng Bách Lý Tố Tuyết đã trở lại quận Giao Đông cách Trường Lăng rất xa.

Đinh Ninh không cách nào tận mắt nhìn thấy biến hóa của đám người Hạ Uyển, cũng không có khả năng cảm ứng được nguyên khí dao động cũng không được tính là cường đại khi đột phá Lục Cảnh, nhưng hắn cũng không chút lo lắng đối với tu hành tiến cảnh của đám người Hạ Uyển cùng Dịch Tâm.

Cho dù là ở thời đại đỉnh cao nhất của Ba Sơn Kiếm Tràng, những Tu hành giả trẻ tuổi có thiên phú như Hạ Uyển và Dịch Tâm, Từ Liên Hoa cũng cực kỳ thưa thớt.

Nhưng khi đó, cho dù những Tu hành giả trẻ tuổi này đều là đối tượng trọng điểm được bồi dưỡng ở Ba Sơn Kiếm Tràng, cũng không có khả năng lấy được tài nguyên một cách đơn giản thô bạo như vậy.

Là một tông môn cực kỳ hoàn chỉnh, phải cân nhắc quá nhiều phương diện, hơn nữa sau khi nhiều Tu hành giả xuất sắc hơn, rất nhiều thứ không có khả năng chồng chất lên thân một người.

Nhưng bây giờ thì khác.

Ba Sơn Kiếm Tràng còn lại đều là "lão nhân", tài nguyên thu được ở quận Giao Đông còn kinh người hơn cả kho tàng của tông môn này.

Khi chọn lựa ra đồ vật từ trong những tài nguyên này rồi không cần cân nhắc nện vào trên thân những người kia một cách đơn giản bạo lực, tu vi tiến cảnh của những người kia chỉ có thể nhanh hơn những Tu hành giả có thiên phú ngang nhau của Ba Sơn Kiếm Tràng năm đó.

Tất cả những gì khiến hắn thực sự lo lắng chỉ là một người.

Người này chính là Tịnh Lưu Ly.

So sánh với Tịnh Lưu Ly, đám người Hạ Uyển và Dịch Tâm là tương lai của Trường Lăng, trong một khoảng thời gian tương lai, có thể những nhân tài mới nổi này sẽ có tác dụng rất lớn, nhưng Tịnh Lưu Ly lại là hiện tại.

Việc nàng phải làm là một chuyện rất lớn, lớn đủ để thay đổi rất nhiều mưu đồ ban đầu mà Đinh Ninh và Lâm Chử Tửu đã nghĩ ra, nếu kế hoạch giết chết Lý Tư của nàng có thể thành công, vậy thì có thể làm cho Đinh Ninh và Lâm Chử Tửu sớm mưu đồ rất nhiều chuyện lớn hơn.

Bách Lý Tố Tuyết lúc trước mưu tính rất nhiều chuyện đều thành công, ngoại trừ việc đủ hiểu rõ địch nhân ra, mấu chốt nhất là y mưu đồ rất nhiều chuyện mà người ngoài xem ra tuyệt đối không có khả năng.

Nếu như ở trên chiến trường, rất nhiều chuyện đều sẽ bị cho là mạo hiểm quá lớn, đều không thể áp dụng được.

Không ai nghĩ đến việc Tịnh Lưu Ly có thể có cơ hội giết chết Lý Tư có tu vi mạnh hơn nàng quá nhiều, ngay cả Đinh Ninh cùng Lâm Chử Tửu cũng không dám tiến hành bố cục như vậy, cho nên địch nhân cũng tuyệt đối không thể nào nghĩ tới.

Chính vì vậy, Đinh Ninh trái lại cũng cảm thấy chuyện này có cơ hội thành công.

Vì thế hắn cũng phải bố trí ra rất nhiều chuẩn bị tương ứng.

- Giúp ta đi Trường Lăng gặp Hoàng Chân Vệ một lần.

Đinh Ninh tiễn đưa Đạm Đài Quan Kiế lên một chiếc thuyền, làm ra một bước sắp xếp quan trọng nhất. Ở người ngoài xem ra, Đinh Ninh chỉ đang chờ đến Bát Cảnh, đợi đến khi hắn đột phá đến cảnh giới này, sẽ là lúc Ba Sơn Kiếm Tràng toàn lực phản công.

Nhưng theo chính Đinh Ninh, sự phản kích toàn diện của Ba Sơn Kiếm Tràng hoàn toàn không cần chờ đợi đến thời khắc đó.

.....

Dưới chân núi.

Trong quần thể cung điện đang được xây dựng, vô số thợ thủ công nhìn như hỗn loạn nhưng thực chất lại hối hả một cách rất có điều lệ.

Có một tòa đại điện phía trước, một thanh đòn đông đang được dựng lên, hai gã quan viên phụ trách đôn đốc xây dựng vốn nên theo dõi thật kỹ quá trình này, để tránh xuất hiện chuyện sai sót nào đó, song ánh mắt của bọn họ lúc này lại bị một gã nam tử trung niên tóc hơi hói hấp dẫn.

Nam tử trung niên tóc hơi hói kia là Mạc Thanh Cung, cấp quan chỉ ngang bằng với bọn họ, nhưng sau khi Giám Thiên Ty biến mất ở Trường Lăng, cho dù là quan viên cấp thấp ở Thần Đô Giám cũng đủ khiến các quan viên còn lại sợ hãi, chứ đừng nói đến vị quan viên chiếm giữ vị trí trọng yếu ở Thần Đô Giám này.

- Lần này cần điều tra là ai?

Khi Mạc Thanh Cung xuyên qua khu vực cung điện còn dang dở này, hoàn toàn biến mất trong tầm mắt của bọn họ, một quan viên trong đó nhịn không được thấp giọng hỏi ra với thanh âm mà

chỉ hai người mới có thể nghe được.

- Nghe nói là người tu hành Thanh Dương Kiếm Tháp, nếu không Thần Đô Giám cũng sẽ không phái lão cẩu có kinh nghiệm phong phú như vậy đi ra.

Một quan viên khác dùng một ngữ khí cực kỳ thấp khẽ nói:

- Nghe nói hôm qua Thần Đô Giám mang đi ba người ở vị trí tiền điện đã, đều có liên quan đến chuyện này.

- Thanh Dương Kiếm Tháp?

Quan viên lúc trước biến sắc hỏi ngược lại.

Hiện tại mọi người trong thiên hạ đều biết, chốn tu hành mạnh nhất vương triều Đại Triệu ngày xưa là Triệu Kiếm Lô, nhưng trước khi tông môn này đột nhiên xuất hiện, trong nhận thức của tất cả người tu hành, chốn tu hành mạnh nhất vương triều Đại Triệu là Thanh Dương Kiếm Tháp.

Nếu như chốn tu hành như vậy còn có đại nghịch trà trộn ở bên trong, ngược lại thực sự rất khủng bố.

Ngoại trừ Mạc Thanh Cung là quan viên Thần Đô Giám hành tẩu ở bên ngoài ra, khi Thần Đô Giám tập trung lực lượng muốn điều tra một chuyện, tự nhiên sẽ an bài rất nhiều mật thám là quan viên của tổ chức này mà người bên ngoài hoàn toàn nhìn không ra.

Những người này thường sẽ xuất hiện ở một vài góc không để ý chút nào, làm những chuyện bình thường nhất, sau đó đợi đến khi cuộc điều tra của Thần Đô giám chấm dứt, những người này sẽ im lặng rút đi, cũng sẽ không để bất cứ kẻ nào chú ý.

Thần Đô Giám và Giám Thiên Ty lúc trước có quyền lực rất lớn ở phương diện này, một ít nhân thủ được an bài thậm chí ngay cả quan viên quản lý tầng dưới cũng không biết là người của hai tổ

chức này, bởi vì những người này cũng đều được quan viên cấp trên bọn họ tự tay viết chỉ thị điều xuống.

Trong quần thể cung điện chiếm diện tích kinh người dưới Ly Sơn, có của hai chỗ lại là cấm địa, ngay cả quan viên Thần Đô Giám cũng không thể tiến vào.

Một chỗ là nơi ở tạm thời của Lý Tư và phụ tá của lão, một chỗ là khu vực trung tâm của cung điện này.

Mỗi ngày, vào một thời gian cố định vào buổi chiều, Lý Tư đều từ chỗ ở của lão đi ra, tuần tra các nơi, cuối cùng dừng lại một lúc lâu ở khu vực trung tâm kia, cuối cùng lại dọc theo tuyến đường đã định trở về nơi ở.

Trên tuyến đường mà Lý Tư đi qua, có một số nơi ở dành cho thợ thủ công và lao động vất vả làm việc ở đây.

Có một ít xe nước trà lưu động, còn có một số thầy thuốc túc trực ở bên trong đó, để ứng phó cho một số tai nạn hoặc tổn thương đột nhiên xuất hiện.

Khi hai quan viên kia cảnh giác mà khẩn trương nhìn bóng lưng Mạc Thanh Cung, Tịnh Lưu Ly cũng đang cẩn thận nhìn bóng lưng Lý Tư.

Thân phận nàng ở chỗ này hiện tại cũng là thầy thuốc, khác biệt chính là, dược vật trong hòm thuốc mà nàng mang theo không phải để cho người ta dùng, mà dùng để trị liệu bệnh tật của súc vật ở trong công trường to lớn chưa hoàn thành này.

Rất nhiều vật nặng cần phải dựa vào súc vật kéo, bên trong những nơi chưa hoàn thành này, số lượng súc vật cũng rất kinh người.

Nàng có được thân phận như vậy, mà Độc Cô Bạch thì dưới sự an bài của Hoàng cung cùng Thần Đô Giám cũng thu được một loại

thân phận cũng cực kỳ thuận tiện, chính là một chức quan nhỏ phụ trách đưa nàng đến chỗ một số súc vật bị thương trong khu vực này.

Cho nên dù hai người nói chuyện rất tùy ý, cũng sẽ không khiến cho bất cứ kẻ nào chú ý.

- Hắn rất tự tin, làm việc cực kỳ có trật tự, rất nhiều chuyện nhỏ đều ghi nhớ trong lòng.

Khi Độc Cô Bạch đi tới bên cạnh Tịnh Lưu Ly, nàng rất thẳng thắn nhẹ giọng nói:

- Nhưng hắn rất tự phụ, tự phụ đến mức có chút cực đoan, bởi vì rất nhiều vấn đề liên quan đến xây dựng gây tranh cãi, cuối cùng đều do hắn thuyết phục được quan viên cùng thợ thủ công có ý kiến bất đồng ở nơi này.

- Phương diện này có vấn đề gì sao?

Độc Cô Bạch đã cực kỳ hiểu rõ với Tịnh Lưu Ly, gã biết nàng cố ý nói những lời này, nhất định liên quan đến một số phương diện có khả năng đánh bại Lý Tư.

- Tự phụ quá mức cũng là khuyết điểm, nhất là khi hắn cảm thấy có một chút khả năng, hắn nhất định sẽ nắm chặt không buông, nhất định phải để cho mọi chuyện phát triển theo hướng mà hắn hy vọng.

Tịnh Lưu Ly quay đầu nhìn Độc Cô Bạch, nghiêm túc nói:

- Đinh Ninh đã nói với ta, kiếm tâm không ở ngoài nhân tâm, thứ phải hiểu đầu tiên trước khi xuất kiếm chính là suy nghĩ trong lòng đối phương, mà không phải suy nghĩ đối phương có thể dùng chiêu kiếm gì trước tiên. Vì vậy để đối phó với những người như hắn ta, ta có thể sử dụng phương pháp tiết kiệm thời gian nhất.

Q8 - Chương 128: Kiếm tâm

"Kiếm tâm không ở ngoài nhân tâm."

Những lời này khiến Độc Cô Bạch chấn động rất lớn.

Nhưng lúc này thứ khiến cho gã chấn động lớn hơn chính là câu tiếp theo của Tịnh Lưu Ly, "Ta có thể dùng phương pháp tiết kiệm thời gian nhất."

Gã có linh cảm, có chuyện lớn sắp xảy ra.

- Ngươi muốn làm gì?

Gã nhịn không được hỏi, thanh âm không kìm được lớn hơn một chút.

- Ngươi nhìn sẽ biết.

Tịnh Lưu Ly nhìn gã, nói.

"Có nắm chắc không?"

Độc Cô Bạch thiếu chút nữa thốt ra bốn chữ này, nhưng nhìn ánh mắt của nàng, gã liền nhận được đáp án.

Chuyện mà Tịnh Lưu Ly quyết định, không phải là thứ gã có khả năng thay đổi.

Cho nên gã ngậm miệng không nói, lúc bốn chữ này rốt cuộc ra khỏi miệng liền biến thành,

- Cẩn thận một chút.

Tịnh Lưu Ly gật đầu.

Lúc nàng tu hành ở Mân Sơn Kiếm Tông, bởi vì thiên phú quá mức cao tuyệt, cho nên nàng ở trong tất cả người tu hành lại như hạc đứng giữa bầy gà, giống như đỉnh núi tuyết cao nhất của Mân Sơn, người bên ngoài không cách nào sánh cùng, mà nàng vốn cũng không thèm để ý đến quan điểm và ánh mắt của người khác.

Hoàn toàn không thèm để ý người khác có thể mang đến cho nàng nhuệ khí chưa từng có trong quá trình tu hành, rũ bỏ đi tất cả ràng buộc.

Nhưng theo Đinh Ninh học tập một thời gian dài ở Trường Lăng, nàng cũng dần dần hiểu được đây dĩ nhiên cũng là một trong những thiếu sót lớn nhất của mình.

Nhìn thấu lòng người là kiếm tâm thông minh chân chính.

Nàng học tập, sau đó dần dần làm được.

Ba chữ "cẩn thận một chút" hoàn toàn vô dụng đối với việc nàng sắp làm, nhưng nàng biết tâm ý của Độc Cô Bạch lúc này.

.....

Nàng rời khỏi bên người Độc Cô Bạch, bắt đầu cất bước.

Lúc đầu vốn không có người chú ý.

Những thợ thủ công và người lao động khổ sai đang vất vả làm việc kia mặc dù cách nàng trong gang tấc, nhưng lại giống như mỗi người đều trông coi thế giới của riêng mình.

Theo bước chân của nàng càng đi càng nhanh, hơn nữa thẳng tắp đi theo xe kéo của Lý Tư, rốt cục thu hút sự chú ý của một số người.

Có vài người nhanh chóng dừng lại, nhìn nữ y quan này.

Những người xung quanh con đường cũng nhanh chóng cảm

nhận được sự tồn tại của nàng.

Trong không khí chợt có nguyên khí bắt đầu nhộn nhạo dao động.

- Lý Tư

Nàng trực tiếp dừng bước, nhìn về phía bóng lưng trên xe kéo, hô một tiếng, sau đó nói:

- Ta là Tịnh Lưu Ly.

Một mảnh thấp giọng kinh hô không thể tin cùng hít khí lạnh vang lên.

Ở toàn bộ Trường Lăng, không người nào chưa từng nghe nói qua tên Tịnh Lưu Ly, nhưng cũng không ai nghĩ tới tồn tại trong truyền thuyết như vậy, sẽ đột nhiên dùng phương thức thế này xuất hiện ở nơi đây.

Xe kéo đột ngột dừng lại.

Lý Tư hơi xoay người, sau đó trực tiếp xuống xe kéo.

Nam tử nhìn qua rất tuấn dật này hơi cau mày, thần sắc trên mặt không có quá nhiều dao động kịch liệt, chỉ là một bộ biểu lộ như có điều suy nghĩ cùng tò mò.

- Tịnh Lưu Ly.

Lão lặp đi lặp lại tên Tịnh Lưu Ly một lần nữa, sau đó thậm chí mang theo một tia ý cười khó hiểu, giống như là nhìn hậu bối nghịch ngợm:

- Ngươi muốn làm cái gì?

"Tự phụ."

Những lời này của lão cũng để cho hai chữ này hiện lên trong đầu Tịnh Lưu Ly một lần nữa.

Nàng là một trong những nhân vật trọng yếu nhất của Mân Sơn Kiếm Tông, nếu xuất hiện trước mặt một Tu hành giả khác, mặc kệ tu vi của đối phương đến mức nào, chỉ sợ đối phương sẽ nghĩ có phải Mân Sơn Kiếm Tông sẽ làm ra sát cục cường đại gì đó nhằm vào mình hay không trước tiên, chỉ sợ sẽ khẩn trương đến cực điểm.

Song Lý Tư trêu tức mà không chút lo lắng như thế, nói vậy là tự tin cực độ, Mân Sơn Kiếm Tông không thể nào giết được lão ở loại địa phương này.

- Ngày đó sư tôn ta rời khỏi Trường Lăng, mà ta ở lại, ngài chỉ giao cho ta một chuyện, chính là giết ngươi.

Tịnh Lưu Ly nhìn Lý Tư, không hờn không giận, ngữ khí trong lúc nói chuyện lại giống như giọng điệu bình tĩnh của Đinh Ninh.

Lý Tư vuốt trán, có chút đau đầu khẽ nói:

- Sau đó thì sao?

- Thiên phú của ta cao hơn ngươi, tốn rất nhiều thời gian chậm rãi tìm kiếm nhược điểm của ngươi, chờ tu vi của bản thân tăng trưởng thì nhất định có thể giết chết ngươi.

Tịnh Lưu Ly nhìn lão nói:

- Nhưng ta rất sợ phiền phức, cho nên ta muốn khiêu chiến ngươi một lần.

Những lời này vừa ra khỏi miệng, chung quanh lại lập tức vang lên một mảnh xôn xao.

Không ai cười nhạo Tịnh Lưu Ly, nhưng ánh mắt rất nhiều Tu

hành giả chung quanh Lý Tư khi nhìn Tịnh Lưu Ly đều tràn ngập thần khí cổ quái.

- Chuyện này đùa hơi quá trớn.

Lý Tư lại thu liễm tất cả biểu lộ trêu tức, khẽ nhíu mày.

Sau khi lão nói một câu này, cũng không hề lập tức tiếp lời mà tự mình suy nghĩ một lát, sau đó mới ngẩng đầu lên, nhìn Tịnh Lưu Ly thấp hơn lão không ít, chậm rãi nói:

- Bách Lý tông chủ ở Mân Sơn Kiếm Tông lấy lực một người đánh bại mấy người chúng ta liên thủ, chắc là cảm thấy đã tạo thành ảnh hưởng rất lớn đối với tâm cảnh chúng ta, chẳng qua hắn cảm thấy loại ảnh hưởng này đủ lớn để ảnh hưởng đến quá trình tu hành của chúng ta sau này, từ nay về sau khiến cho chúng ta khó có thể tìm được ngưỡng cửa Bát Cảnh? Hay là hắn cảm thấy để cho ngươi tiếp tục khiêu chiến ta, có thể tạo thành đả kích lớn hơn đối với tâm tình của ta?

Sắc mặt Tịnh Lưu Ly vẫn như thường, nàng không đáp lại, giống như không nghe được mấy câu này vậy.

- Ý của ngươi là bởi vì tu vi của ngươi và ta chênh lệch quá lớn, cho nên cho ngươi cơ hội một lần so kiếm để hiểu rõ ta. Nếu ngay cả chuyện này mà ta cũng không dám cược, vậy mặc dù thắng ngươi thì chỉ sợ cũng không qua được cửa ải trong lòng, sau này thật sự sẽ ảnh hưởng đến tâm cảnh của ta.

Lý Tư nhàn nhạt nhìn nàng, nói:

- Đương nhiên ta sẽ đáp ứng thỉnh cầu này của ngươi, nhưng ngươi phản bội Trường Lăng, hôm nay cho ngươi cơ hội như vậy, sau đó lại để cho ngươi đi, vậy cũng là không công bằng đối với ta.

Tịnh Lưu Ly lạnh lùng cười cười, nói:

- Ngươi nói xem.

Lý Tư ngẩng đầu lên cao hơn một chút, nói:

- Hôm nay ta sẽ đáp ứng điều kiện của ngươi, nhưng sau này nếu một ngày ngươi không thắng được ta, vậy một ngày không thể rời khỏi bên cạnh ta.

Độc Cô Bạch vẫn rất khẩn trương nghe hai người nói chuyện, khi nghe được những lời này của Lý Tư, trong lòng gã liền lộp bộp một trận, hoàn toàn hiểu được dụng ý của Tịnh Lưu Ly.

Với tâm tính của Lý Tư, không chỉ luyến tiếc khi giết Tịnh Lưu Ly, thậm chí còn muốn thu nàng cho mình sử dụng.

- Ồ?

Lúc giọng nói của Tịnh Lưu Ly vang lên, nàng giống như cười mà không phải cười nhìn Lý Tư, khẽ trào phúng nói:

- Giữ ta ở bên cạnh, ngươi muốn dùng thủ đoạn thu phục một ít môn khách của ngươi, chậm rãi cảm hóa ta?

Lý Tư nhịn không được nở nụ cười,

- Ngươi có thể nghĩ như vậy, đối với ta mà nói, nếu như không nỡ giết ngươi như vậy, để cho một tên địch nhân như ngươi vẫn luôn không cách nào rời khỏi tầm mắt của ta, giảm bớt một gã địch nhân đáng sợ vì Trường Lăng cũng là chuyện rất có lợi.

- Chỉ cần ngươi không hối hận là tốt rồi.

Tịnh Lưu Ly nhìn Lý Tư, nói.

Câu nói này phát ra từ tâm ý của nàng, vì vậy nó có vẻ rất chân thành.

Lý Tư không kìm được nhíu mày.

Tịnh Lưu Ly suy nghĩ một chút, sau đó hỏi:

- Ngươi cảm thấy mình là loại người như thế nào?

Lý Tư lạnh nhạt nói:

- Ta không hiểu ý ngươi.

- Ngươi đánh giá ngươi như thế nào, ngươi cảm thấy mình là người tốt hay là người xấu?

Tịnh Lưu Ly nghiêm túc hỏi:

- Hoặc có thể nói, rất nhiều người cảm thấy ngươi có tội ác tày trời trong chuyện phản bội Lý gia, ngươi có dị nghị gì đối với chuyện này không? Có lẽ ngươi có nỗi khổ tâm của riêng mình trong những chuyện ngươi đã làm, nhưng người ngoài không biết được?

Khuôn mặt Lý Tư hơi lạnh,

- Người tốt và người xấu, có ý nghĩa gì sao?

- Có ý nghĩa với ta.

Tịnh Lưu Ly khẽ gật đầu, nhìn thẳng ánh mắt lão, nói:

- Chuyện này có liên quan đến sát ý của ta, nếu ngươi có một ít khổ tâm, có lẽ tâm ý muốn giết ngươi của ta cũng sẽ không kiên quyết như vậy, nói cách khác, có lẽ ta có thể cho ngươi sống sót.

Lý Tư hít sâu một hơi, chắp hai tay lên, không nhìn nàng nữa, thanh âm khẽ lạnh nói:

- Câu chuyện cười này của ngươi lại không hề buồn cười chút nào.

Q8 - Chương 129: Chỉ Ấn kiếm

Tịnh Lưu Ly nhìn Lý Tư, nói:

- Ta không hề nói đùa.

- Đúng không?

Tâm trạng của Lý Tư dường như đã hoàn toàn khôi phục bình tĩnh, lão thản nhiên nói:

- Muốn biết chuyện của ta, trừ phi ngươi thật sự có thể thắng.

Tịnh Lưu Ly nhìn lão,

- Chỉ sợ đến lúc đó không kịp nữa.

- Khi đó người duy nhất chỉ cảm thấy tiếc nuối là ngươi.

Lý Tư hơi nở nụ cười trào phúng,

- Đổi lại là người khác, ai sẽ để ý đến sinh tử của địch nhân? Huống chi quyền quý trong thiên hạ, người nào không có lý do để giết?

Tịnh Lưu Ly suy nghĩ một chút, nói:

- Nếu ngay cả chính ngươi cũng không thèm để ý, vậy cũng sẽ không có người để ý.

Lý Tư ngạo nghễ nói:

- Ai sẽ để ý chuyện đã không thể thay đổi?

Tịnh Lưu Ly lắc đầu, nói:

- Ngươi quá tự phụ.

Lý Tư lơ lễnh cười cười, cảm thấy đây vốn là lời nói của đứa con nít.

Tịnh Lưu Ly khẽ vuốt cằm, nhìn Lý Tư nói:

- Mời.

Đây đương nhiên là lời mời giao thủ, nàng so sánh với Lý Tư đương nhiên chính là vãn bối, nhưng dáng vẻ cử chỉ lúc này lại là phong thái hạng người Tông sư, hơn nữa hoàn toàn không tự cho mình là hậu bối.

Lý Tư vẫn lạnh nhạt gật gật đầu như trước, nói:

- Mời.

Hai người gió nhẹ mây bay như thế, nhưng tâm tình tất cả Tu hành giả xung quanh đều rất kích động.

Một người là Thừa tướng Đại Tần thần bí mà cường đại, một người là thiên tài thiên phú cao nhất từ trước đến nay của Đại Tần, trận chiến giữa hai gã Tu hành giả như vậy, rất nhiều người mất cả đời cũng chưa chắc đã gặp được.

Tâm tình của những Tu hành giả này kích động khiến cho nguyên khí quanh người bọn họ bị khuấy động, trong nháy mắt phát ra vô số tiếng chấn minh khác thường.

Nhìn Lý Tư vẫn không nhìn thẳng vào mình, Tịnh Lưu Ly xác định đối phương sẽ không ra tay trước, điều này càng chứng minh phán đoán của nàng, lão đích thật là một người rất tự phụ, mà kế sách của nàng sở dĩ có thể thành công một cách thuận lợi như vậy, là bởi vì Lý Tư cùng Nghiêm Tướng ngang sức liên thủ nhưng hoàn toàn không thể nào ngăn cản Bách Lý Tố Tuyết ở Mân Sơn Kiếm Tông, thế cho nên đã lưu lại bóng ma ở trong lòng lão.

Đối với Lý Tư, bóng ma như vậy phải được loại bỏ.

Đối phương không chịu ra tay trước, Tịnh Lưu Ly đương nhiên sẽ không khách khí.

Nàng nhanh chóng tìm được những lực lượng nguyên khí thuộc về mình ở thiên địa nguyên khí hỗn loạn xung quanh. Chân nguyên trong cơ thể nhanh chóng lưu động theo tâm ý của nàng, dẫn dắt những thiên địa nguyên khí kia, một đạo kiếm quang trong suốt xuất hiện ở tay phải nàng trước tiên, tiếp theo tràn ngập đến toàn bộ cơ thể nàng.

Một tiếng "Xùy" khẽ vang, một mảnh thiên địa này đột nhiên phát ra một tiếng nứt ra kinh khủng, rất giống da che doanh trướng bị một cái lưỡi dao sắc bén đến cực điểm dùng tốc độ khủng bố cắt ra.

Thứ bị cắt không phải là doanh trướng, mà là không khí giữa Tịnh Lưu Ly và Lý Tư.

Thân thể Tịnh Lưu Ly cấp tốc xuyên qua trong không khí, cả người nàng bao bọc kiếm quang trong suốt, giống như biến thành một bộ phận của thân kiếm.

Nhìn hình ảnh như vậy, rất nhiều Tu hành giả càng thêm khiếp sợ không nói nên lời, nếu trước đó không thấy rõ thân ảnh Tịnh Lưu Ly, bọn họ nhất định sẽ cho rằng đây là Đạm Đài Quan Kiếm.

Loại lấy thân là kiếm này nhanh đến cực hạn, cũng đủ để làm cho không kiếm thắng hữu chiêu, từ mức độ nào đó mà nói, có thể bù đắp chênh lệch về lực lượng, bởi vì có lẽ đối thủ hoàn toàn không có cơ hội chống đỡ.

Phương thức chiến đấu nhanh nhất chính là cận thân, khoảng cách trên không gian rút ngắn sẽ làm cho Tu hành giả cấp cao

không có đủ thời gian để phản ứng.

Phương thức xuất kiếm nhanh hơn, chính là lấy thân thể của mình làm kiếm, trong ý thức không còn thân thể tồn tại, ý thức và chân nguyên điều khiển thân thể giống như là ý niệm trực tiếp khu động một thanh phi kiếm. (khu động: điều khiển)

Thủ đoạn mà Tịnh Lưu Ly bày ra lúc này chính là một loại kiếm xả thân chân chính, người có thể hoàn toàn xem nhẹ thân thể mình mà không sợ hãi trong chiến đấu mới có thể dùng được, mới có thể đạt tới loại nhanh đến cực hạn này.

Cho nên tuyệt đại đa số Tu hành giả trên thế gian đều không có khả năng ngăn cản được kiếm như vậy.

Song nhìn hình ảnh xuất hiện trước mặt mình, trong nội tâm Lý Tư lại không có chút gợn sóng nào.

Nếu như nói Tịnh Lưu Ly đang muốn dùng phương pháp như vậy đánh bại lão, lão xem ra cũng không khỏi quá ấu trĩ một chút.

Lão vẫn chắp hai tay như trước, thậm chí không rời một bước.

Khi kiếm phong sắc bén giết đến trước mặt, thậm chí ngay cả sợi tóc phiêu bồng của lão cũng đã bị cắt đứt, trên da thịt gương mặt bởi vì chân nguyên lưu động và khí tức sắc bén va chạm mà sinh ra một chuỗi gợn sóng khác thường, đầu ngón tay tay trái của lão khẽ nhướng lên.

Một lần nhướng lên này lập tức khuấy động một ngọn núi vô hình trên bầu trời.

Xoẹt một tiếng, một đạo thiểm điện sáng loáng như Cự long đánh xuống, đập về phía kiếm quang trong suốt bắn tới trước mặt.

Một tiếng ầm vang.

Ánh sét đánh xuống đất, đập ra một cái hố sâu, hàng trăm luồng ánh sét nhỏ như rắn bơi ra ngoài, trong không khí tràn ngập mùi trứng gà bị cháy.

Thân ảnh Tịnh Lưu Ly đã biến mất ở nơi đó, kiếm quang trong suốt đã xuất hiện ở phía sau Lý Tư, khoảng cách giữa hai người chỉ cách mấy trượng, không khí bị kiếm khí bức bách tựa như hình thành vô số tấm lụa mỏng, không ngừng lắc lư.

Một mảnh tiếng kinh hô vang lên.

Trong tiềm thức của rất nhiều Tu hành giả đều cảm thấy hoàn toàn không kịp ngăn cản loại tốc độ cực hạn như vậy, song trước khi tiếng kinh hô vang lên, khóe miệng Lý Tư đã hiện ra một tia ý cười nhàn nhạt.

Ngón áp út của tay trái lão ấn ra sau.

Vân tay ở đầu ngón tay lão sinh ra một vòng quang ấn kỳ dị, sau đó nhanh chóng phóng đại. (quang ấn: cái ấn＜con dấu＞ bằng ánh sáng)

Ầm một tiếng.

Một khối băng khổng lồ trong suốt đột ngột xuất hiện ở trong không gian mấy trượng phía sau lão và Tịnh Lưu Ly, hung hăng đụng lên đạo kiếm quang này.

Tịnh Lưu Ly phát ra một tiếng kêu rên trầm thấp, bị đánh bay ngược ra sau.

Trên khối băng cứng này mặc dù xuất hiện vô số khe nứt, thế nhưng còn đang hấp thu khí tức băng hàn giữa trời đất, còn đang bành trướng về phía sau, còn đang tiếp tục lớn lên.

Không có bất kỳ dừng lại nào, ngón giữa tay trái Lý Tư nảy lên.

Đầu ngón giữa của lão tiếp tục sáng lên một cái chỉ ấn, trong nháy mắt lại gợi lên một phương thiên địa nguyên khí. (chỉ ấn: dấu vân tay)

Trong không khí nhanh chóng tràn ngập vô số vẻ ẩm ướt, hơi nước màu trắng đột nhiên xuất hiện, lại trực tiếp ngưng tụ thành một dòng nước chảy, cuốn về phía Tịnh Lưu Ly đang lui về phía sau.

Tiếp theo ngón trỏ lão lại động, chỉ ấn màu đỏ trong nháy mắt sáng lên, mùi khét trong không khí càng nồng đậm, một quả cầu lửa màu đỏ thẫm giống như sao băng hình thành ở trên cao, rơi xuống chỗ Tịnh Lưu Ly.

Tiếp theo là ngón tay cái.

Khoảnh khắc ngón cái ấn lên không trung, vô số sỏi từ trên mặt đất lặng lẽ bay lên, kết thành một pháp trận.

Rất nhiều khí lưu màu vàng đất xuyên qua ở trong những cát sỏi này, không ngừng hình thành từng khối núi đá màu vàng cao hơn nửa người ở bên ngoài đạo kiếm quang của Tịnh Lưu Ly.

Năm ngón tay của lão không ngừng vỗ hoặc đánh, liên tục không ngừng, mỗi một đạo chỉ ấn sáng lên trên đầu ngón tay, liền khuấy động lên một đạo lực lượng khủng bố trong thiên địa.

Động tác nhỏ bé của ngón tay lão trong một tấc vuông lại có thể kéo theo thiên địa rông lớn bên ngoài.

Tịnh Lưu Ly bị vây khốn trong thế giới năm ngón tay của lão tạo ra.

- Chỉ Ấn kiếm!

Độc Cô Bạch thấy cả người bốc lên khí lạnh.

Đây là một môn Kiếm kinh đã sớm thất truyền, không nghĩ tới lại sẽ tái hiện trong tay Lý Tư.

Kiếm kỹ như vậy vừa dùng ra, Tịnh Lưu Ly hoàn toàn không có khả năng đến gần.

Cũng trong nháy mắt này, động tác năm ngón tay trái của Lý Tư nhanh hơn, tạo nên một loại tần suất khó tả, năm loại lực lượng có tính chất nguyên khí khác nhau không ngừng xuất hiện trong thiên địa này, các vật như trụ băng, hỏa long, thiểm điện, thạch lưu không ngừng điên cuồng đập tới đạo kiếm quang trong suốt kia.

Mà đạo kiếm quang của Tịnh Lưu Ly chỉ có thể lấp lóe chạy trốn ở trong đó, hoàn toàn không cách nào phản kích.

Q8 - Chương 130: Tinh không sâu trong khí hải

Dù Tịnh Lưu Ly nhanh thế nào, cũng là liều chết trong phạm vi mấy chục trượng, mà động tác Ấn Chỉ kiếm của Lý Tư chỉ trong phạm vi một tấc vuông, chỉ cần đầu ngón tay khẽ động đã mang theo uy lực thiên địa tung hoành khắp nơi. Nếu tốc độ của nàng không theo kịp tốc độ của Lý Tư, thì chắc chắn sẽ không thể nào xuyên thủng phòng ngự của lão, hơn nữa ngược lại giống như bị mấy Kiếm sư cường đại cận thân ám sát, chỉ cần một chút sơ suất sẽ bị trọng thương.

Nhưng Tịnh Lưu Ly lại không kinh hãi, trong tiếng nổ vang của Băng Hỏa Lôi Điện, nàng nhạy bén cảm giác được một loại thanh âm rất nhỏ khác.

Loại thanh âm này đến từ trong cơ thể Lý Tư, đến từ ngũ tạng của lão.

Ngũ tạng trong cơ thể lão đang chấn động, đang phát ra âm thanh.

Mỗi một lần chấn động, nàng cảm giác được có một cỗ khí lưu đặc biệt sinh ra ở trong thân thể lão, vọt vào trong chân nguyên trong cơ thể lão.

Loại khí lưu này từ tuôn ra ngũ tạng, vừa xông vào chân nguyên đã gây ra một trận hỗn loạn, sau đó lại nhanh chóng dung hợp với chân nguyên.

Lúc chân nguyên loạn lưu dao động cũng là lúc Ấn Chỉ kiếm mang theo uy lực thiên địa bàng bạc.

Khí ngũ tạng tương ứng cùng năm loại nguyên khí thiên địa khác nhau, luân chuyển qua lại.

Ngũ tạng trong cơ thể Lý Tư hiển nhiên cường đại hơn so với Tông sư Thất Cảnh bình thường. Hơn nữa trong chiến đấu dường như lão có thể phát ra tiềm lực càng lớn, không ngừng kích thích ngũ khí, vì vậy hẳn là lão đang tu luyện một loại công pháp chân nguyên huyền diệu và đặc biệt mạnh mẽ. Lúc này, nếu để cho người khác thi triển Ấn Chỉ kiếm thì chắc chắn không có khả năng có uy lực như vậy.

Tuần hoàn có quy luật thì sẽ có dấu vết, đương nhiên cũng sẽ có cách phá giải.

Mà muốn cảm giác rõ ràng hơn chân nguyên trong cơ thể Lý Tư, nhất là cảm giác nguyên khí lạc ấn của Trịnh Tụ lưu lại ở Khí Hải trong cơ thể lão, nàng nhất định phải phá vỡ Ấn Chỉ kiếm của Lý Tư, bức bách lão dùng thủ đoạn kịch liệt hơn, đủ để chấn động đến sâu trong Khí Hải, khiến một luồng khí tức trầm ẩn ở sâu trong Khí Hải của lão thoát ra.

Lặng im tại chỗ nghe sấm sét.

Khi trong không khí có một đường ánh sét mới rơi xuống, Tịnh Lưu Ly đột nhiên ngừng lại, kiếm quang lấp lánh bên ngoài nàng biến mất.

Ngón giữa và ngón trỏ của nàng nhập lại làm kiếm, thẳng tắp đâm lên bầu trời, có một loại khí thế cường đại đâm trời xuyên đất. Một đạo kiếm khí màu tím từ đầu ngón tay nàng sinh ra, cũng nhanh chóng biến thành một đường ánh sét màu tím.

Đường ánh sét màu tím này quét quanh người nàng, luồng sấm sét từ trên không trung đánh xuống thật sự bị đường ánh sét chỉ to bằng ngón cái của nàng dẫn động. Oanh một tiếng, trong không khí sinh ra tia lửa khi va chạm.

Hai cỗ lực lượng bàng bạc đụng phải, tất cả mọi người chỉ cảm thấy trong màng nhĩ ầm một tiếng, gió nóng đập vào mặt, râu tóc của rất nhiều người bị thiêu đốt.

Trong thân thể Lý Tư đột nhiên chấn động, chân nguyên vốn lưu động ổn định dường như cũng chia làm hai, va chạm lẫn nhau trong cơ thể lão.

- Hả?

Lý Tư nhíu mày, trong ánh mắt hiện lên một chút thần sắc khác thường. Chấn động trong cơ thể lão nhanh chóng khôi phục như thường, nhưng mặt ngoài thân thể đột nhiên xuất hiện một tầng tia lửa và một tầng điện quang cực nhỏ, giống như chợt khoác thêm hai lớp quần áo, huyền ảo khó tả.

- Vậy mà ngươi cũng biết Tử Tiêu Kiếm Dẫn của Chính Lôi Kiếm Cung, xem ra Kiếm tàng của Mân Sơn Kiếm Tông thật sự không thua gì Ba Sơn Kiếm Tràng năm đó.

Lão cũng không ra tay trước, chỉ là nhìn bóng dáng Tịnh Lưu Ly vừa mới dừng lại, chậm rãi nói.

- Ta biết rất nhiều thứ, hơn nữa ta học rất nhanh.

Tịnh Lưu Ly nhìn lão thật sâu, cũng chậm rãi nói một câu.

Trong nháy mắt khi chân nguyên trong cơ thể Lý Tư chấn động, nàng cảm giác được Khí Hải của lão có một nơi luôn yên tĩnh, tựa như tinh không, vĩnh hằng không thay đổi.

Nàng biết loại khí tức này chính là nguyên khí lạc ấn của Trịnh Tụ, nhưng muốn cảm giác rõ ràng ảo diệu trong đó, thì vẫn cần phải có phương pháp càng kịch liệt hơn để chấn động Khí Hải của đối phương.

Hơn nữa trong nháy mắt này, nàng đã nghĩ ra phương pháp.

- Lại tiếp một kiếm của ta.

Nàng nghiêm túc nhìn Lý Tư, nói.

Trong nháy mắt tiếp theo, trên tay nàng xuất hiện một đạo kiếm khí màu đen.

Đạo kiếm khí màu đen này cũng cực kỳ kinh người, đâm về phía trước người Lý Tư như tên bắn.

Lý Tư hơi khó hiểu, đạo kiếm quang màu đen này tuy nhanh hơn so với thân ảnh Tịnh Lưu Ly lúc trước, nhưng dường như uy lực trong đó lại không bằng một kích trước của Tịnh Lưu Ly.

Thật khó để lão có thể hiểu lực lượng như vậy làm thế nào để gây ra mối đe dọa cho chính mình.

Vì vậy lão cũng chỉ đơn giản nhập ngón tay lại vẽ một cái, một đạo kiếm khí vô hình trực tiếp chém đến đạo kiếm quang màu đen.

Nhưng trong tích tắc, kiếm quang màu đen không dễ dàng bị chặt đứt, mà giống như một sợi dây thừng màu đen nối liền với đạo kiếm khí vô hình này của Lý Tư.

Một tầng ý vị lãnh khốc mà vô tình xuất hiện trên mặt Tịnh Lưu Ly.

Đây không phải là tâm tình của nàng lúc này, mà là bản thân kiếm ý nàng thi triển tiếp theo.

Lý Tư nhíu mày thật sâu.

Lão thực sự cảm nhận được mối đe dọa của tử vong.

Đó là một loại kiếm minh kỳ lạ, xuất hiện trong kiếm quang màu đen, loại âm chấn không nghe được này dọc theo kiếm khí của lão truyền vào cơ thể, tất cả chân nguyên và khí huyết dọc đường đều bị chấn nát.

Kiến thức của lão vượt xa Tu hành giả bình thường, cho nên lão lập tức biết, trước tiên Tịnh Lưu Ly dùng kiếm ý chí nhu 'Minh Thủy Nhiễu' quấn lấy kiếm khí của lão, sau đó lại dùng 'Phạm Âm Diệt'.

Đây là một loại kiếm quyết tử đồng quy vu tận, dùng chân nguyên thúc dục kiếm khí, sinh ra âm chấn nào đó hoàn toàn không cách nào hòa hợp với huyết nhục của cơ thể con người, thân thể Tu hành giả song phương đều sẽ trong nháy mắt vỡ vụn.

- Ngươi điên rồi.

Giọng của Lý Tư vang lên.

Trước khi giọng nói của lão vang lên, chỗ sâu trong Khí Hải của lão dâng lên một làn sóng lớn.

Oanh một tiếng, cơn sóng lớn này không chỉ chấn tan kiếm khí song phương, mà còn đánh tan toàn bộ cái loại chấn động đặc biệt này.

- Phốc.

Một ngụm máu tươi điên cuồng phun ra từ trong miệng Tịnh Lưu Ly.

Trong nháy mắt, cơ thể của nàng bị cỗ lực lượng bàng bạc từ trong thân thể Lý Tư tuôn ra ném về phía sau mấy chục trượng, nặng nề rơi xuống đất.

Lý Tư hơi nheo mắt lại, hô hấp của lão cũng có chút dồn dập. Một ít tơ máu lan tràn trên da thịt lão, dần dần biến thành vết rách, có giọt máu tươi từ trong đó thấm ra.

Tịnh Lưu Ly rơi xuống đất, trong người vang lên tiếng nứt xương rất nhỏ.

Nhưng trong nháy mắt này, tất cả lực chú ý của nàng không ở trên người mình, mà ở trong Khí Hải không ngừng trào dâng của Lý Tư.

Một đoàn khí tức luôn tĩnh lặng bất động trong Khí Hải, bây giờ trở nên vô cùng rõ ràng.

Nàng nằm trên đám bụi, bất động.

Trên người nàng nhanh chóng xuất hiện một đám mây đen.

Lý Tư một bước đã đến trước người nàng, có chút tức giận nhìn nàng, lạnh giọng nói:

- Dùng phương pháp như vậy để giết ta, có đáng không?

Bởi vì cỗ khí tức trong Khí Hải của Lý Tư ở rất gần nên trở nên hết sức rõ ràng. Nàng cảm giác được mỗi một tia khí tức lóe lên rồi mất đi bên trong. Một lát sau, nàng mới lên tiếng, nói:

- Phương thức này là phương pháp duy nhất trước mắt có thể giết chết ngươi.

Lý Tư trầm mặc.

Nếu chân nguyên tu vi của Tịnh Lưu Ly cao hơn mấy phần, nếu có thể nhanh hơn một chút, vậy trong nháy mắt vừa rồi, lão cũng không thể nào mạnh mẽ xóa bỏ kiếm ý như vậy, hai người cũng đã đồng quy vu tận.

- Sau này ta sẽ không cho ngươi cơ hội dùng kiếm pháp như vậy.

Sau hơn mười hô hấp, lão nhìn Tịnh Lưu Ly đang chậm rãi ngồi dậy, nói.

Q8 - Chương 131: Chỉ đến như thế

Tịnh Lưu Ly cả người chảy máu, nhìn qua tình huống rất không ổn, nhưng nàng nghe Lý Tư nói những lời này, lại lau sạch máu tươi trên khóe miệng, trầm tĩnh đáp lại:

- Lần sau đối địch, ta không cần dùng kiếm pháp như vậy nữa.

- Cho nàng dùng thuốc, sắp xếp chỗ ở cho nàng.

Lý Tư không tranh cãi với Tịnh Lưu Ly nữa, lão chỉ lạnh lùng phân phó người bên cạnh.

Tịnh Lưu Ly nhìn lão xoay người đi về xe kéo, nói:

- Ta còn có một đồng bạn.

- Ừm?

Lý Tư đột nhiên nhíu mày, lão ngược lại có chút khiếp sợ.

Độc Cô Bạch đã đi ra, chỉ theo ánh mắt Tịnh Lưu Ly, mọi người mới phát hiện Tu hành giả trẻ tuổi này tồn tại.

Lý Tư cũng không biết tất cả tiểu bối, nhưng bên cạnh lão hiển nhiên có người quen biết Độc Cô Bạch, lúc này tiến sát người lão thấp giọng nói hai câu.

Lý Tư có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không nói gì nữa, chỉ nhàn nhạt khoát tay áo, ý bảo sắp xếp cùng một chỗ.

- Ta tự mình làm được.

Tịnh Lưu Ly không cho y sư tiến lên dùng thuốc cho mình, chỉ lựa chọn vài loại trong dược vật của bọn họ, sau đó tự mình dùng.

Độc Cô Bạch rất lo lắng tình huống của Tịnh Lưu Ly lúc này, gã nhịn không được hỏi:

- Ngươi sao rồi?

- Ta rất tốt.

Tịnh Lưu Ly trả lời một cách đơn giản dứt khoát.

Vừa mới nói xong, nàng lại phun ra một ngụm máu, khiến cho những y sư vừa mới đi được vài bước đều hoảng sợ.

Độc Cô Bạch nhíu mày, nhìn gương mặt không chút huyết sắc cùng vết máu trên môi nàng, nói:

- Như thế này mà vẫn còn rất tốt ư?

- Trọng thương như vậy mới thích hợp bắt chước, làm cho ả sinh ra cảm giác sai lầm.

Tịnh Lưu Ly bình tĩnh nói.

Độc Cô Bạch hiểu được ý của nàng, gã có chút giật mình, nhưng lúc này đang có xe ngựa tới chở Tịnh Lưu Ly, cho nên gã liền ngậm miệng không nói, đợi đến khi xe ngựa mang theo hai người vào chỗ ở tạm thời của Lý Tư, sau khi vào viện được sắp xếp xong xuôi, gã mới nhịn không được vội vàng hỏi:

- Ngươi đã cảm nhận rõ ràng khí tức kia?

- Như một mảnh tinh không tịch diệt trầm xuống trong khí hải của hắn.

Tịnh Lưu Ly khẽ gật đầu, nói:

- Ta đã ghi nhớ trong đầu tất cả dấu vết, nhưng cần một chút thời gian tìm hiểu sự liên hệ giữa chân nguyên của hắn cùng phiến Tinh hải kia.

Độc Cô Bạch trầm ngâm một lát, nói:

- Ta không muốn gây áp lực cho ngươi, nhưng ngươi nhất định phải nhanh... Lý Tư mặc dù tự phụ rằng hắn có thể cảm hóa ngươi, thu phục ngươi làm thuộc hạ, nhưng có thể trong mắt rất nhiều người thì loại người dã tâm như hắn sẽ cực kỳ nguy hiểm, nói không chừng Nguyên Vũ hoặc Trịnh Tụ sẽ can thiệp.

- Tin tức qua lại sẽ mất rất nhiều ngày, cho nên Nguyên Vũ và Trịnh Tụ muốn nhúng tay vào cũng sẽ không nhanh như vậy, đồng thời Lý Tư nhất định sẽ nghĩ biện pháp cản trở.

Sắc mặt Tịnh Lưu Ly không có chút thay đổi nào, nàng nhìn vẻ mặt đầy lo lắng của Độc Cô Bạch, nói:

- Hiện tại ta chỉ lo lắng lúc chúng ta rời đi sau khi ta giết chết Lý Tư, chắc chắn sẽ khó khăn hơn lúc tiến vào. Chắc hẳn ngươi cũng hiểu, lúc đó ta sẽ không còn quá nhiều chiến lực.

Độc Cô Bạch trầm mặc một lát, nói:

- Cũng giống như Nguyên Vũ, Trịnh Tụ không kịp can thiệp vào nơi này, Ba Sơn Kiếm Tràng cũng không thể nào biết trước ngươi sẽ dùng phương thức như vậy, cũng không biết ngươi sẽ bị nhốt ở chỗ này, cho nên bọn họ cũng không kịp can thiệp.

Tịnh Lưu Ly khẽ gật đầu, nàng không nói gì mà chỉ nhìn gã một cái.

Kết quả rất rõ ràng, nếu như lần sau Tịnh Lưu Ly nổi loạn mà có thể thuận lợi đột nhiên giết chết Lý Tư, vậy người có thể dựa vào cũng chỉ có Độc Cô Bạch.

Bất kể là Triệu Cao trong Hoàng cung, hay là Trần Giám Thủ của Thần Đô Giám, đều không thể nào có quá nhiều lực lượng bên ngoài có thể nhúng tay vào.

- Ta sẽ cố hết sức.

Độc Cô Bạch cười khổ một cái, thành thật nói ra suy nghĩ trong lòng mình:

- Nhưng ta cảm thấy hy vọng trốn thoát rất nhỏ.

Tịnh Lưu Ly lắc đầu,

- Chỉ có bị thuộc hạ của hắn giết chết bên trong cơn phẫn nộ thì mới không có chút hy vọng nào. Bất kể bị áp giải đến Trường Lăng, hay là chạy trốn ra ngoài, chỉ cần không chết tại chỗ, vậy rốt cuộc sẽ có khả năng thoát khốn. Lực lượng giữa Thất Cảnh và Ngũ Cảnh, Lục Cảnh có sự chênh lệch rất lớn, nhưng nếu như ngươi không thèm để ý bất cứ thứ gì, chỉ biết dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra ngoài, vậy bọn họ muốn đuổi kịp ngươi thì cũng phải mất thời gian nhất định.

Độc Cô Bạch khẽ nhíu mày, nhưng trước khi gã mở miệng nói chuyện, Tịnh Lưu Ly đã nhìn gã bổ sung thêm một câu,

- Trong nháy mắt Lý Tư bị giết chết, ngươi phải dẫn ta chạy trước khi bọn họ kịp phản ứng lại, từ bây giờ ngươi nhất định phải suy nghĩ làm thế nào chạy nhanh nhất, có thể kéo dài thời gian nhất.

Độc Cô Bạch căn bản thể hiểu ra vì sao mình nhất định phải vào trong ván cờ tràn ngập nguy hiểm mà không có bao nhiêu cơ hội chiến thắng này, gã khẽ ừ một tiếng, nói:

- Ta sẽ tiêu phí chút thời gian cẩn thận cân nhắc một hai môn Kiếm kinh mà trước kia ta cảm thấy vô dụng.

Tịnh Lưu Ly nhắm hai mắt lại, kết thúc cuộc nói chuyện này.

Nàng ăn mấy viên đan dược ngăn chặn xuất huyết trong cơ thể, lớn mạnh khí huyết, song lại làm cho ngũ khí ngũ tạng trong cơ thể nàng có chút hỗn loạn.

Nhưng đó là một phần trong kế hoạch của nàng.

Trong một mảnh tinh không tịch diệt mà nàng cảm nhận được, có vô số tinh thần lóe ra, trong đó có một số tinh thần tựa như tĩnh mịch bất động, có một số khác thì không ngừng lấp lánh.

Nguyên khí hỗn tạp mà bí ẩn này lưu động, đối với những Tu hành giả còn lại trên thế gian mà nói đều là quá mức phức tạp, không thể nắm bắt.

Song từ lúc bắt đầu tu hành, rất nhiều thứ mà Bách Lý Tố Tuyết đã truyền thụ cho nàng, chính là chuẩn bị vì phá giải huyền bí Tinh Hỏa của Trịnh Tụ.

- Chẳng qua cũng chỉ là như thế.

Trong khi nhận biết ngắm nhìn phiến tinh không này, Tịnh Lưu Ly thầm nói một câu như vậy.

Nàng là Tu hành giả có thiên phú cao nhất vương triều Đại Tần từ trước đến nay, ở Tu hành giả bình thường mà nói có vẻ là tinh thần nguyên khí biến hóa huyền ảo của một thế giới khác, đối với nàng thì chẳng qua cũng chỉ là như thế mà thôi.

Nàng nói ra những lời này là bởi vì nàng cảm thấy nếu như mình cũng tu hành loại công pháp tinh thần nguyên khí này một cách toàn tâm toàn ý, vậy muốn đuổi theo và vượt qua thành tựu của Trịnh Tụ cũng không phải là việc khó.

Thủ đoạn của Trịnh Tụ cũng không hề không thể tưởng tượng nổi như vậy.

Trong thế giới nhận biết của nàng, giống như những khối gỗ được trẻ con xếp chồng lên, di chuyển mỗi viên tinh thần một cách tùy ý, sau đó nhanh chóng tưởng tượng ra sự thay đổi của mỗi viên tinh thần đối với một mảnh tinh không tịch diệt này.

Chẳng bao lâu nàng đã tìm thấy bảy ngôi sao mấu chốt.

Tất cả nguyên khí biến hóa, bao gồm cả những tinh thần còn lại biến hóa, thực ra đều là nguyên khí chảy ra từ bảy ngôi sao này.

Nàng bắt đầu cảm giác và nắm bắt bảy loại tinh thần nguyên khí khác nhau từ trong thiên địa.

Lúc bảy loại nguyên khí tinh thần nồng đậm nhất, nàng chợt mở mắt ra, thời gian hiện tại chính là đêm khuya, trăng sáng nhô lên cao, chòm sao lóng lánh, nàng nắm bắt được cực kỳ chuẩn xác bảy loại nguyên khí này đến từ bảy ngôi sao nào từ trong bầu trời đầy sao.

- Ta đã chuẩn bị xong, còn ngươi thì sao?

Nàng quay đầu lại, nhìn Độc Cô Bạch đã phát hiện động tác rất nhỏ của nàng, hỏi.

- Nhanh như vậy?

Độc Cô Bạch thấy như gặp phải quỷ.

Mặc dù ban ngày Tịnh Lưu Ly nói cho gã biết sẽ rất nhanh, nhưng trong tưởng tượng của gã thì chuyện này cần ít nhất mấy ngày thậm chí hơn mười ngày, gã sao có thể nghĩ tới, chỉ từ ban ngày đến đêm khuya, thậm chí thời gian một ngày một đêm vẫn chưa tới, thế mà Tịnh Lưu Ly đã nói cho gã biết là mình đã chuẩn bị xong.

Độc Cô Bạch bình tĩnh lại, trả lời:

- Ta sẽ cố gắng, có thể thử một lần.

Tịnh Lưu Ly khẽ gật đầu, nói:

- Ta muốn ăn một chút gì đó trước.

- Muốn chết cũng phải làm một con quỷ no, sao ta lại cảm thấy đây là điềm xấu.

Độc Cô Bạch không biết nên bắt chuyện với người hầu ở phía ngoài như thế nào, lúc chăn dê ở bên trên sườn núi xa xa trước đó, cơm nước đều do gã nấu, nhưng lúc này hiển nhiên gã không thể làm được, cho nên muốn gọi thuộc hạ của Lý Tư đưa chút thức ăn tới đây.

Q8 - Chương 132: Cách nhìn của ta

Đồ ăn mà thuộc hạ Lý Tư đưa tới hiển nhiên còn tinh xảo hơn nhiều so với thức ăn hai người có lúc thả dê trên sườn núi trước đó, chẳng qua nếu dùng để lấp đầy bụng một cách thuần túy mà nói, lại không bằng bằng canh do Độc Cô Bạch nấu.

Tịnh Lưu Ly ăn no khoảng bảy thần, lại phân phó tên người hầu bên ngoài:

- Ta muốn gặp Lý Tư.

Tên người hầu ở bên ngoài chỉ không nói gì, bước nhanh rời đi.

Sân nhỏ này cách nơi ở của Lý Tư vốn đã gần, cho nên không bao lâu sau, tiếng bước chân dồn dập vang lên, Lý Tư cùng một đám môn khách đã đứng ở ngoài cửa.

- Ta muốn một mình nói với ngươi một số chuyện, ra ngoài đi dạo một chút, đừng để bọn họ đi quá gần.

Tịnh Lưu Ly nhìn Lý Tư mặc một bộ quần áo màu trắng, nàng không dùng ngữ khí thương lượng, mà lại dùng một loại ngữ khí gần như mệnh lệnh.

Lý Tư trái lại cũng không tức giận, chỉ lạnh nhạt cười một tiếng liền gật đầu đồng ý, đã đi ở phía trước.

Dưới ánh trăng, Lý Tư và Tịnh Lưu Ly đi ở phía trước, Độc Cô Bạch đi theo phía sau, vòng ngoài thì là một ít người hầu và môn khách của Lý Tư, cẩn thận từng li từng tí.

Mặc kệ Lý Tư lớn tuổi như thế nào, nhưng dù sao lão cũng là Thừa tướng Đại Tần, không thể có nửa điểm sơ suất.

- Ngươi rốt cuộc có hiểu y thuật hay không, đan dược ăn bừa vào người một đống, hoàn toàn không có ích gì cho thương thế hiện tại của ngươi.

Lý Tư cất bước về phía trước, theo bản năng đi ngược lại con đường tuần tra ban ngày, lão mở miệng nói chuyện trước tiên, ngữ khí khi nói với Tịnh Lưu Ly cũng giống như răn dạy đệ tử tiểu bối.

Tịnh Lưu Ly vểnh môi chế giễu,

- Ta và ngươi là địch không phải bạn, nếu thương thế này ảnh hưởng đến việc tu hành trong tương lai, không phải càng có lợi đối với ngươi sao?

Lý Tư cũng không tức giận, chỉ quay đầu nhìn nàng một cái, nói:

- Thực ra chính ngươi cũng hiểu vì sao.

Tịnh Lưu Ly thản nhiên nói:

- Tương lai xuất lực vì ngươi? Không có khả năng đó.

- Cái gọi là tương lai, chính là thời gian thật lâu sau này.

Lý Tư khẽ cười cười, nói:

- Khi ta ở độ tuổi như ngươi, bản thân cũng cảm thấy có rất nhiều chuyện ta hoàn toàn không thể làm được, cho nên sẽ không làm, nhưng rất nhiều năm sau lại phát hiện mặc dù ta không muốn làm, nhưng vẫn phải làm, vậy không ai có thể nói rõ ràng chuyện tương lai.

- Ngươi quá tự phụ.

Tịnh Lưu Ly lặp lại những lời này một lần nữa, sau đó nhìn Lý Tư, nói:

- Chẳng qua người tự phụ như ngươi sẽ rất khó làm được chuyện trái ý. Tất cả mọi người trên đời này đều nói năm đó ngươi bán đứng cả Lý gia để đổi lấy vinh hoa phú quý, ta lại tin là trong chuyện này còn có ẩn tình khác.

- Đúng không?

Lý Tư nở nụ cười, lại quay đầu nhìn nàng một cái, nói:

- Từ điểm này mà nói, ngươi càng hiểu ta hơn so với sư tôn Bách Lý Tố Tuyết của ngươi. Lần trước hắn giao thủ với ta chính là cho rằng như vậy.

- Cho nên đây mới là nguyên nhân thật sự ta muốn nghe câu chuyện ngươi.

Tịnh Lưu Ly hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời đêm phía trên.

Trăng sáng treo cao, trăng sáng thì sao thưa, nhưng nàng biết những ngôi sao kia vẫn luôn tồn tại, chẳng qua chỉ bị ánh trăng này che lấp đi quang huy.

Lý Tư nhíu mày, nói:

- Ta không muốn lặp lại vấn đề ban ngày.

- Nếu đây là đêm cuối cùng của cuộc đời ngươi, ngươi thà để bí mật này chôn giấu cùng mình, chứ không bao giờ để cho ai biết câu chuyện thực sự trong đó?

Tịnh Lưu Ly bình tĩnh nói.

Lý Tư trầm mặc một lát, sau đó nói:

- Ta không hiểu tại sao ngươi lại hỏi ra một câu như vậy, nhưng nếu như Ba Sơn Kiếm Tràng hoặc Mân Sơn Kiếm Tông có năng lực giết chết ta trong đêm nay, vậy thì để cho tất cả câu chuyện biến mất cùng với ta.

Lão lại trầm mặc mấy hơi thở, khẽ mỉa mai nói:

- Ngoại trừ ngươi ra, cũng không ai để ý chuyện cũ phát sinh năm đó.

Những người kiêu ngạo thường có xu hướng bướng bỉnh.

Tịnh Lưu Ly không còn rối rắm trên vấn đề này nữa.

Sau khi suy nghĩ một chút, nàng dứt khoát dừng bước, nhìn Lý Tư, hỏi:

- Sau khi ngươi chết, thiên hạ sẽ thay đổi như thế nào?

Lý Tư còn sống tốt, nhưng nàng lại vô cùng nghiêm túc cùng Lý Tư thảo luận vấn đề sau khi lão qua đời.

Nếu đổi lại là người bình thường, tuyệt đối sẽ tức giận không để ý tới vấn đề như vậy, hoặc là giận tím mặt, hỏi ngược lại vì sao không thảo luận vấn đề sau khi ngươi chết.

Thế nhưng Lý Tư lại không phải người bình thường.

Lão thật sự suy nghĩ rất nghiêm túc một chút nếu mình chết đi thì sẽ sinh ra ảnh hưởng gì đến cục diện hiện tại.

- Yến, Tề sẽ không nhịn được trước tiên, bọn họ chắc chắn sẽ xuất quân đánh Tần.

- Trịnh Tụ và Nguyên Vũ có lẽ sẽ diễn một vở kịch, vợ chồng bất hòa, thực ra lại cùng nhau đối địch, mà hai nước Yến, Tề sẽ chịu thiệt hại lớn.

Sau khi suy nghĩ một lúc lâu, lão lại nói hai câu như vậy.

Không có gì quan trọng hơn chiến tranh giữa các vương triều, vì vậy đây là ảnh hưởng lớn nhất mà lão cảm thấy sẽ xảy ra khi mình chết đi.

- Ta vốn tưởng rằng Trịnh Tụ lại mất đi một cánh tay, lực lượng giữa ả và Nguyên Vũ sẽ hoàn toàn mất cân bằng. Cái chết của ngươi sẽ khiến ả và Nguyên Vũ triệt để rạn nứt.

Tịnh Lưu Ly cau mày, cũng suy nghĩ hồi lâu mới nói.

- Nếu như qua thêm một năm rưỡi nữa, giữa hai người có lẽ sẽ giống như ngươi nói. Ba Sơn Kiếm Tràng cùng sư tôn ngươi có kiên nhẫn như vậy, bọn họ chắc chắn sẽ mưu tính từng bước, chuẩn bị tất cả trước tiên, mà nếu hai người quyết liệt, vậy Ba Sơn Kiếm Tràng chắc chắn sẽ thất bại, không có cơ hội xoay người nữa.

Lý Tư cười cười, nói:

- Nhưng hai nước Yến Tề lại nhịn không được, Hoàng đế Đại Tề mới đổi, tân đế lên ngôi mặc dù có được lực lượng không tầm thường, lại rất có danh hiền, nhưng lại thay đổi toàn bộ một nhóm thuộc hạ của Tề đế lúc trước, hiện tại những tướng lĩnh dưới quyền của hắn đều là phái trẻ trung cấp tiến, về phần nước Yến, hiện tại phái nắm quyền vốn không khác gì nước Tề, hơn nữa bản thân Đại Tần ta cũng có không ít bố trí ở cảnh nội nước Yến, chỉ cần khiêu khích, việc Đại Yến xuất binh chỉ sợ sẽ nhanh hơn.

- Hai nước Yến Tề xuất quân tấn công Tần, nước Tần ngược lại sẽ có cùng chung mối thù.

Ánh mắt Tịnh Lưu Ly lóe lên, có chút hiểu rõ.

Lý Tư mỉm cười nói:

- Vấn đề lớn nhất chính là, vốn Đại Tần có rất nhiều tướng lĩnh đồng tình với Ba Sơn Kiếm Tràng ngày xưa, còn có rất nhiều người cực kỳ sùng bái những Tu hành giả Ba Sơn Kiếm Tràng năm đó, theo tông môn này chậm rãi tạo thế, nếu như không có chinh chiến, chỉ tiến hành theo âm mưu và chiến đấu của thế giới người tu hành, rất nhiều quân đội và tướng lĩnh hiển nhiên đều sẽ ngã về phía Ba Sơn Kiếm Tràng. Nhưng sứ mệnh của tướng lĩnh và quân đội chính là bảo vệ lãnh thổ, nếu triều địch xâm lấn, những quân đội và tướng lĩnh này sẽ không lùi bước, chỉ nghĩ đến việc chiến đấu với quân đội của hai nước Yến Tề.

Lông mày Tịnh Lưu Ly nhíu càng sâu hơn một chút,

- Những chuyện mà ngươi nghĩ đến, chắc chắn Đinh Ninh và Lâm Chử Tửu cũng dự liệu được.

Lý Tư cười lạnh một tiếng,

- Việc nghĩ ra được và có thể ngăn cản hay không lại không phải là một chuyện, bọn họ nhiều nhất chỉ có thể khống chế hoàn toàn quận Giao Đông và một nửa khu vực đất Sở, nhưng khi nào mới có thể thực sự khống chế hai nước Yến Tề? Trước lợi ích của vương triều, lời khuyên can của bọn họ sẽ không có tác dụng quá lớn.

Tịnh Lưu Ly nhất thời suy tư, không trả lời.

Lý Tư chậm rãi nói tiếp:

- Không nói đến việc vương triều này chinh chiến sẽ khiến cho quân đội cùng chung mối thù, không còn ngã về phía Ba Sơn Kiếm Tràng nữa. Ta không cảm thấy hai nước Yến Tề sẽ có thể chiếm được quá nhiều chỗ tốt trận đại chiến này, một ít tài nguyên khoáng sản, một ít quận huyện mà triều địch trước kia không chiếm được, có lẽ trái lại sẽ rơi vào tay triều ta, trong trận chiến trong thế giới người tu hành kế tiếp, lực lượng của chúng ta sẽ

tăng lên rất nhiều.

Tịnh Lưu Ly lại suy nghĩ một lát, sau đó không thảo luận những chuyện này nữa mà chỉ ngẩng đầu lên, nhìn sườn núi chăn cừu xa xa kia.

- Trước khi ta vào nơi này, đã từng thả dê ở trên sườn núi kia, quan sát ngươi rất nhiều ngày.

- Thật sao?

Lý Tư hơi ngẩn ra, theo ánh mắt của nàng nhìn lại,

- Nếu như rảnh rỗi, ngược lại có thể đi xem bầy dê ngươi thả.

- Nếu như nói Yến Tề không nghe, bọn họ bại thì cứ để cho bọn họ bại thật đau đớn. Dù cho Trịnh Tụ và Nguyên Vũ không quyết liệt với nhau thì cũng có chỗ tốt, ta cũng có lòng tin đối với Đinh Ninh cùng sư tôn ta, bọn họ sẽ có chuẩn bị.

Tịnh Lưu Ly đột nhiên nói vài câu này, sau đó nói tiếp

- Thân là người Tần, nếu ánh mắt nhìn xa một chút, việc Đại Tần thống nhất thiên hạ cũng là chuyện tốt.

- Khác biệt lớn nhất giữa ta và ngươi là ngươi mặc dù tự phụ, nhưng lại bị một ít chuyện đưa đẩy, còn ta lại chỉ làm chuyện ta muốn làm, hơn nữa ta còn có thể thúc đẩy một ít chuyện phát sinh, những chuyện này là cách nhìn của ta, không liên quan đến suy nghĩ và quan điểm của sư tôn hay đám người Đinh Ninh

Q8 - Chương 133: Tri âm

Lý Tư nhìn kỹ Tịnh Lưu Ly một lần nữa.

- Ngươi thật sự là một người rất đặc biệt.

Lão khẽ nhíu mày,

- Ta vốn tưởng rằng tất cả những gì ngươi làm đều xuất phát từ thù của sư môn, xuất phát từ ân tình của sư tôn đối với ngươi, cùng với quan hệ giữa ngươi và những người ở Ba Sơn Kiếm Tràng. Nhưng ta không nghĩ rằng ngoài những chuyện này, ngươi lại có ý tưởng của riêng mình.

- Ta chính là ta, việc ta làm đương nhiên phải đến từ sự yêu ghét của bản thân mình.

Tịnh Lưu Ly trái lại dùng ánh mắt như nhìn quái vật nhìn lão, bộ dáng có chút khinh bỉ:

- Chẳng lẽ việc chúng ta làm là để ý ánh mắt người khác nhìn chúng ta, hoặc là tiếp nhận tư tưởng người khác thấm nhuần cho chúng ta? Việc ta muốn làm, đương nhiên không phải thuần túy là vì Mân Sơn Kiếm Tông, hay là Ba Sơn Kiếm Tràng.

Nghe những lời này, Lý Tư trầm mặc mấy hơi thở, sau đó đột nhiên nở nụ cười có chút tự giễu,

- Ta vẫn quá khinh thường ngươi.

Tịnh Lưu Ly nhìn lão một cái,

- Ngươi vốn không nên xem thường ta.

Lý Tư thu liễm nụ cười, nói.

- Ngươi có suy nghĩ của riêng mình, theo ngươi nói như vậy, vì Đại Tần ta thôn diệt Yến, Tề cho nên ta chắc chắn sẽ thành toàn ngươi, tối nay cho ngươi giết, trái lại có thể thay đổi rất nhiều chuyện. (Thôn diệt: thôn tính và tiêu diệt)

Tịnh Lưu Ly không nhìn sắc mặt của lão lúc này, chỉ nhìn sườn núi xa xa kia, chậm rãi nói:

- Ngươi rốt cuộc có nghĩ tới tương lai hay không, nếu tối nay ngươi không chết, ngươi vẫn đứng về phía Trịnh Tụ, chờ đợi kết quả thắng bại cuối cùng giữa ả và Nguyên Vũ cùng với Ba Sơn Kiếm Tràng sao? Chắc hẳn ngươi cũng nghĩ tới, ả muốn mình là người thắng cuối cùng, nhưng vừa muốn thắng Nguyên Vũ, lại muốn thắng luôn cả Ba Sơn Kiếm Tràng, sẽ khó khăn hơn so với bất cứ người nào.

- Ta không biết ngươi có muốn tin tưởng hay không, nhưng một số quan điểm của ngươi và ta hoàn toàn giống nhau. Nhưng bên trên một số phương diện. ta và và ngươi là tri âm.

Lý Tư cảm khái nở nụ cười,

- Thiên hạ thống nhất, đó là chuyện rất tốt đẹp.

Tịnh Lưu Ly tiếp tục di chuyển, nàng nhìn một số khu kiến trúc chưa hoàn thành ven đường, đột nhiên thấp giọng nói một câu:

- Dựa theo những đạo lý mà ngươi nói, nếu tối nay ngươi chết ở chỗ này, biết những chuyện sẽ phát sinh kia, chắc hẳn cũng sẽ không quá thất vọng.

Lý Tư chắp tay, dùng thanh âm chỉ có hai người mới có thể nghe thấy, nhẹ giọng đáp:

- Cuộc đời tìm được một tri âm rất khó, nếu tối nay ta thật sự chết ở chỗ này, ta cũng sẽ thực hiện lời hứa của mình, sau này ngươi tới Tam Hòe đường ở Trường Lăng là sẽ biết được chuyện xưa của ta.

Tịnh Lưu Ly gật đầu.

- Trong này có nhiều tử sĩ của ta, nhưng đã có lệnh của ta, cho nên nếu ngươi thật sự có thể thành công, bọn họ chưa chắc sẽ hạ tử thủ với các ngươi, nhưng dưới Liêu Sơn này lại có rất nhiều Tu hành giả thuộc về các quyền quý khác, cho nên ngươi muốn trốn ra ngoài sẽ thực sự là rất khó.

Lý Tư không có lý do gì nói ra một câu nói này, sau đó thay đổi con đường đang đi, tiến về phía một số khu vực mà lão dường như chưa bao giờ đến trong quá trình tuần tra,

- Nhưng mặc kệ ta nghĩ như thế nào, cuối cuồng vẫn nghĩ không ra, bằng ngươi cùng tiểu tử Độc Cô Hầu phủ này, rốt cuộc có thể dùng phương pháp gì để giết ta?

Tịnh Lưu Ly hít sâu một hơi, nhìn Lý Tư, nói:

- Ngươi đã chuẩn bị xong chưa?

- Nếu đây là vận mệnh, vậy thì đến đây.

Lý Tư im lặng mà đứng, ngạo nghễ nói.

Trong nháy mắt này, Tịnh Lưu Ly có loại cảm giác khó hiểu.

Theo một nghĩa nào đó mà nói, Lý Tư thực sự là tri kỷ của nàng.

Nhưng càng như vậy, càng phải làm những việc mà cả hai muốn làm.

Nếu giết chết mình mà có thể tạo thành tương lai như vậy,

Tịnh Lưu Ly có thể chắc chắn rằng Lý Tư cũng nhất định sẽ làm.

Không có bất kỳ do dự, bề ngoài cũng không có bất kỳ dấu hiệu nào.

Trong đầu nàng xuất hiện mảnh tinh không kia một cách vô cùng rõ ràng, mảnh tinh không tịch diệt mà Trịnh Tụ gieo xuống chỗ sâu trong Khí hải của Lý Tư.

Trong nháy mắt tiếp theo, ngũ khí hỗn loạn trong cơ thể nàng ầm vang xông ra, chỉ trong nháy mắt, ngũ khí trong cơ thể nàng điên cuồng bôn ba, làm cho thương thế của nàng đã nặng đến bờ vực gần sụp đổ.

Bầu trời đêm tối tăm phía trên đột nhiên sáng lên.

Có sấm sét đỏ tươi xuyên qua trong sương mù, có gió tuyết băng sương theo tiếng gào thét mà rơi xuống.

Cùng lúc đó, ngũ khí này đã vọt vào Khí hải của nàng, dấy lên vô số sóng gió.

Trong lúc nói chuyện và hành tẩu lúc trước, không ai chú ý, thậm chí ngay cả Lý Tư cách đó không xa cũng không phát hiện ra chút nào, một ít tinh thần nguyên khí bay bổng trong thiên địa đã thấm vào thân thể nàng.

Hiện tại cơn bão trong khí hải của nàng, những tinh thần nguyên khí này nhanh chóng hình thành tinh đồ trong đầu nàng, sau đó mấy ngôi sao sáng nhất trong nháy mắt vỡ vụn, phát ra mệnh lệnh dẫn dắt lên không trung vô tận. (tinh đồ: bầu trời sao)

Mệnh lệnh này liên tục thông tới mảnh Tinh hải tịch diệt trong hư không vô tận, sau đó nối liền với Khí hải của Trịnh Tụ.

Trịnh Tụ đang ở trong một mảnh công xưởng.

Ả thậm chí không ở Trường Lăng, nhưng ngay thời điểm này, ả đã cảm nhận được loại kêu gọi và chỉ dẫn làm người sợ hãi này này.

Ả cảm thấy khiếp sợ, Lý Tư và Nghiêm Tướng là những người làm việc ổn thỏa nhất, quanh người hai tướng này vẫn luôn có vô số tử sĩ khiến người ta không thể tưởng tượng được, có rất nhiều quân đội có thể đến cực kỳ nhanh chóng, ả không thể nào tưởng tượng được có người nào có thể ám sát Lý Tư, bức lão đến bờ vực nguy hiểm như vậy.

Ả không hề có chút do dự nào.

Khí hải trong cơ thể ả trong nháy mắt hoàn toàn tuân theo chỉ dẫn này, điên cuồng phun trào chân nguyên cùng thiên địa nguyên khí tích tụ trong cơ thể ả.

Hư không vô tận, trong Tinh hải tịch diệt, nguyên khí bắt đầu điên cuồng khuấy động.

Giống như đã vượt qua thời gian giới hạn, vô số Tinh hỏa màu tái nhợt sinh ra ở trên đường đi, một đạo Diễm kiếm màu trắng được hình thành trong nháy mắt ở trên tầng mây phía trên mảnh cung điện này. (Diễm kiếm: kiếm lửa)

Lý Tư và Diệp Tân Hà là hai người quan trọng nhất bên cạnh ả lúc này, cho nên thanh Diễm kiếm của ả lúc này mang theo khí tức điên cuồng nào đó, cường đại đến mức trước nay chưa từng có.

Trong nháy mắt hình thành trong tầng mây trên cao, đã làm cho toàn bộ tầng mây đều hoàn toàn bốc cháy lên.

Toàn bộ những lôi điện băng sương, bụi bặm bay bổng đều thiêu đốt lên, bị Tinh hỏa lây nhiễm, biến thành ánh lửa cực kỳ lãnh khốc, cuốn ngược ra bên ngoài.

Từ ngũ khí trong cơ thể Tịnh Lưu Ly bạo loạn tới khi Diễm

kiếm sinh ra, vốn chỉ là chuyện phát sinh trong nháy mắt.

Lý Tư vừa mới ngẩng đầu, trong con ngươi còn chưa xuất hiện đạo Diễm kiếm này, nhưng lão cũng đã cảm nhận được cái loại khí tức tịch diệt cùng điên cuồng này.

Trong nháy mắt này lão cảm thấy kinh ngạc khó hiểu.

Nhưng trong khoảnh khắc tiếp theo, lão hiểu những gì đã xảy ra.

- Thì ra là như thế!

Ý nghĩ nghi ngờ trong đầu lão dường như cũng bị Diễm kiếm thực sự in sâu trong mắt lão thiêu hủy chỉ trong tích tắc, đồng tử lão bỗng nhiên trợn to ra.

Lão đối với Tịnh Lưu Ly bội phục không thôi, nhưng không thể thản nhiên tiếp nhận như vậy.

Tất cả chân nguyên trong cơ thể lão cũng phun ra.

Khí hải bị bức bách một cách cực kỳ điên cuồng, thế cho nên mặt ngoài thân thể lão đều là vết nứt, máu tươi và hào quang cùng nhau xông lên trên.

Oanh một tiếng, Diễm kiếm Tinh Hỏa rơi xuống, Tinh Hỏa màu trắng văng khắp nơi, trùng kích một chỗ với lực lượng bàng bạc trên người lão, chỉ làm cho người ta cảm thấy chói mắt đau nhức, khó có thể nhìn rõ cảnh tượng bên trong.

- Thần tướng!

Mấy tiếng la tê tâm liệt phế vào lúc này chợt vang lên.

Ở một đầu xa xôi, Trịnh Tụ có khí tức trên người bất ổn cực độ đột nhiên như bị đóng băng, cứng ngắc bất động.

Vào giờ khắc này, ả có thể cảm thụ được một cỗ khí tức rõ ràng hơn so với bất cứ kẻ nào.

Đồng dạng cũng là một đạo chỉ dẫn.

Khắp người ả đều là hàn ý.

Q8 - Chương 134: Nàng không muốn như vậy

Cho dù là chính ả, cũng không cách nào phân biệt được khí tức của hai đạo chỉ dẫn kia có gì khác biệt.

Trong cảm giác của ả, đó đều là nguyên khí lạc ấn ả gieo vào Khí hải Lý Tư.

Đó là một trong những bí mật sâu sắc nhất của Tinh Hỏa kiếm, cũng là nguyên nhân khiến ả sợ hãi nhất.

Khi tất cả địch nhân trên thế gian đối mặt với thuộc hạ được ả lưu tâm, cũng không chỉ là phải một mình đối địch với tên thuộc hạ kia, mà là đồng thời phải đối mặt với một kiếm toàn lực của ả.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, chỉ cần tu vi của ả không ngừng tăng trưởng, vẫn luôn là một trong những người đáng sợ nhất thế gian, vậy bất kỳ một tên thuộc hạ nào của ả hành tẩu ở bên ngoài, thì đều là Tu hành giả đáng sợ nhất thế gian, đều là hóa thân của ả.

Cho dù là Vương Kinh Mộng năm đó thì cũng không biết được huyền bí Tinh Hỏa kiếm này của ả, ngoại trừ ả ra, càng không có Tu hành giả nào trên thế gian tu hành loại công pháp này, không có khả năng biết bí mật của ả.

Ả chưa bao giờ nghĩ rằng chuyện như vậy có thể xảy ra.

Thế nhưng đêm nay lại có chuyện như vậy xảy ra, hơn nữa trong nháy mắt này ả liền suy nghĩ rõ ràng, là có người phá giải bí mật của ả.

Từ nay về sau, trừ phi mình tận mắt nhìn thấy, trừ phi nhận biết của mình tập trung, nếu không cũng không thể nào ám sát địch thủ ở bất kỳ góc nào trên thế gian này bằng vào nguyên khí lạc ấn như vậy.

Bởi vì không cách nào xác định, rốt cuộc thật sự là nguyên khí lạc ấn trong cơ thể thuộc hạ mình nở rộ ra chỉ dẫn, hay là chỉ dẫn do đối thủ phóng thích ra.

Điều này cũng có nghĩa là khi tin tức đêm nay truyền ra, tất cả Tu hành giả trong thiên hạ đều biết thuộc hạ của mình đã không còn được Tinh Hỏa kiếm che chở nữa.

Mặc dù ả còn không biết Bách Lý Tố Tuyết đã bắt đầu an bài từ hơn mười năm trước, dẫn đến tối nay Tịnh Lưu Ly ra tay phá vỡ bí mật của ả, nhưng ả biết, sau khi rời quận Giao Đông, đồ vật quan trọng nhất đối với ả, hoặc có thể nói là có khả năng độc lập chống lại Nguyên Vũ hoặc Ba Sơn Kiếm Tràng đã mất đi.

Điều này sẽ thay đổi hoàn toàn vị trí của ả trong toàn bộ thế giới của người tu hành.

Ả đứng yên trong bóng tối một lúc lâu.

Ánh trăng sáng rực chiếu lên người ả.

Tóc của ả cũng lấp lánh ra một chút ánh bạc, sau đó chuyển sang màu trắng, giống như nhuộm sương mùa thu.

Trong mái tóc đen dầy của ả, ngay cả chính ả cũng không chú ý là đã có một ít tóc bạc xuất hiện.

Con người càng đứng chỗ cao, họ sẽ càng có thể nhìn thấy xa hơn.

Thế nhưng đồ vật càng cao xa, lại càng dễ dàng bị người nhìn thấy, dễ dàng bị người cảm nhận được.

Khi Tịnh Lưu Ly phát động chỉ dẫn, khiến cho tinh thần nguyên khí tịch diệt mang theo ý điên cuồng hội tụ thành kiếm trong phiến thiên địa này, sau đó rơi xuống. Rất nhiều đại Tông sư chân chính trên thế gian này liền cảm nhận được dị động như vậy.

Đặc biệt là ở quận Giao Đông.

Bất kể là Đinh Ninh, hay là Bách Lý Tố Tuyết, lão tăng Đông Hồ kia, đều cảm giác được loại dị động này trước tiên, xác định đạo Tinh Hỏa kiếm mang theo vẻ điên cuồng vội vàng kia rơi xuống xung quanh Trường Lăng.

Trong toàn bộ Trường Lăng, còn có ai có thể làm cho Trịnh Tụ vội vàng giống như Lý Tư?

- Tịnh Lưu Ly thành công rồi.

Đinh Ninh nhìn về phía Trường Lăng, nói với Bách Lý Tố Tuyết đang đứng phía sau.

Hai người ở trong một gian tĩnh thất gần biển, ba mặt đều là biển, cảnh sắc rộng lớn tráng lệ, gió biển từ từ thổi tới, khí hậu quận Giao Đông rất dễ chịu, song trên mặt hai người đều không có bất kỳ thần sắc vui mừng nào.

Bởi vì nó quá nhanh.

Cho dù là người hiểu rõ Tịnh Lưu Ly nhất như Bách Lý Tố Tuyết, cũng thật không ngờ chuyện này lại phát sinh nhanh như vậy.

- Yến Tề đều sẽ động.

Lâm Chử Tửu cũng xuất hiện trong tĩnh thất này, thần sắc ngưng trọng một cách kỳ lạ,

- Hơn nữa bọn họ chưa chắc sẽ nghe lời chúng ta.

Đinh Ninh chậm rãi gật đầu, tâm tình trầm trọng đến cực điểm.

Từ sau khi chiếm lĩnh quận Giao Đông, so với phương diện Trường Lăng, ưu thế của bọn họ đều nằm ở trên phương diện của thế giới người tu hành.

Trận quét sạch quý tộc Trịnh thị quận Keo Đông của quân Sở vừa chấm dứt, bọn họ mới có chút thời gian thở dốc.

Bất kể là số lượng hay chất lượng quân đội, bọn họ đều không thể so sánh với quân Tần, cùng với quân Yến và quân Tề.

Về phần Đông Hồ, Ô Thị còn cách quận Giao Đông quá xa, tạm thời không có khả năng phát huy tác dụng gì.

Hơn nữa muốn giải quyết ân oán trong thế giới của người tu hành, nhất định phải tránh chiến tranh giữa các vương triều này.

Nếu không muốn tránh tử thương một lượng lớn, vậy không thể nhắc đến loại chiến hỏa kéo dài liên miên kia.

Đến hơn trăm vạn đại quân chém giết, bất kỳ một phương nào có thêm vài Tông sư cường đại cũng không có khả năng phát huy ra tác dụng quyết định.

Lấy cuộc chiến Tần Sở lúc trước, lần Triệu Hương Phi thân chinh ở quận Dương Sơn làm ví dụ, tất cả Tông sư Hầu phủ ở phe quân Tần gần như đã bị tiêu diệt, mà phía quân Sở cũng không biết có bao nhiêu Tông sư chết trận.

Sinh tử của những Tông sư Thất Cảnh cường đại cũng sẽ giống như những Tu hành giả Ngũ Cảnh, Lục Cảnh, không cách nào được bảo đảm ở trên chiến trường quy mô như vậy.

Khi Đinh Ninh biết được an bài của Bách Lý Tố Tuyết đối với Tịnh Lưu Ly, hắn liền bắt đầu phát động sớm một ít việc, chẳng

qua chính hắn cũng nghĩ, chuyện này cũng phải mất ít nhất mấy tháng, mà không phải mấy ngày ngắn ngủi liền có thể làm được.

- Không kịp.

Nghe Lâm Chử Tửu nói, Đinh Ninh chỉ trả lời bằng ba chữ cực kỳ đơn giản, sau đó nói tiếp:

- Bản thân Trịnh Tụ cũng có nhiều bố trí ở Yến, Tề, khi tin tức này vừa truyền ra, Tu hành giả ở dưới trướng ả đều sẽ cảm thấy bất an, đám người Yến, Tề cũng không cần kiêng kỵ mà giết chết những tên thuộc hạ kia. Mà ả ở dưới tình huống không có cách nào, chắc chắn sẽ thúc đẩy đại chiến.

Bách Lý Tố Tuyết hít sâu một hơi, nói:

- Lợi dụng Đằng Xà quận Giao Đông chạy đi, có lẽ còn có chuyển biến.

- Như vậy có thể thụ địch ở nhiều chỗ.

Đinh Ninh do dự một lát, sau đó nhìn Bách Lý Tố Tuyết nói:

- Hơn nữa có lẽ Tịnh Lưu Ly có ý nghĩ của riêng mình.

Ánh mắt Bách Lý Tố Tuyết nhíu lại,

- Tịnh Lưu Ly?

- Nàng ở Trường Lăng đã học theo ta thật lâu, nàng sẽ không nhìn vấn đề mà chỉ đứng ở góc độ tu hành đối địch. Cho nên trước khi giết Lý Tư, nàng chắc chắn đã nghĩ rõ sau khi giết chết hắn sẽ mang đến biến hóa gì.

Đinh Ninh nhẹ giọng nói:

- Nàng có thiên phú tuyệt cao ở bất kỳ phương diện nào, cho nên ta không tin nàng không nghĩ ra những thứ này. Nếu ý nghĩ

của nàng hoàn toàn giống với chúng ta, giải quyết ân oán giữa Ba Sơn Kiếm Tràng và Hoàng thất Trường Lăng chỉ trong chiến đấu trong thế giới người tu hành, nàng nhất định sẽ dành cho chúng ta một chút thời gian, nhưng nàng lại không hề làm vậy, điều này cũng chỉ có thể nói rõ nàng có ý nghĩ của riêng mình.

Bách Lý Tố Tuyết trầm mặc hồi lâu, nói:

- Nàng đích thật là một người rất có ý tưởng.

Tất cả mọi người trong căn phòng này đều im lặng.

Chỉ giải quyết ân oán giữa Ba Sơn Kiếm Tràng và Hoàng thất Trường Lăng trong trận chiến của người tu hành, vậy sẽ như thế nào?

Dựa theo tình hình khả năng nhất trước mắt, chính là Nguyên Vũ cùng Trịnh Tụ bại trận, Đại Tần sẽ lập tân đế, trong tương lai xa hơn, chính là vương triều Đại Tần cùng Sở, Yến, Tề ký kết minh ước một lần nữa, giao hảo trăm năm.

Song Tịnh Lưu Ly không muốn như vậy.

Đại Sở đã biến mất.

Có lẽ nàng không muốn có nước Sở nữa.

Có lẽ nàng muốn tiến thêm một bước, một lần vất vả mà cả đời nhàn nhã, thúc đẩy hai nước Yến, Tề cũng biến mất.

Cho nên nếu thật sự là như vậy, sau khi giết chết Lý Tư, nàng nhất định sẽ còn có hành động khác, thúc đẩy những chuyện này phát sinh theo suy nghĩ của nàng.

Q8 - Chương 135: Tương lai của ai

Mọi người đều có ý tưởng của riêng mình và không hoàn toàn giống nhau.

Nguyện vọng của Ba Sơn Kiếm Tràng và Đinh Ninh cũng không thể đại biểu cho nguyện vọng của tất cả người Tần.

Cho nên nếu như Tịnh Lưu Ly cảm thấy ý nghĩ của đám người Đinh Ninh và Bách Lý Tố Tuyết không đủ triệt để, nàng muốn dựa theo suy nghĩ của mình, vậy cũng không thể nói là nàng đã sai.

Đinh Ninh không thể nói Tịnh Lưu Ly là sai.

- Nàng rất có thể là uy hiếp trong tương lai.

Lâm Chử Tửu rất thẳng thắn nói một câu này.

Bất kể Đinh Ninh hay là Bách Lý Tố Tuyết, cũng không có ai ở nơi này có thể phủ nhận những lời này của Lâm Chử Tửu là sai.

Khi có sự khác biệt về bản chất trong việc xử lý một chuyện nào đó, vậy hai bên sẽ có thể trở thành kẻ thù.

Mấu chốt nhất chính là trong mắt Lâm Chử Tửu, thiên phú tuyệt đỉnh, khả năng tiến bộ thần tốc của Tịnh Lưu Ly, khiến cho nàng là người duy nhất có khả năng đuổi theo thậm chí vượt qua tu vi Đinh Ninh trong tương lai.

Về điểm này thì ngay cả Đinh Ninh cũng không thể phủ nhận.

Mặc dù có được kinh nghiệm tu hành mà người thường không

cách nào có được, mặc dù có thể là Tu hành giả có kiến thức tu hành và kinh nghiệm chiến đấu phong phú nhất mấy trăm năm qua, nhưng Đinh Ninh cũng rất rõ ràng, thiên phú của mình ở rất nhiều phương diện cũng không hề vượt qua Tịnh Lưu Ly.

Ít nhất trong loại chuyện như tối nay, Đinh Ninh liền biết mình không làm được.

Thân thể Tịnh Lưu Ly cũng không giống Đinh Ninh, có rất nhiều công pháp đặc thù gia trì cùng cải tạo, nhưng nàng vẫn có tương tác giữa nguyên khí lực lượng bản thân mà người ta không thể tưởng tượng được.

Nàng giống như một khối Tinh thạch thần kỳ trời sinh, có thể làm cho rất nhiều thiên địa nguyên khí chảy về phía thân thể nàng một cách cực kỳ tự nhiên.

Mấu chốt nhất chính là Đinh Ninh rất hiểu Trịnh Tụ cùng Nguyên Vũ, nhưng tối nay, hắn cảm thấy mình vẫn không hiểu rõ Tịnh Lưu Ly.

.....

Tinh Hỏa nhợt nhạt đang lặng lẽ cháy trong cung điện chưa hoàn thành.

Những Tinh Hỏa này thanh lãnh như đom đóm, song trước khi biến mất, tia lửa nở rộ, đều đủ để cho thân thể Tu hành giả cảm thấy đau đớn như bị thiêu đốt. (thanh lãnh: trong trẻo nhưng lạnh lùng)

Ở nơi Tinh Hỏa kiếm rơi xuống, có một đoàn vết tích bị thiêu cháy.

Bóng dáng Lý Tư trong tầm mắt đông đảo môn khách của lão dường như vẫn đứng giống như trong chớp mắt trước đó, nhưng khi những môn khách đang kinh hãi muốn chết này nhìn lại, thân

thể lão lại giống như bóng hình nhàn nhạt biến mất trong không khí.

Không ai tin rằng đó là sự thật.

Thế nhưng sự thật đã xảy ra.

Lý Tư từ rất nhiều năm trước là một trong hai tướng đã bắt đầu uy chấn thiên hạ, bây giờ lại cứ như vậy mà biến mất khỏi thế gian.

Có mấy chục đạo kiếm quang màu xanh lục chói mắt đang liều mạng chạy trốn ra bên ngoài quần thể cung điện này.

Độc Cô Bạch cõng Tịnh Lưu Ly gần như hôn mê, hoàn toàn không lo lắng chuyện gì khác, chỉ liều mạng điều khiển kiếm khí, ý niệm duy nhất trong đầu gã lúc này chính là chạy càng xa càng tốt.

Chân nguyên từ trong cơ thể gã phun ra hội tụ thành hơn mười đạo kiếm quang màu xanh lục trực tiếp bao bọc quanh người gã.

Mỗi một hô hấp đều sẽ có một đạo kiếm quang màu xanh lục mới nổ tung, sinh ra lực đẩy đáng kinh ngạc, thúc đẩy nguyên khí chung quanh thân thể gã, làm cho gã cùng Tịnh Lưu Ly nhanh chóng gia tốc, đồng thời lại có thêm một đạo kiếm khí mới được sinh ra.

Tốc độ chiêu kiếm như vậy không cách nào so sánh với Đạm Đài Quan Kiếm, nhưng đã là thứ mà Độc Cô Bạch có thể làm được cực hạn.

Tuyệt đại đa số môn khách của Lý Tư đều không ra tay đuổi tới, Lý Tư đã cố hết sức lựa chọn một nơi nào đó ở vùng biên giới cung điện mà Tịnh Lưu Ly và Độc Cô Bạch có khả năng trốn thoát nhất, nhưng trên bầu trời đêm lúc này vẫn có rất nhiều kiếm quang sáng ngời hiện lên, từ bốn phương tám hướng nhanh chóng

đuổi theo Độc Cô Bạch.

.....

Lâm Chử Tửu xem ra, Tinh Lưu Ly lúc này dần dần có xu hướng hôn mê, mà chưa chắc có thể thoát ra khỏi, tương lai ở bên trên tu vi sẽ là uy hiếp duy nhất của Đinh Ninh.

Thế nhưng trong thiên hạ, có ít nhất ba người không nghĩ như thế.

Trịnh Tụ lúc này vẫn đứng im trong ánh trăng.

Cơ thể nàng càng ngày càng thêm lạnh.

Một là bởi vì thiếu sót chân nguyên, trong nháy mắt bộc phát tiêu hao phần lớn lực lượng của ả, hai là bởi vì ả dần dần mất đi tất cả đồ vật, càng ngày càng cô đơn.

Còn thứ gì để dựa vào đây?

Ánh trăng và ánh sao rơi xuống phía dưới, nhận biết của ả lại ngược dòng mà lên.

Tinh Hỏa tịch diệt lãnh khốc cùng vô tình như vậy, nhưng khi nhận biết của ả xuyên qua trong đó, những tinh thần nguyên khí mà ả quen thuộc dường như lại trở thành thứ duy nhất ôn nhu bao bọc lấy ả.

Ả cảm nhận được thanh tiểu kiếm đang rèn luyện trong Tinh Hỏa.

Nhận biết của ả chạm vào thanh kiếm này, chăm chú dựa sát vào.

Trong một Hành cung cách ả thật ra cũng không xa lắm, Nguyên Vũ cũng đang nhìn ngôi sao trên trời.

Ánh mắt của y tràn ngập cảm khái vô hạn, nhưng thỉnh thoảng lại hiện ra một tia chờ mong.

Xưa kia tất cả mọi người đều cảm thấy y rất bình thường, ít nhất đối với đám thiên tài năm đó mà nói, y có vẻ quá mức bình thường.

Cho nên trong mắt y, thời thế quá bình thường và không có gợn sóng sẽ không có tác dụng quá lớn đối với mình.

Tiến lên trong môi trường yên lặng bình ổn, y tuyệt đối sẽ rơi phía sau những thiên tài kia.

Vì vậy y cần một thế giới hỗn loạn.

Y cần phải tìm kiếm kỳ ngộ trong hiểm trở, lấy hạt dẻ trong lò lửa.

Mỗi một bước của y kỳ thật đều rất kinh tâm động phách, ví dụ như năm đó đột nhiên binh biến tiêu diệt Ba Sơn Kiếm Tràng, trong đó có bao nhiêu nguy hiểm?

Ngay cả mỗi một bước đặt chân cũng giống như lửa đốt, sẽ như bị bỏng, vậy đương nhiên sẽ đi nhanh hơn một chút so với người bình thường.

Thuốc bất tử của Tổ sơn mà ngay cả Đinh Ninh có Cửu Tử Tằm cũng không dám vận dụng, Đinh Ninh cảm thấy nguyên khí trong loại thuốc này sẽ hoàn toàn cắn nuốt ý thức của một người, làm cho người ta biến thành một loại sinh vật khác.

Thế nhưng Nguyên Vũ không nghĩ vậy.

Đồ vật mà ngay cả Đinh Ninh cũng sợ hãi, y lại cho rằng là nó mấu chốt của chiến thắng.

Trăng sáng treo cao, ai có thể thực sự sánh ngang cùng nhật

nguyệt, trường sinh bất tử?

Nhận biết của Nguyên Vũ lần thứ hai nhẹ nhàng bao vây đoàn nguyên khí kia, cũng chính là thuốc bất tử của Tổ sơn.

.....

Sinh tử nhất định quan trọng sao?

Quan trọng là có thể dùng phương thức gì để sống sót, có thể thiêu đốt sinh mệnh đến trình độ cực kỳ nồng đậm, tới trình độ mà người trong thiên hạ đều không thể đạt tới.

Nếu cần phải chết đi, rơi vào trong địa ngục thì mới có thể đạt được lực lượng vượt qua tất cả mọi người trên thế gian này, vậy Tô Tần sẽ không chút do dự trầm luân, rơi vào địa ngục.

Ở một nơi nào đó trong vương triều Đại Tề, Tô Tần cũng nhìn lên bầu trời đầy sao khi đạo Tinh Hỏa kiếm kia rơi xuống.

Trước người hắn có thi thể của một người tu hành.

Dưới khí tức trên người hắn phồng lên, thi thể tên Tu hành giả này giống như than củi đốt hết, tầng tầng hóa thành phấn, bị gió thổi bóc tầng từng bay bổng trong không trung.

Đây đã là tên Tu hành giả thứ mười ba của vương triều Đại Tề chết dưới tay hắn trong mấy ngày qua.

Chẳng qua mười hai người trước đó đều ở dưới Thất Cảnh, cao nhất cũng chỉ có Thất Cảnh đỉnh phong.

Mà tên Tu hành giả thứ mười ba này lại là một Tông sư bằng da bằng thịt.

Tông sư này là Tông chủ của "Bách Dạ cung", nhưng bản thân Bách Dạ cung này nằm ở chỗ xa xôi trong Vương triều Đại Tề, cực kỳ thần bí, hơn nữa còn là một mạch đơn truyền.

Cho nên sau khi giết chết tên Tông sư này, Tô Tần tự nhiên có thể lấy thân phận tên Tông sư này hành tẩu.

Hắn liền có thể dùng thân phận Tu hành giả nước Tề chân chính tu hành công pháp âm thần quỷ vật, để giành được sự tôn kính của Tu hành giả Đại Tề, đoạt được địa vị Minh chủ của Yến Anh năm đó.

Đối với Tô Tần mà nói, nhất là khi thân phận chân chính của Đinh Ninh được thiên hạ biết đến, địch nhân mà hắn luôn thầm muốn vượt qua vẫn luôn là Đinh Ninh.

Q8 - Chương 136: Đã từng là thích khách

Trăng sáng treo cao giữa trời, sóng lớn vỗ bờ, cuộn lên ngàn đóa bọt tuyết.

Đinh Ninh đứng ở cửa sổ, nhìn những con sóng dưới vách núi, nhịn không được lắc đầu.

Hắn có chút bất đắc dĩ.

Đại đa số người tu hành trên đời này đều đang truy cầu vô địch.

Có lẽ trong mắt bọn họ, sau khi đạt tới cảnh giới vô địch, trên đời này sẽ không còn việc gì khó.

Tuy nhiên Đinh Ninh biết thực ra cũng không phải như thế.

Ngay từ Trường Lăng năm đó, hắn đã biết.

Hiện tại hắn lại bị coi là vô địch đương thời, nếu lấy chiến lực cá nhân mà nói, mặc dù hắn còn chưa thực sự từ Thất Cảnh phá vào Bát Cảnh, nhưng người tu hành trên thiên hạ giờ phút này nhiều nhất cũng chỉ cho rằng Nguyên Vũ đủ để địch lại hắn, mà lại không cho rằng Nguyên Vũ hiện tại có thể chiến thắng hắn.

Bản thân Đinh Ninh cũng có thể xác định, đạp vào Bát Cảnh chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng mặc dù đến Bát Cảnh, vẫn sẽ có thời điểm bất đắc dĩ.

Vô địch cũng không phải là Thần linh nhìn xuống vạn vật thiên

hạ, cũng không thể quyết định tất cả mọi chuyện trên đời này, cũng không cách nào thay đổi sinh tử của rất nhiều người.

Dưới vách núi bọt nước trắng tinh, thế nhưng Đinh Ninh có chút xuất thần, sóng biển trong mắt hắn dường như lại lộ ra màu đỏ, một mảnh biển máu.

- Nếu không có cách nào thay đổi chuyện Yến, Tề xuất binh, Ba Sơn Kiếm Tràng sẽ làm như thế nào?

Bách Lý Tố Tuyết biết vẻ bất đắc dĩ của hắn lúc này xuất phát từ nơi nào, y hỏi Đinh Ninh một câu này.

- Canh giữ quận Giao Đông, ngay cả lực lượng ở cảnh nội nước Sở ta cũng sẽ tìm cách thu hồi lại.

Đinh Ninh nói:

- Quân lực của chúng ta ở quận Keo Đông không tính là nhiều, cho nên không thể xuất quân?

Bách Lý Tố Tuyết hiểu được cách nói này của Đinh Ninh.

Tỷ lệ Yến, Tề xuất binh rất cao, mà hai nước này chỉ cần xuất binh, sẽ có nghĩa là hai vương triều Yến, Tề rất tin tưởng việc bọn họ liên thủ nhất định có thể diệt Tần.

Dưới tình huống này, chỉ cần Ba Sơn Kiếm Tràng xuất quân, đối với ba phương Tần, Yến, Tề mà nói, bất kỳ một quốc gia nào trong ba nước này đều sẽ là địch nhân của Ba Sơn Kiếm Tràng.

- Ta không quan tâm đến Yến, Tề. Nếu tự nhận có thể diệt Tần, nhưng bị Tần diệt cũng là diệt.

Bách Lý Tố Tuyết trầm mặc một lát sau đó lên tiếng,

- Ta chỉ sợ ngươi cũng sẽ thúc đẩy một phen theo Tịnh Lưu Ly.

Đinh Ninh đương nhiên hiểu được ý của Bách Lý Tố Tuyết. Rất nhiều chuyện cho dù kết quả cuối cùng đều giống nhau, nhưng nếu ngươi không nhúng tay vào, lại liên quan đến ý định ban đầu, lại liên quan đến việc ngươi coi rất nhiều bằng hữu ban đầu là địch nhân hay không.

Sự thay đổi của con người bắt nguồn từ sự biến đổi của ý tưởng.

Cho nên Đinh Ninh quay đầu nhìn thẳng ánh mắt y, nói:

- Đương nhiên sẽ không.

- Thế nhưng ta muốn giết chết Diệp Tân Hà trước.

Nhưng sau vài hơi thở, Đinh Ninh hoàn toàn khôi phục bình tĩnh lại nhẹ giọng bổ sung một câu.

Trong tất cả cừu địch của Ba Sơn Kiếm Tràng, những người thực sự có uy hiếp đối với bọn họ có thể tính ra chính là Nguyên Vũ, Trịnh Tụ, Từ Phúc, Nghiêm Tướng, còn có Diệp Tân Hà.

- Thời gian quá ngắn, rất nhiều chuyện còn chưa kịp chuẩn bị, nhất là đối với đám người Thiên Mộ và Thủ Trần mà nói, bọn họ còn cần thời gian dài hơn. Nhưng nếu đại chiến bộc phát, Diệp Tân Hà sẽ xuất hiện trên chiến trường bên ngoài Quan Trung và Trường Lăng, ta sẽ tự tay giết hắn.

Đinh Ninh nói tiếp.

Bách Lý Tố Tuyết không nói gì nữa.

Kỳ thật y nhìn sóng biển không ngừng cuồn cuộn nổi lên, biết được toàn bộ thế giới của người tu hành này sẽ mãi mãi không yên bình giống như mặt biển này.

Y cực kỳ hiểu rõ Tịnh Lưu Ly, cho nên y không nhịn được nghĩ

đến, nếu như trong tương lai, Tịnh Lưu Ly cường đại đến trình độ nhất định, nếu xuất hiện khả năng nào đó, khi nàng phát hiện chỉ cần giết chết Đinh Ninh là có thể hoàn toàn thúc đẩy một chuyện gì đó, vậy có lẽ nàng sẽ thật sự ra tay với hắn.

Có vài người cũng không thèm để ý mình có thể trở thành tồn tại đứng đầu thiên hạ hay không, nhưng lại để ý bản thân có thể làm cho thế giới này thay đổi theo ý chí của mình, loại người này càng đáng sợ hơn so với những đối thủ có dục vọng đơn thuần kia.

Ngoại trừ lo lắng chuyện như vậy phát sinh ra, Bách Lý Tố Tuyết giờ phút này càng lo lắng chính là sinh tử của Tịnh Lưu Ly.

.....

Trong bóng đêm, Độc Cô Bạch mang theo Tịnh Lưu Ly điên cuồng chạy trốn.

Bóng tối che lấp sát khí vô tận.

Trong tiếng xé gió thê lương, một tiếng phốc khẽ vang.

Tiếng vang nhẹ nhàng này đến từ bên hông Độc Cô Bạch.

Một đạo phi kiếm cực kỳ âm hiểm đã lặng yên đột phá kiếm quang bên ngoài cơ thể gã, trực tiếp đâm vào hông gã, khiến máu tươi điên cuồng phun ra!

Đây tuyệt đối không phải là vết thương nặng đầu tiên trên người Độc Cô Bạch.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà Bách Lý Tố Tuyết cùng Đinh Ninh nói chuyện, trên người gã đã có bốn năm vết thương đáng sợ như vậy.

Nhưng Tu hành giả trẻ tuổi này còn đang điên cuồng xuyên qua núi rừng, giống như trong nháy mắt này, gã thậm chí không

thèm quan tâm phi kiếm kéo theo máu tươi rời khỏi hông mình, mặc kệ chủ nhân của thanh phi kiếm mang theo sát ý sau khi rút ra nhanh chóng bay đi đang ở nơi nào, cũng mặc kệ phi kiếm này có thể rơi xuống bên người mình lần nữa hay không.

Gã chỉ liều lĩnh chạy trốn.

Tránh xa cung điện đang xây dựng dang dở kia.

Dựa vào tốc độ tuyệt đối, đích xác có thể vượt qua rất nhiều Tu hành giả, không đến mức bị vây bắt.

Chẳng qua vẫn có Tu hành giả tu vi cường đại có thể đuổi theo, thậm chí đón lõng gã ở chỗ nào đó theo con đường mà gã chạy trốn.

Phương hướng Độc Cô Bạch bỏ chạy chính là sườn núi nơi gã và Tịnh Lưu Ly thả dê kia.

Gã và Tịnh Lưu Ly đã bình thản sống trên sườn núi đó một thời gian, nếu nguyên nhân Tịnh Lưu Ly giết Lý Tư là do Bách Lý Tố Tuyết an bài, hơn nữa lúc trước nàng có thể cho người sắp xếp mình vào phiến cung điện này, vậy ít nhất bất kể là nội ứng trong Hoàng cung Trường Lăng, hay là người của Ba Sơn Kiếm Tràng hoặc Mân Sơn Kiếm Tông đều sẽ biết nơi đó là điểm dừng chân của Tịnh Lưu Ly, khả năng sẽ có người tiếp ứng ở phương vị kia có lẽ sẽ càng lớn.

Song đã có một tên địch nhân đang chờ gã ở ngay trên sườn núi phía trước.

Đây là một nữ Tu hành giả.

Bên hông cô quấn tạp dề bằng vải thô, trên tạp dề còn dính lấy nước và lá rau, đây là một bộ trang phục của nữ đầu bếp.

Trước khi đạo Tinh Hỏa kia hạ xuống, cô thực sự đang làm

công việc bếp núc ở một nơi nào đó trong cung điện chưa hoàn thành, thậm chí còn đang ứng phó với sự trêu chọc của một quản đốc nào đó.

Thế nhưng khi Độc Cô Bạch dốc hết toàn lực chạy về phía nơi này, cô cũng đã vượt qua một cánh rừng núi trước Độc Cô Bạch, chờ ở chỗ này.

Trước khi Lý Tư nói chuyện với Tịnh Lưu Ly, nếu nàng thật sự có thể giết chết lão, lão đã dặn dò môn khách dưới trướng mình, cho nên rất nhiều môn khách cũng sẽ không đuổi giết Tịnh Lưu Ly.

Thế nhưng lão cũng chỉ có thể cam đoan đại đa số môn khách sẽ tuân theo mệnh lệnh của mình.

Giống như Bách Lý Tố Tuyết cũng không thể hoàn toàn chi phối suy nghĩ của Tịnh Lưu Ly, nữ Tu hành giả này cũng không tuân theo mệnh lệnh của lão.

Trong tòa cung điện còn dang dở kia có rất nhiều Tu hành giả cải trang lẫn lộn trong đó giống như cô, chính là vì bảo hộ an toàn cho Lý Tư.

Mà cô vốn là một trong những người lợi hại nhất.

Tên của cô là Mục Hồng Yên, từ thời kỳ Ba Sơn Kiếm Tràng thống lĩnh quân Tần chinh chiến với ba triều Hàn, Triệu, Ngụy, cô đã là một trong những thích khách nổi tiếng nhất Trường Lăng.

Đợi đến khi cô trở thành một trong những hộ vệ bên người Lý Tư, cái tên này mới biến mất trong thế giới tu hành.

Sau khi thu hồi tiểu kiếm chuyên ám sát người vào rất nhiều năm về trước, bảo vệ Lý Tư chính là sứ mệnh duy nhất của cô.

Nhưng hiện tại Lý Tư lại chết đi như vậy.

Cuộc đời của cô dường như đột nhiên trống rỗng, mất đi ý nghĩa.

Khi lướt ra từ cung điện chưa hoàn thành kia, trong tay cô còn cầm mấy nắm rau xanh chưa rửa sạch, mà hiện tại, cô cầm một thanh tiểu kiếm trong tay, một thanh tiểu kiếm màu đỏ tươi.

Q8 - Chương 137: Trước khi chết

Mục Hồng Yên xuất thân từ vùng đất Quan Trung rộng lớn tới tám trăm dặm.

Bội kiếm của cô là danh kiếm "Yên Chi Hồng" của Thiên Hương các ngày xưa.

Cô sớm đã là thích khách do cựu quyền quý Thái Thúc thị của Trường Lăng bồi dưỡng ra.

Thích khách và Kiếm sư đều là người tu hành, nhưng khác biệt chính là Kiếm sư theo đuổi quang minh lỗi lạc, đi theo con đường Tông sư, lưu lại Kiếm kinh cho hậu thế, mà thích khách lại ẩn nấp trong bóng tối cùng hắc ám, chỉ muốn giết người.

Thích khách thường đột nhiên xuất hiện, một kiếm thành công thì lui, mà không thành cũng phải lui.

Mục Hồng Yên cũng vậy, chẳng qua cô gần như rất ít khi thất bại.

Thứ hoàn toàn thay đổi quỹ tích của cuộc đời cô là cuộc chiến giữa cựu quý tộc và một số quyền quý mới hưng khởi theo Nguyên Vũ.

Cô chính là người của quý tộc Thái Thúc thị phái đi ám sát Lý Tư năm đó.

Nhưng lần đó cô thất bại thảm hại, thậm chí còn bị bắt.

Chẳng qua Lý Tư để cho cô sống sót, cuối cùng càng làm cho

cô trở thành cận vệ của lão.

Song cho dù từ thích khách biến thành thị vệ, phương thức đối địch của cô vẫn là thủ đoạn của thích khách.

Cô sẽ ẩn náu xung quanh Lý Tư, hành động trong bóng tối.

Giống như lúc này, cô dừng lại ở trên sườn núi chờ Độc Cô Bạch và Tịnh Lưu Ly sắp tới, cũng sẽ không phải là quyết đấu công bằng, mà là đột nhiên phát động ám sát từ trong bóng tối.

Những năm gần đây, có ít nhất không dưới mười Tu hành giả Thất Cảnh muốn ám sát Lý Tư, ngược lại chết trong cuộc ám sát của cô.

Thế nhưng trước khi tiếp cận ngọn núi này, ngoại trừ cô ra, Độc Cô Bạch cùng Tịnh Lưu Ly còn phải đối mặt với một đối thủ có thể khiến cho bọn họ tiếp cận tử vong nhanh hơn.

Thanh phi kiếm cực kỳ âm hiểm xuất hiện quanh người Độc Cô Bạch mỗi lần đều có thể lặng lẽ xuyên qua màn kiếm và nhận biết bên ngoài cơ thể gã.

Thanh phi kiếm này mang ra một vết máu ở chân Độc Cô Bạch trong lần đầu tiên xuất hiện.

Lần thứ hai xuất hiện lại đâm vào bên hông Độc Cô Bạch, lại kịch liệt rút lui trước khi chân nguyên trong cơ thể Độc Cô Bạch triển khai phản kích bạo liệt, chạy trốn vào bầu trời đêm.

Lần thứ ba xuất hiện lại là ở trong bùn đất dưới lòng bàn chân Độc Cô Bạch, trực tiếp đâm xuyên qua gan bàn chân phải của gã.

Ba đạo phi kiếm này đều gây ra tổn thương rất nặng.

Nhất là một kiếm đâm xuyên qua bàn chân kia, trực tiếp làm cho Độc Cô Bạch ngã bay ra ngoài, ngay cả kiếm khí ngoài cơ thể

trong nháy mắt cũng hỗn loạn.

Chủ nhân của thanh phi kiếm này thực ra cũng rất kinh ngạc.

Bởi vì đổi lại là Tu hành giả tầm thường, chỉ riêng tổn thương do ba đạo phi kiếm này mang đến thì chỉ sợ ngay cả bay lượn cũng không thể làm được, nhưng Tu hành giả trẻ tuổi mang theo Tịnh Lưu Ly này vậy mà còn có thể kiên trì được, thậm chí tốc độ cũng không hề chậm lại chút nào.

Đây không phải là chuyện chỉ cần ý chí cường đại cùng dũng khí dũng mãnh không sợ chết là có thể làm được.

Đồng thời còn cần phải có lực chịu đựng cường đại đối với đau nhức kịch liệt, cùng với thể chất vượt xa người bình thường.

Bên trong một đời người tu hành trẻ tuổi này, vì sao lại có nhiều quái vật mạnh đến đáng sợ như vậy?

Tâm thần của chủ nhân của thanh phi kiếm này còn mà chấn động bởi vì Lý Tư tử vong, trái tim không ngừng đập nhanh vì sự cường đại của những người tu hành trẻ tuổi này. Thế nhưng Độc Cô Bạch lại biết mình đã đến ranh giới sinh tử.

Khi hắn còn nhỏ, Độc Cô Hầu phủ đã dùng vô số thủ đoạn để nâng cao thể chất của gã, hơn nữa quá trình thay đổi này cực kỳ thống khổ, cho nên gã lúc này mới có thể kiên trì như vậy.

Song mặc dù gã còn có thể không để ý thương thế giữ vững tốc độ chạy trốn như vậy, gã đã cảm nhận được phản ứng của mình đã chậm lại, hơn nữa thân thể bởi vì nhiều chỗ đau nhức, cho nên đã có chút tê dại đối với một ít thay đổi nhỏ từ bên ngoài, không còn nhạy cảm như trước.

Điều này có nghĩa là gã sẽ rất khó tránh thoát một ít sát ý trí mạng, nhất là thanh phi kiếm đã trọng thương gã ba lần kia, sau khi xuất hiện thêm một lần nữa, gã gần như khó có thể tránh khỏi

chỗ yếu hại.

- Ta là Độc Cô Bạch! Ai dám giết ta!

Lúc này gã vốn không còn dư lực nên chỉ nghẹn ra một tiếng rống lớn.

Thanh âm rống ra từ trong phổi hỗn tạp chân nguyên không ngừng nổ tung vang vọng ở trong núi rừng.

Trong đám người truy tung dính lấy gã như gió, có rất nhiều người, kể cả chủ nhân của đạo phi kiếm âm hiểm kia đều không khỏi ngừng lại một chút.

Người tu hành Trường Lăng chưa chắc đã biết tên của tất cả thiên tài trẻ tuổi trên bảng tài tuấn trước khi Mân Sơn Kiếm Hội bắt đầu, nhưng đều biết Độc Cô Bạch xuất thân từ Độc Cô Hầu phủ.

Trong thế hệ người trẻ tuổi của những Hầu phủ Trường Lăng này, Lệ Tây Tinh dường như không được chào đón nhất, mà Độc Cô Bạch lại người được coi trọng nhất.

Độc Cô Hầu phủ đặt kỳ vọng rất lớn vào Độc Cô Bạch, rất nhiều tài nguyên tu hành thường luyến tiếc sử dụng đều nện lên người gã.

Lúc này đối phương lại ở cùng một chỗ với dư nghiệt Mân Sơn Kiếm Tông Tịnh Lưu Ly vừa mới giết chết Lý Tư, hơn nữa còn trợ giúp nàng chạy trốn, đây hiển nhiên cũng là tử tội.

Nhưng điều mấu chốt chính là cho dù Độc Cô Bạch là tử tội, người thực sự ra tay dẫn đến cái chết của gã có thể thừa nhận lửa giận của Độc Cô Hầu phủ hay không?

Những trưởng bối Độc Cô Hầu phủ yêu thích Độc Cô Bạch vạn phần, sẽ buông tha cho người tự tay giết gã?

.....

Tiếng xé gió thê lương đột nhiên tiêu tan rất nhiều.

Bao gồm cả đạo phi kiếm âm hiểm trí mạng nhất kia cũng chỉ đi theo vòng xoáy kiếm khí sau lưng Độc Cô Bạch, giống như một mảnh lá rụng không ngừng bay bổng, nhưng không hề gia tốc kịch liệt, cho gã một kiếm trí mạng.

Mục Hồng Yên vẫn dừng lại ở trên sườn núi phía trước Độc Cô Bạch, sắc mặt cô chìm trong bóng tối không có nửa phần thay đổi.

Đối với cô mà nói, tiếng hét lớn này của Độc Cô Bạch chỉ khiến bản thân cô biết thân phận thực sự của thiếu niên che chở Tịnh Lưu Ly điên cuồng chạy trốn này, cùng với cho cô cơ hội tự tay ám sát Tịnh Lưu Ly.

Một cơn gió thổi qua.

Thân thể Mục Hồng Yên lắc lư với một loại tư thái mềm mại khác thường ngay tại chỗ.

Đây là một loại thủ đoạn mà thích khách cường đại nhất do các cựu quý tộc quyền quý ngày xưa bồi dưỡng ra mới có được.

Người tu hành càng ở thời khắc nguy hiểm, nhận biết lại càng vượt qua lúc bình thường.

Nhưng đối với một Tu hành giả bị thương mà nói, nhận biết như vậy lại bắt lấy sự khác thường rõ ràng ở bốn phía thiên địa càng thêm chính xác, mà sẽ xem nhẹ một ít đồ vật quá mức tầm thường.

Trong nhận biết của Độc Cô Bạch đang phi đến, thân thể Mục Hồng Yên lúc này có lẽ chính là một gốc cây non đung đưa theo gió.

Gió thổi càng ngày càng mạnh, biên độ lắc lư của thân thể cô càng lớn, thậm chí làm cho người ta có cảm giác sẽ bị gió cuốn từ trên sườn núi này thổi bay.

Song khi mảnh kiếm quang của Độc Cô Bạch chính thức đến trước người cô, tư thế đưa tay xuất kiếm của cô lại ổn định đến cực điểm.

Kiếm quang màu đỏ son chỉ nhảy lên một cái trong bóng đêm, sau đó liền biến mất, sau khi xuất hiện lần nữa thì đã phá vỡ kiếm khí ngoài cơ thể Độc Cô Bạch, bắn về phía cổ họng gã.

Một kiếm này còn đáng sợ hơn so với thanh phi kiếm âm hiểm lúc trước, Độc Cô Bạch hoàn toàn không kịp phản ứng.

Trong con ngươi của gã vừa mới xuất hiện ánh đỏ, trái tim đã kịch liệt co rút lại, một cỗ hàn ý dâng lên từ chỗ sâu nhất trong cơ thể.

Gã hoàn toàn không có khả năng ứng phó được một kiếm như vậy.

Người thi triển ra một kiếm này không chỉ là một vị Tông sư, hơn nữa còn là Tông sư vận dụng thủ đoạn giết người đến cực hạn.

Trong đầu gã thậm chí đã hiện ra kết cục của mình.

Trong nháy mắt sau đó, cổ họng của gã sẽ bị một kiếm này đâm thủng, chỗ yết hầu sẽ có một giọt máu tươi đỏ như hoa đào thấm ra.

Q8 - Chương 138: Lời của hắn

Thích khách chân chính là ở mũi kiếm đâm thủng máu thịt của đối phương, thân kiếm ma sát trong máu thịt và xương cốt của kẻ địch, mang theo máu tươi bay trên không trung, tâm tình cũng sẽ không có bất kỳ dao động gì.

Loại bình tĩnh cực độ này có thể thu hoạch sinh mệnh hiệu quả hơn, đồng thời cũng có thể làm cho thích khách nhạy cảm nhận thấy bất kỳ biến hóa nào trong thiên địa, cho dù là trên chiến trường nghìn quân vạn mã.

Lúc này ngay cả Độc Cô Bạch cũng tự nhận mình sẽ chết ngay lập tức, sẽ không có bất kỳ biến hóa nào, nhưng tâm tình trầm lãnh như băng của Mục Hồng Yên lại vẫn cảm giác được nguy hiểm rơi xuống.

Thân thể của cô dùng một loại góc độ không thể tưởng tượng nổi xoay chuyển trên không trung, rất nhiều gân thịt trên thân thể thậm chí giống như hai sợi dây leo vặn vẹo.

Mũi kiếm của cô theo thân thể xoay chuyển mà lướt qua trong bóng đêm, khi một tiếng chấn động vang lên, đánh trúng một đạo kiếm khí đã phát ra âm thanh.

Đạo kiếm khí này hoàn toàn trong suốt, khi bị mũi kiếm của cô đâm nát mới ầm ầm bộc phát, biến thành vô số nguyên khí thiên địa phun ra ngoài.

Trong cổ họng Độc Cô Bạch còn có hàn ý chân thật.

Trong nháy mắt trốn thoát từ con đường tử vong này, gã càng kích phát ra dũng mãnh trong cơ thể, phát ra một tiếng gào thét

như dã thú bị thương từ cổ họng, mà lực đạo trong cơ thể gã lần thứ hai bộc phát ra mạnh hơn mấy phần.

Oanh một tiếng, tựa như một loại Phù khí nào đó ném ra cự thạch, gã gần như dán vào một bên kiếm phong của Mục Hồng Yên vọt tới, nện về phía không trung phía trước.

Một đạo kiếm quang lóe lên trong nhận biết vẫn cực độ bình tĩnh của Mục Hồng Yên.

Ánh mắt cô hơi nheo lại, tiểu kiếm màu đỏ son trong tay lại đâm ra, dễ dàng chém rơi đạo kiếm quang kia.

Lực lượng đạo kiếm quang vẫn hoàn toàn trong suốt này đối với nàng mà nói cũng không quá cường đại, uy hiếp chỉ ở tốc độ nhanh chóng, chẳng qua trực tiếp ngưng tụ thành ở quanh người cô, hoàn thành gia tốc chỉ trong nháy mắt.

Trường Lăng chỉ có một chốn tu hành có kiếm pháp như vậy.

Nhưng lực lượng chân nguyên của người ra tay vốn không đến Thất Cảnh, cũng không phải là Tông sư của chốn tu hành này.

- Dịch Tâm - Tâm Gian Tông.

Hầu cận bí ẩn thường đi theo Lý Tư như cô đương nhiên rất rõ ràng mỗi một Tu hành giả có khả năng tạo thành uy hiếp ở Trường Lăng, cho nên khi đạo kiếm quang thứ hai này xuất hiện, cô đã phán đoán ra thân phận của đối phương.

- Quá yếu!

Sau đó cô lắc đầu.

Trong nháy mắt lắc đầu, thân thể của cô đã biến mất chỉ trong nháy mắt.

Dịch Tâm mặc áo bào màu đen so sánh với lúc ở Mân Sơn Kiếm

Hội, bất kể khuôn mặt hay thân hình đều không có quá nhiều thay đổi, thế nhưng đường cong chỗ khóe miệng hơi có chút khác biệt, lại có khí tức kiên nhẫn trầm ổn mà lúc ở Mân Sơn Kiếm Hội không có.

Lúc này hắn liền ở dưới một gốc cây thông bên trái Độc Cô Bạch, trên người tràn ngập lá tùng bị nguyên khí chấn nát.

Có thể đi tới nơi này mà không khiến cho một gã Tông sư như vậy chú ý, thậm chí khiến cho đối phương thu hồi một kiếm tất sát, lấy tu vi vừa tới Lục Cảnh của hắn là đủ để kiêu ngạo.

Nhưng trong một năm qua, tên Tu hành giả trẻ tuổi cũng gặp phải rất nhiều khó khăn và hoạn nạn giống như Hạ Uyển này biết bất kỳ kiêu ngạo nào cũng là vô dụng, hiện thực nhất chính là sống sót cùng đạt được tu vi càng mạnh hơn.

Trong nháy mắt Mục Hồng Yên biến mất trong nhận biết, hắn lại cực kỳ trực tiếp làm một động tác không hề có phong phạm của Tu hành giả.

Hắn trực tiếp ngã ngược ra sau.

Không chỉ là ngã xuống đất một cách bình thường, mà là cả người che kín chân nguyên, dùng tốc độ nhanh nhất khiến phần lưng bản thân đập xuống đất.

Đối mặt với đối thủ cấp bậc như Mục Hồng Yên, bốn phía thân thể đều là tử huyệt, đều là chỗ có thể khiến đối thủ công kích, đều sẽ bị giết chết trong nháy mắt.

Hành động đập đất như vậy ít nhất có thể nhanh chóng giao phần lưng cho đất núi kiên cố, ngửa mặt nhìn trời, chỉ phải đối mặt với công kích đến từ phía trên, ít nhất còn có năng lực có thể ngăn cản một kiếm.

Phương pháp chiến đấu như vậy, ngay cả Mục Hồng Yên cũng

hoàn toàn không có dự liệu được.

Đối mặt với đối thủ ngã chổng vó khảm chính mình trên mặt đất, cô vẫn có vô số phương pháp có thể nhanh chóng giết chết đối phương, nhưng ít nhất không phải bất kỳ loại nào mà cô vừa mới tưởng tượng ra trong đầu.

Trong nháy mắt này cô liền ngừng một chút.

Chẳng qua cô vẫn đủ nhanh.

Hành động của Dịch Tâm như vậy lại càng làm cho cô hiểu được, chỉ cần Dịch Tâm không chết, vậy chắc chắn sẽ tiếp tục quấn lấy cô, tranh thủ thời gian cho Độc Cô Bạch chạy trốn.

Cô đủ nhanh, vậy nên cô có lòng tin sau khi giết chết Dịch Tâm, lại có thể đuổi kịp Độc Cô Bạch lần nữa.

Một tiếng oanh vang vọng.

Tên thích khách cường đại yên lặng trong nháy mắt này lộ ra một mặt dữ dằn.

Thân ảnh của cô xuất hiện ngay phía trên Dịch Tâm, không khí điên cuồng chạy loạn nở rộ ra bên ngoài, hơn mười đạo tàn ảnh còn đang phóng đi theo ánh sáng vặn vẹo, cô đã cuộn mình giống như con báo, hung hăng đụng vào ngực Dịch Tâm.

Tiểu kiếm trong tay cô trực tiếp xuyên thủng phổi Dịch Tâm, hung hăng đâm vào bùn đất đã bị đè xuống dưới người hắn.

Kiếm khí chấn động cùng nở rộ cực kỳ tự nhiên, sẽ lập tức kết thúc sinh mệnh của Tu hành giả trẻ tuổi này, sau đó cô sẽ mượn lực bắn ngược này mà lên, tiếp tục phát lực đuổi theo Độc Cô Bạch.

Tuy nhiên cô lại xảy ra ngoài ý muốn một lần nữa.

Gốc cây thông bên cạnh cô lại vỡ tung ra trong nháy mắt mũi kiếm của cô vừa mới đâm thủng thân thể Dịch Tâm.

Một Tu hành giả trẻ tuổi mà ngay cả cô cũng không thể cảm nhận được, hiện ra ngay ở trung tâm cây thông nổ tung này, một đạo kiếm quang uy mãnh bá liệt kéo theo hơn mười đạo lôi quang như một cây cột lớn quét ngang đập xuống nàng.

Hơn mười đạo ánh sét này lại là màu xanh biếc quỷ dị!

Hơn mười tiếng xùy xùy bén nhọn vang lên.

Kiếm khí nở rộ bên trong bóng dáng còn chưa tiêu tán khi đập xuống nàng.

Tiểu kiếm trong tay cô rời khỏi thân thể Dịch Tâm mà không chút lưu luyến, cả người cô bắn lên trên, tránh được một kiếm đánh lén này.

- Dịch Tâm!

Người đánh lén này phát ra một tiếng gào thét thê lương, hai tay cầm kiếm như phát cuồng, múa ra hơn trăm đạo kiếm quang như mưa rơi, bắn loạn về phía cô đang đứng.

- Người của Từ Hầu phủ.

Chiêu kiếm "Đảo Liêu Thiên"(đảo ngược trời) này chợt hiện ra, đã khiến Mục Hồng Yên hiểu được thân phận của đối phương.

Đây là Từ Liên Hoa, một người hảo hữu khác của Độc Cô Bạch.

Cô cũng kinh ngạc bởi Tu hành giả trẻ tuổi này có được thủ đoạn như vậy, nhưng một kiếm thuần túy cương mãnh dữ dằn của đối phương chỉ vì phòng ngừa cô tiếp tục tiếp cận Dịch Tâm.

Sau kiếm thế như vậy sẽ không còn lực dư thừa, tất cả đều là

sơ hở.

Cho nên trong kiếm tiếp theo mà cô ra tay, Từ Liên Hoa này chắc chắn sẽ chết đi.

- Dừng tay.

Nhưng đúng vào lúc này, thanh âm nữ tử cực kỳ suy yếu nhưng ẩn chứa lực đạo khiến người ta không thể kháng cự vang lên,

- Ngươi ôm hận mà ra tay, hoàn toàn không muốn lưu lại người sống, chắc hẳn ngươi là người của Lý Tư, chẳng lẽ ngươi không muốn biết, trước khi Lý Tư bị ta giết chết, hắn đã nói gì với ta sao?

Mục Hồng Yên tránh được kiếm này của Từ Liên Hoa.

Nhưng thân ảnh của cô dừng lại, đứng ở giữa một mảnh cỏ lộn xộn.

Người lên tiếng là Tịnh Lưu Ly.

Lúc trước nàng đã có xu hướng hôn mê ở trên lưng Độc Cô Bạch, nhưng hiện tại lại cực kỳ tỉnh táo.

Độc Cô Bạch hiển nhiên cũng nghe ý của nàng, ngừng lại.

Người Mục Hồng Yên vốn muốn giết chính là Tịnh Lưu Ly, cho nên cô không ra tay với Từ Liên Hoa và Dịch Tâm nữa.

- Ngài ấy đã nói gì với ngươi?

Cô nắm lấy tiểu kiếm còn đang nhỏ những giọt máu ấm nồng, lạnh lùng hỏi.

Q8 - Chương 139: Ta chính là hắn

Lúc này Độc Cô Bạch đã trúng kiếm nhiều chỗ, tuy rằng đều tránh được chỗ yếu hại trí mạng, nhưng trên người vẫn có mấy chỗ máu tươi không ngừng chảy xuôi.

Một bên lá phổi của Dịch Tâm bị đâm ra, kiếm khí chỉ thiếu một chút sẽ nổ tung trong cơ thể hắn, tuy rằng chưa chết nhưng gần như đã không cách nào hô hấp, đau đớn đến cực điểm.

Từ Liên Hoa phát lực quá mạnh, da thịt hai tay đều nổ tung, máu thịt mơ hồ.

Về phần Tịnh Lưu Ly, bản thân từ trọng thương hôn mê tỉnh lại, tình huống của những người này hiện tại đều là cực kỳ thê thảm.

Song đối mặt với câu hỏi này của Mục Hồng Yên, Tịnh Lưu Ly lại không trực tiếp, chỉ hỏi ngược lại một câu:

- Ngươi có muốn biết câu chuyện của Lý Tư không?

Mục Hồng Yên nhíu mày.

Lý Tư đã chết, đối với cô mà nói sứ mệnh cả đời này của mình đã chấm dứt, vốn theo suy nghĩ của cô, bất kể Tịnh Lưu Ly nói cái gì thì cũng không có khả năng thay đổi quyết định cô.

Cô dừng tay chỉ bởi vì ngoại trừ cô ra, phía sau còn có truy binh, cho nên đối phương càng dừng lại, càng không có khả năng trốn thoát.

Nhưng những lời này của đối phương lại làm cho tâm tình của cô có chút dao động.

- Người cực kỳ tự phụ thông thường cũng sẽ không bằng lòng để cho người ta bình luận công tội của mình.

Hai gò má Tịnh Lưu Ly có chút ửng đỏ khác thường, nàng nhìn thẳng ánh mắt nữ thích khách này, giống như nhìn rõ sâu trong nội tâm đối phương. Đồng thời chính nàng cũng hiểu rất rõ, chỉ có tìm cách thay đổi tâm ý của nữ thích khách này, nàng cùng những bằng hữu bên cạnh này mới có thể sống sót.

- Cho nên Lý Tư tuyệt đối không thể nào nói quá khứ của hắn cho các ngươi biết.

Nàng hít một hơi thật sâu, duy trì sự tỉnh táo của mình, sau đó tiếp tục:

- Vì vậy ngay cả khi ngươi đi theo hắn, ngoài việc cảm thấy rằng hắn không phải là loại người trong truyền thuyết kia, lại không thể biết những gì thực sự xảy ra, không biết câu chuyện xưa của hắn.

- Ngươi biết sao?

Lông mày Mục Hồng Yên giãn ra, khôi phục biểu lộ lạnh lùng vô tình, nói một chữ cực kỳ đơn giản:

- Nói.

- Trước tiên ngươi phải cam đoan chúng ta có thể sống sót.

Tịnh Lưu Ly nhìn thoáng qua phía sau cô, nói:

- Nếu không sẽ không ai trên thế gian này biết được chuyện xưa của hắn.

- So sánh với việc giết ngươi báo thù cho ngài ấy, ngươi cảm

thấy ta sẽ để ý

Mục Hồng Yên nhìn thẳng ánh mắt nàng, hỏi ngược lại.

- Đương nhiên, nếu không ngươi sẽ không nói với ta nhiều như vậy.

Tịnh Lưu Ly không chút sợ hãi nhìn đôi mắt sâu thẳm của cô, nói:

- Ta cũng để ý chuyện này, cho nên ta đã hỏi hắn hai lần, mấu chốt nhất chính là hắn cho rằng ta là tri kỷ của bản thân, hơn nữa từ một ý nghĩa nào đó mà nói, bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ giúp hắn hoàn thành chuyện hắn muốn làm.

Khuôn mặt Mục Hồng Yên không có bất kỳ biến hóa nào, cô chỉ ấn kiếm im lặng không nói.

- Tối nay ngươi chỉ nhìn thấy ta giết chết hắn, nhưng ngươi cũng không biết, nếu như không có hắn an bài, ta sẽ không thể nào có được cơ hội giết chết hắn, cũng không có khả năng thuận lợi chạy trốn từ trong cung điện đến nơi này.

- Trước khi giết chết hắn, ta từng cho rằng hắn nhất định phải thu phục ta, để cho ta làm môn khách của hắn, nhưng cuối cùng ta mới hiểu được, hắn vẫn luôn cho ta cơ hội giết chết hắn, đối với hắn mà nói, có lẽ hắn cũng đang chờ mong ta có thể thành công, như vậy mới có thể để cho hắn hoàn thành việc mà hắn muốn làm.

Tịnh Lưu Ly cuối cùng nói:

- Mặc dù hắn đã chết, nhưng từ tối nay, ta dường như cũng đã trở thành hắn.

Mục Hồng Yên yên lặng nghe xong lời Tịnh Lưu Ly nói.

Bóng đêm phía sau cô cũng rất yên tĩnh.

Điều này xuất phát từ một loại sát ý nở rộ phía sau lưng cô, giống như đang nói cho những Tu hành giả tiếp cận trong bóng tối kia, đây là lãnh địa cùng con mồi thuộc về cô.

Cô có thể hiểu được một số lời nói của Tịnh Lưu Ly, nhưng cũng không hiểu một số lời nói còn lại.

Bởi vì trước đó, cuộc sống của cô đã trôi qua rất đơn giản.

Cô sẽ không nghĩ tới bất cứ chuyện gì liên quan đến mưu quyền, chỉ để ý đến sinh tử của Lý Tư.

- Hắn muốn làm gì?

Cô nhìn Tịnh Lưu Ly, hỏi.

Tịnh Lưu Ly đã nói chuyện khá lâu, khí tức đã cực kỳ bất ổn, nhưng vẫn cố gắng kiên trì nói:

- Tần diệt Sở, Yến, Tề. Thống nhất thiên hạ.

Những lời này nói ra cực kỳ đơn giản, thậm chí không có bất kỳ lời giải thích nào.

Nhưng Mục Hồng Yên lại vẫn nhanh chóng hiểu được.

Cô nghĩ tới những hồi ức khi mình đi theo Lý Tư nhiều năm qua, nghĩ đến sự khác biệt giữa lão và những quyền quý còn lại ở Trường Lăng, trong lòng nàng lúc này vang lên một thanh âm,

"Thì ra đây là chuyện đại nhân ngài muốn làm, bất kể Ba Sơn Kiếm Tràng làm vua hay là Nguyên Vũ xưng đế, đều không liên quan đến chuyện này."

Trong nháy mắt khi thanh âm này vang lên trong lòng, cô thoáng ngẩng đầu lên, mang theo một chút thần sắc không tin, nhìn Tịnh Lưu Ly hỏi.

- Ngươi có thể làm được điều đó?

- Đây đã là bước đầu tiên.

Tịnh Lưu Ly cười lạnh,

- Chẳng qua hiện tại ta không có thời gian cũng như không có khí lực giải thích.

- Ngươi sẽ có.

Mục Hồng Yên trả lời.

- Muốn bọn họ cùng đi.

Ánh mắt Tịnh Lưu Ly rơi vào trên người Dịch Tâm đang nằm trên mặt đất và khó có thể hô hấp,

- Chắc hẳn ngươi cũng hiểu được sau này bọn họ sẽ rất mạnh.

Mục Hồng Yên không nói gì nữa.

Tay của cô bắt đầu chuyển động, có mấy sợi tơ đen bắn ra từ trong tay cô, rơi vào trên người Dịch Tâm, sau đó lại rơi vào trên người Độc Cô Bạch.

Lần này không phải là giết người, mà là cứu người.

Sợi tơ màu đen do chân khí của cô dẫn dắt, cực kỳ nhanh chóng khâu miệng vết thương chảy máu rất nhiều trên người Dịch Tâm và Độc Cô Bạch lại, cùng lúc đó dược lực của những sợi tơ màu đen này rót sức sống mới mẻ vào thân thể hai người.

Sát thủ thường sẽ bị chấn thương nghiêm trọng, cho nên bọn họ cần các loại đồ vật có thể chữa lành chính mình nhanh hơn.

Bởi vì thích khách hoạt động một mình chắc chắn sẽ không giống như Tông sư trong quân, có y sư và đồng bạn chuyên môn

chờ đợi.

Cô vẫn luôn không lên tiếng, trong nháy mắt sau cô chợt động đậy.

Trong bóng đêm yên tĩnh vang lên một mảnh tiếng kinh hô cùng tiếng quát lớn.

Âm thanh này đến từ bóng đêm phía sau cô.

Mấy Tu hành giả đuổi theo gần nhất, bao gồm cả chủ nhân của đạo phi kiếm âm hiểm kia không cách nào thoát khỏi một thanh tiểu kiếm màu đỏ son, bị giết chết chỉ trong nháy mắt.

Khi bóng dáng của cô lại xuất hiện bên cạnh Dịch Tâm, chỗ bụng rất gần vị trí Khí hải của nàng cũng đã bị một kiếm xuyên thủng.

Nhưng cô lại mặt không chút thay đổi dùng sợi tơ đen nhanh chóng khâu lại.

- Đi!

Cô đưa một tay nhấc Dịch Tâm lên, thân ảnh lại động, bắt đầu chạy trốn.

Hầu như tất cả những Tu hành giả truy kích vào giờ khắc này đều ngừng lại.

Có hơn phân nửa trong những Tu hành giả này hoàn toàn không biết thân phận mà chỉ kinh hãi với chiến lực của cô.

Mà hơn phân nửa Tu hành giả đuổi theo vốn chính là thuộc hạ của Lý Tư, một ít Tu hành giả mạnh nhất trong đó cũng biết được sự tồn tại của cô, chẳng qua giờ phút này bọn họ hoàn toàn không thể hiểu được việc cô đang làm.

Bọn họ không chút hoài nghi lòng trung thành của nữ thích

khách đã hầu hạ Lý Tư nhiều năm, đột nhiên lại sinh biến như vậy, hơn nữa mệnh lệnh của Lý Tư truyền đi lúc trước liền làm cho bọn họ không cách nào ngăn cản đám người cô và Tịnh Lưu Ly bỏ chạy.

Một số người trong số họ sau khi do dự một chút, cũng lặng lẽ ẩn vào bóng tối.

- Đừng đuổi theo nữa.

Trong bóng tối có người dùng chân nguyên trống rỗng phát ra thanh âm, tràn ngập sát ý, truyền ra xa xa.

Thanh âm này giống như là có lòng tốt cảnh cáo, lại giống như là uy hiếp ẩn chứa sát ý, không cách nào phân biệt được.

Q8 - Chương 140: Lựa chọn của chúng ta

Trước bình minh, đó là bóng tối.

Toàn bộ Trường Lăng bắt đầu thức tỉnh.

Tin tức về cái chết của Lý Tư giống như một cơn cuồng phong quét qua toàn bộ Trường Lăng.

Đây lẽ ra là một người khiến người ta rất khinh bỉ và thống hận, nhưng bởi vì địa vị quá cao, cho nên khi nhớ tới danh hào của lão, tuyệt đại đa số người Trường Lăng trước tiên sẽ cảm thấy sợ hãi, không dám nói bất kỳ khinh bỉ nào với lão.

Nhưng khi lão thực sự chết đi, sau cực độ khiếp sợ, rất nhiều người bắt đầu bất giác nghĩ đến mấy năm nay, ngoại trừ bản thân cường đại ra, Lý Tư dường như cũng không hề thực sự uy hiếp đến bất kỳ một gã quyền quý nào ở Trường Lăng.

Ai cũng biết là năm đó lão dựa vào bán đứng toàn bộ Lý gia đạt được quyền thế.

Nhưng sau khi đạt được quyền thế, dường như lão cũng không làm chuyện gì.

Vậy lão đã làm gì?

Một số người bắt đầu tỉnh ngộ, có vẻ như lão đã làm mọi thứ cho toàn bộ vương triều Đại Tần.

Một lão nhân áo đen ngồi bất động trong một tòa cung điện màu đen sâu trong Hoàng cung.

Lão nhân này chính là Nghiêm Tướng.

Cánh tay phải của lão quấn một miếng vải bố màu trắng trên áo choàng đen.

Cái này ở Trường Lăng chính là tế lễ người nào đó đã chết.

Sau khi nghe được tin Lý Tư chết, lão đã quấn miếng vải bố này, đương nhiên là vì tế lễ Lý Tư.

Đây không phải là đạo đức giả.

Bởi vì thường ngày lão luôn một mình xử lý chính sự trong điện này, không có người khác.

Ngoại trừ Nguyên Vũ và Trịnh Tụ, mấy năm nay, lão và Lý Tư vốn là hai người đứng cao nhất ở Trường Lăng, mà trong mắt Mặc Thủ Thành ngày xưa, hai tướng Đại Tần này cũng là hai người cơ trí nhất, nhìn xa nhất trong thành Trường Lăng.

Nhìn từ bên ngoài, hai người phân biệt đại biểu cho Nguyên Vũ và Trịnh Tụ, đối lập rõ ràng.

Nhưng hai người lại là người thực sự hiểu được sự cân bằng. Những năm gần đây, Trịnh Tụ và mười ba Vương hầu Đại Tần mưu tính nhiều nhất là chinh chiến. Trong khi Dạ Sách Lãnh và Trần Giám Thủ phụ trách thủ vệ, đối phó với thế giới Tu hành giả, mà hai người bọn họ, xử lý càng nhiều là toàn bộ tạp vụ của vương triều Đại Tần, và sự cân bằng của giới quyền quý.

Càng đối lập thì càng quen thuộc, càng hiểu rõ đối phương.

Theo Nghiêm Tướng, đến tuổi của Mặc Thủ Thành và chính lão, có thể vứt bỏ một ít lợi ích của bản thân mà thực sự suy nghĩ cho tương lai của cả vương triều, đó có lẽ là chuyện rất bình thường.

Bởi vì quá già, không có nhiều thời gian để sống, không có nhiều tương lai để nói.

Nhưng ở tuổi này của Lý Tư đã như thế.

Điều này là phi thường.

Cho nên khác với tưởng tượng của người ngoài, lão thật sự rất tôn kính Lý Tư.

Hơn nữa, một người có thể đặt song song cùng mình cứ như vậy biến mất, càng khiến lão cảm thấy tịch mịch và bi thương.

Tuy lão ngồi lặng lẽ bất động, từ cửa sổ nhìn ra, toàn bộ thiên địa vẫn giống như lúc bình thường, nhưng lão biết, tin tức Lý Tư đã tử vong sẽ giống như một cơn gió mùa từ cực bắc cuốn tới, hoàn toàn thay đổi khí hậu hầu hết các địa phương.

Trên thực tế, cái chết của một người có thể khiến cho cả thiên hạ chấn động, vậy cho dù người này chết cũng không oan nhỉ?

Chẳng qua sao Lý Tư có thể chết dễ dàng như vậy?

Nghiêm Tương cười chua xót tự giễu, chẳng lẽ đây chính là cái gọi là thành toàn?

...

Tin tức càng kinh người thì lan truyền càng nhanh.

Khác với sự chú ý của Nghiêm Tướng, khi tin tức Lý Tư tử vong truyền đến Sở cảnh, truyền đến Yến, Tề, đại đa số mọi người chú ý chính là Lý Tư chết như thế nào.

Chẳng bao lâu, nhiều người cảm thấy rất vui mừng.

Hơn nữa, khi bọn họ nghe được Tịnh Lưu Ly không chết.

Tịnh Lưu Ly không chết, vậy có nghĩa là từ nay về sau, những Tu hành giả dưới trướng của Trịnh Tụ đã mất đi Tinh Hỏa kiếm gia trì.

- Phải cam đoan Tịnh Lưu Ly còn sống.

- Để nàng lại làm ra một ít chuyện.

Trong các Hoàng cung khác nhau của Yến, Tề, lại gần như đồng thời truyền ra một ý chỉ như vậy.

Một ít Tu hành giả ở Yến, Tề, thậm chí là những tông sư trước kia ở sâu trong Hoàng cung, bắt đầu bước vào đất Tần.

Tương lai, rất nhiều người trong bọn họ có thể trở thành hộ vệ bên người Tịnh Lưu Ly.

Đây chỉ sợ là chuyện tuyệt đối chưa từng có trong Tu hành giới.

Khi một gã Tu hành giả trẻ tuổi cách Thất Cảnh một khoảng thời gian rất dài còn đang trọng thương chạy trốn, cũng đã có được rất nhiều hộ vệ thậm chí có thể dùng từ tử sĩ hình dung.

...

Vào buổi bình minh ngày thứ hai sau cái chết của Lý Tư, một Tu hành giả nhanh nhất thiên hạ đi tới Vị Hà bên ngoài Trường Lăng, gặp một gã cự đầu Trường Lăng.

Đây là một cuộc gặp gỡ rất bí mật.

Hoàng Chân Vệ cũng không cố ý che dấu hành tung.

Sau khi Dạ Sách Lãnh phản bội Trường Lăng, đã rất ít người thật sự có thể quản được hành tung của gã.

Có lẽ là bởi vì nguyên nhân tính tình quá mức khiêm tốn, thậm

chí không có bao nhiêu người coi gã là địch nhân có tính uy hiếp.

Hoàng Chân Vệ nhìn Đàm Đài Quan Kiếm đuổi theo rất gấp từ xa mà đến, khuôn mặt gã vẫn ôn hòa như trước, nhưng lại mang theo một tia ẩn ưu nồng đậm. (ẩn ưu: âm thầm lo lắng)

Gã trực tiếp lắc đầu, nói:

- Ngươi đến trễ hai ngày.

Đàm Đài Quan Kiếm biết ý của gã, cười khổ nói:

- Ta thật không ngờ chuyện lại phát sinh nhanh như vậy.

- Ta đoán cũng là như vậy, kể cả hắn cũng thật không ngờ.

Hoàng Chân Vệ hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra:

- Nếu không, hắn sẽ không mời ngươi đến gặp ta.

Đàm Đài Quan Kiếm trầm mặc không nói.

Hoàng Chân Vệ chậm rãi nói tiếp:

- Hắn muốn giải quyết ân oán ở trong thế giới của Tu hành giả, hắn biết ta rất có thể sẽ đồng ý. Sự thật cũng đúng là như thế, bởi vì hắn biết ta là đệ tử của Mặc Thủ Thành, mà lão sư ta cũng không quan tâm đến thắng bại chinh phạt, chỉ quan tâm khi nào tranh chấp như vậy chấm dứt, chỉ quan tâm có bao nhiêu ân oán tầng trên cùng không tiếp xúc được, nhưng lại đang thủ vệ sinh tử của các tướng sĩ đế quốc này. Trước khi hắn qua đời, hắn đã giết rất nhiều người. Việc này quá tàn nhẫn, vì vậy hắn nhìn ra tâm ý của ta. Nhưng bây giờ đã quá muộn... Đây nhất định sẽ không còn là chuyện có thể giải quyết trong thế giới Tu hành giả. Yến Tề đã động.

Đàm Đài Quan Kiếm lại trầm mặc một lát, sau đó chỉ lặp lại một câu:

- Yến Tề đã động?

- Ta đã nhận được một ít báo cáo của quân đội, có Tu hành giả Yến Tề hành động nhiều hơn bao giờ hết.

Mặt mày Hoàng Chân Vệ lộ ra một ít sự sắc sảo mà bình thường hoàn toàn không có.

- Có hành động như vậy chứng tỏ đã bắt đầu, cho nên mặc kệ như thế nào, cuối cùng bọn họ vẫn sẽ cảm thấy không có sự khác biệt giữa Ba Sơn Kiếm Tràng và Hoàng đế Nguyên Vũ, chỉ có sự khác biệt giữa ba nước Tần, Yến, Tề.

- Ban đầu ta có thể giúp hắn giải quyết ân oán ở trong thế giới của Tu hành giả, ta thậm chí chỉ cần nói cho hắn biết một ít bí mật tu hành của Nguyên Vũ, thậm chí không cần tự mình nhúng tay vào, chỉ cần lúc các ngươi trở về Trường Lăng, yên bình rời khỏi nơi ấy.

- Nhưng hiện tại cho dù ta làm như vậy, các ngươi giết chết Nguyên Vũ và Trịnh Tụ, hai nước Yến, Tề diệt Tần, vậy các ngươi lại đi diệt Yến, Tề sao?

Hoàng Chân Vệ nhìn Đàm Đài Quan Kiếm trầm mặc không nói, cũng trầm mặc một lát, sau đó quay đầu nhìn về phía Trường Lăng, nhìn những tòa vọng lâu như người khổng lồ.

Trong đôi mắt tràn ngập hào quang phức tạp của gã dường như Mặc Thủ Thành vẫn còn ở đó nhìn mình.

- Đối với lão sư ta mà nói, quá nhiều lần lặp đi lặp lại, càng có vô số người bởi vậy mà chết đi, mà bản thân bọn họ cũng không nên bị cuốn vào lặp đi lặp lại như vậy.

- Ta nghĩ không chỉ có ta, Hứa Hầu bọn họ cũng sẽ có thái độ như vậy.

- Lý Tư có ân oán khó giải với các ngươi, các ngươi giết hắn không có gì đáng trách, đương nhiên các ngươi cũng sẽ chuẩn bị tốt chuyện sau khi hắn chết, không để đại chiến giữa các vương triều sinh ra. Nhưng các ngươi không nghĩ tới Tịnh Lưu Ly lại ra tay nhanh như vậy, cũng không đoán được tâm ý của nàng. Các ngươi vẫn chưa kịp làm tốt thủ đoạn phòng bị.

- Lúc trước, có lẽ các ngươi có chút minh ước với Yến, Tề, đương nhiên không thể trong nháy mắt rút kiếm đối phó với bằng hữu hôm qua. Nhưng đối với chúng ta, bây giờ cũng chỉ có hai lựa chọn, hoặc là diệt Yến Tề, hoặc là Yến Tề diệt Tần. Lực lượng của chúng ta lúc này chỉ có thể dùng vào chuyện này. Nếu nhất định để cho chúng ta phải lựa chọn, chúng ta chỉ có thể lựa chọn Tịnh Lưu Ly.

Q8 - Chương 141: Theo cách của ta

Đạm Đài Quan Kiếm không tiếp tục mở lời khuyên gì nữa.

Hắn và Hoàng Chân Vệ kỳ thật đều có tâm tình giống nhau.

Bọn hắn đều không thích chiến tranh, không muốn nhìn thấy rất nhiều người không liên quan bị liên lụy đến ân oán không thuộc về bọn họ. Bọn hắn không hy vọng nhìn thấy vạn dân chịu khổ, nhìn thấy người ở trong nhà khổ sở chờ đợi tin tức người nhà bọn họ chết trận trên chiến trường.

Mùa xuân năm nay, bất kể ở Âm Sơn hay là trên chiến trường khu vực quận Dương Sơn, sau mỗi một lần đại chiến, mặc dù có tin báo chiến thắng truyền đến, nhưng Hoàng Chân Vệ đi lại trong ngõ nhỏ Trường Lăng ở trong đêm tối, cũng nghe được rất ít thanh âm vui mừng, mà đều là rất nhiều tiếng khóc tê tâm liệt phế khiến người ta không thể chợp mắt về đêm.

Xu thế tất yếu.

Có được tu vi mạnh hơn nữa cũng không cách nào thay đổi đại thế đã hình thành.

Lý Tư chết đi, hai tướng Đại Tần mất đi một.

Tinh Hỏa kiếm của Trịnh Tụ bị phá, kế tiếp Tu hành giả dưới trướng ả cũng không thể nào có được sự giúp đỡ của ả, vương triều Đại Tần chợt mất đi lực lượng cực kỳ trọng yếu, hơn nữa rất nhiều thuộc hạ của ả sẽ nhanh chóng bị giết chết.

Tần đánh Sở, quân đội tử thương thảm trọng.

Ba Sơn Kiếm Tràng cắt đứt quận Giao Đông, Đông Hồ và Ô Thị liên thủ, nhìn như hổ rình mồi ở sau Âm Sơn.

Linh Hư Kiếm Môn nội biến, Mân Sơn Kiếm Tông phản nghịch Trường Lăng, Dạ Sách Lãnh thoát khỏi Trường Lăng... Vương triều Đại Tần gần như có hơn một nửa Tông sư hoặc là rời khỏi Trường Lăng, hoặc là triệt để gia nhập Ba Sơn Kiếm Tràng.

Đây là thời điểm vương triều Đại Tần yếu nhất từ trước đến nay.

Ai có thể ngăn cản Yến, Tề không xuất binh đánh Tần?

Một số người có thể không nghĩ về tương lai của họ, nhưng chắc chắn sẽ quan tâm đến tương lai của triều đại.

Trong những trường hợp như vậy, nhiều người sẽ bỏ qua các yếu tố cảm xúc cá nhân của riêng mình.

Cho nên hiện tại Hoàng Chân Vệ cảm thấy không phải Yến, Tề rất có khả năng sẽ xuất binh, mà hai nước nhất định sẽ làm như vậy.

Bởi vì gã tự giác nếu đổi mình là đế vương của hai nước, gã cũng sẽ làm như vậy.

Trước khi Mặc Thủ Thành chết, đã giao tòa thành này cho gã.

Thứ gã muốn giữ vững không phải là thành này, mà là trăm vạn dân Đại Tần trong thành này.

Không muốn Trường Lăng này sa đọa trong chiến hỏa, đây chính là nguyên nhân gã tới gặp Đạm Đài Quan Kiếm, nhưng khi chiến hỏa đã không thể tránh khỏi, gã cũng chỉ có thể dốc hết toàn lực thắng cuộc chiến, không cho chiến hỏa cháy vào tòa thành này.

Vô số năm qua, Tu hành giả cường đại của Trường Lăng xuất

hiện lớp lớp, hơn nữa rất nhiều người đều độc lĩnh phong tao ở thời điểm đó, cho nên Trường Lăng vẫn được coi là nơi tụ tập khí vận của thiên hạ. (độc lĩnh phong tao: đứng đầu một cõi)

Vương triều nào không muốn chiếm Trường Lăng làm đô?

Mà những tướng lĩnh giao chiến với Đại Tần nhiều năm, ai không muốn giết vào Trường Lăng, đánh đập tàn bạo trong thành này?

Đạm Đài Quan Kiếm im lặng rời đi.

Hắn ta đi rất nhanh.

Bởi vì hắn biết sau khi rời khỏi nơi này, mình sẽ có nhiều việc phải làm.

.....

Đạm Đài Quan Kiếm còn chưa trở lại quận Giao Đông.

Trên vách núi ven biển có thể quan sát nửa quận Giao Đông kia, Đinh Ninh gần như đồng thời nhận được hai lá thư.

Hai lá thư này lần lượt đến từ Yến và Tề.

Phần lạc khoản trên lá thư đều rất nhỏ nhắn, nhìn qua rất là khiêm tốn. (lạc khoản: chỗ ký tên)

Nhưng mực chữ đều là màu vàng, cộng thêm Hoàng ấn đắp bên trên.

Đinh Ninh mở hai bức thư đến từ hai quốc gia khác nhau này ra, tuy cách xa nhau đến gần như trăm vạn dặm, nhưng hai lá thư lại đến gần như một lúc, khóe miệng toát ra một chút vẻ giễu cợt.

Nội dung của thư cũng rất khiêm tốn cung kính, đều dùng ngữ khí rất uyển chuyển giải thích kế hoạch xuất binh của hai vị đế

vương khác nhau, đồng thời hy vọng Ba Sơn Kiếm Tràng ủng hộ, thậm chí cùng xuất binh.

Đồng thời hai vị đế vương còn bày tỏ sau đó sẽ có đội ngũ sứ giả đến, tặng một ít lễ vật mà bọn họ hy vọng Ba Sơn Kiếm Tràng sẽ tiếp nhận.

- Đều là muốn xuất binh, sau đó hy vọng chúng ta cũng có thể liên thủ với bọn họ?

Triệu Hương Phi cũng đi tới vách núi này, hiện tại mặc dù chỉ có nàng và Đinh Ninh ở đây, nhưng hai người bọn họ nghị sự cũng đã đại biểu cho sách lược của toàn bộ thiên hạ.

Không cần xem nội dung của hai phong thư mà chỉ nhìn sắc mặt Đinh Ninh, nàng cũng đã đoán ra bên trong đó viết cái gì, vậy nên nàng khẽ cười,

- Bọn họ đương nhiên sẽ không thỉnh cầu, mà là sau khi hình thành sự thật như vậy, khẩn cầu ngươi ủng hộ, không hy vọng ngươi ra tay can thiệp.

- Không có gì ngoài ý muốn.

Đinh Ninh để cho hai lá thư trên tay biến thành phấn mịn, sau đó từ cửa sổ bay ra, phiêu bồng về phía mặt biển ở trong ánh mặt trời.

- Chuyện nhỏ không thể thấy rõ lòng người, chỉ đại sự mới có thể.

Triệu Hương Phi nhẹ nhàng cười cười.

Đinh Ninh quay đầu nhìn nàng, hỏi:

- Ngươi có biết kết quả cuối cùng mà bọn họ muốn thấy nhất là gì không?

Triệu Hương Phi dường như đã có đáp án, nhưng nàng không trả lời, chỉ nhìn Đinh Ninh rồi cười mà không nói.

- Điều bọn họ hy vọng nhìn thấy nhất chính là, hai nước Yến, Tề liên thủ tiêu diệt Tần, sau đó phân chia hai nước Tần Sở, mà ngăn chặn chúng ta ở quận Giao Đông.

Đinh Ninh nói:

- Khi đó quận Giao Đông đối với Yến, Tề to như vậy mà nói, cũng chẳng qua là chỗ bé bằng móng tay, liền coi chúng ta là một tông môn mạnh nhất thiên hạ, nhưng lại không hình thành được uy hiếp.

- Ta cũng không thèm quan tâm ý nghĩ của bọn họ.

Triệu Hương Phi nhìn Đinh Ninh, nói:

- Ta chỉ biết chúng ta không phải ngu ngốc, hơn nữa Nguyên Vũ cùng Trịnh Tụ cũng không dễ dàng đối phó như bọn họ tưởng tượng, ta chỉ để ý ngươi muốn làm như thế nào, cho nên cuối cùng thế nào đây?

- Nếu đại thế không thể tránh khỏi, cuối cùng sẽ thống nhất thiên hạ.

Đinh Ninh nhìn Triệu Hương Phi, nói:

- Ta sẽ thúc đẩy thiên hạ thống nhất, nhưng ta vẫn sẽ dùng phương thức của ta.

Người khác nghe vào sẽ không hiểu những lời này, nhưng Triệu Hương Phi lại có thể hiểu được.

Nàng nở nụ cười,

- Không cần quan tâm sinh tử của nhiều quân đội như vậy, đương nhiên sẽ rất thoải mái, cho nên ta chỉ cần biến mình trở

thành một Tu hành giả thuần túy?

Đinh Ninh nhìn nàng khẽ gật đầu, nghiêm túc nói:

- Vứt bỏ chuyện nước Sở kia, ngươi sẽ hoàn toàn biến thành Tu hành giả cường đại hơn, bởi vì ngươi vốn đã rất mạnh.

- Ta sẽ bế quan tu hành.

Triệu Hương Phi hiểu được suy nghĩ của Đinh Ninh, nàng cực kỳ tự nhiên đáp ứng.

- Ta sẽ đi Đại Yến làm một số việc.

Đinh Ninh nói với nàng lời cuối cùng.

- Vậy ngươi cẩn thận.

Triệu Hương Phi chỉ nói một câu này.

Là Tu hành giả đơn thuần chính là chuyện nàng rất thích làm, hơn nữa nàng cũng rất rõ ràng, Đinh Ninh rời khỏi quận Giao Đông hành tẩu trên thiên hạ, vào thời điểm này, bất kể tới Yến hay là đi chỗ nào, chuyện phải làm nhất định sẽ ảnh hưởng đến đại sự của toàn bộ thiên hạ sau này.

Sau khi Triệu Hương Phi rời khỏi vách núi này, Đinh Ninh vẫn đứng đối diện với cửa sổ hướng ra biển.

Có một Tu hành giả trẻ tuổi đi vào tĩnh thất này, xuất hiện ở phía sau hắn.

- Ngươi đã theo ta thật lâu rồi.

Đinh Ninh nói với người trẻ tuổi này.

Tu hành giả trẻ tuổi này là Diệp Tránh Nam.

Bắt đầu từ sau Mân Sơn Kiếm Hội, gã vẫn luôn là người hầu của Đinh Ninh, ngoại trừ thời gian được Đinh phái đi nơi khác, thời gian còn lại đều ở bên cạnh hắn.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, gã là tử sĩ đầu tiên sau khi Đinh Ninh trở về thế giới tu hành.

Diệp Tránh Nam không biết Đinh Ninh muốn làm gì.

Cho nên gã không đáp lại, chỉ trầm tĩnh đứng yên.

- Ta hiểu ngươi cảm thấy ngươi nợ ta một cái mạng, nhưng ngươi hiện tại đối với ta mà nói đã không đủ mạnh, không đủ lực lượng để làm cận vệ và tử sĩ bên người ta.

Đinh Ninh nhìn gã nói.

Diệp Tránh Nam chợt cảm nhận được ý của hắn, trong lòng nhấc lên gợn sóng thật lớn, hai tay đều hơi chấn động.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, gã khom người hành lễ, nói,

- Ngươi chắc chắn biết cách để làm cho ta đủ mạnh.

Q8 - Chương 142: Biến đổi về lượng dẫn đến thay đổi về chất

- Với thiên phú cùng tu vi của ngươi hiện tại, không có hy vọng nhanh chóng trở thành Tông sư Thất Cảnh.

Đinh Ninh nhìn Diệp Tránh Nam khom người hành lễ, nói ra một câu này trước tiên.

Sau đó hắn nhìn Diệp Tránh Nam đang đứng người lên mà không bị những lời này của hắn đả kích, nói:

- Nhưng Kiếm tâm của ngươi đủ kiên định đến mức so sánh với những Kiếm sư Triệu Kiếm Lô kia, trong mười mấy năm qua, ta chỉ nhìn thấy một người trong môn khách của Vương Thái Hư, chẳng qua người nọ thích hợp đi kiếm ý điên cuồng tùy tiện, cho nên ta tiến cử hắn đi học kiếm cùng người Triệu Kiếm Lô, hiện tại nghe nói ở bên cạnh Vương Thái Hư đã có thành tựu. Nhưng ngươi và hắn không giống nhau, ngươi thích hợp hơn với kiếm ý bình tĩnh cẩn thận cực độ. Bình tĩnh mà không sợ chết, sau dũng mãnh lại có thể tinh tế đến mức làm ra văn chương, đây là người ngự kiếm trời sinh, khống chế đối với phi kiếm sẽ tốt hơn so với Kiếm sư bình thường, hơn nữa ngươi bây giờ thực sự cũng đã đến Ngũ Cảnh, khoảng cách Lục Cảnh cũng không xa, ngươi hiện tại sử dụng phi kiếm cũng đích xác đã có chút thành công nho nhỏ.

Diệp Tránh Nam sau khi thực sự biết được thân phận của Đinh Ninh, lại càng hiểu được mỗi một câu nói với gã về tu vi, đều sẽ làm cho gã hưởng lợi không nhỏ ở trong quá trình tu hành tương lai.

Hào quang trong mắt gã chợt kịch liệt lóe lên:

- Ý của ngài là để cho ta chuyên tu phi kiếm, luyện thủ đoạn phi kiếm đến cực hạn?

Đinh Ninh cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của gã, mà chỉ nói tiếp:

- Mân Sơn Kiếm Tông có rất nhiều danh kiếm, có một số kiếm là Kiếm sư nước Tần chúng ta lưu lại, một bộ phận có số lượng càng nhiều thì ngươi cũng đã từng thấy khi ở Mân Sơn Kiếm hội, là Tông sư đến từ ba triều Hàn, Triệu, Ngụy. Ba Sơn Kiếm Tràng ngày xưa cũng có vô số danh kiếm, nhưng hơn phân nửa bị hư hại khi Ba Sơn Kiếm Tràng bị diệt, hoặc là bị Trịnh Tụ và Nguyên Vũ cướp đoạt. Nhưng dù sao cũng có không ít người lưu lại, hiện tại đã lên đường trở lại quận Giao Đông.

Lông mày Diệp Tránh Nam hơi nhíu lại, gã không rõ những thứ này có liên quan gì với tu hành của mình, nhưng tự biết mỗi một câu nhất định đều có thâm ý, cho nên gã chỉ dụng tâm cẩn thận lắng nghe.

- Từ xưa đến nay tuy nói cũng có Tu hành giả có thể khống chế nhiều phi kiếm, nhưng dù sao tâm thần một người không thể chia ra làm nhiều chuyện, tâm ý của một người tu hành khi điều khiển một thanh phi kiếm, đương nhiên không có khả năng phân tâm khống chế một thanh phi kiếm khác. Tất cả những Tu hành giả có thể khống chế nhiều phi kiếm, chỉ vì một kiếm ám sát thì lệnh cho một kiếm phi hành tự do theo đường kiếm sẵn có, chuyện này tựa như vừa lúc bắt được một thanh phi kiếm, chắc chắn sẽ phải buông một thanh phi kiếm khác ra, trong đó tự có khoảng cách.

Đinh Ninh nhìn gã, nhẹ nhàng nói tiếp:

- Nhưng trên thực tế, Ba Sơn Kiếm Tràng ta có một phương pháp có thể khống chế càng nhiều phi kiếm hơn.

- Thiên Diễn Đại Trận, Vạn Kiếm Quy Tông?

Diệp Tránh Nam lắp bắp kinh hãi, phát ra tiếng.

- Xem ra ngươi cũng đã nghe qua loại Kiếm kinh này.

Đinh Ninh trái lại có chút ngoài ý muốn, như vậy hắn sẽ càng dễ dàng giải thích:

- Kiếm kinh này kỳ thật lấy ngoại lực làm phụ, nguyên lý bên trong là cần luyện thành một tấm Kiếm bàn với các pháp trận then chốt trước tiên, khí tức của Kiếm bàn này liên thông với tất cả phi kiếm sẽ được điều khiển, tất cả phi kiếm đều tương đương với quân cờ trên pháp trận then chốt của Kiếm bàn, tạo thành một cái đại trận. Khi Kiếm sư khống chế đối địch, chỉ cần tâm niệm tác động chân nguyên điều khiển chỗ then chốt của trận pháp, giống như không ngừng khuấy động những quân cờ khác biệt, kiếm trận này sẽ thiên diễn vạn hóa, vô số phi kiếm biến ảo ra vô số phương thức công kích.

- Loại kiếm kinh này có ba giới hạn khi tu hành, một là Tu hành giả thích hợp, hai là cần lượng lớn kiếm lớn, ba là độ dày chân nguyên của Tu hành giả này.

- Uy lực của loại Kiếm trận này một là đến từ số lượng phi kiếm nhiều, các loại phi kiếm với nguyên khí có tính chất khác biệt tạo thành Kiếm hải(biển kiếm), dẫn dắt thiên địa nguyên khí hỗn tạp mà bàng bạc, đồng thời phi kiếm lại giả dối quỷ dị, khi đối địch cùng Tu hành giả ngoại trừ phải cứng rắn ngăn cản lực lượng cường đại trùng kích ra, còn phải phòng ngừa phi kiếm đột nhiên xuất hiện bên cạnh ám sát. Nhưng với thuật phi kiếm, vốn Phù văn trong phi kiếm có thể dung nạp chân nguyên Tu hành giả có hạn, ỷ lại càng nhiều chính là lực lượng nguyên khí của bản thân phôi kiếm này, cho nên hảo kiếm tạo thành Kiếm trận phải là loại danh kiếm có nguyên khí bản thân được tích súc cực kỳ cường đại. Điểm mấu chốt nhất là trong cơ thể Tu hành giả này nhất định phải tồn tại một lượng lớn chân nguyên, bởi vì ngự sử lượng lớn phi kiếm, mặc dù mỗi một thanh phi kiếm đều khống chế thông

qua trận pháp then chốt của Kiếm bàn, nhưng chân nguyên thông qua trận pháp then chốt dũng mãnh liên tục không ngừng tràn vào mỗi một đạo phi kiếm, mỗi thời mỗi khắc đều tiêu hao kinh người.

- Ba Sơn Kiếm Tràng có Kiếm cảnh, cũng có những vật liệu cơ bản để tạo nên pháp trận then chốt của Kiếm bàn, Mân Sơn Kiếm Tông cùng Ba Sơn Kiếm Tràng ta có đủ danh kiếm để lựa chọn, tạo thành Kiếm trận như vậy sẽ không thành vấn đề, mà tính tình của ngươi lại đủ để cho ngươi có thể khống chế loại kiếm trận như vậy." (Kiếm cảnh: chốn cất giữ kiếm)

Nghe đến đây, Diệp Tránh Nam đã hoàn toàn hiểu được, không nhịn được nhẹ giọng nói:

- Cho nên chỉ thiếu một lượng lớn chân nguyên.

- Kinh mạch của người bình thường tự có cực hạn, nếu không phải tu luyện mấy loại công pháp đỉnh cấp có thể ảnh hưởng đến lẫn nhau, đến tu vi như ta thì mới có thể có được một lượng lớn chân nguyên của Tông sư Thất Cảnh tầm thường.

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn Diệp Tránh Nam, nói:

- Nếu ngươi có thể luyện thành loại kiếm trận này, chỉ có ỷ lại Độ Ách Kim Ti.

"Độ Ách Kim Ti?"

Diệp Tránh Nam khó hiểu, gã chưa bao giờ nghe nói đến cái tên này.

Đinh Ninh nói:

- Một loại Phù khí dùng Ô Kim Ti(tơ vàng đen) luyện chế, khắc lên pháp trận, bị dẫn dắt tùy theo khí huyết, trải rộng kinh mạch của người tu hành, sau đó xâm nhập Khí hải, giống như chôn thêm một mạng lưới kinh mạch ở trong cơ thể người tu hành. Độ Ách

Kim Ti này có thể dẫn dắt thiên địa nguyên khí kinh người tồn đọng trong đó, lúc chiến đấu sẽ không ngừng cuồn cuộn chảy vào trong những trận pháp then chốt của Kiếm bàn.

Diệp Tránh Nam trong nháy mắt hiểu được:

- Giống như lại trồng thêm một pháp trận ở trong cơ thể.

- Độ Ách Kim Ti qua kinh mạch, vạn ti xuyên thân, sẽ cực kỳ thống khổ, rất ít Tu hành giả có thể chịu được, nhưng ta cảm thấy ngươi có thể kiên trì.

Đinh Ninh nhìn gã, nói.

Diệp Tránh Nam khom người hành lễ lần nữa, tâm tình không có dao động lớn, lời nói cũng cực kỳ bình tĩnh, nói:

- Có thể thử một lần.

.....

Khi Diệp Tránh Nam rời đi, Đinh Ninh cũng cất bước ra khỏi tĩnh thất, rời khỏi vách núi này.

Còn không cách nào giải quyết tất cả vấn đề ở phương diện thế giới người tu hành, cũng không phải vì chính hắn không đủ cường đại, mà là số lượng Tu hành giả cường đại đi theo hắn vẫn không đủ nhiều.

Bất cứ ai muốn sử dụng ý chí của mình để làm những chuyện lớn, luôn luôn phải tìm kiếm được tri kỷ, tìm kiếm những người có cùng chí hướng như là một người trợ lực.

Khi hắn có nhiều Tu hành giả đủ để chính diện chống lại đại quân của bất kỳ một vương triều nào, đủ để dễ dàng ứng phó quân đội tinh nhuệ cường đại nhất của bất kỳ một vương triều nào xông giết, vậy có thể dễ dàng giải quyết vấn đề quấy nhiễu hắn hiện tại.

Khi hắn dùng Thiên Hạ Kiếm Thủ lệnh bắt đầu tuyên bố Ba Sơn Kiếm Tràng trở về, động tác như vậy của hắn đã bắt đầu.

Chẳng qua hiện tại phải làm nhanh hơn, triệt để hơn một chút.

Hiện tại sự an bài đối với Diệp Tránh Nam, đối với đám người Hạ Uyển ở Trường Lăng, cũng chỉ là một phần nhỏ trong đó mà thôi.

Tiếp theo hắn sẽ đi đến nước Yến.

Nơi đó có sư huynh Trương Nghi của hắn lúc ở Bạch Dương động.

Khi chiến tranh giữa hai nước Yến, Tề và vương triều Đại Tần bắt đầu, hoặc là lá thư kia thông qua sứ giả được truyền ra, vương triều Đại Yến chắc chắn sẽ không cho phép Trương Nghi rời đi.

Ở cấp độ sách lược mà nói, Trương Nghi chính là con tin có thể quản chế hắn và Ba Sơn Kiếm Tràng, sẽ bị quản thúc tại gia ở vương triều nước Yến.

Hắn đương nhiên sẽ không để cho vương triều Đại Yến làm như thế.

Hơn nữa về cách làm cho càng nhiều Tu hành giả cùng chí hướng trở thành trợ thủ, hắn đương nhiên sẽ không chỉ tiến hành ở cảnh nội nước Tần.

Q8 - Chương 143: Liên thủ sau nhiều năm

Lộc Sơn Hội minh là nơi Đại Tần giành được đại thắng, Nguyên Vũ lấy tư cách Bát Cảnh bắt đầu chấn nhiếp thiên hạ.

Nguyên Vũ xuất kiếm ở Lộc Sơn, một kiếm chém đứt đỉnh núi đối diện.

Đỉnh núi đối diện bị san bằng này sau đó trở thành cứ điểm của quân Tần, như đài quan sát khổng lồ, quan sát lãnh thổ rộng lớn của ba nước Yến, Sở, Tề.

Đây vốn là nơi giao của bốn vương triều, vương triều Đại Sở ngày xưa mạnh nhất ba nước Sở, Yến, Tề đã chia năm xẻ bảy, những chư hầu rải rác kia nhiều nhất cũng chỉ có mấy vạn thậm chí hơn mười vạn quân lực, đối với vương triều Đại Tần mà nói cũng không có uy hiếp quá lớn.

Cho nên quân Tần trên núi này hiển nhiên đã tập trung lực chú ý ở hai nước Yến, Tề.

Một ngày nay quân Tần đóng quân ở chỗ này đều trầm mặc im lặng.

Trên đường chân trời đối mặt với bọn họ, có chiến xa, trọng kỵ, bộ liễn, đàn thú kéo không ngừng xuất hiện... Những thứ này đều có nghĩa là Phù khí hạng nặng cùng Tu hành giả cường đại. (bộ liễn: xe kéo bằng bộ binh)

Những thứ này ban đầu đều là từng đốm đen, song xuất hiện càng ngày càng nhiều trong tầm mắt của bọn họ, rốt cục biến

thành thủy triều lan tràn toàn bộ đường chân trời.

Mấu chốt nhất chính là thủy triều lan tràn ở Yến cảnh cùng Tề cảnh đều nối liền cùng một chỗ, như hai dòng lũ giao nhau, đều hướng về phía cảnh nội nước Tần. (Cảnh nội nước Yến, cảnh nội nước Tề)

Liên quân giữa hai vương triều Yến và Tề, ngược dòng tìm hiểu về lần gần nhất thì cũng đã hơn bảy mươi năm trước.

Hai triều đại cách hơn bảy mươi năm sau lại liên thủ một lần nữa, hơn nữa quân đội đều hiện ra xu thế dốc toàn lực, làm sao không khiến người ta khiếp sợ?

Từ giữa trưa đến chạng vạng, những quân Tần này trầm mặc nhìn quân đội lan tràn ra Yến cảnh và Tề cảnh, vậy mà vẫn chưa nhìn thấy cuối đội ngũ.

Khi bóng đêm bắt đầu thâm trầm, ngọn núi này dấy lên vô số ngọn đuốc, một ít Phù khí không ngừng ném ánh lửa lên bầu trời, dưới ánh sáng này chiếu rọi, quân tiên phong đen nghịt đã đến trước ngọn núi này.

- Vì Đại Tần!

Tướng lĩnh quân Tần trên núi này nắm chặt kiếm trong tay, phát ra một tiếng quát lớn.

Vô số tiếng quát lớn vang lên, trong nháy mắt bị tiếng xé gió dày đặc bao phủ.

Trong đêm tối, liên quân hai nước Yến, Tề vẫn như thủy triều lan tràn đã nhấn chìm ngọn núi này, sau đó tiếp tục bao phủ toàn bộ Lộc Sơn.

Cuối thu đầu đông năm Nguyên Vũ thứ mười ba.

Vốn là lúc hành quân chinh chiến, nhưng liên quân hai triều Yến, Tề, mỗi một bên đều cử binh trăm vạn, hội tụ vô số Tu hành giả, bao bọc quân đội của tiểu quốc, bộ lạc bên ngoài Tần cảnh, hình thành một chi đại quân có số lượng lớn nhất mấy chục năm nay mà chỉ có thể dùng quái vật khổng lồ để hình dung, từ Lộc Sơn đánh vào, phát động tiến công mãnh liệt đối với vương triều Đại Tần.

Chỉ trong vòng chưa đầy mười ngày đã phá ba quận nước Tần, cũng chiếm lĩnh quận Trung Sơn, quận quan trọng nhất ở mạn Tây Bắc vương triều Đại Tần.

Quận Trung Sơn này vốn là nơi thuộc quốc của vương triều Triệu, lãnh thổ từ biên giới quận Trung Sơn đến Yến, Tề bị mất, tương đương với một phần ba đất nước Triệu chiếm lĩnh sau khi nước Tần diệt vương triều này lúc trước đã mất, rơi vào tay hai nước Yến, Tề. (thuộc quốc: quốc gia phụ thuộc)

Đất Triệu vốn đã có lượng lớn người Triệu chạy nạn bất mãn với sự thống trị của vương triều Đại Tần, quân đội Yến Tề liên tiếp đại thắng, rất nhiều thị tộc đất Triệu cũng đồng loạt làm phản, trong lúc nhất thời đại quân hai nước Yến, Tề chưa tới, trong rất nhiều quận huyện đã có chiến hỏa nổi lên bốn phía, hoàn toàn mất đi khống chế.

Quân Tần cũng không e ngại cường địch, nhưng đối mặt với đội liên quân chỉ có thể dùng quái vật khổng lồ để hình dung này, cho dù là tướng lĩnh quân Tần dũng mãnh không sợ chết và giàu kinh nghiệm nhất, cũng không biết dựa vào cái gì để thủ thắng.

Lực lượng quân đội mà quân Tần có thể điều động giữa quận Trung Sơn và Trường Lăng chỉ có hơn mười vạn, hơn nữa trạng thái của những quân Tần này cũng không phải ở lúc tốt nhất.

Hơn mười vạn quân Tần như vậy, đối thủ của bọn họ lại là đại quân Yến, Tề tinh nhuệ vượt qua hai trăm vạn, số lượng Tu

hành giả đạt tới mức kinh người, ngoại trừ hai trăm vạn đại quân tinh nhuệ của hai nước này ra, còn có các tiểu quốc cùng bộ lạc, các thị tộc quý nhân liên quân chống lại nước Tần, nhân số thậm chí đã tiếp cận số lượng quân đội mà quân Tần có khả năng triệu tập được.

Hai bên địch ta đã đạt tới tỷ lệ năm trên một(5/1), trong tình cảnh mấy vạn giao chiến với hơn mười vạn quân đội thì còn có khả năng thắng lợi, nhưng trong loại đại chiến cấp bậc như trên, ít nhất trong tất cả sử sách thì chưa từng xuất hiện tình huống một bên yếu thế có thể giành chiến thắng như vậy.

.....

Trong một tòa Hành cung ở Quan Trung, có mấy gốc cây Phao đồng hơn năm trăm năm tuổi. (cây Phao đồng: là một loài thực vật thuộc họ Paulowniaceae. Đây là loài đặc hữu của Đài Loan và đông nam Trung Quốc. Là cây gỗ, cao 6-12 m; tán lá hình tán. Thân cây ngắn. Cành non màu xám nâu, có mô xốp hình hột đậu rõ nét.)

Bản thân cây Phao đồng có khả năng phát triển chiều cao cực nhanh, mấy chục năm sinh trưởng nhanh chóng có thể phát triển đến trình độ mấy người cùng nhau vây kín, nhưng thường thường bởi vì sinh trưởng quá nhanh, tán cây quá lớn đón gió, mà rễ cây vào đất không sâu, dễ dàng bị hủy trong gió lớn.

Loại cây này có thể có tuổi đời đến năm trăm năm, đương nhiên sẽ lớn đến mức đáng sợ.

Hoặc có thể được coi là một kỳ tích

Nhưng có thực sự là kỳ tích hay không?

Lúc này Hoàng đế Nguyên Vũ mặc trường bào bằng vải thô rất tùy ý, đứng dưới tàng cây này lại có vẻ cực kỳ rõ ràng, cái gọi là kỳ tích này bắt nguồn từ một vị Đế vương trồng loại cây này năm

trăm năm trước.

Khi gốc cây này vừa mới mọc đến khi lớn đến mức hai người hợp vây, đám thần tử có ý nịnh hót kia cũng đã dùng trăm phương nghìn kế dẫn rễ cây này vào càng sâu dưới đất, cho đến hôm nay, dưới đất này còn có hơn mười dây xích sắt kết nối với đá nặng của pháp trận trấn áp bộ rễ trung tâm của mấy gốc cây này, ngoài ra còn có một ít dược thổ có thể liên tục phát huy công hiệu làm cho sâu bộ hoàn toàn không thể xâm lấn cây này.

Trong mắt rất nhiều người trong thiên hạ, lúc này quân Tần muốn ngăn cản liên quân Yến, Tề từ đất Triệu vào quan, cũng chỉ có thể chờ đợi kỳ tích phát sinh.

Nhưng đối với y mà nói, không có kỳ tích, chỉ có nhân sự.

Có những chiếc xe vua lộng lẫy đến trước cung điện này.

Nữ chủ nhân Trường Lăng một mình đi vào Hành cung, đạp lên con đường đá trải đầy lá khô thật lớn đi vào trong tầm mắt của y.

Một ít lá vàng lưu lại trên cành mấy gốc cây Phao đồng khổng lồ này bắt đầu chấn động, tản ra một loại hào quang màu bạc khó hiểu.

- Ngươi cuối cùng vẫn tới.

Nguyên Vũ nhìn người nữ tử lãnh khốc mà vẫn hoàn mỹ như trước, vừa ôn hòa vừa cảm khái cười cười.

Trịnh Tụ nhìn vị Đế vương giả vờ không nhìn thấy tóc bạc của nàng dưới vương miện hoa lệ, lạnh lùng đáp lại:

- Chẳng qua là thời thế ép buộc, cũng không có nghĩa là ta không chán ghét ngươi.

Nguyên Vũ cũng không thèm để ý, vẫn mỉm cười nói:

- Nhưng cuối cùng vẫn là thực sự liên thủ... Cho đến đại biến ở Trường Lăng ngày đó bắt đầu, ta và ngươi cũng chưa từng thực sự liên thủ một lần nào.

- Ta cần tất cả hạm lớn U Phù của ngươi.

Trịnh Tụ không hồi tưởng lại vẻ cảm khái trong giọng nói của y, chỉ lạnh lùng mà trực tiếp nói.

- Hai khỏa Tiên Liên tử. (Hạt sen Linh Liên của Trịnh Tụ)

Nguyên Vũ thu liễm nụ cười, nhìn nàng nói:

- Không chỉ mỗi ta cần dùng, còn có Từ Phúc.

Trịnh Tụ khẽ gật đầu,

- Ta sẽ ứng phó quân Yến.

Nguyên Vũ thấy nàng không phản đối, lập tức lộ ra chút vui vẻ:

- Vậy ta đương nhiên sẽ đối phó nước Tề.

Trịnh Tụ không nói nhiều nữa.

Nàng quay lại bên ngoài cung điện.

Nguyên Vũ trầm mặc nhìn bóng lưng nàng, nói:

- Sao không ở lại đây?

Trịnh Tụ không trả lời.

Nàng giả vờ như không nghe thấy.

Nếu một người ngay từ đầu đã không lựa chọn thần phục hoặc

là làm kẻ phụ thuộc nghe theo, vậy thì sẽ không bao giờ có tư thái như vậy nữa.

Nàng sẽ không thay đổi con đường mà mình đã chọn, vì vậy ngay cả khi nàng thực sự mất tất cả, ít nhất có một thứ sẽ không bao giờ mất đi.

Đó là sự kiêu ngạo của nàng.

.....

Trong bóng tối lạnh lẽo, chiếc xe vua của nàng không trở về Trường Lăng, mà đi về phía một số công xưởng ở Quan Trung.

Trong khoảng thời gian này, nàng đã thành lập một số công xưởng khổng lồ và bí ẩn.

Q8 - Chương 144: Giết Từ

Trong bóng tối có vô số ánh mắt u ám như sói hoang nhìn chằm chằm vào chiếc xe vua của nàng.

Mặc dù rất nhiều đám nhà giàu Quan Trung do Tạ gia cầm đầu đã đề phòng nàng từ rất sớm, song những cự phú tích lũy vô số năm, rất nhiều cơ nghiệp nhìn như không thể phá vỡ này vẫn chịu tổn thất cực lớn.

Nàng đi lại ở Quan Trung, đương nhiên bị vô số người ghi hận.

Nhất là sau khi tin Lý Tư chết truyền ra, mọi người trong thiên hạ đều biết Tịnh Lưu Ly đã phá Tinh Hỏa Kiếm mà nàng gia trì, một số người đã không thể kìm được ý muốn giết chết nàng.

Nếu không phải ở Quan Trung đều là người Tần sinh ra và lớn lên, Quan Trung là khởi đầu của Đại Tần, nếu không phải liên quân hai nước Yến, Tề đã thế như chẻ tre xâm nhập Tần cảnh, nếu không phải bên cạnh nàng còn có một đại Kiếm sư Diệp Tân Hà ở Ba Sơn Kiếm Tràng ngày xưa.

Nếu không phải có nhiều cái nếu như vậy... Chắc hẳn sẽ có rất nhiều quý tộc Quan Trung sẽ không nhịn được thử xem có thể giết chết nàng hay không.

Ngoài ra điều càng làm cho những quý tộc Quan Trung này tò mò chính là mấy gian công xưởng bí ẩn mà nàng không tiếc đắc tội với toàn bộ Quan Trung.

Không ai biết trong những công xưởng khổng lồ của nàng có thứ gì.

Ngoại trừ việc nàng sử dụng cực ít thợ thủ công, phòng vệ cực kỳ sâm nghiêm, người bên ngoài hoàn toàn không cách nào tới gần ra, nguyên nhân mấu chốt nhất là người vận chuyển tài liệu vào những công xưởng bí ẩn này đều là tâm phúc tuyệt đối của nàng, hơn nữa những công xưởng này còn chưa từng vận chuyển ra ngoài bất cứ thứ gì.

Vào thời khắc này, khi nàng từ Trường Lăng đến Quan Trung, gặp Nguyên Vũ lại đến nơi này, các quý tộc Quan Trung đang ở trong bóng tối nhìn nàng với ánh mắt tràn đầy địch ý, lại hy vọng trong những công xưởng của nàng ẩn chứa lực lượng cực lớn, có thể thay đổi vận mệnh diệt vong của Đại Tần.

.....

Diệp Tân Hà cho dù mạnh hơn nữa, cũng chỉ là một Tu hành giả bí ẩn rời xa thế tục, không cách nào có được loại lực lượng mang cấp độ chiến lược.

Trong mắt đại đa số quyền quý của Quan Trung và vương triều Đại Tần, chỉ khi bản thân có được vũ lực cường đại, hơn nữa nắm giữ rất nhiều lực lượng của vương triều Đại Tần, lại càng có vô số môn khách cường đại mà người ngoài không thể tưởng tượng được thì mới có tác dụng bình định.

Giống như Lý Tư mặc dù chết trong tay Tịnh Lưu Ly, nhưng vài tên môn khách của lão trong đêm đó vẫn bỗng nhiên trở nên nổi tiếng, lúc trước không có tiếng tăm gì nhưng đêm đó lại lộ ra chiến lực cường đại đến kinh người.

Hiện tại đối với Đại Tần mà nói thì người có tác dụng bình định, Nghiêm Tướng nắm giữ đại cục ở Trường Lăng có thể xem là một vị, mà ngoại trừ Nguyên Vũ cùng Trịnh Tụ ra, dường như cũng chỉ có một vị lão nhân từng bị người lãng quên còn có năng lực và tác dụng như vậy.

Đó chính là Từ Phúc nắm trong tay hạm đội thiết giáp U Phù của vương triều Đại Tần.

Những quý tộc Quan Trung này biết, sau khi thất bại trong việc ngăn cản Bách Lý Tố Tuyết ở thượng nguồn Sở đô, lão nhân này đang dưỡng thương ở trên Thu Hà sơn cách Hành cung của Hoàng đế Nguyên Vũ ở lúc này không xa.

Chẳng qua những quý tộc Quan Trung có năng lực biết hành tung của lão nhân này, vậy địch nhân của Đại Tần đương nhiên cũng có thể biết.

Khi rất nhiều ánh mắt u ám nhìn chằm chằm xe vua của Trịnh Tụ tiến vào những công xưởng bí ẩn kia, có rất nhiều Tu hành giả từ xa mà đến, cũng đã tiến gần tới Thu Hà sơn.

Những Tu hành giả này có người đến từ Yến cảnh, có người đến từ Tề cảnh, có người thậm chí đến từ Sở cảnh và đất Hàn, đất Triệu trước kia.

Trong bọn họ có thiếu niên rất trẻ tuổi, cũng có lão nhân già đến mức ngay cả phần lưng cũng không thể đứng thẳng được nữa.

Từ trước khi Yến đế cùng Tề đế viết thư cho Kiếm thủ đứng đầu thiên hạ của Ba Sơn Kiếm Tràng ở quận Giao Đông, những người này cũng đã xuất phát, cho nên mới có thể hội tụ ở chỗ này.

Bọn họ từ khắp nơi trong thiên hạ phân tán mà đến, hành tung đều cực kỳ bí ẩn, trước khi đến ngọn núi này, ngay cả tiếng bước chân cũng nhẹ đến cực điểm.

Song khi đến ngọn núi này, tiếng bước chân cùng tiếng hít thở của bọn họ lại có vẻ nặng nề hơn bình thường.

Không phải vì mệt mỏi.

Mà bởi vì bọn họ biết sứ mệnh của mình, bọn họ biết chuyện

hôm nay cũng nhất định sẽ lưu lại một trang nổi bật trong sử sách, hơn nữa còn có khả năng hoàn toàn quyết định kết quả của trận đại chiến này.

Có một tòa Kiếm viện trên Thu Hà sơn.

Đây từng là Lưu Niên Kiếm Viện rất nổi tiếng trong lịch sử vương triều Đại Tần.

Nhưng tòa Kiếm viện này cũng đã hoang phế từ rất nhiều năm trước, Tu hành giả đứng đầu trong chỗ này đều đã bị xử tử sau trận đại biến trước khi Nguyên Vũ đăng cơ.

Cho nên mặc dù đình viện nơi này chiếm diện tích rất lớn, còn có một cái Linh mạch ngẫu nhiên sẽ chảy ra chút Linh khí còn sót lại, nhưng lại có vẻ có chút rách nát.

Đối với những Tu hành giả từ khắp nơi trong thiên hạ mà nói, còn có thể xác định chính là nơi này đã không tồn tại bất kỳ pháp trận hộ sơn cường đại cùng với cấm chế đủ để giết chết Tông sư, càng không cách nào dung nạp lượng lớn quân đội.

Có gần trăm cái bóng người bao vây toàn bộ ngọn núi này, cuối cùng đồng loạt xuyên ra từ trong núi rừng, trầm mặc vây quanh tòa Kiếm viện rách nát kia.

Trong những Tu hành giả này, nhóm người trẻ tuổi nhất đều đến từ đất Yến, tu vi của bọn họ đương nhiên không thể sánh với những Tu hành giả còn lại, song trên lưng bọn họ đều đeo một bộ cung hai đầu rồng.

Thứ này trong thế giới của người tu hành có một cái tên đặc biệt - "Kinh Thiên Phá".

Loại Phù khí này chỉ đến từ nước Sở.

Chỉ có mấy vị Luyện Khí sư trong Hoàng cung Đại Sở ngày xưa

mới hiểu phương pháp luyện chế ra, cho dù khi vương triều nước Sở cường thịnh năm đó, cũng chỉ có gần ngàn tên hộ vệ Hoàng thành được trang bị loại Phù khí có thể dẫn động lôi cương trong thiên địa, uy lực thậm chí không thua gì Tu hành giả Lục Cảnh.

Điều này chỉ có thể chứng minh, trong Sở cảnh cũng có rất nhiều người mang nhiều loại ý nghĩ khác nhau.

Ít nhất có người hy vọng hai nước Yến, Tề có thể tiêu diệt nước Tần.

Có bảy Tông sư xuất hiện ở cửa chính của Kiếm viện này.

Bảy gã Tông sư này có dáng người cao thấp mập mạp không đồng nhất, nhưng đều mặc áo bào giống nhau, thậm chí ngay cả Kiếm ý trên người cũng không có chút khác biệt nào.

Trong thiên hạ này, chỉ có Tuyệt Tinh cung nước Yến mới có bảy sư huynh đệ tu luyện Kiếm kinh giống nhau, hơn nữa cuối cùng đều đạt tới Thất Cảnh, thành tựu Tông sư.

Bảy Tông sư Tuyệt Tinh cung của vương triều Đại Yến này tính tình kỳ quái, trước kia chưa từng ra khỏi núi, nhưng ai cũng biết bọn họ bế quan tu hành ở Tuyệt Tinh cung, là bởi vì liên thủ tu luyện một môn kiếm trận.

Một tông môn bảy tên Tông sư Thất Cảnh đã đáng sợ, mà kiếm trận do bảy gã Tông sư tạo thành, uy lực so với một mình sử kiếm sẽ mạnh hơn không biết bao nhiêu, tuyệt đối không chỉ đơn thuần là chồng lên nhau.

Ngoại trừ bọn họ ra, những Tu hành giả còn lại từ xa mà đến cũng tuyệt đối sẽ không yếu hơn những Tu hành giả trẻ tuổi dựa vào Phù khí kia.

Có nhiều người như vậy đồng loạt đến, Từ Phúc vốn bị thương nặng chưa lành, làm sao có thể sống qua đêm nay?

Có một ít lá bùa bay lên.

Những lá bùa màu ố vàng này giống như chim bồ câu đưa tin bay lên không trung, sau đó lặng yên biến mất, lưu lại rất nhiều đường vết tích trong suốt trong không khí, sau đó dần dần nối liền.

Những lá bùa này liên kết thành một loại Phù ý bàng bạc, phong tỏa ngọn núi này.

Mặc dù chiến đấu kế tiếp nhất định sẽ kinh tâm động phách, song ít nhất chuyện này có thể giúp bọn họ kéo thêm được một chút thời gian.

Khi những lá bùa này bay lên, những Tu hành giả trẻ tuổi nhất đã ra tay.

Chân nguyên trẻ trung mà tràn đầy sức sống trong cơ thể bọn họ, nhảy nhót mà kích động tràn vào trong Phù khí được bọn họ lấy ra, hai tay nắm chặt.

Trong đầu rồng phun ra tia chớp màu vàng, nối liền thành dây cung.

Trong nháy mắt tiếp theo, vô số đường ánh sét màu vàng bị triệu hoán từ trên không trung mà đến, biến thành vô số mũi tên bằng ánh sét chân chính, rơi xuống Kiếm viện rách nát này.

Q8 - Chương 145: Đồng nam đồng nữ

Càng trẻ tuổi sẽ càng nhiệt huyết, hành động lại càng thành kính, càng dễ dàng hy sinh mạng sống vì một lý tưởng nào đó.

Những Tu hành giả trẻ tuổi này chỉ muốn gieo nhiệt huyết ở chỗ này, chỉ cần có thể thành công, cho nên bọn họ chỉ muốn ra tay một lần, hoàn toàn cũng không nghĩ tới mình sẽ thoát đi như thế nào.

Khi bọn họ thỏa thích dốc toàn bộ chân nguyên trong cơ thể mình, không hề giữ lại đổ vào trong cái Phù khí cường đại trong tay này, Phù khí này cũng cho bọn họ sự phản hồi mạnh mẽ nhất.

Những ánh sét màu vàng được triệu hoán từ trong hư không mà đến này thật sự rất cường đại.

Hơn nữa tràn ngập một loại khí tức quyết tử, nghĩa vô phản cố. (làm việc nghĩa chẳng hề chùn bước)

Loại khí tức này làm cho rất nhiều Tông sư phía sau những Tu hành giả trẻ tuổi này đều cảm thấy cảm khái.

Cảm khái với sự đơn thuần và nhiệt huyết của những người trẻ tuổi này, cảm khái về lực lượng mà họ có thể hình thành.

Theo bọn họ thấy, nếu Từ Phúc không có sắp đặt đặc thù, nếu bên cạnh lão không có Tông sư cường đại đủ đẳng cấp, khi một đoàn ánh sét này rơi xuống, cự đầu vô hình của vương triều Đại Tần như Từ Phúc chắc chắn phải chết.

Vô số ánh sét này chiếu sáng toàn bộ Kiếm viện cũ nát, thậm

chí khiến cho mỗi một gốc cỏ khô héo trên mái hiên đều hiện ra cực kỳ rõ ràng.

Một ít sâu bọ chui ra khỏi mái hiên và cỏ cây, điên cuồng chạy ra ngoài, bay múa. Song làm sao có thể theo kịp tốc độ của những lôi điện này?

Đúng lúc này.

Một đạo kiếm quang lộ ra từ trong ngói dưới mái hiên.

Mái hiên lập tức bị nứt.

Mảnh ngói vỡ vụn, chậm chạp bay ngược lên trên.

Những con sâu bọ bay múa bị thiêu rụi thành một đám khói xanh rơi xuống trong ánh sét.

So sánh với ánh sét phô thiên cái địa đánh xuống, một đạo kiếm quang này rất nhạt nhòa, giống như là một vệt nắng sớm.

Lực lượng của một kiếm này ở bất kỳ một Tu hành giả nào bên ngoài, kể cả những Tu hành giả trẻ tuổi vận dụng những Phù khí kia xem ra cũng không tính là quá mức cường đại.

Ít nhất không đến Thất Cảnh, nhiều nhất tương tự với uy lực của ánh sét rơi xuống này, hơn nữa còn không có khí thế một đi không trở lại.

Từ bất kỳ phương diện nào mà xem, đạo kiếm quang này giống như biểu tượng cho việc kháng cự trước khi chết đi.

Thế nhưng điều khiến tất cả những Tu hành giả này không ngờ tới là có nhiều mái hiên bị nứt.

Từng đạo kiếm quang nối đuôi nhau bay lên trên.

Những kiếm quang này có vẻ rất nhẹ nhàng, mỗi một đạo đều

có vẻ có chút yếu đuối, song khi những kiếm quang này đồng loạt xuất hiện, kiếm ý trong sáng kết nối cùng một chỗ, tất cả mọi người đều biến sắc mặt.

Nhận biết của người tu hành có thể để cho bọn họ nhanh chóng phán đoán ra số lượng chính xác.

Tổng cộng có ba trăm đạo kiếm quang như vậy.

Ngay trong một gian đại điện của Kiếm viện này, không ngờ có ba trăm Kiếm sư lặng yên không một tiếng động tụ tập!

Ba trăm Kiếm sư này đồng loạt thi triển ra kiếm ý, hoàn toàn kết thành một tòa kiếm trận.

Một tòa kiếm trận bất kể là số lượng Kiếm sư hay uy lực đều khiến người ta khó có thể tưởng tượng!

Trong kiếm quang trong sáng mà ổn định, kiếm khí cắt qua thậm chí mang theo một vẻ thần thánh, có hào quang thánh khiết phiêu bồng bên trong đó.

Ánh sét trên bầu trời đáp xuống, nhưng không có một tia nào có thể xuyên thấu kiếm trận này.

Những lôi điện cường đại mà thô bạo kia bị cắt đứt từng tấc từng tấc, xoắn nát, biến thành từng cơn lốc xoáy màu vàng óng thổi ra bên ngoài.

Những cơn gió lốc màu vàng óng đâm ngược vào cái lồng do Phù trận bao phủ trên ngọn núi này, thậm chí khiến cho Phù ý trong Phù đạo của mọi người đều xuất hiện lắc lư, nhưng hoàn toàn không cách nào tạo thành uy hiếp gì đối với kiếm trận đã xoắn nát chúng nó.

Bảy gã Tông sư Tuyệt Tinh Cung trấn thủ cửa chính Kiếm viện cũ nát này khiếp sợ đến cực điểm.

Trong bảy tiếng chấn động nặng nề thật lớn, đường núi trước mặt bọn họ đều bị nghiền nát, vết nứt thật lớn kéo dài về phía trong núi.

Bảy người bọn họ bắt đầu phát sáng, giống như biến thành bảy ngôi sao chói mắt.

Kiếm quang bản mệnh tỏa ra trên người bọn họ khiến người ta không cách nào mở mắt, hội tụ cùng một chỗ, biến thành một màn ánh sáng, đè về phía tòa đại điện hình thành nên kiếm trận kia.

Đại điện trong nháy mắt bị phá hủy, gạch đá bay tứ tung, bị kiếm khí cắt thành tro tàn.

Kiếm trận sáng tỏ như ánh nắng ban mai dưới lực lượng này lại có chút khó có thể chống đỡ, tất cả Tu hành giả lúc này nhìn thấy, trong kiếm quang này là ba trăm thiếu niên mặc áo bào trắng, có lẽ nghiêm khắc hơn một chút mà nói, thì là ba trăm đồng tử.

Ba trăm đồng tử này có khuôn mặt non nớt đến mức khiến hô hấp của tất cả mọi người dừng lại, khó có thể tin, ở trong ấn tượng của bọn họ, nam đồng có tuổi như vậy chắc hẳn chỉ vừa mới tiếp xúc tu hành, có lẽ qua vài năm nữa mới có thể bắt đầu tiến vào các chốn tu hành để học tập.

Thế nhưng phong thái kiếm pháp cùng bố cục kiếm trận của ba trăm đồng tử này đều cực kỳ lão luyện, kiếm trận này lại làm cho người ta có một loại cảm giác đã được diễn luyện nhiều năm.

Dưới sự áp bách của bảy gã Tông sư Tuyệt Tinh cung, kiếm trận do ba trăm đồng tử này kết thành cũng chỉ vận chuyển một cách cố hết sức, thế nhưng nhất thời lại không sụp đổ.

Tất cả mọi người đều có linh cảm không lành.

Hơn mười tiếng quát lớn đồng thời vang lên, nương theo tiếng

động này là tiếng xé gió kịch liệt, tiếng nổ vang của một lượng lớn thiên địa nguyên khí hành tẩu ở trên không trung.

Hầu như tất cả những Tu hành giả đến xâm phạm đều ra tay.

Tất cả các loại lực lượng bàng bạc tạo thành một mảnh thủy triều khủng khiếp, hùng vĩ mỹ lệ và tràn đầy khí tức hủy diệt.

Trong nháy mắt này, một loạt tiếng xuất kiếm dày đặc thanh thúy vang lên.

Có mấy gian điện cũ nát trong viện đồng thời bị kiếm quang lộ ra bên trong xoắn nát.

Đồng tử của tất cả Tu hành giả xâm phạm đều kịch liệt co rút lại.

Có nữ đồng mặc váy vàng từ trong điện viện này bắn ra, mang theo một vẻ vui sướng nhẹ nhàng khó hiểu.

Mỗi một nữ đồng mặc váy vàng đều điều khiển một đạo kiếm quang màu vàng óng.

Kiếm quang này cũng không nhẹ nhàng, mà là cực kỳ cương mãnh bạo liệt.

Có tất cả ba trăm tên nữ đồng giống như vậy.

Kiếm quang bạo liệt của các nàng như hoa cúc màu vàng tản ra khắp núi rừng, cũng tạo thành một kiếm trận khiến người ta run rẩy.

Mấu chốt nhất chính là khi kiếm trận này của các nàng hình thành, hai kiếm trận lại dung hợp cùng một chỗ một cách hoàn mỹ.

Sáu trăm đạo kiếm quang, kết hợp thành một cái kiếm trận lớn hơn mà cực kỳ hoàn mỹ.

Vô số cỗ lực lượng đan xen, va chạm trên không trung.

Trước đường núi vỡ vụn, hào quang trên người bảy gã Tông sư Tuyệt Tinh cung ảm đạm xuống.

Sau đó khuôn mặt của bọn họ cũng ảm đạm.

Trên người bọn họ cũng bắt đầu xuất hiện vết nứt, xuyên thấu vào trong thân thể, giống như những vết nứt xâm nhập vào núi sâu.

Nhóm Tu hành giả trẻ tuổi ra tay đầu tiên đã ngã sụp xuống đất.

Trong những Tu hành giả này, không một ai tin tưởng chuyện như vậy sẽ xuất hiện.

Kiếm trận do sáu trăm đạo kiếm quang dựng nên dần dần bao phủ lực lượng của bọn họ kích phát, cũng nhanh chóng cuốn về phía bọn họ.

- Đây là một cái bẫy!

Có người gào thét thành tiếng, kinh hoảng lui ngược về sau.

Thế nhưng đây chỉ là một cái bẫy nhằm vào tình hình trước mắt?

Bảy gã Tông sư Tuyệt Tinh cung đã bắt đầu từ bỏ vũ khí trong lòng tràn ngập chua xót cùng bất đắc dĩ.

Nhìn hai tòa kiếm trận như vậy, bọn họ bắt đầu hiểu được vì sao Ba Sơn Kiếm Tràng lại có thái độ như vậy.

Thế nhưng cũng giống như lúc bọn họ tới nơi này, khi hai vị đế vương của hai nước Yến Tề xua quân đến đây, cũng hoàn toàn không nghĩ tới sẽ có khả năng thất bại.

Trong nháy mắt tiếp theo, thân thể của bọn họ hoàn toàn vỡ ra.

Những kiếm quang giống như tên rơi kia gào thét vọt qua từ chỗ thân thể bọn họ vỡ vụn, bao trùm ra phía bên ngoài.

Q8 - Chương 146: Minh chủ nước Tề

Những Tu hành giả đến từ khắp nơi trong thiên hạ đều xác định xung quanh núi này cũng không có quân đội tinh nhuệ Đại Tần và lượng lớn Tu hành giả tồn tại, nhưng ai cũng thật không ngờ, ngay tại tòa Kiếm viện cũ nát này lại tồn tại kiếm trận khủng bố như vậy.

Kiếm trận khổng lồ như vậy, chưa từng có một chốn tu hành nào ở Trường Lăng có được, cũng không có một chốn tu hành nào có thể làm cho nhiều nam đồng cùng nữ đồng nở rộ ra lực lượng như vậy ở tuổi tác như thế.

Ai cũng biết mấy năm nay Nguyên Vũ ngoại trừ bế quan tu hành đột phá Bát Cảnh ra, cũng chỉ đưa tầm mắt cùng lực lượng tập trung ở hải ngoại, Trường Lăng cùng Quan Trung tám trăm dặm ngược lại cũng do Trịnh Tụ cai quản giống như quận Keo Đông.

Thế không ai biết được, ngoại trừ một chi hạm đội U Phù có chiến lực kinh người kia ra, y còn thai nghén một lực lượng như vậy ở hải ngoại.

Thân thể của một Tông sư trẻ tuổi đến từ vương triều Đại Yến bị ít nhất hơn mười đạo kiếm quang xuyên qua, nặng nề ngã xuống đất.

Gã mới vừa mới phá cảnh không lâu, vốn định thừa dịp này đạt được quân công, tương lai sẽ rất có tiền đồ, nhưng lúc này lại sắp bỏ mình, cho nên bất kể thân thể hay là trong lòng đều thống khổ vạn phần.

Gã nghe thấy càng nhiều người ngã xuống, đồng thời cũng có người trốn đi.

Chẳng qua chỉ hơn mười lần hít thở, thế nhưng lại dài đằng đẵng giống như mấy năm trước đó.

Máu tươi từ trong cơ thể chảy ra làm cho cả người gã nhiễm ướt, làm cho gã có loại cảm giác sắp nổi bên trên máu tươi của mình.

Sau đó gã nghe thấy tiếng bước chân và nhìn thấy một đôi giày đi đến bên người mình.

Khi ánh mắt dọc theo đôi giày kia ngược lên trên, gã thấy rõ bóng dáng của một lão nhân.

Nhìn mặt mày của lão nhân này, gã biết lão chính là mục tiêu của bọn họ tối nay, chính là Từ Phúc mà bọn họ muốn giết chết.

- Vì sao, vì sao lại có nhiều kiếm đồng như vậy!

Mặc dù gã biết rõ đối phương không nhất thiết sẽ trả lời, nhưng lúc này đau đớn vạn phần, vẫn làm cho gã không nhịn được liều hết lực lượng cuối cùng, gào thét thành tiếng.

- Đại Tần có được vùng đất ba triều, cũng không phải chỉ có khí vận của một chỗ Trường Lăng gia thân. Mấy năm nay anh tài Trường Lăng xuất hiện lớp lớp, chẳng lẽ các cương vực rộng lớn còn lại sẽ không hiện đệ tử thiên phú cao? Chẳng qua nhiều người sau khi được sinh ra không lâu đã bị lựa chọn để gửi đến hải ngoại.

Từ Phúc dừng bước, yên lặng trả lời câu hỏi của Tu hành giả trẻ tuổi vương triều Đại Yến này.

Tâm trạng của lão cũng rất phức tạp.

Không phải bởi vì đồng tình với những Tu hành giả đã chết tối nay, mà bởi vì tin tưởng sau đêm nay trôi qua, toàn bộ thiên hạ sẽ thay đổi.

Chuyện Lý Tư mà bọn hắn chờ mong sẽ xuất hiện.

Chẳng qua bất kể Lý Tư hay là Mặc Thủ Thành, những đồng liêu của lão đã từng ở đây, hiện tại đều đã không còn nữa.

- Vì sao không dẫn bọn họ đi chặn Bách Lý Tố Tuyết?

Tông sư của vương triều nước Yến này trì trệ, cao giọng hỏi lại.

- Khi một người rất tự tin làm một việc gì đó, cho rằng mang theo một thanh kiếm đã đủ, hắn sẽ không cố gắng mang theo càng nhiều kiếm đi, đổi lại ngươi ở vị trí của ta thì cũng giống như vậy.

Từ Phúc bình tĩnh trả lời:

- Huống chi có vài thứ vốn chưa chuẩn bị để cho người ta nhìn thấy, cho đến thời khắc nó nhất định phải xuất hiện thì sẽ có thể đổi lấy kết quả mong đợi nhất.

- Vùng đất ba triều. Vùng đất ba triều...

Tông sư trẻ tuổi của vương triều nước Yến cuối cùng cũng khóc lên, trong mắt gã chảy ra máu và nước mắt.

Tiếng kêu khóc của gã trước khi chết, phần lớn chính là vì vương triều Đại Yến.

Gã nghĩ về số phận tương lai của vương triều này.

Phù ý bao phủ ngọn núi này đã bắt đầu tiêu tán, cho nên ở xa xa đã bắt đầu nhìn thấy nguyên khí đáng sợ điên cuồng lưu động, nhìn thấy kiếm quang sáng rực bắt mắt trong đêm tối.

Kiếm quang gần như quấn lấy toàn bộ đỉnh núi, tạo nên một bộ cảnh tượng cực kỳ hoa mỹ.

Thế nhưng đối với Nguyên Vũ đang theo dõi từ xa, điều đó có nghĩa là lời kết của rất nhiều người.

Có một cung nữ đang quỳ xuống trước mặt y.

Cung nữ nâng một cái đĩa ngọc.

Trong đĩa ngọc có hai hạt sen trong suốt như bạch ngọc.

Đây là Linh Liên tử mà y vẫn luôn muốn lấy được từ trong tay Trịnh Tụ từ sau khi Lộc Sơn Hội Minh diễn ra. (Hạt sen Linh Liên)

Đây chỉ sợ là Thánh phẩm chữa thương mạnh nhất thiên hạ.

Song khi hai viên thuốc có thể dùng từ mơ ước để hình dung như vậy thực sự đặt ở trước mặt y, y lại không hề nắm đến trong tay trước tiên.

Y là Đế vương có dã tâm và dục vọng nhất thiên hạ, song rất nhiều lúc lại thường có thể khống chế dục vọng.

Người như vậy lại không giống như là người, cực kỳ đáng sợ.

- Người tu hành. Tông sư... Có gì khác với người bình thường không?

Nhìn kiếm quang trên ngọn núi kia, cảm giác được rất nhiều người tử vong, Nguyên Vũ nhẹ giọng lẩm bẩm.

Cũng giống như y vừa vặn đột phá Bát Cảnh trước khi Lộc Sơn Hội Minh diễn ra, trận ám sát nhằm vào Từ Phúc tối nay đối với y mà nói cũng là đúng lúc.

Linh Liên tử đã ở trước mắt y.

Kiếm trận Âm Dương Sất Trá của ba trăm đồng nam đồng nữ cũng đã đến lúc cần vận dụng.

Hai triều Yến, Tề dốc ra toàn lực.

Trịnh Tụ cũng đến lúc vận dụng lá bài tẩy.

Tất cả những chuyện này đều đến đúng lúc.

Y chậm rãi vươn tay ra, ánh sáng trong suốt mà thánh khiết trên ngón tay chiếu sáng hai hạt sen kia.

Sau đó y cầm lấy một hạt sen, chậm rãi nhét vào trong miệng, chậm rãi nhai giống như ăn đường khi còn bé.

- Thay Quả nhân truyền Hoàng Chân Vệ tới.

Sau đó y ban bố ra một mệnh lệnh.

Hoàng Chân Vệ nắm trong tay quân thủ thành, là lực lượng quan trọng nhất trấn thủ Trường Lăng, nhưng ở loại thời chiến này, y lại muốn điều Hoàng Chân Vệ tới nơi này diện thánh.

.....

Bóng tối bao phủ mặt đất, bao phủ liên doanh mênh mông vô bờ của hai nước Yến, Tề.

Chưa ai biết biến cố xảy ra ở Quan Trung.

Cho nên hai chi quân đội như vậy đều đang bị một loại cảm xúc vui sướng bởi vì liên tục giành chiến thắng bao phủ.

Tại liên doanh của vương triều Đại Tề, ở khu vực trung tâm nhất, có một mảnh doanh trướng dáng vẻ khác biệt rõ ràng với những nơi thông thường khác, đây là nơi ở của Hoàng tộc và một ít phụ tá quan trọng.

Ở một góc sâu nhất của doanh trại này, có một doanh trướng đỉnh nhọn tỏa ra một loại hương vị cắn nuốt hắc ám ở trong bóng đêm.

Có vô số khí lưu màu đen cùng màu đỏ thẫm không ngừng lưu chuyển ở trên trướng.

Trên đỉnh chóp doanh trướng có ánh sét không ngừng vọt lên cao, mà trên bầu trời lại có ánh sao kỳ dị giống như tia chớp rơi xuống, đánh vào đỉnh trướng.

Hiện tại có rất nhiều Tu hành giả vương triều Đại Tề đang tụ tập trong doanh trướng này, số lượng còn nhiều hơn so với Tu hành giả vương triều Đại Tề xuất động lúc vây giết Từ Phúc, hơn nữa tỷ lệ Tu hành giả cấp cao trong đó cũng rất kinh người.

Cuộc chiến dốc toàn lực cả vương triều như vậy đã ảnh hưởng đến gần như tất cả tông môn vương triều Đại Tề.

Chuyện liên quan đến tương lai của cả vương triều và sự tồn vong sinh tử của vô số người, cho dù là tông môn thanh cao nhất cũng không có khả năng đứng ngoài cuộc.

Cho nên những Tu hành giả hiện tại đang tụ tập trong doanh trướng này, gần như đại biểu cho tất cả tông môn vương triều Đại Tề - tất cả tông môn tu luyện công pháp âm thần quỷ vật.

Cũng giống như quân đội cần một thủ lĩnh mạnh mẽ để tránh các ý kiến khác biệt mà dẫn đến hành động không đồng nhất.

Những tông môn thông thường không theo quân này, lượng lớn Tu hành giả không thuộc về bất kỳ quân đội nào, cũng nhất định phải có người có thể đưa ra ý kiến mang tính quyết định.

Người như vậy giống như là Minh chủ của cả giới tu hành Đại Tề.

Hắn nhất định phải có năng lực làm cho đại đa số Tu hành giả của các Tông môn tin phục.

Yến Anh Thiên Mộ sơn trước kia chính là người có uy tín như vậy ở trong toàn bộ giới tu hành vương triều Đại Tề.

Chẳng qua khi Yến Anh chết, ai sẽ ngồi ở vị trí này?

Nhất là sau khi đại chiến như vậy nổ ra, vị trí này đã không phải hư danh, mà là quyền thế thực sự, có thể nắm giữ vận mệnh rất nhiều tông môn và người tu hành.

Q8 - Chương 147: Tân vương trong bóng tối

Đối với Tề đế mới mà nói, người có thể ngồi ở vị trí như vậy, tốt nhất nên thuộc về cung phụng của Hoàng cung.

Thế nhưng kết quả thực tế lại không được đồng thuận.

Trong một số chuyện phân công và điều phối người tu hành đối với toàn bộ chiến trường, càng nhiều Tu hành giả đều tán thành ý kiến của một Tông sư trẻ tuổi, mà không phải là một lão cung phụng đến từ Hoàng thất.

Sự chấp thuận tinh tế này có nghĩa là tán thành, có nghĩa là thuận lý thành chương.

Tên Tông sư trẻ tuổi này là Tề Nhân Ý, sư đệ của Tề Tư Nhân.

Lúc trước liên quân hai nước Tề, Yến chiến đấu với quân Tần, tên Tông sư này đạt được nhiều quân công nhất, hơn nữa còn bởi vì chỉ điểm ở phương diện tu hành cho một tí Tu hành giả, chiếm được sự ủng hộ kính ngưỡng của những Tu hành giả này.

Cho nên nếu không có gì ngoài ý muốn, tên Tông sư trước đại chiến cũng không hề nổi danh này sẽ trở thành kẻ có thực quyền tuyệt đối khi điều động đại đa số tông môn.

Nhưng thật sự là như thế sao?

Chỉ có mấy người ít ỏi chung quanh một cái lều vải không đáng chú ý nào đó ở vùng ven quân doanh lúc này mới biết được Tề Nhân Ý chỗ kia chẳng qua chỉ là khôi lỗi của người nào đó.

Chẳng qua chỉ là tử sĩ đi theo bên người nào đó.

Một chiếc đèn dầu màu đen tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Ánh lửa chiếu sáng hai khuôn mặt trông rất trẻ.

Một người trong đó là Tề đế mới lên ngôi, trong khi người kia là Tô Tần.

Tề đế có khuôn mặt ôn hòa, nhưng đuôi lông mày lại hơi nhấc lên, mơ hồ lộ ra vẻ không thích.

Y quan sát Tô Tần, hỏi:

- Nếu ngươi đã cho ta biết thân phận thực sự của ngươi, vì sao còn có thể cảm thấy ta sẽ đồng ý cho ngươi ngồi ở vị trí như vậy?

- Bởi vì ta có năng lực như vậy.

Tô Tần bình thản tự thuật:

- Ta có thể để cho Tề Tư Nhân từ việc tới giết ta, đến truyền thụ tất cả kinh nghiệm tu hành cho ta, để cho ta trở thành đệ tử chân truyền của hắn, ta cũng có thể làm cho một Tông sư của môn phái nhỏ không nổi danh, biến thành lãnh tụ được đại đa số mọi người tin tưởng như hiện tại, ta có thể tiếp tục truyền thụ một ít kinh nghiệm tu hành cùng thủ đoạn của Tề Tư Nhân cho những Tu hành giả này, để cho bọn họ đều nhận được chỗ tốt, mấu chốt nhất chính là ta có rất nhiều cơ hội có thể giết chết ngươi, bởi vì chỉ có ta phát hiện ra rằng tất cả mọi người cho rằng ngươi vẫn chưa ngự giá thân chinh, nhưng thực tế đã ở trong quân doanh này.

Tề đế nở nụ cười, nụ cười vẫn rất ôn hòa, nhưng sâu trong mắt lại lộ ra ý chí sắc bén,

- Nhưng ngươi là người Tần.

- Ngươi biết kỳ ngộ của ta.

Tô Tần lạnh nhạt nói:

- Khi ta rời Trường Lăng, ta chỉ cho rằng ta là một người tu hành, ta chưa bao giờ cảm thấy ta là người Tần, là người Sở, hay là người Tề.

- Chỉ trung thành với chính mình, làm sao có thể làm cho người ta yên tâm?

- Chưa từng có yên tâm tuyệt đối, chỉ có sử dụng theo thời thế. Ngoài ra không bao giờ có bằng hữu vĩnh viễn, mà chỉ có bằng hữu trong một giai đoạn nhất định.

Tô Tần mỉa mai nói:

- Ta giúp ngươi giành được thắng lợi trong cuộc chiến này, đồng thời ta đạt được thứ cần thiết trong thế giới người tu hành, điều này rất công bằng. Hơn nữa ta chỉ là một cái bóng, ai cũng sẽ cho rằng Yến Anh mới, Tề Tư Nhân mới, chính là Tề Nhân Ý hiện tại ở trong lều vải kia.

Tề đế thu liễm tươi cười, lắc đầu:

- Ta cũng không nhất định phải hợp tác cùng ngươi thì mới có thể đạt được thắng lợi của cuộc chiến tranh này, ta không thích có người dựa vào việc trộm cắp đồ vật vốn thuộc về ta, lại đến đàm phán điều kiện cùng mình.

- Ngươi nhất định phải hợp tác với người như ta.

Tô Tần nở nụ cười lạnh không hề che giấu chút nào,

- Ngươi sẽ nhanh chóng tỉnh ngộ, Trịnh Tụ và Nguyên Vũ cũng không dễ đối phó như ngươi và người Yến tưởng tượng, hơn nữa cho dù sau khi thắng được cuộc chiến này, ngươi cũng phải đối

mặt với Ba Sơn Kiếm Tràng, bọn họ khi đó sẽ trở thành địch nhân của ngươi, mà ngươi nhất định phải có được người trong thế giới Tu hành giả có thể chống lại bọn họ.

- Ta chính là người như vậy.

Tô Tần cũng thu liễm nụ cười lạnh, mặt không chút thay đổi chậm rãi nói:

- Ta sẽ mạnh hơn Tề Tư Nhân, còn mạnh hơn hơn với tất cả Tông sư còn lại của vương triều Đại Tề ngươi. Nếu như nói muốn thành ý, mặc kệ hiện tại ngươi nghĩ như thế nào, ta sẽ đi Trường Lăng giết Nghiêm Tướng trước.

Mấy câu nói cuối cùng của Tô Tần làm cho tâm tình Tề đế thực sự chấn động.

Lúc này Tô Tần lại nhìn y, hỏi một câu,

- Cho dù tất cả chuyện này đều theo suy nghĩ của ngươi, Tần bị diệt, ngươi và người Yến cuối cùng cũng diệt Ba Sơn Kiếm Tràng, vậy ngươi muốn cùng người Yến phân thiên hạ một cách công bằng sao?

Tề đế nhíu mày thật sâu.

- Suy nghĩ của con người chắc chắn sẽ thay đổi theo thời thế, hiện tại ngươi không cần trả lời ta.

Tô Tần gập đầu làm lễ với y, sau đó đứng lên xoay người rời đi.

Hắn đi ra khỏi doanh trướng, cảm thụ được phía sau có mấy đạo sát ý truyền đến, khóe miệng lộ ra chút ý cười khinh thường.

Tề đế không thể nào yên tâm với hắn.

Nhưng ít nhất trước khi hắn đi Trường Lăng, giết chết Nghiêm

Tướng, Tề đế sẽ không tiếc bất cứ giá nào diệt trừ lực lượng mà hắn đã thành lập trong thế giới Tu hành giả vương triều Đại Tề.

Tất cả mọi thứ đang phát triển theo chiều hướng mà hắn muốn.

Hắn phát triển một cách thuận lợi như thế, không chỉ vì tu vi và lực lượng của hắn lúc này, mà bởi vì trong thiên hạ hiện tại không ai có thể giống như hắn, quan hệ giữa những thế lực này một cách mạnh vì gạo, bạo vì tiền, mấu chốt nhất không ai có thể chạy qua lại giữa Ba Sơn Kiếm Tràng và các thế lực còn lại, đồng thời lợi dụng lực lượng của những tên đại nghịch như Bạch Sơn Thủy và Ba Sơn Kiếm Tràng mà không ai có thể mượn được.

Đối với tiểu sư đệ Đinh Ninh của hắn, thật sự trong lòng hắn cũng cực kỳ bội phục.

Vương Kinh Mộng xưa kia cũng đã vô địch thiên hạ, mượn Cửu Tử Tằm hóa thân thành Đinh Ninh trùng tu ẩn nấp ở Trường Lăng, hôm nay có thể chiếm cứ quận Giao Đông, cường giả tụ tập nhiều nhất thiên hạ, đây quả thực là điều khiến người ta thán phục.

Chẳng qua gã rốt cuộc vẫn không cách nào đại biểu ý chí của tất cả người Tần, cuối cùng còn có rất nhiều người không có cùng suy nghĩ với gã.

Tịnh Lưu Ly hiện tại thực ra cũng cực kỳ giống rất nhiều Tu hành giả tuổi trẻ khí thịnh, vừa mới luyện kiếm thành công của Ba Sơn Kiếm Tràng năm đó.

Mà từ một mức độ nào đó mà nói, chính bản thân Tô Tần cũng giống như một thanh đao giết người sắc bén, vô chủ.

Nhiều người thích mượn đao để giết người.

Mà Tô Tần cũng rất vui vẻ khi bị người ta mượn đao giết

người.

Chỉ cần tốc độ cường đại của hắn vượt xa dự đoán của những người đó, đối với hắn mà nói, thiên hạ lúc này đã tràn ngập vô số cơ hội.

Ai có thể nghĩ đến hắn có thể dùng thời gian ngắn như vậy, liền trở thành lãnh tụ trong thế giới của Tu hành giả Đại Tề?

Một chiếc xe vua toàn thân quấn quanh sương mù đen tối xuất hiện trước người hắn.

Thứ kéo lấy chiếc xe vua này là bốn con thú Âm hồn dưới lòng bàn chân sinh ra hỏa diễm.

Đây là bí bảo của một tông môn nào đó trong vương triều Đại Tề, loại thú Âm hồn trải qua bí pháp của Tu hành giả chế tạo thành, mặc dù đi xa vạn dặm cũng sẽ không mệt mỏi.

Sắp trở về Trường Lăng.

Đây là trở về nơi này sau một thời gian dài.

Song trong lòng Tô Tần lúc này lại không có bất kỳ cảm khái nào.

Trường Lăng đối với hắn mà nói đã chỉ là một chỗ dừng chân tầm thường, hơn nữa đã quá nhỏ, không chứa đựng được dã tâm của hắn.

- Đi.

Hắn thản nhiên ra lệnh.

Xe vua do thú âm hồn kéo bắt đầu khởi hành, hai mươi chiếc xe ngựa đi theo phía sau lượn lờ khí đen.

Tề đế lúc này đã đi ra khỏi doanh trướng, dưới sự hộ vệ cung

phụng, nhìn đội xe của hắn từ xa.

Khi y nhìn thấy đã có nhiều Tu hành giả đuổi theo Tô Tần, tâm tình của y lần thứ hai trở nên dao động kịch liệt.

Y phát hiện ra rằng mình không có nhiều vốn liếng để từ chối người này.

Bởi vì mặc kệ y có đồng ý hay không, đối phương đã dần cường đại lên.

Q8 - Chương 148: Các ngươi vốn thuộc về ta

Khi Tề đế đang tâm thần chấn động khi nhìn Tô Tần rời đi, một phía khác trong liên quân hai nước Yến, Tề, trong đại doanh trung tâm của quân Yến, tướng lĩnh cao nhất của quân Yến lúc này là Chung Công Dã Vô Khuyết cũng đang lo lắng.

Trên bàn trước mặt y đang đặt một phần quân tình dùng tốc độ nhanh nhất từ Yến cảnh truyền tới.

Quân tình này cho thấy, Đinh Ninh đã rời khỏi quận Giao Đông, tiến vào cảnh nội nước Yến.

Kỳ thật hiện tại tin tức ám sát Từ Phúc ở Quan Trung thất bại còn chưa truyền đến, cho nên đối với liên quân hai nước Yến, Tề lúc này mà nói, biến số lớn nhất chỉ là Đinh Ninh và lực lượng chiếm giữ ở quận Giao Đông, trong lòng những tướng lĩnh cao cấp trong liên quân Yến, Tề hiện tại, Trịnh Tụ cùng Nguyên Vũ gần như đã chắc chắn bại trận.

Để ngăn chặn Đinh Ninh, vương triều Đại Yến cũng đã sớm có chuẩn bị.

Lúc này sư huynh Trương Nghi ở Bạch Dương động của hắn là Trấn Quốc hầu của Đại Yến.

Quân đội vương triều Đại Yến tập trung trên lãnh thổ nước này, có một nửa ở trong đất phong của Trương Nghi.

Trên danh nghĩa là tiếp nhận sự điều động của Trương Nghi, để cho Yến cảnh yên ổn, nhưng kỳ thực là đang giam lỏng y, khiến

cho Đinh Ninh có chút kiêng kỵ khi hành động.

Nếu Đinh Ninh rời khỏi quận Giao Đông tiến vào Yến cảnh, vậy chắc hẳn sẽ nhanh chóng tới đất phong của Trương Nghi của quận Trung Thuật, song ít nhất cho tới bây giờ vẫn không hề phát hiện Đinh Ninh xuất hiện ở quận này.

Vậy hắn tới nơi nào?

.....

Không ai ngờ được, Đinh Ninh lại đang ở một quận khác, đó là quận Ngũ Dương, cách quận Trung Thuật của vương triều Đại Yến rất xa.

Khi đêm dài trôi qua, trong sáng sớm cuối thu, bóng dáng Đinh Ninh và một đoàn người xuất hiện ở Phú Dương, một huyện nhỏ thuộc quận Ngũ Dương.

Cách thành Phú Dương mười dặm về phía nam, có một khu rừng rậm.

Cánh rừng không thấy có đường núi, nhưng theo Đinh Ninh xuyên qua, một nơi nào đó trong rừng không hiểu sao lại xuất hiện một cánh cửa đá.

Đinh Ninh dường như hoàn toàn không nhìn văn tự cùng Phù văn trên tấm cửa đá này, chỉ trực tiếp xuyên qua cửa đá, tiếp tục đi về phía trước.

Sau đó hắn tùy ý đá đổ một vài tấm bia đá trong rừng.

Cảnh vật trước mắt hắn chợt có biến đổi thật lớn.

Những rừng núi rậm rạp tràn ngập trước mắt đột nhiên biến mất, thay vào đó là hơn mười tòa Đạo điện cổ kính.

- Dừng lại! Ai đến?

Mấy tiếng quát lớn vừa kinh vừa sợ đan xen vang lên.

Hơn mười cái bóng người trong nháy mắt bắn ra từ trong những Đạo điện cổ xưa này, rơi vào các nơi ở con đường trước người Đinh Ninh, đều là một gã nữ tu.

Đây là Chân Thủy cung của nước Yến.

Một nơi ẩn tu, chỉ thu đồ đệ nữ, giống như một số Đạo am, bản thân gần như không có đệ tử hành tẩu bên ngoài, cho dù lúc này liên quân hai nước Yến, Tề giao chiến cùng nước Tần, Chân Thủy cung này cũng chỉ là ẩn thế không ra, không tham dự loại phân tranh này.

Nhưng hôm nay pháp trận hộ sơn ngày thường vốn tuyệt mật lại giống như trực tiếp bị người biết được cách đóng mở, trực tiếp đóng kín toàn bộ, làm sao không để cho Tu hành giả bên trong không kinh hãi?

Một mảnh lệnh phù từ trong tay Đinh Ninh bay ra, xuyên qua đại đa số cái bóng người trong đó, rơi vào trước người một nữ tử trung niên.

Người nữ tu trung niên này lập tức hoảng sợ:

- Thiên Hạ Kiếm Thủ lệnh, ngươi là gã Đinh Ninh kia?

Đinh Ninh gật đầu làm lễ, cũng không nhiều lời.

- Tại hạ Mộ Tòng Đồng

Người nữ tu trung niên này cố nén kinh hãi, nhìn Đinh Ninh, lập tức nói tên của mình ra, nhưng lại không thể nói tiếp câu thứ hai.

- Ta muốn các ngươi đều đi theo ta.

Đinh Ninh lại cực kỳ đơn giản, nhìn cô rồi trực tiếp nói ra một

câu này.

Một mảnh tiếng kinh hô cùng âm thanh hít vào khí lạnh vang lên.

Người nữ tu trung niên nhìn Đinh Ninh với ánh mắt khó có thể tin, sau khi dừng vài hơi thở, chợt nói:

- Chân Thủy cung của chúng ta chỉ là nơi ẩn thế.

- Ta biết.

Đinh Ninh gật đầu.

Hắn chỉ đáp lại một cách đơn giản như vậy, khiến cho người nữ tu trung niên cùng tất cả nữ tu của Chân Thủy cung không hiểu sao đều phẫn nộ hẳn lên.

- Tại sao?

Mộ Tòng Đồng hít sâu một hơi, đứng thẳng thân thể, nhìn Đinh Ninh,

- Ta nghe nói Kiếm thủ thiên hạ của Ba Sơn Kiếm Tràng khiến người ta khuất phục không chỉ là Kiếm kỹ, mà còn làm việc đều dựa theo quy củ cùng đạo lý. Ta chỉ muốn hỏi một câu, ngài có lý do gì để thuyết phục tất cả chúng ta đi theo ngài?

Đinh Ninh không trả lời câu hỏi của cô.

Hắn chỉ im lặng bắt đầu báo ra từng cái tên:

- Mộ Tòng Đồng, Nhạc Lăng, Lục Tử Mạch, Mục Vân Kính, Triệu Quả...

Mỗi lần hắn báo ra một cái tên, đều có người thân thể lập tức cứng ngắc.

Hắn báo ra một loạt tên người, sau đó mới ngừng lại, nói tiếp:

- Ta để cho các ngươi đi theo ta, là bởi vì bản thân các ngươi chính là người mà ta mang ra từ Tần cảnh, ta muốn mang các ngươi trở về.

Hoàn toàn tĩnh mịch.

Tất cả những Tu hành giả Chân Thủy cung này nhìn hắn, không thể tin được những lời này.

Thế nhưng Mộ Tòng Đồng cùng một ít Tu hành giả lớn tuổi có địa vị tương ứng trong cung lại bắt đầu có chút hiểu được, hai tay đã bắt đầu không thể kìm được run rẩy.

- Từ lúc lãnh quân Ba Sơn Kiếm Tràng chinh chiến cùng ba triều Hàn Triệu Ngụy, chúng ta cũng đã có bố cục ở ba nước Sở Yến Tề.

Đinh Ninh nhìn những Tu hành giả đã không khống chế được tâm tình, tiếp tục chậm rãi mà rõ ràng nói tiếp:

- Hiện tại các ngươi cũng đã biết, Triệu Hương Phi nước Sở cùng một ít Tu hành giả bên cạnh nàng vốn cũng là người của Ba Sơn Kiếm Tràng chúng ta. Mà ở đất Yến, Trịnh Tụ lấy lực lượng của quận Giao Đông ngày xưa, hạ một quân cờ rất kinh người, ả dùng tài nguyên rất lớn của quận Giao Đông làm cho một vị nào đó cũng không nhất định có thể trở thành Tông chủ của Tiên Phù tông, cuối cùng trở thành Tông chủ của tông môn này.

- Cho nên Tiên Phù tông mặc dù cường đại đến trình độ này, vẫn nợ ả rất nhiều tình cảm nhất định phải trả.

- Về phần ta, năm đó giúp Chân Thủy cung ngăn cản một kiếp, sau đó liền dạy một ít học sinh ở chỗ này, về sau lại mang một ít nữ tử bất hạnh không cách nào sinh tồn trong Tần cảnh cùng cảnh nội ba nước Hàn Triệu Ngụy đưa đến nơi này, để Chân Thủy cung

dạy các nàng tu hành.

- Tông sư Tiên Phù tông biến thành quân cờ của nàng, nhưng Chân Thủy cung lại là của ta, ta từng nói với một số người trong các ngươi, chờ đến lúc thời cơ tiến tới, ta sẽ cần các ngươi trợ giúp.

Người tổ sư vô danh trong tông điện mà bọn họ vẫn một mực thờ phụng kia, vậy mà chính là Kiếm thủ thiên hạ năm đó?

Mộ Tòng Đồng đã mơ hồ biết đây hẳn là đáp án, song trong lòng cô vẫn có chút không thể tin được,

- Làm sao ngươi có thể chứng minh?

- Chân Thủy kiếm ta dạy các ngươi, cũng chính là Kiếm kinh ta dạy cho Dạ Sách Lãnh, chẳng qua nàng có Thiên Sinh Nhất Thủy, liền tự có tâm đắc khác, sinh ra biến hóa khác biệt.

Đinh Ninh có chút cảm khái nhẹ giọng nói một câu này.

Lúc này đám người Mộ Tòng Đồng mới chú ý tới nữ tử váy trắng đứng sau lưng hắn.

Khi những Tu hành giả Chân Thủy cung này nhìn về phía nữ tử váy trắng kia, nữ tử này lại không hề nhìn các nàng, chỉ ngẩng đầu nhìn bầu trời một cái.

Có rất nhiều đường mưa màu bạc vào thời điểm này chợt rơi xuống.

Tí tách tí tách, thấm đẫm trái tim của những Tu hành giả Chân Thủy cung này.

Có tiếng khóc vang lên.

Mộ Tòng Đồng và đại đa số người ở chỗ này trong nháy mắt lại quỳ lạy xuống, tâm tình kích động đến mức thanh âm đều

không ngừng chấn động,

- Tham kiến ân công.

-V ì sao chỉ thu nữ tử không thu nam đồ? (nam đồ: đồ đệ nam)

Dạ Sách Lãnh lại không chút kiêng kỵ, cười cười hỏi:

- Đây chẳng lẽ là sở thích quái dị của ngài?

Đinh Ninh quay đầu, nhẹ giọng đáp lại bốn chữ.

Ý cười của Dạ Sách Lãnh lập tức biến mất, lông mày khẽ nhíu.

Hóa ra nhiều năm trước, tính khí khác biệt đã dẫn đến những lựa chọn khác nhau.

Đều là đồ vật đến từ vương triều Đại U, nhưng Trịnh Tụ mưu tính hồi lâu, lại lựa chọn xây dựng hạm lớn U Phù, mà lựa chọn Vương Kinh Mộng làm khi đó chính là muốn cố hết sức giải quyết ở trong thế giới của người tu hành.

Q8 - Chương 149: Vội vàng

Trên bầu trời có tiếng rồng ngâm, lưu lại vết tích tối tăm.

Trên đài quan sát của rất nhiều ngọn núi bắt đầu dấy lên khói báo động.

Tin tức thành công hay thất bại không cần nhiều văn tự để mô tả, dựa vào một chút hơi khói đơn giản hoặc ánh sáng truyền lại, sẽ có thể đạt được tốc độ truyền nhanh hơn so với dị thú bay.

Đinh Ninh tiến vào Yến cảnh rốt cục cũng có hành tung chính xác, từ dấu vết của Đằng Xà quận Giao Đông lưu lại, có thể phán đoán được hắn lúc này thực sự đã đi về phía quận Trung Thuật.

Trương Nghi bị nhốt trong Trung Thuật Hầu phủ.

Khoảng thời gian này đối với y mà nói kỳ thật cũng không tính là dày vò.

Điểm hoàn toàn khác nhau giữa y và Tô Tần là, Tô Tần luôn cho rằng mình là một nhân vật lớn có thể quyết định xu hướng thiên hạ, nhưng y mặc dù có được lực lượng rất mạnh, nhưng trong tiềm thức vẫn luôn cảm thấy mình là một nhân vật nhỏ bé.

Đối với y, loại chuyện quản thúc tại gia này chính xác là thời gian đóng cửa thanh tịnh.

Y có công pháp trọng yếu đến từ Vu Thần thủ cần phải tu hành, cho nên thái độ bình thản này khiến cho y có căn cơ ngày càng vững chắc, càng ngày càng tốt trên cảm giác và nhiều phương diện khác ở Phù đạo cùng chân nguyên.

Đôi khi đối với người tu hành, tiến bộ chậm không nhất thiết

phải là một điều xấu, tiến lên dần dần một cách tự nhiên, ngược lại là một trạng thái mà người bình thường không thể đạt tới.

Khi trên bầu trời bắt đầu xuất hiện dấu vết của Đằng Xà quận Giao Đông bay qua, Trương Nghi mặc dù không ra khỏi nhà, nhưng cũng đã cảm nhận được sự khác thường của những Tu hành giả và quân đội xung quanh Hầu phủ, y đương nhiên biết là Đinh Ninh sắp tới.

Y cực kỳ tin tưởng Đinh Ninh, biết hắn nhất định sẽ thuận lợi mang mình rời đi, nhưng hai bên xa cách từ lâu bây giờ mới gặp lại, vẫn khiến y không thể kìm được kích động.

Chẳng qua y không nghĩ tới, còn có một người rất thân cận với y, lại đến trước khi Đinh Ninh tới đây.

Đây là một lão nhân trong có vẻ rất bình thường.

Thế nhưng bất kể là ở hiện tại hay trong quá khứ, lão vẫn luôn là tồn tại quan trọng nhất đối với toàn bộ vương triều Đại Yến, ngoại trừ Yến đế ra.

Lão nhân này chính là Tông chủ Tiên Phù tông.

Người dẫn lão nhân này đến cũng là một lão già lớn tuổi, chính là Cơ Thanh ngày hôm đó lĩnh Hoàng mệnh mà đến, phong thưởng chức quan cho Trương Nghi.

Hắn là một quyền thần đáng sợ trong vương triều, nhưng trước mặt Tông chủ Tiên Phù tông, hắn cũng rất tự nhiên duy trì sự khiêm tốn.

Hắn nhanh chóng lui đi, để Tông chủ Tiên Phù tông cùng Trương Nghi ở một mình.

- Ngươi thực sự làm ta rất ngạc nhiên.

Nhìn Trương Nghi đã thay đổi rất nhiều, Tông chủ Tiên Phù tông cũng nhịn không được có chút thán phục.

- Bọn họ muốn ta đến, là muốn ta ngăn chặn Đinh Ninh đón ngươi trở về.

Sau đó lão tiếp tục nói.

Trương Nghi lắp bắp kinh hãi,

- Tông chủ...

- Đó là suy nghĩ của bọn họ, không thể đại biểu cho suy nghĩ của ta...

Lão nhân khoát tay áo, ra hiệu cho y an tâm chớ vội,

- Quân đội sẽ không cảm lòng, nhưng ý nghĩ của ta sao có thể tuân theo ý nguyện của bọn họ? Nếu Đinh Ninh có thể mang đến lực lượng đủ chấn nhiếp quân đội, ta đương nhiên sẽ không thể nào cứng rắn ngăn cản.

- Tông chủ.

Trương Nghi chợt cảm động.

- Năm đó ta lựa chọn ngươi, nguyên nhân lớn nhất là bởi vì ngươi không quan tâm vinh nhục, hơn nữa thực sự thiện lương, giống như Cơ Thanh vừa rồi, hắn thay Yến đế ban cho ngươi Hầu vị, nhưng Hầu vị này hiện nay lại trở thành gông xiềng giam lỏng ngươi, đùa bỡn ngươi ở trong lòng bàn tay, nhưng vừa rồi người gặp hắn lại không hề tức giận.

Lão nhân này khoát tay áo, ra hiệu Trương Nghi không cần nói gì, để cho y tiếp tục an tâm nghe tiếp:

- Đã tới thì an tâm ở lại, lòng ngươi lại yên bình, đương nhiên thích hợp tu hành Phù đạo, không kiêu ngạo không xa xỉ, luôn có

thể nhìn thấy khuyết điểm của mình, cho nên ngươi vẫn luôn tiến bộ.

- Có một số chuyện ngươi tự nhiên sẽ hiểu khi đến độ tuổi nhất định, nhưng trong tình hình hiện tại, có người nào sẽ giành được đủ thời gian?

- Từ ngày ngươi trở thành đệ tử chân truyền của ta, không chỉ có ta mà mấy trưởng lão trong tông môn đều đã ngầm đồng ý ngươi chính là Tông chủ đời sau của Tiên Phù tông.

...

- Cái gì?

Mặc dù đã được lão nhân này nhắc nhở an tâm chớ vội hai lần, nhưng khi nghe được câu này, Trương Nghi vẫn không nhịn được lắp bắp kinh hãi, y đột nhiên ngẩng đầu lên.

- Hoàng Thiên Đạo Phù của Nhạc Nghị vốn là loại lực lượng quan trọng nhất của bổn môn, hắn rất tự nhiên cùng ngươi thành chí giao, đối với bản tông mà nói là một chuyện cực kỳ may mắn.

Lão nhân này nhìn Trương Nghi khiếp sợ, nói:

- Ta sẽ giao phó hắn đi cùng ngươi.

Nói xong câu này, lão nhân này không nói gì, đưa một khối ngọc bài màu tím đến tay Trương Nghi.

Tuy nhiên chuyện này lại có sức mạnh hơn bất kỳ lời nói nào, khiến bàn tay run rẩy khiếp sợ của Trương Nghi đều cứng đờ, không biết nên tự xử lý như thế nào.

Đây là lệnh phù chưởng giáo của Tiên Phù tông.

Chỉ cần là trung thành với Tiên Phù Tông, cho rằng mình còn là đệ tử của tông môn này, liền thấy Phù này như gặp được Tông

chủ.

- Nó không chỉ là một cái lệnh phù đơn thuần, không chỉ là một biểu tượng.

Lão nhân ôn hòa nhìn Trương Nghi, nói:

- Phía trên còn có một đạo Chân phù của Tiên Phù tông ta, truyền thừa dành riêng cho Tông chủ.

Đây chính là truyền thừa chân chính của vị trí Tông chủ.

- Sao... Có thể... Như thế...

Trương Nghi dùng sức mạnh toàn thân, mới miễn cưỡng nói ra một câu không trọn vẹn.

- Trừ phi ngươi không muốn nhận là đệ tử Tiên Phù Tông ta.

Lão nhân không nói gì với Trương Nghi nữa, lão liếc nhìn học sinh mà mình yêu thích nhất một cái, sau đó liền đi ra khỏi tĩnh thất nơi Trương Nghi ở, rời khỏi tòa Hầu phủ được trọng binh vây quanh này.

Khi lão nhân lên xe ngựa đang chờ đợi bên ngoài, lão chợt thở dài.

Điều này thực sự có chút vội vàng.

Tuy nhiên lão không có nhiều thời gian.

Trương Nghi không thể ra khỏi tòa Hầu phủ này.

Y đứng ở trong Hầu phủ nhìn bóng lưng của lão nhân và xe ngựa rời đi.

Y không hiểu sao lại có chút muốn khóc.

Chẳng biết tại sao, y cảm thấy bóng lưng của lão nhân này không khác gì bóng lưng lão sư Tiết Vong Hư của y năm đó.

- Tông chủ nói chuyện gì với ngươi?

Bóng dáng của Nhạc Nghị xuất hiện bên cạnh y.

Trương Nghi không biết trả lời như thế nào, cho gã nhìn thoáng qua lệnh phù chưởng giáo được y nắm chặt trong tay một cái.

- Tông chủ ngài...

Nhạc Nghị trong nháy mắt nhìn rõ lệnh phù trong tay y liền sợ ngây người, trong nháy mắt tiếp theo, hào quang khiếp sợ trong mắt gã lại càng nồng đậm.

- Trên cái này...

- Làm sao vậy?

- Trên này có một nửa Phù văn, chính là Hoàng Thiên Đạo Phù mà ta tu luyện.

- Có một nửa là Hoàng Thiên Đạo Phù mà ngươi tu?

Trương Nghi không thể hiểu được, nhưng cũng thoáng cảm thấy bên trong này tất có bí mật, y và Nhạc Nghị trở về tĩnh thất thường ngày tu hành.

Nhưng bất kể là Nhạc Nghị nhìn ra phía trên có một nửa là Phù văn của Hoàng Thiên Đạo, hay là y, lại đều không có đầu mối, chỉ cảm thấy Hoàng Thiên Đạo Phù cùng những Phù văn còn lại đan xen thành một đoàn hỗn loạn.

- Có một người chắc chắn sẽ nhìn ra điều gì đó, mà chẳng mấy chốc hắn sẽ đến.

Trương Nghi không tốn quá nhiều khí lực để tìm hiểu, mà nói với Nhạc Nghị một câu này.

Khi y nói ra những lời này, có một trận gió khác thường đã cuốn theo lá cờ trong quân doanh bên ngoài Hầu phủ của y.

Trên bầu trời quận Trung Thuật đã loáng thoáng xuất hiện vài bóng dáng Giao long.

Chiếc xe vua của quyền thần cao tuổi của Đại Yến là Cơ Thanh còn chưa rời khỏi Hầu phủ này bao xa, nhìn thấy bóng dáng mấy con Giao long trên bầu trời này, chiếc xe vua của hắn liền dừng lại.

Q8 - Chương 150: Cho chúng ta thấy

Đinh Ninh đến.

Kiếm thủ thiên hạ đã tới.

Thế nhưng hắn mang đến cái gì, cuối cùng sẽ tạo ra kết quả như thế nào thì không ai biết được.

Cho nên tất cả những người Yến ngẩng đầu nhìn trời, nhìn mấy con Giao Long bay lượn trên không trung, ngay cả vị quyền thần vương triều Yến đã rất già cũng không thể nào không khẩn trương.

Chỉ là đối với lão nhân vương triều Yến này mà nói, dù sao năng lực tải trọng của những con Đằng Xà này có hạn, từ trên không trung này mà đến, tất sẽ không có khả năng mang theo rất nhiều người.

Nếu không thể mang theo một đội quân, vậy thì có thể nói chuyện.

Cơ Thanh phát ra một chút thanh âm mơ hồ.

Xe kéo một lần nữa trở về Hầu phủ.

Mây đen trên bầu trời quận Trung Thuật dần dần dày đặc, nương theo tiếng sấm, tất cả chim thú trong núi rừng cảm giác được khí tức từ trên cao truyền đến, sợ hãi đến mức cả người run rẩy.

Từ trên cao nhìn xuống, có thể thấy rõ ràng rất nhiều quân

doanh bao bọc phủ Trung Thuật Hầu, quân sĩ dày đặc và phù khí cỡ lớn.

Tựa như một vị họa sư muốn vẽ một bức tranh đậm màu sắc, hoàn toàn không có bất kỳ trang sức dư thừa nào, chỉ đơn giản vung lên, mấy con Giao Long khổng lồ ở trong vô số ánh mắt kinh hãi đã trực tiếp từ trong tầng mây chui ra, mang theo một loại khí thế khủng bố, trực tiếp như thiên thạch thẳng xuống sâu trong phủ Trung Thuật Hầu.

Cuồng phong mang theo hơi nước mùi tanh từ trung tâm phủ Trung Thuật Hầu cuốn ra ngoài, truyền đến cảm giác mát mẻ cho người những quân sĩ và Tu hành giả bên ngoài chỗ này.

Từ xưa đều là tiên lễ hậu binh.

Cơ Thanh nắm giữ thời gian vô cùng tốt.

Khi mấy con Đằng Xà đáp xuống phủ Trung Thuật Hầu, xe kéo của lão cũng đã dừng ở ngoài cửa viện nơi Trương Nghi ở.

Xe kéo của lão dừng ở một đầu, Đằng Xà của quận Giao Đông rơi xuống một đầu khác, ngăn cách ở giữa là chỗ sân nhỏ tiến vào thư phòng của Trương Nghi.

Mây đen cuồng cuộn ở một đầu nhanh chóng tràn vào sân, như sương mù dày đặc nơi sơn cốc hun nhiễm những sân nhỏ kia.

Cũng mang theo hơi nước đen sì, giống như một làn sóng vỗ lên người tên lão thần Đại Yến này.

Áo bào của lão thần Đại Yến này ướt đẫm, nhưng lại dần dần duỗi thẳng thắt lưng, thi lễ một cái về phía trước:

- Bái kiến tiên sinh.

Phía trước lão, Trương Nghi và Nhạc Nghị đã đi ra, thế nhưng

lão cũng không phải đang hành lễ với đám người Trương Nghi.

Trong làn hơi nước màu đen như thủy triều, một đạo thân ảnh đã đi ra.

Trong nháy mắt, hốc mắt của Trương Nghi đã trở nên ướt át.

Đây là bóng người mà y quen thuộc.

Mặc kệ được ban cho thân phận gì, ở trong lòng y hiện tại, đây vẫn là tiểu sư đệ mà y quen thuộc.

Y có chút nghẹn ngào, không nói nên lời.

Đinh Ninh từ trong hơi nước nồng đậm đi ra.

Hắn nhìn Trương Nghi nghẹn ngào, trước tiên khom người đáp lễ với Cơ Thanh, sau đó hành lễ với Trương Nghi, bình tĩnh nói:

- Sư huynh.

Nghe một tiếng sư huynh này, ánh mắt Trương Nghi càng mơ hồ, nhưng trong lòng y càng thêm xác định, mặc kệ thân phận như thế nào, tiểu sư đệ chính là tiểu sư đệ, chưa từng thay đổi.

- Đi.

Lần này Đinh Ninh không khiển trách Trương Nghi lề mề, nói một từ vô cùng đơn giản.

- Không thể đi.

Giọng nói của Cơ Thanh cũng vang lên.

Đinh Ninh đã xoay người lại, chờ Trương Nghi đuổi theo, thậm chí hiện tại nghe lời nói của Cơ Thanh, hắn cũng không hề đáp lại.

- Thiên hạ đều biết, Ba Sơn Kiếm Tràng khác với Nguyên Vũ và

Trịnh Tụ bởi vì có tín tất thủ, có nặc tất tiễn, hơn nữa còn phân rõ phải trái. (có lòng tin chắc chắn thủ vững, có lời hứa chắc chắn thực hiện)

Cơ Thanh lạnh lùng nói:

- Ngài muốn mang Trương Nghi đi, trước hết phải có lý.

Đinh Ninh không xoay người, nói:

- Ngươi cảm thấy ta vô lý?

Cơ Thanh trầm giọng nói:

- Trương Nghi đã được phong Trấn Quốc Hầu, nếu hắn đã chấp nhận thì phải tuân theo mệnh lệnh của Hoàng đế. Hắn là nhân vật trọng yếu như vậy, muốn rời khỏi Yến cũng phải được Đế vương cho phép.

Đinh Ninh bình tĩnh hỏi ngược lại một câu:

- Ý của ngươi là, Yến đế không cho phép hắn đi theo ta, không cho phép hắn rời khỏi Yến cảnh?

Cơ Thanh lập tức sững người.

- Không cần nói đạo lý với ta, cũng không nên dùng Ba Sơn Kiếm Tràng trước kia để cân nhắc ta và Ba Sơn Kiếm Tràng bây giờ.

Giọng nói bình tĩnh của Đinh Ninh lại vang lên:

- Ba Sơn Kiếm Tràng cũng sẽ thay đổi, Ba Sơn Kiếm Tràng bây giờ vẫn nói đạo lý như trước, nhưng nói là đạo lý mà chúng ta cho rằng như vậy. Ngươi cũng không cần nói với ta Yến đế giao trọng trách cho hắn, tạm thời không cho phép hắn rời khỏi đất Yến. Mặc dù hắn là sư huynh của ta, nhưng trên ta còn có sư thúc Lý Đạo Cơ, sư thúc Lý Đạo Cơ của ta còn chưa cho phép hắn tiếp nhận

Hầu vị của vương triều Đại Yến. Hắn thân là đệ tử Bạch Dương động, làm sao có thể nhận phong thưởng của vương triều Đại Yến các ngươi?

Nghe được những lời này, Cơ Thanh còn chưa trả lời, Trương Nghi cũng ngẩn ra, xấu hổ cúi đầu, nói:

- Sư đệ nói rất đúng.

Cơ Thanh hoàn toàn không ngờ Đinh Ninh lại dùng lý do như thế, trong lúc nhất thời lại không tìm ra lý lẽ phản bác.

- Trọng binh tụ tập ở nơi này nhiều hơn so với lực lượng của Hoàng cung Đại Yến, nói vậy, Hoàng đế bệ hạ của các ngươi sẽ không lưu lại trong Hoàng cung, mà sẽ ở trong quân doanh bên cạnh.

Đinh Ninh tiếp tục bình tĩnh nói:

- Đây nói chung là các ngươi lo lắng ta và Ba Sơn Kiếm Tràng, nếu như hắn muốn nghe ta nói, cũng không nên để ngươi đến nói chuyện với ta, mà phải là hắn tự mình đến nghe ta nói.

Cơ Thanh trầm mặc một lát, sau đó mở miệng nói:

- Đối với phương diện lo lắng về tiên sinh ngài và Ba Sơn Kiếm Tràng, là ở chỗ ngài là người Tần, nên cho dù ngài hứa hẹn cái gì, chúng ta cuối cùng vẫn sẽ không thể nào yên tâm. Vì vậy thật ra để Trương Nghi ở lại chỗ này, chúng ta luôn lấy lễ với khách quý để đối đãi, cũng là lựa chọn rất tốt đối với song phương chúng ta.

- Đối với các ngươi là lựa chọn tốt, nhưng đối với ta thì không phải. Ta không bao giờ chấp nhận bị áp chế, và quan trọng nhất là ngươi nghĩ rằng đó là một lựa chọn tốt, bởi vì ngươi cho là ngay cả khi ta đến, ngươi cũng có khả năng ngăn cản ta đưa hắn đi.

Đinh Ninh lắc đầu, nói.

Cơ Thanh không phủ nhận, chậm rãi nói:

- Đây là sự thật.

- Các ngươi nghĩ quá đơn giản.

Đinh Ninh khẽ cười.

Cơ Thanh nhướng mày, một loại cảm giác khiếp sợ mãnh liệt, làm cho khí huyết của lão có chút không thông, khiến lão có loại cảm giác choáng váng. Loại cảm giác này nằm ở sự tự tin của Đinh Ninh, lão biết người có thân phận như Đinh Ninh khinh thường nói dối.

- Nếu vậy, hãy để chúng ta thấy.

Lão hít thở thật sâu, sau đó nói một câu này với Đinh Ninh.

Đinh Ninh không đáp lại những lời này của lão.

Trước mặt hắn, hơi nước do khí tức trên người Đằng Xà kích động sinh ra, lại đột nhiên bị ánh mặt trời chói chang thiêu đốt, dần dần tiêu tan.

Thế nhưng lại không có chút ấm áp nào.

Mà ngược lại lộ ra một loại lạnh lùng khó diễn tả thành lời.

Ngay cả mấy con Đằng Xà ngẫu nhiên phát ra tiếng gào thét cũng cảm thấy sợ hãi, giống như những loại thú lúc trước ở quận Trung Thuật sợ hãi vì bọn họ đến, thân thể bắt đầu run rẩy.

Đồng tử Cơ Thanh bắt đầu co rút lại.

Rất nhiều người quan sát trên đài cao bên ngoài, thậm chí bằng vào lực lượng bản thân lơ lửng trên không trung quan sát, đồng tử cũng bắt đầu kịch liệt co rút lại.

Theo hơi nước biến mất, hơn một trăm người chỉnh tề đi ra từ phía sau Đinh Ninh.

Chỉ dựa vào tư thế đi đứng, cũng đủ để cho người ta phán đoán ra những người này là quân nhân chân chính.

Tướng lĩnh đi trước là Hướng Diễm.

Mà những quân sĩ phía sau y đều là Tu hành giả, tu vi cũng không chênh lệch bao nhiêu, cho nên rất dễ dàng làm cho người ta nghĩ, gần trăm quân sĩ này là một bộ phận của Kim Qua quân nước Sở.

Kim Qua quân vốn là quân đội mạnh nhất của vương triều Sở ngày xưa, cũng đóng vai trò quyết định trong trận chiến quận Dương Sơn.

Nhưng lúc này, điều khiến hô hấp của những người Yến trở nên khó khăn, lại là áo giáp trên thân thể đám người Kim Qua quân này.

Q8 - Chương 151: Các ngươi dựa vào cái gì?

Mặt ngoài những áo giáp này rất cổ xưa, nhìn qua rất lớn, khiến cho quân sĩ mặc áo giáp này đều có vẻ cực kỳ cao lớn, khôi ngô.

Điều này hoàn toàn khác biệt với chiến giáp thường tinh xảo khéo léo của nước Sở.

Áo giáp được tạo nên từ một loại tinh kim nào đó, mặt ngoài đương nhiên có lồi có lõm, giống như là một loại vảy rồng nào đó.

Màu sắc của nó tối tăm thâm thúy đến cực điểm, có loại khí tức cực kỳ rét lạnh không ngừng tỏa ra từ trên áo giáp.

Bất kể là bề mặt hay là bên trong áo giáp, cùng với thân thể máu thịt của những quân sĩ này, có một tầng vầng sáng giống như sóng nước trong suốt không ngừng lưu chuyển.

Cho nên mặc dù người mặc áo giáp có vẻ rất lớn như vậy, cũng sẽ không làm cho người ta có cảm giác rộng rãi xộc xệch.

Những quân sĩ Kim Qua quân này đi theo Hướng Diễm, bước tới phía sau Đinh Ninh, rõ ràng lúc này đã cách Cơ Thanh rất gần, song bởi vì hào quang và ánh nước thâm thúy đến cực điểm trên người phụ trợ, lại làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác cách rất xa, thậm chí như đứng ở trong vực sâu nhìn ra bên ngoài.

Hai tay Cơ Thanh không ngừng nắm chặt, móng tay trên hai tay đâm vào trong lòng bàn tay.

Trên trán lão lại chợt có thêm vài nếp nhăn.

- Là U Minh Chiến giáp?

Lão dùng một loại ngữ khí không xác định, nhưng có chút trống rỗng, quay người về phía Đinh Ninh hỏi.

Đinh Ninh vẫn không xoay người như trước, chỉ bình tĩnh nói:

- Nếu không phải U Minh Chiến giáp, vậy ta cho ngươi nhìn cái gì?

Cơ Thanh đã rất già, già có nghĩa là mặc dù không có gì ngoài ý muốn, cũng đã tiếp cận tử vong rất gần. Cho nên loại người như lão không có quá nhiều sợ hãi đối với tử vong. Ngoài ra lão còn có một ý khác, chính là lão trải qua sóng to gió lớn thật lâu, đã thấy đủ mọi loại tình cảnh.

Nhưng lúc thanh âm cả Đinh Ninh truyền vào tai lão, vẫn để cho trong đầu lão xuất hiện một khoảng trống ngắn ngủi.

Khi Đinh Ninh xoay người trước đó, bên ngoài Trung Thuật Hầu phủ đã có vô số binh mã động, có vô số thanh âm hỗn tạp, nhưng lúc này lại là một mảnh tĩnh mịch.

Nhiều người thậm chí trong lòng đã sớm xác định được đáp án.

Ngoại trừ U Minh Chiến giáp của U Minh quân dưới trướng U vương năm đó ra, còn có loại áo giáp nào có thể có vẻ lạnh lẽo cực độ làm cho tim người ta đập nhanh như vậy, cũng như khí tức tựa như không phải thuộc về thế giới này?

- Trong điển tịch của thế giới người tu hành, ghi chép nhiều nhất chính là về U Minh Chiến giáp.

Thanh âm Đinh Ninh lần thứ hai vang lên, nương theo giọng nói của hắn vang lên, còn có một tiếng kiếm minh phá không thanh thúy.

Hắn duỗi ngón tay bắn ra một đạo kiếm khí.

Đạo kiếm khí này bị hắn bắn thẳng lên bầu trời, sau đó thẳng tắp rơi xuống, đánh vào trên người Hướng Diễm cầm đầu.

Kiếm khí rơi vào mặt ngoài áo giáp, có một tầng vầng sáng u ám hiển hiện lên trên áo giáp, giống như có năm sáu đoàn mây đen, tầng tầng lớp lớp quay cuồng, song không có bất kỳ tiếng trùng kích nào vang lên.

Thân thể Hướng Diễm không có bất kỳ chấn động nào.

Đạo kiếm khí này từ mặt ngoài áo giáp bắn xuống, rơi xuống mặt đất, phát ra một tiếng xùy, tách ra một cái động sâu.

Lúc này trong ngoài Trung Thuật Hầu phủ có nhiều Tu hành giả cường đại.

Những Tu hành giả này đều có thể thấy được uy lực của một đạo kiếm khí mà Đinh Ninh tiện tay bắn ra.

Cho nên bọn họ càng có thể hiểu được một kiếm này của Đinh Ninh là muốn chứng minh cho bọn họ điều gì.

- Làm sao có thể?

Cơ Thanh từ trạng thái đại não trống rỗng trong thời gian ngắn ngủi khôi phục lại, lão cảm thấy cực kỳ khó hiểu nhìn Đinh Ninh, hỏi

- Trong thiên hạ người nào cũng biết ngươi chiếm được rất nhiều bí mật của U đế, giống như là chiếm được chân truyền của hắn, nhưng nếu ngươi đã sớm biết phương pháp luyện chế áo giáp U Minh, vì sao lúc Ba Sơn Kiếm Tràng chinh chiến ba triều Hàn, Triệu, Ngụy năm đó lại không dùng?

Đinh Ninh hiểu được sự khó hiểu của lão.

Nếu khi Ba Sơn Kiếm Tràng lĩnh quân năm đó đã có áo giáp như vậy, có một số chiến dịch sẽ giảm bớt thương vong của rất nhiều người.

Nhưng câu trả lời thực sự rất đơn giản.

- Năm đó căn cơ thực sự của quận Giao Đông không ở trong tay ta, chưa có đủ tài liệu luyện khí.

Đinh Ninh hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

- Hơn nữa luyện chế áo giáp U Minh này, bản thân cần có một nhóm người tu luyện công pháp Chân thủy độc đáo phối hợp. Năm đó mặc dù có bố cục, nhưng những người đó còn chưa trưởng thành, vẫn chưa đạt cảnh giới tu hành như vậy.

Lời giải thích này cũng đủ rõ ràng, cho dù Cơ Thanh lúc này phản ứng chậm chạp nhưng nghe cũng đủ hiểu.

Lão nhìn bóng lưng Đinh Ninh, không cách nào nói ra lời.

- Năm đó ta không để tâm phòng bị Trịnh Tụ, mặc kệ ả cố ý hay vô ý, cuối cùng ả cũng có được không ít truyền thừa U đế từ chỗ ta, cho tới bây giờ, nếu nói công pháp tu hành, pháp khí của U đế năm đó có thể tạo thành ảnh hưởng đối với thiên hạ hôm nay, ả tuy rằng biết không đầy đủ, nhưng ít nhất cũng biết được một nửa thứ mà ta biết.

Đinh Ninh không xoay người, nói tiếp.

Thanh âm của hắn truyền rõ ràng ra ngoài, bởi vì hắn không chỉ muốn một mình Cơ Thanh nghe được.

- Có được mấy trăm áo giáp U Minh, cũng đủ để bảo vệ ta cùng một ít Tu hành giả giết vào Hoàng cung hai nước Yến, Sở, dù nhiều quân đội hơn nữa thì cũng vô dụng. Cho nên các ngươi hoàn toàn không có quyền giữ sư huynh ta và nói chuyện với ta, song ta

dù có được lực lượng như vậy, cũng không dám đơn giản thô bạo trực tiếp giết vào Hoàng cung Trường Lăng, đối mặt Trịnh Tụ cùng Nguyên Vũ, các ngươi ngẫm lại là do nguyên nhân gì?

- Là bởi vì ta cảm thấy bản thân hiện tại có được những lực lượng này vẫn không đủ để đối phó với bọn họ.

- Thậm chí ta cũng cho rằng trên tay bọn họ nhất định còn có lực lượng cường đại chưa lộ diện, ngay cả ta cũng không dám trực tiếp giết vào Trường Lăng, các ngươi dựa vào cái gì mà cảm thấy liên quân hai nước Yến, Tề cũng đủ để diệt Tần?

- Trước khi ta tỏ thái độ phản đối, các ngươi đã cấp tốc xuất binh, hơn nữa muốn lấy sư huynh ta làm con tin, bảo ta không nên hành động thiếu suy nghĩ. Chẳng qua bởi vì các ngươi lo lắng ta là người Tần, nhưng các ngươi chưa từng nghĩ tới, nếu ta phản đối, cũng không phải lo lắng các ngươi có thể thắng, mà lo lắng các ngươi hoàn toàn không thắng được.

Giọng nói Đinh Ninh không ngừng quanh quẩn ở trong Hầu phủ này.

Không có bất kỳ người Yến nào phản bác lại.

Hắn cũng không muốn tranh cãi cùng bất kỳ người Yến nào, chỉ muốn trình bày quan điểm của mình một cách đơn giản.

Về phần tin hay không tin, đó hoàn toàn không phải chuyện mà hắn quan tâm.

Hắn chỉ muốn mang Trương Nghi đi.

Cho nên sau khi nói xong những lời này, hắn liền không dừng lại nữa, bắt đầu cất bước, đi về phía những con Đằng Xà kia.

Trương Nghi và Nhạc Nghị đi theo.

Kim Qua quân của Hướng Diễm rốt cuộc trở về trong sương đen do Đằng Xà sinh ra.

Trong nháy mắt khi Đằng Xà sắp bay lên trời, lại có thân ảnh một thiếu nữ vọt vào trong tòa viện này.

- Trương Nghi, ta đi cùng các ngươi!

Thiếu nữ này là Mộ Dung Tiểu Ý.

Trương Nghi nhìn bóng dáng thiếu nữ vọt tới, có chút do dự há miệng.

- Không nên lề mề chậm chạp.

Đinh Ninh lúc này cũng giống như lúc ở Trường Lăng, răn dạy y một tiếng.

Trương Nghi liền có chút xấu hổ cúi đầu, không nói gì nữa, chỉ quay người gật đầu với Mộ Dung Tiểu Ý.

Đằng Xà phi lên trời, mây đen đột ngột từ dưới mặt đất bay lên, dần dần không còn bao phủ quận Trung Thuật nữa, cách tất cả quân sĩ nước Yến và Tu hành giả tập trung ở quận Trung Thuật càng ngày càng xa.

Nhưng những quân sĩ và Tu hành giả nhìn theo những Đằng Xà này rời đi, mây đen cùng dự cảm không rõ trong lòng lại càng ngày càng nồng đậm.

Q8 - Chương 152: Đánh giá

Trên cánh đồng ngẫu nhiên có kiếm quang như sao băng xẹt qua.

Trên bầu trời không ngừng có mũi tên và ánh lửa rơi xuống, áo giáp và thi thể bị nghiền nát, Phù khí khổng lồ vỡ vụn, cự thú phát cuồng chạy loạn không ngừng nện vào bên trên mặt đất.

Đồng ruộng phì nhiêu ngày xưa đã sớm bị chiến hỏa bao trùm, biến thành vũng bùn chảy xuôi đủ loại đồ vật.

Sau khi trải qua thời gian nghỉ ngơi hồi phục cực kỳ ngắn ngủi, liên quân hai nước Yến, Tề bắt đầu từ quận Trung Sơn phát động tấn công mãnh liệt nhất từ khi khai chiến đến nay.

Mỗi ngày đều có thành trì biến thành cối xay máu thịt, đều có mấy vạn quân sĩ chết trận.

Tốc độ tiến lên của liên quân hai nước Yến, Tề cực kỳ kinh người, chỉ mất mấy ngày, đã có hơn mười tòa thành trì nơi Quan Trung thất thủ.

Loại tấn công cương mãnh này đương nhiên phải trả giá gấp mấy lần thương vong của địch nhân.

Trong mắt một số dân chúng bình thường hoặc là quan văn cấp thấp không hiểu chiến sự, bản thân liên quân hai nước Yến, Tề có được quân đội và người tu hành gấp mấy lần chủ lực quân Tần, mặc dù áp dụng loại phương pháp chiến đấu này, cũng đủ để lần lượt hao hết quân đội chủ lực của vương triều Đại Tần, mà một nguyên nhân khác là bởi vì mùa đông sắp tới, ảnh hưởng của khí hậu dẫn đến liên quân hai nước Yến, Tề muốn đạt được thắng lợi

mang tính then chốt trong giai đoạn trước khi mùa đông lạnh giá đến. Có thể phá toàn bộ Quan Trung thì sẽ có thể ép thẳng Trường Lăng, mất đi kho thóc, nơi sản xuất vũ khí, hơn nữa toàn bộ thành trì trọng yếu bị chia cắt, toàn bộ vương triều Đại Tần đã chỉ như hữu danh mà vô thực.

Nhưng tất cả tướng lĩnh cao cấp của liên quân hai nước Yến, Tề đều rất rõ ràng nguyên nhân thực sự.

Tấn công mãnh liệt không tiếc hao tổn như vậy, bắt nguồn từ trận ám sát Từ Phúc thất bại.

Kiếm trận khổng lồ sáu trăm đồng nam đồng nữ của Từ Phúc là tai họa cực lớn không chỉ đối với người tu hành, mà còn đối với cả quân đội.

Trong một số giai đoạn giằng co, lực lượng như vậy cũng đủ để quyết định thắng lợi của một trận chiến mấu chốt nào đó.

Cho nên trước khi chuyện này xảy ra, liên quân hai nước Yến, Tề phải cố hết sức tiêu diệt quân đội chủ lực của vương triều Đại Tần.

Ngoại trừ nguyên nhân này ra, còn có một chút nguyên nhân chỉ có một số rất ít tướng lĩnh cấp cao nhất mới biết được.

Những công xưởng bí mật mà Trịnh Tụ xây dựng ở Quan Trung đã trống rỗng.

Những công xưởng bí mật này chỉ mới thành lập khoảng nửa năm, nhưng mấu chốt nhất chính là, không người nào biết rốt cuộc nàng đã hoàn thành thứ gì trong những công xưởng bí mật này.

Ngay trong đêm ám sát Từ Phúc không thành, Trịnh Tụ đi đến những công xưởng bí mật kia.

Sau đó những công xưởng bí mật chưa bao giờ vận chuyển bất

cứ thứ gì ra bên ngoài này lại bắt đầu giống như dời kho, một số lượng lớn "hàng hóa" được vận chuyển đi.

Vẫn không ai biết những "hàng hóa" này là gì.

Bởi vì dựa theo tin tức quân sự đáng tin cậy, những "hàng hóa" này được trực tiếp vận chuyển lên hạm đội U Phù của Từ Phúc.

Sau đó hạm đội U Phù liền biến mất.

Hiện tại đã sớm không còn là thời điểm vương triều Đại Tề liên thủ cùng Đại Tần diệt Sở, trên hạm đội U Phù không còn Tu hành giả của vương triều Đại Tề nữa, cho nên hoàn toàn không có ai biết hạm đội U Phù sẽ đi đâu.

Không ai chắc chắn, có nghĩa là nó có thể xuất hiện đột ngột ở bất cứ nơi nào.

Đối với những tướng lĩnh cao cấp của liên quân hai nước Yến, Tề biết chuyện này mà nói, cần phải giành được thắng lợi quyết định nhanh nhất, thì mới có thể bảo đảm thắng lợi của cuộc chiến tranh này.

Vào thời điểm cuộc chiến ở Quan Trung trở nên tồi tệ nhất, một người trẻ tuổi vốn đã xa cách Trường Lăng từ lâu, trở về đến nơi này.

Tô Tần hành tẩu ở Trường Lăng.

Hắn đến Ngô Đồng Lạc trước tiên, sau đó đến Mặc Viên.

Con hẻm hoang sơ Ngô Đồng Lạc kia dường như vẫn như cũ, còn Mặc Viên đã có chút hoang phế, thế nhưng mặc dù như vậy, hắn đều gặp được một ít Tu hành giả trẻ tuổi đến ngắm cảnh.

Đặc biệt là đối với một số Tu hành giả trẻ tuổi vừa đến Trường Lăng mà nói, những nơi này dường như đã trở thành điểm

tham quan không thể bỏ qua.

Hắn cảm thấy có chút châm chọc.

Không chỉ vì thái độ của những Tu hành giả trẻ tuổi của vương triều Đại Tần đối với Đinh Ninh, còn ở tòa thành này hiện tại, cùng với bản thân hắn.

Các bức tường của Trường Lăng đã được xây dựng hoàn thành.

Nhưng thiếu Mặc Thủ Thành, thiếu Dạ Sách Lãnh, kể cả Hoàng Chân Vệ lúc này cũng bị điều đến Quan Trung, tòa thành nhìn như phòng vệ sâm nghiêm này lại giống như là một cái đầu mối then chốt của pháp trận khổng lồ đã bị rút ra.

Hắn đi lại ở trong đó, mặc dù hoàn toàn không hề dịch dung, chỉ dùng gương mặt thật của chính mình thì cũng hoàn toàn không có người nào để ý.

Cuối cùng hắn đi tới phủ Ly Lăng Quân.

Nơi đây hiện tại đã là một mảnh phế tích, cỏ dại mọc um tùm.

Nghĩ đến chuyện xảy ra ở đây, Tô Tần cười cười trào phúng, đồng thời cảm thấy có chút tiếc nuối.

Rời khỏi Trường Lăng quá sớm, Ly Lăng Quân lại chết quá nhanh, lúc mình rời đi năm đó lại quá yếu, thế cho nên lần này trở về lại có chút vô vị, ngay cả một kẻ địch muốn giết cũng không có. Đi trên đường không một ai nhận ra, làm sao có vinh quang như áo gấm về quê.

Hắn cô đơn xuyên qua phế tích, túm lấy một nắm hạt kê mọc dại, nhai nhai trong miệng, sau đó lên một chiếc xe ngựa đậu ở phía sau phế tích.

Chiếc xe ngựa nhìn như bình thường này tiến về phía Hoàng thành, lại dễ dàng qua cửa, một mực chạy vào Hoàng cung.

.....

Sâu trong Hoàng cung, trong điện mà ngay cả ánh nắng ngày thu cũng bị văn kiện chất đống như núi ngăn cách, lão nhân dựa bàn chậm rãi đứng thẳng người lên.

Lão nhìn Tô Tần nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, lại nhẹ nhàng đóng cửa lại, lông mày hơi nhảy lên, mang theo một tia tò mò, nghiêm túc hỏi một câu:

- Ngươi là ai?

Tô Tần không hề trực tiếp trả lời Nghiêm tướng, mà chỉ đánh giá tất cả mọi thứ trong điện này, thản nhiên nói:

- Kỳ thật trên đường đến ta vẫn luôn suy nghĩ, nếu không có Đinh Ninh tiến vào Bạch Dương động, ta cùng Trương Nghi sẽ như thế nào?

Nghiêm Tướng lập tức hiểu được:

- Thì ra ngươi là Tô Tần.

Tô Tần nhìn lão cười cười, gật đầu hành lễ, nói:

- Hai tướng Đại Tần là người cơ trí nhất, Lý Tư đã chết, chỉ còn lại Nghiêm Tướng ngài, cho nên kẻ hậu bối này muốn nghe cái nhìn của ngài về vấn đề vừa rồi.

- Tâm lớn mệnh cứng, vẫn là kiêu hùng thời loạn thế như trước.

Nghiêm Tướng nhìn Tô Tần một cái, cũng cười cười.

- Nghiêm Tướng còn lời gì muốn nói?

Tô Tần khẽ gật đầu, xem như cảm tạ, đồng thời hỏi.

Thần sắc Nghiêm Tướng không thay đổi, nói:

- Giết ta cũng vô ích, hai nước Yến, Tề chắc chắn bại, không lâu nữa ngươi sẽ nhìn thấy.

Tô Tần nhíu mày, trầm ngâm mấy hơi thở rồi mới nói:

- Kỳ thật điều thực sự ta muốn thỉnh giáo ngài chính là, giữa Nguyên Vũ, Trịnh Tụ và Ba Sơn Kiếm Tràng, ngài cảm thấy người nào sẽ có phần thắng lớn hơn.

Sau khi dừng một chút, hắn nhìn Nghiêm Tướng, sau đó nghiêm túc nói:

- Bởi vì chuyện này liên quan đến việc ta nên làm như thế nào sau khi ngài chết.

Nghiêm Tướng nở nụ cười.

- Thì ra ngươi không chỉ là kiêu hùng thời loạn thế.

- Nếu theo ta thấy là năm mươi/năm mươi. Nhưng bất kể là ai thắng ai thua, đều tốt hơn cuối cùng ngươi thắng.

Nghiêm Tướng dừng một chút, nhìn Tô Tần một cái thật sâu, nói:

- Bởi vì cho dù là Trịnh Tụ, cũng chỉ là hưởng thụ quá trình đoạt được thiên hạ này, mà ngươi thì lại hoàn toàn không thèm để ý quá trình và thiên hạ này, chỉ để ý đến bản thân ngươi.

Tô Tần cười cười

Hắn khom người, nói,

- Mời!

Đây dường như là lời mời quyết đấu một cách công bằng, song trước khi hắn cúi người hành lễ, một đám mây đen đã không một tiếng động từ trên xà nhà phía sau Nghiêm Tướng rơi xuống, bắn về phía sau gáy lão.

- Yêu ma quỷ quái, không lên được mặt bàn.

Nghiêm Tướng đột nhiên mở mắt trợn mắt, quát to lời đánh giá cuối cùng đối với Tô Tần, một đạo ánh vàng đã từ trên lưng lão bắn ra, phát ra một tiếng ầm rồi trực tiếp chấn nát đám mây đen kia.

Q8 - Chương 153: Phục kích

Tô Tần cũng không phẫn nộ vì một câu đánh giá này, hắn khẽ cười cười.

Ngay tại trong nháy mắt đạo ánh vàng kia vừa mới đánh nát đám mây đen nọ, khí tức của hắn hoàn toàn thay đổi.

Lúc trước hắn yên lặng đứng ở nơi đó, chỉ có khí tức hoàn toàn một mình hắn.

Song trong nháy mắt này, sau lưng hắn lại đồng thời dâng lên rất nhiều khí tức bàng bạc.

Trong nhận biết của Nghiêm Tướng hiện tại, giống như là đột nhiên có rất nhiều người chui ra từ sâu trong Khí hải trong cơ thể Tô Tần.

Nghiêm Tướng cảm thấy không thể tin được.

Trong thân thể một người, làm sao có thể dung nạp nhiều nguyên khí khác nhau như vậy?

Ngay trong nháy mắt tiếp theo, loại khí tức này đã hoàn toàn biến hóa trong nhận biết của lão, toàn bộ biến thành một loại tử ý cực kỳ âm trầm.

Toàn bộ đại điện đột nhiên trở nên sáng ngời, được mạ lên một tầng hào quang màu đỏ thẫm.

Trên lưng Tô Tần giống như chợt mở ra vô số cái đuôi khổng lồ, có hơn trăm cánh tay thật lớn màu đỏ thẫm vươn ra.

Một tiếng ầm vang vọng.

Hơn trăm cánh tay trấn xuống, đánh nát chùm sáng vàng óng vừa mới hiện lên trên người Nghiêm Tướng.

Thân thể Nghiêm Tướng đột nhiên còng xuống, thấp hơn mấy tấc, khắp nơi trên da thịt thân thể lão đều bắt đầu chảy ra máu tươi, nhìn qua cực kỳ thê lương đáng sợ.

- Ngươi rốt cuộc là quái vật gì?

Trên mặt Nghiêm Tướng vẫn không hề có cảm xúc hoảng sợ gì, chỉ có một loại kinh ngạc cùng phẫn nộ.

Cánh môi Tô Tần nhếch lên, khẽ mỉm cười.

Chùm sáng màu đỏ thẫm biến mất hoàn toàn, cánh tay dữ tợn đáng sợ kia theo từng đạo khí đen phát ra mà nhanh chóng thu liễm trong cơ thể hắn.

- Quái vật sao?

- Yêu ma quỷ quái, không lên được mặt bàn?

Hắn có chút đồng tình nhìn lão nhân sắp chết này, nhẹ giọng nói:

- Nguyên Vũ và Trịnh Tụ còn không phải là nam đạo nữ xướng sao? Thế nhưng đáng tiếc, ngươi đã đánh giá quá cao chính mình, không có Trịnh Tụ phụ trợ, ngươi chẳng qua cũng chỉ là như thế mà thôi. Lúc trước ta nói chuyện với ngươi, chính là chờ mong ngươi sẽ hồi tâm chuyển ý, giữa chúng ta có khả năng hợp tác. Đáng tiếc ngươi cuối cùng vẫn lựa chọn tự mình diệt vong. (Nam đạo nữ xướng: thành ngữ TQ, ý là nam làm đạo tặc, nữ làm gái mại dâm; Mô tả cả nam và nữ đều làm những điều xấu hoặc suy nghĩ cực kỳ mục nát và ti tiện.)

- Hợp tác với loại quái vật như ngươi?

Nghiêm Tướng nở nụ cười, toàn bộ nếp nhăn trên mặt đều thấm ra giọt máu sền sệt,

- Nếu ngay cả loại chuyện tu hành này đều thuần túy dựa vào đường tắt, ngay cả cái gì là của mình cũng không thể phân biệt rõ ràng, vậy cuối cùng có thứ gì là thực sự của bản thân ngươi?

Tô Tần nhíu mày, lúc này hắn thật sự không vui.

Theo quan điểm của hắn, kẻ thua cuộc không nên có can đảm và nhuệ khí như vậy trước mặt người chiến thắng.

- Kỳ thật chắc hẳn ngươi cũng hiểu rõ một chút.

Nhưng không đợi hắn cất lời, Nghiêm Tướng đã nhìn hắn, dùng ánh mắt như nhìn một đứa bé, nói tiếp:

- Rất nhiều lúc người sống trên đời không phải vì có thể có được bao nhiêu thứ trong tay, có đôi khi cũng phải để ý người khác nhìn ngươi như thế nào, cũng phải để ý sử sách dùng từ ngữ gì để hình dung ngươi. Chiếm được rất nhiều, nhưng vẫn bị người xem thường như trước, có ích lợi gì sao?

Tô Tần cảm thấy chán ghét, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, mặt không chút thay đổi nói:

- Sẽ vẫn bị người xem thường như trước là bởi vì chưa lấy được đủ nhiều. Về phần sử sách, nếu có thể đốt, vậy đương nhiên có thể viết lại.

Khi hắn nói xong một câu này, liền hít một hơi thật sâu.

Một cỗ lực lượng quỷ dị nổ tung trong thân thể Nghiêm Tướng.

Nghiêm Tướng ngã xuống, thân thể bắt đầu sụp đổ.

Một cỗ khí lưu màu đen lưu lại ở trong thân thể Nghiêm

Tướng, theo hơi thở của Tô Tần tràn vào trong miệng mũi hắn.

Tô Tần cảm thấy lực lượng của bản thân lại tăng thêm một phần.

Đó là một cảm giác rất tuyệt vời.

Cho nên hắn càng không thèm để ý mấy câu nói của Nghiêm Tướng trước khi chết.

Trong Hoàng cung có nhiều khí đen dâng lên.

Cùng với tiếng xé gió mạnh mẽ, rất nhiều trận chiến đang nổ ra.

Thế nhưng thực sự không có người tiếp cận những cung điện nơi Nghiêm Tướng ở.

Tô Tần chậm rãi đi ra khỏi những cung điện này, càng cảm thấy giễu cợt.

.....

Gió thu lạnh thổi qua trên vùng đồng bằng Quan Trung.

Trong mảnh cỏ tung bay tràn ngập tiếng giết, bay lên mùi máu tươi cực kỳ nồng đậm.

Bỗng nhiên phương xa vang lên một tiếng nổ lớn ầm ầm, mặt đất mãnh liệt chấn động, trên chiến trường đều đột nhiên trở nên yên tĩnh lại.

Rất nhiều quân Tần và liên quân hai nước Yến, Tề đang giao chiến đều cực kỳ khiếp sợ nhìn về phía đất Triệu.

Chấn động là từ chỗ đất Triệu truyền đến, cách chiến trường Quan Trung rất xa.

Cách khoảng cách hơn ngàn dặm này đã xảy ra biến cố và uy lực như thế nào, lại khiến cho mặt đất rung động như vậy?

Quận Dịch Thủy nước Tần.

Quận vùng biên của vương triều Triệu lúc trước, cũng chính là quận vùng biên của đất Triệu mà rất nhiều người Tần thường quen gọi.

Một luồng khói rồng khổng lồ đang dâng lên, bên trong khói rồng là tiếng nước cùng tiếng sấm, tựa như thật sự có vô số Giao long đang tàn sát bừa bãi.

Nơi khói rồng dâng lên, trước đây là một con đập.

Phía sau đập lớn là trạch Dịch Thủy, một trong những hồ nước lớn nhất ở đất Triệu

Ngay ở thời điểm đỉnh cao của vương triều Triệu, con đập Bạch Phụ do một đại gia họ Bạch địa phương bỏ vốn xây dựng đã được xây dựng xong, lúc xây đập đã đào rỗng hai ngọn núi đá xung quanh.

Tác dụng của con đập này ngoài việc điều tiết dòng chảy của một số lưu vực sông, tạo điều kiện thuận lợi cho việc đi lại bằng thuyền, hiệu quả lớn nhất là ngăn ngừa trạch Dịch Thủy vỡ đê, phòng ngừa lũ lụt.

Nhưng bây giờ con đập khổng lồ đã bị phá hủy và sụp đổ.

Vô số đá lớn nặng tới mấy ngàn cân bị dòng nước cuồng bạo thúc đẩy, xông vào một con sông lớn gần nhất.

Con sông lớn này là Dịch Thủy, đi thẳng đến Yên cảnh.

Trên một mảnh dốc núi mà mực nước không thể ngập tới, đối diện với đám khói rồng đang dâng lên này, có hai đội quân đang

đứng im.

Một chi quân đội có hơn vạn trọng kỵ, mấy ngàn tiễn thủ, còn lại đều là quân bộ cầm trường thương, bên hông đeo đoản đao. Bất kể trọng kỵ, tiễn thủ hay là quân bộ này, áo giáp trên người được chế tạo thành kiểu cách khác biệt nhưng đều có tiêu ký một con Huyết yến. *Yến bằng máu

Đây là Huyết Yến quân.

Cũng giống như Kim Qua quân là quân đội tinh nhuệ mạnh nhất của vương triều Đại Sở, Huyết Yến quân là quân đội tinh nhuệ mạnh nhất của vương triều Đại Yến.

Ngoại trừ Huyết Yến quân ra, có một chi quân đội nhân số càng lớn, mà toàn bộ đều là ngoại tộc, đến từ Đại Quốc bên ngoài cảnh nội nước Yến cũng đang trầm mặc chờ đợi.

Đây là vương quốc do mấy chi bộ lạc cưỡi ngựa bắn cung lớn nhất trong hoang nguyên tạo nên, ngoại trừ Kiếm sư, tiễn thủ, kỵ quân tương tự như quân Tần, quân Yến và quân Tề ra, rất nhiều quân sĩ trong chi quân đội này đều dắt những dị thú khác biệt.

Đội quân Đại Quốc này so sánh với quân đội Tần, Yến, Tề, lại có vẻ hỗn loạn không chịu nổi, nhưng đại đa số quân sĩ đều có vóc người càng khôi ngô, toàn thân tràn ngập khí tức dã man cùng khát máu.

Chi quân đội này giống như một đám dã thú, vô cùng hung ác nhìn chằm chằm vào con sông lớn bị vô số đá nặng cùng dòng nước cuồng bạo trùng kích.

Liên quân Huyết Yến quân và Đại Quốc chính là lá bài tẩy mà Yến đế giữ lại.

Hiện tại hai cỗ lực lượng như vậy không hề đánh vào một ít cứ điểm ở quận Quan Trung, mà tập trung ở nơi này, cũng bởi vì

Tu hành giả vương triều Đại Yến rốt cục xác định hành tung của hạm đội U Phù.

Hạm đội U Phù này dọc con đường nước Triệu mà tiến về đất Yến, lúc này đang ở dưới đáy sông lớn này.

Mặt nước đã bị vô số đá lớn rơi xuống tạo nên rung động mãnh liệt, đột nhiên sôi trào lên, tạo thành những bọt nước càng lớn.

Vô số tiếng gầm cực lớn vang lên từ trong hai đội quân đang chờ này.

Hạm đội U Phù sẽ xuất hiện trước mắt bọn họ.

Q8 - Chương 154: Tượng binh mã

Từng chiếc hạm lớn U Phù phá nước mà ra, giống như núi lớn mọc lên từ đáy nước.

Những hạm lớn U Phù này sở dĩ có thể tiềm hành dưới nước, hoàn toàn là bởi vì có nguyên khí của pháp trận âm thần quỷ vật gia trì, lúc này vô số đá lớn đánh xuống dưới nước, những hạm lớn U Phù này bị trùng kích, pháp trận trên thân hạm đã bất ổn, khí đen tỏa ra bốn phía, lực lượng nguyên khí cường đại lại trùng kích lẫn nhau, từng chiếc hạm lớn U Phù như chuông lớn của Thần vương nổ vang, lung la lung lay.

Trong sóng trọc ngập trời, có mấy chiếc hạm lớn U Phù đầu tiên xông vào bờ.

Thân tàu khổng lồ như núi lớn trực tiếp đụng vào giữa bùn đá ven sông, cuốn lên ngàn đống đất.

- Giết!

Mặt đất cực kỳ lắc lư kịch liệt, bùn đất tung bay lên trời còn đang rơi xuống, ba ngàn quân trọng kỵ của Huyết Yến quân cùng quân tiên phong liên quân Đại Quốc cũng đã phát động xung phong, trên mặt đất có vô số bùn nhão bị hất văng lên, rắc lên bầu trời, lại rơi xuống dày đặc như mưa.

Những trọng kỵ Huyết Yến quân này đều được trang bị quân giới hạng nặng là "Huyết Long Nha", đây là một loại trường mâu uốn cong hạng nặng, dùng Huyết Văn Cương đặc hữu của Yến cảnh luyện chế, thân trường mâu cực kỳ rộng, giống như Huyền

Nguyệt. Trên thân mâu khắc Phù văn mây xanh và ánh sét vàng, lúc đâm ra phong lôi đại tác, cương phong màu xanh cùng ánh điện từ trên thân mâu lao ra, có tác dụng sát thương nhất định. (cương phong: gió mạnh, phong lôi đại tác: gió và sấm sét cùng vang vọng)

Liên quân tiên phong của Đại Quốc phần lớn là chiến xa hạng nặng, do một ít dị thú khổng lồ kéo theo, hình thức của những chiến xa này khác nhau, nhìn qua giống như là thứ mà công xưởng của các bộ lạc khác nhau tùy ý chế tạo ra, song phía trước chiến xa đều mang theo các loại đồ vật cứng rắn để va chạm.

Dưới sự dẫn dắt của cự thú chạy như điên, phần lớn những chiến xa này còn nhanh hơn so với trọng kỵ của Huyết Yến quân, từng chiếc chiến xa bị xích sắt kéo lên không trung, chiến sĩ ở phía trên giống như Ma Thần đúc bằng sắt, điên cuồng rống to, vung lên các loại binh khí kỳ quái, khí thế cực kỳ kinh người.

Một tiếng nổ lớn vang vọng.

Bên bờ sông sóng dữ phun trào, nguyên khí trong hạm lớn U Phù cũng phun ra, kích thích một cơn sóng bùn điên cuồng bắn ra dọc theo mấy chiếc hạm lớn U Phù phóng lên bờ đầu tiên này.

Trọng kỵ của Huyết Yến quân cùng quân tiên phong Đại Quốc đã hoàn thành việc bày ra trận hình, phía sau còn có bảy ngàn trọng kỵ Huyết Yến quân cùng phần lớn quân đội Đại Quốc đang chậm rãi đi về phía trước, mặc dù mấy chiếc hạm lớn U Phù này có vẻ khổng lồ, nhưng cũng giống như cô đảo bị thủy triều vây quanh, có loại cảm giác tứ cố vô thân.

Song ngay trong nháy mắt khi cửa khoang hạm lớn U Phù mở ra, tất cả quân Yến cùng liên quân Đại Quốc đều đột nhiên chậm lại, có loại hàn khí không thể ngăn cản dâng lên trong lòng.

Bên trong cửa khoang mở ra, từng hàng quân Tần chỉnh tề đứng thẳng, một mảnh tĩnh mịch.

Mặc dù bên ngoài sóng lớn ngập trời, bùn đất bắn tung tóe, đối mặt với quân địch như núi lở mà đến, một hàng quân Tần này lại chỉ lẳng lặng đứng sau cửa khoang, không nhúc nhích chút nào.

Loại cảm giác này làm cho người ta sợ hãi, song Huyết Yến quân là đội quân tinh nhuệ thiết huyết nhất của nước Yến, tâm cảnh sao có thể lay động trước cảnh tượng như vậy.

Huống chi liếc mắt một cái, số lượng quân Tần trong mấy chiếc hạm lớn U Phù này có hạn, dựa theo tính toán này, cộng thêm mấy chiếc hạm lớn U Phù phía sau còn chưa cập bờ, tất cả quân Tần bên trong nhiều nhất cũng không quá một vạn.

Huyết Yến quân có hơn vạn trọng kỵ, mấy ngàn tiễn thủ, cộng thêm mấy ngàn quân bộ cùng người tu hành, cho dù đối mặt với quân Tần tinh nhuệ, số lượng như nhau cũng đủ để mạnh mẽ đánh tan, chứ đừng nói đến việc gấp mấy lần đối phương.

Cho nên chỉ là trong nháy mắt tiếp theo, những trọng kỵ Huyết Yến quân này đồng loạt phát ra một tiếng rống lớn, hoàn toàn xua tan hàn ý trong lòng, ba ngàn trọng kỵ đồng loạt vung mâu, cho dù là ở trong điên cuồng xung phong nhưng động tác rất đều nhau, chỉnh tề đến cực điểm.

Trong không khí tiếp tục vang lên những tiếng nổ lớn.

Gió mạnh và ánh sét trên những "Huyết Long Nha" này nối liền thành một mảnh, tựa như một lá cờ dài thật lớn, hoàn toàn đánh tan sóng khí và bùn nhão đang đến trước mặt, bao trùm về phía mấy chiếc hạm lớn U Phù.

- Giết!

Cùng lúc đó, trong mấy chiếc hạm lớn U Phù tuyệt đối tĩnh mịch kia lại có tiếng quân lệnh vang lên.

Tất cả quân Tần đã xếp hàng chỉnh tề, đứng im không nhúc

nhích bắt đầu đồng loạt cất bước, lao ra ngoài tàu.

Trong nháy mắt đã có mấy chục kiện vật nặng được ném ra từ trên chiến xa của quân tiên phong Đại Quốc, sau đó đập xuống.

Quân Tần đứng đầu đội hình giống như những người rơm bị gió thổi bay, bị đập rớt xuống một bãi bùn lầy lội.

Trọng kỵ Huyết Yến quân nối đuôi nhau còn đang nhảy lên trên, đã vọt tới trong trận hình quân Tần nơi tiền tuyến.

Theo một hồi tiếng va chạm cùng tiếng kim loại cọ xát khiến người ta tê răng, trận hình nơi tiền tuyến của quân Tần bị những vật nặng hỗn loạn này hoàn toàn xua tan, ít nhất có gần trăm tên quân Tần giống như tượng rơm bị đánh bay ra bốn phía.

Nhưng cũng trong nháy mắt này, một trận thanh âm hít khí lạnh cùng tiếng kinh hô không kiềm chế được vang lên như thủy triều.

Những quân Tần này đều mặc giáp đen bình thường, không có bất kỳ khác biệt nào với quân Tần phổ thông, song ở bên dưới giáp đen lại không phải là máu thịt thân thể!

Dưới sự va chạm của vật nặng cùng binh khí chém giết, trên người những quân Tần này cũng xuất hiện vết thương, nhưng bên trong miệng vết thương lại không có máu tươi chảy ra, ngược lại chỉ có một loại hào quang u ám lạnh lùng mang theo vẻ độc đáo của pháp trận chảy ra như nước!

Phản kích trong lúc khiếp sợ tuyệt đối nhanh chóng bắt đầu.

Ngoại trừ rất ít quân Tần trực tiếp bị vật nặng đánh bay vào vũng bùn, bất kể là bị vật nặng đánh bay ra ngoài, hay là bị trọng kỵ va chạm, bị Huyết Long Nha đánh cho bay ngược, hoặc là trực tiếp chém dưới ngựa... Những quân Tần này đã bắt đầu phản kích.

Một số vết thương trên người quân sĩ bình thường đã đủ trí mạng, nhưng dường như hoàn toàn không có trở ngại đối với hành động của bọn họ.

Trong thanh âm hít khí lạnh cùng tiếng kinh hô như nước thủy triều, trường kiếm u lãnh trong tay bọn họ cực kỳ chuẩn xác cắt vào chỗ yếu hại của những quân sĩ trọng kỵ này.

Từng mảnh máu tươi cực kỳ nóng bỏng giống như thác nước đồng thời phun ra.

Quân trọng kỵ phía trước giống như rau hẹ bị cắt đổ, đồng loạt ngã xuống một mảnh.

Quân trọng kỵ phía sau kinh hãi gào thét, tìm thế giết tới.

Song theo phía sau có càng nhiều quân Tần xông lên, những quân trọng kỵ này cũng nghênh đón vận mệnh giống nhau.

Ba ngàn trọng kỵ Huyết Yến quân cùng quân tiên phong Đại Quốc, giống như là bị đao phay màu đen cắt ngang qua, máu tươi của bọn họ bay vẩy ở phía sau những quân Tần liều mạng này, lại không cách nào ngăn cản bước chân của quân Tần xông giết.

- Phóng tên!

Một tiếng quân lệnh thê lương vang lên.

Bất kể quân Yến hay là liên quân Đại Quốc, tất cả tiễn thủ cùng một ít Phù khí đánh xa đều được kích phát toàn bộ, vô số mũi tên cùng ánh lửa rơi xuống, bao trùm bờ bãi phía trước.

Song điều làm cho trái tim bọn họ đều bắt đầu co rút kịch liệt chính là, không có quá nhiều quân Tần ngã xuống.

Trên người những "quân Tần" này ít thì cắm ba bốn mũi tên, nhiều thì hơn mười mũi tên, song những "quân Tần" này vẫn lãnh

khốc tiến về phía trước.

- Những thứ này là chiến ngẫu gì. .... thế mà có nhiều như vậy! (chiến ngẫu: cỗ máy chiến tranh)

- Rốt cuộc là quái vật gì?

Tiếng kêu sợ hãi vang lên trong liên quân Đại Quốc.

Cũng vào lúc này, trên bờ bãi lại nổi lên tiếng nổ vang, tất cả hạm đội U Phù ở phía sau cập bờ.

Mà những cửa khoang đã mở ra kia lại không có quân bộ Đại Tần xuất hiện trong khoang thuyền, âm thanh vang lên chỉ là tiếng vó sắt dày đặc như mưa!

Những tiếng vó sắt này như bùa đòi mạng gõ vào trái tim của mỗi quân sĩ nước Yến và Đại Quốc, trong tầm mắt ngưng đọng của bọn họ, có chiến mã mang theo chiến xa, nương theo cuồng phong gào thét lao ra từ trong khoang thuyền này.

Những chiến mã này cùng quân Tần trên chiến xa cũng không phải vật sống, trong hai đồng tử đều lóe ra hào quang u ám.

Q8 - Chương 155: Vạn kiếp bất phục

- Xùy!

Một tướng lĩnh Huyết Yến quân vung một đao chém xuống nửa cái đầu của một gã "quân Tần".

Nhưng động tác của những "quân Tần" này không có bất kỳ chậm chạp nào, vung kiếm chém giết, kiếm sắc đâm vào áo giáp của vị tướng lĩnh Huyết Yến quân này, trực tiếp xốc tên tướng lĩnh Huyết Yến quân này từ trên chiến mã xuống, hung hăng đóng đinh trên mặt đất.

Tên "quân Tần" mất đi nửa cái đầu này không hề có cảm xúc rút kiếm, chém giết, cắt đầu tên tướng lĩnh Huyết Yến quân kia.

Ba ngàn trọng kỵ Huyết Yến quân cùng gần vạn quân tiên phong Đại Quốc, vậy mà bị hơn hai ngàn "quân Tần" giết tan chỉ trong nháy mắt như vậy.

Khi tên "quân Tần" chém giết vị tướng lĩnh Huyết Yến quân này, ba ngàn trọng kỵ Huyết Yến quân tiên phong xông lên trước đó đã chỉ còn vài kỵ sĩ ít ỏi bị mắc kẹt trong vũng máu và bùn lầy.

Quân tiên phong Đại Quốc đã bị giết đến sợ hãi.

Sau khi bị chém giết như cắt cỏ gần nửa, quân tiên phong còn lại đã điên cuồng chạy về phía sau, nhất là những cự thú không khống chế được kia, lại càng phát cuồng chạy như điên đụng phải đại quân liên quân Đại Quốc hỗn loạn phía sau.

Những cự thú này đều là thú công thành cùng thú kéo, trong

đó loài có hình thể nhỏ nhất, lực sát thương thấp nhất cũng là trâu hoang vùng biên giới dùng dược vật tăng cường, cả người xanh mét, nặng tới ngàn cân.

Trong đó loài có hình thể lớn nhất là tê giác, voi ma mút lại càng nặng tới mấy ngàn cân, có lực lượng chạy như điên xông pha nghiền ép, thậm chí vượt qua một ít Phù khí hạng nặng.

Những cự thú mất khống chế này điên cuồng chạy tán loạn, trong nháy mắt đã nghiền ra hơn mười con đường bùn nhão pha máu thít, làm cho rất nhiều quân sĩ may mắn tránh được đều không ngừng nôn mửa.

Chiến xa của quân Tần bắt đầu gia nhập chiến trường.

Tất cả những chiến dũng này, bất kể là quân sĩ hay là những chiến mã kia, khác biệt lớn nhất với tất cả quân sĩ, tu sĩ phổ thông khác là khí lực của bọn họ hoàn toàn sẽ không xuất hiện sự suy kiệt. (chiến dũng: binh lực và công cụ chiến tranh)

Mặc dù là "quân Tần" đầu tiên chém giết cùng Huyết Yến quân, ngoại trừ một ít tay chân tàn phá khiến hành động bất tiện ra, khí lực hoàn toàn không giảm bớt, hoàn toàn chính là cỗ máy giết chóc vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

Quân bộ giết chóc đã hiển hiện sự tàn bạo.

Mà chiến mã kéo chiến xa của quân Tần không thấy suy kiệt, có nghĩa là tốc độ chạy nước rút của chúng nó sẽ không bao giờ chậm lại.

Cho dù là trọng kỵ, một kích mạnh nhất vẫn luôn là một kích va chạm lúc ban đầu.

Một kích va chạm lần đầu kia sẽ hao tổn rất nhiều khí lực của người cưỡi trọng kỵ và thú cưỡi, thậm chí sẽ mang đến cho người kỵ binh cùng thú cưỡi tổn thương ở mức độ nhất định, nếu sau đó

lâm vào trong chiến trận, lại khó có thể chạy như điên, hình thành nên xung lực.

Nhưng những chiến xa này của quân Tần lại khác.

Mặc dù ven đường gặp phải va chạm, trong thân thể những "chiến mã" kéo xe này sẽ bộc phát ra lực lượng mạnh hơn, mạnh mẽ xuyên qua, mặc dù trên chiến xa tạm thời treo lên vật nặng, thế nhưng thế xông vẫn không hề chậm!

Trên chiến xa có bốn gã quân sĩ cầm trường mâu, vung vẩy chém giết bốn phía, giống như bốn luồng lốc xoáy chết chóc.

Trong bốn gã quân sĩ còn có hai gã tiễn sư, hai gã tiễn sư này không biết có loại cảm ứng gì với người tu hành, không ngừng bắn tên, toàn bộ mũi tên đều bắn về phía trên người Tu hành giả quân Yến và liên quân Đại Quốc.

Huyết Yến quân hoàn toàn không có lựa chọn nào khác.

Chỉ dựa vào quân lực trong mấy chiếc hạm lớn U Phù phía trước, quân Tần đã nghênh đón trùng kích ngay từ đầu, đến bây giờ phát động phản kích trong nháy mắt.

Những chiến xa của quân Tần vọt tới trước quân bộ, dẫn theo quân bộ phía sau, trực tiếp chém giết cùng một chỗ với bảy ngàn quân trọng kỵ xông tới.

Tiễn quân do Huyết Yến quân cùng Đại Quốc trang bị đã hoàn toàn mất đi tác dụng.

Hơn nữa bản thân liên quân Đại Quốc chính là các bộ lạc tập hợp lại, ở biên hoang có thừa dũng mãnh, nhưng phối hợp điều động lại không hề có trật tự, lúc này kinh hoảng đã mất đi nhịp độ và trận hình, tiễn quân của những liên quân này bắn loạn, ngược lại tạo thành lượng lớn tổn thương với quân Yến, vả lại trong hỗn loạn, tướng lĩnh quân Yến không ngừng quát lớn, nhưng hoàn toàn

không thể kiềm chế lại được. (tiễn quân: quân bắn tên)

Trọng kỵ vốn dựa vào trọng lượng bản thân, lúc này dưới chiến xa quân Tần dẫn đầu va chạm lại không thể đứng vững được đội hình, thú cưỡi khoác áo giáp nặng nề ép về phía sau, trái lại còn làm cho Huyết Yến quân vốn quân kỷ nghiêm minh đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương.

Nhưng đây mới chỉ là khởi đầu cho cuộc phản kích của quân Tần trong hạm đội U Phù.

Trong không khí vốn đã hỗn loạn không chịu nổi đột nhiên phát ra vô số tiếng kêu thê lương.

Từng đạo phi kiếm dùng tốc độ khủng bố từ trong hạm lớn U Phù bay ra, trong nháy mắt tạo nên mấy trăm cơn lốc xoáy trong không khí!

Kiếm sư trong quân Tần vốn chính là nhân vật chủ chốt trên chiến trường!

Tốc độ thu hoạch sinh mệnh của những phi kiếm này sẽ vượt qua bất kỳ Phù khí nào trên chiến trường và bất kỳ vũ khí nào trong tay quân sĩ bình thường.

Bất kỳ quân đội nào đối chiến cùng quân Tần, đều không có khả năng không đề phòng Kiếm sư của bọn họ.

Khi mấy trăm phi kiếm này phát ra tiếng gào thét khiến người ta sợ hãi chen chúc tuôn ra từ trong tất cả hạm lớn U Phù gần bờ, quân Yến cùng một ít Tu hành giả trong liên quân Đại Quốc rốt cục cũng ra tay.

Số lượng quân số quân Yến và liên quân Đại Quốc đương nhiên chiếm ưu thế tuyệt đối, trong nháy mắt phi kiếm từ trong quân Yến cùng liên quân Đại Quốc bay ra cũng không hề ít hơn quân Tần.

Có khoảng mấy trăm đạo kiếm quang cũng kéo theo dòng khí xoáy cùng cơn lốc khủng bố, nghênh đón những phi kiếm kia.

Trong nháy mắt trên không trung liền vang lên vô số tiếng kim thiết chạm nhau, nguyên khí va chạm.

Một ít phi kiếm cũng không biết đã va chạm bao nhiêu lần trong thời gian một cái hô hấp, vô số hỏa diễm giống như hoa lửa không ngừng rơi xuống từ trên không trung.

Tiếng gió chết chóc đang gào thét trên đỉnh đầu quân đội.

Bất kỳ một đạo kiếm khí nào cũng có thể làm cho một cái đầu lâu nhanh chóng thoát ly thân thể, bay lên không trung.

Nhưng song phương chiến đấu, một bên không hề sợ hãi, hoặc có thể nói là vốn không biết cái gì gọi là sợ hãi, nhưng bên kia lại là thân thể huyết nhục chân chính.

Có nhiều Phù chú được kích phát.

Chùm sáng hủy diệt nổ loạn trên không trung, một ít võng sắt, phi nhận, dây sắt hạn chế phi kiếm phi hành cũng không ngừng bay lượng trên không trung, rơi xuống.

Nhưng cho dù là những tướng lĩnh Huyết Yến quân đã giết đỏ mắt, cũng bắt đầu hiểu được cuộc chiến đấu này hoàn toàn khác biệt với tất cả cuộc chiến bọn họ đã trải qua trước đó.

Trước kia những thứ này cũng có lực sát thương, đều có uy hiếp đối với quân đội hai bên, khi từ trên không trung rơi xuống, tạo nên sát thương bên trong quân đội, đều sẽ làm cho quân đội hai bên sợ hãi, làm cho song phương đều bị hạn chế.

Thế nhưng hiện tại, những thứ này mặc dù có thể tạo thành một ít uy hiếp đối với phi kiếm của Kiếm sư quân Tần, nhưng nhiều hơn lại chỉ có thể tạo thành sợ hãi cùng uy hiếp đối với quân

đội bên mình.

Bởi vì lúc này điên cuồng xông tới lại là một ít kim thiết, giáp da, Phù khí cùng chiến dũng có thủ đoạn tầng tầng lớp lớp không thể nào giải thích được, hoàn toàn không phải là do thân thể huyết nhục khiến tâm cảnh dao động!

Mặc dù chiếm ưu thế ở số lượng người tu hành, nhưng mấy trăm đạo phi kiếm của Kiếm sư quân Tần có thể làm càn trên chiến trường, công kích bất kỳ một chỗ nào, mà phi kiếm do Tu hành giả quân Yến và liên quân Đại Quốc thi triển ra, cũng chỉ có thể bị buộc phải ngăn cản, hoàn toàn không cách nào giết chết Kiếm sư Đại Tần ẩn nấp trong hạm lớn U Phù!

Bản thân từng chiếc hạm lớn U Phù này chính là pháo đài thần bí mà cường đại.

Phi kiếm của quân Yến và liên quân Đại Quốc bay vào trong hạm lớn U Phù này trước tiên, đều trực tiếp mất đi liên hệ với chủ nhân, giống như là cừu non bất lực, trong nháy mắt đã bị cắn nuốt trong đó!

Phi kiếm của quân Yến và liên quân Đại Quốc không cách nào trực tiếp uy hiếp Kiếm sư của quân Tần.

Nhưng phi kiếm của Kiếm sư quân Tần lại có thể trực tiếp công kích Kiếm sư của bọn họ, cận vệ quân Yến và liên quân Đại Quốc hộ vệ Kiếm sư vì ngăn cản những phi kiếm này của quân Tần, mỗi một hơi thở đều có người chết đi.

Trong mấy trăm đạo kiếm phong chết chóc của hai bên không ngừng gào thét cùng va chạm, mỗi một hô hấp, bên trong trận hình quanh người những Kiếm sư quân Yến cùng liên quân Đại Quốc này đều có máu tươi bắn tung tóe, đều có người ngã xuống.

Những chiến xa của quân Tần kia còn đang không ngừng xông

giết, mũi tên do những "tiễn sĩ" trên chiến xa kia bắn ra, đồng dạng cũng đang tìm kiếm những Kiếm sư trong trận hình liên quân nước Yến và Đại Quốc. (tiễn sĩ: quân bắn cung)

Lùi về phía sau, kéo dài khoảng cách, khiến Kiếm sư trong hạm lớn U Phù của quân Tần cũng bị ép rời khỏi hạm, thoát khỏi xác rùa sắt khiến người ta lạnh lòng, nếu không khoảng cách thi triển phi kiếm của bọn họ không đủ, đây dường như là cách ứng đối chính xác nhất lúc này.

Nhưng chạy trốn thì bản thân sẽ gặp phải nguy hiểm, mấu chốt nhất là hoàn toàn không cách nào áp dụng loại chiến pháp này, chạy về phía sau thì cũng tiêu hao khí lực, nhưng đối với chi quân Tần mà bọn họ đối mặt, việc truy kích cũng không tiêu hao chút khí lực nào!

Chỉ cần ngay từ đầu rút lui, chỉ sợ trận chiến đấu này sẽ trực tiếp biến thành một bên thuần chém giết!

Giữ thế một trận đã lâu, thậm chí vận dụng lực lượng Đại Quốc vây giết, trái lại sao có thể biến thành chiến cuộc như thế?

Trên chiến trường lúc này, trong miệng tất cả tướng lĩnh cao cấp của quân Yến đều là ý vị lạnh như băng cùng chua xót, trái tim bọn họ tựa như không ngừng chìm xuống trong thân thể, càng ngày càng sâu, rơi vào hắc ám vô biên, rơi vào nơi vạn kiếp bất phục.

Q8 - Chương 156: Nhân sinh đều là mâu thuẫn

Trên chiến trường Quan Trung, liên quân hai nước Yến, Tề tiến công rất nhanh.

Không quan tâm tử thương, chỉ cầu tiến lên để đạt được thành quả, liên quân Yến, Tề đã nhanh chóng bức quân Tần đến thời khắc không thể trốn tránh.

Ba cánh quân chủ lực của liên quân hai nước Yến, Tề đã san bằng chướng ngại cuối cùng để đi tới Trường Lạc, quân tiên phong đã tiếp cận nơi này.

Từ trên cổng thành Trường Lạc, đã có thể thấy rõ ràng ba luồng bụi mù giống như Trường long theo ba cánh quân tiên phong tiến lên.

Trường Lạc không chỉ là thành lớn quan trọng nhất ở Quan Trung, đối với toàn bộ vương triều Đại Tần mà nói, quy mô Trường Lạc chỉ đứng sau Trường Lăng, là thành trì lớn thứ hai của vương triều Đại Tần, mức độ phồn hoa thậm chí còn vượt qua Trường Lăng.

Nếu nói Trường Lăng là phần đầu của toàn bộ vương triều Đại Tần, chính lệnh đều phát ra từ Trường Lăng, thông suốt ra toàn bộ Đại Tần, Trường Lạc kia chính là trái tim của toàn bộ vương triều này, cung cấp máu tươi và chất dinh dưỡng cho toàn bộ vương triều Đại Tần hoạt động. (chính lệnh: lệnh của nhà nước)

Bất kể từ bất kỳ góc độ nào mà xem, Trường Lạc đều là mấu chốt quyết định thắng bại của một trận đại chiến, mà vương triều

Đại Tần cũng không có khả năng vứt bỏ nơi này.

Chỉ cần Trường Lạc thất bại, cho dù sau này quân Đội Đại Tần còn có khả năng phản công, thu hồi lại Trường Lạc, nhưng kinh tế vương triều Đại Tần sẽ chịu tổn thất khôn lường, nhất định sẽ không gượng dậy nổi.

Mà đối với liên quân hai nước Yến, Tề mà nói, Trường Lạc chính là địa điểm quyết chiến cuối cùng.

Bởi vì dựa theo tin tức đáng tin cậy tuyệt đối, Hoàng đế Nguyên Vũ đang ở Trường Lạc.

Đế vương thân chinh, không rời Trường Lạc, quân Tần tuyệt đối sẽ không buông tha cho nơi này.

Tề đế vẫn ở phần cuối quân chủ lực của liên quân hai nước Yến, Tề.

Đế vương mới đăng cơ đã liên tiếp giành được chiến thắng, vốn nên có khí thế bồng bột cùng nhuệ khí thẳng tiến không lùi.

Huống chi lúc này đã có tin tức từ phía Trường Lăng truyền đến, một Thừa tướng khác của vương triều Đại Tần là Nghiêm Tướng cũng đã bị ám sát chết đi.

Nghiêm Tướng chết đi vứt bỏ quần thần Trường Lăng như rắn mất đầu, rất nhiều chính sự cùng điều hành không được xử lý cụ thể, đối với liên quân hai nước Yến, Tề mà nói, chỉ riêng tin tức này cũng đã là tin vui cực lớn, đủ khiến cho người ta vui mừng.

Song khi một đường nhìn thấy tình hình chiến đấu càng thảm thiết, càng tới gần Trường Lạc, Hoàng đế Nguyên Vũ lại càng không lui, Tề đế càng cảm thấy có chút bất an khó hiểu.

Người trẻ tuổi giao dịch với y là Tô Tần, xuất thân từ Bạch Dương động ở Trường Lăng, vì so kiếm trong môn mà tàn tật, đi

theo Ly Lăng Quân đến cảnh nội nước Sở, lại bị Trịnh Tụ sắp đặt chạy trốn đến Tiên Phù tông đất Yến, tiếp theo lại trở thành người phát ngôn của Trịnh Tụ ở Sở cảnh, biến thành quyền quý lớn nhất của Sở đô, cuối cùng bị Tề Tư Nhân bắt đi, nhưng lại lấy tốc độ khủng bố trở thành Minh chủ thực tế của những Tu hành giả vương triều Đại Tề.

Trong mắt Tề đế, trong quá trình Tô Tần nhanh chóng trưởng thành, phần lớn là tiếp nhận sự bố cục của Trịnh Tụ. So với Nguyên Vũ và Trịnh Tụ mà nói, hắn chỉ là một con thú non tiếp nhận bố cục mà mượn thế nhanh chóng trưởng thành.

Căn cứ vào chuyện này, dễ dàng thấy được Nguyên Vũ và Trịnh Tụ hiển nhiên còn đáng sợ hơn nhiều so với Tô Tần.

Nhưng chính là Tô Tần mới là người nói ra, bản thân thật sự sẽ đi ám sát tồn tại giống như Nghiêm Tướng.

Tin tức Nghiêm Tướng chết đi, trái lại làm cho lòng tin của y có chút dao động.

Làm cho y bắt đầu cảm nhận được thái độ của Đinh Ninh và toàn bộ Ba Sơn Kiếm Tràng, cũng không phải vì Đinh Ninh và những người ở Ba Sơn Kiếm Tràng là người Tần.

……

Thiên hạ đều biết Nguyên Vũ ưa thích thanh tịnh.

Nhưng không ai biết, Nguyên Vũ lúc này vẫn còn dừng lại ở Hành cung nơi tòa miếu Long Vương bên bờ sông lớn ngoài thành Trường Lạc.

Nơi này cách quân tiên phong của liên quân hai nước Yến, Tề càng gần, gần tới mức đủ để thấy rõ lá cờ của quân đội, ánh sáng lạnh lẽo phát ra từ binh khí trên người những quân sĩ kia.

Khoảng cách đại quân quá gần, rất có thể sẽ gặp phải Tu hành giả cùng quân đội tinh nhuệ tập kích.

Nhưng trong Hành cung này lại chỉ có hai người.

Nguyên Vũ và Hoàng Chân Vệ.

Hành cung Long Vương trước mặt sát sông lưng tựa vách núi, cửa sau có một con đường núi thông thẳng đến đỉnh núi.

Nguyên Vũ lúc này đang đứng trên đỉnh núi, chắp tay mà đứng, lẳng lặng nhìn cánh đồng dẫn ra sông lớn, nhìn lá cờ của quân đội hai nước Yến, Tề trên đồng cỏ cùng hào quang lạnh lẽo do binh khí trên người bọn họ phát ra.

Hoàng Chân Vệ đứng yên sau lưng y.

- Ngày đó Quả nhân trở về Quan Trung, từng gặp mặt Hoàng hậu một lần ở chỗ này, Quả nhân mang theo Từ Phúc Từ đại nhân, nàng mang theo Diệp Tân Hà, hai người cuối cùng rời đi trong không vui.

Nguyên Vũ nhìn quân đội hai nước Yến, Tề tạo nên các luồng bụi mù thật dài, mới chậm rãi lên tiếng nói chuyện.

Sau khi nói một câu này, y lại dừng một lát, lúc này mới nói tiếp:

"Khi một người trở thành kẻ nắm giữ vương triều này thậm chí là toàn bộ thiên hạ, hành động của hắn trong rất nhiều thời điểm sẽ không thể hoàn toàn dựa vào sở thích cá nhân, nếu thuần túy chỉ là một người tu hành, có lẽ Quả nhân có thể thành công trong việc không làm cho nàng chán ghét, nhưng nếu Quả nhân chỉ là một người tu hành thuần túy, vậy sẽ không thể nào có được nàng, đây chính là chỗ mâu thuẫn.

- Nhân sinh chính là do vô số mâu thuẫn tạo thành.

- Mặc dù là ngươi, so sánh với lão sư Mặc Thủ Thành của ngươi cũng rất khác nhau, nhưng bất kể lão sư ngươi hay là Quả nhân, lại chưa bao giờ nhìn lầm một điểm, đó chính là ngươi vị tha, ngươi quan tâm đến tất cả người Tần.

- Hoàng hậu xuất thân từ quận Giao Đông, quận Giao Đông vốn an phận một góc, vô số năm qua giấu tài, nhưng kỳ thật càng thêm giàu có hơn so với Quan Trung, còn có dã tâm trị quốc bình thiên hạ, điều khiển thợ thủ công của bọn họ tốn nhiều khí lực nhất trong mấy trăm năm qua, chính là nghiên cứu đối với chiến ngẫu. (chiến ngẫu: robot chiến tranh ngày nay)

- Hai bên đường đá ngoài thư phòng của Hoàng hậu ở Trường Lăng có nhiều loại chiến ngẫu bằng kim loại này. Nhưng từ xưa đến nay, có nghiên cứu sâu nhất đối với Phù khí, có thể xây dựng chiến ngẫu thành đội quân, cũng chỉ có vương triều Đại U thống nhất thiên hạ ngày xưa.

- Vương Kinh Mộng ở Trường Lăng xưa kia một tiếng hót ai nấy đều kinh ngạc, rất nhanh giới tu hành liền biết hắn có được nhiều truyền thừa của vương triều Đại U, cho nên ta lấy tư tâm phỏng đoán, Hoàng hậu từ quận Giao Đông tiến đến, sau khi bước vào Trường Lăng liền tiếp cận hắn trước tiên, chính là vì một ít truyền thừa của vương triều Đại U, trong đó quan trọng chính là phương pháp luyện chế một ít Phù khí của vương triều này, ví dụ như pháp trận hạm lớn U Phù, lại ví dụ như phương pháp ngẫu quân của U vương. (ngẫu quân: quân đội bằng tượng)

- Nàng được toại nguyện, trước khi bị Ba Sơn Kiếm Tràng chiếm giữ, đã có rất nhiều tài liệu luyện khí được vận chuyển đến Quan Trung, nàng thành lập mấy gian công xưởng kia, chính là mấy trăm năm nghiên cứu của quận Giao Đông đối với chiến ngẫu kết hợp một cách hoàn mỹ cùng phương pháp chế ngẫu của U đế. Đó chính là quân đội bất tử của nàng, nàng gọi là tượng binh mã.

- Đội quân kia đối với nàng mà nói là tuyệt đối trung thành, sẽ

không hề phản bội, sẽ không hề có suy nghĩ, chỉ biết lãnh khốc chấp hành mệnh lệnh của nàng.

- Hạm đội U Phù của Quả nhân sẽ mang theo đại quân binh mã của nàng đột kích Yến cảnh, vương triều Đại Yến nhất định sẽ không có cách nào ngăn cản, rất nhanh bước theo gót của của vương triều Đại Sở.

- Quả nhân hứa hẹn với nàng, sẽ ở chỗ này ngăn cản liên quân hai nước Yến, Tề. Mưu đồ lớn nhất của Quả nhân mấy năm nay chính là đại trận sáu trăm đồng nam đồng nữ của Từ đại nhân và hạm đội U Phù, từ trước khi Quả nhân đăng cơ, đã mang tài nguyên tốt nhất mà Quả nhân có được, bao gồm tất cả em bé có thiên phú tốt nhất trong toàn bộ cảnh nội nước Tần bên ngoài Trường Lăng, đồng thời của ba nước Hàn Triệu Ngụy đều lựa chọn gửi cho Từ đại nhân.

- Kiếm trận như vậy vốn chuẩn bị cho dư nghiệt của Ba Sơn Kiếm Tràng, kiếm trận như vậy lại thành thục cùng cường đại một chút, chờ những người này lớn tuổi hơn một chút, cho dù là Tu hành giả bát cảnh thì cũng không thể phá được kiếm trận như vậy.

- Nhưng Quả nhân không ngờ Cửu Tử Tằm lại thật sự sống lại, thật không ngờ đại thế thiên hạ biến hóa kịch liệt như thế. Người tu hành vương triều Đại Tần ta liên tục tổn hại, lúc này đối mặt với liên quân hai nước kia, nếu muốn ngăn cản bọn chúng ở bên ngoài Trường Lạc, chỉ bằng quân đội Đại Tần ta cùng kiếm trận như vậy lại không đủ.

- Nếu Quả nhân muốn thực hiện lời hứa, đánh tan liên quân hai nước Yến, Tề ở chỗ này, vậy cũng chỉ có thể dựa vào ngươi.

Nguyên Vũ từ đầu đến cuối vẫn bình thản và thong thả nói đến đây, lúc này mới xoay người lại, nhìn Hoàng Chân Vệ vẫn cúi đầu nghe trước mặt mình.

Q8 - Chương 157: Ban cho ngươi vĩnh sinh

Cũng cho đến lúc này, Hoàng Chân Vệ được triệu tập từ Trường Lăng đến đây, vẫn luôn trầm mặc lắng nghe, mới hơi hơi ngẩng đầu lên, nghênh đón ánh mắt ôn hòa mà chờ mong của Nguyên Vũ, nói:

- Thần có thể làm gì?

Nguyên Vũ nhìn hắn, cũng không trả lời câu hỏi này, trái lại nói một câu dường như cực kỳ không liên quan đến vấn đề lúc này:

- Quả nhân rất siêng năng, một ít công pháp mà Từ Phúc Từ đại nhân biết, hay công pháp mà lão sư ngươi tu luyện, Quả nhân cũng đã từng học qua, cũng sẽ nắm giữ. Hơn nữa từ khi có Đại Tần tới nay, căn cơ tích lũy của Đại Tần đương nhiên không phải là quý tộc Trịnh thị quận Giao Đông, cũng không phải những cựu quý tộc quyền quý ở Trường Lăng ngày xưa, không phải Công Tôn thị, mà là Hoàng thất.

- Nhà Đế vương lại không phải mới lập, tích lũy nhiều năm như vậy, cho nên thứ tốt mà Quả nhân nắm giữ làm sao có thể ít hơn so với những cựu quý tộc kia, làm sao có thể ít hơn quận Giao Đông được chứ? Nhưng trong tiềm thức mọi người đều cảm thấy quận Giao Đông mạnh hơn Hoàng thất, kỳ thật Quả nhân vẫn luôn ra vẻ rất bình thường, mới làm cho người ta cho rằng như vậy.

Ngữ khí của Nguyên Vũ khi nói những lời này vẫn rất dịu dàng như trước, nhưng không biết vì sao, Hoàng Chân Vệ lại nghe ra vẻ cường hãn mà thiết huyết trong đó.

- Quả nhân mang theo ngươi đi Lộc Sơn, chính là bởi vì ngươi chỉ cần đứng chung một chỗ cùng Quả nhân, thiên hạ liền không có người giết được ta, hiện tại tu vi của ta càng tinh tiến, mà ngươi cũng như vậy, cho nên ta và ngươi đứng ở chỗ này, cũng không chút lo lắng sẽ gặp phải ám sát giống như Từ đại nhân.

- Quả nhân là Tu hành giả Bát Cảnh đầu tiên trên thế gian này, trong liên quân hai nước Yến, Tề hiện tại mặc dù Tông sư Thất cảnh đông đảo, nhưng không có ai tới Bát Cảnh, không lọt được vào trong mắt Quả nhân. Cho nên lực lượng cường đại nhất của Đại Tần ta trong trận chiến này không phải là kiếm trận của Từ đại nhân, mà vẫn là Quả nhân như trước.

- Quả nhân cũng từng lo lắng ngươi chuyển sang phe Ba Sơn Kiếm Tràng, nhưng thời thế cho phép, ngươi không giúp Quả nhân, hôm nay Trường Lạc chắc chắn sẽ bị phá, hơn mười vạn quân Tần cùng trăm vạn dân chúng trong thành chắc chắn sẽ bị tàn sát không còn.

Hoàng Chân Vệ nghe rõ ràng.

Hắn nhìn ba chi quân đội càng ngày càng rõ ràng kia, cũng hoàn toàn hiểu được con đường mình phải đi.

- Tu vi của Thánh thượng ngài đã phục hồi, chắc hẳn ngài điều động quân đội U Phù cho Hoàng hậu, nàng cũng đã đưa hạt sen Linh Liên cho ngài chữa thương.

- Thánh thượng ngài nói thẳng ngài biết được công pháp mà Từ đại nhân tu luyện, ý là ngài cũng có thể biến ta thành khôi lỗi của ngài. Như vậy bất kể trong lúc ngài đang điều động chân nguyên, hoặc là ở trong một ít hiểm cảnh đều sẽ có thêm một tầng bảo hộ.

Hắn chậm chạp nói ra hai câu này.

- Không chỉ như vậy.

Hoàng đế Nguyên Vũ có chút cảm khái lắc đầu, nói:

- Lúc trước Hoàng hậu thiết lập ván cờ, thật vất vả mới bắt được đại tiểu thư Thương gia, muốn dùng người này bức bách Đinh Ninh, song ta lại tiếp nhận điều kiện của hắn, thả đại tiểu thư Thương gia. Điều kiện này chính là thuốc trường sinh bất tử của Tổ sơn. Chính bởi vì cọc giao dịch này đã khiến Hoàng hậu hoàn toàn thất vọng với Quả nhân, một mực không chịu giao Thánh dược chữa thương là hạt sen Linh Liên cho ta.

Hoàng Chân Vệ đã hiểu được kết cục của mình, nhưng khi nghe được những lời này, hắn vẫn có chút khiếp sợ,

- Thuốc bất tử trong Tổ sơn Ô Thị?

- Thuốc trường sinh bất tử này là vật thực sự vượt qua giới hạn sinh tử, thế nhưng trong đó lại có phương diện mà người tu hành không cách nào chạm tới, vừa dùng sẽ bị thôn phệ tâm trí, từ nay về sau mình cũng không phải là mình.

Khóe miệng Hoàng đế Nguyên Vũ nổi lên chút vẻ chua xót,

- Khi Quả nhân nhận được thuốc bất tử này, liền hiểu được Đinh Ninh muốn dùng loại thuốc này làm cho Hoàng hậu hoàn toàn quyết liệt với Quả nhân, kết quả cuối cùng hắn muốn xem chính là Hoàng hậu và Quả nhân bất hòa, nhưng Quả nhân cũng không có lựa chọn, giống như nhất định cần phải được ngươi trợ giúp hiện tại, nếu không có thuốc này, Quả nhân cũng không thể nào giành được thắng lợi cuối cùng khi tranh đấu với Ba Sơn Kiếm Tràng. Quả nhân một mực tìm kiếm phương pháp vận dụng thuốc này, vốn tưởng rằng Ba Sơn Kiếm Tràng sẽ chỉ an phận ở quận Giao Đông, trước khi chưa có đủ đại quân hoặc là Đinh Ninh chưa đột phá Bát Cảnh, bọn họ không có khả năng giết vào Trường Lăng, cho nên tự nhận mình còn có thời gian, nhưng ai có thể nghĩ

được Tịnh Lưu Ly lại có thể phá Tinh Hỏa kiếm, lại có thể giết chết Lý Tư, khiến cho liên quân hai nước Yến, Tề giết đến nơi này?

- Thánh thượng có biết người đời chán ghét ngài ở điểm gì nhất không?

Hoàng Chân Vệ đột nhiên mở miệng, ngữ khí của hắn cũng rất ôn hòa, nhưng bản thân những lời này lại làm cho Nguyên Vũ không hiểu sao lại trì trệ.

Nguyên Vũ có chút phản ứng không kịp, hơi giật mình:

- Cái gì?

- Thánh thượng quá hay tìm lý do.

Hoàng Chân Vệ nhìn y, nói:

- Có chút chuyện đã rõ ràng, hoặc là chuyện gì đó nhất định sẽ xảy ra, ai cũng thấy rõ, thế nhưng lại tìm lý do thì sẽ dễ dàng làm cho người ta chán ghét.

Thần sắc Nguyên Vũ không có chút thay đổi, chẳng qua đuôi lông mày hơi nhíu lại.

Hoàng Chân Vệ nói tiếp:

- Hoàng hậu sinh ra chán ghét đối với Thánh thượng, chính là bởi vì có một số việc cho dù ngài cứng rắn làm, cũng chỉ là khí phách của bậc Đế vương, nhưng nếu làm lại cảm thấy không ổn, còn cần tìm cớ che dấu cũng là dư thừa.

Cánh môi Nguyên Vũ khẽ động, nhưng còn chưa lên tiếng, Hoàng Chân Vệ lại nói tiếp:

- Giống như thần được triệu đến đây lúc này, Thánh thượng hiển nhiên cũng hiểu được tâm ý của thần, nếu thần chịu chết thì cũng không phải vì Thánh thượng, mà vì trăm vạn dân chúng trong

thành này. Cho nên đã là thời thế cho phép, thần sinh ra ở đất Tần, chịu ân của lão sư ta, sứ mệnh cả đời chính là che chở cho dân chúng đất Tần, thần đương nhiên sẽ đáp ứng điều kiện của Thánh thượng, ngài cần gì phải phí công tô son trát phấn cho chính mình, cần gì phải dùng tình cảm cá nhân của Thánh thượng, làm cho ta sinh ra cảm giác đồng tình?

Nguyên Vũ khép đôi môi lại, trầm mặc một lát, nói:

- Ngươi nhìn rất thấu.

Hoàng Chân Vệ nhớ tới lão sư ở vọng lâu lúc ấy, nhẹ nhàng nói,

- Chẳng qua đứng chỗ cao, đương nhiên có thể nhìn xa.

Nguyên Vũ lại trầm mặc một lát, nói:

- Quả nhân ban cho ngươi vĩnh sinh, sẽ lệnh sử sách ghi lại công đức của ngươi, truyền tụng vạn thế.

Hoàng Chân Vệ lắc đầu, nói.

- Sử sách không ở nhất thời, mà ở thiên thu(đời đời), vô số năm sau, vương triều đã không còn tồn tại, thứ lưu truyền trong sử sách mới là chân thật. Tất cả chỉ nằm trong trái tim của tất cả mọi người, mà không phải trong văn tự của các quan sử đương triều.

Sau đó hắn ngừng nói chuyện, lặng lẽ nhắm mắt lại.

Nguyên Vũ hơi khom người hành lễ.

Một cỗ Thánh quang không thuộc về Thất Cảnh tỏa ra từ trên người y, rơi vào trên người Hoàng Chân Vệ.

Lại có một luồng dược quang không thuộc về thế gian này bị cỗ Thánh quang này áp chế, thấm vào thân thể Hoàng Chân Vệ.

(dược quang: ánh thuốc, màu thuốc)

Thân thể Hoàng Chân Vệ nhẹ nhàng rung động một chút, song hắn lại không hề phản kháng.

Hắn chỉ giống với lúc ở Lộc Sơn Hội Minh năm đó, hoàn toàn buông lỏng tâm can của mình, buông Khí hải của mình ra, mặc cho chân nguyên của Nguyên Vũ nối liền với chân nguyên trong cơ thể mình, dung hợp thành một thể, đưa chính mình giao ra ngoài mà không hề giữ lại chút nào.

.....

Ba cánh quân tiên phong của hai nước Yến, Tề đã cách Trường Lạc rất gần.

Tiếng vó ngựa chấn động trời đất.

Nhưng đột nhiên ba cánh quân tiên phong đều đồng thời chậm lại.

Trên ngọn núi bên bờ sông lớn bên ngoài thành Trường Lạc, phát ra một trận ầm ầm nổ vang.

Có vô số chùm ánh sáng chói mắt, giống như vô số Thiên thần vung xiềng xích phát sáng, múa loạn trên không trung.

Chân nguyên trong cơ thể tất cả người tu hành bị thiên địa nguyên khí kích động, chấn động không thôi.

Những chùm ánh sáng kia không biến mất, trái lại càng ngày càng dày đặc.

Cuối cùng đỉnh núi kia đều có Thánh quang chảy xuôi, có hai cái chấm đen hiện ra rõ ràng ở trong hào quang lưu động như nước chảy.

- Giết!

Cùng lúc đó cửa thành Trường Lạc mở ra, tiếng giết rung trời.

Một chi kỵ quân Đại Tần xông ngược ra, đánh về phía ba cánh quân tiên phong này.

Q8 - Chương 158: Quyết tử

Chi kỵ quân này đều là kỵ binh nhẹ của quân Tần mặc áo giáp da màu đen, trước đây chưa bao giờ xuất hiện trên chiến trường đối kháng liên quân hai nước Yến, Tề, bất kể thú cưỡi hay là kỵ sĩ cưỡi bên trên đều có tinh thần tràn đầy, nhuệ khí mười phần.

Nhưng tốc độ trùng kích của chi kỵ quân này cũng không tính là nhanh.

Bởi vì họ không phải là nhân vật chính.

Nhân vật chính đến từ ngọn núi kia, còn có mấy trăm chiếc chiến xa phía sau đó.

Khi lực lượng không thuộc về Thất Cảnh bắt đầu dao động trên ngọn núi, loại nguyên khí dao động sinh ra Thánh quang đặc biệt vượt qua Thất Cảnh kia bắt đầu lóng lánh, tất cả Tu hành giả trong ba cánh quân tiên phong liền hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

Màu máu trên mặt bọn họ bắt đầu rút đi, khuôn mặt trở nên tái nhợt.

Nguyên khí dao động cường đại như vậy, chỉ có thể nói rõ thương thế của Nguyên Vũ đã phục hồi.

Trong Thánh quang có hai cái bóng người khí tức gần như liên kết thành một thể.

Tu hành giả trong ba cánh quân tiên phong này không khó đoán ra một bóng người khác hẳn là Hoàng Chân Vệ mà Hoàng đế Nguyên Vũ triệu tới từ Trường Lăng, bọn họ không biết Nguyên Vũ lúc này lợi dụng Hoàng Chân Vệ tiếp nhận dược lực của thuốc bất

tử Tổ sơn, nhưng đối với bọn họ mà nói, chỉ cần thương thế Nguyên Vũ đã khỏi, còn có một Tu hành giả Thất Cảnh có thể cho y bổ sung chân nguyên, hơn nữa lúc này lại bày ra tư thái phong mang tất lộ, cũng đủ chứng tỏ Hoàng đế Nguyên Vũ sẽ lập tức tự mình ra tay.

Ba cánh quân tiên phong của bọn họ sắp trực tiếp nghênh chiến gã Đế vương đáng sợ này. Hoặc có thể nói phải dùng sinh mệnh để tiêu hao lực lượng của đối phương.

Thế nhưng đó không phải là tất cả.

Mấy trăm chiếc chiến xa phía sau quân Tần từ thành Trường Lạc lao ra, từ bên ngoài mà nói hoàn toàn cũng không giống chiến xa sát khí lạnh thấu xương.

Bởi vì giữa chiến xa được dựng thẳng nóc, chỗ mép nóc còn có lụa trắng buông xuống ngăn cản khói bụi do kỵ quân phía trước cuốn lên.

Bên trong lụa trắng, đều là đồng nam đồng nữ mặc áo trắng.

Nếu như trên chiến trường xuất hiện cảnh tượng như vậy trước khi ám sát Từ Phúc, tất cả mọi người sẽ cho rằng đây là loại tế tự đặc biệt, một loại nghi thức độc đáo nào đó, song rất nhiều Tu hành giả ám sát Từ Phúc đêm đó gần như bị tiêu diệt hoàn toàn, tất cả mọi người đều biết những đồng nam đồng nữ này là lực lượng mà Nguyên Vũ dùng tất cả tài nguyên của y xây dựng nên trong những năm gần đây, là con bài tẩy cuối cùng mà y không muốn vạch trần.

Đối với ba cánh quân tiên phong của hai nước Yến, Tề mà nói, có lẽ chỉ riêng một mình kỵ quân tinh nhuệ của Đại Tần và Hoàng đế Nguyên Vũ này đã rất khó ứng phó, chứ đừng nói chi là cộng thêm lực lượng như vậy.

Nhưng tình cảnh hiện tại, thời thế cho phép, cũng giống như Hoàng Chân Vệ khi hạ quyết định cuối cùng, bọn họ còn có lựa chọn sao?

Khi kỵ quân lao ra khỏi thành Trường Lạc xông qua cánh đồng phía dưới tòa Hành cung kia, Thánh quang trên đỉnh núi bắt đầu thu liễm.

Ánh sáng như nước lan tràn khắp ngọn núi bắt đầu co rút lại, cuối cùng biến thành một đoàn ánh sáng bao trùm mấy trượng, bao bọc chung quanh hai cái bóng người ở chính giữa.

Đoàn ánh sáng này bay lên, giống như một vầng mặt trời rơi xuống, từ đỉnh núi bay xuống, trực tiếp lướt qua kỵ quân cùng chiến xa đang chạy như điên phía sau bọn họ, xông về phía ba cánh quân tiên phong hai nước Yến Tề.

Hào quang thánh thiện cùng uy áp khủng bố tiếp cận mặt đất, không có nhiệt lực chân chính như mặt trời mọc, nhưng lực lượng cường đại đến mức khiến người ta khó có thể tưởng tượng được làm cho tất cả mọi thứ trên mặt đất biến thành tro tàn, tạo thành sóng bụi khuếch tán về hai bên.

Âm thanh hò hét rung trời vang lên, nhìn Đế vương của nước mình phát động trùng kích đầu tiên, tất cả kỵ quân Đại Tần đưa thân trường kiếm gõ vào phần giáp nơi ngực, nương theo tiếng rống to điên cuồng, phát ra từng đợt nổ vang như sấm.

Trái lại trong cánh quân tiên phong của hai nước Yến, Tề, tất cả quân sĩ đều phát ra tiếng giết thê lương. Bầu trời phía trên bọn họ trong nháy mắt tràn ngập vô số nguyên khí dao động.

Chỉ là trong nháy mắt, vô số tiếng xé gió kịch liệt đã lấn át tiếng kêu giết của bọn họ.

Từng đạo kiếm quang phi kiếm, vô số chùm sáng do Phù khí

kích phát sinh ra, mũi tên dày đặc như mưa, từng vật to lớn khổng lồ do Phù khí hạng nặng ném ra trong nháy mắt hình thành một đám mây đen ở phía trên đầu ba cánh quân tiên phong Đại Tần.

Cả thiên địa đột nhiên tối sầm lại.

Cũng không phải bởi vì tầng mây đen này hình thành, mà bởi vì Thánh quang vây quanh Nguyên Vũ và Hoàng Chân Vệ đột nhiên lại tiêu tan đi mấy phần, trở nên ảm đạm hẳn lên.

Một đạo kiếm quang từ trong đoàn ánh sáng này bay ra.

Đạo kiếm quang này giống như là quái vật nào đó, cắn nuốt ánh sáng trong không khí.

Không có từ nào có thể mô tả tốc độ và uy lực của một kiếm này.

Đạo kiếm quang này từ trong nháy mắt xuất hiện, đã mang đến cho Tu hành giả của ba cánh quân hai nước Yến, Tề cảm thụ tê dại cùng khí tức tử vong hàng lâm.

Bạch! Bạch! Bạch! ...

Trong không khí có một âm thanh cắt chém rõ ràng.

Mây đen đối diện với kiếm quang dễ dàng bị cắt ra.

Tựa như một kiếm bình sơn ở Lộc Sơn Hội Minh ngày xưa, tất cả phi kiếm, mũi tên, các loại chùm sáng do thiên địa nguyên khí ngưng tụ thành, các loại Phù khí ném ra, thậm chí là một ít cự nhận bằng tinh kim có độ dày kinh người, không ngoại lệ cũng bị cắt ra, đánh bay.

Kiếm quang cũng không tổn thất quá nhiều lực lượng, kiếm ý vẫn nối liền đến cuối cùng.

Kiếm quang quét tới vị trí khoảng một phần ba đầu tiên của ba

cánh quân tiên phong này.

Tất cả quân sĩ, chiến mã, thậm chí là người tu hành, toàn bộ đều bị một kiếm này chém đứt!

Bất kể là Tu hành giả cấp thấp Nhị Cảnh Tam Cảnh, hay là Tu hành giả Ngũ Cảnh Lục Cảnh, thậm chí là Tông sư Thất Cảnh không hề lựa chọn tránh đi trước tiên mà lựa chọn cứng rắn chống đỡ một kiếm này, nhưng kết cục lại không hề khác biệt trước một kiếm này.

Một gã Tông sư Thất Cảnh đến từ đất Yến vẫn còn duy trì tư thế xuất kiếm.

Khi thân thể của một ít quân sĩ cùng Tu hành giả cấp thấp quanh người gã chậm rãi tách ra, biến thành hai đoạn rơi xuống đất, kiếm bản mệnh trong tay gã còn đang lấp lóe ra hào quang đặc biệt, song ngay trong nháy mắt, kiếm bản mệnh của gã phát ra một tiếng trầm đục, hơi cong cong, bay ra ngoài.

Cùng lúc đó, toàn bộ thân thể nhìn như hoàn hảo của gã cũng giống như lưu ly vỡ nát, biến thành từng mảnh tinh thể phát sáng, vỡ vụn ra.

Gần hai vạn quân sĩ và Tu hành giả ở phía trước ba cánh quân tiên phong của hai nước Yến, Tề, đồng loạt ngã xuống đất, biến thành thi thể dưới một kiếm này.

Không có từ nào có thể mô tả một cảnh tượng như vậy.

Cho dù là chi kỵ quân tinh nhuệ của Đại Tần ở phía sau Nguyên Vũ cũng đột nhiên chậm lại, bị khí tức huyết tinh này gợn lên một chút lạnh lẽo.

Hơn mười luồng khí tức bàng bạc nương theo ánh sáng chói mắt bắn ra từ trong ba cánh quân tiên phong.

Đây là tất cả Tông sư Thất cảnh còn lại trong những đội quân này.

Những Tông sư Thất Cảnh của hai nước Yến, Tề đều biết bọn họ liên thủ cũng chưa chắc có thể giết chết Nguyên Vũ lúc này, nhưng trong mắt bọn họ, đây lại là cơ hội duy nhất.

Bọn họ phải cố hết sức tiêu hao lực lượng của Nguyên Vũ, hoặc có thể khiến y trọng thương trước khi sáu trăm nam đồng nữ đồng ở chiến xa phía sau hậu phương gia nhập chiến trường nơi này.

Nhưng đồng tử của những Tông sư này đều kịch liệt co rút lại.

Bởi vì bọn họ thấy Nguyên Vũ đứng lại nguyên chỗ.

Mà Hoàng Chân Vệ ở trước người Nguyên Vũ đã bay ra, trực tiếp nghênh đón bọn họ.

Điều khiến cho trái tim bọn họ rung động nhất chính là, nguyên khí dao động nhộn nhạo ra trên người Hoàng Chân Vệ cũng cường đại giống như Nguyên Vũ, thậm chí còn có một loại hương vị cổ quái mà bọn họ hoàn toàn không cách nào lý giải.

Q8 - Chương 159: Tàn nhẫn

Một tiếng "phốc" khẽ vang.

Một gã Tông sư đến từ Yến cảnh đã xuất hiện trước người Hoàng Chân Vệ một cách quỷ mị, kiếm bản mệnh sáng ngời ánh tím trong tay trực tiếp xuyên thủng ngực bụng Hoàng Chân Vệ, lộ ra từ phía sau lưng hắn.

Tên Tông sư Yến cảnh này đã đỏ mắt khi nhìn thấy gần hai vạn quân sĩ bị Nguyên Vũ dùng một kiếm giết chết, trong lòng tất cả mọi người đều là ý quyết tử, nhưng trong nháy mắt này đều ngây người cả người.

Gã hoàn toàn không nghĩ tới sẽ dễ dàng như vậy.

Hoàng Chân Vệ là thân truyền của Mặc Thủ Thành trấn thủ Trường Lăng, đã sớm là Tông sư Thất Cảnh, tu vi cao tuyệt đến mức nào, sao có thể dễ dàng bị gã đâm một kiếm?

Máu tươi cùng chân nguyên lao ra từ phía sau Hoàng Chân Vệ.

Nhưng ngay khi tên Tông sư Yến cảnh này kinh ngạc, những máu tươi cùng chân nguyên này lại chợt như vật sống, co rút ngược lại trong cơ thể Hoàng Chân Vệ.

Sắc mặt Hoàng Chân Vệ hờ hững, ngón tay phải làm kiếm, trực tiếp bắn ra một cỗ kiếm khí màu vàng óng.

Người Tông sư Yến cảnh này kịch liệt rút kiếm bản mệnh ra, ngăn cản kiếm khí màu vàng óng này, nhưng trong một tiếng nổ vang, người Tông sư Yến cảnh này hoàn toàn không cách nào ngăn cản uy lực của một kiếm kia, nửa thân thể trực tiếp bị chấn thành

sương máu!

Hoàng Chân Vệ không dừng lại, trong lỗ máu bị đâm thủng trên người lại có hai loại sương mù màu vàng và màu xám quấn quanh, hoàn toàn không giống máu thịt của người tu hành bình thường, nhìn qua giống như một thế giới huyền ảo đang chuyển hóa, miệng vết thương dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được phục hồi như cũ.

Thân hình của hắn trực tiếp biến mất bên cạnh tên Tông sư Yến cảnh bị hắn dùng một kiếm giết chết, xuất hiện bên cạnh một gã Tông sư mặc áo bào màu đen.

Tựa như chỉ nhìn tên Tông sư này một cái, hai luồng nguyên khí màu vàng trên không trung tựa như hai thác nước, từ hai bên trái phải hợp kích, như hai bức tường khổng lồ ép về phía tên Tông sư kia.

Tên Tông sư áo bào đen kia sợ hãi hét lớn một tiếng, nguyên khí trên người điên cuồng tăng vọt, vô số luồng gió đen vây quanh thân thể gã xoay tròn, song lại không thể vọt ra hai bức tường khổng lồ này vây quanh. Trong nháy mắt có vô số tiếng va chạm mãnh liệt vang lên, có vô số mảnh vụn máu thịt bay ra trong gió đen bốn phía.

Tên Tông sư này vậy mà trực tiếp bị một kích của Hoàng Chân Vệ tiêu diệt.

Toàn trường đều kinh hãi!

Những Tông sư còn lại đang liều mạng quyết tử phát động trùng kích cũng đều dừng lại, cả người chấn động không thôi.

Hoàng Chân Vệ trong nháy mắt liên tục giết Tông sư, hoàn toàn giống như Nguyên Vũ tự mình ra tay, ngay cả thủ đoạn vận dụng thiên địa nguyên khí cũng không chỉ là Thất Cảnh.

Về phần chỗ yếu hại trên thân thể bị xuyên thủng trong nháy mắt lại nhanh chóng phục hồi như cũ, hơn nữa ngay cả việc ra tay cũng không bị ảnh hưởng, ngay cả những người tu hành thủ đoạn tu âm thần quỷ vật vương triều Đại Tề cũng hoàn toàn không cách nào làm được chuyện này.

Hoàng đế Nguyên Vũ chắp tay đứng yên.

Có vô số khói bụi kèm theo nguyên khí hỗn loạn điên cuồng lưu động, từ mặt đất bay lên, tựa như sương mù dày đặc, dần dần che lấp bóng hình của y.

Trên chiến trường vô cùng huyết tinh đẫm máu phía trước, máu tươi hội tụ thành sông, dọc theo mặt đất lan tràn về phía y.

Khuôn mặt của y tràn ngập tự tin và uy nghiêm, trong lòng y tràn ngập niềm vui và hài lòng.

Loại sung sướng cùng thỏa mãn này thậm chí có thể so sánh với niềm vui và thỏa mãn khi y chiếm hữu được Trịnh Tụ ở Trường Lăng năm đó.

Y hoàn toàn khống chế Hoàng Chân Vệ, cố ý nhận một kiếm của tên Tông sư kia.

Loại dược lực của thuốc bất tử Tổ sơn này cường đại không hề khác biệt với dự đoán của y.

Trên chiến trường máu chảy thành sông, Hoàng Chân Vệ lại ra tay.

Hai chân của hắn nặng nề rơi trên mặt đất, tóe lên một tầng sóng máu, hắn không để ý đến sự khiếp sợ của những Tông sư này, toàn bộ thân thể bao bọc trong một tầng kiếm khí màu vàng óng, trực tiếp đụng vào một gã Tông sư ở phía trước.

Tên Tông sư này sợ hãi, hoàn toàn không dám chống lại, điên

cuồng chạy về phía sau.

Hai bên trái phải có ba gã Tông sư liên thủ, ba đạo kiếm khí như ba ngọn núi lớn đánh về phía Hoàng Chân Vệ.

Hoàng Chân Vệ cứng rắn đỡ lấy!

Một tiếng nổ lớn vang lên, rất nhiều quân sĩ phía sau cảm thấy trước mắt tối sầm, trong tai nổ vang, nhất thời không nghe thấy những thanh âm khác.

Thân ảnh Hoàng Chân Vệ điên cuồng xông lên bị cứng rắn ngăn chặn, kiếm khí quấn quanh trên người, có vết thương sâu tới mức có thể nhìn thấy xương, miệng mũi đều chảy máu.

Nhưng trong ba gã Tông sư toàn lực xuất kiếm, có một gã đã hoảng sợ kêu lên.

Bởi vì thương thế như vậy cũng không có chút ảnh hưởng nào đối với Hoàng Chân Vệ, hắn đưa tay vung lên, có mấy đạo hào quang thánh khiết ngưng tụ thành phi kiếm đã bay về phía trước người tên Tông sư này.

Mà tên Tông sư này bởi vì một kích vừa rồi, chân nguyên trong cơ thể vẫn không ngừng chạy loạn, còn không cách nào ngưng tụ.

Phốc phốc phốc phốc!

Tên tông sư này hoàn toàn không làm ra phòng ngự hữu hiệu, thân thể bị mấy đạo kiếm quang này chém đến chia năm xẻ bảy.

- Nguyên Vũ! Ngươi có dám chiến đấu một mình với ta!

Một gã Tông sư điên cuồng, mặc kệ Hoàng Chân Vệ này, nhảy thẳng ra giữa không trung, giống như thiên thạch vọt về phía Nguyên Vũ, hô lớn rung trời.

- Làm càn!

- Bằng ngươi?

Trong khói bụi bao phủ, hai tiếng quát lạnh của Nguyên Vũ truyền ra.

Theo hai tiếng quát lạnh này, trong khói bụi xuất hiện hai cái lỗ thủng rõ ràng, trong đó có kiếm quang trong suốt hiện ra.

Đạo kiếm quang đầu tiên vọt tới, hai tay tên Tông sư này đè xuống, có vô số tia lửa màu vàng nở rộ trước người gã.

Đạo kiếm quang thứ hai vọt tới, tên Tông sư này kêu thảm thiết một tiếng, thân thể bị chặt đứt ngang người, kêu thảm thiết từ trên không trung rơi xuống.

Lúc này kỵ quân Đại Tần đã vọt tới phía sau Nguyên Vũ không xa, khi thấy tình cảnh này, lại là một hồi tiếng cổ vũ cùng tiếng hô giết như sóng thần.

Ba cánh quân tiên phong của hai nước Yến, Tề trước mặt bọn họ đã hoàn toàn sợ hãi.

Ngay cả những Tông sư lúc trước lao ra cũng đã không thể khống chế được tâm tình của mình.

- A!

Có một gã Tông sư đi trước không kiềm chế được nỗi sợ hãi trong lòng, xoay người bỏ chạy.

- Loại thân thể bất tử này quá mức quỷ dị, cường chiến chịu chết sẽ không hề có ý nghĩa.

Một gã Tông sư khác còn nói một câu này, sau đó cũng nhanh chóng lui đi, những lời này ngoại trừ giao phó cho những Tông sư đang sóng vai tác chiến này ra, lại càng giống như là thuyết phục chính mình, để tránh sau này mình sẽ hoàn toàn mất đi chiến ý, tu

vi không còn tiến cảnh nữa.

Tông sư còn lại còn đang do dự, Hoàng Chân Vệ đã tiếp tục giết chóc.

Một tiếng ầm vang vọng.

Hoàng Chân Vệ một tay phá cự kiếm của một gã Tông sư, đồng thời kiếm quang trong tay cùng với cả cánh tay đâm xuyên qua ngực của tên Tông sư này, nâng tên Tông sư này lên cao cao phía trước, sau đó cánh tay chấn động, thân thể của tên Tông sư này trực tiếp như bị xé rách chia năm xẻ bảy, phiêu bạt ra ngoài.

- Người này tuyệt đối không còn là Hoàng Chân Vệ nữa!

Ba cánh quân tiên phong hai nước Yến, Tề hoàn toàn không cách nào xông về phía trước, bắt đầu tan tác, trong lòng một ít người tu hành trong đó chỉ có thanh âm như vậy vang lên.

Cho dù là triều địch nhưng bọn họ trước đó cũng đã xác định, Hoàng ty thủ trong Trường Lăng là một gã Tu hành giả trẻ tuổi tao nhã, cho dù là giết địch thì cũng sẽ không có loại phương thức tàn bạo tàn phá di thể sau khi địch nhân chết đi.

Ý tưởng này nhanh chóng được đáp ứng.

Phản ứng này đến từ bản thân Hoàng Chân Vệ.

Các Tông sư còn lại cũng đã không muốn giao thủ với hắn nữa, dồn dập chạy tán loạn.

Hoàng Chân Vệ không bị những Tông sư này ngăn trở, trong nháy mắt đã tiến vào trong ba cánh quân tiên phong đang bỏ chạy tán loạn kia.

Hai đạo kiếm quang màu vàng óng không ngừng bắn ra từ trong tay hắn, mỗi một đạo đều dài tới mấy chục trượng, mỗi một

lần bắn ra đều đồng loạt xốc lên một mảnh sóng máu, máu tanh tàn nhẫn đến cực điểm.

Q8 - Chương 160: Cay đắng

Nguyên Vũ vẫn lẳng lặng đứng trong bụi bặm.

Kỵ quân và chiến xa của Đại Tần từ hai bên lao qua bên cạnh y như thủy triều, truy kích ba cánh quân tiên phong của Yến Tề.

Vũng máu lan ra mấy trượng trước người cũng bị khí tức trên người y cắt ra, lặng lẽ tách ra hai bên.

Y không hề phát ra bất kỳ một mệnh lệnh nào nữa, nhưng trên thực tế, y đã hạ lệnh cho Hoàng Chân Vệ giết hết ba cánh quân tiên phong này!

Lúc này, Hoàng Chân Vệ hoàn toàn là một cỗ thân thể khác của y.

Hơn nữa thân thể này có dược lực của thuốc trường sinh bất tử Tổ sơn, Nguyên Vũ có thể xác định, cho dù Đinh Ninh hiện tại đích thân đến, cũng không thể nào chém giết.

Dưới ý đồ đó, chỉ trong vài hơi thở, Hoàng Chân Vệ đã xuyên qua trận địa của ba cánh quân tiên phong kẻ địch, lướt qua tất cả quân sĩ và Tu hành giả Yến Tề, đến phía trước ba cánh quân tiên phong đang chạy tán loạn.

Trong cảm giác của tất cả mọi người, Hoàng Chân Vệ không hề keo kiệt chân nguyên, điên cuồng phóng ra chân nguyên tích góp trong cơ thể, từng đạo kiếm khí như tường không ngừng quét ngang chiến trường, nhấc lên vô số sóng máu.

Hoàng Chân Vệ dùng lực một người ngăn cản con đường chạy trốn của ba đội quân, kỵ binh Đại Tần ở phía sau đạp qua vũng

máu, đuổi kịp ba cánh liên quân Yến Tề đang chạy tán loạn.

Theo một tiếng gầm lớn cuồng ngạo, mũi tên của đám kỵ quân này liên tục rơi xuống, dày đặc như mưa, trong nháy mắt lại làm cho ba đội liên quân Yến Tề cuối cùng bị thương nặng.

- Giết!

Ba đội quân tiên phong này đã hoàn toàn hiểu được dụng ý của Nguyên Vũ.

Nguyên Vũ muốn tận diệt để lập uy.

Trong tiếng giết rung trời, ba cánh quân tiên phong phân ra một nhánh trọng kỵ chịu chết, xông về phía Hoàng Chân Vệ, phần còn lại toàn bộ phân tán thành các luồng nhỏ, từ hai bên sườn chạy trốn.

Nhưng đúng lúc này, toàn bộ kiếm quang đã bị Hoàng Chân Vệ chiếu sáng gấp mấy lần so với bình thường lại càng thêm chói mắt.

Đây là một cảnh tượng từng chấn nhiếp rất nhiều Tông sư.

Hai luồng phi kiếm dày đặc như sông, tựa như tinh hà trên bầu trời xuất hiện ở nhân gian, bay ra từ trong chiến xa phía sau kỵ quân đang chạy như điên.

Tốc độ của những thanh phi kiếm này vượt xa mũi tên và Phù khí phi hành bình thường, hơn nữa hình ảnh của những cực quang đều có kết cấu nghiêm mật.

Mấy trăm đạo kiếm quang mang theo tiếng gào thét tử vong, cắt về phía hai bên cánh của ba đội quân tiên phong, có hơn một trăm đạo kiếm quang chính xác xuyên qua những lưu quang ảo ảnh, vây quanh những chiến xa này xoay tròn, bảo vệ tất cả mọi người trên những chiến xa.

Những phi kiếm này mang theo lực lượng thậm chí còn xoáy lên gió lốc, khiến bốn bánh của những chiến xa này đều gần như rời khỏi mặt đất, tốc độ phía trước thậm chí không thua gì tốc độ cao nhất của khinh kỵ (kỵ binh loại nhẹ).

Toàn bộ ba cánh quân tiên phong này đều là quân đội tinh nhuệ của Yến Tề, đã trải qua vô số chinh chiến, nhưng cho dù là quân sĩ có kinh nghiệm phong phú nhất cũng chưa từng trải qua chiến trận như vậy.

Bất kỳ trận hình nào, bất kỳ sự phối hợp nào cũng hoàn toàn mất hiệu lực, bất kỳ phản kháng nào cũng không có hiệu quả, hoàn toàn biến thành đồ sát thiên về một bên.

Một đạo phi kiếm như lưu quang xuyên qua, chỉ trong một hơi thở đã mang theo hơn mười đoàn huyết vụ, mỗi một đoàn huyết vụ đều dâng lên trên một người quân sĩ Yến Tề khác nhau, đại biểu cho một sinh mệnh đang sống đã ra đi.

Một tướng lĩnh quân Yến mắt thấy đã không còn khả năng may mắn chạy thoát, thở dài một tiếng, một kiếm tự sát.

Trên chiến trường đều là tiếng than khóc, người chống cự ngày càng ít, quân sĩ tình nguyện tự sát mà không muốn bị tàn sát ngày càng nhiều, cuối cùng huyết vụ nở rộ bốn phía, bao trùm ba cánh tiên phong quân này.

Thậm chí không đến thời gian một nén nhang, ngoại trừ Tông sư và rất ít Tu hành giả rút lui lúc trước, ba cánh quân tiên phong tấn công Trường Lạc không còn ai đào thoát, cũng không có ai có thể trụ vững.

Máu nhuộm đỏ cả bầu trời.

Khi Hoàng Chân Vệ trở về bên cạnh Nguyên Vũ, chi kỵ binh Đại Tần bắt đầu rút lui, kiếm quang trên chiến xa bắt đầu thu hồi.

Vùng ngoại ô bên ngoài thành Trường Lạc tựa như trải ra một tấm thảm đỏ, thê lương đến mức khó có thể hình dung.

Ba cánh quân tiên phong cách đội quân trung tâm của liên quân Yến Tề nhiều nhất từ mười dặm đến trăm dặm. Khi Nguyên Vũ ra tay, chiến đấu nổ ra, đã có phong hỏa, chim bồ câu, chiến ưng và nhiều thủ đoạn khác đưa tin về, còn có Tu hành giả nhanh chóng tiếp cận, ở xa quan sát từ trên cao.

Kết quả của của trận chiến này nhanh chóng truyền đến đại quân liên quân Yến Tề, trong nháy mắt, các tướng lĩnh tiếp xúc với quân tình này trong liên quân Yến Tề thậm chí còn hoài nghi những gì họ nhìn thấy không phải là sự thật.

Nhưng khi từng đạo quân tình báo cáo như nước chảy truyền đến, toàn bộ tướng lĩnh liên quân Yến Tề đều có loại cảm giác bầu trời trong nháy mắt tối sầm lại.

...

Trong hậu phương của quân Tề, có thể nói khoảng cách đến Trường Lạc là xa nhất trong các đội quân Tề, có mấy gã tướng lĩnh đang vây quanh Tề đế, tất cả đều trầm mặc không nói nên lời.

Ý kiến của họ không thể nào để thống nhất.

Một nửa ý kiến của tướng lĩnh là nhanh chóng rút quân để tránh đại bại, mà một nửa ý kiến khác là lại càng thêm không tiếc đại giới toàn quân đột kích, dùng quân lực khủng bố trùng kích Trường Lạc, mặc kệ tử thương cỡ nào, cũng phải công phá Trường Lạc.

Nhưng không có bất kỳ một gã tướng lĩnh nào cảm thấy mình có thể quyết đoán như vậy, cho dù quyền quyết định có nằm trong tay gã.

Bởi vì điều này không chỉ là sự sống và cái chết của hàng triệu

người, mà còn là sự sống còn và sụp đổ của một vương triều.

Chỉ có đế vương của một vương triều mới có tư cách đưa ra quyết định.

Những tướng lĩnh quân Tề cấp cao này đang chờ đợi mệnh lệnh của Tề đế.

Nhưng trong khoảng thời gian rất dài này, Tề đế chỉ cảm thấy trong thức hải nổ vang, thiên địa đang xoay tròn, quang minh và hắc ám nghịch chuyển, ngàn vạn âm thanh ầm ĩ ở trong đầu.

Y ngẩng đầu lên, trong nháy mắt đón ánh mặt trời, trong đầu y lại nghĩ, nếu đổi lại là vị đế vương đã nhường ngôi cho mình thì sẽ quyết định như tế nào?

Thời gian trôi qua từng phút từng phút.

Nhưng phía quân Yến vẫn chậm chạp chưa quyết định, cũng không có tướng lĩnh cao tầng đến thúc giục.

- Chờ một chút.

Tề đế cuối cùng cũng bình tĩnh lại, nghĩ đến phản ứng của quân Yến, y cũng biết những người Yến này đang chờ đợi cái gì.

- Mặc kệ Nguyên Vũ lợi dụng thủ đoạn gì, mặc kệ Hoàng Chân Vệ trọng thương lập tức khỏi hẳn như thế nào, nhưng chân nguyên của hắn và Hoàng Chân Vệ sẽ không vô cùng vô tận, tiêu hao chân nguyên cũng cần thời gian rất dài bổ sung. Ba cánh quân tiên phong kia không thể quyết định thắng bại của toàn bộ trận chiến phạt Tần, thắng bại thật sự không phải ở đây, mà nằm ở chỗ có thể tiêu diệt lực lượng của Trịnh Tụ hay không.

- Nếu toàn bộ lực lượng của Trịnh Tụ bị tiêu diệt, chỉ bằng một mình Nguyên Vũ, không có khả năng chiến thắng liên quân Tề Yến ta. Mặc dù cuối cùng chỉ có thể còn lại một nửa người của

chúng ta ở đây, Trường Lạc cũng tất vong, Trường Lăng cũng tất vong.

Giọng nói khó khăn của y truyền vào tai của các tướng lĩnh.

Không ai phản đối.

Nhưng nếu thật sự đến bước đó, đại quân Yến nhất định toàn lực chạy về cứu viện.

Quân Tần trước sau giáp công, Yến còn có thể tồn tại sao?

Nếu Yến không còn, mặc dù trong quá trình rút lui, quân đội vương triều Đại Tề còn có thể bảo toàn chủ lực, cũng có thể một đường bao vây rất nhiều tài nguyên cướp đoạt được từ đất Tần. Nhưng Trịnh Tụ ở đây, thực lực của Nguyên Vũ lại tiến bộ như thế, sau này vương triều Đại Tề còn có thể dựa vào cái gì để có chỗ đứng?

Trong nháy mắt này, tất cả mọi người đều nghĩ đến Đinh Ninh.

Chỉ là không để ý đến ý đồ của kiếm thủ thiên hạ Ba Sơn Kiếm Tràng đã phát động trận đại chiến phạt Tần này, cuối cùng sau khi thất bại, còn có thể hy vọng xa vời đạt được trợ giúp của đối phương sao?

Trong miệng những tướng lĩnh này càng ngày càng chua xót.

Q8 - Chương 161: Giữ hồ lạnh

Có một đoàn xe vua chạy ra từ thành Trường Lạc, nghênh đón Hoàng đế Nguyên Vũ trở về.

Trên cổng thành Trường Lạc có một cái bóng người như núi.

Gã là Hoành Sơn Hứa Hầu, thân thể vốn đã khổng lồ, lúc này thân mặc chiến giáp, giống như người khổng lồ đúc bằng sắt chân chính, cực kỳ chấn nhiếp lòng người.

Lúc này chủ lực quân Tần trấn thủ Trường Lạc chính là thuộc hạ của gã, một chi kỵ quân nhẹ lao ra ngoài thành cũng là cấp dưới của gã.

Nhưng lúc này giết tới thi thể ba cánh quân tiên phong hai nước Yến, Tề trải rộng khắp nơi, nhưng bộ hạ của gã lại tử thương rất ít, trong thành tràn ngập tiếng hoan hô, nhưng trên mặt gã lại không có bất kỳ thần sắc mừng rỡ nào.

Trong lòng gã cũng không hề vui mừng.

Quân lực trong thành đương nhiên không đủ so với liên quân hai nước Yến Tề.

Nhưng thân là chủ soái trấn thủ Trường Lạc, gã biết có cơ hội đưa một bộ phận phụ nữ và trẻ em bị thương rời đi.

Nhưng Binh Mã ty lại không hạ mệnh lệnh như vậy.

Điều này có nghĩa là Hoàng đế Nguyên Vũ có niềm tin vào việc bảo vệ Trường Lạc.

Chẳng qua gã thật không ngờ lại là một trận thắng như vậy.

Lúc cả thành phấn chấn hoan hô rung trời, thậm chí còn có rất nhiều thanh âm vì vui mừng mà khóc như thủy triều không ngừng tràn vào tai gã, gã lại một mình trầm mặc.

Gã nhìn Hoàng Chân Vệ biến mất trong chiếc xe vua phía sau Nguyên Vũ.

Nếu như còn có thể gọi người kia là "Hoàng Chân Vệ".

Gã không thể nào xua tan suy nghĩ, cũng không cách nào không nghĩ, nếu đại đa số phụ nữ và trẻ em bị thương trong thành này đều đã được chuyển ra phía sau, vậy Hoàng Chân Vệ còn có thể làm ra lựa chọn như vậy, còn có thể lựa chọn xả thân đến làm chuyện như thế hay không.

Hoành Sơn Hứa Hầu lúc trước vẫn rất tôn kính Hoàng Chân Vệ.

Hiện tại gã lại càng vô cùng kính nể hắn.

Nhưng gã biết những phụ nữ, trẻ em bị thương kia đều được Nguyên Vũ cố ý giữ lại trong thành.

- Hầu gia

Một gã tướng lĩnh tâm phúc phía sau gã không biết lúc này gã trầm mặc là bởi vì Hoàng Chân Vệ qua đời, bởi vì hào quang của Nguyên Vũ ở trong lòng gã ảm đạm, lại cho rằng gã đang lo lắng chủ lực của liên quân hai nước Yến, Tề tiếp theo. Mà gã cũng vừa có lo lắng như thế:

- Mặc dù đột kích Yến cảnh thành công, nếu quân Yến mang theo ý nghĩ ngọc đá cùng vỡ mà cường công, quân lực bên ta vẫn sẽ không đủ, Trường Lạc chắc chắn sẽ bị đánh bại như trước.

- Sẽ không xảy ra tình huống như vậy.

Hoành Sơn Hứa Hầu hít sâu một hơi, có chút cứng ngắc ngẩng đầu lên, nhìn về phía phương xa,

- Bởi vì giống như hai nước Yến, Tề không cách nào tín nhiệm Ba Sơn Kiếm Tràng, người Yến chắc chắn cũng sẽ không thể nào tín nhiệm người Tề, hậu phương của bọn họ bốc cháy, mà hậu phương của người Tề lại bình yên vô sự, bọn họ sẽ nghĩ nếu không tiếc mọi giá, cho dù dốc toàn bộ tính mạng trăm vạn người đánh chỗ này, công hãm Trường Lạc, thậm chí công hãm Trường Lăng đều là may áo cưới cho người Tề. Mà người Tề chiếm cứ hơn phân nửa đất Tần, muốn diệt một đất Yến đã bốc cháy ở hậu phương cũng là điều dễ dàng. Nếu không có tâm tư riêng, ngay từ đầu hai nước Yến, Tề cũng sẽ không để ý đến Ba Sơn Kiếm Tràng ở quận Giao Đông, đã chợt phát binh tấn công Tần.

Bộ tướng phía sau gã thở phào nhẹ nhõm, lại lắc đầu, không nói nữa. (bộ tướng: tướng cấp dưới)

Có quân tình không ngừng đưa tới, quân chủ lực của hai nước Yến, Tề ngừng lại.

Chưa đến đêm, một mảnh tiếng ai oán từ phương hướng chủ quân hai nước Yến Tề truyền đến, cho dù ở trong thành Trường Lạc cũng có thể nghe được. (chủ quân: quân chủ lực)

Rất nhiều lửa hiệu đốt lên dùng để truyền tải quân tình sáng lên trong bóng tối, ánh lửa sáng tắt nói cho bên trong thành Trường Lạc này biết, chủ quân hai nước Yến, Tề đã có chút hỗn loạn, nhất là mấy chi quân đội trong quân Yến đã chuẩn bị rút lui.

Hoành Sơn Hứa Hầu đứng trong bóng đêm nhìn đốm lửa hiệu như vậy, biết Trịnh Tụ cuối cùng vẫn mạnh hơn gã tưởng tượng, một trận chiến như vậy cứ như bụi bặm lắng xuống.

.....

Năm Nguyên Vũ thứ mười ba, trước khi tuyết rơi ngày đông chí, liên quân hai nước Yến, Tề bắt đầu rút quân.

Hai nước Yến Tề tập hợp trăm vạn người, hơn nữa liên quân của các nước phụ thuộc và quý tộc các nơi, tổng cộng vượt qua ba trăm vạn người, nhưng phát động trận đánh Đại Tần vậy mà chỉ ngắn ngủi không đến hai tháng đã kết thúc.

Trên sử sách chưa bao giờ xảy ra chuyện này.

Giống như một đường công thành chiếm đất lúc mới bắt đầu tiến vào Tần cảnh, liên quân Yến, Tề lui về cũng rất nhanh.

Quân Tề cấp tốc lui về là bởi vì nhất định phải đuổi kịp tốc độ lui lại của quân Yến, nếu không dọc đường quân Tần truy kích, chỉ sợ một mình khó chống đỡ, không biết sẽ tổn hại bao nhiêu quân sĩ.

Quân Yến lui càng nhanh, là do hạm đội U Phù đánh tan Huyết Yến quân và liên quân Đại Quốc, tiến vào Yến cảnh, liên tiếp tập kích ba tòa trọng thành của vương triều Đại Yến, thậm chí còn hướng thẳng đô thành vương triều Đại Yến. (trọng thành: thành quan trọng)

Yến đế đã bị phải theo quân rời khỏi đô thành, lui về phía biên giới Đại Quốc.

Nhìn qua quá trình trận chiến này, tất cả mọi người đều phát hiện, cho dù là quân đội vương triều Đại Tần dũng mãnh giành được thời gian nhất định, nhưng mấu chốt quyết định thắng bại, dĩ nhiên chỉ bởi vì một tòa kiếm trận khổng lồ trong tay Từ Phúc, đại quân tượng binh mã trong công xưởng của Trịnh Tụ ở Quan Trung vận chuyển ra, cùng với việc thương thế của Hoàng đế Nguyên Vũ phục hồi như cũ, công thêm thủ đoạn khống chế Hoàng Chân Vệ.

Bất kể là kiếm trận nam đồng nữ đồng của Từ Phúc, hay là tượng binh mã của Trịnh Tụ, cộng thêm thân thể bất tử của Hoàng Chân Vệ, những thứ này đều không thể tưởng tượng nổi, thậm chí là thứ không hợp lẽ thường trong tiềm thức của tất cả người hai nước Yến, Tề.

Nhưng những người Sở kia cũng nghĩ như vậy.

Vương triều Đại Sở chia năm xẻ bảy, cũng chỉ vì hạm đội U Phù tập kích.

Mà vương triều Đại U ngày xưa từng thống nhất thiên hạ, cường hoành đến cực điểm, xuất phát điểm của tên U đế vô địch kia cũng chỉ là một tân binh trong quân thậm chí không thể tính là người tu hành.

Lão hoành không xuất thế, cũng chỉ bởi vì may mắn chém giết một con Hắc Xà U Minh bởi vì lột xác khi tiến giai mà suy yếu đến cực điểm, từ đó chiếm được một viên U tinh độc đáo.

Mà Kiếm thủ thiên hạ Vương Kinh Mộng xưa kia thống lĩnh Ba Sơn Kiếm Tràng giúp vương triều Đại Tần liên tục diệt ba triều Hàn Triệu Ngụy thì sao?

Hắn lại dưới cơ duyên xảo hợp chiếm được rất nhiều truyền thừa của U đế.

Tất cả mọi thứ là ngẫu nhiên, nhưng sự lựa chọn của nhiều người lại khiến rất nhiều chuyện trở nên không thể tránh khỏi, trở thành vận mệnh.

Yến ở phía bắc Đại Tần.

Khi cảnh nội đất Tần hàn ý thâm trầm, nước đông thành băng, tuyết sắp rơi xuống, Yến cảnh đã có tuyết bay đầy trời, đại bộ phận lãnh thổ đã bao trùm trong tuyết trắng.

Hạm đội U Phù liên tiếp phá ba tòa trọng thành Yến cảnh, quét sạch lượng lớn tài nguyên lại biến mất ở một vùng nước nào đó, mà mấy đội quân Tần vốn ở phía bắc đất Triệu cũng đã tiến vào Yến cảnh, thuận thế chiếm nhiều cứ điểm.

Tình hình chiến đấu càng bất lợi cho Yến, Tề, hai nước này lại càng hiểu rõ thái độ ban đầu của Đinh Ninh.

Chẳng qua sau khi Đinh Ninh mang Trương Nghi đi từ quận Trung Thuật, liền không ai biết tung tích của hắn.

Quận Giao Đông chẳng qua chỉ một mực trầm mặc.

Quận Ngư Dương bên trong đất Yến từng là đô thành của Kế quốc ngày xưa, Kế chỉ là một nước cực kỳ nhỏ bé, sau khi bị nước Yến thôn tính, cũng chỉ hấp thu lượng lớn sản vật trong quận Ngư Dương, nhưng lại chưa tốn quá nhiều tâm lực xây thành trì ở quận Ngư Dương, cho nên quận này hiện tại, thậm chí cũng không bằng lúc đang còn thuộc sở hữu của Kế quốc năm đó, chỉ có một ít thôn trang nông trại.

Khi tuyết rơi dày, Thiên Sơn ở quận Ngư Dương phủ đầy tuyết, mấy con sông lớn đều dần dần đóng băng, càng lộ ra vẻ hoang vu.

Nhưng không ai biết, Đinh Ninh lúc này lại ngồi một mình trong một chiếc thuyền con trôi nổi trên Vân Hồ thuộc Bạch Hà quận Ngư Dương.

Hắn nắm một cái cần cầu, ngồi ở bên trong khoang thuyền.

Hắn đơn độc ngồi câu trong hồ lạnh phản chiếu bóng Thiên Sơn.

Đồng thời cũng đang chờ đợi một người cũ và kẻ thù sắp tới.

Nước hồ rất lạnh, cá lặn sâu dưới đáy hồ, đồng thời đờ đẫn

bất động.

Nhưng đau khổ chờ đợi cuối cùng cũng có hồi báo, khi cần câu của hắn cuối cùng chợt run rẩy, rốt cục có con cá lớn đờ đẫn trong lúc há mồm vừa vặn nuốt móc câu vào, hắn vung cần câu, một con cá lớn vảy trắng cực kỳ mập mạp theo nước xông ra, va chạm vào bông tuyết từ không trung rơi xuống, rơi vào mũi thuyền của hắn.

Trong một tiếng vang nhẹ, lại giống như khiến cho Thiên Sơn đáp lại.

Đinh Ninh hơi hơi ngẩng đầu lên, hắn cảm giác được một tia khí tức khác thường kia, biết người mình đau khổ chờ đợi cũng đã đến.

Q8 - Chương 162: Hợp thời

Bông tuyết rất nhẹ rất mềm, nhưng chồng chất dày, lại hiện ra hương vị hoàn toàn khác biệt, thanh âm cành cây bẻ gãy nối liền không dứt trong rừng.

Không chỉ có cành khô, những thân cây ngày thường tán càng mở rộng, phân nhánh càng nhiều ngược lại thừa nhận càng nhiều sức nặng, thường thường dao động ở trong gió nhẹ, sẽ khó có thể thừa nhận mà đột nhiên bị bẻ gãy, lộ ra chỗ đứt gãy mới mẻ đến cực điểm.

Diệp Tân Hà đầu đội nón lá bằng trúc vàng cũ kỹ, chân mang giày cỏ, đi trên đường trên núi tuyết.

Tuyết đọng trên đường núi đã dày, đạp vào không qua mắt cá chân, cho dù là thợ săn trong núi cũng đã đóng cửa không ra, trong núi chỉ còn một mảnh lạnh lẽo, vạn vật đều tĩnh lặng.

Trong sơn cốc có một tiểu viện dùng củi khô làm tường rào, cũng có vẻ lung lay sắp đổ trong tuyết, nhưng trong ống khói bằng vỏ cây trên mái hiên lại có khói, bên trong nhà có ánh lửa, lại làm cho người ta có cảm giác ấm áp.

Diệp Tân Hà như từ xa đến thăm bằng hữu, nhưng không ngờ lại gặp tuyết rơi dày, y không nhanh không chậm đi tới trước tòa tiểu viện này, đẩy cửa tòa viện đơn sơ ra, đi vào tiểu viện.

Bên trong nhà gỗ có vẻ có chút yếu ớt trong gió tuyết lại cực kỳ đơn sơ, ngoại trừ một cái võng da thú ra, chỉ có một cái bếp đá, bên trên đặt một cái nồi đá.

Trên vách tường đầy kẽ hở là gạo nếp, thịt khô, các loại nấm

khô và một số rau dại để làm gia vị nêm nếm được treo đầy, cực kỳ phong phú.

Ngọn lửa trong bếp đá cũng không tính là vượng, một ít củi khô đã biến thành than đỏ bừng, chiếu sáng nửa khuôn mặt của chủ nhân căn nhà gỗ này.

Đây là một người thợ săn trung niên.

Ít nhất so sánh với thợ săn bình thường, cho dù cùng ở trong căn phòng tồi tàn như vậy, trang phục của gã như thế cũng có vẻ rất sạch sẽ, thậm chí có thể nói là rất tinh khiết.

Quần áo của gã cũng được bao phủ bởi tro bụi và khói bếp, nhưng tất cả những vết tích này đều rất mới.

Bởi vì theo hô hấp của gã, luôn có một ít lực lượng kỳ thổi tung bụi bặm trên người gã bay ra.

Làn da của gã trong ánh lửa chiếu rọi, có một loại sáng bóng như ngọc bích, lấp lánh ánh huỳnh quang.

Lúc này gã đang nấu một món canh rắn, thịt rắn không ngừng quay cuồng trong cháo gạo thanh đạm như bạch ngọc, hiện tại vừa mới bỏ thêm vào một ít rau dại khô xắt nhỏ như ngọc xanh, gã đang cầm một cái thìa gỗ chậm rãi đảo, rất là kiên nhẫn.

Một loại canh được nấu kỹ mới có mùi thơm cùng vị ngọt nhẹ nhàng tươi mát, giống như ánh lửa ấm áp, thậm chí có thể làm cho người ta tạm thời quên đi hàn ý.

- Canh rắn mùa đông, hình như có chút không hợp thời.

Diệp Tân Hà hơi nhướng mày, y ngồi xuống đối diện tên thợ săn trung niên này, hơ ấm một đôi giày cỏ của mình, đồng thời nhìn nồi canh rắn kia, chậm rãi nói.

Nghe những lời này của y, người thợ săn trung niên này mỉm cười, nói:

- Đây là rắn hoa cúc độc đáo trong núi quận Ngư Dương, vốn nuốt mầm non hoa cúc khi loại hoa này nở rộ trên núi, là thời điểm chúng nó mập mạp nhất, nhưng quá béo sẽ dẫn đến ngấy, như ăn cho qua bữa, cho nên chân chính theo đuổi cực hạn của mỹ vị, kỳ thật tốt nhất chính là mùa đông, thịt nạc mà nhẫn nhụi, tươi ngon đến cực điểm, hơn nữa rau dại làm gia vị được phơi khô ở mùa thu đến bây giờ vừa vặn sử dụng, lại càng tuyệt xứng. Cả Yến cảnh sẽ không còn loại canh nào ngon hơn thế nữa.

- Khi sấm mùa xuân vang vọng vạn vật hồi sinh, rắn hoa cúc ra khỏi động cho nên sẽ dễ bắt được, ngươi mặc dù ngại rắn hoa cúc khi đó quá mập, nhưng có thể dễ dàng bắt được hơn so với lúc tuyết lớn ngập núi như bây giờ, lúc này là đông lạnh, nó tìm động mà nằm, tĩnh mịch bất động, mặc dù là người tu hành cũng khó có thể tìm được, muốn nấu được nồi canh rắn này, chắc chắn đã phí rất nhiều khí lực, cho nên có vẻ có chút không hợp thời.

Diệp Tân Hà cũng là cười nhạt một tiếng, êm ái nói ra.

Tên thợ săn trung niên nghe những lời này, trái lại ý cười càng nồng đậm, lắc đầu:

- Ta mặc dù thực sự là tông sư nước Yến mạnh nhất vùng Ngư Dương, nhưng sớm đã ẩn cư tránh thế nhiều năm, đối với các ngươi mà nói là tranh hùng thiên hạ, nhưng đối với ta mà nói, mặc cho vương triều các ngươi thay đổi, lại không bằng nồi canh rắn của ta trước mắt này. Nhưng ngươi vẫn đường xa mà đến, sợ ta ra tay. Cho dù thấy ta kiên nhẫn nấu canh ở đây, nhưng sát ý vẫn không tắt như trước, cũng là có chút lỗi thời.

- Không phải chủng tộc chúng ta, chính là dị chủng.

Sắc mặt Diệp Tân Hà vẫn ôn hòa như trước, nhưng lại rất

thẳng thắn,

- Cuối cùng là không yên lòng.

- Lúc ngươi tới đã từng dừng ở đường tuyết trên núi, nhìn dấu vết ta lưu lại khắp núi này, lòng tin cùng khí thế lúc đến trong viện này trở nên hoàn mỹ hơn, chắc là cảm thấy có lòng tin tuyệt đối với việc giết ta, nếu ta không để cho các ngươi sai sử, ngươi chắc chắn sẽ giết ta, chỉ đáng tiếc vẫn là không hợp thời.

Tên thợ săn trung niên này buông thìa gỗ xuống, gắp ra mấy khối than từ trong bếp đá, đặt ở trong một chậu đá màu đen bên cạnh, sau đó nhìn thẳng Diệp Tân Hà, mỉm cười nói:

- Bởi vì cũng không chỉ một mình ta dùng loại canh rắn này, mà cố ý dùng để chiêu đãi một vị khách nhân từ xa đến, ngoại trừ canh rắn này ra, còn có một món ăn là cá nướng, cá dùng là Bạch Thủy ngư ở hồ lạnh, người bắt cá đã chờ ngươi rất nhiều ngày ở chỗ này, có hắn ở đây, ngươi đến nhưng sẽ không giết được ta.

Sắc mặt Diệp Tân Hà không thay đổi, lông mày lại nhíu thật sâu.

Y không nói nữa, bởi vì vào lúc này y cũng đã cảm nhận được một cỗ khí tức đang đến, một cỗ khí tức mà y có chút quen thuộc.

Y biết người tới là ai, khí cơ trên người có chút chấn động, có chút khẩn trương, có chút sợ hãi, nhưng lại có chút hưng phấn, có chút chờ mong.

Thanh âm đạp tuyết lại vang lên bên ngoài sân.

Mặt hồ kia cách nơi này rất xa, nhưng Đinh Ninh chỉ mất thoáng chốc đã đến nơi.

Khuôn mặt bị ánh lửa chiếu rọi khi hắn đẩy cửa ra, con cá lớn trong tay hắn còn chưa chết, chẳng qua mặt ngoài hơi kết sương,

thân cá có chút cứng ngắc, nhưng đuôi cá vẫn còn không ngừng đong đưa.

Diệp Tân Hà nhìn Đinh Ninh đi vào, trầm mặc không nói.

Đinh Ninh cũng không nói chuyện với y trước tiên, chỉ đưa cá cho tên thợ săn trung niên.

- Vừa đúng lúc.

Tên thợ săn trung niên cực kỳ hài lòng, nụ cười như đầy hoa đào nở rộ vào mùa xuân, gã dùng đao đá mổ bụng cá, chỉ vứt bỏ đi nội tạng, cũng không rửa sạch máu và bỏ vảy, sau đó nhét chút thịt khô và nấm khô, mấy loại gia vị từ cỏ dại ở trong bụng cá, sau đó nướng nó bên trên lửa than.

Thân cá xèo xèo rung động, dầu mỡ dần dần từ trong vảy chảy ra, khiến vảy cá trở nên ố vàng, thấm vào dầu mỡ, có vẻ đẹp mắt dị thường.

- Canh rắn vừa chín, uống một chén sau đó lại vừa đúng lúc cá chín, tiếp theo lại uống thêm một chén canh rắn, sẽ không có tư vị cùng cảm giác thỏa mãn nào tốt hơn.

Tên thợ săn trung niên cười nói với Đinh Ninh và Diệp Tân Hà.

- Uống một chén?

Đinh Ninh nhận lấy bát canh rắn đầu tiên do tên thợ săn trung niên múc ra, hỏi Diệp Tân Hà.

Sắc mặt Diệp Tân Hà như thường, tiếp nhận bát canh rắn thứ hai do tên thợ săn trung niên múc ra, chậm rãi uống hết, ăn hết thịt rắn bên trong đó, lúc này mới nhìn Đinh Ninh, nói:

- Chắc hẳn ngươi biết ta là người của quận Giao Đông?

Đinh Ninh khẽ gật đầu, bình tĩnh nói:

- Ta mời ngươi uống chén canh rắn này, không chỉ là vì giao tình trước kia, còn muốn hỏi ngươi, mặc dù ngươi là người của quận Giao Đông, nhưng nhất định phải ẩn nấp trong bóng tối, không cách nào hưởng thụ hào quang địa vị như Trịnh Tụ ở quận Giao Đông và trong thời gian sau đó, nhưng vì thế mà ngươi lại phản bội rất nhiều người coi ngươi là bằng hữu chân chính, đây là vì sao?

Tên thợ săn trung niên cũng thu liễm nụ cười, nói:

- Đổi lại là ta thì cũng không hiểu được, cho nên ta cũng đồng ý cho hắn mời ngươi uống bát canh rắn này.

Diệp Tân Hà buông chén trong tay xuống, khẽ ngửa đầu, giống như đang trầm tư.

Q8 - Chương 163: Chuyện xưa của ngươi, chuyện xưa của ta

Trong số tất cả những Tu hành giả phản bội Ba Sơn Kiếm Tràng năm đó, Diệp Tân Hà là một người khiến người ta khó có thể hiểu được nhất.

Mặc dù thân phận xuất thân từ quận Giao Đông của y dần dần được công bố, tất cả mọi người vẫn không cách nào lý giải.

Bởi vì Diệp Tân Hà dường như hoàn toàn không chiếm được lợi ích gì, mặc dù giúp Trịnh Tụ nhưng rốt cuộc ngay cả Nguyên Vũ cũng đồng loạt chiến thắng, người mà tất cả mọi người đều nhớ kỹ đều là Trịnh Tụ chứ không phải là y.

Cho nên khi Diệp Tân Hà im lặng không nói, tên thợ săn trung niên này lại rất tò mò hỏi một câu,

- Chẳng lẽ ý nghĩ của ngươi là... Rốt cuộc sau khi giúp Trịnh Tụ chiến thắng Nguyên Vũ, lại chiến thắng nàng, trở thành vương giả cuối cùng trên thế gian?

- Chuyện này quá dài, biến số quá nhiều.

Diệp Tân Hà lắc đầu,

- Ta sẽ không nghĩ đến chuyện lâu dài như vậy.

Tên thợ săn trung niên bắt đầu chia cá, gã không suy nghĩ thêm về vấn đề phiền não này.

- Chuyện xưa của ngươi vốn là chuyện của ta.

Diệp Tân Hà nhìn đoạn cá bề ngoài vàng óng, bên trong lại trắng như tuyết, mùi thơm tỏa ra bốn phía, sau đó bắt đầu chậm rãi kể lại.

- Ta khoan thai ẩn thế và không tạo nên chút tiếng tăm gì, chỉ bởi vì ngươi xuất hiện trước ta. Trong câu chuyện xưa mà quận Giao Đông đã chuẩn bị sẵn, khi Trịnh Tụ đến Trường Lăng, ta cũng sẽ bắt đầu trở thành Tu hành giả phong quang nhất nơi này. (phong quang: nổi bật, đứng đầu)

- Ta sẽ trở thành Tu hành giả tài năng nhất ở Ba Sơn Kiếm Tràng, cuối cùng trở thành Kiếm thủ thiên hạ của Ba Sơn Kiếm Tràng.

- Trong câu chuyện xưa đã được chuẩn bị sẵn, Nguyên Vũ vẫn sẽ phát động biến ở Trường Lăng, vẫn muốn diệt Ba Sơn Kiếm Tràng. Chúng ta sẽ thúc đẩy hắn làm như vậy, nhưng cuối cùng hắn sẽ thất bại, sẽ bị thiên hạ phỉ nhổ bởi vì hành vi đê tiện này, sau đó ta dẫn Ba Sơn Kiếm Tràng thuận lý thành chương phản diệt Hoàng tộc Trường Lăng, tiếp quản nơi này.

- Cuối chuyện xưa đã được chuẩn bị sẵn này, quận Giao Đông ta không chỉ chinh phục cựu quý tộc, chinh phục Hoàng thất Trường Lăng, mà còn thu hồi Ba Sơn Kiếm Tràng về sử dụng riêng. Nhưng sai lầm lớn nhất của câu chuyện xưa này chính là ngươi xuất hiện trước khi ta kịp làm những chuyện kia. Việc Vương Kinh Mộng chợt xuất hiện khiến người trong thiên hạ đều biết đã làm đảo lộn toàn bộ câu chuyện này.

- Thực ra ta cũng có lòng tin có thể chiến thắng mỗi một Kiếm sư mà ngươi khiêu chiến lúc đó, ta cũng có thể làm được tất cả mọi chuyện mà ngươi làm ra lúc ấy, ta cũng có thể trở thành Kiếm sư thiên tài chói mắt nhất Trường Lăng, nhưng trước khi ta kịp làm, ngươi đã thành công, trừ phi ta có thể chiến thắng ngươi.

- Nhưng lúc ấy ta cũng đã là đệ tử của Ba Sơn Kiếm Tràng, hơn

nữa ngươi lại có được bí mật của vương triều Đại U để lại, cộng thêm Ba Sơn Kiếm Tràng mặc cho ngươi lựa chọn, về tu vi cũng là người sau vượt người trước, dần dần vượt qua ta.

- Cho nên ngươi cứ như vậy mà chiếm lấy câu chuyện xưa của ta.

- Vốn Kiếm thủ thiên hạ quang huy vạn trượng, lãnh quân diệt ba triều Hàn Triệu Ngụy của Ba Sơn Kiếm Tràng hẳn là ta, sẽ được ghi chép trong sử sách mãi mãi, kể cả người trong truyền thuyết hậu thế kia cũng phải là ta, mà không phải Vương Kinh Mộng. Mặc dù sau này ngươi chết trận ở Trường Lăng, ghi chép như vậy cũng không thể nào thay đổi được.

- Ngươi quá mạnh, nếu không giúp Nguyên Vũ giết ngươi, tất cả chuyện xưa mà quận Giao Đông chuẩn bị sẵn đều không thể nào thực hiện được. Hoặc là Nguyên Vũ chết đi, Ba Sơn Kiếm Tràng và ngươi trở thành chủ nhân mới của vương triều Đại Tần, thiên hạ thống nhất, ngươi trở thành Hoàng đế mới. Hoặc là Nguyên Vũ vẫn nơm nớp lo sợ diễn kịch, cả đời đều cuộn mình dưới bóng tối của Ba Sơn Kiếm Tràng, tất cả sử sách và chuyện xưa đều sẽ ca tụng câu chuyện của ngươi, chứ không phải câu chuyện của quận Giao Đông và ta.

- Nếu muốn tìm lại cuộc đời và chuyện xưa của ta một lần nữa, hoặc có thể nói là chuyện xưa báo thù thuộc về ta, vậy cũng chỉ có phản bội Ba Sơn Kiếm Tràng và ngươi.

Diệp Tân Hà sắc mặt hờ hững nói những lời này, mặc cho đoạn cá trước người lạnh đi, dầu mỡ máu vàng óng trên vảy cá biến thành một màu trắng khó coi, khi nói đến một câu này, sắc mặt của y chợt biến đổi, mỉa mai nở cười lạnh,

- Chỉ trách ngươi quá ưu tú, lại vừa có được thiên phú kinh người, lại được truyền thừa U đế, còn được gọi là Kiếm thủ của Ba Sơn Kiếm Tràng, ngươi không cảm thấy không hợp đạo lý trên thế

gian này, không cảm thấy sẽ bị trời phạt sao?

Đinh Ninh đang im lặng thưởng thức món cá.

Loại cá hồ nước lạnh này trải qua thủ đoạn nướng của tên Tông sư nước Yến kia, đích thật là mỹ vị nhân gian, hơn nữa sau hôm nay, cũng không biết năm nào mới có thể gặp lại.

Hắn từ từ ăn đoạn cá của riêng mình, sau đó đặt đũa xuống, nói:

- Ta đã từng nghĩ mình chịu trời đố kị, nhưng không nghĩ rằng sự phản bội này đến từ người mình yêu hoặc là bằng hữu mà mình tín nhiệm nhất.

Sau đó hắn hít sâu một hơi, nhìn thẳng Diệp Tân Hà, hỏi:

- Loại chuyện xưa gì, so sánh với những bằng hữu đã từng đồng sinh cộng tử, hỉ nộ ái ố cùng ngươi? Chuyện xưa đó có thực sự quan trọng không?

- Chắc hẳn ngươi cũng hiểu rõ người của quận Giao Đông trưởng thành như thế nào, hôm nay có bằng hữu thân thiết bên cạnh, ngày mai có thể trở thành người giết chết ngươi, hoặc là địch nhân bị ngươi giết chết. Kỳ thật ta có chút thưởng thức Nguyên Vũ, người chân chính đứng ở chỗ cao nhất, trước tiên cần phải vô tình.

Diệp Tân Hà nhìn Đinh Ninh, lạnh lùng nói:

- Hơn nữa có một chuyện mà ta vẫn muốn làm nhất, vốn là muốn thử xem có thể giết chết ngươi hay không. Hơn nữa thời đại của Vương Kinh Mộng đã chấm dứt, tu vi chân nguyên của ngươi bây giờ đã không ở phía trên ta nữa. Ngươi đang khổ cực chờ đợi một cơ hội hành tung của ta xuất hiện, nhưng đối với ta mà nói, đây cũng là một cơ hội, bởi vì ngươi còn chưa đột phá Bát Cảnh.

- Ngươi cũng giống như ả, vấn đề lớn nhất của Tu hành giả quận Giao Đông các ngươi chính là quá tham lam. Cho nên cũng muốn trừ bỏ đi một Tu hành giả ẩn thế không xuất hiện như hắn.

Đinh Ninh lắc đầu, chậm rãi đứng dậy đi về phía sân tuyết ngoài viện, thanh âm nương theo tiếng gió núi cùng tuyết rơi, tiếng đạp tuyết tiếp tục truyền vào trong phòng:

- Người quá tham lam sẽ có sơ hở, tư tâm sầu lo quá nhiều, mặc dù giấu rất nhiều cảm xúc ở sâu trong lòng, luôn luôn gông xiềng, tâm cảnh các ngươi không đủ thanh minh, kiếm ý làm sao có thể hoàn mỹ?

- Ta cũng tu đại đạo vô tình, vạn vật trong thiên địa hay sinh mệnh ở trong mắt ta chỉ như sô cẩu*, chém giết tất cả, chắc chắn sẽ sạch sẽ hơn so với tâm tình ngươi.

Diệp Tân Hà nở nụ cười. (trong câu "Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu")

Y đứng dậy, đi theo Đinh Ninh đi về phía sân tuyết ngoài viện.

Khi đi thẳng ra căn viện gỗ này, tuyết đọng phía sau y liền kết thành từng mảng bay lên, đã dệt thành một tấm lưới.

Vô số tuyết mỏng nhẹ nhàng bay xuyên qua như kiếm, dần dần thành một cái màng mỏng, ngăn cách thiên địa nguyên khí bên ngoài.

Đây là cuộc chiến sinh tử, là chuyện liên quan đến báo thù, cũng không phải là mời so đấu một cách công bằng, cho nên ra tay hienr nhiên không cần phân biệt trước sau.

Diệp Tân Hà đi ra khỏi tòa viện này lại trực tiếp ra tay, không phải bởi vì một chén cháo kia, mà do không muốn để cho mình phân tâm đối mặt với khí tức của một gã Tông sư nước Yến nọ.

Mặc dù biết rõ một gã Tông sư nước Yến kia sẽ chỉ đứng ngoài quan sát, nhưng chẳng qua cảm giác được sự tồn tại của gã ở trong cái viện kia, sẽ khiến cho tâm thần của y bị phân tán.

Một mảnh gỗ hiện ra trước mặt y.

Đây chính là Đào Thần kiếm của Ba Sơn Kiếm Tràng.

Đào Thần kiếm là phôi kiếm do Linh mộc trải qua lôi hỏa rèn luyện chế thành, trải qua nguyên khí của mấy đời đại Kiếm sư Ba Sơn Kiếm Tràng tẩm bổ, đã sớm không còn là phàm vật nơi thế gian, thậm chí bởi vì là bội kiếm của Tông chủ Ba Sơn Kiếm Tràng đời trước, năm đó Diệp Tân Hà đã có tư cách cầm kiếm này, từ ý nghĩa nào đó mà nói, nếu Đinh Ninh thoái ẩn, hoặc có thể nói hắn mặc kệ không quan tâm chuyện tông môn, vậy y chính là Tông chủ tương lai của Ba Sơn Kiếm Tràng.

Diệp Tân Hà nói rằng mình vô tình, kiếm ý của y cũng đích xác hoàn toàn vô tình.

Khi thanh kiếm bản mệnh này xuất hiện trước người y, nguyên khí trong tiểu thiên địa mà y khống chế cũng không hội tụ về phía kiếm mảnh này, kiếm khí trên kiếm lại lãnh khốc ngăn cản tất cả lực lượng thấm vào cùng dung hợp.

Thế giới lôi hỏa trong đạo kiếm mảnh cực kỳ vô tình này xảy ra biến hóa huyền diệu, làm cho tất cả nguyên khí trong không gian nó đi qua đều bị cắt ra, dao động.

Theo ánh mắt lạnh như băng của Diệp Tân Hà, đạo kiếm mảnh này kéo ra một cái thông đạo chân không, rơi về phía cổ họng Đinh Ninh.

Q8 - Chương 164: Mãi mãi không thể thay thế

Tên thợ săn trung niên trong gian nhà gỗ cũng chạy ra ngoài viện, nhìn một kiếm này của Diệp Tân Hà, người Tông sư Yến cảnh này cực kỳ cảm khái.

Gã vốn không đồng ý với câu Vương Kinh Mộng đã cướp đi chuyện chưa của y mà Diệp Tân Hà nói ra.

Nhưng một kiếm này xuất hiện đã làm cho gã thay đổi hoàn toàn quan điểm của mình.

Bởi vì một kiếm này quá mức cường đại.

Hơn nữa rất đặc biệt.

Có một loại cảm giác bối kinh ly đạo, tự thành một phái. (bối kinh ly đạo: đi ngược lại với những đạo lý, con đường cũ)

Nhân vật như vậy rất có thể siêu thoát khỏi định nghĩa của người tu hành hiện tại, thậm chí khai sáng ra hệ thống tu hành hoàn toàn khác biệt với người tu hành hiện tại, tự nhiên không phải những Kiếm sư Trường Lăng lúc đó có khả năng so sánh.

Cho nên coi như ở trên Lộc Sơn Hội Minh, Diệp Tân Hà vẫn che dấu thực lực chân chính như trước.

Thực lực chân chính của y vẫn nằm trên trí tưởng tượng của tất cả Tu hành giả trên thế gian.

Đinh Ninh rất bình tĩnh nhìn một kiếm tuyệt tình diệt đạo của Diệp Tân Hà.

Đạo kiếm quang này bài xích tất cả khí tức trên thế gian, chặt đứt toàn bộ quy tắc nguyên khí, vậy tự nhiên cũng có thể phá vỡ bất kỳ nguyên khí nào mà hắn dẫn dắt tới.

Thế nhưng hắn đứng tại chỗ, ngay cả động cũng không nhúc nhích một chút.

Có một thanh kiếm nhỏ từ bên hông hắn bay lên.

Đây là Mạt Hoa Tàn kiếm.

Vô số bông hoa nhỏ vụn tung bay trên thân kiếm, tiếp theo bị một đạo kiếm quang vô tình này cắt ra, xén thành mảnh nhỏ.

Nhưng thân kiếm của Mạt Hoa Tàn kiếm lại đang kéo dài, vô số tia kiếm bay ra ngoài, mỗi một tia còn nhỏ hơn cả sợi tóc, tia kiếm đều đâm trúng một mảnh bông tuyết phía trên, nối liền với mảnh bông tuyết này.

Mạt Hoa Tàn kiếm dẫn dắt toàn bộ trận mưa tuyết, cứng rắn nghênh đón đạo kiếm quang vô tình này.

Một tiếng ầm vang vọng.

Trong thiên địa phát ra một tiếng nổ nặng nề đến mức khó có thể tưởng tượng được, ngàn ngọn núi đáp lại, vô số tuyết đọng từ đỉnh núi, từ trên cành cây trượt xuống, áp lực lên vô số cỏ cây chợt nhẹ, chúng nó đột nhiên từ tư thế cong cong chợt trở nên thẳng tắp.

Tất cả cỏ cây giữa ngàn ngọn núi này, đều bởi vì chấn động này mà chợt nhẹ nhõm, tựa như có sinh mệnh, khắp nơi tràn đầy một loại khí tức vui vẻ thoải mái.

Mảnh Đào Thần kiếm mỏng manh rời khỏi lôi hỏa như ẩn như hiện, dừng lại trên không trung.

Trong mắt Diệp Tân Hà xuất hiện một tia thần sắc khiếp sợ.

Một kiếm vô tình này của y có thể chém giết vạn vật trên thế gian, song thứ Đinh Ninh dẫn dắt lại chính là lực lượng của y.

Y không thể nào chém lại chính mình.

Trong nháy mắt này y không thể nào giải thích tâm tình của mình.

Y nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Đinh Ninh, lại cảm thấy hắn đang cười nhạo mình một cách tùy ý.

Trừ phi có thể vô tình chém giết ngay cả bản thân, đây mới là vô tình thực sự trên thế gian này.

Y đã chuẩn bị rất nhiều năm, vốn là một kiếm chuẩn bị dùng để đối phó Vương Kinh Mộng, lại bị phá vỡ dễ dàng như vậy.

Song y không kịp suy tư, bởi vì phản kích của Đinh Ninh đã bắt đầu.

Thiên địa dường như đột nhiên trở nên sáng sủa.

Một cỗ khí tức vui sướng khó hiểu tràn ngập khắp thiên địa.

Tất cả lực lượng do cỏ cây đột ngột không chịu áp lực mà thẳng tắp bắn ra, cùng cỗ khí tức vui vẻ thoải mái đến từ giữa ngàn ngọn núi kia, đều biến thành kiếm ý trong một kiếm này của Đinh Ninh.

Vô số cơn gió bởi vì những loại cỏ cây này dựng thẳng lên mà lưu động, bao bọc thiên địa nguyên khí, toàn bộ bị Đinh Ninh dẫn dắt tới, hội tụ vào kiếm trong tay hắn.

Một đạo kiếm quang vô song hiển hiện ở trong tay Đinh Ninh.

Đây là lần đầu tiên Đinh Ninh toàn lực vận dụng Đại Hình

kiếm sau khi đạt tới Thất Cảnh.

Lực lượng nguyên khí vô cùng bàng bạc trong ngàn tòa núi hội tụ đến, trong nháy mắt đè vỡ pháp trận bằng tuyết của Diệp Tân Hà, cùng lúc đó, chân nguyên bành trướng khác với người tu hành bình thường trong cơ thể Đinh Ninh cũng điên cuồng trào ra, dũng mãnh tràn vào Đại Hình kiếm trong tay.

Toàn bộ ngọn núi đang rung chuyển.

Bao gồm cả hồ nước ở phía xa kia.

Dường như núi này, hồ này đều bị một kiếm này của Đinh Ninh cuốn đi, đánh bay.

Trong thân thể Diệp Tân Hà vang lên tiếng xương nứt vụn.

Trong lòng y dâng lên vẻ cực kỳ không thể tin được, trong cảm giác, máu thịt và xương cốt của y giống như là than đốt hết, đang biến thành từng mảnh tro bụi tiêu tan.

Y đã có thể xác định, Đinh Ninh hiện tại còn mạnh hơn so với Vương Kinh Mộng năm đó.

Khi có được cơ hội tu hành lần thứ hai, Đinh Ninh đã sửa chữa tất cả khuyết điểm trong quá trình tu hành lúc trước, thậm chí ngay cả công pháp chân nguyên, kiếm trong tay, đều đã có xu hướng hướng đạt tới cấp độ mạnh mẽ nhất thế gian này.

Tuy nhiên vẻ tự tin và ý chí chiến đấu của y vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Mảnh Đào Thần kiếm mỏng manh trước người y bốc cháy lên.

Thanh danh kiếm cấp truyền thuyết này mang theo chân nguyên bản mệnh nhiều năm khổ tu của y, hóa thành từng luồng khói xanh, mỗi một luồng khói xanh đều là một cỗ kiếm khí vô

tình, tung hoành cắt đâm ở trong không khí, tạm thời ngăn cản nguyên khí khủng bố như hai tòa núi khổng lồ đè tới.

Cùng lúc đó, y tác động đến một luồng khí cơ sâu trong khí hải bản thân.

Cỗ khí cơ này liên tục vươn tới phía tinh không tịch diệt, nối liền với nữ chủ nhân Trường Lăng kia.

Tịnh Lưu Ly giết Lý Tư, khiến cho hành tung nàng trở nên vô tung bất định, cho nên Trịnh Tụ cũng không dám dùng Tinh Hỏa kiếm như vậy nữa.

Nhưng Diệp Tân Hà biết lần này Tinh Hỏa kiếm của Trịnh Tụ nhất định sẽ tới.

Bởi vì Trịnh Tụ rất rõ ràng, nếu Diệp Tân Hà nhìn thấy Tịnh Lưu Ly, vậy nàng ta chắc chắn sẽ không có cơ hội thi triển ra thủ đoạn kia.

Đinh Ninh ngẩng đầu.

Trên bầu trời sáng rõ đã xuất hiện một đường ánh sao trống rỗng.

Khí hải của Diệp Tân Hà lúc này đã trống rỗng.

Nương theo một tiếng kêu to thê lương, tất cả chân nguyên trong cơ thể y từ chỗ Khí hải phá thân thể tuôn ra, hội tụ trên Đào Thần kiếm thiêu đốt, biến thành một đạo lôi hỏa màu vàng.

Y đã không suy nghĩ đến vấn đề tu vi của mình sau này, cũng không lo lắng đến sự tồn tại của tên Tông sư nước Yến kia, y chỉ muốn giết chết kẻ địch cả đời mình đang ở trước mắt này.

Đinh Ninh động.

Hắn bước lên một bước.

Theo một bước này, lực lượng từ ngàn tòa núi hội tụ đến dung hợp với kiếm thế của hắn một cách vô cùng hoàn mỹ.

Trong một kiếm thế này còn dẫn dắt tuyết lạnh của ngàn ngọn núi, mờ mờ ảo ảo mang theo lực lượng băng hàn lĩnh ngộ được khi song tu cùng Trường Tôn Thiển Tuyết.

Nhưng làm cho người ta càng thêm khiếp sợ chính là, một đạo Tinh Hóa kiếm từ trên bầu trời rơi xuống bắt đầu tan rã.

Càng thêm chuẩn xác mà nói là càng đến gần Đinh Ninh, trên thân kiếm này lại càng có nhiều ánh lửa tái nhợt rời khỏi thân kiếm, hội tụ trong đạo kiếm quang này của Đinh Ninh.

Kiếm quang một kiếm này của Đinh Ninh mang theo ý lạnh cực độ, mang theo phong bạo, mang theo lực lượng đến từ tinh không, hoàn toàn giống như biến thành cái đuôi sáng loáng của một ngôi sao chổi.

Một đạo kiếm quang này quét ngang qua.

Bất kể là lôi hỏa của Diệp Tân Hà, hay là Tinh Hỏa kiếm từ trên bầu trời rơi xuống, toàn bộ đều bị một kiếm này quét sạch!

Vô số mảnh vụn băng tuyết mỏng manh mang theo từng điểm Tinh Hỏa tái nhợt không thể dập tắt trào lên trên người Diệp Tân Hà.

Trong nháy mắt này, thân thể Diệp Tân Hà trở nên bán trong suốt, trên người y trào ra vô số điểm sáng bạc.

Quần áo cùng máu thịt trên người Diệp Tân Hà biến thành mảnh vụn rất nhỏ, giống như vô số đom đóm tỏa ra trong bốn phía thiên địa.

Y không thể nói ra bất cứ lời nào.

Y nhìn Đinh Ninh, trong đầu tràn đầy không thể tin nổi, cảm thấy mọi chuyện đều quá mức hoang đường. Cho dù cuối cùng bị giết chết, y tuyệt đối cũng không cách nào tưởng tượng, mình sẽ bị một kiếm của Đinh Ninh giống như giết gà giết chó, không hề có năng lực phản kháng chút nào chém giết.

- Tục Thiên Thần Quyết cũng do ta cố ý giao tới trong tay ả.

Đinh Ninh đến trước mặt, lẳng lặng nhìn y, sau đó nhẹ giọng nói:

- Ngươi vẫn luôn có một chút sai lầm... Ngươi nghĩ ngươi ở rất gần ta, nhưng thực tế lại là rất xa xôi. Cho dù ngươi đến Trường Lăng trước ta, cho dù ngươi nổi bật trên đời trước ta, nhưng chờ khi ta đến Trường Lăng, ngươi vẫn chỉ là một trong Kiếm sư bị ta đánh bại, ngươi chính là ngươi, mãi mãi không có khả năng thay thế chuyện xưa của ta.

Diệp Tân Hà nghe rõ ràng những lời này.

Y không thể hiểu được tâm tình của mình rốt cuộc là như thế nào.

Y cũng không còn thời gian để suy ngẫm nữa.

Bởi vì vào lúc này, khi khí tức lưu động trước người Đinh Ninh thổi tới trên người y, y đã hoàn toàn tiêu tán.

Thân hình của y hoàn toàn biến mất, biến thành một ít tro tàn vẫn đang có huỳnh quang chớp động như trước, theo mảnh tuyết bay múa, nhào về phía thiên địa.

Đinh Ninh duỗi người hít một hơi, hắn nhìn về một hướng ở phương xa.

Trong trận chiến đánh Tần trước nay chưa từng có này, hắn đã chờ đợi thật lâu, rốt cục chờ được cơ hội giết chết Diệp Tân Hà.

Thế nhưng đối với hắn, đây vẫn chỉ là sự khởi đầu.

Trịnh Tụ cũng ở Yến cảnh, cách hắn cũng không xa xôi.

Nương theo việc Diệp Tân Hà bị giết chết, nương theo Tinh Hỏa kiếm mà y dẫn tới, hắn đã cảm nhận được phương vị cụ thể của Trịnh Tụ.

Q8 - Chương 165: Cảm giác rét lạnh sau nhiều năm

Để hiểu một người thực sự yêu ghét, phải đợi cho đến khi hắn chết.

Mà muốn vạch trần lá bài tẩy cuối cùng của một người, cũng phải ở thời điểm sắp giết chết hắn.

Đinh Ninh không tin liên quân hai nước Yến, Tề có thể thắng như vậy, là bởi vì bằng vào sự hiểu biết của hắn về Nguyên Vũ và Trịnh Tụ, hắn biết trong tay hai người chắc chắn có lực lượng ẩn giấu mà người ngoài không biết đến.

Nhưng rốt cuộc có bao nhiêu, chỉ có thể đợi đến thời khắc cuối cùng mới được công bố.

Ý định ban đầu của hắn vẫn không thay đổi.

Hắn vẫn muốn cố hết sức giải quyết ân oán trong thế giới của người tu hành.

Hơn nữa hắn không muốn lại có bất kỳ người ngoài ý muốn nào nữa.

Trên đời này, hắn chưa chắc đã hoàn toàn vô địch, nhưng hắn tin tưởng nếu mình muốn chạy trốn, cũng không còn ai ngăn cản được mình nữa.

Cho nên hắn có thể mạo hiểm.

Hơn nữa sau khi trải qua biến cố Trường Lăng, hắn càng hiểu rõ bất cứ chuyện gì cũng phải chủ động.

Hắn vẫn luôn tìm kiếm cơ hội giết chết Diệp Tân Hà.

Mà khi Diệp Tân Hà cùng Trịnh Tụ đồng thời xuất hiện ở Yên cảnh, cơ hội để hắn ám sát Trịnh Tụ rốt cục cũng đến.

Cơ hội này chỉ thoáng qua.

Cho nên thậm chí không kịp nói lời tạm biệt cùng tên Tông sư nước Yến quy ẩn sơn lâm này, thân ảnh của hắn đã biến mất trong mảnh núi tuyết này.

Tuyết đọng dưới chân hắn cũng đồng loạt tiêu tan theo thân ảnh của hắn biến mất.

Trên núi đá ngăm đen dưới tuyết đọng lưu lại hai dấu chân thật sâu, phần mép dấu chân sắc bén như đao cắt, khiến cho đôi dấu chân này nhìn qua vô cùng sắc sảo.

Tên thợ săn trung niên hít sâu một hơi, nhìn một đạo kiếm khí còn lưu lại vết tích sáng ngời giữa tầng tầng núi tuyết, cảm thụ được loại ý muốn rời đi này của Đinh Ninh, gã không kìm được cảm khái lắc đầu một lần nữa.

Diệp Tân Hà đã không còn là vật trong ao, Đinh Ninh càng cao cao tại thượng, không cách nào phỏng đoán, nếu lực lượng của chính mình cũng không sánh kịp, vậy cần gì phải miễn cưỡng?

Có thể sinh sống một cách vui vẻ, hòa hợp với trời đất này, lúc rảnh rỗi nấu canh rắn, nấu cá tươi, hưởng thụ nhân sinh tươi đẹp, cần gì phải làm cho mình không thoải mái?

Tất cả chuyện phiền lòng đều sinh ra từ tâm mình.

.....

Trong nháy mắt Đinh Ninh giết chết Diệp Tân Hà, trước đó một hơi thở, Tinh Hỏa kiếm rơi xuống, nhưng có không ít Tinh

Hỏa bị Đinh Ninh cứng rắn rút ra để sử dụng, khi Đinh Ninh cảm nhận được vị trí cụ thể của Trịnh Tụ, Trịnh Tụ cũng cảm nhận được hắn đã bắt được phương vị của mình.

Một đạo khí tức cường giả đối với nàng mà nói là khủng bố đến mức khó có thể tưởng tượng, đang lao đến từ núi tuyết xa xa, trong nháy mắt vọt vào thế giới nhận biết của nàng.

Cỗ khí tức khủng bố mà cường đại này làm cho nàng có cảm giác rất quen thuộc, nhưng đồng thời cũng rất xa lạ.

Xa lạ nằm ở chỗ khí tức này cường đại hơn so với trong trí nhớ của nàng, nhiều hơn vô số hương vị không thể nói rõ, xa lạ còn ở chỗ, cỗ khí tức này tràn vào thức hải của nàng, lại không còn vẻ thân cận mà trở nên lạnh lùng như vậy, lộ quy lộ, kiều quy kiều(đường quy đường, cầu quy cầu: chuyện không liên quan lẫn nhau nên nghiêm khắc phân biệt.). Cũng giống như hai người cầm ô đi qua nhau trong màn tuyết rơi, thế nhưng cũng không thèm liếc mắt nhìn nhau một cái.

Nàng biết chính xác chuyện gì đã xảy ra.

Nàng biết Diệp Tân Hà chết đi, cũng biết Tục Thiên Thần Quyết đối phương giao cho nàng cũng đã bị động tay động chân mà nàng cũng không thể phát hiện, cũng biết đối phương bằng vào một kiếm này mà tập trung vào khí cơ của nàng.

Nhưng trong nháy mắt này, nàng lại không cảm thấy sợ hãi, ngược lại có chút hoảng hốt.

Trong đầu nàng chợt xuất hiện rất nhiều hình ảnh.

Những hình ảnh kia ẩn sâu trong trí nhớ của nàng, nàng đến Trường Lăng lần đầu tiên, lần đầu nhìn thấy người nam tử này.

Lông mày của nàng hơi nhíu lại.

Tâm thần của nàng dường như rất muốn xuyên qua thời gian và không gian, quay về khoảnh khắc những hình ảnh này diễn ra.

Nhưng loại hoảng hốt này cũng chỉ kéo dài tầm khoảng một hơi thở.

Khuôn mặt của nàng trở nên hoàn toàn lạnh lùng, gương mặt thanh lệ sáng bóng như sứ trắng.

Lúc này nàng đang ở một thung lũng tránh gió tránh tuyết.

Những hạm lớn U Phù khiến người ta sợ hãi, lúc này giống như một chiếc thuyền đánh cá nửa chìm nửa nổi, một nửa lộ ra trong bụi lau sậy của lòng chảo sông, lúc này khoác lên mình tuyết dày, hòa làm một thể với phiến lòng chảo sông này, cho dù có người đi qua núi non phụ cận, cũng chưa chắc có thể phát hiện ra sự tồn tại của chúng.

Liên tục chinh chiến, những hạm lớn U Phù này cần thời gian nhất định để dựa vào pháp trận tích súc thiên địa nguyên khí.

Trên lý thuyết mà nói, rút lui cùng với những hạm lớn U Phù này, khả năng nàng thoát khỏi Đinh Ninh đuổi giết cũng sẽ cao hơn.

Nhưng nếu chỉ đơn thuần muốn sống sót, cuộc sống của nàng còn có ý nghĩa gì?

Chẳng qua nếu muốn sống sót, rất nhiều năm trước nàng đã có thể làm được.

Cuộc đời này của nàng vẫn luôn là đánh cược.

Giống như hiện tại, nàng phải đánh cược chính mình sau khi thoát khỏi lần đuổi giết này, còn có lực lượng có thể chống lại Ba Sơn Kiếm Tràng.

Tấn công vương triều Đại Yến trước tiên không phải vì vương triều này dễ đối phó hơn Đại Tề, mà bởi vì mấy mỏ khoáng quan trọng của vương triều nước Yến rất trọng yếu đối với nàng.

Hiện tại trong những hạm lớn U Phù này, liền chất đầy các loại đồ vật cực kỳ trọng yếu đối với tương lai của nàng.

- Đi!

Nàng ra lệnh cực kỳ dứt khoát.

Cả hạm đội U Phù còn không rõ đã xảy ra chuyện gì, không rõ vì sao nàng lại phóng ra một kích như vừa rồi.

Càng không rõ vì sao nàng đột nhiên muốn cả hạm đội U Phù này dùng phương thức nhanh nhất, bí ẩn nhất trở về Tần cảnh, trở về Quan Trung.

Khi hạm đội U Phù rơi vào trong tầng nước băng biến mất, Trịnh Tụ đã che giấu đi tất cả khí tức của mình, rời khỏi mảnh lòng chảo sông này.

Nàng không vận dụng bất kỳ chân nguyên nào, chỉ chậm rãi mà đi giống như người bình thường.

Bông tuyết lạnh lẽo rơi trên người nàng, dần dần tích tụ một tầng tuyết trên người nàng.

Thu liễm khí tức, sẽ có nghĩa là nàng trực tiếp tiếp xúc với cái lạnh chân chính.

Đôi môi tươi nhuân như đóa hoa của nàng bắt đầu đông lạnh đến mức xanh tím, hai chân cũng dần dần tê dại lạnh như băng.

Thế nhưng nàng cũng đã quen thuộc với chuyện này.

Ở quận Giao Đông rất nhiều năm trước, kể cả trong cuộc chinh chiến của vương triều Đại Tần chinh phạt ba triều Hàn Triệu Ngụy

sau này, rất nhiều lúc nàng đảm nhận vai trò thích khách, tiềm ẩn mà đi, tránh khỏi nhận biết của Tu hành giả cường đại, kể cả việc tránh né Tu hành giả cường đại đuổi giết, vốn là chuyện nàng am hiểu nhất.

Cho nên mặc dù Đinh Ninh có thể nhanh chóng đuổi theo đến thung lũng kia, nhưng nàng vẫn tự tin thoát khỏi sự truy đuổi của hắn.

Chẳng qua tất cả thực sự sẽ giống như nàng nghĩ?

.....

Dư âm biến mất của hạm đội U Phù còn chưa hoàn toàn tiêu tan, từ đáy lòng chảo sông kia phiếm ra một ít bong bóng khí cùng bùn cát còn đang bốc lên trên mặt nước, rất nhiều lau sậy vốn đã ngã xuống bị một cỗ lực lượng khổng lồ từ trên bầu trời rơi xuống xé rách thành vô số mảnh vụn.

Những mảnh vỡ này giống như vô số cây tăm dài nhỏ bay ra ngoài, tạo thành một bức tường hình tròn.

Ở trung tâm vòng tròn này, mặt nước chợt trở nên yên lặng, bị một cỗ lực lượng đè ép giống như lưu ly thực chất.

Thân ảnh Đinh Ninh đã xuất hiện trên mặt nước.

Dùng tốc độ người thường khó có thể tưởng tượng từ ngọn núi tuyết xa xa vượt không mà đến, giống như thiên thạch rơi xuống nơi này, đổi lại bất kỳ tông sư nào trên thế gian này, chân nguyên trong cơ thể sớm đã hao hết, không cách nào có thể duy trì.

Thế nhưng sau khi Đinh Ninh đột phá Thất Cảnh ở quận Giao Đông, tổng lượng chân nguyên trong cơ thể sớm đã không cách nào dùng lẽ thường để ước đoán, hắn vẫn có thể tiêu xài chân nguyên một cách tùy ý.

Hắn nhanh chóng xác định phương hướng chính xác của hạm đội U Phù, đồng thời cảm giác được dư âm lưu lại khi nàng thu liễm khí tức trên người.

Hắn có thể xác định dư âm này là nàng cố ý lưu lại để cho mình cảm giác được.

Nàng cố ý cho hắn biết, nàng và hạm đội U Phù tách ra chạy theo hai hướng.

Như vậy mặc dù hắn có ý định lưu hạm đội U Phù lại, cũng chỉ có thể làm ra lựa chọn giữa nàng và hạm đội U Phù.

Là truy tìm một mục tiêu sẽ nhanh chóng biến mất, chưa chắc có thể đuổi kịp, hay là lựa chọn hạm đội U Phù có cơ hội đuổi kịp rất lớn?

Đinh Ninh không chút do dự.

Thân ảnh của hắn biến mất từ trên mặt nước này, đuổi theo phương vị dư âm khí tức của nàng biến mất.

Mục tiêu của hắn vẫn luôn là Diệp Tân Hà và Trịnh Tụ.

Về phần hạm đội U Phù, hắn chỉ cần xác định phương vị chạy trốn là đã đủ rồi.

Q8 - Chương 166: Trảm quá khứ

Khi thân ảnh của hắn biến mất không lâu trên mặt nước này, chỗ này rốt cục trở nên hoàn toàn yên tĩnh, nhưng trên mặt nước lại có một cái vết tích ngưng tụ không tiêu tan.

Rất đơn giản để khắc một cái vết tích trên mặt đất hoặc trên đá, nhưng có thể khắc một đạo vết tích ở trên mặt nước lưu động lại tựa như Thần tích, trên sử sách cũng chưa từng thấy có người tu hành nào có thể làm được.

Những người còn lại không thể làm được, mà chỉ có Đinh Ninh mới có thể thành công, đây chính là ấn ký đặc biệt của hắn.

Trong gió tuyết phía trên đột nhiên xuất hiện một cái bóng hình kỳ quái.

Bất kể là người tu hành hay là dị thú, khi kịch liệt xé gió lao đi trên không trung, chắc chắn sẽ mang đến tiếng xé gió, chắc chắn sẽ đục ra một lỗ thủng trong gió tuyết yên bình của thiên địa này, khơi dậy vô số mảnh tuyết bay hỗn loạn.

Cái bóng hình này rất nhanh, tốc độ như sao băng.

Nhưng khi kịch liệt lao đi bên trên không trung, lại dung hợp với gió tuyết một cách cực kỳ quỷ dị, vô thanh vô tức, cũng không có nguyên khí dao động kịch liệt.

Nó mang lại sự thay đổi duy nhất cho mảnh thiên địa này là hàn ý nồng đậm hơn.

Mặt nước có tuyết đọng nổi lơ lửng nhanh chóng đóng băng,

băng lạnh cứng rắn mà trong suốt lan tràn xuống đáy nước, đóng băng tất cả mà không hề tạo ra chút tiếng động nào, chỉ có một đường vết kiếm kia vẫn lưu lại trên bề mặt cực kỳ rõ ràng.

Cái bóng hình kỳ quái này trong nháy mắt khi sắp tiếp xúc với mặt nước, nhẹ nhàng lộn một vòng, cực kỳ nhu hòa dừng lại trên mặt băng.

Đây là một loài yêu thú rất kỳ lạ.

Lý do sử dụng từ "loài" mà không phải từ "con" hoặc "đầu" để mô tả, bởi vì nó giống như một con sâu lớn, cũng giống như một con rồng.

Hoặc nếu dùng ngôn ngữ chính xác hơn để miêu tả, nó giống như một con sâu lớn dài hai trượng, trên đầu mọc sừng, hơn nữa trên người phủ đầy vảy rồng u ám.

Nó không phải là Giao long.

Bất kể là băng tinh u ám kết thành vảy rồng, hay là khí tức nó phun ra khi hít thở, đều tản ra Long tức cực kỳ thuần chính, đủ để Giao long sợ hãi. (Long tức: khí tức của rồng)

Loại Long tức độc đáo này xuất hiện trong vô số sử sách ghi chép, mà lần gần nhất để cho người tu hành trong thiên hạ có cơ hội tiếp xúc, tự mình cảm ngộ một lần, chính là lúc Bách Lý Tố Tuyết cưỡi U Long xông vào Hoàng cung Trường Lăng xưa kia.

Hình thể và ngoại hình của con rồng này hoàn toàn không thể so sánh với U Long giống như ngọn núi khổng lồ kia, nhưng Long tức cùng nguyên khí dao động trên người nó lại cho thấy cường đại hơn rất nhiều so với U Long nọ.

Nếu không phải như thế, nó làm sao có thể vượt qua hư không mà gió tuyết không có chút biến đổi, giống như là Hoàng giả có thể khống chế gió tuyết một cách tùy ý tự nhiên?

Thế nhưng trên lưng nó lại có hai người.

Nó mang theo một loại kính sợ ngoài bản năng đối với hai người đang đứng trên lưng mình.

Hai người trên lưng nó có một người là Trưởng Tôn Thiển Tuyết, một người là Thiên Mộ.

Mà nó đương nhiên chính là Mân Sơn trùng lột xác kia, vừa có được huyết mạch của U Long, lại được nguyên khí của Cửu U Minh Vương kiếm ôn dưỡng, đạt đến mức độ hoàn hảo.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn vết kiếm trên mặt băng, thần sắc dần dần ngưng trọng, quay về phía Thiên Mộ hỏi:

- Có thể cảm ứng được không?

- Rất đơn giản.

Thiên Mộ cực kỳ dứt khoát trả lời.

Đinh Ninh đã đuổi theo Trịnh Tụ, cho nên thứ cần cảm ứng trong lời nói giữa Trưởng Tôn Thiển Tuyết và gã đương nhiên không phải là Trịnh Tụ, mà là những hạm lớn U Phù này.

Hạm lớn U Phù bởi vì được rất nhiều Tu hành giả cùng thợ thủ công vương triều Đại Tề gia tăng pháp trận mà càng thêm cường đại, song giờ khắc này lại thành một nét bút hỏng.

Trong nhận biết của Thiên Mộ, những hạm lớn U Phù rời đi này giống như là da con trăn khổng lồ, mặc dù thân ở xa xa, song thân thể vẫn nối liền với vảy da của con trăn đang thối lui này. Đối với gã mà nói, chuyện này thực sự quá đơn giản.

.....

Đinh Ninh rơi vào trong đống tuyết.

Nơi hắn đặt chân chính là chỗ một luồng khí tức biến mất mà Trịnh Tụ cố ý lưu lại cho hắn trong nhận thức.

Trong nhận thức của mình, hắn vẫn luôn đi dọc theo một đường đến đây.

Sau đó con đường này bị đứt đoạn.

Phía sau tuyết thậm chí ngay cả dấu chân cũng không có.

Ở Trường Lăng mười mấy năm trước, Trịnh Tụ là người hiểu rõ hắn nhất, cho nên khi nàng phản bội hắn với Ba Sơn Kiếm Tràng mà liên thủ với Nguyên Vũ, hắn không hề phòng liền bị thua thảm hại.

Nhưng hắn cũng rất hiểu Trịnh Tụ.

Cho dù cách nhiều năm như vậy, chỉ sợ hắn cũng là người hiểu rõ Trịnh Tụ nhất trên đời này.

Cũng ở Trường Lăng mười mấy năm trước, khi hắn và nàng gặp mặt lần đầu, bắt đầu quen nhau và cùng nhau chiến đấu, nàng và hắn cũng từng chơi trò chơi như vậy rất nhiều lần.

Nàng chạy trốn và hắn thì đuổi theo.

Hoặc nàng cố tình ẩn núp, chờ đợi để hắn có thể tìm thấy mình.

Khi trời mưa, nàng có thể ẩn mình trong một chiếc thuyền che bằng cỏ, hái quả mận tươi và pha sẵn một bình trà nóng chờ hắn.

Lúc tuyết rơi bay tán loạn, nàng chắc hẳn sẽ ở trong cửa hàng nhỏ ở ngõ sâu mà hắn yêu thích nhất, gọi một nồi thịt dê, uống một bầu rượu đầy.

Nhưng tất cả đều là quá khứ.

Khi hai chân hắn rơi xuống đất, những ngọt ngào trong quá khứ kia đã sớm hóa thành sát ý vô hình.

Nếu có lưu luyến, chắc chắn sẽ do dự, sẽ mềm lòng mà kiếm ý trở nên bất định.

Nàng ẩn nấp khí tức đi lại trong tuyết, chịu đựng giá rét, vậy hắn cũng phải hạ xuống đi lại, chắc chắn cũng không thể thông qua dấu vết mà nhận biết cùng nguyên khí có khả năng tìm kiếm được để truy tìm nàng.

Đây là sự kiêu ngạo và tính toán của nàng.

Có lẽ theo nàng thấy, năm đó nàng cùng Vương Kinh Mộng chơi những trò chơi nhỏ kia, cũng do nàng cố ý lưu lại chút dấu vết, mới có thể để cho Vương Kinh Mộng tìm được. Có một ngày nàng thực sự ẩn nấp đi, đối phương lại khó có thể tìm thấy sự tồn tại của nàng.

Đây là một vách đá tuyết.

Nơi manh mối biến mất chính là cuối vách đá này.

Vách đá tuyết này trông giống như một cây cầu gãy.

Đinh Ninh đứng ở rìa vách núi tuyết này, nhìn cánh đồng tuyết bao trùm tuyết trắng xóa phía dưới, gió núi lạnh thấu xương tựa như lưỡi dao sắc bén cắt vào trên người hắn.

Hắn thấy một dấu chân.

Hai dấu chân này rất nông, nhưng hắn lại rất quen thuộc, đây hiển nhiên là dấu chân thuộc về Trịnh Tụ.

Vị trí của hai dấu chân này còn cao hơn cả chỗ dấu chân của hắn, cho bất cứ kẻ nào cảm giác, là chủ nhân của đôi dấu chân này đi tới nơi đây, sau đó cứ như vậy tiến về phía trước một bước,

nhảy xuống vách núi tuyết này.

Tất nhiên nàng sẽ không tự sát.

Dưới vách đá tuyết không có thứ gì, không có bất kỳ dấu chân nào.

Nàng chỉ cố tình để lại đôi dấu chân này, nói với hắn biết rằng mình đã đến nơi đây.

Cố ý lựa chọn một vách núi tuyết như cầu gãy này, là bởi vì xưa kia đã từng có một năm tuyết rơi, hắn cùng nàng ngắm tuyết ở trên một vách núi tuyết như vậy.

Nàng muốn để cho hắn rơi vào trong hồi ức, muốn cho hắn biết nàng vẫn nhớ rõ những chuyện này.

Đồng thời dấu chân rất mới này còn nói cho hắn biết, nàng ở trong núi cách đó không xa, nhưng hắn vẫn nhìn không thấy nàng như trước.

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn một đôi dấu chân này, sau đó duỗi ngón tay vạch ra.

Dấu chân bị một đạo kiếm khí sắc bén đảo qua, biến mất vô tung.

Kiếm ý thanh minh mà kiên định.

Đây là trảm quá khứ.

Theo một đạo kiếm khí này được thi triển ra, một đoạn ký ức có liên quan kia cũng giống như bụi bặm bị hắn loại bỏ khỏi thức hải.

Sẽ không bao giờ nhớ tới, sẽ không bao giờ nghĩ về nó một lần nữa.

Nếu như tới giết nàng.

Kể từ khi nàng cố tình để lại rất nhiều vết tích liên quan đến quá khứ.

Hắn liền triệt để chém tới.

Kiếm ý đến từ tâm ý.

Những tri kỷ từng thực sự đồng sinh cộng tử với hắn, những chuyện đã trải qua cùng bọn họ trong quá khứ càng ngày càng hiện ra rõ ràng ở trong đầu hắn, thế nhưng bóng dáng Trịnh Tụ lại càng thêm xa xôi, càng ngày càng nhạt.

Hắn không hề trở nên yếu đi, ngược lại đang trở nên mạnh mẽ hơn.

Khi hắn tiếp tục cẩn thận xem xét tất cả dấu vết nhỏ xung quanh vách núi tuyết này, có mấy luồng khói xanh bốc lên giữa gió tuyết bốn phía.

Hắn chẳng hề suy nghĩ gì nữa.

Bởi vì bản thân chuyện này chính là sự sắp đặt của hắn.

Một ít Thanh Lang của vương tộc Ô Thị sẽ đến. *Thanh Lang: sói xanh

Đây không phải là trò chơi ở Trường Lăng năm đó.

Vì cơ hội này mà hắn đã chờ đợi rất lâu, ở trước khi tuyết rơi nơi Yến cảnh, hắn đã mang rất nhiều con sói khổng lồ của Ô Thị vận chuyển đến bên trong Yến cảnh.

Những dã thú này từ nhỏ đã sinh trưởng trong cánh đồng tuyết, bằng vào bản năng theo dõi con mồi của dã thú, vào thời điểm này lại càng hữu dụng hơn so với Tu hành giả cường đại.

Q8 - Chương 167: Bắt hạm

Hạm đội U Phù lướt đi trong vùng nước sâu.

Có thanh âm mà người tu hành không cách nào nghe thấy, ở trong pháp trận của hạm đội U Phù truyền ra, sau đó trở lại trong pháp trận của chúng nó.

Trong mỗi hạm lớn đều có mười gã Trận sư thay phiên nhau khống chế trận bàn, một ít bánh xe quấn quanh nguyên khí màu đen chuyển động, khống chế thân tàu khổng lồ tránh đi đá ngầm khổng lồ có khả năng hình thành uy hiếp ở trong nước một cách cực kỳ tinh chuẩn.

Tất cả Trận sư này, bao gồm cả Tu hành giả và quân đội trong những hạm lớn này, đều là người đã quanh năm theo Từ Phúc ra biển, sớm quen với việc tiềm hành như vậy.

Mọi thứ đều bình tĩnh.

Nhưng ngay hô hấp tiếp theo, một chiếc hạm lớn U Phù phía trước đột nhiên dừng lại trong nước.

Loại dừng lại này cũng không phải bởi vì Trận sư khống chế làm cho nó dừng lại, mà do đột nhiên đụng phải vật khổng lồ!

Mũi tàu hạm lớn U Phù chạy với tốc độ cao nhất đâm đầu ở trong nước chợt phát ra tiếng nổ chói tai mà hoành tráng, một cỗ lực trùng kích đáng sợ từ vị trí mũi thuyền truyền thẳng đến đuôi thuyền.

Trong mười gã Trận sư, bất kể là hai gã Trận sư đang khống chế trận bàn, hay là tám gã Trận sư còn lại chỉ đang im lặng nghỉ

ngơi, toàn bộ đều bị ném bổ trái ngã phải theo hạm lớn này chấn động kịch liệt.

Trận bàn lắc lư kịch liệt, nguyên khí va chạm phun ra vô số luồng khí lưu.

Những bánh xe quấn quanh nguyên khí màu đen có chút va chạm lẫn nhau, bắn tung tóe từng mảnh tia lửa.

Trong nháy mắt kế tiếp, vị trí đuôi thuyền cũng truyền đến lực trùng kích cường đại.

Những hạm lớn U Phù này tự có khoảng cách nhất định, nhưng bởi vì vẫn luôn đi về phía trước ở tốc độ tối đa, hơn nữa hoàn toàn không có bất kỳ dấu hiệu nào làm cho chúng giảm tốc độ, sau khi chiếc hạm lớn U Phù đầu tiên này đột nhiên dừng lại, các chiếc còn lại phía sau cũng hoàn toàn không kịp giảm tốc độ, liên tục xảy ra va chạm.

Những con quái vật khổng lồ này va chạm dưới đáy nước, phát ra một tiếng nổ khủng bố khiến đầu óc như muốn nứt ra.

Nhưng thứ bao bọc quanh thân những hạm lớn U Phù này lại không khơi dậy quá nhiều bọt nước, mà chỉ xuất hiện rất nhiều đường cong trong suốt.

Trong nháy mắt tiếp theo, trong mỗi một chiếc hạm lớn U Phù đều vang lên một hồi tiếng gầm thê lương.

Tất cả pháp trận của hạm lớn U Phù kích phát đến cực hạn, thiên địa nguyên khí tích tụ trong Phù văn điên cuồng tuôn ra, làm cho những hạm lớn U Phù này điên cuồng lướt lên.

- Rắc rắc rắc...

Khi những hạm lớn U Phù này từ đáy sông lao ra, phía sau chúng vẫn có vô số tiếng vỡ vụn khiến người ta kiên răng.

Những hạm lớn U Phù này cũng không hề lao ra khỏi mặt nước, thuận lợi trôi nổi vững vàng giống như trước kia, mà lại "cắm" ngổn ngang lộn xộn, có một số phần đuôi hạm lớn còn ở phía dưới mặt băng.

Tất cả những Trận sư trong những hạm lớn U Phù này đều cả người mệt lả, quần áo trên người bị mồ hôi ướt đẫm, trong ánh mắt đều là may mắn khi chết đi sống lại.

Bởi vì phiến mặt sông này đã bị đóng băng!

Tất cả hạm lớn U Phù này đều bị khảm ở trong băng cứng, mà không phải nổi trên mặt nước.

Trong nháy mắt vừa rồi, nếu không phải lực lượng của những hạm lớn U Phù này đầy đủ, cả hạm đội sẽ trực tiếp bị đóng băng dưới nước!

Chưa kịp phát hiện dị thường mà trực tiếp đâm xuyên băng cứng, chỉ bởi vì đoạn nước sông này đóng băng quá nhanh.

Mà trong tất cả người tu hành trên thiên hạ, chỉ có vị đại tiểu thư trong truyền thuyết của quyền quý Công Tôn gia ngày xưa kia, mới tu luyện lực lượng băng hàn đến mức kinh khủng như vậy.

Nhưng nghe nói kiếm bản mệnh của nàng đều đã bị hủy, vì sao lực lượng trái lại còn mạnh mẽ hơn trước?

Khi từng tiếng kim loại nặng nề đập vào mặt băng vang lên, cửa khoang của hạm lớn U Phù này đồng loạt mở ra, trong lòng những Tu hành giả hiện ra từ chỗ đó đều có được ý niệm như vậy.

Mặt sông đóng băng hơn mười dặm.

Gió tuyết ngược lại giống như bị rút ra toàn bộ, trên mặt sông yên tĩnh dị thường.

Cách tầm mắt bọn họ không xa, là tình cảnh Trưởng Tôn Thiển Tuyết và Thiên Mộ đang đứng yên.

Phía sau Trưởng Tôn Thiển Tuyết có một dị thú.

Dị thú này giống như trùng nhiều hơn một chút, nhưng lại tản ra Long tức thuần khiết nhất.

Trên mặt băng dưới chân bọn họ cũng tản ra Long tức cực kỳ thuần khiết.

Tất cả những Tu hành giả trong hạm lớn U Phù này đều nghĩ đến U Long của Bách Lý Tố Tuyết, sau đó lại không kìm được nghĩ đến U Long trong truyền thuyết vương triều Đại U.

-Giết nàng!

Một tiếng quân lệnh lạnh lẽo vang lên từ sâu trong một chiếc hạm lớn U Phù.

Những Tu hành giả trong hạm lớn U Phù này đều là người trung thành với Trịnh Tụ hoặc Nguyên Vũ, đương nhiên sẽ không cãi lại mệnh lệnh như vậy.

Rất nhiều đạo kiếm quang trong nháy mắt chiếu sáng mặt băng, kiếm quang chói mắt khúc xạ trong mặt băng, biến đoạn mặt sông đóng băng này thành một thế giới lưu ly bảy màu.

Trong những Tu hành giả ra tay này không thiếu Tông sư Thất Cảnh.

Song tất cả kiếm quang này lại đều bị một đạo kiếm quang đến từ trên bầu trời che lấp đi hào quang.

Không có bất kỳ một đạo kiếm quang nào có thể bắt mắt hơn đạo kiếm quang này.

Bởi vì quá nhanh!

Đạo kiếm quang xuyên ra từ trong tầng mây này nhanh đến mức thậm chí làm cho những Tu hành giả Thất Cảnh kia đều không thể thấy rõ màu sắc của nó.

Một mảnh tiếng kinh hô như thủy triều vang lên trên mặt sông.

Trên đời này chỉ có Đạm Đài Quan Kiếm mới có tốc độ ra kiếm như vậy.

Bên trong tiếng kêu sợ hãi.

Đạo kiếm quang này như phù quang lược ảnh xoay quanh mặt băng, sau đó rơi xuống bờ sông xa xa. (phù quang lược ảnh: hình ảnh thoáng qua)

Khí hải của rất nhiều Tu hành giả phát ra tiếng rò rỉ khí, máu tươi cùng chân nguyên giống như hơi nước phun ra trong cái bình đang cháy, kịch liệt phun ra.

Một kiếm đã phá vỡ Khí hải của hơn phân nửa những Tu hành giả ra tay, Đạm Đài Quan Kiếm hiện ra thân ảnh trên bờ sông lại buồn bã như mất, ngay cả Kiếm tức mà y lưu lại trên mặt băng và chung quanh thân thể đều có loại ý vị buồn bã cùng bi thương. (kiếm tức: khí tức của kiếm)

Cũng không phải bởi vì một kiếm này đã tiêu hao hầu như tất cả chân nguyên của y.

Mà bởi vì y vừa mới biết được liên quân hai nước Yến, Tề đại bại ở Quan Trung, biết được Hoàng Chân Vệ đã hy sinh bản thân mình.

Trước khi y từ Trường Lăng chạy tới nơi này, liền thay Đinh Ninh cố ý đi gặp Hoàng Chân Vệ.

Nghĩ đến tên Ty thủ trẻ tuổi ngay thẳng mà thiện lương kia

vậy mà không còn thế gian nữa, y khó có thể khống chế được cảm thương.

- Cứ thủ!

Quân lệnh trong hạm lớn U Phù lại vang lên.

Trong một mảnh kêu rên thê lương, tất cả Kiếm sư này đều lui về hạm lớn U Phù, những Tu hành giả bị đâm thủng Khí hải mà trọng thương khó tự di động cũng bị người bên cạnh mang về trong những chiếc thuyền này.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, bản thân hạm lớn U Phù chính là pháp thuẫn khổng lồ, chính là một trong những pháo đài mạnh nhất thế gian.

Đạm Đài Quan Kiếm xoay người rời đi.

Đinh Ninh giao nhiệm vụ cho y, chính là giải quyết một ít Tông sư khó ứng phó trong hạm lớn U Phù, cho nên y chỉ cần ra tay một lần, không cần khống chế chân nguyên trong cơ thể.

Hiện tại nhiệm vụ này đã hoàn thành, kế tiếp thứ y phải cam đoan chính là an toàn của mình.

Mà làm cho những Tu hành giả trung thành với Trịnh Tụ và Nguyên Vũ trong hạm lớn U Phù khó có thể lý giải chính là, Trịnh Tụ và loài "trùng dài" kia cũng lui đi.

Phương vị nàng và Đạm Đài Quan Kiếm lui ra lại là đồng nhất.

Trong tầm mắt bọn họ chỉ còn lại một thiếu niên áo đen yếu ớt đứng thẳng.

Nhưng cho dù là thiếu niên áo đen này, hiện tại dường như cũng không hề tính toán ra tay.

Bầu trời đột nhiên sáng lên.

Thiếu niên áo đen này thậm chí lui về phía sau một chút.

Những đám mây đen bắt đầu cháy rừng rực.

Tất cả Tu hành giả trong hạm lớn U Phù hoảng sợ nhìn lên trời.

Những đám mây đen đã bị đốt thủng.

Vô số quả cầu lửa màu vàng đỏ, dày đặc giống như một trận mưa lớn rơi về phía những hạm lớn U Phù kia.

Trong những quả cầu lửa này không có mùi diêm tiêu(nitrat) cùng lưu huỳnh, chỉ có một loại khí tức Liệt Dương cực kỳ thuần khiết. (Liệt Dương: nóng rực)

Mỗi một quả cầu lửa giống như một vầng mặt trời thu nhỏ.

Q8 - Chương 168: Thiên Mộ Sơn không còn quen thuộc

Quả cầu lửa màu vàng đỏ đầu tiên chính thức va chạm với hạm lớn U Phù.

Oanh một tiếng, giống như có một quả cầu lửa rơi vào chảo dầu.

Hỏa diễm màu vàng đỏ va chạm với âm khí màu đen, không hề hủy diệt lẫn nhau, mà chỉ dọc theo âm khí màu đen bắt đầu cháy rừng rực.

Càng ngày càng nhiều quả cầu lửa màu vàng đỏ rơi xuống bề mặt hạm lớn U Phù.

Mỗi một quả cầu lửa màu vàng đỏ đều là như thế.

Tất cả bề mặt hạm lớn U Phù đều bốc cháy.

Những ngọn lửa màu vàng đỏ này dọc theo âm khí màu đen thiêu đốt vào Phù văn bên ngoài hạm lớn U Phù, dọc theo thông đạo của Phù văn, xâm nhập vào bên trong hạm lớn.

Vô số thanh âm hoảng sợ vang lên ở sâu trong hạm lớn U Phù.

Trên thế gian này chắc hẳn không có bất kỳ loại hỏa diễm nào có thể đốt xuyên thiết giáp cứng dày của hạm lớn U Phù, song khi những hỏa diễm màu vàng đỏ này dung hợp cùng những âm khí kia, lại nở rộ ra nhiệt lực kinh người hơn, bắt đầu đốt xuyên chỗ yếu của hạm lớn U Phù, nhất là ở những pháp trận hay trận khu do những tinh thạch kia tạo thành bên trong thuyền.

Phù văn cùng pháp trận tổn hại, đã mang ý nghĩa là nguyên khí sẽ điên cuồng lưu tán.

Từng hồi tiếng nổ mạnh không ngừng vang lên từ sâu trong hạm lớn U Phù.

- Bỏ hạm!

Tiếng hét lớn phát ra quân lệnh lúc trước lại vang lên, chẳng qua trong tiếng quát lớn lần này lại mang theo rung động.

Trong cửa khoang mở ra nổi lên vô số gió.

Tất cả Tu hành giả cùng Trận sư lao ra khỏi cửa khoang trước tiên.

Tiếp theo là quân đội.

Đầu tiên là tiếng bước chân hỗn loạn mà kịch liệt, sau đó là tiếng bước chân chỉnh tề không chút lộn xộn cùng tiếng vó ngựa, tiếng bánh xe.

Từng chiếc hạm lớn U Phù toàn thân bốc cháy, giống như quái vật nào đó chìm trong dầu nóng, làm cho người ta hoàn toàn không tưởng tượng ra bộ dáng lúc trước.

Những Tu hành giả và Trận sư, quân đội từ trong khoang thuyền tuôn ra, giống như nội tạng hoặc phân lan tràn trên mặt băng.

Hỏa diễm thiêu đốt mặt băng, khiến mặt băng đông cứng bắt đầu trở thành nước, những hạm lớn U Phù toàn thân thiêu đốt này bắt đầu chậm rãi chìm xuống.

Một lượng lớn hơi nước nóng phun trào.

Thứ phun ra trước tiên bên trong cửa khoang mở ra là gió, hiện tại trong gió phun ra đã mang theo hơi nước nóng bỏng cùng

từng luồng hỏa diễm này, thậm chí những hỏa diễm này dần dần liên kết thành một mảnh.

Nhưng mặc dù như vậy, quân đội rút khỏi hạm lớn U Phù cuối cùng vẫn có bước chân ổn định, vẫn không hề loạn chút nào.

Hỏa diễm thậm chí cắn nuốt chiến xa cuối cùng, khiến cho những chiến xa này xuyên ra từ bên trong màn lửa, mặc dù áo giáp trên người những chiến mã và quân sĩ này đều bắt đầu bốc cháy rừng rực, nhưng động tác của bọn họ vẫn không có bất kỳ thay đổi nào.

Đây chính là tượng binh mã.

Đồ vật mà Trịnh Tụ dựa vào để thay đổi toàn bộ cuộc chiến chính là thứ nàng lấy được từ trên người Vương Kinh Mộng ngày xưa, hơn nữa dùng toàn bộ tích lũy vô số năm của quận Giao Đông cho nàng mà tạo thành quân đội như vậy, làm cho nàng thay đổi hoàn toàn vận mệnh của hai nước Yến, Tề.

Gần vạn tượng binh mã này cùng với tất cả những người Tu hành giả và quân sĩ Đại Tần thất hồn lạc phách, kinh hãi đến mức không thể dùng ngôn ngữ để hình dung trên mặt băng hiện tại, lại là lực lượng cuối cùng.

Nhất là những tướng lĩnh trung thành với Trịnh Tụ và Nguyên Vũ, sự kinh hãi của bọn họ đến từ việc những hạm lớn U Phù này bị hủy, cũng chỉ thế mà thôi.

Thế nhưng thiếu niên áo đen kia vẫn còn đứng trên mặt băng kia, biểu thị mục đích của gã và Ba Sơn Kiếm Tràng cũng không phải chỉ là muốn hủy diệt bản thân những hạm đội U Phù này, mà muốn tiêu diệt toàn bộ lực lượng của hạm đội U Phù.

Vậy còn dựa vào cái gì?

Tướng lĩnh lúc trước không ngừng phát lệnh là Từ Duệ, hắn là

tâm phúc của Từ Phúc.

Hắn bao bọc trong ánh lửa, nhìn thiếu niên áo đen yên lặng bất động kia, bởi vì kinh hãi cùng đau lòng, cho nên khuôn mặt hắn vặn vẹo đến mức khó có thể tưởng tượng được.

- Giết!

Hắn lại phát ra một đạo quân lệnh.

Tượng binh mã rời khỏi hạm lớn U Phù cuối cùng như thủy triều bắt đầu đi về phía mặt băng phía trước.

Chỗ đáng sợ nhất của những tượng binh mã này chính là thân thể của bọn họ không chỉ là thân thể, chỉ cần một ít pháp tinh hạch tâm bên trong không mất, chỉ cần thợ thủ công chế tạo binh mã này vẫn còn tồn tại ở trong tay Trịnh Tụ, cho dù thân thể tượng binh mã tàn phá thì cũng có thể phục hồi như cũ.

Theo một nghĩa nào đó mà nói, đây là một đội quân bất tử dũng mãnh nhất, thực sự không sợ chết.

Một ít phi kiếm xen lẫn giữa những binh mã này, tiếng xé gió nức nở.

Quân đội cường đại có lượng lớn Tu hành giả phối hợp, chắc chắn cũng chỉ có quân đội mới có thể chống lại.

Hắn không tin Ba Sơn Kiếm Tràng chiếm giữ ở quận Giao Đông có thể mai phục một chi cường quân trong Yến cảnh đủ để giết chết chi quân đội bất tử của mình. (cường quân: quân đội tinh nhuệ, mạnh mẽ)

Tượng binh mã bắt đầu chạy.

Tất cả tiếng bước chân của quân bộ cực kỳ giống nhau, quân kỵ cùng chiến xa đi theo phía sau bọn họ.

Những bước chân chỉnh tề tạo ra chấn động khủng khiếp trên băng.

Trên mặt băng xuất hiện vô số vết nứt, sâu đến đáy sông.

Theo bước chân dồn dập giẫm lên, trong vết nứt tiếp tục sinh ra vết nứt, vô số mảnh vụn băng óng ánh bắn tung tóe lên trên.

Khí thế xung phong của quân đội như vậy, cho dù Từ Duệ cùng những Tu hành giả ra tay này cũng đều cảm thấy run rẩy, nhưng không biết vì sao, nhìn thiếu niên áo đen vẫn trầm mặc bất động kia, trong lòng bọn họ lộ ra dự cảm chẳng lành.

Dưới đáy sông mà bọn họ không nhìn thấy, trong bùn cát có khí đen dâng lên.

Khí đen nồng đậm như mực, trong nháy mắt lấp đầy khe hở giữa những vết nứt băng giá, lặng yên lan tràn lên trên.

Một bông hoa màu đen mọc ra trong khe hở của băng, trong nháy mắt nở rộ.

Sau một đóa là vô số đóa.

Trên mặt băng trắng tinh biến thành một biển hoa.

Một biển hoa màu đen.

Vô số thanh âm hít khí lạnh đồng thời vang lên.

Đại quân tượng binh mã dường như không bao giờ giảm tốc độ lại chợt chậm lại, ngay cả những phi kiếm theo đuôi cũng cảm nhận được lực trói buộc mãnh liệt, cảm thấy sự ăn mòn khác thường.

Thế nhưng đây vẫn chỉ là khởi đầu.

Có người ở trên núi đánh đàn, tiếng đàn nghẹn ngào như khóc,

thê lãnh thanh đạm, làm cho ai cũng cảm thấy bi thương, cô khổ.

Bên trong khe băng tràn ngập những đóa hoa kia, có Hắc trúc bắt đầu sinh trưởng. (Hắc trúc: trúc đen)

Rất nhiều Tu hành giả ở phía sau tượng binh mã bắt đầu trở nên trầm trọng dị thường.

Bọn họ bắt đầu tỉnh ngộ Hắc trúc và tiếng đàn này đến từ người nào.

Nếu bỏ qua ân oán giữa Ba Sơn Kiếm Tràng ngày xưa và Nguyên Vũ, Trịnh Tụ không nói, vương triều Đại Tần vẫn luôn thiếu Thương gia một câu trả lời thỏa đáng.

Bé gái mồ côi của Thương gia giống như cô hồn dã quỷ, vẫn luôn có thể gõ đau trái tim của tất cả người Tần.

Đại quân tượng binh mã như chìm trong vũng bùn.

Băng tiếp tục vỡ ra.

Từng khối băng cuồn cuộn lật lên trên, phía dưới có khí đen vô cùng vô tận dâng lên.

Phần lớn hạm lớn U Phù đã biến mất, thiêu đốt thành sắt mục, chìm vào trong nước.

Nhưng trên mặt băng này lại có quái vật khổng lồ như hạm lớn U Phù dâng lên.

Đó là một ngọn núi đen.

Có vô số bia mộ trên núi.

Từng tiếng quát lớn mãnh liệt cùng tiếng kiếm reo kịch liệt vang lên.

Hầu như tất cả Tu hành giả và Trận sư đều ra tay.

Ngay cả đại tiểu thư Thương gia cũng đã xuất hiện, nếu còn có đám người Bạch Sơn Thủy đến, nếu không cách nào để cho đại quân tượng binh mã thoát khốn gia nhập chiến đấu, bọn họ sẽ thật sự có thể bị diệt toàn quân.

Nhưng Thiên Mộ Sơn này vậy mà không còn là Thiên Mộ Sơn quen thuộc với Tu hành giả trên thế gian.

Có từng cái bóng người xuất hiện giữa những bia mộ này.

Từng cái bóng người này đều là lượn lờ tử khí, không phải vật sống, song hết lần này tới lần khác lại nhộn nhạo loại khí tức chỉ có Tông sư mới có được.

Rất nhiều đạo kiếm quang theo bản năng dừng lại trên không trung, sợ hãi không dám tiến lên.

Chủ nhân của những kiếm quang này cực kỳ rung động khi nhìn thấy, những bóng người không phải vật sống này xuất hiện càng ngày càng nhiều, hơn nữa đi ra Thiên Mộ Sơn, xông tới chỗ đại quân tượng binh mã.

Q8 - Chương 169: Đao chậm giết người

- Xùy!

Kiếm Huyền thiết trong tay một gã tượng binh mã quân bộ ở phía trước hung hăng đâm vào một cái bóng đen từ trong Thiên Mộ sơn lao ra. (kiếm Huyền thiết: kiếm bằng sắt đen tầm thường)

Nhưng bóng đen này không hề ngã xuống.

Kiếm Huyền thiết đâm vào thân thể y lại nhanh chóng mục nát, khói đen dọc theo thanh kiếm Huyền thiết này chảy xuôi đến trên người tên tượng binh mã quân bộ này.

Trong cơ thể tượng binh mã này cũng phát ra thanh âm mục nát, hào quang trong mắt nhanh chóng ảm đạm, trong thất khiếu chảy ra khói đen.

Gã tượng binh mã nhìn như luôn luôn không ngừng động tác này nghiễm nhiên cúi đầu, quỳ xuống như sụp đổ.

Từng cái bóng người quanh quẩn khí đen vọt vào trong đội hình tượng binh mã.

So sánh với tượng binh mã kia, những bóng người này lộ ra cực kỳ cô đơn, thê lương bi ai giống như tiếng đàn lúc này.

Thế nhưng chỗ "bọn họ" đi qua, giống như có một trận ôn dịch tràn tới.

Đại quân tượng binh mã đối với quân đội thế gian mà nói là vô cùng cường đại này, lại yếu ớt đến mức giống như mảnh giấy sẽ

bị gió thổi bay bất cứ lúc nào.

Từng tên tượng binh mã bị hất văn ngã xuống đất, từng tên từng tên tượng binh mã giống như diều đứt dây, bị lực lượng nguyên khí cường đại đánh bay, phân mảnh.

Từng cái bóng người từ Thiên Mộ Sơn đi ra, cùng đóa hoa đen và Hắc trúc trên mặt đất nối liền thành một mảnh thủy triều màu đen, nhanh chóng lan tràn về phía Tu hành giả cùng quân sĩ phía sau đại quân tượng binh mã này.

Trái tim Từ Duệ đập nhanh đến mức khó có thể khống chế, môi hắn mở ra, nhưng chỉ không ngừng run rẩy, mà không thể phát ra bất kỳ quân lệnh nào.

Những tượng binh mã này đáng sợ ở chỗ "bất tử", nhưng nếu gặp phải tồn tại cũng "bất tử" như bọn họ, lực lượng của đối phương lại càng cường đại hơn, sẽ không còn chỗ đáng kiêu ngạo nữa.

Khi thủy triều màu đen tràn qua những đại quân tượng binh mã này, hạm đội U Phù trên thực tế đã bị diệt.

Bởi vì điều thực sự đáng sợ của hạm đội U Phù không phải là những Tu hành giả và quân sĩ bình thường mà là bản thân hạm lớn U Phù cùng với những tượng binh mã này.

.....

Hạm lớn U Phù hừng hực thiêu đốt trước khi hóa thành sắt mục chìm dưới đáy nước, sớm đã chiếu sáng nửa bầu trời.

Cho dù là tên Tông sư vô danh đã sớm tránh thế ở quận Ngư Dương kia, đều thấy được ánh lửa như vậy trên đỉnh núi tuyết phương xa, gã phát ra tán thưởng, biết hạm đội U Phù từng tung hoành hải ngoại, không ngừng vận chuyển lượng lớn tài nguyên tu hành cho vương triều Đại Tần ở sau ngày hôm nay sẽ không còn

tồn tại.

Lúc này Trịnh Tụ càng gần hạm đội bị diệt này, đương nhiên biết đã xảy ra chuyện gì.

Trên thực tế khi những quả cầu lửa màu vàng đỏ giống như mặt trời chói chang xuất hiện trên không trung, nàng đang hành tẩu trong rừng tuyết cũng đã xoay người nhìn lại.

Ngọn lửa màu vàng đỏ chiếu sáng khu rừng tuyết nơi nàng đang ở, chiếu rọi đến nỗi cả người nàng đều nhuộm màu vàng đỏ, thậm chí xuyên thấu qua quần áo của nàng, phản chiếu ra đường nét thân thể hoàn mỹ của nàng.

Nàng vẫn chưa thấy Thiên Mộ ra tay.

Nhưng nàng cực kỳ hiểu rõ Đinh Ninh, hoặc có thể nói là Vương Kinh Mộng ngày xưa.

Nàng biết đối phương chắc chắn có phương pháp giải quyết triệt để hạm đội này, bao gồm cả đại quân tượng binh mã của nàng, nếu không hắnsẽ không ra tay.

Từ khi Diệp Tân Hà chết đến bây giờ, tâm tình của nàng rốt cục lần đầu tiên có sự dao động một cách vi diệu.

Nàng không ngờ Đinh Ninh đã có được lực lượng như vậy.

Hàn ý trên người càng ngày càng đậm.

Đúng lúc này nàng nghe được tiếng sói gào thét trong rừng núi cách đó không xa.

Trong núi rừng ở quận Ngư Dương vốn có rất ít hổ sói bản địa, hơn nữa tiếng sói gào cực kỳ hữu lực, du dương.

Nàng rũ mí mắt xuống, rốt cục tự biết muốn trốn thoát sẽ không thể đơn giản như vậy, không còn là những trò chơi mà nàng

từng cố ý nhường nhịn lúc ở Trường Lăng năm xưa.

May mắn thay nàng vẫn còn đủ kiên nhẫn.

Không đơn giản như vậy, có nghĩa là trốn thoát và truy sát như vậy cần nhiều thời gian hơn.

Gần như theo bản năng, nàng rút trâm cài tóc trên đầu ra, nhìn như tùy ý đâm vào dưới lớp vỏ thông bên cạnh, nhưng mỗi một lần đâm đều có thể dễ dàng xấu ra một con côn trùng màu trắng mập mạp.

Nàng trực tiếp nhai những con côn trùng cây này, sau đó nuốt xuống.

Mùi vị này đắng đến khó tả, nhưng nàng đã sớm quen lúc tu hành ở quận Giao Đông, loại hương vị này có thể đánh thức rất nhiều bản năng đã ngủ say của nàng.

Chạy trốn tìm đường sống bên trong loại băng lạnh này, muốn sưởi ấm thì không có thứ gì khác ngoài ngọn lửa ấm áp, thức ăn, quần áo hoặc chân nguyên của người tu hành.

Song nàng biết Đằng Xà xoay quanh ở trên trời, không chỉ quan sát nơi có hơi khói hoặc ánh lửa, thậm chí sẽ có người quan sát động tĩnh nhỏ bé của núi rừng.

Có Thanh Lang đến từ Ô Thị truy tung trong núi rừng, một chút mùi máu tanh sẽ hấp dẫn sự chú ý của chúng.

Cho dù chân nguyên ở trong thân thể lưu động trong phạm vi cực nhỏ, điều đó cũng không an toàn.

Bởi vì Đinh Ninh đang ở gần đó.

Tuy nàng không hiểu Cửu Tử Tằm của hắn, cũng không biết công pháp này có thể cảm nhận được nguyên khí dao động rất nhỏ

trong khoảng cách bao xa.

Không thể nào xác định, vậy càng không thể mạo hiểm.

May mà nàng đã từng có rất nhiều kinh nghiệm trốn thoát như vậy, may mà núi rừng khu vực quận Ngư Dương này đủ rộng lớn, cây cối rậm rạp, dưới tuyết bao trùm, chỉ cần cẩn thận xử lý tốt dấu chân của mình, rốt cuộc sẽ có cơ hội chạy trốn.

Đúng lúc này, nàng ngửi thấy một cỗ khói lửa tươi mới.

Trong khói lửa có mùi lưu huỳnh rất nồng nặc, còn có một loại mùi vị là "dầu đen" từ phía bắc Yến cảnh.

Tâm trạng của nàng lần thứ hai xuất hiện dao động.

Nàng ngẩng đầu lên, sâu trong mắt lần đầu tiên xuất hiện vẻ khiếp sợ cùng phẫn nộ.

Một số khu rừng đã bắt đầu bốc cháy.

Rừng núi trong tuyết không thể nào bùng phát hỏa hoạn, cho dù là Tu hành giả cũng rất khó đốt cháy một mảng lớn núi rừng, trừ phi có rất nhiều vật gây cháy.

Một gã Tu hành giả mặc áo bào màu xám đi trong mấy mảnh núi rừng bốc cháy.

Những vật như lưu huỳnh, dầu đen và các vật liệu khác liên tục phát nổ trong rừng núi mà y đi qua.

Cho dù trong thời tiết như vậy, loại lửa núi kia cũng đủ để thiêu hủy mấy mảnh núi rừng này, từ trên cao nhìn xuống có thể thấy rõ mấy mảnh núi rừng này không sót một chút nào.

Chuyện này đã chặn kín khả năng Trịnh Tụ hành tẩu trong mảnh núi rừng kia.

Tu hành giả mặc áo bào màu xám này là Thân Huyền.

Lúc trước y là người bị truy tung ở Trường Lăng, mà bây giờ, y lại là người truy tung nữ chủ nhân hạ lệnh vây bắt mình lúc trước.

Y cũng là một trong những người am hiểu ẩn nấp nhất ở Trường Lăng, đồng thời cũng là một trong những người am hiểu săn bắt nhất.

.....

Mấy mảnh núi rừng thiêu đốt xa xa cũng không phải là con đường nhất định phải đi qua, Song nếu con đường có thể đi lại không ngừng bị đào mất, vậy đường lui sẽ càng nhỏ, khả năng bị phát hiện đương nhiên lại càng lớn.

Trịnh Tụ hít sâu một hơi, nàng dập tắt cơn giận dữ trong lòng mình, biết lần này Đinh Ninh đã chuẩn bị đầy đủ.

Đúng lúc này, trong rất nhiều khu rừng cách cô không xa dấy lên rất nhiều luồng khói mới.

Đó là khói bếp, xen lẫn mùi thức ăn, đồng thời cũng cho thấy những nơi đó đều có người theo dõi nàng.

Những người đó có thể tùy ý đốt lửa, ăn cơm nóng hổi mà ngọt ngào, giống như cắm trại dã ngoại vậy, hơn nữa nàng cũng không thể nào phân biệt được chỗ khói bếp nào có Đinh Ninh.

Nhưng nàng lại không thể nào đốt lửa, không dám sinh ra thêm một luồng khói bếp không thuộc về những người này.

Nàng chỉ có thể nhìn hơi khói, bị ép phải ngửi vào mùi thơm của thức ăn.

Nàng thậm chí không dám tức giận.

Bởi vì nàng biết đây là thủ đoạn mà Đinh Ninh cố ý bố cục,

như lưỡi dao chậm rãi cắt thịt như tùng xẻo, chính là muốn làm cho nàng rốt cục không thể chịu đựng được.

Hương thơm của đồ ăn rốt cuộc dần dần nhạt đi, những người truy tung nàng đã thưởng thức xong bữa ăn này.

Nhưng khi nàng còn chưa kịp nguyền rủa ở trong lòng, một cái bóng ma đã xuất hiện trên bầu trời.

Đó là một đám mây mưa đen sì.

Trong loại thời tiết này vốn không thể xuất hiện mây mưa, nước rơi xuống hiển nhiên sẽ hóa thành băng, hóa thành bông tuyết bay múa rơi xuống đất.

Nhưng độ cao của đám mây mưa này lại rất thấp, cũng không phải được hình thành tự nhiên.

- Dạ Sách Lãnh.

Sắc mặt Trịnh Tụ lạnh lùng như băng, nàng biết người nào đang tới.

Mưa lớn bắt đầu rơi xuống.

Những đám mây mưa quét qua nhiều khu rừng, bao gồm cả nơi nàng đang ở.

Dạ Sách Lãnh sau khi rời khỏi Trường Lăng càng thêm tùy ý tiêu sái, hơn nữa không hề có rất nhiều cố kỵ như lúc ở Trường Lăng, hôm nay cô chỉ cần phóng thích toàn bộ chân nguyên cùng thiên địa nguyên khí mà mình tích góp ra, hóa thành mưa to, căn bản không cần giữ lại bất cứ thứ gì.

Những giọt mưa to bằng hạt đậu nành quét sạch tuyết đọng trên tán cây, nước mưa lạnh lẽo tưới lên người Trịnh Tụ, làm ướt quần áo của nàng.

Q8 - Chương 170: Kinh Mộng

Lúc này nàng rốt cục đã dần suy nghĩ rõ ràng.

Trước khi Trường Lăng xảy ra biến cố, cho dù là Vương Kinh Mộng ngày xưa, hay là Đinh Ninh hôm nay, cũng không thể hoàn toàn hiểu rõ nàng.

Trước đó, nàng hiểu rõ hơn hắn.

Mà sau khi biến cố Trường Lăng xảy ra, khi hắn biến thành Đinh Ninh trong con hẻm thô sơ kia, khi hắn cùng Trưởng Tôn Thiển Tuyết vành tai và tóc mai chạm nhau khi song tu, hắn cuối cùng cũng hiểu rõ hơn nàng.

Cơn mưa không thể khiến nàng để lộ dấu vết.

Dạ Sách Lãnh dùng hết chân nguyên trong cơ thể, tạo nên một trận mưa như vậy, chính là để nàng ngâm mình trong mưa, nhìn như không có ý nghĩa gì, nhưng đó là cố ý nhục nhã.

Để cho nàng ăn côn trùng, làm cho nàng nhiễm phong hàn, để cho nàng dầm mưa, để cho nàng hối hả ngược xuôi tránh né truy binh trong núi rừng như chó nhà có tang, thậm chí không dám ra tay đối phó bất kỳ một người nào, chẳng qua đối phương cố ý đánh nàng trở về nguyên hình, để nàng từ vị trí Hoàng hậu Đại Tần trở về nữ tu đang tìm sự sống ở quận Giao Đông.

Mà tất cả điều này xuất phát từ sự hiểu biết của Đinh Ninh đối với nàng.

Chính vì loại hiểu biết này, hắn tính ra Diệp Tân Hà rất có thể sẽ nghe lệnh của nàng đi giết chết tên Tông sư quận Ngư Dương

nước Yến.

Sau đó, hắn giết Diệp Tân Hà và tìm thấy vị trí của mình.

Đồng thời những thủ đoạn nhằm vào nàng, cũng đã nhắc nhở nàng rằng, năm đó nàng cũng đối xử với hắn như thế.

Hôm nay giữa hắn và nàng đã không còn tình nghĩa, hắn muốn trả lại tất cả cừu hận và nhục nhã năm đó.

Một cảm xúc phẫn nộ hoàn toàn khác biệt theo cơn rét lạnh dâng lên trong cơ thể nàng.

Nàng có thể nhìn thẳng vào sự tồn tại trong nội tâm mình, vì vậy nàng biết rõ đây là loại cảm xúc nào.

Những năm này sự thất vọng đối với Nguyên Vũ càng ngày càng nhiều, thậm chí là hoàn toàn thất vọng, nàng không thể không có lúc hối hận.

Từ Trường Lăng năm đó đến bây giờ, ngoại trừ nàng để ý qua một chút với Vương Kinh Mộng, còn lại những kiêu hùng này, những cường giả thiên hạ kia, ở trong mắt nàng cũng đều là cá mè một lứa, không có gì có thể để trong lòng.

Vì vậy, nàng thật sự lạnh lùng.

Nhiều khi người ta chỉ nhìn về phía trước, chỉ khi đi đến vị trí đã nhìn thấy năm đó mới quay đầu nhìn lại.

Sau khi nhìn lại, nàng cảm thấy hối hận, nàng cũng từng nghĩ tới, nếu có cơ hội trở lại trước kia, nàng sẽ ở bên Vương Kinh Mộng.

Nhưng loại hối hận thỉnh thoảng xuất hiện này, lại bị hiện thực và mưa lạnh đâm thủng hàng ngàn vết nứt.

Sự ngây thơ không thực tế bị hủy diệt một cách vô tình, đây

chính là cảm xúc của nàng lúc này.

Trịnh Tụ đứng trong mưa lạnh hồi lâu.

Sau đó nàng đi sâu hơn vào rừng.

Nàng cố gắng chôn mình trong tuyết mà không để lại bất kỳ dấu vết, sau đó nhắm mắt lại.

Đây không phải là muốn chôn vùi chính mình, chỉ bởi vì trong đêm gió tuyết sắp tới, trong đống tuyết như vậy ngược lại có thể làm cho nàng duy trì một chút nhiệt độ thân thể, bên ngoài sẽ càng rét lạnh.

...

Khi Dạ Sách Lãnh dẫn động chân nguyên tạo nên mưa lớn, trên đầu Đinh Ninh xuất hiện một cái ô giấy dầu rất lớn.

Người giúp hắn cầm ô là tiểu thư Trần quốc Kỷ Thanh Thanh.

Nếu nói cừu hận, cừu hận giữa cô và Trịnh Tụ tuyệt đối không thua thù hận giữa Đinh Ninh và Trịnh Tụ.

Bởi vì theo một nghĩa nào đó mà nói, vết kiếm mà Trịnh Tụ gây ra trên mặt cô đã hủy hoại cuộc đời cô.

Ánh mắt của Đinh Ninh xuyên qua màn mưa rơi vào tuyết đọng đang rơi xuống núi rừng phía trước.

Đôi mắt của hắn rất bình tĩnh.

Khi triệt để chém sạch những quá khứ kia, bước chân của hắn ngày càng thoải mái và kiên định.

Hắn cũng không có bất kỳ khí cơ gì, thân thể thỉnh thoảng truyền đến hàn ý, nhưng khí tức khí hải chân nguyên trong cơ thể hắn lại càng ngày càng hoàn mỹ, đạt tới cảnh giới trước hắn chưa

từng có.

Những khúc mắc nhỏ đến đâu cũng là khúc mắc.

Đối với tu vi của hắn, cởi bỏ mỗi một khúc mắc cũng giống như chặt đứt một gông cùm xiềng xích.

Trận đuổi giết này đối với hắn mà nói cũng là một lần tu hành.

Một lần tu hành rất đặc biệt.

Dọc đường đi cũng không có bất kỳ dấu vết rõ ràng nào, thật sự cũng không phải trò chơi ở Trường Lăng năm đó, tìm kiếm tung tích của nàng không đơn giản như vậy.

Tuy nhiên, thói quen, sở thích của một người, kỹ năng sở hữu thường là dấu ấn mà một người không thể thay đổi.

Sau trận mưa này, hắn biết Trịnh Tụ rất có thể sẽ tìm một nơi tránh gió và nhiệt độ hơi cao để dừng lại.

Trong núi rừng, trong phạm vi mấy trăm dặm, có rất nhiều nơi như vậy.

Nhưng Trịnh Tụ không dùng chân nguyên, có rất nhiều phong tỏa, vì vậy nàng sẽ không đi xa lắm.

Đinh Ninh cũng dừng lại.

Hắn kiên nhẫn chờ đợi cho đến khi mưa ngừng.

Dạ Sách Lãnh tùy ý phóng chân nguyên dẫn tụ hơi nước trong phạm vi mấy trăm dặm, khiến cho phiến thiên địa này, không chỉ không có tuyết rơi mà ngay cả mây cũng trở nên cực kỳ thưa thớt.

Tiểu thư Trần quốc Kỷ Thanh Thanh thu ô, trầm mặc chờ đợi ở phía sau Đinh Ninh.

Một Tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông mặc áo bào màu xanh ngọc xuất hiện trong tầm mắt của nàng.

Tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông này không phải là Đàm Đài Quan Kiếm, mà là Thanh Diệu Ngâm.

Có không ít người đi theo y, giúp y mang theo một ít rương gỗ trông rất kín.

Sau khi mở những rương gỗ này ra, vô số tiếng vỗ cánh rất nhỏ vang lên trong thiên địa.

...

Trịnh Tụ tỉnh lại từ giấc ngủ say, bừng tỉnh từ trong mộng.

Chức năng thân thể của nàng đã hạ thấp đến trình độ như rùa rắn ngủ đông, hô hấp cực kỳ yếu ớt, thậm chí ngay cả trái tim cũng thỉnh thoảng mới nhảy lên một chút.

Nhưng âm thanh đó không đủ để nàng tỉnh lại trong giấc ngủ say quy tức này.

Tuyết bên ngoài nàng đã di chuyển.

Trong cảm giác của nàng, có rất nhiều côn trùng bay múa trong không khí, sau đó tìm kiếm một nơi tương đối ấm áp, đáp xuống, chui vào trong tuyết, càng chui vào sâu trong tuyết càng thêm ấm áp.

Núi tuyết Thiên Sơn đã sớm không có sự tồn tại của loài sâu bọ có thể bay múa.

Mà dược khí đặc biệt trên người những côn trùng này cũng làm cho da thịt của nàng tự nhiên sinh ra cảm giác tê dại, khiến nàng trong nháy mắt nhận ra đây là thủ bút của ai.

Trái tim nàng mãnh liệt co rút lại, sau đó nhảy lên kịch liệt.

Trong nháy mắt, khí huyết gần như đông cứng trong cơ thể nàng hồi phục, điên cuồng chảy xuôi.

Có mấy chục con côn trùng màu sắc quỷ dị đã xuyên qua tuyết đọng trên người nàng, bám vào trên người nàng.

Trong nháy mắt tiếp xúc với da thịt của nàng, trên da thịt nàng dâng lên một tầng nguyên khí trong suốt.

Những con côn trùng này lặng lẽ bị chấn chết, nhưng trong nháy mắt, những con côn trùng này bị ngọn lửa màu xanh nhạt bao bọc, bốc cháy, biến thành khối khí.

Đống tuyết bốc hơi, biến thành một đoàn huyết vụ (sương mù màu máu).

Bóng dáng Trịnh Tụ quỷ mị từ trong đó lao ra, trong nháy mắt biến mất trong khu rừng này.

Khuôn mặt hoàn hảo của nàng lạnh như mảnh sứ vỡ.

Nàng không còn che giấu hành tung của mình, bởi vì nàng đã bị bại lộ.

Cũng trong nháy mắt này, trên bầu trời, một tiếng trống trận nổ vang, trong núi rừng yên tĩnh, đồng thời bốc lên hơn mười cột lửa thật lớn, chiếu sáng cả sơn cốc.

Đinh Ninh bước ra khỏi doanh trướng hành quân.

Trịnh Tụ rất nhanh, nhanh đến mức làm cho Đằng Xà lượn lờ trên bầu trời hoàn toàn không thấy rõ, nhưng trong cảm giác của hắn, rõ ràng xuất hiện một cơn gió lưu động.

Trong nháy mắt, hắn cũng biến mất trước doanh trướng hành quân.

Cùng lúc đó, trong núi rừng có vô số tiếng Thanh Lang rống lên

dường như đang trợ uy cho hắn.

Q8 - Chương 171: Oán hội

(Oán hợp lại)

Rất nhiều người lập tức cảm nhận được sự tồn tại của Trịnh Tụ, ngay từ đầu bất kể là Thân Huyền đang yên lặng chờ đợi trong rừng núi bị lửa thiêu thành than cốc kia, hay là nữ tiểu thư Trần quốc đang nghỉ ngơi trong doanh trướng bên cạnh Đinh Ninh cách đó không xa, toàn bộ đều nhanh chóng đuổi theo.

Nhưng ngay sau đó, tất cả bọn họ đều bỏ cuộc.

Bởi vì bất kể Trịnh Tụ hay là Đinh Ninh, bọn họ đều quá nhanh, nhanh đến mức vượt qua lẽ thường.

Nhanh đến mức vượt qua lẽ thường có nghĩa là cần phải trả ra cái giá tương ứng.

Không chỉ mang ý nghĩa chân nguyên hao tổn với tốc độ kinh người, đồng thời thân thể còn phải gánh chịu chân nguyên phun trào vượt qua cực hạn.

Tốc độ như vậy sẽ làm cho cơ thể người tu hành không ngừng xuất hiện tổn thương trong mỗi một hô hấp.

Cảm nhận được Trịnh Tụ cùng Đinh Ninh nhanh chóng đi xa, đám người Thân Huyền và Kỷ Thanh Thanh trầm mặc không nói gì.

Nếu như dùng tốc độ như vậy chạy trốn, trước khi chạy đến khoảng cách nhận biết cực hạn của bọn hắn, chỉ sợ chân nguyên cùng thân thể của bọn họ cũng khó có thể duy trì.

Thế nhưng Trịnh Tụ còn đang chạy trốn, cho nên dù nàng có bị

bức đến như chó nhà có tang, ở phương diện tu vi cùng lực lượng thuần túy vẫn vượt qua cường giả trong Thất Cảnh như bọn hắn.

Chẳng qua một người chạy một người đuổi còn hung hiểm hơn so với cuộc chiến sinh tử giữa đại đa số Tông sư Thất Cảnh trên đời.

Trên da thịt như sứ trắng của Trịnh Tụ mơ hồ xuất hiện rất nhiều tơ máu, ngay trong phút chốc những tơ máu này tựa như sẽ thẩm thấu ra, đầu ngón tay nàng bắn ra một viên hạt sen trong suốt như ngọc, đánh lên không trung phía trước, sau đó môi son khẽ mở ngậm vào trong miệng.

Hạt sen sẽ tan ra ở trong miệng nàng, xông vào trong ngực bụng, nhanh chóng làm cho những tơ máu kia biến mất, làm cho da thịt nàng lại trở nên óng ánh như sứ trắng hoàn mỹ nhất.

Khi trong sứ trắng lại tiếp tục lộ ra tơ máu một lần nữa, đầu ngón tay của nàng lại tiếp tục bắn ra một hạt sen như trước, sau đó chu kỳ lúc trước lại bắt đầu.

Quá trình nhìn như bình thản không biết ẩn chứa bao nhiêu hung hiểm cùng thống khổ, nhưng điều làm cho đôi mắt Trịnh Tụ càng ngày càng lạnh lẽo, là nàng vẫn luôn không có cách nào thoát khỏi cơn gió phía sau kia.

Cơn gió kia mỗi lần đều sẽ bị nàng kéo rất xa, thế nhưng khi chân nguyên trong cơ thể nàng suy kiệt, khi thân thể nàng tiếp cận cực hạn, trong khoảng thời gian cần dựa vào hạt sen Linh Liên để chữa trị, cơn gió kia lại có thể đuổi theo.

Nàng hiểu Đinh Ninh sẽ không chậm hơn mình, hắn chậm là chỉ vì không muốn thân thể xuất hiện tổn thương, bởi vì hắn chỉ cần đuổi theo nàng, không để mất tung tích của nàng là được.

Nhưng vì sao tổng lượng chân nguyên trong cơ thể hắn dường

như cũng vô cùng vô tận.

So với rất nhiều năm trước, hắn thực sự đã có sự thay đổi rất lớn, trở nên mạnh hơn nàng tưởng tượng.

Khi cơ thể nàng xuất hiện những tơ máu lần thứ bảy, sau khi những tơ máu và hạt sen trong miệng nàng biến mất một lần nữa, nàng dừng lại.

Đã rời xa một mảnh núi tuyết kia của quận Ngư Dương.

Lúc nàng dừng lại, cách đó không xa có một mảnh nông trại, còn có một mảnh rừng hạnh.

Nàng đi qua rừng hạnh, đẩy cửa vào một nông trại này.

Trong nông trại này có một người phụ nữ đang dệt vải, một em bé đang ngủ trong cái nôi bên cạnh cô.

- Cho ta canh nóng.

Nàng không có bất kỳ lời nói dư thừa nào, lạnh lùng ra lệnh người phụ nữ này.

Ngày thường tự nhiên uy nghiêm, hơn nữa khí tức độc đáo của Tu hành giả cường đại như nàng đã làm cho người phụ nữ này không dám có chút cãi lại, bắt đầu sợ hãi đốt lửa, hâm nóng canh gạo nếp trong nồi.

Nàng ngồi xuống ghế gỗ vốn của người phụ nữ này, trên mông còn có độ ấm của người phụ nữ kia còn sót lại.

Nàng chỉ ngồi yên lặng như vậy, thỉnh thoảng liếc nhìn đứa bé trong nôi bên cạnh.

Nhưng không biết vì sao, người phụ nữ đã kinh hoảng vô cùng này lại càng thêm hoảng hốt, không hề phát hiện thìa gỗ vốn chuẩn bị dùng để khuấy canh gạo nếp đã rơi vào trong củi.

Thế lửa mới vừa vặn bùng lên.

Thìa gỗ rơi trong củi bị đốt cháy, bắt đầu nở rộ với một ngọn lửa màu vàng tươi sáng.

Có một cơn gió thổi qua.

Cỏ tranh trên nóc nhà bị thổi bay một ít, đồng loạt tung bay rắc xuống ruộng rau bên ngoài nhà.

Bóng dáng Đinh Ninh xuất hiện ở ngoài cửa nông trại này.

Trịnh Tụ cũng không đóng cửa lại.

Cho nên hắn dễ dàng nhìn thấy tất cả mọi thứ bên trong.

Hắn nhíu mày, sau đó trực tiếp đi về phía trước, tiến vào bên trong nông trại này.

Trịnh Tụ không nhúc nhích nhìn hắn, nhìn rất kỹ càng.

Đinh Ninh cũng lẳng lặng nhìn nàng, sau đó ngồi xuống cách đó không xa, mang theo hàn khí từ của phía sau tràn tới.

- Tại sao ngươi lại dám đuổi theo ta như vậy?

Cho đến khi hắn ngồi xuống, Trịnh Tụ mới mở miệng, nói ra một câu này.

Rõ ràng là liều mạng chạy trốn, nhưng nàng lại nói ra một câu như vậy.

Chẳng qua Đinh Ninh hiểu được ý của nàng.

- Có một người ở quận Giao Đông các ngươi nói cho ta biết một bí mật.

Đinh Ninh bình tĩnh nói:

- Hạt sen Linh Liên mặc dù có năng lực chữa thương và bổ sung chân nguyên nhất định của Linh dược tốt nhất trên đời, song mỗi một lần phục dụng, đặc biệt dùng với tần suất dày đặc đều sẽ phá hư năng lực phục hồi của thân thể người tu hành chúng ta. Cơ thể của ngươi sẽ càng ngày càng kém, càng về sau thân thể ngươi sẽ trở nên dễ bị tổn thương như giấy. Đến một lúc trên người mặc dù có hạt sen Linh Liên, đối với ngươi mà nói cũng là vô dụng.

- Thì ra là như vậy.

Trịnh Tụ trầm mặc một lát, lạnh lùng nói:

- Bởi vì điểm này cho nên ngươi không sợ ta lợi dụng hạt sen Linh Liên giết ngược ngươi.

- Chỉ đến lúc thực sự sắp giết chết một người, mới có thể nhìn thấy nàng còn ẩn giấu cái gì hay không.

Đinh Ninh cũng lạnh lùng nói:

- Ta muốn tiếp tục cướp đi một đồ vật mà ngươi có thể dựa vào.

Trịnh Tụ hồi lâu không nói gì.

Ngọn lửa trong bếp cực vượng, canh gạo nếp bắt đầu có hơi nóng.

Người nông phụ này là một phụ nữ bình thường nhất ở đất Yến, thế những những chuyện cũ xảy ra ở Trường Lăng mười mấy năm trước, lại là chuyện oanh động nhất trên thế gian này, cho nên nghe cuộc đối thoại của hai người này, cô đã bắt đầu hiểu ra hai người này rốt cuộc là ai.

Cô bắt đầu run rẩy.

Không phải bởi vì chính cô sợ hãi, mà bởi vì nữ nhân trong

truyền thuyết kia cực kỳ lãnh khốc, cũng bởi vì con của cô đang ở bên cạnh nữ nhân kia.

- Trả thù rất tốt, báo thù rất hoàn mỹ, không ngờ Cửu Tử Tằm có thể biến ngươi thành một người hoàn toàn khác biệt.

Trịnh Tụ đột nhiên nở nụ cười, nụ cười rất lạnh, trong ý cười tràn ngập châm chọc:

- Thế gian thực sự có thân mật vô gian và ý hợp tâm đầu sao? Tại sao năm đó ngươi không nói cho ta biết bí mật của Cửu Tử Tằm?

- Bởi vì lòng dạ của ngươi không giống người khác.

Đinh Ninh lại rất bình tĩnh, hắn nhìn Trịnh Tụ, trả lời rất trực tiếp:

- Ngươi rất có dã tâm, trong mắt ta, Cửu Tử Tằm cũng không phải là công pháp tốt, rất nguy hiểm đối với người tu hành. Ta chỉ sợ sau khi ngươi biết công pháp Cửu Tử Tằm thì nhất định sẽ bất chấp tu hành. Chẳng qua ta thật không ngờ, dã tâm của ngươi còn lớn hơn, còn điên cuồng hơn so với tưởng tượng của ta.

Trịnh Tụ khẽ mỉa mai nói:

- Ngươi vốn đã sớm cảm thấy ta có dã tâm lớn.

Đinh Ninh lạnh nhạt nói:

- Chẳng ai hoàn mỹ, đa phần quý ở bao dung, quý ở việc dùng thành tâm đối xử.

- Cửu Tử Tằm rốt cuộc là loại vật gì?

Trịnh Tụ nhìn Đinh Ninh, thanh âm của nàng đột nhiên vang hơn một chút.

- Ngươi đang xin ta nói, hay là muốn dùngcác nàng đổi lấy?

Đinh Ninh nhìn thoáng qua người phụ nữ và đứa bé trong nôi, hỏi.

Q8 - Chương 172: Kiếp sau

- Ngươi cứ nói đi?

Trịnh Tụ không trả lời câu hỏi của hắn mà hỏi ngược lại.

Đinh Ninh đơn giản chỉ nhướng mày, hoàn toàn không nói ra bất cứ lời nào.

- Con người cuối cùng sẽ thay đổi.

Tay Trịnh Tụ đặt ở bên cạnh cái nôi, ngón tay khẽ gõ lên đó, ôn nhu một cách hiếm thấy nói:

- Ta muốn biết rõ bây giờ ngươi là loại người gì.

Đinh Ninh vẫn không trả lời, bởi vì hắn cảm thấy đối thoại như vậy không cần thiết, hơn nữa rất nhàm chán.

Trịnh Tụ lại nhìn hắn, nói tiếp:

- Lúc ấy ngươi có thể tự mình đi chết bởi vì sinh tử của một số người ở Trường Lăng, vậy nếu như ngươi thật sự là một người không tiếc hy sinh chính mình, ngươi có thể chết vì đứa bé này, hoặc là để cho ta sống hay không?

- Ta cảm thấy từ ban đầu ngươi đã sai rồi.

Đinh Ninh cười lạnh, nhìn khuôn mặt hoàn mỹ của đối phương, hắn hoàn toàn không cách nào nhớ tới bất kỳ chuyện ngọt ngào nào năm đó, chỉ có chán ghét mà thôi:

- Chưa từng tuyệt đối vị tha cùng vì người khác thì có thể không lựa chọn hy sinh mình. Bất kỳ lựa chọn nào cũng có liên

quan đến yêu ghét của bản thân, năm đó ta lựa chọn đi chết trận, chỉ là bởi vì hai nguyên nhân, một là không thứ nào lớn hơn việc trong lòng chết đi, hai là bản thân những người của Ba Sơn Kiếm Tràng chính là tri kỷ cùng chung sống chết với ta, như là tay chân của ta, cho nên cho dù ta có chết, ta cũng muốn bọn họ được sống. Nhưng hiện tại một đôi mẹ con ở Yến cảnh mặc dù vô tội, song trước đó ta cũng không hề có tình cảm thâm hậu gì với hai người mẹ con nàng, ngươi nói muốn ta chết vì hai mẹ con nàng, xin lỗi ta không có lòng vị tha như vậy, nếu ngươi nhất định phải lấy sinh tử của mẹ con nàng để ép ta, vậy ngươi cũng chính là thủ phạm, ta chỉ có thể giết chết ngươi báo thù cho hai mẹ con nàng. Hơn nữa nếu thả ngươi như ngươi rời đi, sẽ có càng nhiều người vô tội như hai mẹ con nàng vì ngươi mà phải chết. Nói vậy chắc hẳn nàng cũng có thể hiểu được."

Câu nói cuối cùng này của Đinh Ninh cũng nói với người nông phụ bình thường kia.

Vốn người nông phụ bình thường này đã sợ hãi đến cực điểm, nhất là khi ngón tay Trịnh Tụ khẽ gõ trên nôi, cả người cô càng run rẩy, thậm chí không nhịn được muốn động bước, chẳng qua bị ánh mắt bình tĩnh của Đinh Ninh ngăn lại.

Hiện tại nghe được những lời này của Đinh Ninh, thân thể người nông phụ bình thường này mặc dù vẫn run rẩy như trước, nhưng trong ánh mắt lại đột nhiên có thêm một chút ý tứ khác, thậm chí quay người khẽ gật đầu với Đinh Ninh.

Trịnh Tụ trầm mặc hồi lâu, sau đó mở miệng chậm rãi nói:

- Ngoại trừ ngươi ra, chưa từng có một ai thực sự biết được bí mật của Cửu Tử Tằm, nếu ngoại trừ ngươi ra không ai biết được, vậy ai có thể biết ngươi là đang cố ý bi tình, không thể xác định ngươi có thể trùng sinh, trở nên mạnh hơn sau khi chết? (bi tình: bi thương vì tình)

- Tôi có cần không?

Đinh Ninh dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngu nhìn nàng, đùa cợt nói:

- Ta vốn đã vô địch, cần gì phải chết một lần để trùng tu, nếu đổi lại là ngươi, ngươi sẽ buông tha thứ dễ dàng có được, sau đó mạo hiểm chết một lần để trùng tu sao?

- Chỉ vì làm cho ngươi càng thêm áy náy? Ngươi sẽ cảm thấy tội lỗi vì chuyện đó sao, điều đó có ý nghĩa ư?

Nhìn Trịnh Tụ lại lâm vào trầm mặc, Đinh Ninh lại bổ sung một câu.

Trịnh Tụ không thể phản bác lại.

Bởi vì điều này thực sự không có ý nghĩa.

- Nếu như ngươi vẫn giống như người trước kia, vậy ta có thể tin tưởng ngươi. Ta có thể cầu xin ngươi... Cầu xin ngươi nói cho ta biết bí mật của Cửu Tử Tằm, ta sẽ buông tha cho hai mẹ con này.

Trịnh Tụ chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Đinh Ninh,

- Bởi vì ta thực sự rất muốn biết Cửu Tử Tằm rốt cuộc là cái gì.

Đinh Ninh lơ đễnh nhìn nàng một cái.

Sau đó quay người khẽ gật đầu với người nông phụ phía sau Trịnh Tụ, lại đưa tay ôm đứa bé trong nôi lên, đưa cho người nông phụ này.

Người nông phụ này không nói gì, nước mắt tràn đầy gương mặt, quỳ xuống dập đầu với Đinh Ninh, sau đó nhanh chóng đẩy cửa rời đi.

Tiếng bước chân của cô ngày càng xa, sau đó biến mất hoàn toàn.

Nông trại này trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Trịnh Tụ bắt đầu uống canh nóng.

- Nếu như chưa bao giờ có dẫn chứng, không có sư phụ dạy ngươi, cũng không có ai từng thử, chẳng qua ngươi đạt được một bộ điển tịch tàn phá, trên điển tịch ghi lại, nói cho ngươi biết khi ngươi sắp chết, có thể làm theo phương pháp của môn công pháp này, sẽ có khả năng chết đi sống lại. Ngươi sẽ thử tu luyện để xem nó thật sự có công hiệu này hay không?

Đinh Ninh nhìn nàng, hỏi.

Trịnh Tụ dừng một chút.

Đôi môi nàng bởi vì hơi ấm mà trở nên tươi đẹp vẫn còn dừng ở trên miệng bát thô ráp.

Nàng suy nghĩ nghiêm túc, sau đó nói:

- Cũng có khả năng, có thể có được cơ hội để trọng tu.

Đinh Ninh lắc đầu:

- Cho nên ngươi khác hẳn với người bình thường, cho dù ta chiếm được truyền thừa của U đế, chiếm được Cửu Tử Tằm, thậm chí ta hoàn toàn suy đoán ra phương pháp tu hành của công pháp này, nhưng không có tiền lệ để làm theo, thậm chí ngay cả U đế cũng đã chết, không thấy sống lại, cho nên trong lòng ta vốn không tin vào sự hồi sinh của Cửu Tử Tằm. Làm sao dám lấy thân thử hiểm?

Trịnh Tụ nói:

- Cho nên năm đó ngươi không nói cho ta biết về Cửu Tử Tằm,

cũng vì cảm thấy ta và người bình thường không giống nhau, ngươi thậm chí lo lắng ta chiếm được công pháp này, chắc chắn sẽ thử một lần, sợ sẽ mất đi ta?

Đinh Ninh nhìn nàng một cái, không trả lời.

Trịnh Tụ cười lạnh,

- Nếu cảm thấy ta có dã tâm lớn, lại là người điên cuồng như thế, vì sao còn muốn chọn ta?

- Ta đã nói với ngươi rằng không một ai hoàn hảo.

Đinh Ninh bình tĩnh nói:

- Cho dù vì chuyện của Lý gia cùng Thương gia, ngươi đã chạm tới ranh giới của ta, nhưng khi ta và ngươi gặp nhau, khi ta nói ra chuyện này, ngươi nói ngươi sẽ thay đổi, lúc đó ta liền cho rằng ngươi thật sự sẽ thay đổi. Nhưng sự thật chứng minh trong lòng ngươi cũng không hề nghĩ như vậy, cho nên thực sự vẫn là ta sai rồi.

Trịnh Tụ chỉ im lặng không nói một lúc thật lâu.

Một cuộc trò chuyện như vậy làm cho nàng nghĩ về rất nhiều điều.

Song rốt cuộc nàng cũng giống như Đinh Ninh, cảm thấy những thứ này thực sự đã không còn ý nghĩa.

Khuôn mặt của nàng trở nên lạnh lùng một lần nữa, sau đó nói:

- Rốt cuộc bản thân công pháp của Cửu Tử Tằm như thế nào, vì sao toàn bộ thân thể ngươi đã bị đốt cháy thành tro, nhưng vẫn còn có thể sống lại?

- Nếu chỉ nói đạo lý, vậy rất đơn giản.

Đinh Ninh cũng không hề do dự, rất trực tiếp nói:

- Loại công pháp này lại giống như tu luyện vật bản mệnh, để cho ngươi cắt ra một đoạn khí huyết, niêm phong cất giữ ở chỗ nào đó. Khi bản thể người tu hành tử vong, tinh thần ý chí tựa như ký sinh vào Phù văn trong phi kiếm, chuyển vào bên trong đoạn khí huyết bản mệnh kia.

- Ta cùng Nguyên Vũ cũng nghĩ đến có khả năng như thế, cho nên mới dùng Chân hỏa thiêu sạch khí huyết của ngươi, nhưng lại không nghĩ tới, một đoạn khí huyết bị cắt ra có thể được gìn giữ và bảo tồn nơi nào đó ngoài cơ thể, sinh mệnh của vật tươi sống, há có thể tồn tại lâu dài?"

Trịnh Tụ nhìn Đinh Ninh, nói:

- Trong điển tịch của thế giới người tu hành cũng không có bất kỳ ghi chép nào, giống như thịt tươi để trong thời gian dài hiển nhiên sẽ biến thành thịt thối, mãi mãi không thể thay đổi, chuyện này hoàn toàn trái ngược với đạo lý trên đời.

- Khí huyết của vật có sinh mệnh theo lý mà nói thực sự không cách nào sống lâu dài sau khi rời khỏi cơ thể, nhưng sẽ có chút trường hợp đặc biệt, ví dụ như đóng băng nơi cực hàn, thời gian sống sót sẽ trở nên lâu dài.

Đinh Ninh thản nhiên nói:

- U đế có Cửu U Minh Vương kiếm.

Trịnh Tụ nhíu mày,

- Tại sao khí huyết của ngươi lại ở trên Cửu U Minh Vương kiếm của Đại tiểu thư Công Tôn gia?

Đinh Ninh nở nụ cười có chút cảm khái:

- Khi nàng ái mộ ta, ta đã có ngươi, nàng tổn thương vì chuyện tình cảm, lúc rời khỏi Trường Lăng đã từng hỏi ta một câu, kiếp này coi như đã muộn, vậy nếu có kiếp sau, ta có thể ở cùng với nàng hay không. Ta liền tặng nàng Cửu U Minh Vương kiếm.

Trịnh Tụ nói:

- Cho nên lúc ngươi tặng kiếm, một đoạn khí huyết bản mệnh đã bị ngươi phong ấn trong kiếm này.

- Ta vốn không tin Cửu Tử Tằm thật sự có thể chết mà sống lại, mặc dù tặng kiếm nhưng hoàn toàn không nói với nàng chuyện liên quan đến Cửu Tử Tằm, cũng không nghĩ tới thật sự có kiếp sau.

Đinh Ninh bình tĩnh nói:

- Sau này ngươi và Nguyên Vũ dùng thủ đoạn lôi đình gạt ta diệt đi Công Tôn gia, nàng cho rằng là do ta bày mưu tính kế, hiểu lầm ta, nhưng vẫn không hề vứt bỏ Cửu U Minh Vương kiếm này, cho đến khi ta chết trận ở Trường Lăng, nàng mang theo Cửu U Minh Vương kiếm vào nơi đây. Lúc này phép lạ thực sự xuất hiện, ta sống lại từ đó.

- Cho đến khi nàng trở về Trường Lăng, ngươi mới mượn chuyện này mà sống lại?

Ánh mắt Trịnh Tụ nhảy lên một cái, nghe ra manh mối.

- Cửu Tử Tằm khiến ý niệm không tiêu tan, vây khốn ở nơi chết trận, đối với ta lúc ấy mà nói là không biết cơ thể ở nơi nào, cảm giác giống như vẫn luôn bị vây khốn dưới lòng đất tối tăm, không cách nào thoát khốn, tựa như luôn bị bao bọc ở trong nhộng tằm, không cách nào phá kén mà ra. Cho đến khi nàng mang kiếm trở về Trường Lăng muốn báo thù cho ta, đến nơi ta chết trận tế lễ, khí huyết được phong tồn trong Cửu U Minh Vương kiếm mới

rốt cục hồi phục kết thành một thể với ý thức.

Đinh Ninh thản nhiên nói:

- Khí huyết lặng lẽ rời khỏi Cửu U Minh Vương kiếm, máu thịt trùng sinh nhanh chóng kết thai hóa thành trẻ con, chẳng qua bỏ rơi bên bờ sông mấy ngày mà người ta không phát hiện, nhưng đợi đến khi ta có ý thức một lần nữa, quay đầu tìm hiểu thời gian, lúc đó cũng đã là thời điểm Nguyên Vũ đăng cơ năm thứ tư. (phong tồn: bao bọc và gìn giữ)

Q8 - Chương 173: Không có trường sinh chân chính

Lông mi Trịnh Tụ khẽ run rẩy.

Cho dù là nàng cũng biết ý thức cảm giác bị vây khốn trong bóng tối vô biên không thể thoát ra, hơn nữa kéo dài mấy năm, đó là một loại cảm thụ đáng sợ cỡ nào.

- Xưa kia khi ta đạt được Cửu Tử Tằm, U đế đã sớm trở thành truyền thuyết, không có sư(thầy) truyền, không có dẫn chứng để làm theo, tất cả đều là ẩn số, nhưng hiện tại đã có ta làm ví dụ, hơn nữa hôm nay ta đã nói cho ngươi biết chuyện bản thân đã trải qua, nhưng nếu ta nói cho ngươi biết phương pháp tu luyện của Cửu Tử Tằm một cách cực kỳ kỹ càng, ngươi sẽ lựa chọn tu hành sao?

Đinh Ninh nhìn nàng, bình tĩnh hỏi:

- Cho dù còn có Cửu U Minh Vương kiếm hoàn hảo cho ngươi, ngươi còn dám đổi pháp trùng tu, còn dám chết một lần như ta sao?

Trịnh Tụ trầm mặc không nói, không hề lên tiếng.

Đinh Ninh cũng không nói lời nào, chỉ im lặng nhìn nàng.

Trịnh Tụ lại trầm mặc một lát, lắc đầu nói:

- Không, bởi vì ta sẽ không để sinh tử của mình rơi vào tay người khác khống chế.

- Cho nên ngươi sẽ không yên tâm để cho bất cứ kẻ nào bảo

quản Cửu U Minh Vương kiếm, ngươi sẽ không giao thanh kiếm này cho bất cứ kẻ nào bảo quản, bởi vì thật sự đến lúc đó, người cầm Cửu U Minh Vương kiếm tựa như nắm lấy tính mạng của ngươi.

Đinh Ninh khẽ trào phúng nói:

- Cho nên việc không nói cho ngươi biết Cửu Tử Tằm là chuyện đúng đắn, đừng nói năm đó, cho dù là hiện tại cũng sẽ giống như vậy.

- Ít nhất ta đã biết bí mật của Cửu Tử Tằm.

Trịnh Tụ lạnh lùng nhìn Đinh Ninh, nói:

- Ít nhất ta biết Cửu U Minh Vương kiếm đã bị hủy, Cửu Tử Tằm đã không thể làm cho bất cứ kẻ nào chết đi mà sống lại.

Đinh Ninh cũng lạnh lùng nói:

- Lần này ngươi có thể thử xem có thể giết chết ta hay không.

- Trên đời này chưa bao giờ có trường sinh chân chính, Cửu Tử Tằm trong truyền thuyết như vậy, thuốc bất tử của Tổ sơn cũng như thế, còn có Tiên Liên trong Linh mạch của ta cũng không hề khác biệt.

Trịnh Tụ ngẩng đầu lên, cười cười tự giễu.

Đinh Ninh cười lạnh nói:

- Ta cũng không muốn trường sinh, chỉ muốn không hối hận không thẹn với lòng.

Trịnh Tụ lắc đầu:

- Ngươi thật sự có thể làm được việc không hối hận không thẹn với lòng sao?

Đinh Ninh bình tĩnh nói:

- Ta có thể an tâm.

Trịnh Tụ lại uống thêm một ngụm canh đã nguội, đầu ngón tay của nàng có một hạt sen óng ánh.

Nàng cúi đầu lau khóe miệng, đồng thời ngậm hạt sen óng ánh vào miệng.

Đây là hạt sen Linh Liên cuối cùng của nàng, cũng là viên cuối cùng mà thân thể nàng có khả năng dung nạp và tiếp nhận.

Động tác của nàng rất tao nhã, bởi vì nàng biết Đinh Ninh sẽ không ngăn cản.

Hôm nay hắn sẽ tận mắt nhìn thấy nàng sử dụng tất cả những lá bài tẩy.

Linh khí cực kỳ tinh thuần hóa giải với tốc độ kinh người ở trong cơ thể nàng, như nước suối ôn hòa rửa sạch chỗ kinh mạch tổn thương trong cơ thể, cũng nhanh chóng xoa dịu chỗ tổn thương kia.

Đối với người tu hành mà nói, đây là một loại cảm thụ chữa thương tuyệt vời, nhưng sau loại cảm thụ chữa thương tuyệt vời này, những kinh mạch như nước suối ôn nhu rửa sạch qua, những chỗ bị tổn thương nhanh chóng được xoa dịu lại khô héo giống như da thịt mất nước, thậm chí bắt đầu cứng lại kết vảy.

Khi nàng ngẩng đầu lên lần nữa, linh khí từ một viên hạt sen Linh Liên này cuối cùng này tuôn ra đã hoàn toàn biến mất trong thân thể.

Ngọc Cung sâu trong Khí hải của nàng trở nên càng thêm trong suốt, nhưng lại như bảo thạch cứng rắn nhất, mà không còn mềm mại nữa.

Một cỗ khí tức tĩnh mịch cường đại không hiểu sao từ trên hư không cực kỳ xa xôi rơi xuống.

Cỗ khí tức cường đại này thậm chí khiến cho những sinh vật ngủ đông trong phương thiên địa đều tỉnh giấc, đều cảm thấy tử vong uy hiếp.

Rất nhiều rắn rết ẩn nấp dưới lòng đất đồng loạt từ trong hang bùn lao ra, cố hết sức thiêu đốt sức sống của bản thân mình.

Cho dù là những con rắn, cá máu lạnh, khí huyết trong cơ thể chúng đều điên cuồng lưu chuyển, để cho chúng bơi trong nước đá hoặc xuyên qua trong tuyết, mặc dù không kéo dài được quá nhiều thời gian, sau đó sẽ bị đóng băng hoàn toàn, thực sự chết đi.

- Sâu bọ còn không muốn chết, huống chi là ta.

Trịnh Tụ nở nụ cười hờ hững mà cao ngạo, nói:

- Ta muốn thử lại một lần, xem có thể giết chết ngươi hay không.

- Nếu như có thể quyết đấu giống như Tu hành giả chân chính, đây mới là khoái ý ân cừu.

Đinh Ninh nhẹ nhàng nở nụ cười,

- Đương nhiên ta giết vào Trường Lăng, cho dù muốn đánh một trận công bằng với ngươi và Nguyên Vũ, nếu như bị các ngươi giết chết cũng sẽ không hối tiếc, đáng tiếc cho đến lúc này, mới rốt cục nghênh đón thời khắc như vậy sao?

Trịnh Tụ không nói thêm gì nữa.

Bề mặt da thịt trên thân thể nàng có vô số ánh sao lóng lánh.

Tựa như có vô số viên kim cương trong suốt, lộ ra từ trong da thịt thân thể nàng.

Giờ khắc này, rất nhiều Tu hành giả trên đời đều cảm nhận được.

Trong thành Trường Lạc ở Quan Trung, Từ Phúc ngẩng đầu lên, lão nhìn thấy trên bầu trời có rất nhiều ngôi sao tỏa ra hào quang chói mắt.

Nguyên Vũ trong hành cung yên tĩnh cũng ngẩng đầu lên.

Trên mặt y trước giờ vẫn không hề có tâm tình dao động kịch liệt nào, giờ phút này lại xuất hiện khiếp sợ chân chính, thậm chí có một chút sợ hãi.

Y đoán ra chuyện gì đang phát sinh, chẳng qua y hoàn toàn không nghĩ tới, Trịnh Tụ sẽ không thể nào tránh thoát được Đinh Ninh đuổi giết.

Y biết, sau đêm nay qua đi, chỉ sợ toàn bộ thiên hạ sẽ hoàn toàn thay đổi.

Cả vương triều Đại Tần chỉ sợ sẽ nghênh đón thời đại mới, thời đại không có Hoàng hậu.

Song y vẫn hoàn toàn không có phòng bị, vẫn chưa hề chuẩn bị thật tốt với thay đổi như vậy.

- Bắt đầu rồi.

Ở quận Giao Đông cách Quan Trung rất xa, Lâm Chử Tửu và Trương Thập Ngũ còn đang xác định chuyện gì đã xảy ra với Nguyên Vũ.

Trương Thập Ngũ nhìn những ngôi sao trở nên sáng ngời chói mắt kia, lại cảm nhận được một loại ý vị khác bên trên bầu trời, gã có chút cảm khái nhẹ giọng nói với Lâm Chử Tửu:

- Kiếm ý của hắn rất trong vắt.

- Ta chưa bao giờ nghi ngờ hắn.

Lâm Chử Tửu nở nụ cười,

- Ta chưa bao giờ cho rằng tâm ý của hắn sẽ thay đổi vì tình cũ.

So với Trương Thập Ngũ, trong nụ cười của y lại có vô số vẻ cảm khái.

Bởi vì y đã bị giam giữ trong Đại Phù Thủy Lao nhiều năm, chỉ dựa vào chút hy vọng nhỏ nhoi mà sống.

Y thậm chí còn rất rõ ràng, sở dĩ Nguyên Vũ và Trịnh Tụ để cho y còn sống là bởi vì muốn dẫn dư nghiệt của Ba Sơn Kiếm Tràng xuất hiện.

Bất kể là Từ Phúc, Nguyên Vũ, hay là Trương Thập Ngũ, Lâm Chử Tửu đều là người có quan hệ rất sâu, có liên hệ rất lớn với Đinh Ninh và Trịnh Tụ, song trong tất cả Tu hành giả trong thiên hạ hiện tại, dao động kịch liệt nhất trong nhận biết lại là Triệu Tứ tiên sinh của Triệu Kiếm Lô.

Cô cũng giống như tên Tông sư vô danh của nước Yến ở quận Ngư Dương kia, lui ẩn ở một sơn lâm vô danh nào đó.

Song đúng lúc này, ánh đỏ trên người cô chợt hiện lên.

Cô ngẩng đầu lên, xác định thanh tiểu kiếm sắp hiển hiện trên cao.

Cổ mỉm cười.

Ý cười còn sáng lạn hơn, còn kiêu ngạo hơn so với lúc so kiếm công bằng cùng Đinh Ninh.

.....

Thế gian nhận thức được Tinh Hỏa kiếm đều là từ trên cao rơi xuống, như thiên thạch đâm vào mặt đất, mang theo lực lượng khủng bố không thuộc thế gian này.

Nhưng ở trong nông trại này, lực lượng Tinh Hỏa kiếm cũng không phải đến từ bầu trời, mà xuất phát từ trên người Trịnh Tụ trước tiên.

Bóng dáng Trịnh Tụ phai nhạt, vặn vẹo ở trong không khí.

Loại ảo ảnh vặn vẹo này đến từ không khí của toàn bộ không gian vặn vẹo.

Trên người nàng lộ ra những chùm sáng như kim cương, đều biến thành từng luồng Tinh Hỏa màu tái nhợt cực kỳ chân thật.

Gian nông trạch này trong nháy mắt biến thành tro bụi, biến mất vô tung vô ảnh. (nông trạch: gian để dụng cụ nhà nông)

Mỗi một luồng Tinh Hỏa nhỏ bé biến thành một thanh tiểu kiếm, bắn về phía Đinh Ninh đang đứng yên.

Q8 - Chương 174: Lấy kiếm

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn nàng, hắn thậm chí không nhúc nhích, chung quanh thân thể chợt xuất hiện vô số đạo kiếm khí xoay tròn vây quanh hắn.

Giữa những kiếm khí này nhìn như có khe hở, thế nhưng phía sau khe hở vẫn là kiếm khí cực nhỏ.

Từng luồng tiểu kiếm Tinh Hỏa trùng kích vào những kiếm khí này, giống như hạt gạo bị nghiền nát khi rơi vào cối xay, hóa thành từng đoàn lưu diễm không có chút ý nghĩa nào.

Những bông hoa nhỏ màu trắng trên Mạt Hoa Tàn kiếm đang liên tục nở rộ tàn phai, những tiểu kiếm Tinh Hỏa này hóa thành lưu diễm màu bạc cũng không ngừng tỏa ra, biến mất.

Đây là Ma Thạch kiếm ý của hắn, là chiêu kiếm phòng ngự mạnh nhất thiên hạ.

Thậm chí còn mạnh hơn so với một kiếm mà Trịnh Tụ biết được khi Vương Kinh Mộng thi triển năm đó.

Song bất kể là Trịnh Tụ hay là Đinh Ninh, nhìn những Tinh Hỏa kiếm kia bị một đạo kiếm ý này ngăn cản, thần sắc lại không hề có chút biến hóa nào.

Trịnh Tụ biết một kích này của mình không giết được Đinh Ninh, mà Đinh Ninh cũng biết Trịnh Tụ không chỉ có một kích như vậy.

Khi ánh bạc vẫn không ngừng sáng tắt quanh người Đinh Ninh như trước, tâm thần Trịnh Tụ rơi vào trên thanh tiểu kiếm trôi nổi

trong hư không, dưới Tinh Hỏa màu tái nhợt đang không ngừng bao khỏa rèn luyện.

Thanh tiểu kiếm này bắt đầu rơi xuống.

Chỉ trong nháy mắt, nó đã phá vỡ nguyên khí của phương thiên địa này, theo ánh sao, trong tích tắc đã chính thức xông vào phiến thiên địa này.

Một tiếng ầm vang vọng, thiên địa chấn động.

Một vòng gợn sóng ánh sáng màu bạc tỏa ra giữa tầng mây bốn phương thiên địa.

Bầu trời giống như có một ngọn núi hình khuyên xuất hiện.

Mà trung tâm của ngọn núi này lại tạo thành khu vực nguyên khí chân không, chỉ có một đạo kiếm quang cô độc mà lạnh lùng đang điên cuồng rơi xuống.

Trên đạo kiếm quang này bao bọc tinh quang sinh ra liên hệ khó hiểu cùng những ánh bạc bên ngoài cơ thể Đinh Ninh, khi nó còn đang ở trên không trung, có vô số luồng tinh quang như nước chảy mà mắt thường có thể thấy được, đã từ trên đạo kiếm kia nối liền tới hào quang màu bạc bên ngoài cơ thể Đinh Ninh.

Tia kiếm lưu chuyển bên ngoài cơ thể Đinh Ninh bắt đầu vỡ vụn.

Hắn nhíu mày, nhanh chóng hiểu ra vì sao đạo kiếm quang này của Trịnh Tụ lại có được lực lượng như vậy.

Một cỗ khí áp khủng bố bắt đầu từ Khí hải của hắn nhộn nhạo ra ngoài, song đúng vào lúc này, hắn lại cảm ứng được một chuyện thú vị, lông mày nhíu chặt trong nháy mắt giãn ra, cỗ lực lượng bản mệnh đáng sợ sắp tuôn ra từ trong Khí hải của hắn cũng tan biến.

Sâu trong đôi mắt của Trịnh Tụ bị Tinh Hỏa tái nhợt chiếu đến trắng bệch, xuất hiện một chút ánh sáng đỏ rực.

Đây chính là kiếm hạch nằm chỗ sâu nhất trong phôi kiếm thanh tiểu kiếm kia.

Thậm chí nàng còn giấu cả Nguyên Vũ về sự tồn tại của thanh kiếm này, là thứ nàng giữ lại để phòng ngừa có một ngày cần đối mặt quyết liệt với Nguyên Vũ, nhưng nàng thật không ngờ lại sớm bị bức ra như vậy.

Chân hỏa của Triệu Kiếm Lô là loại lửa mãnh liệt nhất thế gian này, mà Tinh Hỏa của nàng lại đến từ bên ngoài thiên địa này, tịch diệt tuyệt đối, khi hai loại hỏa diễm mạnh mẽ cực hạn mà khác biệt tuyệt đối này dung hợp cùng một chỗ, nhất định sẽ sinh ra lực lượng cực kỳ đáng sợ, nàng tin tưởng vững chắc đủ để phá vỡ chiêu kiếm phòng ngự của Đinh Ninh.

Thế nhưng ngoại trừ Đinh Ninh ra, trên đời này hiện tại còn có một người không nghĩ như vậy.

Trên đời này có một nữ tử dáng người nhỏ nhắn hơn nàng, nhưng vẫn được người ta tôn kính gọi là tiên sinh.

Cô chính là Triệu Tứ tiên sinh của Triệu Kiếm Lô.

Thanh kiếm này vốn là kiếm bản mệnh của cô.

Người của Triệu Kiếm Lô xưa giờ cao ngạo đến nước nào, hơn nữa khi cô đuổi kịp bước chân của ân sư, rốt cục thực sự lĩnh hội cùng đạt tới cảnh giới mà ân sư của cô có khả năng đạt tới năm đó, thậm chí đang vượt qua, cô sao có thể không tự tay thu hồi thanh kiếm này?

Khi thanh kiếm ẩn chứa tất cả hy vọng của Trịnh Tụ này rơi xuống thế gian, cũng là thời khắc cô thu hồi kiếm của mình.

Triệu Tứ tiên sinh nở nụ cười ngạo nghễ.

Đất đá dưới chân bắt đầu bị khí tức tỏa ra trên người cô hòa tan, biến thành nham thạch nóng bỏng.

Thanh tiểu kiếm điên cuồng rơi xuống kia lại trở nên cực kỳ rõ ràng trong nhận biết của cô.

Ánh đỏ trong kiếm hạch nằm ở chỗ sâu nhất của phôi kiếm thanh tiểu kiếm kia bắt đầu lan tràn ra ngoài.

- Trở về!

Cô khẽ quát một tiếng!

Thanh âm này cũng không vang dội, nhưng lại vô cùng quyết liệt.

Không chỉ chân nguyên trong cơ thể cô, mà ngay cả tinh thần cùng sức sống trong nháy mắt này dường như cũng hoàn toàn thiêu đốt lên, hoàn toàn nối liền với thanh tiểu kiếm.

Một tiếng "Phốc"chấn động vang vọng.

Núi nguyên khí hình khuyên trên bầu trời trong nháy mắt bị chấn nát, biến thành vô số mây vụn.

Đạo kiếm quang ở trung tâm đột nhiên đỏ đến chói mắt, đỏ như một cái lò luyện thật lớn được sinh ra trên không trung.

Loại hào quang đỏ rực làm cho người ta không thể tưởng tượng được kia đã gạt khí diễm màu tái nhợt cùng ánh sao màu bạc ra ngoài.

Thân thể Trịnh Tụ chợt run rẩy.

Thanh tiểu kiếm giờ phút này chính là kiếm bản mệnh chân chính của nàng đã được ẩn giấu rất lâu, nhưng đồng thời cũng là

kiếm bản mệnh của Triệu Tứ tiên sinh, giữa nàng và Triệu Tứ tiên sinh lúc này là chân chính lấy bản mệnh tranh đấu, giống như thực sự xé rách máu thịt của hai bên.

Trong nháy mắt này, lực lượng của nàng không đến mức thua Triệu Tứ tiên sinh.

Thế nhưng nàng không thể giằng co.

Bởi vì Triệu Tứ tiên sinh đã thực sự cược sinh mệnh cuồng nhiệt của mình lên đó.

Kiếm ý của Triệu Kiếm Lô chính là không tiếc tất cả như thế.

Nàng có thể cảm nhận rõ ràng, Triệu Tứ tiên sinh thà rằng mất đi tính mạng của mình, cũng nhất định phải đoạt lại một kiếm này.

Nhưng nàng lại muốn sống.

Nàng không thể đồng quy vu tận để tranh đoạt một kiếm này với Triệu Tứ tiên sinh.

Cho nên ngay trong nháy mắt này, nàng đã mất thanh kiếm kia.

Tiểu kiếm đỏ đến khiến mức khiến người ta khó có thể tưởng tượng được đã kiêu ngạo xuyên qua đoàn lửa màu tái nhợt, kéo đuôi lửa cuồn cuộn thật lớn, bay về phương xa, đáp xuống chỗ Triệu Tứ tiên sinh.

Mà cỗ lực lượng khủng bố đến cực điểm kia liền biến thành một chuyện cười, giống như biến thành một cái bè da rò khí, múa loạn trên không trung.

Tinh Hỏa xán lạn, trên bầu trời nở rộ ra pháo hoa nồng đậm diễm lệ nhất.

Đinh Ninh ngửa đầu nhìn loại nở rộ như vậy.

Hắn vốn chỉ là một người xem, hoàn toàn không cần tự mình ứng phó một kiếm này của Trịnh Tụ.

Dưới pháo hoa nở rộ, khuôn mặt Trịnh Tụ vô cùng ảm đạm.

Nàng không thể nói rằng trận chiến là không công bằng.

Bởi vì bản thân rất nhiều lực lượng trong thanh kiếm này không thuộc về nàng.

Hơn nữa một kiếm này thất bại, chỉ vì nàng đã không chinh phục triệt để thanh kiếm này.

.....

- Còn gì nữa không?

Đinh Ninh không nhìn nàng, hắn ngửa đầu, im lặng hỏi một câu này.

Tiên Liên nơi Linh tuyền cũng đã vô dụng, kiếm bản mệnh được âm thầm luyện chế đã lâu khi chưa thi triển đã bị Triệu Tứ tiên sinh đoạt lại.

Còn gì nữa không?

Nếu như còn thứ gì đó, vậy lần này cũng chỉ có thể lấy ra.

Đinh Ninh bình tĩnh nói một câu này, lại ẩn chứa châm chọc nói không nên lời, cùng với uy thế và khoái ý không nói ra được.

Bởi vì thứ khiến Trịnh Tụ khó đối phó nhất, chính là nàng luôn luôn có những lá bài tẩy.

Vậy bây giờ còn có nữa không?

Trịnh Tụ lạnh lùng nhìn mặt đất dưới chân, không hề đáp lại.

Trong không trung có một cái cột sáng sao trời sáng ngời đến cực điểm rơi xuống, bắn về phía Đinh Ninh.

Cùng lúc đó, thân thể của nàng lướt ra sau.

Đinh Ninh xuất kiếm.

Cỗ khí tức bản mệnh vừa mới lộ ra từ trong cơ thể hắn kia tựa như ác thú thực sự lao ra ngoài cơ thể.

Đây là lần đầu tiên hắn thực sự vận dụng toàn lực lực lượng của Cửu Tử Tằm và Đại Hình kiếm.

Trong thiên địa này vang lên vô số tiếng cắn nuốt khủng bố nhỏ vụn.

Một đạo kiếm quang không gì không phá này giống như mang theo vô số tằm nhỏ vô hình, cắn nuốt nguyên khí dọc đường, thậm chí ngay cả ánh sao tịch diệt không còn một mảnh.

Kiếm quang trong nháy mắt đến trước người Trịnh Tụ.

Quần áo trên người nàng vỡ vụn, biến thành tro bụi chỉ trong nháy mắt.

Thân thể hoàn hảo của nàng bại lộ trong không khí băng lãnh.

Q8 - Chương 175: Thủ đoạn cuối cùng

Thiên địa nguyên khí xé rách không yên, trên da thịt chặt chẽ tinh mịn như sứ trắng của Trịnh Tụ bị cắt ra vết máu nhàn nhạt.

Đối phương cũng không phải chưa từng nhìn thấy thân thể nàng, thậm chí cực kỳ quen thuộc, nhưng tình cảnh lúc này lại chỉ làm cho nàng cảm thấy xấu hổ cùng phẫn nộ.

Đây là một tấm màn che cuối cùng bị thực sự gỡ xuống.

Một nữ tử dù cao quý như thế nào, khi quần áo che thân trên người nàng đã không còn tồn tại, vậy cũng không có bất kỳ khác biệt gì với nữ tử tầm thường.

Sâu trong con ngươi Đinh Ninh phản chiếu hình ảnh thân thể hoàn mỹ này, nhưng hắn không có bất kỳ do dự nào, Đại Hình kiếm chém ra phía trước trong nháy mắt tiếp tục đánh ra, một cỗ lực mới giống như núi lửa phun trào từ trong thân thể tuôn ra theo hai chân hắn đạp mạnh xuống mặt đất, theo kiếm bản mệnh trên tay đánh ra ngoài!

Oanh!

Giữa thân thể hắn và Trịnh Tụ như có một ngọn núi lớn bị hắn trực tiếp đập nát.

Trịnh Tụ thét lớn một tiếng, có một cỗ khí tức khiến người ta sợ hãi từ trên cao buông xuống, bảy viên ánh sao màu bạc hiện lên trước người nàng, không ngừng cuồn cuộn dẫn dắt tinh thần nguyên khí từ trên cao rơi xuống.

Thế nhưng bảy viên ánh sao màu bạc này vẫn không cách nào ngăn cản được lực lượng một kiếm này của Đinh Ninh.

Trong nháy mắt tiếp theo, bảy viên ánh sao màu bạc trực tiếp vỡ vụn, hóa thành vô số tia sáng màu bạc thẳng tắp

Phốc một tiếng.

Nàng phun ra một ngụm sương máu.

Thân thể trắng nõn của nàng không ngừng xoay chuyển trên không trung, yếu ớt như lá cây bị gió mạnh cuốn lên, cũng không thể che dấu bất kỳ chỗ riêng tư nào, trên người dính vết máu lấm ta lấm tấm.

Thân thể Đinh Ninh xé gió mà đi, tay phải cầm Đại Hình kiếm, chống kiếm ở trước người, phá vỡ tất cả tia sáng màu bạc xuyên qua trước người. Tay trái của hắn cũng dùng ngón làm kiếm, dẫn dắt Mạt Hoa Tàn kiếm.

Thanh tàn kiếm này thiêu đốt ý chí chiến đấu trước nay chưa từng có, nở rộ vô số hoa nhỏ trắng tinh, đã một lần nữa xông đến Trịnh Tụ trước cả hắn

Trịnh Tụ nhìn thanh tàn kiếm đâm vào mạch máu của mình, trong đầu nàng xuất hiện bộ dáng của Yên Tâm Lan - chủ nhân thanh kiếm này xưa kia, chẳng qua đôi mắt trong tích tắc còn tràn ngập sỉ nhục cùng phẫn nộ lại trở nên không hề có cảm xúc lần nữa.

Bên ngoài cơ thể nàng gợn ra một tầng ánh sáng nhu hòa.

Tàn kiếm đâm vào chỗ giữa ngực nàng, lại bị tầng ánh sáng nhu hòa này ngăn cản.

Thân thể nàng dường như trở nên nhẹ hơn, bị kiếm khí của thanh kiếm này đẩy mạnh, dùng tốc độ nhanh hơn bay ngược về

phía sau.

Song bất kể nông trại hay là cây cối dọc đường, toàn bộ đều bị phần lưng trơn bóng của nàng chấn thành bột mịn.

Thân thể của nàng dường như dính lại một chỗ với thanh tàn kiếm này, lực lượng trên thanh tàn kiếm này cũng không ngừng lộ ra từ phía sau thân thể nàng.

Đinh Ninh biết vì sao lại sinh ra dị trạng như vậy.

Đây là Minh Tịnh kiếm của Linh Hư Kiếm Môn, là pháp môn mượn lực và tiêu lực mạnh nhất thế gian, từ ý nghĩa nào đó mà nói, thậm chí còn mạnh hơn Ma Thạch Kiếm kinh của hắn.

Thế nhưng trước đó, Linh Hư Kiếm môn trải qua hơn mười đời, cũng hoàn toàn không có Tu hành giả thiên phú cao tuyệt nào có thể lĩnh ngộ cùng vận dụng môn pháp môn này, ai có thể nghĩ tới đạo pháp môn này sẽ xuất hiện trên người Trịnh Tụ.

Nếu luận thiên phú, chỉ sợ Đinh Ninh cũng không thể sánh với Trịnh Tụ.

Nàng đích thật là thiên tài mà quận Giao Đông mất mấy trăm năm mới chờ đợi được, cuối cùng dồn tất cả bảo vật tài nguyên ở trên người nàng.

Chẳng qua Minh Tịnh kiếm nhìn như không thể phá vỡ như vậy, trong mắt Đinh Ninh lúc này cũng tuyệt đối vô dụng.

Hắn chỉ dùng lực phá pháp.

Trong thiên địa lại có một tiếng nổ ầm vang vọng.

Đại Hình kiếm trong tay mang theo lực lượng toàn thân của hắn, hung hăng gõ vào chuôi kiếm của Mạt Hoa Tàn kiếm.

Giống như một thanh chùy lớn, mãnh liệt gõ mạnh một cái

đóng đinh vào ngực Trịnh Tụ.

Khi lực lượng hoàn toàn không ở cùng một cấp bậc, bất kỳ pháp môn nào cũng đã mất đi ý nghĩa.

Tàn kiếm lại tiến về phía trước một tấc.

Chỉ tiến vào một tấc, nhưng đã xuyên qua hào quang nhu hòa bên ngoài cơ thể Trịnh Tụ.

Thân kiếm thô kệch không bằng phẳng đâm vào máu thịt giữa ngực Trịnh Tụ, một luồng máu tươi chảy xuôi trên da thịt như sứ trắng.

Cái loại kiếm ý thô bạo này đã xuyên vào trong cơ thể nàng.

Thân thể Đinh Ninh chịu lực phản kích mãnh liệt, hơi dừng lại trên không trung.

Mặc dù chiếm ưu thế áp đảo như thế, nhưng thực lực mà Trịnh Tụ thể hiện ra vẫn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Nhưng còn thứ gì có thể thay đổi kết quả cuối cùng?

Trừ phi nàng có thể đột phá đến Bát Cảnh trong trận chiến này.

Trong lúc chạy trốn trước đó, nàng đã vận dụng hạt sen Linh Liên kia, khiến cho cơ năng thân thể bắt đầu suy bại, hơn nữa lại thêm một kiếm vừa rồi, nàng đã không có khả năng phá cảnh tiến đến Bát Cảnh chỉ trong giây lát.

Nhưng cho đến thời khắc này, Đinh Ninh vẫn duy trì cảnh giác mãnh liệt như trước.

Bởi vì hắn hiểu rõ Trịnh Tụ hơn bất cứ ai, hắn cảm thấy nàng còn chưa đến thời điểm tuyệt vọng cuối cùng.

Hắn trực giác Trịnh Tụ còn có vũ khí sau cùng vẫn chưa vận dụng.

Mà hắn đang muốn ép Trịnh Tụ vận dụng ra vũ khí cuối cùng này!

Thân thể Trịnh Tụ nặng nề rơi xuống đất.

Vết thương trên người nàng càng ngày càng nhiều, cũng dần dần mất càng nhiều máu.

Nàng rất mệt mỏi, cũng rất buồn ngủ.

Mấu chốt nhất chính là ngay cả quần áo che thân trên người mà nàng cũng không có, cho nên lại càng không cách nào che dấu tất cả vẻ chật vật này.

Nhưng đúng lúc này, nàng vẫn lạnh lùng ngẩng đầu nhìn về phía Đinh Ninh, sau đó mở miệng nói:

- Ngươi có biết vì sao năm đó ta ra sức ủng hộ ngươi xây dựng những vọng lâu ở Trường Lăng như vậy, vì sao sau khi Mặc Thủ Thành chết, ta lại không tiếc hao tổn nhân lực vật lực kinh người, xây dựng tường thành Trường Lăng?

Đinh Ninh hơi nhíu mày, không trả lời.

Trịnh Tụ nhìn hắn lắc đầu,

- Cũng không phải e ngại Trường Lăng trở thành chiến trường, sau này tường thành cũng không dùng để phòng vệ, mà vì chuẩn bị cho khả năng loại tình cảnh như hôm nay xuất hiện, là vì có thể làm cho ta trở về Trường Lăng trong hoàn cảnh như vậy.

Khi những lời này của nàng vang lên, trong miệng nàng phát ra một tiếng vỡ vụn.

Một chiếc răng trong miệng nàng nứt ra.

Trung tâm của chiếc răng này là một cây Tinh trụ nhỏ, một cây trụ khắc Phù văn then chốt mà mắt thường khó có thể nhìn rõ.

Trong nháy mắt răng nàng vỡ vụn, cột Tinh trụ này cũng bắt đầu hóa thành bột phấn, bắt đầu tan rã.

Những nguyên khí mờ nhạt này lại giống như trở về tinh không, trong nháy mắt sinh ra cảm ứng với mấy ngôi sao trong tinh không kia.

Ở Trường Lăng xa xôi, tất cả các vọng lâu chợt rung chuyển.

Ở trên tất cả vọng lâu, tất cả Trận sư kinh hãi nhìn thấy, tất cả pháp trận dùng một loại phương thức mà bọn họ chưa từng được biết đến, cũng khó có thể hiểu được bắt đầu tự mình vận chuyển.

Từng chùm ánh sáng từ đỉnh của những vọng lâu này bắn lên không trung cao cao.

Trên tường thành mới được xây dựng ở Trường Lăng tỏa ra khí tức khác thường, kết hợp với những chùm ánh sáng này tạo thành một cái pháp trận khổng lồ.

- Ngoại trừ lực lượng của bản thân ngươi, việc hao hết thủ đoạn cuối cùng để trở lại Trường Lăng còn có ý nghĩa gì sao?

Đúng lúc này Đinh Ninh lại bình tĩnh nhìn Trịnh Tụ, hỏi ra một câu này.

- Trong nháy mắt khi thanh âm của hắn vang lên, Khí hải trong cơ thể Trịnh Tụ phát ra tiếng sụp đổ thật lớn.

Da thịt ở phần bụng trơn bóng của nàng sinh ra một loại xoay tròn như vòng xoáy quỷ dị.

Ngọc Cung nằm sâu trong Khí hải của nàng vỡ vụn sụp đổ.

Điều này có nghĩa là tu vi của nàng gần như phế đi toàn bộ.

Vô số tinh quang rực rỡ hiển hiện bên ngoài cơ thể nàng, trực tiếp xông lên không trung vô tận, mang theo thân thể của nàng bay lên trên.

Trong nháy mắt này, nàng tựa như muốn biến thành sao trời, bay về phía Tinh hải. (Tinh hải: biển sao)

Không tới cuối cùng, bất kể là dạng tu sĩ nào cũng sẽ không nỡ bỏ đi tu vi mà chạy trốn.

Thế nhưng Đinh Ninh lại không muốn nhìn nàng biến mất ngay trước mắt, cứ như vậy chạy trốn thành công.

Trước đó không lập tức xuất thủ, là bởi vì hắn vẫn luôn tập trung điều động tất cả chân nguyên cùng nguyên khí có thể vận dụng.

Lúc này hắn chợt xuất kiếm.

Q8 - Chương 176: Rơi xuống đất

Đây là kiếm mạnh nhất từ khi hắn và Trịnh Tụ giao thủ tới bây giờ.

Cũng là kiếm mạnh nhất của hắn từ trước đến nay.

Khi kiếm ý của hắn bắt đầu hình thành, lực lượng từ trong thiên địa được dẫn dắt đến bắt đầu ngưng kết, hình thành sát ý chân chính, rất nhiều Tông sư trên thế gian đều cảm ứng được.

Bao gồm cả Bạch Sơn Thủy ở đất Sở xa xôi.

Kể cả Triệu Tứ tiên sinh vừa mới thu hồi kiếm bản mệnh của mình.

Hai đại Tông sư này đồng thời sinh ra cảm ứng, đều không khỏi lặng lẽ nghĩ đến, còn có ai trên thế gian này có thể chịu được một kiếm như vậy.

Quan điểm của bọn họ đại biểu cho quan điểm của tất cả Tông sư có thể cảm nhận được.

Loại sát ý này làm cho các Tông sư tha hương xa xôi đều cảm thấy kính sợ, cảm thấy tim mình đập nhanh một cách khó hiểu.

Trong mắt tất cả bọn họ, một kiếm này xuất hiện cũng chỉ có thể mang ý nghĩa trận chiến giữa Đinh Ninh cùng Trịnh Tụ kết thúc.

.....

Đại Hình kiếm trong tay Đinh Ninh vung thẳng tinh không vô tận.

Mặt đất trước mặt hắn im ắng nứt ra.

Một cỗ khí tức U Minh từ sâu trong lòng đất rẽ đất phun ra, mang theo vô số hạt cát màu đen, giống như Địa ngục đã mở ra một cánh cửa, chờ đợi Trịnh Tụ rơi xuống.

Một đạo ảnh kiếm vô cùng to lớn từ dưới đất bốc lên, quét về phía Trịnh Tụ đã bay lên giữa không trung.

Trong miệng Trịnh Tụ phát ra một tiếng kêu rên.

Tinh quang bên ngoài cơ thể nàng lắc lư kịch liệt.

Ánh sao từ hư không vô tận rơi xuống trong nháy mắt này trở nên cực kỳ chói mắt, tạo thành trụ ánh sáng rộng lớn mấy trăm trượng.

Dưới hào quang cực độ này, một đạo ảnh kiếm này của Đinh Ninh có vẻ càng thêm u minh, hắc ám.

Tinh quang như xích sắt không ngừng vỡ vụn.

Chùm sáng tinh quang đứt gãy lại không hề tiêu tán, mà giống như xiềng xích bình thường đứt gãy, điên cuồng vung vẩy ở bên ngoài cột sáng.

Trong thành Trường Lăng, những ngôi sao trên bầu trời tương liên với những vọng lâu cùng tường thành và tinh quang bên ngoài cơ thể Trịnh Tụ bắt đầu lắc lư kịch liệt.

Bụi bặm giữa mái hiên, trong khe hở của tường thành bắt đầu rơi như tuyết bay.

Đại đa số người trong thành Trường Lăng không biết lúc này đang xảy ra chuyện gì.

Trong ánh mắt hoảng sợ của bọn họ, tường thành nguy nga mới xây kia đầu tiên là chịu không nổi khí cơ chấn động như vậy, bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Những vết nứt này mang theo tiếng vang kinh khủng, dùng tốc độ kinh người kéo dài trên tường thành, sau đó trong vết nứt có đá vụn không ngừng rơi xuống, nối liền sau đó là đá vụn lớn hơn.

Tường thành bắt đầu sụp đổ từng đoạn.

Sau đó vọng lâu cũng bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Pháp trận ở trung tâm vọng lâu cũng bắt đầu sụp đổ.

Tinh quang tràn đầy giống như nước chảy xuôi ra từ trong pháp trận, theo vết nứt của vọng lâu thẩm thấu ra ở trên bề mặt tường.

Tất cả các vọng lâu ở Trường Lăng bị hào quang kinh khủng này thắp sáng.

Hai tay Đinh Ninh cực kỳ ổn định.

Mặc dù da thịt trên hai tay hắn cũng bắt đầu nứt ra, có máu tươi theo cổ tay không ngừng chảy xuôi vào trong ống tay áo, nhưng Đại Hình kiếm của hắn mang ra kiếm ý U Minh, lại vẫn vững vàng tiến về phía trước.

Vô số tinh quang đứt gãy như xiềng xích quất vào đạo kiếm ảnh U Minh thật lớn kia.

Trung tâm của chùm sáng tinh quang, khi cảm thụ được cỗ cắt chém kiên định này, Trịnh Tụ đột nhiên điên cuồng hét rầm lên.

Nàng đã vận dụng tất cả các thủ đoạn.

Từ khi ra khỏi quận Giao Đông, tiến vào Trường Lăng cho đến lúc này, đây là lần đầu tiên nàng không thể nào khống chế vận

mệnh cùng sinh tử của mình, nàng giống như là một con cá vô năng vô lực đặt trên bàn, chỉ có thể mặc cho pháp trận Trường Lăng cùng kiếm trong tay Đinh Ninh định đoạt.

Nàng rất rõ ràng lực lượng pháp trận nào, song nàng lại không cách nào tưởng tượng, kiếm của Đinh Ninh vận mà còn đang tiến lên, vậy mà còn đang không ngừng phá vỡ cái loại lực lượng khổng lồ đang bao bọc lấy nàng.

Thân thể Đinh Ninh bay ngược về phía sau.

Đây là một cuộc đối kháng không thể diễn tả bằng lời.

Trong cảm giác của hắn, uy áp khổng lồ của pháp trận này dường như có thể hoàn toàn nghiền nát thân thể hắn chỉ sau một khắc.

Thế nhưng ngay giờ khắc này, hắn cũng phát ra một tiếng thét lớn.

Nương theo một tiếng thét chói tai của hắn, Đại Hình kiếm trong tay hắn chuyển chém thành đâm, mà mấy cỗ chân nguyên trải qua việc không ngừng áp súc trong cơ thể lại biến thành kiếm khí sắc bén nhất thế gian này, bộc phát ra từ mũi của Đại Hình kiếm.

Kiếm khí óng ánh bị ép thành giọt nước, lại nhanh chóng ngưng đọng.

Một tiếng răng rắc khẽ vang.

Kiếm khí này bị bẻ gãy, song cũng đã đâm thủng tầng tầng tinh quang, đứt gãy ngay ở trong cột sáng.

Một đoạn kiếm khí này lượn một vòng ở trước mặt Trịnh Tụ, xẹt qua ngay trước mặt nàng.

Cùng lúc đó, tay trái của Đinh Ninh chỉ lên không trung vạch một cái.

Lực lượng còn lại trong cơ thể hắn đều theo ngón tay, hội tụ trong một thanh Mạt Hoa Tàn kiếm.

Mạt Hoa Tàn kiếm nổ vang một tiếng ầm thật lớn, chuôi kiếm gần như nổ tung một đoạn.

Thanh tiểu kiếm còn sót lại này mang theo khí tức điên cuồng, mang theo một loại khí tức ngọc đá cùng vỡ không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung, xuyên qua khe nứt tinh quang đã sắp khép lại, lần thứ hai nhanh như tia chớp đâm vào tâm mạch Trịnh Tụ!

Một tiếng xùy nứt vang.

Một cỗ máu tươi phun ra ở chỗ mũi kiếm.

Thanh tàn kiếm này thấm đẫm máu tươi, ngay cả hoa nhỏ màu trắng trên thân kiếm cũng có vẻ kiều diễm dị thường.

Bóng dáng Trịnh Tụ bên trên bầu trời lúc này chợt mờ đi.

Giữa thân kiếm có tàn ảnh của một bàn tay như bạch ngọc.

Lòng bàn tay bị xuyên thủng và cắt ra.

Tình cảnh này ngưng đọng ở trong mắt Đinh Ninh trong tích tắc, sau đó lại nhanh chóng biến mất.

Tất cả các ngôi sao từ bầu trời rơi xuống trong nháy mắt này cũng biến mất.

Tinh quang ngưng kết như xiềng xích, đồng loạt vỡ vụn, biến thành vô số điểm sáng rực rỡ, như ánh bạc bay lả tả ở trong thiên địa.

Tàn ảnh của Trịnh Tụ cũng tiêu tán bên trong đầy trời ánh bạc

này, làm cho người ta có cảm giác, dường như nàng cũng đã hóa thân thành vô số ánh bạc, nguyên khí trở về tinh không, biến mất ở phiến thiên địa này.

Đinh Ninh chậm rãi thu hồi Đại Hình kiếm.

Hắn đã cố gắng hết sức.

Hắn biết Trịnh Tụ vẫn chưa bị một kiếm này của hắn ám sát.

.....

Tinh quang biến mất.

Thân thể trần trụi của Trịnh Tụ bị nâng đến độ cao mà người tu hành khó có thể đạt tới.

Da thịt trắng như sứ của nàng trong nháy mắt bị tinh thần nguyên khí lạnh lẽo và tịch diệt cắn nuốt thành màu xanh xám, tiếp theo bao trùm ra một tầng sương lạnh tối tăm.

Trong nháy mắt tiếp theo, nàng rơi vào bóng tối vô biên, thuận theo thông đạo nguyên khí trở về, rơi xuống đất.

Nàng thực sự đã rơi vào cảnh nội nước Tần.

Song nàng biết pháp trận rốt cuộc lại không khống chế được, vẫn không thể để cho nàng trở về thành Trường Lăng.

May mắn duy nhất chính là nàng vẫn còn sống sót.

Khi nàng có được ý thức một lần nữa, nàng cảm thấy lạnh lẽo.

Nàng té úp trong vũng bùn nơi hoang dã.

Trong tầm mắt có chút mơ hồ, nàng nhìn thấy trên bầu trời có vô số cơn lốc màu đen cùng vô số lưu hỏa do tinh thần nguyên khí hình thành giống như con rồng khổng lồ xuyên qua bốn phương

tám hướng.

Nguyên khí thiên địa trong tầng mây nhiễu loạn không yên, phát ra từng trận sấm sét.

Nàng cảm thấy may mắn trước tiên.

Sau đó nàng đột nhiên cảm thấy ở má trái có chút lạnh, lạnh hơn tất cả các bộ phận còn lại của cơ thể.

Cái lạnh này thấm sâu vào tủy xương trên khuôn mặt của nàng, khắc sâu vào nhận thức của nàng.

Tay nàng gian nan nâng lên, theo bản năng chạm vào chỗ đó.

Sau đó nàng cảm nhận được chỗ mình chạm vào không hề lạnh.

Mà lại là nóng ẩm.

Có máu tươi nóng bỏng không ngừng chảy xuống từ chỗ đó, bị khí tức rét lạnh bên ngoài nhanh chóng đông lạnh.

Mà nơi ngón tay nàng chạm tới, máu thịt lại thiếu đi, chỉ còn xương cốt.

Hô hấp của nàng đột nhiên ngừng lại.

Nàng giống như một con rối bị đóng băng, ngón tay hoàn toàn cứng ngắc dừng lại trên phần xương mà nàng chạm vào, bất động trong một thời gian dài.

Lúc này nàng hoàn toàn không chú ý tới, một bàn tay khác của nàng cũng không hề nâng lên, trên bàn tay có một thanh kiếm sáng, gần như tách rời toàn bộ bàn tay của nàng ra.

Q8 - Chương 177: Điên rồ

Đinh Ninh ngồi xuống, một lượng lớn chân nguyên tích góp trong cơ thể hắn cũng đã hao hết.

Giống như voi khổng lồ ngã xuống đất sẽ càng khó bò lên hơn so với thú nhỏ bình thường, lực lượng trong cơ thể càng mạnh, lúc này trống rỗng, sẽ mang đến cảm giác mệt mỏi cùng vô lực cũng càng nhiều.

Hắn mệt mỏi đến mức ngay cả trong xương cốt cũng là một loại tư vị khó chịu khó tả.

Thế nhưng hắn biết, Trịnh Tụ sẽ còn khó chịu hơn cả hắn.

Một kiếm vui sướng đầm đìa mà hắn xuất ra cuối cùng, đã mang toàn bộ phẫn nộ cùng oán khí của hắn chém ra ngoài.

Cho nên tâm tình của hắn lúc này đã không hề còn chút lo lắng nào, cực kỳ thoải mái.

Bầu trời truyền đến tiếng gầm của Đằng Xà.

Một tên nữ tu xuất hiện ở phía sau Đinh Ninh.

Cô là nữ tiểu thư Trần quốc - Kỷ Thanh Thanh.

Có không ít người theo Đằng Xà đến đây, nhưng cho dù là Trưởng Tôn Thiển Tuyết và Thanh Diệu Ngâm đều cố ý tụt lại phía sau một bước.

- Ả chết chưa?

Kỷ Thanh Thanh có chút bối rối, mang theo một chút Thần khí

cổ quái hỏi.

- Chưa chết.

Đinh Ninh cười cười nhìn cô, lắc đầu nói:

- Nhưng ta hoàn thành hứa hẹn với ngươi, chém một kiếm trên mặt nàng, nàng bị thương chắc chắn còn nặng hơn so với ngươi năm đó. Hơn nữa hạt sen Linh Liên kia đã không có hiệu quả đối với nàng.

Thân thể Kỷ Thanh Thanh hơi chấn động.

Cô im lặng trong một thời gian dài, sau đó từ từ nói:

- Như vậy tốt rồi.

Sau đó cô liền cầm ô, phóng thích chân nguyên, ngăn cản hàn khí giúp Đinh Ninh.

Cô giống như người hầu chân chính phụng dưỡng ở bên cạnh, chờ đợi những người còn lại đến.

Đinh Ninh đã hoàn thành lời hứa với cô, cô cũng tuân theo ước định trong lòng, trước khi ân oán của Ba Sơn Kiếm Tràng cùng Nguyên Vũ được giải quyết triệt để, cô sẽ thành người hầu bên cạnh Đinh Ninh.

.....

Trịnh Tụ rốt cục bắt đầu cảm giác được thống khổ.

Cơ thể nàng bắt đầu khiến cho nàng cảm thấy đau đớn.

Không chỉ có vết thương trên mặt, vết thương thật lớn trên bàn tay trái, còn có da thịt toàn thân nàng hay sâu trong máu thịt đều là vô cùng đau đớn.

Mặc dù nàng có thể khống chế những tinh thần nguyên khí tịch diệt kia, song tinh thần nguyên khí dù sao cũng không phải là vật của thế giới này. Cho nên sự khống chế của nàng đối với những tinh thần nguyên khí này giống như đùa với lửa khi còn bé, khi thế lửa vẫn luôn nằm trong khống chế, liền cảm thấy ấm áp, ngọn lửa bốc lên cùng biến hóa làm cho người ta cảm thấy thú vị, song khi không khống chế được thế lửa, sẽ đốt ngược quần áo, thiêu ở trên người, giống như là cực hình.

Nàng tích súc tinh thần nguyên khí ở trong pháp trận Trường lăng nhiều năm để hình thành Tinh kiều, làm cho nàng bay lên độ cao vô hạn, mặc dù cuối cùng vẫn bị Đinh Ninh chặt đứt, nhưng vẫn để cho nàng chạy thoát truy sát, an ổn rơi xuống đất. (Tinh kiều: cầu sao)

Nhưng tinh thần nguyên khí cực kỳ cường đại cũng đã không chịu sự khống chế của nàng, tinh thần nguyên khí thấm vào thân thể nàng lại giống như dẫn lửa đốt thân thể lúc còn nhỏ.

Ngọc cung sâu trong khí hải của nàng vỡ vụn, tu vi hoàn toàn phế đi, không cách nào chống đỡ những nguyên khí này ăn mòn cùng mang đến thống khổ.

Càng mấu chốt chính là thân thể nàng đã sinh ra tính kháng thuốc đối với hạt sen Linh Liên - loại Linh dược chữa thương tốt nhất trên thế gian này, thế nên cho dù có hạt sen Linh Liên ở trong tay, nàng cũng không cách nào chữa thương.

Huống chi nàng hiện tại trần truồng như nhộng, ngay cả vải băng bó vết thương cũng không có một mảnh.

Nàng nhìn thấy bàn tay trái gần như tách ra hai nửa của mình, đôi môi bắt đầu run rẩy, mà tay phải còn nguyên vẹn cũng bắt đầu run rẩy theo.

Sau đó nàng cắn răng giựt mấy chục cọng cỏ khô héo, dùng

răng và tay phải chà xát thành dây cỏ, cứng rắn buộc tay trái lại.

Sau đó nàng đã sử dụng toàn bộ lực lượng của mình, cố gắng đứng dậy.

Có vô số cảm giác như kim đâm vẫn từ lòng bàn chân truyền vào sâu trong xương cốt thân thể nàng.

Đôi chân của nàng bắt đầu run rẩy.

Nàng nhìn thấy da thịt thân thể mình giống như da tự nhiên được sản xuất nhưng thất bại, phủ đầy vết thương mưng mủ màu xanh đen, một ít huyết mạch hiện lên trên da thịt, tựa như sẽ tranh nhau chui ra khỏi da thịt trong hô hấp tiếp theo.

Những chỗ trên người nàng từng đủ để làm cho nữ nhân trong thiên hạ ganh ghét, lúc này thậm chí có thể dùng vô cùng thê thảm để hình dung.

Điều này rốt cục khiến cho nàng không thể thừa nhận, phát ra một tiếng gào thét thê lương như dã thú bị thương.

Không ai chú ý.

Đây là một vùng ngoại ô cách Trường Lăng rất xa.

Bởi vì nàng bắt đầu trưng binh với số lượng lớn vào mùa xuân năm ngoái, tất cả các quận và huyện của vương triều Đại Tần đều thiếu lao động, rất nhiều đất nông nghiệp trở nên cực kỳ hoang vắng, cỏ dại mọc đầy.

Rất nhiều nơi trong Tần cảnh còn chưa có tuyết rơi.

Vùng ngoại ô này cũng vậy.

Những cỏ dài khô vàng này bị hàn khí đông cứng đến thẳng đứng, nhìn qua càng thê lương.

Trong tầm nhìn của nàng, chỉ có một ngôi làng ở bên trái phía trước.

Tiếng gào thét của nàng đã khiến cho ngôi làng kia vang lên một trận chó sủa.

Không biết qua bao lâu.

Trịnh Tụ bắt đầu đi về phía ngôi làng nọ.

Đầu gối của nàng rất mềm, nàng thậm chí cảm thấy đôi chân của mình mềm mại như sợi mì ở Trường Lăng.

Bình thường khoảng cách này đối với nàng mà nói cũng không tính quá xa, hiện tại lại trở nên vô cùng xa xôi.

Không biết bao lâu sau, rốt cuộc nàng đã đi vào ngôi làng.

Đôi chân và phần đùi của nàng bị cỏ dại và bụi gai cắt ra càng nhiều vết thương, mùi máu tươi và tiếng thở dốc nặng nề của nàng đã thu hút sự chú ý của những con chó trong làng.

Có mấy con chó từ dưới mái hiên hoặc góc phòng khác nhau chui ra, xông về phía nàng.

Song còn không đợi đến gần, những con chó này đã ngửi được khí tức nguy hiểm, cảm nhận được mùi vị của tinh thần nguyên khí tịch diệt nhộn nhạo trên người nàng.

Bọn nó trong nháy mắt cụp đuôi, nghẹn ngào khẽ kêu rồi điên cuồng chạy xa.

Nàng đi tới trước một sân nhỏ gian nhà phía dưới cây lê.

Có một số quần áo của phụ nữ được phơi ở đó.

Song không biết do tiếng chó sủa kia khác thường, hay là tiếng bước chân cùng tiếng hít thở của nàng quá mức nặng nề, khi tay

nàng còn chưa tiếp xúc với quần áo bằng vải thô kia, cửa viện nọ đã cạch một tiếng mở ra.

Một phu nhân trên tay còn cầm một ít rau quả chưa rửa sạch đi ra.

Khi chợt nhìn thấy khuôn mặt Trịnh Tụ, người phu nhân này sợ hãi lui về phía sau một bước, há mồm muốn thét ra tiếng chói tai.

Cũng đúng lúc này, Trịnh Tụ theo bản năng vươn hai tay ra.

Trong tiềm thức của nàng, người phụ nhận này sẽ bị nàng giết chết trong nháy mắt.

Bởi vì nàng không muốn để cho người phụ nữ này gọi ra tiếng, cũng không muốn để cho người nhìn thấy bộ dáng này của nàng sống sót.

Nhưng trong không khí phía trước hai tay nàng vang lên một tiếng vang khẽ, lực lượng dẫn ra chỉ khẽ phất phất sợi tóc trước trán người phu nhân này.

Tiếng la hét chói tai của người phụ nhân này vang vọng trong không khí.

Trong tích tắc, Trịnh Tụ đã đến trước mặt cô, hai tay bóp chặt cổ họng cô.

Trong đầu Trịnh Tụ có chút trống rỗng.

Hai tay của nàng không ngừng phát lực, nhưng đây lại là thời khắc nàng suy yếu nhất, trong cơ thể lại không hề có lực mới sinh ra, thân thể nàng mềm nhũn gần như dựa vào ngực người phụ nhân này.

Người phụ nhân này bị bóp cổ đến sắc mặt tím tái, kêu không

ra tiếng.

Mấy tiếng kinh hô cùng tiếng quát giận dữ lại vang lên trong sân chung quanh.

- Con điên này từ đâu tới!

Một tiếng "oành" theo một tiếng mắng chửi tức giận vang lên.

Trịnh Tụ bị một cây củi khô đánh ngã xuống đất.

Ánh sáng trước mắt nàng chợt tắt, trời đất bắt đầu tối đen.

Người phụ nhân chưa tỉnh hồn kia sợ hãi đến mức khóc ồ lên.

Có thanh âm phỉ nhổ vang lên.

Trịnh Tụ không thể nhìn rõ mọi thứ, trong ý thức còn sót lại của nàng, dường như mình bị người ta đá hai cước, sau đó nàng cuộn mình lại, tựa như bị người kéo đến bên đống củi cách đó không xa.

Lại qua hồi lâu, có người có chút thương hại, cầm một cái áo cũ đắp lên người nàng.

- Gây nghiệt a, sao lại điên thành như vậy, lại biến thành bộ dáng này.

Đó là giọng nói của một bà già.

Thân thể Trịnh Tụ run rẩy, nàng giống như một nữ nhân điên và ăn mày chân chính, cuộn mình dưới cái áo cũ này.

Q8 - Chương 178: Ma quỷ

Khi mặt trời mọc, Trịnh Tụ ngửi thấy mùi vị của khói lửa.

Những người trong làng đã bắt đầu một ngày làm việc.

Trong lúc hoảng hốt, nàng nghe thấy tiếng bước chân.

Nàng khẩn trương cảnh giác, ý thức tỉnh táo hơn một chút.

Một bà lão thở dài đi tới, trên tay bà bưng một cái bát sứ thô, trong bát là canh mì đỏ bốc hơi nóng, phía trên trôi nổi hành hoa cùng dầu vừng.

Trịnh Tụ khoác áo ngồi dậy.

Nàng bắt đầu ăn mì.

Khi nàng ăn xong tất cả mì, uống xong nước canh trong bát này, thân thể nàng bắt đầu có chút ấm áp, tay chân chậm rãi có chút khí lực.

- Ta tha thứ cho ngươi.

Nàng nói với bà lão đang đi trở về một lần nữa để thu bát.

- Còn nói lời khùng điên gì nữa thế, tạo nghiệt a.

Bà lão lắc đầu. Nhìn "nữ nhân điên" này, bà cảm thấy thật sự đáng thương, nhịn không được lại muốn mang xiêm y dày cùng chăn bông cũ không cần dùng tới , để tránh cho "nữ nhân điên" này sẽ nhanh chóng bị đóng lạnh đến chết.

Thế nhưng Trịnh Tụ đã đứng lên.

Trong ánh mắt khiếp sợ của bà lão này, Trịnh Tụ đi tới phía trước không xa, cũng chính là nơi nàng bị đánh ngã hôm qua.

Nàng lại lấy xuống một cái áo choàng rộng rãi khoác lên người, sau đó dùng một tay bẻ gãy một cây gậy trúc dùng để phơi quần áo đang cắm trên mặt đất.

Thanh âm nổ tung thanh thúy của cây gậy trúc vào sáng sớm này có vẻ rất chói tai.

Người phụ nhân trong viện ngày hôm qua bước nhanh ra, nhìn thấy Trịnh Tụ cầm một đoạn gậy trúc đứt gãy, người phụ nhân này hoảng sợ mở to hai mắt.

Nhưng cô không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Bởi vì đoạn gậy trúc trong tay Trịnh Tụ đã đâm xuyên qua cổ họng cô.

Mặc dù không có chân nguyên trợ lực, ở phương diện khác Trịnh Tụ vẫn là tông sư.

Một kiếm này ngoại trừ lực lượng mà nói, ở rất nhiều phương diện vẫn là thứ tuyệt đại đa số Tu hành giả trên đời này không cách nào đạt tới.

Cây gậy trúc vừa mới bị bẻ gãy rất cùn, hơn nữa còn mang theo rất nhiều đứt gãy dài ngắn khác nhau.

Cho nên vết thương ở cổ họng của người phụ nhân bị đâm này rất đáng sợ, máu tươi từ trong miệng vết thương mang theo tiếng xùy xùy phun ra.

Một tiếng kinh hô thê lương vang lên.

Người phát ra tiếng kêu sợ hãi này chính là bà lão nâng bát mì kia.

Cả ngôi làng bị đánh thức bởi tiếng la hét của bà.

Nhiều tiếng la hét và tức giận quát mắng vang lên.

Nhưng Trịnh Tụ bị máu tươi phun đẫm một thân tâm tình lại không có bất kỳ biến hóa nào.

Nàng có chút đờ đẫn xoay người, cây gậy trúc trong tay tiếp tục đâm thủng cổ họng một nam tử nhào tới phía sau nàng.

Máu tươi nương theo thanh âm khí lưu xùy xùy phun trào lần nữa vang lên.

Càng ngày càng nhiều người cầm các loại nông cụ nhào tới, có người ở xa xa ném đá về phía nàng.

Nhưng nàng đã bắt đầu đi lại, không có bất cứ một kiện đồ vật nào có thể rơi vào trên người nàng.

Chỗ gồ ghề trên cây gậy trúc cùn trong tay nàng đã bị máu thịt mài phẳng, tất cả người trong tầm mắt nàng đều ngã xuống trong vũng máu, ngoại trừ bà lão kia.

- Ta nói ta tha thứ cho ngươi... Tha thứ cho tội bất kính của ngươi.

Nàng nhìn bà lão đã nói không nên lời này, lại nhẹ giọng nói một câu này.

- Nữ nhân điên... Ngươi hôm nay giết...

Bà lão chợt khóc lên, ném chén trong tay mình về phía Trịnh Tụ, sau đó vọt tới chỗ nàng.

Không biết vì sao, lần này Trịnh Tụ lại không né tránh.

Bát mì đập vào người nàng, vỡ thành nhiều mảnh.

Trong nháy mắt này nàng có chút hoảng hốt, nhưng cây gậy trúc trong tay vẫn đưa ra ngoài, đâm xuyên qua cổ họng bà lão kia.

- Ta đã tha thứ cho ngươi, thế nhưng ngươi không muốn.

Nàng nói một câu này với thi thể bà lão kia, sau đó ngửi được mùi thức ăn, đi vào một gian nông trại, uống một chén canh mì, ăn một cái màng khô, sau đó nàng thay quần áo sạch sẽ, băng bó vết thương trên tay, rồi đi ra khỏi thôn trang này. (màng khô: lớp da đã được hong khô)

Khi vết thương trong cơ thể không còn xấu đi nữa.

Khi chân nguyên không cách nào khôi phục mà khí lực dần dần phục hồi, trong đầu Trịnh Tụ cũng dần dần rõ ràng.

Nàng nghĩ tới một người.

Nàng cảm thấy người nọ có lẽ có thể để cho nàng dùng một phương thức khác, khôi phục lại lực lượng của nàng, hoặc có thể nói để cho nàng có thể khôi phục năng lực tu hành.

Một hồi lâu sau khi nàng rồi khỏi thôn trang kia.

Một số nông dân từ các cánh đồng xa xôi trở về đã phát hiện ra thảm kịch của ngôi làng, la hét tê tâm liệt phế.

Một chi kỵ quân Đại Tần nhanh chóng chạy tới, những quân sĩ này khiếp sợ khi nhìn thấy thảm trạng này, bọn họ phẫn nộ bắt đầu tìm kiếm, nhưng hoàn toàn lại không nghĩ tới, đây chính là do nữ chủ nhân Trường Lăng của bọn họ gây ra.

Trịnh Tụ phân biệt rõ phương hướng, khi sắc trời dần tối, nàng đã đi tới một trấn nhỏ.

Nàng che giấu gương mặt của mình, thừa dịp bóng đêm buông xuống lẻn vào trong nhà của một hộ giàu có, dễ dàng ám sát tất cả

mọi người trong gia đình này, vứt bỏ thi thể bọn họ ở trong giếng.

Sau đó nàng dùng bữa tối, rửa sạch cơ thể của mình và thay đổi một chiếc áo choàng ấm áp.

Nàng viết một phong thư mật, ở trong bóng đêm đi ra ngoài, đặt phong thư này dưới một pho tượng đất cũ nát ở trước một hộ nông dân nhìn như rất tầm thường trong trấn này, sau đó thoáng di chuyển một chút vị trí của mấy khối đá không đáng chú ý ở phía trước tượng Thần.

Sau đó nàng trở về nhà của hộ gia đình giàu có kia, bắt đầu chờ đợi.

Quận Giao Đông đã mất, ngay cả tu vi của nàng cũng đã không còn, nhưng càng gần Trường Lăng, những thủ đoạn mà quận Giao Đông dùng để truyền tải tin tức vẫn còn, những mật thám trung thành với nàng vẫn chưa hề thiếu.

Phong thư này của nàng sẽ nhanh chóng được truyền ra ngoài, cuối cùng ý của nàng sẽ truyền đến trong tay Tô Tần đang ở vương triều Đại Tề lúc này.

Nàng cũng không biết Tô Tần lúc này cường đại đến mức nào.

Nhưng nàng biết rõ Tô Tần là một con thú non cực kỳ tham lam.

Nàng tin tưởng Tô Tần nhất định sẽ chấp nhận giao dịch của mình.

Nàng nói cho Tô Tần biết về Tinh Hỏa kiếm cùng một ít thủ đoạn tu hành đặc thù của quân Giao Đông, mà Tô Tần sẽ mang cho nàng công pháp âm thần quỷ vật mà nàng cần.

Thân thể của nàng đã không thể nào thừa nhận thủ đoạn tu hành bình thường, nhưng công pháp âm thần quỷ vật của vương

triều Đại Tề, có lẽ có thể biến thân thể nàng thành loại quái vật đi lang thang bên bờ sinh tử.

Nàng cảm thấy lấy thiên phú cùng thủ đoạn của mình, nhất định có thể chậm rãi khôi phục lực lượng.

Thế nhưng đây là những tưởng tượng tốt đẹp nhất của nàng.

Nàng không để ý đến một người từng nắm giữ rất nhiều thủ đoạn của quận Giao Đông.

Mà người này hiện tại đang ở bên cạnh Hồ Hợi.

Đây là một người vì báo thù mà tình nguyện vứt bỏ tu vi, biến ảo dung mạo của mình.

Mà y hiện tại không chỉ âm thầm biết được một ít con đường của quận Giao Đông, đồng thời y cũng đã nắm giữ rất nhiều kênh truyền tin tức của Trường Lăng.

Cho nên nội dung phong thư này của Trịnh Tụ cũng không nhanh chóng truyền đến tay Tô Tần theo ý của nàng, mà bị người này biết được trước tiên.

Người này rất dễ dàng biết được phương vị của nàng lúc này sau khi trốn thoát khỏi Yến cảnh.

Tin tức từ Yến cảnh truyền đến, cộng thêm nội dung của phong thư này, y cũng rất dễ dàng suy đoán ra tình cảnh của Trịnh Tụ lúc này.

.....

Trong Hoàng cung Đại Tần.

Triệu Cao bắt đầu tắm rửa thay quần áo.

Y đã đổi cho mình một bộ quần áo mới cực kỳ long trọng.

Sau đó rời khỏi Hoàng cung, y ngồi cùng một ít tử sĩ đủ để giết chết Trịnh Tụ, tiến về chỗ nàng đang ở.

Trong mắt mọi người trong Hoàng cung lúc này, y chỉ là một gã y quan, mặc dù bởi vì Hồ Hợi cùng chút thủ đoạn của y, đã để cho y bắt đầu có được một ít quyền thế, nhưng cũng không phải là người tu hành.

Nhưng mà hôm nay, tử sĩ đi theo y có chút khó hiểu là chính hắn cũng mang theo một thanh kiếm.

Chỉ có Triệu Cao mới biết.

Cuối cùng y đã chờ đợi được thời cơ này.

Y sẽ tự tay giết chết ma quỷ đi ra từ quận Giao Đông này.

Q8 - Chương 179: Thành toàn

Trường Lăng có chút hỗn loạn.

Những vọng lâu sừng sững như người khổng lồ đã sụp đổ hơn phân nửa trong một đêm đó, thậm chí ngay cả tường thành mới xây dựng cũng sụp đổ rất nhiều chỗ.

Hoàng đế Nguyên Vũ ở Quan Trung, quân đội chủ lực của Đại Tần đều toàn lực đuổi giết quân đội hai nước Yến Tề đang tan rã.

Lúc Triệu Cao rời khỏi Hoàng cung cũng chỉ dùng xe ngựa cực kỳ tầm thường, không có quyền quý nào lúc này sẽ quan tâm hành động của một vị y quan như vậy.

Ngoại trừ một người.

Một chiếc xe ngựa cũng rất bình thường đến bên cạnh xe ngựa của Triệu Cao, người ngồi trong chiếc xe ngựa này là Trần Giám Thủ của Giám Thiên Ty.

Trong toa xe ngựa tầm thường, bởi vì hắn tồn tại mà tràn ngập một loại khí tức âm u khó tả, dường như trong không khí có vô số cây rêu vô hình đang sinh trưởng.

- Ngươi muốn làm gì?

Trần Giám Thủ rất trực tiếp hỏi.

- Ngươi rời khỏi Trường Lăng, có thể bảo đảm không ai biết được hay không, nếu như không thể, vậy cũng không cần đi theo ta.

Triệu Cao trả lời câu này.

Trần Giám Thủ nhíu mày, nói:

- Trường Lăng hiện nay có rất ít người rời khỏi mà Giám Thiên Ty không biết, nhưng người của Giám Thiên Ty rời đi lại rất ít người có thể biết, về phần ta, nếu ta muốn rời đi thì sẽ không ai biết được.

Triệu Cao cực kỳ đơn giản nói:

- Vậy thì đi theo.

Trần Giám Thủ không hỏi nhiều, đợi đến khi ra khỏi Trường Lăng, dọc theo con đường ven sông Vị Hà xuyên qua vùng ngoại ô, Triệu Cao lúc này mới nói:

- Giết Trịnh Tụ.

.....

Khi chân nguyên trong cơ thể biến mất, tất cả chức năng của thân thể đều suy nhược, bao gồm cả nhận biết.

Nhận biết của Trịnh Tụ trở nên yếu đi rất nhiều.

Khi nàng cảm giác được khí tức của một ít người tu hành, đã có tiếng bước chân vang lên bên ngoài phòng ngủ của nàng.

Cỗ khí tức gần với nàng nhất cũng thực sự rất quen thuộc với nàng.

Hô hấp của nàng bắt đầu không khoái.

Cả thế giới dường như trở nên tối tăm, giữa ngực và phổi của nàng dường như đang có rêu xanh sinh trưởng.

Cánh cửa dễ dàng biến mất.

Giống như phong hóa mục nát, biến thành bụi bặm.

Trịnh Tụ từ trên giường ngồi dậy, nàng nhìn Trần Giám Thủ ở cửa, rốt cục xác định không phải nhận biết của mình xảy ra vấn đề.

Nàng có chút không biết làm thế nào, bởi vì cho tới bây giờ nàng cũng không nghĩ tới, người xuất hiện ở nơi này vậy mà là Ty thủ Giám Thiên Ty.

Trần Giám Thủ nhìn thấy nàng lần đầu tiên, tâm thần cũng sinh ra chấn động kịch liệt.

Hắn nhìn vết thương đáng sợ trên mặt, nhìn da thịt nàng đổi màu, hắn cũng chưa bao giờ nghĩ tới nữ chủ nhân Trường Lăng cao cao tại thượng kia lại có một ngày biến thành bộ dáng này.

Nhận biết của Triệu Cao thoái hóa còn lợi hại hơn so với Trịnh Tụ, thân thể y cũng dần dần trở nên không kém gì người bình thường.

Sau khi Trần Giám Thủ khóa chặt căn viện này thì hắn mới đi theo, song khi đi qua cái giếng kia, y vẫn ngửi được mùi máu tươi, cảm giác được những thi thể trong giếng.

Lại nghĩ đến một ít tin tức ven đường truyền tới, y biết thôn xóm bị tàn sát kia cũng nhất định có liên quan đến Trịnh Tụ.

Vậy người nhà thực sự của chính mình thì sao?

Lúc trước có phải cũng bị người của quận Giao Đông giết chết trong lúc lơ đễnh như vậy hay không.

Không mang theo bất kỳ lòng thương xót nào, giống như tùy ý giẫm chết một số con kiến trên đường đi.

- Ở trong mắt ngươi, mạng người thật sự đê tiện như vậy sao?

Y đi đến bên cạnh Trần Giám Thủ, nhìn nữ chủ nhân ngày

xưa, hỏi.

Trịnh Tụ nhìn y, mất thật lâu mới nghĩ đến người này dường như là vị y quan trị liệu cho Hồ Hợi.

Nàng nghĩ mãi mà không rõ vì sao đối phương lại đi theo Trần Giám Thủ đến trước mặt mình, làm sao lại nói một câu như vậy.

- Ngươi là ai?

Nàng không kìm được hỏi.

- Chắc hẳn ngươi biết ta, chẳng qua ngươi không nhận ra ta.

Triệu Cao khom người về phía nàng.

Y đã làm động tác hành lễ này trước mặt nàng vô số lần.

- Là ngươi?

Trịnh Tụ rốt cục nhớ tới y là ai, trong mắt bắt đầu tràn ngập cảm xúc khiếp sợ cùng khó có thể tin được.

Triệu Cao đứng thẳng lên.

Y từ từ nói,

- Hiện tại là ngươi trả lại thứ thiếu nợ ta.

Khuôn mặt Trịnh Tụ trở nên tái nhợt.

Trong nháy mắt này là bởi vì phẫn nộ, nhưng trong nháy mắt tiếp theo lại bởi vì nàng sợ hãi.

Nàng quay đầu nhìn Trần Giám Thủ, đột nhiên nở nụ cười:

- Ngươi lại là vì sao? Chẳng lẽ ta và ngươi cũng có thù?

- Bởi vì Dạ Sách Lãnh.

Trần Giám Thủ trầm mặc một lát, nói tiếp:

- Lúc đầu chỉ bởi vì nàng, sau đó bởi vì Mặc Thủ Thành, bởi vì Hoàng Chân Vệ... Bởi vì bản thân ta.

- Phản! Tất cả các ngươi đều phản! Toàn bộ Trường Lăng đều phản rồi, chẳng qua là ta không biết.

Trịnh Tụ đột nhiên nở nụ cười như điên.

Nhìn nữ tử điên cuồng này hoàn toàn không cách nào liên hệ với nữ chủ nhân lãnh khốc kia, Trần Giám Thủ hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

- Hiện tại chắc ngươi cũng đã có thể hiểu được cảm thụ của Vương Kinh Mộng năm đó.

Một đạo kiếm quang sáng ngời hiện lên.

Triệu Cao rút kiếm mang theo, đâm về phía nàng.

Cảnh giới tu hành của y trước kia đương nhiên không cách nào so sánh với Trịnh Tụ, nhưng ít nhất y cũng từng là người tu hành cường đại, hơn nữa không chịu bất kỳ thương tổn nào.

Hiện tại Trịnh Tụ vốn rất khó ngăn cản được một kiếm này của y.

Hơn nữa tâm thần Trịnh Tụ lúc này đang dao động kịch liệt.

Một tiếng phốc khẽ vang.

Một kiếm này hung hăng đâm xuyên qua bụng Trịnh Tụ, cắm thân thể nàng về phía sau.

Máu tươi thuận theo rãnh trên thân kiếm không ngừng phun ra, vọt tới trên tay Triệu Cao, tiếp theo nhuộm đỏ nửa người hắn.

Trịnh Tụ kêu to cực kỳ thảm thiết.

Thế nhưng nàng không thể chết.

Bởi vì Triệu Cao không muốn nàng dễ dàng chết đi như vậy, một kiếm này của y đã tránh đi chỗ yếu hại trong cơ thể nàng.

Tay trái Triệu Cao duỗi ra, bóp chặt cổ họng Trịnh Tụ.

Tiếng kêu thảm thiết của Trịnh Tụ không thể tiếp tục vang lên, thân thể nàng cuộn tròn co quắp vặn vẹo.

Hiện tại nàng giống như một con chó.

Trong mắt Triệu Cao không có bất kỳ vẻ thương hại nào.

Y nghĩ đến người nhà của mình, năm đó có lẽ cũng giống như con chó bị giết chết.

Mà y bây giờ cũng muốn giết chết Trịnh Tụ giống như giết chó vậy.

Y rút kiếm đâm vào người Trịnh Tụ, tiếp tục chém xuống lần nữa.

- Là Đinh Ninh giúp ngươi.....báo thù... ngươi... ngươi không muốn giúp hắn sao?

Cũng vào lúc này, Trịnh Tụ đột nhiên ngừng giãy dụa, nàng nở nụ cười điên cuồng, nặn ra thanh âm từ trong cổ họng.

Triệu Cao ngừng lại, y buông tay nắm Trịnh Tụ ra.

Ánh mắt Trịnh Tụ cũng đã có chút tan rã, song ý cười điên cuồng của nàng lại càng thêm nồng đậm.

- Ta và Nguyên Vũ từng dùng một số người mà hắn quan tâm để ép hắn vào Trường Lăng, ngươi cũng có thể giữ ta không chết,

buộc Nguyên Vũ làm ra một ít trao đổi.

Thanh âm của nàng lúc này ngược lại vô cùng rõ ràng,

- Ta muốn xem Nguyên Vũ sẽ làm như thế nào.

Triệu Cao trầm mặc.

Y không muốn đêm dài lắm mộng.

Nhưng y lại đồng ý yêu cầu của Trịnh Tụ lúc này, y ném kiếm trong tay xuống.

- Nếu ngươi còn muốn xác định năm đó ở giữa Nguyên Vũ và Vương Kinh Mộng đích xác là ngươi chọn sai.... Nếu ngươi còn muốn tuyệt vọng với thế giới này một lần, ta sẽ thành toàn cho ngươi.

Y cười lạnh nói xong câu đó, sau đó bắt đầu giúp Trịnh Tụ băng bó vết thương.

Bản thân y bây giờ là một y quan.

Y có thể bảo đảm Trịnh Tụ sẽ không chết, nhưng y càng có thể bảo đảm Trịnh Tụ không còn cách nào trở thành một người tu hành nữa.

Y càng có thể xác định, khi Trịnh Tụ thực sự chết đi, chắc chắn sẽ thống khổ hơn so với hiện tại.

Q8 - Chương 180: Chấn chỉnh môn phong

Đinh Ninh còn đang ở Yến cảnh.

Khi hắn nhận được một mật thư từ Tần cảnh, ngồi đối diện hắn là Tạ Trường Thắng.

Từ khi Yến, Tề vi phạm ý nguyện của hắn phạt Tần, Đinh Ninh đã không muốn nhúng tay vào chuyện Yến, Tề cùng chinh phạt Tần nữa. Về phần giết chết Diệp Tân Hà, giải quyết hạm đội U Phù và truy sát Trịnh Tụ, đây cũng là Đinh Ninh đang giải quyết ân oán của mình, mà không phải nhúng tay vào chinh chiến giữa Yến và Tần.

Đương nhiên, điều này vô hình lại giúp Yến một chút, nếu không binh mã trong hạm đội U Phù tàn sát bừa bãi Yến cảnh, Yến quân đã liên tiếp bại lui ở đất Tần, không biết sẽ tan tác thành bộ dáng gì.

Mặc dù vậy, hiện tại Yến cảnh vẫn rất loạn, nhưng vẫn tốt hơn một chút so với vương thành nước sở trực tiếp bị công hãm lúc trước.

Đối với thương nhân tự xưng như Tạ Trường Thắng, càng loạn thì càng tồn tại cơ hội kiếm được nhiều tiền.

So với lúc học ở Trường Lăng, hiện tại Tạ Trường Thắng cực kỳ khiêm tốn.

Gã đi lại ở Sở và Yến, vì không muốn liên quan đến Quan Trung, thậm chí gã còn mượn danh nghĩa đời sau của Hoàng thất

Trần quốc, lấy tên giả là Trần Thắng.

Thực lực gã có được bây giờ không tương xứng với sự khiêm tốn của gã.

Hiện tại, trong toàn bộ Sở cảnh và Yến cảnh, người có được quân lực nhiều nhất chỉ sợ không thuộc về Yến, Sở, hay bất kỳ một gã tướng lĩnh hoặc vương hầu nào, mà là gã.

"Phá gia chi tử" như vậy, tốc độ trưởng thành như vậy khiến Đinh Ninh cũng rất cảm khái.

Làm cho hắn càng cảm khái chính là Tạ Trường Thắng làm ra vẻ vẫn không có gì thay đổi.

Tạ Trường Thắng và trà trước người gã là trà ngân châm cây cổ thụ một năm chỉ sản xuất được vài lượng, hơn nữa còn là trà cổ mười năm, hương vị tốt nhất.

Có hai món nhỏ dùng kèm với trà, một là tổ yến Cổ Đông Kim Ti Huyết ở Bắc Yến mà chỉ Hoàng thất nước Yến mới có thể có cơ hội thưởng thức, hai là thịt khô ngũ hương nổi danh đã lâu của Yến đô.

- Những thứ này không chỉ bù đắp được thuế của một hộ gia đình.

Đối mặt với Đinh Ninh trêu chọc như thế, Tạ Trường Thắng lại khinh thường cười:

- Thứ ta ăn là tinh xảo chứ cũng không phải giá tiền. Mấy thứ này cho người khác ăn còn không bằng để ta ăn. Cái gì mà xa xỉ, ở trong mắt ta cũng giống nhau, chẳng qua là hai món nhỏ, bị ta ăn ngược lại còn tốt hơn là bị những nhà giàu mới nổi kia.

Đinh Ninh không khỏi nở nụ cười.

Lúc này, hắn mở phong thư trong tay ra, lại nhịn không được cảm khái cười.

- Thế nào?

Tạ Trường Thắng cảm thấy nụ cười của hắn cười có hơi kì quái, không nhịn được mà nhíu mày, buông chén trà trong tay hỏi.

Đinh Ninh không lập tức trả lời gã, chỉ nhẹ giọng hỏi ngược lại một câu:

- Ngươi có vào tin nhân quả không?

- Người làm ăn chỉ tin vào lợi ích.

Tạ Trường Thắng cười nhạo nói.

- Trịnh Tụ vẫn không thể trốn thoát.

Đinh Ninh hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra:

- Nàng rơi vào trong tay Triệu Cao.

- Như vậy cũng hả hê lòng người.

Tạ Trường Thắng hơi ngẩn ra, khẽ châm chọc nói:

- Khiến Trường Lăng giống như tận thế, không thể tưởng được cuối cùng lại không chạy thoát, uổng phí công phu.

Đinh Ninh có chút cảm khái, hắn nghiêm túc nói:

- Ta vốn tưởng rằng lấy tính tình của nàng, nhất định sẽ cố gắng che giấu, mặc dù toàn bộ tu vi đã bị phế, nàng cũng nhất định sẽ tìm cách để tu hành một lần nữa, nhưng không ngờ nàng rơi vào trong tay Triệu Cao nhanh như vậy.

Tạ Trường Thắng cũng thu liễm ý cười, nghiêm túc nhìn hắn,

hỏi:

- Nàng chết rồi sao?

Đinh Ninh lắc đầu, nhàn nhạt nói:

- Nàng còn có yêu cầu cuối cùng, nàng muốn xem tâm ý của Nguyên Vũ.

- Tâm ý của người như Nguyên Vũ thì có gì đáng xem sao.

Tạ Trường Thắng nhíu mày, độc miệng trước sau như một:

- Nàng muốn ghê tởm chính mình hay là cố ý ghê tởm Nguyên Vũ? Nhưng dù thế nào đi nữa thì vẫn là một trò hay đối với ta, năm đó Nguyên Vũ dùng thủ đoạn ti tiện bức ngươi vào thành, hiện tại nhìn xem hắn thân là chồng, sẽ đối xử như thế nào với việc vợ mình bị bắt.

Nhìn Đinh Ninh nhất thời trầm ngâm không nói, Tạ Trường Thắng lại hỏi:

- Đã có tấm bài tẩy Trịnh Tụ trong tay, ngươi chuẩn bị ra điều kiện như thế nào với Nguyên Vũ?

Đinh Ninh hơi ngửa đầu, uống xong Kim Ti Huyết Yến trong chén ngọc, sau đó bình tĩnh nói:

- Điều kiện ban đầu quá cao ngược lại sẽ khiến người ta cho rằng chúng ta cố ý gây khó dễ. Vậy chúng ta chỉ đưa ra một yêu cầu nho nhỏ, xem Nguyên Vũ có bỏ được hay không.

Tạ Trường Thắng có chút bất đắc dĩ nhìn hắn:

- Ngươi vẫn là bộ dáng kia ở Ngô Đồng Lạc, nếu có chuyện thì có thể dứt khoát nói xong luôn được không?

- Ta không gấp.

Đinh Ninh mỉm cười, châm chút trà cũ nấu trên lò lửa bùn đỏ, nói:

- Nóng lòng sẽ không uống được canh ngon, ta đợi mười mấy năm mới còn được, luôn phải suy nghĩ rõ ràng. Ta cảm thấy kiếm trận của Từ Phúc không tệ.

Tạ Trường Thắng không hề vì thân phận Đinh Ninh biến hóa mà có chút câu nệ, gã không nhịn được cười nhạo:

- Diệp Tân Hà xong rồi, hạm đội U Phù cũng xong rồi, tượng binh mã xong, Trịnh Tụ cũng bị phế tu vi, hiện tại đối với ngươi và Ba Sơn Kiếm Tràng, coi như uy hiếp có Từ Phúc, kiếm trận đồng nam đồng nữ của lão, Nguyên Vũ, còn có sư huynh Tô Tần nghịch thiên của ngươi. Tu vi của Từ Phúc cũng đã không phải là bí mật, cũng không có uy hiếp gì đối với ngươi, ngươi muốn đối phó nhất chính là kiếm trận này, ngươi còn cố ý giả bộ huyền ảo cái gì.

Đinh Ninh không nhịn được nở nụ cười:

- Người làm ăn cái gì cũng tốt, chỉ là quá mức khôn khéo, hơn nữa quá không hàm súc, rất khó nói chuyện phiếm. Trực tiếp là chuyện tốt, nhưng rất dễ lộ ra khí tức cường hào quá nặng, không đủ tao nhã.

- Ta cũng không phải là Tông sư gì.

Tạ Trường Thắng khinh bỉ nói:

- Ta chỉ biết thuận nước đẩy thuyền, theo ta thấy, đây đã là thời cơ tốt nhất đả thông thông đạo của quận Giao Đông và thông đạo của Yến Tề Sở.

- Có thể thuận nước đẩy thuyền, nắm giữ đại thế cũng đã là Tông sư chân chính.

Đinh Ninh nhìn Tạ Trường Thắng, nhẹ giọng nói:

- Hiện tại quân Tần liều mạng truy kích quân đội Yến Tề, ba quân đều không thể bận tâm đến quận Giao Đông và Sở, hạm đội U Phù đã bị diệt, không có khả năng đoạn hậu hoặc là thừa dịp quân đội chủ lực chúng ta rời khỏi quận Giao Đông mà tập kích quận nơi đó, chính là thời cơ tốt nhất để khống chế toàn cảnh Sở, Lâm Chử Tửu sẽ hợp binh với ngươi.

- Trước tiên giết Diệp Tân Hà, sau đó dẫn Trịnh Tụ và hạm đội U Phù ra, diệt hạm đội U Phù và đại quân tượng binh mã, loại bỏ hậu họa có khả năng bị tập kích từ phía sau, tiếp theo Giao Đông xuất quân, thu phục Sở cảnh. Kế tiếp lại diệt kiếm trận của Từ Phúc… Đinh Ninh, nước cờ này của ngươi nhìn như lộn xộn, lại từng bước siết chặt, vậy nếu ngươi tiêu diệt kiếm trận của Từ Phúc, có phải lại có thể trực tiếp lấy Trường Lăng hay không?

Lần này Tạ Trường Thắng suy nghĩ rất rõ ràng, là thật sự bội phục.

- Không phải ngươi nói còn có một sư huynh nghịch thiên của ta đang uy hiếp chúng ta sao?

Đinh Ninh nhìn gã một cái, lại nhìn mật thư trong tay, cười đầy ẩn ý.

- Như vậy xem ra, coi như ta không nói hắn.

Tạ Trường Thắng hơi ngẩn ra, lại tự giễu cười:

- Xem ra nhanh chóng sẽ không có chuyện gì với hắn.

- Sư huynh Bạch Dương Động, có thể đứng ở vị trí như hôm nay, thật sự khiến người ta giật mình.

Đinh Ninh nhìn gã, nói:

- Nhưng sư huynh Bạch Dương Động khiến ta giật mình, không chỉ có một mình hắn.

Tạ Trường Thắng nhất thời bĩu môi, tiếp lời nói:

- Huống chi sư huynh Trương Nghi của ngươi cũng thật sự là quân tử chân chính, khuyên người hướng thiện, loại chuyện chấn chỉnh môn phong này, giao cho hắn làm ngược lại thật sự không tệ, chỉ sợ hắn lề mề, hoàn toàn không phải là đối thủ của Tô Tần.

Q8 - Chương 181: Cô độc

Nghe được mấy câu này của Tạ Trường Thắng, Đinh Ninh chỉ cười cười, nói:

- Nếu không đánh cược?

- Ngươi cho rằng ta ngu ngốc sao.

Tạ Trường Thắng lập tức lắc đầu,

- Ngay cả Trịnh Tụ cũng không đám đánh cược với ngươi, sao ta lại dám ta đánh cược?

Mặc dù gã kiêu ngạo, nhưng cũng tự hiểu rõ bản thân mình.

Mặc dù Trịnh Tụ thảm bại, nhưng không thể phủ nhận nàng thực sự là kiêu hùng hiếm thấy từ thiên cổ tới nay, không phải là người mà gã có thể so sánh, hơn nữa sau khi Trịnh Tụ thắng Vương Kinh Mộng xưa kia, đến hiện tại mới thảm bại.

Gã đương nhiên sẽ không cảm thấy mình hơn Trịnh Tụ.

- Vậy ta sẽ chờ kịch hay mở màn.

Trước khi rời đi, Tạ Trường Thắng nhìn cánh đồng tuyết ở đất Yến thở dài một tiếng,

- Thật sự là tịch mịch như tuyết, tùy tiện tiêu tiền bừa bãi liền thay đổi cục diện thiên hạ, cuối cùng bị ghi vào sử sách.

- Ít ở đó làm ra vẻ, tự biên tự diễn.

Đinh Ninh vừa tức giận vừa buồn cười, tiện tay cuốn lên một

nắm tuyết, ném nó ra ngoài, hung hăng đập gã bổ nhào một cái.

- Trong sử sách sẽ ghi lại, ta là người duy nhất có thể cầm cự một chiêu trên tay Vương Kinh Mộng, hơn nữa còn không hề chịu một chút thương tích.

Tạ Trường Thắng ăn một ngụm tuyết, cũng không quay đầu lại, cười hắc hắc, khoát tay áo với Đinh Ninh.

Đinh Ninh nhìn bóng lưng gã, thu liễm ý cười, trong đầu lại xuất hiện thân ảnh Tịnh Lưu Ly.

Tạ Trường Thắng và những tài năng trẻ tuổi mà hắn quen thuộc, mặc dù không bị trói buộc như thế nào, nhưng vẫn luôn tuân thủ rất nhiều quy củ trên thế gian này.

Nhưng Tịnh Lưu Ly lại không giống.

Miễn nàng nghĩ là đúng, nàng sẽ không quan tâm đến bất kỳ quy tắc nào.

Đây là thứ khiến hắn thực sự lo lắng.

.....

Ở Trường Lăng nhiều năm trước, hắn nhìn người không chính xác.

Nhưng trầm luân nhiều năm trong bóng tối, sau khi được sống lại, hắn nhìn người rất chuẩn.

Trực giác của hắn cũng rất chính xác.

Tịnh Lưu Ly - người mà hắn đang lo lắng hiện tại cũng đang ở dưới gốc cây đào.

Cây đào vào mùa đông đã sớm héo đến nỗi ngay cả một mảnh lá cây cũng không còn, nhưng cây đào này đã rất xưa, rất lớn, lại

mọc ở bên bờ hồ nhỏ yên tĩnh, cho nên mang đến một loại cảnh trí cổ xưa tráng lệ.

Thương thế của nàng vẫn chưa hồi phục, lúc này mặc áo bông dày, sắc mặt có chút xanh mét, thoạt nhìn không có quá nhiều khác biệt với những thiếu nữ bình thường thân thể suy nhược kia.

Độc Cô Bạch nhìn Tịnh Lưu Ly ngồi dưới gốc cây đào, gã không rõ nàng đang suy nghĩ cái gì.

Phía sau gã là một cái lầu trúc, nhỏ mà tinh xảo, tất cả vật tư đều rất chú ý, bao gồm cả nồi sắt gã dùng để nấu cháo lúc này đều là Thiên thiết đến từ bên ngoài Âm Sơn, mà thìa bạc dùng để khuấy cháo lại xuất phát từ Thiên Công cư của Sở cảnh.

Gian công xưởng này không có liên quan đến chiến tranh, sản xuất đều là một ít đồ vật đối với người tu hành mà nói là vô dụng, nhưng hữu dụng trong việc ăn uống sinh hoạt của một ít quý tộc.

Tỷ như trong Phù văn khắc trên thìa bạc này sẽ tự nhiên giải phóng ra một ít nguyên khí.

Nguyên khí này sẽ làm cho nồi cháo được đảo càng thêm đồng đều, hạt gạo càng không dễ dàng bị nghiền nát, cháo gạo nấu ra càng thêm thơm nồng mà trong suốt.

Cháo vừa mới sôi trào, thìa bạc vừa mới bỏ vào, một bên rừng đào bên bờ hồ yên tĩnh này lại chợt dâng lên sát ý đáng sợ.

Độc Cô Bạch này cũng không xa lạ gì đối với đạo sát ý này, đến từ nữ sát thủ Mục Hồng Yên từng đi theo Lý Tư, trong hơn mười ngày trước đó, chính bởi vì sự tồn tại của tên sát thủ đáng sợ này mới để cho gã và Tịnh Lưu Ly sống sót.

Mặc dù những Tông sư cực kỳ nổi danh trên thế gian cũng không phải là đối thủ của nữ sát thủ này, nhưng hôm nay sát ý trên người cô trong nháy mắt liền biến mất, rõ ràng là sợ hãi, lặng

yên tiêu ẩn trong rừng.

Sát thủ và tử sĩ bên người khác nhau.

Khi phát hiện có đối thủ không thể nào ứng phó được, hành động bọn họ làm ra không phải là điền tính mạng của mình vào, mà là ẩn nấp, chạy trốn, tìm kiếm cơ hội ra tay ám sát lần nữa.

Nhưng người nào có thể trong nháy mắt làm cho người như Mục Hồng Yên mất đi lòng tin?

Độc Cô Bạch vô cùng khiếp sợ xoay người lại.

Sau đó gã nhìn thấy hai cái bóng người.

Một nam tử mặc áo vải thô tầm thường, phía sau y có một gã "Tu hành giả" trẻ tuổi đi theo như hình với bóng.

Hô hấp của Độc Cô Bạch trong nháy mắt dừng lại.

Gã đã nhận được câu trả lời.

.....

Hoàng đế Nguyên Vũ bước ra khỏi rừng đào.

Bước chân của "Hoàng Chân Vệ" và y hoàn toàn giống nhau, đi trong bóng dáng phía sau y.

Hoàng đế Nguyên Vũ nhìn Độc Cô Bạch cứng đờ ngay tại chỗ, nhưng cũng không có bất kỳ biến hóa thần sắc nào, chỉ nhẹ giọng nói một câu:

- Người nhà Độc Cô Hầu phủ, quả nhiên đều không phải là vật nơi phàm tục.

Tịnh Lưu Ly vẫn nhìn mặt hồ tĩnh mịch chợt đứng lên.

Nàng dùng sức lắc lắc tay, trừ đi hàn ý trên người, sau đó khẽ ngẩng đầu nhìn Nguyên Vũ vốn cao hơn mình không ít, chợt hỏi:

- Ngươi muốn gặp ta là có chuyện gì?

Nghe được những lời này của nàng, hai tay Độc Cô Bạch vốn đã thoáng thả lỏng đột nhiên trở nên cứng ngắc hơn, trái tim lại trầm xuống.

Hoàng đế Nguyên Vũ không lập tức trả lời nàng, mà quay đầu nhìn phía cỗ sát ý của Mục Hồng Yên chợt xuất hiện rồi đột nhiên tiêu tan, nói:

- Thuộc hạ của Lý tướng đều theo ngươi, chắc là bởi vì ngươi sẽ hoàn thành chuyện Lý tướng muốn hoàn thành.

Tịnh Lưu Ly khẽ giễu cợt nói:

- Thuộc hạ của Lý tướng, cũng chỉ có một mình nàng đi theo ta.

- Vậy hiển nhiên nàng mới được coi là thuộc hạ chân chính của Lý tướng, chỉ một mình nàng là đủ rồi.

Nguyên Vũ nở nụ cười nhàn nhạt, ngón tay khẽ động, một luồng sáng trắng lại rơi về phía Tịnh Lưu Ly.

Luồng sáng trắng rơi vào trong tay Tịnh Lưu Ly, linh khí không ngừng dao động, lại là một viên hạt sen Linh Liên óng ánh trong suốt.

- Nguyên bản Hoàng hậu của Quả nhân cũng cho Từ Phúc một hạt sen Linh Liên, nhưng Quả nhân lại không cho Từ Phúc, hiện tại Từ Phúc cũng tự nhận viên hạt sen Linh Liên này cho ngươi càng hữu dụng.

Nguyên Vũ nhìn Tịnh Lưu Ly, bình thản nói tiếp.

- Ngoài ra, Quả nhân sẽ nói cho ngươi biết tất cả lý lẽ tu hành mà ta biết, bao gồm một ít bí pháp tu hành độc đáo của Hoàng thất. Đinh Ninh dạy ngươi tu hành, bản thân ngươi chính là đệ tử xuất sắc nhất của Mân Sơn Kiếm Tông, cho nên từ ý nghĩa nào đó mà nói, ngươi sẽ là đệ tử chân truyền của ba người Vương Kinh Mộng, Bách Lý Tố Tuyết cùng Quả nhân.

Tịnh Lưu Ly chỉ im lặng lắng nghe.

Lời nói như vậy cũng không làm cho tâm thần nàng sinh ra dao động gì.

- Ngươi muốn ta làm gì?

Nàng chỉ tiếp tục ngẩng đầu, nhìn thẳng ánh mắt Nguyên Vũ, hỏi.

- Diệt Yến.

Nguyên Vũ trả lời cực kỳ đơn giản,

- Yến vong Tề chắc chắn diệt, Đại Tần thống nhất thiên hạ, đây chính là chuyện Lý tướng muốn hoàn thành nhất.

Tịnh Lưu Ly lắc đầu,

- Điều kiện ngươi trả giá quá lớn.

- Bởi vì Quả nhân không có lòng tin.

Hoàng đế Nguyên Vũ chậm rãi thở ra một hơi, chắp tay nhìn về phía quận Giao Đông,

- Hoàng hậu không có tin tức gì, trong rất nhiều năm qua, Quả nhân chưa bao giờ tác chiến một cách cô độc như thế, cũng chưa từng có lòng tin làm như vậy.

Tịnh Lưu Ly khẽ nở nụ cười giễu cợt,

- Ngươi cho rằng tương lai ta sẽ giúp ngươi đối phó Đinh Ninh?

- Đó chỉ là một khả năng.

Hoàng đế Nguyên Vũ cũng khẽ nở nụ cười giễu cợt,

- Tương lai nếu Quả nhân thực sự bại dưới tay hắn, vậy trên đời này ít nhất cũng phải có một người sẽ không hoàn toàn làm việc dựa theo suy nghĩ của hắn, hoặc có thể nói dám là địch nhân của hắn. Không phải là có thể hay không, mà là có dám hay không.

Q8 - Chương 182: Chia tay

- Nếu ngươi nói như vậy, mấu chốt chỉ là ngươi có dám thật sự dạy ta hay không.

Tịnh Lưu Ly thu liễm ý cười đùa cợt, nàng nhìn Hoàng đế Nguyên Vũ, trên mặt không có bất kỳ cảm xúc gì,

- Nếu ta có cơ hội, nhất định sẽ giết ngươi trước.

- Quả nhân tin tưởng Vương Kinh Mộng ra tay sẽ nhanh hơn ngươi.

Hoàng đế Nguyên Vũ lại nở nụ cười,

- Ngược lại, nếu hắn không giết được Quả nhân, vậy sau khi giết chết hắn, Quả nhân cũng sẽ giết chết ngươi trước tiên.

Tịnh Lưu Ly không nói gì nữa.

Nàng giống như đang ăn một hạt đậu đường bình thường, nhưng lại là hạt sen Linh tuyền cuối cùng trên đời này.

Bên hồ rất là yên tĩnh, ngay cả cá trong hồ cũng không hề cảm nhận được sát khí, hơn nữa bởi vì hạt sen Linh Liên này phát ra Linh khí hấp dẫn, rất nhiều con bởi vì rét lạnh mà sớm đã yên lặng ở dưới đáy hồ chợt bơi đến bên bờ này, chúng nó nhẹ nhàng mổ hàn ý trên mặt hồ, điểm ra từng vòng gợn sóng liên miên.

Một cỗ khí tức sống động nở rộ trong thân thể Tịnh Lưu Ly.

Khí tức hủ bại trong cơ thể nàng nhanh chóng tiêu tan, một loại hào quang kỳ dị không ngừng thức tỉnh trong thân thể nàng, cho dù ngay cả Độc Cô Bạch cứng đờ trước lầu trúc cũng có thể

cảm nhận rõ ràng nàng đang không ngừng mạnh lên.

Độc Cô Bạch nhìn sắc mặt Tịnh Lưu Ly dần dần hồng nhuận, cảm giác được loại biến hóa kỳ dị này, gã bắt đầu hiểu được rất nhiều chuyện.

Kể cả sự thay đổi của Tịnh Lưu Ly hiện tại.

Hạt sen của Tiên Liên nơi Linh tuyền chỉ có tác dụng chữa thương cùng gây lợi cho ngũ khí cấp tốc, loại khí tức biến hóa trên người Tịnh Lưu Ly lúc này, chỉ bởi vì lúc trước bị thương che dấu sự thật nàng vẫn luôn trở nên mạnh mẽ theo từng ngày.

Từ Ly Sơn chạy trốn đến nay, liên tục đối mặt với thích khách, đối mặt với những Tu hành giả cường đại muốn giết chết nàng, mặc dù nàng rất ít khi ra tay, nhưng lý giải đối với tu hành, đối với rất nhiều phương diện kiếm ý kiếm thuật thực ra còn đang nhanh chóng trưởng thành.

Nàng đích thật là Tu hành giả có thiên phú mạnh nhất ở Trường Lăng từ trước đến nay.

Giết chết Lý Tư giống như là một cửa ải cuối cùng nàng muốn đột phá.

Từ sau lúc đó nàng giống như hoàn toàn mở gông xiềng toàn cơ thể ra, vẫn luôn đột nhiên tăng mạnh.

Nguyên Vũ đưa tay bắn ra, một cuộn giấy vàng rơi vào trong tay Tịnh Lưu Ly.

Sau đó hai môi y khẽ động, nhưng Độc Cô Bạch lại không nghe thấy bất kỳ thanh âm nào, rõ ràng Nguyên Vũ đang truyền âm vào trong tai Tịnh Lưu Ly, đang giải thích một số chuyện nào đó.

Quá trình này kéo dài khoảng chừng thời gian uống cạn tách trà.

Độc Cô Bạch khẽ cúi đầu nhìn cháo trắng trong nồi.

Cháo trắng dần dần cạn khô, biến thành một đống chất dính rất khó coi.

Lửa trong lò cũng dần dần tắt, nếu không dù có một cái thìa bạc độc đáo kia, đáy nồi cũng sẽ hoàn toàn khét lên, tỏa ra mùi khó chịu.

Nguyên Vũ xoay người rời đi, bao gồm cả "Hoàng Chân Vệ" đi theo y như một cái bóng.

- Cháo đã bị nấu thành cơm thiu, thế nhưng còn có thể ăn.

Tịnh Lưu Ly không nhìn phương vị Nguyên Vũ rời đi, ánh mắt của nàng dừng ở nồi bên cạnh Độc Cô Bạch, sau đó giọng điệu vẫn bình thản như thường lệ:

- Ăn cơm trước.

Nếu như bình thường, Độc Cô Bạch nhất định sẽ bắt đầu múc cháo cho nàng, nhưng hôm nay, khi nghe Tịnh Lưu Ly nói những lời này, gã lại không hề có động tác.

Gã nhìn thoáng qua mặt hồ phía sau Tịnh Lưu Ly, hít sâu một hơi, chậm rãi hỏi:

- Ngươi cố ý dừng ở chỗ này, cũng không phải bởi vì nơi này là nơi Diệp Tân Hà đã ở trong một khoảng thời gian dài, cũng không phải là muốn xem một ít vết tích luyện kiếm của Diệp Tân Hà ở nơi đây, mượn để tìm hiểu, mà là đang chờ Nguyên Vũ đến gặp mặt ngươi. Cho nên thực ra ngươi đã sớm hẹn với hắn.

Sắc mặt Tịnh Lưu Ly không hề có chút thay đổi, nàng yên lặng nhìn Độc Cô Bạch, không hề lắc đầu, cũng không gật đầu,

- Ta cũng đã nhìn, cũng có tìm hiểu dấu vết luyện kiếm của

Diệp Tân Hà, về phần ở tại chỗ này chờ Nguyên Vũ cũng là một mặt khác.

- Rất khác.

Độc Cô Bạch trầm mặc hồi lâu, nói một câu này.

Tịnh Lưu Ly nhíu mày, nói:

- Cái gì rất khác.

- Rất khác khi tiếp nhận nói chuyện với Nguyên Vũ.

Độc Cô Bạch nhìn nàng nói.

- Tại sao không thể nói chuyện với hắn?

Tịnh Lưu Ly nhìn gã, hỏi ngược lại.

Độc Cô Bạch lại trầm mặc thật lâu.

Nhưng gã cũng không hề dùng một đoạn thời gian này để suy tư việc nên phản bác Tịnh Lưu Ly như thế nào.

Gã chỉ nghĩ đến một số từ khó có thể nói ra, gã cần một chút thời gian để đưa ra quyết định.

- Chuyện này liên quan đến lập trường.

Gã mở miệng, chậm rãi nói:

- Đơn giản mà nói chính là địch ta. Ngay từ đầu trái tim con người đã có ranh giới, ai là bạn bè, ai là kẻ thù, đối với ta mà nói chỉ cần liếc qua đã thấy ngay. Theo ta thấy, ta đương nhiên là bằng hữu của Đinh Ninh, là bằng hữu của Ba Sơn Kiếm Tràng và Mân Sơn Kiếm Tông. Nếu ta biết Nguyên Vũ có khả năng xuất hiện ở chỗ này, hoặc hắn muốn nói chuyện cùng ta, vậy điều ta nghĩ đến trước tiên không phải là làm giao dịch gì với hắn, mà là báo

cho Ba Sơn Kiếm Tràng, cố hết sức mai phục, ám sát hắn ở chỗ này.

- Song ngươi không hề làm vậy, chỉ sợ ngươi đã đoán ra một ít ý đồ của hắn, ngươi chỉ yên lặng chờ ở chỗ này, mà không làm ra bất cứ hành động nào khác.

Độc Cô Bạch nói xong câu đó, nhìn Tịnh Lưu Ly nhất thời cũng không mở miệng, gã liền tiếp tục hỏi một câu:

- Bây giờ ngươi tiếp nhận một ít thủ đoạn tu hành của hắn, kế tiếp ngươi sẽ thật sự đi đối phó Yến giúp hắn sao?

Tịnh Lưu Ly khẽ gật đầu,

- Ta sẽ đi đối phó Yến.

Độc Cô Bạch chợt có chút khổ sở, nói không nên lời.

- Nhưng không phải vì giao dịch với hắn, mà vì bắt đầu từ lúc giết Lý Tư, chính ta đã muốn diệt hai nước Yến, Tề.

Tịnh Lưu Ly nhìn gã, nói.

- Nhưng ngươi có từng nghĩ tới, trên đường chúng ta thoát khỏi Ly Sơn, có rất nhiều Tu hành giả hai nước Yến, Tề đến đây, nếu không có bọn họ tương trợ, cho dù chúng ta có Mục Hồng Yên thì cũng không thể thoát khỏi sự truy sát của những Tu hành giả và quân đội Đại Tần truy sát.

Sắc mặt Độc Cô Bạch trắng bệch nhìn nàng,

- Nhưng tiếp theo ngươi lại đi Yến, không thể tránh khỏi sẽ giao thủ với bọn họ.

- Thời thế khác biệt, bọn họ đến cứu chúng ta, chỉ bởi vì hai phe khi đó có địch nhân chung.

Tịnh Lưu Ly nói.

- Đại thế là như thế, song dưới đại thế này, mỗi một người tu hành chúng ta đều là một cá nhân riêng biệt, chúng ta đều có yêu ghét, đều có lựa chọn của riêng mình. Một số người có thể quay ngược giết các đồng đội đã chiến đấu bên cạnh nhau rất lâu, nhưng một số người sẽ luôn luôn nhớ tình cũ. Không chỗ nào không cần dùng thủ đoạn, cùng trong lòng giữ lấy một giới hạn, đây chính là sự khác biệt giữa Nguyên Vũ và Ba Sơn Kiếm Tràng.

Độc Cô Bạch nhìn Tịnh Lưu Ly, đôi môi của gã không ngừng run rẩy,

- Ta sợ có một ngày, ngươi sẽ lãnh khốc giống Trịnh Tụ.

- Đây xem như là lời khuyên trước khi chia tay sao?

Tịnh Lưu Ly khẽ cúi đầu, nhẹ nhàng nói:

- Cho nên kế tiếp ngươi sẽ không cùng ta đi Yến cảnh, cũng sẽ không giúp ta diệt Yến.

- Vì sao nhất định phải đi diệt Yến?

Độc Cô Bạch có chút phẫn nộ, nói:

- Chẳng lẽ ngươi không đi làm, Yến sẽ không diệt?

- Đêm dài lắm mộng, hơn nữa có ta ra tay sẽ nhanh hơn.

Tịnh Lưu Ly chậm rãi nói.

Độc Cô Bạch phẫn nộ nở nụ cười.

- Cuối cùng thì sao?

Hắn nhìn Tịnh Lưu Ly,

- Có phải nếu có một ngày, ngươi cảm thấy cách làm của Ba Sơn Kiếm Tràng cùng Mân Sơn Kiếm Tông đều không hợp ý ngươi, có phải ngươi sẽ động kiếm với bọn họ hay không?

Tịnh Lưu Ly nhìn gã, lắc đầu,

- Ta chỉ biết đối với tất cả chuyện xảy ra trong tương lai, ta luôn tuân theo nội tâm của mình.

Độc Cô Bạch rất phẫn nộ, song gã lại đột nhiên trở nên càng thêm khổ sở.

Gã cúi đầu, lui về phía sau một bước, sau đó xoay người, nhẹ giọng nói:

- Bảo trọng.

Tịnh Lưu Ly nhìn gã, biết gã muốn rời đi, nhưng nàng mím chặt môi, không nói thêm một câu nào nữa.

Q8 - Chương 183: Sư huynh đệ

Thân ảnh Độc Cô Bạch cuối cùng biến mất trong tầm mắt Tịnh Lưu Ly.

Cháo vẫn còn nóng.

Nàng bắt đầu húp.

Mặc dù cháo đã bị nấu khô, nhưng hôm nay nàng đã khỏi bệnh, cảm giác thèm ăn tăng lên, vẫn ăn một cách cực kỳ ngon miệng như cũ.

Bóng dáng của Mục Hồng Yên từ từ hiện ra trong rừng ven hồ.

Nàng đi tới đối diện Tịnh Lưu Ly, khẽ khom người hành lễ.

Sau đó nhìn phương hướng Hoàng đế Nguyên Vũ rời đi, nhẹ giọng nói:

- Trong lòng hắn có sát ý, nhưng không phải đối với ngươi và ta.

Tịnh Lưu Ly suy nghĩ một chút, nói:

- Sát ý này của hắn sẽ không phải đối với Độc Cô Bạch.

Mục Hồng Yên nhìn cháo khô như sáp trắng nơi chén trong tay nàng, hơi nhíu nhíu mày, nói:

- Vì sao?

- Bởi vì ít nhất trước khi ta đi đối phó người Yến, hắn sẽ không chọc khiến ta không vui, hắn biết nếu giết Độc Cô Bạch thì sẽ làm

cho ta không vui.

Tịnh Lưu Ly nhàn nhạt đáp lại:

- Đối với hắn mà nói, Độc Cô Bạch và những bằng hữu của gã quá yếu, không đáng để hắn ra tay.

Cũng giống như xác định cảm ứng của Mục Hồng Yên sẽ không có sai lầm, Tịnh Lưu Ly cũng rất chắc chắn Nguyên Vũ sẽ không muốn giết chết Độc Cô Bạch.

Thế nhưng trên thế gian này, người đáng để Nguyên Vũ tự tay đi giết đã không nhiều lắm, vậy y sẽ đi giết ai?

Hơn nữa người này chắc hẳn cũng cách nơi đây không xa, nếu không Nguyên Vũ không thể nào toát ra một tia sát ý khiến Mục Hồng Yên cảm giác được khi rời đi.

Tịnh Lưu Ly là thiên tài chân chính.

Hơn nữa sau khi theo Đinh Ninh tu hành ở Trường Lăng, nàng đặc biệt có tiến bộ khó có thể tưởng tượng được trong việc nắm chắc lòng người.

Hoàng đế Nguyên Vũ thực sự không chỉ hẹn gặp mỗi mình nàng.

Vả lại người như Nguyên Vũ tuyệt đối không muốn lãng phí thời gian.

Hơn nữa sau khi phát giác Đinh Ninh chính là Vương Kinh Mộng ngày xưa, thời gian của y càng ngày càng quý giá.

Nơi ở bí ẩn này của Diệp Tân Hà nằm ngay bên hồ hoa đào, mà một người khác mà y muốn gặp đang ở trong một vườn trà mà Diệp Tân Hà rất muốn đi ngay bên bờ hồ cách đó không xa.

Bắt đầu từ biến cố Trường Lăng năm đó, thanh danh của Diệp

Tân Hà đã không hiển lộ ở thế giới người tu hành, mãi cho đến khi Lộc Sơn Hội Minh mới xuất hiện, một lần lừa chết mấy Tu hành giả đứng đầu đương thời.

Nhưng trong những năm tiềm ẩn này, tất cả nhu cầu sinh hoạt của Diệp Tân Hà mặc dù cũng không cùng xa cực dục, nhưng rất tinh xảo, nếu dùng lời nói của đám nhà giàu Quan Trung để hình dung, đó chính là rất có phong cách. (Cùng xa cực dục: thành ngữ Trung Quốc, ý tứ là hình dung xa xỉ cùng tham lam đến cực điểm

Vườn trà này sản xuất trà trắng cổ thụ "Bạch Mẫu Đơn", e rằng là tốt nhất trong toàn bộ vương triều Đại Tần.

Mà vườn trà này cũng thuộc về tài sản riêng của Diệp Tân Hà, hàng năm chỉ cung cấp trà cho mỗi mình lão.

Trà mà Diệp Tân Hà uống đều là trà cũ được cất giữ hơn năm năm, hương vị cực kỳ nồng đậm.

Diệp Tân Hà đã chết, nhưng một ít nông dân trồng chè trong vườn trà này vẫn không biết tin tức, trà cất riêng cho lão vẫn được sắp xếp gọn gàng trong phòng kho.

Khi Hoàng đế Nguyên Vũ đến vườn trà này, còn có thể ngửi được mùi trà mới, ngửi được hương thơm thuần khiết của rất nhiều trà cổ.

Nhưng rõ ràng nhất chính là một cỗ khí tức âm thần quỷ vật nồng đậm từ lương đình trong vườn trà tỏa ra. (lương đình: đình nghỉ mát)

Người ở trong lương đình chờ y đến là một Tu hành giả rất có thân phận, là Minh chủ được Tu hành giả vương triều Đại Tề công nhận.

Nhưng ở trong mắt Hoàng đế Nguyên Vũ, Tu hành giả này lại chả là cái thá gì.

Bởi vì gã chỉ là một khôi lỗi do Tô Tần phái tới.

- Người Quả nhân muốn gặp chính là Tô Tần, không phải ngươi.

Hoàng đế Nguyên Vũ không lãng phí thời gian, y đến cửa vườn trà này liền dừng lại, lạnh nhạt nói với Tu hành giả trong lương đình kia.

- Tôn thượng có việc thực sự không thể bứt ra, vậy nên để cho ta tới đây bái kiến.

Tên Tu hành giả nước Tề trong lương đình hành lễ với Hoàng đế Nguyên Vũ,

- Ta sẽ báo lại cho ngài ấy không sót chút ý nào của ngươi, một chữ cũng sẽ không sai.

- Không cần.

Hoàng đế Nguyên Vũ lắc đầu, nói:

- Quả nhân vốn hẹn hắn gặp mặt ở chỗ này, chính là muốn giết hắn, chỉ tiếc ngay cả can đảm gặp Quả nhân một lần mà hắn cũng không có. So sánh với Tịnh Lưu Ly thì hắn kém quá xa, vĩnh viễn không lên được mặt bàn, không cần phải lo lắng.

Trong không khí u ám đột nhiên có một chút ý vị sợ hãi.

Thanh âm của Tu hành giả trong lương đình khẽ run nói:

- Thân là Đế vương, nói thương nghị đại sự với Tôn thượng chúng ta, hai bên cùng có lợi, sao có thể nói mà không giữ lời, bố trí sát cục?

- Chỉ là xóa sạch những thứ không thể lộ ra ngoài ánh sáng, xóa bỏ liền sạch sẽ, sao có thể gọi là không giữ lời, ngươi cho rằng Quả nhân cổ hủ không chịu nổi?

Hoàng đế Nguyên Vũ không muốn lãng phí thời gian, cho nên khi những lời này của y ra khỏi miệng, tầng mây phía trên đã tách ra, một cái trụ sáng thánh khiết đã rơi xuống.

Tu hành giả trong lương đình vốn là Tông sư cường đại, khi thanh âm Nguyên Vũ vừa mới vang lên, gã cũng đã thét ra một tiếng chói tai, ngoài cơ thể bắn ra hơn mười đám mây đen bỏ chạy ra bốn phía.

Nhưng một cái trụ sáng thánh khiết này chỉ rơi về phía một đám mây đen trong đó.

Một tiếng ầm trầm đục.

Đám mây đen kia tiêu tan, trong cột sáng hiện ra thân ảnh Tu hành giả nước Tề kia.

Thân ảnh này tràn ngập khí đen lượn lờ vặn vẹo kịch liệt, song ngay cả thanh âm kêu thảm thiết cũng không thể thoát ra từ bên trong cột sáng này.

Huyết nhục cả người tên Tu hành giả Đại Tề này tầng tầng lớp lớp lột ra, bị chấn thành tro bụi, sau đó là xương cốt bên trong. Những đám mây đen còn lại vốn dùng để cản trở cùng mê hoặc cảm giác, theo tên Tông sư Đại Tề này tử vong, trong nháy mắt tiêu tán.

Một gã Tông sư Thất Cảnh như vậy ngay cả một chút phản kháng ở trước mặt y cũng không có.

Hoàng đế Nguyên Vũ cũng lười nhìn tên khôi lỗi này một cái.

Theo y thấy, Tịnh Lưu Ly là quân cờ đủ sức nặng để có thể lợi dụng, mà Tô Tần chẳng qua chỉ là chướng ngại có thể diệt trừ trước.

Nhất là diệt Tề đối với y hiện tại mà nói, Tô Tần chính là cái

gai không đủ trí mạng, nhưng rất đáng ghét.

Thế nhưng bản thân Tô Tần lại không nghĩ như vậy.

Từ khi hắn tu hành ở Bạch Dương Động, hắn đã nghĩ rằng tất cả mọi người nghĩ sai về mình.

Nhất là giữa mình và Trương Nghi.

Không gặp Nguyên Vũ cũng bởi vì đây là lựa chọn của hắn.

Hắn đã chọn đi gặp một người khác.

Giữa Nguyên Vũ và Trịnh Tụ, hắn chọn Trịnh Tụ.

Đối với hắn, sự lựa chọn này thực sự quá đơn giản.

Trong mỗi một bước cường đại của hắn đều không thể tách rời khỏi cái bóng của Trịnh Tụ, mấu chốt nhất mà nói, theo hắn thấy, hiện tại Trịnh Tụ đã đến thời điểm suy sụp nhất, cho nên nàng càng hy vọng có được minh hữu cường đại như mình.

Khi Nguyên Vũ giết chết khôi lỗi của mình, hắn đã bước vào một trấn nhỏ đã trở nên tiêu điều vì chiến tranh kéo dài.

Trước đó hắn đã xác định tin tức kia thực sự là do Trịnh Tụ truyền đến, mà thuộc hạ của hắn cũng đã tới trấn nhỏ này, xác định Trịnh Tụ đang ở bên trong.

Khi hắn đến gần sân của gia đình giàu có kia, trên mặt hắn đều tràn ngập ý cười đùa cợt.

Hắn có một loại cảm giác không thể chờ đợi.

Hắn rất muốn nhìn thấy nữ chủ nhân Trường Lăng bị Đinh Ninh đánh rơi từ trên mây xuống bụi bặm kia, bộ dáng hiện tại khi đối mặt với hắn sẽ như thế nào, có còn cao lãnh như trước hay không. (cao lãnh: cao ngạo và lạnh lùng)

Nhưng khi hắn đi vào sân này, nhìn thấy người đang chờ hắn ở bên trong, ý cười đùa cợt trên mặt hắn trong nháy mắt cứng đờ, vẻ hoan hỉ trong con ngươi hóa thành kinh hãi.

Trương Nghi đang chờ hắn đến.

Giống như khi ở Bạch Dương động trước đây, Trương Nghi có vẻ có chút câu nệ cùng bất an.

Q8 - Chương 184: Giáo huấn ngươi

Một cỗ ý vị cay đắng tràn ngập trong miệng Tô Tần.

Trong nháy mắt tiếp theo, hắn hít sâu một hơi, gian nan cười cười, trong nụ cười đều tràn ngập vẻ trào phúng.

Có mỉa mai Trương Nghi, cũng có mỉa mai đối với chính mình.

- Cho nên từ đầu đến cuối đều là một cái bẫy?

Hắn nhìn Trương Nghi, chậm rãi hỏi.

Trương Nghi khẽ gật đầu, có chút không biết làm sao xoa xoa đôi bàn tay,

- Cũng là trùng hợp, sau khi Trịnh Tụ phát ra tin tức ở chỗ này thì đã bị bắt lại, nhưng không nghĩ tới nàng viết thư cho ngươi, để cho ngươi tới đây.

- Muốn chết cũng không chết sớm một chút, kéo đến nơi này hại người, nếu không phải lúc trước ta đã từng đọc qua thư của nàng, xác nhận là bút tích của nàng không sai, ta sao có thể đến nơi này.

Tô Tần đạm mạc nhìn y, nói.

Trương Nghi không biết nên đáp lại những lời này của hắn như thế nào, cho nên chỉ im lặng không trả lời.

Thanh âm Tô Tần đột nhiên lạnh lùng:

- Sao Đinh Ninh không tới?

Trương Nghi lắc đầu.

Y thực sự không biết vì sao Đinh Ninh lại không tự mình đến.

Trong suy nghĩ của y, một trong những nguyên nhân có khả năng nhất là Tô Tần không xứng để Đinh Ninh tự mình đến.

Bởi vì Tông sư chờ ở chỗ này đã đủ rồi.

Chẳng qua tính tình y quá mức ôn hòa, y cảm thấy cách nói như vậy cực kỳ đả thương người, cho nên không muốn nói loại khả năng cao nhất này ra khỏi miệng.

- Cái gì ngươi cũng không biết.

Tô Tần cười lạnh một tiếng,

- Nếu đã như vậy, ta sẽ nói cho ngươi biết nguyên nhân.

Trương Nghi ngạc nhiên.

Tô Tần cười lạnh nói tiếp:

- Bởi vì hắn muốn ta thua cam tâm, nếu hắn ra tay, ta đương nhiên không phải là đối thủ của hắn, nhưng thân phận thực sự của hắn là Vương Kinh Mộng, đối với chúng ta mà nói, hắn thực sự là Tu hành giả thế hệ trước, hắn ra tay giáo huấn tiểu bối, cho dù thắng cũng không có gì ngạc nhiên, nhưng ngươi lại không giống, ngươi là đồng môn cùng thế hệ với ta, hắn đương nhiên nghĩ đến, nếu ta thua ở trong tay ngươi, đó là không có bất kỳ lời nào nói, đó là thất bại thảm hại chân chính.

Trương Nghi vẫn không trả lời.

Đây là suy đoán của Tô Tần, theo y thấy mình phản bác lại cũng không có ý nghĩa.

Mặc dù trong giọng nói Tô Tần tràn ngập ý vị châm chọc, nhưng y đã sớm quen, cho nên cũng không có chút tức giận nào.

Sau khi bàn tay dùng kiếm bị Đinh Ninh phế bỏ, tính tình Tô Tần liền trở nên quái gở lạnh lùng hơn rất nhiều, hơn nữa sau khi gián tiếp chuyển đến Tiên Phù tông, tính tình của hắn liền trở nên càng thêm cổ quái, lúc này nhìn vẻ mặt thản nhiên của Trương Nghi, hơn nữa hôm nay đắc chí vừa lòng đến đây, lại phát hiện là một cái sát cục, loại chênh lệch này càng làm cho hắn khó có thể khống chế ngọn lửa vô danh trong lòng.

- Bắt đầu từ lúc ở Bạch Dương động, ngươi chính là người hiền lành, luôn luôn đối đãi thiện lương với bất cứ người nào, nhưng không ngại nói cho ngươi biết, bắt đầu từ lúc ở Bạch Dương động, ta chưa từng để ý tới ngươi. Ta vẫn luôn nghĩ, người như ngươi tốt nhất vẫn nên làm một người dạy học, dạy người ta đọc sách biết chữ, giảng hiếu nghĩa là tốt rồi, làm sao có thể làm Kiếm sư giết người.

Trong mắt Tô Tần dấy lên ngọn lửa u ám, lạnh lùng nói:

- Ta cảm thấy chuyện này Đinh Ninh tính toán không tệ, nếu ngay cả ngươi cũng có thể đối phó ta, vậy ta thật sự là không có lời nào để nói, tâm phục khẩu phục.

Trương Nghi cũng không phải cỏ cây, nhìn vẻ mặt thô bạo của Tô Tần, nghe lời nói trực tiếp như vậy, y cũng chậm rãi nhíu mày.

Lại nghĩ đến thái độ của Tô Tần đối với mình từ trước đến nay, y rốt cục cũng bắt đầu có chút tức giận, nhìn Tô Tần hỏi ngược lại hai vấn đề,

- Chẳng lẽ tu hành chính là muốn người người để ý? Chẳng lẽ tu hành nhất định phải làm Kiếm sư giết người?

Tô Tần châm chọc nói:

- Tu hành không phải vì nổi bật, không vì giết người thu hoạch công danh, chẳng lẽ là vì tu đức?

- Lời ngươi nói chỉ là suy nghĩ của ngươi.

Trương Nghi nhìn vị sư đệ có gương mặt lộ vẻ thô bạo này, chậm rãi nói:

- Ít nhất đối với ta mà nói, Bạch Dương động thu ta làm đệ tử, dạy ta tu hành, ta chỉ muốn hiếu kính sư trưởng, yêu thương sư đệ trong môn, giành vinh quang vì bổn môn. Coi như ta muốn giết người thì cũng là vì bảo vệ tông môn của mình. Sớm ở Trường Lăng, chí ít ta có thể buông bỏ công danh vì Tiết động chủ, có thể cùng sư đệ chiến đấu đến cuối cùng ở Mân Sơn Kiếm Tông, cho dù thật sự phải trả giá bằng sinh mệnh của mình, vậy cũng là cam tâm... Nhưng còn ngươi, ngoài việc nghĩ về bản thân, ngươi đã làm gì cho Bạch Dương động? Ở trong mắt ngươi, ngay từ đầu sư huynh đệ đều chỉ là đối tượng tranh đấu, chỉ là đá để ngươi leo lên trên sao?

Tô Tần giật mình.

Lúc hắn ở Bạch Dương động đã rất thông minh giỏi ăn nói, nhưng lúc này hắn lại có chút khó có thể phản bác những lời này của Trương Nghi, hơn nữa trước đó, hắn chưa từng thấy y có thái độ, có lời nói kịch liệt như vậy.

- Xem ra ngươi đã mất đi tiền đồ.

Sau đó một vài hơi thở, hắn mỉa mai cười cười.

Trương Nghi nhìn bộ dáng cười nhạo của hắn, trong lòng càng thêm không vui, nhưng không đợi y mở miệng, Tô Tần đã nói tiếp,

- Bất kể ta làm điều gì ở vương triều Đại Tề, ta cũng chưa tự tay giết chóc người Tần, cũng không làm địch nhân của Ba Sơn Kiếm Tràng, Đinh Ninh dựa vào cái gì để quản ta? Hắn cho ngươi

tới là bởi vì ngươi đã từng là sư huynh của ta, nhưng ta đã sớm ra khỏi Bạch Dương động, ngươi dựa vào cái gì để giáo huấn ta?

- Bạch Dương động có ân truyền nghiệp dạy dỗ đối với ngươi, đông đảo sư cũng tận tâm truyền thụ cho ngươi, còn tha thiết chờ mong, ta đối với mọi chuyện ngươi làm đều luôn niệm tình đồng môn, nhưng ngươi đối với Bạch Dương động lại một phần tình nghĩa cũng không có?

Trương Nghi cảm thấy thống khổ, khuôn mặt y hơi cứng đờ, nhắm mắt lại, nói.

Tô Tần không đáp lại mà chỉ cười lạnh.

Trương Nghi chậm rãi ngẩng đầu lên, y nghĩ đến Bạch Dương động ở Trường Lăng, nghĩ đến lão nhân đã chết trước khi Mân Sơn Kiếm hội bắt đầu.

- Hiện tại ta chỉ muốn giáo huấn ngươi.

Y chậm rãi rũ mí mắt xuống, khó nén được oán hận trong lòng,

- Nhưng cũng không phải bởi vì ta là sư huynh của ngươi ở Bạch Dương động, mà bởi vì ta hiện tại thật sự rất chán ghét ngươi. Bây giờ ta thực sự muốn đánh bại ngươi trong một trận quyết đấu.

- Trùng hợp như vậy?

Tô Tần nở nụ cười,

- Từ lúc ở Bạch Dương động, ta cũng rất chán ghét ngươi, cũng rất muốn đánh ngươi một trận để trút giận.

Trương Nghi ngậm miệng không nói nữa.

- Kỳ thật ta còn quan tâm một chút, đây có tính là một trận quyết đấu công bằng hay không?

Tô Tần lạnh lùng nói,

- Ta không muốn khi chiến thắng ngươi, lại tùy tiện có một người của Ba Sơn Kiếm Tràng hoặc là Mân Sơn Kiếm Tông đi ra, một kiếm chém chết mình.

- Ngươi thực sự là tiểu nhân, đây mới là thứ ngươi quan tâm nhất.

Trương Nghi làm cho mình không còn phẫn nộ nữa, sau đó đáp ứng điều kiện của hắn,

- Đây là một trận quyết đấu công bằng, nếu như ta thắng, ta sẽ thu hồi đồ vật Bạch Dương động cho ngươi, sẽ phế bỏ tu vi của ngươi. Bởi vì ngay cả khi ngươi mưu phản Bạch Dương động, nhưng ngươi không thể phủ nhận rằng tất cả mọi thứ ngươi có được ngày hôm nay được xây dựng trên cơ sở Bạch Dương động dẫn dắt ngươi trở thành một Tu hành giả có cơ hội tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

- Ta cũng đồng ý với ngươi, chẳng qua ta rất tò mò, ngươi dựa vào cái gì mà cảm thấy có thể chiến thắng ta.

Tô Tần thực sự nở nụ cười cực kỳ vui vẻ, theo hắn thấy, cuối cùng đã đạt được mục đích mà mình muốn.

Trương Nghi không lên tiếng, nhưng y dùng hành động để trả lời.

Một cỗ khí tức bản mệnh nồng đậm theo tâm ý của y mà sinh ra ở trên tay.

Một thanh đoản kiếm xuất hiện trong tay y.

Một thanh đoản kiếm giản dị tự nhiên, nhìn qua giống như là tảng đá bướng bỉnh bình thường.

Đây là kiếm bản mệnh của Tiết Vong Hư.

Q8 - Chương 185: Tiên cơ

Từ khi Lộc Sơn Hội Minh diễn ra cho đến bây giờ, khoảng thời gian này cũng giống như những năm khi Ba Sơn Kiếm Tràng quật khởi, là thời đại gió nổi mây phun nhất.

Trong mấy năm ngắn ngủi này, một đời Tu hành giả trẻ tuổi thiên phú trác tuyệt này đều đã có thay đổi rất lớn.

Trương Nghi từ Bạch Dương động đến Tiên Phù tông, trên thực tế đã trở thành Tông chủ tông môn này, nhưng bất kể lúc phụng dưỡng Tiết Vong Hư ở ngõ hẻm Trường Lăng năm đó, hay là hiện tại, y đều khiêm tốn như nhau, giống như thanh kiếm trong tay y, giản dị tự nhiên.

Tảng đá giản dị tự nhiên, kiên định nhất.

Thanh kiếm bản mệnh này cực kỳ tương hợp với khí tức của bản thân y, hiện tại chỉ nắm đơn giản như vậy, trong cảm giác của Tô Tần lại như có một khối bàn thạch sừng sững bất động được sinh ra trong thiên địa.

Chỉ riêng khí tức cầm kiếm này cũng đủ chứng tỏ Trương Nghi bây giờ không còn như xưa.

Tuy nhiên điều này không thể làm cho Tô Tần thay đổi quan điểm của mình.

- Phế vật chính là phế vật.

Tô Tần lạnh lùng nhìn Trương Nghi cầm kiếm,

- Ngươi cả đời này hoặc trốn ở phía sau Tiết Vong Hư, hoặc núp sau lưng Đinh Ninh, tất cả mọi thứ ngươi có đều chỉ là do

người khác ban cho, loại người như ngươi, ngay cả chiến đấu thực sự cũng chưa từng trải qua.

Trương Nghi càng ngày càng tức giận.

Theo y thấy, lễ nghĩa liêm sỉ chính là quy củ tự nhiên nhất trên đời này, mục đích quan trọng nhất của việc tu hành là giúp đỡ người khác, trừng trị kẻ mạnh giúp đỡ người yếu, mà không phải là lấy mạnh hiếp yếu. Nhưng hiện tại y cũng không muốn nói nhiều một câu với Tô Tần

Muốn nói, vậy đánh thắng rồi nói sau.

Cho nên đối mặt với sự mỉa mai của Tô Tần, sắc mặt y chỉ hơi trầm xuống, giơ kiếm ngang ngực, khẽ vuốt cằm.

Tô Tần cười lạnh đáp lại.

Một luồng khí đen tuôn ra từ trong khí hải của hắn, tựa như một cái đai lưng màu đen, quấn quanh bên hông hắn, sau đó dần dần mở rộng.

Luồng khí đen lưu động này có vẻ cực kỳ bình tĩnh, song trong không khí quanh người hắn lại có gió âm lãnh bắt đầu gào thét.

Một tia lạnh lẽo hiện lên trong mắt Tô Tần.

Một tiếng ầm nặng nề vang vọng.

Có một cỗ sóng khí đột nhiên hiện ra trong không khí giữa hai người.

Trận chiến ngay lập tức bắt đầu.

Khí cơ nguy hiểm đến trước mặt, Trương Nghi không chút do dự xuất kiếm.

Một đạo kiếm quang nhìn qua rất vụng về hiển hiện phía

trước người y, song lại mang theo một loại Phù ý mãnh liệt.

Nguyên khí cuồng bạo ở trong thiên địa được triệu tập đến, thế nhưng ở trước người y lại bỗng nhiên yên lặng, chỉ kịch liệt co rút lại.

Trước người y giống như có thêm vô số bậc đá, trùng trùng điệp điệp, ngăn cản trước người y.

Khí đen vây quanh eo Tô Tần đã biến mất.

Thay vào đó là vô số ngọn lửa màu đen làm cho người ta sợ hãi từ dưới mặt đất tuôn ra.

Trong những ngọn lửa màu đen này phấp phới đốm lửa màu đỏ rực, đánh mạnh lên những bậc đá vô hình vừa mới được hình thành này.

Một tiếng nổ lớn vang lên trong viện này.

Tất cả cây cối và hoa cỏ trong sân, bao gồm cả núi giả đều bị chấn động thành bột mịn.

Trương Nghi khẽ rên lên một tiếng đau đớn, lui về phía sau mấy trượng.

Tô Tần khẽ nhíu mày.

Điều làm hắn kinh ngạc chính là, ý của Trương Nghi lại trước cả hắn.

Trương Nghi rõ ràng không cướp thời cơ xuất thủ, song dường như đã dự đoán được một kích này của hắn sẽ sinh ra lực lượng bực nào, một kiếm này tựa như công thực ra lại thủ, hoàn toàn phong bế đường vào của hắn.

Nhưng hắn vẫn không để ý tới Trương Nghi, kể cả một lần giao phong này, cũng vẫn là lực lượng của hắn chiếm thế thượng

phong tuyệt đối.

Huống chi đây chỉ là thủ đoạn thăm dò tầm thường nhất của hắn.

Một chiêu như vậy là truyền thừa đến từ Tề Tư Nhân, lấy tu vi Tô Tần để thi triển ra một chiêu này, vẫn còn chênh lệch rất xa so với khi Tề Tư Nhân thi triển ra.

Nhưng chỉ cần một kích như vậy đã có thể đánh lui Trương Nghi, đối với thế giới của người tu hành hiện tại mà nói, lực lượng mà Trương Nghi biểu hiện ra thực sự không có gì nổi trội.

Tô Tần một bước cũng không lùi.

Bàn tay tàn phế của hắn khẽ di chuyển.

Vô số khí lưu vặn vẹo quấn quanh xoắn ốc trên ngón tay hắn bay ra, mang theo vô số phù nhỏ màu đỏ thẫm từ trong tay áo hắn.

Mỗi một tấm Đạo phù này đều dùng một loại mảnh xương rất mỏng chế thành, Phù văn phía trên lại giống như dùng mấy loại máu tươi vẽ thành.

Giờ phút này hàng trăm đạo Cốt phù như vậy dùng một loại tư thái hỗn loạn trong nháy mắt bay bổng khắp bầu trời trên tòa viện này, giống như vô số lá rụng bay múa trong gió mạnh.

Mỗi một tấm Đạo phù trong nháy mắt bay xuống, cũng đã kịch liệt bốc cháy lên.

Trong Phù văn màu đỏ như máu lại có Minh hỏa thiêu đốt, tỏa ra một loại hương vị mục nát đáng sợ.

Đây là cháy bùng chỉ trong nháy mắt.

Cốt phù trong tích tắc đã biến mất, Minh hỏa màu đỏ tươi lại biến thành hình dạng từng con bướm đêm.

Những con bươm bướm Minh hỏa này giống như có sinh mệnh, trên không trung tự mình đi theo quỹ tích kỳ dị, bắn về phía Trương Nghi.

Đây là Phù đạo độc đáo mà Tô Tần ngộ ra khi tu hành ở Tiên Phù tông, nhưng lại được kết hợp với công pháp hắn đạt được ở Vu Thần thủ cùng với thủ đoạn âm thần quỷ vật của Tề Tư Nhân.

Cho nên khi những con bươm bướm Minh hỏa màu đỏ tươi này hình thành, trong nháy mắt bay múa đầy trời, lông mày Tô Tần giãn ra, vẻ mặt tràn đầy kiêu ngạo.

Đó là chỗ kiêu ngạo của hắn.

Trương Nghi đã tu hành thời gian dài trong Tiên Phù tông, lâu hơn hắn rất nhiều.

Trong mắt tất cả mọi người, Trương Nghi tu hành vừa khắc khổ vừa kiên định không từ bỏ.

Nhưng hắn cũng vậy.

Hắn biết ở bên ngoài nhà này, trong trấn nhỏ này nhất định đang có rất nhiều Tu hành giả theo dõi trận chiến của bọn hắn.

Hắn đang muốn nói cho những người ngoài cuộc này biết, cho dù không gặp phải kỳ ngộ đặc biệt, hắn cũng có thể làm tốt hơn Trương Nghi.

Trong nháy mắt khi những Minh hỏa này bốc lên, trong cơ thể hắn dường như cũng có vô số khí huyết bị đốt cháy.

Loại cảm giác này rất tốt, đồng thời nhắc nhở hắn, kỳ thật hắn đã rất chờ mong, rất khát vọng có được một trận chiến như vậy với Trương Nghi.

Trương Nghi trong nháy mắt không cách nào hô hấp.

Những Minh hỏa này đã đốt hết tất cả không khí trong thiên địa chung quanh y, hơn nữa tỏa ra một loại khí tức kịch độc, loại khí tức này thậm chí cũng có tác dụng ăn mòn mãnh liệt đối với chân nguyên, tựa như ngoại trừ nguyên khí âm thần quỷ vật ra, còn mang theo lực lượng tinh thần nguyên khí bên ngoài phương thiên địa này.

Ngực và phổi của y bắt đầu sưng lên dữ dội.

Trong nháy mắt sau đó, bởi vì áp lực trong ngoài thân thể chênh lệch nhau, ngực và phổi của y tựa như sẽ đột nhiên nổ tung ra.

Không chút do dự, tay trái của y cũng duỗi ra.s

Đây chỉ là cảm thụ của Trương Nghi, trên thực tế trong cảm giác của Tô Tần, lần ra tay này của y vẫn rất nhanh, vẫn gần như bằng tốc độ của những Cốt phù mà Tô Tần phóng ra.

Một luồng ánh sáng tím xuất hiện trong tay trái của y.

Chân nguyên trong Khí hải vốn đã phồng ra bên ngoài bị y cứng rắn đè ép ở trong lòng bàn tay.

Y chỉ là thoáng nắm chặt bàn tay một cái, bàn tay nhỏ bé của y chợt biến hóa, để cho lòng bàn tay tạo thành Phù văn độc đáo cực kỳ tự nhiên.

Oanh một tiếng.

Một lực lượng bộc phát bên trong tay trái y.

Đây cũng là một cỗ Phù ý.

Vô số ánh sáng màu tím diễm lệ tỏa ra từ lòng bàn tay trái của y.

Không có bất kỳ loại xung kích nào.

Chỉ là đông cứng.

Tất cả những con bươm bướm Minh hỏa màu đỏ tươi bay về phía y đều bị định ở trên không trung. (định: giữ chặt)

Đây là một đạo Định phù.

Là một đạo Chân phù quan trọng nhất của Tiên Phù tông, đồng thời cũng là Chân phù truyền qua các đời Tông chủ.

Trước khi đi theo Đinh Ninh rời khỏi Trung Thuật Hầu phủ, Tông chủ Tiên Phù tông giao Chân phù đại biểu tông chủ này vào trong tay y.

Khuôn mặt Tô Tần hơi cứng đờ, lông mày nhíu thật sâu.

Tất cả bươm bướm Minh hỏa màu đỏ tươi đều dừng lại trên không trung, chỉ thiêu đốt tại chỗ, giống như là từng ngọn nến lơ lửng quỷ dị.

Q8 - Chương 186: Có đạo lý của riêng mình

Sát ý hóa thành ánh nến phập phùng, Phù ý đã bị phá.

Phù lấy phù phá giải, cho dù Tô Tần không muốn tin tưởng Phù đạo của Trương Nghi có thể làm được như thế, nhưng tất cả những chuyện này đã là sự thật.

- Ngươi thật sự làm cho ta có chút ngoài ý muốn.

Tô Tần không lập tức ra tay, hắn hít sâu một hơi, nhìn sắc mặt ngưng trọng nhưng kiên định của Trương Nghi, chậm rãi nói ra một câu này.

- Thế nhưng ngươi có thể dùng Phù ý như vậy để phá chiêu này của ta, chỉ bởi vì thời gian ngươi tu hành ở Tiên Phù tông dài hơn ta.

Sau đó hắn lại nhìn Trương Nghi, bổ sung thêm một câu này.

Hắn không thể không thừa nhận, hiện tại Trương Nghi trước mặt hắn đều phiền phức hơn so với tuyệt đại đa số Tông sư Thất Cảnh mà hắn đối địch trước đó.

Thủ đoạn của Trương Nghi cũng rất hỗn tạp, nhưng mỗi thứ đều là công pháp đỉnh cấp của thế giới người tu hành này, đều cực kỳ cường đại.

Theo quan điểm của hắn, phiền phức có nghĩa là phong hiểm.

Hắn không muốn mạo hiểm để cho bản thân bị thương nặng mà chiến thắng Trương Nghi.

Cho nên hắn muốn phá vỡ sự tự tin của Trương Nghi trước.

Nhưng hôm nay, vị đại sư huynh Bạch Dương động này lại triển lộ ra một mặt mà hắn không thể lý giải.

Hoặc có thể nói, hắn chưa bao giờ thực sự hiểu rõ người đã từng là đại sư huynh của mình.

- Không.

Đối mặt với những lời này của hắn, Trương Nghi lắc đầu, dùng một loại ngữ khí rất nghiêm túc trả lời:

- Mặc dù thời gian ngươi ở lại Tiên Phù tông tu hành có dài như ta, thậm chí dài hơn so với ta, ngươi cũng không có khả năng vượt qua ta trên Phù đạo, chuyện này không liên quán đến thiên phú cùng nỗ lực của ngươi, mà do ngươi sẽ không có bằng hữu chân chính, các vị sư trưởng hay Tông chủ cũng sẽ không thực sự thích ngươi. Bọn họ cũng tuyệt đối sẽ không truyền thụ một ít bí truyền về Phù ý cho người như ngươi.

- Giữa người với người là như vậy.

Trương Nghi nhìn Tô Tần sắc mặt khẽ biến, cũng chậm rãi nói:

- Ngươi đối xử với người khác không thật lòng, vậy người ta cũng sẽ không thật lòng với ngươi. Ngươi chỉ muốn lợi dụng người khác hoặc là lợi dụng tông môn, vậy ở trong mắt người khác và tông môn, ngươi chẳng qua cũng chỉ là vũ khí có thể bị lợi dụng để làm việc, là công cụ giết người. Ngươi thông minh như thế, chẳng lẽ ngay cả đạo lý này mà cũng nghĩ không ra, chẳng lẽ muốn trở thành công cụ giết người để người khác lợi dụng sao?

Tô Tần trầm mặc một lát, sau đó nói:

- Tất cả những gì ta làm, chính là không muốn trở thành công cụ của người khác.

- Vậy ngươi đã đi lạc lối rồi.

Trương Nghi cực kỳ đơn giản lên tiếng khẳng định.

- Thắng làm vua thua làm giắc, ngay cả luật pháp trên thế gian này cũng do người nắm quyền thế và có lực lượng lớn nhất định ra. Còn nói gì là lạc lối!

Tô Tần cười lạnh,

- Về phần tu hành, chắc hẳn ngươi đã nghe nói tới câu lấy lực phá đạo!

Khi hắn nói xong những lời này, hai người đều im lặng không muốn nói gì nữa.

Rượu gặp tri kỷ ngàn chén ít, lời không hợp ý nửa câu thừa.

Từ bản chất hai người đã hoàn toàn khác biệt, vốn không có bất kỳ người nào có thể thuyết phục đối phương, cũng như bất kỳ lời nói nào cũng không thể công phá đạo tâm của đối phương.

Hai cỗ khí tức đáng sợ, hoặc có thể nói là hoàn toàn không nên xuất hiện ở trên người Tu hành giả cấp độ như bọn họ đồng thời nở rộ.

Lấy sân của gia đình giàu có mà hai người đang đứng làm trung tâm, toàn bộ phòng ốc bị phá hủy sụp đổ, biến thành đống đổ nát bắn tung tóe ra ngoài.

Mặc dù ở trong mắt người tu hành, đây cũng là một tình cảnh rất khiến người ta rung động.

Trong đống đổ nát trên mặt đất không ngừng trôi nổi từng luồng âm khí màu đen.

Khí đen trên mặt Tô Tần cũng càng ngày càng đậm, kinh mạch trong máu thịt hắn bắt đầu phồng lên, trên mặt hắn giống như đeo

mặt nạ của diễn viên hí khúc, cực kỳ dữ tợn.

Sau lưng hắn lại có ánh đỏ còn chói mắt hơn so với ánh mặt trời.

Ánh đỏ va chạm cùng khí đen, tạo thành nhiều đám vòng xoáy nguyên khí, giống như là có vô số hoa bỉ ngạn màu đỏ bay múa trên không trung.

Trên lưng hắn có hơn trăm cánh tay màu máu vươn ra, mặc dù là chân nguyên cùng thiên địa nguyên khí ngưng tụ mà thành, nhưng nhìn qua lại không có gì khác với cánh tay người khi bị lột đi lớp da bên ngoài.

So với Tô Tần, tay cầm tiểu kiếm của Trương Nghi dường như không có thay đổi nào.

Nhưng một cỗ khí tức đáng sợ khác lại bị y dẫn dắt.

Trên không trung cái sân đã biến thành phế tích này, bầu trời dường như bị kéo xuống một chút, không ngừng đè ép xuống mặt đất.

Mà trên bầu trời bắt đầu phủ đầy chùm sáng màu vàng đậm, giống như một tấm bùa chú bình thường nhất của Tiên Phù tông đã che lấp đi bầu trời.

Một thanh âm thê lương như lệ quỷ vang lên trong Khí hải trong cơ thể Tô Tần.

Theo một thanh âm này vang lên, toàn bộ không gian chấn động, hơn trăm cánh tay phía sau hắn trở nên lớn hơn, duỗi dài, toàn bộ đồng loạt đánh tới Trương Nghi.

Trong mỗi một cánh tay này đều ẩn chứa lực lượng đáng sợ, hơn nữa điều kinh người nhất chính là tính chất nguyên khí dường như đều không giống nhau.

Có chút cương mãnh bá liệt thuần túy, có chút mang theo hỏa diễm ăn mòn, có chút hội tụ thi độc kịch liệt, mà có chút lại là băng hàn.

Tô Tần hiện tại đã mạnh hơn khi giết chết Nghiêm Tướng ở Trường Lăng.

Lực lượng thuần túy nghiền ép như vậy, không có quá nhiều Tông sư Thất Cảnh trên đời có thể tiếp được.

Đây chính là điều mà Tô Tần muốn nói cho Trương Nghi biết!

Chẳng quan tâm ngươi cảnh giới gì, kiếm kỹ cao đến mức nào hay là dùng ra đạo Phù ý gì, toàn bộ chỉ cần dùng lực phá tới!

Lực lượng cực lớn!

Trong nháy mắt khi hơn trăm cánh tay đồng thời đánh tới Trương Nghi, vô số đạo phong áp cấp tốc quét tới trên người Trương Nghi, trong thân thể y đã vang lên vô số thanh âm gần như nứt xương. (phong áp: áp lực từ gió)

Thân thể của y đã bị thổi bay khỏi mặt đất, bay ngược ra sau.

Xương sườn trước người y truyền đến đau nhức, gần như muốn bẻ gãy.

Thế nhưng sắc mặt Trương Nghi vẫn kiên định như trước.

Thanh tiểu kiếm trong tay y như tảng đá cứng rắn bắt đầu trở nên trong suốt, phát sáng.

Sau đó y nắm chặt thanh kiếm này, không ngừng đổ lực lượng trong cơ thể mình vào trong đó, xẹt qua cực kỳ nhiều cánh tay ma đang phô thiên cái địa xông đến.

Đường kiếm của thanh kiếm trong tay y cực kỳ chuẩn mực, không loạn chút nào.

Trong không khí sáng lên từng đạo kiếm khí, đồng thời cũng hình thành từng đạo Phù văn.

Kiếm trong tay cũng đại biểu cho tâm ý và đạo lý của y.

Mọi chuyện trên đời này đều tồn tại đạo lý, nhưng không phải ai nắm tay lớn sẽ có thể định đoạt đạo lý này, mà là trong lòng người cho rằng đúng sai, thiện ác mà tự mình lựa chọn ra.

Bầu trời màu vàng có chút rung động như vải vóc.

Theo thế kiếm của hắn dẫn dắt, rất nhiều tia sáng trong suốt mà thánh khiết rơi xuống.

Những tia sáng này giống như dây đàn trong suốt, từng tia rơi trên những cánh tay kia.

Vô số đạo trùng kích sinh ra khí diễm như ngàn cây vạn hoa nở, nở rộ ở trong phiến không gian này.

Thân thể Trương Nghi chấn động, một luồng máu tươi trào ra từ khóe miệng y.

Tô Tần cũng phát ra một tiếng kêu rên đau đớn, cũng bị những khí diễm này trùng kích, lùi lại mấy bước.

- Hoàng Thiên Đạo Phù, không ngờ ngay cả Đạo phù này cũng truyền cho ngươi.

Một tiếng hét phẫn nộ khó có thể kiềm chế phát ra từ đôi môi mỏng manh của hắn.

Trương Nghi còn đang lui về phía sau.

Y vừa rồi vung kiếm không chỉ dẫn dắt lực lượng của Hoàng Thiên Đạo Phù, cùng lúc đó những kiếm quang này tiếp tục hình thành một cái Định phù thêm lần nữa.

Mấy trăm cánh tay đánh về phía trước bị quấn quanh vô số tia sáng trong suốt, trong không gian không ngừng nổi lên ánh tím như lưu ly, trong lúc nhất thời những cánh tay này cũng không cách nào đi tới, chẳng qua lực lượng cường đại dao động không ngừng chấn động ra bên ngoài theo lực lượng song phương dẫn dắt trong phiến không gian này

Ngay bên ngoài cái sân đã biến thành phế tích này, ở nơi gần chiến trường của hai người nhất cũng có hai Tu hành giả trẻ tuổi tương đương với bọn họ đang đứng thẳng, hai người bạn tốt của Trương Nghi.

Nam chính là Nhạc Nghị, nữ là Mộ Dung Tiểu Ý.

- Hắn có thể thắng được không?

Sắc mặt Mộ Dung Tiểu Ý vô cùng tái nhợt, nhìn phiến không gian không ngừng lắc lư kia, nàng có chút khó thở ở trong cuồng phong khuếch trương ra bên ngoài.

Sắc mặt Nhạc Nghị cũng không tốt hơn bao nhiêu so với nàng.

Nghe câu hỏi này của Mộ Dung Tiểu Ý, gã cắn răng nhìn chằm chằm phiến bầu trời màu vàng kia, lắc đầu:

- Ít nhất chỉ bằng Hoàng Thiên Đạo Phù ta dạy cùng những lực lượng trước mắt của hắn, chắc hẳn sẽ không ngăn được.

Q8 - Chương 187: Nỗ lực

Hoàng Thiên Đạo Phù là thứ gã truyền cho Trương Nghi, cho nên không có một ai trên đời này hiểu rõ lực lượng của Hoàng Thiên Đạo Phù hơn so với gã.

Vì vậy nhận thức và phán đoán gã sẽ không có sai lầm.

Chân nguyên trong cơ thể Tô Tần lại chấn động!

Mấy trăm cánh tay lại phát lực lần nữa!

Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm! .....

Trong tiếng nổ lớn, toàn bộ tia sáng trong suốt dây dưa trên mấy trăm cánh tay này vỡ vụn, trong không gian nổi lên ánh tím như lưu ly cũng không cách nào trói buộc được mấy trăm cánh tay này.

Hàng trăm cánh tay co vào!

Lực lượng bàng bạc cuốn tới, thân thể Trương Nghi lại bay ngược về phía sau.

Trương Nghi ho ra một ngụm máu.

Y biết nội phủ của mình đã bị thương, nhưng y lại không hề nghĩ tới thương thế của mình, chỉ làm ra một động tác đơn giản nhất.

Y chỉ bung những tấm phù lục bên trong ống tay áo của mình ra.

Áo bào mà y mặc có kiểu dáng giống hệt áo bào chế riêng cho

Tiên Phù tông, hai ống tay áo đều rộng và dài dị thường, gần như là quét đất.

Loại áo bào này chẳng những thoạt nhìn văn nhã, khiến người ta khi muốn nổi nóng cũng sẽ bị loại ống tay áo này hạn chế, tự nhiên sẽ chậm một chút, chậm một chút hiển nhiên sẽ dễ dàng tĩnh tâm.

Tĩnh tâm mà không dễ tức giận, sẽ dần dần trở nên tao nhã mà có hàm dưỡng.

Nhưng song song với việc bồi dưỡng loại bản tính này trong thời gian dài, ý nghĩa lớn nhất của loại áo bào Tiên Phù tông, là bên trong hai tay áo có rất nhiều túi, độ rộng rất lớn, có thể cất giữ rất nhiều phù.

Tô Tần vẫn cho rằng mình cũng cố gắng như Trương Nghi.

Nhưng điều này cũng chỉ có thể chứng minh ngay cả trong tiềm thức của hắn cũng nhận định, Trương Nghi tu hành thực sự rất chuyên chú, rất cố gắng, tâm không có gì đáng lo.

Vô số phù nhỏ màu đỏ thẫm cũng từ trong hai tay áo Trương Nghi phun ra.

Khi chân nguyên còn chưa hoàn toàn kích phát những phù nhỏ màu đỏ này, những phù nhỏ lôi hỏa này đã cuốn ra bên ngoài, làm cho hai ống tay áo của Trương Nghi đều thiêu đốt lên.

Những phù nhỏ màu đỏ này xuyên qua tay áo thiêu đốt, trong nháy mắt tràn ngập tầm mắt Nhạc Nghị cùng Mộ Dung Tiểu Ý, còn có Tô Tần, giống như vô số con chim lửa bay ra.

Đây là Huyết Tiêu Lôi Hỏa Phù.

Ở bên trong Tiên Phù tông, đây là một Đạo phù mà rất nhiều Tu hành giả có thể chế ra.

Vật liệu cơ bản chỉ là Tử Lôi Tiêu thạch, loại Tiêu thạch này vừa hay chính là sản vật của Trung Thuật quận.(Tiêu thạch: diêm tiêu, nitrat)

Luyện chế loại này chỉ có hạn chế duy nhất là tu vi cần đến Lục Cảnh.

Chỉ khi đến Lục Cảnh thì mới có thể dùng nguyên khí bản mệnh cùng khí huyết để chế phù.

Ở phương diện uy lực, loại phù này mặc dù có uy lực không tầm thường, thế nhưng không có biến hóa quá lớn, cho nên rất ít người trong Tiên Phù tông sẽ luyện chế lượng lớn phù như vậy.

Lặp lại chuyện luyện chế cùng một loại phù là hành vi cực kỳ khô khan.

Huống chi luyện loại phù này sẽ tiêu hao nguyên khí bản mệnh cùng khí huyết của bản thân.

- Ngươi điên rồi sao!

Cho nên khi nhìn thấy vô số tấm Đạo phù như vậy xuất hiện, ngay cả Tô Tần cũng chậm lại, nhịn không được kêu ra tiếng.

Trương Nghi không có thời gian trả lời gã, luyện một loại Đạo phù đồng nhất này chính là thủ đoạn y dùng để tôi luyện kiên nhẫn của mình, hơn nữa lúc y luyện chế những bùa này, y liền cảm thấy khi số lượng những lá phù này nhiều hơn, lực lượng sẽ cực kỳ đáng sợ.

Nhất là phối hợp với thủ đoạn của Hoàng Thiên Đạo Phù, triệt để kích nổ uy lực của những thứ này.

Điều y phải nắm chắc trước tiên, chính là mình không bị những lá phù này của mình trực tiếp nổ chết.

Cho nên trong nháy mắt Tô Tần không khống chế được cảm xúc gọi ra tiếng, y đã không để ý thương thế trong cơ thể, mạnh mẽ để cho Khí hải của mình lần thứ hai tuôn ra một lượng lớn chân nguyên.

Thân thể của y trong nháy mắt này giống như tảng đá trên xe ném đá ném ra, bay ngược về phía sau.

Hoàng Thiên Đạo Phù phối hợp hoàn mỹ với một kích này của hắn.

Lượng lớn thiên địa nguyên khí do Hoàng Thiên Đạo Phù dẫn dắt mà đến, đều nhanh chóng rót vào những Huyết Tiêu Lôi Hỏa Phù bị chân nguyên của y dẫn dắt.

Vô số đoàn lôi hỏa đỏ tím trong nháy mắt nổ tung.

Ngực Nhạc Nghị cùng Mộ Dung Tiểu Ý trong nháy mắt giống như bị đá nặng mãnh liệt đè một cái, hai người hoàn toàn không nghe thấy bất kỳ thanh âm nào, bởi vì hai tai bọn họ trong nháy mắt này đã bị chấn đến mức hoàn toàn không nghe được thanh âm.

Hai người cũng không thể nào hô hấp, ánh mắt mở to đến cực hạn, đồng tử lại không ngừng co rút lại.

Trước mắt là một tình cảnh khó có thể tưởng tượng được.

Những lôi hỏa màu đỏ tím này đè ép lẫn nhau tạo thành thực chất, biến thành một quả cầu ánh sáng màu đỏ tím thật lớn, lôi quang trong quả cầu ánh sáng giống như vô số con rắn đang nhảy nhót.

Trong nháy mắt tiếp theo, những lôi hỏa màu đỏ tím này biến thành khói đen cuồn cuộn, bắn ra ngoài.

Một tiếng kêu thê lương mà phẫn nộ vang lên trong lôi hỏa.

Bóng dáng Tô Tần xuyên ra khói đen dày đặc.

Thân thể hắn vẫn còn nguyên vẹn không tổn hao gì, thậm chí ngay cả quần áo cũng không hề nổ tung một mảnh, song mấy trăm cánh tay hiển hiện trên lưng hắn đã bị nổ nát hơn phân nửa, rất ít trong đó giữ được hoàn chỉnh.

Vô số tiếng xùy xùy vang lên ở trong cánh tay này, giống như có rất nhiều van da dê bị rò rỉ khí.

- Trương Nghi! Ngươi còn có...

Nhìn bóng dáng Trương Nghi vừa mới nặng nề rơi xuống đất cách đó trăm trượng, hai mắt Tô Tần đỏ như máu, kêu to cực kỳ thê lương và phẫn nộ.

Rất nhiều khí tức Âm nguyên lưu tán ở phía sau của gã tụ tập lại một lần nữa, biến thành một mặt tiểu kỳ màu đen. (tiểu kỳ: cây cờ nhỏ)

Lực lượng của những tiểu kỳ màu đen này vẫn cường đại như trước, theo tâm ý của hắn dẫn dắt, đang muốn bay về phía Trương Nghi.

Lúc này hắn muốn nói với Trương Nghi rằng, ngươi còn có thủ đoạn gì nữa không.

Nhưng hắn còn chưa kịp nói ra những lời này, đã chợt cảm thấy nơi chân trái đau nhức.

Một đạo phi kiếm giản dị tự nhiên, lặng yên không một tiếng động, có thể dùng cực độ âm hiểm để hình dung, trong nháy mắt đã cắt qua đùi trái của hắn, cắt đứt mấy kinh mạch chủ yếu của hắn!

Thanh kiếm này chính là thanh tiểu kiếm mà Trương Nghi vẫn nắm trong tay!

Lúc y lui về phía sau, thanh tiểu kiếm này lại lặng lẽ lưu lại trong đất mịn dưới chân, hóa thành một đạo phi kiếm như vậy.

Đây chỉ là thủ đoạn nhỏ mà rất nhiều Kiếm sư ở Trường Lăng thường dùng.

Nhưng cũng chính bởi vì thủ đoạn quá mức tầm thường như vậy, Tô Tần hoàn toàn không nghĩ tới trong trận quyết đấu này, Trương Nghi vẫn còn có thể dùng ra thủ đoạn nhỏ như vậy!

Phốc phốc!

Khí huyết màu đen điên cuồng tuôn ra từ miệng vết thương!

Những tiểu kỳ màu đen vừa ngưng tụ phía sau Tô Tần chợt tan rã.

Bàn tay Tô Tần đặt nơi vết thương trên đùi mình, mặc dù trong nháy mắt đã dùng mấy loại thủ đoạn chữa thương của Tề Tư Nhân, nhưng cái loại kiếm ý không ngừng xâm phạt giữa máu thịt, vẫn làm cho miệng vết thương của hắn sau khi khép lại lại vỡ ra thêm mấy lần, máu tươi theo khe hở ngón tay của hắn rơi xuống.

Trương Nghi đứng dậy trong bụi bặm và sỏi vụn.

Ngực y cũng tràn ngập máu tươi, sau lưng đều là vết thương chồng chất, thậm chí còn có những viên sỏi sắc găm vào, nhìn qua không tốt hơn bao nhiêu so với Tô Tần.

Nhưng nhìn Tô Tần cũng bị thương nặng, nắm tiểu kiếm bay trở về, Trương Nghi lại càng thêm tin tưởng, mình có thể chiến thắng tên sư đệ này.

Không biết vì sao, ngay tại thời điểm này, cho dù cảm thấy y cũng không được tính là quá chiếm ưu thế, nhưng Nhạc Nghị và Mộ Dung Tiểu Ý cách y không xa lại bắt đầu cảm thấy y có thể

chiến thắng Tô Tần.

Trương Nghi lại động!

Y bắt đầu ra tay trước.

Y chợt vung kiếm trong tay lên, một đạo kiếm quang cong cong bắn tới khoảng không gian phía trước, giống như một cái sừng dê vậy.

- Chiêu kiếm của Bạch Dương động. Ngươi thật sự muốn dùng thân phận sư huynh để giáo huấn ta sao?

Tô Tần điên cuồng cười rộ lên.

Q8 - Chương 188: Không rõ

Đây là một chiêu Bạch Dương Thiêu Giác.

Bạch Dương Thiêu Giác, ý ở giằng co lẫn nhau.

Tô Tần không biết Trương Nghi dùng ra chiêu kiếm như vậy là muốn làm cái gì.

Hắn không muốn dùng kiếm, sao có thể giằng co?

Trong tiếng cười lớn như điên cuồng, sau lưng Tô Tần không tiến ngược lại lùi về, trong nháy mắt đã lướt ra trăm trượng.

Hắn có ưu thế áp đảo về lực lượng thuần túy, hơn nữa hắn tin tưởng vững chắc chân nguyên tích góp trong cơ thể mình cũng vượt xa Trương Nghi.

Loại quyết đấu này không có giới hạn thời gian.

Hơn nữa hắn có được đủ loại thủ đoạn âm thần quỷ vật của Tề Tư Nhân, bản thân lại có có thủ đoạn áp chế thương thế.

Chỉ cần không rơi vào trong thủ đoạn nhỏ mà Trương Nghi tính toán nữa, cho dù hắn không thể lập tức giết chết Trương Nghi, nhưng theo thời gian trôi qua, thương thế của y hiển nhiên sẽ càng ngày càng nặng.

Thế nhưng những thứ này chỉ là hắn tưởng tượng ra

Ngay khi thân thể hắn hóa thành từng đạo tàn ảnh lui về phía sau, trên bầu trời vang lên một tiếng nổ đùng vang vọng.

Bầu trời càng sáng rõ.

Có rất nhiều thiên địa nguyên khí như núi lưu chuyển trên không trung.

Thiên địa nguyên khí kịch liệt trào tới, ở dưới lực lượng của Hoàng Thiên Đạo Phù dẫn dắt, trong nháy mắt càng thêm ngưng tụ.

Trong ánh sáng trong suốt vốn từng tia từng tia vẩy xuống đất kia lại hình thành mảnh vụn màu trắng mà mắt thường có thể thấy được, giống như là tuyết đang rơi.

Tô Tần ngẩng đầu nhìn cảnh tượng như vậy, sâu trong con ngươi hắn đều là thần sắc khó có thể tin.

Chính hắn cũng không phải là chân chính Thất Cảnh, nhưng bởi vì công pháp đặc thù trên mười hai Vu Thần thủ, cho nên lực lượng của hắn đã vượt xa Thất Cảnh tầm thường.

Nhưng giờ phút này, điều khiến hắn khó có thể tin được chính là, số lượng thiên địa nguyên khí mà Trương Nghi dẫn dắt ra cũng đã vượt xa Thất Cảnh tầm thường.

Hơn nữa điều làm cho hắn khó hiểu nhất chính là, Trương Nghi dẫn dắt tốc độ lưu chuyển của những thiên địa nguyên khí này, thậm chí còn nhanh hơn so với hắn rất nhiều.

Những thiên địa nguyên khí ngưng tụ như mảnh vụn màu trắng này dùng tốc độ kinh người hội tụ trong thông đạo ánh sáng mà một kiếm của Trương Nghi mang ra, sau đó biến mất chỉ trong nháy mắt.

Kiếm quang tiếp tục bốc lên.

Trên bầu trời lại vang lên một tiếng ầm ầm trầm đục, sau đó mang theo vô số tiếng vọng kéo dài.

Nhạc Nghị và Mộ Dung Tiểu Ý ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Bọn họ thấy những đám mây trên bầu trời tạo thành một vòng tròn khổng lồ, khuếch tán ra ngoài.

Kiếm quang chỉ vào chỗ trung tâm kia, bầu trời cực kỳ xanh thẳm, hơn nữa lóng lánh một loại hào quang trong suốt cùng thâm thúy mà bọn họ chưa từng thấy qua.

Ngay thời khắc này, trong lòng bọn họ đều có cảm thụ giống nhau, dường như một kiếm này của Trương Nghi đã mở ra một cái thông đạo trong hư không vô tận.

Bóng dáng Tô Tần còn đang lùi lại.

Hắn cũng ngửa đầu nhìn cảnh tượng như vậy.

Lúc này hắn mới hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Lúc ở Tiên Phù tông, hắn dùng cánh tay tàn phế tự sáng tạo ra thủ đoạn thi phù độc đáo, nhưng Trương Nghi ở Tiên Phù tông cũng tự sáng tạo ra kiếm phù đạo.

Trương Nghi lúc này chỉ dùng chiêu kiếm như Bạch Dương Thiêu Giác để khắc một trương Đạo phù.

Chẳng qua một trương Đạo phù như vậy lại hội tụ thiên địa nguyên khí kinh người như thế, cho nên hắn không biết, thậm chí ngay cả Trương Nghi cũng không dự liệu được nó sẽ sinh ra loại uy năng gì.

Bởi vì y cũng chưa từng thi triển thủ đoạn như vậy.

Tính tình của y lúc bình thường rất ôn hòa, mặc dù ở Mân Sơn Kiếm Hội năm đó, rất nhiều người đều cho rằng y sẽ không chiến đấu.

Nhưng trận chiến hôm nay với Tô Tần lại thể hiện ra một mặt khác của y.

Là người có tính tình thành thật nhẫn nại và cố chấp.

Đối mặt với Tô Tần cường đại, y không sợ hãi, ngược lại chiến ý thiêu đốt càng ngày càng mãnh liệt.

Giống như giác ngộ lúc thời chiến.

Y muốn dùng thủ đoạn Kiếm phù, mà bên trong những thứ mà y học được, Hoàng Thiên Đạo Phù là thủ đoạn có thể giúp y dẫn dắt số lượng thiên địa nguyên khí kinh người nhất, mà Bạch Dương Thiêu Giác lại là chiêu kiếm ổn định nhất, lâu dài nhất.

Đường kiếm càng ổn định lâu dài, lại càng có thể mang theo Phù ý tốt hơn.

Cho nên hắn cực kỳ tự nhiên dùng một kiếm như vậy để khắc phù.

Lúc này Phù ý của y đã hoàn thành, thậm chí nguyên khí còn vượt xa bên ngoài nhận biết của y bị điều động, bị sát ý của y dẫn dắt đánh về phía Tô Tần, chẳng qua trước khi sát ý này thực sự hàng lâm, coi như chính y cũng không biết nó sẽ thực sự dẫn tới là loại uy năng gì.

- Phốc!

- Hai chân Tô Tần rơi xuống đất.

Hai làn khói đen như một cơn lốc xoáy bốc lên từ đôi chân hắn.

Trên bộ mặt đã đen kịt của hắn, đột nhiên xuất hiện vô số vết ngấn mỏng manh, tựa như toàn bộ khuôn mặt đều sẽ nứt ra.

Nhưng có số lượng chân nguyên đáng sợ điên cuồng tuôn ra từ Khí hải trong cơ thể hắn.

Phía sau hắn lại trào ra ánh đỏ chói mắt, sinh ra mấy trăm

cánh tay.

Thời gian giống như ngưng lại.

Bầu trời xanh thẳm đột nhiên trở nên tối tăm.

Rất nhiều luồng ánh sáng màu bạc mê ly đột ngột xuất hiện, hội tụ thành từng chùm ánh sáng.

Những chùm ánh sáng này giống như bạc tinh khiết, cực kỳ có chất cảm. (cảm giác về vật chất)

Song trong không khí chỉ trong tích tắc đã tràn ngập hương vị tịch diệt.

Đây là tinh thần nguyên khí.

Bản thân Trương Nghi cũng cực kỳ khiếp sợ khi nhìn hình ảnh như vậy.

Một đạo Kiếm phù của y chỉ muốn dẫn dắt càng nhiều lực lượng nện về phía Tô Tần, song y thật không ngờ mình lại có thể dẫn dắt tinh thần nguyên khí bên ngoài thiên địa này giống như Trịnh Tụ.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, rốt cuộc y cũng đã hiểu được.

Chuyện này bắt nguồn từ công pháp trên mười hai Vu Thần thủ.

Môn công pháp kia vốn chính là thứ mà Trịnh Tụ muốn lấy được.

Tuy nói lấy suy nghĩ của y lúc trước thì đây chỉ là một công pháp không ngừng tôi luyện cùng tăng cường nhận biết của y, song hiện tại y bắt đầu hiểu được, nếu Trịnh Tụ có được môn công pháp này, nàng đương nhiên có thể dựa vào thủ đoạn của bản thân mình, khống chế và dẫn dắt tinh thần nguyên khí mà nàng vốn

không thể nào nhận biết và điều động được.

Tinh Hỏa kiếm của nàng sẽ càng thêm cường đại.

.....

Chùm ánh sáng thuần màu bạc đảo loạn trên không trung, tạo thành một thanh kiếm màu bạc.

Nếu không nhìn thấy quá trình hình thành lúc trước, chỉ sợ rất nhiều người sẽ cho rằng đây là một thanh phi kiếm từ trên cao rơi xuống.

Nhưng cũng đúng lúc này, lòng bàn tay Trương Nghi hơi nóng lên.

Trương Nghi càng thêm khiếp sợ khi phát hiện, tiểu kiếm bản mệnh trong tay y đang nóng lên.

Kiếm ý trên chuôi tiểu kiếm bản mệnh này đã tan.

Nhưng kiếm khí còn sót lại vẫn chưa tiêu tan.

Hiện tại những kiếm khí còn đang lưu chuyển này tựa như có liên hệ độc đáo nào đó cùng thanh kiếm màu bạc trên tay.

Trong kiếm khí có rất nhiều ngọn lửa nhỏ hiển hiện.

Oanh!

Trong nháy mắt tiếp theo, không khí giữa y và Tô Tần bị đốt cháy triệt để, hóa thành một mảnh biển lửa!

Viêm khí cực nóng xông về phía tiểu kiếm màu bạc, đồng loạt đâm về phía Tô Tần!

Tô Tần gào thét một tiếng.

Cánh tay Vu Thần ngưng tụ sau lưng hắn một lần nữa đều đánh về phía một kiếm này, hắn đè ép chân nguyên từ trong Khí hải ra, bộc phát toàn bộ ra bên ngoài!

Trường kiếm màu bạc hội tụ hỏa diễm quấn lấy mấy trăm cánh tay kia!

Một tiếng nổ lớn vang vọng.

Mấy trăm cánh tay đều vỡ vụn, toàn bộ mảnh vụn máu đều kịch liệt chuyển thành màu đen, biến thành từng luồng khí đen, bao trùm ra bên ngoài, khí đen tràn ngập đầy trời, dường như muốn bao phủ toàn bộ thế giới!

Trong cơn gợn sóng khủng bố lại không thể nhìn thấy bóng dáng Tô Tần, nhưng lại có một tiếng kêu to như dã thú bị thương vang lên.

Trong tiếng gào thét này, Trương Nghi càng thêm dùng sức cầm kiếm trong tay, trong ánh mắt y tràn ngập cẩn thận, còn có cảm khái.

Đây có lẽ là ý trời.

Mấu chốt để cho thực lực của y tăng mạnh, chính là do một môn công pháp của Vu Thần.

Mà một môn công pháp kia lại vừa do Tô Tần lấy được ở trong mười hai Vu Thần điện, đưa đến trong tay y.

Q8 - Chương 189: Đừng nghĩ nữa

Khí đen xông thẳng về phía Trương Nghi, bị kiếm khí trong tay hắn phát ra phá vỡ, giống như thủy triều vọt qua hai bên người y.

Trong nháy mắt này, Trương Nghi nhíu mày, trong nhận biết của y xuất hiện rất nhiều khí tức khác nhau.

Y hơi ngẩn người.

- Ta vẫn quá ngu ngốc, vậy mà cho đến lúc này mới phát hiện.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, y có một chút xấu hổ.

Lúc này y rốt cục hoàn toàn hiểu được vì sao Đinh Ninh yên tâm để mình quyết đấu cùng Tô Tần.

Thực ra cũng không phải là y học càng nhiều, càng tạp, sẽ có được càng nhiều thủ đoạn, mà từ bản chất, y trời sinh có được thủ đoạn khắc chế Tô Tần.

Hoặc có thể nói, từ công pháp mà bản thân nắm giữ, y chính là khắc tinh của Tô Tần.

Gặp chiêu phá chiêu, đích xác không ai có thể so sánh với Vương Kinh Mộng ngày xưa, cũng là Đinh Ninh hiện tại.

Trương Nghi có thể khẳng định, nếu đổi lại Đinh Ninh có được thủ đoạn như mình, vậy chỉ trong một chiêu cũng đã phân ra thắng bại, hoàn toàn không cần phải chiến đấu vất vả như vậy.

.....

Trên người Tô Tần ở trung tâm khí đen phủ đầy rất nhiều vết thương ngang dọc đan xen, giống như bị vô số cành mận gai kéo qua lại trên người nhiều lần, hơn nữa trong những vết thương này còn có tinh thần nguyên khí màu bạc lóe ra, những lực lượng không có lợi cho cơ thể con người giống như ôn dịch lan tràn vào sâu trong thân thể hắn.

Hắn điên cuồng gào thét, bởi vì thống khổ, cũng bởi vì không thể tin tưởng Trương Nghi vậy mà có thể thi triển ra một kiếm như vậy.

Đồng thời cũng bởi vì không cam lòng.

Cùng không tin chính mình sẽ thất bại.

Trong tiếng gào thét, chân nguyên sâu trong cơ thể hắn điên cuồng tuôn ra mỗi một kinh mạch, nguyên khí tích tụ trong thân thể hắn bị ép ra, một tình cảnh cực kỳ quỷ dị đã xảy ra.

Vết thương trên người hắn nhanh chóng khép lại, biến thành từng chiếc vảy màu đen cứng rắn.

Máu thịt thân thể hắn nhanh chóng teo lại, tựa như biến thành thuộc da cứng rắn.

Một loại khí tức cực âm hàn tỏa ra từ trong thân thể hắn, bên ngoài xương cốt hắn dường như chỉ bao bọc một tầng da cứng rắn này, nhìn qua giống như quỷ vật trong truyền thuyết.

Đây hiển nhiên là một loại bí thuật mạnh mẽ đè ép sức sống để khống chế thương thế, mặc dù chỉ có thể kéo dài trong thời gian rất ngắn, nhưng bất kể Nhạc Nghị hay là Mộ Dung Tiểu Ý đều có thể khẳng định, trong đoạn thời gian rất ngắn này, lực lượng mà Tô Tần có khả năng phát ra chỉ sợ sẽ vượt qua bất kỳ một kích nào đó trước kia.

Nhưng vào lúc này, Trương Nghi vẫn cực kỳ cẩn thận lại lắc

đầu.

Sau lưng Tô Tần phát ra một tiếng nổ lớn.

Từng luồng khí đen tiêu tán đột nhiên ngưng đọng trên không trung, nhanh chóng hội tụ vào thân thể hắn, giống như cánh của ngàn vạn con ác ma.

- Ta quá ngu ngốc.

- Vốn không cần phiền toái như vậy.

Nhưng nhìn tình cảnh như vậy, Trương Nghi chẳng qua chỉ rất trung thực nói ra cảm thụ trong lòng mình lúc này.

Kiếm bản mệnh trong tay y biến mất.

Ngón tay y nhúc nhích, giống như liên tục gảy rất nhiều dây đàn vô hình.

Hoàng Thiên Đạo Phù giữa không trung vẩy xuống rất nhiều tia sáng trong suốt.

So sánh với nguyên khí dao động phía sau Tô Tần, những tia sáng này có vẻ vô cùng yếu ớt, song ngay sau một khắc, trong ánh mắt Tô Tần tràn ngập vẻ không thể tin được.

Trong tích tắc này, hắn không thể khống chế được rất nhiều nguyên khí trong cơ thể!

Những nguyên khí vốn đang tuân theo quy tắc mà hắn phân định, đột nhiên lâm vào hỗn loạn.

Lúc đầu chỉ là một phần nhỏ, song một phần nhỏ hỗn loạn này cũng giống như một vài tàn lửa rơi vào trong chậu dầu, nhen nhóm toàn bộ chậu dầu bốc cháy.

Vô số thanh âm nặng nề vang lên trong thân thể hắn.

Thanh âm này trải qua bí thuật của hắn thay đổi mà trở nên cực kỳ cứng rắn trùng kích ở trong thân thể, giống như vô số tảng đá đang gõ kim loại, giống như rất nhiều tù nhân bị mắc kẹt trong lao ngục, đang dùng búa đánh cửa lao cứng rắn muốn lao ra.

Ngay trong nháy mắt tiếp theo, trong thiên địa cao xa phía sau hắn lại phát ra vô số tiếng nổ vang đáp lại.

Bên trong vô số chùm ánh sáng hỗn loạn ở trên không trung, những khí đen như cánh của ác ma phía sau hắn chợt nổ tung.

Mặt đất dưới chân Tô Tần rung động như sóng nước, thân thể hắn ở bên trong và bên ngoài chấn động lại giống như vật trôi nổi không ngừng bị quăng quật trên đầu sóng trong gió to sóng lớn, ở trong nguyên khí hỗn loạn bị ném bay trên không trung, không ngừng chấn động bên trên bầu trời.

- Sao điều này có thể xảy ra?

Không chỉ Tô Tần lúc này khó có thể lý giải, mà ngay cả Nhạc Nghị cùng Mộ Dung Tiểu Ý cũng đều vẻ mặt khiếp sợ và mờ mịt.

- A!

Bóng dáng Trương Nghi đã xé gió mà đi, thanh tiểu kiếm kia lại xuất hiện trong tay y, kiếm quang óng ánh cắt ra khí lưu cùng hào quang hỗn loạn, khi Tô Tần còn chưa rơi xuống đất, thân ảnh Trương Nghi đã xuất hiện trước người hắn.

Thanh tiểu kiếm trong tay y rơi vào trán Tô Tần, nhưng không hề đâm vào.

Giống như lão sư dạy học cầm roi hoặc là thước đo trong tay, đặt trên trán Tô Tần.

Tô Tần nặng nề rơi xuống đất, tạo ra một cơn sóng bụi.

Trong bụi bặm, Trương Nghi cầm thanh kiếm này, chỉ vào Tô Tần ngã xuống đất, nghiêm túc nói:

- Sư đệ, ngươi thua rồi.

Một kiếm này đập vào trán đã phá hủy hoàn toàn lòng tin và tự trọng của Tô Tần. Khuôn mặt của hắn vặn vẹo, nhìn Trương Nghi đứng trước người mình, hắn muốn đứng lên, nhưng lại làm không được, thậm chí ngay cả ngồi dậy cũng không thể.

Trong con ngươi ảm đạm của hắn tràn ngập vô số cảm xúc,

- Vì sao?

- Thủ đoạn tạp nham không giống với chân nguyên xen lẫn.

Trương Nghi nhìn Tô Tần đã mất hết kiêu ngạo, thống khổ vạn phần, y nhẹ giọng nói:

- Lực lượng của ngươi rất cường đại, nhưng cho dù chân nguyên của ngươi cùng thiên địa nguyên khí tích tụ trong cơ thể, rất nhiều trong đó đều là cưỡng ép hấp thu của người khác. Những lực lượng này bị ngươi mạnh mẽ khuấy động cùng một chỗ, lại giống như là rất nhiều người đang ở trong thân thể ngươi, không có khả năng dung hợp một cách hoàn mỹ, chỉ cần châm ngòi, bọn họ sẽ tự mình đánh nhau.

- Sao điều này có thể xảy ra?

Tô Tần điên cuồng cười rộ lên, nụ cười vô cùng thê lương,

- Vu Thần vô địch ngày xưa, sao có thể sáng chế ra công pháp lưu lại sơ hở như vậy, làm sao có thể bị người ta dễ dàng phá vỡ như thế.

Trương Nghi nhìn bộ dáng rơi vào đường cùng của hắn, có chút không đành lòng,

- Nói vậy nếu như đầy đủ mười hai môn công pháp, có lẽ chưa chắc sẽ có sơ hở như vậy, nhưng ngươi chỉ lấy được một môn pháp môn mà lão để lại trong đó, hơn nữa ta cũng tu một môn công pháp của lão. Có lẽ tên Tông sư này cũng đã cố ý, bản thân mười hai môn công pháp mà lão lưu lại cũng có chút khắc chế lẫn nhau, chia riêng cho mỗi truyền nhân để kiềm chế lẫn nhau, để tránh có môn đồ coi trời bằng vung, mất đi kính sợ đối với những người còn lại trên thế gian này.

- Trong lòng có kính sợ, làm việc mới có quy củ, mới sẽ không không kiêng nể gì cả.

Trương Nghi do dự một chút, lại bổ sung thêm một câu.

- Dĩ nhiên là bởi vì một môn công pháp mà ta truyền tới kia!

Tô Tần ngây người, dùng hết khí lực kêu lên,

- Không thể nào, ta cũng đã tìm hiểu qua những Phù ý kia, hoàn toàn không thể tìm hiểu ra thứ gì, ngươi làm sao...

- Đừng nghĩ đến những điều này.

Trương Nghi vốn có chút không đành lòng, nhưng y nghĩ đến ngày xưa Đinh Ninh vẫn luôn nói mình quá lề mề chậm chạp, y liền nhịn không được lắc đầu, cắt ngang tiếng la hét của Tô Tần,

- Đừng nghĩ đến những vấn đề tu hành này nữa, ngươi đã phế rồi.

Thanh âm Tô Tần đột nhiên dừng lại.

Q8 - Chương 190: Chén rượu

Bị phế?

Tô Tần cảm thấy giọng nói của Trương Nghi rất xa xôi.

Nhưng thật lâu sau khi Trương Nghi đã nói xong câu đó, âm thanh này vẫn còn không ngừng chấn động trong tai hắn, khiến tinh thần hắn có chút hoảng hốt.

Đây là chuyện thật sự đã xảy ra sao?

Đây là thế giới chân thật sao?

Hắn cảm thấy toàn bộ cơ thể rất nhẹ, bồng bềnh như trên mây, không giống là chân thật.

Nhưng nếu không phải là chân thật, thì tại sao trái tim mình lại đau đớn như vậy?

So với khi tay hắn bị phế bỏ năm đó còn đau hơn?

Hắn giật mình giơ tay lên.

Khí huyết trong hai tay hắn đã bị thiêu đốt hơn phân nửa, vô cùng khô héo, cho dù là bàn tay còn nguyên vẹn kia thì cũng giống như tay của một lão già đã gần đất xa trời.

Hắn nở nụ cười giống như một thằng ngốc.

Rất nhiều lúc, sư huynh Trương Nghi ở trong mắt hắn không khác gì kẻ ngốc.

Nhưng hôm nay, khi hắn đắc ý nhất, lại thua một kẻ ngốc như

vậy?

Hơn nữa trận chiến này là một trận quyết đấu công bằng, không có bất cứ kẻ nào nhúng tay vào.

- Tuy thương thế của ngươi nặng, nhưng rời xa những phân tranh này, ngươi chỉ cần an tâm dưỡng thương thì cũng có thể sống thật tốt.

Nhìn Tô Tần cười như kẻ ngốc, Trương Nghi có chút không đành lòng, nhẹ giọng nói.

- Sống tốt?

Tô Tần nở nụ cười thê lương:

- Ta vốn đã là người đứng đầu giới tu hành Đại Tề. Ta sắp chưởng quản vương triều nước này.... Ta kiêm thêm thủ đoạn sở trường của mười hai Vu Thần thủ, Tề Tư Nhân cùng Tiên Phù tông, cả đời vô song... Nhưng cứ như vậy phế đi... Ngươi nghĩ ta có thể sống tốt sao?

- Không cần quan tâm đến hắn làm gì.

Mộ Dung Tiểu Ý đi tới bên cạnh Trương Nghi, đưa cho y một viên đan dược chữa thương, ánh mắt căm hận nhìn Tô Tần đang điên cuồng:

- Ở trong mắt hắn vốn không có đồng môn hay người xa lạ, bất kể ngươi hay là Đinh Ninh đều không có gì khác nhau, đối với loại người coi tất cả mọi người là địch, giẫm người khác để bò lên trên, hoàn toàn không đáng nói chuyện bằng hữu hay đồng môn. Nếu hắn đã không kính trọng ngươi, chưa bao giờ coi ngươi là sư huynh, ngươi cần gì phải quan tâm đến hắn?

Trong lòng Trương Nghi trầm xuống, suy nghĩ một chút rồi nghiêm túc trả lời:

- Cho dù là một người qua đường không liên quan, ta cũng luôn có chút không đành lòng, cũng luôn mong hắn có thể sống thật tốt.

- Thương hại? Giống như thương hại một người qua đường?

Tô Tần thống khổ gian nan ngẩng đầu, hắn chậm rãi đứng lên, thân thể lắc lư, lần nữa nặng nề ngã xuống đất. Nhưng sau một khắc, hắn lại phát ra một tiếng gào thét như dã thú, sau đó lại đứng lên.

- Ngươi sẽ không bao giờ hiểu rõ, thứ thực sự đánh bại ta là cái gì?. Chính là người như ngươi có thể đánh bại ta, có thể thương cảm ta, mới khiến ta thực sự tuyệt vọng.

- Người như ta, vĩnh viễn sẽ không sống an phận như ngươi, hoặc là đứng ở chỗ tuyệt cao ngắm phong cảnh, hoặc là oanh oanh liệt liệt nhảy xuống vách núi chết đi.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Trương Nghi, Tô Tần đi về phía một mảnh phế tích.

Ở nơi đó có một cái lỗ.

Lúc trước nơi đó từng có một cái giếng, từng được Trịnh Tụ dùng để ném xác.

Trong lúc hắn và Trương Nghi chiến đấu, thành gạch của cái giếng này đã bị chấn thành mảnh vụn, ngay cả nước giếng cũng đã bị nguyên khí cuồng bạo quét sạch không còn.

Tô Tần đi tới trước cái lỗ kia.

Trong nháy mắt, đầu óc Trương Nghi có chút trống rỗng, Tô Tần đã nhảy xuống.

Tiếng va chạm nặng nề vang lên dưới đáy giếng.

Dường như còn có một tiếng gào thét không cam lòng nhất, nhưng lại không có thêm tiếng động nữa.

Trương Nghi nhìn miệng giếng nơi bóng dáng Tô Tần biến mất, khóe môi run rẩy lại nói không nên lời.

Y nghĩ mãi mà không rõ.

Ở nhân gian này, chẳng lẽ tất cả mọi người không nên sống thật tốt sao?

Chẳng lẽ không sống một cách sung sướng thoải mái thì mới trong mắt mới có thể là phong cảnh tuyệt vời sao?

- Cũng dứt khoát.

Mộ Dung Tiểu Ý đi đến miệng giếng nhìn thoáng qua, nàng quay mặt nhìn Nhạc Nghị rồi khẽ gật đầu, cuối cùng nói ra thêm một câu,

- Ngược lại coi như là một kiêu hùng.

Nhạc Nghị cũng không rõ tâm tình của gã lúc này.

Hơn nữa nhìn gương mặt nghiêng nghiêng run rẩy của Trương Nghi, tâm tình của gã cũng có chút bị ảnh hưởng, câu nói này của Mộ Dung Tiểu Ý cũng làm cho gã không khỏi lắc đầu, nghĩ thầm Tô Tần cố gắng đi tới đỉnh cao nhất thế gian như thế, cuối cùng cũng chỉ đạt được một câu như vậy mà thôi.

Vậy có ý nghĩa gì?

Ở một góc của thị trấn nhỏ này, có một đôi nam nữ ngồi đối diện trong một cửa hàng rượu.

Trước khi chiến đấu bắt đầu, tất cả dân chúng không liên quan trong trấn nhỏ này đều đã rời đi, cả con đường trở nên vô cùng trống trải.

Khi nguyên khí cuồng bạo tàn phá bừa bãi nơi đây, hơn phân nửa kiến trúc đều bị phá hủy, mảnh vụn bay khắp nơi, trở thành một mảnh hỗn độn.

Nhưng đôi nam nữ này vẫn chậm rãi uống rượu.

Đồ nhắm là một đĩa thịt bò và một đĩa đồ chua ăn kèm.

Xung quanh quán rượu vẫn còn nguyên vẹn.

Nữ là Bạch Sơn Thủy, nam là Lý Vân Duệ.

- Một vở kịch hay.

Mãi cho đến khi trận đại chiến kết thúc, Tô Tần nhảy xuống giếng tự sát, nàng mới xoay người nhìn thoáng qua, nói bốn chữ này.

Nét mặt của nàng có chút nhạt.

Nàng đã chứng kiến rất nhiều sự sống và cái chết.

Mặc dù nàng đã sớm nhìn ra dã tâm của Tô Tần, hơn nữa dã tâm này rất lớn, thậm chí còn có thú ý với nàng.

Nhưng cũng chỉ là như vậy.

Rốt cuộc cũng là quá trẻ, suy nghĩ quá ngắn.

Trải nghiệm quá ít, luôn nghĩ rằng tất cả mọi thứ quá đơn giản, suy nghĩ quá đơn giản sẽ nghĩ đến cách làm cũng quá đơn điệu một chút.

Theo nàng thấy, so sánh với người ẩn nhẫn nhiều năm, lấy đại trận thiếu chút nữa tiêu diệt Đinh Ninh là Dạ Kiêu, Tô Tần còn lâu mới có thể sánh kịp.

Dạ Kiêu còn có thể coi là kiêu hùng.

Vậy Tô Tần thì tính là cái gì?

Mặc dù năm đó uy danh của nàng vang vọng thiên hạ, nhưng vẫn nơm nớp lo sợ như trước, thậm chí cho đến khi vì Cô Sơn Kiếm Tàng nên mới dám mạo hiểm tiến vào Trường Lăng.

Nhớ năm đó khi Ba Sơn Kiếm Tràng nổi lên, các tông môn trong thiên hạ, đông đảo cựu quý tộc, có bao nhiêu kiêu hùng cường đại xuất hiện lại tiêu vong.

Có quá nhiều người giống như hắn.

Ngay cả vương triều lớn như vậy cũng hưng suy trong chớp mắt, thoáng qua như mây khói.

- Không phải ngươi cảm thấy không cam lòng chứ?

Lý Vân Duệ vẫn luôn ngồi quay mặt về phía sân của Trương Nghi và Tô Tần, lúc này thấy kịch hay kết thúc, y mới bưng chén rượu lên, mỉm cười với Bạch Sơn Thủy, nhẹ giọng hỏi.

Bạch Sơn Thủy cười như không cười, hỏi ngược lại:

- Không cam lòng cái gì?

- Thân là đại nghịch Vân Thủy cung của vương triều Đại Ngụy, giao chiến với vương triều Đại Tần nhiều năm, kết quả phát hiện lại biến thành chuyện trong nhà vương triều nước Tần, ân oán quyết đấu giữa Ba Sơn Kiếm Tràng và Nguyên Vũ, ngược lại hiểu rõ vô sự, ngồi nhàn nhã uống rượu.

Lý Vân Duệ mỉm cười nói:

- Sẽ không cam lòng sao?

- Khí thịnh này giống như củi lửa, tâm khí ban đầu như lửa nóng, nhưng thời gian càng dài, tâm khí càng nhạt, cuối cùng tất cả đều phai nhạt. Cuối cùng lại phát hiện vô sự là tốt nhất, vương

đồ bá nghiệp đến cuối cùng ngược lại không bằng một chén rượu này làm cho người ta ấm lòng.

Bạch Sơn Thủy xoay người lại, từ xa nhìn Trương Nghi:

- Ngay từ đầu, tên sư huynh Bạch Dương Động này của Đinh Ninh đã nhìn thấu đáo, vậy có ý nghĩa gì? Tâm an là tốt nhất.

- Mặc kệ toan tính, mặc kệ cuối cùng có hoàn thành hay không, tâm an là tốt nhất. Nếu không, tất cả trở thành chấp niệm, cả đời khó an.

Lý Vân Duệ uống một hơi cạn sạch rượu trong chén nhỏ:

- Tâm tình tốt thì chỗ nào cũng đều có rượu ngon.

Q8 - Chương 191: Sợ

Bạch Sơn Thủy cười nhạt một tiếng.

Nàng an tâm mà tự đắc, không nghĩ đến kết thúc của Tô Tần nữa, nàng chỉ là tò mò, sư huynh đệ Bạch Dương động ở trong lòng Đinh Ninh hiển nhiên cũng chiếm địa vị cực lớn, thế nhưng ngoại trừ Trương Nghi ra, Bạch Dương động còn có một tiểu sư đệ là Thẩm Dịch.

Theo nàng biết, Thẩm Dịch là con cháu thế gia Quan Trung, theo lý mà nói, gã trái lại có thể giúp Tạ Trường Thắng làm không ít chuyện, nhưng mà Thẩm Dịch dường như lại không ở bên cạnh Tạ Trường Thắng.

Vậy rốt cuộc vị tiểu sư đệ Bạch Dương động này đã đi đâu?

Nàng biết Đinh Ninh tự có an bài.

Mà khi thoát ra khỏi mọi chuyện, lấy thân phận một người ngoài cuộc đến xem trận tranh đấu giữa Ba Sơn Kiếm Tràng và Nguyên Vũ, nàng lại cảm thấy những thứ này trở nên rất thú vị.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Trường Lăng.

Nơi tận cùng của tầm mắt, bầu trời Trường Lăng là một mảnh trong vắt, không gió không mưa.

Nhưng nàng biết trong lòng Hoàng đế Nguyên Vũ hiện tại đang có một trận bão táp, bởi vì một phong thư mà Đinh Ninh yêu cầu viết chắc hẳn đã được đưa đến tay Nguyên Vũ.

……

Nguyên Vũ ở trong cung.

Y mặc thường phục, vẫn ở trong tĩnh thất ngày thường tu luyện như trước.

Có hai lá thư trên bàn dài trước mặt y.

Ngày thường y rất ít khi xử lý chính sự, cho dù sau khi hai tướng đều lần lượt chết đi, đại đa số chính sự vẫn do quyền thần các ty xử lý, chỉ có một ít chuyện đặc biệt quan trọng mới có thể truyền đến trước mặt y.

Một trong hai lá thư này đến từ Đinh Ninh, lá còn lại từ Yến đế của vương triều nước Yến.

Nội dung của hai lá thư cũng rất đơn giản.

Đinh Ninh chỉ nhắc tới một điều kiện, nếu giao kiếm trận đồng nam đồng nữ của Từ Phúc cho hắn, hắn sẽ có thể giao Trịnh Tụ lại cho y.

Mà thư từ Yến đế lại là cầu hòa.

Nếu quân Tần không tiếp tục tiến công Yến cảnh nữa, Yến đế sẽ cắt đất cầu hòa.

Nhìn hai bức thư này, khuôn mặt Nguyên Vũ cực kỳ trầm tĩnh.

Y chậm rãi ném lá thư của Đinh Ninh vào trong chậu than trước tiên, sau đó ngoảnh về phía một quan viên đang đứng yên chờ lệnh ở cửa, nói ra bốn chữ cực kỳ đơn giản:

- Quả nhân cự tuyệt.

Tiếp theo hắn lại ném thư cầu hòa đến từ Yến đế vào chậu than, nói:

- Muốn cầu hòa, trước tiên giết Thái tử cùng chủ soái nước

Yến để biểu đạt thành ý. Giết Thái tử nước Yến, quân Tần ta lui quân trăm dặm, giết chủ soái, quân Tần ta rời khỏi Yến cảnh.

Người đứng yên ở cửa lĩnh mệnh mà đi.

Khi quan viên này rời khỏi tĩnh thất hơn mười trượng, thân thể gã mới bắt đầu run rẩy, mồ hôi trên lưng không ngừng tuôn ra.

Trước đó, gã cảm thấy cung điện này rất lạnh.

Gã cảm thấy vẻ lãnh khốc này đến từ ánh mắt chăm chú của nữ chủ nhân trong Hoàng cung.

Nhưng bây giờ, vị nữ chủ nhân trong Hoàng cung này sẽ không bao giờ trở lại.

Nhưng Hoàng cung mất đi nữ chủ nhân này, dường như lại càng trở nên lạnh lẽo hơn trước.

.....

.....

- Hắn cự tuyệt.

Thân Huyền nhìn hồi âm từ Hoàng cung Trường Lăng, nói với Trịnh Tụ.

Y và Trịnh Tụ đang ở trên một chiếc thuyền trên Vị Hà bên ngoài Trường Lăng.

Lúc này trên mũi thuyền có một nam tử mặc quần áo vải thô bình thường lẳng lặng đứng lên, gã là Trần Giám Thủ.

Nghe được tiếng nói của Thân Huyền, gã nhẹ giọng thở dài một tiếng.

Ánh mắt Trịnh Tụ đã rất ảm đạm.

Nhưng khi nghe được những lời này của Thân Huyền, sâu trong con ngươi nàng lại dấy lên một luồng hỏa diễm u ám, nàng trầm giọng hỏi:

- Đinh Ninh đề ra điều kiện gì?

- Kiếm trận của Từ Phúc.

Thân Huyền trả lời rất đơn giản.

Trịnh Tụ nói:

- Đồng nam đồng nữ kiếm trận?

Thân Huyền gật đầu.

- Chỉ muốn một điều kiện như vậy?

Trịnh Tụ nở nụ cười, ý cười của nàng rất cổ quái, tràn ngập hương vị không thể nói rõ.

Song Thân Huyền đã nhìn thấy loại tươi cười này ở trên mặt rất nhiều tù nhân.

Y hơi nhíu mày, không khách khí đáp lại:

- Yêu cầu quá nhiều, Nguyên Vũ càng không thể nào đáp ứng.

- Ta muốn gặp Đinh Ninh.

Trịnh Tụ không nhìn sắc mặt của y, ánh mắt của nàng hiện tại có chút trống rỗng, dường như nàng không hề nhìn thấy bầu trời trước mặt, nhưng ngữ khí của nàng lại mang theo một vẻ không thể nghi ngờ hỏi:

- Nói cho Đinh Ninh biết, ta muốn gặp hắn.

.....

- Ngươi cảm thấy Nguyên Vũ sẽ đáp ứng điều kiện của ngươi sao?

Ở quận Giao Đông, Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn Đinh Ninh hỏi.

- Ta hy vọng hắn sẽ đồng ý.

Đinh Ninh nhìn nàng nói:

- Điều kiện này kỳ thật không tính là hà khắc.

- Nhưng ta cảm thấy hắn sẽ không đồng ý.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lắc đầu,

- Từ bản chất mà nói, Nguyên Vũ và Tô Tần thực ra không có gì khác nhau, chỉ cần có thể đạt được mục đích hắn muốn, bất cứ kẻ nào cũng có thể hy sinh.

- Hơn nữa ta hy vọng hắn cự tuyệt.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhẹ nhàng nói ra cảm thụ chân thật nhất trong nội tâm,

- Như vậy cả thiên hạ sẽ biết hắn không thèm quan tâm đến Trịnh Tụ, là một nữ tử, ngay cả mặt mũi cuối cùng mà Trịnh Tụ cũng mất hết. Cho thấy bọn chúng vốn là một đôi cẩu nam cẩu nữ, ta hy vọng ả sẽ càng thêm đau khổ một chút.

- Đồng nữ đồng nữ kiếm trận sẽ rất phiền toái, uy lực ngược lại chỉ là thứ yếu, mấu chốt đây là những đứa bé chân chính.

Đinh Ninh chậm rãi nói:

- Cho dù là ở trên chiến trận, giết chết những người này sẽ dẫn tới chỉ trích. Ta không sợ chỉ trích, nhưng kết quả cuối cùng sẽ làm chậm tốc độ chiến tranh và sẽ khiến nhiều người chết.

- Vậy Nguyên Vũ sẽ không nghĩ tới điểm này, cho nên hắn nhất định sẽ không đáp ứng điều kiện của ngươi.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết cười cười, sau đó nhanh chóng nghiêm túc nói:

- Chỉ là ta không hiểu, vì sao cho đến lúc này hắn vẫn còn tin tưởng?

- Không phải là do hắn có lòng tin, chẳng qua hắn còn có một chiêu cuối cùng, theo hắn thấy, cho dù tất cả mưu kế cuối cùng của hắn đều thất bại, vậy hắn chỉ cần ném ra một chiêu kia, ta chắc chắn sẽ tiếp nhận.

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn nàng, nói.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết hơi ngẩn ra,

- Cái gì?

- Khi hắn cảm thấy rốt cuộc tất cả mọi chuyện đều đã không cách nào xoay chuyển, hắn sẽ công khai khiêu chiến ta, dù sao quyết đấu công bằng vốn chính là tinh thần của Ba Sơn Kiếm Tràng, chính là do ta phổ biến ở vương triều Đại Tần. Hắn biết nếu như đến bước đó, ta nhất định sẽ không cự tuyệt tiến hành một trận quyết đấu công bằng với hắn.

Đinh Ninh khẽ cười cười,

- Nhưng trước đó, hắn nhất định sẽ cố hết sức hoàn thành việc hắn muốn làm. Hắn sẽ cố hết sức tiêu diệt hai nước Yến, Tề, đến lúc đó, theo hắn thấy, chỉ cần có thể giết chết ta ở trong trận quyết đấu công bằng, tất cả đều hoàn thành dựa theo mong muốn của hắn.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết luôn luôn không ngốc, chẳng qua lúc ở Trường Lăng nàng cảm thấy mọi chuyện đều không quan trọng

bằng tu hành, nhưng đến cuối cùng cuộc phân tranh này, nàng cũng hiểu được, mình giống với đám người Bạch Sơn Thủy, cũng dần dần biến thành khách xem vở kịch này.

Đặc biệt là bây giờ, khi nàng nghe những lời này của Đinh Ninh.

- Vậy vì sao hắn không thừa dịp này khiêu chiến ngươi?

Trường Tôn Thiển Tuyết nhíu mày,

- Hắn có ưu thế về phương diện tu vi chân nguyên.

- Mặc dù vậy nhưng hắn vẫn không có sự tự tin tuyệt đối, vì vậy hắn sẽ cố gắng làm cho mình mạnh mẽ hơn.

Đinh Ninh nhìn nàng, nghiêm túc nói,

- Hắn vẫn có chút sợ ta, năm đó rất nhiều bằng hữu của ta, bao gồm cả rất nhiều người Ba Sơn Kiếm Tràng chúng ta , đều từng so kiếm với ta, bình thường cũng từng nhiều lần tranh tài với ta, nhưng hắn lại chưa có một lần nào.

Q8 - Chương 192: Chó rơi xuống nước

"Sợ" thực sự là một cảm xúc rất đặc biệt.

Rõ ràng tự nhủ mình có thể không sợ, song vẫn không nhịn được sợ hãi.

Cũng giống như một số người sợ bóng tối, rõ ràng biết rằng trong bóng tối thực sự không có gì, nhưng vẫn luôn sợ.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết chậm rãi phát hiện ra một sự thật.

Nguyên Vũ vẫn sống trong bóng tối của Vương Kinh Mộng.

Trước khi y chưa đăng cơ, y vẫn e ngại tu vi của Vương Kinh Mộng, e ngại Ba Sơn Kiếm Tràng trực tiếp cướp lấy ngôi vị Hoàng đế.

Sau khi y phát động binh biến đăng cơ, y vẫn đang lo ngại Vương Kinh Mộng sống lại.

Chỉ sợ đây là ý niệm vẫn luôn quanh quẩn trong đầu y, cho nên y mới có thể khẳng định nhanh hơn bất cứ kẻ nào, Đinh Ninh chính là Vương Kinh Mộng tuy luyện Cửu Tử Tằm trùng sinh.

- Trên thực tế từ khi thực sự chiếm lĩnh được quận Giao Đông, sau khi ta bắt đầu đột phá Thất Cảnh, ta chưa bao giờ sợ việc quyết đấu công bằng với hắn.

Đinh Ninh nhẹ nhàng cười cười,

- Muốn ép hắn đi đến bước cuối cùng kia, thực ra cũng cực kỳ

đơn giản. Chỉ cần tu vi của thánh tăng Đông Hồ phục hồi, hoặc là ta đột phá Bát Cảnh.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết gật đầu.

Nàng hiểu ý trong những lời này của Đinh Ninh.

Bất kể tu vi của lão tăng Đông Hồ phục hồi, hay là Đinh Ninh đột phá Bát Cảnh, Nguyên Vũ cũng không thể nào có được lực lượng ngăn cản Đinh Ninh trở lại Trường Lăng một cách quang minh chính đại.

Đinh Ninh và lão tăng Đông Hồ liên thủ, cho dù trực tiếp tiến vào Trường Lăng thì cũng đủ để giết chết Nguyên Vũ.

.....

Mỗi ngày, Trưởng Tôn Thiển Tuyết và Đinh Ninh đều sẽ có một hai cuộc nói chuyện như vậy, nhưng bên ngoài cuộc nói chuyện như vậy, càng ngày càng có nhiều cuộc sống yên tĩnh và an nhàn.

Tựa như ở trên chiến trường ba nước Tần, Yến, Tề cách quận Giao Đông rất xa, chiến đấu giữa ba triều đại càng kịch liệt, thắng bại cuối cùng càng ngày càng không liên quan đến bọn họ.

Trái lại bọn họ càng ngày càng trở thành quần chúng.

- Ta biết hành tung của Thẩm Dịch, Diệp Tránh Nam còn có Vương Thái Hư.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Trưởng Tôn Thiển Tuyết và Đinh Ninh dùng xong điểm tâm, chậm rãi đi bộ trên một bờ biển ở quận Giao Đông, Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn mặt trời đỏ trên mặt biển xa xa, có chút đắc ý cười cười, nói.

Đinh Ninh có chút ngoài ý muốn,

- Ngươi nghe Bách Lý Tố Tuyết nói sao?

- Nghe được một ít sắp đặt của Lâm Chử Tửu có liên quan đến chuyện ra biển, còn lại là đoán ra.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết giảo hoạt nói:

- Ngươi nghĩ bọn họ có thể tìm được một ít Linh dược giúp Thánh tăng Đông Hồ khôi phục?

- Không chỉ có lão, còn có Bách Lý Tố Tuyết cùng Phương Tú Mạc. Chẳng qua thương thế của Bách Lý Tố Tuyết cùng Phương Tú Mạc khó hơn một chút, mặc dù ở trong điển tịch ghi chép, cũng không có thủ đoạn có thể để cho loại thương thế của bọn họ khôi phục như cũ, thế nhưng muốn tìm được chút dược vật kéo dài tuổi thọ cũng không khó. Quận Giao Đông mặc dù có hải đồ vượt xa Ba Sơn Kiếm Tràng chúng ta, nhưng Ba Sơn Kiếm Tràng chúng ta cũng có một ít hải đồ mà bọn họ cũng không có.

Đinh Ninh mỉm cười, nói:

- Thẩm Dịch và Diệp Tránh Nam đã sớm ra biển, mang theo bọn họ là lão đại nhân bên cạnh Dạ Sách Lãnh. Về phần đám người Vương Thái Hư ra biển muộn một chút, nhưng lại có không ít người Sở hỗ trợ, còn có Tạ Trường Thắng xuất lực, cho nên tiến triển cũng rất thuận lợi.

Trường Tôn Thiển Tuyết nói:

- Có phát hiện ra gì không?

Đinh Ninh lắc đầu,

- Ngược lại mang về không ít Linh dược, thế nhưng vẫn chưa phát hiện ra loại Linh dược có thể để cho bọn họ phục hồi tu vi.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết trầm mặc một lát.

- Sao vậy?

Đinh Ninh có chút kỳ quái.

- Ở Trường Lăng lúc trước, ta một lòng muốn giết Nguyên Vũ, nhưng chưa từng nghĩ tới việc quyết đấu công bằng với hắn, một là tu vi của ta tự nhiên không bằng hắn, quyết đấu công bằng rất khó là đối thủ của hắn, hai là ta cảm thấy người như hắn, ta dựa vào cái gì để quyết đấu công bằng?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết ngẩng đầu nhìn Đinh Ninh, không chút che dấu sự căm hận của mình đối với Nguyên Vũ:

- Người như hắn, vốn không dám quyết đấu công bằng đối với ngươi, mà ta không muốn cho hắn cơ hội quyết đấu công bằng với ngươi. Hơn nữa cho đến bây giờ, ta cảm thấy phương pháp chết tốt nhất cho loại người như hắn chính là ngươi tiện tay đánh chết hắn như đánh chó mù đường, làm cho hắn bị đánh chết một cách vô cùng chật vật, mà không phải cho hắn một trận quyết đấu công bằng quang huy vạn trượng, đủ để đưa vào sử sách.

Thần sắc Đinh Ninh không có thay đổi quá lớn, lông mày của hắn khẽ nhíu, nhưng cũng không hề đáp lời.

Bởi vì hắn quá hiểu rõ Trưởng Tôn Thiển Tuyết, hắn biết nếu nàng đã nói như vậy, đương nhiên đã nghĩ rất nhiều chuyện, hơn nữa sẽ tiếp tục nói tiếp.

Vẻ mặt Trưởng Tôn Thiển Tuyết cũng rất bình tĩnh, nàng và Đinh Ninh đã sớm quen với loại đối thoại tâm bình khí hòa như vậy, so với lúc ở quán rượu Ngô Đồng Lạc nơi Trường Lăng, chẳng qua chỉ bớt lạnh lùng một chút.

- Ngươi chưa từng phát hiện Linh dược có thể làm cho Thánh tăng Đông Hồ phục hồi tu vi, nhưng hiện tại có lẽ sẽ nhanh chóng xuất hiện chuyển biến.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết quay đầu nhìn Đinh Ninh, nhẹ giọng nói:

- Hôm nay tin tức từ Trường Lăng đã truyền tới, Nguyên Vũ quả nhiên không đáp ứng điều kiện của ngươi, sau đó Trịnh Tụ đề nghị gặp ngươi một lần.

- Gặp nhau đều là chán ghét, không bằng không gặp.

Đinh Ninh nhịn không được lắc đầu, hỏi:

- Nghe ngươi nói khả năng sẽ nhanh chóng xuất hiện chuyển biến, chẳng lẽ ả muốn gặp ta là muốn giao dịch gì đó với ta?

Trường Tôn Thiển Tuyết nhíu mày nói:

- Thân Huyền hỏi ả, ả nói là muốn gặp ngươi để muốn hỏi mấy câu, đồng thời ả còn hy vọng ngươi có thể cho ả cơ hội chiến đấu với Nguyên Vũ.

Lông mày Đinh Ninh cũng nhíu lại thật sâu, trào phúng nói:

- Ta cho ả cơ hội đánh một trận với Nguyên Vũ, nhưng vết thương của ả còn nặng hơn so với Phương Tú Mạc và Bách Lý Tố Tuyết, làm sao ta có thể cho ả cơ hội như vậy?

- Trái tim của ngươi vẫn có chút loạn.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn Đinh Ninh, nhưng cũng không hề buồn bực, ngược lại cười cười cực kỳ hiếm thấy,

- Nếu ả đã nói như vậy, hiển nhiên cũng xác định có phương pháp để bản thân đánh một trận cùng Nguyên Vũ, mấu chốt chỉ là ngươi có muốn hay không.

Đinh Ninh hơi ngẩn ra, hắn cảm thấy Trưởng Tôn Thiển Tuyết nói không sai, mình thực sự có chút tâm loạn.

- Mặc kệ ngươi có muốn hay không.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết không gây áp lực cho hắn nữa, nàng quay đầu lại, nhìn một ít chim biển bay múa trên mặt biển mênh mông rộng lớn, thanh âm xuyên qua tiếng gió:

- Ta rất muốn nhìn thấy Nguyên Vũ chém giết ả... Theo ta thấy, tốt nhất chính là ả và Nguyên Vũ đánh tới mức ngươi chết ta sống, lưỡng bại câu thương, Nguyên Vũ đã biến thành chó rơi xuống nước, sau đó ngươi lại tới Trường Lăng đánh con chó rơi xuống nước này, lúc ấy mới công bằng.

Đinh Ninh cực kỳ nghiêm túc suy nghĩ một chút.

Sau đó hắn mỉm cười:

- Những gì ngươi nghĩ cũng là điều ta nghĩ đến, nếu có thể như vậy, đó chính là cách tốt nhất.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nở nụ cười, cười đến mức ngay cả khi trăm hoa nở rộ cũng không xinh đẹp bằng nàng:

- Ta chỉ sợ ngươi chết não.

Đinh Ninh cố ý khẽ thở dài một tiếng, mỉm cười nói:

- Ngươi không phải lo lắng ta chết não, ngươi đang lo lắng vạn nhất ta không địch lại hoặc cho dù có thể thắng Nguyên Vũ mà thân thể bị trọng thương. Ngươi sẽ đau lòng.

Trên mặt Trưởng Tôn Thiển Tuyết nổi lên một tia ửng đỏ.

Đinh Ninh lại nghiêm túc lên,

- Nếu thật sự là như thế, vẫn muốn làm phiền bọn họ đi tìm Triệu Tứ tiên sinh một chuyến. Trịnh Tụ lúc trước vẫn muốn mượn kiếm của Triệu Tứ tiên sinh, nhưng lại không được nàng cho phép, bị nàng thu ngược trở về, hiện tại nếu ả muốn đi gặp

Nguyên Vũ, chắc hẳn Triệu Tứ tiên sinh sẽ rất vui vẻ cho ả mượn.

Q8 - Chương 193: Ngu ngốc

Khi quận Giao Đông bình yên một mảnh, ngay cả một số tiểu quý tộc vốn lệ thuộc quyền quý Trịnh thị ở quận Giao Đông cũng bắt đầu quen với sự thống trị của Ba Sơn Kiếm Tràng và quân đội người Sở, bên trong Yến cảnh, quân và dân nước Yến đang nghênh đón thời điểm đen tối nhất của vương triều.

Trong vòng trăm dặm biên giới hai nước Tần Yến, quân Yến đã bỏ lại hơn ba mươi vạn thi thể tướng sĩ.

So sánh với tổng số liên quân hai nước Yến Tề lúc trước, tổn thất ba mươi vạn quân Yến dường như cũng không tính là kinh người.

Song từ khi tan tác ở Quan Trung đến nay, quân Yến trong liên quân hai nước Yến Tề ngày xưa sau khi vứt bỏ hơn ba mươi vạn thi thể đồng liêu này, tổng cộng cũng chỉ còn lại bốn mươi vạn.

Mấu chốt nhất chính là, một chi quân Tần đã lặng lẽ tách quân Tề và quân Yến ra.

Điều khiến người Yến khóc không ra nước mắt chính là, từ đầu đến cuối, quân Tần đều dùng chủ lực tuyệt đối để đuổi giết quân đội bọn họ.

Quân đội của vương triều Đại Tề cũng không gặp phải sự ngăn cản mạnh mẽ của quân Tần trên đường rút lui.

Mà mục đích của quân Tề lúc này cũng rất rõ ràng, viện quân nước Tề đều tập hợp ở mấy biên thành biên giới nước Tề, nghiêm trận chờ đợi nhưng hoàn toàn không có ý định xuất kích.

Trên thực tế, trong lòng người Yến cũng biết rõ, nếu hai bên đổi chỗ cho nhau, ý nghĩ của người Yến chắc chắn cũng sẽ giống như người Tề lúc này, cố hết sức hạn chế mất đi mấy tòa thành, ra sức bảo tồn quân đội của mình.

Lực lượng của quân Tần cũng không phải vô hạn, khi quân Tần ở giết loạn ở Yến cảnh, tiêu hao hết khí lực, sẽ không có khả năng tiến đánh Tề cảnh, do đó vương triều Đại Tề sẽ có cơ hội thở dốc.

Bát Thổ thành là một trong những biên thành cứ điểm của Yên cảnh, trước kia nơi này có năm vạn quân Yến trú đóng, cùng với mấy vạn tù nhân cùng với khổ dịch được phân phát đến đây.

Nhưng Bát Thổ thành hiện tại lại không có tiếng động, ngay cả tiếng chó sủa cũng không có, ngẫu nhiên có một ít tiếng quạ đen kêu, làm cho người ta sợ hãi khó có thể bình an.

Cả Bôi Thổ thành đã bị phủ lên một tầng đất mỏng, rất nhiều gian nhà chỉ khép hờ cửa, thậm chí ngay cả quần áo phơi ở một số sân nhỏ cũng không kịp thu.

Tất cả quân sĩ Bôi Thổ thành, bao gồm cả tù nhân và khổ dịch đã xuất phát từ hơn mười ngày trước, cứu viện đại bộ phận quân Yến tan tác.

Chẳng qua không ai trong đoàn người này có khả năng trở về.

Toàn bộ viện quân xuất phát từ nơi đây đã chết ở Khổ Thủy Độ.

Chính là trận chiến dịch kia đã hoàn toàn cắt đứt quân Yến và quân Tề, mà tướng lĩnh đích thân dẫn đầu đội quân Tần này chính là đại thống soái của quân đội Đại Tần lúc này - Bạch Khải.

Thân ảnh Thái tử nước Yến - Cơ Đan xuất hiện trước một tòa viện.

Gã nhìn cái sân nhỏ mà chủ nhân nó tựa như chỉ mới ra ngoài trong thời gian ngắn, nhưng kì thực chủ nhân tòa nhà này đã vĩnh viễn không thể trở về, trong mắt tràn ngập bi thương.

Đây là nhà cửa của một vị tướng lĩnh nào đó ở Bôi Thổ thành.

Mà vị tướng lĩnh này đã từng là bạn học của gã khi ở Thượng Đô nước Yến, từng cùng được một lão sư giảng dạy.

Trong đường phố tĩnh mịch có càng nhiều tiếng bước chân dồn dập cùng tiếng vó ngựa vang lên.

Tiếng vó ngựa cuối cùng dừng lại xung quanh sân này.

Mấy tên tướng lĩnh trong khe hở áo giáp trên người tràn đầy bụi bặm xuống ngựa, trầm mặc đi vào nhà này.

- Thái tử điện hạ.

Một tên tướng lĩnh ngay cả khuôn mặt cũng bao trùm dưới mặt nạ áo giáp lạnh lùng hành lễ, thanh âm lạnh lùng nói:

- Ngài không nên một mình rời quân đến nơi này.

Cơ Đan cười cười ảm đạm, nói:

- Là lo lắng cho an nguy của ta, hay là lo lắng ta chạy trốn?

Thân hình vị tướng lĩnh này hơi cứng đờ, nhất thời không hề đáp lại.

- Ta đến nơi này vì chỉ muốn tưởng nhớ cố nhân.

Cơ Đan hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra, sau đó lắc đầu, tâm tình cực kỳ phức tạp nói:

- Phụ hoàng cuối cùng vẫn cầu hòa với Nguyên Vũ?

Vị tướng lĩnh này trầm mặc một lát, gật đầu nói:

- Vâng.

- Cái giá phải trả thì sao?

Cơ Đan cũng bình tĩnh lại, nhìn tên tướng lĩnh mà hắn rất quen thuộc, nhưng hiện tại ở trước mặt gã mà ngay cả mặt nạ cũng không thèm tháo ra.

Vị tướng lĩnh này cũng khống chế tâm tình của mình, thong thả nói,

- Chính là Thái tử điện hạ ngài.

- Ta là người đi lại gần nhất với Trương Nghi, cũng là người kiệt lực phản đối người không quan tâm đến Ba Sơn Kiếm Tràng mà tấn công nước Tần trước khi cuộc chiến tranh này bắt đầu, Nguyên Vũ nghĩ rằng, nếu trong Yến cảnh có biến cố, nếu ta thay thế phụ hoàng, vậy lực lượng của nước Yến sẽ đầu nhập vào Ba Sơn Kiếm Tràng.

Cơ Đan cười khổ nhìn tên tướng lĩnh này, nói:

- Cho nên hắn nhất định sẽ muốn ta chết.

- Chỉ xem như đại tướng triều ta, hiện tại quay đầu nhìn lại, ngươi có cảm thấy việc ta phản đối là có đạo lý hay không?

Sau khi dừng một chút, Cơ Đan hít sâu một hơi, khẩn cầu nhìn vị tướng lĩnh này,

- Ngươi ngẫm lại, hiện tại tình cảnh của vương triều Đại Yến chúng ta, rốt cuộc giết chết ta để cầu hòa với Nguyên Vũ hữu dụng một chút, hay là không bằng trực tiếp khẩn cầu Ba Sơn Kiếm Tràng viện trợ? Giữ ta lại, để ta đi gặp Trương Nghi, đi gặp Đinh Ninh, mặc kệ vương triều Đại Yến ta cuối cùng sẽ chết bao nhiêu người,

nhưng kết cục sẽ không ảm đạm như Hàn Triệu Ngụy.

Vị tướng lĩnh này trầm mặc hồi lâu, lắc đầu, nói:

- Chỉ tuân Hoàng mệnh, đây không phải là chuyện ta phải suy tính.

Cơ Đan nở nụ cười.

Nụ cười của gã không chỉ tràn ngập ý khổ, còn có một loại thảm thiết khó có thể nói rõ:

- Cho nên Phiếm tướng quân cũng đã chết, nếu không có hắn ở đây, sẽ không để cho các ngươi đến giết ta, phụ hoàng thật sự là một hôn quân chân chính.

- Im ngay!

Vị tướng lĩnh này lạnh lùng nói:

- Quân thần khác biệt, ý nghĩ của ngươi chỉ là mong muốn của một cá nhân, trong mắt người khác, vương triều Đại Yến chúng ta hiện tại cần nhất là kịp thở một hơi.

- Các ngươi cho rằng qua một hơi thở này, vương triều Đại Tần sẽ sức cùng lực kiệt, sau đó Nguyên Vũ đánh nhau to với Ba Sơn Kiếm Tràng, nói không chừng có thể cho các ngươi ngồi xem ngư ông đắc lợi sao?

Cơ Đan cũng lớn tiếng nở nụ cười,

- Các ngươi thực sự ngu xuẩn không ai bằng, các ngươi làm như vậy sẽ chỉ làm cho Đinh Ninh cùng Trương Nghi càng thêm thất vọng đối với các ngươi, bọn họ sẽ không nhúng tay vào chuyện của nước Yến, bọn họ sẽ thuận theo tự nhiên nhìn Nguyên Vũ tiêu diệt quốc gia này.

- Hơn nữa mấu chốt nhất không phải điểm này.

Cơ Đan đã tiếp tục lớn tiếng nói trước khi tên tướng lĩnh này nhịn không được lên tiếng:

- Căn cơ của một vương triều không nằm ở việc có bao nhiêu tài phú, có bao nhiêu Tu hành giả cùng bao nhiêu quân đội, mà ở chỗ có cốt khí của mình hay không. Vì cầu hòa mà ngay cả ta cũng muốn giết chết, vậy vương triều này đã mất hết tất cả, mất đi tinh thần của mình, ngay cả xoay người thì cũng không thể.

Lồng ngực của vị tướng lĩnh này phập phồng kịch liệt lên.

Lồng ngực mấy gã tướng lĩnh bên cạnh y cũng như thế, mặc dù dưới áo giáp thô ráp nhưng đều có vẻ rõ ràng như vậy.

- Thực sự ngu không ai bằng.

Nhưng nhìn ánh mắt của bọn họ, Cơ Đan liền biết tâm ý của bọn họ sẽ không thay đổi.

- Ngu ngốc a!

- Đáng buồn a!

- Nửa đời là Hoàng đế tốt, lại là anh danh hủy hết! (anh danh: danh tiếng rạng rỡ)

- Xem ngươi đã sợ thành bộ dáng gì.

- Ta thà rằng tự sát, treo đầu ta ở thành cao Thượng Đô, để ta xem vương triều Đại Yến diệt vong như thế nào.

Trong tiếng bi thương liên tục, có kiếm quang trong tay Cơ Đan bay lên, đầu gã rời khỏi thân thể, theo máu tươi nhảy lên.

Mặc dù gã đã chết, nhưng gã vẫn mở to đôi mắt của mình, nhìn chằm chằm.

Mấy tên tướng lĩnh cúi đầu, không dám nhìn thẳng ánh mắt

gã, chỉ dùng vải cuộn lại, bao bọc kín toàn bộ đầu gã.

Q8 - Chương 194: Hổ dữ

Đông thành.

Một trong những biên thành của Yến cảnh, cách Tần cảnh xa nhất.

Một mật thư từ biên giới giao chiến với Tần cảnh truyền đến nơi này.

Trong một tòa Hành cung được cấp tốc xây dựng ở đây, Yến đế khóc ra tiếng khi mở phong thư mật này ở trong đại điện trống trải.

Phong thư mật này ghi lại tất cả lời nói của Cơ Đan trước khi chết.

Nguyện vọng trước khi chết của Cơ Đan không thể thực hiện được, đầu gã sẽ được đưa đến Trường Lăng, dâng lên trước mặt Nguyên Vũ.

Mệnh lệnh giết chết Cơ Đan cầu hòa đích thật là do Yến đế ban xuống, song từ sau khi hạ xong Hoàng mệnh, tâm tình của tên Đế vương cường đại ngày xưa này đã bị đạo mệnh lệnh của chính mình phá hủy, ngày đêm y rơi vào trong dày vò, cho đến khi chính thức nhận được tin Cơ Đan chết, tâm tình của y rốt cục hoàn toàn không khống chế được.

Trong tất cả con trai của y, Cơ Đan vốn là người y yêu thương nhất.

Trong tiếng khóc rống, vị Đế vương này hy vọng Cơ Đan ở trên trời có linh có thể tha thứ cho y.

Rõ ràng quân Tần đã không để ý đến vương triều Đại Tề, mà chỉ muốn toàn lực diệt Yến trước.

Trận chiến tranh này đối với vương triều Đại Yến mà nói, rất cần thời gian thở dốc.

Cho dù trong khoảng thời gian này phải trả giá khiến người ta thống khổ và nhục nhã, cho dù vương triều Đại Yến biểu hiện thần phục, có lẽ khi chiến tranh giữa Ba Sơn Kiếm Tràng và Nguyên Vũ bắt đầu, kết quả sẽ rất khác.

Mấy ngày nay, khi tin Tức Trịnh Tụ rơi vào tay Ba Sơn Kiếm Tràng truyền đến, kỳ thật gã đã cho rằng Ba Sơn Kiếm Tràng cuối cùng sẽ thắng được trong cuộc chiến với Nguyên Vũ.

Chỉ là trong lúc vô cùng dày vò, y cũng không nghĩ tới, mình và vương triều Đại Yến có thể thu nhận được sự thông cảm của Ba Sơn Kiếm Tràng hay không.

Hiện tại suy nghĩ tràn ngập trong lòng y chính là, mặc kệ như thế nào, vẫn tốt hơn là bị Nguyên Vũ trực tiếp tiêu diệt.

- Ta biết sai rồi, ta đã trả giá bằng đứa con trai mình yêu quý nhất, sau này Ba Sơn Kiếm Tràng các ngươi muốn cái gì, vương triều Đại Yến chúng ta cũng sẽ tận lực phụ trợ.

Lúc này cho dù đang khóc rống, trong đầu y còn vang lên thanh âm như vậy.

Thế nhưng đó chỉ là ý tưởng của riêng gã.

Ý tưởng của một người, cũng được gọi là một bên tình nguyện.

- Hổ dữ còn chưa ăn thịt con, ngươi ngay cả mèo khóc chuột giả từ bi cũng không phải.

Một thanh âm tràn ngập trào phúng này vang lên ở trong cung điện tĩnh mịch vốn trừ y ra không còn bất kỳ người nào khác.

Tiếng khóc dừng lại.

Thân thể Yến đế khẽ run rẩy, gã khó có thể tin nhìn thấy, có một thiếu nữ mặc y phục màu xanh ở trong bóng tối trên mái hiên rơi xuống, vẻ mặt châm chọc nhìn y.

- Ngươi rốt cuộc sợ chết đến mức nào?

Thiếu nữ này khinh bỉ nhìn y, vẻ mặt nói chuyện tựa như không phải ở trong Hành cung của Yến đế, mà là ở bên ngoài đường lớn, không kiêng nể gì cả:

- Quân đội của ngươi còn đang dây dưa với quân Tần ở biên cảnh, nhưng ngươi cũng đã chạy trốn đến phía bên kia đất Yến, nếu quân Tần tiếp tục đi tới, chẳng lẽ ngươi còn định chạy trốn ra ngoài Yên cảnh các ngươi, đưa thân cho những bộ lạc man di kia sao? Sớm biết như thế, ngươi vì sao không sớm cầu hòa với những bộ lạc man di kia, không bằng trực tiếp cưới một nữ tử man di làm Hoàng hậu?

- Ngươi là ai?

Yến đế rốt cục phục hồi tinh thần lại, quát ra tiếng.

Thiếu nữ áo xanh vẫn vẻ mặt khinh thường thần thần sắc của gã, cực kỳ đơn giản nói:

- Tịnh Lưu Ly.

- Thiên tài của Mân Sơn Kiếm Tông kia?

Yến đế ngẩn người, trong đầu y vẫn có chút mơ màng. Thế nhưng bất kể việc đã sớm có tên thiên tài đệ nhất của Mân Sơn Kiếm Tông, hay là chuyện giết chết Lý Tư kia, đều làm cho cái tên

này cũng không xa lạ, nhưng một Tu hành giả Trường Lăng như vậy đối với y mà nói lại cực kỳ xa xôi, hơn nữa cứ đột ngột xuất hiện ở trước mặt y như vậy, có vẻ quá không chân thật.

- Ta tới giết ngươi.

Tịnh Lưu Ly lại tựa như ngại quá nhiều phiền toái, trực tiếp nhìn y nói.

- Giết ta?

Lúc này thần chí Yến đế đích xác có chút vấn đề, y cũng không hề hỏi vì sao Tịnh Lưu Ly muốn giết mình trước tiên, hoặc là tìm kiếm kế sách ứng phó, mà chỉ theo bản năng hỏi:

- Ta đã đáp ứng điều kiện của Nguyên Vũ, người Tần các ngươi cũng nên thủ tín lui binh chứ, sao ngươi có thể tới giết ta?

Câu hỏi như vậy đâu giống như lời nói của một vị Đế vương đăng cơ đã lâu, rõ ràng giống như lời nói của một học sinh mới tu hành đang gặp phải kinh hãi.

- Ngươi rốt cuộc là bị dọa vỡ lá gan, hay là bản thân ngu ngốc như vậy?

Tịnh Lưu Ly nhịn không được cười lạnh:

- Nếu không ngươi lại khóc thêm một trận nữa? Nguyên Vũ có khi nào giữ lời hứa đâu, hắn đang từng ký kết minh ước với các ngươi ở Lộc Sơn Hội Minh, nhưng khoảng cách hắn đánh Sở mới đây đã qua bao lâu? Huống chi cho dù hắn thật sự lui quân, vậy có quan hệ gì với ta, ta cũng không phải nhận lệnh của hắn đến giết ngươi.

- Chẳng lẽ là Ba Sơn Kiếm Tràng?

Sắc mặt Yến đế trong nháy mắt trở nên tái nhợt không gì sánh

được, không có một tia huyết sắc.

- Không liên quan gì đến Ba Sơn Kiếm Tràng.

Tịnh Lưu Ly lắc đầu:

- Ta muốn giết ngươi chỉ là bởi vì ta muốn giết ngươi, hơn nữa sau khi giết ngươi, vương triều Đại Yến hẳn là sẽ loạn nhanh hơn một chút.

Yến đế có chút không biết nói gì.

Y nhìn thiếu nữ bình tĩnh mà lại hợp tình hợp lý này, không cách nào hiểu được chuyện này có chỗ tốt gì đối với nàng.

Vẻ mặt mờ mịt như vậy của y chỉ làm cho vẻ mỉa mai trên khóe miệng Tịnh Lưu Ly càng thêm nồng đậm.

- Thật sự là một tên ngu xuẩn, chẳng lẽ ngươi cho rằng tất cả mọi người đều giống như ngươi sao?

Nàng nhìn vị Đế vương đã hoàn toàn mất đi vinh quang này, nhẹ nhàng nói ra một câu.

Lúc này Yến đế mới thực sự hiểu được chuyện sắp xảy ra, y run giọng nói:

- Sao ngươi có thể vào đây, mặc dù ngươi có thể giết ta, nhưng ngươi có thể thoát được sao?

Tịnh Lưu Ly nhíu mày:

- Ngươi đã sớm bị Nguyên Vũ dọa vỡ lá gan, cho nên chính ngươi cũng không ý thức được, Tu hành giả chân chính có chút dùng được đều đã bị ngươi phái đi theo dõi những tướng lĩnh mà ngươi cảm thấy có khả năng sẽ tạo phản bởi vì mệnh lệnh lần này của ngươi, cho nên trong Hành cung của ngươi hiện tại cũng chỉ còn lại có một ít phế vật giống như ngươi mà thôi.

Nàng đã mất đi kiên nhẫn, cực kỳ chán ghét đối với vị Đế vương đã hoàn toàn mất đi tâm trí này.

Cho nên sau khi nói xong câu đó, nàng không muốn nói thêm bất kỳ lời nào nữa.

Một đạo kiếm ý kiêu ngạo cao tuyệt theo nàng nhướng mày phun ra từ trên người nàng.

Trái tim Yến đế đập nhanh không thôi, y theo bản năng hô nhẹ một tiếng, cả người lui về phía sau với tốc độ kinh người.

Y cũng là Tu hành giả cường đại, nhưng đã sớm không còn chiến ý, chỉ muốn chạy trốn mà thôi.

Tịnh Lưu Ly chỉ hơi híp mắt.

Ánh mắt của nàng tràn ngập trào phúng.

Nàng không hề thực sự xuất kiếm.

Một đạo kiếm quang màu đỏ son, giống như độc xà lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở phía sau Yến đế.

Khi Yến đế có cảnh giác, chính y cũng đã không kịp thu thế, đụng vào đạo kiếm quang này.

Đạo kiếm quang này âm hiểm đến cực điểm, đồng thời cũng cực kỳ ổn định, đâm vào từ sau gáy Yến đế, lộ ra giữa hai hàng lông mày.

Chỉ là trong nháy mắt này, một màu đỏ tươi hiện ra từ giữa hai hàng lông mày của Yến đế, y liền lập tức chết đi.

Thích khách Mục Hồng Yên mạnh nhất dưới trướng Lý Tư xuất hiện sau kiếm quang.

Cô lặng yên thu kiếm, hơi khom người hành lễ đối với Tịnh

Lưu Ly, giết chết một gã Đế vương, đối với nàng mà nói lại không khác gì giết chết một Tu hành giả tầm thường.

Nhưng mà đối với nàng và Lý Tư mà nói, giết một người như vậy, còn quan trọng hơn so với giết chết trăm vạn người.

Q8 - Chương 195: Sau đó thì sao

Một giọt máu tươi nhỏ xuống từ thanh kiếm của Mục Hồng Yên.

Thanh âm một giọt máu tươi nhỏ trên mặt đất rất nhỏ, nhưng ở trong tai cô và Tịnh Lưu Ly lại rất rõ ràng.

- Là bởi vì khẩn trương, hay là người này tương đối trọng yếu đối với ngươi?

Tịnh Lưu Ly nhìn giọt máu tươi rơi trên mặt đất, nhẹ nhàng hỏi. Mặc dù những Tu hành giả vương triều Đại Yến bị dẫn dắt bên ngoài điện có thể trở về bất cứ lúc nào, nhưng dường như nàng cũng không có ý định vội vàng rời đi.

Từ khi cùng nhau rời khỏi Tần cảnh đến bây giờ đã qua nhiều ngày như vậy, nàng sớm đã quen thuộc với nữ thích khách cường đại bên người Lý Tư này.

Trước kia Mục Hồng Yên xuất kiếm sẽ không lãng phí nửa phần lực lượng.

Bởi vì cô chỉ bình tĩnh giết người, thu hoạch tính mạng, chỉ cần xác định đối phương tử vong, mà không phải là trút giận, vốn không cần lo lắng đối phương chết có đẹp hay không, hoặc có đủ thê lương hay không.

Tiết kiệm khí lực đối với thích khách mà nói, có lẽ sẽ phải dùng để cho hành trình chạy trốn sau đó.

Mà Tịnh Lưu Ly xem ra, một kiếm mà Mục Hồng Yên giết chết

Yến đế này quá mức tùy ý, dùng sức quá mạnh, không giống phong cách của cô trước kia.

- Mấy ngày nay tu vi của ngươi tiến cảnh rất nhanh, hoặc do ta hiểu rõ ngươi chưa đủ, trước kia tu vi tiến cảnh cũng luôn nhanh như vậy, nhưng ta dần dần hiểu rõ nguyên nhân.

Mục Hồng Yên mặt không chút thay đổi thu hồi kiếm, lắc đầu,

- Là do ngươi hoàn toàn tuân theo suy nghĩ cùng cảm thụ của chính mình, ngươi thậm chí không thèm quan tâm rất nhiều điển tịch tu hành nói như thế nào, ngươi cũng chỉ dựa theo cảm nhận của bản thân để làm theo. Ngay cả chân nguyên lưu động, ngươi cảm thấy thế nào là đúng thì sẽ làm y theo như thế, hoàn toàn chính là dựa vào suy nghĩ của chính ngươi, hoàn toàn không thèm để ý điển tịch giảng giải. Nhìn ngươi một đường tu hành, ta một mực hoài nghi, nếu không dựa theo điển tịch công pháp tu hành cùng với kinh nghiệm tiền bối mà làm như ngươi, chẳng lẽ ngươi không sợ tẩu hỏa nhập ma, cho dù tạo thành ảnh hưởng bất lợi đối với ngũ khí trong cơ thể ngươi, ảnh hưởng đến công năng nội phủ của ngươi sao?

- Nhưng sự thật chứng minh ngươi đúng.

Nhìn Tịnh Lưu Ly lạnh nhạt, Mục Hồng Yên nhịn không được lại lắc đầu:

- Về sau ta nghĩ rõ, loại chuyện tu hành này giống như học chữ, tùy theo tài năng đến đâu mà dạy, thân thể mỗi người đều không giống nhau, kinh nghiệm của những tiền bối kia cũng không có gì không đúng, nhưng đó đều là cảm thụ trong tu hành của bọn họ. Mà loại trực giác này của ngươi, lại là thân thể của ngươi cùng điều cần thiết trong tu hành. Nếu hoàn toàn dựa theo điển tịch giảng giải cùng kinh nghiệm tiền bối, chỉ sợ phải đi không ít đường vòng.

- Sau đó thì sao?

Tịnh Lưu Ly nhìn cô, hỏi ngược lại.

- Ta không cố ý khống chế lực đạo của một kiếm này, có lẽ dựa theo ta xuất kiếm như lúc thông thường, lực đạo một kiếm này là dùng sức quá mạnh một chút.

Mục Hồng Yên không cảm thấy cuộc đối thoại về một kiếm này ở nơi giết vua nguy cơ tứ phía hiện tại rất nhàm chán, mà chỉ nghiêm túc nói:

- Nhưng sau khi đâm xong một kiếm này, ta lại cảm giác mình dùng sức ít hơn so với bình thường, trái lại tiết kiệm càng nhiều khí lực. Thì ra trước kia mất càng nhiều khí lực, là dùng vào việc cẩn thận khống chế thân thể của mình.

- Khống chế máu thịt thân thể của mình ít phát lực, ngược lại sẽ tiêu hao không ít khí lực để khống chế, tâm thần cũng vậy.

Trên mặt Mục Hồng Yên hiện lên một tầng thần khí cổ quái:

- Trước khi chết Thừa tướng Lý Tư đã từng nói, nếu muốn biết chuyện xưa của ngài, liền đi Tam Hòe đường ở Trường Lăng xem một chút, nhưng lúc chúng ta rời khỏi Trường Lăng đã từng đi qua, đó là một nơi rất bình thường, khi còn bé ngài từng ở đây một đoạn thời gian, từng trồng ba gốc cây hòe, ngoài ra không có gì cả, hỏi lại tất cả mọi người lúc đó, tra xét tất cả mọi ngóc ngách cũng không phát hiện bất kỳ điểm nào khác. Lúc rời khỏi Trường Lăng ta vẫn không nghĩ ra, nhưng một đường cùng ngươi tới đây, ta rốt cục lại hiểu rõ. Trong mắt người Tần, cây hòe giống quỷ, trồng trong viện là không tốt, nhưng ngài ấy lại không quan tâm. Có lẽ sau đó ngài đã phản loạn Lý gia, diệt một nhà này, vốn cũng không có nguyên nhân đặc biệt, ngài muốn làm như vậy, cảm thấy làm vậy là đúng, cho nên ngài cứ làm. Giống như ngươi bây giờ, ngươi thân là người Tần, cảm thấy để cho Tần diệt các vương triều khác

là chuyện thiên kinh địa nghĩa, ngươi muốn làm, vậy cứ thẳng thắn mà làm.

- Cho nên thiên phú tu hành của Thừa tướng Lý Tư rất bình thường, nhưng ngài vẫn có thể trở thành một trong những Tu hành giả mạnh nhất Trường Lăng, mà thiên phú của ngươi cực cao, tốc độ tu hành cũng sẽ nhanh hơn.

- Sau đó thì sao?

Tịnh Lưu Ly nhìn thẳng ánh mắt cô, tựa như nhìn thấu tất cả suy nghĩ trong lòng cô lúc này:

- Ngươi còn muốn làm gì nữa, là muốn dứt khoát giết Tề đế sao?

Mục Hồng Yên đột nhiên nở nụ cười.

Rất hiếm khi thấy cô cười.

- Có một số việc sau khi suy nghĩ rõ ràng, làm lặp đi lặp lại sẽ cảm thấy không có ý nghĩa, không có ý nghĩa dẫn đến không muốn làm, không muốn thì sẽ không làm nữa.

- Không sai lệch lắm.

Cô quay đầu nhìn thoáng qua cửa điện, lại nói một câu này.

Cũng không biết chuyện không sai lệch mà cô nói là gì, là chỉ bây giờ gần như là thời gian rời đi chuẩn xác, hay là còn có ý nghĩa sâu xa khác.

- Vậy xin từ biệt?

Tịnh Lưu Ly nhìn ra tâm ý của cô lúc này, cũng nhịn không được sinh ra chút hiếu kỳ,

- Ngoại trừ loại chuyện thích khách rốt cuộc đã khiến ngươi

chán ghét, việc ngươi muốn làm bây giờ là cái gì?

- Ta muốn đi du lịch một cách thoải mái nhất, ta còn muốn thuận tiện dạy người tu hành. Tùy tiện nhìn thấy một vài cô gái đáng thương như ta khi còn bé, hoặc là nam hài cũng được, ta sẽ dốc hết lòng dạy cho bọn họ thủ đoạn tu hành của mình. Mặc kệ tư chất của bọn họ, cũng mặc kệ tương lai bọn họ có thể trở thành người như thế nào.

Mục Hồng Yên nhẹ nhàng cười,

- Ta không muốn tham dự tranh đấu giữa những Tu hành giả đỉnh cao các ngươi và các vương triều trong thiên hạ, khả năng vô hạn của những tiểu nhân vật này ở rất nhiều năm sau có lẽ còn có thể làm cho ta cảm thấy rất thú vị, sẽ có rất nhiều chuyện thú vị phát sinh, để cho ta nghe được.

- Thực sự có chút ý tứ.

Tịnh Lưu Ly nhíu mày, chân thành tán thưởng một câu.

Gần như tất cả tông môn tu hành đều sợ đối thủ biết bí mật của mình, thủ đoạn tu hành đều giữ kín mà không nói ra, điển tịch độc môn cũng không được truyền ra ngoài, nữ thích khách hiếm khi có địch thủ ở trong Thất Cảnh này, thủ đoạn tu hành của cô đương nhiên lợi hại hơn nhiều so với thủ đoạn của tông môn bình thường.

Nếu không xem thủ đoạn như vậy trân quý mà truyền thụ ở khắp nơi, tương lai có lẽ thực sự sẽ có rất nhiều chuyện thú vị phát sinh.

- Như vậy cũng tốt.

Khi bóng dáng Mục Hồng Yên biến mất trong điện, Tịnh Lưu Ly im lặng lẩm bẩm:

- Người xem rời đi, cuối cùng càng ít người có thể bị ảnh hưởng, mọi chuyện sẽ càng đơn giản.

.....

- Thật sự không bao giờ đi theo con đường bình thường.

Ngồi trong một chiếc xe ngựa cực kỳ xa hoa ở Yến cảnh, Tạ Trường Thắng cười nhạo một tiếng khi nhận được một phong thư mật từ Đông thành, làm ra một câu bình luận như vậy.

Sau đó gã trực tiếp nhìn Ngô Quảng ngồi đối diện với mình, tiện tay ném phong mật tín này qua,

- Nơi càng loạn càng có sinh ý, vốn đã đủ loạn, tiếp theo sẽ càng loạn, Tịnh Lưu Ly vậy mà trực tiếp ám sát Yến đế.

Biểu tình Ngô Quảng không giống vẻ mặt như chứng kiến cái chết của một người qua đường của Tạ Trường Thắng, hô hấp của y hơi dừng lại, ngón tay đều khẽ chấn động vì khiếp sợ.

- Giết Cơ Đan chính là váng đầu, Yến bị diệt đã không xa, hiện tại ngay cả bản thân cũng bị giết, Yến bây giờ sắp diệt, kế tiếp nước Tề cũng không chống đỡ được bao lâu.

Vẻ mặt Tạ Trường Thắng vẫn không thèm để ý như trước, như có điều suy nghĩ gõ trán mình, lẩm bẩm:

- Sau đó thì sao? Tần diệt hai nước Yến, Tề, làm tâm ý của Tịnh Lưu Ly thỏa mãn, giống như làm ăn sẽ luôn có mục đích cuối cùng, nàng còn trẻ, đương nhiên còn có mục đích phía sau.

Ngô Quảng hít sâu một hơi, bình phục cảm xúc khiếp sợ,

- Nàng sẽ không thật sự đứng về phía Nguyên Vũ, đối phó Đinh Ninh?

- Người bình thường có thể nghĩ như vậy, nhưng ta lại nghĩ

theo hướng khác.

Tạ Trường Thắng nở nụ cười:

- Nàng cũng không phải bây giờ mới biết mình không bằng Đinh Ninh, lúc học tập cùng Đinh Ninh ở Trường Lăng, nàng liền cảm thấy Đinh Ninh mạnh hơn rất nhiều so với nàng, nhưng lúc ấy nàng cũng không muốn so kiếm cùng hắn, theo ta thấy trong đầu nàng lúc ấy không có ý định tranh thắng bại cùng Đinh Ninh.

Ngô Quảng nhíu mày, không hề phản bác, nhưng y cũng không cảm thấy lời nói của Tạ Trường Thắng là đúng.

Bất cứ người nào, bất kỳ ý tưởng gì đều sẽ thay đổi theo thời gian.

- Sau đó thì sao?

Thế nhưng Tạ Trường Thắng cũng đã gõ cửa sổ xe ngựa một bên,

- Người như nàng, mục đích sau cùng, điều hứng thú nhất là muốn làm cái gì?

Q8 - Chương 196: Nguyện vọng cuối cùng

Khó phỏng đoán nhất là lòng người.

Càng là người không tầm thường, càng không thể nào biết ý nghĩ chân chính trong lòng họ.

Lâm Chử Tửu đang nấu rượu.

Thiên Lang sơn là một trong những cửa biển của quận Giao Đông, tên mặc dù cực kỳ hoang dã, nhưng là cảnh quan đẹp nhất của quận Giao Đông.

Nơi này có tạo hóa được trời ưu ái, đối diện hướng đông nam có ba tòa hải đảo, một tên Bàn Quy, một tên Thiên Xung, một tên Định Hải. Ba tòa hải đảo này ngăn cản gió biển đối diện với Thiên Lang sơn, cho nên núi này bốn mùa quanh năm đều không có gió lớn.

Từ khi quý tộc Trịnh thị nắm giữ quận Giao Đông tới nay, rất nhiều biệt viện u tĩnh trên Thiên Lang sơn đều được quý tộc Trịnh thị độc chiếm, hoặc dùng để tu hành, hoặc dùng để tĩnh dưỡng.

Tiểu viện nơi Lâm Chử Tửu ở có tên là Quan Tinh các, là nơi cao nhất của Thiên Lang sơn, có thể nhìn xa nhất, gần đó nhất là bến cảng yên bình có sắc thái đậm nhạt không đồng nhất dưới ánh mặt trời, xa xa có thể nhìn thấy sóng biển bao la hùng vĩ.

Tuyệt vời nhất là vào đêm sao, Tinh vực trên bầu trời như mộng như ảo, rất nhiều Tinh hà ở nơi khác không thấy được hình thành ngân sa tráng lệ ở trên bầu trời nơi này. (ngân sa: dải cát

bạc)

Năm đó, tất cả mọi người ở Ba Sơn Kiếm Tràng đều thích uống rượu.

Nước càng uống càng lạnh, nhưng rượu càng uống càng ấm.

Thế nhưng trong đám người năm đó, luận yêu rượu và tửu lượng, vẫn là Lâm Chử Tửu đệ nhất.

- Ngươi không biết, năm đó khi Vương Kinh Mộng mới vào Trường Lăng, thực ra cũng không thích uống rượu, hắn cảm thấy rượu mạnh quá xông, rượu vàng quá ấm, thích uống nhất ngược lại là rượu gạo ngọt như nước đường.

Ấm rượu trên bếp nhỏ trước người Lâm Chử Tửu là rượu vàng, y nhìn Trưởng Tôn Thiển Tuyết ngồi đối diện, cười cười nói về chuyện trước kia:

- Sau này quen biết chúng ta, bị ta nói mấy lần, hắn nói xuất kiếm cần thanh tỉnh tuyệt đối, ta nói xuất kiếm cần tùy theo tâm ý, tiêu sái không kiềm chế được. Về sau hắn cảm thấy có lý, kiếm kỹ tăng nhanh, nhưng vẫn luôn không thích loại rượu mạnh đốt cổ họng, vẫn luôn thích thanh đạm, lại thuần hậu thơm ngọt một chút. Ta cũng nhớ rõ năm đó ngươi không hề uống rượu, thậm chí ngay cả mùi rượu cũng không thích ngửi thấy, không ngờ vậy mà lại mở một quán rượu ở Trường Lăng.

- Bởi vì ta đã hối hận.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết xách bình rượu rót cho mình và Lâm Chử Tửu một chén, màu rượu như hổ phách, bay lên một ít mùi hoa quế vừa mới rắc vào, nàng nhẹ nhàng cười cười:

- Vốn ta cực kỳ hận hắn, nhưng khi nghe hắn chết trận ở Trường Lăng thì lại không biết cảm xúc như thế nào, nghĩ cuối cùng vẫn do năm đó mình không bỏ được tư thái thiên kim, ta

cũng cẩn thận nghĩ tới, so sánh qua mình với Trịnh Tụ, cảm thấy sự khác biệt lớn nhất giữa ta và ả là năm đó ả làm gì cũng hòa hợp với các ngươi, cùng nhau uống rượu, cùng nhau hành quân, cùng nhau chinh chiến, kỳ thật sau này ta lại hối hận, thực ra mình cũng muốn tùy ý say rượu một trận, ít nhất còn có chút hồi ức, ít nhất còn tốt hơn so với chỉ biết rụt rè. Ta mở tiệm rượu ở Ngô Đồng Lạc, học ủ rượu giống như hắn năm đó, cũng không khỏi ảo tưởng, nếu năm đó ta có thể thay Trịnh Tụ ở bên cạnh hắn, có lẽ mọi chuyện có thể thay đổi, nhà ta sẽ không bị diệt, mà hắn cũng sẽ không chết.

Lâm Chử Tửu uống một hơi cạn sạch, cười cười, trong nụ cười tràn ngập cảm khái.

Người nào biết tương lai lại phát sinh những chuyện này?

- Ngươi thật sự không muốn nhìn Trịnh Tụ hiện tại, nghe rốt cuộc ả muốn nói cái gì?

Y cúi đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một chiếc thương thuyền đang từ trên cửa con sông lớn lướt về phía nơi này.

Chiếc thương thuyền kia không khác gì thương thuyền tầm thường của quận Giao Đông, nhưng bất kể y hay là Trưởng Tôn Thiển Tuyết đều rất rõ ràng, Trịnh Tụ đang ở trong thương thuyền kia.

- Ta cũng từng nghĩ tới việc mỉa mai trước mặt ả, nhưng tự hiểu rằng sẽ không chiếm được cảm giác vui vẻ gì, ngược lại càng thấy ả càng thêm căm hận, ngược lại tự ghét bỏ chính mình.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lắc đầu.

Lâm Chử Tửu nhìn nàng, nhịn không được cất tiếng cười rộ lên.

Mặc kệ qua bao nhiêu năm, tinh thần, tính khí của con người dường như rất khó để thay đổi.

.....

Điểm đến của thương thuyền chính là Lâm Thủy Hiên dưới chân Thiên Lang sơn.

Đinh Ninh đang ở trong một gian lương đình Lâm Thủy Hiên gần bến tàu nhất, nhìn chiếc thương thuyền này lướt đến.

So sánh với lần gặp lại trước đó, lần gặp này kết cục đã định, càng gợi lên chuyện cũ trong lòng rất nhiều người.

Rất ít người thực sự tin vào số phận.

Nhưng nhìn chiếc thương thuyền này cập bến, Đinh Ninh vẫn không nhịn được nghĩ đến, tựa như ở nơi sâu xa còn có ý trời.

Ở Trường Lăng ngày xưa, hắn và Trịnh Tụ là thần tiên quyến lữ mà ai cũng hâm mộ, nhưng hắn lại không có lần nào bầu bạn với Trịnh Tụ du lịch quận Giao Đông.

Cố ý vô tình, đều đã là chuyện nghĩ lại mà kinh, hóa thành nước chảy về đông.

- Còn có cái gì không buông xuống được?

Sau khi Thân Huyền đưa Trịnh Tụ vào lương đình này, sau đó rời khỏi nơi đây, Đinh Ninh nhìn Trịnh Tụ thay áo trắng, quấn khăn che đi vết sẹo trên mặt, hắn mở miệng nói một câu này. Điều này xuất phát từ trái tim, muốn nói với chính mình, đồng thời nói với Trịnh Tụ.

Gió biển nhẹ nhàng thổi tới, thổi qua tấm màn lụa màu trắng treo trên lương đình, Trịnh Tụ ngồi ở trước người Đinh Ninh, nhất thời không trả lời.

- Không yêu thì khó sinh hận, ngươi cũng không hề thật sự yêu hắn, ngươi chỉ yêu chính mình.

Đinh Ninh khẽ nhíu mày, hắn nhìn mặt mày đối phương đã có vẻ cực kỳ xa lạ trong mắt mình, ngữ khí cũng nhẹ nhàng như gió biển,

- Nếu ngươi muốn đánh với hắn một trận, chúng ta đương nhiên sẽ vui lòng nhìn thấy, thậm chí cầu còn không được, thế nhưng vì sao ngươi lại muốn làm như vậy?

- Năm đó chọn ngươi không chọn hắn, là bởi vì không cam tâm, không cam lòng sau này trở thành nữ tử bình thường vĩnh viễn đứng ở phía sau ngươi, sinh con nuôi con, hơn nữa kinh nghiệm tu hành ở quận Giao Đông làm cho ta hiểu được, ngươi không xuống tay với người khác, người khác sẽ xuống tay với ngươi. Nếu muốn sinh tồn, cũng chỉ có thể không ngừng xuống tay diệt trừ những đối thủ có uy hiếp đối với ngươi. Trong tiềm thức của ta tự nhiên cũng rất lo lắng, nếu như ở cùng một chỗ với ngươi, tương lai vẫn có thể bị người khác diệt trừ hay không. Nếu đến nơi cao nhất, ngược lại chỉ làm người bình thường, vậy cả đời này có ý nghĩa gì.

Thanh âm có chút trống rỗng của Trịnh Tụ chậm rãi vang lên:

- Hiện tại ta cũng bởi vì không cam lòng, trước kia ta chỉ muốn đạt được mục đích, vì mục đích mà vứt bỏ vui buồn của cá nhân, nhưng cuối cùng không cách nào đạt được mục đích, ta lại phát hiện bản thân cực kỳ chán ghét hắn. Không hỏi quá khứ, ít nhất là bây giờ, so sánh ngươi và hắn thì ta lại ghét hắn nhiều hơn. Nếu ta đã không thể thắng trong tranh đấu với các ngươi, vậy giữa ngươi và hắn, ta cũng không muốn hắn thắng.

Đinh Ninh hít sâu một hơi.

Hắn đã không muốn dùng lời nào để đánh giá.

Bởi vì hắn không trải qua quá trình tu hành của quận Giao Đông, không cách nào đặt mình vào vị trí, liền không có tư cách bình luận Trịnh Tụ đi ra từ quận Giao Đông năm đó.

Trịnh Tụ cũng đã nói tiếp:

- Hơn nữa mấy năm nay ta cho rằng ngươi chắc chắn đã chết đi, trong lòng vẫn tồn tại một ý nghĩ chính là, nếu ta thật sự đánh nhau với hắn đến chết, vậy rốt cuộc ai sẽ thắng? Ta rất muốn thử.

- Nếu đây là nguyện vọng cuối cùng của ngươi, ta có thể giúp ngươi hoàn thành.

Đinh Ninh ngẩng đầu không nhìn nàng nữa,

- Bây giờ ngươi có thể nói cho ta biết, ngươi có thể làm như thế nào, mà ta có thể làm thế nào để giúp ngươi.

Sau khi hơi dừng lại một lát, Đinh Ninh tiếp tục bình tĩnh nói:

- Hơn nữa ta cũng phải cam đoan không có gì bất ngờ xảy ra, sau một trận chiến giữa ngươi và hắn, bất kể hắn thắng hay là ngươi thắng, ngươi đều phải chết đi, rời khỏi thế gian này.

Q8 - Chương 197: Sống không luyến tiếc

- Xem như là bảo lưu tôn nghiêm cuối cùng vì ta sao?

Trịnh Tụ im lặng một lát, hỏi.

Đinh Ninh cũng trầm mặc một lát, nói:

- Ngươi có thể nghĩ như vậy.

- Đây đại khái là lần cuối cùng chúng ta gặp mặt trên thế gian này.

Trịnh Tụ im lặng nhìn hắn, chậm rãi nói:

- Ngươi không muốn nói gì với ta nữa?

Đinh Ninh lắc đầu, cực kỳ bình tĩnh và đơn giản nói:

- Không muốn.

- Mặc kệ ngươi có muốn hay không, ta có thể nói cho ngươi biết, nếu như còn có cơ hội một lần nữa, ở giữa Nguyên Vũ và ngươi, ta nhất định sẽ lựa chọn ngươi.

Trịnh Tụ cũng cực kỳ yên lặng nói.

- Nếu có cơ hội một lần nữa, ta sẽ không lựa chọn ngươi.

Đinh Ninh nhìn thẳng ánh mắt nàng, nghiêm túc nói.

Lương đình này hoàn toàn yên tĩnh lại.

Oán hận mãnh liệt nhất đến cuối cùng, thường là đối mặt nhau mà không nói nên lời, không muốn nói nhiều dù chỉ một câu dư thừa, một ý nghĩ cũng không muốn nhớ tới.

Tất cả mọi thứ đã được kết luận.

Tất cả đều không còn ý nghĩa.

Ánh mắt Trịnh Tụ rời khỏi gương mặt Đinh Ninh, nhìn về phía mặt biển mênh mông.

Ánh sáng phản chiếu trên mặt biển có chút chói mắt, làm cho lông mi của nàng không ngừng nhảy lên.

Nàng cũng từng đứng nơi đây, nhìn mặt biển như vậy, lúc ấy nàng nghĩ, mình đã chịu nhiều khổ sở, đã đi nhiều đường như vậy, đại dương liếc mắt nhìn không thấy điểm cuối trước mặt chính là hành trình của nàng.

Một ngày nào đó, vương quốc thuộc về nàng, quân đội thuộc về nàng sẽ chinh phạt đến tận cùng thiên địa mà tầm mắt nàng không nhìn thấy.

Nhưng bây giờ, những gì nàng nhìn thấy là đường về của mình.

- Muốn hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của ta cũng rất đơn giản.

Nàng nhắm hai mắt lại,

- Đảo nổi căn cơ thực sự của quận Giao Đông đã rơi vào trong tay ngươi, trên đó có rất nhiều thứ ngươi đã biết tác dụng, nhưng có vài thứ ngươi lại không thể nào biết. Ta biết một loại phương thuốc, có thể luyện chế độc dược độc nhất thế gian, ngay cả Tu hành giả Bát Cảnh cũng không có khả năng ngăn cản, nhưng loại độc dược này có thể làm cho ta khôi phục tu vi trong một đoạn

thời gian, thậm chí còn có thể mạnh hơn một chút. Loại thuốc này trong sách cổ ở quận Giao Đông gọi là Hồi Quang Phản Chiếu, còn gọi là Quy Hương. Rất nhiều năm trước đều được chuẩn bị cho ngư dân ra khơi, khi bọn họ gặp phải bão táp ở hải ngoại, tàu bị lật úp thể lực hao hết, bọn họ sẽ dùng loại độc dược này, rất nhiều người có thể chống đỡ vượt biển, bơi trở về bờ, gặp người nhà cùng người yêu một lần rồi mới chết. Hiện tại ta cũng đã gặp ngươi một lần cuối cùng, có một số lời mặc kệ ngươi có thích nghe hay không, mặc kệ ngươi có muốn nghe hay không, ta cũng đã nói xong, giờ chỉ xem ngươi có muốn Thanh Diệu Ngâm giúp ta luyện đan này hay không.

Đinh Ninh trầm mặc một hồi, nói,

- Ta sẽ để cho hắn luyện dược tính càng thêm mãnh liệt một chút.

Trịnh Tụ không nhìn hắn, nhưng lại vô cùng chân thành nói:

- Cám ơn.

- Không ngờ sẽ chấm dứt nhanh như vậy.

- Ta cũng không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

Ngay bên bãi đá cách tòa lương đình này không xa, có một người thợ hoa đang còn tỉa cắt nhánh hoa. Kéo trong tay gã rất độc đáo và toát lên một loại khí tức đặc biệt. Gã là Trương Thập Ngũ.

Mà ngay bên cạnh gã cách đó không xa, có một thiếu nữ mặc váy trắng ở bên đang không coi ai ra gì, gặm một khối bánh ngọt.

Nhìn bộ dáng thỏa mãn mà nhàn nhã của nàng, chỉ sợ rất ít người sẽ liên hệ nàng cùng Dạ Ty thủ uy chấn thiên hạ.

Nhìn cuộc đối thoại nhanh chóng kết thúc này, hai người đều nhịn không được bày tỏ quan điểm của mình.

- Đổi lại là ngươi thì sẽ như thế nào?

Dạ Sách Lãnh nhịn không được hỏi Trương Thập Ngũ một câu.

Trương Thập Ngũ nghiêm túc suy nghĩ một chút,

- Chỉ sợ ta sẽ tránh gặp mặt ả, có chuyện gì muốn nói với ta, chỉ sợ ta sẽ cho người ta truyền lại, ta sợ tự mình rối loạn tâm tình.

Dạ Sách Lãnh cười cười, nói:

- Xem ra hắn đã không sợ tâm tình mình loạn.

Trương Thập Ngũ cũng nở nụ cười,

- Đây cũng chính là chuyện Nguyên Vũ lo lắng nhất.

Nghiêm khắc mà nói, Dạ Sách Lãnh và Trương Thập Ngũ cũng không tính là quen biết, hai người ở Trường Lăng năm đó cũng không tính là Tu hành giả cùng thế hệ. Trương Thập Ngũ năm đó đã sớm thành danh ở Ba Sơn Kiếm Tràng, mà Dạ Sách Lãnh là Tu hành giả sau khi trải qua Vương Kinh Mộng dạy dỗ mới nhanh chóng trưởng thành, chính là hậu bối.

Trước đó hai người cũng chưa từng nói chuyện nhiều, nhưng hôm nay, Dạ Sách Lãnh cảm thấy gã là một đối tượng rất thích hợp để nói chuyện.

Trương Thập Ngũ không nhiều lời, nhưng rất chân thành.

- Ngươi cảm thấy Trịnh Tụ có khả năng chiến thắng Nguyên Vũ sao?

Nàng đã ăn xong bánh ngọt trong tay, vì vậy lại hỏi thêm một

câu.

- Không dễ nói, nữ nhân điên cuồng lên sẽ không dễ đoán.

Trương Thập Ngũ nhìn nàng nói:

- Huống chi muốn ngăn cản Nguyên Vũ chạy càng khó hơn việc giết y, Nguyên Vũ là Bát Cảnh, nếu y xác định mình không cách nào chiến thắng, chỉ sợ sẽ chạy trốn trước tiến, vậy rất khó có thể giữ y lại. Một nhân vật như y, vạn nhất mất đi vương triều của mình, ai biết y sẽ làm ra chuyện gì. Biến thành loại người như chim cắt, ở bên ngoài chuyên môn ám sát chúng ta, đó mới là phiền toái chân chính.

- Hắn thật sự là chuyện gì cũng làm được.

Hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện làm với Nguyên Vũ, Dạ Sách Lãnh khẽ gật đầu,

- Cho dù thất bại trong trận quyết đấu công bằng, hắn cũng có thể không để ý đến thể diện.

- Tốt nhất chính là sống không có gì luyến tiếc, cảm thấy chạy trốn cũng không có ý nghĩa.

Cuối cùng Dạ Sách Lãnh nhìn tòa lương đình kia, lãnh đạm bổ sung một câu,

- Giống như Trịnh Tụ hiện tại.

- Đó là do ả tự tìm.

Trương Thập Ngũ cũng nói một câu đúng trọng tâm suy nghĩ trong lòng mình lúc bấy giờ,

- Khi bất hạnh đã chồng chất lên người, không nghĩ đến việc triệt để thoát khỏi loại bất hạnh này, lại tự oán cảm thấy đây là vận mệnh, còn muốn kéo dài loại vận mệnh này, thậm chí chuyển

cho người khác, đây mới là bất hạnh chân chính.

.....

Một con Đằng Xà bay lên từ một vịnh nào đó ở quận Giao Đông, nhanh chóng hóa thành một đám mây đen trên không trung.

Đám mây đen này bay trên không trung hồi lâu, hạ xuống một con sông hoang dã, nhưng Giao Long trong mây đen này lại đột nhiên cảm thấy sợ hãi cực độ, nguyên khí bên ngoài cơ thể chợt dao động kịch liệt.

Mây đen tán loạn, hình thành một trận mưa nhỏ rơi xuống.

Bên bờ sông hoang dã có mấy gian nhà gỗ, chỉ có thể xem như sạch sẽ, nhưng lại không được tính là tao nhã, cỏ dại hoa dại sinh trưởng một cách tùy ý.

Một thiếu nữ mặc quần áo vải thô tầm thường nhìn một mảnh đất trồng rau không ra ngô ra khoai gì cả, vô kế khả thi.

Đạm Đài Quan Kiếm theo mưa phùn đến đây, y vốn cũng là hậu duệ của đại thị tộc, lễ pháp nghiêm cẩn, nhưng nhìn thiếu nữ cùng mảnh đất trồng rau giống như từng bị chó gặm này, y nhịn không được cất tiếng cười to.

Ai có thể nghĩ đường đường là Triệu Tứ - Triệu Kiếm Lô, lại ngay cả một mảnh đất trồng rau cũng không làm được, đồ ăn trồng ra còn không đẹp bằng rau dại tự sinh.

Triệu Tứ nhìn tên Tông sư của Mân Sơn Kiếm Tông này, sửa sang sợi tóc, chỉ một mảnh đất trồng rau này:

- Đợi lát nữa mời ngươi uống canh rau.

- Vinh hạnh đến cực điểm.

Đạm Đài Quan Kiếm thu liễm ý cười, khom người hành lễ.

Triệu Tứ trở về phòng đốt lửa pha trà, nói:

- Lần này tới tìm ta là có chuyện gì?

- Mượn kiếm.

Đạm Đài Quan Kiếm nói ra chuyện Trịnh Tụ cùng Đinh Ninh gặp mặt.

- Ta mới vừa mới thu hồi kiếm bản mệnh từ trong tay ả không lâu, hiện tại lại muốn cho ả mượn. Chuyện này có chút buồn cười, nhưng nó rất thú vị.

Triệu Tứ nhẹ nhàng nở nụ cười,

- Nhưng nếu cho ả mượn đối phó Nguyên Vũ, nếu muốn mượn, vậy không ngại làm đến cực hạn, ngươi mang kiếm bản mệnh của ta tới cho sư huynh ta trước, sau đó lại giao kiếm bản mệnh cho Trịnh Tụ.

Q8 - Chương 198: Thiên hạ cùng đợi một trận chiến này

Đạm Đài Quan Kiếm uống canh rau, sau khi cảm ơn lần nữa, y mang theo kiếm bản mệnh của nàng rời đi.

Triệu Tứ vô kế khả thi nhìn ruộng rau tự sinh tự diệt, hóa ra phương diện ăn uống này cũng gian nan giống như lúc ban đầu học kiếm, xem ra không thể ăn chay nhiều, thanh đạm dựa theo khẩu vị mình thích, một đoạn thời gian rất dài sau này, nếu muốn tự cung tự cấp, còn phải giống như rất nhiều tu sĩ lui ẩn sơn lâm, dựa vào săn thú lấy thịt làm chủ.

Thế nhưng tựa như săn bắt chút thịt, đến chợ gần đó đổi chút rau củ thì cũng không phải là không thể.

Ai cũng sẽ không nghĩ tới, nhất là người Tần lại càng không nghĩ ra, đại nghịch Triệu Tứ của Triệu Kiếm Lô làm cho bọn họ kiêng kỵ nhất, ý nghĩ của nàng lúc này vậy mà rơi trên một mẫu ba phần đất trước mặt.

Người Tần cũng càng không nghĩ tới, đại nghịch Bạch Sơn Thủy từ lúc học kiếm bắt đầu đã không có chỗ ở ổn định, vậy mà cũng sẽ ổn định lại.

Dù sao cũng là người đã trải qua thời kỳ huy hoàng của Vân Thủy cung Đại Ngụy, Bạch Sơn Thủy không tùy hứng như Triệu Tứ.

Nàng chọn lựa kỹ càng nơi mình có thể sinh sống sau này.

Điểm dừng chân nàng lựa chọn là bên bờ Dung hồ của núi

Tiểu Mộc.

Đây từng là lãnh địa của vương triều Đại Ngụy, hiện tại thuộc về Tần cảnh.

Nơi này có mấy thôn xóm cổ, vẫn chưa từng trải qua chiến loạn gì, cho nên nhà cửa tuy có chút xưa cũ, nhưng chỗ nghỉ ngơi đều rất hoàn chỉnh.

Đáng quý nhất chính là thôn xóm này không tập võ, không tu hành, toàn bộ đều là người đọc sách, ở bên ngoài đều là văn lại, dân phong cũng nho nhã.

Trên sườn đồi, bờ hồ đầu và cuối làng, những cây mơ và anh đào hoang dã tự nhiên đều đã rất già, có hương vị riêng.

Mấy thôn xóm này có quan lớn của vương triều Đại Ngụy ngày xưa, đương nhiên biết Bạch Sơn Thủy, bọn họ xuất lực giúp nàng mua một tòa viện sát hồ trong thôn, yên tĩnh nghỉ ngơi, hết sức tao nhã, ngay cả cầu bằng đá và gỗ gác trên mặt nước cùng với sân nhỏ xây dựng bên cạnh núi đá và cỏ trong hồ đều rất độc đáo, làm cho người ta thấy thoải mái.

Địa phương quá tốt làm cho người ta lười biếng.

Bạch Sơn Thủy một tay xách bầu rượu vươn người ra ngoài cửa sổ, gò má tựa vào mép cửa sổ.

Bầu rượu cũng là hồ lô già, mài đến mức tỏa ra màu đỏ tím.

Một dải ruy băng vàng tinh khiết sạch sẽ buông xuống, vòng qua cổ tay trắng nõn của nàng, phần đuôi ở trong hồ nước trong suốt thấy đáy lắc lư theo cổ tay nàng đong đưa, điểm lên từng gợn sóng.

Từ sau khi nàng đến, trong hồ có một số cá chép trắng ngày thường không nhìn thấy đã cảm nhận được khí tức chúng nó thích,

thường xuyên xuất hiện, chơi đùa ngoài cửa sổ của nàng, đôi khi giống như một đứa trẻ ngây thơ, khẽ mổ ngón tay khi nàng đưa vào hồ, làm cho nàng ngứa ngáy, chọc cho nàng bật cười.

Trong phòng phía sau nàng, Lý Vân Duệ đang không có việc gì làm nghiền nát phấn hương, đang tự tay làm hương vòng.

Thời gian lười biếng tự đắc như thế đã trôi qua rất nhiều ngày, cho đến hôm nay nhận được một ít tin tức từ quận Giao Đông.

- Ai ngờ Trịnh Tụ vẫn còn có một màn này, ảo não cũng tốt, hối hận cũng tốt, xuất oán khí của chính mình cũng được, ả muốn đánh một trận cùng Nguyên Vũ, hiển nhiên người nào cũng đều vui vẻ.

Bạch Sơn Thủy hơi say, nàng ngẩng đầu lên, buông bầu rượu xuống, xoa xoa hai má nóng bỏng, nói:

- Chúng ta tới Đông thành nước Yến một chuyến đi?

- Lúc này mới nhàn rỗi được mấy ngày, hơi người trong phòng này còn chưa đủ, mùi khói lửa còn chưa thoát ra, vậy mà không chịu ngồi yên rồi sao?

Lý Vân Duệ sửng sốt, nhất thời nhìn nàng nhịn không được giễu cợt,

- Hiện tại quân Tần đã tiến quân thần tốc, vương triều Đại Yến đã bị diệt, đã đủ loạn, ngươi còn lo không đủ loạn, muốn đi chen một chân vào hay sao?

- Vậy cũng không phải nhàn rỗi, Trịnh Tụ muốn đánh một trận với Nguyên Vũ, ta liền muốn tặng cho Trịnh Tụ một món đồ. Vương triều Đại Yến có một bộ Phượng y Kim Thiền, là Phù khí lợi hại được ông nội của Yến đế một đời anh danh hủy hết chế tạo ra vì lấy lòng một vị phi tử nào đó, năm xưa trước khi ta vào Trường

Lăng đã muốn trộm ra dùng để phòng vệ cho bản thân, chỉ tiếc lúc ấy tu vi không đủ, cũng không dám mạo hiểm. Hiện tại Yến đế đã bị ám sát, Đông thành mặc dù lập Ngụy vương, sớm đã là một đám hàng hóa chờ chết, muốn đi lấy ra sẽ không khó.

Bạch Sơn Thủy nở nụ cười trẻ con cực kỳ hiếm thấy, nhưng vừa nhướng mày, lại là một loại khí phách kiêu ngạo rất tự nhiên:

- Người trong thiên hạ đều muốn xem trận chiến này, chỉ sợ không chỉ mỗi ta có loại ý nghĩ như vậy. (Ngụy vương: vua không có thực quyền)

.....

Thiên hạ lúc này càng loạn hơn so với khi vương triều Đại Tần chinh chiến cùng ba triều Hàn Triệu Ngụy.

Ai cũng không nghĩ tới Yến đế ngày xưa rất hiểu lý lẽ nhưng lại hạ lệnh chặt đầu Thái tử nước Yến - Cơ Đan để cầu hòa.

Có lẽ cũng chỉ có loại Đế vương như y, có được càng nhiều sẽ mất đi càng nhiều, đến lúc thực sự hoảng sợ vì không thể sống sót, sẽ càng thêm bối rối, mất đi lý trí so với người bình thường.

Khi tin Cơ Đan chết truyền ra, quân Yến vốn đã loạn đội hình, hơn nữa Yến đế bỏ đô thành chạy trốn đến Đông thành nơi biên cảnh, ý đồ mong muốn được bộ lạc man di ở ngoài biên quan ủng hộ, hoặc là tiếp tục chạy trốn ra quan ngoại, nhưng lại bị Tịnh Lưu Ly trực tiếp ám sát.

Lúc này tuy vương triều Đại Yến đã đề cử tân vương, nhưng hoàn toàn đã không còn lực xoay chuyển.

Quân Tần tiến công thần tốc, chỉ cần chưa đến một vạn quân Tần, hiện tại đã có thể thoái mái vô tư hành quân bên trong Yến cảnh, căn bản đã không gặp được sự phản kháng của quân Yến.

Giống như một bản đồ chậm rãi thiêu đốt, vương triều Đại Yến đã không còn tồn tại, chỉ đang trong quá trình tử vong mà thôi.

Môi chết răng lạnh, vương triều Đại Tề lúc này cũng đã nội loạn không chịu nổi, hơn nữa bị người Tần âm thầm khiêu khích, trong lãnh thổ giặc cỏ nổi lên bốn phía, quân đội có hạn của vương triều Đại Tề cũng mệt mỏi không chịu nổi.

Khắp nơi đều là chiến loạn.

Nhưng ở thế giới người tu hành thực sự quyết định hướng đi của thế gian này, vở kịch lớn lại dường như đến lúc sắp kết thúc.

Rất nhiều người đang làm những chuyện rất bình thường.

Một thanh niên mang theo một bình thuốc ấm áp đang đi bộ trên đường núi.

Đây cũng là một ngọn núi nổi tiếng bên bờ biển quận Giao Đông.

Gió biển ấm áp, khí hậu dễ chịu.

Gã đi vào một gian phòng đá, trong phòng là lão tăng Đông Hồ vốn đã quen với hang đá lạnh lẽo.

Khi lão tăng Đông Hồ bắt đầu uống thuốc, gã lại toàn lực tập trung cảm nhận được biến hóa trong thân thể lão tăng Đông Hồ.

Ánh mắt lão tăng Đông Hồ nhìn gã đều tràn ngập tán thưởng.

Thanh niên này là Lệ Tây Tinh.

Gã phá cảnh đối với lão tăng Đông Hồ mà nói cũng là cơ duyên hiếm có cùng niềm vui ngoài ý muốn không thể tưởng tượng nổi.

Lệ Tây Tinh cũng không phải là dược sư, nhưng có được

truyền thừa của lão tăng Đông Hồ, gã càng có thể cảm nhận rõ ràng khí tức biến hóa trong cơ thể lão tăng Đông Hồ hơn so với Thanh Dâu Ngâm.

Những ngày này, Lệ Tây Tinh đã bắt đầu thử dùng nguyên khí bản mệnh phối hợp với dược lực trợ giúp lão tăng Đông Hồ điều dưỡng, mà thương thế của lão tăng Đông Hồ thực sự cũng khôi phục nhanh hơn tưởng tượng một chút, hoặc có thể nói, càng có hy vọng có thể phục hồi.

Thời gian bình thường như vậy cũng đã trôi qua rất nhiều ngày.

Hôm nay hai người còn chưa kịp nói chuyện, nhưng đúng lúc này, một cỗ khí tức sinh mệnh cường đại ở trên núi cách đó không xa bắn ra, làm cho hai người đồng thời khiếp sợ.

Đây là một loại lực lượng sức sống tro tàn lại cháy mà cực kỳ tràn đầy thiêu đốt.

- Là Trịnh Tụ, chắc là Thanh Diệu Ngâm tiền bối dùng thuốc với ả.

Lệ Tây Tinh trong nháy mắt nghĩ đến đây là khí tức gì, nghĩ đến hai ngày nay mình thực sự đã quên nói chuyện của Trịnh Tụ cho lão biết, vì thế mới kể ra thật kỹ càng chuyện này.

- Hồi quang phản chiếu thật lợi hại.

Lão tăng Đông Hồ xưng kỳ.

Lệ Tây Tinh nhất thời cực kỳ lo lắng, nhìn lão lắc đầu,

- Ngài không cần nghĩ chuyện dùng thuốc này, thương thế của ngài rất có khả năng sẽ phục hồi như cũ, hơn nữa đối phó Nguyên Vũ, không cần ngài liều mạng như vậy.

Lão tăng Đông Hồ biết gã hiểu sai ý mình, lập tức lớn tiếng cười dài.

- Người trong thiên hạ chắc hẳn đều rất muốn xem trận chiến này.

Lão cũng nói ra một câu giống Bạch Sơn Thủy, sau đó nhìn Lệ Tây Tinh nói:

- Nếu ngay cả loại thuốc hung bạo này mà cũng dùng, ta cũng muốn tặng nàng một môn phương pháp vận khí kích thích tiềm lực thân thể.

Q8 - Chương 199: Luôn luôn bất mãn

- Nguyên Vũ bây giờ giống như Vương Kinh Mộng năm đó.

Ở Ô Thị, người dân quốc gia này theo đồng cỏ cùng khu săn bắn dời đi mà không ngừng di chuyển, Hoàng tộc cũng vậy, nhưng liên hệ với thế giới bên ngoài trong khoảng thời gian này lại càng ngày càng chặt chẽ. Trong một cái lều vải giống như viên ngọc sáng nằm rải rác trong hoang nguyên, bà lão có quyền lực cao nhất Ô Thị nhìn lá thư mới từ quận Giao Đông truyền tới, cực kỳ ôn hòa nhìn hai thị nữ trong doanh trướng, chậm rãi nói:

- Năm đó người trong thiên hạ đều muốn Vương Kinh Mộng chết, nhưng sau khi Vương Kinh Mộng chết đi, hiện tại người trong thiên hạ phát hiện Nguyên Vũ nắm trong tay vương triều Đại Tần còn không bằng Vương Kinh Mộng, nhiều năm như vậy người trong thiên hạ cũng đã nhìn thấu Nguyên Vũ và Trịnh Tụ, cho nên hiện tại mọi người trong thiên hạ đều rất muốn Nguyên Vũ chết.

- Trịnh Tụ muốn đánh một trận với Nguyên Vũ, người trong thiên hạ đều rất muốn xem.

Người ở trên cao luôn có cùng quan điểm, bà cũng nói ra một câu giống vậy,

- Chắc hẳn rất nhiều người sẽ nghĩ giúp Trịnh Tụ, nhất là khi nàng chắc chắn phải chết.

Hai thị nữ trong doanh trướng của bà lúc này là Tạ Nhu và Hồ Kinh Kinh.

Bất kể rất nhiều nhà giàu ở Quan Trung, hay là rất nhiều chốn tu hành nơi Trường Lăng, đều là nạn nhân sau khi Trịnh Tụ cầm quyền, các nàng đương nhiên không thể nào có hảo cảm với Trịnh Tụ.

Đến bước này, hai thiếu nữ chỉ cảm thấy nơi sâu xa luôn luôn có nhân quả.

- Cho dù không có Cửu Tử Tằm sống lại, chỉ sợ giữa hai người này cũng sẽ có một trận chiến như vậy, chẳng qua đến lúc đó lại không xác định được thiên hạ muốn ai chết.

Hồ Kinh Kinh rất trực tiếp thổ lộ suy nghĩ trong lòng,

- Nhưng thân là vợ chồng, ngay cả một tòa kiếm trận cũng không nỡ trao đổi, tên Nguyên Vũ này bạc tình cùng dối trá càng làm cho người ta cảm thấy ghê tởm hơn so với sự lãnh khốc và phản bội của Trịnh Tụ.

- Nữ tử luôn dễ dàng cảm thông cho nhau.

Bà lão gia nua của Ô Thị nở nụ cười hòa ái, cười đến mặt đầy nếp nhăn như đao khắc,

- Đặc biệt là ở vị trí tương tự, ta càng có thể hiểu được nữ tử muốn ngồi vào vị trí này sẽ phải trả giá nhiều hơn.

- Rất nhiều người có công lao, cho dù sử sách cũng không thể bình luận, người kiêu ngạo cùng thiên tài cũng chỉ là một đóa bọt nước trong sông lớn.

Bà lão nhìn Tạ Nhu cùng Hồ Kinh Kinh,

- Ta đã không còn gì có thể dạy cho các ngươi, các ngươi cũng nên rời khỏi Ô Thị tới quận Giao Đông.

Trước khi Tạ Nhu cùng Hồ Kinh Kinh mở miệng, bà lão lại tiếp

tục bổ sung một câu,

- Các ngươi mang theo một món lễ vật đưa cho Trịnh Tụ giúp ta, Ô Thị chúng ta cũng không có thứ gì tốt, nhưng có một cái mặt nạ bằng nhuyễn ngọc lại có thể làm cho dung nhan của nàng khôi phục như lúc ban đầu, nếu nàng muốn trở lại Trường Lăng đánh một trận với Nguyên Vũ, đơn thuần cũng là nữ nhân mà nói, đây là lễ vật ta tặng nàng.

Tạ Nhu và Hồ Kinh Kinh vẫn rất kính nể bà lão này.

Không phải ở tu vi của bà, mà ở chỗ cái nhìn của bà đối với thế giới này, nằm ở trí tuệ cùng bao dung của bà.

Đối với một nữ nhân mà nói, dung mạo là tôn nghiêm cuối cùng, nhất là khi tình cảnh như vậy nhất định sẽ được miêu tả kỳ càng trong rất nhiều điển tịch.

Thứ bà lão tặng cho Trịnh Tụ chính là tôn nghiêm như vậy.

- Ngài không vui sao?

Ô Diễm Tử tiến vào doanh trướng này, tuổi tác gã tương tự đám người Tạ Nhu, hơn nữa có quan hệ với đám người Đinh Ninh, Lệ Tây Tinh trong cuộc chiến xưa kia, gã sớm trở thành bằng hữu cùng Tạ Nhu, Hồ Kinh Kinh, việc tiễn biệt các nàng rời khỏi Ô Thị đến quận Giao Đông liền giao cho gã làm. Bản thân gã cũng là một trong những Hoàng tôn mà bà lão này yêu thương nhất, bình thường thường xuyên trở về thỉnh an lưu lại, gã rất dễ dàng nhìn ra cảm xúc của bà.

Bà lão cùng Trịnh Tụ cũng đã tranh đấu rất nhiều năm trong lúc hữu hình cùng vô hình, hiện tại cuộc đời Trịnh Tụ chuẩn bị kết thúc, trong suy nghĩ của gã thì bà lão chắc chắn sẽ rất vui vẻ, nhưng thực tế gã nhìn thấy lại không hề giống như vậy.

- Người cuối cùng sẽ chết đi, nàng chỉ sớm ta một chút, ta cuối

cùng cũng sẽ rời khỏi thế gian này, cho nên ở trên sinh tử cũng không có gì phải vui vẻ.

Bà lão mỉm cười và nói với gã,

- Thế nhưng cuộc đời của người khác thường sẽ trở thành một tấm gương nhìn lại chính mình. Trong mắt ta, nàng suy nghĩ quá xa, suy nghĩ quá tàn nhẫn trong cuộc đời mình.

- Giống như ta bây giờ, cho dù cai quản toàn bộ Ô Thị.

Bà nhìn Ô Diễm Tử, nghiêm túc đưa ra răn dạy,

- Nếu như tương lai có một ngày, đến phiên ngươi quản Ô Thị, ngươi cũng không cần suy nghĩ quá nhiều, tính quá xa, thế gian này chẳng có cơ nghiệp thiên thu vạn cổ, chờ ngươi nhắm mắt lại, tất cả sẽ không còn tồn tại. Đối xử tốt hơn với những người xung quanh, hãy để những người luôn nói tốt khi nhắc về ngươi, chờ đến khi ngươi qua đời sẽ hạnh phúc một chút, đây là ý nghĩa của cuộc sống, không liên quan đến việc ngươi đang ngồi ở vị trí nào.

- Người không phải là con người sao?

Bà bước ra khỏi doanh trại, nhìn những ngọn núi cao lớn phủ đầy tuyết ở phía xa, mỉm cười rồi tự nhiên nói:

- Mạnh mẽ như thế nào thì vẫn là con người, sẽ không thực sự trở thành Thần.

Câu cuối cùng này là bà nói cho mình nghe.

.....

Dưới chân núi, một cung điện rộng lớn đã gần hoàn thành.

Trong một cung điện vừa hoàn thành, đỉnh điện dùng phấn vàng và bột bạc vẽ nhật nguyệt tinh thần, chiếu sáng rạng rỡ.

Có rất nhiều tia sáng kỳ diệu theo Nguyên Vũ hô hấp từ giữa thiên địa bay tới, trôi nổi quanh người Nguyên Vũ.

Nguyên Vũ trong tu luyện rất giống Thần linh trong truyền thuyết.

Một lá thư được truyền đến cửa cung điện này.

Quan viên hai tay nâng phong thư này đã quen với nhiều tình cảnh lớn, nhưng hai tay cùng toàn bộ thân thể lão vẫn run rẩy như trước.

Bởi vì lá thư này đến từ Hoàng hậu Trịnh Tụ, là do chính tay nàng viết.

Nguyên Vũ ngừng tu hành, ánh sáng huyền ảo biến mất trong điện.

Y đã mở lá được gửi từ xa đến.

- Lúc trăng tròn tháng sau, ta sẽ quay về Trường Lăng, đánh một trận với ngươi, hy vọng ngươi không vì sợ mà thất hẹn, để cho thiên hạ chế nhạo.

Nội dung của lá thư rất đơn giản.

Khuôn mặt của Nguyên Vũ không có gì thay đổi, chẳng qua mí mắt trái của y không hiểu sao lại nhảy dựng lên.

Đây là một thư mời chiến.

Ở Trường Lăng nhiều năm trước, giữa y và Trịnh Tụ cũng từng gửi cho nhau rất nhiều thư từ riêng tư.

Nhưng trong tất cả thư năm đó, Trịnh Tụ không dùng từ "ngươi", mà đều dùng chữ "quân".

Giữa "Chiến một trận với ngươi" và "Đánh một trận với quân"

có sự khác biệt rất lớn.

Nguyên Vũ chậm rãi ngẩng đầu lên.

Bức thư này trong nháy mắt rơi xuống trong tay y liền hóa thành bụi phấn.

Ánh mặt trời bên ngoài cung điện dường như có chút chói mắt.

Y hơi híp mắt, thầm tính toán thời gian.

Bây giờ trăng tròn vừa qua, đến lần trăng tròn kế tiếp, còn không đủ một tháng.

- Thực ra ta cũng không thể hiểu nổi.

Y hít sâu một hơi, trong lòng cũng cười lạnh và thở dài một tiếng,

- Ta cũng không thể hiểu vì sao ngươi có rất nhiều bất mãn, bất kể là đối với quận Giao Đông lúc ấy, đối với Trường Lăng năm xưa, còn có đối với Vương Kinh Mộng, đối với ta thì đều là bất mãn, luôn luôn bất mãn, ngoại trừ hại ngươi, còn hại tất cả mọi người.

.....

Khi y nghĩ như thế ở trong cung điện thanh lãnh này, Đạm Đài Quan Kiếm ở biên cảnh hai nước Tần Sở đã bắt kịp một thương đội.

Trong thương đội này có một người mù trẻ tuổi.

So với trận chiến trên sông Vị Hà năm đó, tên Tông sư Triệu Kiếm Lô này thiếu đi một chút kiêu ngạo, lại có thêm vài phần trầm tĩnh.

Mà trong thương đội này có không ít người Tần rời khỏi

Trường Lăng năm đó, ví dụ như Vương Thái Hư.

Q8 - Chương 200: Hiện tóc bạc

Vương Thái Hư hiện tại cũng không hề hư nhược.

Mấy năm rời khỏi Trường Lăng, y cũng giống như Triệu Nhất tiên sinh danh chấn thiên hạ ngày xưa, dường như khiêm tốn quá mức, không có tiếng tăm gì.

Có lẽ khi tất cả bụi bặm lắng xuống, ghi lại những năm tháng vương triều kịch biến này, cũng sẽ không có một câu nói của y, nhưng cho dù là ngay cả một người trẻ tuổi mắt cao hơn đầu như Tạ Trường Thắng, trong lòng cũng rất rõ ràng y có tác dụng gì ở trong đó.

Bạch Sơn Thủy, Triệu Tứ là đại nghịch, Ô Thị và Đông Hồ, cùng với các tướng lĩnh lưu vong của vương triều Đại Sở, và người của Ba Sơn Kiếm Tràng, những người này đều là những người được vương triều Đại Tần quan tâm nhất.

Những người thân thiết với những người này cũng dễ dàng bị những Tu hành giả của vương triều Đại Tần phát hiện.

Có thể xâu chuỗi những người này lại, có thể làm tin tức qua lại linh thông, có thể hỗ trợ bố cục điều động rất nhiều thứ, hơn nữa còn làm tuyệt đối bí mật, đây vốn là chuyện cực kỳ khó khăn.

Nhưng Vương Thái Hư đều xử lý cực tốt rất nhiều chuyện trong này.

Giống như sự khiêm tốn và vô danh của y, đó là bằng chứng tốt nhất.

Một số người có đôi mắt sáng, nhưng họ có xu hướng nhắm

mắt làm ngơ trước một số việc.

Một số người bị mù, nhưng họ lại thấy cực kỳ rõ ràng.

Trong đoàn thương đội này, Triệu Nhất là người đầu tiên cảm nhận được sự xuất hiện của Đàm Đài Quan Kiếm.

Thương đội dừng lại.

Người quản xe ngựa đội buôn này chính là dân vùng biên giới của Sở cảnh, có rất nhiều năm kinh nghiệm làm mã tặc.

Biết đây là khách quý từ xa mà đến, hắn và thủ hạ dùng lễ tiết long trọng nhất, săn một con dê rừng, sau đó nhanh chóng bắt đầu nướng nguyên con.

- Gần đây rất kỳ quái, đi tới đâu cũng có món ngon đặc biệt chờ ta.

Nhìn dê nguyên con đang quay trên đống lửa, Đàm Đài Quan Kiếm lấy ra bản mệnh kiếm của Triệu Tứ, đưa cho Triệu Nhất ở trước mặt:

- Chỉ sợ ngươi không thể tưởng tượng được, Triệu Tứ tiên sinh tự tay nấu canh rau cho ta.

- Ngay cả Bạch Sơn Thủy cũng nhàn rỗi, làm một cái lầu trúc nhỏ bên hồ, nói không chừng muốn làm vợ hiền mẹ thảo, sư muội ta tự tay nấu canh mời ngươi, cũng không có gì ngạc nhiên.

Triệu Nhất có vẻ gầy đi một chút, cũng không còn vẻ sắc bén như trước.

Nếu hắn và người đọc sách như Vương Thái Hư cùng ngồi một chỗ thì gần như không nhận ra sự được khác biệt.

Nhưng khi nhận được thanh kiếm này, ở sâu trong khí hải của hắn lại có một loại khí tức giống như núi lửa bắt đầu khởi động

không thể ngăn cản vang vọng, ngọn lửa trên đống lửa ở một bên chợt mãnh liệt hơn mấy phần.

Ngựa trong thương đội có chút kinh hãi, khiến hán tử giữ ngựa phát ra một trận hô lớn.

- Thật ra thanh kiếm bản mệnh này vốn đã rất mạnh, thậm chí đã tiếp cận khí tức vô hạn của sư tôn năm đó.

Ngón tay Triệu Nhất vuốt ve thân kiếm, mang theo một tia lửa kỳ dị, sáng lấp lánh ánh vàng bạc:

- Hơn nữa phôi kiếm càng tốt, đây hẳn là công lao của Trịnh Tụ.

- Lúc ngươi mang thanh kiếm này đến, ta đã biết dụng ý của nàng là muốn đưa kiếm này cho Trịnh Tụ mượn, chỉ là ngay từ đầu ta không cảm thấy mình có thể làm cho nó trở nên mạnh hơn.

Triệu Nhất cười với Đạm Đài Quan Kiếm:

- Nhưng khi ngươi nói nàng tự tay nấu cho ngươi một chén canh rau, ta lại hiểu. Tuy tu vi và cảnh giới của nàng đã đến tình trạng của sư tôn năm đó, tương lai đột phá Bát Cảnh cũng là tất nhiên, nhưng tâm ý nàng lại quá mức bình thản, trận chiến với Đinh Ninh đã tiêu hao hết ân oán và chiến ý trong lòng nàng, hoặc có thể nói thiếu tức giận.

- Vừa vặn ta còn, vì thanh kiếm này tôi nước lạnh, gia tăng khí thế nhân gian, để cho Trịnh Tụ cầm kiếm này có chút ý giận, chính là chuyện duy nhất ta có thể làm cho thanh kiếm này.

Triệu Nhất chậm rãi nói, sau đó hắn bắt đầu động thủ.

Một cỗ khí tức nóng rực sinh ra trong cánh đồng này, giống như trong nháy mắt mùa hè nóng bức đã đến.

Chỉ trong nháy mắt.

Kiếm ý từ trong cơ thể Triệu Nhất tuôn ra đã biến thành hỏa tinh thực chất, trùng kích vào bản mệnh kiếm trong tay hắn.

Mặt ngoài của thanh bản mệnh kiếm này vẫn không có gì thay đổi.

Nhưng dường như hỏa lực sâu trong kiếm thai của nó bị đánh thức, giống như là một tòa hỏa lô tùy thời có thể nổ tung trong tay Triệu Nhất.

- Mỗi loại cảm xúc thì cần dùng kiếm phù hợp, ngọc đá cùng vỡ, có ta không có ngươi, tâm ý của Trịnh Tụ hiện tại chắc hẳn sẽ rất thích hợp với kiếm ý của thanh kiếm này. Khi kiếm ý sư muội ta vừa mới đại thành, Kiếm Lô chúng ta đã bị hủy, kiếm bản mệnh của nàng vốn là kiếm bạo liệt nhất của Triệu Kiếm Lô.

Triệu Nhất cảm nhận được Đàm Đài Quan Kiếm khiếp sợ, cười cười, có chút cảm khái:

- Có thể tham dự trận chiến giữa Trịnh Tụ và Nguyên Vũ, rất thú vị, nhưng chỉ sợ sau này ta cũng sẽ không có kiếm ý phách liệt như vậy.

Đàm Đài Quan Kiếm hiểu được ý tứ của hắn.

Kiếm ý quyết định bởi tại tâm cảnh.

Khi tất cả đều nghênh đón kết cục cuối cùng, tâm tình Triệu Nhất cũng đã bắt đầu bình thản.

- Ăn thịt dê rồi đi.

Vương Thái Hư chào hỏi Đàm Thai Quan Kiếm:

- Nếu như không có chuyện gì gấp, thậm chí có thể cùng ta trở về Trường Lăng chờ Trịnh Tụ, dù sao lúc này Nguyên Vũ cũng

không lo được chúng ta.

Đàm Đài Quan Kiếm suy nghĩ một chút, cảm thấy đề nghị này không tệ.

- Nếu mọi thứ suôn sẻ, ngươi muốn làm gì sau khi trở về Trường Lăng?

Y nhìn Vương Thái Hư, đột nhiên có chút tò mò về tương lai của người này.

- Cái gì cũng không muốn làm, chỉ muốn nhàn rỗi.

Vương Thái Hư nở nụ cười:

- Lúc nhỏ ta đã vô cùng hâm mộ một hộ giàu có trên đường đối diện, dựa vào tiền tiết kiệm của tổ tiên, không làm bất cứ chuyện gì, mỗi ngày cầm trong tay một món đồ chơi, đi khắp hang cùng ngõ hẻm, ăn no uống đủ, tìm người nói chuyện phiếm, không cần phải làm gì.

- Nghe có vẻ rất tốt.

Lời nói của Vương Thái Hư khiến cả thương đội cười vang.

Không cần phải làm gì nghe có vẻ đơn giản, nhưng nếu thật sự muốn sống yên ổn như vậy lại rất khó.

Rất nhiều thứ đều hội tụ trên người Trịnh Tụ.

Dường như đối với rất nhiều tông sư chân chính cường đại đủ để thay đổi thế gian mà nói, việc cần làm bây giờ là làm gì đó cho trận chiến giữa Trịnh Tụ và Nguyên Vũ.

Mọi người trong thiên hạ đều rất chờ mong trận chiến này.

...

Nhưng tên Đế vương trên ngôi vị Hoàng đế của Trường Lăng lại không muốn.

Trong khoảng thời gian này, một vài sợi tóc bạc đã lặng lẽ xuất hiện trong tóc mai của y.

Từ Phúc cũng không muốn thấy chuyện như vậy phát sinh.

Lão cảm thấy Nguyên Vũ sáng suốt nhất là trước khi tin tức Trịnh Tụ khiêu chiến Nguyên Vũ bị thiên hạ biết, Nguyên Vũ trực tiếp tuyên bố thiên hạ, đánh một trận với Đinh Ninh.

Theo lão thấy, tình thế hiện tại đã càng chờ càng bất lợi.

Lão cũng không biết rốt cuộc Nguyên Vũ còn đang chờ đợi cái gì.

Q8 - Chương 201: Ta biết

Trong Yến cảnh xa xôi, một mảnh thôn trang yên tĩnh mà yên bình, có vài thôn dân đang lật đất gieo hạt.

Họ trồng một loại củ sắn, là thực phẩm chủ yếu cho mùa đông.

Họ nghe thấy tiếng vó ngựa và bánh xe trên đường phía xa, khi bọn họ đứng thẳng người dậy, họ thấy một đội quân mệt mỏi đang hành quân.

Nhóm thôn dân này vốn là "dân khai hoang", dựa theo luật pháp nước Yến, "dân khai hoang" từ các quận khác di chuyển đến khai hoang có thể miễn trừ mười năm lao dịch, cho nên mặc dù biết rõ những ngày này vẫn luôn có trận đánh nổ ra, nhưng những chiến sự kia tựa như không có liên quan gì với bọn họ, cách nhau thế giới của bọn họ quá xa.

Thé nhưng những thôn dân này chợt phát hiện, đội quân mệt mỏi này đều mặc áo giáp màu đen tuyền, dường như không phải quân Yến, mà là quân Tần.

Hơn nữa đội quân Tần mệt mỏi này dường như cũng không vội vàng lên đường.

Đợi đến khi khói bụi do quân Tần tạo ra chậm rãi biến mất khỏi tầm mắt của bọn họ, những thôn dân này mới kịp phản ứng lại, mặc kệ đội quân Tần này lấy lý do hay phương thức gì đi qua nơi này, bọn chúng có thể xuất hiện ở giữa vương triều Đại Yến, cũng đã nói rõ một vấn đề.

Vương triều Đại Yến đã bại, thua rất thảm.

Ngày hôm đó.

Dân làng bắt đầu lo lắng

Nhưng tất cả dường như không liên quan gì đến họ.

Những gì họ phải làm chỉ là chờ đợi.

Rất nhiều chuyện không có chút liên quan đến bản thân mình, liền có vẻ xa xôi.

Rất nhiều người ở trong mắt đối thủ của mình mới có vẻ cường đại cùng vĩ đại, trái lại trong mắt người rất bình thường lại không có gì khác biệt.

Cách đội quân Tần đang hành quân này không xa.

Lại là một đội quân Tần có quy mô hơn một vạn đang đóng trại.

Lúc này có một vị tướng lĩnh trẻ tuổi đang đi bộ một mình trên bờ sông hoa dại nở rộ, gã nhìn qua cũng rất mệt mỏi, cũng rất tầm thường.

Nhưng trong khoảng thời gian này, gã đã là quân thần của vương triều Đại Tần, cũng là tướng lĩnh nổi danh nhất thiên hạ lúc này.

Gã là Bạch Khải.

Xưa kia Đại Tần chinh phạt ba triều Hàn Triệu Ngụy, tạo nên thanh danh quần hùng của Ba Sơn Kiếm Tràng, mà lần Tần đánh Yến ngày nay mang đến thành tựu chính là thanh danh của Bạch Khải.

Sau khi dẫn quân cắt đứt liên hệ giữa quân Yến và quân Tề, gã dẫn binh tiến công thần tốc, công thành chiếm đất ở Yến cảnh.

Hơn bốn mươi trận chiến lớn nhỏ, không hề bại một lần.

Trong nhiều trận chiến đấu do gã tự mình dẫn quân như vậy, trận chiến khiến người đời khiếp sợ nhất là gã lấy ba ngàn quân Tần tập kích, đánh tan hơn năm vạn quân Yến, lập tức công phá một tòa thành lớn ở Yên cảnh, lại tan rã hơn bảy vạn địch.

Thắng lợi huy hoàng dưới nhân số mất cân bằng như vậy đều chưa từng có trong sử sách ghi chép.

Thế nhưng Bạch Khải vẫn chưa kiêu ngạo.

Bởi vì gã rất rõ ràng, quân Yến sớm đã mất đi chiến ý, vừa chạm liền tan rã.

Theo gã thấy, bất kỳ một trận chiến dịch kế tiếp nào, chỉ cần quân Tần dám đánh, gần như đã không có khả năng bại.

- Xem ra hứng thú của ngươi không cao, nếu ngay cả chuyện chủ soái thống nhất thiên hạ của vương triều Đại Tần được ghi lại trong sử sách mà cũng không làm cho ngươi cảm thấy hứng thú, vậy rốt cuộc ngươi đang suy nghĩ cái gì?

Một thanh âm vang lên ở phía bên kia sông.

Thanh âm này còn chưa dứt, bóng dáng Tịnh Lưu Ly đã xuất hiện cách Bạch Khải không xa.

Nàng và Bạch Khải cách nhau không đến mười trượng.

Loại khoảng cách này đối với Tu hành giả như nàng và Bạch Khải mà nói là đã quá gần.

Thế nhưng Bạch Khải lại không có bất kỳ phản ứng quá khích nào, bởi vì loại Tu hành giả như gã và Tịnh Lưu Ly, nếu như mang theo sát ý mà đến, nhận biết trong nháy mắt khi song phương tự mình xuất hiện đã không cách nào che dấu.

- Ngươi đường xa mà tới tìm ta, không phải nên để ta hỏi rốt cuộc ngươi nghĩ gì?

Bạch Khải xoay người, nhìn thiếu nữ thiên tài trong nhiều ngày qua đã làm cho người ta cực kỳ đau đầu này, không lạnh không nhạt nói.

- Ý nghĩ của ta kỳ thật cực kỳ đơn giản.

Tịnh Lưu Ly cười cười rất ít khi thấy, nói:

- Nghĩ ngươi giúp Nguyên Vũ diệt Yến, diệt Tề, Đại Tần nhất thống thiên hạ, thiên hạ này sẽ không còn phiền toái như vậy nữa. Sau đó để cho Đinh Ninh thắng Nguyên Vũ, đơn giản như vậy.

Bạch Khải nhíu mày,

- Cứ như vậy kết thúc? Những chuyện ngươi làm đều khiến cho người ta cảm thấy, sau này ngươi còn có thể thắng Đinh Ninh.

- Ta hiểu ý của ngươi, nhưng thắng mà ta nói là thắng bại cùng sinh tử. Về phần ta và Đinh Ninh cũng tựa như ta cùng sư tôn của ta vậy. Trong tương lai có lẽ ta có thể vượt qua tu vi cùng cảnh giới sư tôn Bách Lý Tố Tuyết của ta, dù cho ngài khôi phục lại lúc cường thịnh, thời gian để ta vượt qua ngài có lẽ cũng sẽ không quá dài. Nhưng điều đó có nghĩa là gì?

Tịnh Lưu Ly lắc đầu,

- Loại thắng hay không thắng này chẳng qua chỉ có thể coi là thắng bại so kiếm, hơn nữa tu vi của bất cứ thiên tài nào đều luôn tiến lên một bước dưới sự lĩnh ngộ cùng kinh nghiệm của tiền nhân để lại, sư tôn ta đã truyền kinh nghiệm tu vi của ngài cho ta, vậy ta so với kiếm thắng ngài còn có thể tính là thắng bại sao? Về phần Đinh Ninh, ít nhất ta có thể khẳng định, nếu chúng ta cùng thời đại, dùng cùng một thời gian tu hành, ta so kiếm cũng không thắng được hắn. Về phần tương lai ta có thể vượt qua tu vi cao

nhất của hắn hay không, đó cũng không phải là mấu chốt khiến ta cảm thấy hứng thú, bởi vì chuyện này không có ý nghĩa, kẻ ngốc đều biết, trừ phi truyền thừa của thế giới người tu hành đoạn tuyệt, nếu không người tu hành trong tương lai càng dễ dàng đứng trên bước chân của tiền nhân, tu luyện ra tu vi cao hơn.

- Vậy cũng không nhất định, có lẽ trong một khoảng thời gian nào đó ở tương lai, tài nguyên hữu dụng đối với người tu hành sẽ bị hao hết, giống như Linh mạch Trường Lăng lần lượt khô kiệt. Chiến tranh luôn luôn có thể làm mất quá nhiều thứ.

Bạch Khải hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra, sau đó khôi phục bình thản,

- Xem ra ngươi vẫn xem Bách Lý Tố Tuyết và Đinh Ninh là sư trưởng cùng bằng hữu, nhưng trước đó dường như ngươi cũng không thèm quan tâm ý kiến cùng quan điểm của bọn họ. Ta còn tưởng rằng điều ngươi quan tâm cùng muốn làm nhất, là đuổi kịp tất cả mọi người ở một thời đại, trở thành tồn tại mạnh nhất.

- Bằng hữu chân chính hẳn là có thể có ý kiến khác nhau, mỗi người không thể nào tùy ý thuận theo suy nghĩ của người khác.

Tịnh Lưu Ly ra vẻ đương nhiên nói.

- Khi trận đại chiến này bắt đầu, ta thực sự cũng muốn hư vinh cùng hưng phấn, nhưng đến lúc này, thứ ta quan tâm không phải là trở thành loại tồn tại được ghi lại trong sử sách ra sao, mà muốn nhanh chóng chấm dứt chiến tranh như vậy.

Bạch Khải nhìn Tịnh Lưu Ly,

- Đây chính là suy nghĩ của ta hiện tại.

Tịnh Lưu Ly khẽ gật đầu, sau đó nói,

- Hiện tại chỉ sợ có mỗi ta biết ý nghĩ của Nguyên Vũ.

Những lời này có vẻ rất đột ngột.

Bạch Khải giật mình một lát, nhíu mày,

- Có ý gì.

- Ngươi đã biết kết quả của Hoàng Chân Vệ.

Tịnh Lưu Ly nhìn gã nhíu mày, nói:

- Lúc trước ngươi dường như vẫn là người của Trịnh Tụ, nhưng sau khi Từ Phúc trở về, ta phát giác hắn vẫn luôn chiếu cố ngươi rất nhiều, kể cả chủ soái thống nhất thiên hạ đủ để ghi chép trường tồn trong sử sách cũng để cho ngươi làm. Cho nên ta liền suy đoán ngươi còn trẻ mà đã có tu vi như vậy, chỉ sợ có quan hệ rất lớn cùng hắn. Bây giờ ta gặp được ngươi, ta biết mình đã đoán đúng. (hắn ở đây là Nguyên Vũ)

- Ngươi cũng tu một ít công pháp độc môn của hắn.

Tịnh Lưu Ly nhìn Bạch Khải càng thêm ngẩn người, nói:

- Hắn cũng mang những công pháp kia cho ta, những công pháp kia thực sự dùng rất tốt, rất cường đại, cho nên ta và ngươi chính là vũ khí cuối cùng của hắn.

Ánh mắt Bạch Khải kịch liệt chớp động, gã đã có chút hiểu được ý của Tịnh Lưu Ly, nhưng cũng không lập tức mở miệng nói chuyện.

Tịnh Lưu Ly cũng biết gã đã nghe hiểu, nhưng nàng vẫn nói xong lời muốn nói,

- Ta cùng ngươi chính là Hoàng Chân Vệ mà hắn dự bị cho sau này, ta và ngươi đều sẽ mạnh hơn Hoàng Chân Vệ, hắn luôn mong muốn chúng ta mạnh mẽ hơn một chút, nếu hắn có thể dùng được hai chúng ta, vậy sẽ nhiều hơn một phần phần thắng. Đương nhiên

đối với hắn mà nói, chỉ mong có thể lợi dụng được toàn bộ.

Q8 - Chương 202: Hai người quyết định tương lai

- Ngươi nói rất có đạo lý.

Bạch Khải im lặng một lát, khẽ gật đầu.

Một nhân vật như gã nói ra những lời này có nghĩa là gã đã suy tính rất nhiều ở mọi loại góc độ.

Gã ở Trường Lăng cũng luôn rất khiêm tốn, nhất là sau khi trở thành chủ soái quân Tần, tính cách của gã càng thêm cẩn thận.

Chẳng qua tính tình Tịnh Lưu Ly vẫn luôn có tính tấn công so với đại đa số người trên đời này.

- Không chỉ có đạo lý.

Tịnh Lưu Ly nở nụ cười khinh thường, vẻ khinh thường của nàng không phải giành cho Bạch Khải, mà là gianh cho Nguyên Vũ.

- Hoàng Chân Vệ cộng thêm thuốc bất tử Tổ sơn, Nguyên Vũ khống chế một hóa thân như vậy, bản thân cũng đã rất mạnh, nhưng nếu hắn có đủ lòng tin thì đã sớm khiêu chiến Đinh Ninh rồi.

Nàng khinh thường xoay người, nhìn về phía Trường Lăng,

- Bên trong những Tu hành giả đời trước như sư tôn ta, tuy thực lực của hắn là cao nhất, nhưng tính cách lại là một người hèn nhát nhất. Hắn vẫn luôn có thói quen dựa vào người khác, chinh chiến dựa vào những người Ba Sơn Kiếm Tràng, dựa vào đám người Vương Kinh Mộng để bình định lực lượng Hoàng thất cùng

cựu quyền quý Trường Lăng, chém giết Vương Kinh Mộng để đăng cơ lại chủ yếu dựa vào Trịnh Tụ, cho dù hắn đã vượt qua Thất Cảnh, trở thành Tu hành giả Bát Cảnh độc nhất đương thời lúc ở Lộc Sơn Hội Minh, nhưng hắn vẫn mai phục một tên Diệp Tân Hà, dựa vào âm mưu tính kế, hơn nữa còn dựa vào chuyện trả giá tu vi Phương Hưởng hoàn toàn phế bỏ. Loại người như hắn cũng chỉ cứng rắn một lần duy nhất ở Lộc Sơn Hội Minh, nhưng lúc đó đã sớm chuẩn bị tất cả. Nếu không có khả năng xuất hiện một tình huống ngoài ý muốn. Hắn ở Bát Cảnh sẽ không dám khiêu chiến Đinh Ninh ở Thất Cảnh... Trừ phi có người cường đại đủ để uy hiếp Đinh Ninh, hắn mới có thể dựa vào những người này đi đối phó Đinh Ninh.

- Ngoại trừ ta và ngươi, không có người khác tồn tại.

Bạch Khải gật đầu.

- Sau đó thì sao?

Bạch Khải thả lỏng, nghiêng nghiêng nhìn Tịnh Lưu Ly, nói tiếp:

- Ngươi bôn ba đến nói cho ta biết những thứ này, ngoại trừ để cho ta đề phòng bản thân biến thành Hoàng Chân Vệ thứ hai, còn có đề nghị gì nữa?

- Nói với ngươi nhiều như vậy, nhưng ngươi cũng không thể hiểu rõ suy nghĩ của ta, trên đời này có quá ít người thực sự có thể hiểu được suy nghĩ của ta.

Tịnh Lưu Ly không trực tiếp trả lời câu hỏi này của gã, mà có chút cảm thán lắc đầu,

- Ta không biết Vương Kinh Mộng năm đó sẽ như thế nào, nhưng tôi hiểu rõ Đinh Ninh hiện tại, hắn bây giờ chắc chắn không cổ hủ, thông minh hơn ta rất nhiều, cho dù là Nguyên Vũ khiêu

chiến hắn, hắn cũng sẽ không ứng chiến dưới tình huống không nắm chắc, người bình thường sẽ bởi vì cừu hận cùng bản thân cường đại mà làm ra phán đoán sai lầm, nhưng chỉ sợ thời gian chết mà sống lại lắng đọng quá lâu, sự tỉnh táo và bình tĩnh của hắn làm cho ta cũng cảm thấy đáng sợ. Cho nên ta chưa bao giờ lo lắng một ngày Nguyên Vũ khiêu chiến Đinh Ninh, Đinh Ninh sẽ thất bại. Điều ta lo lắng chính là Nguyên Vũ thực ra là một người rất điên cuồng cùng không có điểm mấu chốt, trong chuyện với Hoàng Chân Vệ như thế, trong chuyện với Trịnh Tụ cũng là như vậy.

- Hắn sẽ dùng tất cả các loại thủ đoạn để làm cho mình trở nên mạnh mẽ, cũng chính là kéo dài không quyết đấu cùng Đinh Ninh, cho dù cuối cùng Đinh Ninh giết tới cửa, chỉ sợ hắn cũng sẽ chạy trốn, hoặc làm ra chuyện gì đó khiến người ta ghê tởm.

Tịnh Lưu Ly cười lạnh,

- Những việc ta làm, chính là vì để cho hắn không cách nào trốn tránh trận quyết đấu như vậy, bất kể là hắn tìm Đinh Ninh, hay là Đinh Ninh tìm hắn.

- Ngươi suy nghĩ rất chu toàn.

Bạch Khải có chút ngoài ý muốn nhìn thiếu nữ thiên tài này,

- Nếu như hắn biến thành Dạ Kiêu năm đó, sẽ có loại cảm giác mãi mãi không kết thúc.

Tịnh Lưu Ly cười nhạo một tiếng,

- Dạ Kiêu có thái độ, có điểm mấu chốt so với hắn.

- Vậy ngươi cảm thấy hắn rơi vào trong tình huống nào, mới có thể bức bách đến quyết đấu cùng Đinh Ninh?

Bạch Khải cười khổ.

Tịnh Lưu Ly cực kỳ đơn giản nói:

- Không tiếc cuộc đời này giống như Trịnh Tụ.

- Mặc kệ mục đích như thế nào, Trịnh Tụ đã trả giá rất nhiều vì hắn, cõng nhiều danh nhơ giúp hắn, hơn nữa ngay cả tu vi cũng đã hoàn toàn phế bỏ, cho nên mới muốn làm như vậy.

Bạch Khải nhíu mày thật sâu,

- Nếu không phải trả giá lớn như vậy, sẽ không có oán hận báo thù, quá khó nếu muốn ép hắn đến mức này.

- Điều hắn để ý nhất chỉ là lực lượng của bản thân.

Tịnh Lưu Ly nhìn gã nói:

- Có lực lượng mới có tất cả, hắn vẫn luôn có lựa chọn. Tu vi cùng lực lượng mới là thứ hắn để ý nhất trên đời này.

Cho đến lúc này, Bạch Khải rốt cục mới hoàn toàn hiểu rõ, gã khẽ kinh ngạc nói:

- Chẳng lẽ ngươi muốn phế bỏ tu vi của hắn?

- Hoàn toàn phế bỏ tự nhiên là tốt nhất, nhưng nếu thật sự không được, ít nhất cũng làm cho lực lượng của hắn tụt xuống, nếu như phai mờ ở Tông sư, vậy sẽ không có khác biệt quá lớn so với Thất Cảnh tầm thường, toàn bộ niềm kiêu ngạo của hắn sẽ tiêu tan.

Tịnh Lưu Ly dừng một chút, nhìn Bạch Khải,

- Nếu ngay cả ngươi hiện tại cũng có thể đánh ngã hắn, vậy hắn chẳng còn sức mạnh nào nữa.

Những lời cuối cùng của nàng là lời nói tục của dân chúng phổ thông trong ngõ nhỏ Trường Lăng, lúc này nghe vào thậm chí có

chút ý vị xem thường Bạch Khải.

Nhưng Bạch Khải biết rõ chẳng qua nàng dùng loại này để liên tưởng.

Nếu ngay cả Bạch Khải bây giờ mà Nguyên Vũ cũng đánh không lại, vậy có rất nhiều người trên đời này có thể đánh bại y, ví dụ như Bạch Sơn Thủy, Triệu Tứ, ví dụ như mấy người ở Mân Sơn Kiếm Tông, thậm chí còn có một ít nhân tài mới nổi.

- Vương Kinh Mộng ngày xưa rất có kinh nghiệm với loại quyết đấu này, hắn rất dễ dàng đem quyết đấu trở nên công bằng, ví dụ như tự hạn chế tu vi.

Tịnh Lưu Ly nhẹ nhàng cười cười,

- Nếu đến thời điểm này còn không bức Nguyên Vũ quyết đấu công bằng được, vậy tìm người giết hắn cũng không khó.

- Ngươi tìm ta, là muốn cùng ta tìm hiểu công pháp của Nguyên Vũ?

Bạch Khải nhìn ra chân ý từ trong vẻ kiêu ngạo của nàng.

- Ta muốn nhìn xem thứ hắn dạy ngươi và dạy ta có cái gì khác biệt, hơn nữa ngươi mặc dù không nổi danh như An Bão Thạch và ta, nhưng ta biết ngươi chắc chắn cũng là thiên tài tu luyện chân chính. Hai người cùng nhau lĩnh ngộ sẽ nhanh hơn nhiều việc một mình ta làm điều đó.

Tịnh Lưu Ly rất dứt khoát gật đầu,

- Trong khoảng thời gian này ta sẽ tu hành cùng ngươi, về phần tương lai, cơ hội để cho cảnh giới Nguyên Vũ rơi xuống chắc hẳn cũng chỉ tồn tại khi hắn muốn khống chế chúng ta như đã từng khống chế Hoàng Chân Vệ.

- Ngươi không nói kế hoạch này với người của Ba Sơn Kiếm Tràng?

Bạch Khải suy nghĩ một chút, nói.

- Nếu người của Ba Sơn Kiếm Tràng biết ý nghĩ của ta, có lẽ Nguyên Vũ cũng sẽ phản ứng lại, song phương chưa chắc có thể giữ kín tin tức tuyệt đối không để lộ.

Tịnh Lưu Ly nghĩ đến Độc Cô Bạch rời đi, trong mắt nàng xuất hiện một tia đau đớn cực kỳ hiếm thấy:

- Chỉ có ngay cả người của Mân Sơn Kiếm Tông ta cũng không biết suy nghĩ của ta, ngay cả mấy người bên cạnh có thể nói là thân thiết cũng hiểu lầm ta, Nguyên Vũ mới sẽ không biết ý nghĩ thực sự của ta.

Bạch Khải có chút xúc động, nhìn nàng nghiêm túc hỏi:

- Vậy ngươi tin tưởng ta?

Tịnh Lưu Ly nói:

- Ta biết chuyện của ngươi, ngươi và Nguyên Vũ không cùng loại người.

- Cám ơn.

Bạch Khải khom người hành lễ với nàng.

Gã nhất định phải cảm tạ, bởi vì nếu không có nàng đến, có lẽ gã sẽ nghênh đón kết cục giống như Hoàng Chân Vệ.

Mà hiện tại, gã và nàng sẽ có năng lực thay đổi rất nhiều chuyện trên đời này, hoặc có thể nói, có lẽ hai người bọn họ có thể quyết định tương lai của thế giới này.

Cảm giác điều này có ý nghĩa và thành tựu hơn so với việc dẫn

dắt quân đội đánh bại các đối thủ đã không còn ý chí chiến đấu.

Q8 - Chương 203: Có lực không ra sức

Trường Lăng, Ngô Đồng Lạc.

Quán rượu của Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết ở lúc trước đã hoang phế từ lâu.

Hơn nữa sau khi thân phận của Đinh Ninh được Nguyên Vũ chính miệng công bố, bởi vì sợ Hoàng hậu Trịnh Tụ trả thù, sợ bị liên lụy đến ân oán không thể nói rõ, hàng xóm có điều kiện dời đi trong con hẻm này cũng đã chuyển đi.

Hơn nữa khi Đinh Ninh chuyển đến Mặc viên, trong con hẻm này còn lại không có bao nhiêu hộ dân.

Hầu hết các ngôi nhà trống rỗng, đóng đầy tro bụi, mạng nhện giăng đầy.

Nhưng người thường chỉ sợ không biết, so với cả con đường ngõ hẻm Ngô Đồng Lạc đã tàn phế lụn bại, trong quán rượu của Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết lại sạch sẽ như mới, gần như hoàn toàn giống với khi Đinh Ninh, Trưởng Tôn Thiển Tuyết còn ở nơi đây.

Sau khi thân phận của Đinh Ninh được công bố, nơi này từng bị Thần Đô Giám tiếp quản, thuộc về cấm địa của bất cứ quan trong triều nào.

Sau khi Trần Giám Thủ phản bội Trường Lăng, Thần Đô Giám cũng chỉ còn lại trên danh nghĩa, người tiếp quản con hẻm này chính là Thành Môn vệ của Hoàng Chân Vệ. (Thành Môn vệ: quân

coi giữ trong thành)

Sau đó Hoàng Chân Vệ chết đi, người tiếp quản con hẻm này chính là mấy lão bộc của Từ Phúc.

Mấy lão bộc này chỉ trực tiếp nghe lệnh của Từ Phúc, quản lý nơi này còn nghiêm khắc hơn cả Thần Đô Giám.

Chỉ có mấy lão bộc này mới biết, Nguyên Vũ đến nơi này nhiều lần hơn bất cứ kẻ nào.

Là Nguyên Vũ hạ lệnh, từng cây cỏ dù là nhỏ nhất trong này đều phải duy trì nguyên trạng.

Cũng không phải vì kính trọng đối thủ cường đại nhất trong cuộc đời mình, mà là nơi Tu hành giả như Đinh Ninh sinh sống, thường thường sẽ lưu lại dấu vết tu hành.

Nguyên Vũ lúc này đang ngồi trên giường mà Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết thường dùng khi tu hành lúc ban đêm.

Trong cảm giác của y, trong vách tường chung quanh giường, dưới mặt đất, khắp nơi đều là ý vị lạnh lẽo sâu thẳm.

Đây là vết tích của Cửu U Minh Vương kiếm.

Nhưng trừ thứ đó ra, lại có một loại khí tức cực kỳ yên lặng bình thản, tựa như hoàn toàn không tồn tại, song ôn nhu lặng im lại tồn tại ở giữa không khí tĩnh mịch lành lạnh.

Có thể giải thoát từ trong cừu hận cực độ, hóa thành bình tĩnh mà xây dựng thế giới mới theo ý thức, nhân sinh cùng tu vi của mình, loại ý vị này đối với Nguyên Vũ mà nói mới là chân chính đáng sợ.

Ngăn cách một đường phố chính là sự phồn hoa.

Trong một cái sân nhỏ chỉ cách Ngô Đồng Lạc một con phố,

tràn ngập mùi thơm của canh dê.

Trong sân này mới mở hai quán thịt dê, là đối thủ của nhau, mỗi người đều có mỗi vẻ riêng.

Một quán thịt dê là luộc, trên nồi nấu canh dê màu trắng sữa bất kể ngày đêm, từng miếng thịt dê nấu chín phơi bên trong cái lồng trúc, có thực khách đến liền mua theo trọng lượng phù hợp, xắt nhỏ rồi trộn vào trong canh dê, rải lên chút lá tỏi màu xanh biếc, chỉ cần rắc thêm một ít muối là có một loại hương vị khiến người ta thèm nhỏ dãi tràn ngập.

Một món thịt dê khác lại là món canh cũ, thịt dê gồm cả da được cắt miếng lớn, hầm kỹ trong nồi, dầu nổng màu đỏ, khẩu vị cực nặng.

Tính cách thực khách trong hai quán thịt dê với hương vị khác nhau đương nhiên cũng khác biệt hoàn toàn.

Canh dê cắt lạnh là cách làm của phương Nam, phần lớn trong nhà này đều là thương khách hoặc văn sĩ, còn có rất nhiều người xa quê từ phương Nam đến học tập, tính tình phần lớn là văn nhã.

Mà thịt ninh lâu có khẩu vị nặng thì hợp với rượu trắng, rượu mạnh xông vào cổ họng, đây là món người dân biên giới và hào khách phía bắc Quan Trung thích nhất, những người này phần lớn cực kỳ phóng khoáng, uống đến cao hứng thậm chí còn cầm kiếm mang theo người vỗ mặt bàn mà hát.

Thế nhưng hôm nay, âm thanh loáng thoáng truyền đến tĩnh thất của Nguyên Vũ, đều nghị luận cùng một chuyện.

- Trịnh Tụ thật sự là điên rồi sao? Chuyện gì đang xảy ra vậy?

- Đây là sự thật?

- Người của Kiếm Trường Ba Sơn, có khi nào nói dối?

……

Đã là hoàn toàn công khai, vậy dựa theo quy củ của Trường Lăng, chính là muốn mọi người đều biết.

Mọi người đều biết, nhiều người nhìn thấy, mới có thể gọi là công bằng.

Có lẽ không có nhiều người quan tâm quyết đấu giữa người bình thường, nhưng quyết đấu giữa Trịnh Tụ và Nguyên Vũ... Trên đời này ngoại trừ quyết đấu giữa Đinh Ninh và Trịnh Tụ hoặc là quyết đấu giữa Đinh Ninh và Nguyên Vũ ra, còn có trận quyết đấu nào quan trọng hơn, càng đáng xem hơn trận quyết đấu này?

Khi tất cả người ở Trường Lăng đều biết chuyện này, Trịnh Tụ đã khởi hành từ quận Giao Đông.

……

Những thứ mà người trong thiên hạ chú ý, thường thường sẽ bởi vì vô số suy đoán mà biến thành có người thật sự đoán đúng.

Có tin tức nói Trịnh Tụ không cưỡi Đằng Xà của quận Giao Đông, mà giống như lần đầu tiên nàng rời khỏi quận Giao Đông đến Trường Lăng năm đó, cưỡi thuyền tốt nhất quận Giao Đông ngược dòng mà lên, đi đến Trường Lăng.

Chiếc thuyền này trông rất bình thường, nhưng bên trong lại hoa mỹ đến cực điểm.

Đối với chiếc thuyền năm đó, nhiều năm như vậy trôi qua đã có giải thích rất chuẩn xác.

Quý tộc quận Giao Đông khó có thể chịu đựng được đám quyền quý Trường Lăng trào phúng bọn họ là những nhà giàu mới nổi có địa vị thấp, bề ngoài thường thường đại biểu cho sự khiêm tốn cùng điệu thấp của bọn họ, mà bên trong hoa mỹ đến cực hạn,

đại biểu cho tài phú khổng lồ của bọn họ.

Tài phú hoa mỹ khiến người ta khiếp sợ nhất trong con thuyền này năm đó chính là Trịnh Tụ.

Nghe nói năm đó Trịnh Tụ lên bờ, lúc mới lộ ra trong tầm mắt người Trường Lăng liền làm cho không biết bao nhiêu mỹ nhân Trường Lăng ảm đạm phai màu, không biết làm cho bao nhiêu tài tuấn trẻ tuổi thất hồn lạc phách như bị ma quỷ ám ảnh.

Nghe nói năm đó nàng mặc một chiếc áo áo váy ngũ sắc vảy cá.

Bộ y phục kia của nàng là dùng các loại vảy cá trong biển chế thành, có được màu sắc diễm lệ nhất thiên hạ, nhưng mà mỗi một mảnh vảy cá đều được thợ thủ công quận Giao Đông tỉ mỉ lựa chọn cùng bào chế, lại nhẹ nhàng mềm mại giống như lông vũ, nhìn qua giống như một chiếc áo lông.

Năm đó quý tộc quận Giao Đông bị vô số quyền quý Trường Lăng coi là dế nhũi vừa xuất hiện, làm cho ngõ hẻm Trường Lăng trống không, vô số người chen chúc mà đến, dồn dập chạy đến cảng xem loại phong hoa tuyệt đại này.

Mà lần này, mặc dù chỉ là suy đoán, nhưng rất nhiều quận huyện của vương triều Đại Tần bên ngoài Trường Lăng, đã có vô số người nối liền không dứt chạy tới nơi đây, chạy tới bến cảng nơi con tàu của quận Giao Đông năm đó neo đậu.

Nhưng qua mấy ngày, Ba Sơn Kiếm Tràng liền cho người chứng thực tin tức này.

Trịnh Tụ sẽ đi thuyền đến bến cảng kia.

Mà Trịnh Tụ sẽ lên bờ từ cảng kia, rồi tiến hành trận chiến này ở nơi đó.

Thời gian là một thứ rất kỳ diệu.

Lúc đầu có những người liên tục tranh luận đúng sai.

Tranh cãi về đúng sai giữa Ba Sơn Kiếm Tràng và Nguyên Vũ ngày xưa, tranh cãi về đúng sai giữa Trịnh Tụ và Nguyên Vũ.

Nhưng theo con thuyền không biết khi nào sẽ chính thức xuất hiện hẳn là đang cách Trường Lăng càng ngày càng gần, dường như tất cả mọi người bắt đầu quên đi đúng sai, mà tựa như thuần túy biến thành xem kịch, biến thành chính thắng bại của trận đại chiến này.

Có đạo lý, đánh, không có đạo lý, vậy cũng đánh.

Được làm vua thua làm giặc, so với thắng bại, việc giảng đạo lý dường như không có ý nghĩa gì.

- Chẳng cần quản đúng hay sai, trái lại cũng là muốn đánh! Dù sao hai người này đánh một trận, khiến ta luôn cảm thấy rất sảng khoái. Không đánh còn chưa ra sức!

Thực khách trong hai quán thịt dê ở Trường Lăng càng ngày càng nhiều, dần dần mặt bàn của hai cửa hàng gần như được kết nối thành một khối, có tiếng kêu của một người say rượu khuấy động tiếng lòng của rất nhiều người.

Đối với những người bình thường, chuyện này có vẻ rất đơn giản.

Có sức mạnh hoặc không có sức lực nào.

Năm đó Ba Sơn Kiếm Tràng mang theo người Tần diệt ba triều Hàn Triệu Ngụy, liền làm cho tất cả người Tần cảm thấy có hứng thú, mà hiện tại, trận quyết đấu này, mặc kệ năm đó Ba Sơn Kiếm Tràng cùng Nguyên Vũ ai đúng ai sai, đánh nhau chính là làm cho toàn bộ người Tần cảm thấy có lực.

Có người tránh mà không chiến, sẽ làm cho tất cả người Tần cảm thấy không có hứng thú.

Q8 - Chương 204: Sinh tử cục

*Ván cờ sống chết

Hai bên bờ Vị Hà là những loài cây hỗn tạp, lá cây có màu hoặc đỏ hoặc vàng hoặc xanh lá cây, không giống một màu xanh đậm như quận Giao đông.

Dưới bầu trời trong vắt, Trịnh Tụ bị một số người trùng hợp đoán đúng hành tung, nàng cưỡi chiếc thuyền năm đó không nhanh không chậm tiến về bến tàu năm xưa.

Con thuyền này năm đó thực sự đã tiêu tốn rất nhiều tiền bạc và khí lực của quận Giao Đông, cho nên vẫn được bảo tồn nguyên vẹn.

Các loại tài liệu sở dĩ đắt đỏ, chính bởi vì năm tháng không thể phai mờ, cho dù đã cách gần hai mươi năm, vẻ ngoài đều là như mới trong thời gian dài.

Trịnh Tụ ngồi trong khoang thuyền này, cảm giác quen thuộc mà lại xa lạ.

Nàng nhìn màu sắc đỏ, vàng, xanh rực rỡ hai bên bờ sông Vị Hà, nghĩ đến cảm giác mới mẻ khi đi thuyền này đến lần đầu tiên, khẽ cảm thấy có chút bi ai.

Nàng lại giống như đến Trường Lăng lần đầu tiên.

Nhưng nhiều người năm đó đã chết.

Bây giờ đến lượt chính nàng.

Một chiếc thuyền con lướt ra từ một con sông nhỏ, tiếp cận

chiếc thuyền nàng đang ngồi.

Thân ảnh Đạm Đài Quan Kiếm cùng Triệu Nhất từ trên thuyền nhỏ kia lướt lên, rơi xuống mũi thuyền này.

Hai người chỉ muốn mang kiếm của Triệu Tứ đến cho Trịnh Tụ, đồng thời muốn đi theo con thuyền này, tận mắt đứng ngoài quan sát trận chiến này.

Bất kể Đạm Đài Quan Kiếm hay là Triệu Nhất, đều không tính là người quen với Trịnh Tụ.

Hơn nữa Đạm Đài Quan Kiếm cảm thấy với tâm tình Trịnh Tụ lúc này, có lẽ cũng không muốn nói bất kỳ lời nào với bọn họ.

Nhưng ngay khi y giao kiếm cho thị nữ bên ngoài khoang thuyền, Trịnh Tụ ở trong khoang thuyền bỗng nhiên mở miệng lên tiếng,

- Cám ơn.

Đạm Đài Quan Kiếm cùng Triệu Nhất đều có chút ngạc nhiên.

Y đáp lễ nói:

- Không cần cảm ơn.

Trịnh Tụ chưa ra khỏi khoang thuyền, nhưng ở trong khoang thuyền, nàng lại hơi ngẩng đầu lên, tắm rửa trong ánh mặt trời chiếu vào trong khoang, nói:

- Năm đó khi ta đến Trường Lăng, không có ai chờ ta, ta cũng không biết thứ nghênh đón mình là may mắn hay tai họa, Trường Lăng lúc đó đối với ta mà nói là một bí ẩn rất lớn, thế nhưng hiện tại, ít nhất có người đang chờ ta.

Những lời này của nàng rất đơn giản, nhưng chứa đựng những cảm xúc phức tạp không thể diễn tả.

Đạm Đài Quan Kiếm không thể đáp lại, chỉ có thể cười cười một cách áy náy và ngượng ngùng.

Người nào biết được chuyện gì xảy ra sau này?

Ai biết tương lai mình sẽ trở thành người như thế nào?

Từ sáng sớm, bến cảnh sông Vị Hà đã tập trung vô số quan viên và quân sĩ mặc y phục màu đen của Đại Tần.

Sắc mặt những quan viên này cực kỳ ngưng trọng, sâu trong con ngươi lộ ra vẻ bất an thật sâu.

Lúc trước chỉ là suy đoán, nhưng khi tuyến báo trên Vị Hà truyền đến, khi Đạm Đài Quan Kiếm và vị Tông sư Triệu Kiếm Lô kia ngang nhiên hiện thân, leo lên con thuyền từ quận Giao Đông đến, mọi chuyện đều đã được chứng thực.

Nữ chủ nhân của tòa thành này ngày xưa đang trở về giống như suy đoán lúc trước.

Điều duy nhất không xác định lúc bây giờ là sự ứng đối của Thánh thượng mà bọn họ trung thành.

Hoàng đế Nguyên Vũ có đến hay không.

Sau khi Hoàng đế Nguyên Vũ tới, thật sự sẽ tiến hành một trận quyết đấu công bằng cùng Trịnh Tụ sao?

Đây là những gì bọn họ muốn biết, nhưng lại không dám thảo luận.

Tin tức quân tình đương nhiên bị quản chế rất nghiêm khắc, không có khả năng nhanh chóng lưu truyền đến trong ngõ hẻm, song hết lần này tới lần khác lại có khứu giác tương đối nhạy cảm được khí tức khác thường, đám người bên ngoài bến tàu lại càng tụ tập càng nhiều.

Khi lượng lớn xe ngựa đến, liền đã không cách nào giấu diếm nữa, đã phần ngõ hẻm Trường Lăng đã trống không, đám người hỏi thăm chạy tới đã tràn ngập đường lớn.

Bỗng nhiên ở trên bờ Vị Hà, nhất là rất nhiều người trèo lên cây nhìn ra đồng loạt phát ra một tiếng kinh hô.

Trên mặt sông xa xa xuất hiện một chút bóng đen.

Đó là một chiếc thuyền lẻ loi, nhìn như bình thường, cũng không thể làm cho người ta liếc mắt một cái đã cảm thấy nó có liên hệ cực kỳ mật thiết với quận Giao Đông.

Nhưng không biết ai là người đầu tiên lên tiếng, có lẽ là người năm đó cũng vừa đúng lúc nhìn thấy con thuyền này, nhưng khi thanh âm vang lên, tất cả những người nhìn thấy con thuyền này đều đồng loạt phát ra thanh âm, hơn nữa bất kể là người phát ra tiếng, hay là người nghe được tiếng kinh hô như thủy triều mà còn chưa thấy thuyền này, trong lòng gần như nhận định con thuyền này chính là chiếc thuyền chở Trịnh Tụ đến.

Trong lòng quan viên trong bến tàu càng rõ ràng đây chính là chiếc thuyền kia.

Trong lòng bọn họ lại càng thêm bất an.

Trong vòng vài giờ, con thuyền này sẽ cập bến.

Nhưng đến lúc này Hoàng đế Nguyên Vũ vẫn không xuất hiện, Hoàng thành cũng không có bất kỳ tin tức nào truyền đến, vậy rốt cuộc phải ngăn cản con thuyền này cập bờ, hay là chuyện gì cũng không làm, cứ chờ như vậy?

- Hắn nhất định sẽ tới, hơn nữa nhất định sẽ đến đánh một trận với ta.

Ở trong khoang thuyền, Trịnh Tụ đã nhìn thấy đám người

đông nghịt từ cửa sổ, thấy được những quan viên và quân sĩ Đại Tần cẩn thận đứng thẳng nhưng bất an, nàng chỉ lạnh lùng cười cười, nói.

Đạm Đài Quan Kiếm cùng Triệu Nhất cũng nghe rõ ràng thanh âm này.

Hai người không biết Trịnh Tụ muốn tự nói cho mình nghe, hay là đối thoại với bọn họ, nhất thời cũng không biết có nên đáp lại hay không.

Những lời này đích thật là nói với hai người bọn họ, Trịnh Tụ lại bổ sung một câu:

- Không phải hắn muốn làm kết thúc gì đó với ta, mà do ta biết quá nhiều thứ của hắn, hắn rất rõ nếu mình không đến, ta nhất định sẽ kể ra tất cả những chuyện hắn đã từng làm ở trước mặt những người này. Mấy năm nay ta đã cõng quá nhiều nồi đen thay hắn, hắn muốn ta tiếp tục cõng những cái nồi đen này, cho nên hắn nhất định phải đến.

Lông mày Đạm Đài Quan Kiếm nhảy dựng.

Y cảm thấy có chút bi ai.

Nhưng đồng thời trong lòng chấn động, biết Trịnh Tụ cũng là người hiểu rõ Nguyên Vũ nhất trên đời này.

Trong bến tàu chợt vang lên một hồi tiếng hít vào như thủy triều.

Tiếp theo là một hồi tiếng bái Thánh thượng khiến đất rung núi chuyển.

Không có dấu hiệu nào, cũng không ai phát hiện y đã xuất hiện theo cách ra sao.

Một đạo thân ảnh vẫn chỉ mặc quần áo vải thô tầm thường, nhưng lại tản ra uy thế khó nói xuất hiện trước tất cả quan viên trong triều.

Y đưa lưng về phía tất cả quan viên Đại Tần, quay mặt về phía Vị Hà, chắp tay mà đứng chờ con thuyền kia.

Cứ đứng lặng lẽ như vậy.

Không thấy vui buồn.

Không hề tỏa ra bất kỳ lực lượng nguyên khí cường đại nào.

Nhưng tất cả mọi người đều biết y là Nguyên Vũ.

Tất cả mọi người đều cảm thấy giang sơn nằm dưới chân y.

Hình dáng của con thuyền ngày càng trở nên rõ ràng hơn trong mắt của tất cả mọi người.

Nguyên Vũ không quay đầu lại, y chỉ giơ tay lên, nắm tay lắc lắc về phía sau.

Tất cả quan viên và quân sĩ vương triều Đại Tần đều đồng loạt lui về phía sau năm mươi bước.

Đám khán giả bên ngoài bến tàu này đương nhiên không phải là quân đội, nhưng vào lúc này, cũng không kìm được lui về phía sau, không ai bởi vì chen chúc mà ngã xuống.

Nguyên Vũ hít sâu một hơi.

Trong và ngoài bến tàu đều hoàn toàn yên tĩnh.

Y không hạ bất kỳ mệnh lệnh nào, nhưng tất cả mọi người đều rất tự nhiên không dám thở lớn, một mảnh tĩnh mịch.

Đây rõ ràng là một sinh tử cục.

Nhưng không biết vì sao, bóng dáng Nguyên Vũ lại có sức hấp dẫn kỳ dị.

Bầu không khí yên tĩnh nơi này chậm rãi trở nên tĩnh mịch, giống như buổi chiều đầu hạ, gió nhẹ nhàng đưa tới, rất nhiều người trong ngõ hẻm đang ngủ trưa, mà có vài người đang nhàm chán ngẩn người.

Thuyền đến

Cập bờ thả neo.

Tiếng va đập của ván gỗ và tiếng nước đã phá vỡ sự im lặng.

Triệu Nhất và Đạm Đài Quan Kiếm lui đến đuôi thuyền.

Phía trước mũi thuyền trống rỗng, cửa khoang thuyền giống như bị gió tự nhiên đẩy ra.

Một chùm ánh sáng chói mắt lóe lên trong ánh mắt của mọi người.

Ánh mắt Nguyên Vũ hơi nheo lại, khóe mắt lặng lẽ hiện lên vài nếp nhăn rất nhỏ.

Q8 - Chương 205: Dẫn lôi hỏa

Đập vào mắt đều là ánh vàng.

Trước khi Trịnh Tụ đến, tất cả mọi người đều tràn ngập nghi vấn và suy đoán.

Nhưng bây giờ tất cả mọi người đã nhận được câu trả lời.

Trịnh Tụ không mặc chiếc lân y quý giá hoa lệ khi đến Trường Lăng lần đầu tiên. (lân y: y phục bằng vảy)

Nàng mặc một kiện phượng y màu vàng.

Rất khó dùng ngôn ngữ chuẩn xác để hình dung chất liệu và màu vàng của phượng y này.

Chiếc phượng y này làm cho người ta có cảm giác đầu tiên, là dùng rất nhiều loại sợi tơ màu vàng dệt thành.

Cho dù là người bình thường mà không phải người tu hành, đều sẽ sinh ra cảm giác đầu tiên như vậy.

Bởi vì độ dầy màu vàng rất phong phú, từng đợt từng đợt đan xen, tạo thành hoa văn và Phù văn xinh đẹp vượt quá tưởng tượng của con người.

Thế nhưng trên thế gian làm sao có thể có nhiều sợi tơ màu vàng thuần khiết hơn vàng nguyên chất như vậy?

Ánh vàng chói mắt không chỉ nằm trong bản thân các chất liệu này.

Lực lượng nguyên khí đặc biệt xen lẫn làm cho ánh sáng vàng

óng lộng lẫy này mang theo một hương vị thánh khiết.

Năm xưa khi Trịnh Tụ đến, chiếc lân y cực kỳ hoa mỹ trân quý kia đẹp thì đẹp thật, nhưng bất kể ở giá trị bản thân hay là ở phương diện thợ thủ công, cùng với phương diện chấn nhiếp lòng người, đều không thể so sánh với chiếc phượng y này.

Khi ánh sáng màu vàng óng trải ra trên mặt nước mềm mại, làm cho nước Vị Hà đều bị nhuộm thành màu vàng, người Tần từ trong rung động tỉnh táo lại mới chú ý tới bộ mặt của Trịnh Tụ.

Trên mặt nàng có một tầng huỳnh quang nhàn nhạt, giống như tinh quang mông lung.

Nhưng điều khiến cho rất nhiều người đã nhìn thấy khuôn mặt nàng trước đây có thể khẳng định, nàng có vẻ trẻ hơn so với những năm trước, thậm chí không có gì khác so với lần đầu tiên vào Trường Lăng.

Sâu trong đôi mắt Nguyên Vũ chợt xuất hiện vẻ khiếp sợ cực lớn, nếp nhăn trên khóe mắt lại sâu thêm mấy phần.

Trên mặt nước trong bến tàu, có một chiếc thiết giáp hạm bỏ hoang, trong khoang quan sát của chiếc thiết giáp hạm này, Từ Phúc nhìn Trịnh Tụ lúc này rực rỡ vạn phần, nhìn bóng lưng Nguyên Vũ, trong mắt lão tràn ngập cảm thương.

Từ Phúc đã dần dần già đi, thương thế của lão cũng chưa hoàn toàn khôi phục như cũ, càng có vẻ tuổi già sức yếu.

Lão đối với toàn bộ thiên hạ mà nói là một trong những Tu hành giả lâu đời nhất, từng gặp quá nhiều người, cũng gặp quá nhiều thiên tài ưu tú.

Trong tất cả những thiên tài này, Nguyên Vũ và Trịnh Tụ không thể nghi ngờ đều là những người đứng đầu trong số đó.

Lão thấy hai người kia rất xứng đôi.

Nếu hai người này có thể đồng lòng nhất trí, theo lão thấy, không có người nào trong thiên hạ là đối thủ của đôi vợ chồng này.

Song lão nghĩ thế nào cũng không hiểu được ý nghĩ của Nguyên Vũ và Trịnh Tụ.

Dường như ngay từ đầu, ý nghĩa của việc hai người này tồn tại là tổn thương và hủy diệt lẫn nhau.

Rốt cuộc là vì cái gì?

Hiện tại Trịnh Tụ diễm lệ vô song, nhưng không che dấu được tử khí, mà Nguyên Vũ bây giờ dù cho cường đại như thế nào, cũng bắt đầu dần dần già đi.

.....

Đám người yên lặng chợt lại phát ra một mảnh kinh hô, tất cả mọi người lui về phía sau mấy bước.

Bởi vì lúc này Trịnh Tụ động.

Một cỗ khí tức bàng bạc chậm rãi tuôn ra từ trên người nàng, làm cho thân hình nàng có vẻ cao lớn trong nháy mắt.

Mặc dù là ban ngày, nhưng có từng đợt tinh quang mà mắt thường có thể thấy được, từ trong hư không rơi xuống, chiếu rọi đến trên thuyền.

Nàng đứng ở trên thuyền, vị trí bản thân cao hơn so với Nguyên Vũ, hiện tại khí tức phồng lên, lại càng có vẻ từ trên cao nhìn xuống.

Lông mày Nguyên Vũ nhíu lại trong vô thanh vô tức.

Y không thích bị người nhìn như vậy.

Nhất là khi y trở thành Tu hành giả đầu tiên trên thế gian thăng cấp Bát Cảnh, y càng không thích có người dám làm như vậy ở trước mặt mình.

Y khống chế nguyên khí của mình dao động.

Sau đó y nhìn Trịnh Tụ, lên tiếng.

Biểu lộ của y rất lạnh nhạt, mang theo một ít tự giễu cùng châm chọc,

- Vốn là chuyện giữa vợ chồng, sao phải làm đến mức như vậy?

Câu nói này rất đơn giản.

Nhưng hai chữ vợ chồng lại khiến những người khác phải ngẫm nghĩ.

Mặc kệ Trịnh Tụ vì sao bức chiến, nhưng hai người cuối cùng vẫn là vợ chồng.

Giữa vợ chồng thì nên tuân thủ một số quy tắc, hoặc có thể ẩn giấu càng nhiều hàm nghĩa hơn.

- Ngươi muốn ta nói chuyện sao?

Nhưng nghe được những lời này, Trịnh Tụ chỉ lạnh lùng nhìn Nguyên Vũ, mang theo một loại đùa cợt khiến người ta sợ hãi:

- Ngươi thật sự muốn cho người ta nghe lời ta nói sao?

Trong lòng Nguyên Vũ lập tức nghiêm nghị, ánh mắt chợt lạnh.

Một đạo kiếm ý lạnh thấu xương hình thành ở trước người y,

vô hình vô chất, thế nhưng tất cả mọi người có thể cảm nhận được rõ ràng, nó đang ở trước ngực y.

Trong không khí nổi lên một cơn gió nhẹ.

Bầu trời phía trên chậm rãi sáng ngời, một loại hào quang thánh khiết bắt đầu xua tan tinh quang rơi xuống trong tầng mây.

Đưa kiếm ngang ngực, điều này đại biểu cho ứng chiến và bắt đầu.

Quá mức thất vọng, oán hận đến cực điểm sẽ khó có thể sinh ra chán ghét.

Nhưng đây là kết quả mà Trịnh Tụ muốn nhìn thấy.

Nguyên Vũ chợt cảm thấy sợ hãi.

Y sợ nàng sẽ nói ra bí mật nào đó.

Có sợ hãi, kiếm ý đương nhiên cũng chịu ảnh hưởng.

Nàng không chút do dự, trực tiếp ra tay.

Vô số dân chúng cùng Tu hành giả ở đây hoàn toàn không nghĩ tới trận quyết đấu giữa Nguyên Vũ và Trịnh Tụ lại có thể trực tiếp bắt đầu như vậy.

Cũng như bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới phương thức Trịnh Tụ ra tay ngay từ đầu.

Một tấm phù màu sắc rực rỡ bay ra từ trong ống tay áo màu vàng của Trịnh Tụ.

Trên tấm Đạo phù này có vảy lấp lánh, mỗi một loại màu sắc khác nhau, dường như đều là một mảnh lân phiến khác biệt.

Hình ảnh hoàn chỉnh của tấm Đạo phù này chỉ tồn tại trong

chớp mắt.

Một tiếng ầm vang vọng

Mặt sông Vị Hà chợt ép xuống một thước.

Vô số dòng nước màu xanh biếc điên cuồng tuôn ra từ trong tấm Đạo phù này, mỗi một mảnh lân phiến màu sắc khác biệt, hóa thành sát ý khủng bố không giống nhau, hết lần này tới lần khác lại dùng tốc độ kinh khủng đan xen cùng một chỗ.

Giống như một tấm lưới khổng lồ, bị nước xuân mênh mang thúc đẩy, rơi về phía Nguyên Vũ.

Trịnh Tụ đứng sau làn nước xanh mênh mang.

Nguyên khí dao động trên thân thể nàng vẫn rất yên lặng.

Tất cả lực lượng nguyên khí phun mạnh ra ngoài đến từ bản thân tấm Đạo phù kia.

Nguyên Vũ hít sâu một hơi.

Y rất khó tưởng tượng trên thế gian có loại Phù gì có thể có được lực lượng như vậy, hơn nữa không cần tiêu hao nguyên khí bản thân khi thi phù.

Nhưng động tác của y cũng không có bất kỳ chần chờ nào.

Hành động của y lại cực kỳ đơn giản, chỉ làm cho những tia sáng thánh khiết đã bị y cảm nhận được, bay bổng rơi xuống trong thiên địa.

Vô số ánh sáng mờ nhạt mà thánh khiết chợt ngưng kết.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chúng nó biến thành một thanh kiếm quang thật lớn, thanh kiếm này còn lớn hơn thân thuyền dưới người Trịnh Tụ, chỉ vừa hạ xuống đã dễ dàng chém

vỡ làn nước xanh và tấm lưới lớn. (kiếm quang: kiếm bằng ánh sáng)

Trịnh Tụ không hề động.

Nguyên Vũ cũng không ngờ tới.

Trong nháy mắt khi kiếm quang khổng lồ cắt ra làn nước xanh và tấm lưới lớn, bất kể là làn nước xanh bị tách ra hay là vỡ vụn, toàn bộ càng thêm oanh một tiếng cực kỳ mãnh liệt, giống như bắt đầu bùng cháy, biến thành ngàn vạn luồng lôi hỏa!

Lôi hỏa đỏ đen tùy ý điên cuồng lay động, che lấp thiên địa trước mắt Nguyên Vũ!

Hô hấp của Nguyên Vũ hơi dừng lại, trong cơ thể hàn ý thấm xương.

Những lôi hỏa này đã thôn phệ một bộ phận lực lượng của y, chuyển hóa nguyên khí của y vào trong đó.

Nhưng uy hiếp lớn nhất đối với hắn hiện tại cũng không phải là lực lượng của tấm Đạo phù này, mà là sát ý của Trịnh Tụ ẩn chứa ở trong đó.

Trịnh Tụ đã ra tay.

Thế nhưng lúc này y còn chưa cảm nhận được thanh kiếm của nàng.

Kiếm của nàng ẩn nấp trong ngàn vạn luồng lôi hỏa này.

Nguyên Vũ vươn tay ra.

Một đạo kiếm quang màu vàng óng chính thức xuất hiện trong tay y.

Thanh kiếm ở trong tay y này cũng không hề vung ra bên

ngoài, mà chấn động với tần suất khủng bố ở trong bàn tay y!

Q8 - Chương 206: Những chuyện không thể đoán trước

Trên thân kiếm dường như có bọt nước màu vàng hiển hiện, khi gợn sóng dâng lên, rời khỏi thân kiếm, lại hóa thành từng chiếc lông vũ màu vàng.

Vô số kiếm khí màu vàng óng ngưng tụ thành thực chất, như ngàn vạn chiếc lông vàng bay lên từ trên kiếm của y, dày đặc như bão tuyết, lan tràn ra bốn phía thiên địa.

Ngàn vạn đạo lôi hỏa đều bị xé nát, chỉ còn một đạo Tinh Hỏa màu trắng như ánh nến trong gió, bay bổng ở trong kiếm khí màu vàng óng.

Đây là lấy lực phá đạo chân chính.

Theo những kiếm khí này được sinh ra và kích phát, thân thể Nguyên Vũ ở trong cảm giác của mọi người, cho dù là cảm giác của người thường cũng không ngừng bành trướng, trở nên thật lớn, trở nên vô lượng, thông thẳng đến hư không vô tận.

Y giống như một người khổng lồ cao đến mức không thể tưởng tượng được, liên thông với bầu trời.

Không dùng bất kỳ kỹ xảo nào, y dựa vào lực lượng thuần túy mà nghiền nát tất cả Phù ý, bức một đạo Tinh Hỏa kiếm của Trịnh Tụ ẩn nấp trong đó ra .

Đây là lực lượng Bát Cảnh, nhưng so sánh với lúc ở Lộc Sơn Hội Minh, khả năng khống chế đối với lực lượng Bát Cảnh của y hiển nhiên đã cực kỳ thuần thục cùng tùy ý.

Chấn động kịch liệt mà sinh ra ngàn vạn kiếm khí như lông vàng, kiếm trong tay y từ điên cuồng dao động đến tuyệt đối tĩnh lặng, lại không có chút gián đoạn nào.

Trong nháy mắt sau đó, thanh kiếm trong tay y đã vung thẳng tới đạo Tinh Hỏa lãnh khốc kia.

Từ cực động đến đột tĩnh trong nháy mắt nghịch chuyển, chuyện này dường như không phù hợp với quy luật trong thiên địa, làm cho vô số Tu hành giả ở đây thậm chí đều sinh ra một loại cảm giác cả người không thoải mái. (cực động: dao động cực độ, đột tĩnh: đột nhiên yên tĩnh)

Kiếm quang màu vàng óng cực kỳ chuẩn xác va chạm vào Tinh Hỏa màu tái nhợt.

Nhưng cũng không phải là chém kích, mà là đập.

Rõ ràng là một đạo kiếm quang nhỏ hẹp, nhưng ở trong hư không lại giống như sóng lớn vỗ vào, phát ra một tiếng "Vù" nặng nề, Tinh Hỏa màu tái nhợt bị cứng rắn thay đổi phương hướng, đánh ngược về phía Trịnh Tụ.

Tuy Tinh Hỏa tản ra khắp nơi, thế nhưng uy năng lại chỉ có chút yếu bớt.

Đinh Ninh có một chiêu Bí Kiếm ý, nhưng cuối cùng chẳng qua chỉ là mượn chút kiếm ý, giống như bắt lấy một ít dấu vết kiếm khí đi qua, lại khác nhau một trời một vực với một kiếm như vậy của Nguyên Vũ.

Triệu Nhất không thể nhìn thấy tình cảnh dạng này, nhưng hắn cảm nhận được tất cả những chuyện xảy ra, còn rõ ràng hơn so với tuyệt đại đa số người ở đây.

Hắn không thể không lắc đầu.

Hắn không ngờ Nguyên Vũ lại mạnh mẽ như vậy.

Mặc dù cảnh giới của hắn hôm nay đã vượt trội hơn nhiều so với trận chiến trên Vị Hà năm đó, nhưng trong lòng hắn lại có thể khẳng định, đổi lại là chính mình, chưa chắc có thể tiếp được một kiếm toàn lực của Nguyên Vũ hiện tại.

Trên không trung vang lên một tiếng trầm đục.

Thân thể Trịnh Tụ vốn đã rời khỏi thân thuyền, nhảy lên không trung.

Chiến đấu giữa những Tu hành giả đẳng cấp như nàng và Nguyên Vũ, vốn chính là xem ai có thể nắm giữ tiên cơ, luôn luôn nắm tiết tấu chiến đấu ở trong tay mình.

Mượn một tấm Đạo phù kia, bản thân nàng đã chiếm được tiên cơ.

Nhưng Nguyên Vũ lần này, lại là phá kiếm ý của nàng, đồng thời còn chuyển công thành thủ.

Một đạo Tinh Hỏa màu tái nhợt này cách nàng còn hơn mười trượng, lực lượng nguyên khí khủng bố đã trùng kích đến chân nguyên hộ thể của nàng, cứng rắn ép nàng từ giữa không trung rơi xuống.

Đôi chân nàng rơi xuống đất.

Một làn sóng khí có thể nhìn thấy bằng mắt thường khuếch tán từ mắt cá chân của nàng ra không khí xung quanh.

Mặt đất bến tàu dưới chân nãng được trải lên những tảng đá màu xanh.

Loại nham thạch này cực kỳ cứng rắn, trải qua vô số năm hoạt động của bến tàu, xe ngựa nghiền ép, dây thừng ma sát, cũng chỉ

lưu lại dấu vết nông cạn, chỉ mài mặt ngoài trở nên bóng loáng.

Nhưng theo cỗ sóng khí này khuếch tán, nham thạch cứng rắn lại xuất hiện vết nứt giống như mạng nhện, kịch liệt khuếch tán, bên trong lại giống như ấm đun nước đang sôi, phát ra tiếng xùy xùy và từng luồng khí nóng.

Vụn đá bắn tung tóe, đánh vào thân những chiếc thuyền ven bến, phát ra một trận va chạm đáng sợ.

Những chiếc thuyền kia bắt đầu lắc lư kịch liệt, trên thân tàu xuất hiện vết thương dày đặc.

Trong đôi mắt lạnh lùng của Trịnh Tụ cũng hiện ra hào quang khác thường, nàng cũng không nghĩ tới tu vi của Nguyên Vũ đã đến trình độ như vậy.

Nhưng bất kể tâm tình hay là thân thể của nàng đều không có chút dao động nào.

Hai chân của nàng giống như cái đinh đâm vào trên mặt đất bến cảng đang không ngừng nổ tung, nàng vươn tay về phía đạo Tinh Hỏa màu tái nhợt đang rơi xuống trước mặt.

Oanh một tiếng, giống như có một cái lò lửa dựng lên trong thiên địa.

Nóng đến nỗi khiến cho đám người bên ngoài bến tàu đều cảm thấy nhiệt lưu kinh khủng cực độ đang từ trong tay nàng tùy ý tỏa ra bên ngoài thiên địa.

Trung tâm của lò lửa chính là thanh tiểu kiếm nàng nắm chặt trong lòng bàn tay.

Trong nháy mắt hai đạo kiếm quang chạm vào nhau, Tinh Hỏa màu trắng dễ dàng vỡ vụn như tro giấy đốt hết.

Thanh kiếm bản mệnh này của Triệu Tứ đã trải qua thời gian dài rèn luyện trong loạn lưu Tinh Hỏa, cho nên loại Tinh Hỏa này hoàn toàn không cách nào sinh ra uy hiếp gì đối với nó, ngược lại có rất nhiều Tinh Hỏa lưu tán bị thanh kiếm bản mệnh này hấp thu chỉ trong nháy mắt.

Thanh tiểu kiếm màu đỏ rực này bao bọc quanh hào quang màu trắng xanh, trở nên khổng lồ.

Động tác của Trịnh Tụ ổn định đến mức dường như đình trệ, nhưng đạo kiếm quang này lại nhanh đến mức vượt ra khỏi nhận biết của tuyệt đại đa số tu sĩ ở đây.

Kiếm quang trong nháy mắt phá không, đâm thẳng vào mi tâm Nguyên Vũ.

Trong ánh sao rực rỡ, ngũ quan máu thịt của Nguyên Vũ bị chiếu rọi đến gần như trong suốt, hai con ngươi của y dường như muốn thiêu đốt lên.

- Đây là một kiếm của Triệu Kiếm Lô mà ngươi dưỡng đã lâu kia?

Nhưng khóe miệng của y lại hiện ra một tia ý cười mỉa mai.

Loại ý cười này nở rộ, thiên địa nguyên khí hùng hậu đến mức khó có thể tưởng tượng đã điên cuồng tuôn ra từ trong khiếu vị quanh người y.

Nương theo tiếng xé rách khủng bố, những Tinh Hỏa màu tái nhợt ngưng tụ quấn quanh lại bị chấn rời thanh kiếm bản mệnh này, biến thành từng loại đồ vật sự bay bổng như ánh nến, bắn ra bốn phía bên ngoài.

Kiếm bản mệnh trong tay Trịnh Tụ còn đang đi về phía trước, mang theo thân thể của nàng, lưu lại từng đạo tàn ảnh ở trong không khí.

Trường kiếm màu vàng óng vừa mới hoàn thành chuyện vỗ ra trong tay y, liền bị nâng lên một cách cực kỳ thô bạo, sau đó giống như một cây trường côn, đập vào đầu Trịnh Tụ!

Trong không khí vang lên vô số tiếng lưu ly vỡ vụn.

Phần thân hai kiếm vẫn chưa thực sự chạm nhau, nhưng nguyên khí va chạm đã làm cho thân thể Trịnh Tụ trong nháy mắt bị đánh bay ra sau.

Thân thể nàng như con nhạn gãy cánh đau thương lướt đi, bay qua những chiếc thuyền còn đang không ngừng lay động, nặng nề nện xuống mặt sông Vị Hà.

Tay cầm kiếm của Nguyên Vũ chỉ có chút lắc lư, hai đầu gối của y hơi cong, cũng không phải là muốn triệt tiêu lực, mà muốn phát lực thêm lần nữa!

Trong nháy mắt, bóng dáng của y đã biến mất tại chỗ.

Trận chiến ngày hôm nay cũng không quá phức tạp, y chỉ cần đối phó với một mình Trịnh Tụ, cho nên y hoàn toàn cũng không cần phải giữ lại chân nguyên trong cơ thể.

Loại chiến pháp này không dễ nhìn, nhưng rất thực dụng, rất khí phách.

Thân ảnh của y đã đến phía trên Trịnh Tụ.

Đây là một loại tốc độ cùng khí thế làm cho tất cả mọi người ở đây có cảm giác rung động.

Hoàn lưu do y tạo ra làm cho rất nhiều thuyền nhỏ đang còn lay động thậm chí trực tiếp lật úp, ầm ầm rơi xuống mặt nước.

Kiếm trong tay y đã vung ngược lên, trong nháy mắt sau đó, thanh kiếm này lại như côn lớn đập xuống, đủ để nện Trịnh Tụ

xuống đáy sông!

Nhưng đúng lúc này, cũng xuất hiện chuyện ngoài dự liệu của y.

Kiếm trong tay Trịnh Tụ vung ra nhanh hơn y.

Hoặc có thể nói kiếm ý của Trịnh Tụ, thi triển và hình thành nhanh hơn so với y.

Q8 - Chương 207: Sắp chết

Lực lượng của Thất Cảnh và Bát Cảnh có sự khác biệt về bản chất.

Mặc kệ Trịnh Tụ mượn Tinh Hỏa như thế nào, dựa vào kiếm bản mệnh của Triệu Tứ ra sao, trước lực lượng chân nguyên cùng thiên địa nguyên khí dẫn tụ, tối đa chỉ có thể cố hết sức rút ngắn chênh lệch giữa hai người, mà không có khả năng đạt tới trình độ chính diện chống lại.

Nhưng dưới sự áp chế như vậy, nàng còn có thể xuất kiếm nhanh hơn y.

Điều này chỉ có thể nói rõ lúc trước Trịnh Tụ đang diễn kịch, chỉ có thể nói rõ lực lượng chân nguyên của nàng mặc dù không bằng Nguyên Vũ, nhưng trình độ cường hãn của thân thể đã vượt qua y.

Ý chí cực kỳ cứng cỏi có thể làm cho thân thể dưới tình huống bị thương nghiêm trọng còn có thể làm ra một ít động tác muốn hoàn thành một cách nhanh nhất.

Nhưng tình huống của Trịnh Tụ lúc này hiển nhiên cũng không chỉ ở nguyên nhân ý chí.

Trong cảm giác của Nguyên Vũ lúc này, rất nhiều huyết nhục trong thân thể Trịnh Tụ giống như có dây sắt thép xoắn nhanh chóng xoay tròn lực lượng đang sinh ra, đang nổ tung.

Loại bí thuật liên quan đến nhục thân kim cương này, chỉ có thể đến từ tăng nhân khổ hành ở Đông Hồ.

Hơn mười đạo Tinh Hỏa tuôn ra từ trên mũi của tiểu kiếm trong tay Trịnh Tụ, lướt qua kiếm ý của y đập xuống, rơi vào ngực y.

Chỉ hơn mười đạo Tinh Hỏa cực nhỏ, nhưng trong nháy mắt rơi vào ngực y, lại vang lên vô số tiếng cắt chém dày đặc mà sắc bén.

Trong Tinh Hỏa có rất nhiều kiếm khí tinh trần, rực rỡ giống như là bảo thạch.

Thế nhưng những kiếm khí ngưng tụ đến cực điểm này lại không thể đâm vào máu thịt của Nguyên Vũ, mà chỉ cắt quần áo trên ngực y ra.

Hơn mười phiến lân giáp u ám hiện lên trên da thịt Nguyên Vũ, phun hào quang u ám ra bên ngoài.

Những kiếm khí óng ánh và hào quang tối tăm bên trong những Tinh Hỏa này đánh thẳng vào đều bị ngăn trở, sau đó nhanh chóng hóa thành bột phấn càng mịn.

Ầm - một tiếng nổ lớn vang vọng.

Kiếm khí của Nguyên Vũ rơi xuống mặt nước, chỗ mũi kiếm cắm vào, kình khí trong nháy mắt xông đến đáy Vị Hà, ép ra tất cả dòng nước.

Trong nháy mắt kế tiếp, dòng nước bị ép ra tạo thành một cơn sóng lớn hình khuyên, trộn lẫn với rất nhiều bùn cát, nổ tung ra bên ngoài.

Thân thể Trịnh Tụ thuận theo sóng nước dâng trào bay ngược về phía sau.

Trong mắt Nguyên Vũ hiển hiện một tia ngoài dự liệu.

Sâu trong mắt nàng lúc này cũng có ngoài ý muốn.

Những lân giáp hiện lên trước ngực Nguyên Vũ có khí tức quen thuộc của nàng, đây là lân giáp U Long, song cũng không phải là lân giáp U Long mà Bách Lý Tố Tuyết cưỡi.

Hơn mười phiến lân giáp U Long này của Nguyên Vũ có khí tức cổ xưa hơn, đồng thời khí tức càng sâu, càng thuần khiết, thậm chí có loại cảm giác đã bị khí tức trên Bát Cảnh thấm nhuần hồi lâu.

Thứ này chỉ có thể đến từ vương triều Đại U ngày xưa.

Hoàng thất vương triều Đại Tần có một ít di vật của vương triều Đại U ngày xưa cũng không tính là chuyện đáng ngạc nhiên.

Nhưng mấu chốt là cho dù bản thân nàng, cũng không biết Nguyên Vũ có được thứ như vậy.

Phần ngực cứng rắn chịu một kiếm của Trịnh Tụ, thần sắc trên mặt Nguyên Vũ không thay đổi.

Y quá hiểu Trịnh Tụ.

Từ lúc nàng muốn quyết đấu cùng y, y đã biết nàng muốn hủy diệt bản thân, đồng thời cũng hủy diệt luôn của y.

Mặc dù cuối cùng không giết được y, Trịnh Tụ nhất định sẽ buộc y dùng hết thủ đoạn đang giấu kín.

Thế nhưng đối với y mà nói cũng là như vậy.

Y cũng muốn thông qua Trịnh Tụ, nhìn xem Vương Kinh Mộng cùng những người ở bên cạnh Vương Kinh Mộng hiện tại rốt cuộc có bao nhiêu thủ đoạn cường đại.

.....

U lân màu đen trên ngực Nguyên Vũ biến mất.

Y đứng trên sóng lớn nhìn Trịnh Tụ, không hề truy kích mà chỉ hít sâu một hơi, đồng thời điều hòa khí huyết lưu động trong cơ thể, trường kiếm trong tay vê ra một bông hoa kiếm.

Chỉ là một chiêu kiếm rất đơn giản, nhưng kiếm khí trên thân kiếm trong nháy mắt lại biến thiên địa trước người y thành một mảnh chân không.

Có thiên địa nguyên khí kinh người bị phiến chân không này cuốn tới, lại không tụ tập trên kiếm trong tay y, mà trực tiếp xuất hiện ở phía sau Trịnh Tụ.

Một đạo kiếm quang lặng lẽ xuất hiện sau lưng Trịnh Tụ đang bay ngược, đâm về phía sau gáy nàng.

Nhìn một kiếm này của Nguyên Vũ, cảm thụ được khí tức đặc biệt bên trong đó, bên ngoài bên tàu vang lên một trận kinh hô.

Người phát ra kinh hô phần lớn đều là Tu hành giả áo bào màu lam hoặc là màu tím.

Những Tu hành giả này đều đến từ Linh Hư Kiếm Môn.

Linh Hư Kiếm Môn cùng nổi danh với Mân Sơn Kiếm Tông, những Tu hành giả này đương nhiên không thể giống như Tu hành giả bình thường, tâm cảnh dễ dàng dao động kịch liệt.

Điều khiến bọn họ khiếp sợ là bởi vì một kiếm này của Nguyên Vũ vốn là bí kiếm của Linh Hư Kiếm Môn, hơn nữa là bí kiếm mà bọn họ đều không thể lĩnh ngộ và nắm giữ.

Bí kiếm của các tông môn sở dĩ được gọi là bí kiếm, không phải bởi vì nó khó có thể nắm giữ, mà bởi vì uy lực cường đại, kiếm ý độc đáo, là kiếm ý cường đại được các đời Tông sư của tông môn lĩnh ngộ nghiên cứu ra trên cơ sở một ít Kiếm kinh của

bổn môn, bao hàm rất nhiều đạo lý tu hành, lĩnh ngộ về pháp tắc nguyên khí của bản môn, là kiếm pháp mà ngay cả đệ tử bình thường trong tông môn cũng không được truyền thụ, để tránh cho người ngoài biết.

Bất kỳ bí kiếm của một tông môn nào đương nhiên đều đại biểu cho lực sát thương cường đại vượt qua kiếm pháp bình thường.

Hiện tại một kiếm nhìn như tùy ý này của Nguyên Vũ cũng tự nhiên như thế.

Nhưng càng làm cho những Tu hành giả của Linh Hư Kiếm Môn phản ứng nhanh nhất này khiếp sợ chính là, đối mặt với kiếm khí xuất hiện phía sau, Trịnh Tụ lại hoàn toàn không vung kiếm ngăn cản.

Thanh tiểu kiếm trong tay nàng càng bốc cháy mãnh liệt.

Từ chỗ sâu trong phôi kiếm dâng lên hai cỗ hỏa khí cuồng bạo, một loại hỏa diễm cực kỳ ngưng tụ căng đầy, giống như là sắt đỏ đã trải qua thiên chuy bách luyện, loại hỏa diễm còn lại là cương phong gào thét, giống như có người huy động chùy lớn vô số lần, lại đè ép cương phong ở bên trong hỏa diễm này. (cương phong: gió mạnh)

Hai loại hỏa diễm này phân biệt đến từ lực lượng nguyên khí của Triệu Nhất và Triệu Tứ, nhưng đều mang theo nhiệt lượng đáng sợ thiêu cháy tất cả và không ai bì nổi của Triệu Kiếm Lô.

Nhưng trong nháy mắt khi hai cỗ hỏa diễm này dâng lên, bên trong vô số khiếu vị trong thân thể Trịnh Tụ chợt có rất nhiều tinh quang màu trắng lạnh lẽo như mấy ngàn con rắn nhỏ điên cuồng tuôn ra, dung nhập vào trong hai loại hỏa diễm này.

Ba loại hỏa diễm giao hòa, nhanh chóng trở nên lạnh lẽo.

Chúng nó biến thành một đạo kiếm khí hỏa diễm không có nhiệt độ.

Một đạo kiếm khí này hoàn toàn không chú ý một kiếm từ phía sau nàng đâm tới, mà vô cùng túc sát chỉ thẳng vào cổ họng Nguyên Vũ.

Một kiếm này của Nguyên Vũ đã nhanh hơn nàng.

Một đạo kiếm quang này rơi vào phần gáy Trịnh Tụ.

Trong không khí vang lên một tiếng phượng minh thê lương kỳ dị.

Trên phượng y màu vàng trên người Trịnh Tụ phóng thích ra một cỗ uy áp khó có thể tưởng tượng được, từng mảnh ánh vàng hình thành trước đạo kiếm khí này, cứng rắn bức nó dừng ở trên không trung.

Hai cỗ lực lượng giằng co lẫn nhau, bên trong ánh vàng phát ra thanh âm vỡ vụn.

Đầu tiên là sâu trong pháp trận rất nhỏ mà mắt thường không thể nhìn thấy của phượng y màu vàng phát ra tiếng vỡ vụn, sau đó là cổ Trịnh Tụ, thậm chí cả xương cốt cùng huyết nhục.

Trong cảm giác của tuyệt đại đa số Tu hành giả lúc này, mặc dù phượng y trên người Trịnh Tụ có lực phòng ngự khiến người ta không thể tưởng tượng được, nhưng một kiếm này của Nguyên Vũ vẫn tạo thành thương thế nghiêm trọng đối với nàng, thậm chí đủ để chấn nát cả người nàng.

Nhưng trong thời gian cực ngắn này, sâu trong cơ thể Trịnh Tụ có một loại tử khí âm hàn như thủy triều khuếch tán ra.

Tất cả Tu hành giả còn lại còn chưa cảm nhận được được cỗ khí tức này, thế nhưng sâu trong mắt Nguyên Vũ lại xuất hiện một

chút vẻ lạnh thấu xương.

Y cảm nhận được.

Y có ấn tượng sâu sắc với loại khí tức này.

Thứ này đến từ đối thủ đáng sợ nhất mà y gặp phải trong Lộc Sơn Hội Minh, Yến Anh.

Trên da thịt trắng nõn của Trịnh Tụ thẩm thấu ra khí đen.

Nàng chưa chết.

Thân thể của nàng trong nháy mắt cũng không hề nứt ra.

Thanh kiếm trong tay nàng cũng không có bất kỳ chậm chạp nào.

Hỏa diễm băng lãnh tịch diệt rơi xuống cổ họng Nguyên Vũ.

Q8 - Chương 208: Độc ngươi cất giấu

Hai môi Nguyên Vũ mím chặt, mỏng như lưỡi đao, sâu trong mắt y chợt dấy lên ngọn lửa cuồng nhiệt.

Trong nháy mắt này y cảm thấy phẫn nộ, sau đó lại là kiêu ngạo.

Phẫn nộ đến từ khí tức quen thuộc của Yến Anh.

Yến Anh vốn là Tu hành giả quái thai của Thiên Mộ sơn, luyện cả tòa Thiên Mộ sơn thành vật bản mệnh, cũng từng cho y một kích nặng nề trong Lộc Sơn Hội Minh, khiến y bị thương nhất thời khó khỏi.

Yến Anh lưu lại một đệ tử, hiện tại thủ đoạn này của Trịnh Tụ hiển nhiên cũng là do đệ tử kia truyền lại.

Thủ đoạn của tăng nhân khổ hành Đông Hồ, kiếm bản mệnh của Triệu Kiếm Lô, bí pháp âm thần quỷ vật của Thiên Mộ sơn, còn có phượng y màu vàng này... Tựa như tất cả tông môn mạnh mẽ, những người tu hành cường đại trong thiên hạ này đều thành địch nhân của y, đều hy vọng y chết.

Khiến y kiêu ngạo cũng chính vì điểm này.

Giống như Vương Kinh Mộng năm đó, chỉ có Tu hành giả ở đỉnh cao nhất trên đời mới có thể trở thành địch nhân của thiên hạ.

- Ta không biết ngươi đang giãy dụa vì cái gì, ta cũng không biết điều gì khiến ngươi không cam lòng, nếu ngươi có thể cam

tâm làm một người vợ thật tốt, vậy hoàn toàn sẽ không rơi vào hoàn cảnh như vậy.

Khi đôi mắt y dấy lên ngọn lửa kiêu ngạo, y mở miệng lên tiếng.

Trong phút chốc chữ đầu tiên vang lên, một đạo lực lượng bàng bạc đã rơi xuống.

Cỗ lực lượng này giống như là một bức tường thành vô hình khổng lồ, đối với Tu hành giả Trường Lăng mà nói cũng không xa lạ.

Ngày xưa lão nhân Mặc Thủ Thành canh giữ Trường Lăng trên vọng lâu không chỉ một lần vận dụng lực lượng như vậy.

Hôm nay lực lượng này cũng đến từ xa xa kia.

Ở một góc của bến tàu này, chỗ trung tâm được nhiều Tu hành giả của Hoàng cung vây quanh đậu rất nhiều xe ngựa.

Bên trong có rất nhiều quan lại quan trọng trong triều, còn có "Hoàng Chân Vệ".

Đúng như dự đoán của nhiều người, ngay từ đầu trận, Nguyên Vũ đã không thể để Hoàng Chân Vệ xuất hiện.

Mặc dù chuyện Hoàng Chân Vệ bị y khống chế biến thành khôi lỗi đã sớm lưu truyền trong đường phố Trường Lăng, nhưng khi chiến sự được bình định, khi quân đội Đại Tần diệt triều Yến, việc thống nhất thiên hạ là chuyện có thể dự đoán được, cho nên chuyện như vậy sẽ bị xem nhẹ, thậm chí bị lãng quên.

Nhưng nếu như Hoàng Chân Vệ biến thành khôi lỗi lúc này bị y khống chế xuất hiện ở trước mắt bao người, ý vị chuyện này lại rất khác.

Cảm giác tác động thị giác mãnh liệt sẽ khiến đại đa số người có mặt ở đây cảm thấy Nguyên Vũ quá tàn nhẫn.

Thế nhưng không cho Hoàng Chân Vệ xuất hiện, liền không có nghĩa là y không có cách nào mượn lực lượng của hắn.

Đạo lực lượng bàng bạc như tường thành vô hình này bắt nguồn từ trong xe ngựa tĩnh mịch kia.

Một tiếng ầm vang vọng.

Hỏa diễm lạnh như băng đâm tới cổ họng Nguyên Vũ hung hăng chạm vào bức tường thành vô hình này.

Nguyên khí va chạm kịch liệt cắn nuốt, trong hư không xuất hiện từng đạo vết tích nổ tung, giống như là ánh sét.

Tay Nguyên Vũ đã đưa ra ngoài còn nhanh hơn cả tia chớp.

Một đạo kiếm quang màu vàng óng giống như là sao băng hiển hiện giữa không trung, đột phá giới hạn thời gian và không gian, mang theo tiếng gào thét khủng bố, trong nháy mắt đánh về phía Trịnh Tụ đang xông đến.

Thân thể Trịnh Tụ kịch liệt chấn động, nàng mạnh mẽ thu kiếm, đâm ngược lên trên.

Đùng!

Trong không khí lại vang lên một tiếng va chạm khiến mọi người kiên răng.

Một cỗ mùi khét xông thẳng vào trong khoang mũi mọi người, làm cho bọn họ cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

Một tiếng nứt xương rất nhỏ bị tiếng va chạm như vậy át đi.

Tay cầm kiếm của Trịnh Tụ hạ xuống với tư thế cực kỳ quỷ dị.

Tay phải của nàng bị một kiếm của Nguyên Vũ chấn gãy.

Giọng nói của Nguyên Vũ vẫn không ngừng truyền vào tai nàng.

Cho đến lúc này, câu nói của Nguyên Vũ vẫn chưa kết thúc.

Cánh tay bị gãy không có nghĩa là lực lượng cường đại xung kích biến mất.

Thân thể nàng kịch liệt rơi xuống mặt nước.

Ngay lúc hai chân nàng rơi trên mặt nước, mặt nước phía dưới đã bị lực lượng cường đại đè đến tầng tầng lớp lớp nổ tung, biến thành sương mù trong suốt.

Những sương mù này như bột mài cực mịn bao trùm trên người nàng, khiến trên bề mặt da thịt của nàng xuất hiện vô số lỗ thủng nhỏ, bên trong chảy ra sương máu màu đen.

- Ngươi còn có thủ đoạn gì nữa?

Nguyên Vũ thu kiếm, nhìn nàng sau đó nói tiếp.

Tình cảnh nàng cực kỳ thê thảm, mặc dù mượn lực lượng của các đại Tông sư trên thế gian thì cũng chỉ là như thế.

Theo y thấy, trận chiến này đến đây hẳn là kết thúc.

Nhưng đúng lúc này, lông mày y chợt nhướng lên, có chút khó hiểu, trái tim không kìm được đập thình thịch.

.....

Đối với Trịnh Tụ mà nói, sinh tử hiện tại đã không còn ý nghĩa, nhưng cảm giác đau đớn lại không thể nào biến mất như vậy.

Lúc này Trịnh Tụ thực sự cực kỳ đau đớn, nhưng thần sắc trong mắt nàng vẫn lạnh lùng như trước, hoàn toàn không có biến hóa gì.

Tay trái nàng nắm lấy thanh tiểu kiếm trong tay phải, ngẩng đầu nhìn Nguyên Vũ một cái.

Trong thân thể nàng vang lên một loại thanh âm đáng sợ, giống như vỡ đê sông lớn.

Chân nguyên trong cơ thể nàng điên cuồng tuôn ra mà không hề giữ lại, cuồn cuộn rót vào trong thanh tiểu kiếm trên tay trái này.

Tốc độ rót chân nguyên kinh khủng như vậy làm cho thanh kiếm mạnh nhất của Triệu Kiếm Lô này gần như đến mức thừa nhận cực hạn, cả thanh kiếm đều không kìm được chấn động từ trong ra ngoài.

Nguyên Vũ hít sâu một hơi.

Nhận biết của y nhạy bén hơn so với tất cả Tu hành giả ở đây.

Y nhạy cảm cảm nhận được uy lực của một loại sát khí đến sớm hơn so với một kiếm này.

Một mảnh thiên địa này đột nhiên nhiều hơn rất nhiều tinh quang vô hình.

Những tinh quang này ở trong cảm giác của y giống như đom đóm đột nhiên xuất hiện bay đầy trời trong mùa hè.

Loại tinh quang này đến từ phiến thiên địa bên ngoài tinh không, hiển nhiên chỉ có thể là bị chân nguyên của Trịnh Tụ cảm ứng đến.

Tinh quang như vậy không hề ngưng tụ lực lượng, theo lý mà

nói cũng không có khác biệt với ánh mặt trời tự nhiên rơi xuống, không có lực sát thương gì.

Nhưng khi tinh quang như vậy xuất hiện trong nhận biết của y, bên trong chân nguyên và khí huyết trong cơ thể y đột nhiên cũng có rất nhiều nguyên khí mà ngày thường y không cảm giác được sáng lên.

Khí huyết cùng chân nguyên trong cơ thể y cũng xuất hiện vô số tinh quang như vậy.

Tinh quang như vậy lại không hề bị y khống chế, bay múa hỗn loạn trong cơ thể y, thậm chí còn bay ra ngoài thân thể.

Y hít một hơi thật sâu bởi vì tim đập nhanh một cách khó hiểu.

Lúc này hô hấp không tự chủ của y đột nhiên dừng lại, cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Loại khí tạp không chịu sự khống chế này tự nhiên sinh ra, không có gì khác biệt với kịch độc trong thân thể người bình thường.

- Hạt sen Linh Liên!

Cũng trong nháy mắt này, y hiểu rõ loại tinh quang này xuất phát từ nơi nào.

Khi y chính thức đăng cơ, trở thành Hoàng đế Nguyên Vũ của vương triều Đại Tần, Trịnh Tụ đã lợi dụng Linh mạch của Trường Lăng, bố trí hồ Linh tuyền, sau đó bắt đầu nuôi trồng Linh Liên.

Linh Liên hấp thu Linh khí trong Linh mạch, hội tụ tinh hoa của thiên địa, là thánh vật trị thương cường đại nhất thiên hạ.

Nhưng cho đến lúc này, trong đầu y mới chợt hiện ra tình cảnh mà mình xem nhẹ.

Trên hồ Linh tuyền có một cái sân vườn kỳ lạ.

Ánh sao hàng đêm sẽ thông qua giếng trời khúc xạ đến, có vô số hào quang mê ly rơi vào trong hồ Linh tuyền.

- Thì ra từ đó trở đi, từ khi Linh Liên này bắt đầu sinh trưởng. Linh Liên này cũng đã ẩn chứa độc do ngươi cất giấu! Thì ra đây mới là thủ đoạn thực sự độc ác nhất, hạt sen Linh Liên của ngươi, ngay từ đầu đã chuẩn bị dùng để đối phó ta!

Nguyên Vũ nở nụ cười, ý cười cực kỳ thê lương.

Q8 - Chương 209: Không đường về

Nguyên Vũ luôn là một người rất mâu thuẫn.

Y vẫn rất khiêm tốn, hoặc có thể nói rất ẩn nhẫn, rất bình thản.

Ở thời điểm những người Ba Sơn Kiếm Tràng quát tháo phong vân, y hoàn toàn không triển lộ quá nhiều tu vi của mình.

Trong chuyện xưa người ta say sưa nói về việc so kiếm của những người này, làm rất nhiều người nhiệt huyết sôi trào, làm cho rất nhiều Tu hành giả trẻ tuổi khao khát, lại rất ít khi có y trong đó, hoặc chỉ có bóng dáng nhàn nhạt của y.

Cho nên rất nhiều chuyện xưa, rất nhiều điển tịch trong thế giới người tu hành năm đó, sau khi y đăng cơ đã hạ lệnh một mồi lửa đốt đi cũng không tiếc.

Nhưng hắn vẫn luôn cực độ khát vọng thành công, khát vọng kiến công lập nghiệp, trở thành Thánh quân có một không hai trong lịch sử.

Y lại có rất nhiều thời khắc kiêu ngạo.

Tỷ như diệt Ba Sơn Kiếm Tràng, làm cho tông môn cường thịnh nhất lúc ấy nhanh chóng biến mất, dùng thủ đoạn cường đại áp chế quân đội, thuận lợi đăng cơ.

Tỷ như sau khi một kiếm bình sơn ở Lộc Sơn Hội Minh, y bắt đầu tự xưng là Quả nhân.

Trong mắt y lúc đó, trên đời này đã không còn người nào có thể sánh vai với mình.

Mà trong tất cả quá khứ của y, mặc dù không nói, nhưng rất nhiều người đều có thể nghiền ngẫm ra được, chuyện khiến y kiêu ngạo nhất đương nhiên là giết chết Vương Kinh Mộng, cùng với cạy góc tường nhà hắn, chiếm được nữ nhân Trịnh Tụ của hắn.

Mặc kệ Trịnh Tụ và y cuối cùng lục đục như thế nào, thậm chí đến cuối cùng rơi vào tình cảnh ngươi chết ta sống, nhưng ít nhất trong những năm y đăng cơ, y đều sẽ cảm thấy Trịnh Tụ lựa chọn mình ngoại trừ lợi dụng lẫn nhau thì đương nhiên có nhân tố tình cảm.

Đến mấy năm nay cuối cùng chán ghét, theo y thấy chỉ là bởi vì dã tâm của Trịnh Tụ luôn luôn không được thỏa mãn, vẫn không ngừng lớn ra, mà y càng ngày càng làm cho Trịnh Tụ thất vọng mà thôi.

Nhưng thực tế là gì?

Ngay từ đầu Trịnh Tụ đã cảm thấy y cũng chỉ là một công cụ để hoàn thành dã tâm của nàng.

Hoặc ở trong lòng Trịnh Tụ, y ở bất kỳ phương diện nào thực ra vẫn luôn luôn kém Vương Kinh Mộng.

Có lẽ ngay từ đầu y đã hoàn toàn không có được bất kỳ tình nghĩa chân thật nào của Trịnh Tụ, hoặc là mấy năm nay nàng vẫn luôn hối hận cùng ảo não, cho nên mới càng ngày càng chán ghét y, càng ngày càng thất vọng đối với hiện thực.

Có một số việc không hỏi, có một số lời không nói, sẽ vĩnh viễn không có đáp án.

Nhưng trong mắt Nguyên Vũ lúc này, những Linh Liên ngay từ khi mới sinh ra đã tắm rửa dưới ánh sa kiao, sẽ có thể là đáp án

của vấn đề.

Đáp án này giống như tinh thần nguyên khí hiện tại đang thiêu đốt trong cơ thể y, đối với y mà nói là như vạn kiến đốt thân.

Trịnh Tụ không nhìn nụ cười thê lương của y.

Bởi vì nàng không thể nhìn thấy nó.

Bản thân nàng dựa vào độc dược cùng bí pháp hồi quang phản chiếu, lúc này tất cả lực lượng trong cơ thể tuôn ra, nàng đã thực sự đến tình cảnh dầu hết đèn tắt, hai mắt nàng mất đi thần thái, ngay cả độ ẩm trong hai đồng tử cũng bị khí tức nóng rực phát ra từ trên thân kiếm của mình hấp khô.

Lúc này nàng đã đờ đẫn mà không có yêu hận.

Nàng đã không có đáp án cho cuộc đời này của mình.

Đến cuối cùng, nàng không còn suy nghĩ nữa.

Ngàn ý niệm đều thành trống rỗng.

Nàng vô cùng chuyên chú, giống như đặt cả đời mình ở trong một kiếm này.

Nàng đang thực hiện bước cuối cùng trong cuộc đời mình.

Một kiếm này giống như một con đường không lối về.

Triệu Nhất - Triệu Kiếm Lô cách nàng và Nguyên Vũ cũng không quá xa, lúc này hắn giật mình động dung.

Kiếm ý của Triệu Kiếm Lô vốn là kiếm liều mạng.

Bỏ ta, quên ta, một đi không trở lại.

Nhưng cho dù là hắn, cũng không thể thi triển ra kiếm ý như

Trịnh Tụ lúc này.

Kiếm ý của Trịnh Tụ lúc này hợp với kiếm ý của Triệu Kiếm Lô đến cực hạn, vô cùng nhuần nhuyễn mà hoàn mỹ.

Nguyên Vũ nở cười thê lương, y hung hăng nhìn Trịnh Tụ.

Nhưng y cũng khó có thể thấy rõ khuôn mặt nàng.

Thiên địa trước người y dường như bị một kiếm này hoàn toàn nhen nhóm.

Lò lửa thật lớn rơi xuống, làm cho trước mắt y biến thành một mảnh đỏ thẫm.

Những tinh thần nguyên khí xuyên qua cơ thể y như độc tố kịch độc không cách nào hóa giải, làm cho phản ứng của y chậm lại một chút.

Y vung kiếm chém ngang, cản lại một kiếm này của Trịnh Tụ.

Y phẫn nộ đến mức trước nay chưa từng có, hoàn toàn không cách nào khống chế lực lượng điên cuồng tuôn ra từ trong cơ thể.

Thế nhưng một tiếng nổ giòn vang lên.

Xương cổ tay cầm kiếm của y không cách nào thừa nhận kiếm ý của hai bên va chạm, trực tiếp bị chấn gãy.

Y cảm thấy đau nhức kịch liệt, gào thét, chân nguyên trong cơ thể như mấy sợi dây thừng mạnh mẽ buộc chặt cổ tay y, làm cho cả cánh tay cùng kiếm bản mệnh trong tay như một thể, kiếm thế không ngừng.

Đang!

Chân hỏa nóng rực ở trước người y như sóng tách ra, mãnh liệt như tường xẹt qua đỉnh đầu cùng lòng bàn chân y.

Trịnh Tụ cả người mang kiếm, bị một kiếm vô cùng mạnh mẽ của y chém bay ra ngoài.

Nhưng cùng lúc đó, một tiếng nổ giòn vang lên chỗ vai phải y.

Vai phải y đau nhức kịch liệt, đau thấu tim gan.

Toàn bộ xương bả vai bên phải cơ thể y vỡ vụn, một ít xương cốt gãy thậm chí đâm thủng máu thịt của y, chui ra.

- A!

Y phát ra một tiếng kêu đau dữ dội.

Tiếng kêu này giống như tiếng thét chói tai của dã thú, chứa đựng vô số cảm xúc, nhiều nhất là không thể tin được.

Thân thể y bởi vì đau đớn cùng tâm tình kịch liệt kích động mà không ngừng phát run.

Không khí bên ngoài cơ thể y là một mảnh đỏ rực.

Nhưng khuôn mặt của y lại tái nhợt đến mức không có chút màu máu.

Nửa người y nhiễm máu, tay phải rốt cuộc không thể nắm được kiếm bản mệnh của mình, kiếm quang màu vàng óng từ trong tay y vô lực rơi xuống.

Không biết là do nóng nên ra mồ hôi, hay là đau đớn sinh ra mồ hôi lạnh.

Tóc của y bị mồ hôi thấm ướt, từng sợi tóc lộn xộn dính lại với nhau, dán lên trán và gò má y.

Cả cuộc đời này, Nguyên Vũ chưa bao giờ có thống khổ như vậy, cũng chưa bao giờ chật vật như thế.

Thân thể Trịnh Tụ đang bay ngược.

Cơ thể nàng trống rỗng.

Bởi vì trống rỗng, cho nên nhẹ nhõm.

Cả cuộc đời nàng chưa từng có thoải mái như lúc này... chưa từng vui vẻ như thế.

Nàng dốc tất cả cảm xúc, cả cuộc đời của mình trong một kiếm này, nàng cảm thấy sung sướng một cách khó hiểu.

Ý thức của nàng bắt đầu biến mất.

Nhưng khóe miệng nàng gợn ra nụ cười.

Khí nóng hừng hực xung quanh cuối cùng làm cho nàng cảm thấy ấm áp.

Nàng cảm thấy mình giống như đang nhắm mắt lại dưới ánh mặt trời mùa xuân ở quận Giao Đông, ngã vào sườn đồi đầy hoa vàng, ngủ say trong hương thơm ấm áp.

Trong tiếng kêu đau đớn của Nguyên Vũ, cả trong và ngoài bến tàu, thậm chí trên mặt sông Vị Hà xa xôi đều là một mảnh yên tĩnh.

Ánh mắt mọi người không hề nhìn Nguyên Vũ, mà lại rơi vào trên người nàng, rơi vào trên thanh kiếm trong tay nàng.

Cảm giác của tất cả mọi người đều rất lạ.

Trịnh Tụ lúc này hoàn toàn khác biệt với vẻ lạnh lùng khiến cho ai cũng sợ hãi trước kia, vô cùng nhiệt liệt.

Nhưng thân ảnh của nàng nhanh chóng phai nhạt trong tầm mắt của tất cả mọi người, chỉ có một tiểu kiếm đỏ thẫm kia vẫn phun ra hỏa diễm hỗn loạn như trước.

Thân thể nàng bắt đầu phân hủy, hóa tro, biến thành tàn lửa màu đỏ bay bổng theo hỏa diễm.

Phượng y màu vàng xuất hiện mấy vết nứt, không hề hoàn toàn biến mất mà chậm rãi rơi xuống mặt sông phía dưới.

Thanh tiểu kiếm màu đỏ thẫm dừng lại trong không khí.

Trên thuyền đã bị tàn phá, Triệu Nhất cúi đầu hành lễ với nơi Trịnh Tụ biến mất.

Hắn không cách nào bình phán cả đời Trịnh Tụ, nhưng ít nhất trong trận chiến cuối cùng hiện tại, một kiếm này đủ làm cho hắn sinh ra kính trọng.

Tiểu kiếm đỏ thẫm bay về phía hắn, bị hắn thu hồi ống tay áo.

Q8 - Chương 210: Tiêu tan

Tiểu kiếm đỏ thẫm bay trở lại ống tay áo của hắn, phát ra một tiếng chấn minh thanh thúy như trở vào bao.

Âm thanh này ngắn ngủi, nhưng rất độc đáo.

Quân Tần trong bến tàu chợt khẩn trương lên, trong nháy mắt nơi đây thậm chí còn sáng lên rất nhiều kiếm quang.

Rất nhiều phi kiếm giống như rắn độc trôi nổi trên không trung, giữ thế chờ phát động mà hơi chấn động.

Triệu Nhất chậm rãi ngẩng đầu.

Ánh mặt trời chiếu lên mặt, chiếu sáng đôi mắt không ánh sáng của hắn, cũng chiếu sáng vẻ khinh bỉ nhàn nhạt trên mặt hắn.

Hắn ngẩng đầu "nhìn" những phi kiếm này một cái, sau đó liền xoay người đạp mặt nước Vị Hà phía sau.

Hắn như đi trên mặt đất bằng phẳng, lại không lặng yên không một tiếng động như Dạ Sách Lãnh trở về Trường Lăng năm đó, khi bước chân rơi xuống mặt nước như sấm rền không ngừng vang vọng.

Hắn không nói gì, nhưng tiếng bước chân cực kỳ có lực lượng này lại đang nói cho chủ nhân của những phi kiếm này,

- Tu hành giả Triệu Kiếm Lô ta sao có thể là dạng giậu đổ bìm leo?

Đây chính là kiêu ngạo của Triệu Kiếm Lô.

Ngay cả đối với Nguyên Vũ cũng không ngoại lệ.

Đạm Đài Quan Kiếm thở dài một tiếng.

Y cũng quay người lại, rời đi.

Trịnh Tụ chiến vong, Nguyên Vũ lúc này bị thương rất nặng, hai người một chết một trọng thương như vậy đối với Mân Sơn Kiếm Tông cùng Ba Sơn Kiếm Tràng mà nói, đều là kết quả rất tốt. (chiến vong: đánh đến chết)

Nhưng trong nháy mắt Trịnh Tụ hóa tro biến mất, trong lòng y có chút trống rỗng, không biết vì sao y có chút đồng tình với cuộc đời này của Trịnh Tụ.

- Cũng là một người đáng thương.

Trong lòng y thầm nói như vậy, nhưng lập tức lại nhịn không được cười cười tự giễu.

Có lẽ do Trịnh Tụ biểu hiện ra kiếm ý quá hoàn mỹ trong trận chiến này, thế cho nên y chịu chút lây nhiễm.

Có lẽ nhiều năm như vậy, Trường Lăng và thiên hạ có những người như Trịnh Tụ này tồn tại thì mới có thể đặc sắc như thế.

Có lẽ một đoạn thời gian rất dài trong tương lai, bất kể thiên hạ này thuộc về ai thì đều sẽ tịch mịch một chút.

Cảm xúc của Đạm Đài Quan Kiếm là cảm xúc của đại đa số người Tần trong và ngoài bến tàu lúc này.

Trận chiến giữa Trịnh Tụ và Nguyên Vũ sinh ra rất nhiều biến hóa khiến bất cứ kẻ nào cũng không thể tưởng tượng được, nhất là tinh thần nguyên khí trong hạt sen Linh Liên cuối cùng.

Nhất là rất nhiều người biết ẩn tình, biết Trịnh Tụ tốn vô số tâm huyết trên hạt sen Linh Liên này, mà khi Nguyên Vũ bị trọng

thương ở Lộc Sơn Hội Minh, sau khi hai người xuất hiện khoảng cách, Trịnh Tụ lại chậm chạp không chịu đưa hạt sen Linh Liên chữa thương cho Nguyên Vũ, mà y cuối cùng cũng hiệp nghị thành công với nàng, mới rốt cục có được đồ vật này.

Chuyện này giống như Trịnh Tụ cất giấu độc, nhưng Nguyên Vũ lại nghĩ hết phương pháp, trả giá rất lớn, cầu xin Trịnh Tụ cho mình uống độc như vậy.

Trận chiến này từ ý nghĩa nào đó mà nói đã là nơi hội tụ thủ đoạn của rất nhiều môn phái trong thiên hạ, từ Phù đạo đến luyện kiếm, rồi đến thể tu, âm thần quỷ vật... Đã là trận chiến đặc sắc nhất sau trận chiến của Vương Kinh Mộng ở Trường Lăng, ngay cả trận chiến giữa Vương Kinh Mộng và Triệu Tứ cũng không thể so sánh với trận chiến này.

Nhưng bất kể quá trình của trận chiến này như thế nào, khi trận chiến này kết thúc, bất kể nhìn một kiện phượng y bay bổng kia, hay là nhìn Nguyên Vũ mặc dù đã không còn kêu đau đớn nữa, nhưng thân thể còn đang khống chế không được run rẩy, tất cả mọi người đều có loại cảm giác mất mát.

Trịnh Tụ thật sự chết đi, biến mất như vậy sao?

Khi đại đa số người còn chưa kịp lấy lại tinh thần, Từ Phúc xuất hiện bên cạnh Nguyên Vũ.

Từ Phúc dùng một bộ áo bào mới che đi nửa thân thể Nguyên Vũ, trong nháy mắt sau đó, thân ảnh lão và Nguyên Vũ đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người, trở lại trong một chiếc xe ngựa đã phóng nhanh tới ở phía sau.

Trong nháy mắt Nguyên Vũ ngồi vững trong xe ngựa này, một tiếng rên rỉ thống khổ lại vang lên từ trong miệng y.

Trên da thịt bên ngoài thân thể y vang lên một hồi thanh âm tê

tê.

Một ít nguyên khí lộn xộn ngưng tụ vả lại tràn ngập sát ý bị y bức ra từ trong thân thể, xé nát áo bào mới được khoác lên người y.

- Lại đến mức này, lại dừng ở đây! Con điếm này!

Đôi môi Nguyên Vũ mím chặt, theo một ngụm máu ứ ra khỏi miệng, y phát ra một tiếng trầm thấp đến cực điểm như thú rống.

Ngay thời điểm này, y đã không thể khống chế được cảm xúc của bản thân.

Trong suốt cuộc đời của mình, tâm trạng của y chưa bao giờ kích động như lúc này, cũng chưa bao giờ nói những lời mất lý trí, chưa bao giờ thất thố như vậy.

Từ Phúc không tiến vào toa xe ngựa này của y.

Lão ở trong một chiếc xe ngựa phía trước Nguyên Vũ, với tu vi của lão thì cũng rất dễ dàng nghe được thanh âm như vậy.

Từ Phúc hít sâu một hơi, có chút thống khổ nhắm hai mắt lại.

Trong trận chiến Trường Lăng năm đó, lão lựa chọn Nguyên Vũ và Trịnh Tụ, theo lão thấy, Nguyên Vũ chính là Hoàng thất chính thống, với lực lượng của hai người này, việc vương triều Đại Tần thống nhất thiên hạ sẽ không quá xa xôi.

Hiện tại ngay cả hai nước Sở, Yến cũng đã bị tiêu diệt, chỉ có vương triều Đại Tề kéo dài hơi tàn, chuyện vương triều Đại Tần thống nhất thiên hạ đích xác đã không quá xa xôi.

Thế nhưng hai người mà lão coi trọng năm đó lại thành ra như thế này.

Làm sao đến mức này, nghĩ lại đã không còn ý nghĩa.

Mấu chốt là kết cục như thế nào?

Lão hít một hơi thật sâu, lại giống như hút cả mùa đông vào, trong cơ thể vô cùng rét lạnh.

Toàn bộ trong và ngoài bến tàu đều là một mảnh ảm đạm.

Nữ chủ nhân ngày xưa của Trường Lăng, thiên tài mạnh nhất từ trước đến nay của quận Giao Đông, đồng thời hội tụ rất nhiều thủ đoạn của đại Tông sư trong thiên hạ, nhưng vẫn bại dưới Đế vương cường đại của Trường Lăng.

Là người Trường Lăng thì nên cảm thấy vui mừng và kiêu ngạo.

Nhưng Hoàng đế Nguyên Vũ cứ như vậy cưỡi xe ngựa rời đi.

Hơn nữa trước khi thân ảnh vị Đế vương cường đại này biến mất, tất cả mọi người tận mắt nhìn thấy Triệu Nhất thu kiếm khiến cho tất cả Kiếm sư Đại Tần trong bến tàu như lâm đại địch, ai cũng thấy được tên Đế vương này thống khổ cùng bị thương.

Dường như vị Thánh thượng hiện tại rất khác với người trong tâm trí của bọn họ.

Y có thực sự thắng không?

Đại đa số mọi người thậm chí bắt đầu bối rối.

Không chỉ vô địch trong ấn tượng, mà ngay cả rất nhiều chuyện, dường như đều rất khác với Thánh thượng trong trí nhớ của bọn họ.

.....

Quan đạo rộng lớn nhất đương nhiên dành cho chiếc xe ngựa của Hoàng đế Nguyên Vũ trở về Hoàng thành, theo đó bắt đầu khởi động còn có rất nhiều xe ngựa của Tu hành giả, chiến xa của

quân đội.

Nhiều xe ngựa không thuộc về những người bên trên bị ngăn chặn ở trên một số con đường nhỏ.

Nhưng hiện tại trong những xe ngựa bị ngăn chặn này, kỳ thật cũng có rất nhiều tồn tại đối với cả thiên hạ lúc này mà nói đều được coi là nhân vật trọng yếu.

Trong thiên địa vẫn có nguyên khí hỗn loạn lưu động, thổi qua rèm xe ngựa.

Triệu Cao đang ở trong một chiếc xe ngựa bị chặn chết như vậy.

Mỗi một lần rèm xe lắc lư, ánh sáng trong xe liền chuyển từ sáng sang tối, từ tối chuyển sang sáng, giống như có một thế giới tiêu tan ở trước mặt hắn.

Hắn đờ đẫn nhìn trước mắt không ngừng lóe sáng, ánh mắt cũng không hề nhìn về chiếc xe ngựa của Hoàng đế Nguyên Vũ kia, nhưng tâm tình trong lòng hắn cũng phức tạp đến cực điểm.

Trịnh Tụ rốt cục đã chết.

Cảm giác đại cừu được báo như thế nào?

Dường như chưa chắc đã vui vẻ.

Nhưng con người gặp gỡ dường như luôn luôn rất mộng ảo.

Sau khi hắn hóa thân thành danh y tiến vào Hoàng cung, sau khi làm ra những chuyện này, hắn cũng thật không ngờ mình có thể sống lâu.

Nhưng khi Trịnh Tụ chết đi, khi Thần Đô Giám đã biến mất, khi thuộc hạ trung thành ngày xưa của Trịnh Tụ đều biến mất... Rất nhiều điều hắn đã làm dường như không dễ dàng bại lộ như

vậy.

Nguyên Vũ hiện cũng bị thương nặng.

Mà hắn lại nắm giữ tất cả y quan trong Hoàng cung Đại Tần, thậm chí nắm trong tay rất nhiều quyền thế vô hình.

Hắn dường như không còn là một phế vật gần đất xa trời sau khi thực hiện được việc báo mối thù lớn.

Đối với toàn bộ thiên hạ mà nói, bắt đầu từ lúc này hắn đột nhiên trở nên trọng yếu hơn.

Q8 - Chương 211: Chán trường sinh

Người trong và ngoài bến tàu lần lượt rời đi.

Đối với thế giới người tu hành mà nói, người chết chính là Trịnh Tụ, là Tu hành giả ưu tú nhất từ trước đến nay của quận Giao Đông, là một trong những người có thực lực đứng đầu thiên hạ hiện tại.

Nhưng đối với người Trường Lăng bình thường mà nói, người chết lại là nữ chủ nhân của nơi đây, hơn nữa là người chính thức nắm giữ Trường Lăng mười mấy năm nay.

Thực ra trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ, mười mấy năm sau khi đăng cơ, đại đa số thời gian Nguyên Vũ đều dùng để tu hành.

Trước ngày hôm nay, tất cả người Trường Lăng đều chỉ có ấn tượng với vẻ lãnh khốc và phản bội của Trịnh Tụ.

Nhưng khi bọn họ thực sự mất đi vị nữ chủ nhân này, khi họ bắt đầu cúi đầu suy tư, trái tim của bọn họ có một số cảm xúc không thể giải thích.

Những câu chuyện cũ của triều đình làm cho bọn họ xúc động hay phẫn nộ còn lâu mới chân thật bằng trận chiến xảy ra trước mắt bọn họ hôm nay.

Mấy năm nay tất cả bọn họ đều thường nghe nàng lãnh khốc với đối thủ của mình cỡ nào, lúc tập trung quyền thế trong tay lại vô tình như thế nào, nhưng mười mấy năm qua, người Trường

Lăng thật sự không được sống tốt sao?

Đại đa số mọi người có rượu để uống, có thịt để ăn, có cuộc sống phong phú và ổn định.

Tất cả bọn họ đều đã thích ứng với phương thức quản lý Trường Lăng của nữ chủ nhân này, cũng đã quen với cuộc sống như vậy.

Nhưng bắt đầu từ hôm nay, bọn họ phải bắt đầu thích nghi với một Trường Lăngkhông có nữ chủ nhân này.

Sẽ có khác biệt như thế nào?

Tất cả những người bình thường không thể nhìn ra quá xa này rất bối rối và lộn xộn.

Tin tức Hoàng hậu Trịnh Tụ của Đại Tần chết đi, giống như gió khuếch tán dọc theo cánh đồng.

.....

Một phong mật tín truyền tin tức Trịnh Tụ chết rất nhanh đã đến quận Giao Đông.

Đinh Ninh mở lá thư này ra, lúc hắn buông xuống, lá thư này cũng hóa thành bụi bặm tiêu tán.

Hắn đi về phía chỗ cao vách núi, nhìn về phía mặt biển, nhìn về phía các nơi ở quận Giao Đông.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết xuất hiện ở phía sau hắn, cũng im lặng chứ không nói gì.

- Mặc dù đã không thèm để ý, hơn nữa đã sớm đoán được sẽ là như thế, nhưng khi thực sự nghe được tin tức này, vẫn nhịn không được có chút bi thương.

Đinh Ninh cũng không hề che giấu, nhẹ giọng nói một câu này.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết rất rõ tâm tình của hắn.

Giống như năm đó, nàng cũng hận Vương Kinh Mộng như vậy, nhưng khi nghe được tin hắn chết trận ở Trường Lăng, nàng cũng cực kỳ bi thương.

Nàng không nói gì, chỉ nắm lấy tay Đinh Ninh.

Đinh Ninh nhẹ nhàng cười cười.

Hắn thở phào một cái.

Nhân sinh thật sự rất kỳ quái.

Có một số người cũng rất lạ.

Khi thế giới này xuất hiện người tu hành tới nay, thứ rất nhiều người theo đuổi dường như là sống lâu dài hơn, cực hạn chính là Trường sinh.

Nhưng mặc kệ người khác như thế nào, trong mắt hắn hiện tại, Trường sinh thật sự có ý tứ sao?

Một đoạn tuế nguyệt chính là một đoạn tâm tình vĩnh hằng.

Kinh nghiệm và ký ức trưởng thành nhiều khi không thể nào thay thế được.

Khi bằng hữu càng ngày càng ít, ngay cả kẻ thù cũng dần dần ít đi.

Nếu thật sự có thể Trường sinh, bằng hữu cùng địch nhân ngày xưa từng người từng người mất đi, mặc dù lại có bằng hữu cùng địch nhân mới, nhưng năm tháng qua đi không quay về, người mới cuối cùng cũng là hậu bối, chỉ có thể không ngừng nhắc nhở mình đã rất già.

Quá già mà không trở về, thực sự sẽ không mệt mỏi?

Tin tức truyền ra ngoài Âm Sơn, truyền đến sâu trong thảo nguyên.

Trong thảo nguyên cỏ mọc én bay, bà lão Ô Thị nhìn mật báo chi tiết về trận chiến này, cũng không có bất kỳ cảm giác sung sướng nào.

Đinh Ninh đã trải qua quá nhiều chuyện, từ một kiếm khách trẻ tuổi thiên phú tuyệt luân đến thủ lĩnh chốn tu hành mạnh nhất, sau đó lại bước lên con đường báo thù như vậy, đi lòng vòng đến cuối cùng, qua mười mấy năm mới rốt cục tiếp cận chuyện muốn hoàn thành năm đó.

Mặc kệ Đinh Ninh hiện tại nhìn qua có trẻ tuổi hay không, hắn sớm đã không còn là Kiếm sư trẻ tuổi không ai bì nổi dưới nắng mai năm xưa.

Hắn bắt đầu lưu luyến, đã nói lên tâm tình của hắn đã bắt đầu già đi.

Giống như Triệu Tứ, Bạch Sơn Thủy, đều là như thế.

Nhưng bà lão này thực sự đã già.

Già đến nỗi bắt đầu quên rất nhiều điều, thậm chí sẽ càng đáng sợ, sẽ cảm thấy rất nhiều điều không có ý nghĩa.

Cho nên đối với bà lão này mà nói, rất nhiều đại sự trên đời này mang đến cho bà vui mừng lại không bằng lúc bà đi dạo phát hiện một cụm hoa mà bà rất thích nở rộ, còn không bằng hai con chó bà nuôi đẻ được một đoàn cún nhỏ.

Tin tức truyền đến Yến cảnh.

Hoặc có thể nói là Tần cảnh.

Bởi vì vương triều Đại Yến đã không còn tồn tại nữa.

Trong doanh quân khổng lồ của quân Tần ở Yến cảnh là một mảnh tĩnh mịch.

Tất cả các tướng lĩnh đều có tâm tình nặng nề nhìn thống soái Bạch Khải của bọn họ.

Bạch Khải có thể đi đến địa vị ngày hôm nay, phần lớn đều là do Trịnh Tụ phá cách đề bạt.

Trịnh Tụ chết, sẽ ảnh hưởng đến gã như thế nào?

- Trước quan tâm một chút việc cung cấp lương thực cho quân đội có vấn đề hay không.

Nhưng điều khiến bọn họ không ngờ tới chính là, Bạch Khải chỉ giao phó một câu này, liền đi ra khỏi doanh trướng nghị sự.

Gã đi vào doanh trướng của Tịnh Lưu Ly, nói cho nàng nghe tin tức này.

- Mạnh hơn nhiều so với ta nghĩ.

Tịnh Lưu Ly là người bình tĩnh nhất, nàng chỉ nói:

- Thật không ngờ ngay cả hạt sen Linh Liên như vậy mà nàng cũng lợi dụng, đây mới là vật bản mệnh chân chính được nàng dưỡng trong nhiều năm. Nhưng như vậy sẽ khiến mọi chuyện trở nên đơn giản hơn, nàng đã làm cho Nguyên Vũ bị thương nặng như vậy, có lẽ hắn đang trốn trong đại trận Hành cung mà Lý Tư xây dựng cho hắn, không đi đâu được. Kế tiếp sẽ hoàn toàn không thể ngăn cản và lợi dụng hai chúng ta.

- Ta đoán ngươi muốn trực tiếp để ta dẫn quân vào đất Tề, không để ý đến quân lệnh của hắn.

Bạch Khải nhìn Tịnh Lưu Ly, nói:

- Khi ta nhìn thấy những tin tức này, nghị sự cùng những thuộc của ta, liền nghĩ đến ngươi sẽ nghĩ như vậy.

- Ngươi đoán không sai, đúng là ta nghĩ như vậy, ta còn đoán quân lệnh của Nguyên Vũ chắc hẳn sẽ tới rất nhanh, chắc hẳn hắn sẽ cho ngươi thu binh trở về Trường Lăng.

Tịnh Lưu Ly cười lạnh,

- Dù sao ngươi cũng là cọng rơm cứu mạng của hắn lúc này.

Bạch Khải không nghi ngờ câu nói này, chỉ lắc đầu, nói:

- Muốn dẫn quân vào Tề không hề đơn giản như vậy, sức chiến đấu của quân Tề mặc dù không tốt, nhưng cấp dưỡng sẽ có vấn đề, đặc biệt là sau khi ta dẫn quân hoàn toàn không để ý đến mệnh lệnh của Nguyên Vũ, đừng nói quân lương, ngay cả chiến xa quân mã cũng sẽ có vấn đề. Không có đủ quân mã, chiến xa, quân đội của ta hiện tại còn chưa tiếp xúc với quân Tề, đã mệt mỏi không còn chiến lực cùng chiến ý.

- Những thứ mà ngươi nghĩ không có cách nào này, ta lại biết có người có biện pháp.

Tịnh Lưu Ly nhẹ nhàng cười cười,

- Hiện tại thế lực Trần Thắng đang dần lớn ở biên giới hai nước Yến Tần, không phải là tên được gọi là con phá của của Tạ gia - Tạ Trường Thắng sao?

Những lời như vậy cũng không khiến Bạch Khải khiếp sợ quá nhiều.

Gã chỉ hơi nhíu mày, cực kỳ bình tĩnh nói,

- Chỉ cần ngươi có thể đảm bảo cấp dưỡng, ta sẽ cùng ngươi hoàn thành trận đại chiến này.

Tịnh Lưu Ly cũng bình tĩnh gật đầu,

- Ngươi có thể bắt đầu chuẩn bị.

Bạch Khải gật đầu, không nhiều lời nữa, lập tức rời khỏi doanh trướng này.

Tịnh Lưu Ly lại hiếm thấy lấy bút mực ra bắt đầu viết thư.

Nàng hiếm khi viết, cho nên chữ viết không hề dễ nhìn, nhưng bên trong nét bút lại ẩn chứ kiếm ý, trông giống như tạo thành một phong cách riêng.

Nàng viết rất cẩn thận, biểu thị ra tất cả những suy nghĩ của mình, kể cả chuyện bây giờ muốn làm đều viết trên lá thư này.

Q8 - Chương 212: Dây dưa mãi mãi

Tin tức Trịnh Tụ qua đời còn đang lan truyền đến những địa phương càng xa xôi hơn.

Thậm chí ở vương quốc man di bên ngoài biên cương vương triều Đại Yến, rất nhiều vua bộ lạc nghe được nữ chủ nhân Đại Tần này kết thúc đều có âu sầu trong lòng.

Bất kể vương triều Đại Tần hay là hai nước Yến Tề, ở những vương quốc hoặc bộ lạc vùng sâu vùng xa sống bằng nghề săn bắn cá này, đều được gọi chung là vương triều Trung Nguyên.

Vương triều Trung Nguyên mang ý nghĩa giàu có và khai hóa, những vương quốc hoặc bộ lạc xa xôi này thực ra phần lớn đều muốn dẫn quân đột phá lãnh thổ, chia một chén canh từ trong tay những vương triều Trung Nguyên này, hoặc trở thành một phần tử trong đó.

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, quận Giao Đông vẫn luôn bị cựu quý tộc của vương triều Đại Tần khinh thường, cũng chính bởi vì quận Giao Đông ở trong mắt bọn họ không khác gì những bộ lạc ngư dân toàn thân tràn ngập mùi tanh.

Quận Giao Đông và Trịnh Tụ thực ra đã thoáng trở thành đối tượng phản nghịch thành công trong lòng những bộ lạc man di này.

Hơn nữa sau khi Trịnh Tụ trở thành nữ chủ nhân của Trường Lăng, rất nhiều chiến dịch với bọn họ đều xuất phát từ tay nàng, Trịnh Tụ lại là tồn tại thần thánh của rất nhiều thủ lĩnh bộ lạc

man di.

Sợ hãi, tôn trọng, thờ phụng

Rất nhiều thủ lĩnh bộ lạc man di là địch với Trịnh Tụ, thực ra đều rất chờ mong một ngày nào đó có thể gặp được vị nữ hoàng truyền kỳ tập hợp mỹ mạo và cường đại vào một thân này.

Nhiều người vì vậy mà tâm tình không tốt một cách khó hiểu.

Nhất là một số Man vương ngày xưa cho vương triều Đại Yến mượn binh, rất nhiều lần trong quá khứ, tuy biết rõ không có khả năng, nhưng đều luôn miệng nói muốn đánh vào Trường Lăng, bắt Trịnh Tụ để làm phi tử của mình.

Hiện tại Trịnh Tụ vừa chết, cho dù đề tài câu chuyện mà ngày thường phán đoán và tìm niềm vui đều không có, giống như bỏ lỡ một tiết mục trọng yếu nào đó, sau này sẽ không có nữa.

Một tên vua bộ lạc nào đó tức giận đập vỡ ly rượu yêu thích của mình.

Một tên vua bộ lạc khác lại đốt đi một bộ cẩm y được chuẩn bị để mặc lúc vào Trường Lăng.

.....

Bầu không khí của rất nhiều Hoàng cung đều rất lạnh, rất quỷ dị.

Nhưng nơi có bầu không khí lạnh nhất, quỷ dị nhất đương nhiên là Hoàng cung Trường Lăng.

Hoàng đế Nguyên Vũ sau khi bị thương rời khỏi bến tàu, nhưng không trở về Hoàng cung nước Tần ở Trường Lăng, mà trực tiếp đến cung điện A Phòng mới xây dựng dưới chân núi Ly Sơn.

Hoàng cung ở đó thực sự rất mới, rất hùng vĩ và có quy mô lớn

hơn.

Một số dinh thự của quan viên cũng đang lục tục di dời về phía bên kia.

Nhưng ít nhất trước đó, hoàn toàn không có ý chỉ muốn phế bỏ Hoàng cung Trường Lăng.

Đại đa số cung nhân vẫn còn ở Hoàng cung Trường Lăng. (cung nhân: người hầu trong cung)

Cho nên hai nơi này lại cực kỳ quạnh quẽ.

Trong hai Hoàng cung có rất ít người.

Đều rất giống một tòa thành chết, tử khí um tùm.

Bên trong những vị vua trong thiên hạ, tâm tình của người có ý vị sâu xa nhất chính là Nguyên Vũ lúc này.

Nhưng ngoại trừ Nguyên Vũ, ai có thể biết cảm xúc của y lúc này?

.....

Nguyên Vũ ở trong một gian tẩm cung ở sâu nhất A Phòng cung.

Tất cả đồ dùng trong tẩm cung này của y đều dùng một loại ngọc đen kỳ dị chế thành, mặc dù trên giường trải đệm mềm mại nhất thế gian, nhưng đối với Nguyên Vũ lúc này mà nói, vẫn quá cứng rắn như trước.

Y lúc này rất mệt mỏi, chiến đấu cùng đối thủ có lực lượng ngang nhau sẽ tiêu hao cực nhiều tinh khí thần, trận chiến này hao tổn tâm thần của y càng sâu hơn lúc ở Lộc Sơn Hội Minh.

Thứ y cần nhất là nghỉ ngơi, nhưng y lại không thể ngủ.

Bất cứ tư thế nào cũng không thể ngủ ngon.

Cánh tay bị thương của y đặt trên đệm giường, không dám có bất kỳ động tác nào, nhưng mặc dù vậy. Cái loại đau đớn này vẫn làm cho thân thể y không ngừng run rẩy.

Xương cốt vỡ vụn, kinh mạch cắt đứt, rất khó phục hồi.

Trong một thời gian rất dài, y chỉ có thể nằm yên.

Nhưng trong nhận biết của y, điều thống khổ nhất đến từ chân nguyên chảy xuôi trong cơ thể mình.

Đối với Tu hành giả như y mà nói, chân nguyên chính là chất dinh dưỡng mà khí huyết cung cấp cho toàn thân y, trong quá trình tu hành vô số năm, dung hợp tinh hoa thiên địa linh khí, không ngừng loại bỏ tạp chất, không ngừng ngưng luyện, không ngừng biến hóa, chân nguyên chảy xuôi trong cơ thể y sớm đã là Linh dược tốt nhất thế gian, hơn nữa là Linh dược thích hợp nhất với bản thân y.

Những Linh dược này thúc đẩy cơ năng thân thể y không ngừng tăng cường, làm cho y có được tinh lực càng mạnh mẽ, thậm chí không ngừng kích phát tiềm lực của bản thân.

Nhưng chân nguyên chảy xuôi trong cơ thể y hiện tại đã không còn như vậy.

Khi Trịnh Tụ chiến đấu với y lại đột nhiên dẫn dắt tinh thần nguyên khí mà ngay cả y cũng không thể phát hiện, mặc dù ở bên ngoài xem ra, y đã một lần bức toàn bộ tinh quang ra khỏi thân thể.

Nhưng lực lượng nguyên khí cùng chất bẩn thực chất lại có bản chất khác nhau.

Giống như vô số cương châm như lông trâu đâm vào trong cơ

thể có thể nhổ bỏ dễ dàng, nhưng trong quá trình tu hành của rất nhiều Tu hành giả, mượn một ít dược tính nhanh chóng tăng lên Linh khí sớm đã dung hợp cùng huyết dịch, hoàn toàn không cách nào phân chia lẫn nhau mà khó có thể nhổ bỏ.

Chân nguyên, khí hải trong cơ thể y trải qua những tinh thần nguyên khí này hành tẩu, chiếu rọi, thẩm thấu tất cả địa phương, đều đã trở nên hoàn toàn không giống nhau.

Trong nhận biết của y hiện tại, chân nguyên của y làm cho bản thân y đều cảm thấy có chút xa lạ.

Xa lạ là bất lợi.

Mặc dù lực lượng chân nguyên không hề suy giảm chút nào, nhưng chân nguyên chảy xuôi trong cơ thể y lại giống như là độc dược mãn tính.

Đây thực sự là vương vấn không dứt được, dây dưa không hết... Trịnh Tụ mặc dù đã chết, nhưng phần lực lượng đặc hữu thuộc về nàng, lực lượng nguyên khí của nàng còn đang không ngừng ăn mòn thân thể cùng ý chí, bao gồm cả lòng tin của y.

Ngay cả lột cái bóng Trịnh Tụ ra khỏi đầu mà cũng không thể.

- Quá ác độc!

Y điên cuồng tức giận một cách vô cơ, khuôn mặt vặn vẹo, mắng ra tiếng thấp giọng mà thê lương ở trong tẩm cung không có người nào khác này.

Chính y cũng không nhớ rõ đây là lần thứ mấy.

Mà ở sâu trong đầu y lại tựa như có một Trịnh Tụ sống động đứng thẳng, đang nở nụ cười khinh bỉ, đang trào phúng y, những hạt sen Linh Liên kia vốn là đồ vật thuộc về một mình nàng, vốn là chính y muốn phục dụng.

Trong thanh âm trào phúng của Trịnh Tụ, còn có một câu rõ ràng và vang lên nhiều nhất chính là,

- Từ hôm nay trở đi, tu vi của ngươi chỉ có thể sa sút mà sẽ không thể tăng lên nữa.

- Chẳng lẽ Quả nhân thật sự muốn giống Vương Kinh Mộng năm đó, bại ở trong tay ngươi sao?

Khuôn mặt Nguyên Vũ từ vặn vẹo đến đờ đẫn, y rốt cục tạm thời rút ra bóng dáng cùng thanh âm Trịnh Tụ ở trong đầu, sau đó tuyên bố hai đạo mệnh lệnh,

- Triệu Bạch Khải trở về Trường Lăng,

- Lệnh Triệu Cao đến A Phòng cung.

Một vị lão nhân nghe thấy tiếng Nguyên Vũ trong A Phòng cung.

Lão là Từ Phúc.

Lão nhịn không được nhẹ giọng thở dài một tiếng.

Lúc này lão đột nhiên nghĩ đến, Nguyên Vũ cho tới nay dường như chỉ là cô đơn, bên cạnh y dường như cho tới bây giờ đều không có bằng hữu.

Cũng vào lúc này, ngoài cửa lão vang lên tiếng bước chân.

Một quan viên đã đưa đến một lá thư.

Điều làm lão cực kỳ khiếp sợ chính là, khi lão nhận được phong thư này, liền biết nó đến từ Ba Sơn Kiếm Tràng, đến từ Đinh Ninh.

Lão cực kỳ quen thuộc chữ viết trên lá thư, hoàn toàn giống với chữ viết của Vương Kinh Mộng ngày xưa.

Mà nội dung trong đó lại làm cho thân thể lão đều bắt đầu hơi run rẩy.

Trong thư chỉ hỏi một câu, lão có để ý đến sinh tử và tương lai của mấy trăm đồng nam đồng nữ kia hay không?

Q8 - Chương 213: Cung thâm

Coi như chó mèo được nuôi lớn từ nhỏ thì đều sẽ sinh ra một ít tình cảm, huống chi là người.

Những đồng nam đồng nữ kia đã được chọn ra từ khi còn nhỏ, dùng Linh dược tốt nhất tẩy tủy phạt cốt, tiêu hao không biết bao nhiêu tài nguyên của toàn bộ vương triều Đại Tần.

Nhưng Linh dược cùng các tài nguyên tu hành khác đắp vào những đồng nam đồng nữ này, lại hoàn toàn không thể so sánh với tâm huyết của lão dành cho bọn họ.

Mỗi một người trong những đồng nam và nữ này đều được lão dốc lòng dạy dỗ, trong nhiều năm phiêu bạt ở hải ngoại như vậy, đây chính là những gì lão có được.

Làm sao có thể không quan tâm?

Chẳng qua lão không tin Vương Kinh Mộng ngày xưa, Đinh Ninh ngày hôm nay sẽ dùng sinh tử của những người này để áp chế lão.

Nếu lão không đáp ứng điều kiện của Ba Sơn Kiếm Tràng, bọn họ sẽ cực kỳ vô tình giết chết những đồng nam đồng nữ này sao?

Thế nhưng đối phương lại không đề cập tới bất kỳ một yêu cầu nào.

Là Đinh Ninh muốn gặp mặt nói chuyện với lão một chút sao?

Chỉ có một dòng chữ như vậy, lão hoàn toàn không thể nào có được đáp án.

Lão hít sâu một hơi, chuyển ánh mắt rời khỏi lá thư này, mà trong nháy mắt ngẩng đầu lên, trong đầu lão liền tràn ngập dự cảm không lành.

- Chuẩn bị xe ngựa, chạy tới Quan Trung.

Lão ra lệnh cho một số tên người hầu bên ngoài cửa.

Khi những người hầu vẫn luôn đi theo lão từ lúc ở hải ngoại bắt đầu nhanh chóng sắp xếp xe ngựa, trong Hoàng cung Trường Lăng cũng bắt đầu bối rối.

A Phòng cung ở Ly Sơn cách Trường Lăng cũng không xa, hơn nữa dùng phong hỏa để truyền tin với Trường Lăng, khi mệnh lệnh của Nguyên Vũ được phát ra từ tẩm cung này, Phong Hỏa đài cũng đã nhanh chóng đốt lên khói lửa, phối hợp với cờ hiệu ám ngữ trực tiếp truyền mệnh lệnh của Nguyên Vũ vào Hoàng cung Trường Lăng.

Tất cả y sư trong Hoàng cung Trường Lăng đã sớm chờ đợi, kể cả một số loại thuốc chữa thương cũng đã được chuẩn bị đầy đủ.

Nhưng không ai biết khi nào mệnh lệnh của Nguyên Vũ sẽ đến.

So với thương thế mà nói, chuyện khiến trong lòng tất cả những y sư này càng sợ hãi chính là tâm trạng của Nguyên Vũ.

Nhưng khi mệnh lệnh chính thức truyền đến, Triệu Cao thống lĩnh những y sư này lại cực kỳ bình tĩnh.

Bởi vì chuyện báo thù của hắn đã hoàn thành, đối với hắn mà nói, mỗi một ngày còn sống tiếp theo đều là phần còn lại của cuộc đời hắn.

Hắn leo lên xe ngựa, đóng chặt cửa sổ xe, rất bình yên nhắm mắt lại, thậm chí còn ngủ trưa một lát, cho đến khi phu xe gõ nhẹ cửa xe, nhắc nhở hắn đã tiến vào A Phòng cung.

Hắn ở trong xe ngựa dùng một ít dầu thuốc mát lạnh xoa xoa ót, làm cho mình nhanh chóng tỉnh táo lại.

Rất nhiều kiến trúc trong A Phòng cung đều tỏa ra một loại khí tức mới mẻ, nhưng theo cung nhân dẫn đường đi lại trong đó, hắn lại chú ý tới khu vực điện lớn này, dường như ngay cả bất kỳ một loại côn trùng nào đều không có.

Không chỉ không có côn trùng, cả ngọn núi dường như đều yên tĩnh, hoặc có gió đang lưu động, nhưng không phát ra bất kỳ thanh âm nào.

Càng đi vào sâu trong A Phòng cung này, lại càng có một loại hương vị khó tả, chẳng qua hắn hiện tại đã không phải là một người tu hành, cho nên hoàn toàn không thể cảm giác được loại hương vị khó tả này xuất phát từ nơi nào.

- Ngươi không mang theo hòm thuốc.

Khi cách cửa tẩm cung của Nguyên Vũ chừng trăm bước, một thanh âm nặng nề uy nghiêm đã từ trong đó vang lên.

Hai gã quan viên dẫn đường phía trước theo bản năng khom người hành lễ, ngay cả hô hấp cũng dừng lại.

- Trước tiên phải xem qua bệnh tình mới có thể dùng thuốc, cho nên mang theo thuốc lúc này cũng vô dụng.

Triệu Cao cũng theo đó hành lễ, nói.

- Vào đi.

Thanh âm từ sâu trong tẩm cung lại vang lên.

Trong tẩm cung, Nguyên Vũ lại không nằm, y ngồi trên ghế rồng trước giường, dáng ngồi rất thẳng.

Y dùng một loại ánh mắt rất lạnh lùng mà uy nghiêm nhìn

Triệu Cao đi vào cửa.

- Tham kiến Thánh thượng.

Triệu Cao hành lễ với Nguyên Vũ lần nữa, sau đó kính cẩn nói:

- Thần phải cách thánh thượng gần hơn một chút, nếu không không thể quan sát được bệnh tình.

Nguyên Vũ không lên tiếng, chỉ chậm rãi gật đầu.

Triệu Cao giống như xuyên qua đêm tối yên tĩnh, đứng trước người Nguyên Vũ.

Hắn cẩn thận quan sát khí sắc Nguyên Vũ thật lâu, thậm chí dùng ngón tay bắt mạch, nhưng vẫn chưa dành nhiều thời gian trên vết thương nửa thân thể Nguyên Vũ, sau đó hắn lại hành lễ lần nữa, nhẹ giọng nói:

- Đối với người bình thường mà nói thì giống như nhiễm trùng máu, đối với người tu hành mà nói lại là chân nguyên dị biến.

Thần sắc Nguyên Vũ không thay đổi, thậm chí không có bất kỳ đáp lại nào.

Triệu Cao nói:

- Có hai loại phương pháp trị liệu.

Trong mắt Nguyên Vũ lúc này mới lóe ra hào quang khác thường,

- Hai loại?

- Có một loại Thần nghĩ Thánh thượng sẽ không dùng.

Triệu Cao nói.

Nguyên Vũ nhìn hắn,

- Nói cả hai xem.

- Một loại chính là tán công, nếu đã là chân nguyên xảy ra vấn đề, vậy chỉ có hoàn toàn xóa bỏ đi chân nguyên, bắt đầu tu hành lại từ đầu, nhưng muốn tu hành đến cảnh giới như Thánh thượng lúc này một lần nữa, lại không biết phải mất bao nhiêu thời gian, cho nên thần cho rằng Thánh thượng sẽ không dùng.

Triệu Cao nhìn Nguyên Vũ, nói:

- Một loại khác chính là lấy độc trị độc.

- Chuyện này thật là mới mẻ.

Nguyên Vũ cười lạnh,

- Quả nhân còn chưa từng nghe nói trong tu hành có cái gọi là lấy độc trị độc.

Triệu Cao đón nhận ánh mắt của y, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói:

- Đã là chân nguyên không thể thích ứng, vậy dùng thuốc thay đổi hoàn toàn chân nguyên, đồng thời thay đổi thân thể, khiến cho hai thứ tiếp nhận lẫn nhau cũng là chuyện không phải không thể. Làm ví dụ đơn giản nhất, nếu dùng thủ đoạn âm thần quỷ vật cường đại của vương triều Đại Tề, hoàn toàn biến thân thể cùng chân nguyên thành cái loại thân thể âm nguyên cùng âm nguyên kia. Ít nhất có thể cam đoan cảnh giới không rơi xuống.

Nguyên Vũ nhíu mày thật sâu, trầm mặc một lát, nói:

- Không để cảnh giới rơi xuống mà không thể tăng lên, vậy tương đương với phế vật.

Triệu Cao nói:

- Cho nên chỉ còn lại phương pháp lấy độc trị độc này.

Nguyên Vũ nhìn thẳng hai mắt hắn, chậm rãi nói:

- Ngươi đã có loại thuốc để ứng đối chưa?

- Trên đường tới đã nghĩ xong chủ ý.

Triệu Cao khẽ gật đầu,

- Nhưng cảnh giới của Thánh thượng không phải Tu hành giả bình thường, chỉ có thể nói có chút nắm chắc, lại không thể nói chắc chắn vạn phần.

- Ngươi cũng biết Quả nhân là người không tầm thường.

Nguyên Vũ nhịn không được nở nụ cười, trong tiếng cười của y có một loại hương vị tàn nhẫn lãnh khốc mà trước kia không có:

- Chỉ cần có chút ngoài ý muốn, Quả nhân nhất định sẽ giết ngươi trước.

- Y sư giải độc đều sẽ lấy thân thử độc, chứ đừng nói đến giúp vua chữa bệnh.

Triệu Cao cũng cười cười, thần thái ôn hòa mà thong dong nói:

- Chỉ cần Thánh thượng dám đánh cược, thần đương nhiên cũng sẽ đánh cược tính mạng mình.

Nguyên Vũ hơi cúi đầu, tựa như đang suy nghĩ vấn đề phức tạp gì đó.

Sau đó mấy hơi thở, y ngẩng đầu lên và nói,

- Ngươi không phải là một người tu hành.

Triệu Cao gật đầu.

Nguyên Vũ hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra,

- Rất tốt.

Đuôi lông mày Triệu Cao khẽ nhúc nhích, không hề đáp lại.

Hắn không rõ những lời này của Nguyên Vũ là có ý gì.

- Ngươi không cảm thấy, đây là một thế giới rất dị dạng?

Thanh âm Nguyên Vũ lại vang lên, lãnh khốc mà mang theo một tia thô bạo, quanh quẩn trong tẩm cung tĩnh mịch này.

Triệu Cao cúi đầu,

- Thần chỉ là một y sư, không biết hàm ý ẩn trong những lời này của Thánh thượng.

- Thế giới dị dạng đến từ người tu hành.

Thân thể Nguyên Vũ không còn ngồi thẳng tắp nữa, mà tựa lưng vào ghế phía sau,

- Người tu hành chính là khối u ác tính lớn nhất thế giới này, là thứ không nên tồn tại nhất.

- Thần vẫn không rõ ý của Thánh thượng.

Triệu Cao vẫn cúi đầu như trước, nói:

- Thánh thượng ngài cũng là người tu hành.

Q8 - Chương 214: Tù nhân

- Khi lực lượng của người tu hành chưa cường thịnh như bây giờ, bất kỳ triều đại nào cũng dựa vào đức mà trị, nhưng khi lực lượng của người tu hành cường đại đến trình độ nhất định, khi vương triều giảng người nhân ái vô địch bị người tu hành dễ dàng tiêu diệt mà trở thành trò cười trong sử sách, đức hạnh cũng trở thành chuyện cười.

Nguyên Vũ chậm rãi ngẩng đầu lên, y nhìn Triệu Cao giống như là nhìn không khí,

- Công thành chiếm đất, thủ thành trị quốc đều cần sức mạnh của người tu hành. Song khi một gã Tu hành giả có thể dễ dàng diệt cả thành, có thể giết chết một chi quân đội cường đại... Vì nhằm vào loại Tu hành giả này, trong quân đội lại phải nuôi dưỡng người tu hành. Người tu hành là tồn tại đứng đầu thế giới này, toàn bộ vương triều đại thậm chí cả thời đại đều hội tụ trên người bọn họ, cuối cùng đối với cả vương triều và toàn bộ thiên hạ mà nói, bọn họ lại là nhân tố bất an nhất. Ví dụ những đại nghịch kia, một người đã đủ để tạo ra sự hỗn loạn, một thế giới dị dạng như vậy có thực sự là đúng không?

Triệu Cao đương nhiên không thể trả lời câu hỏi này của Nguyên Vũ.

Hắn thấy những lời nói của Nguyên Vũ rất lộn xộn, hơn nữa rõ ràng y không phải muốn thảo luận với hắn điều gì đó, mà chỉ cần hắn làm một người nghe thuần túy.

Ít nhất từ những lời nói và hành động này của Nguyên Vũ, lại bởi vì thân phận của Tu hành giả hiện tại mà nói ra những lời như

vậy, hắn có thể xác định tâm tình hiện tại của Nguyên Vũ thật sự rất hỗn loạn.

Trịnh Tụ chết và vấn đề tu vi của y đã làm cho tâm tình y xảy ra vấn đề cực lớn.

Chuyện này đối với Triệu Cao mà nói chính là chuyện vui, chính là cơ hội.

Cho nên Triệu Cao cúi đầu, có vẻ sợ hãi khiêm tốn mà không cách nào đáp lại, nhưng thực tế là hắn không muốn Nguyên Vũ nhìn thấy thần sắc khác thường trong con ngươi mình.

- Ba Sơn Kiếm Tràng cảm thấy vương triều Đại Tần thống nhất thiên hạ, tiêu trừ chinh chiến giữa các vương triều, chính là một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, nhưng trong mắt Quả nhân, vấn đề lớn nhất ngược lại là Ba Sơn Kiếm Tràng, ngược lại là những tông môn như bọn chúng, những Tu hành giả quá mức cường đại này mới là vấn đề.

Nguyên Vũ cũng không để ý đến phản ứng của hắn, chỉ nói tiếp:

- Ai cũng không thể cam đoan suy nghĩ của mỗi người, cho dù là trong thần thoại truyền thuyết cũng có tồn tại cường đại bởi vì hứng khởi nhất thời mà diệt thế trong một ý niệm. Cho nên Quả nhân nhìn xa, nghĩ xa hơn so với bọn họ, bọn họ nghĩ thống nhất thiên hạ, Quả nhân lại nghĩ tiêu trừ tất cả chốn tu hành, để cho tất cả người tu hành biến mất. Cho nên Quả nhân diệt đám người Ba Sơn Kiếm Tràng kia chẳng lẽ là sai sao?

Mỗi người đều có đạo lý tồn tại của mình, đúng sai há có thể là thứ mà một hai người có thể nói rõ?

Trong lòng Triệu Cao khẽ cười cười, nhưng trên mặt vẫn không có bất kỳ biến hóa nào.

Thế nhưng kế tiếp, hắn lại nghe được một tiếng thở dài.

Một tiếng thở dài vang lên trong cung điện tịch mịch này, giống như tiếng sóng biển cuốn sạch cát mịn trên bãi biển.

Trong lòng Triệu Cao khẽ động.

- Chỉ bởi vì ngươi không phải là người tu hành, Quả nhân mới có thể nói những lời này với ngươi, nhưng mỗi một câu Quả nhân nói với ngươi hôm nay, ngươi đều có thể quên hết, nếu không ngươi sẽ biết hậu quả.

Thanh âm Nguyên Vũ lại vang lên,

- Ngươi có thể chuẩn bị thuốc trị liệu cho Quả nhân.

.....

- Hắn muốn ngươi trị thương cho mình?

Khi xe ngựa của Triệu Cao rời khỏi A Phòng cung không lâu, phu xe liền hỏi Triệu Cao ở trong xe một câu.

Người lái xe là Thân Huyền.

Nếu như ở Trường Lăng trước kia, người như y làm phu xe xuất hiện quang minh chính đại như thế mà không bị phát hiện, vốn là chuyện căn bản không thể làm được.

Ngay cả khi diện mạo và trang phục đã được biến đổi cặn kẽ.

Nhưng ở Trường Lăng sau khi Dạ Sách Lãnh, Trần Giám Thủ và Thân Huyền lần lượt rời đi, tất cả dường như trở nên thoải mái như vậy.

Triệu Cao gật đầu.

- Ngươi muốn dùng loại thuốc gì?

Thân Huyền hỏi.

Triệu Cao lắc đầu,

- Đây là vấn đề Thanh Diệu Ngâm và Cảnh Nhận cần cân nhắc, luận dùng thuốc dùng độc, không còn ai trên đời tinh thông hơn hai người bọn họ nữa.

- Luận dùng thuốc dùng độc, đích xác không ai mạnh hơn hai người Mân Sơn Kiếm Tông.

Thân Huyền cũng lắc đầu,

- Nhưng nếu luận chậm rãi tra tấn người, chậm rãi làm cho người ta mất đi thủ đoạn hay lý trí, lại không có ai mạnh hơn ta, chủ dược tự nhiên là do bọn họ ra, ta biết một vị phó dược, hiệu quả cực tốt, nhưng nếu ngừng phục dụng lại như vạn kiếm đục xương, cực kỳ khó chịu. (chủ dược: thuốc chủ chốt, phó dược: thuốc phụ trợ)

- Rất tốt.

Triệu Cao trả lời một câu, hắn ở trong xe cũng nhịn không được quay đầu nhìn thoáng qua Hoàng cung mới xây.

A Phòng cung này rất rộng lớn.

Hơn nữa bên trong nhất định bố trí pháp trận cường đại, có pháp tắc nguyên khí kỳ diệu.

Nhưng lúc này xem ra, đây cũng chỉ là một gian lao phòng tinh xảo. (lao phòng: phòng giam)

Ai có thể ngờ Nguyên Vũ ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, lại trở thành tù nhân trong lao ngục này?

.....

Một chiếc xe ngựa vốn đang chạy nhanh về phía Quan Trung chợt ngừng lại.

Chủ nhân của xe ngựa là Từ Phúc.

Lão vội vàng chạy tới Quan Trung, là bởi vì Đinh Ninh gửi cho lão một phong thư.

Những đồng nam đồng nữ mà lão quan tâm đang ở trong Quan Trung.

Nhưng lão mới đến Đồng thành, còn chưa thực sự tiến vào Quan Trung thì cũng đã nhận được tin tức, sắp gặp mặt với những đồng nam đồng nữ dưới trướng mình.

Có một đạo quân lệnh cũng đã được phát ra trước khi lão xuất phát, để cho những đồng nam đồng nữ này xuất phát từ Quan Trung, chạy tới Đồng thành.

Những đồng nam đồng nữ này là một trong những lực lượng quan trọng nhất của vương triều Đại Tần lúc này, lại chỉ chịu sự quản lý của một mình lão, cũng chỉ tiếp nhận quân lệnh của lão.

Đạo quân lệnh kia cũng không phải do lão phát ra, cho nên có người giả mạo quân lệnh của lão, đã truyền lại thành công, cũng để cho toàn bộ quân lệnh sau này của lão biến mất vô tung.

Khi chiếc xe ngựa của Từ Phúc dừng lại, hiện tại đúng vào buổi trưa, ánh nắng trên bầu trời rực rỡ đến cực điểm.

Nhưng không biết vì sao, Đồng thành trong tầm mắt Từ Phúc lại là một mảnh tối tăm.

Không chỉ Đồng thành trong tầm mắt, mà cả vương triều Đại Tần hiện tại đều ở trong hoàng hôn.

Từ Phúc hít sâu một hơi.

Lão bắt đầu hiểu được, Đinh Ninh muốn cho mình xem một vài thứ, hoặc có thể nói là từ bỏ hoàn toàn.

Trong quân doanh bên ngoài Đồng Quan có một ít tiếng cười rì rầm vang lên.

Lão rất quen thuộc với những thanh âm kia.

Những đồng nam đồng nữ quen với lão đã đến trong quân doanh này, lúc này chắc hẳn cảm nhận được lão đến, đang hoan hô nhảy nhót.

Cũng vào lúc này, một trận tiếng kim loại chấn minh vang lên.

Trên bầu trời vang lên thanh âm vật lớn đang di chuyển, từng mảng lớn mây đen bao phủ phiến quân doanh kia.

Đồng tử Từ Phúc hơi co rụt lại.

Trên con đường phía trước lão đã xuất hiện một gã Tu hành giả mặc y phục màu xanh.

Đây là Kiếm sư nhanh nhất thiên hạ, Đạm Đài Quan Kiếm của Mân Sơn Kiếm Tông.

Đạm Đài Quan Kiếm gập đầu hành lễ với lão, sau đó nói:

- Ngài tốt nhất chỉ nên nhìn.

Những lời này không thể coi là khách khí, nhưng đối với địch nhân mà nói thì đã rất khách khí.

Từ Phúc trầm mặc một lát, lão từ trong xe đứng dậy, đi ra khỏi xe ngựa, chậm rãi nói,

- Ta đứng nhìn hay là ra tay, phụ thuộc vào việc hắn muốn làm như thế nào.

Thanh âm hỗn loạn trong quân doanh đột nhiên biến mất.

Bởi vì đã có một thiếu niên áo đen xuất hiện trên giáo trường bằng phẳng trước cửa chính quân doanh.

Q8 - Chương 215: Ý nghĩ

Màu đen vốn là màu phổ biến nhất của người Tần, áo đen giáp đen, bao gồm cả trường kiếm chế riêng cho quân đội sử dụng đều là màu đen.

Nhưng thiếu niên áo đen này lại khác biệt, cực kỳ thâm thúy, tản ra một loại tử khí khiến người ta khó có thể tưởng tượng.

Mặc dù đối với Từ Phúc mà nói, thiếu niên áo đen này xuất hiện đều rất đột ngột.

Gã dường như cứ đột nhiên xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người như vậy, sau đó tử khí màu đen trên người giống như nước chảy theo góc áo gã trượt xuống, dọc theo mặt đất chảy xuôi ra ngoài.

Không chỉ có Từ Phúc, tất cả Tu hành giả trong quân doanh đều biết thiếu niên áo đen này là ai.

Trong tất cả những người tu hành âm thần quỷ vật trên thiên hạ ngày hôm nay, chỉ có đệ tử Yến Anh kia mới có thể trẻ tuổi và cường đại như thế.

Thế nhưng ngay cả Từ Phúc cũng không rõ, thiếu niên áo đen này xuất hiện như vậy là có ý gì.

- Chẳng lẽ các ngươi cho rằng hắn có thể một mình đối phó kiếm trận?

Lông mày của lão nhíu thật sâu, quay mặt về phía Đạm Đài Quan Kiếm hỏi:

- Dùng một Tu hành giả có tuổi tác tương tự như vậy để đối

phó toàn bộ kiếm trận, đây là những gì các ngươi muốn cho ta xem?

Đạm Đài Quan Kiếm lẳng lặng nhìn lão, hỏi ngược lại:

- Vì sao không thể?

Từ Phúc có chút tức giận.

Rất nhiều lão nhân ở Trường Lăng đều rất có hàm dưỡng, lão và Mặc Thủ Thành đều là hạng người như vậy.

Lão cũng không rõ vì sao mình có chút tức giận, nhưng chính là tức giận một cách khó hiểu.

- Chẳng qua bởi vì kiếm trận này của ta đều là đứa bé, cho nên Ba Sơn Kiếm Tràng tuy không muốn đối phó, nhưng cũng không thể không đối phó.

Lão nhịn không được cười lạnh,

- Nếu như Ba Sơn Kiếm Tràng giết chết những đứa bé nhỏ này, vậy việc giết chết nhiều em bé như vậy truyền ra ngoài luôn là không dễ nghe. Nếu như không giết, kiếm trận này uy lực rất lớn, có thể đánh đâu thắng đó trong chiến trận, đủ để trở thành mấu chốt quyết thắng của chiến dịch. Nhưng Đinh Ninh cùng Lâm Chử Tửu cho rằng, chỉ cần dùng một Tu hành giả có độ tuổi còn rất nhỏ để đối phó kiếm trận này sẽ không xảy ra vấn đề như vậy? Nhưng một gã Tu hành giả cũng đủ để đối phó kiếm trận của ta?

Đạm Đài Quan Kiếm cực kỳ hiểu rõ cảm xúc của lão nhân lúc này.

Kiếm trận này không chỉ hao phí thời gian quý báu mười mấy năm của lão, mà còn hao phí tài nguyên tu hành quý giá của cả vương triều Đại Tần trong mười mấy năm qua.

Những đứa bé mười mấy tuổi này vốn cũng là thiên tài tu hành được các nơi lựa chọn ra.

Đệ tử Yến Anh cho dù có thiên tư trác tuyệt, cho dù có được tài phú Yến Anh lưu lại, cho dù được đám người Đinh Ninh tự mình dạy dỗ, nhưng sao có thể so sánh với việc được toàn bộ vương triều tài bồi?

Huống chi gã chỉ có mình.

- Ta hiểu vì sao ngài tức giận.

Tu hành giả cấp bậc như Đạm Đài Quan Kiếm hoàn toàn không cần che dấu tình cảm trong lòng, y nhìn Từ Phúc, thong dong lắc đầu, - Nhưng chuyện cũng sẽ không đơn giản như ngài nghĩ, hơn nữa những thứ ngài nói chỉ là suy nghĩ của bản thân. Nếu Đinh Ninh muốn ngài đến, đương nhiên có đạo lý của hắn.

Từ Phúc hít sâu một hơi.

Lão cũng tỉnh táo lại, mình không nên thất thố như vậy ở trước mặt hậu bối.

Lão lắc đầu, cũng không muốn nói thêm gì, mà chỉ đứng nhìn.

Cách đó không xa, Đồng thành cũng đã bị kinh động vì Đằng Xà mang theo mây đen đến, trong thành có rất nhiều khói bụi dâng lên, chắc hẳn là một ít quân đội cũng đang nhanh chóng tập kết.

Nhưng chung quanh phiến quân doanh này lại càng thêm yên tĩnh.

Theo luồng khí đen trên người thiếu niên áo đen Thiên Mộ chảy xuôi trên giáo trường, ngay cả thanh âm rất nhỏ côn trùng cũng biến mất.

Nhưng không biết vì sao, theo phương thiên địa này càng ngày

càng an tĩnh, yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng lá rụng cũng có thể nghe thấy, không biết ở nơi nào lại có tiếng đàn truyền đến.

Tiếng đàn này rất thấp, như có như không, phảng phất sẽ biến mất bất cứ lúc nào, cũng không mang theo bất kỳ nguyên khí dao động nào.

Nhưng nghe được tiếng đàn này, sắc mặt Từ Phúc chợt biến đổi.

.....

Cát bụi trên giáo trường đột nhiên bắn tung tóe.

Từng hạt cát bụi bay tứ tán ra khắp nơi, nhưng lại trực tiếp lơ lửng lên trên không trung.

Khí đen chảy xuôi trên người Thiên Mộ lúc trước giống như nước nặng, chảy xuôi bốn phía trên mặt đất, song hiện tại lại là một tia khí đen trực tiếp từ trong bùn đất chảy ra, bay thẳng lên trên trời.

Mặt đất bắt đầu lắc lư.

Toàn bộ doanh trại bắt đầu dao động.

Chiến mã trong quân doanh bắt đầu hoảng hoạn, đồng thời có vô số tiếng quát lớn ước thúc vang lên.

Cũng trong nháy mắt này, không khí phía trên quân doanh bị một mảnh kiếm quang chói mắt cắt thành vô số khối, lập tức biến thành vô số cơn gió hỗn loạn xoay tròn!

Những đồng nam đồng nữ trong quân doanh đã cảm nhận được địch ý của Thiên Mộ, cũng cảm nhận được gã đã ra tay.

Mặt đất của giáo trường nứt ra từng khối, sau đó bị nhiều khí đen đẩy lên, lật ngược lên trên.

Phi kiếm bay múa ở phía trên quân doanh nhanh chóng làm ra phản ứng nhằm vào nguyên khí âm thần quỷ vật, phi kiếm mang ra từng đường kiếm lóe sáng, đang không ngừng hội tụ ánh mặt trời.

Phía trên toàn bộ quân doanh càng ngày càng sáng, sáng đến chói mắt, sáng đến mức hoàn toàn chỉ là một đoàn sáng ngời, nhìn không thấy phi kiếm bên trong.

Ánh mặt trời rực rỡ vốn là khắc tinh của nguyên khí âm thần quỷ vật, nhưng Thiên Mộ lại hoàn toàn không hề động đậy.

Khí đen trên hai tay gã càng ngày càng nồng đậm, cũng không nhìn thấy bàn tay của gã, hai cỗ khí đen xâm nhập xuống đất, theo cánh tay gã khẽ động, dưới đất trong nháy mắt triệt để sôi trào, từng khối bùn đất cứng rắn nặng hơn ngàn cân như lông vũ nhẹ nhàng bay lên.

Trong phút chốc, một ngọn núi màu đen được mọc lên từ dưới lòng đất.

Trên núi đen có vô số bia mộ, giống như rừng rậm.

Đây chính là Thiên Mộ sơn, là vật bản mệnh của Yến Anh, cũng là vật bản mệnh đi theo cả đời Thiên Mộ.

Khi tiếng đàn như có như không, lại không liên quan đến trận chiến này vang lên, sắc mặt Từ Phúc đã đại biến, mà lúc Thiên Mộ sơn dâng lên, đồng tử Từ Phúc lập tức kịch liệt co rút lại!

Thiên Mộ Sơn đối với toàn bộ thế giới tu hành mà nói cũng không tính là xa lạ và thần bí.

Song Thiên Mộ sơn lúc này cùng Thiên Mộ sợ được ghi chép trong quá khứ lại có sự khác biệt rất lớn.

Trong nháy mắt tòa núi đen này dựng lên, từng khối bia mộ

màu đen cùng bùn đất cũng trong nháy mắt dãn ra.

Từng tấm bia mộ nổi lên giống như là bùn đất trên giáo trường lúc này.

Phía dưới bia mộ có từng cái bóng người xuất hiện.

Từng cái bóng người này đều là vật chết, đều có cái loại mục nát đặc biệt và mùi vị dơ bẩn, đối với người tu hành mà nói, giống như là đồ ăn thối rữa đã nổi nấm mốc mà không ai muốn tiếp xúc

Nhưng làm cho người ta cực kỳ kinh sợ chính là nguyên khí dao động của những vật thể chết này đều rất cường đại, đều rất khủng bố.

Bóng dáng của một ngàn ngôi mộ biến mất trong tòa núi đen kia.

Nhiều "Tu hành giả" tỏa ra mùi mục nát, thoát khỏi tòa núi đen và đi về phía doanh trại phía trước.

Từng mảnh tiếng kinh hô không kiềm chế được phát ra từ trong quân doanh.

Những thanh âm này rất non nớt.

Quân doanh do những Tu hành giả cực kỳ trẻ tuổi tạo thành chưa bao giờ gặp phải địch nhân như vậy.

Nguyên khí trong cơ thể những "Tu hành giả" này mãnh liệt tuôn ra, trên bầu trời vang lên vô số tiếng động như núi lớn.

Theo đó mà đến còn có phong bạo.

Phong bạo do vô số thiên địa nguyên khí rủ xuống sinh ra.

Sắc mặt Từ Phúc rất tái nhợt.

Những "Tu hành giả" này hiển nhiên đều là tử vật bị luyện thành khôi lỗi, nhưng hiển nhiên cũng đều có lực lượng Thất Cảnh.

Q8 - Chương 216: Vấn tâm

Kiếm trận này của Từ Phúc đối với toàn bộ Tu chân giới mà nói là dị vật, đều là khởi đầu trước nay chưa từng có.

Trong toàn bộ lịch sử Tu chân giới, chưa từng có một kiếm trận nào có nhân số khổng lồ như vậy.

Nhân số đông đảo có nghĩa là phức tạp, có nghĩa là số lượng nguyên khí thiên địa dẫn dắt đến sẽ tăng nhiều.

Huống chi mỗi một gã Kiếm sư trong kiếm trận này mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng đều đã đến tình trạng có thể điều khiển phi kiếm.

Phi kiếm lao nhanh, mỗi một hô hấp đều có thể mang theo vô số dòng khí xoáy trên không trung, mang theo vô số đạo nguyên khí kích động, khi những lực lượng này có thể ngưng tụ thành một cỗ, vậy không thể nghi ngờ là đáng sợ đến cực điểm.

Nhưng đối với cả Tu chân giới mà nói, tòa núi đen của Thiên Mộ này không thể nghi ngờ cũng là dị vật trước nay chưa từng có.

Kiếm trận này của Từ Phúc có thể nói là chỗ dựa quan trọng nhất của quân đội vương triều Đại Tần lúc này, thậm chí còn trọng yếu hơn so với bản thân hạm đội U Phù, nó có thể đồng thời đối phó rất nhiều tên Tông sư Thất Cảnh, hơn nữa diệt sát cực kỳ dễ dàng.

Nhưng đối phó với hơn mười tên, thậm chí gần trăm Tông sư Thất Cảnh, hơn nữa những Tông sư Thất Cảnh này đều là vật chết đã không còn sinh mệnh, không biết thống khổ cùng sợ hãi, hoàn toàn nghe theo ý chí của một người mà đi?

Trước kia không ai biết được kết quả.

Nhưng bây giờ tất cả mọi người sẽ sớm thấy kết quả.

Vô số luồng khí xoáy do kiếm khí mang theo lực lượng mạnh mẽ hội tụ đến trong hơn mười đạo kiếm quang, dù là ban ngày nhưng những kiếm quang này đều sáng như hằng tinh, dễ dàng xé nát khí tức âm nguyên nồng đậm bên ngoài cơ thể những "Tu hành giả" này, xoắn nát nguyên khí màu xám đen thành từng đạo lưu diễm vô lực, sau đó va chạm cùng binh khí trong tay hoặc là lực lượng nguyên khí do những "Tu hành giả" này triệu tập đến.

Trong nháy mắt có vô số thanh âm ngọn núi lớn va chạm mãnh liệt vang lên.

Cọc gỗ cứng rắn vây thành tường bên ngoài doanh trại bị dễ dàng chấn thành vô số mảnh vụn gỗ.

Những phi kiếm bay ra từ trong kiếm trận này rất rõ ràng chiếm được ưu thế, có mấy tên Tu hành giả thi vật trực tiếp bị xuyên thủng, sau đó bị càng nhiều kiếm quang xuyên qua điên cuồng xé thành mảnh nhỏ.

Ngoại trừ mấy Tu hành giả thi vật trực tiếp bị xoắn nát ra, lúc thu hồi những phi kiếm này, ít nhất có một nửa Tu hành giả thi vật từ trong tòa núi đen xông ra mang theo các loại vết thương lớn nhỏ khác nhau.

Có một số người trên thân xé ra lỗ kiếm xuyên thấu đáng sợ, có chút lại không đầy đủ tay chân, mà có chút thậm chí ngay cả nửa phần mặt cũng bị gọt đi.

Nhưng mặc dù vậy, chủ nhân của phi kiếm trong quân doanh vẫn sợ hãi đến cả người phát run, có người thậm chí sợ hãi khóc lên.

Nguyên khí trên người những Tu hành giả thi vật bị thương

không nhẹ này cũng đang lưu tán.

Có nguyên khí đen kịt như mực như máu chảy ra từ bên trong miệng vết thương, nhưng bọn họ vẫn tiến về phía trước như cũ.

Mà phi kiếm vừa xuyên qua trong thân thể bọn họ thì hào quang lại nhanh chóng ảm đạm, những Kiếm đồng khống chế phi kiếm này rót chân nguyên trong cơ thể mình vào trong Phù văn phi kiếm này, chấn động khác thường thậm chí lan đến Khí hải của bọn họ.

Nguyên khí âm thần quỷ vật vốn có tác dụng khiến phi kiếm dơ bẩn, Phù văn tổn hại cực kỳ đáng sợ, huống chi đây còn là nguyên khí của Thiên Mộ sơn.

Khi một thanh phi kiếm giống như một con chim ưng bị thương ở cánh, làm sao có thể vẽ ra kiếm đạo một cách hoàn mỹ?

Sắc mặt Từ Phúc trắng bạch như tuyết.

Lão rất muốn nhắc nhở những đệ tử này, cơ hội duy nhất phản bại thành thắng lúc này cũng chỉ có thể tập trung tất cả lực lượng, giết chết thiếu niên áo đen khống chế Thiên Mộ sơn kia.

Nhưng coi như lão lên tiếng cũng chỉ sợ không kịp.

Sâu thẳm của tòa núi đen truyền đến một tiếng quát lớn.

Theo tiếng quát lớn này, tòa núi đen kịch liệt bành trướng, làm cho người ta có cảm giác gần như muốn nổ tung!

Ầm ầm!

Trên người từng người từng người Tu hành giả thi vật bị thương không nhẹ kia, nguyên khí điên cuồng tiết ra liền trực tiếp tự bạo từ sâu trong thân thể.

Từng đoàn nguyên khí màu đen khủng bố mang theo lực lượng

cuồng bạo khó có thể tưởng tượng được tàn sát bừa bãi trên không trung.

Nguyên khí màu đen cuồng bạo truyền đến từng đợt tiếng va chạm khiến trái tim người ta đập thình thịch.

Những Tu hành giả thi vật còn lại giống như quỷ đói cắn nuốt thức ăn tươi sống, lực lượng lại tăng lên lần nữa, tiếp theo liền trút toàn bộ lực lượng trong cơ thể mình xuống.

Phía trước quân doanh xuất hiện một tràng cảnh mà người đời khó có thể tưởng tượng được.

Nguyên khí do từng đoàn tự bạo sinh ra vẫn chưa hoàn toàn tan đi, mà bị lực còn dư lại vặn thành từng cỗ, giống như từng chiếc ma chưởng to lớn hình thành trên không trung, trong nháy mắt xuyên qua khoảng cách mấy trăm trượng, hung hăng nện vào trong kiếm trận.

Trước khi những nguyên khí âm thần quỷ vật này rơi xuống, trong kiếm trận đã vang lên rất nhiều tiếng khóc non nớt, hơn trăm đạo phi kiếm điên cuồng xuyên qua không trung, kết thành từng tấm kiếm võng. (kiếm võng: lưới bằng kiếm)

Khí đen như cánh tay Ma vật khổng lồ như núi đè xuống, những phi kiếm này hơi rơi xuống, kiếm quang vậy mà có thể chống đỡ trong nhất thời.

Trong không khí không ngừng nổ vang, làm cho người ta có cảm giác giống như từng bức tường thành đang vỡ vụn, đất rung núi chuyển.

Thế nhưng kiếm quang trên phi kiếm này không ngừng ảm đạm, hơn nữa phi kiếm run rẩy trong kiếm quang, bắt đầu dần dần trở nên kịch liệt.

Sắc mặt Từ Phúc từ tuyết trắng trở nên xám xịt.

Lão là Tu hành giả quen thuộc nhất với kiếm trận này, cho nên lão biết thắng bại đã phân.

Nếu như, nếu như những Kiếm đồng này có tu vi mạnh hơn một chút, lực lượng chân nguyên trên phi kiếm càng thêm vững chắc, dẫn dắt thiên địa nguyên khí càng mạnh, vậy sẽ có lẽ có thể tiêu hao hết nguyên khí của những Tu hành giả thi vật này.

Nhưng hiện tại những Kiếm đồng này lại không thể.

Khi kiếm trận xuất hiện một ít vết rách, sẽ mang đến tử thương.

Điều khác biệt lớn nhất giữa Kiếm trận và Tu hành giả đơn độc chính là một tòa kiếm trận khổng lồ như vậy, dù chỉ cần chết đi một người thì sẽ không thể thành trận.

Hiện tại kiếm trận này đang ở trong quá trình tử vong chậm chạp.

Khi nguyên khí âm thần quỷ vật thẩm thấu vào một thanh phi kiếm không cách nào khống chế trong đó, chiến đấu liền chấm dứt.

Lúc này Từ Phúc mới hiểu được ý nghĩa của việc Đinh Ninh để lão xem trận chiến này.

Bởi vì lão có được kiếm trận này, cho nên trong lòng tự nhiên rất kiêu ngạo, trước khi chuyện như trước mắt chưa xảy ra, lão chắc chắn sẽ không đáp ứng bất cứ điều kiện nào của Đinh Ninh.

Tiếng đàn nức nở.

Khi kiếm trận này chậm rãi tử vong, Từ Phúc không biết bản thân có loại tâm tình gì, không biết mở miệng như thế nào, mà ở một bên khác của quân doanh lại có một mảnh Hắc trúc đột nhiên sinh ra. Một nữ tử áo đỏ ôm đàn đi ra từ trong đoàn khí đen, tiến

tới trước mặt lão năm mươi bước, từ xa hành lễ cảm tạ với lão trước tiên.

- Đa tạ Từ đại nhân những năm gần đây chiếu cố, tiểu nữ biết nếu không có ngài chiếu cố, ta cũng không thể sống yên ổn ở trong chợ cá Trường Lăng.

Nữ tử áo đỏ đương nhiên là đại tiểu thư Thương gia.

Nàng cảm ơn xong, lại nhẹ giọng hỏi một câu,

- Nhưng Từ lão đại nhân ngài có nghĩ tới, chuyện này không có lỗi với Thương gia sao?

Đại tiểu thư Thương gia xuất hiện, vô số chuyện cũ ùn ùn kéo đến, trong đầu Từ Phúc vốn đã trống rỗng, lại nghe được câu hỏi này, thân thể lão cứng đờ, ngay cả hô hấp cũng không thông.

- Vương đồ bá nghiệp, thật sự không cần so đo đúng sai, không có ai xứng đáng với ai sao?

Đại tiểu thư Thương gia vẫn dùng khẩu khí cực kỳ u ám, nói:

- Ngài là bạn tốt của cha ta, cũng là một trong những người cha ta tín nhiệm nhất, mặc dù năm đó ngài không biết chuyện Trường Lăng lấy Thương gia ta làm vật tế thần, nhưng nhiều năm như vậy ngài vẫn trung thành với người diệt Thương gia ta. Chính là vì đạt được mục đích, ngay cả bất kỳ cảm xúc cá nhân nào cũng không cần sao, vậy với suy nghĩ cá nhân của ngài, tương lai muốn làm cái gì, chắc hẳn cũng không quá quan trọng ư?

- Nguyên Vũ chắc chắn sẽ bại, ngài nên tỉnh táo lại. Mang theo những Kiếm đồng này rời khỏi Trường Lăng, nếu còn không thể rời khỏi vương đồ bá nghiệp, vậy cho ngài một mảnh biển, ngài tự mình đi xây vương đồ bá nghiệp không tốt sao?

Lúc này Đạm Đài Quan Kiếm quay người nói với lão một câu,

sau đó nhẹ giọng giải thích,

- Đây chính là lời Đinh Ninh nói với ngài.

Q8 - Chương 217: Như ảo ảnh trong mơ

- Hắn không thể hoàn toàn hiểu rõ ta, mà tiểu thư Thương gia cũng không thể.

Từ Phúc im lặng thời gian mấy hơi thở, nhìn Đạm Đài Quan Kiếm nói:

- Không phải là chuyện rời đi hay không, mà đã làm rất nhiều chuyện, trả giá rất nhiều, không muốn nước chảy về đông.

Đạm Đài Quan Kiếm hơi nhíu mày, y không đáp lại những lời này của Từ Phúc, mà chỉ quay đầu nhìn về phía kiếm trận tràn ngập nguy cơ kia, sau đó nhẹ giọng nói:

- Làm hậu bối, ta không có tư cách giáo huấn tiền bối, hiện tại đã đến thời điểm ngài lựa chọn.

Những lời này không thể tính là khách khí, nhưng mà rất chân thành.

Đinh Ninh cũng không muốn tâm sự cùng Từ Phúc, cũng không muốn nghe tiếng lòng của lão.

Từ biến cố Trường Lăng năm đó, Từ Phúc đã bắt đầu chọn phe, cho nên hắn và Từ Phúc cũng chỉ có quan hệ là địch nhân của nhau.

Hắn chỉ muốn Từ Phúc đưa ra lựa chọn.

Hoặc là đi, hoặc là để cho lão và kiếm trận của lão chôn cùng Nguyên Vũ.

Bởi vì Tu hành giả tạo thành những kiếm trận này còn quá nhỏ, bởi vì Từ Phúc quanh năm ở hải ngoại, rời xa phân tranh mười mấy năm qua, cho nên Đinh Ninh đã lưu lại cho lão rất nhiều tình cảm.

Giống như Lý Tư đùa giỡn với Tịnh Lưu Ly trước khi chết vậy.

Ngươi cho rằng lão có chuyện xưa, nhưng lão không hề lưu lại bất kỳ câu chuyện nào.

Chuyện nhân gian chỉ phân chia kết quả, chỉ có người để ý đến ngươi mới có thể quan tâm tâm tình và cảm xúc của ngươi.

Sau khi vở kịch kết thúc, ai sẽ để ý đến khuôn mặt của con hát là vui hay buồn?

Thái độ của Đạm Đài Quan Kiếm đối với Từ Phúc chỉ là nhắc nhở điểm này một cách cực kỳ lễ phép.

- Ta đi.

Từ Phúc nở nụ cười chua xót đến cực hạn.

Lão cũng bắt đầu có cảm xúc giống như đám người Bạch Sơn Thủy.

Trước khi vở kịch kết thúc, lão dường như đã trở thành một người xem.

Nhưng trong nháy mắt sau đó, ánh mắt của lão chợt sắc bén hẳn lên, trong ánh mắt ẩn chứa phẫn nộ,

- Vì sao còn không ngừng tay?

Y đã đáp ứng điều kiện của Đinh Ninh.

Nhưng khí tức màu đen trên người Tu hành giả thi vật còn đang gầm thét như lệ quỷ, từng đạo lực lượng đáng sợ còn đang

không ngừng rơi xuống kiếm trận.

Tiếng khóc sợ hãi càng ngày càng hỗn loạn trong kiếm trận.

- Các ngươi có thể đi, cũng không cần giữ lại những thanh kiếm này.

Đạm Đài Quan Kiếm nhẹ nhàng đáp lại.

Sắc mặt Từ Phúc biến đổi, lão muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng lại không mở miệng.

Có kiếm quang rốt cục tán loạn.

Chẳng qua một đạo kiếm quang tán loạn, toàn bộ kiếm trận sẽ không còn tồn tại.

Nhưng khi kiếm trận này tán loạn, bên trong một mảnh tiếng khóc, tất cả khí đen cũng tiêu tan đi, ngưng tụ thành một cỗ, tựa như bàn tay nắm một cái, liền cuốn tất cả phi kiếm trở về Thiên Mộ sơn.

Trong nháy mắt tiếp theo, tất cả Tu hành giả thi vật cũng theo khí đen như thủy triều lui về Thiên Mộ sơn, trong nháy mắt biến mất không thấy bóng dáng.

Trên Thiên Mộ sơn vẫn có ngàn ngôi mộ san sát như trước, thế nhưng trong đó cắm rất nhiều tiểu kiếm mục nát như rơm rạ.

Thiên Mộ sơn khôi phục sự tĩnh mịch.

Thiếu niên áo đen Thiên Mộ cứ lẳng lặng đứng như vậy, sau đó hơi khom người hành lễ đối với Đạm Đài Quan Kiếm.

Đạm Đài Quan Kiếm nghiêm túc đáp lễ.

Thiên Mộ liền biến mất trong khí đen.

- Tạm biệt là vĩnh viễn không gặp nhau.

Đại tiểu thư Thương gia uyển chuyển thi lễ một cái với Từ Phúc, lúc nàng nâng người thì rừng trúc đen quanh người chợt nở rộ, nở đầy hoa trúc màu đen, cho dù âm khí lượn lờ nhưng vẫn làm cho người ta có cảm giác rực rỡ.

Khi ánh mắt mọi người bị hấp dẫn bởi chuyện này, trong nháy mắt, thân ảnh của nữ tử áo đỏ này cũng phai nhạt ở trong không khí, chỉ có tiếng đàn nức nở như khóc không ngừng từ xa truyền đến.

Tiếng đàn này làm cho rất nhiều quân sĩ trong quân doanh đều nhớ lại rất nhiều chuyện của Thương gia, lập tức trong lòng rất nhiều người cảm thấy rầu rĩ.

Những đồng nam đồng nữ khóc thành một đoàn trong mắt thấy rõ thân ảnh Từ Phúc bên ngoài quân doanh, lập tức không biết ai kêu lên một tiếng trước tiên, sau đó liền đồng loạt xông ra, tụ tập chung quanh Từ Phúc, vây quanh người lão không buông.

Trong ngực Từ Phúc vô cùng uất ức, đột nhiên bị mấy đồng nam đồng nữ chồm vào trong lòng, tâm thần lại đột nhiên buông lỏng, không hiểu sao thở dài.

Vương đồ bá nghiệp thật sự là giống như những bông hoa trúc đen vừa chớm nở kia, như bong bóng mộng ảo.

- Đi thôi, không sao cả.

Lúc này lão nghe được trên bầu trời truyền đến vài tiếng Giao long gầm gừ như sấm, liền lập tức hiểu được, lão phất phất tay với những đồng nam đồng nữ này, đi tới chỗ mây đen đang trầm xuống.

Những đám mây đen bay lượn trên bầu trời rơi vào cánh đồng bên ngoài doanh trại.

Một trận mưa lớn rơi xuống, khi mây đen tan đi, sớm đã không thấy thân ảnh của Đạm Đài Quan Kiếm, mà Từ Phúc cùng mấy trăm đồng nam đồng nữ kia cũng biến mất vô tung, phảng phất như chưa bao giờ tồn tại ở chỗ này.

.....

Kiếm trận của Từ Phúc và bản thân lão vốn chính là chỗ dựa mạnh nhất của vương triều Đại Tần.

Đây cũng từng là căn nguyên đánh tan lòng tin của liên quân hai nước Yến, Tề.

Bởi vì không có quân đội nào có thể thủ được loại kiếm trận như vậy tấn công.

Trong mắt rất nhiều người, trừ phi rất nhiều Tu hành giả cấp bậc như Bạch Sơn Thủy, Dạ Sách Lãnh, thậm chí là Đinh Ninh liên thủ thì mới có thể trấn áp được kiếm trận này.

Nhưng tất cả mọi người thật không ngờ Trịnh Tụ sẽ liều mạng lưỡng bại câu thương với Nguyên Vũ, cũng không có ai nghĩ tới, kiếm trận này sẽ biến mất dễ dàng, nhanh đến như vậy.

Tin tức lan rộng khắp nơi trên thế giới.

Đinh Ninh ở quận Giao Đông biết lựa chọn của Từ Phúc, biết những con Đằng Xà ở quận Giao Đông đã mang theo Từ Phúc mà hắn không muốn gặp lại cùng những đồng nam đồng nữ kia bay tới một cảng nào đó ở hải vực quận Giao Đông.

Sự lựa chọn của lão cũng không nằm ngoài dự liệu của hắn.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, bắt đầu khi Từ Phúc nhận được thư của hắn, cũng không hề gióng trống khua chiêng huy động Tu hành giả, mà trước tiên chạy tới hội hợp với kiếm trận, cũng đủ để nói rõ địa vị của kiếm trận này ở trong lòng lão không chỉ thuần túy là

lợi khí chiến tranh.

Điều này cũng có nghĩa là, trong suy nghĩ của Từ Phúc, giữa Nguyên Vũ và những đứa trẻ sớm chiều ở chung mười mấy năm này, những đồng nam đồng nữ này vẫn chiếm thế thượng phong.

Mặc kệ rất nhiều năm trước, vì sao Từ Phúc lại lựa chọn hoàn toàn đứng về phía Nguyên Vũ và Trịnh Tụ, có lẽ chỉ vì cảm thấy gỗ đã đóng thuyền, không muốn ngược dòng mà đi nữa, nhưng ít nhất hiện tại, Đinh Ninh cho rằng lựa chọn cuối cùng của Từ Phúc ít nhất cũng đã tuân theo nội tâm của bản thân lão.

Đinh Ninh lại bắt đầu viết thư.

Không phải viết cho Từ Phúc vĩnh viễn sẽ không bao giờ gặp lại, mà là viết cho Tạ Trường Thắng lúc này đã ở biên giới Tần cảnh.

Lúc này tất cả Tu hành giả trong thiên hạ đều biết hắn chính là Vương Kinh Mộng ngày xưa, tên Đinh Ninh thậm chí còn phai nhạt.

Nhưng trong mắt Tạ Trường Thắng, Vương Kinh Mộng năm đó cách gã quá xa, không hề có cảm giác, gã viết thư cho Đinh Ninh, cũng vẫn cho rằng Đinh Ninh chính là thiếu niên cùng thế hệ mà gã quen thuộc ở Ngô Đồng Lạc, rất nhiều lá thư viết cho Đinh Ninh cũng không nhất định là quân tình trọng yếu, có một số phong thư chỉ là trêu chọc cùng nói bậy lúc nhàn rỗi vô sự.

Đinh Ninh mỉm cười hồi âm ứng phó lại sự trêu chọc của Tạ Trường Thắng,

"Ngày xưa cổ triều chú ý đức hạnh, lấy đức trị thiên hạ, không động đao binh, nhưng cũng không phải là không tu võ, mà lấy võ uy hiếp, lấy đức phục người. Bất động can qua, cũng chỉ là có thể giải quyết mà không động đao binh, có thể có phương pháp khác

giải quyết chuyện thì sẽ không động binh đao, mà không phải là thật sự bất động can qua. (bất động can qua: không dùng khí giới)

Nhìn như tán gẫu, nhưng trong những cuộc đối thoại này thực ra lại ẩn ý bao trùm tâm tình của Nguyên Vũ trong Hoàng cung dưới Ly Sơn, cùng với một ít lời nói của Nguyên Vũ.

Trước biến cố của Trường Lăng xưa kia, rất nhiều người ở Ba Sơn Kiếm Tràng không hề phát hiện, bọn họ cũng không biết lời nói và hành động của mình lại bị Trịnh Tụ và Nguyên Vũ lặng lẽ điều tra.

Và rất nhiều năm sau, tất cả mọi thứ quay trở lại.

Một tờ quân tình trước đó cũng đã được đưa đến Hoàng cung dưới Ly Sơn.

Trong tẩm cung tràn đầy dược khí, Nguyên Vũ cúi đầu nhìn tờ giấy báo cáo chuyện Từ Phúc và kiếm trận biến mất.

Trước đó sớm hơn một chút còn có một phong thư mật khẩn cấp từ Yến cảnh truyền về, nói cho y biết Bạch Khải đã phản lại Thánh mệnh, dẫn quân tiến vào Tề cảnh, không còn bị Trường Lăng quản lý như xưa.

Q8 - Chương 218: Dư vị

Trong cung điện đen tối trống trải, tay Nguyên Vũ buông xuống.

Tay y tựa như không chịu nổi sức nặng của một tấm da dê mỏng manh, mà cổ dường như lại không chịu nổi trọng lượng của đầu y.

Đầu của y cúi xuống thấp hơn.

Nhiều năm về trước, y đã cho mọi người cảm giác tầm thường, nhưng thực ra y lại vượt qua tuyệt đại đa số người trên thế gian này trong bất cứ phương diện nào.

Bạch Khải cãi lời Thánh mệnh dẫn quân vào Tề cảnh đương nhiên là phản nghịch, mang đi gần như hơn một phần ba quân đội vương triều Đại Tần.

Hơn mười vạn quân đội tinh nhuệ hành quân cần chèo chống không chỉ là ý nghĩ cá nhân của Bạch Khải, ai có thể thỏa mãn việc cung cấp lượng lớn vật tư?

Y mất một thời gian rất ngắn liền suy nghĩ rõ người nào có thể cung cấp cho Bạch Khải đủ tài nguyên để duy trì.

Cho nên y càng hiểu rõ, sau khi Bạch Khải tiêu diệt vương triều Đại Tề, những quân đội trung thành với vương triều Đại Tần cũng sẽ không trở về để phục vụ y nữa.

Y cũng hiểu được, Đinh Ninh bức Từ Phúc rời đi, không chỉ là muốn bóc hết lực lượng trọng yếu ở bên người y, mấu chốt hơn là nói cho y biết, từ Trường Lăng đến các nơi của vương triều Đại

Tần, tất cả tin tức truyền đi, quân lệnh bí mật báo đã không còn an toàn nữa.

Y đã mất đi việc kiểm soát quân đội của vương triều Đại Tần và thậm chí cả triều đình.

Đây giống như là một con sâu dài trăm chân, đang bị chém đi từng cái chân dài một cách chậm rãi.

Từ từ tước đoạt và tra tấn là rất tàn nhẫn.

Nhưng Nguyên Vũ cũng không cảm thấy điều này rất không công bằng, bởi vì năm đó y và Trịnh Tụ cũng tiến hành bức bách Vương Kinh Mộng như vậy.

Bên ngoài điện truyền đến tiếng bước chân nặng nề.

Theo tiếng bước chân quen thuộc này, một mùi thuốc nồng đậm kích thích cánh mũi có chút tê dại của y.

Lại đến giờ uống thuốc.

Y hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên.

Triệu Cao hai tay cầm chén thuốc đi tới trước mặt y, sau đó y tiếp nhận chén thuốc màu vàng này, chậm rãi nhấp miệng giống như là từng ngụm rượu nhỏ.

Nước thuốc chát mà đắng, nhưng khi những loại thuốc này vào bụng, liền có một đoàn nguyên khí giống như lửa bừng thiêu đốt ở trong bụng y, tràn ra khắp nơi trong thân thể y.

Một ít chỗ trong thân thể y giống như chết đi, mục nát, dưới dược khí trùng kích bắt đầu hồi phục.

Thuốc của Triệu Cao rất hiệu quả.

Trong huyết mạch thân thể y, những tinh thần nguyên khí còn

sót lại của Trịnh Tụ thậm chí đã bị dược lực mạnh mẽ cọ rửa mài mòn không ít.

- Đại khái còn phải hai tháng nữa?

Y nhìn Triệu Cao khom người mà đứng, hỏi.

Từ sau khi bị thương nặng vì đánh một trận cùng Trịnh Tụ, y không rời khỏi tòa tẩm cung này một bước, bất kể cảm xúc hay là thái độ đối với người khác trong vô hình trung đều đã trở nên hoàn toàn khác biệt với trước kia. Nhưng đối với Triệu Cao, trong ánh mắt của y lại tràn ngập ôn hòa chân chính.

- Ít nhất cần trăm ngày, trước đó không thể khuấy động nội khí một cách kịch liệt, nếu không chỉ sợ phí công nhọc sức.

Triệu Cao kính cẩn nói.

Nguyên Vũ khẽ ừ một tiếng.

Triệu Cao không ngẩng đầu nhìn thần sắc của y, cho nên không biết một tiếng ừ này của Nguyên Vũ đại biểu cho cái gì.

Chén thuốc đưa trở lại trước mặt Triệu Cao, bên trong còn lại khoảng chừng một phần mười, dựa theo bình thường, Triệu Cao im lặng uống cạn nước thuốc còn lại.

Dược lực mạnh mẽ lập tức làm cho khí huyết trong cơ thể Triệu Cao điên cuồng lưu chuyển, làm cho mắt hắn nhanh chóng trở nên đỏ thẫm, khiến hắn nhịn không được có chút thống khổ mà thấp giọng ho khan.

Dựa theo quy củ lúc trước, hắn liền muốn cáo lui rời đi.

- Nghe nói hôm nay ngươi nổi lên xung đột với Nội vụ ti Lương Nhiếp ở trong Hoàng cung?

Thế nhưng hôm nay, Nguyên Vũ lại đột nhiên hỏi một câu.

Triệu Cao cũng không nhiều lời, chỉ gật đầu đồng ý.

Nguyên Vũ cũng không nhiều lời, chỉ thản nhiên trả lời một câu,

- Ta đã hạ chỉ chém hắn.

Triệu Cao hơi dừng lại, dường như có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn nói,

- Thần bởi vì cứu chữa cho Hoàng tử Hồ Hợi mà vào cung, hiển nhiên cũng sẽ thân cận hơn với Hoàng tử Hồ Hợi, nhưng mấy ngày nay Hoàng tử Phù Tô chỉ sợ có chút bất mãn đối với thần.

Nguyên Vũ nhíu mày, vẻ mặt của y vẫn có chút nhàn nhạt như cũ, nhưng đáy mắt lại tuôn ra chút hỏa diễm khó hiểu,

- Ngươi chỉ cần là ngươi, sao đến phiên hắn quản.

- Tạ Thánh ân.

Triệu Cao bái tạ rời đi.

Hắn cưỡi xe ngựa rời khỏi Hoàng cung trên Ly Sơn này, cho đến khi ra ngoài cửa cung, hắn mới ở trong xe nhịn không được lắc đầu, trên mặt hiện lên chút thần sắc trào phúng.

Người cường đại cỡ nào vẫn sẽ có nhược điểm.

Nguyên Vũ bây giờ là như thế.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, lúc này hắn đã là người Nguyên Vũ tín nhiệm nhất.

Hoặc có thể nói ném ra ngoài lợi ích cực lớn không thể triệu hoán Bạch Khải, ngay cả Từ Phúc cũng đã rời khỏi bên cạnh y, cho nên trong lòng Nguyên Vũ cần một người mà y cảm thấy có thể tín nhiệm.

Trên đời này cho dù là kẻ độc tài đơn độc nhất, nhưng vẫn sợ hãi tịch mịch như cũ.

Có nhiều thứ mà ngươi có thể không quý trọng, không quan tâm, nhưng nhất định phải có.

Ở trong Hoàng cung hôm nay, thực ra tên quan lớn của Nội vụ ti cũng chỉ xảy ra xung đột rất nhỏ với Triệu Cao, nhưng khi ý chỉ của Nguyên Vũ hạ xuống, khi tên quan lớn kia bị chém giết, quyền thế của Triệu Cao sẽ vô hình trung đạt tới một độ cao hoàn toàn mới.

Thực ra ngay cả con đường truyền quân tình cũng trở nên không an toàn, tính tình Nguyên Vũ đại biến chỉ do càng thêm không thể tín nhiệm bất kỳ một Tu hành giả nào.

Y cảm thấy một người bình thường không phải là người tu hành, sẽ càng thêm đáng tin cậy.

- Trong Hoàng cung Trường Lăng về say, đã không còn ai ở trên ngươi.

Thanh âm của phu xe truyền vào trong xe, đây là giọng nói của Thân Huyền.

Thân Huyền lúc này chính là phu xe của chiếc xe ngựa này.

- Nhưng có vài người luôn không cam lòng, cho nên bọn họ sẽ dùng thủ đoạn trực tiếp nhất, trực tiếp tìm cách giết chết ngươi, bởi vì ngươi không phải là người tu hành, cho nên rất dễ giết. Phàm là tiên hạ thủ vi cường, ta đã bố cục tiếp giúp ngươi. (ra tay trước thì chiếm được lợi thế)

Thân Huyền chậm rãi nói tiếp,

- Nhưng cũng không có khả năng đề phòng được tất cả mọi chuyện, cho nên lúc trên nghị triều trên điện ngày mai, ngươi nhất

định phải làm gì đó, để cho những người kia không dám động nữa.

Triệu Cao gật đầu.

Hắn nghĩ rằng những điều này rất đơn giản.

Sau khi một người có được quyền thế tối cao, rất nhiều chuyện mà người thường thấy khó lên trời đều trở nên quá mức đơn giản.

.....

Nguyên Vũ ở trong tẩm cung của y chờ đợi tu vi khôi phục.

Nhưng y lại thật không ngờ, ở trong mắt rất nhiều người, thời gian thế giới này lưu lại cho y đã không tính là nhiều.

Y cũng thật không ngờ, rất nhiều người mà y quen thuộc đã cách y rất gần.

Ly Sơn, sườn núi đối diện với phiến Hoàng cung này.

Những cây cỏ dại trên sườn núi mà Tịnh Lưu Ly thả dê đã điên cuồng sinh trưởng lần nữa.

Bầy cừu không biết đã đi đâu, nhưng những túp lều đơn sơ mà cô và Độc Cô Bạch sống vẫn còn.

Ngọn lửa lại bùng lên trước những túp lều rách nát kia.

Củi được tháo ra từ trên nóc nhà kho chất thành đống lửa một cách tùy ý, phía trên treo một cái nồi đồng, bên trong nấu canh rau dại.

Người châm lửa làm canh đúng là Triệu Tứ, mà đứng bên cạnh cô lại là Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Không lâu sau, có tiếng cười như chuông bạc truyền tới.

Bạch Sơn Thủy, Triệu Vân Duệ đến.

Thân ảnh Dạ Sách Lãnh cũng rất nhanh xuất hiện, sau đó còn có mấy người của Mân Sơn Kiếm Tông, bao gồm cả Bách Lý Tố Tuyết bị thương nặng vẫn chưa được chữa khỏi.

- Nguyên Vũ còn bao lâu nữa?

Bạch Sơn Thủy nhìn mảnh cung điện có thể nói là hoa mỹ tráng lệ nhất từ trước đến nay, hỏi.

- Nhiều nhất cũng chỉ hơn tháng.

Thanh Diệu Ngâm nhẹ nhàng trả lời.

- Ngươi nhìn ra cái gì chưa?

Bạch Sơn Thủy quay đầu hỏi Đinh Ninh, lại nhịn không được lắc đầu,

- Ngay cả ngươi cũng không nhìn ra rốt cuộc cung điện này có bố trí huyền ảo gì, vậy chúng ta tới thì có ích lợi gì, sao có thể nhìn ra điểm khác thường nào đó.

Q8 - Chương 219: Thử kiếm

Đinh Ninh nở nụ cười.

- Về chuyện báo thù, ta đã từng nghĩ qua vô số phương pháp cùng khả năng, nhưng bất kể là phương pháp cùng khả năng nào, ta đều không nghĩ tới cuối cùng lại trở nên đơn giản như vậy.

Nụ cười của hắn ban đầu rất sáng lạn, nhưng đến cuối cùng, lại có ý vị không rõ ràng,

- Kỳ thật khi nghĩ rõ, có lẽ ta cũng chẳng cần phải làm chuyện gì, chờ thêm mười năm nữa thả dê ở chỗ này, giống như những Tu hành giả quy ẩn kia, săn bắt cá ở trong núi, nói không chừng Nguyên Vũ cùng Trịnh Tụ cũng sẽ biến thành như vậy.

Tất cả mọi người ở đây đều ngẩn người.

Nhất thời yên lặng.

Bạch Sơn Thủy nghiêm túc suy nghĩ một chút, cuối cùng không khỏi cười khổ, nói:

- Nói không chừng thật sự có khả năng này.

Những người còn lại cũng nghĩ như vậy.

Năm đó sở dĩ Vương Kinh Mộng cùng Ba Sơn Kiếm Tràng bại, cuối cùng là vì Vương Kinh Mộng nhìn không thấu lòng người.

Mà rất nhiều năm sau, nếu trong mắt Nguyên Vũ và Trịnh Tụ không còn địch nhân nào khiến bọn họ kiêng kỵ, vậy địch nhân của bọn họ rốt cuộc chỉ còn lại đối phương.

Nguyên Vũ và Trịnh Tụ trên một ý nghĩa nào đó đều là những người giống nhau, sẽ không có khả năng vĩnh viễn nhân nhượng và khoan dung lẫn nhau.

- Ta chân chính đụng phải cánh cửa Bát Cảnh.

Đinh Ninh nhìn Bạch Sơn Thủy, không nói đến chuyện pháp trận bố trí nơi cung điện kia, lại đột nhiên nhẹ giọng nói một câu này.

Đối với những đại Tông sư đương thời chân chính trước mắt này mà nói, một câu này chính là tiếng sét thực sự.

Tâm cảnh kích động, trên sườn núi này vang lên vô số tiếng nổ kỳ dị, các loại hào quang chớp động, mây gió bay múa trên bầu trời.

- Sao lại nhanh như vậy?

Dạ Sách Lãnh mặc dù mừng rỡ đến mức hai tay đều có chút run rẩy, nhưng vẫn cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

Mặc dù Đinh Ninh có kinh nghiệm tu hành mà tất cả mọi người ở đây đều không có, từng là tồn tại gần Bát Cảnh nhất, nhưng từ khi phá cảnh ở đảo nổi của quận Giao Đông đến bây giờ, dù sao thời gian vẫn còn quá ngắn.

- Không thể biết được.

Đinh Ninh thu liễm tươi cười, nhẹ nhàng nhìn Dạ Sách Lãnh, tựa như khi dạy nàng rất nhiều năm trước, chậm rãi nói,

- Tra xét tất cả điển tịch, cơ bản không có miêu tả phương pháp phá Thất Cảnh đến Bát Cảnh, một là bởi vì Tông sư Thất Cảnh vốn đã rất ít, mà có thể từ tu hành từ Thất Cảnh đến Bát Cảnh, cho dù là một đời người tu hành thì cũng đều khó xuất hiện một người hai người. Một điểm trọng yếu khác lại là Thất Cảnh

đột phá đến Bát Cảnh, thật sự khó có thể miêu tả.

Khi hắn chậm rãi kể lại, tựa như có một loại khí tức kỳ dị đang lưu chuyển, trong không khí có huy quang kỳ diệu đang xoay tròn, nhưng nếu thực sự nín thở ngưng thần cảm giác, lại tựa như không có gì, tất cả đều là ảo giác. (huy quang: ánh sáng lấp lánh)

Tất cả các Tông sư ở đây đều nghiêm trang hẳn lên.

Bạch Sơn Thủy khẽ thở dài một tiếng, cô bắt đầu hiểu được Đinh Ninh hôm nay nhất định muốn bọn họ tới đây, thực ra điều quan trọng hơn là chia sẻ thời khắc hiện tại, để cho bọn họ trải nghiệm quá trình này.

- Từ Lục Cảnh đến Thất Cảnh, trình độ rất lớn đã không phải chân nguyên tích lũy đến trình độ nhất định, mà có liên quan đến tâm cảnh. Một cái giác ngộ liền phá cảnh rộng mở trong sáng, liền đã rất khó dùng ngôn ngữ để miêu tả.

Đinh Ninh ngẩng đầu lên, lướt qua cung điện trước mắt, ánh mắt nhìn về phía Trường Lăng xa xa hơn, nhẹ giọng nói:

- Ở Trường Lăng xưa kia, ta đã cảm nhận được mình tiếp cận rất gần Bát Cảnh, thậm chí cảm nhận được mình có thể mượn một ít thủ đoạn kích động Bát Cảnh, sau khi gặp lại Thánh tăng Đông Hồ, ta nghĩ càng rõ ràng hơn, mấu chốt từ Thất Cảnh đến Bát Cảnh, không phải ở chỗ hấp thu đối với thiên địa, mà là ở chỗ phóng.

Bạch Sơn Thủy khẽ gật đầu, ý bảo hắn có thể nói tiếp.

- Không vững chắc bản thân, không phá thì không xây được, khi phá bỏ tất cả tu vi, tinh thần ý chí cùng thân thể chạy không đến cực độ, đương nhiên có thể dẫn tới thiên địa mới. Nhưng nếu thực sự hoàn toàn chạy không, vậy chính là tán công, cho nên ta liền cho rằng, nếu ngưng động toàn bộ chân nguyên và tinh thần ý

chí trong cơ thể, chính là mấu chốt phá Thất Cảnh đến Bát Cảnh.

Đinh Ninh lẳng lặng nhìn Trường Lăng bởi vì có nhiều tường thành mà đã có chút xa lạ, nói tiếp:

- Ngày xưa ta cũng nói những lời này với Thánh tăng Đông Hồ, sau này lão thật sự phá Bát Cảnh, ta liền nghĩ đây chính là đại đạo chân chính. Nhưng bây giờ, ta biết mình vẫn còn mắc một số sai lầm.

- Trịnh Tụ quyết đấu cùng Nguyên Vũ là tâm nguyện cuối cùng của nàng, khi nàng phân sinh tử cùng Nguyên Vũ, Nguyên Vũ trọng thương, tin tức truyền đến trong tay ta, ta liền đột nhiên có loại cảm giác tất cả đều trống rỗng.

Đinh Ninh quay đầu lại nhìn mọi người,

- Giống như rất nhiều chuyện trong quá khứ trong nháy mắt tiêu tán, giống như chuyện ngươi mưu tính vốn cực kỳ khó khăn, nhưng ngươi phát hiện đột nhiên trở nên cực kỳ đơn giản, bất cứ khó khăn nào cũng không còn tồn tại, khi tất cả trở nên đơn giản như vậy, tâm tình sẽ trống rỗng không tập trung vào bất kỳ phương diện nào, ta lại chân chính chạm tới ngưỡng cửa Bát Cảnh, cảm giác được rất nhiều thiên địa nguyên khí mà Thất Cảnh không thể nào cảm nhận được ùa tới.

- Về sau ta liền nghĩ thông Bát Cảnh, nghĩ thông suốt cảnh tượng Thánh tăng Đông Hồ phá như thế nào.

Đinh Ninh nở nụ cười cảm khái.

- Lão từ sau khi gặp được ta, mới thực sự đụng phải Bát Cảnh, ta vốn tưởng rằng là lời nói kia của ta có tác dụng đối với lão, ngay cả lão cũng cho rằng như vậy, nhưng mà hiện tại, ta mới biết bản thân ta mới là mấu chốt phá cảnh của lão.

- Tu hành càng đến chỗ sâu, tu vi càng cao, càng để ý thắng

bại, liền càng muốn chiến thắng địch thủ mạnh hơn. Thánh tăng Đông Hồ sau khi nhìn thấy ta, lại cho rằng cuộc đời này không thể vượt qua ta, chỉ muốn đi theo bên cạnh ta chờ mong nhìn thấy cảnh giới cao hơn xuất hiện trên người ta.

- Là ta tái hiện một lần nữa, để cho lão vứt bỏ những thứ này, tâm tình hoàn toàn buông lỏng.

- Cho nên Nguyên Vũ phá cảnh có lẽ cũng là bởi vì ta, cả đời này hắn đều muốn giết chết ta, sau đó hắn thật sự giết chết Vương Kinh Mộng, chiếm được Trịnh Tụ, tất cả nguyện vọng của hắn đều đã đạt thành, ta nghĩ khi hắn làm được năm đó, tâm tình của hắn có lẽ cũng chợt trống trải không tập trung phương diện nào nữa.

Đinh Ninh nói xong, đứng trên sườn núi trầm mặc hồi lâu.

- Thật sự rất chán nản a.

Bạch Sơn Thủy nhịn không được lắc đầu, khẽ giễu cợt,

- Lúc mới tu hành, chính là đấu với người, đấu với trời, đợi đến khi tu vi đại thành, lên núi trảm hung thú, xuống biển trảm ác giao, liền tự nhiên cảm thấy có kiếm trong tay là không gì không làm được, chính là muốn tranh phong cùng anh hùng trong thiên hạ, nhưng tu hành đến cuối cùng, cũng bởi vì cảm thấy mọi chuyện thành không, thắng bại đều đã không có ý nghĩa gì, mới có thể phá Bát Cảnh?

- Chính là muốn tìm kiếm một chấp niệm sâu nhất, sau đó chờ chấp niệm này đột nhiên biến mất, triệt để buông lỏng một khoảng thời gian như vậy?

Dạ Sách Lãnh không tùy ý như Bạch Sơn Thủy, nàng hỏi càng thêm nghiêm túc một chút.

- Cho nên nghĩ thông suốt những chuyện này liền có ý tứ.

Đinh Ninh cũng khẽ giễu cợt,

- Cho nên sau khi giết chết Vương Kinh Mộng, Nguyên Vũ đương nhiên không hề để người trong thiên hạ vào mắt, cho dù là khi Lộc Sơn Hội Minh diễn ra, hắn cũng chỉ làm việc khiêm tốn ổn thỏa, trong lòng cũng rất khinh thường những người khác, theo hắn thấy, vương hầu Đại Tần hiển nhiên chả là cái thá gì, Trịnh Tụ đương nhiên cũng không thể tính là địch thủ có thể chống lại mình. Cho nên khi xử lý rất nhiều chuyện sau này, tâm tính của hắn như thế hiển nhiên sẽ làm cho Trịnh Tụ không thể chịu đựng được.

- Cho nên chính xác là như thế, nếu ngươi không xuất hiện, nếu chúng ta không có khả năng đụng phải Bát Cảnh, Trịnh Tụ chống lại, hắn thấy đây chẳng qua cũng chỉ là trò chơi giết thời gian, mà điều này hiển nhiên đã làm cho Trịnh Tụ vốn có tâm tính cao ngạo càng thêm không thể tiếp nhận

Triệu Tứ lắc đầu,

- Nhưng chờ cũng không thống khoái bằng chính tay mình báo thù. Ta hiện tại vốn còn chưa cảm nhận được cơ hội phá Bát Cảnh, nói vậy là bởi vì Nguyên Vũ còn chưa chết.

Bạch Sơn Thủy ngẩn người, đột nhiên cảm thấy lời nói của Triệu Tứ rất có đạo lý, nhịn không được cười to ra tiếng,

- Luôn nói đã thành quần chúng, tẻ nhạt vô vị, nhưng vẫn luôn là đại sự chưa hết, nói không chừng Nguyên Vũ vừa chết, chúng ta thật sự đồng thời chạm tới ngưỡng cửa Bát Cảnh.

- Cũng không phải không có khả năng này.

Đinh Ninh nở nụ cười.

Ánh mắt của hắn rơi vào A Phòng cung dưới chân núi.

Hắn cũng nhìn không ra rốt cuộc tòa cung điện này có bố trí như thế nào.

Nhưng hiện tại hắn có thể dùng phương pháp đơn giản nhất.

Hơn nữa có thể làm cho Nguyên Vũ càng thêm bất an.

Ánh mắt của hắn trong nháy mắt dừng lại chỗ tẩm cung của Nguyên Vũ, một đám mây nổi phía trên đỉnh núi sinh ra vặn vẹo kỳ diệu, biến thành một đạo kiếm quang nhàn nhạt, trực tiếp rơi về phía tẩm cung kia.

Q8 - Chương 220: Cảm giác hối tiếc

Đạo kiếm quang này rất kỳ diệu, rất giống đạo kiếm ý của Mặc Thủ Thành.

Kiếm quang sinh ra từ trên mây, sau đó liền có thể tập trung mục tiêu ở đâu đó mà ánh mắt khóa chặt, như tường lớn vô hình trấn xuống.

Nhưng đạo kiếm quang này của Đinh Ninh lại không mang theo chút khí tức nào, thậm chí làm cho tất cả mọi người ở đây đều không cảm nhận được sát ý.

Không có sát ý thì sẽ không có dấu vết để tìm ra, lúc tới sẽ lặng yên chiếm cứ tiên cơ.

Huống chi trong đạo kiếm quang này, trộn lẫn rất nhiều lực lượng mà bọn họ chưa từng chạm tới.

Đám người Bạch Sơn Thủy đều lập tức trở nên nghiêm túc.

Phản ứng của A Phòng cung trong tầm mắt cũng rất kỳ diệu.

Khi đạo kiếm quang nhàn nhạt này tiếp cận nóc cung điện, trong quần thể cung điện yên tĩnh vang lên một thanh âm hùng vĩ.

Có rất nhiều tiếng gió sắc bén từ dưới cung điện tỏa ra, tự nhiên nghênh đón đạo kiếm quang kia.

Những luồng gió này vô hình, nhưng lại sắc bén như lưỡi dao kim loại chân chính, trong cảm giác của mọi người, những luồng gió này hình thành tám tên người sắt khổng lồ, vươn bàn tay ra

nắm lấy đạo kiếm quang kia.

Trong nháy mắt tiếp theo, không có bất kỳ va chạm kịch liệt và nổ tung nào.

Đạo kiếm quang nhàn nhạt mà cực kỳ cường đại kia cứ như vậy biến mất, theo tiếng gió tiêu ẩn lưu tán ở trong phiến cung điện này.

- Địa Sát trận.

Đinh Ninh nhíu mày, nhẹ giọng nói.

- Ý ngươi là sao?

Bạch Sơn Thủy khó hiểu.

- Còn nhớ rõ Cô Sơn Kiếm Tàng không?

Đinh Ninh quay đầu nhìn cô nói:

- Ngươi vì Cô Sơn Kiếm Tàng mà vào Trường Lăng, kỳ thật Cô Sơn Kiếm Tàng cũng giống như Địa Sát trận của A Phòng cung này, là lợi dụng địa mạch xây dựng trận thế, khác biệt chính là, Cô Sơn Kiếm Tàng là dẫn uy lực địa mạch, một khi vận dụng thì mặt đất hủy diệt, mà trận thế nơi này chỉ sợ là sẽ lặng lẽ tiêu trừ thiên địa nguyên khí tập kích vào ở địa mạch phía dưới.

- Vì vậy đây là một cái mai rùa đen?

Bạch Sơn Thủy nghe hiểu, khẽ cười mỉa mai.

- Hẳn là nguyên khí thiên địa mà người tu hành triệu tụ mà đến sẽ tiêu tan vô hình ở bên trong đó?

Dạ Sách Lãnh nhìn Đinh Ninh, nghiêm túc hỏi.

Đinh Ninh gật đầu.

- Đó cũng là một cái mai rùa đen.

Bạch Sơn Thủy càng thêm châm chọc:

- Dù sao hắn cũng không dám đi ra.

Những đám mây trên bầu trời yên ắng trở lại.

- Cái mai rùa đen này rất thích hợp với hắn.

Triệu Tứ nhìn cung điện kia, nhịn không được lắc đầu, nhẹ giọng nói,

- Dù sao cả đời này hắn cũng luôn thích giấu ở phía sau màn, để cho người ta đánh nhau ngươi chết ta sống, mà hắn luôn giành được chuyện tốt, bêu danh lại muốn cho người ta cõng, trên đời nào có chuyện tốt như vậy.

Đạm Đài Quan Kiếm cũng nhìn cung điện kia nhưng không nói lời nào.

Nhân quả báo ứng dường như là chuyện rất mờ mịt.

Nhưng ân oán của Trường Lăng từ rất nhiều năm trước đến bây giờ, tất cả dường như đang chứng minh điều này thực sự tồn tại.

.....

Trong A Phòng cung rất bình tĩnh.

Đạo kiếm quang nhàn nhạt kia phảng phất chưa bao giờ xuất hiện.

Nhưng trong nhận biết của Nguyên Vũ ở trong tẩm cung màu đen, đạo kiếm quang kia lại rõ ràng đến cực điểm.

Nguyên khí dao động trên bầu trời đã hoàn toàn tiêu tan,

nhưng không khí trong tẩm cung màu đen này lại sền sệt như nước biển, không ngừng bắt đầu khởi động theo mỗi một lần hít thở nặng nề của Nguyên Vũ.

Trong con ngươi Nguyên Vũ tràn ngập phẫn nộ nói không nên lời, còn có không thể tin và sợ hãi khó có thể che giấu.

- Tại sao lại nhanh như vậy!

Mặc dù y hiểu cực kỳ rõ, ở Trường Lăng từ mười mấy năm trước, Vương Kinh Mộng cũng đã mắc kẹt ở giữa cảnh giới Thất Cảnh và Bát Cảnh.

Nhưng từ Thất Cảnh đánh ra một kiếm tràn ngập ý vị Bát Cảnh này, đối phương vẫn quá nhanh, nhanh đến mức vượt qua tưởng tượng cực hạn của y.

Trong suy nghĩ của y, dù cho Đinh Ninh chỉ cần mấy năm là đã có thể chân chính tiến vào Bát Cảnh, thậm chí trực tiếp vượt qua tu vi của y lúc ở Lộc Sơn Hội Minh, nhưng y dù sao còn có thời gian thở dốc, dù sao còn có thể tìm kiếm một ít cơ hội giành phần thắng ở trong khoảng thời gian này.

Ngay trong nháy mắt này, trong đầu y hiện lên rất nhiều khuôn mặt.

Mặc Thủ Thành, Diệp Tân Hà, Từ Phúc... Còn có nhiều Vương hầu Đại Tần như vậy.

Nhưng những người này hiện tại đã biến mất.

Người còn ở bên cạnh y hiện tại, chỉ có Hoàng Chân Vệ đã bị yn hóa thành vật chết là khôi lỗi.

Hình ảnh cuối cùng xuất hiện cực kỳ rõ ràng trong đầu y là khuôn mặt Trịnh Tụ.

Nương theo rét lạnh như xuyên qua xương, trong lòng người trong mười mấy năm qua được thiên hạ công nhận là Tu hành giả mạnh nhất cùng Đế vương cường đại nhất bắt đầu dâng lên hối hận vô tận.

Tất cả những chuyện ngoài ý muốn này dường như đều bắt nguồn từ Trịnh Tụ.

Khi y và Trịnh Tụ dần dần xa cách, mọi chuyện dường như không ngừng mất đi khống chế.

Đột nhiên cơ thể y run rẩy dữ dội.

Một loại thống khổ khó có thể được mô tả bằng lời nói đã tràn ngập cơ thể và tâm cảnh của y.

Y bắt đầu cảm thấy hận ý sớm nhất của mình đối với Vương Kinh Mộng xuất phát từ sự ghen tị với hắn.

Y ghen tị với tu vi và lực lượng của Vương Kinh Mộng, càng ghen tị với việc Trịnh Tụ mang theo tất cả hào quang trong thiên hạ từ quận Giao Đông đến sẽ trở thành nữ tử của Vương Kinh Mộng.

Nhưng cuối cùng không phải là y giành được chiến thắng sao?

Không phải y đã để cho Vương Kinh Mộng như bướm đêm lao vào lửa, chết trận ở Trường Lăng, sau đó thành công có được đế vị, để Trịnh Tụ trở thành Hoàng hậu sao?

Mạo hiểm bị thiên hạ bêu danh, gian nan tranh bằng được đồ vật, không phải là nên quý trọng, sao cuối cùng lại biến thành như vậy?

Không ai có thể trả lời vấn đề này của y.

Trong khu vực mấy trăm trượng gần tòa tẩm cung màu đen

này, cũng hoàn toàn không có người thứ hai sống.

Y là một Quả nhân chân chính.

.....

Trường Lăng, Ngô Đồng Lạc.

Một chiếc xe ngựa chậm rãi dừng lại ở đầu hẻm.

Chiếc xe ngựa này tuy rất tầm thường, nhưng không biết vì sao lại tựa như có một loại khí chất kỳ lạ, khiến cho một gã Tu hành giả Quân giám chú ý. (Quân giám: binh lính giám sát, quân coi giữ)

Khi Dạ Sách Lãnh và Trần Giám Thủ lần lượt rời khỏi Trường Lăng, Giám Thiên Ty và Thần Đô Giám đã biến mất, tổ chức gánh vác trách nhiệm mà Giám Thiên Ty và Thần Đô Giám trước kia để lại chính là Quân giám của Binh Mã ty.

Chẳng qua khi Hoàng Chân Vệ biến mất ở Trường Lăng, ngay cả quân coi giữ vọng lâu cũng là hữu danh vô hực, những quan viên của Quân giám cũng không có được khả năng như Giám Thiên Ty và Thần Đô Giám năm xưa.

Khi thấy rõ hai người từ trên xe ngựa đi xuống, vị quan viên Quân giám này theo bản năng dụi dụi mắt, cho rằng mình sinh ra ảo giác, nhưng sau một khắc, cả cơ thể gã trong nháy mắt cứng ngắc, một thanh phi kiếm trong ống tay áo lại chấn động kịch liệt hẳn lên.

- Không nên động, ta không muốn giết người, mà ta cũng không phải tới để giết người.

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn vị quan viên trẻ tuổi này, lắc đầu,

- Nghĩ về người nhà của ngươi.

Quan viên này không nhúc nhích.

Quần áo của gã cũng dần dần bị mồ hôi lạnh thấm ướt, trong đầu chỉ có một ý niệm,

- Hắn sao có thể xuất hiện ở Trường Lăng một cách quang minh chính đại như vậy?

- Ngươi phải hiểu rõ một điểm, bắt đầu từ rất nhiều năm trước, thủ hộ Trường Lăng không phải là các ngươi, mà là chúng ta.

Đinh Ninh nhìn vị quan viên trẻ tuổi này, nhìn thấu suy nghĩ trong lòng gã,

- Đối với ngươi mà nói, Trường Lăng là quê hương có thể dùng mạng sống để gìn giữ, nhưng đối với chúng ta mà nói thì lại càng là như thế. Cho nên đừng cảm thấy Trường Lăng này là của các ngươi, hoặc là của Nguyên Vũ.

- Ta chỉ tới gặp vài người, đàm luận một số chuyện, mà không phải tới giết người.

Đinh Ninh nhìn quan viên trẻ tuổi thân thể rốt cục không còn cứng ngắc này, hắn lặp lại câu nói vừa rồi, sau đó lại nhẹ giọng bổ sung một câu,

- Thế nhưng nếu ngươi đã nhìn thấy ta, vậy thuận tiện truyền một đạo Kiếm Thủ lệnh giúp ta, bắt đầu từ hôm nay, Nguyên Vũ có thể mời ta chiến bất cứ lúc nào, chỉ cần là quyết đấu trong điều kiện công bằng.

Thân thể quan viên trẻ tuổi này chấn động kịch liệt, trong đầu trống rỗng còn chưa kịp phản ứng, một mảnh kiếm lạnh như băng đã rơi vào lòng bàn tay gã.

Q8 - Chương 221: Chỉ hươu

Khi vị quan viên trẻ tuổi cầm Thiên Hạ Kiếm Thủ lệnh không ai không biết này trong tay đi ra Ngô Đồng Lạc, cả người vẫn luôn tê dại.

Nhưng suy nghĩ nhiều nhất trong đầu hắn cũng không phải là tu vi và mục đích trở về Trường Lăng của Đinh Ninh hôm nay, Vương Kinh Mông ngày xưa, mà là mấy câu Đinh Ninh đã nói với gã.

Gã dừng bước nhìn Trường Lăng đã có tường thành.

Bóng ma của tường thành to lớn như mây đen che đậy phòng ốc gần bên dưới tường thành.

Không biết vì sao, so với Trường Lăng không có tường thành, hoàn toàn mở rộng trước kia, gã đột nhiên cảm thấy nhìn không thoải mái, không quen.

Phía sau cánh của đóng kín, Trường Lăng này tính là của ai?

Trong suy nghĩ của những người ở Ba Sơn Kiếm Tràng năm đó, Trường Lăng vốn không phải là của một người nào đó độc chiếm, mà là của tất cả người Trường Lăng.

Vị quan viên trẻ tuổi này dần dần hiểu được, gã cười cười hơi chút khổ sở, nắm chặt Kiếm Thủ lệnh trong tay, sải bước đi về phía dinh thự Binh Mã ti.

Vị quan viên trẻ tuổi này không có bất kỳ giấu diếm nào đối với sự xuất hiện của Đinh Ninh, bao gồm cả mỗi một câu mà Đinh Ninh nói, đều nói ra cực kỳ rõ ràng.

Quan viên trẻ tuổi này được giao phó với sự an tâm tuyệt đối.

Theo gã thấy, an nguy của Đinh Ninh sau này sẽ không liên quan đến gã.

Song gã lại không chú ý tới sắc mặt của mấy vị quan viên cao cấp Binh Mã ti.

Phản ứng của các quan viên cấp cao này cũng không kịch liệt.

Tâm tư một tên phó Ty thủ có quan giai cao nhất trong đó thậm chí còn không đặt trên phiến Kiếm Thủ lệnh trước mắt này. (quan giai: cấp bậc quan)

Vị quan viên trẻ tuổi này không thể nào biết, những quyền quý có địa vị cực cao mà ngày thường gã làm cách nào cũng không thể gặp được, suy nghĩ trong lòng lúc này lại là phiến Hoàng cung dưới Ly Sơn kia.

Vị phó Ty thủ này hiện tại nghĩ đến, phiến Kiếm Thủ lệnh này cùng việc Đinh Ninh đường hoàng trở lại Trường Lăng, tin tức xuyên qua đường phố, có thể truyền đến trong tay Hoàng đế Nguyên Vũ hay không.

Từ trận quyết đấu giữa Hoàng đế Nguyên Vũ và Hoàng hậu Trịnh Tụ, không có ai trong bọn họ có thể nhìn thấy Nguyên Vũ.

Nhưng trên chiếc xe ngựa chở Triệu Cao lại càng thường xuyên lui tới giữa Trường Lăng và Hoàng cung mới kia.

Trong khoảng thời gian này, Hoàng đế Nguyên Vũ không chỉ một lần biểu hiện ra sự tín nhiệm tuyệt đối đối với Triệu Cao, thậm chí có mấy tên Ảnh vệ bên cạnh Nguyên Vũ ngày xưa bắt đầu bảo vệ an toàn của hắn.

Nếu các Hoàng tử trong Hoàng cung có thể biểu đạt ý kiến khác biệt, những quan viên bọn họ còn có sức tranh chấp.

Nhưng Phù Tô đã sớm bị giam cầm nơi Thâm cung, không cách nào tham dự chính sự.

Về phần Hồ Hợi thì lại càng ỷ lại Triệu Cao hơn cả so với Nguyên Vũ.

.....

- Dược lực nặng hơn một chút, hiệu quả có thể nhanh hơn một chút sao?

Trong tẩm cung màu đen, Hoàng đế Nguyên Vũ cúi đầu, hỏi Triệu Cao đang cúi người.

Triệu Cao nói:

- Thần cố hết sức thử một lần, nhưng nếu lại tăng thêm dược lực, chỉ sợ có không ít quan viên trong triều sẽ phản đối.

Hoàng đế Nguyên Vũ đột nhiên lạnh lùng:

- Không ai dám phản đối.

Triệu Cao khẽ gật đầu, hành lễ rời đi

Xe ngựa chở Triệu Cao rời khỏi A Phòng cung, trở về Trường Lăng.

Khi phương thuốc dược liệu mới được Nội vụ ti bắt đầu chuẩn bị, hàng chục quan viên đồng loạt đến trước cung của Hồ Hợi.

Triệu Cao và Hồ Hợi đang ở trong thư phòng nói chuyện.

Khi những quan viên này đến cửa thư phòng, Triệu Cao và Hồ Hợi vẫn ngồi đối diện nhau như trước, không biết đang nói chuyện thú vị gì, gương mặt Hồ Hợi đầy ý cười, nhưng khi thấy những quan viên này, mặt mũi chợt tràn đầy vẻ không kiên nhẫn.

Một quan viên lớn tuổi nhất tiến lên, biểu đạt ý kiến phản đối kịch liệt, cho rằng mấy loại dược vật trong phương thuốc kia có khả năng sẽ tạo thành ảnh hưởng cực kỳ bất lợi đối với tương lai của Nguyên Vũ.

Triệu Cao im lặng nghe.

Hắn không phát biểu ý kiến gì, cũng không đứng dậy, chỉ ngắm chút hoa viên ngoài thư phòng.

Trong hoa viên có một chỗ Lộc uyển. (Lộc uyển: chỗ nuôi hươu)

Trong Lộc uyển có hai con hươu sao.

Triệu Cao nhìn quan viên lớn tuổi này cùng tất cả quan viên phía sau lão, nhẹ nhàng chỉ một con hươu sao trong đó, nói:

- Đó là cái gì?

Tên quan viên lớn tuổi này sửng sốt,

- Đương nhiên là hươu.

Triệu Cao lạnh lùng cười, nói:

- Rõ ràng là ngựa.

Tên quan viên già này cùng tất cả quan viên phía sau lão đều ngây người, nhất thời phản ứng không kịp.

Triệu Cao quay đầu lại, không nhìn những quan viên này nữa,

- Ta nói ngựa chính là ngựa. Còn với ý kiến của các ngươi, có quan trọng không?

Môi tên quan viên già run rẩy hồi lâu, nói không nên lời, chỉ phun ra một ngụm máu tươi.

.....

Khi những quan viên này nhận rõ một số chuyện rời đi, chuyện Đinh Ninh phát Kiếm Thủ lệnh ước chiến Nguyên Vũ đã nhanh chóng lấy Trường Lăng làm trung tâm, lan tràn ra khắp thiên hạ.

Từ sau trận chiến giữa Trịnh Tụ và Nguyên Vũ, đường phố Trường Lăng dường như đã trở nên có chút vô vị, một lần nữa nhiệt liệt lên.

Ai cũng biết Nguyên Vũ đã bị thương nặng.

Nhưng lời nói của Đinh Ninh hôm nay, y có thể lựa chọn một loại phương thức tuyệt đối công bằng bất kỳ để chiến đấu.

Mặc dù rất nhiều người không hiểu tu hành, đều có thể nghĩ ra rất nhiều loại phương pháp có thể làm cho quyết đấu trở nên cực kỳ công bằng.

Tất cả mọi người đều rất mong chờ trận chiến giữa Nguyên Vũ và Đinh Ninh.

Hơn nữa đại đa số người trong Trường Lăng đều tận mắt chứng kiến trận chiến Vương Kinh Mộng giết vào Trường Lăng mười mấy năm trước.

Hiện tại Nguyên Vũ đã phá Bát Cảnh, hơn nữa Đinh Ninh có thể đưa ra một trận chiến công bằng tuyệt đối, tất cả mọi người bắt đầu cảm thấy Nguyên Vũ thiếu một trận quyết đấu công bằng với Đinh Ninh.

Cũng giống như Nguyên Vũ và Trịnh Tụ dùng một trận chiến để giải quyết ân oán lẫn nhau.

Ân oán giữa Ba Sơn Kiếm Tràng và Nguyên Vũ ngày xưa sẽ dùng một trận chiến như vậy để giải quyết.

Hơn nữa khi tin tức Bạch Khải trên chiến trường hai nước Tần Tề liên tục công thành chiếm đất truyền đến, tất cả người Tần đều bắt đầu cảm thấy, chuyện lớn trong thiên hạ đương nhiên đều có thể dùng trận chiến này để giải quyết.

Vậy Nguyên Vũ còn chờ gì nữa?

Giống như xem một vở kịch, muốn xem một diễn viên nổi tiếng nhưng hắn lại chậm chạp không ra sân khấu.

Tất cả mọi người càng ngày càng chờ mong, càng ngày càng khẩn trương.

- Nguyên Vũ này, thật không phải đồ...

Theo thời gian trôi qua, trong một quán rượu ở Trường Lăng một ngày nào đó, một tửu khách sau khi uống nhiều rượu đã nhịn không được mắng Nguyên Vũ một câu.

Ngang nhiên nhục mạ Thánh thượng ở Trường Lăng, đây là chuyện ngày xưa tuyệt đối không thể tưởng tượng được.

Nhưng câu chửi mắng này dường như là một ngọn lửa đốt cháy đồng cỏ khô.

Chỉ mấy ngày sau, thanh âm nhục mạ Nguyên Vũ trong ngõ hẻm Trường Lăng càng ngày càng nhiều.

.....

Một trận mưa xối xuống Trường Lăng.

Mưa rất lớn.

Trong cơn mưa to, xe ngựa của Triệu Cao rời khỏi Hoàng cung.

Nhưng trong toa xe ngựa của Triệu Cao lần này lại không có chén thuốc ấm.

Xe ngựa của Triệu Cao chậm rãi biến mất trong màn mưa, biến mất trên con đường từ Trường Lăng đến A Phòng cung.

Cũng ngay trong cơn mưa lớn này.

Một thiếu nữ cầm ô xuất hiện trên sườn núi Ly Sơn mà nàng từng thả cừu.

Thiếu nữ này nhìn túp lều đã hoàn toàn bị phá hủy, trong ánh mắt dâng lên vô số cảm xúc phức tạp.

Nàng đặt ô xuống, bắt đầu đội mưa dọn dẹp túp lều.

Nàng dùng thời gian thật lâu, rốt cục khôi phục mái nhà đổ sập rách nát thành bộ dáng vốn có lúc nàng ở.

Nàng rất thỏa mãn thu đầu gối cuộn mình trên giường trong lều, nguyên khí trên người tràn ra, xua tan độ ẩm trong phòng.

Tuy nhiên vẫn còn thiếu bát đũa, vẫn còn thiếu những đồ vật để nấu cơm nấu canh.

Nàng có chút sững sờ, vẫn nhịn không được thở dài.

Q8 - Chương 222: Từ đâu tới đây

Nàng là Tịnh Lưu Ly.

Khi gian nan bôn ba từ Sở cảnh trở về sườn núi nơi nàng và Độc Cô Bạch từng chăn cừu, nàng đã cao hơn một chút, khuôn mặt cũng càng thêm thành thục kiên nghị, thiếu đi cái loại ngây ngô non nớt kia.

Nàng nhìn màn mưa bên ngoài túp lều, nhìn những giọt nước chảy xuống từ mái nhà, đột nhiên có một cảm giác kỳ lạ.

Nàng có chút không rõ mình làm chuyện như vậy, rốt cuộc là bởi vì thuần túy lựa chọn theo sở thích của mình, hay là vô hình trung bị cảm xúc của người ta lây nhiễm.

Nàng chợt hiểu cuộc sống trước đây của mình, dường như có thể được chia thành ba đoạn.

Một đoạn là học kiếm ở Mân Sơn Kiếm Tông, thuần túy chỉ học tập tu hành công pháp chân nguyên cùng kiếm kỹ.

Một đoạn là đi theo Đinh Ninh ở Trường Lăng.

Còn có một đoạn là chăn dê ở chỗ này, chờ đợi cơ hội giết chết Lý tướng.

Dường như từ khi bắt đầu chăn dê ở chỗ này, nàng mới có thể khống chế tất cả cuộc sống của mình, như vậy... Đoạn thứ ba này đối với nàng mà nói hẳn là quan trọng nhất.

Nếu như không có một thiếu niên thiện lương như Độc Cô

Bạch làm bạn, nàng có thể đi tới một bước như vậy hay không, có thể giống như đám người như Diệp Tân Hà ở Ba Sơn Kiếm Tràng năm đó, thật sự sẽ có lựa chọn còn lại?

Việc này liên quan đến tâm cảnh thay đổi một cách vô tri vô giác, liền không thể nào suy đoán và cân nhắc ngược lại rồi.

Nếu như trong lòng không có chỗ sắp đặt, mới có thể cảm thấy trong túp lều này có chút trống rỗng.

Tâm tình và suy tư có liên quan của nàng vẫn không tiếp tục thật lâu, bất kỳ một vị trí giả nào, không giới hạn ở người tu hành, cũng sẽ không giống như rất nhiều nam nữ si tình, trầm mê tự thương tự hối tiếc trong thế giới của mình, mà sẽ biết mở ra nỗi lòng, đi tìm ý nghĩa tồn tại của mình trên đời này, cùng với chuyện để cho mình vui vẻ tồn tại trên thế gian.

Nhưng ngay sau đó, nàng đột nhiên khiếp sợ.

Bởi vì nàng đột nhiên cảm nhận được khí tức còn sót lại của người nào đó trên sườn núi này.

Nàng trong nháy mắt cảm ứng được, đó là một kiếm cường đại cỡ nào.

Nàng nhanh chóng hiểu được, đạo kiếm ý này thuộc về ai.

Thì ra hắn cũng đã tới.

Thì ra hắn đã đạt tới cảnh giới như vậy.

Nàng đột nhiên mỉm cười mà không thể giải thích được.

Bởi vì từ đạo kiếm ý này, từ những khí tức vẫn còn chưa tiêu tán trong mưa lớn, nàng chợt suy nghĩ thông rất nhiều vấn đề quấy nhiễu nàng trong tu hành.

Nàng sẽ đạt được rất nhiều chỗ tốt từ trong những khí tức

này.

Cho nên nàng trong nháy mắt hiểu được, chỉ có Đinh Ninh cố ý làm, những khí tức này mới có thể tồn tại đến hiện tại.

Cho nên Đinh Ninh biết rõ sau khi nàng trở lại Trường Lăng, chắc hẳn sẽ tới nơi này trước tiên.

Mà hắn lưu lại khí tức như vậy cho nàng cảm nhận, chính là vẫn dạy nàng như xưa.

Điều này ít nhất có thể làm cho nàng tiến bộ nhanh hơn.

Mà loại chỉ giáo cũng không giấu giếm này liền làm cho nàng hiểu được, Đinh Ninh không hề có chút địch ý nào đối với nàng.

Cũng vào lúc này, nước mưa an tĩnh chảy xuống trên lều đột nhiên xuất hiện một tia xao động.

Đây là bởi vì khí tức trên người nàng biến hóa.

Nàng hơi nhíu mày, nhìn xuống sườn núi.

Giữa bãi cỏ lộn xộn dưới sườn núi, một chiếc ô chậm rãi hiện lên.

Ô đã che hơn phân nửa thân thể người cầm ô, nhưng nàng vẫn liếc mắt một cái đã nhận ra người này.

Nàng liền thật sự ngơ ngẩn.

.....

Độc Cô Bạch chậm rãi phóng thích chân nguyên nâng thân thể gã, để cho lòng bàn chân gã đi lại trên ngọn cỏ ướt sũng.

Gã có chút gian nan đi tới trước gian phòng này, thu ô, sau đó hơi có chút câu nệ đi vào phòng.

Gã cúi đầu với Tịnh Lưu Ly, nhưng không nói gì trước.

Sau đó gã thoáng dừng một chút, liền dỡ đồ đạc từ trong bao bố sau lưng xuống, bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Tịnh Lưu Ly nhìn gã bận rộn cũng không lập tức nói chuyện. Đợi đến khi lửa bừng, trong không khí tràn ngập vẻ ấm áp, trong phòng cũng tràn ngập ánh sáng, nàng mới yên lặng mở miệng,

- Là Đinh Ninh để ngươi tới?

- Hắn nói cho ta biết, ta liền tự mình tới.

Độc Cô Bạch cũng trở nên không còn khẩn trương cùng câu nệ, nhưng không hiểu sao lại có chút ngượng ngùng:

- Cho dù ngươi vì lừa gạt Nguyên Vũ, để cho hắn tin tưởng ngươi, sau này ngươi cũng nên nói với ta.

Nếu là trước kia, Tịnh Lưu Ly chưa chắc sẽ đáp lại những lời này của gã.

Bởi vì trong thế giới của nàng có rất ít nếu là.

Nếu không có giả định, sẽ không có câu trả lời tương ứng.

Nhưng hôm nay nàng trầm mặc một lát, lại khẽ gật đầu,

- Là vấn đề của ta.

Đây giống như là nhận sai.

Độc Cô Bạch hơi ngẩn ra, ngẩng đầu lên.

Gã hoàn toàn không nghĩ rằng nàng sẽ nhận sai như vậy.

Gã nhìn thấy thiếu nữ có thiên phú tu hành tốt nhất Trường Lăng, diện mạo nàng vẫn như cũ, nhưng trong ánh lửa lại là sự

mềm mại mà dĩ vàng không có.

Nhiễm sương gió, cũng trưởng thành hơn rất nhiều.

Gã đột nhiên không hiểu sao có chút cảm động.

- Trước khi ta tới Đinh Ninh nhờ ta mang theo một câu cho ngươi.

Gã nhìn thẳng ánh mắt Tịnh Lưu Ly,

- Ngươi không nhất định phải mạo hiểm trước mặt Nguyên Vũ.

- Ta hiểu ý của hắn, thực ra hắn muốn nói cho ta biết, rất nhiều lúc chuyện lớn trong thiên hạ mặc dù là do người đứng đầu thời đại này quyết định, nhưng thường thường sẽ không bởi vì ý chí của một người mà thay đổi. Không ai có thể quyết định một cái gì đó.

Tịnh Lưu Ly mỉm cười,

- Nguyên Vũ đến bước này, không chỉ bởi vì ý chí của Đinh Ninh và Ba Sơn Kiếm Tràng, Trịnh Tụ, Triệu Kiếm Lô, Bạch Sơn Thủy, tăng nhân Đông Hồ. Thậm chí còn có bà lão Ô Thị kia, còn có đám người Từ Phúc và Bạch Khải, là do rất nhiều ý chí và ý nghĩ của rất nhiều người mới quyết định chuyện xảy ra hôm nay.

Nàng chậm rãi thu liễm nụ cười, nhìn mưa bên ngoài:

- Giống như có một mảnh biển nơi xa, được hình thành do vô số cơn mưa như vậy, thậm chí là từ vô số trận mưa hình thành ở trước đây thật lâu.

- Ngươi hiểu là tốt rồi.

Độc Cô Bạch lắc đầu,

- Ta ngược lại không nghĩ tới nhiều như vậy.

- Người từ đâu đến?

Tịnh Lưu Ly hỏi.

Độc Cô Bạch nói,

- Ta từ Trường Lăng tới đây.

- Nói như vậy hắn đã ở Trường Lăng?

Tịnh Lưu Ly suy nghĩ một chút,

- Hắn ở Trường Lăng làm gì?

- Hẳn là tìm những Vương hầu còn lại nói chuyện một chút.

Độc Cô Bạch nói,

- Nếu những Vương hầu kia vẫn có ý nghĩ khác biệt, ít nhất sẽ càng phiền toái một chút.

Tịnh Lưu Ly khẽ gật đầu,

- Cho nên nói ta không thể hoàn toàn quyết định một chuyện lớn, nhưng ta lại có thể làm cho rất nhiều chuyện tiến hành nhanh hơn một chút, ví dụ như để cho thời gian Nguyên Vũ giãy dụa ngắn lại.

Độc Cô Bạch nghe ra nàng vẫn muốn mạo hiểm, lập tức hít sâu một hơi, nhưng gã còn chưa kịp nói chuyện, Tịnh Lưu Ly đã nói tiếp:

- Thời gian Nguyên Vũ giãy dụa càng ít, sẽ không có quá nhiều người phải chết đi.

Độc Cô Bạch ngẩn người, hiểu được ý của nàng, liền không

nói nữa.

Gã đã biết hành tung của nàng.

Gã biết nàng đến từ đất Sở, nơi quân Tần vừa mới càn quét đại bộ phận quân đội vương triều Đại Sở, tiếp theo Bạch Khải đã dẫn quân vào nước Tề.

Ở nơi đó chắc hẳn nàng đã gặp qua càng nhiều sinh tử, gặp qua càng nhiều tướng sĩ không vì bản thân, mà thuần túy tử vong vì trung thành với vương triều Đại Tần.

Trong mắt nàng, có lẽ điều đó thực sự không có ý nghĩa.

Nhưng nàng thực sự đã rất khác so với trước đây.

Nàng muốn cuộc chiến này kết thúc nhanh hơn.

Độc Cô Bạch suy nghĩ một chút, nếu đổi lại mình có năng lực như vậy, cũng nhất định sẽ làm như thế.

Vì vậy gã không lên tiếng phản đối mà bắt đầu nghiêm túc nấu canh.

Q8 - Chương 223: Dệt một tấm lưới

Có một tòa nhà bên trong cơn mưa trút nước ở Trường Lăng.

Tất cả cửa ra vào và cửa sổ trong tòa nhà này đều cực kỳ lớn, cũng không phải bởi vì chủ nhân cực kỳ thích thông khí, mà bởi vì dáng người của chủ nhân tòa nhà này thật sự rất khổng lồ.

Thân ảnh Hoành Sơn Hứa Hầu như núi nhỏ ngồi ngay ngắn trước một cái cửa sổ, ánh mắt của y xuyên thấu qua màn mưa, lúc này đang nhìn về phía Ly Sơn.

Ngồi đang ngồi bên bàn trà cạnh y, chậm rãi uống trà chính là Đinh Ninh.

- Ta thật không ngờ như nhà cũ không được sửa chữa trong mưa bão, nhà đổ tường phá, tất cả đến nhanh như vậy, giống như năm đó ta cũng không thể tưởng tượng được Ba Sơn Kiếm Tràng lại sụp đổ nhanh như vậy.

Trong ánh mắt Hoành Sơn Hứa Hầu có cảm khái nói không nên lời.

Trong lịch sử có rất nhiều vương triều thay đổi, nhưng y vẫn chưa từng tự mình trải qua, hơn nữa những vương triều kia thay đổi cũng ít khi nhanh như vậy, cho nên tâm tình của y rất khó dùng ngôn ngữ để hình dung.

Nhưng Đinh Ninh lại hiểu được cảm thụ của y.

- Nếu đều là vội vàng không kịp chuẩn bị, ta chỉ muốn các ngươi làm ra lựa chọn giống như năm đó, để cho chuyện này

nhanh chóng chấm dứt.

Đinh Ninh bình tĩnh uống trà, nói.

Hứa Hầu chậm rãi chuyển động thân thể khổng lồ, mặc dù y chỉ mặc áo vải tầm thường nhưng vẫn có vẻ có chút khó khăn:

- Ngươi không ghi hận chuyện năm đó sao?

Đinh Ninh không trực tiếp trả lời vấn đề này của Hứa Hầu, mà chỉ nhẹ nhàng cười, nói:

- Chắc hẳn ngươi cũng hiểu rõ một điểm, bất kể năm đó hay là hiện tại, ta vẫn luôn không muốn làm Hoàng đế, cũng không có chút hứng thú ngồi lên ngai vàng. Nhất là năm đó, ta chỉ vì Trường Lăng, chỉ vì những quân nhân vào sinh ra tử và vương triều Đại Tần. Nếu cảm thấy kết cục đã không thể thay đổi, kết thúc nhanh hơn có thể chết ít người hơn, lựa chọn của ngươi không có gì đáng trách.

Hứa Hầu trầm mặc hồi lâu, lúc này mới mở miệng nói:

- Ta không thể đại biểu cho tất cả bọn họ.

Đinh Ninh lắc đầu, nói:

- Ngươi có thể.

Hứa Hầu có chút ngạc nhiên.

Đinh Ninh nhìn y nói:

- Bởi vì chỉ có chính ngươi không biết, ngươi đã là người quyết định mà bọn họ đề cử... Bởi vì theo bọn họ, ngươi xem như thân cận nhất với người Ba Sơn Kiếm Tràng, cho nên bọn họ cảm thấy để cho ngươi làm người trung gian gặp mặt với ta, sẽ dễ dàng tiêu tan cừu hận của ta, để cho ta có thể tiếp nhận các ngươi dễ dàng hơn.

Hứa Hầu cúi đầu xuống.

Cơ mặt của y hơi co giật.

Y có chút xấu hổ.

Những năm gần đây y chưa từng làm chuyện gì cho Ba Sơn Kiếm Tràng, nhiều nhất chính là âm thầm biểu đạt một ít thiện ý với những Tu hành giả có đồng tình với Ba Sơn Kiếm Tràng và bất mãn với Trịnh Tụ Nguyên Vũ, giải quyết một ít phiền toái của những chốn tu hành kia.

Giống như năm đó mặc dù y giao thủ cùng Dạ Sách Lãnh một lần, nhưng lại âm thầm bảo vệ nàng.

Nhưng những thiện ý này là đủ sao?

Đầu y lại càng thấp hơn một chút.

Đây cũng là gật đầu.

Đinh Ninh cũng khẽ gật đầu, sau đó quay đầu nhìn về phía màn mưa ngoài cửa sổ,

- Tất cả sẽ nhanh chóng chấm dứt, một vương triều thống nhất thiên hạ chưa bao giờ có sẽ xuất hiện. Mặc dù tương lai sẽ xuất hiện tranh đoạt quyền vị gió tanh mưa máu, sau khi vương triều này thống nhất, ít nhất bất kể là Tần, là Hàn Triệu Ngụy ngày xưa hay Sở Yến Tề hiện tại, những người ở các quốc gia này đều sẽ không có khái niệm vương triều khác biệt nữa. Chỉ có người trong thiên hạ, mà không có ngươi là người của triều đại nào. Đây là sự khởi đầu của một thời đại hoàn toàn mới.

- Thiện ý rất quan trọng.

Đinh Ninh mỉm cười,

- Chỉ cảm thấy thế giới này có đạo lý tồn tại, người ôm thiện ý

đối với chuyện trên đời này mới có thể đạt được thiện ý của thế giới này.

.....

Xe ngựa đi trong mưa lớn, hạt mưa to đập vào mái nhà, phát ra tiếng vang nặng nề.

Trong đường phố trống trải lại không ngừng có quân mã phóng nhanh lướt qua.

Khi Đinh Ninh từ Hứa Hầu phủ đi ra, chiếc xe ngựa của hắn trong lúc vô hình lại càng trở thành cấm khu của Trường Lăng, càng sẽ không có người nào quản.

Giống như khi Nguyên Vũ phát động lần cuối nhiều năm trước, các quyền quý chân chính của Trường Lăng đã lặng lẽ hoàn thành việc chọn phe.

So với lần gió tanh mưa máu ở Trường Lăng, chuyện những quyền quý này phải làm lần này đơn giản hơn.

Họ chỉ cần tuân theo tự nhiên.

Không cần phải làm gì cả.

Những quân mã phóng nhanh kia đại đa số là quan viên cấp thấp của các ti.

Mục đích của đại đa số những quan viên cấp thấp nhanh chóng ra khỏi thành này chỉ là một, đó chính là truy tìm Triệu Cao biến mất.

Thế giới của các quyền quý chân chính chỉ nói đến lợi ích tổng thể và thuận theo đại thế, mà về phần những người ở tầng dưới cùng, những người thực sự chống đỡ vương triều khổng lồ vận hành lại cần một vài ý tưởng tuyệt vời về tương lai, một số hy

vọng có được một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Đối với đại đa số người bình thường mà nói, lựa chọn của bọn họ lại thường dựa vào cảm xúc trực tiếp hơn.

Hoặc có thể nói là những cảm xúc bị chi phối bởi những giấc mộng được sắp đặt cùng những lời nói dối và những suy nghĩ của những người khác thấm nhuần.

Thúc đẩy những người này đưa ra quyết định càng thêm phiền toái một chút, cần dùng chút thủ đoạn mê hoặc lòng người.

Nguyên Vũ xưa kia kỳ thật rất am hiểu loại thủ đoạn này.

Năm đó vì tạm thời lắng xuống sự phản đối mạnh mẽ của cựu quý tộc quyền quý, mà để Thương gia làm quỷ chết thay, Nguyên Vũ liền dùng loại thủ đoạn này.

Ở một chỗ Vị Hà, chỗ dòng nước ngược dòng chợt lao ra một pho tượng người bằng đồng.

Trên lưng tượng người bằng đồng khắc lấy tội danh, đều có liên quan đến Thương gia.

Vì vậy Thương gia liền bị diệt, chỉ còn lại một bé gái mồ côi.

Thủ đoạn này rất vụng về, nhưng hiệu quả đáng kinh ngạc.

Rất nhiều chuyện truyền đi lâu rồi, truyền ra rộng rãi sẽ giống như thật.

Xe ngựa chở Đinh Ninh đi về phía Bắc thành.

Hắn phải giải quyết vấn đề người bình thường lựa chọn, đồng thời phải giải quyết vấn đề về Cô Sơn Kiếm Tàng.

Nếu thành Trường Lăng sau này nhất định trở thành trung tâm thiên hạ, trở thành một tòa hùng thành vững chãi mãi với thời

gian, hắn sẽ không lưu lại bất cứ lực lượng nào có thể dễ dàng tiêu diệt tòa thành này.

Theo xe ngựa đi về phía trước, chân nguyên trong cơ thể hắn lặng yên tỏa ra trong thiên địa.

Mà rất nhiều dòng nước dưới bánh xe ngựa được chân nguyên của hắn dẫn dắt, lại bí ẩn như có sinh mệnh hội tụ thành dòng nhỏ, cực kỳ có trật tự thấm vào khe hở của đường đá Trường Lăng, thấm vào địa mạch phía dưới.

Chiếc xe ngựa này yên tĩnh đi về phía bắc, nhưng lực lượng dẫn dắt trong buồng xe Đinh Ninh lại càng ngày càng nhiều, giống như là một con nhện đang dệt một tấm lưới thật lớn, hơn nữa vẫn không ngừng dệt, càng nhiều sợi tơ giăng vào tòa thành này, dần dần giống như là dắt hơn một nửa thành dời đi.

Một chút lực lượng bản nguyên giữa thiên địa chỗ sâu mặt đất bắt đầu bị dẫn dắt.

Những lực lượng vốn cân bằng kia hơi chút bị đánh vỡ, liền có thể dẫn phát ra lực lượng khó có thể tưởng tượng.

Nhưng những lực lượng kia lại bị cái lưới lớn mà Đinh Ninh kéo theo này áp chế.

Cô Sơn Kiếm Tàng ghi chép vốn chính là thủ đoạn kích phát loại lực lượng này.

Mà bây giờ, loại lực lượng hủy diệt này chẳng qua chỉ dần dần được giải phóng.

Mặt đất Trường Lăng bắt đầu chậm rãi chấn động.

Tất cả các tòa nhà trên mặt đất đã bắt đầu dần dần lắc lư.

Tất cả bàn ghế giường trong nhà bắt đầu lắc lư, nồi niêu

xoong chảo, đồ trong tủ kính bắt đầu va chạm, phát ra âm thanh khiến người ta sợ hãi.

Mặc dù mưa lớn không ngừng như trước, nhưng tất cả mọi người bắt đầu rời khỏi nhà, bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Q8 - Chương 224: Ý trời hiện ra

Nhiều người nhìn tòa nhà lắc lư, khóc rống lên.

Không phải vì sợ hãi, mà vì đau lòng.

Nếu nó sụp đổ, vậy sẽ tốn bao nhiêu tiền để xây dựng lại?

Nhất là những người vừa mới nghỉ ngơi trong phòng ốc lại càng uể oải phẫn nộ nguyền rủa ông trời.

Nhưng đối với lời nguyền của bọn họ, dường như ông trời đã đưa ra phản ứng kịch liệt hơn.

Cho dù là người bình thường chưa từng tu hành, đều có thể cảm giác được một cỗ lực lượng hủy diệt dường như muốn tránh thoát khỏi lồng giam.

Tiếng khóc và nguyền rủa dừng lại.

Những người bị mưa lớn xối ướt bắt đầu chạy trốn đến khoảng trống trong thành.

Đây là bản năng rất tự nhiên, để tránh bị gạch ngói, dầm gỗ của ngôi nhà đổ sập làm bị thương, huống chi nhiều tòa vọng lâu như người khổng lồ nấp trong mưa bụi ở Trường Lăng cũng đang đong đưa.

- Hắn muốn làm gì?

Thân hình khổng lồ của Hoành Sơn Hứa Hầu đã rơi vào nóc nhà cao nhất trong trạch viện của y, y nhìn về phía thành bắc, mặc dù hoàn toàn không có cách nào cảm nhận được chỗ cụ thể của Đinh Ninh, nhưng trên nóc nhà kịch liệt lắc lư dưới chân, cùng với

cái loại khí tức cực độ nguy hiểm này, lại làm cho y có thể khẳng định người phát động tất cả chỉ có thể là Đinh Ninh.

Rất nhiều quyền quý giống như y đội mưa đứng ở chỗ cao lúc này cũng có nghi hoặc giống nhau.

Tòa hùng thành Trường Lăng này có quy mô như ngày hôm nay, không thể tách rời khỏi máu tươi của Kiếm sư Ba Sơn Kiếm Tràng năm đó, nếu theo Đinh Ninh, tòa thành này trọng yếu như vậy, thậm chí mang theo rất nhiều hồi ức vui sướng và không vui của hắn, vậy tuyệt đối không có khả năng tự tay hủy đi.

Vậy rốt cuộc hắn muốn làm gì?

Đinh Ninh nhanh chóng đưa ra đáp án cho mọi người.

Tiếng sụp đổ bắt đầu vang lên.

Những người đã đứng ở vùng đất trống trải lại bị cảm xúc tuyệt vọng và đau lòng chi phối, không kìm nén được khóc lóc, song kế tiếp bọn họ lại khiếp sợ phát hiện, tiếng sụp đổ không từ trong thành truyền đến, mà chỉ bao quanh những tường thành này.

Mưa nhỏ hơn một chút.

Những đám mây mưa che trên tòa thành hùng vĩ này đã bị xua tan bởi một cỗ lực lượng phóng thích ra.

Tất cả mọi người nhìn về phía tường thành khổng lồ bởi vì không có màn mưa ngăn cản mà trở nên rõ ràng.

Bọn họ vô cùng khiếp sợ nhìn thấy, toàn bộ tòa tường thành bắt đầu sụp đổ.

Những tảng đá khổng lồ bắt đầu vỡ ra, không ngừng từ tường thành rơi xuống.

Chỉ trong vài hơi thở, tường thành bắt đầu đứt gãy sụp đổ, cho

dù trong thời tiết ẩm ướt đến cực điểm này, tường thành sụp đổ vẫn bị bao phủ trong bụi mù như rồng.

Tường thành đổ xuống, nhưng tất cả kiến trúc trong thành đều bình yên vô sự.

Thế nhưng những chuyện gây sốc vẫn chưa dừng lại.

Ở một chỗ đất trống tụ tập nhiều người nhất trong thành Trường Lăng, mọi người tụ tập ở nơi này phát hiện mặt đất dưới chân chấn động càng thêm kịch liệt.

Mặt đất bắt đầu nứt ra.

Mọi người hoảng sợ chạy trốn khỏi nơi đây.

Nhưng loại khí tức hủy diệt này lại bắt đầu biến mất, chấn động trong thành dần dần tiêu tan.

Rất nhanh cả tòa thành hoàn toàn bình tĩnh lại.

Mọi người nhìn vào những tòa nhà bảo tồn hoàn hảo và các bức tường biến mất, tuy có hoảng loạn, nhưng vẫn cảm thấy một loại may mắn không thể diễn tả.

Đột nhiên có người liên tục hét lên.

Đó là một người ở trên cao thấy rõ vết nứt nơi bãi đất trống.

Mảnh đất trống kia xuất hiện vết nứt thật lớn, nước mưa tích tụ trên mặt đất theo mép vết nứt rơi vào sâu trong lòng đất, giống như là từng thác nước.

Khi nhìn xuống từ trên cao, những vết nứt ngang dọc lại vừa vặn hình thành sáu chữ lớn "Nguyên Vũ vong, thiên hạ hưng thịnh".

Tiếng kinh hô không ngừng vang lên.

Càng nhiều người đến chỗ cao, nhìn thấy những dòng chữ như vậy.

- Nhất định là người của Ba Sơn Kiếm Tràng giở trò quỷ!

Có người tức giận hét lên.

- Ba Sơn Kiếm Tràng? Ngươi có thấy Kiếm sư xuất kiếm không? Ở nơi này và chỗ tường thành kia cũng thế?

- Có ai có thể chặt đứt tất cả tường thành ở trước mắt bao người, còn có thể làm cho thiên địa dị biến, hình thành chữ như vậy, nhưng lại không hủy phòng ốc của chúng ta?

- Ngươi là người tu hành sao? Ngươi có nghĩ rằng mình có thể làm điều đó?

- Ý trời báo hiệu, đây là ý chỉ của Thiên Đạo!

- Người bội bạc đến mức ngay cả thê tử cũng giết như vậy, cho dù là ông trời cũng không thể nhìn được!

- Dốc hết binh lực đi gây chiến, thế nhưng quân sĩ trên chiến trường lại không được cung cấp nhu yếu phẩm đầy đủ, còn xây dựng tường thành vô dụng như vậy, hiện tại thì sao?

Thế nhưng giọng nói tức giận như vậy nhanh chóng bị nhấn chìm trong nhiều âm thanh tức giận hơn.

Ai cũng không thể tưởng tượng được sẽ có nhiều thanh âm như vậy phát ra mà không hề có chút cố kỵ.

Rất nhiều quan viên trẻ tuổi ở Trường Lăng cũng trà trộn vào trong đám người, rất nhiều người trong bọn họ vẫn trung thành với Nguyên Vũ, nhưng nghe thanh âm như vậy, thân thể bọn họ lại càng ngày càng lạnh, cũng không hề nhớ kỹ khuôn mặt của những người phẫn nộ mắng chửi.

Bởi vì dường như tất cả mọi người ở đây đang nói, đang mắng Nguyên Vũ.

Loại thời điểm này, bọn họ đều có vẻ quá mức nhỏ bé.

Trước một tòa điện trong Hoàng cung Trường Lăng, dưới mấy cái lọng che che chắn, Hồ Hợi chạy ra khỏi cung điện ôm vài cung nữ run rẩy.

Cho dù là ở sâu trong Hoàng cung, gã cũng thoáng có thể nghe thấy thanh âm phẫn nộ từ các nơi trong thành truyền đến.

Gã như con thỏ sợ hãi vùi đầu vào quần áo của những cung nữ này, nhưng lúc này gã cũng không cảm thấy Nguyên Vũ là cọng rơm cứu mạng của mình, mà chỉ không ngừng sợ hãi lặp đi lặp lại câu nói, đang hỏi vì sao Triệu Cao lại biến mất, vì sao không ở bên cạnh, bảo vệ gã.

Toàn bộ tòa thành đã trở thành một đại dương của cảm xúc phẫn nộ.

Xe ngựa của Đinh Ninh đi qua đại dương này.

Hắn bắt đầu thực sự yên lặng nghỉ ngơi.

Cảm xúc của một thành như vậy cũng dẫn hắn về nhiều năm trước kia.

Chỉ có trước khi vương triều Đại Tần chính thức hoàn toàn giao chiến cùng ba triều Hàn Triệu Ngụy, nhất là trước trận chiến với nước Triệu, tòa thành này mới có cảm xúc như vậy.

Bởi vì trước khi Ba Sơn Kiếm Tràng quật khởi, quân đội vương triều Đại Tần giao chiến với quân Triệu trong lãnh thổ của mình, chịu thất bại rất lớn, thương vong hơn mười vạn người.

Mà sau khi Ba Sơn Kiếm Tràng quật khởi, quân đội vương triều

Đại Tần mang theo cảm xúc như vậy bắt đầu phản kích quân Triệu, lúc ấy người đứng ngồi không yên chính là Triệu vương.

Còn bây giờ thì sao?

.....

Hoàng cung Ly Sơn cũng bởi vì động đất nơi Trường Lăng mà chấn động trong chốc lát.

Khi các bức tường thành Trường Lăng sụp đổ, Hoàng cung Ly Sơn đã hoàn toàn khôi phục lại bình tĩnh.

Nhưng trong tẩm cung màu đen, toàn bộ thân thể Nguyên Vũ lại không ngừng phát run.

Không phải bởi vì sợ hãi cùng khiếp sợ, mà là trước khi cơn động đất này diễn ra, y cũng đã không thể khống chế được mỗi một phần máu thịt run rẩy trên thân thể mình.

Đó là một loại phản ứng tự nhiên từ trong lòng sinh ra, nhưng lại là khát vọng không thể ức chế do không được thỏa mãn. (Triệu Cao chắc cho Nguyên Vũ hít ma tóe =]])

Y cực kỳ khao khát loại thuốc của Triệu Cao, nhưng hiện tại y đã hiểu được, mặc dù có thể tìm được Triệu Cao, y cũng tuyệt đối không có khả năng lấy được loại thuốc này.

Y tự xưng là Quả nhân, đương nhiên là cực kỳ kiêu ngạo, cũng cho rằng mình là người có ý chí mạnh nhất thiên hạ, tâm tình sẽ không dao động nhất.

Thế nhưng hiện tại, sự phụ thuộc vào thuốc này đã bắt đầu phá hủy ý chí của y.

Trong lúc không ngừng run rẩy, thỉnh thoảng y còn có một số khoảnh khắc hoảng hốt.

Tựa như thứ cắn nuốt chân nguyên cùng ý chí trong thân thể y lúc này đã không chỉ là những tinh thần nguyên khí mà Trịnh Tụ lưu lại cho y, còn có chân nguyên của Đinh Ninh, còn có vô số tằm nhỏ đang cắn xé y.

Thân thể y lắc lư trong không khí, dường như thỉnh thoảng lại có một đám quỷ hồn địch nhân trước kia của y xuất hiện, bay múa xung quanh y, còn cười nhạo và khẽ nói bên tai y:

- Ngươi còn có thể trốn đến khi nào?

Q8 - Chương 225: Chân nguyên tươi mới

Vì sao lại biến thành như vậy?

Rõ ràng trong rất nhiều năm qua, y vẫn luôn là Đế vương cường đại nhất thế gian này, là tồn tại có được quyền thế cao nhất.

Nhưng mà hiện tại, ngoại trừ trốn tránh ra, y thực sự ngay cả chạy trốn cũng không làm được.

Buông bỏ tất cả để chạy trốn cũng cần dũng khí, thứ càng cần là tu vi cùng lực lượng.

Theo thân thể và ý chí suy yếu, còn có lực lượng của y cũng đang kịch liệt chuyển biến xấu đi.

Mặc dù ở trong tẩm cung màu đen này, mặc dù có vô số lời nói như có như không không ngừng văng vẳng bên tai y, làm cho y không cách nào yên tĩnh, làm cho y không thể bình tĩnh suy nghĩ, làm cho y xuất hiện hoảng hốt, nhưng y cũng hiểu cực kỳ rõ, nếu như không vượt qua lực lượng của tuyệt đại đa số Tông sư Thất Cảnh trên thế gian này, vậy y hoàn toàn không có khả năng thoát khỏi Ba Sơn Kiếm Tràng đuổi giết, chứ đừng nói đến trở thành nhân vật như Bạch Sơn Thủy.

Từng phong từng phong quân tình cùng tấu chương khuyên can vẫn được đưa vào tẩm cung của y bất kể ngày đêm.

Theo thời gian trôi qua, tất cả những văn thư từ lúc ban đầu thỉnh cầu y ra ý chỉ đã trở thành hoàn toàn chỉ để thông báo cho y

biết về những gì đã xảy ra, hoặc chỉ là lạnh lùng trần thuật một số việc đã xảy ra, thúc giục y làm ra quyết định.

Vương triều Đại Yến đã chính thức tan biến.

Quân Tần do Bạch Khải suất lĩnh đã chính thức công phá Tề đô.

Tất cả vương hầu Đại Tần lúc trước chuẩn bị dụng binh với Bạch Khải hiện tại đều hóa thành trầm mặc.

Những chiếc thuyền lớn của quận Giao Đông đã được khôi phục lại việc buôn bán với Trường Lăng một cách thông suốt.

Trên bàn cơm của người bình thường ở Trường Lăng hay thức ăn bày bán trong những chợ kia, đã xuất hiện lại cá biển tươi ngon mà giá rẻ.

Tất cả dư luận đều cảm thấy nguyên nhân sâu xa của vấn đề là do chính y, đều đang chờ đợi và thúc giục y tự tay giải quyết ân oán còn sót lại nhiều năm trước.

Y thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng những thay đổi trong suy nghĩ của những người này.

Y biết hiện tại đại đa số mọi người đều hy vọng mình bị Đinh Ninh giết chết, chấm dứt mọi chuyện.

Theo thời gian, sự trốn tránh của y làm cho ngày càng nhiều người có ý tưởng này.

Ngày càng có nhiều người cảm thấy y nhút nhát, không biết xấu hổ, sau đó cảm thấy y vô cùng đê hèn trong nhiều năm trước đây.

Đây không thể nghi ngờ là sự nhục nhã mà y không bao giờ nghĩ tới sẽ rơi vào trên người mình.

Cuối cùng ngay cả dạng nhục nhã như thế cũng trở nên chết lặng.

Tất cả thống khổ về nhục thể và tinh thần mà khó có thể chịu đựng, đến cuối cùng chỉ còn lại một loại khát vọng mãnh liệt, chờ đợi sự xuất hiện của một người.

Tịnh Lưu Ly.

Vì sao Tịnh Lưu Ly còn không đến?

Lại một đêm khuya.

Trong đường phố Trường Lăng đột nhiên vang lên rất nhiều tiếng chó sủa.

Tất cả tiếng sủa chó sủa đều rất bất an, rất hoảng sợ, tựa như nhìn thấy sự vật đáng sợ nào đó.

Nhưng tất cả những người bị đánh thức bởi tiếng sủa của những này, khi dụi mắt và ra khỏi cửa để kiểm tra thì lại không thấy gì.

Trong cung điện Ly Sơn.

Nguyên Vũ đang cúi đầu không biết đã ngủ hay là vốn không ngủ được lại chợt ngẩng đầu lên.

Trong con ngươi đầy tơ máu của y bắn ra ánh đỏ dọa người, trong cổ họng phát ra thanh âm như dã thú gầm nhẹ.

Những người mà y chờ đợi đang đến.

Một nữ tử mặc áo xanh giống như từ trong ánh trăng rơi xuống, xuất hiện trong nhận biết của y.

Nguyên Vũ phát ra mấy tiếng quát lớn, toàn bộ Hoàng cung Ly Sơn bị kinh động nhanh chóng trở nên tĩnh mịch một lần nữa.

Những người trong bóng tối nhìn chằm chằm vào thân ảnh nhỏ nhắn rơi vào trước tẩm cung Nguyên Vũ cũng tràn ngập bất an cùng hoảng sợ.

Cánh cửa tẩm cung mở ra.

Một loại dược khí khó ngửi nương theo gió đen như thủy triều xông lên người Tịnh Lưu Ly, thứ đồng thời vang lên còn có thanh âm Nguyên Vũ giống như từ một thế giới khác truyền đến, "Quả nhân chờ ngươi thật lâu."

Thanh âm này vẫn uy nghiêm như trước, hơn nữa giống như ngàn vạn kim thép đóng đinh vào tai Tịnh Lưu Ly, nhưng nàng chỉ hơi nhíu mày, cũng không có phản ứng gì, mà bình thản đi vào tẩm cung màu đen này.

Một cỗ lực lượng cường đại từ trong cơ thể nàng chậm rãi mà có trật tự đẩy ra bên ngoài, xua tan khí tức khó ngửi tràn ngập trong điện này khỏi chung quanh cơ thể nàng.

Ở sâu trong tẩm cung này, Nguyên Vũ ngồi thẳng tắp như cây lao, chợt phát hiện chuyện không thể tưởng tượng nổi, y phát ra một tiếng hét nhẹ,

- Tu vi của ngươi vậy mà đã đến tình trạng này.

Nghe Nguyên Vũ nói những lời này, Tịnh Lưu Ly nở nụ cười:

- Tu vi của ta càng cao, không phải ngươi sẽ càng cao hứng sao?

Nguyên Vũ không thể trả lời ngay lập tức.

Bởi vì y nhìn ra rất nhiều tin tức ngoài dự liệu của mình từ trong nụ cười của Tịnh Lưu Ly.

Sâu trong con ngươi y trong nháy mắt tự nhiên dâng lên cảm

xúc thô bạo cùng nghi hoặc, máu thịt trên phần lưng cũng bởi vì chân nguyên trong cơ thể y bất an mà tiếp tục trở nên run rẩy, co giật.

- Một Hoàng Chân Vệ đối với ngươi mà nói vốn không đủ, muốn giết chết Đinh Ninh, ngươi còn muốn một khôi lỗi mạnh hơn so với Hoàng Chân Vệ, ví dụ như ta.

Tịnh Lưu Ly mang vẻ mặt bình tĩnh cùng lạnh lùng nhìn Nguyên Vũ, nói:

- Chỉ tiếc không có Trịnh Tụ, tâm ý của ngươi quá dễ bị suy đoán, nếu như nói Trịnh Tụ là một người đầy âm mưu có thể đùa bỡn lòng người, vậy ngươi nhiều nhất chỉ có thể tính là đứa bé nhỏ mặc quần rách chơi nhà chòi ở Trường Lăng mà thôi.

Sâu trong thân thể Nguyên Vũ bắt đầu chảy ra hàn ý, đồng tử của y kịch liệt co rút lại, không thể khống chế sự thô bạo, thất vọng, phẫn nộ, khiến y trực tiếp trở nên cuồng loạn.

Y lớn tiếng cười to, thanh âm sắc bén giống như bàn tay khổng lồ hữu hình vỗ vào vách tường đại điện, phát ra tiếng vang ầm ầm.

- Ngươi rất thông minh, muốn lợi dụng ngươi thực sự rất khó, nhưng ngươi vẫn quá mức kiêu ngạo, ngươi cuối cùng vẫn tới. Ngươi nghĩ ta đang chờ ngươi là chỉ vì khả năng này sao?

Tịnh Lưu Ly nhàn nhạt nhìn y,

- Còn có khả năng nào mà ta không nghĩ tới?

- Ví dụ như ta chưa chắc phải biến ngươi thành khôi lỗi mà ta có thể khống chế tùy tâm, ví dụ như ta có thể mượn lượng lớn chân nguyên đủ tươi mới, đủ tinh khiết trong cơ thể ngươi, trợ giúp ta xua tan nguyên khí lạc ấn do tiện nhân kia lưu lại một cách triệt để. Dù sao ta có thể cảm nhận được, ngươi vậy mà vẫn tu hành những công pháp ta nói cho ngươi biết, cho nên chân nguyên

của ngươi vẫn thay đổi theo phương hướng mà ta muốn.

Nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra kế tiếp, cả người Nguyên Vũ kích động đến run rẩy, mỗi một thớt thịt, cơ bắp trên mặt dường như đều đang co giật,

- Ví dụ như còn có pháp trận áo đen trong A Phòng cung này. Pháp trận này đến từ Cô Sơn ngày xưa, đạo lý hoàn toàn khác biệt với pháp trận của tất cả tông môn hiện tại, ở trong pháp trận như vậy, ta có thể vận dụng lực lượng của ta một cách tùy ý, mà người tu hành khác lại không thể!

Ở phương diện nào đó, y và Tịnh Lưu Ly rất giống nhau, khi một chuyện nhất định sẽ phát sinh, vậy sẽ không che dấu, sẽ không lãng phí thời gian nữa.

Khi thanh âm như vậy của y vang lên trong tẩm cung này, một mảnh gió bão màu đen trong nháy mắt dâng lên từ trên mặt đất.

Trong cơn gió bão màu đen, từng đạo ánh vàng hiển hiện.

Hào quang vàng óng giống như một loại bột nhão kỳ diệu nào đó dùng tốc độ vượt qua nhận biết của Tu hành giả Thất Cảnh nhanh chóng hội tụ.

Chung quanh thân thể Tịnh Lưu Ly xuất hiện hư ảnh của tám tên Kim nhân. (tượng người bằng đồng)

Tám tên Kim nhân khổng lồ đứng trong điện này tỏa ra lực lượng liên kết với toàn bộ mặt đất, tạo ra áp chế đáng sợ ngăn chặn tất cả động tác của Tịnh Lưu Ly, bao gồm cả chân nguyên lưu động trong cơ thể nàng.

Cổ họng Nguyên Vũ phát ra tiếng động hức hức cực kỳ đáng sợ.

Con ngươi của y tràn ngập vẻ tham lam vô tận, giống như là

hai cái động đen khủng bố.

Theo tâm ý của y dẫn dắt, chân nguyên trong cơ thể Tịnh Lưu Ly vốn không cách nào nhúc nhích bị ép ra một cách kỳ dị, theo khí lưu màu đen tràn ngập trong không khí này, không ngừng theo hô hấp của Nguyên Vũ, tràn vào trong người y.

Chân nguyên của Tịnh Lưu Ly đang kịch liệt bị Nguyên Vũ dẫn dắt, tràn vào Khí hải của y.

Khi không có cách nào khống chế chân nguyên, vậy Tu hành giả này không có gì khác so với vật chết chân chính, hoàn toàn không cách nào chống cự.

Nhưng không biết vì sao, trong con ngươi Tịnh Lưu Ly vẫn không có bất kỳ thần sắc sợ hãi nào, ngược lại dấy lên một tầng thần sắc đùa cợt càng đậm.

Q8 - Chương 226: Mạt Hoa

Đùa cợt đến từ lòng tin, đến từ tình huống hiện tại, Tịnh Lưu Ly đã xác định tên Đế vương cường đại nhất này đã suy yếu đến trình độ trước nay chưa từng có.

Loại suy yếu này không chỉ ở tu vi giảm xuống, mà còn ở tâm trí.

Tâm tình Nguyên Vũ đã bị các loại cảm xúc tiêu cực xé rách đến vỡ nát, hiện tại y không chỉ giống như một con bạc hoàn toàn thua đỏ mắt, hơn nữa ham mê dược tính, y càng giống như là kẻ nghiện cờ bạc, giống như việc tín nhiệm cực độ đối với Triệu Cao lúc trước, thế cho nên Triệu Cao dễ dàng khống chế quyền thế cao nhất của Trường Lăng, cũng rất dễ dàng tước đoạt mọi thứ ở Trường Lăng từ trong tay Nguyên Vũ, hoàn thành việc chuyển giao cho Ba Sơn Kiếm Tràng.

Trong mắt Tịnh Lưu Ly, Nguyên Vũ bây giờ đã không khác gì những tên Đế vương cuối cùng hai nước Sở Tề -- điên cuồng mà ngu ngốc, đánh mất đi lý trí.

Chân nguyên của Tịnh Lưu Ly rất tinh khiết, rất cường đại.

Mấy ngày nay Nguyên Vũ vẫn dây dưa với thương thế, dây dưa với "Quỷ hồn" của Trịnh Tụ, y đã thật lâu không có loại cảm giác chân nguyên nhẹ nhàng mênh mông tràn ngập trong cơ thể.

Y vui sướng đến mức phát ra một tiếng rên rỉ.

Nhưng cũng đúng lúc này, y không nhìn thấy vẻ sợ hãi trong mắt Tịnh Lưu Ly, ngược lại thấy được sự trào phúng nồng đậm cùng khinh bỉ không che dấu được.

Trong mắt y, chỉ cần Tịnh Lưu Ly xuất hiện trước mặt mình, xuất hiện ở trong cungđiện này, y chính là cự thú khát máu, mà Tịnh Lưu Ly chỉ là một con cừu đang bị nanh vuốt sắc bén xé rách thân thể.

Nhưng bây giờ con cừu lại dùng ánh mắt như vậy nhìn cự thú.

Cho dù y có mất trí đến đâu, cũng trong nháy mắt cảm thấy dự cảm không lành, sâu trong mắt y trào ra khiếp sợ cùng khó hiểu.

Cảm thụ được càng ngày càng nhiều chân nguyên làm dịu kinh mạch như đất khô cạn trong thân thể mình, cảm thụ được tình trạng thân thể của mình càng ngày càng tốt, giống như một gốc cây cổ thụ chết khô rốt cục đạt được sương ngọt, đang bắt đầu hình thành sức sống, cảm giác kinh ngạc trong lòng y càng thêm nồng đậm.

Kim nhân pháp trận chỉ thuộc về y khống chế, ngay cả lực lượng Bát Cảnh cũng không thể đỡ được, hơn nữa chân nguyên của đối phương đang bị mình rút ra với tốc độ đáng sợ, lực lượng của mình đang kịch liệt trở nên mạnh mẽ, mà lực lượng của đối phương đang nhanh chóng suy yếu, làm sao có khả năng lật bàn?

- Kỳ thật rời khỏi Trịnh Tụ, ngươi chả là cái thá gì, giống như năm đó, nếu không có Trịnh Tụ thì ngươi cũng hoàn toàn không có khả năng diệt được Ba Sơn Kiếm Tràng.

Trong thân thể Tịnh Lưu Ly vang lên tiếng răng rắc, bởi vì chân nguyên tuôn ra quá mức kịch liệt, thân thể nàng thậm chí còn còng xuống một chút, xương cốt trong cơ thể bởi vì áp lực không khống chế được mà sinh ra tiếng nứt xương như vậy, song nhìn Nguyên Vũ đối diện mình, trên khuôn mặt bắt đầu trở nên tái nhợt của nàng lại hiện ra nụ cười lạnh càng thêm châm chọc,

- Ngươi dường như đã quên mất, ta giết chết Lý tướng như thế nào.

Trong nháy mắt này Nguyên Vũ ngẩn người.

Y đã theo bản năng nhanh chóng suy nghĩ về vấn đề này một cách nghiêm túc .

Đây thực sự không thể là một vấn đề.

Bởi vì cái chết của một trong hai tướng Đại Tần là Lý Tư không hề có bí mật gì đáng nói, Tịnh Lưu Ly đã mô phỏng khí tức Trịnh Tụ giấu ở Khí hải Lý Tư, mà khí tức kia vốn là tín hiệu cầu cứu.

Vì thế lực lượng của Trịnh Tụ nghe theo tín hiệu này tác động rơi xuống.

Ả thật không ngờ người phát ra tín hiệu này lại là Tịnh Lưu Ly, mà đối tượng của đạo Tinh Hỏa kiếm sát phạt của ả lại là Lý Tư.

Khi Nguyên Vũ nghĩ đến những chuyện này, trong đầu y đột nhiên thanh tỉnh một chút, như có tinh quang xẹt qua.

Thân thể y đột nhiên chấn động, cứng ngắc.

- Ngươi quá coi thường Mân Sơn Kiếm Tông chúng ta, quá xem thường thiên phú của ta. Thế gian này không phải chỉ có Trịnh Tụ ở Ba Sơn Kiếm Tràng nắm giữ nguyên khí của tinh không mênh mông, còn có Mân Sơn Kiếm Tông chúng ta.

Tịnh Lưu Ly ngạo nghễ cười lạnh đưa ra đáp án, tiếng cười của nàng không ngừng vang vọng ở trong điện này, rơi vào trong tai Nguyên Vũ giống như là có vô số quỷ hồn ở các góc tối, không ngừng lặp lại:

- Nếu ta đã có thể ngưng tụ ra tinh thần nguyên khí mà nàng lưu lại trong khí hải Lý Tư như đúc, vì sao ngươi lại cảm thấy ta không thể ngưng tụ loại độc cuối cùng mà nàng rót vào thân thể

ngươi?

Loại độc mà nàng nói chắc chắn phải là chất độc thực sự.

Nhưng Nguyên Vũ hiểu rõ ý nghĩa của câu nói này hơn bất cứ ai.

Đó là tinh thần nguyên khí lặng yên ẩn nấp bên trong Linh Liên từ lúc Trịnh Tụ dùng Linh tuyền ở Trường Lăng bồi dưỡng.

Trong những ngày qua, những Tinh Hỏa ngày đêm hành hạ y giống như giòi trong xương chính là lễ vật cuối cùng mà Trịnh Tụ để lại cho y.

Một tiếng ầm thật lớn.

Trong thân thể Nguyên Vũ dâng lên một cỗ khí lực cường đại, lực lượng trong cơ thể y cảm giác được cực độ nguy hiểm, trong nháy mắt cắt đứt chân nguyên của Tịnh Lưu Ly kết nối trong cơ thể y.

Chân nguyên trong cơ thể y mạnh mẽ phản công, đánh bay thân thể Tịnh Lưu Ly ra sau.

Dưới lực đẩy cực kỳ kinh khủng kia, máu tươi điên cuồng phun ra từ trong miệng và mũi Tịnh Lưu Ly như con bướm gãy cánh bay về phía sau, nhưng ánh mắt nàng nhìn Nguyên Vũ lại trở nên lạnh lùng cực độ, ngay cả cái loại ý tứ trào phúng này cũng đã biến mất.

"Còn kịp sao?"

Trong lòng nàng thầm nói một câu kia.

Nguyên Vũ gào thét, rống lên.

Toàn bộ tẩm cung đều kịch liệt lắc lư ở trong tiếng gào thét cùng tiếng rống này, nguyên khí kịch liệt phồng lên trên giống như

muốn hất văng toàn bộ đỉnh điện này.

Trên mặt Nguyên Vũ giống như bị khảm rất nhiều cát vàng, trong da thịt bắt đầu lộ ra lấm ta lấm tấm điểm sáng.

Chân nguyên trong cơ thể y bắt đầu thiêu đốt.

Những Tinh Hỏa đại biểu cho ý chí của Trịnh Tụ, những ánh lửa lấm ta lấm tấm đã dường như bắt đầu muốn biến mất kia, đều lan tràn khắp nơi, hừng hực thiêu đốt ở trong chân nguyên của y.

Sát ý và điên cuồng đang bành trướng trong tẩm cung này.

Nhưng Nguyên Vũ lúc này dù muốn giết chết Tịnh Lưu Ly nhưng lại hoàn toàn không làm được.

Chân nguyên trong cơ thể y đã hoàn toàn mất đi khống chế, không giống như chân nguyên của y nữa, cũng không còn giống như chân nguyên của Tịnh Lưu Ly, mà dường như đã hoàn toàn biến thành chân nguyên của Trịnh Tụ.

Mỗi một giọt, mỗi một tia chân nguyên trong cơ thể hiện tại đối với thân thể y mà nói, chính là một trận hủy diệt.

Kinh mạch trong cơ thể y đang bị thiêu đốt, khô héo, tan thành tro bụi.

"Phốc phốc phốc. . ."

Trong tiếng gào thét điên cuồng cùng tiếng rống chói tai, trên người y vang lên rất nhiều thanh âm rất nhỏ, giống như có người vụng trộm đánh rắm.

Chân nguyên trong cơ thể y điên cuồng tuôn ra bên ngoài từ trong tất cả các khiếu vị thân thể, không ngừng phóng thích ra.

Y đang tự tay tán công.

Y đang tự mình bức ra tất cả chân nguyên trong cơ thể, bởi vì cho dù là trực giác thân thể lúc này đều đang không ngừng thét chói tai nhắc nhở y, chỉ có như thế thì thân thể y mới không bị thiêu thành tro bụi.

Chân nguyên cường đại ngày xưa phát tiết ở trong hỗn loạn, chỉ biến thành từng mảnh tro tàn bay múa.

Tịnh Lưu Ly lui vào một góc.

Trong không gian trước người nàng và Nguyên Vũ xuất hiện mấy trăm luồng lửa nhưng không có sức nóng, trong luồng lửa giống như có rất nhiều hoa giấy cháy thành tro đang bay múa, còn có càng nhiều Tinh Hỏa đang không ngừng sinh ra.

Ánh vàng cùng khí đen trong điện đều biến mất.

Ngoại trừ một bộ phận bị những Tinh Hỏa này thiêu đốt biến mất, nguyên nhân nhiều hơn là bởi vì Nguyên Vũ đã không thể khống chế được pháp trận nơi này.

Thực sự chỉ có Nguyên Vũ mới có thể khống chế pháp trận nơi này, nhưng hiện tại y đã mất đi chân nguyên, mất đi lực lượng khống chế pháp trận.

Người tu hành mất đi chân nguyên, còn có ích lợi gì sao?

Tịnh Lưu Ly chậm rãi điều tức theo thời gian dần qua, sau đó nàng cảm thấy tự hào.

Q8 - Chương 227: Đốt cung

Dòng lửa quét sạch mặt đất và đỉnh điện, mặt đất cứng rắn bắt đầu nổ tung, nguyên khí trên đỉnh điện bắt đầu tỏa ra, sau đó bắt đầu bốc cháy hừng hực.

Nguyên Vũ cảm nhận được chuyện sắp xảy ra, y muốn ngăn cản chuyện như vậy phát sinh, muốn giết chết Tịnh Lưu Ly lúc này còn lưu lại trong điện, nhưng y hoàn toàn không cách nào làm được.

Điều quan trọng nhất là y cần phải quan tâm đến sinh tử của mình.

Trong Tinh Hỏa lượn lờ sát ý mãnh liệt.

Tinh Hỏa mà Trịnh Tụ lưu lại trong cơ thể y lúc này bay múa chung quanh y, cũng hung ác hơn so với bất cứ lúc nào.

Mà thứ càng trực tiếp đâm vào thức hải của y lúc này chính là sát ý của Tịnh Lưu Ly.

Y rốt cục hiểu được, thiếu nữ được Trường Lăng công nhận là có thiên phú tu hành đứng đầu này tuyệt đối sẽ không bởi vì suy nghĩ của người khác mà thay đổi ý nghĩ của bản thân.

Nếu như hiện tại nàng có cơ hội giết chết mình, nàng tuyệt đối sẽ không có chút do dự nào.

Tịnh Lưu Ly cũng đang nghĩ như thế.

Nàng biết giết chết Nguyên Vũ, sẽ khiến cho chướng ngại cuối cùng của việc thống nhất thiên hạ bị loại trừ, sẽ tiết kiệm rất nhiều thời gian, sẽ ít lại rất nhiều phiền toái.

Cho nên lúc này nàng hoàn toàn không nghĩ tới Kiếm Thủ lệnh mà Đinh Ninh phát ra, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện hắn ước chiến cùng Nguyên Vũ, nàng muốn thử trực tiếp giết chết y.

Trong ngọn lửa lượn lờ, nàng từ từ đứng dậy.

Trong mắt Nguyên Vũ xuất hiện vẻ cực kỳ sợ hãi.

Y rốt cuộc lại thấy được một tồn tại thực sự khiến y sợ hãi đứng sau Đinh Ninh.

Thân thể của y còng xuống bên trong Tinh Hỏa, lượng nước trong máu thịt đã bị bốc hơi không ít, có vẻ cực kỳ khô héo, nhưng trong nháy mắt này, y rốt cục ép ra một tia lực lượng cuối cùng của mình, nghĩ đến khả năng duy nhất để tự cứu bản thân.

Một tiếng ầm vang vọng.

Một bức tường phía sau ghế rồng y ngồi vỡ vụn.

Một thân ảnh vô hồn xông vào biển lửa.

Đây là Hoàng Chân Vệ.

Hoặc có thể nói là Hoàng Chân Vệ đã chết.

Thân thể Hoàng Chân Vệ rơi vào trước người y, tiếp theo là một đạo kiếm ý sinh ra, đâm thủng biển lửa, bắn về phía Tịnh Lưu Ly đang xông về phía trước.

Tịnh Lưu Ly nhíu mày thật sâu, đưa tay vung ra phía trước.

Tuyệt đại đa số Tinh Hỏa trong điện này nhanh chóng bị dẫn dắt, biến thành vô số luồng kiếm lửa sắc bén, không ngừng nhanh chóng va chạm với một đạo kiếm ý mà Hoàng Chân Vệ thi triển ra.

Nguyên khí đã như cháo loạn, trong tẩm cung lại vang lên một tiếng chấn động nặng hề hùng vĩ.

Giữa đôi môi mím chặt của Tịnh Lưu Ly lại tuôn ra một ngụm máu tươi lần nữa, thân thể nàng đập nát cửa lớn sau lưng, theo luồng khí lưu tuôn ra mà không ngừng bay ra sau.

Hai chân Hoàng Chân Vệ cày nát mặt đất, một tay hắn khoác lên Nguyên Vũ đang muốn ngã về phía sau, nhưng vẫn không cách nào ngăn được thế lui.

Mặt đất dưới hai chân hắn không ngừng nổ tung, cả người kéo theo Nguyên Vũ bị đánh ra khỏi tẩm cung này, thoát khỏi đây từ chỗ tường vỡ lúc hắn xông vào.

Trong nháy mắt thân ảnh hắn rời khỏi tẩm cung này, tẩm cung đã ầm ầm sụp đổ dưới Tinh Hỏa lan tràn ra khắp nơi, mảnh vụn bắn ra bốn phía.

Ngọn lửa bốc cháy trên đống đổ nát rất khó dập tắt, giống như khi núi lửa phun trào, nham tương rơi xuống mảnh cung điện hoa lệ mới tinh dưới Ly Sơn này.

Khắp nơi đều có hỏa diễm dấy lên, ngọn lửa lan tràn ra khắp nơi.

Trên người Hoàng Chân Vệ cũng có rất nhiều chỗ bốc cháy rừng rực, ngọn lửa bừng thiêu đốt thân thể hắn, phát ra một loại hương vị thịt nướng bốc mùi.

Vô số tiếng kinh hô cùng xé gió vang lên trong phiến cung điện này.

Rất nhiều Tu hành giả rơi xuống.

Nhưng khi bọn họ nhìn thấy Hoàng Chân Vệ kéo Nguyên Vũ đã gần tới hôn mê, thân thể bọn họ đều nhịn không được run rẩy kịch liệt, trong lòng bọn họ tràn ngập hoảng sợ cùng mờ mịt, bọn họ không biết nên đi chữa cháy trước tiên, hay là nên làm cái gì.

Tịnh Lưu Ly cũng từ trên không trung rơi xuống.

Sau khi nàng bay ngược trăm trượng, lúc rơi xuống đất cũng không thể khống chế thân ảnh của mình, lung la lung lay rơi xuống đất, cả người đầy máu tươi.

Hơn mười Tu hành giả trong cung này rơi vào quanh người nàng không xa, có rất nhiều kiếm quang bay lượn ở trong phiến không gian này, hiện tại những Tu hành giả này chắc chắn có năng lực giết chết nàng.

Nhưng không có một người ra tay.

Một gã Tu hành giả trẻ tuổi so với bọn họ đã rơi xuống mặt đất chỗ càng gần với Tịnh Lưu Ly.

Tu hành giả trẻ tuổi này mặc áo vải bình thường, nhưng trên lưng gã đeo rất nhiều kiếm, ánh lửa càng chiếu rạng khuôn mặt kiên nghị thanh tú của gã.

Điều này khiến cho những Tu hành giả kia rất dễ dàng nhận ra thân phận của gã.

Gã là Độc Cô Bạch.

Nếu chỉ là một gã công tử nhà Vương hầu, mặc dù không rõ hiện tại rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, những Tu hành giả trong cung này tuyệt đối sẽ không để cho gã cùng Tịnh Lưu Ly dễ dàng rời đi.

Nhưng khi những Tu hành giả này thoáng giật mình, có một gã nam tử trung niên nhẹ giọng ho khan một tiếng, sau đó trong nháy mắt bọn họ nhìn lại, lại khẽ gật đầu sau đó lại lắc đầu với bọn họ.

Người nọ không phải Độc Cô Hầu, nhưng là một Vương hầu khác trong mười ba Vương hầu Đại Tần.

Hơn nữa tất cả những Tu hành giả này đều nhanh chóng thấy rõ ý mà tên Vương hầu này muốn biểu đạt.

Gật đầu là vì loại người có chức vị cao như hắn tỏ lễ, mà lắc đầu chính là ý bảo bọn họ không nên nhúng tay vào, để Độc Cô Bạch cùng Tịnh Lưu Ly rời đi.

Vì thế kiếm quang của những Tu hành giả phi hành trong phiến không gian này đều vô lực rũ xuống, ảm đạm không màu.

Những Tu hành giả này đều xác định được một tin đồn.

Những Vương hầu còn lại trong thành Trường Lăng đều đã ngầm đồng ý điều kiện của Ba Sơn Kiếm Tràng.

Mấy chiếc xe ngựa đang chờ Độc Cô Bạch và Tịnh Lưu Ly ở ngoài A Phòng cung.

Trong đó có một chiếc xe ngựa rất lớn, rất kiêu ngạo, lớn như một ngôi nhà.

Chiếc xe ngựa này vốn thuộc về Hoàng cung Trường Lăng, hẳn là lúc trước được Nguyên Vũ ngự dụng. (ngự dụng: thứ vua dùng)

Nhưng khi Độc Cô Bạch đỡ Tịnh Lưu Ly đi vào toa xe ngựa này, Tịnh Lưu Ly lại nhìn thấy rất nhiều gương mặt quen thuộc.

Không chỉ có Thanh Diệu Ngâm đang chờ trị liệu giúp nàng, người chờ nàng ở trong chiếc xe ngựa này còn có Bách Lý Tố Tuyết cùng Đinh Ninh, thậm chí còn có cả Tạ Trường Thắng.

Tịnh Lưu Ly nhìn thoáng qua Tạ Trường Thắng trước.

Tạ Trường Thắng lập tức hiểu được ý của nàng, nhịn không được nghiêm mặt, hừ lạnh nói:

- Ngươi đừng cảm thấy ta không đủ tư cách ngồi ở đây chờ ngươi, ngươi cũng đừng tưởng rằng chỉ mỗi mình có công lao lớn

nhất trong việc thúc đẩy những việc này, rất nhiều việc ta làm, ngươi cũng nghĩ không ra lợi hại như thế nào.

Nghe mấy câu này của gã, Tịnh Lưu Ly thực sự vẫn nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó khẽ gật đầu,

- Cũng được.

Sắc mặt Tạ Trường Thắng lập tức hòa hoãn một chút,

- Chuyện hôm nay như vậy, ta đương nhiên phải đến xem náo nhiệt.

Nhưng gã cũng không thể ngờ tới, Tịnh Lưu Ly lại không lạnh không nhạt đột nhiên nói ra một câu:

- Nhưng lúc trước ta nghe người ta nói ngươi khoác lác, nói không chừng ngươi sẽ để cho ta nhìn với cặp mắt khác xưa, nói không chừng có thể khiến ta cảm mến ngươi?

Sắc mặt Tạ Trường Thắng ửng đỏ, trong lòng cực kỳ xấu hổ, nhưng da mặt dày nên chỉ cười lạnh một tiếng,

- Có sao, cho dù là có, đó cũng là trước kia trẻ người non dạ, chưa từng thấy qua sự đời.

- Làm rất tốt.

Khi Tịnh Lưu Ly không để ý tới gã nữa mà quay người hành lễ với Bách Lý Tố Tuyết, Bách Lý Tố Tuyết nghiêm túc đáp lễ, nhẹ giọng nói một câu.

- Ngươi luôn tin tưởng ta như vậy ư? Không cảm thấy ta có khả năng liên thủ cùng Nguyên Vũ đối phó ngươi?

Tịnh Lưu Ly quay đầu nhìn Đinh Ninh, mỉm cười nói.

- Chỉ có kẻ yếu mới có thể khuất phục, nhưng mấu chốt nhất

chính là cho dù ngươi thật sự liên thủ với Nguyên Vũ, ta cũng cảm thấy chưa chắc đã đối phó được ta.

Đinh Ninh cười cười.

- Nếu nói có người khiến ta bội phục trong thiên hạ này, Trịnh Tụ cũng được coi là một trong số đó, giúp ta đốt tòa cung này, làm cho Tinh Hỏa càng vượng một chút, ta biết ngươi có thể làm được.

Khi hoàn toàn buông lỏng, nhắm mắt để cho Thanh Diệu Ngâm dùng thuốc, Tịnh Lưu Ly nói một câu này với Đinh Ninh.

Q8 - Chương 228: Tiếp quản

Đối với Đinh Ninh mà nói, đây thực ra không tính là thỉnh cầu gì.

Cung điện dưới chân núi Ly Sơn này thuần túy bởi vì ý nguyện của Nguyên Vũ mà dựng nên, chẳng qua là một cái vỏ chết vô dụng.

Trước đó Nguyên Vũ đã trốn trong này rất lâu.

Mà hắn lại không muốn để cho có thể Nguyên Vũ trốn ở bên trong.

Cho nên Đinh Ninh khẽ gật đầu, nhắm mắt lại.

Trong tích tắc khi hắn nhắm mắt, rất nhiều tinh quang vô hình phiêu đãng ở trong hư không liền rơi xuống.

Những tinh quang này đối với Tinh Hỏa đang thiêu đốt trong cung điện mà nói, chính là củi khô dễ cháy.

Trong A Phòng cung lúc này, đã có rất nhiều người không đợi được Thánh mệnh bắt đầu tự phát dập lửa.

Bọn họ dùng tất cả nguồn nước có thể lợi dụng, thậm chí rất nhiều Tu hành giả càng dùng chân nguyên của mình, dùng phi kiếm của bản thân.

Nhưng trong nháy mắt này, những người kia vô cùng kinh hãi phát hiện, hỏa diễm vốn đã dần tắt đột nhiên bốc lên.

Những Tinh Hỏa này hoàn toàn giống như quỷ vật đến từ thế giới U Minh, nước dập không tắt, đất phủ không diệt.

Chỉ trong hơn mười hơi thở, những ánh lửa vốn chỉ lấm ta lấm tấm trên mái hiên lại biến thành lửa lớn cháy bừng, không cách nào dập tắt.

Tu hành giả cảm thấy hoảng sợ mà mờ mịt.

Người bình thường lại càng là như vậy.

Trong cung điện khổng lồ dưới Ly Sơn, ngoại trừ Tu hành giả và quân đội ra, còn có không ít thợ thủ công bảo trì và liên tục tu sửa cung điện này, còn có không ít cung nhân phụ trách ăn uống sinh hoạt ngày thường.

Lúc này có rất nhiều người không nhịn được khóc lên, nhất là những thợ thủ công vì xây dựng tòa cung điện hoa lệ này mà cực kỳ nỗ lực, nhìn ngọn lửa không cách nào dập tắt này, càng đau lòng đến mức khó có thể khống chế bản thân.

Nhiều người khóc có nhiều ảnh hưởng đến cảm xúc lẫn nhau.

Có người nhịn không được khóc rống lên,

- Đây nhất định là Quỷ hồn của Hoàng hậu trở về đòi mạng.

- Im ngay! Đại nghịch bất đạo! Trên đời này sao lại có quỷ hồn gì đó!

Có người lớn tiếng quát ngưng, nhưng tiếng quát đều không ngừng run rẩy.

Nếu không cách nào dập tắt hỏa diễm, cũng chỉ có thể rút lui khỏi Hoàng cung sắp bị đốt cháy tất cả này.

Quân sĩ cùng Tu hành giả mang theo những thợ thủ công và cung nhân không có lực chống lại lửa lớn, từng nhóm rời khỏi cung điện này.

Kỳ thật ngay bên ngoài cung này, trên một con đường cách

đám người Đinh Ninh cũng không tính là xa, cũng có mấy chiếc xe ngựa dừng lại.

Một đám người đi ra từ trong mấy chiếc xe ngựa này, tập hợp ở trước xe.

Ánh lửa càng ngày càng sáng, đến cuối cùng như ánh mặt trời chiếu sáng thân ảnh của bọn họ.

Thân ảnh một người trong đám người này cao lớn như núi, chỉ có thể là Hoành Sơn Hứa Hầu.

Mà mấy người còn lại sóng vai mà đứng, thân phận khí thế vậy mà cũng không hề thua y, hiển nhiên không phải những Vương hầu khác ở Trường Lăng, cũng là quyền quý có thân phận ngang hàng hoặc là một ít Ty thủ.

Những người này nhìn ánh lửa, trầm mặc bất động, chỉ phát ra vài tiếng thở dài thật sâu.

Khi tòa Hoàng cung này bị đốt thành tro tàn, theo lý mà nói, điều tất cả mọi người nên cân nhắc trước tiên chính là an nguy của Hoàng đế.

Nhưng đi kèm với thái độ khoanh tay đứng nhìn của những Vương hầu này, dường như rất ít người sẽ nghĩ Nguyên Vũ đang ở đâu, y hiện tại như thế nào.

.....

Ngọn lửa hừng hực thiêu đốt suốt một đêm, toàn bộ Trường Lăng đều bị kinh động, đều có thể nhìn thấy ánh lửa ngút trời trong tòa cung điện này.

Tới sáng sớm ngọn lửa vẫn cháy âm ỉ.

Rất nhiều dân chúng trong thành Trường Lăng đều không nhịn

được rời khỏi thành muốn đi xem đến tột cùng.

Bầu không khí trong Hoàng thành Trường Lăng lại rất quỷ dị.

Rất nhiều quân sĩ cùng Tu hành giả đều đang thay ca, dường như đây là thủ tục thường xuyên.

Trong bình minh buổi sáng, một số quân sĩ và Tu hành giả mới thay ca đột nhiên khiếp sợ mở to hai mắt.

Bọn họ thấy một số người đang yên lặng vào cung.

Trong những người chậm rãi đi, giống như vào cung ngắm cảnh này, bọn họ nhận ra một ít khuôn mặt.

Ngoại trừ một ít Tu hành giả của Mân Sơn Kiếm Tông ra, bọn họ lại càng thấy được Đinh Ninh! Thấy Thân Huyền! Thấy Dạ Sách Lãnh và Trần Giám Thủ!

Đinh Ninh tiến vào Hoàng cung Trường Lăng, đây lẽ ra phải là chuyện không tầm thường đến cực điểm, đủ để làm cho thiên hạ chấn động.

Nhưng vào sáng sớm hôm nay lại có vẻ yên bình như thế.

Không ai ngăn cản, dường như tất cả mọi thứ là chuyện đương nhiên.

Mấy cửa phòng thủ Hoàng thành phía trước đều không có người ngăn cản, những quân sĩ cùng Tu hành giả trong cung khiếp sợ đến chết lặng, hơn nữa lại nhìn thấy trưởng quan của bọn họ đều trầm mặc tiếp nhận mọi chuyện, bọn họ lại càng không có khả năng có dị động gì.

Đinh Ninh tiến vào Triều điện. (điện nghị triều)

Hồ Hợi còn chưa tỉnh ngủ, dưới sự vây quanh của một ít cung nhân và quan viên, gã cũng dụi mắt tiến vào đại điện này.

Gã không biết chuyện gì đã xảy ra, còn tưởng rằng Triệu Cao trở về giúp gã xử lý chính sự.

Đến khi trong tầm mắt gã xuất hiện bóng dáng đám người Đinh Ninh, gã bắt đầu sợ hãi, hoảng sợ đến mức thét chói tai thành tiếng.

Thân Huyền ở ngay phía sau Đinh Ninh, y nhẹ giọng phun ra mấy chữ.

Thanh âm này rất thấp, nhưng khi vận dụng chân nguyên, lại truyền rõ ràng vào tai Hồ Hợi.

Hồ Hợi đang hoảng sợ đột nhiên trấn định lại, gã nhìn Đinh Ninh cùng Thân Huyền, trong mắt thậm chí tràn ngập thần sắc thuận theo cùng tôn kính.

Thân Huyền lại tới gần gã một chút, thấp giọng nói vài câu.

Hồ Hợi liên tục gật đầu, lệnh cho người bắt đầu viết chiếu thư.

Trong Triều điện này có rất nhiều quan viên lục tục tới, càng ngày càng nhiều.

Dạ Sách Lãnh và Trần Giám Thủ bắt đầu phát lệnh cho một số quan viên.

Giám Thiên Ty và Thần Đô Giám đã sớm biến mất, tựa như đã bắt đầu khôi phục chỉ trong một buổi sáng sớm.

Chiếu thư bổ nhiệm, điều động quan viên như nước chảy không ngừng từ trong điện này truyền ra ngoài.

Bắt đầy từ sáng sớm hôm nay, Ba Sơn Kiếm Tràng bắt đầu chính thức tiếp quản Hoàng thành này, tiếp quản toàn bộ Trường Lăng, toàn bộ thiên hạ.

So với lúc Nguyên Vũ lên ngôi nhiều năm trước, buổi sáng này rất trong lành, hầu như không có máu tanh.

Tiếp quản toàn diện đương nhiên có rất nhiều việc phải làm.

Nhưng những chuyện này cũng không cần Đinh Ninh phải suy nghĩ.

Hắn cũng không có hứng thú gì với những chuyện triều chính này.

Hắn rời khỏi Triều điện tượng trưng cho trung tâm quyền lực, bước vào một tòa lãnh cung.

Lãnh cung này được bao phủ bởi hoa mai.

Nhưng loại hoa mai này chỉ nở vào trời đông giá rét gần mùa xuân, khi đó mặc dù hoa mai nở rộ thơm ngát, nhưng xuân lạnh thấu xương, vẫn làm cho người ta cảm thấy trái tim băng giá.

Vào mùa hoa mai không nở, trong tòa lãnh cung này đìu hiu vô cùng.

Trong này giam lỏng Phù Tô.

Khi nhìn thấy Đinh Ninh xuất hiện trước mặt mình, nghĩ đến nơi ánh lửa cháy bừng một đêm, ngay cả nơi này cũng có thể nhìn thấy, thân thể Phù Tô run rẩy, gã nhìn gương mặt bình tĩnh của Đinh Ninh, run giọng hỏi trước một câu,

- Cha ta đâu?

- Hắn còn chưa chết, nhưng tu vi hắn là đã phế.

Đinh Ninh nhìn gã, lắc đầu, nói:

- Ta không ra tay giết hắn, bởi vì lúc trước ta đã từng nói, cho hắn cơ hội đánh một trận chiến công bằng giải trừ ân oán, ta sẽ

chờ hắn ở chỗ này, tựa như hắn chờ ta ở Trường Lăng năm đó vậy.

- Nếu tu vi đã hoàn toàn phế, ngài sao có thể là đối thủ của ngươi?

Đại não Phù Tô trống rỗng, gã theo bản năng chỉ nói một câu này.

Đinh Ninh nhẹ nhàng đáp:

- Mặc kệ có phải là đối thủ của ta hay không, ít nhất ta sẽ cho hắn cơ hội gặp ta, không giống năm đó, ta giết vào Trường Lăng, mà hắn lại chỉ dám trốn tránh ở chỗ này, ngay cả đến trước mặt ta nói một câu cũng không dám.

Q8 - Chương 229: Trời đổi

Hắn không che giấu sự hận thù của mình.

Trường Lăng rất nhiều năm trước, hắn có rất nhiều địch nhân, nhưng rất nhiều năm sau, những người đã từng là địch nhân biến mất, chết đi, nhất là những tông môn chỉ vì khác biệt vương triều mà thành địch nhân như Triệu Kiếm Lô nước Triệu, Vân Thủy Cung đất Ngụy lại chậm rãi biến thành bằng hữu.

Ân oán đang biến mất.

Nhưng kẻ cầm đầu lại làm cho hắn càng thêm chán ghét.

Nguyên Vũ hiện tại càng khiến hắn chán ghét hơn so với khi y bày mưu tính kế tiêu diệt Ba Sơn Kiếm Tràng nhiều năm trước.

- Nếu như tu vi của ngài ấy đã hoàn toàn phế, vậy ngìa còn có thể đánh một trận với ngươi sao?

Phù Tô có chút bối rối, theo lý mà nói, gã nên đứng về phía phụ hoàng của mình, quan tâm đến an nguy của Nguyên Vũ, nhưng khi bị giam cầm ở chỗ này, ngày đó gã nghe nói Trịnh Tụ bị Nguyên Vũ giết chết, gã liền khó có thể hiểu rõ cảm xúc của mình.

- Trường Lăng bây giờ đã không còn là Trường Lăng của hắn nữa, thiên hạ không còn nhiều vương triều như vậy nữa, một vương triều thống nhất thiên hạ trước nay chưa từng có đã hình thành, hắn có tới đánh một trận với ta hay không, những chuyện này cũng đã không liên quan đến hắn nữa, bởi vì hắn không còn là Đế vương của vương triều này nữa.

Đinh Ninh nhìn Phù Tô, nói:

- Về phần hắn có thể đến đánh một trận với ta hay không, đã không phải là chuyện ta cần cân nhắc.

Phù Tô gian nan nuốt một ngụm nước miếng, gã hơi ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời dần dần chói mắt, hiểu được phiến cung điện trước mắt này vẫn yên tĩnh như trước, nhưng thế giới bên ngoài lại đang phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Một vương triều Đại Tần thuộc về Nguyên Vũ đã chấm dứt, mà một vương triều Đại Tần cường thịnh hơn đã hình thành.

Thiên hạ thống nhất.

Đó là một từ khiến lòng người chấn động cỡ nào, song hiện tại lại thật sự làm được.

Gã hít sâu vào, trầm mặc thật lâu, sau đó nghiêm túc hỏi Đinh Ninh:

- Ngươi đến tìm ta là muốn ta làm gì?

- Kế vị Hoàng đế.

Đinh Ninh nói ra một cách cực kỳ đơn giản:

- Trở thành Hoàng đế của vương triều này, quản lý con dân trong thiên hạ.

Phù Tô cực kỳ nỗ lực khống chế cảm xúc của mình, nhưng thân thể vẫn nhịn không được chấn động không thôi.

- Tại sao?

Gã không cảm thấy mừng rỡ, mà nhìn thẳng vào mắt Đinh Ninh,

- Cho ta một lý do.

- Không phức tạp như ngươi tưởng tượng.

Đinh Ninh cũng nhìn thẳng ánh mắt của gã, nhẹ nhàng nói:

- Ngươi vốn là người kế thừa ngôi vị Hoàng đế của vương triều này, để ngươi kế thừa ngôi vị Hoàng đế, rất nhiều người sẽ không phản đối kịch liệt, sẽ có thể để cho rất nhiều người không phải chết. Còn có một nguyên nhân quan trọng khác, ngươi rất thiện lương, vốn được rất nhiều quan viên trong triều coi trọng, chắc hẳn ngươi có thể quản lý tốt vương triều này.

Phù Tô tâm tình kích động, nhất thời không cách nào nói nên lời.

- Ngươi không có nhiều thời gian suy nghĩ, Trường Lăng hiện tại còn rất yên bình, đó là bởi vì điều lệnh của các ti cùng với một ít chiếu thư còn chưa truyền ra, nếu ngươi không nhận ngôi vị Hoàng đế, khi rất nhiều tin tức truyền ra, Trường Lăng hiện tại yên bình chắc hẳn sẽ gió tanh mưa máu giống như khi Nguyên Vũ đối phó với Ba Sơn Kiếm Tràng chúng ta rất nhiều năm trước.

Đinh Ninh khẽ giễu cợt lắc đầu,

- Đương nhiên người chiến thắng cuối cùng vẫn là Ba Sơn Kiếm Tràng chúng ta, đây vẫn sẽ là đồ sát nghiêng về một bên, nếu như ngươi thích nhìn thấy tình cảnh như vậy phát sinh, vậy tự nhiên có thể mặc kệ thỉnh cầu này của ta.

Phù Tô tỉnh lại từ trong một loại choáng váng khó hiểu.

Gã nghe rõ Đinh Ninh dùng chữ thỉnh cầu như vậy.

Gã thực sự không thích giết chóc, hơn nữa gã cũng dần dần hiểu được tâm ý của Đinh Ninh.

- Ngươi không lo lắng sau khi ta tiếp nhận ngôi vị Hoàng đế, liền báo thù cho cha mẹ ta?

Gã hít sâu một hơi thêm lần nữa, nhẹ giọng hỏi Đinh Ninh một câu này.

- Báo thù?

Đinh Ninh nở nụ cười có chút đau đớn,

- Trịnh Tụ cũng không phải chết trong tay ta, về phần Nguyên Vũ, mặc dù hắn có chết ở trong tay ta, đó cũng là quyết đấu công bằng, nếu ngươi thật sự hận ta... Ngươi cũng không có thiên phú tu hành nghịch thiên. Ngươi sẽ là một Hoàng đế tốt, nhưng ngươi không bao giờ là Tu hành giả mạnh nhất trên thế gian.

Phù Tô đột nhiên khổ sở.

Bởi vì gã hoàn toàn không rõ ân oán của thế hệ trước này.

Theo gã thấy, trên đời vẫn luôn phải giảng đạo lý, giống như gã hỏi vì sao Đinh Ninh muốn gã nhận ngôi vị Hoàng đế.

Mà báo thù cũng nhất định phải nói đạo lý.

Nhưng khi gã yên tĩnh suy tư ở chỗ này, nhìn thế nào cũng thấy chuyện năm đó vẫn là có lỗi với Ba Sơn Kiếm Tràng.

- Mong ngươi trở thành đế vương đứng đầu từ thiên cổ đến nay, được trong miệng rất nhiều đời dân chúng khen ngợi là vị vua tốt, mà không phải là đế vương tốt trong thời gian mình trị vì mà thôi.

Đinh Ninh cáo từ rời khỏi lãnh cung này.

Hắn đã gặp một số quan viên, nói cho bọn họ biết được tin tức khiến bọn họ như trút được gánh nặng.

Sau đó hắn lại tự mình đi phủ đệ của một ít quan viên, hứa hẹn và đáp ứng một số chuyện.

Trong thành này vẫn có rất nhiều người có địch ý mãnh liệt đối với hắn, và không tin sau khi Ba Sơn Kiếm Tràng tiếp quản tòa thành này sẽ không truy cứu rất nhiều chuyện trong quá khứ.

Hắn tự mình ra mặt cũng không thể tiêu trừ hoàn toàn địch ý như vậy, nhưng không ai không tin hứa hẹn từ chính miệng hắn nói ra.

Hơn nữa quan trọng nhất là đại đa số người trong thành này đều biết lấy đại cục làm trọng.

Đinh Ninh tin rằng mọi thứ sẽ trở nên tốt đẹp.

Bởi vì không bao lâu nữa, hắn sẽ cho những người này nhìn thấy, toàn bộ Trường Lăng, toàn bộ vương triều cường đại trước nay chưa từng có không phải thuộc về Ba Sơn Kiếm Tràng, mà thuộc về người trong thiên hạ.

Hắn cũng sẽ sửa chữa rất nhiều sai lầm trước đó.

Hắn tin rằng trong tương lai gần, những người Sở, Tề, Yến mất nước kia cũng sẽ không bị đối xử đặc biệt bất công.

Hắn và đám người Lâm Chử Tửu trở nên bận rộn hơn so với lúc ở quận Giao Đông.

Bận rộn đến nỗi không thể chia ngày và đêm.

.....

Khi hắn và tất cả mọi người ở Trường Lăng bận rộn, Nguyên Vũ tỉnh lại trong doanh trướng.

Dường như không ai quan tâm đến y nữa.

A Phòng cung đã biến thành phế tích trải rộng, nhưng ngọn lửa vẫn đang cháy.

Ngay trên sườn đồi cách phế tích A Phòng cung không xa, một số quân sĩ và Tu hành giả trung thành với y đã dựng lều trại.

Từ chỗ này nhìn ra xa, bọn họ có thể thấy rõ ràng hình dáng của toàn bộ Trường Lăng trong đêm.

Song cho dù cách Trường Lăng gần như vậy, nơi này dường như lại biến thành một mảnh đất chết lạnh lẽo.

Không có quân đội đến.

Không có quan viên triều đình nào tới.

Ngay cả những người vận chuyển thực phẩm và thuốc men cũng không có.

Cả thế giới đang thay đổi nghiêng trời lệch đất, nhưng không ai quan tâm đến những người hoặc những chuyện trong doanh trại này.

Khi Nguyên Vũ mở mắt ra, những quân sĩ và Tu hành giả trung thành với y cũng không có bất kỳ niềm vui vui sướng nào.

Bởi vì tất cả những quân sĩ và Tu hành giả ở đây đều biết, lòng trung thành chỉ là tâm ý, vốn hoàn toàn không cách nào thay đổi chuyện đã xảy ra.

Nguyên Vũ nhìn mái trướng màu đen.

Đồng tử của y cũng là màu đen, rất trống rỗng.

Kinh mạch cả người y cũng rất trống rỗng, linh hồn của y dường như rất nhẹ, dường như muốn thoát ly thân thể bay ra, nhưng thân thể lại cực kỳ trầm trọng, nặng đến mức làm cho y cảm nhận được dường như muốn rơi vào trong đất.

Y giơ tay lên.

Bàn tay của y nặng đến mức dường như đổ hàng ngàn cân chì.

- Cho ta một thanh kiếm.

Y không nhìn bất cứ kẻ nào chung quanh, chẳng qua ngữ khí trống rỗng nói một câu này.

Q8 - Chương 230: Một trận chiến đã trễ

Không ai biết được hiện tại y cần một thanh kiếm là muốn làm gì.

Nhưng trong mắt những quân sĩ và Tu hành giả vẫn trung thành với y như trước, cho dù y cứ như vậy tự sát chết đi, cũng có thể bảo toàn một ít thể diện.

Cho nên một gã Tu hành giả đứng im ở bên cạnh y trầm mặc đưa tới một thanh kiếm.

Nguyên Vũ cầm thanh kiếm này.

Trong nháy mắt khi tay y cầm thanh kiếm này, dường như có chút sức sống trở lại trong cơ thể y.

Thế nhưng bàn tay của y lại bắt đầu run rẩy.

- Quá nặng.

Y nhìn thanh kiếm này, lắc đầu,

- Kiếm phải nhẹ một chút.

Thanh kiếm này tên là "Thanh Tuyệt", cũng không phải là kiếm chế theo hình thức của vương triều Đại Tần, nhưng trong thế giới của người tu hành, trọng lượng của thanh kiếm này cũng không tính là nặng.

Những quân sĩ và Tu hành giả chung quanh vẫn không rõ y đang suy nghĩ cái gì, nhưng nghe được những lời này của y, vẫn có

hơn mười thanh kiếm đưa lên.

Trong những thanh kiếm này có đoản kiếm mỏng như cánh dế, có như ngón tay mềm mại dài ba thước, cũng có trường kiếm bảy thước, nhưng thân kiếm cực kỳ mỏng manh, sức nặng chỉ bằng một phần kiếm bình thường.

Nguyên Vũ nhìn thoáng qua những thanh kiếm này, cầm một thanh trường kiếm màu vàng khô héo trong đó.

Thanh kiếm này tên là "Huyền Mộc", dùng một loại gỗ kim cương ở nơi cực hàn chế thành, sau khi mài giũa thì mức độ sắc bén có thể so với tinh kim, nhưng sức nặng lại chỉ bằng một phần ba kiếm Huyền thiết tầm thường.

Nguyên Vũ cầm lấy thanh kiếm, sau đó y đứng lên.

Thanh kiếm này đối với y lúc này mà nói rất giống một cây gậy, nhưng khi y đứng lên, ngừng run rẩy, trong ánh mắt những quân sĩ cùng Tu hành giả xung quanh nhìn y vẫn nhiều kính nể cùng tán thưởng như trước.

Hiện tại trong cơ thể Nguyên Vũ đã không có bất kỳ chân nguyên nào, đối với thế giới của người tu hành mà nói, y chính là một phế nhân, nhưng mặc dù như vậy, tư thái cầm kiếm của y và loại khí độ dùng kiếm này, vẫn rất ít người có thể sánh bằng như trước.

Nguyên Vũ vung kiếm.

Trong không khí vang lên tiếng ô ô rất nhỏ.

Khoảng trống trong ánh mắt Nguyên Vũ lại biến mất thêm một chút, y tựa như có thêm một chút sức sống, cười cười tự giễu,

- Một kiếm này tên là Thiên Khoảnh Phong, lấy tu vi của Quả nhân ngày xưa, cho dù là một tòa cung điện cũng sẽ bị hất bay ra

ngoài, không nghĩ tới hiện tại chỉ có thể mang theo tiếng gió như chó già nức nở.

Những quân sĩ và Tu hành giả phía sau y đều thầm cảm thấy thê lương, có vài người thậm chí còn khóc nức nở.

- Các ngươi đi đi.

Nguyên Vũ lại rất nhẹ nhàng khoát tay áo, ý bảo những quân sĩ cùng Tu hành giả này rời đi.

- Thánh thượng!

Những quân sĩ cùng Tu hành giả này kinh hãi, đồng loạt ngẩng đầu lên.

- Các ngươi lưu lại còn có ý nghĩa gì nữa?

Nguyên Vũ lại chỉ khoát tay áo, khẽ cười,

- Cuối cùng còn không phải là chuyện giữa ta và hắn?

Một gã Tu hành giả nghe ra ý trong lời nói của Nguyên Vũ, động dung nói:

- Thánh thượng, ngài muốn cùng Đinh Ninh...

Nguyên Vũ nhìn gã một cái, gật đầu, cắt ngang lời nói của gã.

Ai cũng có thể thấy được tâm ý của y đã quyết.

Ai cũng có thể thấy rằng y không muốn nói chuyện nhiều nữa.

Những quân sĩ cùng Tu hành giả này không nhiều lời, đồng loạt bái lễ sau đó rời đi.

Trong mấy cái doanh trướng màu đen chỉ còn lại Nguyên Vũ.

Cả thế giới dừng như đều an tĩnh lại, tựa như chỉ còn lại một

mình Nguyên Vũ.

Trong doanh trại được xây dựng tạm thời này vốn không có quá nhiều đồ đạc, những quân sĩ cùng Tu hành giả này khi rời đi cũng không mang đi bao nhiêu đồ đạc.

Khi gió thổi lay động cửa doanh trướng, phát ra tiếng gõ rất nhỏ, Nguyên Vũ nhấc rèm trướng doanh trại lên nhìn ra ngoài, nhìn thấy nồi sắt dùng trong hành quân bên trên chậu than đã dập tắt.

Bên cạnh nồi sắt dùng để hành quân đang chất đống một ít lương khô.

Có bánh gạo phơi nắng khô giòn, có thịt bò và thịt cừu hong khô.

Nguyên Vũ cười khổ.

Trong bụng y vang lên tiếng ọc ọc, cũng không phải do nguyên khí lưu động trước kia dẫn đến, mà chỉ thuần túy là bụng rỗng do đói.

Y đã có rất nhiều năm không có loại cảm giác đói khát đến hoảng hốt này, nhất là sau khi đến Bát Cảnh, y rất ít khi cần ăn uống giống như người bình thường.

Nhưng cho dù ở trong quá trình tu hành trước kia, y cũng cực kỳ hà khắc đối với chế độ ăn uống sinh hoạt, thức ăn phần lớn đều là Linh dược cực kỳ có lợi cho người tu hành.

……

Y bước ra khỏi doanh trướng, bắt đầu nhóm lửa.

Ngọn lửa bốc lên, đun sôi nước trong nồi sắt hành quân.

Y cắt một chút thịt bò và thịt cừu hong khô bỏ vào, chờ đợi

cho đến khi nước sôi một lần nữa, y băm nhỏ bánh gạo rồi ném nó vào nồi, sau đó nêm thêm hạt muối, rải một số cỏ dại có thể làm tăng hương thơm và màu sắc của thức ăn.

Những thứ này y đã ăn rất nhiều trong cuộc chinh chiến với ba triều Hàn Triệu Ngụy trước kia, mặc dù rất ít khi tự tay làm, nhưng cũng không xa lạ.

Y bắt đầu ăn.

Đói khát là nguồn gốc của tất cả các món ăn ngon.

Nồi thức ăn thô sơ đơn giản này đối với Nguyên Vũ lúc này mà nói, lại là hương vị đã lâu không gặp, thơm ngọt khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung.

No ấm dễ dàng làm cho người ta suy nghĩ rất nhiều, ví dụ như có khí lực nghĩ dâm dục, mà đối với Nguyên Vũ lúc này mà nói, nồi thức ăn này làm cho y no ấm, cũng làm cho y càng nhớ tới rất nhiều tốt đẹp trên đời này, làm cho y có thêm dũng khí sinh tồn.

Nếu cái chết là kết quả cuối cùng, những thức ăn này cũng có thể cho phép y tận hưởng rất nhiều điều tốt đẹp trước khi chết.

Y sờ phần bụng hơi nhô lên một chút, ngẩng đầu nhìn về phía Trường Lăng.

Y nở nụ cười, trong nụ cười thiếu đi rất nhiều vẻ chua xót cùng phẫn hận, lại đột nhiên có chút sắc bén cùng tàn nhẫn.

- Ta ngược lại phải cảm tạ ngươi, bức ta đến bước này.

Y nhìn Trường Lăng, cười lẩm bẩm,

- Bất mãn đến từ việc không phục, rất nhiều năm trước, ta đã luôn sống trong bóng dáng của ngươi, ngươi đương nhiên cảm thấy ta rất tầm thường, bất kể mưu kế hay là tu vi đều không bằng

ngươi, nhưng ta lại không hề cho rằng như vậy. Ta không cảm thấy bản thân yếu hơn ngươi, ta đương nhiên phải chứng minh mình mạnh hơn ngươi, có thể giết chết ngươi, cho nên ngươi chết, ta cuối cùng leo lên ngôi vị Hoàng đế, trở thành Đế vương mạnh nhất thế gian này.

- Nhưng ta không nghĩ Cửu Tử Tằm có thể cho ngươi sống lại, còn về chuyện tu vi, lúc ấy ta không có lòng tin, nhưng khi ta vượt qua Bát Cảnh, ta lại càng không phục, nhưng ta đã có được thiên hạ, cho nên không dám mạo hiểm.

- Không dám mạo hiểm chính là sợ giao thủ với ngươi, hiện tại suy nghĩ rõ ràng, ta liền hối hận. Giữa ngươi và ta nên sớm dùng một trận quyết đấu như vậy để hiểu rõ, từ lúc ngươi tiến vào Trường Lăng năm đó, thanh danh vừa mới nổi, ta nên quyết đấu một trận với ngươi.

- Trước kia ta không dám, trước kia sợ hãi, nhưng cũng không có nghĩa là ta cảm thấy ta thật sự không bằng ngươi, thật sự không thể so sánh với ngươi. Ta thực sự không phục. Bây giờ ta đã không còn gì, vậy ta cần gì phải sợ nữa? Bây giờ ta có lòng tin để đối đầu với ngươi, ta có lòng tin để cố gắng giết được ngươi.

Nguyên Vũ chậm rãi đứng lên.

Y nắm theo chuôi kiếm này, bắt đầu cất bước.

Y hiện tại không có chân nguyên, cứ đi bộ đến Trường Lăng như vậy sẽ dễ dàng mệt mỏi, song y lại tình nguyện như thế, bởi vì càng như thế, y càng có thể nhanh chóng thích ứng và quen với cảm thụ không có chân nguyên.

Đinh Ninh nói với tất cả mọi người trong thiên hạ, muốn cho y cơ hội đánh một trận công bằng.

Vậy hiện tại y đang muốn đi Trường Lăng, đánh một trận công

bằng với Đinh Ninh.

Nếu y đã là phế nhân không có chân nguyên, vậy Đinh Ninh đương nhiên cũng phải đẩy đi tất cả chân nguyên trong cơ thể mình.

Q8 - Chương 231: Cuộc gặp gỡ cuối cùng

Đám cháy âm ỉ trong A Phòng cung vẫn chưa được dập tắt.

Nguyên Vũ dường như bị thế gian này cố ý quên lãng, nhưng đã là cố ý, liền có nghĩa là y cũng không hề bị lãng quên thực sự, mà chỉ cố ý làm như không thấy.

Lúc này y động, liền bị cả thiên hạ chú ý.

Trong thành Trường Lăng, Hứa Hầu Hoành Sơn mập mạp như núi nghe được tin tức, gã ngây người trong vài hơi thở, sau đó đẩy ra cửa sổ đối với người thường mà nói có vẻ rất lớn, nhưng vẫn cảm giác được có chút khó chịu.

Gã uống một ấm trà thảo dược, nhìn một gốc cây ngô đồng trong phủ đệ, thở một hơi thật dài.

Cây ngô đồng kia tự nảy mầm sinh trưởng trong một mùa xuân rất nhiều năm về trước, không biết hạt được gió thổi tới từ phương nào, hoặc là đất để lấp vườn từ nơi khác vận chuyển đến vừa vặn xen lẫn rễ cây trong đó.

Cũng vào mùa xuân đó, có một tên Tu hành giả rất trẻ mang kiếm lần đầu tiên đi vào Trường Lăng, còn bị tướng lĩnh cửa thành ngăn cản, cố ý gây khó dễ một phen.

Mà tên tướng lĩnh kia liền trở thành đối tượng khiêu chiến đầu tiên của tên Tu hành giả rất trẻ kia.

Tên Tu hành giả trẻ tuổi lúc ấy không hề có danh tiếng kia chính là Vương Kinh Mộng.

Mỗi một tiết trời trong năm, Trường Lăng đều có rất nhiều Tu hành giả trẻ tuổi như hắn đến, tìm kiếm cơm ăn, tìm kiếm cơ hội thành danh, song ai có thể nghĩ được, một người xứ khác như vậy lại có thể cuốn lên gió mây trong thiên hạ?

Giống như Hứa Hầu Hoành Sơn, còn có rất nhiều quyền quý Trường Lăng tràn ngập cảm khái như vậy.

Bọn họ biết rõ khi Trịnh Tụ chết, khi Từ Phúc cùng Bạch Khải đều vứt bỏ Nguyên Vũ mà đi, kết cục đã được định trước, nhưng nếu thời khắc này đến, tâm tình của bọn họ vẫn như uống một chén trà lạnh trong thời tiết rét buốt, tâm tình tràn đầy một thứ mà ngay cả chính mình cũng khó nói rõ.

Không ai cố tình giấu giếm tin Nguyên Vũ đang trở về Trường Lăng.

Vì vậy tin tức nhanh chóng truyền ra toàn bộ thành.

Tất cả mọi người đương nhiên vẫn muốn xem náo nhiệt như trước, muốn tận mắt chứng kiến trận chiến giữa Nguyên Vũ và Đinh Ninh, nhưng so sánh với trận quyết đấu giữa Trịnh Tụ và Nguyên Vũ, Trường Lăng lại không ồn ào náo nhiệt như vậy, phần lớn mọi người đều giống như Hoành Sơn Hứa Hầu, có chút thổn thức và cảm khái khó hiểu.

Câu chuyện thực sự không thể giấu đi ngay cả khi thiêu hủy toàn bộ sử sách.

Khi Nguyên Vũ chính miệng nói ra Đinh Ninh chính là người năm đó sống lại, câu chuyện của người kia và Ba Sơn Kiếm Tràng năm đó liền theo Thần Đô Giám cùng Giám Thiên Ty biến mất mà tràn ngập ở giữa đường phố.

Cho nên dù là người trẻ tuổi chưa từng trải qua đoạn thời gian đó, hoặc là người Tần chuyển đến Trường Lăng sau này, đều đã

hoàn toàn rõ ràng câu chuyện năm xưa.

Càng có nhiều câu chuyện, hình ảnh những người đã biến mất năm đó lại càng rõ ràng.

Trong lòng mỗi người đều có bình luận đúng sai, nhưng mặc kệ như thế nào, trong mười mấy năm qua, vương triều Đại Tần là vương triều cường đại nhất thế gian, Nguyên Vũ là Đế vương mạnh nhất thiên hạ.

Mà một người như vậy lại phế bỏ hoàn toàn tu vi, một mình cô độc trở lại tòa Vương thành ban đầu thuộc về y, làm cho người ta có cảm giác vẫn giống như gió đầu đông đìu hiu thổi qua thân thể.

Toàn bộ tòa thành đang rất yên tĩnh chờ đợi.

Thành Trường Lăng đột nhiên có gió thổi.

Gió này đến từ Ngô Đồng Lạc.

Khi rất nhiều người gần Ngô Đồng Lạc quay đầu nhìn về phía con hẻm kia, liền nhìn thấy có gió bình hòa từ trong ngõ nhỏ kia thổi ra, mang theo một ít ánh sao mà mắt thường có thể thấy được.

Tất cả mọi người đoán được đáp án đều khiếp sợ khó tả.

Đinh Ninh đang đẩy đi toàn bộ chân nguyên trong cơ thể.

Hắn nói sẽ cho Nguyên Vũ một cơ hội quyết đấu công bằng tuyệt đối, cho nên chắc chắn sẽ không nuốt lời.

Đối với hắn mà nói, bản thân cũng đã chờ đợi cuộc gặp gỡ này với Nguyên Vũ rất nhiều năm.

Tổng lượng chân nguyên trong cơ thể hắn nhiều hơn so với Tu hành giả bình thường rất nhiều, cho nên gió từ nơi này thổi ra,

thổi khắp thành, thậm chí cuốn bay lá ngô đồng nơi Hoành Sơn Hầu phủ.

Một đạo kiếm quang lộ ra từ trong tay hắn.

Đại Hình kiếm là kiếm mạnh nhất và tốt nhất mà hắn có thể tìm được trên thế gian này, nhưng sau khi bức Nguyên Vũ đi tới bước này, hắn đương nhiên không muốn dựa vào thanh kiếm này chiếm tiện nghi của Nguyên Vũ trong trận quyết đấu này.

Hắn cũng không quá chủ quan cùng tận lực, cũng không dùng Mạt Hoa kiếm.

Mạt Hoa kiếm quá ngắn, dưới tình huống không cần chân nguyên, sẽ không lợi dụng được đặc tính của nó.

Trong những Tu hành giả ở Ba Sơn Kiếm Tràng ngày xưa, cũng có bội kiếm không khác gì kiếm trong tay Nguyên Vũ hiện tại.

Một thanh trường kiếm cũng được làm bằng gỗ Kim cương được đưa đến sân nhỏ của hắn.

Kiếm trong tay Nguyên Vũ hiện tại tên là "Huyền Mộc", mà thanh kiếm này của hắn tên là "Đoạn Kim". (Đoạn Kim: đồng tâm)

Khi tất cả chân nguyên chảy ra từ trong kinh mạch, Khí hải trở nên trống rỗng, Đinh Ninh uống một chén nước trong, liền nắm theo kiếm này ra cửa.

Trong Ngô Đồng Lạc, đoàn xe chờ đợi hắn rất dài.

Ai cũng không muốn phát sinh chuyện ngoài ý muốn nữa, cho nên trong đoàn xe này, tụ tập gần như tất cả Tông sư của Ba Sơn Kiếm Tràng và Mân Sơn Kiếm Tông, hoặc có thể nói là những Tông sư mạnh nhất thiên hạ đều chờ ở trong đoàn xe này, bao gồm Tịnh Lưu Ly cùng Bạch Sơn Thủy, Triệu Tứ, Triệu Nhất.

So sánh với cường giả trong thiên hạ đến Trường Lăng giết Vương Kinh Mộng rất nhiều năm trước, hiện tại toàn bộ những người này đang bảo hộ Đinh Ninh chu toàn, trừ phi Nguyên Vũ có thể giết chết Đinh Ninh trong quyết đấu, nếu không thiên hạ hiện tại không có bất kỳ người nào, bất cứ quân đội nào có thể khiến hắn chết đi.

Khí tức của những cường giả trong đoàn xe ít nhiều đã thay đổi nguyên khí lưu động trong thiên địa, làm cho đoàn xe này tiến lên, khắp nơi trong không khí đều là tinh quang khác thường, hào quang sáng tắt bất định, có vẻ có chút không chân thật.

Người trong ngõ nhỏ càng ngày càng nhiều, đều đi theo đoàn xe này, nhưng lại không đến quá gần, sợ quấy rầy đoàn xe kia.

Đoàn xe đi thẳng ra ngoài thành, đến bờ sông Vị Hà.

Nơi này là đất trống, hơn nữa địa thế thấp, đứng ở trên đê sông chung quanh liền có thể thấy rất rõ ràng trận quyết đấu này.

Ở Trường Lăng rất nhiều năm trước, tuyệt đại đa số Tu hành giả quyết đấu cũng đều ước hẹn ở chỗ này, như vậy sẽ không làm hư hại phòng ốc, cũng sẽ không phá hư ruộng đất.

Trên quan đạo xa xa đối diện đoàn xe này, có một người cô độc cầm kiếm đi tới.

Vô số người đứng ở trên đê sông Vị Hà thấy rõ một màn này, trong lòng trong nháy mắt gợi lên vô số hồi ức, khuấy động vô số mưa gió.

Nguyên Vũ đến.

Đoàn xe tản ra.

Trên bãi cỏ hoang dã trên bờ sông, chỉ còn lại Đinh Ninh đứng một mình.

Ngồi bên trên những chiếc xe ngựa gần với Vị Hà nhất đều là nhân vật trọng yếu của Trường Lăng, một ít người đã trải qua chuyện năm đó.

Ví dụ những Vương hầu như Hoành Sơn Hứa Hầu, không biết vì sao khi tận mắt nhìn thấy Nguyên Vũ đi tới, nhìn thấy y cùng Đinh Ninh gặp nhau lần cuối cùng, trong thân thể bọn họ đột nhiên sinh ra một chút mệt mỏi, sinh ra chút thả lỏng, lại cảm thấy kết thúc ân oán như vậy rất hoàn mỹ.

Đinh Ninh lãnh đạm nhìn bóng dáng Nguyên Vũ càng ngày càng gần.

Trong con ngươi của hắn có chút ý lạnh, nhưng cuối cùng lại trở nên đạm mạc.

Nhìn Nguyên Vũ rốt cục đi tới trước mặt mình, ngữ khí của hắn nhẹ nhàng, có chút chán ghét mở miệng,

- Ngươi có thể nghỉ ngơi một chút, ngươi muốn bắt đầu khi nào cũng được.

Sợi tóc Nguyên Vũ đã bị mồ hôi thấm ướt, dính ở trước trán, y thoạt nhìn còn chật vật hơn so với bất cứ lúc nào, nhất là khi bị vô số người nhìn, nhưng y nhìn những người phẫn hận mình nhất, ngược lại chỉ nở nụ cười.

- Dựa theo thói quen của Trường Lăng, song phương quyết đấu, không phải nên nói chút gì đó?

Y nhìn thẳng ánh mắt Đinh Ninh, mang theo một chút ý điên,

- Mặc dù ngươi không muốn nói nhiều với ta, nhưng có một số lời ta không nói ra lại không thấy thoải mái.

Đinh Ninh cũng nhìn thẳng ánh mắt y, nói:

- Ngươi muốn nói cái gì?

Nguyên Vũ chậm rãi nói:

- Ta đã nghĩ ra mình thực sự ghét ngươi từ khi nào.

Q8 - Chương 232: Trường hận là do

Ghét một người có cần lý do không?

Đương nhiên là cần.

Đinh Ninh nhìn Nguyên Vũ, chậm rãi ngẩng đầu lên, nói:

- Ta muốn nghe lý do của ngươi.

Nguyên Vũ nói:

- Bởi vì Trịnh Tụ.

Lông mày Đinh Ninh nhíu thật sâu.

Hắn không ngờ vào thời điểm này, Nguyên Vũ chỉ nói ra bốn chữ đơn giản như vậy.

Nguyên Vũ vẫn cười như trước, nhưng trong nụ cười của y lại có rất nhiều vẻ chua xót.

- Ngay từ đầu ta căm hận ngươi rất nhiều thứ, ta căm hận ngươi tự cho là đúng, căm hận ngươi kiêu ngạo, căm hận thiên phú đặc biệt của ngươi, căm hận lực lượng của ngươi áp đảo người tu hành thế gian này, cùng với căm hận ngươi sinh ra uy hiếp đối với vương triều này, đối với ngôi vị hoàng đế của ta, căm hận công cao chấn chủ của ngươi, căm hận ngươi ngông cuồng... Bất cứ điều gì trong tất cả chuyện này, đều có thể là lý do để ta ghét ngươi. (công cao chấn chủ: thành ngữ Trung Quốc, có nghĩa là công lao quá lớn, khiến địa vị quân chủ bị uy hiếp mà trong lòng nghi ngờ.)

Nguyên Vũ vươn tay, dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán một cái, nói tiếp,

- Ta vốn cũng không so đo lý do hận ngươi, đối với ta mà nói thì những lý do này cũng đã đủ, nhưng lý do thực sự lại là trong lòng ta không nghĩ, cũng không muốn thừa nhận. Đợi đến khi ta thực sự mất đi nàng, ta mới nguyện ý thừa nhận, lý do khiến ta hận ngươi nhất chính là bởi vì nàng.

Nguyên Vũ đùa cợt nhìn Đinh Ninh, thần sắc lúc này không hiểu sao không có chút suy yếu vô lực nào, trên mặt ngược lại giống như có chút hào quang, y quay đầu nhìn về phía mặt sông Vị Hà, chậm rãi nói tiếp:

- Năm đó khi Trịnh Tụ đến Trường Lăng, nàng là nữ tử xinh đẹp đặc biệt cỡ nào, cho dù lần đầu tiên ta nhìn thấy, đương nhiên cũng vô cùng ái mộ. Nếu không có ngươi, nàng đương nhiên sẽ trở thành Hoàng hậu. Nhưng chỉ vì ngươi mà ta chưa có cơ hội thể hiện tình cảm, nàng đã ở bên ngươi, đã trở thành người yêu của ngươi.

- Đương nhiên sau đó ta vẫn thắng, nàng phản bội ngươi, trở thành Hoàng hậu của ta, thuận tiện chôn vùi Ba Sơn Kiếm Tràng.

- Nhưng nghĩ đến chuyện nàng không phải là thân thể còn trinh, nghĩ đến chuyện ngươi là nam nhân đầu tiên của nàng, lại nghĩ không rõ mặc dù nàng phản bội ngươi, chẳng qua cần vị trí Hoàng hậu này, hay là do ta vẫn không thể sánh bằng ngươi ở trong lòng nàng. Mấy năm nay ta vẫn luôn như ngứa ở cổ họng.

- Ta không phải là người cổ hủ, vì giang sơn xã tắc, làm sao có thể không hiểu việc cởi bỏ những nút thắt này?

- Nhưng cuối cùng không thể giải quyết, cuối cùng tự tay giết chết nàng. Không phải bởi vì những năm này ta quá kiêng kỵ nàng, mà kỳ thật ở trong lòng thuần túy muốn nàng làm một thê tử toàn

tâm toàn ý với ta, chỉ bởi vì ta thật sự rất để ý nàng.

- Thì ra ở thế gian này, ta yêu nhất cũng không phải là ngôi vị Hoàng đế, cũng không phải là thanh danh thống nhất thiên hạ, mà là nàng.

Nụ cười Nguyên Vũ càng ngày càng ảm đạm,

- Nhưng đợi đến khi bản thân chịu thừa nhận điểm này lại là quá muộn.

Ánh mắt Đinh Ninh lại càng ngày càng lạnh như băng, hắn lắc đầu, nói:

- Có chịu thừa nhận hay không là chuyện của ngươi, nhưng bởi vì chuyện này mà hủy đi ta và Ba Sơn Kiếm Tràng năm đó, về sau lại hủy đi nàng, đây chẳng lẽ là sai lầm của người khác?

- Ta chỉ nói với ngươi rằng khi nàng chết trước mặt ta, tất cả mọi thứ của ta đã bị hủy diệt. Nhân sinh của ta cùng vương triều thất bại thảm hại, đã không còn bất cứ thứ gì nữa, thù của ngươi đã báo, mà kế tiếp lại hẳn là thời điểm mà ta báo thù.

Nguyên Vũ thu liễm tất cả nụ cười, cũng lạnh lùng lắc đầu,

- Cho nên trận quyết đấu này đối với ngươi mà nói là một trận quyết đấu công bằng, ngươi giết chết ta chính là chấm dứt mọi chuyện, nhưng đối với ta mà nói thì cũng không phải như thế. Cho dù có thể giết chết ngươi, ta cũng sẽ không thể sống sót nữa. Liều mạng đến chết cũng muốn giết chết ngươi, ta cũng không phải không có cơ hội làm được như thế.

Đinh Ninh nâng kiếm trong tay lên, chậm rãi giơ ngang ngực, nói:

- Ngoài ra ngươi còn có điều gì hoặc là di ngôn muốn nói sao?

Nguyên Vũ cũng nâng kiếm trong tay lên,

- Kỳ thật ta cũng đã chờ ngày hôm nay thật lâu.

Hơn mười mảnh cỏ vụn đã bắn ra từ trên mặt đất giữa hai người theo một tiếng này của y vang lên.

Bất kể y hay là Đinh Ninh, trong thân thể lúc này đã không có bất kỳ chân nguyên nào, đương nhiên không có khả năng bởi vì khí tức chấn động mà khơi dậy mảnh vụn như vậy.

Thứu khiến cho những mảnh cỏ vụn này bay ra chính là bước chân của hai người.

Mặc dù mất đi chân nguyên phụ trợ, nhưng lực lượng thân thể của hai người cũng không thể so sánh với người tầm thường.

Bước chân kịch liệt như gió, trong nháy mắt làm cho thân thể hai người kéo ra tàn ảnh ở trong không khí.

Thân thể Đinh Ninh nhẹ hơn, tốc độ của hắn so với Nguyên Vũ nhanh hơn một chút.

Khi mất đi chân nguyên phụ trợ, chiêu kiếm của hắn cũng trở nên vô cùng trực tiếp, giữa một lần lướt dọc, trường kiếm trong tay hắn rất tự nhiên thẳng tắp đâm ra, lấy một loại tư thái hoàn mỹ, thuận theo tự nhiên đâm vào ngực Nguyên Vũ.

Mũi kiếm đâm nát một mảnh cỏ bay lên, bắn tới trước người Nguyên Vũ.

Nguyên Vũ không nhanh bằng Đinh Ninh, nhưng đối mặt với một kiếm này, trên mặt y chợt hiện ra thần sắc cũng không phải là sợ hãi, mà là một loại cười lạnh như điên cuồng.

Y hoàn toàn không tránh không né, trong mắt dường như vốn không có một kiếm này tồn tại.

Y cũng chỉ là vung kiếm vặn người, phát lực, một kiếm trực tiếp chém tới trước mặt Đinh Ninh.

Một mảnh tiếng kinh hô vang lên trên đê sông.

Bất kể lúc trước hai người đối thoại hay là giao thủ hiện tại, rất nhiều người trên đê sông đều đã nghe rõ, cũng đã thấy được.

Kiếm thế của Nguyên Vũ đã rõ ràng đến cực điểm.

Y đang muốn ngọc đá cùng vỡ.

Y chỉ một lòng muốn chết, đồng thời kéo theo cả Đinh Ninh.

Đối với Đinh Ninh mà nói, chiến pháp như vậy vẫn rất bất lợi mặc dù kiếm thuật của Đinh Ninh vượt xa Nguyên Vũ.

Đinh Ninh hít sâu một hơi.

Dưới loại tình huống tiến nhanh này, hắn vẫn có thể hít sâu một hơi.

Sau đó toàn bộ thân thể của hắn cực kỳ dứt khoát, giống như củi bị đốn hạ mà ngã về phía sau.

Kiếm quang của Nguyên Vũ chém qua ở bên trên hắn.

Một kiếm chém vào khoảng không, phản ứng của Nguyên Vũ hiển nhiên cũng không chậm, sau một tiếng quát lớn trầm thấp, kiếm quang đã xoay chuyển, bổ ngược xuống.

Nhưng cũng trong nháy mắt này, hai mắt Nguyên Vũ chợt đau đớn, nhịn không được liền kêu rên một tiếng.

Động tác của Đinh Ninh nhanh hơn y.

Trong nháy mắt ngã xuống phía sau, thân kiếm của Đinh Ninh đã vỗ lên trên mảnh vụn cỏ cây và sỏi đá mà chân hắn xốc lên, đập

một đoàn sóng bụi này văng tung tóe lên trên mặt Nguyên Vũ.

Hắn chỉ thuần túy dựa vào huyết nhục thân thể phát lực, song chỉ dựa vào thân thể chuyển động, cổ tay run bẩy rẩy, đánh ra mảnh vụn đả kích, cũng đã đánh ra rất nhiều vết máu trên mặt Nguyên Vũ.

Thừa dịp Nguyên Vũ nhắm mắt lại, tay trái Đinh Ninh đã đặt trên mặt đất, toàn bộ thân thể của hắn đột nhiên như con quay xoay tròn bay sang một bên.

Một luồng cảm giác lạnh lẽo xâm chiếm mắt cá chân của Nguyên Vũ.

Nguyên Vũ theo bản năng phản ứng lại chuyện gì sắp phát sinh, y không kịp mở mắt, không kịp đuổi chém Đinh Ninh, trường kiếm trong theo tiếng kêu đau đớn lướt ngang xuống, ngăn cản một kiếm âm độc chém vào mắt cá chân y.

Nhưng một kiếm này của y vẫn chắn vào khoảng không.

Đinh Ninh đã thu hồi kiếm của mình, trong nháy mắt y cứng rắn mở mắt ra, một đạo kiếm quang như rắn trườn đâm về phía bụng trái của y.

Đinh Ninh nghiêng người mà đứng, một chân vừa mới rơi xuống đất, giống như viên hầu dùng một chân đứng trên vách đá nguy hiểm.

Đây là chiêu kiếm trong Bạch Viên Kiếm Kinh, xuất phát từ Bạch Viên Kiếm Viện ở Trường Lăng.

Q8 - Chương 233: Thế giới tàn khốc

Loại chiêu kiếm này rất bình thường, cũng không đẹp mắt, nhưng lại kéo dài cánh tay đến cực hạn, hơn nữa bất kỳ người nào hiểu được một kiếm này đều sinh ra cảm giác cực kỳ kinh diễm, bởi vì Đinh Ninh đã phát huy sự nhẹ nhàng một kiếm này đến cực hạn.

Nguyên Vũ vẫn muốn dùng chiến pháp lưỡng bại câu thương, như vậy đương nhiên có thể bù đắp cho việc vận dụng kiếm chiêu, ở phương diện gặp chiêu phá chiêu, Nguyên Vũ cũng không cho rằng mình có thể thắng Đinh Ninh.

Nhưng đúng lúc này, Nguyên Vũ có thể khẳng định, khi mũi kiếm của đối phương chạm đến thân thể của mình, bất kể mình dùng phương thức nào xuất kiếm, kiếm của bản thân cũng không có khả năng đụng tới thân thể Đinh Ninh.

Cho nên y chỉ có tránh, hoặc là ngăn cản một kiếm này.

Chợt hiện sẽ có khả năng gặp phải càng nhiều Kiếm chiêu liên miên không ngừng truy kích, cho nên Nguyên Vũ phẫn nộ quát lớn, kiếm trong tay vung lên một đóa hoa kiếm, cứng rắn đạp vào một kiếm này của Đinh Ninh.

Đinh Ninh nhẹ nhàng lắc đầu.

Hoa kiếm mà Nguyên Vũ run rẩy chém qua chỉ là tàn ảnh khi kiếm trong tay hắn thu hồi.

Thân thể Đinh Ninh nhẹ nhàng nhảy về phía bên trái Nguyên

Vũ, thân thể như cành Dương liễu đung đưa trong gió, mặc dù không có chân nguyên phụ trợ, trong nháy mắt hắn vẫn đâm liên tục ra bốn kiếm, trong không khí sáng lên bốn đạo kiếm quang.

Tốc độ kiếm đủ nhanh để lừa dối ánh mắt và nhận thức của con người.

Bốn kiếm này rõ ràng đâm ra có trước có sau, lúc này lại làm cho người ta không cách nào phân rõ kiếm nào trước, kiếm nào sau.

Đây lại là một chiêu xuất phát từ Kiếm kinh của Khúc Liễu Kiếm Viện, một chốn tu hành tầm trung ở Trường Lăng, nhưng tất cả mọi người đều thật không ngờ, kiếm chiêu như vậy có thể nối liền ngay sau chiêu kiếm của Bạch Viên Kiếm Kinh, hơn nữa lưu loát đến mức khiến người ta cảm thấy hoàn mỹ.

Trước người Nguyên Vũ sáng lên một màn kiếm.

Cổ tay Nguyên Vũ linh hoạt đến mức tựa như không xương, thân thể y vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, liền khiến cho kiếm trong tay như Khổng tước xòe đuôi tạo thành màn kiếm ngăn cản trước bốn đạo kiếm quang này.

Nhưng mà vẫn không có thanh âm hai thanh kiếm va chạm vào nhau như trước.

Một kiếm này của y vẫn thất bại.

Thân thể Đinh Ninh đã xẹt qua bên cạnh y.

Trong nháy mắt này kiếm của Đinh Ninh chưa từng trực tiếp chém về phía thân thể y, nhưng mũi kiếm đã xốc một mảnh bùn ở trên mặt đất lên, ném về phía sau lưng hắn.

Trong lòng Nguyên Vũ chợt dấy lên lửa giận mãnh liệt, hai chân y đột nhiên phát lực, cứng rắn xoay chuyển thân thể của

mình, kiếm theo người xoay chuyển, giơ ngang ngăn cản khối bùn đất này.

Thế nhưng y đã không thể chặn được một khối bùn đất này.

Khối bùn đất này theo thế kiếm cũng không phải trực tiếp đụng tới, mà mang theo một loại xoay tròn quỷ dị, khi tiếp cận trước người y lại cứng rắn vẽ ra một vòng cung, lướt qua thân kiếm chắn trước mặt, theo một tiếng phốc nặng nề, cứng rắn đánh trúng ngực Nguyên Vũ.

Một mảnh tiếng kinh hô không kiềm chế được vang lên.

Ngực Nguyên Vũ đau đớn, hô hấp trì trệ.

Mặc dù không mang theo bất kỳ chân nguyên nào, trên khối bùn đất này vẫn mang theo lực lượng không nhỏ.

Nhưng so với thống khổ, thứ Nguyên Vũ không cách nào thừa nhận lại là loại cảm xúc nhục nhã này.

Bùn ẩm ướt bắn tung tóe trên ngực y, rất nhiều bùn đất bắn vào cằm, bắn tung tóe trên mặt y.

Đinh Ninh đã lẳng lặng đứng yên trên mặt đất cách y không đến hai trượng, thừa dịp y lúc này hô hấp không thông, đang chậm rãi điều chỉnh hô hấp.

Bất kể ở thế giới Võ giả bình thường, hay là ở trong thế giới của người tu hành, một phương có thể có thời gian nghỉ ngơi cùng điều tức hiển nhiên sẽ có chiến lực lâu dài hơn.

Nguyên Vũ đã hồi phục hô hấp.

Hô hấp của y lại không khỏi nặng nề lên.

Y và Đinh Ninh chỉ giao thủ mấy chiêu, nhưng kiếm trong tay y, ngay cả thân kiếm của Đinh Ninh cũng không thể chạm tới!

Mặc kệ y không phục như thế nào, trong lòng y lúc này rõ ràng đến cực điểm, bất kể đối với việc vận dụng chiêu kiếm, hay là loại kinh nghiệm chiến đấu này, y cũng không có khả năng đánh đồng với Đinh Ninh.

Đinh Ninh chậm rãi ngẩng đầu lên.

Ánh mắt của hắn lướt qua đầu Nguyên Vũ, nhìn về phía bầu trời phía trên Trường Lăng.

Hắn nhẹ nhàng nói ra:

- Hiện tại chắc hẳn ngươi đã hiểu rồi? Có một số chuyện không phải là những gì ngươi nghĩ ... Thế giới ngươi nghĩ và thế giới thực luôn luôn có một khoảng cách lớn. Cũng giống như ngươi cho rằng ngươi có thể đánh một trận với ta, giống như ngươi cảm thấy nếu không có ta, ngươi và Trịnh Tụ sẽ trở thành đôi nam nữ chính hoàn mỹ nhất thế giới này.

- Nhưng không phải như vậy.

Đinh Ninh hờ hững lắc đầu,

- Mặc dù ta vào Trường Lăng muộn, có lẽ Trịnh Tụ trở thành Hoàng hậu trước tiên, nhưng về sau có lẽ là Trịnh Tụ phản bội ngươi, cướp lấy ngôi vị Hoàng đế của ngươi, rất nhiều chuyện về sau cũng chưa chắc sẽ phát sinh như ngươi nghĩ.

Tay cầm kiếm của Nguyên Vũ khẽ run rẩy, y không biết nên phản bác như thế nào.

- Thế giới này kỳ thật rất tàn khốc, mặc dù ngươi toàn tâm toàn ý đối tốt với người khác, người ta cũng chưa chắc toàn tâm toàn ý với ngươi, cuối cùng cả đời này đều đang chờ đợi đụng phải một người đúng.

Đinh Ninh nhẹ giọng giễu cợt:

- Huống chi ngay cả toàn tâm toàn ý đối tốt với người khác mà ngươi cũng hoàn toàn không làm được, bất kể đối với bạn bè, đối với người ngươi yêu, ngươi đều luôn dối trá như vậy, xoắn xuýt như thế, dối trá cùng xoắn xuýt đến mức làm cho người ta ghê tởm.

Nói xong một câu này, Đinh Ninh liền xuất kiếm.

Đối với người mà hắn thật sự căm ghét, hắn không có bất kỳ sự đồng tình nào, cũng không muốn cho kết cục tốt đẹp.

Kiếm của hắn không rơi về phía thân thể Nguyên Vũ, mà rơi xuống mặt đất trước người.

Thân thể của hắn lại lui về phía sau.

Nương theo hai chân đạp liên tục, mũi kiếm không ngừng trượt lên ở trong dấu chân hắn lưu lại, xốc ngược lên trên.

Từng mảnh bùn đất theo kiếm của hắn dẫn dắt, không ngừng nhanh chóng bay lên, như từng tấm mảnh kiếm không ngừng bắn về phía thân thể Nguyên Vũ.

Đây cực kỳ không giống như trận quyết đấu giữa Kiếm sư cường đại, rất giống như em bé nhỏ chơi đùa trong bùn đất, nhưng theo đường kiếm trong tay Đinh Ninh không ngừng thay đổi, những mảnh bùn bị giẫm cứng sau đó nhấc lên, cũng có quỹ tích phi hành khác nhau trên không trung.

Có mảnh thẳng như mũi tên, có mảnh như ngói bay lượn trên mặt nước, có mảnh lại từ trên không trung rơi xuống, có mảnh lại như Khí lướt tới, bay vòng vòng trên không trung rồi quay về.

Nguyên Vũ không thể tránh được tất cả những mảnh bùn này.

Y cũng không thể hoàn toàn không để ý những mảnh bùn này mà trực tiếp xông về phía Đinh Ninh.

Lực lượng khối bùn đất lúc trước đã làm cho y hiểu được nếu cứng rắn thừa nhận những bùn đất này đập vào, sẽ không có khả năng theo kịp bước chân Đinh Ninh, không có khả năng đến gần bên người hắn.

Vì vậy y hít một hơi thật sâu, vung kiếm mà thủ.

Thế nhưng trong khoảnh khắc tiếp theo, y lại cảm thấy khó thở.

Kiếm của y chém nát mảnh bùn bay tới, mảnh bùn vỡ vụn thành bụi, che lấp tầm mắt của y, cũng làm cho lượng lớn bụi bặm xông vào trong khoang mũi y.

Y nhịn không được ho khan.

Một mảnh bùn cắt qua má y.

Một máu tươi diễm lệ chảy xuống gò má.

Có rất nhiều mảnh bùn rơi xuống người y, trên người y lại xuất hiện càng nhiều vết thương, càng nhiều máu tươi đang chảy xuống.

Tiếng kinh hô trên đê sông lúc đầu đã hoàn toàn biến mất, thiên địa trở nên hoàn toàn yên tĩnh lại, chỉ có tiếng bùn đất bị đánh nát rất nhỏ, cùng với tiếng xé rách khi mặt đất cứng rắn cắt qua quần áo và thân thể.

Nguyên Vũ rống lên, y bắt đầu điên cuồng vung kiếm, chạy như điên về phía Đinh Ninh.

Mà Đinh Ninh vẫn bình tĩnh né tránh, lui về phía sau.

Lúc này tất cả mọi người đều hiểu dụng ý của hắn.

Hắn chỉ dùng một ít chiêu kiếm đơn giản nhất của Trường Lăng, khiến Nguyên Vũ hiểu được rất nhiều đạo lý, sau đó hắn để

y rơi vào tuyệt cảnh giống như Vương Kinh Mộng rất nhiều năm trước.

Bất kể chiến đấu như thế nào cũng không thể thực sự đến trước mặt đối thủ, ngay cả góc áo đối phương cũng không tiếp xúc được.

Nguyên Vũ như bị loại bùn đất bình thường nhất thế gian này phanh thây xé xác.

.....

Không có chân nguyên phụ trợ, máu tươi chảy càng nhiều, khí lực càng biến mất càng nhanh, động tác và phản ứng càng chậm.

Nguyên Vũ cảm thấy ánh mặt trời càng ngày càng rực rỡ chói mắt, nhưng trước mắt y lại dần dần mơ hồ.

Một mảnh bùn cắt qua đầu gối của y.

Theo một luồng máu tươi xen lẫn huyết nhục phiêu tán rơi rụng, y cũng không cách nào duy trì cân bằng thân thể mình, quỳ xuống.

Q8 - Chương 234: Đại hôn

Thanh kiếm vẫn còn trong tay.

Nhưng Nguyên Vũ nâng thanh kiếm này lên, lại rốt cuộc không thể chạm tới bất kỳ địch nhân nào nữa.

- Ta sẽ chết sao?

Cả người Nguyên Vũ đầy máu và bùn, tóc của y cũng dính đầy những thứ này, nhìn không ra màu sắc, y ngẩng đầu lên, ánh mắt ảm đạm như đom đóm nhìn Đinh Ninh đi tới trước người, trong lòng lộ ra vẻ ngơ ngẩn, nhưng không biết vì sao lại thay đổi giọng điệu tự xưng,

- Quả nhân tung hoành cả đời, sẽ chết như vậy sao?

Đinh Ninh nhìn y, không hề đáp lại mà chỉ khẽ gật đầu.

- Quả nhân vậy mà thật sự phải chết.

Nguyên Vũ nở nụ cười, tiếng cười rất thê lương, vẻ mặt lại rất quỷ dị,

- Đây là vương triều của Quả nhân, chung quanh có vô số con dân của ta, bọn họ lại để ta chết ở chỗ này?

Đinh Ninh lạnh nhạt nói,

- Bởi vì chuyện này rất công bằng.

- Trên đời này làm sao có công bằng thật sự?

Nguyên Vũ lẩm bẩm nói,

- Quả nhân sinh ra đã là Đế vương, mà các ngươi sinh ra cũng chỉ là con dân của Quả nhân.

Đinh Ninh nói:

- Trong lòng con người tự nhiên có công bằng.

Máu trên người Nguyên Vũ càng chảy càng nhiều, y cảm giác mình cùng cả thiên địa dính vào nhau, thế nhưng trong tầm mắt của y, sắc trời lại tối sầm, tối đến mức không nhìn thấy Đinh Ninh trước mắt.

Cuối cùng y đã hiểu được điểm kết thúc cuộc đời mình.

- Quả nhân cả đời này không lỗ.

Y có loại cảm giác muốn khóc, nhưng vẫn mạnh mẽ ngẩng đầu lên, nhìn về phía Đinh Ninh đang đứng thẳng,

- Quả nhân chiếm được thiên hạ, trở thành Đế vương đã định trước sẽ được ghi chép trong sử sách, cho dù là thống nhất giang sơn này, công lao phần lớn cũng sẽ ghi vào sử sách của Quả nhân, còn có Quả nhân cũng chiếm được nữ tử mà Quả nhân muốn trở thành Hoàng hậu.

Đinh Ninh không đáp lại những lời này của Nguyên Vũ.

Bởi vì lúc này, khí tức của Nguyên Vũ đã đoạn tuyệt.

Kẻ thù thay đổi cuộc đời của mình đã chết.

Cho dù hắn có nói gì đi nữa, Nguyên Vũ cũng không thể nghe thấy được.

Về phần cuộc đời kẻ thù này, hiển nhiên để cho chuyện xưa và sử sách sau này bình luận.

Trên đê sông yên tĩnh hồi lâu.

Có người nào đó bắt đầu khóc.

Có vài người khóc là vì nhớ tới vị Đế vương này tốt, nghĩ tới mình nhận được ân huệ bởi vì một ít mệnh lệnh của Nguyên Vũ, có vài người khóc cũng vì không giải thích được, chỉ vì cảm thấy sợ hãi đối với sự thay đổi trong tương lai.

Trời đất bốn phía nổi lên gió.

Gió từ bốn phía cuốn về phía cơ thể của Đinh Ninh.

Theo Đinh Ninh động ý niệm, thiên địa nguyên khí bắt đầu chảy xuôi trở về thân thể hắn.

Gió xô đổ thân thể Nguyên Vũ.

Y ngã xuống trong vũng bùn phía trước.

Đây là kết thúc của ân oán tích góp nhiều năm.

Dạ Sách Lãnh trong xe ngựa nhìn tình cảnh như vậy, nàng chắc chắn là một trong những nữ tử kiên cường nhất Trường Lăng, nhưng lúc này nghĩ đến rất nhiều chuyện đã xảy ra trong quá khứ, hốc mắt của nàng vẫn không kìm được ửng đỏ.

Người thoải mái nhất trong xe ngựa chính là Tạ Trường Thắng.

Nhìn Nguyên Vũ đã chết, gã chỉ trầm mặc mấy hơi thở, liền hỏi đám người Tịnh Lưu Ly cùng ở trong xe ngựa,

- Xử lý hậu sự của hắn như thế nào, nghiền xương thành tro, hay là chôn tại chỗ?

Không ai để ý đến gã.

Đinh Ninh đứng lặng lẽ ở bãi sông này thật lâu.

Khi làm xong chuyện này, hắn đã không còn có chấp niệm gì với tòa thành này nữa.

Hắn nhìn thi thể Nguyên Vũ, nghĩ chỉ sợ đến lúc cuối cùng, Nguyên Vũ cũng có thể cảm thấy rất nhiều chuyện mà hắn tranh giành, thì ra lại không thú vị như vậy, vốn cũng không phải là thứ hắn thực sự để ý.

Đinh Ninh trở về xe ngựa, đoàn xe lăn bánh rời đi.

Những người đổ ra khỏi thành cũng từ từ tan đi.

.....

Thật ra Nguyên Vũ mới là nhân tố bất an duy nhất, khi y chết đi, mọi chuyện đều rất bình tĩnh tự nhiên.

Đại đa số người dân Trường Lăng đều không biết thi thể Nguyên Vũ được xử lý như thế nào, Ba Sơn Kiếm Tràng không quản, nhưng cũng không có đại táng cực lớn, có lẽ những quân sĩ và triều thần trung thành với Nguyên Vũ đã chọn địa phương chôn cất y.

Vài ngày sau, Phù Tô chính thức đăng cơ, trở thành Tân hoàng. (Hoàng đế mới)

Lại qua mấy chục ngày, Bạch Khải cùng một số thuộc hạ trở về Trường Lăng, trước đó tin tức Bạch Khải phản bội vương triều đã biến mất không dấu vết.

Theo Bạch Khải về triều, thiên hạ đã được dẹp yên.

Ba nước Sở Yến Tề cũng đã biến mất, theo đó là một vương triều thống nhất trước nay chưa từng có.

Một thời gian dài sau đó.

Đo lường cân bằng và tiền tệ cũng thống nhất, theo rất nhiều

lệnh ân xá và một số pháp lệnh ưu đãi ban hành, cho dù là những đám người bản địa của Sở Yến Tề, cũng lấy tốc độ kinh người tiếp nhận sự thay đổi như vậy.

- Nhớ lại cố quốc làm gì, ngược lại làm người Tần. Mỗi người đều có ruộng đồng, ai cũng có nhà ở, có cái gì không tốt, còn bận tâm gì nữa.

Ở quận Giao Đông trong mùa xuân ấm áp kế tiếp, trong một quán rượu nào đó, một kẻ say rượu là thương nhân đến từ Tề cảnh nói ra, liền đại biểu cho tiếng lòng của đại đa số mọi người.

Sau khi thiên hạ thống nhất, lợi ích mang lại là điều hiển nhiên.

Không chỉ buôn bán thuận tiện hơn, lưu thông hàng hóa càng thuận lợi, hàng hóa khan hiếm các triều đại ban đầu, hiện tại cũng có thể mua được ở bất cứ chỗ nào, mấu chốt nhất chính là ngay cả giặc cỏ cũng trở nên ít đi, thương đội xuyên qua biên cảnh xưa kia, cũng trở nên ổn định an toàn.

Thương nhân say xỉn trong gió xuân này từ đất Tề lặn lội đến đây, mang theo rất nhiều da đến quận Giao Đông, cũng sắp chở rất nhiều cá khô cùng dược liệu trở về.

Cách đó không xa, một con hẻm gần biển đột nhiên trở nên náo nhiệt.

Có hoa tươi bay lả tả, có cồng chiêng rền trời, là đang làm hỉ sự.

Rất nhiều em bé đi chân trần theo người lớn từ trong phòng chạy ra ngoài xem náo nhiệt.

Bọn họ cực kỳ ngạc nhiên khi thấy trên biển có rất nhiều thuyền lớn.

- Là nhà giàu nào gả con gái mà khí phái như vậy?

Những người không rõ nguyên nhân này tấm tắc khen ngợi.

Trong khách sạn cách con hẻm kia rất gần, trong một gian phòng lầu trên, lại tụ tập rất nhiều quan viên sắc mặt nghiêm túc.

Những quan viên này đến từ Trường Lăng.

Bọn họ biết rõ đây là đại hôn quan trọng nhất thiên hạ, là đại hôn của Đinh Ninh và Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Hiện tại trong những con thuyền lớn kia, ngoại trừ những Tông sư nổi danh thiên hạ ra, còn có rất nhiều cường giả đến từ hải ngoại xa hơn.

Mà những Vương quốc bên ngoài Âm Sơn cũng sớm phái sứ giả đến.

Mặc dù sau khi rời khỏi Trường Lăng Đinh Ninh đã không hỏi chính nữa, nhưng tất cả quyền quý Trường Lăng đều hiểu được, có một số việc nhất định phải khiến hắn hài lòng.

Một bức văn kiện mật hỏa tốc được truyền đến căn phòng này.

Sau khi thấy rõ nội dung của bức văn kiện mật này, quan viên cầm đầu nhoẻn miệng cười,

- Thánh thượng gia phong Hoàng Chân Vệ vị Hà Công, thấy từ tưởng niệm, quy táng Đông Lăng.

Nghe được mấy câu này của y, quan viên tụ tập đều hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, có loại cảm giác như được giải thoát.

Mấy ngày trước, khi bọn họ biết được Đinh Ninh cùng Trưởng Tôn Thiển Tuyết biến mất lúc đại hôn, cũng nghe được Đinh Ninh hỏi về chuyện quy táng Hoàng Chân Vệ.

Đối với Trường Lăng mà nói, mặc dù hành tung của Đinh Ninh trong đại đa số thời gian đều bất định, phần lớn thời gian đều là du lịch ở nước ngoài, nhưng chuyện hắn cố ý nhắc tới, cố ý quan tâm chính là đại sự chân chính.

.....

Trong động phòng, nến đỏ đang lung lay.

Bên ngoài động phòng, một đám người say chuyếnh choáng còn đang rót rượu, còn đang náo loạn.

Đinh Ninh vén khăn cô dâu màu đỏ của tiểu nương tử.

Cho dù đã quen với đủ loại trận chiến, lúc này Trưởng Tôn Thiển Tuyết vẫn xấu hổ đỏ mặt.

Đây thật sự là tân nương tử đẹp nhất thiên hạ, Đinh Ninh nhìn tới mức có chút ngẩn người.

- Đẹp không?

Có một số tiếng cười vang lên trên mái nhà.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết xấu hổ dậm chân.

Đinh Ninh lại hào phóng ngẩng đầu lên, lớn tiếng cười nói:

- Rất đẹp, nhìn mãi không chán.

(Hết)

Cảm ơn độc giả đã đi đến cuối cùng bộ truyện, đã ủng về về mặt vật chất và tinh thần cho team dịch, trong quá trình dịch có nhiều sai sót rất mong được bỏ qua. Hẹn mọi người ở một bộ truyện khác.